

Chân Tiên

Contents

Chân Tiên	20
1. Chương 1: Sống Lại Thời Điểm Thiếu Niên.	20
2. Chương 2: Tông Sư Đan Dược.	24
3. Chương 3: Đề Thăng Tu Vi.	28
4. Chương 4: Hành Hung Cổ Dương.	31
5. Chương 5: Vị Hôn Thê.	34
6. Chương 6: Thiên Tài, Bất Quá Chỉ Như Vậy.	38
7. Chương 7: Từ Hôn.	41
8. Chương 8: Đề Thăng Lân Thứ Hai.	45
9. Chương 9: Luyện Đan Bán Đấu Giá.	48
10. Chương 10: Bán Đấu Giá Linh Dịch.	52
11. Chương 11: Kiếm Một Bút Lớn.	55
12. Chương 12: Thiên Cương Thối Thê.	59
13. Chương 13: Linh Kinh Thuần Tức Quyết.	62
14. Chương 14: Huyết Quan Hồ.	66
15. Chương 15: Âm Dương Mê Thiên Đại Trận.	70
16. Chương 16: Phá Mê Trận, Cắt Huyết Quan.	72
17. Chương 17: Càn Khôn Trắc.	76
18. Chương 18: Tu Di Kim Cương Đại Trận.	81
19. Chương 19: Tuyệt Tử, Tuyệt Sát, Tuyệt Diệt.	83
20. Chương 20: Thái Cổ Dị Trùng.	86
21. Chương 21: Tật Vũ Phi Phong.	89
22. Chương 22: Hậu Thiên Tầng Thứ Sáu (thượng Hạ).	92
23. Chương 22: Hậu Thiên Tầng Thứ Sáu (hạ).	94
24. Chương 23: Tự Nguyên Linh Dịch Thượng Phẩm.	97
25. Chương 24: Bán Đấu Giá (thượng Hạ).	99
26. Chương 24: Bán Đấu Giá (hạ).	102
27. Chương 25: Truy Tung	104
28. Chương 25: Truy Tung (thượng).	105
29. Chương 25: Truy Tung (trung).	107
30. Chương 25: Truy Tung (hạ).	109
31. Chương 26: Ai Là Con Mối?	112
32. Chương 27: Luyện Đan, Truyền Công	114
33. Chương 27: Luyện Đan, Truyền Công (thượng).	114
34. Chương 27: Luyện Đan, Truyền Công (hạ).	117
35. Chương 28: Phệ Linh Thú (thượng Hạ).	119
36. Chương 28: Phệ Linh Thú (thượng).	119
37. Chương 28: Phệ Linh Thú (hạ).	121
38. Chương 29: Cổ Hà.	124
39. Chương 30: Đồng Loại Ăn Thịt Nhau (thượng Hạ).	126
40. Chương 30: Đồng Loại Ăn Thịt Nhau (thượng).	126
41. Chương 30: Đồng Loại Ăn Thịt Nhau (hạ).	129

42. Chương 31: Trảm Cự Thú, Được Linh Tinh	131
43. Chương 31: Trảm Cự Thú, Được Linh Tinh (thượng).	131
44. Chương 31: Trảm Cự Thú, Được Linh Tinh (hạ).	134
45. Chương 32: Khoáng Mạch Linh Thạch (thượng Hạ).	136
46. Chương 32: Khoáng Mạch Linh Thạch (thượng).	136
47. Chương 32: Khoáng Mạch Linh Thạch (hạ).	139
48. Chương 33: Cổ Hà Chết.	142
49. Chương 34: Đột Phá Tiên Thiên (thượng Hạ).	145
50. Chương 34: Đột Phá Tiên Thiên (thượng).	145
51. Chương 34: Đột Phá Tiên Thiên (hạ).	147
52. Chương 35: Rời Động, Khiếp Sợ (thượng Trung Hạ).	150
53. Chương 35: Rời Động, Khiếp Sợ (thượng).	150
54. Chương 35: Rời Động, Khiếp Sợ (trung).	152
55. Chương 35: Rời Động, Khiếp Sợ (hạ).	155
56. Chương 36: Đến Tận Cửa.	158
57. Chương 37: Ly Biệt (1 2)	161
58. Chương 38: Nhưng Tên Ngưu Xuẩn Đều Chết Như Vậy. (1 2 3)	166
59. Chương 39: Tính Toán.	175
60. Chương 40: Yêu Thú Tiên Thiên Tầng Chín (thượng Hạ).	178
61. Chương 41: Cường Thế Trở Về. (1 2 3)	183
62. Chương 42: Liễu Gia, Vân Gia.	190
63. Chương 43: Một Quyền Đánh Bại. (1 2 3)	193
64. Chương 44: Pháp Khí Trung Phẩm? Ta Cũng Có. (1 2)	200
65. Chương 45: Người, Không Phải Đối Thủ Của Ta.	206
66. Chương 46: Thu Được Huyết Hồng.	209
67. Chương 47: Không Biết Sống Chết. (1 2)	212
68. Chương 48: Tốc Độ Của Người Quá Chậm.	217
69. Chương 49: Ai Lừa Ai? (1 2 3)	220
70. Chương 50: Chích Hổ. (1 2)	229
71. Chương 51: Cực Băng Châu. (1 2)	234
72. Chương 52: Nội Đan Chích Hổ. (1 2)	239
73. Chương 53: Bởi Vì Người Họ Vạn. (1 2)	244
74. Chương 54: Tái Nhập Hạo Thiên. (1 2 3)	249
75. Chương 55: Tẩy Trần Đan.	256
76. Chương 56: Kinh Hỉ.	258
77. Chương 57: Chúc Thọ. (1 2)	262
78. Chương 58: Hội Võ Ba Nhà. (1 2)	266
79. Chương 59: Hội Võ Chi Chiến.	271
80. Chương 60: Toàn Trường Khiếp Sợ. (1 2)	273
81. Chương 61: Tiên Ảnh Trọng Trọng.	278
82. Chương 62: Lời Mời Của Đế Đình (1 2).	281
83. Chương 63: Kích Lưu Âm Dững (1 2).	285
84. Chương 64: Đông Hoang Khổ Tu.	291
85. Chương 65: Hắc Tuyển Giao (thượng).	293
86. Chương 65: Hắc Tuyển Giao (trung Hạ).	296
87. Chương 66: Nguy Cơ Trí Mạng.	300
88. Chương 67: Diệt Cả Nhà Người!	302
89. Chương 68: Giết Người, Rút Gân (thượng Hạ).	305
90. Chương 69: Luyện Bảo.	310
91. Chương 70: Tiên Thiên Cảnh Tầng Thứ Năm.	313
92. Chương 71: Thiên Ma Chân Thể, Thôn Phệ Lẫn Nhau (thượng Hạ).	316
93. Chương 72: Suy Đoán (thượng Hạ).	321
94. Chương 72: Suy Đoán (thượng).	321
95. Chương 72: Suy Đoán (hạ).	324

96. Chương 73: Bĩ Đẩu Bất Đầu.	326
97. Chương 74: Cổ Thương Khung Bạo Phát. (1 2)	328
98. Chương 75: Kinh Tiên Nhất Chỉ.	333
99. Chương 76: Người Thắng Vui Sống, Người Bại Đau Thương. (1 2)	335
100. Chương 77: Tộc Trưởng Mới.	340
101. Chương 78: Vạn Thiên Thụy. (1 2)	343
102. Chương 79: Muốn Biến Thiên Rồi.	348
103. Chương 80: Khúc Nhạc Đạo. (1 2)	351
104. Chương 81: Giết Không Tha.	356
105. Chương 82: Nhị Trưởng Lão Chết. (1 2)	358
106. Chương 83: Đại Khai Sát Giới.	363
107. Chương 84: Thi Thể Rơi Rụng. (1 2)	365
108. Chương 85: Miếu Sát Tu Sĩ Tiên Thiên Cảnh Tầng Thứ Tám. (1 2)	371
109. Chương 86: Vạn Thiên Thụy Chết. (1 2)	376
110. Chương 87: Cổ Thương Nhạc Chết.	381
111. Chương 88: Giết! (1 2)	384
112. Chương 89: Tiên Thiên Cảnh Tầng Thứ Bảy. (1 2)	389
113. Chương 1: Đế Đình Phát Lệnh Truy Nã.	394
114. Chương 2: Tầng Truy Dương (1 2)	396
115. Chương 3: Vượt Thành.	402
116. Chương 4: Truy Đuổi.	405
117. Chương 5: Mật Lâm, U Động (1 2)	407
118. Chương 6: “thi Thể Bằng Ngàn Năm”.	412
119. Chương 7: Ma Tu Tà Bằng Tông (1 2)	414
120. Chương 8: Liên Thủ.	419
121. Chương 9: Ngũ Linh Phụ Thể Thuật.	422
122. Chương 10: Dị Bảo Đáng Sợ (1 2).	424
123. Chương 11: Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh	429
124. Chương 12: Tiên Thiên Cảnh Tầng Tám.	431
125. Chương 13: Tử Diễm Bằng Viêm.	434
126. Chương 14: Tiểu Hòa Thượng.	436
127. Chương 15: Cổ Thần Ra Tay.	438
128. Chương 16: Ngọc Quỳnh Tiên Nhường	441
129. Chương 17: Nam Thiên Đạo Nhân (1 2)	443
130. Chương 18: Hư Thiên Lệnh (1 2)	449
131. Chương 19: Tầng Thiên Cơ (1).	455
132. Chương 20: Tầng Thiên Cơ (2).	458
133. Chương 21: Tà Thuyết Mị Dân.	460
134. Chương 22: Dị Thuật Của Tiểu Bạch.	463
135. Chương 23: Ta Biết Người Là Ai. (1 2)	466
136. Chương 24: Trấn Thiên Tháp.	472
137. Chương 25: Giết Người Đoạt Bảo	474
138. Chương 26: Huyết Văn Phi Dao, Bản Đồ Bí Địa.	477
139. Chương 27: Hư Thiên Tông.	479
140. Chương 28: Bệnh Tương Tư.	484
141. Chương 29: Hư Thiên Ngũ Phong.	486
142. Chương 30: Đo Vạn Khí, Đo Tiên Căn.	491
143. Chương 31: Hoàng Phủ Hạo.	494
144. Chương 32: Dám Thắng? Cho Người Biết Tay.	496
145. Chương 33: Trò Hề, Chỉ Bằng Người?	499
146. Chương 34: Bách Thảo Phong.	505
147. Chương 35: Thời Gian Tôi Luyện Mỗi Ngày.	507
148. Chương 36: Lại Dùng Mê Hồn Thuật. (thượng)	510
149. Chương 36: Lại Dùng Mê Hồn Thuật (hạ).	513

150.	Chương 37: Vác Đỉnh, Ba Trăm Vòng (thượng).	516
151.	Chương 37: Vác Đỉnh, Ba Trăm Vòng (hạ).	519
152.	Chương 38: Bình Cảnh Tiên Thiên Cảnh Tầng Tám.	521
153.	Chương 39: Hư Tử Uyên.	521
154.	Chương 40: Cô Gái Trong Mơ.	524
155.	Chương 41: Tiên Thiên Tầng Chín.	527
156.	Chương 42: Đưa Thuốc.	529
157.	Chương 43: Năm Đám Lớn, Là Con Bò.	532
158.	Chương 44: Đạo Mạo Trang Nghiêm.	535
159.	Chương 45: Cổ Thần Phản Kích (1 2)	538
160.	Chương 46: Thay Đổi Cách Nhìn.	544
161.	Chương 47: Tự Tìm Rắc Rối (1 2)	547
162.	Chương 48: Sự Quan Tâm Của Sư Tỷ.	553
163.	Chương 49: Thiên Tài Đan Dược Sư.	556
164.	Chương 50: Huyền Âm Tuyệt Mạch (1 2)	559
165.	Chương 51: Băng Và Hỏa.	564
166.	Chương 52: Tầm Lưng Ngọc Của Sư Tỷ.	567
167.	Chương 53: Yêu Thương Tâm Tương Ấn.	570
168.	Chương 54: Đại Hội Luyện Đan (1 2)	573
169.	Chương 55: Chấn Kinh Tứ Tọa.	578
170.	Chương 56: Cực Phẩm Yêu Nghiệt (1 2)	581
171.	Chương 57: Khiêu Chiến Trưởng Lão.	586
172.	Chương 58: Tát Thật Mạnh (1 2)	589
173.	Chương 59: Cổ Thần Luyện Đan.	594
174.	Chương 60: Hung Hăng Chà Đạp.	597
175.	Chương 61: Nụ Hôn Trong Động Phủ (1 2)	600
176.	Chương 62: Tập Sát Lúc Nửa Đêm.	605
177.	Chương 63: Bể Quan Trúc Thai.	608
178.	Chương 64: Con Đường Tu Chân.	610
179.	Chương 65: Âm Dương Thần Hải (1 2)	613
180.	Chương 66: Pháp Quyết Vô Thượng.	617
181.	Chương 67: Bảo Tàng Siêu Cấp (1 2)	619
182.	Chương 68: Danh Động Hư Thiên.	624
183.	Chương 69: Ngự Hỏa Phần Thiên	626
184.	Chương 70: Một Đôi Cầu Nam Nữ	632
185.	Chương 71: Trúc Thai Trung Kỳ.	634
186.	Chương 72: Nụ Hôn Thâm Tình (1 2).	637
187.	Chương 73: Ngũ Mạch Đại Tỷ Thí.	641
188.	Chương 74: Lại Hiện Quyền Uy (1 2)	644
189.	Chương 75: Đối Chiến Hoàng Phủ.	649
190.	Chương 76: Một Phù Nổ Bay.	651
191.	Chương 77: Đệ Nhất Ngũ	654
192.	Chương 78: Cực Quang Bảo Kính.	659
193.	Chương 79: Di Chỉ Ma Tông.	662
194.	Chương 80: Cổ Nhân Tương Phùng (1 2)	665
195.	Chương 81: Thông Huyền Linh Thể (1 2)	670
196.	Chương 82: Chiến Thần Chi Lệnh (1 2)	674
197.	Chương 83: Tàng Thiên Cơ Hiện.	679
198.	Chương 84: Một Chương Của Thiên Cơ.	681
199.	Chương 85: Tu Sĩ Tàng Gia (1 2).	684
200.	Chương 86: Thiếu Chủ Thi Hồn (1 2).	689
201.	Chương 87: Cầu Nam Cầu Nữ.	693
202.	Chương 88: Lại Gặp Cường Địch.	695
203.	Chương 89: Thảm Tào Bạo Cúc (1 2).	698

204. Chương 90: Những Người Cản Đường Chết (1 2).	703
205. Chương 91: Chiến Lỗ Ngân Hùng.	708
206. Chương 92: Kim Sư Chặn Đường (1 2).	710
207. Chương 93: Biến Hóa Của Tiểu Bạch.	714
208. Chương 94: Bạch Y Ngô Tinh (1 2).	716
209. Chương 95: Nghịch Mệnh Hóa Long.	722
210. Chương 96: Tiên Thiên Linh Căn Siêu Phẩm (1 2).	725
211. Chương 97: Trúc Thai Hậu Kỳ.	730
212. Chương 98: Giết Người Tàng Gia (1 2).	733
213. Chương 99: Âm Dương Ma Tông.	737
214. Chương 100: Gặp Lại Sư Tỷ..	740
215. Chương 1: Côn Ngô Bí Cảnh (1 2)	742
216. Chương 2: Tầng Thứ Mười Địa Cung (1 2)	747
217. Chương 3: Khắp Nơi Hội Tụ.	752
218. Chương 4: Một Đường Loạn Chiến (1 2)	754
219. Chương 5: Đánh Chết Lỗ Ngân Hùng	759
220. Chương 6: Quyển Trục Thân (1 2)	761
221. Chương 7: Hỗn Độn Âm Dương.	769
222. Chương 8: Cổ Thần Hóa Long (1 2)	771
223. Chương 9: Kim Cương Bái Phật.	776
224. Chương 10: Nguy Cơ Tầng Tầng (1 2)	778
225. Chương 11: Vân Tuyết Chết!	783
226. Chương 12: Các Người Đều Phải Chết (1 2)	786
227. Chương 13: Đại Sát Bốn Phương	791
228. Chương 13: Đại Sát Bốn Phương.	791
229. Chương 14: Ước Hẹn Mười Năm (thượng)	793
230. Chương 14: Ước Hẹn Mười Năm (thượng).	794
231. Chương 14: Ước Hẹn Mười Năm (hạ)	796
232. Chương 14: Ước Hẹn Mười Năm (hạ).	796
233. Chương 15: Đạp Lập Hư Không	798
234. Chương 15: Đạp Lập Hư Không.	799
235. Chương 16: Cổ Thần Chi Uy (thượng)	801
236. Chương 16: Cổ Thần Chi Uy (thượng).	801
237. Chương 16: Cổ Thần Chi Uy (hạ)	804
238. Chương 16: Cổ Thần Chi Uy (hạ).	804
239. Chương 17: Âm Dương Trận Đồ	807
240. Chương 17: Âm Dương Trận Đồ.	807
241. Chương 18: Ý Niệm Hóa Hồn (thượng)	810
242. Chương 18: Ý Niệm Hóa Hồn (thượng).	810
243. Chương 18: Ý Niệm Hóa Hồn (hạ).	812
244. Chương 19: Bí Địa Lý Gia	813
245. Chương 19: Bí Địa Lý Gia.	813
246. Chương 20: Lục Long Nhiếp Tâm Trận (thượng).	815
247. Chương 20: Lục Long Nhiếp Tâm Trận (hạ).	817
248. Chương 21: Mượn Trận Giết Người.	819
249. Chương 22: Bảo Tháp Thiên Vương (thượng).	822
250. Chương 22: Bảo Tháp Thiên Vương (hạ).	825
251. Chương 23: Côn Ngô Ẩn.	827
252. Chương 24: Đối Chiến Tàng Thiên Cơ (thượng).	830
253. Chương 24: Đối Chiến Tàng Thiên Cơ (hạ).	832
254. Chương 25: Người Không Giết Được Ta.	835
255. Chương 26: Mộc Lôi Ẩn (thượng).	837
256. Chương 26: Mộc Lôi Ẩn (hạ).	839

257. Chương 27: Phệ Huyết Hoa.	842
258. Chương 28: Thân Ổ Nơi Nào (thượng).	844
259. Chương 28: Thân Ổ Nơi Nào (hạ).	847
260. Chương 29: Chém Yêu.	849
261. Chương 30: Thiên Dạ Lang Vương (thượng Hạ).	851
262. Chương 30: Thiên Dạ Lang Vương (hạ).	853
263. Chương 31: Phong Vũ Dực Lai.	855
264. Chương 32: Chiến Đại Yêu (thượng Hạ).	858
265. Chương 32: Chiến Đại Yêu (thượng).	858
266. Chương 32: Chiến Đại Yêu (hạ).	860
267. Chương 33: Vạn Yêu Truy Sát.	862
268. Chương 34: Ta Cũng Là Yêu (thượng Hạ)!	865
269. Chương 34: Ta Cũng Là Yêu (thượng)!	865
270. Chương 34: Ta Cũng Là Yêu (hạ)!	867
271. Chương 35: Huyết Hải Phiêu Hương.	869
272. Chương 36: Hóa Hình Thảo (thượng Hạ).	872
273. Chương 36: Hóa Hình Thảo (thượng).	872
274. Chương 36: Hóa Hình Thảo (hạ).	874
275. Chương 37: Chiến Hoang Thú Cự Cầu.	876
276. Chương 38: Cổ Thần Đồ Yêu (thượng Hạ).	878
277. Chương 38: Cổ Thần Đồ Yêu (hạ).	881
278. Chương 39: Thu Hoạch Thật Lớn.	883
279. Chương 40: Tu Vi Tăng Lên (thượng Hạ).	885
280. Chương 40: Tu Vi Tăng Lên (thượng).	885
281. Chương 40: Tu Vi Tăng Lên (hạ).	887
282. Chương 41: Tiểu Bạch Biến Dị.	889
283. Chương 42: Hóa Long Phi Thiên (thượng Hạ).	891
284. Chương 42: Hóa Long Phi Thiên (thượng).	892
285. Chương 42: Hóa Long Phi Thiên (hạ).	894
286. Chương 43: Một Lưới Bắt Hết.	896
287. Chương 44: Một Hòa Thượng (thượng Hạ).	899
288. Chương 44: Một Hòa Thượng (hạ).	901
289. Chương 45: Thiên Đạo Thiên Đạo.	903
290. Chương 46: Sư Tỷ Tương Tư (thượng Hạ).	906
291. Chương 46: Sư Tỷ Tương Tư (hạ).	908
292. Chương 47: Thương Thiên A...	911
293. Chương 48: Rượu Ngon Và Cổ Nhân (thượng Hạ).	913
294. Chương 48: Rượu Ngon Và Cổ Nhân (thượng).	914
295. Chương 48: Rượu Ngon Và Cổ Nhân (hạ).	916
296. Chương 49: Đánh Lén Đặc Sứ.	919
297. Chương 50: Liên Thủ Giết Địch (thượng).	922
298. Chương 51: Cửu Hoang Toàn Phong.	924
299. Chương 52 : Hắc Hồ Linh (Thượng)	926
300. Chương 53 : Hắc Hồ Linh (Hạ)	929
301. Chương 54: Pháp Bảo Cực Phẩm (thượng).	931
302. Chương 54: Pháp Bảo Cực Phẩm (hạ).	934
303. Chương 55: Rùa Thỏ Thi Chạy.	936
304. Chương 56: Xích Huyết Thần Giao (thượng Hạ).	939
305. Chương 56: Xích Huyết Thần Giao (thượng).	939
306. Chương 56: Xích Huyết Thần Giao (hạ).	941
307. Chương 57: Hoang Cốt Tru Yêu.	943
308. Chương 58: Thiểm Thiên Phong Dực (thượng).	946
309. Chương 58: Thiểm Thiên Phong Dực (thượng Hạ).	948
310. Chương 58: Thiểm Thiên Phong Dực (hạ).	951

311.	Chương 59: Một Lần Nửa Đột Phá.	953
312.	Chương 60: Sự Âm Trầm Của Vô Chân.	955
313.	Chương 61: Nam Thiên Lại Hiện (thượng).	958
314.	Chương 61: Nam Thiên Lại Hiện (hạ).	960
315.	Chương 62: Lừa Lấy Một Pháp Bảo Cực Phẩm (thượng).	963
316.	Chương 62: Lừa Lấy Một Pháp Bảo Cực Phẩm (hạ).	966
317.	Chương 63: Long Nữ Áo Tím.	968
318.	Chương 64: Hòa Thượng Động Dục (thượng Hạ).	971
319.	Chương 64: Hòa Thượng Động Dục (hạ).	973
320.	Chương 65: Nguy Cơ Thật Lớn.	976
321.	Chương 66: Ngang Trời Xuất Thế (thượng).	979
322.	Chương 66: Ngang Trời Xuất Thế (hạ).	981
323.	Chương 67: Nụ Cười Của Tàng Thiên Cơ.	983
324.	Chương 68: Ất Chủ Bài Của Tàng Thiên Cơ. (thượng Hạ)	986
325.	Chương 69: Âm Minh Chi Địa.	991
326.	Chương 70: Tấn Thăng Mệnh Tuyền Cảnh (thượng Hạ).	993
327.	Chương 71: Trấn Minh Thần Phù.	998
328.	Chương 72: Hàn Đàm Thần Bí. (thượng Hạ)	1000
329.	Chương 72: Hàn Đàm Thần Bí (hạ).	1003
330.	Chương 73: Nghịch Ta Thì Chết.	1005
331.	Chương 74: Vô Chân Làm Phản (thượng Hạ).	1008
332.	Chương 75: Đại Chiến Tàng Thiên Cơ.	1013
333.	Chương 76: Thái Hư Tiên Đỉnh (thượng Hạ).	1016
334.	Chương 77: Đỉnh Thiên Quyết Hiện.	1021
335.	Chương 78: Vô Chân Chết (thượng Hạ).	1023
336.	Chương 79: Nguyên Thần Ba Trọng.	1028
337.	Chương 80: Hắc Diễm Hỏa Hải (thượng Hạ).	1031
338.	Chương 81: Một Khóa Cự Tâm.	1036
339.	Chương 82: Kim Sí Thiên Bằng (thượng Hạ).	1039
340.	Chương 83: Phi Long Tại Thiên.	1043
341.	Chương 84: Khung Xương Cự Long (thượng Hạ).	1046
342.	Chương 85: Pháp Bảo Thành Đồng.	1051
343.	Chương 86: Nữ Tử Thần Bí (thượng Hạ).	1054
344.	Chương 87: Thần Thú.	1058
345.	Chương 88: Vô Lượng Thiên Kiếp (thượng Hạ).	1061
346.	Chương 89: Linh Lung Bảo Tháp.	1066
347.	Chương 90: Bảo Tháp Chi Uy (thượng).	1068
348.	Chương 90: Bảo Tháp Chi Uy (hạ).	1070
349.	Chương 91: Đánh Đập Tàng Thiên Cơ.	1073
350.	Chương 92: Tiên Cảnh Nhân Gian (thượng).	1075
351.	Chương 92: Tiên Cảnh Nhân Gian (hạ).	1078
352.	Chương 93: Côn Ngô Cảnh.	1080
353.	Chương 94: Hai Tiểu Bạch.	1082
354.	Chương 95: Bi Kịch Nhân Sinh Của Thiên Hồ Vương (thượng).	1085
355.	Chương 96: Nam Thiên Tiên Môn (thượng + Hạ).	1088
356.	Chương 97: Cường Giả Độ Hư.	1093
357.	Chương 98: Nụ Hôn Của Thiếu Nữ (thượng + Hạ).	1095
358.	Chương 99: Phi Kiếm Cực Phẩm.	1101
359.	Chương 100: Nguy Cơ Gia Tộc (thượng + Hạ).	1103
360.	Quyển 4: Danh Chấn Thiên Hạ Chương 1: Cổ Thần Độ Kiếp.	1108
361.	Chương 2: Tam Thái Tử Đông Hải (thượng + Hạ).	1110
362.	Chương 3: Lại Ngược Tàng Thiên Cơ.	1115
363.	Chương 4: Cổ Thần Về Nhà (thượng).	1118
364.	Chương 4: Cổ Thần Về Nhà (hạ).	1121

365. Chương 5: Phong Ba Mạch Khoáng.	1123
366. Chương 6: Phụ Tử Gặp Lại (thượng+hạ).	1126
367. Chương 7: Phụ Tử Nói Chuyện.	1131
368. Chương 8: Tiểu Thiên Nga Cổ Gia (thượng + Hạ).	1133
369. Chương 9: Toàn Bộ Đầu Chết.	1138
370. Chương 10: Giết Sạch (thượng).	1141
371. Chương 10: Giết Sạch (hạ).	1143
372. Chương 11: Cơn Giận Nghịch Lân.	1146
373. Chương 12: Giết Tới Cự Linh Môn	1148
374. Chương 13: Trảm Đế Tử.	1153
375. Chương 14: Giết Tàng Chân Cơ.	1155
376. Chương 15: Tội Ác Chi Quật.	1160
377. Chương 16: Sở Hưởng Vô Dịch (thượng + Hạ).	1163
378. Chương 17: Thái Thượng Chưởng Môn.	1167
379. Chương 18: Cự Linh Môn Diệt	1170
380. Chương 19: Thu Hoạch To Lớn.	1174
381. Chương 20: Thượng Cổ Kỳ Trận	1177
382. Chương 21: Nơi Tuyệt Hung.	1181
383. Chương 22: Hiền Viên Đế Trùng	1183
384. Chương 23: Huyết Mạch Thông Đạo.	1188
385. Chương 24: Huyết Mạch Cửa Cổ Thần	1190
386. Chương 25: Truyền Thừa Cửa Đại Đế.	1194
387. Chương 26: Bí Tàng Vô Thượng (thượng).	1201
388. Chương 26: Bí Tàng Vô Thượng (hạ).	1203
389. Chương 27: Thiên Địa Chí Bảo.	1205
390. Chương 28: Cổ Thần Thành Niên	1208
391. Chương 29: Kiếp Trước Kiếp Này.	1212
392. Chương 30: Chuyện Cũ	1215
393. Chương 31: Cổ Thần Truyền Kinh.	1219
394. Chương 32: Tin Tức Mới Nhất (thượng).	1221
395. Chương 32: Tin Tức Mới Nhất (hạ).	1224
396. Chương 33: Hồ Lô Thần Kỳ.	1226
397. Chương 34: Thánh Nữ Tiên Âm (thượng).	1229
398. Chương 34: Thánh Nữ Tiên Âm (hạ).	1232
399. Chương 35: Tin Tức Về Sư Tỷ.	1234
400. Chương 36: Một Phần Lễ Trọng (thượng).	1236
401. Chương 36: Một Phần Lễ Trọng (hạ).	1239
402. Chương 37: Cổ Thần Tới.	1241
403. Chương 38: Tự Tìm Đường Chết (thượng).	1244
404. Chương 38: Tự Tìm Đường Chết (hạ).	1246
405. Chương 39: Con Đường Sát Thần.	1248
406. Chương 40: Danh Truyền Bốn Phương (thượng).	1251
407. Chương 40: Danh Truyền Bốn Phương (hạ).	1253
408. Chương 41: Âm Dương Đại Chú Ấn.	1255
409. Chương 42: Thiên Huyền Chi Nhãn (thượng).	1258
410. Chương 42: Thiên Huyền Chi Nhãn (hạ).	1260
411. Chương 43: Lời Hứa Của Cổ Thần.	1263
412. Chương 44: Không Người Có Thể Kháng Cự (thượng).	1265
413. Chương 44: Không Người Có Thể Kháng Cự (hạ).	1267
414. Chương 45: Lại Giết Đế Tử.	1270
415. Chương 46: Kim Đan Võ, Trùng Mệnh Tuyền (thượng).	1272
416. Chương 46: Kim Đan Võ, Trùng Mệnh Tuyền (hạ).	1274
417. Chương 47: Lại Chém Đế Tử, Độ Lôi Kiếp Lần Thứ Hai!	1277
418. Chương 48: Từ Cổ Chí Kim, Cổ Thần Đệ Nhất (thượng).	1279

419. Chương 48: Từ Cổ Chí Kim, Cổ Thần Đệ Nhất (hạ).	1281
420. Chương 49: Bảo Tháp Ra, Ai Dám Tranh Phong?	1284
421. Chương 50: Cổ Sát Thần, Danh Chấn Thiên Hạ (thượng).	1286
422. Chương 50: Cổ Sát Thần, Danh Chấn Thiên Hạ (hạ).	1288
423. Chương 51: Cổ Thần, Chờ Người Thật Lâu Rồi.	1290
424. Chương 52: Họ Long, Tên Vô Hối (thượng).	1292
425. Chương 52: Họ Long, Tên Vô Hối (hạ).	1295
426. Chương 53: Gặp Lại Ngô Tinh, Thánh Hoàng Sơ Hiện.	1298
427. Chương 54: Đối Chiến Thánh Hoàng (thượng).	1300
428. Chương 54: Đối Chiến Thánh Hoàng (hạ).	1302
429. Chương 55: Siêu Cấp Cường Giả Chiến Đấu.	1304
430. Chương 56: Tiểu Tiên Giới, Hi Vọng Đê Cao (thượng).	1307
431. Chương 56: Tiểu Tiên Giới, Hi Vọng Đê Cao (hạ).	1309
432. Chương 57: Một Vấn Đề Nguy Hiểm.	1312
433. Chương 58: Tầng Thiên Cơ, Người Không Được (thượng).	1314
434. Chương 58: Tầng Thiên Cơ, Người Không Được (hạ).	1317
435. Chương 59: Cổ Thần Vs Tầng Thiên Cơ.	1319
436. Chương 60: Thiên Tài Quyết Đấu (thượng).	1322
437. Chương 60: Thiên Tài Quyết Đấu (hạ).	1324
438. Chương 61: Lại Đạp Lên Tầng Thiên Cơ.	1326
439. Chương 62: Đánh Mặt Tầng Thiên Cơ Trước Nhiều Người (thượng).	1328
440. Chương 62: Đánh Mặt Tầng Thiên Cơ Trước Nhiều Người (hạ).	1331
441. Chương 63: Chiến Thần Lệnh Hiển Uy.	1333
442. Chương 64: Đập Chó Chết (thượng).	1335
443. Chương 64: Đập Chó Chết (hạ).	1338
444. Chương 65: Nữ Nhân Ác Độc.	1340
445. Chương 66: Vĩnh Viễn Không Xa Nhau (thượng).	1342
446. Chương 66: Vĩnh Viễn Không Xa Nhau (hạ).	1345
447. Chương 67: Cùng Sư Tỷ Ở Chung.	1347
448. Chương 68: Tiên Âm Độ Kiếp (thượng).	1350
449. Chương 68: Tiên Âm Độ Kiếp (hạ).	1352
450. Chương 69: Tin Tức Cực Lớn.	1355
451. Chương 70: Có Ta Ở Đây, Không Cần Sợ (thượng).	1357
452. Chương 70: Có Ta Ở Đây, Không Cần Sợ (hạ).	1359
453. Chương 71: Cường Giả Vì Tôn Mối Là Quy Củ!	1362
454. Chương 72: Cổ Thần Muốn Lập Uy (thượng).	1364
455. Chương 72: Cổ Thần Muốn Lập Uy (hạ).	1367
456. Chương 73: Hậu Nhân Chư Tử.	1369
457. Chương 74: Chư Tử Thần Binh (thượng).	1371
458. Chương 74: Chư Tử Thần Binh (hạ).	1373
459. Chương 75: Thật Nhiều Chân Khí Thuần Dương (thượng).	1375
460. Chương 75: Thật Nhiều Chân Khí Thuần Dương (hạ).	1378
461. Chương 76: Đột Phá Linh Anh Hậu Kỳ.	1380
462. Chương 77: Thần Thoại Bất Bại	1382
463. Chương 77: Thần Thoại Bất Bại	1386
464. Chương 79: Miếu Sát Vu Thần	1388
465. Chương 80: La Hán Kim Thân.	1392
466. Chương 81: Xá Lợi Cổ Phật	1395
467. Chương 82: Thuần Dương Vs Chí Dương	1399
468. Chương 83: Tiên Âm Đế Quân.	1403
469. Chương 84: Tiểu Tiên Giới	1406
470. Chương 85: Sát Thần Quạt Khởi.	1410
471. Chương 86: Chí Bảo Thuần Dương	1412
472. Chương 87: Tốc Độ Tu Luyện Gấp Năm Lần.	1417

473. Chương 88: Bát Âm Thiên Ma	1419
474. Chương 89: Thiên Ma Bát Âm	1424
475. Chương 90: Tiên Âm Muốn...	1429
476. Chương 91: Âm Dương Giao Hợp	1431
477. Chương 92: Thần Thông Vô Thượng.	1436
478. Chương 93: Hậu Quả Tiền Căn	1438
479. Chương 94: Thân Thế Của Tiểu Hòa Thượng.	1443
480. Chương 95: Ẩn Cư	1445
481. Chương 96: Lôi Kiếp Tam Trọng	1450
482. Chương 97: Bảo Tháp Tầng Thứ Hai.	1454
483. Chương 98: Bằng Nguyên Bắc Hoang	1456
484. Chương 99: Côn Ngô Tiên Kiếm.	1460
485. Chương 100: Đoạt Lão Bà	1463
486. Chương 101: Quét Ngang Nguyên Thần Kỳ.	1468
487. Chương 102: Đông Long Vương Hiện Thân	1470
488. Chương 103: Một Quyền Của Cường Giả Độ Hư Cảnh.	1474
489. Chương 104: Cổ Thần Chọc Giận Đông Long Vương	1477
490. Chương 105: Thất Thái Tử Ngao Liệt.	1481
491. Chương 106: Cửu Tiểu Long Nữ	1483
492. Chương 107: Ngô Tinh Ở Nơi Nào?	1488
493. Chương 107: Ngô Tinh Ở Nơi Nào (hạ)?	1490
494. Chương 108: Độ Hư Cảnh.	1493
495. Chương 109: Cảnh Giới Chư Tử (thượng).	1495
496. Chương 109: Cảnh Giới Chư Tử (hạ).	1497
497. Chương 110: Chiến Thần Lệnh.	1500
498. Chương 111: Bàn Long Sát Thần Thương (thượng).	1502
499. Chương 111: Bàn Long Sát Thần Thương (hạ).	1504
500. Chương 112: Chân Khí Cửu Âm.	1506
501. Chương 113: Cẩm Địa Bắc Hoang (thượng).	1508
502. Chương 113: Cẩm Địa Bắc Hoang (hạ).	1511
503. Chương 114: Đầu Mối (thượng).	1513
504. Chương 114: Đầu Mối (hạ).	1515
505. Chương 115: Đại Đại Hỏa Diễm.	1517
506. Chương 116: Máu Tổ Long (thượng).	1520
507. Chương 116: Máu Tổ Long (hạ).	1522
508. Chương 117: Cửu Long Khái Huyết (thượng).	1524
509. Chương 117: Cửu Long Khái Huyết (hạ).	1526
510. Chương 118: Thái Cổ Chi Nhân.	1528
511. Chương 119: Thuần Dương Đan Phương (thượng).	1531
512. Chương 119: Thuần Dương Đan Phương (hạ).	1533
513. Chương 120: Bí Văn Thái Cổ.	1536
514. Quyển 5 Chương 1: Đề Thăng Tu Vi.	1538
515. Chương 2: Nguyên Anh Hoá Thần	1540
516. Chương 3: Trọng Xuất Thiên Hạ	1545
517. Chương 4: Đại Hình Đấu Giá Hội.	1548
518. Chương 5: Tất Cả Đều Mua Hết	1550
519. Chương 6: Linh Thạch Không Thiếu.	1555
520. Chương 7: Năm Nghìn Vạn Linh Thạch.	1557
521. Chương 8: Tranh Giành Kim Diễm Thảo.	1562
522. Chương 9: Thực Lực Của Cổ Thần.	1565
523. Chương 10: Trọng Trấn Danh Hào Sát Thần.	1567
524. Chương 11: Thiên Hạ Khiếp Sợ	1572
525. Chương 12: Cường Thế Xuất Kịch	1574
526. Chương 13: Đấu Tiên Đại Trận	1578

527.	Chương 14: Ta Nói Chúng Phải Chết	1580
528.	Chương 15: Huyền Âm Bí Điển	1585
529.	Chương 16: Sơ Kiến Thánh Tử	1588
530.	Chương 17: Đột Phá Nguyên Thần Trung Kỳ	1592
531.	Chương 18: Ngô Tinh Trở Về	1597
532.	Chương 19: Bí Mật Tây Hải	1599
533.	Chương 20: Vinh Quy Hư Thiên Tông	1599
534.	Chương 21: Chưởng Giáo Chí Tôn	1603
535.	Chương 22: Thốn Thức	1605
536.	Chương 23: Cổ Thần Truyền Đạo	1607
537.	Chương 24: Âm Dạ Hắc Ảnh	1612
538.	Chương 25: Huyết Hải Nhân Kiếm	1615
539.	Chương 26: Nguyên Lai Là Người!	1617
540.	Chương 27: Ngược Đãi Tàng Thiên Cơ	1622
541.	Chương 28: Tiến Nhập Đại Ly	1624
542.	Chương 29: Hoàn Mỹ Nữ Tử	1628
543.	Chương 30: Chí Dương Chi Địa	1630
544.	Chương 31: Nơi Chiến Thần Vãn Lạc	1635
545.	Chương 32: Xích Đế Mộ Trùng	1638
546.	Chương 33: Chiến Thần Xi	1643
547.	Chương 34: Đại Đế Chiến Thánh Hoàng	1646
548.	Chương 35: Ba Đầu Sáu Tay!	1648
549.	Chương 36: Bí Mật Thượng Cổ	1650
550.	Chương 37: Hoả Chi Bản Nguyên	1655
551.	Chương 38: Cửu Viêm Xích Diễm Hoa	1655
552.	Chương 39: Chân Thân Vu Thần	1655
553.	Chương 40: Mở Ra Hoả Chi Bản Nguyên	1655
554.	Chương 41: Quang Huy Chiến Thần.	1655
555.	Chương 42: Nguyên Thần Hậu Kỳ	1655
556.	Chương 43: Thực Lực Đối Lập	1655
557.	Chương 44: Lực Lượng Bạo Tăng!	1655
558.	Chương 45: Chín Đại Bộ Lạc	1655
559.	Chương 46: Nam Hoang Vu Sĩ.	1655
560.	Chương 47: Cổ Thần Hoá Vu	1660
561.	Chương 48: Thối Tiêu Dưới Ánh Trăng	1662
562.	Chương 49: Mỹ Nhân Tương Trợ	1662
563.	Chương 50: Dương Vu Bộ Lạc	1662
564.	Chương 51: Huyết Mạch Trắc Thí	1662
565.	Chương 52: Cực Phẩm Linh Thạch	1662
566.	Chương 53: Huyết Mạch Không Xác Định Được	1662
567.	Chương 54: Liệp Long Đại Hội	1662
568.	Chương 55: Thần Nữ Tự Ngọc	1662
569.	Chương 56: Cực Nam Hoả Hải	1662
570.	Chương 57: Đại Chiến Ngao Hoằng	1662
571.	Chương 58: Đồ Long	1662
572.	Chương 59: Liệp Sát Hoả Long	1665
573.	Chương 60: Thu Hoạch Cửa Cổ Thần	1667
574.	Chương 61: Cửu Âm Huyền Thể	1671
575.	Chương 62 : Nguyên Thần Mười Hai Trọng	1673
576.	Chương 63 : Chiến Thần Sơn Mở Ra	1677
577.	Chương 64 : Chiến Thần ! Chiến Thần !	1680
578.	Chương 65 : Thuần Dương Bí Điển	1682
579.	Chương 66 : Cổ Thần Tự Ấn	1686
580.	Chương 67 : Tin Tức Tàng Thiên Cơ	1688

581. Chương 68 : Trấn Áp Tầng Thiên Cơ(1)	1693
582. Chương 69 : Trấn Áp Tầng Thiên Cơ(2,3)	1695
583. Chương 70 : Trấn Áp Tầng Thiên Cơ(4)	1700
584. Chương 71 : Trấn Áp Tầng Thiên Cơ(5,6)	1702
585. Chương 72 : Trấn Áp Tầng Thiên Cơ(7,8)	1706
586. Chương 73 : Cửu Dương Liệt Nhật Quả	1710
587. Chương 74 : Thuần Dương Tiên Đan	1713
588. Chương 75 : Huyền Âm Tuyệt Mạch Bạo Phát	1715
589. Chương 76 : Liên Tục Độ Kiếp	1719
590. Chương 77 : Chiến Thần Tinh Kinh	1721
591. Chương 78 : Hi Vọng Của Hư Tử Huyền	1726
592. Chương 79 : Cổ Thần Minh Khiếu	1728
593. Chương 80 : Ngũ Trọng Lôi Kiếp	1732
594. Chương 81-82 : Diệt Sát Tầng Thiên Cơ(1-3)	1734
595. Chương 83-84 : Diệt Sát Tầng Thiên Cơ (4-6)	1741
596. Chương 85 : Đánh Trọng Thương Đồ Độc	1745
597. Chương 86 : Chiến Thần	1747
598. Chương 87 : Dương Mạch Siêu Cực Đại	1752
599. Chương 88 : Hoả Long Vương	1755
600. Chương 89-91 : Kích Sát Hoả Long Vương	1757
601. Chương 92 : Thuần Âm Thuần Dương	1765
602. Chương 93 : Vu Tộc Cự Biến	1767
603. Chương 94 : Nộ Hoả Của Cổ Thần	1769
604. Chương 95 : Hôn Lễ Của Tự Ngọc	1774
605. Chương 96 : Âm Dương Hợp Bích	1776
606. Chương 97-98 : Đối Chiến Độ Hư Cường Giả	1781
607. Chương 99 : Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu	1784
608. Chương 100 : Chiến Thần Truyền Thừa	1787
609. Chương 101 : Nguyên Thần Dung Khiếu	1791
610. Chương 102 : Quyền Sát Đồ Độc	1793
611. Chương 103 : Huyết Mạch Thức Tỉnh	1797
612. Chương 104-105 : Đại Thủ Ấn	1800
613. Chương 106 : Thị Huyết Kim Long	1805
614. Chương 107 : Trịnh Gia Gia Chủ	1807
615. Chương 108 : Diệt Sát Doanh Đế	1810
616. Chương 109 : Tổ Tiên Tầng Gia	1812
617. Chương 110 : Giá Vụ Cường Giả	1814
618. Chương 111 : Chiến	1819
619. Chương 112 : Tâm Tình Xúc Động	1821
620. Chương 113 : Về Phương Bắc	1823
621. Chương 114 : Sinh Tồn Pháp Tắc	1826
622. Chương 115 : Tử Vong Cốc	1831
623. Chương 116 : Lục Huỳnh Đệ	1833
624. Chương 117 : Một Trận Huyết Chiến	1843
625. Chương 118 : Đại Thế Quật Khởi	1845
626. Chương 119 : Di Bảo Của Đại Đế	1850
627. Chương 120 : Bàn Cốc Đại Đế	1853
628. Quyển 6 Ngũ Hoang Tứ Hải Chương 1 : Cổ Thần Ngô Đạo	1857
629. Chương 2-3 : Độ Hư	1859
630. Chương 4 : Hủy Diệt Lôi Kiếp	1866
631. Chương 5 : Cổ Sát Thần,người Cư Nhiên Bước Vào Độ Hư	1869
632. Chương 6 : Người Muốn Giết Ta	1873
633. Chương 7 : Thế Ngoại Siêu Nhiên	1875
634. Chương 8 : Sơ Văn Đế Mộ	1880

635. Chương 9 : Sáu Vị Cường Giả	1882
636. Chương 10 : Hắc Thủy Đại Đế	1884
637. Chương 11 : Độ Hư Như Mây	1889
638. Chương 12 : Kim Bằng Vương	1893
639. Chương 13 : Ta Nói Người Không Biết	1895
640. Chương 14 : Hắc Sắc Ngọc Bội	1897
641. Chương 15 : Mộ Phần Hắc Đế	1899
642. Chương 16 : Lựa Chọn Sinh Tử	1904
643. Chương 17 : Âm Hồn Khô Lỗi	1906
644. Chương 18 : Đệ Nhất	1910
645. Chương 19 : Tề Tụ	1912
646. Chương 20 : Mộ Khải	1914
647. Chương 21-22 : Diệt Tàng	1918
648. Chương 23 : Yếu	1925
649. Chương 24 : Tàng Khôn Phàm	1927
650. Chương 25 : Hỏa Phần	1929
651. Chương 26 : Tàng Khôn Phàm Chi Tử	1933
652. Chương 27 : Tìm Kiếm	1936
653. Chương 28 : Mộ Tâm	1940
654. Chương 29 : Hủy Trận	1943
655. Chương 30 : Tình Thế Nguy Hiểm	1947
656. Chương 31 : Thủy Chi Bản Nguyên	1949
657. Chương 32 : Lực Lượng Của Hắc Đế	1953
658. Chương 33 : Thu Được Thủy Chi Bản Nguyên	1955
659. Chương 34 : Một Quyền Bại Thánh Hoàng	1958
660. Chương 35 : Một Kiếm Trảm Thánh Tử	1960
661. Chương 36 : Trảm Trảm Trảm Diệt Diệt Diệt	1965
662. Chương 37 : Đằng Vân Trung Kỳ	1967
663. Chương 38 : Ra Mộ	1971
664. Chương 39 : Ân Cừ	1973
665. Chương 40 : Hồi Tông	1975
666. Chương 41 : Gặp Lại	1980
667. Chương 42 : Thần Thoại	1982
668. Chương 43 : Vu Biến	1987
669. Chương 44 : Đồng Hành	1989
670. Chương 45 : Gièm Pha	1994
671. Chương 46 : Bảo Tàng	1996
672. Chương 47 : Muốn Chết	2000
673. Chương 48 : Sát Nhân Phải Đoạt Mệnh,diệt Cỏ Phải Diệt Tận Gốc	2002
674. Chương 49 : Liên Sát	2006
675. Chương 50 : Tốc Độ Chênh Lệch	2008
676. Chương 51 : Cửu Khúc Vân Chi	2010
677. Chương 52 : Tàng Khôn Huyền	2016
678. Chương 53 : Kim Long Nhập Hải	2018
679. Chương 54 : Ngọc Kinh Vương	2020
680. Chương 55 : Long Cung	2024
681. Chương 56 : Phong Bạo Thâm Uyên	2027
682. Tam Thế Tình Duyên (bạch Hồ)	2031
683. Chương 57 : Thiên Lực Vô Cùng	2036
684. Chương 58 : Tiên Thiên Linh Bảo	2037
685. Chương 59 : Thiên Đạo Tự Nhiên	2041
686. Chương 60 : Cửa Vào Thiên Đình	2043
687. Chương 61 : Côn Ngô Giới	2048
688. Chương 62 : Tiên Đế	2051

689. Chương 63 :	Thái Cổ Bí Văn	2054
690. Chương 64 :	Phá Thiên Chỉ	2058
691. Chương 65 :	Đằng Vân Hậu Kỳ	2060
692. Chương 66 :	Cần Khôn Ngọc Bích	2065
693. Chương 67 :	Uy Lực Của Phá Thiên Chỉ	2066
694. Chương 68 :	Phản Sát	2071
695. Chương 69 :	Tiên Thảo Hai Vạn Năm	2073
696. Chương 70 :	Vạn Niên Thủy Tham	2075
697. Chương 71 :	Tin Tức Thanh Đế	2079
698. Chương 72 :	Cảm Ứng Bốn Nguyên	2082
699. Chương 73 :	Thanh Hoa Vương	2084
700. Chương 74 :	Đả Bại Thanh Hoa Vương	2087
701. Chương 75 :	Thanh Thụ Thảo	2089
702. Chương 76 :	Luyện Tiên Đan	2094
703. Chương 77 :	Đạp Nhập Giá Vụ Kỳ	2098
704. Chương 78 :	Thất Trọng Lôi Kiếp	2100
705. Chương 79 :	Mộ Phần Thanh Đế	2103
706. Chương 80 :	Tài Liệu Vô Thượng Tiên Bảo	2105
707. Chương 81 :	Bản Nguyên Thủy Ấn	2110
708. Chương 82 :	Mộc Chi Bản Nguyên	2112
709. Chương 83 :	Giá Vụ Trung Kỳ	2116
710. Chương 84 :	Tiểu Bạch,ta Đến Đây	2121
711. Chương 85 :	Đại Náo Thiên Đình	2123
712. Chương 86 :	Phiên Ta Ra Tay!	2128
713. Chương 87 :	Ai Dám Cản Ta?	2130
714. Chương 88 :	Thần Giao Vương.	2134
715. Chương 89 :	Bổn Vương Diệt Người	2137
716. Chương 90 :	Cổ Thần,người Muốn Chết	2141
717. Chương 91 :	Đáng Tiếc,hôm Nay Người Phải Chết	2146
718. Chương 92 :	Đánh Chết Người,con Táp Mao Điều Này	2149
719. Chương 93 :	Bạo Đánh Kim Bằng Vương	2153
720. Chương 94 :	Thiên Đế Ấn	2155
721. Chương 95 :	Chiến Thần Lệnh	2160
722. Chương 96 :	Kim Bằng Vương Chết	2164
723. Chương 97 :	Cổ Thần Tức Giận	2166
724. Chương 98 :	Vô Thượng Tiên Đan	2168
725. Chương 99 :	Quỷ Hồn Độ Hư	2173
726. Chương 100 :	Một Trăm Lẻ Tám Tôn Quỷ Tướng	2175
727. Chương 101 :	Sớm Lên Đường	2179
728. Chương 102 :	Tuyệt Hồn Quỷ Tướng	2181
729. Chương 103 :	Trở Lại Âm Minh Đàm	2185
730. Chương 104 :	Độc Giác Quỷ Vương	2187
731. Chương 105 :	Kích Sát Quỷ Vương	2191
732. Chương 106 :	Đại Kiếp Yêu Tộc	2194
733. Chương 107 :	Cổ Thần Tới	2198
734. Chương 108 :	Cứu Vớt Chúng Yêu Vương	2202
735. Chương 109 :	Vạn Quỷ Truy Hồn	2204
736. Chương 110 :	Cửu Sát Đồ Thiên	2206
737. Chương 111 :	Biện Pháp	2210
738. Chương 112 :	Chém Giết Tứ Quỷ	2215
739. Chương 113 :	Tiêu Diệt Triệt Đế	2217
740. Chương 114 :	Giá Vụ Hậu Kỳ	2221
741. Chương 115 :	Tây Thùy Phật Môn	2227
742. Chương 116 :	Luận Đạo Đấu Phật	2229

743. Chương 117 : Già La Bí Tàng	2233
744. Chương 118 : Kim Cương Pháp Tướng	2237
745. Chương 119 : Đánh Bại Khổ Thiện	2239
746. Chương 120 : Bắt Toàn Bộ	2243
747. Quyển 7: Thượng Cổ Tiên Ma. Chương 1: Tin Tức Tiên Đan	2247
748. Chương 2: Cùng Bước Vào Độ Hư	2251
749. Chương 3: Hư Không Đan Phương.	2255
750. Chương 4: Tài Liệu Biến Thái	2257
751. Chương 5: Một Minh Xông Vào Thánh Đình.	2261
752. Chương 6 : Huyết Nhục Trọng Sinh	2263
753. Chương 7 : Đoạt Được Thánh Quả	2268
754. Chương 8: Chém Giết Thánh Chủ	2272
755. Chương 9: Ngô Tinh Tới Chơi.	2276
756. Chương 10: Tháng Ba Đầu Hạ	2278
757. Chương 11: Phần Mộ Tiên Nhân	2282
758. Chương 12: Xá Dĩ Cứu Người	2286
759. Chương 13: Di Thể Cổ Tu.	2290
760. Chương 14: Khôi Phục Ký ức	2292
761. Chương 15: Ngũ Hành Đại Trận	2296
762. Chương 16: Cổ Thần Huyết Tế	2300
763. Chương 17: Đánh Lén Thánh Hoàng.	2304
764. Chương 18: Như Nguyên Thần Chưởng (thượng).	2306
765. Chương 18: Như Nguyên Thần Chưởng (hạ).	2308
766. Chương 19: Đối Chiến (thượng).	2310
767. Chương 19: Đối Chiến (hạ).	2312
768. Chương 20: Tiên Ma Thượng Cổ (thượng).	2314
769. Chương 20: Tiên Ma Thượng Cổ (hạ).	2316
770. Chương 21: Cường Giả Cái Thế.	2318
771. Chương 22: Đấu Võ Môm (thượng).	2321
772. Chương 22: Đấu Võ Môm (hạ)	2323
773. Chương 23: Hai Lão Cầu.	2324
774. Chương 24: Ngô Tinh Hợp Đạo (thượng).	2326
775. Chương 24: Ngô Tinh Hợp Đạo (hạ).	2328
776. Chương 25: Đại Chiến Kinh Thiên (thượng).	2330
777. Chương 25: Đại Chiến Kinh Thiên (hạ).	2332
778. Chương 26: Tiến Vào Đại Trận (thượng).	2334
779. Chương 26: Tiến Vào Đại Trận (hạ).	2337
780. Chương 27: Bản Nguyên Chi Kim.	2339
781. Chương 28: Diệt Sát Độ Thiện (thượng).	2341
782. Chương 28: Diệt Sát Độ Thiện (hạ).	2343
783. Chương 29: Lửa Giận Chiến Thần (thượng).	2345
784. Chương 29: Lửa Giận Chiến Thần (hạ).	2347
785. Chương 30: Chinh Lý Thu Hoạch.	2349
786. Chương 31: Hạ Lạc Cửa Long Hoàng (thượng).	2351
787. Chương 31: Hạ Lạc Cửa Long Hoàng (hạ).	2353
788. Chương 32: Chiến Thần Lệnh (thượng).	2355
789. Chương 32: Chiến Thần Lệnh (hạ).	2357
790. Chương 33: Hung Trận Thái Cổ.	2359
791. Chương 34: Được Phệ Cốt Hoa (thượng).	2362
792. Chương 34: Được Phệ Cốt Hoa (hạ).	2364
793. Chương 35: Đại Kiếp Nạn Thiên Địa (thượng).	2366
794. Chương 35: Đại Kiếp Nạn Thiên Địa (hạ).	2368
795. Chương 36: Tiến Vào Hư Không (thượng).	2370
796. Chương 36: Tiến Vào Hư Không (hạ).	2372

797. Chương 37: Cường Định Hoàn Tỷ (thượng).	2374
798. Chương 37: Cường Định Hoàn Tỷ (hạ).	2376
799. Chương 38: Phá Trận (thượng).	2378
800. Chương 39: Phá Trận (trung).	2380
801. Chương 39: Phá Trận (hạ).	2382
802. Chương 40: Giết Ra Một Đường Máu.	2384
803. Chương 41: Hư Không Na Di (thượng).	2386
804. Chương 41: Hư Không Na Di (hạ).	2388
805. Chương 42: Ngô Tinh Lập Uy (thượng).	2390
806. Chương 42: Ngô Tinh Lập Uy (hạ).	2392
807. Chương 43: Tam Tộc Xâm Lấn (thượng).	2394
808. Chương 43: Tam Tộc Xâm Lấn (hạ).	2396
809. Chương 44: Đại Chiến Nổi Lên.	2398
810. Chương 45: Lâm Trận Làm Phản (thượng).	2400
811. Chương 45: Lâm Trận Làm Phản (hạ).	2402
812. Chương 46: Phá Sát Hợp Đạo (thượng).	2404
813. Chương 46: Phá Sát Hợp Đạo (hạ).	2406
814. Chương 47: Cổ Thần Biến Mất (thượng).	2408
815. Chương 47: Cổ Thần Biến Mất (hạ).	2410
816. Chương 48: Vây Khốn Hư Thiên.	2411
817. Chương 49: Giết Người Tế Cờ (thượng).	2413
818. Chương 49: Giết Người Tế Cờ (hạ).	2415
819. Chương 50: Nhất Thống Đạo Môn (thượng).	2417
820. Chương 50: Nhất Thống Đạo Môn (hạ).	2419
821. Chương 51: Thực Lực Tăng Lên (thượng).	2422
822. Chương 51: Thực Lực Tăng Lên (hạ).	2423
823. Chương 52: Miểu Sát Thánh Hoàng (thượng).	2425
824. Chương 52: Miểu Sát Thánh Hoàng (hạ).	2428
825. Chương 53: Bại Cơ Lăng Hư.	2430
826. Chương 54: Yêu Tộc Tan Tác (thượng).	2432
827. Chương 54: Yêu Tộc Tan Tác (hạ).	2434
828. Chương 55: Được Hoàng Thiên Tỳ (thượng).	2436
829. Chương 55: Được Hoàng Thiên Tỳ (hạ).	2437
830. Chương 56: Ngược Thiên Toán Tử.	2439
831. Chương 57: Phật Môn Truyền Âm (thượng).	2441
832. Chương 57: Phật Môn Truyền Âm (hạ).	2443
833. Chương 58: Bạch Đế Mộ Trùng (thượng).	2445
834. Chương 58: Bạch Đế Mộ Trùng (hạ).	2447
835. Chương 59: Kim Chi Bản Nguyên.	2449
836. Chương 60: Tranh Đoạt Bản Nguyên (thượng).	2451
837. Chương 60: Tranh Đoạt Bản Nguyên (hạ).	2453
838. Chương 61: Hư Không Trung Kỳ (thượng).	2455
839. Chương 61: Hư Không Trung Kỳ (hạ).	2457
840. Chương 62: Chiến Thần Vô Địch.	2459
841. Chương 63: Phá Thiên Thiên Tự (thượng).	2461
842. Chương 63: Phá Thiên Thiên Tự (trung).	2463
843. Chương 63: Phá Thiên Thiên Tự (hạ).	2465
844. Chương 64: Công Phá Thiên Thiên Tự.	2467
845. Chương 65: Chém Giết Kim Thai (thượng).	2469
846. Chương 65: Chém Giết Kim Thai (hạ).	2471
847. Chương 66: Sinh Chi Đức (thượng).	2473
848. Chương 66: Sinh Chi Đức (hạ).	2475
849. Chương 67: Tăng Lên Mười Lần (thượng).	2478
850. Chương 67: Tăng Lên Mười Lần (hạ).	2480

851. Chương 68: Xông Vào Thiên Đình.	2481
852. Chương 69: Dám Đánh Một Trận (thượng).	2484
853. Chương 69: Dám Đánh Một Trận (hạ).	2486
854. Chương 70: Thánh Ứng Chết (thượng)!	2488
855. Chương 70: Thánh Ứng Chết (hạ)!	2490
856. Chương 71: Thu Hoạch Tài Nguyên (thượng).	2492
857. Chương 71: Thu Hoạch Tài Nguyên (hạ).	2493
858. Chương 72: Thổ Chi Bản Nguyên (thượng).	2495
859. Chương 72: Thổ Chi Bản Nguyên (hạ).	2497
860. Chương 73: Ngũ Nguyên Tề Tụ.	2499
861. Chương 74: Thiên Hạ Vô Địch (thượng).	2501
862. Chương 74: Thiên Hạ Vô Địch (hạ).	2503
863. Chương 75: Bóp Chết Thiên Mục (thượng).	2505
864. Chương 75: Bóp Chết Thiên Mục (hạ).	2507
865. Chương 76: Chiến Thần Tha Mạng (thượng).	2510
866. Chương 76: Chiến Thần Tha Mạng (hạ).	2512
867. Chương 77: Phô Thiên Cái Địa.	2514
868. Chương 78: Chém Cơ Lăng Hư (thượng).	2516
869. Chương 78: Chém Cơ Lăng Hư (hạ).	2518
870. Chương 79: Trùng Kích Hợp Đạo (thượng).	2520
871. Chương 79: Trùng Kích Hợp Đạo (hạ).	2522
872. Chương 80: Lôi Kiếp Cửu Trọng.	2523
873. Quyển 8: Chư Thiên Vạn Giới Chương 1: Lực Lượng Kinh Khủng (thượng).	2526
874. Chương 1: Lực Lượng Kinh Khủng (hạ).	2527
875. Chương 2 : Gặp Lại Côn Ngô	2529
876. Chương 3 : Chuyện Cũ Của Côn Ngô	2534
877. Chương 4 : Cổ Thần Trở Về	2538
878. Chương 5 : Thánh Địa Ngũ Hành	2540
879. Chương 6: Cổ Thần Tầm Đạo (thượng).	2544
880. Chương 6: Cổ Thần Tầm Đạo (hạ).	2546
881. Chương 7: Bàn Chi Đại Đạo (thượng).	2548
882. Chương 7: Bàn Chi Đại Đạo (hạ).	2550
883. Chương 8 : Nghiên Cứu Linh Hồn	2551
884. Chương 9 : Nghìn Quyền Hợp Nhất	2553
885. Chương 10 : Hủy Diệt Pho Tượng	2558
886. Chương 11: Một Khi Tĩnh Ngộ.	2562
887. Chương 12: Âm Dương Đại Đạo	2564
888. Chương 13: Trước Đại Kiếp Nạn	2568
889. Chương 14: Bàn Cổ Phiên.	2572
890. Chương 15: Giải Cứu Long Hoàng	2574
891. Chương 16: Thông Đạo Tiên Phạm	2578
892. Chương 17: Vũ Trụ Phạm Gian	2583
893. Chương 18: Tinh Cầu Sinh Mệnh.	2587
894. Chương 19: Tu Chân Tinh Tử Văn	2589
895. Chương 20: Lại Gặp Vân Tuyết	2593
896. Chương 21: Đại Địa Nguyên Xà	2597
897. Chương 22: Sinh Mệnh Chi Tâm.	2601
898. Chương 23: Nguy Cơ Của Vân Gia	2603
899. Chương 24: Cha Người Là Ai	2607
900. Chương 25: Chư Tư Đại Tiên	2611
901. Chương 26: Bạo Đánh Lý Cương	2616
902. Chương 27: Ba Vị Chư Tử Đại Tiên.	2620
903. Chương 28: Đánh Chết Toàn Bộ	2622
904. Chương 29: Thiên Lan Tinh Hải	2626

905. Chương 30: Tin Tức Thiên Đế	2630
906. Chương 31: Hằng Hà Tinh Đồ.	2634
907. Chương 32: Vu Thần Hiện Thân	2636
908. Chương 33: Giết Chết Vu Thần	2640
909. Chương 34: Cường Giả Thiên Kiếp	2644
910. Chương 35: Hằng Hà Tinh Chủ.	2648
911. Chương 36: Thiên Cơ Lão Nhân	2650
912. Chương 37: Mãi Mãi Bất Biến	2654
913. Chương 38: Hợp Đạo Thành Công	2658
914. Chương 39: Bàn Cổ Đại Đạo.	2662
915. Chương 40: Vũ Trụ Anh Nhi.	2664
916. Chương 41: Cổ Thần Thu Đồ Đệ.	2668
917. Chương 42: Cứu Vãn Tuyệt	2670
918. Chương 43: Tái Chiến Hằng Hà	2675
919. Chương 44: Chém Giết Hằng Hà	2679
920. Chương 45: Lại Thấy Mặt	2683
921. Chương 46: Thiên Lan Thánh Sư.	2687
922. Chương 47: Quân Trưởng Thành	2689
923. Chương 48: Chém Giết Hai Kiếp	2692
924. Chương 49: Địa Đồ Hư Tử.	2696
925. Chương 50: Bí Giới Mở Ra	2698
926. Chương 51: Tới Thiên Lan	2702
927. Chương 52: Đánh Bạo Trịnh Tử	2706
928. Chương 53: Thiên Kiếp Như Mây.	2710
929. Chương 54: Ba Kiếp Liên Thủ	2712
930. Chương 55: Cửu Dương Quy Hư	2716
931. Chương 56: Lấy Một Địch Ba	2720
932. Chương 57: Hợp Đạo Hậu Kỳ.	2724
933. Chương 58: Chém Giết Toàn Bộ	2727
934. Chương 59: Danh Chấn Thiên Lan	2731
935. Chương 60: Kim Sư Thích Ca Mâu Ni.	2735
936. Chương 61: Trồng Nhân Được Quả	2737
937. Chương 62: Thiên Lan Điện Chủ	2741
938. Chương 63: Thừa Nhận Nhân Quả	2745
939. Chương 64: Thiên Đế Thiên Cung.	2749
940. Chương 65: Thượng Nguyên Tiên Tôn.	2751
941. Chương 66: Mới Tới Thiên Cung.	2755
942. Chương 67: Thiên Cung Thí Luyện.	2759
943. Chương 68: Cái Địch Cho Mọi Người Nhắm Vào	2761
944. Chương 69: Bách Chiến Bách Thắng	2765
945. Chương 70: Cổ Thần Đệ Nhất	2769
946. Chương 71: Điểm Tích Phân Tăng Lên	2772
947. Chương 72: Bại Bằng Chính Nhật.	2776
948. Chương 73: Trông Coi Vườn Quả	2778
949. Chương 74: Thiên Địa Đồng Sinh Quả	2782
950. Chương 75: Thiên Kiếp Bí Cảnh	2786
951. Chương 76: Hái A Hái A Hái Trái Cây.	2790
952. Chương 77 + 78: Trảm Kim Thái Thập.	2792
953. Chương 79: Xông Ra Thiên Cung	2798
954. Chương 80: Thiên Cung Rung Động	2801
955. Chương 81: Cổ Thần Khủng Bố.	2806
956. Chương 82: Nhị Tướng Đại Bại	2808
957. Chương 83: Truy Đuổi.	2811
958. Chương 84: Chư Thiên Vạn Giới.	2813

959. Chương 85: Ngũ Hành Nhị Kiếp	2817
960. Chương 86: Đỉnh Cát Tiên Tôn	2821
961. Chương 87: Vũ Đẩu Thiên Vương.	2825
962. Chương 88: Khách Quý Cửa Long Tộc	2827
963. Chương 89: Tiến Nhập Trận Doanh Vạn Giới	2831
964. Chương 90: Đánh Học Máu	2835
965. Chương 91: Đỉnh Cấp Quyết Đấu.	2839
966. Chương 92: Minh Văn Âm Giới.	2842
967. Chương 93: Ngũ Hành Ba Kiếp	2844
968. Chương 94: Bản Nguyên Chi Địa	2848
969. Chương 95: Bảo Quang Kinh Thiên	2852
970. Chương 96: Kim Cung Ngọc Tiễn	2855
971. Chương 97: Thu Hoạch Linh Bảo.	2859
972. Chương 98: Ngũ Hành Bốn Kiếp	2861
973. Chương 99: Luyện Hóa Thần Cung	2865
974. Chương 100: Thần Kiếm Thiên Vương	2869
975. Chương 1: Táng Tiên Thần Cung.	2873
976. Chương 2: Tên Bẩn Kim Ô	2876
977. Chương 3: Sát Phá Chư Thiên	2880
978. Chương 4: Bẩn Thiên Vương Trước Mặt Mọi Người	2884
979. Chương 5: Thiên Vương Vẩn Lạc.	2889
980. Chương 6: Thiên Địa Thần Lô	2891
981. Chương 7: Luyện Hóa Cổ Thần	2895
982. Chương 8: Cự Đầu Tụ Nghị	2899
983. Chương 9: Lĩnh Ngộ.	2904
984. Chương 10: Nhất Vĩnh Hằng	2906
985. Chương 11: Cường Thế Xuất Kịch	2910
986. Chương 12 - 15: Đại Chiến Thiên Đế	2914
987. Chương 16: Hồng Chiến Côn Ngô	2925
988. Chương 17: Tiến Vào Âm Giới	2930
989. Chương 18: Âm Hành Hương Địa.	2933
990. Chương 19: Tiến Vào Thánh Địa	2936
991. Chương 20: Âm Chi Cổ Thần	2939
992. Chương 21: Trở Về Cổ Hoang	2944
993. Chương 22: Thiên Chi Cổ Thần!	2947
994. Chương 23: Vào Côn Ngô Giới	2949
995. Chương 24: Gặp Lại Thân Hữu	2953
996. Chương 25: Bảo Bối Trái Cây.	2957
997. Chương 26: Cứu Âm Tôn	2959
998. Chương 27: Thiên Nộ Kiếp Sinh	2964
999. Chương 28: Cùng Vào Phàm Gian.	2968
1000. Chương 29: Lần Thứ Ba Vào Thiên Cung	2970
1001. Chương 30: Kim Ô Chết Sạch.	2973
1002. Chương 31: Thiên Cung Hủy Diệt	2976
1003. Chương 32: Thiên Đế Đại Bại	2980
1004. Chương 33: Trận Chiến Mở Màn Với Hồng.	2984
1005. Chương 34: Tử Vong Chi Ca	2986
1006. Chương 35: Vũ Trụ Chi Tâm	2990
1007. Chương 36: Gia Tốc Vạn Lần	2994
1008. Chương 37: Diệt Sát Thiên Đế.	2998
1009. Chương 38 + 39: Nhị Sinh Tam	3000
1010. Chương 40: Quái Vật Lớn	3005
1011. Chương 41: Trở Lại Phàm Gian	3009
1012. Chương 42: Tung Tích Vạn Giới	3013

1013. Chương 43: Giết Chết Ma Tổ.	3018
1014. Chương 44: Chinh Chiến Chư Thiên	3020
1015. Chương 45: Tấn Công Ngọc Huyền Thiên.	3024
1016. Chương 46: Hồng Cổ Luận Đạo	3026
1017. Chương 47: Trận Chiến Nghìn Năm	3030
1018. Chương 48: Ba Nghìn Đại Đạo	3035
1019. Chương 49: Bàn Cổ Vũ Trụ.	3038
1020. Chương 50: Người Tên Hồng Quân	3040
1021. Chương 51: Tam Chiến Thắng Hồng	3044
1022. Chương 52: Trấn Áp Hồng.	3048
1023. Chương 53 - 55: Cử Thế Vô Địch	3050
1024. Chương 56 - 58: Bên Ngoài Vũ Trụ	3056
1025. Chương 59 - 63: Thuần Dương - Đại Kết Cục	3061

Chân Tiên

Giới thiệu

Nguồn: vipvandan Giới thiệu: Ở kiếp này, hắc mang trong người pháp quyết vô thượng, trong nội tâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-tien>

1. Chương 1: Sống Lại Thời Điểm Thiếu Niên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Giới thiệu:

Ở kiếp này, hắc mang trong người pháp quyết vô thượng, trong nội tâm còn có rất nhiều công pháp tăng tiến tu vi từng cảnh giới khác nhau, cộng thêm thân phận tông sư đan dược, hắc nhất định sẽ đại phóng quang mang trong tu chân giới, đủ loại tiếu nuối kiếp trước, kiếp này sẽ không để nó phát sinh.

Một sự tự tin chưa từng có trong lòng Cổ Thần bạo phát, cả đời này:

Ai dám đối với Cổ gia làm loạn, giết...

Ai dám đối với phụ thân không trọng, giết...

Ai dám đối với sư phụ không tôn, giết...

Ai dám đối với sư tỷ không kính, giết...

Phân chia cảnh giới:

Tổng cộng chia làm bảy cảnh giới: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Thần Hải, Mệnh Tuyền, Độ Hư, Thiên Kiếp, Chân Tiên.

Hậu Thiên chia làm chín tầng, tầng một tới tầng chín, mỗi một tầng tăng một thạch lực, một thạch lực tương đương 100 cân.

Piêu Thiên chia làm chín tầng, tầng một tới tầng chín mỗi tầng tăng một hử lực, một hử lực tương đương mười thạch lực.

Thần Hải chia làm bốn tầng: Trúc Thai, Dẫn Hồn, Bồi Nguyên, Kim Đan.

Mệnh Tuyền chia làm: Linh Anh, Đoạt Xá, Nguyên Thần, Minh Khiếu.

Độ Hư chia làm: Đẳng Vân, Giá Vụ, Hư Không, Hợp Đạo...

Thiên Kiếp đều tiến vào hư không cổ lộ, còn là bí ẩn!

Cổ Thần khẽ hừ một tiếng, đầu đau như muốn nứt ra, chậm rãi mở mắt.

Toàn thân truyền tới cảm giác đau đớn kịch liệt để hắn phải hít một ngụm lương khí, thân thể vô cùng suy yếu khiến hắn cảm thấy mệt mỏi, lập tức con mắt vô lực nhắm lại.

- Ta không phải chết trong tay Tàng Thiên Cơ hay sao?

Nhắm hai mắt lại, trong lòng Cổ Thần mạnh mẽ cả kinh.

Cổ Thần cấp tốc hồi tưởng lại tình cảnh đánh nhau với Tàng Thiên Cơ trong đầu.

Cổ Thần qua tuổi 500, tu vi còn chưa đột phá cảnh giới Minh Khiếu Kỳ trong Mệnh Tuyền đại viên mãn, đại nạn buông xuống, nhớ tới tầng tầng huyết hải thâm thù chưa báo, trong lòng quyết định dùng những ngày cuối cùng trong dòng chảy sinh mệnh cùng với bình sinh đệ nhất cừu nhân Tàng Thiên Cơ quyết một trận tử chiến.

Tuy rằng Cổ Thần đạt tới cảnh giới thứ ba Nguyên Thần Kỳ trong Mệnh Tuyền Cảnh, đã có thể coi như đại tu sĩ cường đại hiếm thấy trên Cổ Hoàng đại lục, thế nhưng Tàng Thiên Cơ lại là tuyệt thế thiên tài ngàn năm khó gặp khắp Cổ Hoàng đại lục, từ lúc Cổ Thần bước vào tầng đầu tiên Linh Anh Kỳ trong Mệnh Tuyền Cảnh, Tàng Thiên Cơ đã đạt tới Mệnh Tuyền Cảnh đại viên mãn Minh Khiếu Kỳ.

Chờ khi Cổ Thần bước vào cảnh giới Mệnh Tuyền Cảnh thứ ba Nguyên Thần Kỳ, Tàng Thiên Cơ đã thành công đột phá bình cảnh Mệnh Tuyền Cảnh, bước vào Độ Hư cảnh trong truyền thuyết, trở thành thần tiên trên Cổ Hoàng đại lục, đi vào tiên đạo.

Ngay khi Cổ Thần sắp hết thọ nguyên, một lòng muốn đồng quy vu tận với Tàng Thiên Cơ, thế nhưng cấp độ tu vi của Tàng Thiên Cơ cao hơn Cổ Thần nhiều lắm.

Theo một tiếng nổ mạnh kịch liệt, Cổ Thần trực tiếp thiêu đốt nguyên thần, chỉ mong đưa tới cho Tàng Thiên Cơ một kích trí mạng, tiếc thay Tàng Thiên Cơ lại tránh được.

Cổ Thần chỉ có thể thở dài, số phận trêu người...

Mang theo trái tim tràn ngập oán hận, ý thức dần dần tiêu tan trong thiên địa.

“Ta không phải đã chết rồi sao?”

Cổ Thần nghĩ tới đây, trong lòng một lần nữa cả kinh, con mắt mở lớn.

Trải qua đoạn thời gian hồi ức, minh tưởng ngắn ngủi, tinh thần Cổ Thần đã tốt hơn nhiều, tuy rằng vẫn đau đớn vô cùng, thế nhưng không đến nỗi muốn ngất đi như vừa rồi.

Cổ Thần quay đầu lại nhìn, hắn đang nằm trong một gian phòng không lớn không nhỏ, đồ đạc trong phòng tương đối đơn sơ, ngoại trừ hai chiếc ghế, một chiếc bàn, trên tường có treo một thanh trường cung, đối diện còn có một chiếc tủ quần áo, trên cửa tủ quần áo là một chiếc gương thật to, vừa vặn phản xạ lại hình ảnh Cổ Thần nằm trên giường lúc này.

Một chiếc giường gỗ cổ phác, trên giường có một thiếu niên ước chừng mười tuổi đang nằm, Cổ Thần một lần nữa cả kinh, hẳn nhớ rõ chính mình đã vượt qua tuổi 500, tóc đã bạc trắng, tu vi đạt tới Mệnh Tuyền Cảnh tầng thứ ba Nguyên Thần Kỳ, thế nhưng hiện tại biến thành một thiếu niên ước chừng mười tuổi?

Hầu như trong chớp mắt, Cổ Thần mạnh mẽ giơ hai cánh tay lên, đập thẳng vào mắt chính là đôi cánh tay trẻ con non nớt, làn da nhẵn nhụi. Chỉ là, Cổ Thần không kịp kinh ngạc, một cổ đau đớn từ chính giữa ngực theo hai cánh tay giơ lên truyền thẳng lên đầu, hai tay lại vô lực mềm nhũn rơi xuống.

Lúc này đây Cổ Thần không hề đau đớn tới mức ngắt đi, thậm chí là giống như không hề có nửa điểm đau đớn, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, một lần nữa quay đầu sang nhìn khắp gian phòng một lượt.

Cái bàn quen thuộc kia, có một thiếu niên ngày ngày đều đặn đọc sáng luyện viết chữ trên đó.

Hai chiếc ghế quen thuộc kia, có đôi phụ tử ngày ngày ngồi trên đó, vui cười hóm hỉnh, không khí hòa thuận vô cùng.

Chiếc gương quen thuộc kia, thường ngày luôn luôn phản chiếu lại hình ảnh người thiếu niên siết chặt nắm đấm, tự quyết tâm với chính mình: “Ta phải mạnh mẽ.”

...

Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu rồi?

Cổ Thần tư lự miên man, những hình ảnh trôi qua mấy trăm năm đã sớm hoàn toàn phủ bụi nằm sâu trong một góc tối nhất một lần nữa trào dâng trong đầu.

500 năm trước, Cổ Thần sinh ra tại Cổ gia, là một gia tộc tu chân tại Nhạc Thủy Thành nơi cực đông Doanh Triều, gia gia Cổ Hiền là tộc trưởng, căn cứ theo quy củ thế tập tương truyền, Cổ Thần có thân phận một thái tử gia, thế nhưng cả đời Cổ Hiền không có con trai, chỉ có một người con gái duy nhất là Cổ U Lan.

Phụ thân Cổ Thương Khung của Cổ Thần là nghĩa tử của Cổ Hiền, sau đó thành hôn với Cổ U Lan, trở thành con rể của Cổ Hiền, cũng coi như nhi tử thân sinh của Cổ Hiền. Tuy rằng trong lòng Cổ Hiền muốn truyền chức vị tộc trưởng cho Cổ Thương Khung, thế nhưng gặp phải đại trưởng lão Cổ Minh và nhị trưởng lão Cổ Nhân phản đối.

Vì vậy, tuy rằng Cổ Thương Khung là nghĩa tử của tộc trưởng, nhưng không được đại trưởng lão và nhị trưởng lão thừa nhận, địa vị trong Cổ gia cũng không cao.

Phụ thân đã như vậy, địa vị của Cổ Thần sau khi sinh ra có thể đoán được, không ít lần hẳn bị đám thiếu niên thuộc mạch đại trưởng lão khi dễ.

Cổ Thương Khung tròn hai mươi tuổi mới gia nhập Cổ gia, bỏ lỡ thời kỳ tu luyện cơ sở tốt nhất, tuy rằng Cổ Thương Khung thiên tư thông minh, chỉ dùng thời gian mười ba năm đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ tư, tốc độ như vậy có thể nói toàn bộ Cổ gia không người nào so sánh được.

Nhưng nhi tử đại trưởng lão là Cổ Thương Nhạc cũng có tư chất rất không tồi, tuy rằng kém tốc độ tu luyện so với Cổ Thương Khung, thế nhưng hẳn tu luyện sớm hơn Cổ Thương Khung hơn mười năm, tu vi càng vượt qua tộc trưởng đương nhiệm Cổ Hiền, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy.

Vì vậy, không cần bàn cãi, Cổ Hiền sau khi thoái vị, tộc trưởng Cổ gia không thoát khỏi tay Cổ Thương Nhạc, Cổ Thương Nhạc là đệ nhất cao thủ Cổ gia, quen thói không coi ai ra gì, lúc lên làm tộc trưởng đối đầu với một người cực kỳ lợi hại, dẫn tới tai ương, toàn bộ Cổ gia bị huyết tẩy.

Tư chất Cổ Thần bình thường, năm Cổ gia bị diệt môn mới chỉ mười ba tuổi, tu vi cũng chỉ đạt tới Hậu Thiên tầng thứ ba, phụ thân Cổ Thương Khung mang theo Cổ Thần chạy trốn chết trăm dặm, cũng là hai người trong rất ít thành viên Cổ gia thành công chạy khỏi phạm vi gia tộc, thế nhưng vì cừu nhân đuổi theo không bỏ, lại muốn cứu Cổ Thần, cuối cùng Cổ Thương Khung quyết định đồng quy vu tận với địch nhân, chết trước mặt Cổ Thần.

Đây chính là đau đớn lớn nhất trong lòng Cổ Thần, hẳn đã liên tục khóc lóc ba ngày ba đêm trước phần mộ phụ thân, nghĩ như vậy có thể giúp phụ thân sống lại, thế nhưng sự thực tàn khốc đã chứng minh, trên đời này hẳn không còn thân nhân nào nữa, chỉ còn một mình hắn cô độc.

Từ đó về sau, Cổ Thần một mình lưu lạc, chịu cảnh màn trời chiếu đất, hẳn là đệ tử gia tộc tu chân, mặc dù Hậu Thiên cảnh là trình tự thấp nhất trong giới tu chân, nhưng chung quy so với người bình thường tốt hơn nhiều, lưu lạc vài năm, tuy chịu nhiều khổ cực nhưng không đến nỗi bỏ mạng.

Về phần chuyện báo thù cũng chỉ đành giữ lại trong lòng, cừu gia cường đại tới mức có thể tiêu diệt toàn bộ Cổ gia, Cổ Thần chỉ có tu vi Hậu thiên tầng thứ ba, người ta chỉ dùng một ngón tay cũng có thể dí chết hắn.

Cổ Thần đi thẳng hướng bắc, năm năm sau tới Đông Bắc chi địa Đại Doanh Triều, nơi này có một đại phái tu chân Hư Thiên Tông, đúng lúc Hư Thiên Tông mở cửa thu nạp đệ tử, Cổ Thần may mắn gia nhập Hư Thiên Tông, thế nhưng lúc này Cổ Thần đã mười tám tuổi, tu vi mới chỉ đạt tới Hậu thiên cảnh tầng thứ năm, so với bạn bè cùng lứa tuổi là tồn tại tầng dưới cùng.

Vì vậy, sau khi gia nhập Hư Thiên Tông, Cổ Thần không trở thành đệ tử chính thức, mà bị phân tới Bách Thảo Đường làm đồng tử luyện được, khiến Cổ Thần nản lòng thoái chí.

Thế nhưng, tại Bách Thảo Đường, Cổ Thần gặp phải hai người quan trọng nhất trong cuộc đời hắn, một người là Đường chủ Bách Thảo Đường Hoàng Dược Tiên, một người là sư tỷ Hư Tử Uyên. Hư Tử Uyên xinh đẹp như thiên tiên, nhưng trời sinh Huyền Âm tuyệt mạch, trời định trước không thể sống qua tuổi ba mươi ba, thế nhưng nàng đối với cuộc sống cực kỳ trân trọng, cũng không oán trời trách đất, đối với Cổ Thần thường xuyên khuyên nhủ, Cổ Thần dưới sự trợ giúp của Hư Tử Uyên, một lần nữa lấy lại lòng tin, đối với sư tỷ trời sinh số phận bi thảm này sinh ra lòng ái mộ sâu sắc.

Hoàng Dược Tiên dốc túi truyền thụ đối với Cổ Thần, mặc dù tu vi Cổ Thần không tăng trưởng nhiều lắm, nhưng con đường luyện được lại có tư chất rất cao, trở thành một luyện được sư danh khí không nhỏ.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang, thiếu chủ Vô Chân của Hư Thiên Tông ham muốn mỹ sắc của Hư Tử Uyên, một lòng muốn chiếm đoạt Hư Tử Uyên, muốn Hư Tử Uyên trước khi chết có thể để hắn khoái hoạt một lần, dùng tới thủ đoạn đê tiện, lại bị tông chủ Hư Thiên Tông biết, trục xuất khỏi sơn môn.

Không ngờ Vô Chân ghi hận trong lòng, gia nhập Đại Doanh Triều, lại nhận được tuyệt thế thiên tài thái tử Đại Doanh Triều Tàng Thiên Cơ trợ giúp, trở lại Hư Thiên Tông giết chết phụ thân hắn, cũng là tông chủ Huyền Thiên Tông, toàn bộ Hư Thiên Tông hôi phi yện diệt.

Sư phụ Hoàng Dược Tiên vì giúp Cổ Thần và Hư Tử Uyên chạy trốn, chết trong tay Tàng Thiên Cơ, đây là đau đớn lớn thứ hai trong lòng Cổ Thần, tiếc nuối thứ hai.

Thực lực Tàng Thiên Cơ quá mức mạnh mẽ, Cổ Thần và Hư Tử Uyên chung quy không thể chạy trốn, cuối cùng bị Tàng Thiên Cơ bắt, Hư Tử Uyên không đành lòng chịu nhục, tự sát trước mắt Cổ Thần.

Đây là đau đớn thứ ba trong lòng Cổ Thần, tiếc nuối thứ ba.

Vô Chân dốc hết toàn bộ oán hận trút lên người Cổ Thần, không trực tiếp giết chết Cổ Thần, mà bắt giữ hắn dần vặt tra tấn, may mắn mệnh Cổ Thần không tuyệt, có một lần Vô Chân sơ ý đã chạy trốn thành công.

Thân mang huyết hải thâm cừu, Cổ Thần chạy khỏi Đại Doanh Triều, trải qua nhiều lần cừu tử nhất sinh, dựa vào bản lĩnh luyện được của bản thân, chu du khắp các thế lực lớn trong tu tiên giới, đối với huyết hải thâm cừu Tàng Thiên Cơ chưa thể báo được, chỉ nghe thấy tin tức Tàng Thiên Cơ không ngừng đột phá tu vi.

Thường xuyên có linh bảo linh đan xuất hiện thế gia, Cổ Thần không có lực tranh đoạt, chỉ có thể làm khách qua đường, cứ sống sót yếu ớt như vậy, Cổ Thần bằng vào một viên tục mệnh đan, sống qua tuổi một trăm, tóc tai bạc trắng, đang lúc này, ông trời lại một lần mở trò đùa đối với hắn.

Một cái bánh ngọt cực lớn từ trên trời rơi trúng vào đầu Cổ Thần, Cổ Thần ngoài ý muốn thu được pháp quyết tu luyện vô thượng của Thái Hư Cung, một trong tam đại thánh địa tu chân thượng cổ, tên là Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết.

Cổ Thần dựa vào bộ pháp quyết tu luyện vô thượng này, tu vi bắt đầu không ngừng tăng lên, nhất cử đột phá Hậu thiên cảnh đạt tới Tiên thiên cảnh, lại tiếp tục đột phá Tiên thiên cảnh tầng chín tiến vào Thần

Hải Cảnh.

Sau đó bốn mươi năm, liên tục đột phá bốn cảnh giới Thần Hải cảnh là Trúc Thai, Dẫn Hồng, Bồi Nguyên, Kim Đan, trước khi đại nạn bùng xuống nhất cử bước vào Mệnh Tuyền Cảnh, thọ nguyên tập tức tăng lên 129,6 năm, bước vào hành ngũ tu sĩ cao cấp.

Khi Cổ Thần bước vào Mệnh Tuyền Cảnh, lại nghe được Tàng Thiên Cơ đã tiến vào cảnh giới Mệnh Tuyền Cảnh tầng thứ tư Minh Khiếu Kỳ. Cổ Thần không thể chấp nhận, điên cuồng tìm kiếm linh dược, luyện chế linh đan, điên cuồng tu luyện, hi vọng có một ngày đuổi theo tu vi Tàng Thiên Cơ, báo thù rửa hận.

Cách mỗi trăm năm, Cổ Thần lại đột phá một tầng cấp, thọ nguyên tăng thêm 129,6 năm, 140 tuổi bước vào Linh Anh Kỳ Mệnh Tuyền Cảnh, 240 tuổi bước vào Đoạt Xá Kỳ Mệnh Tuyền Cảnh, 340 tuổi bước vào Nguyên Thần Kỳ Mệnh Tuyền Cảnh. Tu vi Cổ Thần dừng lại tại đây, đã qua tuổi 500, đại nạn sắp tới, chung quy không thể bước vào cảnh giới cuối cùng Minh Khiếu Kỳ trong Mệnh Tuyền Cảnh.

Mà lúc này, Tàng Thiên Cơ đã đột phá bình cảnh Mệnh Tuyền Cảnh đại viên mãn thành công, bước vào Độ Hư, đi vào giới tiên nhân. Cổ Thần vĩnh viễn không còn cơ hội đuổi kịp Tàng Thiên Cơ, một tuyệt thế thiên tài ngàn năm khó gặp khắp Cổ Hoang đại lục.

Cổ Thần ngửa mặt lên trời thống hận, vì sao lão Thiên muốn hấn lại lúc hơn trăm tuổi, tóc trắng xóa, sinh cơ gần như mất hết mới ban cho hấn quyền pháp quyết vô thượng thông thiên triệt địa này? Khi Cổ Thần đã tuổi già sức yếu, đã nghiêm trọng bỏ lỡ thời kỳ tu luyện tốt nhất, cho dù lấy được pháp quyết vô thượng Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết cũng không cách nào phát dương quang đại nó.

Cuối cùng cừu không báo được, ngược lại chết trong tay Tàng Thiên Cơ, thực sự là mối hận ngập trời.

Không thể diệt sát Tàng Thiên Cơ, đây chính là tiếc nuối thứ tư trong cuộc đời Cổ Thần.

...

Năm tháng mấy trăm năm chảy qua trong đầu Cổ Thần rất nhanh, biểu tình Cổ Thần cũng theo ký ức biến hóa mà biến hóa theo, từ nụ cười hải lòng đến lúc thương tâm rơi lệ, đến cuối cùng là mối hận ngập trời.

“Lẽ nào? Tất cả kinh lịch kia chỉ là giấc mộng nam kha của ta mà thôi? Thế nhưng giấc mộng này cũng quá lâu đi? Quá chân thực đi?”

Cổ Thần nhắm hai mắt lại, trong trí nhớ xuất hiện vô số pháp quyết tu chân, bao gồm cả quyền vô thượng pháp quyết thánh địa thượng cổ Thái Hư Cung Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết, chứng minh tất cả kinh lịch này không phải là mây khói thoáng qua.

Qua thời gian rất lâu mới dần dần mở hai mắt ra, trong mắt không còn lệ ngập tràn, chỉ có hưng phấn.

“Ta đã có cơ hội trải nghiệm tuổi thơ một lần nữa, cả đời này của ta, ta muốn toàn bộ cừu nhân phải biến mất, để phụ thân sống tốt nhất, để sư phụ bình yên, để sư tỷ vui vẻ... Một đời này của ta, ta không bao giờ... muốn lưu lại bất cứ tiếc nuối nào...”

Cổ Thần nghiêng chặt hàm răng, trong lòng phát ra lời thề sắt đá.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, ngay sau đó cánh cửa phòng mở ra, một nam tử trung niên tuổi chừng hơn ba mươi bước vào.

Cổ Thần đảo mắt nhìn qua, toàn thân chấn động!

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

2. Chương 2: Tông Sư Đan Dược.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Người tới chính là phụ thân Cổ Thần – Cổ Thương Khung.

Một đạo thân ảnh kia bồi hồi trong ký ức mấy trăm năm của hắn, ngày hôm lại xuất hiện trước mắt Cổ Thần chân thực tới như vậy.

Tất cả chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi. Cổ Thần kinh ngạc nhìn, ngay cả hô hấp trong nháy mắt cũng ngừng lại, bụng đầy thiên ngôn vạn ngữ, lúc này một tiếng cũng không thốt ra thành lời.

Cổ Thương Khung thấy Cổ Thần tỉnh lại, lập tức sắc mặt vô cùng vui mừng đi tới, vuốt cái trán Cổ Thần nói:

- Thần nhi, con tỉnh...

Cổ Thần cho rằng chính mình sống 500 năm, tâm trí đã sớm vững vàng, thế nhưng, áp lực tình cảm trong mấy trăm năm đột nhiên phun trào, nước mắt không nhịn được tuôn ra.

- Làm sao vậy? Thần nhi?

Thấy Cổ Thần chỉ rơi lệ không nói lời nào, Cổ Thương Khung lo lắng hỏi:

- Có phải là đau đớn chỗ nào? Đây là thanh huyết tán gia gia của con đưa tới, ta giúp con xoa bóp, có thanh huyết tán này, tôi đa nửa tháng thương tích trên người con sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Vừa nói Cổ Thương Khung vừa rút một chiếc bình nhỏ trong người ra, đây chính là thánh dược thanh huyết tán của Cổ gia.

Cổ Thần cố gắng kìm nén nước mắt tuôn rơi, nhếch miệng cười:

- Phụ thân... Hài nhi không đau, hài nhi chỉ là nhìn thấy người, hài nhi rất vui vẻ.

Thấy thanh huyết tán trong tay phụ thân, trong đầu Cổ Thần nghĩ tới, lúc này bị thụ thương là do hắn bị tôn tử Cổ Dương của nhị trưởng lão đánh bại tại cuộc tỷ thí dòng họ khi mười tuổi.

Bởi vì trong tỷ thí dòng họ, hơn nửa nhị trưởng lão vì che chở cho tôn tử nên đã lấy lý do tiểu hài tử không khống chế được, Cổ Dương chỉ bị phạt đánh mông vài cái là xong việc, mà Cổ Thần lại suýt chết, cũng chính vào lúc này, tộc trưởng Cổ Hiền lấy ra thánh dược chữa thương thanh huyết tán của Cổ gia cho Cổ Thần chữa thương.

“Ta năm nay mới mười tuổi?”

Cổ Thần thì thào nói một câu, trong đầu lập tức nhớ lại, dựa theo ký ức, hai năm sau Cổ Thương Nhạc sẽ ngồi lên vị trí tộc trưởng Cổ gia, ba năm sau, Cổ Thương Nhạc chọc vào một cường địch, khiến toàn bộ Cổ gia bị huyết tẩy.

Cổ Thương Khung thấy hắn đột nhiên cười, lại lẩm bẩm một mình, cho rằng Cổ Thần bị thương tới đầu óc, một lần nữa sờ sờ cái trán Cổ Thần, nói:

- Thần nhi, phụ thân vô dụng, để cho con bị người khác khi dễ, chờ sau khi phụ thân vượt qua đại bá con, lấy được chức vị tộc trưởng vào tay, học được Huyền Nguyên pháp quyết, đến lúc đó ta sẽ giao cho con, đồng thời cũng sẽ đòi lại toàn bộ khi dễ bao nhiêu năm nay con phải chịu.

Cổ Thần nghe trong lòng ấm áp, Huyền Nguyên pháp quyết là pháp quyết chỉ có tộc trưởng Cổ gia mới được phép tu luyện, nguyên nhân lớn nhất phụ thân hắn không được kế thừa chức vị tộc trưởng không phải hắn chỉ là nghĩa tử của Cổ Hiền, mà là tu vi của hắn kém hơn người khác.

Cổ gia là gia tộc tu chân, thực lực là tiêu chuẩn so sánh quan trọng nhất, nếu như tu vi của Cổ Thương Khung trên Cổ Thương Nhạc, là đệ nhất nhất trong đệ tử đời thứ hai Cổ gia, như vậy chuyện hắn kế thừa chức vị tộc trưởng cho dù có người phản đối cũng không làm nên chuyện gì.

Luận tư chất, Cổ Thương Khung so với Cổ Thương Nhạc còn cao hơn nhiều, Cổ Thương Khung hai mươi tuổi được Cổ Hiền thu làm nghĩa tử gia nhập Cổ gia, năm nay 33 tuổi, thời gian tu luyện 13 năm đã đạt tới tu vi Tiên thiên cảnh tầng thứ tư.

Thế nhưng, Cổ Thương Nhạc từ tám tuổi đã bắt đầu tu luyện, năm nay 42 tuổi, tu luyện tròn 36 năm rồi, thời gian tu luyện gấp ba lần Cổ Thương Khung, Cổ Thương Nhạc khi mới tu luyện được 13 năm tu vi chỉ đạt tới Tiên thiên cảnh tầng thứ hai, mà hiện tại 36 năm qua đi cũng đã đạt tới Tiên thiên cảnh tầng thứ bảy.

Vì vậy nói, tu vi Cổ Thương Khung thấp hơn so với Cổ Thương Nhạc kỳ thực là vì thời điểm bắt đầu và thời gian tu luyện. Nếu có đủ thời gian, Cổ Thương Khung chắc chắn vượt qua Cổ Thương Nhạc, trở thành đệ nhất nhân trong đệ tử Cổ gia đời thứ hai.

Cổ Thần rõ ràng sự tình phát triển về sau thế nào, tự nhiên hắn biết phụ thân hắn căn bản không có nhiều thời gian tu luyện, Cổ Thương Nhạc cũng ngồi lên ghế tộc trưởng Cổ gia, đồng thời phụ thân hắn vì cứu hắn mà mất mạng.

“Một đời này, nhất định phải giúp phụ thân lên làm tộc trưởng Cổ gia, nhất định phải để phụ thân bước vào tiên đạo chân chính, tăng thêm tuổi thọ, phi thiên độn địa, trở thành một đại tu sĩ pháp lực vô biên.”

Trong lòng Cổ Thần âm thầm quyết tâm, kiếp này hắn tuyệt đối không để phụ thân phải chịu số phận bi thảm như kiếp trước.

- Phụ thân... Hải nhi chỉ là có chút đau ngực!

Cổ Thần nói, hắn bị Cổ Dương dùng Bàn Thạch Chưởng đánh trúng ngực, chấn thương nội tạng, toàn thân đau đớn chính là do một chưởng kia gây nên.

- Đừng sợ, ta giúp con xoa bóp, thanh huyết tán chính là thánh dược chữa thương, rất nhanh sẽ khỏi hẳn.

Cổ Thương Khung để thanh huyết tán một bên, bước tới cởi áo trên người Cổ Thần, chỉ thấy một dấu chưởng ấn màu huyết hồng hiện lên vô cùng rõ ràng chính giữa lồng ngực chẳng hề cường tráng của Cổ Thần.

- Thăng nhóc vương bán dẫn Cổ Dương kia, hạ thủ thực hung ác.

Tuy rằng không phải lần đầu nhìn thấy vết thương của Cổ Thần, nhưng Cổ Thương Khung vẫn nhíu đôi lông mày lại, trong ánh mắt để lộ vẻ đau xót.

- May mà gia gia của con đưa cho ta thanh huyết tán!

Cầm lấy thanh huyết tán, trên mặt Cổ Thương Khung cuối cùng cũng hiện lên một tia vui mừng, nhẹ nhàng xoa lên dấu chưởng ấn đỏ tươi giữa ngực Cổ Thần.

- Có thánh dược chữa thương này, tối đa nửa tháng là con có thể bình phục hoàn toàn, nếu không thì cho dù lần này con bảo trụ được tính mệnh cũng sẽ lưu lại ẩn họa, mà nếu thực sự như vậy thì ta không giết tiểu vương bán dẫn Cổ Dương kia không được.

Thánh dược chữa thương? Trong lòng Cổ Thần hơi buồn cười, cũng đúng, tại một gia tộc tu chân như Cổ gia, thanh huyết tán đích thực là thánh dược chữa thương rồi, nhưng trong con mắt bị tông sư luyện được như Cổ Thần so với phế phẩm không khác gì nhau.

Kiếp trước khi Cổ Thần còn ở lại Hư Thiên Tông, theo Hoàng Dược Tiên học thuật luyện được coi như có chút danh tiếng, càng đừng nói tới sau này Cổ Thần may mắn đoạt được Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết, thực lực bạo tăng, chiếm được vô số kỳ hoa dị thảo, con đường luyện được càng thêm tiến triển trôi chảy, nhanh chóng vượt qua sư phụ Hoàng Dược Tiên, chỉ là thanh huyết tán nho nhỏ sao đặt trong mắt tông sư luyện được sư Cổ Thần.

Cổ Thương Khung lấy đủ nửa bình thanh huyết tán xoa lên ngực Cổ Thần, lúc này mới thu bình nhỏ lại, nói:

- Ngày hôm nay tạm thời như vậy, chờ khi con hấp thu toàn bộ dược tính rồi, ba ngày sau ta sẽ lại giúp con bôi thuốc chữa nốt một tia còn lại.

- Cảm ơn phụ thân, hải nhi tốt hơn nhiều rồi!

Cổ Thần nở nụ cười chân thành phát ra từ tận đáy lòng, đã mấy trăm năm hắn chưa từng gặp người nào quan tâm mình như vậy, điều này khiến hắn như chìm sâu vào hồi ức ảm áp nhất.

- Thần nhi, con xem đây là cái gì...

Cổ Thương Khung hài lòng cười, từ trong lòng móc ra một chiếc hộp gỗ, chỉ thấy bên trong có hai cây thảo dược.

- Băng mộng thảo, hoàng huyết thảo...

Cổ Thần nhìn hai cây thảo dược trong đó, kinh hỉ bật thốt.

Tuy rằng theo ký ức Cổ Thần sớm biết phụ thân sẽ đưa hai cây thảo dược này cho chính mình, thế nhưng biểu tình vui mừng trên mặt vẫn là niềm vui sướng phát ra từ sâu trong nội tâm.

- Băng mộng thảo năm mươi năm, hoàng huyết thảo tám mươi năm, đối với hồi phục thân thể có trợ giúp rất lớn.

Cổ Thương Khung giao chiếc hộp gỗ vào trong tay Cổ Thần.

Nhìn hai cây thảo dược này, trong lòng Cổ Thần hơi ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới một loại linh dược chữa thương, băng mộng thảo và hoàng huyết thảo chính là hai trong mấy loại nguyên liệu chủ yếu luyện chế loại linh dược này, mà số còn lại chỉ là những loại linh thảo vô cùng bình thường, nếu không phải là nhìn thấy hai loại linh thảo này, hắn thực sự không nghĩ ra.

- Phụ thân, thời điểm hài nhi hôn mê có một giấc mộng, trong giấc mộng có một lão thần tiên râu tóc bạc trắng nói có duyên với hài nhi, muốn thu hài nhi làm đồ đệ, lão thần tiên đó nói cho hài nhi biết vài loại thảo dược luyện chế linh dược, nói rất nhanh có thể chữa trị hoàn toàn thương thế của hài nhi.

Lão thần tiên râu tóc bạc trắng chính là nói chính mình, trước thời điểm Cổ Thần thu được pháp quyết vô thượng, dựa vào tục mệnh đan mới qua được tuổi một trăm, sớm đã thành lão nhân râu tóc trắng xóa, sau đó tuy rằng tiến vào Mệnh Tuyền Cảnh, tuổi thọ kéo dài, nhưng thủy chung duy trì hình tượng một lão nhân râu tóc bạc trắng.

Hắn chỉ là một người thiếu niên mười tuổi, đừng nói tới luyện dược, chỉ cần các loại nguyên liệu thảo dược, kỳ hoa các loại đều không nhận ra bao nhiêu, nếu là đột nhiên nói chính mình sẽ luyện dược, Cổ Thương Khung vô luận thế nào cũng sẽ không tin tưởng, mà đan dược sư trong tu chân giới có thân phận rất đặc thù, một khi bị người khác biết được, tuyệt đối sẽ bị một ít thế lực lớn hoặc mời chào hoặc bắt buộc gia nhập thế lực bọn họ.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, nếu như đan dược sư không có thực lực cường đại thì chính là thân phận phi thường nguy hiểm, vì suy nghĩ cho sự an toàn của phụ thân hắn, Cổ Thần tự nhiên không nói, nhiều người chia xẻ tức là nhiều hơn một phần phiêu lưu.

Vì vậy, Cổ Thần đã biên ra một câu chuyện lãng tránh đi.

Cổ Thần sống lại quá mức không tưởng tượng nổi, sống quá tuổi 500, cư nhiên trong lúc tử vong lại trở về thời điểm mới mười tuổi, chuyện như vậy quá mức kỳ quái, Cổ Thần quyết định đây sẽ là bí mật chỉ thuộc về riêng mình hắn, nếu đã quyết định muốn thay đổi số phận đau khổ suốt 500 năm, Cổ Thần tự nhiên không giãi bày cho phụ thân nghe về số phận bi thảm 500 năm kiếp trước, để phụ thân nhiều hơn phần phiền não.

Mà trong lòng Cổ Thần có rất nhiều chuyện khó có thể nói ra khỏi miệng, như vậy không thể làm gì khác hơn là biên soạn ra một vị sư phụ thân tiên bí ẩn rồi, đại tu sĩ có thể tiến vào giấc mộng của người khác, chỉ ít cũng phải có tu vi Đoạt Xá Kỳ Mệnh Tuyền Cảnh, tu sĩ như vậy đối với một gia tộc tu chân như Cổ gia mà nói, hoàn toàn là tồn tại trong truyền thuyết, vì vậy, lấy vị sư phụ cường đại mà thần bí này ra làm lá chắn, sau này Cổ Thần có biểu hiện một số cảnh tượng thần kỳ cũng coi như có lý do giải thích.

Cổ Thương Khung nghe hắn vừa nói, lập tức động dung.

- Tiến vào trong mộng, đây chính là thần thông của tiên nhân trong truyền thuyết, Thần nhi, con may mắn nhận được tiên duyên, phải quý trọng cho tốt, mấy loại thảo dược mà vị tiên nhân kia nói là gì? Phụ thân

lập tức cho người đi mua, giúp con sớm ngày bình phục như cũ.

Cổ Thần nói:

- Bằng mộng thảo và hoàng huyết thảo chính là hai vị chủ dược, còn một cây tuyết liên hoa ngoài năm mươi năm làm chủ dược, mặt khác cần hoàng cầm, hoàng liên, chích đông hoa, địa huyết đằng, phục linh năm loại phối dược, thành thực là được.

...

Không quá nhiều lời, Cổ Thương Khung thanh chóng thu thập toàn bộ dược liệu mà Cổ Thần muốn, tiếp theo Cổ Thần muốn luyện dược, liền để Cổ Thương Khung rời khỏi gian phòng.

Chức nghiệp đan dược sư này tại tu tiên giới cực kỳ thừa thớt, Cổ gia không có bất kỳ đan dược sư nào, vì vậy căn bản không hề có lô đỉnh luyện đan chuyên dụng, các loại dụng cụ đồ đựng, Cổ Thần tìm một hỏa lò bình thường và vài cái lọ dùng tạm.

Bất quá Cổ Thần muốn luyện chỉ là một loại linh dược phẩm cấp rất thấp, lấy thân phận tông sư luyện dược của hắn, cho dù là hỏa lò bình thường nhất cũng có thể đảm bảo thành công trăm phần trăm.

Chỉ thấy Cổ Thần trước tiên đưa năm loại phối dược vào trong hỏa lò, chờ thảo dược hóa thành dịch thể, tiếp theo thả bằng mộng thảo vào, dưới nhiệt độ cao nóng chảy, bằng mộng thảo rất nhanh biến thành dịch thể, thể nhưng phần bằng đông tinh hoa nhất trong bằng mộng thảo được bảo tồn đầy đủ, tuy rằng nhiệt độ dịch thể trong hỏa lò tương đối cao, nhưng thoát nhìn bên ngoài lại giống như bị đóng băng.

Cổ Thần không nhanh không chậm thả hoàng huyết thảo vào trong đó, rất nhanh nước thuốc dần dần biến thành màu sắc huyết hồng, cuộn cuộn sôi trào, giống như lửa cháy mạnh bùng lên, lại giống như bị đóng băng, hai cảnh tượng hoàn toàn tương phản, hai loại nước thuốc cực kỳ bài xích lẫn nhau đang giao phong kịch liệt bên trong.

Ngay sau đó, Cổ Thần thả tuyết liên hoa vào trong, tuyết liên hoa cấp tốc nóng chảy, nước thuốc trong lọ dần dần bình tĩnh lại, từ từ tương dung, hình thành một loại linh dịch trong suốt sáng bóng, phát ra một cổ hương vị thơm nồng xộc vào mũi.

Loại linh dịch này tên là tụ nguyên linh dịch, hiệu quả chữa thương so với thánh dược chữa thương của Cổ gia cao hơn gấp trăm lần.

Toàn bộ thành Thủy Nhạc không có một luyện đan sư, cho dù thánh dược chữa thương của Cổ gia cũng chỉ là kim sang dược thoa ngoài tương đối cao cấp mà thôi, mà linh dịch mà Cổ Thần luyện chế ra thuộc loại có thể uống vào bụng, chỉ cần nhìn vào tỉ lệ bề ngoài của tụ nguyên linh dịch đã biết được loại thuốc này không tầm thường, siêu thoát cấp độ phạm dược.

Tụ nguyên linh dịch tuy rằng chỉ là linh dược hạ phẩm, nhưng đã có thể liệt vào hàng linh dược rồi.

Cổ Thần một hơi uống sạch tụ nguyên linh dịch, linh dược vừa mới luyện thành, không nóng không lạnh, quả nhiên thần kỳ.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

3. Chương 3: Đề Thăng Tu Vi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tụ nguyên linh dịch vừa mới vào bụng, Cổ Thần lập tức cảm giác được một cổ thanh khí từ bụng bốc lên, xoa dịu nội tạng bị thương tổn, Cổ Thần ngồi yên trên giường, khống chế chân chí yếu ớt trong cơ thể, dẫn đạo linh dược tiến hành trị liệu đối với nội tạng bị thụ thương.

Cổ Dương cũng chỉ có cảnh giới Hậu thiên tầng thứ năm, Bàn Thạch Chương là công pháp bình thường nhất, chỉ là Cổ Thần mới có cảnh giới Hậu thiên tầng thứ hai, mà Cổ Dương đánh một kích toàn lực vào giữa ngực Cổ Thần, như vậy mới dẫn tới Cổ Thần bị thương tích gần như chí mạng.

Hiệu quả trị thương của linh dịch hiển nhiên cao hơn gấp mấy lần so với phạm dược, thánh dược chữa thương của Cổ gia chỉ cực hạn trong “dược”, tuy rằng có thể trị liệu được thương thế của Cổ Thần, nhưng chí ít cũng phải tiêu tốn thời gian nửa tháng, mà tự luyện linh dịch mà Cổ Thần luyện chế, chỉ ngắn ngủi trong vài canh giờ đã hoàn toàn trị hết thương thế trên người Cổ Thần.

Tuy rằng thương thế đã khỏi hẳn, nhưng Cổ Thần vẫn ngồi xếp bằng như cũ, tiếp tục luyện hóa dược lực.

Tự nguyên linh dịch chính là thánh phẩm chữa thương, vừa là thánh dược bổ linh, trị hết thương thế trên người Cổ Thần chỉ tiêu hao hết trên dưới nửa phần tự nguyên linh dịch uống vào, còn phân nửa còn lại hóa thành một cỗ linh khí cường đại xoay tròn trong cơ thể Cổ Thần, việc Cổ Thần cần làm hiện tại chính là luyện hóa cỗ linh khí này, hóa thành chân khí bản thân, khiến gân cốt, da màng của hắn tiến hành cường hóa, đề cao cấp độ tu vi.

Tu chân tổng cộng chia làm bảy tầng cảnh giới: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Thần Hải, Mệnh Tuyền, Độ Hư, Thiên Kiếp, Chân Tiên.

Tu vi Hậu thiên cảnh rèn luyện gân cốt, cường hóa da thịt, tăng cường khí lực, mỗi một lần đề cao cấp độ, khí lực tăng trưởng một thạch, một thạch bằng một trăm cân, Hậu thiên tổng cộng phân làm chín tầng, luyện thành tầng thứ chín có thể đạt tới lực chín thạch, công pháp tu chân lấy luyện thể là chính.

Tiên thiên cảnh luyện thổ tức (hít thở), cường hóa nội tạng, chân khí trong cơ thể chuyển hóa thành chân khí Tiên thiên, mỗi lần đề cao một tầng cấp, lực lượng đề cao một hủ, một hủ bằng mười thạch, là một nghìn cân, Tiên thiên tổng cộng chia làm chín tầng. Chỗ khác nhau lớn nhất giữa Tiên thiên và Hậu thiên không phải là lực lượng tăng trưởng rất nhanh, mà là chân khí Tiên thiên đã tiếp cận pháp lực, có thể sử dụng để luyện chế pháp khí, có thể ngự khí phi hành, ngày đi nghìn dặm, đạt tới cảnh giới Tiên thiên đã được xưng là tu sĩ cấp thấp, coi như người tu chân chân chính.

Thần Hải cảnh chia làm bốn cấp độ: Trúc Thai, Dẫn Hồn, Bồi Nguyên, Kim Đan. Mỗi một lần đề cao một cấp độ sẽ tăng lên một long lực, một long lực bằng mười hủ lực, cũng là mười vạn cân.

Tu vi đạt tới Thần Hải cảnh, chân khí Tiên Thiên chuyển biến thành pháp lực, có thể luyện chế pháp bảo, uy lực khó lường, pháp lực vô biên, bằng pháp bảo phi hành, có thể ngày đi vạn dặm, tu sĩ đạt tới Thần Hải Cảnh coi như tu sĩ trung giai, là tu tiên giả, cách tiên đạo chỉ xa một bước.

Mệnh Tuyền Cảnh tổng cộng chia làm bốn cấp độ: Linh Anh, Đoạt Xá, Nguyên Thần, Minh Khiếu. Mỗi lần tăng lên một cấp sẽ tăng mười long lực, thọ mệnh tăng thêm 129,6 năm.

Tu sĩ đạt tới Mệnh Tuyền Cảnh, linh ngộ sinh tử luân hồi, Thần Hải chuyển biến thành Mệnh Tuyền có thể tăng cao tuổi thọ, trong Mệnh Tuyền luyện linh hồn thành vật thể thực chất, một linh anh có sinh mệnh, linh hồn có thể thoát xác, chiếm được đoạt xá, nguyên thần bất diệt, mệnh không thể tuyệt, thân thể bị hủy cũng có thể đoạt xá sống lại, có khả năng dời núi lấp biển, xưng là tu sĩ cao giai, hoặc là tiên nhân, ý tứ rằng đã tới cực hạn của đạo tu luyện.

Tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đã là tu sĩ cao giai cường đại nhất trên Cổ Hoang đại lục, cường giả đạt tới Mệnh Tuyền Cảnh có thể nói đếm được trên đầu ngón tay.

Kiếp trước Cổ Thần đạt tới Mệnh Tuyền Cảnh, Nguyên Thần Kỳ, đã là một trong những tu sĩ đỉnh cao của đại lục Cổ Hoang.

Về phần Độ Hư, Thiên Kiếp, Chân Tiên thì thuộc về cảnh giới tiên nhân.

Cổ Hoang đại lục từ xưa tới nay chưa bao giờ xuất hiện qua Chân Tiên, cảnh giới Chân Tiên rốt cuộc là cực hạn tu đạo hay là khởi điểm mới, không một ai biết.

Thiên Kiếp cảnh là tiên nhân nghịch mệnh trời, tranh phong cùng số mệnh, xưng là Thiên Tiên. Tu sĩ Thiên Kiếp cảnh chỉ được thuật lại trong truyền thuyết, cũng vì vậy còn có những tên gọi khác như Kim Tiên,

Huyền Tiên, chẳng biết có phải đây là do người ta sáng tạo ra hay thực sự có được tiên sĩ nghịch mệnh trời, truyền này trong giới tu chân cũng có nhiều cách nói khác nhau.

Độ Hư Cảnh là tiên nhân ngộ pháp tắc, cùng thiên địa một thể, xưng là Địa tiên, theo truyền thuyết có vị Độ Thiện đại sư trụ trì Thiên Thiện Tông, một trong ba địa thánh địa thời thượng cổ và hoàng đế Cơ Nghiêu của Đại Kiền Triều, cũng là truyền nhân của một trong ba đại thánh địa khác là Bách Thanh Các, cả hai người đều đã bước vào Độ Hư Cảnh, được xưng là Địa Tiên, là hai đại tu tiên giả tối cao của đại lục Cổ Hoang.

...

Linh khí bị Cổ Thần chậm rãi luyện hóa thành chân khí bản thân, thông qua kinh mạch truyền tới mỗi một chỗ gân cốt, da thịt sâu nhất toàn thân. Chân khí trong cơ thể Cổ Thần tương đối yếu ớt, linh dịch chữa thương trị hết thương thế của Cổ Thần mới chỉ tiêu hao phân nửa, phân nửa còn lại tuy rằng khiến Cổ Thần cảm giác cường đại, nhưng kỳ thực không có bao nhiêu.

Cổ Thần chỉ có tu vi Hậu thiên tầng thứ hai, tốc độ luyện hóa linh khí tương đối chậm, mà theo chân khí trong cơ thể càng lúc càng nhiều hơn, dần dần truyền khắp tứ chi bát mạch toàn thân, Cổ Thần cảm giác rất rõ ràng, gân cốt da thịt toàn thân hần càng lúc càng mạnh, lực lượng càng lúc càng lớn.

Đột nhiên, tựa hồ như hồng thủy phá tan đê đập, một cỗ cảm giác thông thuận từ trong lòng Cổ Thần phun trào, trong nháy mắt lan tràn toàn thân, Cổ Thần chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp giống như ngâm mình trong linh tuyến, vô cùng thoải mái.

Hậu thiên tầng thứ ba...

Hai mắt Cổ Thần sáng ngời, được cỗ linh khí kia rèn luyện, tu vi của hắn dĩ nhiên trong thời gian một ngày một đêm đề cao một tầng cấp, đạt tới Hậu thiên tầng thứ ba.

Tuy rằng sớm có sự liệu, thế nhưng trình tự tu vi đề cao vẫn khiến trong lòng Cổ Thần toát ra một cỗ vui mừng không nói thành lời.

Kiếp này, hắn mang trong người pháp quyết vô thượng, trong đầu lại có rất nhiều công pháp có thể thúc đẩy đề cao tu vi cực nhanh, hơn nữa có thân phận tông sư đan dược, hắn nhất định sẽ bước lên đỉnh cao nhất tu chân giới, những tiếc nuối kiếp trước, tới kiếp này không bao giờ để nó phát sinh.

Một cỗ tự tin chưa từng có bộc phát trong lòng Cổ Thần, cả đời này...

Ai dám gây rối đối với Cổ gia, giết...

Ai dám khinh thường phụ thân, giết...

Ai dám không tôn đối với sư phụ, giết...

Ai dám bất kính với sư tỷ, giết...

Cho dù là tuyệt thế thiên tài nghìn năm khó gặp khắp Cổ Hoang đại lục Tàng Thiên Cơ, Cổ Thần cũng có lòng tin tuyệt đối, giết...

Cổ Thần đứng dậy, trong thời gian ngắn tu vi đột nhiên đề cao từ Hậu Thiên tầng thứ hai lên Hậu Thiên tầng thứ ba, cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, không chỗ phát tiết.

Nhắc thanh trường cung treo trên tường xuống, nhẹ nhàng kéo dây cung thành hình trăng tròn, sau đó buông ra, lại kéo dây cung thành hình trăng tròn, làm như vậy đủ hơn hai mươi lần mới cảm thấy đuối sức, sau đó liền treo cương cung trở lại trên tường.

Đây là thanh trường cung hai thạch lực, Cổ Thần tại thời điểm Hậu thiên tầng thứ hai chỉ có hai thạch lực, kéo thanh trường cung này dù dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể thành công năm lần liên tục mà thôi, mà hiện tại trực tiếp kéo căng hơn hai mươi lần, khí lực tuy rằng đề cao một thạch lực, nhưng số lần kéo cung lại đề cao gần năm lần.

Treo trường cung lên, Cổ Thần nghĩ khí lực còn sót lại một chút, lập tức đi ra khỏi phòng, bắt đầu diễn luyện một bộ quyền pháp ngoài sân, chỉ thấy song quyền Cổ Thần mở rộng, hai mắt nhìn xa, mỗi một lần nắm đấm phát ra đều ẩn chứa khí thế không thể ngăn cản, giống như chiến thần lâm thế.

Bộ quyền pháp này chính là Đại lực kim cương quyền của Phật môn, là một trong pháp môn tu đạo thiên hạ, rất thích hợp tu luyện trong cảnh giới Hậu Thiên. Đỉnh Thiên Quyết (Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết) tuy là pháp môn vô thượng, nhưng Thái Hư Cung là thánh địa đạo gia, Phật gia tu chân cường hóa thân thể bản thân, tự xưng là Phật, lấy lực lượng bản thân siêu vượt thiên địa, đạo gia tu chân cường khí tức thổ nạp, mượn tinh khí thiên địa hóa pháp lực vô biên, cùng thiên địa dung hợp thành một thể.

Phật và đạo một hướng nội, một hướng ngoại, Hậu Thiên Cảnh lấy luyện thể là chính, so sánh mà nói, công pháp Phật gia cao cấp hơn Đạo gia một bậc, Đỉnh Thiên Quyết càng tu luyện về sau càng thể hiện ra tác dụng to lớn của nó, nhưng đối với pháp quyết vô thượng này, tại giai đoạn tu chân đầu tiên có chút không bằng công pháp Phật gia.

Kiếp trước Cổ Thần thân là đại tu sĩ cao giai Mệnh Tuyền cảnh, lại là một tông sư đan dược, hoặc là chính mình cướp giật, hoặc là người tới cầu luyện đan biểu tặng, bản thân nắm giữ vô số pháp quyết tu luyện từ Hậu thiên tới Mệnh Tuyền, không ít đều là công pháp nhất đẳng trong mỗi một cảnh giới nhất định, kiếp này tự nhiên không cần phải buồn rầu vì chuyện không có pháp quyết tu luyện.

Kim cương phục ma, kim cương thiết đầu chằng, kim cương xuất trừu (khử tay), kim cương hàng long, kim cương nộ mục...

Cổ Thần lần lượt diễn luyện xong bộ Đại lực kim cương quyền, sớm đã toát mồ hôi nhễ nhại, giống như vừa mới từ trong hồ nước đi ra, cơ thể toàn thân đau đớn, diễn luyện hết Đại lực kim cương quyền, khiến mỗi phần gân cốt trên cơ thể đều được rèn luyện.

Sau khi tắm rửa, thay y phục, tinh thần Cổ Thần trở lại vẻ hưng phấn.

Sau Hậu thiên tầng thứ ba là tầng thứ tư, năm, sáu, thuộc về Hậu thiên trung kỳ, độ khó so với ba tầng đầu hiển nhiên cao hơn không ít, linh dược luyện chế từ dược liệu ngoài 50 năm tuổi đối với đề cao cảnh giới không có bao nhiêu hiệu quả, nhất định phải có dược liệu ngoài 100 năm mới được.

Cổ Thần dự định vào trong thành tìm kiếm, mua một chút linh dược trở về, hiện tại thương thế đã khỏi hẳn, không có khả năng tiếp tục để phụ thân chạy tay giúp đỡ rồi.

Cổ Thần nói với phụ thân một tiếng liền rời khỏi nhà, Cổ Thương Khung thấy Cổ Thần đã khỏi hẳn, đối với tiên duyên kết giao trong mộng của Cổ Thần vô cùng vui mừng, không nói thêm điều gì, chỉ dặn Cổ Thần nếu gặp phải đệ tử Cổ gia nên nhường nhịn một chút, đừng tiếp tục phát sinh tranh chấp với chúng.

Cổ Thần cũng là người sống qua 500 năm, tầm mắt của hắn tại toàn bộ Cổ Hoang đại lục, tự nhiên không hề lưu giữ bao nhiêu lòng hận thù đối với đám đệ tử gia tộc này, bởi vì bọn chúng căn bản không lọt vào mắt Cổ Thần, nếu như để bọn họ trở thành đối thủ của chính mình, vậy cũng quá mức hạ thấp thân phận của bản thân.

Chỉ là, có một số việc người không muốn nghĩ tới nhưng nó vẫn cứ nhằm vào người, Cổ Thần chỉ muốn đi ra chợ mua chút linh dược, nhưng còn chưa ra khỏi tộc viện Cổ gia liền đụng phải năm sáu thiếu niên Cổ gia, một người trong đó chính là Cổ Dương tại cuộc tỷ thí dòng họ đã đánh trọng thương Cổ Thần.

- Đứng lại, tên phế vật kia!

Nhân thần Cổ Thần chỉ hơi đảo qua nhìn đám thiếu niên, lẳng lặng bước ra ngoài, lúc này thanh âm phần nộ của Cổ Dương truyền tới.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

4. Chương 4: Hành Hung Cổ Dương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Thần làm như không nghe thấy, tiếp tục đi ra ngoài, đối với mấy người Cổ Dương tựa hồ không cảm giác tồn tại, cả đám người đi với Cổ Dương đều là con cháu thuộc một mạch đại trưởng lão và nhị trưởng lão, trước đây đã không ít lần khi dễ Cổ Thần.

Thấy Cổ Thần không thèm nhìn mình, trong lòng Cổ Dương giận dữ, một tên phế vật Hậu Thiên tầng hai cư nhiên dám không thèm để ý tới mình, đây chính là điều vô cùng nhục nhã.

Cổ Dương vung tay lên, bốn tên thiếu niên bên cạnh lập tức hiểu ý, chạy tới phía trước Cổ Thần tụ thành nửa vòng tròn, ngăn cản Cổ Thần chính giữa.

- Một tên phế vật như ngươi cũng dám không nghe Dương ca ta nói hay sao? Trong mắt dám không có huynh trưởng?

Cổ Thần bị ngăn lại, Cổ Dương lập tức đi tới, vẻ mặt tức giận nhìn Cổ Thần.

Cổ Dương 13 tuổi, Cổ Thần 10 tuổi, cùng là người Cổ gia, Cổ Dương tự nhiên là tộc huynh rồi, chỉ là số lượng đệ tử Cổ gia không ít, trong đệ tử đời thứ ba ngoại trừ Đại ca, nhị ca, tam ca ra, ai cũng không xưng hô theo hàng thứ, mà chỉ xưng hô theo tên.

Dương ca, tự nhiên chính là tôn xưng bản thân Cổ Dương đối với Cổ Thần.

Cổ Thần liếc mắt nhìn Cổ Dương, nói:

- Cổ Dương, ngươi muốn làm cái gì?

Bởi vì trong tỷ thí dòng họ đánh trọng thương Cổ Thần, Cổ Dương bị tộc trưởng phạt mười gậy vào mông, cho tới bây giờ cái mông hắn vẫn còn nóng bỏng, hiện tại thấy Cổ Thần nào có chút bộ dáng bị thương nào, Cổ Dương nhất thời nghĩ chính mình bị oan uổng bằng trời, lửa giận nhanh chóng bốc lên đầu.

- Một tên phế vật nho nhỏ ngươi cũng dám gọi thẳng tên ta?

Cổ Dương trừng mắt, hung hăng nhìn Cổ Thần.

Đổi lại bình thường, bị Cổ Dương hung ác độc địa nhìn như vậy, Cổ Thần đã sớm sợ hãi nhận lỗi với hắn rồi, Cổ Dương đang chờ đợi biểu hiện Cổ Thần hoảng loạn sợ hãi, nhưng đột nhiên phát hiện Cổ Thần ngày hôm nay hoàn toàn không giống bình thường.

Cổ Thần không có nửa phần sợ hãi, cũng không có nửa phần tức giận, chỉ bình tĩnh nói:

- Không có chuyện gì thì các ngươi qua một bên chơi đi.

Nói cái gì? Bảo bọn họ qua một bên chơi đi? Một tên tiểu hài tử mười tuổi dám bảo bọn họ qua chỗ khác chơi? Trên mặt mấy người nhất thời đều lộ ra biểu tình xấu hổ và giận dữ, một câu nói này của Cổ Thần so với hành động không nhìn vừa rồi càng thêm sỉ nhục.

- Tiểu phế vật, ngươi có phải là ngứa da muốn đánh?

- Ngươi là cái vật gì? Là tạp chủng của Cổ gia mà thôi, dám nói với chúng ta như vậy?

- Tiểu súc sinh muốn làm phản rồi, ngày hôm nay ca ca cho ngươi giãn gân giãn cốt.

...

Vài tên thiếu niên xoa xoa nắm tay, lửa giận thiêu đốt trong mắt, chỉ cần Cổ Dương mở miệng phát động liên động thủ với Cổ Thần.

Cổ Thần nhướng mày, bề tát còn có ba phần tức giận hướng chỉ là Cổ Thần, lúc đầu Cổ Thần không dự định tính toán với mấy tên tiểu hài nhi chưa mọc lông này, thế nhưng bọn chúng cố tình gây sự, Cổ Thần cũng không ngại cho bọn chúng một chút giáo huấn.

Tuy rằng tu vi của những thiếu niên này đều vượt qua Cổ Thần, nhưng Cổ Thần hiểu rất rõ đối với công pháp Cổ gia, cùng với bản thân sở hữu rất nhiều công pháp nhất lưu trong cảnh giới Hậu thiên, cho dù Cổ

Thần chỉ dùng thực lực Hậu thiên tầng thứ hai cũng thoải mái giáo huấn đám thiếu niên tới đa chỉ có tu vi tầng thứ năm này.

So sánh với các thiếu niên khác, Cổ Dương càng tức giận, mắng:

- Tên tiểu tạp chủng người, một chút thương thế căn bản nhất cũng không có, làm hại lão tử bị đánh mười gậy, hiện tại cái mông còn đau đớn như đốt lửa, lão tử chỉ biết, lão già tộc trưởng kia thiên vị hai tên tạp chủng một lớn một nhỏ người, đại tạp chủng Cổ Thương Khung kia... Ôi...

Cổ Thần nghe tới đây, thấy mắng chính mình không nói, cứ nhiên còn mắng vào phụ thân chính mình, nhất thời nổi giận lôi đình, một chiêu Kim cương thích hổ đá thẳng về phía trước, nghe đồn Phật môn kim cương đá ra một cước, cho dù là lão hổ cường tráng nhất cũng bị mất mạng lập tức.

Lúc này Cổ Thần tự nhiên kém Phật môn kim cương xuất cước, nhưng Kim Cương Thích Hổ rất không tầm thường, Cổ Dương hét thảm một tiếng, bị Cổ Thần đá văng ngược lại phía sau hơn một trượng, phịch một tiếng ngã ngổ dưới mặt đất.

- A... Cái mông của ta!

Cổ Dương vừa mới rơi xuống đất tức thì bật người đứng dậy, dưới mông truyền tới cảm giác đau đớn giống như bị đao cắt lửa đốt, nhưng lúc bật dậy loạng choạng không vững thành ra chúi người ngã xấp.

Cái mông nhấc cao, tứ chi ép chặt mặt đất, tư thế của Cổ Dương lúc này có thể nói là cực kỳ bất nhã, mấy thiếu niên bị một cước bắt ngờ của Cổ Thần dọa cho sợ hãi, lại thấy bộ dáng của Cổ Dương, lập tức có hai người không nhịn được bật cười.

Sắc mặt Cổ Dương xám xịt như gan lợn, cấp tốc bò lên, lúc này không chỉ là cái mông đau đớn, giữa bụng trúng một cước của Cổ Thần cũng không hề nhẹ.

Trước mắt bao nhiêu người, cứ nhiên bị Cổ Thần tu vi Hậu Thiên tầng thứ hai đá một cái chổng mông lên trời, trong lòng Cổ Dương bốc cao lửa giận, hấn hoàn toàn không ngờ tới Cổ Thần cứ nhiên dám chủ động đá hấn, tưởng chính mình không cần thận nên mới bị Cổ Thần đánh lén, không hề để ý tới chuyện thực lực Cổ Thần đã tăng lên rất nhiều.

Hấn kém hơn so với Cổ Thần? Cho dù hết Cổ Dương cũng không tin được.

Cảm nhận được lửa giận của Cổ Dương, hai người vừa mới nhin không được bật cười thành tiếng liền im bật, Cổ Thần đá một cái đã khiến Cổ Dương Hậu thiên tầng thứ năm bay ngược lại hơn trượng, thực sự nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người, nhất thời đều không hiểu ra sao, cũng không dám động thủ với Cổ Thần.

Hơn nữa, trong mắt bọn họ, Cổ Thần chính là phế vật, muốn giáo huấn cũng không cần đồng loạt xông lên, mà là từng người lên một, nếu như cả đám cùng nhau quần ẩu với Cổ Thần sẽ khiến người khác nghĩ bọn họ không bằng Cổ Thần, đó là sỉ nhục, nhất định phải từng người từng người lên đầu, đầu một một đánh thắng được Cổ Thần mới nói rõ bọn họ mạnh mẽ hơn so với Cổ Thần, nhưng lúc tiến lên lại lo lắng trong lòng.

Tuy rằng loại tư tưởng này rất trướng thối, rõ ràng chính là khi dễ Cổ Thần, thế nhưng lại không thể không nói đạo lý, mặc kệ người làm cái gì, cho dù làm chuyện xấu thì cũng khẳng định tự tìm cho chính mình một lý do danh chính ngôn thuận, làm như vậy mới khiến trong lòng kiên định hơn.

- Tên phế vật này, người cứ nhiên dám đánh ta? Lão phụ thân phế vật của người không dạy qua người... Ôi.

Cổ Dương chỉ vào Cổ Thần mắng to, trong lời nói lại tiếp tục bất kính với Cổ Thương Khung, tay phải Cổ Thần nhất thời vùng lên, lúc này Cổ Dương đã sớm có chuẩn bị, cũng nhấc tay lên định ngăn lại, nhưng chỉ cảm thấy bên trái nhoáng lên, tức thì nghe thấy tiếng “ba” vang vọng, trên mặt trái Cổ Dương đã nhiều hơn một dấu bàn tay năm ngón đỏ hồng rất rõ ràng, có thể thấy được lực lượng trong cái tát của Cổ Thần nặng như thế nào,

- Cổ thần, người muốn làm gì?

Vài tên thiếu niên xung quanh hô lên, thấy được Cổ Thần cư nhiên chính diện tát thẳng vào mặt Cổ Dương một cái, ngữ khí tuy rằng la hét rất hung hăng, nhưng thân thể không chủ động được lui phía sau một bước.

Cổ Dương trúng phải cái tát này, mắt trái đau đớn, nước mắt chảy ròng ròng, còn chưa kịp phản ứng lại thì đột nhiên vang thêm một tiếng “ba”, bên má phải truyền tới đau đớn như đốt lửa, trong sát na đã xuất hiện dấu vết bàn tay nằm ngón đỏ tươi.

Một cái tát này khiến hai mắt Cổ Dương đều chảy nước mắt ròng ròng, đám thiếu niên xung quanh đều nhìn tới choáng váng. Cổ Thần thường ngày trung thực nhút nhát cư nhiên dám chủ động đánh người, mà người này lại là tôn tử Cổ Dương của nhị trưởng lão, đồng thời còn liên tục tát tai hai bên, có người nhéo nhéo chính mình, không phải đang nằm mộng đấy chứ?

- Tên tiểu tạp chủng người...

Sau hai cái tát nẩy lửa của Cổ Thần, Cổ Dương rất lâu mới từ hai bên má nóng bỏng đau rát phản ứng lại, hai mắt lộ hồng quang, nhất thời song chưởng đều xuất hiện, kích thẳng vào ngực Cổ Thần.

Bàn Thạch Chưởng, công pháp Cổ gia được Cổ Dương lựa chọn tu luyện, trong cuộc tỷ thí dòng họ, Cổ Thần đã bị một chiêu này của Cổ Dương đánh thành trọng thương thiếu chút nữa bỏ cái mạng nhỏ.

Cổ Dương đánh ra một chưởng này, tuy rằng trên mặt vẫn còn vết nước mắt, nhưng đã khôi phục lại vài phần phong thái ngày thường, đám thiếu niên hai bên trái phải tựa hồ thấy được kết quả Cổ Thần bị Cổ Dương đánh trúng ngực, sau đó ngã ngửa xuống đất chảy máu như điên.

Cổ Thần chỉ khẽ bước qua bên trái một bước, thoát nhìn rất chậm nhưng song chưởng của Cổ Dương cực nhanh lại hoàn toàn đánh vào khoảng không, thiếu niên xung quanh dụi dụi hai con mắt, Cổ Dương đột nhiên đánh ra Bàn Thạch Chưởng dù là bọn họ cũng khó có thể né tránh được, nhưng nhìn Cổ Thần dường như rất dễ dàng tránh được?

Lại nghe tiếng “ba” vang lên, Cổ Dương tiếp tục kêu thảm, bên má phải trúng thêm một cái tát từ Cổ Thần, khuôn mặt Cổ Dương theo quán tính lật sang phía bên trái, chỉ thấy một bàn tay dĩ nhiên biến lớn, tay phải Cổ Thần lại thêm một cái tát thật mạnh, theo tiếng “ba” là tiếng hét thảm thiết, má trái rất công bằng với má phải.

Lần này Cổ Thần dùng sức mạnh hơn nhiều, Cổ Dương chỉ cảm thấy đầu ong ong choáng váng, thân thể cũng không biết theo cái tát này vòng bao nhiêu vòng, sau đó hai chân quẩn lầy nhau, một lần nữa ngã ngửa trên mặt đất, đồng thời đau đớn hết thảy.

- Cổ Dương, ngày hôm nay ngươi mắng cha ta hai lần, mắng một lần cho hai cái tát, vì vậy tổng cộng bốn cái tát để dạy cho ngươi biết, nhục mạ trưởng bối không phải là điều hay, ngươi tự giải quyết cho tốt!

Cổ Thần nói xong, xoay người bước ra khỏi đại viện Cổ gia, đám thiếu niên xung quanh không có một người nào dám ngăn lại.

- Cổ Thần, ta sẽ nói chuyện ngày hôm nay cho cha ta biết, nói cho gia gia ta biết, hai người một lớn một nhỏ các ngươi sẽ bị đuổi ra khỏi Cổ gia.

Lời nói ngoan độc từ trong miệng Cổ Dương truyền đến, nhưng cũng không dám dùng hai chữ “tạp chủng”.

Cổ Thần như không nghe thấy, trực tiếp rời khỏi phạm vi tầm nhìn của đám người Cổ Dương, không hề quay đầu lại.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

5. Chương 5: Vị Hôn Thê.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thành Nhạc Thủy nằm tại vùng đất phía đông của Đại Doanh Triều, ra khỏi thành là yêu vực Đông hoang vô biên vô hạn, thường xuyên có tu chân giả xâm nhập vào Đông hoang săn giết yêu tộc, thu hoạch yêu đan, hoặc là tìm kiếm kỳ hoa dị thảo.

Bởi vậy, thành Nhạc Thủy tuy rằng cách trung tâm Đại Doanh Triều rất xa, thế nhưng cũng tương đối phồn hoa, là một thành thị loại nhỏ với hơn mười vạn nhân khẩu, tu chân giả chiếm tỉ lệ tương đối lớn, phường thị tu chân cũng rất náo nhiệt.

Thành Nhạc Thủy có ba đại gia tộc tu chân, Cổ gia, Vân gia và Liễu gia.

Ba đại gia tộc tu chân nắm giữ phần lớn tài nguyên tu luyện của thành Nhạc Thủy, người phàm trong thành đều dựa vào tam đại gia tộc để sinh tồn, trải qua nhiều năm phát triển ba đại gia tộc đã sớm phân chia xác lập phạm vi thế lực của chính mình.

Cổ gia ở phía đông thành, nắm giữ mặt hàng khoáng thạch, phù chú.

Vân gia ở phía Nam thành, nắm giữ buôn bán các loại thảo dược và linh dược.

Liễu gia thì ở phía Bắc thành, nắm giữ quyền kinh doanh các loại pháp khí.

Tây thành là thế lực lớn thứ tư trong thành Nhạc Thủy, là quan phủ Đại Doanh Triều, tuy rằng thực lực quan phủ chưa chắc đã bằng được tam đại gia tộc, thế nhưng quan phủ đại biểu cho Đế đình, là quần thể tu tiên cường đại nhất Đại Doanh Triều, đừng nói là tam đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy, cho dù là những tông môn truyền thừa ngoài nghìn năm cũng không dám chọc vào Đế đình, bằng không coi như đại tông môn tu tiên cũng có thể bị diệt, chặt đứt truyền thừa.

Đế đình chính là thế lực tu tiên lớn nhất Đại Doanh Triều.

Cổ Thần muốn thu mua linh dược, tự nhiên phải đến địa bàn Vân gia tại Nam thành, hầu như tất cả tán tu tiến vào Đông hoang tìm kiếm linh dược hoặc săn giết yêu thú lấy yêu đan khi bán ra lại thành Thủy nhạc đều phải chia một phần tiền lời cho Vân gia coi như thu thuế.

Đây là quy tắc chế định qua vô số năm tranh đấu, do ba đại gia tộc cùng nhau giữ gìn, cũng là quy tắc được quan phủ thừa nhận, ai dám trái quy tắc nhất định sẽ bị ba đại gia tộc tu chân và quan phủ đồng thời xử lý.

Cũng giống như vậy, nếu như bán ra các loại nguyên liệu luyện khí, khoáng sản, phù chú nhất định phải đi phường thị Cổ gia tại Đông thành, do Cổ gia lấy đi một phần tiền lời coi như tiền thuế, bán ra các loại pháp khí, binh khí thành phẩm đều phải tới địa bàn Liễu gia tại Bắc thành, do Liễu gia lấy một thành làm tiền thuế.

Ba đại gia tộc hàng năm trình lên quan phủ số lượng linh thạch và hoang tệ nhất định, bốn thế lực lớn bắt tay nhau cai quản, đồng thời kìm chế lẫn nhau, duy trì phát triển kinh tế lẫn xã hội tại thành Nhạc Thủy.

Tại Nam thành cũng có cửa hàng Cổ gia, chỉ là dựa theo quy tắc, đều phải đưa lại một phần tiền lời cho Vân gia làm tiền thuế, nếu như Vân gia muốn bán ra khoáng thạch cũng như vậy, phải đến Đông thành mới có thể bán ra. Tất nhiên không phải ai ai cũng tuân thủ tuyệt đối, nhưng đó chỉ là số ít, không ai dám ngang nhiên sai phạm.

Đông, Nam, Bắc ba thành trong thành Nhạc Thủy phân biệt thống nhất bán ra các loại hình thương phẩm tu chân khác nhau, khiến phường thị thành Nhạc thủy thêm phồn vinh, không ít tu chân giả nơi khác tới đều nguyện ý đưa thương phẩm tới thành Nhạc Thủy tiêu thụ, bởi vì phường thị tại thành Nhạc Thủy có kết cấu phân chia rõ ràng, thuận tiện.

Cổ Thần muốn mua ba loại linh thảo là băng mộng thảo, hoàng huyết thảo, tuyết liên hoa, toàn bộ đều trên 100 năm, ba loại linh thảo này kết hợp, luyện chế thành linh dược có thể trợ giúp Cổ Thần nhanh chóng bước vào Tiên thiên cảnh, chỉ là cấp độ khác nhau sẽ cần tới linh thảo có độ tuổi khác nhau mà thôi.

Hậu thiên cảnh tổng cộng phân chia làm chín tầng, một hai ba thuộc về sơ kỳ, chỉ cần linh thảo từ 50 – 100 năm là được, bốn năm sáu thuộc về trung kỳ, cần linh thảo từ 100 – 150 năm, bảy tám chín là hậu kỳ, cần phải có linh thảo đã ngoài 150 năm.

Rất nhanh Cổ Thần liền tìm được linh thảo mình muốn, phường thị ở đây thống nhất, giá cả bán ra không chênh lệch nhau nhiều, tuy rằng Cổ Thần chỉ có mười tuổi, nhưng trải qua sinh mệnh 500 năm, với thân phận tông sư luyện được, tuyệt đối không thể có chuyện bị người lừa gạt.

Sau khi mua xong số được liệu cần dùng, hầu như đã tiêu hết toàn bộ tích lũy bấy nhiêu năm của Cổ Thần, tuy rằng giá cả phối được tương đối rẻ, nhưng bằng mộng thảo, hoàng huyết thảo, tuyết liên hoa ngoài 100 năm thì lại khá đắt. Địa vị của Cổ Thần tại Cổ gia tuy rằng không cao, nhưng làm tôn tử đích danh của tộc trưởng, tự nhiên có không ít tiền tiêu vặt, coi như miễn cưỡng đủ để mua linh thảo cần dùng, về phần linh thảo cho những lần sau, tới lúc đó lại nghĩ biện pháp.

Đứng trên đường cái, nhìn dòng người qua lại, Cổ Thần không khỏi thổn thức, sinh mệnh quả thực vô cùng quý giá, có thể quay lại một lần chính là ân huệ lớn nhất ông trời ban cho, nhất định phải quý trọng, tuyệt đối không để kiếp này trôi qua một cách trống rỗng, đợi khi đại nạn phủ xuống, cô đơn bước vào con đường hoàng tuyền.

Cổ Thần cảm thụ được tình cảm mãnh liệt đối với sinh mệnh, trong lòng xuất thần, đột nhiên phía sau truyền tới một trận gió nhẹ, ngay sau đó có một người đánh vào sau lưng chính mình, Cổ Thần âm thầm xấu hổ, trận gió nhẹ truyền tới kia hẩn hẩn là có thể thoải mái né tránh được, nhưng bởi vì trong lòng xuất thần, tính cảnh giác cư nhiên hạ thấp xuống trình độ này.

- Người bị ngớ ngẩn hay sao, đứng trên đường ngăn lối người khác làm cái gì? Không nghe nói qua câu chó ngoan không cản đường hay sao?

Người vừa đụng phải là một thiếu niên, cảm giác hấn đụng phải người khác, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Không muốn sống nữa đúng không? Dám đụng vào thiếu gia nhà chúng ta...

- Ăn mật báo, dám bắt kính với thiếu gia nhà chúng ta...

...

Một đám thanh âm gia nô theo sau tiếng nói tức giận của gã thiếu niên vang lên.

Cổ Thần xoay người, đập vào mắt hẩn là một gã thiếu niên tuổi tác tương đương với hẩn, trong lòng Cổ Thần vô cùng rõ ràng, có thể ngang ngược kiêu ngạo tại Nam thành như vậy, ngoại trừ Vân Siêu là tiểu nhi tử của tộc trưởng Vân gia, còn ai khác nữa.

Chỉ là, ánh mắt Cổ Thần không dừng lại trên mặt Vân Siêu, mà rơi vào một nữ hài tử gương mặt tú lệ bên cạnh Vân Siêu, trong ánh mắt để lộ một tia kinh ngạc.

Nữ hài tử này rất giống Vân Siêu, Cổ Thần nhìn nàng, những ký ức về nàng rất nhanh hiện lên trong đầu.

Nàng gọi là Vân Tuyết, là tiểu nữ nhi của tộc trưởng Vân gia Vân Kinh Hồng, cùng với Vân Siêu là đôi long phượng thai, một đôi song sinh, nhiều hơn Cổ Thần một tuổi, lớn lên mười phần sinh đẹp, cùng với Cổ Thần của Cổ gia được xưng là Nhạc Thủy song kiều.

Đương nhiên, những điều này không quan trọng, quan trọng là thân phận của nàng cùng với Cổ Thần có quan hệ rất lớn, cũng là sĩ nhục lớn nhất trong thời thiếu niên của Cổ Thần.

Gia gia Vân Nhân của Vân Tuyết cùng với Cổ Hiền giao tình rất sâu, lúc Cổ Thần xuất thế liền cho hẩn và Vân Tuyết định hôn ước, chỉ là Vân Nhân không sống lâu bằng Cổ Hiền, lúc Cổ Thần năm tuổi đã chết đi, tộc trưởng Vân gia được phụ thân Vân Tuyết là Vân Kinh Hồng kế thừa.

Vị tiểu nữ hài vô cùng xinh đẹp trước mắt chính là hôn thê của Cổ Thần.

Trong lòng Cổ Thần xác nhận một chút, thời điểm mười tuổi, Vân Tuyết xác thực vẫn là hôn thê của hẩn.

Vân Kinh Hồng và Cổ Thương Nhạc cùng lứa tuổi, giao tình vô cùng tốt đẹp, kiếp trước khi Cổ Thần mười hai tuổi, Cổ Thương Nhạc trên đại hội tranh đoạt chức vị tộc trưởng, đánh bại tất cả đối thủ cạnh tranh, trở thành tộc trưởng Cổ gia, trên yến hội chúc mừng tộc trưởng Cổ gia tân nhậm, Vân Kinh Hồng dẫn theo Vân Tuyết tới chúc mừng Cổ Thương Nhạc, làm trò trước mặt tất cả khách nhân, tại yến hội giải trừ hôn ước giữa Cổ Thần và Vân Tuyết, ngược lại để Vân Tuyết gả cho nhi tử Cổ Thương Nhạc là Cổ Tung.

Bởi vì việc này, phụ thân Cổ Thương Khung của Cổ Thần tức giận tới hộc máu tại chỗ, suýt chút nữa mất mạng.

Việc này, tuy rằng đã phủ đầy bụi sâu trong ký ức Cổ Thần, nhưng ngày hôm nay một lần nữa nhìn thấy Vân Tuyết, chút ký ức không tốt đẹp này bắt đầu cuộn cuộn trào dâng trong lòng hắn.

Đây là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời hắn.

- Ta còn tưởng rằng ngốc nào đứng trên đường cái, nguyên lai là tên phế vật Cổ Thần người!

Vân Siêu ha ha cười, trong mắt tràn đầy ý khinh miệt, thấy Cổ Thần liếc nhìn hắn một cái cũng không, chỉ nhìn chằm chằm vào Vân Tuyết, ngữ khí chuyển giận:

- Người nhìn cái gì vậy, phế vật, cẩn thận ta móc hai tròng mắt của ngươi ra.

Cổ Thần tỉnh lại trong hồi ức, trong lòng cảm khái rất nhiều, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Trùng hợp như vậy, Vân Siêu, Vân Tuyết.

Kiếp trước, Cổ gia tại lúc Cổ Thần 13 tuổi gặp phải họa diệt tộc, Vân Tuyết tự nhiên không thể giả cho Cổ Tung, Cổ Thần chạy ra khỏi thành Nhạc Thủy, sau đó không còn gặp mặt nàng, sau khi trở lại thành Thủy Nhạc đã là hơn mấy trăm năm, tu vi đạt tới cảnh giới Mệnh Tuyền cảnh, cừu nhân sớm đã chết sạch, Vân gia cũng truyền thừa mười mấy đời.

Giải trừ hôn ước là mệnh lệnh của Vân Kinh Hồng, không trách được Vân Tuyết, chỉ là, trong lòng Cổ Thần đối với nàng không có bao nhiêu tình cảm tốt.

Tuy rằng Cổ Thần và Vân Tuyết có ước hôn của hai vị lão gia tử, nhưng hai người không qua lại nhiều, số lần gặp mặt cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngược lại bởi vì Vân Kinh Hồng và Cổ Thương Nhạc có giao tình rất tốt, Vân Tuyết và tiểu nhi tử Cổ Tung của Cổ Thương Nhạc qua lại càng mật thiết hơn một chút.

Kiếp trước, thực lực Cổ Thần vô cùng yếu ớt, thời điểm mười tuổi mới đạt tới Hậu thiên tầng thứ hai, Cổ Tung lại là đệ tử thiên tài của Cổ gia, năm ấy 12 tuổi đã đạt tới Hậu thiên tầng thứ sáu, là một trong những mục tiêu bồi dưỡng trọng điểm của Cổ gia.

Trong lòng hắn, khẳng định cũng lựa chọn Cổ Tung.

Vân Tuyết hơi gật đầu với Cổ Thần, trên mặt xuất hiện biểu tình thất vọng.

Vân Siêu thì trợn mắt nhìn Cổ Thần.

Trầm mặc chốc lát, Cổ Thần phát hiện, đối với bọn họ quả thực không có nửa câu để nói chuyện, kiếp trước sống 500 năm, một cái hôn ước nho nhỏ thời kỳ thiếu niên từ lâu đã phủ bụi trắng xóa, nếu không phải hôm nay gặp lại chỉ sợ đã tiêu tan thành mây khói trong lòng hắn. Hai người trước mặt đối với hắn mà nói hoàn toàn không chút liên quan, chỉ là năm hắn mười hai tuổi, trong yến tiệc mừng tộc trưởng Cổ gia tân nhậm, phụ thân của hắn bởi vì Vân Kinh Hồng trước mặt mọi người hủy hôn mà tức giận phun máu tươi.

Kiếp này, nhất định không để chuyện như vậy phát sinh lần nữa, Cổ Thần âm thầm hạ quyết tâm.

Gật đầu với hai người, Cổ Thần quay đầu đi về phía Đông thành, nếu không có gì để nói vậy thì không cần nhiều lời.

Mặc dù Vân Tuyết và Vân Siêu có chút ngoài ý muốn khi thấy Cổ Thần quay đầu đi, nhưng cũng không nói thêm điều gì, giữa bọn họ chỉ có hôn ước là điểm chung duy nhất, không có nửa điểm giao tình.

Mua linh thảo luyện chế linh dịch, hơn nữa mỗi ngày có Đại cực kim cương quyền đoán luyện thân thể, cũng đủ để hắn đề cao tu vi lên Hậu thiên tầng thứ tư rồi. Chuyện Cổ Thần hiện tại muốn làm nhất chính là mau chóng đề cao thực lực bản thân, giải quyết hoàn toàn chuyện gia tộc, sau đó tới Linh Hư Sơn bái nhập vào môn hạ Hư Thiên Tông, sớm gặp được sư phụ, sư tỷ vẫn ngày đêm mong nhớ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

6. Chương 6: Thiên Tài, Bất Quá Chỉ Như Vậy.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Ở phía trước, Cổ Thần ở phía trước...

Đằng sau Cổ Thần đột nhiên vang lên tiếng hô lớn, ngay sau đó là tiếng bước chân ầm ầm chạy tới, mấy người chạy vọt về phía Cổ Thần.

Cổ Thần quay đầu lại nhìn đám người này, bốn người trong số đó chính là bốn thiếu niên vừa mới đi cùng Cổ Dương, bất quá hiện tại Cổ Dương không có mặt, thay vào đó là một thiếu niên thanh tú thần tình cao ngạo, thoát nhìn tuổi tác so với Cổ Dương còn nhỏ hơn một chút.

Cổ Thần nhận ra, thiếu niên chính là tiểu nhi tử Cổ Thương Nhạc, tên là Cổ Tung, một đệ tử thiên tài trong thế hệ trẻ Cổ gia, năm nay 12 tuổi đã đạt tới cảnh giới Hậu thiên tầng thứ sáu.

Tuổi tác Cổ Tung và Cổ Dương không chênh lệch nhau nhiều, lại là tôn tử của đại trưởng lão và nhị trưởng lão, từ nhỏ đã có quan hệ rất tốt, từ bốn người bên cạnh biết được Cổ Dương bị Cổ Thần tặng bốn cái bạt tai, lập tức dẫn theo mấy người chạy tới trả thù.

Trên mặt Cổ Dương vẫn hiện năm vết ngón tay đỏ, sợ xấu hổ nên không dám tới đây, chỉ là dặn dò Cổ Tung, lần này nhất định phải cho Cổ Thần giáo huấn nghiêm trọng, báo thù cho hắn.

Nam thành thuộc về phạm vi thế lực Vân gia, để phương thị ổn định, trong thành nghiêm cấm tranh đấu, bất quá lấy giao tình giữa Vân gia và Cổ Thương Nhạc, Cổ Tung muốn dương oai tại Nam thành Vân gia cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, quy tắc là do con người định ra, có hiệu lực hay không tự nhiên do con người quyết định.

Hình tượng vị thiếu gia hoàn hảo của Vân Siêu tại thành Nam chính là một ví dụ điển hình nhất.

Rất nhanh mấy người đã vây xung quanh Cổ Thần, đôi mày kiếm của Cổ Tung dựng thẳng, chỉ thẳng vào Cổ Thần quát lớn:

- Tiểu tạp chủng, ngươi dám đánh Dương ca...

Làm nhi tử của Cổ Thương Nhạc, nhân vật số một trong hàng ngũ đệ tử đời thứ hai Cổ gia, bản thân lại là đệ tử thiên tài đời thứ ba, Cổ Tung rõ ràng kiêu ngạo hơn Cổ Dương rất nhiều.

Tiếng hét lớn của Cổ Tung khiến mọi người đi đường đều chuyển mắt nhìn qua, bắt đầu tụ tập vây xem, Vân Siêu, Vân Tuyết cũng tự nhiên chạy tới.

- Cổ Tung ca...

Vân Siêu, Vân Tuyết đồng thời hô lên, trong thanh âm tràn ngập vui sướng.

Thanh âm của Vân Siêu, Cổ Thần không thèm để ý, thế nhưng thanh âm của Vân Tuyết lại khiến hắn có chút khó chịu, tuy rằng giữa hai người không có tình cảm gì, nhưng dù sao vẫn là có hôn ước trên danh nghĩa, vừa rồi Vân Tuyết đối với hắn không hề lên tiếng, mà biểu tình trên mặt lại tương đối thất vọng, hiện tại thấy Cổ Tung có vẻ vô cùng mừng rỡ.

Đối lập rõ ràng như vậy, trong lòng Cổ Thần dễ chịu sao được? Nhất thời, cảm giác với Vân Tuyết giảm mạnh.

- Vân Siêu, Vân Tuyết muội muội, chờ ta thu thập tên phế vật này sẽ tới nhà hai người làm khách.

Cổ Tung nhoẻn miệng cười với hai người, quay đầu nhìn sang Cổ Thần lại lộ ra biểu tình hung ác độc địa, nói:

- Ngày hôm ta sẽ để cho ngươi biết, cái gì mới chân chính là công pháp Cổ gia, loại tiểu tạp chủng ngoại lai như ngươi chẳng là cái gì hết.

Nói xong, thân thể Cổ Tung mạnh mẽ lao lên phía trước, một quyền đánh thẳng vào mặt Cổ Thần.

Hậu thiên tầng thứ sáu, bản thân có sáu thạch lực, so sánh với Cổ Dương, thực lực của Cổ Tung mạnh hơn hẳn một tầng, nếu như muốn trực tiếp cho hắn vài cái bạt tai, trừ phi để thực lực Tiên Thiên tầng thứ ba bị lộ ra ngoài ánh sáng mới được.

Cổ Thần đương nhiên sẽ không lộ ra thực lực chân chính của mình, bạt tai mấy người Cổ Dương, lại đánh một hồi với Cổ Tung cũng đã đủ khiến hắn trở thành tiêu điểm toàn bộ Cổ gia, đẳng cấp độ nhiên tăng lên quá nhanh, khẳng định sẽ khiến cho người hữu tâm đặc biệt coi trọng, tự dẫn nguy hiểm về phía mình, lấy thực lực của Cổ Thần hiện tại, xa xa không đủ để bảo vệ chính mình.

Tuy rằng hắn không muốn tiếp tục điệu thấp để mặc người ta khi dễ, nhưng cũng không muốn lộ hết bí mật của mình ra trước mặt người khác.

Vì vậy, đối mặt với Cổ Tung, Cổ Thần vẫn chỉ dùng thực lực Hậu thiên tầng thứ hai như cũ.

Cổ Thần có thể dùng tu vi Hậu Thiên tầng hai dễ dàng đánh bại Cổ Dương có tu vi Hậu Thiên tầng năm, nguyên nhân cũng không phải vì thực lực của hắn bước vào Hậu thiên tầng thứ ba, mà là do kinh nghiệm, ý thức chiến đấu, lý giải với công pháp và cảnh giới tích lũy từ kiếp trước được lưu lại tới kiếp này, Cổ Thần sử dụng thực lực Hậu thiên tầng thứ ba cũng không cao hơn bao nhiêu so với Hậu thiên tầng thứ hai.

Trong con mắt Cổ Thần, lực lượng của Cổ Tung tuy mạnh, nhưng tốc độ quá chậm, quá nhiều sơ hở, rơi vào trong mắt Cổ Thần, hoàn toàn giống như đang quay chậm, tuy rằng thân thể hiện tại của Cổ Thần không thể bằng được Cổ Tung, nhưng muốn tránh thoát công kích của hắn thì không khó chút nào.

Chỉ thấy Cổ Tung đánh tới một quyền ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, quyền ảnh tầng tầng lớp lớp, khiến phạm vi một trường xung quanh đều bao phủ trong quyền ảnh.

Cổ Thần ở bên trong quyền ảnh chột trái chột phải, giống như con thuyền cô độc trong sóng gió, cho dù sóng gió có mạnh mẽ tới đâu đi nữa, con thuyền cô độc kia vẫn bám sát nhịp sóng lên xuống, theo sóng biển cuộn cuộn bên dưới, vĩnh viễn không bao giờ chìm.

- Hay... Một quyền này của Tung ca đánh đẹp quá, thiếu chút nữa đánh lệch mũi hắn!

- Hay... Tung ca đá một cước này đẹp quá, thiếu chút nữa đánh vỡ 'trứng' của hắn.

- Hay... Một chiêu này của Tung ca phách đẹp quá, thiếu chút nữa bổ trúng cổ hắn.

...

Trong con mắt đám người xung quanh, Cổ Tung toàn lực tấn công, quyền ảnh bao phủ bốn phương, thanh thế dọa người, Cổ Thần tại quyền ảnh tầng tầng lớp lớp trốn đông trốn tây, không dám chính diện giao phong với Cổ Tung, rõ ràng là Cổ Tung chiếm ưu thế cực lớn, mỗi một lần công kích tựa hồ đều có thể đánh ngã Cổ Thần.

Vì vậy, mỗi lần Cổ Tung tấn công, bốn gã thiếu niên bên cạnh đều lớn tiếng ủng hộ, mọi người trong Cổ gia đã sớm định Cổ Thương Nhạc chính là tộc trưởng Cổ gia đời tiếp theo, bốn gã thiếu niên đối với Cổ Tung tự nhiên càng nịnh bợ nhiều hơn so với Cổ Dương.

Giữa sân chỉ có một người cảm thấy không ổn, chính là Cổ Tung đang toàn lực tấn công, lúc vừa mới bắt đầu hắn còn tưởng Cổ Thần chỉ như mèo mù vớ phải chuột chết, may mắn tránh khỏi công kích của hắn, thế nhưng càng đánh lâu hơn hắn càng phát hiện vô luận mình có dùng bao nhiêu lực, tấn công nhanh tới đâu, Cổ Thần vẫn luôn luôn nhanh hơn hắn một chút, khiến công kích của hắn rơi vào khoảng không.

Nhưng tốc độ của Cổ Thần còn chưa nhanh tới mức hắn không thể so sánh được, mỗi lần đều là xẹt qua góc áo hắn, người bên ngoài nhìn xem thì có vẻ hung hiểm dị thường, nhưng nhìn biểu tình bình tĩnh lãnh đạm của Cổ Thần, Cổ Tung đột nhiên toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Nắm đầm của đối phương xẹt qua góc áo, Cổ Thần ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không, hiển nhiên trong lòng đã có định liệu trước, đối với tính toán công kích của Cổ Tung đã đạt tới trình độ tinh chuẩn khủng khiếp, cũng không phải Cổ Thần không muốn tránh xa hơn một chút, mà hắn cho rằng chỉ cần một chút như vậy là đủ để tránh thoát công kích của Cổ Tung.

Ngược lại Cổ Tung thấy mỗi lần luôn luôn cảm nhận được góc áo đối phương, cho rằng tốc độ công kích của chính mình chỉ hơi chậm hơn một chút, vì vậy liều mạng tăng mạnh lực lượng, đẩy nhanh tốc độ công kích hơn, bất tri bất giác đã bị Cổ Thần dẫn tới tốc độ công kích cực hạn của hắn, mỗi một lần công kích đều hao mòn rất nhiều tinh nguyên.

Liên tục tấn công như vậy hơn hai mươi lần, Cổ Tung cảm giác được lực lượng tiếp sau không đủ, dĩ nhiên sinh ra cảm giác hư thoát, liên tục hơn mười lần chạm tới điểm cực hạn đã khiến tinh nguyên trong người hắn bị xói mòn hơn phân nửa.

Cổ Tung thất kinh, nhất thời hiểu rõ Cổ Thần có âm mưu, nhanh chóng khống chế công kích tại phạm vi hắn có thể thừa nhận được, chỉ là, tốc độ công kích từ nhanh chuyển thành chậm, tiết tấu công kích của Cổ Tung liền bị rối loạn, sơ hở dần dần hiện ra.

- Thiên tài — bất quá chỉ như vậy!

Lúc này, Cổ Thần đột nhiên hét lớn một tiếng, nắm lấy sơ hở của Cổ Tung, tránh thoát được công kích của hắn, trước khi công kích tiếp theo của Cổ Tung phát ra, thân thể đột nhiên tiến sát trước người Cổ Tung, một chiêu Kim Cương Đỉnh Tường bộc phát, vai phải nghiêng về trước, đánh thẳng vào ngực Cổ Tung.

Nghe đồn, Phật môn kim cương có thân thể bất hủ bất diệt, đẩy đổ tường đồng vách sắt, Cổ Tung chịu một kích này, thân thể lập tức văng ngược phía sau, rơi xuống đất cách xa hơn trượng.

- Cổ Tung ca...

- Tung ca...

Vân Siêu, Vân Tuyết cùng với bốn gã thiếu niên Cổ vội vàng đồng loạt hô lên.

Mắt thấy Cổ Tung sắp rơi xuống đất, đột nhiên xuất hiện một bóng người tiếp được thân thể Cổ Tung, người này mặt như quan ngọc, tuấn lãng phi phàm, nhẹ nhàng đưa một tay đón đỡ phía sau lưng Cổ Tung, Cổ Tung được hắn đỡ lấy vững vàng hạ xuống.

- Ca...

Vân Siêu, Vân Tuyết đồng thời hô lên một tiếng.

Hai mắt Cổ Thần nhìn chằm chằm vào thanh niên anh tuấn phía trước, căn cứ vào xưng hô của Vân Siêu, Vân Tuyết liền biết được thân phận người mới tới, hắn chính là thiếu chủ Vân gia, con cả tộc trưởng Vân Kinh Hồng, Vân Hiên, là một trong những thiên tài nổi bật trong thế hệ đệ tử đời thứ ba tam đại gia tộc tu chân, năm nay 18 tuổi đã đạt tới cảnh giới Tiên thiên tầng thứ hai.

- Hay cho câu “thiên tài — bất quá chỉ như vậy”.

Vân Hiên hừ lạnh một tiếng, thân thể khẽ động, vẽ lên một đạo tàn ảnh trong nháy mắt đã xuất hiện ngay sát trước mặt Cổ Thần, Cổ Thần vừa giơ hai tay lên liền cảm giác hay tay căng thẳng, Vân Hiên đảo hữu chưởng lập tức bắt được hai tay Cổ Thần.

Cổ Thần chỉ cảm thấy hai tay bị thiết trảo nắm lấy, không thể nhúc nhích một chút.

Vân Hiên nhìn thẳng hai mắt Cổ Thần, quát lớn:

- Ta, có phải cũng chỉ như vậy?

- Đại ca, đánh chết hắn...

Vừa rồi Cổ Tung bị Cổ Thần đánh bại, Vân Siêu cảm thấy có chút ngoài dự liệu, đồng thời tương đối khó chịu, mắt thấy Cổ Thần bị Vân Hiên khống chế, nhất thời hoan hô hét lên.

- Người — bất quá cũng chỉ như vậy.

Tuy rằng hai cánh tay Cổ Thần bị khống chế, nhưng hai mắt nhìn về phía Vân Hiên không có nửa phần dao động, trầm giọng nói.

Mọi người vây xem đồng thời mở to hai mắt nhìn, suy nghĩ có nghe lầm hay không? Thiên tài tuổi trẻ nhất thành Nhạc Thủy, cư nhiên có người nói “bất quá cũng chỉ như vậy”?

Quả nhiên, Vân Hiên vừa nghe, hai tay siết chặt, quát lớn:

- Người càn rỡ, chỉ bằng người?

Thành Nhạc Thủy so sánh với Đại Doanh Triều mà nói chỉ là một thành nhỏ nơi biên cảnh, tầm mắt của Cổ Thần, người trong thành Nhạc Thủy sao có thể so sánh được. Luận về thiên tài kiếp trước hắn đã từng gặp phải nói tới Tàng Thiên Cơ, thời điểm Tàng Thiên Cơ 18 tuổi đầu còn là cảnh giới Tiên thiên gì đó, mười tuổi đã đạt tới Tiên Thiên tầng thứ chín, 18 tuổi sắp đột phá sinh tử luân hồi Kim Đan kỳ, 20 tuổi tiến vào hàng ngũ tu sĩ cao giai Mệnh Tuyền Cảnh.

So sánh với Tàng Thiên Cơ, Vân Hiên có thể tính là gì?

Đau đớn kịch liệt từ cánh tay truyền tới, Vân Hiên với cảnh giới Tiên Thiên, có thể sử dụng pháp khí không nói, chỉ cần chân khí Tiên Thiên trong cơ thể đã không phải là Cổ Thần có thể chịu đựng được.

Chỉ là, Cổ Thần không chút lùi bước, đối thủ kiếp này của Cổ Thần chính là Tàng Thiên Cơ, Vân Hiên cần bản không xứng làm đối thủ của hắn, Cổ Thần trầm giọng nói:

- Chỉ bằng ta.

- Ha ha...

Vân Hiên giận dữ thành cười, nói:

- Chỉ bằng người, tên phế vật lớn nhất thành Nhạc Thủy?

Nói xong câu đó, Vân Hiên đột nhiên nghĩ tới, vừa rồi trong tay phế vật lớn nhất này đã có một thủ hạ bại tướng thiên tài Cổ Tung, lấy cái danh hiệu phế vật này mà nói có chút không hợp, thần tình quái dị.

- Đừng chê niên thiếu kém, Vân Hiên, người cũng từng là niên thiếu...

Cổ Thần nhìn chăm chú vào Vân Hiên.

Vân Hiên sửng sốt, sau đó buông lỏng hai tay, cười lớn một tiếng:

- Tốt... Hay cho câu “đừng chê niên thiếu kém”, ngày hôm nay ta lấy lớn coi thường nhỏ, ta thực sự muốn nhìn, người tại thời điểm thiếu niên tới sẽ biến thành bộ dáng gì?

“Bộ dáng đó, người dù tưởng tượng cũng không ra được.”

Trong lòng Cổ Thần thì thầm, không chú ý tới ánh mắt mọi người xung quanh, xoay người đi về phía Đông thành.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

7. Chương 7: Từ Hôn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Thần về đến nhà, cũng không lập tức bắt đầu luyện dược, ngày hôm nay vừa mới uống linh dịch xong, tuy rằng đa phần đều dùng vào phương diện chữa thương, thế nhưng không ít bị hấp thu vào trong gân cốt da thịt, còn chưa triệt để hấp thu luyện hóa.

Đợi ngày mai hoàn toàn hấp thu luyện hóa linh dịch trong gân cốt da thịt lại tiếp tục luyện dược cũng không trễ.

Linh dược chỉ là một phần trong con đường tu luyện của Cổ Thần, nhưng vẫn không thiếu được việc tu luyện thân thể, đồng thời còn phải đặc biệt coi trọng. Linh dược tuy rằng có thể tăng nhanh tu vi của tu sĩ, nhưng căn cơ vẫn cần tu sĩ phải chậm rãi bồi đắp, tự thân tu luyện vẫn là chính đạo, linh dược chỉ là phụ thêm, có như vậy mới có thể vừa tăng tiến tu vi, vừa giữ vững căn cơ tu luyện.

Kiếp trước, chính vì Cổ Thần không có được căn cơ tốt, dù có pháp quyết vô thượng nhưng tu luyện thế nào cũng không thể đuổi kịp Tàng Thiên Cơ. Kiếp này được làm lại từ đầu, Cổ Thần tự nhiên rất coi trọng việc xây dựng căn cơ vững chắc.

Cổ Thần diễn luyện mấy bộ công pháp bình thường trước sân nhà, Đại lực kim cương quyền tuy rằng là một trong những công pháp nhất đẳng cảnh giới Hậu thiên, thế nhưng cấp độ tu vi hiện tại của Cổ Thần không thể tu luyện quá nhiều, chỉ một lần diễn luyện toàn bộ đã khiến Cổ Thần toát mồ hôi toàn thân, luyện nhiều hơn ngược lại thân thể hư hao, hại nhiều hơn lợi.

Ngày tu luyện đầu tiên của Cổ Thần trôi qua cực nhanh, buổi tối, trong giấc ngủ, Cổ Thần lộ ra nụ cười hạnh phúc thỏa mãn, những tiếc nuối kiếp trước đến kiếp này đều có cơ hội bù đắp, thiên hạ còn có chuyện gì hạnh phúc hơn chuyện này đây?

Đồng thời, trong lòng Cổ Thần một lần nữa quyết tâm, tuyệt đối không buông tha cho bất kỳ kẻ nào dám phá hoại cuộc sống tốt đẹp đang có.

Tu vi kiếp trước dừng lại tại Mệnh Tuyền cảnh Nguyên Thần kỳ, tuy rằng đã là đại tu sĩ cấp cao trên toàn đại lục Cổ Hoang, nhưng cũng không phải tồn tại đỉnh cao nhất. Kiếp này, có thể bắt đầu từ rất sớm, nhất định phải bước vào Độ Hư trong truyền thuyết, cảm thụ một chút cảnh giới đỉnh cao tu chân giới.

Một đêm qua đi với nụ cười thỏa mãn, sáng sớm ngày hôm sau Cổ Thần đã rời giường, thời gian tu luyện tốt nhất trong ngày là buổi sáng sớm, vạn vật từ trong bóng tối tiến về hướng quang minh, tất cả bắt đầu một lần nữa.

Buổi sáng, Cổ Thần tiến hành tu luyện trong sân nhỏ trước nhà, đột nhiên có một người hầu tới tìm Cổ Thần.

- Cô gia, Cổ thiếu gia, tộc trưởng cho mời hai vị tới chính sảnh một chuyến, ba vị trưởng lão đã tới rồi, chỉ còn chờ hai vị.

Người hầu sau khi lên tiếng bắt chuyện với phụ tử Cổ Thương Khung trong nhà, sau đó nói.

Cổ gia là đại gia tộc, quy củ rất nghiêm, tuy rằng địa vị của phụ tử Cổ Thương Khung trong Cổ gia không cao lắm, không cấm được những người hầu này nói xấu hoặc khinh thị sau lưng, nhưng nếu đứng trước mặt phải giữ ngữ khí cung kính như thường.

Nguyên bản người hầu xưng Cổ Thương Khung là thiếu chủ, thế nhưng xưng hô này bị đại trưởng lão và nhị trưởng lão bác bỏ, sau đó liền chuyển gọi Cổ Thương Khung là cô gia, ý tứ của đại trưởng lão và nhị trưởng lão rất rõ ràng, người không phải là thiếu gia, là cô gia, là người ngoài.

- Ba vị trưởng lão đều đến? Cổ gia có đại sự gì đó phát sinh hay sao?

Cổ Thương Khung hỏi.

Người hầu trả lời:

- Ngày hôm nay Vân tộc trưởng dẫn theo Vân Tuyết tiểu thư tới đây, nói có chuyện quan trọng gì đó cần trao đổi, có quan hệ rất lớn với cô gia và Cổ thiếu gia, nhất định phải mời hai vị nói chuyện trực tiếp mới được.

Sắc mặt Cổ Thương Khung vui vẻ, nói:

- Người trở về đi, ta sẽ lập tức tới ngay.

Người hầu rời đi, sắc mặt Cổ Thương Khung càng vui mừng đậm hơn, nói:

- Thần nhi, mau mau chính lý một chút, Vân tộc trưởng tự mình dẫn tiểu Tuyết tới đây, nhất định có liên quan tới hôn sự của con, hẳn là muốn thương thảo lúc nào cưới hỏi, nhanh đi.

Cổ Thần trở về phòng, như thế nào cũng không thể vui vẻ được, kiếp trước, Vân Kinh Hồng dẫn Vân Tuyết tới Cổ gia chính là thời điểm Cổ Thương Nhạc trở thành tộc trưởng tân nhậm, nhưng hiện tại không biết hẳn dẫn Vân Tuyết tới Cổ gia là thương lượng đại sự gì.

“Chẳng lẽ... Trên đường ta làm trò trước mặt Vân Tuyết, đánh tên tiểu tử Cổ Tung kia đã khiến cái nhìn của Vân Kinh Hồng đối với ta có chuyển biến? Điều này rõ ràng không có khả năng, hấn và Cổ Thương Nhạc có qua lại..”

Nghĩ tới đây, Cổ Thần nhướn mày, một cỗ dự cảm không tốt xuất hiện trong lòng.

“Xem ra là bởi vì ta mà chuyển biến, có thể khiến Vân Kinh Hồng đẩy nhanh bước chân hơn, hiện tại Cổ Thương Nhạc còn chưa trở thành tộc trưởng, hấn chẳng lẽ hối hôn bây giờ?”

Cổ Thần đập nhẹ một chưởng lên bàn, nếu như là Vân Kinh Hồng tới hối hôn mà nói, vậy thì chắc chắn không thể tránh khỏi một lần nhục nhã, chẳng lẽ sỉ nhục kiếp trước đã từng trải qua, kiếp lại phải trải qua một lần nữa sao?

- Tuyết đối không thể như vậy!

Cổ Thần gằn từng chữ một nói.

Tuy rằng Cổ Thần đối với Vân Tuyết có thể nói là không một chút tình cảm nào, thế nhưng nếu bị người ta tới tận nhà hối hôn đối với hấn lẫn phụ thân hấn mà nói chính là ô nhục to lớn, tên tuổi phế vật của hấn tại thành Nhạc Thủy đã sớm lưu truyền rộng rãi, mà Vân Tuyết lại là một trong Nhạc Thủy song kiều, người ngoài bàn về cuộc hôn nhân này hầu như tất cả đều nói hấn là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, nhưng bị thiên ghét bỏ.

Đột nhiên, hai mắt Cổ Thần sáng ngời:

- Có rồi!

Lấy ra giấy bút, rất nhanh Cổ Thần viết sẵn một chữ cất vào trong lòng, ra sân, Cổ Thương Khung sớm chờ đợi hấn.

- Nhanh một chút!

Cổ Thương Khung vẫn vui mừng như trước, thúc giục nói.

Cổ Thần thấy phụ thân vô cùng hăng hái, hiện tại hấn cũng chưa dám khẳng định là Vân Kinh Hồng tới hối hôn, tự nhiên không thể nói phán đoán của bản thân với Cổ Thương Khung, đi theo phía sau Cổ Thương Khung, trong lòng quyết định hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Tộc trưởng Cổ gia Cổ Hiền ngồi tại chủ vị chính sảnh, ba vị trưởng lão ngồi ba ghế hai bên, Cổ Thương Nhạc và các đệ tử đời thứ hai lần lượt ngồi bên dưới.

Ghế trên phía bên trái có một vị trung niên nhân đang ngồi, Cổ Thần nhận ra được, người này chính là tộc trưởng Vân gia Vân Kinh Hồng, Vân Tuyết đứng ngay bên cạnh hấn.

Cổ Thương Khung và Cổ Thần tiến vào chính sảnh, Vân Kinh Hồng quay đầu nhìn thoáng qua, liếc mắt với Cổ Thương Nhạc, hai người mỉm cười với nhau.

Nhị trưởng lão và phụ thân Cổ Dương, Cổ Thương Hải nhìn về phía Cổ Thần, trong ánh mắt để lộ một tia âm lãnh, xem ra ngày hôm qua Cổ Thần đánh Cổ Dương, trong lòng hai người nhất định ôm hận đối với Cổ Thần.

- Phụ thân (gia gia)...

Cổ Thương Khung và Cổ Thần đồng thời hướng Cổ Hiền hành lễ, Cổ Hiền phát tay, Cổ Thương Khung ngồi vào vị trí của mình, Cổ Thần đứng bên cạnh hấn.

Cổ Hiền cùng với tam trưởng lão đều rất bình tĩnh, đại trưởng lão và nhị trưởng lão thì lộ tiểu ý, quan sát một ít biến hóa rất nhỏ này, Cổ Thần càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão cá mè một lứa, tam trưởng lão thì đứng bên phía Cổ Hiền, đại trưởng lão, nhị trưởng lão mang tiểu ý trên mặt, mà Cổ Hiền và tam trưởng lão tuy có vẻ bình tĩnh nhưng rõ ràng không được vui vẻ, đối với Cổ Thần mà nói khẳng định là tin tức không tốt.

Cổ Thương Khung cũng chú ý tới những biến hóa này, nụ cười trên mặt lúc đầu đã hoàn toàn biến mất, trong lòng thâm suy tư.

Vân Kinh Hồng hơi hành lễ với Cổ Hiền, nói:

- Cổ thúc thúc, hiện tại Thương Khung và Cổ Thần đều đã tới rồi, ta sẽ nói lại những lời vừa rồi một lần nữa!

Cổ Hiền với sắc mặt bình tĩnh không lên tiếng, đại trưởng lão cười nói:

- Vân tộc trưởng, mời nói.

Vân Kinh Hồng đứng lên:

- Đêm qua tiên phụ báo mộng cho ta, nói suốt đời người đã có một quyết định sai lệnh nhất, chính là ưng thuận hôn sự của Tuyết nhi...

Cổ Thương Khung biến sắc, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống.

Vân Kinh Hồng tiếp tục nói:

- Tiên phụ nói, mệnh cách Tuyết nhi và Cổ Thần bất hòa, người đã khiến Tuyết nhi rơi vào đống lửa, trong lòng hổ thẹn, linh hồn không được siêu thoát, nguyện vọng lớn nhất của người chính là Tuyết nhi có thể gả vào gia đình tốt, như vậy người mới buông được chấp niệm, tiến vào luân hồi, vì thế ta đã tra xét mệnh thần của Tuyết nhi và Cổ Thần một lần nữa, hai người quả nhiên không thích hợp kết làm phu thê...

Cổ Thương Khung nắm chặt tay, gân xanh nổi lên,.

Vân Kinh Hồng nói:

- Vì vậy, suy nghĩ cho hạnh phúc của Tuyết nhi, ta quyết định...

- Hai người giải trừ hôn ước.

Cổ Thần đột nhiên nói.

Ở đây đều là các trưởng bối, nào có tư cách cho Cổ Thần mở miệng, ánh mắt mọi người đồng thời quét qua người hắn, Vân Kinh Hồng bị cắt đứt lời nói, nhưng lời Cổ Thần nói cũng chính là lời hắn muốn, vì vậy liền gật đầu nói:

- Đúng là như vậy.

- Vân tộc trưởng, ta sớm có chuẩn bị.

Cổ Thần móc từ trong người ra một tấm vải trắng, đưa tới để trên mặt bàn trước mặt Vân Kinh Hồng.

Ánh mắt mọi người đều tập trung hết lên tấm vải trắng trên mặt bàn, Vân Kinh Hồng nghi hoặc mở tấm vải trắng ra, vừa nhìn nhất thời biến sắc, huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn, thiếu chút nữa phun máu tươi tại chỗ.

Chỉ thấy trên mảnh vải màu trắng có viết một chữ thật to:

“Hưu.” (từ hôn)

Vân Kinh Hồng còn chưa mở miệng quở trách Cổ Thần các loại vấn đề, Cổ Thần trước hết đã viết “hưu” thư cho nữ nhi của hắn rồi.

- Người...

Vân Kinh Hồng chỉ vào Cổ Thần, sắc mặt tức giận tới trắng bệnh, không thể mở miệng nói ra câu nào.

Cổ Thần nói:

- Vân tộc trưởng, Cổ Thần biết rõ ta và Vân Tuyết có mệnh cách bất hòa, để tránh sau này nàng làm ra những chuyện nhục nhã Cổ gia ta, hôm nay ta đã biết “hưu chi”.

- Thần nhi, “hưu” tốt lắm!

Cổ Thương Khung kích động nắm chặt tay Cổ Thần, hấn tại Cổ gia vẫn bị đại trưởng lão và nhị trưởng lão bài xích, sống chính là tranh một tia khẩu khí, vì vậy, kiếp trước Vân Kinh Hồng giải trừ hôn ước giữa Cổ Thần và Vân Tuyết, lại lập tức gả Vân Tuyết cho Cổ Tung, hấn liền tức giận tới mức phun máu tươi tại chỗ.

Hôm nay tuy rằng vẫn là Cổ Thần và Vân Tuyết giải trừ hôn ước, thế nhưng Cổ Thần chủ động viết hưu chi, ý nghĩa khác nhau một trời một vực, kiếp trước Vân Tuyết và Cổ Thần giải trừ hôn ước, sau đó lại lập tức làm đám hỏi với Cổ Tung, cho thấy Cổ Thần không được, mà lần này Cổ Thần chủ động viết hưu chi, Vân Tuyết chính là nữ nhân mà Cổ Thần hấn không cần, nàng làm đám hỏi với Cổ Tung cho thấy Cổ Tung không được.

Cùng là một sự tình, nhưng cách làm khác nhau, sinh ra ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

- Cổ Thần, ngươi làm càn!

Đại trưởng lão giận dữ, đứng dậy mạnh mẽ quát lớn.

Cổ Thần đại diện cho mặt mũi Cổ gia, đại trưởng lão vừa đứng dậy quát, hiển nhiên đại biểu cho quan hệ với Vân gia, bị mọi người đảo ánh mắt nhìn qua mới phát hiện chính mình hành động lỗ mãng, đành cảm giận ngồi xuống.

- Gia gia, Cổ Thần cáo lui trước.

Cổ Thần không muốn vô vị ở lại chỗ này một khắc.

Lúc này Cổ Hiền cũng đã khôi phục sắc mặt vui mừng, gật đầu đồng ý.

Cổ Thần xoay người bước ra khỏi chính sảnh, trở lại gian nhà nhỏ của chính mình.

Sắc mặt Vân Tuyết trắng bệch nhìn bóng lưng Cổ Thần biết mất, trong lòng giống như bị mất vật gì đó, với tay không bắt lại được. Tuy rằng nàng mới 11 tuổi, nhưng xuất thân từ đại gia tộc, ý nghĩa một chữ “hưu” kia làm sao không hiểu rõ hàm nghĩa?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

8. Chương 8: Đề Thăng Lân Thứ Hai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nội bộ Cổ gia đối với chuyện Cổ Thần hưu thê (từ vợ) như thế nào, Cổ Thần tuyệt đối không quan tâm, điều hấn quan tâm nhất hiện tại chính là thực lực của hấn, cừu nhân ba năm sau của Cổ gia có cao thủ tu vi Tiên thiên tầng thứ chín, hấn phải dùng thời gian ba năm ngắn ngủi vượt lên trước thực lực Tiên thiên tầng thứ chín, bằng không Cổ gia nhất định gặp tai ương, tất cả lại đi vào quỹ tích ban đầu.

Trước thực lực, tất cả đều là phù vân.

Về đến nhà, Cổ Thần lập tức bắt đầu luyện chế đợt linh dịch mới, lần này hấn mua khá nhiều dược liệu, hấn dự định chia làm mấy phần, mỗi một phần luyện chế thành linh dịch đủ để hấn tu luyện trong thời gian ba ngày, tuy rằng muốn tiến vào Hậu thiên tầng bốn khó hơn tầng ba mấy lần, nhưng linh dược luyện thành đủ cho Cổ thần thoải mái đề cao tới Hậu thiên tầng thứ bốn.

Đốt lên lô hỏa, lần lượt thả dụng cụ đựng linh dược và linh thảo vào trong, rất nhanh, một hương vị thơm nồng truyền ra, tự nguyên linh dịch đã luyện thành, số lượng so với lần trước lớn hơn nhiều, tỉ lệ cũng rất tốt, linh thảo vượt qua một trăm năm, so với linh thảo chỉ có 50 năm tuổi hiển nhiên nhiều hơn không ít tinh hoa.

Cổ Thần một ngụm uống sạch sẽ bình tự nguyên linh dịch vừa mới luyện thành, mùi thơm ngát từ trong miệng lan tràn, bốc thẳng lên đầu, mà dịch thể tự luyện linh dịch theo cổ họng trơn tuột chảy xuống bụng, mĩ vị không gì sánh được, giống như Quỳnh tương ngọc dịch.

Tụ nguyên linh dịch vừa mới vào bụng, linh khí trong cơ thể Cổ Thần rõ ràng tăng lên rất nhiều, chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, đi ra sân nhỏ, thoải mái đánh ra một lượt Đại lực kim cương quyền.

Theo Đại lực kim cương quyền rèn luyện mỗi bộ phận trên cơ thể Cổ Thần, linh khí cũng theo các kinh mạch đi tới từng bộ vị, gột rửa gân cốt hắc, cường hóa da thịt hắc.

Sau khi đánh xong một lượt Đại Lực kim cương quyền, Cổ Thần khẽ nhai mồ hôi. Lấy thực lực Hậu thiên tầng thứ ba, đánh xong một lượt Đại Lực kim cương quyền đã có chút hư thoát rồi, bất quá, đây cũng là công pháp luyện thể hữu hiệu nhất đối với tu luyện giả cảnh giới Hậu thiên, thân thể mỗi lần Đại Lực kim cương quyền kinh rèn luyện đều có tăng trưởng mức độ nhất định.

Hơn nữa được linh dịch thổi luyện, hiện tại mỗi một phần nhỏ nhất trong cơ thể Cổ Thần đều tăng trưởng cực nhanh.

Hiện tại linh dịch có, linh thảo có, công pháp cũng có, mỗi ngày Cổ Thần ngoại trừ thời gian ăn uống thì không còn bất cứ tiêu khiển gì khác, hoàn toàn ở nhà bế quan tu luyện.

Chân khí trong cơ thể càng ngày càng mạnh, mỗi một lần đánh ra một quyền đều sinh ra tiếng vù vù chấn động. Có kinh nghiệm kiếp trước, Cổ Thần vừa mới đạt tới cảnh giới Hậu thiên tầng thứ ba đã có thể vận dụng ba thạch lực tự nhiên thoải mái.

Người bình thường từ Hậu thiên tầng thứ hai tới Hậu thiên tầng thứ ba, lực lượng gia tăng một thạch lực, chỉ ít cần mười ngày nửa tháng để làm quen vận dụng hoàn mỹ đối với lực lượng mới, sau đó mới tiếp tục rèn đúc trên cơ sở mới, tiếp tục đề thăng tu vi.

Hiển nhiên Cổ Thần lợi thế hơn người khác ở chỗ này, không chỉ như vậy, Cổ Thần có linh dịch hỗ trợ và rất nhiều công pháp đề thăng cảnh giới nhất lưu, tuy rằng hắc không phải là thiên tài tu luyện nhưng tốc độ tăng trưởng thực lực so với những gã thiên tài trong hàng đệ tử đời thứ ba còn nhanh hơn nhiều lắm, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Mấy ngày nay tuy rằng Cổ Thần một mực bế quan tu luyện, thế nhưng ngôn luận về hắc trong Cổ gia không hề dứt, đánh bại tôn tử Cổ Dương của nhị trưởng lão, đánh bại tôn tử Cổ Tung của đại trưởng lão, ngay tại chính sảnh Cổ gia, làm trò trước mặt tộc trưởng, ba vị trưởng lão cùng với rất nhiều trưởng bối, viết “hưu chi” nữ nhi tộc trưởng Vân gia...

Ba chuyện này, đối với Cổ Thần vẫn luôn thực thà nhút nhát từ trước tới nay mà nói, mỗi một chuyện đều nhắc lên sóng gió ngập trời, có ai từng nghĩ đến, người thiếu niên bình thường rất tiết kiệm lời, có chút tự ti nhu nhược dĩ nhiên có thể làm ra những việc như vậy.

Người trong một mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão đối với Cổ Thần mà nói quả thực là hận tới nghiến răng nghiến lợi, có một vài thiếu niên tuyên bố sẽ cho Cổ Thần một lần giáo huấn nhớ đời, để hắc sửa chữa tính ngông cuồng, chỉ là Cổ Thần vẫn luôn ở nhà, bọn họ dù kêu gọi hơn nữa cũng không dám tìm tới tận nhà.

Bình thường trong các tiểu hài tử gây ra chút mâu thuẫn mà nói, nếu như tìm tới tận cửa, mà thân phận phụ tử Cổ Thần tương đối đặc thù, làm như vậy chính là bất kính tới tộc trưởng Cổ gia, Cổ Hiền còn một ngày ngồi trên vị trí tộc trưởng sẽ một ngày không có ai dám đương oai như vậy.

Về phần người nhà một mạch tộc trưởng, tam đại trưởng lão, nghe được chiến tích của Cổ Thần đều lộ ra vài phần khuôn mặt tươi cười, đều nói tiểu tử này cuối cùng cũng có chút bản lĩnh rồi, biết được Cổ Thần hàng ngày bế quan khổ tu, càng nói hắc rất cuộc mở khiếu.

Cổ Thần không hề đi ra ngoài, tự nhiên không hề biết những nghị luận bên ngoài đối với hắc ra sao, cho dù biết hắc cũng sẽ không quan tâm, Cổ gia không phải là điểm cuối cùng của hắc, mục tiêu trước mắt hắc đặt ra chính là tận lực đề cao thực lực của mình.

Hiện tại hắc mới là Hậu thiên tầng thứ ba, dùng tụ nguyên linh dịch, hơn nữa Đại Lực kim cương quyền cùng với nhiều loại công pháp luyện thể thượng thừa rèn đúc mỗi ngày đã là tốc độ nhanh nhất rồi, trừ phi hắc đã tới cảnh giới Hậu thiên tầng thứ bảy trở lên, chân khí trong cơ thể đã tương đối hồn hậu, có thể từ trong linh thạch lấy mẫu linh khí, đồng thời uống tụ nguyên linh dịch và hấp thu linh thạch, hai bút cùng vẽ, thực lực tăng trưởng nhanh hơn một ít.

Một buổi tối mấy ngày sau, Cổ Thần tiếp tục tiếp tục luyện công trong sân nhỏ lại đột nhiên phát hiện phụ thân hắn ôm vào rượu ngồi một bên, râu rĩ không vui.

Cổ Thần biết, khẳng định là đại trưởng lão hoặc nhị trưởng lão khiến phụ thân chịu phiền muộn rồi.

- Phụ thân, bọn họ lại làm khó dễ người rồi?

Cổ Thần đi tới trước mặt Cổ Thương Khung.

- Không có, bọn họ nói đúng, là ta quá vô dụng rồi, không xứng với mẫu thân con.

Thần tình của Cổ Thương Khung có chút cô đơn, dừng chốc lát lại yếu ớt nói:

- Cũng hại mẫu thân con.

Lúc Cổ Thần một tuổi, Cổ Thương Khung và Cổ U Lan từng trở lại nơi Cổ Thương Khung sinh ra, trong lúc vô ý gặp phải một chuyện vô cùng phiền toái, khi đó Cổ Thương Khung mới 24 tuổi, tu vi mới đạt tới Hậu thiên tầng thứ năm, mà Cổ U Lan cũng là cao thủ Tiên thiên tầng thứ hai.

Tu sĩ Tiên thiên cảnh đấu pháp, có thể ngự khí phi hành, điều khiển pháp khí có uy lực to lớn, thực lực Hậu thiên cảnh hoàn toàn không có tư cách nhúng tay vào.

Vì vậy, Cổ U Lan cùng người đấu pháp, Cổ Thương Khung chỉ có thể mang theo Cổ Thần mới một tuổi giương mắt nhìn. Lần đó Cổ U Lan bị trọng thương, trở lại Cổ gia không bao lâu liền qua đời, Cổ Thương Khung vẫn canh cánh trong lòng, đại trưởng lão và nhị trưởng lão thường xuyên mượn chuyện này gây khó dễ đối với Cổ Thương Khung.

Cổ Thần hiểu rõ, mẫu thân hắn là điểm yếu trong lòng phụ thân, bất luận kẻ nào đụng vào đều khiến phụ thân thương tâm.

Cổ Thần nói:

- Phụ thân, hà tất phải nghe đám người đó nói bậy, mẫu thân lưu lại di vật cho con đã viết bốn chữ “đời này không tệ”, mẫu thân thực tâm thích người, người cần gì phải nghe nói bậy?

- Đời này... Không tệ, khụ khụ...

Cổ Thương Khung niệm một câu, cư nhiên chảy hàng nước mắt, lập tức nghĩ tới cái gì, trên mặt đột nhiên nở nụ cười mỉm:

- Thần nhi, con là lễ vật tốt nhất mẫu thân con lưu lại cho ta, nghe nói con đánh gục hai tên tiểu vương bát đản Cổ Dương và Cổ Tung? Đáng đánh, nên đánh, Thần nhi, con rốt cuộc đã có tiền đồ rồi.

Cổ Thần không khỏi mỉm cười, thường ngày mâu thuẫn trong đám tiểu bối Cổ Thương Khung chỉ biết nói huynh đệ một nhà nên dĩ hòa vi quý, không nghĩ tới ngày hôm nay lại nói nên đánh!

“Đúng rồi, trước đây đánh nhau luôn luôn là ta bị đánh, lần này ngược lại là ta đánh người khác, bất quá chúng tiểu bối đánh nhau còn chưa tính, nếu như bị người khác nghe thấy lời phụ thân hiển nhiên không thích hợp, lấy tính ổn trọng của người hắn là sẽ không thuận miệng nói ra những lời này, xem ra thực sự đã say rồi.”

Cổ Thần nghĩ thầm.

“Phụ thân, con giúp người vào nghỉ ngơi...”

Cổ Thần nâng Cổ Thương Khung lên, đi thẳng vào phòng ngủ của Cổ Thương Khung.

Cổ Thương Khung khoát tay lên vai Cổ Thần, một tay cầm vào rượu, vừa đi vừa uống, mạnh mẽ vỗ vỗ lên vai Cổ Thần, lớn tiếng nói:

- Nhi tử tốt, nhi tử tốt của ta...

Vỗ tới mức Cổ Thần cả kinh, thầm nghĩ say không nhẹ, bất quá, sau nghe được những lời này trong lòng Cổ Thần cảm thấy vô cùng ấm áp, thầm nghĩ:

“Phụ thân, cuộc đời này có Cổ Thần ta, nhất định sẽ không để cho người lại khổ cực nữa.”

Để Cổ Thương Khung nằm xuống giường, trong lòng Cổ Thần suy nghĩ, có phải đã đến lúc đưa cho phụ thân hần công pháp Tiên thiên thượng thừa, giúp tu vi của hần có thể tăng trưởng nhanh một chút.

“Tuổi của phụ thân đã lớn, cho dù có công pháp nhất lưu, trong vòng hai năm cũng không thể nào vượt qua được Cổ Thương Nhạc, trừ phi... Có linh đan thượng phẩm giúp người thoát thai hoá cốt, nhưng luyện tẩy trần đan cần phải có linh thảo đã ngoài nghìn năm như tỳ linh thảo, nguyên thai quả, tại thành Nhạc Thủy linh thảo ngoài 500 năm đã khó xuất hiện một cây, không tự mình tiến sâu vào Đông hoang sao có thể lấy được tỳ linh chi, nguyên thai quả ngoài nghìn năm?”

“Huống chi, ta vẫn luôn dừng chuyện trong mộng gặp tiên sư để che mắt, sẽ dạy người công pháp Tiên thiên cảnh, như vậy hơi có chút không thích hợp, hay là chờ thêm một tháng nữa sẽ dạy cho người, nói là sư phụ thần tiên truyền lại, như vậy coi như thích hợp một chút, dù sao phụ thân đã lớn tuổi như vậy, kéo dài thời gian một tháng cũng không quá nghiêm trọng.”

Cổ Thần lẩm bẩm một phen, thầm quyết định qua một tháng sau mới truyền thụ cho Cổ Thương Khung công pháp Tiên thiên cảnh thượng thừa.

Mỗi ngày Cổ Thần đều bế quan khổ tu, cách ba ngày dùng một phần tỳ nguyên linh dịch, liên tục dùng năm phần tỳ nguyên linh dịch, nửa tháng sau Cổ Thần đã đạt tới tầng thứ ba đỉnh, chỉ cảm thấy trong lòng có chút buồn bực không tan ra được.”

Cổ Thần vui vẻ, biết đây chính là dấu hiệu chạm tới bình cảnh tấn cấp tiếp theo, lập tức vận khí trùng quan, so sánh với một tháng trước, gân cốt, da thịt qua quá trình rèn luyện không ngừng đã tăng cường lên nhiều, khí lực tiếp cận bốn thạch lực.

Chân chí trong cơ thể Cổ Thần tinh thâm hơn mấy lần, đã có một tia cảm giác hồn hậu, sau khi vận hành mấy chu thiên, Cổ Thần dồn sức đột phá, chân khí trong cơ thể giống như một con rắn lớn xuất kích, tựa hồ có một tầng vách chắn bị phá hủy, vách chắn bị phá, chân khí trong cơ thể tự động tuần hoàn không ngừng.

Cổ Thần vừa mở mắt, chỉ cảm thấy khí lực tăng nhiều, lập tức đánh một bộ Đại lực kim cương quyền, chỉ cảm thấy mỗi một quyền đều mang theo tiếng gió thổi, độ mạnh yếu đã đạt tới bốn thạch lực, tu vi đột phá Hậu thiên tầng thứ bốn.

Thời gian gần nửa tháng, tu vi từ Hậu Thiên tầng thứ hai tăng trưởng tới Hậu thiên tầng thứ bốn, bước vào cảnh giới Hậu thiên trung kỳ, tuy rằng có một phần kết quả từ việc rèn đúc tầng hai tới tầng ba trước đây, nhưng đột phá tầng bốn hoàn toàn đều do nửa tháng này Cổ Thần khổ tu từng bước mới có được.

Nửa tháng, từ Hậu thiên tầng ba đề thăng tới Hậu thiên tầng bốn, tốc độ như vậy, toàn bộ thanh niên tài tuấn thành Nhạc Thủy, cho dù là Vân Hiên cũng phải sợ hãi than thở.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

9. Chương 9: Luyện Đan Bán Đầu Giá.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thực lực đề cao tới Hậu thiên tầng thứ bốn, sau khi Cổ Thần mừng rỡ xong lại phải đối mặt với một vấn đề nhức đầu, linh dịch không có, linh thảo cũng tiêu hao hết.

Linh thảo ngoài 100 năm có giá cả vào khoảng 500-800 hoang tệ, lần trước mua thuốc Cổ Thần hầu như đã dốc sạch túi tiền tích lũy nhiều năm, hiện tại trên người chỉ còn 1000 hoang tệ, mà tỳ nguyên linh dịch cần ít nhất bằng mộng thảo, hoàng huyết thảo, tuyết liên hoa ngoài 100 năm, làm chủ được, 1000 hoang tệ ngay cả một phần nguyên liệu linh dịch cũng không mua nổi.

Số tiền trên người Cổ Thần hiện tại chỉ có thể mua ba loại chủ dược ngoài 50 năm tuổi, nhưng linh thảo 50 năm tuổi có hiệu quả rất tốt đối với Hậu thiên sơ kỳ, nhưng tới Hậu thiên trung kỳ lại giảm hơn phân nửa

hiệu quả, tuy rằng có sức mê hoặc rất lớn với người khác, nhưng đối với Cổ Thần mà nói hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Hiện tại Cổ Thần truy cầu chính là dùng tốc độ nhanh nhất đề cao thực lực, có linh thảo đã ngoài 100 năm, tuyệt đối sẽ không dùng tới linh thảo ngoài 50 năm.

Không còn tiền rồi, tìm phụ thân? Cổ Thần lắc đầu, tuy rằng chỉ cần Cổ Thần mở miệng nói, phụ thân hẳn khẳng định đưa, nhưng Cổ Thần biết thế không phải cách lâu dài, lần trước mua thuốc dùng tới hơn một vạn hoang tệ cũng chỉ dùng được trong thời gian nửa tháng, sau này làm sao có thể mỗi lần đều phải xin phụ thân?

May mà Tiên thiên cảnh cần linh thảo đều phải ngoài 200 năm, vì vậy linh thảo dưới 200 năm đều có thể mua được bằng hoang tệ, tuy rằng giá cả không tiện nghi lắm, nhưng Cổ Thần miễn cưỡng có thể mua được một ít, nếu như là linh thảo đã ngoài 200 năm thì phải dùng linh thạch để mua bán, hiện tại Cổ Thần không có tới một linh thạch, vậy tất nhiên không thể mua được.

Không tiện xin phụ thân, vậy chỉ có thể dựa vào chính mình đi buôn bán, làm một đan dược sư còn sợ không kiếm được tiền hay sao? Tùy tiện luyện một lò đan dược mang ra ngoài đấu giá sẽ có lợi nhuận mười lần, thậm chí trăm lần.

Hiện tại hoang tệ của Cổ Thần chỉ có không tới 1000, linh thảo ngoài 50 năm có giá cả vào khoảng 100-300 hoang tệ, hẳn cũng không cần phải mua quá nhiều, vừa vặn mua tròn 50 năm, ba loại chủ vị chỉ cần hơn 300 hoang tệ, hơn nữa năm loại phối dược, tổng cộng lại không quá 400 hoang tệ.

Linh thảo ngoài năm mươi năm luyện chế tụ nguyên linh dịch có hiệu quả rất lớn đối với giai đoạn Hậu thiên sơ kỳ, Hậu thiên trung kỳ giảm hiệu quả phân nửa, tuy rằng không đặt trong mắt Cổ Thần, nhưng tại địa phương không có đan dược sư như thành Nhạc Thủy, bất luận đan dược nào qua tay đan dược sư đều vô cùng trân quý.

Cổ Thần quyết định luyện chế một phần tụ nguyên linh dịch năm mươi năm, mang tới đấu giá hội bán đấu giá khẳng định có thể bán được với giá tốt. Đấu giá hội tại Tây thành, thuộc về phạm vi quan phủ, giữa tháng và cuối tháng sẽ tiến hành bán đấu giá một ít vật phẩm tu chân, nhân số thành Nhạc Thủy đông đảo, luôn luôn có thị trường cực lớn.

Đồng thời, thứ tốt chân chính thông thường rất khó nhìn thấy trên mặt đường thành phố bình thường, hầu như phải tới đấu giá hội mới xuất hiện, bán đấu giá một phần tụ nguyên linh dịch có thể thu được số tiền đáp ứng tu luyện thật lâu rồi.

Muốn làm liền làm, hiện tại chính là giữa tháng, ngày mai Tây thành sẽ có đấu giá hội cử hành, ngày hôm nay phải luyện linh dịch cho xong, ngày mai cầm tới bán đấu giá.

Vừa mới đi ra ngoài cửa, Cổ Thương Khung vừa vặn bước vào.

- Phụ thân, con đi ra ngoài một lúc!

Cổ Thần nói.

- Uh...

Cổ Thương Khung ôm hai vai Cổ Thần, kinh hỉ nói:

- Thần nhi, tu vi của con đề cao rồi? Đạt tới Hậu thiên cảnh tầng thứ ba?

Sau khi Cổ Thần đề cao tu vi tới Hậu thiên cảnh tầng thứ tư đã thể hiện ra ngoài tu vi Hậu thiên cảnh tầng ba, quả nhiên bị Cổ Thương Khung liếc mắt liền nhìn ra được, điều này nằm trong dự liệu của Cổ Thần.

Cổ Thần cười nói:

- Vâng, tối hôm qua lão thần tiên trong mộng dạy cho hài nhi công pháp, phụ thân, lão thần tiên muốn hài nhi tập trung tu luyện, sau đó còn có công pháp mới dạy cho hài nhi, đến lúc đó hài nhi sẽ van cầu lão thần tiên để người dạy cho hài nhi một bộ pháp quyết thượng thừa Tiên thiên cảnh, hài nhi dạy lại cho phụ thân.

Cổ Thương Khung vui vẻ nói:

- Con ta có tiên duyên, quả thực là phúc duyên thâm hậu, bất quá, người tu đạo phải ghi nhớ kỹ không được lòng tham không đáy, lão thần tiên nguyên ý dạy con đã là tiên duyên của con, chớ bởi vì ta mà chọc phiền người, tránh khỏi chặt đứt tiên duyên của con.

Phụ thân luôn suy nghĩ cho ta trước, bất quá lão thần tiên kia chính là bản thân, tự mình sao có thể chặt đứt tiên duyên của mình, đến lúc đó ta lấy ra pháp quyết thượng thừa Tiên thiên cảnh, phụ thân cũng sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cổ Thần nói:

- Yên tâm đi, phụ thân, con đi trước.

- Cẩn thận một chút!

Cổ Thương Khung nhìn theo bóng lưng Cổ Thần biến mất khỏi tầm nhìn mới thu hồi ánh mắt, trên mặt nở nụ cười ấm áp.

Cổ Thần đi tới Nam thành dùng 400 hoang tệ mua đủ nguyên liệu luyện chế tụ nguyên linh dịch, trên người còn lại hơn 500 hoang tệ, mua một cây tiến bì thảo 80 năm, một gốc ma cổ hoa 80 năm mất 400 hoang tệ, sau đó lại mua một ít dược liệu bình thường, chốc lát hoang tệ trên người đã tiêu sạch sẽ.

Cách lần trước tới Nam thành mua linh thảo đã nửa tháng, không ai nhận rõ giám thị Cổ Thần mỗi ngày, vì vậy hiện tại không hề dụng phải phiền phức gì đó, mua linh thảo xong liền về nhà, rất nhanh đã luyện chế thành công tụ nguyên linh dịch từ linh thảo 50 năm tuổi.

Rót tụ nguyên linh dịch vào trong một cái chai màu xanh, Cổ Thần tiếp tục luyện dược, tài liệu lúc này chính là tiến bì thảo, ma cổ hoa và một ít dược liệu bình thường hiếm khi dùng tới, thậm chí là những dược liệu cổ quái vốn không được coi là dược liệu.

Linh dược luyện chế lần này so với tụ nguyên linh dịch không quá giống nhau, khi tụ nguyên linh dịch thành hình tỏa ra mùi vị thơm ngát, mà linh dược hiện tại thì có mùi đắng chát, màu sắc bên ngoài cũng không trong suốt như tụ nguyên linh dịch mà là màu vàng đặc quánh.

Tụ nguyên linh dịch là dịch thể, mà linh dược mới ở trạng thái nửa thể rắn.

Linh dược mới không có tác dụng đối với tu luyện như tụ nguyên linh dịch, mà là một loại dược hoàn có tác dụng đặc thù, tên là tiến ma đan, cũng được gọi là dịch dung hoàn, nếu dùng loại linh dược này bôi lên người sẽ biến đổi màu da bình thường trở thành màu vàng hoặc màu trắng, đồng thời trên mặt còn mọc ra rất nhiều râu và mặt rỗ, trở nên xấu xí không gì sánh được, vì vậy gọi là tiến ma đan.

Sau khi dùng tiến ma đan ba canh giờ sẽ khôi phục lại bình thường, hoặc có thể dùng một loại quả đại rất bình thường tên là vô hoa quả cũng sẽ lập tức hồi phục bình thường, bởi vậy còn có cái tên dịch dung hoàn.

Cổ Thần đi bán đấu giá tụ nguyên linh dịch, cũng không muốn bị người khác phát hiện ra thân phận của chính mình, nếu như bại lộ thân phận đan dược sư vậy thì Cổ Thần đừng mong được sống yên tĩnh, không bị thế lực lớn nào đó “mời đi” thì là bị trói đi.

Ngày hôm sau, sau khi Cổ Thần ra khỏi Cổ gia, tại một ngõ nhỏ không bóng người nuốt dịch dung hoàn vào, biến thành một nam tử thấp lùn râu ria xồm xoàm, trên mặt còn đầy vết rỗ vô cùng xấu xí, sau đó lấy chiếc áo dài khoác lên, bên trong là một bộ hắc sam.

Một nam tử thấp lùn xấu xí mặc hắc sam đi vào trong Nam thành, trực tiếp tới vị trí đấu giá hội, tướng mạo của Cổ Thần lúc này thoát nhìn quá mức xấu xí, không ai nguyện ý dừng mắt lại nhiều trên người hắn.

Cổ Thần cũng không sợ có người nhận ra chính mình, loại dịch dung hoàn này tuy là dịch dung hoàn cấp thấp, nhưng chỉ cần không phải là tu sĩ Thần Hải cảnh trở lên dùng thân thức điều tra, căn bản không thể nhìn ra được, thành Nhạc Thủy còn chưa phân hoa tới mức xuất hiện đại tu sĩ Thần Hải cảnh trong ngày bình thường.

Đối với tu sĩ cảnh giới Tiên thiên, Cổ Thần không hề có áp lực.

- Xin hỏi... Có thể giúp được gì ngài?

Cổ Thần đi tới địa phương phụ trách tiếp thu vật phẩm đấu giá, một thanh niên tuổi chừng hơn hai mươi lên tiếng hỏi.

Vị thanh niên hơn hai mươi tuổi này có tu vi Hậu thiên tầng thứ tám, nhưng Cổ Thần ăn dịch dung hoàn, không chỉ che lấp tướng mạo vốn có, đồng thời che lấp đi tu vi, thoát nhìn không hề có bất cứ ba động linh khí nào, so với con người bình thường không khác nhau.

Chỉ là, trên mặt Cổ Thần có mấy khối thịt lồi ra, lại rỗ loang lổ, trong rất dọa người, không giống như một thiếu niên, ngược lại giống lão nhân. Nam tử này tựa hồ đã trải qua một đoạn thời gian không ngắn tại đấu giá hội, biết được người có thể mang vật phẩm tới đây đấu giá hầu hết đều không dễ chọc vào, người xấu xí trước mắt tuyệt đối không đơn giản.

Không có bất cứ ba động linh khí nào nói rõ đối phương ẩn nấp khí tức, hoặc là thực lực đối phương quá yếu, nhưng khả năng lớn hơn nữa chính là, đối phương là quái vật thực lực cường đại.

Cổ Thần dùng thanh âm khan khan nói:

- Lão phu đến bán đấu giá vài thứ, không biết ở đây có thể bán hay không?

Kiếp trước Cổ Thần là lão quái vật sống 500 năm, khẩu khí lão nhân căn bản không cần giả bộ, dễ dàng nói ra.

- Tiên bối có vật gì muốn bán, đấu giá hội thành Nhạc Thủy này là đấu giá hội lớn nhất trong phương viên mấy trăm dặm quanh đây.

Trong lòng nam tử vốn có chút nghi hoặc, thấy Cổ Thần tự xưng là lão phu, lập tức dùng văn bối, tiên bối để xưng hô.

- Linh được!

Cổ Thần tiếp tục dùng thanh âm khan khan.

Nam tử cả kinh, linh được không phải thứ có thể tùy tiện lấy ra, vui vẻ nói:

- Tiên bối chờ một chút, văn bối lập tức mời chủ sự ra nói chuyện.

Chốc lát sau, một lão nhân theo nam tử đi ra, ôm quyền với Cổ Thần nói:

- Vị lão tiên sinh này muốn bán đấu giá linh được?

Người này có thực lực Tiên thiên tầng thứ ba, Cổ Thần âm thầm lưu ý, gật đầu.

Lão nhân nói:

- Tại hạ Cổ Ông Nhân, là chủ sự hậu cần đấu giá hội, mời tiên sinh lấy ra linh được nhìn một chút, linh được muốn được bán đấu giá phải trải qua đo lường kiểm tra cẩn thận, đây là quy củ đấu giá hội, thỉnh tiên sinh thứ lỗi.

Cổ Thần giao tụ nguyên linh dịch ra cho Cổ Ông Nhân, dù sao đi nữa mục đích là giao cho đối phương đi bán đấu giá, nếu như lo lắng đối phương cầm xong năng mất, vậy thì không cần phải tới nơi này bán đấu giá nữa rồi.

Nhìn tụ nguyên linh dịch trong tay, nhân thân Cổ Ông Nhân vô cùng hưng phấn, nói:

- Linh được tốt, thỉnh tiên sinh tạm chờ một lát.

Đấu giá hội là sản nghiệp do quan phủ quản lý, Cổ Ông Nhân tự nhiên cũng là người quan phủ, tuy rằng tu vi của Cổ Ông Nhân kém hơn so với tam đại gia tộc rất nhiều, thế nhưng làm chủ sự phụ trách tiếp thu vật phẩm đấu giá trong đấu giá hội, ánh mắt tự nhiên phải cao hơn tam đại gia tộc rất nhiều.

Đan được sư không phải ai ai cũng có thể làm được, nhưng tỉ lệ giám được sư lại không ít, quan phủ là đại biểu cho Đế Đình, thế lực tu tiên lớn nhất trong Đại Doanh Triều, có thể mở đấu giá hội, tự nhiên có giám được sư, nếu như bán ra một lọ linh được giả, như vậy không chỉ trực tiếp đập luôn chiêu bài đấu giá hội, mà còn làm xấu mặt Đế Đình.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

10. Chương 10: Bán Đấu Giá Linh Dịch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tin tức đấu giá hội lần này có linh được rất nhanh truyền khắp thành Nhạc Thủy, vô số tu sĩ Tiên Thiên cảnh đều rục rịch, ai không có mấy đệ tử hậu bối?

Tin tức đấu giá hội tung ra, lần này bán đấu giá linh được là tụ nguyên linh dịch, chỉ có một số ít đại tông phái tu tiên mới có được phối phương luyện những linh được như vậy dành cho các đệ tử cấp thấp tăng trưởng tu vi, hầu như không truyền ra ngoài, tại địa phương xa xôi giống như Nhạc Thủy thành cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua.

Tuy rằng bán đấu giá chỉ là tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, thế nhưng cũng có thể trợ giúp Hậu thiên cảnh sơ kỳ đề cao nhanh hơn gấp hai lần, cũng có thể trợ giúp Hậu thiên cảnh trung kỳ đề thăng nhanh hơn phân nửa.

Ai đều biết sớm một bước tiến vào cảnh giới càng cao hơn đối với sự phát triển trong tương lai có bao nhiêu quan trọng, hay là sớm một bước đề cao một tầng thứ, thành tựu tương lai có thể bởi vì vậy mà đề thăng tới cảnh giới tiếp theo.

Vì vậy, tất cả các thế lực trong thành Nhạc Thủy nghe nói đấu giá hội lần này có bán đấu giá tụ nguyên linh dịch, bao gồm cả đông đảo tu sĩ Tiên thiên cảnh trong ba đại gia tộc Cổ, Vân, Liễu gia, toàn bộ đều giống như điên cuồng, làm đấu giá hội trở nên náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Đấu giá hội trước kia, nếu như không phải có bán đấu giá pháp khí ngoài trung phẩm thì một ít nhân vật quan trọng trong ba đại gia tộc sẽ không tới đấu giá hội, mà ngày hôm nay, ngoại trừ Cổ gia và Liễu gia, ngay cả tộc trưởng Vân gia Vân Kinh Hồng cũng tự mình tới đấu giá hội, mà hai nhà Cổ, Liễu cũng có rất nhiều đệ tử hạch tâm chạy tới.

Cổ Thần ngồi trên lầu hai đấu giá hội, làm chủ nhân của vật phẩm bán đấu giá, hẳn tự nhiên có quyền quan sát toàn bộ quá trình bán đấu giá tụ nguyên linh dịch.

Tụ nguyên linh dịch xếp cuối cùng trong buổi đấu giá ngày hôm nay, làm vật phẩm áp trục đấu giá hội, phía trước bán đấu giá chỉ là một ít pháp khí hạ phẩm cùng với phù chú hết sức bình thường.

Pháp khí trung phẩm là tồn tại cấp bậc gia truyền đối với ba đại gia tộc Nhạc Thủy thành, mỗi một gia tộc cũng không có bao nhiêu món, bình thường trên đấu giá hội vô cùng khó gặp, về phần pháp khí thượng phẩm cũng chỉ có những đệ tử thuộc đại tông phái tu tiên mới có được, hoặc là một ít đại thế gia tu tiên lịch sử lâu năm.

Như ba đại gia tộc tu chân Cổ, Liễu, Vân tại thành Nhạc Thủy, nếu như có gia tộc nào đó sở hữu pháp khí thượng phẩm, như vậy chính là họa diệt môn cực lớn.

Trong quá trình đấu giá tương đối bình thản, rất nhanh các vật phẩm bình thường đã bán xong, lúc này trong tay bán đấu giá sư xuất hiện một chiếc bình nhỏ, chính là tụ nguyên linh dịch mà Cổ Thần luyện chế ra.

Thấy dịch thể trong suốt tỏa ánh sáng mờ trong chiếc chai nhỏ, nhất thời toàn bộ tu sĩ Tiên thiên đều tập trung tinh thần chú ý, tất cả đều đoán được, vật trong tay bán đấu giá sư là vật gì.

Bán đấu giá sư cảm lộ tụ nguyên linh dịch đang đưa trước mặt, lớn tiếng nói:

- Tiếp theo muốn bán đấu giá chính là thứ trước nay chưa từng xuất hiện tại thành Nhạc Thủy— tụ nguyên linh dịch.

Nghe bán đấu giá sư chính miệng nói ra, con mắt của tất cả tu sĩ Tiên Thiên bên dưới càng ham muốn hơn.

Bán đấu giá sư thả lọ tụ nguyên linh dịch lên bàn, nói:

- Các vị đều là nhân vật đỉnh đỉnh đại danh trong thành Nhạc Thủy, tin tưởng đều đã từng nghe nói qua tụ nguyên linh dịch, biết tác dụng của nó, đây là lọ tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, có thể đề cao tốc độ thăng cấp Hậu thiên cảnh sơ kỳ lên gấp đôi, Hậu thiên cảnh trung kỳ cũng có thể đề cao một nửa, các vị hẳn là đều hiểu rõ sớm một bước đề cao một tầng cấp trong tương lai có ý nghĩa gì? Đồng thời, đấu giá hội thành Nhạc Thủy chưa từng bán đấu giá linh dược, vì vậy tuy rằng chỉ là tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, nhưng tuyệt đối trân quý.

- Nhanh bắt đầu đi thôi, không cần thối phòng chỗ tốt trong đó, chúng ta đều đã biết, một lúc nữa ai ra giá cao người đấy được...

Phía trước đã có người không chờ được thúc giục.

Bán đấu giá sư nói:

- Tụ nguyên linh dịch, theo yêu cầu của người bán lấy hoang tệ làm đơn vị, giá quy định một vạn hoang tệ, mỗi tăng tăng giá không được thấp hơn một nghìn hoang tệ.

Cổ Thần trên lầu hai mỉm cười, số tài liệu mua để luyện chế tụ nguyên linh dịch bất quá chỉ hơn 400 hoang tệ một chút, mua xong lại bán, giá quy định liền biến thành một vạn, đan dược sư quả nhiên không sợ thiếu tiền.

Một vạn hoang tệ có thể đổi được một viên linh thạch rồi, bán đấu giá sư để giá quy định cao như vậy, ngay cả Cổ Thần cũng có chút ngoài dự liệu, kiếp trước tuy rằng sống tới 500 tuổi, nhưng cho tới bây giờ hẳn chưa từng bán đấu giá tụ nguyên linh dịch hạ phẩm lại đấu giá hội thành nhỏ như thế này, trong đại tông môn tu tiên, tụ nguyên linh dịch hạ phẩm chính là linh dược rác rưởi nhất.

Cổ Thần chỉ muốn kiếm một chút hoang tệ để mua linh thảo ngoài 100 năm tiếp tục luyện dược hỗ trợ tu luyện mà thôi, giá quy định đã là 1 vạn hoang tệ, xem ra lần này sẽ kiếm được một bút tiền tài lớn rồi.

- Ta ra một vạn một nghìn hoang tệ.

Bán đấu giá sư vừa mới dứt lời liền có một thanh âm từ bên phải vang lên, người phát ra thanh âm chính là một trung niên nhân tuổi chừng hơn bốn mươi, người này tên là Tiễn Vạn Thông, chuyên làm sinh ý linh thảo, là một trong những nhà giàu gần với ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy nhất.

Ba đại gia tộc tu chân chỉ là thế lực phân phối phạm vi thu nhập một thành tiền lời coi như thuế, sinh ý bản thân tuy rằng không nhỏ, nhưng cũng không hoàn toàn lũng đoạn, vì vậy thành Nhạc Thủy không thiếu người làm ăn, tài lực của bọn họ không kém, nhưng thiếu đi nội tình thực lực mạnh mẽ như ba đại gia tộc, vì vậy rất chịu khó bỏ tiền ra bồi dưỡng cho lớp hậu bối.

Nếu như hậu bối có thể xuất hiện một đệ tử kinh tài tuyệt diệu, tu vi đạt tới độ cao như tộc trưởng ba đại gia tộc, như vậy thành Nhạc Thủy sẽ đổi thành bốn đại gia tộc rồi.

- Một vạn hai nghìn hoang tệ.

Lập tức có một người đề giá tiền của Tiễn Vạn Thông xuống dưới, người này là Mạc Lưu Di, là một thương nhân khoáng thạch, thực lực bản thân chỉ có Tiên Thiên tầng thứ ba, của cải không hề kém hơn so với Tiễn Vạn Thông.

- Một vạn ba nghìn hoang tệ.

Lại có người ra giá mới đề giá cũ xuống, là một thương nhân sinh ý pháp khí, thực lực bản thân chỉ có Tiên thiên tầng thứ bốn, của cải tích lũy khá lớn.

- Một vạn bốn nghìn hoang tệ.

- Một vạn năm nghìn hoang tệ.

...

- Hai vạn một nghìn hoang tệ.

- Hai vạn hai nghìn hoang tệ.

- Hai vạn ba nghìn hoang tệ.

Tiền Vạn Thông, Mạc Lưu Di, Vạn Cửu Hải thay nhau ra giá, trong đó cũng có một ít đại phú thương của cải không kém bao nhiêu so với ba đại gia tộc đưa ra giá mới, rất nhanh đã đề cao tới hai vạn ba nghìn hoang tệ, nhìn tư thế ra giá không hề chần chừ của những người này, hiển nhiên vẫn còn một đoạn tranh tương đối dài.

- Ba vạn hoang tệ.

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên khiến giá cả đề cao biên độ rất lớn, hoàn toàn đề xuống giá cả mọi người đưa ra trước đó.

Cổ Thần ngẩn ra, thanh âm này dĩ nhiên là của phụ thân Cổ Thương Khung của hắn.

Cổ Thương Khung mua tụ nguyên linh dịch, Cổ Thần dùng đầu ngón chân cũng biết được là vì Cổ Thần hắn, hắn đến bán đấu giá tụ nguyên linh dịch, phụ thân hắn lại đến mua cho hắn, việc này thực sự quá không ổn. Cổ Thương Khung dù thế nào cũng không có khả năng nghĩ được tụ nguyên linh dịch này chính là do nhi tử của hắn luyện chế.

Nghĩ đến Cổ Thương Khung mua tụ nguyên linh dịch vì chính mình, trong lòng Cổ Thần ảm áp, Cổ Thương Khung đối với hắn thương yêu có thừa, lúc nào cũng đều nghĩ tới hắn, chỉ là trong lòng Cổ Thần muốn hô to:

- Phụ thân a, người đừng tranh giá nữa, cứ để bọn họ mua đi...

- Ba vạn năm nghìn hoang tệ.

Thanh âm của Cổ Thương Khung vừa dứt liền nhanh chóng bị một thanh âm khác đề xuống, hai tai Cổ Thần khẽ động, kêu giá mới hắn là Cổ Thương Nhạc.

Đôi lông mày Cổ Thần nhíu lại, Cổ Thương Nhạc thực đúng là không chút để mặt mũi cho phụ tử hắn, hai người dù sao cũng là người một nhà, cho dù muốn mua thì cũng có thể chờ người khác báo giá rồi mới lên tiếng, nhiều người có mặt như vậy nhưng hắn lại nhằm lúc Cổ Thương Khung vừa mới báo giá, Cổ Thương Nhạc liền lập tức đề xuống, ý tứ khiêu khích không cần nói cũng biết.

- Bốn vạn hoang tệ!

Lại có thanh âm mới mẽ vang lên, giá Cổ Thương Nhạc báo lên liền bị người khác đề xuống dưới.

Cổ Thần không nghe được thanh âm này là của người nào, nhìn về phía cửa sổ trên lầu nhìn qua, là một trung niên nhân tuổi chừng hơn bốn mươi, dĩ nhiên đạt tới cảnh giới Tiên thiên tầng thứ sáu.

Trung niên nhân hình như có cảm giác, đột nhiên quay đầu nhìn sang lầu hai, ánh mắt nhìn thẳng vào Cổ Thần, Cổ Thần lập tức đóng cửa sổ lại, nhưng vẫn cảm giác có một ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ quan sát mình chằm chằm, Tiên thiên tầng thứ sáu so với cảnh giới của hắn hiện tại cao hơn rất nhiều.

Vừa rồi mở cửa sổ nhìn người ta thực sự có chút lỗ mãng, bất quá hắn chỉ mở cái khe nho nhỏ, tin tưởng người trung niên kia không thể nhìn thấy được dung mạo của Cổ Thần, cho dù thấy được dung mạo đã dịch dung thành bộ dạng thấp lùn xấu xí hiện tại thì cũng không vấn đề. Bất quá Cổ Thần âm thầm nhắc nhở chính mình, mọi việc phải cẩn thận hành động, hắn đã không còn là đại tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh đại năng kiếp trước, hiện tại chỉ là một tiểu tu sĩ Hậu thiên cảnh nho nhỏ, để tránh khỏi bại lộ thân phận luyện đan sư, rước lấy phiền phức không đáng có.

Cổ Thần không nhận ra trung niên nhân kia, bất quá có thể đoán được, trong ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy, thực lực Liễu gia mạnh nhất, chiếm quyền kinh doanh pháp khí có thu nhập cao nhất, Cổ gia và Vân gia liên hợp khá nhiều mặt vì vậy giữa hai bên tương đối quen thuộc nhau, mà trung niên nhân kia không phải là người Vân gia, dám cạnh tranh giá với Cổ gia khẳng định là người Liễu gia.

Ba đại gia tộc vừa đưa ra giá mới, biên độ tăng giá lập tức biến thành năm nghìn hoang tệ, ngoại trừ người của ba đại gia tộc tu chân, người khác còn chưa có bản lĩnh này.

- Năm vạn hoang tệ.

Chốc lát lại có người báo giá mới, dĩ nhiên trực tiếp đề cao một vạn hoang tệ, khiến các tu sĩ Tiên Thiên có mặt cảm thán không ngớt.

Năm vạn hoang tệ, đó chính là năm khối linh thạch, linh thạch chính là tiền tệ giao dịch trong cảnh giới Tiên Thiên, linh dược dành cho Hậu Thiên cảnh cũng có thể bán với giá 5 khối linh thạch, thực sự rất hiếm thấy.

- Tốt... Năm vạn hoang tệ, chỉ ít hai tháng ta không phải buồn phiền vì thiếu tiền rồi.

Cổ Thần nhếch miệng mỉm cười.

- Sáu vạn hoang tệ!

Lúc này thanh âm Cổ Thương Khung lại vang lên, dĩ nhiên trực tiếp tăng thêm một vạn hoang tệ.

- Bảy vạn hoang tệ!

Thanh âm Cổ Thương Nhạc lại theo sát vang vọng, hoàn toàn đè ép báo giá của Cổ Thương Khung xuống dưới.

Trong lòng Cổ Thần đồng thời chửi mắng Cổ Thương Nhạc, song lại hi vọng Cổ Thương Nhạc có thể tiếp tục ra giá, trực tiếp mua đi tự nguyện linh dịch, nếu như bị phụ thân hắn mua được vậy thì tiền kiếm được đều là từ phụ thân, lại còn phải trả phí đấu giá, không phải rồi công vất tiền vào đồng lửa hay sao? Còn không bằng trực tiếp xin cha hắn.

- Mười vạn hoang tệ!

Cổ Thương Khung tựa hồ nổi giận, mạnh mẽ tăng giá cả lên ba vạn hoang tệ.

Trong lòng Cổ Thần tê rần, mười vạn hoang tệ, đó chính là mười khối linh thạch, linh thạch đối với tu luyện cảnh giới Tiên Thiên có tác dụng rất lớn, tiêu tốn mười khối linh thạch để trợ giúp giai đoạn Hậu thiên sơ kỳ, ngay cả Cổ Thần cũng cảm thấy quá xa xỉ, đồng thời lại bởi vì hành động của Cổ Thương Khung mà cảm động không thôi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

11. Chương 11: Kiếm Một Bút Lớn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Mười một vạn hoang tệ.

Thanh âm Cổ Thương Nhạc theo sát phía sau Cổ Thương Khung vang lên, tiếp tục tăng giá lên một vạn hoang tệ.

Mười một vạn hoang tệ, tương đương với mười một khối linh thạch, vị trung niên nhân kia và Vân Kinh Hồng đều liếc mắt nhìn lại, đã không còn ý định tăng thêm giá.

- Mười hai vạn hoang tệ!

Cổ Thương Khung tiếp tục hô giá cao hơn.

Trên đời lại có chuyện tình như vậy, lần đấu giá này mọi người đều đã buông tha báo giá mới, ngược lại hai nhân vật hạch tâm Cổ gia Cổ Thương Khung và Cổ Thương Nhạc vẫn hăng say kích động.

- Mười ba vạn hoang tệ.

Cổ Thương Nhạc tựa hồ không có bất cứ lo lắng gì, trực tiếp hô lên giá mới.

- Mười ba vạn năm nghìn hoang tề.

Dừng lại chốt lát, Cổ Thương Khung tiếp tục hô.

“Phụ thân, người đừng tăng giá nữa...”

Trong lòng Cổ Thần thâm hô, Cổ Thương Khung đột nhiên từ một vạn hoang tề giảm tăng giá xuống còn năm nghìn hoang tề, hiển nhiên đã bắt đầu không chịu được giá cả cao như vậy rồi.

Cổ Thương Khung không phải tộc trưởng Cổ gia, không thể vận dụng tài giả Cổ gia, mà sản nghiệp Cổ gia nằm trong vòng khống chế của hắn không nhiều, so với con cả đại trưởng lão Cổ Thương Nhạc, đệ nhất nhân Cổ gia, sản nghiệp nhất mạch đại trưởng lão, Cổ Thương Nhạc có thể toàn quyền vận dụng.

- Cổ Thương Khung... Làm sao vậy? Nhanh như vậy đã không chịu nổi rồi sao?

Cổ Thương Nhạc cười nói:

- Ta biết người muốn mua tụ nguyên linh dịch này làm cái gì, muốn cho thằng nhóc phế vật nhà người dùng? Ha ha... Thằng nhóc nhà người là phế vật, định trước chính là phế vật, đừng tưởng rằng hắn ngẫu nhiên thắng Tung nhi một lần là có thể bay lên trời. Tu vi Hậu thiên cảnh không hơn kém nhau nhiều, thấp hơn một hai cấp độ ngẫu nhiên bạo phát thủ thắng cũng chỉ là chuyện bình thường. Sau này Tung nhi định trước sẽ bước vào Tiên thiên cảnh, mà thằng nhóc phế vật nhà người vĩnh viễn chỉ có thể dừng bước tại Hậu thiên cảnh, chờ Tung nhi bước vào Tiên thiên cảnh, thằng nhóc phế vật kia dù có bạo phát thế nào cũng là uống công, hắc hắc...

Cổ Thương Nhạc cười cười nói:

- Ta biết người có thể lấy ra tối đa trên dưới mười lăm vạn, ta sẽ không cho người mua được, sẽ không cho thằng nhóc phế vật kia bất cứ cơ hội nào, ta ra giá mười lăm vạn hoang tề.

Không ít tu sĩ cảnh giới Tiên thiên có mặt đều cười rộ lên, bọn họ đã sớm nghe thấy Cổ Thương Khung tại Cổ gia chịu cảnh xa lánh, không ít người đổ kị Cổ Thương Khung ôm được cái đuôi lớn Cổ gia, ngày hôm nay cư nhiên trước mặt đám đông cổ Thương Nhạc nhục nhã Cổ Thương Khung như vậy, nào có ý tứ không nên cười?

Cổ Thương Khung tức giận tới mức trên mặt lúc hồng lúc trắng, nhưng vẫn nhịn cơn giận xuống, khàn khàn nói:

- Mười lăm vạn một nghìn hoang tề.

Nghe được Cổ Thương Khung báo giá, Cổ Thần không nhịn được trào ra hai hàng nước mắt, Cổ Thương Khung biết rõ hô lên mười lăm vạn một nghìn hoang tề tuyệt đối không có khả năng đoạt được tụ nguyên linh dịch trong tay Cổ Thương Nhạc, thế nhưng vì sao lại muốn chịu đựng mọi người châm chọc tiếp tục báo giá mới?

Còn không phải vì Cổ Thần hắn? Còn không phải là vì một tia hi vọng cuối cùng trong lòng kia? Chỉ cần còn có một tia hi vọng vì Cổ Thần mua được tụ nguyên linh dịch, những nhục nhã này thì cho là cái gì? Lẽ nào trước đây Cổ Thương Khung chịu nhục nhã còn ít hay sao?

“Phụ thân, vì sao người không buông tha đi? Vì sao...”

Tuy rằng đã sớm có đáp án, nhưng trong lòng Cổ Thần vẫn lặng yên nhớ kỹ.

- Mười lăm vạn một nghìn?

Nhất thời Cổ Thương Nhạc cười ha hả, rồi đột nhiên lớn tiếng nói:

- Mới bỏ thêm một nghìn hoang tề, ta ra hai mươi vạn hoang tề...

Sắc mặt Cổ Thương Khung nhất thời trắng bệch, hai mươi vạn hoang tề không phải là hắn không muốn ra, mà hắn căn bản không kiếm đâu được hai mươi vạn hoang tề.

Mười lăm vạn hoang tề đã là tất cả tài sản Cổ Thương Khung có thể vận dụng, thậm chí trong đó còn có mấy khối linh thạch hắn chuẩn bị dùng để tu luyện.

Thấy Cổ Thương Khung không ra giá, bán đấu giá sư lớn tiếng nói:

- Tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, hai mươi vạn hoang tệ, Cổ Thương Nhạc tiên sinh của Cổ gia báo giá cao nhất, còn ai có giá cao hơn hay không?

- Ta... Bỏ... Cuộc...

Cổ Thương Khung khàn khàn phun ra ba chữ, xoay người rời khỏi đấu giá hội.

Trong lòng Cổ Thần khẽ run, hẳn chưa từng nghe được phụ thân hắn phát ra ngữ khí tuyệt vọng tới như vậy.

- Hai mươi vạn hoang tệ, không ai ra giá cao hơn vậy thì thuộc về Cổ Thương Nhạc tiên sinh Cổ gia rồi.

Bán đấu giá sư tiếp tục cao giọng hô.

Ánh mắt Cổ Thương Nhạc nhìn thẳng vào bóng lưng Cổ Thương Khung rời khỏi đấu giá hội, lúc này mới quay sang đài đấu giá, Cổ Thương Khung vừa đi, Cổ Thương Nhạc nhìn tụ nguyên linh dịch trong tay bán đấu giá sư, trong lòng đột nhiên suy nghĩ, dùng hai mươi vạn hoang tệ để mua một lọ tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, chỉ vì muốn làm nhục Cổ Thương Khung, rốt cuộc thích hợp hay không?

Thứ Cổ Thần coi là rác rưởi không muốn dùng tới, Cổ Thương Nhạc lại dùng hai mươi vạn hoang tệ mua về, nếu như Cổ Thương Nhạc biết được tụ nguyên linh dịch này là do Cổ Thần bán đấu giá, sợ là trực tiếp tức giận tới phun máu tại chỗ mà chết.

Nguyên bản tụ nguyên linh dịch chỉ đáng giá mấy vạn hoang tệ lại bán ra được với cái giá hai mươi vạn hoang tệ, thực sự thật Cổ Thương Nhạc một miếng thật lớn, bất quá nhìn Cổ Thương Nhạc buồn bã rời đi, Cổ Thần cũng vui vẻ không nổi.

“Thân phận đan dược sư của ta ngay cả cha cũng gạt, có phải là làm quá mức rồi?”

Trong lòng Cổ Thần thì thầm.

“Thế nhưng trước khi phụ thân ta có thực lực để giữ được bí mật này, đối với người không có lợi.”

“Chính bản thân ta có thể bảo tồn bí mật, vì sao phụ thân lại không thể? Người cũng sẽ không hại ta, cũng tuyệt đối không tiết lộ cho người ngoài biết...”

“Một ngày nào đó ta còn muốn luyện chế cho người đan dược Tiên thiên cảnh, nếu như phụ thân bởi vì không giúp ta mua được tụ nguyên linh dịch mà canh cánh trong lòng, có lẽ ta nên nói cho người biết chân tướng...”

...

...

Trong thời gian Cổ Thần suy nghĩ, đấu giá hội kết thúc, tu sĩ Tiên Thiên tham gia đấu giá hội lần lượt rời khỏi phòng đấu giá, trung niên nhân Liễu gia hơi đảo mắt nhìn về địa phương Cổ Thần đang ngồi một cái, sau đó mới rời khỏi phòng đấu giá.

Ngoài cửa vang lên thanh âm gõ cửa, Cổ Thần từ trong tư lự hồi phục tinh thần, nói:

- Vào đi.

Cổ Ông Nhân từ trong lòng móc ra một hoang phiếu, nói:

- Tiên sinh, tụ nguyên linh dịch của người được bán với giá hai mươi vạn hoang tệ, lấy năm phần trăm trích phí, ở đây tổng cộng là mười chín vạn hoang tệ, mời nghiệm thu.

Cổ Thần vươn ống tay áo dài tiếp nhận hoang phiếu, tổng cộng có mười chín tờ, mỗi một tờ đều là khoảng phiếu một vạn hoang tệ, vừa đủ mười chín vạn.

Mỗi một tờ hoang phiếu đều là do Đế Đình phát hành, thông dụng tại toàn bộ Đại Doanh Triều, tới một số quốc gia khác cũng có thể tiến hành quy đổi, quan phủ lấy năm phần trăm trong đó là quy tắc Đế Đình

quy định, tuy rằng một lần lấy đi một vạn hoang tặc nhưng Cổ Thần không có cách nào, đến đầu giá hội tự nhiên phải tuân thủ theo quy tắc bọn họ đề ra.

Cổ Thần gật đầu với Cổ Ông Nhân, thu hoang tặc vào người, chuẩn bị rời đi.

- Tiên sinh, sau này có vật phẩm muốn bán đầu giá, mời đến đầu giá hội chúng ta.

Cổ Ông Nhân tránh đường, vừa cười vừa nói.

- Nhất định!

Cổ Thần đi ra khỏi đầu giá hội, tại Tây thành vòng vo qua mấy con đường, xác định không có ai theo dõi mới tiến về phía Đông thành, tại một hẻm nhỏ không người qua lại nuốt vào vô hoa quả đã sớm chuẩn bị trước, tướng mạo lập tức khôi phục bình thường, là thiếu niên chừng mười tuổi.

Không trực tiếp về nhà, Cổ Thần lại chuyển hướng sang Nam thành, lúc này có tiền trong tay, tốn hơn hai vạn hoang tặc để mua linh thảo đủ để luyện chế linh dược đề cao cảnh giới tới Hậu thiên tầng thứ sáu, sau đó mới trở về nhà.

Cổ Thương Khung lại đang ôm vô rượu ngồi trên ghế đá góc sân nhỏ uống một mình. Cổ Thần đã sớm dự liệu trước, mỗi một lần phụ thân hắn bị làm nhục bên ngoài, về đến nhà thường uống rượu giải sầu trong sân.

- Thần nhi, con đi đâu?

Cổ Thần vừa mới bước vào sân, Cổ Thương Khung đột nhiên hỏi.

- Con ở bên ngoài dạo qua một vòng, tại Nam thành mua chút linh thảo.

Cổ Thần nói, trong lòng muốn thông báo cho phụ thân biết tự nguyên linh dịch là chính mình luyện chế ra, nhưng nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

- Linh thảo? Con nói cho ta biết, ta giúp đi mua là được, tránh cho con đụng phải một số kẻ thích làm khó dễ.

Nói tới đây, thần tình trên mặt Cổ Thương Khung vô cùng buồn bã, nói:

- Dùng linh thảo trực tiếp không tốt lắm, đáng tiếc, phụ thân vô dụng, không thể mua được lọ linh dược kia về, bình linh dược kia có hiệu quả mạnh hơn mấy trăm lần so với linh thảo bình thường.

Cổ Thần bật thốt nói:

- Phụ thân, lọ tự nguyên linh dịch kia...

- Tự nguyên linh dịch.

Cổ Thương Khung đột nhiên kinh ngạc nói:

- Con làm sao biết tự nguyên linh dịch?

Lẽ nào nó đi tới đầu giá hội? Trong lòng Cổ Thương Khung hoảng hốt, vậy chẳng phải thời điểm Cổ Thương Nhạc làm nhục chính mình đều bị nhi tử nhìn hết trong mắt?

Cổ Thần hạ quyết tâm, nhìn bốn phía một chút, nói:

- Phụ thân, bình tự nguyên linh dịch kia là do hài nhi luyện chế...

Trên mặt Cổ Thương Khung cả kinh, hoàn toàn là khiếp sợ:

- Tự nguyên linh dịch... Con luyện chế?

Cổ Thần trấn định gật đầu.

Lập tức Cổ Thương Khung quên hết mọi phiền muộn, trên mặt chuyển biến thành kinh hi:

- Tự nguyên linh dịch... Con luyện chế?

Cổ Thần lần thứ hai gật đầu, nói:

- Phụ thân, kỳ thực hài nhi là một đan dược sư, cái này, lão thần tiên trong mộng dạy cho hài nhi luyện dược, hài nhi còn nói với lão thần tiên, người đã đáp ứng hài nhi, chờ khi thực lực của hài nhi tăng thêm một tầng, người sẽ dạy cho hài nhi một bộ pháp quyết thượng thừa Tiên thiên cảnh, để hài nhi dạy cho phụ thân.

Cổ Thương Khung hoàn toàn không nghe được phía sau Cổ Thần nói cái gì, chỉ kinh hãi hỏi:

- Con... Là đan dược sư? Đan dược sư trong truyền thuyết?

Thấy Cổ Thương Khung thất thanh nói, Cổ Thần nhìn bốn phía một chút, đáp lời:

- Phụ thân, thân phận đan dược sư của hài nhi không nên để người ngoài nghe được, nếu không sẽ xuất hiện phiền toái lớn.

Cổ Thương Khung tự nhiên hiểu rõ, lập tức hội ý, nhãn thần sáng lên, nói:

- Như vậy Cổ Thương Nhạc tốn hai mươi vạn hoang tệ kia là mua tុ nguyên linh dịch con luyện chế ra?

Cổ Thần cười gật đầu, thả ra áp lực vẫn đè nặng trong lòng, còn kiếm được tiện nghi lớn từ trên người Cổ Thương Nhạc, hiển nhiên vui sướng không gì sánh được.

Cổ Thần cảm linh thảo trong tay nhoáng lên:

- Phụ thân nhìn, đây là linh thảo ngoài 100 năm tuổi hài nhi mua bằng tiền bán tុ nguyên linh dịch, hài nhi có thể dùng linh thảo này để luyện chế tុ nguyên linh dịch trung phẩm, bán đấu giá chỉ là loại hạ phẩm, phụ thân, sau này người đừng quản việc này nữa, hài nhi có một lão thần tiên là sư phụ, lại là một đan dược sư, đệ tử Cổ gia khác không một ai có thể sánh được với hài nhi, sau này hài nhi chính là đại tu sĩ ngang dọc khắp Cổ Hoang đại lục, bước chân vào tiên đồ chân chính.

- Tốt... Tốt, thân phận đan... Thân phận của con sau này không bao giờ nhắc tới nữa, đối với ta cũng không cần, tránh cho vô ý bị người khác nghe được.

Cổ Thương Khung hài lòng cười nói:

- Còn có, sư phụ trong mộng của con đối với con ân trọng như núi, sau này phải nghe lời người, hồi báo người.

- Vâng!

Cổ Thần gật đầu, trong lòng nói: “Chân chính có ân trọng như núi đối với ta chính là phụ thân người.”

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

12. Chương 12: Thiên Cương Thối Thễ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ gia xây dựng tại sát Vân Linh Sơn phía đông thành Nhạc Thủy, mà phòng ở của Cổ Thần vừa vắn ở dưới chân Linh Phù Sơn.

Vân Phù Sơn không cao lắm, nhưng suốt năm mây mù che đỉnh, nhìn qua có cảm giác mờ mịt hư huyền, vì vậy được người trong thành Nhạc Thủy đặt cho cái tên Linh Phù Sơn.

Linh Phù Sơn xác thực có chút linh khí, là một nơi hội tụ của linh mạch cỡ nhỏ, tổ tiên Cổ gia chính vì nhìn trúng một tia linh khí yếu ớt tại Linh Phù Sơn mới chọn kiến lập đại viện Cổ gia ngay sát chân núi Linh Phù Sơn.

Sau khi Cổ Thần đạt tới Hậu thiên tầng thứ bốn thì không tiếp tục bế quan tu luyện ở nhà, mà tiến hành tu luyện theo kế hoạch được lập sẵn.

Mỗi ngày buổi sáng hần đều rời giường rất sớm, chạy từ dưới chân núi Linh Phù Sơn lên tới đỉnh núi, tiến hành rèn đúc cơ sở nhất, sau đó tại đỉnh Linh Phù Sơn diễn luyện một lượt Đại lực kim cương quyền, cùng với một ít công pháp luyện thể hữu hiệu khác.

Có tự nguyên linh dịch trung phẩm điều dưỡng thân thể, hơn nữa mỗi ngày khắc khổ rèn đúc, tổ chất thân thể Cổ Thần có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, hầu như thấy rõ hiệu quả sau mỗi một ngày.

Tại Cổ gia, không có đệ tử đời thứ ba nào tu luyện khắc khổ như Cổ Thần, không nói tới công pháp, kiến thức tu luyện, chỉ cần dựa vào nghị lực, bền lòng, đệ tử đời thứ ba Cổ gia không có người nào so sánh được với hần.

Trước hai ngày Cổ Thần lên núi tu luyện, Cổ Tung cùng với Cổ Dương dẫn theo một thiếu niên tới tìm phiền phức hai lần, thế nhưng sau khi bị Cổ Thần tặng cho mấy cái tát tai nặng nề, bọn họ rút cuộc hiểu rõ, Cổ Thần hiện tại đã không phải là Cổ Thần trước kia thoả mái bị uy hiếp mà không dám phản kháng nữa rồi.

Đánh bại một lần có thể nói là vận khí, thế nhưng Cổ Tung và Cổ Dương liên tục thua trên tay Cổ Thần, cho dù kẻ ngu si cũng biết được thực lực của Cổ Thần ngày hôm nay đã khác xưa, tuy rằng Cổ Thần chỉ thể hiện ra bên ngoài thực lực Hậu Thiên tầng thứ ba, nhưng đám thiếu niên một mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão không dám tiếp tục coi thường hần.

Đồng thời, không ít thiếu niên Cổ gia nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ sợ hãi, từ xa nhìn thấy liền sớm tách ra, một người dùng chân khí Hậu Thiên tầng thứ ba liên tục đánh thắng Hậu Thiên tầng thứ năm, Hậu Thiên tầng thứ sáu, quả thực chính là một quái thai lớn nhất.

Cổ Thần cũng rất vui vẻ, hần đối với đại bộ phận người nhà Cổ gia không hề có hứng thú, hần phải bước vào tu tiên chi đạo, cho dù bọn họ có thúc ngựa cũng đuổi không kịp, căn bản không muốn qua lại quá nhiều đối với đám thiếu niên này, hần chỉ chờ một ngày nào đó rời khỏi Cổ gia, bay về phía bầu trời càng cao hơn, càng xa hơn.

Cho dù sẽ có một ngày hần rời đi, tuy rằng không ít người Cổ gia đối với hần rất coi thường, nhưng Cổ Thần không dự định mặc kệ Cổ gia sống chết ra sao, chỉ bởi vì một nguyên nhân lớn nhất, đó là phụ thân hần ở Cổ gia.

Cổ gia là nhà của Cổ Thần, hần sinh ra tại nơi này, lớn lên tại nơi này, mẫu thân hần là nữ nhi lớn lên trong Cổ gia, tộc trưởng Cổ gia là gia gia kiêm ngoại công của hần, vì vậy hần phải nhanh chóng đẩy mạnh tốc độ tu luyện, đề cao thực lực, cuối cùng có thể giải quyết được nguy cơ Cổ gia ba năm sau.

Nếu như tai nạn đối với Cổ gia đến sớm hơn, cũng giống như Vân Kinh Hồng sớm hỏi hôn, Cổ Thần tuyệt đối không kinh ngạc, ngay cả hần sống hơn 500 năm còn có thể trở về thời thiếu niên một lần nữa, vậy thì còn chuyện gì trên đời này không có khả năng xảy ra?

Nguyên nhân chính là vì như vậy, Cổ Thần càng muốn nhanh chóng đề cao thực lực bản thân, để tránh khỏi lúc nguy cơ ập tới không giống như kiếp trước, thực lực không có, chỉ có thể làm người khách vô dụng, chân tay luống cuống.

Lại nửa tháng trôi qua, hôm nay Cổ Thần chạy lên đỉnh Linh Phù Sơn, chỉ cảm thấy lực cũ chưa hết, chân chỉ trong cơ thể bắt đầu trào dâng mạnh mẽ, có hiện tượng trùng kích ra bên ngoài cơ thể.

Cổ Thần vui mừng, đây chính là dấu hiệu trước khi đột phá tu vi, lập tức khoanh chân vận khí, quả nhiên, vách chắn chân khí Hậu thiên tầng thứ bốn trong lúc Cổ Thần tu luyện bất tri bất giác bắt đầu nghiêng nát, còn chưa toàn diện tan vỡ thì một cỗ lực lượng cường đại bắt đầu từ trong cái khe hơi chút vết rách truyền ra.

Cổ Thần mạnh mẽ vận hành chân khí trùng kích, vách chắn tầng thứ bốn lung lay sắp đổ trong nháy mắt âm âm tan vỡ, biến mất không còn hình bóng, một cỗ lực lượng cường đại lan tràn khắp toàn thân Cổ Thần. Cổ Thần đánh một quyền xuống mặt đất, một khối đá lớn chừng thân người nhất thời bị một quyền của Cổ Thần đánh vỡ thành vô số mảnh.

Hậu Thiên tầng thứ năm...

Rốt cuộc đã đạt tới Hậu Thiên tầng thứ năm.

Cổ Thần nhảy dựng lên, ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, hân trở lại thời điểm mười tuổi mới một tháng liền từ Hậu Thiên tầng thứ hai đề thăng lên Hậu Thiên tầng thứ năm, liên tục tăng ba tầng.

- Hậu Thiên tầng thứ năm, rốt cuộc ta có thể tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp rồi.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp chính là một môn công pháp luyện thể thượng thừa của Nho môn.

Là công pháp thượng thừa có bước khởi đầu thấp nhất toàn bộ Cổ Hoang đại lục, tu vi đạt tới Hậu Thiên tầng thứ năm đã có thể tu luyện.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp chia làm mười trọng, khởi đầu mặc dù thấp nhưng uy lực không hề nhỏ, đệ trọng thứ nhất từ Hậu Thiên tầng thứ năm đã có thể tu luyện, nhưng trọng thứ mười lại cần tới cảnh giới Mệnh Tuyền mới có thể tu luyện, chính giữa phải vượt qua hai cảnh giới lớn Tiên Thiên, Thần Hải, muốn đạt được thành tựu càng cao, ngoài cố gắng của bản thân, công pháp thượng thừa càng thêm quan trọng.

Đa phần thời gian kiếp trước Cổ Thần đều sống tại Đại Kiền quốc, là quốc gia lớn nhất trên đại lục Cổ Hoang. Đại Kiền là thánh địa Nho môn, lấy nho vi tôn, trong Cổ Hoang đại lục coi như chính thống, cho dù là Đại Doanh Triều cường thịnh trong mắt người Đại Kiền chỉ là vùng văn minh thấp kém.

Tương ứng với Thiên Cương Thối Thể đại pháp còn có một loại pháp quyết tên là Thiên Cương Chính Nguyên Quyết, là pháp quyết vô thượng Nho môn, Thiên Cương Thối Thể đại pháp là thuật rèn thân thể tới cấp độ nhất định mới có thể tu luyện, sau khi tu luyện thành công có thể phát huy thực lực to lớn hơn nữa nhưng không thể đề cao cảnh giới tu vi.

Thiên Cương Chính Nguyên quyết chính là pháp quyết vô thượng đề cao cảnh giới tu vi, so với Đỉnh Thiên Quyết (Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết) của Đạo gia cùng một đẳng cấp, là bí pháp bất truyền của Nho môn Bách Thánh Các, đây cũng chỉ là do Cổ Thần nghe nói, chưa từng nhìn thấy qua.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp chia làm mười trọng, mỗi khi luyện thành một trọng cường độ thân thể sẽ tăng lên gấp đôi, luyện đến đệ thập trọng, cường độ thân thể tăng thêm mười lần, lực lượng tăng lên mười lần, quả thực chỉ nghe đã thấy rợn người.

Cho dù đối mặt với đối thủ cao hơn chính mình hẳn một đẳng cấp, tu sĩ tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp có thể chiếm tiện nghi cực lớn, cùng một đẳng cấp bình thường tu sĩ hầu như có thể quét ngang.

Đương nhiên, một ít tu sĩ thần bí tu luyện công pháp đặc thù hiển nhiên không nằm trong số này, lúc đó phải dựa vào thực lực bản thân.

Cổ Thần nhắm mắt tĩnh tọa, trong đầu hồi tưởng lại phương pháp tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, bộ pháp quyết này chính là một trong những công pháp chủ tu của Cổ Thần kiếp trước, cũng giống như Đỉnh Thiên Quyết, sớm đã khắc sâu trong đầu, rất nhanh liền nhớ hết toàn bộ.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp so với công pháp người khác tu luyện khác nhau, cũng không phải là lấy chân khí rèn luyện cơ da cốt bình thường, mà là một loại hạo nhiên chính khí đặc biệt của Nho môn.

Căn cứ phương pháp tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp sẽ sản sinh ra một loại khí đặc thù, Nho môn đặt tên là hạo nhiên chính khí.

Hạo nhiên chính khí cương trực công chính, bách tà bất xâm, còn mạnh mẽ hơn chân chí bình thường trăm lần, luyện tới chỗ tối cao, hạo thiên chính khí sẽ hóa thành Thiên Cương, có thể chính diện ngành kháng với một ít công kích pháp bảo mà vẫn bình yên vô sự.

Lúc này Cổ Thần vừa mới bắt đầu tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cách chính khí hóa cương còn rất xa, nhưng chỉ cần luyện thành công tầng thứ nhất, cường độ thân thể đề cao gấp hai lần, lực lượng đề cao gấp hai, chỉ cần hân có tu vi Hậu Thiên tầng thứ năm cũng chỉ thể vô địch thủ trong Hậu Thiên cảnh.

Hậu Thiên tầng thứ chín bất quá là chín thạch lực, Hậu Thiên tầng thứ năm có năm thạch lực, lực lượng đề cao gấp hai lần chính là mười thạch lực, hơn nữa thêm kinh nghiệm, ý thức chiến đấu của Cổ Thần, tu sĩ Hậu Thiên cảnh sao có thể là đối thủ của hân.

Mười thạch lực tương đương với một hổ lực, chỉ cần từ khí lực đã vượt qua Tiên Thiên cảnh thần thứ nhất, chỉ bất quá Hậu Thiên và Tiên Thiên có bản chất chân khí khác nhau, giữa hai cảnh giới có sự chênh lệch giống như trên trời dưới đất, cho dù luyện thành Thiên Cương Thối Thể đại pháp tầng thứ nhất, so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh thì vẫn còn chênh lệch tương đối lớn.

Kiếp trước Cổ Thần là đại tu sĩ Nguyên Thần Kỳ, đã luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp tới tầng thứ chín, từng có kinh nghiệm tu luyện nhiều lần, hiện tại tu luyện từ đầu tự nhiên làm ít công to.

Kiếp trước Cổ Thần thu được Thiên Cương Thối Thể đại pháp, sau khi tu luyện mười ngày mới sinh ra một tia hạo thiên chính khí, lại trải qua mười ngày mới không chế được hạo thiên chính khí thối luyện đối với cơ da màng toàn thân.

Hiện tại, Cổ Thần quen việc dễ làm, kinh nghiệm tu luyện kiếp trước giúp hắn tránh được đường vòng, chỉ trong thời gian một nén hương đã thành công luyện ra một tia hạo thiên chính khí, thậm chí không cần làm quen đã có thể tiến hành rèn luyện cơ da màng.

Lấy kinh nghiệm kiếp trước, Cổ Thần tính ra cần tối thiểu hơn một tháng mới có thể thành công luyện thành đệ nhất trọng Thiên Cương Thối Thể đại pháp.

Lần này tu luyện, Cổ Thần ngồi xuống liền tiêu tốn cả một ngày, từ buổi sáng tới lúc mặt trời đỏ lặn dần dần, Cổ Thần chậm rãi mở mắt ra, phương tây là một rừng mây đỏ, mờ ảo đẹp mê người.

Đứng dậy, Cổ Thần đánh một quyền ra, Đại Lực Kim Cương quyền liền thi triển ra, từ buổi sáng ngồi đến lúc mặt trời lặn, Cổ Thần còn chưa ăn bất cứ thứ gì, nhưng lại không hề cảm thấy đói bụng, ngược lại toàn thân dâng trào khí lực, cảm giác áp lực không phát tiết ra được.

Rất nhanh, đánh xong trọng vẹn Đại Lực Kim Cương Quyền, Cổ Thần dĩ nhiên mặt không đỏ, hít thở bình thường, khí lực vẫn còn chưa hết.

Thời điểm Hậu Thiên tầng thứ ba đánh xong một bộ Đại Lực kim cương quyền Cổ Thần có cảm giác hư thoát yếu ớt, trong vòng một ngày không thể tiếp tục tu luyện lần thứ hai.

Hậu Thiên tầng thứ bốn đã tăng nhiều khí lực, nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác hư thoát, đánh xong một bộ cảm thấy cạn lực, một ngày một đêm miễn cưỡng đánh được hai lần.

Hiện tại đánh xong một bộ Đại Lực kim cương quyền mặt không đỏ, hít thở bình thường, chiếu theo trạng thái như thế này, một ngày một đêm ít nhất cũng có thể đánh năm lần, hoàn toàn vượt qua cường độ chịu đựng của thân thể Hậu Thiên tầng thứ năm bình thường.

Trải qua tu luyện Thiên Cương thối thể đại pháp, thân thể dĩ nhiên đã cường hóa không ít, đủ để so sánh với thân thể Hậu Thiên tầng thứ sáu, Thiên Cương Thối Thể đại pháp quả nhiên không hổ là công pháp thượng thừa của Nho môn chính tông.

Liên tục đánh ra hai bộ Đại Lực Kim Cương quyền Cổ Thần mới có chút thở hổn hển, cảm giác đói khát cũng dần dần lan tràn, nhìn thoáng qua bầu trời bắt đầu tối đen, Cổ Thần chạy xuống dưới chân núi.

Từ nửa tháng trước Cổ Thần đã quyết định, tu vi một lần nữa đề cao liền bắt đầu truyền thụ cho phụ thân hắn pháp quyết thượng thừa trong Tiên Thiên cảnh, hiện tại đã qua một tháng sau khi trở về lúc mười tuổi, Cổ Thần đã ám chỉ với Cổ Thương Khung, sẽ cầu xin lão thần tiên trong mộng dạy hắn một bộ công pháp thượng thừa trong Tiên Thiên cảnh, sau đó lại dạy cho phụ thân hắn, hắn là hành động rất bình thường, sẽ không khiến bất cứ người nào hoài nghi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

13. Chương 13: Linh Kinh Thuần Tức Quyết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Thần về đến nhà, một đêm không nói chuyện, ngủ tương đối say.

Ngày hôm sau, trời vừa mới sáng Cổ Thần đã rời khỏi giường bước vào sân nhỏ.

Thấy Cổ Thương Khung còn chưa ngủ dậy, Cổ Thần diễn luyện qua Đại Lực kim cương quyền tại sân nhỏ, đồng thời phối hợp tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, dùng hạo nhiên chính khí thối luyện da, cốt, cơ.

Cạch...

Cửa phòng vang lên tiếng động, Cổ Thương Khung từ trong phòng đi ra.

Cổ Thần đứng dậy nói:

- Phụ thân, người rời giường rồi?

Cổ Thương Khung cười nói:

- Mỗi ngày con thức dậy sớm như vậy, lại khắc khổ tu luyện, nếu như ta không dậy sớm một chút mà nói, như vậy sẽ biến thành người lười biếng rồi.

Cổ Thần chạy hai ba bước tới trước mặt Cổ Thương Khung, hài lòng nói:

- Phụ thân, tôi hôm qua hài nhi đã nói với sư phụ thần tiên, sư phụ thần tiên quả thực dạy cho hài nhi một bộ pháp quyết Tiên Thiên cảnh.

- Thực... Thực sự?

Cổ Thương Khung sửng sốt, thanh âm có chút run run nói.

Tuy rằng Cổ Thương Khung nói Cổ Thần không nên vì chính mình mà làm phiền lão thần tiên trong mộng, nhưng điều này không có nghĩa là hẳn không có dục vọng đối với công pháp Tiên Thiên cảnh, công pháp tu chân của Cổ gia đều là công pháp bình thường nhất, cho dù là Huyền Thiên Quyết chỉ dành cho tộc trưởng tu luyện cũng không quá tốt.

Cảnh giới cuối cùng Huyền Nguyên Quyết có thể đạt tới cũng chỉ là Tiên Thiên tầng thứ chín, đồng thời còn tương đối khó khăn, giống như Cổ Hiền, hôm nay đã gần 70 tuổi cũng chỉ đạt tới tu vi Tiên Thiên tầng thứ sáu.

Pháp quyết được truyền thụ bởi lão thần tiên có khả năng chui vào trong mộng người khác, cho dù kém cỏi nhất cũng tốt hơn pháp quyết tu chân của Cổ gia rất nhiều, Cổ Thương Khung tự nhiên hiểu rõ.

Sắc mặt Cổ Thương Khung vui vẻ qua đi, lập tức nghiêm túc hỏi:

- Thần nhi, con có bởi vì vậy mà chọc phiền sư phụ con?

Coi như thời điểm vui mừng nhất Cổ Thương Khung cũng không quên lo lắng cho tình huống của Cổ Thần.

Cổ Thần cười nói:

- Sư phụ đối với hài nhi rất tốt, hài nhi lập tức viết pháp quyết cho người.

Cổ Thần đi vào trong phòng chính mình, Cổ Thương Khung đi theo sau.

Cầm lấy giấy bút, Cổ Thần trước tiên viết xuống năm chữ lớn “Linh Kinh Thuần Tức Quyết.”

Chỉ thấy hần chậm rãi viết từng chữ một:

“Văn, ở ngoài Cổ Hoang là đại dương mênh mông vô hạn, có một linh vật tên kinh, giống ngư, thông linh, mặt trời mọc mà hô, mặt trời lặn mà hấp, thường ở sâu trong biển cả, khí hấp vào cơ thể tự hóa âm dương, âm dương giao thái, tuần hoàn không thôi, thông đạt bách hải, thông sướng nội phủ, thở khí ra tiếng như sấm sét, xông thẳng trời cao, nhanh như lợi tiễn, một cái chớp mắt liền dừng, hấp thu linh khí hóa hạo thiên chi công... Vào bách hải đi u tuyền, đi uyên điền dừng lại tràng vĩ...”

Cổ Thương Khung nhìn Cổ Thần viết càng nhiều, ánh mắt từ kinh hỉ biến thành kinh ngạc, từ kinh ngạc biến thành khiếp sợ, từ khiếp sợ biến thành không thể tưởng tượng.

Nguyên tưởng rằng bộ pháp quyết Cổ Thần viết ra nhất định cao thâm hơn so với Huyền Nguyên Quyết nhưng cũng không cao thâm hơn quá nhiều.

Thế nhưng Cổ Thương Khung đọc được một đoạn, lĩnh hội chỗ thâm ảo của Linh Kinh Thuần Túc Quyết, hoàn toàn vượt qua dự liệu của Cổ Thương Khung, về phần rốt cuộc là huyền ảo tới mức độ nào, lấy tầm mắt tu sĩ Tiên Thiên cảnh của hắn, dĩ nhiên không thể phán đoán được.

Nhưng có một điều khẳng định rõ ràng, đó chính là Linh Kinh Thuần Túc Quyết cao thâm hơn Huyền Nguyên Quyết của Cổ gia không biết bao nhiêu lần.

“Lẽ nào đây là pháp quyết tu luyện thượng thừa?”

Trong lòng Cổ Thương Khung tràn ngập nghi hoặc nghĩ,

Thế nhưng, pháp quyết tu luyện thượng thừa cho dù là đại tông phái tu tiên cũng không nhất định có, bình thường một ít đại tông phái thực lực cực mạnh có một bộ pháp quyết tu luyện thượng thừa đủ để coi như chí bảo trấn phái truyền thừa đời đời.

Điều này làm sao Cổ Thương Khung có thể tin tưởng, Linh Kinh Thuần Túc Quyết sao có thể là pháp quyết tu luyện thượng thừa?

Thế nhưng, nếu không phải pháp quyết tu luyện thượng thừa thì sao có thể huyền ảo tới mức như vậy?

...

Linh Kinh Thuần Túc Quyết tổng cộng hai nghìn chữ, Cổ Thần viết hết toàn bộ không sai một chữ, tả bút xuống, đưa pháp quyết cho phụ thân hắn, nói:

- Sự phụ trọng mộng nói, bộ Linh Kinh Thuần Túc Quyết này đủ cho bất cứ tu sĩ bình thường nào cũng có thể tu luyện thành pháp lực chi nguyên Thần Hải, bước vào Thần Hải chi cảnh.

- Bất luận tu sĩ nào cũng có thể tu luyện thành Thần Hải, bước vào Thần Hải chi cảnh?

Hai tay Cổ Thương Khung có chút run rẩy tiếp nhận pháp quyết:

- Vậy luyện tới cấp độ cuối cùng không phải là có thể đạt tới Thần Hải cảnh đỉnh phong, cảnh giới Kim Đan kỳ?

Cổ Thần gật đầu.

- Vậy không phải pháp quyết thượng thừa?

Cho dù Cổ Thương Khung đã có chuẩn bị nhưng khi thấy Cổ Thần gật đầu vẫn có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

- Phụ thân, bộ pháp quyết này người nên bảo quản cho tốt, không nên cho bất cứ người nào biết được, nếu như bị người khác biết người có một bộ pháp quyết tu luyện thượng thừa, đừng nói Cổ gia, cho dù toàn bộ thành Nhạc Thủy cũng sẽ không giữ được.

Cổ Thần nhắc nhở nói.

- Yên tâm, ta sẽ không để sai lầm nào đâu!

Cổ Thương Khung gật đầu.

Tâm tư của Cổ Thương Khung đã hoàn toàn bị Linh Kinh Thuần Túc Quyết hấp dẫn, tuy rằng biểu hiện của Cổ Thần lúc này hoàn toàn không giống như một tiểu hài tử mười tuổi, nhưng hắn không cảm giác được.

Toàn bộ Linh Kinh Thuần Túc Quyết kỳ thực chỉ có hơn một nghìn chữ, Cổ Thần còn đưa một ít tâm đắc tu luyện kiếp trước cùng với giới thiệu về linh kinh vào trong, để phụ thân hắn có thể giảm đi một ít đường vòng không cần thiết trong quá trình tu luyện.

Hiện tại Cổ Thần mới có tu vi Hậu Thiên cảnh, viết xuống Linh Kinh Thuần Túc Quyết có thể dùng sự phụ trọng mộng che giấu cho qua, thế nhưng nếu chính miệng giảng giải Linh Kinh Thuần Túc Quyết tu

luyện như thế nào, phải chú ý tới những điểm nào, vậy cho dù Cổ Thương Khung có bị Linh Kinh Thuần Túc quyết hấp dẫn cũng sẽ nhìn ra kẻ hở.

Linh Kinh Thuần Túc quyết không hổ là pháp quyết thượng thừa, càng là pháp quyết nhất đẳng trong pháp quyết thượng thừa, chỉ là so sánh với cấp độ pháp quyết vô thượng như Đỉnh Thiên Quyết thì kém hơn một bậc, tổng cộng chia làm mười trọng, Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất có thể tu luyện.

Cổ Thương Khung nói luyện tới cấp độ cao nhất có thể đạt tới đỉnh phong Thần Hải Cảnh, tiến vào Kim Đan Kỳ, thực tế vẫn đánh giá thấp Linh Kinh Thuần Túc quyết, chỉ cần luyện tới đệ cửu trọng là có thể đạt tới Kim Đan Kỳ Nguyên Thần cảnh, luyện đến đệ thập trọng có thể đột phá sinh tử luân hồi, tiến vào Mệnh Tuyền cảnh.

Cho dù là pháp quyết thượng thừa trấn phái của tông phái bình thường so sánh với Linh Kinh Thuần Túc quyết đều kém hơn một bậc.

Linh Kinh Thuần Túc quyết kỳ thực là pháp quyết sáng chế từ việc nhân loại quan sát mô phỏng linh kinh biển sâu tu luyện, nếu phân chia nghiêm ngặt thì đây là phương pháp yêu tu, Cổ Thần kiếp trước nhận được Đỉnh Thiên Quyết đồng thời thu được Liệt Kinh Thuần Túc quyết.

Đỉnh Thiên Quyết cần tu vi đạt tới Thần Hải cảnh mới có thể chân chính phát huy ra hiệu quả cường đại, trước Thần Hải cảnh, kiếp trước Cổ Thần tu luyện chính là Linh Kinh Thuần Túc quyết mà liên tục đột phá cảnh giới Tiên Thiên chính tầng, bước vào Thần Hải cảnh.

- Đáng tiếc, hiện tại không có linh thảo trên nghìn năm để luyện chế tẩy trần đan, phụ thân đã qua tuổi ba mươi, cho dù có Linh Kinh Thuần Túc quyết, không có thời gian sáu bảy năm cũng khó có thể vượt qua được Cổ Thương Nhạc, nếu muốn trong vòng hai năm vượt lên trước Cổ Thương Nhạc cần phải dùng tẩy trần đan tẩy căn phạt tử, đồng thời có linh đan cảnh giới Tiên thiên phụ trợ mới được.

Cổ Thần vỗ đầu, đừng nói tẩy trần đan hư vô mờ mịt gì đó, đan dược Tiên Thiên cảnh cần phải có lô đỉnh luyện đan chuyên dụng, dụng cụ làm đồ đựng cũng phải là pháp khí, cho dù Cổ Thần có là tông sư đan dược cũng không có khả năng sử dụng hỏa lò bình thường luyện chế linh đan cảnh giới Tiên Thiên.

Cổ Thần nghĩ tới nghĩ lui, cứ như vậy tiếp theo hai năm phụ thân hẳn không thể đuổi theo kịp tu vi Cổ Thương Nhạc, Tiên Thiên tầng thứ bốn để thăng lên Tiên Thiên tầng thứ bảy? Đề thăng tu vi trong Tiên Thiên cảnh không phải là Hậu Thiên cảnh có thể so sánh.

“Vậy thì dạy cho phụ thân Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cho dù cảnh giới kém hơn nhưng nếu phụ thân có thể dùng thời gian hai năm luyện thành Tiên Thiên tầng thứ sáu, cộng thêm Thiên Cương Thối Thể đại pháp cũng có thể ganh đua dài ngắn với Cổ Thương Nhạc... Bất quá, vừa mới dạy một bộ pháp quyết tu luyện thượng thừa, Thiên Cương Thối Thể đại pháp tạm thời để sau rồi nói.”

“Không có tẩy trần đan thoát thai hoá cốt, lại không có linh đan Tiên Thiên cảnh phụ trợ, trong thời gian liên tục đột phá hai tầng tu vi, hi vọng tương đối xa xôi...”

Cổ Thần thở dài một tiếng:

“Ai, cho dù ta biết nhiều bí mật hơn nữa nhưng muốn thay đổi một số chuyện cũng là chuyện vô cùng khó khăn. Được rồi, đi Bắc thành một chút nhìn xem có pháp khí được đỉnh hay không, bất quá thành Nhạc thủy không có đan dược sư, có ai bán pháp khí được đỉnh?”

...

Những ngày sau này, Cổ Thần vẫn như trước khắc khổ tu luyện trên đỉnh Linh Phù Sơn, thân thể thông qua Thiên Cương Thối Thể đại pháp dần dần trở nên cường tráng hơn, dần dần vượt qua cường độ thân thể Hậu Thiên tầng thứ sáu, lực lượng đạt tới bảy thạch lực, cường độ thân thể so với tu sĩ Hậu Thiên tầng thứ bảy không kém bao nhiêu.

- Cổ Thần...

Ngày hôm nay, Cổ Thần vừa rời khỏi nhà, một thiếu niên đã chặn lối đi của hắn.

- Cổ Hằng, có việc gì sao?

Thiếu niên là tôn tử tam trưởng lão, tên là Cổ Hằng, quan hệ với Cổ Thần không tệ, khi còn bé thường chơi đùa với hắn.

Chỉ là, Cổ Thần sống 500 tuổi, sau khi sống lại tự nhiên không tiếp tục chơi mấy trò trẻ con với mấy người Cổ Hằng nữa.

- Chúng ta đi bắt hồ ly.

Cổ Hằng hưng phấn nói.

Cổ Thần nhíu mày, đang muốn cự tuyệt, Cổ Hằng mặc kệ sắc mặt của hắn, vẫn hăng hái bồng bồng như trước nói:

- Người biết không, Cổ Lam phát hiện ra một con hồ ly quái dị bên kia ngọn núi, Cổ Lam nói toàn thân con hồ ly này đều là màu trắng, đuôi dài, đỉnh đầu lại có mũi thịt màu hồng như huyết quan, rất kỳ quái, chúng ta bắt nó nhất định chơi rất vui.

Toàn thân màu tuyết trắng, đuôi dài, đỉnh đầu có hồng quan? Hai mắt Cổ Thần sáng ngời, huyết quan hồ?

Huyết quan của huyết quan hồ là một trong những tài liệu không thể thiếu trong những chủ vị luyện chế tẩy trần đan, huyết quan hồ có khá nhiều loại màu sắc, trong đó thuần màu trắng là hiếm có nhất, luyện chế tẩy trần đan có hiệu quả cao nhất.

Huyết quan hồ tuy không được tính là linh thú gì, nhưng số lượng cực kỳ ít ỏi, huyết quan hồ thuần màu trắng trăm năm hiếm gặp, cứ nhiên chạy tới Linh Phù Sơn này sao?

- Tốt, ta và các người cùng đi!

Cổ Thần gật đầu nói, trong lòng vui vẻ, thực sự là đập mồn gót sắt tìm không thấy, vô tình có được chẳng mất công.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

14. Chương 14: Huyết Quan Hồ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Nếu như chúng ta bắt được con hồ ly màu trắng kỳ quái kia trở về, đảm bảo đám Cổ Tung, Cổ Dương ghen tị muốn chết...

- Uhm...

- Tiểu tử Cổ Lam kia thực hiếu động, ngay cả phía sau Linh Phù Sơn cũng chạy đi rồi, bắt quá cũng may có hắn, nếu không thì ai biết được phía sau Linh Phù Sơn có một con hồ ly đẹp tới như vậy!

- Uhm...

- Người nói sau khi bắt được con hồ ly kỳ quái kia trở về thì làm sao bây giờ? Dùng dây trói lại hay là mang theo bạch hồ tới Nam thành, Bắc thành đi dạo, để đám người Vân gia, Liễu gia phải kinh hãi?

- Uhm...

- Nếu như bọn họ muốn, chúng ta không bán, nhưng có thể cho bọn họ sờ, sờ một cái thu 100 hoang tệ, ha ha, như vậy chúng ta khẳng định có rất nhiều tiền, còn chơi rất vui.

- Uhm...

...

...

Dọc theo đường đi, Cổ Hằng liên tục lú lú bên tai Cổ Thần, bất quá mỗi một việc theo như lời Cổ Hằng đều không khiến Cổ Thần nhắc lên một chút hứng thú, một lão quái vật đã sống qua 500 năm sao có thể có tiếng nói chung với một tiểu hài tử mới mười một tuổi? Cổ Thần không phải là lão ngoan đồng tính cách quái dị.

Bất quá, để có được huyết quan hồ, Cổ Thần chỉ đành cùng với đám tiểu hài tử nghịch ngợm này đi một chuyến, huyết quan hồ thuần màu trắng rất hiếm thấy, kiếp trước Cổ Thần sống hơn 500 năm tuy rằng gặp qua không ít huyết quan hồ, thế nhưng thuần màu trắng lại chưa nhìn thấy qua.

Hai người một người không ngừng riu rít, một người không ngừng âm ừ, sau khi đi qua dãy nhà ở, đi tới một con đường rộng rãi nối thông với ngọn núi xa xa, nơi này đang có ba tiểu hài tử tuổi ước chừng mười một tuổi đang chờ đợi.

Cổ Thần nhận ra được bọn họ, thiếu niên có đôi mắt lấp lánh tinh quang chính là Cổ Lam, năm nay mới mười tuổi, bất quá tu vi đã đạt tới Hậu Thiên tầng thứ tư.

Mà hai gã thiếu niên khác thì lớn hơn hai tuổi, một người gọi là Cổ Trữ, một người gọi là Cổ Húc, đều là đệ tử đời thứ ba thuộc mạch tộc trưởng và tam trưởng lão.

Cổ Hiền, tam trưởng lão bất hòa với đại trưởng lão, nhị trưởng lão, bởi vậy mà Cổ gia chia thành hai mạch, tuy rằng hậu nhân Cổ gia nhất mạch tộc trưởng, tam trưởng lão có một số người không thích Cổ Thần, nhưng đại bộ phận ở chung rất hòa hợp, mấy người trước mắt theo thời kỳ thiếu niên sống chung với Cổ Thần chưa từng phát sinh qua mâu thuẫn xung đột.

- Cổ Thần, nghe nói người đột phá Hậu thiên tầng thứ ba rồi?

Thấy Cổ Thần, Cổ Hằng chạy tới, Cổ Lam lập tức bước lên hưng phấn hỏi.

Cổ Thần gật đầu.

- Chúc mừng... Chúc mừng, 10 tuổi đạt tới Hậu Thiên tầng thứ ba, nói không chừng sang năm tiến vào Hậu thiên tầng thứ bốn rồi, đuổi theo kịp chúng ta luôn.

Cổ Trữ, Cổ Húc cũng đi tới.

Cổ Thần cười cười với bọn họ, không muốn nói chuyện những vấn đề không quan hệ này, nói:

- Bạch hồ ở nơi nào? Chúng ta đi thôi.

- Các người đi theo ta, địa phương kia khá xa, mấy ngày hôm trước ta ngẫu nhiên phát hiện ra bạch hồ đồng thời theo dõi nó chạy tới đó, vốn ta nghĩ một mình một người bắt nó, nhưng nó chạy trốn quá nhanh, một người không bắt được.

Cổ Lam đi thẳng tới phía sau Linh Phù Sơn, đồng thời vừa đi vừa giảng giải quá trình hắn phát hiện ra con bạch hồ kỳ quái:

- Mấy ngày hôm nay ta chạy tới hậu sơn vài lần nhưng vẫn không bắt được nó, lần này chúng ta có năm người cùng nhau khẳng định có thể bắt được, chờ khi nó ra khỏi huyết động, chúng ta liền lấp kín huyết động lại, bốn người mai phục bốn phía, sau đó một người đuổi bắt, cho dù một người không bắt được, tùy tiện nó chạy phía nào đi nữa cũng sẽ không trốn được mai phục.

Cổ Hằng nói:

- Cổ Thần người có thực lực yếu nhất, để cho người canh giữ cửa động, Cổ Lam ngăn cản đường lui của bạch hồ, Cổ Trữ, Cổ Húc trốn hai bên, ta tới bắt con bạch hồ này.

Cổ Hằng có tu vi Hậu Thiên tầng thứ năm, ba người còn lại đều là Hậu Thiên tầng thứ tư, tuy rằng tuổi tác Cổ Hằng không phải lớn nhất, nhưng tu vi cao tự nhiên là nhân vật đi đầu trong hành động bắt hồ lần này.

Mọi người đều gật đầu, Cổ Thần cũng không có ý kiến, tuy rằng hắn đã đạt tới cảnh giới Hậu Thiên tầng thứ năm, vận dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp càng so sánh với thân thể Hậu Thiên tầng thứ bảy, nhưng lúc này không nên bại lộ chính mình.

Đi liền hơn một canh giờ, nhóm thiếu niên rút cuộc chạy tới phía sau Linh Phù Sơn, đã cách Cổ gia tương đối xa.

Phía sau Linh Phù Sơn là dãy núi trùng điệp rộng lớn vô biên vô hạn, tiếp giáp với yêu vực Đông Hoang vô biên, ngoại trừ người tu chân, người bình thường hầu như không bao giờ đặt chân qua.

Mà tu chân giả đặt chân vào Đông Hoang chỉ ít đều từ Tiên Thiên cảnh trở lên, đều dùng pháp khí phi hành, bởi vì phía sau Linh Phù sơn là dãy núi trùng điệp, không có đường để đi.

Sau khi hết đường chính là hang ổ của huyết quan hồ, Cổ Lam dừng lại, nói:

- Chính là đây rồi, huyết động bạch hồ ngay ở phía trước.

Mấy người thả chậm cước bộ, Cổ Lam đánh một thủ thế, để mấy người chờ đợi tại chỗ, hần chậm rãi đi về phía trước, nhìn ra ngoài một hồi, sau đó vẫy vẫy tay với bốn người còn lại, mấy người Cổ Thần thả nhẹ bước chân đi tới bên cạnh Cổ Lam.

Quả nhiên, hướng theo ánh mắt Cổ Lam, mấy người nhìn thấy hơn mười trượng phía trước có một hang động nho nhỏ trên mặt đất, hai bên huyết động mọc rất nhiều cỏ dại tươi tốt, nếu như không phải có Cổ Lam chỉ dẫn, nhìn qua rất dễ không chú ý.

Cổ Hằng nói:

- Hiện tại không biết bạch hồ có đi ra ngoài hay không, Cổ Húc, Cổ Trữ, hai người các ngươi chia nhau hai bên trái phải, ta cùng với Cổ Lam trốn ở chỗ này, Cổ Thần, người đi vòng theo bên phải đi tới phía sau huyết động mai phục, nếu như thấy bạch hồ chạy ra khỏi huyết động, lập tức lấp cửa động lại, ta đi bắt nó, nếu như bạch hồ từ bên ngoài trở về ta lập tức đi bắt, người nhanh chóng chạy tới trước cửa huyết động che chắn cẩn thận, đừng để cho nó chạy vào trong, nó tự nhiên chạy sang hai bên, vậy thì lọt vào bẫy của chúng ta rồi.

- Tốt...

Mấy người đều gật đầu.

Cổ Trữ chạy sang bên trái huyết động hơn mười trượng, Cổ Húc chạy sang bên phải huyết động hơn mười trượng, Cổ Thần từ từ bên trái lướt qua huyết động, cúi người ẩn nấp, Cổ Hằng và Cổ Lam thì đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bốn phía xung quanh huyết động đều bị mấy người vây xung quanh, lặng lẽ chờ đợi hơn nửa canh giờ, đột nhiên trước huyết động chợt lóe một bóng trắng, một con bạch hồ dài chừng ba thước, toàn thân màu huyết trắng, đỉnh đầu có huyết quan chui ra.

Ánh mắt Cổ Thần sáng lên, quả nhiên là huyết quan hồ thuần màu trắng.

Huyết quan hồ sau khi rời khỏi huyết động liền chạy về phía Cổ Lam và Cổ Hằng, thấy huyết quan hồ rời khỏi huyết động mấy trượng, Cổ Thần lập tức vọt ra, chạy tới đứng giữa cửa huyết động, ngăn cản đường lui của huyết quan hồ.

Đồng thời, Cổ Hằng đột nhiên lao ra, nhảy thẳng tới bắt huyết quan hồ.

Trong mắt huyết quan hồ hiện lên một tia kinh hãi, lập tức quay đầu chạy trở lại huyết động, như thấy giữa huyết động đang có người đứng, trong lòng hoảng hốt lại vòng sang phía bên phải, chính là chỗ Cổ Húc ẩn thân.

Mấy người vui vẻ, sau có truy binh, trong lòng huyết quan hồ hết hoảng, Cổ Húc chỉ cần chờ huyết quan hồ chạy tới gần, muốn bắt huyết quan hồ cũng không khó.

Chỉ là, Cổ Húc có chút quá kích động rồi, huyết quan hồ còn cách hần khoảng hai trượng, Cổ Húc đã nhảy dựng lên, chạy tới bắt huyết quan hồ.

Huyết quan hồ thấy phía trước đột nhiên nhảy lên một người, nhất thời nhanh như một bóng trắng chạy sâu vào trong Đông Hoang.

- Kháo...

Trong lòng mấy người nhất thời mắng to Cổ Húc ngu ngốc, tốc độ của huyết quan hồ cực nhanh, cho dù Cổ Hằng có thực lực Hậu Thiên tầng thứ năm cũng không thể đuổi kịp, huyết quan hồ buông tha cho huyết động của nó, nhắm thẳng vào chỗ sâu Đông Hoang núi non trùng điệp.

Huyết quan hồ thuần màu trắng như vậy cho dù Cổ Thần sống hơn 500 năm kiếp trước cũng chưa từng gặp qua, hiện tại nó đơn giản chạy trốn mất, vốn là mấy người cho rằng phối hợp với nhau có thể bắt được con huyết quan hồ này, nhưng Cổ Húc lại quá mức kích động khản trương!

Huyết quan hồ sắp chạy trốn mất, Cổ Thần cũng không tiếp tục ẩn dấu thực lực, thúc đẩy Thiên Cương Thối Thể đại pháp, thân thể trong nháy mắt đạt tới cảnh giới Hậu thiên tầng thứ bảy, hai chân mạnh mẽ đậm xuống, đuổi theo huyết quan hồ, tốc độ cực nhanh, còn hơn huyết quan hồ một phần.

Dù sao đi nữa thì bốn người kia đều là tiểu hài tử, căn bản không có khả năng từ tốc độ của Cổ Thần phán đoán được cảnh giới của hắn, Cổ Thần cũng không sợ bọn họ nhìn ra được tu vi chân thực của chính mình.

Quả như Cổ Thần dự liệu, Cổ Hằng không hề nói Cổ Thần là cấp độ cảnh giới mạnh mẽ gì đó, chỉ nói là hắn tu luyện công pháp chạy trốn rất nhanh, mấy người đều từ chỗ ẩn thân chạy ra, hô to Cổ Thần cố gắng lên, nhất định phải bắt được bạch hồ trở về.

Tốc độ của Cổ Thần cũng chỉ nhanh hơn bạch hồ một chút, trong lúc nhất thời không thể đuổi kịp, rất nhanh liền rời khỏi phạm vi tầm nhìn mấy người Cổ Hằng, đám người Cổ Hằng chạy được một lúc đã bị Cổ Thần bỏ lại rất xa, chỉ đành nhụt chí trở về, trong lòng nghi hoặc: “Công pháp Cổ Thần tu luyện là gì, tốc độ sao lại nhanh như vậy?”

Mấy người Cổ Lam thì sợ huyết quan hồ đi rồi quay lại, liền canh giữ trước huyết động huyết quan hồ, chờ đợi Cổ Thần trở về.

Vậy mà liên tục chờ đợi mấy canh giờ, mắt thấy mặt trời lặn sau núi, đêm tối sắp buông xuống, Cổ Thần vẫn chưa thấy quay trở lại, không có nửa điểm tin tức.

Lúc này mấy người mới nóng ruột lúc thì nhìn bên trái lúc nhìn bên phải, hoàn toàn luống cuống tay chân.

Cổ Hằng nhíu mày nói:

- Trời đã tối rồi, chúng ta nên trở về trước, nói việc này cho Thương Khung thúc thúc, lại nói cho gia gia, để bọn họ nghĩ biện pháp.

Mấy người không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy, đợi khi bốn người bọn họ trở về đại viên thì trời đã hoàn toàn tối đen, khi Cổ Thương Khung biết Cổ Thần chạy vào Đông Hoang cả ngày không về, nhất thời luống cuống.

Đông Hoang, đó chính là địa phương ngay cả tu sĩ Tiên Thiên cảnh cũng rất nguy hiểm, là địa bàn của yêu tộc, một tu sĩ mới có tu vi Hậu Thiên tiến vào trong Đông Hoang, nguy hiểm mức nào có thể nghĩ.

Cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh cũng không ai nguyện ý qua đêm tại Đông Hoang, tu sĩ Hậu Thiên qua đêm tại Đông Hoang càng dữ nhiều lành ít.

Rất nhanh, tin tức Cổ Thần biến mất tại Đông Hoang truyền khắp Cổ gia, tộc trưởng Cổ Hiền vô cùng tức giận, Cổ Thần là huyết mạch duy nhất của hắn, nếu như có chuyện không hay xảy ra, huyết mạch của hắn sẽ đoạn tuyệt tại đây, sao có thể không giận?

Màn đêm buông xuống, tộc trưởng Cổ Hiền tự mình dẫn đội, tổ chức thành nhóm tiến vào Đông Hoang tìm kiếm, đệ tử Hậu Thiên cảnh thì tìm kiếm tại giải đất rìa ngoài Đông Hoang, đệ tử Tiên Thiên cảnh tụ tập hai ba người một nhóm, sử dụng pháp khí bay vào Đông Hoang.

Tròn một đêm tìm kiếm, tìm mấy trăm dặm xung quanh Đông Hoang cũng không thấy nửa bóng hình Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

15. Chương 15: Âm Dương Mê Thiên Đại Trận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Thần đuổi theo huyết quan hồ, vẫn tiếp tục đuổi sâu vào trong Đông Hoang, thân thể huyết quan hồ nhỏ bé xinh xắn, trong rừng xuyên toa qua lại vô cùng linh hoạt. Tốc độ của Cổ Thần tuy rằng nhanh hơn huyết quan hồ một chút, nhưng cần phải né tránh cây cối trong rừng, trong khoảng thời gian ngắn không thể đuổi kịp.

Đông hoang được xưng là yêu vực vô biên, là lãnh địa của yêu tộc, bên trong có rất nhiều yêu thú vô cùng vô hạn, yêu thú lợi hại không hề kém hơn so với đại tu sĩ thần thông, có thể biến ảo hình người, có thể đi sơn đảo hải, có thể lên trời xuống đất.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tiến vào trong Đông Hoang sẽ phải đối mặt với các loại nguy hiểm khác nhau.

Trong gia huấn của Cổ gia, Đông Hoang đối với tu sĩ Hậu Thiên cảnh chính là cấm địa.

Đương nhiên, kiếp trước Cổ Thần đã từng là đại tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh, lý giải đối với Đông Hoang hơn xa so với bất kỳ người nào trong Cổ gia.

Cổ gia chỉ biết Đông Hoang nguy hiểm, đối với Đông Hoang không có bao nhiêu lý giải, cũng không biết nguy hiểm chân chính rốt cuộc ở chỗ nào. Kiếp trước tuy rằng Cổ Thần không cố ý đi thăm dò Đông Hoang có bao nhiêu rộng lớn, nhưng chung quy có vài lần vượt qua Đông Hoang, liên miên hơn mười vạn dặm đều là núi non trùng điệp.

Càng đi về phía đông, yêu thú Đông Hoang càng trở nên lợi hại, tu sĩ Tiên Thiên cảnh cũng chỉ có thể sinh tồn tại phạm vi vạn dặm rìa ngoài Đông Hoang, nếu tiến vào trong phạm vi hơn vạn dặm thì thường xuyên xuất hiện yêu thú cảnh giới tương đương tu sĩ Thần Hải cảnh, tu sĩ Tiên Thiên cảnh gặp gỡ chỉ có một con đường chết.

Bất quá, yêu đan của yêu thú đối với tu sĩ tu luyện có tác dụng rất lớn, càng là tài liệu thượng phẩm luyện chế các loại đan dược hỗ trợ tu luyện, bình thường sẽ có tu sĩ nhân loại tài cao lớn mật tiến vào Đông Hoang săn giết yêu thú, thu hoạch nội đan.

Đồng thời, Đông Hoang địa kiệt sơn linh, nhân loại rất ít khi xuất hiện, có nhiều loại linh thảo kỳ diệu sinh trưởng, vì vậy cũng thường có đại tu sĩ tài cao lớn mật tiến sâu vào Đông Hoang hái thuốc, gặp phải yêu thú, tu sĩ nhân loại cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh ngự pháp khí phi hành, ngày vượt nghìn dặm dễ dàng, chỉ cần thành Thủy Nhạc bé nhỏ thường ngày cũng có rất nhiều tu sĩ Tiên Thiên cảnh hoặc đơn độc hoặc theo nhóm tiến vào trong Đông Hoang đào bảo, nói là đào bảo, đơn giản chính là săn giết yêu thú lấy yêu đan hoặc là tìm kiếm linh dược.

Vì vậy, trong phạm vi nghìn dặm là giao giới giữa Đông Hoang và địa vực nhân loại, yêu thú Tiên Thiên cảnh rất ít khi xuất hiện, chúng cũng sợ bị nhân loại săn giết.

Chỉ cần không phải vận khí kém tới cực điểm, phạm vi nghìn dặm rìa ngoài Đông Hoang sẽ không xuất hiện yêu thú Tiên Thiên cảnh, vì vậy Cổ Thần mới dám đuổi theo huyết quan hồ tiến vào trong Đông Hoang.

Lấy thực lực hiện tại của Cổ Thần, Thiên Cương Thối Thể đại pháp có thể đối mặt với Hậu Thiên tầng thứ bảy, yêu thú Hậu Thiên đối với hắn không uy hiếp quá lớn.

Huyết quan hồ phía trước, Cổ Thần phía sau, một trước một sau bám theo không rời, cả hai đều dùng tốc độ nhanh nhất của mình, huyết quan hồ linh hoạt vô cùng, liên tục ba thời thần Cổ Thần cũng không thể bắt được huyết quan hồ vào trong tay.

Trải qua ba canh giờ liên tục chạy nhanh, Cổ Thần đã vượt xa phạm vi Linh Phù Sơn, cách Cổ gia khoảng chừng ba trăm dặm, mặt trời trên cao đã đỏ rực lấp ló sau rặng cây, từ buổi sáng đã chạy sang buổi chiều.

Theo lâu như vậy, khoảng cách giữa Cổ Thần và huyết quan hồ đã giảm đi không ít, từ hơn mười trượng giảm xuống còn bốn năm trượng.

Cổ Thần nhìn mặt trời đỏ phía Tây, đại khái qua một canh giờ nữa thì mặt trời sẽ biến mất, hai canh giờ sau là đêm tối phủ xuống, thị lực của nhân loại trong bóng đêm bị ảnh hưởng rất lớn, so với ban ngày rõ ràng tính nguy hiểm cao hơn.

Thế nhưng, nhìn huyết quan hồ ngay trước mắt, Cổ Thần thực sự không muốn buông tha, kiếp trước hơn 500 năm cũng chưa từng gặp được một con huyết quan hồ thuần màu trắng, lần này vô cùng may mắn gặp được, lại đuổi theo lâu như vậy, nếu để nói chạy thoát, vậy thì sợ là ca đời này sẽ không dám tiến vào khu vực gần nhân loại.

Nếu muốn tìm được nó quả thực khó hơn lên trời.

“Hơn nữa, tại phạm vi nghìn dặm rìa ngoài Đông Hoang hẳn là dải đất an toàn, hiện tại khoảng cách giữa ta và huyết quan hồ chỉ hơn bốn trượng, tối đa qua nửa thời thần là ta có thể đuổi được nó, đến lúc đó nó sẽ không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta rồi, sau đó ta lập tức chạy về cả đêm, trước giờ tỷ nhất định có thể trở lại Cổ gia,”

Trong lòng Cổ Thần nói thầm, hạ quyết tâm nhất định phải bắt cho được huyết quan hồ, thu được huyết quan trên đỉnh đầu nó.

Huyết quan của huyết quan hồ toàn thân thuần màu trắng là nguyên liệu tốt nhất để luyện chế tẩy trần đan, như vậy sau khi dùng tẩy trần đan thân thể phụ thân càng thêm triệt để thoát thai hoá cốt, Cổ Thần làm sao đơn giản buông tha.

Phù...

Phù...

Huyết quan hồ vẫn như trước dùng hết toàn bộ lực lượng chạy trốn, thời điểm đe dọa tới tính mạng thường thường có thể phát huy tiềm lực lớn nhất.

Cổ Thần tiếp tục đuổi theo phía sau huyết quan hồ, theo thời gian trôi đi, khoảng cách giữa huyết quan hồ và Cổ Thần càng lúc càng gần hơn.

Lại tiếp tục trôi qua nửa canh giờ, khoảng cách giữa huyết quan hồ và Cổ Thần chỉ còn trên dưới ba trượng, hẳn đề cao tinh thần, rất nhanh là có thể bắt được huyết quan hồ vào trong tay rồi.

“Trăm bước... Chín mươi bước... Tám mươi bước...”

Trong lòng Cổ Thần thầm tính toán số bước tiếp theo đuổi kịp huyết quan hồ.

Một người một hồ truy đuổi, khoảng cách càng lúc càng gần, chỉ còn lại trên dưới một trượng, tại thời điểm truy đuổi Cổ Thần luôn luôn bảo trì tư thế nhảy bật lên bất giữ, khi khoảng cách chỉ còn nửa trượng thì hẳn có thể nhảy tới bắt rồi.

Trong phạm vi nửa trượng, Cổ Thần tự tin, tuyệt đối có thể bắt được huyết quan hồ vào tay.

Nhưng đúng lúc này, huyết quan hồ chuyển qua một cây đại thụ lớn chừng hai thân người, đột nhiên biến mất trong phạm vi tầm nhìn của Cổ Thần.

Nếu như nói huyết quan hồ trốn sau đại thụ không nhúc nhích, Cổ Thần tuyệt đối không tin tưởng.

“Kỳ quái? Lẽ nào sau tàng cây có huyết động?”

Cổ Thần thầm kêu không ổn, tốc độ dưới chân không ổn, rất nhanh dọc theo lộ tuyến huyết quan hồ vừa chạy qua, vòng ra sau đại thụ.

- A?

Cổ Thần thất kinh, tình hình vượt qua dự liệu của hắn, huyết quan hồ thực sự đứng sau đại thụ không nhúc nhích.

Cổ Thần xuất hiện, huyết quan hồ cũng không dám bỏ chạy như vừa rồi, ánh mắt nhìn lướt qua phía sau Cổ Thần tràn ngập vẻ kinh khủng nhân tính hóa.

Đối mặt với huyết quan hồ, Cổ Thần lập tức cảm giác được một cỗ khí tức kinh khủng từ phía sau ập tới, xoay người nhìn lại, sắc mặt đại biến.

Hỏa diễm khắp bầu trời xuất hiện trước mắt Cổ Thần, rừng rậm vừa chạy tới đột nhiên biến thành biển lửa ngập trời, hỏa diễm thiêu đốt tới nghìn trượng, một cỗ không khí nóng bỏng đập thẳng vào mặt, khiến Cổ Thần cảm thấy hô hấp cũng khó khăn.

Cổ Thần không tự chủ được lui về phía sau một bước, nhiệt khí đập thẳng vào mặt nhất thời biến mất không còn bóng dáng, thay vào đó là hàn khí thấu xương xâm nhập từ phía sau, dọc theo xương sống lưng lan tràn toàn thân Cổ Thần, trong nháy mắt cảm giác như bị đóng băng.

Cổ Thần quay đầu vừa nhìn, nào còn là rừng rậm, phía trước chính là băng tuyết vô biên vô hạn, trên bầu trời tràn đầy tuyết rơi, hàn khí màu trắng theo gió mà động, đông lạnh tận xương tủy.

Trên mặt đất là vô số băng thương dựng ngược, thấp thì một hai tấc, cao thì tới hơn trượng, tầng tầng lớp lớp giao nhau.

Huyết quan hồ dài chừng ba thước hiện tại co thân thể lại thành một đoàn, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh khủng, bốn phía đều bị băng tuyết thổi mạnh và băng thương chỉ thẳng vào người ngăn lại, trách không được đứng nguyên một chỗ không dám nhúc nhích.

Vừa rồi hỏa diễm ngập trời dọa Cổ Thần giật nảy mình, nhưng vừa thấy băng tuyết vô biên vô hạn xung quanh, sắc mặt Cổ Thần nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Vừa rồi còn trong rừng rậm, đột nhiên xuất hiện băng tuyết vạn dặm, sau có biển lửa ngập trời, hiển nhiên đây chính là một ảo cảnh.

Thân thể Cổ Thần và huyết quan hồ còn đang ở trong rừng rậm, thế nhưng chuyển qua cây đại thụ vừa rồi đã bước vào phạm vi một trận pháp nào đó, vì vậy khắp nơi đều là ảo cảnh.

Sắc mặt Cổ Thần chuyển thành bình tĩnh, không chỉ nhìn ra được đây là ảo cảnh, đồng thời còn biết rõ là loại trận pháp gì.

Kiếp trước Cổ Thần sống hơn 500 năm, lại là một đại tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh đứng đầu, vô luận là trận pháp, luận khí... đều có hiểu biết nhất định, nhất là phương diện đan dược, càng là một đại tông sư.

Trận pháp và luyện khí tuy rằng chỉ là nghiên cứu không chuyên, so ra kém hơn một số trận pháp đại sư, luyện khí đại sư, nhưng dù sao cũng là đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đứng đầu, không gian mà Cổ Thần tiếp xúc tuyệt đối không thể thấp, ít nhất có thể so sánh với tu sĩ trung gian chuyên nghiên cứu, hiển nhiên hơn hẳn tu sĩ bình thường, Cổ Thần miễn cưỡng được coi như cao thủ trận pháp và luyện khí.

Trận này trước có băng tuyết, sau có biển lửa, băng là âm, hỏa là dương, tên là Âm Dương Mê Thiên đại trận.

Trừ phi là tu sĩ Kim Đan kỳ Thần Hải cảnh mới có thể băng vào pháp lực mạnh mẽ trực tiếp phá trận, nếu như không hiểu phương pháp phá trận, cho dù là đại tu sĩ ba cảnh giới đầu tiên trong Thần Hải cảnh cũng bị Âm Dương Mê Thiên đại trận vây khốn mười năm trở lên.

Đại tu sĩ Thần Hải cảnh cũng bị Âm Dương Mê Thiên đại trận gây khó khăn, càng đừng nói tới tu sĩ Tiên Thiên cảnh, một ngày bị vây khốn trong đó, trừ phi là người ngoài xuất thủ cứu giúp, bằng không suốt đời cũng đừng mong từ bên trong trận thoát khốn ra ngoài.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

16. Chương 16: Phá Mê Trận, Cắt Huyết Quan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Thần âm thầm may mắn, may mà Âm Dương Mê Thiên đại trận là mê trận chứ không phải sát trận, nếu là sát trận, bằng vào tu vi Hậu Thiên cảnh của hắn hiện tại, cho dù là xem thấu được trận pháp cũng khó có thể phá trận, chỉ có con đường chết.

Âm Dương Mê Thiên đại trận là một mê trận, Cổ Thần lại tương đối lý giải đối với trận pháp này, muốn đi ra ngoài chỉ là vấn đề thời gian, không phải là chuyện khó.

Trận pháp có thể vây khốn tu sĩ Thần Hải cảnh, người bày binh bố trận nếu không phải là tuyệt thế thiên tài trận đạo, khẳng định cũng là đại tu sĩ đạt tới tu vi Thần Hải cảnh trở lên.

Cổ Thần không lập tức bắt đầu nghiên cứu phá trận, mà ôm quyền lớn tiếng nói:

- Vãn bối vô ý xông vào trong trận của tiền bối, xin tiền bối hạ thủ lưu tình, tha cho vãn bối một con đường sống.

Tại Đông Hoang bày binh bố trận, khẳng định là đại tu sĩ tu vi không kém, Cổ Thần không muốn tùy ý biểu lộ ra chuyện hắn có khả năng phá giải Âm Dương Mê Thiên đại trận.

Phàm là người bày binh bố trận tối kỵ người khác phá trận, trận pháp và người bày binh bố trận tương liên với nhau, Cổ Thần vừa vào trong trận chỉ cần là chủ trận ở gần đây nhất định có thể nhận thấy được, nếu như Cổ Thần chưa lên tiếng nói chuyện với chủ trận trước đã muốn phá giải mê trận của đối phương, người này khẳng định tức giận không nói, còn có thể biết được Cổ Thần có lý giải khắc sâu với trận pháp.

Một tu sĩ Hậu Thiên cảnh bình thường có thể vượt qua được Âm Dương Mê Thiên đại trận, không có lý giải khắc sâu với trận pháp mới là quái lạ.

Nếu như chủ trận biết Cổ Thần có lý giải đối với trận pháp, như vậy chỉ có hai kết quả, thứ nhất giết người phá trận.

Cổ Thần tự hiểu chính mình còn chưa có thực lực chống lại chủ trận, không dám chọc chủ trận tức giận.

Thứ hai, chủ trận thưởng thức Cổ Thần, thu hắn làm đệ tử.

Trong đầu Cổ Thần vô số công pháp, ngoại trừ ân sư kiếp trước, kiếp này không muốn bán bất cứ kẻ nào làm sư phụ.

Vì vậy, vô luận là kết quả thứ nhất hay thứ hai đều không phải là điều Cổ Thần muốn.

Hôm nay đã vào trong trận pháp của người khác, tự mình giả vờ bé ngoan, hắn bất quá chỉ là một thiếu niên mười tuổi, chỉ cần người bày binh bố trận có một chút thiện tâm sẽ thả cho Cổ Thần đi ra ngoài.

- Vãn bối vô ý xông vào trong trận của tiền bối, xin tiền bối hạ thủ lưu tình, tha cho vãn bối một con đường sống.

...

Lúc này phía trước vẫn là băng tuyết, phía sau liệt hỏa, bốn phía mênh mông vô tận, Cổ Thần nói ra giống như bị thứ gì đó ngăn cách, từ trong thiên đại vọng vọng liên miên không dứt.

Cổ Thần hô lên ba lần, nhưng chủ nhân bày binh bố trận không nói một câu, không có chút động tĩnh nào.

- Chẳng lẽ chủ trận không có mặt gần đây?

Trong lòng Cổ Thần thầm nghĩ.

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng hồ ly kêu, Cổ Thần cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy đầu huyết quan hồ thuần màu trắng đang ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thỉnh cầu.

Cổ Thần hỏi:

- Xem ra ngươi đã là sinh mệnh mở được linh trí, ngươi có thể nghe hiểu ta nói cái gì.

Huyết quan hồ gật đầu, trong miệng phát ra tiếng kêu nhỏ, tuy rằng Cổ Thần không nghe hiểu huyết quan hồ nói cái gì, nhưng không khó đoán được ý tứ.

Cổ Thần nói:

- Người muốn ta mang theo người cùng đi?

Huyết quan hồ lại gật đầu.

Cổ Thần nói:

- Ta vừa truy đuổi người, cũng không phải là muốn lấy tính mệnh của người, huyết quan trên đầu người đối với ta có tác dụng quan trọng, chỉ cần người đưa huyết quan cho ta, ta mang người đi, lúc rời khỏi trận người có thể tự do.

Huyết quan hồ suy nghĩ một chút, lại gật đầu.

Cổ Thần bước về phía trước một bước, vừa vặn bung ra bằng thương chống ngược chỉ thẳng vào huyết quan hồ, huyết quan hồ nhẹ nhàng nhảy vào trong lòng Cổ Thần.

Huyết quan hồ làm như vậy hiển nhiên đã giao tính mạng của chính mình cho Cổ Thần, xem ra nó đã mở linh trí, hiểu được tin tưởng con người, hôm nay Cổ Thần đang trong trận pháp, trước khi thoát trận tạm thời không lấy đi huyết quan, hiện tại quan trọng nhất chính là rời khỏi trận này.

Cổ Thần gián đoạn hô lên mười lần cũng không có người nào trả lời hắn, Cổ Thần tin tưởng chủ nhân trận pháp này ra ngoài chưa về, hoặc là chủ trận đã chết, hiện tại là hoang trận.

Nơi này cách thành Nhạc Thủy bất quá hơn ba trăm dặm, ngay cả yêu thú Tiên Thiên cảnh cũng cực kỳ ít khi xuất hiện, tu sĩ đi ngang qua đều là ngũ khí phi hành, ngoại trừ tu sĩ Hậu Thiên cảnh, ai lại hành tẩu trên mặt đất Đông Hoang.

Ai vô duyên vô cớ bố trí Âm Dương Mê Thiên đại trận có thể vây khốn đại tu sĩ Thần Hải cảnh? Nơi này chẳng lẽ có bí mật nào đó hay sao?

Thấy không có người đáp lại, trong lòng Cổ Thần thầm nghĩ.

Không ai trả lời, mặc kệ là chủ trận đã chết cũng được, hoặc là chủ trận ra ngoài chưa trở về nhà cũng được, Cổ Thần nghĩ lúc này hắn nên nắm chặt thời gian sớm rời khỏi trận. Bị vây trong trận pháp, cho dù là ai cũng không thoải mái, ở lại lâu một chút trong lòng càng khó chịu hơn.

Cổ Thần ôm huyết quan hồ, dưới chân lúc đông lúc tây, chột nam chột bắc, có lúc lại đi vòng tròn, bước chân rất chậm rãi.

Nhất khí hóa âm dương, âm dương sinh ngũ hành, ngũ hành tuần hoàn, sinh sôi không ngừng...

Cổ Thần lấy ngũ hành tuần hoàn bước đi trong Âm Dương Mê Thiên đại trận, lấy ngũ hành chế âm dương, thủy chung bị vây thế, bài trừ trận pháp, rời khỏi đại trận chỉ là vấn đề thời gian.

Quản phía trước kia là băng tuyết đầy trời hay là lửa cháy mạnh, Cổ Thần nhắm mắt lại, không bị ảo cảnh ảnh hưởng, thủ hộ tâm thai sáng như gương, không ngừng bước đi theo ngũ hành, thoát nhìn phạm vi không lớn, đồng thời luôn xoay quanh một chỗ, trên thực tế Cổ Thần trong rừng rậm vẫn đi cùng một phương hướng, không hề đi lên rồi lại tụt lại phía sau.

Nếu như trong ảo cảnh chỉ một mực đi thẳng về phía trước, trên thực tế là một mực đi vòng quanh tại chỗ, trong ảo cảnh, nếu một mực đi thẳng về phía trước thì vĩnh viễn không thể nào thoát ra khỏi ảo cảnh.

Khi thì cảm giác liệt hỏa đốt người, khi thì cảm giác băng hàn thấu xương, Cổ Thần biết tất cả đều là cảm giác hư huyền, trên thực tế thân thể của hắn vẫn ở trong rừng rậm Đông Hoang, không có băng cũng không có hỏa, băng và hỏa trong ảo cảnh chỉ là ngăn cản người trong trận.

Nếu muốn rời khỏi Âm Dương Mê Thiên đại trận, nhất định phải đi qua núi băng, đi qua biển lửa, băng không vĩnh viễn bị vây trong trận.

Đồng thời, cho dù có dũng khí vượt qua núi băng, bước qua biển lửa, nếu như không biết phương pháp thì cũng là uống công.

Cổ Thần vẫn bước theo ngũ hành, không biết bao lâu trôi qua, đột nhiên cảm giác cực nóng và cực lạnh đồng thời biến mất, gió mát thổi thẳng vào mặt, huyết quan hồ trong lòng hắn phát ra một tiếng kêu dài, Cổ Thần nghe được đó là thanh âm hoan hô vui sướng.

Mở mắt vừa nhìn, quả nhiên đã rời khỏi Âm Dương Mê Thiên đại trận, chỉ bất quá mặt trời đã lặn xuống ngọn núi phía tây, sắc trời đã trở nên ảm đạm.

Cổ Thần bị nhốt trong Âm Dương Mê Thiên đại trận, từ lúc mặt trời đỏ tới lúc lấp ló sau ngọn núi phía tây, nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, hiện tại sắc trời đã tối, bị vây trong Âm Dương Mê Thiên đại trận dĩ nhiên đã qua một thời thần.

Sắc trời vừa mới tối, không trung cũng không có trăng sao, Cổ Thần không thể phân biệt phương hướng, cũng không biết ra khỏi Âm Dương Mê Thiên Đại trận là vượt qua Âm Dương Mê Thiên đại trận hay là quay về phía ban đầu.

Huyết quan hồ nhìn lại, chỉ thấy nó cũng đang nhìn chính mình, trong ánh mắt tràn đầy vẻ do dự, lúc này tính mạng của huyết quan hồ đã nằm trong tay Cổ Thần, trong lòng nó thấp thỏm không ngừng, căn cứ vào ký ức truyền thừa yêu thú, nhân loại đối với yêu thú từ trước tới nay chỉ có giết.

Huyết quan hồ đối với số phận của nó rất lo lắng.

Nhân thần huyết quan hồ đều lọt vào mắt Cổ Thần, trong lòng âm thầm khen bạch hồ vô cùng linh tính, chỉ là tu vi còn thiếu, chưa thể nói được tiếng người, nhưng linh trí đã gần như tương xứng với nhân loại bình thường, thông qua đôi con mắt tràn ngập tin tức hoàn toàn có thể nhìn ra được.

Cổ Thần nói:

- Người yên tâm, ta nói chỉ lấy huyết quan trên đầu người, lấy huyết quan xong tùy người tự do.

Nhân thần huyết quan hồ sáng ngời, như là đang hỏi lại:

- Có thực như thế hay không?

Cổ Thần cười nói:

- Cổ Thần ta sao lại lừa người, hiện tại ta lấy huyết quan, người đừng khẩn trương.

Huyết quan hồ nhu thuận gật đầu, Cổ Thần lấy thanh chủ thủ tùy thân, hai chân kẹp lấy thân thể huyết quan hồ, mạnh mẽ cầm lấy huyết quan của huyết quan hồ, thanh chủ thủ đưa qua nhanh chóng cắt đi.

Nhìn thanh chủ thủ sáng long lanh, trong mắt huyết quan hồ lộ ra vẻ sợ hãi, Cổ Thần nhìn con mắt của nó, huyết quan hồ tựa hồ đã hiểu hành động của Cổ Thần, nhắm hai mắt lại.

Chủ thủ cắt qua, huyết quan hồ phát ra một tiếng kêu đau đớn, huyết quan đã bị Cổ Thần cắt lấy.

- Được rồi, ta đã lấy đi huyết quan của người, hiện tại người tự do rồi, có thể tùy người rời đi.

Buông huyết quan hồ ra, chủ thủ dứt vào bao, nói với huyết quan hồ.

Huyết quan hồ liếc mắt nhìn Cổ Thần, xoay người chậm rãi định tiến vào sâu trong rừng, mới đi lên hai bước lại quay đầu nhìn Cổ Thần một chút, đi được một trượng huyết quan hồ đột nhiên chạy trở về, đứng bên cạnh Cổ Thần, mở to hai mắt nhìn hắn.

- Người muốn theo ta cùng nhau đợi chừng đông ngày mai mới rời đi?

Cổ Thần hỏi.

Huyết quan hồ gật đầu.

- Người chỉ là một yêu thú, ta là nhân loại, người đi theo ta cùng một chỗ, người không sợ ta giết chết người sao?

Cổ Thần hỏi.

Huyết quan hồ lui một bước, trong ánh mắt lộ một tia sợ hãi, nhưng giống như suy nghĩ một chút, lại bước về phía trước một bước, lắc đầu.

Cổ Thần thấy bạch hồ thông linh như vậy, cũng có chút yêu thích, nói:

- Đã như vậy, người có thể đi theo bên cạnh ta, phía trước có một sơn cốc, chúng ta đến đó nhìn một cái.

Huyết quan hồ nhảy lên bờ vai Cổ thần, Cổ Thần không khỏi mỉm cười:

- Một con bạch hồ thông minh!

Phía trước có một ngọn núi lớn chặn bước đi, cách đó không xa mơ hồ có chút ánh sáng truyền tới, Cổ Thần men theo phía ánh sáng bước đi, đến gần vừa nhìn mới phát hiện ra đây là một sơn động, trong động khá sáng sủa, chỉ vì cửa động hướng về phía khác vì vậy Cổ Thần chỉ nhìn thấy một tia sáng nho nhỏ.

Cửa động khá lớn, bên cạnh có một tảng đá khắc mấy chữ lớn như rồng bay phượng múa: “Động phủ Hạo Thiên”.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

17. Chương 17: Càn Khôn Trạc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mở động phủ tu luyện, đây chính là thần thông chỉ có tu sĩ Thần Hải cảnh mới có, nếu như trong động phủ có tu sĩ Thần Hải cảnh, như vậy nhất định sớm biết Cổ Thần ở bên ngoài động phủ.

Tu sĩ Thần Hải cảnh không cần dùng con mắt quan sát, có thể thông qua thần thức biết được mọi sự vật hoặc biến hóa trong phạm vi nhất định xung quanh chính mình.

Cổ Thần nhìn vào bên trong động phủ một chút, bên trong sáng như ban ngày, trên mặt đất lại có một tầng bụi bặm rất dày, không hề có bước chân nào, thậm chí ngay cả một chút vết tích cũng không.

Theo lý thuyết, đứng trước cửa huyết động tu sĩ như vậy, Cổ Thần nên nhanh chóng rời đi mới đúng, bất quá là một thiếu niên mười tuổi tu vi Hậu Thiên cảnh, cho dù trong động có đại tu sĩ Thần Hải cảnh, thông qua thần thức “nhìn” thấy Cổ Thần cũng sẽ không tính toán đối với một thiếu niên mười tuổi tu vi Hậu Thiên cảnh.

Thế nhưng, Cổ Thần nhìn tình huống trong động phủ, không chỉ không rời đi, ngược lại chậm rãi dò xét tiến vào trong động phủ.

Một đường tiến vào, trên mặt đất để lại một chuỗi vết chân.

Cổ Thần thông qua bụi bặm trên mặt đất tính toán, động phủ này hẳn là tử phủ.

Cái gì gọi là tử phủ? Động phủ không có chủ nhân tức là tử phủ.

Cho dù chủ nhân động phủ đã đạt tới cảnh giới Thần Hải cũng không có khả năng ngự kiếm phi hành trong động phủ của chính mình, nếu như đã đi lại trên mặt đất như vậy nhất định phải lưu lại vết tích dấu chân mới đúng.

Thế nhưng, tầng bụi dưới mặt đất Hạo Thiên Động Phủ này không có nửa điểm vết tích bị ai đó đi lại qua, vì vậy Cổ Thần phán đoán, đây là một tòa tử phủ.

Hơn nữa, Cổ Thần liên tục kêu lên mười lần bên trong Âm Dương Mê Thiên đại trận vẫn không có người trả lời, Cổ Thần càng thêm tin tưởng đây là một tòa tử phủ, chủ nhân động phủ này hoặc là rời khỏi từ lâu, hoặc là đã sớm bỏ mình.

Một tòa động phủ không có chủ nhân, cho dù Cổ Thần không có kinh lịch hơn 500 năm kiếp trước cũng biết được có ý nghĩa gì? Ý nghĩa tất cả mọi thứ trong động phủ này đều thuộc về người tìm ra động phủ đầu tiên.

Tất cả mọi thứ trong động phủ đều là vật vô chủ, chỉ cần là Cổ Thần phát hiện ra đều thuộc về sở hữu của hắn.

Đi vào trong động phủ, sơn động hơi vòng sang phía bên phải, một động thính thật lớn xuất hiện trước mắt Cổ Thần, ba viên dạ minh châu tỏa sáng dính trên đỉnh động, xếp thành hàng chữ phẩm.

Động phủ có thể chiếu sáng như ánh sáng ban ngày chính là do ba viên dạ minh châu trên đỉnh động phát ra, mỗi một viên dạ minh châu đều lớn bằng nắm tay, giá trị liên thành.

Thấy ba viên dạ minh châu, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, chỉ là ba viên dạ minh châu đã không uống chuyển đi này rồi, huyết quan hồ trên đầu vai phát ra một tiếng kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía ba viên dạ minh châu tràn ngập vẻ hưng phấn.

Cổ Thần tiến vào động thính, vừa mới bước vào trong, một cỗ sát khí lạnh thấu xương đột nhiên từ bên trái đánh tới, nhất thời xuyên thấu qua da thịt, thẳng bức nội tâm Cổ Thần, nhất thời Cổ Thần nhể nhại mồ hôi.

Huyết quan hồ phát ra tiếng kêu thét thê lương, hiển nhiên cũng đang bị sát khí ăn mòn.

Cổ Thần mơ hồ cảm giác được xa xa phía bên trái một thân ảnh, cũng chính là đầu nguồn của sát khí cường liệt này, Cổ Thần thầm kêu không tốt, lần trước tại đấu giá hội bị trung niên nhân liếc mắt nhìn qua, Cổ Thần cũng có loại cảm giác giống như thế này, chỉ bất quá sát khí của đạo nhân ảnh kia so với trung niên nhân mạnh mẽ hơn gấp mười, gấp trăm lần.

Chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến Cổ Thần giống như hãm mình trong thiên quân vạn mã, cảm giác bốn phương tám hướng đều có đao thương chém tới, thân ảnh bên trái kia ít nhất cũng có tu vi hơn người trung niên tại phòng đấu giá gấp mười, gấp trăm lần, thậm chí là một đại tu sĩ Thần Hải cảnh.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh đối với Cổ Thần hiện tại đã là đối thủ không thể chống lại, tu sĩ Thần Hải cảnh càng không cần phải nói nữa rồi, tùy tiện dùng đầu ngón tay út là có thể dí bẹp hắn, để hắn chết trăm lần.

Không chào hỏi tiến vào trong động phủ của người khác, đây là tối kỵ đối với tu sĩ, chủ nhân động phủ đối với bất cứ kẻ nào xâm phạm vào động phủ của mình đều sẽ không khách khí.

“Chẳng lẽ chủ nhân động phủ này dĩ nhiên ở trong động phủ mười năm cũng chưa từng ra ngoài một bước? Bằng không sao có thể không xuất hiện một chút vết tích dấu chân đi lại trên mặt đất phủ bụi?”

Cổ Thần trầm nghĩ hoặc trong lòng, chậm rãi quay đầu nhìn sang bóng người phía bên trái.

Phù...

Cổ Thần vỗ ngực, thở dài một hơi.

Bóng người kia nguyên bản không phải là người, nói chính xác là một bộ xương khô.

Bộ xương khô ngồi xếp bằng trên một trường y hoa lệ, trên người khoác một kiện áo choàng màu đen, chỗ trống hai mắt nhìn chằm chằm vào cửa vào động thính, chính là vị trí Cổ Thần đang đứng hiện tại.

“Ánh mắt của một bộ xương khô dĩ nhiên có uy áp tương đương với tu sĩ Thần Hải cảnh trở lên, như vậy chủ nhân bộ xương khô này khi còn sống chỉ ít cũng là đại tu sĩ Thần Hải cảnh Bồi Nguyên kỳ, quả nhiên đây là một tòa tử phủ, Âm Dương Mê Thiên đại trận bên ngoài là một tòa tử trận.”

Cổ Thần thấy bóng ảnh bất quá chỉ là một bộ xương khô mặc khoác áo choàng màu đen, cảm giác sợ hãi trong lòng lập tức biến mất, tiếp tục tiến sâu vào trong động thính, rời khỏi vị trí hai hốc mắt bộ xương khô nhìn vào, quả nhiên cỗ sát khí thê lương kia biến mất không còn.

Ánh mắt Cổ Thần rời khỏi bộ xương, quét sang hai bên, tường đá bên cạnh bộ xương khô được khoét thành hình dạng giá sách, tổng cộng phân làm ba tầng, trên mỗi một tầng đều có vài thứ bày đặc ngay ngắn.

Pháp khí, phù chú, thư tịch, cùng với một ít tài liệu từ cấp thấp tới cao, tất cả đều xếp ngay ngắn trên ba tầng giá thạch.

Cổ Thần vui mừng, di vật đại tu sĩ Thần Hải cảnh lưu lại sao có thể bình thường?

Cổ Thần lập tức bước về phía giá thạch, bất quá chưa vội đắc ý quên mọi thứ, mà cẩn thận từng chút một đi về phía trước, tỉ mỉ quan sát tình huống bốn phía động thính, để tránh khỏi đột nhiên phát sinh thay đổi.

Đi tới bên cạnh giá thạch, cũng không phát sinh chuyện gì khác, xem ra chủ nhân động phủ này bày ra bên ngoài Âm Dương Mê Thiên đại trận đã yên tâm, bên trong không hề bày cấm chế lợi hại nào đó.

Khả năng chủ nhân động phủ cho rằng, có thể vượt qua được Âm Dương Mê Thiên đại trận, nếu là tu sĩ không hiểu trận pháp thì ít nhất cũng có tu vi Kim Đan kỳ Thần Hải cảnh, cho dù bày cấm chế cũng không có tác dụng gì, dù sao đi nữa thì đại nạn của hắn sắp tới, sau khi chết đi lưu lại vật phẩm cho người khác cũng không phải là không thể.

Nếu là tu sĩ không mạnh mẽ phá trận tiến vào động phủ, khẳng định là đại gia trận pháp, hắn bày đặt cấm chế tất nhiên không có tác dụng gì, bản thân chủ nhân tòa động phủ Hạo Thiên này là một vị trận pháp sư, để di vật lưu lại cho trận pháp sư, coi như một cách truyền thừa.

Chủ nhân động phủ trăm triệu lần không nghĩ tới, phá Âm Dương Mê Thiên đại trận tiến vào trong động phủ Hạo Thiên chỉ là một thiếu niên mới mười tuổi, không công để cho Cổ Thần chiếm tiện nghi lớn.

Cổ Thần liếc mắt liền nhìn sang những pháp khí trên giá, có hơn mười kiện, loại hình pháp khí nào cũng có, có lô đỉnh luyện đan được, pháp khí dụng cụ đồ đựng cũng có hai bộ, Cổ Thần đang muốn kiểm đan lô và pháp khí dụng cụ đồ đựng, hiện tại may mắn có hai bộ, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Nhưng pháp khí này đại bộ phận đều là pháp khí hạ phẩm, pháp khí trung phẩm có chừng năm kiện.

Năm kiện pháp khí trung phẩm, truyền thừa chỉ bảo ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy cũng chỉ là pháp khí trung phẩm mà thôi.

Bất quá con mắt Cổ Thần không bị hai bộ đan lô, pháp khí dụng cụ đồ đựng và năm kiện pháp khí trung phẩm hấp dẫn, mà chăm chú nhìn chăm chăm vào một chiếc thủ trạc (vòng tay) đen kịt trong đồng pháp khí, phát ra tiếng kêu kinh hãi:

- Càn Khôn Trạc?

Trong mắt Cổ Thần, Càn Khôn Trạc so với toàn bộ pháp khí xung quanh cộng lại cũng có giá trị hơn nhiều, thậm chí là một phần trăm so với Càn Khôn Trạc cũng không bằng được.

Càn Khôn Trạc khác với những loại pháp khí phòng ngự, pháp khí công kích hay pháp khí phi hành bình thường, Càn Khôn Trạc là loại pháp khí phụ trợ: pháp khí không gian.

Càn Khôn Trạc là pháp khí cũng không hẳn là pháp khí, nó sẽ theo tu vi của người sử dụng không ngừng biến hóa, không gian bên trong càng lớn thì vật phẩm chứa đựng được càng nhiều.

Đồng thời, nếu như người sử dụng đạt tới tu vi Thần Hải cảnh còn có thể tiến hành bồi luyện đối với Càn Khôn Trạc, luyện thành pháp bảo, không chỉ mở rộng không gian lớn hơn, còn có hiệu quả đặc thù, có thể công kích, hoặc phòng ngự các loại.

Hiện tại, Càn Khôn Trạc này cũng giống như các loại pháp khí khác, là vật vô chủ, bất kể người nào lấy được đều có thể sử dụng, nhưng khi đã có chủ nhân, vậy chỉ có chủ nhân của nó mới có thể sử dụng.

Nhưng Càn Khôn Trạc cũng có điểm không giống với các pháp bảo khác, sau khi chủ nhân pháp bảo chết đi, linh tính trong pháp bảo vẫn tồn tại như cũ, người khác muốn sử dụng phải luyện hóa linh tính vốn có trong pháp bảo, mà sau khi Càn Khôn Trạc đổi chủ, linh tính vốn có trong

Càn Khôn Trạc biến mất, thoái hóa trở thành trạng thái pháp khí.

Cổ Thần cầm lấy Càn Khôn Trạc, nếu như chủ nhân của Càn Khôn Trạc này đã chết đi, như vậy hắn vẫn đang trong trạng thái pháp khí.

Rót chân khí vào trong Càn Khôn Trạc, ý thức của Cổ Thần lập tức “nhìn” thấy không gian bên trong Càn Khôn Trạc, là một không gian loại nhỏ rộng dài một trượng, cao bất quá chỉ năm thước.

Không gian khởi điểm của Càn Khôn Trạc là dài rộng cao một thước, hiện tại tu vi của Cổ Thần mới chỉ là Hậu Thiên tầng thứ năm, tuy rằng thân thể vận dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy, nhưng tu vi chân khí trong cơ thể vẫn là tầng thứ năm như cũ.

Không gian Càn Khôn Trạc theo tu vi của người sử dụng càng cao thì càng rộng lớn hơn, Cổ Thần có tu vi Hậu Thiên tầng thứ năm, tự nhiên có không gian lớn hơn Hậu Thiên tầng thứ nhảy năm lần.

Tuy Càn Khôn Trạc là pháp khí, nhưng nó có chỗ khác so với pháp khí thông thường, tu sĩ Hậu Thiên cảnh có thể sử dụng mà các loại trạng thái như công kích, phòng ngự, phi hành cần phải đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh, cơ thể sản sinh ra chân khí Tiên Thiên mới có thể sử dụng.

Đeo Càn Khôn Trạc vào cổ tay phải, Càn Khôn Trạc có công năng tự điều tiết kích cỡ, vừa vặn ôm sát cổ tay chủ nhân.

Nhìn năm kiện pháp khí trung phẩm trên giá, Cổ Thần vươn tay phải, trong lòng mặc niệm “thu”. Năm kiện pháp khí trung phẩm trên giá lập tức biến mất không còn, ý thức Cổ Thần tiến vào trong không gian Càn Khôn Trạc, quả nhiên năm kiện pháp khí trung phẩm đều bị thu vào bên trong.

Thử nghiệm Càn Khôn Trạc thành công, Cổ Thần vui mừng, kiếp trước đạt tới Kim Đan kỳ Thần Hải cảnh mới lấy được một chiếc Càn Khôn Trạc, kiếp này mới Hậu Thiên tầng thứ năm đã có được Càn Khôn Trạc, chênh lệch giữa hai kiếp người thực sự quá lớn, kiếp trước Cổ Thần khổ tu suốt đời, giống như tai tinh hàng thế, đời này hoàn toàn thay đổi ngược lại.

Còn có hơn mười kiện pháp khí hạ phẩm, Cổ Thần chỉ chọn hai kiện pháp khí thực dụng nhất và hai bộ đan lô, pháp khí dụng cụ đồ đựng, đều thu vào trong Càn Khôn Trạc, những loại pháp khí hạ phẩm khác đều chường mắt, hiện tại không gian Càn Khôn Trạc quá nhỏ, thu chúng vào còn ngại chiếm dụng không gian.

Nhìn xong pháp khí, ánh mắt Cổ Thần chuyển sang đồng thư tịch bên cạnh, mỗi một quyển thư tịch đều là một bộ pháp quyết, từ công pháp luyện thể Hậu Thiên tới pháp quyết luyện khí Tiên Thiên cảnh, đủ bảy tám mươi bản, thậm chí có hai bản ghi chép pháp quyết, có thể tu luyện tới cảnh giới Trúc Thai kỳ Thần Hải cảnh.

Cổ Thần quan sát, công pháp Hậu Thiên cảnh, Tiên Thiên cảnh và pháp quyết đều thuộc loại bình thường, Cổ Thần chỉ lựa chọn vài bản công pháp tương đối cao cấp cùng với hai bản pháp quyết hạng trung thu vào trong Càn Khôn Trạc.

Công pháp, pháp quyết thu thập vào trong Càn Khôn Trạc tuy rằng không lọt vào mắt Cổ Thần, nhưng rõ ràng lợi hại hơn công pháp Cổ gia rất nhiều, Cổ Thần sớm có dự định, chờ khi phụ thân hắn trở thành tộc trưởng Cổ gia, có những công pháp, pháp quyết này, có thể dẫn dắt Cổ gia tới thể giới tu tiên càng cao cấp hơn.

Tu luyện những bộ công pháp này, Cổ gia nhất định sẽ xuất hiện người đạt tới cảnh giới Thần Hải, hoàn toàn coi như chư hầu một phương, phát triển trở thành một đại thể gia tu tiên.

Ngoại trừ pháp khí, bí kíp còn có không ít tài liệu luyện khí và tài liệu bày trận, mấy thứ này rất hỗn tạp, tạm thời Cổ Thần cũng không muốn luyện khí gì đó, tài liệu bày trận chỉ nhìn thoáng qua, cũng không để ý tới, ánh mắt chuyển qua tầng cao nhất, bên trên có không ít phù chú.

Những phù chú bình thường như thanh thần phù, chỉ huyết phù, khử trần phù, phi hành phù, khước tà phù, thái âm phù, liệt viêm phù... Mỗi loại có vài chục tấm, ngoại trừ những phù chú bình thường này ra còn có ba tấm bạo diễm liệt viêm phù, một tấm hàng linh phù.

Huyết quan hồ vẫn ngồi trên vai Cổ Thần, thấy Cổ Thần tới trước giá đựng các loại tài liệu thư tịch khác nhau hồi lâu, nó cảm giác vô cùng buồn chán, từ trên vai Cổ Thần nhảy xuống, mang theo ánh mắt hiếu kỳ

Tâm tư của Cổ Thần lúc này đều đặt trên những tấm phù chú trước mặt, huyết quan hồ nhảy xuống, chỉ thuận miệng nói:

- Không nên chạy loạn, trong động có một số địa phương khả năng có cấm chế lợi hại.

Kiếp trước Cổ Thần sống đến 500 tuổi, làm một đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, tại các phương diện đan dược, trận pháp, luyện khí, phù chú coi như có nghiên cứu, lấy đan dược có thành tựu cao nhất, trận pháp và luyện khí trung bình, phù chú thấp nhất.

Ba tấm bạo diễm liệt viêm phù Cổ Thần nhận ra được.

Một tấm hạ phẩm, một tấm trung phẩm, một tấm thượng phẩm, đều là loại phù chú uy lực cực lớn, loại hạ phẩm tương ứng với Tiên Thiên cảnh trung kỳ, trung phẩm tương ứng với Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, thượng phẩm tương ứng với Trúc Thai kỳ Thần Hải cảnh.

Nếu như những phù chú này đều là chủ nhân động phủ luyện chế, như vậy chủ nhân động phủ này đối với phương diện phù chú cũng có thành tựu rất cao, ngay cả phù chú thượng phẩm đối phó với tu sĩ Thần Hải cảnh đều có.

Tấm hàng linh phù tuy rằng chỉ là phù chú loại hạ phẩm, nhưng cũng cùng một cấp bậc với bạo điểm liệt viêm phù, đối với Cổ Thần kiếp trước mà nói hoàn toàn không để vào mắt, nhưng đối với Cổ Thần hiện tại chính là bảo bối rất hữu dụng.

Đừng nói là hàng linh phù, toàn bộ Hạo Thiên Động Phủ đối với đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh kiếp trước như Cổ Thần mà nói hoàn toàn không đáng giá nhắc tới, thế nhưng đối với Cổ Thần hiện tại chính là một bảo tàng cực lớn.

Trong lòng Cổ Thần không khỏi suy tưởng, nếu như có Càn Khôn Trắc kiếp trước cùng trùng sinh tới kiếp này, vậy thì đời này không cần phải đi quản bất cứ cái gì gọi là bảo tàng nữa rồi, Càn Khôn Trắc của hắn chính là bảo tàng lớn nhất.

Bất quá, Cổ Thần đối với việc chính mình có thể một lần nữa trở về khởi điểm mười một tuổi, trong đầu mang theo đủ loại pháp quyết tu chân và kinh nghiệm kiếp trước đã cảm thấy may mắn không tưởng nổi, Càn Khôn Trắc cũng chỉ nhất thời kích động suy tưởng một chút mà thôi, không phải là lòng tham không đáy, tâm không biết đủ.

Ba tấm bạo điểm liệt viêm phù, một tấm hàng linh phù đều bị Cổ Thần thu thập vào trong Càn Khôn Trắc, còn lại thanh thần phù, chỉ huyết phù, khử trần phù, phi hành phù đều bị Cổ Thần thu lại, dù sao đi nữa những phù chú này không chiếm bao nhiêu không gian, hơn mười phù chú xếp chồng lên nhau cũng chỉ tương đương một quyển thư tịch hơi dày một chút mà thôi, so ra kém hơn một kiện pháp khí.

Toàn bộ ba tầng, pháp khí, thư tịch bí kíp, phù chú đều bị Cổ Thần thu vào Càn Khôn Trắc những thứ hắn nghĩ có lợi cho bản thân hiện tại, lúc này Cổ Thần mới bắt đầu chuyển sang bộ xương khô, chuẩn xác mà nói, chính là bộ áo choàng trên người bộ xương khô.

Thân thể chủ nhân động phủ đã hoàn toàn hư thối biến mất, chỉ để lại một bộ xương trắng, mà bộ áo choàng trên người không nhìn ra một điểm hư tổn nào, hiển nhiên cũng là vật phi phạm, có thể là một kiện bảo bối.

Đối với Cổ Thần hiện tại mà nói, tùy tiện pháp khí có phẩm cấp đều là bảo bối không nhỏ, tự nhiên vừa thấy liền động tâm.

Đối với bộ hài cốt của chủ nhân động phủ, Cổ Thần không có nửa điểm sợ hãi, chỗ hai hốc mắt bộ xương khô nhìn chăm chăm sát khí bức người, còn có một cỗ khí thế chủ nhân động phủ trước khi chết còn lưu lại, chỉ cần Cổ Thần không đứng tại vị trí con mắt nhìn vào sẽ không bị sát khí này ảnh hưởng.

Cổ Thần thả từng bước chậm rãi tiến về phía bộ xương khô, khoảng cách đối với bộ xương khô càng gần càng thấy rõ kiện áo choàng kia không phải là vải vóc, mà là do vô số lông chim màu đen kết hợp lại tạo thành áo choàng.

Vật phẩm do da lông hoặc xương cốt yêu thú làm ra thông thường đều là pháp khí có chút tác dụng đặc thù, so với pháp khí bình thường còn thêm thực dụng hơn nhiều.

Xem ra quả nhiên là một kiện bảo bối, khước miệng Cổ Thần nhếch lên vui vẻ, tiếp tục đi về phía trước.

Chi...

Đột nhiên...

Huyết quan hồ phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Cổ Thần thất kinh, quay người nhìn lại, không nhìn thấy bóng dáng huyết quan hồ đâu, thanh âm từ trong động thính phía bên phải truyền tới, Cổ Thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, động thính bên phải còn

có một sơn động nổi thông với chỗ hắc đang đứng.

Cổ Thần lập tức xoay người tiến về phía sơn động phía bên phải độn thính.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

18. Chương 18: Tu Di Kim Cương Đại Trận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thông đạo bên phải động thính không quá dài, cũng không vòng vào, Cổ Thần vừa vào sơn động bên phải liền thấy được huyết quan hồ quay lưng về phía hắc, quỳ rạp trên mặt đất, ngửa đầu nhìn phía trước, tựa hồ bên trong có thứ gì đó vô cùng quan trọng đang hấp dẫn nó.

Ánh mắt của Cổ Thần lập tức bị cảnh tượng phía trước huyết quan hồ hấp dẫn, sắc mặt biến đổi, lộ ra biểu tình cực kỳ kinh hãi.

Linh thảo...

Một vườn linh thảo rất lớn...

Thậm chí Cổ Thần có thể cảm giác được, một cỗ linh khí vô cùng cường đại quanh quẩn phía trước hấp dẫn chính mình.

Tiến lên hai ba bước, Cổ Thần dần dần bước nhanh hơn, đứng phía sau huyết quan hồ, lúc này mới tới gần, rốt cuộc nhìn thấy rõ vườn linh dược phía trước có những thứ gì.

Băng mộng thảo, hoàng huyết thảo, lộ thủy liên, thiên thanh hoa, thất diệp liên, hoàng linh chi, linh tâm thảo, thiên hòa hoa, huyết ô...

Ánh mắt Cổ Thần lần lượt từ trên mỗi một linh thảo đảo qua, trong nháy mắt nhiệt huyết sôi trào, nhiều linh thảo như vậy, từ băng mộng thảo, hoàng huyết thảo cấp thấp nhất, tới linh thảo cao giai như huyết ô, thiên hòa hoa... Cái gì cần đều có.

Đột nhiên...

Hai mắt Cổ Thần một lần nữa mạnh mẽ mở ra, thần sắc trong mắt sáng ngời, nhìn vài cây linh thảo tươi tốt phía trước, hô hấp Cổ Thần lập tức có chút dồn dập.

Tụ tinh chi, bàn niết hoa... Còn có, nguyên thai quả...

Tụ tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả... Ba loại chủ dược luyện chế tẩy trần đan thượng phẩm, trong dược viên phía trước dĩ nhiên đều có đầy đủ.

Đồng thời, Cổ Thần quan sát tỉ lệ từng loại kỳ hoa dị thảo tụ tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả, mỗi loại đều có mấy gốc vượt quá nghìn năm.

Linh thảo kỳ quả nghìn năm tuổi trở nên nha... Vừa vặn đạt tới yêu cầu số năm tuổi để luyện chế tẩy trần đan.

Nhất thời ngoại trừ tụ tinh hoa, bàn niết hoa, nguyên thai quả, những kỳ hoa linh quả khác hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Cổ Thần hiện tại.

Cổ Thần sớm suy nghĩ rất nhiều, làm cách nào thu thập được nguyên liệu luyện chế tẩy trần đan, cho phụ thân Cổ Thương Khung thoát thai hoá cốt, như vậy Cổ Thương Khung có thể trong vòng hai năm đạt tới tu vi vượt qua Cổ Thương Nhạc, hiện tại tụ tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả đều xuất hiện trước mắt, sao không khiến hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào?

Hướng chi, tuổi tác ba loại linh thảo linh quả này trải qua phán đoán của vị tông sư đan dược Cổ Thần, toàn bộ đều hơn nghìn năm tuổi, vừa lúc đạt tới yêu cầu luyện chế tẩy trần đan.

Hầu như đồng thời phán đoán ra số năm tuổi của ba loại linh thảo linh quả, trong lòng Cổ Thần hưng phấn tới cực điểm, ba loại linh thảo linh quả trước mắt tựa hồ đang ngoắc tay về phía hắn, phát ra mê hoặc vô cùng vô tận, Cổ Thần không tự chủ được chạy về phía được viên phía trước.

Chi...

Một tiếng hồ ly kêu rống thê lương đột nhiên phát ra, trong nháy mắt Cổ Thần tỉnh táo lại, cảm giác phía dưới căng thẳng, cúi đầu vừa nhìn, huyết quan hồ đang ra sức cắn ống quần hắn ngăn lại.

Cổ Thần nhất thời kinh hãi, sau lưng toát mồ hôi lạnh, thâm nghĩ nguy hiểm thật!

Hắn một lòng muốn luyện chế tẩy trần đan giúp phụ thân hắn thoát thai hoá cốt, đối với ba loại linh thảo linh quả tụ tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả có khát vọng vô cùng, vì vậy vừa mới nhìn thấy ba loại linh thảo linh quả này lập tức sinh ra tâm ma, làm tê dại tính cảnh giác của Cổ Thần, chỉ có một loại dục vọng thu thập ba loại linh thảo linh quả này, át chế tất cả cảm giác khác.

Hắn đã quên mất một điều, liệu linh xông vào lấy ba loại linh thảo linh quả kia rất có thể khiến bản thân rơi vào vòng nguy hiểm cực lớn, vừa vận huyết quan hồ phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, khẳng định đã ăn thiệt thòi khi thấy vô số linh thảo linh quả kia, vì nghĩa quên mình kéo hắn lại, kết quả lại ăn thiệt thòi lớn.

Kiếp trước Cổ Thần từng có rất nhiều kinh nghiệm thám hiểm bảo khố, chưa từng có một lần nào mất đi cảnh giác giống như hôm nay, làm một lão quái vật sống quá 500 năm, thực sự không nên phát sinh loại tình huống như hôm nay mới đúng.

Từ phương diện này có thể thấy được, Cổ Thương Khung trong lòng Cổ Thần quan trọng tới mức nào, bởi vì, cho dù chính mình xảy ra chuyện Cổ Thần cũng chưa từng xảy ra loại tình huống này.

- Cảm ơn...

Cổ Thần nhìn huyết quan hồ nói, vừa rồi nếu không phải có nó, nói không chừng Cổ Thần trực tiếp nhảy vào, kết quả ra sao không ai biết được.

- Chi... Chi...

Huyết quan hồ phe phẩy đầu, tựa hồ muốn nói không cần cảm ơn.

Cổ Thần gật đầu, tầm nhìn một lần nữa chuyển tới được viên trước mắt, chuẩn bị quan sát, ánh mắt tập trung vào ba loại linh hoa kỳ quả tụ tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả.

Một được viên rộng lớn như vậy, trên cơ bản loại linh dược nào cần đều có đủ, xét về tính trân quý, hiển nhiên vượt qua mấy lần so với toàn bộ pháp khí, phù chú và các loại thư tịch công pháp bí tịch.

Đối với Cổ Thần đang cần rất nhiều linh thảo luyện chế đan dược hỗ trợ tu luyện mà nói, được viên trước mắt chính là một bảo khố cực lớn.

Thế nhưng, bảo khố ngay trước mắt, thoát nhìn tựa hồ thông suốt, một mảnh trong sáng, nhưng trên thực tế ẩn dấu nguy hiểm không thể xác định được, không tìm ra con đường đi thích hợp.

Trước mắt có nhiều linh dược như vậy, Cổ Thần cũng chỉ mơ hồ cảm giác được một cỗ linh khí cường đại, nhưng không cảm thụ được nửa điểm linh khí ba động, hiển nhiên có thứ gì đó phong ấn toàn bộ linh khí trong được viên, khiến linh khí không thể phát tiết ra bên ngoài.

Bằng không, từ lúc Cổ Thần tiến vào động tĩnh, cả một được viên rộng lớn với vô số linh thảo kỳ quả thành thực như vậy nhất định không thoát khỏi cảm giác của hắn.

Định tâm lại, Cổ Thần tự nhiên sẽ không một lần nữa phát sinh tâm ma gây rối, lỗ mãng tiến về phía trước hái dược, quan sát mặt đất một chút, Cổ Thần cầm một tảng đá cỡ lòng bàn tay dưới đất, hướng về phía được viên trước mặt ném tới.

Ầm...

Tầng đá vừa mới bay tới phạm vi được viên, đột nhiên một cỗ quang tráo pháp lực xuất hiện xung quanh phạm vi được viên, tầng đá bị giữ lại trên quang tráo, lại giống như bị bắt trúng một khối sắt thép, dội ngược trở về.

Hai mắt Cổ Thần căng thẳng, kinh ngạc nói:

- Tu Di Kim Cương đại trận?

Tu Di Kim Cương đại trận là một tòa trận pháp Phật gia, công pháp, pháp quyết Phật gia đều lấy cương mãnh làm con đường đi chính, mà Tu Di Kim Cương đại trận chính là một trong những tòa trận pháp phòng ngự cực kỳ cương mãnh.

Cổ Thần tu luyện Đại Lực Kim Cương quyền, đối với công pháp Phật môn có lý giải nhất định, đối với Tu Di Kim Cương đại trận trước mắt tự nhiên phi thường rõ ràng.

Khác với tòa Âm Dương Mê Thiên đại trận bên ngoài, tòa Tu Di Kim Cương đại trận này chính là trận pháp phòng ngự, đồng thời còn lại trận pháp phòng ngự vô cùng lợi hại, thông qua linh khí kinh người bên trong được viên, nhưng bên trong động phủ lại không hề cảm giác được một tia linh khí nào là có thể thấy được, Tu Di Kim Cương đại trận đã hoàn toàn ngăn cách liên hệ giữa được viên và động phủ, quang tráo phòng ngự cường đại bao phủ bên ngoài được viên khiến linh khí không thoát ra được.

Muốn bài trừ Tu Di Kim Cương đại trận chỉ có một biện pháp mạnh mẽ phá trận.

Cho dù là tu sĩ Thần Hải cảnh Kim Đan kỳ, mạnh mẽ phá Tu Di Kim Cương đại trận cũng cần phải công kích toàn lực nửa canh giờ liên tục mới được.

Tu sĩ Bồi Nguyên cảnh cần một canh giờ mới phá trận được, tu vi càng thấp thời gian phá trận càng lâu, Dẫn Cảnh kỳ cần hai canh giờ, Trúc Thai kỳ phá trận cần thời gian bốn canh giờ.

Ngay cả tu sĩ Thần Hải cảnh cũng cần thời gian phá trận lâu như vậy, tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể nghĩ, không dựa vào pháp bảo tương trợ, chỉ dựa vào pháp khí cường công, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên tầng thứ chín, mạnh mẽ phá trận chỉ ít cần phải có bảy tám ngày liên tục công kích.

Tu Di Kim Cương đại trận mang hiệu quả tự chữa trị trận pháp, nếu như trong quá trình công kích dừng lại nghỉ ngơi, Tu Di Kim Cương đại trận sẽ tự động chữa trị, muốn tiếp tục phá trận lại phải bắt đầu từ đầu.

Đấu khí Tiên Thiên của tu sĩ Tiên Thiên cảnh sao có thể liên tục duy trì bảy tám ngày không ngừng công kích? Vì vậy, lý luận mà nói, tu sĩ Tiên Thiên muốn đơn độc mạnh mẽ phá Tu Di Kim Cương đại trận Tu Di Kim Cương đại trận hầu như không có khả năng.

Mà tu sĩ Hậu Thiên cảnh như Cổ Thần càng không cần phải nói, không phải hầu như không có khả năng, mà là hoàn toàn không có hi vọng.

Thế nhưng, biểu tình Cổ Thần không hề có vẻ uể oải, hần nở nụ cười.

Đúng vậy, chỉ nở nụ cười nhạt, cho thấy hần đối với Tu Di Kim Cương đại trận không phải là không có biện pháp phá trận.

- Bên ngoài động phủ có một tòa mê trận, bên trong động phủ có một tòa phòng trận, may mắn không có tòa sát trận nào, lão thiên gia, người thực sự là không làm ta thất vọng...

Cổ Thần khẽ than nhẹ, tiểu ý trên mặt càng lúc càng đậm.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

19. Chương 19: Tuyệt Tử, Tuyệt Sát, Tuyệt Diệt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trận pháp chia làm mê trận, khốn trận, phòng trận, sát trận, hợp trận...

Tên như ý nghĩa, mê trận chính là trận pháp mục đích mê hoặc, cũng gọi là ảo trận, giống như Âm Dương Mê Thiên đại trận, mê trận và khốn trận có tác dụng tương tự, nhưng có chút khác nhau, mê trận sẽ không khởi xướng bất cứ tác dụng công kích nào với người trong trận, chỉ dùng ảo cảnh để mê hoặc, khi bài trừ được ảo giác liền ra được khỏi trận.

Tuy rằng mê trận không hề khởi xướng bất cứ công kích nào đối với người trong trận, nhưng thân ở trong trận không phải trăm phần trăm an toàn, chỉ cần là ảo trận cao cấp một chút có thể khiến người trong trận vị hãm sâu trong ảo cảnh không thể thoát ra được, không phân biệt được ảo giác và hiện thực, có thể khiến tinh thần tan vỡ mà chết.

Khốn trận, chính là trận pháp mục đích vây khốn, tác dụng tương đối giống mê trận, nhưng khốn trận không phải là dùng ảo ảnh để mê hoặc người trong trận mà là dùng các loại thủ đoạn sức mạnh khác nhau vây khốn mục tiêu trong trận, để mục tiêu không thể rời khỏi trận, nếu muốn thoát khỏi khốn trận, nhất định phải phá hủy trận pháp mới được.

Phá khốn trận cần phải phá hủy trận pháp, phá trận ảo trận chỉ cần đi ra khỏi phạm vi trận pháp, đây là chỗ khác nhau lớn nhất giữa mê trận và khốn trận.

Phòng trận chính là trận pháp phòng ngự mục tiêu tấn công, không có thủ đoạn công kích trực tiếp, cũng có năng lực phản chấn công kích nhất định, như Tu Di Kim Cương đại trận khá giống khốn trận, nếu như muốn phá trận nhất định phải phá hủy toàn bộ trận pháp đi mới được, là trận pháp hoàn toàn tương phản với sát trận.

Sát trận chính là trận pháp tấn công mục tiêu, không có thủ đoạn phòng ngự, chỉ có thủ đoạn công kích, là trận pháp hoàn toàn đối lập tới phòng trận.

Hợp trận chính là mê trận, khốn trận, phòng trận, sát trận kết hợp với nhau theo một cách nhất định nào đó, tương đối thông thường là mê trận và khốn trận kết hợp nhau, mê trận và sát trận kết hợp, khốn trận và sát trận kết hợp, phòng trận và sát trận kết hợp... Cùng loại hình trận pháp kết hợp với nhau.

Hợp trận mới là trận pháp lợi hại chân chính, hầu như tất cả đại trận trấn phái của các môn phái tu tiên đều là hợp trận, có khả năng tấn công, phòng ngự, mê hoặc hoặc khốn địch các loại...

Cổ Thần gặp được hai trận pháp vừa rồi, Âm Dương Mê Thiên đại trận là mê trận, Tu Di Kim Cương đại trận là phòng trận, mê trận và phòng trận đều là trận pháp tương đối an toàn, phòng trận tự nhiên không cần phải nói, chỉ cần không đi công kích nó, phòng trận sẽ không chủ động tấn công đối với mục tiêu.

Cổ Thần kiếp trước là một lão quái vật sống hơn 500 năm, tâm trí kiên định, hiển nhiên không thể dễ dàng bị ảo trận ảnh hưởng, đồng thời hẳn tại phương diện trận pháp có nghiên cứu tương đối sâu, mê trận đối với hắn tự nhiên không có lực uy hiếp gì.

Một mê trận, một phòng trận, Cổ Thần tự nhiên không có thương tổn.

Nếu như hai trận pháp kia có một là khốn trận hoặc là sát trận, vậy thì Cổ Thần phiền toái lớn rồi, lấy tu vi Hậu Thiên cảnh, vào khốn trận chỉ có thể bị nhốt vĩnh viễn, cho dù biết trận pháp cũng không có thực lực phá được khốn trận, vào sát trận càng thêm nguy hiểm, mới có tu vi Hậu Thiên cảnh, chỉ cần sát trận hơi chút cao cấp một chút, trong lòng Cổ Thần dù muốn tránh thì thân thể cũng không phản ứng tránh kịp sát chiêu của sát trận.

Trên mặt Cổ Thần lộ ý cười, tự nhiên là tìm được phương pháp phá giải Tu Di Kim Cương đại trận, phá trận chỉ có một biện pháp đó chính là cường công, cường không không nhất định phải dùng lực lượng của bản thân người phá trận, cũng có thể mượn sức lực từ bất cứ sự vật nào khác.

Mượn lực lượng lớn nhất trong tu chân giới không nhất định là pháp bảo, lại càng không phải là pháp khí, mà là trận pháp.

Trận pháp sư cao minh bố trí hợp trận lợi hại, cho dù là tu sĩ có tu vi cao hơn so với trận pháp sư một tầng, trên tay có pháp bảo càng lợi hại hơn so với trận pháp sư, nhưng đối mặt với hợp trận của trận pháp sư thì có thể chịu thiệt thòi lớn.

Vì vậy, muốn phá hủy Tu Di Kim Cương đại trận có một biện pháp, đó chính là lấy trận phá trận, phá vỡ trận tự nhiên phải mượn sát trận có lực công kích mạnh mẽ.

Trong lòng Cổ Thần tuy rằng không biết nhiều trận pháp cho lắm, nhưng cũng không quá ít, sát trận có thể phá Tu Di Kim Cương đại trận cũng có vài loại, thế nhưng lấy tu vi của Cổ Thần, trận pháp dễ dàng bày nhất chỉ có một là tuyệt tử, tuyệt sát, tuyệt diệt tam tuyệt trận.

Bố trí Tam Tuyệt đại trận cần số lượng tài liệu so với các loại sát trận khác tương đối ít hơn nhiều, Cổ Thần có thể dễ dàng tìm được nhất.

Tam Tuyệt đại trận tuyệt tử, tuyệt sát, tuyệt diệt cần tử, sát, diệt ba loại tài liệu bày binh bố trận: Dẫn hồn hoa, huyết hồng, nội đan chính hỏa.

Dẫn hồn hoa còn gọi là bảo bửu ngân hoa, mạn châu sa hoa hoặc tử vong chi mộc.

Huyết hồng là một loại kim châu có độc, đại biểu giết chóc, nếu như con người trúng phải độc của huyết hồng, ngoại trừ giết chóc ra, sẽ quên hết tất cả, biến thành một cơ khí chỉ biết giết chóc, huyết hồng cũng là một loại tài liệu luyện khí rất tốt, pháp bảo, pháp khí nếu như thêm vào một tia huyết hồng thì lực công kích sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Chính hỏa là một loại yêu thú hệ hỏa, đại biểu hủy diệt, truyền thuyết đến từ địa ngục, thích ở những nơi có dung nham núi lửa.

Ba loại tài liệu này chỉ là tương đối dễ kiếm hơn các loại tài liệu bố trí sát trận khác một chút, trên thực tế mỗi một loại đều là vật thể gian hiếm thấy.

Cổ Thần muốn thu được ba loại tài liệu này, trước tiên phải đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh, tu vi Tiên Thiên cảnh cũng chính là yêu cầu tiền đề để bố trí được tuyệt tử, tuyệt sát, tuyệt diệt Tam Tuyệt đại trận.

Nếu như muốn bài trừ Tu Di Kim Cương đại trận, chỉ ít Cổ Thần phải đề cao tu vi tới Tiên Thiên cảnh, trong thời gian ngắn hiển nhiên là không có khả năng rồi.

Tuy rằng hiện tại Cổ Thần chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng năm, nhưng lấy tốc độ tu luyện trong thời gian một tháng vừa qua, tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên cảnh nhất định không cần dùng thời gian một năm, sau khi đạt tới Tiên Thiên cảnh sẽ đi tìm dẫn hồn hoa, huyết hồng, chính hỏa.

Sau khi tìm được ba loại tài liệu này, tại xung quanh được viên bày ra Tam Tuyệt đại trận, lấy Tam Tuyệt đại trận mạnh mẽ phá hủy Tu Di Kim Cương đại trận, đến lúc đó được viên đầy ấp linh dược đều thuộc về Cổ Thần rồi.

Có linh thảo luyện ra tẩy trần đan để phụ thân hẩn thoát tha hoá cốt và các loại đan dược hỗ trợ tu luyện Tiên Thiên cảnh, không chừng trong thời gian một năm Cổ Thương Khung có thể đuổi kịp tu vi Cổ Thương Nhạc rồi, tại đại hội tranh đoạt chức vị tộc trưởng bỗng nhiên tỏa sáng, cướp đoạt vị trí tộc trưởng, bước đầu tiên trong công cuộc thay đổi số mệnh của Cổ Thần thành công.

Mạnh mẽ phá trận, nguyên bản cần có tu vi Thần Hải cảnh, thế nhưng bằng vào Tam Tuyệt đại trận, Cổ Thần có thể phá hủy đi Tu Di Kim Cương đại trận này.

Nguyên bản muốn luyện chế tẩy trần đan cần có tụ tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả trên nghìn năm tuổi, lúc này hi vọng đã hiện ngay trước mắt, Cổ Thần không hưng phấn sao được?

Hiện tại điều Cổ Thần muốn làm nhất chính là tu luyện và tu luyện, đề cao tu vi của chính mình, tranh thủ sớm ngày đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh, lấy được linh dược trong được viên Hạo Thiên Động Phủ, luyện chế linh đan thượng phẩm tẩy trần đan.

Một lần nữa nhìn thật sâu vào được viên đầy ấp các loại linh dược, Cổ Thần nhắm mắt xoay người, không để dục vọng trong lòng lan tràn, trước khi không có thực lực bài trừ Tu Di Kim Cương đại trận, có dục vọng đối với được viên cũng không có biện pháp, không bằng gia tăng thời gian tu luyện, sớm ngày đạt được cảnh giới Tiên Thiên.

Cúi đầu nhìn về phía huyết quan hồ, thấy nó vẫn đứng nguyên một chỗ không động đậy, xem ra huyết quan hồ vừa nhìn thấy được viên tràn đầy linh dược, thiên phú của yêu thú biết được linh dược này đối với nó

rất có tác dụng, vì vậy mạnh mẽ xông vào trong.

Kết quả có thể nghĩ, lực công kích đối với Tu Di Kim Cương đại trận càng mạnh thì lực lượng phản chấn lại càng lớn, huyết qua hồ nhất định là bị quang trảo pháp lực của Tu Di Kim Cương đại trận đánh bật trở về, bị thụ thương không nhỏ.

Cổ Thần ôm huyết quan hồ lên, kiểm tra thân thể của nó một chút, quả nhiên là bởi vì thân thể bị phản chấn kịch liệt, hiện tại tương đối suy yếu.

Vừa rồi huyết quan hồ tại lúc hấn bị tâm ma che mắt trợ giúp một lần, Cổ Thần và nó tại Âm Dương Mê Thiên đại trận coi như là cùng chung hoạn nạn, còn lấy huyết quan của nó, trong lòng không khỏi có chút băn khoăn.

Từ trong lòng móc ra một tọt tụ nguyên linh dịch luôn mang theo bên người, lay động trước mặt huyết quan hồ một chút, nói:

- Uống hết cái này, thương thể của ngươi sẽ khỏi rất nhanh.

Linh được? Hai mắt huyết quan hồ sáng ngời, nhận biết linh được chính là thiên tính của yêu thú, không giống như nhân loại cần phải có giám định sư hoặc kinh nghiệm đặc biệt mới nhận ra được.

Cổ Thần cười nói:

- Ta cắt huyết quan của ngươi, ngươi không ghi hận ta, còn trợ giúp ta thời điểm gặp nguy hiểm, bình tụ nguyên linh này coi như là lễ tạ ơn của ta đối với ngươi vậy.

Mở nắp lọ ra, giúp huyết quan hồ uống hết tụ nguyên linh dịch bên trong, huyết quan hồ uống xong tụ nguyên linh dịch, lập tức nhắm hai mắt không động đậy, hiển nhiên bắt đầu tiêu hóa tụ nguyên linh dịch trong cơ thể.

Qua thời gian không tới một khắc, huyết quan hồ liền nhảy lên, thương thể trên người đã hoàn toàn khỏi hẳn.

- Được rồi, ngươi theo ta trở về động thính, tuy rằng ngươi đã luyện hóa linh dịch, nhưng còn cần một ít thời gian hấp thu hoàn toàn, trở lại động thính chậm rãi hấp thu vào cơ thể.

Cổ Thần nhớ tới chiếc áo hoàng lông chim mặc trên bộ xương khô kia, liền bước quay trở về động thính, nếu như linh được tạm thời không thể thu được, vậy thì thu chiếc áo choàng lông chim vào tay cũng coi như không tồi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

20. Chương 20: Thái Cổ Dị Trùng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trở về động thính, huyết quan hồ nhắm hai mắt ngồi ngay trên mặt đất luyện hóa được lực của tụ nguyên linh dịch, Cổ Thần thì bước về phía bộ xương khô.

Đến gần bộ xương khô khoảng chừng ba trượng, Cổ Thần có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của chiếc áo choàng lông chim, toàn bộ áo choàng lông chim đều lấy nguyên liệu từ một loại yêu cầm cố định, tuy rằng kích cỡ khác thường, nhưng hình dáng giống nhau như đúc.

Lông chim hình dạng dài lớn, hai bên lông khá cứng, giống như những mũi tên nhọn, màu sắc thuần đen, không phải là màu đen kịt không chút ánh sáng, mà là đen bóng lấp lờ, tựa hồ trên mặt lông chim có một tầng du quang.

- Lông của tật vũ tiêm vĩ yến?

Hai mắt Cổ Thần sáng ngời.

Tật vũ tiêm vĩ yển chính là một trong những loại yêu cầm có tốc độ nhanh nhất toàn bộ Cổ Hoang đại lục, Tật vũ tiêm vĩ yển chỉ có cảnh giới Tiên Thiên cảnh, tốc độ phi hành đã so sánh được với tu sĩ nhân loại Thần Hải cảnh không chế pháp bảo phi hành, vì vậy lông Tật vũ tiêm vĩ yển là tài liệu thượng phẩm để luyện chế pháp bảo, pháp khí phi hành.

Thế nhưng, tốc độ của Tật vũ tiêm vĩ yển quá nhanh, tu sĩ nhân loại rất khó bắt được, nếu như Tật vũ tiêm vĩ yển cảnh giới Tiên Thiên đã có tốc độ so sánh được với tốc độ của tu sĩ Thần Hải cảnh, nếu như Tật vũ tiêm vĩ yển tu vi Bồi Nguyên kỳ Thần Hải Cảnh, dù là tu sĩ Kim Đan kỳ cũng rất khó bắt được.

Tật vũ tiêm vĩ yển cảnh giới Tiên Thiên đã khó bắt được như vậy, Tật vũ tiêm vĩ yển cảnh giới Thần Hải tự nhiên không cần phải nói, cho dù là tu sĩ đại năng Mệnh Tuyền cảnh không có pháp bảo phi hành tốt cũng không dám khoa trương nói xuống biển có thể đuổi được Tật vũ tiêm vĩ yển Thần Hải cảnh.

- Lấy lông của Tật vũ tiêm vĩ yển may thành một kiện áo choàng, như vậy cần phải bắt bao nhiêu Tật vũ tiêm vĩ yển cho đủ?

Cổ Thần thâm hít một hơi, không khỏi cảm thấy bội phục đối với vị chủ nhân đã chết của tòa động phủ Hạo Thiên này.

Một con Tật vũ tiêm vĩ yển đã vô cùng khó bắt rồi, Tật vũ tiêm vĩ yển thành niên không dài quá hai thước, muốn có một kiện áo choàng như thế này nhất định phải lột lông chim của ít nhất hai mươi con Tật vũ tiêm vĩ yển mới được.

Cổ Thần suy đoán, chủ nhân của động phủ Hạo Thiên này hẳn là Thần Hải cảnh trở lên, có thể là Bồi Nguyên kỳ, cũng có thể là Kim Đan kỳ, mà Tật vũ tiêm vĩ yển bị bắt được hẳn là Tiên Thiên cảnh, luyện chế pháp bảo cần có lông Tật vũ tiêm vĩ yển Thần Hải cảnh, mà kiện áo choàng trên người bộ xương khô kia hẳn là pháp khí.

Tuy rằng pháp bảo cao cấp hơn pháp khí, nhưng chỉ cần tu vi đạt tới Thần Hải cảnh, trong cơ thể tu luyện ra Thần Hải pháp lực chi nguyên, có pháp lực mới điều khiển được pháp bảo.

Cổ Thần hiện tại mới chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh, khoảng cách tới Thần Hải cảnh xa nghìn vạn dặm, tự nhiên hi vọng kiện áo choàng trên người bộ xương khô kia là pháp khí, như vậy mới thực dụng đối với Cổ Thần.

Tại thời điểm tu vi không mạnh, có một bảo bối tăng tốc độ, lúc gặp phải nguy hiểm cũng có thể chạy thoát, hệ số an toàn sẽ cao hơn một chút, đối với Cổ Thần mà nói, đương nhiên pháp khí càng thêm hữu dụng hơn nhiều.

Một bước... Một bước...

Cổ Thần chậm rãi đi về phía bộ xương khô, phương hướng bộ xương khô nhìn chăm chăm chính là chỗ vừa mới tiến vào động thính, Cổ Thần không đứng phía trước bộ xương khô, cổ sát khí bước người kia tự nhiên không sinh ra ảnh hưởng đối với Cổ Thần.

Chậm rãi, Cổ Thần cẩn thận từng li từng tí đến gần đài cao nơi bộ xương khô ngồi tĩnh tọa, khoảng cách đối với bộ xương khô chỉ còn lại vài thước.

Đồng thời từng bước từng bước lại gần, Cổ Thần lưu tâm mọi tình huống dưới mặt đất, trên đầu, bốn phía, thẳng cho tới khi tiến sát gần bộ xương khô, tuy rằng không sinh ra bất cứ tình huống gì, nhưng Cổ Thần vẫn không giảm nửa phần cảnh giác.

- Không bay ra bất luận cấm chế gì, cũng không có độc được?

Cổ Thần nhú mày.

Nhìn trận pháp bên trong và bên ngoài động phủ, chủ nhân của động phủ hẳn là một trận pháp sư, mà bên trong động phủ chuyên môn mở ra một được viên trông đủ loại linh thảo kỳ quả khác nhau, chủ nhân động phủ cũng có thể là đan dược sư.

Vừa là trận pháp sư, vừa là đan dược sư, bên cạnh thi thể không hề bố trí cấm chế gì, cũng không hạ độ được, như vậy khiến Cổ Thần có chút không giải thích được, theo lý mà nói, tu sĩ trước khi đại nạn tới đều thích bày một ít thủ đoạn bảo vệ thân thể chính mình.

“Chẳng lẽ bên trong kiện áo choàng này còn có vấn đề gì đó hay sao?”

Cổ Thần nghi hoặc nhìn về phía bộ xương khô, chưa vội thu hồi kiện áo choàng vào tay, nhanh chóng lui về phía sau một bước.

Rút ra bạo điểm liệt viêm phù...

Tay trái Cổ Thần lập tức lấy ra hai tấm phù chú từ trong Càn Khôn Trắc...

Đào Mộc Kiếm... Tay phải cũng lấy từ trong Càn Khôn Trắc một kiện pháp khí hạ phẩm Đào Mộc Kiếm.

Liềm khí ngưng thần, hết sức chăm chú nhìn vào chiếc áo choàng, tay phải Cổ Thần đưa ra phía trước, cầm Đào Mộc Kiếm chỉ vào chiếc áo choàng trên người bộ xương khô.

Ngay khi Đào Mộc Kiếm chạm vào kiện áo choàng, đột nhiên...

Vù vù...

Phía dưới áo choàng chợt lóe kim quang, một mảnh kim quang ào ào bắn ra, lao thẳng về phía Cổ Thần.

Tới thật nhanh...

May mà Cổ Thần sớm có chuẩn bị, thân thể lui về phía sau một bước, giương tay lên, ném mạnh một tấm bạo điểm liệt viêm phù về phía kim quang.

Xoẹt...

Liệt viêm phù bạo tạc thành một đoàn hỏa điểm, bao phủ đoàn kim quang vào bên trong, tấm phù chú hóa thành một đoàn thanh quang, bao phủ kim quang.

Lúc này Cổ Thần mới nhìn rõ phiến kim quang này là cái gì, dĩ nhiên là một đoàn yêu trùng quái dị, toàn thân màu vàng, bên ngoài là lớp giáp xác màu vàng, hoàn toàn bao phủ thân thể bên trong, chỉ để lộ ra cái đầu.

Đầu cũng là màu vàng kim, trên đầu có hai cái sừng nhọn, trong miệng còn có hai chiếc răng nanh dài chừng nửa tấc, tựa hồ có thể xé nát mọi thứ cản đường.

Con mắt cũng là màu vàng, trong sâu thẳm tròng mắt lóe lên một chút kim quang, giống như ánh sao trên trời, tràn ngập khí tức cổ xưa.

Sắc mặt Cổ Thần biến đổi, loại quái trùng này tại kiếp trước hắn chưa bao giờ gặp qua, nhưng cũng nghe được từ truyền thuyết kể lại.

Phệ thiên trùng, một loại thái cổ dị trùng có thể thôn phệ mọi thứ, đã biến mất tại Cổ Hoang đại lục hơn nghìn năm, bây giờ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thư tịch.

Đoàn phệ thiên trùng này, mỗi một con chỉ đại khái dài chừng một hai tấc, tổng cộng khoảng chừng mấy trăm con, liệt phù hóa thành hỏa điểm đối với phệ thiên trùng hầu như không sản sinh một chút tác dụng nào.

Liệt viêm phù hóa thành hỏa điểm tuy rằng bao phủ đoàn phệ thiên trùng bên trong, nhưng không có bao nhiêu tác dụng, chỉ thấy mấy trăm con phệ thiên phù từng ngụm từng ngụm thôn phệ hỏa điểm, chỉ trong vài lần hô hấp liệt viêm phù hóa thành hỏa điểm đã bị phệ thiên trùng thôn phệ không còn một mảnh.

Cổ Thần gảy chiếc áo choàng xuống dưới mặt đất, sau đó cầm Đào Mộc Kiếm trong tay mạnh mẽ chém thẳng vào phệ thiên trùng.

Đương đương...

Đào Mộc Kiếm giống như chém vào một đồng kim chúc vang lên thanh âm đương đương, Đào Mộc Kiếm khảm vào đoàn phệ thiên trùng lại bị phệ thiên trùng bao vây giữ lại, Cổ Thần dùng sức vùng lên, khiến đoàn phệ thiên trùng bị chia thành hai đoàn riêng biệt.

Rất nhiều phệ thiên trùng dọc theo thân Đào Mộc Kiếm bay về phía Cổ Thần, một ít phệ thiên trùng thì mở to hai cái răng nanh trong miệng, trực tiếp cắn xé Đào Mộc Kiếm, nhất thời Đào Mộc Kiếm xuất hiện vô số lỗ thủng, ngay cả pháp khí cũng bị phệ thiên trùng dần dần thôn phệ.

Cổ Thần cả kinh, loại thái cổ dị trùng này quả nhiên không tầm thường, trách không được tu sĩ nhân loại dùng cái tên phệ thiên đặt cho chúng, hỏa diễm cũng nuốt, pháp khí cũng nuốt, có thể tưởng tượng, nếu như bị phệ thiên trùng bám vào thân thể sẽ là kết quả như thế nào?

Cổ Thần vội vã ném Đào Mộc Kiếm ra ngoài, tay trái từ trong Càn Khôn Trạc lấy ra hai tấm phù chú, hai tấm thái ất phù mạnh mẽ ném về phía phệ thiên trùng.

Ầm ầm...

Thái ất phù hóa thành hai đạo lôi quang, bổ trúng đoàn phệ thiên trùng kết thành kim quang, phệ thiên trùng nhất tề phát ra tiếng “ti ti”, đồng thời há miệng cắn nuốt, hai tấm thái ất phù hóa thành lôi quang dĩ nhiên bị phệ thiên trùng hấp thu sạch sẽ, ngay cả nửa diễm cũng không lưu lại.

“Biến thái như vậy?”

Cổ Thần thầm kêu không xong, thân thể liên tục lui về phía sau.

Ngay cả thái ất phù cũng không thể tạo thành thương tổn đối với phệ thiên trùng, Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh, không thể phát huy được uy lực pháp khí trong Càn Khôn Trạc, lấy chúng ta cũng không có biện pháp.

Huống hồ, lấy năng lực thôn phệ biến thái của phệ thiên trùng, cho dù hắn có đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh, có thể phát huy được uy lực pháp khí, Cổ Thần cũng không dám đảm bảo tiêu diệt được đám phệ thiên trùng này, nói không chừng, cho dù dùng chân khí Tiên Thiên thôi động pháp khí, lấy năng lực thôn phệ tới biến thái của phệ thiên trùng, sợ là lấy pháp khí ra cũng chỉ có một kết quả là bị cắn nuốt sạch sẽ.

Vù vù...

Phệ thiên trùng thôn phệ thái ất phù biến thành hai đạo lôi quang, đồng thời Đào Mộc Kiếm cũng bị thôn phệ sạch sẽ không còn một mảnh, tiếp tục hóa thành một đoàn kim quang, bay về phía Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

21. Chương 21: Tật Vũ Phi Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Thần liên tục lui về phía sau, lại lấy một tấm liệt hỏa phù từ trong Càn Khôn Trạc, ném mạnh thái ất phù về phía phệ thiên trùng đang bay tới, tay phải tiếp tục lấy ra một kiện pháp khí hình tròn từ trong Càn Khôn Trạc, ném về phía phệ thiên trùng.

Tuy rằng liệt hỏa phù, thái ất phù, pháp khí hình tròn không thể tạo thành thương tổn đối với phệ thiên trùng, thế nhưng chung quy có thể ngăn cản được phệ thiên trùng, kéo dài một chút thời gian giúp hắn chạy trốn.

Cổ Thần âm thầm kêu khổ, sớm biết trên người bộ xương khô kia có ẩn nấp nhiều phệ thiên trùng như vậy, nói thế nào đi nữa thì Cổ Thần cũng quyết không động tới kiện áo choàng kia.

Hiện tại đã quá muộn rồi, ngay cả kiếp trước hắn là đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, có kinh lịch nhân sinh hơn 500 năm, hưng gặp phải loại thái cổ dị trùng như thế này cũng không có biện pháp.

Phệ thiên trùng tại hơn một nghìn năm trước đã biến mất khỏi Cổ Hoang đại lục, chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết, thư tịch, nghe nói ở thời đại thái cổ cũng từng lấy hung danh, thế gian chỉ còn lại truyền thuyết về sự kinh khủng của phệ thiên trùng mà không hề có phương pháp nào để đối phó với nó.

Cho dù Cổ Thần chính là đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh sống hơn 500 năm trùng sinh, đối mặt với phệ thiên trùng, đừng nói là giết chết chúng, cho dù chạy khỏi truy kích của phệ thiên trùng cũng vô cùng khó khăn.

Mấy trăm con phệ thiên trùng nhất tề cắn nuốt, liệt viêm phù, thái âm phù biến thành hỏa diễm và lôi quang nhanh chóng bị chúng thôn phệ không còn chút nào, kiện pháp khí hình tròn cũng bị phệ thiên trùng vây quanh, chỉ thấy phệ thiên trùng bám chặt lấy pháp khí hình tròn, tạo lên một vòng tròn lớn hơn chừng một tấc.

Thế nhưng, thể tích vòng tròn do phệ thiên trùng hình thành không ngừng giảm nhỏ, nói rõ pháp khí bên trong cũng giống như Đào Mộc Kiếm, cũng đang bị thôn phệ, rất nhanh sau đó sẽ biến mất không còn bóng dáng.

...

Cổ Thần cấp tốc lui lại phía sau, không ngừng tung ra những tấm phù chú bình thường nhất cố gắng kéo dài chút thời gian, đồng thời âm thầm lưu ý, bảo trì cảnh giác cao độ, ý thức tập trung vào hàng linh phù và bạo diễm liệt viêm phù, van nhất không thể chống đỡ được, chỉ đành dùng hai loại phù chú có uy lực lớn nhất này.

Rất nhanh, Cổ Thần từ bên cạnh bộ xương khô chủ nhân động phủ thoái lui tới chính giữa động thính, huyết quan hồ còn đang nhắm mắt nằm úp sấp trên mặt đất, hấp thu linh khí từ trong tụ nguyên linh dịch.

Đột nhiên...

Hai mắt huyết quan hồ vừa mở, nhìn về phía phệ thiên trùng không ngừng đuổi theo Cổ Thần, hai chân bật mạnh liền từ trên mặt đất nhảy bật lên, đứng trên bờ vai Cổ Thần.

Phệ thiên trùng càng đuổi càng gần, dần dần phù chú bình thường Cổ Thần phát ra đã khó có thể ngăn cản được thể truy đuổi cấp bách của đoàn phệ thiên trùng, trong lòng quyết định, tay trái hơi lộn, trực tiếp nắm giữ hành linh phù và bạo diễm liệt viêm phù vào tay.

Cứ kéo dài như vậy, đừng nói là bị thương phệ thiên trùng, cho dù là từ trong thể tiến công của chúng chạy trốn ra ngoài cũng vô cùng khó khăn, Cổ Thần chuẩn bị dùng hành linh phù, sau đó dùng bạo diễm liệt viêm phù liều mạng với phệ thiên trùng.

- Chi...

Đúng lúc này, huyết quan hồ ngẩng đầu lên, kéo dài cái cổ, hướng về phía phệ thiên trùng đang lao tới phát ra tiếng thét chói tai.

Nhất thời đoàn kim quang run run, nghe được tiếng kêu của phệ thiên trùng, tốc độ của đám phệ thiên trùng hơi chậm lại, liên tiếp xuất hiện hiện tượng lung lay sắp đổ, tựa hồ bị cái gì đó đã thương, sắp rơi xuống mặt đất.

- Chi...

Huyết quan hồ một lần nữa phát ra tiếng thét chói tai đối với đám phệ thiên trùng phía trước, đồng thời trong miệng còn phun ra màn sương trắng nhàn nhạt, thổi mạnh về phía phệ thiên trùng, bao phủ chúng bên trong.

Tất cả phệ thiên trùng giống như gặp phải đại địch, cả đám bạo loạn, đều xoay người bỏ chạy, nhất thời hóa thành một đoàn kim quang bay trở về bên người bộ xương khô chủ nhân động phủ, toàn bộ bám chặt lên xương sống lưng bộ xương khô.

Có mấy con phệ thiên trùng chạy trốn chậm một chút, bị sương mù màu hồng do huyết quan hồ phun ra dính vào người, thân thể lập tức run rẩy rồi rơi xuống mặt đất, phệ thiên trùng rơi xuống mặt đất xuất hiện một tia hồng quan trong đôi con mắt màu vàng, mấy con phệ thiên trùng khác rất nhanh vọt tới cùng nhau,

dùng chiếc sừng trên đầu, cùng răng nanh trong miệng điên cuồng cắn xé vào thân thể phệ thiên trùng rơi dưới mặt đất.

Rất nhanh, mấy con phệ thiên trùng rơi dưới mặt đất bị những chiếc răng nanh sắc bén của đồng loại cắn xé nát bấy, thi thể chỉ thành vô số khối nhỏ, bị chết một cách triệt để nhất.

Huyết quan hồ lại phát ra một tiếng chói tai, sương mù màu hồng vừa mới phun ra dĩ nhiên khiến phệ thiên trùng không gì không thôn phệ được chạy trốn chết, mấy con phệ thiên trùng chạy chậm một chút bị sương mù màu hồng dính lên người dĩ nhiên phát cuồng cắn xé nhau mà chết?

Sương mù màu hồng huyết quan hồ phun ra là gì? Dĩ nhiên lợi hại như vậy?

Cổ Thần nhìn tất cả phát sinh, đôi vai run lên, huyết quan hồ bị run lên rơi xuống đất, Cổ Thần bật người lui lại phía sau mấy bước, kéo dài một chút khoảng cách với huyết quan hồ, kinh ngạc nhìn đầu huyết quan hồ thuần một màu trắng.

Kiếp trước Cổ Thần cũng đã từng gặp qua một ít huyết quan hồ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhìn thấy qua huyết quan hồ phun ra sương mù màu hồng gì đó, bắt đầu cẩn thận quan sát đầu huyết quan hồ trước mắt, nghĩ thầm nếu như huyết quan hồ phun một ngụm sương mù màu trắng lên người hắn thì sẽ có hậu quả như thế nào?

Chẳng lẽ? Huyết quan hồ thuần màu trắng so với huyết quan hồ bình thường khác có chỗ khác nhau? Có điều gì đó đặc biệt? Ví dụ như sương mù màu hồng này? Trong lòng Cổ Thần suy đoán.

- Chi... Chi chi...

Huyết quan hồ lập tức hạ chân sau, kêu lên ba tiếng với Cổ Thần, một chân trước giống như cánh tay con người điểm điểm về phía Cổ Thần, nhìn thần tình của nó tựa hồ có điểm cảm tức: vì sao Cổ Thần lại đột nhiên đẩy nó từ trên bờ vai xuống dưới đất?

Nhìn biểu tình của huyết quan hồ, trong lòng Cổ Thần cười cười, vừa rồi huyết quan hồ đã trợ giúp chính mình bức lui phệ thiên trùng, nhưng vừa thấy huyết quan hồ có khả năng sinh ra uy hiếp tới chính mình liền không nói một lời đẩy nó từ trên vai xuống.

Nhìn biểu tình vô tội của huyết quan hồ, hiển nhiên không có ý định công kích Cổ Thần, thực sự là Cổ Thần đã lấy cái bụng nhân loại để đo tâm tình tinh khiết của nó rồi.

Bất quá, để nó ngồi trên bờ vai chính mình như vậy sau? Hiển nhiên không được, vạn nhất lúc nào đó nó phun một ngụm sương mù màu hồng vào chính mình, bản thân làm sao tránh được? Trong lòng Cổ Thần suy nghĩ, cho dù biểu tình của huyết quan hồ vô tội như thế nào cũng không thể tiếp tục để nó ngồi trên vai chính mình.

Ai... Xem ra nhân loại quả nhiên là chủng tộc có lòng nghi ngờ nặng nhất a! Bản thân cũng không ngoại lệ, trong lòng Cổ Thần thở dài.

Cổ Thần nhìn sang phía bộ xương khô, chiếc áo choàng lông chim vừa bị gãy ra khỏi người bộ xương khô đang lẳng lặng nằm dưới mặt đất, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, phệ thiên trùng đều bám trên người bộ xương khô, trên kiện áo choàng này hẳn là không có phệ thiên trùng.

Bước tới gần chiếc áo choàng, Cổ Thần tỉ mỉ kiểm tra một lần, xác định không có phệ thiên trùng mới đưa tay nhặt chiếc áo choàng lên.

Áo choàng vừa vào tay, một cỗ cảm giác mềm nhũn lập tức truyền tới.

“Đây rốt cuộc là pháp khí phi hành hay là pháp khí phụ trợ?”

Cổ Thần nhẹ nhàng vuốt chiếc áo choàng.

Pháp khí phi hành cần phải tới Tiên Thiên cảnh mới có thể sử dụng, mà pháp khí phụ trợ lại không yêu cầu cảnh giới người sử dụng, bất kỳ ai cũng có thể sử dụng, giống như Càn Khôn Trắc.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

22. Chương 22: Hậu Thiên Tầng Thứ Sáu (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cầm áo choàng trong tay, Cổ Thần cảm giác, tựa hồ có một loại lực lượng cực lớn từ trong áo choàng truyền ra, tiến vào trong cơ thể hắn.

Trong lòng Cổ Thần khẽ động, lập tức khoác chiếc áo choàng lên lưng, nhất thời, một cỗ lực lượng cường đại từ áo choàng tuôn ra, Cổ Thần có cảm giác như thân thể chính mình biến thành chim yến, tựa hồ không một chút trọng lượng, lúc nào cũng có thể bay bổng lên trời.

Đi về phía trước một bước, thân thể lay động một cái, dĩ nhiên đã xuất hiện tại vị trí cách đó hơn mười trượng, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, chiếc áo choàng này rõ ràng là một kiện pháp khí phụ trợ.

Pháp khí công kích, phòng ngự hay phi hành cần phải có chân khí Tiên Thiên điều khiển mới có thể phát huy được uy lực chân chính của nó, mà pháp khí phụ trợ không giống, bản thân nó có lực lượng cường đại, nhưng lực lượng này gia trì lên thân thể người sử dụng, pháp khí phụ trợ có công dụng gì thì người sử dụng pháp khí sẽ thu được loại công dụng đó.

Ví dụ như Càn Khôn Trạc có công dụng không gian trữ vật, khi Cổ Thần lấy được, không cần tới cảnh giới Tiên Thiên cũng có thể sử dụng được công năng không gian trữ vật của Càn Khôn Trạc, chiếc áo choàng trong tay có công năng đề cao tốc độ, Cổ Thần không cần phải đến Tiên Thiên cảnh cũng đã có thể sử dụng công năng tăng tốc của áo choàng.

Chỉ là, theo tu vi của người sử dụng càng cao thì càng sử dụng được triệt để công năng của pháp khí phụ trợ, ví dụ như tu vi của Cổ Thần càng cao có thể sử dụng được không gian trữ vật trong Càn Khôn Trạc càng lớn, sử dụng chiếc áo choàng trong tay thì tốc độ sẽ càng thêm nhanh chóng.

Cổ Thần lại bước thêm vài bước, mỗi một lần bước được một bước, trong sát na liền xuất hiện tại địa phương cách vị trí ban đầu hơn mười trượng, tốc độ so với tốc độ chạy toàn lực còn nhanh hơn rất nhiều, nếu như dùng chiếc áo choàng này toàn lực chạy trốn, tốc độ có thể đề cao hơn bình thường gấp ba bốn lần.

Nếu như sớm có chiếc áo choàng này, vậy thì muốn bắt huyết quan hồ đâu cần phiền phức như vậy?

- Nếu là pháp khí do lòng của tật vũ tiêm vĩ yến luyện thành, như vậy gọi nó là Tật Vũ Phi Phong đi! Mặc lên chiếc áo choàng này thì tốc độ trở nên nhanh chóng không gì sánh kịp, gọi là Tật Vũ Phi Phong rất thích hợp.

Cổ Thần vuốt vuốt áo choàng, hài lòng nói.

...

Cổ Thần có được Tật Vũ Phi Phong tự nhiên vui vẻ không kìm nén được, trong động tĩnh liên tục chạy hơn mười bước mới có chút hứng thú chưa hết dừng thân thể lại.

- Có Tật Vũ Phi Phong, tốc độ khi toàn lực chạy trốn của ta không hề kém hơn so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh dùng pháp khí phi hành, hắc hắc...

Cởi Tật Vũ Phi Phong ra, Cổ Thần hắc hắc cười, vui mừng sờ soạng mấy lần lên Tật Vũ Phi Phong, một lúc lâu sau mới thu Tật Vũ Phi Phong vào trong Càn Khôn Trạc.

- Chi chi, chi, chi chi chi...

Thanh âm của huyết quan hồ quanh quần bên cạnh.

Cổ Thần cúi đầu nhìn nó, huyết quan hồ đang cũng ngửa đầu nhìn hắn, cái chân trước không ngừng chỉ chỉ kêu loạn, rồi lại quay sang chỉ chỉ chính mình và Cổ Thần.

Nhìn một lúc lâu Cổ Thần vô luận thế nào cũng không hiểu rốt cuộc là huyết quan hồ đang muốn biểu đạt ý tứ gì.

- Chi, chi chi chi, chi chi chi...

Thấy Cổ Thần lộ ra biểu tình mờ mịt, huyết quan hồ càng ra sức kêu.

Cổ Thần thấy nó một mặt kêu loạn, một mặt chỉ sang phía bên phải động thính, Cổ Thần nhìn sang phía bên phải, nói đó chính là thông đạo nối liền tới được viên vừa rồi.

- Người ý muốn nói linh dược?

Cổ Thần hỏi.

- Chi... Chi chi chi chi...

Huyết quan hồ vui vẻ kêu lên hai tiếng, gật đầu.

Thế nhưng, chỉ hai ba cái chớp mắt, huyết quan hồ lại ngẩng đầu kêu loạn.

- Chi, chi chi, chi chi chi...

Người với hồ ly nói chuyện với nhau quả thực vô cùng phiền phức, Cổ Thần suy nghĩ hồi lâu, lại hỏi:

- Người nói là linh dược ta cho ăn vừa rồi?

- Chi... Chi chi chi chi...

Huyết quan hồ nhất thời vui vẻ nhảy lên, liên tục gật đầu.

Cổ Thần thấy bộ dáng cao hứng bừng bừng của nó, hỏi:

- Người không phải là muốn ăn nữa chứ?

- Chi chi chi chi...

Huyết quan hồ liều mạng gật đầu.

Cổ Thần nghĩ thầm:

“Xem ra đầu huyết quan hồ này không phải là linh hồ, mà còn là một con hồ ly thích ăn uống a, mới nuốt vào một lọ tụ nguyên linh dịch trung phẩm, hiện tại cư nhiên muốn ăn nữa? Ngay cả ta cũng phải thông qua ba ngày liên tục rèn luyện mới chậm rãi hấp thu được hết toàn bộ linh khí trong một lọ tụ nguyên linh dịch, nó ăn cũng quá nhanh đi! Hơn nữa, đây là linh dược, có thể tùy tiện ăn được sao?”

Đang muốn cự tuyệt huyết quan hồ, Cổ Thần đột nhiên nghĩ đến hình ảnh huyết quan hồ phun ra một ngụm sương mù màu hồng đuổi chạy phệ thiên trùng vừa rồi.

“Bên trong động phủ này có phệ thiên trùng, ta hoàn toàn không đối phó được với chúng, sau này khi thu thập được tài liệu bố trí Tam Tuyệt đại trận ta còn phải trở lại đây một lần nữa, đến lúc đó nếu như phệ thiên trùng đột nhiên tấn công, ta thì hiển nhiên không đối phó được, mà đầu linh hồ này thích ăn linh dược, tại sao ta không nuôi dưỡng nó, để nó bên cạnh ta, sau này trở lại động phủ Hạo Thiên coi như có thêm một phần đảm bảo? Dù sao đi nữa chỉ cần ta có hoang tặc, muốn có bao nhiêu tụ nguyên linh dịch thì luyện chế bấy nhiêu.”

Quyết định chủ ý, Cổ Thần cười cười, nói:

- Người đi theo bên cạnh ta, mỗi ngày ta cho người ăn một lọ linh dược như vừa rồi, thế nào?”

- Chi chi chi chi...

Huyết quan hồ hưng phấn kêu loạn, thần tình tràn đầy vui mừng.

Cổ Thần nói:

- Người đã đi theo ta, vậy người phải nghe lời ta nói.

Huyết quan hồ gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Cổ Thần nói:

- Ta đặt cho người một cái tên, gọi là Tiểu Bạch đi, sau này ta sẽ gọi người là Tiểu Bạch.

- Chi chi chi chi...

Huyết quan hồ hưng phấn gật đầu, hiển nhiên đối với cái tên này rất hứng thú.

Nhìn thần tình khát vọng trong ánh mắt Tiểu Bạch, Cổ Thần tự nhiên biết nó nghĩ muốn cái gì, nói:

- Vừa rồi ta đã cho ngươi ăn một lọ linh dược, một ngày một đêm chỉ có thể cho ngươi một lọ, ngày hôm nay đã ăn rồi, phải đợi ngày mai mới được ăn lọ thứ hai.

Yêu thú luyện hóa linh dược so với nhân loại nhanh hơn nhiều, một ngày một đêm cũng đủ để luyện hóa một lọ tụ nguyên linh dịch trung phẩm, vì vậy Cổ Thần cho Tiểu Bạch một lọ trong một ngày một đêm, nhìn thần tình của Tiểu Bạch, khẳng định là ước gì một ngày được ăn mười lọ. Bất quá Cổ Thần tự nhiên không để nó lãng phí như vậy, tuy rằng trong người Cổ Thần hiện tại có không ít linh dịch, nhưng ăn quá nhanh thì cũng không thể chống đỡ được.

- Chi chi...

Tiểu Bạch lắc đầu, tựa hồ rất không cam tâm tình nguyện.

Cổ Thần nói:

- Loại linh dược này không chỉ có mùi vị ngon lành, đối với tu luyện cũng có tác dụng rất lớn, một ngày một đêm ngươi ăn một lọ để triệt để luyện hóa hết linh khí bên trong mới được ăn lọ thứ hai, như vậy đối với ngươi mới có lợi.

- Chi...

Tiểu Bạch gật đầu, thân thể bật nhẹ, nhảy lên bờ vai Cổ Thần.

Cổ Thần liếc mắt nhìn nó, lần này không rung vai đẩy nó xuống.

Lại nhìn thoáng qua bộ xương khô, đám phê thiên trùng đều bám hết vào cột sống bộ xương khô, tựa hồ như đang ngủ say. Cổ Thần đứng dậy nhìn thoáng qua ngoài động phủ, trong rừng rậm rất vắng vẻ, bầu trời đầy sao, chính là giữ đêm khuya, cách hừng đông còn rất sớm.

Nếu đã ở nơi đây, Cổ Thần tự nhiên không ngủ, trở lại động thính, nắm chắc thời gian tu luyện.

Bên ngoài động đen kịt, Cổ Thần nghĩ tu luyện bên trong huyết động càng an toàn hơn một chút, tuy rằng trong động thính có phê thiên trùng, nhưng có Tiểu Bạch ở đây, phê thiên trùng chạy còn không kịp, sao dám tới quấy rối hắn?

23. Chương 22: Hậu Thiên Tầng Thứ Sáu (hạ).

Một lần vận hành chân khí trong cơ thể, trải qua nửa tháng tu luyện, Cổ Thần rõ ràng cảm giác được, tu vi chân khí đã đạt tới Hậu Thiên tầng thứ năm đỉnh, đã cảm giác được bình cảnh đột phá tầng thứ năm, chỉ chờ phá tan tầng bình cảnh này, tu vi liền có thể đạt tới Hậu Thiên tầng thứ sáu.

Cổ Thần ngồi trên mặt đất, khống chế chân khí trong cơ thể, tiến hành trùng kích bình cảnh đột phá tầng thứ năm.

Lúc đầu, bình cảnh tầng năm giống như một ngọn núi lớn, Cổ Thần mạnh mẽ thúc đẩy chân khí trùng kích không hề sút mẻ, tựa hồ không có khả năng phá tan được ngọn núi khổng lồ này.

Thế nhưng, Cổ Thần không chút nổi giận, vận hành chân khí tầng thứ năm hết lần này tới lần khác liên tục trùng kích, một lần không được thì mười lần, mười lần không được thì trăm lần.

Dưới tình huống chân khí trùng kích không ngừng nghỉ, không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc bình cảnh tầng thứ năm đã có chút dao động nho nhỏ.

Cổ Thần hoàn toàn quên đi thời gian trôi qua, vận hành chân khí hết một lần lại một lần trùng kích, bình cảnh tầng thứ năm từ lúc bắt đầu có dao động, sau đó chậm rãi rung động, càng lúc càng mãnh liệt.

Cuối cùng...

Một đạo chân khí giống như một cọng rơm rạ dề chết lạc đà mỗi mẹt, toàn bộ bình cảnh tầng thứ năm dưới sự trùng kích của chân khí bị phá tan thành vô số mảnh, hoàn toàn nghiền nát.

Một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên xuyên thấu toàn thân Cổ Thần, khiến Cổ Thần sinh ra cảm giác lực lượng vô cùng vô tận.

Đây chính là cảm giác sau khi đột phá bình cảnh.

Hậu Thiên tầng thứ sáu...

Rất cuộc đã đột phá tới Hậu Thiên tầng thứ sáu...

Cổ Thần đứng dậy, xương cốt trong cơ thể vang lên những tiếng lách cách, cường độ thân thể lại đề cao thêm một tầng, thông qua Thiên Cương Thối Thể đại pháp, thân thể miễn cưỡng có thể so sánh với thân thể tu sĩ Hậu Thiên tầng thứ tám bình thường rồi.

Đi ra khỏi động phủ, sắc trời đã sáng rõ.

Đi một vòng bên ngoài cửa động phủ, quả nhiên hắc còn chưa đi ra khỏi Âm Dương Mê Thiên đại trận, chỉ bất quá là vượt qua được một phần Âm Dương Mê Thiên đại trận, tiến vào Hạo Thiên Động Phủ trong sơn cốc.

Tiểu Bạch ngồi trên bờ vai Cổ Thần, Cổ Thần tiếp tục đi vào Âm Dương Mê Thiên đại trận, một lúc lâu sau, Cổ Thần đi ra khỏi đại trận, xuất hiện tại phụ cận nơi rừng rậm hắc và Tiểu Bạch chạy vào ngày hôm qua.

Từ trong Càn Khôn Trạc lấy ra Tật Vũ Phi Phong mặc lên người, Cổ Thần lập tức chạy về phía Linh Phù Sơn, có Tật Vũ Phi Phong hỗ trợ tăng tốc, Cổ Thần còn chưa dốc hết toàn lực, tốc độ so với ngày hôm qua đuổi theo Tiểu Bạch đã nhanh hơn gấp ba lần.

Khoảng chừng nửa canh giờ qua đi, Cổ Thần đã chạy được hơn phân nửa lộ trình ngày hôm qua, có Tật Vũ Phi Phong, tốc độ quả nhiên không chậm hơn bao nhiêu so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh ngự khí phi hành.

Đột nhiên, Cổ Thần đang chạy nhanh mạnh mẽ dừng lại, Tật Vũ Phi Phong trong nháy mắt được thu vào trong Càn Khôn Trạc.

Càn Khôn Trạc được Cổ Thần giấu vào trong ống tay áo, người khác hoàn toàn không nhìn thấy.

Trên bầu trời có một đạo thân ảnh đập kiếm bay đến, hạ xuống trước mặt Cổ Thần, lạnh lùng nhìn hắc.

Cổ Thần cũng dùng ánh mắt lãnh đạo nhìn qua, một lúc sau mới mở miệng nói:

- Thương Hải thúc.

Tiểu Bạch trên bờ vai cảm nhận được bầu không khí có chút áp lực, thân thể nhích gần sát vào đầu Cổ Thần.

Trong ánh mắt Cổ Thương Hải mơ hồ hiện ra một chút hàn mang, nhìn thoáng qua đối với Tiểu Bạch, ánh mắt lại chuyển dời lên người Cổ Thần, nói:

- Đây là bạch hồ theo như lời Cổ Hằng nói?

Cổ Thần gật đầu:

- Đúng!

- Tại Đông Hoang một đêm, ngươi dĩ nhiên an toàn không việc gì, tai họa ngàn năm quả nhiên không giả.

Cổ Thương Hải nhìn Cổ Thần, con mắt không chớp lấy một lần, thần tình trên mặt mơ hồ có chút biến hóa, nhưng che giấu cực kỳ kín đáo.

Bất quá, Cổ Thần không phải là một mao đầu tiểu tử, biểu tình của Cổ Thương Hải hoàn toàn rơi vào con mắt Cổ Thần, Tiểu Bạch bất an thấp giọng chỉ một tiếng, lại càng áp sát vào đầu Cổ Thần hơn.

“Hắc dĩ nhiên muốn giết ta?”

Trong lòng Cổ Thần rung mình, tuy rằng Cổ Thương Hải biểu hiện cực kỳ bí mật, thế nhưng một tia sát khí này vẫn bị lão quái vật sống hơn 500 như Cổ Thần nhìn thấy rõ ràng.

Trong lòng Cổ Thương Hải hơi chút do dự, hẳn là người đầu tiên nhìn thấy Cổ Thần, tại rừng rậm Đông Hoang này, biện pháp khiến một người biến mất có rất nhiều, nếu như Cổ Thần vĩnh viễn biến mất như vậy thì coi như chặt đứt huyết mạch của Cổ Hiền, Cổ Thần không có, cho dù Cổ Hiền truyền chức vị tộc trưởng cho Cổ Thương Khung cũng không có ý nghĩa, nếu như Cổ Thương Khung lấy vợ khác sinh con, vậy thì không phải là huyết mạch Cổ Hiền nữa rồi.

Vì vậy, Cổ Thần không còn, Cổ Hiền sẽ không còn ôm huyền tượng với Cổ Thương Khung, huyết mạch bị diệt, đối với Cổ Hiền chính là đả kinh trí mạng. Tuổi tác Cổ Hiền đã cao, có thể qua một hai năm nữa chết đi cũng không chừng, lúc đó chức vị tộc trưởng tự nhiên rơi vào trong tay Cổ Thương Nhạc, cho dù Cổ Hiền không chết cũng sẽ chịu đả kích cực lớn, không còn hi vọng tương lai, dẫn tới thoái chí, sớm trao lại chức vị tộc trưởng cho Cổ Thương Nhạc?

Cứ như vậy, chỉ cần lúc này Cổ Thần thực sự biến mất, Cổ Thương Nhạc càng có thể sớm ngồi vào ghế tộc trưởng.

...

Cổ Thương Hải nhìn chằm chằm Cổ Thần, sát khí hiện lên.

Cổ Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:

- Thương Hải thúc đã ra ngoài tìm ta, nói vậy phụ thân ta hẳn đang ở phụ cận nơi này?

Nghe Cổ Thần nói tới phụ thân hắn, trong lòng Cổ Thương Hải ngẩn ra.

“Ta có thể tìm được, những người khác cũng có thể tìm được, vạn nhất bị Cổ Thương Khung nhìn thấy? Cho dù Cổ Thương Khung không xuất hiện, số người lão nhân kia điều động không hề ít, vạn nhất bị ai đó nhìn thấy? Lửa giận của lão nhân kia mà bốc lên, ta chẳng phải chỉ có con đường chết?”

- Ha ha... Đúng vậy, phụ thân ngươi hẳn là ở gần đây!

Cổ Thương Hải ha ha cười, sát khí tan hết.

“Hừ!”

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng trong lòng, nói:

- Chúng ta trở về thôi, Thương Hải thúc có thể mang ta một đoạn đường?

Cổ Thương Hải vận chân khí vào thân kiếm, phi kiếm hóa thành một thanh cự kiếm dài hơn trượng, sau đó mở miệng nói:

- Đương nhiên là ta mang ngươi cùng trở về, tộc trưởng nhất định mong nhớ ngươi tới mức con mắt sắp lồi ra, đi nhanh nào...

Cổ Thần đi tới trước mặt phi kiếm, chậm rãi bước lên, Cổ Thương Hải thôi động chân khí Tiên Thiên, phi kiếm bay lên trời, hướng thẳng về phía thành Nhạc Thủy.

Bay trên bầu trời, dọa tiểu Bạch giật nảy mình, suýt chút nữa nhảy từ trên bờ vai Cổ Thần xuống dưới, Cổ Thần nắm lấy tiểu Bạch, ôm nó vào trong lồng ngực, đứng phía sau Cổ Thương Hải.

Không lâu sau, Cổ Thần đứng trên phi kiếm của Cổ Thương Hải, lần lượt nhìn thấy mấy người đạp trên pháp khí phi hành lướt qua, phụ thân Cổ Thần cũng ở trong đó.

- Thần nhi...

Còn cách hơn trăm trượng, thanh âm mừng rỡ ẩn chứa lo lắng của Cổ Thương Khung đã truyền tới.

- Phụ thân, hài nhi không sao!

Cổ Thần phát tay với hắn, la lớn.

Cổ Thương Khung đạp phi kiếm bay tới gần Cổ Thương Hải, ôm quyền nói:

- Đa tạ rồi, Thương Hải huynh!

Cổ Thần sai bước nhảy sang phi kiếm của Cổ Thương Khung, Cổ Thương Hải liếc mắt nhìn phụ tử Cổ Thần, không đáp lại Cổ Thương Khung nửa lời, ngự kiếm bay về phía bộ phận đám người Cổ Thương Nhạc.

Cổ Thương Khung liếc mắt nhìn Cổ Thần, vẻ quan tâm thương yêu lộ rõ không thể che giấu.

- Phụ thân, hài nhi không sao!

Cổ Thần lập lại lời nói vừa rồi, biết nơi này không thích hợp nói chuyện, vì vậy không mở miệng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

24. Chương 23: Tụ Nguyên Linh Dịch Thượng Phẩm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Rất nhanh, đoàn người đã bay trở về đại viện Cổ gia, Cổ Hiền, tam trưởng lão đã sớm ngồi chờ trong đại đường Cổ gia, đại trưởng lão, nhị trưởng lão thì không thấy bóng dáng.

Đoàn người Cổ Thương Nhạc trực tiếp trở về chỗ ở của chính mình, đoàn người Cổ Thương Khung hạ xuống sân rộng trước đại đường, Cổ Hiền quan sát từ đầu tới chân Cổ Thần hồi lâu mới mừng tin Cổ Thần không có thương tổn gì.

Cổ Thần chỉ nói là truy đuổi tiểu Bạch quá xa, thẳng cho tới lúc trời tối mới bắt được Tiểu Bạch, sau đó tạm thời nghỉ ngơi một đêm, hừng đông mới trở về, đối với kinh lịch tại Đông Hoang lần này không nhắc tới một chữ.

Huyết quan hồ là một loại ma thú rất hiếm thấy, người Cổ gia căn bản không nhận ra được, càng đừng nói tới huyết quan trên đầu tiểu Bạch đã sớm bị Cổ Thần cắt đi mất, huyết quan hồ sớm không có huyết quan, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là một đầu bạch hồ bình thường mà thôi.

Nghe Cổ Thần nói là truy đuổi bạch hồ tới mức ở lại Đông Hoang một đêm, Cổ Hiền nhất thời muốn giết chết tiểu Bạch, sợ tới mức tiểu Bạch giãy dụa lung tung trong lòng Cổ Thần, bất quá Cổ Thần bảo hộ tiểu Bạch giữa ngực, nói là thích đầu bạch hồ này, Cổ Hiền không làm gì được, chỉ đành mặc kệ hần.

Tại đại đường nói chuyện nửa canh giờ Cổ Thần mới theo phụ thân hần trở về nhà, đóng lại cửa phòng, lúc này mới nói qua kinh lịch đại Đông Hoang cả đêm hôm qua cho phụ thân hần nghe.

Cổ Thương Khung nghe được Cổ Thần tìm thấy động phủ do tu sĩ Thần Hải cảnh lưu lại tại Đông Hoang liền khiếp sợ không nói ra lời, trong sơn cốc tại Đông Hoang cách thành Nhạc Thủy bất quá ba trăm dặm dĩ nhiên có động phủ của một đại tu sĩ Thần Hải cảnh?

Đương nhiên, lời kể của Cổ Thần có chút khác biệt so với thực tế, ví dụ như phá trận, Cổ Thần nói là bị trận pháp vây khốn tới tận khuya, là do sư phụ trong mộng dạy hần phương pháp rời khỏi Âm Dương Mê Thiên đại trận, ví dụ như dược viên, phê thiên trùng, những thứ này Cổ Thần không nhắc với phụ thân hần.

Hiện tại dược viên là bất khả xâm phạm, Cổ Thần muốn sau này mở được dược viên, luyện thành tẩy trần đan cho phụ thân hần một kinh hỉ, loại thái cổ dị trùng như phê thiên trùng có nói Cổ Thương Khung cũng không hiểu, ngay cả Cổ Thần sống 500 năm kiếp trước cũng chỉ nghe được trong truyền thuyết, Cổ Thương Khung làm sao biết được.

Cùng phụ thân hần nói chuyện tới trưa, buổi chiều Cổ Thần tới nam thành, mua linh thảo.

Một tháng trước dung hơn hai vạn hoang tặc mua thảo dược luyện thành tụ nguyên linh dịch trung phẩm, vừa vặn đủ cho Cổ Thần tu luyện tới Hậu Thiên tầng thứ sáu, tới hôm qua cho tiểu bạch ăn một lọ, hôm nay lại cho một lọ đồng thời chính mình dùng một lọ, tụ nguyên linh dịch đã tiêu hao hết.

Lúc này đây, Cổ Thần muốn mua băng mộng thảo, hoàng huyết thảo, tuyết liên hoa đã ngoài 150 năm tuổi, hiện tại hắn đã đột phá tiến vào Hậu Thiên cảnh tầng thứ sáu, phía sau chính là ba tầng bảy, tám, chín thuộc về Hậu Thiên cảnh hậu kỳ, hiệu quả của tụ nguyên linh dịch trung phẩm đã giảm đi một nửa, cần phải dùng linh thảo từ 150 năm tuổi trở lên luyện chế tụ nguyên linh dịch thượng phẩm rồi.

Cổ Thần còn lại hơn 16 vạn hoang tệ, băng mộng thảo, hoàng huyết hoa, tuyết liên hoa trên 150 năm tuổi thọ giá cả vào khoảng trên dưới một nghìn năm trăm hoang tệ, mua ba loại linh thảo chủ được, hơn nữa cần một ít dược liệu phối hợp, một lọ tụ nguyên linh dịch cần số dược liệu có giá khoản trên dưới 5 nghìn hoang tệ.

Dùng mười vạn hoang tệ, Cổ Thần mua số tài liệu đủ luyện chế 20 lọ tụ nguyên linh dịch, còn lại hơn 6 vạn hoang tệ, mua tài liệu luyện chế 40 lọ tụ nguyên linh dịch trung phẩm luyện cho Tiểu Bạch ăn.

Về đến nhà, Cổ Thần lập tức bắt đầu luyện dược, từ trong Hạo Thiên Động Phủ lấy được đan lò, dụng cụ đồ đựng luyện đan, tự nhiên luyện chế tụ nguyên linh dịch càng thêm dễ dàng, rất nhanh, 40 bình tụ nguyên linh dịch trung phẩm được Cổ Thần luyện thành.

Không dừng lại, Cổ Thần tiếp tục cho băng mộng thảo, hoàng huyết hoa, tuyết liên hoa hơn 150 năm vào trong đan lò... Cùng với những phối dược cần thiết.

Rất nhanh, một cỗ hương vị thơm ngát nồng đậm từ trong đan lò truyền ra, tụ nguyên linh dịch thượng phẩm luyện thành rồi, so với tụ nguyên linh dịch trung phẩm càng thêm trong suốt tinh oánh, càng thêm đặc hơn, đã sắp vượt qua phạm vi dịch thể, tiếp cận với xu thế thể rắn hóa thành đan rồi.

Cổ Thần phân chi tụ nguyên linh dịch thượng phẩm ra nhiều lọ khác nhau, tròn 20 lọ, một lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm có linh khí nồng đậm hơn so với tụ nguyên linh dịch trung phẩm gấp mười phần, tuy rằng tu vi Cổ Thần đề cao, tốc độ luyện hóa tinh khí theo đó tăng lên, nhưng mỗi một lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm cần phải có thời gian năm ngày mới luyện hóa hoàn toàn.

Cổ Thần thu thập mười bình tụ nguyên linh dịch thượng phẩm vào trong Càn Khôn Trắc, mười lọ còn lại thì để vào trong một chiếc hộp nhỏ, thời gian một tháng đã trôi qua rồi, đấu giá hội Tây thành lại sắp bắt đầu.

Lúc này đây, Cổ Thần chuẩn bị một lần bán ra mười bình tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, đối với tu sĩ Hậu Thiên cảnh hậu kỳ đề cao tốc độ tu luyện lên hai lần, đối với tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ tăng tốc độ tu luyện gấp 1,5 lần.

Hiện tại Cổ Thần có pháp khí lô đỉnh, pháp khí dụng cụ đồ đựng cũng có, hoàn toàn có thể luyện chế được đan dược dành cho tu sĩ cảnh giới Tiên Thiên, đồng thời tốc độ nhanh hơn, vừa vặn cho phụ thân hắn dùng.

Thế nhưng, linh đan Tiên Thiên cảnh cần phải có linh thảo ngoài 200 năm tuổi, Cổ Thương Khung hiện tại có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, thuộc về Tiên Thiên cảnh trung kỳ, linh thảo ngoài 300 năm tuổi mới là tài liệu tốt nhất.

Giá cả linh thảo ngoài 200 năm tuổi đại khái cần 10-30 linh thạch luyện một viên, linh thảo ngoài 300 năm tuổi đại khái cần 60-120 linh thạch luyện một viên, lần trước Cổ Thần bán ra tụ nguyên linh dịch hạ phẩm tuy rằng thu được giá 20 vạn hoang tệ trên trời, thế nhưng quy đổi ra linh thạch cũng chỉ có 20 khối, ngay cả một gốc linh thảo ngoài 300 năm tuổi cũng không thể mua nổi.

Giá trị tụ nguyên linh dịch trung phẩm cao hơn hạ phẩm chừng vài lần, thượng phẩm càng không cần phải nói, so với hạ phẩm cao hơn gấp mười lần có hơn. Cổ Thần một lần bán ra mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, vô luận thế nào đi nữa cũng phải thu được mấy trăm linh thạch, cũng đủ tài liệu để đề thăng Tiên Thiên cảnh trung kỳ đề cao một, thậm chí là hai tầng rồi.

Ngày hôm nay, chính là ngày đấu giá hội mở cửa.

- Phụ thân, ngày hôm nay hài nhi muốn đi Tây thành.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Cổ Thần nói với phụ thân hắn.

- Tây thành?

Cổ Thương Khung nhìn hắn một cái, sau đó con mắt sáng ngời:

- A, ngày hôm nay là ngày bán đấu giá giữa tháng, con lại muốn đi?

Cổ Thần gật đầu.

Cổ Thương Khung hỏi:

- Lần trước không phải con bán lời 20 vạn hoang tặc sao? Thế nào lại muốn đi rồi?

- Phương pháp sư phụ dạy hài nhi luyện linh được tiêu hao rất lớn, 20 vạn hoang tặc vẫn thiếu, còn phải bán đấu giá lần nữa.

Cổ Thần không dự định nói trước lần này mang tụ nguyên linh dịch thượng phẩm cho phụ thân hắn, tất cả chờ bán đấu giá hoàn tất, mua được linh thảo đã ngoài 300 năm, luyện thành linh đan dùng cho tu sĩ Tiên Thiên cảnh tu luyện sau mới nói cho phụ thân hắn, cho phụ thân một chút kinh hỉ.

- Thiếu? Còn kém bao nhiêu ta cho con? Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tận lực không nên đi bán đấu giá, con mới co tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ ba, vạn nhất bị người khác nhận ra được không có lực tự bảo vệ mình, nếu như thân phận của con bị truyền ra ngoài, cho dù là Cổ gia cũng khó bảo đảm an toàn cho con.

Cổ Thương Khung có chút lo lắng nói.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

25. Chương 24: Bán Đấu Giá (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Yên tâm đi phụ thân, hài nhi sẽ cẩn thận, không có vấn đề gì đâu!

Cổ Thần âm thầm sờ vào Càn Khôn Trắc, có dịch dung hoàn, cho dù bị người khác nhận ra hắn là đan dược sư cũng không biết được nam tử thấp lùn xấu xí là Cổ Thần.

- Cái này... Ta với con cùng đi!

Cổ Thương Khung nói, hắn từ trong ngữ khí của Cổ Thần cảm nhận được vẻ kiên định, vì vậy không khuyên can nữa.

Cổ Thần nói:

- Như vậy sao được, nếu như phụ thân đi với hài nhi, vậy không phải mọi người đều biết hài nhi là ai hay sao? Trước khi hài nhi đi đấu giá sẽ thay đổi dung mạo, không ai nhìn ra được!

- Đúng... Đúng, ta hỗ trợ rồi!

Cổ Thương Khung vỗ vỗ đầu, nói:

- Thần nhi, bản thân con cẩn thận một chút.

- Hài nhi sẽ cẩn thận!

Cổ Thần nói:

- Phụ thân, người không cần phải đi tới chỗ bán đấu giá nữa, miễn cho người khác nghi ngờ.

Cổ Thương Khung gật đầu.

- Được rồi, ta ở nhà chờ con.

...

Cổ Thần ra khỏi Cổ gia, đi vòng quanh mấy lượt tại ngõ nhỏ Đông thành, đảm bảo không ai theo dõi, tại một chỗ không người nuốt vào tiền ma đan, biến thành một người thấp lùn, trên mặt đầy vết rỗ xấu xí.

Không quá lâu sau, Cổ Thần đi tới Tây thành, tiến vào trong chỗ tiếp đãi đấu giá hội, phụ trách tiếp nhận vật phẩm đấu giá vẫn là người thanh niên lần trước, thấy Cổ Thần tiến đến, người thanh niên lập tức đứng lên, cung kính nói:

- Tiền bối, người lại tới bán linh dược hay sao?

Bộ mặt xấu xí của Cổ Thần hiện tại thực khiến người khác vô cùng sợ hãi, xem qua một lần tuyệt đối khó có thể quên được, đồng thời lần trước Cổ Thần bán đấu giá linh dược người thanh niên tự nhiên ghi tạc dung mạo hiện tại của Cổ Thần trong lòng.

Một lần nữa nhìn thấy Cổ Thần, thoáng cái hắn liền nhận ra được, chỉ là có chút kỳ quái, người thấp lùn xấu xí trước mắt tuy rằng vẫn rất thấp, nhưng tựa hồ so với một tháng trước cao hơn không ít.

Một tháng trước Cổ Thần tới đây mới có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ năm, hiện tại đã là Hậu Thiên cảnh tầng thứ sáu, Cổ Thần đang trong thời gian thiếu niên, theo thực lực tăng trưởng, thân thể Cổ Thần không ngừng biến đổi mạnh mẽ hơn, đồng thời chiều cao cũng phát triển rất nhanh, thời gian một tháng trôi qua, đủ cao lên vài cm.

- Đúng vậy, Cổ tiên sinh đâu?

Cổ Thần dùng thanh âm khàn khàn nói.

- Mời tiền bối đến hậu đường nghỉ ngơi một chút, vãn bối lập tức mời Cổ lão tới đây!

Trung niên nhân mời Cổ Thần tới khách đường phía sau, đưa lên hai chén nước trà, sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi cửa phía bên trái.

Cổ Thần đợi trong khách đường khoảng chừng một chén trà nhỏ thời gian, chợt nghe thấy bên trái có tiếng bước chân của hai người tiếp cận, chính là Cổ Ông Nhân và người thanh niên tiến vào.

Cổ Ông Nhân ha ha cười nói:

- Lão tiên sinh, lần này người bán linh dược gì?

Cổ Thần vẫy vẫy tay, Cổ Ông Nhân ngồi sang ghế bên cạnh, Cổ Thần nói:

- Vẫn là một ít linh dược mà thôi!

- Một ít linh dược?

Sắc mặt Cổ Ông Nhân hơi ngẩn ra, lập tức nghe được ý tứ trong lời nói của Cổ Thần.

Nguyên bản người thanh niên không nghĩ cái gì, nghe xong Cổ Ông Nhân nói cũng phản ứng trở lại, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, lần trước bán đấu giá một lọ tụ nguyên linh dịch hạ phẩm đã khiến toàn bộ thành Nhạc Thủy bị oanh động, lần này dĩ nhiên là “một ít” linh dược.

Biểu hiện của hai người rơi vào trong mắt Cổ Thần, Cổ Thần nhắc chén trà trên bàn lên, sau đó mới nói:

- Vẫn là tụ nguyên linh dịch, mười lọ!

Mười lọ tụ nguyên linh dịch hạ phẩm? Đủ để tu sĩ Hậu Thiên cảnh sơ kỳ trong thời gian ngắn bước vào cảnh giới Hậu Thiên trùng kỳ.

Hai người đồng thời tỏa sáng hai mắt, bất quá rất nhanh Cổ Ông Nhân khôi phục bình thường, để che giấu thần sắc kinh ngạc vừa rồi, cầm lấy ly trà trên bàn uống một ngụm, khẽ cười nói:

- Mười lọ tụ nguyên linh dịch, lão tiên sinh quả nhiên không tầm thường.

Cổ Thần nói:

- Mười lọ... tụ nguyên linh dịch thượng phẩm.

- Mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm?

Người thanh niên hét lên một tiếng kinh hãi, hiển hiện tại đang có tu vi Hậu Thiên tầng thứ tám, mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, chỉ ít giúp hắn trong thời gian ngắn đột phá tu vi tới Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín, nói không chừng còn có thể nhất cử bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Cạch...

Cổ Ông Nhân không còn khả năng giữ bình tĩnh được nữa, hai tay căng thẳng, chén trà trong tay hắn bị bóp nát.

...

Nam thành, Vân gia.

Tộc trưởng Vân gia đang ngồi trên ghế chủ tọa khách đường, ngồi trên khách tọa là đệ nhất nhất đệ tử đời thứ hai Cổ gia, Cổ Thương Nhạc.

Cổ Thương Nhạc uống một ngụm trà, nói:

- Vân huynh, cách thời điểm ba đại gia tộc phân phối lại lợi ích trong thành Thủy Nhạc còn có một năm, hai mươi năm trước Liễu gia có Liễu Hóa Nguyên, trong hội đấu võ của ba nhà đã thắng áp hai nhà Vân, Cổ, giành quyền phân phối một nửa lợi ích của thành Nhạc Thủy, hai mươi năm sau, không nghĩ tới lại có thêm một Liễu Hóa Sinh, chẳng lẽ lần phân chia tới này lại để Liễu gia chiếm đi phân nửa nữa sao?

Vân Kinh Hồng ngửa đầu lên trời một chút, nói:

- Đáng tiếc a... Cách hội đấu võ của ba nhà chỉ còn có thời gian một năm, bằng không lấy tư chất của Hiên nhi, vượt qua Liễu Bách Sinh kia nào có khó khăn?

Cổ Thương Nhạc thở dài một hơi, nói:

- Liễu gia thế mạnh, tư chất của Liễu Bách Sinh cũng không kém, hiện tại đã đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ tư, nếu như có thời gian, khẳng định có thể bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, vân gia có Vân Hiên là tư chất đệ nhất thành Nhạc Thủy, 17 tuổi đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, thành tựu sau này khó có thể dự liệu, xác suất tương lai bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám tương đối lớn, ai... Chỉ có Cổ gia ta là không có người nối nghiệp.

Vân Kinh Hồng nói:

- Người ngoài nói Hiên nhi là tư chất đệ nhất thành Nhạc Thủy, lẽ nào chúng ta còn không biết ai mới là đệ nhất này sao? Qua tuổi 20 mới bắt đầu tu luyện, chỉ dùng 13 năm đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bốn, hắc hắc... Nếu như người này có cơ hội tu luyện từ nhỏ, khẳng định thành tựu đã vượt qua Hiên nhi rồi.

- Nói tới phế vật kia làm cái gì?

Nói đến Cổ Thương Khung thì trong lòng Cổ Thương Nhạc liền khó chịu, nói:

- Tư chất của hắn cho dù tốt nhưng thời vận quá kém, đời này chỉ có chút tiền đồ đó mà thôi, không đủ lo lắng.

Dừng lại chốc lát, Cổ Thương Nhạc tiếp tục nói:

- Nhắc tới tên phế vật kia lại làm ta nghĩ tới tiểu tạp chủng của hắn, biểu hiện trong một tháng vừa qua so với trước kia hoàn toàn không giống, dĩ nhiên mấy lần đánh bại Tung nhi, Dương nhi. Hai đứa chúng nó có cảnh giới Hậu Thiên tầng thứ sáu, thứ năm, đánh bại một lần là may mắn, liên tục đánh bại nhiều lần thì không giống rồi, vài ngày trước tiểu tạp chủng đó lại đột phá tới Hậu Thiên tầng thứ ba, Hậu Thiên tầng thứ ba liên tục đánh bại Hậu Thiên tầng thứ năm, thứ sáu, cũng quá mức không bình thường rồi!

Nhắc tới Cổ Thần, trên mặt Vân Kinh Hồng phát lạnh, nói:

- Uhm, đúng là có chút kỳ quái, lần đó hắn còn dám làm trò viết hưu thư trước mặt mọi người... Hừ, tiểu tạp chủng giới làm càn, bất quá, nếu chỉ là đột phá tới Hậu Thiên cảnh tầng thứ ba cũng không vấn đề gì, Cổ Tung, Cổ Dương còn nhỏ, đối với vận dụng lực lượng tương đối thiếu, có thể là Cổ Thương Khung tỉ mỉ dạy dỗ tiểu tạp chủng kia mới có thể đánh bại được Cổ Tung, Cổ Dương. Sau này Cổ Tung, Cổ Dương

bước vào cảnh giới Tiên Thiên, cho dù Cổ Thương Khung dạy tốt tới thế nào đi nữa, tiểu tạp chủng cũng không thể so sánh được với Cổ Tung.

Cổ Thương Nhạc nói:

- Ta biết tiểu tạp chủng không thể gây nên sóng gió gì, bất quá lão nhân kia vẫn luôn muốn truyền chức vị tộc trưởng cho hắn, bởi vì tiểu tạp chủng thực sự quá phế vật, hơn nữa phụ thân ta và nhị thúc phản đối lão nhân kia mới thu hồi lại tính toán này, nếu như biểu hiện của tiểu tạp chủng quá mức chói sáng, lão nhân kia không tránh khỏi lại động tâm.

Vân Kinh Hồng nói:

- Cổ tộc trưởng cũng quá cố chấp, người là người duy nhất trong Cổ gia đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, tu vi cao nhất, tộc trưởng truyền cho người mới là cách tốt nhất để Cổ gia phát triển... Cổ huynh, người yên tâm, ta vĩnh viễn ủng hộ người lãnh đạo Cổ gia phát triển, chúng ta đã giao hảo nhiều năm, Tuyết nhi và Cổ Tung lại là thanh mai trúc mã, người lên làm tộc trưởng chúng ta liền có khả năng liên thủ đối phó Liễu gia.

26. Chương 24: Bán Đấu Giá (hạ).

- Phụ thân... Chúng ta ra ngoài chơi một lúc.

Lúc này, bên ngoài phòng vang lên thanh âm ba người Vân Siêu, Vân Tuyết và Cổ Tung.

Hai người gật đầu, phát phát tay, Cổ Tung kéo tay Vân Tuyết cùng với Vân Siêu vui vẻ chạy ra ngoài.

Thẳng cho tới khi ba người rời khỏi tầm nhìn, Cổ Thương Nhạc và Cổ Thương Khung mới thu hồi ánh mắt, Vân Kinh Hồng nói:

- Chờ khi Tuyết nhi và Cổ Tung đám hỏi, chúng ta chính là người một nhà rồi!

Cổ Thương Nhạc nhìn vào mắt Vân Kinh Hồng, cười nói:

- Lời này của Vân huynh sai rồi, chúng ta vốn đã là người một nhà!

- Đúng vậy... Đúng vậy, ha ha...

Vân Kinh Hồng cười nói.

Lúc này, một người hầu từ bên ngoài bước vào, vẻ mặt hưng phấn, nói:

- Tộc trưởng, đấu giá hội Tây thành truyền tới tin tức, ngày hôm nay trong các vật phẩm bán đấu giá có tụ nguyên linh dịch thượng phẩm.

Dừng lại một chút, Cổ Thương Nhạc và Vân Kinh Hồng đồng thời đứng lên, Vân Kinh Hồng cả kinh hỏi:

- Người nói cái gì? Tụ nguyên linh dịch thượng phẩm?

- Vâng tộc trưởng, quan phủ truyền ra tin tức, bán đấu giá mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm.

Người hầu cung kính đáp.

Mười bình tụ nguyên linh dịch? Cho dù là tu sĩ Hậu Thiên cảnh hậu kỳ tư chất bình thường, dùng mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm cũng có khả năng rất lớn đột phá tu vi tiến vào Tiên Thiên cảnh, tư chất tốt hiệu quả tự nhiên cao hơn nhiều, thời gian bước vào Tiên Thiên cảnh có thể giảm xuống trên diện rộng.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh so với Hậu Thiên cảnh hoàn toàn là hai vùng trời khác nhau, đối với bất cứ thế lực nào trong thành Nhạc Thủy mà nói, nhiều hơn một tu sĩ Tiên Thiên cảnh có nghĩa thực lực gia tộc đề cao tương đối lớn.

Cổ Tung hiện tại có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ sáu, tụ nguyên linh dịch thượng phẩm vừa vặn có thể đề cao tốc độ tu luyện, Cổ Thương Nhạc đương nhiên muốn con trai của mình có thể nhanh chóng bước chân vào Tiên Thiên.

Vân Kinh Hồng là tộc trưởng Vân gia, đệ tử Vân gia đang trong cảnh giới Hậu Thiên cảnh hậu kỳ không ít, tụ nguyên linh dịch thượng phẩm có thể giúp Vân gia xuất hiện thêm một tu sĩ Tiên Thiên cảnh, đối với gia tộc có thực lực yếu nhất trong tam đại gia tộc mà nói, tu sĩ Tiên Thiên cảnh rất quan trọng, huống chi Vân Siêu hiện tại có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ bốn, chờ khi Vân Siêu tới Hậu Thiên cảnh tầng thứ sáu, có tụ nguyên linh dịch thượng phẩm trợ giúp, hiển nhiên Vân Siêu sẽ nhanh chóng bước chân vào Tiên Thiên cảnh hơn.

Trong lòng Cổ Thương Nhạc và Vân Kinh Hồng đều âm thầm hạ quyết tâm, phải nhân cơ hội này thu được mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm vào tay.

Tây thành, đấu giá hội.

Các thành viên hạch tâm ba đại gia tộc đều đã có mặt đầy đủ, còn có rất nhiều tu sĩ Tiên Thiên cảnh trong thành Nhạc Thủy, tuy rằng biết mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm khẳng định là vật phẩm tranh đấu giữa tam đại gia tộc tu chân, thế nhưng ôm tâm lý may mắn, cùng với tâm tính xem náo nhiệt, nên số người góp mặt tương đối đông đảo.

Đấu giá hội ngày hôm nay so với lần đấu giá tụ nguyên linh dịch một tháng trước càng thêm oanh động, càng thêm náo nhiệt.

Một tháng trước chỉ là bán đấu giá một lọ tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, mà lần này bán cùng một lúc mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, giá trị cao hơn không chỉ trăm lần.

Tại thành Nhạc Thủy, tu sĩ Tiên Thiên cảnh đã là đỉnh cao nhất, mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm có cơ hội tạo thành một vị tu sĩ Tiên Thiên cảnh rất lớn, làm sao không khiến toàn bộ tu chân giả trong thành Nhạc Thủy điên cuồng.

Cổ Thần vẫn như trước ngồi trong phòng khách tầng thứ hai đấu giá hội, có thể nghe thấy rõ thanh âm bên dưới, chỉ cần hơi mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy tình cảnh đấu giá hội diễn ra.

Phần lớn mọi người tới đây ngày hôm nay đều là vì tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, nhưng vật phẩm bán đấu giá phía trước nhanh chóng bị mọi người mua hết, rất nhanh đấu giá hội tiến vào cao trào.

Bán đấu giá sư cầm một chiếc hộp trên tay, hộp mở, bên trong có mười lọ đựng tụ nguyên linh dịch thượng phẩm trong suốt tỏa sáng lung linh.

Bán đấu giá sư lớn tiếng nói:

- Vật phẩm bán đấu giá cuối cùng ngày hôm nay chính là mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, duy nhất bán đấu giá một lần, giá quy định là 100 linh thạch, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 10 linh thạch, theo quy tắc đấu giá, không hạn chế giá cả, ai đưa giá cao sẽ đoạt được vật phẩm, hiện tại đấu giá bắt đầu.

100 linh thạch, giá cả cao như vậy, ngoại trừ ba đại gia tộc tu chân, còn lại rất ít người có thể lấy ra được, đại bộ phận tu sĩ có mặt nghe được báo giá này đều bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ đành làm khán giả xem náo nhiệt.

Bất quá, cho dù là khán giả xem náo nhiệt, đấu giá vẫn như trước có thể tạo thành cảm giác hưng phấn, vật phẩm bán đấu giá giá thấp nhất là 100 linh thạch? Toàn bộ đấu giá hội một năm cũng khó gặp được một lần, đấu giá hội ngày hôm nay cũng đủ để mọi người say sưa bàn tán một đoạn thời gian.

- 100 linh thạch!

Thương nhân pháp khí Vạn Cửu Hải là người thứ nhất báo giá.

Pháp khí là hành nghiệp kinh doanh lợi nhuận nhất thành Nhạc Thủy, Vạn Cửu Hải trong giới thương nhân thành Nhạc Thủy coi như đệ nhất, thực lực bản thân cũng không kém, cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bốn, thể lực của hắn có thể nói là đệ nhất, chỉ sau ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy.

Tháng trước bán đấu giá tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, Vạn Cửu Hải nghĩ giá cả quá cao nên mới không tiếp tục báo giá, lúc này bán đấu giá chính là tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, khẳng định sẽ không sớm bỏ cuộc như vậy.

- 110 linh thạch!

Vân Kinh Hồng là người thứ hai kêu lên giá cả.

- 120 linh thạch!

Một thanh âm vang lên, Cổ Thần nghe được, đây chính là trung niên nhân lần trước, hắn từ trong miệng Cổ Thương Khung hỏi lai lịch người này, hắn tên là Liễu Hóa Hàn, là thân đệ đệ của tộc trưởng Liễu gia, Liễu Hóa Nguyên, tại Liễu gia có quyền lực rất lớn.

- 130 linh thạch!

Rất nhanh có người báo giá mới, Cổ Thần nghe được đây là thanh âm của Cổ Thương Nhạc.

- 140 linh thạch.

Vạn Cửu Hải một lần nữa ra giá.

...

...

- 180 linh thạch.

Không có người khác ra giá, hoàn toàn là do Vạn Cửu Hải và ba đại gia tộc tu chân cạnh tranh với nhau, mỗi lần đề cao 10 linh thạch, Vạn Cửu Hải đã ra giá lần thứ ba.

- 190 linh thạch!

Vân Kinh Hồng một lần nữa đề giá cả của Vạn Cửu Hải, lại bỏ thêm 10 linh thạch.

Linh thạch không giống như hoang tặc, một khối linh thạch có thể quy đổi 1 vạn hoang tặc, một lần tăng thêm 10 linh thạch chính là 10 vạn hoang tặc, người bình thường tuyệt đối không thể lấy ra số tiền lớn như vậy, linh thạch không chỉ là tiền lưu thông trong tu chân giới, đối với tốc độ tu luyện của tu sĩ có hỗ trợ rất lớn.

Linh thạch chứa đựng linh khí nồng đậm, tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể hấp thu linh khí trong linh thạch tiến hành tu luyện, rất nhiều linh thạch bởi vì linh khí bị hấp thu sạch sẽ trở nên không còn tác dụng, tuy rằng trong linh thạch quá liên tục sản xuất ra linh thạch, nhưng số lượng linh thạch tiêu hao vô cùng to lớn, vì vậy số lượng linh thạch không có quá nhiều, tự nhiên không có chuyện bị giảm giá trị.

Giống như phụ thân Cổ Thần, số linh thạch được phân phối tu luyện trong một tháng cũng chỉ có 10 khối, trong một năm cũng chỉ được 120 khối mà thôi.

Có thể nghĩ được, mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm lên giá 100 linh thạch đã cao tới mức nào, mỗi lần tăng thêm 10 linh thạch đã tương đối dọa người rồi.

- 200 linh thạch!

Thanh âm của Liễu Hóa Nguyên đều đặn vang lên, đè ép Vân Kinh Hồng.

- 210 linh thạch.

Thanh âm của Cổ Thương Nhạc cũng bám sát phía sau.

- 220 linh thạch.

Lúc này Vạn Cửu Hải không lùi bước, lại một lần nữa ra giá, đè ép tam đại gia tộc xuống dưới.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

27. Chương 25: Truy Tung .

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

28. Chương 25: Truy Tung (thượng).

220 linh thạch? Tu sĩ Tiên Thiên có mặt ở đây đều thâm nuốt một ngụm nước miếng, nhiều linh thạch như vậy đủ cho bọn họ tu luyện nhiều năm a.

Tới cảnh giới Tiên Thiên, tuy rằng mỗi một tầng cảnh giới đề cao đều cần thời gian tu luyện thật lâu, không có linh thạch tu luyện, cho dù dùng hết cả đời cũng không đề cao được bao nhiêu cấp độ, tu sĩ Tiên Thiên không có linh thạch tu luyện, tu vi suốt đời trên cơ bản dừng lại tại Tiên Thiên tầng thứ ba.

Tiên Thiên tầng thứ bốn thuộc về Tiên Thiên cảnh trung kỳ, trừ phi là tu sĩ tư chất phi thường tốt mới có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bốn.

Linh thạch càng nhiều, hiệu quả tu luyện càng tốt, bất quá linh thạch mười phần trân quý, đồng thời liên tục hấp thu linh khí trong linh thạch tuy rằng tốc độ sẽ nhanh hơn một chút, nhưng tạo thành lãnh phí rất lớn, bình thường hấp thu linh khí trong linh thạch tu sĩ đều chậm rãi tiến hành, đảm bảo mỗi một tia linh khí đều tạo ra tác dụng nhất định, vì vậy mỗi một khối linh thạch đủ cho tu sĩ Tiên Thiên chậm rãi hấp thu trong thời gian vài ngày.

- 300 linh thạch!

Giữa lúc Vân Kinh Hồng muốn mở miệng, đột nhiên thanh âm của Liễu Hòa Hàn vang lên, đè ép thanh âm Vân Kinh Hồng xuống dưới.

- Cái gì? 300 linh thạch? Từ 220 linh thạch trực tiếp tăng lên 300 linh thạch?

Toàn bộ đấu giá hội bỗng nhiên náo nhiệt, cả đám tròng lớn hai con mắt, châu đầu ghé tai thảo luận.

Cổ Thần ngồi tại lầu hai đấu giá hội hài lòng nở nụ cười, 300 linh thạch, cũng đủ để mua linh thảo mình cần rồi.

Ba người Vạn Cửu Hải, Cổ Thương Nhạc, Vân Kinh Hồng đều ngẩn người ra, hiển nhiên rất không ngờ Liễu Hóa Nguyên cư nhiên một lần tăng từ 220 linh thạch lên tới 300 linh thạch, đây là linh thạch nha, không phải hoang tặc...

Bất quá, xuất phát từ khát vọng đối với tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, để nhi tử có thể sớm ngày bước vào cảnh giới Tiên Thiên, Cổ Thương Nhạc rất nhanh hô:

- 310 linh thạch.

- 320 linh thạch.

Thanh âm Vạn Cửu Hải cũng theo sát vang lên, có thể thấy được hấn đối với mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm lần này mang tâm lý nhất định phải có.

Ánh mắt chúng tu sĩ nhìn Vạn Cửu Hải đều lộ ra biểu tình kinh ngạc. Tuy rằng Vạn Cửu Hải là đệ nhất thương nhân thành Nhạc Thủy, thế nhưng trong mắt chúng tu sĩ, hấn tuyệt đối không thể so sánh được với ba đại gia tộc tu chân, giá cả đã lên tới 300 linh thạch rồi, hấn cư nhiên vẫn tiếp tục cạnh tranh.

Có thể thấy được thực lực của Vạn Cửu Hải cường đại hơn biểu hiện trong mắt các tu sĩ rất nhiều.

- 400 linh thạch!

Vân Kinh Hồng còn chưa mở miệng hô giá mới, Liễu Hóa Hà đã ra giá, dĩ nhiên mạnh mẽ đề cao giá cả lên tới 400 linh thạch, đồng thời quay đầu liếc mắt nhìn qua Cổ Thương Nhạc và Vạn Cửu Hải, trong ánh mắt hình như có một tia châm biếm.

Liễu gia đứng đầu trong tam đại gia tộc tu chân, nội tình gia tộc rất sâu, hiển nhiên không phải bình thường.

- 400 linh thạch? Ông trời của ta? 400 linh thạch?

Các tu sĩ có mặt tại hiện trường cảm giác như trái tim dừng hẳn lại, huyết mạch trong cơ thể sôi trào.

Tiểu ý trên mặt Cổ Thần càng thêm đậm.

Mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, 400 linh thạch, một lọ 40 linh thạch, giá cả này không nằm ngoài dự liệu của Cổ Thần, nhưng cũng đã đủ khiến Cổ Thần vô cùng thỏa mãn rồi, có thể bán được 400 linh thạch, hoàn toàn kiếm lời lớn rồi.

Sắc mặt Cổ Thương Nhạc và Vạn Cửu Hải xám đen, hiển nhiên 400 linh thạch đã khiến hai người cảm thấy áp lực cực lớn. Tuy rằng Cổ Thương Nhạc là người có nhiều sản nghiệp nhất Cổ gia, thế nhưng hiện tại hắn còn chưa lên làm tộc trưởng Cổ gia, không có khả năng lấy toàn bộ gia sản để đấu giá mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, cho dù hắn đấu giá được đi nữa, trở về khẳng định tộc trưởng Cổ Hiền không đồng ý, không thể làm gì khác hơn là cắn răng, buông tha cho đấu giá.

Sắc mặt Vạn Cửu Hải so với Cổ Thương Nhạc không khác biệt nhiều, hiển nhiên cũng đã có lòng mà không có lực rồi, đồng thời im lặng.

- Liễu Hóa Hàn tiên sinh ra giá 400 linh thạch, còn có người ra giá cao hơn sao?

Thấy không khí đột nhiên có chút trầm mặc, bán đấu giá sư lớn tiếng hô.

- Mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, đây là linh dịch thượng phẩm, trong đại tông phái tu tiên cũng là linh dược trân quý, có thể đề cao tu vi Hậu Thiên cảnh hậu kỳ lên rất nhanh, đối với tu sĩ Hậu Thiên cảnh hậu kỳ bước vào cảnh giới Tiên Thiên cũng có trợ giúp cực lớn, còn có người ra giá cao hơn hay không?

Bán đấu giá sư thấy không khí vẫn trầm mặc như cũ, một lần nữa kích động.

Quả nhiên, trong lòng Vân Kinh Hồng do dự, tốn hơn 400 linh thạch để mua mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm chung quy không có lợi, bị bán đấu giá sư kích động, trong lòng lập tức có thiên hướng muốn tăng lên, liền la lớn

- 410 linh thạch!

- Dĩ nhiên còn đang tăng lên?

Hai mắt Cổ Thần sáng ngời, trong lòng vui vẻ, linh thạch tự nhiên càng nhiều càng tốt, sau này tu luyện còn dùng tới rất nhiều linh thạch.

- 500 linh thạch.

Liễu Hóa Hàn không nhanh không chậm hô lên, dĩ nhiên lại tiếp tục đề cao giá lên một mức lớn, trực tiếp tăng lên tới 500 linh thạch.

Tu sĩ có mặt tại hiện trường chỉ cảm thấy hai mắt nhòa đi, trong đầu rối loạn, 500 linh thạch, không ít tu sĩ Tiên Thiên đào bảo mười năm tại Đông Hoang cũng không nhất định kiếm được 500 linh thạch.

Thế nhưng, Liễu Hóa Hàn kêu giá một lần, 500 linh thạch căn bản không để vào mắt, đây chính là sự khác nhau giữa tu sĩ bình thường và ba đại gia tộc tu chân.

Trên trán Vân Kinh Hồng toát mồ hôi lạnh, một chút lòng tin vừa mới được kích phát trong lòng hắn đã bị Liễu Hóa Hàn đánh một kích tan nát.

Vừa rồi thật vất vả Vân Kinh Hồng mới quyết định tiếp tục tăng giá, nếu như Liễu Hóa Hàn chỉ tăng thêm 10 linh thạch, giá cả chênh lệch 10 linh thạch nho nhỏ, Vân Kinh Hồng khẳng định sẽ tiếp tục cạnh tranh giá với Liễu Hóa Hàn, tăng lên tới 500 linh thạch cũng có thể, nói không chừng bởi vì cạnh tranh giá người tăng ta cũng tăng mà biến thành tranh giành mặt mũi, đến lúc đó liều mạng tăng giá, rốt cuộc mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm này đi đến đâu rất khó xác định rồi.

Vì vậy, Liễu Hóa Hàn vừa ra giá liền mạnh mẽ tăng lên 100 linh thạch, muốn tạo cho đối thủ áp lực lớn nhất, từ khi 300 linh thạch, mỗi lần hắn tăng giá là 100 linh thạch, mở miệng tăng giá liền ép người khác thở không nổi.

Rốt cuộc, Vân Kinh Hồng không báo giá mới, Liễu Hóa Hàn một lần tăng đã vượt lên 100 linh thạch, có một loại cảm giác không thể chiến thắng phá hủy lòng tin của hắn.

- Liễu Hóa Hàn tiên sinh ra giá 500 linh thạch, còn có người nào ra giá cao hơn hay không?

...

...

Bán đấu giá sư liên tục hô lên mấy lần, Vân Kinh Hồng buông tha rồi, không còn người nào ra giá cao hơn, mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm Liễu Hóa Hàn Liễu gia ra giá 500 linh thạch đoạt được.

500 linh thạch, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, đây đã là cái giá vượt qua dự định của hắn lúc ban đầu, 500 linh thạch là bút tiền tài lớn nhất từ khi hắn bước chân vào tu chân giới một lần nữa, so sánh với 500 linh thạch hiện tại, 20 vạn hoang tệ lúc trước ngay cả lông lá cũng không phải.

Người thường dùng hoang tệ có thể so sánh với linh thạch người tu chân dùng hay sao?

Đột nhiên, trong lòng Cổ Thần vừa động, cảm giác một ánh mắt chăm chú nhìn lên người hắn, đây là cảm giác rất quen thuộc, dọc theo phía cảm giác này phát ra, chính là Liễu Hóa Hàn đang nhìn hắn.

“Lẽ nào hắn phát hiện ra cái gì?”

Dừng lại mấy lần hô hấp, ánh mắt Liễu Hóa Hàn thu trở lại, Cổ Thần nghe được tiếng các tu sĩ lục tục rời khỏi phòng đấu giá, Liễu Hóa Hàn nhận tụ nguyên linh dịch xong cũng rời khỏi.

“Xem ra Liễu Hóa Hàn cảm giác được sự tồn tại của ta? Hắn là đoán được người bán ra tụ nguyên linh dịch đang ở trong phòng này, bất quá, hắn không thể biết được ta là ai.”

Trong lòng Cổ Thần thầm nghĩ.

29. Chương 25: Truy Tung (trung).

Không lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên, Cổ Ông Nhân bước vào, trong tay cầm theo một cái túi lớn chùng bàn tay.

- Chúc mừng lão tiên sinh, linh được bán ra với giá 500 linh thạch, trừ đi 5% phí dụng, chỗ này tổng cộng là 475 linh thạch, mời lão tiên sinh nghiệm thu.

Cổ Ông Nhân ha hả cười nói, đưa túi cho Cổ Thần.

500 linh thạch, để vào một chỗ coi như chiếm thể tích không nhỏ, thế nhưng cái túi Cổ Ông Nhân đưa qua chỉ lớn chùng bàn tay, nhìn tới đa đựng được hơn mười viên linh thạch đã rất không tồi rồi.

Bất quá Cổ Thần không chút do dự, nhận lấy cái túi, túi vào tay rất nhẹ, Cổ Thần không mở túi ra nhìn, chỉ chậm rãi rút chân khí vào trong đó, so với sử dụng Càn Khôn Trạc rất giống nhau, rất nhanh ý thức “nhìn” được không gian bên trong chiếc túi, không gian này đều dài rộng cao là 2 thước, bên trong có một đồng linh thạch, Cổ Thần đếm rất nhanh, chính là 475 khối.

Đây là một chiếc túi trữ vật.

Túi trữ vật là pháp khí không gian mà các tu sĩ bình thường mang theo tùy thân, cũng là pháp khí phụ trợ, cùng với Càn Khôn Trạc là một loại hình, bất quá cấp bậc thấp hơn so với Càn Khôn Trạc, không gian chứa đồ nhỏ nhỏ, Càn Khôn Trạc theo tu vi của chủ nhân càng cao thì không gian bên trong càng lớn, hiện tại Cổ Thần mới có tu vi Hậu Thiên tầng thứ sáu, dài rộng cao đều là 6 thước, gấp ba lần so với túi trữ vật này.

Đồng thời, không gian trong Càn Khôn Trạc còn có thể tăng trưởng không ngừng, theo tu vi của chủ nhân tăng cao thậm chí có thể chứa được cả một ngọn núi lớn, không gian trong túi trữ vật là có định không biến đổi, hoàn toàn không thể so sánh với Càn Khôn Trạc, túi trữ vật chính là thứ phổ biến thông thường, mà Càn Khôn Trạc là báu vật vô giá, chỉ có một số tu sĩ cao giai mới sử dụng.

Cổ Thần nói:

- Giá trị của túi trữ vật này hắn là không nhỏ đúng không?

Cổ Ông Nhân nói:

- Túi trữ vật này trị giá 50 linh thạch, bất quá túi trữ vật không phải là của đấu giá hội chúng ta, chính là vị Liễu tiên sinh mua tự nguyên linh dịch vừa rồi, hắn nói trong túi này vừa vặn có 500 linh thạch nên ngay cả túi trữ vật cũng đưa luôn cho lão tiên sinh.

- A, ra là như vậy...

Trong lòng Cổ Thần khê động, ánh mắt quan sát túi trữ vật trong tay, nói:

- Nếu như vậy, ta từ chối thì không hay rồi, cáo từ.

Cổ Thần khê gật đầu với Cổ Ông Nhân, sau đó bước ra ngoài, Cổ Ông Nhân nói:

- Lão tiên sinh.

Cổ Thần dừng lại bước chân, bình tĩnh nhìn Cổ Ông Nhân, nói:

- Cổ lão còn có việc hay sao?

Cổ Ông Nhân tựa hồ có chút không có ý tứ, nhưng không biểu lộ ra ngoài, nói:

- Xin hỏi tôn tính đại danh của lão tiên sinh? Lão tiên sinh tới đấu giá hội chúng ta làm hai lần sinh ý ta còn chưa biết tên của lão tiên sinh, thực sự là bất kính, lão tiên sinh yên tâm, ta cũng không có ác ý.

Cổ Thần nhìn Cổ Ông Nhân một lát, nói:

- Ta là Dược Lão.

Mặc kệ Cổ Ông Nhân có mục đích hay không, Cổ Thần nhất định không nói ra tên thực của chính mình, để lại cái tên tạm thời liền rời khỏi gian phòng.

- Dược Lão? Tựa hồ không hề nghe thấy qua cái tên này? Chẳng lẽ là một hư danh?

Sau khi Cổ Thần rời khỏi, Cổ Ông Nhân tự nhủ nói.

Ra khỏi đấu giá hội, Cổ Thần lập tức chuyển qua một con hẻm nhỏ vắng người qua lại, đề cao tin thần, chú ý biến hóa xung quanh, quả nhiên có người đang theo dõi hắn.

Cổ Thần thường xuyên bước vào một ít hẻm nhỏ cổ thể đi theo nhiều hướng khác nhau, nhưng người theo dõi luôn luôn có thể đuổi theo chính xác, Cổ Thần dừng lại tại một con hẻm nhỏ nối thông ba hướng khác nhau, cầm túi trữ vật trong tay, hừ lạnh một tiếng:

- Cố ý cho ta túi trữ vật, quả nhiên có động tay động chân.

Lấy toàn bộ linh thạch bên trong túi trữ vật, thu vào trong Càn Khôn Trạc, Cổ Thần nhét túi trữ vật vào cái khe trên vách tường bên cạnh.

Làm xong tất cả, Cổ Thần thay đổi một hẻm nhỏ, rất nhanh rời đi.

Không lâu sau, địa phương Cổ Thần vừa mới dừng lại xuất hiện một bóng người, nếu như Cổ Thần có mặt ở đây mà nói, nhất định có thể nhận ra người này, chính là Liễu Hóa Hàn.

- Thế nào không thấy nữa rồi?

Liễu Hóa Hàn kỳ quái lắm lắm, ánh mắt nhìn xung quanh, mũi ngửi ngửi.

Rất nhanh, Liễu Hóa Hàn tựa hồ như ngửi thấy cái gì, ánh mắt khê chuyển hướng tới cái khe trên vách tường, đưa tay ra, rất nhanh đào được túi trữ vật bị nhét bên trong.

- Hừ, rất giảo hoạt!

Liễu Hóa Hàn tức giận hừ một tiếng, bất quá trên mặt lại biến thành nụ cười tà ác:

- Hắc hắc, người quá coi thường ta, cho rằng ném túi trữ vật là có thể bỏ chạy được hay sao? Ha ha...

Nói xong, thân thể Liễu Hóa Hàn chợt lóe, rất nhanh liền biến mất không còn.

Mà từ trong một con hẻm nhỏ hẻo lánh, Cổ Thần đi tới Nam thành, linh thảo ngoài 300 năm tuổi đều có giá cả vào khoảng mười đến trăm khối linh thạch, Cổ Thần bắt quá chỉ là một thiếu niên tu vi Hậu Thiên cảnh, đương nhiên không thể dùng tương mạo sẵn có để mua linh thảo ngoài 300 năm tuổi.

Thừa dịp hiện tại đang dùng tiền ma đan, vừa lúc tới Nam thành mua linh thảo cần để luyện đan được, sau đó trở về Đông thành.

Linh thảo ngoài 300 năm tuổi cực kỳ hiếm thấy, Cổ Thần liên tục hỏi mười cửa hàng, linh thảo ngoài 200 năm tuổi cũng có mấy nhà có, nhưng ngoài 300 năm tuổi thì chỉ có một nhà, mà loại linh thảo này lại là bích điệp hoa, không phải tài liệu luyện đan Cổ Thần đang cần.

Đi trên đường lớn Nam thành, những cửa hàng bán linh thảo hai bên chỉ có tên là khác nhau còn linh thảo bên trong hầu như cùng loại, không có khác biệt gì nhiều, đều buôn bán linh thảo dưới 200 năm là chính, số lượng linh thảo ngoài 200 năm tương đối ít ỏi.

Nhìn lần lượt từng cửa hàng bán linh thảo, ánh mắt Cổ Thần chuyển hướng xa xa, đột nhiên trong mắt sáng ngời, phía trước cách đó không xa là một cửa hàng bán linh dược, là Vạn Thông Linh Thảo, hẳn là cửa hàng linh thảo của thương nhân linh thảo Tiền Vạn Thông.

Tiền Vạn Thông kia được người ta gọi là đệ nhất thương nhân linh thảo, có thể trong cửa hàng của hắn có linh thảo mình cần.

Cổ Thần lướt qua các cửa hàng bên cạnh, trực tiếp bước vào cửa hàng Vạn Thông Linh Thảo, tiến vào trong mới phát hiện, tuy rằng mặt tiền cửa hàng so với các cửa hàng khác không khác biệt nhiều, nhưng diện tích bên trong lớn hơn gấp hai ba lần, có thể ở đây thực sự có linh thảo mà hắn cần.

Trong cửa hàng có không ít người đang xem linh thảo, những linh thảo bày ra chỗ sáng có một phần rất lớn đều là linh thảo trên 200 năm tuổi.

Chưởng quỹ cửa hàng nhìn thấy Cổ Thần xem linh thảo xung quanh, chậm rãi bước tới gần hỏi:

- Bỉ nhân họ Tiền, là chưởng quỹ bản điểm, lão tiên sinh, xin hỏi người muốn cái gì?

Vóc người Cổ Thần hiện tại tuy rằng thấp bé, tương mạo xấu xí nhưng khí độ bất phàm, nhìn qua đứng như uyên đình nhạc trì, ngồi xuống như núi lớn chạm mây.

Cửa hàng Vạn Thông Linh Thảo là cửa hàng linh thảo số một thành Nhạc Thủy, chưởng quỹ tự nhiên có vài phần ánh mắt, không phải kiểu nhìn mặt bất hình dung của người bình thường có thể sánh được.

Cổ Thần dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Ta cần linh thảo ngoài 300 năm tuổi, linh tâm thảo, hoàng tinh chi, tử nguyên hoa, ở đây có hay không?

Nhân thần Tiền chưởng quỹ sáng lên, linh thảo ngoài 300 năm tuổi chính là buôn bán lớn, vui vẻ nói:

- Lão tiên sinh đã tới đúng địa phương rồi, muốn nói tới linh thảo trong thành Nhạc Thủy này, cửa hàng Vạn Thông Linh Thảo chúng ta nhận đứng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất, linh thảo ngoài 300 năm tuổi bản điểm có hai cây hoàng tinh chi, một cây tử nguyên hoa, chỉ là linh tâm thảo không có.

30. Chương 25: Truy Tung (hạ).

- Sản lượng linh tâm thảo rất thấp, lại có công hiệu tẩy rửa tâm linh đối với tu sĩ, thông thường xuất hiện một cây linh tâm thảo liền lập tức bị người khác mua đi, vì vậy linh tâm thảo không có hàng dự trữ, bản điểm không có linh tâm thảo, xác suất các cửa hàng khác hầu như bằng không.

Tiền chưởng quỹ nói xong lại giải thích một lần.

Cổ Thần không chút biểu tình, nói:

- Đã có hoàng tinh chi và tử nguyên hoa, ta đều mua hết.

Tiền chưởng quỹ nói:

- Lão tiên sinh, mời theo ta.

Cổ Thần cùng với Tiễn chương quỹ đi tới vị trí hắc vừa đứng lúc nãy, Tiễn chương quỹ từ phía sau quầy hàng rút ra một ngăn kéo, từ trong ngăn kéo lại lấy ra ba hộp gỗ.

Linh thảo có số năm tuổi nhất định cần phải cất giữ rất cẩn thận, không thể để ra ngoài ánh sáng, hộp gỗ này là hộp đựng được thảo đặc chế, có thể ngăn cản linh khí xói mòn.

Tiến chương quỹ để ba chiếc hộp lên mặt bàn, lại mở ra cho Cổ Thần quan sát một lần, sau đó mới thu hộp trở về, nói:

- Hai cây hoàng tinh chi, một cây tử nguyên hoa, tuổi thọ đều trên dưới 350 năm, mỗi cây 100 linh thạch.

- Mỗi cây 100 linh thạch? Không thành vấn đề, bất quá, có thể tặng ta một ít linh thảo bình thường?

Cổ Thần chỉ vào một đồng kết diệp liên bên cạnh nói.

Kết diệp liên chỉ là một loại linh thảo cấp thấp nhất, lá cây hình trứng, số kết diệp liên này không có cây nào vượt qua 10 năm tuổi, giá trị chỉ vào khoảng mười hoang tệ một cây, so với hoàng tinh chi, tử nguyên hoa ngoài 300 năm tuổi hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Lý do Cổ Thần muốn đồng kết diệp liên này là bởi vì hắc phát hiện trong đồng kết diệp liên có một gốc linh thảo không tầm thường, hình dạng linh thảo kia so với kết diệp liên rất giống nhau, cũng là lá cây hình trứng, chỉ là thể tích nhỏ hơn một chút, nếu nhìn không cẩn thận, quả thực chính là kết diệp liên còn chưa thành thực.

Cổ Thần là tông sư đan dược, nhận ra được loại linh thảo này là khổ diệp liên, có công hiệu giải độc, là một loại linh thảo phi thường hiếm thấy, là linh thảo duy nhất trong thiên hạ có thể khắc chế dẫn hồn hoa.

Dẫn hồn hoa còn gọi là hoa tử vong, mặc kệ là người phạm hay tu sĩ, tiếp xúc hắc phải chết, nhưng thiên hạ ngũ hành tương sinh tương khắc, chỉ có loại kỳ thảo khổ diệp liên trăm năm khó gặp này mới có thể giải được độc dẫn hồn hoa.

Cổ Thần không biết vì sao khổ diệp liên lại nằm lẫn trong kết diệp liên, nhưng hắc muốn hái dẫn hồn hoa bày Tam Tuyệt đại trận, nhất định phải có khổ diệp liên đối kháng với dẫn hồn hoa. Khổ diệp liên quả thực chính là vật chỉ có thể ngộ không thể cầu, cho dù tiêu tốn mấy nghìn linh thạch cũng khó mua được một cây, dĩ nhiên bị xen lẫn với đồng kết diệp liên bình thường này, thực sự là phá hỏng thiên vật.

Tuy rằng Cổ Thần đã xác định được, nhưng chỉ là đảo qua liền không tiếp tục nhìn lần thứ hai, trong lòng rất vui mừng nhưng trên mặt không hề biểu lộ mảy may.

Thấy Cổ Thần chỉ về phía kết diệp liên bình thường, Tiễn chương quỹ nói:

- Lão tiên sinh còn cần kết diệp liên sao? Mua ba gốc linh thảo này tặng lão tiên sinh một trăm cây kết diệp liên cũng không sao!

- Như vậy rất tốt.

Cổ Thần mỉm cười, tiện tay nắm lấy mười cây kết diệp liên, nói:

- Ta chỉ cần mười cây là được rồi.

Cây khổ diệp liên kia vừa vụn bị Cổ Thần nắm vào tay.

Sau đó Cổ Thần vung tay lên, 300 linh thạch xuất hiện trên quầy hàng, Tiễn chương quỹ chỉ nghĩ là hắc lấy linh thạch trong túi trữ vật, căn bản không chú ý nhiều.

Đếm xong, Tiễn chương quỹ giao ba hộp gỗ cho Cổ Thần, nói:

- Mời lão tiên sinh thu lại.

Cổ Thần tiếp nhận ba hộp gỗ, kể cả kết diệp liên và khổ diệp liên đều thu vào trong Càn Khôn Trạc, nói:

- Nếu như quý điểm có linh tâm thảo xin giữ lại giúp ta, ta nguyện ý mua với giá cao hơn hai thành.

Linh tâm thảo so với hoàng tinh chi và tử nguyên hoa càng trân quý hơn một chút, hơn hai thành giá cả tức là cao hơn hai mươi linh thạch.

Tiền chương quỹ lập tức cười nói:

- Xin lão tiên sinh yên tâm, nhất định giữ lại cho người, bắt quá... Không biết lúc nào người trở lại?

Cổ Thần nói:

- Trong cửa hàng có linh tâm thảo, ta tự nhiên sẽ đến, cáo từ.

Tiền chương quỹ gật đầu nói:

- Lão tiên sinh đi thông thả.

Rời khỏi Vạn Thông Linh Thảo, trên mặt Cổ Thần nở nụ cười vui vẻ, thu hoạch ngày hôm nay thực sự khiến hắn hài lòng, cho dù chỉ mua được hoàng tinh chi và tử nguyên hoa trong Vạn Thông Linh Thảo, linh tâm thảo chưa có tin tức, thế nhưng ngoài ý muốn gặp được khổ điệp liên so với ba loại thảo dược kia cộng lại còn trân quý hơn nhiều.

Đây chính là linh thảo chỉ có thể ngộ không thể cầu, khổ điệp liên không cần thông qua bất cứ quá trình luyện hóa nào, trực tiếp sử dụng giống như linh đan giải độc, thậm chí hiệu quả so với linh đan giải độc còn cao hơn mười lần.

Người gặp việc vui tinh thần liền sáng suốt, Cổ Thần không chỉ có tinh thần thoải mái, trong lòng hoàn toàn nhiệt huyết sôi trào, tình cảm mãnh liệt bùng phát.

Luyện chế linh đan còn thiếu linh tâm thảo, Cổ Thần hỏi hơn mười cửa hàng cũng không có linh tâm thảo bán ra, không thể làm gì khác hơn là tạm thời thôi, từ trong hẻm nhỏ Nam thành trở về Đông thành.

Tại một hẻm nhỏ không người, Cổ Thần nhìn quanh bốn phía một hồi, thấy không ai qua đây, Cổ Thần nuốt vô hoa quả, dung mạo rất nhanh biến đổi trở về ban đầu, thẳng bước về phía Cổ gia.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên lóe lên một bóng người, Liễu Hóa Hàn lao ra cản đường phía trước Cổ Thần.

- Chắc chắc chắc chắc... Chắc chắc chắc chắc, ai có thể nghĩ đến, đan dược sư thần bí thành Nhạc Thủy dĩ nhiên là một tiểu hài tử xấu xa mới có hơn mười tuổi, tu vi Hậu Thiên tầng thứ ba? Hắc hắc, ngay cả ta đã từng nhìn thấy cũng phải kinh ngạc, mà hiện tại tới Đông thành người mới lộ ra tướng mạo sẵn có, chẳng lẽ người là người Cổ gia?

Liễu Hóa Hàn nhìn Cổ Thần, vẻ mặt tươi cười nói.

Biểu tình hắn nhìn Cổ Thần chẳng khác nào nhìn cá nằm trên thớt.

Biểu tình trên mặt Cổ Thần không chút sợ hãi, nhưng trong lòng có chút hoảng hốt, vừa rồi rất cẩn thận rời khỏi Nam thành tới đây, dĩ nhiên bị người này đuổi theo, đồng thời còn để hắn nhìn thấy mặt thật, tình huống vô cùng không xong.

Nếu như Liễu Hóa Nguyên biết được thân phận đan dược sư của hắn, như vậy tuyệt không thể để hắn truyền tin tức này ra ngoài, trong lòng Cổ Thần lập tức tuôn ra sát khí.

Trễ thì sinh biến, Cổ Thần càng không muốn nói nhiều lời với hắn, trong lòng nhất thời có quyết định.

Nơi này là Đông thành, là phạm vi thế lực của Cổ gia, Liễu Hóa Hàn không muốn kéo dài thời gian, để tránh bị người Cổ gia phát hiện, sau khi nói một câu, cũng không quản Cổ Thần có thể đáp lại hay không, thân thể khẽ động, tốc độ nhanh tới cực hạn, đánh thẳng về phía Cổ Thần.

Liễu Hóa Hàn vừa dứt lời, trên người Cổ Thần đột nhiên hiện thêm một kiện áo choàng màu đen, chính là Tật Vũ Phi Phong, đồng thời vận chuyển Thiên Cương Thối Thể đại pháp, thân thể trong nháy mắt đạt tới cảnh giới Hậu Thiên tầng thứ tám, thân thể Liễu Hóa Hàn vừa động, Cổ Thần liền xoay người toàn lực chạy về phía sau.

Thân thể đạt tới Hậu Thiên tầng thứ tám, lại có Tật Vũ Phi Phong gia tốc, tốc độ hiện tại của Cổ Thần so với bình thường còn nhanh hơn gấp 5 lần, so với Liễu Hóa Hàn không kém cạnh chút nào.

Trong thành Nhạc Thủy, nếu như Liễu Hóa Hàn ngự khí phi hành lập tức trở thành tiêu điểm toàn thành Nhạc Thủy, hấp dẫn ánh mắt người khác, hiện tại hắn nghĩ phải kín đáo bắt được Cổ Thần chạy trở về Bắc thành, đương nhiên sẽ không ngự khí phi hành trong thành Nhạc Thủy.

Nhưng không ngự khí phi hành, tốc độ của Liễu Hóa Hàn căn bản không nhanh hơn Cổ Thần bao nhiêu, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không thể đuổi kịp.

Cửu Trảo Ma Long

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

31. Chương 26: Ai Là Con Mồi?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong lòng Liễu Hóa Hàn âm thầm kỳ quái, một thiếu niên chừng hơn mười tuổi tu vi Hậu Thiên tầng thứ ba sao có khả năng đạt tới tốc độ nhanh tới như vậy? Ánh mắt Liễu Hóa Hàn rơi vào chiếc áo choàng sau lưng Cổ Thần.

“Chiếc áo choàng này khẳng định là một kiện bảo bối, tuổi còn nhỏ, tu vi thấp, không chỉ là đan dược sư, trên người còn có bảo bối như vậy, cho dù bị Cổ gia phát hiện, ngày hôm nay cũng phải bắt được người.”

Cổ Thần liên tục vòng qua mấy con hẻm nhỏ, vẫn chưa hướng về phía đại viện Cổ gia, mà đặc biệt chạy vào những hẻm nhỏ ít người qua lại, hướng ra khỏi thành Nhạc Thủy. Liễu Hóa Hàn đã nhìn thấy hình dáng của Cổ Thần, Cổ Thần đương nhiên không chạy trở về Cổ gia, nếu như thân phận đan dược sư bị truyền ra ngoài, sau này Cổ Thần vĩnh viễn không có ngày yên ổn.

“Sao? Hắn dĩ nhiên chạy ra ngoài thành? Lẽ nào người này không phải là người Cổ gia?”

Liễu Hóa Hàn thấy Cổ Thần không chạy về phía Cổ gia, ngược lại chạy ra khỏi thành Nhạc Thủy, trong lòng nghi hoặc nói.

Bất quá, Cổ Thần chạy ra khỏi thành chính là hợp với tâm ý của Liễu Hóa Hàn, ở trong thành hắn không tiện thả lỏng tay chân, khi tới ngoài thành... Hắc hắc, tiểu tử kia chẳng phải tự chui đầu vào lưới?

Vốn Liễu Hóa Hàn có dự định không tiếc giá nào, dù bại lộ hành tung ngự khí phi hành cũng phải bắt được Cổ Thần, mắt thấy hiện tại Cổ Thần chạy ra khỏi thành, lập tức từ bỏ ý niệm này trong đầu, chăm chú truy đuổi phía sau Cổ Thần.

Rất nhanh, Cổ Thần từ một con hẻm hẻo lánh gần biên giới thành Nhạc Thủy, trong tay vừa lật, một tấm bạo diễm liệt viêm phù hạ phẩm xuất hiện tay trái, tay phải thì cầm hàng linh phù hạ phẩm, tốc độ dưới chân không giảm, điên cuồng chạy thẳng hướng Đông Hoang.

Ra khỏi thành Nhạc Thủy, tiểu ý trên mặt Liễu Hóa Hàn càng đậm, bất quá không vội vã phi hành, hiện tại còn cách thành Nhạc Thủy tương đối gần, dù sao đi nữa thiếu niên kia nhất định không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay chính mình, cách thành Nhạc Thủy càng xa càng tốt.

Cách thành Nhạc Thủy càng xa càng tốt... Trong lòng Cổ Thần cũng có suy nghĩ này, tất cả mọi chuyện ngày hôm nay hắn nhất định không cho kẻ nào biết được.

Tốc độ hai người cực nhanh, chỉ trong thời gian một khắc Cổ Thần đã chạy cách thành Nhạc Thủy hơn mười dặm, tiến vào vùng rừng rậm trong Đông Hoang.

Liễu Hóa Hàn đột nhiên vươn tay ra, một thanh phi kiếm từ trong túi trữ vật bay ra, thân thể bật nhẹ, đập trên phi kiếm tốc độ tăng mạnh, rất nhanh đuổi tới gần Cổ Thần.

Hiện tại tốc độ của Cổ Thần đã tăng tới cực hạn, có thể so sánh với tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ toàn lực ngự khí phi hành, Liễu Hóa Hàn đã đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, tại Tiên Thiên cảnh trung kỳ cũng là tồn tại đỉnh cao, tốc độ ngự khí phi hành rõ ràng cao hơn Cổ Thần nhiều lắm.

- Người trốn không thoát rồi, ha ha...

Liễu Hóa Hàn cười to một tiếng, thân thể trong không trung giống như hùng ưng giương cánh lao về phía Cổ Thần, năm ngón tay mở ra, nhắm thẳng Cổ Thần đang chạy trốn phía trước chớp tới.

Trong lòng Cổ Thần cười nhạt, mỗi một cử động nhỏ nhất của Liễu Hóa Hàn đều rơi vào mắt hắn, tay phải sờ nhẹ, hàng linh phù hóa thành một đoàn thanh quang tiến nhập cơ thể Cổ Thần.

Có hàng linh phù phụ thân, nhất thời tu vi Cổ Thần bạo tăng, từ Hậu Thiên cảnh tầng thứ sáu trực tiếp tăng lên tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, chân khí trong cơ thể trong nháy mắt chuyển biến thành chân khí Tiên Thiên, thân thể đột nhiên dừng lại, tay trái giương lên, bạo điểm liệt viêm phù hạ phẩm hóa thành một đạo hỏa quang, bắt về phía Liễu Hóa Hàn.

Hai mắt Liễu Hóa Hàn nhìn chằm chằm vào từng cử động nhỏ nhất của Cổ Thần, đột nhiên thấy thực lực Cổ Thần bạo tăng mấy lần, trong lòng hắn rung mình, nhất thời nghĩ không ổn, thân thể vội vàng dừng lại.

Thế nhưng...

Đã muộn...

Tốc độ của bạo điểm liệt viêm phù còn nhanh hơn tốc độ Liễu Hóa Hàn ngự khí phi hành rất nhiều, thời gian một cái chớp mắt cũng không đến, bạo điểm liệt viêm phù đã bay tới trước mặt Liễu Hóa Hàn.

Ầm...

Bạo điểm liệt viêm phù phát ra tiếng nổ rung trời chuyển đất, mạnh mẽ nổ tung, Cổ Thần cách xa mấy trượng cũng có thể cảm giác được sóng năng lượng cường đại lan tràn bốn phía xung quanh.

Bạo điểm liệt viêm phù hạ phẩm đủ diệt sát tu sĩ Tiên Thiên cảnh trung kỳ, uy lực quả nhiên không phải chuyện đùa.

Trong tiếng nổ mạnh, Liễu Hóa Hàn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như điều đứt dây, thối văng ngược lại phía sau, phi kiếm dưới chân cũng bị bạo điểm liệt viêm phù kích nổ, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Liễu Hóa Hàn, mất đi chân khí Tiên Thiên do Liễu Hóa Hàn điều khiển, phi kiếm giống như thanh sắt thường rơi xuống mặt đất, nằm im không nhúc nhích.

Liễu Hóa Hàn còn chưa rơi xuống đất, trước mắt chợt lóe một bóng đen, ngay sau đó yết hầu mát lạnh...

Cổ Thần đạp chân lên phi kiếm, thanh chủy thủ trong tay đã đâm xuyên qua yết hầu Liễu Hóa Hàn.

Lập tức, chủ thủy rời khỏi yết hầu Liễu Hóa Hàn, mang theo một dòng máu tươi đỏ thẫm.

Bịch...

Thân thể Liễu Hóa Hàn nặng nề rơi xuống mặt đất, hai mắt mở thật lớn, đôi môi run run, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng không thể phát ra lời nào...

Con mắt mở to hiện rõ thần sắc không thể tưởng tượng được, cứ thế chết đi.

Cổ Thần dứt chủy thủ vào bao, mặt không chút biểu tình liếc mắt nhìn Liễu Hóa Hàn, tay phải vừa nhắc, thanh quang toàn thân hội tụ vào bàn tay phải, rất nhanh, hàng linh phù lại một lần nữa xuất hiện trong tay Cổ Thần.

Hàng linh phù không thể duy trì được thời gian quá dài, giữ lại dùng sau này còn có thể cứu mình thêm một mạng.

Thân thể Cổ Thần mất đi hàng linh phù trợ giúp, tu vi lập tức trở về cảnh giới Hậu Thiên tầng thứ sáu ban đầu.

Cầm lấy chiếc túi trữ vật của Liễu Hóa Hàn, đổ hết mọi thứ bên trong ra, ngoại trừ hai kiện pháp khí hạ phẩm, còn có khá nhiều linh thạch. Cổ Thần đếm sơ qua ước chừng hơn 300 khối, coi như kiếm được một bút thu hoạch lớn.

A... Đây là cái gì?

Khiến Cổ Thần vui mừng chính là, trong túi trữ vật còn có một cây linh tâm thảo vượt qua 300 năm tuổi thọ, linh tâm thảo chính là một trong những chủ dược luyện chế linh đan phụ trợ Tiên Thiên cảnh tu luyện, trên 300 năm tuổi rất hiếm thấy.

Cổ Thần đã mua được hoàng tinh chi và tử nguyên hoa, luyện chế linh đan chỉ còn thiếu linh tâm thảo ngoài 300 năm tuổi, mà hiện tại chiếm được từ trên người Liễu Hóa Hàn, quả thực may mắn vô cùng. Âm thầm cảm thán kiếp trước và kiếp này dường như ông trời bù đắp vận khí cho chính mình.

Cẩn thận kiểm tra những vật phẩm còn lại, đảm bảo không xuất hiện bất cứ vấn đề gì, sau đó thu hồi toàn bộ vào trong Càn Khôn Trạc, Cổ Thần lấy ra toàn bộ 475 linh thạch lúc trước rồi kiểm tra lại, quả nhiên, những khối linh thạch này cũng bị Liễu Hóa Hàn động tay động chân, bề mặt có bôi một ít thuốc bột kỳ quái.

Trách không được Liễu Hóa Nguyên tại đấu giá hội có thể bỏ được 100 linh thạch mỗi lần tăng giá, nguyên lai là đã sớm nghĩ tới thủ đoạn này, tìm được chủ nhân luyện ra tụ nguyên linh dịch.

Lúc Cổ Thần ném túi trữ vật của Liễu Hóa Hàn đi, xem ra Liễu Hóa Hàn thông loại thuốc bột kỳ quái này để truy tung chính mình, Cổ Thần mới không bỏ rơi được hần.

Nơi này không thích hợp ở đâu, đã phát hiện được vấn đề, Cổ Thần lập tức thu thập linh thạch vào trong Càn Khôn Trạc, sau đó cấp tốc rời khỏi, chạy tới một dòng suối nhỏ rất gần, rửa sạch vết tích thuốc bột trên linh thạch, sau đó lại chạy hơn mười dặm về phía nam mới xoay người về phía bắc, về trong thành Nhạc Thủy.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

32. Chương 27: Luyện Đan, Truyền Công

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

33. Chương 27: Luyện Đan, Truyền Công (thượng).

Về đến nhà, Cổ Thương Khung đang đợi trong phòng, thấy Cổ Thần trở về lập tức bước lên đón:

- Thần nhi, đấu giá hội kết thúc lâu như vậy, sao bây giờ mới về?

Trong giọng nói tràn ngập vẻ lo lắng.

- Hài nhi đến Nam thành mua dược liệu.

Cổ Thần trả lời, về chuyện Liễu Hóa Hàn cũng không nói ra, sau khi Liễu Hóa Hàn nhìn thấy mặt thật của Cổ Thần không hề giao lưu đối với bất cứ người nào, một khúc nhạc đệm nho nhỏ cứ để theo sinh mệnh Liễu Hóa Hàn cùng nhau biến mất.

- Ta nghe nói đấu giá hội lần này có bán một lúc mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, này...

Cổ Thương Khung lo lắng hỏi một câu, lúc này mới nhớ ra mục đích hần chờ Cổ Thần trở về.

Cổ Thần nhìn biểu tình phụ thân hần, gật đầu.

- Một lần bán ra mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, điều này sẽ mang tới phiên toái không nhỏ, thực lực của con hiện tại còn thiếu, nếu rước lấy phiên toái thì nên làm gì cho phải? Nghe nói Liễu Hóa Hàn dùng 500 linh thạch mua được, con mới chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh, cần nhiều linh thạch như vậy làm cái gì?

Về mặt Cổ Thương Khung trách cứ.

Cổ Thần hơi nghenh đầu lên:

- Phụ thân, linh thạch nhiều cho người tu luyện cũng tốt a.

- Thân thể của ta thế nào ta còn không rõ? Linh thạch nhiều hơn nữa cũng không có thay đổi gì lớn, còn cần con đưa cho ta linh thạch cái gì?

Cổ Thương Khung cả giận nói:

- Vạn nhất làm lộ thân phận đan dược sư thì làm sao bây giờ? Lần sau còn liều lĩnh như vậy, ta cho con hai cái tát tai!

Cổ Thần nhấc tay, ba hộp gỗ liền xuất hiện.

Cổ Thương Khung bị hành động của Cổ Thần làm sửng sốt

- Đây là cái gì?

Cổ Thần lần lượt mở ba chiếc hộp ra.

- Linh tâm thảo? Hoàng tinh chi? Tử nguyên hoa? Con mua loại này làm gì?

- Luyện đan!

- Luyện đan?

Cổ Thương Khung sửng sốt, lập tức hai mắt sáng ngời, biến sắc:

- Linh thảo ngoài 300 năm tuổi dùng luyện đan?

- Đúng vậy, phụ thân, hài nhi có thể luyện được đan dược thúc đẩy tốc độ tu luyện Tiên Thiên cảnh.

- Thực... Thực sự?

Thanh âm Cổ Thương Khung có chút run run, đan dược đẩy nhanh tốc độ tu luyện Tiên Thiên cảnh a? Tại thành Nhạc Thủy cho dù là linh dược hỗ trợ tu luyện cho Hậu Thiên cảnh cũng không có, hiện tại, Thần nhi nó... Nó dĩ nhiên có thể luyện chế được đan dược thúc đẩy tốc độ tu luyện Tiên Thiên cảnh?

- Vâng, đây là ba loại chủ dược luyện chế linh đan nguyên linh đan dùng cho Tiên Thiên cảnh, dùng nguyên linh đan này, người nhất định có thể đuổi kịp tu vi Cổ Thương Nhạc trong thời gian ngắn.

- Nguyên linh đan?

Trong đôi mắt hổ Cổ Thương Khung lộ ra vẻ áy náy thật sâu, ôm Cổ Thần vào ngực, nói:

- Thần nhi, ta...

- Phụ thân... Chúng ta cùng nhau nỗ lực.

Hai tay Cổ Thần vỗ nhẹ sau lưng phụ thân hắn.

- Tốt, cùng nhau nỗ lực.

Cổ Thương Khung lớn tiếng nói:

- Có nhi tử như con, cuộc đời này của ta đã đủ!

...

Có pháp khí đan lô, dụng cụ đồ đựng, lại có hoàng tinh chi, linh tâm thảo, tử nguyên hoa cùng với một số tài liệu luyện đan khác, thông qua tay vị tông sư đan được Cổ Thần, sau một ngày một đêm, nguyên linh đan đã luyện chế thành công.

Nguyên linh đan là linh đan, tử nguyên linh dịch là linh dịch, linh đan và linh dịch hoàn toàn không cùng một cấp bậc, còn cao hơn tử nguyên linh dịch cực phẩm nhất, trong linh đan ẩn chứa nồng độ linh khí cao hơn linh dịch tới mấy trăm lần.

Hoàng tinh chi, linh tâm thảo, tử nguyên hoa, cộng thêm một ít linh thảo phối được, tổng cộng luyện ra được ba viên nguyên linh đan, một viên trung phẩm nguyên linh đan, cũng đủ cho tu sĩ Tiên Thiên cảnh trung kỳ luyện hóa trong thời gian mấy tháng.

Sau khi linh đan luyện thành, Cổ Thần giao ba viên linh đan vào trong tay phụ thân hắn, Cổ Thương Khung kích động run rẩy hai tay tiếp nhận ba viên linh đan.

Đây chính là linh đan a! Thành Nhạc Thủy ngay cả linh dịch cũng không có người luyện chế ra được, hiện tại Cổ Thương Khung nắm trong tay dĩ nhiên là linh đan có thể tăng tốc độ tu luyện cho tu sĩ Tiên Thiên cảnh, dù là trong đại tông phái tu tiên, nguyên linh đan đã có thể coi như loại đan dược cao cấp rồi, không phải là thứ có thể phân phát cho mỗi một đệ tử sử dụng.

Sau khi Cổ Thương Khung nhận được ba viên nguyên linh đan liền quyết định bế quan khổ tu, ba viên nguyên linh đan cũng đủ cho hắn luyện hóa trong thời gian nửa năm, hắn đã bước vào Tiên Thiên cảnh thời gian một năm, khi hoàn toàn luyện hóa xong ba viên nguyên linh đan này, rất có khả năng đột phá tiến vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm.

Cổ Thần nghĩ thầm, không ngừng dùng nguyên linh đan tu luyện, sau hai năm cho dù phụ thân hắn không đột phá tới Tiên Thiên tầng thứ sáu thì cũng phải đạt tới Tiên Thiên tầng thứ năm đỉnh phong, chạm tới bình cảnh đột phá Tiên Thiên tầng thứ năm.

Kiếp trước tu vi của Cổ Thương Nhạc dừng lại tại Tiên Thiên tầng thứ bảy, tu vi Tiên Thiên tầng thứ năm đỉnh phong, sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, không phải không có lực đánh một trận với Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Vì vậy, trước khi Cổ Thương Khung bế quan, Cổ Thần lấy lý do vị sư phụ trong mộng của hắn cho phép, truyền dạy Thiên Cương Thối Thể đại pháp cho Cổ Thương Khung, Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba là có thể luyện được Thiên Cương Thối Thể đại pháp tầng thứ ba, chỉ cần trong vòng hai năm Cổ Thương Khung có thể luyện thành đệ tam trọng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, tu vi đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm đỉnh phong.

Dưới trạng thái cường độ thân thể tăng lên gấp ba, lực lượng tăng thêm gấp ba, Cổ Thương Khung đối chiến với Cổ Thương Nhạc không phải là không có khả năng chiến thắng.

Huống chi, Cổ Thần tại động phủ Hạo Thiên phát hiện ra linh thảo luyện chế tẩy trần đan cao giai, nếu một năm sau thuận lợi lấy được dẫn hồn hoa, huyết hồng, nội đan chính hồ làm tài liệu bố trí Tam Tuyệt đại trận phá đi Tu Di Kim Cương đại trận, lấy được linh thảo Cổ Thần lập tức luyện chế tẩy trần đan.

Cổ Thương Khung dùng tẩy trần đan để thoát thai hoán cốt, đột phá tiến vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu tuyệt đối không thành vấn đề, nếu may mắn thậm chí có thể bước vào tầng thứ bảy, Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp đấu với Cổ Thương Nhạc, phần thắng tương đối lớn.

Cổ Thần mỉm cười, đối phó với đại hội tranh đoạt chức vị tộc trưởng hai năm sau đã có mấy phần nắm chắc chiến thắng, có thể không cần phải quá mức quan tâm rồi, duy nhất khiến Cổ Thần lo lắng chính là, thể lực huyết tẩy Cổ gia kiếp trước, thủ lĩnh bên phía đối phương có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, cách đại tu sĩ Thần Hải cảnh chỉ có một bước.

Cổ Thần không ngừng giục chính mình nhất định phải đề cao thực lực với tốc độ nhanh nhất có thể, cuộc chiến tranh đoạt chức vị tộc trưởng, có Cổ Thương Khung đi tranh, còn đại kiếp nạn sinh tử Cổ gia chỉ có Cổ Thần mới đủ tư cách gánh vác.

Cổ Thương Khung bế quan lần này nhất định sẽ kéo dài, Cổ Thần chỉ còn lại một mình nên mỗi ngày đều chạy lên Linh Phù Sơn khắc khổ tu luyện.

Liễu Hóa Hàn biến mất ngày thứ hai, thi thể của hắn đã bị Liễu gia tại phát hiện tại một bụi cỏ rậm rạp phía đông nam cách thành Nhạc Thủy chừng mười dặm.

Liễu gia có thực lực mạnh nhất trong ba đại gia tộc tu chân của thành Nhạc Thủy, thân đệ đệ Liễu Hóa Hàn của tộc trưởng Liễu Hóa Nguyên dĩ nhiên vô thanh vô tức chết tại vùng phụ cận cách thành Nhạc Thủy hơn mười dặm?

Tin tức này đã chấn kinh cho toàn bộ mọi người trong thành Nhạc Thủy.

Có người nói trên mặt Liễu Hóa Hàn vẫn duy trì vẻ khiếp sợ thật sâu, hai mắt trợn ngược, bị người ta bắt ngờ đã thương, sau đó một kiếm xuyên qua yết hầu, chết không nhắm mắt.

34. Chương 27: Luyện Đan, Truyền Công (hạ).

Mỗi một tu sĩ trong thành Nhạc Thủy đều biết rõ Liễu Hóa Hàn là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, ngoại trừ đại nhân vật Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, là một trong những tu sĩ đỉnh cao nhất toàn bộ thành Nhạc Thủy, dĩ nhiên không một tiếng động chết đi như vậy?

Rốt cuộc là ai giết chết hắn? Vấn đề này vây khốn lòng hiếu kỳ của mọi người, có thể trong nháy mắt đánh trọng thương Liễu Hóa Hàn, để hắn không làm ra được bất cứ hành động phản kháng nào một kiếm xuyên qua yết hầu mà chết, cho dù là ba đại nhân vật Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy thành Nhạc Thủy cũng khó có thể làm được.

Đại nhân vật Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy tại thành Nhạc Thủy, một mình Liễu gia hai một người, chính là tộc trưởng Liễu Hóa Nguyên, một người là thái thượng trưởng lão Liễu Tinh Nhân, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy còn lại chính là Cổ Thương Nhạc Cổ gia, trong đoạn thời gian Liễu Hóa Hàn tử vong, Cổ Thương Nhạc đang ở địa phương có rất nhiều người làm chứng.

Ba tu sĩ mạnh nhất thành Nhạc Thủy có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy đều không phải nghi phạm trong cái chết của Liễu Hóa Hàn.

Vậy Liễu Hóa Hàn kia rốt cuộc chết trong tay người nào? Vì sao tại thời điểm hắn tử vong, trong mắt lưu lại vẻ không thể tưởng tượng như vậy? Vì sao hắn chết không nhắm mắt.

Đáp án này không ai biết.

Ai cũng không hề nghĩ tới, người đánh chết Liễu Hóa Hàn lại chính là thiếu niên Cổ Thần có tiếng phệ vật nổi tiếng thành Nhạc Thủy.

Cho dù là quan phủ và Liễu gia đều suy đoán được người sát hại Liễu Hóa Hàn chính là người bán đấu giá tự nguyện linh dịch kia, thế nhưng cho dù bọn họ hoài nghi toàn bộ tu sĩ thành Nhạc Thủy, Cổ Thần cũng tuyệt đối là một trong những đối tượng bị hoài nghi cuối cùng.

Mặc kệ cái chết của Liễu Hóa Hàn khiến thành Nhạc Thủy sôi sục ra sao, Cổ Thần vẫn tiếp tục khổ tu trên đỉnh Linh Phù Sơn như bình thường, Thiên Cương Thối Thể đại pháp dưới tình huống mỗi ngày cần cù tu luyện, rất nhanh lại có bước tiến.

Dần dần, Cổ Thần vận dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cường độ thân thể, lực lượng đã đạt tới cảnh giới Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín, mà hiện tại Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhất trọng vẫn còn chưa hoàn toàn luyện thành.

Lại mấy ngày qua đi, cách thời điểm Cổ Thần đánh chết Liễu Hóa Hàn một tháng, mỗi ngày chăm chỉ tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, rốt cuộc Cổ Thần đã luyện thành cảnh giới đệ nhất trọng, vận hành Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cường độ thân thể, lực lượng đều tăng lên gấp hai lần.

Hậu Thiên tầng thứ sáu có sáu thạch lực, vận hành Thiên Cương thối thể đại pháp đạt tới mười hai thạch lực, hoàn toàn có thể so sánh với thân thể tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất.

Tại trạng thái vận hành Thiên Cương Thối Thể đại pháp, trong số tu sĩ Hậu Thiên cảnh, Cổ Thần hoàn toàn có thể quét ngang.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp luyện thành đệ nhất trọng, Cổ Thần vẫn chăm chỉ khổ tu mỗi ngày, sáng sớm hàng ngày đều có một thiếu niên, trên vai có một đầu bạch hồ, bước trên đỉnh Linh Phù Sơn, lấy linh dịch thay thế thức ăn nước uống, một lần tu luyện là thời gian cả một ngày.

Cứ như vậy ngày qua ngày, cái chết của Liễu Hóa Hàn vẫn là mê cục cực lớn, mọi người trong thành Nhạc Thủy đã dần dần quên đi chuyện này.

Liễu gia cũng không biết người bán linh dịch kia ở phương nào, tuy rằng một lòng muốn điều tra tung tích chủ nhân linh dịch, thế nhưng không hề có biện pháp nào, chỉ là âm thầm sắp xếp nhân thủ, chờ chủ nhân linh dịch tới phiên bán đấu giá lần sau bắt giữ lại thẩm vấn là được.

Chỉ là, đợi nửa tháng, đến phiên đấu giá hội cuối tháng mở ra, chủ nhân linh dịch vẫn chưa xuất hiện.

Thời gian lại tiếp tục trôi qua nửa tháng, đến khi phiên đấu giá hội giữa tháng sau, chủ nhân linh dịch vẫn không hề xuất hiện.

Cách phiên đấu giá hội lần trước đã tròn một tháng rồi, từ lần trước bán đấu giá mười lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, Cổ Thần đã quyết định không bao giờ tới đấu giá hội bán đấu giá linh dịch nữa rồi, liên tục hai lần bán đấu giá tụ nguyên linh dịch, nhất là một lần duy nhất bán liền mười lọ, Cổ Thần biết rõ, trong bóng tối nhất định có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm, chỉ chờ đợi chủ nhân linh dịch kia xuất hiện.

Giờ khắc này, Cổ Thần ngồi trên đỉnh Linh Phù Sơn, hai mắt khép hờ, chân khí trong cơ thể lưu động như thần long dạo biển, trong cơ thể rất nhanh xung đột, đột nhiên, tất cả chân khí trong cơ thể ngưng tụ thành một đoàn, giống như linh xà xuất động, hướng về cùng một chỗ trùng kích mãnh liệt.

Không ít chân khí dọc theo sau lưng chạy lên đỉnh đầu rồi tràn ra ngoài cơ thể, hình thành màn sương mù nồng đậm.

Cổ Thần đang trùng kích Hậu Thiên tầng thứ bảy.

Từ khi đánh chết Liễu Hóa Hàn, tròn một tháng, liên tục không ngừng dùng tụ nguyên linh dịch thượng phẩm thúc đẩy tu luyện, tu vi đã đạt tới Hậu Thiên cảnh tầng thứ sáu đỉnh phong, chạm tới bình cảnh Hậu Thiên cảnh tầng thứ sáu.

Phá tan bình cảnh tầng thứ sáu, Cổ Thần đã bước vào cảnh giới Hậu Thiên cảnh tầng thứ bảy, bước vào Hậu Thiên cảnh hậu kỳ.

So với một tháng trước, chân khí trong cơ thể Cổ Thần hùng hậu hơn mấy lần, giống như có mấy đầu cự xà xuyên toa qua lại trong cơ thể, mỗi một đầu đều nhắm thẳng phía bầu trời, khiến bình cảnh tầng thứ sáu lung lay sắp đổ.

Một lần lại một lần trùng kích, sau một đoạn thời gian không ngắn, rốt cuộc chân khí trong cơ thể đã thành công phá tan bình cảnh tầng thứ sáu, giống như thần long rời biển, cuộn cuộn bay lên trên bầu trời.

Nhất thời...

Tựa hồ đã thông cầu nối giữa thân thể và thiên địa mới, một loại cảm giác cực kỳ thư sướng đột nhiên từ bầu trời lan tràn toàn thân, vô số linh khí thiên địa, tinh hoa thiên địa từ bầu trời quán nhập vào trong cơ thể, hóa thành một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại.

Cổ Thần mạnh mẽ giậm một cái, thân thể nhảy lên cao hơn ba trượng, ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, toàn thân bộc phát một cỗ lực lượng cường hân tới cực điểm.

Hậu Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Rốt cuộc đã đặt chân vào cảnh giới Hậu Thiên cảnh hậu kỳ.

Vễn vện trong hai tháng thời gian, tu vi của Cổ Thần đề thăng nhanh chóng như hỏa tiễn thăng thiên, từ Hậu Thiên cảnh tầng thứ hai liên tục đột phá tới Hậu Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Rơi xuống đất, nắm tay, ra sức, xương cốt toàn thân Cổ Thần vang lên tiếng nổ lách cách.

Một quyền đánh ra, nắm tay tựa hồ cắt qua không khí, đồng thời kéo theo tiếng gió thổi ghê người.

Một quyền này, ngay cả không khí cũng bị phá nát.

Tiếng gió rít vang lên liên miên không dứt, Cổ Thần đánh ra một quyền lại một quyền, không lâu sau đã đánh xong trọn bộ Đại Lực Kim Cương Quyền, tuy cả người nhể nhại mồ hôi nhưng Cổ Thần vẫn cảm giác khí lực toàn thân như vô cùng vô tận.

Vù vù vù vù...

...

Liên tục đánh Đại Lực Kim Cương quyền mười lần Cổ Thần mới dừng lại thân thể, há miệng phun nhẹ, một đạo bạch khí từ trong miệng bắn ra, vượt qua khoảng cách hai thước mới từ từ tiêu tán.

Hậu Thiên tầng thứ bảy và Hậu Thiên tầng thứ tám tuy rằng chỉ cách nhau một cảnh giới, nhưng Hậu Thiên cảnh hậu kỳ và trung kỳ khác biệt khác lớn, đề cao một tầng cấp, tu vi đủ đề cao hẳn một bậc mới.

- Chi chi...

Thấy Cổ Thần dừng lại, Tiểu Bạch nhảy lên bờ vai hắn, vui mừng kêu lên, tựa hồ ủng hộ vì Cổ Thần.

Mỗi một ngày Tiểu Bạch đều uống một lọ tụ nguyên linh dịch trung phẩm, trong thời gian một tháng trôi qua, vóc dáng tuy rằng không có bao nhiêu tăng trưởng, nhưng trọng lượng lại tăng hơn trước một nửa, liên tục hấp thu tụ nguyên linh dịch, thực lực của Tiểu Bạch không ngừng đề cao.

Tuy rằng Cổ Thần không biết làm sao so sánh được cấp độ tu vi của Tiểu Bạch, thế nhưng tốc độ của Tiểu Bạch càng lúc càng nhanh, so với một tháng trước còn nhanh hơn gấp đôi, từ điều này có thể nhìn ra được, Tiểu Bạch đang phát triển rất nhanh.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

35. Chương 28: Phệ Linh Thú (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

36. Chương 28: Phệ Linh Thú (thượng).

Cúi đầu nhìn dưới chân núi, toàn bộ thành Nhạc Thủy đều tiến vào trong mắt Cổ Thần, dùng ánh mắt lại Cổ gia, trong lòng Cổ Thần thì thầm:

- Kiếp trước Cổ gia bị người huyết tẩy, chỉ có một mình ta tham sống sợ chết, chuyện như vậy tuyệt đối không cho phép phát sinh lần thứ hai, có Cổ Thần ta, kiếp này Cổ gia trường thịnh...

- Chi chi chi chi chi chi chi chi chi...

Tiểu Bạch tựa hồ cảm nhận được tâm tình của Cổ Thần, hưng phấn kêu lên.

Cổ Thần mỉm cười nhìn Tiểu Bạch, sờ sờ đầu của nó, nói:

- Nếu như ngươi thích nói như vậy, không biết đến lúc nào mới có thể phát ra ngôn ngữ nhân loại đây?

- Chi, chi chi chi, chi chi...

Hai chân sau của Tiểu Bạch bám chặt bờ vai Cổ Thần, hai chân trước liên tục đong đưa, chỉ chỉ phía trên, lại chỉ chỉ phía sau.

Cổ Thần xoay người, liếc mắt nhìn nó một cái rồi đi xuống dưới chân núi.

Hậu Thiên cảnh hậu kỳ, chân khí trong cơ thể đã tương đối hồn hậu, bắt đầu chậm rãi chuyển biến sang chân khí Tiên Thiên, chân khí hồn hậu có thể dẫn dắt linh khí trong linh thạch, nói trắng ra chính là chân

khí trong cơ thể nếu cường đại tới mức độ nhất định có thể rút linh khí trong linh thạch ra ngoài, thông qua hấp thu linh thạch để tu luyện.

Uống tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, ngoại trừ hấp thu linh khí linh thạch, sau Hậu Thiên tầng bảy, tốc độ tu luyện tăng trưởng so với Hậu Thiên tầng thứ sáu nhanh hơn mấy lần.

Thế nhưng, độ khó từ Hậu Thiên tầng thứ bảy lên Hậu Thiên tầng thứ tám cũng tăng lên mấy lần, nếu như muốn bảo trì tốc độ tăng trưởng tu vi nhanh như lúc ban đầu, tu luyện sau này không thể có bất cứ lười nhác nào.

Bỏ ra 300 linh thạch mua linh thảo, bán đấu giá tụ nguyên linh dịch thượng phẩm còn thừa lại không tới 200 linh thạch, hơn nữa cộng thêm lấy được từ túi trữ vật của Liễu Hóa Hàn hơn 300 linh thạch, hiện tại trong Càn Khôn Trạc của Cổ Thần có hơn 500 linh thạch.

Đối với một tu sĩ bình thường, Cổ Thần hoàn toàn được coi như cấp bậc phú ông rồi.

Cổ Thần có một loại công pháp có thể hấp thu linh khí trong linh thạch tẩm bổ thân thể nhanh hơn, chuyển hóa thành chân khí, tăng thêm tu vi, nếu như liên tục không ngừng tu luyện, mỗi ngày đêm là có thể hoàn toàn hấp thu tinh hoa linh khí của hơn mười linh thạch, so với phương pháp tu luyện của người bình thường phải nhanh hơn gấp mấy lần.

Loại công pháp này không có tên, kiếp trước Cổ Thần lấy được bộ công pháp này là bởi vì nó đặt cùng một chỗ với Đỉnh Thiên Quyết, thoát nhìn giống như thượng quyết của Đỉnh Thiên Quyết, tu luyện loại công pháp này sẽ trợ giúp cho tu luyện Đỉnh Thiên Quyết càng thêm thông thuận, chỉ là cần lượng linh thạch tu luyện rất lớn.

Tu luyện công pháp, mỗi ngày đều có rất nhiều linh thạch bởi vì hấp thu toàn bộ linh khí mà thành phế phẩm, nguyên nhân chính là vì như vậy Cổ Thần mới đặt tên cho bộ công pháp vô danh này là Phệ Linh Quyết.

Trên người Cổ Thần có hơn 500 linh thạch, cho dù tu luyện Phệ Linh Quyết mỗi ngày tiêu hao hơn mười linh thạch, coi như đủ cho hắn tiêu hao thời gian hơn một tháng.

Thế nhưng, linh thạch trên người tiêu hao hết thì sẽ không còn, nếu như không đi bán đấu giá linh dược sẽ không có nguồn thu linh thạch, 500 linh thạch còn phải giữ lại để mua hoàng tinh chi, linh tâm thảo, tử nguyên hoa luyện chế linh đan.

“Nếu như có ngàn vạn linh thạch cho ta tu luyện thì tốt rồi... Thời gia bước vào Hậu Thiên tầng thứ tám tuyệt đối không nhiều hơn so với thời gian từ Hậu Thiên tầng thứ sáu bước vào Hậu Thiên tầng thứ bảy.”

Trong lòng Cổ Thần trầm nghĩ.

Lấy toàn bộ hơn 500 linh thạch trong Càn Khôn Trạc nhìn một hồi, Cổ Thần lại thu hồi linh thạch vào trong Càn Khôn Trạc, quyết định giữ 300 linh thạch để mua linh thảo luyện chế linh nguyên đan cho phụ thân hắn.

Tu luyện Phệ Linh Quyết tiêu hao một ngày hơn mười linh thạch, hơn 500 linh thạch chỉ trong thời gian không đầy hai tháng Cổ Thần sẽ hấp thu sạch sẽ, chờ khi thực sự có lượng lớn linh thạch trong tay lại tiếp tục tu luyện Phệ Linh Quyết là được.

Tu vi tới Hậu Thiên tầng thứ bảy, mỗi một ngày Cổ Thần vẫn tu luyện khắc khổ như trước, thậm chí so với trước đây còn nặng hơn mấy phần, một ngày một đêm không ngừng rèn đúc, gân cốt da thịt toàn thân giống như bị kim đâm chích, đau đớn vô cùng, bất quá dưới hiệu quả hồi phục của linh thạch, ngày hôm sau lại hồi phục như thường.

Lại qua mười ngày, 40 lọ tụ nguyên linh dịch trung phẩm đều bị Tiểu Bạch dùng ngày một lọ cũng hết sạch, thể trọng của Tiểu Bạch hiện tại so với trước kia còn nặng hơn gấp hai lần, tụ nguyên linh dịch thượng phẩm mỗi năm ngày Cổ Thần tiêu hao hết một lọ, hôm nay chỉ còn lại có hai lọ.

Ngày hôm nay, Cổ Thần tới Nam thành, mua rất nhiều băng mộng thảo, hoàng huyết thảo, tuyết liên hoa và các phối dược khác, tất cả đều trên 100 năm tuổi, mua số lượng đủ luyện chế 100 lọ, với số lượng linh

thạch còn lại trên người Cổ Thần đều dùng để mua nguyên liệu luyện chế tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, muốn mua bao nhiêu liền mua bấy nhiêu.

Vạn Thông Linh Thảo rốt cuộc cũng có một gây linh tâm thảo ngoài 300 năm tuổi, Cổ Thần dùng tiền ma đan thay đổi hình dáng rồi tiêu tốn 160 linh thạch thu mua tới tay.

Về đến nhà, không hết một ngày Cổ Thần đã thành công luyện chế ra 100 lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, mỗi một lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm Cổ Thần cần tiêu tốn thời gian năm ngày để luyện hóa, 100 lọ, Cổ Thần cần thời gian luyện hóa là 500 ngày, thời gian dài như vậy, Cổ Thần đã sớm bước vào tu vi Tiên Thiên cảnh, mà căn bản không cần nhiều thời gian như vậy.

Sở dĩ luyện chế nhiều như vậy chủ yếu đều là dành cho Tiểu Bạch ăn, liên tục ăn 40 lọ tụ nguyên linh dịch trung phẩm, Tiểu Bạch đã đủ để luyện hóa tụ nguyên linh dịch thượng phẩm rồi.

Sau này Cổ Thần sẽ tiến vào Hạo Thiên Động Phủ một lần nữa, lúc đó phải nhờ tới Tiểu Bạch đối phó với phe thiên trùng bên trong, vì vậy Tiểu Bạch càng lợi hại càng tốt.

- Người nghe nói hay không? Trong quảng động Bắc Thai Sơn có yêu quái, rất nhiều thợ mỏ đã bị cắn chết.

- Đương nhiên nghe nói rồi, ta có một người thân đào quảng tại quảng động Bắc Thai Sơn, ngày hôm qua đã bị cắn chết.

- Thực sự? Vậy đúng là đáng thương!

- Nghe các thợ mỏ trốn được từ trong quảng động, yêu quái kia cao một trượng, dài hơn ba trượng, màu sắc giống như khoáng thạch, thân thể so với khoáng thạch còn cứng rắn hơn, cái đầu lớn như ba bốn thân người, hàm răng giống như thạch trụ, một ngụm cắn xuống, ngay cả khoáng thạch cũng bị nát bấy, thực sự quá dọa người rồi.

- Yêu quái kia lợi hại như vậy?

- Đúng vậy, sợ tới mức các thợ mỏ không dám tiếp tục tiến vào quảng động, may mà yêu quái kia chỉ ở trong quảng động không ra được, nếu như đi ra thì nguy hiểm rồi.

- Thực lạ, yêu quái kia không phải ăn thịt người sao? Thợ mỏ đều chạy ra ngoài động, sao nó không đuổi theo ra ngoài?

- Nghe người ta nói, yêu quái kia có thể là sợ thấy ánh mặt trời, sợ không dám ra khỏi quảng động, màu sắc yêu quái giống hệt màu quảng thạch, hiển nhiên là trú ngụ trong quảng động rất lâu, nghe nói yêu quái vốn là đang ngủ, một người thợ mỏ coi nó là khoáng thạch, dùng cuốc đào nó làm nó tỉnh giấc, kết quả là xảy ra sự kiện yêu quái ăn thịt người ngày hôm qua.

- Ôi, vậy lúc tối muộn thì nguy rồi, buổi tối không có ánh mặt trời, nếu như yêu quái ra khỏi quảng động thì làm sao bây giờ?

- Không biết vì sao, tối hôm qua yêu quái không ra khỏi quảng động, có thể là ngày hôm qua ăn không ít người, đã no rồi.

- Hiện tại cô gia đang bế quan, việc này nên làm như thế nào mới đúng?

- Việc này trực tiếp bẩm báo cho tộc trưởng, tộc trưởng hẳn là sẽ phái người đi giết con yêu quái này.

- Uh, Cổ gia chúng ta chính là một trong ba đại thế gia tu chân, có tu sĩ xuất thủ, nhất định có thể giết chết được con yêu quái này.

- Nhất định phải giết chết yêu quái, bằng không còn muốn hại chết bao nhiêu thợ mỏ nữa?

37. Chương 28: Phe Linh Thú (hạ).

Cổ Thần vừa mới đi tới cửa nhà, chợt nghe được hai người hầu đang nói chuyện phiếm với nhau, hai người đưa lưng về phía Cổ Thần nên không nhìn thấy hắn, thanh âm tuy rằng không lớn nhưng thính lực của Cổ Thần rất cao, nội dung nói chuyện hoàn toàn lọt vào tai Cổ Thần một cách rõ ràng.

Cao một trượng, dài ba trượng, màu da như quang thạch, thân thể cứng như sắt thép, đầu to bằng hai ba thân người, răng như thạch trụ.

Hai người hầu này không biết yêu quái kia rốt cuộc là gì, nhưng Cổ Thần nhận ra được.

Đây là một loại yêu thú cấp thấp tên là phệ linh thú, thực lực so với tu sĩ nhân loại Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín hơi mạnh hơn một chút, so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất thì hơi yếu.

Cổ Thần nghe được phệ linh thú trong quang động, trong lòng khê động, người hầu kia nói không đầy đủ, phệ linh thú tuy rằng cắn người, nhưng nó không ăn thịt người, nó chỉ ăn những thứ có linh khí như linh thạch.

Vì chuyên môn ăn đá nên thân thể nó so với đá còn cứng rắn hơn, màu da cũng giống hệ màu đá, hàm răng nghiêng xuống, dù đá tảng cũng phải vỡ vụn.

Khiến Cổ Thần động tâm chính là, phệ linh thú chỉ ăn những tảng đá có chứa linh khí, mà những tảng đá có chứa linh khí nghĩa là...

Phệ linh thú là một loại yêu thú khá hiếm thấy, tu sĩ bình thường không nhận ra, càng đừng nói tới người thường, mỗi một đầu phệ linh thú xuất hiện tại bất cứ địa phương nào, nhất định địa phương này có linh thạch quang.

Điều này nói rõ?

Rằng bên trong quang động Bắc Thai Sơn có mạch khoáng linh thạch, linh thạch chính là đồng tiền lưu thông trong giới tu sĩ, giá trị không bình thường, nếu như một tòa mạch khoáng linh thạch hiện thế, tuyệt đối không phải là gia tộc tu chân như Cổ gia có thể bảo vệ được, nếu như không có thực lực bảo vệ mạch khoáng linh thạch kia, vậy chỉ dẫn tai nạn về nhà.

...

- Trời cũng giúp ta...

Cổ Thần trở lại phòng mình, vui vẻ thốt lên.

Hiện tại tu vi Cổ Thần đã đạt tới Hậu Thiên cảnh tầng thứ bảy, khoảng cách tới Hậu Thiên cảnh tầng thứ tám so với tầng thứ sáu lên tầng thứ bảy lớn hơn nhiều. Cổ Thần không ngừng dùng tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, thời tu luyện mỗi ngày so với trước kia càng lâu, tầng trưởng tu vi so với trước kia càng lớn hơn, nhưng cho dù là vậy, muốn tu luyện tới Hậu Thiên tầng tám sẽ lâu hơn nhiều so với từ Hậu Thiên tầng sáu lên Hậu Thiên tầng bảy.

Trừ phi có lượng lớn linh thạch cung cấp cho Cổ Thần tu luyện Phệ Linh Quyết, tốc độ tu luyện của hắn mới có thể tăng mạnh, rất nhanh tu luyện tới Hậu Thiên tầng thứ tám, tầng thứ chín, không hề khó khăn.

Nếu muốn có linh thạch số lượng lớn, nói dễ vậy sao? Nếu như Cổ Thần vẫn tiếp tục tu luyện Phệ Linh Quyết, toàn bộ sản phẩm Cổ gia đều bán hết lấy linh thạch cho Cổ Thần tu luyện cũng không đủ một hai năm.

Trừ phi có đại tông phái tu tiên ủng hộ, hoặc là bản thân có một tòa mạch khoáng linh thạch, bằng không lấy đâu ra linh thạch nhiều như vậy?

Thế nhưng, ngay khi Cổ Thần đang buồn bực vì thiếu linh thạch, đột nhiên nghe được tin tức về phệ linh thú.

Phệ linh thú cùng với mạch khoáng linh thạch không thể rời nhau, nghe được tin tức về phệ linh thú chẳng khác nào nghe được tin tức về mạch khoáng linh thạch.

Cổ Thần lập tức quyết định, đi tới quang động Bắc Thai Sơn trước, Bắc Thai Sơn là sản nghiệp thuộc về phụ thân hắn quản lý, lúc này Cổ Thương Khung đang bế quan, Cổ Thần vừa lúc giúp phụ thân xử lý chuyện này, tiến vào trong quang động đánh chết phệ linh thú, đồng thời tìm kiếm vị trí mạch khoáng linh thạch.

Đồ ăn thức uống thường ngày Cổ Thần có thể thay thế bằng linh dịch, Tiểu Bạch ăn linh dịch cũng không cần phải ăn thứ gì khác, những thứ Cổ Thần cần đều ở trong Càn Khôn Trạc, trực tiếp mua một con ngựa tại thành Nhạc Thủy, rời khỏi thành chạy thẳng hướng phía nam.

Quảng động Bắc Thai Sơn tại địa phương cách thành Nhạc Thủy về phía nam một trăm dặm, từ phía nam ngọn núi tới phía bắc khoảng chừng trăm dặm, quảng động tại chân núi phía bắc Thai Sơn, nơi đây có một trấn nhỏ tên là Bắc Thai Sơn trấn, vì vậy quảng động ở đây gọi là quảng động Bắc Thai Sơn.

Sau một canh giờ, Cổ Thần chạy tới Bắc Thai Sơn trấn, không dừng lại, trực tiếp chạy về phía nam, nơi quảng động Bắc Thai Sơn tọa lạc, đây là sản nghiệp phụ thân hắn quản lý, khi còn bé Cổ Thương Khung từng dẫn hắn tới đây nhiều lần, đường xá Cổ Thần còn nhớ kỹ, hướng hồ hầu như là đường thẳng, không có bao nhiêu ngã rẽ.

Ra khỏi Bắc Thai Sơn trấn, mới chạy được khoảng ba dặm đường, phía trước lại xuất hiện một thôn trang nhỏ, thôn trang nhỏ này chính là địa phương các thợ mỏ thay phiên nhau nghỉ ngơi, hiện tại trong quảng động xuất hiện yêu quái, tất cả các thợ mỏ đều trở về thôn trang này.

Phệ linh thú không ăn thịt người, đang lúc ngủ say bị người đánh thức nên mới lộ hung tính, cắn chết năm sáu người, vì vậy hiện tại trong thôn có khá đông người.

- Cổ thiếu gia... Là Cổ thiếu gia, sao người lại tới đây?

Không hề thiếu hạ nhân Cổ gia đang ở trong thôn trang trấn an thợ mỏ, quảng động này chính là sản nghiệp Cổ Thương Khung quản lý, đám người này đều là thuộc hạ của Cổ Thương Khung, tự nhiên đều nhận biết Cổ Thần, thấy Cổ Thần xuất hiện trong thôn liền vây quanh hỏi han.

Cổ Thần liếc mắt nhìn bọn họ, gật đầu mỉm cười nói:

- Ta đến trừ yêu.

Trừ yêu? Một thiếu niên mới hơn mười tuổi dĩ nhiên nói muốn tới trừ yêu? Cổ gia ai không biết rõ vị Cổ thiếu gia này là người có tu vi kém cỏi nhất, tư chất cũng là người yếu nhất trong đệ tử trực hệ đời thứ ba?

Tuy rằng Cổ Thần so với hơn hai tháng trước đã cao hơn gần mười cm, thân thể cũng cường tráng hơn mấy lần, thế nhưng trong mắt những người trưởng thành, vẫn chỉ là một tiểu hài tử ham chơi mà thôi.

Một tiểu hài tử mới mười tuổi, còn nổi danh là phế vật của Cổ gia, nói muốn tới trừ yêu? Đây không phải là chuyện cười sao?

Thế nhưng, không ai cười.

Những người này đều là thuộc hạ của Cổ Thương Khung, tự nhiên không ai dám cười Cổ Thần, mà đám thợ mỏ nghe được hạ nhân gọi Cổ Thần là Cổ thiếu gia, bọn họ chỉ biết Cổ gia là đại gia tộc tu chân, mỗi một người trong đại gia tộc đều là tu chân giả, đều có đại thần không khó lường.

Cổ thiếu gia nói muốn trừ yêu, những thợ mỏ này vui vẻ còn không kịp, muốn cười cũng là cười hài lòng, không nghĩ tới Cổ Thần nói buồn cười.

- Ta đến trừ yêu!

Một thiếu niên mười tuổi ngồi trên một con ngựa màu trắng, bờ vai cũng có một con bạch hồ, tiến vào trong thôn nói câu đầu tiên như vậy.

Một câu nói này tự tin không gì sánh được, tuy rằng hạ nhân Cổ gia đều biết Cổ Thần trong hàng đệ tử đời thứ ba Cổ gia là người lợi hại nhất từ dưới lên, nhưng nghe được Cổ Thần nói những lời này, dĩ nhiên có một loại cảm giác tin tưởng, tin tưởng Cổ Thần thực sự có thể trừ yêu.

Xung quanh yên lặng như tờ, mỗi người đều nhìn về phía người thiếu niên có con bạch hồ trên vai.

- Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...

Không khí yên lặng trôi qua vài lần hô hấp, đột nhiên từ trong một gian phòng phía trước truyền tới tiếng cười lớn, tựa hồ như nghe được chuyện cực kỳ châm biếm, là tiếng cười to điên cuồng.

- Một tên phé vật mà cũng dám nói đến trừ yêu, cũng không sợ người khác cười tới mức rụng cả răng? Không sợ đánh mất mặt mũi Cổ gia? Buồn cười, thực sự là buồn cười.

Theo thanh âm càng lúc càng lớn, cánh cửa mở ra, một người thanh niên chậm rãi xuất hiện.

- Cổ Hà...

Cổ Thần nhìn người thanh niên từ trong phòng đi ra, nhẹ nhàng thì thầm.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

38. Chương 29: Cổ Hà.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Hà, con cả Cổ Thương Hải, đại ca Cổ Dương, năm nay 17 tuổi, tu vi đã đạt tới Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín, cách Tiên Thiên cảnh chỉ còn một bước.

- Cổ Thần, đây là chuyện cười lớn nhất ta nghe được... Người tới trừ yêu? Ha ha...

Cổ Hà từng bước từng bước đi tới, hai tay ôm bụng, tựa hồ giống như cười tới mức cái bụng đau đớn.

- Chi, chi chi chi, chi chi chi chi...

Cổ Thần không nói lời nào, Tiểu Bạch lại mười phần khó chịu, quay sang Cổ Hà nhe răng rít gào.

Cho tới khi Cổ Hà dừng lại trước mặt Cổ Thần mới mở miệng nói:

- Người cũng tới trừ yêu?

Cổ Hà ngẩng đầu cao, nói:

- Không sai, tộc trưởng phái ta tới diệt trừ đầu yêu thú này, người, không cần ở đây làm xấu mặt.

- Người không được... Thực lực quá yếu.

Cổ Thần lắc lắc đầu.

- Người nói cái gì?

Lông mày rậm của Cổ Hà dựng thẳng, quát lớn:

- Cho tên tiểu phé vật người biết ai mới là thực lực yếu.

Cổ Hà quát lớn một tiếng, hai chân giậm mạnh, thân thể nhảy lên hơn một trượng, tụ lực vào quyền công kích thẳng về phía Cổ Thần ngồi trên lưng ngựa.

Một quyền của Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín.

Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín có chín thạch lực, một quyền đánh ra, lực lượng đột nhiên bạo phát tuyệt đối gấp hai lần so với lực lượng ban đầu.

Ví dụ như một người chỉ có lực lượng một trăm cân, nhưng một quyền lại có thể dễ dàng đánh ra lực lượng hai trăm cân, có người kỹ xảo cao thâm, thậm chí còn có thể đánh ra lực lượng ba trăm cân, có thể phát huy được gấp ba lần lực lượng cơ thể.

Cổ Thần nhìn một quyền từ xa tới gần, từ nhỏ biến thành lớn, tràn đầy cuồng bạo, phần eo gấp xuống, tay phải nắm chặt, tay phải nắm thành đấm, đánh ra như pháo kích, trực tiếp đón đỡ công kích của Cổ Hà.

Cổ Thần mở trừng hai mắt, đánh ra một quyền mạnh nhất trong Đại Lực Kim Cương quyền, Kim Cương Nộ Mục.

Cổ Thần chỉ sử dụng thực lực Hậu Thiên tầng thứ bốn, thế nhưng Đại Lực Kim Cương quyền là quyền pháp thượng thừa nhất trong Hậu Thiên cảnh, Cổ Thần đã luyện Đại Lực Kim Cương quyền tới cảnh giới đăng phong tạo cực, một quyền Kim Cương Nộ Mục này đủ phát ra gấp bốn lần lực lượng thân thể.

Ầm... Một tiếng nổ.

Nắm tay hai người trong nháy mắt va chạm với nhau.

Con ngựa trắng dưới thân Cổ Thần phát ra một tiếng hí dài, lui lại phía sau một bước, bốn chân trực tiếp quỳ rạp xuống dưới mặt đất.

Khi bốn chân hạ xuống mặt đất, nhất thời phát ra thanh âm khớp xương va chạm với đá tảng, bốn chân con ngựa đứt gãy, đầu khớp xương lòi ra, thân thể đảo sang bên phải, nhất thời tắt thở.

Cổ Thần xoay người rời ngựa, lui về phía sau ba bước mới hóa giải toàn bộ mực lượng từ quyền của Cổ Hà.

Một quyền thực mạnh mẽ, lực lượng tuyệt đối vượt qua hai mươi thạch lực, có thể nói khả năng vận dụng quyền pháp của Cổ Hà đã đạt tới lô hỏa thuần thanh, vô cùng thành thạo.

Tuy rằng Cổ Thần chỉ biểu hiện ra ngoài thực lực Hậu Thiên tầng thứ bốn, nhưng thân thể thực tế đã đạt tới Hậu Thiên tầng thứ bảy, bị một quyền của Cổ Hà đẩy lui ba bước, thân thể vẫn chưa chịu nửa điểm thương tổn, cánh tay hơi chỉ hơi tê mà thôi.

- Hừ... Tiểu phế vật, ai mới là thực lực quá yếu?

Cổ Hà bình ổn khí tức rơi xuống đất, ngửa đầu cao cao tại thượng nhìn Cổ Thần:

- Muốn đi trừ yêu, cứ vào quán động cho yêu quái ăn thịt!

Ngữ khí Cổ Hà mạnh mẽ, nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc:

“Hắn rõ ràng mới chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ bốn, sao có thể bộc phát ra được lực lượng hơn mười thạch lực? Lẽ nào hắn lĩnh ngộ đối với quyền pháp còn cao thâm hơn ta?”

- Quyền pháp không tồi, nhưng còn chưa đủ mạnh.

Cổ Thần không vui không buồn nói, nhìn xuống con ngựa trắng đã chết, trầm nghĩ: “Tiếc cho một con ngựa tốt, tổn của ta hai nghìn hoang tệ’.

- Người nói cái gì? Tiểu phế vật, người còn muốn thử thêm vài quyền?

Thấy bộ mặt giống như nhìn thấu nhân tình thế thái của Cổ Thần, trong lòng Cổ Hà ghen khuất, giận dữ quát lên.

- Không có hứng thú, khí lực của ngươi hãy giữ lại đối phó với đầu yêu thú kia đi, cơ hội giữ lại mạng sống càng cao hơn một chút.

Cổ Thần nói xong, không tiếp tục dây dưa với Cổ Hà, xoay người qua một bên, đi thẳng về hướng quán động.

- Chi chi, chi chi...

Tiểu Bạch ngồi trên đầu vai Cổ Thần, một tay che miệng, một tay chỉ vào Cổ Hà, nhếch miệng thét chói tai, bộ dáng kia cho dù ai nhìn thấy cũng biết được, tuyệt đối là cười nhạo.

Trước mắt bao người, Cổ Hà dĩ nhiên lấy lớn khi nhỏ, đánh chết một con ngựa của Cổ Thần, Cổ Thần chẳng buồn tức giận gây thêm mâu thuẫn, Cổ Hà cũng không tiện xuất thủ một lần nữa.

Chỉ là nhìn con hồ ly cười nhạo hắn, trong mắt Cổ Hà bùng lên lửa giận:

“Con hồ ly chết tiệt, lần sau gặp phải lão tử nhất định phải lột da ngươi, ăn thịt ngươi.”

Nhìn Cổ Thần rời khỏi thôn, bước thẳng về phía quán động, trong lòng Cổ Hà khê nhúc nhích:

“Trong quán động không có người khác, tiểu phế vật, tử hồ ly, ta sẽ cho các ngươi chết rất khó coi.”

Thấy Cổ Thần biến mất trong phạm vi tầm nhìn, Cổ Hà cũng chậm rãi bước về phía quán động.

Không lâu sau, Cổ Thần liền đi tới cửa quang động Bắc Thai Sơn, dừng lại quan sát một chút trước cửa quang động, khẽ miệng nhếch lên nở nụ cười khó phát hiện, sau đó liền bước vào trong quang động.

Cổ Thần vừa mới bước vào trong quang động, Cổ Hà liền từ trong rừng cây đi ra, rất nhanh chạy tới trước cửa động, đứng ngoài cửa động lắng tai nghe một hồi, sau đó mới tiến vào trong.

Quang động này đã khai thác được hơn mười năm, các thông đạo trong quang động bị các thợ mỏ đào bởi nối thông bốn phương tám hướng, đan xen như mạng nhện, trải rộng dưới nền đất Bắc Thai Sơn, phương viên chừng hơn mười dặm, quả thực chính là một mê cung cực lớn.

Nếu như không phải thợ mỏ thường xuyên đào quang động, người khác tiến vào quang động, đi trong những thông đạo chằng chịt như mạng nhện, trên cơ bản sẽ lạc đường.

Coi như là thợ mỏ thường xuyên đào quang động, tiến vào trong động phải kết hợp với hơn mười người khác lập thành tổ đội, mỗi một lần tiến vào quang động đều lưu lại một chút kỳ hiệu đặc thù, để tránh khỏi lạc đường.

Trong quang động rất dễ lạc đường, vận khí kém một chút đi mấy ngày mấy đêm cũng không ra được.

Tuy rằng hàng năm đều có thợ mỏ tiến vào trong động khai thác, nhưng phạm vi phân bố quang động quá mức rộng, rất nhiều địa phương rất xa, thời gian rất lâu không có thợ mỏ đào bởi qua, lần trước người thợ mỏ không cẩn thận coi phệ linh thú là quang thạch đào bởi chính là vì đội ngũ của bọn họ tiến vào trong quang động chưa có người nào từng đi qua.

Cổ Thần tiến vào trong quang động tự nhiên không phải đào quang động, mà là tìm kiếm phệ linh thú, trong Càn Khôn Trắc có 100 loại tự nguyên linh dịch thượng phẩm, cho dù ở lại quang động mấy tháng cũng không thành vấn đề, hắn biết thông đạo trong quang động rắc rối phức tạp, đã sớm chuẩn bị tốt tác chiến lâu dài.

Vì vậy, Cổ Thần không trực tiếp đi dọc theo các thông đạo chủ trong quang động, mà là chuyên môn chọn những thông đạo hẻo lánh hai bên, nhất là những thông đạo ít dấu chân qua lại nhất, phệ linh thú cũng không muốn gây ra mâu thuẫn, nó sẽ tận lực ở những địa phương không có người qua lại, vì vậy, càng là thông đạo hẻo lánh, xác suất tìm được phệ linh thú càng cao hơn.

Thời gian tròn một ngày trôi qua, Cổ Thần không hề tìm được tung tích phệ linh thú, tới buổi tối, Cổ Thần liền đả tọa tu luyện, tuy rằng chỗ sâu trong quang động tối đen, không phân biệt được ban ngày hay đêm tối, nhưng buổi tối tới, thân thể chung quy có chút phản ứng sinh lý.

Cổ Hà theo phía sau Cổ Thần tiến vào quang động, cũng đi cả ngày trời. Cổ Hà không dám theo dõi gần, mỗi một lần đều ngừng lại nghe ngóng một chút, nhưng số lượng thông đạo trong quang động quá nhiều, rất nhanh liền đánh mất dấu vết Cổ Thần, bất quá hắn đã sớm có chuẩn bị, dự trữ đủ thức ăn, nước uống, mồi lửa và cây đuốc.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

39. Chương 30: Đồng Loại Ăn Thịt Nhau (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

40. Chương 30: Đồng Loại Ăn Thịt Nhau (thượng).

So với cây đuốc, mồi lửa của Cổ Hà, thiết bị chiếu sáng của Cổ Thần cao cấp hơn rất nhiều, một viên dạ minh châu, trong sơn động đen kịt, dạ minh châu đặc biệt tỏa sáng long lanh, khiến phạm vi xung quanh hắn vài chục thước sáng sủa như ban ngày.

Buổi tối tu luyện, ban ngày tìm kiếm tung tích phệ linh thú, rất nhanh ba ngày trôi qua, vẫn không hề gặp được phệ linh thú. Trí nhớ của Cổ Thần rất tốt, đảm bảo chính mình không hề đi qua những thông đạo đã đi trước đó, xem ra trong quá động thông đạo chẳng chịt như mê cung này tìm kiếm một đầu phệ linh thú, quả thực không phải là chuyện dễ dàng.

Ngày hôm nay, Cổ Thần tiếp tục đi về phía trước, sơn động phía trước đột nhiên vang lên tiếng động kịch liệt, có tình huống, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, nhanh chóng chạy về phía thanh âm phát ra.

Thanh âm trong sơn động không giống như bên ngoài, chỉ cần một chỗ phát ra thanh âm, rất nhanh liền vang vọng khoảng cách rất xa.

Cổ Thần chạy theo phương hướng phát ra thanh âm được vài trăm thước mới dần dần nghe rõ, thanh âm truyền tới chính là tiếng đánh nhau, thông qua tiết tấu thanh âm có thể khẳng định, tranh đấu mười phần kịch liệt.

- Cổ Hà đang đấu với phệ linh thú? Hẳn là không còn ai khác.

Cổ Thần đẩy tốc độ nhanh hơn.

Nhắm thẳng phía trước, tiếng đánh nhau càng lúc càng lớn, đi được khoảng cách hơn hai trăm thước, Cổ Thần thông qua thanh âm phán đoán, nơi phát ra tiếng động hẳn là chỗ ngoặt thông đạo phía trước.

Đề cao cảnh giác, Cổ Thần tiếp tục đi về phía trước, vừa đổi hướng, dạ minh châu trong tay liền chiếu sáng thông đạo như ban ngày.

Trong sát na Cổ Thần xuất hiện, tiếng chiến đấu lập tức dừng lại, bốn con mắt lớn giống như đèn lồng nhất tề quét về phía Cổ Thần.

Nào thấy bóng dáng Cổ Hà? Song phương chiến đấu đều là phệ linh thú đen kịt như khoáng thạch, răng giống như thạch trụ, hoàn toàn là một hình ảnh ngoài dự liệu.

Thấy hai đầu phệ linh thú, trong lòng Cổ Thần không chút thất lạc, sắc mặt chấn động, trong lòng lập tức vui vẻ.

Một đầu phệ linh thú so với phệ linh thú thành niên bình thường giống nhau, cao ước chừng một trượng, dài chừng ba trượng, đầu to bằng hai ba thân người, mắt như đèn lồng, trên bộ da so với đá tảng tràn đầy vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra.

Một đầu phệ linh thú khác mới là nguyên nhân Cổ Thần thay đổi sắc mặt, so với phệ linh thú thành niên bình thường còn lớn hơn, ao ước chừng hai trượng, dài chừng năm trượng. Cổ Thần đột nhiên xuất hiện khiến nó phát ra lửa giận hừng hực, trên người nó cũng có chút vết tích bị thương, nhưng chưa bị thương nặng, đầu phệ linh thú không ngừng chảy máu tươi kia chính là do nó gây ra.

...

- Rống...

Đầu phệ linh thú thể tích thật lớn, cao hai trượng, dài năm trượng, đôi mắt giống như đèn lồng, hướng về phía Cổ Thần phát ra tiếng rống hung bạo rung trời.

Cổ Thần đột nhiên xuất hiện khiến phệ tinh thú to lớn vô cùng khó chịu, chán ghét đối với nhân loại là thiên tính của đại bộ phận yêu thú.

Cho dù là đầu phệ linh thú bình thường bị đầu phệ linh thú to lớn cắn xé tới mức toàn thân bị thương, trong ánh mắt nhìn về phía Cổ Thần cũng tràn đầy địch ý.

Cổ Thần nhìn hai đầu phệ linh thú, không có nửa điểm biểu tình chán ghét, hoàn toàn là vui mừng, vẻ mặt vô cùng kích động.

Đầu phệ linh thú to lớn hiển nhiên mạnh mẽ hơn đầu phệ linh thú bình thường nhiều lắm, đã tiến hóa tới cảnh giới Tiên Thiên, vốn phệ linh thú là một loại yêu thú vô cùng hiếm thấy, phệ linh thú tiến hóa tới cảnh giới Tiên Thiên lại càng hiếm thấy hơn.

Khác với phệ linh thú bình thường, phệ tinh thú tiến hóa khẳng định đã từng thôn phệ một loại bảo bối linh khí siêu cao nào đó mới phát sinh biến hóa, sau đó sẽ ngưng kết thành một hạt châu cùng loại với yêu đan, xưng là Linh tinh, khi phệ linh thú thôn phệ linh thạch đều tụ tập tinh nguyên linh khí, đây chính là thiên tài địa bảo chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Mặc kệ là tu sĩ hay là yêu thú, Linh tinh đều có tác dụng rất lớn, trực tiếp dùng linh tinh, tương đương với phục dụng một viên linh đan thượng phẩm, tu vi tăng trưởng rất nhanh.

Một viên linh tinh đủ để khiến phần lớn tu sĩ và yêu thú có những hành động điên cuồng chém giết cướp đoạt.

Phệ linh thú to lớn rống lớn một tiếng với Cổ Thần, hiện tại Cổ Thần hiển lộ ra ngoài chỉ mới đạt tới cảnh giới Hậu Thiên tầng thứ bốn, nhân loại chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên thực sự không lọt vào mắt phệ linh thú to lớn, ánh mắt phệ linh thú to lớn lại rơi vào đầu phệ linh thú bình thường.

- Rống...

- Rống...

Hai đầu phệ linh thú nhất tề rống lớn, đầu phệ linh thú to lớn há cái miệng khổng lồ, mạnh mẽ xông về phía phệ linh thú bình thường cắn xé.

Thân thể phệ linh thú bình thường tránh sang bên phải, nhưng không thể hoàn toàn tránh thoát được thế tiến công của phệ linh thú to lớn, bị phệ linh thú to lớn cắn trúng vào sau lưng nửa người sau.

- Ngao...

Phệ linh thú bình thường phát ra tiếng rống đau đớn.

Da thịt còn cứng rắn hơn so với khoáng thạch bị răng nanh của phệ linh thú to lớn cắn đứt, răng nanh giống như thạch trụ đâm xuyên vào trong thân thể phệ linh thú bình thường, phệ linh thú bình thường lập tức xuất hiện thêm vết thương sâu tới tận xương, máu tươi chảy ròng.

Bất quá, dù sao da thịt phệ linh thú quá cứng rắn, phệ linh thú to lớn chỉ có thể cắn vào người phệ linh thú bình thường, nhưng không cách nào cắn đứt ra được.

Phệ linh thú to lớn vùng mạnh đầu, phệ linh thú bình thường lập tức bị kéo văng về chỗ Cổ Thần đang đứng, phệ linh thú bình thường cao một trượng, dài ba trượng, chỉ ít cũng có trọng lượng hai nghìn cân, bị phệ linh thú to lớn vùng đi, lực lượng tự nhiên càng mạnh mẽ hơn nhiều, cho dù Cổ Thần dùng Thiên Cương Thối Thể đại pháp cũng không dám liều mạng, vội vàng lui lại phía sau, né tránh đòn công kích một tên trúng hai chim của phệ linh thú to lớn.

Ầm ầm...

Phệ linh thú bình thường nặng nề rơi xuống mặt đất, lập tức cày xới một hố sâu thật lớn.

- Ngao...

Phệ linh thú bình thường ngửa đầu kêu thảm, gãy dựa thân thể muốn đứng lên, nhưng lại ngã xuống.

Trước khi Cổ Thần đến, phệ linh thú bình thường đã giao chiến hồi lâu với phệ linh thú to lớn, trên người chẳng chịt vết thương, lần này bị phệ linh thú to lớn cắn vào lưng, thương thế nặng hơn một tầng, hiện tại ngay cả đứng vững cũng vô cùng khó khăn.

Cổ Thần đứng cách hai đầu phệ linh thú hơn mười trượng, nhìn tranh đấu phía trước, cảm dạ mình châu trong tay giao cho Tiểu Bạch, sau đó lặng lẽ lấy ra hàng linh phù.

Phệ linh thú to lớn đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, cho dù thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp, Cổ Thần cũng không có nửa phần thắng, chỉ có thể sử dụng hàng linh phù liều mạng.

Thực lực của phệ linh thú bình thường so với Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín hơi mạnh hơn một chút, so với Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất hơi yếu hơn, đầu phệ linh thú to lớn này tuy rằng đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nhưng hẳn là chưa vượt quá thực lực Tiên Thiên sơ kỳ, mà Cổ Thần sử dụng hàng linh phù có

thể trực tiếp tăng thực lực lên Tiên Thiên trung kỳ, đối phó với phê linh thú to lớn hẳn không thành vấn đề.

Có thể thu hoạch được Linh tinh của phê linh thú to lớn, sau này đánh chết chích hổ sẽ dễ dàng hơn.

Chích hổ thích ở trong huyết động dung nham dưới nền đất, dung nham dưới lòng đất nóng bỏng vô cùng, dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh cũng không thể chống đỡ được dòng dung nham vô cùng vô tận, cho dù chống được thì sợ là không thể phát huy nổi năm thành chiến lực, mà chích hổ ở trong dung nham sẽ phát huy được thực lực cao nhất, nếu không có đại tu sĩ Thần Hải cảnh, muốn ở dưới lòng đất tràn đầy dung nham đánh chết chích hổ, quả thực vô cùng khó khăn.

Nếu có Linh tinh thì khác rồi, Linh tinh đối với yêu thú có lực mê hoặc cực kỳ to lớn, Cổ Thần chỉ cần lấy ra Linh tinh dụ dỗ nhất định có thể khiến chích hổ rời khỏi dung nham nóng chảy, tiến lên trên mặt đất, mà khi rời khỏi dung nham nóng nảy, thực lực chích hổ suy giảm trên diện rộng, muốn đánh chết chích hổ lấy nội đan không phải việc khó khăn.

41. Chương 30: Đồng Loại Ăn Thịt Nhau (hạ).

Phê linh thú to lớn trừng mắt liếc nhìn Cổ Thần, vẫn rất coi thường như trước, hai bước đã đi tới trước mặt phê linh thú bình thường, cái miệng lớn há ra, cắn xé phê linh thú bình thường dưới mặt đất.

Phê linh thú bình thường đã trọng thương, lúc này muốn tránh cũng không được, bị phê linh thú to lớn cắn vào đầu, đầu phê linh thú bình thường tuy lớn bằng hai ba thân người, nhưng so với thân thể của nó thì lại nhỏ hơn không ít, phê linh thú to lớn cắn một cái đã ngậm hẳn nửa đầu.

Rắc rắc vang vọng...

Gần nửa đầu phê linh thú bình thường dĩ nhiên bị phê linh thú to lớn cắn rách.

Rắc rắc... Liên tiếp vang lên thanh âm rắc rắc, gần nửa đầu phê linh thú bình thường bị phê linh thú to lớn cắn vài cái xé thành nát bấy, nuốt vào trong bụng.

Hai phê linh thú chiến đấu, dĩ nhiên là vì muốn thôn phệ lẫn nhau?

Bất quá, phê linh thú vốn là linh thú ăn linh thạch để sinh tồn, linh khí ẩn chứa trong cơ thể hẳn là mười phần nồng hậu, máu tươi trong người hoàn toàn có thể so sánh được với hàm lượng linh khí trong tự nhiên linh dịch, đồng thời, máu của phê linh thú là thiên nhiên hình thành, hiệu quả so với linh dịch tốt hơn nhiều.

Thân thể phê linh thú so với linh thạch còn nồng hậu linh khí hơn, phê linh thú lấy thôn phệ linh khí để sinh sống, chuyện thôn phệ lẫn nhau cũng chẳng có gì lạ.

Cổ Thần đối với điều này có lý giải, bất quá hiện tại nhìn thấy thảm trạng đồng loại ăn thịt lẫn nhau, trong lòng không khỏi cảm thán.

Rất nhanh, non nửa đầu phê linh thú bình thường bị phê linh thú to lớn cắn nuốt không còn một mảnh, phê linh thú to lớn giống như ăn được mỹ vị cực kỳ thích thú, thậm chí đã quên sự tồn tại của Cổ Thần bên cạnh, tiếp tục há miệng cắn vào nửa cái đầu còn lại.

Phê linh thú bình thường bị cắn mất gần nửa đầu, sớm đã hấp hối, một lần nữa bị phê linh thú bình thường cắn vào đầu, nhất thời tuyệt khí.

Thấy phê linh thú to lớn một lòng ăn thịt phê linh thú bình thường mà quên mất hẳn, Cổ Thần vui vẻ, vỗ vỗ với Tiểu Bạch, Tiểu Bạch hiểu ý, nhẹ nhàng nhảy vào tảng đá bên cạnh, không hề phát sinh bất cứ thanh âm nào, dạ minh châu mang theo gợn lên đỉnh quang động, khiến quang động được chiếu rọi sáng như ban ngày.

Tay phải Cổ Thần sờ nhẹ, hành linh phù dung nhập vào thân thể, nhất thời tu vi tăng mạnh, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ năm, lần đầu tiên sử dụng hành linh phù, Cổ Thần mới có tu vi Hậu Thiên trung kỳ, chỉ có thể phát huy được thực lực Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, hôm nay đã đạt tới tu vi Hậu Thiên cảnh hậu kỳ, đã có thể phát huy được thực lực Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm.

Nếu như đã tới cảnh giới Tiên Thiên, Cổ Thần có thể phát huy được toàn bộ tác dụng của hàng linh phù hạ phẩm, lúc đó tu vi khi hàng linh phù phù thể chính là Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu.

Chân khí Tiên Thiên khê động, một thanh phi kiếm nhất thời từ trong Càn Khôn Trạc bay ra, phi kiếm lóe lên kiếm quang chói mắt dài hơn trượng, giống như mũi tên rời dây cung, hướng thẳng về vị trí cổ của phệ linh thú to lớn.

Đương...

Giống như chém vào sắt thép vang lên tiếng nổ lớn, phi kiếm dĩ nhiên bị văng ngược lại.

Cho dù là sắt thép, bị phi kiếm của Cổ Thần chém xuống cũng phải chia làm hai đoạn.

Thế nhưng...

Một kiếm vừa rồi chém xuống, phi kiếm dĩ nhiên bị văng ngược lại!

Tuy rằng pháp khí ly thể uy lực sẽ giảm đi không ít, thế nhưng không đến nỗi ngay cả da thịt của phệ linh thú cũng không chém được nha?

Hiện tại Cổ Thần có hàng linh phù hộ thân, đã đạt tới thực lực Hậu Thiên cảnh tầng thứ năm, Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm phóng ra phi kiếm, dĩ nhiên không thể chém được da thịt của phệ linh thú to lớn?

Lực phòng ngự của phệ linh thú to lớn cường hãn tới mức độ này?

Một đầu phệ linh thú bình thường cũng có thực lực vượt qua Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín, trách không được chỉ lưu lại chút vết tích ít ỏi trên người phệ linh thú to lớn, ngay cả phi kiếm do Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm phát ra cũng có thể ngạnh kháng được, phệ linh thú bình thường sao có thể tạo thành thương tổn đối với phệ linh thú to lớn?

- Rống...

Phệ linh thú to lớn giống như bị Cổ Thần phá vỡ bữa tiệc ngon, nhất thời giận dữ, quay sang Cổ Thần nhe răng trợn mắt rống to hơn.

Cổ Thần hơi lật tay, phi kiếm rơi vào trong tay, quang mang càng mạnh hơn, bắn ra xa tới ba trượng.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tuy rằng có thể dùng chân khí Tiên Thiên điều khiển pháp khí, thế nhưng khi pháp khí rời thân, uy lực so với trực tiếp cầm bằng tay yếu đi rất nhiều, khoảng cách với thân thể càng xa, uy lực càng giảm mạnh.

Lúc này phi kiếm đã cầm trong tay, cùng với thân thể Cổ Thần hợp thành một, kiếm quang tự nhiên được mở rộng.

Nhìn kiếm quang chói mắt trong tay Cổ Thần bắn ra xa ba trượng, trong mắt phệ linh thú to lớn cũng lóe ra một tia kinh hãi, nếu như vừa rồi không phải Cổ Thần dùng phi kiếm công kích mà là tự mình cầm kiếm chém xuống, da thịt phệ linh thú to lớn có thể ngăn trở được hay không còn chưa chắc.

Hiện tại, thực lực Cổ Thần biểu lộ ra là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng năm, phệ linh thú to lớn cũng có linh tính của yêu thú, biết được đạo lý ‘tránh cường khi nhược’, trong lòng nhất thời sinh ý thoái lui.

Cổ Thần sao để nó rời đi, thấy trong mắt phệ linh thú to lớn xuất hiện ý lui, thân thể khê động, chân khí Tiên Thiên dồn vào kiếm trong tay, kiếm quang một lần nữa mở rộng, kiếm quang đi qua, vách động trực tiếp bị bổ ra một rãnh sâu.

Ngay trong sát na đó, Cổ Thần liền tiến về phía trước mười trượng, kiếm mang trong tay dài tới hơn ba trượng, chém ngược về phía phệ linh thú to lớn.

Kiếm này có tên là Thanh Ly Kiếm, do Cổ Thần đoạt được từ trong Hạo Thiên Động Phủ, nó là một thanh pháp khí trung phẩm uy lực tuyệt luân.

Lửa giận trong mắt phệ linh thú to lớn bùng phát, chân trước vung lên, một chiếc thạch trảo thật lớn đi lên đón lấy kiếm quang.

“Đương...”

Thanh Ly Kiếm và thạch trảo va chạm, một tiếng nổ vang, dư chấn thật lớn khiến hai tay Cổ Thần tê dại. Phệ linh thú to lớn thở phì ra một hơi, thân hình lui mạnh, nhằm về phía sâu trong quảng động bỏ chạy. Một vết máu tươi từ trên Thanh Ly Kiếm chảy xuống, hiển nhiên phệ linh thú to lớn đã thụ thương. Tốc độ của phệ linh thú to lớn cực nhanh, chỉ hai bước đã chạy ra vài chục trượng.

- Muốn chạy trốn?

Tật Vũ Phi Phong đột nhiên hiện ra trên lưng, tốc độ của Cổ Thần tăng mạnh, còn nhanh hơn phân nửa so với tốc độ phệ linh thú to lớn, lập tức đuổi theo.

Tiểu Bạch cầm dạ minh châu, đuổi theo như bay.

Rất nhanh, Cổ Thần đã đuổi kịp phệ linh thú to lớn, chân khí Tiên Thiên thôi động, Thanh Ly Kiếm một lần nữa bắn ra kiếm quang dài hơn ba trượng, trảm xuống lưng phệ linh thú to lớn.

Phệ linh thú to lớn kêu lên một tiếng đau đớn, một đạo máu tươi phun ra trên lưng, đôi chân vung ra phía sau, đá tới Cổ Thần.

Cổ Thần vung mạnh Thanh Ly Kiếm, phệ linh thú to lớn đang công kích, thân bị lực đàn hồi cực mạnh bắn lên, ngược về phía sau hơn chục trượng mới rơi xuống mặt đất.

Cự hình phệ linh thú mượn lực từ kiếm của Cổ Thần, tốc độ một lần nữa tăng mạnh, biến mất trong thông đạo phía trước.

Phệ linh thú to lớn đã bị thương, máu chảy không ngừng, Cổ Thần không cần vội vã đuổi theo, tốc độ Tiểu Bạch dù nhanh nhưng với tu vi hiện tại là Tiên Thiên cảnh tầng năm, còn có Tật Vũ Phi Phong tăng tông, nếu Cổ Thần tiếp tục truy đuổi theo, Tiểu Bạch sẽ bị rơi lại trong quảng động này.

Hơn nữa trên tay Tiểu Bạch còn có Dạ Minh Châu, nếu tiếp tục Cổ Thần sẽ phải mất với bóng tối trong khi phệ linh thú to lớn đã sớm thích ứng với hoàn cảnh, trong bóng tối Cổ Thần sẽ rất bất lợi, có khi còn bị phệ linh thú to lớn công bất ngờ.

Ngay lúc này, Tiểu Bạch đã đuổi theo tới, thấy Cổ Thần đứng chờ mình chỗ này, Tiểu Bạch tự nhiên minh bạch, búng người một cái liền nhảy lên vai Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

42. Chương 31: Trảm Cự Thú, Được Linh Tinh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

43. Chương 31: Trảm Cự Thú, Được Linh Tinh (thượng).

Cổ Thần thấy trong thông đạo phía trước có một vết máu chạy thẳng vào sâu trong quảng động, trên mặt lộ dáng tươi cười.

Bức Hàng Linh Phù ra khỏi cơ thể, cảnh giới của Cổ Thần lập tức lui về Hậu Thiên Cảnh tầng bảy, thời gian sử dụng Hàng Linh Phù rất có hạn, có vết máu trên mặt đất kia dẫn đường, phệ linh thú to lớn không thể thoát, bởi vậy cũng không cần lãng phí Hàng Linh Phù làm gì.

Hơn nữa, có Tật Vũ Phi Phong, lấy tu vi Hậu Thiên cảnh của Cổ Thần, tốc độ tuy không thể sánh với tu sĩ Tiên Thiên cảnh nhưng cũng không đến mức chậm hơn so với phệ linh thú to lớn.

Phệ linh thú to lớn chạy trốn, không chừa đang bỏ chạy về phía khoáng mạch linh thạch, nó đã bị thương nên cần thôn phệ linh thạch để khôi phục, theo vết máu phệ linh thú to lớn đuổi theo, rất nhanh liền có thể tìm được nó đồng thời còn tìm được cả khoáng mạch linh thạch, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Dựa theo vết máu trong động, Cổ Thần rất nhanh đuổi về phía trước.

Cổ Thần đuổi được hơn một nghìn thước, trong quảng động phía trước độ nhiên truyền đến tiếng rống giận dữ của phệ linh thú to lớn.

“Ngay phía trước không xa rồi.”

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, lập tức bước nhanh hơn.

“Hả? Tựa hồ lại có tiếng đánh nhau?”

Nghe động tĩnh phía trước truyền lại, trong lòng Cổ Thần khê động.

“Lẽ nào, trong quảng động còn có con phệ linh thú khác? Hoặc là Cổ Hà?”

Trong lòng suy nghĩ, chân vẫn không dừng bước, chạy thêm một đoạn, phía trước liền xuất hiện một động thính thật lớn, chừng hơn mười trượng vuông.

Thanh âm từ trong động thính bên phải truyền tới, Cổ Thần quay đầu nhìn lại liền thấy được đầu phệ linh thú to lớn vừa rồi, lúc này nó đang giận dữ tiến hành công kích tới sát góc bên phải.

Cổ Thần đứng ở phía sau, bị thân thể của phệ linh thú to lớn che hết tầm nhìn nên không thấy rõ được mục tiêu của nó.

Vỗ vỗ Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lập tức nhảy xuống khỏi vai hắn, leo lên một khối cự thạch, cầm Dạ Minh Châu soi sáng toàn bộ động thính.

Cổ Thần dọc theo động thính đi về phía trước, hắn chưa biết rõ tình huống thế nào nên cũng không vội công kích.

Đi được mấy thước, rốt cuộc cũng thấy được mục tiêu công kích của phệ linh thú to lớn, không phải Cổ Hà thì còn ai?

Bất quá, lúc này mục tiêu công kích của phệ linh thú to lớn không chỉ có riêng Cổ Hà, cảnh giới của Cổ Hà mới chỉ là Hậu Thiên tầng chín, còn chưa đủ kháng cự lại công kích của phệ linh thú to lớn.

Cổ Hà bị phệ linh thú to lớn bức vào góc, mỗi bên hắn đứng một gã cao lớn hơn trượng, cả hai giống như đều được chế thành từ kim chúc và vật liệu gỗ, dĩ nhiên có thể kháng cự lại công kích của phệ linh thú to lớn.

Nhìn mặt Cổ Hà đầy mồ hôi, liền biết được hai người cao lớn kia do hắn điều khiển.

Hai người cao lớn đều có thực lực Tiên Thiên cảnh tầng một, chính là hai tấm Khôi Lỗi Phù hóa thành, tuy rằng kháng cự được công kích của phệ linh thú to lớn, nhưng muốn thoát khốn lại là chuyện không thể.

Cổ Hà được Cổ gia phái tới quảng động tại Bắc Thai Sơn trừ yêu, hai tấm Khôi Lỗi Phù này chính là điểm tựa gia tộc cho hắn đi trừ yêu, thế nhưng không nghĩ tới, trong khoáng mạch này ngoại trừ yêu thú theo như lời thợ mỏ nói còn có một yêu thú lớn đến như vậy.

Cổ Thần thấy Cổ Hà, đồng thời Cổ Hà cũng thấy Cổ Thần, trên mặt hắn nhất thời vui vẻ, hô lớn:

- Cổ Thần, nhanh, nhanh tới cứu ta.

Cứu? Hay không cứu? Trong lòng Cổ Thần đang cân nhắc.

Bất quá, rất nhanh trong lòng Cổ Thần đã có quyết định, chung quy vẫn là người Cổ gia, tuy nói có chút mâu thuẫn, nhưng vẫn không đến mức sinh tử, tự nhiên không thể để hắn chết dưới miệng yêu thú như vậy được.

Cổ Thần hét lớn một tiếng:

- Súc sinh, để mạng lại.

Cầm Thanh Ly Kiếm trong tay, nhắm phía phệ linh thú to lớn đâm tới.

Nghe được thanh âm Cổ Thần, trong lòng phệ linh thú to lớn hoảng hốt, nhất thời lui lại phía sau, Cổ Hà lập tức tranh thủ thoát ra.

“Rống...” Phệ linh thú to lớn nhìn Cổ Thần gào lên một tiếng, cũng không trốn tiếp.

- Cổ Thần, tạ ơn...

Cổ Hà rất nhanh chạy đến bên người Cổ Thần, vẻ mặt cảm kích, đột nhiên biến sắc, hai tay đánh ra hai quyền, công kích tới Cổ Thần.

- Hà?

Trong nháy mắt Cổ Thần liền đánh ra hai quyền, chống lại hai quyền của Cổ Hà.

Cổ Thần đột nhiên phát lực, thực lực không thể phát huy toàn bộ, chống lại một kích toàn lực của Cổ Hà, thân hình nhất thời bị đẩy lui năm bước, rất gần phệ linh thú to lớn.

Cổ Hà lại nương theo phản lực từ một quyền này, thân thể nhanh chóng bay ngược về phía sau, hai khối lõi hình người hóa thành hai đạo phù bay vào trong tay hắn, rất nhanh hắn liền biến mất khỏi quang động, không còn thấy đâu nữa.

- Tiểu phế vật, ngươi chậm rãi chơi đùa với yêu thú đi, ha ha ha...

Thanh âm Cổ Hà từ xa xa trong quang động truyền đến.

- Chi chi, chi chi chi...

Tiểu Bạch chỉ vào phương hướng Cổ Hà chạy đi, kêu lên những tiếng chói tai.

Khóe miệng Cổ Thần hiện lên một tia cười nhạt, lúc trước khi xuất thủ cứu Cổ Hà, Cổ Thần đã lo lắng tình huống này, thế nhưng đều là người Cổ gia, Cổ Thần không thể đứng yên nhìn Cổ Hà chết mà không cứu được.

Bởi vì Cổ Thần căn bản không sợ Cổ Hà trở mặt.

Hai quyền của Cổ Hà đánh Cổ Thần lại gần phệ linh thú to lớn, ý đồ chính là cho Cổ Thần hấp dẫn chú ý của nó, còn hắn thì mượn lực nhanh chóng chạy trốn.

Chờ phệ linh thú to lớn giải quyết xong Cổ Thần, hắn đã sớm chạy xa khỏi quang động, nếu phệ linh thú to lớn có đuổi theo, cũng không còn kịp nữa.

Cổ Hà trăm triệu lần không ngờ tới, trên người phệ linh thú to lớn đã bị thương, hơn nữa còn là kiệt tác của Cổ Thần, mục đích của Cổ Thần không ngoài việc giết chết phệ linh thú to lớn, cướp đoạt linh tinh trong cơ thể nó.

Bằng không mà nói, với tính cảnh giác của Cổ Thần, sao để Cổ Hà ám toàn thành công được.

Lần này Cổ Hà đào tẩu, chắc chắn chạy thẳng ra ngoài quang động rồi bỏ trốn mất dạng, lúc này chỉ còn lại một mình Cổ Thần trong quang động, đánh chết phệ linh thú to lớn, tìm ra khoáng mạch linh thạch.

Cổ Hà chạy về tới Cổ gia, nhất định cho rằng Cổ Thần sẽ chết dưới miệng phệ linh thú to lớn, tuyệt đối không thể tưởng tượng được, tất cả những chuyện này đều nằm trong dự tính của Cổ Thần.

“Rống...” Phệ linh thú to lớn nhe răng rống to một tiếng, vẻ mặt hung ác, ánh mắt nhìn Cổ Thần mặc dù có chút sợ hãi nhưng càng nhiều hơn là sự nghi hoặc.

Hiện tại tu vi của Cổ Thần là Hậu Thiên cảnh tầng bảy, trong mắt phệ linh thú to lớn căn bản không coi là gì, thế nhưng phệ linh thú to lớn còn nhớ kỹ, thực lực nhân loại trước mắt này kinh khủng tới mức nào, thanh trường kiếm trong tay hắn sắc bén đến mức nào.

Đôi móng vuốt có thể mở núi phá đá của nó cư nhiên bị trường kiếm chém thành một vết thật sâu, khiến nó bị chảy máu ròng ròng.

Vết thương nặng nhất trên người phệ linh thú to lớn chính là ở trên lưng, vết thương là một vết rách dài, sâu tận cốt tủy, hiện vẫn không ngừng chảy máu.

Cổ Thần đưa tay nắm Thanh Ly Kiếm, một tay nắm Hàng Linh Phù, cứ như vậy đứng trước mặt phệ linh thú to lớn.

Một đầu phệ linh thú to lớn có tu vi Tiên Thiên cảnh, phía trước mặt là thiếu niên tu sĩ nhân loại mới mười tuổi đầu, tu vi chỉ có Hậu Thiên cảnh tầng bảy, thực lực song phương cách nhau quá xa.

Thế nhưng, nếu có người nhìn được biểu tình một người một thú, khẳng định sẽ thất kinh.

Thiếu niên tu sĩ nhân loại có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng bảy kia, trên mặt còn hiện nét cười nhìn vào cự thú. Còn cự thú có tu vi Tiên Thiên cảnh lại nhìn thiếu niên nhân loại với ánh mắt bao hàm sự sợ hãi.

44. Chương 31: Trảm Cự Thú, Được Linh Tinh (hạ).

Cổ Thần đứng trước mặt phệ linh thú to lớn, không nhúc nhích mà chỉ khê động, bình tĩnh nhìn phệ linh thú to lớn, tựa hồ không chút sợ hãi cũng chẳng mấy bận tâm, nhưng trên thực tế mỗi một động tác của phệ linh thú to lớn đều không lọt khỏi mắt quan sát của hắn.

Phệ linh thú to lớn nhìn vết thương trên lưng mà giật mình, máu tươi vẫn chảy ra không ngừng, thời gian trôi qua càng lâu, lực lượng nó hao tổn càng trầm trọng, hiện tại nó cấp bách muốn thôn phệ linh thạch nhằm khôi phục thương thể.

Cổ Thần lại không chút tổn hao, thời gian dài hay ngắn đối với hắn căn bản không có ảnh hưởng.

Tự nhiên, Cổ Thần sẽ không chủ động khởi xướng công kích, một người một thú cứ như vậy nhìn nhau càng lâu càng tốt, phệ linh thú to lớn không thể thôn phệ linh thạch, thời gian qua đi, thương thể của nó càng nghiêm trọng, Cổ Thần đánh chết nó càng dễ dàng.

“Rống...” Phệ linh thú to lớn rốt cuộc không còn kiên nhẫn được nữa, nó cũng biết thời gian càng lâu đối với nó càng bất lợi, lập tức rống to một tiếng, gia tăng vài phần dũng khí, hung quang trong mắt bùng phát, giương bốn chiếc răng lớn của mình đánh tới, muốn một ngụm cắn chết.

Thanh quang chớp động, Hàng Linh Phù trong nháy mắt dung nhập thân thể Cổ Thần, lực lượng Cổ Thần lập tức tăng lên tới Tiên Thiên cảnh tầng năm, chân khí trong cơ thể chuyển hóa thành chân khí Tiên Thiên.

Thanh Ly Kiếm trong tay mở ra kiếm mang, hai tay cầm kiếm, trực tiếp đâm tới miệng phệ linh thú to lớn.

Da thịt phệ linh thú to lớn tuy cũng rắn vô cùng, nhưng độ cứng da thịt trong miệng nó lại không bằng được như vậy, nếu bị Cổ Thần đâm trúng, sợ rằng cũng sẽ bị đâm thủng.

Hô...

Phệ linh thú to lớn thở ra một hơi nhiệt khí, dĩ nhiên không tránh né, tiếp tục cắn tới Cổ Thần, thế nhưng...

Đôi trảo phía trước nháy mắt đá tới, nếu như Cổ Thần tiếp tục đâm tới miệng phệ linh thú to lớn, thân thể hắn ắt sẽ bị đôi trảo thạch trảo thật lớn này bắt lấy xé nát.

Thân thể Cổ Thần cũng không cứng rắn được như phệ linh thú to lớn, vì thế có thể tưởng tượng được, nếu bị cự trảo bắt được, không chết cũng trọng thương.

Thanh Ly Kiếm vừa thu lại, có Tật Vũ Phi Phong trên người, tốc độ Cổ Thần nhanh như huyền ảnh, nhoáng cái đã thấy biến mất trước mặt phệ linh thú to lớn, một đôi trảo quét vào khoảng không.

Phía bên phải phệ linh thú to lớn, quang mang chợt lóe, Cổ Thần cầm Thanh Ly Kiếm trong tay, kiếm mang đã mở ra hơn ba trượng, mạnh mẽ nhắm phía cổ phệ linh thú to lớn bổ xuống.

Lúc này, Cổ Thần không có phóng xuất phi kiếm, mà nắm chắc trong tay chém xuống, so với lần công kích bất ngờ đầu tiên, uy lực một kiếm này phải mạnh hơn gấp hai lần.

Phệ linh thú to lớn phát ra một tiếng kêu sợ hãi, quay đầu đi, nhưng tốc độ chậm hơn so với Cổ Thần rất nhiều, nó đã chậm.

Vẫn còn lại nửa đầu không tránh kịp, hai tay Cổ Thần cầm kiếm cũng đã điên cuồng chém xuống.

Trong nháy mắt...

Tiếng kêu kinh khủng của phệ linh thú to lớn đã biến thành tiếng gào thảm thiết thê lương.

Thanh Ly Kiếm xẹt qua cổ nó, chém ra một vết thương sâu tới vài thước, hầu như khảm hết nửa đầu phệ linh thú to lớn, máu tươi tuôn ra ào ào.

Thân thể phệ linh thú to lớn chặn lại, cái đuôi phía sau như một chiếc roi đá, nhắm phía Cổ Thần quất tới, rất nhanh phát ra những tiếng bạo tạc trong không khí.

Cổ Thần vừa chém ra một kiếm, thân thể nhoáng lên lại biến mất không thấy, cái đuôi thật lớn của phệ linh thú to lớn nhất thời quất vào khoảng không.

Có Tật Vũ Phi Phong, tốc độ của Cổ Thần so với phệ linh thú to lớn nhanh hơn gấp đôi, có thể nói trong phương diện tốc độ hẳn hoàn toàn áp chế phệ linh thú to lớn.

Trảm...

Thân thể Cổ Thần đột nhiên xuất hiện tại bên trái phệ linh thú to lớn, Thanh Ly Kiếm đồng thời mở ra kiếm mang hơn ba trượng chém xuống, nhanh như một đạo thiểm điện.

Phốc...

Từ cổ họng phệ linh thú to lớn tuôn ra vô số máu tươi...

Chiếc đầu to lớn của phệ linh thú to lớn bị Cổ Thần chém một kiếm bên phải, lại một kiếm bên trái cuối cùng rụng xuống, lăn dưới đất mấy vòng.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát sinh, phệ linh thú to lớn đã hoàn toàn tuyệt khí, bỏ mình.

“Thình thình...”

Thân thể thật lớn của phệ linh thú to lớn đổ xuống mặt đất, toàn bộ sơn động bị chấn động mãnh liệt.

Hai tay Cổ Thần cầm kiếm, chân khí Tiên Thiên rót vào, kiếm mang một lần nữa bắn ra, liên tục chém xuống thi thể phệ linh thú to lớn.

Sau khi chết, độ cứng thân thể phệ linh thú to lớn giảm đi rất nhiều, dưới bụng rất nhanh bị Cổ Thần chém nát, một hạt châu lóe ra quang mang màu xanh lục đột nhiên xuất hiện.

Cổ Thần trao không một cái, hạt châu màu xanh lục kia đã bị hút vào tay, đây chính là linh tinh kết xuất ra trong cơ thể phệ linh thú to lớn.

- Chi chi... Chi chi chi...

Tiểu Bạch ngồi xuống trên vai Cổ Thần, ánh mắt thèm muốn nhìn vào linh tinh trong tay Cổ Thần, hưng phấn kêu lên.

Cổ Thần thu linh tinh vào trong Càn Khôn Trạc, vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, nói:

- Thứ này ta có chỗ dùng đến, không thể cho người ăn.

- Chi chi... Chi chi...

Tiểu Bạch một bên kêu lên, một bên liếm liếm trên cổ Cổ Thần, dường như làm nũng.

Cổ Thần bị Tiểu Bạch làm nũng có chút khó nhịn, đành ôm Tiểu Bạch vào lòng, nói:

- Người đừng nóng lòng, chờ ta bắt được chính hổ sẽ cho người ăn linh tinh.

- Chi chi...?

Tiểu Bạch trừng to mắt, hưng phấn kêu lên, thần tình rất nghi vấn, tựa hồ hỏi lại.

Cổ Thần cười nói:

- Ta đã bao giờ lừa gạt người chưa? Quyết không nói dối.

- Chi chi chi chi....

Tiểu Bạch nhất thời hài lòng hoan hô.

Nhìn thi thể phệ linh thú to lớn, Cổ Thần đưa ánh mắt quan sát bốn phía, phệ linh thú to lớn có giá trị nhất chính là khóa linh tinh đã được Cổ Thần thu vào trong Càn Khôn Trạc.

Thứ hai chính là máu, sớm đã tuôn ra, ngấm xuống mặt đất.

Da thịt và gân cốt không có bao nhiêu tác dụng.

Đầu phệ linh thú to lớn chạy trốn tới nơi này không tiếp tục chạy đi, như vậy mạch khoáng linh thạch hẳn là ở ngay phụ cận, có thể đầu phệ linh thú to lớn đã chạy tới sào huyết rồi, tiếp tục chạy sẽ tiến vào mạch khoáng linh thạch, thế nên mới nhất quyết tử chiến với Cổ Thần.

Phệ linh thú có thể không muốn nhân loại phát hiện khoáng mạch linh thạch tồn tại, đây chính là lương thực của chúng cũng là sinh mệnh của chúng!

Cổ Thần tới quán động Bắc Thai Sơn tới nay đã được ba ngày ba đêm, sớm đã thâm nhập sâu trong quán động, đừng nói hơn mười dặm, chỉ ít cũng phải trăm dặm rồi.

Những thông đạo trong quán động này chỉ có một ít là do thợ mỏ dựng lên, nhưng cũng chỉ sâu vào hơn mười dặm, tất cả những thông đạo còn lại đều là do đầu phệ linh thú này đào móc ra.

Tốc độ đào của phệ linh thú tự nhiên nhanh hơn rất nhiều thợ mỏ, khi Cổ Thần chiến đấu với hai đầu phệ linh thú, cũng đã tiến nhập vào quán động do phệ linh thú đào, tự nhiên sâu hơn rất nhiều so với thông đạo bình thường.

Sau đó Cổ Thần lại đuổi theo đầu phệ linh thú to lớn một đoạn rất xa, lúc này khoảng cách tới cửa quán động đã rất rất xa rồi.

Sau khi tiêu diệt xong phệ linh thú to lớn, Cổ Thần liền bức Hàng Linh Phù ra ngoài cơ thể, Hàng Linh Phù lại hóa thành một đạo thanh quang xuất hiện trong lòng bàn tay.

Quang hoa linh khí trên Hàng Linh Phù đã yếu đi rất nhiều, xem ra năng lượng bên trong đã tiêu hao gần cạn, tối đa chỉ có thể sử dụng thêm một lần nữa, đồng thời cũng không thể duy trì được lâu.

Thu Hàng Linh Phù vào trong Càn Khôn Trạc, bảo quản cẩn thận, hiện tại Hàng Linh Phù chính là đòn sát thủ của Cổ Thần, không có Hàng Linh Phù, lấy tu vi hiện tại của Cổ Thần vô luận làm cách nào đi nữa cũng không thể tiêu diệt được phệ linh thú to lớn.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

45. Chương 32: Khoáng Mạch Linh Thạch (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

46. Chương 32: Khoáng Mạch Linh Thạch (thượng).

Giết chết Liễu Hóa Hàn và cả phệ linh thú to lớn, toàn bộ đều dựa vào tác dụng của Hàng Linh Phù, tuy rằng thời điểm giết Liễu Hóa Hàn nguyên nhân chủ yếu là ở tám hạ phẩm Bạo Diễm Liệt Viêm phù, nhưng nếu như không có Hàng Linh Phù để Cổ Thần cường hóa tu vi lên đến Tiên Thiên cảnh, với tu vi còn chưa tới Tiên Thiên Cảnh của Cổ Thần cũng không thể sử dụng được Bạo Diễm Liệt Viêm phù.

Nhìn lại thoáng qua bốn phía động thính, phát hiện động thính này có nối với hai quán động khác, một cái chính là đường Cổ Thần tới đây, còn lại một quán động chính là phương hướng Cổ Hà đào tẩu.

Vừa tới quán động này, Cổ Thần rõ ràng, căn bản không có khoáng mạch linh thạch gì, Cổ Thần lập tức đi vào quán động lối Cổ Hà đào tẩu.

Đồng thời trong lòng lại suy nghĩ, không biết vì sao Cổ Hà lại không chọn đào tẩu theo quán động hướng ra ngoài, ngược lại còn chọn quán động theo hướng đi sâu vào bên trong?

Nếu như khoáng mạch linh thạch ở ngay phía trước, vậy chẳng phải hẳn là mèo mù vớ cá rán, khoáng mạch linh thạch chẳng phải bị hắn tìm thấy trước hay sao?

Cổ Thần lập tức đẩy nhanh cước bộ.

Tiến nhập vào trong một thông đạo, Cổ Thần nhạy cảm phát hiện được, tựa hồ khí tức linh khí trong không khí nồng đậm hơn, càng đi về phía trước, hàm lượng linh khí càng tăng lên.

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, khoáng mạch linh thạch tám chín phần mười nằm ở ngay phía trước rồi.

Ngửi thấy khí tức linh khí, Tiểu Bạch cũng hít mạnh vài hơi, tâm tình càng lúc càng hưng phấn.

Từ kết cấu khoáng thạch trong quán động, Cổ Thần cũng nhìn được ra, càng đi về phía trước tạp chất trong khoáng thạch càng ít đi, tỉ lệ càng lúc càng thống nhất, màu sắc các loại khoáng thạch cũng chậm rãi chuyển thành một màu xanh.

Càng đi về phía trước, màu sắc đá càng thuần khiết, càng thống nhất, càng xanh hơn, đây chính là báo hiệu sắp tới khoáng thạch linh thạch.

Chỉ có khoáng mạch thuần màu xanh mới có thể hình thành lên khoáng mạch linh thạch, lúc này có thể khẳng định, phía trước nhất định có một tòa khoáng mạch linh thạch, chỉ là không biết khoáng mạch linh thạch to hay nhỏ mà thôi.

Thế nhưng, coi như một tòa khoáng mạch linh thạch nhỏ nhất thì hàm lượng linh thạch tuyệt đối cũng đủ khiến Cổ Thần mừng rỡ, linh thạch chứa trong mạch khoáng linh thạch tự nhiên không cần so sánh với số linh thạch ít ỏi trong Càn Khôn Trạc của hắn.

Linh thạch nơi này hẳn cũng đủ cho Cổ Thần tu luyện Phệ Linh Quyết trong một đoạn thời gian dài.

Điều này cũng đồng nghĩa tu vi của Cổ Thần cũng có thể tăng trưởng rất nhanh trong đoạn thời gian đó, nghĩ tới điểm này, Cổ Thần không nhịn được vui mừng, cước bộ vô thức nhanh hơn, nhằm phía sâu trong quán động đi đến.

Dần dần, phía khoáng thạch trong quán động chỉ còn thuần một màu xanh, những tảng đá màu xanh thẫm cũng dần dần xuất hiện, linh khí trong quán động được phát ra từ chính những tảng đá xanh thẫm này.

Hàm lượng linh khí trong những tảng đá xanh thẫm này mười phần thừa thớt, không thể tính là linh thạch được, thế nhưng so với những khoáng thạch bình thường trên quý hơn nhiều, nếu thu thập những tảng đá này rồi thông qua quá trình đề luyện cũng có thể luyện ra linh thạch.

Càng đi về phía trước, số lượng đá xanh thẫm càng nhiều hơn, đồng thời màu sắc cũng càng đậm hơn, linh khí cũng càng nhiều hơn.

Ở đây... Quả nhiên có một tòa khoáng mạch linh thạch.

Đồng thời... Xem ra hàm lượng linh thạch cũng không ít.

Những tảng đá màu xanh thẫm chứa linh khí này vẫn chưa được tính là linh thạch, bất quá phệ linh thú đã có thể dùng những tảng đá này làm thức ăn.

Cổ Thần biết, linh thạch chân chính khẳng định nằm ở địa phương phía trước, nhìn xu thế khoáng mạch linh thạch này, nơi trung tâm của nó khẳng định không hề thiếu linh thạch thuần khiết.

Tuy rằng những tảng đá chứa linh khí trong quán động nơi này không hề ít, nhưng Cổ Thần vẫn không đành chỉ cước bộ, tiếp tục chạy về phía trước.

Màu sắc những tảng đá màu xanh thẫm cũng càng lúc càng đậm hơn, hàm lượng linh khí cũng càng hỗn hậu, rốt cuộc... Cổ Thần đã thấy được một tảng đá thuần một màu xanh đậm, hàm lượng linh khí bên trong cũng đạt tới một cấp độ rất cao.

Này... chính là một khối linh thạch.

Bất quá, Cổ Thần vẫn không đành chỉ cước bộ, tiếp tục đi về phía trước, hẳn biết, trong quảng động phía trước hẳn còn có nhiều hơn.

Càng đi về phía trước, linh thạch từ ban đầu cứ đi hơn mười bước liền thấy một khối, sau đó là mười bước có một khối, dần dần... Đến khi cách mấy bước liền thấy một khối.

Cuối cùng...

Cổ Thần cứ đi một bước là thấy được một khối linh thạch.

Linh thạch chưa được khai thác được gọi là nguyên linh thạch, loại tu sĩ thường hay sử dụng chính là linh thạch với các kích cỡ khác nhau, nguyên linh thạch cũng có kích thước khác nhau, tiểu nguyên linh thạch cũng có thể coi là một khối linh thạch vì không thể phân chia.

Mà đại nguyên linh thạch có thể phân chia ra, chừng được mười khối linh thạch.

Có một số nguyên linh thạch rất lớn thậm chí có thể phân chia ra hơn trăm khối linh thạch không chừng.

- Phía trước nhất định có mật độ nguyên linh thạch càng dày đặc.

Thấy càng đi về phía trước, nguyên linh thạch xuất hiện ngày càng nhiều, trong lòng Cổ Thần đưa ra phán đoán.

Theo linh thạch xuất hiện ngày càng nhiều trong quảng động, Cổ Thần cũng dần dần đi tới dải trung tâm của khoáng mạch, mỗi bước đều có thể thấy được mấy khối nguyên linh thạch.

“Đỉnh... Đỉnh... Đỉnh...”

Đột nhiên, phía trước truyền đến thanh âm, nghe qua tựa hồ có người đang khai thác.

Nếu như có một từ ngữ nào để hình dung tâm tình hiện tại của Cổ Hà, đó chính là mừng rỡ như điên.

Cao hứng, cao hứng cực độ, Cổ Hà hiện tại đúng là cao hứng tới phát điên lên rồi.

Nguyên bản Cổ Hà đã bị phê linh thú to lớn bức tới tuyệt cảnh, trong lòng hầu như không còn hi vọng, thế nhưng Cổ Thần đột nhiên xuất hiện khiến hắn tìm được đường sống trong chỗ chết.

Cuối cùng lại xếp đặt Cổ Thần một đao, giúp hắn chạy ra tìm đường sống, trong lòng hắn đã mừng phát điên rồi.

Thế nhưng, hắn vận lần không ngờ tới, vận tốt của hắn mới chỉ bắt đầu thôi.

Vừa mới liều mạng chạy trốn chết, cũng không có chú ý nhiều tới tình huống trong quảng động, thẳng đến một hồi lâu, thấy trong quảng động mỗi lúc một sáng hơn, Cổ Hà mới đột nhiên phản ứng.

Hiện tại trong quảng động đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Khoáng thạch trong động dĩ nhiên không còn là những khối màu sắc hỗn hợp mà là những tảng đá thuần một màu xanh.

Đồng thời, bên trong những tảng đá thuần màu xanh này dĩ nhiên còn xuất hiện những tảng đá màu xanh đậm nằm xen kẽ.

Thấy những tảng đá màu xanh đậm này, ánh mắt Cổ Hà lập tức sáng lên.

Linh thạch.

Dĩ nhiên là linh thạch...

Trái tim Cổ Hà thiếu chút nữa muốn phóng ra ngoài, ánh mắt tìm kiếm qua những tảng đá màu xanh thẫm hai bên trái phải, dĩ nhiên có tới không dưới trăm khối linh thạch, đồng thời linh thạch còn phân bố lan

tràn khắp bốn phía trong quảng động, có thể thấy được điểm này qua những tia sáng yếu ớt từ những chỗ cách rất xa.

Nhìn theo xu thế phân bố linh thạch, chắc chắn hàm lượng linh thạch có trong quảng động không hề ít.

Trong quảng động dưới Bắc Thai Sơn.

Dĩ nhiên có một tòa khoáng mạch linh thạch chỉ có trong truyền thuyết?

Qua một thoáng kinh ngạc, Cổ Hà lập tức mừng như điên.

Khoáng mạch linh thạch...

Là thứ chỉ những đại phái tu tiên trong truyền thuyết mới có tư cách nắm được.

Cổ Hà có tu vi Hậu Thiên tầng chín, nhằm giúp hấn sớm ngày đột phá lên Tiên Thiên cảnh, mỗi tháng gia tộc đều phát cho hấn một khối linh thạch để hấn tu luyện.

Chỗ khoáng mạch linh thạch này có bao nhiêu linh thạch? Cổ Hà không dám tưởng tượng, hấn cảm giác mình như phát mộng, muốn điên cuồng cười to lên một tiếng mới có thể phát tiết ra hết nỗi vui sướng trong lòng.

47. Chương 32: Khoáng Mạch Linh Thạch (hạ).

Cổ sức nện vào ngực, Cổ Hà kìm nén xung động, không dám cười lớn, hấn không hề quên trong quảng động này còn có một đầu yêu thú thật lớn, nếu như tiếng cười hấp dẫn nó qua đây, vậy thì nguy rồi.

“Không biết tên tiểu phế vật kia có thể cầm cự được yêu thú bao lâu?”

Cổ Hà trầm nghĩ.

“Lấy thực lực của hấn, hấn là không chống đỡ được quá nhiều thời gian, nói không chừng đã bị yêu thú ăn thịt rồi cũng nên, không biết yêu thú có đuổi theo mình hay không?”

“Vạn nhất yêu thú đuổi theo, ta còn có thể thoát được nữa hay không?”

Nhớ tới lực lượng kinh khủng của đầu yêu thú kia, trong lòng Cổ Hà vẫn còn kinh hãi.

“Có thể, ta hấn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, chạy khỏi quảng động.”

“Thế nhưng, ở đây còn có nhiều linh thạch như vậy, ta vào đúng bảo khố, sao có thể ra về tay không?”

“Ta không thể lấy cả tòa khoáng mạch linh thạch, nhưng vẫn có thể lấy đi một chút, vạn nhất yêu thú thực sự đuổi theo, liền hi sinh hai tấm Khôi Lỗi Phù, chỉ cần không ở tuyệt lộ, vẫn còn hi vọng chạy thoát...”

...

Trong lòng Cổ Hà đang đấu tranh, cuối cùng tham niệm đã chiến thắng lý trí, cầm Huyền Thiết Kiếm trong tay, bắt đầu đào bới khai thác.

“Đinh... Đinh... Đinh...”

Những khoáng thạch thuần màu xanh này còn cứng hơn khoáng thạch bình thường nhiều lắm, Huyền Thiết Kiếm của Cổ Hà chém tới, lập tức phát ra những thanh âm vang dội.

Bất quá, khoáng thạch màu xanh vẫn không thể chống đỡ được sự sắc bén của Huyền Thiết Kiếm, không qua bao lâu, Cổ Hà đã chém ra được một hồ to, một khối nguyên linh thạch được đào ra.

Khối nguyên linh thạch này có kích cỡ tương đương hai khối linh thạch.

Cổ Hà mừng rỡ như điên, thu nguyên linh thạch vào trong túi trữ vật, tiếp tục đào móc.

Khối thứ hai...

Khối thứ ba...

Không qua bao lâu, Cổ Hà đã đào được hơn mười khối nguyên linh thạch, chỉ có hai khối tương đối nhỏ, còn đại bộ phận nguyên linh thạch đều có thể phân tách ra vài khối, chỉ có một khối nguyên linh thạch rất lớn, cỡ chừng mười khối linh thạch.

Thu nhập toàn bộ nguyên linh thạch đào được vào trong túi trữ vật, ánh mắt Cổ Hà sáng lên, tiếp tục đào móc.

Một khối lại một khối nguyên linh thạch được Cổ Hà đào ra, hắn sớm đã quên mất sự tồn tại của yêu thú, đã quên mất nguy hiểm bên trong quán động.

Linh thạch... Lại một khối linh thạch...

Trong mắt hắn chỉ còn lại nét điên cuồng, vô cùng vô tận dục vọng.

Có một số việc, khi chưa bắt đầu còn có thể bảo trì tỉnh táo, nhưng một khi đã bắt đầu cũng rất dễ bị lạc lối, bị dục vọng chiếm hữu, không thể thoát ra được nữa.

Lại đào thêm một khối linh thạch, Cổ Hà cười lên điên cuồng, lần này giàu to rồi... Giàu to thực sự rồi.

“Những linh thạch này... Toàn bộ đều là của ta... của ta...”

Lại đào được một khối nguyên linh thạch có kích cỡ tương đương mười khối linh thạch, Cổ Hà cười lớn rồi gào thét lên điên cuồng.

- Hả?

Đột nhiên Cổ Hà ngưng bật tiếng cười.

Một thiếu niên, trên vai ngồi một con bạch hồ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

- Cổ Thần? Người dĩ nhiên không chết?

Cổ Hà kinh ngạc nói, đột nhiên biến sắc, cảm giác lạnh toát truyền từ sống lưng tới đỉnh đầu, ánh mắt vội vàng nhìn về phía sau Cổ Thần, tai lắng nghe tìm kiếm một hồi.

Không thấy được bóng dáng yêu thú, cũng không có nghe được thanh âm nào khác, thần sắc Cổ Hà rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Nhìn Cổ Hà, Cổ Thần lắc đầu thở dài, nói:

- Cổ Hà, người thực không nên đi làm đường.

- Ta đi làm đường?

Cổ Hà liếc mắt nhìn sang Cổ Thần, giơ khối nguyên linh thạch cực lớn trong tay, cười nói:

- Đây là cái gì? Linh thạch, đây chính là linh thạch, ta đi nhầm đường sao, ha ha... Ta đi nhầm được lại phát hiện được khoáng mạch linh thạch? Ha ha ha...

Cười lớn hồi lâu, trong mắt Cổ Hà lộ ra hung quang, nói:

- Người đi nhầm chính là người, người không nên tới đây, thoát được khỏi miệng yêu thú, lẽ nào còn không hài lòng chạy ra ngoài động? Thực sự là đường sống không đi, lại đi vào đường chết.

- Chi chi, chi chi chi, chi chi...

Tiểu Bạch một tay không ngừng vỗ vai Cổ Thần, một tay lại ôm bụng, cười lên nghiêng ngả.

Cười nhạo, cười nhạo một cách trắng trợn.

Cổ Hà giận dữ:

- Tiểu hồ ly, người cũng trốn không thoát, ta phải tróc da rút gân người, chậm rãi rần vặt người tới chết...

Đây là lần thứ hai tiểu hồ ly kia dám cười nhạo hắn, hai lần bị một con hồ ly cười nhạo, lửa giận trong lòng Cổ Hà đang muốn phun trào.

Tiểu Bạch không bị lửa giận của Cổ Hà ảnh hưởng chút nào, càng cười dữ dội hơn.

- Chỗ khoáng mạch linh thạch này là của ta... Đều thuộc về ta, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi, Cổ Thần, người chịu chết đi...

Cổ Hà điên cuồng quát lên một tiếng, tay ném ra, một đạo phù chú xuất hiện, hóa thành một người cao hơn trượng đứng bên cạnh Cổ Hà.

- Giết hắn...

Hai mắt Cổ Hà như độc xà nhìn Cổ Thần chằm chằm, lạnh lùng ra lệnh.

Tại thôn nhỏ, Cổ Hà đã từng thử qua thực lực Cổ Thần, còn kém hắn rất xa, xuất ra một tấm phù như vậy là đủ rồi, khôi lỗi phù hóa thành người cao lớn, bản thân có thực lực Tiên Thiên cảnh tầng một.

Tuy rằng khôi lỗi không thể điều khiển pháp khí giống như tu sĩ, thế nhưng chỉ cần dựa vào thân thể có thực lực Tiên Thiên cảnh tầng một cũng đủ tiêu diệt Cổ Thần rồi.

“Có thể chạy thoát khỏi miệng yêu thú, Cổ Thương Khung khẳng định cho hắn bảo bối gì đó bảo mệnh, hừ... Tất cả đều thuộc về ta, bảo bối thuộc về ta, khoáng mạch linh thạch thuộc về ta... Đều là của ta...”

Cổ Hà mừng rỡ thầm nghĩ.

Theo mệnh lệnh phát ra từ miệng Cổ Hà, tinh quang trong mắt khôi lỗi cự nhân chợt lóe, hai chân khê động, lập tức vọt về phía Cổ Thần, nắm đấm đã vung ra đánh thẳng vào đầu Cổ Thần.

Khôi lỗi hình người khê động, Tiểu Bạch liền nhảy xuống khỏi đầu vai Cổ Thần, trèo lên một tảng đá cao, trong tay cầm theo một viên Dạ Minh Châu, chiếu sáng khắp quảng động.

Thị lực của khôi lỗi hình người sẽ không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng nhưng với Cổ Thần, tự nhiên càng sáng càng tốt.

Cổ Hà thấy Tiểu Bạch nhảy sang một bên, lửa giận trong mắt chợt lóe, lập tức đi về phía Tiểu Bạch.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhất trọng...

Lực lượng thân thể Cổ Thần tăng lên gấp đôi, cường độ thân thể cũng đồng thời tăng lên gấp đôi.

Phốc...

Chân trái đánh tẩn về phía trước, tay phải Cổ Thần đánh thẳng ra, một tiếng chấn động nhất thời vang lên.

Cổ Hà vội vã đình chỉ cước bộ, kinh ngạc nhìn sang Cổ Thần, hắn dĩ nhiên... Dĩ nhiên chính diện liều mạng với khôi lỗi hình người Tiên Thiên cảnh?

Cổ Hà nào đâu biết được, Cổ Thần thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp, giúp cường độ thân thể tăng lên gấp bội, vượt qua cả Tiên Thiên cảnh tầng một.

Hậu Thiên tầng bảy có bảy thạch lực, khi lực lượng gia tăng gấp đôi, lực lượng thân thể có mười bốn thạch lực, lực lượng tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một so ra vẫn còn kém mức này một đoạn, còn khôi lỗi hình người, lực lượng thân thể tự nhiên không thể sánh bằng tu sĩ có cùng thực lực Tiên Thiên cảnh tầng một được.

Hơn nữa, khôi lỗi hình người là vật chết, tuy rằng chiếm lợi thế về hình thể cao lớn, cũng không biết đau đớn nhưng khả năng phát huy lực lượng lại kém hơn Cổ Thần.

Cổ Thần tu luyện Đại Lực Kim Cương Quyền, quyền lực cương mãnh vô cùng, có thể phát huy ra lực lượng gấp mấy lần so với lực lượng cơ thể.

Thành thịch...

Cổ Thần đưa nắm tay đánh trúng nắm tay của khôi lỗi hình người, một tiếng nổ vang lên làm rung chuyển toàn bộ sơn động.

Bịch... Bịch... Bịch...

Khôi lỗi hình người thối lui ba bước, mỗi một bước đều lưu lại vết chân sâu cỡ một tấc trên bề mặt khoáng thạch màu xanh vốn rất cứng rắn, phát ra ba thanh âm trầm đục.

- Người... Người... Người dĩ nhiên đạt được tu vi Tiên Thiên cảnh?

Cổ Hà biến sắc, đầu lưỡi cứng đờ, lắp bắp nói.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

48. Chương 33: Cổ Hà Chết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Khiếp sợ, Cổ Hà hoàn toàn khiếp sợ.

Thế nào lại có thể? Cổ Thần là tên phế tài nhất trong hàng đệ tử trực hệ đời thứ ba của gia tộc, cái tên vang danh tiểu phế vật như thế nào lại có tu vi đạt được Tiên Thiên cảnh?

- Ta nói rồi, người đi lầm đường, người không nên tới nơi này.

Cổ Thần tiến lên một bước, đánh ra một quyền, khôi lỗi hình người cũng đánh ra một đôi quyền rồi lại bị đẩy lùi ba bước.

Cổ Hà phát tay, lại phóng ra một tấm phù, một tên khôi lỗi hình người nữa xuất hiện, cả giận nói:

- Nguyên lai người một mực đùa giỡn ta, tên vương bát đần người, lão tử có hai tên khôi lỗi hình người Tiên Thiên cảnh, người bất quá cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, ha ha... Xem người làm thế nào đấu được ta, hôm nay chính là ngày người mất mạng...

- Toàn bộ lên hết cho ta, giết hắn... Đập hắn thành thịt vụn.

Cổ Hà cuồng loạn quát lên.

Hai khôi lỗi hình người đồng loạt lao lên, một trái một phải tiến hành giáp công Cổ Thần.

- Xem người thế nào đánh thắng được hai tên khôi lỗi hình người...

Cổ Hà la lớn.

Cổ Thần nhìn thoáng qua Cổ Hà, trên mặt hiện một nụ cười quỷ dị, đột nhiên tăng mạnh tốc độ, nắm đấm của hai khôi lỗi hình người nhất thời rơi vào khoảng không.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, Cổ Thần đánh ra một quyền trúng ngay eo một khôi lỗi cự nhân, thân thể khôi lỗi cự nhân tự nhiên không thể linh hoạt bằng người thật, lập tức bị đánh bay qua một bên.

Vù...

Một trận gió mạnh thổi qua, khôi lỗi hình người còn lại vùng nắm đấm công kích tới.

Cổ Thần nghiêng người, nắm đấm thật lớn lướt qua đầu hắn, rơi vào khoảng không.

Hai chân giậm mạnh, Cổ Thần lập tức nhảy lên hơn trượng, phóng qua đỉnh đầu khôi lỗi hình người rồi lao thẳng xuống, song quyền liên tục xuất kích.

“Bang bang bang...” Liên tiếp những tiếng nổ vang, trong nháy mắt Cổ Thần liên tiếp đánh ra vài quyền, trúng giữa đầu khôi lỗi cự nhân.

Khôi lỗi cự nhân bị đẩy lui về phía sau mấy bước, thanh âm “răng rắc” vang lên, trên đầu có thêm vài vết nứt.

Khôi lỗi hình người kia vừa bò dậy đã vung nắm đấm nhằm phía sau gáy Cổ Thần đánh tới, Cổ Thần xoay người đánh ra một quyền, hai quyền lập tức va chạm, phát ra một tiếng nổ vang, khôi lỗi hình người này lại bị đẩy lui ba bước.

“Răng rắc”, trên cánh tay đồng thời xuất hiện vài vết nứt.

Hai đạo khôi lỗi phù dưới công kích của cự hình khôi lỗi đã tiêu hao phần lớn linh lực, lúc này lại bị Cổ Thần công kích liên tục, đã xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Cổ Hà thất kinh, không nghĩ tới tốc độ Cổ Thần đột nhiên tăng nhanh gấp đôi, hai khôi lỗi hình người liên thủ, dĩ nhiên không chiếm được nửa điểm tiện nghi, ngược lại còn đồng loạt bị nứt ra.

Nếu ngay cả hai khôi lỗi hình người đều bị Cổ Thần đánh nát, Cổ Hà đơn độc đối mặt sao có thể là đối thủ của Cổ Thần?

Cẩn rằng một cái, Cổ Hà liền vọt qua hướng Cổ Thần, gia nhập cuộc chiến, quang hoa Huyền Thiết Kiếm lưu động, mạnh mẽ nhắm tới Cổ Thần chém xuống một kiếm.

- Tốc độ của ngươi quá chậm...

Cổ Thần cười lạnh một tiếng, thân thể đạt được tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, hơn nữa có Tật Vũ Phi Phong gia tốc, một kiếm của Cổ Hà đánh xuống, ngay cả góc áo của Cổ Thần cũng không chạm tới được.

Thành thịch... Thành thịch...

Lại liên tục đánh ra hai quyền, trên khôi lỗi hình người lại xuất hiện vài vết nứt.

Cổ Thần đánh xong một kích liền rút lui, đối phương có ba người, trong tay Cổ Hà còn có Huyền Thiết Kiếm nên Cổ Thần không cần mạnh mẽ liều mạng với đối phương, có Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, tuy rằng quyền ảnh của hai khôi lỗi giao nhau, kiếm quang của Cổ Hà rất nhanh nhưng vẫn không thể làm gì được Cổ Thần.

Cổ Hà có hai khôi lỗi hình người che chở ở hai bên, còn có Huyền Thiết Kiếm chặn trước, Cổ Thần không thể đột phá qua hai khôi lỗi hình người phòng thủ để trực tiếp tấn công tới Cổ Hà.

Thiết quyền lại vung lên, mỗi tay nhắm một tên khôi lỗi hình người, đối phương có khôi lỗi hình người che chở, vậy trước tiên đập nát chúng.

Tốc độ Cổ Thần quá nhanh, Cổ Hà là người nhanh nhẹn, nhưng tu vi quá thấp, tốc độ không thể so sánh với Cổ Thần, hai khôi lỗi hình người tuy rằng có cảnh giới tương đương Cổ Thần nhưng lại là vật chết, phản ứng quá chậm, hơn nữa tốc độ cũng kém hơn so với Cổ Thần.

Thành thịch...

Thành thịch...

Thành thịch...

...

Cổ Thần lại tung một đấm lên khôi lỗi hình người, những vết nứt trên thân khôi lỗi hình người mỗi lúc một nhiều thêm.

“Băng...”

Rốt cục, sau khi đánh ra liên tục hơn mười quyền, những vết nứt trên thân một khôi lỗi hình người đã tới cực hạn, bị Cổ Thần dùng một quyền đánh vỡ tan, linh lực của khôi lỗi phù hoàn toàn tiêu hao, biến thành một từng mảnh giấy vụn.

“Băng...” Không qua bao lâu, khôi lỗi hình người thứ hai cũng bị Cổ Thần dùng một quyền đánh vỡ tan.

- Tìm chết cho ta...

Bắt lấy một cơ hội, Cổ Hà vung kiếm chém ra, muốn chém ngang Cổ Thần hành hai nửa.

Cổ Thần đánh ra một quyền, kiếm còn chưa chém tới người Cổ Thần thì nắm tay hắn đã bắt được cổ tay Cổ Hà.

“Keng...” Huyền Thiết Kiếm văng ra, rơi xuống mặt đất.

Kim Cương Thích Tường...

Cổ Thần đá một cước trúng ngay giữa bụng Cổ Hà, lập tức Cổ Hà phun ra một ngụm máu, thân thể bay ngược về phía sau, ngã vật xuống mặt đất cách đó hơn ba trượng.

Ba tháng trước, Cổ Thần cũng dùng một chiêu Kim Cương Thích Tường này, đá Cổ Dương là đệ đệ Cổ Hà văng lên trời.

Khi đó, Cổ Thần chỉ có tu vi Hậu Thiên tầng ba, chỉ sử dụng thực lực Hậu Thiên tầng hai.

Lúc này đây, Cổ Thần có tu vi Tiên Thiên tầng một, tự nhiên phải sử dụng thực lực Tiên Thiên tầng một.

Cổ Hà sao tránh được trọng thương?

- Chi chi... Chi chi chi...

Tiểu Bạch chỉ vào Cổ Hà, lại cười ha ha.

Cổ Thần chậm rãi bước tới trước người Cổ Hà, Cổ Hà cũng muốn giãy dụa đứng lên nhưng rốt cuộc vẫn không làm được.

Một bước, một bước... Cổ Thần ngày càng gần Cổ Hà.

Trong lòng Cổ Hà càng lúc càng sợ hãi:

- Không... Ta không muốn chết, ta không thể chết...

Xoạt...

Cổ Hà lay sấp trên mặt đất, liên tục ngẩng đầu lên:

- Đứng... Đứng... Chúng ta đều là người Cổ gia, chúng ta là đồng tộc, Cổ Thần, chúng ta đều là một...

Thân hình Cổ Thần đột nhiên tăng tốc, một quyền đánh xuống đầu Cổ Hà, thanh âm Cổ Hà lập tức im bặt.

- Ta nói rồi, ngươi không nên tới đây.

Nắm đấm Cổ Thần nhắm rất chính xác, một quyền đoạt đi tính mạng Cổ Hà nhưng vẫn giữ nguyên trạng đầu hắn, cho hắn một cái chết toàn thây.

Bịch...

Cổ Hà đổ người ngã xuống mặt đất, khí đã tuyệt.

- Ta muốn cứu ngươi là vì chúng ta đều là người Cổ gia, nhưng nếu ta muốn giết ngươi, là ngươi là ai thì có gì khác nhau sao?

Cổ Thần lạnh lùng nhìn thi thể Cổ Hà, tay còn lục lọi lấy túi trữ vật của hắn.

- Chi chi chi... Chi chi...

Tiểu Bạch lại vỗ vài cái trên vai Cổ Thần, tay chỉ vào thi thể Cổ Hà, tiếp tục cười rộ lên.

- Được rồi, Tiểu Bạch...

Cổ Hà sờ sờ đầu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lại liếc nhìn Cổ Thần, biểu tình ngoan ngoãn ngồi yên trên đầu vai Cổ Thần.

Trên tay cầm túi trữ vật của Cổ Hà, rút chân khí vào, Cổ Thần lập tức thấy được tất cả bên trong.

Chủ yếu là một ít thực vật, trừ một ít hoang tặc còn lại là rất nhiều nguyên linh thạch đều do Cổ Hà vừa đào được.

- Biết rõ trong quảng động này có phệ linh thú to lớn vẫn còn dừng lại chỗ này đào nhiều nguyên linh thạch như vậy, người đã bị đúng lòng tham của mình hại rồi.

Cổ Thần vừa nói vừa đổ hết nguyên linh thạch ra rồi trả túi trữ vật trở lại thi thể Cổ Hà.

Có Càn Khôn Trạc trong tay, Cổ Thần không để mắt tới túi trữ vật, ngoại trừ nguyên linh thạch, những vật phẩm trong túi trữ vật kia đối với hắn không có tác dụng, Cổ Thần tự nhiên không ham những thứ đó của Cổ Hà.

Bất luận những vật phẩm nào của Cổ Hà lưu lại trên người đều là một tai họa ngầm, tất cả đều là người Cổ gia, Cổ Thần không thể sau khi trở về Cổ gia còn ra mẽ: chính ta đã giết Cổ Hà...

Tất cả những mối liên quan tới Cổ Hà đều phải tiêu trừ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

49. Chương 34: Đột Phá Tiên Thiên (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

50. Chương 34: Đột Phá Tiên Thiên (thượng).

Nhìn thoáng qua bốn phía động bích, Cổ Thần lộ dáng hài lòng, cười:

- Những linh thạch này có thể nói quá nhiều, chỉ có mình ta khai thác, ít cũng được tới ngàn vạn, ở chỗ này tu luyện Phệ Linh Quyết, không bao giờ còn phải lo thiếu linh thạch nữa rồi.

Không để tâm quá lâu tới nguyên linh thạch, ánh mắt Cổ Thần lại rơi xuống trên thi thể Cổ Hà, tuy rằng thu thập được những linh thạch này khiến hắn vui vẻ mười phần, nhưng cũng không đến mức bị dục vọng che mất tâm tính.

Đi tới bên người Cổ Hà, nhặt Huyền Thiết Kiếm của hắn lên, xoát xoát xoát... Liên tục chém ra hơn trăm nhát, đào ra một hố to dưới nền đất.

Ném thi thể Cổ Hà vào bên trong, Huyền Thiết Kiếm cũng cho vào, rất nhanh đã bị Cổ Thần vùi kín không còn dấu vết.

Làm xong tất cả Cổ Thần cũng không lập tức đi khai thác nguyên linh thạch mà thu lấy toàn bộ nguyên linh thạch vừa đổ ra cho vào Càn Khôn Trạc, sau đó lại xoay người nhắm lối vào chạy đi, không qua bao lâu liền rời khỏi khu vực khoáng mạch linh thạch.

Không quay đầu lại, Cổ Thần tiếp tục đi, một đường đi tới động thính đánh chết phệ linh thú to lớn, lúc này thi thể phệ linh thú to lớn vẫn yên ổn nằm đó.

Nhìn thoáng qua thi thể phệ linh thú to lớn, cước bộ Cổ Thần vẫn chưa dừng lại, nhắm phía thông đạo ngoài quảng động đi đến, tiếp tục bước...

Tiểu Bạch ngồi trên đầu vai Cổ Thần, liên tục ngoái đầu lại nhìn hướng khoáng mạch linh thạch, hai mắt nhìn Cổ Thần tràn đầy nghi hoặc, không biết vì sao Cổ Thần phải rời khỏi nơi tràn ngập linh khí kia.

Vẫn đi... Vẫn đi...

Thẳng đến khi tới quảng động nơi đại chiến với hai đầu phệ linh thú, đầu phệ linh thú bình thường vẫn lẳng lặng nằm ở chỗ này, không ai biết bên trong quảng động phát sinh bất luận sự tình gì.

Đi qua thi thể phệ linh thú, Cổ Thần vẫn không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, đi đủ một ngày đường chỉ ít cũng được hơn mười dặm.

Thăng đến khi phía trước lòng quang động đột nhiên thu hẹp lại, cũng là quang động nơi thợ mỏ làm việc, lúc này Cổ Thần mới dừng cước bộ.

Tay phải nắm chặt, Thanh Ly Kiếm từ trong Càn Khôn Trạc xuất hiện trong tay, tay trái vỗ vỗ Tiểu Bạch, ý bảo lui lại phía sau tránh né, Tiểu Bạch hội ý lập tức nhảy xuống khỏi đầu vai, chạy về phía sau cách đó hơn mười trượng.

Hai tay Cổ Thần cầm kiếm, thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp, thân thể trong nháy mắt đạt được tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng một.

Sau đó...

Bổ mạnh một kiếm lên vách động phía trước.

Thanh Ly Kiếm là pháp khí trung phẩm, cho dù Cổ Thần không cần chân khí Tiên Thiên ngự không cũng sắc bén vô cùng, so với Huyền Thiết Kiếm của Cổ Hà còn sắc bén hơn nhiều lắm, hiện tại khoáng thạch nơi này cũng không phải loại thuần màu xanh như bên trong khoáng thạch linh mạch, tự nhiên độ cứng giảm đi rất nhiều.

Một kiếm của Cổ Thần chém lên vách động tạo thành một vết rách lớn, liên tục bổ xuống vài kiếm, lập tức trên vách động rơi xuống vô số những tảng đá lớn.

Cổ Thần dẫm lên những tảng đá này, liên tục chém ra mấy kiếm lên đỉnh vách động, toàn bộ đỉnh xuất hiện mười mấy vết kiếm, rất nhanh liền sụp xuống.

Cổ Thần một bên liên tục xuất kiếm, một bên chậm rãi lui lại phía sau, trước chém vào hai bên vách động, sau lại chém lên trên đỉnh, không qua bao lâu toàn bộ quang động phía trước đều bị Cổ Thần đánh rớt xuống những tảng đá lớn rồi chồng chất lên nhau.

Nếu có người ngoài từ quang động Bắc Thai Sơn tiến vào theo thông đạo của thợ mỏ đào đến đây, chỉ biết rằng nơi này đã không còn đường, tuyệt đối không tưởng tượng được động khẩu bị phong kín phía sau là kiệt tác của Cổ Thần.

Hai người Cổ Thần và Cổ Hà đồng loạt mất tích tại quang động Bắc Thai Sơn, Cổ gia khẳng định sẽ phái người tới nơi này tìm kiếm, thông đạo nơi này là do phệ linh thú đào ra, so với thông đạo do thợ mỏ đào lớn hơn rất nhiều.

Ý tứ của Cổ Thần rất rõ ràng, không muốn người Cổ gia tới đây, tìm thấy quang động thông đạo này.

Cổ Thần ngược lại không phải sợ người Cổ gia tìm được mình mà chỉ không muốn cho bất kể người nào biết được khoáng mạch linh thạch bên trong kia.

Cổ gia đông người khó giấu, vạn nhất tin tức khoáng mạch linh thạch bị người truyền ra ngoài, cho dù mười Cổ Thần cũng không giữ được Cổ gia, một khi tin tức khoáng mạch linh thạch truyền ra ngoài, những đại tông phái tu tiên khẳng định sẽ đua nhau tìm tới như ong thấy mật, ngay cả tu sĩ Thần Hải cảnh cũng được xuất động.

Bởi vậy, chỉ có phong bế lại khoáng mạch linh thạch trong quang động này, cho nó không thấy được ánh mặt trời, chỉ có một mình Cổ Thần biết tới, chờ sau khi chính mình tự có năng lực nắm giữ khoáng mạch linh thạch, lúc đó trở lại khai thác cũng không trễ.

Tiểu Bạch ôm đầu, nó không hiểu sao Cổ Thần lại bít kín thông đạo phía trước, tự vây mình lại trong quang động là có ý gì?

Cổ Thần lấp kín một đoạn thông đạo chừng hơn mười trượng mới dừng lại, nhìn vô số tảng đá lấp kín thông đạo trước mắt, trầm nghĩ:

- Như này sẽ không có người nào có thể phát hiện được chỗ khoáng mạch linh thạch này...

...

Làm xong tất cả, Cổ Thần mới chạy lại chỗ khoáng mạch linh thạch, Tiểu Bạch cũng nhảy lên ngồi trên đầu vai hắn.

Từ hôm nay trở đi, Cổ Thần liền bế quan tu luyện ngay tại khoáng mạch linh thạch này, thời khắc tu luyện Phệ Linh Quyết, không hề ngưng nghỉ.

Thức ăn đã có tụ nguyên linh dịch thượng phẩm thay thế, cứ như vậy, Cổ Thần liên tục tu luyện trong khoáng mạch linh thạch, ngày qua ngày...

Cổ Thần cắt nguyên linh thạch thành kích cỡ chính quy, kích cỡ linh thạch tu sĩ trên Cổ Hoang Đại Lục qua vô số năm tìm tòi đúc kết ra kinh nghiệm, nếu linh thạch quá nhỏ thì hàm lượng linh khí không đủ, còn linh thạch quá lớn lại khó hấp thu linh khí bên trong.

Mỗi ngày Cổ Thần tu luyện Phệ Linh Quyết cơ hồ đều tiêu tốn hơn mười linh thạch, hơn nữa còn liên tục sử dụng tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, tu vi của Cổ Thần tăng trưởng rất nhanh, càng ngày càng tinh tiến.

Gần nửa tháng thời gian, Cổ Thần liền chạm tới bình chương Hậu Thiên tầng bảy, ba ngày sau, Cổ Thần đột phá bình chương, tu vi bước vào cảnh giới Hậu Thiên tầng tám.

Xu thế tăng trưởng tu vi rất nhanh của Cổ Thần vẫn chưa dừng lại, còn đang tiếp tục.

Lại qua thêm thời gian nửa tháng, Cổ Thần đột phá bình cảnh Hậu Thiên tầng tám, bước vào Hậu Thiên tầng chín, chỉ cần tiến thêm nửa bước là có thể bước vào hàng tu sĩ Tiên Thiên Cảnh.

Ngắn ngủi trong năm tháng, tu vi Cổ Thần từ Hậu Thiên cảnh tầng hai một đường thăng tiến, liên tục đột phá bảy tầng bình cảnh, đạt được cảnh giới Hậu Thiên tầng chín đỉnh phong.

Hậu Thiên cảnh tầng chín, rốt cục đã có thể tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhị trọng rồi.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp tổng cộng có mười trọng, trong đó hai trọng đầu tiên dành cho Hậu Thiên cảnh tu luyện, năm trọng tiếp theo dành cho Tiên Thiên Cảnh tu luyện, trọng thứ sáu, trọng thứ bảy dành cho Thần Hải cảnh tu luyện, còn lại từ trọng thứ tám đến trọng thứ mười cần phải có tu vi Mệnh Tuyền cảnh mới có thể tu luyện.

Hậu Thiên cảnh tầng năm và tầng chín có thể lần lượt tu luyện trọng thứ nhất và trọng thứ hai.

Tiên Thiên cảnh tầng ba, tầng sáu và tầng chín lần lượt tu luyện trọng thứ nhất, trọng thứ tư, trọng thứ năm.

Thần Hải cảnh Dẫn Hồn Kỳ, Kim Đan Kỳ có thể tu luyện trọng thứ sáu và trọng thứ bảy.

Mệnh Tuyền cảnh Linh Anh Kỳ, Đoạt Xá Kỳ, Nguyên Thần Kỳ có thể tu luyện trọng thứ tám, trọng thứ chín và cuối cùng là trọng thứ mười.

Hiện Cổ Thần đã tới Hậu Thiên cảnh tầng chín, thân thể có chín thạch lực, thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp trọng thứ nhất, lực lượng và cường độ thân thể đều được cường hóa gấp đôi, có thể so với hai hồ lực, trong hàng tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng một cũng có thể coi là mạnh nhất.

51. Chương 34: Đột Phá Tiên Thiên (hạ).

Nếu như luyện thành Thiên Cương Thối Thể trọng thứ hai, cường độ và lực lượng thân thể có thể tăng thêm gấp ba, nghĩa là hai mươi bảy thạch lực, trong hàng ngũ tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng hai cũng được xếp hạng thượng đẳng.

Cho dù tu sĩ Tiên Thiên cảnh có được chân khí Tiên Thiên, có thể ngự không pháp khí, nếu Cổ Thần thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhị trọng, bằng vào lực lượng thân thể, Cổ Thần tuyệt đối tự tin khi đối diện với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, không chút sợ hãi.

Công lực cần phải tăng tiến trầm ổn, Cổ Thần liên tiếp đột phá hai cấp độ tầng tám, tầng chín, vẫn chưa có tiền hành củng cố tu vi, nếu trực tiếp đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên, sẽ có ảnh hưởng không tốt tới căn cơ tu luyện, thiếu mất cảm giác ngưng trọng.

Nghĩ vậy, Cổ Thần quyết định, mỗi ngày dành phân nửa thời gian tu luyện dùng để cường hóa thân thể, tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp.

Đợi khi luyện thành Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhị trọng, căn cơ được ổn định, lúc đó mới trở lại toàn lực trùng kích lên Tiên Thiên cảnh.

Cổ Thần đứng dậy, thi triển ra toàn bộ Đại Lực Kim Cương Quyền, hiện tại lấy thực lực Hậu Thiên cảnh tầng chín đỉnh phong thi triển Đại Lực Kim Cương Quyền cũng không khác gì luyện tập những bộ quyền pháp bình thường khác, dễ dàng đánh ra trọn bộ.

Cường độ thân thể mạnh hơn so với trước đây đâu chỉ mạnh hơn gấp mười lần.

Hiện tại cho Cổ Thần chính diện đối chiến với Cổ Hà, không cần sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, chỉ dùng một quyền cũng đủ sức đánh bay Cổ Hà rồi.

Trong lúc Cổ Thần tu luyện Đại Lực Kim Cương Quyền, Tiểu Bạch ngồi tại một bên theo dõi, mấy ngày nay Cổ Thần vẫn luôn tu luyện, còn Tiểu Bạch cứ cách ba ngày lại ăn một lọ tụ nguyên linh dịch thượng phẩm đại bộ phận thời gian đều dành luyện hóa linh dịch, mặc dù cả hai ngày người trong động đã hơn hai tháng nhưng coi như yên ổn trôi qua.

Qua thời gian hai tháng, thân thể Tiểu Bạch không thấy có dấu hiệu lớn lên, nhưng đã nặng hơn trước rất nhiều, hầu như nặng thêm gấp ba lần so với khi tiến nhập quang động Bắc Thai Sơn.

Tốc độ cũng được tăng thêm, Cổ Thần lấy tu vi Hậu Thiên tầng chín, nếu không dùng Tật Vũ Phi Phong tăng tốc mà nói, so với Tiểu Bạch cũng không nhanh hơn được là bao.

Hậu Thiên tầng chín, mỗi lần Cổ Thần đánh ra một quyền đều có bạo âm phát ra, có lúc tốc độ ra quyền quá nhanh, bạo âm biến thành một tràng pháo nổ, khi thi triển trong quang động, âm vang tựa như sét đánh ngang trời.

Mỗi ngày Cổ Thần đều chia ra phân nửa thời gian tu luyện chân khí, một phần tư thời gian tu luyện Đại Lực Kim Cương Quyền, một phần tư thời gian còn lại tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhị trọng.

Hậu Thiên tầng chín muốn bước vào Tiên Thiên độ khó còn lớn hơn rất nhiều so với Hậu Thiên tầng tám đột phá lên tầng chín, không chỉ có lực lượng thân thể đột phá, cái chính yếu nhất là chân khí trong cơ thể đột phá.

Bởi vậy, tại trước Hậu Thiên tầng chín, lấy tu luyện Đại Lực Kim Cương quyền luyện thể là chính, nhưng sau khi đạt tới Hậu Thiên tầng chín thì việc tu luyện chân khí trong cơ thể mới là chính.

Tốc độ tu luyện nhanh nhất vẫn là Thiên Cương Thối Thể đại pháp, loại tu luyện này sẽ không ảnh hưởng tới quá trình đề thăng cảnh giới tu vi của tu sĩ, chỉ đơn thuần là công pháp cường hóa thân thể người tu luyện, lại có kinh nghiệm từ kiếp trước nên một đường tu luyện thuận lợi, làm ít hưởng nhiều.

Mà khó khăn chân chính lại là việc tăng trưởng chân khí, cường hóa lên chân khí Tiên Thiên, tuy rằng Cổ Thần đã có kinh nghiệm, nhưng loại kinh nghiệm này cũng chỉ có thể giúp hắn bớt đi đường vòng, việc đề thăng tu vi vẫn là dựa vào tích lũy hàng ngày và cần cù tu luyện, muốn dựa vào kinh nghiệm căn bản là vô ích.

Ngày qua ngày, Cổ Thần ở trong quang động tu luyện nên không thể dùng mắt để phân biệt thời gian trôi đi, nhưng là một tu sĩ, mỗi canh giờ đi qua đều có cảm nhận, ban ngày và ban đêm, mọc trời khi mọc khi lặn, cho dù không cần dùng mắt quan sát cũng có thể cảm nhận được, thế nên dù tu luyện trong quang động, Cổ Thần vẫn nhớ rõ được thời gian.

Bể quan tu luyện trong quang động, thời gian trôi qua tương đối nhanh, đảo mắt lại thêm một tháng nữa trôi qua, tu vi Cổ Thần so với một tháng trước đây đã tinh thâm hơn không ít.

Lúc này, Cổ Thần đang nhắm mắt tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp trọng thứ hai, hiện tại đã tới thời điểm quan trọng, chân khí hỗn hậu trong cơ thể chạy dọc theo kinh mạch đi khắp toàn thân, giúp Cổ Thần không ngừng cường hóa thân thể...

Một lát sau, Cổ Thần đưa toàn bộ chân khí trong hàng ức vạn kinh mạch thu hồi về thập nhị chính kinh và kỳ kinh bát mạch, thân thể mất đi chân khí cường hóa, rất nhanh thoát hóa trở lại cảnh giới Hậu Thiên tầng chín.

Ngay lúc này...

Chân khí toàn thân giống như bùng nổ, trong sát na ụp ụp kéo trở lại hàng ức vạn những kinh mạch nhỏ nhất.

Oanh oanh...

Chân khí trong sát na lan tỏa đến khắp mọi bộ vị của thân thể Cổ Thần, phát sinh một tiếng nổ.

Cổ Thần mở trừng hai mắt, mạnh mẽ đứng dậy, một quyền lại một quyền đánh ra vào hai bên vách động bằng khoáng thạch màu xanh.

Băng...

Toàn bộ quang động lay chuyển kịch liệt, vách động bị Cổ Thần đánh tạo thành một hố sâu chừng hơn chục nắm tay, đá vụn văng ra tung tóe, toàn bộ vách động lấy hố sâu làm trung tâm hiện lên vô số vết rạn nứt như mạng nhện, trải rộng ra phạm vi vài trượng.

Cổ Hà cần dùng tới Huyền Thiết Kiếm mới có thể đánh vỡ khoáng thạch màu xanh, đào lấy nguyên linh thạch.

Cổ Thần chỉ cần một quyền đã đánh ra một hố to.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhị trọng...

Rốt cuộc đã luyện thành.

...

Luyện thành Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhị trọng, sau này mỗi ngày Cổ Thần có thể dùng ba phần tư thời gian để tu luyện chân khí, cường hóa rồi chậm rãi hướng tới gần chân khí Tiên Thiên.

Lại hơn một tháng trôi qua, thân thể Cổ Thần được Đại Lực Kim Cương Quyền rèn đúc, cùng với tụ nguyên linh dịch thượng phẩm cường hóa, sớm đã đạt tới trình độ Hậu Thiên tầng chín đỉnh phong, chỉ chờ tu vi chân khí đuổi kịp...

Là có thể trong nháy mắt bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Đã liên tục mấy ngày nay, Cổ Thần đều chú tâm trùng kích bình cảnh Hậu Thiên tầng chín, chân khí trong cơ thể như sóng triều, từng lớp từng lớp liên tục đánh lên bầu trời.

Chân khí cuồng bạo đánh lên bình cảnh Hậu Thiên tầng chín, trong nháy mắt phát tán ra bốn phía, có không ít dọc theo hàng ức vạn những kinh mạch li ti tỏa ra ngoài cơ thể, hình thành một mảnh mây mù màu trắng bao bọc xung quanh Cổ Thần.

Cổ Thần biết, bản thân chỉ còn cách Tiên Thiên cảnh một tầng mỏng, chỉ cần đột phá tầng mỏng này liền có thể đả thông cây cầu nối giữa thiên địa, chân khí trong cơ thể mỗi thời khắc đều tương thông với linh khí thiên địa, chuyển biến thành chân khí Tiên Thiên...

Chân khí của Hậu Thiên cảnh chỉ có thể vận hành trong cơ thể, mà chân khí Tiên Thiên lại có thể thông qua cầu nối thiên địa tản mát ra bên ngoài cơ thể, lập tức hình thành khí trường phòng ngự, lại có thể ngự không pháp khí tiến hành công kích khoảng cách xa.

Đương nhiên, nếu như cầm tay trực tiếp sử dụng pháp khí, có chân khí Tiên Thiên rót vào, uy lực so với ngự không lớn hơn nhiều.

Qua vài ngày liên tục không ngừng trùng kích bình chướng tầng chín, bình chướng tầng chín đã bắt đầu lung lay sắp đổ, rốt cuộc đang bị những cơn sóng chân khí cực lớn bao phủ.

Ông...

Đột nhiên, trong đầu Cổ Thần vang lên tiếng nổ vang vọng, cầu nối thiên địa xuất hiện ngay trước mắt, vô số tinh hoa linh khí từ bầu trời quán nhập trong cơ thể Cổ Thần, thông quan cầu nối thiên địa, đi tới hàng ức vạn kinh mạch li ti trong cơ thể Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi

52. Chương 35: Rời Động, Khiếp Sợ (thượng Trung Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

53. Chương 35: Rời Động, Khiếp Sợ (thượng).

Lúc này không thể so sánh với những lần đột phá trước đó, nếu những lần trước tinh hoa thiên địa chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất, lần này cầu nối thiên địa được đả thông, chân khí trong cơ thể mỗi thời khắc duy trì liên hệ với thiên địa, đồng thời chân khí trong cơ thể cũng nhanh chóng biến đổi, cường hóa trở thành chân khí Tiên Thiên.

Cổ Thần xoay tay, một khối nguyên linh thạch từ xa xa bay lại vào tay hắn.

Hư không nhiếp vật, trong lòng Cổ Thần mừng rỡ như điên.

Tiên Thiên cảnh, rốt cuộc hắn đã đặt chân bước vào Tiên Thiên cảnh...

Kiếp trước, phải mất thời gian trăm năm mới đặt chân tới Tiên Thiên, kiếp này chỉ cần mười năm đã đạt được...

Nhớ tới cuộc sống tu luyện gian nan ở kiếp trước, lại so sánh tốc độ tu luyện thần tốc của kiếp này, khác biệt hoàn toàn đối lập như trời với đất, hai mắt Cổ Thần không khỏi ứa át.

- Một kiếp này, ai cũng không thể cản trở vận mệnh của ta... Cừu nhân kiếp trước, kiếp này ta muốn tiêu diệt toàn bộ, những tiếc nuối của kiếp trước, kiếp này ta muốn bù đắp toàn bộ.

Giờ khắc này, Cổ Thần hét lớn lên một tiếng, phá vỡ trời cao.

...

Từ khi tiến vào quá động, thời gian đã qua hơn bốn tháng, tu vi Cổ Thần từ Hậu Thiên cảnh tầng bảy, một đường thẳng tiến rốt cuộc bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Hơn nữa, tính thêm thời gian hai tháng từ Hậu Thiên tầng hai lên đến tầng bảy, tổng cộng dùng thời gian bảy tháng từ Hậu Thiên tầng hai liên tục thăng cấp bước vào cảnh giới Tiên Thiên, đừng nói địa phương nhỏ nhỏ như Nhạc Thủy Thành, cho dù toàn bộ Đại Doanh Triều cũng là tốc độ tu luyện hàng nhất đẳng.

Bảy tháng, cũng là hơn nửa năm, Cổ Thần từ mười tuổi rưỡi đã biến thành một thiếu niên mười một tuổi, sinh nhật của hắn cũng vô thanh vô thức qua đi ngay trong quá động.

Ngắn ngủi trong vòng bảy tháng, Cổ Thần không chỉ đề thăng tu vi lên Tiên Thiên cảnh, thân thể cũng cao lên thêm gần hai chục phân, tuy rằng mới có mười một tuổi, nhưng thoát nhìn lại giống như một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi rồi.

Bước vào cảnh giới Tiên Thiên, rốt cuộc cũng có thực lực đi thu nhập ba loại tài liệu cấu thành Tam Tuyệt đại trận là dẫn hồn hoa, huyết hồng, nội đan chích hổ, chỉ khi thu thập đủ ba loại tài liệu này mới có thể phá được Tu Di Kim Cương đại trận, lấy được vô số linh thảo bên trong Hạo Thiên Động Phủ.

Cổ Thần không muốn lãng phí những linh thảo này.

Bước vào cảnh giới Tiên Thiên, tụ nguyên linh dịch không còn mấy hiệu quả đối với việc tu luyện, chỉ có thể coi là một loại linh dược chữa thương, linh đan có tác dụng đề thăng tu vi Tiên Thiên cảnh cần phải luyện chế từ những loại linh thảo đã ngoài 200 năm, trong đó hữu hiệu nhất chính là nguyên linh đan.

Lúc này tu vi đã bước vào Tiên Thiên cảnh, đủ điều kiện đi tìm dẫn hồn hoa, Cổ Thần lập tức quyết định rời khỏi quán động, trở lại Nhạc Thủy Thành một chuyến, luyện chế nguyên linh đan, sau đó mới đi Đông Hoang tìm kiếm dẫn hồn hoa.

Hơn nữa, ngày người trong quán động này đã được hơn bốn tháng, 100 lọ tụ nguyên linh dịch cũng bị Cổ Thần và Tiểu Bạch sử dụng hết, bọn họ bắt buộc phải rời khỏi nơi này.

Tuy rằng thông đạo ra ngoài đã bị phong bế, nhưng đối với Cổ Thần vừa bước vào Tiên Thiên cảnh mà nói, hoàn toàn không phải vấn đề gì... Cho dù phải mở ra thông đạo rồi lại phong bế, đối với hắn mà nói, dễ như trở bàn tay.

Trước khi rời khỏi quán động, Cổ Thần khai thác lượng lớn linh thạch, ít cũng chừng hơn vạn khối, toàn bộ đều cho vào trong Càn Khôn Trạc, sau này vẫn nên ít tới nơi này, tránh khỏi bị người khác để ý tới rồi phát hiện ra điều gì.

Bước vào Tiên Thiên cảnh, mỗi chiều không gian bên trong Càn Khôn Trạc cũng tăng thêm hơn hai trượng, thể tích tương đương với mấy gian phòng bình thường, dù hơn vạn khối linh thạch là một đồng rất lớn, nhưng vẫn có thể thu phóng dễ dàng.

Mạch khoáng linh thạch này có quy mô thuộc hạng trung, Cổ Thần đơn giản ước đoán phỏng ước chừng có thể khai thác ít nhất hơn mười vạn khối linh thạch, số này cũng đã tính cả phần nơi giải đất trung tâm, chờ sau này Cổ gia thịnh vượng, chỗ mạch khoáng linh thạch này chắc cũng đủ cung cấp nhu cầu linh thạch rồi.

Khai thác xong linh thạch, Cổ Thần vẫy tay gọi Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lập tức nhảy lên đầu vai hắn, sau khi liếc mắt nhìn qua mạch khoáng linh thạch một lần, Cổ Thần liền xoay người đi ra khỏi quán động.

Cổ Thần hiện tại có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, có Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, lúc này hắn chạy trên đường giống như một cơn gió, chưa tới nửa khắc đã vượt qua khoảng cách hơn mười dặm, đi tới đồng loạn thạch do hắn bày ra nhằm phong bế quán động trước đó.

Phóng ra Thanh Ly Kiếm, dùng chân khí Tiên Thiên ngự không, rất nhanh đào ra một thông đạo vừa lối một người đi trong đồng loạn thạch, đi ra khỏi thông đạo này Cổ Thần liền đi tới quán động do thợ mỏ đào ra.

Ngự không phi kiếm mạnh mẽ chém lên đỉnh quán động, một lần nữa hoàn toàn phong bế lại thông đạo, Cổ Thần phong ấn tu vi bản thân tại cảnh giới Hậu Thiên tầng chín, lúc này mới xông ra khỏi quán động.

Lấy thính lực hiện tại của Cổ Thần, trong tình huống đặc thù như quán động này, đủ có thể nghe được tiếng vang tại phạm vi hơn mười dặm, nghe được tiếng “leng keng” vang lên, hắn hiểu trong quán động đang có người khai thác khoáng.

Những tiếng “leng keng” đang dần lớn hơn, Cổ Thần tự nhiên nghe thấy được.

Tu vi Cổ Thần hiện tại là Tiên Thiên cảnh, trong Nhạc Thủy Thành coi như là một tu sĩ cao cấp rồi, cho dù những tu sĩ có cảnh giới Tiên Thiên cao hơn hắn, nhưng hắn có Tật Vũ Phi Phong, đánh không được thì không thể chạy sao? Không cần phải lo lắng bị người ta biết tu vi đề thăng quá nhanh như trước nữa.

Đương nhiên, Cổ Thần cũng không muốn việc mình thăng cấp lên Tiên Thiên cảnh hấp dẫn chú ý của nhiều người, dù sao Tiên Thiên cảnh tầng một ở Nhạc Thủy Thành cũng không phải cao thủ gì quá lợi hại.

Không muốn tu vi Tiên Thiên cảnh hấp dẫn nhiều chú ý, cũng không muốn vì điệu thấp mà chịu thêm uất ức, tự nhiên Cổ Thần biểu hiện ra bên ngoài chỉ là tu vi Hậu Thiên tầng chín.

Hậu Thiên cảnh tầng chín, tại Nhạc Thủy Thành cũng đủ trấn trụ nhiều người rồi.

Cổ Thần và Cổ Hà tiến vào quán động Bắc Thai Sơn, sau nửa tháng liền không thấy tin tức, lập tức khiến người Cổ gia coi trọng, phái đội tìm kiếm vào trong quán động điều tra.

Cổ Thương Khung nghe được tin nhi tử thất tung, trong lòng khấn nguyện vô cùng, đang trong thời điểm bế quan khẩn yếu cũng đành chỉ, gia nhập đội tìm kiếm tiến nhập trong quảng động Bắc Thai Sơn nhằm tìm kiếm tung tích Cổ Thần.

Thế nhưng, đội tìm kiếm ở trong quảng động suốt mười ngày mười đêm cũng không tìm thấy nửa điểm tung tích của hai người Cổ Thần và Cổ Hà, tự nhiên là do Cổ Thần cố ý phong bế thông đạo dẫn tới khoáng mạch linh thạch, đội tìm kiếm làm sao có kết quả được?

Không thấy Cổ Thần và Cổ Hà, dường như cả hai đã thất tung, trong quảng động ngay cả yêu thú cũng không thấy có... Cổ Thương Khung nản lòng thoái chí, chỉ cho rằng nhi tử đã chết.

Qua một tháng, trong quảng động cũng không thấy yêu thú gì lạ xuất hiện, Cổ gia lại tổ chức cho thợ mỏ tới khai thác quặng, đến khi Cổ Thần đi ra, mỏ quặng đã sớm khôi phục lại náo nhiệt ngày thường rồi.

Cổ Thần lấy tốc độ của Hậu Thiên cảnh tầng chín âm thầm chạy nhanh ra khỏi động, có không ít thợ mỏ tại hơn bốn tháng trước từng gặp qua Cổ Thần ở thôn nhỏ, lúc này nhìn thấy hắn, trong mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc, có thợ mỏ còn can đảm hô lên một tiếng “Cổ thiếu gia”.

Cổ Thần vẫn chưa dừng cước bộ, đối với những tiếng chào hỏi của thợ mỏ chỉ gật đầu ý bảo đã biết, sau một canh giờ liền rời khỏi quảng động Bắc Thai Sơn.

- Cổ thiếu gia... Người còn sống?

Cổ Thần mới ra khỏi quảng động, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, theo đó có một người thất thủ chạy lại.

54. Chương 35: Rời Động, Khiếp Sợ (trung).

Cổ Thần nhớ kỹ người này, bốn tháng trước từng gặp qua tại thôn nhỏ, người này cũng là thuộc hạ phụ thân hắn, là tiểu đầu mục phụ trách nơi quảng động, Cổ Thần thấy vậy liền gật đầu cười rồi:

- Gặp phải chút nguy hiểm, may mắn cuối cùng vẫn chạy được ra... Người có ngựa không?

Trở lại Nhạc Thủy Thành còn có hơn trăm dặm lộ trình, tuy rằng tốc độ Cổ Thần nhanh hơn cười mã, nhưng đây không phải tình huống khẩn cấp, tự nhiên có thể thoải mái một chút.

- Có... Có ngựa!

Người này lập tức vẫy vẫy tay sang một bên, rất nhanh liền có một người dẫn trắng mã tới, người kia lại nói:

- Cổ thiếu gia, người mau về nhà thôi, cô gia đang rất lo lắng cho người.

Cổ Thần xoay người lên ngựa, đưa cho người kia một ít hoang tệ, gật đầu nói:

- Đa tạ, ta hiện sẽ về ngay.

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, Cổ Thần rất nhanh rời khỏi nơi này, người nọ nhìn một vọn hoang tệ trong tay, toàn thân đột nhiên chấn động, nhìn người bên cạnh nói:

- Cổ Tam, người vừa rồi có thấy hay không? Cổ thiếu gia... Hắn đã đạt tới cảnh giới Hậu Thiên tầng chín?

Người gọi Cổ Tam kia cũng khiếp sợ nhìn phía Cổ Thần vừa rời đi, thần tình kinh ngạc nói:

- Có, đội trưởng, đúng là Hậu Thiên cảnh tầng chín, ta còn nhớ rõ bốn tháng trước khi Cổ thiếu gia tiến nhập quảng động, hắn chỉ có cảnh giới Hậu Thiên tầng bốn a? Mới cách bốn tháng, thế nào... Thế nào lại từ Hậu Thiên tầng bốn đạt được tới tầng chín rồi?

- Ha ha... Nguyên lai mọi người Cổ gia đều sai rồi, Cổ thiếu gia mới là thiên tài chân chính của Cổ gia, ha ha...

Người nọ hài lòng, cười lên ha hả.

Một lúc lâu sau, Cổ Thần đã giục ngựa đi tới ngoại thành phía nam Nhạc Thủy Thành.

Ngày hôm nay vừa mới trở về, vì muốn tránh hấp dẫn ánh mắt mọi người, Cổ Thần chỉ biểu hiện ra ngoài tu vi Hậu Thiên tầng bốn, tiến vào trong thành.

Tu vi hiện tại là Tiên Thiên cảnh tầng một, cần những loại linh thảo hơn 200 năm để luyện đan, tiện đường rẽ qua thành nam mua một ít linh thảo, trở về luyện nguyên linh đan.

Đồng thời, Cổ Thần còn muốn mua tử nguyên hoa và hoàng tinh chi đã ngoài 300 năm, hiện trong Càn Khôn Trắc còn một gốc linh tâm thảo, đã qua hơn bốn tháng, không biết Cổ Thương Khung đã dùng hết nguyên linh đan trung phẩm hay chưa, có lẽ cũng cần luyện chế thêm vài lô.

Đi thẳng tới cửa hàng Vạn Thông Linh Thảo, Cổ Thần xuống ngựa, giao cho người trông ngựa của cửa hàng dẫn tới một bên chăm sóc, còn Cổ Thần đi vào bên trong.

Sinh ý của Vạn Thông Linh Thảo vẫn luôn tốt, người tới người lui nhộn nhịp, trưởng quỹ vẫn là vị Tiên trưởng quỹ trước đây, trước Cổ Thần từng mua hoàng tinh chi và tử nguyên hoa ngoài 300 năm, nhưng khi đó hần hần đeo mặt nạ dịch dung, hiện tại Cổ Thần tiến đến, vị trưởng quỹ kia chỉ liếc mắt, thấy chỉ là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, thế nên hần cũng không để ý, tiếp tục cúi xuống xem sổ sách.

Cổ Thần quan sát trong điểm một lát rồi trực tiếp đi tới chỗ Tiên trưởng quỹ.

- Trưởng quỹ, nơi đây có linh thảo đã ngoài 200 năm không?

Đi tới quầy hàng, Cổ Thần hỏi.

Linh thảo đã ngoài 200 năm? Tiên trưởng quỹ nhất thời tỉnh táo, bất quá ánh mắt nhìn Cổ Thần có chút không tin, một thiếu niên mới mười ba mười bốn tuổi, mua linh thảo đã ngoài 200 năm làm gì?

- Ta họ Cổ.

Cổ Thần nhắc nhở nói.

- Nguyên lai là Cổ thiếu gia, người muốn mua loại linh thảo nào? Bản điểm có rất nhiều loại linh thảo đã ngoài 200 năm.

Nghe Cổ Thần nói mình họ Cổ, Tiên trưởng quỹ lập tức nhiệt tình giới thiệu.

Họ Cổ ở Nhạc Thủy Thành chỉ có Cổ gia, một trong ba đại gia tộc tu chân, thân phận Cổ thiếu gia không phải bình thường, hần chỉ là trưởng quỹ một cửa hàng bán thảo dược, sao có thể so sánh được.

Biến hóa của Tiên trưởng quỹ đều rơi vào trong mắt Cổ Thần, hần nói:

- Hoàng tinh chi, tử nguyên hoa, linh tâm thảo... Đều trên 200 năm, mỗi loại hai cây, còn có băng mộng thảo, hoàng tuyết thảo, tuyết liên hoa đã ngoài 150 năm, mỗi loại 20 cây.

Đây chính là một bút sinh ý lớn, thần tình Tiên trưởng quỹ lập tức vui mừng, cười nói:

- Hoàng tinh chi, tử nguyên hoa ngoài 200 năm cần 20 linh thạch một gốc, linh tâm thảo cần 30 linh thạch một gốc, băng mộng thảo, hoàng huyết thảo ngoài 150 năm, tuyết liên hoa cần 1500 hoang tệ một gốc, tổng cộng là 140 linh thạch, 9 vạn hoang tệ.

Cổ Thần khoát tay, trên quầy hàng lập tức xuất hiện một đồng linh thạch, nói:

- 149 linh thạch, lấy toàn bộ cho ta đi!

Rất nhanh, Tiên trưởng quỹ liền đưa ra toàn bộ những linh thảo mà Cổ Thần yêu cầu, sau khi Cổ Thần nghiệm thu xong, Tiên trưởng quỹ mới thu lại linh thạch để trên quầy hàng, chờ Tiên trưởng quỹ thu xong linh thạch rồi quay lại nhìn thì linh thảo cũng được Cổ Thần thu xong toàn bộ vào trong Càn Khôn Trắc.

Cổ Thần còn cần tử nguyên hoa và hoàng tinh chi ngoài 300 năm, bất quá hần vẫn chưa mở miệng, định rằng để lần tới mua sau, lúc này liền bước ra khỏi Vạn Thông Linh Thảo điểm.

Linh thảo ngoài 300 năm là thứ rất ít người mua, bằng không mà nói lần trước lão già lùn mặt đỏ mua linh thảo, lần này lại tới lượt Cổ Thần mua linh thảo ngoài 300 năm, Vạn Thông Linh Thảo điểm rất dễ nghĩ tới hai người là một.

...

Trên đường cái cách Vạn Thông Linh Thảo điểm không xa, ba người Cổ Tung, Vân Siêu và Vân Tuyết đang đi dạo, mấy tháng không gặp, Cổ Tung và Vân Siêu đã cao lên không ít, Vân Tuyết lại càng hấp dẫn hơn.

Phía sau ba người còn có mấy hạ nhân đi theo cách đó không xa.

Vân Tuyết kéo tay Cổ Tung, hài lòng nói:

- Cổ Tung ca, người thật lợi hại, vừa mới mười ba tuổi đã đạt tới cảnh giới Hậu Thiên tầng bảy, hì hì...

Vân Siêu cũng ở một bên vỗ mông ngựa:

- Cổ Tung ca, đại ca của ta năm mười ba tuổi cũng đạt tới Hậu Thiên tầng bảy, người nếu có thể trước năm mười sáu tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh, vậy người lợi hại hơn đại ca ta rồi!

Vân Tuyết sùng bái nói:

- Đến lúc đó, Cổ Tung ca chính là đệ nhất thiên tài của Nhạc Thủy Thành.

- Ha hã ha hã...

Cổ Tung nghe được cười sảng khoái vô cùng, nói:

- Cái này thì ta không dám, vẫn là Vân Hiên ca lợi hại hơn một chút, ta nhiều nhất cũng chỉ lợi hại thứ hai ở Nhạc Thủy Thành mà thôi, ha hã...

- Chỉ tiếc...

Cổ Tung thở dài, lại nói:

- Phế vật Cổ Thần kia lại thất tung, ngay cả chết ở nơi nào cũng không biết, hiện tại ta đã đạt được Hậu Thiên tầng bảy, nếu còn gặp được hắn, nhất định phải đánh chết hắn mới thôi.

- Đúng, rất đúng, ta nhìn tên phế vật kia thấy rất khó chịu, cái mặt lúc nào cũng làm bộ thối tha, đáng đời hắn chết không minh bạch.

Vân Siêu vỗ tay khen:

- Nêu như hắn còn sống, hiện gặp phải Cổ Tung ca, Cổ Tung ca khẳng định đánh hắn rơi răng, tè rắm ra quần.

Vân Tuyết lắc lắc cánh tay Cổ Tung, nói:

- Hắn đã thất tung hơn bốn tháng, khẳng định đã chết, Cổ Tung ca là đệ nhất thiên tài Cổ gia, hắn thế nào so được với người, cứ quên hắn đi là được.

- Vân Tuyết muội muội nói đúng, tên phế vật đó sao so sánh được với ta.

Cổ Tung nhéo nhéo khuôn mặt Vân Tuyết, hài lòng cười nói.

Bất quá trong lòng Cổ Tung vẫn thấy rất khó chịu, tại Linh Phù Sơn bị Cổ Thần bạt tai mấy cái, mỗi khi nhớ tới chuyện này hắn giận dữ vô cùng, hiện tại tu vi rốt cuộc cũng đề thăng lên một tầng, khi hắn cho rằng có thể báo thù thì Cổ Thần đã sớm thất tung mấy tháng rồi.

Muốn báo thù lại không thể báo, loại cảm giác này rất rất khó chịu.

...

Cổ Thần đi ra Vạn Thông Linh Thảo điểm, vừa vặn thấy Cổ Tung nhéo mặt Vân Tuyết, trong lòng nhất thời sinh ra một cỗ lửa giận, tuy rằng Vân Tuyết sớm bị hắn viết hưu thư hủy hôn, nhưng bất luận nam nhân nào thấy người từng là hôn thê của mình thân thiết với một nam nhân khác cũng đều cảm thấy khó chịu.

Cổ Thần cũng là một nam nhân.

55. Chương 35: Rời Động, Khiếp Sợ (hạ).

Bất quá, Cổ Thần chung quy cũng từng sống qua 500 tuổi, sẽ không như những thiếu niên xung động làm ra mấy chuyện tranh chấp vô nghĩa, nhắm mắt làm ngơ, coi như không thấy gì, xoay người đi đến chỗ trông ngựa cách đó không xa.

- Đứng lại...

Một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên.

Cổ Thần thấy Cổ Tung, đồng thời Cổ Tung quay đầu cũng nhìn thấy Cổ Thần, trong lòng hắn đang huyền tưởng có thể chà đạp Cổ Thần, vừa quay đầu nhìn dĩ nhiên lại thấy được Cổ Thần?

- Người còn sống?

Cổ Thần vừa quay đầu lại, nhất thời thấy ba người Cổ Tung, Vân Siêu, Vân Tuyết đồng thanh hô.

Trong thanh âm hai người Vân Siêu và Vân Tuyết đều lộ ra kinh ngạc, còn thanh âm Cổ Tung lại lộ ra vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Vân Siêu kinh ngạc trong nháy mắt, đột nhiên như nghĩ tới chuyện gì vui vẻ, nhảy dựng lên, hoan hô nói:

- Cổ Tung ca nhanh, nhanh đánh tên phế vật này.

- Ha ha... Cổ Thần, ngày hôm nay ta muốn bạt tai tên phế vật người đủ một trăm cái.

Nghe Vân Siêu vừa nói, Cổ Tung nhất thời như ăn phải củồng đan, hưng phấn vô cùng, hai tay đánh về phía Cổ Thần.

Vân Siêu vẫn hưng phấn vỗ tay:

- Phế vật, người chết chắc rồi, Cổ Tung ca đã thăng cấp lên Hậu Thiên cảnh tầng bảy, ha ha, người thảm rồi...

Vân Siêu hưng phấn hô to lên ngay giữa quan đạo, hấp dẫn ánh mắt mọi người qua đây.

Đúng lúc này...

Thân thể Cổ Thần đột nhiên khê động, hóa thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt sử dụng thực lực Hậu Thiên cảnh tầng chín, đá ra một cước Kim Cương Thích Tường.

Thân hình Cổ Tung bị đá trúng giống như một quả bóng cao su.

Bịch...

Thình thịch...

Bay lên không trung hơn mười trượng rồi mới rơi mạnh xuống đất.

Hai tay Cổ Tung ôm chặt bụng, thân thể như con tôm co chặt lại nằm trên mặt đất, mặc kệ tu vi Hậu Thiên cảnh tầng bảy của hắn, vẫn bị Cổ Thần dùng một cước đá văng đi, không còn lực chiến đấu.

- Phù...

Cổ Thần thở ra một hơi dài, nói:

- Thoải mái rồi...

- Cổ Tung thiếu gia...

Cách đó không xa, mấy hạ nhân thấy vậy hét to một tiếng, chạy tới nâng Cổ Tung dậy.

Hai người Vân Siêu, Vân Tuyết cũng quên mất Cổ Tung đang nằm dưới đất, miệng há to thành hình quả trứng, kinh ngạc nhìn Cổ Thần.

Khiếp sợ, hoàn toàn khiếp sợ rồi...

Bảy tháng trước, cũng tại trên đường thành nam này, Cổ Tung bị đánh bại, nhưng khi đó hai người phải trải qua một lúc đả đấu, Cổ Thần mới nhằm đúng sở hử của Cổ Tung rồi đánh bại hắn.

Nhưng hôm nay, đả đấu còn chưa kịp bắt đầu, Cổ Tung bị Cổ Thần đá cho một cước, hoàn toàn mất hết khả năng chiến đấu.

Bảy tháng trước, tu vi Cổ Tung là Hậu Thiên cảnh tầng sáu, lúc này đây, tu vi Cổ Tung đã đạt được Hậu Thiên cảnh tầng bảy, bước vào Hậu Thiên cảnh hậu kỳ.

Dĩ nhiên...

Lại bị Cổ Thần dùng một cước đánh bại?

Người đến thành nam mua linh thảo, đa phần đều là người tu chân, nhìn Cổ Thần đột nhiên bạo phát thực lực, nhất thời vang lên một mảnh kinh hô:

- Hậu Thiên cảnh tầng chín?

Hậu Thiên cảnh tầng chín? Đây là khái niệm gì?

Đây chính là đỉnh của Hậu Thiên cảnh, chỉ kém một bước liền có thể trở thành tu sĩ Tiên Thiên cảnh...

- Hậu Thiên cảnh tầng chín...?

Vân Siêu và Vân Tuyết nhìn nhau, sau đó cũng kinh ngạc hô lên.

Cổ Thần mới bao nhiêu tuổi? Chỉ mới mười một tuổi mà thôi, thế nhưng đã đạt tới Hậu Thiên cảnh tầng chín, so sánh với Cổ Thần, đệ nhất thiên tài Nhạc Thủy Thành là Vân Hiên, mười ba tuổi đạt được Hậu Thiên cảnh tầng bảy, quả thực còn kém quá xa.

Nếu như bọn họ biết được kỳ thực Cổ Thần đã bước vào Tiên Thiên cảnh, không biết bọn họ sẽ có biểu tình gì, có thể trái tim nhảy ra ngoài, cảm rớt dài xuống đất hay không?

Cổ Thần dùng một cước đá bay Cổ Tung, nhìn cũng không thèm nhìn một cái, xoay người đi đến chỗ trông ngựa, nhận ngựa từ tay gã sai vặt, trong miệng hắn còn kinh khủng, lắp bắp nói:

- Cổ... Cổ thiếu gia, ngựa của người...

- Cảm tạ đã chăm sóc...

Cổ Thần gật đầu nhìn gã sai vặt, cho hắn một trăm hoang tệ làm phí chăm sóc, xoay người lên ngựa, cũng không nhìn lại phía sau mà lập tức đi về phía Đông thành.

Thẳng đến khi Cổ Thần cưỡi ngựa rời đi, Vân Siêu mới nhớ tới Cổ Tung nằm trên mặt đất, xoay người lại nhìn, thấy Cổ Tung đang được hạ nhân chăm sóc, nhưng hai tay hắn vẫn đang ôm bụng, vẻ mặt thống khổ, ánh mắt nhìn theo hướng Cổ Thần rời đi tràn ngập căm hận.

Vân Tuyết vẫn còn chưa hồi phục tinh thần, đứng lặng nhìn thân ảnh Cổ Thần biến mất nơi cuối đường, thì thào nói:

- Hậu Thiên cảnh tầng chín... Đệ nhất thiên tài Nhạc Thủy Thành, dĩ nhiên lại là hắn?

Quay đầu nhìn phía Cổ Tung, trong mắt Vân Tuyết nhiều hơn một tia lạnh lùng.

...

Tạo ra một hồi nháo sự, nguyên bản Cổ Thần dự định tìm một chỗ hẻo lánh ăn tiễn ma đàn, sau đó quay lại Vạn Thông Linh Thảo điểm mua hoàng tinh chi và tử nguyên hoa ngoài 300 năm, nhưng lúc này hiển nhiên không được nữa rồi.

Bị biến thành tiêu điểm trong mắt mọi người, Cổ Thà không dám tiếp tục làm trò mờ ám, trực tiếp trở về Cổ gia ở Đông thành.

- Thiếu... Thiếu gia.

Người hầu trong nhà thấy Cổ Thần trở về, đột nhiên cả kinh, lập tức mừng rỡ hướng trong nhà hô lớn lên:

- Cô gia, thiếu gia đã trở về rồi.

- Thần nhi...

Người chưa thấy, đã thấy thanh âm Cổ Thương Khung từ bên trong truyền ra, Cổ Thần lập tức đi vào bên trong.

Mới đi tới cửa, liền thấy một thân ảnh từ bên trong chạy vọt ra, bắt lấy người Cổ Thần, nói:

- Thần nhi... Con, con không có việc gì?

- Phụ thân..

Cổ Thần gật đầu, mỗi lần Cổ Thương Khung lo lắng cho hắn, trong lòng Cổ Thần đều cảm động vô cùng, thế nhưng dù sao hắn cũng sống qua mấy trăm năm, cũng không thể biểu hiện xúc động ra bên ngoài như thiếu niên mười tuổi.

- Mau nói cho ta biết, mấy ngày nay con đi đâu? Thế nào lại không có tin tức?

Cổ Thương Khung vừa vui vừa lo lắng hỏi.

Vui chính là Cổ Thần rốt cục đã trở về, lo lắng chính là sợ Cổ Thần mấy ngày qua gặp phải nguy hiểm.

Cổ Thần nói:

- Bốn tháng trước, khi đó phụ thân đang bế quan, hài nhi nghe nói quảng động tại Bắc Thai Sơn có yêu thú thường lui tới liền tìm tới xem một chút, quả nhiên gặp được một đầu yêu thú.

- Thế nào? Người có thụ thương hay không?

Cổ Thương Khung vội vã hỏi, thấy Cổ Thần lúc này lông tóc không hao tổn, nhất thời lại nghĩ câu hỏi hơi bị thừa.

Tính chất nguy hiểm của khoáng mạch linh thạch còn lớn hơn so với thân phận được sư luyện đan của Cổ Thần, không cần phải nghĩ, Cổ Thần sẽ không đơn giản nói ra.

Cổ Thần chỉ nói:

- Hài nhi không phải đối thủ đầu yêu thú kia, bị nó đuổi vào trong quảng động, sau đó tiếp tục chạy tới khi lọt vào trong một quảng động hẹp chỉ vừa một người chui vào, yêu thú không qua được liền tức giận phá tung rồi phong kín lại, hài nhi bị nhốt bên trong không thể ra được, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, kết quả... Khi đi vô tình đi tới một sơn động, tìm được một gốc thiên địa dị quả là nguyên thai quả...

- Là nguyên thai quả có thể cải tạo cơ thể trong truyền thuyết?

Cổ Thương Khung thét lên kinh hãi.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Sau khi hài nhi ăn vào nguyên thai quả, lại mất bốn tháng mới có thể hoàn toàn tiêu hóa, sau đó phá động đi ra, trở về thành Nhạc Thủy.

- Luyện hóa nguyên thai quả, tu vi của con?

Cổ Thương Khung cẩn thận quan sát Cổ Thần, nhất thời kinh hỉ nói:

- Hậu Thiên cảnh tầng chín, Thần nhi... Con dĩ nhiên đạt được Hậu Thiên cảnh tầng chín?

Cổ Thần nói:

- Đúng vậy, hài nhi đã đạt tới Hậu Thiên cảnh tầng chín.

- Hậu Thiên cảnh tầng chín, Hậu Thiên cảnh tầng chín... Ha ha ha, Thần nhi, ta thật sự rất cao hứng, con mới hơn mười tuổi đã là Hậu Thiên cảnh tầng chín, ha ha ha, bấy nhiêu cũng đủ đánh thẳng mặt những kẻ tự xưng là thiên tài rồi!

Cổ Thương Khung hài lòng, cười to nói.

Chân Tiên/Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

56. Chương 36: Đến Tận Cửa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần cũng bị tâm tình phụ thân nhiễm vui, cười nói:

- Sinh nhật của hài nhi cũng qua ở trong động rồi!

Cổ Thương Khung cười nói:

- Qua rồi thì làm một lần nữa, ngày hôm nay phụ thân con tự mình xuống bếp, hảo hảo ăn mừng một trận, ha ha... Nhi tử của ta mới là đệ nhất, đáng ăn mừng, đáng ăn mừng...

Tâm tình Cổ Thương Khung cực tốt, Cổ Thần chỉ có thể theo hần, Cổ Thương Khung tự mình làm ra một bàn đầy những món ngon, Cổ Thần liên tục sử dụng tụ nguyên linh dịch thay thức ăn suốt bốn tháng ở trọng động, tuy rằng tụ nguyên linh dịch cũng không khó ăn, nhưng một người phải ăn dịch thể thay cơm suốt bốn tháng liên tục, sợ rằng cũng chẳng còn thấy ngon được nữa.

Nhìn đầy bàn mỹ vị, Cổ Thần không nhận được, trực tiếp lấy tay cầm thức ăn, gặm lấy gặm để, ngày hôm nay tâm tình hần cũng rất vui vẻ, ăn vào trong miệng càng thấy ngon hơn.

Tiểu Bạch thật tế không mấy hứng thú với mỹ vị, vẫn cảm thấy ưu ái không rời với tụ nguyên linh dịch.

Cổ Thần biến mất bốn tháng, sau đột nhiên trở về Nhạc Thủy Thành, tu vi đạt được Hậu Thiên cảnh tầng chín, tin tức này rất nhanh truyền khắp ba đại gia tộc.

Thành nam, Vân gia.

- Việc này là thực? Tiểu phế vật Cổ Thần kia... Hần dĩ nhiên đạt được tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín?

Vân Kinh Hồng kinh ngạc nói.

Vân Siêu và Vân Tuyết đồng loạt đặt đầu.

Vân Hiên đứng ở một bên, thấy hai người khẳng định như vậy, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ, bảy tháng trước, khi Cổ Thần thua dưới tay hần mới chỉ có Hậu Thiên cảnh tầng hai, qua bảy tháng, hôm nay hần đã có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín?

“Vân Hiên, đừng khinh thiếu niên kém, người cũng từng là thiếu niên...”

Lời nói của Cổ Thần nháy mắt liền xuất hiện trong đầu Vân Hiên.

- Hần còn là thiếu niên mười tuổi sao?

Trong lòng Vân Hiên sợ hãi than, nói.

- Mười tuổi, ha ha... Mười tuổi liền đạt được tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín, tất cả mọi người đã làm, ngay cả ta... Cả ta cũng làm rồi, ha ha...

Miệng Vân Kinh Hồng tuy cười, nhưng biểu tình trên mặt lại buồn khổ, cả hai trạng thái kết hợp lại, nhìn qua biểu tình rất có phong vị.

Thành bắc, Liễu gia.

- Tiểu tử phế vật của Cổ gia, sau khi thất tung bốn tháng, khi trở về dĩ nhiên đạt được tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín? Không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng được!

Tộc trưởng Liễu Hóa Nguyên một bên lắc đầu, một bên than thở nói.

Liễu Hóa Nguyên đã ngoài năm mươi, nhưng trên đầu không một sợi tóc bạc, thân mặc cẩm y tú bào, không có nửa điểm già nua.

- Việc này vô cùng chính xác, ấu tử Cổ Tung của Cổ Thương Nhạc trước đó vài ngày mới đột phá cảnh giới Hậu Thiên tầng bảy, nhưng bị Cổ Thần một cước đá bay, một điểm năng lực phản kháng cũng không có, tuyệt đối là Hậu Thiên cảnh tầng chín.

Một người ở bên cạnh nói.

Người này chừng bốn mươi tuổi, hai mắt như mắt ưng, lấp lánh hữu thần.

Liễu Hóa Nguyên nói:

- Rất có ý tứ, không biết có nguyên nhân nào có thể biến một tên phế vật chỉ trong thời gian mấy tháng trở thành một tu sĩ Hậu Thiên cảnh tầng chín đâu? Hẳn thất tung ở địa phương nào?

- Quáng động Bắc Thai Sơn của Cổ gia, là sản nghiệp do Cổ Thương Khung cũng là lão tử của hãn chương quản.

Người nọ nói.

Thoáng trầm tư, Liễu Nhất Nguyên nói:

- Phái người âm thầm lén vào quáng động Bắc Thai Sơn, đi điều tra một chút.

- Rõ, tộc trưởng.

Người nọ cung kích nói.

- Nguyên nhân gì, lại có thể giúp hãn nhanh tiến vào Hậu Thiên cảnh tầng chín như vậy?

Liễu Hóa Nguyên lẩm bẩm, phát tay với người nọ.

Người nọ vừa xoay người đi được mấy bước, Liễu Nhất Nguyên đột nhiên nói:

- Chờ một chút...

- Tộc trưởng, còn có gì phân phó?

Người kia hỏi.

- Liễu Xuyên, người cho hai người Liễu Kiệt, Liễu Khánh đi Đông thành, chú ý động tĩnh của tiểu tử kia, chỉ cần hãn ra khỏi Cổ gia, mặc kệ thế nào cũng phải đuổi kịp bắt lấy, tra hỏi bằng được mới thả trở về.

Liễu Hóa Nguyên trầm giọng nói.

Liễu Xuyên hỏi:

- Chỉ là một tiểu tử Hậu Thiên cảnh tầng chín mà thôi, đâu cần xuất động hai Tiên Thiên cảnh tầng một?

- Liễu Xuyên, người phải nhớ kỹ, không nên coi khinh bất luận địch nhân nào, cái chết của Hóa Hàn tới nay còn không rõ, nhưng nhìn biểu tình của hãn nhất định chết vì khinh địch, người cần phải nhìn giáo huấn của người khác làm kinh nghiệm cho mình, như vậy bản thân mới không phải chịu giáo huấn.

Liễu Hóa Nguyên khiển trách.

Liễu Xuyên cung kính nói:

- Lời tộc trưởng, Liễu Xuyên xin khắc ghi, ta lập tức đi an bài, Liễu Kiệt và Liễu Khánh xuất mã, chỉ cần tiểu tử kia rời khỏi thành Nhạc Thủy, hãn chấp cánh cũng khó thoát được.

- Đi đi...

Liễu Hóa Nguyên lắc đầu, phát phát tay.

...

Buổi chiều, Cổ Thần đi cửa hàng Vạn Thông Linh Thảo mua tử nguyên hoa và hoàng tinh chi ngoài 300 năm, vừa mới đi ra khỏi cửa lớn Cổ gia, liềm cảm giác có hai đạo nhãn thần nhìn chằm chằm trên người.

Cổ Thần hiện đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, cho dù Liễu Hóa Hàn có sống lại cũng đừng mơ tưởng thần không biết quỷ không hay theo dõi hần, kỹ xảo hai người này so với Liễu Hóa Hàn vẫn còn kém hơn, Cổ Thần tự nhiên dễ dàng cảm nhận được.

Bị người giám thị, xem ra chuyện Cổ Thần trở về Cổ gia đã khiến rất nhiều người chú ý, muốn thay đổi hình dạng đi Vạn Thông Linh Thảo điểm mua tử nguyên thảo và hoàng tinh chi sợ rằng không được nữa rồi.

Trở về nhà, Cổ Thần nhờ phụ thân tự mình đi Vạn Thông Linh Thảo điểm mua hàng, lần trước luyện ra ba viên nguyên linh đan trung phẩm, Cổ Thương Khung đã dùng hết hai khóa, sau đó Cổ Thần thất tung khiến Cổ Thương Khung xuất quan ngay tại thời điểm mấu chốt, thế nên tu vi cũng không có đột phá, chỉ còn lại một viên nguyên linh đan trung phẩm, hi vọng đột phá cũng không lớn, vì vậy phải tiếp tục luyện chế thêm một lò.

Cổ Thương Khung mua tử nguyên hoa và hoàng tinh chi ngoài 300 năm, tự nhiên không có ai chú ý tới, Cổ Thần có rất nhiều linh thạch, đưa ra cho phụ thân hơn một ngàn linh thạch, chỉ nói là đoạt được ở bên trong Hạo Thiên Động Phủ.

Cổ Thương Khung đi rồi, Cổ Thần liền đả tọa tu luyện chân khí Tiên Thiên, mới được một lát, nghe người hầu bên ngoài hô to một tiếng:

- Cổ đại gia... Cổ Tung thiếu gia.

Cổ Thần cau mày, tại Cổ gia, Cổ đại gia trong miệng hạ nhân chỉ có một người, đó chính là Cổ Thương Nhạc.

Dẫn theo Cổ Tung tới cửa, chẳng lẽ muốn hỏi tội sao?

Cổ Thần lập tức đứng dậy, đi ra sân ngoài, chỉ thấy Cổ Thương Nhạc dẫn theo Cổ Tung đang nổi giận dưng dưng đi tới.

Tay Cổ Tung vẫn còn xoa bụng, trên mặt còn hiện rõ vẻ đau đớn, có thể thấy được một cước kia của Cổ Thần không nhẹ chút nào.

Cổ Thần ôm quyền nói:

- Đây không phải Thương Nhạc thúc sao? Thế nào ngày hôm nay lại hăng hái, đến chỗ sơ sài này của tiểu chất?

Cổ Tung thấy Cổ Thần, lập tức chỉ tay kêu lên:

- Phụ thân, chính là hần, chính hần đánh hài nhi, ôi... Bụng hài nhi đau quá, hần đánh hỏng bụng hài nhi rồi...

Dứt lời, Cổ Tung liền ôm bụng giãy dụa đau đớn.

Trong lòng Cổ Thần tức giận mắng: tiểu tử ngươi làm bộ thật hay, một cước của lão tử tuy rằng đá bay ngươi nhưng vẫn giữ đúng mực, chỉ đau nhức không lâu liền bình thường, thế nào lại đau đến trình độ này được?

Lửa giận trên mặt Cổ Thương Nhạc chợt lóe, trầm giọng nói:

- Lão tử nhà ngươi đâu, gọi hần đi ra nói chuyện với ta.

Cổ Thần nói:

- Cha ta đi ra ngoài có chuyện, có gì cứ nói với tiểu chất đi!

- Hồn trưởng, ngươi tính là gì? Cũng dám nói chuyện với ta? Không biết lớn nhỏ, quả nhiên là tiểu tạp chủng, không được nuôi dạy tốt.

Cổ Thương Nhạc tức giận quát một tiếng.

Cổ Thần giận giữ, chỉ là Cổ Thương Nhạc có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy, là cường giả Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, cho dù Cổ Thần sử dụng hàng linh phù, cũng chỉ có thể đạt được cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ mà thôi, vẫn còn kém một đẳng cấp.

Cắn chặt răng, Cổ Thần cố nuốt cơn giận này xuống, không thèm nói thêm.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

57. Chương 37: Ly Biệt (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thương Nhạc thấy thế, khóe miệng hiện lên một tia khinh thường, tiếp tục nói:

- Tục ngữ có nói, cách ba đời, không đồng tông cũng đồng tộc, cha người không dạy qua người, giữa huynh đệ đồng tộc cần phải đoàn kết hòa thuận, không được tranh đấu lẫn nhau đánh mất hòa khí, người cậy mình tu vi thâm hậu, không thèm để huynh đệ đồng tộc vào trong mắt phải không? Đả thương huynh đệ, nhục báng gia tộc, người đáng bị tội gì?

Trong lòng Cổ Thần hừ lạnh nói:

- Hiện tại nhi tử người bị đánh, người chỉ biết nói tộc quy, trước đây lão tử bị đánh còn ít? Sao không thấy người đứng ra nói nửa câu? Mỗi lần đều nói tiểu hài tử trong lúc đùa giỡn, không hiểu chuyện... Lúc này người lại muốn nói tộc quy?

Ngữ khí Cổ Thương Nhạc gay gắt, quát:

- Hôm nay nguyên muốn nói phụ thân người dạy dỗ người nghiêm khắc một chút, hiện tại hần không ở đây, ta liền thay hần giáo dưỡng tiện chủng nhà người.

Hai mắt Cổ Thần ngưng lại, không nghĩ tới Cổ Thương Nhạc dĩ nhiên bất chấp thân phận, muốn động thủ với mình.

- Làm càn... Người nói ai là tiện chủng? Cổ... Thương... Nhạc.

Đột nhiên một thanh âm nổi giận từ ngoài cửa truyền tới, ba tiếng Cổ Thương Nhạc cuối cùng như là nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra.

Mấy người nhìn lại phía ngoài cửa, Cổ Hiền, tam trưởng lão dẫn theo đoàn người đi đến, râu tóc Cổ Hiền dựng ngược, tức giận ngập trời, thanh âm kia chính là từ trong miệng hần phát ra.

Cổ Thương Nhạc nhướng mày, không nghĩ tới Cổ Hiền lại tới đúng lúc như vậy, tiếng “tiện chủng” kia cũng vừa vụn bị Cổ Hiền nghe thấy.

Cổ Thần là cháu ngoại thân sinh của Cổ Hiền, trên danh nghĩa cũng là tôn tử, Cổ Thương Nhạc thuận miệng mắng ra, bị Cổ Hiền nghe vào trong tai, chẳng phải đang cố ý chửi khéo Cổ Hiền hay sao?

Cổ Thương Nhạc có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy, cao nhất trong Cổ gia, nhưng Cổ Hiền lại là tộc trưởng Cổ gia, nắm giữ đại quyền trong Cổ gia, chỉ cần Cổ Hiền còn là tộc trưởng một ngày, cũng không cho phép Cổ Thương Nhạc được làm càn.

Tại tu chân giới, lực lượng cá nhân luôn luôn phải phụ thuộc vào một trong các thế lực như vương triều, tông phái, thế gia, gia tộc... Đây đều là những thế lực chân chính của tu chân giới, dù là thế lực tán tu cũng không thể so sánh với bốn thế lực này.

Trừ phi cá nhân có được thực lực thông huyền, pháp lực vô biên, có thể dùng lực một người chống lại toàn bộ tông phái hay vương triều.

Thế nhưng, trong thiên hạ lại có mấy người được như vậy? Nếu có cũng là những nhân vật đầu lĩnh của các đại tông phái, đại thế gia, không có thể lực lớn chi trì, một tán tu muốn có được thực lực chống lại toàn bộ tông phái, vương triều là chuyện còn khó hơn so với lên trời.

Bởi vậy, lực ảnh hưởng của một gia tộc là tương đối lớn, nếu các phe phái trong tộc bị phân liệt, tộc trưởng cũng có quyền lực mệnh lệnh cho toàn tộc.

- Cổ Hiền thúc, vừa rồi... Chỉ là tình thế cấp bách, ta nhất thời lỡ miệng, ta nói sai rồi.

Cổ Hiền xuất hiện khiến trong lòng Cổ Thương Nhạc cả kinh, vội vàng giải thích nói.

Cổ Hiền nói:

- Người thân là trưởng bối lại đi nhục mạ vân bối, còn ra thể thống gì nữa? Cổ Tung đứng bên cạnh người, nhìn bộ dạng nhĩ tử người xem? Đây là do người giáo dưỡng? Người còn muốn mắng ai, bắt ai bồi tội?

Cổ Hiền nói tới đây, trong lòng Cổ Tung lập tức cả kinh, đã sớm quên làm bộ, đứng yên cúi đầu, không dám nói nữa lời.

- Dạ, Cổ Hiền thúc.

Cổ Thương Nhạc thăm mắng mình tiện miệng lỗ mắng, chuyển hướng nhìn Cổ Thần, ôm quyền nói:

- Cổ Thần hiền chất, ta vừa rồi vì lo lắng cho Tung nhi, nhất thời bị lửa giận che mất lý trí, đã nặng lời, mong hiền chất rộng lượng, vừa rồi ta nói cũng không phải lời thực, hiền chất chớ trách.

Cổ Thương Nhạc đã hạ mình xin lỗi, tuy rằng biết đối phương chỉ nói ngoài miệng, nhưng Cổ Thần biết hiện tại không phải lúc thích hợp, muốn đánh hấn cũng đánh không lại, chỉ có thể ghi lại trong lòng, nói:

- Ta và Cổ Tung chỉ là tiểu hài tử vui đùa, Thương Nhạc thúc cũng không nên tưởng thật.

Cổ Hiền đi tới bên người Cổ Thần, nói:

- Tiểu hài tử không hiểu chuyện, chơi đùa một chút rất bình thường mà!

- Cổ Hiền thúc đã nói vậy, Tung nhi, chúng ta đi.

Cổ Thương Nhạc xám xịt mặt rời khỏi nhà Cổ Thần.

- Gia gia, tam trưởng lão...

Sau khi Cổ Thương Nhạc rời đi, Cổ Thần liền hướng hai vị lão nhân thi lễ.

Cổ Hiền và Cổ Nghĩa đều mở to mắt, cẩn thận nhìn lên người Cổ Thần, nếu là thiếu niên bình thường, khi bị hai lão nhân nhìn như vậy, trong lòng chắc chắn sẽ cảm thấy áp lực mà sợ hãi.

Bất quá, Cổ Thần lại như không, sắc mặt bình tĩnh đứng yên nơi đó, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không sợ hãi né tránh, cũng không có dương đầu kiêu căng.

- Tốt, tốt, tốt...

Cổ Hiền nhìn Cổ Thần, liền tiếp nói ra ba tiếng tốt.

Tam trưởng lão Cổ Nghĩa cười nói:

- Lão ca, huynh đã có người kế nghiệp rồi, ha ha... Cổ Thần đại nạn không chết, tất có hạnh phúc về sau, chắc chắn a.

Nghe tam trưởng lão nói vậy, Cổ Hiền cũng lộ ra dáng tươi cười, nói:

- Hậu Thiên cảnh tầng chín, tôn tử của ta chỉ mới mười một tuổi đã đạt được Hậu Thiên cảnh tầng chín, ha ha ha...

Cười to hồi lâu, Cổ Hiền hỏi:

- Cổ Thần, cháu mất tích tại quán động Bắc Thai Sơn hơn bốn tháng là có chuyện gì? Thế nào lại có biến hóa lớn như vậy, nhanh kể cho gia nghe một chút.

Cổ Thần từ lâu đã đoán được Cổ Hiền sẽ hỏi như vậy, rất nhanh đưa ra sự tình ăn được nguyên thai quả kể lại một lượt, phản ứng của Cổ Hiền và tam trưởng lão cũng không khác với Cổ Thương Khung, vừa nghe tới nguyên thai quả, sắc mặt cũng đại biến, cảm khái không ngớt.

- Vận khí lớn, Cổ Thần có vận khí lớn a, ha ha.

Tam trưởng lão cười nói.

Cổ Hiền cũng cười một trận, đột nhiên hỏi:

- Người ở quảng động Bắc Thai Sơn, có từng thấy qua Cổ Hà?

Theo Cổ Hiền vừa hỏi, tam trưởng lão cũng ngừng cười, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Cổ Thần.

Sắc mặt không chút biến hóa, Cổ Thần nói:

- Trước khi tiến nhập quảng động Bắc Thai Sơn, từng gặp qua hắc tại thôn nhỏ một lần, lúc đó tôn nhi và hắc thử một quyền, tôn nhi không địch lại, ngựa còn bị hắc đánh chết, sau đó tôn nhi tiến vào quảng động trước hắc, về sau không còn gặp qua nữa.

Cổ Thần nói cũng giống như lời kể lại của thợ mỏ trong thôn và hạ nhân Cổ gia, cao tăng Cổ gia ngược lại cũng đã biết trước, những chuyện phát sinh trong quảng động ngoại trừ Cổ Thần thì không ai biết được, tự nhiên Cổ Thần cũng không nói gặp qua Cổ Hà ở bên trong.

Tam trưởng lão nói:

- Cổ Thần, nhị trưởng lão và Cổ Thương Hải cho cháu người ở trong quảng động có gây bất lợi cho Cổ Hà, tộc trưởng tạm ngăn bọn họ lại, sau đó mới qua bên này hỏi thử, cháu cũng không nên hiểu lầm ý tứ của gia gia.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Tôn nhi biết, gia gia và tam trưởng lão đều muốn tốt cho tôn nhi.

Cổ Hiền vỗ vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Cháu đã không gặp qua Cổ Hà, vậy ta an tâm, ta quyết không cho phụ tử Cổ Nhân hãm hại cháu, cháu đừng lo lắng.

...

Nói vài câu, Cổ Hiền và tam trưởng lão liền dẫn người rời đi.

Không lâu sau, Cổ Thương Khung đi thành nam mua tử nguyên hoa và hoàng tinh chi ngoài 300 năm đã trở về, vừa về đến nhà liền được hạ nhân kể lại đầu đuôi câu chuyện vừa phát sinh cho hắc biết.

Cổ Thương Khung thực không ngờ, hắc rời đi có một chút, lại có nhiều người đến, hơn nữa còn xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nghe được Cổ Thương Nhạc chút nữa là động thủ với Cổ Thần, Cổ Thương Khung lo lắng vô cùng, còn tưởng rằng nhi tử làm sao, nhưng nghe được tộc trưởng Cổ Hiền kịp lúc chạy tới, mới thở phào một hơi.

Hạ nhân kể lại, tự nhiên không thể lập lại lời Cổ Thương Nhạc mắng Cổ Thần, bằng không lại khiến Cổ Thương Khung phải tức giận đùng đùng.

Tử nguyên hoa và hoàng tinh chi ngoài 300 năm đã mua về, Cổ Thần lại bắt đầu luyện đan, đến ngày hôm sau, nguyên linh đan trung phẩm đã được luyện thành, vừa vận ba viên.

Trong Càn Khôn Trắc của Cổ Thần có hai bộ lô đỉnh luyện đan, đồ đựng dụng cụ, bởi vậy một ít nguyên linh đan hạ phẩm cũng được luyện ra, hoàng tinh chi, tử nguyên hoa, linh tâm thảo ngoài 200 năm mỗi loại có hai gốc, đủ để luyện chế ra sáu viên nguyên linh đan hạ phẩm.

Linh đan có hàm lượng linh khí hơn xa so với linh dịch, một viên nguyên linh đan hạ phẩm cũng đủ cho Cổ Thần luyện hóa trong thời gian hơn một tháng.

Lại dùng hoàng huyết thảo, băng mộng thảo, tuyết liên hoa ngoài 150 năm luyện thành tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, sau khi hoàn thành luyện chế linh dịch, Cổ Thần mới thu đan lô và những dụng cụ pháp khí khác.

Nguyên linh đan hạ phẩm cho chính mình dùng, tụ nguyên linh dịch thượng phẩm cho Tiểu Bạch dùng, nguyên linh đan trung phẩm dành cho phụ thân sử dụng.

Luyện xong đan dược, Cổ Thần liền đi tới gian phòng của Cổ Thương Khung, giao cho phụ thân hắn ba viên nguyên linh đan trung phẩm.

Cổ Thần nói:

- Phụ thân, ba viên nguyên linh đan trung phẩm này cũng đủ giúp người bước vào Tiên Thiên cảnh tầng năm, người giữ lấy để dùng, trong khoảng thời gian này hài nhi phải rời đi có chút việc.

Cổ Thương Khung thu lấy ba viên nguyên linh đan trung phẩm vào túi trữ vật, lại nghe Cổ Thần muốn ra ngoài, liền ngưng động tác, hỏi:

- Rời đi? Thần nhi, con mới trở về, thế nào lại muốn rời đi ngay?

Muốn luyện chế tẩy trần đan cho phụ thân nên muốn ra ngoài tìm kiếm tài liệu, Cổ Thần cũng không phải người không hiểu chuyện, tự nhiên sẽ không nói ra như vậy.

Cổ Thần nói:

- Hài nhi sắp bước vào Tiên Thiên cảnh, công pháp hài nhi tu luyện cần phải ra ngoài lịch lãm tâm cảnh, như vậy mới có thể đột phá tu vi nhanh hơn.

Cổ Thương Khung nói:

- Con định đi đâu?

- Đông Hoang.

Cổ Thần bình tĩnh nói:

Sắc mặt Cổ Thương Khung cả kinh, nói:

- Thần nhi, Đông Hoang chính là địa phận của yêu tộc, hung hiểm dị thường...

- Phụ thân, không trải qua đau khổ, sao có thể trưởng thành? Hài nhi ở trong Hạo Thiên động phủ lấy được một ít phù chú, đồng thời còn có một kiện áo choàng, khi mặc trên người, tốc độ còn nhanh hơn đại đa số tu sĩ Tiên Thiên cảnh, nếu có nguy hiểm hài nhi vẫn nắm chắc chạy thoát, người không phải lo.

Cổ Thần nói xong, Tật Vũ Phi Phong đột nhiên xuất hiện trên lưng, thân thể nhoáng lên, ngay trong phòng Cổ Thương Khung, di động thành mấy đạo huyền ảnh.

Cổ Thương Khung nhìn thấy rất kinh ngạc, nói:

- Tốt, con có bảo bối này, tính an toàn sẽ bảo đảm hơn, trên người con cũng có phù chú, phụ thân cũng không có gì hay cho con được, chỉ dặn con ra ngoài cần phải duy trì cẩn thận.

- Phụ thân yên tâm, người cũng cần cố gắng tu luyện, chờ hài nhi trở lại, hi vọng người đã thăng cấp lên Tiên Thiên cảnh tầng năm rồi.

Cổ Thần gật đầu nói.

- Được!

Cổ Thương Khung gật đầu, nói:

- Lần này đi ra ngoài bao lâu? Lúc nào trở về?

Cổ Thần suy nghĩ một chút, nói:

- Hiện tại còn khó nói chính xác, bất quá trước lúc tông tộc tỷ thí, con nhất định sẽ trở về.

Trở về trước khi tông tộc tỷ thí, nguyên nhân không phải Cổ Thần muốn nhân cơ hội này trả đũa đám thiếu niên từng xúc phạm hắn, mà là trong trí nhớ của hắn, trong cuộc tỷ thí của thiếu niên mười một tuổi, phần thưởng cho người giành giải nhất chính là một phần huyết hống, Cổ Thuần thể nào cũng muốn đoạt tới tay.

Lần này đi Đông Hoang chủ yếu là tìm kiếm hai loại tài liệu là dẫn hồn hoa và nội đan chích hổ.

- Phụ thân, thần nhi đến đây cũng xin tạm biệt người.

Cổ Thần ôm quyền, khom người nói.

Cổ Thương Khung gật đầu, nói:

- Hết thấy phải cẩn trọng.

Cổ Thần ra khỏi phòng, chờ Tiểu Bạch trực tiếp nhảy lên đầu vai hắn rồi trực tiếp đi ra ngoài sân, vừa mới đi tới cửa, lại nghe tiếng Cổ Thương Khung gọi với theo:

- Thần nhi, tại Đông Hoang nguy hiểm nhất không phải là yêu thú, mà là tu sĩ nhân loại, con phải nhớ cho kỹ.

- Dạ...

Cổ Thần vẫy vẫy tay chào, đi ra ngoài sân, Cổ Thần không phải là một thiếu niên mười một tuổi bình thường, sao không biết tu sĩ nhân loại mới là mối nguy lớn nhất.

Ra khỏi Cổ gia, Cổ Thần trực tiếp đi về phía Linh Phù Sơn, đi qua Linh Phù Sơn chính là phạm vi Đông Hoang.

Tiểu Bạch ngồi trên đầu vai Cổ Thần, thấy hắn đi về phía Đông Hoang, nhất thời hưng phấn kêu lên, tuy rằng Tiểu Bạch theo Cổ Thần tới Cổ gia đã được mấy tháng, nhưng chung quy vẫn được lớn lên tại Đông Hoang, đối với rừng rậm chốn Đông Hoang mà nói, so với Nhạc Thủy Thành còn thân thiết hơn nhiều lắm.

Cổ Thần trước kia từng theo mấy người Cổ Hằng và Cổ Lam đi về phía Linh Phù Sơn, nhưng lần này chỉ có một mình hắn và huyết quan hồ Tiểu Bạch này.

Cổ Thần đi trên sơn đạo, mới đi được một lúc liền có hai gã thanh niên tuổi chừng đôi mươi đột nhiên xuất hiện, men theo dấu chân Cổ Thần đi qua, âm thầm đi về phía Đông Hoang.

Cổ Thần một đường đi thẳng về phía trước, khoe môi hiện lên nụ cười đầy ý vị, Tiểu Bạch ngồi trên đầu vai hắn, nhìn hoàn cảnh bốn phía xung quanh, ánh mắt rất hưng phấn, nơi này chính là địa phương Tiểu Bạch từng sinh hoạt, lần trước mấy người Cổ Thần tới truy đuổi Tiểu Bạch, cũng bắt đầu từ chỗ này.

- Chi chi chi...Chi chi..

Tiểu bạch chỉ chỉ bên này lại chỉ chỉ bên kia, tựa hồ giảng thuật lại tình cảnh ngày trước bị nhóm người Cổ Thần vây bắt.

- Chi chi chi...

Tiểu bạch chỉ vào một lỗ nhỏ bên trong bụi cỏ từng trước mắt, vui vẻ kêu lên, nơi này chính là nhà của Tiểu Bạch trước đây.

Cổ Thần cười nói:

- Nếu như ngươi muốn trở lại, ngươi có thể trở về, sau này sẽ không có người đến bắt ngươi nữa đâu.

- Chi chi chi...

Tiểu Bạch ôm đầu suy nghĩ một chút, xong lại lắc đầu kêu lên.

Cổ Thần sờ sờ đầu Tiểu Bạch, cảm nhận sự mềm mại của bộ lông Tiểu Bạch trong tay, Cổ Thần lại tiếp tục đi về phía Đông Hoang.

Cổ Thần liên tục đi về phía sâu trong Đông Hoang, từ khi đi qua huyết động Tiểu Bạch từng sống, hắn cũng không lần theo lộ tuyến đi tới ngày trước, Hạo Thiên động phủ ở ngay phía trước, tuy rằng còn có

cách xa hơn ba trăm dặm, lại có Âm Dương Mê Thiên đại trận che chắn, nhưng Cổ Thần không muốn cho bất luận kẻ nào biết được nơi này.

Đi về hướng đông nam, Cổ Thần duy trì tốc độ của Hậu Thiên cảnh tầng chín, hai người bám theo phía sau vẫn chưa lộ diện, xem ra là muốn rời thật xa khỏi thành Nhạc Thủy mới bắt đầu hành động, Cổ Thần đoán vậy liền đẩy nhanh tốc độ, cho đúng ý bọn họ.

Đương nhiên như vậy cũng là đúng ý mình.

Sớm giải quyết những cái đuôi bám theo, Cổ Thần mới có thể buông ra tốc độ, đi tìm dẫn hồn hoa đại diện cho tử vong và nội đan chích hổ đại diện cho hủy diệt.

Người dám bí mật theo dõi, Cổ Thần sẽ không bao giờ nương tay.

Cổ Thần vẫn duy trì tốc độ bình thường của Hậu Thiên cảnh tầng chín, hẳn biết người phía sau rất dễ dàng đuổi theo mình, bởi vậy cũng không cần mấy bận tâm, xem ra bọn họ cho rằng nơi đây vẫn còn quá gần Nhạc Thủy Thành, cơ hội cho bọn họ hành động vẫn còn chưa thành thực.

...

- Liễu Kiệt, tộc trưởng có nói điều kiện cho phép chúng ta bắt tiểu tử kia lại, hiện tại điều kiện hẳn đã đủ rồi chứ?

- Liễu khánh, hiện tại cách thành Nhạc Thủy bất quá mới hơn trăm dặm, Cổ gia ngày nào cũng có tu sĩ tiến nhập Đông Hoang? Hãy cẩn thận là trên hết, nếu để người Cổ gia phát hiện, chúng ta sẽ gặp phải phiền phức lớn.

- Lúc nào chúng ta động thủ?

- Chờ một chút xem đi, hắc hắc, tiểu tử này vẫn thẳng đường đi Đông Hoang, tại sao phải sợ hắn thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta? Nếu như đêm nay hắn không trở về Cổ gia mà qua đêm tại Đông Hoàng thì tốt quá.

- Đúng vậy, buổi tối Cổ gia không có tu sĩ lưu lại Đông Hoang, chúng ta nếu như xuất thủ, nắm chắc thành công.

- Đó là tự nhiên, một tên tiểu tử Hậu Thiên cảnh tầng chín mà thôi, chúng ta tùy tiện xuất mã một người, còn không bắt hắn phải ngoan ngoãn sao?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

58. Chương 38: Nhưng Tên Ngưu Xuân Đều Chết Như Vậy. (1 2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

- Nói đến cũng lạ, nghe nói tiểu tử kia vốn là một phế tài, qua mấy tháng thất tung, lại đạt được tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín, chắc chắn phải ăn tiên đan thần dược gì mới có thể như vậy?

- Quản hắn làm gì, hiện tại cũng chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín, gặp phải chúng ta chỉ có nước thúc thủ chịu trời, hắc hắc...

- Nghe nói tiểu tử kia năm nay mới có mười một tuổi, hắc hắc, mới mười một tuổi đã có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín, so với Vân Hiên của Vân gia còn mạnh hơn rất nhiều a, danh hào đệ nhất thiên tài Nhạc Thủy Thành sau này chắc chắn thuộc về tiểu tử kia rồi.

- Hừ... Cho dù hắn có thiên tài đi nữa thì có sao? Hắc hắc, bắt trở về Liễu gia, tộc trưởng còn cho hắn mạng sống quay về chăng? Mặc kệ trên người hắn có bí mật hay không, tộc trưởng cũng sẽ không cho Cổ gia có thêm một thiên tài như vậy.

- Cũng đúng, lại nói tiểu tử kia đúng là ngu xuẩn, thiên tài những gia tộc khác đều được bảo hộ như bảo khố, cho dù Vân Hiên đạt được Tiên Thiên cảnh tầng hai cũng rất ít khi đơn độc tiến vào Đông Hoang, sợ bị người khác ám sát, càng đừng nói dám qua đêm tại Đông Hoang, nhìn tiểu tử kia vẫn chưa có dấu hiệu quay về, đêm nay khẳng định là không trở về rồi...

- Hắc hắc... Ngu xuẩn rất hay, hần càng ngu xuẩn, chúng ta càng dễ dàng, ha ha...

- Ai, thiên tài ngu xuẩn, luôn luôn ngã xuống rất nhanh.

...

...

- Bọn họ vẫn chưa xuất hiện? Không biết còn chờ gì nữa?

Cổ Thần đi theo hướng đông nam tiến nhập Đông Hoang được hơn ba trăm dặm, hai người bám theo sau lưng vẫn còn chưa động thủ.

Muốn nói bọn họ chỉ cùng đường đi chung, hần không quá có khả năng, Cổ Thần nghĩ đến:

“Chẳng lẽ bọn họ muốn đợi tới khi trời tối? Như vậy cũng quá cẩn thận đi.”

Bọn họ nguyện ý chạy theo phía sau nhưng Cổ Thần lại không muốn sau lưng mình mãi có đuôi, đột nhiên đầu nhanh tốc độ lên vài phần, chạy đi rất nhanh.

Cổ Thần đột nhiên tăng tốc khiến khoảng cách với hai người phía sau tăng lên không ít, Liễu Kiệt và Liễu Khánh thấy vậy cũng đẩy nhanh tốc độ đuổi theo.

Khiến cho bọn họ kinh ngạc chính là, tốc độ chạy trốn của Cổ Thần không hề chậm hơn so với bọn họ chút nào, khoảng cách dĩ nhiên không được kéo gần, mơ hồ còn càng kéo xa hơn.

- Chẳng lẽ bị tiểu tử kia phát hiện ra rồi?

Trong lòng hai người trầm nghĩ, thấy khoảng cách càng lúc càng xa, hai người liếc nhau, đồng thời phóng ra phi kiếm, đứng trên phi kiếm, tốc độ nhất thời nhanh lên không ít, lập tức đuổi theo về phía trước.

- A? Thế nào lại không thấy đâu nữa?

Liễu Kiệt, Liễu Khánh đều nheo mắt, phía trước đã mất đi thân ảnh Cổ Thần, nhớ kỹ vừa rồi rõ ràng Cổ Thần chuyển đường nấp vào sau một thân cây, nhưng không thấy đi ra.

- Rất có thể hần trốn sau thân cây, chúng ta một phải một trái xông tới, cỡ lẽ hần đã phát hiện chúng ta, hiện tại đã cách rất xa Nhạc Thủy Thành, cũng không cần chờ tới trời tối, trực tiếp bắt lại, đợi đêm xuống, chúng ta trở về Liễu gia.

- Được...

...

Hai người nhỏ giọng thương nghị, Liễu Kiệt đạp phi kiếm chuyển hướng qua bên trái, Liễu Khánh đạp phi kiếm chuyển hướng qua bên phải, nhanh chóng bao vây gốc cây nơi Cổ Thần biến mất.

Rất nhanh, hai người đã tới.

Thế nhưng...

Sau gốc cây cũng không có bóng dáng Cổ Thần đâu.

Cổ Thần thực sự đã biến mất rồi.

Liễu Kiệt, Liễu Khánh cùng lúc ngẩng đầu, nhìn lên trên cây, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn sàng bị tập kích.

Thế nhưng...

Trên cây cũng không có bóng dáng Cổ Thần.

Trong lòng hai người cả kinh, nhìn nhau:

- Tiểu tử kia biến đâu mất rồi?

- Ai... Các người đang tìm ra sao?

Đột nhiên, một thanh âm vang lên từ phía sau hai người.

Hai người quay đầu nhìn lại, một thiếu niên tuổi chừng mười ba mười bốn đang đứng trên đường hai người vừa tới, vẻ mặt tươi cười nhìn hai người, không phải Cổ Thần còn là ai khác?

Thấy Cổ Thần, hai người sững sốt, lập tức lại mỉm cười hài lòng.

Liều Kiệt ở bên trái cười nói;

- Ta còn tưởng rằng để hấn chạy mất, không nghĩ tới tên ngu ngốc này lại chủ động nhảy ra ngoài, ha ha...

- Ha ha... Rốt cuộc ai mới là ngu ngốc đây?

Cổ Thần nhìn hai người, khẽ cười nói.

- Chi chi chi... Chi chi chi...

Tiểu Bạch đưa tay chỉ hai người Liều Kiệt, Liều Khánh, tay còn lại không ngừng vỗ lên vai Cổ Thần, cười ha ha.

Cười nhạo, cười nhạo một cách trắng trợn, cũng giống với khi cười nhạo Cổ Hà tại quảng động Bắc Thai Sơn.

Liều Kiệt, Liều Khánh không giống như Cổ Hà, trực tiếp bỏ ngoài mắt động tác của Tiểu Bạch, cũng không có ý định quần tới Tiểu Bạch.

Hai người đập phi kiếm tới gần Cổ Thần, Liều Khánh cười nói:

- Nói hấn ngu ngốc, hấn còn không thừa nhận! Không an ổn ở nhà trong bao bọc của trưởng bối, tên ngu ngốc nhà cười còn muốn chạy tới Đông Hoang đi tìm chết!

- Người không biết sao? Những tên ngu ngốc đều chết như vậy.

Liều Kiệt giả vờ kinh ngạc nói.

- A, nguyên lai những tên ngu ngốc đều chết như vậy sao? Ha ha...

Liều Khánh ha ha cười quái gở.

Hai người kẻ xướng người họa, căn bản không quan tâm Cổ Thần nói gì, tựa hồ Cổ Thần không hề tồn tại trong mắt hai người.

Cổ Thần không vì hai người coi thường mà mất cảnh giác, biểu hiện ra ngoài vẫn bình tĩnh nhìn hai người, trên thực tế, mỗi thời khắc chân khí đều đặt trên Thanh Ly Kiếm nằm trong Càn Khôn Trắc, tùy thời đều có thể lấy ra, chém một kiếm kinh thiên động địa.

- Chúng ta vùng quyền thôi!

Liều Kiệt đột nhiên nói.

- Ta ra quyền, người dùng gì?

Liều Khánh không thèm nhìn Cổ Thần, thuận miệng đáp.

Đúng lúc này...

Trong tay Liều Kiệt chợt lóe bạch mang, một thanh phi kiếm đột nhiên bay ra, nhanh như một mũi tên bắn tới ngực Cổ Thần.

Hai người Liều Kiệt, Liều Khánh tuy rằng ngay từ đầu không thèm liếc mắt tới Cổ Thần, trên thực tế trong lòng đã sớm tập trung trên người Cổ Thần, cố ý ra vẻ coi thường địch nhân, chỉ bất quá là vẻ ngụy trang che mắt mà thôi.

Hai người hợp tác đã lâu, luôn luôn có sự ăn ý nhất định, mặc kệ là định nhân yếu hay mạnh, bọn họ đều áp dụng phương pháp ứng đối này.

Bọn họ nói vung quyền, bất quá chỉ là ám hiệu giữa hai người mà thôi, Liễu Khánh nói “ta ra quyền” chính là ý tứ “cho người xuất thủ”. Bởi vậy Liễu Kiệt đã sớm chuẩn bị phi kiếm, nhất thời đâm tới bên Cổ Thần.

Từ trước tới nay hai người sử dụng chiêu này với địch nhân rất có hiệu quả, thông thường địch nhân còn chưa kịp phản ứng đã bị trọng thương dưới kiếm bất ngờ đầu tiên.

Liễu Hóa Nguyên hạ lệnh dùng bất kể biện pháp nào, miễn bất Cổ Thần đưa về là được.

Nếu đã bất chấp an toàn, vậy muốn bắt một người, chỉ cần đánh hấn trọng thương sau đó bắt trở về là dễ dàng nhất.

Liễu Kiệt đột nhiên phóng ra phi kiếm nhanh như tên bắn, ánh mắt nhìn lại phía Cổ Thần, nói:

- Tên ngu ngốc! Đều chết như thế này đây!

...

Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhị trọng, cường độ thân thể tăng thêm gấp hai, lực lượng thân thể tăng lên gấp hai.

Lực lượng thân thể Cổ Thần tăng nhanh trong nháy mắt, cường độ thân thể Tiên Thiên cảnh tăng một tầng lên gấp hai, đủ có thể so sánh với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng ba.

Vù...

Thông qua Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, thân hình Cổ Thần xẹt thành một đạo tàn ảnh, tốc độ so với phi kiếm của Liễu Kiệt còn nhanh hơn, thân thể nhoáng lên, ngay trước lúc phi kiếm đâm tới, đã dựng thân phóng về phía Liễu Kiệt.

Thân thể được Thiên Cương Thối Thể đại pháp trọng thứ hai cường hóa, lại có Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, sẽ nhanh tới trình độ nào?

Qang mang trong tay chột lóe, Thanh Ly Kiếm lập tức xuất hiện.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, khi Thanh Ly Kiếm xuất hiện cũng chỉ để lại một kiếm ảnh hư huyền, nhắm về phía cổ Liễu Kiệt.

Sắc mặt Liễu Kiệt đột nhiên biến đổi lớn.

Nhanh...

Quá nhanh rồi...

Liễu Kiệt đang chuẩn bị vui mừng chứng kiến hình ảnh Cổ Thần bị phi kiếm của hắn đâm trúng, thế nhưng, hư quang trước mắt nhoáng lên, một đạo kiếm quang lao tới với tốc độ chóng mặt đã xuất hiện ngay trước yết hầu hắn.

Tốc độ của kiếm quang, so với tốc độ hấn ngự kiếm còn nhanh hơn gấp hai lần.

- Không...

Liễu Khánh đứng một bên theo dõi, chuẩn bị chế giễu Cổ Thần, đột nhiên kinh hô một tiếng, vung tay lên, một thanh phi kiếm đã bắn tới hướng Cổ Thần.

Liễu Kiệt muốn tránh... Liễu mạng tránh.

Rất cục, thân thể động rồi...

Thế nhưng, ngay sau đó, trên cổ truyền đến cảm giác mát lạnh, nháy mắt truyền tới toàn thân.

Tàn ảnh thân hình Cổ Thần xẹt qua hai bên trái phải của Liễu Kiệt, lập tức phi kiếm của Liễu Khánh đâm xuyên qua tàn ảnh Cổ Thần, hiển nhiên tốc độ Cổ Thần quá nhanh, không hề bị phi kiếm đâm trúng.

Khung cảnh tựa hồ như tĩnh lại.

Trên cổ Liễu Kiệt không có nửa điểm vết thương, thế nhưng thân thể lại cứng đờ, hai mắt mở trừng, như vẽ không thể tưởng tượng được.

Cùng với biểu tình lúc Liễu Hàn tử vong không hề khác biệt.

Keng ...

Phi kiếm Liễu Kiệt đánh lén Cổ Thần đang bay một đoạn, đột nhiên mất đi không chế, rơi xuống trên mặt đất.

Theo một tiếng “keng” vang lên, khung cảnh trong nháy mắt động trở lại.

Trên cổ Liễu Kiệt lập tức xuất hiện một vết máu, trong sát na vết máu mở rộng, một mảnh huyết vụ phun ra, thi thể Liễu Kiệt đổ qua một bên.

Một kiếm...

Liễu Kiệt đã chết.

Không hề sử dụng chân khí Tiên Thiên, Cổ Thần gần như chỉ tận dụng lực lượng thân thể.

- Liễu Kiệt....

Huynh đệ kẻ vai chiến đấu đột nhiên tử vong, trong lòng Liễu Khánh bi thống, tru lớn lên một tiếng.

- Nhưng tên ngu ngốc đều chết như vậy!

Cổ Thần cầm kiếm trên tay, nhìn thi thể Liễu Kiệt nói.

- Chi chi chi, chi chi...

Tiểu Bạch ngồi trên đầu vai Cổ Thần, chỉ vào thi thể Liễu Kiệt, cười âm lên.

Đến tột cùng mới là kẻ nào coi thường địch nhân?

- Tìm chết cho ta!

Liễu Khánh giận dữ, hiện tại hắn chỉ có một suy nghĩ, giết chết Cổ Thần, băm thành mảnh nhỏ, bồi táng cùng Liễu Kiệt.

Phi kiếm vừa phóng ra đâm không trúng đích, được Liễu Khánh ngự khống, lập tức vòng lại bắn về phía Cổ Thần.

Đồng thời, quang mang trong tay Liễu Khánh lóe lên, lại có một pháp khí bay ra, lần này là một trường tác.

Phi kiếm đã thương địch thủ, sợi roi dùng để khống địch... Phi kiếm và trường tác đều đồng loạt nhắm tới Cổ Thần.

Nếu đúng là tu sĩ Hậu Thiên cảnh tầng chín, đối mặt với công kích của phi kiếm và trường tác, nhất thời không biết phải ứng phó làm sao, không bị phi kiếm chém trúng cũng bị sợi roi vây khống, tới cuối cùng vẫn không thoát khỏi cảnh bị phi kiếm chém rụng.

Nhưng Cổ Thần...

Đã không còn là tu sĩ Hậu Thiên cảnh tầng chín nữa rồi...

Chỉ thấy thân ảnh hắn khẽ động, thân thể nhất thời đón thẳng hướng phi kiếm công kích, Thanh Ly Kiếm trong tay vung mạnh lên.

Đang...

Một tiếng nổ, phi kiếm công tới, bị Cổ Thần bổ một kiếm bay dạt sang một bên, cách xa tới mấy trượng.

Liễu Khánh thất kinh, tuy nói tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể cách không ngự khí, khi đó lực công kích cũng nhỏ đi nhiều, thế nhưng pháp khí do tu sĩ Tiên Thiên cảnh phóng ra, cũng không phải tu sĩ Hậu Thiên cảnh tầng chín có thể dễ dàng đánh bay như vậy?

Ấn theo lẽ thường mà nói, bị đánh bay phải là tu sĩ Hậu Thiên cảnh tầng chín mới đúng.

Lực lượng thân thể hiện tại của Cổ Thần có thể so với Tiên Thiên cảnh tầng ba, so với Tiên Thiên cảnh tầng hai tự nhiên mạnh hơn, một kiếm chém ra, không phải phi kiếm ngự không bởi Tiên Thiên cảnh tầng một như Liễu Khánh có thể chống đỡ được.

Một kiếm đánh bay phi kiếm của Liễu Khánh, pháp khí trường tác đã như một con rắn quấn về hướng Cổ Thần.

Cổ Thần nhận biết pháp khí này, nó gọi là Tù Linh Tác, nếu bị nó quấn lại, có thể cắt đứt liên hệ giữa tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ và thiên địa linh khí, tạm thời phong ấn cầu nối thiên địa, khiến tu vi Tiên Thiên cảnh lập tức hạ xuống Hậu Thiên cảnh.

Cho dù công kích phi kiếm chém không đứt được Tù Linh Tác, nếu bị khốn lại, tu vi Hậu Thiên cảnh sẽ không còn đường phản kháng.

Tù Linh Tác là pháp khí hạ phẩm nhưng không giới hạn khả năng thăng cấp thành pháp khí trung phẩm, cho dù tu sĩ Tiên Thiên cảnh trung phẩm, nếu bị Tù Linh Tác vây khốn, thực lực cũng giảm mạnh.

Cũng không biết đệ tử nào trong ba đại gia tộc tu chân của Nhạc Thủy Thành làm ra được Tù Linh Tác vốn là pháp khí lợi hại nhưng rất khó luyện chế.

Mối uy hiếp lớn nhất với Cổ Thần không phải là phi kiếm của Liễu Khánh mà là Tù Linh Tác đang bay tới kia.

Tù Linh Tác khó có thể dùng phi kiếm chặt đứt, lại linh hoạt vô cùng, Cổ Thần dùng Thanh Ly Kiếm không thể hoàn toàn ngăn cản công kích của Tù Linh Tác.

Mắt thấy Tù Linh Tác quấn tới, thân thể Cổ Thần nhoáng lên, nhanh như một đạo huyễn ảnh, bay qua một bên.

Tù Linh Tác tuy rằng linh hoạt nhưng tốc độ phi hành lại bị tu vi Liễu Khánh hạn chế.

Liễu Khánh mới chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, ngự không pháp khí cũng chỉ có tốc độ của Tiên Thiên cảnh tầng một, thân thể Cổ Thần thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp, lại có Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, tốc độ còn nhanh hơn so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một ngự khí nhiều lắm.

Tù Linh Tác cứ tới gần người thì Cổ Thần lại nhanh chóng lướt qua một bên, sau đó công kích tới thân thể Liễu Khánh.

Tốc độ Cổ Thần nhanh như huyễn ảnh, Liễu Khánh căn bản không dám cho Tù Linh Tác rời quá xa người mình, tránh khỏi ứng cứu không kịp, bởi vậy chỉ khi Cổ Thần ở trong phạm vi mười trượng, hắn mới ngự khí công kích.

Cổ Thần một khi rời khỏi phạm vi mười trượng, Liễu Khánh liền ngưng tay.

Cổ Thần mỗi khi tới gần Liễu Khánh trong phạm vi mười trượng, Tù Linh Tác kia lập tức quấn lại hắn.

Tốc độ Cổ Thần tuy nhanh, nhưng muốn trong phạm vi mười trượng vượt qua Tù Linh Tác, trực tiếp chém kiếm tới người Liễu Khánh là chuyện tương đối khó khăn.

Liễu Khánh dùng Tù Linh tác bảo vệ, đồng thời còn ngự kiếm công kích Cổ Thần, chỉ là, Cổ Thần đối với phi kiếm của Liễu Khánh căn bản không quá quan tâm, một kiếm bổ ra liền đẩy bay phi kiếm của Liễu Khánh ra ngoài xa mấy trượng.

Phi kiếm của Liễu Khánh đối với Cổ Thần chỉ có tác dụng quấy rối, cũng không thể tạo thành uy hiếp gì, muốn bắt Cổ Thần, khả năng lớn nhất chỉ dựa vào Tù Linh Tác.

Tràng diện lâm vào thế bế tắc, chỉ thấy Cổ Thần dùng kiếm đẩy bay phi kiếm của Liễu Khánh qua một bên rồi nhanh chóng công kích tới người Liễu Khánh.

Thế nhưng mỗi lần như vậy đều bị Liễu Khánh dùng Tù Linh Tác bức trở về.

Trong nháy mắt, Cổ Thần và phi kiếm của Liễu Khánh đã giao phong hơn mười lần, hắn cũng công kích tới người Liễu Khánh hơn mười lần, nhưng chưa lần nào có ngoại lệ, đều bị bức trở về.

Thoạt nhìn, Liễu Khánh có Tù Linh Tác, Cổ Thần rất khó có thể tới gần.

Trên thực tế, lúc này trong lòng Liễu Khánh đang rất kinh hãi.

Vừa rồi Cổ Thần dùng một kiếm cắt đứt yết hầu Liễu Kiệt có nguyên nhân rất lớn là đánh bất ngờ, thế nhưng lúc này, Cổ Thần hoàn toàn dựa vào chính lực lượng thân thể mình giao phong với Liễu Kiệt có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một.

Một tu sĩ Hậu Thiên cảnh tầng chín dĩ nhiên có thể giao chiến quân bình với một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, cuộc chiến này nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc tới rớt quai hàm mất.

Hậu Thiên cảnh và Tiên Thiên cảnh, giữa hai cảnh giới là một ngăn cách rất rộng, đó chính là khác biệt giữa chân khí Hậu Thiên và chân khí Tiên Thiên.

Tu sĩ Tiên Thiên đã thông cầu nối thiên địa, chân khí trong cơ thể thời khắc đều bảo trì liên hệ với ngoại giới, chân khí liên miên không đứt, hậu kinh vô cùng.

Đang...

Lại chém ra một kiếm đánh bay phi kiếm công kích tới, thân hình Cổ Thần một lần nữa bắn về phía Liễu Khánh, Thanh Ly Kiếm chỉ thẳng yết hầu đối phương...

Nhìn mũi kiếm chĩa đến, Liễu Khánh như cảm giác yết hầu mình bị một thanh kiếm vô hình xuyên qua, chân khí Tiên Thiên thôi động, Tù Linh Tác trong nháy mắt uốn thành mấy vòng tròn liên tiếp ngăn trước Cổ Thần, công kích tới.

Thân thể Cổ Thần nhoáng lên, trong nháy mắt lui lại một bên, Tù Linh Tác công kích vào khoảng không.

- Tốc độ của hắn thế nào lại nhanh như vậy? Vì sao lực lượng của hắn tựa hồ dùng mãi không cạn?

Trong lòng Liễu Khánh cực kỳ hoang mang.

Cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh, ngự không pháp khí lâu như vậy cũng phải thấy uể oải, càng đừng nói tới tu sĩ Hậu Thiên cảnh, cầu nối thiên địa chưa thông, chân khí trong cơ thể không được điều tiết qua ngoại giới, kịch liệt chiến đấu một hồi, rất dễ hao tổn tinh nguyên.

Thế nhưng Cổ Thần tấn công nhiều như vậy, một điểm hao tổn tinh nguyên cũng chưa thấy, mỗi một lần tấn công, đều là tốc độ nhanh như vậy, mỗi một lần vẩy kiếm, phi kiếm của Liễu Khánh đều bị đánh bay xa mấy trượng.

Liễu Khánh nào đâu biết, cầu nối thiên địa của Cổ Thần đã thông, hắn cũng chưa từng sử dụng chân khí Tiên Thiên, chỉ đơn thuần sử dụng lực lượng thân thể, cho dù Liễu Khánh có hao tổn tinh nguyên, nhưng hắn thì không.

Liễu Khánh có chút thiếu kiên nhẫn, nếu ngự không pháp khí không thể thủ thắng, vậy chỉ còn đường trực tiếp cầm pháp khí tấn công.

Tay vừa nhấc, phi kiếm liền bay vào trong tay Liễu Khánh, Tù Linh Tác được cất vào túi trữ vật, biến mất không thấy.

Tay cầm phi kiếm, nhất thời thân kiếm tỏa sáng, một đạo kiếm quang dài tới vài thước lập tức bắn ra, hiển nhiên dùng chân khí Tiên Thiên trực tiếp thôi động pháp khí, so với ngự không khoảng cách xa, uy lực được đề thăng rất nhiều.

Nhân thân Liễu Khánh ngưng tụ, trong nháy mắt tập trung lên người Cổ Thần, thân thể bùng một cái, đã nhảy lên cao hơn hai trượng, đang giữa không trung, hai tay cầm kiếm, mạnh mẽ chém xuống hướng chính diện Cổ Thần.

Kếm quang xẹt qua không trung, phát sinh một đạo lưu quang.

Cổ Thần cầm Thanh Ly Kiếm, vung lên ngăn cản.

Keng...

Một tiếng ngân vang, hai tay Liễu Khánh tê dại, Cổ Thần thì liên tục lui lại phía sau tới sau bảy bước mới đứng vững được.

Liễu Khánh thấy thế mừng rỡ, đi nhanh về phía trước, kiếm quang bắn ra, lại chém xuống Cổ Thần.

Cổ Thần tiếp tục vung kiếm ngăn lại... “Keng” một tiếng, Cổ Thần lại lui về phía sau sáu bảy bước, khí huyết nhộn nhạo, lộ vẻ khó khăn.

Khóe miệng Liễu Khánh hiện lên nụ cười khê, tay trái vừa động, Tù Linh Tác lập tức xuất hiện, tay vung lên, Tù Linh tác hóa thành một con rắn dài, quấn về phía Cổ Thần.

Đồng thời, tay phải cầm kiếm bắn ra kiếm quang, Liễu Khánh một lúc công trái công phải, pháp kiếm hạ phẩm và Tù Linh Tác đều đánh về phía Cổ Thần.

Nếu Cổ Thần không đỡ được hấn đánh chính diện, như vậy lần này Tù Linh Tác nhất định có thể vây giết Cổ Thần. Trong lòng Liễu Khánh đang thầm nghĩ.

Lúc này, Cổ Thần lại cười quỷ dị.

Thân thể nhoáng lên hướng về phía bên phải, né tránh kiếm quang công kích, nhưng lập tức lại bị Tù Linh Tác quấn tới.

Tay trái Cổ Thần xoay một trảo, thái ấn phù xuất hiện đánh ra hướng Tù Linh Tác, một đạo lôi quang nổ vang, Tù Linh Tác nhất thời bị thái ấn phù đánh bay.

Đúng lúc này, tay phải Cổ Thần ở trước người, cầm Thanh Ly Kiếm đâm thẳng tới yết hầu Liễu Khánh.

Mắt thấy Cổ Thần sẽ bị Tù Linh Tác bắt được, Liễu Khánh đang ôm tâm lý thắng trận, nào ngờ biến cố đột nhiên xảy ra, thái ấn phù của Cổ Thần dĩ nhiên lại có uy lực lớn như vậy, mạnh mẽ đẩy tung Tù Linh Tác bay qua một bên.

Nhất thời, Liễu Khánh đang từ đỉnh cao thắng lợi ngã xuống vực hiểm tử vong.

Phập...

Thanh Ly Kiếm đâm thẳng vào yết hầu Liễu Khánh.

Liễu Khánh trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng, khí đã tuyệt.

Xoạt...

Thái ấn phù chỉ có tác dụng một lần cản trở Tù Linh Tác, ngay sau đó Tù Linh Tác lại quấn tới Cổ Thần, đột nhiên mất đi chân khí Tiên Thiên của Liễu Khánh ngự khống, nhất thời biến đổi phương hướng.

Tù Linh Tác lúc này không trối lấy Cổ Thần mà đánh thẳng trước ngực hấn.

Phụt...

Phun ra một ngụm máu tươi, Cổ Thần bị Tù Linh Tác đánh bay về phía sau hơn ba trượng, ngã nằm trên mặt đất.

Thanh Ly Kiếm bay ra thoát khỏi tay, rơi ra ngoài mấy trượng.

Cổ Thần đau nhói, vừa phải phun ra một ngụm máu tươi, thân thể ngã xuống mặt đất, ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, hấn nhiên đã bị thương nặng.

Ba ba ba...

Đúng lúc này, tiếng vỗ tay vang lên liên tiếp, một người xuất hiện giữa chiến trường.

Ba ba ba ba... Tiếng vỗ tay tiếp tục vang lên.

Cổ Thần nhìn lại, chỉ thấy một trung niên nhân gần bốn mươi tuổi đang đi về phía hấn, đứng ở ngoài năm trượng.

Người này vẻ mặt cười cười, vỗ tay nhìn Cổ Thần, nói:

- Tốt, không hổ là đệ tử Cổ gia ta, chỉ dùng tu vi Hậu Thiên tầng chín dĩ nhiên đánh chết được hai gã tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, tốt, rất tốt...

Cổ Thần biến sắc, vẻ mặt làm bộ vui mừng, hài lòng nó:

- Thương... Thương Hải thúc, người tới cứu... Cứu ta sao? Thế nào vừa rồi không xuất thủ, ta thiếu chút nữa bị hai người này giết chết rồi...

Người này hiển nhiên là con trai tam trưởng lão: Cổ Thương Hải.

- Cứu người...?

Cổ Thương Hải đổi sắc mặt, trong mắt bắn ra một đạo hung quang:

- Muốn ta cứu người? Cứu tiểu tạp chủng người?

Nét cười trên mặt Cổ Thần vừa thu lại, vẻ mặt nghi hoặc nói:

- Thương Hải thúc nếu không phải tới cứu ra, vậy tới làm gì?

- Người tên nghịch tặc này, người đã làm chuyện gì, người nghĩ rằng ta không biết sao?

Cổ Thương Hải đột nhiên rống to:

- Nói, Hà nhi có phải là người hại chết?

Vẻ mặt Cổ Thần kinh khủng, nói:

- Không... Không phải, Thương Hải thúc, ta không có hại hắn, ta chỉ đâm hắn một kiếm... Không, không... Ta ngay cả gặp hắn cũng không, ta không có gặp hắn trong quảng động, thực sự... Thương Hải thúc, nhanh cứu ta... Phụt...

Thần tình Cổ Thần sợ hãi cực độ, vừa nói vừa phun ra một ngụm máu tươi.

- Ta chỉ biết, thấy người giết chết hai gã tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, ta chỉ biết, Cổ Hà khẳng định là bị nghịch tặc nhà người hại chết.

Cổ Thương Hải nhất thời giận dữ:

- Cứu người? Ta hận không thể bầm thân người thành vạn đoạn, hận không thể tự tay tiễn mạng người đi.

Cổ Thần đưa tay ôm ngực, thần tình sợ hãi tới cực điểm:

- Đừng giết ta... Đừng giết ta... Van cầu người, Thương Hải thúc, đừng giết ta...

- Hừ...

Cổ Thương Hải đầy mặt sát khí, nhất thời tiến về phía trước một bước.

- Chi... Chi chi...Chi chi chi...

Tiểu Bạch đứng bên cạnh Cổ Thần, vẻ mặt hung tợn, rống to, nhìn về phía Cổ Thương Hải.

- Tiểu súc sinh...

Cổ Thương Hải dựng ngược mày, hai mắt trừng lên, đánh ra một chưởng về phía Tiểu Bạch.

- Chi...

Tiểu Bạch thét lên chói tai, nhanh như chớp vọt qua một bên

Ba...

Một tiếng nổ lớn, chỗ Tiểu Bạch vừa đứng lập tức bị đánh ra thành một dấu bàn tay dài chừng ba thước.

Toàn bộ mặt đất đều chấn động.

Cổ Thương Hải là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng năm, công pháp tu luyện là Bàn Thạch Ấn, đây là một loại công pháp tiến giai sau khi đạt được Tiên Thiên cảnh, trước đó nó có tên là Bàn Thạch Chương, cũng là công pháp Cổ Dương tu luyện.

Tiểu Bạch vọt qua một bên, thần tình khẩn trương nhìn Cổ Thần và Cổ Thương Hải, cũng không dám tiếp tục rống giận với Cổ Thương Hải, phải biết dấu chương ấn trên mặt đất kia còn lớn hơn so với hình thể Tiểu Bạch, nếu Tiểu Bạch bị đánh trúng, chắc chắn sẽ thành một đồng thịt vụn.

Cổ Thần liếc mắt nhìn chương ấn trên mặt đất, thần tình càng thêm sợ hãi, hô lên:

- Đừng giết ta... Đừng... Ta không muốn chết!

Cổ Thương Hải đi từng bước tới trước người Cổ Thần, nói:

- Tiểu tạp chủng, ta sẽ không dùng một chương đánh chết ngươi, ta muốn chậm rãi dần vật ngươi tới chết, để giải mối hận trong lòng ta, cho ngươi xuống dưới hoàng tuyền, đi theo Hà nhi...

Thấy Cổ Thương Hải càng lúc càng gần, Cổ Thần ngừng giãy dụa, muốn đứng dậy chạy trốn, nhưng lại không nâng người dậy nổi.

Hai tay ôm trước ngực, vẻ mặt thống khổ, hai mắt nhìn Cổ Thương Hải, chỉ có vô tận nỗi sợ hãi.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

59. Chương 39: Tính Toán.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Thấy Cổ Thần thống khổ, trong lòng Cổ Thương Hải thư sướng, nhẹ nhàng cười ha hả, nói:

- Tiểu tạp chủng, thống khổ thể này đã chịu không nổi rồi sao? Ta sẽ cho ngươi ném thử, cái gì mới gọi là thống khổ chân chính? Cái gì gọi là sống không bằng chết?

Cổ Thương Hải bước tới trước mặt Cổ Thần, khom lưng trao hướng Cổ Thần, cười nói:

- Trên người ngươi còn có phù chú gì, tận lực thả ra cho lão tử xem, ha ha...

Thanh Ly Kiếm vô thanh vô tức từ dưới đất dựng lên, bắn ra kiếm quang dài hơn ba trượng, quay sau lưng Cổ Thương Hải bắn tới.

Đột nhiên, sắc mặt Cổ Thương Hải đại biến, một cỗ cảm giác mát lạnh từ sau lưng truyền đến, lan tỏa khắp toàn thân, một cỗ cảm giác cực độ nguy hiểm trong nháy mắt lan tỏa, thân thể nhanh chóng nhích qua một bên.

Thế nhưng, đã chậm...

Thanh Ly Kiếm đâm xuyên qua lưng, Cổ Thương Hải kêu lên một tiếng thảm thiết.

Cùng lúc đó, Cổ Thần nằm trên mặt đất đột nhiên thu lại bộ dáng sợ hãi, sắc mặt trấn định chưa từng có, rống lớn nói:

- Muốn ăn phù, có ngay...

Nhất thời hai đạo phù chú từ trong tay Cổ Thần lập tức bay ra.

Thái âm phù...

Liệt hỏa phù...

Oanh... Một tiếng nổ vang, thái ấn phù hóa thành một đạo lôi quang, đánh trúng giữa người Cổ Thương Hải. Sau đó, liệt hỏa phù hóa thành một đoàn hỏa diễm ập vào trên người Cổ Thương Hải, nhất thời bốc cháy. Cổ Thương Hải vốn đã làm tốt phòng bị, nếu Cổ Thần ném ra phù chú thì Cổ Thương Hải cũng có cách đáp trả.

Thế nhưng, bị Thanh Ly Kiếm đột nhiên phóng tới phía sau làm phá hủy kế hoạch của hắn, Cổ Thương Hải bị Thanh Ly Kiếm đâm xuyên qua người, lại bị Cổ Thần dùng thái ấn phù và liệt hỏa phù, không thể tránh.

Cổ Thần vỗ xuống mặt đất, linh hoạt xoay người đứng dậy, đâu còn bộ dáng thụ thương nào?

- Nghịch tặc...

Cổ Thương Hải phun ra một ngụm tiên huyết, chợt quát một tiếng, thôi động chân khí Tiên Thiên, hỏa diễm do liệt hỏa phù hóa thành trong nháy mắt tắt ngúm.

Thế nhưng, toàn thân Cổ Thương Hải đã cháy thành đen kịt, không còn hình tượng cao cao tại thượng như trước nữa.

Trên ngực bị thủng một lỗ xuyên thấu qua lưng, máu tươi từ đó tuôn ra không ngừng.

Khóe môi chảy ra một vết máu, Cổ Thương Hải đã trọng thương.

- Nghịch tặc, ta phải bầm thây ngươi thành vạn đoạn.

Cổ Thương Hải quát lớn, “ba” đánh ra một chưởng.

Bất quá, Cổ Thương Hải vừa mới dập tắt hỏa diễm, căn bản không còn thấy Cổ Thần ở phương nào, một chưởng này liền vỗ vào khoảng không, bắn trúng thân một cây đại thụ.

“Răng rắc” một tiếng, gốc cây bị Bàn Thạch Ấn đánh gãy.

Cổ Thương Hải vừa đánh ra một chưởng, lại nghe phía sau có tiếng gió thổi, không cần quay đầu cũng biết thanh phi kiếm kia lại bay qua đây.

Nhắm hướng Thanh Ly Kiếm phóng tới, trong tay liền xuất hiện một thanh cự kiếm phát ra kiếm mang màu vàng chém tới.

Đột nhiên cảm giác cánh tay bị bó lại, chân khí Tiên Thiên toàn thân dĩ nhiên bị yếu đi phân nửa, Cổ Thương Hải cúi đầu nhìn lại, một dây roi dài đã quấn lấy hai cánh tay của hắn, rất nhanh quấn lấy toàn thân hắn lại.

Bị Cổ Thần tính toán đánh lén, nhưng ngay cả bóng dáng đối phương cũng không thấy được, Cổ Thương Hải một lần nữa rơi vào bẫy.

Cổ Thương Hải mới từ trong hỏa diễm phù tỉnh táo lại đã bị Thanh Ly Kiếm thu hút hết chú ý, Cổ Thần nhặt lên Tù Linh Tác do Liễu Khánh lưu lại, ném về phía Cổ Thương Hải, nhất thời quấn chặt lấy toàn thân Cổ Thương Hải.

Chân khí Tiên Thiên của Cổ Thương Hải bị yếu đi một nửa, uy lực phi kiếm màu vàng cũng giảm đi, bị Thanh Ly Kiếm bổ sang một bên, Cổ Thần lại thôi động chân khí Tiên Thiên, kiếm mang Thanh Ly Kiếm mở rộng, tốc độ tăng nhanh, một lần nữa nhắm hướng Cổ Thương Hải bắn tới.

Cổ Thương Hải bị Tù Linh Tác vây khốn, bản thân còn trọng thương, thực lực toàn thân bị phong kín.

Phập...

Trong ánh mắt kinh khủng của Cổ Thương Hải, Thanh Ly Kiếm bắn tới xuyên thấu qua ngực hắn.

Phi kiếm màu vàng nhất thời vô lực, rơi xuống trên mặt đất.

- Ngươi... Dĩ nhiên... Không có thụ thương?

- Ngươi... Dĩ nhiên... Đã đạt tới Tiên Thiên cảnh?

Cổ Thương Hải nói ra hai câu cuối cùng, máu tươi từ trong ngực trào ra, thần tình trong mắt tối lại, lập tức thân thể mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

- Chi chi chi...

Tiểu Bạch thấy Cổ Thần bình yên vô sự, nhất thời hoan hô, nhảy lên đầu vai Cổ Thần.

Bất quá, ánh mắt Tiểu Bạch nhìn lên Cổ Thần tràn ngập vẻ không giải thích được, vì sao vừa rồi còn trọng thương thổ máu, hiện tại lại giống như không có nửa điểm thụ thương nào cả.

Đối với sự giả dối của nhân loại, Tiểu Bạch đúng là không thể hiểu rõ được.

Cổ Thần nhìn thi thể Cổ Thương Khung, cũng không tùy tiện đi tới.

Nhìn hồi lâu, thấy thi thể Cổ Thương Hải không chút nhúc nhích, Cổ Thần lại ngự không Thanh Ly Kiếm xẹt tới, qua gần thời gian nửa khắc, Cổ Thần mới đi tới bên cạnh thi thể Cổ Thương Hải.

Hiện tại có thể xác định, Cổ Thương Hải đã chết, chết hoàn toàn.

- Người có biết? Ta căn bản không đặt hai tiểu nhân vật kia trong mắt, trong lòng ta lo lắng nhất, chính là người?

Đứng bên cạnh thi thể Cổ Thương Hải, Cổ Thần khẽ nói.

Nếu như không phải người vẫn âm thầm bám theo, ta sao phải tốn nhiều thời gian với hai tên kia như vậy? Thủy chung không hề xuất ra chân khí Tiên Thiên?

- Ai... Ta trọng sinh mà đến, nguyên vốn muốn xây dựng Cổ gia thịnh vượng, đáng tiếc đối lập vẫn là đối lập.

- Vốn tưởng rằng đối phó với người phải tiêu hao chút linh lực cuối cùng của hàng linh phù, không nghĩ tới, người rõ ràng tận mắt thấy ta tiêu diệt hai gã tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, vẫn còn khinh thường ta như vậy?

...

Cổ Thần hư không một trảo, túi trữ vật của Cổ Thương Hải lập tức bị hút tới, tìm kiếm bên trong, lấy ra toàn bộ linh thạch, thấy những vật phẩm còn lại trong túi trữ vật cũng không có hữu dụng gì với mình bèn bỏ hết ra, lại cho linh thạch vào túi trữ vật, đeo vào bên hông.

Rất nhanh, Cổ Thần đã tìm tới túi trữ vật của hai người Liễu Kiệt và Liễu Khánh, lấy hết linh thạch bên trong, còn lại pháp khí và công pháp bên trong không có tác dụng với Cổ Thần.

Tới bên cạnh đào ra hai miệng hố, cho thi thể mấy người Cổ Thương Hải, Liễu Kiệt và Liễu Khánh phân biệt cho vào hai miệng hố, hủy đi tất cả dấu mối.

Thu thập Tù Linh Tác vào trong Càn Khôn Trắc, Cổ Thần ăn vào một viên tiền ma đan, biến thành một lão đầu mắt đỏ, phóng ra phi kiếm, Tiểu Bạch lại ngồi trên đầu vai hắn, lập tức hướng giữa không trung bay đi.

Có Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, Cổ Thần tuy rằng mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, nhưng tốc độ lại sánh ngang với tu sĩ Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, ngẫu nhiên có gặp phải những tu sĩ Tiên Thiên cảnh khác cũng đều tự động tránh xa Cổ Thần.

Một lão đầu tướng mạo vô cùng xấu, ngự khí phi hành với tốc độ của Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, không ai nguyện ý trên chộc một người như vậy, cũng không nguyện ý giao tiếp với một người như vậy.

...

Mỗi ngày Cổ Thần ngự khí phi hành, dùng phân nửa thời gian tìm kiếm dẫn hồn hoa và chích hổ, còn lại phân nửa thời gian thì kiên trì tu luyện không ngừng.

Đối với hắn mà nói, việc tu luyện còn quan trọng hơn một chút so với đi tìm dẫn hồn hoa và chích hổ, mỗi ngày diệt môn của Cổ gia và tranh đoạt quyền tộc trường cang khiến trong lòng Cổ Thần lo lắng.

Vì vậy, mỗi ngày chăm chỉ tu luyện là việc không thể thiếu.

Trong nháy mắt nửa tháng đã trôi qua, chân khí Tiên Thiên của Cổ Thần đã càng hồn hậu hơn so với nửa tháng trước.

Nhưng dẫn hồn hoa và chích hổ lại không tìm thấy được.

Trong nửa tháng thời gian này, Cổ Thần tìm kiếm trong phương viên mấy ngàn dặm Đông Hoang cũng không thấy được địa phương nào có dấu hiệu tồn tại của dẫn hồn hoa và chích hổ.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

60. Chương 40: Yêu Thú Tiên Thiên Tầng Chín (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đăng tự: MTR01 - kiemgioi

Dẫn hồn hoa là hoa tử vong, sinh trưởng tại cấm khu tử vong, ngoại trừ một vài thứ có độc tính đặc thù như dẫn hồn hoa, còn lại sinh vật cấp thấp không thể sinh sống được.

Chích hổ sinh sống trong lòng đất nơi có hỏa diễm dung nham, như vậy nhất định nằm tại một ngọn núi lửa mở miệng, thế nhưng trong phạm vi mấy ngàn dặm này cũng không thấy có núi lửa nào mở miệng cả.

Trong lòng Cổ Thập thực ra biết một ít địa phương có dẫn hồn hoa và chích hổ, bất quá khiếp trước khi Cổ Thần tiến nhập Đông Hoang đã là tu sĩ cao giai có tu vi Mệnh Tuyên Cảnh, cũng đã mấy trăm tuổi rồi.

Nói cách khác, những địa phương hắn biết đến phải sau hơn một trăm năm nữa mới xuất hiện, còn hiện tại không biết đã có hay chưa.

Cho dù có xuất hiện, những địa phương này đối với tu vi hiện tại của Cổ Thần chẳng khác nào là cấm địa.

Cổ Thần biết, cách nơi này hơn hai mươi vạn dặm về phía đông bắc có một ngọn núi lửa, trong đó có chích hổ sinh sống, thế nhưng khoảng cách hơn hai mươi vạn dặm, cho dù Cổ Thần sử dụng Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, tốc độ ngự khí cũng chỉ gần bằng tu sĩ Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, một ngày có thể phi hành hơn ba nghìn dặm.

Hơn hai mươi vạn dặm, chỉ ngự khí phi hành không cũng phải mất thời gian gần hai tháng, lúc này cách tông tộc tỷ thí chỉ còn hơn bốn tháng, nếu không có gì ngoài ý muốn, Cổ Thần bay tới, đoạt được nội đan chích hổ, khó khăn lắm mới chạy về Cổ gia kịp lúc tông tộc tỷ thí.

Thế nhưng sao không có chuyện ngoài ý muốn cho được? Càng ở sâu trong Đông Hoang, thực lực yêu thú càng cường đại, tiến vào hơn mười vạn dặm trong Đông Hoang đã là nơi yêu thú Thần Hải cảnh Trúc Thai Kỳ thường xuyên lui tới rồi.

Tại địa bàn yêu thú Trúc Thai kỳ, còn muốn bay thêm hơn mười vạn dặm? Thế nào có khả năng không bị yêu thú tập kích? Đối mặt với yêu thú Thần Hải cảnh Trúc Thai Kỳ, Cổ Thần có cơ hội chạy thoát hay không còn khó nói.

Huống chi, xâm nhập vào sâu hơn hai mươi vạn dặm, rất có thể gặp phải yêu thú Dẫn Hồn Kỳ, loại tồn tại có thể dễ dàng miểu sát Cổ Thần.

Như vậy chích hổ ngoài hai mươi vạn dặm kia, dù Cổ Thần có muốn cũng không dám nghĩ tới.

Cổ Thần nhớ lại trong ký ức kiếp trước có một gốc dẫn hồn hoa, hiện tại thật ra lại có thể lấy được, tại địa phương cách nơi này hơn chín vạn dặm về phía đông, có một khu vực hơn trăm dặm vuông là Tử Vong sơn mạch, trong đó có một tử cốc rộng hơn mười dặm vuông gọi là Khô Hồn Cốc, trong cốc không có lấy một ngọn cỏ nào, kiếp trước Cổ Thần cũng phát hiện được một gốc dẫn hồn hoa tại nơi này.

Gốc dẫn hồn hoa kia cũng do Cổ Thần hái, hiện tại thời gian so với kiếp trước thấy dẫn hồn hoa còn sớm hơn trăm năm, không biết dẫn hồn hoa đã mọc hay chưa.

Tiến sâu vào Đông Hoang hơn chín vạn dặm, xác xuất gặp phải yêu thú Thần Hải Cảnh chỉ có một phần nghìn, nếu không phải vận xui tới cực điểm, rất khó gặp.

Không đụng phải yêu thú Thần Hải cảnh, có Tật Vũ Phi Phong, chỉ cần dẫn hồn hoa kia đã mọc, rất có hi vọng hái tới tay.

Nhớ tới đây, trong đầu Cổ Thần liền sản sinh ý niệm đi hái gốc dẫn hồn hoa kia, chuyện tự tìm tử lộ ví dụ như chích hổ ngoài hai mươi vạn dặm kia hẳn sẽ không bao giờ đi làm, thế nhưng chỉ cần có hi vọng, hẳn tuyệt sẽ không buông tha.

Nơi này cách Khô Hồn Cốc chỉ trên dưới chín vạn dặm, Cổ Thần ngự khí phi hành một tháng mới có thể tới, nếu mỗi ngày toàn lực phi hành, trong vòng một tháng tới nơi là hoàn toàn có thể.

Cùng với việc tiếp tục tìm kiếm không địa chỉ, thà rằng chọn lấy một tiêu điểm, hi vọng sẽ lớn hơn một chút.

Từ đó, Cổ Thần vẫn bay về phía đông, không hề tìm kiếm vô vị, một đường thẳng hướng Khô Hồn Cốc.

Cổ Thần cũng không toàn lực phi hành, mỗi ngày chỉ phi hành trên dưới hai ngàn dặm liền dừng lại tu luyện.

Vừa uống nguyên linh đan, vừa hấp thu linh thạch, mỗi ngày chân khí Tiên Thiên của Cổ Thần đều tăng trưởng, tốc độ vô cùng nhanh, chiếu theo tốc độ như này, chỉ một tháng sau đột phá Tiên Thiên cảnh tầng hai cũng không thành vấn đề.

Chuyến này tuy nói khó gặp được yêu thú Thần Hải cảnh, nhưng chín vạn dặm trong Đông Hoang, cũng là nơi yêu thú Tiên Thiên cảnh hậu kỳ hay lui tới, nếu có thể đột phá Tiên Thiên cảnh tầng hai trên đường đi, việc hái dẫn hồn hoa cũng an toàn hơn một chút.

Cổ Thần mỗi ngày phi hành đều tương đối cẩn thận, nếu phía trước gặp phải nơi yêu thú thường lui tới đều kịp thời tránh ra, vạn bất đắc dĩ cũng không muốn đụng thủ với yêu thú.

Cứ như vậy tiếp tục phi hành một tháng, Cổ Thần đã tiến vào Đông Hoang được hơn sáu vạn dặm, trong một tháng này hẳn gặp phải yêu thú mười lần, chém giết sáu lần với yêu thú Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, còn yêu thú Tiên Thiên cảnh trung kỳ, Cổ Thần liền dùng Tật Vũ Phi Phong bỏ chạy mất dạng, còn lại một đường bình yên.

Phi hành thêm nửa tháng nữa, khoảng cách tới Khô Hồn Cốc còn không tới vạn dặm, tu vi Cổ Thần rốt cuộc đã đột phá tới Tiên Thiên cảnh tầng hai, tính ra Cổ Thần mất thời gian gần hai tháng để đột phá từ Tiên Thiên cảnh tầng một tới tầng hai.

Bước vào Tiên Thiên cảnh tầng hai, chuyển đi Khô Hồn Cốc này cũng có thêm một phần hi vọng.

Bước vào Tiên Thiên cảnh tầng hai, Cổ Thần tìm một vị trí hẻo lánh, mất thời gian ba ngày mới củng cố vững chắc được tu vi, lúc này mới đứng dậy đi về phía Khô Hồn Cốc.

Bốn ngày sau, Cổ Thần tiến vào Tử Vong sơn mạch.

Tử Vong sơn mạch trải rộng trong phương viên mấy trăm dặm, càng đi vào dải đất trung tâm, thực vật sinh trưởng càng ít, đến phương viên hơn mười dặm thuộc Khô Hồn Cốc, chỉ có một ít thực vật có tính kháng độc cực mạnh mới có thể sinh trưởng, toàn bộ đều là núi trọc, không một bóng cây nào.

So với toàn bộ Đông Hoang đều là rừng rậm xanh tốt, Tử Vong sơn mạch có vẻ rất khác biệt, dường như đỉnh đầu một gã hói tóc, đột nhiên xuất hiện một khối không đồng nhất.

Tiến vào Tử Vong sơn mạch, Cổ Thần hạ xuống mặt đất, không tiếp tục phi hành.

Tử Vong sơn mạch thoát nhìn như trụi lủi, nhưng cũng không phải không có yêu thú sinh tồn, trực tiếp ngự khí bay vào Tử Vong sơn mạch, muốn yêu thú không thấy cũng khó.

Nếu chỉ đi ngang qua, có thể trực tiếp phi hành, không có yêu cầu, yêu thú Tiên Thiên Cảnh vẫn chưa thể phi hành, yêu thú dưới mặt đất thấy được cũng chỉ có thể mở mắt nhìn.

Nhưng muốn đi vào Khô Hồn Cốc mà nói, không thể không chút kiêng nể mà phi hành được, hấp dẫn yêu thú khu vực phụ cận tới Khô Hồn Cốc, đối với Cổ Thần hoàn toàn không có lợi.

Vào Tử Vong sơn mạch, chỉ còn cánh Khô Hồn Cốc chừng trăm dặm, Cổ Thần dọc theo đường đi cẩn thận tránh khỏi gặp một ít yêu thú, một lúc lâu sau đã tới bên ngoài Khô Hồn Cốc.

Tới Khô Hồn Cốc, không còn thấy bóng dáng bất kể cây cỏ nào, hoàn toàn không có.

Cổ Thần Thấy thể liền mừng rỡ, điều này nói rõ, trong cốc khẳng định có dẫn hồn hoa.

Duy trì cảnh giác cao độ, Cổ Thần tiến vào Khô Hồn Cốc, ở nơi này khi hít thở không khí chung quanh sẽ có cảm giác đầu choáng mắt hoa, từ xa hơn mười dặm, dẫn hồn hoa đã gây cho Cổ Thần cảm giác này.

Tiểu Bạch ngồi trên đầu vai hắc cũng rất bất an.

Cổ Thần lấy ra khổ điệp liên, tháo xuống hai phiến lá, ngậm một phiến trong miệng, nhất thời trong lòng nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác đầu choáng mắt hoa nhất thời biến mất.

Khổ điệp liên chính là khắc tinh của dẫn hồn hoa, có khổ điệp liên Cổ Thần không còn phải sợ với chất độc của dẫn hồn hoa, bằng không hẳn cũng đừng mơ tưởng tiến vào bên trong Khô Hồn Cốc.

Đưa phiến lá khô điệp liên còn lại cho Tiểu Bạch ăn vào, Cổ Thần tiếp tục đi tới.

Trong Khô Hồn Cốc không một ngọn cỏ, thoát nhìn ngoại trừ dẫn hồn hoa cũng không còn sinh mệnh nào khác.

Nhưng nếu nghĩ như vậy thì quá sai lầm rồi.

Kiếp trước Cổ Thần từng tới nơi này, biết trong Khô Hồn Cốc ngoại trừ dẫn hồn hoa còn có một yêu thú cường đại, chính là độc ly giao, khi trước Cổ Thần nhìn thấy độc ly giao thì nó cũng vừa mọc ra sừng thứ hai, hóa cánh thành rồng, tu vi cũng đạt tới Thần Hải cảnh.

Lúc này vẫn còn sớm hơn trăm năm, độc ly giao tự nhiên còn chưa hóa rồng, nếu đã hóa rồng, Cổ Thần căn bản sẽ không tới đây làm gì cho phí công, sau khi độc ly giao hóa rồng, tu vi sẽ bước vào Thần Hải cảnh, Cổ Thần tự nhiên không đi tìm chết.

Thọ mệnh họ giao rất dài, có thể đạt tới ngàn năm, còn hơn trăm năm nữa mới hóa rồng, tu vi hẳn không có biến hóa lớn, Cổ Thần phỏng chừng hiện tại độc ly giao có tu vi tại trên dưới Tiên Thiên cảnh tầng tám.

Không bao lâu sau, Cổ Thần đã tiến vào Khô Hồn Cốc, trong cốc có một sơn động tối tăm, dẫn hồn hoa đang nằm trong sơn động này.

Tự nhiên, con độc ly giao kia đã sớm ở trong động.

Lấy tu vi Cổ Thần, tùy tiện vào sơn động, nguy hiểm đến cực điểm.

Tại ngoài sơn động hơn ba mươi trượng, Cổ Thần liền dừng cước bộ, lẳng lặng nhìn sơn động phía trước, nghiêng tai lắng nghe một hồi, không có nửa điểm thanh âm.

Độc ly giao kia không biết đang ở trong động tĩnh tu hay đã chạy ra ngoài rồi.

Tay vừa nhấc, một tấm thái ất phù liền xuất hiện trong tay Cổ Thần, lập tức, thái ất phù bay ra, hướng thẳng tới cửa sơn động phía trước.

Oanh...

Thái ất phù hóa thành một đạo lôi quang, nổ ngay tại cửa động, vang lên một tiếng lớn.

Rống...

Từ bên trong truyền ra một tiếng rống giận, trong sát na, một đạo bóng đen từ trong động lao vọt ra.

Cổ Thần lập tức phóng ra phi kiếm, bay lên giữa không trung.

Bóng đen vừa lao ra khỏi động, lập tức hiện ra thân thể, là một yêu thú thân dài chừng mười trượng, trên đầu dựng thẳng một sừng, người đầy lân giáp, dưới đuôi trơn tuột như rắn, chính là độc ly giao mà Cổ Thần đã gặp tại kiếp trước.

Con người co rụt lại, Cổ Thần đề cao cảnh giác, độc ly giao này dĩ nhiên đã có tu vi Tiên Thiên tầng chín, điều này khiến Cổ Thần có chút ngoài dự liệu.

Giao này dĩ nhiên dừng tại Tiên Thiên cảnh tầng chín tới một trăm năm.

Giao tuy không phải rồng nhưng đã có một chút bản lĩnh của rồng, ví như ở cảnh giới Tiên Thiên, giao đã có thể bay, mặc dù nó không phải là yêu cầm.

Hai mắt độc ly giao nhìn Cổ Thần, gương đầu rồi gầm mạnh lên giận dữ, hiển nhiên nó đang rất tức giận với Cổ Thần.

Cổ Thần sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cường thóa thân thể lên tới trạng thái mạnh nhất, thôi động chân khí tiên thiên, sử dụng Tật Vũ Phi Phong có thể phát huy hiệu quả lớn nhất, tùy thời chuẩn bị né tránh công kích của độc ly giao.

Làm tốt tất cả công tác chuẩn bị, Cổ Thần vẫy tay về phía độc ly giao, lại oanh ra một tấm liệt hỏa phù, hóa thành một đoàn hỏa diễm, nháy mắt đốt tới trên đầu độc ly giao.

Phù...

Độc ly giao hướng liệt hỏa phù thổi một hơi, hỏa diễm của liệt hỏa phù nhất thời tắt ngóm, độc ly giao không chút tổn thương.

Liệt hỏa phù bị độc ly giao dễ dàng hóa giải, Cổ Thần cũng không thấy ngoài ý muốn, hoàn toàn trong dự liệu.

Một tu sĩ nhân loại nhỏ bé dám khiêu khích giao long cường đại...

Bốn trảo độc ly giao dẫm mạnh xuống đất, mặt đất nhất thời chấn động, chính vào lúc này độc ly giao đã phóng lên cao, đánh tới Cổ Thần.

- Chi...

Tiểu Bạch kêu lên một tiếng sợ hãi.

Tu vi độc ly giao còn lợi hại hơn gấp chục lần Cổ Thương Hải, khí thế cũng mạnh hơn Cổ Thương Hải chục lần, một chưởng của Cổ Thương Hải chỉ thiếu chút đã nghiền nát Tiểu Bạch thành thịt vụn, lúc này độc ly giao phát uy, Tiểu Bạch không sợ sao được.

Cổ Thần mặc dù kinh hãi nhưng cũng không sợ, biểu hiện của độc ly giao đều nằm trong dự liệu của hắn, sớm đã làm tốt công tác chuẩn bị, độc ly giao khê động, Cổ Thần lập tức đạp phi kiếm hóa thành một đạo cầu vòng tránh về phía xa.

Độc ly giao lập tức đuổi theo, thoáng cái đã đuổi theo Cổ Thần còn cách trăm trượng.

Thân thể Cổ Thần cường hóa tới trạng thái cực mạnh, Tật Vũ Phi Phong cũng đạt được hiệu quả tăng tốc lớn nhất, đủ có thể so với tốc độ của tu sĩ Tiên Thiên cảnh hậu kỳ.

Độc ly giao tuy là yêu thú Tiên Thiên cảnh đỉnh phong, tốc độ phi hành không dưới Cổ Thần, nhưng nếu muốn trong thời gian ngắn đuổi kịp Cổ Thần là không thể.

Đuổi được hơn ngàn trượng, thấy khoảng cách không được thu hẹp, độc ly giao liền dừng truy kích, quay lại đường cũ.

Cổ Thần nào để nó lùi bước, mỗi thời khắc đều chú ý động tĩnh của độc ly giao, thấy nó dừng lại, lập tức vung tay, một đạo thái âm phù lại đánh qua.

Một tiếng lôi âm bùng nổ, thái âm phù hóa thành một đạo lôi quang, đánh tới trên người độc ly giao, lân giáp trên người độc ly giao rất cứng rắn, không phải chịu chút thương tổn nào.

Thế nhưng, lửa giận của độc ly giao lại bùng lên, tiếp tục đuổi theo hướng Cổ Thần, còn phía Cổ Thần, sau khi phóng ra thái âm phù đã sớm trốn mất dạng, đuổi thêm mấy trăm trượng, thấy khoảng cách vẫn không đổi, độc ly giao lại mất đi hứng thú truy kích.

Vẫn đứng lúc này, Cổ Thần lại tặng cho độc ly giao một đạo phù, thành công chọc giận nó, khiến nó tiếp tục đuổi theo hướng Cổ Thần.

Cứ như vậy...

Độc ly giao bị Cổ Thần dẫn tới cách ngày càng xa sơn động càng ngày càng xa...

Không bao lâu sau, độc ly giao đã đuổi theo Cổ Thần được hơn mười dặm, ra tới tận bên ngoài Khô Hồn Cốc.

Vừa mới bắt đầu, độc ly giao đuổi một chút lại dừng, tuy rằng tốc độ nhanh hơn Cổ Thần một chút, nhưng đuổi mấy lần cũng không thể thu hẹp khoảng cách.

Sau liên tục bị Cổ Thần dùng phù chú đã khiến độc ly giao thực sự nổi giận, không còn chút ý định dừng lại nào, hung quang trong mắt bùng phát, thế không đuổi được Cổ Thần, xé hấn thành từng mảnh nhỏ, độc ly giao sẽ không bỏ qua.

Tốc độ của Cổ Thần so với độc ly giao vẫn chậm hơn một chút, dần dần bị độc ly giao đuổi tới gần.

Mắt thấy độc ly giao đuổi ngày càng gần, Cổ Thần lại tuyệt không thấy bối rối, vẫn duy trì tốc độ, tiếp tục phi hành về phía trước.

Đuổi theo ra ngoài Khô Hồn Cốc, độc ly giao đã rút ngắn được phân nửa khoảng cách ban đầu, Cổ Thần vẫn phi hành về phía trước, có điều trong tay đã xuất hiện thêm một tấm hàng linh phù.

Cổ Thần liều mạng chạy ra ngoài Tử Vong sơn mạch, cách ngày càng xa Khô Hồn Cốc, đồng dạng độc ly giao đuổi theo phía sau cũng ngày càng xa Khô Hồn Cốc.

Sau khi chạy ra khỏi Khô Hồn Cốc, Cổ Thần tiếp tục chạy thêm hơn mười dặm, rốt cục đã bị độc ly giao đuổi tới, độc ly giao gào lên một tiếng, bắn ra một ngụm khói độc về phía Cổ Thần, chỉ nhìn làn khói đen ngòm cũng biết bên trong có hàm chứa kịch độc.

Khói độc tới cực nhanh, mắt thấy sắp phủ kín Cổ Thần.

Đột nhiên...

Trong tay Cổ Thần chợt lóe thanh quang, nháy mắt nhập vào toàn thân, tu vi của Cổ Thần tăng mạnh, từ Tiên Thiên cảnh tầng hai nhất thời biến thành Tiên Thiên cảnh tầng sáu.

Tu vi Tiên Thiên cảnh, phát huy tốt nhất hiệu quả hàng linh phù hạ phẩm.

Vù...

Tốc độ Cổ Thần nhất thời tăng nhanh.

Tiên Thiên cảnh tầng sáu, thêm Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, tốc độ sẽ đạt tới trình độ gì?

Nếu có tu sĩ cao minh nhìn thấy chắc chắn sẽ thất kinh, một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng sáu, tốc độ phi hành dĩ nhiên có thể sánh ngang với tu sĩ Thần Hải cảnh Trúc Thai Kỳ.

So với tốc độ phi hành của độc ly giao cũng phải nhanh hơn gấp đôi không chừng, Cổ Thần dễ dàng tránh thoát khỏi làn khói độc, thân thể rẽ về phía bên trái, Cổ Thần đột nhiên thay đổi phương hướng, vượt qua độc ly giao, dĩ nhiên bay ngược vào trong Khô Hồn Cốc.

Độc ly giao sửng sốt, không nghĩ tới Cổ Thần đột nhiên quay lại phương hướng ban đầu, chờ nó kịp phản ứng lại, Cổ Thần đã chạy xa mấy trăm trượng rồi.

Thấy Cổ Thần nhắm hướng Khô Hồn Cốc bay đi, độc ly giao nhất thời găm lên giận dữ, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

61. Chương 41: Cường Thế Trở Về. (1 2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Thế nhưng, tốc độ hiện tại của Cổ Thần còn nhanh hơn gấp đôi độc ly giao, vô luận độc ly giao có đuổi thế nào thì khoảng cách với Cổ Thần cũng ngày càng xa, không bao lâu sau, thân hình Cổ Thần trong mắt độc ly giao chỉ còn là một điểm quang mang bay trước rất xa.

Một đạo kiếm quang phá không mà đến, không có chút điểm dừng lại, trực tiếp bắn vào sơn động tối đen trong Khô Hồ Cốc, độc ly giao vẫn còn ngoài xa hơn mười dặm, Cổ Thần không có nhiều thời gian, phải lập tức hái dẫn hồn hoa rồi nhanh chóng rời đi, nếu như bị độc ly giao vây lại trong động, như vậy có chấp cánh cũng khó thoát.

Địa hình sơn động phức tạp, lần đầu tiên tiến vào tuyệt không dám ngự khí phi hành bên trong, nếu như không may còn đâm thẳng vào tường động.

Bất quá, kiếp trước Cổ Thần đã từng đến sơn động này, đối với thông đạo bên trong vẫn còn ghi nhớ, duy trì vận tốc như cũ, rất nhanh hướng bên trong động bay đi, sơn động cũng không dài, xa không đến trăm trượng, Cổ Thần vừa bay một chút đã thấy một động thính rộng trăm trượng vuông xuất hiện trước mắt.

Trong động sảnh có một hồ nước rộng chừng ba mươi trượng vuông, ngay giữa hồ có nhô lên một gò đất chỉ rộng chừng hơn trượng vuông, trên đó có một gốc hoa tươi màu đỏ vô cùng kiều diễm.

Một gốc hoa đỏ như máu, khổ hoa to cỡ bàn tay, cực kỳ mỹ lệ, đó chính là dẫn hồn hoa.

Dẫn hồn hoa ngoại trừ thân rễ, cũng chỉ có một bông, không một phiến lá nào.

Vừa nhìn vào dẫn hồn hoa, hai mắt Cổ Thần liền cảm giác đau đớn, lập tức lấy ra khổ điệp liên, hái vội một phiến lá rồi nhét vào trọng miện, nhất thời thần thanh khí爽.

- Nhắm mắt, nín hơi...

Cổ Thần quát nói với Tiểu bạch, chân đạp phi kiếm hóa thành một đạo lưu quang bay về phía dẫn hồn hoa, vừa tới gần dẫn hồn hoa, Cổ Thần đưa tay ngắt, thu lấy dẫn hồn hoa vào trong tay.

Một chiếc hộp gỗ liền xuất hiện trong tay Cổ Thần, đây chính là hộp gỗ đặc chế chuyên dùng đựng linh thảo, cho dẫn hồn hoa vào bên trong, thu vào Càn Khôn Trạc, sau đó Cổ Thần không hề dừng lại, lập tức bay nhanh ra ngoài động.

Chạy ra ngoài động, vẫn giữ nguyên tốc độ, nếu không gặp phải độc ly giao, là sống.

Bị chặn lại trong động, lấy tu vi của Cổ Thần, đối chiến với độc ly giao chỉ có tuyệt vọng, là chết.

...

Một đạo kiếm quang nhanh như xuyên toa lướt trong sơn động, cự ly chỉ có hơn trăm trượng nhưng trong lòng Cổ Thần lúc này lại giống như đường xa vạn dặm, mỗi một khắc trôi qua đều bức ép, dày vò hằn.

Đột nhiên...

Phía trước bùng lên ánh sáng, động khẩu ở ngay trước mắt.

Càng là lúc cuối cùng, Cổ Thần càng trấn định, bảo trì cảnh giác, nhanh chóng lao ra ngoài động.

Rỗng...

Vừa mới thoát ra ngoài động đã nghe tiếng rống giận của độc ly giao truyền đến, con độc ly giao này ở trong động đã mấy trăm năm, khí tức của nó và dẫn hồn hoa đã sớm thành mối tương liên, trong lòng liên minh bạch, dẫn hồn hoa đã bị Cổ Thần ngắt.

Độc ly giao chỉ còn cách cửa động hơn trăm trượng...

Trong lòng Cổ Thần thâm nghĩ nguy hiểm, thân thể gấp lại, lập tức chuyển người sang hướng tây, hóa thành một đạo lưu quang, bỏ chạy.

Phía sau độc ly giao không ngừng rít gào đuổi theo hướng Cổ Thần, thế nhưng vận tốc của Cổ Thần cực nhanh, khoảng cách so với độc ly giao ngày càng kéo xa, rất nhanh trong mắt độc ly giao chỉ còn lại một điểm quang mang trên bầu trời.

Cổ Thần điên cuồng bỏ chạy... Sau nửa canh giờ đã trốn tới mấy trăm dặm, bỏ xa độc ly giao chừng hơn hai trăm dặm, sớm đã thoát khỏi tầm nhìn của độc ly giao.

Trên người Cổ Thần chợt lóe thanh mang, hàng linh phù một lần nữa xuất hiện trong tay phải, nguyên bản linh lực trong hàng linh phù còn không nhiều lắm, hầu như đã cạn kiệt, nhưng lần này chỉ là phi độn, còn nếu phải liều mạng chiến đấu với độc ly giao, sợ rằng hàng linh phù đã tiêu hao không còn.

Tuy rằng chỉ còn lại một chút linh lực nhưng hàng linh phù vẫn là thứ bảo mệnh của Cổ Thần, cẩn thận thu nhập vào trong Càn Khôn Trắc, thân hình lại chuyển về hướng tây nam, tiếp tục bỏ chạy.

Đã thoát khỏi tầm nhìn của độc ly giao, Cổ Thần lại thay đổi phương hướng, dù độc ly giao vẫn đuổi theo nhưng rất khó bắt gặp, đồng thời vận tốc của Cổ Thần cũng không chậm hơn so với độc ly giao, khoảng cách đã xa như vậy, độc ly giao càng khó đuổi tới hơn.

Chuyển sang hướng tây nam, Cổ Thần tiếp tục chạy nhanh, được tới hơn ngàn dặm mới tiếp tục chuyển về hướng chính tây, lại chạy thêm ngàn dặm, sắc trời đã chuyển tối, lúc này Cổ Thần mới ngừng phi hành, tìm một chỗ hẻo lánh đặt chân.

Kiểm tra phạm vi ngàn trượng không có gì uy hiếp, Cổ Thần lập tức nuốt một viên nguyên linh đan, mỗi tay nắm một viên linh thạch, rất nhanh khôi phục nguyên khí.

Liên tục chạy trốn mấy ngàn dặm, dù là ai cũng phải mệt mỏi, hơn nữa trong sơn động ngắt lấy dẫn hồn hoa, tuy thời gian rất ngắn nhưng tinh thần lại tiêu hao rất lớn, tới giờ vẫn chưa thể hồi phục.

Rất nhanh Cổ Thần liền tiến vào trong trạng thái nhập định, thông qua nguyên linh đan và linh thạch khôi phục, qua nửa canh giờ, Cổ Thần đã khôi phục hoàn toàn.

Không dừng lại, Cổ Thần tiếp tục tu luyện.

Cổ Thần nhớ kỹ, năm nay giải nhất trong tỷ thí tông tộc chính là một phần huyết hống.

Hiện tại, dẫn hồn hoa đã có được, chỉ cần tìm nội đan chính hống là có thể bố trí thành Tuyệt Tử, Tuyệt Sát, Tuyệt Diệt đại trận.

Có Tam Tuyệt đại trận, cho dù tu vi Cổ Thần là Tiên Thiên cảnh cũng có thể cường ngạnh phá Tu Di Kim Cương đại trận.

Đến lúc đó, toàn bộ linh dược trong dược viên đều thuộc về sở hữu của Cổ Thần.

Tài liệu còn thiếu duy nhất chỉ còn lại nội đan chính hống.

Chính hống tuy rằng chỉ ở dưới lòng đất nơi có dung hỏa (lửa dung nham), thế nhưng cũng không phải cứ chỗ nào có dung hỏa đều có chính hống sinh trưởng, vì vậy muốn tìm được chính hống cũng không phải chuyện dễ dàng, còn phải chờ vào vận khí.

Tu luyện một đêm, tu vi Cổ Thần lại có tinh tiến, cảnh giới đề thăng, Cổ Thần cũng không có cảm giác bình cảnh, chỉ cần tu vi vừa đến, là có thể tự động đột phá.

Mỗi ngày cần cù tu luyện không thể thiếu, với Cổ Thần việc tìm được nội đan chính hống hay không cũng không phải đặc biệt trọng yếu, tu vi tăng trưởng mới là vấn đề bức thiết nhất.

Đã tới Tiên Thiên cảnh tầng hai, nơi này cách Thành Nhạc Thủy còn hơn chín vạn dặm, Cổ Thần ngự khí phi hành cũng cần thời gian một tháng.

Thời điểm tỷ thí tông tộc cuối năm còn trên dưới ba tháng nữa, Cổ Thần vẫn còn hai tháng đi tìm tung tích chích hổ.

Nếu như tu vi là Thần Hải cảnh, đi tìm chích hổ sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng tu vi Cổ Thần chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng hai, ở trong Đông Hoang cũng chỉ có phạm vi mấy ngàn dặm được tính là an toàn.

Tìm kiếm tại khu vực nguy hiểm không phải chuyện dễ dàng, tỉ lệ yêu cầm trong yêu thú tuy rằng không lớn, nhưng ở trong Đông Hoang muốn gặp một đầu yêu cầm cũng không khó.

Yêu cầm Tiên Thiên cảnh trung kỳ, Cổ Thần rất khó ứng phó, đồng thời tốc độ yêu cầm so với tu sĩ nhân loại bình thường nhanh hơn rất nhiều, yêu cầm Tiên Thiên cảnh trung kỳ, Cổ Thần còn có thể dùng Tật Vũ Phi Phong chạy trốn.

Yêu cầm Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, tốc độ so với độc ly giao còn muốn nhanh hơn, chẳng may gặp phải sẽ rất gay go.

Yêu thú trong Đông Hoang, trên cơ bản lấy thực lực phân chia địa bàn, tiến vào càng sâu trong Đông Hoang sẽ gặp được yêu thú càng cường đại.

Thâm nhập qua mười vạn dặm, là nơi yêu thú Thần Hải cảnh thường xuyên lui tới, ngoài mười vạn dặm này là địa bàn của yêu thú Tiên Thiên cảnh.

Trong ba vạn dặm là địa bàn yêu thú Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, từ ba đến sáu vạn dặm là địa bàn yêu thú Tiên Thiên cảnh trung kỳ, từ sáu đến chín vạn dặm là địa bàn yêu thú Tiên Thiên cảnh hậu kỳ.

Hiện Cổ Thần đang ở khu vực thường lui tới của yêu thú Tiên Thiên cảnh hậu kỳ.

Cho dù có Tật Vũ Phi Phong, Cổ Thần cũng không muốn lưu lại lâu trong khu vực này, bởi vậy vẫn luôn duy trì cảnh giác cao độ, bay về phía chính tây.

Thẳng đến khi tiến nhập khu vực yêu thú Tiên Thiên cảnh trung kỳ hay lui tới, Cổ Thần mới triển khai tìm kiếm tung tích chích hổ, đồng thời vẫn dùng phần lớn thời gian dành cho tu luyện.

Tốc độ tu luyện trong Đông Hoang nhanh hơn so với bế quan tu luyện trong gia tộc, dù sao nhìn về khía cạnh tâm tình, trong rừng rậm Đông Hoang so với cảnh tù túng trong phòng tại gia tộc càng làm cho tâm tình người ta thư thái.

Mỗi ngày luyện hóa nguyên linh đan và hấp thu lượng lớn linh thạch, chân khí Tiên Thiên của Cổ Thần tăng trưởng cực nhanh, mỗi ngày đều cảm giác tu vi mình tăng mạnh.

Gặp phải yêu thú Tiên Thiên Cảnh trung kỳ, nếu như là tầng bốn, Cổ Thần sẽ chiến đấu một hồi, linh ngộ trong chiến đấu bao giờ cũng có hiệu quả hơn rất nhiều so với tĩnh tu.

Nếu như là yêu thú Tiên Thiên tầng năm, tầng sáu, vậy không nói hai lời, lập tức xoay người bỏ chạy.

Với tiêu chí như vậy, Cổ Thần tại ba vạn đến sáu vạn dặm sâu trong Đông Hoang tìm kiếm gần hai tháng.

Trong thời gian này có không ít lần chiến đấu với yêu thú, tu vi đề thăng, chân khí Tiên Thiên tăng trưởng hơn rất nhiều so với thời điểm vừa bước vào Tiên Thiên cảnh tầng hai.

Cách tỷ thí tông tộc còn hơn một tháng, trong hai ngày này, Cổ Thần cũng cảm giác được tu vi đã đạt tới đỉnh, đồng thời cũng chạm tới đỉnh của Tiên Thiên cảnh tầng hai, xem ra những ngày gần đây tu vi liên có thể đột phá lên Tiên Thiên cảnh tầng ba rồi.

Tung tích chích hổ vẫn chưa có, tu luyện đến giai đoạn đột phá, Cổ Thần liền quyết định dành toàn bộ thời gian vào tu luyện.

Trùng kích liên tục năm sáu ngày, rốt cuộc cũng đột phá bình cảnh tầng hai, bước chân vào Tiên Thiên cảnh tầng ba.

Thời gian đã trôi về cuối năm, còn có một tháng nữa là diễn ra tỷ thí tông tộc rồi.

Cổ Thần nghỉ lại, mới có mười một tháng, ngay cả một năm còn chưa tới, tu vi của Cổ Thần từ một gã phế tài Hậu Thiên cảnh tầng hai đã đạt được Tiên Thiên cảnh tầng ba.

Tại Thành Nhạc Thủy, Tiên Thiên cảnh tầng ba cũng tính là cao thủ rồi, có rất nhiều tu sĩ dù tu luyện cả đời cũng khó bước vào Tiên Thiên cảnh?

Một tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể ngự khí phi hành, đối với người dân Thành Nhạc Thủy mà nói, đó chính là tiên nhân rồi.

Tiên Thiên cảnh tầng ba, có thể bắt đầu tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tam trọng rồi, kiếp trước Cổ Thần tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp tới đệ thập trọng, tu luyện mỗi trọng đều có kinh nghiệm sẵn có, thế nên luyện thành Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tam trọng cũng không tốn bao lâu thời gian.

Sau khi bước vào Tiên Thiên Cảnh tầng ba, Cổ Thần dùng thời gian mấy ngày củng cố tu vi, lúc này cũng sắp tới tỷ thí tông tộc, bởi vậy liền quyết định lên đường trở về.

Tu vi Tiên Thiên cảnh tầng ba, sử dụng Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, độn tốc so với trước đó đề cao không ít, mỗi ngày Cổ Thần phi độn về hướng tây chừng ba ngàn dặm, thời gian còn lại liền tìm một chỗ tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tam trọng.

Cứ như vậy qua hai mươi ngày, Cổ Thần rốt cuộc rời khỏi Đông Hoang, Thành Nhạc Thủy cũng ở ngay trước mắt.

Qua mỗi ngày khổ tu, Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tam trọng cũng luyện được sáu bảy phần, chiếu theo tốc độ này, chỉ cần nửa tháng là có thể tu luyện hoàn thành.

Có kinh nghiệm kiếp trước, quá trình tu luyện lần này luôn luôn thông thuận, không có một điểm đường vòng, không chỉ có tốc độ tu luyện tăng nhanh mà bình cảnh tu luyện cũng giảm nhiều.

Hầu như là thông suốt, Cổ Thần liền một đường thẳng tiến tới Tiên Thiên cảnh tầng ba, bình cảnh ngắn cách giữa mỗi tầng hoàn toàn không thể cản trở xu thế đề thăng tu vi của Cổ Thần.

Thành Nhạc Thủy ngay trước mắt, Cổ Thần cũng không hạ xuống, trực tiếp bay vào trong.

Hiện tu vi đã tới Tiên Thiên cảnh tầng ba, hẳn có thể cường thế quay về Cổ gia.

Có Tật Vũ Phi Phong, Thành Nhạc Thủy đã không còn tu sĩ nào có thể tạo thành uy hiếp cho hắn, dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy, luận tốc độ cũng không thể bằng được với Cổ Thần.

Tại trên tỷ thí tông tộc sẽ sử dụng thực lực Tiên Thiên cảnh, Cổ Thần cũng không né tránh, không phải sợ hãi người ta biết được hắn đã bước vào Tiên Thiên cảnh.

Chỉ là, địch nhân chưa lộ mặt còn nhiều lắm, Cổ Thần chỉ biểu hiện ra tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, cho mọi người biết hắn đã trở thành tu sĩ Tiên Thiên cảnh là đủ, tránh khỏi những rắc rối không cần thiết.

Thực lực hiện tại, còn chưa tới lúc hoàn toàn ngả bài.

Một đạo kiếm quang từ hướng đông bay tới tiến vào trong Thành Nhạc Thủy, hấp dẫn không ít ánh mắt, đặc biệt là người Cổ gia, ánh mắt nhìn lên người đạp phi kiếm vào thành kia rất rõ ràng.

- Cổ Thần? Ngự khí phi hành? Có phải ta hoa mắt rồi không? Hắn mười mười một tuổi dĩ nhiên đã bước vào Tiên Thiên cảnh?

Nhất thời có không ít người Cổ gia không thể tin tưởng vào mắt mình.

Thế nhưng, dù bọn họ có dụi mắt thế nào thì sự thực vẫn không cho bọn họ quyền nghi ngờ, người ngự kiếm giữa không trung, không phải Cổ Thần còn là ai?

Mặc dù hắn ở giữa không trung, cũng không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng còn bạch hồ trên đầu vai hắn kia, cũng chính là tiêu chí đặc biệt của hắn.

Từng một lần, Cổ Thần sau khi thất tung bốn tháng, ngày trở lại Thành Nhạc Thủy, tu vi đã đạt được Hậu Thiên cảnh tầng chín, làm chấn kinh vô số người.

Lúc này đây Cổ Thần thất tung năm tháng, khi trở lại Thành Nhạc Thủy, tu vi đã đạt được Tiên Thiên cảnh tầng một, tin tức này khiến mọi người một lần nữa khiếp sợ, hoàn toàn khiếp sợ.

Cổ Thần trở về, tin tức hắc bước vào cảnh giới Tiên Thiên trong nháy mắt truyền khắp Cổ gia, có người vui mừng, có người ưu sầu, nhưng có điều không ngoại lệ chính là, trong mắt tất cả đều không giấu nổi vẻ khiếp sợ.

Một năm trước còn là một tiểu phế tài Hậu Thiên cảnh tầng hai.

Một năm sau dĩ nhiên đã trở thành đại tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một.

...

Cổ Thần bước vào Hậu Thiên cảnh tầng chín cũng đủ khiến mọi người giật mình, không nghĩ tới, trong vòng một năm dĩ nhiên đã đột phá tới Tiên Thiên cảnh...

Trong lịch sử Thành Nhạc Thủy, cũng chưa từng xuất hiện qua thiên tài nào biến thái như vậy, không chỉ là thiên tài bình thường, như này đã trở thành yêu nghiệt mất rồi.

Vân Hiên đệ nhất thiên tài Thành Nhạc Thủy, 13 tuổi đạt Hậu Thiên tầng bảy, 15 tuổi đạt Hậu Thiên tầng chín, 16 tuổi đại Tiên Thiên tầng một... So với Cổ Thần ngay cả một góc cũng không bằng.

Cổ Thần mới 11 tuổi, 11 tuổi bước vào Tiên Thiên tầng một, so với 16 tuổi bước vào Tiên Thiên tầng một, cách biệt quá xa, mỗi tu sĩ đều biết rõ.

Biểu hiện mới chỉ Tiên Thiên cảnh tầng một đã đủ khiến mọi người trong Thành Nhạc Thủy chấn động thật sâu, nếu như bọn họ biết được tu vi thực sự của Cổ Thần đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng ba, không biết trong lòng mọi người lại có cảm tưởng gì?

Cổ Thần vẫn chưa dừng lại, sau khi tiến nhập vùng trời Cổ gia, rất nhanh liền hạ xuống trong gia viện của hắn.

- Thần nhi... Con... Con đã bước vào Tiên Thiên cảnh?

Cổ Thương Khung đứng trong viện, nhìn Cổ Thần hạ xuống, lập tức qua tới.

Vui mừng, trong lòng Cổ Thương Khung không kìm nổi vui mừng, thanh âm run lên nhẹ nhàng.

Cổ Thần nhìn phía phụ thân mình, Cổ Thương Khung cũng đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng năm, công sức luyện chế nguyên linh đan quả nhiên không có uổng phí.

Cổ Thần gật đầu, trong mắt cũng lộ vẻ vui mừng:

- Phụ thân, người cũng đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng năm rồi.

- Tốt, tốt, tốt...

Cổ Thương Khung liên tiếp hô lên ba tiếng, nhìn Cổ Thần giống như nhìn một kiện bảo bối, hài lòng nói:

- Con ta có tiền đồ, con ta có tiền đồ rồi, ha ha... Cổ Tung là gì, Cổ Thái là gì, Vân Hiên là gì, Liễu Bách Sinh là gì... Nhi tử của ta mới chính là người có tiền đồ nhất, ha ha...

Tuy Cổ Thương Khung nói là thực, nhưng nghe vẻ kích động như vậy, Cổ Thần cũng không nhịn được đỏ mặt, bất quá nhìn phụ thân vui vẻ, hắn cũng rất hài lòng.

- Mẫu thân con trên trời có linh, biết con mười một tuổi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nhất định sẽ mỉm cười nơi chín suối, ha ha...

Cổ Thương Khung kích động nói.

- Phụ thân, chúng ta vào nhà hãy nói chuyện!

Cổ Thần thấy phụ thân quá kích động, nhắc nhở nói.

- Tốt, tốt... Vào phòng rồi nói.

Cổ Thương Khung kéo tay Cổ Thần, vừa đi vừa nói:

- Thần nhi, chuyến đi Đông Hoang lần này có gặp nguy hiểm gì không? Mau nói một chút, người vừa đi liền là mấy tháng, phụ thân mỗi ngày đều rất lo lắng cho người.

Đi vào trong phòng, Cổ Thần không lập tức nói những sự việc hắc trải qua tại Đông Hoang, hỏi:

- Phụ thân, ta đi mấy tháng, Cổ gia có sự tình gì phát sinh?

Cổ Thương Khung suy nghĩ một chút, nói:

- Cũng có chút chuyện, cùng một ngày người đi, Cổ Thương Hải cũng biến mất, đến nay còn chưa trở về, nhị trưởng lão nói hắc cũng đi Đông Hoang, con có gặp hắc hay không?

- Không có, hài nhi vào sâu trong Đông Hoang hơn ngàn dặm tu luyện, Thương Hải thúc khẳng định vào sâu hơn vạn dặm, có thể gặp chuyện gì giữ chân, xong xuôi sẽ trở lại thôi.

Cổ Thần nói, trong lòng còn buông lại một câu: trừ phi biến thành cương thi, chui ra khỏi lòng đất, bằng không vĩnh viễn không thể trở về!

Cái chết của Cổ Thương Hải và Cổ Hà, đánh chết Cổ Thần cũng không thừa nhận.

Cổ Thần lại hỏi:

- Ngoại trừ Thương Hải thúc, còn chuyện gì nữa không?

- Hừ...

Ngữ khí Cổ Thương Khung đột nhiên biến đổi, nói:

- Cổ gia thật ra không có chuyện gì, bất quá Liễu gia lại muốn giẫm lên đầu Cổ gia.

- Liễu gia?

Ánh mắt Cổ Thần sáng lên.

Cổ Thương Khung nói:

- Lão thất phu Liễu Hỏa Nguyên kia dĩ nhiên muốn Cổ gia nhượng lại phân nửa sinh ý khoáng sản cho hắc, khẩu khí thật lớn, hơn nữa còn chỉ đích danh, muốn ta chấp tay dâng quảng động Bắc Thai Sơn cho hắc, hừ...

Quảng động Bắc Thai Sơn? Cổ Thần nhú mày, Liễu Hóa Nguyên kia tồn tại trên đời, tuyệt đối là một tai họa.

Cổ Thần nói:

- Hắc chiếm lợi ích lớn nhất trong Thành Nhạc Thủy còn không biết đủ sao? Muốn Cổ gia đưa ra phân nửa sinh ý? Cổ gia cũng là một trong ba đại gia tộc tu chân, hắc còn dám cưỡng chế như vậy?

Cổ Thương Khung thở dài một hơi nói:

- Liễu gia có hai gã tu sĩ Tiên Thiên tầng bảy, thực lực hơn xa hai nhà Cổ, Vân. Phân phối lợi ích giữa ba nhà cứ mỗi trăm năm lại định ra quy củ, cách hai mươi năm lại cho đệ tử ba nhà quyết đấu, dựa theo kết quả quyết đấu để đưa ra phân phối lợi ích, Liễu gia thế lớn, hai nhà Cổ, Vân liên thủ chống lại, khó khăn lắm mới bảo vệ được vị trí ba đại tu chân gia tộc.

Cổ Thần cũng rõ chuyện này, cạnh tranh trong tu chân giới, so với phạm tục còn khắc nghiệt hơn, biểu hiện ra ngoài nhìn như ba đại gia tộc tu chân cùng nhau khống chế Thành Nhạc Thủy, trên thực tế vẫn luôn âm thầm tranh đấu rất nhiều lần, bất kể ai cũng muốn độc bá Thành Nhạc Thủy.

Kiếp trước, tu vi Cổ Thần yếu kém, Cổ Thương Khung tự nhiên sẽ không nói cho hắc biết chuyện này, bởi vậy chuyện tranh đấu giữa ba nhà, Cổ Thần cũng không quá rõ.

Cổ Thần nói:

- Hai mươi năm trước, là Liễu gia thắng?

Cổ Thương Khung gật đầu, nói:

- Đúng vậy, hai mươi năm trước Liễu Hóa Nguyên dẹp sạch đệ tử hai nhà Cổ, Vân, thành công tranh đoạt gần một nửa lợi ích Thành Nhạc Thủy cho Liễu gia, tới đây lại sắp hết một lần hai mươi năm, trong hàng đệ tử thứ ba có Liễu Bách Sinh là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bốn, hai nhà Cổ, Vân không có người chống lại, tư chất Cổ Thái không bằng Liễu Bách Sinh, tu vi cũng chỉ đạt Tiên Thiên tầng hai, Vân Hiên tuy có tư chất mạnh hơn Liễu Bách Sinh, nhưng tuổi đời vẫn còn nhỏ, mới qua 19, tu vi đạt được Tiên Thiên cảnh tầng ba, nhưng vẫn không phải đối thủ Liễu Bách Sinh.

- Phụ Thân, người đừng lo lắng, phải sang năm mới hết hạn hai mươi năm, chuyện của sang năm, ai nắm chắc được!

Cổ Thần nói.

Hiện tại tu vi Cổ Thần đã tới Tiên Thiên tầng ba, sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, Liễu Bách Sinh chưa chắc là đối thủ, đợi tới sang năm, hừ hừ...

...

Cổ Thần nói chuyện với phụ thân, cùng lúc đó nhị trưởng lão Cổ Nhân cũng đi tới quý phủ của đại trưởng lão Cổ Minh.

Trong phòng khách, ba người Cổ Minh, Cổ Nhân, Cổ Thương Nhạc phân biệt ngồi một chỗ, trong sảnh không có hạ nhân nào.

- Hai người đều đã biết! Tiểu tạp chủng kia dĩ nhiên đã trở về, dĩ nhiên còn ngự khí phi hành, hẳn dĩ nhiên không có chết... Dĩ Nhiên còn bước vào Tiên Thiên cảnh...

Nhị trưởng lão có chút kích động, liên tiếp dùng bốn từ 'dĩ nhiên', đủ có thể thấy trong lòng hắn chấn động như thế nào.

Đại trưởng lão gật đầu, trong ánh mắt cũng tràn ngập vẻ khiếp sợ:

- Không nghĩ tới a! Vượt quá xa suy nghĩ của ta, ngắn ngủi trong một năm, tiểu tạp chủng này từ một tên phế tài lại đạt được thành tựu như vậy... Hắn ăn nhằm phải thần dược sao? Lão nhị, đệ xác định hắn đạt phi kiếm trở về chứ? Trên phi kiếm có thể là người khác hay không? Ta không tận mắt nhìn thấy, thật sự khó mà tin được.

- Ta dù chưa tận mắt thấy, nhưng trong phủ có không ít người thấy được, bọn họ tuyệt không dám soạn ra lời dối gạt ta, chuyện này khẳng định là sự thực...

Nhị trưởng lão nói.

- Ta cũng thấy tận mắt.

Cổ Thương Nhạc ngắt lời nói:

- Trên phi kiếm ngoại trừ hắn còn có một con hồ ly, không có bất luận kẻ nào khác, chính là hắn đang ngự khí phi hành, khẳng định hắn đã bước vào Tiên Thiên cảnh...

- Thương Hải đi ra ngoài lâu như vậy còn chưa trở về, hôm nay tiểu tạp chủng kia đã trở về, sao Thương Hải còn chưa thấy đâu... Thương Hải có thể bị tiểu tạp chủng này hại hay không?

Nhị trưởng lão cau mày, vẻ mặt cừu hận nói.

- Không có khả năng!

Cổ Thương Nhạc nói chắc như đinh đóng cột:

- Thương Hải có tu vi Tiên Thiên tầng năm, cho dù tiểu tạp chủng kia đạt được Tiên Thiên cảnh nhưng thế nào có thể làm hại Thương Nhạc? Nhị thúc, điều đó không có khả năng!

- Ta cũng biết không có khả năng, thế nhưng tròn năm tháng vẫn chưa có tin tức gì của Thương Hải, chỉ sợ... Chỉ sợ...

Nhị trưởng lão nói hai câu, cuối cùng vẫn không nói nốt câu kế tiếp.

Bất quá đại trưởng lão và Cổ Thương Nhạc tự nhiên biết được ý tứ trong lời nhị trưởng lão.

- Lão nhị, nói không chừng Thương Hải có chuyện gì giữ chân, lấy tu vi của hắn, chỉ cần không tiến sâu vào trong Đông Hoang sáu vạn dặm, sẽ không có nguy hiểm gì, đệ đừng lo lắng quá...

Đại trưởng lão nói.

Cổ Thương Nhạc phụ họa, nói:

- Đúng vậy, nói không chừng, lúc nào đó Thương Hải sẽ trở lại.

Đại trưởng lão và Cổ Thương Nhạc nói ngoài miệng như vậy, nhưng trong lòng cũng minh bạch, biến mất năm tháng, tình huống tuyệt đối là lành ít dữ nhiều.

- Ai... Chín tháng trước, Cổ Hà và tiểu tạp chủng kia đi quảng động Bắc Thai Sơn, kết quả Hà nhi biến mất, năm tháng trước Thương Hải và tiểu tạp chủng kia đi Đông Hoang, kết quả Thương Hải cũng biến mất, tiểu tạp chủng kia có phải là một khắc tinh, chuyên khắc nhị tử, tôn tử của ta...

Nhị trưởng lão thở dài một tiếng, ngữ khí đột nhiên già đi không ít, đồng thời trong giọng nói cũng lộ ra khí tức cừu hận.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

62. Chương 42: Liễu Gia, Vân Gia.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

- Nhị thúc việc gì phải như vậy!

Cổ Thương Nhạc nói tiếp:

- Tiểu tạp chủng kia mới bước vào Tiên Thiên cảnh thì có thể dựng lên bao nhiêu sóng gió? Đợi một năm nữa, chờ lão bất tử tộc trưởng kia thoái vị, đến lúc đó ta là người đầu tiên giết chết tiểu tạp chủng kia, cho dù Cổ Hà và Thương Thái biến mất có liên quan tới tạp chủng này, cũng có thể thay bọn họ báo thù!

- Tiểu tạp chủng không chết, lòng ta thấy khó an, cả người không được tự nhiên...

Nhị trưởng lão nắm đấm tay nói.

Cổ Thương Nhạc cười nói:

- Cho hắn sống lâu thêm một thời gian, chờ ta lên chức tộc trưởng, giết hắn có khó khăn gì?

Đại trưởng lão đột nhiên lo lắng nói:

- Tiểu tạp chủng kia đã tới Tiên Thiên cảnh, năm nay tỷ thí tông tộc có xảy ra chuyện gì hay không? Năm nay giải thưởng cho vị trí quán quân chính là một phần huyết hồng, chúng ta mất bao nhiêu công sức mới thuyết phục được lão bất tử kia lấy ra làm phần thưởng, toàn bộ Cổ gia cũng chỉ có một khối này thôi.

Đại trưởng lão nói Cổ Hiền là lão bất tử, cũng không xem lại chính mình bao nhiêu tuổi, so ra cũng chỉ kém Cổ Hiền ba năm, đã gần bảy mươi rồi.

Cổ Thương Nhạc suy ngẫm một hồi, nói:

- Thái nhi năm ngoái cũng đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng hai, tiểu tạp chủng kia mới bước vào Tiên Thiên cảnh, hắn là không khó đối phó.

Đại trưởng lão nói:

- Phần huyết hống này là duy nhất tại thành Nhạc Thủy, hai nhà Liễu, Vân cũng không có, phải chắc chắn để Cổ Thái đoạt được, không cho phép có bất luận sai lầm nào khiến cho tiểu tạp chủng kia đạt được.

- Dạ! Phụ thân cứ yên tâm.

Cổ Thương Nhạc gật đầu nói:

- Khi tỷ thí tông tộc diễn ra, ta sẽ âm thầm giao Ấm Ngọc Dao cho Thái nhi, có pháp khí trung phẩm Ấm Ngọc Dao, lại thêm thực lực sẵn có của Thái nhi, tiểu tạp chủng kia có thể nào cũng không làm nên lên chuyện gì.

- Như vậy rất tốt...

Đại trưởng lão gật đầu nói:

- Nhắc nhở Cổ Thái không nên khinh địch.

...

Thành bắc, Liễu gia...

Rầm...

Liều Hóa Nguyên đánh một chương lên bàn, quát lớn:

- Có thật như vậy hay không?

Liều Xuyên ở một bên nói:

- Thiên chân vạn xác, hôm nay tiểu tử kia ngự kiếm từ hướng Đông Hoang trở về, đã bước vào Tiên Thiên cảnh.

- Tiên Thiên cảnh, Tiên Thiên cảnh a... Tiểu tử kia thật biết cách làm người khác giật mình!

Liều Hóa Nguyên gõ ngón tay xuống bàn, chậm rãi nói.

Liều Xuyên nói:

- Trước kia ta đã coi thường tiểu tử này, vẫn may tộc trưởng nhìn xa, xem ra tiểu tử kia xác thực đã chiếm được chỗ tốt gì tại quán động Bắc Thai Sơn rồi.

- Ta xem vẫn chưa đủ cao, vẫn còn coi thường hắn.

Liều Hóa Nguyên thở dài một tiếng, nói:

- Liễu Kiệt, Liễu Khánh có tin tức gì hay không?

Liều Xuyên cúi đầu nói:

- Còn không có, tiểu tử kia bước vào Tiên Thiên cảnh, bình yên vô sự trở về, xem ra... Xem ra Liễu Kiệt, Liễu Khánh, hẳn là... Hẳn là lành ít dữ nhiều rồi.

- Ta đã quá coi thường hắn rồi, phía quán động Bắc Thai Sơn có tra được tin tức gì hay không?

Liều Hóa Nguyên hỏi.

Liều Xuyên lắc đầu:

- Quán động hiện tại rất bình thường, không có hiện tượng gì khả nghi.

- Hừ, từ sau khi tiến vào quán động Bắc Thai Sơn, tiểu tử kia liền xảy ra biến hóa long trời lở đất, trong quán động nhất định phải có ẩn tình, nhất định phải đoạt quán động Bắc Thai Sơn tới tay, bên trong đó có ẩn tình gì, ta phải điều tra rõ cho bằng được.

Liều Hóa Nguyên tiếp tục vỗ xuống mặt bàn.

- Tộc trưởng, tiểu tử kia, hiện chúng ta phải đối phó thế nào?

Liều Xuyên hỏi.

Liễu Hóa Nguyên lạnh lùng cười, nói:

- Ta hiện tại càng lúc càng có hứng thú với hắc, ngươi cho rằng nên đối phó với hắc thế nào?

Liễu Xuyên nói:

- Bắt hắc về, hỏi một câu xem bên trong quang động Bắc Thai Sơn có gì kỳ lạ là biết ngay, ta cho rằng phải Liễu Thông đi tương đối thích hợp, Liễu Thông chính là một tu sĩ Tiên Thiên cảnh trung kỳ, có thể bảo đảm không xảy ra sai lầm.

Liễu Hóa Nguyên gật đầu, nói:

- Nói Liễu Thông bắt sống hắc trở về, phải nhớ không để hắc mất mạng.

- Liễu xuyên đã rõ...

Liễu Xuyên khom người nói, rời khỏi gian phòng.

Liễu Hóa Nguyên đưa ánh mắt chuyển tới hướng thành đông, tự nhủ nói:

- Ngần ngủ trong vòng một năm, từ Hậu Thiên cảnh sơ kỳ bước vào Tiên Thiên cảnh, ngươi tại quang động Bắc Thai Sơn không biết đã trải qua chuyện gì, trên người ngươi đến tột cùng có bí mật gì?

Cổ Thần trở về từ quang động Bắc Thai Sơn liền hiển lộ tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín, nhưng trước lúc hắc đi quang động Bắc Thai Sơn, tu vi sớm đã đạt được Hậu Thiên tầng bảy, có điều không mấy người biết được việc này.

Tự nhiên, Liễu Hóa Nguyên liền cho rằng toàn bộ nguyên nhân khiến tu vi Cổ Thần tăng mạnh đều nằm ở Bắc Thai Sơn, nhất định bên trong quang động Bắc Thai Sơn có bí mật gì đó, không nghĩ tới tiểu tử kia đánh bừa mà trúng.

Cho dù Liễu Hóa Nguyên thả sức tưởng tượng, cũng sẽ không biết được bí mật chân chính của Cổ Thần, cũng không phải tại quang động Bắc Thai Sơn có bao nhiêu kỳ ngộ, mà là sinh mệnh tái sinh, một lần nữa sống lại.

...

Nam thành, Vân gia cũng vì Cổ Thần cường thế trở về mà tranh cãi, nhân vật tiêu điểm tự nhiên là Cổ Thần.

Vân Kinh Hồng ngồi vị trí thượng tọa, ánh mắt nhìn Vân Tuyết phía trước, nói:

- Tuyết nhi, Cổ Tung tới tìm con, vì sao không gặp hắc?

- Tu vi hắc quá thấp, hài nhi không muốn gặp hắc.

Vân Tuyết ngẩng đầu nói.

- Con...

Vân Kinh Hồng nói:

- Cổ Tung năm 13 tuổi đã đạt được Hậu Thiên cảnh tầng sáu, so với đại ca con cũng không kém, tu vi hắc thế nào lại quá thấp.

Vân Tuyết nói:

- Cổ Thần mới 11 tuổi đã tiến nhập Tiên Thiên, so ra tu vi hắc không phải quá thấp thì là gì?

- Ngươi nhắc tới tiểu phế... Nhắc tới tên kia làm cái gì?

Vân Kinh Hồng ngẩn ra.

Vân Tuyết ngẩng đầu, nói:

- Vân Tuyết phải được gả cho nam nhân có tư chất đệ nhất, không ai có thể so sánh, tu vi Cổ Tung quá thấp, về sau hài nhi không bao giờ... Không bao giờ ở cùng một chỗ với hắc nữa.

- Tuyết nhi, lẽ nào muội còn muốn ở chung với tiểu phế vật kia? Cổ Tung cao đối tốt với muội như vậy.

Vân Siêu liếc mắt nhìn sang Vân Tuyết.

- Không cho huynh gọi hắn là phế vật, nếu hắn là phế vật, huynh ngay cả ta còn kém hơn, người tính là gì?

Vân Tuyết cả giận nói.

Vân Tuyết đã đạt được Hậu Thiên cảnh tầng năm, Vân Siêu còn đang giẫm chân tại Hậu Thiên cảnh tầng bốn.

Vân Kinh Hồng nói:

- Tuyết nhi, con phải biết rằng con và hắn từng có mối quan hệ như thế nào, các người không có khả năng đầu.

- Sẽ không, Cổ Thiên là đồng tộc với hắn, tự nhiên không có khả năng ở cùng hắn, Thành Nhạc Thủy ngoại trừ hài nhi, không còn ai xứng đôi với hắn, hắn nhất định sẽ chọn ta... Nam nhân của Vân Tuyết nhất định phải có tư chất đệ nhất, không phải đệ nhất hài nhi không thêm.

Vân Tuyết kiên định nói.

Vân Kinh Hồng nói:

- Tuyết nhi, Cổ gia không lâu nữa cũng sớm rơi vào tay Cổ Thương Nhạc, chúng ta chỉ có đứng một bên với Cổ Thương Nhạc, liên thủ đối kháng Liễu gia mới có thể bảo trụ được vị trí ba đại gia tộc tu chân, chỉ có Vân gia chúng ta do không có tu sĩ Tiên Thiên tầng bảy nên thực lực yếu nhất, nếu như mối quan hệ với Cổ Thương Nhạc bị vỡ, Vân gia chúng ta liền xong rồi, Tuyết nhi, vì Vân gia, con chỉ có thể ở chung một chỗ với Cổ Tung.

Những ngày cuối năm, thành Nhạc Thủy vô cùng náo nhiệt, khắp chốn rộn ràng.

Cổ Thần trở về nhà, ngoại trừ đi thăm gia gia một lần còn lại vẫn luôn ở trong nhà, đám tiểu hài nhi Cổ Hằng, Cổ Lam đến gọi hắn đi chơi nhưng đều bị hắn từ chối.

Tết năm nay, Cổ gia so với năm trước náo nhiệt hơn, tộc nhân nhất mạch tộc trưởng, tam trưởng lão sau khi Cổ Thần về nhà vài ngày hầu như đều lần lượt tới cửa bái phỏng.

Cổ Thần còn trẻ nhưng tu vi đã bước vào Tiên Thiên cảnh, cho dù là ai cũng biết thành tựu tương lai khẳng định phi phàm.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

63. Chương 43: Một Quyền Đánh Bại. (1 2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đề tự: MTR01 - kiemgioi

Tuy nói năm trước cũng có tộc nhân lui tới, nhưng sao có thể so sánh với cảnh tượng năm nay.

Không ít những bên trung lập giữa tộc trưởng và đại trưởng lão cũng bị tu vi của Cổ Thần làm cho khiếp sợ, đều đến đây bái phỏng.

Cổ Thần không thích giao tiếp nhiều, nhưng tộc nhân tới thăm, cũng chỉ biết tiếp đón cho tốt, tuy rằng không phải trong lòng tất cả mọi người đều mang thiện ý, nhưng sống trong đại gia tộc, những đạo lý đối nhân xử thế này cũng không tránh được.

Rất nhanh, năm trước qua đi, bởi vì trong nhà không lúc nào ngoại khách tới thăm nên Cổ Thần không còn thời gian tu luyện.

Lễ mừng năm mới rồi cuộc đã tới, đám tiếu hài tử Cổ gia thỏa sức chơi đùa, duy chỉ có Cổ Thần là ngoại lệ, không cùng đám hài tử chơi chung một chỗ.

Ngày tết qua đi, tỷ thí tông tộc trong Cổ gia liền bắt đầu, không chỉ riêng Cổ gia, vào ngày này hàng năm, ba đại gia tộc tu chân của Thành Nhạc Thủy đều cử hành tỷ thí tông tộc, coi như một dịp để các vị trưởng bối công khai kiểm tra tình huống tu luyện qua một năm của văn bối gia tộc mình.

Tỷ thí tông tộc năm nay khác xa mọi năm, tộc trưởng Cổ Hiền dùng phần huyết hống do gia tộc cất giữ nhiều năm lấy ra làm giải thưởng cho người thắng cuộc cuối cùng.

Đối với huyết hống, người nhà Cổ gia cũng không quá nhận thức, chỉ biết rằng đây là vật bất phàm, trong luyện chế pháp khí, có khả năng đề cao thật lớn uy lực pháp khí, một thanh pháp khí hạ phẩm chỉ cần thêm vào huyết hống liền có uy lực không thua kém so với pháp khí trung phẩm.

Thế nhưng muốn dung nhập huyết hống vào trong pháp khí, độ khó tương đối cao, nếu như chỉ đơn giản dung nhập trong pháp khí, pháp khí sẽ mang theo sát khí nghiêm trọng, ảnh hưởng tới tâm tính chủ nhân, thậm chí không chế chủ nhân pháp khí.

Huyết hống đại biểu cho giết chóc, không phải luyện khí sư có tài nghệ cao siêu khó có thể đưa huyết hống dung nhập vào trong pháp khí.

Ngay cả như vậy, huyết hống trong mắt tu sĩ vẫn trân quý như trước, Cổ gia thu được một phần huyết hống này vẫn luôn cất giữ như bảo bối.

Cổ Thần đối với huyết hống tự nhiên hiểu rõ hơn, huyết hống là một trong những tài liệu không thể thiếu để bày ra Tuyệt Tử Tuyệt Sát Tuyệt Diệt đại trận, chỉ bằng tác dụng còn trân quý hơn rất nhiều lần so với dung nhập vào trong pháp khí.

Bên ngoài chủ điện Cổ gia có một sân rộng hơn trăm trượng vuông, tỷ thí tông tộc mỗi năm đều được tổ chức tại đây, những nhân vật trọng yếu của Cổ gia đa phần đều tham dự.

Buổi sáng, Cổ Thần đi theo phụ thân mình tới đây, chính giữa sân rộng đã được dựng lên một lôi đài, lôi đài cao ba trượng, dài rộng đều là hai mươi trượng.

Cách lôi đài ba trượng về phía đông, có một khán đài hai tầng ngồi quan sát, tầng dưới cao ba trượng, còn tầng trên cao năm trượng.

Tầng trên có bốn vị trí, phân biệt là chỗ ngồi của bốn người tộc trưởng, đại trưởng lão, nhị trưởng lão, tam trưởng lão, tầng dưới có mười một vị trí, là chỗ ngồi của đệ tử trực hệ đời thứ hai như Cổ Thương Khung, Cổ Thương Nhạc, Cổ Thương Thu...

Tỷ thí tông tộc năm ngoái, tầng dưới có mười hai vị trí, năm nay thiếu mất Cổ Thương Hải, tự nhiên cũng ít đi một chỗ ngồi.

Đệ tử chi thứ đời thứ hai và đệ tử đời thứ ba đều đứng dưới ba phía còn lại của lôi đài, thân phận khác nhau, vị trí cũng khác nhau.

Đệ tử chi thứ đời thứ hai đứng phía tây, đối diện với chủ tọa, đệ tử trực hệ đời thứ ba đứng ở phía nam, đệ tử chi thứ đời thứ ba đứng ở phía bắc.

Cổ Thiên Sơn là đệ tử chi thứ đời thứ hai, nhưng tu vi lại đạt được Tiên Thiên cảnh tầng ba, vì vậy địa vị tại Cổ gia cũng không thấp hơn so với đệ tử trực hệ.

Chờ tộc trưởng Cổ Hiền và ba vị trưởng lão có mặt đầy đủ trên khán đài, Cổ Thiên Sơn nhẹ nhàng nhảy lên trên lôi đài, tỷ thí tông tộc năm năm trước hắn đã chủ trì, năm nay cũng không ngoại lệ.

Khom người hướng tộc trưởng và ba vị trưởng lão, Cổ Thiên Sơn xoay người về phía đoàn người phía dưới, nói một bài phát biểu rất dài, đơn giản chính là giới thiệu tính tất yếu của việc tổ chức tỷ thí tông tộc hàng năm, vì sao phải cử hành tỷ thí tông tộc, cử hành tỷ thí tông tộc có những kết quả gì tốt...

Nói chung, tất cả chỉ xoay quanh quan điểm, tỷ thí tông tộc hàng năm bắt buộc phải tổ chức, và nó cũng có lợi ích rất lớn đối với sự phát triển của Cổ gia.

Sau đó là một số yêu cầu đối với những đệ tử đời thứ ba tham gia tỷ thí tông tộc, nhắc nhở mọi người đều là huynh đệ đồng tộc, phải biết chiếu cố lẫn nhau, điểm đến là dừng, không nên cố ý đả thương người...

Cuối cùng cũng nói tới phương diện phần thưởng cho lần tỷ thí năm nay, nghe đến đây, Cổ Thần mới dựng thẳng lỗ tai chú ý.

Cổ Thiên Sơn nói:

- Tỷ thí tông tộc năm nay, phần thưởng cho người thắng cuộc không phải bình thường, chính là bảo vật 'huyết hồng' do gia tộc đã cất giữ nhiều năm, huyết hồng là kiện bảo bối vô cùng thần kỳ, thoát nhìn là dịch thể có khả năng lưu động, nhưng trên thực tế trọng lượng của nó còn nặng hơn so với khối sắt, có thể đề thăng uy lực pháp khí lên rất nhiều, như vậy năm nay không biết đệ tử nào có vận may thu được phần huyết hồng này? Thật khiến chúng ta phải mong chờ...

Dừng một chút, Cổ Thiên Sơn lại nói tiếp:

- Phần đầu của tỷ thí tông tộc sẽ là cuộc đấu giữa những đệ tử Hậu Thiên cảnh, người giành quán quân của cuộc đấu này sẽ được thưởng rất nhiều hoàng tệ và một phần linh thạch, có ai muốn lên chiến trận đầu? Để tộc trưởng và ba vị trưởng lão có thể kiểm tra một chút thành tích tu luyện trong một năm vừa qua của các người?

- Ta lên...

Trong hàng đệ tử trực hệ đời thứ ba, một thiếu niên chừng mười tuổi hô to đi ra, người này cũng từng theo Cổ Thần đi bắt huyết quan hồ, chính là Cổ Lam.

Cổ Lam đã mười một tuổi, tu vi so với năm trước lại có tiến bộ, đạt được Hậu Thiên cảnh tầng năm, tư chất như vậy tại Thành Nhạc Thủy cũng tương đối không sai rồi.

Trong hàng đệ tử chi thứ đời thứ ba cũng đi ra một thiếu niên chừng mười một tuổi, tu vi trên dưới Hậu Thiên cảnh tầng bốn.

Hai người một bắc một nam đi lên lôi đài.

Mỗi một đệ tử đời thứ ba đều phải lên lôi đài tham dự tỷ thí tông tộc, biểu diễn ra thực lực lớn nhất của bản thân, tộc trưởng, ba vị trưởng lão và các nhân vật chủ chốt của Cổ gia đều ở trên khán đài theo dõi, bọn họ muốn tận mắt chứng kiến trình độ tu luyện của đệ tử đời sau hiện như thế nào?

Một gia tộc muốn phát triển lâu dài cần một đời lại một đời không ngừng nỗ lực, đệ tử đời sau phải được chú trọng bồi dưỡng, mặc kệ Cổ gia, Vân gia hay Liễu gia đều rất coi trọng việc này.

- Mời...

- Mời...

Dựa theo quy củ, sau khi hai người lên lôi đài liền ôm quyền chào hướng đối phương, bởi vì đây là tỷ thí trong tộc, không phải lôi đài quyết đấu sinh tử, cần có những hành động theo đúng lễ giáo.

Thực lực Cổ Lam so với đệ tử chi thứ kia cao hơn một tầng, thắng lợi là chuyện không phải nghi ngờ, trên mặt tộc trưởng Cổ Hiền và tam trưởng lão đều lộ ra vẻ tươi cười hài lòng, tư chất của Cổ Lam nói không chừng chỉ kế tiếp sau Cổ Tung.

Bất quá trên mặt đại trưởng lão và nhị trưởng lão lại không thấy vẻ tươi cười, Cổ Lam là đệ tử nhất mạch Cổ Hiền và tam trưởng lão, không phải người bên bọn hắn đạt được thắng lợi, tự nhiên không có gì vui vẻ.

Đệ tử Hậu Thiên cảnh từng người bước lên lôi đài, Cổ Lam thắng liên tiếp năm trận đấu, sau đó lui xuống nghỉ ngơi, bất kể ai khi thắng liên tiếp năm tràng đấu đều có quyền lui xuống nghỉ ngơi, đồng thời vẫn còn quyền khiêu chiến, ngược lại người bị rút đài liền trực tiếp bị loại.

Như vậy, tranh đoạt vị trí số một chính là những đệ tử thắng liên tiếp năm trận đấu.

Cổ Hằng đồng dạng cũng thắng liên tiếp năm trận, sau đó Cổ Tung cũng lên sân khấu, đồng dạng cũng thắng liên tiếp năm trận...

Trừ phi cấp độ tu vi tương đồng, bằng không mỗi trận chiến đấu đều diễn ra rất nhanh, muốn biết thực lực của một người, không cần để ý lâu, chỉ cần theo dõi một trận đấu, các đại nhân vật ngồi trên khán đài đều có thể nhìn ra tám chín phần.

Sau loạt tranh đấu thứ nhất, Cổ Lam bị thua trên tay Cổ Tung, dù sao vẫn nhỏ hơn hai tuổi, tu vi cũng thấp hơn hai cấp độ, Cổ Hằng cũng bị thua trong tay Cổ Tung, thế nhưng Cổ Tung cũng không đạt được vị trí số một, tu vi hắn mới chỉ đạt mức Hậu Thiên cảnh tầng bảy, phải dừng bước trước đối thủ Hậu Thiên cảnh tầng chín.

Thu được ngôi vị đệ nhất trong Hậu Thiên cảnh là một đệ tử thuộc chi thứ có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín, đệ tử trực hệ ngoại trừ Cổ Hà, còn lại không có ai đạt được Hậu Thiên cảnh tầng chín, Cổ Hà mất, ngôi vị số một tự nhiên bị đệ tử chi thứ kia đoạt mất.

Trên mặt đại trưởng lão và nhị trưởng lão đều lộ vẻ tươi cười, tên đệ tử chi thứ có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng chín này cũng là người thuộc mạch bọn họ, đoạt được ngôi vị số một trong Hậu Thiên cảnh, bọn họ đương nhiên vui vẻ.

Trong hàng đệ tử đời thứ ba, đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh cũng không nhiều, cơ bản đều là Tiên Thiên cảnh tầng một, tu vi cao nhất là Cổ Thái, con trưởng của Cổ Thương Nhạc, tu vi đã đạt được Tiên Thiên cảnh tầng hai.

Đệ tử Hậu Thiên cảnh tuy nhiều nhưng tại tỷ thí tông tộc hàng năm, tràng đấu của đệ tử Tiên Thiên cảnh mới là cao trào chân chính, các trưởng bối trong gia tộc cũng dành sự quan tâm lớn nhất tới những đệ tử Tiên Thiên cảnh này.

Tiên Thiên cảnh và Hậu Thiên cảnh, khoảng cách rất rõ ràng, tựa như một rãnh trời, thực lực chân chính của gia tộc, đều được xây dựng bởi tu sĩ Tiên Thiên cảnh.

Một tu sĩ Tiên Thiên cảnh còn có tác dụng hơn so với mười tu sĩ Hậu Thiên cảnh tầng chín, tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể ngự khí phi hành, bằng vào điểm này, tu sĩ Hậu Thiên cảnh dù thế nào cũng không theo kịp.

Sau khi tỷ thí giữa các đệ tử Hậu Thiên cảnh kết thúc, tỷ thí giữa đệ tử Tiên Thiên cảnh liền bắt đầu.

Đệ tử đời thứ ba trong Cổ gia có tổng cộng tám người đạt tới Tiên Thiên cảnh, hiện tính thêm Cổ Thần là chín người.

Trong đó bảy người là Tiên Thiên cảnh tầng một, chỉ có Cổ Thái đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng hai.

Đa phần tu sĩ đều bị giam chân tại Hậu Thiên cảnh tầng chín, suốt đời cũng không có đột phá, nếu may mắn đột phá lên Tiên Thiên cảnh cũng có đại bộ phận bị dừng lại tại Tiên Thiên cảnh tầng một, thời gian rất lâu, thậm chí là cả đời không có được tiến bộ.

Cổ Thiên Sơn đứng trên lôi đài, lớn tiếng hô:

- Tỷ thí giữa các đệ tử Hậu Thiên cảnh đã có kết quả, kế tiếp là các đệ tử tinh anh trong đời thứ ba, những tu sĩ Tiên Thiên cảnh, các người đã chuẩn bị tốt chưa? Ai muốn tiến lên chiến trận đấu?

- Ta lên...

Cổ Thần hét lớn một tiếng, chân đạp phi kiếm, bay lên lôi đài.

Lần này cường thế trở về, Cổ Thần vẫn luôn giữ vẻ điệu cao, ngày hôm nay cũng vậy, hắn muốn cho toàn bộ người trong Cổ gia biết, Cổ Thần hắn không bao giờ... còn là trái hồng mềm mại người ta đùa bỡn.

Hơn nữa còn là lời cảnh cáo tới một số người, nhắc nhở các người tốt nhất nên thu liễm hành vi của mình.

Ngày hôm nay, Cổ Thần cường thế xuất kích, muốn cho mọi người nhớ kỹ, trong Cổ gia còn tồn tại một người Cổ Thần!

Cổ Thần điệu cao bước lên sân khấu đã hấp dẫn không ít ánh mắt hứng thú của mọi người, vừa bước vào Tiên Thiên cảnh, đã muốn chiến trận đầu tiên, không cần quan sát học hỏi kinh nghiệm chiến đấu của những tu sĩ Tiên Thiên cảnh khác, như vậy có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất, Cổ Thần tiến bộ thần tốc, tu vi vừa bước vào Tiên Thiên cảnh, trong lòng thiếu kiên nhẫn, nhịn không được muốn thể hiện chính mình.

Khả năng thứ hai, Cổ Thần đã định liệu trước, rất tự tin với bản thân, cho rằng chính mình có thể chiến thắng đối thủ.

Mặc kệ là khả năng nào, mọi người Cổ gia đều rất mong chờ với kết quả kế tiếp, Cổ Thần xung động, bị người trực tiếp đánh rớt đài hay là thực sự có bản lĩnh, vừa mới bước vào Tiên Thiên cảnh liền có thể lấy yếu thắng mạnh?

Trong hàng đệ tử chi thứ, kiếm quang chợt lóe, xuất hiện một người ngự kiếm phi lên lôi đài, nói:

- Ta lên cùng ngươi.

Người này vừa hạ xuống lôi đài, trong mắt nhìn Cổ Thần hiện rõ vẻ coi thường, nói:

- Ta muốn lĩnh giáo xem, một tiểu tử đột nhiên tiến vào Tiên Thiên cảnh, có được bao nhiêu phần bản lĩnh thực sự?

Nghe được khẩu khí này, Cổ Thần chỉ biết khẳng định là người bên phía đại trưởng lão và nhị trưởng lão, hẳn cũng có chút ấn tượng với người này nhưng tên lại không nhớ, dù sao qua trăm năm, ngoại trừ một vài nhân vật trọng yếu, những người khác đều dần dần quên mất.

Cổ Thần không hỏi tên của hắn, không nói gì, chỉ ôm quyền hướng phía đối phương, ý tứ rất rõ ràng, muốn đánh liền đánh, không cần nhiều lời vô nghĩa.

Người này cầm trong tay một trường kiếm màu trắng, là một kiện pháp khí hạ phẩm, khi rút chân khí Tiên Thiên vào, lập tức bắn ra kiếm mang dài vài tấc, bổ ra một kiếm, có thể dễ dàng chém đôi cự thạch.

Hai người trên lôi đài, Cổ Thần Sơn lui lại một góc, cuộc chiến tùy thời có thể bắt đầu.

- Ngươi dùng pháp khí gì?

Người nọ khua khua trường kiếm màu trắng trong tay, Cổ Thần lúc vừa lên lôi đài liền thu lại phi kiếm vào trong túi trữ vật đeo ở bên hông, trước mắt đồng người không nên dùng tới Càn Khôn Trắc.

Cổ Thần lắc đầu, nói:

- Ta không cần dùng pháp khí.

Cái gì?

Không cần dùng pháp khí?

Nhất thời mọi người ở đây đều chấn động, tu sĩ không cần pháp khí, thực lực chỉ còn phân nửa, khẩu khí của Cổ Thần cũng quá lớn đi.

Nhìn Cổ Thần, ánh mắt mọi người đều không đồng tình, có người cho rằng Cổ Thần ăn nói điên khùng, cũng có người trầm tư, tự hỏi Cổ Thần có hay không chiêu số gì đó đặc thù?

Chỉ có Cổ Thương Khung, ánh mắt nhìn nhi tử vẫn bình tĩnh, hẳn cũng tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, tự nhiên biết Cổ Thần dựa vào cái gì?

Người nọ đứng trên lôi đài nghe Cổ Thần nói, nhất thời mở trừng hai mắt, Cổ Thần nói không cần dùng pháp khí, chẳng phải là coi thường hắn? Hắn khinh thị tiểu tử kia mới bước vào Tiên Thiên cảnh không lâu, cuối cùng Cổ Thần lại càng khinh thị hắn hơn.

Người nọ cả giận quát:

- Khá lắm, ăn nói không biết ngượng, ngươi qua đây, nhìn ca ca đánh cho ngươi rơi răng đầy đất...

Vù...

Cổ Thần động.

Hai chân đạp trên mặt đất, thân thể nhất thời hóa thành một đạo tàn ảnh, vọt tới hướng người nọ.

Oành...

Cổ Thần vung ra một quyền về phía trước, trong không khí đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Người nọ thấy hoa mắt, một nắm đấm ngay lập tức xuất hiện trước mặt mình.

Nắm đấm tới thật nhanh... Không khí vô hình như bị uốn khúc.

Người nọ thất kinh, tốc độ một quyền này quá nhanh, hắn không kịp phản ứng...

Nhất thời, hai tay vừa nhấc, kiếm quang màu trắng mở rộng, chém xuống trước mặt Cổ Thần.

Bang...

Một kiếm chém vào giữa không trung, nắm đấm tay Cổ Thần cũng kích xuống ngực đối phương.

Tiếng đánh vang lên, thân thể người nọ bị bắn bay về phía sau như đạn pháo.

Oành...

Bay ra xa đủ mười trượng, thân thể người nọ mới ngã xuống mặt đất.

Xoạt...

Mọi người ngồi trên khán đài, ngoại trừ Cổ Thương Khung, còn lại đều đồng loạt bật người dậy.

Ánh mắt mỗi người nhìn Cổ Thần như nhìn quái vật, đối chiến cận thân, dĩ nhiên dùng một quyền có thể đánh bay đối thủ cùng là Tiên Thiên cảnh tầng một.

Tuy nói người nọ còn khinh địch, thế nhưng bị một quyền chính diện đánh bay, cũng không phải bất kể tu sĩ Tiên Thiên cảnh nào ở đây có được thực lực như vậy.

Kỳ thực, trong lòng bọn họ còn nghĩ tới, nếu đổi thành bọn họ đối mặt với một quyền bộc phát của Cổ Thần, liệu có bị đánh bay như người nọ hay không?

Cổ Thần ôm quyền, nói:

- Đa tạ rồi!

Cổ Thần hạ thủ lưu tình, cũng không có sử dụng chân khí Tiên Thiên đả thương hắn, người nọ có cảnh giới Tiên Thiên tầng một, tuy rằng bị một quyền đánh bay, rơi mạnh xuống đất nhưng cũng không có gì đáng lo ngại.

Đứng dậy từ trên mặt đất, sắc mặt người nọ xấu vô cùng, chỉ hận không thể kiếm một lỗ nẻ chui xuống, cúi đầu đi vào hàng.

- Ai tới đánh với ta một trận?

Cổ Thần quét mắt nhìn xung quanh, quát lớn.

Mọi người dưới đài bị ánh mắt Cổ Thần đảo qua, ánh mắt như bị đau, vô thức lảng tránh.

Cổ Thần dùng một quyền đánh bay một gã Tiên Thiên cảnh tầng một, quát một tiếng vang vọng toàn trường, những thiếu niên thuộc mạch tộc trưởng và tam trưởng lão, ánh mắt nhìn lên Cổ Thần lấp lóe vẻ sùng bái.

Không giống như các đại nhân vật ngồi trên khán đài, tuổi tác Cổ Thần còn nhỏ, không sai biệt lắm so với những thiếu niên khác, nhưng tu vi đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, hiển nhiên càng phù hợp với hình tượng anh hùng xuất thiếu niên.

Về phần những thiếu niên thuộc mạch đại trưởng lão và nhị trưởng lão, ánh mắt tuy sục sôi nhưng càng nhiều hơn lại là vẻ xấu hổ, những người này ngày trước có không ít lần khi dễ Cổ Thần.

Thế nhưng hiện tại người ta đã là tu sĩ Tiên Thiên cảnh, bọn họ vẫn còn giẫm chân tại mấy tầng Hậu Thiên cảnh, thường ngày vẫn luôn lấy tu vi vượt trên Cổ Thần làm đắc ý, hiện tại lại quá đối lập, trong lòng không xấu hổ sao được?

Cho dù là mấy người Cổ Dương, Cổ Tung, trong lòng tràn ngập phần nộ với Cổ Thần, nhưng ánh mắt đã sớm hóa thành vẻ đồ kị, ước ao, hận...

Toàn bộ sân rộng thành một mảnh yên tĩnh, Cổ Thần hô to một tiếng, chúng tu sĩ Tiên Thiên cảnh dĩ nhiên không có một người dám ứng chiến...

Mấy tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, bị một quyền của Cổ Thần làm cho chấn động, vừa rồi Cổ Thần xuất thủ quá nhanh, bọn họ còn không biết được, rốt cuộc Cổ Thần làm sao đánh ra được một quyền đó, muốn cẩn thận theo dõi Cổ Thần đánh thêm một trận, sau đó mới quyết định.

Vì vậy, nhất thời chúng tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, ta nhìn người, người nhìn ta, ý tức trong mắt đều rõ ràng:

- Lên đi, người lên trước đi...

Về phần Cổ Thái, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Cổ Thần, nhưng không phải sợ hãi, vừa rồi Cổ Thần đánh ra một quyền mặc dù rất nhanh, nhưng cũng chỉ qua mắt được tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, nhân lúc đối phương không chú ý mới đạt được hiệu quả bất ngờ, về phần hấn tự nhiên nhìn thấy rất rõ, cũng có thể dễ dàng tránh được.

Cổ Thái chính là người mạnh nhất trong hàng đệ tử đời thứ ba của Cổ gia, bình thường hấn sẽ chờ cuộc chiến giữa Tiên Thiên cảnh tầng một kết thúc mới lên đài, vì vậy tạm thời hấn cũng không lập tức xông lên phân chia thắng bại với Cổ Thần.

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương, sức chiến đấu của Cổ Thần vượt xa biểu hiện của hấn, vượt xa dự liệu của bọn họ.

Nhìn tu vi Cổ Thần rõ ràng chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng một, thế nhưng... Một tu sĩ đồng cấp lại bị hấn dùng một quyền đánh bay, tuy nói nhân lúc đối thủ coi thường mới tập kích bất ngờ, nhưng bất ngờ này vẫn là tập kích chính diện, không phải đánh lén phía sau, điều này đủ để chứng minh, cho dù người nọ không bị Cổ Thần đánh bay cũng không phải đối thủ của Cổ Thần.

Bọn họ nào đâu biết rằng, Cổ Thần tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, thân thể mạnh mẽ vô cùng, đồng thời tu vi thực sự của Cổ Thần đã tới Tiên Thiên cảnh tầng ba, cho dù biểu hiện ra chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng một, nhưng cường độ thân thể vẫn là Tiên Thiên cảnh tầng ba.

Chỉ dùng mắt nhìn để phán đoán thực lực tu sĩ, không thể nhìn ra được lực lượng thân thể, chỉ có thể đại khái phán đoán chân khí của hấn mạnh hay yếu, Cổ Thần dùng pháp quyết ẩn dấu tu vi, những tu sĩ Tiên Thiên cảnh của Cổ gia làm sao nhìn ra được?

Không phải đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, đừng mơ tưởng nhìn ra tu vi thực của Cổ Thần, ngay cả tu sĩ Thần Hải cảnh cũng không thể nhìn ra.

Cổ Thần chỉ hiển lộ ra chân khí Tiên Thiên của tu sĩ Tiên Thiên tầng một, mọi người Cổ gia tự nhiên cho rằng tu vi hấn là Tiên Thiên tầng một.

Bọn họ cũng không thể nghĩ tới, Cổ Thần có thể là tu sĩ Tiên Thiên tầng hai, hoặc càng là cấp độ cao hơn, dù sao mới có một năm đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng một, biểu hiện này đã vượt quá xa tưởng tượng của mọi người rồi.

Nếu không phải tận mắt thấy Cổ Thần đã bước vào Tiên Thiên cảnh, bằng không cho dù có người nói tu vi Cổ Thần đã tới Tiên Thiên cảnh tầng một, phản ứng đầu tiên của mọi người đều là gạt tay phủ quyết.

Tiên Thiên cảnh tầng một đã không thể tưởng tượng được rồi, vậy trình tự tu vi càng cao hơn? Có thể sao? Không nói tới Cổ gia, toàn bộ tu sĩ thành Nhạc Thủy cũng không ai nguyện tin tưởng.

Trong mắt chúng tu sĩ thành Nhạc Thủy, Văn Hiên mới mười sáu tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh đã là thiên tài số một, nay Cổ Thần mới mười một tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh, vượt xa nhận thức của bọn họ rồi, thế nào còn dám suy đoán trình tự tu vi Cổ Thần càng cao hơn nữa?

- Không ai dám đánh với Cổ Thần sao?

Cổ Hiên chậm rãi nói.

Cổ Thiên Sơn nghe được trong lời Cổ Hiền có vẻ không đồng ý, tuy rằng Cổ Thần uy danh khiến trong lòng Cổ Hiền vui vẻ, nhưng là tộc trưởng Cổ gia, thấy đệ tử đời sau dĩ nhiên không có người nào dám ứng chiến, nhin không được cảm thấy tức giận.

Tộc trưởng lên tiếng, Cổ Thương Sơn đang muốn mạnh mẽ điểm danh, đột nhiên một người hô lên:

- Ta lên đánh với người một trận!

Một người đứng bên cạnh Cổ Thái đập phi kiếm, rơi xuống lôi đài, người này chừng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, Cổ Thần nhận biết được, hắn cũng là tôn tử đại trưởng lão, con trai Cổ Thương Nhạc, tên là Cổ Hành.

Cổ Hành năm hai mươi tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh, tới nay đã được ba năm, trong lớp tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một coi như mạnh nhất.

Vừa rồi Cổ Thái nói bên tai Cổ Hành chút gì đó, khẳng định lần này là xung phong vì Cổ Thái.

Một người bước vào Tiên Thiên cảnh tầng một đã ba năm, một người vừa mới bước vào Tiên Thiên cảnh...

Trên mặt đại trưởng lão xuất hiện dáng tươi cười, nói:

- Cổ Hành xuất thủ, Cổ Thần thất bại.

Nhị trưởng lão cười ha hả, nói:

- Đó là đương nhiên.

- Hừ... Ta xem chưa chắc!

Cổ Hiền phản bác nói.

Trong tay Cổ Hành cầm một thanh trường kiếm màu hồng, là pháp khí hạ phẩm có tên Liệt Hỏa Kiếm, pháp khí chuyên dụng cho tu sĩ tu luyện pháp quyết hệ hỏa.

Cổ Hành vừa lên lôi đài liền đề cao cảnh giác, tránh khỏi giống như người trước, bị Cổ Thần tập kích bất ngờ.

Cổ Thần lật tay, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu ngọc bạch trong suốt, đây cũng là pháp khí hắn lấy ra từ động phủ Hạo Thiên, tên là Huyền Băng Kiếm, tuy rằng cũng là pháp khí hạ phẩm nhưng vừa vịn lại khắc chế Liệt Hỏa Kiếm của Cổ Hành.

Cổ Thần tu luyện Linh Kinh Thuần Tức Quyết, linh kinh là sinh vật sống ngoài biển, tự nhiên có thuộc tính thủy, sử dụng chuôi Huyền Băng Kiếm này rất thích hợp, chân khí Tiên Thiên vừa thôi động, Huyền Băng Kiếm lập tức bắn ra kiếm quang màu trắng dài tới vài thước, trên thân kiếm màu ngọc bạch đậm ra từng mũi băng sắc nhọn.

Một cỗ hàn khí bức người.

Thấy Cổ Thần cầm kiếm trong tay, Cổ Hành khê động cước bộ, Liệt Hỏa Kiếm liền vũ động.

Một đạo kiếm quang màu hỏa hồng bổ tới Cổ Thần, trong kiếm quang mơ hồ có một con hỏa long rít gào, thanh thế vô cùng.

Tiên hạ thủ vi cường, Cổ Hành có kinh nghiệm từ người nọ, bởi vậy liền chủ động xuất thủ trước.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

64. Chương 44: Pháp Khí Trung Phẩm? Ta Cũng Có. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Khỏe miệng Cổ Thần khẽ nhếch cười, kiếm quang chợt lóe, Huyền Băng Kiếm vung lên, chân khí Tiên Thiên liền hóa thành một trận sương mù lạnh lẽo, Liệt Hỏa Kiếm của Cổ Hành đi qua sương lạnh, kiếm quang lập tức bị rút ngắn, hỏa long giống như bị biến mất không còn, uy lực giảm mạnh.

Oanh...

Hai kiếm giao nhau, một cổ chân khí lạnh lẽo cường đại từ thân Huyền Băng Kiếm truyền tới, cổ chân khí lạnh lẽo vô cùng vừa vào trong cơ thể Cổ Hành liền điên cuồng thanh trừ chân khí liệt hỏa, Cổ Hành nhin không được run người, kiếm quang một lần nữa rút ngắn.

Phải lui lại năm bước, Cổ Hành mới đứng vững được thân thể, trong lòng kinh hãi, chân khí liệt hỏa của hắn dĩ nhiên bị Cổ Thần khắc chế gắt gao, thực lực toàn thân không phát huy được phân nửa.

Cổ Thần chưa lui nửa bước, theo sát Cổ Hành, Huyền Băng Kiếm mang theo sương lạnh vẽ lên một đạo quang mang đẹp mắt chém xuống phía Cổ Hành.

Oanh...

Hai kiếm giao nhau, lại một cổ chân khí lạnh lẽo cường đại từ thân Huyền Băng Kiếm truyền tới khiến Cổ Hành lạnh thấu tim, chân khí liệt hỏa trong cơ thể bị tiêu hao tới tận cùng, thân thể lui nhanh về phía sau hơn chục bước.

Không kịp điều chỉnh, trước mắt đã thấy kiếm quang lóe lên, Cổ Thần lại chém tới...

Cổ Thần công kích liên tiếp ba kiếm, Cổ Hành lui lại ba lần, trong nháy mắt đã tới sát mép lôi đài.

Đại trưởng lão trừng lớn hai mắt, trên mặt hiện rõ mấy chữ: không có khả năng...

Kết quả vượt quá xa dự liệu của đại trưởng lão, dưới thế tấn công của Cổ Thần, Cổ Hành dĩ nhiên không có nửa phần hoàn thủ?

Nhị trưởng lão cũng chau mày, trận chiến thứ hai, Cổ Thần lại muốn thắng...

Oanh...

Hai kiếm lại giao nhau.

Cổ Thần tấn công rất nhanh, Cổ Hành mỗi lần lui về phía sau, còn chưa kịp né tránh đã thấy kiếm quang hoa lên trước mắt, bất đắc dĩ, chỉ biết nâng kiếm liều mạng chống đỡ Cổ Thần.

- A...

Cổ Hành thét lên kinh hãi, lần này vừa lui một bước, chân đạp vào khoảng không, nhất thời trở mình, ngã khỏi lôi đài.

Cổ Hành dĩ nhiên bại...

Cổ Thần thu Huyền Băng Kiếm vào trong túi trữ vật, ánh mắt bắn thẳng hướng Cổ Thái, quát lớn:

- Ai dám đánh với ta một trận...?

Mọi người đều biết Cổ Hành coi như mạnh nhất trong hàng tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, tại tỷ thí tông tộc hàng năm đều thắng liền vài trận, trong tám người đệ tử đời thứ ba có tu vi Tiên Thiên cảnh, thực lực xém trước hạng ba.

Thế nhưng...

Cổ Hành lên đài, cũng bị Cổ Thần đánh bại.

Đồng thời... Bị bại rất nhanh, tuy rằng không nhanh bằng người trước, bị Cổ Thần đánh một quyền bay khỏi lôi đài, nhưng thực lực Cổ Hành so với người kia còn cao hơn không ít.

Kết quả, bị Cổ Thần liên tục bỏ ra bốn kiếm, qua bốn lần hô hấp, Cổ Hành bị đánh lui khỏi lôi đài.

Nhìn vào cuộc đấu, trận này Cổ Thần vẫn chiến thắng dễ dàng.

Cổ Thương Nhạc nhất thời biến sắc, nhúu mày, xoay người nhìn đại trưởng lão và nhị trưởng lão, ánh mắt ba người trao đổi, trong lòng lo lắng không yên...

Ngay cả Cổ Hành cũng bị đánh bại dễ dàng, Cổ Thần kia chẳng phải có năng lực đánh một trận với Cổ Thái? Vạn nhất Cổ Thái cũng bị thua? Không chỉ phần bảo vật huyết hồng không thu được, quan trọng hơn nữa còn bị mất hết mặt mũi.

Tu vi Cổ Thái là Tiên Thiên cảnh tầng hai, cao nhất trong hàng đệ tử đời thứ ba, trong mắt mọi người, Cổ Thần chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, nếu bại dưới tay Cổ Thần, vậy làm sao chịu nổi?

“May là đã giao Ấm Ngọc Dao cho thái nhi, hừ... Tu vi Thái nhi còn cao hơn tiểu tử kia một tầng, lại có pháp khí trung phẩm, hẳn là không có vấn đề gì...”

Cổ Thương Nhạc nhớ tới Ấm Ngọc Dao, trong lòng thầm ổn định.

Ngồi trên khán đài theo dõi, vẻ mặt Cổ Hiền và tam trưởng lão đều hiện nét cười, tâm tình rất thư sướng, trái ngược là vẻ buồn khổ, tràn ngập lo lắng của đại trưởng lão và nhị trưởng lão.

Cổ Hành bị thua, để tránh xuất hiện tình huống không người dám ứng chiến, Cổ Thương Sơn trực tiếp điểm danh người tiếp theo:

- Cổ Côn, người tới đánh với Cổ Thần một trận...

Cổ Côn bị điểm danh, không thể từ chối, lập tức ngự kiếm lên lôi đài.

Không ngoài dự liệu của mọi người, Cổ Côn rất nhanh thua dưới tay Cổ Thần, chỉ là Cổ Côn là người thuộc mạch Cổ Hiền, bởi vậy Cổ Thần ngược lại không bắt hắn thua quá khó coi.

Cổ Côn bị thua, Cổ Thiên Sơn lập tức điểm danh một người khác đi lên, nhưng dưới tốc độ cực nhanh, lực lượng siêu cường của Cổ Thần, tu sĩ cùng cảnh giới hoàn toàn không phải đối thủ, toàn bộ đều bại dưới tay Cổ Thần...

Lại có một người bị Cổ Thần dùng mấy kiếm bức rời khỏi lôi đài, lúc này Cổ Thần đã đánh liên tiếp năm trận, thắng cả năm.

Lúc này, Cổ Thiên Sơn không lập tức điểm danh người khác đi lên, nói:

- Cổ Thần, người đã thắng liên tiếp năm trận, có thể đi xuống tạm thời nghỉ ngơi, chờ người phía sau phân chia thắng bại sẽ tiếp tục quyết chiến với người.

Ngoại trừ Cổ Thần, đệ tử đời thứ ba có tu vi Tiên Thiên cảnh chỉ có tám người, Cổ Thần đánh bại năm người, vì vậy chỉ còn lại ba người mà thôi.

Thắng liên tiếp năm trận, có thể trực tiếp tiến hành quyết chiến cuối cùng, đây là quy củ định trước của gia tộc, giúp cho người vừa chiến thắng đủ năm trận không vì xa luân chiến mà hao hết tinh nguyên, dẫn đến thua trận.

Cổ Thiên Sơn nói thế, tự nhiên là suy nghĩ cho Cổ Thần.

Cổ Thần cười nhạt, ôm quyền nói:

- Ta còn có thể chiến tiếp, không vấn đề...

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt ồ lên, đã chiến thắng năm trận, còn có thể chiến tiếp? Như vậy chẳng phải năm trận trước Cổ Thần căn bản chưa sử dụng thực lực mạnh nhất?

Mọi tu sĩ đều biết, xuất ra thực lực mạnh nhất sẽ hao mòn tinh nguyên rất nhanh, nếu không phải quyết đấu sinh tử, tu sĩ bình thường chỉ xuất ra sáu bảy phần thực lực, hạn chế hao mòn tinh nguyên, có thể chiến đấu lâu dài.

Nhất là xuất ra lực lượng còn hơn thực lực bản thân, tinh nguyên càng hao mòn nhanh hơn, tu sĩ trong lúc nguy cấp có thể bộc phát ra lực lượng mạnh hơn so với thực lực của mình, nhưng sau đó, đa phần vì tinh nguyên hao mòn quá nhiều, nặng thì tu vi giảm, nhẹ thì đại thương nguyên khí, cần thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại.

Cổ Thương Nhạc nhìn Cổ Thần, trong mắt càng thâm trầm, liên tục chiến đấu năm trận, đánh bại năm tu sĩ cùng cấp dĩ nhiên vẫn còn như không? Căn bản nhìn không ra nửa điểm hao mòn tinh nguyên?

- Cổ Thần, nếu không được, trước xuống phía dưới nghỉ ngơi cũng tốt, muốn tranh đoạt hạng nhất cần phải bảo trì trạng thái hoàn hảo.

Cổ Hiền nhắc nhở.

Cổ Hiền sợ Cổ Thần cậy mạnh, cho Cổ Thần một bậc thang hạ xuống, vốn cho rằng phần huyết hống gia tộc vẫn cất kỹ kia sẽ bị Cổ Thái lấy được, nhưng lần này đột nhiên xuất hiện một hắc mã, lại là tôn tử của mình, trong lòng Cổ Hiền đang mừng rỡ.

Nếu Cổ Thần có thực lực tranh đoạt vị trí số một với Cổ Thái, Cổ Hiền tự nhiên không muốn hấn xuất hiện sai lầm, trước nghỉ ngơi một chút, hồi phục lại tinh nguyên tới trạng thái tốt nhất, sẽ nắm chắc phần thắng hơn.

Cổ Thần nói:

- Gia gia không cần lo lắng, chiến đấu bấy nhiêu ta còn chịu được, còn lại ba vị tộc huynh, tỷ thí tông tộc lần này đều chiến với ta là được rồi.

Mọi người neho mắt, Cổ Thần nói làm bộ họ kinh hãi, hấn còn có thể đánh liên tiếp với ba vị tộc huynh, dĩ nhiên muốn đánh liền tám trận?

Tất cả mọi người đều biết, Cổ Thái là người cuối cùng lên đài, ý tứ của Cổ Thần là hấn sẽ chiến thắng cả bảy trận rồi cùng quyết chiến với Cổ Thái, bất kể tu vi Cổ Thái đã tới Tiên Thiên cảnh tầng hai, còn lợi hại hơn mấy lần những người khác.

Cổ Thần nói vậy rất có ý hạ thấp Cổ Thái.

Tuy rằng Cổ Thần đã thắng liên tiếp năm trận, nhưng dù sao cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, Cổ Thần nói ra như vậy, mọi người Cổ gia đều cho rằng Cổ Thần trẻ người non tuổi, nói lời ngông cuồng.

Lúc này, trong lòng Cổ Thương Khung cũng lo lắng không ngớt, dùng Thiên Cương Thối Thể đại pháp chiến đấu với tu sĩ cùng cấp đã năm ăn năm thua, bây giờ Cổ Thần còn muốn liền lúc chiến bảy trận, sau đó lại quyết chiến với Cổ Thái, xác thực ăn phải một mẻ rất lớn.

Cổ Thương Khung tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp mới đến đệ nhất trọng, hấn còn không biết, Cổ Thần đã sớm luyện thành Thiên Cương Thối Thể đệ nhị trọng, đồng thời, trọng thứ ba đã gần luyện thành.

Cổ Thương Khung càng không biết, tu vi thực sự của Cổ Thần đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng ba, chỉ cần dùng lực lượng thân thể cũng có thể chiến ngang một trận với Cổ Thái, sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, đánh bại Cổ Thái là chuyện nắm chắc.

- Ha ha ha...

Một tiếng cười lớn phát ra từ trong hàng đệ tử trực hệ đời thứ ba, đã thấy một người đạp phi kiếm bay lên, hạ xuống trên lôi đài, chính là Cổ Thái.

Trên lôi đài, Cổ Thái ngưng tiếng cười, nói:

- Tuổi còn nhỏ nhưng khẩu khí lại không nhỏ, không cần chờ chiến đấu bảy trận nữa, hiện tại ta liền đánh cùng ngươi, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi dựa vào cái gì lại dám ăn nói ngông cuồng như vậy.

Đang khi nói chuyện, trong tay Cổ Thái chợt lóe, một thanh trường đao màu đen tỏa sắc lạnh liền xuất hiện.

- Âm Ngọc Đao...?

Có người nhận ra được đao này, nhin không được kinh hô lên.

Âm Ngọc Đao là pháp khí thành danh của Cổ Thương Nhạc, người nhà Cổ gia sao không nhận biết?

Ấm Ngọc Đào được luyện thành từ một loại khoáng thạch hi hữu màu hắc ngọc, không chỉ sắc bén vô cùng mà còn rất tương thích với chân khí Tiên Thiên, pháp khí được luyện chế từ tài liệu tuyệt hảo, sau khi luyện thành chỉ ít cũng đạt tới trung phẩm, nếu có đại sư luyện khí xuất thủ, thông thường đều có thể luyện chế thành pháp khí thượng phẩm.

Ấm Ngọc Đào trong tay Cổ Thái tự nhiên không phải pháp khí thượng phẩm, toàn bộ Cổ gia không có một kiện pháp khí thượng phẩm nào, hơn nữa pháp khí có thể đưa cho đệ tử đời thứ ba sử dụng, tự nhiên không thể là pháp khí thượng phẩm, chuỗi Ấm Ngọc Đào này chỉ là do một luyện khí sư bình thường luyện chế ra.

Thấy Cổ Thái xuất ra Ấm Ngọc Đào, trong lòng ba người Cổ Hiền, tam trưởng lão, Cổ Khung đều cả kinh, thêm phần lo lắng cho Cổ Thần.

Pháp khí trung phẩm cao hơn một đẳng cấp so với pháp khí hạ phẩm, uy lực càng không phải so sánh, Cổ Thái không chỉ có tu vi hơn Cổ Thần một tầng, ngay cả pháp khí cũng cao hơn một đẳng cấp.

Trong lòng đại bộ phận mọi người đều cho rằng, kết quả trận chiến này đã định trước.

Trên mặt mấy người Cổ Thương Nhạc, đại trưởng lão, nhị trưởng lão... Đều lộ ra dáng tươi cười.

Cổ Thần thu Huyền Băng Kiếm vào trong túi trữ vật, trong tay đột nhiên lại xuất hiện một thanh trường kiếm khác, pháp khí trung phẩm: Thanh Ly Kiếm, là kiện pháp khí Cổ Thần vẫn luôn sử dụng từ khi tiến vào Tiên Thiên cảnh.

Cổ Thần cười nói:

- Pháp khí trung phẩm, ta cũng có...

Có làm hay không? Từ lúc nào đệ tử đời thứ ba đều có pháp khí trung phẩm trong tay? Còn thiên lý nữa hay không? Nhất thời mọi người đều tập trung ánh mắt lên Thanh Ly Kiếm trong tay Cổ Thần.

Vô cùng chính xác, là một kiện pháp khí trung phẩm.

Sắc mặt ba người Cổ Thương Nhạc, đại trưởng lão, nhị trưởng lão nhất thời cứng đờ, trong mắt cả kinh, sự tình phát triển... Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Pháp khí trung phẩm? Hẳn thế nào lại có pháp khí trung phẩm?

Trong lòng mấy người Cổ Thương Nhạc đều chấn động.

Pháp khí trung phẩm, Cổ gia cũng chỉ có được năm kiện, tộc trưởng một kiện, ba vị trưởng lão mỗi người một kiện, Cổ Thương Nhạc là người mạnh nhất Cổ gia có một kiện, chính là Ấm Ngọc Đào đang cầm trên tay Cổ Thái.

Pháp khí trung phẩm, ngay cả phụ thân Cổ Thần là Cổ Thương Khung cũng không có được.

Thế nhưng, Cổ Thần lại có thể xuất ra một thanh pháp khí trung phẩm, hàng thật giá thật.

Tu sĩ Hậu Thiên cảnh không thể trực tiếp phán đoán cấp độ pháp khí, nhưng pháp khí khi được chân khí Tiên Thiên thôi động, rơi vào trong mắt tu sĩ Tiên Thiên cảnh, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể sẽ sinh ra ba động, là hạ phẩm, trung phẩm hay thượng phẩm, vừa xem là biết được ngay.

- Cái gì?

Toàn thân Cổ Thái chấn động, không tự chủ lui lại phía sau một bước, phẳng phất như bị một đạo thiên lôi đánh trúng tìn niệm của hắn.

Pháp khí trung phẩm, Cổ Thái hắn bước vào Tiên Thiên cảnh đã bốn năm, phụ thân hắn là cường giả số một Cổ gia, thế nhưng nhiều năm như vậy hắn cũng không có cơ hội được tự mình cầm pháp khí trung phẩm...

Lúc này có Ấm Ngọc Đào trong tay cũng chỉ vì phần thưởng tỷ thí tông tộc lần này quá quý giá, Cổ Thương Nhạc mới đưa Ấm Ngọc Đào cho hắn dùng tạm, sau khi tỷ thí tông tộc kết thúc, sẽ bị Cổ Thương Nhạc thu hồi lại.

- Tiểu tử kia mới vừa bước vào Tiên Thiên, dựa vào cái gì lại có được pháp khí trung phẩm cho mình?

Cổ Thái chỉ cảm thấy trong lòng nhói lên, oán khí dâng trào, không tán đi được.

Tuy rằng vũ khí trong tay hai người đều là pháp khí trung phẩm, nhưng sắc mặt Cổ Thái đại biến nhìn Cổ Thần, ánh mắt không thể tin tưởng, thân thể lui nửa bước, còn Cổ Thần lại không đổi sắc, bình thản ung dung.

Hiển nhiên, trận giao phong khí thể thứ nhất, Cổ Thái đại bại.

- Thái nhi...

Đột nhiên Cổ Thương Nhạc quát lớn lên.

Cả người Cổ Thái chấn động, trong nháy mắt giật mình tỉnh giấc, nhớ tới lúc này đang trên lôi đài, trận chiến này chính là quyết chiến của đệ tử Tiên Thiên cảnh, cuộc chiến giành vị trí số một trong đời đệ tử thứ ba.

Đây chính là chiến đấu tranh giành bảo vật huyết hống, ai thu được danh hào số một, huyết hống liền thuộc về người đó, nếu thất bại, chỉ có thể nhìn thoáng qua.

Trong nháy mắt, Cổ Thái trấn định xuống, chỉ cần đánh bại Cổ Thần, chiếm được huyết hống, dung nhập vào trong pháp khí, dù là pháp khí hạ phẩm cũng có được uy lực càng mạnh hơn so với pháp khí trung phẩm.

Lúc này, trong mắt hắn lại tràn ngập chiến ý, đồng thời cũng trở nên lãnh tính.

Cổ Thần thản nhiên cười, trong nháy mắt Cổ Thái thất thần vừa rồi, hắn cũng không có tập kích bất ngờ, trong lòng Cổ Thần hiểu rõ, đối với Cổ Thái, hắn sẽ không dùng phương thức đánh bất ngờ để đả bại đối phương.

Mà là... Đường đường chính chính thông qua tấn công chính diện, đánh bại Cổ Thái...

Chỉ có như vậy mới được mọi người công nhận, không nói hắn thắng lợi nhờ đánh lén bất ngờ.

Như vậy khi Cổ Thái thất bại sẽ không có cơ để vin vào.

Lấy thực lực Tiên Thiên cảnh tầng một, đường đường chính chính đánh bại Cổ Thái, đây mới là đả kích lớn nhất đối với tín niệm của hắn.

- Cổ Thái, ra tay đi...

Cổ Thần đưa tay làm động tác mời, nhường cho đối phương cơ hội xuất thủ đầu tiên.

Cổ Thái đang muốn nói ra câu nói quen thuộc: “Ta cho ngươi xuất thủ trước”. Đột nhiên nghĩ đến trận chiến đầu tiên của Cổ Thần, chỉ dùng một quyền đánh bay đối thủ khỏi lôi đài.

Trong lòng rung mình:

“Tốc độ của hắn rất nhanh, xuất thủ khẳng định nhanh như thiểm điện, đối với ta bất lợi, chiến đấu lần này liên quan tới phần thưởng huyết hống, nếu hắn để ta xuất thủ, ta liền không khách khí, hừ!”

Khóe miệng Cổ Thái nhếch lên, hét lớn một tiếng:

- Tiếp ta một đao, Phá Không Nhất Trảm...

Chỉ thấy chân phải Cổ Thái bước về trước một bước, chân giẫm mạnh xuống, nơi đặt chân xuống đất, chân khí Tiên Thiên hóa thành một vòng rung động, tản ra bốn phía.

Thân thể Cổ Thái nhảy lên hơn một trượng giữa không trung, Âm Ngọc Đao bắn ra đao mang hơn trượng, thân thể hạ xuống, Âm Ngọc Đao nương theo quán tính, mạnh mẽ chém vào đỉnh đầu Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

65. Chương 45: Người, Không Phải Đối Thủ Của Ta.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Ẩm Ngọc Dao đánh nhanh xuống, tốc độ còn nhanh hơn một quyền lúc trước của Cổ Thần, phát ra một tiếng xé gió rợn người, một đao này của Cổ Thái so với một quyền trước đó của Cổ Thần tuy khác nhưng cùng công hiệu, đều là tốc độ quá nhanh, khiến không khí xung quanh đều bị nổ tung.

Ẩm Ngọc Dao rất nhanh đánh xuống, không chỉ mang theo đao mang dài hơn trượng, chân khí Tiên Thiên của Cổ Thái còn dẫn theo đao thể đánh xuống, hình thành một thanh Ẩm Ngọc Dao hư huyền, trong nháy mắt khuếch tán, mở rộng thành một thanh đao khí dài hơn trượng, kết hợp với đao mang đánh thẳng về phía Cổ Thần.

Một đao kinh thiên động địa như vậy, toàn bộ lôi đài cũng như bị chém thành hai mảnh.

Đao đầu tiên, Cổ Thái đã xuất ra toàn bộ thực lực, thế phải chém Cổ Thần thành hai nửa, một đao quyết phân thắng bại.

Oanh...

Cổ Hiền, tam trưởng lão, Cổ Thương Khung, Cổ Thương Thu... Những người thuộc mạch Cổ Hiền và tam trưởng lão ngồi trên khán đài trong nháy mắt liền đứng bật dậy.

- Chớ có làm càn...

- Lớn mật...

...

Mấy người kinh hãi, quát lớn.

Đồng thời, ba người Cổ Thương Khung, Cổ Hiền và tam trưởng lão nháy mắt đều phóng ra pháp khí...

Thế nhưng đã muộn, Ẩm Ngọc Dao mang theo đao mang dài hơn trượng, cùng với huyền đao dài hơn mười trượng đã phách tới đỉnh đầu Cổ Thần...

- Cổ Thái dừng tay...

Cổ Thiên Sơn khiếp sợ, muốn xuất thủ cứu giúp, nhưng đã không kịp rồi.

Nếu Cổ Thần bị Cổ Thái giết chết trên lôi đài, người chủ trì là hẳn tuyệt không thoát khỏi lửa giận của tộc trưởng.

Giờ khắc này, sắc mặt mọi người trong Cổ gia chuyển thành khiếp sợ nhìn một màn trên lôi đài, tỷ thí tông tộc năm nay dĩ nhiên biến thành quyết chiến sinh tử.

Sắc mặt Cổ Thương Nhạc, đại trưởng lão, nhị trưởng lão trong nháy mắt cũng đại biến, Cổ Thái dĩ nhiên bất chấp hao tổn tinh nguyên, vừa ra tay liền bộc phát ra thực lực cực mạnh, chuyện này cũng nằm ngoài dự liệu của bọn họ...

Bọn họ dù muốn Cổ Thần chết, cũng trăm triệu lần không dám bảo Cổ Thái động thủ tại tỷ thí tông tộc, ngay trước mắt tất cả mọi người.

Khí thế một đao này vô cùng hung mãnh, đao ảnh hư huyền dài hơn mười trượng đâm thẳng ra ngoài lôi đài, mà mục tiêu công kích là Cổ Thần, lúc này cũng chỉ còn trong phạm vi ba thước chật hẹp.

Trái tim mọi người đập thành thịch trong lồng ngực, miệng há hốc nhưng không có phát ra thanh âm...

Trong mắt mọi người tràn ngập các loại sắc thái, nhưng biểu tình lại chỉ có một: khiếp sợ...

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tăng một tuyệt không thể đỡ được một đao sấm sét này.

“Tuyệt thế thiên tài, mười một tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh như Cổ Thần, chỉ sợ đoản mạng ngay tại tỷ thí tông tộc năm nay...”

Trong lòng mọi người lập tức toát ra suy nghĩ này.

...

Một đạo này của Cổ Thái được thực hiện trong nháy mắt, các bước giẫm chân, nhảy lên, hạ xuống, mạnh mẽ bỏ ra một đạo, trước sau chỉ diễn ra trong một lần hô hấp, lúc này Âm Ngọc Đạo trong tay Cổ Thái đã bỏ tới đỉnh đầu Cổ Thần.

Âm Ngọc Đạo là pháp khí trung phẩm, cắt sắt bỏ ngọc cũng chỉ giống như đậu hũ...

Có thể dễ dàng chém Cổ Thần thành hai nửa, vết chém còn phẳng lì, không chút lồi lõm.

...

Một đạo tốc độ như vậy rơi vào trong mắt mọi người, giờ khắc này tựa hồ toàn bộ thiên địa cũng chậm lại...

Thiên địa trở thành tĩnh lặng, không chút thanh âm, chỉ có Âm Ngọc Đạo đang bỏ xuống đỉnh đầu Cổ Thần.

...

Đang...

Một tiếng nổ, nháy mắt kéo tâm tư mọi người về lại hiện thực.

Một đoàn chân khí Tiên Thiên hỗn hậu lấy hai người làm trung tâm nháy mắt bạo nổ ra bốn phía, vô số chân khí Tiên Thiên cuộn cuộn không ngừng, quang mang đại thịnh.

Quang mang chói mắt đột nhiên lóe lên khiến mọi người phải nhắm mắt lại, trong lòng đều đang suy đoán: Cổ Thần, có bị chém thành hai nửa hay không? Một tiếng ‘đang’ kia có phải là lời đài cũng bị chém thành hai nửa?

Khi mọi người mở mắt, chân khí Tiên Thiên cuộn cuộn đã biến mất, lời đài không chút tổn hại, trên lời đài, hai tay Cổ Thần nắm Thanh Ly Kiếm giơ lên trên đỉnh đầu, đỡ lấy Âm Ngọc Đạo.

Hai chân hần thẳng tắp, không chút quỵ xuống, vẻ mặt vẫn dễ dàng, không hề thụ thương.

- Có lầm hay không? Có phải là hoa mắt rồi?

Mọi người đều nheo mắt, lại trợn mắt nhìn.

Không có hoa mắt, một đạo sấm sét kia của Cổ Thái dĩ nhiên bị Cổ Thần đứng nguyên tại chỗ, dễ dàng hóa giải.

- Người không phải đối thủ của ta.

Cổ Thần khê cười nói.

- Đây là sự thực?

Nhìn tình cảnh trên lời đài, có người không kìm được néo mạnh lên người mình, cho rằng tất cả trước mắt bất quá chỉ là ảo mộng, căn bản không có khả năng nào xảy ra.

Cổ Thần, một tiểu tử vừa bước vào Tiên Thiên cảnh, dĩ nhiên dễ dàng một hóa giải một kích toàn lực của Cổ Thái.

Chém ra một đạo, Cổ Thái thở dốc, nhưng Cổ Thần vẫn bình ổn, thần tình tự nhiên.

Hắn dĩ nhiên còn có thể thoải mái nói ra một câu — người không phải đối thủ của ta...

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt chói lòa, tất cả đều trở nên mơ hồ, đây là chuyện mà bọn họ dù mười năm, hai mươi năm hay là cả đời cũng không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng, sự thực trước mắt đã chứng minh, bọn họ cũng không hề nằm mộng.

Mấy người Cổ Thương Khung, Cổ Hiền, tam trưởng lão lập tức thu lại pháp khí đang đánh về Cổ Thái, về mặt chấn động nhìn một màn trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi vô rõ ràng.

Mấy người Cổ Thương Nhạc, đại trưởng lão, nhị trưởng lão lại sững sờ nhìn lên lôi đài, trong đầu không ngừng vang lên một tiếng:

- Không có khả năng, không có khả năng... Đây nhất định là ảo giác.

Cổ Thiên Sơn há hốc miệng, tay phải chỉ vào Cổ Thái, vẫn còn duy trì tư thế vừa gầm lên, nhưng thân thể lại giống như bị điểm huyết, đứng yên không chút động đậy, hai mắt nhìn thẳng hai người phía trước, trong đầu trống rỗng.

Âm Ngọc Dao và Thanh Ly Kiếm va chạm một chỗ, chân khí Tiên Thiên của hai người giao nhau kịch liệt.

Cổ Thần chỉ có thể bắn ra kiếm mang chừng năm sáu thước, mà Âm Ngọc Dao của Cổ Thái lại có thể bắn ra đao mang hơn trượng, nhìn qua dài gấp đôi kiếm mang của Cổ Thần.

Thế nhưng, mặc cho Cổ Thái cố sức thế nào, thôi động chân khí Tiên Thiên tới đâu, sắc mặt Cổ Thần vẫn không đổi, dễ dàng đỡ lấy Âm Ngọc Dao, Cổ Thái có một loại cảm giác, Cổ Thần tựa hồ còn chưa dùng tới lực lượng mạnh nhất...

Hai tay Cổ Thần nắm Thanh Ly Kiếm, đẩy mạnh về phía trước, cả người Cổ Thái chấn động, bịch bịch bịch bịch, nhất thời lui lại phía sau bốn bước mới ổn định được thân thể.

- Cũng tiếp ta một kiếm, Kiếm Đoạn Sơn Nhạc...

Cổ Thần vừa mới đẩy ra phía trước liền hét lớn một tiếng, hai chân giẫm mạnh, trên lôi đài cũng xuất hiện những vòng rung động bằng chân khí Tiên Thiên tản ra bốn phía, thân thể mạnh mẽ tiến về phía trước, chém ra một kiếm.

Cổ Thái vừa đứng vững, Cổ Thần đã chém một kiếm tới nhanh như điện, kiếm mang dài hơn sáu thước, dù lui về phía sau cũng không tránh khỏi bị kiếm mang công kích, muốn hướng về phía trước lại càng không được.

Chỉ còn cách học theo Cổ Thần, Cổ Thái vùng Âm Ngọc Dao, chặn trước Thanh Ly Kiếm.

Đang...

Một tiếng nổ lớn, hai chân Cổ Thái trượt dài trên mặt đất, lực công kích cực mạnh khiến thân thể hắn phải lui lại phía sau hơn ba trượng.

Cổ Thần chém ra một kiếm, không có lập tức truy kích, thân thể Cổ Thái còn đang không tự chủ lui về phía sau, hai tay Cổ Thần nắm chặt, quang mang Thanh Ly Kiếm đại thịnh, nhắm ngay chính diện chém xuống.

Kiếm mang mở rộng, xuất hiện một thanh cự kiếm hư huyền dài đến năm trượng, chém xuống hướng Cổ Thái.

Cự kiếm hư huyền này thoát nhìn như trong suốt, không giống thực chất như kiếm mang, nhưng lại là do chân khí Tiên Thiên hóa thành, chỉ có điều yếu hơn so với kiếm mang rất nhiều, thường gọi là kiếm khí.

Kiếm mang tự nhiên có uy lực mạnh hơn so với kiếm khí.

Kiếm khí mặc dù không bằng kiếm cương nhưng vẫn mạnh mẽ vô cùng, trừ khi thực lực cao hơn chủ nhân kiếm khí ba cấp độ mới có khả năng dùng thân thể ngạnh kháng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

66. Chương 46: Thu Được Huyết Hồng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thái đương nhiên không dám bỏ qua kiếm khí do Cổ Thần bỏ tới, thân thể vừa ngừng lui, kiếm khí đã đuổi sát tới, Cổ Thái dựng thẳng Ấm Ngọc Dao trước ngực, toàn bộ kiếm khí đều đánh lên trên Ấm Ngọc Dao, bị hấn tránh né toàn bộ.

Cổ Thần sớm đã dự liệu phản ứng của Cổ Thái, sau khi bỏ ra một kiếm, thân thể lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, xẹt tới hướng Cổ Thái.

Cổ Thái dựng Ấm Ngọc Dao trước ngực, dùng thân đao che người, tự nhiên tầm nhìn cũng bị cản trở một chút, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, thân thể Cổ Thần đã lao tới trước người Cổ Thái.

Thanh Ly Kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu quang đâm thẳng về phía trước, quát lớn:

- Tiếp Lưu Tinh Nhất Kiếm của ta...

- Thái nhi, cẩn thận...

Cổ Thương Nhạc nhất thời đứng bật dậy, gấp giọng hô.

Cổ Thái đứng sau thân đao, chỉ thấy một đạo quang thiểm đang cấp tốc bắn về phía yết hầu mình, nhanh như lưu tinh, chỉ trong chớp mắt quang điểm đã bắn tới yết hầu hần, cũng là kiếm cương do Thanh Ly Kiếm bắn ra.

Cổ Thái chỉ cảm thấy yết hầu bị một loại khí vô hình xuyên thấu qua, dường như cổ đã lìa khỏi thân.

Mắt thấy sắp bị một kiếm của Cổ Thần đâm xuyên qua yết hầu...

Cổ Thái vung Ấm Ngọc Dao che lại trên yết hầu, khó khăn lắm mới chặn được mũi kiếm của Cổ Thần.

Đình...

Ấm Ngọc Dao bay khỏi tay Cổ Thái, lộn mấy vòng giữa không trung rồi rơi xuống một bên.

Thân thể Cổ Thái cũng bị lực lượng một kiếm này đánh văng ngược lại, lướt qua mép lôi đài, rơi xuống dưới.

Người rời khỏi lôi đài... Bại!

Trận quyết đấu này, Cổ Thần thắng.

Thân hình Cổ Thần nhoáng lên, tới sát bên mép lôi đài, hai mắt nhìn chằm chằm Cổ Thái:

- Người... Không phải là đối thủ của ta.

- Phụt...

Cổ Thái nhất thời phun ra một ngụm máu tươi.

Hần cũng không thụ thương, thế nhưng bại dưới tay Cổ Thần, oán khí trong lòng khó ra, lại nghe Cổ Thần nói vậy, nhất thời tức giận phun ra một ngụm máu tươi.

- Thái nhi...

Cổ Thương Nhạc nhảy xuống, đi tới bên cạnh Cổ Thái, nâng hần dậy, cầm tức nhìn Cổ Thần, nói:

- Tốt... Tiểu súc sinh người khá lắm.

Mắng xong một câu, Cổ Thương Nhạc liền phóng ra phi kiếm, ôm lấy Cổ Thái rồi đập phi kiếm phá không bay đi.

Mấy người Cổ Thương Khung, Cổ Hiền, tam trưởng lão đi lên lôi đài, việc Cổ Thương Nhạc ôm người rời khỏi tràng đấu bọn họ không hề bận tâm.

- Thần nhi...

Cổ Thương Khung đi tới bên người Cổ Thần, trong giọng nói tràn ngập vẻ kích động.

Một đao vừa rời của Cổ Thái, thanh thế mênh mông cuộn cuộn, khi đó cổ họng Cổ Thương Khung như nghẹn lại, cho rằng Cổ Thần không chết chỉ sợ cũng trọng thương, không nghĩ tới, một đao sấm sét kia dĩ nhiên bị Cổ Thần chặn lại.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, nội tâm Cổ Thương Khung chuyển biến một trăm tám mươi độ, thành mừng rỡ như điên, tâm tình thay đổi quá nhanh, thật sự khó tả.

- Tốt... Tốt... Cổ Thần rất được.

Cổ Hiền vỗ vai Cổ Thần, hài lòng nói.

Nói xong Cổ Hiền liếc mắt nhìn Cổ Thiên Sơn ở một bên, nói:

- Còn lo lắng làm gì? Tỷ thí tông tộc đã kết thúc.

Cổ Thiên Sơn lập tức phản ứng lại, đi tới bên cạnh Cổ Thần, cả tiếng nói:

- Ngồi vị số một của tỷ thí tông tộc năm nay chính là Cổ Thần, Cổ Thần tuổi còn trẻ, vừa mới bước vào Tiên Thiên cảnh không lâu, biết lấy yếu thắng mạnh, đoạt được toàn thắng tại tỷ thí tông tộc lần này, chúc mừng hắn đã thu được bảo vật mà gia tộc đã cất giữ nhiều năm, chính là một phần huyết hống.

- Cổ Thần... Cổ Thần...

Theo lời Cổ Thiên Sơn vừa dứt, nhất thời không ít thiếu niên cả tiếng hô lên, nhiều năm trôi qua như vậy, chưa năm nào có được đệ tử dưới hai mươi tuổi đoạt được ngôi vị số một, hơn nữa tiến vào Tiên Thiên cảnh, nào có mấy người dưới hai mươi?

Nhưng lúc này đây lại bị một thiếu niên mới mười một tuổi như Cổ Thần đạt được, trong lòng mọi người sao không hưng phấn cho được? Ngay cả không ít đệ tử thuộc mạch đại trưởng lão và nhị trưởng lão cũng nhin không được đứng lên hoan hô.

Cổ Hiền đưa tay tới trước người Cổ Thần, một hộp sắt màu đen xuất hiện trong tay hắn, cười nói:

- Cổ Thần, đoán xem đây là gì?

- Huyết hống!

Cổ Thần nói như biết chắc.

Cổ Hiền đưa hộp sắt cho Cổ Thần, cười nói:

- Đúng vậy, đây chính là huyết hống mà Cổ gia chúng ta đã cất giữ hơn mười năm nhưng vẫn không muốn bỏ ra dùng, từ hôm nay trở đi, nó liền thuộc về cháu.

Trái tim Cổ Thần đập nhanh hơn, nhận lấy huyết hống, như vậy tài liệu luyện chế Tam Tuyệt đại trận đã có được hai phần rồi.

- Cổ Thần, dung nhập huyết hống vào trong pháp khí có thể đề cao uy lực thật lớn, thế nhưng huyết hống này cũng là vật cực hung, luyện khí sư bình thường không thể luyện hóa, nếu tùy ý dung nhập trong pháp khí, tuy rằng có thể đề cao uy lực nhưng cũng vì đó mà nhiễm phải hung tính, ngày sau nếu cháu muốn dung nhập nó vào trong pháp khí, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không phải chỉ là ngẫu nhiên mà chỉ có luyện khí cao thủ mới có thể luyện hóa được.

Cổ Thần thu huyết hống vào trong túi trữ vật, gật đầu nói:

- Dạ, gia gia, Cổ Thần sẽ nhớ kỹ.

Lấy thủ đoạn luyện khí của Cổ Thần cũng đủ luyện hóa huyết hống, có điều huyết hống là vật không thể thiếu để phá vỡ Tu Di Kim Cương đại trận, Cổ Thần tự nhiên sẽ không dung nhập nó vào trong pháp khí.

Vẫn còn hai đệ tử Tiên Thiên cảnh tầng một chưa lên lôi đài, nhưng Cổ Hiền đã mở miệng nói tỷ thí tông tộc kết thúc, bọn họ tự nhiên không cần so đo.

Trong lòng hai người còn thầm thở dài một hơi, ngay cả Cổ Thái cũng không phải đối thủ của Cổ Thần, cho dù cả hai người có tiến lên cũng không chắc làm gì được người ta, trong lòng ngược lại càng cao hứng hơn.

- Thương Khung huynh, ha ha... Theo ta thấy đứa nhỏ Cổ Thần khí vũ phi phàm, cũng không phải vật trong ao, hôm nay xem ra, quả nhiên là vậy, ha ha... Hồ phụ không sinh khuyển tử, chúc mừng, chúc mừng...

- Phúc khí Thương Khung huynh thật tốt, có được nhi tử như vậy còn gì vui bằng, trẻ tuổi như vậy đã bước vào Tiên Thiên cảnh, chính là nhân tài số một qua vô số năm của Thành Nhạc Thủy, ngày sau nói không chừng còn có thể đột phá Tiên Thiên, trở thành tiên nhân Thần Hải cảnh trong truyền thuyết.

...

...

Nhất thời, những đệ tử trực hệ đời thứ hai ngồi trên khán đài cũng đi lên, chúc mừng Cổ Thương Khung.

Đối với người trong Thành Nhạc Thủy mà nói, tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể phi hành đã là tiên nhân rồi.

Đối với tu sĩ Tiên Thiên cảnh mà nói, khi trong cơ thể luyện ra pháp lực chi nguyên, tu thành Thần Hải cảnh mới bước vào cảnh giới của tiên nhân.

Khi Cổ Thần còn nhỏ, những người này mặc dù không nói ghét hấn nhưng cũng không thể nói là thích, hiện thấy hấn khí vũ phi phàm đều trắng trợn nói ra những lời vô mông ngựa.

Tuy rằng như vậy nhưng Cổ Thương Khung nghe được vẫn cực kỳ hài lòng.

Tam trưởng lão nói với Cổ Hiền:

- Lão ca có người kế tục, có người kế tục rồi, ha ha... Còn hơn hai đứa nhỏ không nên thân nhà ta, so ra Cổ Thần có tiền đồ hơn nhiều...

Cổ Hiền cười nói:

- Cổ Hằng, Cổ Thiên trong lớp đệ tử hậu bối cũng có tư chất hàng đầu, ta thấy rất vui vẻ.

Nói xong Cổ Hiền đột nhiên vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần, ta với tam trưởng lão thân thiết như tay với chân, ngày sau cháu và Cổ Hằng, Cổ Thiên cũng phải thân thiết như huynh muội vậy.

Cổ Thần nói:

- Cổ Thần xin ghi nhớ trong lòng, từ nay trở đi Cổ Hằng, Cổ Thiên cũng là thân huynh muội của tôn nhi.

- Tốt tốt...

Cổ Hiền cười to, trên mặt tam trưởng lão cũng hiện dáng tươi cười hài lòng.

Cười to hồi lâu, Cổ Hiền lại nói:

- Cổ Thần, cháu có được thiên phú như vậy, ngày sau phải chăm chỉ tu luyện, tu vi ngày một tăng trưởng... Tương lai Cổ gia ngày sau chính là của cháu.

Lời vừa nói ra, xung quanh đột nhiên tĩnh lặng, trong lòng mọi người vừa động, Cổ Hiền nói vậy, ý tứ rất rõ, ngày sau Cổ Thần sẽ ngồi lên ghế tộc trưởng?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

67. Chương 47: Không Biết Sống Chết. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão nghe được, bốn mắt nhìn nhau, đều hiện lên một tia âm trầm, thầm nghĩ:

- Còn có một năm nữa, tu vi tiểu tạp chủng này dù cao tới đâu, đến lúc đó Cổ Thương Nhạc ngồi lên ghế tộc trưởng, tiểu tạp chủng này còn đường sống nữa sao?

Cổ Hiền nói ra như vậy, mọi người càng thêm khách khí... Những vị trưởng bối kia tự nhiên không thể vuốt mông ngựa với thiếu niên mười một tuổi như Cổ Thần, thế nhưng đối với Cổ Thương Khung lại không tiếc lời khen ngợi, hơn nữa đều là khen ngợi về Cổ Thần.

Tỷ thí tông tộc kết thúc được nửa canh giờ, Cổ Thần và phụ thân mình mới rời khỏi vòng chúc mừng của tộc nhân, trở lại nhà mình.

- Thần nhi, con đã luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp tới trọng thứ hai rồi sao?

Vừa về đến nhà, Cổ Thương Khung liền hỏi.

Cổ Thần gật đầu, cũng không nói bản thân sắp luyện thành trọng thứ ba, dù sao muốn luyện thành trọng thứ ba, phải có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng ba.

- Trách không được con có thể tiếp được một đao kia của Cổ Thái, lúc đó phụ thân đã hoảng sợ vô cùng.

Cổ Thương Khung hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, không tự chủ được lại vỗ vỗ ngực.

Nói xong, ngữ khí Cổ Thương Khung chuyển thành vui vẻ, nói:

- Thiên Cương Thối Thể đại pháp này huyền diệu vô cùng, ta luyện lâu như vậy mới khó khăn lắm luyện thành đệ nhất trọng, con thế nhưng mạnh hơn phụ thân nhiều lắm.

Cổ Thần có kinh nguyện tu luyện từ kiếp trước, tu luyện tự nhiên làm ít hưởng nhiều, tuy rằng Cổ Thương Khung có tư chất không kém nhưng vẫn không thể so sánh với Cổ Thần đã từng luyện tới đệ thập trọng được.

Huống chi, Cổ Thương Khung đã nhiều tuổi, trên phương diện tu luyện tự nhiên có điểm yếu.

Cổ Thần cũng không muốn nói nhiều vấn đề này với phụ thân mình, chuyển lời:

- Phụ thân, ngày mai hài nhi lại muốn ra ngoài.

- Cái gì? Lại muốn đi?

Cổ Thương Khung cả kinh.

Cổ Thần nói:

- Tốc độ tu luyện của hài nhi vốn đang rất nhanh, không gặp phải bình cảnh, đi một chuyến nữa tới Đông Hoang, tu vi còn có thể đề thăng.

Hiện dẫn hồn hoa và huyết hống đã tới tay, Cổ Thần tự nhiên muốn toàn lực đi tìm tung tích chích hổ.

Cổ Thương Khung liếc mắt, nhìn ra được vẻ kiên nghị trong mắt nhi tử, biết con mình đã hạ quyết tâm, đành nói:

- Tất cả phải cẩn thận.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Thần tới cáo biệt phụ thân, rời khỏi Thành Nhạc Thủy.

Vân Tuyết nghe nói Cổ Thần đánh bại Cổ Thái có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng hai, giành được vị trí quán quân trong tỷ thí tông tộc, Vân Kinh Hồng càng không thể ngăn trở được quyết định của nàng.

Hôm nay, Vân Tuyết tới Cổ gia, lần đầu tiên đi tới nhà Cổ Thần, thế nhưng không đạt được mục đích, Cổ Thần đã sớm rời khỏi Thành Nhạc Thủy từ lâu.

Rời Thành Nhạc Thủy, Cổ Thần không trực tiếp tiến nhập Đông Hoang mà ngự khí bay về phía nam.

Phía nam, cách nơi này hơn trăm dặm, có một tòa thành gọi là thành Thái Dương, tòa thành nằm bên phía nam Thai Sơn.

Dãy núi Thai Sơn cao hơn ngàn trượng, kéo dài hơn năm trăm dặm, phía chính nam là Thành Thái Dương, phía bắc là quảng động Bắc Thai Sơn, cách đó một trăm dặm, chính là Thành Nhạc Thủy.

Thành Thái Dương là thành lớn nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm, so với Thành Nhạc Thủy còn lớn hơn rất nhiều, cảnh giới tu sĩ trong thành cũng cao hơn không ít so với Thành Nhạc Thủy, còn có tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín tọa trấn.

Tu sĩ Thành Thái Dương nhiều hơn so với Thành Nhạc Thủy, tu vi càng cao hơn, lúc này vừa qua năm mới, chúng tu sĩ hầu hết đều ở tại trong thành, đây cũng là mùa giao dịch nhộn nhịp nhất.

Tuy nói nội đan chích hổ là vật hiếm lạ, khả năng xuất hiện tại Thành Thái Dương không lớn, nhưng vẫn cao hơn so với Thành Nhạc Thủy, huống hồ Thành Thái Dương có rất nhiều tu sĩ Tiên Thiên cảnh hậu kỳ thường xuyên lui tới, cũng có thể nghe được tin tức chích hổ từ trong miệng bọn họ không chừng.

Sau khi ra khỏi thành, Cổ Thần không lấy ra Tật Vũ Phi Phong sử dụng ngay, vẫn duy trì tốc độ của Tiên Thiên cảnh tầng một, chậm rãi phi hành về phía nam, khóe môi còn nhếch lên mỉm cười.

Con người a, vẫn không chịu giáo huấn, vừa ra khỏi thành đã có người đuổi theo, hơn nữa không phải chỉ một người.

Cổ Thần luôn luôn chán ghét những chiếc đuôi bám theo, càng không thích người khác thăm dò bí mật của hắn, đối với những người như vậy, Cổ Thần thà giết lầm còn hơn buông tha.

“Không biết sống chết...”

Cổ Thần thầm nghĩ, khóe môi lại nhếch lên mỉm cười.

Ngự khí phi hành, tốc độ tương đối nhanh, sau một lúc lâu, Cổ Thần đã bay về phía nam được hơn hai trăm dặm, vượt qua trấn Bắc Thai Sơn, thâm nhập vào trong Thai Sơn sơn mạch.

Thai Sơn cao lớn vô cùng, bên trong lại ẩn chứa hung hiểm, có rất ít người tiến nhập.

Phía trước xuất hiện một vách núi cao tới trăm trượng, trên vách núi là một khoảng đất rộng trăm trượng vuông, so với sân rộng của Cổ gia còn lớn hơn, đây lại là một khối đá cực lớn, trên mặt không có lấy một ngọn cỏ.

Cổ Thần hạ xuống trên đỉnh một hòn đá lớn, nhìn thoáng qua vách núi, sâu không thấy đáy.

- Quả thật là nơi giết người hủy xác tuyệt hảo...

Cổ Thần than nhẹ một tiếng.

Theo tiếng than nhẹ của Cổ Thần, một đạo kiếm quang phá không lao tới, kiếm quang vừa tán, một trung niên chừng ba mươi tuổi xuất hiện trên khối đá lớn.

Người này vừa rơi xuống, Cổ Thần cũng không quay đầu lại, vẫn nhìn xuống vách đá như trước.

- Tiểu súc sinh ngươi thật có nhả hứng, sắp chết tới nơi rồi còn có tâm tình thưởng thức phong cảnh.

Hai mắt người này nhìn Cổ Thần chằm chằm, nói.

- Cổ Thiên Tùng, tuy ngươi là chi thứ Cổ gia, nhưng cũng là người Cổ gia, ta cho ngươi một cơ hội, hiện tại rời đi ta còn tha cho ngươi một mạng.

Cổ Thần chậm rãi nói.

- Ha ha ha...

Cổ Thiên Tùng cười lớn, nói:

- Tiểu súc sinh, ngươi thật biết không coi ai ra gì, cho rằng thắng được Cổ Thái có tu vi Tiên Thiên tầng hai là có thể vô địch thiên hạ sao?

Ngữ khí Cổ Thần biến đổi, hỏi:

- Ngươi đi theo môn Cổ Thương Nhạc, có lúc nào nghĩ tới sai lầm? Học theo đường đệ Cổ Thiên Sơn của ngươi, có khi còn sống lâu hơn được một chút.

- Bằng vào ngươi cũng muốn giáo huấn ta?

Cổ Thiên Tùng tức giận nói:

- Hôm nay ta phụng mệnh tới đây lấy tính mạng ngươi, hãy bớt thừa lời đi, để mạng lại thôi!

- Chờ một chút...

Cổ Thần bỗng nhiên xoay người.

- Ngươi còn muốn lưu lại di ngôn?

Cổ Thiên Tùng khê cười, hắn là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bốn, đối phó với một tiểu tử vừa bước vào Tiên Thiên cảnh tầng một, dễ như trở bàn tay, trong mắt hắn, Cổ Thần chẳng qua chỉ giống một gã hề mà thôi.

Cổ Thần cười quỷ dị, ánh mắt đưa về một bên phía sau Cổ Thiên Tùng, nói:

- Vị trưởng bối kia của Liễu gia, ngươi còn muốn chờ tới khi nào? Chờ Cổ Thiên Tùng giết ta, ngươi không còn bắt sống ta được nữa đâu...

- Liễu gia?

Sắc mặt Cổ Thiên Tùng khê biến, hắn cũng không biết có người đi theo, tiểu tử Cổ Thần này dĩ nhiên lại biết được?

- Hừ, tiểu tử xảo hoạt này khẳng định là muốn nhiễu loạn tinh thần của ta, nhân cơ hội đào tẩu.

Cổ Thiên Tùng mỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng Cổ Thần, tựa hồ không có nửa điểm biến hóa.

Chỉ là, một tia biến hóa rất nhỏ vừa rồi trong mắt Cổ Thiên Tùng ngược lại đã rơi vào trong mắt Cổ Thần.

Cổ Thiên Tùng đang muốn mở miệng, đột nhiên từ phía sau truyền tới một thanh âm:

- Tốt... Tiểu tử ngươi rất hay, trách không được tộc trưởng lại coi trọng ngươi như vậy.

Thực sự có người Liễu gia?

Cổ Thiên Tùng thất kinh, tâm thần đại chấn, nhất thời xoay người nhìn lại, phía sau cự thạch chợt lóe kiếm quang, một trung niên nhân cao lớn tuổi gần bốn mươi đột nhiên xuất hiện.

- Liễu Thông...

Cổ Thiên Tùng rung mình, nhất thời chuyển chú ý lên người Liễu Thông.

Cổ Thần bất quá chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, Liễu Thông đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng bốn nhiều năm, danh tiếng tại Thành Nhạc Thủy không nhỏ.

Đúng lúc này, Cổ Thiên Tùng cảm giác sau lưng mát lạnh, sau đó rất nhanh một cỗ cảm giác nguy hiểm cực độ truyền khắp toàn thân.

Trong nháy mắt khi Cổ Thiên Tùng xoay người nhìn về phía Liễu Thông, Cổ Thần liền xuất thủ, Thanh Ly Kiếm vô thanh vô tức xuất hiện, bay về phía Cổ Thiên Tùng.

Chờ Cổ Thiên Tùng cảm giác được sát khí tới từ sau lưng, đã muộn rồi.

Trong lúc nguy cấp, Cổ Thiên Tùng khê dịch thân thể sang một bên, khó khăn lắm mới thoát khỏi cảnh bị kiếm xuyên tim, thế nhưng Thanh Ly Kiếm vẫn xuyên qua ngực phải của hắn, máu tươi nhất thời phun ra ngoài.

Bị Cổ Thần đột nhiên tập kích, Cổ Thiên Tùng đã bị trọng thương.

- Hay, hay, hay...

Liễu Thông nhất thời vỗ tay, nói:

- Tâm cơ rất hay, thủ đoạn rất hay, nếu không nhìn thấy tận mắt, ta tuyệt không thể tin được, một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bốn lại chết dưới tay người như vậy, ha ha...

Cổ Thiên Tùng xoay người, vẻ mặt trắng bệch, ánh mắt lộ ra vẻ kinh khủng, nói:

- Tiểu súc sinh, ngươi dám ám toán ta ngay trước mặt người Liễu gia? Ngươi có phải là người nữa không?

Thu hồi Thanh Ly Kiếm, Cổ Thần nhún vai, nói:

- Ngươi muốn lấy mạng ta, vị tiền bối Liễu gia này chỉ muốn bắt sống ta, ngươi nói xem, người phải chết đầu tiên có phải là ngươi? Vừa cho ngươi một cơ hội, tha cho ngươi một con đường sống ngươi không chọn, càng muốn đi vào đường chết!

- Hắc hắc hắc...

Cổ Thiên Tùng bỗng nhiên cười, nói:

- Ngu xuẩn, quá mức ngu xuẩn, bắt sống sao? Tới Liễu gia, ngươi còn đường sống trở về? Ha ha... Nơi này cách Thành Nhạc Thủy bất quá chỉ hai trăm dặm, Liễu Thông có thể ngăn được ta? Ta sẽ không chết, người chết chính là ngươi...

Cổ Thần lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Không, ngươi chết chắc rồi.

Thanh âm lạnh lẽo giống như tử thần tuyên án, truyền vào trong tai Cổ Thiên Tùng.

Liễu Thông tiến lên phía trước vài bước, nói:

- Cổ Thần, tộc trưởng rất thưởng thức ngươi, thậm chí mời ngươi đi Liễu gia làm khách, không bằng chúng ta liên thủ, giết chết Cổ Thiên Tùng, sau đó ngươi theo ta trở về Liễu gia, tộc trưởng nhất định sẽ trọng đãi ngươi.

- Chủ ý này cũng không tồi.

Cổ Thần cười nói.

Thanh sắc Cổ Thiên Tùng biến đổi, kinh hãi nói:

- Cổ Thần, ngươi dám thông đồng ngoại tộc, mưu hại ta?

- Đương nhiên sẽ không...

Cổ Thần cười nói.

Nghe Cổ Thần nói vậy, trong lòng Cổ Thiên Tùng an tâm hơn một chút, thế nhưng nhớ tới Cổ Thần vừa đánh lén, nhất thời nghĩ lời người này không thể tin, trong lòng lại sợ hãi không thôi.

- Cổ Thần, nếu không giết người này, tin tức của ngươi bị lộ ra ngoài, sợ là không hay.

Liễu Thông chăm chú nhìn Cổ Thần, nói.

Cổ Thần lắc đầu, nói:

- Không sợ, không sợ... Như ta nói, hắn chết chắc rồi, ngươi không cần xuất thủ, một mình ta là được.

- Cuồng vọng...

Tuy rằng Cổ Thiên Tùng trọng thương, nhưng nghe Cổ Thần nói hấn như vậy, không nhịn được tức giận quát.

Liễu Thông nói:

- Người này có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bốn, mặc dù đang trọng thương nhưng nếu quyết tâm chạy trốn, ngay cả ta cũng không giữ nổi, một mình ngươi sợ có chút khó khăn, hay nhất vẫn nên xuất thủ cùng nhau.

Cổ Thần nói:

- Tiên bối Liễu gia, ta nghĩ ngươi nên lo cho an nguy bản thân mình thì hơn.
- Vì sao?

Liễu Thông nhìn sang hai bên, nói:

- Nơi này ngoại trừ ngươi, ta và hấn, đầu còn thấy người nào khác.
- Ai...

Cổ Thần lắc đầu thở dài, nói:

- Vừa rồi ta nói chưa dứt lời, ngươi tự nhiên không rõ ý tứ, ta muốn nói chính là, người đầu tiên ta giết là Cổ Thiên Tùng, thứ hai sẽ tới lượt ngươi.

- Ha ha...

Liễu Thông cười to nói:

- Ngươi nghĩ rằng ta là Cổ Thiên Tùng? Sẽ trúng phải ám toán của ngươi?

Cổ Thiên Tùng nghe Cổ Thần nói, trong mắt cũng hiện rõ vẻ khó tin, một tiểu tử có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, dĩ nhiên tuyên bố muốn giết hai cao thủ Tiên Thiên cảnh tầng bốn.

Khoa trương, tuyệt đối khoa trương...

- Ngươi... Và ngươi...

Cổ Thần chỉ vào Liễu Thông, sau đó lại chỉ vào Cổ Thiên Tùng, nói:

- Hai người các ngươi... Đều phải chết!

Theo thanh âm Cổ Thần, một kiện áo choàng nháy mắt xuất hiện sau lưng, chân khí Tiên Thiên trên người đột nhiên tăng mạnh, đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng ba.

Đồng thời, Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ nhị trọng được thi triển, cường độ và lực lượng thân thể đều được đề cao gấp hai lần.

Chỉ trong sát na, thực lực Cổ Thần được tăng lên mấy lần, hai người Liễu Thông và Cổ Thiên Tùng chứng kiến mà tròng mắt há miệng kinh ngạc.

Thân thể được cường hóa, hai người Liễu Thông và Cổ Thiên Tùng không nhìn ra được, nhưng chân khí Tiên Thiên tăng lên, hai người lại thấy rõ.

Tay trái Cổ Thần giương lên, Tù Linh Tác lập tức bay tới phía Liễu Thông.

Liễu Thông hét lớn một tiếng:

- Nguyên lai ngươi có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng ba, trách không được không hề sợ hãi, bắt quá... Tiên Thiên cảnh tầng ba còn dám nói ra lời cuồng ngôn như vậy, vẫn quá kiêu ngạo rồi.

Cổ Thần mặc kệ Liễu Thông nói gì, vừa phóng ra Tù Linh Tác, tay phải cầm Thanh Ly Kiếm bắn ra một đạo kiếm cương dài hơn hai trượng, hai chân giẫm mạnh, cự thạch văng lên tung tóe, thân hình Cổ Thần như lưu tinh hóa thành một đạo tàn ảnh bắn về phía Cổ Thiên Tùng.

Nhanh...

Quá nhanh rồi...

Tiên Thiên cảnh tầng ba, sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp trọng thứ hai cường hóa thân thể, lại thêm Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, tốc độ của Cổ Thần hoàn toàn có thể sánh ngang với độc lỵ giao tại Khô Hồn Cốc, cũng là tốc độ khi tới Tiên Thiên cảnh tầng chín mới có được.

Cho dù Cổ Thiên Tùng không thụ thương, cũng khó ngăn được một kiếm nhanh như lưu tinh này của Cổ Thần.

Trong nháy mắt, Thanh Ly Kiếm đã đâm tới trúng ngực Cổ Thiên Tùng, trong lúc hấn còn đang khiếp sợ, ý thức muốn né tránh nhưng thân thể lại không kịp di động.

Thanh Ly Kiếm rút ra, một đạo máu tươi phun ra khỏi ngực Cổ Thiên Tùng, bàn tay hấn bịt lại nhưng vẫn không thể ngăn được máu tươi phun ra ngoài, cũng không ngăn được sinh cơ bị hao mòn.

Trong ánh mắt tràn ngập hối hận, không cam lòng, thân thể lão đảo lui lại phía sau, rơi xuống vách núi sâu mấy trăm trượng, kết cục cũng biến thành một đồng thịt vụn.

- Thế nào có thể? Tốc độ sao nhanh như vậy?

Trong lòng Liễu Thông kinh hãi, lúc này mới biết được Cổ Thần vừa rồi không phải nói mạnh miệng, mà chính là nói thực.

Dưới tốc độ nhanh như vậy, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng năm cũng khó có thể né tránh.

Liễu Thông nhất thời nghĩ mình sai rồi, quá mức sai rồi, Liễu Xuyên đã từng nhắc nhở không nên coi thường Cổ Thần... Liễu Thông cho rằng như vậy đã quá đề cao Cổ Thần, nhưng chuyện tới trước mắt mới phát hiện, thực lực Cổ Thần vượt quá xa hấn dự liệu.

Hấn... Đã quá sai lầm.

“Chạy...”

Lúc này, trong đầu Liễu Thông chỉ có một ý niệm, hóa thành một đạo kiếm mang, rất nhanh nhắm hướng Thành Nhạc Thủy bỏ chạy.

- Nơi đây cách Thành Nhạc Thủy chỉ hai trăm dặm mà thôi, coi như là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng năm, tầng sáu cũng đừng mơ tưởng đuổi theo ta.

Liễu Thông trầm nghĩ như vậy, trong lòng an tâm hơn một chút.

Cổ Thần tự tay giết chết Cổ Thiên Tùng, Liễu Thông biết chính mình không phải đối thủ, thực lực Cổ Thần hoàn toàn có thể đánh một trận với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng năm, so với thực lực Tiên Thiên cảnh tầng bốn của hấn, không chừng còn mạnh hơn gấp đôi.

Tuy rằng Cổ Thiên Tùng đã bị trọng thương, thế nhưng cho dù không thụ thương, đối mặt với một kiếm nhanh như lưu tinh của Cổ Thần, cơ hội tránh thoát cũng không nhiều.

Tu vi Liễu Thông và Cổ Thiên Tùng chỉ sà sà như nhau, chỉ cần liếc mắt cũng biết, nếu Cổ Thần đánh ra một kiếm như vậy với hấn, hấn cũng tránh không thoát được bị kịch.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

68. Chương 48: Tốc Độ Của Người Quá Chậm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Vù...

Vù...

Bởi vì phi hành rất nhanh, tiếng gió thổi bên tai như tiếng đao.

Liễu Thông đẩy tốc độ lên tới cực hạn.

“Không nghĩ tới, tiểu tử Cổ gia này lại kinh khủng đến như vậy, không thể để hắn tiếp tục phát triển, ta nhất định phải báo cho tốc trưởng, phải phái ra vài tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng sáu đi tiêu diệt tiểu tử này hoặc là tộc trưởng tự mình xuất thủ mới càng nắm chắc hơn, tuyệt không thể cho hắn phát triển hơn nữa, sẽ uy hiếp tới vị trí số một của Liễu gia tại Thành Nhạc Thủy.”

Liễu Thông một bên nhanh chóng phi độn, một bên không ngừng suy nghĩ.

Chạy được hơn mười lần hô hấp, đã độn ra xa hơn ngàn trượng, Liễu Thông nhìn lại phía sau, không thấy nửa bóng người nào, trong lòng nhất thời an tâm:

“Cuối cùng cũng trốn thoát, hừ, tiểu tử Cổ gia, ta đã biết được bí mật của ngươi, chờ ta trở lại Liễu gia, ngươi nhất định phải chết... Hắc hắc...”

Trong lòng Liễu Thông mừng rỡ.

- Tốc độ của ngươi, thực sự là quá chậm rồi.

Liễu Thông đang mừng rỡ vì trốn thoát khỏi Cổ Thần, một đạo âm thanh từ trên trời giáng xuống khiến trong lòng hắn run lên, nhất thời cảm giác lạnh buốt từ sống lưng truyền lên tới đỉnh đầu.

Liễu Thông ngẩng đầu lên nhìn, một đạo kiếm cương dài đến hai trượng đang chém nhanh xuống phía hắn.

Cổ Thần đập phi kiếm, bay cao trên đầu hắn hơn mười trượng, trách không được vừa rồi hắn nhìn về phía sau lại không thấy bóng dáng Cổ Thần đâu.

Thế nào có thể?

Trong lòng Liễu Thông thất kinh, tu sĩ trong lúc phi hành, vì phải ngự khí nên năng lực phản ứng so với đứng trên mặt đất kém hơn không ít.

Tu sĩ có thể ‘nhất tâm đa dụng’, chân khí càng mạnh, ngự khống càng nhiều pháp khí, thế nhưng nếu ‘nhất tâm nhất dụng’, phản ứng vẫn là nhanh nhất.

Một đạo kiếm cương tới cực nhanh, Cổ Thần tính toán, đánh ra một kích bất ngờ khiến Liễu Thông không kịp trở tay.

Liễu Thông không hổ là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bốn, trong lúc nguy cấp, phi kiếm đang cấp tốc phi hành bỗng nhiên dừng lại, tránh ra khỏi đường chém xuống của kiếm cương.

Thân hình Liễu Thông dừng lại, Cổ Thần cũng ngự khống Thanh Ly Kiếm thay đổi phương hướng, tốc độ Thanh Ly Kiếm đánh xuống cực nhanh, Cổ Thần cũng chỉ có thể điều chỉnh nó tới gần thân thể Liễu Thông một chút.

Nhưng dù một chút đó cũng đủ cho Thanh Ly Kiếm bổ trúng người Liễu Thông, lưu lại trên người hắn một vết thương dài.

Liễu Thông vừa dừng lại, cũng không cho rằng nguy hiểm đã qua, lập tức chỉ ngón tay, một thanh phi kiếm nhất thời bay ra, rất kịp thời Liễu Thông đã ngự khống thanh phi kiếm thứ hai, tốc độ phản ứng so với Cổ Thiên Tùng còn nhanh hơn không ít.

Đang...

Phi kiếm va chạm với Thanh Ly Kiếm, Thanh Ly Kiếm nhất thời đi lệch phương hướng, chém vào khoảng không.

Cổ Thần nhấc tay, Thanh Ly Kiếm liền trở về trong tay, phi kiếm dưới chân cũng được thu lại trong Càn Khôn Trắc, hai tay nắm Thanh Ly Kiếm, kiếm cương mở rộng, thân thể liền rơi xuống dưới, hai tay chém ra một kiếm, thuận thế bổ xuống người Liễu Thông.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh muốn phi hành, bắt buộc phải ngự khí.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể nhảy lên cao mười trượng, thể nhưng không dùng pháp khí lại muốn thân thể đứng yên giữa không trung thì không có khả năng, lực lượng một người dù có lớn tới đâu cũng không có khả năng khiến chính mình bay lên giữa không trung.

Có thể ngự không phi hành mà không cần tới pháp khí, vậy không còn là người nữa rồi.

Chỉ có cổ tiên trong truyền thuyết mới có được khả năng ngự không phi hành, coi như đại tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh cũng không thể ngự không phi hành, tự mình bay lên giữa không trung.

Thông thường tu sĩ ngự khí phi hành đều đạp pháp khí dưới chân, như vậy thân thể cũng giống như đứng trên mặt đất, phi hành sẽ tương đối thoải mái.

Cũng có thể cầm pháp khí phi hành trong tay, bắt quá làm như vậy hai tay phải nắm chắc pháp khí, thân thể treo lơ lửng, cho dù là ai cũng biết, không thể thoải mái bằng tư thế đứng, vì vậy nếu không phải một gã thiếu năng, sẽ không có chuyện tu sĩ khi phi hành lại dùng tay cầm pháp khí.

Tu sĩ ngu xuẩn có, nhưng tuyệt sẽ không có tu sĩ thiếu năng, cố tình dùng tay nắm pháp khí lúc phi hành, đây là chuyện không có tu sĩ nào đi làm.

Nhưng có một thời điểm là ngoại lệ, tu sĩ khi chiến đấu giữa không trung, dưới chân đạp một kiện pháp khí phi hành, trong tay còn ngự không một kiện pháp khí chiến đấu, tu sĩ ngự không càng nhiều pháp khí, chân khí Tiên Thiên bị chia lẻ, uy lực mỗi kiện pháp khí sẽ giảm đi nhiều.

Tại thời điểm chiến đấu, tu sĩ vừa đạp chân phi hành, vừa ngự pháp khí chiến đấu là một chuyện rất thiếu sáng suốt.

Lúc này, tu sĩ thông thường đều cất đi pháp khí dưới chân, chỉ dựa vào pháp khí trong tay, vừa có thể chiến đấu trên không, vừa có thể tấn công địch thủ.

Lúc này, Cổ Thần cũng buông bỏ pháp khí phi hành dưới chân, toàn bộ chân khí Tiên Thiên đều tập trung lại trên Thanh Ly Kiếm, phát ra một kiếm uy lực cực mạnh.

Kiểm cương bắn ra hơn hai trượng, kiếm khí càng bắn ra hơn mười trượng hóa thành một thanh trường kiếm hư huyền thật lớn, tựa hồ một phách có thể chia nửa bầu trời.

Liễu Thông vừa phóng ra thanh phí kiếm thứ hai nghênh địch, dưới chân còn đạp phi kiếm khác, Thanh Ly Kiếm của Cổ Thần kéo theo kiếm cương hơn hai trượng và kiếm khí hơn mười trượng đã trảm tới đỉnh đầu.

Không thể tránh...

Muốn tránh cũng không được...

Hai tay Liễu Thông cầm kiếm, nhất thời bắn ra một đạo kiếm cương hơn ba trượng, đánh qua hướng đỉnh đầu.

Đồng thời, phi kiếm dưới chân trong nháy mắt biến mất, thân thể hạ xuống nhằm suy yếu lực công kích một kiếm của Cổ Thần.

Đang...

Một tiếng nổ vang.

Cổ Thần không chỉ có riêng tốc độ cực nhanh và thực lực Tiên Thiên cảnh tầng ba mà thôi.

Thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp, lực lượng và cường độ thân thể được đề cao lên gấp hai lần, so với thân thể tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bốn còn mạnh hơn nhiều lắm.

Tuy rằng kiếm cương thoát nhìn chỉ hơn hai trượng, kém hơn so với kiếm cương Liễu Thông phát ra, nhưng lực lượng một kiếm này lại mạnh hơn so với một kiếm Liễu Thông đánh ra mạnh hơn nhiều.

Một tiếng kim khí bị gãy vang lên, trường kiếm trong tay Liễu Thông bị chém làm hai, Thanh Ly Kiếm là pháp khí trung phẩm, chiếm lợi thế đánh từ trên xuống, hơn nữa kết hợp với tu vi bản thân Cổ Thần và Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa, lực lượng một kiếm này thật sự quá mức kinh khủng.

Dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tăng năm, sợ cũng bị một kiếm này của Cổ Thần đánh chết, huống chi là Liễu Thông, chỉ là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tăng bốn?

Trường kiếm trong tay Liễu Thông vừa dứt, Thanh Ly Kiếm thuận thế đánh xuống, hấn còn không kịp kêu lên thảm thiết, toàn thân đã bị bổ làm hai, rơi xuống đất.

Thân thể Cổ Thần theo đà cũng bị rơi xuống, Thanh Ly Kiếm bỗng nhiên dừng lại, hai tay Cổ Thần nắm chắc chuôi kiếm, thân thể dừng lại giữa không trung, tay trái hư không một trảo, túi trữ vật của Liễu Thông liền bị Cổ Thần dùng chân khí Tiên Thiên ngự không bay qua, hút vào trong tay.

Không qua bao lâu, hai phần thi thể Liễu Thông đã rơi xuống trong dãy Thai Sơn.

Một thanh phi kiếm xuất hiện dưới chân Cổ Thần, đạp chân lên phi kiếm, kiểm tra một lần vật phẩm bên trong túi trữ vật, chỉ có linh thạch là hữu dụng, được Cổ Thần lấy ra, còn lại những thứ khác và túi trữ vật được ném xuống đất.

Quang mang chợt lóe giữa không trung, Cổ Thần phi hành cực nhanh nhắm về phía nam, sau khi giải quyết những chiếc đuôi bám theo, Cổ Thần không còn cố kỵ, sử dụng Tật Vũ Phi Phong gia tốc, bay đi như một đạo lưu quang.

Không bao lâu sau, Thành Thái Dương đã xuất hiện trong mắt Cổ Thần.

Khống chế tu vi ở mức Tiên Thiên cảnh tăng một, Cổ Thần hạ xuống trong Thành Thái Dương.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

69. Chương 49: Ai Lừa Ai? (1 2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Mặc dù dãy Thai Sơn chia cách Thành Nhạc Thủy và Thành Thái Dương về hai nửa nam bắc, người bình thường không thể lui tới, thế nhưng tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể ngự khí phi hành, tự nhiên dãy Thai Sơn không thể làm khó được bọn họ.

Vì vậy các tu sĩ Tiên Thiên cảnh giữa hai thành vẫn thường qua lại.

Rất khó bảo đảm bên trong Thành Thái Dương không có tu sĩ Thành Nhạc Thủy, vì cẩn thận nên Cổ Thần không hiển lộ ra tu vi Tiên Thiên cảnh tăng ba.

Về phần ma tiễn đan, Cổ Thần cũng không dám sử dụng, Tiểu Bạch ngồi trên vai cũng là một tiêu chí nhận ra hấn, nếu như ăn ma tiễn đan, bị tu sĩ Thành Nhạc Thủy nhìn thấy, chắc chắn sẽ liên hệ lão già lùn xấu xí này với tên thiên tài thiếu niên của Cổ gia trong Thành Nhạc Thủy.

Như vậy, thân phận đan dược sư, hung thủ đánh chết Liễu Hóa Hàn... Đều bị người ta biết.

Thành Thái Dương lớn hơn gấp đôi so với Thành Nhạc Thủy, lúc này vừa sang năm mới, người trong thành đi lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

- Chi chi, chi chi...

Tiểu Bạch lần đầu tiên tới Thành Thái Dương, rất là hưng phấn.

Những cửa hàng tại Thái Dương không lớn hơn bao nhiêu so với Thành Nhạc Thủy, chỉ là tỷ lệ xuất hiện tài liệu cao cấp thì nhỉnh hơn một chút, tỷ như linh thảo ngoài ba trăm năm, Cổ Thần đi vào hai được điểm khá lớn đều thấy được linh tâm thảo, tử nguyên hoa đã ngoài ba trăm năm.

- Có khi nơi này cũng bày bán nội đan chích hổ không chừng.

Cổ Thần trầm nghĩ.

Tất cả những thứ khai thác trên người yêu thú có thể dùng chữa bệnh, có thể chế tạo pháp khí, bởi vậy được điểm và pháp khí điểm đều có bày bán tại lều từ yêu thú.

Nội đan thường chỉ xuất hiện trong linh dược điểm, Cổ Thần liên tục hỏi hơn mười linh dược điểm, kết quả tuy ngoài ý muốn nhưng vẫn trong dự liệu, không có nội đan chích hổ, thậm chí ngay cả tin tức cũng không có.

Tìm hai canh giờ, Cổ Thần đã hỏi hết một lượt linh dược điểm bên trong Thành Thái Dương, vẫn không có được tin tức chích hổ.

Nghĩ đến cũng bình thường, hẳn tại Đông Hoang tìm kiếm mấy tháng trời cũng không tìm được địa phương chích hổ thường sinh sống, hiển nhiên tin tức về chích hổ rất hiếm.

Tới chính Ngọ, Cổ Thần đi vào tửu lâu Phiêu Hương, tìm một bàn trống bên trong, sau đó một người một hồ liền ngồi xuống.

Bình thường tu sĩ có mang theo linh thú rất hiếm gặp, Cổ Thần lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người trong tửu lâu, thấy con bạch hồ cũng giống như người, ngồi xuống trên ghế, mọi người đều thấy kỳ quái.

Lát sau, tiểu nhị bưng cơm nước đi lên, chỉ có một bát, một đôi đũa.

Cổ Thần nói:

- Phiên phức cho thêm một bộ bát đũa nữa.

Tiểu nhị ngạc nhiên nói:

- Vị công tử này, ngài còn có bằng hữu chưa tới sao?

- Chi, chi chi...

Tiểu Bạch một bên kêu lên, một bên chỉ vào chính mình.

- Con hồ ly này cũng muốn bát đũa?

Tiểu nhị thất kinh.

- Chi, chi chi chi...

Tiểu Bạch thét lên chói tai, trong thanh âm lộ ra vẻ tức giận.

Thần sắc tiểu nhị chấn động, hẳn là một phạm nhân, biết Thành Thái Dương này thường xuyên có ‘tiên nhân’ bay tới bay lui, vị công tử thiếu niên trước mắt này, hồ ly bên cạnh dĩ nhiên còn nghe hiểu được tiếng người, hiển nhiên cũng không phải người thường.

- Hồ tiên đại nhân, tiểu nhân lập tức đưa bát đũa tới cho ngài.

Tiểu nhị lập tức cung kính với Tiểu Bạch, xoay người đi ngay.

Rất nhanh, tiểu nhị đã đưa bát đũa qua đây, đặt xuống trước mặt Tiểu Bạch.

Cổ Thần sờ sờ đầu Tiểu Bạch sau đó bắt đầu ăn, Tiểu Bạch cũng học bộ dáng Cổ Thần, vươn cánh tay đầy lông trắng, cầm lấy đũa rồi bắt đầu ăn.

Tiểu Bạch đi theo Cổ Thần đã lâu, từ mấy ngày trước đã bắt đầu học cách ăn của nhân loại, bộ dáng hiện tại dĩ nhiên rất thuần thực.

Một con bạch hồ dĩ nhiên cầm đũa gấp thức ăn, thế giới rộng lớn quả nhiên trăm điều kỳ quái, có những điều người nghĩ không ra, cũng không từng nhìn thấy.

Cổ Thần cúi đầu ăn, nhưng hai tai lại chăm chú nghe ngóng xung quanh, nơi tửu lâu là nơi phức tạp, nhiều người lui tới, có tin tức gì mới cũng được nắm bắt rất nhanh.

Cổ Thần dẫn theo Tiểu Bạch ngồi ăn trong tửu lâu, mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc, trọng tâm câu chuyện dần dần tới những chuyện kỳ lạ, nếu có người biết tung tích chích hổ, nói không chừng sẽ nói ra.

Chích hổ, đối với tu sĩ mà nói, độ hiếm lạ cũng không thua gì bạch hồ.

Không ngoài sở liệu của Cổ Thần, Tiểu Bạch học cách ăn của nhân loại khiến mọi người đều kinh hãi, chủ đề nói chuyện tự nhiên chuyển thành những thứ hiếm lạ.

- Người nói, trên đời này đúng là nhiều chuyện không biết không thấy, hôm nay nếu không nhìn tận mắt, ta quyết không tin được có loại linh hồ như vậy, ha ha...

- Đúng vậy, thế gian rộng lớn, không gì không có, không nói xa, ngay tại Thành Thái Dương, mấy ngày trước đây, ngay giữa đêm trăng lạnh tuyết rơi dày, lại đột nhiên có trận đại hỏa từ trên trời giáng xuống, lạ... Quá lạ a!

- Nghe nói là có hỏa yêu thường lui tới đây!

- Thực có hỏa yêu hay không thì không dám phán định, thế nhưng có người nói thấy liệt hỏa là từ trong Vạn gia phóng ra, không biết thật hay giả.

- Lời này cũng không thể nói lung tung, bị người Vạn gia nghe được, người coi như xong.

- Ha ha... Chỉ là nói nhảm, nói nhảm mà thôi...

...

Cổ Thần chú ý lắng nghe, tin tức chích hổ không nghe được, nhưng tin tức Vạn gia Thành Thái Dương lại nghe được tới tai.

Liệt hỏa là từ Vạn gia phóng ra?

Trong lòng Cổ Thần nhất thời lưu ý, Vạn gia này chính là gia tộc tu chân có thể lực số một tại Thành Thái Dương, không giống như Thành Nhạc Thủy bị ba gia tộc Liễu, Cổ, Vân chia nhau nắm giữ, Vạn gia này lại nắm giữ toàn bộ Thành Thái Dương.

Những gia tộc tu chân, giới tán tu đều phải dựa vào Vạn gia mới có thể sinh tồn, tại Thành Thái Dương, tộc trưởng Vạn gia là Vạn Thiên Thụy có thực lực Tiên Thiên cảnh tầng chín, cách Thần Hải cảnh chỉ có một bước mà thôi.

Cổ Thần phá lệ lưu ý tới tin tức Vạn gia là có nguyên nhân, kiếp trước toàn bộ Cổ gia bị huyết tẩy, hung thủ chính là Vạn gia Thành Thái Dương.

Sau khi Cổ Thương Nhạc ngồi lên vị trí tộc trưởng, không biết vì sao lại kết thù với Vạn gia Thành Thái Dương, Vạn Thiên Thụy tự mình suất lĩnh đông đảo tu sĩ Hậu Thiên cảnh hậu kỳ, trung kỳ tới tàn sát Cổ gia.

Sở dĩ Cổ Thần liên tục chăm chỉ khổ luyện, đề thăng tu vi thật nhanh chính là vì ứng phó với uy hiếp của Vạn gia Thành Thái Dương, Vạn Thiên Thụy có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, lấy tu vi hiện tại của Cổ Thần còn kém xa không bằng, tương lai vẫn cần phải bảo trì khổ luyện.

Chờ tới khi dùng xong bữa, Cổ Thần cũng không nghe được người nào nhắc tới tin tức chích hổ, trong lòng hơi thất vọng.

Nếu lúc này rời đi Đông Hoang tìm kiếm hi vọng thật sự quá xa vời, dù sao đã tìm kiếm tại Đông Hoang mấy tháng, cũng không tìm ra được tung tích chích hổ.

Thành Thái Dương này đã là thành trì lớn nhất trong phạm vi mấy nghìn dặm, ở nơi này không thu được tin tức chích hổ vậy chỉ còn đường đi tới thành trì lớn hơn Thành Thái Dương, bất quá những thành trì này đều nằm trong tay một ít tông phái tu chân, chỉ ít đều có tu sĩ Thần Hải cảnh tọa trấn, lấy tu vi Cổ Thần đi tìm hiểu tin tức chích hổ, tương đối nguy hiểm.

Tạm thời chỉ có thể đặt hi vọng tại Thành Thái Dương này thôi.

Cổ Thần đứng dậy, Tiểu Bạch liền nhảy lên đầu vai hắn, động tác một người một hồ lại hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Cổ Thần ôm quyền, dạo qua một vòng, nói:

- Các vị đạo hữu, có người nào biết được tung tích chích hổ? Báo cho tiểu đệ biết, nhất định hậu tạ.

Phàm nhân trong Thành Thái Dương đều có gia thất của mình, những người ra ngoài hành tẩu đa phần là tu sĩ, hơn hai mươi người trong tửu lâu này, Cổ Thần nhìn một chút, cơ bản đều là tu sĩ, tu sĩ Tiên Thiên cảnh chiếm phân nửa, còn lại tu vi kém cỏi nhất cũng là Hậu Thiên cảnh tầng sáu.

Chích hổ, tương truyền là yêu thú đến từ địa ngục, đại biểu cho hủy diệt, là yêu thú đại hung, tu sĩ nhìn thấy chích hổ thường coi là bất hạnh, kết quả của diệt vong.

Mọi người nghe Cổ Thần nói xong, sắc mặt chuyển biến, ánh mắt nhìn Cổ Thần lộ ra vẻ chán ghét, chích hổ là hiện hữu của vận đen, tu sĩ ngay cả nghe cũng không muốn nghe đến.

Lúc này, một trận tiếng bước chân gấp gáp từ bên ngoài tửu lâu truyền tới, thanh âm ngày càng gần, rất nhanh, một đám người đi vào tửu lâu.

- Linh hồ ở đâu? Linh hồ ở đâu?

Vừa mới tiến vào tửu lâu, một người đã lớn giọng hô lên.

Cổ Thần nhìn lại, tổng cộng năm người, bốn nam một nữ, trong đó một nam một nữ đi hàng đầu, nam vẻ mặt trắng bệch không huyết sắc như cương thi, còn nữ lại xinh đẹp lả lướt vô cùng.

Ba gã nam nhân phía sau đều hơn ba mươi tuổi, vóc người thô kệch, vừa rồi lớn giọng hô lên chính là một gã đứng bên trái trong số ba người này.

Con người Cổ Thần co rút lại, mấy người này dù có hóa thành tro hán cũng nhận được, đây đều là một trong những hung thủ huyết tẩy Cổ gia tại kiếp trước.

Một nam một nữ phía trước, nam tên Vạn Nhân Kiếm, nữ tên Vạn Nhân Kỳ, hai người đều là con trai và con gái của Vạn Thiên Thụy, Vạn Nhân Kiếm tuổi gần ba mươi, có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng năm, kiếp trước Cổ Thương Khung dẫn theo Cổ Thần chạy trốn chết trăm dặm, chính là bị Vạn Nhân Kiếm này đuổi theo.

Vì cứu Cổ Thần, Cổ Thương Khung điên cuồng bạo phát, tuy rằng mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bốn, nhưng cũng tổng tiến Vạn Nhân Kiếm có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng năm xuống tuổi vàng, cả hai đều đồng quy vu tận.

Vạn Nhân Kỳ tuổi chừng hai lăm hai sáu, cũng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bốn, tuy rằng lớn lên xinh đẹp như hoa như ngọc, nhưng lúc giết người lại không biết nương tay, thủ đoạn độc ác, kiếp trước khi Cổ gia gặp đại nạn, Cổ Thần là bị chết dưới tay Vạn Nhân Kỳ.

Vì thấy Cổ Thần xinh đẹp như thiên tiên, Vạn Nhân Kỳ sinh lòng đổ kỵ, cắt đứt hai tai, sau lại chém mười tám kiếm lên mặt Cổ Thần, cuối cùng mới giết chết.

Ba gã nam nhân phía sau đều là nô bộc của Vạn gia, tu vi đều là Tiên Thiên cảnh tầng bốn.

Ngồi trên vai Cổ Thần là một con bạch hồ, tại trong tửu lâu cực kỳ nổi bật, lập tức rơi vào trong ánh mắt năm người.

Gã nô phó Vạn gia đứng bên trái, đi vài bước tới trước mặt Cổ Thần, nói:

- Linh hồ này là của người?

Mắt thấy cừu nhân kiếp trước xuất hiện ngay trước mặt, trong lòng Cổ Thần dậy sóng.

Bất quá, hiện tại Cổ Thần còn chưa có thực lực đối phó Vạn gia, trong lòng mặc dù tức giận nhưng trên mặt không biểu hiện ra chút nào, đưa tay sờ đầu Tiểu Bạch, hai mắt chăm chú nhìn tên nô phó Vạn gia kia, gật đầu.

Tên gia nô kia ngẩng mặt, nói:

- Thiếu chủ ta thích con linh hồ này, cho một cái giá, thiếu chủ ta sẽ đáp ứng.

- Chi chi... Chi chi chi...

Tiểu Bạch nhất thời thét lên một tiếng chói tai, tay chỉ thẳng tên gia nô kia, rất là phần nộ.

Cổ Thần sờ sờ bộ lông trắng của Tiểu Bạch, nói:

- Linh hồ của ta, người mua không nổi.

- Ha ha... Chê cười.

Tên gia nô kia cười ha ha, nói:

- Tại Thành Thái Dương này, không có thứ gì Vạn gia không mua nổi, tiểu tử, không nói linh hồ này giá trị bao nhiêu, cho người một khối linh thạch, giao linh hồ ra đây, bằng không... Hắc hắc.

- Vạn Tứ, sao lại nói vậy?

Vạn Kiếm Nhân đi lên, dường như trách móc tên gia nô kêu Vạn Tứ kia, lại nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, người thử nói xem một chút, ta thế nào lại mua không nổi đây?

Cổ Thần nhìn Tiểu Bạch, nói:

- Tiểu Bạch là bằng hữu của ta, tự nguyện đi theo ta, người nếu có thể khiến Tiểu Bạch tự nguyện theo người, ta một xu cũng không lấy, nếu Tiểu Bạch không muốn, người xuất ra một tòa khoáng mạch linh thạch, ta cũng không đổi.

- Làm càn, tiểu tử người, mở miệng ra là một tòa khoáng mạch linh thạch, cũng không sợ nóng quá thối rớt hàm răng người.

Vạn Tứ gầm lên.

Vạn Nhân Kiếm vỗ vỗ cánh tay Vạn Tứ, cho hắn yên lặng một chút, quay sang Tiểu Bạch làm bộ tươi cười:

- Tiểu bạch hồ, theo đại gia ta, người muốn cái gì, ta sẽ cho người cái đó? Mau tới đây!

- Chi chi chi chi... Chi chi chi...

Tiểu Bạch chống một tay lên vai Cổ Thần, một tay chỉ vào Vạn Nhân Kiếm, cười ha hả.

Cổ Thần đã nghe quen tiếng cười này của Tiểu Bạch, chính là cười nhạo trắng trợn.

- Tiểu bạch hồ...

...

Vạn Nhân Kiếm vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, hiển nhiên không thể phân biệt được Tiểu Bạch đang cười hân huyên hay là cười nhạo với mình.

- Vị tiểu huynh đệ này...

Vạn Nhân Kỳ đi lên, hai mắt lúng liếng, nhìn Cổ Thần nói:

- Xin hỏi tiểu huynh đệ đến từ nơi nào? Tới đây có chuyện gì?

Trong tửu lâu có không ít tu sĩ, ánh mắt nhìn Vạn Nhân Kỳ đều hiện lên thần sắc mê luyến, ngay cả ba gã gia nô Vạn gia cũng không ngoại lệ.

“Mị thuật rất cao minh...”

Cổ Thần âm thầm lưu tâm.

Ánh mắt Tiểu Bạch nhìn Vạn Nhân Kỳ ngược lại không có nửa phần ảnh hưởng.

Cổ Thần làm bộ mê ly, nói:

- Ta đến từ Hắc Mộc Thành, lần đầu tiên tới đây du ngoạn.

Ánh mắt hai người Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ lập tức sáng ngời, Vạn Nhân Kiếm cười hắc hắc, nói:

- Đã như vậy, tiểu tử thôi, người hãy đưa linh hồ cho ta, ở trong Thành Thái Dương này mới an toàn hơn một chút.

- Khanh khách... Tiểu ca nhi anh tuần khá lắm, tỷ tỷ đẹp không? Người đưa bạch hồ cho tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ thương người.

Vạn Nhân Kỳ uốn éo thân hình thon thả, cười khanh khách nói.

- Chi...

Tiểu Bạch đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, mọi người nghe được, nhất thời khôi phục lại bình thường, Cổ Thần cũng làm bộ khôi phục thần sắc.

Vạn Nhân Kỳ nhìn Tiểu Bạch, mắt lộ vẻ kinh ngạc, Tiểu Bạch thét lên một tiếng chói tai, dĩ nhiên phá đi mị công của nàng ta.

- Thiếu chủ...

Mị công của Vạn Nhân Kỳ bị phá, một người ngồi bên phải Cổ Thần bước lên, đi qua tới phía Vạn Nhân Kiếm.

Thấy Cổ Thần không ăn mềm, Vạn Nhân Kiếm đang muốn lộ ra chân tướng, vừa lúc người này đi qua liền ngưng lại xung động.

Người này đi tới, thì thầm vài câu bên tai Vạn Nhân Kiếm, sau đó Vạn Nhân Kiếm liền nhìn sang Cổ Thần, lộ ra một vẻ rất kinh ngạc, nói:

- Người đang tìm tung tích yêu thú chích hổ?

Cổ Thần gật đầu, trong lòng thoáng vui mừng, nghe khẩu khí Vạn Nhân Kiếm, tựa hồ hẳn biết được tung tích yêu thú chích hổ.

Thấy Cổ Thần gật đầu, trên mặt Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ đều vui vẻ, lập tức lại khôi phục bình thường.

Vạn Nhân Kiếm nói:

- Người tìm chích hổ làm gì? Yêu thú này quanh năm ẩn thân trong nền đất có dòng hỏa, cho dù biết nó ở đâu cũng không có cách bắt nó ra được.

Nghe Vạn Nhân Kiếm nói, trong lòng Cổ Thần liền kết luận hẳn biết địa phương có chích hổ, đồng thời hẳn cũng muốn bắt chích hổ, chỉ là chích hổ luôn ẩn thân trong nền đất có dòng hỏa, hẳn không bắt được mà thôi.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Ta có phương pháp bắt nó.

- Có phương pháp gì?

Ánh mắt hai người Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ sáng lên, nhất thời vui vẻ hỏi.

Lập tức hai người nghĩ có chút thất thố, ha hả cười vài tiếng để che giấu.

- Đây là phương pháp bí truyền, không thể nói cho người ngoài biết được.

Cổ Thần không nhanh không chậm nói.

Vạn Tứ cả giận nói:

- Tiểu tử thôi, thiếu chủ hỏi người, người dám không nói?

Cổ Thần nhìn về phía Vạn Tứ, mắt lộ vẻ khinh thường, nói:

- Chết cũng không cho người ngoài biết.

Vạn Tứ còn muốn mở miệng, Vạn Nhân Kiếm đã trừng mắt ngăn lại, sau đó quay sang phía Cổ Thần nói:

- Tiểu huynh đệ, ta biết chỗ ẩn thân một đầu chích hổ, không bằng chúng ta liên thủ, hợp tác bắt đầu yêu thú này? Chờ khi bắt được, người muốn cái gì thì lấy cái đó?

- Thực sự?

Trong lòng Cổ Thần cười nhạt, trên mặt lại mừng rỡ.

- Vạn Nhân Kiếm ta là hạng người gì? Tiểu huynh đệ có thể hỏi thăm khắp Thành Thái Dương này, sao lừa người được? Bắt được chích hổ, người muốn thứ gì, toàn bộ đều cho người.

Vạn Nhân Kiếm làm bộ cả giận.

Cổ Thần thoát nhìn chỉ là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, Vạn Nhân Kiếm tự nhiên coi hắn là một tiểu tử vất mũi chưa sạch, nếu có thể trợ giúp bắt chích hổ, còn gì tốt bằng.

- Được, chích hổ ở đâu? Chúng ta lập tức đi bắt...

Cổ Thần vui vẻ nói.

- Tiểu huynh đệ, nói cho tỷ tỷ, người xác thực có phương pháp bắt chích hổ sao? Chích hổ quanh năm ẩn thân dưới nền đất có dòng hỏa, không phải dễ dàng là bắt được.

Vạn Nhân Kỳ hỏi.

Cổ Thần gật đầu, mặt đỏ tới mang tai, tựa hồ tiểu hài tử muốn chứng tỏ năng lực của mình, nói:

- Chỉ cần có chích hổ, nắm chắc bắt được.

Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ liếc mắt trao đổi, cả hai đều lộ ra vẻ vui mừng, nói:

- Được... Chúng ta hiện đi tới chỗ chích hổ ẩn thân, bắt lấy nó.

Rất nhanh, Cổ Thần, Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ và ba gã gia nô rời khỏi Phiêu Hương tửu lâu, hóa thành vài đạo cầu vồng, phá không bay về hướng Đông Hoang.

Cổ Thần không hỏi Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ muốn lấy vật gì trên người chích hổ, Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ cũng không hỏi Cổ Thần muốn lấy vật gì.

Vạn Nhân Kiếm hứa Cổ Thần muốn gì liền có thể lấy nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, tiểu tử này nếu thực có biện pháp bắt được chích hổ, đến lúc đó phân phối chích hổ thế nào hắn có quyền định đoạt sao?

“Đồng thời, tiểu bạch hồ khả ái trên vai hắn, hừ hừ...”

“Tiểu tử ngốc vừa rời nhà bước vào tu chân giới, thực dễ lừa gạt, dám cùng người lạ tiến vào Đông Hoang? Ha ha... Ta muốn giết hắn một trăm lần...”

Trong lòng Vạn Nhân Kiếm mừng rỡ.

Vạn Nhân Kỳ lập tức điều khiển phi kiếm lên trên, đôi mắt ướm át thỉnh thoảng lại đảo qua trên mặt Cổ Thần, thấy Cổ Thần không bị dung mạo mình ảnh hưởng, trong lòng liền tức giận.

Cổ Thần thủy chung vẫn duy trì vận tốc của tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, đi theo phía sau hai người Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ, ba gã gia nô đi phía sau cùng đội ngũ, xếp thành hình cánh cung đi theo phía sau Cổ Thần.

Nếu có người tinh mắt nhìn đội hình này sẽ phát hiện, thực tế Cổ Thần đang bị năm người Vạn gia vây quanh.

Cổ Thần đối với chuyện này tự nhiên biết rõ, nhưng biểu hiện ra ngoài dường như không biết, vẫn vui đùa phi độ.

Năm người Vạn gia, tu vi thấp nhất là Tiên Thiên cảnh tầng bốn, Cổ Thần chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, vì vậy toàn bộ đều lấy theo vận tốc của Cổ Thần phi độ về phía Đông Hoang.

Đông Hoang rộng vô cùng, lần trước Cổ Thần tiến nhập Đông Hoang từ Thành Nhạc Thủy, tuy rằng vào sâu hơn chín vạn dặm, nhưng đó chỉ là một hướng đông tây mà thôi, còn phạm vi tìm kiếm theo hướng nam bắc chỉ trên dưới vạn dặm.

Từ Thành Thái Dương tiến nhập Đông Hoang vẫn phi hành theo hướng đông nam, cách phạm vi tìm kiếm trước đó của Cổ Thần rất xa.

Tuy là phi độn theo hướng đông nam nhưng cũng không phải chính hướng đông nam mà hơi chệch sang phía đông một chút, phi độn như vậy một ngày, tuy rằng bay hơn ngàn dặm nhưng tính ra mới chỉ thâm nhập vào Đông Hoang được hơn ba trăm dặm mà thôi.

Vạn Nhân Kiếm đứng trên phi kiếm, một tay để phía sau, một tay chỉ theo hướng phi độn, nói:

- Phía trước cách nơi này hơn năm vạn dặm, có một dãy núi lớn tên là Hỏa Diệm Sơn, cả dãy núi kéo dài tới mấy nghìn dặm, trên Hỏa Diệm Sơn, ngay dưới nền đất là dòng hỏa thiêu đốt quanh năm suốt tháng, nhiệt độ rất cao, trong phạm vi trăm dặm không có sinh linh nào tồn tại, chỉ có một đầu chích hổ ẩn thân tại Dong Viêm Động trên Hỏa Diệm Sơn.

Dong Viêm Động trên Hỏa Diệm Sơn, đi về phía đông nam hơn năm vạn dặm.

Về mặt Cổ Thần không đổi, nghe được lời Vạn Nhân Kiếm, ghi tạc lại trong lòng không sót một chữ.

Cổ Thần nói:

- Tu vi đầu chích hổ kia thế nào?
- Bất quá chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng năm mà thôi.

Vạn Nhân Kiếm thuận miệng nói, ánh mắt cũng lưu ý sắc mặt Cổ Thần.

Cổ Thần giả bộ cả kinh, thất thanh nói:

- Tiên Thiên cảnh tầng năm? Con yêu thú này lợi hại như vậy sao?

Vạn Nhân Kiếm ha hả cười, nói:

- Một đầu yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng năm mà thôi, người không cần lo lắng, chỉ cần người có biện pháp dẫn dụ nó ra khỏi Dong Viêm Động, dù nó chấp cánh cũng khó thoát được.
- Như vậy rất tốt.

Cổ Thần lộ vẻ vui mừng, hoan hô một tiếng.

Hỏa Diệm Sơn kia cách Thành Thái Dương hơn năm vạn dặm, khoảng cách tương đối xa, Cổ Thần vì muốn sớm ngày tới nơi, tu vi vẫn bảo trì tại Tiên Thiên cảnh tầng một nhưng ra bộ liễu mạng đề cao độ tốc, đẩy tốc độ lên mức nhanh nhất của Tiên Thiên cảnh tầng một.

Một ngày trôi qua, đủ có thể phi độn một ngàn sáu, một ngàn bảy trăm dặm.

Trời chuyển tối, mấy người tìm một vị trí an toàn hạ xống, ban đêm tầm nhìn của tu sĩ nhân loại bị ảnh hưởng rất nhiều, mà ngược lại yêu thú chính là sát thủ ban đêm trời sinh, nếu không phải tu sĩ đã ngoài Thần Hải Cảnh, có thể sử dụng thần thức quan sát, ban đêm tại Đông Hoang không có bất luận tu sĩ nào dám phi hành.

Sau khi hạ xuống đất, Cổ Thần liền đi qua một bên, thừa lúc giả bộ uống nước liền nuốt xuống một viên nguyên linh đan trung phẩm, hai tay nắm hai viên linh thạch, bắt đầu tu luyện.

Chỉ cần có cơ hội, Cổ Thần sẽ không lãng phí thời gian tu luyện.

Rất nhanh, Cổ Thần liền tiến nhập trạng thái thông huyền, tựa hồ trong cơ thể có một con mắt, nhìn rõ quỹ tích vận hành của chân khí, tất cả đều rất rõ ràng hiện lại trong đầu hấn.

Đồng thời, phạm vi mấy trượng xung quanh, tất cả gió thổi cỏ lay, Cổ Thần đều tập trung tinh thần chú ý, hơn nữa còn có Tiểu Bạch ngồi bên cạnh, hai mắt nhìn năm người Vạn gia, tràn đầy cảnh giác.

Bỗng nhiên một trận tiếng bước chân truyền tới, Tiểu Bạch khê kêu một tiếng, Cổ Thần liền mở hai mắt.

Vạn Nhân Kỳ vừa lắc cái mâm tròn trịa vừa đi tới hướng Cổ Thần.

- Hôm nay phi độn một ngày đường, sắc trời đã tối, công tử dĩ nhiên còn muốn tu luyện? Tuổi trẻ như vậy đã bước vào Tiên Thiên cảnh, công tử quả nhiên chăm chỉ.

Vạn Nhân Kỳ đi tới trước mặt Cổ Thần, dừng lại nói.

Cổ Thần nhìn về phía trước, nói:

- Tư chất ta thấp kém, chỉ có thể lấy cần cù bổ khuyết lại, may mắn bước vào Tiên Thiên, so với Vạn thiếu chủ, Vạn tiểu thư, còn kém xa lắm.

Vạn Nhân Kỳ ngồi xuống trước mặt Cổ Thần, cố ý hơi nâng viền váy, để lộ ra cặp chân ngọc trắng mịn thon dài, nói:

- Công tử nhìn chân ta này, có đẹp không?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Đẹp!

Vạn Nhân Kỳ thản nhiên cười, ngón tay lại lướt qua đùi ngọc, nói:

- Công tử có thể nói cho ta biết dùng cách nào dẫn dụ chính hổ ra khỏi Dong Viêm Động?

Trong lúc nói, làn thu ba trong mắt Vạn Nhân Kỳ như một đai dương mệnh mâm xôi chăm chú nhìn Cổ Thần, tay đưa nhẹ, như vô tình vén làn váy lên cao hơn một chút nữa.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Vạn tiểu thư, người biết ta năm nay bao nhiêu tuổi không?

Thấy thần sắc Cổ Thần trong sáng, Vạn Nhân Kỳ nao nao, nói:

- Người bao nhiêu?

- Mười một tuổi.

Cổ Thần nói:

- Vạn tiểu thư, mị thuật của người dùng trên người ta, hoàn toàn sai đối tượng rồi.

- Chi chi chi... Chi chi chi...

Một tay Tiểu Bạch vỗ xuống đất, một tay chỉ vào Vạn Nhân Kỳ, cười ha hả.

- Hừ...

Sắc mặt Vạn Nhân Kỳ chuyển lạnh, hừ một tiếng, đứng dậy đi về phía Vạn Nhân Kiếm.

Cổ Thần nhìn Vạn Nhân Kỳ đi ra ngoài mười trượng, lại nhắm mắt, bình ổn hô hấp, tiếp tục tu luyện.

Vạn Nhân Kỳ ngồi xuống bên người Vạn Nhân Kiếm, trong lòng đang tức giận, hô hấp còn chưa hồi phục.

Vạn Nhân Kiếm nhìn thoáng qua chỗ Cổ Thần, cười nói:

- Thế nào? Bị cửa đập vào mặt sao?

- Tiểu tử kia bị mù thật rồi, dĩ nhiên không nhìn ra mị lực của tiểu thư.

Vạn Tứ kích động nói:

- Tiểu thư cười với Vạn Tứ, dù liều mạng vì tiểu thư, Vạn Tứ cũng nguyện ý.

Vạn Nhân Kỳ cười với Vạn Tứ, Vạn Tứ nhất thời thần hồn điên đảo, ánh mắt mê ly, hai mắt nhìn tới chỗ cao vót trước ngực Vạn Nhân Kỳ, hô hấp gấp gáp.

Ba ba ba ba...

- Cầu nhi rất giỏi...

Vạn Nhân Kỳ vươn tay tát lên khắp chỗ trên mặt Vạn Tứ, nhưng Vạn Tứ hồn nhiên không biết.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

70. Chương 50: Chích Hồ. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đá tự: MTR01 - kiemgioi

- Tiểu tử đáng trách kia, dĩ nhiên không ăn chiêu này của lão nương, hừ...

Vạn Nhân Kỳ liếc mắt nhìn Cổ Thần trừng trừng, giọng nói đầy vẻ căm giận.

Vạn Nhân Kiêm nói:

- Bạch hồ bên người hần có chút đặc biệt, mị thuật của ngươi không có hiệu lực với tiểu tử kia, hần là do bạch hồ này.

- Bạch hồ đáng chết...

Vạn Nhân Kỳ thấp giọng mắng:

- Cũng không biết tiểu tử kia nói thật hay giả? Chích hồ nào có dễ dàng dẫn dụ như vậy?

Vạn Nhân Kiêm nhìn thoáng qua chỗ Cổ Thần, thấp giọng nói:

- Ta thấy không phải giả, hần ngược lại đang muốn bẻ quan, hơn nữa còn là bẻ quan dài, chúng ta không có việc gì làm, đi Hỏa Diệm Sơn một chuyến không tới hai tháng thời gian, dẫn hần đi theo cũng được... Đợi tới được Hỏa Diệm Sơn, có thể dẫn dụ chích hồ ra ngoài càng tốt, nếu không thể thì con bạch hồ kia cũng thuộc về tay chúng ta, chúng ta không thiệt...

- Nếu có thể dẫn dụ được chích hồ, lấy được nội đan của nó vậy là quá tốt, luyện hóa được nội đan chích hồ, tu vi của phụ thân nói không chừng còn có thể đột phá Thần Hải cảnh!

Vạn Nhân Kỳ hưng phấn nói.

...

Ban ngày phi độn, buổi tối nghỉ ngơi, mỗi ngày đi được một ngàn sáu, một ngàn bảy trăm dặm, qua sáu ngày sau đã tiến vào trong Đông Hoang hơn vạn dặm.

Bất quá, mấy người Cổ Thần cũng không phải phi độn theo hướng chính đông mà hơi chệch về phía đông nam, bởi vậy mới chỉ thâm nhập vào trong Đông Hoang chừng ba bốn ngàn dặm mà thôi.

Mỗi buổi tối, Cổ Thần đều nắm chắc thời gian tu luyện, sau gần hai canh giờ đã tọa nghỉ ngơi, sau cùng lúc hấp thu nguyên linh đan trung phẩm và linh thạch, chân khí Tiên Thiên đều tăng trưởng nhanh chóng mỗi ngày.

Đối với Cổ Thần cứ dừng chân là tu luyện, đám người Vạn Nhân Kiêm chỉ cười nhạt, chuyến đi Hỏa Diệm Sơn lần này, mặc kệ Cổ Thần có dẫn dụ được chích hồ hay không, kết quả đối với hần không có gì khác nhau.

Một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng năm, bốn người khác đều là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bốn, đội ngũ cường đại như vậy, muốn giết một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một, chẳng khác nào giết một con kiến.

Vì vậy, Cổ Thần trong mắt năm người Vạn gia chẳng khác nào một người đã chết, cũng chính vì vậy dọc đường đi cả năm người đối với Cổ Thần khách khí vô cùng, ngay cả Vạn Tứ kia cũng không hề nói nửa lời chọc giận đối với Cổ Thần.

Năm người Vạn gia thế nào, Cổ Thần căn bản không thêm để ý, nếu đối phương cũng muốn bắt chích hổ, vậy trước khi bắt được chích hổ, tuyệt đối sẽ không có động tác nào với hắn.

Cổ Thần lưu ý chỉ có một, đó là mỗi ngày nắm chắc tu luyện, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể ngày càng tăng nhanh, tốc độ phi thường, không bao lâu nữa, hắn là sẽ bước vào Tiên Thiên cảnh tầng bốn.

Dọc theo đường đi, Cổ Thần cũng không quên tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, tại ngày thứ sáu sau khi tiến nhập Đông Hoang, Cổ Thần đã luyện thành trọng thứ ba Thiên Cương Thối Thể đại pháp, việc này khiến hắn vui mừng không ngớt, dù sao Thiên Cương Thối Thể đại pháp là một trong những quân bài quan trọng của hắn, tu luyện càng cao, tác dụng càng lớn.

Ban ngày phi độn, buổi tối nghỉ ngơi...

Cứ như vậy ngày qua ngày, đoàn người Cổ Thần đã rời khỏi Thành Thái Dương được hai mươi chín ngày, khoảng rừng rậm phía trước đột nhiên thưa thớt dần, cây cối ngày càng ít đi, không bao lâu sau, phía trước liền xuất hiện một tòa núi trọc, trên núi chỉ có cỏ dại, càng đi về phía trước ngay cả những cỏ dại có sinh mệnh ngoan cường cũng không thấy, cả tòa núi chỉ còn lại đá sỏi trụi lủi.

P phía trước hơn trăm dặm có một tòa núi lớn cao hơn nghìn trượng, so với Thai Sơn không hề thua kém chút nào, của tòa núi hiện lên một màu quang mang hỏa hồng, nếu có người ở gần quan sát đúng là có một ít hỏa diễm không bao giờ tàn.

Một trận khí tức cực nóng phả tới trước mặt.

Vạn Nhân Kiếm chỉ vào ngọn hỏa sơn trước mắt, nói:

- Đó chính là Hỏa Diệm Sơn rồi, Dong Viêm Động nằm ở sườn núi, Dong Viêm Động nổi thông xuống nền đất có dung hỏa, chích hổ đang ẩn mình sâu trong đó, đi vào hơn trăm trượng liền gặp phải dòng dung hỏa lưu động, phải dẫn dụ chích hổ ra ngoài dong viêm động mới có thể bắt được nó.

Cổ Thần ngưng mắt nhìn, trên đỉnh ngọn núi này có một áng mây đỏ, dung hỏa phun ra từ đỉnh núi rơi xuống bốn phía, còn cháy thật lâu không tắt.

Dong hỏa trên Hỏa Diệm Sơn không bao giờ tắt chính là kiệt tác từ miệng núi liên tục phun trào kia.

Khoảng cách trăm dặm, đối với mấy người Cổ Thần mà nói rất ngắn, chùng nửa canh giờ sau, mấy người đã độn tới trước mặt Hỏa Diệm Sơn, lúc này mới dừng lại.

Không khí nơi này tương đối nóng bức, đoàn người Cổ Thần đều dùng chân khí Tiên Thiên hình thành cương trảo hộ thể, chặn sóng nhiệt lại bên ngoài.

Sườn núi Hỏa Diệm Sơn có một cửa động lớn phát ra quang mang màu hỏa hồng, cửa động rộng mười trượng, cao mười trượng, so với một tòa nhà còn lớn hơn.

Cổ Thần nhìn thoáng qua Hỏa Diệm Sơn, ánh mắt dừng lại nơi sườn núi, sơn động thật lớn kia hẳn chính là Dong Viêm Động như lời Vạn Nhân Kiếm nói.

Nhìn Dong Viêm Động, Vạn Nhân Kiếm nói:

- Chích hổ ẩn mình trong động, một năm khó thấy nó đi ra một lần, ta từng tiến nhập bên trong, gặp qua yêu thú này một lần, nó ở trong dung hỏa thực lực tăng lên rất nhiều, đồng thời còn có thể đi lại như thường, cho dù tu sĩ Thần Hải cảnh cũng không thể bắt nó ngay trong Dong Viêm Động.

Hai mắt Vạn Nhân Kỳ lộ vẻ hưng phấn, nói:

- Người có biện pháp nào có thể dẫn dụ yêu thú kia ra khỏi Dong Viêm Động? Đã tới nơi này, không thể hiện một chút đi sao.

Cổ Thần nhìn thoáng qua địa thế xung quanh, chỉ bên sườn một tòa núi nhỏ, nói:

- Các người mai phục phía sau sườn núi, ta phụ trách dẫn dụ yêu thú kia đến, yêu thú này có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng năm, vậy nhường các vị nhiệm vụ đánh chết nó.

Vạn Nhân Kiếm vui vẻ nói:

- Chỉ cần người có thể dẫn dụ nó ra ngoài, chính là lập công lớn, người cần vật gì trên người nó? Đến lúc đó cho người lựa chọn.

- Ha ha... Người nghĩ muốn cái gì, liền lấy cái đó.

Ba gã gia nô cũng nở nụ cười.

Vạn Nhân Kỳ liếc mắt giận nhìn Cổ Thần, tựa hồ trách cứ hắn không trả lời câu hỏi của mình.

- Trên người ta có một thứ cực kỳ hấp dẫn đối với yêu thú, sau khi lấy ra yêu thú trong vòng trăm dặm cơ hồ đều kéo tới, khi ta bước vào trong Dong Viêm Động, mặc kệ chích hổ kia ẩn thân sâu bao nhiêu cũng phải hăng hái bừng bừng lao ra ngoài.

Trong lòng Cổ Thần cũng hạ quyết định, tới nơi này rồi, quyết không cho một người Vạn gia nào rời khỏi đây, vì vậy liền nói ra phương pháp dẫn dụ chích hổ.

- Lại có bảo bối thần kỳ như vậy? Có thể khiến yêu thú trong phạm vi trăm dặm đều kéo tới? Rốt cuộc là vật gì đây?

Vạn Nhân Kiềm mừng rỡ hỏi thăm, trong mắt ẩn hiện một tia dục vọng.

Cổ Thần nói:

- Vật ấy một khi lấy ra sẽ kinh động tới yêu thú, các vị trước hãy đi tới sườn núi bên kia mai phục cho tốt, đến lúc đó các người sẽ biết vật này ra sao, tuy nói trong phạm vi trăm dặm này ngoài chích hổ không còn sinh linh nào khác, nhưng phòng ngừa vạn nhất có yêu thú nào đi qua bị dẫn tới, các vị cũng nên làm tốt công tác nghênh địch.

Vạn Nhân Kiềm gật đầu:

- Không thành vấn đề, yêu thú nơi này đại đa phần đều là Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, cho dù tới cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, chúng ta hiện tại đi tới sườn núi bên kia chuẩn bị, người phụ trách dẫn dụ chích hổ ra ngoài.

Nói xong, năm người Vạn Nhân Kiềm ngự khí tới sau sườn núi, Cổ Thần cũng đi về phía Dong Viêm Động.

- Thiếu chủ, lúc nào chúng ta động thủ?

Đến sườn núi phía sau, thấy Cổ Thần đi vào trong Dong Viêm Động, Vạn Tứ lập tức hỏi.

Vạn Nhân Kiềm nhìn Cổ Thần đi vào trong động, nói:

- Không vội, trước giết chết chích hổ rồi tính, hắc hắc...

- Được, giết chết chích hổ, sau đó ta chém một đao chặt đầu tiểu tử kia, cặp mắt chó của hắn dám bỏ qua vẻ mỹ lệ của tiểu thư, để ta khoét đi.

Vạn Tứ ngoan độc nói, ánh mắt liên tục lướt trên thân thể mê người của Vạn Nhân Kỳ.

- Lạc lạc lạc lạc...

Vạn Nhân Kỳ cười lên một tiếng, nói:

- Không cần vội như vậy, lẽ nào các người không muốn chơi trò mèo vờn chuột sao? Suốt một tháng trời chỉ có phi độ, rất không thú vị.

- Không sai... Sau khi giết chết chích hổ, chúng ta lại chơi trò mèo vờn chuột tìm thú vui, ha ha...

Vạn Nhân Kiềm cười nói.

- Chúng ta sẽ khiến thiếu chủ và tiểu thư được vui vẻ.

Ba người Vạn Tứ đồng thanh nói.

Đi vào bên trong Dong Viêm Động, không khí trở nên vô cùng nóng bức.

Bất quá, có chân khí Tiên Thiên biến thành cương trảo hộ thể chống lại, không khí cực nóng không hề tạo được mấy ảnh hưởng với Cổ Thần.

Đi vào hơn mười trượng trong Dong Viêm Động, Cổ Thần liền dừng bước, linh tinh có thể hấp dẫn yêu thú trong vòng hơn trăm dặm, tuy rằng Dong Viêm Động này quanh co khúc khuỷu, nhưng sâu đến mấy cũng không thể quá trăm dặm được.

Khoát tay, một hạt châu màu xanh lục lập tức xuất hiện trong tay Cổ Thần, đây chính là linh tinh thu thập được từ phệ linh thú cỡ lớn tại quảng động Bắc Thai Sơn.

Linh tinh là do cự hình phệ linh thú sau khi hấp thụ linh thạch sản sinh ra tinh hoa linh khí, không phải phệ linh thú có tu vi Tiên Thiên cảnh, trong cơ thể không thể kết xuất ra được linh tinh.

Linh tinh là yêu đan được kết thành trong cơ thể phệ linh thú, đối với yêu thú có tác dụng cực lớn, vì vậy mỗi loại yêu thú đều có ham muốn mạnh mẽ với linh tinh.

- Chi chi...

Cổ Thần lấy ra linh tinh, Tiểu Bạch lập tức kêu lên hai tiếng.

Lắc lắc đầu Cổ Thần, Tiểu Bạch tựa hồ đang hỏi Cổ Thần xem hắn có còn nhớ lời từng nói tại trong quảng động Bắc Thai Sơn hay không.

Cổ Thần cười, nói:

- Đừng có gấp, chờ đạt được nội đan chích hổ, linh tinh này sẽ là của ngươi.

- Chi chi chi chi...

Tiểu Bạch nhất thời vui vẻ kêu lên, thân thiết dúi đầu vào bên tai Cổ Thần.

Bị chọc ngứa, Cổ Thần cười ha ha, ôm Tiểu Bạch vào ngực, nói:

- Thôi nào... An tĩnh, chú ý lắng nghe.

Tiểu Bạch lập tức an tĩnh lại, ngồi yên trong lòng Cổ Thần, đầu hơi nghiêng, vành tai chăm chú lắng nghe.

Toàn bộ Dong Viêm Động yên ắng, không có bất luận thanh âm nào, trong sơn động cực nóng này, đến cả gió cũng phải ngưng lại.

Nắm linh tinh trong tay, Cổ Thần cũng không cử động, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, không bỏ qua bất luận một chút thanh âm nào trong động.

Chích hổ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng năm, tuy nói Cổ Thần không sợ hãi, nhưng muốn đánh chết chích hổ cần phải cố gắng rất nhiều, bên ngoài còn có năm người Vạn gia cũng muốn tiêu diệt chích hổ, vậy đành cho bọn họ giải quyết là tốt nhất.

Cổ Thần chỉ cần dẫn dụ chích hổ tới chỗ năm người bọn họ mai phục, sau đó đứng một bên quan sát là được.

Không có tiếng gió thổi, không chút động tĩnh, toàn bộ Dong Viêm Động chìm trong yên tĩnh.

Cổ Thần không hề động, Dong Viêm Động này nếu nối thông với nền đất có dòng hỏa, vậy khẳng định là sâu vô cùng, chích hổ ở chỗ dòng hỏa cũng không phải bất động, nó cũng đi lại như nhân loại sinh hoạt trên mặt đất vậy.

Có lẽ lúc này chích hổ cách quá xa động khẩu, nhưng Cổ Thần vẫn tin tưởng nó nhất định sẽ cảm thụ được linh tinh rồi liền linh lao tới, linh tinh đối với yêu thú có tác dụng quá lớn, linh tinh do phệ linh thú Tiên Thiên cảnh kết xuất ra, đối với yêu thú Tiên Thiên cảnh càng có hiệu quả lớn nhất.

Dùng một khối linh tinh, yêu thú Tiên Thiên cảnh có thể lập tức đề cao một hoặc hai cấp độ.

Mê hoặc lớn như vậy, không có yêu thú nào chống lại được, nếu chích hổ đã có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng năm, như vậy nó nhất định sẽ chạy tới chỗ linh tinh.

Đột nhiên...

Một trận chấn động nhẹ truyền tới dưới chân, tuy rằng một tia chấn động này rất nhỏ nhưng Cổ Thần đang tập trung chú ý mọi biến hóa trong động, tia rung động này không thể thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, tới rồi...

Âm thanh truyền trong thể rắn so với không khí sẽ nhanh hơn, tuy rằng chưa nghe được âm thanh, nhưng Cổ Thần đã biết, chích hổ đã xuất động.

- Chi...

Tiểu Bạch kêu khẽ một tiếng, hai tai dựng thẳng lên, thính giác của yêu thú cực kỳ linh mẫn, hiển nhiên Tiểu Bạch cũng đã phát hiện ra.

Khóe miệng Cổ Thần khẽ nhếch lên, trong lòng vui vẻ vạn phần, nếu như lấy được nội đan chích hổ, như vậy cả ba nguyên liệu cấu thành Tam Tuyệt đại trận đều thu thập xong, phá Tu Di Kim Cương đại trận chỉ còn là thời gian.

Rung động liên tiếp truyền tới, chậm rãi chuyển từ yếu sang mạnh, chứng minh chích hổ đang chạy nhanh về phía Cổ Thần.

Thịnh thịnh thịnh thịnh thịnh thịnh...

Địa chấn dưới chân càng lúc càng mạnh, nói rõ chích hổ đang tới gần, nửa khắc sau, Cổ Thần đã nghe được tiếng bước chân.

Điều này chứng minh, chích hổ còn cách Cổ Thần không xa nữa.

Cổ Thần lập tức xoay người, chạy ra phía ngoài động, khoảng cách mười trượng chỉ thoáng qua, rất nhanh Cổ Thần đã chạy ra ngoài động, chạy vội qua tới chỗ nhóm người Vạn Nhân Kiếm.

Mấy người Vạn Nhân Kiếm vẫn một mực âm thầm quan sát động tĩnh nơi này, thấy Cổ Thần xuất động, lập tức ẩn mình trên sườn núi.

Tốc độ Cổ Thần rất nhanh, chỉ mười mấy lần hô hấp đã chạy xa trăm trượng, rất nhanh chạy đến trên sườn núi phía sau.

- Rống...

Một tiếng rống như sấm vang vọng khắp trời, Cổ Thần quay mặt nhìn, chỉ thấy một đầu yêu thú hình hổ, toàn thân lửa cháy hừng hực xuất hiện tại cửa động.

Thân hổ cao ba trượng, dài hơn mười trượng, hai mắt màu máu, răng nanh sắc nhọn, hổ trảo vỗ nhẹ lên mặt đất, lập tức đất đá bị đánh thành những mảnh nhỏ, văng tung tóe.

Chính là yêu thú chích hổ.

Hai mắt màu máu của chích hổ nhìn Cổ Thần chằm chằm, chính xác hơn là hạt châu màu xanh lục trong tay Cổ Thần.

- Rống...

Chích hổ thềm muốn rống lên một tiếng, lập tức vồ tới Cổ Thần, chỉ một cái nhún người đã nhảy qua hơn mười trượng, tốc độ cực nhanh, so với tốc độ chạy trốn của Cổ Thần nhanh hơn mấy lần.

Cổ Thần lập tức phóng ra phi kiếm, tốc độ tăng mạnh, chích hổ rống giận liên tục, điên cuồng đuổi theo.

Rất nhanh Cổ Thần liền tới sườn núi bên kia, lập tức dừng lại thân thể, xoay người mỉm cười nhìn chích hổ đang lao tới.

Thấy con mồi phía trước đột nhiên ngừng lại, chích hổ hào hứng rống lên, bốn chân vỗ mạnh xuống đất, bắn lên cao hơn mười trượng, đánh tới Cổ Thần.

Chính vào lúc này, hai bên trái phải đột nhiên xuất hiện mấy đạo kiếm cương đồng loạt chém xuống người chích hổ, nhất thời chích hổ thất kinh, thân hình đang giữa không trung, không có chỗ mượn lực để đổi phương hướng, bốn chiếc thiết trảo liền khua loạn, đánh về mấy đạo kiếm cương đang bay tới.

Đinh đinh đinh đinh...

Bốn tiếng bạo hưởng, thiết trảo của chích hổ dĩ nhiên chặn đứng mấy pháp khí công kích tới, bốn trảo hổ kia quả nhiên cứng rắn đến cực điểm, tuyệt đối là tài liệu luyện khí cực tốt.

Tổng cộng có năm đạo kiếm cương đánh tới, chích hổ chặn được bốn đạo, còn một đạo kiếm cương vượt qua hổ trảo của nó, một kiếm đâm lên trên người chích hổ.

- Gào...

Một dòng máu tươi phun ra ngoài, chích hổ gào lên một tiếng thảm thiết.

Trúng mai phục...

Chích hổ nhất thời tỉnh ngộ, giận dữ nhìn gã nhân loại đang cười kia, thế nhưng năm đạo kiếm cương vừa rồi cho nó biết, lúc này nó đang trong hiểm cảnh.

Đa phần những hành động của yêu thú đều theo bản năng, dục vọng so với con người nhỏ hơn rất nhiều, trong lòng chích hổ mặc dù giận dữ, lại thêm sức hấp dẫn từ linh tinh trong tay người kia, nhưng một mình trong hiểm cảnh, lập tức nó làm ra quyết định... Chạy!

Tất cả so ra đều kém hơn với tính mệnh.

Chích hổ rơi xuống đất, nhất thời xoay người, chuẩn bị bỏ chạy về phía Dong Viêm Động, chỉ cần chạy vào trong động, nó không còn phải sợ gì nữa.

Thế nhưng, thân thể chích hổ phải ngưng lại, đã muộn rồi, đường rút lui về Dong Viêm Động đã bị ba tên nhân loại chặn đứng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

71. Chương 51: Cực Băng Châu. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Kiểm quang chợt lóe, lại có hai đạo kiếm cương bắn tới một bên Chích Hổ.

Ba gã gia nô Vạn gia chặn lấy đường lui của Chích Hổ, Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ thì không chế phi kiếm khởi xướng công kích đánh về phía Chích Hổ.

Dùng Tiên Thiên chân khí không chế pháp khí, tuy rằng lực lượng không thể sánh bằng trực tiếp cầm tay, nhưng độ linh hoạt lại cao hơn rất nhiều, bởi vì khi dùng tiên thiên chân khí ngự kiếm có thể từ bốn phương tám hướng phát động công kích tới bất kì nơi nào trên người mục tiêu.

Đối phó với tu sĩ nhân loại, chiêu này không mấy hiệu quả, nhưng đối với yêu thú, dùng ngự kiếm tấn công thường mang lại hiệu quả lớn hơn nhiều khi trực tiếp cầm bằng tay.

Chích hổ đứng trên mặt đất, muốn tránh né hai thanh phi kiếm công tới hai bên với tốc độ cực nhanh cũng không dễ dàng, chỉ thấy nó khi dùng thiết trảo đánh ra, khi dùng thiết vĩ quán lấy, nhiều lần đánh văng hai thanh phi kiếm sang một bên.

Thế nhưng, phi kiếm được hai người Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ không chế, rất nhanh điều chỉnh phương hướng, kiếm cương trương lên, chém xuống Chích hổ, khi Chích Hổ còn chưa kịp phản ứng đã bị hai thanh phi kiếm đâm trúng thân thể, nhất thời lưu lại một vết thương kinh khủng, máu tươi văng ra ngoài.

- Rống!

Chích Hồ bạo rống một tiếng, hung tính nổi lên, nhảy mạnh lên, mặc kệ hai thanh phi kiếm, trực tiếp đánh về phía hai người Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ.

Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ cười nhạt một tiếng, hai tay cùng lúc giương lên, hai đạo phù chú phóng về phía Chích Hồ.

Chính là Thái áts phù và Huyền băng phù...

Một trận nổ vang, Thái áts phù hóa thành một đạo lôi quang, bắn trúng đầu Chích Hồ, Huyền băng phù hóa thành mấy đạo băng trùy, đâm mạnh vào thân thể Chích Hồ.

Lập tức, Chích Hồ liên tục lui về phía sau, trong miệng kêu lên những tiếng thảm thiết.

Chích hồ tuy là yêu thú Tiên Thiên Cảnh tầng năm, nhưng cùng lúc đối đầu hai người, trong đó một là tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng năm, một là tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng bốn, hiển nhiên không phải là đối thủ.

Hai người Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ hạ thủ không lưu tình, hai đạo kiếm cương nổ bắn ra, tiếp tục không chừa phi kiếm chém lên người Chích Hồ.

Xoạt xoạt...

Đuôi sắt Chích Hồ quét ngang, thiết trảo đánh ra, đẩy hai thanh phi kiếm qua một bên, hai mắt màu huyết hồng tập trung lên hai người Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ, cái đầu thật lớn ngửa lên trời rống to một tiếng...

Xích...

Vô số hỏa diễm tuôn ra từ trong miệng Chích Hồ, nhằm hai người Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ đánh tới.

Chích Hồ đã đánh ra chiêu bài đáy hòm.

Đây không phải hỏa diễm bình thường mà dung hỏa dưới lòng đất, cương trảo do Tiên Thiên chân khí hình thành tuy có thể chống được lửa bình thường nhưng lại không chống được dung hỏa này.

Một tảng lớn dung hỏa phun ra như vậy, bất luận tu sĩ Tiên Thiên Cảnh nào cũng phải tránh xa, nếu chẳng may bị những dung hỏa này đốt cháy, không chết cũng trọng thương.

Bất quá, đối với dung hỏa trước mặt, Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ lại chưa động, dường như coi dung hỏa này hoàn toàn không nhìn trong mắt.

Dung hỏa từ trong miệng Chích Hồ phun ra, như lưu tinh, nháy mắt liền bay tới cương trảo trước người cầu Vạn Nhân Kỳ và Vạn Nhân Kiếm.

Mắt thấy hai người sắp bị vô số dung hỏa nuốt gọn, Vạn Nhân Kiếm đột nhiên giương tay lên, một viên Tuyết băng châu to bằng đầu ngón tay bắn ra, nhắm về phía dung hỏa đang cuộn trào mãnh liệt.

Khi viên Bạch tuyết châu kia vừa xuất hiện, Cổ Thần đột nhiên cảm giác, nhiệt độ không khí cực cao xung quanh nháy mắt biến mất vô tung, thay vào đó là một loại khí tức lạnh lẽo cực độ.

Cảm giác giống như bản thân đang đứng ở nơi băng thiên tuyết địa vậy.

Hai mắt Cổ Thần cấp tốc nhìn về phía Băng tuyết châu trong tay Vạn Nhân Kiếm, trên mặt hiện vẻ kinh hãi.

Khỏa Bạch tuyết châu chỉ bằng đầu ngón tay kia rất nhanh liền đụng vào dung hỏa phun ra từ trong miệng Chích Hồ, nhưng ngoài ý muốn chính là, Băng tuyết châu cũng không bị dung hỏa nuốt hết, ngược lại khi dung hỏa vừa tiếp xúc với Băng tuyết châu, toàn bộ hỏa diễm đều tắt, hóa thành một khối băng trắng.

Dung hỏa cực nóng vô cùng, đủ có thể đốt cháy cương khí của tu sĩ Tiên Thiên Cảnh, nhưng khi tiếp xúc với Băng tuyết châu, dĩ nhiên trong nháy mắt bị đông lạnh, hóa thành một khối băng, công hiệu của hạt châu này quả thực không phải chuyện đùa.

- Dĩ nhiên có được pháp khí thượng phẩm Cực băng châu? Trách không được dám coi thường Chích Hồ như vậy, dung hỏa chính là con át chủ bài của Chích Hồ, có Cực băng châu, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên Cảnh bốn tầng đứng ở ngoài phạm vi dung hỏa cũng có thể làm được.

Cổ Thần nhìn Cực băng châu, trong lòng thần nghĩ.

Rất nhanh, toàn bộ dung hỏa do Chích Hồ phun ra đều bị hóa thành băng trắng, hình thành lên một đóa băng diễm rồi dần dần rơi xuống vỡ nát trên mặt đất.

Chích Hồ chứng kiến dung hỏa bị hóa giải dễ dàng, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, đường lui về phía Dong viêm động đã bị người ta chặn, dung hỏa cũng không cứu được nó, nó đã lâm vào tuyệt cảnh.

Sưu... Sưu...

Trong nháy mắt khi Chích Hồ còn đang khiếp sợ, hai đạo kiếm cương xẹt qua, lưu lại trên người nó hai vết thương kinh khủng, khiến nó phải tru lên một tiếng thê lương.

Máu tươi rã đầy trên mặt đất, trên người Chích Hồ lưu rõ vài vết cắt rất sâu, ngay cả dung hỏa cũng không thể bức lui được đối thủ, nó đã không còn đường thoát.

Hai đạo kiếm cương vòng vo một hồi, lại cấp tốc chém về phía Chích Hồ, Chích Hồ đã bị thương, tính linh hoạt không bằng lúc trước, đuôi sắt đảo qua chậm hơn một nhịp, lại bị hai đạo kiếm cương bổ trúng.

Chích Hồ lao đảo một cái, dường như muốn ngã, trên mặt Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ đều hiện vẻ tươi cười, tiếp tục ngự không phi kiếm, kiếm cương trương lên, rất nhanh một lần nữa đâm xuống Chích Hồ.

Lần này, Vạn Nhân Kiếm cho phi kiếm trực tiếp đâm xuống đầu Chích Hồ, Chích Hồ kêu lên một tiếng thê lương, bốn chân không còn chống được, ngã xuống mặt đất.

Tiên Thiên Cảnh tầng năm như Chích Hồ, cứ như vậy ngã xuống dưới liên thủ công kích của Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ.

Cổ Thần nhìn thấy mà mừng trong lòng, dung hỏa do Chích Hồ phun ra, hẳn không biết làm sao đỡ được, chỉ có thể tránh, nếu như chỉ có một mình hắn, khả năng cho đầu Chích Hồ kia chạy thoát là rất lớn.

Đồng thời, Chích Hồ có tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng thứ năm, Cổ Thần nếu không sử dụng Hàng linh phù cũng không thể giết chết được Chích Hồ.

Lúc này tự nhiên có người xông lên giải quyết Chích Hồ, Cổ Thần chỉ ở một bên nhìn, trong lòng không mừng sao được?

Hai đạo kiếm cương hóa thành phi kiếm, rơi vào trong tay Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ, đồng thời tay Vạn Nhân Kiếm vừa nhắc, pháp khí thượng phẩm Cực băng châu cũng được thu trở lại.

Chích Hồ nằm rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên qua một kiếm trúng đại não vừa rồi, Chích Hồ đã bị giết.

Vạn Thiên Thụy có tu vi đã đạt tới Tiên Thiên Cảnh tầng chín, cách Thần Hải Cảnh chỉ còn một bước, nội đan Chích Hồ này đối với công pháp Vạn Thiên Thụy tu luyện có tác dụng rất lớn, một viên nội đan Chích Hồ này, đủ có thể giúp Vạn Thiên Thụy bước vào Thần Hải Cảnh.

Vì vậy, Vạn gia luôn một mực tìm kiếm tung tích của Chích Hồ, tuy Vạn Nhân Kiếm tìm được tung tích Chích Hồ tại Dong Viêm Động trên Hỏa Diễm Sơn, nhưng muốn bắt được Chích Hồ tại Dong Viêm Động này ngay cả tu sĩ Thần Hải Cảnh còn khó khăn chứ đừng nói tới hắn chỉ là tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng năm, làm sao có thể?

Tuy rằng Vạn Thiên Thụy cho Vạn Nhân Kiếm cực băng châu để đối phó với Chích Hồ, nhưng nếu Chích Hồ không ra khỏi Dong viêm động thì Vạn Nhân Kiếm cũng không có biện pháp bắt được Chích Hồ.

- Vậy là tốt rồi... Thu được nội đan của Chích Hồ, tu vi của phụ thân có thể đột phá tới Thần Hải Cảnh, Vạn gia có cơ hội trở thành một phương chư hầu, thế lực so với hiện tại sẽ lớn hơn gấp bội, phụ thân nhất định sẽ trọng thưởng cho chúng ta, ha ha...

Chích Hồ vừa chết, trong lòng Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ mừng như điên.

- Chúc mừng thiếu chủ, chúc mừng tiểu thư... Thu được nội đan Chích Hồ, tộc trưởng nhất định rất hài lòng.

Ba gã gia nô Vạn gia chạy tới, vui mừng nói.

Trên mặt năm người Vạn gia đều lộ rõ ý mừng, vui cười hớn hở.

Ai cũng không chú ý tới, Cổ Thần phía xa xa cũng đang cười cười hài lòng, chỉ là trong dáng tươi cười của hắn lại có chút âm lãnh.

Ầm ầm...

Trên bầu trời vang lên từng tiếng sấm sét, mưa như thác đổ rơi xuống, bao phủ toàn bộ thiên địa.

Một đạo thiểm điện ngang trời đánh xuống, khiến cho màn đêm đen kịt được chiếu sáng trong giây lát.

Trong một gian nhà tranh cũ nát, dưới cơn mưa gió tàn phá không ngừng lung lay, từng giọt nước mưa qua chỗ đột liên tục rơi xuống từ trên nóc nhà.

Cổ Thần lạnh đến mức run người, thân thể co ro thành một đoàn, Cổ Thương Khung cởi áo khoác của chính mình choàng lên người Cổ Thần, sau lại ôm Cổ Thần vào trong ngực.

Màn đêm vô tình, từng cơn gió lạnh gào thét thổi tung qua làn mưa giống như hai bàn tay ác ma mang đi cái ấm áp của thế gian, chỉ còn để lại một mảnh băng lãnh...

Không... Còn có một địa phương ấm áp, đó chính là trong lòng ngực phụ thân.

Hai hàm răng Cổ Thần không ngừng đánh vào nhau, cả người run cầm cập, chăm chú tựa vào trong lòng Cổ Thương Khung, đó cũng là địa phương ấm áp duy nhất trong màn đêm đen.

- Thần nhi đừng sợ, chúng ta đã trốn thoát rồi, tất cả đều đã qua, con phải kiên cường sống sót... Ta sẽ bảo vệ con, sống sót thật tốt...

Chăm chú ôm Cổ Thần trong lòng, Cổ Thương Khung nói.

Trong lòng phụ thân, tựa hồ băng lãnh cũng yên lặng trôi đi, Cổ Thần đón ánh mắt của phụ thân, cổ sức gật đầu:

- Vâng, hài nhi sẽ cố!

- Ha ha... Ha ha ha... Sống sót? Không, các người không có cơ hội đó, buổi tối ngày hôm nay chính là tử kỳ của các người, các người sẽ không còn nhìn được ánh thái dương lần nào nữa, ha ha ha...

Một tràng cười tà ác đột nhiên vang lên, trong nháy mắt cắt đứt cuộc trò chuyện của hai phụ tử trong gian nhà tranh.

- Giết hết toàn bộ, trăm thảo trừ căn... Cổ gia, từ sau buổi tối hôm nay liền biến mất trong thiên địa, ha ha ha...

Vạn Nhân Kiếm cười lớn, mũi kiếm trong tay trương lên, một đạo kiếm cương dài đến sáu trượng liền chém tới phụ tử Cổ Thần.

Cổ Thương Khung lập tức nghênh địch, một hồi quyết chiến sinh tử tàn khốc lập tức diễn ra dưới làn mưa đêm lạnh lẽo.

...

Điện quang bỗng nhiên chợt lóe, Cổ Thần thét lên một tiếng chói tai, hắn thấy cánh tay trái của phụ thân hắn đã bị Vạn Nhân Kiếm chặt ngang tận vai.

Điện quang lại lóe lên, Cổ Thần một lần nữa thét lên chói tai, hắn thấy trường kiếm của Vạn Nhân Kiếm đã đâm vào trong lòng ngực phụ thân, đồng thời đầu của Vạn Nhân Kiếm cũng bị một kiếm của phụ thân hắn chặt bỏ, ném văng qua một bên.

Trận chiến này, Cổ Thương Khung và Vạn Nhân Kiếm đồng quy vu tận, từ này về sau, Cổ Thần không còn lại bất cứ thân nhân nào trên đời...

Trong nháy mắt đó, tâm trạng Cổ Thần rơi lặn vào trong hầm băng, so với màn đêm đen băng lãnh kia còn lạnh lẽo hơn nhiều, không còn dù chỉ một tia nhiệt độ.

...

...

Chích Hổ vừa chết, trong lòng Cổ Thần không còn cố kỵ, hai mắt nhìn chăm chăm Vạn Nhân Kiếm, đoạn ký ức chôn dấu trong lòng kia lại như một ngọn hỏa diệm sơn đang phun trào.

Nhìn Vạn Nhân Kiếm, trong mắt Cổ Thần càng lúc càng âm lãnh, bàn tay vừa lật, một tấm hàng linh phù cuối cùng đã thấy xuất hiện trong tay hắn

Vạn Nhân Kiếm đang mừng rỡ một trận, ánh mắt lướt qua thi thể Chích Hổ rồi rơi lại trên người Cổ Thần, nói:

- Tiểu tử, Chích Hổ đã chết, ngươi nghĩ muốn thứ gì?

Cổ Thần nhìn chăm chăm Vạn Nhân Kiếm, ánh mắt vẫn âm lãnh như trước, không nói gì.

- Ha ha ha...

Vạn Nhân Kiếm cười to một tiếng, nói:

- Đừng nhìn ta như vậy, thi thể Chích Hổ ở chỗ này, ngươi nghĩ muốn cái gì, có thể tự mình qua lấy? Ngươi yên tâm, nói không chừng... Hay là... Ngươi còn chưa hài lòng?

Liếc mắt nhìn thi thể Chích Hổ, Cổ Thần lắc đầu, nói:

- Thứ ta muốn, không ở trên người Chích Hổ.

- Tính ngươi thức thời, ha ha...

Vạn Tứ cười nói:

- Chích Hổ là do thiếu chủ giết, tất cả những gì ở đây đều thuộc về thiếu chủ, bao quát cả mạng nhỏ của ngươi, bao quát cả Tiểu Bạch kia... Toàn bộ đều thuộc về thiếu chủ.

- Tiểu tạp chủng, sợ rồi sao! Ha ha... Ngươi đã không còn giá trị lợi dụng nữa, nhìn thi thể Chích Hổ kia, ngươi rất nhanh sẽ giống như vậy, mất đi tính mệnh, vĩnh viễn làm ma tại nơi này.

- Ngươi có thể chạy trốn, có thể thử một chút, dưới sự truy sát của năm người chúng ta, xem ngươi có thể chạy được bao xa... Ha ha!

...

Hai gã gia nô cùng vười ha hả.

Giết Chích Hổ, kế tiếp mục tiêu của chúng chính là Cổ Thần rồi, tự nhiên mấy người không còn cố kỵ gì nữa, nói thẳng luôn.

Nhìn Cổ Thần, năm người Vạn gia đều hài lòng cười ha hả, bọn họ muốn từ trên mặt Cổ Thần tìm được tia thần sắc sợ hãi, thế nhưng bọn họ thất vọng rồi.

Cổ Thần liếc mắt nhìn năm người, nói:

- Chạy? Không, ta sẽ không chạy...

- Mặc kệ ngươi có chạy hay không, ngày hôm nay ngươi chết chắc rồi, ha ha...

- Ngươi quỳ xuống đến cầu xin tha thứ, nói không chừng chúng ta còn cho ngươi một đường thống khoái, ha ha... Cầu chúng ta, ngươi cầu chúng ta...

...

Ba gã gia nô cười to nói.

Sắc mặt Cổ Thần không đổi, nhân thân vẫn âm lãnh như trước, dường như lời ba gã gia nô nói cũng không có truyền vào trong tai hắn, không có sản sinh bất luận chút ảnh hưởng nào với hắn.

Ở trên vai hắn, Tiểu Bạch tựa hồ cảm thụ được tâm tình Cổ Thần lúc này, không còn vẻ nao động, đôi mắt với khiêu khích của ba người kia, dĩ nhiên không có làm ra bất kỳ phản kích nào.

Phản ứng của Cổ Thần khiến Vạn Nhân Kiếm có chút ngoài ý muốn, theo lý thuyết, một tên tu sĩ nho nhỏ vừa bước vào tu chân giới, ở hoàn cảnh hiện tại khẳng định sẽ sợ tới hoảng loạn không ngớt, không phải xoay người bỏ chạy thì cũng quỳ xuống khóc lóc van xin đủ đường.

Nhưng giống như Cổ Thần, tựa hồ cũng không nghĩ mình bị vây trong nguy hiểm, thần tình vẫn trấn định, thật sự là không hợp với lẽ thường.

Bất quá, phản ứng của Cổ Thần mặc dù có chút kỳ quái, nhưng Vạn Nhân Kiếm cũng không quá quan tâm, chỉ một tên tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tăng một nho nhỏ mà thôi, có trấn định thì đã là sao? Cũng không thể thay đổi được kết quả đã định.

Vạn Nhân Kiếm tiến lên vài bước, đi tới bên cạnh thi thể Chích Hồ, nói:

- Tiểu tử, ngươi không muốn chạy, cũng chẳng cầu tha, đứng ở đó chờ chết sao? Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Trong mắt Cổ Thần đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang, nói:

- Ta muốn giết ngươi.

Trong tay phải, hàng linh phù đã biến mất, chảy vào toàn thân, tu vi Cổ Thần tăng lên, đồng thời Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tam trọng được hoàn toàn thi triển, cường độ thân thể cao gấp ba lần, lượng lực theo đó cũng tăng lên ba lần.

- Ha ha ha...

Cổ Thần Vừa nói xong, Vạn Nhân Kiếm nhất thời cười to, nói:

- Các ngươi có nghe thấy hắn nói không? Hắn muốn giết người? Ha ha... Ha ha ha...

Đúng lúc này, một kiện áo choàng màu đen xuất hiện trên lưng Cổ Thần, thân ảnh hắn nhoáng lên liền biến mất tại chỗ, vẽ lên một đường tàn ảnh trong hư không, tựa như lưu tinh bắn về phía Vạn Nhân Kiếm.

- Thiếu chủ cẩn thận...

Vạn Nhân Kiếm còn đang cười to, biến hóa của Cổ Thần cũng khiến cho ba gã gia nô chú ý, nhất thời cấp bách hô lên.

Xoạt..

Bốn đạo kiếm quang chợt lóe, Vạn Nhân Kỳ cùng với ba gã gia nô đồng loạt phóng ra phi kiếm.

Vạn Nhân Kiếm cũng đã phát hiện chuyển biến của Cổ Thần trong sát na, thế nhưng... Đã quá muộn.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

72. Chương 52: Nội Đan Chích Hồ. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tốc độ của Cổ Thần nhanh đến cực điểm, Hàng linh phù giúp cho tu vi hắn nhất thời đột phá tới Tiên Thiên Cảnh tầng sáu, như vậy so với Vạn Nhân Kiếm đã cao hơn một tầng, hơn nữa có Tật Vũ phi phong tăng tốc khiến cho tốc độ của hắn ngang với tu sĩ Thần Hải Cảnh, so với tốc độ của tu sĩ Tiên Thiên Cảnh còn nhanh hơn gấp đôi.

Một kiếm với tốc độ cực hạn như vậy, Vạn Nhân Kiếm sao có thể ngăn?

Vừa mới kịp phản ứng lại, chỉ thấy kiếm quang chợt lóe, cổ họng mát lạnh, đầu đã bay về phía sau, hình ảnh một thi thể không đầu chỉ kịp hiện lên trong mắt hắn giây lát để rồi lập tức mất đi ý thức.

Nhanh, quá nhanh...

Nhanh đến mức Vạn Nhân Kiếm không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, nhanh đến mức Vạn Nhân Kiếm không kịp kêu lên một tiếng.

Đầu và cổ của hắn đã chia thành hai nửa.

Một tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng năm, cứ như vậy bị Cổ Thần một kiếm miểu sát.

- Thiếu chủ...

- Ca...

Ba gã gia nô và Vạn Nhân Kỳ đồng loạt thét lên kinh hãi.

Trước khi đánh chết Chích hổ, năm người Vạn gia từng tương lượng qua, sau khi giết Chích hổ liền trực tiếp đánh chết Cổ Thần hoặc có thể trêu đùa Cổ Thần một lúc sau đó mới đánh chết.

Thế nhưng, bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, Chích hổ vừa chết, người mạnh nhất trong năm người Vạn gia là Vạn Nhân Kiếm cũng lập tức chết dưới tay Cổ Thần.

Vạn Nhân Kiếm có tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng năm, ngay cả năng lực hoàn thủ cũng không có, trực tiếp bị miểu sát, Vạn Nhân Kỳ và ba gã gia nô chỉ có tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng bốn, sao có thể là đối thủ của Cổ Thần?

Trong nháy mắt kinh hô lên, Vạn Nhân Kỳ và ba gã gia nô đồng loạt đều cảm thấy khí tức nguy hiểm đang bao trùm bọn họ.

Chạy...

Bốn người cùng một tâm tư, phóng ra phi kiếm nhưng cũng không phải để chém về phía Cổ Thần, cả bốn người đồng loạt nhảy lên phi kiếm, nhắm về bốn hướng khác nhau chạy trốn.

- Thoát được sao?

Cổ Thần hét lớn một tiếng, Thanh Ly Kiếm chém một nhát về phía tên gia nô đang bỏ chạy bên phải, một đạo kiếm cương dài tới mười trượng lập tức bắn ra.

Cự kiếm hư huyền do kiếm khí hóa thành càng dài tới hơn ba mươi trượng, lập tức chém tên gia nô thành hai nửa.

Kêu thảm lên một tiếng, gã gia nô vừa chạy được hơn mười trượng giữa không trung liền bị kiếm cương chém thành hai đoạn, rơi xuống trên mặt đất.

Chớp mắt lại có thêm một người nữa chết dưới kiếm của Cổ Thần, trái tim cả ba người còn lại như muốn nứt ra, liều mạng trốn nhanh, Cổ Thần đánh chết được một người, ba người còn lại đã chạnh nhanh ra ngoài hơn mười trượng, đồng thời vẫn đang liều mạng phi độ, khoảng cách ngày càng xa, nếu chỉ dùng kiếm khí thì không thể công kích ở khoảng cách xa như vậy.

Tâm niệm Cổ Thần khẽ động, Thanh Ly Kiếm phóng lên cao, hai tay Cổ Thần cầm kiếm, nắm chắc tại đuôi, nhanh chóng đuổi theo một gã gia nô khác.

Tốc độ Cổ Thần lúc này thế nào?

Sánh ngang tốc độ tu sĩ Thần Hải Cảnh, nhanh hơn gấp đôi so với tốc độ tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng chín, so với tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng bốn tự nhiên nhanh hơn nhiều lắm, chỉ cần mấy lần hô hấp, Cổ Thần đã đuổi kịp tới phía sau gã gia nô kia.

Thanh Ly Kiếm bắn ra kiếm cương dài hơn mười trượng, một kiếm đánh xuống, người nọ kinh hồn táng đảm, tay vịn cầm một thanh phi kiếm xuất ra kiếm cương cỡ ngón tay nghênh đón.

Cổ Thần ngự không một kiện phá khí Thanh Ly Kiếm, một kiếm đánh xuống chính là một kích toàn lực của tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng sáu.

Người nọ chân đạp một thanh phi kiếm, lại ngự không một thanh phi kiếm nghênh địch, Tiên Thiên chân khí phân thành hai nửa, lực lượng tự nhiên yếu đi, tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng bốn còn phân đôi thực lực, sao có thể chống được một kiếm toàn lực với tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng sáu?

Hơn nữa phi kiếm người này phóng xuất ra chỉ là một loại pháp khí hạ phẩm, chỉ vừa tiếp xúc với Thanh Ly Kiếm đã bị chém thành hai đoạn, thế đi của Thanh Ly Kiếm không giảm, tiếp tục đánh xuống, người nọ kêu thảm một tiếng, cũng như phi kiếm, bị chém thành hai đoạn.

Lại giết thêm một người, năm người đã chết ba, chỉ còn lại hai người là Vạn Nhân Kỳ và Vạn Tứ.

Trong mấy cái hô hấp đuổi kịp một người, tốc độ như vậy, Vạn Nhân Kỳ và Vạn Tứ cả đời cũng không có gặp qua, tu sĩ có tu vi cao nhất mà bọn họ từng gặp được chính là tộc trưởng Vạn gia Vạn Thiên Thụy, bắt quá tu vi của hắn cũng chỉ là Tiên Thiên Cảnh tầng chín mà thôi.

Có Hàng linh phù phụ thân, Cổ Thần có được tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng sáu, hơn nữa được Tật Vũ phi phong tăng tốc, độ tốc của hắn gần như sánh ngang với tu sĩ Thần Hải Cảnh.

Tu sĩ Thần Hải Cảnh có thể ngày đi vạn dặm, còn tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng chín, độ tốc bắt quá chỉ được mỗi ngày hơn bốn ngàn dặm mà thôi.

Giữa Hậu Thiên Cảnh và Tiên Thiên Cảnh có một ranh giới như lạch trời, đồng dạng giữa Tiên Thiên Cảnh và Thần Hải Cảnh cũng có một ranh giới, khác biệt như trời với đất.

Cổ Thần không dừng lại, nhanh chóng đuổi về phía Vạn Tứ, hắn cảm thấy linh lực của Hàng linh phù sắp không còn, phải nhanh chóng giết chết hai người còn lại, không được để cho bất luận kẻ nào trốn thoát.

Hiện tại Cổ Thần còn chưa có thực lực đối kháng với Vạn Thiên Thụy, vô luận như thế nào cũng không được cho bất kỳ ai chạy trở về Thái Dương Thành, chạy trở về Vạn gia.

Vạn Tứ đã chạy được mấy trăm trượng, hắn thi triển Tiên Thiên chân khí toàn thân tới cực hạn, đạt được độ tốc nhanh nhất mà hắn có thể, nhanh chóng chạy trốn chết.

Mặc dù Vạn Tứ đang dùng tới độ tốc cực hạn, thế nhưng... Trong mắt Cổ Thần vẫn còn quá chậm.

Độ tốc của Cổ Thần còn nhanh hơn gấp mấy lần hắn, không tới mười lần hô hấp, Cổ Thần đã đuổi tới sau Vạn Tứ, nhất thời trái tim Vạn Tứ gấp đến độ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai chân vội quỳ gập ngay trên phi kiếm, hướng Cổ Thần lạy xuống:

- Không nên...

Không đợi hắn cầu xin tha thứ, kiếm cương của Cổ Thần đã lạnh lùng chém xuống, tiễn hắn xuống hoàng tuyền.

Chém xong một kiếm này, toàn thân Cổ Thần run lên, tựa hồ có vật gì đó thoát thể ra ngoài, tu vi nhất thời từ Tiên Thiên Cảnh tầng sáu lui xuống Tiên Thiên Cảnh tầng ba.

Hàng linh phù đã hoàn toàn tiêu hao.

Cổ Thần nhìn thoáng qua Vạn Nhân Kỳ phía xa xa, Vạn Nhân Kỳ cách hắn chỉ ít cũng hơn ngàn trượng, hiện tại tu vi đã lui về Tiên Thiên Cảnh tầng ba, mặc dù được Tật vũ phi phong tăng tốc, độ tốc của Cổ Thần vẫn vượt xa Vạn Nhân Kỳ, nhưng nếu không có Hàng linh phù, chỉ ít cần dùng tới thời gian gấp đôi mới đuổi tới kịp.

Lại nhìn thoáng qua thi thể Chích hổ, Cổ Thần lập tức hạ xuống đất, nói:

- Tiểu Bạch, nhờ ngươi.

Đuổi theo Vạn Nhân Kỳ cần một chút thời gian, trong khi đó nội đan của Chích hổ vẫn còn trong cơ thể chưa lấy ra, tuy rằng phụ cận cũng không có tu sĩ xuất hiện, nhưng sợ vạn nhất nội đan Chích hổ bị người ta lấy đi, Tam Tuyệt đại trận cũng không thể hoàn thành.

Nơi này cách Thái Dương Thành tới hơn năm vạn dặm, Cổ Thần cũng có đủ thời gian đuổi theo Vạn Nhân Kỳ, bởi vậy cũng không thiếu chút thời gian này.

Vạn Nhân Kỳ phi độn tại không trung, trong khoảng thời gian ngắn không thể thoát khỏi phạm vi theo dõi của Cổ Thần, cho Tiểu Bạch lưu ý phương hướng của hắn, sau đó lại đuổi theo cũng không mấy khó khăn.

Hạ xuống mặt đất, Thanh Ly Kiếm bắn ra kiếm cương dài hơn ba trượng rồi bổ xuống, lập tức thi thể Chích hổ bị một kiếm chém thành hai nửa.

Tay trái đánh một trảo giữa khoảng không, một hạt châu màu đỏ đậm to cỡ nắm tay bị Cổ Thần hút vào trong tay, bên trong hạt châu có diễm quang lưu động, tựa hồ có một đoàn hỏa diễm đang liên tục thiêu đốt, tràn ngập khí tức hủy diệt vạn vật, hiển nhiên đây chính là nội đan Chích hổ.

Cổ Thần mừng rỡ, nhưng cũng biết lúc này không thể dừng lại lâu, sau khi thu lấy nội đan Chích hổ vào trong càn khôn trạc, Cổ Thần lại nhắm hướng túi trữ vật của Vạn Nhân Kiếm ra một trảo, hút qua đây.

Lập tức, Cực băng châu liền xuất hiện trong tay Cổ Thần, sau đó thu vào trong Càn Khôn trạc, Vạn Nhân Kiếm không hổ là thiếu chủ Vạn gia, linh thạch trong túi trữ vật chừng hơn ngàn khối, pháp khí trung phẩm cũng có một kiện, còn có không ít phù chú, toàn bộ đều bị Cổ Thần đảo qua, thu thập vào trong Càn Khôn trạc.

Làm xong tất cả, Cổ Thần không hề dừng lại, lập tức phóng lên cao, hướng phía Vạn Nhân Kỳ đào tẩu đuổi theo, Tiểu Bạch đưa tay chỉ về phía trước, dựa theo phương hướng của Tiểu Bạch, Cổ Thần rất nhanh liền phát hiện trên bầu trời phía xa xa có một quang điểm, đây chính là độn quang của Vạn Nhân Kỳ.

Có Tật vũ phi phong gia tốc, tốc độ của Cổ Thần đủ có thể sánh ngang với tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng chín, tự nhiên nhanh hơn rất nhiều so với độn tốc của Vạn Nhân Kỳ, theo giong gian qua đi, khoảng cách hai người càng lúc càng thu hẹp.

Không qua bao lâu, Cổ Thần đã thấy được thân ảnh của Vạn Nhân Kỳ.

Lúc ban đầu chỉ là một đạo độn quang, hiện tại đã thấy được thân ảnh đối phương, điều này nói rõ khoảng cách giữa Cổ Thần và Vạn Nhân Kỳ ngày càng gần rồi.

Cổ Thần vẫn tiếp tục đuổi theo Vạn Nhân Kỳ, giữ tốc độ ở mức gấp hai lần đối phương, khi Vạn Nhân Kỳ nhìn thoáng qua lại phía sau, trên mặt trắng bệch, trong lòng kinh hãi, tên quỷ đòi mạng kia đã đuổi tới ngày càng gần.

Mặc dù Vạn Nhân Kỳ đã đẩy độn tốc tới mức cực điểm, thế nhưng so với Cổ Thần vẫn còn chậm hơn rất nhiều.

Cổ Thần cách Vạn Nhân Kỳ còn không tới nghìn trượng, cả hai đều có thể thấy rõ được ngũ quan trên người đối phương, đồng thời khoảng cách vẫn tiếp tục được kéo gần.

Đột nhiên, Vạn Nhân Kỳ biến đổi phương hướng, độn quang bay nhanh hạ xuống phía dưới, hắn dĩ nhiên không muốn tiếp tục phi độn mà chọn rơi xuống phiến rừng phía dưới mặt đất.

Tại không trung sớm muộn cũng bị Cổ Thần đuổi theo, Vạn Nhân Kỳ muốn dựa vào phiến rừng rậm phía dưới, bằng vào cây cối ngăn trở, ngược lại xác suất chạy thoát càng lớn hơn một chút.

Cổ Thần mỉm cười, rất nhanh cũng đi tới chỗ Vạn Nhân Kỳ rơi xuống, bản thân cũng hạ xuống rừng rậm. Hử?

Cổ Thần có chút ngoài ý muốn, Vạn Nhân Kỳ sau khi rơi xuống đất, dĩ nhiên không tiếp tục đào tẩu?

Khi Cổ Thần đuổi theo Tiểu Bạch từng có kinh nghiệm không nên trực tiếp rơi xuống để tránh lọt phải một đại trận phục kích nào đó, vì vậy lúc này hắn vẫn đứng trên không trung, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh một lần.

Cây cối nơi này cũng không phải mười phần xanh tốt, khoảng cách giữa mỗi cây cũng không quá xa, trong vòng mười trượng nơi Vạn Nhân Kỳ đứng cũng không có một gốc cây nào, tương đối trống trải.

Cổ Thần cẩn thận quan sát một lần, địa phương này cũng không thấy có điểm nào không hợp lý, bất quá Vạn Nhân Kỳ dám đứng lại nơi này hẳn phải có nguyên nhân gì khác, Vạn Nhân Kỳ chắc chắn không thể

trốn thoát khỏi tay Cổ Thần, bởi vậy Cổ Thần cũng không cần vội vàng phát động công kích mà ngự kiềm dừng lại giữa không trung, lẳng lặng nhìn Vạn Nhân Kỳ, nhìn xem nàng ta đang muốn làm gì.

Khi Vạn Nhân Kỳ rơi xuống đất, cũng không liếc mắt nhìn về phương hướng Cổ Thần đang đuổi theo, sắc mặt cũng khôi phục lại bình tĩnh, chỉ thấy hai tay nàng nắm hai đầu thắt lưng, kéo nhẹ, thân thể khẽ xoay, áo khoác nhanh chóng mở ra, rơi xuống trên mặt đất.

Một thân thể tuyết trắng hiển lộ ra ngoài không khí, bên trong lớp áo khoác ngoài, Vạn Nhân Kỳ dĩ nhiên không có mặc nội y... Chỉ có một bộ khinh sam dệt từ tơ tằm trong suốt, dù thế nào cũng không thể che lấp di cảnh xuân mê người.

Hai khóa tuyết cầu đầy ắp trước ngực, hai trái anh đào đỏ tươi rung rinh đầy ướt át, đôi chân ngọc thon dài, trong đó còn có một khe sâu mê hoặc... Toàn bộ đều rơi vào trong mắt Cổ Thần.

Vạn Nhân Kỳ khép nép vắt chéo hai chân. Mỗi bên, hai khóa tuyết cầu theo động tác thân thể khẽ run, hai trái cây anh đào đỏ mọng càng đung đưa lên xuống.

Trong ánh mắt gợn tình, lúc này Vạn Nhân Kỳ mới liếc mắt nhìn sang Cổ Thần, nũng nịu nói:

- Công tử đừng nổi giận, để ta múa cho chàng một điệu, nguyện cùng chàng cá nước thân mật...

Đang lúc nói chuyện, Vạn Nhân Kỳ khẽ liếm đầu lưỡi đỏ tươi quanh bờ môi mọng, cánh tay nhẹ nhàng đong đưa, thân thể hơi xoay tròn, hai chân lúc rời lúc hợp, bộ khinh sam trong suốt không gió mà tự phiêu nhiên bay lượn...

Ngay trên bãi đất trống trong rừng rậm, Vạn Nhân Kỳ thỏa thích nhảy múa.

Theo mỗi lần Vạn Nhân Kỳ vũ động, những chỗ thâm kín trên cơ thể người con gái luôn như cố ý biểu diễn về phía Cổ Thần, từng động tác cợt nhả, từng kỹ thuật tràn đầy tính khêu gợi.

Trong lúc khiêu vũ, đôi môi Vạn Nhân Kỳ liên tục hé ra rồi khép lại tạo thành một đoàn âm thanh đặc thù, từ trong miệng nàng phát ra không phải là những tiếng có thể diễn tả bằng văn tự thông thường mà tất cả đều là những tiếng kêu rên của nữ nhân trong cuộc mây mưa hoan lạc.

Những thanh âm dâm dăng này rất nhanh liền đan xen lẫn nhau thành một biển âm, như phô thiên cái địa xông vào trong tai Cổ Thần.

Trong nháy mắt, trong thiên địa giương như không còn bất luận thanh âm nào khác, chỉ có vụn vụn thanh âm dâm dâm dăng vang lên, từ khắp mọi phương hướng, trên dưới, trái phải, tất cả đều là loại thanh âm này.

Cổ Thần trừng mắt nhìn, nữ nhân xích lõa trước mắt tựa hồ không chỉ có một người, cũng không dừng ở hai người...

Lúc này, trước mắt Cổ Thần liên tục hiện lên vài Vạn Nhân Kỳ xích lõa đang vẩy động những động tác mê hoặc, ánh mắt Cổ Thần cứ dần dần mê đi...

Một người... hai người... ba người...

Cổ Thần chăm chú đếm, nhưng mới chỉ kịp đếm tới người thứ ba đã bị những bóng người Vạn Nhân Kỳ làm cho mê man, thế nào cũng không đếm được rốt cục trước mắt có bao nhiêu Vạn Nhân Kỳ?

Mỗi một Vạn Nhân Kỳ đều đang mơn trớn trên da thịt mình, lúc vuốt ve mỗi khóa tuyết cầu trước ngực, lúc lại trượt xuống cặp đùi ngọc thon mịn, thậm chí là thân vực giữa hai chân...

Mỗi một Vạn Nhân Kỳ đều làm những động tác khác nhau, thế nhưng các nàng đều có chung một mục đích, tất cả đang dần nhích lại về phái Cổ Thần.

Cổ Thần đối diện với hình ảnh dâm loạn, trong mắt nhất thời có chút mê man, mí mắt tựa hồ có treo vật ngàn cân, vô luận Cổ Thần có dùng lực thế nào nhưng mí mắt vẫn dần hạ xuống, những tiếng dâm dăng phát ra từ trong miệng Vạn Nhân Kỳ, mỗi một tiếng đều thâm nhập vào tận sâu đại não Cổ Thần, khiến cho hần cảm giác khô nóng, ham muốn...

Bất quá, trong mắt Cổ Thần tuy rằng mê man nhưng vẫn luôn duy trì một tia trong trẻo, mí mắt mặc dù đeo vật ngàn cân nhưng vẫn được Cổ Thần chống lên chứ không có hoàn toàn khép lại, hạ thể tuy rằng bị dục hỏa thiêu đốt nhưng vẫn bị Cổ Thần đè ép xuống, không có buông thả tâm trí....

Trong lòng Cổ Thần lúc này vô cùng chấn động, dùng từ kinh đảm thần hồn cũng không thể hoàn toàn hình dung, Vạn Nhân Kỳ này dĩ nhiên lại biết pháp quyết ma đạo Thiên Ma Bát Âm?

Không, không phải Thiên Ma Bát Âm, trong lòng Cổ Thần lập tức phủ quyết, Thiên Ma Bát Âm là vô thượng pháp quyết trong ma đạo, chỉ có tu sĩ Thần Hải Cảnh mới có thể tu luyện, nếu như Vạn Nhân Kỳ có thể sử dụng Thiên Ma Bát Âm, lấy tu vi hắn hiện tại căn bản không thể bảo trì bất luận một tia thanh minh nào, sớm đã hoàn toàn lâm vào mê thất, hay là.... đã sớm chết rồi.

Kiếp trước Cổ Thần từng đối chiến với một tu sĩ ma đạo sử dụng Thiên Ma Bát Âm, khi đó Đỉnh Thiên Quyết của hắn đã đại thành, cũng đã trở thành tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh, có điều vẫn thiếu chút bị Thiên Ma Bát Âm công kích mà ăn phải nhiều đau khổ, lúc này tu vi hắn bất quá chỉ là Tiên Thiên Cảnh tầng ba, vô luận thế nào cũng không thể kháng cự lại Thiên Ma Bát Âm.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

73. Chương 53: Bối Vì Người Họ Vạn. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Công pháp Vạn Nhân Kỳ đang thi triển tuy rằng không phải Thiên Ma Bát Âm, nhưng không thoát được có liên quan, có thể chắc chắn một điểm đây chính là pháp quyết ma đạo, bởi Phật, Đạo, Nho... đều không thể có loại pháp quyết tà dâm như này được.

Pháp quyết Vạn Nhân Kỳ đang thi triển lúc này gọi là Dục Hải Ma Âm, chính là một loại Thiên Ma Bát Âm cấp thấp, lợi hại tới cực điểm, khi Vạn Nhân Kỳ thi triển những tu sĩ Tiên Thiên Cảnh bình thường đều không chịu nổi năng mê hoặc, ngay cả tu sĩ Tiên Thiên Cảnh hậu kỳ nếu không có tâm trí kiên định cũng khó chống lại được.

Nếu không phải Cổ Thần có kinh nghiệm từ kiếp trước, tâm trí cực kỳ kiên định, lấy tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng ba của hắn rất khó có thể chống lại Dục Hải Ma Âm của Vạn Nhân Kỳ, có điều lúc này Cổ Thần chỉ có thể bảo trì một tia thanh minh trong lòng nhưng hắn cũng không thể phản kích lại đối với Vạn Nhân Kỳ.

Cổ Thần trăm triệu lần không nghĩ tới, Vạn Nhân Kỳ dĩ nhiên lại có được tà công ma đạo lợi hại như vậy. Nếu còn Hàng linh phù, Cổ Thần tự nhiên có thể một kiếm chém nòng thành hai mảnh, thế nhưng lúc này, Tiên Thiên chân khí của Cổ Thần đều dùng để chống lại âm thanh dâm tà của Vạn Nhân Kỳ, không thể tiến hành công kích.

Vạn Nhân Kỳ phát ra những tiếng tà dâm, từng bước tiến lại gần Cổ Thần, cũng không biết từ khi nào, thân thể Cổ Thần đang đứng trên không trung, bất tri bất giác đã rơi xuống mặt đất.

Dục Hải Ma Âm tuy rằng có thể mê thất mục tiêu nhưng lại không có lực công kích chân chính, thi triển Dục Hải Ma Âm là nhằm gợi lên dục vọng trong lòng mục tiêu đồng thời người thi triển ra cũng phát sinh dâm ý cường liệt, chỉ có thể giao hợp với nam tử, hấp thu dương khí, từ đó mới có thể giải trừ ham muốn.

Bằng không, nếu để cho dục vọng trong lòng quá nặng, không thể phát tiết sẽ dẫn tới bạo thể mà chết.

Dục Hải Ma Âm là pháp quyết dành cho nữ tử tu luyện, thi triển Dục Hải Ma Âm, sau khi phát tiết được dục vọng, hấp thu được dương khí trong người nam nhân, tu vi người thi triển sẽ càng tăng thêm một bước, còn nếu nam tử không bị Dục Hải Ma Âm mê thất, không tiến hành giao hợp, không chiếm được dương khí của hắn, người thi triển sẽ bị phản phệ, nặng thì bạo thể mà chết, nhẹ thì trọng thương, từ đó về sau bị trầm lạc trong dục vọng.

Thi triển Dục Hải Ma Âm cũng là việc cực kỳ nguy hiểm, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, đối mặt với tu sĩ có tu vi mạnh hơn chính mình, nữ tu thông thường sẽ không thi triển.

Cổ Thần liên tiếp giết chết mấy người Vạn gia, Vạn Nhân Kỳ kinh hồn táng đảm, tuyệt không dám động thủ với Cổ Thần, trong lúc chạy không thể thoát, chỉ có thể tử chiến đến cùng, bất đắc dĩ mới phải thi triển ra Dục Hải Ma Âm, đặt ra cục diện không sống thì chết.

Thấy Cổ Thần vẫn đứng yên không nhúc nhích, trong lòng Vạn Nhân Kỳ mừng rỡ, đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm môi, ánh mắt nhìn xuống nơi hạ thể Cổ Thần, thầm nghĩ:

- Tiểu tử thôi, ta muốn hấp thu toàn bộ dương khí của ngươi, một tia không chừa, cho ngươi thoát dương mà chết...

Không ngừng phát ra Dục Hải Ma Âm, Vạn Nhân Kỳ liên tục mơn trớn thân thể mình, ánh mắt nhìn về phía Cổ Thần đã sớm bị dục vọng hoàn toàn chi phối.

Khoảng cách giữa Vạn Nhân Kỳ và Cổ Thần ngày càng thu hẹp, Cổ Thần lúc này chỉ có thể cố gắng chống đỡ Dục Hải Ma Âm, không cho mình bị dục vọng chi phối, thế nhưng hẳn lại không có cách nào ngăn cản Vạn Nhân Kỳ bước qua đây.

Một bước... năm bước.... bốn bước.... ba bước...

Vạn Nhân Kỳ bước từng bước đi tới trước người Cổ Thần, không ngừng vuốt ve thân thể mình, trong miệng càng gấp gáp phát ra Dục Hải Ma Âm.

Đúng lúc này...

“Chi...”

Vẫn ngồi yên trên vai Cổ Thần, Tiểu Bạch đột nhiên kêu lên một tiếng chói tai.

Ầm ầm...

Dục Hải Ma Âm trong tay Cổ Thần trong nháy mắt tiêu tán, nhất thời khôi phục khổng chế cơ thể, lúc này, Vạn Nhân Kỳ cách hắn chỉ còn hai bước, một tay càng không tự chủ đang chụp tới hạ thể Cổ Thần.

“Phập...”

Không chút ngăn trở, Thanh ly kiếm cắm thẳng tới hai khóa tuyết cầu trước ngực Vạn Nhân Kỳ.

- A...

Vạn Nhân Kỳ kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, cảm giác đau đớn trên ngực đan lập tức truyền về đại não đan xen lẫn dục vọng khiến toàn thân nàng phải co giật.

Qua mấy lần hô hấp, cảm giác đau nhức mới chiến thắng được dục vọng, giúp nàng thanh tỉnh lại. Vạn Nhân Kỳ cúi đầu nhìn trường kiếm đâm xuyên qua tim mình, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

- Ngươi... Thế nào lại muốn giết ta?

Vạn Nhân Kỳ ôm lấy hai khóa tuyết cầu, đẩy vào trong, tựa hồ như muốn kẹp lấy Thanh Ly Kiếm.

- Bởi vì, ngươi họ Vạn...

Cổ Thần không chút biểu tình, tay rút mạnh Thanh Ly Kiếm ra khỏi ngực nàng, một vòi máu tươi lập tức phun ra.

Vạn Nhân Kỳ há hốc mồm, không thốt ra được lời nào, trong mắt đầy vẻ không cam lòng, thế nhưng sinh mệnh đã tuyệt, cũng không vì nàng mà chậm lại chút nào.

Thình thịch...

Vạn Nhân Kỳ ngã ngược người trên mặt đất, không còn động đậy được nữa, hoàn toàn biến thành một cỗ thi thể.

- Tiểu Bạch, ngươi lại giúp ta một lần nữa.

Cổ Thần sờ sờ đầu Tiểu Bạch nói.

- Chi chi chi, chi chi chi..

Tiểu Bạch rung đùi đắc ý, vỗ vỗ vai Cổ Thần, tựa hồ muốn nói “không cần khách khí”.

- Người đến tốt cùng là loại hồ ly gì? Ngay cả dị trùng Phệ thiên trùng từ thời thái cổ cũng phải sợ người, mị thuật của Vạn Nhân Kỳ cũng không ảnh hưởng tới người chút nào? Theo ta biết Huyết quan hồ cũng không có được bản lĩnh giống như người.

Cổ Thần cảm khái nói.

- Chi chi... chi chi chi...

Tiểu Bạch vung tay múa chân, lúc chỉ lên trời, lúc chỉ xuống đất, hết chỉ trước lại chỉ sau, những động tác phức tạp này, Cổ Thần nhìn một hồi cũng không biết rốt cuộc Tiểu Bạch đang nói gì.

Tuy rằng không biết Tiểu Bạch đang nói gì, nhưng Tiểu Bạch muốn gì thì Cổ Thần lại biết.

Tay vừa nhấc, Linh tinh liền xuất hiện trong tay, Cổ Thần nói:

- Nội đan Chích hổ ta đã chiếm được, Linh tinh liền thuộc về người.

- Chi chi... chi chi chi...

Tiểu Bạch nhất thời hoan hô một tiếng, lập tức bắt lấy Linh tinh trong tay, đặt ở trước mắt nhìn nửa ngày rồi nuốt xuống.

Cổ Thần cười nói:

- Linh tinh đối với người mà nói, còn tốt hơn linh đan Tiên Thiên Cảnh, hấp thu cho tốt, tu vi của người sẽ có bước tiến rất lớn.

Tiểu Bạch vừa nuốt Linh tinh liền ngồi lên đầu vai Cổ Thần, cũng không nhúc nhích, hàm lượng linh khí của Linh tinh này không phải chuyện đùa, lúc này đây Tiểu Bạch đang muốn bắt đầu luyện hóa.

Nhìn thoáng qua thi thể Vạn Nhân Kỳ trên mặt đất, Cổ Thần bỏ ra một kiếm, đem mặt đất đào ra một miệng huyết to cỡ một người nằm, một kiếm đưa thi thể Vạn Nhân Kỳ nhập vào bên trong.

Đưa tay trở về phía áo khoác ngoài được Vạn Nhân Kỳ cởi xuống lúc trước, lập tức cả áo khoác và túi trữ vật liền bay qua đây, lấy hết linh thạch trong túi, một kiện pháp khí trung phẩm và rất nhiều phù chú đều thu nhập vào trong càn khôn trạc, còn lại những thứ không cần thiết đều vất hết vào trong huyết rồi lấp đất lên.

Ôm Tiểu Bạch vào trong ngực, Cổ Thần phóng xuất phi kiếm, lại nhắm hướng Hỏa Diệm Sơn bay đi, tuy rằng đã lấy được nội đan Chích hổ, thể nhưng thi thể Chích hổ vẫn còn rất nhiều thứ giá trị khác, những thứ đó dùng làm tài liệu luyện khí rất tốt, hiện tại trong tay Cổ Thần có tới vài món pháp khí trung phẩm, tài liệu luyện khí cũng có đủ, nếu có thể luyện hóa ra pháp khí thượng phẩm, thực lực của hắn càng thêm tăng mạnh.

Ngay cả trên người Vạn Nhân Kiếm cũng có được pháp khí thượng phẩm Cực băng châu, có thể kết luận, trên người Vạn Thiên Thụy khẳng định có pháp khí thượng phẩm, thậm chí ngay cả pháp khí cực phẩm cũng có không chừng.

Từ việc Vạn Nhân Kỳ có thể thi triển pháp quyết ma đạo xem ra, Vạn gia khẳng định có gì đó liên quan tới ma đạo, trong lòng Cổ Thần thâm lưu ý, có lẽ Vạn gia cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài, tu vi Vạn Thiên Thụy là Tiên Thiên Cảnh tầng chín, đã rất khó đối phó rồi, nếu như còn có thêm pháp quyết ma đạo, vậy càng thêm lợi hại.

Pháp quyết ma đạo chú ý nhất là rút ngắn thời gian, phát huy uy lực lớn nhất, rất nhanh luyện thành, dưới Tiên Thiên Cảnh pháp quyết ma đạo rất chiếm được ưu thế, nếu Vạn Thiên Thụy còn có được pháp quyết mà đạo lợi hại, với tu vi Tiên Thiên Cảnh tầng chín của hắn, thực sự là một địch thủ cường đại.

Độn tốc của Cổ Thần nhanh như điện, rất nhanh liền về tới Hỏa Diệm Sơn, trước Dong Viêm Động, cảnh tượng vẫn y nguyên như lúc Cổ Thần rời đi, thi thể Vạn Nhân Kiếm và ba gã gia nô Vạn gia nằm lả tả một bên, thi thể Chích hổ bị cắt làm hai đoạn.

Tiểu Bạch còn đang luyện hóa Linh tinh, Cổ Thần đặt Tiểu Bạch lại trên mặt đất rồi đi tới trước thi thể Chích hổ.

Toàn thân Chích hổ đều là bảo khối, đương nhiên nội đan vẫn là thứ quý trọng nhất, Chích hổ quanh năm sinh hoạt trong Dong Viêm Động, một thân da thịt đều được dong hỏa rèn luyện, có tính tác dụng đặc thù.

Bốn chiếc hổ thảo cứng rắn vô cùng, là tài liệu pháp khí tốt nhất, nếu dung nhập vào Thanh Ly kiếm đủ có thể giúp Thanh Ly kiếm luyện thành pháp khí thượng phẩm. Hổ thảo trải qua dong hỏa rèn luyện đồng dạng còn có khí thể hủy diệt, khi được luyện thành pháp khí cũng sẽ trở thành tồn tại hàng đầu trong hàng pháp khí thượng phẩm.

Ngoại trừ hổ thảo, hổ gân cũng là tài liệu thượng đặc, bất kể là luyện khí hay luyện đan, hổ gân đều có những tác dụng nhất định, nhưng nếu dùng trong luyện khí thì hiệu quả sẽ tốt hơn một chút.

Đem hổ gân dung nhập trong Tù Linh tác, có thể khiến Tù Linh tác trở thành pháp khí trung phẩm, mặc dù chỉ là pháp khí trung phẩm nhưng lại là pháp khí có thể tiếp cận vô hạn với pháp khí thượng phẩm.

Mặt khác còn có hổ cốt, hổ tiên, hổ nhục đều là những thứ đại bổ, đối với tu sĩ có tác dụng không nhỏ trong việc tu luyện.

Đầu Chích hổ này cao ba trượng, thân dài mười trượng, giống như một tòa núi nhỏ, Cổ Thần không thể mang đi toàn bộ thi thể Chích hổ mang đi, thế nhưng, hổ thảo, hổ gân đều được hẩn thu thập vào trong càn khôn trạc, hơn nữa ngay cả hổ cốt, hổ tiên và hổ nhục cũng được hẩn lấy đi không ít, chất đầy trong Càn Khôn trạc.

Làm xong tất cả, Cổ Thần ôm Tiểu Bạch phóng lên cao, ngự khí nhắm hướng Nhạc Thủy Thành bay đi.

Lúc này, Dẫn hồn hoa đại biểu cho tử vong, Huyết hồng đại biểu cho giết chóc, nội đan Chích hổ đại biểu cho hủy diệt, toàn bộ đều đã tới tay, lúc này Cổ Thần tự nhiên là muốn đi Hạo Thiên Động Phủ, bài trừ đi Tu Di Kim Cương đại trận, thu lấy mãn viên linh dược kia.

Cổ Thần khoác Tật Vũ phi phong, độn tốc cực nhanh, ngày đi hơn bốn ngàn dặm, so với lúc xuất phát còn nhanh hơn gấp đôi.

Khi đói bụng đã có hổ nhục làm thức ăn, có pháp khí lô đỉnh trong càn khôn trạc mang theo tùy thân, pháp khí lô đỉnh không chỉ có thể luyện đan mà còn có thể chế biến thực phẩm, cho hổ cốt, hổ tiên, hổ nhục... cùng đặt vào trong lô đỉnh rồi nấu nhừ, quá trình cũng giống như luyện đan, toàn bộ tinh hoa trong các nguyên liệu không có nửa điểm hao mòn.

Hổ cốt, hổ tiên, hổ nhục đều là thứ đại bổ, mỗi ngày sử dụng đều đặn khiến tinh thần của Cổ Thần gia tăng gấp bội, cảm giác khí lực lớn hơn không ít.

Tiểu Bạch sau khi nuốt Linh tinh vẫn luôn nhắm mắt bất tỉnh, quá trình luyện hóa lần này hiển nhiên so với những lần luyện hóa linh dược trước đó cần phải lâu hơn một chút.

Cổ Thần biết Tiểu Bạch đang trong quá trình tiến hóa cực nhanh, tuy rằng vẫn nhắm mắt không cử động nhưng thể trọng của Tiểu Bạch cũng ngày càng nặng hơn, thân thể cũng dần dần lớn, trong một ngày, thân thể của Tiểu Bạch từ ba thước đã cao lên thành bốn thước rồi.

Mỗi ngày Cổ Thần ngoại trừ phi độn chính là khổ tu, có nguyên linh đan trung phẩm sử dụng, lại dùng không ít linh thạch cung cấp cho hẩn luyện Phệ Linh Quyết, còn có hổ cốt, hổ nhục đại bổ thân thể, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể mỗi ngày đều tăng trưởng thêm rất nhanh.

Nhoáng cái thời gian đã qua sáu ngày, Cổ Thần đã rời xa Hỏa Diệm Sơn hơn hai vạn dặm, lộ trình đi tới Hạo Thiên Động Phủ đã được một nửa hành trình

Tiểu Bạch vẫn chưa nhúc nhích, thế nhưng thân thể đã cao tới chín thước, thể trọng càng không ngừng tăng lên gấp mấy lần.

Chín thước cũng gần như một trượng, Cổ Thần trong lúc di chuyển mang theo Tiểu Bạch như vậy cực kỳ bất tiện, thấy Tiểu Bạch vẫn còn đang mê man, Cổ Thần liền tạm đình chỉ, tìm một vị trí hẻo lánh tạm thời dừng xuống.

Bên trong Hạo Thiên Động Phủ có Phệ thiên trùng, Tiểu Bạch còn bất tỉnh, Cổ Thần không có cách nào đối phó với Phệ thiên trùng cả, chỉ có thể chờ sau khi Tiểu Bạch tỉnh lại mới tiếp tục hành trình tới Hạo Thiên Động Phủ.

Hiện tại, tài liệu luyện chế Tam tuyệt đại trận đã thu thập đủ, sắp tới đi Hạo Thiên Động Phủ phá Tu di kim cương đại trận cũng không phải ngày một ngày hai là được, tất cả đều chờ Tiểu Bạch tỉnh lại rồi tính tiếp.

Cổ Thần cũng cảm thấy Tiên Thiên chân khí trong cơ thể đã đạt tới trình độ phi thường hồn hậu, tin tưởng qua không lâu nữa, hẳn liền có thể đột phá tới cảnh giới Tiên Thiên Cảnh tầng bốn, tiến nhập Tiên Thiên Cảnh tầng bốn chính là tiến vào tầng lớp tu sĩ trung tầng trong Tiên Thiên Cảnh rồi.

Mấy ngày này Cổ Thần vẫn chưa có thời gian nhàn rỗi, hẳn toàn lực tu luyện Linh kinh thuần tức quyết, có Phệ linh quyết tương trợ, tốc độ tiến triển của Linh kinh thuần tức quyết cực nhanh, có thể nói trong mấy ngày vừa qua Cổ Thần vẫn chưa lãng phí chút thời gian nào.

Lại qua tiếp sáu ngày, Tiểu Bạch vẫn chưa tỉnh lại, thế nhưng thân thể đã cao hơn ba trượng, tương đương với một ngọn núi nhỏ rồi, đồng thời thân thể của Tiểu Bạch cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, chiếc đuôi thứ hai đã bắt đầu mọc ra.

Ngày thứ nhất, chiếc đuôi thứ hai chỉ dài hơn một thước, ngày thứ hai đã thành trên dưới ba thước.

Cứ mỗi ngày chiếc đuôi thứ hai lại dài thêm ra hơn một thước.

Đuôi của Tiểu Bạch rất dài, hầu như chiếm tới phân nửa chiều cao, hiện Tiểu Bạch cao tới ba trượng nhưng đuôi đã dài tới hơn trượng, chiếc đuôi thứ hai mỗi ngày dài ra hơn một thước, nếu muốn phát triển ngang với kích cỡ của chiếc đuôi thứ nhất, đại khái cần trên dưới mười ngày là đủ.

Chín ngày qua đi, chiếc đuôi thứ hai của Tiểu Bạch đã phát triển ngang với kích cỡ chiếc đuôi thứ nhất, lúc này nó cũng ngừng phát triển, thế nhưng vẫn chưa thấy Tiểu Bạch tỉnh lại, có một điều thân thể Tiểu Bạch không thấy phát triển thêm, ngược lại còn từ từ nhỏ đi.

Cứ như vậy lại qua mười ngày sau, thân thể Tiểu Bạch đã khôi phục lại kích thước vốn có, rốt cuộc hai mắt nó cũng mở ra, Tiểu Bạch đã tỉnh lại.

Khi Tiểu Bạch tỉnh lại, Cổ Thần đang trùng kích bình chương Tiên Thiên Cảnh tầng ba, hẳn dừng lại ở chỗ này đã hơn hai mươi ngày, tức là gần một tháng, mỗi ngày Cổ Thần đều dành toàn bộ thời gian trên mặt tu luyện, Tiên Thiên chân khí tăng nhanh đã chạm tới bình chương Tiên Thiên Cảnh tầng ba, chỉ cần đột phá liền có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên Cảnh tầng bốn.

Hai mắt Tiểu Bạch vừa mở ra, đôi con ngươi linh động lập tức quan sát nhìn bốn phía, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ và hưng phấn, cuối cùng ánh mắt nó liền rơi xuống trên người Cổ Thần đang nhắm mắt tu luyện.

Nhất thời, ánh mắt Cổ Thần lại lộ ra thần sắc vui mừng, đi tới phía Cổ Thần.

- Cổ Thần...

Cổ Thần đang nhắm mắt tu luyện, đột nhiên nghe được tiếng bước chân đi tới, một giọng nói non nớt liên vang lên.

Thanh âm này giống như của một tiểu hài tử chỉ trên dưới mười tuổi đầu, thanh thúy mà dễ chịu.

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, tiếng bước chân rõ ràng là của Tiểu Bạch, thế còn giọng nói này là của ai?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

74. Chương 54: Tái Nhập Hạo Thiên. (1 2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Lập tức đình chỉ tu luyện, hai mắt Cổ Thần vừa mở ra, tràn đầy kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch, nói:

- Là người vừa nói chuyện?

Tiểu Bạch nhảy dựng lên, hoan hô nói:

- Đúng vậy... Ha ha... ta có thể nói rồi, ta có thể nói rồi...

Cổ Thần từng có kinh nghiệm kiếp trước, nhưng khi thấy Tiểu Bạch nói chuyện cũng cảm thấy vô cùng kinh dị, yêu thú mở miệng nói, thế nhưng đây chính là thần thông khi đạt tới Thần Hải cảnh Dẫn Hồn kỳ mới có được.

Sau khi Tiểu Bạch nuốt Linh tinh, tuy rằng đã tiến bộ hơn lúc trước rất nhiều nhưng cũng không đạt được Thần Hải Cảnh, nhiều lắm cũng chỉ trên dưới Tiên Thiên Cảnh tầng bốn mà thôi, không sai biệt lắm so với Cổ Thần.

- Lai lịch của Tiểu Bạch khẳng định không phải chuyện đùa...

Cổ Thần nghĩ thầm.

Tiểu Bạch hoan hô nhảy trước nhảy sau một hồi, Cổ Thần liền gọi:

- Tiểu Bạch...

Nghe Cổ Thần gọi, Tiểu Bạch lập tức chạy lại phái Cổ Thần, rơi xuống trên vai hắn, trong lòng Cổ Thần cả kinh, thân thể Tiểu Bạch cao tới ba thước, đột nhiên biến trở thành còn một thước, hoàn toàn thu nhỏ gấp bội lần.

Tùy ý biến hóa kích thước cơ thể, thế nhưng là thần thông chỉ có yêu thú Thần Hải cảnh Kim Đan kỳ mới có được a...

- Tiểu Bạch... Phụ mẫu người là ai?

Cổ Thần hỏi, nghĩ thầm ngàn vạn lần đừng là cái thể yêu vương nào đó, nếu chẳng may bị một ít cái thể yêu vương nào biết, hài tử của mình dĩ nhiên ở cùng một chỗ với tu sĩ nhân lại... như vậy hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi.

- Phụ mẫu?

Tiểu Bạch lắc đầu, trong ánh mắt hiện lên tia mê mang, nhưng rất nhanh đã bị sự hưng phấn thay thế, vô cùng thân thiết liếm liếm tai Cổ Thần, nói:

- Ta có thể nói rồi, ta có thể nói rồi... Cổ Thần, sau này những lời ta nói người đều có thể nghe hiểu toàn bộ rồi, ha ha....

Cổ Thần bị Tiểu Bạch chọc cười ha ha, bế Tiểu Bạch xuống, nhấc trên tay, trước đây Tiểu Bạch vẫn hay liếm liếm một bên tai của hắn vô cùng thân thiết, hắn cũng chỉ cảm giác nhột nhột nhưng trong lòng lại vô cùng cao hứng.

Thế nhưng....

Hiện tại Tiểu Bạch đã phát ra thanh âm rất giống so với nữ hài tử, khi Tiểu Bạch liếm bên tai của hắn. Cổ Thần có cảm giác giống như bị một nữ hài thân mật vậy, toàn thân như muốn nổi da gà.

- Người chẳng lẽ không biết phụ mẫu mình là ai sao?

Cổ Thần nhìn Tiểu Bạch, sắc mặt ngưng trọng hỏi, thân phận của Tiểu Bạch nhất thiết phải hỏi cho rõ, nếu quả thật là hậu đại của một cái thể yêu vương nào đó, còn biết đường chuẩn bị sẵn sàng.

Cổ Thần cũng biết, tu sĩ yêu tộc không hề yếu kém chút nào so với tu sĩ nhân loại, thậm chí có một vài cái thể yêu vương, dù là đại tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh của nhân loại cũng phải nhượng bộ lui binh.

- Không biết... Ta từ lúc nhỏ đã sinh hoạt tại hậu sơn gia tộc nhà ngươi, không có đi qua địa phương nào khác, sau đó lại gặp được ngươi... Hi hi, trước đây ngày nào cũng rất buồn chán, sau khi gặp được ngươi mới được vui vẻ.

Tiểu Bạch hoan hô nói, lại vô cùng thân thiết liếm lên bàn tay Cổ Thần.

- Không chừng là hài tử của yêu vương nào bị bỏ rơi hoặc thất lạc?

Cổ Thần trầm nghĩ.

Sờ sờ đầu Tiểu Bạch. Cổ Thần nói:

- Ngươi hiện tại đã có thể nói, chúng ta cũng có thể giao lưu, ta phải cẩn thận nhắc nhở ngươi một chút, ngươi là yêu tộc, sinh hoạt tại Đông Hoang, còn ta là nhân tộc, sinh hoạt tại Trung Hoang, ngươi sau này muốn tiếp tục ở lại cùng ta hay trở lại lãnh địa của yêu tộc ở Đông Hoang?

Tiểu Bạch lắc lắc đầu giống như đồ chơi trống bỏi mà trẻ nhỏ vẫn hay cầm nghịch, nói:

- Không quay về... Không quay về, tại Đông Hoang một điểm cũng không vui chút nào, theo Cổ Thần mới vui, Cổ Thần đối tốt với Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng đối tốt với Cổ Thần, hi hi hi...

Cổ Thần cười cười hài lòng, nói:

- Theo ta phải chịu khổ đó? Ta sau này còn phải chạy tới chạy lui, không được yên ổn.

Tiểu Bạch nói:

- Theo Cổ Thần có Linh dịch, linh đan ăn, không phải khổ, hi hi... Tiểu Bạch cũng thích chạy lung tung, trước đây Tiểu Bạch đơn độc một mình không dám chạy đi đâu, theo Cổ Thần chạy mới vui.

Cổ Thần lại nói:

- Theo ta còn phải thường xuyên tiếp xúc với tu sĩ nhân loại, trước đây ngươi không nói được, ngược lại không sao, nhưng nhiệm tại ngươi có thể nói, như vậy phải phải đáp ứng ta một yêu cầu.

- Cổ Thần nói một chút, có yêu cầu gì?

Tiểu Bạch ngẩng đầu lên hỏi.

Cổ Thần suy nghĩ một chút, nói:

- Ngoại trừ những lúc có hai chúng ta, ngươi nhất định không được nói, đừng cho bất luận kẻ nào biết ngươi có thể nói!

- Vì sao?

Nhân thân của Tiểu Bạch tràn ngập vẻ không giải thích nổi.

Cổ Thần nói:

- Biết ngươi có thể nói, tu sĩ nhân loại sẽ bắt ngươi, ngươi theo ta lâu như vậy, gặp qua không ít tu sĩ nhân loại, hẳn là biết có rất nhiều tu sĩ cũng không giống như ta đối đãi với ngươi.

Tiểu Bạch gật đầu, nói:

- Ủ đúng vậy, Cổ Thần đối với Tiểu Bạch tốt, Tiểu Bạch chỉ nói với Cổ Thần, còn những người khác Tiểu Bạch chỉ dùng tiếng thét chói tai dọa bọn họ, hi hi...

Cổ Thần cười nói:

- Ta biết ngươi rất thích nói...

- Ủ đúng vậy... Tiểu Bạch rất thích nói chuyện với Cổ Thần, thế nhưng Cổ Thần đều nghe không hiểu, ghen chết Tiểu Bạch rồi.

Tiểu Bạch hưng phấn nói.

- Sau này người nói chuyện ta đều hiểu được! Nhưng nếu người mở miệng nói chuyện trước mặt người khác sẽ rất nguy hiểm, thực lực hiện tại của ta không đủ bảo hộ cho người được, chờ ta đại được tới Thần Hải Cảnh, sau đó người có thể tùy tiện nói được rồi.

Cổ Thần vuốt đầu Tiểu Bạch, nói.

Tiểu Bạch gật đầu nói:

- Được... Tiểu Bạch đã biết.

Cổ Thần nói:

- Còn nữa, thần thông biến hóa lớn nhỏ của người cũng vậy, không được sử dụng trước mặt người khác, nếu bị người khác phát hiện sẽ dẫn tới nguy hiểm cho người.

- Được, Tiểu Bạch nghe theo Cổ Thần, đây là bí mật của hai người chúng ta, không cho người khác biết, hì hì...

Tiểu Bạch vui cười nói.

Cổ Thần nói:

- Còn có một chút...

- A... Còn yêu cầu nữa sao? Cổ Thần có thể hay không nói hết một lần, cứ nói một điểm lại một điểm, Tiểu Bạch nghe được rất phiền muộn.

Tiểu Bạch ngắt lời Cổ Thần, nói.

- Phiền muộn? Ha ha...

Cổ Thần cười nói:

- Điểm này không phải yêu cầu, khi chúng ta đang nói chuyện, mỗi lần không cần nói ra tên của ta và người, giống như chúng ta đang nói chuyện này, chỉ cần dùng hai từ “ta” và “người” là được rồi.

- A, Tiểu Bạch đã hiểu.

Tiểu Bạch gật đầu.

Cổ Thần trợn mắt một cái, nói:

- Ai, quên đi, người thích nói thế nào thì cứ nói như vậy đi, đi thôi, chúng ta đi Hạo Thiên Động Phủ.

...

Tiểu Bạch thu nhỏ lại, trở thành dài một thước như trước, ngồi trên đầu vai Cổ Thần, Cổ Thần phóng xuất phi kiếm, hóa thành một đạo độn quang, rất nhanh nhắm hướng Hạo Thiên Động Phủ bay đi.

Nơi này cách Hạo Thiên Động Phủ còn hơi hai vạn dặm đường, Cổ Thần rất nhanh phi độn trong sáu ngày, cuối cùng cũng đi tới bên ngoài Âm Dương Mê Thiên đại trận.

Trong sáu ngày thời gian này, Cổ Thần ngoại trừ phi độn vẫn không ngừng trùng kích bình chương Tiên Thiên Cảnh tầng ba, rốt cuộc tại buổi đêm hôm qua đã thành công bước vào Tiên Thiên Cảnh tầng bốn, trở thành tu sĩ Tiên Thiên Cảnh trung kỳ.

Vừa mới đột phá cảnh giới, rất nhanh liền có thể xông vào được viên trong Hạo Thiên Động Phủ, Cổ Thần tự nhiên rất hài lòng, không hề dừng lại, trực tiếp tiến vào bên trong Âm Dương Mê Thiên đại trận, ngay sát na đó, tất cả rừng rậm xung quanh đều biến mất không thấy, Cổ Thần rơi vào trong ảo cảnh với hỏa diễm đầy trời và băng tuyết vạn dặm.

Tiểu Bạch hoan hô nói:

- Lần trước tới nơi này, Tiểu Bạch bị dọa sợ gần chết, cũng may có Cổ Thần bên cạnh, bằng không Tiểu Bạch đã không ra được rồi.

Cổ Thần nói:

- Lúc đó ta muốn máu của người mới cố truy đuổi người, bằng không ta cũng không phát hiện được nơi này cư nhiên còn có một tòa động phủ tu sĩ, nói đến cũng phải cảm tạ người mới đúng.

Tiểu Bạch cười nói:

- May mà Cổ Thần đến tìm Tiểu Bạch, bằng không Tiểu Bạch và Cổ Thần cũng không gặp được nhau.

Cổ Thần lại vừa nghĩ, kiếp trước Tiểu Bạch sinh hoạt tại hậu sơn của Cổ gia, Cổ Thần ngay cả gặp một lần cũng không thấy, thế mà ở kiếp này lại nhận thức được nhau rồi còn trở thành bằng hữu.

Cổ Thần cười nói:

- Như vậy không phải nói giữa chúng ta có duyên phận sao...

Tiểu Bạch ngạc nhiên nói:

- Duyên phận là cái gì?

Cổ Thần sửng sốt, suy nghĩ một chút nói:

- Chính là đã định trước chúng sẽ gặp nhau, đây chính là duyên phận đó.

Tiểu Bạch hoan hô nói:

- Hi hi... Nguyên lai chúng ta đã định trước sẽ gặp nhau a? Ha ha...

...

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần rất nhanh đi qua Âm Dương Mê Thiên đại trận, đi tới bên trong sơn cốc rồi đi tới động khẩu tiến vào Hạo Thiên Động Phủ.

Ngoại trừ dấu chân lần trước Cổ Thần tới, trong động không hề có nửa điểm biến hóa, thoáng dừng lại một chút, Cổ Thần liền đi vào bên trong động phủ.

Không bao lâu sau, Cổ Thần đã đi qua thông đạo động phủ, tiến vào trong động thính.

Lần trước đến Hạo Thiên Động Phủ, tu vi Cổ Thần bất quá chỉ là Hậu Thiên Cảnh tầng năm, hiện tại Cổ Thần đã bước vào Tiên Thiên Cảnh tầng bốn.

Thời gian cũng mới chỉ qua một năm mà thôi.

Lần trước khi mới vào trong động thính, chỉ liếc mắt nhìn bộ xương khô, Cổ Thần liền bị sát khí phát ra từ trên đó dọa cho mồ hôi nhễ nhại, Tiểu Bạch cũng phải kinh hô lên một tiếng, lần này đi vào sát khí trên bộ xương khô vẫn mãnh liệt như trước, nhưng vẫn nằm trong khả năng chịu đựng của Cổ Thần, khác biệt hoàn toàn so với lần trước, lần này thần sắc hần không đổi bước vào trong động thính.

Tiểu Bạch khi đối mặt với sát khí phát ra từ bộ xương khô kia cũng không còn bất an, bình ổn ngồi trên vai Cổ Thần.

Đứng ở chính giữa động thính, Cổ Thần nhìn lại bộ xương khô, phê thiên trùng bình thường vẫn hay bám lại trên xương sống lưng bộ xương khô, qua một năm thời gian tựa hồ vẫn chưa từng động qua.

Thấy phê thiên trùng, Cổ Thần quay sang Tiểu Bạch hỏi:

- Tiểu Bạch, phê thiên trùng này vì sao lại sợ tiếng kêu của người như vậy?

- Ta cũng không biết phê thiên trùng vì sao lại sợ ta, nhưng ta biết, một khi ta kêu lên chúng sẽ sợ hãi, phê thiên trùng này càng sợ hãi sương mù màu hồng ta phun ra.

Tiểu Bạch trừng mắt nhìn, nói.

- Sương mù màu hồng người phun ra, cũng là thần thông biết được trong trí nhớ sao?

Cổ Thần kỳ quái hỏi.

Mấy ngày nay, hần và Tiểu Bạch nói chuyện với nhau, Cổ Thần biết được Tiểu Bạch có thể biến thành lớn nhỏ tất cả đều là thần thông biết được trong trí nhớ, chỉ cần cảnh giới vừa đến, tự nhiên sẽ có được.

Điểm này, Cổ Thần cũng có thể khẳng định, yêu thú bình thường tuyệt đối không có được thần thông qua ký ức truyền thừa, huyết mạch của Tiểu Bạch, rất không đơn giản.

- Đúng vậy, nó cũng nằm trong trí nhớ của ta.

Tiểu Bạch gật đầu.

Ở với Tiểu Bạch càng lâu, Cổ Thần càng thêm lý giải cũng như phát hiện càng nhiều thêm những bí mật trên người Tiểu Bạch. Cổ Thần lắc đầu, những vấn đề này cũng không phải hần hiện tại có thể nghĩ ra được, lập tức cất bước đi về phía giá đồ đạc bên vách đá nằm ở bên phải bộ xương khô.

Trên giá có đặt rất nhiều tài liệu luyện khí, Cổ Thần trước tiên cần cho Dẫn Hồn hoa, Huyết hồng, nội đan Chích hổ đại biểu cho ba loại khí tức tử vong, giết chóc và hủy diệt luyện hóa thành khí trận, còn nếu trực tiếp sử dụng Dẫn hồn hoa, Huyết hồng và nội đan Chích hổ tự nhiên không thể bày trận được.

Trên giá không chỉ có riêng tài liệu luyện khí mà còn có những dụng cụ luyện khí, mặc dù Cổ Thần không phải là luyện khí đại sư, nhưng tuyệt đối cũng là một cao thủ luyện khí, ngay cả không ít pháp bảo lợi hại hần cũng có thể luyện chế ra được, huống chi là pháp khí?

Chỉ cần có tài liệu, pháp khí cực phẩm, Cổ Thần cũng có thể luyện chế ra.

Bên trên giá có rất nhiều tài liệu luyện khí, trong đó có rất nhiều đều là tài liệu luyện khí cao cấp. Ba ngày sau, những trận khí, pháp khí Cổ Thần muốn luyện chế đều đã được hoàn thành.

Dẫn hồn hòa được Cổ Thần luyện chế thành Tử Vong Chi Kỳ, trên bề mặt cờ xí màu đen, hình ảnh Dẫn hồn hoa được thể hiện bằng những đường nét vô cùng tinh tế, nhìn qua giống y như một đóa hoa chân thực, còn ở trong Tử Vong Chi Kỳ, nó đích thực là một gốc tử vong chi hoa chân chính.

Huyết hồng được Cổ Thần luyện chế thành Sát Lục Chi Giới, trên mặt nhẫn màu hồng, có thể thấy được Huyết hồng còn đang lưu động, giống như một người máu.

Nội đan Chích hổ được Cổ Thần luyện chế thành Hủy Diệt Chi Châu, bên trong hạt châu màu xích sắc, hỏa diễm không ngừng thiêu đốt, vĩnh viễn không bao giờ tắt.

Tử Vong Chi Kỳ, Sát Lục Chi Giới, Hủy Diệt Chi Châu, cả ba kiện đều là trận khí, cũng là pháp khí thượng phẩm.

Trận khí và pháp khí có một chút điểm khác nhau, mỗi một kiện trận khí đều có những trận khí khác ví như ba kiện Tử Vong Chi Kỳ, Sát Lục Chi Khí, Hủy Diệt Chi Châu hình thành lên một bộ trận khí, từ đó có thể bày ra Tuyệt tử Tuyệt sát Tuyệt diệt đại trận.

Cổ Thần không chỉ luyện chế ra Tử Vong Chi Kỳ, Sát Lục Chi Giới, Hủy Diệt Chi Châu mà hần còn muốn luyện chế Thanh Ly Kiếm và Tù Linh Tác phân biệt luyện thành pháp khí thượng phẩm và pháp khí trung phẩm.

Thanh Ly Kiếm được dung luyện thêm hổ trảo, Tù Linh Tác được dung luyện thêm gân hổ, đồng thời còn gia nhập không ít các loại tài liệu cao cấp khác.

Hiện tại, Tù Linh Tác so với thời điểm còn trong tay Liễu Khánh lợi hại hơn nhiều, tu sĩ dưới Tiên Thiên Cảnh tầng bảy một khi bị Tù Linh Tác vây khốn, tu vi lập tức sẽ lùi xuống Hậu Thiên Cảnh, không có bất luận khả năng trốn thoát.

Thanh Ly Kiếm, Tử Vong Chi Kỳ, Sát Lục Chi Giới, Hủy Diệt Chi Châu, Cực Bạng Châu... Hiện tại, trên người Cổ Thần đã có năm kiện pháp khí thượng phẩm, trong khi đó ba đại gia tộc của thành Nhạc Thủy ngay cả một kiện pháp khí thượng phẩm cũng không có được.

Của cải như vậy, sợ rằng ngay cả Vạn gia của thành Thái Dương cũng không thể có được.

Đồng thời, ba kiện pháp khí thượng phẩm Tử Vong Chi Kỳ, Sát Lục Chi Giới, Hủy Diệt Chi Châu còn có thể gọi là một bộ trận khí, khi kết hợp lại hình thành lên Tam Tuyệt đại trận, uy lực tăng mạnh, có thể

giúp Cổ Thần với tu vi Tiên Thiên Cảnh đánh ra lực công kích của Thần Hải Cảnh, còn uy lực không kém hơn so với pháp khí cực phẩm.

Sau khi luyện thành trận khí, Cổ Thần đi tới được viên, ném Tử Vong Chi Kỳ ra phía trước, “đỉnh” một tiếng âm vang, Tử Vong Chi Kỳ đã cắm ở bên ngoài Tu Di Kim Cương trận, trong nháy mắt Tử Vong Chi Kỳ trương lên, biến cao tới một trượng, Tử Vong hoa cũng theo trận kỳ vũ động.

Ngay say đó, Cổ Thần phóng ra Hủy Diệt Chi Châu, Hủy Diệt Chi Châu lập tức biến thành một viên xích châu cỡ bằng miệng bát, bên trong là hủy diệt chi hỏa hùng hực thiêu đốt.

Cuối cùng Cổ Thần lấy ra Sát Lục Chi Giới đeo vào ngón trỏ tay phải, vừa tiếp xúc với thân thể, Huyết hồng bên trong Sát Lục Giới càng thêm cấp tốc lưu động, dường như dòng máu lưu động, hòa thành một bộ phận của cơ thể Cổ Thần.

Tiểu Bạch hóa thân lớn thành một trượng, ngồi trong thông đạo sau lưng Cổ Thần, mặt nhìn về phía động thính, Cổ Thần mạnh mẽ phá vỡ Tu Di Kim Cương trận, tuyệt đối là đất rung núi chuyển, tự nhiên sẽ kinh động làm tỉnh giấc đám phệ thiên trùng, có Tiểu Bạch canh giữ thông đạo, phệ thiên trùng đừng mơ tưởng xông qua bên này.

Cổ Thần phục dụng một viên Nguyên Linh Đan, tay trái nắm một viên linh thạch, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể điên cuồng thôi động, rất nhanh dồn mạnh về phía Sát Lục Chi Giới đang đeo trên ngón trỏ tay phải.

Nhất thời, Huyết hồng trong Sát Lục Chi Giới lưu động càng nhanh, bắn ra quang mang màu hồng chói mắt hướng về phía Hủy Diệt Chi Châu bằng miệng bát giữa không trung, đồng dạng, quang mang trên Hủy Diệt Châu đại thịnh, ngọn lửa hủy diệt bên trong hạt châu lập tức bùng phát, hình thành lên một đạo hỏa diễm hư huyền cao tới hơn trượng.

Quang mang màu hồng sau khi tiến nhập Hủy Diệt Chi Châu, biến thành ba đạo quang mang màu xích sắc càng thêm chói mắt, bắn thẳng về phía Tử Vong Chi Kỳ.

Tử Vong Chi Kỳ màu đen giống như cái hắc động, ba đạo quang mang chói mắt vừa bắn vào lập tức biến mất không còn thấy đâu nữa, tựa hồ đã bị Tử Vong Chi Kỳ hoàn toàn thôn phệ.

Thế nhưng, đóa hoa tử vong phía trên trận kỳ nhất thời hồng quang đại thịnh, dường như có thêm sự sống, lập tức trận kỳ không gió mà cuộn cuộn bay lên, chín đạo hắc sắc cương khí lập tức bắn ra từ trong Tử Vong Chi Kỳ.

Oanh...

Một tiếng nổ vang, chín đạo cương khí màu đen đánh xuống trên Tu Di Kim Cương trận, rung động toàn bộ Hạo Thiên Động Phủ.

Chín đạo cương khí màu đen, mỗi một đạo so với kiếm cương do Cổ Thần sử dụng Thanh Ly Kiếm hình thành còn muốn tinh luyện hơn nhiều lắm, chín đạo cương khí cùng lúc đánh lên trên Tu Di Kim Cương trận, so với một kích của tu sĩ Tiên Thiên Cảnh tầng chín còn mãnh liệt hơn nhiều, uy lực gần bằng so với tu sĩ Thần Hải Cảnh.

Quang trảo pháp lực của Tu Di Kim Cương trận hình thành lên một vòng lại một vòng rung động, chín đạo cương khí đánh thành một kích mãnh liệt như vậy dĩ nhiên như muối bỏ bể, không hề tạo thành bất luận thương tổn nào đối với Tu Di Kim Cương trận.

Tu Di Kim Cương trận, cho dù là tu sĩ Thần Hải cảnh Kim Đan Kỳ cũng phải tổn nửa canh giờ liên tục công kích mới có thể mạnh mẽ phá trận.

Cổ Thần lợi dụng Tam Tuyệt đại trận, phát ra công kích chỉ tiếp cận Thần Hải cảnh Trúc Thai Kỳ, không công kích liên tục nửa canh giờ cũng không thể phá được Tu Di Kim Cương đại trận, lần công kích đầu tiên này tự nhiên không thể gây ra nhiều ảnh hưởng tới Tu Di Kim Cương đại trận.

Tiếp tục thôi động chân khí Tiên Thiên, mạnh mẽ dồn vào Sát Lục Chi Giới, lập tức Sát Lục Chi Giới lại phát sinh một đạo quang mang màu hồng, bắn vào Hủy Diệt Chi Châu, quang mang màu hồng đi qua Hủy

Diệt Chi Châu biến thành ba đạo quang mang xích sắc chói mắt bắn thẳng tới Tử Vong Chi Kỳ, sau đó tiếp tục hóa thành chín đạo cương khí màu đen, mạnh mẽ công kích xuống Tu Di Kim Cương đại trận.

Cổ Thần một lần lại một lần thôi động chân khí Tiên Thiên, một đạo lại một đạo quang mang màu hồng từ Sát Lục Giới bắn ra, cuối cùng hóa thành chín đạo cương khí màu đen oanh kích lên Tu Di Kim Cương đại trận, liên miên không dứt những tiếng ầm vang, toàn bộ Hạo Thiên Động Phủ liên tục lay động.

Không quá lâu sau, chợt nghe được trong động thính vang lên tiếng động ầm ầm, động tĩnh lớn như vậy, phệ linh trùng hiển nhiên đều tỉnh lại, đều bay về phía được viên.

Có Tiểu Bạch, Cổ Thần không lo lắng phía sau người, chuyên tâm thôi động chân khí Tiên Thiên, liên tục phát động công kích đối với Tu Di Kim Cương đại trận, đồng thời, tay trái không ngừng hấp thu linh khí trong linh thạch, trong cơ thể cũng không ngừng luyện hóa nguyên linh đan trung phẩm, nhanh chóng bổ sung tiêu hao chân khí Tiên Thiên trong cơ thể.

Nếu như không có bổ sung, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể Cổ Thần không có khả năng liên tục duy trì tiêu hao năm sáu canh giờ liên tục công kích, mỗi một lần phát ra công kích đánh lên Tu Di Kim Cương đại trận Cổ Thần đều cần dùng tới toàn lực, bằng không mà nói, thời gian phá trận sẽ lâu hơn rất nhiều.

Thời gian càng lâu, đối với Cổ Thần càng bất lợi, có nguyên linh đan và linh thạch khôi phục, phá bỏ Tu Di Kim Cương đại trận không phải là vấn đề khó khăn.

Rất nhanh, phệ linh trùng liền bay vào trong thông đạo nối thông với được viên, phía trước có một đầu bạch hồ thông linh chắn đường, nhưng không hề khiến tốc độ phệ linh trùng giảm bớt, tiếp tục bay tới.

- Chi... Chi chi... Chi chi chi...

Tiểu Bạch rít lên chói tai, trong tiếng rít chói tai này có một loại ba động sóng âm kỳ lạ, chói tai vô cùng.

Phệ thiên trùng nghe được tiếng kêu của Tiểu Bạch, tốc độ nhất thời giảm xuống, đối với loại thanh âm này tựa hồ cực kỳ sợ hãi, thế nhưng cũng chỉ dừng lại trong chốc lát, vẫn tiếp tục bay về phía trước.

Tiểu Bạch há miệng phun, một mảng sương mù màu hồng xuất hiện, bao trùm về phía phệ thiên trùng.

Tê tê...

Nhất thời, đám phệ thiên trùng cùng kêu lên thảm thiết, toàn bộ xoay người bỏ chạy, có mấy con phệ thiên trùng bị sương mù màu hồng bao phủ, nhất thời rơi xuống mặt đất, cắn xé lẫn nhau.

Vù vù...

Mấy trăm con phệ thiên trùng bay vòng qua lại bên ngoài thông đạo, không chịu rời đi, thế nhưng cũng không dám bay tới, đối với sương mù màu hồng do Tiểu Bạch phun ra cực kỳ sợ hãi.

Phệ thiên trùng là do chủ nhân động phủ nuôi dưỡng, chúng được trao trọng trách trông coi động phủ, thấy có người phá trận pháp bảo vệ được viên, vô luận thế nào cũng không chịu rời đi.

Tuy không chịu rời đi nhưng lại không dám tiến lên, liền hình thành cục diện giằng co, phệ thiên trùng chỉ dám vù vù kêu gọi bên ngoài thông đạo, không quá lâu sau, lại có không ít phệ thiên trùng lao vào trong thông đạo, bị Tiểu Bạch phun ra một chùm sương mù màu hồng, lại văng ra ngoài, mấy con không chạy trốn kịp rơi xuống cắn xé lẫn nhau.

Trong lòng Cổ Thần thầm hô may mắn, may mà giữ lại Tiểu Bạch bên người, nói cách khác, cho dù hắn bước vào Kim Đan kỳ Thần Hải cảnh, có phệ thiên trùng ở bên cạnh quấy rối cũng đừng mơ tưởng phá hủy Tu Di Kim Cương đại trận trước mắt.

Có Tiểu Bạch ở đây, phệ thiên trùng bị chặn lại bên ngoài thông đạo, không dám tiến vào, Cổ Thần buông tay công kích, cương khí màu đen không ngừng oanh kích, nỗ lực phá hủy quang tráo pháp lực Tu Di Kim Cương đại trận.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai canh giờ sau, chín đạo cương khí màu đen oanh kích vào quang tráo pháp lực, không chỉ gọi lên vài vòng rung động nho nhỏ, dần dần toàn bộ quang tráo pháp lực đều dao động mạnh

mẽ, Cổ Thần vui vẻ, liên tục oanh kích hơn hai canh giờ, rốt cuộc đã bắt đầu tạo thành thương tổn đối với Tu Di Kim Cương đại trận rồi.

Có nguyên linh đan và linh thạch khôi phục, Cổ Thần chỉ ít có thể liên tục công kích ba canh giờ, cũng đủ để hoàn toàn oanh phá Tu Di Kim Cương đại trận.

Sau khi liên tục oanh kích ba canh giờ, quang tráo pháp lực Tu Di Kim Cương đại trận bị chín đạo cương khí không ngừng công kích, biên độ dao động càng lúc càng lớn, trận cơ đã có dấu hiệu bị tan vỡ, Cổ Thần tiếp tục công kích, không thể cho Tu Di Kim Cương đại trận có nửa phần cơ hội hồi phục lại.

Oanh...

Liên tục oanh kích bốn canh giờ, lúc này đây, chín đạo cương khí màu đen oanh kích tại quang tráo pháp lực, Tu Di Kim Cương đại trận không thể tiếp tục ngạnh kháng lần nữa, toàn bộ quang tráo pháp lực vang lên tiếng nổ nhỏ, tiêu tan thành mây khói.

Nhất thời, một cỗ linh khí cực kỳ hỗn hậu ập về phía Cổ Thần.

Rốt cuộc Tu Di Kim Cương đại trận đã bị Cổ Thần mạnh mẽ phá hủy, mất đi Tu Di Kim Cương đại trận phong ấn, linh khí bên trong được viên nháy mắt liền ủa ra ngoài, toàn bộ Hạo Thiên Động Phủ đều tràn ngập linh khí.

Phệ thiên trùng cũng ngừng kêu, mỗi một con đều tham lam hấp thu linh khí trong không khí xung quanh.

Cổ Thần vận chuyển Linh Kinh Thuần Tức quyết, chậm rãi khôi phục lại chân khí Tiên Thiên trong cơ thể, chặt đứt liên hệ với Sát Lục Chi Giới, không có chân khí Tiên Thiên rót vào, Sát Lục Chi Giới lại khôi phục hình dáng ban đầu, Hủy Diệt Chi Châu cũng thu nhỏ chừng nắm tay, Tử Vong Chi Kỳ cấp tốc thu nhỏ lại.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

75. Chương 55: Tẩy Trần Đan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Trên mặt đất đều là linh thạch bị Cổ Thần hút hết linh khí, qua bốn canh giờ, Cổ Thần đã hấp thu hơn ba mươi linh thạch, nếu không có Phệ Linh Quyết, vô luận thể nào cũng không có tốc độ hấp thu nhanh tới như vậy.

Nhìn được viên phía trước, trong mắt Cổ Thần lóe lên quang mang hưng phấn, trong lòng thỏa mãn tới cực điểm, được viên đây ấp linh được lâu năm này từ giờ trở đi thuộc về một mình một người hắn.

Băng mộng thảo, hoàng huyết thảo, tuyết liên hoa, tiểu bì thảo, thất diệp liên, linh tâm thảo, bích diệp hoa, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi, huyết ô, thiên hòa hoa...

Từ linh thảo cấp thấp tới linh thảo cấp cao, mỗi một cây đều đã đủ năm tuổi thành thực, thậm chí có một bộ phận khá lớn vượt quá nghìn năm, điều này nói rõ Hạo Thiên Động Phủ đã tồn tại một nghìn năm trước đây, trách không được trong động phủ này có phệ thiên trùng đã tuyệt tích tại Cổ Hoang đại lục nghìn năm trước đây.

Mỗi một linh thảo đều trân quý vô cùng, so với một số dược viên của nhiều tông phái tu tiên không hề kém cạnh, thậm chí còn vượt qua.

- Tiểu Bạch.... Coi chừng phệ linh trùng.

Cổ Thần nhắc nhở một câu, liền nhanh chóng bước vào trong dược viên, phần lớn linh thảo trước kia chưa nhìn thấy, hiện tại đều quan sát rõ ràng, Cổ Thần trực tiếp đi về góc phía đông bắc, nơi này có hai loại linh thảo, một loại dị quả.

Tụ tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả...

Ba loại linh thảo, dị quả thành thực này, mỗi loại đều là thiên tài dị thảo trân quý dị thường, tụ tinh chi giúp người phục dụng tăng cao tu vi, bàn niết hoa có thể khởi tử hồi sinh, nguyên thai quả có thể cải thiện thể chất, cường hóa tu vi.

Luyện hóa ba loại linh thảo dị quả này thành tảo trần đan, công hiệu càng thêm rõ rệt, có thể cứu sống người chết, có thể thoát thai hoá cốt, tu vi tăng nhiều...

Trong dược viên, ba loại linh thảo dị quả này đều có một gốc vượt qua 1000 năm tuổi, vừa vặn có thể luyện chế ra một viên tảo trần đan.

Rất nhanh, Cổ Thần hái tụ tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả vào trong tay, ngay tại dược viên này, dùng đan lô bắt đầu luyện đan.

Phệ linh trùng thôn phệ linh khí xung quanh, lại bắt đầu kêu kêu vo vo, có Tiểu Bạch canh gác trước dược viên, Cổ Thần không cần quá lo lắng phệ linh trùng sẽ bay ào tới, một lòng luyện dược.

Thời gian chậm rãi trôi qua, phệ linh trùng chung quy không dám vượt qua phòng tuyết của Tiểu Bạch, rốt cuộc rút đi, động phủ lại khôi phục yên tĩnh ban đầu.

Tròn ba ngày ba đêm trôi qua, rốt cuộc Cổ Thần cũng thành công luyện thành một viên tảo trần đan, để tránh dược lực bị xói mòn, sau khi luyện thành lập tức thu vào hộp gỗ đặc chế, thu vào Càn Khôn Trắc.

Nếu như không có vật chứa đựng chuyệndụng, cho dù là linh đan hay là linh thảo rời đất, linh khí sẽ chậm rãi biến mất, đặt trong túi trữ vật cũng không khác.

Bất quá, Càn Khôn Trắc của Cổ Thần cao cấp hơn túi trữ vật rất nhiều, lại thêm hộp đựng đặc chế, bất cứ linh đan, linh khí nào đều không có hiện tượng xói mòn.

Khi luyện thành tảo trần đan, Cổ Thần đưa ánh mắt quét về phía dược viên đầy ắp linh thảo trưởng thành, từ những linh thảo này có thể luyện chế được rất nhiều nguyên linh đan thượng phẩm, đồng thời còn có thất diệu liên, huyết ô, thiên hòa hoa cùng với một số dược thảo cao cấp khác, có thể luyện chế được đan dược đề cao tu vi Thần Hải cảnh.

Chỉ là những loại linh thảo này đều có số năm tuổi hơn nghìn năm, toàn bộ đã đạt tới thành thực, luyện ra đan dược tự nhiên là thượng phẩm trong thượng phẩm, ví dụ như hoàng tinh chi, linh tâm thảo, tử nguyên hoa, luyện thành nguyên linh đan chính là loại thượng phẩm trong thượng phẩm nguyên linh đan, không tới cảnh giới Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, thân thể không thể chịu đựng nổi dược lực cường đại trong đó.

Cổ Thần nhìn dược viên trước mắt, đang suy nghĩ nên xử lý như thế nào, thanh âm Tiểu Bạch vang lên:

- Cổ Thần, linh thảo trong dược viên, ngươi nên hái hết toàn bộ.

Cổ Thần hỏi:

- Vì sao?

Tiểu Bạch nói:

- Tuy rằng phệ thiên trùng cái gì cũng thôn phệ được, nhưng thích nhất vẫn là thôn phệ linh thảo, linh quả, nếu người không hái hết, chúng ta vừa đi, phệ thiên trùng nhất định sẽ cắn nuốt toàn bộ linh thảo trong dược viên.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Không có Tu Di Kim Cương đại trận bảo hộ, phệ thiên trùng xác thực có thể tiến vào trong dược viên, linh thảo ở đây tuy nhiều nhưng Càn Khôn Trắc của ta cũng không nhỏ, vậy thì hái hết toàn bộ linh thảo linh quả này.

Tâm niệm Cổ Thần khẽ động, tay phải thò ra một ngón tay, hồ nhục, hồ cốt còn lại trong Càn Khôn Trắc đều vút hết ra ngoài, vật phẩm đặt trong Càn Khôn Trắc sẽ không biến chất trong thời gian dài, tất cả vẫn còn rất tươi mới, theo tu vi Cổ Thần tăng lên, thời gian không biến chất càng tăng cao.

Thịt chính hổ chiếm khá nhiều thể tích trong Càn Khôn Trạc, mà số lượng linh thảo trong dược viên không ít, tự nhiên cần phải vứt bỏ số thừa ra ngoài.

Cổ Thần cẩn thận nhổ lên từng gốc linh thảo, sau đó thu vào trong Càn Khôn Trạc, dược viên trước mắt có mấy trăm gốc linh thảo các loại, bất quá mấy trăm gốc linh thảo xếp chồng một chỗ, Càn Khôn Trạc coi như không còn thể tích thừa.

Hiện tại Cổ Thần có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bốn, không gian trong Càn Khôn Trạc dài rộng cao đều là bốn trượng, giống như một gian phòng ở thật lớn.

Không lâu sau, toàn bộ dược viên đều bị Cổ Thần thu thập vào trong Càn Khôn Trạc, tuy rằng linh thảo cao cấp chỉ chiếm một bộ phận tương đối nhỏ, nhưng linh thảo linh quả ngoài một nghìn năm tuổi đều là vô giá, Cổ Thần thu xong linh thảo linh quả ở đây, Càn Khôn Trạc hoàn toàn là một bảo khố di động rồi.

Đăng cấp linh thảo cao thấp không phải nhìn số năm sinh trưởng, mà là nhìn vào năm thành thực.

Ví dụ như hoàng huyết thảo, băng mộng thảo, tuyết liên hoa, ba loại này đều thuộc về linh thảo cấp thấp, 150-200 năm coi như hoàn toàn thành thực rồi, cho dù sinh trưởng quá nghìn năm, quá vạn năm cũng chỉ tăng hiệu quả một chút so với 150-200 năm.

Linh thảo sau khi thành thực, chỉ cần sinh trưởng trong đất có linh khí ổn định sẽ không héo rũ, nhưng linh khí bên trong lại không gia tăng bao nhiêu.

Hoàng tinh chi, tử nguyên hoa, linh tâm thảo, ba loại này là linh thảo trung cấp, linh thảo trung cấp bình thường vào khoảng 400-500 năm là thành thực, sau khi thành thực, cho dù sinh trưởng thêm bao nhiêu năm cũng chỉ hơn hiệu quả 400-500 năm một phần nhỏ, không thay đổi nhiều, nhưng biên độ thay đổi cao hơn linh thảo cấp thấp một bậc.

Mà linh thảo cao cấp thì cần phải có 1000—2000 năm mới có thể thành thực, dược viên Hạo Thiên Động phủ này không biết đã bị phong ấn bao nhiêu năm, mỗi một linh thảo cao cấp bên trong đều đã bước vào thành thực kỳ, nói rõ dược viên này chỉ ít cũng phong ấn ngoài 1200 năm.

Sau khi thu thập toàn bộ dược thảo vào trong Càn Khôn Trạc, Cổ Thần nóng lòng về nhà, hiện tại tẩy trần đan đã luyện thành, cho phụ thân hẩn phục dụng có thể thoát thai hoá cốt.

Năm nay Cổ Thương Khung ba mươi bốn tuổi, dùng tẩy trần đan có thể phát huy hiệu quả rất lớn, cách cuối năm còn thời gian hơn chín tháng, lấy công hiệu của tẩy trần đan, Cổ Thương Khung trong thời gian ngắn, tu vi chí ít cũng có thể tăng tiến thêm một tầng, sau khi thoát thai hoá cốt, tới cuối năm nói không chừng lại tiếp tục tiến thêm một tầng, đến lúc đó thắng Cổ Thương Nhạc không hề khó khăn.

- Tiểu Bạch... Chúng ta về nhà.

Trong thanh âm Cổ Thần tràn ngập kích động.

Thân thể Tiểu Bạch cấp tốc nhỏ đi, biến thành trên dưới một thước, nhảy lên bờ vai Cổ Thần. Cổ Thần bước ra khỏi động phủ Hạo Thiên, lại vượt qua Âm Dương Mê Thiên đại trận, ngự khí phóng lên cao, hóa thành một đạo độn quang, phi nhanh về phía Cổ gia.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

76. Chương 56: Kinh Hỉ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Động phủ Hạo Thiên chỉ cách thành Nhạc Thủy hơn ba trăm dặm, chỉ trong thời gian nửa khắc chung Cổ Thần đã bay về tới nhà, tu vi khổng lồ trở lại Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất.

Lúc này đây Cổ Thần bay đi cực nhanh, người Cổ gia chỉ nhìn thấy trên không trung chợt lóe độn quang liền rơi xuống, ngay cả ai cũng không nhìn rõ được, bất quá, nhìn vị trí độn quang rơi xuống, không ít người âm thầm suy đoán trong lòng, Cổ Thần, đã trở về...

- Phụ thân...

Cổ Thần vừa mới hạ xuống liền hô to một tiếng.

- Hải nhi đã trở về.

Cổ Thần lẳng lặng đợi chốc lát, không nghe được thanh âm của phụ thân hắn, chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy tới, một lúc sau, bên ngoài có một người chạy vào, chính là một gã hạ nhân trong nhà.

- Cổ thiếu gia, người về nhà rồi? Cô gia tới quán động Bắc Thai Sơn rồi, còn chưa về nhà.

Hạ nhân chạy tới trước mặt Cổ Thần, cung kính nói.

- Quán động Bắc Thai Sơn? Xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Cổ Thần nhảy lên, hỏi.

Hạ nhân kia nói:

- Liễu gia có người trà trộn vào trong quán động, bị huynh đệ bên kia bắt được, Liễu gia nổi lên chút xung đột, Cô gia đã tới xử lý rồi.

- Liễu gia?

Lông mày Cổ Thần dựng thẳng.

- Chính là Liễu gia Bắc thành.

Hạ nhân kia nói:

- Cô gia đã đi được một đoạn thời gian, hẳn là sắp trở về.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Ta đã biết, người đi làm chuyện của người đi!

- Tiểu nhân xin lui!

Hạ nhân kia cung kính đáp lời, hiện tại Cổ Thần đã là tu sĩ Tiên Thiên cảnh, năm nay mới qua tuổi 11, những hạ nhân này tự nhiên tôn kính với hắn từ tận đáy lòng.

Sau khi hạ nhân rời đi, một đạo kiếm quang phóng lên cao, Cổ Thần ngự kiếm lên cao, bay về phía Bắc Thai Sơn, vừa mới rời khỏi thành Nhạc Thủy liền thấy trước mặt xuất hiện một đạo độn quang bay tới, tuy rằng vẫn còn rất xa, nhưng Cổ Thần nhận ra thân ảnh quen thuộc kia, liền ngừng lại.

Cổ Thương Khung đang từ quán động Bắc Thai Sơn trở về, đột nhiên nhìn thấy Cổ Thần đứng phía trước, nhất thời sửng sốt, lập tức vui mừng:

- Thần nhi, con đã trở về?

- Phụ thân, hải nhi đang muốn tìm người đây, bên phía quán động thế nào rồi?

Cổ Thần tiến lên nghênh đón, vẻ mặt mỉm cười.

- Đi... Về nhà rồi nói.

Cổ Thương Khung từ ái vỗ vỗ vai Cổ Thần.

Rất nhanh, hai đạo kiếm quang rơi vào trong nhà Cổ Thần, kiếm quang tan đi, hiện ra thân hình phụ tử hai người Cổ Thần, lúc này Cổ Thương Khung mới nói:

- Gần đây Liễu gia phái người lén tiến vào quán động Bắc Thai Sơn, ngày hôm nay vừa vặn bị bắt được, tựa hồ bọn họ đang tìm kiếm thứ gì đó trong quán động, thế nhưng một người so với một người mạnh miệng, không biết bọn họ rốt cuộc là muốn tìm kiếm cái gì?

Cổ Thần nghe vào trong tai, trong lòng cảm thán:

“Khá lắm, Liễu Hóa Nguyên lợi hại, xem ra hắn đã hạ quyết tâm muốn tìm cho ra bí mật của quán động Bắc Thai Sơn rồi.”

Cổ Thần hỏi:

- Liễu gia có phản ứng gì?

Thần tình Cổ Thương Khung hơi giận, nói:

- Ta vừa mới xong không lâu, Liễu Hóa Nguyên đã chạy tới nơi, bậc trưởng bối Liễu gia từ trước tới nay đều cường thế, tự nhiên bị hấn lấy người đi, nói cách khác, chung quy không hỏi ra kết quả gì...

- Liễu Hóa Nguyên tự mình đứng ra? Xem ra hắn đối với quán động của chúng ta có hứng thú rất lớn.

Cổ Thần nói.

- Uh? Không biết trong động có cái gì? Có thể khiến Liễu Hóa Nguyên lưu ý như vậy?

Về mặt Cổ Thương Khung nghi hoặc.

Cổ Thần nói:

- Mặc kệ Liễu Hóa Nguyên muốn cái gì, nói chung chúng ta không thể để hắn thực hiện được, quán động phải gia tăng trông coi, không thể để người Liễu gia tiếp tục lên vòa.

- Đây là hiển nhiên, ta đã dặn Cổ Thiên Sơn tạm thời ở trong quán động Bắc Thai Sơn, người Liễu gia đừng nghĩ tiếp tục tiến vào.

Cổ Thương Khung cười cười, nói:

- Thần nhi, hai tháng không thấy, con lại cao hơn một chút rồi.

Cổ Thần cười nói:

- Lần này hài nhi trở về mang cho phụ thân một kinh hỉ.

- Kinh hỉ?

Cổ Thương Khung hơi chấn động, nói:

- Kinh hỉ gì?

Cổ Thần lật bàn tay, một chiếc hộp nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, mở chiếc hộp ra, bên trong là một viên linh đan chừng nửa nắm tay.

Hình dạng linh đan như trứng gà, không phải hình tròn, màu sắc ửng đỏ, mắt thường nhìn qua, mặt ngoài có quang hoa lưu động, tỉ mỉ quan sát đây chính là linh khí liên tục du động bên ngoài linh đan, nhìn qua giống như bạch khí, giống như tiên vật.

Nấp hộp vừa mở, một cỗ linh khí cường liệt trong nháy mắt lan tràn toàn bộ gian phòng.

Cổ Thương Khung khiếp sợ, hỏi:

- Thần nhi, đây là đan dược gì?

- Tẩy trần đan.

Cổ Thần trả lời.

- Tẩy trần đan?

Cổ Thương Khung kinh ngạc hỏi.

Nhìn biểu tình Cổ Thương Khung, Cổ Thần ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ phụ thân nhận ra đan dược này?

Cổ Thương Khung lắc đầu, sắc mặt chuyển thành bình thường, nói:

- Ta thấy đan dược có quang hoa lưu động, linh khí tràn đầy, không phải linh đan bình thường.

Cổ Thần cười nói:

- Tẩy trần đan do tu tinh chi, bàn niết hoa, nguyên thai quả... Ba loại linh thảo kỳ quả ngoài nghìn năm tuổi luyện thành, có thể giúp người chết sống lại, thoát thai hoá cốt, tu vi tăng tiến.

- Thần nhi, con lấy được bảo vật này từ chỗ nào?

Cổ Thương Khung cả kinh nói.

Cổ Thần hài lòng, nói:

- Là bản thân hài nhi luyện ra, phụ thân, người dùng linh đan này có thể thoát thai hoá cốt, tu vi tăng nhiều, sau này người tu luyện, thể chất sẽ hồi phục lại thời kỳ thiếu niên, tốc độ tu luyện tăng thêm rất lớn, không cần thời gian quá lâu, người có thể vượt qua được Cổ Thương Nhục rồi.

Thần tình Cổ Thương Khung như thường, hỏi:

- Cần ba loại linh thảo kỳ quả ngoài nghìn năm? Con lấy được từ chỗ nào?

Cổ Thần mỉm cười, trả lời:

- Phụ thân, người còn nhớ rõ năm ngoài, con đã nói cho người nghe động phủ Hạo Thiên sao?

Cổ Thương Khung gật đầu, Cổ Thần nói tiếp:

- Bên trong Hạo Thiên Động Phủ có một dược viên...

Hôm nay đã luyện thành tẩy trần đan, về phần chuyện tình động phủ Hạo Thiên, Cổ Thần tự nhiên không cần phải giấu diếm thêm, đều nói ra toàn bộ chuyện tình về dược viên.

Về mặt Cổ Thương Khung chấn động, nghe Cổ Thần nói xong, Cổ Thương Khung mới thở ra một hơi, nói:

- Con dùng thời gian một năm chính là vì phá trận pháp kia? Lấy linh thảo luyện chế tẩy trần đan?

Cổ Thần gật đầu, giao chiếc hộp vào tay phụ thân hắn, hài lòng nói:

- Phụ thân, vốn ban đầu hài nhi nghĩ cần thời gian rất lâu mới có thể phá trận, không nghĩ tới chỉ trong thời gian một năm đã tìm đủ tài liệu phá trận, hiện tại cách cuối năm còn xa, dùng tẩy trần đan, người nhất định có thể vượt qua Cổ Thương Nhục.

- Không...

Cổ Thương Khung trả lại chiếc hộp, nói:

- Tẩy trần đan chỉ có một viên, trân quý như vậy, con phục dụng vào, tư chất của con nguyên bản bình thường, dùng đan dược có thể giúp con thoát thai hoá cốt, chính con phục dụng!

Trong lòng Cổ Thần cảm động, nhưng chuẩn bị cả năm dài chính là vì muốn luyện chế một viên tẩy trần đan này cho phụ thân hắn, sao hắn có khả năng tự mình phục dụng, nói:

- Phụ thân, tác dụng lớn nhất của tẩy trần đan chính là người vượt qua tuổi hai mươi một lần nữa trở về thể chất thời kỳ thiếu niên, tốc độ tu luyện nhanh hơn, con mới 11 tuổi, dùng tẩy trần đan hoàn toàn là lãng phí, năm nay trên đại hội cạnh tranh chức vị tộc trưởng, phụ thân nhất định phải chiến thắng Cổ Thương Nhục, nếu để Cổ Thương Nhục làm tộc trưởng, Cổ gia sẽ không còn chỗ chúng ta dung thân rồi, mẫu thân trên trời cũng không ngu yên.

Nói tới Cổ U Lan, sắc mặt Cổ Thương Khung ngẩn ra, Cổ Thần lại khuyên vài câu, Cổ Thương Khung muốn nuốt viên tẩy trần đan vào bụng.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

77. Chương 57: Chúc Thọ. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tẩy trần đan không phải chuyện đùa, trong thời gian ngắn không thể luyện hóa hoàn toàn, sau khi dùng tẩy trần đan, Cổ Thương Khung lập tức tiến hành bế quan, không có thời gian hai tháng mơ tưởng hoàn toàn luyện hóa tẩy trần đan.

- Thần nhi, còn có thời gian một tháng chính là đại thọ thái thượng trưởng lão Liễu gia 80 tuổi, hai nhà Cổ, Vân sẽ đi chúc mừng, kỳ hạn 20 năm đã hết, trong lúc đại thọ sẽ diễn ra hội võ phân phối lợi ích hai mươi năm sau, do kết quả luận võ của các đệ tử đời thứ ba quyết định, ngày hôm đó con nhất định phải đi, con nhất định phải làm hết sức giúp Cổ gia được phân phối lợi ích cao hơn. Liễu Hóa Nguyên nhìn chăm chăm đối với quảng động Bắc Thai Sơn, lần này tam gia hội võ, hẳn nhất định sẽ nghĩ biện pháp đoạt lấy quảng động Bắc Thai Sơn.

Trước khi bế quan, Cổ Thương Khung bàn giao vài chuyện với Cổ Thần, lần này bế quan, chỉ ít phải mất thời gian hai tháng, Cổ Thương Khung không thể tham gia vào thọ yến thái thượng trưởng lão Liễu gia, chỉ có thể nói sớm cho Cổ Thần, để tránh lúc đó Cổ Thần ra ngoài, bỏ lỡ lần hội võ lần này.

Cổ Thần trong lần tỷ thí dòng tộc còn hơn con trưởng Cổ Thái của Cổ Thương Nhạc, đã trở thành người lợi hại nhất trong những đệ tử đời thứ ba, lợi ích của Cổ gia, toàn bộ phải nhờ vào Cổ Thần đi tranh thủ.

...

Tam gia hội võ hai mươi năm một lần?

Nếu chỉ còn thời gian một tháng, mấy ngày này Cổ Thần tạm thời không đi đâu, chờ ngày hội võ diễn ra, cho dù là tu luyện trong nhà không được thoải mái như tu luyện tại Đông Hoang, thế nhưng có linh đan và linh thạch số lượng lớn, tốc độ tu luyện của Cổ Thần cũng không kém hơn bao nhiêu so với tu luyện tại Đông Hoang.

Sau khi Cổ Thần bước vào Tiên Thiên cảnh, đám thiếu niên cùng tuổi đều tự giác không tới tìm hấn chơi bởi, cũng chỉ có ba người Cổ Hằng, Cổ Lam, Cổ Thiên còn thường xuyên tới nhà tìm hấn nói chuyện vui đùa. Cổ Thần không ra ngoài, ba người thường thỉnh giáo tâm đắc tu luyện, Cổ Thần tự nhiên truyền thụ một chút.

Ba người đều có thiên tư rất tốt, được Cổ Thần chỉ giáo, trên con đường tu luyện tự nhiên ít phải đi vòng vào, tốc độ tu luyện đã đề cao không ít.

Trong thời gian một tháng, hai người Cổ Thương Nhạc và Liễu Hóa Nguyên đều có phiền muộn giống nhau, lần đầu tiên bọn họ cảm giác được thiếu niên Cổ Thần này đã không thể nhìn thấu được rồi. Liễu Thông và Cổ Thiên Tùng đuổi theo Cổ Thần, hôm nay Cổ Thần trở về, Liễu Thông và Cổ Thiên Tùng lại biến mất.

Điều này so với lần đầu tiên Liễu Kiệt, Liễu Khánh cùng với Cổ Thương Hải đuổi theo Cổ thần, kết quả giống nhau như đúc.

Hội võ ba nhà sắp bắt đầu, Liễu Hóa Nguyên và Cổ Thương Nhạc tạm thời dời trọng điểm trên người Cổ Thần xuống, đây chính là đại sự quan hệ tới tương lai gia tộc hai mươi năm sau, mặc kệ là Cổ gia, Vân gia hay Liễu gia cường đại nhất cũng không dám coi thường.

Thời gian một tháng chớp mắt trôi qua, trải qua thời gian một tháng tu luyện, chân khí Tiên Thiên của Cổ Thần so với một tháng trước đã hồn hậu hơn rất nhiều.

Ba gia tộc Cổ, Liễu, Vân tuy rằng ngầm đấu với nhau rất mạnh mẽ, nhưng biểu hiện bên ngoài lại rất gần gũi, ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc thủy, ở trong mắt người ngoài thoát nhìn vô cùng đoàn kết.

Hai mươi một tháng tư, Thái thượng trưởng lão Liễu Tinh Ngân đại thọ 80, đây chính là đại sự của toàn bộ thành Nhạc Thủy, thời điểm cách hai mươi một tháng tư còn ba ngày, Liễu gia đưa thiệp mời tới hai nhà Cổ, Vân.

Liễu Tinh Nhân này chính là một nhân vật khó lường, có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy, là tộc trưởng đời trước của Liễu Hóa Nguyên, từ lúc 39 tuổi đã yên vị trên vị trí tộc trưởng Liễu gia, thẳng cho tới khi 70 tuổi mới rời khỏi cương vị tộc trưởng, trở thành thái thượng trưởng lão Liễu gia.

Cho dù là tộc trưởng Liễu Hóa Nguyên trước mặt Liễu Tinh Nhân cũng phải khách khí, không dám làm càn.

Ba nhà Cổ, Vân, Liễu đều có di huấn, tộc trưởng tới tuổi 70 phải rời khỏi cương vị tộc trưởng, năm nay Cổ Hiến đã đạt tới tuổi 70, vì vậy cuối năm nay không chỉ có đệ tử đời thứ ba tỷ thí với nhau mà còn có đệ tử đời thứ hai tỷ thí tranh giành chức vị tộc trưởng.

Ba đại gia tộc có di huấn này chính là vì muốn ngăn chặn kết quả một người chung thân ngồi vị trí tộc trưởng, kết quả tuổi 70 đã qua, thân thể khỏe mạnh thì còn tốt, nếu như thân thể có bệnh, kéo dài nửa cái mạng, rồi lại không muốn buông tha quyền tộc trưởng, điều này đối với sự phát triển của gia tộc sau này tuyệt đối trăm hại mà không có một lợi.

Cổ gia nhận được thiệp mời của Liễu gia, rất nhanh liền định ra được danh sách chúc mừng Liễu gia, tộc trưởng Cổ Hiến, đại trưởng lão Cổ Minh, trong đệ tử đời thứ hai có Cổ Thương Nhạc, Cổ Thương Thu, đệ tử đời thứ ba có Cổ Thần, Cổ Thái, Cổ Hành, Cổ Côn...

Cách hai mươi năm một lần hội võ ba nhà, các vị tổ tiên đã sớm lập quy củ, đều do đệ tử đời thứ ba tiến hành tỷ thí, đây là kết quả trải qua vô số năm giáo huấn mới có, tuy rằng đệ tử đời thứ ba chính là đoàn thể yếu nhất trong gia tộc, để chọn họ quyết định lợi ích gia tộc, thoát nhìn rất sai lầm, trên thực tế làm như vậy mới có thể khiến cuộc tranh đấu giảm bớt chảy máu không nên có.

Ba đại gia tộc thành Nhạc Thủy, nguyên bản thực lực không hơn kém nhiều, tại mấy trăm năm trước, ba đại gia tộc từng có tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, thực lực mỗi một gia tộc đều vô cùng cường đại, đều muốn trở thành chủ thể thành Nhạc Thủy, triển khai tranh đấu dài tới trăm năm.

Kết quả, ba đại gia tộc đều tổn thất thảm trọng, cũng không ai có thể nuốt được toàn bộ thành Nhạc Thủy, chiến đấu giữa các đệ tử đời thứ nhất và đời thứ hai, người bên ngoài căn bản không có khả năng nhúng tay, vừa động thủ chính là người chết ta sống, một phương có người chết lại muốn báo thù, cứ như vậy, tam đại gia tộc liên tục đời thứ tư, đời thứ năm đều trong chiến đấu kịch liệt vượt qua.

Trôi qua hơn một trăm năm dài, số lượng cao thủ Tiên Thiên chết trong tay ba đại gia tộc không hề nhỏ, thực lực càng lúc càng thấp, suýt chút nữa bị tu sĩ nơi khác một lưới bắt hết, ba đại gia tộc mới ý thức được, cứ đánh tiếp như vậy, tất cả đều đi theo hướng diệt vong.

Vì vậy, tổ tiên ba đại gia tộc mới định ra quy củ, cứ cách hai mươi năm, do các đệ tử đời thứ ba chiến đấu với nhau, do kết quả chiến đấu của bọn họ định ra phân phối lợi ích giữa các gia tộc, xuất hiện tình huống nguy hiểm, đệ tử đời thứ nhất và đời thứ hai cũng có cơ hội cứu viện.

Như vậy tiếp tục trôi qua hơn hai trăm năm, thực lực Liễu gia khôi phục nhanh nhất, Cổ gia thứ hai, Vân gia cuối cùng, cho tới bây giờ, Vân gia không có tu sĩ nào đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy, đối mặt với Liễu gia cường đại, hai nhà Cổ, Vân phải liên hợp với nhau, hình thành thế cân đối.

Sở dĩ Vân Kinh Hồng muốn đi một chỗ với Cổ Thương Nhạc, chính là chuẩn bị cho ngày sau Cổ Thương Nhạc trở thành tộc trưởng Cổ gia, đồng thời, Cổ Thương Nhạc cũng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, vì vậy, Vân Kinh Hồng muốn ôm chắc lấy cái đuôi lớn Cổ Thương Nhạc, buộc chặt với Cổ Thương Nhạc một chỗ, hẳn mới có thể chống lại thế lực Liễu gia.

Hai mươi một tháng tư, sáng sớm Cổ Thần đã tiến vào trong phòng khách, rất nhanh, các thành viên đi chúc thọ Liễu gia đều lục tục đi tới.

Tiếng là đi chúc thọ, nhưng trên thực tế là tham gia hội võ ba nhà, nhân vật chủ yếu cũng là những đệ tử đời thứ ba.

Cổ Thái, Cổ Sơn, Cổ Hành... Không tính thốt hắc mã Cổ Thần, năm trước đều là ba người này chiếm vị trí một, hai, ba trong tỷ thí gia tộc, cộng thêm Cổ Thần, đây chính là thành viên tinh anh nhất của Cổ gia rồi.

Trong đệ tử đời thứ ba Liễu gia, có Tiên Thiên tăng thứ bốn là Liễu Bách Sinh.

Vân gia có Tiên Thiên tăng thứ ba là Vân Hiên.

So sánh mặt ngoài, đệ tử đời thứ ba Cổ gia chính là một nhà yếu nhất trong ba nhà.

Đương nhiên, đây là không tính tới thốt hắc mã Cổ Thần đột nhiên xuất hiện này, nếu như để Cổ Thần tham gia vào, như vậy... Tất cả đều phải thay đổi.

Mọi người đều đã đến đông đủ, Cổ Hiên đi tới trước mặt bốn đệ tử đời thứ ba, nói:

- Hội võ ba nhà lần này quan hệ tới lợi ích gia tộc trong hai mươi năm tới, các người nhất định phải làm hết sức, chiến đấu vì tương lai Cổ gia, chiến đấu vì tộc nhân và thân nhân của mình...

- Vâng, tộc trưởng...

Mấy người đồng thời quát.

Cổ Hiên vui mừng gật đầu, cuối cùng ánh mắt rơi vào Cổ Thần, trên mặt nở nụ cười, nói:

- Cổ Thần, lần này phải dựa vào cháu rồi...

Cổ Thần nói:

- Yên tâm đi gia gia, Cổ Thần nhất định hết sức, vì tương lai Cổ gia mà chiến.

- Tốt... Tốt... Không hổ là tôn tử của ta, trên người có huyết mạch của ta.

Thanh âm Cổ Hiên có chút kích động, cuối cùng ánh mắt đảo qua mọi người, nói:

- Xuất phát...

Ngày hôm nay Liễu gia vô cùng náo nhiệt, nơi nơi đều có đèn lồng câu đối chúc thọ, đám hạ nhân đều mặc quần áo mới, trên mặt đất phủ thảm màu hồng, toàn bộ Liễu phủ đều rực rỡ hẳn lên.

- Đông thành Cổ gia đến... Đưa lễ gồm một trăm linh thạch, ba mươi phù chú, mười kiện pháp khí hạ phẩm, mười phần linh thảo cấp thấp, một kiện ngọc như ý, một bộ cổ họa...

Đám người Cổ Thần tới Liễu gia lập tức có người tới đón, đưa bọn họ tới phòng khách thượng phẩm tạm thời nghỉ ngơi, Cổ gia là một trong ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy, tộc trưởng đích thân tới, Liễu gia không thể đó tiếp chậm trễ.

Chốc lát sau, tộc trưởng Liễu gia Liễu Hóa Nguyên dẫn theo hai người bước vào trong phòng khách.

- Cổ tộc trưởng đại giá quang lâm, thật lấy làm vinh hạnh, hôm nay đại thọ phụ thân, Hóa Nguyên nhiều việc bận rộn, không thể tiếp đón từ xa, thứ lỗi thứ lỗi...

Liễu Hóa Nguyên vừa mới tiến vào phòng khách, liền hai tay chấp phía trước, bước về phía Cổ Hiên.

Cổ Hiên đứng dậy, mọi người Cổ gia cũng đứng dậy, Cổ Hiên nói:

- Liễu tộc trưởng không cần khách khí, hôm nay đại thọ 80 của Liễu lão ca, thực sự đáng mừng.

Liễu Hóa Nguyên cười ha ha, nói:

- Cổ tộc trưởng quá khen rồi, Bách Sinh, Thiên Sinh, mau ra mắt Cổ tộc trưởng.

Đi theo phía sau Liễu Hóa Nguyên là hai người thanh niên, lớn chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, nhỏ chừng mười bảy mười tám tuổi, chính là hai nhi tử Liễu Hóa Nguyên, tên là Liễu Bách Sinh và Liễu Thiên Sinh.

Cổ Thần liếc mắt quan sát Liễu Bách Sinh, người này tu vi ngoại phóng, không chút thu liễm, đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tăng thứ bốn, trong lòng Cổ Thần có chút so sánh, Liễu Bách Sinh này còn hơn Vạn Nhân Kỳ cùng với ba gã gia nô Vạn gia, tuy rằng cùng có tu vi Tiên Thiên cảnh tăng thứ bốn, nhưng chân khí Tiên Thiên hồn hậu hơn không ít.

- Ra mắt Cổ tộc trưởng.

Liễu Bách Sinh, Liễu Thiên Sinh đồng thời ôm quyền nói.

- Tốt, quả thực hổ phụ không sinh khuyển tử.

Cổ Hiền gật đầu, nhìn thoáng qua đám người Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần, Cổ Thái, Cổ Côn, Cổ Hành...

Bốn người Cổ Thần hiểu ý, tiến về phía trước một bước, ôm quyền nói với Liễu Hóa Nguyên.

- Ra mắt Liễu tộc trưởng, chúc lệnh tôn phúc như Đông Hải, thọ tựa Thiên Sơn.

Liễu Hóa Nguyên gật đầu với bốn người:

- Không cần đa lễ, ha ha...

Cười đáp lại, ánh mắt Liễu Hóa Nguyên đảo qua bốn người, cuối cùng rơi vào người Cổ Thần, Cổ Thần cảm giác, ánh mắt Liễu Hóa Nguyên giống như dao xẹt qua người hắn.

- Đây chính là Cổ Thần? Thiếu niên thiên tài dùng thời gian một năm từ Hậu Thiên tầng thứ hai bước vào cảnh giới Tiên Thiên? Mới tu vi Tiên Thiên tầng một đã đánh bại tu sĩ Tiên Thiên tầng thứ hai?

Ánh mắt Liễu Hóa Nguyên nhìn chằm chằm Cổ Thần, hỏi.

- Chính là tiểu tôn!

Cổ Hiền đáp lời, trong thanh âm tràn ngập tự hào.

Cổ Thần nhìn thẳng vào hai mắt Liễu Hóa Nguyên, âm thầm đánh giá vị tộc trưởng Liễu gia này, nói:

- Văn bối chỉ là cần tu khổ luyện, thời gian mỗi ngày hầu như đều trong tu luyện, đảm đương không nổi hai chữ thiên tài.

- Hừ... Làm bộ làm tịch!

Cổ Thái bên cạnh nhẹ giọng hừ lạnh.

Liễu Hóa Nguyên cười lớn một tiếng, nói:

- Nếu ngươi còn không xứng với hai chữ thiên tài, vậy thì toàn bộ thành Nhạc Thủy không có thiên tài rồi, ha ha.. Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, cổ ngôn quả nhiên không sai, thiên hạ ngày sau chính là của thanh niên các ngươi rồi.

Liễu Hóa Nguyên nói xong, chỉ sang Liễu Bách Sinh nói:

- Đây là trưởng tử Liễu Bách Sinh, trên hội võ ba nhà, các ngươi sẽ gặp lại, nên giao lưu nhiều hơn...

Cổ Thái nghe vậy, đi về phía trước vài bước, dừng lại trước mặt Liễu Bách Sinh, nói:

- Liễu huynh, nghe nói ngươi là đệ nhất nhân trong đệ tử đời thứ ba Liễu gia, đến lúc đó ta phải thỉnh giáo ngươi, nhìn xem tu vi của ngươi là hư danh hay là thực sự?

Liễu Bách Sinh liếc mắt nhìn Cổ Thái, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt, không đáp lời, xoay người đi tới trước mặt Cổ Thần, nói:

- Ngươi... Mới xứng làm đối thủ của ta.

Sắc mặt Cổ Thái khó coi, hô hấp gấp gấp, lạnh lùng nói:

- Ý tứ của ngươi là ta không xứng làm đối thủ của ngươi?

Liễu Bách Sinh ngay cả nhìn cũng không nhìn, nói:

- Ngươi không xứng!

- Ngươi...

Cổ Thái giận dữ, chân khí Tiên Thiên tuôn ra, đang muốn bạo phát.

- Thái nhi... Không được vô lễ.

Cổ Thương Nhạc quát lớn một câu, Cổ Thái ngẩn ra, nhất thời chân khí Tiên Thiên tiêu tán, hừ một tiếng, thối lui sang một bên.

- Thanh niên, chính là nóng nảy bộc trực, ha ha... Cổ tộc trưởng, các người chậm rãi nghỉ ngơi, người bên Vân gia tới rồi, ta còn phải đi nghênh tiếp.

Liễu Hóa Nguyên cười lớn một tiếng, nói.

Cổ Hiền đáp lời:

- Liễu tộc trưởng đi thông thả.

- Bách Sinh, Thiên Sinh, đi...

Liễu Hóa Nguyên hô, xoay người bước ra khỏi phòng khách.

Liễu Thiên Sinh đi theo phía sau hắn, Liễu Bách Sinh đánh mắt nhìn Cổ Thần một lần nữa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khiêu khích, lúc này mới rời khỏi phòng khách.

- Tiểu tử rất kiêu ngạo!

Đám người Liễu Hóa Nguyên rời khỏi, đại trưởng lão mới phát tay áo, giận dữ nói.

- Hừ, đợi hội võ diễn ra, ta nhất định phải đánh hắn rơi răng đầy đất!

Cổ Thái cả giận nói, trong thanh âm tràn ngập oán hận.

Hắn vốn là đệ nhất nhân trong đệ tử đời thứ ba Cổ gia, năm ngoái trên tỷ thí dòng họ, mơ hồ bại trong tay thốt hắc mã Cổ Thần, lòng đầy oán khí, tại chỗ tức giận tới phun máu tươi.

Qua thời gian bốn tháng, tâm tình của Cổ Thái đã từ trong thất bại tại tỷ thí dòng họ bình phục trở lại, đồng thời trong lòng có thêm mục tiêu đánh bại Cổ Thần, mấy tháng nay liên tục khổ tu, ti vi coi như tinh tiến không ít.

Nguyên tưởng rằng lần hội võ sắp tới hắn sẽ là hạch tâm của gia tộc, thế nhưng, từ lúc Cổ gia xuất phát tới bây giờ, bất luận người nào cũng nhận ra được, trong lần hội võ này Cổ Hiền đã sớm đặt hi vọng lên người Cổ Thần, còn Cổ Thái hắn đã hoàn toàn bị bài trừ ra khỏi hạch tâm gia tộc.

Khiến lòng hắn càng thêm oán hận chính là, Liễu Bách Sinh dĩ nhiên không hề để hắn vào trong mắt, từ lúc tiến vào trong phòng khách, còn mắt liếc hắn một cái cũng không, hắn tiến lên nói một câu với Liễu Bách Sinh, Liễu Bách Sinh còn không buồn đáp lại, không quay đầu chỉ nói ba chữ: “Người không xứng!”

Hô hấp Cổ Thái gấp gáp, oán khí trong lòng giống như sóng lớn cuộn cuộn, hai mắt nhìn chăm chăm vào Cổ Thần, ánh mắt so với thù giết cha còn nồng đậm hơn, Liễu Bách Sinh coi hắn như rác rưởi, lại coi Cổ Thần là đối thủ, hiện tại Liễu Bách Sinh không có ở đây, lòng oán hận tràn ngập của hắn tự nhiên đổ hết lên người Cổ Thần.

Tuy rằng Cổ Thần chưa từng liếc mắt nói qua lời nào với Cổ Thái, nhưng ánh mắt oán hận của hắn vẫn có thể nhận thấy được, khóe miệng nhếch lên mỉm cười, đối với ánh mắt Cổ Thái không buồn để ý.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

78. Chương 58: Hội Võ Ba Nhà. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Không quá lâu sau, người nhà Liễu gia đưa lên hoa quả, trà bánh, đám người Cổ Thần trong phòng khách bắt đầu trò chuyện với nhau. Lúc chính ngọ, tiếng kèn chiêng trống chúc mừng vang lên, thọ yến chính thức bắt đầu rồi.

Trong thành Nhạc Thủy, tất cả các thế lực lên được mặt bàn trên cơ bản đều có đại biểu tới đây chúc thọ thái thượng trưởng lão Liễu gia, náo nhiệt phi phàm, Liễu gia ở Bắc thành bày yến tiệc, người bình thường tuy rằng không thể bước vào Liễu phủ, nhưng có thể ở trong yến hội ăn nhiều một hồi.

Toàn bộ yến hội chia làm ba bộ phận, nhân số nhiều nhất tự nhiên chính là yến hội vòng ngoài, thứ nhì là đại biểu các thế lực lớn trong thành Nhạc Thủy, thọ yến được tổ chức ngay trên sân rộng Liễu gia.

Trong chính sảnh Liễu gia, cũng tổ chức yến thọ rất náo nhiệt, đồng thời thọ yến ở đây phong phú nhất, có thể ngồi vào trong chính sảnh đều là những nhân vật tai to mặt lớn, ngoại trừ ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy cũng chỉ có đại biểu thế lực Đế Đình.

Buổi thọ yến diễn ra đủ canh giờ mới kết thúc, hạ khách bên ngoài sân rộng đều lục tục rời đi, Liễu gia nhanh chóng dọn dẹp bàn ghế trên sân rộng, quét tước tạp vật, rất nhanh liền khôi phục hình dạng ban đầu.

Ngay sau đó, một lôi đài cao chừng nửa trượng, dài rộng hơn mười trượng nhanh chóng hoàn thành.

Tiếp đó, ba đại gia tộc trong chính sảnh cùng với quan phủ đế đình, người của bốn thế lực lớn đều đi tới sân rộng, thọ yến qua đi, sắp tới chính là hội võ phân phối lợi ích trong vòng hai mươi năm tới trong thành Nhạc Thủy của ba đại gia tộc.

Quy tắc hội võ ba nhà rất đơn giản, mỗi một gia tộc cử ra bốn đệ tử, gia tộc giành thắng lợi lần trước sẽ phải ra một đệ tử đầu tiên đi lên làm chủ lôi đài, sau đó, hai nhà khác lần lượt phải một đệ tử lên khiêu chiến, người thắng trở thành lôi chủ, người bại trực tiếp đấu loại.

Mỗi nhà đều có bốn đệ tử đời thứ ba tham dự, dùng phương thức này, nếu nhà nào bị loại hết bốn đệ tử trước tiên sẽ thất bại, xếp hạng thứ ba chung cuộc, sau đó đệ tử hai nhà còn lại tiếp tục chiến đấu, vẫn dùng phương thức như trước, người thắng trở thành chủ lôi đài, người thua bị loại, nhà tiếp theo bị loại cả bốn sẽ xếp hạng hai, đệ tử làm chủ lôi đài cuối cùng là của nhà nào thì nhà đó sẽ dành thắng lợi.

Về phần phân phối lợi ích tương đối đơn giản, không phải dồn toàn bộ lợi ích vào phân phối lại một lần nữa, mà là trên cơ sở ba nhà vốn có ban đầu, tiếp tục tiến hành phân phối.

Nhà nào xếp vị trí thứ ba, tự nhiên lấy hai phần mười sản nghiệp gia tộc vô điều kiện giao cho nhà xếp thứ nhất.

Mà nhà xếp thứ hai, tự lấy một phần mười sản nghiệp vô điều kiện giao cho nhà xếp thứ nhất.

Vì vậy, hội võ ba nhà, chỉ có thắng và thua, không có hòa nhau, cho dù là xếp thứ hai cũng phải thua một phần mười sản nghiệp, chỉ có xếp đầu tiên mới là người thắng chân chính, thứ hai và thứ ba đều thua, chỉ là, mức độ thiệt hại khác nhau mà thôi.

Hội võ ba nhà, do quan phủ làm người chứng kiến, tuy rằng quan phủ đại biểu cho Đế Đình, thay Đế Đình quản lý trật tự tu chân giới, thế nhưng, tranh đấu giữa các tu sĩ, cho dù cường đại như Đế Đình cũng không thể hoàn toàn cưỡng chế ước thúc.

Vì vậy, tranh đấu giữa các thế lực tu sĩ, quan phủ trên cơ bản không nhúng tay vào, chỉ làm người chứng kiến, mặc kệ bên nào thu được thắng lợi, cuối cùng cũng phải hợp tác với quan phủ, quan phủ thủy chung là người thu lợi.

Ví dụ như lợi ích của thành Nhạc thủy, mặc kệ là ba nhà Liễu, Cổ, Vân cộng đồng phân chia hay là một nhà độc chiếm, hàng năm đều phải giao nộp một phần tỉ lệ lợi nhuận cho quan phủ, quan phủ tiếp tục giao lên Đế Đình.

Bốn phía lôi đài đều dựng khán đài, quan phủ cùng với các thành viên quan trọng của ba nhà Liễu, Cổ, Vân đều ngồi trên lôi đài.

Thực lực của quan phủ tuy rằng kém hơn so với ba đại gia tộc, nhưng chỗ dựa phía sau quá lớn, tự nhiên là ngồi trên khán đài chủ, khán đài này có bốn người ngồi, hai lão giả và hai trung niên.

Bốn người này Cổ Thần đều nhận ra được, người trung niên bên phải tuổi gần năm mươi chính là thành chủ thành Nhạc thủy, tên là Cung Thường Nghệ, có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm.

Thứ hai cũng là một vị trung niên chừng bốn mươi tuổi, là tuần thành sứ thành Nhạc Thủy, tên là Cung Thường Lập, cũng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm.

Vị lão giả thứ ba là phó thành chủ thành Nhạc Thủy, có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, Cổ Thần đối với người này không phải rất hiểu rõ.

Người cuối cùng chính là chủ sự quản lý đấu giá hội, Cổ Ông Nhân.

Liễu gia ngồi phía bắc, Cổ gia ngồi phía Nam, Vân gia ở phía đông, tộc trưởng và các nhân vật quan trọng đều yên vị.

Bốn người Cổ Thần, Cổ Thái, Cổ Hành, Cổ Côn cùng nhau bước lên khán đài phía Nam, đứng phía sau đám người Cổ Hiền.

Mọi người ngồi xong, một người thanh niên Liễu gia ngự kiếm bay lên lôi đài, ôm quyền hướng bốn phía dạo qua một vòng, lớn tiếng nói:

- Tại hạ Liễu Trường Sinh, đại biểu Liễu gia xuất chiến trận đầu, các bằng hữu hai nhà Cổ, Vân, ai dám đánh với ta một trận?

Hai mươi năm trước, Liễu gia thu được đệ nhất, Cổ gia thứ hai, Vân gia thứ ba.

Ngoại trừ quy định phương thắng lợi phải xuất chiến trận đầu, tại hội võ ba nhà cũng không có yêu cầu gì khác, thứ hai và thứ ba ai lên lôi đài trước, toàn bộ đều bằng hứng thú bản thân, dù sao, cả hai nhà đều là phương thất bại, chỉ là trình độ thất bại khác nhau mà thôi.

Ba nhà luận võ, rất rõ ràng, hai nhà lên lôi đài trước tiên so với nhà thứ ba lên lôi đài có chút thiệt hại, hai người lúc trước, mặc kệ là ai thắng lợi đều đã phải trải qua một hồi chiến đấu, tinh nguyên có tổn hao nhất định, người thứ ba lên lôi đài tự nhiên chiếm được chút ưu thế.

Liễu Trường Sinh vừa dứt lời, bên phía khán đài Cổ gia chợt lóe kiếm quang, vọt về phía lôi đài, lập tức, thân ảnh Cổ Thái đã xuất hiện trên lôi đài, nói:

- Cổ gia Cổ Thái đến giáo huấn tiểu tử Liễu gia người.

Oán khí trong lòng Cổ Thái khó tan, vẫn ghen trong hòng, hội võ ba nhà đã bắt đầu, sao còn nhần nại được? Liễu Trường Sinh vừa mới mở miệng, tự nhiên là vội vã nhảy lên.

Đôi môi Cổ Thương Nhạc khê động, muốn mở miệng ngăn lại nhưng đã muộn.

Đám người Cổ Hiền thấy thế, đều bắt đầu dĩ lắc đầu.

Hội võ ba nhà lần này, mỗi nhà đều có bốn người, tiến hành xa luân chiến liên tục không ngừng nghỉ, đệ tử thực lực mạnh nhất thông thường đều đến cuối cùng mới lên lôi đài, để tránh khỏi việc lên lôi đài quá sớm, bởi vì xa luân chiến xói mòn quá nhiều chân nguyên, bại ngoài dự kiến.

Như Liễu Bách Sinh Liễu gia, Vân Hiên Vân gia, đều là nhân vật lên lôi đài cuối cùng trong bốn người, mà bốn người bên phía Cổ gia chỉ có một mình Cổ Thái có tu vi Hậu Thiên tầng thứ hai, bề ngoài xem như hấn cao nhất, nhưng ai nghĩ đến, ngay trận đầu tiên tam gia hội vũ hấn đã xông lên lôi đài rồi?

Liễu Trường Sinh liếc mắt nhìn Cổ Thái, khinh miệt cười nói:

- Người chính là Cổ Thái tự xưng là đệ nhất nhân trong đệ tử đời thứ ba Cổ gia? Nghe nói người có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai lại bại trong tay tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, người thực đúng là phế vật cực phẩm.

Một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất dĩ nhiên dám mắng hấn là phế vật? Còn là cực phẩm phế vật?

Cổ Thái nhất thời nổi giận lôi đình, cả giận nói:

- Tiểu tử, người bắt quá mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, người mới là phế vật, phế vật trong phế vật.

Liễu Trường Sinh không tức giận, cười hắc hắc, nói:

- Ta là người kém cỏi nhất trong bốn người vì vậy người xuất chiến đầu tiên tự nhiên là phế vật, người cũng là người xuất chiến đầu tiên, có thể thấy được người cũng là người kém cỏi nhất trong bốn người Cổ gia ngày hôm nay, chúng ta phế vật đấu với phế vật, không cần khách khí nữa, phế vật huynh, ra tay đi...

- Người thối lắm, ta là đệ nhất nhân trong đệ tử Cổ gia đời thứ ba, sao có thể đánh đồng với phế vật người, xem ta giáo huấn người, nhìn đao...

Cổ Thái gầm lên một tiếng, bỗng nhiên chỉ tay về phía Liễu Trường Sinh, tức thì một thanh phi đao từ trong túi trữ vật bay ra, nhất thời bùng phát đao cương hơn trượng, chém về phía Liễu Trường Sinh.

Liễu Trường Sinh cười hắc hắc, hai tay tụ lại, năm đao kim quang từ trong túi trữ vật bay ra, chính là năm kim hoàn, nghênh đón với đao cương chém tới, chỉ thấy ngũ kim hoàn va chạm với đao cương, nhất thời đao cương mờ mờ, rất nhanh biến mất không còn.

Trong lòng Cổ Thái cả kinh, xoay nhẹ bàn tay, phi đao rơi vào trong tay, là một thanh trường đao màu đen tinh khiết, chính là Ẩm Ngọc Đao.

Hai tay Liễu Trường Sinh xòe ra, ngũ kim hoàn bay trở lại, hai cái trôi vào trong cổ tay phải, hai cái tay trái, còn lại một cái thù chụp vào đầu, hạ xuống cổ.

- Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn?

Trên khán đài, mấy người nói ra tên pháp khí của Liễu Trường Sinh, trong thanh âm có chút kinh hãi.

Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn chính là một kiện pháp khí phòng ngự của Liễu gia, thuộc về pháp khí trung phẩm, hội võ ba nhà quan hệ tới lợi ích hai mươi năm, ba nhà Liễu, Cổ, Vân tự nhiên dốc hết pháp khí trung phẩm trong gia tộc cho các đệ tử tham gia thi đấu.

Cổ Thái nhướng mày, không nghĩ tới đối phương mới chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất đã đơn giản ngăn chặn được thế tiến công của mình, trong lòng cả kinh, theo đó là lửa giận ngập trời.

Chân khí Tiên Thiên trong cơ thể thôi động điên cuồng, Ẩm Ngọc Đao một lần nữa rời khỏi tay, lúc này đây đao cương càng tăng lên, Cổ Thái đã lấy ra hết toàn bộ thực lực.

Sắc mặt Liễu Trường Sinh ngưng trọng, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào đao cương, hai tay chém mạnh, ngũ kim hoàn thoát thể bay ra, lại chặn ngang đao cương Ẩm Ngọc Đao, một đao khí thể kinh người vừa rồi bị Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn quay vòng, lập tức đao cương tiêu tán.

Cổ Thái khổng chế chân khí Tiên Thiên, gian nan rút được Ẩm Ngọc Đao từ Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn ra, tại không trung vẽ lên một đường vòng cung, đao cương trương lên, lại một đao chém thẳng vào cổ Liễu Trường Sinh.

Hai tay Liễu Trường Sinh chuyển động, năm đao kim hoàn giống như giò ăn vào xương, vừa mới tiến gần Liễu Trường Sinh ba trượng, Ẩm Ngọc Đao bị năm đao kim quang bắt giữ, kiếm cương tiêu tán.

Cổ Thái giận dữ, lật mạnh tay, Ẩm Ngọc Đao kéo ngược lại, nhất thời nổ bắt ra một đạo đao cương dài tới ba trượng, hai chân dậm mạnh, chân khí Tiên Thiên giống như sóng biển cuộn cuộn, tại không trung hình thành vô số vòng rung động, tiêu tán bốn phương tám hướng.

Đồng thời, thân thể Cổ Thái giống như đạn pháo, mạnh mẽ bắn về phía Liễu Trường Sinh, đao cương trong tay giống như một đạo quang mạc, mạnh mẽ chém về phía Liễu Trường Sinh.

Cổ Thái, lại một lần bạo phát.

Cổ Thái liều mạng dốc hết toàn lực vào một đao, so với một đao bổ về phía Cổ Thần tại tỷ thí dòng họ bốn tháng trước, uy lực càng tăng lên nhiều, kiếm cương dài tới ba trượng, đao khí càng nổ bắn ra hơn mười trượng, hình thành một thanh cự đao hư huyền thật lớn, trong không trung vẽ lên một đạo quang mạc, tựa hồ không khí bị chém thành hai nửa.

Mọi người trên khán đài nhất thời mở to hai con mắt, đề cao tinh thần.

Liễu Trường Sinh đã không còn bộ mặt tươi cười như lúc trước, chỉ còn lại vẻ ngưng trọng.

Một đao này của Cổ Thái cực nhanh, trong nháy mắt đã đánh xuống đỉnh đầu, đao ảnh hư huyền bao phủ trước sau Liễu Trường Sinh hơn mười trượng, trái phải ba trượng, phô thiên cái địa ập tới.

Ánh mắt Liễu Trường Sinh ngưng tụ, ngũ kim hoàng trong nháy mắt biến lớn, so với thân thể của hắn còn lớn hơn một vòng, đồng thời che chắn bên ngoài thân thể hắn, hình thành một bộ kim quang tráo, hoàn toàn bảo hộ Liễu Trường Sinh bên trong.

Lập tức, thân thể Liễu Trường Sinh né tránh sang bên phải, bởi vì chân khí Tiên Thiên đều rút hết vào trong Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn, tốc độ né tránh của Liễu Trường Sinh không nhanh, chỉ vừa vịn né tránh được đao cương của Cổ Thái, nhưng bị đao khí hư huyền bổ trúng.

Đao khí của Cổ Thái và kim quang tráo của Liễu Trường Sinh đều là hư huyền do chân khí Tiên Thiên thông qua pháp khí biến ảo thành, thế nhưng, hai bên va chạm phát sinh tiếng nổ rung trời. Kim quang tráo của Liễu Trường Sinh phát ra tiếng vang như chuông đồng, đao khí của Cổ Thái giống như bổ vào đại kim chung.

Tiếng vang tuy lớn, nhưng kim quang tráo từ ngũ kim hoàn hình thành chưa tiêu tán, vẫn hoàn hảo như cũ, ngũ kim chuyển luân hoàn này là một kiện pháp khí phòng ngự trung phẩm, lực phòng ngự quả nhiên không bình thường, tu vi Cổ Thái so với Liễu Trường Sinh còn cao hơn một tầng, đồng thời, Âm Ngọc Đao trong tay là pháp khí trung phẩm, thế nhưng, trong thời gian ngắn không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với Liễu Trường Sinh.

Hắn đường đường là một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, trước mắt bao nhiêu người, dĩ nhiên bị một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một nhục nhã, kết quả ngược lại không có biện pháp đối với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một này.

Cổ Thái giận dữ, đao cương từ Âm Ngọc Đao tiếp tục tăng mạnh, lại một đao chém thẳng vào Liễu Trường Sinh,

Liễu Trường Sinh dựa vào Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn phòng ngự, tránh được đao cương từ Cổ Thái, mỗi một lần chịu đựng công kích từ đao khí đều ngạnh kháng được...

Trong nháy mắt, Cổ Thái liên tục công ra hơn mười đao, mỗi đao đều kéo theo đao cương cực lớn, uy lực kinh người, mỗi một lần Liễu Trường Sinh né tránh qua đao cương từ Cổ Thái, bằng vào Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn, ngạnh kháng đao khí công kích.

Thời gian trôi đi, kim quang tráo bên ngoài cơ thể Liễu Trường Sinh đã bị đao khí của Cổ Thái bổ trúng mấy mươi lần, rốt cuộc xuất hiện vết ảm đạm, kim quang từ từ tiêu tán, sắc mặt Liễu Trường Sinh cũng từ từ thống khổ.

Cổ Thái cũng bởi vì liên tục chém ra mười mấy đao toàn lực mà thở dồn dập, mỗi một đao bổ ra đều kéo theo lượng tinh nguyên xói mòn cực lớn, mắt thấy kim quang tráo của Liễu Trường Sinh bắt đầu ảm đạm, trong lòng Cổ Thái hưng phấn không gì sánh được, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể tuôn ra, tiêu hao rất nhiều tinh nguyên, bộc phát một kích càng thêm cường thịnh.

Đối mặt với một đao lại một đao của Cổ Thái, Liễu Trường Sinh liên tục né tránh bốn năm đao, rốt cuộc một đao cuối cùng bị Cổ Thái trực tiếp chém vào kim quang tráo, đồng thời với tiếng nổ vang, kim quang tráo của Liễu Trường Sinh bị đánh tan, thân thể giống như điều đứt dây bay ngược đi, ngã bên ngoài lôi đài.

Trận đầu, Cổ Thái thắng, Liễu Trường Sinh bại...

- Tiểu tử Liễu gia, sự thực chứng minh, ngươi mới là phế vật...

Cổ Thái đứng trên lôi đài, Âm Ngọc Đao chỉ về phía Liễu Trường Sinh, quát lớn.

Chỉ là, vừa rồi sử dụng chân khí Tiên Thiên quá độ, Cổ Thái hầu như đã lấy ra mười thành thực lực, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể hiện tại cuộn cuộn không ngớt, sau khi đánh vắng Liễu Trường Sinh ra khỏi lôi

đài, Cổ Thái đầu tiên không bình ổn lại chân khí Tiên Thiên trong người còn vội vã hét lớn với Liễu Trường Sinh, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể lập tức chảy ngược lên miệng.

- Khụ khụ khụ...

Ho khan kịch liệt, Cổ Thái ôm ngực, thân thể lay động, suýt chút nữa ngã luôn trên lôi đài, qua hơn mười lần hô hấp mới bình ổn được chân khí Tiên Thiên chạy loạn trong cơ thể.

Nhất thời không ít đệ tử đời thứ ba Liễu gia đều lớn tiếng cười vang, Cổ Thái chỉ cảm thấy hai má nóng bỏng như đốt, dĩ nhiên trên lôi đài làm trò xấu trước mặt mọi người như vậy, xấu hổ không thôi.

Trận đầu, là Liễu gia và Cổ gia chiến đấu, như vậy kế tiếp lên lôi đài chính là đệ tử đời thứ ba Vân gia.

Bên phía khán đài Vân gia chợt lóe kiếm quang, một người ngự kiếm hạ xuống lôi đài, ôm quyền nói:

- Vân gia Vân Tường, lãnh giáo Cổ huynh...

Tuy rằng quan hệ hai nhà Vân, Cổ rất tốt, thường xuyên liên thủ với nhau cộng đồng đối kháng Liễu gia, thế nhưng tranh đấu trong hội võ ba nhà lại là chuyện.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

79. Chương 59: Hội Võ Chi Chiến.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Nếu như thất bại, kết quả thứ hai và thứ ba có khác nhau, xếp thứ hai chỉ thua một thành sản nghiệp gia tộc, xếp thứ ba lại mất đi hai thành sản nghiệp gia tộc, vì vậy, cho dù không so được với Liễu gia, vị trí thứ hai và thứ ba này hai nhà Cổ, Vân cũng phải toàn lực tranh giành.

Bất quá, lấy giao tình giữa Cổ Thương Nhạc và Vân Kinh Hồng, Vân Tường vẫn rất khách khí với Cổ Thái, không hề nói ra những lời kinh bỉ như Liễu Trường Sinh vừa rồi.

Cổ Thái và Liễu Trường Sinh đánh một trận mặc dù thắng, thế nhưng lại tiêu hao không ít tinh nguyên, Vân Tường cũng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, tham gia tam gia hội võ tất nhiên cũng có một kiện pháp khí trung phẩm.

Tuy rằng tu vi so với Cổ Thái thấp hơn một tầng, nhưng giống như Liễu Trường Sinh, Cổ Thái không có biện pháp thắng hắn một cách đơn giản.

Một trận chiến này, giằng co trong thời gian hơn nửa khắc, Cổ Thái tung ra mười thành thực lực mới đánh bại được Vân Tường.

Cổ Thái liên tiếp thắng hai trận, bước chân đã có chút bất ổn, nhưng trên mặt hắn không thể hiện nửa phần không khỏe, chỉ có nụ cười hưng phấn, hắn liên tiếp thắng hai trận, trong lòng thư sướng không gì sánh được.

Thế nhưng, bên phía khán đài Cổ gia, mọi người nhìn Cổ Thái đều lắc đầu không ngớt, hắn là một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, mới chỉ chiến hai lần với Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, tinh nguyên đã tiêu hao vô cùng lớn, ngay cả bước đi cũng có chút không ổn định, trận thứ ba này chỉ sợ phải thua.

Sau khi Vân Tường bại trận, Liễu gia xuất hiện một người bay tới, người này vẫn chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, nhưng so với Liễu Trường Sinh lên lôi đài vừa rồi, thực lực có vẻ cao hơn.

Lúc người này lên lôi đài liền lập tức triển khai chiến đấu kịch liệt đối với Cổ Thái.

Đám người Liễu gia đều nhìn ra được tinh nguyên Cổ Thái xói mòn nghiêm trọng, một thân tu vi không thể phát huy được sáu bảy thành đỉnh cao, đồng thời tác chiến càng lâu, thực lực Cổ Thái phát huy ra càng thấp.

Mới vừa rồi bắt đầu, đệ tử Liễu gia liên tục né tránh Cổ Thái tấn công, chờ khi Cổ Thái chém ra hơn mười đao, đệ tử Liễu gia mới thay đổi chiến thuật phòng ngự, dĩ nhiên bắt đầu trực tiếp công đối công với Cổ Thái, trong tay hắn cũng có pháp khí trung phẩm, uy lực công kích không kém hơn so với tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai bao nhiêu.

Cổ Thái thấy đệ tử Liễu gia rút cuộc liều mạng với chính mình, trong lòng vui vẻ, nhưng lập tức thất kinh, đao kiếm giao nhau, Cổ Thái bị đối phương liên tục đẩy lui năm sáu bước, lúc này mới phát hiện, tuy hắn có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, nhưng theo tinh nguyên xói mòn, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể còn lại không nhiều, chỉ có thể phát huy được trên dưới năm thành thực lực.

Đệ tử Liễu gia không buông tha người, một kiếm lại một kiếm tấn công về phía Cổ Thái, Cổ Thái liên tục ngăn chặn mấy chục kiếm, rốt cuộc bị đánh bay ra khỏi lôi đài, nặng nề ngã dưới mặt đất.

Trận thứ ba, Cổ Thái bị thua.

Dừng lại ở đây, ba nhà Cổ, Vân, Liễu đều đã bị đấu loại một người, thoát nhìn ba nhà đang trong thế hòa, nhưng trên thực tế Cổ gia đã thua thiệt.

Hai nhà Vân, Liễu bị đấu loại chỉ là người có thực lực thấp nhất trong bốn người ngày hôm nay, mà Cổ Thái lại có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, chỉ ít từ mặt ngoài mà nói, hắn là người mạnh nhất trong bốn người Cổ gia xuất chiến, cùng với đệ tử yếu nhất của đối phương bị đấu loại như vậy.

Sắc mặt Cổ Thái khó coi, dĩ nhiên bị thua trong tay tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, hiện tại, ngay cả chính hắn cũng thầm nghĩ trong lòng, hắn có thực sự là một phế vật hay không?

Cổ Hiền sờ sờ chòm râu, nhìn thoáng qua Cổ Thần bên cạnh, nói:

- Cổ Thần, may mà có cháu ở đây, bằng không, hừ...

Hiển nhiên, Cổ Hiền rất không hài lòng với biểu hiện của Cổ Thái.

Cổ Thái cúi đầu đứng phía sau Cổ Thương Nhạc, một thanh niên hơn hai mươi tuổi, lúc này lại giống như một tiểu hài tử làm sai chuyện gì đó.

Trong lòng Cổ Thương Nhạc cũng tức giận, nghĩ thầm thế nào lại sinh ra một nhi tử ngu xuẩn như vậy, liếc mắt nhìn sang Cổ Thần, trong lòng tràn đầy cảm thán.

- Cổ Thái, cháu thắng liên tục hai trận, đã rất lợi hại rồi, đừng tức giận... Gia gia tại tuổi tác của cháu còn xa xa không bằng!

Thấy Cổ Thái khó chịu cúi đầu, chỉ có đại trưởng lão tương đối tán thưởng Cổ Thái.

Cổ Thái bại rồi khỏi lôi đài, Vân gia có người lên sân đấu, đệ tử Liễu gia tuy rằng đánh bại được Cổ Thái nhưng đã bộc phát ra thực lực lớn nhất của hắn, trận này thua trong tay đệ tử Vân gia.

Liễu gia có hai người đấu loại.

Sau khi đệ tử Liễu gia bại trận, Cổ Côn lên sân đấu, những đệ tử này đều có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, đều đạt tới cấp độ tầng thứ nhất đỉnh phong, tương quan thực lực không kém nhau nhiều, thắng thua chỉ phụ thuộc vào tiêu hao tinh nguyên nhiều ít, bên nào thắng trận trước thì bại trận sau.

Cổ Côn thu được thắng lợi, đệ tử Vân gia bị thua, lúc này hai nhà Vân, Liễu đều bị đấu loại hai người, tạm thời Cổ gia chiếm ưu thế.

Bất quá, rất nhanh ưu thế không còn nữa rồi, lần này đệ tử Liễu gia lên lôi đài có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, là đệ tử đời thứ ba có tu vi gần Liễu Bách Sinh nhất, Cổ Côn trải qua trận đấu lúc trước, dễ dàng thu trong tay đệ tử Liễu gia Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai.

Tiếp theo đệ tử Vân gia lên lôi đài, tiếp tục bại.

Cổ Hành lên lôi đài, sau khi đại chiến một hồi với đệ tử Liễu gia, hai bên đều có pháp khí trung phẩm, thế nhưng thời gian đệ tử Liễu gia đánh bại Cổ Hôn căn bản không có tiêu hao nhiều, chỉ trận lúc trước đánh với đệ tử Vân gia mới tiêu hao tinh nguyên không tính nghiêm trọng, Cổ Hành cũng bị bại trong tay đệ tử Liễu gia.

Dừng lại ở đây, hai nhà Cổ, Vân đều bị đấu loại ba người, Cổ gia chỉ còn lại Cổ Thần, mà Vân gia chỉ có một mình một người Vân Hiên.

Liễu gia, trên lôi đài có một đệ tử Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, dưới lôi đài có một Liễu Bách Sinh Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn vẫn chưa lên chiến đấu.

Trên mặt Liễu Hóa Nguyên nở nụ cười, hội võ ba nhà lần này, Liễu gia thắng chắc rồi, mặc kệ là Cổ gia thứ hai hay thứ ba đều phải giao ra một bộ phận sản nghiệp cho Liễu gia.

“Quáng động Bắc Thai Sơn... Lần này ta muốn chắc rồi!”

Liễu Hóa Nguyên thầm nghĩ.

Cổ Hành bị thua, đến lượt Vân gia lên sân đấu, Vân Hiên lập tức xuất hiện trên lôi đài, từ nửa năm trước, Vân Hiên đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ ba, mà đệ tử Liễu gia trên lôi đài bất quá chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, mà đã liên tục chiến đấu ba trận.

Tình huống đối với Vân Hiên rất có lợi.

Vân Hiên hạ xuống lôi đài, sau khi bắt chuyện vài câu với đệ tử Liễu gia, đột nhiên một chiếc tiểu kỳ hình tam giác màu xanh xuất hiện trong tay, chỉ thấy hắc chỉ tiểu kỳ màu xanh về phía đệ tử Liễu gia, trong sát na cuồng phong gào thét, một đầu thanh giao từ trong cuồng phong đột nhiên lao ra, dài tới mười trượng, vồ thẳng vào đệ tử Liễu gia.

Thanh giao tới cực nhanh, đệ tử Liễu gia huy kiếm ngăn lại, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như đứt dây văng ngược ra khỏi lôi đài, bay đủ hơn hai mươi trượng mới ngã xuống dưới đất.

Chỉ một lần công kích, Vân Hiên đã đánh bại được tên đệ tử Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai này ra khỏi lôi đài, đồng thời bị thụ thương khá nặng.

Cổ Hiên nhú mày, thực lực Vân Hiên dĩ nhiên mạnh mẽ như vậy, chiến đấu với đệ tử Liễu gia, căn bản là không tiêu hao nửa điểm tinh nguyên, tiếp theo là Cổ Thần bước lên sân đấu...

Tuy rằng Cổ Thần thắng Cổ Thái, thế nhưng Vân Hiên và Cổ Thái hoàn toàn ở hai tầng cấp khác nhau.

Mọi người liếc mắt nhìn Cổ Thần, đều lo lắng vì hắn.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

80. Chương 60: Toàn Trường Khiếp Sợ. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần hạ xuống lôi đài, ôm quyền nói:

- Cổ gia Cổ Thần, hướng Vân huynh chỉ giáo.

Vân Hiên nhìn thiếu niên trước mắt, trong lòng cảm khái nghìn vạn, nói:

- Không nghĩ tới, ngắn ngủi thời gian một năm, người dĩ nhiên đã có tư cách đánh một trận với ta, Cổ Thần, người thực sự vượt xa dự liệu của ta.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Thực sao?

Vân Hiên gật đầu, nhàn thần đột nhiên lẳng lẹ, nói:

- Tuy rằng ngoài dự liệu của ta, thế nhưng cũng không hơn, ta đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, người còn chưa đủ khả năng làm đối thủ của ta, hiện tại chính là điểm cuối của người.

Trên khán đài bốn phía, mỗi một người đều mở to hai mắt, hết sức chăm chú nhìn vào trận đấu. Tu sĩ từng là đệ nhất thiên tài thành Nhạc Thủy quyết chiến với tân tú mới nổi, hiện tại chính là tu sĩ thiên tài đệ nhất thành Nhạc Thủy.

Hai người tại đoạn thời gian khác nhau đều mang trên mình danh hiệu đệ nhất thiên tài thành Nhạc Thủy, tuy rằng tốc độ tu luyện của Cổ Thần so với Vân Hiên còn kinh khủng hơn nhiều, thế nhưng dù sao thời gian ngắn ngủi, Vân Hiên mười sáu tuổi bước vào Tiên Thiên, năm nay mười chín tuổi bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ ba.

Cổ Thần năm nay mới mười một tuổi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, cho dù đã có chiến tích đánh bại tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, thế nhưng tu vi mỗi một lần đề cao một tầng, thực lực đều tăng lên vài lần, Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba so với Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai lợi hại hơn nhiều lắm.

Trong con mắt mọi người, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất muốn chiến thắng Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, hoàn toàn không có khả năng.

Huống chi, trên tay Vân Hiên còn có một pháp khí trung phẩm Thanh Giao Kỳ, Thanh Giao Kỳ chính là pháp khí trấn tộc Vân gia, chỉ có tộc trưởng mới được phép sử dụng, bất quá, hội võ ba nhà có quan hệ tới lợi ích gia tộc hai mươi năm tiếp theo, Vân Kinh Hồng tự nhiên giao Thanh Giao Kỳ cho Vân Hiên tạm thời sử dụng.

Thanh Giao Kỳ, vô hạn tiếp cận pháp khí thượng phẩm, trong cấp bậc pháp khí trung phẩm là tồn tại đỉnh cao nhất.

Tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, trong tay có pháp khí trung phẩm Thanh Giao Kỳ, trong mắt mọi người, cơ hội thắng của Vân Hiên vượt qua chín phần, Cổ Thần tất bại.

Chỉ có hai người ngoại lệ, một người là Cổ Thương Nhạc, một người là Liễu Hóa Nguyên. Phái ra Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn truy đuổi, kết quả Cổ Thần bình yên vô sự trở về, người truy đuổi thì mất đi tung tích. Cổ Thương Nhạc và Liễu Hóa Nguyên đều hết sức chăm chú nhìn vào Cổ Thần, muốn biết đến tột cùng Cổ Thần lấy cái gì đối phó với Vân Hiên.

Bàn tay Cổ Thần vừa nhấc, một thanh trường kiếm đã xuất hiện trên tay hắn, kiếm dài ba thước, một mặt màu đen, một mặt màu trắng, nhìn qua vô cùng quý dị, không ít người co rụt con ngươi lại, trong mắt cả kinh.

Kiếm này tương đối nổi danh, chính là chí bảo trấn tộc Cổ gia, tên là Âm Dương Phân Nguyên kiếm, cũng là một trong những pháp khí trung phẩm vô hạn tiếp cận pháp khí thượng phẩm, không hề kém hơn so với Thanh Giao Kỳ trong tay Vân Hiên.

Lần hội võ này quan hệ tới lợi ích của ba gia tộc trong hai mươi năm tới, Cổ Hiên sao không chuẩn bị cẩn thận, đã sớm giao Âm Dương Phân Nguyên kiếm vào tay Cổ Thần. Tuy rằng Cổ Thần tại thời điểm tỷ thí tông tộc đã từng sử dụng pháp khí trung phẩm Thanh Ly Kiếm, nhưng hiển nhiên uy lực so với Âm Dương Phân Nguyên kiếm có chút không bằng.

Chỉ là Cổ Hiên không biết, Thanh Ly Kiếm đã sớm được Cổ Thần rèn luyện trở thành pháp khí thượng phẩm.

Cổ Thần cũng không giả vờ chối từ, Thanh Ly Kiếm luyện thành pháp khí thượng phẩm, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không sử dụng trên hội võ ba nhà. Ba đại gia tộc không hề có pháp khí thượng phẩm, nếu như Cổ Thần lấy ra, tuyệt đối sẽ mang tới phiền toái rất lớn.

Hắn không sợ có người tới gây phiền toái, nhưng không cố ý muốn tạo phiền phức.

Cổ Thần cười nói:

- Người còn nhớ rõ một năm trước ta đã từng nói gì hay không?

Vân Hiên gật đầu nói:

- Nhỡ kỹ, người nói đừng khinh thiếu niên kém, ai chưa từng có thời gian là thiếu niên?

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Không phải một câu này, mà là câu trước nữa kia!

Vân Hiên nghe vậy, biến sắc, thanh âm hơi giận nói:

- Người nói ta bất quá cũng chỉ như vậy?

- Đúng vậy, ngày hôm nay ta lặp lại lần nữa, người — bất quá cũng chỉ như vậy!

Cổ Thần gật đầu nói.

- Hừ... Cuồng vọng!

Vân Hiên giận dữ, Thanh Giao Kỳ vung lên, cuồng phong gào thét, một thanh giao bay ra khỏi cuồng phong, giương nanh múa vuốt.

Cổ Thần cười to một tiếng, đột nhiên chân khí Tiên Thiên kịch liệt bạo phát, trong sát na, tu vi từ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất bành trướng tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai.

Sắc mặt Vân Hiên biến đổi:

- Người? Dĩ nhiên đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai?

Khán giả bốn phía đều vô cùng khiếp sợ, Cổ Thần dĩ nhiên đã đột phá tới cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ hai, nhất là Cổ Thái, hai mắt sung huyết, không thể tin tưởng.

Cổ Thần tại thời điểm Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất đã có thể đánh bại hắn, thời gian mấy tháng vừa qua, hôm nay đã đột phá tiến vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, tốc độ tu luyện như vậy, cả đời Cổ Thái đừng mơ tưởng vượt qua hắn rồi.

Trên mặt Cổ Thần và tam trưởng lão đều nở nụ cười, thời điểm Cổ Thần mới chỉ đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng một đã đánh bại được Cổ Thái Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, hôm nay đã có cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, như vậy đối với Vân Hiên cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ ba cũng rất có thể chiến thắng.

Hai người nhất thời cảm giác được hi vọng.

Tuy rằng đại trưởng lão không có biểu tình gì, nhưng trong lòng cực kỳ sợ hãi than thở.

Trên mặt Cổ Thương Nhạc và Liễu Hóa Nguyên khó coi, đôi lông mày nhăn lại, nhất là Liễu Hóa Nguyên, nhìn Cổ Thần, trong lòng càng thêm hiếu kỳ.

- Tốt... Tốt... Trách không được người có khẩu khí như vậy, đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai rồi, bất quá ta không phải Cổ ... Hừ, người cho là có thể chiến thắng ta?

Vân Hiên vốn định nói “Ta không phải Cổ Thái...”, thế nhưng Vân gia và Cổ Thương Nhạc giao hảo rất tốt, nói ra tự nhiên không thích hợp, bị hắn mạnh mẽ nuốt vào bụng.

Cổ Thần cười cười, nói:

- Như vậy thì sao?

Vừa dứt lời, chân khí Tiên Thiên vừa mới bình tĩnh một chút một lần nữa bạo phát, tu vi lại từ Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai đề cao tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba.

- Cái gì?

Trong sát na Vân Hiên tái nhợt, nhìn một màn không thể tin tưởng trước mắt. Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba? Sao có khả năng? Ngắn ngủi trong vòng hơn một năm, dĩ nhiên từ Hậu Thiên cảnh tầng thứ hai phi nhanh đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, cho dù Vân Hiên đã từng là đệ nhất thiên tài thành Nhạc Thủy cũng không dám tin tưởng.

- Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba?

Khán giả bốn phía đã không thể nhìn được nữa, liên tục kinh hãi thốt.

Nhất là Cổ Hiền, tam trưởng lão, trong thanh âm tràn ngập kinh ngạc, cũng tràn ngập kinh hãi. Nguyên lai Cổ Thần đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ ba, trong sát na, bọn họ cảm giác thắng lợi đã nằm trong tay, thậm chí, thấy được hi vọng khiêu chiến vị trí thứ nhất vốn tưởng thuộc về Liễu gia.

Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba? Liễu Hóa Nguyên và Cổ Thương Nhạc cũng nhìn không được biến sắc, trong lòng đồng thời thâm nghĩ:

“Lẽ nào Liễu Thông (Cổ Thiên Tùng) thực sự chết trong tay Cổ Thần?”

Vân Kinh Hồng ôm ngực, nhìn Cổ Thần trên lôi đài, đột nhiên ý thức được, dẫn theo Vân Tuyết tới Cổ gia hỷ hôn là chuyện tình ngu xuẩn cỡ nào. Một thiếu niên thiên tài như vậy, nguyên bản liên hệ thật chặt với Vân gia, nhưng lại bị hấn ngu ngốc chặt đứt rồi.

Vân Hiền không giống như Cổ Thái, cũng chỉ lui lại phía sau nửa bước, tâm thần liền phản ứng, nhanh chóng khôi phục khí thế, nói:

- Người dĩ nhiên bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ ba rồi, so sánh với người, ta xác thực không là cái gì, bất quá, ta ngược lại muốn nhìn, người dùng thời gian hơn một năm bước vào Tiên Thiên cảnh tầng ba, bản lĩnh có giống như cảnh giới, tăng lên nhanh như vậy?

Nói xong, Vân Hiền vung tay phải lên, cuồng phong xung quanh càng thêm mạnh mẽ, thanh giao trên đỉnh đầu Vân Hiền liên tục vờn quanh, ngửa mặt lên trời huýt dài một tiếng, lập tức, Thanh Giao Kỳ trong tay Vân Hiền chỉ thẳng vào Cổ Thần, thanh giao nhất thời lắc thân thể, vọt về phía Cổ Thần.

Hai tay Cổ Thần chia ra, Âm Dương Phân Nguyên kiếm càn lập lòe, kiếm ảnh chặn ngang trái phải, một trắng một đen, nhìn thanh giao hơn mười trượng áp xuống, Cổ Thần không né tránh, không hề lui nửa bước.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp đã thi triển, thân thể Cổ Thần, cường độ và pháp lực đều cường hóa gấp ba lần.

Trong nháy mắt, thanh giao đã nhào tới trước mặt Cổ Thần, hai thiết trảo ngăm đen dài tới hơn trượng một trái một phải chộp về phía Cổ Thần.

Móng vuốt thanh giao so với hổ trảo còn cứng rắn hơn nhiều, thực lực hơi yếu, cho dù là pháp khí trung phẩm cũng không thể tạo thành thương tổn đối với chúng.

Khóe miệng Cổ Thần nhếch lên, Âm Dương Phân Nguyên kiếm trong tay bộc phát hai đạo kiếm cương, trong nháy mắt bổ về phía trước, hai đạo kiếm cương đón nhận hai thiết trảo thanh giao.

Trên mặt Vân Hiền vui vẻ, thâm nghĩ:

“Tu sĩ không có tu vi Tiên Thiên cảnh trung kỳ trở lên, mơ tưởng tạo thành thương tổn đối với thanh giao, dám liều mạng với thanh giao, tự mình chuốc khổ...”

Đám người Cổ Hiền cũng không giải thích được, tuy rằng Âm Dương Phân Nguyên kiếm và Thanh Giao Kỳ đều là pháp khí trung phẩm đỉnh, thế nhưng tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ căn bản không thể gây tổn thương tới thanh giao trong Thanh Giao Kỳ, dù sao thanh giao đã luyện thành pháp khí, so với thanh giao chân chính còn mạnh hơn rất nhiều.

Âm Dương Phân Nguyên kiếm hẳn là tách ra chính diện giao phong với thanh giao, tìm cơ hội khống chế công kích bằng thanh giao của Vân Hiền, như vậy mới có cơ hội thủ thắng, cầm Âm Dương Phân Nguyên kiếm liều mạng tới thanh giao?

Điều này thực sự là... Cổ Hiền, tam trưởng lão đều không nhìn được thở dài trong lòng.

Bốn phía khán đài không có người nào không phải nhân vật tầm mắt cực cao, thoát nhìn Cổ Thần không giống như kẻ lỗ mãng, nhưng hành động lúc này khiến mọi người đều cảm giác ngoài dự liệu, tất cả có chút ngạc nhiên.

Thanh giao phi tới đủ nhanh, Cổ Thần bỏ ra hai kiếm còn nhanh hơn, trong sát na kiếm cương và hai móng thanh giao tiếp xúc cùng một chỗ, phát sinh tiếng nổ, đồng thời tiếng hét thảm cũng vang lên.

Sắc mặt mọi người biến đổi, chỉ thấy hai móng thanh giao co rút lại, trên mặt lộ vẻ thống khổ, tiếng hét thảm kia chính là do thanh giao phát ra.

Sao có khả năng? Cổ Thần chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, sao có khả năng đả thương thanh giao?

Trong lòng Vân Hiên kinh hãi, khán giả bốn phía cũng đang tự hỏi vấn đề này, vẻ mặt khiếp sợ.

Hai đạo kiếm cương thoáng hiện, Cổ Thần nhanh như thiểm điện, lại bỏ ra hai kiếm, nhắm vào cổ thanh giao, muốn trực tiếp chém đứt đầu thanh giao. Hai đạo kiếm cương tới cực nhanh, thanh giao cho dù được Vân Hiên khống chế, cho dù vô cùng linh hoạt trong không trung, nhưng vẫn không thể tránh được hai kiếm như thiểm điện của Cổ Thần, phải huy trả ngăn cản.

Lại tiếng hét thảm vang lên, vẻ thống khổ trên mặt thanh giao càng đậm, dĩ nhiên không bị Vân Hiên khống chế, muốn chạy trốn vào trong Thanh Giao Kỳ.

Thanh Giao Kỳ chính là chí bảo trấn tộc Vân gia, nếu như thanh giao chết đi, Thanh Giao Kỳ coi như bị hủy, thấy thanh giao không địch lại, trong lòng xuất hiện ý lui, Vân Hiên liền thu thanh giao trở về.

Cổ Thần lao về phía trước, giống như giò bám chắc vào xương, đuổi theo sát thân thể thanh giao, kiếm cương liên tục lóe lên, liên tục bổ lên người thanh giao.

Chỉ trong mấy lần hô hấp, thanh giao đã thụ thương không nhẹ, đột nhiên vang lên một tiếng tách rất nhỏ, trên Thanh Giao kỳ đã xuất hiện vết nứt.

Vân Hiên đau lòng tới cực điểm, vội nói:

- Đừng tổn thương pháp khí của ta...

Cổ Thần nghe vậy, thu Âm Dương Phân Nguyên kiếm vào túi trữ vật, hai tay trống trơn, hét lớn nói:

- Không dùng pháp khí, người tiếp ta một quyền...

Chỉ thấy thân thể Cổ Thần hình thành tư thế vô cùng kỳ quái, khom thắt lưng, ngồi chồm hổm hai chân, tựa như có một tòa núi lớn đè nặng trên người, khiến thân thể hần không thể nhúc nhích.

- Kim Cương Phá Sơn...

Cổ Thần hét lớn, đột nhiên một quyền từ góc người khác ngoài dự liệu đánh ra, nhất thời thân thể bật lên, núi lớn đè ép trên người tựa hồ bị một quyền này oanh kích tới nát bấy.

Một quyền đánh ra, một đạo quyền cương trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài quyền đầu, lớn chừng nửa thân người, công kích Vân Hiên.

Đại Lực Kim Cương Quyền.

Đây là lần đầu tiên Cổ Thần sử dụng Đại Lực Kim Cương quyền sau khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, một quyền hôm nay đánh ra có tài kia phong thái kim cương phạt môn, một quyền cương lớn chừng nửa thân người dùng mất thường có thể nhìn thấy rõ ràng, lực lượng ẩn hàm trong đó chắc chắn không nhỏ.

Vân Hiên vừa mới thu thanh giao vào trong Thanh Giao Kỳ, một quyền cương to lớn đã xuất hiện trước mặt, không kịp né tránh, tuy rằng cường độ thân thể không phải sở trường của hắn, nhưng chỉ đành trực tiếp ngăn đỡ.

Bằng vào lực lượng thân thể, Vân Hiên sao có thể sánh được Cổ Thần. Thân thể Tiên Thiên tầng thứ tư của Cổ Thần dưới sự tăng cường của Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, bằng vào lực lượng thân thể cũng phải cam bái hạ phong.

Ầm...

Một tiếng nổ, thân thể Vân Hiên văng ngược phía sau, một quyền đã bị Cổ Thần đánh bật khỏi lõi dài, bay đủ hai mươi trượng mới rơi xuống đất.

Cho dù ai cũng không nghĩ tới, cứ nhiên trong thời gian mười mấy lần hô hấp ngắn ngủi, Vân Hiên đã bại dưới tay Cổ Thần, Thanh Giao Kỳ lợi hại không gì sánh được kia, không ngờ được, dĩ nhiên bị Cổ Thần mạnh mẽ phá hủy.

Không có khả năng...

Vân Kinh Hồng đứng bật dậy, vẻ mặt không thể tin tưởng, Vân Hiên có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, lại có chí bảo gia truyền Vân gia Thanh Giao Kỳ trong tay, nguyên bản chiếm hết mọi ưu thế, cho dù Cổ Thần cũng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, cũng có một pháp khí trung phẩm đỉnh Âm Dương Phân Nguyên kiếm thì hẳn không thể trong thời gian mười mấy lần ngắn ngủi đánh bại Vân Hiên.

Thế nhưng, sự thực ngay trước mắt, không cho phép hắn không tin tưởng.

- Tốt...

Cổ Hiền và tam trưởng lão đồng thời quát lên, thần tình hưng phấn.

Đại trưởng lão và Cổ Thương Nhạc tuy rằng có kinh ngạc, nhưng hiện tại cũng xuất hiện nụ cười hiềm thấy, Cổ gia thắng, chí ít đã bảo vệ được vị trí thứ hai, tuy rằng bọn họ chán ghét Cổ Thần, nhưng hiển nhiên lúc này trong lòng bọn họ tương đối vui vẻ.

Liễu Hóa Nguyên nhú mày lại, nhìn chăm chăm vào Cổ Thần, trong đầu suy tư, biểu hiện của Cổ Thần thực sự khiến hắn ngoài ý muốn, Liễu Hóa Nguyên cũng không ngờ tới, cùng là Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba mà Cổ Thần có thể nhanh chóng đánh bại Vân Hiên như vậy, thực lực này đã hoàn toàn so sánh được với một số tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn rồi.

Hàn quang chợt lóe, trên lôi đài đã nhiều hơn một người. Vân gia bị đấu loại, Liễu gia cũng bị đấu loại ba người, chỉ còn lại một mình Liễu Bách Sinh, hiển nhiên người mới xuất hiện chính là Liễu Bách Sinh.

Nhân thần Liễu Bách Sinh đã không còn vẻ kiêu ngạo như trong phòng khách, càng nhiều hơn chính là ngưng trọng. Thực lực Cổ Thần biểu hiện ra khi đánh bại Vân Hiên đã đủ khiến Liễu Bách Sinh phải coi trọng.

Trong lòng hắn tự hỏi, nếu như hắn tự mình xuất thủ, cho dù đánh bại Vân Hiên, nhưng tuyệt đối không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

- Quả nhiên, chỉ có người mới xứng làm đối thủ của ta!

Liễu Bách Sinh ngẩng đầu nói.

Cổ Thần gật đầu, đáp lại:

- Hừm, thực lực của ngươi không tốt lắm, nhưng ánh mắt không kém!

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

81. Chương 61: Tiên Ảnh Trọng Trọng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Mọi người bốn phía hút một ngụm lương khí, dĩ nhiên nói thực lực của Liễu Bách Sinh không được tốt lắm, hẳn chính là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, trong đệ tử đời thứ hai cũng coi như rất không tồi. Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai thuộc về trung kỳ, so với ba tầng đầu Tiên Thiên cảnh, thực lực chỉ ít mạnh hơn ba lần.

Nếu là Cổ Thái bị Cổ Thần nói như vậy thì đã sớm nổi giận lôi đình rồi, cho dù Vân Hiên cũng sẽ động khí.

Bất quá, Liễu Bách Sinh không hề bị ảnh hưởng dù chỉ một chút, nói:

- Thực lực chỉ thể hiện rõ ràng trong chiến đấu, bằng con mắt phán đoán cũng không nhất định chính xác, người dám lời cuồng ngạo như vậy, xem ra người đấu với Vân Hiên vẫn chưa lấy ra thực lực chân chính!

Cổ Thần mỉm cười, không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Thần tình Liễu Bách Sinh ngưng trọng, nói:

- Vậy để cho ta tới nhìn một chút, thực lực của người đã đạt tới trình độ nào?

Nói xong, Liễu Bách Sinh xòe tay ra, một thanh trường tiên đã xuất hiện trong lòng bàn tay hần.

Trường tiên dài hơn ba trượng, toàn thân màu trắng, một đoạn nối tiếp một đoạn, không phải là do kim chúc nào đó luyện chế ra, mà là một chiếc xương sống thật dài, chính là một thanh cốt tiên.

Trên mặt mọi người kinh hãi, pháp khí trong tay Liễu Bách Sinh tự nhiên chính là chí bảo trấn tộc Liễu gia — Diệt Mãng Nhuyễn Cốt tiên.

Diệt mãng là một loại yêu thú thành niên đều đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, Diệt Mãng Nhuyễn Cốt tiên này chính là do tổ tiên Liễu gia dùng một bộ xương cột sống của diệt mãng thành niên luyện chế thành, cũng là một trong những tồn tại đỉnh cao nhất pháp khí trung phẩm.

Diệt Mãng Nhuyễn Cốt tiên xuất hiện trong tay Liễu Bách Sinh giống như có sinh mạng, giống như một đầu cốt xà, liên tục vặn vẹo, một đạo quang mang màu trắng từ Diệt Mãng Nhuyễn Cốt tiên xuất hiện, trong sát na liền biến thành quang mang chói mắt.

Tay phải Liễu Bách Sinh xoay tròn, Diệt Mãng Nhuyễn Cốt tiên theo thủ thế của Liễu Bách Sinh hóa thành vòng tròn cuộn sóng liên tiếp, trong chớp mắt, Diệt Mãng Nhuyễn Cốt tiên hóa thành hơn mười vòng tròn, đẩy về phía Cổ Thần.

Chân khí Tiên Thiên một vòng lại một vòng cuộn sóng, không ngừng từ tiên vĩ (đuôi roi) đổ vào, hình thành một đạo tiên cương, thẳng tắp bắn về phía Cổ Thần.

Đạo tiên cương này chói mắt tới cực điểm, giống như một thanh lợi chùy, phía sau hơn mười vòng tròn cuộn sóng không ngừng đẩy chân khí Tiên Thiên vào tiên cương, khiến quang mang tiên cương càng lúc càng mạnh mẽ.

Tiên cương tuy rằng chỉ có một vòng nho nhỏ, thế nhưng giống như chủ thủy sắc bén, trong mắt Cổ Thần vô cùng ngưng trọng, lực lượng trong đạo tiên cương này so với công kích Thanh Giao Kỳ Vân Hiên không chế vừa rồi mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.

Đồng thời, phía sau tiên cương do thân tiên hình thành mười mấy vòng tròn, không ngừng thúc đẩy chân khí vào trong tiên cương, mười mấy vòng tròn có hơn mười đạo dự trữ lực lượng cung cấp trong thời gian ngắn.

Nếu muốn đón đỡ đạo tiên cương này, không chỉ phải ngăn cản được đạo tiên cương siêu cường trước mắt, trong sát na còn phải đối kháng lại với hơn mười đạo lực lượng theo sau, nếu như không có tu vi cao hơn Liễu Bách Sinh một tầng cấp, quả thực khó có thể ngăn cản tiên cương cường đại này.

Tiên, đặc điểm chủ yếu nhất là linh hoạt, vì vậy đối mặt với công kích từ tiên rất khó tránh né, tuy rằng đạo tiên cương kia thẳng tắp đánh về phía Cổ Thần, thế nhưng trong phương viên ba trượng xung quanh Cổ Thần, mặc kệ di động tới vị trí nào đi nữa, tiên cương cũng có thể chuyển hướng trong nháy mắt, tiếp tục công kích tới.

Đồng thời, chạy thoát bước đầu tiên, tiên thế của Liễu Bách Sinh càng thêm cường thịnh, một lần nữa truy đuổi, như vậy càng khó hơn mười lần, khi đó, uy lực tiên cương mạnh hơn mấy lần.

Vì vậy, không thể chạy, chỉ có thể đối địch chính diện.

Liễu Bách Sinh bằng vào Diệt Mãng Nhuyễn Cốt tiên hầu như quét ngang tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, trừ phi là cao hơn hần một tầng cấp, bằng không, đừng mơ tưởng chính diện ngăn cản được một tiên này của hần.

Mọi người bốn phía đều mở to hai mắt, một tiên này của Liễu Bách Sinh so với công kích bằng Thanh Giao Kỳ của Vân Hiên, khí thế mạnh mẽ hơn rất nhiều, thế nhưng, mọi người không nghĩ rằng Cổ Thần tất bại, ngược lại, trong lòng đều có vài phần chờ mong, muốn nhìn xem Cổ Thần làm sao ngăn cản được tiên cương từ Liễu Bách Sinh, sáng lập kỳ tích.

Cũng giống như, vừa ngăn cản được công kích thanh giao, ngược lại còn gây thương tích cho thanh giao.

Loại suy đoán này theo lẽ thường là chuyện không có khả năng, xuất hiện một lần, trong lòng mọi người sẽ chờ mong xuất hiện lần thứ hai.

Cổ Thần không để mọi người thất vọng, không hề lui lại, tay phải nhắc dương kiếm lên, quay về phía tiên cương, trực tiếp đâm mạnh về phía trước, tay trái cầm âm kiếm, lập tức một kiếm đánh xuống, đồng dạng một đạo kiếm cương bùng lên, chém vào thân tiên.

Đình...

Một đạo thanh âm chói tai vang lên, kiếm cương và tiên cương chính diện va chạm với nhau, một đạo sóng khí từ điểm va chạm lan tràn bốn phía, phạm vi đủ mười trượng mới dần dần tiêu tán.

Mũi kiếm dương kiếm và đầu Địch Mãng Nhuyễn Cốt tiên chạm vào nhau, đều không lui lại nửa phần, hình thành tình thế tương đương kỳ dị.

Khóe miệng Liễu Bách Sinh vẽ lên, tay phải xoay tròn, chân khí Tiên Thiên theo thân Địch Mãng Nhuyễn Cốt tiên hình thành mười mấy vòng tròn, giống như sóng biển, một sóng lại một sóng theo mũi tiên đẩy đi, hơn mười đạo lực lượng dự bị, trong nháy mắt ầm ầm tuôn trào.

Hơn mười đạo lực lượng dự bị này, mỗi một đạo đều có uy lực tương đương tiên cương đầu tiên, nếu như đụng vào dương kiếm, Cổ Thần rất khó ngăn cản.

Chính vào lúc này, kiếm cương từ âm kiếm chợt lóe, bổ xuống dưới, vào chính diện thân Địch Mãng Nhuyễn Cốt tiên, bị kiếm cương bổ xung, tuy lực to lớn tới mức nào? Nếu như thân thể Liễu Bách Sinh bị kiếm cương bổ trúng, nhất định có thể đơn giản chém thành hai nửa.

Địch Mãng Nhuyễn Cốt tiên vang lên tiếng trầm đục, vị trí vừa mới bị kiếm cương bổ trúng, nhất thời lún xuống, một vòng tròn kia bị Cổ Thần hoàn toàn đánh tan, mười mấy vòng tròn nối tiếp vòng tròn, một vòng bị đánh tan, những đạo lực lượng dự bị phía sau nhất thời không thể lan truyền lên, lực lượng cường đại nhất thời quay ngược lại người sử dụng tiên.

Toàn bộ thân tiên hình thành mười mấy vòng tròn tức thì tán loạn, mũi tiên cũng lay động kịch liệt, đâm loạn xạ về hai phía trái phải, dời khỏi vị trí dương kiếm Cổ Thần vừa đối địch.

Một kiếm của Cổ Thần đã chặt đứt sự không chế đối với Địch Mãng Nhuyễn Cốt tiên của Liễu Bách Sinh, dương kiếm không còn tiên cương ngăn cản, nhất thời kiếm cương trương lên, đâm thẳng về phía trước, trực tiếp áp bức thân thể Liễu Bách Sinh.

Mọi người thất kinh, một tiên ẩn chứa lực lượng dự bị phía sau dĩ nhiên bị Cổ Thần nhẹ nhàng phá giải như vậy, đúng như chờ mong của bọn họ, nhưng ngoài dự liệu.

Trên mặt Cổ Hiên và tam trưởng lão đều lộ nụ cười hưng phấn, vừa rồi bọn họ tràn ngập lo lắng, sợ Cổ Thần không thể chống đỡ được một tiên kia, thế nhưng Cổ Thần đã ngăn cản được, thậm chí còn chiếm thượng phong công kích ngược lại.

Giờ khắc này, bọn họ nhất thời thấy được hi vọng thắng lợi, Liễu gia đã liên tục thắng lợi ba lần hội võ, chiếm vị trí thứ nhất, lợi ích của toàn bộ thành Nhạc Thủy đã bị bọn họ chiếm đi phân nửa, cứ tiếp tục như vậy, hai nhà Cổ, Vân sẽ từ từ bị Liễu gia thôn phệ.

Nếu như có thể đoạt được một lần đệ nhất trong tam gia hội võ, vậy thì tình huống sẽ khác nhau rồi, thu được hai thành sản nghiệp của Vân gia, một thành sản nghiệp của Liễu gia, thực lực gia tộc sẽ tăng lên.

Đối mặt với kiếm cương nhanh như chớp của Cổ Thần, hai chân Liễu Bách Sinh dậm nhẹ, cấp tốc lui lại phía sau, đồng thời tay phải cấp tốc huy động, rất nhanh đã không chế được Địch Mãng Nhuyễn Cốt tiên,

chỉ thấy tay phải nghiêng về phía đỉnh đầu nhấc nhẹ, liên tục biến ảo thành nhiều tư thế kỳ quái, Địch Mãng Nhuyễn Cốt tiên nhất thời kêu vang, giống như một đầu cốt xà bay lượn giữa không trung.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

82. Chương 62: Lời Mời Của Đế Đình (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Trong sát na, cốt xà dĩ nhiên bay lượn vô số lần tại không trung, hóa thành tầng tầng tiên ảnh, mùi tiên lập lòe, mỗi một lần xuất hiện liền bắn ra một đạo tiên cương, chỉ trong thời gian nửa lần hô hấp, không trung xuất hiện mười mấy đạo tiên cương, giống như lưu tinh xuống xuống đất, nhất tề phóng về phía Cổ Thần.

Đùi phải Cổ Thần dậm trên lôi đài, nhất thời dừng cước bộ, thân thể lấy chân phải làm trục, toàn thân xoay tròn, trong lúc xoay tròn, Âm Dương Phân Nguyên kiếm bổ ra, trong nháy mắt bổ ra hơn mười kiếm về bốn phương tám hướng.

Từng đạo kiếm cương xuất hiện bốn phía xung quanh Cổ Thần, vang lên tiếng đình đương vang vọng, hoàn toàn ngăn cản toàn bộ tiên cương, thậm chí có vài đạo kiếm cương bổ về phía Liễu Bách Sinh.

Trên lôi đài nổ bắn ra vô số đạo quang mang, từng đạo kiếm cương, tiên cương giống như lưu tinh trên bầu trời, toàn bộ không gian lôi đài đều là tiên ảnh và kiếm ảnh tầng tầng lớp lớp, khiến khán giả bên dưới không phân biệt được tình hình chiến đấu của hai người như thế nào.

Nhưng nhìn tiên ảnh chủ động công kích trên bầu trời tựa hồ Liễu Bách Sinh chiếm ưu thế, nhưng trong tiên ảnh liên tục xuất hiện kiếm cương, nói rõ Cổ Thần chưa bị thua, hai người vẫn đang chiến đấu.

Kích đấu với tốc độ nhanh tới kinh người, mà mọi người mở to hai mắt cũng không nhìn ra được ai thắng ai thua, tựa hồ còn đang trong giằng co.

Chỉ là, dần dần, tiên ảnh trên lôi đài càng lúc càng nhiều, từ từ bao phủ toàn bộ lôi đài, mà kiếm cương lại dần dần mất đi hình bóng.

Một lần hô hấp...

Hai lần hô hấp...

Ba lần hô hấp...

....

Đủ hơn mười lần hô hấp, mọi người không nhìn thấy kiếm cương xuất hiện, nhưng nhìn tiên ảnh đầy trời, nói rõ chiến đấu còn chưa kết thúc, mọi người mở to hai mắt nhìn, ai cũng không dám nháy mắt lấy một cái, dường như rất sợ bỏ lỡ chuyển biến trong nháy mắt.

Đủ qua gần hai mươi lần hô hấp, trong lòng không ít người cho rằng Cổ Thần đã tới thời điểm cuối cùng, đột nhiên... Một đạo kiếm cương phóng lên cao.

Kiểm cương dài tới hơn bốn trượng, mặt ngoài kiếm cương có rất nhiều chân khí Tiên Thiên hóa thành kiếm khí, hình thành quang mang cự kiếm dài tới vài chục trượng, thẳng trùng trời cao.

Tinh thần mọi người đại chấn, phản kích của Cổ Thần lại một lần nữa bắt đầu rồi.

...

Kiểm quang chói mắt vừa ra, tiên ảnh tầng tầng trên bầu trời trong nháy mắt tiêu tán.

Trên lôi dài, chỉ còn lại cự kiếm hư huyền phóng thẳng trời cao, sắc mặt Liễu Bách Sinh có chút trắng bệch, Diệt Mãng Nhuyễn Cốt tiên cũng đã mất đi quang mang chói mắt lúc trước.

Vù...

Một thanh cự kiếm ngang trời đánh xuống, một đạo quang mạc cắt phía chân trời, nhắm thẳng Liễu Bách Sinh chém tới.

Nhân thần Liễu Bách Sinh co lại, tựa hồ làm ra quyết định quan trọng nào đó, nhìn kiếm cương rực rỡ ép tới, lập tức lắc đầu, thân ảnh khẽ động, trực tiếp nhảy ra khỏi lôi dài.

Người rời khỏi lôi dài — thua, Liễu Bách Sinh dĩ nhiên chủ động chịu thua!

Hai tay chém xuống dừng lại, cự kiếm hư huyền nhất thời tiêu tán trong không trung, nếu như vừa rồi Liễu Bách Sinh không chịu thua, một kiếm này chém xuống chỉ sợ toàn bộ lôi dài sẽ bị chia thành hai nửa.

Trên lôi dài chỉ có một mình một người Cổ Thần, hai nhà Vân, Liễu đã bị đấu loại, hội võ ba nhà lần này, Cổ Thần liên tục đánh bại Vân Hiên Vân gia, Liễu Bách Sinh Liễu gia, giúp Cổ gia giành thắng lợi.

Dựa theo quy củ, Liễu gia phải giao một thành sản nghiệp, Vân gia phải giao hai thành sản nghiệp cho Cổ gia.

Nhân thần mọi người ngẩn ngơ, có điểm không hiểu ra sao. Một kiếm này của Cổ Thần, Liễu Bách Sinh không hề ngăn lại, mà còn chủ động nhảy xuống dưới lôi dài chịu thua.

Bất quá, đông đảo tu sĩ Tiên Thiên từ tầng sáu trở lên nhìn tiên ảnh vừa rồi tán đi liền biết được, sắc mặt Liễu Bách Sinh tái nhợt, hô hấp không đều, hiển nhiên là dấu hiệu của việc tổn hao tinh nguyên quá lớn.

Vừa rồi hai người tương chiến, Liễu Bách Sinh biết trận chiến này rất quan trọng, vì vậy xuất thủ hết mười thành thực lực, thế nhưng, một tiên nối tiếp một tiên chừng như vô hạn vẫn bị Cổ Thần trực tiếp đánh phá.

Sau đó, Cổ Thần càng chiếm thượng phong, tiến hành phản công đối với Liễu Bách Sinh.

Chỉ một lần giao phong, Liễu Bách Sinh liền rõ ràng, thực lực của Cổ Thần không thấp hơn hẳn, cho dù hắn lấy ra mười thành thực lực cũng không nắm chặt phần thắng trong tay. Vì vậy liền bạo phát tu vi, thi triển ra pháp quyết cực mạnh của Liễu gia — Tiên Ảnh Trọng Trọng...

Tiên Ảnh Trọng Trọng cần phải có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu trở lên mới có thể hoàn chỉnh thi triển thành công chiêu này, Liễu Bách Sinh mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, tiêu hao bảy tám phần mười tinh nguyên mới có thể thi triển Tiên Ảnh Trọng Trọng có hình có dạng, khởi xướng công kích mạnh mẽ đối với Cổ Thần.

Nguyên tưởng rằng Cổ Thần vô luận thế nào đi nữa cũng bại trận dưới Tiên Ảnh Trọng Trọng, thế nhưng Liễu Bách Sinh không nghĩ tới, lực lượng thân thể của Cổ Thần mạnh tới đáng sợ, tiên ảnh khắp bầu trời kia mang theo vô số tiên cương ập xuống, Cổ Thần đều bằng Âm Dương Phân Nguyên kiếm trong tay đón đỡ.

Mọi người nhìn thấy trên lôi dài chỉ còn có tiên ảnh tầng tầng lớp lớp, nhưng trên thực tế, Cổ Thần đứng nguyên tại chỗ, song kiếm liên tục bổ về bốn phương tám hướng, thu nhỏ phạm vi phòng ngự vừa đủ thân người, vừa vận phòng hộ thân thể hắn bên trong, một chiêu Tiên Ảnh Trọng Trọng này tuy có uy lực vô cùng, nhưng tiên cương từ bốn phương tám hướng công kích không cách nào đột phá được phòng tuyến của Cổ Thần, đều bị Âm Dương Phân Nguyên kiếm ngăn cản bên ngoài.

Liễu Bách Sinh thi triển Tiên Ảnh Trọng Trọng, tinh nguyên tiêu hao cực lớn, trải qua thời gian hơn hai mươi lần hô hấp cũng không thể đánh bại được Cổ Thần, tuy rằng Cổ Thần chỉ phòng thủ trong phạm vi ba thước, thế nhưng kín đáo vô cùng, cho dù tiên ảnh nhiều hơn nữa cũng không thể đột phá được phương viên ba thước xung quanh Cổ Thần.

Liễu Bách Sinh thấy thế, trong lòng thầm hô biến thái, hắn tung ra Tiên Ảnh Trọng Trọng, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm cũng khó có thể chống đỡ, thế nhưng Cổ thần lại hoàn toàn ngăn cản được Tiên Ảnh Trọng Trọng, không hề có dấu hiệu sử dụng lực lượng quá nhiều, tinh nguyên hao kiệt.

Trái lại Liễu Bách Sinh, liên tục duy trì Tiên Ảnh Trọng Trọng hơn hai mươi hô hấp, tinh nguyên tiêu hao quá lớn, sớm một không chịu được.

Cổ Thần đỡ Tiên Ảnh Trọng Trọng, Liễu Bách Sinh liền biết, hắn đã thua, tinh nguyên xói mòn nghiêm trọng, hiện tại ngay cả Vân Hiên cũng kém hơn, làm sao có thể liều mạng được với Cổ Thần, vì vậy, thấy Cổ Thần bỏ tới một kiếm, liền chủ động buông tha, trực tiếp chịu thua.

Mọi người Cổ gia nhất thời đứng lên, nhin không được hoan hô một tiếng, nguyên bản đệ tử đời thứ ba Cổ gia tổng hợp lại là nhà có thực lực yếu nhất, thế nhưng Cổ Thần lên đài lại khiến mọi người vô cùng bất ngờ, không chỉ đánh bại được Vân Hiên, càng đánh bại Liễu Bách Sinh, giúp Cổ gia thu nhận vị trí đệ nhất.

Thời điểm đến Liễu gia, cổ Hiên thầm nghĩ giữ được vị trí thứ hai đã là chuyện vô cùng khó khăn, thế nhưng kết quả lại là thu được đệ nhất.

Mọi người nhìn Cổ Thần giống như đang nhìn quái vật, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng ba dĩ nhiên chiến thắng tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, vừa rồi tiên ảnh tầng tầng lớp lớp, mọi người căn bản không nhìn thấy rõ cụ thể quá trình chiến đấu của Cổ Thần và Liễu Bách Sinh.

Chỉ biết được Liễu Bách Sinh sử dụng chiêu cực mạnh Tiên Ảnh Trọng Trọng liên tục hơn hai mươi hô hấp, đột nhiên một đạo kiếm cương phóng lên cao, phá hủy Tiên Ảnh Trọng Trọng, sau đó Liễu Bách Sinh chủ động nhảy ra khỏi đài chịu thua.

Tất cả chuyện này thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Hào mang chợt lóe, trên đài xuất hiện một người, chính là thành chủ thành Nhạc Thủy Cung Thường Nghệ, hắn nói:

- Theo quan phủ chứng kiến, hội võ ba nhà lần này, Cổ gia thắng lợi, giữ vị trí đệ nhất, Liễu gia xếp thứ hai, Vân gia xếp thứ ba. Sau ba ngày, Vân gia bàn giao hai thành sản nghiệp, Liễu gia bàn giao một thành sản nghiệp, chuyển cho Cổ gia, không được kéo dài.

Nói xong, Cung Thường Nghệ đi tới trước mặt Cổ Thần, nói:

- Người là Cổ Thần?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đúng...

Cung Thường Nghệ gật đầu, trong ánh mắt lộ vẻ thưởng thức, nói:

- Người rất không tồi, Đế Đình cần thiên tài giống như người, người có hứng thú gia nhập Đế Đình? Cánh cửa Đế Đình tùy thời mở ra mời người vào!

Lời nói của Cung Thường Nghệ khiến mọi người cả kinh, Đế Đình dĩ nhiên phát lời mời đối với Cổ Thần? Đây chính là chuyện chưa từng phát sinh tại thành Nhạc Thủy, cho dù là Vân Hiên trước đó được mệnh danh là thiên tài đệ nhất thành Nhạc Thủy cũng không có đãi ngộ này.

Đế Đình nha, chính là thế lực tu tiên cường đại nhất Đại Doanh Triều, chỉ cần gia nhập Đế Đình, toàn bộ Đại Doanh Triều, không kể nào dám coi thường người, cho dù là thế gia hay là tông phái tu tiên.

Cổ Thần giả vờ trầm tư, lắc đầu.

Cổ Thần lý giải đối với Đế Đình so với mọi người trong thành Nhạc Thủy rõ ràng hơn nhiều lắm, có thể nói, so với thành thủ Cung Thường Nghệ còn rõ ràng hơn, kiếp trước đại cừu lớn nhất của Cổ thần chính là thái tử Đại Doanh Tàng Thiên Cơ, đương nhiên rõ ràng đối với Đế Đình.

Phạm vi toàn bộ Đế Đình Đại Doanh Triều, phương viên hơn mười vạn dặm, phạm vi lớn như vậy chỉ dựa vào nhân thủ Tàng gia căn bản không thể quản nổi. Vì vậy liền phân chia lãnh thổ thành chín phần, do chín đại thế gia tu tiên phân biệt quản lý.

Tàng gia chiếm địa phương trung ương, sau đó đông tây nam bắc, đông nam, tây nam, tây bắc, đông bắc, tám phương hướng do tám đại thế gia quản lý, mỗi một đại thế gia đều quản lý phương viên vượt qua mười vạn dặm.

Thành Nhạc Thủy ở nơi cực đông Đại Doanh, phương viên chính đông mười vạn dặm do Cung gia quản lý, Cung Thường Nghệ mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm mà đã trở thành chủ thành Nhạc Thủy, tự nhiên bởi vì hắn là người của Cung gia một trong chín đại thế gia tu tiên.

Thành Nhạc Thủy chỉ là một tòa thành nhỏ, đối với toàn bộ lãnh địa mười vạn dặm Cung gia quản lý mà nói, hoàn toàn không tính là cái gì, Cung Thường Nghệ này cũng chỉ là một nhân vật cực nhỏ trong Cung gia mà thôi, nếu không cũng không phải tới quản lý tòa thành nhỏ như vậy.

Tuy nói Cung Thường Nghệ mời Cổ Thần gia nhập Đế Đình, trên thực tế là vì Cung gia mời chào nhân tài mà thôi.

Là người Cung gia, Cung Thường Nghệ tự nhiên rõ ràng, Vân Hiên 16 tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh, tại thành Nhạc Thủy coi là đệ nhất thiên tài, nhưng phóng mắt toàn bộ lãnh địa Cung gia, thực sự không coi là cái gì, càng đừng nói tới toàn bộ Đại Doanh Triều.

Trong mắt tu sĩ, Hậu Thiên cảnh căn bản không tính là tu tiên giả, tới Tiên Thiên cảnh mới tính là nhập môn, chỉ khi tiến vào Thần Hải cảnh, có pháp lực vô biên mới chân chính bước vào tu tiên chi đạo.

Đối với người thành Nhạc Thủy mà nói, Đế Đình chính là quái lật lớn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nếu như Đế Đình muốn thu người, sợ là phá vỡ đầu cũng phải chui vào thật nhanh.

Thấy Cổ Thần lắc đầu, trên mặt mọi người đều lộ ra thần tình không thể tưởng tượng, ngay cả Liễu Hóa Nguyên cũng không ngoại lệ.

Thần sắc Cung Thường Nghệ ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới Cổ Thần sẽ cự tuyệt, năm nay Cổ Thần mới 11 tuổi đã bước vào Tiên Thiên, tốc độ như vậy cho dù là toàn bộ lãnh địa Cung gia đã coi như rất không tồi, sinh thời, hi vọng đột phá Thần Hải cảnh rất lớn.

Chính bởi vì có hi vọng đột phá Thần Hải cảnh, Cung Thường Nghệ mới nổi lên tâm tư mời chào Cổ Thần, bằng không mà nói, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín đối với Cung gia bất quá là một tu sĩ vừa mới nhập môn mà thôi.

- Vì sao? Người không muốn?

Cung Thường Nghệ hỏi.

Tất cả mọi người âm thầm vì Cổ Thần mà sốt ruột, nếu như hắn gia nhập vào Đế Đình, trong gia tộc có người gia nhập thế lực Đế Đình, sau này Cổ gia tại thành Nhạc Thủy còn ai dám chọc vào?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Cổ Thần còn nhỏ tuổi, tạm thời chưa muốn rời nhà!

Gia nhập Cung gia cũng giống như người thường gia nhập Cổ gia, bất quá là một hạ nhân, cho dù tu vi tăng trưởng nhanh hơn nữa, đối với Cung gia có tác dụng rất lớn thì tối đa ban thưởng họ Cung, chung quy vẫn là hạ nhân.

Cổ Thần không muốn làm hạ nhân, cũng không muốn thay đổi họ, sao lại phải gia nhập Cung gia gì đó?

Cung Thường Nghệ nói:

- Gia nhập vào Đế Đình, chỗ tốt không ít, có tu sĩ Thần Hải cảnh chỉ đạo tu luyện cho người, sẽ dạy cho người pháp quyết trung thừa, sau này có thể đột phá tới Thần Hải cảnh, đó chính là cảnh giới tu tiên chân chính, pháp quyết tiểu thừa tối đa chỉ bước vào tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, tuyệt đối không thể đột phá bước vào Thần Hải cảnh.

Mọi người nghe xong, trong lòng đập thành thịch, có tu sĩ ngoài Thần Hải cảnh chỉ đạo, có thể học tập pháp quyết tu luyện tới Thần Hải cảnh... Trời ạ, có chuyện tốt như vậy?

Không ít người thầm la hét trong lòng:

“Đề ta đi, làm trâu làm ngựa ta cũng nguyện ý...”

Có tu sĩ Thần Hải cảnh trở lên chỉ đạo? Có thể tu luyện pháp quyết trung thừa đột phá Thần Hải cảnh?

Cổ Thần đối với điều này không hề để ý tới, kiếp trước hắn có kinh nghiệm Mệnh Tuyền cảnh, cần gì tu sĩ Thần Hải cảnh tới chỉ đạo? Hắn có vô số pháp quyết thượng thừa, còn cần gì tới pháp quyết trung thừa đột phá bước vào Thần Hải cảnh?

Cổ Thần vẫn lắc đầu như trước:

- Cung thành chủ có ý tốt, Cổ Thần xin tâm linh, tạm thời Cổ Thần chưa muốn rời nhà!

Trên mặt Cung Thường Nghệ không còn tiểu ý như trước, hắn có điểm hoài nghi, cái đầu tiểu tử này không bình thường? Điều kiện tốt như vậy dĩ nhiên không nhận lời?

- Chừng nào ngươi nghĩ thông suốt, muốn bước vào cảnh giới tu luyện càng cao thâm hơn, có thể tới Tây thành tìm ta, Đế Đình vĩnh viễn hoan nghênh ngươi.

Cung Thường Nghệ lưu lại một câu nói rồi nhanh chóng rời khỏi lôi đài.

Cổ Thần cũng hạ lôi đài, bước về phía đám người cổ gia, hội võ ba nhà đã kết thúc, hai nhà Cổ, Vân đều hướng Liễu gia nói lời từ biệt, rồi lục tục bước ra khỏi phủ.

Ngoại trừ người trong nhà, người ngoài ngũ khí phi hành trong phủ là hành vi cực kỳ không tôn trọng, vì vậy, muốn ngũ khí phi hành cần phải rời khỏi Liễu gia mới được.

Dọc theo đường đi, nhãn thần mọi người nhìn về phía Cổ Thần vô cùng đặc sắc, dùng một câu để hình dung, chính là hoàn toàn không hiểu ra sao.

Cổ Thần đại phát thần uy, trong tam gia hội võ liên tiếp chiến thắng Vân Hiên, Liễu Bách Sinh, để mọi người nhìn hắn với con mắt hoàn toàn khác xưa, trong mắt đã nhiều hơn kính trọng, thế nhưng, vừa rời Cung thành thủ mời hắn gia nhập Đế Đình, hắn cư nhiên từ chối? Điều này khiến mọi người vô cùng không hiểu.

Trong suy nghĩ của mọi người, điều này hoàn toàn là cái bánh từ trên trời rơi xuống, nện vào đầu Cổ Thần, thế nhưng, tiểu tử này sau khi nhận được bánh, dĩ nhiên thả xuống dưới mặt đất, đây rõ ràng là phá hủy thiên vật a?

Vì vậy, Cổ Thần trong lòng bọn họ lại có chút cảm giác ngu ngốc.

Vừa kính trọng hắn, nghĩ hắn rất lợi hại, vừa khinh bỉ hắn, nghĩ hắn rất ngu ngốc, nhãn thần mọi người hỗn loạn, hoàn toàn không hiểu trong lòng Cổ Thần rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

83. Chương 63: Kích Lưu Âm Dũng (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nửa canh giờ sau, đám người Cổ Thần về tới Cổ gia, lúc này Cổ Thần mới hỏi hắn về chuyện Cung thành chủ phát lời mời, Cổ Thần tự nhiên không nói cho hắn pháp quyết vô thượng nào đó hắn cũng có, không cần phải đi Đế Đình, tùy tiện tìm một lý do, qua loa tắc trách cho xong, Cổ Thần và tam trưởng lão khuyên bảo, hắn cũng không nghe.

Đến lúc này, mọi người Cổ gia nhìn Cổ Thần đã là thành phần ngu ngốc chiếm phần lớn rồi, đối với tu sĩ thành Nhạc Thủy mà nói, Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín chính là điểm tối cao, đồng thời còn là điểm tối cao trên lịch sử, còn tối cao ngày hôm nay mới chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Cổ Thần cư nhiên giải thích rằng mình không muốn rời nhà, trong suy nghĩ của bọn họ, rõ ràng chính là ngu ngốc không ai bằng.

Cổ Thần đối với đám người ếch ngồi đáy giếng này suy nghĩ về mình như thế nào cũng không buồn để ý, một ngày nào đó hẳn sẽ rời khỏi Cổ gia, đồng thời, Cổ Thần biết, ngày này sẽ không lâu lắm.

Về đến nhà, Tiểu Bạch lập tức từ trong phòng chạy ra, nhảy lên đầu vai Cổ Thần, hài lòng hỏi:

- Thế nào? Cổ Thần thắng hay không? Cổ Thần có phải là đệ nhất?

Cổ Thần gật đầu, tiểu Bạch lập tức hoan hô:

- Ha ha... Ta biết, Cổ Thần là lợi hại nhất.

Cổ Thần cười cười, vui vẻ sờ đầu Tiểu Bạch.

Đêm đó, Cổ Thần đang ngồi trong phòng tu luyện, bỗng nhiên có tiếng đập cửa vang lên, thanh âm hạ nhân từ bên ngoài truyền vào:

- Cổ thiếu gia, tiểu thư Vân Tuyết Vân gia cầu kiến.

Cổ Thần mở mắt ra, sau một lúc nói:

- Không gặp!

- Vân Tuyết là ai vậy?

Tiểu Bạch đuổi người hỏi.

- Người Vân gia, người chưa thấy qua.

Cổ Thần nói.

Tiểu Bạch kỳ quái hỏi thăm:

- Nàng tới gặp người, người thế nào không đi gặp nàng? Nàng chọc người tức giận?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm Vân Tuyết:

- Cổ Thần... Cổ Thần...

- Hì hì, nàng đang ở bên ngoài gọi người!

Tiểu Bạch cười nói.

“Nàng mới là một tiểu cô nương 12 tuổi, ta tức giận cái gì đối với nàng? Xem ra ta sống lại thời điểm thiếu niên, ngay cả tâm tính cũng có chút biến đổi.”

Trong lòng Cổ Thần tự giễu cười cười.

Cổ Thần nhìn thoáng qua bên ngoài, chậm rãi đứng dậy bước đi.

- Vân Tuyết tiểu thư, thiếu gia đang luyện công, người hãy trở về trước đi...

Bên ngoài, Cổ Thần nghe được thanh âm hạ nhân nói với Vân Tuyết.

Vân Tuyết không cam lòng nhìn thoáng qua trong viện, nhất thời hai mắt sáng ngời, Cổ Thần từ trong viện bước ra.

- Nhìn, không phải Cổ Thần đi ra rồi sao?

Vân Tuyết vui vẻ nói.

Cổ Thần bước lên, nói:

- An thúc, người có thể đi nghỉ, để ta tiếp Vân tiểu thư được rồi.

Cổ An nhìn thoáng qua hai người, gật đầu, chậm rãi rời đi.

- Tìm ta có việc hay sao?

Sauk hi Cổ An rời đi, Cổ Thần hỏi.

Vân Tuyết nhìn Cổ Thần, hai người không quá quen biết, đơn độc cùng một chỗ, thần tình có chút không được tự nhiên, thế nhưng, thần tình không được tự nhiên cũng không thể che lấp được vẻ hưng phấn trong mắt nàng.

- Người tại hội võ ba nhà đánh bại ca ca của ta? Đánh bại Liễu Bách Sinh?

Qua một lát, cuối cùng sự hưng phấn cũng dần dần lắng xuống, Vân Tuyết kích động nói, nhãn thần nhìn về phía Cổ Thần, hiện rõ vẻ sùng bái.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- May mắn mà thôi.

Vân Tuyết hỏi:

- Người lợi hại như vậy, trước đây vì sao không nói cho ta biết?

- Ta trước đây ra sao, người không phải là không biết, muốn nói như thế nào?

Cổ Thần hỏi ngược lại.

Vân Tuyết sửng sốt, nhớ tới cái nhìn đối với Cổ Thần trước đây, nhất thời chột dạ, nói:

- Ta... ta không phải trách người, chỉ là, chỉ là... Ngày mai chúng ta đi Thủy Tinh Hồ chơi có được hay không? Liên hoa trên Thủy Tinh Hồ rất đẹp...

Nàng không biết phải giải thích như thế nào, thẳng thắn chuyển trọng tâm câu chuyện.

“Chung quy chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.”

Nhìn Vân Tuyết, Cổ Thần trầm nghĩ.

Cổ Thần nói:

- Hơn một năm qua, ngoại trừ ăn, ngủ, thời gian còn lại ta đều dành hết cho tu luyện, không lúc nào ta không tu luyện, nếu như không có người tới tìm, ta vốn không ra khỏi nhà.

- Người là... Có ý tứ? Ngày mai đi? Hay không đi?

Vân Tuyết nghi hoặc hỏi.

- Ngày mai ta muốn tu luyện, thực lực của ta là do từng giờ từng khắc tích tụ mà thành, vì vậy, không thể lãng phí bất cứ điểm thời gian nào.

Cổ Thần nói.

- Vậy... Ngày kia thì sao?

Vân Tuyết hỏi.

Cổ Thần lắc đầu, nói:

- Thời gian mỗi một ngày đều phải tu luyện, người muốn đi xem liên hoa, gọi Vân Siêu hoặc Cổ Tung đi thôi!

Trong lòng Vân Tuyết hoảng hốt, nói:

- Ta không tìm Cổ Tung đâu, ta... Sau này ta không bao giờ... Chơi với hắn.

- A? Vì sao?

Cổ Thần hỏi.

Vân Tuyết không cần nghĩ ngợi nói:

- Ta không muốn chơi với hắn, tu vi của hắn quá thấp, hoàn toàn không thể so với người.

Quả nhiên là tuổi còn nhỏ, không có tâm cơ, những lời này cũng nói thẳng ra được. Cổ Thần nhất thời hiểu ra, trước đây Vân Tuyết tìm Cổ Tung là bởi vì tu vi của Cổ Tung cao hơn so với Cổ Thần, hiện tại Vân Tuyết tìm Cổ thần là bởi vì tu vi của Cổ Thần cao hơn Cổ Tung.

Nàng không phải thích ai, mà là sùng bái người mạnh nhất.

Quả thực đúng như nàng nói, nàng muốn tìm nam nhân, nhất định phải là nhân trung chi long, tư chất đệ nhất.

Cổ Thần nói:

- Ta không thể đi, đêm nay ta còn muốn tu luyện, ngươi trở về nhà thôi!

Cổ Thần hạ lệnh trục khách, Vân Tuyết đầy bụng ngôn ngữ, nhất thời bị đánh nghẹn trở lại, muốn nói gì, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Đột nhiên, nhân thần Vân Tuyết sáng ngời, nói:

- Nguyên lai ngươi thích tu luyện? Sau khi ta trở về cũng mỗi ngày tu luyện, ta cũng muốn như ngươi, sớm ngày bước vào cảnh giới Tiên Thiên...

Dứt lời, Vân Tuyết bước ra khỏi viện, đi tới trước cửa, lại quay đầu vào nói:

- Ngươi phải chờ ta... Ta nhất định sẽ khắc khổ tu luyện.

Nhìn bóng lưng Vân Tuyết biến mất, Cổ Thần lắc đầu không nói gì.

Bóng trắng chợt lóe, một con bạch hồ lớn chừng hơn một tấc từ trong tay áo Cổ Thần chui ra, biến thành hơn một thước, ngồi trên bờ vai Cổ Thần.

- Nàng thực xinh đẹp...

Tiểu Bạch cảm thán một tiếng.

Cổ Thần thất thanh cười nói:

- Ngươi cũng nhìn ra được con người xinh đẹp?

Tiểu Bạch ha ha cười, nói:

- Đương nhiên rồi, ngoại trừ Cổ Thần, ta chưa nhìn thấy qua nữ hài nào xinh đẹp như vậy, Vạn Nhân Kỳ kia so với Cổ Thần, Vân Tuyết còn kém xa.

- Đẹp cũng không thể mang lại cơm ăn.

Cổ Thần bế Tiểu Bạch xuống, nói:

- Ngày mai, chúng ta lại tới Đông Hoang.

Cổ Thương Khung bế quan còn chưa xong, xem ra còn phải có một đoạn thời gian nữa, tam gia hội vô hoàn tất, Cổ Thần tại thành Nhạc Thủy không có chuyện gì cần thiết, sản nghiệp Liễu gia và Vân gia giao cho Cổ gia, mấy vấn đề này không cần Cổ Thần phải quan tâm, tự có trưởng bối trong tộc đi làm.

Có người quan phủ Đế Đình làm chứng, căn bản không sợ hai nhà Vân, Liễu không cho.

Ở Cổ gia, so với ở trong Đông Hoang còn khó chịu hơn, đồng thời, tại Đông Hoang chiến đấu với yêu thú, có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện hơn.

Ngày hôm sau, Cổ Thần tới Nam thành mua không ít linh dược, luyện chế nguyên linh đan trung phẩm, hiện tại Tiểu Bạch cũng đã có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn năm, so với Cổ Thần không sai biệt nhiều, đều cần phải dùng nguyên linh đan trung phẩm.

Sau đó, Cổ Thần lưu lại cho phụ thân hẩn một phong thư và nguyên linh đan đủ dùng, liền mang theo Tiểu Bạch tiến vào Đông Hoang.

Cổ Thần vừa mới rời khỏi thành Nhạc Thủy, Liễu Hóa Nguyên liền nhận được tin tức.

Liều Xuyên và Liều Bách Sinh đứng trước mặt Liều Hóa Nguyên, Liều Xuyên nói:

- Cổ Thần tiến vào Đông Hoang hai lần, mỗi lần trở về tu vi đều đề thăng không ít, ta nghĩ, bí mật của Cổ Thần hẳn không phải là quán động Bắc Thai Sơn, mà là trên người hắn.

Liều Hóa Nguyên gật đầu, nói:

- Nói có lý, tiểu tử này nhiều lần vượt qua dự liệu của ta, lần này dĩ nhiên ngay cả Liều Bách Sinh cũng bại trong tay hắn, hừ...

Liều Bách Sinh nói:

- Phụ thân, tu vi của hắn tuyệt đối không chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, bằng không không thể ngăn cản được Tiên Ảnh Trọng Trọng.

Ngón tay trở Liều Hóa Nguyên gõ gõ trên mặt bàn, suy từ một chút, nói:

- Chân khí Tiên Thiên của hắn xác thực chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng thứ ba, theo ta nghĩ, hắn định định có công pháp đặc thù cường hóa thân thể...

- Tộc trưởng.

Liều Xuyên nói:

- Người này trưởng thành quá nhanh, không thể lưu lại hắn trên đời, phải...

Liều Xuyên làm động tác cắt cổ.

Liều Hóa Nguyên hơi suy tư, nói:

- Chỉ sợ hiện tại đã chậm rồi, ngay cả Liều Bách Sinh cũng không phải đối thủ, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng năm, không giết được hắn.

Liều Xuyên bước lên một bước, nói:

- Tộc trưởng, ta nguyện ý tiến vào Đông Hoang, tiêu diệt người này.

Liều Hóa Nguyên nhíu mày, nói:

- Người là cánh tay phải của ta, nếu như người rời đi, mọi chuyện trong tộc ai quản lý?

Liều Xuyên nói:

- Cung thành chủ đã mở miệng mở tiểu tử kia gia nhập Đế Đình, mặc dù không biết vì sao tiểu tử này lại cự tuyệt, nhưng có thể khẳng định, thành tựu tương lai của người này tuyệt đối không thấp, rất có thể sẽ trở thành cường giả Tiên Thiên tầng thứ chín, đến lúc đó, Liều gia không người nào có thể kháng cự, không cần chờ tới hội vô ba nhà hai mươi năm sau là Cổ gia có thể đuổi được Liều gia khỏi thành Nhạc Thủy, vì vậy, tuyệt đối không thể để người này sống sót, hiện tại ta tự mình xuất thủ, còn có hi vọng đánh chết hắn, vụ sự trong tộc có thể do Bách Sinh quản lý.

Liều Hóa Nguyên nhìn Liều Bách Sinh, Liều Bách Sinh cúi đầu nói:

- Phụ thân, hài nhi nhất định quản lý vụ sự trong tộc thật tốt.

Liều Hóa Nguyên gật đầu, nói:

- Tốt, cứ như vậy đi.

Dừng lại một chút, Liều Hóa Nguyên lại nói:

- Liều Xuyên, nếu như điều kiện cho phép, có thể bắt giữ thì tận lực moi cho được pháp quyết tu luyện của hắn vào tay, ta có thể khẳng định, pháp quyết tu luyện của hắn tuyệt đối không phải pháp quyết Cổ gia.

Liều Xuyên khom người, nói:

- Rõ, tộc trưởng, hiện tại ta sẽ khiến tiểu tử kia vĩnh viễn không thể trở lại thành Nhạc Thủy.

- Ừm, người cũng phải cẩn thận, người này không tầm thường.

Liều Hóa Nguyên nhắc nhở nói.

Thành Thái Dương, Vạn gia, trong một gian phòng ốc nhỏ, hiện tại đang có ba người ngồi, thủ tọa là một người ước chừng năm mươi tuổi, tu vi đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám, hai người bên dưới đều hơn bốn mươi, tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu.

Nếu có người ngoài nhìn thấy, khẳng định sẽ thất kinh, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám chính là nhị đương gia Vạn gia Vạn Thiên Phong, hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu là trưởng lão Vạn gia, Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn.

Vạn Thiên Phong nói:

- Căn cứ vào tin tức của Vạn Cửu Hải truyền đến, có thể xác định, người ba tháng trước cùng Nhân Kiếm, Nhân Kỳ đi vào Đông Hoang, chính là tiểu tử Cổ gia Cổ Thần. Cổ Thần đã trở về một tháng, Nhân Kiếm, Nhân Kỳ cho tới hôm nay vẫn chưa thấy hình bóng, các ngươi tìm được tiểu tử kia, phải tìm hiểu rõ hạ lạc của Nhân Kiếm, Nhân Kỳ.

- Hắn ở nơi nào?

Vạn Hữu Tiều hỏi.

- Hôm nay đã tiến vào Đông Hoang, các ngươi triển khai tìm kiếm, nhất định phải tìm cho ra hắn, nếu như chờ đại ca bề quan đi ra, biết được Nhân Kiếm và Nhân Kỳ thất tung, khẳng định sẽ giận dữ.

Vạn Thiên Phong nói.

...

Cổ Thần vừa vào Đông Hoang liền buông ra tu vi, sử dụng Tật Vũ Phi Phong gia tốc, tốc độ cực nhanh, trực tiếp nhắm thẳng vào sâu trong Đông Hoang. Tu vi của Cổ Thần đã đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, thông qua Tật Vũ Phi Phong, tốc độ so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín không kém hơn bao nhiêu, nếu dùng toàn lực, trong vòng một ngày có thể đột nhập năm sáu nghìn dặm.

Cổ Thần đã tiến vào Đông Hoang hai lần, đây là lần thứ ba, bất quá lần này tiến vào Đông Hoang khác với hai lần trước, lần đầu tiên tiến vào Đông Hoang là vì tìm kiếm dẫn hồn hoa, nội đan chích hổ, kết quả tại Khô Hồn Cốc lấy được dẫn hồn hoa.

Lần thứ hai tiến vào Đông Hoang là theo Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ tiến vào hỏa diệm sơn liệt sát chích hổ.

Trước sau hai lần tiến vào Đông Hoang, mục đích chủ yếu là vì tìm kiếm tài liệu bố trí Tam Tuyệt đại trận, mà lúc này đây, Cổ Thần ngoại trừ tu luyện không còn sự tình nào khác, mục đích duy nhất chính là tăng nhanh đề cao tu vi.

Chân khí Tiên Thiên nhiều ít, toàn bộ phải dựa vào mỗi ngày kiên trì không ngừng tu luyện, vận dụng chân khí Tiên Thiên phải liên tục lực lợi khi chiến đấu với tu sĩ hoặc yêu thú.

Tu sĩ cùng cảnh giới, cùng chân khí Tiên Thiên hồn hậu, uy lực phát huy ra cũng có sai biệt rất lớn, có cao có thấp, vận dụng cũng có chỗ khác nhau.

Muốn trở thành một tu sĩ lợi hại chân chính, toàn bộ dựa vào khổ tu là không được, còn cần phải hiểu cách vận dụng chân khí Tiên Thiên, điều này cần phải có ngộ tính, người có ngộ tính cao tuyệt chỉ cần thông qua vài lần chiến đấu là có thể ngộ ra được phương pháp sử dụng chân khí Tiên Thiên, có thể phát huy được uy lực cao nhất của chân khí Tiên Thiên.

Tuy rằng kiếp trước Cổ Thần đã có kinh nghiệm, nhưng cũng chỉ giới hạn ở kinh nghiệm, có thể giúp hắn bớt đi rất nhiều đường vòng, những linh ngộ kiếp trước thuộc về chính hắn cần bản thân hắn tự mình trải qua chiến đấu mới có thể thể hội sâu hơn.

Tiến vào Đông Hoang, Cổ Thần phi đột mười ngày, vào sâu trong Đông Hoang hơn năm vạn dặm, nơi này yêu thú trên cơ bản đều đạt tới Tiên Thiên trung kỳ trở lên, trong đó yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm trở lên chiếm đa số, Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn ít hơn, cũng có một bộ phận nhỏ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu lui tới.

Lấy thực lực của Cổ Thần, có pháp khí trung phẩm, thượng phẩm trong tay, lại có pháp quyết thượng thừa, không cần dùng tới Thiên Cương Thối Thể đại pháp cũng có thể nhất quyết cao thấp đối với yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, sử dụng Thiên cương thối thể đại pháp càng có thể ganh đua dài ngắn với yêu thú Tiên Thiên tầng thứ sáu.

Lúc quyết chiến sinh tử với người khác, thông thường Cổ Thần sẽ sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, dưới trạng thái thân thể tăng mạnh, giết chế địch nhân, thế nhưng, thời gian rèn đúc cũng thông qua trạng thái bình thường bác đấu với yêu thú.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp là cường hóa thân thể, lực lượng thân thể vốn có càng mạnh, sau khi cường hóa lại càng mạnh mẽ hơn, vì vậy, rèn đúc trạng thái thân thể bình thường chính là một công đôi việc.

Tương phản, nếu như mỗi lần đều thông qua Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa thân thể sau đó mới rèn đúc, trạng thái thân thể bình thường lại không có biến đổi, căn cơ tu sĩ chỉ là cương độ thân thể bình thường, mà không phải trải qua bí pháp cường hóa cường độ.

Nếu muốn căn cơ vững chắc, tự nhiên phải rèn đúc thân thể trạng thái bình thường tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Sau khi tiến vào Đông Hoang hơn năm vạn dặm, Cổ Thần dừng phi hành lại, hạ xuống Đông Hoang, sau đó, mỗi ngày đều hành tẩu qua lại, ban ngày gặp mấy yêu thú bác đấu, vào đêm thì một lòng tu luyện pháp quyết, tăng cường chân khí Tiên Thiên trong cơ thể, vào giờ tý mỗi ngày mới đi vào giấc ngủ.

Mỗi ngày như vậy.

Lúc này đây, Cổ Thần tiến vào Đông Hoang, dự tính muốn ở Đông Hoang ở một thời gian tương đối lâu, một lòng tiềm tu, đến đại hội cạnh tranh tộc trưởng cuối năm mới trở về.

Hôm nay Cổ Thần có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, cho dù có Tật Vũ Phi Phong, tốc độ có thể so sánh với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, nhưng thực lực không thể sánh bằng tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy, còn kém hơn so với Cổ Thương Nhạc, lúc này tiềm tu nhất định phải có đột phá mới được.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

84. Chương 64: Đông Hoang Khổ Tu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Ngay cả Cổ Thương Nhạc cũng không thể so sánh được, Vạn Thiên Thụy càng không cần phải nói, đại địch không xác định này, nói không chừng ngày mai sẽ quyết đấu chính diện, đối phó với địch nhân, chỉ có thực lực bản thân mới là chỗ dựa lớn nhất, những thủ đoạn khác đối mặt với thực lực tuyệt đối đều là phù vân.

Tiến vào Đông Hoang hơn năm vạn dặm, Cổ Thần mỗi ngày đi lại trong rừng rậm, không hề ngại khí phi hành, con đường vượt qua mỗi ngày không quá mấy trăm dặm, mỗi ngày đều chiến đấu với các loại yêu thú khác nhau, ngày lại qua ngày, thực lực của Cổ Thần đều tăng trưởng với tốc độ rất nhanh.

Liễu Xuyên tiến vào Đông Hoang, liên tục chạy về phía trước vẫn không hề nhìn thấy thân ảnh Cổ Thần, cảm thấy nghi hoặc, thầm nghĩ Cổ Thần khả năng chưa vào thẳng Đông Hoang, mà chuyển tới địa phương nào đó, phương hướng giữa hai người có khả năng khác nhau.

Sau khi tiến vào Đông Hoang vạn dặm, mỗi ngày Liễu Xuyên đều tìm tòi trong phạm vi mấy nghìn dặm phương bắc, nếu như Cổ Thần trật phương hướng, hẳn là còn ở phía sau, chỉ cần ở đây ôm cây đợi thỏ là có thể đợi được Cổ Thần chủ động đưa tới cửa.

Thế nhưng, Liễu Xuyên liên tục tìm tòi hơn mười ngày cũng không thấy nửa cái bóng của Cổ Thần, nhất thời trong lòng không giải thích được:

“Chẳng lẽ Cổ Thần không tiến vào Đông Hoang, cũng không tiến vào phạm vi vạn dặm? Trong vòng vạn dặm bất quá là một ít yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng một và Hậu Thiên cảnh, ít có yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai lui tới, lấy tu vi của Cổ Thần, không nên dừng lại ở phạm vi vạn dặm mới đúng?”

Lúc Cổ Thần tiến vào Đông Hoang, Liễu Xuyên mới xuất phát từ Liễu gia, hẳn cho rằng với tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, tối đa trong thời gian một ngày là có thể đuổi kịp Cổ Thần, mà liên tiếp mấy ngày vẫn chưa hề nhìn thấy bóng dáng Cổ Thần.

Liễu Xuyên đâu biết rằng, tốc độ của Cổ Thần so với hắn còn nhanh hơn gấp đôi, chờ khi Liễu Xuyên tiến vào Đông Hoang, Cổ Thần đã sớm bỏ xa hắn đằng sau mấy trăm dặm rồi, càng đi tiếp khoảng cách bỏ rơi lại càng lớn. Một ngày sau đã bỏ rơi Liễu Xuyên hơn hai nghìn dặm, lấy tốc độ của Liễu Xuyên, có thúc ngựa cũng không kịp, đâu nhìn thấy được bóng lưng Cổ Thần.

Tại phạm vi vạn dặm Đông Hoang tìm tòi mười ngày, Liễu Xuyên xác định Cổ Thần hẳn là ở trong phạm vi vạn dặm này, vì vậy, mỗi ngày thu nhỏ lại phạm vi tìm tòi, từ vạn dặm Đông Hoang chậm rãi sang chín nghìn dặm Đông Hoang, tám nghìn dặm...

Liên tiếp mười ngày qua đi, Liễu Xuyên đã tìm tới phạm vi nghìn dặm bên ngoài Đông Hoang, vẫn không tìm thấy bóng lưng Cổ Thần, trong vòng nghìn dặm chỉ có yêu thú Hậu Thiên thường xuyên lui tới, Liễu Xuyên kết luận, Cổ Thần không có khả năng ở trong vòng nghìn dặm bên ngoài Đông Hoang.

“Không thể nha? Thời gian theo đuôi không quá lâu? Chẳng lẽ tiểu tử kia vượt qua, ta không chú ý? Tiểu tử kia đã vượt qua phạm vi vạn dặm bên ngoài Đông Hoang?”

Lúc này, rốt cuộc Liễu Xuyên đã đổi sang nghi vấn khác.

Mấy ngày hôm nay Liễu Xuyên tìm tòi cực kỳ tỉ mỉ, cơ bản có thể xác định, Cổ Thần không ở trong vạn dặm Đông Hoang, từ phi mỗi ngày Cổ Thần trốn trong sơn động không ra ngoài, bằng không không có khả năng tránh khỏi Liễu Xuyên tìm tòi.

Không ở trong vòng vạn dặm, lúc này khẳng định đã tiến vào sâu hơn rồi, Liễu Xuyên nghĩ tới nghĩ lui, khẳng định là hắn sơ ý, bỏ lỡ Cổ Thần.

Nhớ tới khả năng Cổ Thần đã tiến vào sâu hơn vạn dặm Đông Hoang, Liễu Xuyên liền nhú mày, toàn bộ Đông Hoang rộng lớn vô biên, lúc Cổ Thần tiến vào vạn dặm, không biết đến tột cùng là ở địa phương nào.

Rốt cuộc là tiến vào Đông Hoang hai vạn dặm, ba vạn dặm, hay là bốn vạn dặm cũng nói không chừng... Ngay cả Liễu Bách Sinh đều bại trong tay Cổ Thần, nói rõ Cổ Thần có thực lực chiến với yêu thú Tiên Thiên tầng thứ năm.

Như vậy, Cổ Thần tiến vào Đông Hoang năm vạn dặm cũng có thể.

Phạm vi Đông Hoang vạn dặm, Liễu Xuyên tìm tòi trong thời gian mười ngày, đồng thời còn tìm tòi phạm vi nghìn dặm trái phải, nếu như Cổ Thần xâm nhập phạm vi bốn năm vạn dặm...

Liễu Xuyên không dám tưởng tượng, tìm kiếm Cổ Thần tại Đông Hoang có bao nhiêu khó khăn.

May mà Đông Hoang là địa bàn của yêu tộc, ít có tu sĩ Nhân loại lui tới, tại Đông Hoang tìm kiếm một người so với tìm kiếm tại đại bàn nhân loại dễ dàng hơn rất nhiều, phạm vi Đông Hoang tuy lớn, nhưng chỉ cần một lòng tìm kiếm, cơ hội gặp gỡ rất cao.

Nếu như địa bàn nhân loại, tùy tiện vào một thanh trì nào đó, muốn tìm một người, vậy thì giống như mò kim đáy biển.

Vì vậy, Liễu Xuyên không nản chí rút lui, tiếp tục xâm nhập sâu vào trong Đông Hoang, mỗi ngày chỉ phi độ phạm vi nghìn dặm, triển khai thần thức tìm tòi, thề phải tìm cho được Cổ Thần mới thôi.

Hắn hạ quyết tâm, nhất định phải đánh chết Cổ thần, tiếp tục để Cổ Thần trưởng thành, như vậy sau này Liễu gia không người có thể chống lại, toàn thành Nhạc Thủy lấy Cổ gia làm bá chủ, sau lưng hai nhà Cổ, Liễu có không ít mâu thuẫn, nếu như thực lực hai bên cực độ không bình hành, như vậy chung quy có một phương nhất định phải rời khỏi sân khấu thành Nhạc Thủy.

Có thể nghĩ, chỉ cần tu vi của Cổ Thần lại đề cao một cấp độ, thành Nhạc Thủy không ai có thể uy hiếp tới hắn, lại thêm hai mươi năm nữa, nếu như tu vi của Cổ Thần vượt qua Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, vậy thì ngày diệt vong của Liễu gia sẽ tới.

Nghĩ như vậy, sát khí của Liễu Xuyên đối với cổ Thần giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ khô hạn, không thể dập tắt.

“Chỉ cần ngươi còn ở trong Đông Hoang, một ngày nào đó ta sẽ tìm được ngươi.”

Trong lòng Liễu Xuyên kiên định, mỗi ngày vẫn đi về phía trước tìm tòi.

...

Cùng với Liễu Xuyên tìm tòi tung tích của Cổ Thần, còn có hai trưởng lão Vạn gia, Vạn Hữu Tiều và Vạn Hữu Căn, hai người nhận được tin tức Cổ Thần tới Đông Hoang, lúc đó đã là ba ngày sau, Cổ Thần đã sớm biến mất không còn tung tích rồi.

Thế nhưng, để tìm được tung tích của Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ, có thể tìm được câu trả lời trước khi Vạn Thiên Thụy xuất quan, hai người phải tận lực tìm kiếm trong Đông Hoang.

Hai người đều có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, tuy rằng nghe nói Cổ Thần tại hội võ ba nhà thành Nhạc Thủy đánh bại Liễu Bách Sinh tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, thế nhưng điểm tu vi ấy còn chưa đặt vào mắt hai vị trưởng lão Vạn gia, hai người chia ra tìm kiếm, tiến sâu vào trong Đông Hoang.

Trong quá trình tìm kiếm, hai người từng gặp qua Liễu Xuyên, khoảng cách thành Nhạc Thủy và thành Thái Dương không xa, cho dù có Thái Sơn cách trở, hai thành ít qua lại với nhau, nhưng Liễu Xuyên và hai trưởng lão Vạn gia tại phạm vi vạn dặm xung quanh đều là tu sĩ đại danh鼎鼎.

Tuy rằng không quen với nhau, nhưng coi như có nghe tiếng.

Ngẫu nhiên gặp qua, bắt chuyện vài câu liền tự động tách rời, tìm kiếm cổ Thần là chuyện quan trọng bí mật trong gia tộc, tự nhiên không mở miệng hỏi người ngoài.

...

Cổ Thần tại một chỗ hơn năm vạn dặm trong Đông Hoang, mỗi ngày chiến đấu với yêu thú, vào đêm chuyên cần tu luyện pháp quyết, ngày trôi qua cực nhanh, hắn tự nhiên không biết có ba tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng sáu đang tìm kiếm mình trong Đông Hoang.

Mỗi một ngày trôi qua, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể Cổ Thần hồn hậu hơn một phần, đối với vận dụng chân khí Tiên Thiên càng linh ngộ sâu hơn, tu vi của hắn đều có tăng trưởng rõ rệt sau mỗi ngày.

Trong nháy mắt, tiến vào Đông Hoang đã hơn hai tháng rồi, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể đã đạt tới mức độ tương đối hồn hậu, Cổ Thần cảm giác, hắn rất nhanh sẽ chạm tới bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn, tin tưởng không bao lâu sẽ đột phá tiến vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ năm.

Từ khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ tư cho tới hiện tại mới chỉ trong thời gian ba tháng, lại thấy được hi vọng đột phá Tiên Thiên cảnh tầng năm, trong lòng Cổ Thần hiển nhiên rất mừng rỡ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

85. Chương 65: Hắc Tuyên Giao (thượng).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Vài ngày sau, Cổ Thần cảm giác chân khí Tiên Thiên toàn thân tràn ngập mỗi một địa phương trong cơ thể, toàn bộ thân thể tựa hồ bành trướng.

Thân thể giống như quả bóng cao su, chân khí Tiên Thiên thổi phồng quả bóng, không thể tiếp tục chứa đựng nhiều hơn, chính là dấu hiệu chạm tới bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn, con đường tu luyện tựa hồ bị một vách ngăn ngăn cản lối đi.

Không trùng kích qua bình cảnh này, cho dù tu luyện như thế nào đi nữa cũng không thể khiến chân khí Tiên Thiên tăng mạnh.

Chỉ có đột phá bình cảnh mới có thể khiến tu vi tăng thêm một cấp, mới có thể tiếp tục tiến tới trên con đường tu luyện.

Nói một cách khác, thân thể tương đương với cái lọ, thân thể càng mạnh càng chứa đựng được chân khí Tiên Thiên nhiều hơn, tu luyện Tiên Thiên cảnh không giống như tu luyện Hậu Thiên cảnh, mỗi một lần đề cao tầng thứ thân thể sẽ tăng lên một bậc thang, dung lượng càng biến đổi lớn hơn một chút, dung nạp chân khí Tiên Thiên càng nhiều hơn một chút.

Chờ khi dung nạp chân khí Tiên Thiên tới điểm giới hạn, nhất định phải khiến thân thể đề cao một tầng thứ, sau đó mới tu luyện ra càng nhiều chân khí Tiên Thiên.

Tu luyện Hậu Thiên cảnh hầu như là quá trình cường hóa thân thể, tu luyện Tiên Thiên cảnh thì là thân thể và chân khí Tiên Thiên đồng tu, trọng tâm tu luyện dần dần cải biến hướng vào trong cơ thể.

Vận hành chân khí Tiên Thiên không phải là chạy vòng vèo qua lại không quy tắc trong cơ thể, mà là vận hành có quỹ đạo nhất định nào đó, trong thân thể có vô số kinh mạch, nối thông lục phủ ngũ tạng cùng với bất cứ chân lông nào bên ngoài lớp da.

Chân khí Tiên Thiên không ngừng vận hành trong cơ thể, trải qua thiên địa chi kiều là có thể phát ra ngoài cơ thể, chỉ là, chân khí Tiên Thiên phát ra ngoài cơ thể mất đi kinh mạch ước thúc, rất dễ dàng bị tiêu tán, vì vậy tu sĩ Tiên Thiên ngự không pháp khí, so với cầm pháp khí trên tay trực tiếp công kích, uy lực nhỏ hơn nhiều lắm.

Đồng thời, càng cách xa cơ thể, uy lực lại càng nhỏ hơn, khi rời khỏi quá xa, lực lượng nhỏ tới mức ngay cả phi kiếm cũng không thể động dậy, vì vậy, tu sĩ Tiên Thiên cảnh không thể ngự khí công kích quá xa.

Bình cảnh cấp độ tu vi là một từ mang tính trừu tượng, hình dung giống như trên con đường tu luyện bị chướng ngại vật ngăn cản lối đi, đường tu luyện chính là một con đường vô hình, đột phá bình cảnh, bài trừ chướng ngại vật trên con đường tu luyện chỉ là một hình dung trừu tượng mà thôi.

Trên thực tế, đột phá bình cảnh chính là tăng cường kinh mạch thân thể, cường hóa lục phủ ngũ tạng, kinh mạch và lục phủ ngũ tạng tu sĩ càng mạnh mẽ tự nhiên có thể dung nạp càng nhiều chân khí Tiên Thiên.

Cổ Thần từ Hậu Thiên cảnh bắt đầu tu luyện Đại Lực Kim Cương quyền, thân thể so với tu sĩ cùng cảnh giới cao hơn không ít, sau đó lại tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cho dù không dùng Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa, thân thể Cổ Thần đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với tu sĩ cùng cảnh giới, đủ để sánh bằng thân thể tu sĩ cao hơn hẳn một tầng cảnh giới.

Đồng thời, có thể dung nạp chân khí Tiên Thiên so với tu sĩ cùng cảnh giới cao hơn rất nhiều, hiện nay Cổ Thần có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, trên thực tế, chân khí Tiên Thiên so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm cũng không kém hơn bao nhiêu.

Bằng không nói, tuy rằng thân thể cường hãn cũng không có khả năng dễ dàng đánh bại Liễu Bách Sinh và Vân Hiên như vậy.

Tu luyện càng tới hậu kỳ, độ khó lại càng cao, phá bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn so với đột phá bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ ba khó khăn hơn nhiều.

Từ tu sĩ trong thành Nhạc Thủy là có thể nhìn ra, tu sĩ Hậu Thiên cảnh quá nhiều, cho dù là người bình thường cũng có thể tu luyện một ít võ thuật, cường hóa thân thể, dễ dàng đạt tới Hậu Thiên cảnh trung kỳ, hậu kỳ trong thời gian nhất định.

Ba đại gia tộc tu chân Cổ, Vân, Liễu, từng chủ hệ gia tộc, chi thứ, hạ nhân cộng lại ước chừng hơn nghìn người, mỗi một thành viên đều là tu sĩ Hậu Thiên cảnh trở lên, thế nhưng tu sĩ Tiên Thiên cảnh, cho dù là

Liều gia cực mạnh cũng không đủ năm mươi người, hơn mười tu sĩ Hậu Thiên cảnh cũng không nhất định có một tu sĩ Tiên Thiên cảnh.

Bởi vậy có thể thấy được, con đường tu luyện càng đi xa lại càng thêm khó khăn.

Liên tục ba buổi tối Cổ Thần dốc toàn lực trùng kích bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn, thế nhưng không có một chút tiến triển, xem ra không có mười ngày nữa tháng trùng kích, muốn phá tan tầng bình cảnh này quả thực không quá có khả năng.

Ban ngày, Cổ Thần vẫn như trước hành tẩu trong Đông Hoang, tìm kiếm yêu thú chiến đấu, thời điểm chiến đấu, phản ứng thần kinh của tu sĩ so với bình thường mãnh liệt hơn nhiều, cảm giác cũng mạnh mẽ hơn nhiều, đột phá cảnh giới thường thường trong chiến đấu càng dễ dàng đột phá hơn.

Cảm giác nguy hiểm trong chiến đấu có thể kích phát tiềm lực của tu sĩ rất lớn, nguyên bản cần thời gian mười ngày nữa tháng mới có thể đột phá bình cảnh, nhưng nếu chiến đấu chân chính thì chỉ cần hai ba ngày đã có thể đột phá rồi.

Thậm chí, một hồi sinh tử chi chiến có thể đột phá trong nháy mắt, dưới nguy cơ sinh tử, phản ứng sinh mệnh cực kỳ mãnh liệt, thường thường có thể đạt tới hiệu quả mà tinh tu không thể tưởng tượng được.

Hắn vốn không phải thiên tài tư chất hơn người, tốc độ tu luyện kiếp trước phi thường chậm rãi, nhất là mỗi lần đột phá cảnh giới đều cần thời gian gấp mấy lần người khác, sau này mới phát hiện, nguyên lai trong chiến đấu có thể thúc đẩy đột phá nhanh hơn, đối với điều này Cổ Thần có kinh nghiệm mười phần.

Chỉ là, thời gian ba ngày này, Cổ Thần phát hiện một hiện tượng kỳ quái, trong phạm vi nghìn dặm xung quanh, đã trôi qua ba ngày không hề phát hiện một đầu yêu thú nào.

Chính là thời điểm muốn tìm yêu thú chiến đấu, kết quả phát hiện ba ngày liền không phát hiện ra đầu yêu thú nào khác, trong lòng hiển nhiên vô cùng phiền muộn, giống như lửa giận ngập trời muốn bạo phát, thế nhưng lại không có mục tiêu phát tiết, mạnh mẽ đánh một quyền, nhưng lại đánh trúng một đồng cây bông, tâm tình và lực lượng hoàn toàn không thả ra được.

Đương nhiên, trong lòng Cổ Thần càng nhiều hơn là kinh ngạc, chuyện khác thường tất có nguyên nhân, lấy kinh nghiệm của hắn phán đoán, nơi này nhất định là có một đầu yêu thú lợi hại nào đó, xác nhận nơi đây là phạm vi lãnh địa, thực lực yêu thú này so với các yêu thú khác càng mạnh mẽ, vì vậy không có yêu thú nào dám tiến vào nơi này.

Nơi này chính là địa phương yêu thú Tiên Thiên tầng thứ năm thường qua lại, như vậy yêu thú phân chia lãnh địa kia ít nhất cũng có thực lực Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, phương viên nghìn dặm đều là lãnh địa của nó, như vậy yêu thú này tuyệt đối không bình thường.

Trên mặt Cổ Thần nở nụ cười, tại thời điểm tu vi chạm tới bình cảnh, tự nhiên là chiến đấu với yêu thú càng mạnh càng tốt, có Tật Vũ Phi Phong trong người, chỉ cần không gặp phải yêu thú phi cầm tu vi Tiên Thiên cảnh hậu kỳ trở lên, cho dù là yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín bình thường, Cổ Thần cũng có thể bằng vào tốc độ chạy trốn.

Nơi này là địa phương yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm thường lui tới, không quá có khả năng xuất hiện yêu thú Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, tu vi đỉnh phong của yêu thú nơi đây chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, cũng là mục tiêu chiến đấu tốt nhất.

Không dùng Thiên Cương Thối Thể Đại pháp, lấy tu vi hiện tại đối kháng với yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu tuyệt đối là trận chiến gian khổ, nếu như không có Tật Vũ Phi Phong bảo mệnh, nói trận chiến sinh tử cũng không quá đáng.

Ngày thứ tư, Cổ Thần đi về phía trước hơn hai trăm dặm liền gặp phải một đầu yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, bị hắn chém giết, lại đi thêm một nghìn hai trăm dặm mới đụng tới yêu thú tiếp theo, nói rõ, lãnh địa của yêu thú kia vào khoảng trên dưới nghìn dặm.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

86. Chương 65: Hắc Tuyền Giao (trung Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Thông thường, sào huyết của yêu thú ở giải đất trung tâm, trong lòng Cổ Thần xác định mục tiêu, quay đầu tiến vào trong trung tâm lãnh địa yêu thú.

Lúc này đây Cổ Thần hóa thành một đạo kiếm quang, hồi lâu sau đã bay tới giải đất trung tâm lãnh địa yêu thú, triển khai thần thức tìm kiếm, phương viên hơn trăm dặm xung quanh, mỗi một đỉnh núi đều được Cổ Thần cẩn thận tìm qua, nhưng vẫn không thấy có huyết động nào.

Cổ Thần nhíu mày, ngự kiếm đứng giữa không trung một mặt chậm rãi phi hành, một mặt suy tư, sau một lát, hai con mắt hần sáng ngời, theo ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy giữa hai ngọn núi cao lớn có một hồ nước.

Hồ nước này có chiều rộng tới mấy trăm trượng, nước hồ là màu xanh ngọc, nhìn qua giống như máu tóc nữ tử, mềm mại u u không nhìn thấy đáy.

Một cái hồ kỳ lạ như vậy không khỏi khiến Cổ Thần xuất hiện ý nghĩ:

“Không lẽ là yêu thú ở trong hồ?”

Cổ Thần quan sát hồ nước hồi lâu, hào mang chợt lóe liền hạ xuống hồ, cúi đầu quan sát hồ nước tỉ mỉ.

Hồ nước này có hẹp hai đầu, dài hai đầu, vừa lúc bị hai ngọn núi ngăn hai bên, nếu như không có nước, nơi này chính là một sơn cốc, chỉ thấy trên mặt hồ bốc lên bạch khí mờ ảo, Cổ Thần nhìn sang hai ngọn núi hai bên, hai mắt rùng mình, sợ hãi than một tiếng:

“Hai ngọn núi đều có hình rồng, song thủ đối diện với hồ nước, chính là linh mạch song long xuất thủ, chẳng lẽ trong hồ nước này có ấu long cư trú hay sao?”

Sợ hãi than, Cổ Thần tung phi kiếm, lập tức nhảy tới, long là thần thú, ấu long sinh ra đã có tu vi Thần Hải cảnh, nếu như thực sự có chân long trong hồ, Cổ Thần cũng chỉ còn cách chạy trốn chết, phải chuẩn bị sẵn sàng.

Cổ Thần vừa mới nhảy lên phi kiếm, mặt hồ bình tĩnh bỗng nhiên cuộn cuộn, tràn sang hai bên, giống như có thứ gì đó đẩy nước lao ra.

Hai mắt Cổ Thần chợt lóe, trong nháy mắt lùi lại phía sau hơn mười trượng, chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt hồ, tuy rằng đây là linh mạch song long xuất thủ, nhưng yêu thú trong hồ không nhất định là chân long, trước khi nhìn thấy rõ hình dáng yêu thú này, Cổ Thần sẽ không suy đoán lung tung, chỉ cần làm tốt công tác chuẩn bị cho mọi tình huống là được, không có khả năng chưa nhìn thấy yêu thú đã chạy trốn chết.

Ào ào...

Sau một lát, một đạo bóng đen từ trong hồ nước thẳng vọt trời cao, một tiếng vang vọng khắp thiên địa, yêu thú này có chiều cao mười trượng, toàn thân mau xanh, trên đầu có hai sừng, đầu như ngựa, thân như rắn, tứ chi như trảo ưng... Sau lưng yêu thú này có một đường đen thật dài, từ đầu kéo tới đuôi, cực kỳ bắt mắt.

Hai mắt Cổ Thần sáng ngời, chính là hắc tuyền giao.

Long có hai sừng, đồng thời phân nhánh, giao chỉ có một góc, là góc vuông, ly không sừng, long, giao, ly lớn lên không khác biệt nhiều, sừng trên đầu chúng chính là điểm khác nhau lớn nhất, đồng thời, độ lớn thân thể cũng có khác biệt.

Giao và ly là hậu đại của long, nhưng là dị chủng do long và loại yêu thú nào khác sinh ra, không có long huyết thuần khiết, sinh ra chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh, nếu như là chân long, sinh ra đã có tu vi Thần Hải cảnh.

Lý và giao tu luyện lâu dài cũng có khả năng hóa long, lý tu một trăm năm, đầu mọc một sừng, sẽ hóa thành giao, giao tu luyện một nghìn năm sinh ra hai sừng, có thể hóa long.

Đương nhiên, cũng không phải đầu lý nào cũng có thể hóa thành giao, cũng không phải đầu giao nào cũng có thể hóa long, có một số giao tu vì gần tới Thần Hải cảnh cũng không nhất định hóa long, lý hóa giao, giao hóa long đều không phải là tuyệt đối.

Cổ Thần liếc mắt liền nhìn ra được tu vi đầu giao này, chính là Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, giao có huyết thống thần thú, thực lực mạnh mẽ không gì sánh được, trong cùng một cảnh giới, ít có yêu thú nào so sánh được với chúng, trách không được đầu giao này chiếm cứ nơi đây, phương viên nghìn dặm không có yêu thú nào khác.

Cho dù là yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, trước mặt yêu thú này cũng phải quay đầu bỏ chạy, giao có thể phi hành, thực lực lại mạnh, yêu thú bình thường tự nhiên không thể so sánh được.

Cổ Thần vui vẻ không phải là vì đầu giao này có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, trên thực tế, một đầu giao Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, Cổ Thần không dùng tới Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa thì có chút không địch nổi, càng đừng nói là giao có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu.

Đầu giao này có tên là hắc tuyến giao, chính là do đường đen sau lưng tạo thành tên.

Hắc tuyến giao đều có thứ này, cùng với long phi thường gần, huyết mạch phi thường thuần khiết, đó chính là gân của nó, đường đen sau lưng của nó trên thực tế là một chiếc long cân (gân rồng).

So với giao khác, giao cân và long cân gần với nhau nhất, so với long cân chân chính không kém hơn bao nhiêu.

“Nếu như có thể lấy được giao cân kia, luyện nhập vào Tù Linh Tác, chỉ ít có thể thăng cấp cho Tù Linh Tác thành pháp khí thượng phẩm.”

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ.

...

Rống...

Hắc tuyến giao phiêu phù trong không trung, hai mắt nhìn chăm chú vào Cổ Thần, bạo rống một tiếng.

Giao thông thường không có tính tình tốt đẹp, Cổ Thần tiến vào trong lãnh địa của nó, đồng thời tiếp cận sào huyết của nó, tự nhiên nó sẽ không khách khí đối với Cổ Thần.

Đầu hắc tuyến giao này có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, yêu thú thường qua lại nơi này chủ yếu có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, cho dù thỉnh thoảng có yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu nhưng đối với đầu giao này cũng cực kỳ sợ hãi, không dám kích động lửa giận của nó, lấy tiêu chí lãnh địa đều đi theo đường vòng.

Phương viên lãnh địa của nó trong vòng nghìn dặm, các yêu thú khác không dám tiến vào, Cổ Thần không chỉ tiến vào lãnh đạo, mà càng xâm nhập sâu vào tận phụ cận hồ nước, chính là vùng cấm, có thể nghĩ được, nhìn thấy Cổ Thần sẽ có tâm tình như thế nào.

Để bảo vệ tôn nghiêm, bảo vệ lãnh địa, bất luận sinh linh nào dám can đảm tiến vào lãnh địa, linh chủ thường cho sinh linh đó giáo huấn nặng nề, sinh linh dám tiến vào cấm địa, linh chủ tuyệt đối trực tiếp đánh chết, lấy đó làm gương.

Hắc tuyến giao nhìn chăm chăm Cổ Thần, trong ánh mắt hiện rõ sát khí, trải qua quan sát cẩn thận, hắc tuyến giao phán đoán Cổ Thần chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, tu vi như vậy đối với hắc tuyến giao, trên cơ bản không có lực uy hiếp.

Nhất thời, hung quang trong mắt hắc tuyến giao chợt lóe, thân thể cuộn cuộn xoay vòng trong không trung, cái miệng lớn há ra, để lộ răng trắng um tùm, đánh về phía Cổ Thần.

Ánh mắt Cổ Thần nghiêm túc, pháp khí thượng phẩm Thanh Ly Kiếm lập tức xuất hiện trong tay, bất quá cũng không sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp để cường hóa thân thể, hắc dự định dựa vào tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn đỉnh phong đại chiến một hồi với hắc tuyến giao trước mắt.

Như vậy đối với đột phá cảnh giới có tác dụng lớn hơn bình thường rất nhiều.

Trong nháy mắt, hắc tuyến giao đã lao tới trước mặt Cổ Thần, cái miệng lớn há ra, một mảnh sương trắng xuất hiện, đồng thời có vài băng trùy ẩn bên trong bắn vào Cổ Thần.

Cổ Thần cầm Thanh Ly Kiếm trong tay, phi kiếm dưới chân đã sớm thu vào trong Càn Khôn Trạc.

Trong sát na, kiếm quang Thanh Ly Kiếm chợt lóe, bay sang bên phải, mang theo thân thể Cổ Thần, né tránh công kích băng vụ ẩn chứa băng trùy, kiếm cương Thanh Ly Kiếm trương lên, Cổ Thần mạnh mẽ xuất một kiếm, liên chém mạnh vào vị trí cổ hắc tuyến giao.

Hắc tuyến giao tại không trung xoay quanh một vòng, tránh thoát được một kiếm này, làm một hắc tuyến giao tự do có ý thức cá nhân, so với thanh giao ẩn trong Thanh Giao Kỳ Vân gia linh hoạt hơn nhiều lắm, thân thể vừa chuyển, đuôi giao giống như roi sắt, quật thẳng về phái Cổ Thần.

Cổ Thần sử dụng Tật Vũ Phi Phong, tốc độ đột nhiên bạo tăng, đuôi giao đánh vào khoảng không, tránh thoát được công kích đuôi giao, Cổ Thần đột nhiên tung về phía hắc tuyến giao hai tấm phù chú, đồng thời, thân thể bỏ chạy về phía sau rất nhanh.

Hai tấm phù chú không thể tạo thành thương tổn gì đối với hắc tuyến giao, thế nhưng lại thành công kích thích lửa giận của nó đối với Cổ Thần, bóng đen chợt lóe, hắc tuyến giao hóa thành một đạo độn quang màu đen, đuổi theo cực nhanh.

Cổ Thần có Tật Vũ Phi Phong trên người, trên thực tế có thể phi hành nhanh hơn, nhưng vẫn bảo trì độn tốc trên dưới Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, vừa vận ngang bằng với tốc độ hắc tuyến giao, hắc tuyến giao muốn đuổi theo Cổ Thần tương đối khó khăn.

Nơi này quá gần hồ nước, tâm tư Cổ Thần tự nhiên muốn dẫn dụ hắc tuyến giao ra xa một chút, khiến hắc tuyến giao tại thời điểm đối địch không thể trốn vào trong nước, cho dù Cổ Thần sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa thân thể cũng tuyệt đối không đủ sức đánh nhau với hắc tuyến giao trong nước.

Không trung, hai đạo độn quang bay đi rất nhanh, một trước một sau, chỉ cần có tu sĩ đứng ngoài trăm dặm, nhãn lực tốt một chút đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cổ Thần vẫn liên tục suy trì độn tốc trên dưới Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, để hắc tuyến giao không đuổi kịp, cũng không bị bỏ lại quá xa, mắt thấy Cổ Thần ở ngay phía trước không tới một trăm trượng, hắc tuyến giao tự nhiên liều mạng đuổi theo, thế phải xé rách tên tu sĩ nhân loại dám can đảm bước vào cấm địa kia thành từng mảnh nhỏ.

Nhìn hắc tuyến giao đuổi theo không bỏ, khóe miệng Cổ Thần nở nụ cười hài lòng.

Thỉnh thoảng quay lại ném về phía hắc tuyến giao vài tấm phù chú loại bình thường, khiến hắc tuyến giao thêm giận dữ ngập trời, thanh âm rống to vang vọng thiên địa, hơn mười dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Một canh giờ qua đi, Cổ Thần đã bay được gần ba trăm dặm, nghĩ thầm nơi này cách hồ nước đủ xa, hắc tuyến giao muốn chạy trở về ít nhất cũng phải dùng một canh giờ, lấy tốc độ của Tật Vũ Phi Phong, dễ dàng truy sát được hắc tuyến giao.

Phía trước có một ngọn núi nhỏ, đỉnh núi có phương diện hơn mười trượng, địa thế bằng phẳng, độn quang vừa hạ xuống, Cổ Thần xuất hiện trên đỉnh ngọn núi nhỏ, ánh mắt như đao, nhìn về phía hắc tuyến giao đuổi sát phía sau.

Thấy Cổ Thần dừng lại, hắc tuyến giao nhất thời rống lên một tiếng, trong thanh âm lộ vẻ vui mừng, tốc độ không giảm, trực tiếp vọt về phía Cổ Thần.

Đầu giao này bị lân phiến màu đen bao phủ, không phải là pháp khí thượng phẩm không thể đả thương, độ cứng của bốn giao thảo không dưới pháp khí thượng phẩm, cực kỳ khó đối phó.

Tốc độ hắc tuyến giao cực nhanh, thế nhưng tốc độ của Cổ Thần cảnh nhanh hơn, sử dụng Tật Vũ Phi Phong gia tốc, tốc độ so với hắc tuyến giao còn nhanh hơn gấp đôi, trong nháy mắt đã vọt sang một bên, kiếm cương Thanh Ly Kiếm trương lên, chém thẳng xuống lưng hắc tuyến giao.

Thân thể hắc tuyến giao hơi đổi, một giao thảo màu đen liền kích vào kiếm cương, thân thể Cổ Thần chấn động, giống như bị trúng đòn nghiêm trọng, kiếm cương trong nháy mắt biến mất, Thanh Ly Kiếm muốn tuột tay bay ra, thân thể văng ngược lại, bay đủ hơn mười trượng.

Không sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, so sánh với lực lượng của hắc tuyến giao, Cổ Thần còn kém xa.

Thân ảnh hắc tuyến giao như điện, Cổ Thần vừa mới rơi xuống đất, giống như một mũi tên nhọn, toàn bộ bắn về phía cổ thần, hai giao thảo đánh về phía trước, một giao thảo chụp vào đầu Cổ Thần, một giao thảo chụp vào ngực.

Hai chân Cổ Thần giậm mạnh, tốc độ nhanh hơn, hai móng hắc tuyến giao rơi vào khoảng không, Cổ Thần né sang bên cạnh, kiếm cương trương lên, một kiếm phản ngược, từ dưới lên trên, nhằm vào bụng hắc tuyến giao.

Bụng của hắc tuyến giao chính là địa phương phòng ngự yếu đuối nhất, cho dù là pháp khí trung phẩm cũng có thể dễ dàng làm nó bị thương, bị pháp khí thượng phẩm đánh trúng, tuyệt đối trọng thương.

Có giáo huấn lúc trước, Cổ Thần không dám liều mạng với hắc tuyến giao, tránh bốn thảo hắc tuyến giao, chuyên tấn công vào chỗ yếu nhất trên thân thể nó.

Băng...

Không khí đột nhiên bạo nổ, một đạo bóng đen trong nháy mắt biến thành lớn trước mắt Cổ Thần, trong nháy mắt kích tới, cái đuôi hắc tuyến giao giống như sấm sét quét tới, lướt qua không khí sinh bạo âm âm ầm.

Đòn công kích thật nhanh...

Tốc độ giờ khắc này so với Cổ Thần sử dụng Tật Vũ Phi Phong còn nhanh hơn nhiều, Cổ Thần muốn tránh cũng không tránh được, nếu như tiếp tục chém vào bụng hắc tuyến giao, có thể kiếm cương còn chưa tới thân thể hắc tuyến giao, hắc trước tiên bị cái đuôi kia đánh trúng đẩy bật đi hơn mười trượng.

Nếu như bị đuôi hắc tuyến giao đánh trúng, tuyệt đối không chết cũng trọng thương, đây chính là một kích cực mạnh trong yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu bình thường hoàn toàn không thể phát ra được công kích tốc độ lẫn lực lượng khủng khiếp như vậy.

Cổ Thần cấp tốc thu hồi Thanh Ly Kiếm, chuyển sang ngăn cản đuôi hắc tuyến giao, một tiếng nổ vang, vô số sóng khí cuộn cuộn, lấy điểm va chạm làm trung tâm, tán đi bốn phương tám hướng, nhất thời cuồng phong bay lượn.

Thân thể Cổ Thần cũng giống như điều đứt dây, thối ngược về phía sau, giờ khắc này, thân thể Cổ Thần phản ứng càng mãnh liệt, đạt tới cảnh giới trước nay chưa từng có, đây chính là cảnh giới mà lúc tĩnh tu vĩnh viễn không thể nào lĩnh ngộ được, khiến chân khí trong cơ thể Cổ Thần giống như bị cuồng bạo, có một tia cảm giác phát tiết.

Tuy rằng bị hắc tuyến giao đập một đuôi văng ngược đi, Cổ Thần tuyệt không uể oải, ngược lại có chút hưng phấn, cảm giác tăng lên mấy lần, hoặc là, bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn có thể trong lúc vô hình đột phá.

Bay xuống dưới mặt đất, trong miệng Cổ Thần ngòn ngọt, một cỗ dịch thể từ trong miệng cuộn lên, há miệng phun ra, chính là một ngụm máu tươi, cái đuôi lớn của hắc tuyến giao đảo qua, uy lực so với giao thảo mạnh mẽ hơn nhiều.

Cổ Thần bị vết thương nhẹ, một viên nguyên linh đan trung phẩm xuất hiện nơi tay, lập tức nuốt vào trong bụng, một cỗ khí tức thanh lương rất nhanh từ trong bụng lan tràn toàn thân, vết thương nhẹ kia thoáng cái đã khôi phục hoàn toàn.

Thấy Cổ Thần phun ra máu tươi, trong mắt hắc tuyến giao càng bộc phát hung quang, một tiếng trường ngâm, thân ảnh như điện, tiếp tục đánh tới Cổ Thần.

Cổ Thần thúc đẩy Tật Vũ Phi Phong gia tốc, đạt tới trạng thái cao nhất, tận lực tránh né hắc tuyến giao chính diện giao phong, tận lực tìm kiếm một ít chỗ trống, tiến hành công kích đối với chỗ yếu nơi bụng hắc tuyến giao, hắc tuyến giao có bốn giao thảo bảo vệ, còn có cái đuôi tốc độ nhanh như thiểm điện, uy lực càng mạnh, Cổ Thần muốn đả thương hắc tuyến giao, cực kỳ khó khăn, ngược lại dưới công kích của hắc tuyến giao liên tục né tránh, rơi vào hạ phong.

Đối với điều này, Cổ Thần sớm có dự liệu, hắc tuyến giao có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, đồng thời là tồn tại đỉnh cao nhất, là yêu thú đệ nhất dưới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Thân thể Cổ Thần tuy rằng mạnh mẽ hơn so với tu sĩ cùng đẳng cấp, đủ để so sánh với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, thế nhưng so sánh với hắc tuyến giao vẫn còn kém hơn không ít.

Không dùng Thiên Cương Thối Thế đại pháp, tự nhiên không phải là đối thủ của hắc tuyến giao.

Cổ Thần có Tật Vũ Phi Phong, tốc độ cực nhanh, đòn công kích của hắc tuyến giao đều bị Cổ Thần né tránh, tuy rằng Cổ Thần bị vây trong trạng thái hạ phong, nhưng trong thời gian ngắn tuyệt đối không thua.

Dựa vào Tật Vũ Phi Phong, Cổ Thần mới dám dùng trạng thái bình thường đánh nhau với hắc tuyến giao, mỗi một lần giao phong, Cổ Thần đều có cảm giác nguy cơ phủ xuống, dưới loại cảm giác cường liệt này, bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn dần dần tán loạn, tiếp tục giao thủ với hắc tuyến giao như vậy, tin tưởng không cần thời gian quá dài là có thể đột phá bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm rồi.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

87. Chương 66: Nguy Cơ Trí Mạng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Hắc tuyến giao tự nhiên không biết, Cổ Thần coi chính mình là công cụ trợ giúp đột phá bình cảnh, thấy Cổ Thần liên tục né tránh công kích của mình, rơi vào hạ phong tuyệt đối, tựa hồ chỉ thêm một giây nữa là có thể một trảo đánh trúng, hắc tuyến giao càng đánh càng hưng phấn, tiếng rống to liên tục, vang vọng khắp bầu trời.

Tinh thần Cổ Thần bảo trì tại trạng thái tốt nhất, liên tục né tránh hắc tuyến giao tấn công, đồng thời tìm kiếm cơ hội đánh trả, có Tật Vũ Phi Phong, tuy rằng nguy cơ tầng tầng, nhưng cũng không đến nỗi uy hiếp tính mạng, mỗi một lần hắc tuyến giao tấn công, Cổ Thần đều có thể né tránh, cho dù không tránh được cũng có thể dùng Thanh Ly Kiếm chống đỡ, chuyển hóa nguy cơ.

Giằng co nửa canh giờ như vậy, công kích của hắc tuyến giao vẫn như trước, Cổ Thần có thể cảm giác được, bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn đang lung lay dữ dội, sắp đột phá bước vào Tiên Thiên cảnh tầng năm rồi.

Đúng lúc này, một cỗ cảm giác nguy cơ đột nhiên bao phủ Cổ Thần.

Cổ Thần thất kinh, chỉ nghe được bốn phương tám hướng vang lên tiếng xé gió, trong sát na, vô số tiên ảnh từ đỉnh đầu hạ xuống, đạo đạo tiên cương, từ bốn phương tám hướng ập về phía Cổ Thần.

Tuyệt kỹ Liễu gia, Tiên Ảnh Trọng Trọng...

Từ khi Cổ Thần sống lại tới nay, đây là lần đầu tiên uy hiếp tính mạng gần như vậy, dưới công kích của hắc tuyến giao, Cổ Thần né trái tránh phải, lúc này đột nhiên xuất hiện tiên cương bao phủ bốn phương tám hướng, đã hoàn toàn ngăn cản đường lui của Cổ Thần.

Cổ Thần không còn chỗ có thể trốn!

...

Liễu Xuyên tại Đông Hoang liên tục tìm kiếm Cổ Thần hai tháng rồi, không ngừng đẩy mạnh xâm nhập vào sâu Đông Hoang, đã tiến vào hơn năm vạn dặm.

Thời gian hai tháng, Liễu Xuyên không tìm thấy một chút dấu tích Cổ thần, sau khi tiến vào phạm vi yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, trong lòng hắn đã mất đi lòng tin, muốn tại địa phương rộng lớn như Đông Hoang tìm kiếm một người thực sự quá không dễ dàng.

Bất quá, đúng lúc này Liễu Xuyên thấy được hi vọng.

Hắn đang tìm tòi trong không trung thì đột nhiên có độn quang cách mấy trăm dặm hấp dẫn sự chú ý của hắn, sau khi tiến vào Đông Hoang, đây không phải lần đầu tiên Liễu Xuyên nhìn thấy tu sĩ phi độn, thế nhưng đuổi theo vừa nhìn, vẫn không phải là Cổ Thần.

Hai tháng nay Cổ Thần vẫn hành tẩu trên mặt đất, chưa bao giờ ngự khí phi hành, những tu sĩ khác muốn gặp phải xác thực rất khó.

Xuất hiện tu sĩ độn quang, bản thân Liễu Xuyên cũng chạy tới, nhìn hai đạo độn quang một trước một sau, chỉ cần độn quang phía sau kéo gần một chút cự ly, độn quang phía trước lại đột nhiên tăng tốc, giật lại một chút khoảng cách, điều này nói rõ quan hệ giữa hai đạo độn quang kia không tốt, hẳn là một đuổi một chạy.

Nếu không phải truy đuổi, độn quang phía trước không cần phải bảo trì khoảng cách nhất định như vậy, vô luận độn quang phía sau truy đuổi như thế nào cũng không kịp.

Nhìn tốc độ độn quang, hai đạo độn quang đều tương đương với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng sáu, trong lòng Liễu Xuyên vui vẻ, hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng sáu đánh nhau, luôn có thắng thua.

Như vậy chính là cơ hội đục nước béo cò rất tốt nha.

Tự nhiên, Liễu Xuyên liền đuổi theo về phía hai đạo độn quang hạ xuống.

Khi đó Liễu Xuyên còn đang ở vị trí hơn trăm dặm, Cổ Thần bị hắc tuyến giao đuổi sát phía sau, tự nhiên không thể chú ý tới khoảng cách xa xôi như vậy, sau khi hạ xuống đất liền lập tức triển khai ác đấu với hắc tuyến giao, càng không có thừa tâm tư đi chú ý tới không trung có tu sĩ phi độn hay không.

Liễu Xuyên bay tới gần vị trí hai đạo độn quang hạ xuống, quả nhiên không để hắn tổn công, hắn muôn cay nghìn đắng tìm kiếm tiểu tử Cổ gia, dĩ nhiên gặp được ở chỗ này, nguyên lai hai đạo độn quang khai chính là tiểu tử Cổ gia bị giao long truy sát.

Liễu Xuyên ẩn nấp một bên, thấy Cổ Thần chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bốn, mà hắc giao đã có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng sáu, nghĩ thầm chờ đợi tiểu tử Cổ gia bị đánh trọng thương rồi hạ thủ cũng không muộn, nhưng khiến Cổ Xuyên ngoài ý muốn chính là, tốc độ của Cổ Thần nhanh tới thần kỳ, so với hắc tuyến giao còn nhanh hơn nhiều lắm, luôn luôn có thể né tránh được công kích của hắc tuyến giao.

Tuy rằng đang trong thế hạ phong, thế nhưng hắc tuyến giao muốn đả thương Cổ Thần lại không phải chuyện dễ dàng.

Nhìn thấy Cổ Thần, Liễu Xuyên nóng ruột từ lâu, cuối cùng đợi được Cổ Thần chậm rãi rơi vào nguy cơ hắc tuyến giao đe dọa tính mạng, đột nhiên nhảy ra xuất thủ, vừa xuất thủ liền thi triển tuyệt kỹ Liễu gia: Tiên Ảnh Trọng Trọng.

Liễu Xuyên xuất thủ, so với Liễu Bách Sinh thi triển Tiên Ảnh Trọng Trọng lợi hại hơn nhiều lắm, trong sát na tiên ảnh đầy trời đã bao phủ Cổ Thần bên trong, vô số tiên cương hóa thành đạo đạo hàn tinh, nhắm về phía Cổ Thần.

Cổ Thần dưới áp lực công kích mạnh mẽ từ hắc tuyến giao, các phương hướng lại bị tiên cương từ Liễu Xuyên hoàn toàn che đi đường lui, quả thực là phía sau có ác hổ, phía trước có độc lang, tình huống phi thường không ổn.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tam trọng...

Nguy cơ trí mạng trước mắt, hầu như phản ứng bản năng, trong nháy mắt Cổ Thần thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cường độ và lực lượng thân thể đều tăng lên gấp ba lần.

Đồng thời, tay trái Cổ Thần nắm nhẹ, một tiểu chung xuất hiện trong tay, hất ném lên đỉnh đầu, tiểu chung đón gió bành trướng, hình thành một vòng chắn màu tím, hoàn toàn bao phủ Cổ Thần bên trong.

Hai trảo hắc tuyến giao đã tới trước mắt, tay phải Cổ Thần vung lên phía trước, Thanh Ly Kiếm và giao trảo va chạm với nhau, một tiếng nổ vang, thân thể Cổ Thần trong nháy mắt bị đẩy ngược lại.

Đình đình đình đình đình đình đình...

Vô số tiên cương đều oanh kích trên vòng chắn do tiểu chung hình thành bên ngoài cơ thể Cổ Thần, giống như một tòa cự chung thực sự, tiếng vang không dứt, tất cả tiên cương đã bị vòng chắn này hoàn toàn ngăn cản, Cổ Thần chỉ bị chấn động nhẹ, thối lui hơn mười trượng mới dừng lại được.

Thấy có tu sĩ nhân loại xuất hiện, hắc tuyến giao cấp tốc đình chỉ công kích, thân thể chợt lóe, cũng lui lại hơn mười trượng, bắt đầu quan sát tu sĩ vừa mới xuất hiện.

Tiên ảnh tầng tầng tiêu tán, lộ ra biểu tình kinh ngạc của Liễu Xuyên, hắt thi triển tuyệt kỹ Tiên Ảnh Trọng Trọng mà Cổ Thần dĩ nhiên không hề bị thương tổn?

Ánh mắt Liễu Xuyên đảo qua tiểu chung trên đỉnh đầu Cổ Thần, thâm giật mình, dĩ nhiên là một kiện pháp khí trung phẩm, sau đó ánh mắt lại đảo qua Thanh Ly Kiếm trong tay Cổ Thần, nhãn thần càng chấn động, dĩ nhiên là một kiện pháp khí thượng phẩm.

Ba đại gia tộc tu chân toàn bộ thành Nhạc Thủy cũng không có một kiện pháp khí thượng phẩm, thế nhưng tiểu tử trước mắt này dĩ nhiên có?

Tiểu chung màu tím trên đỉnh đầu Cổ Thần tên là tử quang chung, là một trong năm kiện pháp khí trung phẩm lấy được từ trong Hạo Thiên Động Phủ, may mà có một kiện pháp khí trung phẩm loại phòng ngự như vậy, bằng không tiên cương đầy bầu trời vừa rồi chỉ ít phải đục vài chục lỗ thủng trên người Cổ Thần.

Hắc tuyến giao thấy người trước mắt có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, không dám có hành động thiếu suy nghĩ, thấy hai gã tu sĩ trợn mắt nhìn nhau, hắc tuyến giao không trực tiếp bay tới mà cẩn thận xoay vòng trong không trung, hai mắt nhìn chăm chăm vào Cổ Thần và Liễu Xuyên.

Cổ Thần, Liễu Xuyên, hắc tuyến giao thành hình tam giác, cách nhau khoảng cách hơn mười trượng, đều tự đề phòng lẫn nhau.

Ánh mắt Cổ Thần sắc bén, nhìn chăm chăm Liễu Xuyên, nói:

- Là người?

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

88. Chương 67: Diệt Cả Nhà Người!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Thần sắc Liễu Xuyên từ trong nỗi khiếp sợ khôi phục bình tĩnh, nói:

- Hảo tiểu tử, không chỉ có pháp khí phòng ngự trung phẩm, dĩ nhiên còn có pháp khí công kích thượng phẩm, Cổ gia không có đồ tốt như vậy, nói, người lấy được từ nơi nào?

Cổ Thần một mặt chú ý hắc tuyến giao, một mặt nhìn Liễu Xuyên, nói:

- Liễu gia quả thực là không biết nhận giáo huấn, trước có Liễu Kiệt Liễu Khánh, sau lại có Liêu Thông, dĩ nhiên hôm nay tới trưởng lão người cũng phải đi chịu chết.

Trên mặt Liễu Xuyên chợt lóe lửa giận, hỏi:

- Bọn họ đều chết trên tay người?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Đúng rồi.

Liễu Xuyên nhất thời bùng phát sát khí, nói:

- Hôm nay, người theo bọn họ chôn cùng...

- Hôm nay là người đi đường hoàng tuyến làm bạn với chúng mới đúng.

Cổ Thần lắc đầu, đột nhiên nhân thần lạnh lẽo, nói:

- Liễu gia phạm ta, một ngày nào đó, ta muốn diệt cả nhà Liễu gia.

Ba lần vào Đông Hoang, bị Liễu gia đuổi theo ba lần, Cổ Thần không phải là bỏ tát bùn, đối với Liễu gia đã động lửa giận.

Trong lòng Liễu Xuyên khê rung, hắn thấy được thời điểm Cổ Thần nói ra lời này, trong mắt hiện rõ quyết tâm, tựa hồ trong lòng hắn nhìn thấy hình ảnh Cổ Thần toàn thân là máu tươi, giết sạch Liễu phủ thành biển máu, trường kiếm trong tay cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, theo mũi kiếm rút tích tích xuống dưới đất, toàn bộ Liễu phủ yên tĩnh, nơi nơi đều là vết tích phá nhà và phi thể, không có một người sống.

Không... Quyết không thể để chuyện như vậy phát sinh...

Nhân thần Liễu Xuyên tràn ngập sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người không có cơ hội này, ngày hôm nay, người phải chết.

Nói xong, bạch cốt tiên trong tay Liễu Xuyên khê động, trong không trung bay lượn, tùy thời đều có thể phát động công kích đối với Cổ Thần.

Trong lòng Cổ Thần đề phòng, liếc mắt nhìn sang hắc tuyến giao, nói:

- Thực lực của hắc tuyến giao hung hãn, người cũng không phải đối thủ, chúng ta trước tiên hợp lực đánh chết nó, trở lại quyết chiến sinh tử, thế nào?

Nhân thần Liễu Xuyên vừa chuyển, nói:

- Cũng tốt, người ta đều là nhân loại, tự nhiên không thể yêu tu một bên làm ngư ông đắc lợi.

Rống...

Nghe được lời đối thoại của hai người, hắc tuyến giao bạo rống một tiếng, tuy nó không nói được, nhưng nghe hiểu được ngôn ngữ con người.

Yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu bình thường đều là địch thủ khó giết, lúc này hai tên tu sĩ, một tên là Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, một tên mới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, dĩ nhiên phát ngôn bừa bãi muốn đánh nó chết...

Hắc tuyến giao giận dữ.

Bất quá, tu sĩ nhân tộc từ trước tới nay có rất nhiều pháp khí, pháp bảo, nếu như có pháp khí, pháp bảo lợi hại, so với yêu tu cùng cảnh giới lợi hại hơn không ít, có một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu ở đây, Cổ Thần tuy chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, nhưng trên tay là pháp khí thượng phẩm, hắc tuyến giao không dám sơ ý.

Chỉ là hai mắt hung hãn nhìn chằm chằm vào hai người Cổ Thần, Liễu Xuyên, giữ trạng thái tùy thời công kích, nhưng không chủ động công kích.

Cổ Thần nói:

- Yêu thú này rất mạnh, khó có thể ứng phó, hai tay xuất ra thực lực mạnh nhất, nhất tề xuất thủ với yêu thú, tranh thủ nhất cử đánh trọng thương yêu thú, thế nào?

Liễu Xuyên gật đầu nói:

- Như vậy tốt nhất.

Ánh mắt Cổ Thần chuyển tới hắc tuyến giao, kiếm cương trên Thanh Ly Kiếm trương lên, bạch cốt tiên trong tay Liễu Xuyên cũng đại thịnh quang mang, bắn ra tiên cương lớn hơn trượng, thẳng bước hắc tuyến giao.

Hai người sát ý ngập trời, tất cả đều tập trung vào hắc tuyến giao.

Hắc tuyến giao rộng to liên tục, hung tính bùng phát, hai tên nhân loại trước mắt tuy có tu vi không kém, nhưng còn chưa tới mức khiến hắc tuyến giao xoay người bỏ chạy.

- Giết...

- Giết...

Hai người đồng thời kêu lên, Thanh Ly Kiếm phát ra kiếm cương dài hơn bốn trượng, kiếm khí dài hơn mười trượng, mạnh mẽ nhằm đầu giao chém xuống, bạch cốt tiên cũng hóa thành tầng tầng tiên ảnh, đạo đạo tiên cương thoáng hiện, giống như lưu tinh rơi xuống đất, bao trùm hắc tuyến giao bên trong.

Trong sát na, Cổ Thần và Liễu Xuyên chia công kích làm hai nửa, mắt thấy sẽ rơi vào người hắc tuyến giao, hắc khí trên người hắc tuyến giao cuộn cuộn, không chút thối lui, chuẩn bị liều mạng toàn lực công kích hai người.

Đúng lúc này, công kích của Cổ Thần và Liễu Bách Sinh đột nhiên thay đổi phương hướng.

Thanh Ly Kiếm đột nhiên xoay ngang, kiếm cương dài hơn bốn trượng mạnh mẽ chém vào Liễu Xuyên.

Tiên ảnh khắp bầu trời cũng đột nhiên chuyển hướng hạ xuống đầu Cổ Thần, đạo đạo tiên cương đều nhất tề bắn về phía Cổ Thần.

Tâm tư hai người giống nhau, đều muốn mượn thời điểm tấn công hắc tuyến giao, nhân cơ hội đánh lên đối phương.

Trong nháy mắt, kiếm cương chói mắt, cùng với tiên ảnh khắp bầu trời va chạm với nhau, bạo âm liên tục vang lên.

Cổ Thần và Liễu Xuyên đột nhiên giết lẫn nhau, khiến hắc tuyến giao vô cùng kinh ngạc, bất quá, trong nháy mắt nó liền phản ứng, một tiếng rống to, thân ảnh như điện, mạnh mẽ lao về phía Cổ Thần.

Đối với hắc tuyến giao, Cổ Thần tiến vào cấm địa của nó, hiển nhiên khiến nó chán ghét hơn nhiều so với Liễu Xuyên.

- Mẹ nó...

Cổ Thần nhịn không được tuôn ra câu chửi thề, hẳn phải đối mặt với hai tầng công kích Liễu Xuyên và hắc tuyến giao.

Cho dù thân thể Cổ Thần đã cường hóa cũng không dám đồng thời đón tiếp hai tầng công kích từ Liễu Xuyên và hắc tuyến giao.

Ánh mắt Cổ Thần ngưng trọng, di chuyển trọng điểm vào hai trảo do hắc tuyến giao Chop tới, tiên cương khắp bầu trời từ phía Liễu Xuyên có Tử Quang Chung phòng ngự, trong thời gian ngắn Liễu Xuyên từng mơ tưởng phá bỏ được tầng phòng ngự này, thực lực của hắc tuyến giao còn vượt qua Liễu Xuyên, Cổ Thần tự nhiên phải tận trọng đối phó với một kích mạnh mẽ này.

Thân thể Cổ Thần dừng lại, Thanh Ly Kiếm vừa chuyển, kiếm cương trong nháy mắt chuyển biến phương hướng, trực tiếp nghiêng đón hai trảo của hắc tuyến giao.

Liên tiếp vang lên tiếng nổ vang, tiên cương của Liễu Xuyên toàn bộ đánh vào Tử Quang Chung, đồng thời bị Tử Quang Chung ngăn lại, đồng thời Thanh Ly Kiếm và hai trảo của hắc tuyến giao va chạm với nhau, phát ra những tiếng bạo âm không dứt.

Lần này, thân thể Cổ Thần không lui nửa phần, thân thể sau khi trải qua cường hóa, lực lượng so với hắc tuyến giao không hề thua kém, hơn nữa Thanh Ly Kiếm là pháp khí thượng phẩm, hoàn toàn chặn đứng công kích từ hắc tuyến giao.

Nếu như không phải đồng thời khống chế Tử Quang Chung, phân đi một bộ phận chân khí Tiên Thiên, lấy trạng thái thân thể của Cổ Thần sau khi cường hóa, dốc hoàn toàn chân khí Tiên Thiên vào Thanh Ly Kiếm, một kiếm này đủ tạo thành thương thế đối với hắc tuyến giao.

Thân thể hắc tuyến giao chấn động, trong mắt hoảng hốt, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn này dĩ nhiên chặn đứng công kích của nó, đây chính là lực lượng mà yêu thú Tiên Thiên tầng thứ sáu bình thường cũng khó có thể chống đỡ a!

Liễu Xuyên cũng vô cùng kinh ngạc, công kích của hắc tuyến giao, cho dù là hắn cũng không dám chính diện liều mạng, Cổ Thần mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn lại có thể lấy lực đấu lực, trực tiếp ngăn lại hắc tuyến giao mà không rơi vào hạ phong.

Nhớ tới lời nói của Liễu Hóa Nguyên, Liễu Xuyên hoàn toàn xác định, Cổ Thần có bí pháp nào đó tăng cường lực lượng thân thể, so với lực lượng thân thể bản thân hắn còn mạnh hơn nhiều.

Hắc tuyến giao nhất thời ngưng trọng, thân thể thiểm điện xoay tròn, một đạo bóng đen xẹt qua, tiếng không khí bị xé rách vang lên, cự vĩ của hắc tuyến giao mạnh mẽ quật về phía Cổ Thần.

Thấy Cổ Thần có Tử Quang Chung phòng ngự, tiên cương khắp bầu trời đối với hắn không có lực sát thương, Liễu Xuyên lập tức thu lại tiên ảnh khắp bầu trời, chân khí Tiên Thiên rót vào, bạch cốt tiên mạnh mẽ dựng đứng, giống như một thanh trường thương, đầu tiên bắn ra cương khí hơn trượng, đâm về phía Cổ Thần.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

89. Chương 68: Giết Người, Rút Gân (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tay phải Cổ Thần chém xuống một kiếm, kiếm cương chống lại tiên cương của Liễu Xuyên, tay trái hình thành nắm đấm, một quyền đánh ra chiêu Kim Cương Hàng Long, mạnh mẽ oanh kích về phía cự vĩ của hắc tuyến giao bức tới.

Trong sát na, một đạo quyền cương thật lớn xuất hiện, lớn chừng ba thước.

Đương...

Ầm...

Kiểm cương và tiên cương, quyền cương và giao vĩ đồng thời va chạm với nhau, phát ra hai tiếng bạo tạc, lẩy diễm và chạm làm trung ương, không trung hình thành mấy đạo sóng gợn, phát tán bốn phía, có thể thấy được kiếm, tiên và quyền, vĩ và chạm với nhau có lực lượng to lớn cỡ nào.

Thân thể Cổ Thần chấn động, nhất thời bị đánh bay đi, thối hơn mười trượng mới dừng lại thân hình, sau đó, hai chân đập xuống dưới mặt đất, thân thể lại trượt về phía sau hơn ba trượng, trên mặt đất bị hai chân của Cổ Thần kéo dài thành hai vết dài.

Một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, một yêu thú hắc tuyến giao Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, đồng thời công kích, lực lượng mạnh cỡ nào? Có thể nghĩ được.

Bất quá, thân thể Cổ Thần không chỉ có lực lượng cường hóa, ngay cả cường độ thân thể cũng trải qua cường hóa, so với thân thể tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu còn cường đại hơn nhiều lắm, tuy rằng bị đánh văng đi hơn mười trượng, nhưng chưa bị thụ thương.

Trong mắt Liễu Xuyên và hắc tuyến giao đều là vẻ kinh ngạc, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn tiếp nhận bất cứ công kích nào trong hai công kích vừa rồi cũng sẽ bị thương, huống chi là một người một giao đồng thời công kích, dựa theo lẽ thường suy đoán, Cổ Thần lúc này hẳn là không chế cũng phải trọng thương mới đúng.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác Cổ Thần không có việc gì.

Thấy vậy, Liễu Xuyên và hắc tuyến giao đồng thời coi Cổ Thần là địch nhân lớn nhất, dĩ nhiên phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, một trái một phải liên thủ công kích Cổ Thần.

Liễu Xuyên và hắc tuyến giao đều có cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ sáu, ai cũng không làm gì được nhau, đánh chết Cổ Thần, một người một giao có thể tùy thời rời đi, Liễu Xuyên và hắc tuyến giao đều muốn đánh chết Cổ Thần, có mục đích giống nhau, tự nhiên xuất thủ ăn ý hơn.

Lấy thực lực của Cổ Thần, đối phó với bất cứ ai trong Liễu Xuyên và hắc tuyến giao đều có thể chiến thắng, thế nhưng, hai bên phối hợp với nhau thì lại rơi vào thế yếu.

Liễu Xuyên và hắc tuyến giao công kích cực kỳ cấp tốc, tiên pháp của Liễu Xuyên lấy linh hoạt làm chủ đạo, thân ảnh hắc tuyến giao giống như thiểm điện, đều có tốc độ cực nhanh.

Cổ Thần sử dụng Tật Vũ Phi Phong, thân thể trong nháy mắt nhảy sang một bên, né tránh công kích, thế nhưng công kích tiếp sau của Liễu Xuyên và hắc tuyến giao kéo tới cực nhanh.

Cổ Thần thể hiện thực lực vô cùng cao cường, vượt qua dự liệu của hắc tuyến giao và Liễu Xuyên, một người một giao, đồng thời coi Cổ Thần là địch nhân thứ nhất.

Liễu Xuyên và hắc tuyến giao không có mâu thuẫn gì lớn, nhưng Liễu Xuyên và Cổ Thần, Cổ Thần và hắc tuyến giao lại có thù hận không người chết thì ta chết, tự nhiên, một người một giao đều đồng tâm hiệp lực tấn công Cổ Thần.

Liên tục né tránh vài lần công kích, công kích của một người một giao càng lúc càng nhanh, thời gian càng lâu, Cổ Thần càng rơi vào thế hạ phong.

Hai hàng lông mày dựng thẳng, khóe miệng Cổ Thần nhếch lên cười nhạt, thầm nghĩ:

“Cho các người chút kiến thức, nhìn xem uy lực của Tuyệt Tử Tuyệt Sát Tuyệt Diệt đại trận.”

Thân thể chợt lóe, lại một lần nữa tránh thoát được công kích của Liễu Xuyên và hắc tuyến giao, Thanh Ly Kiếm trong tay Cổ Thần đột nhiên biến mất không thấy, bất quá, tai trái nhiều hơn một chiếc cờ màu đen, tay phải thì nhiều hơn một viên châu xích sắc.

Chính là Tử Vong Chi Kỳ, Hủy Diệt Chi Châu.

Hai tay Cổ Thần giương lên, Tử Vong Chi Kỳ trong nháy mắt cắm ở phía trước, chân khí Tiên Thiên thôi động, đón gió bành trướng, hóa thành một lá cờ cao hơn trượng, Hủy Diệt Chi Châu cũng biến thành lời, giống như một viên cầu lơ lửng phía trước Tử Vong Chi Kỳ.

Quang mang màu hồng chợt lóe trên tay, một chiếc nhẫn màu đỏ tươi xuất hiện trên ngón trỏ Cổ Thần.

Đang trong chiến đấu, Cổ Thần đột nhiên thu lại pháp khí trong tay, khiến Liễu Xuyên và hắc tuyến giao ngắn ra, liền lập tức vui vẻ trong lòng, càng công kích mãnh liệt, oanh kích về phía Cổ Thần.

Cổ Thần đột nhiên phóng ra Tử Vong Chi Kỳ, cũng không tạo thành coi trọng gì lớn đối với Liễu Xuyên và hắc tuyến giao, từ lúc dẫn hồn hoa luyện nhập vào Tử Vong Chi Kỳ, khí tức tử vong đã dung nhập vào Tử Vong Chi Kỳ, không phát động công kích sẽ không lộ ra nửa điểm.

Liễu Xuyên và hắc tuyến giao thế nào cũng không nghĩ ra được, đóa hoa màu hồng tiên diễm trên chiến kỳ màu đen kia chính là tử vong chi hoa đại danh鼎鼎.

Chân khí Tiên Thiên dung nhập vào Sát Lục Chi Giới, một đạo hồng quang bắn ra, tiến vào Hủy Diệt Chi Châu, quang mang Hủy Diệt Chi Châu đại thịnh, một đoàn hỏa diễm hư huyền cao tới một trượng rưỡi đột nhiên phát sinh, ba đạo xích mang chói mắt trong nháy mắt bắn ra, liên kết với Tử Vong Chi Kỳ.

Liễu Xuyên và hắc tuyến giao đột nhiên ngưng lại cước bộ, uy lực của ba đạo xích mang kia khiến một người một giao chấn động, cảm giác không sai thì ba đạo xích mang kia, mỗi một đạo đều có lực lượng toàn lực của tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín.

Nhất thời, Liễu Xuyên và hắc tuyến giao cảm thấy không ổn, trong ánh mắt hiện ra vẻ sợ hãi, hắc tuyến giao có cảm giác linh mãnh của yêu thú, thực lực lại mạnh hơn Liễu Xuyên, phản ứng nhanh hơn một chút, nhất thời hóa thành một đạo bóng đen, nhanh như chớp bay lên không trung.

Liễu Xuyên cũng vội vã phóng ra phi kiếm, muốn ngự khí bỏ chạy thế nhưng đã muộn, ba đạo xích mang bị Tử Vong Chi Kỳ thôn phệ, chín đạo cương khí trong nháy mắt từ trong Tử Vong Chi Kỳ bắn ra.

Liễu Xuyên so với hắc tuyến giáp chậm hơn một bước, chín đạo cương khí màu đen nhắm thẳng thân thể hắn đánh tới.

Nhanh... Ý niệm này vừa mới xuất hiện trong đầu Liễu Xuyên, thân thể còn chưa tạo thành phản ứng, chín đạo cương khí màu đen đã bắn tới trước mắt hắn.

- Không...

Liễu Xuyên sợ hãi hô to một tiếng, chín đạo cương khí màu đen, mỗi một đạo đều có lực lượng một kích toàn lực của tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín.

Liễu Xuyên ngay cả một đạo cương khí cũng không thể chống đỡ được, hướng chỉ là chín đạo? Chín đạo cương khí cùng phóng tới, đây là một kích tương đương tu sĩ Thần Hải cảnh.

Tay phải Liễu Xuyên vừa chuyển, bạch cốt tiên vẽ lên mấy vòng tròn, hướng về phía chín đạo cương khí màu đen đánh tới, đồng thời, tay trái giương lên, năm đạo kim mang thoáng hiện, hóa thành viên hoàn màu vàng, chính là Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn Liễu Trường Sinh đã sử dụng trên tam gia hội võ, một kiện pháp khí phòng ngự trung phẩm.

Năm viên hoàn màu vàng tạo thành một vòng chắn, bao phủ thân thể Liễu Bách Sinh bên trong, so với tư quang chung của Cổ Thần có hiệu quả giống như nhau.

Bất quá, cho dù là như vậy, vẻ sợ hãi trong mắt Liễu Xuyên không hề biến mất nửa phần.

Chín đạo cương khí màu đen tương đương với một kích toàn lực của đại tu sĩ Thần Hải cảnh...

Tách tách tách...

Bạch cốt tiên và chín đạo cương khí va chạm vào nhau, giống như gió thổi lá khô, tầng tầng gãy nát, một kiện pháp khí trung phẩm dưới một kích này đã bị phá hủy hoàn toàn.

Đánh nát bạch cốt tiên, chín đạo cương khí không hề yếu bớt nửa phần, trong sát na lại công kích vào Ngũ Kim Chuyển Luân Hoàn, vòng chắn màu vàng chỉ giằng co được trong thời gian một lần hô hấp...

Rắc rắc...

Lại thêm tiếng vỡ nát vang lên, năm viên hoàn đồng thời bị nghiền nát, vòng chắn màu vàng trong nháy mắt tiêu tán, chín đạo cương khí trong ánh mắt không thể tưởng tượng của Liễu Xuyên, trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của hắn.

Liễu Xuyên hét thảm một tiếng, cúi đầu vừa nhìn, trên người đã nhiều hơn chín vết máu, chín lỗ máu đỏ tươi, máu từ bên trong trào ra, Liễu Xuyên nhất thời cảm giác thân thể vô lực, cảnh tượng trước mắt càng lúc càng mờ nhạt.

- Sao có khả năng?

Liễu Xuyên mở to mắt nhìn Cổ Thần, không thể tin tưởng.

Bàn tay Cổ Thần vừa nhắc, Tử Vong Chi Kỳ, Hủy Diệt Chi Châu, Sát Lục Chi Giới, ba kiện pháp khí đều thu thập vào trong Càn Khôn Trạc, cấp tốc chạy tới bên người Liễu Xuyên, chỉ một ngón tay vào trán Liễu Xuyên, nói:

- Đây là người tự tìm đường chết...

Theo ngón tay của Cổ Thần, Liễu Xuyên trực tiếp ngã về phía sau, bịch một tiếng, đã tuyệt khí.

Nói thì chậm, nhưng phát sinh cực nhanh, từ lúc Cổ Thần thôi động Tam Tuyệt đại trận đánh ra một kích đến khi Liễu Xuyên tử vong, tất cả chỉ diễn ra trong thời gian ba lần hô hấp, ngẩng đầu nhìn lên, hắc tuyến giao đang phi động về phía hồ nước, đã vượt qua hơn trăm trượng.

Cổ Thần lấy ra phi kiếm, thông qua Tật Vũ Phi Phong gia tốc, phi động giống như lưu tinh, đuổi theo phía sau hắc tuyến giao.

Cổ Thần đã sớm có chuẩn bị hắc tuyến giao chạy trốn, nơi này cách hồ nước rất xa, hắc tuyến giao chỉ ít phải phi động một canh giờ, thời gian dài như vậy đủ để hắn đuổi kịp đồng thời đánh chết hắc tuyến giao.

Cổ Thần thông qua Tật Vũ Phi Phong toàn lực gia tốc, so với tốc độ của hắc tuyến giao còn nhanh hơn gấp đôi, rất nhanh đã đuổi sát phía sau hắc tuyến giao hơn mười trượng, kiếm cương Thanh Ly Kiếm trướng lên, Cổ Thần bỏ ra một kiếm, từ không trung chém xuống.

Kiếm cương dài hơn bốn trượng, kiếm khí dài hơn mười trượng, hình thành một thanh cự kiếm hư huyền thật lớn, tựa hồ muốn chém bầu trời thành hai nửa.

Một kiếm này đánh xuống, cho dù hắc tuyến giao có lân giáp hộ thể, nếu bị bổ trúng cũng bị xuyên thấu tận xương.

Một kiếm này của Cổ Thần nương theo thế hạ xuống, hắc tuyến giao không thể né, nhất thời xoay người, hai móng chặn lại, một tiếng nổ vang, thân thể hắc tuyến giao bị đẩy mạnh xuống đất.

Ầm...

Bụi mù nổi lên bốn phía, sau một tiếng nổ lớn, hắc tuyến giao tạo thành một lỗ trên mặt đất, còn chưa kịp phản ứng, một thanh cự kiếm từ trên bầu trời ập xuống, đầu tiên là kiếm khí, sau đó là kiếm cương, cuối cùng là thân kiếm... Trong một lần chớp mắt, Thanh Ly Kiếm đã xuyên thấu qua yếu hầu hắc tuyến giao.

Sau một hồi giây dụa kịch liệt, rít gào vang trời, hắc tuyến giao vô lực, nằm trên mặt đất không động một chút, đã tuyệt khí.

Cổ Thần thông qua Thanh Ly Kiếm bổ xuống một kiếm, trực tiếp cắt đứt đầu hắc tuyến giao, cầm giao cân phía sau, rất nhanh rút ra ngoài, Cổ Thần mừng rỡ nhìn giao cân màu đen trong tay.

Đây chính là giao cân của hắc tuyến giao, so với long cân không kém hơn bao nhiêu.

Một sợi giao cân, từ đầu giao tới đuôi, dài đến mười trượng, Cổ Thần dùng Thanh Ly Kiếm chém xuống mấy kiếm, nếu không cùng chân khí Tiên Thiên toàn lực thôi động kiếm cương, ngay cả pháp khí thượng phẩm như Thanh Ly Kiếm cũng không dễ cắt đứt giao cân, nếu như luyện thành pháp khí, coi như là dùng kiếm cương cũng không thể chặt đứt được.

Giao cân dài tới mười trượng, chỉ cần phân nửa dung nhập vào Tù Linh Tác là có thể luyện chế Tù Linh Tác thành pháp khí thượng phẩm, đến khi đó, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh hậu kỳ bị Tù Linh Tác vây khốn cũng không thể chạy thoát.

Cổ Thần chém giao cân thành hai đoạn, phân nửa dung nhập vào Tù Linh Tác, luyện chế Tù Linh Tác thành pháp khí thượng phẩm, một nửa khác phối hợp với những tài liệu khác cũng có thể luyện chế được một kiện pháp khí thượng phẩm Tù Linh Tác thứ hai.

Thu thập giao cân vào Càn Khôn Trạc, ánh mắt Cổ Thần rơi vào thi thể hắc tuyến giao, toàn thân hắc tuyến giao, không chỉ riêng giao cân mới là đồ quý, xương cốt, lân giáp, máu tươi... đều có tác dụng.

Giao lân đen kịt không phải pháp khí thượng phẩm không thể phá được, đủ để so với pháp khí phòng ngự trung phẩm, nếu như luyện thành pháp khí, cộng thêm một ít tài liệu, đủ để luyện thành pháp khí thượng phẩm, giao lân chính là tài liệu quen thuộc luyện chế áo giáp.

Hắc tuyến giao này đã thành niên, dài hơn mười trượng, thân to bằng thân người, nếu như lột toàn bộ giao lân xuống, đủ luyện chế thành hơn mười bộ áo giáp.

Ngoại trừ giao lân, còn có bốn giao trảo, bốn giao trảo này cho dù là pháp khí thượng phẩm Thanh Ly Kiếm cũng khó tổn thương nó, luyện vào pháp khí, tuyệt đối khiến phẩm chất pháp khí tăng nhiều, cộng thêm một số tài liệu đặc thù, thậm chí có thể luyện được pháp khí cực phẩm.

Pháp khí cực phẩm là cấp bậc cao nhất của pháp khí, không chỉ cần tài liệu tốt nhất, còn cần phải kỹ thuật luyện chế rất cao, so với luyện chế pháp khí thượng phẩm khó khăn hơn rất nhiều, hầu như tất cả tu sĩ tới Thần Hải cảnh có đủ điều kiện luyện chế pháp bảo cũng không nhất định luyện chế được pháp khí cực phẩm.

Hiện tại Cổ Thần không có cách nào luyện chế pháp khí cực phẩm, nhưng có thể thu lại bốn giao trảo, cất giữ trong Càn Khôn Trạc, chờ sau này kiếm được tài liệu tốt, lại lấy ra luyện chế cũng không muộn.

Rút giao cân, lột giao lân, chém giao trảo, Cổ Thần chém một kiếm vào bụng hắc tuyến giao, cắt một lỗ hổng lớn, tay phải hút mạnh, một viên châu lớn chừng nắm tay bay ra.

Đây chính là yêu đan của hắc tuyến giao, yêu thú bình thường cần phải tiến vào Thần Hải cảnh mới kết xuất yêu đan, nhưng có một số yêu thú đặc thù, Tiên Thiên cảnh đã có thể kết xuất yêu đan, giao chính là một loại trong số đó.

Giống như phệ linh thú, chích hổ Cổ Thần đựng phải trước đây, hai loại yêu thú này cực kỳ hiếm thấy, sinh hoạt trong những điều kiện rất đặc thù, phệ linh thú dựa vào khoáng mạch linh thạch mà sinh, chích hổ lại sống trong dung nham nóng chảy, hoàn cảnh đặc thù khiến thân thể của chúng so với yêu thú bình thường có chút khác nhau, sớm kết xuất yêu đan chính là một trong những điểm khác nhau này.

Giao bởi vì có huyết mạch của long, là vương giả trong yêu thú Tiên Thiên, thực lực so với yêu thú cùng cảnh giới bình thường khác mạnh mẽ hơn nhiều lắm, chính là nguyên nhân kết xuất yêu đan từ sớm.

- Giao đan...

Một bóng trắng dài hơn một tấc từ trong ống tay áo Cổ Thần nhảy ra, Tiểu Bạch biến thành một thước, nhảy lên bờ vai Cổ Thần, hai mắt nhìn chăm chăm vào yêu đan trong tay Cổ Thần.

Cổ Thần nói:

- Mới có yêu đan ngươi liền vội vã rồi.

- Hì hì... Ai bảo trong trí nhớ của Tiểu Bạch có phương pháp luyện hóa yêu đan, một viên yêu đan này có thể giúp ta tăng trưởng không ít tu vi.

Tiểu Bạch vui vẻ hơn hử nói.

- Cầm đi vậy...

Cổ Thần tung nhẹ yêu đan lên bờ vai, Tiểu Bạch há miệng, trực tiếp nuốt viên yêu đan và trong bụng, không nói thêm tiếng nào, nhắm mắt luyện hóa.

Sau đó, Cổ Thần bước tới gần hắc tuyến giao, đào lấy chiếc sừng trên đầu nó, thu vào trong Càn Khôn Trạc, trên cơ bản, những thứ tốt nhất trên người hắc tuyến giao đều thu thập xong.

Cổ Thần tìm kiếm bên cạnh một ít cành cây khô, lại nhớ tới thi thể hắc tuyến giao ngay bên cạnh, đốt một đống lửa, cắt lấy một khối thịt giao thật lớn, lấy cây củ xuyên qua, đặt lên trên bếp lửa.

Thịt giao tuy rằng thua kém thịt long, nhưng đều là bổ vật, so với thịt chính hổ còn bổ hơn nhiều, một đầu giao to lớn như vậy bên cạnh, Cổ Thần lấy xong tài liệu quý giá nhất, tự nhiên không lãng phí số còn lại.

Vừa rồi phi độn liên tục một canh giờ, lại vừa mới đại chiến một hồi với Liễu Xuyên và hắc tuyến giao, tình nguyên đã tiêu hao không ít, vừa lúc ăn thịt giao, bổ xung tinh nguyên.

Chờ khi Cổ Thần nướng thịt xong, Tiểu Bạch mở hai mắt, giao đan trong bụng tiểu Bạch tự nhiên không thể luyện hóa nhanh như vậy, mà là do mùi thịt nước khiến nước miếng trong miệng Tiểu Bạch chảy ra không ngớt. Cổ Thần không chỉ là một gã tông sư đan dược, mà còn là tay bếp cừ khôi, 500 năm kinh nghiệm không phải vứt đi, thường xuyên hành tẩu chốn thâm sơn, thịt gì hắn chưa từng nướng qua, hiện tại có thịt trong tay, nhất định làm ra được mỹ vị tuyệt vời.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

90. Chương 69: Luyện Bảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Xế cho Tiểu Bạch phần lớn miếng thịt nướng, sau khi ăn xong, Cổ Thần ngự kiếm phi hành hơn mười dặm, tìm được một chỗ bằng phẳng, khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục trùng kích bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn.

Hiện tại hắc tuyến giao đã chết, lãnh địa của nó không còn tồn tại, mà thân thể của nó Cổ Thần không thể mang đi hết, tự nhiên sẽ đưa tới yêu thú khác, tu luyện ngay bên cạnh thi thể hắc tuyến giao, tự nhiên không thể yên tĩnh.

Nguyên bản Cổ Thần dưới trạng thái bình thường đại chiến nửa canh giờ với hắc tuyến giao, bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ tư hẳn là có thể đột phá được, nhưng Liễu Bạch Xuyên xuất hiện, khiến Cổ Thần phải sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa thân thể, tuy rằng chiến đấu ngay sau đó mười phần kịch liệt, nhưng đối với đột phá bình cảnh lại không có hiệu quả gì nhiều.

Tuy rằng không đột phá được bình cảnh, thế nhưng đại chiến một hồi với hắc tuyến giao cũng khiến bình cảnh bị dao động không nhỏ, nguyên bản cần mười ngày nửa tháng mới đột phá bình cảnh, hiện tại cảm giác, tối đa ba ngày là có thể đột phá.

Dựa theo thói quen, Cổ Thần tu luyện tới nửa đêm mới đi vào giấc ngủ, một đêm yên tĩnh.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trải qua một loại công đoạn rèn đúc thân thể, lại lấy ra một phần thịt giao hôm qua cắt trong Càn Khôn Trạc nướng ăn, Cổ Thần nổi lên tâm tư muốn luyện khí, chuẩn bị dung nhập nửa đoạn giao cân vào Tù Linh Tác.

Luyện chế Tù Linh Tác thành pháp khí thượng phẩm, đối với tu sĩ dưới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy có uy lực phi thường to lớn, ngay cả tu sĩ Tiên Thiên cảnh bị vây khốn, chân khí Tiên Thiên sẽ bị trôi buộc, càng đừng nói là tu sĩ dưới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, nhất định không thể chống đỡ.

Đúng lúc này, Cổ Thần phát hiện hai trăm dặm phía đông nam có hai đạo độn quang thông thả bay qua đây, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

Hai người này chính là trưởng lão Vạn gia, Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn, hai người tìm kiếm hơn tháng, hại hội họp với nhau, bởi vì Liễu Xuyên vẫn tìm kiếm Cổ Thần tại chỗ sâu Đông Hoang, vì vậy hai người cố ý kéo dài khoảng cách với Liễu Xuyên, ngày hôm qua hai người đi theo hai phương hướng khác nhau, kết quả không có tin tức.

Hôm qua, hai người đều cảm giác được, phương hướng Liễu Xuyên di chuyển có ba động linh khí cực lớn, tựa hồ có tu sĩ đại chiến, hai người sau khi hội họp thì trời đã tối, chờ tới hừng đông hôm sau mới tìm tới phương hướng linh khí ba động.

Chậm rãi tìm kiếm nửa canh giờ, đột nhiên Vạn Hữu Tiều chỉ về về trái, nói:

- Đỉnh núi bên kia có vết tích chiến đấu tàn phá nghiêm trọng.

- Đi qua xem đi.

Vạn Hữu Tiều nói, hai người bay sang ngọn núi nhỏ.

- Có một cỗ thi thể...

Đến gần khoảng cách trăm trượng, Vạn Hữu Căn cả kinh nói, liếc mắt với Vạn Hữu Tiều.

Ánh mắt hai người đối diện, đều có vẻ ngoài dự liệu, y phục của cỗ thi thể kia so với y phục của Liễu Xuyên gặp được cực kỳ giống nhau, Liễu Xuyên có cùng cảnh giới với hai người, là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, nơi này là địa bàn của tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, sao có thể vẫn lạc?

Nguyên nhân chính là như vậy hai người mới không xác định cỗ thi thể kia chính là Liễu Xuyên, thẳng cho tới khi hai người hạ xuống đỉnh núi, dung mạo của Liễu Xuyên hiện ra trước mắt hai người vô cùng rõ ràng, hai người mới xác định, đây chính là thi thể Liễu Xuyên.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu vẫn lạc tại đây? Vạn Hữu Tiều và Vạn Hữu Căn quan sát bốn phía, thân tình tương đối ngưng trọng, xác định không có nguy hiểm gì khác, ánh mắt hai người mới một lần nữa rơi vào thi thể Liễu Xuyên.

Nhân thần kinh động như trước.

Mấy ngày hôm trước, hai người vừa mới gặp mặt Liễu Xuyên, không nghĩ tới, ngày hôm nay gặp lại, Liễu Xuyên đã trở thành người chết.

Tuy nói trong Đông Hoang vẫn lạc không ít tu sĩ Tiên Thiên cảnh, nhưng đây chỉ là Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, chỉ cần không bước vào địa bàn yêu thú Tiên Thiên cảnh hậu kỳ sâu trong Đông Hoang, thông thường rất khó xuất hiện vẫn lạc, cho dù là bị hai ba đầu yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu vây công, đánh không lại cũng có thể trốn thoát được...

- Trên người hắn có chín lỗ máu, hẳn là đồng thời cùng một lúc đánh ra!

Nhìn vết thương trên người Liễu Xuyên, Vạn Hữu Tiều nói.

Vạn Hữu Căn gật đầu, nói:

- Không sai, không ai buồn chán tới mức đối thủ đã chết lại đánh ra mấy lỗ máu, có thể đồng thời đánh ra chín đạo công kích, Liễu Xuyên ngay cả một đạo cũng không thể chạy trốn được, xem ra, hung thủ giết chết Liễu Xuyên, tu vi chí ít cũng là Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám trở lên.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám, đối với hai người mà nói, chính là tồn tại vô cùng kinh khủng.

Vạn Hữu Tiều chuyển động một vòng, kiểm tra xung quanh, nói:

- Vết tích chiến đấu nơi này, ngoại trừ Liễu Xuyên ra còn có một người, một đầu yêu thú.

Vạn Hữu Căn quét mắt nhìn qua, ngạc nhiên nói:

- Hai người một đầu yêu thú, lẽ nào giết chết Liễu Xuyên chính là đầu yêu thú này? Yêu thú Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám trở lên sao lại chạy tới đây?

- Ở đây chỉ có thi thể Liễu Xuyên, hai người, một đầu yêu thú, theo lẽ thường mà nói, hẳn là hai người liên thủ đánh một yêu thú mới đúng, bất quá nơi này không nên có yêu thú lợi hại như vậy? Còn có tung tích một người và một thú hoàn toàn không thấy, chẳng lẽ là... Liễu Xuyên bị gã tu sĩ kia giết chết?

Vạn Hữu Tiều phân tích nói.

- Không có khả năng, có yêu thú xuất hiện, đều là tu sĩ nhân tộc, chẳng lẽ còn tự giết lẫn nhau?

Vạn Hữu Căn nhíu mày nói.

- Giữa các tu sĩ, ai có thể nói chuẩn xác đây?

Vạn Hữu Tiều nhìn thoáng qua bốn phía, chỉ sang một phương hướng, nói:

- Nhìn dấu hiệu kia, hẳn là một người và một thú chạy theo phương hướng này, chúng ta tới xem.

- Nếu thực sự là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám...

Vạn Hữu Căn nghi hoặc hỏi.

Vạn Hữu Tiều cười hắc hắc nói:

- Sợ cái gì? Báo ra danh hào Vạn gia thành Thái Dương, ai dám động thủ với chúng ta, hai tay liên thủ, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám cũng không dễ dàng lưu chúng ta lại.

Vạn Hữu Căn gật đầu, hai người phi độn, bay về phái trước khoảng cách mấy nghìn trượng, thấy mặt đất phía trước xuất hiện một đồng thịt thật lớn, đồng thịt này dài hơn mười trượng, thân to như thân người, hai người hạ xuống mặt đất, trong ánh mắt kinh ngạc.

- Chẳng lẽ lại là một đầu măng xà yêu?

Vạn Hữu Căn hỏi.

Vạn Hữu Tiều nhìn trái nhìn phải, trong bụi cỏ tìm thấy một cái đầu, kinh hãi nói:

- Đây là một đầu giao.

Hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, kêu lên:

- Đầu giao này và Liễu Xuyên là cùng một tu sĩ giết chết?

Giết Liễu Xuyên, lại giết một đầu giao, trong lòng hai người xuất hiện hàn khí, bay lên không trung, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

- Nhìn, bên kia còn có ánh lửa...

Đột nhiên, Vạn Hữu Căn chỉ ngón tay về phương hướng hơn mười dặm, thần tình do dự.

Phương hướng Vạn Hữu Căn chỉ chính là chỗ Cổ Thần đang nghỉ tạm.

- Qua thử xem...

Vạn Hữu Tiều dẫn đầu bay về phía chỗ phát ra ánh lửa.

Vạn Hữu Căn đuổi theo, nói:

- Phải cẩn thận một ít, nếu như thực sự là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám trở lên, chúng ta phải làm tốt chuẩn bị đáp lại.

- Uhm, cẩn thận trên hết!

Vạn Hữu Tiều gật đầu.

Tồn một canh giờ Cổ Thần mới dung luyện thành công nửa đoạn giao cân vào trong Tù Linh Tác, từ lúc này Tù Linh Tác đã trở thành pháp khí thượng phẩm rồi.

Nhìn Tù Linh Tác trong tay, trên mặt Cổ Thần nở nụ cười hài lòng.

- Cổ Thần, có người tới.

Đột nhiên, thanh âm của Tiểu Bạch vang lên bên tai Cổ Thần.

- Ở đâu?

Cổ Thần hỏi, xoay người nhìn bốn phía.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

91. Chương 70: Tiên Thiên Cảnh Tầng Thứ Năm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Không cần Tiểu Bạch trả lời, Cổ Thần đã nhìn thấy hai đạo độn quang phi độn về phía hắn.

- Hử? Chỉ là một tiểu tử Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn?

Hai con mắt Vạn Hữu Căn như điện, khoảng cách còn mấy trăm trượng đã nhìn ra được tu vi của Cổ Thần.

- Tiểu tử này hình như là...

Ngữ khí Vạn Hữu Tiều cả kinh, một bức họa đột nhiên xuất hiện trong tay hắn, nhìn vào bức họa, người trong bức họa và Cổ Thần giống nhau như đúc.

Vạn Hữu Tiều kinh hãi nói:

- Đây chính là tiểu tử chúng ta muốn tìm.

- Ha ha... May mà chúng ta qua đây xem, không thì đã bỏ lỡ, tìm hai tháng, rốt cuộc cũng tìm được tiểu tử này rồi.

Vạn Hữu Căn hài lòng nói:

Nếu đã không phải tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám trở lên, hai gã trưởng lão Vạn gia lập tức đẩy nhanh tốc độ, rất nhanh liền hạ xuống trước mặt Cổ Thần hơn mười trượng, hai đạo độn quang tiêu tán, Vạn Hữu Tiều và Vạn Hữu Căn xuất hiện trước mặt.

Thấy hai người này, ánh mắt Cổ Thần nhất thời lạnh lùng, kiếp trước đám người Vạn gia huyết tẩy Cổ gia có hai người này, nhất thời sát khí trong lòng bốc lên.

- Tiểu tử, ngươi chính là Cổ Thần?

Vạn Hữu Tiều vừa hạ xuống đất, bước vài bước về phía Cổ Thần, hỏi.

Cổ Thần lạnh lùng gật đầu.

Sắc mặt Vạn Hữu Tiều nghiêm túc, tiếp tục hỏi:

- Ngươi cũng biết Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ?

Cổ Thần tiếp tục gật đầu.

- Nửa năm trước, ngươi có phải từng cùng với Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ từ thành Thái Dương tiến vào Đông Hoang?

Vạn Hữu Căn bước về phía trước một bước, trịnh trọng hỏi.

Cổ Thần vẫn gật đầu.

- Vậy hiện tại bọn họ ở nơi nào?

Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn cùng kêu lên hỏi.

Vạn Thiên Thụy chỉ có một trai một gái Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ, trong lúc hắn bế quan, hai người đồng thời thất tung, khiến cao tầng Vạn gia vô cùng tức giận, nếu như sau khi Vạn Thiên Thụy xuất quan, Vạn Nhân Kiếm và Vạn Nhân Kỳ còn chưa tìm được, Vạn Thiên Thụy tuyệt đối sẽ phát cuồng.

- Các ngươi thực sự muốn biết hạ lạc của bọn họ?

Cổ Thần nhìn chăm chăm hai người nói.

- Tiểu tử, bọn họ ở đâu? Nói mau!

Vạn Hữu Tiều vội vã quát hỏi.

Cổ Thần nhàn nhạt nói:

- Bọn họ đã đi tới địa phương rất xa, sợ là khó có thể trở về được!

Hai người ngẩn ra, cùng kêu lên hỏi:

- Đi nơi nào?

Cổ Thần bình tĩnh nói:

- Hai vị muốn tìm họ như vậy sao? Ta có thể lập tức dẫn hai người đi tìm bọn họ!

- Tiểu tử thối bớt lời thừa đi, Nhân Kiếm và Nhân Kỳ ở nơi nào?

Ngữ khí của Cổ Thần khiến Vạn Hữu Tiều rất không thoải mái, cả giận nói.

Cổ Thần nhún vai, nói:

- Đã chết...

- Cái gì?

Sắc mặt Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn tái nhợt, vội la lên:

- Bọn họ thế nào lại chết? Tiểu tử thối, đừng nói bậy...

Cổ Thần cười cười, nói:

- Ta tận mắt nhìn thấy bọn họ chết.

Cái gì? Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ đã chết? Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ đến sau khi Vạn Thiên Thụy xuất quan sẽ bộc phát lửa giận như thế nào? Nếu như không tìm ra hung thủ, chỉ sợ bọn họ phải chịu đựng Vạn Thiên Thụy trút lửa giận.

- Bọn họ chết như thế nào? Là ai giết bọn họ?

Vạn Hữu Tiều hỏi.

Cổ Thần vỗ vỗ ngực, cười hắc hắc nói:

- Chính là tại hạ.

Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn đồng thời cả kinh, có chút không tin tưởng nhìn Cổ Thần, cùng kêu lên nói:

- Là ngươi?

Cổ Thần gật đầu, cười nhạt:

- Không sai, chính là ta, các ngươi đều đã tới, ta cũng nhất loại giết chết các ngươi, giúp các ngươi đi gặp Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ.

- Ha ha ha ha...

Vạn Hữu Tiều cười to, nói:

- Khá lắm, tiểu tử không biết trời cao đất rộng, mặc kệ Nhân Kiếm và Nhân Kỳ thế nào rồi? Bọn họ cùng với ngươi tiến vào Đông Hoang, tung tích của bọn họ nhất định có liên quan tới ngươi, chờ khi ngươi rơi vào trong tay ta, ta sẽ khiến ngươi phải nói thực.

- Cuồng vọng...

Vạn Hữu Căn cũng quát giận.

Cổ Thần lắc đầu thở dài một tiếng, nói:

- Ai, ta nói chính là sự thực, các ngươi lại không tin, chờ ta tiễn các ngươi đến gặp Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ, các ngươi sẽ không nghi ngờ...

Nói xong, Cổ Thần mở tròng tròng hai mắt, thân thể khẽ động, vẽ lên một đạo tàn ảnh, một đạo kiếm cương chột lóe, nhắm thẳng Vạn Hữu Tiều đâm tới.

Kiểm trước cừu nhân huyết tẩy cổ gia, Cổ Thần không thể báo thù, kiếp này từng bước từng bước khiến bọn họ phải trả lại đầy đủ, từ lúc nhìn thấy hai người, Cổ Thần đã động sát khí.

Tốc độ thực nhanh...

Vạn Hữu Tiều biến sắc, trăm triệu lần không nghĩ tới, tiểu tử thoát nhìn mới chỉ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn trước mắt dĩ nhiên có tốc độ công kích nhanh như vậy.

Bất quá, phản ứng của Vạn Hữu Tiều cực nhanh, trong nháy mắt lấy ra một thanh cự phủ, hoành trước ngực ngăn lại, đương một tiếng, Thanh Ly Kiếm va chạm với cự phủ.

Cự phủ này tên là Khai Sơn Phủ, là một kiện pháp khí trung phẩm, Cổ Thần không dùng Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa thân thể, tốc độ một kiếm này tuy nhanh, nhưng vẫn bị Vạn Hữu Tiều ngăn cản rất đơn giản.

Bên cạnh chột lóe quang mang, một thanh xoa ba mũi mang theo cương khí đâm thẳng vào Cổ Thần, tốc độ cực nhanh, Vạn Hữu Căn xuất thủ rồi. Thân ảnh Cổ Thần chột lóe, so với hắn nhanh hơn nhiều, tránh thoát được công kích.

- Tiểu tử, dám đánh lên ta, ta sẽ khiến ngươi hối hận vì đã sinh ra đời, mặc kệ Nhân Kiếm, Nhân Kỳ xảy ra chuyện gì, ngươi đều chết chắc rồi.

Vạn Hữu Tiều giận dữ nói.

Đồng thời, thanh cự phủ trong tay Vạn Hữu Tiều hạ xuống, vẽ lên một đạo cương mang dài trường rưỡi, chém thẳng vào Cổ Thần.

Thân thể Vạn Hữu Căn nhảy về phía trước, đi theo phía sau cự phủ, cương mang Tam Tiêm Xoa trong tay bành trướng, thẳng đâm vào ngực Cổ Thần.

Có Tật Vũ Phi Phong trong người, tốc độ Cổ Thần nhanh hơn, giống như quỷ mị, thân thể nhoáng lên liền tránh thoát được công kích từ cự phủ, Tam Tiêm Xoa của Vạn Hữu Căn cũng đâm vào khoảng không, kiếm cương Thanh Ly Kiếm đại trướng, quay sang Vạn Hữu Tiều mạnh mẽ trầm xuống.

Thực lực của Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn so với Liễu Xuyên tương đương nhau, hơi kém một chút so với hắc tuyến giao, Cổ Thần dựa vào ưu thế tốc độ, dưới trạng thái bình thường cũng có thể chống đỡ được hai người, vừa lúc thúc đẩy đột phá bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ năm.

Kiểm cương cao mấy trượng đánh xuống, Vạn Hữu Tiều không hề né tránh, ngược lại nở nụ cười, hai tay giơ lên cao, một đạo cương trảo Tiên Thiên ngưng tụ trước chưởng, chính là chân khí Tiên Thiên, ngăn chặn lại một kiếm của Cổ Thần.

Không dùng pháp khí, bằng cương trảo Tiên Thiên đã nghĩ ngăn được công kích của Cổ Thần, không khác người si nói mộng, trừ phi là tu sĩ Thần Hải cảnh, kết thành cương trảo pháp lực mới có thể ngăn cản được kiếm cương của Cổ Thần.

Thế nhưng, Cổ Thần không tiếp tục chặt bỏ, mà là thu lại kiếm cương, thân thể một lần nữa quỷ mị biến mất.

Xoẹt...

Một tiếng xé gió từ chỗ Cổ Thần vừa mới di chuyển vang lên, chính là Vạn Hữu Tiều vừa ném phi phủ, tự động bay trở lại, nếu vừa rồi Cổ Thần tiếp tục bổ xuống, Vạn Hữu Tiều bằng vào cương trảo Tiên Thiên có thể ngăn cản được một chút thời gian.

Thế nhưng, chỉ trong nháy mắt, thân thể Cổ Thần sẽ bị Khai Sơn Phủ chém thành hai nửa rồi.

Thấy Cổ Thần cư nhiên tránh được phi phủ, Vạn Hữu Tiều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cánh tay chưa dừng lại, cùng với công kích của Vạn Hữu Căn tiếp tục áp bách về phía Cổ Thần.

Cổ Thần dưới trạng thái bình thường không thể tiếp được hai người đồng thời công kích, chỉ là một mặt dựa vào tốc độ cực nhanh né tránh, đồng thời tìm kiếm thời cơ né tránh, tuy rằng thoát nhìn bị vây trong thế yếu, bị hai người Vạn Hữu Tiều và Vạn Hữu Căn đuổi theo không rời.

Tuy nhiên, trên thực tế Cổ Thần lợi dụng cảm giác bị vây trong nguy hiểm này, toàn lực đột phá bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

92. Chương 71: Thiên Ma Chân Thể, Thôn Phệ Lẫn Nhau (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Vạn Hữu Tiều và Vạn Hữu Căn chỉ tương đương với hai Liễu Xuyên, tuy rằng Cổ Thần vô cùng chặt vật, nhưng luôn luôn tránh né được công kích.

Cổ Thần rõ ràng cảm giác được, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể, các đường kinh mạch để chịu đựng được chân khí Tiên Thiên càng lúc càng vận chuyển kịch liệt, đang phát sinh biến hóa vi diệu, bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ bốn càng lúc càng trở nên yếu đuối.

Đột nhiên...

Chân khí Tiên Thiên trong cơ thể đột nhiên vận chuyển thư sướng, giống như một ngọn núi lớn vẫn luôn đè nặng trên lưng đột nhiên biến mất, mười phần thông thuận.

Chân khí Tiên Thiên lưu động trong kinh mạch, tiến vào trong lục phủ ngũ tạng, giống như Trường Giang, Hoàng Hà chảy vào biển, trong nháy mắt trở nên thông thuận không gì sánh được.

Cổ Thần vui vẻ, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể dâng trào, rốt cuộc đột phá bình cảnh tầng thứ bốn, bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm.

Vạn Hữu Căn, Vạn Hữu Tiều thất kinh, vừa thấy Cổ Thần có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, cư nhiên trong chiến đấu xuất hiện dấu hiệu đột phá bình cảnh tiến vào Tiên Thiên tầng thứ năm.

Bước vào Tiên Thiên tầng thứ năm, tốc độ của Cổ Thần lại đề cao một cấp độ, càng thêm nhanh nhẹn, đối mặt với hai người Vạn Hữu Căn, Vạn Hữu Tiều liên thủ công kích, không còn cảm giác chặt vật, đơn giản né tránh qua.

Bình cảnh tầng thứ bốn bị phá, Cổ Thần không muốn tiếp tục dây dưa nhiều với hai người, thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa thân thể và lực lượng, đối mặt với một xoa Vạn Hữu Căn đâm tới, không hề né tránh, kiếm cương Thanh Ly Kiếm lóe lên, đồng thời đâm tới.

Hai đạo cương mang va chạm với nhau, trong nháy mắt sóng khí cuộn cuộn khuếch tán bốn phía, trong sát na, mũi kiếm và mũi xoa va chạm cùng một chỗ.

Đinh một tiếng nổ vang, Vạn Hữu Căn giống như bị trúng đòn nghiêm trọng, quang mang tam tiêu xoa ảm đạm, thân thể Vạn Hữu Căn nhất thời bị đánh văng đi mấy trượng, hai chân Cổ Thần dậm mạnh, thân thể giống như thiểm điện, lao về phía thân thể Vạn Hữu Căn bị đánh văng đi.

Một tiếng nổ vang, cự phủ chém tới, chỗ Cổ Thần vừa đứng bị Vạn Hữu Tiều chém ra một hố to, uy lực tuy rằng kinh người, thế nhưng đều rơi vào khoảng không.

Cổ Thần trong nháy mắt đuổi theo Vạn Hữu Căn, kiếm cương trên Thanh Ly Kiếm lại bùng phát, kiếm cương bổ xuống, biểu tình Vạn Hữu Căn vừa kinh ngạc lại tràn ngập hỗn loạn kinh khủng, thế nào cũng không thể tiếp thụ được, sao hắn có thể bị Cổ Thần dùng một kiếm đánh bay?

Hắn có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, mà Cổ Thần tuy rằng mới đột phá tu vi, nhưng cũng chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm.

Nhìn kiếm cương chém xuống cực nhanh, Vạn Hữu Căn vừa có giáo huấn, không dám đón đỡ, hai chân liên tục đạp trên mặt đất mấy bước, thân ảnh chợt lóe, tránh thoát được một kiếm của Cổ Thần.

Cổ Thần mỉm cười, tay trái ném đi, một đạo trường tác bay ra, hướng về phía Vạn Hữu Căn.

Trường tác đón gió biến lớn, dài tới mấy trượng, chính là Tù Linh Tác, trong nháy mắt quấn mấy vòng quanh Vạn Hữu Căn.

Vạn Hữu Căn chém Tam Tiêm Xoa vào Tù Linh Tác, nhưng Tù Linh Tác mềm mại dẻo dai vô cùng, Tam Tiêm Xoa chỉ đẩy được vài vòng Tù Linh Tác ra xa, nhưng những vòng còn lại tiếp tục trói chặt Vạn Hữu Căn.

Vạn Hữu Căn sợ hãi, lớn tiếng hô lên:

- Tù Linh Tác thượng phẩm?

Tù Linh Tác trói chặt Vạn Hữu Căn, trong nháy mắt trói buộc chân khí Tiên Thiên của hắn, tu vi trực tiếp giảm xuống Hậu Thiên cảnh, Tù Linh Tác trói hắn mấy vòng, khiến hành động của Vạn Hữu Căn không tiện, thẳng tắp nằm dưới đất.

Vạn Hữu Căn lớn tiếng kêu lên:

- Hữu Tiều, cứu ta...

- Hữu Căn...

Vạn Hữu Tiều gấp giọng hô, hoàn toàn không nghĩ tới, trên người Cổ Thần dĩ nhiên có pháp khí thượng phẩm Tù Linh Tác, phải biết rằng, bình thường Tù Linh Tác lưu thông trên thịt rường đều là pháp khí hạ phẩm, đồng thời là tồn tại là một trong những pháp khí hạ phẩm vô hạn tiếp cận trung phẩm.

Một pháp khí thượng phẩm Tù Linh Tác, đây chính là tồn tại vô hạn tiếp cận pháp khí cực phẩm, so với pháp khí thượng phẩm bình thường còn lợi hại hơn nhiều lắm, tuy rằng Tù Linh Tác không có lực công kích gì, còn không bằng cả Thanh Ly Kiếm, thế nhưng bắt giữ địch lại có hiệu quả không tưởng tượng nổi, hiển nhiên Thanh Ly Kiếm không thể sánh bằng.

Mặc kệ Cổ Thần sử dụng Thanh Ly Kiếm phát sinh uy lực bao nhiêu, cho dù Vạn Hữu Căn chịu một chút thương tổn, nhưng chung quy vẫn chống đỡ được, nhưng Tù Linh Tác vừa ra, hắn không dám ngăn lại, chỉ có thể trốn tránh thật xa mới không bị Tù Linh Tác trói chặt.

Tình thế cấp bách, Vạn Hữu Căn nào nghĩ đến Cổ Thần tung ra Tù Linh Tác chính là pháp khí thượng phẩm, nhất thời bị trói chặt.

- Tiểu tử Cổ gia, ngươi muốn chết...

Vạn Hữu Tiều cả giận nói, lập tức hét lớn:

- Thiên Ma Chân Thể...

Theo một tiếng rống to của Vạn Hữu Tiều, đột nhiên từ thân thể hắn tuôn ra hắc khí, không ngừng cuộn cuộn, hắc khí quanh thân thể hắn không ngừng biến lớn, tiếng xèo xèo sát sát vang lên liên tục, nhất thời Vạn Hữu Tiều trở nên mờ mịt không rõ ràng.

- Tiểu tử Cổ gia, ngươi chết chắc rồi, ha ha... Thiên Ma Chân Thể vừa ra, không ăn thịt người, không uống máu người sẽ không bỏ qua, ngươi sẽ bị tươi sống giết chết, ngươi sẽ nhìn thân thể ngươi từng ngụm từng ngụm bị cắn xé, ngươi sẽ phát sinh gặm rú thê thảm nhất, ngươi sẽ lỏng lẻo trong sợ hãi, ngươi sẽ tự xé thân thể thành từng mảnh nhỏ mà chết...

Thấy Vạn Hữu Tiều đã sử dụng Thiên Ma Chân Thể, Vạn Hữu Căn nằm trên mặt đất hưng phấn cười nói.

- Thật không?

Cổ Thần ngưng tụ ánh mắt, Thanh Ly Kiếm biến mất không thấy, trong tay nhiều hơn một lá cờ mây đen, một hạt châu xích sắc, lập tức, một chiếc nhẫn đỏ tươi xuất hiện tại ngón tay trở, nói:

- Thiên Ma Chân Thể sao? Công pháp rác rưởi mà thôi, coi như Thiên Ma Thánh Thể trước mặt ta cũng chỉ có một đường chết.

Thiên Ma Thánh Thể, công pháp ma đạo thượng thừa cường hóa thân thể, không dưới Thiên Cương Thối Thể đại pháp của Cổ Thần, Thiên Ma Chân Thể bất quá là công pháp mô phỏng theo Thiên Ma Thánh Thể, chỉ là công pháp trung thừa mà thôi.

- Tiểu tử cuồng vọng, ngươi sẽ lập tức được kiến thức uy lực của Thiên Ma Chân Thể, ngươi chờ chết đi...

Một thanh âm cuồng bạo từ trong màn hắc khí cuộn cuộn phát ra, giống như tiếng sấm nổ vang trời.

Chính là thanh âm của Vạn Hữu Tiều, nhưng so với lúc trước vang dội hơn nhiều lắm, Cổ Thần nhìn lại, bóng người trong hắc khí đã biến thành cao hai trượng, thô to như thùng nước.

Vạn Hữu Căn lập tức hưng phấn gào lên:

- Hữu Tiều, nhanh... Mau giết tiểu tử kia, nhanh cứu ta.

Vù...

Một cơn gió thổi qua, hắc khí bên ngoài cơ thể Vạn Hữu Tiều tiêu tán, để lộ bản thể bên trong.

Con người Cổ Thần co rụt lại, thân thể Vạn Hữu Tiều ngoại trừ hai chân đạp dưới đất, vị trí bốn chi và cái đầu không sai biệt, những chỗ khác đã hoàn toàn không thể dùng “người” để hình dung.

Thân thể cao tới hai trượng, trên người xuất hiện rất nhiều lân phiến như áo giáp, đầu như nồi đất, không có một sợi tóc, tất cả đều là những chiếc gai châm thô to như ngón tay, giống như vô số cương trùy.

Cái miệng của hắn nhô ra phía trước, gọi là cái thùng máu lớn cũng không quá đáng, môi không che chắn được những cái răng sắc nhọn, đan xen giao kẻ với nhau.

Hai tay đã biến thành móng vuốt thật dài, đen kịt sáng bóng, dài tới vài thước.

Đây... Quả thực chính là một con quái vật.

Trên người Vạn Hữu Tiều Cổ Thần cảm thụ được khí tức nguy hiểm mãnh liệt còn mạnh hơn so với hắc tuyến giao, đã vô hạn tiếp cận lực lượng Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, đây mới chính là lực lượng cực mạnh chân chính dưới Tiên Thiên cảnh hậu kỳ.

- Tiểu tử Cổ gia, ngươi cảm thấy sợ hãi sao?

Vạn Hữu Tiều bước một bước trước mặt Cổ Thần, cái bồn máu há ra hỏi.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Không, ngươi còn chưa xứng.

- Hử?

Vạn Hữu Tiều giận dữ, quát lớn:

- Chịu chết đi, tiểu tử hỗn trướng...

Hắc quan hai móng chột lóe, đạo đạo cương khí quay xung quanh, hai chân Vạn Hữu Tiều dậm mạnh, nhất thời đất rung núi chuyển, thân thể hắn giống như thiểm điện đánh về phía Cổ Thần.

Tuy rằng thân thể biến lớn hơn, nhưng tốc độ không hề giảm, so với trước khi biến thân nhanh hơn nhiều.

- Chết đi, tiểu tử Cổ gia.

Vạn Hữu Căn trên mặt đất hưng phấn quát.

Khóe miệng Cổ Thần nhếch lên, lộ ra một tia coi thường, Tử Vong Chi Kỳ ném xuống trước mặt, tức thì biến lớn cao một trượng, Hủy Diệt Chi Châu cũng rời khỏi tay, giống như viên hỏa cầu xích sắc, lơ lửng phía sau Tử Vong Chi Kỳ.

Đồng thời, chân khí Tiên Thiên của Cổ Thần tuôn ra, dồn vào Sát Lục Chi Giới, Sát Lục Chi Giới bùng phát hồng quang, huyết hồng trong giới lưu động, giống như máu, một đạo hồng quang bắn ra, dung nhập vào Hủy Diệt Chi Châu.

Lập tức, quang mang Hủy Diệt Chi Châu đại thịnh, một đạo hỏa diễm hư huyền cao hơn trượng lập tức sản sinh, ba đạo xích mang từ trong Hủy Diệt Chi Châu bắn ra, chiếu vào Tử Vong Chi Kỳ.

Vù...

Dẫn hồn hoa trên Tử Vong Chi Kỳ đột nhiên rõ ràng hơn, giống như sinh mạng sống, chín đạo cương khí màu đen đồng thời bùng phát lao về phía Vạn Hữu Tiều.

Trong nháy mắt, một cỗ cảm giác nguy cơ khủng khiếp bao phủ Vạn Hữu Tiều, hân sợ hãi rống lớn:

- Không... Đây là cái gì?

Tốc độ chín đạo cương khí nhanh tới cực hạn, trong sát na phóng tới trước mặt Vạn Hữu Tiều, hân không thể né tránh được, hai tay đẩy về phía trước, vô số hắc khí tuôn ra, hình thành một đạo cương trảo Tiên Thiên.

Đồng thời, quang mang toàn thân Vạn Hữu Tiều đại thịnh, lân giáp trên người đều sáng lên, đạo đạo cương mang lưu động, hình thành một tầng phòng ngự...

Nhìn chín đạo cương khí màu đen, sắc mặt Vạn Hữu Căn biến đổi, kinh hãi lớn tiếng nói:

- Là người... Là người giết Liễu Xuyên?

- Các người biết được quá muộn rồi...

Cổ Thần cười nhạt một tiếng.

Trong chớp mắt, chín đạo cương khí màu đen bắn vào cương trảo Tiên Thiên của Vạn Hữu Tiều, mỗi một đạo cương khí màu đen đều tương đương với một kích toàn lực của cao thủ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, Vạn Hữu Căn làm cách nào ngăn cản được.

Phốc một tiếng, cương trảo Tiên Thiên trong nháy mắt bị đánh trúng nát bấy, thể đi của chín đạo cương khí màu đen không giảm, tiếp tục công kích vào vòng phòng ngự thứ hai bên ngoài thân thể Vạn Hữu Tiều.

Lân giáp toàn thân hân cực kỳ cứng rắn, lại trải qua chân khí Tiên Thiên cường hóa, pháp khí trung phẩm bình thường không thể dễ thương...

Thế nhưng, một kích này của Cổ Thần chính là do Tử Vong Chi Giới, Hủy Diệt Chi Châu, Tử Vong Chi Kỳ, ba pháp khí thượng phẩm liên hợp phát ra, vô hạn tiếp cận một kích toàn lực của tu sĩ Thần Hải cảnh.

Lân giáp trên người Vạn Hữu Tiều hầu như chỉ chặn được trong thời gian chớp mắt, chín lỗ máu lập tức xuất hiện, hân tru lên một tiếng thê thảm, chín vòi máu tươi vọt ra.

Trước Tam Tuyệt đại trận, Thiên Ma Chân Thể của Vạn Hữu Tiều không kham nổi một kích.

Bất quá, tình huống của Vạn Hữu Tiều so với Liễu Xuyên tốt hơn nhiều lắm, chín lỗ máu chỉ có năm lỗ xuyên thủng thân thể hân, còn có bốn đạo cương khí sau khi xuyên thủng phòng ngự, uy lực giảm đi, chỉ lưu lại bốn vết thương rất nhẹ.

Bốn vị trí này đều là chỗ trí mạng.

Vì vậy, Vạn Hữu Tiều và Liễu Xuyên khác nhau, Liễu Xuyên bị chín đạo cương khí bắn trúng, trong nháy mắt liền mất mạng, mà Vạn Hữu Tiều chỉ bị thương rất nặng.

- A... Máu, ta muốn máu, ta muốn thịt...

Vạn Hữu Tiều rống một tiếng to hơn, đau đớn trên người khiến hai mắt hấn đỏ bừng, hấn cảm nhận được sinh mệnh trôi qua, hấn nhu cầu cấp bách cần bỏ xung cái gì đó... Trong mắt hấn chỉ có dục vọng, không có nửa điểm cảm tình...

Đối với Cổ Thần phía trước, Vạn Hữu Tiều cảm thấy sợ hãi, lập tức, ánh mắt huyết hồng rơi vào Vạn Hữu Căn nằm trên mặt đất.

Xẹt...

Ánh mắt Vạn Hữu Tiều bừng sáng, giống như thợ săn phát hiện con mồi, thân thể tung nhẹ, liền nhảy vồ về phía Vạn Hữu Căn.

- Không... Hữu Tiều, là ta, ta là Hữu... A...

Vạn Hữu Căn còn chưa nói xong liền phát ra tiếng kêu gào đau đớn thê thảm, một chân của hấn đã bị cái bồn máu của Vạn Hữu Tiều mở rộng cắn đứt.

Cái miệng rộng của Vạn Hữu Tiều tiếp tục di chuyển lên cao, rất nhanh, ngay cả xương cốt dây lưng cũng bị hấn cắn đứt nuốt vào bụng.

Ánh mắt Vạn Hữu Tiều càng sáng lên:

- Máu... Thịt...

Lại một ngụm, cắn đứt một chân còn lại của Vạn Hữu Căn.

Cổ Thần lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, ký ức kiếp trước giống như sóng triều trào lên, thời điểm Vạn gia huyết tẩy Cổ gia, Vạn gia cũng có người bị thương, lúc đó chính là dùng loại phương pháp này ăn tươi không ít thân thể người Cổ gia để trị liệu thương thế.

Cổ Thần phát tay lên, thu lại Tù Linh Tác, hai chân Vạn Hữu Căn đã mất, hấn và Vạn Hữu Tiều đối với Cổ Thần mà nói, đều là chim trong lồng, tùy tiện bọn họ thôn phệ như thế nào cũng được.

- A... Thiên Ma Chân Thể...

Tù Linh Tác trên người Vạn Hữu Căn vừa mất, sau khi phát ra tiếng hét thảm, cũng rống lên một tiếng to hơn, trong nháy mắt hắc khí bao phủ, thân thể bắt đầu biến hóa, rất nhanh, cũng giống như Vạn Hữu Tiều, chỉ là không có hai chân.

Rắc rắc... Vạn Hữu Tiều ăn được hai đùi, thương thế trên người đã tốt hơn không ít, vừa vặn cắn đứt một tay Vạn Hữu Căn.

Đau đớn kịch liệt khiến Vạn Hữu Căn một lần nữa hét gào, trong mắt hấn chỉ còn lại quang mang huyết hồng, quát:

- Máu... Thịt...

Sau đó, giương cái bồn máu lớn, một ngụm cắn đứt cánh tay Vạn Hữu Tiều.

Hai quái vật lăn lộn với nhau, liên tục cắn xé nhau, ăn tươi thân thể đối phương, bộ vị trên người cả hai đều càng lúc càng ít đi, thế nhưng, thương thế lại càng lúc càng nặng hơn...

Rốt cuộc vẫn là Vạn Hữu Tiều giành thắng lợi, hấn trước tiên ăn mất hai đùi, một cánh tay Vạn Hữu Căn, sau khi cắn đứt một cánh tay còn lại của Vạn Hữu Căn, sau đó bắt đầu cắn tới cổ Vạn Hữu Căn, liên tục hút máu, thẳng cho tới khi thân thể Vạn Hữu Căn hoàn toàn không nhúc nhích mới thôi.

Vạn Hữu Tiều cũng phải trả giá bằng hai cánh tay.

Bất quá, sau khi hấp thu toàn bộ máu huyết Vạn Hữu Căn, trên mặt Vạn Hữu Tiều đã có chút cảm giác thỏa mãn, phát ra một tiếng thở dài thư sướng, thương thế trên người hấn đã khôi phục trở lại, hai cánh tay có thể bằng mắt thường thấy được, một lần nữa dài ra...

Hấn từ cận kề cái chết sống sót trở lại, trong mắt tràn đầy hưng phấn, mừng rỡ như điên, hoàn toàn quên đi, bên cạnh còn có đại địch Cổ Thần.

Cổ Thần tự nhiên không để hấn khôi phục hoàn toàn như cũ, tiếp tục đại chiến một hồi, chân khí Tiên Thiên bắt đầu khởi động, quang mang Sát Lục Chi Giới bùng lên, trải qua Hủy Diệt Chi Châu và Tử Vong Chi Kỳ, một đạo hồng quang hóa thành ba đạo xích mang, ba đạo xích mang hóa thành chín đạo cương khí màu đen, nhắm thẳng Vạn Hữu Tiều.

Vạn Hữu Tiều chỉ cảm giác thấy nguy cơ bao phủ, nhưng đã muộn, tốc độ của chín đạo cương khí màu đen nhanh tới cực điểm, kích trên người Vạn Hữu Tiều, nhất thời, chín lỗ máu lập tức xuất hiện, chín vòi máu tươi lập tức phun ra.

Tuy rằng Vạn Hữu Tiều vẫn đang trong trạng thái Thiên Ma Chân Thể, thể nhưng không có chân khí Tiên Thiên phòng ngự, hấn đã dồn toàn bộ chân khí Tiên Thiên còn lại tới hai cánh tay, để thúc đẩy tốc độ hai cánh tay khôi phục nhanh hơn.

Chín đạo cương khí màu đen không có bất cứ ngăn cản nào, bắn xuyên qua thân thể Vạn Hữu Tiều.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

93. Chương 72: Suy Đoán (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

94. Chương 72: Suy Đoán (thượng).

Chín đạo cương khí màu đen đều xuyên thủng thân thể Vạn Hữu Tiều, nhất thời cái đầu Vạn Hữu Tiều nghiêng sang phải, lúc này đây, bốn vị trí trí mạng đã bị xuyên thủng, Vạn Hữu Tiều nhất thời tuyệt khí.

Lúc tử vong, thân thể Vạn Hữu Căn biến trở lại trạng thái nhân loại bình thường, Cổ Thần thu thập ba kiện pháp khí vào trong Càn Khôn Trắc, hai tay hư không nắm lại, hai túi trữ vật lập tức bị hút vào tay, hấn thu thập toàn bộ linh thạch và những vật phẩm hữu dụng vào trong Càn Khôn Trắc.

Sau đó, Cổ Thần rời khỏi nơi đây, tiểu Bạch từ trong ống tay áo chui ra, hài lòng nói:

- Cổ Thần, người càng lúc càng lợi hại rồi, Tam Tuyệt đại trận kia vừa ra, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín cũng không phải đối thủ của người.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Tiểu Bạch, xem ra chúng ta phải đi về rồi.

- Cách cuối năm còn sớm a, sao phải sớm trở về như vậy? Không phải người muốn tu luyện tại Đông Hoang đến cuối năm hay sao? Vẫn còn thời gian nửa năm mà?

Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi thăm.

Cổ Thần nói:

- Hiện tại không chỉ có Liễu gia theo dõi ta, ngay cả Vạn gia Thái Dương thành cũng xếp ta vào mục tiêu trọng điểm, ta sợ Cổ gia có nguy hiểm, tốt nhất nên ở nhà đề phòng.

Lúc này Cổ gia chỉ có Cổ thần đủ khả năng chống lại Vạn Thiên Thụy, nếu như Vạn gia đã bắt đầu chú ý tới hấn, như vậy, cách thời điểm tấn công Cổ gia hấn là không xa.

Cổ Thần cũng không biết, lúc này Vạn Thiên Thụy đang trong bế quan.

Qua hơn trăm dặm, Cổ Thần mới dừng lại, vừa mới bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, cần có chút thời gian củng cố tu vi, sau năm ngày, Cổ Thần đã hoàn toàn thích ứng với trạng thái Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, Cổ Thần hóa thành một đạo độn quang, tiếp tục lên đường trở về.

Cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ năm, có Tật Vũ Phi Phong gia tốc, hiện tại tốc độ của Cổ Thần so với Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín còn nhanh hơn, chỉ mười ngày hần đã từ địa phương năm vạn dặm Đông Hoang phi hành trở về thành Nhạc Thủy.

Lúc này, Cổ Thương Khung đã xuất quan, hần đã hoàn toàn luyện hóa xong tẩy trần đan, không chỉ bề ngoài trẻ trung hơn rất nhiều mà tu vi cũng tăng mạnh.

Tuy rằng thoát nhìn chỉ có cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, thế nhưng Cổ Thương Khung ẩn nấp tu vi không thể tránh được hai mắt Cổ Thần, lại được Cổ Thương Khung tự mình chứng thực, hần đã đột phá bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, chỉ là, dựa theo ý kiến của Cổ Thần trước khi bế quan, sau khi đột phá tu vi, tạm thời không công khai bại lộ ra ngoài.

Trước khi bế quan, Cổ Thần đã giao cho phụ thân hần pháp quyết ẩn nấp tu vi, nếu không có Cổ Thần, người khác tuyệt đối không nhìn ra được tu vi của Cổ Thương Khung, so với nửa năm trước đã tiến bộ nhiều.

Tuy rằng Cổ Thương Khung đã luyện hóa tẩy trần đan, thế nhưng được lực còn lại của tẩy trần đan vẫn còn cần một đoạn thời gian dài luyện hóa, đối với tu luyện của Cổ Thương Khung có tác dụng rất lớn, hiện tại cách cuối năm còn có nửa năm, nói không chừng đến lúc đó lại có đột phá mới.

Cổ Thương Khung sớm đã luyện thành Thiên Cương Thối Thể đại pháp tới đệ nhất trọng, đệ nhị trọng luyện thành cách đây không lâu, trước cuối năm, luyện thành đệ tam trọng căn bản không có vấn đề. Thực lực Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, cho dù không đột phá tu vi, thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tam trọng, chiến thắng Cổ Thương Khung không quá khó khăn.

Về phần cạnh tranh tộc trưởng cuối năm, trên cơ bản Cổ Thần không lo lắng gì, then chốt chính là đại nạn của Cổ gia kiếp trước, không biết lúc nào Vạn gia sẽ tiến hành công kích đối với Cổ gia.

Cổ Thần biết, ngày đó chung quy sẽ tới, điều duy nhất hần muốn làm chính là tiếp tục tu luyện, tu vi của hần càng cao hơn một tầng, sau này đáp lại Vạn gia xâm lấn càng thêm dễ dàng hơn.

Đồng thời, Liễu gia kiếp này đối với Cổ Thần có hứng thú cực lớn, đã chọc giận Cổ Thần, tại thời điểm tiêu diệt Vạn gia, Cổ Thần cũng không ngại một lượt thu thập Liễu gia.

Tin tức Cổ Thần trở về rất nhanh truyền tới tại Liễu gia, Vạn gia.

- Phụ thân... Cổ Thần đã từ Đông Hoang trở về.

Liễu Bách Sinh đứng trước mặt Liễu Hóa Nguyên, có chút không dám nói thẳng:

- Xuyên thúc... Xuyên thúc đã bị mất liên hệ hơn mười ngày rồi, không hề có bất cứ tin tức gì truyền lại...

Sắc mặt Liễu Hóa Nguyên có chút tái nhợt, nhắm hai mắt, ngón trỏ tay phải chậm rãi gõ gõ trên mặt bàn.

- Theo tình hình hiện tại phán đoán, chỉ sợ Xuyên thúc người... Đã lành ít dữ nhiều rồi...

Liễu Bách Sinh cẩn thận nói.

Liễu Hóa Xuyên chậm rãi mở hai mắt, thanh âm có chút phiền muộn:

- Bách Sinh, con đoán, tu vi của Cổ Thần đã đạt tới cấp độ nào?

Liễu Bách Sinh nói:

- Xem ra, không dưới Xuyên thúc...

Liễu Hóa Nguyên cười khỏ một tiếng, nói:

- Ta đột nhiên suy nghĩ, Hóa Hân chết có thể liên quan tới tiểu tử Cổ gia hay không?

- Sao có khả năng?

Liễu Bách Sinh cả kinh nói:

- Đó là hơn một năm trước, Cổ Thần mới có tu vi Hậu Thiên cảnh.

Liễu Hóa Nguyên lắc đầu thở dài:

- Có lẽ ta suy nghĩ quá nhiều rồi, nghĩ đến thành Nhạc Thủy chỉ có một mình tiểu tử Cổ gia thường xuyên xuất hiện ngoài dự liệu của ta, thực xa vượt dự liệu a!

Liễu Bách Sinh hỏi:

- Cổ Thần đã trở lại Cổ gia, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Liễu Bách Sinh chậm rãi nhắm lại hai mắt, nói:

- Ngay cả Liễu Xuyên cũng không phải đối thủ của hần, hiện tại hần đã hoàn toàn trưởng thành, chúng ta không thể đối phó với hần rồi.

- Lẽ nào, tùy ý để hần tiếp tục phát triển như vậy? Xuyên thúc nói đúng, tu vi của Cổ Thần ngày sau tăng lên, thành Nhạc Thủy không còn chỗ cho Liễu gia.

Liễu Bách Sinh vội la lên.

Liễu Hóa Nguyên nói:

- Tạm thời không cần quản hần, năm nay Cổ Hiền đã qua 70, phải nhường lại chức vị tộc trưởng, tộc trưởng đời tiếp theo là Cổ Thương Nhạc hay Cổ Thương Khung? Hắc hắc... Chúng ta ngồi một bên đợi nội bộ Cổ gia đấu đá với nhau là được! Tất cả chờ đợi của ải cuối năm này biến hóa thế nào.

Thái Dương, Vạn gia.

Trong phòng gia chủ Vạn gia có bảy vị trưởng giả đang ngồi, tuổi tác đều từ bốn mươi tuổi trở lên, hai người là lão giả tuổi hơn sáu mươi.

Những người này đều là nhân vật cao tầng nhất Vạn gia, tu vi chỉ ít đều là Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, cùng với một người đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám, Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy hai người, Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu bốn người.

Bảy người ngồi trong phòng, ba người ngồi bên phải, ba người ngồi bên trái, ghế thủ vị chính giữa không có người, phó tọa chính là nhị đương nha Vạn gia, Vạn Thiên Phong.

Sáu người còn lại đều là trưởng lão Vạn gia, cộng thêm Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn, Vạn gia tổng cộng có tám trưởng lão, sáu người Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, hai người Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Vạn gia có thể xưng bá Thái Dương thành, thực lực tự nhiên tương đương với cả ba gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy, huống chi Vạn gia còn có vị đại đương gia Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, nhị đương gia Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám.

Vạn Thiên Phong quét mắt nhìn mọi người, nói:

- Theo như Vạn Cửu Hải hồi báo, Cổ Thần đã trở về thành Nhạc thủy, Hữu Tiều và Hữu Căn xem ra không gặp được hần, bằng không không có khả năng để hần trở về.

- Nhị đương nha...

Một lão giả Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy bên cạnh Vạn Thiên Phong nói:

- Hữu Tiều, Hữu Căn đã liên tục hơn mười ngày không liên hệ lại với gia tộc rồi, có thể xảy ra chuyện gì đó hay không?

- Lấy thân thủ của hai người bọn họ, có thể xảy ra chuyện gì?

Trưởng lão Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy nói:

- Hừ, hần là cố ý lười biếng.

95. Chương 72: Suy Đoán (hạ).

Những người khác đều im lặng không nói, xem ra trong lòng đều cho là như vậy, Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn đều có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, đồng thời còn có thể biến thân Thiên Ma Chân Thể, hai người bọn họ cùng một chỗ, chỉ cần không bước vào vùng cấm Đông Hoang, căn bản không có nguy hiểm gì.

Cái gọi là vùng cấm Đông Hoang chính là nhìn vào tu vi cá nhân, nếu như tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, vậy thì sau ba vạn dặm Đông Hoang chính là vùng cấm rồi, nếu như là Tiên Thiên cảnh trung kỳ, vậy thì sau sáu vạn dặm Đông Hoang mới là vùng cấm.

Vạn Thiên Phong nói:

- Mặc kệ là nguyên nhân gì đi nữa, chúng ta đã phát ra phi kiếm truyền âm, bọn họ vẫn không đáp lại, cần phải phái người đi tìm bọn họ, Hữu Lộc, Hữu Sâm, hai người tiến vào Đông Hoang tìm bọn họ...

Hai người bên phải gật đầu.

Lão giả bên phải nói:

- Hiện tại tiểu tử Cổ gia đã trở về, chúng ta đối với hắn thế nào? Có nên trực tiếp bắt về truy hỏi?

Vạn Thiên Phong lắc đầu, nói:

- Hiện tại đại đương gia đang bế quan, ba đại gia tộc tuy rằng tranh đấu với nhau, thế nhưng nếu có kẻ thù bên ngoài tới xâm phạm, bọn họ hiển nhiên sẽ liên hợp cùng một chỗ, lực lượng mỗi một gia tộc trong tam đại gia tộc không tốt lắm nhưng nếu liên hợp lại thì không thể coi thường, trước khi đại đương gia xuất quan, không nên trở mặt với thành Nhạc Thủy.

- Ừm...

Mọi người gật đầu.

Có người hỏi:

- Đại đương gia còn muốn bế quan bao lâu?

Vạn Thương Phong nói:

- Lúc này đại đương gia phải tu luyện Thiên Ma Chân Thể tới tầng thứ năm, cần thời gian không ít, có thể đến cuối năm mới xuất quan được.

Mọi người vui vẻ nói:

- Đại đương gia luyện thành Thiên Ma Chân Thể tầng thứ năm, đó chính là đệ nhất nhân dưới Thần Hải cảnh rồi... Ha ha, đến lúc đó thu tóm toàn bộ thành Nhạc Thủy cũng không thành vấn đề.

...

Sau khi Cổ Thần trở về Cổ gia, mỗi ngày vẫn khổ tu như trước, không hề mảy may lãng phí ngày nào, sau khi trở về thành, Vạn gia vẫn không hề áp dụng hành động gì đối với hắn, mỗi ngày hắn tu luyện trên đỉnh Linh Phù Sơn, không bị người giám thị.

Bất quá, tất cả điều này không khiến Cổ Thần buông tha cảnh giác, hắn biết, mặc kệ là Liễu gia hay Vạn gia đều sẽ không từ bỏ ý đồ, một ngày nào đó, bọn họ sẽ lộ ra năng nham của bọn họ, phát động công kích đối với hắn.

Một ngày lại một ngày đêm trôi qua, hai tháng sau, Vạn Hữu Lộc, Vạn Hữu Sâm từ Đông Hoang trở về, bọn họ đã tìm được thi thể của Vạn Hữu Tiều và Vạn Hữu Căn trong Đông Hoang.

Thi thể đã hư thối, nhưng bọn họ vẫn phán đoán ra được, hai người này đều sử dụng Thiên Ma Chân Thể, thôn phệ lẫn nhau mà chết... Nói rõ hai người đều bị thương.

Có thể khiến hai người tại trạng thái Thiên Ma Chân Thể bị thương? Vậy thì hung thủ đánh chết hai người này tuyệt đối mạnh mẽ tới biến thái, cho dù là nhị đương gia Vạn Thiên Phong cũng không có khả năng

đánh hai người trong trạng thái Thiên Ma Chân Thể bị trọng thương, hai người hoàn toàn có cơ hội chạy trốn.

Trừ phi, là đại đương gia Vạn Thiên Thụy xuất thủ.

Nói rõ, hung thủ giết chết hai người này chỉ ít cũng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín.

Dĩ nhiên chộc phải địch nhân cường đại như vậy, nhất thời khiến Vạn gia khiếp sợ, đương nhiên, địch nhân cường đại tới biến thái như vậy, Vạn gia không có người nào liên hệ tới Cổ Thần, Cổ Thần chỉ là một đệ tử hậu bối Cổ gia, sao có khả năng có thực thực Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín.

Địch nhân Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, đủ dọa tất cả mọi người ở đây, Vạn gia lập tức tiến hành điều tra đối với cái chết của Vạn Hữu Tiều, Vạn Hữu Căn, thế nhưng căn bản không thể nhìn ra những vết thương trí mạng trên người Vạn Hữu Tiều và Vạn Hữu Căn xuất phát từ loại pháp quyết nào.

Đối với địch nhân Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín không biết, Vạn gia không dám hành động thiếu suy nghĩ, trọng tâm điểm của bọn họ không tiếp tục đặt vào Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ biến mất, chuyển dời tới địch nhân cường đại, chỉ đành chờ Vạn Thiên Thụy xuất quan, bọn họ mới có khả năng đáp lại địch nhân Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín.

Vạn Thiên Thụy cần tới cuối năm mới có thể xuất quan, điều này giúp Cổ Thần tranh thủ được tương đối nhiều thời gian.

Thời gian trôi qua, ngày qua ngày, từ sau khi Cổ Thần trở về, mặc kệ là Cổ gia, hay Liễu gia, Vạn gia đều mười phần bình tĩnh, cảm giác giống như khúc nhạc dạo đầu trước khi bão tố ập tới.

Mỗi ngày Cổ Thần đều mang theo tiểu Bạch đến Linh Phù Sơn tu luyện, sinh hoạt mỗi ngày đều không có gì biến hóa, biến hóa duy nhất chính là tu vi của Cổ Thần theo thời gian trôi qua có bước tiến triển cực kỳ nhanh chóng.

Tình thế tạm thời, trước mắt chắc hẳn không thay đổi, tin tưởng trước khi đại hội cạnh tranh chức vị tộc trưởng cuối năm diễn ra không có biến hóa gì lớn, then chốt chính là lúc đại hội cạnh tranh tộc trưởng.

Cho dù Cổ Thần có kinh nghiệm 500 năm kiếp trước cũng không đoán ra được, phụ thân hắn sau khi lên làm tộc trưởng thì nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão sẽ có phản ứng gì? Là thuận theo? Hay kiên quyết chống lại?

Thuận theo? Với tính tình cao ngạo của Cổ Thương Nhạc, vẫn luôn coi Cổ Thương Khung và phế vật, nếu như Cổ Thương Khung lên làm tộc trưởng, Cổ Thương Nhạc không có khả năng thực tâm thuận theo.

Chống lại? Cổ Thương Nhạc cũng không phải kẻ lỗ mãng, biết gia tộc nổi loạn, đối với gia tộc mà nói có bao nhiêu ảnh hưởng, hắn là người Cổ gia, đối với bộ tộc Cổ thị cũng có trách nhiệm, nếu như Cổ gia nội loạn, giành lợi ích lớn nhất tự nhiên là hai nhà Vân, Liễu.

Vân gia thì còn đỡ, then chốt chính là Liễu gia thế mạnh, nếu như thực lực Cổ gia bị hao tổn, trở thành giống như Liễu gia, như vậy hai nhà liên thủ cũng khó có thể ngăn cản được thế lực biến đổi.

Đối với tương lai Cổ Thương Nhạc có phản ứng gì, Cổ Thần không có phán đoán chuẩn xác, thế nhưng, Cổ Thần có thể khẳng định, nếu Cổ Thương Nhạc không để ý tới tương lai gia tộc, làm ra những chuyện có hại tới gia tộc, vậy thì không thể trách Cổ Thần thủ đoạn độc ác, nhất loạt tiêu trừ tất cả các nhân tố không ổn định.

Tu vi của Cổ Thần, mỗi một ngày đều có tiến bộ rõ ràng, sau bốn tháng, rốt cuộc Cổ Thần cảm giác được bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ năm, lúc này không trải qua chiến đấu kịch liệt, Cổ Thần tiêu hao thời gian nửa tháng mới thành công đột phá được bình cảnh tầng thứ năm, tu vi bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu.

Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu đã là Tiên Thiên cảnh trung kỳ đỉnh, tiến thêm một bước nữa chính là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, độ khó tu luyện so với trước tăng lên rất nhiều.

Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm tới Tiên Thiên cảnh tầng sáu tiêu hao thời gian hơn bốn tháng, tầng thứ sáu tới tầng thứ bảy hiển nhiên tiêu tốn thời gian lớn hơn, cho dù có linh đan phụ trợ, chỉ ít phải có thời

gian sáu tháng trở lên.

Lúc này cách cuối năm chỉ còn một tháng, tu vi không có khả năng lại đột phá, Cổ Thần chuyển trọng điểm tu luyện vào mặt Thiên Cương Thối Thể đại pháp, Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu có thể luyện được Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tứ trọng rồi.

Luyện thành Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tứ trọng, sau khi thân thể Cổ Thần cường hóa, hầu như có thể so sánh với Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, hơn nữa có Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, tốc độ vô hạn tiếp cận Thần Hải cảnh, so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín nhanh hơn rất nhiều.

Lấy thực lực của Cổ Thần hiện tại, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ, sau khi thân thể cường hóa, tốc độ được tăng mạnh, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám cũng phải tạm lánh phong mang.

Thực lực của Cổ Thần, toàn bộ thành Nhạc Thủy không có người nào đủ sức uy hiếp tới hắn, nếu như không có tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy xuất thủ, vậy thì mơ tưởng chiếm được tiện nghi dưới tay Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

96. Chương 73: Bĩ Đấu Bất Đầu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cách cuối năm chỉ còn hơn một tháng, bằng vào kinh nghiệm đã từng luyện thành Thiên Cương Thối Thể đại pháp kiếp trước, Cổ Thần muốn luyện thành đệ tứ trọng trước khi đại hội tranh đoạt chức vị tộc trưởng cuối năm diễn ra không phải việc khó, đối với Cổ Thương Nhạc, Cổ Thần không hề lo lắng để ý.

Nếu như hắn có thể an tâm thủ phận, một thân tu vi cũng chỉ dừng lại tại chỗ thời gian dài, để hắn cống hiến vì Cổ gia cũng tốt, sau này nói không chừng Cổ Thần sẽ trợ giúp hắn đề cao tu vi, thực tế đến lúc đó Cổ Thương Khung làm tộc trưởng, có Cổ Thần đằng sau trợ giúp, cung cấp các loại pháp quyết và đan dược, chính thể thực lực gia tộc nhất định tăng lên nhiều, mà Cổ Thương Khung định trước sẽ bước vào Thần Hải cảnh, chỉ là thời gian sớm hay muộn. Còn nếu Cổ Thương Nhạc động dị tâm nào đó, Cổ Thần không ngại gạt bỏ hắn.

Thực lực tăng trưởng, Cổ Thần đã không còn là tiểu tử ngốc nghếch gần hai năm trước nữa rồi, loại cảm giác đại tu sĩ kiếp trước đang dần dần trở lại đối với Cổ Thần.

Kiếp trước mang theo thâm cừu huyết hận trên lưng, không có khả năng không biến đổi tâm tính, chỉ cần một câu nói nguy hiểm tới người thân của hắn, gạt bỏ một gã tu sĩ mà nói, đối với Cổ Thần quả thực quá mức dễ dàng. Có thân phận tông sư đan dược, thậm chí không cần tự mình xuất thủ, chỉ cần phát ra một câu nói, một lời hứa hẹn luyện đan, muốn nhìn ai chết, hôm trước hôm sau liền có thể nhìn thấy đầu người đó.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với một ít người tu vi tương đối thấp, lại không có bối cảnh gì đặc biệt, đối thủ chân chính của hắn, kiếp trước Cổ Thần không có cách nào đối phó được, ví dụ như Tàng Thiên Cơ, cho dù Cổ Thần muốn Tàng Thiên Cơ chết cũng không có ai dám đi trêu chọc Tàng Thiên Cơ. Tu sĩ dụng phải Tàng Thiên Cơ, đừng nói là trêu chọc hắn, chỉ cần mở miệng nói xấu, có thể bình an vô sự đã là chuyện vô cùng may mắn rồi.

Khi cách cuối năm hơn mười ngày, Cổ Thương Khung truyền tới tin tức tốt, trải qua nửa năm tu luyện, có được lực tàn dư của tẩy trần đan hỗ trợ, lại không ngừng dùng nguyên linh đan thượng phẩm hỗ trợ, rốt cuộc Cổ Thương Khung đã thành công trước khi đại hội tranh đoạt tộc trưởng diễn ra bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, trở thành cường giả Tiên Thiên cảnh hậu kỳ.

Cổ Thần cũng như hẳn mong muốn, trước khi cuối năm đến, thành công luyện được đệ tứ trọng Thiên Cương Thối Thể đại pháp.

Tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, Cổ Thương Khung khởi điểm muộn hơn Cổ Thần một chút, tuy rằng đã tiến vào tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, thế nhưng Thiên Cương Thối Thể đại pháp mới luyện thành đệ tam trọng.

Bất quá, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, trải qua Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ tam trọng cường hóa, chiến thắng một tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám bình thường cũng rất có thể, đối với đại hội cạnh tranh tộc trưởng, Cổ Thương Khung coi như không hề có áp lực gì.

Cuối năm vừa đến, toàn bộ thành Nhạc Thủy náo nhiệt hẳn lên, Cổ gia cũng không ngoại lệ, hôm nay Cổ Thần mới qua sinh nhật tuổi 12 không lâu, nhưng thân thể so với thiếu niên 13 tuổi còn cường tráng hơn một chút, cao lớn, thoát nhìn càng giống như thanh niên mười lăm, mười sáu tuổi.

Không hề ngoại lệ, tỷ thí dòng họ năm nay, Cổ Thần dễ dàng đoạt được vị trí đệ nhất, triển lộ ra tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, khiến cho Cổ Thái vẫn như trước chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai lạnh lùng không ngớt.

Bất quá, năm nay náo nhiệt nhất không phải là tỷ thí dòng họ mỗi năm một lần, mà là đại hội cạnh tranh chức vị tộc trưởng.

Cổ Hiền đã già rồi, năm nay 70 tuổi, dựa vào di lệnh của tổ tiên, phải nhường lại chức vị tộc trưởng.

Nguyên bản, chức vị tộc trưởng phụ tử đời đời tương truyền, tộc trưởng sau khi đến tuổi 70, nhường lại vị trí tộc trưởng cho con của hắn là được, thế nhưng Cổ Thương Khung không phải con ruột của Cổ Hiền, nguyên nhân chính là vì như vậy khiến đại trưởng lão, nhị trưởng lão có lý do phản đối, vị trí tộc trưởng biến thành công khai cạnh tranh.

Tất cả đệ tử đời thứ hai chỉ cần có trưởng lão đề cử là có thể tham gia, sau khi tỷ thí dòng họ trôi qua thì tiến hành đại bĩ đấu, người thắng chính là tộc trưởng Cổ gia đời tiếp theo.

Cổ Thương Nhạc vốn có tiếng đệ nhất nhân Cổ gia, tu vi đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, lấy luận võ để định vị trí tộc trưởng, hẳn hầu như đã nắm chắc thành công trong tay.

Ngày hôm nay, tâm tình Cổ Thần vô cùng hài lòng, trên mặt luôn luôn mang theo nụ cười, đệ tử đời thứ hai nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão tự nhiên không có ai tranh chấp, đệ tử đời thứ hai nhất mạch Cổ Hiền, tam trưởng lão, người mạnh nhất cũng chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, so sánh với Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, quả thực là kém một trời một vực.

Cổ Thương Khung là người cạnh tranh vị trí tộc trưởng lớn nhất đối với Cổ Thương Nhạc, thế nhưng tu vi hiện nay mới chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, đối với điều này, Cổ Thương Nhạc không hề có áp lực, hẳn biết tu luyện càng tới hậu kỳ, bình cảnh càng khó đột phá, tuy rằng tư chất Cổ Thương Khung nhất lưu, thế nhưng đã bỏ qua thời điểm tu luyện tốt nhất, kiếp này muốn đổi theo hẳn quả thực rất khó khăn.

Đại bộ phận tu sĩ, thời điểm hoàng kim nhất chính là trước hai mươi hai tuổi, tại thời điểm này có thể dễ dàng đột phá bình cảnh nhất, sau đó là từ 22-50 tuổi, nếu như không đột phá Thần Hải cảnh, vậy thì xác định cả đời dừng lại ở đây, sau 50 tuổi chính là thời điểm thân thể bắt đầu già yếu, mỗi ngày kiên trì tu luyện cũng chỉ có thể bảo trì không lui về phía sau, nếu như dừng tu luyện, tu vi sẽ rút lui. Như Cổ Thần kiếp trước, 100 tuổi mới thu được pháp quyết thượng thừa đỉnh cao như Đỉnh Thiên Quyết, Phệ Linh Quyết, cộng thêm thân phận tông sư đan dược, điên cuồng tu luyện mới miễn cưỡng đột phá trước khi thọ mệnh kết thúc càng đừng nói tới những gia tộc tu chân chỉ có pháp quyết hạ trung thừa, không có bối cảnh lớn, không có đan dược hỗ trợ tu luyện, từ đây có thể thấy được, nếu trong độ tuổi hoàng kim không đạt tới tu vi nhất định, muốn tiến thêm hầu như là chuyện không thể.

Sau khi tỷ thí dòng họ, mọi người không vội vã rời đi, sau khi Cổ Thiên Sơn tuyên bố kết quả tỷ thí dòng họ năm nay, Cổ Hiền bước lên lôi đài, nói:

- Các vị đồng tộc, ta làm tộc trưởng Cổ gia đã hơn hai mươi năm, năm nay vừa vặn bước qua tuổi 70, căn cứ vào di lệnh tổ tiên, nhường lại vị trí tộc trưởng, để các anh kiệt đời thứ hai trong tộc tiếp nhận tộc trưởng đời tiếp theo, dẫn dắt Cổ tộc đi vào tương lai càng thêm tốt đẹp...

Dừng lại một chút, Cổ Hiền nói tiếp:

- Cổ gia liệt danh một trong ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy, đây là đời đời tổ tông xây dựng cơ sở cho chúng ta, mỗi một tộc trưởng Cổ gia đều muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất cho gia tộc, Cổ Hiền may mắn không làm nhục mệnh, chấp chưởng Cổ gia hơn hai mươi năm, thực lực Cổ gia càng ngày càng tăng cường, sau này có cưỡi hạc quy tiên cũng coi như có không thẹn khi đối mặt với tổ tiên, mặc kệ ai trở thành tộc trưởng đời sau, đều phải giống như các tộc trưởng đời trước, nhất định phải phát triển Cổ gia, vì Cổ gia tìm kiếm tương lai tốt đẹp hơn...

- Làm tu sĩ, chúng ta vượt qua phàm nhân, so với phàm nhân có lực lượng càng mạnh, so với phàm nhân càng có nhiều tài nguyên hơn, so với phàm nhân có sinh hoạt tốt đẹp hơn... Thế nhưng, so với phàm nhân, tu sĩ chúng ta càng phải gánh chịu phiêu lưu lớn hơn nữa, tu chân giới chính là thế giới cá lớn nuốt cá bé, là một thế giới tàn khốc, không có thực lực thì không thể sinh tồn, vì vậy, thân là tộc trưởng, không chỉ có phẩm tính đoan chính, càng cần phải có tu vi vượt qua mọi người.

- Trải qua các trưởng lão quyết định, cạnh tranh tộc trưởng lần này do các vị trưởng lão đề cử đệ tử đời thứ hai nhân phẩm đoan chính, sau đó để các đệ tử đời thứ hai này tiến hành tỉ thí với nhau, ai là đệ nhất chính là tộc trưởng đời tiếp theo...

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

97. Chương 74: Cổ Thương Khung Bạo Phát. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Đệ tử đời thứ hai có thể được các trưởng lão đề cử ra, đều là người có thân phận trực hệ hiển hách, không có khả năng để đệ tử chi thứ đi thống lĩnh gia tộc.

Nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão, mọi người đều đề cử Cổ Thương Nhạc, vị trí tộc trưởng, bọn họ tự nhiên chỉ cần đề cử một người, Cổ Thương Nhạc có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, Cổ gia không người nào so sánh được, nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão sớm đã coi hắn trở thành tộc trưởng đời tiếp theo.

Tự nhiên, người mà đại trưởng lão và nhị trưởng lão đề cử không ai khác ngoài Cổ Thương Nhạc.

Sau khi Cổ Thương Nhạc được đề cử liền bước lên lôi đài, chân khí Tiên Thiên trên người càng bùng phát ra, mọi người ở đây đều cảm nhận được uy áp cực mạnh của tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Bên phía Cổ Hiền, có hai người đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, phân biệt là Cổ Thương Khung, Cổ Thương Thu.

Cổ Hiền và tam trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, Cổ Thương Khung, Cổ Thương Thu chỉ mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, cách Cổ Thương Nhạc tới hai cái cấp bậc, trong lúc nhất thời hai người bọn họ không nghĩ ra được nên đề cử người nào xuất chiến mới thỏa đáng.

Rất không tự giác, Cổ Hiền chuyển ánh mắt lên người Cổ Thần xa xa, thế nhưng Cổ Thần chỉ biểu hiện ra tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, Cổ Hiền muốn truyền chức vị tộc trưởng cho Cổ Thương Khung, sau này có thể tiếp tục truyền cho Cổ Thần, thế nhưng, trưởng lão hội đã quyết định, chức vị tộc trưởng cho luyện võ quyết định, Cổ Hiền chỉ đành phải thở dài một tiếng trong lòng.

- Phụ thân... Hải nhi nguyện ý xuất chiến.

Lúc này bỗng nhiên vang lên một thanh âm, Cổ Hiền chuyển mắt nhìn lại, Cổ Thương Khung đi ra.

- Hừ...

Cổ Thương Nhạc trên lôi đài hừ lạnh một tiếng nhìn Cổ Thương Khung, nhân thần đầy vẻ coi thường.

Nhất thời, mọi người Cổ gia đều ngẩng cao tinh thần, Cổ Thương Khung khiêu chiến Cổ Thương Nhạc? Trong lòng mọi người đều có cảm giác giữa hai người bọn họ định trước phải có một trận quyết chiến, hiện tại, trận quyết chiến này đã tới.

Thế nhưng, thực lực hai bên quá mức chênh lệch khiến mọi người đối với Cổ Thương Khung không hề coi trọng, đệ tử đời thứ ba còn đỡ, không ít đệ tử đời thứ hai đều nở nụ cười khinh miệt coi thường, đại trưởng lão, nhị trưởng lão vượt vuốt râu, vẻ mặt cười khê.

Cổ Hiền và tam trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt có vẻ lo lắng, nhưng vẫn gật đầu, nói:

- Cần thận một chút.

Lòng tin của Cổ Thương Khung vô cùng tràn đầy, tiêu sái cười nói:

- Phụ thân, nhìn hài nhi thắng lợi như thế nào.

Nói xong, Cổ Thương Khung nhẹ nhàng nhảy lên, liền bước vào lôi đài.

Nghe được Cổ Thương Khung nói, không ít người đều nở nụ cười, thậm chí ngay cả đệ tử đời thứ ba nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão cũng không nhịn được hiện rõ nét cười cợt.

Cho tới nay, Cổ Thương Nhạc hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân Cổ gia, Cổ Thương Khung nói như vậy, trong tai mọi người chỉ là cuồng ngông ngu ngốc.

Đại trưởng lão, nhị trưởng lão không giữ miệng, hừ lạnh một tiếng:

- Không biết tự lượng sức mình.

Bất quá, Cổ Hiền nhìn bóng lưng Cổ Thương Khung, biểu tình có chút ngoài dự liệu... Nhiều năm trước, thời điểm Cổ Thương Khung còn trẻ, cũng hăng hái tự tin như vậy.

Thế nhưng, từ sau khi Cổ U Lan qua đời, trên mặt Cổ Thương Khung đã hầu như không hề xuất hiện nụ cười, nhất là dáng cười tự tin như thế này, chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Nụ cười tiêu sái tự tin kia, Cổ Hiền rõ ràng thấy được trước mắt, vài chục năm trước, bộ dáng Cổ Thương Khung tràn ngập hăng hái nhiệt huyết.

Cổ Thần cũng mỉm cười, bất quá, nụ cười của hắn hoàn toàn khác so với mọi người, chính là nụ cười ý vị thâm trường, trong con mắt mọi người, tu vi Cổ Thương Khung so với Cổ Thương Nhạc tự nhiên là kém hơn rất xa, thế nhưng, kết quả của trận đấu này, nhất định sẽ phá hỏng con mắt mọi người.

Thấy Cổ Thương Khung lên sàn đấu, Cổ Thương Nhạc ha ha cười, nói:

- Tu vi của ngươi mới bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, khẩu khí đã lớn hơn không ít, ta thực muốn nhìn xem, ngươi làm cách nào chiến thắng được ta, ha ha...

Vừa cười, Cổ Thương Nhạc nói tiếp:

- Ta rất muốn biết, ngươi có thể chống lại bao nhiêu lần công kích của ta? Bất quá là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm mà thôi, chỉ cần một lần, ngươi liền bị thua.

Cổ Thương Nhạc nói xong, không ít đệ tử đời thứ hai đều cười rộ lên, lớn tiếng nói:

- Một chiêu võ hắn xuống, ha ha...

Những người này tự nhiên đều là nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão.

Theo thanh âm của mọi người, tay phải Cổ Thương Nhạc chợt lóe, một thanh trường đao xuất hiện trong tay hắn, chính là pháp khí thành danh Âm Ngọc Đao.

Cổ Thương Khung thần nhiên cười, hai tay chấp sau lưng, cũng không hề động dây, chỉ nhàn nhạt nói:

- Cổ Thương Nhạc, tu vi của ngươi không thấp, nhưng nhân lực lại phi thường kém cỏi, người quả thực xem ta chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng năm sao?

Lông mày Cổ Thương Nhạc vừa nhíu, tỉ mỉ quan sát Cổ Thương Khung một chút, tuy rằng Cổ Thương Khung không ngoại phóng tu vi giống như hắn, ngay cả tu sĩ Hậu Thiên cảnh cũng nhận ra được tu vi của hắn, thế nhưng tựa hồ không có bộ dáng ẩn giấu. Bề ngoài tu vi Cổ Thương Nhạc cao hơn Cổ Thương Khung, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra.

Pháp quyết ẩn dấu của Cổ Thương Khung chính là bí pháp thượng thừa Cổ Thần lấy được trong thánh địa thượng cổ Thái Hư Cung, Cổ Thương Nhạc sao có thể nhìn ra được?

Không ít đệ tử đời thứ hai bật cười, có người nói:

- Cổ Thương Khung, chẳng lẽ tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm có thể so sánh với Thương Nhạc huynh hay sao? Ha ha... Si tâm vọng tưởng!

Cổ Thương Khung liếc mắt nhìn người nọ, ánh mắt như đao, người nọ nhất thời bị dọa giật nảy mình, nhịn không được lui về phía sau một bước, Cổ Thương Khung đột nhiên bước lên phía trước một bước, chân khí Tiên Thiên cuộn cuộn bùng phát, giống như Cổ Thương Nhạc, ngoại phóng tu vi.

Ba động chân khí Tiên Thiên cường liệt khiến chung quanh Tiên Thiên xung quanh cả kinh, ánh mắt đều chuyển lên người Cổ Thương Khung.

Chân khí Tiên Thiên của Cổ Thương Khung bạo phát, rất nhanh vượt qua đỉnh phong Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, đạt tới cấp độ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu.

- Sao có khả năng? Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu?

Nhất thời, chúng cường giả Tiên Thiên mắt tròn mắt dẹt, cùng cả kinh nói.

Sắc mặt Cổ Hiền vui vẻ, Cổ Thương Khung cũng bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, chỉ cần có thể giữ kết quả hòa với Cổ Thương Nhạc, như vậy Cổ Hiền trực tiếp truyền chức vị tộc trưởng vào tay Cổ Thương Khung.

Tu vi Tiên Thiên cảnh tầng sáu hoàn toàn đủ tư cách tiếp nhận vị trí tộc trưởng rồi, Cổ Hiền thân là tộc trưởng Cổ gia hơn hai mươi năm cũng bất quá chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, liếc mắt với tam trưởng lão, trong mắt hai người đều là kinh hãi.

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc, Cổ Thương Khung tu luyện 15 năm cũng có thể bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, tốc độ như vậy đã là rất nhanh rồi, không nghĩ tới, Cổ Thương Khung dĩ nhiên bước vào Tiên Thiên cảnh tầng sáu.

Tiểu ý trên mặt Cổ Thần càng lúc càng đậm:

“Tiên Thiên cảnh tầng sáu? Hừ hừ... Chờ các người biết rằng phụ thân ta bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, sợ rằng trông mắt phải rất xuống!”

Nhân thần Cổ Thương Nhạc khẽ biến, trong lòng cả kinh, thế nhưng sắc mặt như thường, cho dù Cổ Thương Khung chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng sáu khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, nhưng cũng chưa đủ thay đổi kết quả.

Cổ Thương Nhạc hừ lạnh một tiếng:

- Tiên Thiên cảnh tầng sáu, cũng chỉ như vậy.

- Ha ha ha ha...

Cổ Thương Khung một lần nữa bước về phía trước một bước, chân khí Tiên Thiên một lần nữa bạo phát, ngoại phóng tu vi, để mọi người đều cảm thụ rõ ràng, Cổ Thương Khung quá lớn:

- Hiện tại, thì thế nào?

- Cái gì?

Sắc mặt Cổ Thương Nhạc biến đổi.

- Dĩ nhiên là Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy?

- Có làm hay không?
- Sao có khả năng? Có phải là ta hoa mắt rồi?
- Ông trời của ta? Trong tộc dĩ nhiên xuất hiện hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy?
- Ta không phải nằm mơ đấy chứ?

...

Nhất thời, liên tiếp vang lên tiếng kinh hô, dồn dập truyền vào tai mọi người, không ít người xoa xoa con mắt, sợ là con mắt chính mình bị hỏng rồi, tưởng mình đang nằm mơ.

Cổ Hiền và tam trưởng lão thậm chí kích động dứt bật dậy, trên mặt tràn đầy vẻ kích động, tam trưởng lão nắm tay Cổ Hiền, kích động nói:

- Lão đại ca, Thương Khung nó, nó dĩ nhiên bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy? Bọn họ không cần phải so đấu nữa rồi, Thương Khung hoàn toàn có thể kế thừa chức vị tộc trưởng, ai dám phản đối, ta tuyệt đối không buông tha hắn...

Cổ Hiền lắc đầu, vẻ mặt tiếu ý, nói:

- Không cần như vậy, Thương Khung bị áp lực lâu quá rồi, nó phải chứng minh cho mọi người, nó có tư cách tiếp nhận chức vị tộc trưởng, hắn cùng với Cổ Thương Nhạc đều có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, khó phân thắng bại, chỉ cần thành thế hòa, mọi người sẽ không thể nói gì được nữa.

So với Cổ Hiền và tam trưởng lão hoàn toàn khác nhau, đại trưởng lão và nhị trưởng lão thiếu chút nữa rút con mắt ra ngoài, hai năm nay, bọn họ vẫn luôn khiếp sợ vì Cổ Thần mạnh mẽ tăng tiến tu vi, trăm triệu lần không nghĩ tới, lão tử của hắn dĩ nhiên cũng giống như hắn, tu vi một đường bão táp tăng lên!

Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt ngoại trừ chấn động, chỉ còn chấn động, tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, đây chính là tu vi đỉnh cao nhất toàn bộ thành Nhạc Thủy, Cổ Thương Khung 20 tuổi mới bắt đầu tu luyện, dĩ nhiên ngắn ngủi 15 năm bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Mà cho dù bọn họ nghĩ nỗ lực đầu cũng không nghĩ ra, Cổ Thương Khung có một nhi tử là tông sư đan dược, có thể luyện ra các loại đan dược cần thiết hỗ trợ tu luyện, đồng thời còn luyện ra được linh đan thượng phẩm như tẩy trần đan, dược lực cường đại khiến Cổ Thương Khung dùng thời gian một năm liên tục tăng lên từ Tiên Thiên cảnh tầng năm đột phá tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy.

Hôm nay, tại lúc đối chiến với Cổ Thương Nhạc mới đột nhiên hiển lộ ra, quả nhiên khiến mọi người chấn động cực lớn, cho dù là mạnh mẽ như Cổ Thương Nhạc cũng chấn động tới mức tinh thần rối loạn, tưởng đang nằm mơ.

Cổ Thương Khung tiếp tục bước về phía trước, quát lớn:

- Cổ Thương Nhạc, ngươi 8 tuổi bắt đầu tu luyện, đến nay 36 năm, bốn năm trước 40 mười tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh tầng bảy, Cổ Thương Khung ta 20 tuổi mới bước chân vào đường tu chân, đến nay 15 năm, 35 tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, ngươi thực không xứng với danh hiệu đệ nhất nhân Cổ gia.

Cổ Thương Khung nói ra lời này, khiến không ít người muốn phản bác, nhưng há to miệng lại phát hiện ra Cổ Thương Khung nói mỗi một câu đều là thực sự, không thể nào bác bỏ được.

Cổ Thương Nhạc cũng như vậy, đôi môi giật giật, nhưng không phát ra nửa điểm thanh âm, hắn từ lúc 8 tuổi bắt đầu tu luyện, 40 tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, tiêu hao thời gian 32 năm, mà Cổ Thương Khung 20 tuổi bắt đầu tu luyện, bỏ lỡ thời kỳ tu luyện tốt nhất, nhưng chỉ cần 15 năm đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy.

So sánh với hắn, Cổ Thương Nhạc thực sự không tính là cái gì!

- Hừ...

Cổ Thương Nhạc tức giận hừ một tiếng, muốn hắn thừa nhận chính mình không bằng Cổ Thương Khung, đó là chuyện tuyệt đối không thể, đao cương Âm Ngọc Đao bành trưởng, nói:

- Ta thực muốn nhìn, thực lực chân chính của người có lợi hại như biểu hiện?

Cổ Thương Nhạc bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy bốn năm, đã sớm đánh vững cơ sở tầng thứ bảy, đồng thời đã mơ hồ chạm tới bình cảnh đỉnh phong tầng thứ bảy, thâm nghĩ Cổ Thương Khung bất quá là mới tiến vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, tuy rằng đều là tầng thứ bảy, nhưng thực lực có sai biệt nhất định, muốn thắng Cổ Thương Khung hẳn là không khó.

Nghĩ như thế, lòng tin của Cổ Thương Nhạc nhất thời khôi phục rất nhiều, cũng bước về phía trước một bước, khí thế phóng lên cao, tương đối với Cổ Thương Khung không hề rơi vào hạ phong.

Bàn tay Cổ Thương Khung vừa lộn, một đôi thủ sáo lấp lánh quang mang màu vàng xuất hiện trong tay, lập tức, Cổ Thương Khung đeo đôi bao tay màu vàng này lên.

- Pháp khí trung phẩm?

Bao gồm cả Cổ Thương Nhạc, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, pháp khí trong tay Cổ Thương Khung dĩ nhiên không phải là sở hữu của gia tộc, trong Cổ gia chỉ có năm kiện pháp khí trung phẩm, tộc trưởng một kiện, tam đại trưởng lão mỗi người một kiện, Cổ Thương Nhạc một kiện, Cổ Thương Khung được phân phối pháp khí chỉ là hạ phẩm.

Không tự chủ được, có người chuyển ánh mắt lên người Cổ Thần, bởi vì trên tay Cổ Thần cũng có một kiện pháp khí trung phẩm, tỷ thí dòng họ năm ngoái đã lấy ra, chỉ là, tỷ thí dòng họ năm nay hẳn chỉ cầm một kiện pháp khí Huyền Băng Kiếm hạ phẩm, nhưng bằng vào tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, rất đơn giản giành được vị trí đệ nhất.

Đối với ánh mắt mọi người, Cổ Thần bảo trì mỉm cười, nhìn như không thấy.

Pháp khí trên tay Cổ Thương Khung tự nhiên là do Cổ Thần đưa cho, tên là Kim Tầm Thủ Sáo, là một trong năm kiện pháp khí trung phẩm hẳn lấy được từ trong Hạo Thiên Động Phủ, Cổ Thần có kiếm thuật thượng thừa cảnh giới Tiên Thiên, vì vậy sử dụng Thanh Ly Kiếm, còn Kim Tầm Thủ Sáo để cho phụ thân hẳn.

Cổ Thương Khung cũng tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, đồng thời luyện thành đệ tam trọng, thân thể tương đối cường hãn, nửa năm nay Cổ Thần ở nhà, lại dạy cho phụ thân hẳn một bộ chỉ pháp thượng thừa, hơn nữa công pháp của Cổ Thương Khung tu luyện giống như Cổ Thương Hải, chính là Bàn Thạch Ấn, Kim Tầm Thủ Sáo chính là pháp khí thích hợp nhất.

Cổ Thương Nhạc cười khê một tiếng, trong con mắt của hắn, tuy rằng thủ sáo của Cổ Thương Khung là pháp khí trung phẩm, nhưng Âm Ngọc Dao trong tay hắn chiếm ưu thế rất lớn, Âm Ngọc Dao là pháp khí công kích, có lực công kích vô cùng cường đại, mà các loại pháp khí dạng thủ sáo đều là nửa công nửa phòng, so ra kém pháp khí chuyên công hoặc chuyên phòng, mà pháp khí dạng thủ sáo lại chỉ có thể phòng ngự hay tay.

Luận lực công kích, so ra kém hơn pháp khí hoàn toàn công kích, ví dụ như pháp khí dạng đao, dạng kiếm, chân khí Tiên Thiên dung nhập, lực lượng có thể đề cao mấy lần, ví dụ như một quyền đánh ra, khả năng chỉ có thể đánh ra một đạo quyền cương lớn chừng hia ba thước, mà thông qua mũi đao, mũi kiếm, có thể đánh ra kiếm cương, đao cương dài tới hơn trượng.

Pháp khí dạng bao tay, đi theo lộ tuyến trung hòa, nửa công nửa phòng, hiệu quả lớn nhất chính là tính linh hoạt, chỉ khi tu sĩ có thực lực cường đại mới có thể phát huy hết hiệu quả của nó.

Trong con mắt Cổ Thương Nhạc, Cổ Thương Khung vừa mới bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, luận thực lực kém hơn hẳn một chút, sử dụng pháp khí dạng thủ sáo, đấu với Âm Ngọc Dao, tự nhiên chiếm ưu thế.

Không ít người cũng có cái nhìn giống như Cổ Thương Nhạc, đại trưởng lão, nhị trưởng lão thâm thấy may mắn trong lòng, nghĩ cho dù Cổ Thương Nhạc có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, nhưng lúc này đã bước vào luận võ định ra vị trí tộc trưởng, chỉ cần hắn bị đả bại trong tay Cổ Thương Nhạc, hẳn liền mất đi tư cách kế thừa vị trí tộc trưởng.

Tộc trưởng Cổ gia, không có khả năng truyền cho người thất bại.

Hai người nhìn nhau một ít, đều có ý vui mừng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

98. Chương 75: Kinh Tiên Nhất Chỉ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Hiền nhíu mày, lúc này mới nhớ tới, trên tay Cổ Thương Khung không có pháp khí tốt, nhưng Âm Dương Phân Nguyên kiếm của hắn là tín vật tộc trưởng, lúc trước Cổ Thần đại biểu cho Cổ gia tranh tài với Liễu Bách Sinh, hắn có thể lấy ra cho dùng tạm, nhưng hiện tại là tỷ thí cạnh tranh chức vị tộc trưởng, tự nhiên không thể lấy tín vật đại biểu cho chức vị tộc trưởng cho Cổ Thương Khung sử dụng.

Cổ Hiền đang muốn mở miệng, mượn pháp khí của tam trưởng lão cho Cổ Thương Khung dùng, trên lời đài đã bắt đầu động thủ.

Chỉ thấy Cổ Thương Khung biến ảo cước bộ, chân khí Tiên Thiên điên cuồng tuôn ra từ song chưởng, song chưởng kết thành Bàn Thạch Ấn, một chưởng linh động đánh ra, một đạo chưởng cương từ tay Cổ Thương Khung xuất hiện, trong nháy mắt biến thành hơn trượng, giống như một mặt vách, đánh thẳng về phía Cổ Thương Nhạc.

Bàn Thạch Ấn...

Chính là công pháp bình thường của Cổ gia, thế nhưng nhìn chưởng cương giống như mặt tường trong không trung, tất cả mọi người đều ngạc nhiên tròn hai mắt, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Bàn Thạch Ấn dĩ nhiên có thể đạt thành uy lực to lớn như vậy.

Chưởng cương rộng chừng hơn trượng, nếu như bị một chưởng này đánh trúng, cho dù là phòng ốc cũng bị phá hủy thành tro bụi.

Thời điểm Cổ Thương Hải truy sát Cổ Thần cũng đã từng đánh ra Bàn Thạch Ấn, oanh kích một chưởng đối với Tiểu Bạch, chưởng cương bất quá ba thước, so với một chưởng của Cổ Thương Khung lúc này, uy lực kém hơn không biết bao nhiêu phần.

Cổ Thương Khung có Kim Tầm Thủ Sáo trong tay, cho dù tay không đánh một chưởng cũng có thể đạt thành uy lực cường chưởng rộng năm sáu thước, chân khí Tiên Thiên thông qua Kim Tầm Thủ Sáo, uy lực mạnh hơn gấp đôi.

Một đạo chưởng cương kia, màu vàng lóng lánh, chói mắt không gì sánh được, nhắm thẳng vào Cổ Thương Nhạc.

Một chưởng uy lực đối với mọi người mà nói uy lực không gì sánh được, nhưng là trong mắt Cổ Thương Nhạc Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, chỉ là chút kinh ngạc mà thôi, không hề chấn động, đối với mọi người đây là một đạo chưởng cương không thể chống đối, nhưng đối với Cổ Thương Nhạc mà nói, chỉ là một đạo chưởng cương của tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy mà thôi.

Hai chân Cổ Thương Nhạc bắt động, hai tay cầm Âm Ngọc Dao, nhìn chưởng cương phóng tới cực nhanh, một đạo chém xuống, nhất thời, quang mang Âm Ngọc Dao bùng phát, hóa thành một đạo đao cương dài bảy tám trượng, mạnh mẽ va chạm với chưởng cương.

Tuy rằng đạo chưởng cương kia thanh thể kinh người, nhưng bị đạo đao cương dài bảy tám trượng chém xuống, nhất thời bị chém thành hai nửa.

Chưởng ấn của Cổ Thương Khung biến đổi, lại một đạo chưởng cương vỗ tới, Cổ Thương Nhạc hừ lạnh một tiếng, một đạo đao cương chém qua, chém nát chưởng cương.

Mỗi một đạo chưởng cương Cổ Thương Khung đánh tới, từng đạo rộng chừng hơn trượng, liên tục oanh kích về phía Cổ Thương Nhạc, nhưng đều bị Ấm Ngọc Dao của Cổ Thương Nhạc phá hủy.

Đột nhiên, song chưởng Cổ Thương Khung chia ra, ngừng kết chưởng ấn, nhất tề đánh tới, hai đạo chưởng cương một trái một phải hóa thành hai cự chưởng, đồng thời lao về phía Cổ Thương Nhạc.

Nhìn hai đạo chưởng cương đánh tới, trên mặt Cổ Thương Nhạc cũng hiện lên vẻ ngưng trọng, rồi lại coi thường, chỉ thấy thân thể hắn vừa chuyển, Ấm Ngọc Dao chém ngang, đạo cương cường đại, hai đạo chưởng cương đồng thời bị chém đứt,

Chém ngang một đạo, thế đi Cổ Thương Nhạc liên tục, không hề chờ Cổ Thương Khung tiếp tục công kích, hai chân dậm mạnh, thân thể cấp tốc tiếp cận Cổ Thương Khung, Ấm Ngọc Dao trong tay liên tục bổ xuống vô số đạo, hoàn toàn đánh tan chưởng cương từ Cổ Thương Khung.

Thành viên nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng, Bàn Thạch Ấn của Cổ Thương Khung đối với Cổ Thương Nhạc hoàn toàn không tạo thành uy hiếp gì, chỉ chờ Cổ Thương Nhạc tới gần người một chút, dưới đòn công kích bằng đạo cương liên tiếp, một đôi Kim Tầm Thủ Sáo sao có thể chống đỡ.

Trên mặt đại trưởng lão, nhị trưởng lão đều nở nụ cười, hai người trên lôi đài đều có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, lúc này toàn bộ người Cổ gia đều quan sát trận đấu trên lôi đài, ai cũng biết được, trận so đấu trước mắt chính là tranh đoạt chức vị tộc trưởng, bất kỳ ai thua trận, chính là thua tư cách kế thừa vị trí tộc trưởng.

“Chung quy là vừa bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, không phải đối thủ của Thương Nhạc...”

Đại trưởng lão trầm nghĩ, nụ cười đầy mặt.

Cổ Hiền và tam trưởng lão thì âm thầm lo lắng, không biết sau khi Cổ Thương Nhạc tiếp cận, Cổ Thương Khung dựa vào cái gì để ngăn cản Ấm Ngọc Dao của Cổ Thương Nhạc?

Cổ Thần cũng nở nụ cười, cười rất hài lòng, hắn biết, Cổ Nhạc càng đến gần phụ thân, cách thất bại càng gần hơn.

Chưởng cương Cổ Thương Khung ly thể, khoảng cách càng xa, uy lực càng nhỏ, Cổ Thương Nhạc hoàn toàn có thể đứng ngoài mấy trượng, bằng vào đạo cương có thể đơn giản phá đi chưởng cương, thế nhưng, càng tới gần Cổ Thương Khung, uy lực chưởng cương của Cổ Thương Khung càng thêm mạnh mẽ.

Đương nhiên, bằng Bàn Thạch Ấn, Cổ Thương Khung tuyệt đối không thể đơn giản thắng Cổ Thương Nhạc.

Bất quá, Cổ Thần còn dạy cho phụ thân hắn một bộ chỉ pháp thượng thừa, đây không phải là loại công pháp như Bàn Thạch Ấn có thể sánh bằng, đây là còn chưa kể tới Thiên Cương Thối Thể đại pháp.

Về vui mừng trên mặt Cổ Thương Nhạc càng lúc càng đậm, hắn đã tới gần Cổ Thương Khung trên dưới một trượng rồi, đối mặt với thế áp sát của hắn, Cổ Thương Khung dĩ nhiên một bước cũng không lui? Chỉ thêm vài bước nữa, Ấm Ngọc Dao của hắn có thể trực tiếp công kích vào thân thể Cổ Thương Khung rồi.

Hắn không tin, cùng là pháp khí trung phẩm, thủ sáo không thể giao phong chính diện với Ấm Ngọc Dao.

Dao của hắn dày đặc như mưa, Cổ Thương Khung đánh ra đạo đạo Bàn Thạch Ấn, đều bị đạo cương của hắn lần lượt phá hủy, lại liên tục hai đạo chém nát hai đạo chưởng cương, Cổ Thương Nhạc một lần nữa tiến lên phía trước một bước.

Khoảng cách được rồi...

- Tiếp ta một đạo...

Cổ Thương Nhạc hét lớn một tiếng, Ấm Ngọc Dao nổ bắn ra đạo cương dài gần mười trượng, đạo khí hư huyền hóa thành đạo ảnh hư huyền dài hơn mười trượng, thẳng trùng trời cao.

Sau đó, một đạo kinh thiên địa, động quỷ thần, nhanh như thiểm điện đánh xuống Cổ Thương Khung.

Đại trưởng lão, nhị trưởng lão nhin không được cười ra thành tiếng, một đạo như vậy, nếu như không có pháp khí phòng ngự ngoài trung phẩm, tuyệt đối không thể chống đỡ được, thành viên nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão đều lộ thần sắc hưng phấn, một đạo này đủ đánh bại Cổ Thương Khung rồi.

Cổ Hiền, tam trưởng lão nhú mày, Cổ Thương Thu cũng âm thầm thở dài.

Cổ Thần, lúc này càng hài lòng cười ha hả, Cổ Thương Nhạc, thất bại.

- Kinh Tiên Nhất Chỉ...

Cổ Thương Khung nhẹ nhàng phun ra bốn tiếng, thế nhưng, bốn tiếng này rõ ràng xuất hiện trong tai mọi người.

Chỉ thấy chân phải Cổ Thương Khung lui về phía sau nửa bước, đậm mạnh xuống lôi dài, trong sát na, toàn bộ lôi dài tầng tầng nứt nẻ, đạo đạo chân khí Tiên Thiên từ thân thể dũng mãnh tiến vào cánh tay phải.

Cổ Thương Khung nhấc cánh tay phải, ngón trỏ chỉ thẳng về phía trước, chân khí Tiên Thiên nhất rút vào cánh tay phải, nhất thời, ngón trỏ của Cổ Thương Khung phát ra quang mang chói mắt, một ngón tay điểm vào lưới Ấm Ngọc Dao do Cổ Thương Nhạc chém xuống.

Quang mang một ngón tay kia giống như mặt trời nhô lên trời cao, chói không thể nhìn, mọi người nhất thời cảm thấy con mắt đau xót, theo bản năng nhắm lại hai mắt.

Đình...

Một tiếng ngân thanh thúy vang lên.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

99. Chương 76: Người Thắng Vui Sống, Người Bại Đau Thương. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tất cả mọi người từ từ nhắm lại hai mắt, chỉ nghe thấy “đình” một tiếng vang lên, lập tức lại vang lên một tiếng động “vèo”, tựa hồ như có vật gì đó xuyên toa trong không trung rất nhanh.

Cổ Thương Nhạc đánh xuống một đạo kinh thiên địa, động quỷ thần, kiếm cương dài tới mười trượng, Cổ Thương Khung lại chỉ là một ngón tay, điểm vào lưới pháp khí Ấm Ngọc Dao của Cổ Thương Nhạc...

Tất cả hình ảnh tiếp theo bởi vì một đạo chỉ cương kia quá mức chói mắt, mọi người theo bản năng nhắm chặt con mắt lại, chỉ nghe được hai tiếng động nho nhỏ, không hề nghe thấy trên lôi dài rốt cuộc tình cảnh giữa Cổ Thương Nhạc và Cổ Thương Khung ra sao.

Thế nhưng...

Gần sát na, mọi người lập tức phản ứng lại, ai cũng không muốn bỏ qua một màn đặc sắc như thế này, vì vậy không dám chậm trễ dù chỉ chốc lát, nhất thời mở to hai mắt, tràn đầy khát vọng nhìn chăm chăm vào lôi dài, bọn họ bức thiết muốn biết, một khắc vừa rồi, trên lôi dài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trên lôi dài, Cổ Thương Khung chân trước chân sau đứng thẳng, tay trái để sau lưng, tay phải ở phía trước, ngón trỏ vươn ra, chỉ chênh lên trên, hiện tại đã sớm không còn đạo quang mang chói mắt vừa rồi.

Sắc mặt mọi người biến đổi, Cổ Thương Nhạc thì sao?

Vù vù... Có tiếng vang lên bên tai mọi người, mọi người theo phương hướng ngón tay nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh giống như lá diêu bĩ cắt đứt dây, văng ngược về phía sau, đã rời khỏi phạm vi lôi dài hơn mười trượng, vẫn còn đang tiếp tục bay ngược về phía sau.

Ấm Ngọc Dao màu đen giống như thân thể Cổ Thương Nhạc, không bị chống chế bay ngược trên không trung, nhưng chếch sang phương hướng khác.

Chấn động rồi...

Hoàn toàn chấn động rồi...

Cổ Thương Nhạc chém ra một đao kinh thiên địa, động quỷ thần, đao cương đã dài tới mười trượng, thể như sấm sét, khí như vân hải... Mọi người đều cho rằng, Cổ Thương Khung vô luận là thể nào cũng không có khả năng tiếp được một đao tràn đầy uy lực kinh khủng như vậy.

Thế nhưng...

Kết quả hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng.

Cổ Thương Khung chỉ dùng một ngón tay, một ngón tay đánh bay pháp khí Ấm Ngọc Dao của Cổ Thương Nhạc, đồng thời Cổ Thương Nhạc bị lực phản chấn trùng kích, thân thể mất khống chế văng ngược phía sau mấy chục trượng.

- Vừa rồi mới xảy ra chuyện gì?

- Thế nào có khả năng? Nhất định là ta hoa mắt rồi...

- Ông trời của ta, một chỉ vừa rồi của hần là chỉ pháp gì? Dĩ nhiên có thể tiếp được một đao toàn lực của Cổ Thương Nhạc chém xuống? Đồng thời, ngón tay của hần không chút thụ thương, thậm chí, Ấm Ngọc Dao của Cổ Thương Nhạc còn tuột tay bay đi, bản thân Cổ Thương Nhạc thì bị lực trùng kích đánh bay đi, dĩ nhiên ngay cả thân thể cũng không khống chế được.

Cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám cũng không dám tùy tiện dùng một ngón tay đi tiếp đón một đao toàn lực của Cổ Thương Nhạc.

Bịch bịch...

Cổ Thương Nhạc văng ra khỏi lôi đài hơn hai mươi trượng, lực phản chấn mới hoàn toàn biến mất, nặng nề ngã dưới mặt đất.

Đương...

Cổ Thương Nhạc vừa mới rơi xuống đất, Ấm Ngọc Dao cũng từ trên không trung rơi xuống, mũi đao cắm sâu vào lòng đất, thân đao liên tục đong đưa, tiếng ong ong không ngừng.

Trên toàn bộ sân rộng, vô cùng yên lặng, không một tiếng động, mọi người mở to mắt nhìn tất cả chuyện gì, vẻ mặt không thể tưởng tượng, ngoại trừ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ...

Bọn họ thực sự không rõ, Cổ Thương Nhạc cũng là Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, là một trong những tu sĩ đỉnh cao nhất toàn thành Nhạc Thủy, dĩ nhiên bại bởi một ngón tay của Cổ Thương Khung, chỉ một ngón tay đơn giản như vậy cũng bị đánh văng ngược phía sau.

Đây chính là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, một trong những tu sĩ mạnh nhất thành Nhạc Thủy, một trong ba đại tu sĩ đứng đầu thành Nhạc Thủy, hầu như là tượng trưng cho bất bại.

Thế nhưng...

Ngày hôm nay Cổ Thương Nhạc lại bị Cổ Thương Khung đánh bại bằng một ngón tay.

Mọi người nhìn vào Cổ Thương Khung, tiêu điểm trong ánh mắt mọi người đều tụ tập vào ngón tay trở của Cổ Thương Khung, thế nhưng, hiện tại ngón tay kia hoàn toàn bình thường, chỉ là đeo một bộ thủ sáo màu vàng mà thôi, tựa hồ không có gì đặc biệt, mỗi người đều có một ngón tay như vậy.

Ngón tay vừa mới đánh ra một chỉ vừa rồi tựa hồ cũng rất bình thường, mặc kệ là người nào cũng có thể điểm ra một chỉ như vậy, thế nhưng, mỗi một người Cổ gia ở đây, không có người nào cho rằng chính mình dám lấy một ngón tay đi đón đỡ đao cương cường đại từ Cổ Thương Nhạc bổ tới, như vậy chỉ có một kết quả, ngay cả người cũng bị chém thành hai nửa.

Cùng là một ngón tay bình thường, vì sao Cổ Thương Khung lại tiếp được một đao toàn lực của Cổ Thương Nhạc, đồng thời còn phản chấn hấn ngược lại.

Mọi người nhớ tới vừa rồi Cổ Thương Khung phun ra bốn tiếng nhè nhẹ: Kinh Tiên Nhất Chỉ.

Kinh Tiên Nhất chỉ? Là công pháp gì? Cổ gia hoàn toàn không biết, bọn họ cũng không có khả năng biết.

Kinh Tiên Chỉ, chỉ pháp thượng thừa Hư Thiên Tông, không phải đệ tử hạch tâm không thể truyền thụ.

Kinh Tiên Chỉ của Cổ Thần chính là do sư tỷ Hư Tử Uyên kiếp trước lén dạy hấn, khi đó thực lực Cổ Thần rất thấp, Hư Tử Uyên tận lực dạy bảo hấn cũng không luyện tốt, nhưng ghi tạc trong lòng, sau này tu vi đại thành, căn cứ ký ức đối với Hư Tử Uyên, hoàn toàn luyện Kinh Tiên Chỉ tới đại thành.

Kinh Tiên Chỉ là công pháp thượng thừa, tu vi càng cao uy lực càng mạnh, vì vậy Cổ Thần tạm thời chỉ là thoảng luyện, chưa hề sử dụng qua, thế nhưng hấn truyền cho phụ thân, có thể giúp phụ thân hấn đề cao thực lực không ít.

Thành Nhạc Thủy bất quá là một tòa thành nhỏ trong nghìn vạn tòa thành trì Đại Doanh Triều mà thôi, Cổ gia lại là một trong mấy gia tộc tu chân nho nhỏ thành Nhạc Thủy, ngay cả tu sĩ Thần Hải cảnh cũng chưa từng xuất hiện qua, làm sao có thể biết được chỉ pháp thượng thừa của đại phái tu tiên như vậy?

- Tốt...

Trải qua một hồi yên lặng, Cổ Hiên là người thứ nhất phản ứng lại, mạnh mẽ đứng dậy, nhin không được hô lớn.

Tam trưởng lão cũng cấp tốc đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Chúc mừng lão ca, vị trí tộc trưởng Cổ gia đã thuộc về Cổ Thương Khung, lão ca có người kế tục, Cổ gia đại hỉ, ha ha...

Cổ Hiên vui vẻ nói:

- Tổ tiên hiển linh, tổ tiên phù hộ, để Cổ gia ta trọng trấn uy danh, ha ha ha... Lấy thực lực của Thương Khung, cho dù là Liễu Tinh Nhân, Liễu Hoa Nguyên cũng không phải sợ, ha ha... Đại gia tộc lớn nhất thành Nhạc Thủy lập tức chuyển lên người Cổ gia chúng ta rồi, ha ha...

Tương phản với Cổ Hiên và tam trưởng lão, đại trưởng lão và nhị trưởng lão thầm khổ sáp trong lòng, giống như lạc vào hầm băng.

Thực lực của Cổ Thương Khung so với tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy bình thường mạnh mẽ hơn nhiều, làm tộc trưởng Cổ gia, Cổ gia nhất cử vượt qua Liễu gia, trở thành gia tộc tu chân số một thành Nhạc Thủy, điều này đối với tương lai Cổ gia cực kỳ hữu ích.

Thân là trưởng lão Cổ gia, bọn họ hấn là phải hài lòng mới đúng, nhưng sự thực lại hoàn toàn tương phản, bọn họ không hề có mấy may hài lòng, nhìn Cổ Thương Khung trên lôi đài, trong lòng bọn họ chỉ có áp lực không thể trút giận.

Nhiều năm trôi qua như vậy, bọn họ đã sớm coi vị trí tộc trưởng là vật trong tay chính mình, sớm coi Cổ Thương Nhạc là tộc trưởng Cổ gia đời tiếp theo, thế nhưng ngày hôm nay... Mong tưởng của bọn họ nát rồi, triệt để nát bấy...

Cổ Thương Khung ngay cả Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong như Cổ Thương Nhạc cũng có thể đơn giản đánh bại, Cổ Thương Nhạc còn tư cách gì để tranh đoạt chức vị tộc trưởng với Cổ Thương Khung? Cho tới nay, điểm dựa vào lớn nhất của Cổ Thương Nhạc chính là tu vi của hấn, là xưng hào đệ nhất nhân Cổ gia.

Thế nhưng, sự thực chứng minh, chỗ dựa lớn nhất của hấn bất quá là một chề cười, Cổ Thương Khung chỉ bằng vào một ngón tay, đã đơn giản đánh bại hấn, đồng thời còn tại thời điểm Cổ Thương Nhạc thi triển một đao toàn lực, Cổ Thương Khung mới lấy mạnh đấu mạnh trực tiếp kích bại, không hề có nửa điểm đầu cơ trục lợi.

Mà Cổ thương Nhạc giống như một kẻ si ngốc, liên tục tiếp cận tới gần hắn, không hề biết mục đích của Cổ thương Khung, cũng đang muốn tới gần Cổ Thương Nhạc, sau đó tặng hắn một chỉ.

Hắn đã dùng hết toàn lực, rốt cuộc đã tới gần thân thể Cổ Thương Khung, cho rằng thắng lợi có thể nằm trong tay hắn, thực sự không biết, khoảng cách giữa thắng và bại lại gần gần như vậy, ngay trong nháy mắt khi hắn tưởng rằng đã nắm chắc được thắng lợi, thất bại đột nhiên bao phủ lấy hắn.

Trong đầu Cổ Thương Nhạc hỗn loạn, hắn không tin, hắn không thể tin tưởng, tất cả đều là sự thực...

Hắn thất bại, bại dưới tay Cổ Thương Khung, đồng thời cũng mất đi tư cách tranh đoạt chức vị tộc trưởng.

Nhiều năm trôi qua như vậy, thành viên nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão đều tôn kính đối đãi hắn như tộc trưởng đời tiếp theo, lời hắn nói, người khác đều chấp hành vô điều kiện, trong lòng hắn, từ lâu đã tự coi chính mình là tộc trưởng Cổ gia.

Ngày hôm nay, tất cả những hình ảnh trước kia đều đã hóa thành huyền tưởng, sự thực chứng minh, tất cả điều này đều là do hắn si tâm vọng tưởng... Si tâm vọng tưởng...

Tất cả mọi người đều ồn ào bàn tán, thành viên nhất mạch Cổ Hiền, tam trưởng lão đều vui vẻ chúc mừng lẫn nhau, thành viên nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão thì vô cùng ưu sầu, một số đi sang phía thành viên nhất mạch Cổ Hiền, tam trưởng lão, kết nối với nhau, chuẩn bị một lần nữa thay đổi thời đại.

Qua một lát, mọi người mới đột nhiên phát hiện, Cổ Thương Nhạc ngã xuống đất vẫn không hề đứng lên, duy nhất chỉ có Cổ Thái, Cổ Tung chú ý tới sự tồn tại của hắn, chạy tới bên người Cổ Thương Nhạc.

Sắc mặt Cổ Thương Nhạc trắng bệch, như không chút máu, ọc một tiếng, phun ra máu tươi, ba hồn giống như bị rút đi bảy phách, không còn nửa phần sinh khí.

Kinh Tiên Nhất Chỉ của Cổ Thương Khung tuy rằng lợi hại, nhưng một ngón tay này chỉ đụng vào lưỡi Ẩm Ngọc Dao, không phải đánh lên người Cổ Thương Khung, tuy rằng phản chấn bay ngược ra hơn chục trượng, nhưng với tu vi của Cổ Thương Nhạc không nên thụ thương mới đúng.

Không sai, thân thể Cổ Thương Nhạc không thụ thương, mà thụ thương chính là tâm của hắn... Mộng nát, hắn cảm giác hai bàn tay trắng.

Hắn cảm giác được phía trước là hư vô, tất cả thanh âm giống như xa vời nơi chân trời, nghe không thấy.

- Phụ thân... Người làm sao vậy?

- Phụ thân... Người mau đứng lên...

Cổ Tung, Cổ Thái, mỗi người đỡ lấy một cánh tay Cổ Thương Nhạc, rốt cuộc hô lên.

Cổ Thái đảo mắt nhìn qua Cổ Thương Khung trên lôi đài, ánh mắt tràn đầy ác độc, tràn đầy căm hận, tràn đầy sát khí.

- Thương Nhạc?

Đại trưởng lão rốt cuộc ý thức được không đúng, từ buồn khổ đứng dậy, thân thể chợt lóe, lập tức xuất hiện ngay bên cạnh Cổ Thương Nhạc.

Cổ Thương Nhạc được Cổ Thái, Cổ Tung nâng dậy, nhưng nhãn thần trống không, tựa hồ như trước mắt không còn bất cứ thứ gì.

- Thương Nhạc nó... Nó thế nào?

Nhị trưởng lão cũng chạy tới, lo lắng hỏi thăm.

- Bị chịu đả kích quá lớn, nghỉ ngơi một chút hẳn là sẽ đỡ hơn!

Đại trưởng lão nhìn sang phía Cổ Hiền, nói:

- Tộc trưởng, thân thể Thương Nhạc không khỏe, ta xin cáo lui trước, mọi nghi thức phía sau, phiền tộc trưởng và lão tam chủ trì rồi.

Cổ Hiền không nói thêm gì, gật đầu, Cổ Thương Nhạc như thế nào, không ảnh hưởng được vui mừng trong lòng hắn.

Rất nhanh, đại trưởng lão, nhị trưởng lão mang theo đám người Cổ Thương Nhạc rời khỏi sân rộng.

Cổ Hiền đi tới lôi đài, mọi người hoan hô vang dội, không ai vì sự thất bại của Cổ Thương Nhạc mà uể oải, chỉ có ủng hộ đối với người thắng, không ít thành viên nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão thấy tình thế đã định, nhất thời chuyển đầu sang nhất mạch Cổ Hiền, tam trưởng lão, vì thắng lợi của Cổ Thương Khung lớn tiếng hoan hô.

Cổ Hiền đứng trên lôi đài, kéo theo cánh tay Cổ Thương Khung, trên mặt tràn ngập vẻ vui mừng, tay trái hơi lật, một thanh trường kiếm xuất hiện trên tay, một đen một trắng, chính là tín vật tộc trưởng Cổ gia — Âm Dương Phân Nguyên kiếm.

Cổ Hiền giao Âm Dương Phân Nguyên Kiếm vào tay Cổ Thương Khung, quay sang mọi người lớn tiếng nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta không còn là tộc trưởng, vị trí tộc trưởng do nhi tử Cổ Thương Khung của ta tiếp nhận, các vị đồng tông, đồng lòng hợp lực, hỗ trợ Thương Khung, cộng đồng phát triển tương lai Cổ gia, càng ngày càng tốt đẹp...

- Tộc trưởng... Tộc trưởng... Tộc trưởng...

Nhất thời, mọi người từ lâu quên mất Cổ Thương Nhạc buồn bã rời đi, nhìn Cổ Thương Khung, lớn tiếng hoan hô vang dội.

Đối mặt với tiếng hoan hô của mọi người, vẻ mặt Cổ Thương Khung vui cười, ngày hôm nay hắn đã đợi lâu lắm rồi, trên lưng hắn mang theo hi vọng của Cổ Hiền, Cổ U Lan lúc sinh tiền thường nói với Cổ Thương Khung, hi vọng một ngày kia có thể nhìn thấy Cổ Thương Khung tiếp nhận chức vị tộc trưởng Cổ gia.

Lúc này, ngày đó rốt cuộc đã tới, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, không trung vô biên vô hạn, tựa hồ có muọt khuôn mặt nở nụ cười, còn có một đôi mắt tràn ngập ôn nhu, chăm chú nhìn vào hắn.

Cổ Thương Khung giơ cao Âm Dương Phân Nguyên Kiếm, đứng trên lôi đài đối diện với mọi người, lập thệ sau khi trở thành tộc trưởng, sẽ hết mình vì lợi ích Cổ gia, vì tương lai Cổ gia.

Tộc trưởng mới kế vị, dưới đài vang lên tiếng hoan hô không dứt miệng.

Nhìn phụ thân hắn, Cổ Thần cũng nở nụ cười thỏa mãn, nhiều năm trôi qua, hắn chưa từng nhìn thấy phụ thân mình cười vui vẻ như vậy, cười tới tiêu sái như vậy, công sức hai năm qua hắn làm cho phụ thân, rốt cuộc không hề uổng phí.

Bất quá, trong lòng Cổ Thần rất rõ ràng, hắn biết, từ hôm nay trở đi, biến hóa không xác định sẽ liên tục xảy ra rồi, ngay cả hắn cũng không thể dự tính chính xác, Cổ Thương Nhạc có nổi loạn tước đoạt chức vị tộc trưởng, mà không làm thì thế nào? Việc này không ai không biết, chỉ có một mình Cổ Thương Nhạc rõ ràng.

Liều gia một bên nhìn chăm chăm, còn có Vạn gia trong chỗ tối nhìn trộm...

Cổ Thần biết, hiện tại coi như Cổ gia mới chân chính đối mặt với nguy cơ, bất quá, hắn vẫn nở nụ cười vui vẻ như trước, không cần phải lo lắng Cổ Thương Nhạc có phản ứng gì? Không cần lo lắng, cử động của Vạn gia, hắn chỉ cần duy trì một trái tim cảnh giác, bình đến tướng ngăn, nước đến đắp bờ.

Phụ thân của hắn đã có thể đơn độc ngăn được một phương Liều gia rồi, cộng thêm bản thân Cổ Thần hắn, Vạn gia Thái Dương thì sao? Bất luận là gia tộc nào dám can đảm bắt lợi đối với Cổ gia, Cổ Thần nhất định khiến bọn họ phải nhận trả giá to lớn.

Một ngày hôm nay, tộc trưởng Cổ gia tân nhậm, là đại lễ của Cổ gia, tộc trưởng nhậm chức, đây chính là sự kiện lớn vài chục năm mới có một lần, so với bất cứ ngày lễ nào đều lớn hơn, náo nhiệt hơn, cho dù là lễ cuối năm, hàng năm đều có một lần, nhưng tộc trưởng nhậm chức, trừ phi là tộc trưởng cũ có chuyện xảy ra, bằng không, chỉ ít phải kéo dài hai mươi năm, sau đó mới có tộc trưởng mới lên thay.

Cổ Thương Khung năm nay mới 35 tuổi, cách tuổi 70 còn 35 năm, chỉ cần Cổ Thương Khung không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đoạn thời gian rất dài sắp tới, Cổ gia không có tộc trưởng khác xuất hiện rồi.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, tộc trưởng nhậm chức, cần phải tổ chức đại lễ chúc mừng.

So với đại thọ thái thượng trưởng lão Liễu gia Liễu Tinh Ngân còn náo nhiệt hơn, biết được Cổ gia có tộc trưởng mới nhậm chức, mặc kệ mạnh yếu, bất cứ thế lực nào trong thành Nhạc Thủy đều cử đại diện với chúc mừng.

Đại lễ diễn ra tới lúc trời tối đen mới dần dần tan cuộc, Cổ Thần tự nhiên không dừng lại thời gian quá dài trong yến hội, vẫn duy trì thanh tỉnh, sớm trở về nhà.

Không hề lãng phí thời gian, tiếp tục tu luyện.

Thời gian tu luyện luôn trôi qua rất nhanh.

- Thần nhi...

Thanh âm của Cổ Thương Khung vang lên bên tai hắn.

Cổ Thần mở mắt, lúc này bên ngoài đã sớm đen kịt, Cổ Thương Khung bước vào phòng Cổ Thần.

- Phụ thân, người ngồi...

Cổ Thần nhanh chóng đứng dậy, lấy cho Cổ Thương Khung một chiếc ghế.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

100. Chương 77: Tộc Trưởng Mới.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thương Khung không ngồi xuống, trực tiếp ôm lấy hắn, để Cổ Thần trong lòng, nói:

- Thần nhi, cảm tạ con, không có con, phụ thân ta vĩnh viễn không có ngày hôm nay... Nhi tử tốt của ta, cảm tạ con.

Cổ Thần vỗ vỗ sau lưng phụ thân hắn, nói:

- Phụ thân, người say...

- Không có say... Ta không say.

Cổ Thương Khung lớn tiếng nói:

- Mười năm, tròn mười năm rồi, ta chưa từng có ngày nào vui sướng như hôm nay, trong lòng ta chỉ có khổ sáp, uống rượu hôm nay, ta chỉ có vui vẻ, Thần nhi, ta thậm chí thấy được mẫu thân con, nàng liên tục mỉm cười với ta, ta không phụ kỳ vọng của nàng, ta rốt cuộc đã thực hiện được hi vọng của nàng lúc lâm chung...

Cổ Thần cảm nhận được khoái ý trong lòng phụ thân hắn, ở kiếp trước, diễn viên chính trong ngày hôm nay là Cổ Thương Nhạc, tất cả vui vẻ hôm nay thuộc về Cổ Thương Nhạc, Cổ Thương Khung ngược lại trên yến hội bị Văn Kinh Hồng hỏi hôn mà tức giận tới phun máu tươi.

Kiếp này, tất cả đều đã thay đổi rồi, người vui vẻ cười nói chính là Cổ Thương Khung, ngồi một bên chịu đủ ấm lạnh lại là Cổ Thương Nhạc.

Cổ Thần nói:

- Phụ thân, chúng ta ngồi xuống nói chuyện...

- Tốt, ngồi xuống nói chuyện, ngồi xuống nói chuyện...

Theo ý tứ của Cổ Thần, Cổ Thương Khung ngồi xuống, bỗng nhiên cười nói:

- Thần nhi, con biết không, vừa rồi trên yến hội, Vân Kinh Hồng đã tới tìm ta.

Nhân thần Cổ Thần sáng lên, cười lạnh nói:

- A? Hắn không đi tìm Cổ Thương Nhạc?

- Ha ha...

Nói tới Cổ Thương Nhạc, Cổ Thương Khung lại hài lòng nở nụ cười, nói:

- Cổ Thương Nhạc thực ra cũng muốn tâm sự với Vân Kinh Hồng, nhưng Vân Kinh Hồng căn bản không cho hắn cơ hội, trực tiếp nói chuyện với ta.

Cổ Thần hỏi:

- Hắn và phụ thân có cái gì để nói?

Cổ Thương Khung lại ha ha cười, ngày hôm nay hài lòng phảng phất như không dứt, nói:

- Hắn vừa rồi tới tìm ta chính là nói chuyện hôn sự giữ con và Vân Tuyết, ha ha...

Sắc mặt Cổ Thần lạnh lùng, nói:

- Nếu hôn ước giữa chúng ta không còn, vậy thì giữa chúng ta không còn khả năng gì nữa rồi.

- Đúng, Thần nhi, đại trưởng phu cần gì lo không có nữ nhân?

Cổ Thương Khung vỗ vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Thần nhi không cần phải lo lắng, ta đã cự tuyệt hắn rồi, hừ... Ngày hôm ấy hắn đến nhà muốn hỏi hôn, hôm nay nào có đạo lý nước đổ đổ hắt lại. Vân Tuyết chính là tức phụ con đã viết thư đuổi ra ngoài, nếu như đã hưu rồi, sao có đạo lý lấy về.

Nghe được lời nói của Cổ Thương Khung, tâm tình Cổ Thần yên ổn một chút, nếu như Cổ Thương Khung thực sự đáp ứng, thực đúng là một chuyện phiền toái, như thế rất tốt, phụ tử đồng tâm.

Cổ Thần nói:

- Cổ Hoang to lớn, không biết bờ bến, hài nhi không phải là cá chậu chim lồng, một ngày nào đó, hài nhi muốn bay ra khỏi thành Nhạc Thủy, đạp chân trên toàn bộ Cổ Hoang, ngày sau muốn siêu thoát sinh tử kiếp, bước vào vô thượng tiên đạo, năm nay hài nhi còn nhỏ, việc hôn nhân, không cần sốt ruột.

Kiếp trước Cổ Thần là đại tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh, nhưng suốt đời mang theo huyết hải thâm cừu trên lưng, chỉ biết vui đầu khổ luyện, suốt đời không đi quá nhiều địa phương, đối với toàn bộ Cổ Hoang có nhiều nơi không biết, tu tiên ngộ đạo chính là muốn thăm dò tất cả, giải thích tất cả.

Sinh mệnh của người tu tiên có hạn, người tu tiên sẽ thăm dò sinh mệnh, giải thích số mệnh, cầu trường sinh.

Nếu như hỏi người phương nào có dục vọng thăm dò lớn nhất? Vậy thì trả lời chính là người tu tiên, đi khắp toàn bộ Cổ Hoang, cho tới nay chính là nguyện vọng lớn nhất sau huyết hải thâm cừu của Cổ Thần.

- Tốt, Thần nhi có chí khí.

Cổ Thương Khung vỗ bàn một cái, nói tiếp:

- Vân Kinh Hồng thấy ta yếu thế, đối với ta tránh không kịp, dùng hết mọi biện pháp thân thiết với Cổ Thương Nhạc, hừ, thậm chí không tiếc hủy bỏ hôn ước năm xưa, hôm nay thấy ta thể mạnh, lại xoay người muốn thân thiết với ta, không tiếc nhắc lại hôn ước trước kia. Cổ Thương Nhạc đối với Vân gia hắn lúc trước đã hỗ trợ không ít, hôm nay hắn vội vã phân rõ giới tuyến với Cổ Thương Nhạc, trên yến hội đối với hắn không hề quan tâm, tựa hồ không nhận ra nhau, người như vậy, sao có thể quen thân?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Tuy nói Vân gia yếu thế, muốn kéo chặt đồng minh, thế nhưng Vân Kinh Hồng thân là tộc trưởng, làm như vậy xác thực không nên quen thân.

Cổ Chương Khung nói:

- Không chỉ là Vân Kinh Hồng, đại đa số người đời đều là như vậy, ngày xưa trong tộc có bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ đối với ta, hôm nay lại từng bước từng bước a dua nịnh hót đối với ta, những người này không thể lấy trái tim đối đãi, trên thực tế, phóng mắt toàn bộ thiên hạ, người chân chính có thể để bản thân hoàn toàn thổ lộ tình cảm, cũng chỉ có hai phụ tử chúng ta mà thôi, con phải nhớ kỹ, người đời nóng lạnh thất thường, sau này con đối đãi với người khác, nhất định phải thấy rõ bản chất, không nên bị bề ngoài lừa dối.

Kinh nghiệm nhân sinh của Cổ Thần so với Cổ Thương Khung còn dài hơn nhiều lắm, bất quá, đối với lời dạy của hắn vẫn gặt đầu đồng ý, hạ thấp tư thái.

Đại hội tranh giành chức vị tộc trưởng Cổ gia cũng không phải chỉ mình Cổ gia quan tâm, toàn bộ thế lực thành Nhạc Thủy đều chú ý, cùng với Vạn gia tại thành Thái Dương xa xôi cũng có hứng thú rất lớn đối với kết quả tranh giành chức vị tộc trưởng lần này.

Khi biết được Cổ Thương Nhạc bại trong tay Cổ Thương Khung, kết quả này, thực sự khiến mọi người có lòng quan tâm hoàn toàn ngạc nhiên.

Cổ Thương Khung tại Cổ gia luôn luôn điệu thấp, mà Cổ Thương Nhạc lại là một trong ba đại tu sĩ đứng đầu thành Nhạc Thủy, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy duy nhất Cổ gia, dùng cái mông cũng nghĩ được kết quả của cuộc tranh giành chức vị tộc trưởng lần này.

Thế nhưng, thực sự chỉ dùng cái mông muốn nói, quá mức ngoài dự liệu, kỳ thực cũng là trong tình lý.

Sau khi yến hội Cổ gia giải tán, Liễu Hóa Nguyên đã về đến nhà, nhẹ nhàng thở dài cảm thán:

- Ngoài dự liệu... Ngoài dự liệu a, đối với đôi phụ tử này, vì sao đều trở nên cổ quái như vậy? Nhi tử đột nhiên tăng mạnh tu vi đã khiến ta hoàn toàn không dự liệu được, không nghĩ tới lão tử của hắn chịu cảnh ghê lạnh như vậy cũng bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy... Cái này liệu có còn thiên lý nữa hay không?

Liễu Bách Sinh bên cạnh nói:

- Cổ gia ngày hôm nay có hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, điều này đối với Liễu gia chúng ta mà nói rất bất lợi, đồng thời, nghe nói đoạn thời gian chiến đấu, Cổ Thương Khung chỉ dùng một ngón tay, đơn giản đánh bại Cổ Thương Nhạc, lẽ nào tu vi của Cổ Thương Khung đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám rồi sao? Phụ nhân, điều này sao có khả năng? Liễu gia...

Liễu Hóa Nguyên xua tay, ngừng lại lời nói của Liễu Bách Sinh.

- Ta cũng không tin, Cổ Thương Nhạc có thể cam tâm hạ thấp dưới Cổ Thương Khung, mấy ngày nay chú ý cử động của Cổ Thương Nhạc, chúng ta phải ở một bên châm lửa, nhất định phải khiến Cổ Thương Khung và Cổ Thương Nhạc thủy hỏa bất dung, một gia tộc có hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy chưa hẳn đã là chuyện tốt!

Đồng thời, tin tức Cổ Thương Khung giành được chức vị tộc trưởng cũng truyền tới Vạn gia thành Thái Dương, trong đại sảnh Vạn gia, rất nhanh, chúng trưởng lão đều tụ tập lại.

Bên trái ngồi ba người, bên phải ngồi ba người, Vạn Thiên Phong ngồi trên phó tọa thủ vị, duy nhất không giống trước kia chính là, thủ tọa không phải trống rỗng, mà hiện tại nhiều hơn một lão giả tuổi tác chừng sáu mươi.

Người này mặt như đao khắc, ánh mắt sắc bén, thần sắc nghiêm túc, không giận tự uy, lần này so với lần trước chúng trưởng lão tụ tập lại hơn một phần trầm trọng, tựa hồ có núi lớn áp bách trên đầu các vị trưởng lão ngồi ở đây.

Không cần nhiều lời, người ngồi trên ghế chủ tọa, lại có uy áp lớn như vậy, chính là đại đương gia Vạn gia, Vạn Thiên Thụy tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín.

Chân Tiên Tác giả: EK

101. Chương 78: Vạn Thiên Thụy. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Có Vạn Thiên Thụy ở đây, lần hội nghị này sẽ không dễ dàng như hội nghị lần trước, thần tình cả đám nghiêm chỉnh, ngậm miệng không nói, ánh mắt Vạn Thiên Thụy đảo qua, mọi người không dám nhìn thẳng, đều có bộ dáng phục tùng.

Ngày hôm nay Vạn Thiên Thụy xuất quan, biết được Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ biến mất, chúng trưởng lão đã từng chứng kiến qua lửa giận ngập trời của Vạn Thiên Thụy, thậm chí hai gã trưởng lão thiếu chút nữa bị Vạn Thiên Thụy trực tiếp bóp chết.

Về phần những hạ nhân xung quanh, tất cả đều bị Vạn Thiên Thụy tát một cái hóa thành mây đồng thịt vụn.

Mặc dù Vạn Thiên Thụy không nói chuyện, chúng trưởng lão vẫn có thể cảm nhận được lửa giận ngập trời trong lòng hắn, cho dù là nhi tử, nhi nữ của ai biến mất, tâm tình cũng không thể vui vẻ nổi.

- Nói, Kiếm nhi và Kỳ nhi biến mất lúc nào?

Vạn Thiên Thụy nhìn quét qua mọi người, mở miệng hỏi.

Chúng trưởng lão cảm giác giống như có con dao nhọn cắt qua cổ, mồ hôi lạnh sau lưng tràn ra, ánh mắt Vạn Thiên Thụy giống như ngưng tụ thành thực chất.

Một mảnh vắng vẻ, ai cũng không dám là người thứ nhất mở miệng, sợ Vạn Thiên Thụy dồn lửa giận lên người chính mình, Vạn Thiên Thụy tại Vạn gia có uy thế tuyệt đối, cho dù là giết một trưởng lão cũng không ai dám mở miệng nói một câu không phải.

Qua chốc lát, thấy chúng trưởng lão cúi đầu không dám nói, Vạn Thiên Thụy trả lời:

- Phải nói tới năm trước vừa mới qua, đại ca cũng vừa mới bế quan không lâu, hai người bọn họ nghe được đại ca cần có nội đan chính hỏ, có thể đột phá tiến vào cảnh giới Thần Hải, vì vậy muốn kiếm nội đan chính hỏ cho đại ca, liền cùng người đi Đông Hoang tìm kiếm, kết quả... Kết quả không còn tin tức truyền về.

Đôi lông mày Vạn Thiên Thụy dựng thẳng, trầm giọng nói:

- Cùng người nào đi Đông Hoang?

Thấy Vạn Thiên Thụy không giận dữ, Vạn Thiên Phong thầm buông ra một hơi, nói:

- Tại Phiêu Hương tửu lâu, có một người thiếu niên tự xưng tới từ thành Hắc Mộc, hỏi thăm tin tức về chính hỏ, hai người bọn họ đã tới tìm thiếu niên này, sau đó không về nhà, dẫn theo Vạn Tứ, Vạn Thất, Vạn Thập Nhất trực tiếp tiến vào Đông Hoang, lúc đó có không ít người tại Phiêu Hương tửu lâu chứng kiến.

- Thiếu niên thành Hắc Mộc?

Ánh mắt Vạn Thiên Thụy sắc bén, nói:

- Hắn có tung tích?

Vạn Thiên Phong hít sâu một hơi, trả lời:

- Có, người tên thiếu niên kia nói dối, hắn không phải tới từ thành Hắc Mộc, mà là người Cổ gia thành Nhạc Thủy, tên là Cổ Thần, hiện tại hắn đã trở về.

- Cổ Thần?

Vạn Thiên Thụy âm trầm niệm một câu, lạnh lùng nói:

- Nếu như biến hấn có liên quan tới tung tích của Kiếm nhi, Kỳ nhi, vì sao không bắt hấn trở về truy hỏi? Kiếm nhi, Kỳ nhi có bất cứ sai lầm gì, ta sẽ bắt hấn chôn cùng, muốn toàn bộ Cổ gia chôn cùng.

Chúng trưởng lão cảm giác khí trời đột nhiên biến lạnh, trong lòng toát ra cảm giác run rẩy, bọn họ biết, Vạn Thiên Thụy tuyệt đối nói được thì làm được.

Trước mặt uy áp của Vạn Thiên Thụy, chỉ có Vạn Thiên Phong có thể bảo trì sắc mặt bình thường, nói:

- Ba đại gia tộc thành Nhạc Thủy liên hợp, thực lực không kém, đại ca đang trong bế quan, ta không dám vọng động, Cổ Thần nửa năm trước đã từng tới Đông Hoang một lần, ta phái Hữu Tiều, Hữu Căn đi truy tìm, kết quả...

Nghe được trong giọng nói của Vạn Thiên Phong có ngoài dự liệu, ánh mắt Vạn Thiên Thụy đảo qua, ý thúc giục.

Vạn Thiên Phong hít sâu một hơi, nói:

- Kết quả Hữu Tiều, Hữu Căn đều bị giết chết, hai người dưới trạng thái Thiên Ma Chân Thể bị giết chết, có thể xác định, hung thủ chỉ ít có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, có cường địch như vậy, đại ca không xuất quan, chúng ta không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Vạn Thiên Thụy trầm mặc một chút, hỏi:

- Hiện tại tiểu tử Cổ gia sao rồi?

Vạn Thiên Phong trả lời:

- Đang ở Cổ gia, tộc trưởng tiền nhiệm Cổ Hiền đã lui vị, tộc trưởng tân nhậm là lão tử Cổ Thần, tên Cổ Thương Khung.

- Tu sĩ đệ nhất Cổ gia không phải là Cổ Thương Nhạc có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, được xưng là một trong ba đại tu sĩ đứng đầu thành Nhạc thủy hay sao?

Vạn Thiên Thụy nhíu mày hỏi.

- Theo như tin tức Vạn Cửu Hải truyền về, Cổ Thương Khung vẫn ẩn tàng tu vi, thực tế cũng có tu vi cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy, tại đại hội cạnh tranh chức vị tộc trưởng, nhất cử đánh bại Cổ Thương Nhạc, nghe nói hấn chỉ dùng một ngón tay đã đánh bại được Cổ Thương Nhạc, rất có thể, tu vi chân chính của Cổ Thương Khung không chỉ là cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy.

Vạn Thiên Phong nói, thần tình có chút nghi hoặc.

- Đại ca, ta nghĩ, không biết Cổ Thương Khung có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín hay không, đồng thời Hữu Tiều và Hữu Căn đuổi theo con của hấn, kết quả bị hấn giết chết?

- Cổ Thương Khung kia chính là tiểu tử vài chục năm trước đến ở rể Cổ gia?

Vạn Thiên Thụy hỏi.

Vạn Thiên Phong gật đầu đáp:

- Chính là hấn.

- Một người hai mươi tuổi mới bước vào con đường tu chân cũng có thể dùng thời gian hơn mười năm ngăn ngừa bước vào Tiên Thiên cảnh tầng chín? Đầu người có phải bị lừa đá?

Vạn Thiên Thụy cả giận quát.

Trong lòng Vạn Thiên Phong cả kinh, nhưng vẫn kiên trì nói:

- Vạn gia chúng ta không có địch nhân nào tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, nhưng Hữu Tiều và Hữu Căn thực sự chết rất kỳ quái, Cổ Thương Khung kia nguyên bản chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, nghe nói tại thời điểm tranh đấu với Cổ Thương Nhạc đột nhiên thúc đẩy tu vi tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, khả năng hấn còn chưa hoàn toàn bộc lộ hết thực lực, nếu không, làm cách nào có thể dùng một ngón tay đã đánh bại được Cổ Thương Khung cùng cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy?

- Cho dù Cổ Thương Khung hấn có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, con của hấn có liên quan tới Kiếm nhi, Kỳ nhi thất tung, vậy thì đều phải chết.

Vạn Thiên Thụy thừa nhận quan điểm của Vạn Thiên Phong, nhưng lửa giận lại tăng lên nói:

- Chỉ là Cổ gia dám đối địch với Vạn gia chúng ta, giết trưởng lão Vạn gia ta, ta muốn huyết tẩy Cổ gia.

Nói xong, Vạn Thiên Thụy nhìn quét qua chúng trưởng lão, quát lớn:

- Kiếm nhi, Kỳ nhi thất tung trên tay các ngươi, lần huyết tẩy Cổ gia sắp tới, nếu như có một người chạy trốn, do các ngươi đến chôn thay.

- Đại đương gia yên tâm, quyết không để một người Cổ gia chạy trốn.

Chúng trưởng lão đồng thanh kêu lên nói.

Vạn Thiên Phong nói:

- Đại ca, ba đại gia tộc thành Nhạc Thủy liên hợp, thực lực không kém, Cổ Thương Khung này càng sâu không thể lường, nếu như trực tiếp công kích, sợ rằng...

Vạn Thiên Phong còn chưa nói xong, Vạn Thiên Thủy liền cắt đứt lời của hấn.

- Cho dù hấn có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín thì sao? Ta đã luyện thành Thiên Ma Chân Thể tầng thứ năm, dưới Thần Hải cảnh, không người chống lại được, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, dám làm địch nhân Vạn gia ta, cũng chỉ có một đường chết, các ngươi chớ nhiều lời, ta nhất định phải huyết tẩy toàn bộ Cổ gia.

- Ta theo đại đương gia, giết hết bọn chúng, một người không để lại.

Chúng trưởng lão nhao nhao tỏ thái độ.

Vạn Thiên Thụy gật đầu, sắc mặt thả lỏng không ít, chúng trưởng lão thấy cơn tức của Vạn Thiên Thụy tiêu tán một phần, trong lòng nhẹ nhõm hơn.

Vạn Thiên Phong nói:

- Đại ca, nếu như chúng ta trực tiếp tấn công, ba đại gia tộc thành Nhạc Thủy khẳng định sẽ liên thủ ngăn địch, như vậy cho dù chúng ta chiến thắng cũng phải trả giá tương đối lớn, ta có một kế, có thể khiến tam đại gia tộc thành Nhạc Thủy tự phân liệt, sinh ra nội loạn, đến lúc đó, chúng ta nhất cử xuất kích, không chỉ là Cổ gia, tiêu diệt toàn bộ tam đại gia tộc thành Nhạc Thủy cũng có thể, đến lúc đó, Vạn gia chúng ta có thể làm bá chủ hai tòa thành rồi.

Nhân thần Vạn Thiên Thụy sáng lên, hỏi:

- Biện pháp gì?

Vạn Thiên Thụy cười nói:

- Cổ Thương Nhạc nguyên bản là đệ nhất nhân Cổ gia, lại còn là một trong ba đại tu sĩ đứng đầu thành Nhạc Thủy, hôm nay bị Cổ Thương Khung đánh bại, trong lòng khẳng định mười phần ghen khuất, đối với Cổ Thương Khung tràn đầy bất mãn, Cổ Thương Nhạc tại Cổ gia coi như thế lực thâm căn cố đế, lực ảnh hưởng cực lớn, chúng ta chỉ cần ra tay từ chỗ hấn là có thể khiến tam đại gia tộc thành Nhạc Thủy phân liệt...

Vạn Thiên Thụy thưởng thức nhìn Vạn Thiên Phong, Vạn Thiên Phong nhẹ giọng nói bên tai hấn một lúc, Vạn Thiên Thụy gật đầu nói:

- Tốt, trước tiên để Vạn Cửu Hải đi thử một chút.

.....

Thành Nhạc Thủy, Cổ gia.

Thần sắc Cổ Thương Nhạc uể oải ngồi trong phòng, đại trưởng lão, nhị trưởng lão đều ở đây, trong phòng vô cùng yên tĩnh, tất cả các hạ nhân đều đã rời đi.

- Ta không cam lòng...

Cổ Thương Nhạc ngẩng đầu nhìn trời, thì thào nói.

Đại trưởng lão góp lời:

- Không cam lòng thì thế nào đây? Hiện tại Cổ Thương Khung giành chiến thắng trên lời dài, đường đường tiếp nhận chức vị tộc trưởng, tu vi không bằng hần, có thể trách ai?

- Đại ca, lẽ nào huynh nghĩ muốn bỏ đi như vậy sao?

Nghe ngữ khí của đại trưởng lão, nhị trưởng lão vô cùng khó chịu.

- Lão nhị, đệ muốn như thế nào? Chẳng lẽ đệ muốn đi khiêu chiến Cổ Thương Khung hay sao? Chỉ sợ đệ không đủ sức tiếp được một kích tùy tiện của hần.

Đại trưởng lão tức giận nói.

Nhị trưởng lão nói:

- Chúng ta khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, chính là vì nghĩ Thương Nhạc sắp ngồi lên vị trí tộc trưởng, lẽ nào, nhiều năm như vậy đều uổng phí hay sao? Thương Hải, Cổ Hà, nhi tử của ta, tôn tử đều vì tiểu tử Cổ Thần mà chết, lẽ nào cũng coi như không? Thương Nhạc, người đã đáp ứng ta, sau khi đại hội tộc trưởng qua đi, sẽ lấy tính mệnh của tiểu tạp chủng đó báo thù cho Thương Hải, Cổ Hà.

Theo lời nói của nhị trưởng lão, trong ánh mắt Cổ Thương Nhạc từ từ bắn ra lửa giận, nói:

- Nhị thúc, Thương Hải và Cổ Hà không rõ mà chết, ta nhất định phải lấy cái mạng của tiểu tạp chủng kia, Cổ Thương Khung đã thắng ta, ta không có biện pháp đối với hần, thế nhưng, ta muốn hần phải tuyệt hậu, hần không có tiểu tạp chủng huyết mạch Cổ gia, ta xem hần tiếp tục làm tộc trưởng Cổ gia như thế nào...

- Tốt, Thương Nhạc, chỉ cần người nghĩ cách, nhị thúc thề sống chết với người, cùng nhau liều mạng một lần, con ta đã chết, tôn tử đã chết, còn cái mạng già này, cũng không cần phải kéo dài.

Thần sắc nhị trưởng lão trịnh trọng nói.

Đại trưởng lão vội la lên:

- Lão nhị, Thương Nhạc, hiện tại Cổ Thương Khung đã danh chính ngôn thuận lên làm tộc trưởng, các người đấu với hần chính là đấu với tộc trưởng, các người chính là địch nhân của Cổ gia, Cổ Thương Khung mặc kệ là thực lực hay thể lực đều vượt qua các người, các người sẽ không có khả năng thắng đấu, các người sẽ hại mọi người...

Đúng lúc này, một gã hạ nhân tiến vào, mấy người dừng tranh luận, hạ nhân kia nói:

- Đại trưởng lão, nhị trưởng lão, Cổ đại gia, Vạn Cửu Hải cầu kiến.

...

Sau một canh giờ, Vạn Cửu Hải với vẻ mặt tươi cười rời khỏi Cổ gia, nhiệm vụ của hần hiện tại đã hoàn thành phi thường tốt đẹp.

Giống như Vạn Thiên Phong dự tính, Cổ Thương Nhạc không đoạt được chức vị tộc trưởng Cổ gia cực kỳ không cam lòng, đây chính là kết quả của việc bao nhiêu năm qua Cổ Thương Nhạc so sánh với Cổ Thương Khung luôn luôn cao cao tại thượng. Hần vô luận thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ được, Cổ Thương Khung vốn không bằng hần lại có một ngày dẫm trên đầu chính mình.

Nếu như ngay từ đầu Cổ Thương Khung đã cường đại như Cổ Thương Nhạc, như vậy hần sẽ quen với trạng thái này, thế nhưng, Cổ Thương Nhạc trong vài chục năm qua, vô luận là lĩnh vực nào đi nữa, hần cũng luôn cao cao tại thượng trước Cổ Thương Khung, trong lòng hần cho tới bây giờ vẫn chưa từng coi địa vị Cổ Thương Khung bình đẳng với chính mình, hiện tại địa vị đột nhiên xảy ra biến hóa to lớn như vậy, nghĩ đi nghĩ lại cũng không nuốt được cơn tức này.

Đồng thời, bên cạnh còn có một nhị trưởng lão càng thêm điên cuồng trợ giúp, như lửa đổ thêm dầu, cho dù Vạn Cửu Hải không đến, hần cũng nhất định có động tác chống đối Cổ Thương Khung.

Vì vậy, khi Vạn Cửu Hải truyền tới tin tức của Vạn Thiên Phong, nói Vạn gia nguyện ý trợ giúp hắn một tay, chỉ cần hắn giao ra Cổ Thần, dưới sự kích động của nhị trưởng lão, Cổ Thương Nhạc sáng khoái tiếp nhận viện trợ từ Vạn gia.

Vạn gia đưa tới mê hoặc quá lớn, Cổ Thương Nhạc không nỡ cự tuyệt.

Vạn gia hứa hẹn, trợ giúp Cổ Thương Nhạc ngồi lên vị trí tộc trưởng Cổ gia, đồng thời trục xuất hai nhà Vân, Liễu khỏi thành Nhạc Thủy, để thành Nhạc Thủy cho Cổ gia độc đại, lợi ích thì do Cổ gia và Vạn gia chia đều, đồng thời phải giao Cổ Thần cho Vạn gia.

Nguyên lai Cổ gia tại thành Nhạc Thủy chỉ chiếm không tới một phần ba lợi ích, nếu chuyện này thành công thì Cổ gia có thể chiếm được một phần hai lợi ích.

Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão bị cừu hận che mắt, vui vẻ đáp ứng.

Đại trưởng lão còn có chút thanh tỉnh, biết Vạn gia vô duyên vô cớ đến trợ giúp bọn họ, tuyệt đối không phải xuất phát từ lòng tốt, tục ngữ nói, không chuyển ân cần, không phải gian cũng là tặc.

Thế nhưng, đại trưởng lão phản đối cũng không thay đổi được dự định muốn phản kích Cổ Thương Nhạc của Cổ Thương Nhạc, hướng chỉ còn có một nhị trưởng lão ở bên cạnh giật gậy, đại trưởng lão phản đối không hề nổi lên bất cứ tác dụng gì đối với Cổ Thương Nhạc.

- Các người làm như vậy sẽ khiến Cổ gia bị hủy diệt, sẽ hủy diệt toàn bộ gia tộc, các người điên rồi, ta phải đi nói cho tộc trưởng, các người không thể làm như vậy.

Thấy khuyên bảo hai người không có hiệu quả, đại trưởng lão tức giận hừ hừ nói, xoay người bước ra khỏi phòng.

Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên nhất tề xuất thủ, đại trưởng lão không nghĩ tới, con hắn và đệ đệ hắn đột nhiên xuất thủ với mình, không hề phòng bị, chớp mắt bị hai người đánh trúng sau lưng.

Phụt...

Đại trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, thân thể già nua nhất thời bay thẳng về phía trước mấy thước mới ngã xuống đất.

Đại trưởng lão vừa mới rơi xuống đất, Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão nhoáng lên liền xuất hiện bên cạnh hắn, xuất thủ liên tục điểm vào hai trăm chín mươi tám huyệt đạo, khiến đại trưởng lão không thể động, không thể nhìn, không thể nghe, không thể nói, không cảm giác... Phong tỏa đi lực thức của hắn, giống như một người sống thực vật.

- Đại ca, đừng trách ta và Thương Nhạc, chờ khi sự tình thành công rồi, chúng ta sẽ giúp huynh phá giải.

Nhị trưởng lão không chút biểu tình nói, ôm lấy đại trưởng lão, bước vào trong phòng.

Đồng thời nói với Cổ Thương Nhạc:

- Thương Nhạc, nơi này có ta tọa trấn, người dựa theo kế hoạch của Vạn gia, đi Liễu gia một chuyến.

Cổ Thương Nhạc gật đầu, ra khỏi Cổ gia, bước về phía Liễu gia.

- Vạn Cửu Hải đi gặp Cổ Thương Nhạc rồi, Cổ Thương Nhạc lại đi Liễu gia... Như vậy, Cổ Thương Nhạc, Liễu gia, Vạn gia, các người đều cùng đến, xem ra, ông trời sắp thay đổi rồi!

Cổ Thần đứng trong viện, nhìn bầu trời trong xanh, không biết từ khi nào, trên không trung xuất hiện mây đen che phủ.

Tựa hồ, bão tố sắp tới.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

102. Chương 79: Muốn Biến Thiên Rồi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Chốc lát sau, Cổ Thương Nhạc chạy tới Liễu gia, gặp được tộc trưởng Liễu gia Liễu Hóa Nguyên.

- Thương Nhạc huynh gần đây khỏe? Hôm nay nhân lúc rảnh rỗi tới thăm bỉ phủ?

Hai người gặp lại, Liễu Hóa Nguyên lập tức nghênh đón.

Những lời này hỏi tới vô liêm sỉ cực điểm, ai chẳng biết Cổ Thương Nhạc bị bại trong tay Cổ Thương Khung, Liễu Hóa Nguyên còn tham gia yến hội chúc mừng tộc trưởng mới Cổ gia nhận thức, hỏi như vậy rõ ràng là cố ý châm vào nỗi đau của Cổ Thương Nhạc.

Cổ Thương Nhạc không thêm để ý, ôm quyền nói:

- Liễu tộc trưởng, hôm nay đến đây chính là muốn cầu Liễu tộc trưởng hỗ trợ.

Khóe miệng Liễu Hóa Nguyên nhếch lên mỉm cười, nói:

- Đến, đến, đến, ngồi xuống rồi nói, mời...

Đợi khi Cổ Thương Nhạc ngồi xuống, Liễu Hóa Nguyên mới nói:

- Thương Nhạc huynh có điều gì cần ta hỗ trợ, xin cứ nói thẳng.

Cổ Thương Nhạc hiện tại cần người hỗ trợ, còn có thể là chuyện gì? Trong lòng Liễu Hóa Nguyên đã khẳng định được chín phần, nhưng không trực tiếp nói ra.

Cổ Thương Nhạc cũng không quanh co lòng vòng, nói:

- Xin Liễu tộc trưởng trợ giúp ta một tay, chém giết phụ tử Cổ Thương Khung, giúp ta đoạt lại vị trí tộc trưởng Cổ gia, sau khi thành công, Cổ gia nguyện dùng phân nửa gia nghiệp dâng tặng.

Phân nửa gia nghiệp? Trong lòng Liễu Hóa Nguyên vừa động, Cổ Thương Nhạc đưa ra hứa hẹn đã nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hội võ ba nhà cách hai mươi năm diễn ra một lần, tiền cược thắng thua cũng chỉ là một thành gia nghiệp mà thôi, Cổ Thương Nhạc vừa mở miệng, dĩ nhiên trực tiếp tặng đi phân nửa?

Trong đầu Liễu Hóa Nguyên cấp tốc phân tích, Cổ Thương Nhạc bỏ được như vậy là có ý đồ gì?

Thấy Liễu Hóa Nguyên trầm tư suy nghĩ, Cổ Thương Nhạc nói:

- Liễu tộc trưởng, nói vậy người cũng biết, có phụ tử Cổ Thương Khung tồn tại một ngày một đêm, trong lòng ta thủy chung có hai cây đinh đâm sâu, không lúc nào không dằn vặt ta, chỉ cần nhổ được hai cái đinh này ra, phải trả giá lớn hơn nữa ta cũng nguyện ý.

- Phân nửa gia nghiệp?

- Phân nửa gia nghiệp!

- Thực sự?

- Thực sự!

Liễu Hóa Nguyên cười cười, cho dù Cổ Thương Nhạc không tới tìm hắn, hắn cũng sẽ chủ động đi tìm Cổ Thương Nhạc, để Cổ gia phát sinh nội đấu, hiện tại Cổ Thương Nhạc tìm tới tận cửa, đồng thời còn đưa ra cái giá phân nửa gia nghiệp, Liễu Hóa Nguyên tự nhiên không có khả năng cự tuyệt.

Liễu Hóa Nguyên gật đầu nói:

- Tốt, Thương Nhạc huynh muốn ta giúp thế nào?

Cổ Thương Nhạc trầm nghĩ, không sợ hãi không mắc câu, trên miệng lại nói:

- Liễu tộc trưởng hẳn biết rõ ràng, Cổ Thương Khung trên lời dài dùng một ngón tay đánh bại ta.

Liễu Hóa Nguyên gật đầu, Cổ Thương Nhạc nói tiếp:

- Ta một mình một người không phải đối thủ với Cổ Thương Khung, hôm nay Cổ Thương Khung thể mạnh, đại bộ phận thành viên Cổ gia đều đứng về phía hắn, ta cần Liễu tộc trưởng tự mình dẫn người giúp ta áp trận, đồng thời đối chiến Cổ Thương Khung.

Liễu Hóa Nguyên nhú mày, nói:

- Cổ Thương Khung thực sự lợi hại như vậy?

Cổ Thương Nhạc gật đầu nói:

- Ta đã giao thủ với hắn, quyết không khuếch đại thực lực của hắn, hai người chúng ta liên thủ cũng không thể chiến thắng dễ dàng, nếu như Liễu lão giả tử cũng cùng ra tay, ba người chúng ta đồng thời đối chiến Cổ Thương Khung mới có thể toàn thắng.

Liễu Hóa Nguyên trầm mặc hồi lâu không mở miệng, Cổ Thương Nhạc nói:

- Liễu tộc trưởng, nói đúng ra người cũng không muốn Cổ Thương Khung thể mạnh, các người nếu không giúp ta, chờ khi Cổ Thương Khung tiêu diệt ta, các người muốn tìm giúp đỡ cũng không có nữa rồi.

Liễu Hóa Nguyên gật đầu nói:

- Được rồi, Liễu gia sẽ toàn lực trợ giúp, lúc nào động thủ?

Hai mắt Cổ Thương Nhạc ngưng tụ, nói:

- Ngay đêm nay, giờ tỵ.

- Tốt...

Liễu Hóa Nguyên gật đầu đồng ý.

- Thỉnh Liễu tộc trưởng đứng giờ tới phó ước, chúng ta ở bên trong tiếp ứng, nhất cử đánh chết Cổ Thương Khung.

Cổ Thương Nhạc nói, sau đó rời khỏi Liễu gia.

Sau khi Cổ Thương Nhạc rời đi, Liễu Hóa Nguyên gọi Liễu Bách Sinh đến, dặn dò:

- Thông báo cho các vị trưởng lão, đêm nay tại đại sảnh tập họp, có chuyện quan trọng cần trao đổi.

- Dạ, phụ thân...

Liễu Bách Sinh khom người nói.

Đợi khi Liễu Bách Sinh rời đi, Liễu Hóa Nguyên chậm rãi tiến về nơi ở của phụ thân Liễu Tinh Ngân.

Cổ Thương Nhạc rời khỏi Liễu gia, lại đi Vân gia, bí mật nói chuyện với Vân Kinh Hồng, nội dung nói chuyện giống y hệt như lúc tới Liễu gia trước đó, cũng là đồng ý dâng lên phân nửa gia nghiệp Cổ gia trả công.

Bất quá, Vân Kinh Hồng so với Liễu Hóa Nguyên rõ ràng là nhát gan hơn, cũng có thể là sáng suốt hơn, nghe xong lời nói của Cổ Thương Nhạc, trầm tư một lúc đáp lời:

- Thương Nhạc huynh, vị trí tộc trưởng của Cổ Thương Khung đã định, danh chính ngôn thuận, người phản đối như vậy đối với Cổ gia chỉ có chỗ hỏng, không có lợi ích, Cổ gia nội loạn, lấy lợi ích lớn nhất chính là Liễu gia, đến lúc đó Thương Nhạc huynh hối hận thì cũng đã muộn.

Tư tưởng của Vân Kinh Hồng chỉ dừng lại tại thành Nhạc Thủy, không hề biết được, người ông được lợi chân chính là Vạn gia tại thành Thái Dương bên ngoài mấy trăm dặm.

Sắc mặt Cổ Thương Nhạc trầm xuống, nói:

- Liễu Hóa Nguyên đã đáp ứng, cùng ta liên thủ, đánh chết Cổ Thương Khung, Vân Kinh Hồng, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu như ngươi không giúp đỡ ta diệt sát Cổ Thương Khung, chờ khi Cổ Thương Khung chết đi, Vân gia các ngươi cũng trốn không thoát...

- Ngươi...

Vân Kinh Hồng biến sắc.

Cổ Thương Nhạc hăm dọa nói:

- Ngươi phải quyết định, rốt cuộc là theo bên ta và Liễu gia, hay là đứng bên Cổ Thương Khung, khiến toàn bộ Vân gia theo hần chôn cùng?

Sắc mặt Vân Kinh Hồng liên tục biến ảo, tựa hồ rất khó đưa ra quyết định, cũng không biết trong lòng rốt cuộc suy nghĩ xoay vần bao nhiêu lần, sắc mặt rốt bình tĩnh trở lại, nói:

- Cổ Thương Nhạc, ngươi đi đi, nếu thực sự ngươi cấu kết với Liễu gia, mặc kệ ta đứng bên các ngươi, độc thủ của các ngươi cũng tuyệt không bỏ qua cho Vân gia chúng ta, con đường sống còn duy nhất của Vân gia chính là buộc chặt với Cổ Thương Khung, ta chỉ có thể đánh bạc, cược các ngươi không giết được Cổ Thương Khung.

Sắc mặt Cổ Thương Nhạc lạnh lùng, nói:

- Ngươi sẽ vì chuyện này trả giá lớn nhất, qua tối nay, Vân gia sẽ máu chảy thành sông...

Hô hấp Vân Kinh Hồng có chút gấp, nhưng sắc mặt không lùi bước, nói:

- Ngươi không cần phải lừa mình dối người nữa, trong lòng chúng ta đều rõ ràng. Cổ Thương Khung mới chân chính là thiên tài, trước đây ta đã sai, ta sẽ không tiếp tục sai lầm nữa, ngươi giết không được Cổ Thương Khung, Liễu Hóa Nguyên cũng giết không được, các ngươi đều không giết được hần, các ngươi nhất định thất bại.

Cổ Thương Nhạc cười cười, rời khỏi phòng, thanh âm từ xa truyền lại:

- Vân Kinh Hồng, ngươi đã đưa ra quyết định ngu xuẩn nhất trong đời, thủ đoạn của ta, đâu chỉ dừng lại ở Liễu gia? Nói cho ngươi biết, Cổ Thương Khung chết chắc rồi, Vân gia... Đồng thời xong rồi.

Vân Kinh Hồng xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, lập tức tìm tới Vân Hiên, bàn bạc với các vị trưởng lão, nói:

- Bầu trời thành Nhạc Thủy sắp đổ rồi, từ giờ trở đi, các ngươi nhất định phải bảo trì cảnh giác.

- Phụ thân, người muốn đi đâu?

Vân Hiên hỏi.

- Ta phải đi Cổ gia một chuyến, thông báo với Cổ Thương Khung, số phận của Vân gia đã buộc chặt một chỗ với hần rồi.

Nói xong, Vân Kinh Hồng vỗ vỗ vai Vân Hiên, bước ra khỏi phòng, ngự kiếm rời đi.

Vừa mới rời khỏi phạm vi Vân gia, một đạo cương mang phá không bắn đến, tốc độ cực nhanh, khiến Vân Kinh Hồng không kịp né tránh, vội vã ngự kiếm ngăn lại, đình một tiếng vang lên, Vân Kinh Hồng chấn động toàn thân, nhất thời từ trên không trung lất lờ không vững, rơi xuống mặt đất.

Lại một đạo thanh âm phá không truyền tới, lần này không phải cương mang, Vân Kinh Hồng đưa tay đỡ lấy, đây chính là một tờ giấy gấp làm bốn, mở ra vừa nhìn, trên mặt viết mấy chữ: Người rời khỏi, giết không tha...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

103. Chương 80: Khúc Nhạc Đạo. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Đêm tối, giống như sân khấu thật lớn, bao phủ toàn bộ đại địa mệnh mang.

Đêm ngày hôm nay có chút đặc biệt, trên bầu trời không có một ngôi sao, một mảnh đen kịt, có một loại cảm giác âm trầm.

Cổ Thần không ở trong nhà, mà cùng với phụ thân hắn trong đại sảnh Cổ gia.

Cổ Thương Khung mời mấy vị trưởng lão, mỗi một vị trưởng lão cấp bậc trưởng bối đều đi tới đại sảnh, chỉ có đại trưởng lão, nhị trưởng lão vẫn chưa tới.

Mọi người đều nghị luận, không ít người đã từng là trưởng bối nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão, đều chỉ trích, cho thấy lập trường hiện tại.

- Đại trưởng lão, nhị trưởng lão quá mức làm càn rồi, tộc trưởng cho mời, dĩ nhiên không thấy đến, trong mắt bọn họ rất cuộc có tộc trưởng nữa hay không?
- Đại trưởng lão, nhị trưởng lão quá không quy củ, bọn họ rõ ràng không cho tộc trưởng chút mặt mũi nào!
- Đúng vậy, đây chính là bất kính đối với tộc trưởng, bọn họ quá càn rỡ rồi.

...

- Mọi người xin yên lặng một chút!

Cổ Thương Khung xua xua tay, hướng mọi người nói, rất nhanh, trong đại sảnh yên tĩnh lại.

Cổ Thương Khung nói:

- Các vị trưởng lão, đêm nay mời mọi người tới đây, thăm nghĩ nói cho mọi người biết, từ giờ trở đi, các vị nhất định phải đề cao cảnh giác, nhất là đêm nay, Cổ gia chính diện lâm vào nguy cơ.

Nguy cơ của Cổ gia tự nhiên là Cổ Thần nói với phụ thân hắn, lấy suy đoán của hắn, Cổ Thương Nhạc có liên hệ với Vạn gia, hôm nay lại phân biệt đi tới hai nhà Vân, Liễu, sắp tới nhất định có động tác lớn, mà khả năng cao nhất chính là đêm nay.

Mặc dù Cổ Thương Nhạc bại trong tay Cổ Thương Khung, nhưng dù sao đã chiếm danh hiệu đệ nhất nhân Cổ gia bao nhiêu năm, trong tộc có uy vọng cực cao, đồng thời lại có đại trưởng lão, nhị trưởng lão ủng hộ, thế lực rất không nhỏ.

Tự nhiên không có khả năng chỉ dựa vào suy đoán của Cổ Thần, Cổ Thương Khung đã tới giải quyết Cổ Thương Nhạc, cho dù hắn có lòng lấy việc công giải quyết việc tư, nhưng đối với nguy cơ của Cổ gia, Cổ Thương Khung không thể lấy tội danh không căn cứ rõ ràng gây khó dễ cho Cổ Thương Nhạc.

Như vậy chỉ khiến cho mọi người Cổ gia cho rằng tộc trưởng Cổ gia lòng dạ hẹp hòi, không dung người khác.

Vì vậy, biện pháp tốt nhất chính là nhắc nhở mọi người đề cao cảnh giác, chờ Cổ Thương Nhạc lộ ra âm mưu vốn có, lúc đó mặc kệ như thế nào, xử trí hắn ra sao, trong tộc nhất định không có nghị luận xấu sau lưng, hiển nhiên không thể ảnh hưởng tới uy vọng của Cổ Thương Khung.

Bất luận là người nào gây rối đối với gia tộc, cho dù trước đó có địa vị to lớn như thế nào, tất nhiên sẽ bị toàn bộ thành viên trong tộc phỉ nhổ.

- Tộc trưởng, người vừa mới kế nhiệm vị trí tộc trưởng, Cổ gia vui mừng, toàn bộ thành Nhạc Thủy đều cử đại diện tới chúc mừng, rất vui vẻ, sao lại có nguy cơ gì?

Nghe xong Cổ Thương Khung nói, có người nghi vấn.

Cổ Thương Khung biết, không khiến trong lòng họ khấn trương, chỉ là nói một chút không có hiệu quả gì, hẳn giải thích:

- Theo tin tức xác thực, sắp tới Liễu gia có hành động bất lợi đối với Cổ gia ta, nhất là đêm nay.
- Cái gì? Liễu gia chúng dám? Chúng cho rằng chúng là đệ nhất gia tộc thì là ông trời sao? Cổ gia không sợ bọn chúng, nếu Liễu gia dám tới xâm phạm, chúng ta sẽ khiến chúng không về nổi.
- Cho bọn chúng giáo huấn thật nặng...
- Cho bọn chúng kiến thức một chút sự lợi hại của Cổ gia...

...

Mọi người liên tiếp tức giận hò hét.

Cổ Thương Khung nói:

- Thực lực Liễu gia không thể coi thường, là cường địch của chúng ta, các vị mặc chiến y khi ngủ, bảo trì cảnh giác, khi tiếng chuông báo xâm lấn vang lên, phải nhanh chóng chạy tới.
- Rõ, tộc trưởng...

Mọi người cùng kêu lên nói.

Bàn giao xong, mọi người lần lượt về nhà, hiện tại Cổ Thương Khung chính là tộc trưởng, phụ tử bọn họ tự nhiên chuyển sang ở gian phòng trung tâm chuyên dùng cho tộc trưởng, mà Cổ Hiền thì tạm thời dọn tới nơi khác.

Về đến nhà, Cổ Thần nói:

- Phụ thân, hài nhi có dự cảm, đêm nay nhất định có biến đổi, không ngủ được.
- Phụ tử chúng ta chờ ngay trong phòng, nếu thực sự Cổ Thương Nhạc không để ý tới tộc quy, kết giao ngoại tộc xâm lấn bản tộc, lần này nhất định không buông tha hắn, nếu Liễu gia dám tới xâm phạm, nhất định phải khiến bọn chúng nhận giáo huấn thật nặng.

Cổ Thương Khung đề nghị nói.

Cổ Thần gật đầu, trong lòng lại nói:

“Tốt nhất Liễu gia toàn thể xuất động, lão tử ngày hôm nay đại khai sát giới, một lượt bắt hết.”

Thành Nhạc Thủy, địa phương giao giới giữa Bắc Thành và Đông thành, trên một tòa nhà cao ba tầng, mái nhà chọc vào bầu trời đêm, trong đó có hai người đang ngồi, rõ ràng là hai đương gia Vạn gia, Vạn Thiên Thụy và Vạn Thiên Phong.

Đây chính là nhà riêng của đệ nhất thương nhân pháp khí Vạn Cửu Hải thành Nhạc Thủy, Vạn Cửu Hải trên thực tế là đệ tử chi thứ của Vạn gia thành Thái Dương, được phân phối tới thành Nhạc Thủy, thứ nhất là làm việc buôn bán, thứ hai tùy thời giám thị mọi hành động của ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy.

Mấy trăm năm trước, ba đại gia tộc thành Nhạc Thủy, mỗi nhà đều có thực lực tương đương với Vạn gia thành Thái Dương, sau đó bởi vì ba đại gia tộc tranh đấu tổn thất thực lực, lịch đại tộc trưởng Vạn gia luôn muốn đuổi ba đại gia tộc đi, chiếm lấy thành Nhạc Thủy.

Thế nhưng, ba đại gia tộc liên thủ, thực lực không kém, Vạn gia và ba đại gia tộc giao phong mấy lần, cả hai bên đều tổn tại không ít tu sĩ Tiên Thiên cảnh, kế hoạch chiếm đoạt thành Nhạc Thủy không tiến thêm được một bước, cho tới hiện tại, Vạn gia xuất hiện Vạn Thiên Thụy, tu vi bước vào đỉnh phong cảnh giới Tiên Thiên, trở thành đệ nhất nhân dưới Thần Hải cảnh.

Mà trong ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy lại xuất hiện vấn đề, Vạn Thiên Phong tự nhiên nhớ tới nguyện vọng của lịch đại tộc trưởng Vạn gia, thiết kế khiến ba đại gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy nội đấu, cuối cùng Vạn gia xuất hiện, tiêu diệt toàn bộ tàn dư, đây quả thực là kế hoạch áo trời không vết vết.

Vốn kế hoạch này rất khó thực hiện, thế nhưng, hiện tại tìm được chỗ đột phá Cổ Thương Nhạc, sự tình liền như nước chảy thành sông.

Trong con mắt của Vạn Thiên Phong, Cổ Thương Khung rất có khả năng đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ chín, để hai nhà Liễu Vân liên thủ đấu với hắn, cho dù Cổ gia giành thắng lợi, nguyên khí cũng sẽ đại thương, mà hai nhà Liễu, Vân thua, hoàn toàn mất đi lực chống đỡ, đến lúc đó Vạn gia xuất hiện, có thể thu thập tam đại gia tộc một cách dễ dàng.

Thế nhưng, sự tình có một điểm ngoài dự liệu, ví dụ như Vân Kinh Hồng không biết là ngu ngốc hay là đột nhiên thông minh, dĩ nhiên ôm chặt lấy cái chân lớn Cổ Thương Khung, không hề tham chiến, từ đó, Vạn gia không thể làm gì khác hơn là trước tiên phong tỏa Vân gia, trước tiên đối phó với hai nhà Liễu, Cổ, sau đó mới trở lại đối phó với Vân gia.

Ngồi trên phòng tầng thứ ba, có thể thu vào trong mắt đại bộ phận khu vực Đông thành và Bắc thành, tuy lúc này là buổi tối, thế nhưng toàn bộ thành Nhạc Thủy vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Vạn Thiên Thụy trong phòng tầng ba nhìn quét qua toàn bộ Đông thành, nói:

- Ba đại gia tộc Cổ, Liễu, Vân thì Cổ gia chiếm vị trí tốt nhất, ngọn núi phía sau tuy có linh khí yếu ớt, nhưng coi như là một phúc địa, nếu như sinh sống lâu dài có thể sinh ra đại khí vận, hắc hắc... Thiên Phong, luận kế hoạch toàn cục thì đệ tương đối mạnh một chút, dựa theo kế hoạch của đệ, chỉ chờ khi hai nhà Liễu Cổ đại chiến, chúng ta làm ngư ông thu lợi là tốt rồi.

Vạn Thiên Phong cười gượng, liếc mắt nhìn qua thành Nhạc Thủy, nói:

- Tính toán của ta chỉ có tác dụng đối với đám tu sĩ ngu ngốc này mà thôi, trước mặt đại ca có thực lực tuyệt đối thì chỉ là thùng rỗng kêu to, vô luận tính toán có kín đáo cỡ nào, cuối cùng vẫn phải dựa vào thần thông của đại ca mới được.

Vạn Thiên Thụy cười gật đầu, nói:

- Cũng đúng, trọng yếu nhất chính là làm tốt bản phận, tuân thủ quy củ, nếu như si tâm vọng tưởng, sự tình sẽ lộn xộn, Cổ Thương Nhạc kia, nếu như đồng tâm hiệp lực với Cổ Thương Khung, làm tốt bản phận, một lòng vì sự phát triển của Cổ gia, đối với Vạn gia chúng ta chính là đại địch mạnh mẽ, thế nhưng, chỉ bởi vì hắn không an phận, Cổ gia vốn có cục diện tốt như vậy mà trở nên lộn xộn. Liễu Hóa Nguyên cũng không an phận, đưa Liễu gia lên con đường chết, vì vậy, làm con người cũng tốt, làm tu sĩ cũng được, con người có bản phận của con người, tu sĩ có bản phận của tu sĩ, đều có bản phận của chính mình, Thiên Phong, đệ phải nhớ kỹ điều này.

Vạn Thiên Phong tỏ bộ dáng thụ giáo, nói:

- Đại ca nói có lý, Thiên Phong ghi nhớ trong lòng.

Vạn Thiên Thụy đang thăm cảnh báo Vạn Thiên Phong, đừng tưởng rằng mình có chút thông minh nhỏ liền có ý nghĩ không an phận, Vạn Thiên Thụy hẳn mới chân chính là lão đại Vạn gia, hắn muốn Vạn Thiên Thụy không nên si tâm vọng tưởng, Vạn Thiên Phong nào dám không thụ giáo.

Hiện tại hai đại đương gia Vạn gia, sáu đại trưởng lão, cùng với không ít đệ tử đời thứ hai tu vi cao thâm đều đã tới thành Nhạc Thủy, tạm thời dừng lại trong tòa nhà này, chỉ chờ khi hai nhà Cổ Liễu chiến loạn với nhau, trở thành bạng hạc tranh chấp, Vạn gia sẽ làm ngư ông ngồi thu lợi, chờ khi chiến đấu xong xuôi, sẽ xuất hiện cho mọi người một kinh hỉ.

Kết quả không bao lâu, Vạn Thiên Thụy nhìn bầu trời đen kịt, nói:

- Rốt cuộc đã bắt đầu rồi...

Chỉ thấy hơn hai mươi đạo độn quang từ Liễu phủ phá không bay lên, nhắm thẳng tới Cổ gia Đông thành, rất nhanh liền bay tới bầu trời Cổ gia, mấy đạo độn quang từ dưới Cổ gia bay lên, đứng đối mặt với đám người Liễu gia, cuối cùng, mọi người cùng hạ xuống sân rộng Cổ gia.

Tiếng chuông gấp gấp đột nhiên vang lên, cắt đứt đêm tối yên lặng, rơi vào trong tai mỗi người Cổ gia.

Tất cả mọi người đều rõ ràng đây là loại tiếng chuông gì, tiếng chuông có kẻ thù từ bên ngoài xâm lấn Cổ gia, đã không biết bao nhiêu năm chưa hề vang lên, thế nhưng, ngày hôm nay có Cổ Thương Khung sớm nhắc nhở mọi người, tuy rằng không ít người đang say giấc nồng, nhưng đại bộ phận thành viên vẫn nhớ kỹ lời nhắc nhở của Cổ Thương Khung, mặc chiến y đi ngủ, nghe được tiếng chuông, lập tức chạy tới sân rộng.

Rất nhanh, Cổ gia có mười mấy tu sĩ Tiên Thiên cảnh trở lên chạy tới sân rộng, tu sĩ Hậu Thiên cảnh thì ở phía sau, tự nhiên không chạy ra tìm cái chết.

Đèn đuốc Cổ gia chưa tắt, toàn bộ sân rộng đều được chiếu sáng rõ ràng, mọi người đều nhìn thấy người nhà Liễu gia, đều thầm giật mình.

Tộc trưởng Liễu Hóa Nguyên, thái thượng trưởng lão Liễu Tinh Ngân, hai cường giả Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, còn có mấy tên trưởng lão Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm sáu, hầu như chín thành chín lực lượng đỉnh cao nhất của Liễu gia đều đã tới đây.

Xem ra, Liễu Hóa Nguyên đã hạ quyết tâm, muốn nhất cử đánh tan Cổ gia rồi.

Đánh chết Cổ Thương Khung, tuy rằng Cổ Thương Nhạc cũng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, nhưng Cổ gia trải qua nội đấu, còn có thực lực gì đáng nói? Cuối cùng thành Nhạc Thủy Liễu gia nói đông là đông, nói tây là tây.

Vì vậy, Liễu Hóa Nguyên quyết định, dốc hết toàn bộ lực lượng tinh nhuệ nhất Liễu gia, đồng thời thu được ủng hộ của Liễu Tinh Ngân.

Nhìn đám người Liễu gia, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, vừa lúc một lưới bắt hết, số lượng tu sĩ Tiên Thiên cảnh Liễu gia còn lưu lại không tới một thành, đồng thời toàn bộ đều là thực lực thấp kém, chỉ có tầng một hai ba. Chỉ cần một lưới bắt hết toàn bộ thành viên Liễu gia ở đây, lực lượng còn lại so sánh còn kém hơn một số thế lực nhỏ trong thành Nhạc Thủy.

Từ đó về sau, thành Nhạc Thủy không còn đại gia tộc tu chân Liễu gia này nữa rồi.

...

Thấy Liễu gia hầu như đã dốc hết toàn bộ lực lượng xuất thủ, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy có hai người đều đã xuất hiện, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng sáu đủ ba người, Cổ Thương Khung thầm hít một hơi.

Đứng phía trước Cổ gia, Cổ Thương Khung giận dữ quát lớn:

- Liễu Hóa Nguyên, thực lớn gan!

- Vương bát đản Liễu gia, dám tới cửa xâm phạm? Đám ăn gan hùm mật gấu, không biết trời cao đất rộng, hôm nay cho đám vương bát đản các ngươi kiến thức sự lợi hại của tộc trưởng chúng ta.

Cổ Thương Khung vừa dứt lời, mọi người Cổ gia liền la mắng Liễu gia.

Người Cổ gia mắng to, người Liễu gia tự nhiên không yếu kém, đều mở miệng đấu công phu miệng cười đáp trả.

Không ít pháp khí trong tay tu sĩ thoáng hiện cương mang, hiển nhiên chỉ cần tộc trưởng hai bên ra lệnh một tiếng là có thể lập tức phát động công kích mãnh liệt.

Liễu Hóa Nguyên đưa tay phát nhẹ, mọi người Liễu gia nhất thời yên tĩnh lại, hấn cũng quát lớn:

- Cổ Thương Khung, hôm nay không phải chúng ta tới tìm Cổ gia gây phiền phức, mà là Cổ gia các ngươi có người không phục tộc trưởng người, nhờ chúng ta thanh lý môn hộ, ta chỉ là được người ủy thác, đặc biệt tới đây trợ giúp mà thôi!

- Ngươi làm càn...

- Ai gan lớn như vậy?

....

Mọi người Cổ gia giận dữ, đều la mắng.

Trong đó có một người giận dữ nhất, râu tóc dựng thẳng, chính là tộc trưởng tiền nhiệm Cổ Hiền, chỉ thấy hắn tiến lên một bước, hét lớn một tiếng, giống như không trung vang lên tiếng sấm sét:

- Ai dám không phục tộc trưởng bản tộc?

Cổ Hiền dồn chân khí Tiên Thiên vào âm thanh quát lớn, đè ép thanh âm la mắng của mọi người xuống, đồng thời thanh âm còn vang vọng thật lâu trong không trung không tan. Cổ Hiền vừa quát, hai nhà Liễu, Cổ bởi vì thanh âm chấn động, đều đình chỉ la hét.

Ngoại trừ thanh âm của Cổ Hiền quanh quẩn trong không trung, không còn thanh âm nào khác xuất hiện.

- Ta dám...

- Ta dám...

Thế nhưng, chỉ một lát sau, hai thanh âm càng lớn hơn nữa từ trong bóng tối vang lên, hai đạo độn quang phá không bay đến, hạ xuống trước mặt mọi người, độn quang tản đi, mọi người Cổ gia nhất thời cả kinh.

Hai người này chính là Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão.

Sau khi hạ xuống đất, Âm Ngọc Dao trong tay Cổ Thương Nhạc chỉ vào Cổ Thương Khung, quát lớn:

- Ta không phục hắn...

- Cổ Thương Nhạc, ngươi làm càn...

Cổ Hiền tức giận run người, quát lớn.

Cổ Hiền lên tiếng, không ít người Cổ gia đều đồng thời lớn tiếng la mắng Cổ Thương Nhạc:

- Cổ Thương Nhạc, tên súc sinh ngươi, dám kết giao ngoại tộc tới tàn hại tộc trưởng?

- Ngươi dĩ nhiên phản bội gia tộc? Sau khi ngươi chết còn mặt mũi gì đối mặt với liệt tông trong tộc?

- Cổ Thương Nhạc, ngươi bất kính đối với tộc trưởng, cấu kết ngoại tộc, tàn hại đồng tông, dựa theo tộc luật xử tử...

...

- Câm miệng cho ta...

Cổ Thương Nhạc hét lớn một tiếng, chân khí Tiên Thiên điên cuồng bạo phát, tu vi Tiên Thiên cảnh tăng thứ bảy ngoại phóng, khiến mọi người cảm nhận được uy áp cực lớn, mọi người khiếp sợ uy áp của Cổ Thương Nhạc, không dám tùy ý la mắng như trước.

Cổ Thương Nhạc đứng đứng lông mày, chỉ vào Cổ Thương Khung cả giận nói:

- Ngươi có tư cách gì kế thừa vị trí tộc trưởng? Trong thân thể của ngươi không có huyết mạch Cổ gia ta, ngươi là một người ngoài, chỉ là một tiểu tạp chủng sống dựa vào Cổ gia chúng ta, ngươi có tư cách gì? Vị trí tộc trưởng Cổ gia, là của ta... Là của Cổ Thương Nhạc ta, ngươi chỉ là cường đạo ngoại lai...

Cổ Thương Khung giậm chân, bước về phía trước một bước, lớn tiếng nói:

- Ta thân ở Cổ gia, tâm ở Cổ gia, toàn tâm toàn ý vì phát triển Cổ gia mà liều mạng, vì tương lai Cổ gia mà phấn đấu, ta và thể xác lẫn tinh thần Cổ gia tương liên, cuộc đời này sinh ra là người Cổ gia, chết đi là người Cổ gia, luận tu vi, ta là đệ nhất Cổ gia, ngươi không phải là đối thủ của ta, sao ta lại không có tư cách?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

104. Chương 81: Giết Không Tha.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nói xong dừng lại một chút, Cổ Thương Nhạc nhất thời không mở miệng được, Cổ Thương Khung tiếp tục bước lên một bước, lớn tiếng quát:

- Ta không có tư cách? Chẳng lẽ tội nhân phản bội gia tộc, cấu kết với người ngoài như ngươi có tư cách?

Khí thế Cổ Thương Khung như hồng, Cổ Thương Nhạc nghe xong biến sắc, không tự chủ được lui về phía sau một bước, khí thế rõ ràng yếu đi.

- Ha ha ha ha...

Một tiếng cười to vang lên, Liễu Hóa Nguyên bước tới bên cạnh Cổ Thương Nhạc, lớn tiếng nói:

- Thương Nhạc huynh, từ xưa tới nay, người thắng làm vua, người thua làm giặc, không cần nhiều lời với hân? Nếu chỉ cần mồm mép phân ra thắng bại, chúng ta cần gì phải tới đây?

Liễu Tinh Ngân râu tóc bạc trắng cũng đi lên, nhìn quét mắt qua mọi người Cổ gia, nói:

- Giết hân máu chảy thành sông, tất cả vấn đề đều giải quyết xong rồi.

Hai người nói, giống như Cổ Thương Nhạc đồng thời ngoại phóng tu vi, ba đại tu sĩ thành Nhạc Thủy tề tụ, ba tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy đồng thời ngoại phóng, Cổ gia hầu như chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, cảm giác có chút không thở nổi.

Cổ Thương Khung tức giận hừ một tiếng, đồng thời ngoại phóng tu vi, chặn đứng uy áp từ ba người, mọi người Cổ gia nhờ vậy cảm giác thoải mái hơn không ít, thế nhưng trong ánh mắt nhìn về phía ba người Cổ Thương Nhạc, Liễu Hóa Nguyên, Liễu Tinh Ngân đã lộ vẻ sợ hãi.

Ba người này được xưng là tam đại tu sĩ đứng đầu thành Nhạc Thủy, hầu như là tồn tại bất bại, tuy rằng Cổ Thương Khung đánh thắng Cổ Thương Nhạc tại đại hội tranh chức vị tộc trưởng, nhưng lúc này ba đại tu sĩ đứng đầu tề tụ, mọi người không quá tin tưởng Cổ Thương Khung một mình một người có thể chiến thắng được ba đại tu sĩ đứng đầu!

Cổ Hiền, tam trưởng lão phân biệt đứng hai bên Cổ Thương Khung, Cổ Hiền quát lớn:

- Liễu Tinh Ngân, chẳng lẽ ngươi cho rằng Liễu gia các người không chảy máu hay sao? Nếu như ngươi muốn chiến, Cổ gia liều mạng cá chết lưới rách với các người, từ nay về sau hai nhà Liễu, Cổ xóa tên khỏi thành Nhạc Thủy cũng không tiếc.

- Ha ha ha ha...

Liễu Hóa Nguyên cười nói:

- Cá chết lưới rách? Các người chỉ có một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, mà Liễu gia chúng ta có hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, ba tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, cộng thêm hai người Cổ Thương Nhạc, Cổ Nhân, các người dựa vào cái gì là đối thủ của chúng ta? Dựa vào cái gì cá chết lưới rách?

Nghe nói vậy, trong lòng tính toán, không ít người Cổ gia đều chảy mồ hôi trên đầu, lực lượng hai bên tựa hồ thiếu cân đối nghiêm trọng.

Lúc này, Cổ Thương Nhạc lớn tiếng nói:

- Các vị đồng tông, ta cũng không muốn làm địch với người Cổ gia, mà là không phục Cổ Thương Khung làm tộc trưởng Cổ gia, các người đều có huyết thống Cổ gia ta, sao có thể chấp nhận người ngoài làm tộc trưởng Cổ gia? Hôm nay ta chỉ giết phụ tử Cổ Thương Khung, thanh lý môn hộ, nếu như các người nguyện

ý theo Cổ Thương Nhạc ra, mời đứng sang bên này, không muốn theo ta cũng không nên nhúng ta vào, đứng vào góc trong bên kia là được.

Nói xong, Cổ Thương Nhạc chỉ Ấm Ngọc Dao vào phụ tử Cổ Thần, nói:

- Các người không nhúng tay sẽ bình an vô sự, ta đối với các người không truy xét chuyện cũ, nếu có người dám trợ giúp phụ tử Cổ Thương Khung, vậy đừng trách ra không niệm tình đồng tông, giết không tha!

Mọi người Cổ gia nhất thời rối loạn, không ít thành viên nhất mạch đại trưởng lão, nhị trưởng lão đối mặt nhìn nhau, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng, bọn họ rất sợ hãi, bọn họ không muốn tham gia vào trận chiến đầu này, chỉ là không muốn làm người đầu tiên trốn đi mà thôi.

- Ta kêu lên ba tiếng, các người lập tức có quyết định, là cùng với phụ tử Cổ Thương Khung đi tìm chết hay là đứng một bên quan sát, sau đó tiếp tục làm thành viên Cổ gia.

Cổ Thương Nhạc la lớn:

- Một... Hai... Ba...

Xoạt xoạt...

Theo thanh âm hét lên của Cổ Thương Nhạc, nhất thời vang lên mấy tiếng bước chân, mười mấy tu sĩ Tiên Thiên cảnh, chừng phân nửa thành viên thối lui sang một góc, làm khách bàng quan, cũng có hơn mười tên tu sĩ cả Hậu Thiên lẫn Tiên Thiên trực tiếp đi về phía Cổ Thương Nhạc.

Bên cạnh Cổ Thương Khung chỉ còn lại không tới hai mươi người.

Liễu Hóa Nguyên thấy thế, hẳn muốn Cổ gia chia làm hai bộ phận tiến hành nội đấu một hồi, như vậy Cổ gia mới có thể chết càng nhiều người hơn, bất quá, hiện tại không ít người Cổ gia đã rời khỏi vòng chiến đấu, hiển nhiên bảo tồn không ít thực lực.

Bất quá, Cổ Hiền, tam trưởng lão, cùng với các tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm còn đứng ở đây, khóe miệng Liễu Hóa Nguyên nhếch lên, chỉ cần giết chết những nhân vật cao tầng nhất Cổ gia này, đám người còn lại không đủ gây lo lắng, sau trận chiến này trôi đi, Cổ gia vĩnh viễn đừng mong giành đua dài ngắn với Liễu gia nữa rồi!

- Các người... Hôm nay gia tộc suy trong sớm tối, các người dĩ nhiên không để ý?

Cổ Hiền làm tộc trưởng tiên nhiệm, thấy tộc nhân như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn không thôi, chỉ vào đám thành viên bỏ đi mắng mỏ.

Nhãn thần Cổ Thần lảng lệ, nhìn lướt qua những thành viên rời đi, lớn tiếng nói:

- Người dám cấu kết với Cổ Thương Nhạc, nhị trưởng lão làm việc xấu, giết không tha, người đứng ngoài quan sát, thành viên trực hệ giáng làm thành viên chi thứ, người chiến vì gia tộc, chi thứ trực tiếp thăng lên làm thành viên trực hệ...

Cổ Thần vừa nói ra, mọi người dừng lại một chút, không ít người chuyển ánh mắt nhìn về phía Cổ Thương Khung.

- Cổ Thần nói, tức là ta nói.

Cổ Thương Khung lớn tiếng nói.

Mọi người vừa nghe, thành viên vừa mới bước sang một bên quan sát, lại có hơn mười người trở về, người tham chiến, chi thứ thăng lên làm trực hệ, đây là mê hoặc tương đối lớn.

Thành viên trực hệ, coi như là thành viên Cổ gia chân chính, thành viên chi thứ, không chỉ là phân phối tài nguyên ít ỏi, tu vi bước vào cảnh giới Tiên Thiên mới có thể ngừng đầu, nói cách khác, cho dù là tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín cũng chỉ là một hạ nhân.

Trở thành thành viên trực hệ, đối với tử tôn hậu đại có chỗ tốt rất lớn, vừa sinh ra không phải là hạ nhân như trước, mà là thiếu gia rồi.

Thấy nhân số bên cạnh Cổ Thương Khung lại nhiều hơn mười người, Cổ Thương Nhạc giận tới đỏ hai mắt, những người này hầu như đều là tinh nhuệ của Cổ gia, nếu thực sự bị diệt, sau này Cổ gia sẽ yếu hơn rất nhiều.

Liều Hóa Nguyên và Liều Tinh Ngân cũng lộ ra vài phần tiểu ý.

- Thương Nhạc, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, nếu như những người này xác định vững chắc muốn đứng cùng một chỗ với Cổ Thương Khung, giữ lại cũng vô dụng!

Nhị trưởng lão nói bên tai Cổ Thương Nhạc.

Cổ Thương Nhạc nhắm hai mắt lại, khi mở ra, trong mắt không còn vẻ đáng tiếc, chỉ còn lại sát khí, Ấm Ngọc Đào trong tay chỉ về phía đám người Cổ Thương Khung, quát lớn:

- Giết... Một người cũng không để lại.

Liều Hóa Nguyên vẫy vẫy tay, pháp khí trong tay đám người Liều gia nhất thời bùng phát cương mang, phóng thẳng về phía trước.

Cổ Thần vỗ vỗ vai phụ thân hần nói:

- Phụ thân, đêm nay phụ tử chúng ta đại khai sát giới, giết bọn chúng một phiên giáp cũng không để lại.

- Tốt...

Cổ Thương Khung lớn tiếng cười nói:

- Đại khai sát giới.

Ánh mắt Cổ Thương Nhạc đảo qua bên người Cổ Thần, nói:

- Liều tộc trưởng, phiền phức phụ tử hai người trước tiên tìm chân Cổ Thương Khung, tiểu tạp chủng Cổ Thần kia chính là cái đinh trong mắt ta, ta giải quyết hần trước, sau đó trở lại hợp lực với các người đánh chết Cổ Thương Khung.

Liều Hóa Nguyên, Liều Tinh Ngân gật đầu, đồng thời lao về phía Cổ Thương Khung.

- Thương Nhạc, tiểu tạp chủng kia phải lưu lại cho ta một phần, thù của Thương Hải và Cổ Hà ta nhất định phải tự tay báo, chậm rãi dần vặt tiểu tạp chủng này tới chết...

Nhị trưởng lão bên cạnh tàn bạo nói.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

105. Chương 82: Nhị Trưởng Lão Chết. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Ấm Ngọc Đào trong tay Cổ Thương Nhạc phát ra đao cương dài tới hơn mười trượng, hận ý trong lòng hần giống như nước thủy triều, hận không thể một đao chém Cổ Thần thành thịt vụn, vừa ra tay liền sử dụng mười thành lực lượng, toàn lực đánh một kích.

Hay tay nhị trưởng lão biến ảo kết thành chưởng ấn, thân thể nhảy về phía trước, kéo gần không ít cự ly đối với Cổ Thần, chưởng phải đánh mạnh, một đạo chưởng cương từ lòng bàn tay thoát ra, phách về phía Cổ Thần.

Đạo chưởng cương này biến thành cự chưởng lớn chừng sáu thước, lập tức chưởng trái nhị trưởng lão đánh vào sau chưởng phải, lại một đạo chưởng cương bay ra, tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt liền đuổi theo sát phía sau đạo chưởng cương thứ nhất.

Hai đạo chưởng cương tương dung, trở lên to lớn hơn nữa, bành trướng gần một trượng, chính là công pháp Cổ gia Bàn Thạch Ấn.

Hai chưởng của nhị trưởng lão chồng chất lên nhau, tuy rằng chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, thế nhưng uy lực một chưởng này so với Cổ Thương Khung đánh ra không kém hơn bao nhiêu, tương đương với một kích của tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy sơ kỳ.

Trong chớp mắt, đạo cương và chưởng cương nhất tề công kích vào Cổ Thần, Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão xuất thủ không hề lưu tình, vừa ra tay đã sử dụng mười thành thực lực, khí thế như không diệt sát Cổ Thần trong nháy mắt không được.

- Thần nhi cẩn thận...

Cổ Thương Khung hét to.

Thế nhưng, Cổ Thương Khung bị Liễu Hóa Nguyên và Liễu Tinh Ngân quán lấy, trong lúc nhất thời không thể thoát thân được, tuy rằng hắn có thể đơn giản thắng Cổ Thương Nhạc, thế nhưng hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh hợp lực, thực lực không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai.

Huống chi Liễu Tinh Ngân và Liễu Hóa Nguyên là phụ tử, tâm ý tương thông, đều luyện tiên pháp gia truyền, một người thi triển Tiên Ảnh Trọng Trọng, người kia cũng là Tiên Ảnh Trọng Trọng, hai tu sĩ Tiên Thiên tầng thứ bảy thi triển Tiên Ảnh Trọng Trọng, kết quả có thể nghĩ...

Đồng thời, hai người Liễu Hóa Nguyên, Liễu Tinh Nhân được Cổ Thương Nhạc nhắc nhở từ trước, biết chỉ pháp của Cổ Thương Khung rất lợi hại, một khi Cổ Thương Khung thi triển chỉ pháp, hai người liền lập tức né tránh, cứ như vậy, tuy rằng Cổ Thương Khung bằng vào Thiên Cương Thối Thể đại pháp chiếm thế thượng phong, thế nhưng trong lúc nhất thời cũng không đánh bại được hai người.

Mà tiên pháp chủ yếu linh hoạt, đã thương địch thủ hơi kém một chút, bám chân địch có thừa, Cổ Thương Khung bị Tiên Ảnh Trọng Trọng bao phủ, mắt thấy Cổ Thần bị Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão vây công, nhưng không có lực cứu viện.

Cổ Hiền, tam trưởng lão cũng có lòng mà không có lực, ba trưởng lão Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu của Liễu gia quán lấy hai người bọn họ, hai đấu với ba, hai người bọn họ đã cảm thấy cật lực, làm sao có thể đủ sức đi cứu Cổ Thần.

Nếu như Cổ Thương Nhạc, nhị trưởng lão còn ở bên phía Cổ gia mà nói, Cổ Thương Khung đại chiến với hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, bên phía Cổ gia chiếm thế thượng phong mới đúng.

Thế nhưng, hiện tại Cổ Thương Nhạc, nhị trưởng lão đứng bên phía Liễu gia, mà muốn đánh chết Cổ Thần lại chính là hai người Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão, xung quanh có ai đủ khả năng cứu hắn?

Không có... Không ai có thể cứu...

Trong lòng mọi người Cổ gia chấn động, Cổ Thần, lần này tựa hồ là chết chắc rồi.

Đám người Cổ gia đứng một bên quan sát, trong lòng nhất thời cảm giác may mắn, vừa rồi nghĩ đến mà sợ, hiện tại thấy chiến đấu bắt đầu, càng đáng sợ hơn, tuy rằng thực lực cá nhân Cổ Thương Khung siêu cường, thế nhưng vừa mới giao thủ, bên phía Cổ gia đã chiếm hoàn cảnh xấu, những người này thậm chí may mắn có chính mình không theo Cổ Thương Khung đi tìm chết.

Đám người chuyển đầu sang phía Cổ Thương Nhạc thì càng vui mừng, chiếu theo tình thế hiện tại bọn họ nắm chắc phần thắng rồi, chờ khi Cổ Thương Nhạc, nhị trưởng lão giết chết Cổ Thần, đến lúc đó, tam đại tu sĩ đứng đầu hợp lực đánh chết Cổ Thương Khung, Cổ Thương Khung tuyệt đối chỉ có con đường chết, chờ khi Cổ Thương Nhạc lên làm tộc trưởng, mấy người bọn họ chính là đệ nhất công thần rồi, địa vị sau này trong tộc không cần nói nhiều cũng biết.

Mặc kệ Cổ gia hay Liễu gia, trong lòng mọi người đều mọc lên một ý niệm trong đầu: Cổ Thần chết chắc rồi.

- Ha ha ha ha...

Lúc này Cổ Thần đột nhiên cười to, tu vi bạo phát mãnh liệt, ngoại phóng uy áp, trong sát na, từ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn bành trướng tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, thanh mang trong tay chợt lóe, Thanh Ly Kiếm đột nhiên xuất hiện.

Một đạo kiếm cương phóng lên trời cao, nghênh đón về phía đạo cương của Cổ Thương Nhạc chém tới.

Trong đám người ở đây, đại đa số đều là tu sĩ Tiên Thiên cảnh trở lên, Cổ Thần vừa mới lấy ra Thanh Ly Kiếm, sắc mặt mọi người nhất thời biến đổi, tiếng than kinh hãi vang lên:

- Cái gì? Pháp khí thượng phẩm?

Pháp khí thượng phẩm... Cho dù là ba đại tu sĩ đứng đầu thành Nhạc Thủy trung không có pháp khí thượng phẩm trong tay, đột nhiên xuất hiện trên người Cổ Thần, điều này sao có thể không khiến mọi người chấn động.

Chương cương của nhị trưởng lão phóng tới trước mắt, chỉ sát na là cự chương lớn gần một trượng kia sẽ chụp trúng, tay trái Cổ Thần quay sang chương cương chỉ một ngón tay, chỉ cương chói mắt giống như mặt trời chiếu rọi thế gia, kẻ khác không thể nhìn, chính là Kinh Tiên Chỉ.

Ầm...

Một tiếng nổ, Thanh Ly Kiếm và Ấm Ngọc Dao tiếp xúc, thân thể Cổ Thương Nhạc chấn động, sắc mặt biến đổi, thân thể nhất thời lui ngược về phía sau hơn mười bước mới dừng lại thân thể được, ánh mắt nhìn Cổ Thần giống như nhìn quái vật, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Một kích này của Cổ Thần so với lực lượng của lão tử hần, hoàn toàn không thua kém!

Đồng thời, chỉ cương tay trái của Cổ Thần dừng điểm vào chương cương của nhị trưởng lão phách tới, chương cương kia tuy rằng lớn gần một trượng, thoát nhìn thanh thế dọa người, thế nhưng bị một chỉ của Cổ Thần bắn trúng, nhất thời cương khí cuộn cuộn, giống như sương mù tiêu tan trong nháy mắt.

- Không có khả năng?

Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão đồng thời hét lên. Sao có khả năng? Sao có khả năng? Cổ Thần làm sao có thể tiếp được một kích liên thủ của bọn họ? Trong mắt hai người tràn đầy vẻ không thể tin tưởng.

Không nói Cổ Thương Nhạc, nhị trưởng lão, tất cả mọi người ở đây đều mở to hai mắt, trong sát na mọi người đều bị một màn này dọa chấn kinh, nhất tề đình chỉ chiến đấu, trợn mắt há mồm nhìn vào Cổ Thần.

Cổ Thần dĩ nhiên bộc phát tu vi từ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu? Năm nay mới 12 tuổi đã là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu? Tất cả các tu sĩ ở đây chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, trong số bọn họ chỉ có một bộ phận rất nhỏ dùng hết tuổi thọ cả đời mới bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ sáu, đại bộ phận tu sĩ suốt đời bồi hồi trong Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, cho dù bước vào Tiên Thiên cảnh trung kỳ cũng chỉ dừng lại tại cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng bốn năm...

Thế nhưng, thiếu niên trước mắt mới chỉ 12 tuổi, dĩ nhiên đã có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu.

- Đây... Còn là người sao?

Trong lòng mọi người không khỏi đặt câu hỏi.

Thế nhưng, chỉ là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu còn chưa đủ khiến mọi người khiếp sợ tới mức đình chỉ chiến đấu, vừa rồi Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão đều lấy ra toàn lực tấn công, sử dụng mười thành lực lượng, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy cũng không dám ngạnh kháng chống lại, thế nhưng, lại bị Cổ Thần đơn giản hóa giải công kích của hai người.

Tiên Thiên cảnh tầng sáu, dễ dàng hóa giải một kích liên thủ của một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy và một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu?

- Hắn không phải người... Hắn quả thực là yêu nghiệt...

Không ít người ở đây đều suy đoán trong lòng như vậy.

- Ngày hôm nay... Các ngươi đều phải chết.

Cổ Thần đầu thềm để ý tới mọi người suy nghĩ cái gì, ánh mắt lạnh lẽ, hai chân giậm mạnh, phương viên mặt đất mấy trượng xung quanh xuất hiện vết nứt nở, thân thể Cổ Thần càng giống như đạn pháp, lọt về phía nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão kinh hãi, hắn vạn lần không ngờ tới, thực lực của Cổ Thần dĩ nhiên cường hãn tới mức độ này.

- Thương Nhạc, cứu ta...

Thấy Cổ Thần bổ xuống một kiếm kia, nhị trưởng lão tự mình hiểu lấy, bản thân không phải đối thủ của Cổ Thần, nhanh chóng cầu cứu Cổ Thương Nhạc.

- Tiểu tạp chủng, chịu chết đi!

Cổ Thương Nhạc hét lớn một tiếng, cương mang Âm Ngọc Dao trường lên, lại một đao bổ về phía Cổ Thần.

Cổ Thần hừ lạnh, lật tay một kiếm, đâm về phía Âm Ngọc Dao, thân thể cũng liên tục đánh về phía nhị trưởng lão, một ngón tay điểm ra, lại là chỉ cương chói mắt, đồng thời, phía sau chỉ cương chói mắt, một sợi trường tác theo sát không rời, bay về phía nhị trưởng lão, chính là Tù Linh Tác đã luyện chế thành pháp pháp khí thượng phẩm,

Nhị trưởng lão chỉ thấy được đao chỉ cương chói mắt ập tới, quả thực khó có thể mở mắt ra, đầu còn biết phía sau có một trường tác theo sát không rời?

Nhất thời, song chưởng của nhị trưởng lão nhất tề kết ấn, liên tục hai đạo chưởng cương bổ ra, hai đạo chưởng cương đều bị chỉ cương phá hủy, thế nhưng, trải qua hai đạo chưởng cương phá hủy, chỉ cương của Cổ Thần cũng bị tiêu tán thành hư vô.

Nhị trưởng lão nhất thời cảm thấy vui vẻ trong lòng, hai chân khê động, đang muốn thoái lui kéo dẫn một chút khoảng cách, đột nhiên nhìn thấy một trường tác xuất hiện trước mắt, trường tác này không biết dài bao nhiêu, trong chớp mắt đã quấn quanh người hắn một vòng lại một vòng, liên tục hơn mười vòng tròn chụp xuống người nhị trưởng lão.

Cổ Thương Nhạc đến đây trợ giúp, nhưng bị một kiếm của Cổ Thần đánh bại, óc không mang nổi mình ốc.

Thế tới của trường tác cực kỳ nhanh chóng, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nhị trưởng lão, không kịp phản ứng liền bị trường tác trói chặt, Tù Linh Tác vừa trói, nhất thời tu vi toàn thân của nhị trưởng lão bị khóa kín, thoái lui xuống cảnh giới Hậu Thiên.

Vèo...

Thân thể Cổ Thần cấp tốc vọt tới, Thanh Ly Kiếm lóe lên, xẹt qua cổ nhị trưởng lão, một cái đầu lâu văng lên, rơi xuống mặt đất cách đó hơn mười trượng.

Bịch bịch bịch bịch bịch...

Đầu lâu của nhị trưởng lão rơi xuống đất liên tục lăn mấy vòng, cuối cùng dừng lại trước mặt Cổ Thương Nhạc.

Hầu như trong chớp mắt, nhị trưởng lão tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu bị chết trong tay Cổ Thần, Cổ Thần phát tay, Tù Linh Tác lập tức bay trở về, thu thập vào trong Càn Khôn Trắc.

Thẳng cho tới lúc này, cổ của nhị trưởng lão mới phun ra vòi máu tươi.

Nhị trưởng lão thường ngày uy phong lẫm lẫm, hôm nay lại rơi vào kết quả đầu mình hai nẻo như vậy.

Mọi người nhìn Cổ Thần, không còn cảm giác hắn là một thiếu niên như trước, mà hoàn toàn biến thành một sát thủ máu lạnh tàn khốc.

- Nhị thúc...

Nhìn cái đầu nhị trưởng lão trước mắt, Cổ Thương Nhạc hét lên một tiếng bi thiết, hai mắt lóe lên hồng quang:

- A... Ta muốn giết...

Cổ Thương Nhạc còn chưa nói xong lời, một đạo kiếm cương đã phá vong vọt tới, một đạo thanh âm lạnh lùng theo sát truyền đi:

- Ít nói nhảm, người tiếp theo chính là ngươi.

...

Cổ Thần một kiếm giết chết nhị trưởng lão, khiến sĩ khí Cổ gia rung lên, trước mắt tựa hồ hiện lên ánh rạng đông thảng lự, bất luận người nào cũng không hề ngờ tới, tu vi của Cổ Thần dĩ nhiên đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ sáu, đồng thời thực lực còn mạnh mẽ kinh khủng, khiến người khác phải sợ hãi than thở, ngay cả Cổ Thương Nhạc cảnh giới Tiên Thiên tầng thứ bảy cũng không phải là đối thủ.

Mọi người ở đây duy nhất đoán được Cổ Thần có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu chính là Liễu Hóa Nguyên, trong lòng đã sớm coi Cổ Thần giống như tu sĩ thực lực Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, thế nhưng hiện tại xem ra, thực lực của Cổ Thần một lần nữa vượt qua ước lượng của Liễu Hóa Nguyên ban đầu.

Phán đoán lệch lạc, vậy thì phải trả giá cực lớn.

Nếu như Cổ Thần đánh bại Cổ Thương Nhạc, như vậy trận chiến này đã không còn bất cứ bất ngờ nào nữa rồi, Cổ Thương Khung một mình một người đấu với Liễu Hóa Nguyên và Liễu Tinh Ngân vẫn chiếm thượng phong, cộng thêm Cổ Thần gia nhập, phụ tử bọn họ sao là đối thủ?

- Lần này nguy rồi...

Trong lòng Liễu Hóa Nguyên nhất thời có dự cảm không tốt.

- Hóa Dương, lập tức tới trợ giúp Cổ Thương Nhạc.

Liễu Hóa Nguyên hô to:

- Tất cả thành viên có thể trợ giúp đều lập tức hỗ trợ giết chết Cổ Thần... Không tiếc tất cả, giết Cổ Thần...

Cổ gia chỉ có hơn ba người tham chiến, có trên dưới hai mươi người đứng một bên quan sát, có hơn mười người chuyển hướng sang Cổ Thương Nhạc và nhị trưởng lão, mà lần này Liễu gia dốc lực tới đây, trong tộc chỉ lưu lại hơn hai mươi tu sĩ Tiên Thiên cảnh, còn số người đến Cổ gia hơn hai mươi người, mà tu vi những người này đều là Tiên Thiên tầng hai trở lên.

Toàn bộ người Liễu gia đến Cổ gia đều đã tham chiến, mà Cổ gia chỉ có hơn ba mươi người, thậm chí có một bộ phận nhỏ là hai đánh một, trong lúc nhất thời có vài tu sĩ Cổ gia bị hạ độc thủ, cứ như vậy, số người Liễu gia có thể buông tay chân càng nhiều hơn.

Liễu Hóa Nguyên hét lớn, tất cả thành viên Liễu gia vốn hai đánh một lập tức rút ra một người, cấp tốc phóng về phía Cổ Thần, những tu sĩ này thấp nhất có Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, tầng thứ bốn, tầng thứ năm nhiều nhất, khoảng chừng hơn mười người.

Đồng thời, ba gã trưởng lão đối chiến với Cổ Hiền và tam trưởng lão cũng rút ra một người, đánh về phía Cổ Thần, chính là Liễu Hóa Dương vừa rồi Liễu Hóa Nguyên kêu lên.

Một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, còn lại hơn người tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, năm, nhiều tu sĩ như vậy đồng loạt lao về phía Cổ Thần, kích phát công kích mãnh liệt.

Tuy rằng mỗi một tu sĩ không có thực lực như Cổ Thần, nhưng số lượng nhiều như vậy, đồng thời còn có Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, tầng thứ bảy tồn tại, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám, trước mặt nhiều tu sĩ vây công như vậy chỉ sợ cũng phải tạm thời thối lui ba bước.

Thế nhưng... Cổ Thần không thể lui.

Đột nhiên một kiện áo choàng màu đen xuất hiện trên người Cổ Thần, tốc độ của Cổ Thần đột nhiên tăng lên, tu sĩ thực lực tại Tiên Thiên cảnh sơ kỳ dĩ nhiên ngay cả thân thể Cổ Thần cũng không nhìn thấy, chỉ có một đạo tàn ảnh lướt qua.

Tốc độ... Tốc độ nhanh tới cực điểm.

Hơn hai mươi tu sĩ Tiên Thiên cảnh hợp lực một kích, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín cũng không cứng đối cứng được, thế nhưng, có tốc độ nhanh tới cực điểm, Cổ Thần căn bản không cứng đối cứng với bất cứ người nào...

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ nhìn Cổ Thần hóa thành một đạo tàn ảnh, còn chưa thấy được thân thể Cổ Thần, chỉ thấy tàn ảnh nhoáng lên, sau đó cổ họng mát lạnh, cúi đầu vừa nhìn, lúc này mới phát hiện ra, nguyên lai phía dưới đầu đã không còn thân thể!

Tốc độ của Cổ Thần quá nhanh, những tu sĩ này bị chém đầu hoàn toàn không có bất cứ cảm giác đau đớn gì, chỉ thấy cái cổ mát lạnh, đầu và thân thể chia hai, qua thời gian một lần hô hấp mới tuyệt khí chết đi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

106. Chương 83: Đại Khai Sát Giới.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Thanh Ly Kiếm trong tay Cổ Thần giống như liềm đao tử thần, thấy mọi người xông tới, quyết định thật nhanh, tạm thời trước tiên buông tha địch nhân lợi hại nhất là Cổ Thương Nhạc, chuyên tiêu diệt những tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ rồi lên trung kỳ.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ kém tu vi Cổ Thần quá xa, hoàn toàn là một kiếm một người, ngăn cản cũng không kịp phản ứng, đám đầu người Liễu gia liên tiếp bắn lên, giết vô cùng dễ dàng.

Thế nhưng, nếu như mặc kệ như vậy, bọn họ giống như những con ruồi đáng ghét nhất, chỉ cần Cổ Thần và Cổ Thương Nhạc chiến đấu, những con ruồi này sẽ thỉnh thoảng bay tới cắn một ngụm, vì vậy, trước tiên Cổ Thần tiêu diệt toàn bộ những con ruồi này, sau đó mới trở lại đối phó Cổ Thương Nhạc.

Tu sĩ Liễu gia xông về phía Cổ Thần, tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, tầng thứ ba chừng năm sáu người, Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, thứ năm có khoảng bảy tám người, tuy nói càng lên cấp độ cao tu sĩ càng ít hơn, nhưng Liễu gia xuất động bộ phận tinh anh nhất trong tộc, tự nhiên số lượng tu sĩ sơ kỳ còn ít hơn trung kỳ.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai, thứ ba ngay cả thân thể Cổ Thần cũng không thể nhìn thấy rõ, làm sao chống đối được? Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp đã có ba bốn người chết trong tay Cổ Thần.

Mỗi một tu sĩ tử vong đều là bị một kiếm cắt đứt đầu, vết thương tròn trịa, giống như miếng bánh.

Cổ Thần giống như Tu La viễn cổ, mỗi lần xuất thủ chắc chắn lấy đi một sinh mệnh.

Vù vù vù vù vù...

Tốc độ Cổ Thần cực nhanh, lại liên tục biến ảo phương hướng, công kích bên phía Liễu gia không hề bắt trúng thân thể hần, ngược lại mỗi lần hần xuất ra một kiếm liền có một cái đầu văng lên trời cao.

- Liễu Hóa Nguyên... Ta muốn tiêu diệt cả nhà ngươi.

Thanh âm của Cổ Thần giống như tinh thần ngâm xương, rơi vào trong tai mỗi một tu sĩ Liễu gia ở đây.

Trái tim Liễu Hóa Nguyên đã đập thành thịch, sai rồi, lúc này đây hần mười phần sai rồi, hần không nên chọc vào địch nhân Cổ Thần này, đưa toàn bộ Liễu gia vào con đường chết thảm.

- Mọi người tụ lại một chỗ, không nên xa nhau...

Thấy một người lại một người chết trong tay Cổ Thần, Liễu Hóa Nguyên liền rống lớn nói.

Bất quá, một đạo chỉ cương thịnh linh xuất hiện nhất thời khiến hắn phải ngậm miệng lại, đạo chỉ cương này giống như mặt trời nhô lên cao, chói sáng không thể nhìn. Liễu Hóa Dương lập tức thi triển Tiên Ảnh Trọng Trọng, bằng vào thực lực cường đại, khó khăn lắm mới ngăn cản được đạo chỉ cương này, thế nhưng, bên cạnh đột nhiên lóe lên kiếm cương, tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ cuối cùng đã bị chia thành hai nửa.

- A... Viêm nhi!

Liễu Hóa Dương bị thảm rống to.

Đây chính là nhi tử của Liễu Hóa Dương, thời điểm hội võ ba nhà, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ hai của Liễu gia lên đài chính là người này, Liễu Hóa Dương vừa mới chạy tới bên người Liễu Viêm, muốn bảo hộ cho hắn, thế nhưng, trong sát na, vừa rồi rõ ràng còn là nhi tử, hiện tại thân xác đã bị chém thành hai nửa huyết nhục không rõ ràng.

- Hôm nay ta sẽ đại khai sát giới, cho Liễu gia các người biết, cái gì là máu chảy thành sông?

Lại giết một người, thanh âm lạnh lùng của Cổ Thần giống như tiếng gọi tử thần vang lên.

Mọi người Liễu gia đều lộ vẻ thống khổ, thanh âm của Cổ Thần giống như đao nhọn đâm thẳng vào trái tim của bọn họ, khiến bọn họ sợ hãi không ngớt, ai cũng không biết, mục tiêu xuất thủ tiếp theo của Cổ Thần sẽ là người nào?

Chỉ trong thời gian hơn mười lần hô hấp, hơn năm sáu tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ lao tới vây công Cổ Thần đều đã biến thành thi thể, nằm thẳng trên mặt đất, người bị chém rụng đầu, người bị chém thành hai nửa, thê thảm vô cùng...

Vây công Cổ Thần chỉ còn lại tám người, một là Cổ Thương Nhạc, một là Liễu Hóa Dương, sáu người còn lại, ba người có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, ba người có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ đã bị giết sạch rồi, một người tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bốn cũng đã chết, hiện tại chuyển sang khai đao với đám tu sĩ Trung kỳ còn lại.

Thân thể Cổ Thần đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người hơn mười trượng, Thanh Ly Kiếm trong tay chỉ về phía trước, lạnh lùng nói:

- Liễu Bách Sinh, đến ngươi rồi...

Ánh mắt Cổ Thần giống như mũi kim châm, trong nháy mắt đâm thẳng vào người Liễu Bách Sinh, thanh âm Cổ Thần rơi vào trong tay Liễu Bách Sinh, giống như ác ma rít gào đòi mạng, khiến hắn sợ hãi không ngớt.

- Phụ thân...

Trong lúc ngu cấp, Liễu Bách Sinh theo bản năng hô lên.

- Gọi ai cũng vô dụng...

Cương mang từ Thanh Ly Kiếm bùng lên, dài tới mười trượng, kiếm khí càng dài hơn hai mươi trượng, tạo thành một cự kiếm hư huyền thật lớn, phóng lên cao, cắt đứt đêm tối, phá toái hư không...

Lập tức, cánh tay Cổ Thần mạnh mẽ bổ xuống, Thanh Ly Kiếm vẽ lên một đạo quang mang, giống như chụp ảnh, tựa hồ chia bầu trời đêm thành hai nửa, mạnh mẽ chém xuống đầu Liễu Bách Sinh.

- Hóa Dương... Cứu Bách Sinh...

Liễu Hóa Nguyên cấp bách quát, hắn cùng với phụ thân kim chân Cổ Thương Khung, đồng thời cũng bị Cổ Thương Khung kim chân, trong lúc nhất thời khó có thể thoát thân.

Mắt thấy Cổ Thần bổ xuống một kiếm, Cổ Thương Nhạc không buồn mà vui, lớn tiếng nói:

- Mọi người đồng loạt ra tay, nhìn xem hắn có chịu được một kích liên thủ của chúng ta hay không?

Ba tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bốn, ba tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng sáu, một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy, tám tu sĩ liên thủ một kích như vậy, cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín cũng bị đẩy bật ngược lại, thậm chí thụ thương.

Mọi người nghe lời, nhất tề xuất thủ, đều lấy ra mười thành thực lực, pháp khí nhất tề chém về phía kiếm cương của Cổ Thần đang ập xuống.

Đúng lúc này, Cổ Thần lại cười quỷ dị, đột nhiên bỏ qua Thanh Ly Kiếm, trong lúc mọi người đồng thời phát động công kích đối với Thanh Ly Kiếm, thân thể nhoáng lên, vọt về phía mọi người, hai ngón tay trở chỉ về phía trước, hai đạo chỉ cương chói mắt từ ngón trở trái phải lấp lánh quang mang.

- Không tốt...

Liễu Hóa Dương kinh hô một tiếng, sắc mặt mọi người đồng thời biến đổi.

Chỉ thấy vang lên một tiếng va chạm thanh thúy, mọi người nhất tề công kích vào Thanh Ly Kiếm, kiếm cương của Thanh Ly Kiếm lập tức tan đi, giống như điều đứt dây, bị đánh văng ngược lại hơn hai mươi trượng, cắm trên mặt đất, ong ong rung động.

Thế nhưng, tốc độ của Cổ Thần quá mức nhanh chóng, chỉ trong sát na đã tới trước mặt mọi người, Kinh Tiên Chỉ nhất tề điểm ra.

Không kịp có bất cứ hành động phòng ngự nào, Cổ Thương Nhạc giậm chân lui lại, bóng người chợt lóe, hẳn chính là người thứ nhất thối lui, ngay sau đó mọi người chạy tứ tán, bất quá Kinh Tiên Chỉ của Cổ Thần tập trung vào hai người.

Hai người đều là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, người bên phải chính là thiếu gia chủ Liễu gia Liễu Bách Sinh, người kế thừa tộc trưởng đời tiếp theo của Liễu gia.

Liễu Hóa Dương thấy thế, trong lòng kinh hãi, cố gắng dừng lại thân hình đang chạy trốn của mình, mạnh mẽ lao về phía Liễu Bách Sinh, một quyền đánh vào Cổ Thần...

Phụt...

Chỉ cương tay trái của Cổ Thần điểm trúng trán của một tu sĩ, nhất thời xuyên thủng qua đầu hắn.

Đồng thời, chỉ cương tay phải va chạm với nắm tay của Liễu Hóa Dương, Kinh Tiên Chỉ sao có thể bằng vào Liễu Hóa Dương chống cự được? Quyền cương của hắn bị chỉ cương kích trúng, nhất thời tiêu tán, trong nháy mắt như không có, tan vào trong quyền của Liễu Hóa Dương, tức thì sinh ra một lỗ máu, xuyên thấu qua cánh tay Liễu Hóa Dương, chui ra từ sau vai.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

107. Chương 84: Thi Thể Rơi Rụng. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Đám người Liễu gia đều cả kinh, động tác vừa rồi của Cổ Thần quá mức nhanh, bọn họ hoàn toàn chưa kịp nhìn rõ cái gì, thế nhưng, chỉ trong một cái chớp mắt, một vết máu xuất hiện trên cổ Liễu Bách Sinh, rất nhanh, máu tươi từ vết cắt ồ ạt tuôn trào, cái đầu của Liễu Bách Sinh chậm rãi từ trên cổ hắn trượt xuống dưới đất.

Bịch...

Một tiếng vang vọng.

Vừa rồi cổ tay Cổ Thần nhoáng lên, trực tiếp cắt đứt cổ Liễu Bách Sinh.

- Bách Sinh...

- Thiếu chủ...

Liều Hóa Nguyên cùng với đám người Liễu gia nhất thời kêu lên bèn nhón.

- A...

Hai con mắt Liều Hóa Nguyên đỏ bừng, quát lớn:

- Ta liều mạng tới đám vương bát đần các ngươi, không phải các ngươi chết, chính là ta mất mạng...

- Tộc trưởng...

Một gã trưởng lão cuối cùng giữ chặt lấy tay Liều Hóa Nguyên, nói:

- Hiện tại không phải là đối thủ của bọn hần, chúng ta đi mau, lưu lại thanh sơn, không sợ thiếu củi đốt, sau này chúng ta trở lại báo thù...

- Đúng vậy, tộc trưởng, hiện tại chúng ta không có phần thắng...

Đám người Liễu gia đã sớm đánh mất ý chí chiến đấu, đồng thời kêu lên nói.

- Ngươi... Các ngươi, không giết Cổ Thần, ta làm sao tiêu tan mối hận trong lòng...

Liều Hóa Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bịch...

Đúng lúc này, lại thêm một cỗ thi thể hạ xuống, nện giữa trung gian hai nhà Liễu, Cổ.

A? Mọi người kinh hãi, lúc này hai nhà Liễu Cổ đều không có người nào động thủ, là thi thể của ai? Mọi người nhất tề nhìn thoáng qua không trung, hoàn toàn đen kịt, lập tức ánh mắt mọi người bắt đầu chuyển sang tập trung nhìn vào thi thể chính giữa hai nhà.

Khóe miệng Cổ Thần nhếch lên, nở nụ cười nhạt, thầm nghĩ:

“Vạn gia, cuối cùng các ngươi cũng lên sân khấu rồi.”

- Thiên sinh...

Đám người Cổ gia nhìn thi thể này đều không nói câu nào, nhưng đám người Liễu Gia lại đồng thời kinh hô, không khỏi biến sắc mặt.

Nhất là Liều Hóa Nguyên càng trắng mắt, phát ra một tiếng kêu khóc thê thảm.

Thi thể vừa mới rơi xuống chính là ấu tử của Liều Hóa Nguyên hần, là Liều Thiên Sinh.

Liều Thiên Sinh chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín, mới chỉ mười mấy tuổi, lúc này phải lưu lại gia tộc mới đúng.

Như vậy... Sắc mặt đám người Liễu gia đại biến, Liễu gia đã xảy ra vấn đề rồi?

Bịch...

Bịch...

Bịch...

Bịch...

...

Một cụ lại một cụ thi thể từ trên không trung rơi xuống đất, đám người Liễu gia nhất thời xám mặt như tro tàn, mỗi một cụ thi thể rơi xuống đều là thành viên trực hệ ở lại trong phủ Liễu gia, không chỉ có thi thể tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, không ít mới chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh, tuổi tác cũng mới chỉ mười tuổi trở lên, tất cả đều bị giết chết.

Toàn bộ Liễu gia hiển nhiên đã bị người ta huyết tẩy rồi.

- A... A...

Liễu Hóa Nguyên ngửa mặt lên trời tê rống thê thảm.

Chỉ trong thời gian chưa đầy buổi tối ngắn ngủi như vậy, phụ thân hắn đã chết, hai nhi tử đã chết, toàn bộ Liễu gia đều bị người ta huyết tẩy...

- Bách Sinh... Thiên Sinh...

Gặp phải đả kích lớn như vậy, Liễu Hóa Nguyên nhìn vào hai cụ thi thể, nước mắt tuôn rơi, thanh âm thê lương.

Đám người Liễu gia đều xám mặt như tro tàn, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, tâm loạn như ma, không biết nên đi con đường nào.

- Tên nghịch tặc người, ác độc lắm, nhẫn tâm lắm...

Hai mắt Liễu Hóa Nguyên nhìn chằm chằm Cổ Thần, trong mắt đỏ như máu, như sắp liêu mạng.

- Tộc trưởng...

Gã trưởng lão bên cạnh mạnh mẽ kéo Liễu Hóa Nguyên lại, nói:

- Liễu thị nhất tộc chúng ta chỉ còn lại mấy người đứng đây mà thôi, tiếp tục đánh nữa thì Liễu thị nhất tộc sẽ bị cắt đứt truyền thừa, tộc trưởng, vì Liễu gia, không thể lỗ mắng...

Gã trưởng lão nói khiến Liễu Hóa Nguyên thanh tỉnh không ít, hắn nhìn thoáng qua hơn mười tu sĩ còn lại phía sau, trong ánh mắt tràn đầy bi phẫn, gia tộc mới ngày hôm qua vẫn là đệ nhất thành Nhạc Thủy, hiện tại chỉ còn hơn mười người bọn họ.

Tuy trong lòng vô cùng bi phẫn, nhưng truyền thừa gia tộc vô cùng quan trọng, Liễu Hóa Nguyên cắn răng hô lên:

- Đi...

Chúng tu sĩ Liễu gia không còn chút chiến ý nào, Liễu Hóa Nguyên vừa mới ra lệnh một tiếng, tất cả đều tề phi kiếm, đám người Cổ gia cũng bởi vì trên không trung đột nhiên rơi xuống rất nhiều thi thể dọa kinh hãi, Liễu gia rời đi, không người nào ngăn cản.

Chúng tu sĩ Liễu gia vừa đi, ánh mắt đám người Cổ gia nhất tề rơi hết lên người Cổ Thần.

Ngày hôm nay bọn họ mới biết được, nguyên lai thực lực của Cổ Thần lại cường hãn tới mức này, ngay cả tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy cũng thua kém.

Bất quá, trong ánh mắt mọi người không chỉ có kinh ngạc, mà còn có một tia sợ hãi, vừa rồi trên không trung rơi xuống rất nhiều thi thể, thực sự khiến mọi người hoảng sợ. Cổ Thần chính miệng nói muốn tiêu diệt cả nhà Liễu gia, hơn nữa ánh mắt cừu hận của Liễu Hóa Nguyên nhìn Cổ Thần trước khi rời đi...

Chúng tu sĩ Cổ gia cho rằng, huyết tẩy Liễu gia chính là do Cổ Thần an bài.

Ngay cả thiếu niên hơn mười tuổi cũng giết chết, thực sự có chút tàn nhẫn... Cổ Thần ngáp trời khí thế, rơi vào trong mắt chúng tu sĩ, nhất thời biến thành hung uy, trong lòng làm sao không sợ hãi cho được?

- Thần nhi... Con...

Cổ Thương Khung khề kêu lên, trong giọng nói tựa hồ đã coi Cổ Thần trở thành chủ mưu phía sau màn huyết tẩy Liễu gia vừa rồi.

Cổ Thần nhìn phụ thân hắn, lắc đầu nói:

- Liễu gia chỉ là một quân cờ mà thôi, tiếp theo mới là nguy cơ gia tộc chân chính, hung thủ huyết tẩy Liễu gia lập tức tới Cổ gia chúng ta rồi...

- Cái gì?

Mọi người biết sắc, Cổ Hiền nhất thời cả giận nói:

- Là ai? Dĩ nhiên dám đương oai tại thành Nhạc Thủy?

Tuy rằng mọi người vừa mới trải qua một hồi đại chiến sinh tử với Liễu gia, thế nhưng dù sao Liễu gia cũng là gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy, mà lúc này xem ra, dĩ nhiên có tu sĩ ngoại lai tới thành Nhạc Thủy huyết tẩy Liễu gia...

Địch nhân của địch nhân, rốt cuộc cũng là địch nhân hay là bằng hữu?

Chúng tu sĩ Cổ gia nhất thời để lộ vẻ ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, lúc này, đám người Liễu gia đã sớm biến mất hoàn toàn, bầu trời đen kịt một mảnh, không có nửa vì sao.

- Ha ha ha ha...

Đang lúc chúng tu sĩ Cổ gia ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, đột nhiên một tiếng cười điên cuồng vang lên, mọi người nhìn lại, chính là Cổ Thương Nhạc.

Mười tên tu sĩ vừa mới quyết định đứng về phía Cổ Thương Nhạc, lúc này, gần mười người còn lại đều lộ vẻ đau khổ, bọn họ nguyên tưởng rằng Cổ Thương Nhạc có Liễu gia tương trợ, hành động cướp đoạt chức vị tộc trưởng lần này sẽ thành công trăm phần trăm, nhưng thực sự không ngờ tới lại biến thành kết cục như thế này.

Hiện tại còn không tới mười tu sĩ, bọn họ rất muốn quỳ xuống mặt đất cầu xin Cổ Thương Nhạc khai ân, không nên tính toán hành động của bọn họ, thế nhưng, bởi vì ngại Cổ Thương Nhạc ở bên, không một người nào dám đứng ra.

Nhìn Cổ Thương Nhạc cười ha ha, đám tu sĩ làm phản đều lộ vẻ mặt hiếu kỳ, không biết Cổ Thương Nhạc đang cười cái gì?

Cổ Thương Nhạc cười to, nói:

- Tiểu tạp chủng, ngươi đoán không sai, ha ha, hung thủ huyết tẩy Liễu gia rất nhanh sẽ tới, bọn họ... Mới chân chính là viện thủ của ta, ha ha ha ha ha... Cổ Thương Nhạc, đêm nay ngươi chịu chết đi!

Đám người Liễu gia đều cả kinh, động tác vừa rồi của Cổ Thần quá mức nhanh, bọn họ hoàn toàn chưa kịp nhìn rõ cái gì, thế nhưng, chỉ trong một cái chớp mắt, một vết máu xuất hiện trên cổ Liễu Bách Sinh, rất nhanh, máu tươi từ vết cắt ồ ạt tuôn trào, cái đầu của Liễu Bách Sinh chậm rãi từ trên cổ hất trượt xuống dưới đất.

Bịch...

Một tiếng vang vọng.

Vừa rồi cổ tay Cổ Thần nhoáng lên, trực tiếp cắt đứt cổ Liễu Bách Sinh.

- Bách Sinh...

- Thiếu chủ...

Liễu Hóa Nguyên cùng với đám người Liễu gia nhất thời kêu lên bén nhọn.

- A...

Hai con mắt Liễu Hóa Nguyên đỏ bừng, quất lớn:

- Ta liều mạng tới đám vương bát đần các ngươi, không phải các ngươi chết, chính là ta mất mạng...

- Tộc trưởng...

Một gã trưởng lão cuối cùng giữ chặt lấy tay Liễu Hóa Nguyên, nói:

- Hiện tại không phải là đối thủ của bọn hắn, chúng ta đi mau, lưu lại thanh sơn, không sợ thiếu củi đốt, sau này chúng ta trở lại báo thù...

- Đúng vậy, tộc trưởng, hiện tại chúng ta không có phần thắng...

Đám người Liễu gia đã sớm đánh mất ý chí chiến đấu, đồng thời kêu lên nói.

- Người... Các người, không giết Cổ Thần, ta làm sao tiêu tan mối hận trong lòng...

Liễu Hóa Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bịch...

Đúng lúc này, lại thêm một cỗ thi thể hạ xuống, nện giữa trung gian hai nhà Liễu, Cổ.

A? Mọi người kinh hãi, lúc này hai nhà Liễu Cổ đều không có người nào động thủ, là thi thể của ai? Mọi người nhất tề nhìn thoáng qua không trung, hoàn toàn đen kịt, lập tức ánh mắt mọi người bắt đầu chuyển sang tập trung nhìn vào thi thể chính giữa hai nhà.

Khóe miệng Cổ Thần nhếch lên, nở nụ cười nhạt, thầm nghĩ:

“Vạn gia, cuối cùng các người cũng lên sân khấu rồi.”

- Thiên sinh...

Đám người Cổ gia nhìn thi thể này đều không nói câu nào, nhưng đám người Liễu Gia lại đồng thời kinh hô, không khỏi biến sắc mặt.

Nhất là Liễu Hóa Nguyên càng trắng mắt, phát ra một tiếng kêu khóc thê thảm.

Thi thể vừa mới rơi xuống chính là ấu tử của Liễu Hóa Nguyên hần, là Liễu Thiên Sinh.

Liễu Thiên Sinh chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín, mới chỉ mười mấy tuổi, lúc này phải lưu lại gia tộc mới đúng.

Như vậy... Sắc mặt đám người Liễu gia đại biến, Liễu gia đã xảy ra vấn đề rồi?

Bịch...

Bịch...

Bịch...

Bịch...

...

Một cụ lại một cụ thi thể từ trên không trung rơi xuống đất, đám người Liễu gia nhất thời xám mặt như tro tàn, mỗi một cụ thi thể rơi xuống đều là thành viên trực hệ ở lại trong phủ Liễu gia, không chỉ có thi thể tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ nhất, không ít mới chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh, tuổi tác cũng mới chỉ mười tuổi trở lên, tất cả đều bị giết chết.

Toàn bộ Liễu gia hiển nhiên đã bị người ta huyết tẩy rồi.

- A... A...

Liễu Hóa Nguyên ngửa mặt lên trời tê rống thê thảm.

Chỉ trong thời gian chưa đầy buổi tối ngắn ngủi như vậy, phụ thân hần đã chết, hai nhi tử đã chết, toàn bộ Liễu gia đều bị người ta huyết tẩy...

- Bách Sinh... Thiên Sinh...

Gặp phải đả kích lớn như vậy, Liễu Hóa Nguyên nhìn vào hai cụ thi thể, nước mắt tuôn rơi, thanh âm thê lương.

Đám người Liễu gia đều xám mặt như tro tàn, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, tâm loạn như ma, không biết nên đi con đường nào.

- Tên nghịch tặc người, ác độc lắm, nhẫn tâm lắm...

Hai mắt Liễu Hóa Nguyên nhìn chằm chằm Cổ Thần, trong mắt đỏ như máu, như sắp liều mạng.

- Tộc trưởng...

Gã trưởng lão bên cạnh mạnh mẽ kéo Liễu Hóa Nguyên lại, nói:

- Liễu thị nhất tộc chúng ta chỉ còn lại mấy người đứng đây mà thôi, tiếp tục đánh nữa thì Liễu thị nhất tộc sẽ bị cắt đứt truyền thừa, tộc trưởng, vì Liễu gia, không thể lỗ mãng...

Gã trưởng lão nói khiến Liễu Hóa Nguyên thanh tỉnh không ít, hần nhìn thoáng qua hơn mười tu sĩ còn lại phía sau, trong ánh mắt tràn đầy bi phẫn, gia tộc mới ngày hôm qua vẫn là đệ nhất thành Nhạc Thủy, hiện tại chỉ còn hơn mười người bọn họ.

Tuy trong lòng vô cùng bi phẫn, nhưng truyền thừa gia tộc vô cùng quan trọng, Liễu Hóa Nguyên cắn răng hô lên:

- Đi...

Chúng tu sĩ Liễu gia không còn chút chiến ý nào, Liễu Hóa Nguyên vừa mới ra lệnh một tiếng, tất cả đều té phi kiếm, đám người Cổ gia cũng bởi vì trên không trung đột nhiên rơi xuống rất nhiều thi thể dọa kinh hãi, Liễu gia rời đi, không người nào ngăn cản.

Chúng tu sĩ Liễu gia vừa đi, ánh mắt đám người Cổ gia nhất tề rơi hết lên người Cổ Thần.

Ngày hôm nay bọn họ mới biết được, nguyên lai thực lực của Cổ Thần lại cường hãn tới mức này, ngay cả tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy cũng thua kém.

Bất quá, trong ánh mắt mọi người không chỉ có kinh ngạc, mà còn có một tia sợ hãi, vừa rồi trên không trung rơi xuống rất nhiều thi thể, thực sự khiến mọi người hoảng sợ. Cổ Thần chính miệng nói muốn tiêu diệt cả nhà Liễu gia, hơn nữa ánh mắt cừu hận của Liễu Hóa Nguyên nhìn Cổ Thần trước khi rời đi...

Chúng tu sĩ Cổ gia cho rằng, huyết tẩy Liễu gia chính là do Cổ Thần an bài.

Ngay cả thiếu niên hơn mười tuổi cũng giết chết, thực sự có chút tàn nhẫn... Cổ Thần ngáp trời khí thế, rơi vào trong mắt chúng tu sĩ, nhất thời biến thành hung uy, trong lòng làm sao không sợ hãi cho được?

- Thần nhi... Con...

Cổ Thương Khung khẽ kêu lên, trong giọng nói tựa hồ đã coi Cổ Thần trở thành chủ mưu phía sau màn huyết tẩy Liễu gia vừa rồi.

Cổ Thần nhìn phụ thân hần, lắc đầu nói:

- Liễu gia chỉ là một quân cờ mà thôi, tiếp theo mới là nguy cơ gia tộc chân chính, hung thủ huyết tẩy Liễu gia lập tức tới Cổ gia chúng ta rồi...

- Cái gì?

Mọi người biết sắc, Cổ Hiền nhất thời cả giận nói:

- Là ai? Dĩ nhiên dám dương oai tại thành Nhạc Thủy?

Tuy rằng mọi người vừa mới trải qua một hồi đại chiến sinh tử với Liễu gia, thế nhưng dù sao Liễu gia cũng là gia tộc tu chân thành Nhạc Thủy, mà lúc này xem ra, dĩ nhiên có tu sĩ ngoại lai tới thành Nhạc Thủy huyết tẩy Liễu gia...

Địch nhân của địch nhân, rốt cuộc cũng là địch nhân hay là bằng hữu?

Chúng tu sĩ Cổ gia nhất thời để lộ vẻ ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, lúc này, đám người Liễu gia đã sớm biến mất hoàn toàn, bầu trời đen kịt một mảnh, không có nửa vì sao.

- Ha ha ha ha...

Đang lúc chúng tu sĩ Cổ gia ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, đột nhiên một tiếng cười điên cuồng vang lên, mọi người nhìn lại, chính là Cổ Thương Nhạc.

Mười tên tu sĩ vừa mới quyết định đứng về phía Cổ Thương Nhạc, lúc này, gần mười người còn lại đều lộ vẻ đau khổ, bọn họ nguyên tưởng rằng Cổ Thương Nhạc có Liễu gia tương trợ, hành động cướp đoạt chức vị

tộc trưởng lần này sẽ thành công trăm phần trăm, nhưng thực sự không ngờ tới lại biến thành kết cục như thế này.

Hiện tại còn không tới mười tu sĩ, bọn họ rất muốn quỳ xuống mặt đất cầu xin Cổ Thương Khung khai ân, không nên tính toán hành động của bọn họ, thế nhưng, bởi vì ngại Cổ Thương Nhạc ở bên, không một người nào dám đứng ra.

Nhìn Cổ Thương Nhạc cười ha ha, đám tu sĩ làm phản đều lộ vẻ mặt hiếu kỳ, không biết Cổ Thương Nhạc đang cười cái gì?

Cổ Thương Nhạc cười to, nói:

- Tiểu tạp chủng, ngươi đoán không sai, ha ha, hung thủ huyết tẩy Liễu gia rất nhanh sẽ tới, bọn họ... Mới chân chính là viện thủ của ta, ha ha ha ha ha... Cổ Thương Khung, đêm nay ngươi chịu chết đi!

Chúng tu sĩ Cổ gia một lần nữa ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, vẫn là một mảnh đen kịt, nhìn không thấy nửa điểm gì đó, thần tình khê biến.

Thấy mọi người bị thanh thế của Cổ Thương Nhạc chấn nhiếp, Cổ Thần quát lớn:

- Ngươi có viện thủ gì? Ngươi cũng giống như Liễu Hóa Nguyên, bắt quá là quân cờ ngu ngốc cho người khác lợi dụng mà thôi, ngươi cho là thỉnh một ít a miều a cầu là có thể đến Cổ gia dương oai? Đêm nay mặc kệ người phương nào đến phạm, tới một người ta giết một người, đến một đôi ta giết một đôi, đến một đám ta giết một đám, kẻ dám phạm Cổ gia, giết không tha, một người cũng không để lại...

- Tiểu tử cuồng ngôn không thẹn...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

108. Chương 85: Miếu Sát Tu Sĩ Tiên Thiên Cảnh Tầng Thứ Tám. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần vừa dứt lời, một tiếng quát lớn chột vang lên, tựa hồ như đến từ bốn phương tám hướng, không phân biệt được rốt cuộc từ nơi nào truyền tới.

Bất quá, tiếng quát lớn này chấn động khiến lỗ tai mọi người đau nhức, nơi đây đều là tu sĩ Tiên Thiên cảnh, có thể nghĩ được tu vi đối phương thâm hậu thế nào.

Nghe được lời này, Cổ Thương Khung, Cổ Hiền, tam trưởng lão đều biến hẳn sắc mặt, tu vi kẻ địch cao tới đáng sợ.

- Hừ...

Cổ Thần sớm biết Vạn Thiên Thụy có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, tự nhiên sẽ không bởi vì âm thanh của hắn dọa nạt, nói:

- Nếu đã tới, cần gì phải trốn trốn tránh tránh? Ngươi cho là ngươi ỷ núp ta không giết được ngươi sao?

- Cuồng vọng...

...

Thanh âm ba người đồng thời vang lên, một người là Cổ Thương Nhạc, một người chính là kẻ vừa phát ra thanh âm ngay trước đó, còn bên thứ ba, so với Cổ Thương Nhạc còn hồn hậu hơn không ít, so với kẻ phát ra thanh âm lúc đầu không hề kém hơn, hiển nhiên cũng là tu sĩ tu vi cao thâm.

- Người tới là ai?

Cổ Hiền quát lên, nghe được thanh âm hai người này, biết được bọn họ có tu vi hơn xa Cổ Thương Nhạc, trong lòng mọi người đều trở nên ngưng trọng.

- Ha ha... Ta không hẹn mà đến, trước tiên tặng cho các vị một chút lễ vật, sau đó mới gặp mặt cũng không sao...

Thanh âm hân hậu một lần nữa vang lên.

Bịch...

Theo thanh âm người này biến mất, một cỗ thi thể từ trên người rơi xuống, ngã trước mặt đám người Cổ gia.

Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn vào thi thể mới xuất hiện, nhất thời biến sắc, khiếp sợ nói:

- Liễu Hóa Nguyên?

Thanh âm người nọ một lần nữa vang lên:

- Ha ha... Lễ vật nho nhỏ, không biểu hiện hết kính ý, tính mệnh toàn bộ Liễu gia tặng các người, hãy để chúng ta lấy đi tính mệnh các người, sau đó tới tặng Vân gia Nam thành, lấy đi tính mệnh toàn bộ Vân gia, cuối cùng mang tới tặng Liễu gia Bắc thành, ba nhà không ai nợ ai, rất vừa vặn, ha ha...

Bịch bịch bịch bịch bịch bịch...

Tiếng nói vừa dứt, lại có một thi thể từ trên không trung rơi xuống, một cụ lại tiếp một cụ, chỉ trong thời gian vài lần hô hấp, trước mặt đám người Cổ gia đã xuất hiện hơn mười cụ thi thể, đây chính là người Liễu gia vừa rồi chạy thoát, ngày hôm nay, bao gồm cả tộc trưởng Liễu Hóa Nguyên, toàn bộ Liễu gia, không còn một ai sống sót.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, toàn bộ tu sĩ Liễu gia chạy trốn, dĩ nhiên đã bị giết toàn bộ.

Đám người Cổ gia nhất thời hít một ngụm lương khí, địch nhân có thực lực rất mạnh, thực sự vượt qua dự liệu của mọi người, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã đánh chết gần hai mươi tu sĩ Tiên Thiên cảnh trở lên, số lượng địch nhân đến khẳng định không ít.

Nhìn đám người Liễu gia lần lượt bỏ lại thi thể rơi xuống, Cổ Thần cũng âm thầm kinh hãi.

- Ha ha ha ha...

Tựa hồ biết được suy nghĩ trong lòng Cổ gia, vô số tiếng cười đột nhiên vang lên, số lượng địch nhân đến quả nhiên không ít.

Lập tức, liên tiếp xuất hiện độn quang bốn phía, từ trên bầu trời đen hạ xuống, xuất hiện phía trước đám người Cổ gia hơn hai mươi trượng, tròn hai mươi ba người, Cổ Thần nhớ kỹ, tất cả đều là thành viên Vạn gia kiếp trước huyết tủy Cổ gia.

Đám tu sĩ Vạn gia đều ngoại phóng tu vi, một người tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, một người Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám, bốn người Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, bảy người Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, mười người Tiên Thiên cảnh tầng bốn.

Con người Cổ Thần căng thẳng, hai mươi ba tu sĩ, dĩ nhiên đều có tu vi Tiên Thiên cảnh trung kỳ trở lên.

- Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín?

Trong đám người Cổ gia có người hét lên kinh hãi, tuy rằng biết người đến có tu vi rất kinh khủng, thế nhưng, thực không ngờ tới, dĩ nhiên là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín.

Nhất thời, không ít tu sĩ Cổ gia xám mặt như tro tàn, thần sắc tràn ngập sợ hãi.

Cổ Thương Khung, Cổ Hiền, tam trưởng lão nhìn nhau, trong ánh mắt tràn đầy trầm trọng, thực lực địch nhân xác thực rất mạnh, Cổ gia thực sự phải đối mặt với nguy cơ diệt tộc.

Toàn bộ Cổ gia chỉ duy nhất có một người đối mặt với uy áp từ phía tu sĩ Vạn gia còn giữ được vẻ bình thản, tuy rằng trong lòng ngưng trọng, nhưng trên mặt lại vô cùng bình tĩnh, tựa hồ giống như lời hắn nói, đám người Vạn gia chỉ là a miêu a cầu do Cổ Thương Nhạc mời tới mà thôi.

Thấy viện thủ đã đến, Cổ Thương Nhạc bước lên, nói:

- Ta tiếp tục cho các người một cơ hội cuối cùng, gia nhập dưới trướng ta có thể thoát khỏi tội chết, sau này vẫn là thành viên Cổ gia, nếu như không biết thời thế, các người chỉ có một đường chết.

Lời vừa nói ra, chúng tu sĩ Cổ gia nhất thời rối loạn, tình thế hiện tại so với Liễu gia xâm lấn vừa rồi càng nguy hiểm hơn gấp mười lần, ngay cả địch nhân Tiên Thiên cảnh tầng tám, thậm chí là tầng chín cũng có, mọi người không nhìn thấy một điểm sinh cơ.

Nhất thời, lại có gần mười người bước ra, đi sang đứng bên cạnh Cổ Thương Nhạc, nguyên bản đám tu sĩ đứng một bên quan sát, lúc này cũng đã hạ quyết tâm, bước sang đứng bên phía Cổ Thương Nhạc.

Cổ Thương Khung thấy thế, muốn ngăn lại, nhưng chung quy không thể mở miệng, những người này vừa rồi còn kẻ vai chiến đấu, lúc này bất quá chỉ là tìm một con đường sống sót mà thôi.

Cổ Thần không hề mở miệng, trận chiến đấu này, then chốt ngay trên người Vạn Thiên Thụy và Vạn Thiên Phong, có thể đánh chết hai người này, Vạn gia không chiến tự bại, tu sĩ Cổ gia không ai thực sự nguyện ý hỗ trợ ngoại tộc tới tru giết đồng tộc, chỉ cần giết chết hai người Vạn Thiên Thụy, Vạn Thiên Phong, để cho bọn họ nhìn thấy hi vọng thắng lợi, tự nhiên sẽ quay đầu trở lại.

Những tu sĩ phía sau Cổ Thương Khung chỉ còn hơn hai mươi người, những người này biết rõ hẳn phải chết, nhưng vẫn muốn đồng lòng chiến đấu, quả thực là tinh anh của Cổ gia.

- Tộc trưởng, ta nguyện ý cùng tồn vong với Cổ gia.

Đám người còn lại đồng thời quát lên, trong thanh âm tràn ngập bi tráng.

Vạn Thiên Thụy thấy thế, vẻ mặt khó chịu, đang muốn mở miệng, lại bị Vạn Thiên Phong chặn lại, thấp giọng nói bên tai hắn:

- Đại ca, để cho bọn họ chia thành hai bộ phận đối chiến lẫn nhau cũng tốt, chúng ta một lần thu thập càng dễ dàng hơn.

Vạn Thiên Thụy gật đầu, ánh mắt đảo qua trên người chúng tu sĩ Cổ gia, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Cổ Thần, quát lớn:

- Tiểu tử kiêu ngạo không biết trời cao đất dày, can đảm thực ra không kém, ta hỏi ngươi, ngươi và Nhân Kiếm, Nhân Kỳ đồng thời tiến vào Đông Hoang, bọn họ thế nào rồi? Vì sao lại thất tung?

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Bị ta giết.

Câu trả lời của Cổ Thần khiến mọi người sửng sốt.

- Cái gì?

Mặc dù Vạn Thiên Thụy đã có dự liệu, thế nhưng nghe Cổ Thần chính miệng nói ra, nhất thời lửa giận ngập trời.

Cổ Thần tiếp tục nhún vai, nói:

- Không chỉ là Vạn Nhân Kiếm, Vạn Nhân Kỳ, còn có cái gì gọi là Vạn Hữu Tiêu, Vạn Hữu Căn, tất cả đều bị ta giết, còn có người... Người... Người...

Ngón tay Cổ Thần lần lượt chỉ qua từng người Vạn gia, thần thái kiêu ngạo nói:

- Ngày hôm nay, đến phiên các người...

Tu sĩ phía sau thấy Cổ Thần kiêu ngạo như vậy, giống như không coi đám người Vạn gia thành chuyện gì to tát, nhất thời sinh ra một loại cảm giác hào hùng, uy áp từ đám người Vạn gia tựa hồ không còn đáng sợ như trước.

Thấy Cổ Thần kiêu ngạo như vậy, căn bản không để người Vạn gia vào mắt, Vạn Thiên Thụy giận dữ, gầm lên:

- Muốn chết...

Theo tiếng nói, Vạn Thiên Thụy trợn trừng hai mắt, hai quyền nắm chặt, hai chân dậm mạnh xuống dưới mặt đất, mặt đất rạn nứt như mạng nhện, thân ảnh Vạn Thiên Thụy khê động, xẹt qua một đạo tàn ảnh, đánh về phía Cổ Thần.

Một quyền đánh ra, một đạo quyền cương lớn hơn trượng đột nhiên xuất hiện, chính diện oanh kích về phía Cổ Thần.

- Thần nhi cẩn thận...

Cổ Thần đang muốn hoàn thủ, một đạo nhân ảnh đã nhào tới trước hắn, Cổ Thương Khung so với hắn còn cấp bách hơn, mắt thấy tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín bên phía đối phương xuất thủ, nhất thời nhào tới, chỉ cương chói mắt thoáng hiện, một Kinh Tiên Chỉ ngạnh kháng với quyền cương của Vạn Thiên Thụy.

Một tiếng nổ vang, trong sát na chỉ cương và quyền vương va chạm cùng một chỗ, chân chí Tiên Thiên giống như sóng biển cuộn trào, tràn ra bốn phương.

Ầm ầm ầm...

Cổ Thương Khung liên tục lui về phía sau ba bước mới dừng lại thân thể được, cho dù đã sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, Cổ Thương Khung so với Vạn Thiên Thụy còn kém hơn một chút.

Cổ Thần nhanh chóng quay đầu ngược trở lại, lúc này bên phía Vạn gia có Vạn Thiên Thụy, Vạn Thiên Phong, Cổ Thương Nhạc là ba tu sĩ Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, nhất là Vạn Thiên Thụy và Vạn Thiên Phong, hai người này là then chốt, nếu như có thể đánh chết một người, sau đó bảm trụ một người, có phụ thân hắn dẫn dắt tu sĩ Cổ gia nghênh chiến tu sĩ Vạn gia, đối phương không có người nào ngăn cản được phụ thân hắn, như vậy cơ hội thắng sẽ nằm trong tầm tay.

Cổ Thần nhìn lướt qua Vạn Thiên Thụy, Vạn Thiên Phong, Vạn Thiên Phong mới chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám, so ra giết chết dễ dàng hơn một chút, để tránh sai lầm, hắn là trước tiên giết chết Vạn Thiên Phong đã.

Cổ Thần đang lúc tự hỏi, Vạn Thiên Thụy ha ha cười, nói:

- Trách không được có thể lên làm tộc trưởng Cổ gia, tu vi không kém, ha ha... Thế nhưng, so với ta còn kém xa, Thiên Phong, Cổ Thương Khung để ta đối phó, đệ trước tiên bắt giữ tên tiểu tử kiêu ngạo kia, ta phải rút gân lột da hắn, luyện thành đèn lồng da người.

- Vâng, đại ca.

Vạn Thiên Phong cười hắc hắc, ánh mắt quay đầu chuyển qua Cổ Thần, thấy bất quá chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu mà thôi, tràn đầy khinh miệt.

- Thiên Phong huynh không nên khinh địch, thực lực người này không thể dùng con mắt bình thường phán đoán, không dưới Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám, người ta liên thủ mới có thể chiến thắng.

Vạn Thiên Phong đang muốn xuất thủ, thân thể Cổ Thương Nhạc khê động, liền xuất hiện bên cạnh hắn.

- A...

Ánh mắt Vạn Thiên Phong nhất thời cảnh giác hơn nhiều, nói:

- Như vậy cũng tốt.

Cổ Thần nhất thời nguyên rửa Cổ Thương Nhạc một trăm tám mươi lần, thầm nghĩ: không xuất ra tuyệt thủ, khó có thể nhất cử đánh chết người này rồi, Tam Tuyệt đại trận muốn thi triển cần có chút thời gian

bày trận, nếu như đối phương cẩn thận, tại thời điểm phóng ra Tử Vong Chi Kỳ né tránh, khó có thể đột nhiên đánh chết, may mà còn có một con bài lớn chưa lật trong tay...

Khóe miệng Cổ Thần vểnh lên, một kiện áo choàng màu đen xuất hiện trên lưng, Vạn Thiên Phong và Cổ Thương Nhạc đồng thời tỏa sáng hai mắt, thâm nghĩ: bảo bối tốt.

Mặt đất đột nhiên chấn động, tầng tầng nứt nẻ, thân thể Cổ Thần giống như đạn pháo, nhảy về phía Vạn Thiên Phong, một quyền đánh ra, một đạo quyền cương lớn chừng một trượng trong nháy mắt xuất hiện.

- Thiên Ma Chân Thể...

Vạn Thiên Phong hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên bành trướng, trong sát na thân thể cao ba trượng, trên người tràn đầy lân giáp, há cái miệng máu lớn, hai tay biến thành hai cự trảo, đánh thẳng về phía quyền cương của Cổ Thần.

Biến hóa thân thể của Vạn Thiên Phong khiến chúng tu sĩ Cổ gia giật mình, Cổ Thương Nhạc ngay bên cạnh cũng cả kinh trong lòng, nhưng động tác không hề chậm lại, Âm Ngọc Dao mạnh mẽ chém về phía Cổ Thần, kèm theo đó là một đạo đao cương dài tới mười trượng.

Cổ Thần đột nhiên cười nhạt, quyền vừa thu lại, Thanh Ly Kiếm đột nhiên xuất hiện, kiếm cương bùng phát, nghênh đón với đao cương của Cổ Thương Nhạc, đương một tiếng, đẩy văng Cổ Thương Nhạc sang một bên, tay trái chỉ về phía trước, một đạo phù chú đột nhiên xuất hiện, đánh thẳng về phía Vạn Thiên Phong.

Màu sắc tám phù chú này đỏ đậm, trên mặt phù chú tràn đầy đồ đảng hỏa diễm, thoát nhìn cực kỳ giống liệt hỏa phù.

Thế nhưng, ba động linh khí của tám phù chú này mạnh hơn rất nhiều so với liệt hỏa phù, chính là bạo diễm liệt viêm phù do Cổ Thần lấy được trong Hạo Thiên Động Phủ, tổng cộng có ba tấm loại hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm.

Bạo diễm liệt viêm phù hạ phẩm giết chết Liễu Hóa Hàn, trung phẩm và thượng phẩm vẫn nằm trong Càn Khôn Trắc chưa sử dụng, hiện tại rốt cuộc đã phát ra công dụng to lớn của nó.

Bạo diễm liệt viêm phù trung phẩm chính là loại phù chú có thể đánh trọng thương tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, Vạn Thiên Phong nhất thời cảm giác không ổn, Vạn Thiên Phong cách đó không xa đột nhiên hô to:

- Linh phù trung phẩm... Thiên Phong, mau lui lại.

Thế nhưng, đã muộn.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, rồi đột nhiên vô số hỏa hoa từ trung tâm linh phù tràn đi bốn phương tám hướng, trong đó còn kèm theo một ít mảnh nhỏ thân thể, chân tay cụt các loại.

Một tiếng hét thê thảm vang vọng trong màn hỏa hoa, hỏa hoa tiêu tán, thân thể cao ba trượng của Vạn Thiên Phong xuất hiện, cánh tay phải của hắn đã bị bạo tạc biến mất hoàn toàn, trước ngực cũng xuất hiện một lỗ hổng lớn, máu tiêu chảy ròng ròng, toàn thân đều là vết thương nghiêm trọng.

Ngay trong nháy mắt hỏa hoa tiêu tán, một đạo chỉ cương chói mắt không thể nhìn đột nhiên xuất hiện, chỉ thẳng về phía cái trán của Vạn Thiên Phong.

Vạn Thiên Phong vẫn còn chưa kịp phản ứng lại sau khi bị bạo diễm liệt viêm phù nổ trọng thương, chỉ cương đã xuyên thủng qua chính giữa đầu hắn.

Ầm...

Thân thể cao ba trượng ngã xuống dưới mặt đất, mặt đất chấn động ầm ầm, thân thể không còn động đậy, đã biến thành thi thể.

Chỉ trong một lần hô hấp, một gã tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám đã bị Cổ Thần miểu sát.

Tất cả tu sĩ ở đây đều trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào Cổ Thần, trong lòng chấn động tới tột đỉnh.

Tu sĩ Cổ gia nhất thời đại chấn tinh thần, hành động thực tế của Cổ Thần đã cho bọn họ nhìn thấy ánh sáng hi vọng thắng lợi trước mắt, giờ khắc này, tu sĩ Cổ gia tràn ngập lòng tin, sĩ khí tăng vọt.

Tương phản, tu sĩ Vạn gia vẫn còn vẻ mặt không thể tin tưởng, Nhị đương gia của bọn họ dĩ nhiên bị người khác miếu sát.

Người chấn động nhất chính là Cổ Thương Nhạc, mỗi một lần Cổ Thần xuất thủ luôn luôn nằm ngoài dự liệu của hắn, làm cho hắn không thể nhìn thấu được, cũng không dám tin tưởng, rốt cuộc con bài chưa lật của hắn còn bao nhiêu?

Hai mắt nhìn về phía Cổ Thần, trong mắt Cổ Thương Nhạc lần đầu tiên lộ vẻ sợ hãi, ngay cả tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám cũng có thể miếu sát, hắn rốt cuộc là loại quái vật gì?

Cổ Thương Nhạc đã không còn lòng tin chiến đấu nữa rồi, không dám xuất thủ đối với Cổ Thần, thân thể nhất thời lùi về phía sau cực nhanh, chạy... Lúc này trong đầu hắn không còn bất luận ý niệm nào khác, chỉ có chạy...

- Thoát được sao?

Cổ Thần hét lớn một tiếng, tốc độ so với Cổ Thương Nhạc còn nhanh hơn gấp đôi, khoảng cách giữa hai người vốn không xa, trong chớp mắt truy đuổi tới, một đạo kiếm cương dài đến mười trượng đột nhiên xuất hiện.

Đồng thời, tay trái ném đi, một trường tác bay thẳng về phía Cổ Thương Nhạc, chính là pháp khí thượng phẩm Tù Linh Tác.

Vạn Thiên Phong chết trong tay Cổ Thần, khiến trong mắt Vạn Thiên Thụy chấn động, đồng thời bộc phát quang mang dọa người, bọn họ phán đoán sai rồi, cường giả mạnh nhất Cổ gia chân chính không phải là Cổ Thương Khung, mà là Cổ Thần, một thiếu niên vừa mới vượt qua tuổi 12 không lâu.

- Chịu chết đi, lửa giận của ta bốc cháy lên, đốt hết mọi thứ, toàn bộ đều chết đi...

Vạn Thiên Thụy rống một tiếng to hơn, thân thể bành trướng, sử dụng Thiên Ma Chân Thể.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

109. Chương 86: Vạn Thiên Thụy Chết. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đề tự: MTR01 - kiemgioi

Bản thân Vạn Thiên Thụy có thực lực Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, Thiên Ma Chân Thể đã luyện đến tầng thứ năm, sử dụng Thiên Ma Chân Thể, thực lực tiến sát tới tu sĩ Thần Hải cảnh, là đệ nhất nhân dưới Thần Hải cảnh.

Trong sát na, thân thể Vạn Thiên Thụy bành trướng cao tới bốn trượng, so với gian phòng xung quanh còn cao hơn không ít, cái miệng máu thật lớn mở ra, đủ để nuốt gọn thân thể người trưởng thành, hai cái chân to lớn như đại thụ, cự trảo mở ra, đặt tới mấy trượng.

Bằng...

Cự trảo Vạn Thiên Thụy nắm lại thành quyền, đánh về phía trước, một tiếng bạo tạc giống như sấm sét vang nơi chân trời, không khí trong nháy mắt bị cắt xé, một đạo quyền cương chừng hơn trượng trong nháy mắt kích về phía Cổ Thương Nhạc.

- Kinh Tiên Nhất Chỉ.

Cổ Thương Khung vươn ngón trở phát ra một đạo chỉ cương, bùng lên quang mang chói mắt không thể nhìn thẳng.

Tiếng nổ mạch kích liệt vang lên, quyền cương và chỉ cương chạm vào nhau, năng lượng chân khí cường đại lấy điểm va chạm làm trung tâm khuếch tán bốn phương tám hướng, hình thành một vòng xoáy năng lượng chân khí mắt thường có thể nhìn thấy được, đầy dẫy đi hơn mười trượng.

Không ít tu sĩ Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, trung kỳ bị vòng xoáy năng lượng chân khí ảnh hưởng, thân thể nhất thời giống như điều đứt dây, bay văng đi bốn phía, chỉ trong chớp mắt tiếng gào thét vang lên liên tục, có hơn mười tu sĩ tu vi hơi chút yếu ớt bị năng lượng chân khí đánh trúng, bị văng đi hơn mười trượng, thương thế không nhẹ.

Chỉ qua thời gian ba lần hô hấp, chỉ cương chói mắt của Cổ Thương Khung đột nhiên yếu dần, quyền cương của Vạn Thiên Thụy đã chiến thắng, tiếp tục đẩy mạnh về phía trước, một quyền đánh vào chính giữa ngực của Cổ Thương Khung.

Phụt...

Cổ Thương Khung phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị quyền cương bắn trúng, văng ngược lại phía sau hơn mười trượng, ngã lăn trên mặt đất, may mà có Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa thân thể, bằng không bị trúng một đòn này, không chết cũng bị trọng thương.

Nhưng dù có Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa, Cổ Thương Khung cũng không tránh khỏi bị nội thương nhẹ.

Một quyền đẩy lùi Cổ Thương Khung, Vạn Thiên Thụy có thể tiếp tục truy kích, nhưng thân thể chuyển hướng nhảy về phía Cổ Thần, biến quyền thành trảo, chộp vào đầu Cổ Thần.

Cổ Thương Nhạc vừa mới tiếp một kiếm của Cổ Thần, chấn động tới mức hai tay tê dại, đột nhiên một trường tác xuất hiện quán vòng trên đầu hắn rồi đổ ập xuống, Tù Linh Tác nhanh chóng phát huy hiệu quả, nhất thời trói buộc chân khí Tiên Thiên toàn thân Cổ Thương Nhạc, tu vi tụt xuống chỉ còn Hậu Thiên cảnh.

Cổ Thương Nhạc kinh hãi, đã bị Cổ Thần bắt giữ.

Cổ Thần đang muốn một kiếm chặt bỏ đầu Cổ Thương Nhạc, đột nhiên cảm giác được nguy cơ bao phủ, tiếng gió thổi vang lên không ngừng, đạo đạo cương khí đè ép sau lưng.

Có nguy hiểm...

Trong lòng Cổ Thần rung mình, không cần quay đầu lại cũng biết, Vạn Thiên Thụy đã xuất thủ đối với hắn rồi, nhất thời thúc đẩy hiệu quả của Tật Vũ Phi Phong tới cực hạn, trong sát na hai chân đạp chín bước trên mặt đất, sau đó thân thể giống như thuận di, xẹt qua một đạo tàn ảnh, xuất hiện cách vị trí cũ mấy trượng.

Ầm một tiếng nổ, cự trảo của Vạn Thiên Thụy thất bại, kích vào chính giữa mặt đất, khiến mặt đất bị lún xuống, đá vụn văng tung tóe.

Hử?

Tốc độ của Cổ Thần khiến Vạn Thiên Thụy có chút ngoài dự liệu, đột nhiên tốc độ nhanh như thuận di, để trong lòng hắn thất kinh, cho dù Vạn Thiên Thụy hắn toàn lực cũng không thể đạt tới tốc độ nhanh như vậy.

Mặc dù trong lòng Vạn Thiên Thụy kinh hãi, nhưng động tác nơi tay không hề dừng lại, hai móng chia tay, mười ngón như thoi đưa, một lần nữa chộp về phía Cổ Thần.

Người hai nhà Cổ, Vạn tuy rằng vẫn đứng đối lập như trước, thế nhưng ánh mắt của chúng tu sĩ đều chuyển hết lên người Cổ Thần và Vạn Thiên Thụy, ai cũng không muốn chuyển ánh mắt đi, hoặc là nháy lấy một cái.

Các tu sĩ Vạn gia chỉ có một phần rất nhỏ từng thấy Vạn Thiên Thụy xuất thủ, bọn họ chỉ biết đại đương gia cường đại tới đáng sợ, thế nhưng đáng sợ tới trình độ nào, lúc này Vạn Thiên Thụy sử dụng Thiên Ma Chân Thể chiến đấu, tu sĩ Vạn gia người nào cũng trừng mắt nhìn thật kỹ.

Thực lực của Cổ Thần mạnh, nằm ngoài dự liệu của chúng tu sĩ Cổ gia lẫn Vạn gia, đồng thời cũng vì thực lực của Vạn Thiên Thụy mà chấn động không ngớt, ngay cả Cổ Thương Khung cũng không phải là đối thủ, lúc này Cổ Thần và Vạn Thiên Thụy đối chiến, kết quả cuộc chiến của hai người quan hệ tới thắng bại cuối cùng giữa hai nhà Vạn, Cổ, chúng tu sĩ nào có người không chú ý?

Thấy mười ngón của Vạn Thiên Thụy tỏa hàn quang um tùm, một trảo bắt ra thì có phô thiên cái địa trảo ảnh, hai trảo đều xuất hiện, thậm chí mười ngón như thoi đưa, tựa hồ ngay cả trời đêm cũng bị xé rách, tu sĩ Cổ gia đều thay Cổ Thần mà toát mồ hôi lạnh.

Tu sĩ Vạn gia thì mỗi người đều tươi cười đầy mặt, cùng nhau kêu lên hoan hô:

- Đại đương gia... Đại đương gia...

Thấy sĩ khí tu sĩ Vạn gia tăng vọt, không biết ai đi đầu hô lên một câu:

- Thiếu chủ...

Nhất thời chúng tu sĩ Cổ gia không nguyện yếu thế, cùng nhau kêu lớn:

- Thiếu chủ... Thiếu chủ...

Đối mặt với mười ngón của Vạn Thiên Thụy chớp tới, khóe miệng Cổ Thần nổi lên một tia cười nhạt.

Hai tay vừa nhấc, Thanh Ly Kiếm trong tay nhất thời biến mất không còn, ánh mắt chúng tu sĩ Vạn gia ngạc nhiên, không biết vì sao Cổ Thần lại thu pháp khí thượng phẩm vào trong túi trữ vật.

Đối với tất cả mọi thứ xung quanh, Cổ Thần không nghe không nhìn, trong mắt chỉ có một đại định Vạn Thiên Thụy.

Hai tay vung về phía trước, một lá cờ nhỏ màu đen và một hạt châu xích sắc bay vọt đi, lá cờ nhỏ màu đen cắm xuống dưới mặt đất phía trước Cổ Thần hơn một trượng, nhất thời hóa lớn cao hơn một trượng, trên mặt lá cờ màu đen có một đóa hoa vô cùng tiên diễm, chính là dẫn hồn hoa.

Hạt châu xích sắc lơ lửng giữa không trung, chỉ cách Tử Vong Chi Kỳ vài thước, đồng thời cũng biến thành khổng lồ, hóa thành viên cầu lớn như cái bát.

Đồng thời, ngón trỏ tay phải Cổ Thần chợt lóe, một chiếc nhẫn đỏ như máu tươi đột nhiên xuất hiện, chính là Sát Lục Chi Giới.

Tử Vong Chi Kỳ, Hủy Diệt Chi Châu, Sát Lục Chi Giới vừa mới xuất hiện, sắc mặt chúng tu sĩ nhất thời biến đổi lớn, pháp khí thượng phẩm, Cổ Thần vừa ra tay, dĩ nhiên có tới ba kiện pháp khí thượng phẩm?

Đối mặt với trảo ảnh bao trùm thiên địa của Vạn Thiên Thụy, Cổ Thần khinh miệt cười, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể đồng thời tụ tập, di chuyển tới ngón tay, một đạo quang mang từ Sát Lục Chi Giới bắt ra, dung nhập vào trong Hủy Diệt Chi Châu.

Quang mang Hủy Diệt Chi Châu nhất thời bùng phát mãnh liệt, giống như có sinh mạng, một đạo hỏa diễm hư huyền lớn hơn trượng trong nháy mắt sản sinh, trong lòng chúng tu sĩ xung quanh đều run rẩy, đều cảm giác được một loại khí tức hủy thiên diệt địa.

Bất quá, Vạn Thiên Thụy thấy thế, quang mang hai mắt đại thịnh, sắc mặt vui vẻ, lớn tiếng cười nói:

- Nội đan chính hử? Ha ha... Trời cũng giúp ta, lấy được nội đan chính hử, cuộc đời này tất bước vào Thần Hải cảnh, ha ha...

Vạn Thiên Thụy giống như con ruồi nhìn thấy nước thối, nhất thời một trảo chớp về phía Hủy Diệt Chi Châu.

- Muốn chết...

Hai mắt Cổ Thần sáng ngời, hét lớn một tiếng.

Hủy Diệt Chi Châu trong nháy mắt bắn ra ba đạo xích mang chói mắt, sắc mặt chúng tu sĩ đều biến đổi, lực lượng trong mỗi một đạo xích mang này đều giống như một kích toàn lực của tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, ba đạo xích mang, giống như ba tu sĩ Thần Hải cảnh đồng thời công kích.

- Hừ... Bất quá cũng chỉ như vậy, Thiên Ma Chân Thể tầng thứ năm, Ma Thần lâm thể, Thiên Ma phụ thể...

Vạn Thiên Thụy tức giận hừ lạnh một tiếng, rồi đột nhiên hắc khí trướng lên, vô số hắc khí hình thành một đạo cương trảo, bao phủ toàn thân hắn, hai cự trảo cũng bị hắc khí vờn xung quanh, vẫn duy trì thể chộp tới Hủy Diệt Chi Châu.

Phía sau Vạn Thiên Thụy đột nhiên xuất hiện một đầu ác ma thật lớn, cao tới mười trượng, bị bầu trời đêm bao phủ, chỉ thấy đầu ác ma khổng lồ chột lóe, trong sát na hình thành một đạo hắc khí, chui vào trong cơ thể Vạn Thiên Thụy.

Thân thể Vạn Thiên Thụy một lần nữa bằng trướng, lớn chừng năm trượng, một cỗ khí tức cường đại không gì sánh được từ trên người Vạn Thiên Thụy phát ra, thực giống như Cổ Ma lâm thể.

- Không tốt...

Sắc mặt chúng tu sĩ Cổ gia đại biến.

Tu sĩ Vạn gia thì vui vẻ, tiếng hoan hô đều tăng lên, hò hét vang dội:

- Tiểu tử kiêu ngạo, người chết chắc rồi, ha ha...

Đối mặt với Vạn Thiên Thụy đột nhiên tăng tiến thực lực kinh khủng, sắc mặt Cổ Thần không đổi, ngược lại vẻ mặt mỉm cười, tuy rằng Vạn Thiên Thụy thông qua Thiên Ma Chân Thể tầng thứ năm cường hóa, thực lực đã tiếp cận rất gần Thần Hải cảnh, nhưng chung quy chỉ là gần mà thôi, không hề chân chính bước vào tu vi Thần Hải cảnh.

Không có tu vi Thần Hải cảnh chân chính, vậy thì không thể chống đỡ được công kích từ Tam Tuyệt đại trận.

Trong vẻ mặt mỉm cười của Cổ Thần, ba đạo xích mang dung nhập vào trong Tử Vong Chi Kỳ, nhất thời, lá cờ màu đen không gió tự động, dẫn hồn hoa tiên diễm giống như có sinh mạng, quang mang đại thịnh, khí tử tử trong trong nháy mắt lan tràn, trong sát na, chúng tu sĩ cảm giác thân thể như lọt vào luyện vực, bốn phương tám hướng chỉ có cảm giác tử vong...

Nhìn không ra trên mặt quái vật Vạn Thiên Thụy có biểu tình gì, thể nhưng thân thể đột nhiên chấn động, nhất thời nghĩ có điểm không ổn, thể nhưng đã quá muộn, chín đạo cương khí màu đen nhất thời từ trên đóa hoa tiên diễm hiện rõ tại lá cờ bắn ra.

Mỗi một đạo cương khí màu đen đều ẩn chứa uy lực cực kỳ to lớn, vượt quá ba đạo xích mang từ Hủy Diệt Chi Châu bắn ra, chín đạo cương khí màu đen đồng thời xuất hiện, lực lượng cường đại tới mức độ nào?

Vạn Thiên Thụy vừa mới bắt vào Hủy Diệt Chi Châu, cách Tử Vong Chi Kỳ chỉ vài thước, chín đạo cương khí màu đen trong sát na bắn tới trước mặt Vạn Thiên Thụy, tốc độ cực nhanh không thể né tránh.

Chúng tu sĩ trợn to mắt, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Cổ Thần và Vạn Thiên Thụy chiến đấu với nhau, không nghĩ tới tình thế đột ngột chuyển biến, chỉ trong khoảng khắc, Vạn Thiên Thụy nguyên bản khí thế ngấp trời, chiếm thế thượng phong vô cùng rõ ràng đột nhiên biến thành một phương yếu thế?

Tam Tuyệt đại trận, chính là thượng cổ kỳ trận Cổ Thần lấy được từ trong di chỉ thượng cổ, thế gian hầu như không lưu truyền, nếu không có trình độ tông sư trận pháp, căn bản không biết có loại trận pháp này tồn tại.

Vạn Thiên Thụy đối với trận pháp chỉ như cưỡi ngựa xem hoa, tự nhiên phải chịu thiệt thòi.

Hắc khí toàn thân cuộn cuộn, hai trảo của Vạn Thiên Thụy lập tức thu về bảo hộ yếu hại, trong sát na, chín đạo cương khí màu đen đồng thời kích vào người Vạn Thiên Thụy, va chạm một chỗ với hắc khí hộ thể của hắn.

Tiếng hét lớn thê thảm vang lên, trên người Vạn Thiên Thụy xuất hiện chín lỗ máu, bất quá chín lỗ máu này không xuyên thủng qua thân thể hắc, chín đạo cương khí màu đen trải qua hắc khí màu đen ngăn cản, uy lực đã yếu đi rất nhiều.

Nhất là vị trí yếu hại, tuy rằng hai cự trảo đã bị cương khí xuyên thủng, thế nhưng lỗ máu tại vị trí yếu hại chỉ có hai tắc, không đủ trí mạng.

Chín đạo cương khí màu đen uy lực tuyệt luân kia cũng chưa thể hoàn toàn lấy đi tính mạng Vạn Thiên Thụy, cũng chưa đủ khiến hắc bị trọng thương.

Tình cảnh lúc này đáng lý ra phải ăn mừng, thế nhưng Vạn Thiên Thụy không hề có nửa điểm tâm tình vui vẻ, chỉ có hối hận, hối hận chính mình nhìn thấy nội đan chích hổ quá mức hưng phấn, không để ý tới tình huống có khác biệt, đã quá khinh địch. Chúng tu sĩ Vạn gia cũng không hề có người nào phát ra tiếng hoan hô, ngược lại, sắc mặt càng thêm trầm trọng, la lớn:

- Đại đương gia mau tránh...

Vừa mới đỡ được đợt công kích đầu tiên, đợt sóng công kích thứ hai đã bắt đầu khởi động công kích tới...

Thời điểm Cổ Thần phá đi Tu Di Kim Cương đại trận, sử dụng Tam Tuyệt đại trận liên tục công kích bốn năm canh giờ, đâu phải chỉ một lần công kích là xong?

Chín đạo cương khí màu đen trong hai con mắt to lớn của Vạn Thiên Thụy dường như biến thành ký hiệu tử vong, để màn hắc khí toàn thân Vạn Thiên Thụy đã tiêu hao vô cùng nhiều, lần này tiếp tục đối mặt với chín đạo công kích bằng cương khí màu đen, chỉ có thể dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ...

Phập phập phập phập phập phập phập phập phập...

Chín vòi máu tươi từ phía sau lưng Vạn Thiên Thụy phun ra, lúc này đây, chín đạo cương khí màu đen, vượt qua màn hắc khí ít ỏi, xuyên thủng thân thể hắc.

Vạn Thiên Thụy trừng lớn hai con mắt, thẳng tắp nhìn chằm chằm Cổ Thần, quả thực không thể tin tưởng được, hắc là đệ nhất nhân dưới tu sĩ Thần Hải cảnh, thế nào lại chết trong tay tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, đồng thời tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu này chỉ là một thiếu niên mới hơn mười tuổi.

Sinh mệnh đã dần dần trôi đi...

Trên sân rộng hoàn toàn yên tĩnh, Vạn Thiên Thụy thấy thần sắc chúng tu sĩ Vạn gia đều biến đổi, lớn tiếng la hét đối với hắc, thế nhưng, hắc lại cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ...

Lại là chín đạo cương khí màu đen xuất hiện trước mặt, thế nhưng lần này hắc không hề có chút sợ hãi nào, cũng không hề có hành động né tránh, càng không có hành động phóng ngự nào... Hắc biết chín đạo cương khí màu đen này hoàn toàn xuyên thủng thân thể hắc, thế nhưng hắc lại không có cảm giác đau đớn...

Không có thanh âm, không có cảm giác, không có mùi vị... Rất nhanh, tất cả mọi thứ trước mắt biến thành tối đen, dần dần, ngay cả ý thức cũng không còn, cái gì cũng không còn...

Ầm ầm...

Thi thể của Vạn Thiên Thụy rơi xuống mặt đất, thân thể cao tới năm trượng khiến sân rộng rung động.

Hai tay Cổ Thần vừa nhắc, Tử Vong Chi Kỳ, Hủy Diệt Chi Châu, Sát Lục Chi Giới đều thu hết vào trong tay, biến mất không còn, Thanh Ly Kiếm lại xuất hiện trên tay, kiếm cương xuất hiện, hai mắt như đao, nhìn về phía chúng tu sĩ Vạn gia, hét lớn một tiếng:

- Giết... Một người cũng không để lại.

Cổ Thần vừa quát, chúng tu sĩ Cổ gia đều từ kinh ngạc phản ứng lại, nhất thời pháp khí trong tay bùng phát quang mang cương khí, công kích về phía chúng tu sĩ Vạn gia.

- Đại đương gia...

Về mặt chúng tu sĩ Vạn gia kinh khủng.

Trong mắt tu sĩ Vạn gia, Vạn Thiên Thụy quả thực giống như thần minh, là tồn tại không có khả năng thất bại, thế nhưng lúc này đánh đến Cổ gia, chúng tu sĩ Vạn gia lại trở thành một khúc nhạc đệm nho nhỏ, nhiệm vụ nguyên bản cho rằng dễ dàng cũng có thể hoàn thành.

Thế nhưng...

Kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Vừa mới mở màn tranh đấu, nhị đương gia Vạn gia Vạn Thiên Phong đã bị Cổ Thần trực tiếp miểu sát.

Ngay sau đó, đại đương gia vốn được coi như thần minh cũng không thể chống đỡ được lâu dưới tay Cổ Thần, cuối cùng phải bỏ mạng tại chỗ.

Từ lúc quảng xuống thì thể chúng tu sĩ Liễu gia, tràn đầy kiêu ngạo bước lên sân khấu đến lúc Vạn Thiên Phong, Vạn Thiên Thụy đều bị giết chết, về mặt chúng tu sĩ Vạn gia biến đổi liên tục trước nay chưa từng có, tâm tình của bọn họ thực sự có thể nói là:

Giống như trong mộng ảo.

Có người không khỏi tự véo chính mình, cố gắng tìm chứng cứ xem có thực đang ở trong mộng cảnh hay không, nhưng cảm giác đau đớn nói cho hẳn biết, đây không phải là mộng.

Tất cả mọi chuyện phát sinh vừa rồi đều là sự thực, đại đương gia của bọn họ đã chết, nhị đương gia cũng đã chết....

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

110. Chương 87: Cổ Thương Nhạc Chết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Hai vị đương gia vừa chết, Vạn gia nhất thời như rắn mất đầu, lúc này còn lại hai mươi một tu sĩ, thấp nhất cũng đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bốn, trên thực tế, thực lực của bọn họ vẫn mạnh mẽ như trước.

Thế nhưng lúc này, trong lòng bọn họ chỉ còn có sợ hãi, không còn chút chiến ý, Vạn Thiên Phong, Vạn Thiên Thụy đều đã chết, bọn họ làm sao dám chiến?

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, lập tức có vài tên tu sĩ Vạn gia né tránh hơi chậm, bị tu sĩ Cổ gia chém chết dưới kiếm.

Tốc độ của Cổ Thần nhanh tới cực điểm, xẹt qua một đạo huyễn ảnh, kiếm cương Thanh Ly Kiếm trương lên, mỗi một lần xuất kiếm đều có một gã tu sĩ Vạn gia bị giết chết.

Nguyên bản thực lực chúng tu sĩ Vạn gia không thấp, cũng không đến mức không kham nổi một kích như vậy, nhưng trong đầu đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, chỉ còn sợ hãi chiếm đầy tâm linh mà nói, điều này là trong tình lý.

- Chạy... Mọi người chạy mau...

Một gã trưởng lão Vạn gia phản ứng lại, chúng tu sĩ Vạn gia cần một người thủ lĩnh, không ai lãnh đạo bọn họ, bọn họ hiển nhiên bị chia thành năm bè bảy mảng.

- Chạy nhanh... Nhanh...

Thanh âm của người này đột nhiên dừng lại, một đạo kiếm cương từ trước mặt chém xuống, thân thể lập tức bị chia thành hai nửa.

Thân thể Cổ Thần vừa hạ xuống, không hề dừng lại, kiếm cương bành trướng, tiếp tục chuyển hướng sang một gã tu sĩ Vạn gia khác.

Tên trưởng lão Vạn gia kia mặc dù chết, nhưng lời hô hào của hắn đã có chút tác dụng, chúng tu sĩ Vạn gia không có một người nào dám dừng lại, cả đám đều ngự khí phóng lên cao, lao vào bầu trời đêm đen kịt, bỏ chạy tứ tán.

Thời điểm tới chúng tu sĩ Vạn gia có hai mươi ba người, cuối cùng còn sức chạy trốn chỉ còn trên dưới mười người, bao gồm cả nhị đương gia, đại đương gia của bọn họ, đại bộ phận tu sĩ Vạn gia đều đã chết nơi đây.

Vừa mới trải qua một hồi chiến đấu, chúng tu sĩ Cổ gia không vội vã đuổi theo, hiện tại Cổ phủ bị phá hủy nghiêm trọng, trên sân rộng ngổn ngang thi thể, đại bộ phận đều là tu sĩ Cổ gia, còn có không ít thi thể tu sĩ Vạn gia, đương nhiên không thể thiếu một phần của Cổ gia.

Mặt đất trên sân rộng đều đã tan vỡ, nơi nơi đều là thi thể, thoạt nhìn giống như bãi tha ma, thời điểm chiến đấu vừa rồi không có cảm giác gì, thế nhưng lúc này mọi người quan sát những thi thể này, không khỏi có chút lạnh lẽo.

Chỉ một buổi tối như vậy đã có rất nhiều tu sĩ Tiên Thiên cảnh phải ngã xuống nơi đây.

Những người này trong con mắt thường nhân chính là tiên nhân có thể bay lượn trên bầu trời, thế nhưng, thời điểm sinh mệnh của bọn họ biến mất, bọn họ so với con người bình thường căn bản không có gì khác nhau.

Mạng tiện như con kiến, con người như vậy, tu sĩ, cũng là như vậy...

Ánh mắt chúng tu sĩ từ thi thể trên mặt đất đảo qua, cuối cùng, ánh mắt đều dừng lại trên một người — Cổ Thương Nhạc.

Cổ Thần hơi lật tay, Tù Linh Tác trói chặt Cổ Thương Nhạc bay tới gần, rơi xuống trước mặt chúng tu sĩ Cổ gia, lúc này, đám tu sĩ vừa làm phản chạy sang phía Cổ Thương Nhạc đã sớm không ai chú ý đứng trở về trận doanh tu sĩ Cổ gia,

Trong lòng bọn họ đang run rẩy, hận không thể tự đánh chính mình một trăm cái, một nghìn cái bạt tai, trong lòng thầm mắng chính mình, vì sao lại có mắt như mù như vậy, chọn sai đội ngũ...

Cổ Thương Nhạc rơi xuống đất, Cổ Thương Khung đi tới, một cước đạp vào ngực hắn, nói:

- Người thua...

- Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...

Cổ Thương Nhạc cười thê lương, nói:

- Không nghĩ tới, thực sự không nghĩ tới, ha ha... Cổ Thương Khung, ta biết ta thua vì cái gì.

- A? Vì sao?

Cổ Thương Khung hỏi.

Ánh mắt Cổ Thương Nhạc chuyển sang người Cổ Thần, trong ánh mắt tràn đầy cừu hận, nói:

- Ta hận, ta bại bởi ngươi, là bởi vì ta không có nhi tử thiên tài như ngươi, ta hận sinh ra hai thằng phế vật, không có Cổ Thần, ta sao thua? Ta sao thua? Ta sao thua...

Nói tới phía sau, thanh âm của Cổ Thương Nhạc đã chuyển thành rít gào.

Cổ Thương Khung cười cười, nói:

- Người nói đúng, ta chỉ có một nhi tử này, không chỉ là may mắn của ta, cũng là may mắn của toàn bộ Cổ gia, ngày hôm nay nếu không có Thần nhi, toàn bộ Cổ gia đã bị đoạn tuyệt rồi.

Nói xong, Cổ Thương Khung nhìn lướt qua hàng ngũ chúng tu sĩ Cổ gia, nói

- Vừa đi theo Cổ Thương Nhạc, đều đứng ra...

Không ít tu sĩ sợ hãi rụt rè bước ra, trong đó còn có trưởng tử của Cổ Thương Nhạc — Cổ Thái.

- Nói... Cấu kết ngoại tộc, tàn hại đồng tông, dựa theo tộc quy, bị xử trí như thế nào?

Cổ Thương Khung hỏi.

- Bị... Bị xử tử.

Chúng tu sĩ nơm nớp lo sợ nói.

Cổ Thương Khung lại tiếp tục hỏi:

- Lâm trận làm phản, vứt bỏ người cùng tộc, phải xử trí như thế nào?

- Xử... Xử tử...

Thanh âm chúng tu sĩ càng thêm sợ hãi.

Cổ Thương Khung nhìn quét qua chúng tu sĩ, nói:

- Như Cổ Thần nói, tất cả thành viên chi thứ tham chiến, từ hôm nay trở đi, tấn chức thành trực hệ.

- Tạ ơn tộc trưởng.

Nhất thời lấy Cổ Thiên Sơn dẫn đầu, hơn mười tu sĩ đồng thời quỳ xuống tạ ơn.

Tấn chức làm trực hệ, không chỉ đơn giản là cá nhân bọn họ, mà là toàn bộ gia đình của bọn họ, có thể tử bọn họ, có nữ nhân, có phụ mẫu... Từ hôm nay về sau đều là thành viên trực hệ.

Cổ Thương Khung phát phát tay, mọi người đứng lên, trên mặt tràn đầy vui mừng, trong ánh mắt nhìn về phía Cổ Thần càng tràn ngập kính nể, bọn họ cho rằng trận chiến vừa rồi nhất định tuấn thân vì gia tộc, không hề nghĩ tới, tất cả nguy cơ đều bị Cổ Thần lần lượt hóa giải, bọn họ thì từ thành viên chi thứ tấn chức thành thành viên trực hệ, hoàn toàn là do Cổ Thần ban tặng.

Cổ Thương Khung tiếp tục nhìn về phía chúng tu sĩ làm phản, nói:

- Vừa rồi đứng một bên bàng quang, thành viên trực hệ chuyển thành thành viên chi thứ, vào hành đi.

- Tạ ơn tộc trưởng...

Có hơn mười tu sĩ phát ra thanh âm khỏ sấp, tiến vào trong chúng tu sĩ Cổ gia.

Hơn mười tu sĩ vừa mới tấn chức thành thành viên trực hệ dùng ánh mắt tràn đầy khinh bỉ nhìn mấy người này, vô cùng coi thường, từ ngay về sau, quan hệ giữa bọn họ đã trao đổi cho nhau rồi, từ trước là chủ nhân, tới hiện tại là hạ nhân, từ trước là hạ nhân đến hiện tại thành chủ nhân.

Phía trước chỉ còn lại hơn mười tu sĩ làm phản chuyển sang gia nhập đội ngũ Cổ Thương Nhạc, Cổ Thương Khung lần lượt liếc mắt nhìn qua đám người, nói:

- Các ngươi, vốn chỉ có một đường chết, nhưng ta cho các ngươi một cơ hội, có thể miễn đi tội chết.

Nguyên bản chúng tu sĩ trắng bệch mặt, nhất thời có chút vui mừng, nói:

- Tạ ơn tộc trưởng... Tạ ơn tộc trưởng...

Cổ Thương Khung đá Cổ Thương Nhạc tới trước mặt mọi người, nói:

- Người này dựa theo tộc quy phải bị xử tử, do các ngươi đến giải quyết, sau khi xử tử hắn, các ngươi đã không còn là người Cổ gia, thành Nhạc Thủy không cho phép các ngươi tiến vào, tự tìm đường mưu sinh!

Cổ Hiền nhìn Cổ Thương Khung xử lý mọi chuyện, gật đầu, trao đổi ánh mắt với tam trưởng lão, tràn đầy tán thưởng.

Những người này vốn nên xử tử toàn bộ, nhưng đã từng là người Cổ gia, ngày hôm nay tha cho bọn họ một con đường sống, nói rõ Cổ Thương Khung không phải người hiếu sát, đối với tộc nhân từng phạm sai lầm vẫn có thể cho cơ hội hồi cải.

Về phần Cổ Thương Nhạc, là chủ mưu mọi chuyện, tự nhiên không có khả năng buông tha hắn, để những tu sĩ làm phản tới giải quyết hắn, thực sự rất thích hợp.

Cổ Thương Khung vừa mới nói xong, liền có một người lấy ra pháp khí, một kiếm đâm vào người Cổ Thương Nhạc, Cổ Thương Nhạc kêu lên thảm thiết, người này kéo trường kiếm ra, kéo theo một vòi máu tươi tanh nồng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

111. Chương 88: Giết! (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nếu người này có thể tại thời điểm gia tộc xuất hiện nguy cơ có hành động làm phản, vậy thì hắn làm phản Cổ Thương Nhạc hiển nhiên không cần lý do gì quá lớn, mà hiện tại giết Cổ Thương Nhạc để đổi lấy mạng hắn, hắn còn gì phải do dự?

Cổ Thương Khung gật đầu nói:

- Người có thể đi, từ hôm nay nếu người tiếp tục xuất hiện tại thành Nhạc Thủy, Cổ gia đối với người giết không tha.

- Tạ ơn tộc trưởng khai ân.

Người này gật đầu nói, lập tức bước lên phi kiếm, biến mất trong vầy trời đêm.

Có một người đi đầu, những người còn lại đều bước lên một bước, Cổ Thái có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn bước theo.

Những người này nguyên bản là tu sĩ thuộc hạ của chính mình, hiện tại cư nhiên muốn tới giết hắn, Cổ Thương Nhạc dừng suy nghĩ, trợn mắt nhìn, chỉ bất quá á huyết của hắn đã bị Cổ Thần phong bế, không thể nói lời nào.

Ánh mắt Cổ Thương Nhạc nhìn chăm chăm vào Cổ Thái, hai mắt tròng thật lớn, lửa giận ngập trời.

Bất quá, đây là cơ hội duy nhất cứu mạng sống Cổ Thái, tuy rằng sắc mặt không đành lòng, nhưng không hề dừng lại bước chân, đi theo phía sau mọi người.

Một kiếm...

Một gã tu sĩ đâm xuống, trên người Cổ Thương Nhạc lại nhiều hơn một lỗ thủng phun máu tươi.

Lại một kiếm...

Thêm một tu sĩ đâm kiếm xuống, trên người Cổ Thương Nhạc đã nhiều hơn một lỗ thủng.

Mấy kiếm qua đi, nhân thân Cổ Thương Nhạc đã dần dần tiêu tán, hô hấp yếu ớt, sinh mệnh lay lắt, toàn thân hơi co giật, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Cổ Thái là người cuối cùng bước tới bên cạnh Cổ Thương Nhạc, những tu sĩ trước đó đều chỉ đâm Cổ Thương Nhạc một cái rồi rời đi, lúc này Cổ Thương Nhạc đã hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít.

Ánh mắt chúng tu sĩ Cổ gia đều tụ tập lên người Cổ Thái, người trên mặt đất này chính là phụ thân của hắn, hắn có giống như những tu sĩ khác? Cùng đâm Cổ Thương Nhạc một kiếm để đổi lấy tính mệnh của chính mình?

Hoặc... Hoặc là không?

Trong đầu chúng tu sĩ xoay chuyển ý nghĩ, nhưng chung quy không phải chính mình rơi vào hoàn cảnh như vậy, không thể đưa ra đáp án rõ ràng.

Chúng tu sĩ không có đáp án, nhưng Cổ Thái có, hần liếc mắt nhìn Cổ Thương Nhạc trên mặt đất, cắn răng một cái, một kiếm đâm xuống, địa phương chúng tu sĩ đâm kiếm đều là thân thể Cổ Thương Nhạc, mà kiếm của Cổ Thái đâm thẳng vào yếu huyệt Cổ Thương Nhạc...

Cổ Thương Nhạc run run, Cổ Thái rút kiếm lại, một vòi máu tươi từ giữa yết hầu Cổ Thương Nhạc phun ra, hai mắt Cổ Thương Nhạc chậm rãi nhắm lại, một kiếm này đã kết thúc thống khổ của phụ thân hần, triệt để chấm dứt sinh mệnh đau thương này.

Rốt cuộc là hần giúp phụ thân mình thoát khỏi thống khổ hay là để chính mình tránh được một mạng, chúng tu sĩ không biết trong lòng Cổ Thái suy nghĩ cái gì.

Lúc Cổ Thái giết chết Cổ Thương Nhạc, không nói thêm một lời, tung phi kiếm, biến mất trong bầu trời đêm đen kịt.

Cổ Thương Nhạc đã chết, nên thưởng đã thưởng, nên phạt đã phạt, tất cả, tựa hồ đã kết thúc.

Cổ Thương Khung nói:

- Xử lý sạch sẽ toàn bộ thi thể, tối nay nhanh chóng khôi phục mọi thứ, đừng cho nữ nhân và hài tử nhìn thấy thảm trạng này.

- Rõ, tộc trưởng...

Mọi người đáp.

Chúng tu sĩ Cổ gia đang muốn bắt đầu quét dọn, đột nhiên trên không trung lại rơi xuống một vật thể, phịch một tiếng, mọi người nhìn về phía tiếng động, thần sắc biến đổi, lại là một vụ thi thể đầm đìa máu tươi.

Ngày hôm nay từ trên bầu trời đem rơi xuống thi thể khiến các tu sĩ xung quanh chấn động, nhưng vừa rồi đều là Vạn gia ném thi thể xuống, lúc này Vạn gia đã chạy trốn, cổ thi thể kia là sao?

Lẽ nào lại có địch tới phạm? Chúng tu sĩ Cổ gia nhất thời kinh hãi, quay đầu nhìn lên bầu trời, không trung đen kịt, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

- A... Thi thể động đây.

Lúc này, không biết ai kêu lên một câu.

Ánh mắt chúng tu sĩ đều chuyển qua nhìn “thi thể”, quả nhiên cụ thi thể kia hơi run rẩy lật người, đưa tay chống muốn đứng lên.

- Là một người sống.

Thân thể Cổ Thần khẽ động, xuất hiện ngay bên cạnh người nọ.

Nếu có thể động hiển nhiên không chết, không phải là “thi thể” rồi.

Cổ Thương Khung, Cổ Hiền, tam trưởng lão cùng với những người khác đều chạy tới, toàn thân người này đều là máu tươi, nhưng quan sát sơ qua có thể nhận ra được thân phận của hần, cùng kêu lên nói:

- Vân Trí...

Người này chính là một trong ba tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu của Vân gia.

Chỉ thấy nhân thần Vân trí hỗn loạn, thanh âm khàn khàn nói:

- Cứu... Cứu... Cứu...

Liên tiếp nói ra ba tiếng cứu, Vân Trí tựa hồ như đang dùng xong một tia tinh hoa sinh mệnh cuối cùng, cánh tay muốn chống người vô lực, nhất thời tuyệt khí.

- Vân gia gặp nạn?

Mọi người nhìn nhau.

Cổ Hiền nói:

- Cổ Thương Nhạc ngày hôm nay tới Liễu gia, cũng đi Vân gia, kết quả buổi tối chỉ có Liễu gia tới phạm, xem ra Vân gia chưa thông đồng làm bậy với Cổ Thương Nhạc, hai nhà Vân, Cổ đời đời giao hảo, ta cùng với Vân Nhân càng là lão bằng hữu tâm đầu ý hợp, nay Vân gia gặp nạn, ta phải tới cứu giúp.

Cổ Thương Khung gật đầu nói:

- Phụ thân, để tránh bị người khác dùng kế diệu hổ ly sơn, hài nhi và tam thúc ở nhà, người và Thần nhi, Thương Thu cùng đi, trong tộc có hài nhi, đi Vân gia có Thần nhi, hai bên không sợ.

- Tốt...

Cổ Hiền gật đầu nói:

- Chúng ta đi...

Ba đạo độn quang phóng lên trời cao, Cổ Thần, Cổ Hiền, Cổ Thương Thu phi độn hướng thẳng Nam thành, rất nhanh liền xuất hiện trên bầu trời Nam thành, từ xa xa đã nhìn thấy trên san rộng Vân gia đang tiến hành chiến đấu kịch liệt.

Số lượng tu sĩ tấn công Vân gia không nhiều lắm, chỉ có hai người, đều đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, mà Vân gia lại không có một tu sĩ nào đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, số lượng Tiên Thiên cảnh cũng chỉ hơn ba mươi người mà thôi, bị hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy một trước một sau vây quanh sân rộng.

Vân gia không lớn mạnh như Cổ gia, càng đừng nói tới Liễu gia, tổng cộng tu sĩ Tiên Thiên cảnh chỉ hơn ba mươi người, nhưng nhân số tham chiến lại lên tới hơn sáu mươi người, không ít tu sĩ Hậu Thiên cảnh đều bị vây trong sân rộng.

Vân Kinh Hồng cùng với một vị trưởng lão Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu khác đứng một trước một sau đám người Vân gia, chống cự lại hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy tấn công, hai người đều đã thụ thương.

Hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy tấn công Vân gia không phải ai khác, chính là hai trưởng lão tu vi cao nhất Vạn gia, Vạn Thiên Phong cử hai người này phong tỏa Vân gia, sau khi bắt đầu tấn công Cổ gia, hai người này cũng đồng thời phát động công kích Vạn gia.

Bất quá, Vạn Thiên Thụy mang theo chủ lực Vạn gia đại bại tại Cổ gia, số tu sĩ còn lại đều điên cuồng chạy trốn, không ai báo tin với hai người, bọn họ còn đang chiến đấu với Vân gia không dứt ra được.

Hai người bọn họ đã khiến toàn bộ Vân gia không chút lực hoàn thủ, trong lòng hai người vô cùng sáng khoái, hoàn toàn không nghĩ tới, chủ lực Vạn gia tại Cổ gia đã hoàn toàn xong, vạn rủi rất nhanh sẽ đổ ập lên trên đầu bọn họ.

Thấy công lâu không dứt điểm trận đấu được, trưởng lão Vạn gia nhất thời sử dụng Thiên Ma Chân Thể, thân thể bành trướng, trong nháy mắt đã biến thành cao gần ba trượng, thực lực đề cao không ít, quyền kinh kích vào kiếm cương của Vân Kinh Hồng, toàn thân Vân Kinh Hồng chấn động, bị trưởng lão Vạn gia đánh văng đi mấy trượng.

- Tiểu nữ này có tư sắc không tồi, đợi bản trưởng lão bắt giữ, chậm rãi dạy dỗ, ha ha... Không tồi, không tồi...

Đánh một quyền đẩy lui Vân Kinh Hồng, trưởng lão Vạn gia nhất thời ha ha cười lớn, hai trảo chụp về phía Vân Tuyết đằng sau Vân Kinh Hồng.

- Tuyết nhi, Siêu nhi mau lui lại...

Một thanh âm vang lên, theo đó là bóng người đánh về phía tu sĩ Vạn gia, người này tương đối giống Vân Kinh Hồng, chính là bào đệ của Vân Kinh Hồng, tên Vân Hồng Nhạn.

Vân Hồng Nhạn chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, không phải là đối thủ trưởng lão Vạn gia, chỉ thấy trưởng lão Vạn gia đánh một trảo liền chop được pháp khí của Vân Hồng Nhạn vào trong tay, sau đó tay kia cắm xuống, nhất thời đâm sâu vào lồng ngực Vân Hồng Nhạn.

Lập tức, năm ngón tay xòe ra, thân thể Vân Hồng Nhạn chia năm xẻ bảy, bị phân thân mà chết.

- A...

Vân Tuyết, Vân Siêu đồng thời hét lên một tiếng chói tai, chỉ trong một cái chớp mắt như vậy, nhị thúc của bọn họ đã bị chết chết, ngay cả thi thể cũng không bảo toàn.

Tốc độ trưởng lão Vạn gia không chút giảm bớt, tiếp tục chop về phía Vân Tuyết.

- Tuyết nhi...

Vân Kinh Hồng thê lương tru lên, thế nhưng lúc này hấn cách Vân Tuyết quá xa, muốn cứu cũng không kịp.

Một cự trảo màu đen cách Vân Tuyết càng lúc càng gần, đồng thời một trảo khác của trưởng lão Vạn gia trực tiếp đâm xuyên qua ngực Vân Siêu, trưởng lão Vạn gia phát sinh tiếng cười điên cuồng hưng phấn.

- Ha ha ha ha ha...

Đúng vào lúc này, không trung đột nhiên bắn ra một đạo quang mang chói mắt, một đạo kiếm cương dài tới mười trượng từ trên bầu trời ập xuống, trực tiếp đâm thẳng về phía trưởng lão Vạn gia.

Kiểm cương chưa tới, kiếm khí dài tới hơn mười trượng đã bổ trúng thân thể trưởng lão Vạn gia, bất quá trưởng lão Vạn gia sử dụng Thiên Ma Chân Thể, phòng ngự tăng lên giáp rất mạnh, kiếm khí căn bản không phá được tầng phòng ngự của hấn.

- A...

Đột nhiên trưởng lão Vạn gia hét thảm một tiếng, thân thể thật lớn bị kiếm cương bổ trúng, tuy lân giáp chống đỡ được kiếm khí nhưng không thể chống đỡ được kiếm cương, nhất thời bị phân thành hai, hai nửa thân thể đổ ập xuống.

Một đạo kiếm cương chói mắt ập xuống nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người Vạn gia, lập tức mọi người đều nhìn chăm chăm vào người thiếu niên đâm kiếm vừa xuất hiện.

Không phải Cổ Thần còn là người phương nào?

- Là hấn?

Một câu sợ hãi này đồng thời xuất hiện trong lòng mọi người ở đây.

Vân Tuyết nhìn đạo thân ảnh kia, hoàn toàn ngây dại, Vân Siêu nhìn Cổ Thần, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, quên cả thương thế trên người, Vân Kinh Hồng nhìn Cổ Thần, đôi con mắt trừng lớn như mắt trâu, cũng không thể tin tưởng, một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy dĩ nhiên bị Cổ Thần dùng một kiếm giết chết?

- Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy cũng bị hấn dùng một kiếm giết chết, hấn đến tột cùng là thiên tài hay yêu nghiệt?

Vân Hiên nhìn thân ảnh Cổ Thần, thì thào nói.

Một kiếm giết chết trưởng lão Vạn gia, Cổ Thần không quan tâm người khác nghĩ hấn thế nào, thân ảnh khẽ động, lại chuyển sang gã trưởng lão Vạn gia còn lại.

Gã trưởng lão Vạn gia này cũng tràn đầy ngạc nhiên, thật không ngờ, đột nhiên tình thế xảy ra biến hóa to lớn như vậy, một kiếm kia ẩn chứa lực lượng khiến toàn thân hấn chấn động, hấn biết, chính mình không thể chống đỡ được một kiếm này.

Vì vậy, Cổ Thần chém một kiếm vừa rồi, gã trưởng lão Vạn gia này biết được chính mình không phải đối thủ, nhất thời bay lên trời, lập tức bỏ chạy.

Vừa mới bay vọt lên trời hơn mười trượng, trên không trung đột nhiên xuất hiện hai đạo cương mang, chém thẳng về phía trưởng lão Vạn gia, Cổ Hiền và Cổ Thương Thu đồng thời xuất thủ.

Cổ Hiền có thực lực Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, Cổ Thương Thu có thực lực Tiên Thiên cảnh tầng thứ năm, nguyên bản hai người xuất thủ rất khó ngăn cản được người này, nhưng trong lòng trưởng lão Vạn gia kinh hãi thật sâu đối với một kiếm của Cổ Thần, mắt thấy trong không trung chọt lóe cương mang, nhất thời sợ hãi.

Không dám có chút ngăn cản, thân ảnh lập tức hạ xuống dưới, vừa mới chạm đất, hai chân liền đạp mạnh, thay đổi phương hướng khác chạy trốn điên cuồng.

Cứ như vậy, tránh được công kích của Cổ Hiền và Cổ Thương Thu, thế nhưng lại tiêu tốn thời gian vài lần hô hấp, thân ảnh Cổ Thần nhanh như thiểm điện, lập tức đuổi theo sát phía sau.

Người này chạy trốn lần thứ hai, vừa mới bay được hơn mười trượng, một đạo kiếm cương dài tới mười trượng xuất hiện ngay phía sau hắn, điên cuồng truy đuổi, người này hơi quay đầu nhìn, nhất thời sắc mặt đại biến, người thiếu niên này vừa mới ở bên đầu sân bên kia, lúc này mới qua bao lâu? Cự nhiên đã đuổi theo gần tới vậy?

Trong ngạc nhiên cùng cực, kiếm cương của Cổ Thần đã xẹt qua cổ của hắn, một cái đầu tròn văng lên cao, một cụ thi thể không cầu nhất thời từ trên không trung rơi xuống đất.

Thời gian Cổ Thần xuất hiện tới lúc kết thúc chỉ trong mười lần hô hấp, hai gã tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy đã hoàn toàn chết trong tay Cổ Thần.

Chúng tu sĩ Vạn gia trợn mắt há mồm nhìn tất cả chuyện này, biểu hiện của Cổ Thần đã hoàn toàn phủ định thường thức của mọi người, năm nay mới qua 12 tuổi đã giết chết tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy như trò đùa, còn có chuyện gì khó tin hơn chuyện này sao?

Có... Đương nhiên là có, nếu như mọi người biết được Cổ Thần ngay cả Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám, tầng thứ chín đều đã giết chết, dường như trò đùa này sẽ thấy vô cùng bình thường.

Sau khi giết chết hai gã trưởng lão Vạn gia, thân thể Cổ Thần không hề dừng lại, hóa thành một đạo độn quang, biến mất trong bầu trời đêm, từ lúc xuất hiện tới lúc biến mất, một câu nói cũng không phát ra, chỉ lưu lại một bóng lưng.

- Gia gia... Tôn nhi đi rồi sẽ về...

Thanh âm của Cổ Thần từ xa xa truyền đến.

Vân Kinh Hồng đi tới trước mặt Cổ Hiền, không thể tin tưởng hỏi thăm:

- Cổ thúc thúc, vừa rồi... Người nọ là... Là Cổ Thần?

- Hừ, đương nhiên là Cổ Thần.

Cổ Hiền tức giận nói, từ lúc Vân Kinh Hồng tới cửa hỏi hôn, Cổ Hiền chưa từng giữ vẻ hòa nhã đối với hắn.

- Hắn... Hắn ngay cả tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, cũng giết...

Vân Kinh Hồng không hề quan tâm tới ngữ khí của Cổ Hiền, nhớ tới chuyện vừa rồi, cảm giác như trong giấc mộng.

Nghe xong Vân Kinh Hồng nói, Cổ Thương Thu ngay bên cạnh ha ha cười, Cổ Hiền cũng tràn đầy vẻ tiếu ý.

- Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy tính là cái gì?

Cổ Hiền ngạo nghễ nói:

- Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín cũng bị Cổ Thần giết.

- Cái gì?

Sắc mặt mọi người Vạn gia đều biến đổi, chỉ cảm thấy thế giới xung quanh vặn vẹo, thiên địa đảo ngược.

...

Cổ Hiền, Cổ Thương Thu dừng lại tại Vân gia đoạn thời gian không ngắn, thuật lại chuyện Liễu gia đã bị tiêu diệt, qua nửa canh giờ mới trở về Cổ gia, mà Cổ Thần còn chưa trở về.

Thẳng cho tới khi thanh lý xong toàn bộ thi thể trên sân rộng, lại dùng đá lớn tạm thời ổn định mặt đất đã biến dạng nghiêm trọng, Cổ Thần mới trở về Cổ gia, mọi người hỏi hắn đi nơi nào, hắn chỉ nói là đi vòng vo một chút.

Ngày thứ hai, thành Thái Dương truyền tới tin tức, gia tộc tu chân Vân gia thành Thái Dương trong một đêm hoàn toàn bị tiêu diệt, tất cả tu sĩ Tiên Thiên cảnh trở lên đều bị một lão đầu tay mặt tràn đầy vết rỗ giết chết, ngay cả trưởng lão Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu cũng không ngoại lệ, không ai chạy trốn được.

Về phần đại dương gia, nhị dương gia thì tung tích không rõ, từ đó về sau không người nào gặp qua thân ảnh đại dương gia, nhị dương gia. Vân gia chủ tể thành Thái Dương mấy trăm năm, từ đó về sau xuống dốc không phanh.

Quần hùng chúng tu sĩ thành Thái Dương quật khởi, sau một đoạn thời gian tranh đấu không ngắn, do ba đại gia tộc tu chân giành thắng lợi, từ đó về sau thành Thái Dương giống như thành Nhạc Thủy trước kia, quan phủ ở Tây thành, ba đại gia tộc phân biệt nắm giữ Bắc thành, Đông thành, Nam thành.

Mà tình huống thành Nhạc Thủy hoàn toàn tương phản với thành Thái Dương, nguyên bản thể chân vạc của ba đại gia tộc tu chân đột nhiên bởi vì Liễu gia tại Bắc thành bị tiêu diệt, thế lực Vân gia giảm mạnh, toàn bộ thành Nhạc Thủy đã trở thành một nhà Cổ gia độc đại.

Từ đó về sau, thành Nhạc Thủy kết thúc cục diện ba đại gia tộc tu chân cộng đồng quản lý, tất cả tu sĩ thành Nhạc Thủy lấy Cổ gia Đông thành làm chủ, không có bất cứ thế lực nào đủ sức chống lại.

Thiên Tiên Tử

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 1: Cổ Gia Hữu Nhi.

112. Chương 89: Tiên Thiên Cảnh Tầng Thứ Bảy. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

- Tộc trưởng, tộc trưởng Vân gia cầu kiến.

Ngày hôm sau, thành Nhạc Thủy đã khôi phục nguyên dạng, Cổ Thương Khung đang kiểm duyệt tin tức biến động địa vị thành viên, đột nhiên một gã hạ nhân chạy tới báo.

- Vân Kinh Hồng?

Cổ Thương Khung phát phát tay, nói:

- Gọi hần tiến vào.

Sau khi hạ nhân rời khỏi, giây lát, Vân Kinh Hồng bước vào, thần sắc Cổ Thương Khung hơi kinh ngạc, Vân Kinh Hồng không phải một người tới, bên cạnh còn dẫn theo một thiếu nữ xinh đẹp, chính là Vân Tuyết.

Vừa vào phòng, Vân Kinh Hồng liền mỉm cười đầy mặt tiến lên, nói:

- Cổ tộc trưởng, đêm qua nhiều chuyện, có Cổ gia xuất thủ cứu giúp, hôm nay Kinh Hồng dẫn tiểu nữ đặc biệt tới tạ ơn.

Vân Kinh Hồng nói xong, Vân Tuyết lập tức bước hai bước, cúi người thi lễ với Cổ Thương Khung, nói:

- Tuyết nhi ra mắt Cổ thúc thúc...

Cổ Thương Khung khẽ gật đầu, nói:

- Mời ngồi.

Vân Kinh Hồng ngồi đối diện với Cổ Thương Khung, Vân Tuyết thì đứng thẳng một bên.

Đợi Vân Kinh Hồng ngồi xuống, Cổ Thương Khung mỉm cười nói:

- Lần này Vân tộc trưởng tới đây, không phải chỉ đơn giản là tới tạ ơn đúng không?

Trên mặt Vân Kinh Hồng cười gượng hai tiếng, nói:

- Từ một năm trước, tiểu nữ đối với Cổ Thần tình cảm thâm sâu, ngưỡng mộ không ngớt, đêm hôm qua lại nhìn thấy phong thái của Cổ Thần, càng mê luyến trong lòng, hôm nay đến đây, muốn... Muốn... Muốn kết làm thân gia với Cổ tộc trưởng, riêng tiểu nữ và Cổ Thần câu thân mà đến.

- Cổ thúc thúc, ta thích Cổ Thần, thúc chỉ cần nói với Cổ Thần như vậy thôi, ta muốn gả cho hắn, làm thê tử của hắn.

Vân Tuyết bên cạnh cũng thẳng thắn nói.

Cổ Thương Khung mỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng Vân Kinh Hồng, nói:

- Vân tộc trưởng không phải trước kia nói Cổ Thần và tiểu Tuyết có mệnh thần bất hoàn hay sao?

Sắc mặt Vân Kinh Hồng đại biến, ba một tiếng, tự cho mình một cái tát kêu vang, nói:

- Đó là do ta mê muội, nhất thời nói bậy, nhất thời nói bậy, Cổ tộc trưởng nghìn vạn lần không nên tính toán, Cổ Thần và tiểu nữ không hề có nửa điểm mệnh thần bất hòa, hướng hồ tiểu nữ đối với Cổ Thần cực kỳ mê luyến, không bằng...Không bằng để cho bọn nó tiếp tục hôn ước...

Cổ Thương Khung trầm ngâm, cuối cùng thở dài nói:

- Chuyện của Cổ Thần, tất cả do chính nó quyết định, ta sẽ không gây bất cứ áp lực gì cho nó.

- Cổ Thần ở đâu?

Vân Kinh Hồng, Vân Tuyết đồng thanh hỏi.

Cổ Thương Khung nói:

- Hắn đi...

- Đi? Hắn đi đâu?

Vân Tuyết vội hỏi.

Cổ Thương Khung lắc đầu:

- Ta cũng không biết, sáng sớm ngày hôm nay nó đã đi rồi, nó nói muốn bế quan, không bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy không trở về thành Nhạc Thủy.

Nói xong Cổ Thương Khung liếc mắt nhìn Vân Tuyết nói:

- Thân nhi một lòng truy cầu tu luyện, có một trái tim tu đạo kiên định, không gian sau này của nó không phải là cái địa phương thành Nhạc Thủy nho nhỏ này, nếu thực sự thích nó, vậy phải đuổi theo kịp bước chân của nó, bằng không mà nói, hai người các ngươi căn bản không có khả năng, có thì cũng cực kỳ bé nhỏ...

Quảng động Bắc Thai Sơn, mạch khoáng linh thạch.

Cổ Thần nhớ tới nơi này, hôm nay Vạn gia, Liễu gia đã bị tiêu diệt, thành Nhạc Thủy lấy Cổ gia độc tôn, tu vi Cổ Thương Nhạc thâm hậu, trong phòng nghìn dặm xung quanh không có bất cứ thế lực nào đủ sức uy hiếp Cổ gia.

Đồng thời, tu vi của Cổ Thương Khung theo thời gian trôi đi còn có thể tăng thêm trên diện rộng, đối với Cổ gia, Cổ Thần không cần phải quan tâm nữa rồi.

Hiện tại chuyện hần muốn làm nhất chính là sớm ngày bước vào tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, sau đó khởi hành tới Hư Linh Sơn tại Thiên Đô Phong, nơi này có Hư Thiên Tông, có sư phụ kiếp trước hần từng kính trọng, có sư tỷ kiếp trước hần từng ái mộ.

Cách mỗi năm nay Hư Thiên Tông sẽ khai sơn thu đồ đệ một lần, kiếp trước Cổ Thần 18 tuổi vừa vặn gặp thời điểm Hư Thiên Tông khai sơn thu đồ đệ, bởi vì có điểm cơ sở tu chân mà mơ hồ gia nhập Hư Thiên Tông, sau đó mơ hồ phân phối tới Bách Thảo Phong, trở thành một đồng tử luyện được.

Sau đó, mỗi ngày sống một cách ngây ngốc, thẳng cho tới khi mơ hồ gặp gỡ sư tỷ Hư Tử Uyên, được Hư Tử Uyên khai đạo, trong lòng khôi phục lại lòng tin cuộc sống, Hư Tử Uyên lên dạy hần luyện được, lên dạy hần pháp thuật, để Cổ Thần tại đông đảo đồng tử luyện được trở hết tài năng, được phong chủ Bách Thảo Phong Hoàng Dược Tiên coi trọng, cuối cùng được Hoàng Dược Tiên thu làm đệ tử.

Hiện tại Cổ Thần hơn 12 tuổi, trong lòng vô cùng tưởng niệm đối với sư phụ sư tỷ, ý niệm quán quanh, sao có khả năng chờ đợi tới khi 18 tuổi? Hư Thiên Tông cách năm năm khai sơn thu đồ đệ một lần, như vậy, thời điểm Cổ Thần 13 tuổi Hư Thiên Tông sẽ khai sơn thu đồ đệ, ngay tại đầu xuân sang năm.

Hiện tại có thời gian gần một năm, sau khi tu luyện bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy gia nhập vào Hư Thiên Tông cũng không trễ, năm năm kiếp trước mới tới được Linh Hư Sơn, hôm nay Cổ Thần đã là tu sĩ Tiên Thiên cảnh, ngũ khí phi hành, chỉ cần thời gian một tháng là tới rồi.

Cổ Thần liên tục đào trong mạch khoáng linh thạch hơn một vạn khoảnh, trải qua hơn một năm tu luyện, Phệ Linh Quyết yêu cầu tiêu hao rất nhiều linh thạch, trên cơ bản sắp tiêu hao hết, muốn bổ xung linh thạch, Cổ Thần tự nhiên phải tới mạch khoáng linh thạch trong quảng động Bắc Thai Sơn.

Đồng thời, linh khí trong mạch khoáng linh thạch tương đối nồng đậm, đối với tu luyện có lợi ích thật lớn, ngày hôm nay Cổ Thần không phải đi tìm dẫn hồn hoa và các tài liệu gì đó, bệ quan trong mạch khoáng linh thạch này rất thích hợp.

Trong Càn Khôn Trắc của Cổ Thần có rất nhiều tử nguyên hoa, hoàng tinh chi, linh tâm thảo, trước khi bệ quan Cổ Thần đã luyện chế khá nhiều nguyên linh đan thượng phẩm, cực phẩm, để lại một phần cho phụ thân hần, số còn lại đủ cho hần tu luyện tới Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, cùng với tiểu Bạch luyện hóa.

Nguyên linh đan cực phẩm cần phải có tử nguyên hoa, hoàng tinh chi, linh tâm thảo hoàn toàn thành thực, hàm lượng linh khí so với nguyên linh đan thượng phẩm còn sung túc hơn nhiều. Hiện tại Cổ Thần có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, vừa vặn có thể hấp thu được lực từ nguyên linh đan cực phẩm. Phục dụng nguyên linh đan cực phẩm, cộng thêm hấp thu linh khí từ linh thạch, tốc độ tu luyện của Cổ Thần hoàn toàn không phải là tu sĩ cùng cảnh giới có thể so sánh.

Sau khi Tiểu Bạch dùng nội đan của hắc tuyến giao, tu vi đã tăng lên không ít, tựa hồ so với Cổ Thần còn mạnh hơn một chút, tương đương với cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, dùng nguyên linh đan cực phẩm, cộng thêm tu luyện hấp thu linh khí trong mạch khoáng linh thạch, tốc độ tăng trưởng tu vi không hề kém hơn bao nhiêu so với Cổ Thần.

Ai có thể biết được trong quảng động Bắc Thai Sơn cư nhiên có mạch khoáng linh thạch, càng không ai biết, Cổ Thần đang bệ quan tu luyện trong mạch khoáng linh thạch này.

Linh thạch đối với tu sĩ mà nói vô cùng quan trọng, cơ bản là cung không đủ cầu, nếu như biết được Cổ Thần đang ngồi trong một tòa mạch khoáng linh thạch... Trời ạ, không biết các tu sĩ khác sẽ có cảm tưởng gì?

Mỗi ngày Cổ Thần đều tu luyện, dùng linh thạch rèn đúc thân thể, ngày qua ngày, qua mỗi một ngày chân khí Tiên Thiên trong cơ thể Cổ Thần càng thêm hỗn hậu, tu vi quả thực tiến triển cực nhanh, tăng trưởng kinh người.

Một ngày đêm trôi qua... Một tháng trôi qua... Ba tháng trôi qua...

Thời gian qua mau, Cổ Thần bế quan trong mạch khoáng linh mạch chớp mắt đã trôi qua nửa năm. Thời gian sáu tháng, Cổ Thần rốt cuộc đã thúc đẩy tu vi tăng tiến tới đỉnh phong Tiên Thiên tầng thứ sáu, chạm vào bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ sáu, chỉ cần vượt qua tầng bình cảnh này là có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng bảy, trở thành tu sĩ Tiên Thiên cảnh hậu kỳ.

Từ khi chạm vào bình cảnh tu vi, Cổ Thần liền đình chỉ đào linh thạch, rèn đúc thân thể, dùng thời gian cả ngày liên tục trùng kích bình cảnh, một ngày đêm không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày...

Liên tục trùng kích mười tám ngày liền như vậy, rốt cuộc đã đột phá bình cảnh Tiên Thiên tầng thứ sáu, trong sát na Cổ Thần cảm giác được thư sướng không gì sánh được, nguyên bản thân thể uể oải bất kham đột nhiên trở nên tràn ngập lực lượng dùng không hết.

Cổ Thần quát lớn một tiếng, một đoạn khí bắn từ trong miệng phun ra, chấn động toàn bộ quảng động run run, Cổ Thần đứng dậy, nắm chặt hai tay, cười ha ha.

- Cổ Thần bước vào Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy rồi, Cổ Thần là tu sĩ Tiên Thiên cảnh hậu kỳ rồi, hi hi...

Bóng trắng chợt lóe, thân thể Tiểu Bạch lập tức chạy lên bờ vai Cổ Thần, hài lòng nói.

Cổ Thần vuốt vuốt đầu Tiểu Bạch, nói:

- Tiểu Bạch, còn nhớ rõ ta đã nói với ngươi, chúng ta phải đi hết toàn bộ Cổ Hoang hay không?

- Uh... Uh, Tiểu Bạch nhớ kỹ.

Tiểu Bạch hài lòng gật đầu.

Cổ Thần cười nói:

- Tốt, chúng ta sắp bắt đầu trạm thứ nhất trong lộ trình rồi, ha ha... Trở lại thành Nhạc Thủy, trải qua một ngày đêm cuối cùng, cáo biệt với phụ thân ta, sau đó chúng ta lên đường tới Linh Hư Sơn, Hư Thiên Tông.

Ý thức Cổ Thần quét qua Càn Khôn Trắc một chút, mấy tháng qua vừa tu luyện vừa đào linh thạch, trong Càn Khôn Trắc đã có hơn mười vạn khối linh thạch rồi, trữ lượng của quảng mạch này không nhỏ, đào hơn mười vạn khối mà không cảm thấy ít đi bao nhiêu, khả năng trữ lượng ít nhất cũng có trên trăm vạn, duy nhất đáng tiếc chính là, trong mạch khoáng này không có linh thạch trung phẩm, nói cách khác, giá trị mạch khoáng linh thạch này còn cao hơn mấy lần.

Hơn mười vạn linh thạch đã đủ Cổ Thần sử dụng một đoạn thời gian dài rồi, một lần nữa che lại thông đạo tiến vào mạch khoáng linh thạch, Cổ Thần ra khỏi quảng động, ngự khí phi hành, rất nhanh tiến vào trong thành Nhạc Thủy.

Tuy rằng Cổ Thần bế quan tu luyện hơn nửa năm, nhưng đại danh của hắn đã sớm vang vọng khắp thành Nhạc Thủy. Cổ Thần vừa mới trở về nhà, lập tức khiến tu sĩ thành Nhạc Thủy chấn động, tất cả mọi người đều biết, thiên tài cấp bậc yêu nghiệt mới qua tuổi 12 đã đạt tới tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu của Cổ gia vừa trở về nhà.

Cổ Thần về đến nhà, nói với Cổ Thương Khung dự định của chính mình, Cổ Thương Khung cũng không giữ lại, nói:

- Thần nhi, ta biết, con là một hùng ưng, một ngày nào đó nhất định sẽ bay vào bầu trời cao xa kia, trong tộc có ta, con không cần phải lo lắng, chỉ là, sau này con tu vi đại thành cùng nên trở về nhà xem một chút, phụ thân chờ con.

Tuy rằng Cổ Thần và Cổ Thương Khung đã sớm có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng lúc này vẫn bị thương vô cùng, vài lần chia lìa trước đó Cổ Thần không đi xa, trong khoảng thời gian ngắn sẽ trở về, mà lúc này đây, một khi Cổ Thần rời đi, không biết phải bao lâu mới có thể trở về Cổ gia một lần nữa.

Ngày hôm nay, hai phụ tử nói chuyện đặc biệt nhiều, nói chuyện phiếm tới tận khuya, sau lại cộng thêm Cổ Hiền gia nhập, Cổ Thần lấy mấy vạn linh thạch và một ít pháp khí trung phẩm lấy được trong Hạo Thiên Động Phủ cùng với các loại pháp quyết đã chuẩn bị sẵn cho phụ thân hắn, rất muộn mới trở về phòng của mình.

Tuy rằng không muốn, thế nhưng không thể dao động quyết tâm của Cổ Thần gia nhập Hư Thiên Tông, tuy rằng phụ thân rất quan trọng, nhưng chung quy không thể mãi mãi sinh hoạt cùng một chỗ với phụ thân, nghĩ đến đây, trong lòng Cổ Thần không khỏi cười cười, sư tỷ, mới chính là đối tượng hấn nguyện ý sinh hoạt cùng nhau.

Ban đêm, Cổ Thần trần trọc khó ngủ, cũng không biết qua bao lâu, ngoài cửa sổ nhoáng lên tia sáng đầu tiên, trời đã sáng rồi.

Cổ Thần rời giường, chuẩn bị rời đi sớm, chuyện muốn nói đều đã nói, muốn bàn giao đều đã bàn giao, hôm nay không cần phải tiếp tục gặp mặt chịu cảnh đau thương ly biệt, cứ lẳng lặng rời đi như vậy tốt hơn.

Cổ Thần vừa mới ra sân, neho neho con mắt, chỉ thấy Vân Tuyết không biết từ khi nào đã đứng bên ngoài.

Thấy Cổ Thần đi ra, Vân Tuyết nhất thời tỏa sáng hai mắt, chạy tới.

Cổ Thần nhú mày, nói:

- Người tới làm gì?

Vân Tuyết nói:

- Ta sớm biết, người khẳng định sẽ rời đi lúc sáng sớm, lại lẳng lặng rời đi, vì vậy trời còn chưa sáng ta đã chờ người ở đây rồi.

- Chờ ta để làm gì?

Cổ Thần hỏi.

Vân Tuyết hưng phấn nắm cánh tay Cổ Thần, nói:

- Người dẫn ta cùng đi, ta thích người, chúng ta cùng nhau lịch lãm...

Cổ Thần đẩy tay Vân Tuyết ra, nói:

- Người thích ta, chính là bởi vì thiếu niên trong thành Nhạc Thủy không ai sánh được ta?

Vân Tuyết suy nghĩ một chút, gật đầu.

Cổ Thần nói:

- Người biết trời cao bao nhiêu hay không? Người có biết Cổ Hoang rộng lớn bao nhiêu hay không? Người có biết Cổ Hoang có mấy Đế Đình, có bao nhiêu thế lực tu tiên hay không? Người có biết tu sĩ cao giai chân chính đạt tới trình độ tu vi gì hay không?

Vân Tuyết liên tục lắc đầu, những vấn đề Cổ Thần hỏi, nàng hoàn toàn không biết.

Cổ Thần nói:

- Trời cao mười hai vạn chín nghìn sáu trăm trượng, Cổ Hoang có mười hai vạn chín nghìn sáu trăm vạn dặm, cường giả ngũ đại Đế Đình tạt nhẹ một cái là có thể khiến toàn bộ thành Nhạc Thủy chìm sâu xuống đất nghìn trượng, mười hai tuổi có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ sáu, không nói toàn bộ Cổ Hoang, chỉ nói riêng Đại Doanh Triều chúng ta, không có một nghìn cũng có tám trăm... Vân Tuyết, cho người phát hiện ra thế giới bên ngoài to lớn mức nào, người sẽ biết được, ta hiện tại căn bản không đáng giá nhắc tới, người không thích ta, người chỉ là sùng bái cường giả.

- Lời người nói đều là thực sự?

Vân Tuyết mở to hai mắt.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Thực sự!

Vân Tuyết trừng con mắt nhìn:

- Thế nhưng ta bây giờ còn thích người.

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Đó là vì ngươi còn chưa gặp người mạnh mẽ hơn so với ta.

Vân Tuyết vội la lên:

- Sẽ không, ta sẽ vẫn thích ngươi, ngươi dẫn ta cùng nhau đi.

- Tu vi của ngươi không đủ.

Cổ Thần liên tục lắc đầu.

- Ta hiện tại đã có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín, từ khi ngươi nói thích tu luyện, ta liền một mực khổ tu, trừ ngươi ra, thành Nhạc Thủy đã không còn ai so sánh được với ta, Cổ Thần, chúng ta trời sinh một đôi.

Vân Tuyết chuyển người một cái, biểu diễn tu vi của chính mình.

Cổ Thần nói:

- Nếu như ngươi có tu vi Tiên Thiên cảnh, ta thực ra có thể mang theo ngươi đi nhìn thế giới bên ngoài, nhưng hiện tại không được, nếu như ngươi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, có thể tới Linh Hư Sơn, Hư Thiên Tông tìm ta, đến lúc đó ngươi có thể quyết định một lần nữa...

- Hiện tại đã đã muốn đi...

Vân Tuyết dụi dụi chân.

Một đạo độn quang phóng lên trời cao, thanh âm của Cổ Thần từ xa xa truyền tới:

- Hiện tại không được, chờ ngươi bước vào Tiên Thiên cảnh rồi hãy nói...

Vân Tuyết ngẩng đầu nhìn, đạo độn quang kia càng bay càng xa, rất nhanh biến mất trong tầm nhìn của nàng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

113. Chương 1: Đế Đình Phát Lệnh Truy Nã.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đề tự: MTR01 - kiemgioi

Linh Hư Sơn, tám vạn dặm phía bắc thành Nhạc Thủy, Cổ Thần dốc toàn lực ngự khí phi hành, dùng Tật Vũ Phi Phong, tốc độ ngang ngửa với một tu sĩ Thần Hải cảnh, một ngày vạn dặm, chưa đến mười ngày đã đến.

Từ giờ đến cuối năm vẫn còn năm tháng nữa, còn lâu mới đến ngày Hư Thiên Tiên Tông chiêu đồ, Cổ Thần không cần phải vội vàng, mỗi ngày phi độn hơn hai ngàn dặm, thấy đằng trước có thành trì thì tìm khách điểm nghỉ lại, hôm sau mới đi tiếp.

Tu sĩ phi độn cũng giống như người thường chạy, chạy càng nhanh, thân thể càng mệt mỏi, hơn nữa, nếu như không quá gấp rút, chẳng tu sĩ nào muốn liều mạng, Cổ Thần mỗi ngày phi độn hơn hai ngàn dặm, giống như người thường đi bộ, mặc dù nhẹ nhàng nhưng nếu như đi suốt một ngày, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Thân là một tu sĩ, lúc thân thể mệt mỏi chỉ cần ngồi xuống nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng là đã có thể hồi phục chứ không phiền phức như người thường.

Mỗi ngày hơn hai ngàn dặm, gần hai mươi ngày, Cổ Thần đi được ba vạn dặm về phía Bắc, ra khỏi phạm vi thế lực Cung Gia phía chính Đông, tiến nhập lãnh địa Thân Gia phía Đông Bắc.

Cả ngày hôm nay, Cổ Thần phi độn thêm hai ngàn dặm nữa, cuối cùng cũng nhìn thấy thành trì đầu tiên thuộc lãnh địa Thân Gia. Cổ Thần đáp xuống ngoài thành, đi bộ vào bên trong.

Không phải là Cổ Thần không muốn trực tiếp bay vào trong thành, mà là ngoài cổng thành có treo mấy chữ lớn: Trong vòng ngàn trượng, cấm phi hành.

Tòa thành trì này lớn hơn Thành Nhạc Thủy rất nhiều, những thành trì kiểu này, người thường đông mà tu sĩ cũng đông, để tránh việc các tu sĩ bay đi bay lại trên trời như những con ruồi, người ta cấm phi hành luôn.

Cho dù phải đi bộ, Cổ Thần cũng không giảm tốc độ đi nhiều lắm, so với người thường nhanh hơn gấp mười lần, hoàn toàn bằng với tốc độ chạy toàn lực của người thường, nhanh chóng vào được trong thành.

Trên cổng thành, Cổ Thần nhìn thấy mấy chữ: Thân Nam Thành.

Thân Nam Thành lớn gấp đôi thành Nhạc Thủy, nhưng người đi lại trong thành thì rất ít, có thể nói là vắng vẻ, Cổ Thần thầm cảm thấy kì quái.

Nhưng, Cổ Thần đi qua một con phố, nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, không phải là người trong thành ít, mà là người trên con phố Cổ Thần mới đi trên cơ bản đều chạy sang con phố trước mặt.

Mọi người xúm đông xúm đỏ, ánh mắt cùng hướng về một phía. Cổ Thần nhìn theo ánh mắt mọi người, mặc dù cách khá xa nhưng sự vật mà mọi người đang nhìn vẫn in rõ trong mắt Cổ Thần.

Trước mắt họ là một bức tường gỗ, trên tường gỗ dán một bức họa lớn, trên bức họa có đề năm chữ đen xì: Lệnh truy nã Đế Đình.

Cổ Thần vừa nhìn, năm chữ đó dường như bắn ra tinh quang, hằn sâu vào trong não hải Cổ Thần. Năm chữ “Lệnh truy nã Đế Đình” không ngừng quanh quẩn trong đầu hần, không sao đuổi đi được. Hình như có một loại ma lực nào đó khiến người ta chỉ nhìn là không sao quên được.

Cổ Thần chớp chớp đôi mắt, trong lòng thoáng kinh ngạc: người viết ra năm chữ này thì ít phải có tu vi Thần Hải cảnh dẫn hồn kì trở lên, truyền đại pháp lực vào trong chữ viết, khiến người ta vừa nhìn đã ghi nhớ, không sao quên được.

Cổ Thần di chuyển ánh mắt xuống dưới, dừng lại chỗ bức họa. Người được vẽ là một thanh niên trẻ tuổi, tướng mạo vô cùng anh tuấn, thùy tai trái có một nốt ruồi đen rất rõ ràng. Tướng mạo anh tuấn và đặc điểm rõ ràng, cộng thêm năm chữ “Lệnh truy nã Đế Đình”, mọi người chắc chắn sẽ ghi nhớ.

Lại chuyển mắt xuống dưới, phía dưới bức họa có viết mấy chữ lớn. Tội phạm truy nã: Lý Nghiêm, bên cạnh vẫn còn hai hàng chú thích: Người cung cấp thông tin phạm nhân cho quan phủ sẽ được thưởng một vạn linh thạch, kẻ nào che giấu thông tin, tru diệt toàn tộc.

Cổ Thần không hề xa lạ với lệnh truy nã Đế Đình, bởi vì kiếp trước Cổ Thần trở thành kẻ thù của Tàng Thiên Cơ, hần cũng đã có vinh hạnh “được truy nã”.

Kiếp trước Cổ Thần đến đây, bây giờ đã hai năm, lệnh truy nã sớm đã không còn nữa. Lý Nghiêm, người bị truy nã lần này, Cổ Thần suy nghĩ một lúc, không thấy có ấn tượng gì.

Nhìn thêm lúc nữa, Cổ Thần không nán lại nữa mà tiếp tục đi sang một con đường khác, phía cuối con đường có mấy chữ lớn đang phất phơ trong gió: Khách điểm Đại Tiên.

Nhìn thấy tên khách điểm này, biết ngay là do người thường mở. Tu sĩ, sẽ không dùng từ Đại Tiên để gọi một tu sĩ khác, chỉ có người phạm mới gọi tu sĩ là đại tiên.

Tu sĩ Tiên Thiên cảnh nghĩ rằng bước vào Thần Hải cảnh, có pháp lực vô biên, mới được coi là vào tiên lộ. Tu sĩ Thần Hải cảnh thì nghĩ bước vào mệnh tuyến cảnh, đột phá mệnh các, mới được coi là tu tiên giả.

Có thể khiến tu sĩ được gọi là tiên thực sự, chỉ có độ hư cảnh cường giả, độ hư cảnh cường giả không sử dụng pháp bảo, lơ lửng bằng chính pháp lực bản thân mới được gọi là tiên.

Không dùng ngoại vật, tự mình nhắc mình lên, phá vỡ mọi lý thuyết, đó chính là tiên.

Nếu không, cho dù rời non lập biển, kéo dài thọ mệnh đến hàng trăm năm thì vẫn là người, chỉ là mạnh hơn người thường nhiều lần mà thôi.

Vừa bước vào cửa khách điểm Đại Tiên, một tên tiểu nhị lập tức niềm nở chạy đến:

- Đại tiên, mời vào trong...

Bên trong khách điểm toàn là tu sĩ, người thường nhìn thấy mấy chữ đại tiên, tuyệt đối không dám vào, cho dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám.

Cổ Thần nhìn khắp một lượt tu sĩ trong khách điểm, nơi này quả nhiên hơn hẳn thành Nhạc Thủy, tất cả đều là Tiên Thiên tu sĩ, thậm chí, có hai người đạt đến tu vi Tiên Thiên cảnh hậu kỳ.

Cổ Thần mặc dù vẫn chưa tròn mười ba tuổi, nhưng thân thể cao lớn, nhìn chẳng khác gì một thiếu niên mười lăm mười sáu. Hẳn quá trẻ, nếu như để lộ ra tu vi quá cao sẽ khiến người khác để ý, nên hắn chỉ không chế tu vi bản thân ở cảnh giới Tiên Thiên tầng bốn.

Ở Thành Nhạc Thủy, còn trẻ như vậy mà có tu vi Tiên Thiên tứ tầng, nhất định sẽ khiến người khác ngạc nhiên. Nhưng ở chỗ này, sau khi tất cả tu sĩ quan sát một lượt, dù ánh mắt có thoáng kinh ngạc thì cũng không một ai giật mình. Rõ ràng, một thiếu niên có tu vi Tiên Thiên tầng bốn ở đây không phải là ít.

Cổ Thần ngồi xuống một chiếc bàn trống, tiểu nhị lập tức đưa thực đơn cho hắn. Cổ Thần chọn vào món ăn nhẹ, tiểu nhị nhanh chóng dọn ra.

Nếu để Tiểu Bạch ăn trong khách điểm, khẳng định sẽ khiến người khác chú ý. Lần này Cổ Thần không có việc gì cần phải nghe ngóng, đương nhiên không cho Tiểu Bạch ra ngoài. Tiểu Bạch lúc này đang ngủ khi khì bên trong tay áo Cổ Thần.

Nhưng, mặc dù không muốn nghe ngóng gì, Cổ Thần vẫn để ý đến cuộc nói chuyện giữa hai tu sĩ bàn bên.

Chính là hai Tiên Thiên cảnh hậu kỳ tu sĩ lúc nãy, mặc dù giọng nói đã được làm cho thấp xuống nhưng vẫn không lọt khỏi tai Cổ Thần.

Hai tu sĩ này tuổi độ tứ tuần, một người mắt to mày rậm, tướng mạo thô lỗ, một người tay cầm quạt giấy, khuôn mặt ôn hòa, nhìn giống thư sinh.

Người đàn ông mắt to mày rậm thô lỗ nhìn khắp bốn phía, thì thầm nói:

- Văn huynh, nghe nói Lý gia toàn tộc bị Tàng gia giết hết rồi, hôm nay xem ra, việc này quả nhiên không giả.

Nghe được câu này, Cổ Thần nghĩ, gia tộc họ Lý Đại Kiền triều Cổ Thần cũng biết, Đại Doanh triều thì không biết có gia tộc họ Lý không? Có thể khiến Tàng gia ra tay giết hại, chắc chắn không nhỏ.

Đột nhiên, Cổ Thần thoáng giật mình: Không lẽ, là Lý gia...?

Đang nghĩ đến đây thì thư sinh được gọi là “Văn huynh” thì thầm nói:

- Không phải sao, một trong cửu địa tu tiên thế gia Đại Doanh, chộc giân Đế Đình thì cũng tan tành mây khói. Bây giờ Đế Đình ra lệnh truy nã rồi, kẻ bị truy nã chạy đâu cho thoát.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

114. Chương 2: Tàng Truy Dương (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần thoáng rung mình, quả nhiên là Lý gia, một trong cửu đại tu tiên thế gia Đại Doanh, cùng với Cung gia chính Đông, Thân gia Đông Bắc, Ngô gia chính Bắc... và các tu tiên thế gia khác, quản lý mười vạn dặm đất đai Tây Bắc Đế Đình.

Nhưng, bởi vì chộc giân Đế Đình, bị Tàng gia tiêu diệt, một tu tiên thế gia cường đại như vậy bị diệt, ở Cổ Hoang đại lục này, chắc chắn là chuyện lớn. Nhưng kiếp trước sau khi vào Hư Thiên Tông, Cổ Thần mới biết tin này, lúc đó Lý gia sớm đã đi vào truyền thuyết, nên ấn tượng của hắn cũng không rõ lắm.

Theo những gì Cổ Thần còn nhớ được, nghe nói Lý gia và Tàng gia cùng nhau tranh chấp một pháp bảo gì đó, còn đó là pháp bảo gì thì ngoài những thành viên chủ chốt của Tàng gia ra, không một ai biết.

Nhưng có thể khẳng định, có thể khiến Tàng gia ra tay tiêu diệt cả một thế gia tu tiên cường đại, pháp bảo đó tuyệt đối không tầm thường.

“Văn huynh” vừa nói xong, người đàn ông thô lỗ đã tiếp lời:

- Lý Nghiêm đó là cháu đích tôn của tộc trưởng Lý gia, nghe nói là người duy nhất chạy thoát.

“Văn huynh” nói:

- Ngay cả một kẻ chạy thoát cũng không tha, xem ra trên người Lý Nghiêm chắc chắn có thứ mà Đế Đình cần. Nghe nói Tàng gia đối phó với Lý gia vì một món bảo vật, xem ra quả nhiên không giả.

Người đàn ông thô lỗ cảnh giác nhìn khắp xung quanh, thì thầm nói:

- Ta có thông tin bên trong...

Cổ Thần thần sắc bất biến, tinh thần thì nâng cao lên không ít. Đối với việc Tàng gia tại sao tru diệt Lý gia, Cổ Thần cũng rất hiếu kỳ.

“Văn huynh” cũng nhìn tứ phía, thì thầm nói:

- Lỗ huynh, mối quan hệ giữa chúng ta còn gì mà không thể nói chứ?

Người đàn ông thô lỗ đảo đảo trông mắt, một lúc lâu sau mới thì thầm nói:

- Nghe nói liên quan đến Côn Ngô bí cảnh, Lý gia hình như biết bí mật gì đó, nên mới rước họa vào thân.

Cổ Thần nhất thời giật mình, Côn Ngô bí cảnh, hắn đường nhiên cũng đã nghe qua. Kiếp trước, lúc hắn mười sáu tuổi, Côn Ngô bí cảnh đột nhiên xuất hiện trong thế gian, không ít đệ tử Hư Thiên Tông đi vào Côn Ngô bí cảnh, kết quả trừ Vô Chân, không một ai sống sót trở về, khiến đệ tử hậu bối Hư Thiên Tông đại thương nguyên khí.

Chính vì vậy, lần chiêu đồ tiếp theo, Hư Thiên Tông phải tăng số lượng lên rất nhiều, tiêu chuẩn chiêu đồ cũng giảm đi không ít, nếu không một Hậu Thiên cảnh tăng năm tu vi như Cổ Thần sao có thể may mắn được nhận?

Đó cũng là một mối duyên phận của kiếp trước.

- Côn Ngô bí cảnh...?

“Văn huynh” ngạc nhiên nói,

- Tiên cảnh trong truyền thuyết này thực sự tồn tại sao?

- Đương nhiên có thật.

Người đàn ông họ Lỗ thì thầm nói:

- Bí mật của Côn Ngô bí cảnh đang nằm trong tay Lý Nghiêm, nên Đế Đình mới giảng thiên la địa võng hồng bắt hắn.

“Văn huynh” nói:

- Bây giờ cả lãnh địa Thân gia đều bị phong tỏa, haizzz, Lý Nghiêm đó từ lãnh địa Lý gia, chạy qua lãnh địa Ngô gia, nhưng lại để lộ hành tung ở lãnh địa Thân gia. Nghe nói thiên tài số một Đại Doanh triều, Đế Đình thái tử Tàng Thiên Cơ đích thân đi bắt, lần này thì hẳn chết chắc rồi.

- Tàng Thiên Cơ?

Cổ Thần nghiêng rằng, kiếp này, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái tên ấy.

Tu vi hiện tại của Cổ Thần, vẫn còn thua xa Tàng Thiên Cơ, nhưng Cổ Thần có niềm tin, nhủ thầm:

- Tàng Thiên Cơ, kiếp này ta nhất định sẽ vượt qua ngươi.

- Tàng Thiên Cơ...

Người đàn ông họ Lỗ xuyết xoa, nói:

- Nghe nói không một ai chạy thoát khỏi tay Tàng Thiên Cơ, Tiên Thiên Cơ xuất thủ, chưa một lần thất bại...

- Đúng vậy... hẳn quá lợi hại.

“Văn huynh” gật đầu nói.

...

...

Sau đó, hai người lại thì thầm trao đổi không ít nội dung, đều là liên quan đến truyền thuyết Tàng Thiên Cơ và những gì Tàng Thiên Cơ đã trải qua. Cổ Thần về cơ bản đều biết nên cuộc nói chuyện của họ không còn thu hút sự chú ý của hắn nữa.

Ăn xong cơm, Cổ Thần đặt một gian phòng, nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau mới khởi hành. Còn về chuyện Lý gia, Tàng Thiên Cơ, Lý Nghiêm... gì gì đó, tạm thời bỏ lại phía sau. Với thực lực hiện tại của hắn, có thể xưng vương xưng bá ở thành Nhạc Thủy, nhưng đối với cả Đại Doanh triều mà nói, mới chỉ là con tép.

Việc trước mắt hắn phải làm là vào Hư Thiên Tông, sau đó tiếp tục tu luyện, cho đến khi có thể vượt qua Tàng Thiên Cơ, đến lúc đó mới có tư cách xuất hiện, so tài cũng các tu sĩ trong thiên hạ.

Cổ Thần vào phòng, Tiểu Bạch từ trong túi chui ra, nhảy lên vai hắn, nói:

- Cổ Thần, lệnh truy nã Đế Đình là cái gì?

Cổ Thần ngồi xuống, nói:

- Lệnh truy nã Đế Đình là lệnh truy bắt phạm nhân mà Đế Đình ban bố, chỉ những phạm nhân vô cùng quan trọng mới bị truy nã.

- Đế Đình lại là cái gì?

Tiểu Bạch nghiêng nghiêng đầu, hai mắt lấp lánh, có vẻ rất hứng thú.

Tiểu Bạch sau này mặc dù thường xuyên cùng Cổ Thần ra ngoài Thành Nhạc Thủy, nhưng lần nào cũng đi đông hoang yêu vực, trừ Thành Nhạc Thủy ra, thành trì duy nhất mà Tiểu Bạch đi qua là Thái Dương thành. Lần này cùng Cổ Thần Bắc tiến, đi qua không ít thành trì của con người, thế giới của con người, khiến Tiểu Bạch vô cùng hứng thú.

Cổ Thần cười cười, biết Tiểu Bạch mà nổi máu hiếu kì thì sẽ hỏi cho đến cùng. Để giúp Tiểu Bạch hiểu, Cổ Thần giảng qua một lượt về kết cấu thế lực tu sĩ.

Thế lực tu sĩ phân thành gia tộc và tông môn hai loại. Thế lực tu sĩ Đại Doanh triều, lấy gia tộc làm chủ, Đế Đình đang bị thế gia số một Đại Doanh triều Tàng gia nắm giữ, Đại Doanh triều Đế Đình cũng chính là tộc trưởng Tàng gia.

Trừ Tàng gia ra, Đại Doanh vẫn còn tám tu tiên thế gia khác, phân chia quản lý mười vạn dặm lãnh địa Đại Doanh.

Trừ cử đại tu tiên thế gia, các thế lực tiểu gia tộc trên cả Đại Doanh triều này nhiều không đếm hết, nhỏ thì như Cổ gia, Vân gia của Thành Nhạc Thủy; lớn thì như Tàng gia nắm giữ Đế Đình, đều là những thế lực gia tộc.

Ngoài thế lực gia tộc, cũng có không ít thế lực tông môn. Trong thế lực tông môn cũng có không ít thế lực cường đại, thực lực không nằm trong sự quản lý của một trong tám tu tiên thế gia, Hư Thiên Tông, chính là một đại tông môn như vậy.

Tất cả đất đai của Đại Doanh triều đều thuộc về Đế Đình, bát đại tu tiên thế gia chỉ là những người thay mặt Đế Đình quản lý mà thôi. Nếu như làm Đế Đình không vui, bất cứ lúc nào Đế Đình cũng có thể thu lại quyền lực của bát đại tu tiên thế gia.

Ví dụ như Lý gia, Đế Đình vừa giận, liền tan thành mây khói.

Ở Đại Doanh, Đế Đình chính là trời, mệnh lệnh của Đế Đình chính là thiên mệnh, lệnh truy nã vừa xuất, bát đại tu tiên thế gia dốc sức phối hợp, tiếp nhận mệnh lệnh Đế Đình.

Bởi vậy, Đế Đình vừa ra lệnh truy nã, chỉ cần tu sĩ đó vẫn còn trên lãnh thổ Đại Doanh, kẻ bị truy nã dù có mọc cánh cũng không thể chạy thoát.

Cổ Thần không nhìn thấy lệnh truy nã trên lãnh địa Cung gia, nhưng lãnh địa Thân gia thì có, chứng tỏ Đế Đình đã xác định được Lý Nghiêm đang trên lãnh địa Thân gia.

- Đế Đình lợi hại như vậy, lệnh truy nã của Đế Đình hiệu quả như vậy, người bị truy nã lần này chết chắc rồi...

Nghe Cổ Thần nói xong, Tiểu Bạch cảm thán nói.

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Cũng không nói trước được...

Cổ Thần nhớ lại kiếp trước, bị Đế Đình truy nã, vẫn chưa đến tu vi cảnh giới Tiên Thiên, nhưng, vẫn chạy được ra khỏi Đại Doanh, đến địa giới Thánh Đình Đại Kiền.

Tiểu Bạch ôm đầu Cổ Thần, hỏi:

- Vậy trên người kẻ bị truy nã rất có khả năng có bảo bối tốt, Cổ Thần, người có nghĩ như vậy không? Nếu như tìm được hắc thì tốt biết mấy.

Cổ Thần cười cười, nói:

- Dựa vào tu vi hiện tại của ta, đi bắt tội phạm truy nã hay giành bảo bối, tất cả đều là tự tìm đến cái chết. Tốt nhất là vào Hư Thiên Tông, đợi mười hai mươi năm nữa, xem tu vi có thể đột phá cảnh giới Mệnh Tuyền hay không, sau đó mới đi so tài với các tu sĩ trong thiên hạ.

Lần này Tàng Thiên Cơ đích thân ra tay, với tu vi hiện tại Cổ Thần sao có thể can thiệp được. Đối với nhân vật bị truy nã, Cổ Thần không dám nghĩ nhiều.

Nghỉ một đêm ở khách điểm Đại Tiên, sáng sớm hôm sau, Cổ Thần dùng nửa canh giờ để hấp nạp, ăn xong bữa sáng rồi mới ra khỏi khách điểm Đại Tiên, đi tiếp về phía Bắc. Không lâu sau, hắc đã đến được cổng thành phía bắc.

Bây giờ vẫn còn sớm vậy mà hai bên cổng thành và cả bên trên tường thành đã đứng đầy tu sĩ. Họ đều có tu vi Tiên Thiên trở lên, hơn nữa người thủ lĩnh ăn vận như tu sĩ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy.

Cổ Thần thầm cảm thấy ngạc nhiên, hay là thành này đã biết tin có yêu tộc xâm nhập? Nếu không sao lại cảnh giới sâm nghiêm như vậy.

Sự ngạc nhiên trong lòng không hề khiến Cổ Thần dừng bước chân. Hắc tiếp tục đi về phía cổng thành, đến khi chỉ còn cách ba trượng thì thủ lĩnh Tiên Thiên cảnh tầng bảy giờ tay chặn lại, nói:

- Thành này đã bị cấm, nghiêm cấm tu sĩ ra khỏi thành.

Cấm thành? Cổ Thần nói:

- Hôm qua ta mới vào thành, sao không thấy có lệnh cấm?

Người đó nói:

- Chỉ cấm xuất thành, không cấm vào thành.

Cổ Thần nghĩ, hôm qua vào thành hình như cũng không thấy có người xuất thành.

Cổ Thần không có việc gì ở đây nên cũng không muốn ở lại lâu, cộng thêm lệnh cấm này không biết duy trì bao lâu, không lẽ cấm một tháng thì cũng phải ở lại Thân Nam Thành này một tháng?

Cầm hơn mười viên linh thạch trong tay, Cổ Thần tiến lên phía trước, đưa cho người trước mặt, nói:

- Tại hạ có chuyện gấp, mong huynh đài linh động cho.

Mười viên linh thạch tương đương với thu nhập một tháng thủ thành, người này nhìn linh thạch trong tay Cổ Thần, mắt sáng lên, rõ ràng có động lòng, nhưng, hắn vội thu ngay ánh mắt đó lại, đẩy tay Cổ Thần, nói:

- Đây là mệnh lệnh của Đế Đình, không ai linh động được.

Cổ Thần nhú mày, nói:

- Vậy thành này bị cấm bao lâu?

Người kia nói:

- Tất cả đợi lệnh Đế Đình, Đế Đình bảo cấm bao lâu thì cấm bấy lâu.

Cổ Thần nghe vậy, lạnh sắc mặt, nói:

- Huynh đài không định cho ta xuất thành?

Người này cẩn thận nhìn Cổ Thần một lượt, chỉ thấy tu Tiên Thiên cảnh tầng bốn, khinh bỉ nói:

- Người đang giận đấy à?

- Đúng là như vậy...

Cổ Thần gật gật đầu.

Lúc này, gần đó cũng đang có rất nhiều tu sĩ đi đến, la hét đòi xuất thành, rõ ràng tu sĩ từ ngoài thành đến, không chỉ có một mình Cổ Thần.

Người kia vỗ vỗ ngực, nói:

- Ta tên Thân Chiêu Sử, là tu sĩ Đông Bắc thế gia Thân gia.

Nói đoạn, tay phải Thân Chiêu Sử đẩy mạnh vai Cổ Thần, tay trái chỉ vào ngực mình, nói:

- Rất giận sao? Khó chịu sao? Nếu như muốn xuất thành thì lấy kiếm của ngươi ra, chém vào đây này... chém đi... có gan thì chém lão tử một kiếm đi, là ngươi có thể xuất thành.

- Ha ha ha ha...

Đám tu sĩ hai bên cổng thành cười vang, xem ra, đây không phải lần đầu Thân Chiêu Sử huênh hoang như vậy.

- Đến đây... chém vào lão tử đây này, không phải ngươi đang rất giận sao? Không phải đang rất khó chịu sao? Mẹ kiếp, đồ nhát gan....

Thấy Cổ Thần không nói gì, Thân Chiêu Sử càng hung hăng hơn, tiếp tục đẩy vai Cổ Thần.

Cổ Thần bị Thân Chiêu Sử đẩy, lùi liên ba bước, ánh mắt nhất thời trở nên nghiêm nghị, mặc dù giết Thân Chiêu Sử chắc chắn sẽ bị Thân gia báo thù, nhưng Cổ Thần lúc này thực sự muốn rút kiếm chém Thân Chiêu Sử thành hai mảnh.

Thân Chiêu Sử dùng tay đẩy vai Cổ Thần, nói ra những lời này, chẳng khác gì đùa với mãnh hổ, tự tìm đến cái chết.

Nhưng, Cổ Thần không động thủ, lúc này sát cơ của hắn vừa lóe lên, một luồng sát khí mạnh mẽ hơn đã chụp lấy toàn bộ cơ thể hắn, Cổ Thần cảm nhận rõ ràng có một luồng thần thức vừa quét qua người mình.

Gần đây có tu sĩ Thần Hải cảnh, đang thu hết mọi chuyện xảy ra trước cổng thành vào trong mắt.

Cổ Thần đương nhiên không đại gì chọc giận Tu sĩ Thần Hải cảnh, sát cơ nhất thời tắt ngấm, chăm chú nhìn Thân Chiêu Sử, mỉm cười nói:

- Ta không giận.

Nói đoạn, Cổ Thần lùi lại phía sau, gia tăng khoảng cách, nhập vào đám tu sĩ cũng đang muốn xuất thành.

- Phì... đồ nhất gan.

Thân Chiêu Sử nhổ nước bọt, dùng chân dẫm mấy cái lên đất, sau đó mới chuyển ánh mắt sang phía đám tu sĩ muốn xuất thành, hét lớn:

- Toàn bộ lui về hết cho ta, đừng có đứng ở đây chướng mắt nữa.

- Sao?

Lúc này, một giọng nói thô nhám vang lên.

Cổ Thần nhìn, thì ra là người đàn ông thô lỗ họ Lỗ hôm qua gặp ở khách điếm.

- Cấm thành, không cho chúng ta ra ngoài.

Có người trả lời.

- Cái gì? Mẹ nó, lão tử muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, dựa vào đâu mà đòi cấm thành?

Người đàn ông thô lỗ nhất thời nổi giận, bước lên phía trước.

- Ê, cho lão tử ra ngoài.

Người đàn ông họ Lỗ bước đến trước mặt Thân Chiêu Sử, quát.

Thân Chiêu Sử Tiên Thiên cảnh thất tầng tu vi, người đàn ông họ Lỗ có Tiên Thiên cảnh tầng tám tu vi, bất luận đáng người hay tu vi, người đàn ông họ Lỗ đều chiếm ưu thế cực lớn.

Nhưng, cạnh Thân Chiêu Sử có Tu sĩ Thần Hải cảnh, đâu có coi người đàn ông họ Lỗ ra gì, nhất thời đẩy vai hắn, nói:

- Có phải ngươi giận lắm không? Khó chịu lắm không?

Những lời vừa nói với Cổ Thần, những việc vừa làm với Cổ Thần bây giờ lại được lặp lại với người đàn ông họ Lỗ.

Người đàn ông họ Lỗ đâu có được sự lạnh lợi, cảm ứng mãnh liệt như Cổ Thần, không biết gần đó có Tu sĩ Thần Hải cảnh tọa trấn, đôi lông mày nhất thời nhíu chặt, rống lên:

- Ngươi muốn chết...

Lời vừa xuất, một thanh đại đao đồng thời xuất hiện trong tay, đao cương nở ra, một đao chém về phía Thân Chiêu Sử.

Thấy người đàn ông họ Lỗ xuất thủ, đám tu sĩ muốn xuất thành cũng xoa tay khởi động, Cổ Thần căng thẳng lo lắng nhìn cả hai bên.

Quả nhiên, đúng lúc này hơn mười dặm bên phải, trong một ngôi nhà nhỏ đột nhiên bắn ra một đường kiếm cương, đường kiếm cương dài hơn hai mươi trượng, tốc độ nhanh hơn tốc độ của người đàn ông họ Lỗ rất nhiều lần.

Trong lúc đao cương của người đàn ông họ Lỗ vẫn còn giữa không trung thì đường kiếm cương đó đã chém vào thân thể hắn, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người đàn ông họ Lỗ bị đường kiếm cương chém thành hai mảnh.

Đám tu sĩ mặt cắt không còn giọt máu, Tiên Thiên cảnh tầng tám tu vi mà bị giết chết bởi một kiếm?

- Phì...

Thân Chiêu Sử nhổ một bãi nước bọt lên thi thể trên mặt đất, nói:

- Dám huênh hoang, đòi chém ta, đáng kiếp cho ngươi bị chém thành hai mảnh.

Những lời Thân Chiêu Sử vừa nói không ai để ý, bởi vì lúc này họ đều hướng mắt sang phía ngôi nhà nhỏ mà kiếm cương bắn ra.

Một người thanh niên bạch y tóc dài, không biết từ lúc nào đã đứng trước ngôi nhà nhỏ, trong tay hắn lúc này không có kiếm, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám tu sĩ, bước tới.

Tuổi hắn chỉ độ hai mươi, đầu đội mũ quan, bạch y tóc dài, phát phơ trong gió, khí độ nhẹ nhàng, như ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phi thường.

Thân Chiêu Sử lập tức gật đầu cúi người chạy đến, nói:

- Đa tạ Tàng đại nhân, đa tạ Tàng đại nhân...

Tàng đại nhân?

Mọi người thoáng giật mình, họ Tàng? Vậy là nhân vật Đế Đình!

Cổ Thần cẩn thận quan sát người này, nhưng người này khá kín đáo, chỉ biết chí ít cũng là Thần Hải cảnh tu vi, cụ thể tầng thứ mấy thì không sao đoán nổi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

115. Chương 3: Vượt Thành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Tuổi mới hai mươi hai mà đã là tu sĩ Thần Hải cảnh, vậy mới xứng với hai chữ thiên tài.

Người này bước tới trước mặt đám tu sĩ, nói:

- Ta tên Tàng Truy Dương, đến từ Đế Đình, việc cấm thành lần này, nếu như có ý kiến gì mọi người có thể nói với ta.

Tàng Truy Dương đứng trước mặt, đám tu sĩ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, đại khí không dám xuất, uy lực của một kiếm vừa rồi đã vượt qua Tu vi Tiên Thiên cảnh. Ngay cả người đàn ông họ Lỗ Tiên Thiên cảnh tầng tám còn bị chém thành hai mảnh, đám tu sĩ này đến Tiên Thiên cảnh hậu tầng cũng không có, đối diện với Tàng Truy Dương, đâu dám lớn tiếng?

Đến ánh mắt còn không dám nhìn thẳng, Tàng Truy Dương nói xong, những cái đầu liền thi nhau lắc lư như sóng:

- Không ý kiến... không ý kiến...

Đôi mắt vốn dĩ lạnh lùng của Tàng Truy Dương đột nhiên bắn ra một tia thần thái, ánh mắt khóa chặt vào người thiếu niên chỉ độ mười lăm mười sáu tuổi trước mặt, chính là Cổ Thần, chỉ có Cổ Thần, đối diện với Tàng Truy Dương, không giống như những tu sĩ khác ấp a ấp úng, thân thể không hề co lại, vẫn đứng thẳng như cũ.

Thấy Tàng Truy Dương nhìn mình, Cổ Thần nói:

- Xin hỏi, thành này bị cấm bao lâu?

Vấn đề này nhất định phải hỏi rõ, nếu như chỉ cấm hai ba ngày, mặc dù không muốn, nhưng ở lại hai ba ngày, Cổ Thần vẫn ở được. Nếu như thời gian cấm tương đối dài, vậy thì xin lỗi, Cổ Thần không muốn lãng phí thời gian của mình ở Thân Nam Thành này.

Thấy Cổ Thần dám lên tiếng, Thân Chiêu Sử đứng bên cạnh lộ vẻ kinh ngạc, trước mặt Tàng Truy Dương, ngay cả hắn cũng phải dè dặt, không ngờ người thiếu niên này lại to gan đến vậy.

Tàng Truy Dương nhìn thẳng vào mắt Cổ Thần, thấy Cổ Thần không hề có vẻ sợ hãi, mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nói:

- Cả lãnh địa Thân gia, toàn bộ cấm thành, cho đến khi bắt được thông phạm mới có thể khai cấm. Nếu như có thông tin gì về thông phạm thì báo ngay với Đế Đình, như vậy mới sớm được hưởng tự do.

Cổ Thần ra vẻ ngạc nhiên, nói:

- Nếu như thông phạm đã rời khỏi lãnh địa Thân gia, vĩnh viễn không quay về nữa thì sao? Phải cấm bao lâu?

Thấy Cổ Thần cuối cùng cũng biến sắc mặt, khóe miệng Tàng Truy Dương không khỏi nhếch lên, ánh mắt càng thêm cao ngạo, đầu hơi ngẩng lên, nói:

- Thông phạm không thể ra khỏi phạm vi lãnh địa Thân gia, các người cầu nguyện đi, sớm bắt được thông phạm ngày nào, thành trì sớm được khai cấm ngày ấy.

Nếu như thông phạm cứ trốn, không dễ gì bắt được, kiếp trước Cổ Thần chính là một ví dụ, nhưng thông phạm Lý Nghiêm so với Cổ Thần kiếp trước, rõ ràng được Đế Đình coi trọng hơn. Lúc Cổ Thần bị truy nã, đâu có cấm thành.

Chứng tỏ, trên người Lý Nghiêm đúng là có thứ mà Đế Đình muốn, hơn nữa, thứ này vô cùng quan trọng, nếu không toàn bộ lãnh địa đâu có bị cấm thành, hơn nữa còn phải thái tử Tàng Truy Dương đích thân truy bắt.

Nghe Tàng Truy Dương nói, Cổ Thần biết thời gian cấm thành khẳng định không ngắn, có Tàng Truy Dương ở đây, Cổ Thần không vội xuất thành mà quay trở lại khách điểm.

Đám tu sĩ cũng lũ lượt rời đi, không ai dám lên tiếng than vãn.

Cổ Thần và đám tu sĩ đi rồi, Tàng Truy Dương chỉ vào ngôi nhà nhỏ lúc nãy, nói:

- Đêm nay người sẽ ở trong đó, đảm bảo không cho bất cứ ai xuất thành.

- Vâng, Tàng đại nhân, đảm bảo một con ruồi cũng không ra được khỏi Thân Nam Thành, ngài yên tâm đi! Thân Chiêu Sử khom người gật đầu.

Trở về khách điểm, Cổ Thần tiếp tục đặt một phòng, Tiểu Bạch lập tức nhảy ra, nói:

- Tên Thân Chiêu Sử đó huênh hoang quá, Cổ Thần nên một kiếm chém chết hắn, một kiếm của Cổ Thần Thân Chiêu Sử tuyệt đối không tránh được.

Cổ Thần vò vò lông Tiểu Bạch, cười nói:

- Nếu như lúc nãy ta ra tay thì người bị chém thành hai mảnh chính là ta.

- Đúng vậy, khí tức của tên Tàng Truy Dương đó thật đáng sợ.

Nghĩ đến Tàng Truy Dương, Tiểu Bạch cũng phải lộ ra một tia sợ hãi, nhưng sau đó lại hì hì cười nói:

- Cổ Thần có Tật Vũ Phi Phong, Tàng Truy Dương không thể chém chết Cổ Thần, Cổ Thần không đánh lại hắn nhưng muốn chạy thì vẫn chạy được.

- Ừm...

Cổ Thần gật đầu nói:

- Có khả năng đêm nay Tàng Truy Dương không thủ ở cổng thành, đêm nay chúng ta sẽ rời thành, ra khỏi thành rồi, để xem còn ai đuổi được ta.

- Hi hi... Cổ Thần lại muốn giết người rồi.

Tiểu Bạch cười nói.

Cổ Thần nhún nhún vai, lườm Tiểu Bạch.

Cả ngày ở lại khách điểm Đại Tiên, Cổ Thần sớm đã nghỉ ngơi đủ, đợi đến nửa đêm, hần từ cửa sổ nhảy xuống phố, đi thẳng đến cổng thành phía Bắc.

Rất nhanh, đến gần cổng thành phía Bắc, Cổ Thần nhìn khắp một lượt, mỗi bên cổng thành đều có một tu sĩ, trên tường thành cũng có hai tu sĩ, cho dù là đêm khuya thì lực lượng thủ vệ cũng không hề lơ lửng.

Cổ Thần liếc sang phía ngôi nhà nhỏ mà Tàng Truy Dương ở, nhắm mắt cảm thụ một hồi, không thấy khí tức cường đại, đúng như Cổ Thần đoán, Tàng Truy Dương đó không thể trực cả đêm ở đây.

Cổ Thần cẩn thận cảm thụ một lượt xung quanh, xác định không có sự tồn tại của nhân vật nguy hiểm, búng người, lao về phía cổng thành.

Tòa thành này cất bay, trên trời khẳng định bố trí trận pháp, trực tiếp bay ra khẳng định không ổn, chỉ có đi ra từ cổng thành. Gần cổng thành có bốn tu sĩ, Cổ Thần cần phải đột phá khỏi bốn tu sĩ này, mở cổng thành, sau đó chạy ra ngoài.

Bốn tu sĩ này, tu vi cao nhất cũng chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng năm, thấp nhất là Tiên Thiên cảnh tầng ba, đối với Cổ Thần mà nói, không thể tạo ra bất cứ uy hiếp gì. Hần có thể dễ dàng đột phá bốn người, mở cổng thành, mặc dù trận chiến ở cổng thành nhất định sẽ truyền đến tai Tàng Truy Dương, nhưng đợi Tàng Truy Dương chạy đến, Cổ Thần chắc đã cao chạy xa bay rồi.

Cổ Thần tính toán xong mọi thứ, xác định không còn gì nguy hiểm mới bắt đầu hành động.

- Là ai?

Bóng dáng Cổ Thần vừa xuất hiện, một tu sĩ chỗ cổng thành đã quát lớn.

Ba tu sĩ còn lại nhanh chóng chạy đến, quát:

- Đứng im...

Cổ Thần coi như không nghe thấy, tốc độ vẫn không giảm, sử dụng tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy, quang mang lóe lên, một đường kiếm cương dài chừng mười trượng bổ xuống.

Hai tu sĩ canh cổng thành giật mình, biết không thể chống đỡ nổi nhất loạt dạt sang hai bên, hét lớn:

- Có người bỏ trốn.... Có người bỏ trốn.

Hai tu sĩ trên tường thành thấy Cổ Thần tu vi cao thâm, không dám trực tiếp lao vào, thi nhau ném pháp bảo, hai thanh phi kiếm lập tức bắn về phía Cổ Thần.

Kiểm cương của Cổ Thần chém xuống, vù vù hai tiếng, hai thanh phi kiếm đứt đôi, thân thể tiếp tục lao về phía trước, mở cổng thành, mọi thứ diễn ra vô cùng thuận lợi.

Đúng lúc này, một đường cương mang bắn ra từ ngôi nhà nhỏ bên cạnh, một người tay cầm trường thương, mũi thương hướng về phía Cổ Thần, miệng đồng thời hét lớn:

- Kẻ nào to gan dám bỏ trốn?

- Hửm?

Cổ Thần nhìn qua, người này vẫn chưa khoác áo mà chỉ mặc nội y, rõ ràng là vừa tỉnh dậy, một tia giận dữ nhất thời lóe lên trong mắt Cổ Thần, đây chính là Thân Chiêu Sứ, kẻ mới huênh hoang sáng nay.

Thân Chiêu Sử tu vi đạt Tiên Thiên cảnh tầng bảy, cũng là nhân vật bất phàm, một thương đâm đến, phong tỏa toàn bộ trên dưới cơ thể Cổ Thần, đợi đến khi nhìn rõ dung mạo Cổ Thần, quát:

- Thì ra là thằng nhãi người, buổi sáng không dám xuất thành, đêm hôm lại đến làm phiền lão tử nghỉ ngơi, để xem lão tử có đâm thủng người không.

- Muốn chết...

Cổ Thần quát một tiếng, hất thanh ly kiếm lên cao, kiếm cương lóe lên, một kiếm chém thẳng vào người Thân Chiêu Sử.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

116. Chương 4: Truy Đuổi.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Trường thương của Thân Chiêu Sử cũng là một món pháp khí thượng phẩm, mặc dù chưa bị một kiếm của Cổ Thần chém đứt, nhưng sao có thể chặn được một kiếm của Cổ Thần? “Keng” một tiếng lớn, Thân Chiêu Sử hay tay rung mạnh, trường thương bất ngờ rời khỏi tay, rơi sang một bên.

Cổ Thần vừa chuyển mũi kiếm, một đường kiếm cương nữa đã lại được tung ra. Thân Chiêu Sử không tránh kịp, trường thương thì đã rời tay, không kịp phòng thủ, kiếm cương quét qua bụng hắn, một tiếng kêu thảm thiết, thân thể Thân Chiêu Sử đứt làm hai nửa, ngay chỗ thắt lưng.

Tiên Thiên cảnh tầng bảy tu vi Thân Chiêu Sử không chịu nổi hai kiếm, thiệt mạng, bốn tu sĩ còn lại sợ vỡ mật, không dám ra tay với Cổ Thần.

Chém xong Thân Chiêu Sử, Cổ Thần động thân người, chớp mắt đã thấy xuất hiện bên cạnh cổng thành, thêm một chớp, thanh cài cổng đã bị Cổ Thần lấy xuống, sau hai chớp mắt, Cổ Thần kéo mạnh, cổng thành mở ra để lộ một khoảng không gian.

Cổ Thần mừng rỡ.

Đúng lúc này, một tiếng hú dài truyền đến từ trong thành, một đường độn quang như sao băng bắn nhanh về phía cổng thành phía Bắc.

Chết rồi, Cổ Thần thầm nghĩ, vốn định nhanh chóng mở cổng thành ra ngoài tìm chỗ trốn, như vậy Tàng Truy Dương dù có đuổi theo cũng không tìm được mình.

Nhưng, bị Thân Chiêu Sử làm mất một chút thời gian, không ngờ Tàng Truy Dương đó lại nhanh như vậy. Nhìn tốc độ độn quang này, tuyệt đối không phải Tiên Thiên cảnh tu sĩ, Cổ Thần một trăm phần trăm khẳng định, là Tàng Truy Dương đuổi đến.

Độn quang vừa đáp xuống, Cổ Thần biết, hắn đã lọt vào mắt Tàng Truy Dương, trốn, đã không thể trốn được nữa.

Cổ Thần chạy qua khỏi thành, ra đến ngoài thành, phi kiếm nhất thời tung ra, đập lên phi kiếm, Tật Vũ Phi Phong xuất hiện trên lưng, một đường độn quang bắn ra, nhanh chóng phi độn về phía Bắc.

Nếu đã muốn trốn thì chỉ có thể dựa vào tốc độ.

Chỉ trong nháy mắt, Tàng Truy Dương đã xuất hiện ở cổng thành phía Bắc, không hề nán lại, hắn lao ra ngoài thành, mắt khóa chặt độn quang của Cổ Thần, vội vã đuổi theo, chỉ để lại một câu này giờ vẫn âm vang trong tai bốn tu sĩ:

- Về lại chân dung người này, để Thân gia tiến hành truy nã.

Với Tiên Thiên cảnh tầng bảy hiện tại của Cổ Thần, cộng thêm Tật Vũ Phi Phong gia tốc, tốc độ phi độ nhanh hơn gấp bội so với Thần Hải cảnh Trúc Thai kỳ tu sĩ. Tốc độ đã nhanh, lại dốc toàn lực, một ngày đi được hàng vạn dặm.

Chỉ vài chớp mắt, Cổ Thần quay đầu nhìn đã thấy Tàng Truy Dương từ trong Thân Nam Thành đuổi theo, tốc độ cũng nhanh không thua gì Cổ Thần.

Hai người một chạy một đuổi, tốc độ nhanh khủng khiếp, hơn mười chớp mắt sau đã thấy cách Thân Nam Thành hơn ngàn trượng, khoảng cách giữa hai người vẫn duy trì hơn trăm trượng.

Thông qua tốc độ của Tàng Truy Dương, Cổ Thần có thể đoán ra tu vi của hắn, có lẽ là Thần Hải cảnh Trúc Thai kỳ, Cổ Thần thăm thử phả nhẹ nhõm, nếu như là tu sĩ Dẫn Hồn kỳ trở lên, Cổ Thần gần như không có cơ hội sống sót.

Nhưng, Tàng Truy Dương này cũng là anh tài trong Trúc Thai kỳ tu sĩ, Cổ Thần dựa vào Tật Vũ Phi Phong, dốc toàn lực phi hành vậy mà vẫn không thể kéo dài khoảng cách. Nếu như là tu sĩ mới tiến nhập Trúc Thai kỳ, tốc độ so với Cổ Thần, có lẽ yếu hơn một chút.

Bởi vì lúc tu vi Cổ Thần ở Tiên Thiên cảnh tầng bảy, sử dụng Tật Vũ Phi Phong, tốc độ phi độ đã gần bằng tu sĩ mới tiến nhập Trúc Thai kỳ.

- Tàng Truy Dương này, tu vi có lẽ đạt đến Trúc Thai hậu kỳ, muốn bắt đuôi được hắn, có chút khó khăn...

Cổ Thần trầm ngâm.

Tàng Truy Dương đuổi phía sau Cổ Thần mà không khởi giết mình, hắn mười sáu tuổi tiến nhập Thần Hải cảnh Trúc Thai kỳ, bây giờ hai mươi tuổi, trải qua chín năm mới tiến nhập đến Trúc Thai hậu kỳ.

Cho dù là Trúc Thai kỳ tu sĩ bình thường, Tàng Truy Dương tin mình vẫn có thể đuổi theo, nhưng, người thiếu niên trước mắt mới chỉ Tiên Thiên cảnh tầng bảy tu vi, đuổi lâu như vậy mà không rút ngắn được một chút khoảng cách nào?

Trúc Thai hậu kỳ, so với Tiên Thiên cảnh tầng bảy, nếu nhìn chỉ thấy kém có mấy tầng mà thôi, nhưng trên thực tế khác biệt chẳng khác gì trời với đất! Cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín, trước mặt Tu sĩ Thần Hải cảnh, cũng là một trời một vực.

Tu sĩ Thần Hải cảnh, bên trong cơ thể đã kết thành Thần Hải, ngưng thành đạo thai, chân khí bên trong không cần dựa vào khí của thiên địa bên ngoài nữa, Thần Hải vận chuyển bên trong cơ thể, tuần hoàn không ngừng, tự thành thiên địa, Tiên Thiên chân khí hóa thành đại pháp lực, có uy năng cực lớn.

Có pháp lực, thực lực cao hơn lúc còn là Tiên Thiên cảnh không chỉ mười lần, mà còn có thể sử dụng pháp bảo, dùng pháp lực điều khiển pháp bảo phi hành, tốc độ đại tăng, nên, tu sĩ vừa vào Thần Hải cảnh, tốc độ phi độ nhanh hơn Tiên Thiên cảnh tầng chín không chỉ một lần.

Cho dù tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín, Tàng Truy Dương đã xuất mã, tóm được trở lại là chuyện đơn giản.

Nhưng, tình huống hiện tại hoàn toàn khiến Tàng Truy Dương ngỡ ngàng. Người thiếu niên đối diện tu vi chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng bảy, nhưng tốc độ phi độ có thể sánh ngang với một Trúc Thai hậu kỳ như hắn.

Hiện tượng này không bình thường, rất không bình thường...

Tàng Truy Dương sắc nét mặt, nhủ thầm:

- Xem ra trên người hắn có bảo bối gia tăng tốc độ, có thể khiến Tiên Thiên cảnh tầng bảy phi độ như một Trúc Thai hậu kỳ, khẳng định là một món trọng bảo...

Nghĩ đến đây, Tàng Truy Dương mừng thầm, giết được Cổ Thần, món bảo bối đó sẽ thuộc về hắn, nếu như có được món bảo bối đó, tốc độ phi độ tuyệt đối vượt qua Dẫn Hồn kỳ tu sĩ, trực tiếp chạm đến Bối Nguyên kỳ.

Tiên Thiên cảnh tu sĩ, thông qua cây cầu thiên địa, dung hòa chân khí trong cơ thể và khí của thiên địa bên ngoài, hình thành Tiên Thiên chân khí, một lần sử dụng Tiên Thiên chân khí trong cơ thể lại giảm đi một phần, cần phải thông qua tu luyện mới tiếp tục sản sinh Tiên Thiên chân khí mới.

Tu sĩ Thần Hải cảnh, bên trong cơ thể ngưng kết thành Thần Hải, tự thành thiên địa, pháp lực vận chuyển, tuần hoàn không ngừng, không cần phải tu luyện, tiêu hao một phần pháp lực, cơ thể sẽ tự động trào ra một phần pháp lực mới, vĩnh viễn không hết.

Nên, tu sĩ Tiên Thiên cảnh toàn lực phi độ, đến khi Tiên Thiên chân khí trong cơ thể gần hết, nhất định phải dừng lại, thông qua tu luyện để hồi phục. Nếu như Tiên Thiên chân khí tiêu hao hết mà vẫn tiếp tục phi độ, sẽ tổn hao tinh nguyên, tinh nguyên tổn hao quá nặng, tu sĩ sẽ hư thoát, thậm chí trọng thương...

Một canh giờ sau, Cổ Thần, Tàng Truy Dương một trước một sau phi độ hàng trăm dặm về phía Bắc, mỗi lần Tàng Truy Dương tăng tốc, kéo gần khoảng cách, Cổ Thần lại ra sức phi độ, kéo dài cự ly thêm một chút.

Khoảng cách giữa hai người lúc dài lúc ngắn, nhưng lúc nào cũng duy trì khoảng một trăm trượng, xem ra, tốc độ bay của họ tương đương nhau, có tiếp tục đuổi theo thế này, Tàng Truy Dương có vẻ vĩnh viễn không có khả năng bắt kịp.

Mặc dù như vậy, sắc mặt Tàng Truy Dương không hề có nửa phần buồn bã, ngược lại, khóe miệng hần hơi nhếch lên, mắt lấp lánh nụ cười, với tốc độ phi độ này hẳn có thể duy trì được mấy ngày mấy đêm nữa. Nhưng người thiếu niên trước mặt chỉ là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy, phi độ như vậy, cùng lắm duy trì được mấy canh giờ, đợi Tiên Thiên chân khí tiêu hao hết, tinh nguyên bị tổn hại, tốc độ phi độ đương nhiên sẽ chậm lại.

Đến lúc đó, hẳn chẳng mất tí lực nào vẫn có thể bắt được người thiếu niên này, và món bảo bối nâng cao tốc độ phi độ sẽ rơi vào tay hắn.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

117. Chương 5: Mật Lâm, U Động (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Hướng hồ, bay thêm nửa canh giờ nữa sẽ có thành trì mới, thời gian cấm thành, ban đêm có tuần không sử tuần tra trên trời. Cổ Thần cứ bay về phía Bắc, kiểu gì cũng bị tuần không sử chặn lại, Tàng Truy Dương hắc hắc cười, người thiếu niên trước mặt sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Bị Tàng Truy Dương truy đuổi, Cổ Thần tăng tốc kiểu gì cũng không cất được, trong lòng không khỏi có chút buồn bực. Mặc dù rất khó chịu với cái đuôi phía sau, nhưng... cái đuôi này thực lực quá mạnh, không thể giống như trước đây, dừng lại giải quyết cái đuôi rồi đi tiếp, bây giờ chỉ có duy nhất một cách là điên cuồng bỏ chạy.

Mặc dù nói bên trong túi càn khôn vẫn còn một tấm thượng phẩm bạo điểm liệt viêm phù, không phải quá bất đắc dĩ, Cổ Thần không muốn lãng phí. Hơn nữa một tấm thượng phẩm bạo điểm liệt viêm phù, cũng không đủ giết chết một Trúc Thai hậu kì tu sĩ.

Bay thêm gần nửa canh giờ nữa, đột nhiên phía trước vang lên một tiếng quát lớn:

- Là ai? Dừng lại...

Giọng nói truyền đến từ ngàn trượng trước mặt, một đường độn quang lóe lên, một tu sĩ xuất hiện phía trước Cổ Thần và đang bay về phía hắn.

Trong bóng tối, Cổ Thần không nhìn rõ tướng mạo tu sĩ này, nhưng từ khí tức bên ngoài hẳn đoán đây là một Tiên Thiên cảnh tầng tám tu sĩ. Cổ Thần phóng tầm mắt ra xa, cách đó khoảng vài ngàn trượng là đường nét mờ hồ của một thành trì.

Cổ Thần giật mình, nhủ thầm không ổn, tu sĩ phía trước rõ ràng là tuần không sử của thành này. Là vì cấm thành nên ban đêm có tuần không sử tuần tra, cả quảng đường phi độn, sớm đã cách Thân Nam Thành gần ngàn dặm, cà đến một thành trì mới.

Đúng lúc này, giọng nói Tàng Truy Dương từ xa vọng đến:

- Ngăn hẳn lại, là tội phạm Đế Đình bỏ trốn...

Tuần không sử nghe xong, quang mang lóe lên, một đường kiếm cương dài chừng mười trượng chém thẳng về phía Cổ Thần, nói:

- Chạy đi đâu.

Hai người lao vào nhau, khoảng cách một ngàn trượng, chớp mắt đã thấy chạm mặt. Phía trước có người chặn, sau lưng có truy binh, Cổ Thần dù có chạy sang hai bên thì hai người này vẫn có thể áp sát, ngăn hẳn lại, rõ ràng là không còn đường thoát...

Cổ Thần trừng mắt, sát khí nổi lên, kiếm cương bạo trướng, thi triển thiên cương thối thể đại pháp, tốc độ không giảm, một đường kiếm cương dài chừng mười trượng bổ mạnh xuống tuần không sử trước mặt.

Đồng thời, Cổ Thần hét lớn:

- Tiểu Bạch, phân thân...

Trong chớp mắt, Cổ Thần và tuần không sử áp sát vào nhau, hai đường kiếm cương cùng bổ xuống đối phương. Đột nhiên, một cái bóng trắng lóe lên trên vai Cổ Thần, một con bạch hồ chỉ dài chừng một thước bất ngờ xuất hiện.

Chỉ thấy Tiểu Bạch liếc sang phía tuần không sử, một đường mục quang kì dị lóe lên, tuần không sử cảm thấy trước mắt trống rỗng, hoàn toàn không có cảm giác, thân thể Cổ Thần lách sang một bên, tránh khỏi đường kiếm cương của hắn.

Còn kiếm cương của Cổ Thần thì cũng thay đổi quỹ tích, không chạm vào kiếm cương của tuần không sử mà trực tiếp chém xuống cổ hắn...

Cho đến khi thấy cổ lạnh lạnh, tuần không sử mới tỉnh lại từ trạng thái phân thân, nhưng, đã quá muộn, đầu hắn bay ra khỏi thân thể, còn thân thể thì rơi bịch xuống đất.

Cổ Thần không bị ngăn cản nữa, tiếp tục bay nhanh về phía trước, chuyển phương hướng sang phía Đông, tránh thành trì trước mặt, phi độn theo hướng Đông Bắc, như vậy sẽ không còn tuần không sử ngăn cản, hướng Đông Bắc hoàn toàn thông thoáng.

Tàng Truy Dương trợn mắt há mồm nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, một Tiên Thiên cảnh tầng tám vừa giáp mặt đã bị Cổ Thần chém chết, không hề ngăn Cổ Thần được một giây nào.

Tàng Truy Dương ở phía sau, không nhìn thấy ánh mắt quỷ dị của Tiểu Bạch, chỉ biết Cổ Thần lại có thêm một bảo bối nâng cao thực lực nào đó, sát cơ càng thịnh, tiếp tục đuổi theo...

Phi độn về phía Bắc còn tiếp tục gặp phải một số thành trì, chỉ có một tuần không sử thì được, chứ gặp phải hai, cho dù có phân thân kì thuật của Tiểu Bạch giúp đỡ, Cổ Thần cũng không thể chớp mắt giết chết hai tu sĩ, cách tốt nhất là tránh những thành trì này ra.

Không ngừng bay về phía trước, Cổ Thần không ngừng điều chỉnh phương hướng, cuối cùng, hoàn toàn hướng về phía chính Đông, chạy về Đông Hoang yêu vực. Vào đến Đông Hoang, sẽ không còn thành trì của con người nữa, Tàng Truy Dương nếu còn đuổi nữa, còn đuổi lâu, Cổ Thần càng bất lợi.

Lại một canh giờ nữa, trời đã sáng, trước mắt đã là rừng rậm mịt mù. Đã đến địa giới Đông Hoang yêu vực, Cổ Thần liếc lại phía sau, Tàng Truy Dương vẫn duy trì khoảng cách một trăm trượng, tiếp tục theo sát.

- Tiểu tử, xem ngươi duy trì được bao lâu....Chạy đến chân trời góc bể cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Tàng Truy Dương cười lạnh nói.

Quả nhiên, chạy liên hơn ba canh giờ, liên tục duy trì tốc độ nhanh nhất, Cổ Thần sớm đã mệt mỏi vô cùng, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể đã tiêu hao hơn nửa, Tàng Truy Dương vẫn bám sát sau lưng, rõ ràng không có ý định từ bỏ, thật đúng là một trận chiến bền bỉ.

Cổ Thần giơ tay, một viên cực phẩm nguyên linh đan xuất hiện trong lòng bàn tay, vỗ vào miệng, nuốt chửng. Trong Càn Khôn Trắc còn rất nhiều cực phẩm nguyên linh đan, đối với việc tiêu hao Tiên Thiên chân khí, Cổ Thần không hề áp lực...

Thấy Cổ Thần nuốt cái gì, tốc độ vừa giảm xuống lại tăng lên, Tàng Truy Dương sầm nét mặt:

- Trên người tiểu tử này, không lẽ còn có đan dược?

Ý nghĩ này khiến cho sát khí trên người Tàng Truy Dương càng thêm đậm.

Đã sang ngày thứ ba, Cổ Thần, Tàng Truy Dương hai người, một trước một sau duy trì khoảng cách một trăm trượng, lúc này đã vào trong Đông Hoang được hơn năm vạn dặm.

Ba ngày ba đêm này, Cổ Thần, Tàng Truy Dương không hề dừng lại, liên tục duy trì tốc độ nhanh nhất, tốc độ bay của hai người vốn dĩ đã là vạn dặm một ngày, ngày đêm không dừng lại, phi độn một ngày một đêm, cự ly lúc này đã gần hai vạn dặm.

Thời gian ba ngày, Cổ Thần liên tục mười lần, cứ cảm thấy Tiên Thiên chân khí trong người cạn kiệt là lại nuốt một viên cực phẩm nguyên linh đan, hơn nữa, lúc phi độn, hai tay Cổ Thần nắm chặt hai miếng linh thạch không ngừng cọ xát. Dựa vào cực phẩm nguyên linh đan và linh thạch, Tiên Thiên chân khí trong cơ thể nhanh chóng hồi phục, không hề ảnh hưởng đến tốc độ phi độn của Cổ Thần.

Đối với việc này, Tàng Truy Dương hoàn toàn bất ngờ, trong lúc phi độn cấp tốc mà vẫn có thể hồi phục Tiên Thiên chân khí đã tiêu hao, thứ mà Cổ Thần uống, tuyệt đối là linh đan, hơn nữa, còn là linh đan có hiệu quả rất tốt.

Ba ngày nay, Cổ Thần cứ ba bốn canh giờ lại nuốt một viên, số linh đan đã uống không dưới mười viên.

Số lượng linh đan được uống, ngay cả một người đến từ Đế Đình như Tàng Truy Dương cũng không thể tin được, vì trên người hắn cũng không có nhiều linh đan như vậy.

- Không lẽ... hắn là đan dược sư? Hoặc là đồ đệ của một đan dược sư nào đó?

Tàng Truy Dương trầm nghĩ.

Nghĩ đến việc bắt được một đan dược sư, hoặc đồ đệ của một đan dược sư, Tàng Truy Dương càng thêm kích động. Mặc dù Đế Đình có đan dược sư, nhưng Tàng gia gia tộc quá lớn, nội bộ phân thành vô số đoàn thể nhỏ, đan dược sư nằm trong tay những đoàn thể lớn của gia tộc.

Tàng Truy Dương không phải thành viên chủ chốt của gia tộc, cũng giống như những đệ tử bàng hệ của Cổ gia, đoàn thể của hắn, trong quần thể lớn Tàng gia, không phải thế lực gì lớn, đoàn thể đương nhiên không có đan dược sư.

Nếu như bắt được đan dược sư về, đối với lợi ích đoàn thể mà nói, tương đối lớn, cho dù chỉ là đồ đệ đan dược sư, bắt được hẳn nghĩ là có thể uy hiếp sư phụ hắn, hoặc là đổi được rất nhiều linh đan.

Nghĩ như vậy, Tàng Truy Dương càng đuổi càng hưng phấn, thay đổi tâm ý, quyết tâm bắt sống người thiếu niên trước mặt.

Về phần người thiếu niên đó lai lịch thế nào, hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Tàng Truy Dương, ở Đại Doanh triều, Đế Đình chính là trời, chỉ có việc các thế lực không dám chọc giận Đế Đình chứ không có việc Đế Đình không dám chọc giận các đối tượng...

Hướng hồ, Cổ Thần không lên tiếng nói mình là đệ tử thế gia nào, thậm chí trừ mấy thế gia lớn ra, nhưng thế lực còn lại, Tàng gia đâu có coi ra gì?

Đối với sự truy đuổi của Tàng Truy Dương, Cổ Thần càng lúc càng cảm thấy khó chịu, chỉ là bỏ chạy khỏi thành mà thôi, không ngờ bị người này truy đuổi suốt năm vạn dặm liên, hoàn toàn không có dấu vết từ bỏ.

- Làm sao mới có thể bắt được hắn?

Cổ Thần không ngừng suy nghĩ, tìm cách bắt đuôi Tàng Truy Dương, nhưng tốc độ phi độ của Tàng Truy Dương thực sự quá nhanh, nếu như không phải Cổ Thần liên tục uống linh đan, không ngừng ra sức phi độ thì e rằng sớm đã bị Tàng Truy Dương đuổi kịp rồi.

Liên tục ba ngày, Cổ Thần vừa bay vừa quan sát bốn phía xung quanh, hi vọng có thể tìm được nơi bắt đuôi Tàng Truy Dương. Phi độ trên không trung, tầm nhìn quá lớn, cho dù có bay cả đời với tốc độ tương đương, cũng không thể bắt được Tàng Truy Dương.

Nên, Cổ Thần chuyển ánh mắt xuống mặt đất.

Quãng đường năm vạn dặm thâm nhập Đông Hoang, mặc dù chỗ nào cũng là rừng rậm chằng chịt, nhưng rừng vẫn chưa rậm đến mức độ từ trên trời hoàn toàn không nhìn thấy mặt đất. Cổ Thần cho dù có vào rừng rậm thì Tàng Truy Dương vẫn có thể dễ dàng đuổi được từ trên trời.

Những địa hình khác, có vài nơi không tệ, dùng để trốn thì được, nhưng với sự truy đuổi quá chặt của Tàng Truy Dương, Cổ Thần căn bản không có cơ hội trốn.

Hơn năm vạn dặm, đột nhiên, Cổ Thần sáng mắt.

Cách đó vài ngàn dặm, ở hướng Đông Bắc, đột nhiên xuất hiện một khoảng rừng rậm rạp. Cây trong rừng lớn hơn cây ở nơi khác rất nhiều, gốc nào gốc nấy che kín bầu trời, nhìn xuống chỉ thấy một mảng tối om, hoàn toàn không nhìn rõ.

Cổ Thần phóng tầm mắt ra xa, mãi không nhìn thấy bìa rừng, chỉ ít cũng phải rộng hơn một trăm dặm vuông.

Nhìn thấy cánh rừng, Cổ Thần liền đổi phương hướng, phi độ vào giữa cánh rừng rậm, chỉ có thể dùng rừng rậm để che chắn tầm mắt mới hi vọng bắt được Tàng Truy Dương.

Tàng Truy Dương Thần Hải cảnh Trúc Thai kỳ tu vi, thần thức vừa mới sinh thành, vẫn chưa cường đại, cùng lắm chỉ quét được cự ly một trăm trượng, chỉ cần Cổ Thần vào trong rừng rậm, tương đương với việc bịt mắt Tàng Truy Dương là có hi vọng bắt đuôi hắn.

Khoảng cách vài ngàn trượng, hơn mười chớp mắt đã tới, Cổ Thần không giảm tốc độ, lao vào rừng rậm, bên ngoài trời vẫn còn sáng mà vào trong này tối om một màu, như đi vào trong bóng đêm.

Với thực lực của Cổ Thần, cũng chỉ nhìn xa được chừng hơn hai mươi trượng, Cổ Thần mừng rỡ, tầm nhìn càng gần, cơ hội chạy thoát khỏi tay Tàng Truy Dương càng lớn.

Bên ngoài nhìn vào thấy tán lá rợp trời, thực chất bên trong khu rừng trống trải vô cùng, mỗi một gốc cây đều vô cùng lớn, nhỏ nhất cũng phải mười người ôm, khoảng cách giữa mỗi gốc cây rộng vài chục trượng.

Vào trong rừng rậm, Cổ Thần giữ vững tốc độ, tránh cành cây, phi độ vào nơi sâu nhất của khu rừng. Chỉ mới vào Đông Hoang khoảng hơn năm vạn dặm, là địa bàn của Tiên Thiên cảnh trung kỳ yêu thú, với tu vi hiện tại của Cổ Thần, căn bản không quan tâm đến yêu thú bên trong rừng rậm, cho dù là con độc ly giao khô hồn cốt Tiên Thiên cảnh tầng chín, bây giờ có gặp phải, Cổ Thần vẫn có thể dùng tam tuyệt đại trận giết chết nó.

Tàng Truy Dương ở sau Cổ Thần một trăm trượng, sau khi vào trong rừng rậm, để lạc Cổ Thần khỏi tầm mắt, hắn có dùng thần thức quét thử phạm vi một trăm trượng xung quanh, nhưng vẫn không phát hiện ra dấu vết Cổ Thần.

Cổ Thần sau khi vào trong rừng, chạy thẳng về phía trước vài trăm trượng, sau đó lập tức đổi phương hướng, phi độ theo hướng Tây Bắc, hắn muốn giữ một khoảng cách trên một trăm trượng với Tàng Truy Dương nên không ngừng chạy về phía trước, cũng không thể phi độ về hướng đối diện.

Phi độ thêm nửa canh giờ nữa, đi được khoảng hơn một trăm trượng, địa thế trước mặt đột nhiên cao lên, một bức tường đá dựng đứng trước mặt, là một ngọn núi lớn.

Vì tầm nhìn bị hạn chế, lúc phát hiện ra ngọn núi thì Cổ Thần chỉ còn cách nó chừng hai mươi trượng, với tốc độ phi độ của Cổ Thần, chỉ như một cái chớp mắt, còn chưa kịp đưa ra phản ứng thân thể Cổ Thần đã sắp va vào vách núi.

Cổ Thần vội vàng giảm tốc, lập tức sử dụng thiên cương thổi thể đại pháp, chuẩn bị cho cú va chạm, đồng thời nhủ thầm tệ thật, âm thanh va đập nhất định sẽ thu hút sự chú ý của Tàng Truy Dương.

Vù...

Thân thể Cổ Thần đã dừng lại, nhưng không chạm vào vách núi, chỉ cảm thấy như có vô số sợi dây leo quét qua cơ thể, tiếng động phát ra không quá lớn.

Cổ Thần nhìn bốn phía, chỗ này là sơn động, chỉ rộng chừng nửa trượng, cao một trượng, miệng động phủ đầy dây leo, từ bên ngoài nhìn vào cứ tưởng giống những nơi khác là vách đá.

Cổ Thần mừng rỡ, thần thức của Tàng Truy Dương chỉ quét được phạm vi hơn trăm trượng, nếu như bị bùn đá ngăn cản, phạm vi thần thức cũng lắm chỉ hơn mười trượng. Chỉ cần đi sâu vào trong sơn động mười trượng, Tàng Truy Dương chắc chắn không thể phát hiện ra, như vậy có thể thoát khỏi sự truy đuổi của hắn.

Nhưng, như vậy cũng tương đối nguy hiểm, nếu như Tàng Truy Dương phát hiện sơn động, chạy vào đây, vậy chẳng khác gì con cá trong lu.

Cổ Thần suy nghĩ, cảm thấy nếu như sơn động này đủ sâu thì cứ vào trong trốn, nếu như bên trong sơn động có ngã rẽ, vậy thì càng tốt. Cổ Thần ngự khí bay vào bên trong động, quyết định thám hiểm bên trong rồi mới quyết định.

Mặc dù ngự khí phi hành, tốc độ của Cổ Thần cũng không nhanh hơn tốc độ đi bộ là mấy. Bên trong sơn động này còn tối hơn cả trong rừng, Cổ Thần chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi ba trượng. Nếu như người thường vào đây, chắc chắn không thể nhìn thấy năm đầu ngón tay trước mặt.

Khoảng mười chớp mắt sau, Cổ Thần vẫn chưa nhìn thấy đáy động, đã hơn hai mươi trượng, xem ra sơn động này rất sâu.

Một cánh rừng không có mặt trời, một sơn động không rõ độ sâu, bỗng nhiên thu hút sự hiếu kỳ của Cổ Thần. Sơn động này chính là nơi ẩn nấp tốt nhất, vừa hay có thể vào trong xem xét.

Trong sơn động không có bất cứ dấu vết di chuyển của sinh linh nào, chứng tỏ, trong động không có yêu thú, có lẽ là động chết, không có yêu thú càng tốt, tránh rắc rối, Cổ Thần tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Ba mươi trượng... năm mươi trượng... một trăm trượng....

Cổ Thần dần dần bắt đầu kinh ngạc, không ngờ sơn động này lại sâu đến vậy, uốn lượn hơn một trăm trượng, vậy mà vẫn chưa nhìn thấy đáy đâu.

Sau năm mươi trượng, Cổ Thần cảm nhận rõ ràng địa thế sơn động càng lúc càng thấp, dần dần thông đến lòng đất, một sơn động u thâm như vậy, càng khiến Cổ Thần muốn khám phá nhiều hơn.

Sau một trăm trượng, sơn động trước mặt đột nhiên phân ngã, biến thành hai con đường một trái một phải, Cổ Thần mỉm cười, bây giờ dù Tàng Truy Dương có đuổi vào trong sơn động, thì cũng không thể dễ dàng tìm ra hắn.

Với thói quan nam trái nữ phải, Cổ Thần đi vào sơn động bên tay phải, bên trái, đương nhiên để dành cho kẻ đuổi theo thói quen như Tàng Truy Dương.

Lại tiến thêm một trăm trượng nữa, vẫn chưa nhìn thấy đáy động, nhưng, địa thế càng lúc càng thấp, thậm chí, Cổ Thần còn cảm thấy một tia hàn khí.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

118. Chương 6: “thi Thể Bằng Ngàn Năm”.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần ngẫm lưu tâm, tại sao lại có hàn khí?

Thông thường, càng sâu xuống đất, độ ẩm càng cao, bởi vì, sâu trong lòng đất đều là dung nham chảy, nóng vô cùng, ở những nơi sâu nhất, ngay cả tu sĩ Mệnh Tuyền cũng bị thiêu cháy.

Càng tiến lên phía trước, hàn khí càng nặng thêm, Cổ Thần duy trì cảnh giác, xuất hiện dấu hiệu dị thường, chứng tỏ sơn động này không phải là một sơn động đơn giản bình thường.

Sơn động này vô cùng u ám, cả quãng đường, Cổ Thần đã đi gần một ngàn trượng, vậy mà vẫn chưa kết thúc, cả sơn động vẫn chưa có gì biến hóa, địa thế vẫn dốc, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất đó là nơi này lạnh lẽo hơn ở cửa động.

Xem ra sắp đến đáy rồi, Cổ Thần thầm nghĩ, hàn khí lạnh lẽo màu trắng mỗi lúc một nhiều, bên trong sơn động cũng ngày càng sáng hơn, bây giờ Cổ Thần đã có thể nhìn tí ra xa, tăng dần tốc độ.

Càng tiến lên phía trước, dần dần, hàn khí lạnh lẽo màu trắng ngưng kết thành những khối nhũ băng, treo trên nóc động, bốn phía sơn động, chỗ nào cũng có băng đông kết, cả sơn động hoàn toàn trở thành một băng động.

Dưới độ sâu ngàn trượng mà còn có băng động? Cổ Thần ngạc nhiên, tiếp tục hiếu kì tiến lên phía trước, lối đi đột nhiên trở nên rộng rãi, một con đường mới, một lối đi khác vào nơi này, hình thành nên một tiểu động rộng chừng ba trượng vuông.

Cổ Thần vừa mới bước vào tiểu động, ánh mắt đã hướng ngay sang bên phải, cả hai con đường dẫn đến đây đều cùng nằm bên tay phải, con đường bên phải không dài, chỉ độ mười trượng, phía trước trắng xóa một màu, hình như là một tiểu động khác, nhìn không rõ lắm.

Cổ Thần tiến lên phía trước, nhanh chóng xuyên qua thông đạo, tiến vào trong tiểu động, bây giờ thì có thể nhìn rõ mọi thứ, đây là một tiểu động rộng hơn hai mươi trượng vuông, bất cứ nơi nào trong động cũng bị băng tuyết bao phủ thành một màu trắng xóa, chẳng trách nhìn không rõ được.

Nơi này cũng dẫn đến cuối động huyệt, ở đó, có một chiếc giường băng màu lam, trên giường băng là một cổ quan tài bằng tuyết trắng.

Hai mắt Cổ Thần sáng rực, thì ra hàn khí của cả sơn động đến từ chiếc giường và cổ quan tài bằng này.

Có thể khiến cho một sơn động rộng hàng trăm trượng đông kết thành băng, chiếc giường và cổ quan tài bằng này rõ ràng là vật cực lạnh, đối với những tu sĩ tu luyện pháp quyết cực hàn mà nói, đây chính là bảo bối trời ban.

Cổ Thần đập lên phi kiếm, từ từ tiến về phía giường băng và cổ quan tài, mặc dù đã đến cuối sơn động nhưng Cổ Thần không muốn để sót bất cứ dấu vết gì, vì vậy, vẫn chưa hạ xuống.

Bất cứ ai, đến nơi này, đều muốn nhìn vào trong quan tài xem bên trong đó rốt cục có những gì?

Cổ Thần cũng không phải ngoại lệ, hướng hồ sự hiếu kì của một tu sĩ mạnh hơn người thường gấp trăm lần.

Trong một sơn động thâm u thế này lại có một chiếc giường băng và một cổ quan tài bằng băng, thực sự là chuyện quá kì lạ.

Nếu như sơn động là mộ phần của một tu sĩ nào đó, vậy thì chiếc giường này chính là nơi giấu xác, có thể yên nghỉ ở một nơi cực hàn thế này, tu vi tu sĩ khẳng định không thấp, nếu như bên trong chiếc quan tài bằng băng có một hai bảo pháp... Vậy thì quá may mắn.

Rất nhanh, Cổ Thần áp sát cổ quan tài bằng băng, đến khi chỉ còn cách chừng ba trượng hần đột nhiên lật bàn tay, nắm chặt thanh ly kiếm đồng thời tay trái rút một tấm Thái Ất phù.

Cổ Thần biết, những nơi như này thường có nguy hiểm tiềm ẩn, muốn đạt được lợi ích, cần phải vượt qua những nguy hiểm đó mới được.

Cổ quan tài bằng băng đã đóng chặt, Cổ Thần không nhìn được thứ bên trong, nhưng giữa nắp và thân quan tài vẫn có quang ảnh lưu động, chứng tỏ không phải khít hoàn toàn, Cổ Thần giờ thanh ly liêm, đâm vào khe hở giữa nắp và thân quan tài.

Sau đó nhảy lên, nắp quan tài vẫn không di chuyển.

Cổ Thần truyền tiên thiên chân khí vào thanh ly kiếm, một đường kiếm cương lóe lên, lại dùng lực nhảy lên lần nữa.

Nắp quan tài quả nhiên vẫn chưa đóng chặt, lần nhảy thứ hai, Cổ Thần hất được nó sang một bên, tình cảnh bên trong quan tài lập tức xuất hiện rõ ràng trước mắt hắn.

Một thi thể đông kết thành băng tạc nằm im lìm bên trong cổ quan tài bằng băng.

Không khí bên trong cổ quan tài còn lạnh hơn trong động gấp mười lần. Quan tài vừa mở ra, sương mù mờ mịt lập tức tản ra tứ phía, Cổ Thần cảm thấy lạnh thấu xương.

Nắp quan tài vừa bị Cổ Thần mở ra, như được giải trừ cấm chế gì đó, sương mù bên trong quan tài phiêu tán toàn bộ ra ngoài, hơn nữa, nhiệt độ bắt đầu tăng lên, thi thể băng tạc dần dần tan chảy...

Băng tạc tan chảy, biến thành sương mù, bay ra khỏi quan tài.

Cổ Thần nhìn kĩ một lượt bên trong quan tài, trừ thi thể băng ra, không còn thứ gì khác, đột nhiên thoáng rung mình, nhìn sang thi thể băng, trong lòng cảm thấy có chút không ổn.

Lớp băng bên ngoài đã tan được một nửa, đột nhiên thi thể băng động dậy, tầng băng lạnh bên ngoài vỡ nứt ra như mai rùa, lật người một cái, thi thể băng ngồi dậy.

Cổ Thần giật mình, thi thể băng này vẫn chưa chết sao? Sao lại tỉnh dậy? Một cách vô thức, thân thể lùi lại phía sau mười bước.

Bởi vì bị băng lạnh bao phủ nên sắc mặt thi thể trắng chẳng khác gì màu của băng tuyết. Vừa ngồi dậy, thi thể băng mở trừng hai mắt, lộ ra đôi mắt lấp lánh lục quang, quét một lượt qua người Cổ Thần.

Một cảm giác lạnh lẽo cực độ nhất thời bao phủ lấy Cổ Thần, đồng thời, Cổ Thần cũng cảm thấy, có một luồng thần thức đang quét lên người mình.

- Một ngàn năm... Ta chỉ cần thêm mười năm nữa là đã có thể hoàn toàn hồi phục thương thế... Tiểu tử, ngươi làm phiền ta.

“Thi thể băng” nhả một ngụm băng vụn, cất lời nói.

Có thể nói chuyện, có lẽ không thể gọi là “thi thể băng”, mà phải gọi là “người băng” mới đúng.

Cổ Thần không ngờ, bên trong quan tài băng lại là một người còn sống. Nghe người băng nói vậy, có lẽ người này nằm trong quan tài băng dưỡng thương, phải thêm mười năm nữa mới hoàn thành...

Nhưng, Cổ Thần một kiếm bật nắp quan tài, phá vỡ cấm chế của người này, cắt ngang tiềm tu.

Nghe ngữ khí người băng, xem ra hắn rất không vui.

Đồng thời, Cổ Thần cũng thoáng rung mình, một ngàn năm, người băng nói hắn đã ở trong quan tài dưỡng thương một ngàn năm? Có thể sống được một ngàn năm, không lẽ là tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh Minh Khiếu kỳ?

Kiếp trước của Cổ Thần cũng chỉ đạt tới Mệnh Tuyền cảnh Nguyên Thần kỳ, sống được năm trăm tuổi.

Tu sĩ Minh Khiếu kỳ, thoỉ một hơi là có thể giết chết hắn. Thân thể vốn đã lạnh đến cực điểm, nhất thời cảm nhận thêm một luồng hơi lạnh mới.

Cổ Thần không dám manh động, giả bộ sợ hãi, run rẩy nói:

- Không biết tiền bối tiềm tu ở đây, văn bối vô ý mạo phạm, mong tiền bối hải hàm.

Lục quang lóe lên trong mắt người băng, giận dữ nói:

- Tiểu tử, ngươi khiến một ngàn năm tiềm tu của ta đổ xuống sông xuống bể rồi, ngươi nói, bảo ta bỏ quá cho ngươi sao được?

Ngữ khí người băng mặc dù giận, nhưng Cổ Thần không phải trẻ con, từ ngữ âm hần có thể phán đoán ra người băng không hề có ý muốn giết mình. Nếu như thực sự muốn giết, đâu có phí nhiều lời như vậy? Mà đã trực tiếp ra tay giết chết mình luôn rồi.

Người băng cố ý nói vậy, rõ ràng muốn làm Cổ Thần sợ, sau đó... đương nhiên làm theo lời hần ta.

Cổ Thần đương thiên thuận theo ý người băng, lộ vẻ sợ hãi.

- Tiểu tử, nể tình ngươi không biết, ta có thể tha mạng cho ngươi, nhưng...

Mọi thứ đúng như Cổ Thần đoán, người băng chuyển ngữ khí, nói:

- Ngươi giúp ta làm một chuyện, ta sẽ tha cho ngươi ...

- Tiền bối cứ nói...

Cổ Thần run giọng, càng ra vẻ sợ hãi, đối phương càng coi thường.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

119. Chương 7: Ma Tu Tà Băng Tông (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần biết, bây giờ người này có việc cần nhờ mình, đương nhiên sẽ không làm gì mình.

Nhưng... nếu như Cổ Thần làm xong chuyện hần nhờ, mọi chuyện chưa chắc đã tốt. Người này bị nhốt ở đây một ngàn năm chưa từng cử động, Cổ Thần đoán, chuyện cần nhờ chắc có liên quan đến vết thương của hần.

Nếu như Cổ Thần không còn giá trị lợi dụng nữa, chín mươi chín phần trăm sẽ bị người băng thổi một hơi giết chết. Nhìn bộ dạng người băng, rõ ràng không phải nhân sĩ chính đạo, có lẽ là ma tu, tu sĩ chính đạo giết người còn không chớp mắt, nói gì ma tu?

Đối phương càng coi thường, hi vọng thoát thân càng lớn, Cổ Thần không tin hần sẽ bỏ qua cho mình.

Đối với biểu hiện của đối phương, người băng tương đối hài lòng, hắc hắc cười, nói:

- Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, chút sức lực, nhưng có thể đổi được cái mạng cho ngươi...

Nói đoạn, người băng lật giở y phục, toàn bộ đã biến thành băng đá, để lộ ra thân hình gầy gò như củi, nhợt nhạt chẳng khác gì sắc mặt.

Người băng nói:

- Ngươi chỉ cần giúp ta rút năm cái gãy đang đâm sau lưng ta ra, ta có thể để ngươi an toàn rời khỏi đây...

Nói đoạn, người băng từ từ xoay người, quay lưng về phía Cổ Thần. Trên tấm lưng nhợt nhạt của hần, chỗ xương cổ, xương vai trái, xương vai phải, giữa lưng, xương cụt, năm vị trí, mỗi vị trí có một cái dùi, năm cái dùi phân thành đen, trắng, đỏ, xanh, vàng năm màu sắc.

Nhìn năm cái dùi, Cổ Thần đột nhiên biến sắc:

- Ngũ Linh Phân Thần Trùy?

Người băng giật nảy mình, quay người kinh ngạc nhìn Cổ Thần, rõ ràng, việc Cổ Thần nói ra pháp bảo trên lưng khiến hắn rất ngạc nhiên...

Nhưng, Ngũ Linh Phân Thần Trùy không phải pháp bảo thường thấy, thế nhân rất ít người biết, nhưng người từng nhìn qua pháp bảo trên cơ bản đều đã chết. Cổ Thần xem ra mới mười lăm mười sáu tuổi, sao lại biết pháp bảo này...

Dừng lại một lúc, người băng biến sắc mặt, rít lên:

- Người... người là người của Tàng gia?

Trong thanh âm của người băng, Cổ Thần cảm nhận được nộ ý ngút trời.

Vừa nhìn thấy “Ngũ Linh Phân Thần Trùy” sau lưng người băng, Cổ Thần biết người này bị thương bởi tay Đế Đình Tàng gia. “Ngũ Linh Phân Thần Trùy” chính là pháp bảo tiêu chí của Tàng gia, uy lực cực mạnh.

Người băng nghĩ không hề sai, những người từng nhìn qua pháp bảo, trên cơ bản đều đã chết. Cổ Thần đã từng nhìn thấy “Ngũ Linh Phân Thần Trùy”, đúng là chết rồi.

Cổ Thần bây giờ tuổi còn trẻ, tu vi cũng chỉ mới ở Tiên Thiên cảnh mà thôi, đã nhận ra pháp bảo bí mật Tàng gia “Ngũ Linh Phân Thần Trùy”, chẳng trách người băng tưởng Cổ Thần là người của Tàng gia.

Đối diện với sự phẫn nộ của người băng, Cổ Thần không còn run rẩy hay tỏ ra sợ hãi nữa, đứng thẳng người, giống như người băng trước mặt căn bản không nguy hiểm gì với hắn.

- Ha ha ha ha...

Cổ Thần vui vẻ cười lớn, nói:

- Thì ra người bị “Ngũ Linh Phân Thần Trùy” làm bị thương? Vậy mà không chết, đúng là kì tích!

Bảo Cổ Thần không vui sao được, thì ra cái người vừa bò dậy từ quan tài băng, nói sống một ngàn năm, dọa Cổ Thần một phen vỡ mật, cứ tưởng mạng của mình sẽ mất trong tay hắn. Kết quả, người này bị bí bảo Tàng gia “Ngũ Linh Phân Thần Trùy” cấm chế, hoàn toàn không sử dụng được tu vi bản thân.

Đương nhiên, đối với Cổ Thần mà nói không có uy hiếp chí mạng.

Cảm giác này giống như từ cõi chết trở về, Cổ Thần không vui sao được?

Thanh âm của người băng đột nhiên chuyển sang lạnh lùng, nói:

- Người còn trẻ như vậy mà biết “Ngũ Linh Phân Thần Trùy”, nhất là là đệ tử quan trọng của Tàng gia, nói... người tên gì? Tổ tiên một ngàn năm trước của ngươi là ai?

Cổ Thần lập tức bay lên phi kiếm, tay chắp sau lưng, Thanh Ly kiếm đã thu vào trong Càn Khôn Trạc, tử vong chi kỳ, hủy diệt chi châu đều đã nắm trong tay, sát lục chi giới đã đeo vào ngón tay trở bên trái.

Xem ra phòng bị đầy đủ, mang lại cho người ta một cảm giác tự đại, kì thực Cổ Thần đang thận trọng hơn trước gấp mười lần, lúc nào cũng đề phòng người băng đột nhiên ra tay.

Nghe người băng nói, Cổ Thần lắc lắc đầu:

- Không không không, ta không phải người của Tàng gia, ta cũng giống ngươi, là kẻ thù lớn của Đế Đình, ta đã từng nhìn qua Ngũ Linh Phân Thần Trùy nên mới nhận ra nó thôi.

Người băng nhú mày, nói:

- Người không phải người Tàng gia thật chứ?

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Không phải...

Người băng chăm chú nhìn Cổ Thần, thấy Cổ Thần có vẻ không giống như đang nói dối, sắc mặt dần trở nên ôn hòa hơn, đột nhiên, người băng nghĩ ra điều gì, nghi hoặc hỏi:

- Lúc này ngươi nói gì? Đế Đình? Tàng gia liên quan gì đến Đế Đình?

- Tàng gia chính là Đế Đình?

Cổ Thần đột nhiên dừng lại, nói:

- Đúng là người đã ở trong quan tài băng này một ngàn năm thật?

Người băng gật gật đầu.

Cổ Thần nói:

- Vậy lúc người còn ở bên ngoài, cả Đông Hoang này đều là thiên hạ của Thánh Đình Đại Kiền?

Người băng biến sắc, kinh ngạc:

- Không lẽ Thánh Đình mất rồi?

Thánh Đình mất rồi? Cổ Thần trợn mắt, đùa gì chứ, Thánh Đình mà cũng mất được?

Cổ Thần nói:

- Nếu như người sống ở một ngàn năm trước, vậy đương nhiên phải biết cuộc đại chiến thay đổi cả Cổ Hoang?

Mặt người băng xuất hiện một tia căm hận, gằn giọng nói:

- Ta đương nhiên biết, Tà Băng Tông ta truyền thừa hàng vạn năm, vậy mà bị hủy dưới tay Tàng gia.

Cổ Thần cười lạnh một tiếng:

- Một Tà Băng Tông thì đã là gì, trận đại chiến đó, ngay cả Thái Hư Cung - một trong tam đại thánh địa cũng bị hủy diệt... Nhưng, mặc dù Thánh Đình diệt xong đạo sĩ Thái Hư Cung, thực lực giảm mạnh, trước sau có Đại Doanh, Đại Linh, Đại Mông, Đại Ly bốn đại Đế Đình tiếp tục kiến lập. Mặc dù trên danh nghĩa tứ đại Đế Đình thuộc quyền quản lý của Thánh Đình, trên thực tế, tứ đại Đế Đình đã hoàn toàn độc lập, tự thành một quốc, Tàng gia chính là Đế Đình Đông phương, kiến lập Đại Doanh Đế Đình, gần trăm vạn dặm vương Trung Hoang đông bộ đều là lãnh địa Đại Doanh Đế Đình.

- Một ngàn năm... Một ngàn năm... Thế giới đã thay đổi nhiều như thế sao?

Người băng thì thầm mấy câu gì đó, nhãn thần lóe lên, nói:

- Những gì người nói là thật? Tàng gia là kẻ thù của người?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Khẳng định!

Khuôn mặt người băng lộ ra một nụ cười, nói:

- Tốt lắm, Tàng gia là kẻ thù của người, Tàng gia cũng là kẻ thù của ta, xem ra chúng ta là bạn, chúng ta có thể hợp tác, cùng nhau đối phó Tàng gia, nhanh... giúp ta rút Ngũ Linh Phân Thần Trùy trên lưng.

Cổ Thần lắc lắc đầu, không hề có động tĩnh.

- Tại sao...?

Người băng nghi hoặc hỏi.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Người nhầm rồi, kẻ thù của kẻ thù, không nhất định là bạn, có khả năng vẫn là kẻ thù, thế nên, chúng ta không phải bạn, người đối phó Tàng gia, cũng không cần ta giúp đỡ, người đi đường người, ta đi đường ta. Người tiếp tục nghỉ ngơi trong quan tài, ta vô tình làm phiền người, vô cùng xin lỗi, bây giờ ta sẽ rời đi... chúng ta chia tay ở đây.

Cổ Thần nhún nhún vai, toan rời đi, ánh mắt người băng lóe lên giận dữ, quát:

- Tiểu tử, chúng ta có phải là bạn hay không không quan trọng, nhưng người cũng phải nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình chứ?

Cổ Thần nhếch nhếch miệng, nói:

- Người không uy hiếp nổi ta đâu!

Người băng mặt lạnh như băng, còn trắng hơn tuyết, lạnh giọng nói:

- Vậy người lùi một bước ra sau thử xem?

Ngữ khí của hắn tràn ngập tự tin, giống như chớp mắt có thể lấy luôn mạng sống Cổ Thần.

Cổ Thần nhìn chăm chú vào mắt người băng, không vội lùi luôn, mặc dù người băng đã bị Ngũ Linh Phân Thần Trùy khống chế, nhưng hắn đã sống hơn một ngàn năm, tu vi có thể vô cùng đáng sợ, nhất định phải tính cho kĩ.

Cổ Thần tiếp tục nhìn sang cổ quan tài, đột nhiên khước miệng nhếch lên, nói:

- Ta nghĩ, lúc bế quan trong quan tài, người mượn hàn khí cực âm phong ấn thương thế của mình, giúp người không bị Ngũ Linh Phân Thần Trùy làm thương tổn?

Sắc mặt người băng thoáng biến, Cổ Thần thấy vậy, nụ cười càng trở nên rõ ràng hơn, nói tiếp:

- Vừa phong ấn thương thế, người vừa băng phong cả thân thể mình, rơi vào trạng thái giả chết, hắc hắc... Ta xem người không phải sống một ngàn năm, mà chỉ là giả chết một ngàn năm mà thôi? Người căn bản không thể điều trị được vết thương cho mình, nên mới băng phong mình ở đây, chờ người đến mở quan tài, giúp người rút “Ngũ Linh Phân Thần Trùy”, như vậy người mới có thể hồi phục thương thế. Ngũ Linh Phân Thần Trùy còn nằm trên người người một ngày, một ngày đó người không thể hồi phục lại như cũ, đúng không...

Mỗi câu Cổ Thần nói, sắc mặt người băng lại khó coi thêm một phần, điều đó gián tiếp chứng minh, những gì Cổ Thần nói đều đúng.

Cổ Thần thấy vậy, nói:

- Vốn dĩ ta tưởng người sống một ngàn năm, tu vi khẳng định vô cùng đáng sợ, xem ra, ta đánh giá quá cao người....

- A a a a ha ha ha ha....

Người băng đột nhiên cười lớn, nói:

- Tiểu tử giáo hoạt, bị người nhìn ra thì đã sao? Tu vi của người chỉ mới Tiên Thiên cảnh tầng bảy, cho dù ta có bị Ngũ Linh Phân Thần Trùy khống chế, muốn giết chết người, dễ như trở bàn tay...

- Cực âm tà băng, hóa hình bắt địch... Bắt.

Người băng đột nhiên rống lớn, tay trái kết ấn, tay phải tóm vào không khí. Trong nháy mắt, đỉnh đầu Cổ Thần đột nhiên xuất hiện một bàn tay băng khổng lồ, cao chừng ba trượng, tóm chặt lấy hắn.

Bàn tay băng chưa đến, hàn khí lạnh lẽo đã chụp thẳng xuống.

Băng chưởng của ma tu Tà Băng Tông vừa xuất, Cổ Thần liền phán đoán ra, người này mặc dù tu vi bị “ngũ linh phân thần chùy” khống chế, nhưng công kích lực phát ra sánh ngang với tu sĩ Trúc Thai kỳ, so với thực lực của Tàng Truy Dương, thậm chí còn nhỉnh hơn vài phần.

Đối diện với bàn tay băng khổng lồ, sắc mặt Cổ Thần không hề thay đổi, bình tĩnh đẩy hay tay về phía trước. Tử vong chi kỳ và hủy diệt chi châu đồng thời bay ra, trong nháy mắt, một đường hồng mang bắn ra từ sát lục chi giới trên ngón tay.

Sau khi đi qua hủy diệt chi châu và tử vong chi kỳ, đường hồng mang biến thành chín đường cương khí màu đen, bắn mạnh về phía bàn tay băng.

- Tuyệt tử, tuyệt sát, tuyệt diệt, Tam Tuyệt đại trận?

Tà Băng Tông ma tu kêu lên một tiếng, tay phải nắm chặt, bàn tay băng khổng lồ đồng thời nắm lại, giữ chín đường cương khí màu đen trong lòng bàn tay.

Một tay mà có thể nắm giữ chín đường cương khí màu đen, ma tu này đúng là tu sĩ số một mà Cổ Thần gặp, ngay cả Tàng Thiên Cơ e rằng cũng không có tu vi này.

Chín đường cương khí màu đen giãy dựa hai cái, biến mất trong tay gã ma tu Tà Băng Tông, bàn tay lại đập xuống một cái, bàn tay bằng hóa chưởng, đập xuống Cổ Thần.

Lần này, lại có chín đường cương khí màu đen, từ tử vong chi kỳ bắn ra, gã ma tu Tà Băng Tông rất nhanh, lại tóm lấy chín đường khí tức màu đen, sau đó, bàn tay bằng tiếp tục hóa chưởng, đập xuống Cổ Thần!

Nhìn bàn tay bằng khổng lồ đang đập xuống, Cổ Thần nhũn mày, Tam Tuyệt đại trận đã được phát huy hết thực lực, có thể khiến tu vi của hắn từ Tiên Thiên cảnh tầng bảy, phát ra lực công kích của một tu sĩ Thần Hải cảnh, nhưng nếu hắn chỉ dựa vào Tam Tuyệt đại trận thì chênh lệch với gã ma tu Tà Băng Tông vẫn còn rất lớn.

Toàn lực thúc động chân khí Tiên Thiên, liên tục phát ra ba lần công kích, Tật Vũ Phi Phong sau lưng lóe lên, thân thể Cổ Thần nhanh như điện xẹt, lùi lại phía sau hơn hai mươi trượng, trong nháy mắt đã thấy xuất hiện ở nơi tiếp giáp giữa động sành và sơn động.

Cầm bạo diễm liệt viêm phù thượng phẩm trong tay, lúc này hắn sẽ không ném ra, đợi ra khỏi sơn động, nói không chừng lại đụng phải Tàng Truy Dương, bạo diễm liệt viêm phù thượng phẩm này là cơ hội sống sót duy nhất, Cổ Thần không muốn dùng nó một cách dễ dàng.

Mặc dù Cổ Thần rất muốn giết chết ma tu của Tà Băng Tông, lấy pháp bảo Ngũ Linh Phân Thần Trùy trên lưng hắn, nhưng giữ được mạng sống vẫn là quan trọng nhất. Cho dù có được Ngũ Linh Phân Thần Trùy, Cổ Thần cũng không phải là đối thủ của Tàng Truy Dương, vẫn nên giữ lại bạo diễm liệt viêm phù thượng phẩm là tốt nhất.

Thấy Cổ Thần đã lui ra xa, gã ma tu Tà Băng Tông rống lên một tiếng giận dữ, vung tay, bàn tay bằng khổng lồ nhanh chóng chụp về phía Cổ Thần.

Thấy gã ma tu Tà Băng Tông vẫn ngồi lại trong quan tài, Cổ Thần đoán, hắn không thể đi ra ngoài, nhưng, bàn tay bằng khổng lồ kia hoàn toàn được ngưng tụ bởi pháp lực, không thua kém gì chân khí Tiên Thiên, chỉ ít có thể tấn công ở khoảng cách một trăm trượng.

Cổ Thần không dừng lại, thể thể bắn nhanh vào sơn động, truyền giọng nói lại phía xa:

- Người cứ tiếp tục nghỉ ngơi trong quan tài của mình đi, có thời gian ta sẽ đưa đệ tử Tàng gia đến chơi với người...

Cổ Thần phi độn ra ngoài sơn động, bàn tay bằng thu lại chỉ còn một trượng, đuổi sát sau lưng hắn chừng mười trượng rồi mới dần biến mất. Phạm vi công kích của gã ma tu Tà Băng Tông chỉ có thể đạt đến khoảng cách ấy mà thôi.

Bàn tay bằng sau lưng đã biến mất, Cổ Thần dừng lại, cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên khuôn mặt hiện lên nụ cười tà dị, phi độn ra ngoài, đồng thời miệng phát ra một tiếng huyết dài.

Tiếng huyết này với tiên thiên chân khí của Cổ Thần, không dễ gì tan được, trong sơn động có thể truyền xa ngàn trượng, đương nhiên cố ý để lộ dấu vết, thu hút Tàng Truy Dương đến.

Lúc này, Cổ Thần đã nghĩ ra một cách rất hay.

Tàng Truy Dương tu vi là Trúc Thai hậu kỳ, Ma tu Tà Băng Tông dưới đáy động mặc dù có tu vi cao hơn rất nhiều, nhưng bị “ngũ linh phân thân chùy” khống chế, chỉ có thể phát huy thực lực Trúc Thai hậu kỳ.

Nếu như dẫn Tàng Truy Dương đến đây... Hắc hắc, ma đạo Tà Băng Tông bị Tàng gia hủy diệt một ngàn năm trước, tên ma tu đó hận người của Tàng gia đến tận xương tủy, nếu như biết Tàng Truy Dương là người của Tàng gia, sẽ tuyệt đối “quan tâm chăm sóc” đến Tàng Truy Dương.

Tu vi hai người chênh lệch không lớn, đấu với nhau khẳng định kẻ tám lạng người nửa cân, Tàng Truy Dương và ma tu Tà Băng Tông đấu với nhau, Cổ Thần có thể ngồi một bên ngư ông đắc lợi.

Bởi vậy, Cổ Thần mới lên tiếng huyết, cốt là để thu hút Tàng Truy Dương.

Cổ Thần huyết liền ba tiếng, chạy ra ngoài động vài trăm trượng, dỏng tai nghe ngóng, không nghe thấy động tĩnh gì lại tiếp tục chạy lên phía trước, tiếp tục huyết...

Xem ra tên Tàng Truy Dương này không phát hiện ra sơn động, Cổ Thần đứng ở vài ngàn trượng dưới mặt đất, huyết cho đến khi ra đến cửa động, Tàng Truy Dương cũng không xuất hiện.

Ra khỏi động, Cổ Thần đứng giữa rừng, tiếp tục huyết vài tiếng, chỉ cần Tàng Truy Dương còn trong cánh rừng này, khẳng định sẽ nghe thấy tiếng Cổ Thần.

Quả nhiên, Cổ Thần huyết liền mười tiếng, đột nhiên một tiếng phá không từ Tây Nam truyền đến, liền sau đó, một đường độn quang xuất hiện trước mắt Cổ Thần. Độn quang vừa tan, Tàng Truy Dương hùng dũng bay trên phi kiếm, hai mắt như dao, chăm chú nhìn Cổ Thần.

Mặc dù xem ra tu vi Cổ Thần thấp hơn hẳn rất nhiều nhưng Tàng Truy Dương không vội vàng manh động, mấy ngày liền truy sát, biểu hiện của Cổ Thần đã sớm khiến Tàng Truy Dương ngỡ ngàng. Bây giờ Cổ Thần cố ý dụ hắn đến đây, hắn không thể không thận trọng được.

Tàng Truy Dương nhìn ra phía sau Cổ Thần, dùng thần thức quét một lượt, trừ Cổ Thần ra, không còn có tu sĩ nào khác.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

120. Chương 8: Liên Thủ.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tàng Truy Dương cười cười, lúc này thấy Cổ Thần cố ý dụ hắn đến, tưởng Cổ Thần tìm được viện binh, kết quả chỉ có mình Cổ Thần, mặc dù biểu hiện của Cổ Thần khiến Tàng Truy Dương rất kinh ngạc, nhưng hắn vẫn không coi Cổ Thần ra gì.

- Tiểu tử, ngươi đến lúc phải chết rồi.

Tàng Truy Dương cười hắc hắc.

- Đợi đã...

Cổ Thần gơ tay, nói:

- Tàng Truy Dương, khoan hãy động thủ, để ta tặng ngươi một món quà lớn...

Một đường kiếm cương đột nhiên xuất hiện, quét qua khoảng cách hơn ba mươi trượng, chém xuống Cổ Thần. Giọng nói của Tàng Truy Dương, theo đường kiếm cương truyền đến:

- Tiểu tử, để ta dạy ngươi một bài học trước đã rồi nhận quà của ngươi sau cũng không muộn.

Tàng Truy Dương tưởng món quà mà Cổ Thần nói chính là thân phận đan dược sư của mình, hoặc là đồ đệ đan dược sư. Đuổi liền mấy ngày, Tàng Truy Dương sớm đã giận đến phát điên, còn muốn nghe Cổ Thần nói thêm gì nữa? Chỉ muốn dạy ngay cho Cổ Thần một bài học.

Cổ Thần nhíu mày, hành động này của Tàng Truy Dương khá giống với phong thái của Tàng Thiên Cơ. Nếu như Tàng Thiên Cơ phải đuổi theo ai mấy ngày liền, khẳng định sẽ không nghe người đó giải thích mà sẽ động thủ trước rồi nói, đánh cho đối thủ trọng thương, rồi dựa vào giá trị lợi dụng của đối thủ, quyết định nên để hắn sống hay chết.

Trong Tàng gia, hầu như kẻ nào cũng ngang ngược vậy, Cổ Thần ném ra tử vong chi kỳ và hủy diệt chi châu, liền đó, một đường hồng mang bắn ra từ chiếc sát lục chi giới, xuyên qua tử vong chi kỳ và hủy diệt chi châu, hóa thành chín đường cương khí màu đen, nhất tề lao thẳng vào kiếm cương.

Ầm... một tiếng nổ lớn.

Chín đường cương khí màu đen hóa thành sóng năng lượng, kiếm cương dài hơn ba mươi trượng, theo tiếng nổ lớn, gần một nửa kiếm cương cũng hóa thành sóng năng lượng, tản ra bốn phía, kiếm cương chỉ còn lại hơn mười trượng, không thể chém được vào người Cổ Thần.

Ánh mắt Tàng Truy Dương co lại, Cổ Thần một lần nữa vượt qua tầm tưởng tượng của hắn. Một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy, có thể trực tiếp đỡ một kiếm của một tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ?

Luận tốc độ phi động, Cổ Thần ngang bằng một Trúc Thai kỳ, không ngờ, luận lực công kích, Cổ Thần cũng tương đương một tu sĩ Trúc Thai kỳ.

- Mộc Linh Kiếm... Tật

Tàng Truy Dương ném thanh trường kiếm màu xanh trong tay mình, hai tay kết ấn, thanh quang trên trường kiếm đại trướng, bắn về phía Cổ Thần.

Mặc dù không có kiếm cương đáng sợ dài mấy chục trượng, nhưng hai mắt Cổ Thần lúc này còn có vẻ nghiêm trọng hơn trước, tầng thanh quang trên Mộc Linh Kiếm mặc dù ngắn, nhưng uy lực rất mạnh, hơn hẳn kiếm cương.

Đây là quang mang của việc dùng đại pháp lực điều khiển pháp bảo.

Tốc độ Mộc Linh Kiếm cực nhanh, thanh quang vừa mới lóe lên, chớp mắt đã bắn tới trước mặt Cổ Thần. Cổ Thần chỉ về phía trước, chín đường cương khí màu đen từ tử vong chi kỳ bắn ra, chỉ nghe thấy mấy tiếng lách tách, chín đường cương khí màu đen bị Mộc Linh Kiếm phá vỡ.

Nhưng, chỉ cần một chút thời gian đó, thân thể Cổ Thần như tên rời cung, đồng thời bắn ra phía sau, phi động vào trong sơn động.

Mộc Linh Kiếm rơi vào tay Tàng Truy Dương, hắn vội vàng phi động, đuổi theo Cổ Thần, cũng đi vào trong sơn động.

Đợi đến khi nhìn rõ sơn động, Tàng Truy Dương bật cười, nói:

- Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại vào, ha ha... vào sơn động này rồi, xem người còn chạy được bao lâu?

Cổ Thần nhếch miệng cười, lúc này giao thủ, Cổ Thần biết mình không phải đối thủ của Tàng Truy Dương, nhưng có thể phán đoán sau khi gặp ma tu Tà Băng Tông, giữa hai người chắc chắn sẽ có xung đột.

Cổ Thần phi động nhanh vào trong đáy động, Tàng Truy Dương cũng không giảm tốc độ, mặc dù khá ngạc nhiên trước độ sâu của động nhưng sơn động có sâu đến mấy thì cũng phải có đáy, so với mấy ngày liền truy đuổi trên trời, tình cảnh hiện tại khiến Tàng Truy Dương cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Khoảng cách mấy ngàn trượng, với tốc độ phi động cực nhanh, chẳng bao lâu Cổ Thần đã đến được động sảnh rộng chừng ba mươi trượng, lúc này không còn nhìn thấy bóng dáng ma tu Tà Băng Tông nữa, nắp quan tài đã được đẩy lại, xem ra ma tu đã lại tự băng phong bản thân.

Cổ Thần vừa mới vào động sảnh, bóng người sau lưng lóe lên, Tàng Truy Dương cũng lao vào, thấy đã đến đáy động, thấy Cổ Thần không còn đường thoát, ha ha cười lớn:

- Tiểu tử, sao không chạy nữa? Ha ha ha ha... bây giờ người có mọc cánh cũng không chạy thoát.

- Suyt...

Cổ Thần làm bộ im lặng, chỉ chỉ vào cổ quan tài bằng.

Tàng Truy Dương lúc này mới để ý đến hoàn cảnh xung quanh, lúc này vội đuổi theo Cổ Thần, hắn không ý thức đến. Sơn động đã biến thành một băng động, nhìn chiếc giường băng, cổ quan tài bằng băng, Tàng Truy Dương cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, nhủ thầm:

- Thật là một nơi lạnh lẽo!

Cổ Thần nói:

- Lúc này ta đã đến đây rồi, trong cổ quan tài bằng này có không ít bảo bối, đây chính là món quà mà ta nói với ngươi. Chúng ta không thù không hận, chỉ bằng chia nhau bảo tàng này, sau đó ai đi đường nấy?

Tàng Truy Dương hắc hắc cười, nói:

- Cho dù trong cổ quan tài bằng này có bảo tàng, cũng đều là của ta hết, hơn nữa, trước khi lấy bảo bối, ta sẽ giết ngươi trước. Ngươi chạy đến vùng đất chết này, chứng tỏ mạng ngươi đáng chết, ngươi không thoát được đâu.

Cổ Thần không biến sắc mặt, nói:

- Lúc này ta mở quan tài bằng, bên trong có một vị ma tu, thực lực không hề thua kém ngươi, không có ta, hắc hắc... ngươi không phải là đối thủ của ma tu đó đâu.

- Thật sao?

Tàng Truy Dương hỏi.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Tốt nhất là chúng ta nên liên thủ, giết ma tu trước, sau đó ai lo mạng người ấy.

Tàng Truy Dương liếc sang cổ quan tài bằng một lần nữa, nói:

- Ngươi mở nắp quan tài đi...

Cổ Thần cẩn trọng đi đến trước quan tài, kiếm cương Thanh Ly Kiếm bạo trướng, một kiếm đâm thẳng vào khe hở giữa nắp và thân quan tài, đẩy mạnh một cái, nắp quan tài lật sang một bên.

- A...

Một tiếng rống giận dữ truyền ra, ma tu Tà Băng Tông vừa mới tự băng phong mình, chỉ một lúc sau đã lại bị người ta làm cho bật ra.

Tà Băng Tông ma tu nhìn khắp một lượt, lực mang trong mắt lấp lánh, giận dữ nói:

- Tiểu tử, lại là ngươi? Ngươi muốn chết à?

Nói đoạn, Tà Băng Tông ma tu tóm mạnh, bàn tay băng đột nhiên xuất hiện, chụp xuống Cổ Thần.

Tàng Truy Dương khoanh tay đứng bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cổ Thần bị bàn tay băng tấn công, không hề có ý trợ giúp.

Thái độ đó, Cổ Thần sớm đã liệu tính, đột nhiên hét lớn:

- Tàng Truy Dương... Sao còn chưa ra tay.

Nói đoạn, chín đường cương khí màu đen bắn ra từ tử vong chi kỳ, chặn bàn tay băng lại trong giây lát, còn mình thì lùi lại phía sau chừng mười trượng.

Đúng như Cổ Thần đoán, Tà Băng Tông ma tu vừa nghe thấy Cổ Thần hét, liền chuyển ánh mắt sang phía Tàng Truy Dương, quát:

- Ngươi là người của Tàng gia?

Được sinh ra là người của Tàng gia, từ xưa đến giờ luôn là niềm tự hào của Tàng Truy Dương nên hắn vội nói:

- Không sai, ta đến từ Đế Đình Tàng gia, ngươi là yêu nghiệt phương nào?

Từ trước đến giờ, mỗi lần Tàng Truy Dương đưa thân phận Đế Đình Tàng gia của mình ra, bất luận là tu sĩ nào cũng đều tỏ ra kính trọng. Nhưng lần này, tình huống hoàn toàn tương phản, thân phận Đế Đình không khiến địa vị của hắn cao hơn, mà...

Tà Băng Tông ma tu nổi giận lôi đình, hoàn toàn quay hẳn sang phía Tàng Truy Dương, quát:

- Vậy ngươi chết đi...

Nói đoạn, bàn tay băng chợt biến, không còn quan tâm đến Cổ Thần nữa mà đập về phía Tàng Truy Dương. Cổ Thần vỗ vỗ tay, hoàn thành xuất sắc, ma tu và Tàng gia có mối thù diệt môn, đối với Tàng Truy Dương, tuyệt đối một mất một còn, hai bên chiến đấu, không phải người chết thì là ta vong.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

121. Chương 9: Ngũ Linh Phụ Thể Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Không bị bàn tay băng truy đuổi nữa, Cổ Thần lách người, xuất hiện ở chỗ tiếp giáp giữa động sảnh và sơn động, khoanh chân ngồi xuống, canh ở cửa động sảnh, để Tàng Truy Dương không còn đường thoát, hắc hắc... Trừ khi giết chết được Tà Băng Tông ma tu, còn không Tàng Truy Dương chẳng còn cách nào khác.

- To gan...

Tàng Truy Dương thét lớn.

Đế Đình ở Đại Doanh là trời, hắn nói ra thân phận Đế Đình Tàng gia vậy mà người này còn dám động thủ, hoàn toàn không coi Đế Đình ra gì. Tàng Truy Dương đâu có biết, ma tu Tà Băng Tông đã ở trong cổ quan tài bằng này được một ngàn năm, đâu có biết Đế Đình hay không Đế Đình?

Thấy bàn tay băng lao đến, Tàng Truy Dương ném Mộc Linh Kiếm, hai tay kết ấn, chỉ vào bàn tay băng, thanh quang trên Mộc Linh Kiếm bạo trưởng, bắn về phía bàn tay băng.

Bàn tay băng chụp xuống, nắm chặt lấy Mộc Linh Kiếm còn đang lấp lánh thanh quang, Tàng Truy Dương giật mình, tu vi pháp lực của người này không hề thua kém hắn, dồn thêm pháp lực, thanh mang trên Mộc Linh Kiếm lại bạo trưởng.

Bụp... một tiếng, bàn tay băng xuất hiện một lỗ hổng lớn và bị Mộc Linh Kiếm đâm xuyên.

Mặc dù bị thủng một lỗ lớn nhưng bàn tay băng không hề ảnh hưởng, tiếp tục đập mạnh về phía Tàng Truy Dương, ma tu Tà Băng Tông đưa tay trái áp lên mu bàn tay phải, truyền hàn khí, trong nháy mắt, bàn tay băng hồi phục lại nguyên dạng.

Hai tay Tàng Truy Dương kết ấn, không ngừng biến huyền, Mộc Linh Kiếm màu xanh nhanh như gió xuyên qua không khí, không ngừng đâm vào bàn tay băng, nhưng, mỗi một lần đâm trúng, Ma tu Tà Băng Tông lại bổ sung hàn khí, bàn tay băng lại hồi phục, chẳng để ý đến Mộc Linh Kiếm trong không trung, trực tiếp tóm lấy Tàng Truy Dương.

Cổ Thần ngồi ở cửa động sảnh, hờ hờ nhìn hai người chiến đấu, bất luận ai thắng ai thua, ai sống ai chết, ở vị trí của mình, Cổ Thần có thể chạy thoát bất cứ lúc nào. Nếu như cả hai cùng trọng thương, Cổ Thần sẽ không khách khí, bồi thêm cho hai người một đao.

Đối diện với bàn tay băng đánh mãi không chết, Tàng Truy Dương cũng không còn cách nào khác, lùi lại phía sau, nhìn sang phía Cổ Thần. Tên tiểu tử này đúng là làm cho hắn tức chết, còn ngồi ở đó nhìn hắn với tên quái nhân trong quan tài đánh nhau như xem khí diễn trò.

- Tiểu tử... Nếu như đã liên thủ, sao còn không lên?

Tàng Truy Dương quát.

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Lúc này ta muốn liên thủ, haizzz... Nhưng bây giờ không muốn nữa, người đánh trước đi, nếu như không chịu được nữa thì ta lên.

Tàng Truy Dương giận dữ quát:

- Người dám lừa ta?

- Hắc hắc...

Cổ Thần cười nói

- Hai chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, lúc này ta bị hắc công kích, sao không thấy người ra tay? Có trách chỉ trách người quá ngốc, cửa động tốt như thế này người không đứng, lại chạy vào trong động sảnh làm gì. Bây giờ ta sẽ đứng ở đây nghỉ ngơi, còn người ở trong đó chơi với hắc!

- Người muốn chết...

Tàng Truy Dương giận dữ, xoay người, lao về phía Cổ Thần, Mộc Linh Kiếm rơi vào trong tay, một đường kiếm cương bắn ra chém thẳng vào người Cổ Thần.

Cổ Thần cười lạnh, Tam Tuyệt đại trận sớm đã bài trí sẵn, chín đường cương khí màu đen nhất thời xuất hiện, chặn đứng kiếm cương của Tàng Truy Dương.

Tàng Truy Dương vừa chém xuống một kiếm, đột nhiên cảm thấy từng trận cương phong sau lưng, lạnh thấu xương, bàn tay bằng kia vẫn đang ầm ầm đập xuống, Tàng Truy Dương giật mình, cuối cùng hiểu ra mình vừa mắc một sai lầm lớn.

Vốn dĩ Tàng Truy Dương muốn đột phá phòng thủ của Cổ Thần, nhiều nhất ba kiếm Cổ Thần sẽ phải rút lui. Nhưng bây giờ trong động vẫn còn một ma tu tu vi không hề thua kém hắc, hắc căn bản không có cơ hội chém cho Cổ Thần một kiếm.

Bây giờ hắc định chém Cổ Thần thì bàn tay bằng của ma tu Tà Băng Tông lại đang xuất hiện sau lưng hắc.

Đòn công kích của Ma tu Tà Băng Tông uy lực lớn hơn công kích của Cổ Thần rất nhiều, Tàng Truy Dương sao có thể không giật mình được?

Mộc Linh Kiếm kiếm cương bất ngờ bạo trướng, Tàng Truy Dương lật tay chém mạnh một kiếm về phía sau, kiếm cương dài mấy chục trượng cắt bàn tay bằng thành hai nửa, nhưng hai nửa của bàn tay bằng vẫn như cũ, lao thẳng về phía trước, một trái một phải đập vào đầu vai Tàng Truy Dương.

Phụt...

Tàng Truy Dương phun ra một ngụm máu tươi, bị ma tu Tà Băng Tông đánh trúng, ầm một tiếng, Tàng Truy Dương bay thẳng vào bức tường bằng, một trận bằng nứt đá lở, thân thể Tàng Truy Dương cùng vô số bằng rơi xuống đất, lại một ngụm máu tươi nữa phun ra, có vẻ hắc bị thương không nhẹ.

Bàn tay bằng bị cắt thành hai nửa của Ma tu Tà Băng Tông, sau khi đánh trúng Tàng Truy Dương, không ngừng tụ nữa mà hóa thành vô số đường hàn khí, tan biến, nhưng hai tay của Ma tu Tà Băng Tông lại kết ấn, vô số hàn khí chảy ra từ chiếc giường bằng, đi qua cổ quan tài bằng và thân thể bằng của hắc, hội nhập vào hai bàn tay, một chuồng xuất ra, lại một bàn tay bằng khổng lồ nữa xuất hiện, đập xuống Tàng Truy Dương lúc này còn đang bò lóe ngóp trên mặt đất.

Tàng Truy Dương đập mạnh tay xuống đất, bay người sang một bên, ầm... một tiếng lớn, nơi mà hắc vừa nằm lúc này, bị bàn tay bằng của ma tu Tà Băng Tông đập ra một vết bàn tay sâu chừng mấy thước.

- Họ Tàng, ta gặp kẻ nào giết kẻ đó, đi chết đi...

Ma tu Tà Băng Tông rống lên một tiếng, biến quyền thành chuồng, hai tay tiếp tục tấn công Tàng Truy Dương.

Bàn tay bằng một phen thành hai, hóa thành hai bàn tay bằng khổng lồ, đuổi theo đập Tàng Truy Dương, hai tay đồng thời xuất kích, khiến Tàng Truy Dương không chạy đâu cho thoát.

Mặc dù Tàng Truy Dương vì công kích mình mà mới bị một chuồng của ma tu Tà Băng Tông đánh trúng, nhưng biểu hiện của hắc đúng là khiến người ta thất vọng. Cổ Thần ngồi nhìn trận đấu, hai mày nhíu chặt,

hắn cứ tưởng thực lực hai bên tương đương, chắc chắn phải là kết cục hai bên cùng bại, như vậy hắn mới có thể ngư ông đắc lợi được.

Nhưng bây giờ xem ra Tàng Truy Dương bị thương khá nặng còn ma tu Tà Băng Tông chẳng hề hấn gì, nếu như Tàng Truy Dương cứ thế mà chết, Cổ Thần không chắc mình có thể giết được Ma tu Tà Băng Tông, bởi vậy, Cổ Thần có chút thất vọng.

Nhưng, thất vọng thì cứ thất vọng, Cổ Thần hoàn toàn không hề có ý muốn giúp đỡ, nếu như hắn lao lên, Tàng Truy Dương tranh thủ thời cơ bỏ chạy ra khỏi sơn động, như vậy tình huống sẽ đảo ngược, chuyển thành Tàng Truy Dương nhìn Cổ Thần và ma tu Tà Băng Tông chiến đấu.

Thấy hai bàn tay bằng đánh tới cùng một lúc, Tàng Truy Dương không còn nơi nào để chạy, ném Mộc Linh Kiếm ra, Mộc Linh Kiếm hóa thành một đường thanh quang, từ đỉnh thiên linh cái đâm vào trong cơ thể Tàng Truy Dương.

Tàng Truy Dương hai mắt tròn tròn, khí thế đại trướng, thét:

- Pháp bảo hóa hình, mộc linh phụ thân...

Vù... vù...

Hai đường quyền cương và bằng quyền chạm vào nhau, hai tiếng nổ lớn, bằng quyền vỡ tan, quyền cương cũng yếu đi không ít, quay trở lại thân thể Tàng Truy Dương.

- Ngũ Linh Phụ Thể Thuật...

Thấy khí thế của Tàng Truy Dương đột nhiên tăng mạnh, Cổ Thần và ma tu Tà Băng Tông đều ngạc nhiên, cùng thốt lên.

Ngũ Linh Phụ Thể Thuật là pháp thuật vô cùng lợi hại của Tàng gia, có thể gọi là yêu nghiệt, pháp quyết Tàng gia bắt nguồn từ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ linh, gọi là Ngũ Linh Ngự Thiên Quyết, tất cả công pháp, pháp quyết đều không thể rời được kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ linh, pháp bảo cũng vậy, mỗi loại pháp bảo đều có một thuộc tính trong ngũ linh.

Lúc tu sĩ gặp nạn, pháp bảo có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ phụ linh vào thân thể. Là loại linh hệ năng lượng nào, biến hóa ra sao, phụ thuộc vào thân thể tu sĩ, cái giá phải trả là tiêu hao pháp bảo, đổi lại tu vi tạm thời nâng cao.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

122. Chương 10: Dị Bảo Đáng Sợ (1/2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Luyện chế pháp bảo rất khó, không phải bất đắc dĩ, tu sĩ Tàng gia không bao giờ sử dụng Ngũ Linh Phụ Thể Thuật!

Mộc Linh Kiếm của Tàng Truy Dương chính là pháp bảo hệ mộc, bởi vậy, hóa thành năng lượng hệ mộc, nhập vào thân thể Tàng Truy Dương, tác dụng gần giống với giáng linh phù phụ thể.

Tàng Truy Dương chỉ là mộc linh phụ thể, hơn nữa, pháp bảo của hắn chỉ là pháp bảo phổ thông, nếu như Ngũ Linh Phụ Thể Thuật được luyện đến cảnh giới viên mãn, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ linh toàn bộ phụ thể, sẽ là một sự tồn tại vô cùng biến thái.

Đương nhiên, muốn toàn bộ ngũ linh phụ thể cũng không dễ, như Cổ Thần được biết, kiếp trước chỉ có duy nhất thái tử Tàng Thiên Cơ là thiên tài số một Tàng gia, tu vi đạt tới Độ Hư cảnh trong truyền thuyết mới luyện Ngũ Linh Phụ Thể Thuật đến cực chí đại viên mãn.

Tàng Truy Dương thi triển Ngũ Linh Phụ Thể Thuật, thực lực được nâng cao không ít. Hai đường quyền cương đánh ra đánh tan hai bàn tay băng của Ma tu Tà Băng Tông.

Nhưng, Ma tu Tà Băng Tông ngồi trong cỗ quan tài băng, hàn khí gần như vô tận, hai bàn tay băng vừa tan biến, chỉ thấy chiếc giường băng lại trào ra một trận khí trắng âm hàn lạnh lẽo, tiến nhập vào thân thể ma tu Tà Băng Tông, ma tu Tà Băng Tông nắm thành quyền ẩn, không ngừng không kích Tàng Truy Dương.

Trong nháy mắt, một bàn tay băng được kết bởi pháp lực, to gần một trượng, đánh đến Tàng Truy Dương, tiếp sau đó... Theo sự biến hóa chương ẩn của Ma tu Tà Băng Tông, bàn tay băng thứ hai lại sinh ra từ trong không khí, một quyền đánh đến.

Chỉ thấy Ma tu Tà Băng Tông ngồi thẳng trong quan tài, hàn khí không ngừng trào ra từ chiếc giường băng bên dưới, truyền vào thân thể hắn, theo sự biến hóa chương ẩn của Tà Băng Tông, đại pháp lực ngưng kết thành băng quyền, không ngừng tấn công Tàng Truy Dương.

Bàn tay băng thứ nhất vừa xuất hiện, bàn tay băng thứ hai đã lại sản sinh, bàn tay băng thứ nhất tấn công trực diện Tàng Truy Dương, lúc này trong không khí đã có tất cả năm sáu bàn tay băng, mỗi cái to hơn một trượng, thi nhau đánh về phía Tàng Truy Dương, gần như chiếm trọn không gian động sảnh.

Nhìn những bàn tay băng khổng lồ, Cổ Thần thầm giật mình, nếu như lúc này Ma tu Tà Băng Tông cũng sử dụng chiêu này, cho dù có dùng Tam Tuyệt đại trận, e rằng bản thân hắn cũng không thể chống đỡ nổi. Xem ra đây là tuyệt chiêu của Ma tu Tà Băng Tông, không dễ gì lấy ra sử dụng.

Mối hận của ma tu Tà Băng Tông với Tàng gia thực sự quá lớn, thấy Tàng Truy Dương đánh vỡ hai bàn tay băng kết bởi pháp lực của mình, lập tức sử dụng tuyệt chiêu: Băng Chấn Thiên Địa.

Nếu như ở thời kì toàn thịnh, sử dụng chiêu Băng Chấn Thiên Địa này, trong nháy mắt có thể đánh ra hàng trăm đường băng quyền, phủ kín phạm vi một trăm trượng vuông. Dưới uy lực của Băng Chấn Thiên Địa, trong phạm vi một trăm trượng vuông, không một vật phẩm gì không bị băng quyền làm cho vỡ vụn.

Bây giờ, Ma tu Tà Băng Tông bị pháp bảo “Ngũ Linh Phân Thần Chùy” khống chế, pháp lực đều bị Ngũ Linh Phân Thần Chùy ngăn chặn, phải mượn một nơi lạnh lẽo như thế này mới có thể trấn áp sự khống chế của Ngũ Linh Phân Thần Chùy, bảo toàn tính mạng. Thực lực vận dụng không bằng một phần thời kì toàn thịnh, sử dụng chiêu Băng Chấn Thiên Địa, cũng chỉ có thể đánh ra năm sáu băng quyền.

Nhìn năm sáu đường băng quyền, Tàng Truy Dương không lộ ra nửa phần sợ hãi, thanh mang đột nhiên lóe sáng toàn thân, hai tay nắm chặt, vô số thanh mang hội tụ lại ở hai bàn tay, phát ra quang mang chói mắt, như hai quả cầu ánh sáng.

- Thanh Giao Quyền...

Tàng Truy Dương quát lớn, đánh ra một đòn, một đường quyền cương thanh sắc bắn ra nhanh như chớp, lao thẳng vào băng quyền.

Một tiếng rống lên vang lên trong động sảnh, bên trong đường quyền cương thanh sắc đó như có một con thanh giao đang không ngừng lồng lộn, con thanh giao dài gần mười trượng, ngẩng đầu rống vang. Khoảnh khắc quyền cương và băng quyền chạm vào nhau, con thanh giao trong quyền cương há miệng, cắn chặt băng quyền, thân thể vừa quăn vừa vặn, bóp vỡ tan băng quyền...

Tàng Truy Dương không vội vàng, quyền này nối tiếp quyền kia, mỗi một quyền đều có một con hư huyền thanh giao xuất hiện bên trong. Băng quyền của ma tu Tà Băng Tông lần lượt bị thanh giao phá hết.

Tàng Truy Dương xuất quyền, mỗi quyền đều cực nhanh, liên tục không ngừng, lại một băng quyền nữa dưới sức tấn công của thanh giao, vỡ thành hai ba mảnh.

Ma tu Tà Băng Tông thấy vậy, mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không hề hoảng loạn, hàn khí lưu động từ chiếc giường băng đột nhiên tăng lên, truyền vào thân thể, băng quyền của ma tu Tà Băng Tông biến huyền nhanh hơn, nhanh chóng đuổi theo tấn công Tàng Truy Dương.

Tàng Truy Dương cũng không chịu thua, hào quang thanh sắc trên người lưu động, như một chiến thần, nhất là hai bàn tay sắt, thanh quang càng chói mắt, khiến người ta không thể nhìn gần. Bất luận băng

quyền của Ma tu Tà Băng Tông nhanh đến thế nào, quyền của Tàng Truy Dương vẫn phá được hết.

Ngược lại, mỗi lần đánh ra một quyền, thân thể Tàng Truy Dương lại tiến lên trước một bước, từng bước tiếp cận cổ quan tài bằng.

Thực lực của Ma tu Tà Băng Tông quá mạnh, Tàng Truy Dương khó lòng thoát thân, hơn nữa, có Cổ Thần thủ ở cửa động, cho dù bây giờ hắn có một linh phụ thể, muốn phá vỡ vòng phòng ngự đó, chỉ mất một khoảnh khắc. Nhưng, dưới sự tấn công không ngừng nghỉ của Ma tu Tà Băng Tông, một khoảnh khắc, đủ để trúng đòn ba lần.

Lúc này chỉ là lực tàn dư của băng quyền đánh trúng, vậy mà đã khiến Tàng Truy Dương trọng thương, nếu như bị băng quyền đánh trúng thật, không chết cũng trọng thương. Bởi vậy, Tàng Truy Dương ra quyết định, dựa vào thực lực một linh phụ thể hiện tại, giết chết quái nhân trong quan tài bằng, sau đó tính sổ với Cổ Thần sau.

Cổ Thần chăm chú theo dõi trận đấu giữa Tàng Truy Dương và ma tu Tà Băng Tông, vẻ hờn hờ ban đầu trên khuôn mặt đã thay bằng sự nghiêm nghị. Bây giờ Tàng Truy Dương và ma tu Tà Băng Tông đều đã tung hết những pháp thuật lợi hại nhất của mình, hai bên đánh qua đánh lại, bất cứ quyền nào đánh trúng Cổ Thần đều có thể khiến hắn tan xương nát thịt.

Vừa rồi Cổ Thần dựa vào Tam Tuyệt đại trận, giao thủ với cả hai người, mặc dù không giành thắng lợi, nhưng cũng không bị thua. Nếu như cả hai người cùng dùng pháp thuật, e rằng vừa xuất thủ, Cổ Thần đã hoảng hốt bỏ chạy từ lâu rồi.

Bất luận là Tàng Truy Dương hay Ma tu Tà Băng Tông, sử dụng “Ngũ Linh Phụ Thể Thuật” hoặc “Băng Chấn Thiên Địa” đều có thể dễ dàng giết chết Cổ Thần. Cổ Thần nhảy lên, sau đó lùi lại phía sau.

Nhưng, Cổ Thần không rời khỏi chỗ này mà chỉ lùi lại vài trượng, thân thể dừng lại ở giữa sơn động, ném phi kiếm, đứng sẵn trên đó. Hai bên đang đánh nhau kịch liệt như vậy, Cổ Thần không thể bỏ đi.

Tàng Truy Dương đã bị thương, nhưng dựa vào “Ngũ Linh Phụ Thể Thuật”, lại chiếm ưu thế, hắn với Ma tu Tà Băng Tông thắng bại ra sao, rất khó đoán trước. Cổ Thần đương nhiên phải ở lại đây, nếu như hai bên cùng bại thì bồi thêm cho họ một đao nữa, sau đó thu hoạch chiến lợi phẩm. Nếu như một bên dễ dàng giành chiến thắng, Cổ Thần cũng có thể lập tức bỏ chạy ra ngoài, không đánh được họ thì chạy.

Chỉ thấy Tàng Truy Dương càng đánh càng hăng, mỗi một quyền đánh đều có tiếng giao găm, khí thế ngút trời, mặc dù hai tay ma tu Tà Băng Tông không ngừng biến huyền quyền ẩn, băng quyền liên tục không ngừng truy kích Tàng Truy Dương, nhưng mỗi một quyền đều bị Tàng Truy Dương phá vỡ.

Mỗi một quyền, Tàng Truy Dương lại tiến lên trước một bước, liên tục mười mấy bước, Tàng Truy Dương chỉ còn cách cổ quan tài bằng của Ma tu Tà Băng Tông ba trượng, đột nhiên hai quyền cùng xuất, phá tan băng quyền mà Ma tu Tà Băng Tông vừa đánh ra.

- Yêu nghiệt, chết đi!

Tàng Truy Dương hét lên một tiếng, hai tay vẫn còn chưa thu lại, thân thể đã chuyển, chân phải vung cao, chém mạnh xuống, tung ra một đường cương khí màu xanh.

Cương khí hình vòng cung, cong như trăng khuyết nhưng ánh sáng thì chói mắt hơn ánh trăng rất nhiều, lớn chừng vài trượng, so với mỗi quyền mà Tàng Truy Dương đánh ra lúc này, uy lực lớn hơn rất nhiều.

Khoảng cách ba trượng, lại không có gì ngăn cản, trong chớp mắt, đường cương khí đã đến trước mặt ma tu Tà Băng Tông. Ma tu Tà Băng Tông hoảng hốt, không kịp kết pháp ấn, trực tiếp tung ra hai quyền, đón đường cương khí.

Bùm một tiếng, như bị đánh trúng, thân thể Ma tu Tà Băng Tông văng ra khỏi cổ quan tài, đập mạnh vào bức tường bằng.

Đường cương khí vẫn không ngừng lại, bổ mạnh lên cổ quan tài. Một tiếng rắc, cổ quan tài vỡ tan, hóa thành vô số mảnh vụn, bay tứ tán khắp nơi.

Ma tu Tà Băng Tông lóp ngóp bò lên từ đồng băng vụn, miệng đầy máu, rõ ràng bị thương không nhẹ, nhưng vừa thấy cổ quan tài băng bị phá vỡ, Ma tu Tà Băng Tông lập tức lộ vẻ hoảng hốt, rít lên một tiếng giận dữ, nói:

- Quan tài trường sinh của ta...

- Quan tài trường sinh?

Cổ Thần hắc hắc cười, nói:

- Bỏ mình vào quan tài như một người đã chết mà lại gọi là “quan tài trường sinh”.

Cổ Thần thấy vậy nhưng Ma tu Tà Băng Tông không thấy vậy, một ngàn năm trước, hắn bị tu sĩ Tàng gia dùng Ngũ Linh Phân Thần Chùy đánh trúng, vốn đã sớm chết, nhưng lại tìm thấy nơi lạnh lẽo này, dùng băng phong kín vết thương nên không thiệt mạng. Trong mắt hắn, đây đương nhiên là một cỗ quan tài trường sinh.

Bây giờ cỗ quan tài trường sinh đã vỡ, Ma tu Tà Băng Tông không thể áp chế vết thương nữa, sớm muộn gì cũng chết dưới tay Ngũ Linh Phân Thần Chùy.

- Đồ khốn muốn chết à...

Ma tu Tà Băng Tông hai mắt đỏ ngầu, rống lớn:

- A... nếu ta đã không sống được thì các ngươi cũng đừng mong sống, tất cả đền mạng cho ta.

Ma tu Tà Băng Tông mặc dù rống lên rất lớn, nhưng Cổ Thần lúc này đã ở bên ngoài động sảnh, lúc nào cũng có thể chạy ra ngoài. Mặc dù có chút lo lắng Ma tu Tà Băng Tông sẽ thi triển pháp thuật lợi hại nào đó, nhưng lúc này có Tàng Truy Dương chặn trước mặt, đương nhiên sẽ không bị những lời hù dọa của Ma tu Tà Băng Tông làm cho sợ hãi bỏ chạy.

Về phần Tàng Truy Dương, hắn chỉ cười lạnh một tiếng, Ngũ Linh Phụ Thân Thuật mà hắn thi triển đã đánh bại được Ma tu Tà Băng Tông thì hắn còn sợ gì lời đe dọa của một kẻ sắp chết nữa chứ. Tàng Truy Dương cười lạnh, nói:

- Yêu nghiệt, còn dám ngông cuồng, đi chết đi...

Nói xong, một quyền đánh ra, một đường quyền cương bắn thẳng về phía Ma tu Tà Băng Tông.

- Ha ha ha ha...

Ma tu Tà Băng Tông hoàn toàn không quan tâm đến đường quyền cương này, vật cười điên loạn, rít lên the thé:

- Cùng chết đi...

Dứt lời, tu vi của Ma tu Tà Băng Tông đột nhiên bạo tăng, uy lực tu vi thể hiện ra ngoài từ Trúc Thai hậu kỳ nâng lên Dẫn Hồn Kỳ, lại biến thành Bồi Nguyên Kỳ, rồi biến thành Kim Đan Kỳ, trong nháy mắt, Ma tu Tà Băng Tông đột phá Kim Đan Kỳ, tiến thẳng tới Mệnh Tuyền Cảnh.

Sắc mặt Tàng Truy Dương đại biến, Cổ Thần cũng giật mình kinh ngạc, Ma tu Tà Băng Tông rõ ràng bị Ngũ Linh Phân Thần Chùy khống chế, tu vi bị áp chế, nếu như thể hiện ra ngoài lập tức phải bị Ngũ Linh Phân Thần Chùy giết mới đúng...

Cổ Thần cảm thấy không ổn, động thân chuẩn bị lao ra ngoài.

Một đường hào quang đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, hình thành nên một cái lồng bằng ánh sáng. Cổ Thần va vào cái lồng đó, lực đàn hồi quá lớn khiến hắn bị bắn ngược trở lại trong động sảnh.

- Toàn bộ chết cho ta... A... Ma tu Tà Băng Tông vừa kêu thảm thiết, vừa rít lên the thé, một tay giơ cao, một đường ánh sáng màu đỏ bay ra, phủ kín cả động.

Đây là một chiếc lệnh bài màu đỏ, bên trên có khắc đầy những hình thù kì quái, như những đốm lửa, tán phát ra khí tức nóng bỏng.

Lệnh bài vừa xuất, toàn bộ khí lạnh trong sơn động lập tức biến mất, thay vào đó cả sơn động chuyển sang một màu đỏ rực, như dưới địa ngục, nóng vô cùng.

Tàng Truy Dương ngạc nhiên, nói:

- Đây là pháp bảo gì?

Tàng Truy Dương vừa lên tiếng, lệnh bài đột nhiên bắn ra một đường hỏa mang đỏ rực, tốc độ cực nhanh, Cổ Thần chỉ nhìn thấy cái bóng của nó. Trong nháy mắt, hỏa mang bắn thẳng đến trước mặt Tàng Truy Dương.

Tàng Truy Dương giơ vội hai tay, hai đường quyền cương cứng cùng bắn về phía trước, một chiếc lồng ánh sáng tạo bởi pháp lực nhanh chóng chụp lấy toàn bộ cơ thể hắn.

Hỏa mang vừa chạm vào, lập tức biến mất không chút dấu vết, chiếc lồng của Tàng Truy Dương như không hề tồn tại, chớp mắt, hỏa mang xuyên qua, bắn thẳng vào thân thể Tàng Truy Dương.

Tàng Truy Dương ngay cả một tiếng kêu cũng không có, chỗ hỏa mang xuyên qua xuất hiện một lỗ lửa to như cái đầu, lỗ lửa không ngừng mở rộng, trong giây lát thiêu cháy thân thể Tàng Truy Dương, đến một chút tàn dư cũng không còn...

Đồng tử Cổ Thần co rút lại sợ hãi, là uy lực gì vậy? Tu sĩ Thần Hải Cảnh trúc thai hậu kỳ, chớp mắt đã bị đốt cho không còn một mảnh vụn?

Một cảm giác nguy hiểm chí mạng lập tức chụp lấy Cổ Thần, ngay cả Tàng Truy Dương ở trạng thái mộc linh phụ thể cũng không thể chống đỡ nổi, Cổ Thần trên người chỉ có vài món pháp khí, sao làm được gì?

Ma tu Tà Băng Tông không ngừng kêu lên thảm thiết, mất đi pháp lực trấn áp, Ngũ Linh Phân Thần Chùy đang nuốt đi sinh mệnh của Ma tu Tà Băng Tông, nhưng, thấy Tàng Truy Dương bị thiêu không còn một mảnh vụn, âm thanh thảm thiết ấy nhanh chóng biến thành một tràng cười lớn.

- A... Tiểu tử, đến lượt ngươi rồi... Đi chết đi... A...

Ma tu Tà Băng Tông vừa kêu vừa rống, hai mắt dán chặt vào Cổ Thần, lộ vẻ hưng phấn.

Tiếng rống của Ma tu Tà Băng Tông vừa vang lên, một đường hỏa mang lập tức bắn ra từ hỏa diễm đỏ đằng lệnh bài, nhắm thẳng về phía Cổ Thần. Tốc độ của hỏa mang thực sự quá nhanh, nhanh đến nỗi Cổ Thần không kịp phản ứng.

Cổ Thần chỉ thấy hỏa mang lóe lên, sau đó hỏa mang đâm xuyên qua ngực hắn, căn bản không kịp ngăn cản.

Nghĩ đến trạng thái thảm thiết của Tàng Truy Dương, trái tim Cổ Thần suýt nữa nhảy lên cổ họng, hai tay ôm chặt ngực, lồng ngực đau nhói như bị tên đâm trúng.

Một lúc lâu sau.

- Hả?

Cổ Thần đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, hai tay sờ sờ lên ngực, thân thể vẫn còn, không có lỗ lửa...

Cổ Thần vô cùng kinh ngạc, lúc này Tàng Truy Dương bị hỏa mang bắn trúng, thân thể chớp mắt tan thành tro bụi, tại sao...?

Cổ Thần buông hai tay, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, ánh mắt đầy vẻ khó tin. Nhưng, khó tin là chuyện của khó tin, lúc này trong lòng Cổ Thần đang cảm thấy vô cùng vui sướng. Cổ Thần tưởng mình sẽ giống như Tàng Truy Dương, bị hỏa mang biến thành hư vô, không bao giờ gặp lại sư tỷ nữa mà chết ở giữa Đông Hoang, trong sơn động không ai hay biết này.

Kết quả nằm ngoài dự đoán, thân thể bị hỏa mang bắn trúng, một chút vấn đề cũng không có, lúc này ngực bị đau, chỉ là thần kinh phản ứng mà thôi.

Cảm giác này còn hưng phấn hơn việc quay lại từ cõi chết.

- Không... Sao lại có thể... Thiêu..., thiêu chết người...

So với Cổ Thần, Ma tu Tà Bằng Tông còn kinh ngạc hơn, mặt cũng đầy vẻ không tin, dưới tác dụng tàn khốc của Ngũ Linh Phân Thần Chùy, hắn sẽ chết trong vài phút nữa, nhưng, Cổ Thần trúng hỏa mang lại không hề hấn gì, điều này khiến hắn cảm thấy chấn động.

Quang mang lại bắn ra từ hỏa diễm lệnh bài theo tiếng thét của ma tu Tà Bằng Tông, lần này, một lúc có ba đường hỏa mang bắn về phía Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

123. Chương 11: Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Tốc độ của hỏa mang quá nhanh, Cổ Thần căn bản không thể tránh kịp, nhưng, có hiện tượng kì quái lúc này, Cổ Thần căn bản không cần tránh, chỉ lặng im đứng yên tại chỗ, nhìn ba đường hỏa mang xuyên qua cơ thể mình.

Ba đường hỏa mang tan biến, Cổ Thần vẫn bình yên vô sự, hỏa mang không tạo nên bất cứ thương tổn gì cho hắn, ngược lại, lần này không còn cảm giác sợ hãi, lúc ba đường hỏa mang đi vào cơ thể, Cổ Thần cảm thấy khoan khoái một cách lạ thường, ba đường hỏa mang như biến thành năng lượng cường đại, lưu động trong cơ thể hắn.

Cổ Thần có thể cảm nhận, nếu luyện hóa ba đường năng lượng này, tu vi khẳng định tăng lên không ít.

Không biết vì lý do gì, Cổ Thần có thể xác nhận điểm này, hắn có thể hấp thu hỏa mang phát ra từ hỏa diễm lệnh bài, hóa thành thực lực của mình.

Hỏa mang đối với hắn mà nói, chẳng khác gì linh đan diệu dược. Cổ Thần dang rộng hai tay, mừng rỡ nói:

- Nhanh... Nhiều hơn chút nữa, bắn nhiều hỏa mang thêm chút nữa.

Ma tu Tà Bằng Tông há hốc miệng, thậm chí quên mất cảm giác đau đớn trên người, quên cả nói, hai mắt đỏ ngầu, chỉ vào hỏa diễm lệnh bài, lại một đường pháp lực nữa được đánh vào đó, hét:

- Đốt cháy đi! Đốt hắn thành tro đi... đốt thành hư vô... a...

Hỏa mang trên hỏa diễm lệnh bài đại trưởng, trong nháy mắt bắn ra hàng chục đường hỏa mang, như cả một biển lửa, mấy chục đường hỏa mang cuộn cuộn bắn vào thân thể Cổ Thần.

Sức mạnh của mấy chục đường hỏa mang này, so với ba đường hỏa mang còn lại cường đại gấp mười lần, Cổ Thần chẳng có biểu hiện khó chịu nào, ngược lại, thân thể như được uống một ngụm trà mát, vô cùng dễ chịu. Mười mấy đường hỏa mang, hóa thành năng lượng, lưu động trong cơ thể hắn.

Đường pháp lực cuối cùng vừa bắn ra cũng là lúc Ngũ Linh Phân Thần Trùy đóng ngập vào trong thân thể Ma tu Tà Bằng Tông. Hắn run lên từng trận, ngã vật xuống đất, máu tươi bắt đầu trào ra từ tai, mắt, mũi, miệng.

Cổ Thần nhìn về phía Ma tu Tà Bằng Tông, chỉ thấy hắn giơ ngón tay chỉ Cổ Thần, nói:

- Không ngờ... người lại có... có... cổ... cổ...

Ma tu Tà Bằng Tông còn chưa nói hết, tay đã rơi xuống đất, hai mắt trợn tròn nhìn Cổ Thần đầy vẻ không tin, thân thể không hề động đậy.

Quang mang trên hỏa diễm lệnh bài tối đi rồi rơi xuống đất.

Cổ Thần sáng mắt, nghe câu Ma tu Tà Bằng Tông nói câu cuối cùng, hình như hắn biết tại sao Cổ Thần có thể hấp tu được công kích của hỏa diễm lệnh bài? Vội vàng di chuyển đến trước mặt Ma tu Tà Bằng Tông, Cổ Thần nói:

- Người nói gì? Ta có cổ gì...?

Ma tu Tà Bằng Tông không nói không rằng, Cổ Thần bắt mạch cổ, thấy hắn đã bị ngũ linh phân thân dùi giết chết.

Không nghe được câu cuối cùng, Cổ Thần trong lòng có chút hụt hẫng, tại sao Tàng Truy Dương bị hỏa mang công kích thiêu cháy thành hư vô, mà hỏa mang chui vào thân thể Cổ Thần lại hóa thành năng lượng?

Cổ Thần nghĩ mãi mà không nghĩ ra. Tư duy của tu sĩ đứng là rất đáng sợ, không hiểu chuyện gì là cứ ghi nhớ mãi trong lòng, nghe Ma tu Tà Bằng Tông nói câu cuối cùng, Cổ Thần nghĩ:

- Không lẽ hắn nói mình có huyết mạch Cổ gia? Hỏa diễm lệnh bài biết nhận chủ bằng huyết mạch sao?

Cổ Thần lập tức phủ nhận suy nghĩ này, hỏa diễm lệnh bài mới nhìn đã biết không phải phàm vật, pháp bảo thông thường sao có thể so sánh với nó. Cổ gia chỉ là một gia tộc nhỏ trong Lạc Thủy Thành. Thời kỳ huy hoàng nhất cũng chỉ có được vài tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín, chưa từng có Thần Hải cảnh tu sĩ nào, sao có thể luyện ra pháp bảo nhận chủ bằng huyết mạch?

Nghĩ mãi không ra, Cổ Thần chuyển hướng chú ý sang hỏa diễm lệnh bài đang nằm trên mặt đất. Nhặt hỏa diễm lệnh bài lên, Cổ Thần chăm chú quan sát.

Cầm hỏa diễm lệnh bài trong tay, Cổ Thần lập tức cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa. Những hình ảnh hỏa diễm bên trên bề mặt nó, Cổ Thần chưa từng thấy qua. Số lượng hỏa diễm ở cả hai mặt đều bằng chín.

Con số chín, chính là đại diện của cực hạn, là tượng trưng của thân phận cao nhất, như tứ đại đế chủ Đế Đình, đều được gọi là cửu ngũ chi tôn, Thánh Đình thánh hoàng, được gọi là cửu cửu chí tôn.

Hai mặt đều có hình ảnh chín ngọn lửa, chứng minh món bảo bối này có lai lịch không nhỏ.

Nhìn hỏa diễm lệnh bài, Cổ Thần nói:

- Cũng không biết người tên gì, xem ra người có lai lịch không nhỏ, nếu cứ trực tiếp gọi là hỏa diễm lệnh thì sỉ nhục người quá, chỉ bằng gọi người là Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh.

Cổ Thần nói xong, thu Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh vào Càn Khôn Trạc, nhưng, Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh không hề có phản ứng, Cổ Thần thu liền ba lần, vẫn không có động tĩnh gì.

Bây giờ thì Cổ Thần hiểu, Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh khẳng định không thu vào được không gian pháp khí, có thể thấy Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh còn đặc biệt hơn rất nhiều những pháp bảo lợi hại khác.

Ngẫm nghĩ một lúc, Cổ Thần rạch một vết thương nhỏ trên đầu ngón tay, nhỏ máu lên Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh. Quả nhiên, giọt máu vừa nhỏ lên, lập tức bị Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh hút hết.

- Thu...

Cổ Thần làm bộ dạng của một tu sĩ thu pháp bảo vào trong cơ thể.

- Thu...

- Thu...

...

Cổ Thần làm liền ba lần, Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh cũng không bị hắn thu vào cơ thể.

- Chắc phải cần có tu vi Thần Hải cảnh, có pháp lực mới có thể thu được nó.

Cổ Thần nghĩ.

...

Cổ Thần dùng rất rất nhiều cách với Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, kết quả Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh như một miếng gỗ, căn bản không có nửa phần phản ứng, nói gì hỏa mang với uy lực đáng sợ mà nó bắn ra lúc này.

Ma tu Tà Băng Tông đã đẩy tu vi của mình lên cảnh giới Mệnh Tuyền cảnh, mới có thể sử dụng Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, xem ra không đến Mệnh Tuyền cảnh, rất khó sử dụng nó.

Cổ Thần bây giờ chỉ là Tiên Thiên cảnh tăng bảy tu vi, Mệnh Tuyền cảnh? Còn cách xa lắm, đành phải cất nó đi, đợi sau này nghiên cứu.

Thấy trên đầu Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh có một cái lỗ nhỏ, Cổ Thần dùng dây xuyên qua, đeo trước ngực rồi mới chuyển ánh mắt sang phía thi thể Ma tu Tà Băng Tông.

Nói một cách chính xác là hắn đang nhìn cổ tay Ma tu Tà Băng Tông, trên đó có một cái vòng màu đen, không phải là Càn Khôn Trắc thì còn là vật gì khác?

Cổ Thần lấy Càn Khôn Trắc của Ma tu Tà Băng Tông xuống, truyền thần thức vào trong. Càn Khôn Trắc lập tức lóe lên một đường quang mang pháp lực.

Càn Khôn Trắc đã ở trên người Ma tu Tà Băng Tông không biết bao nhiêu năm, sớm đã được bồi luyện thành pháp bảo, Cổ Thần muốn sử dụng được nó, nhất định phải luyện hóa được pháp lực linh thức mà Ma tu Tà Băng Tông vẫn còn lưu lại bên trong Càn Khôn Trắc, nếu như đợi pháp lực linh thức đó tự động tiêu tán, chỉ ít cũng phải mất mười năm.

Bây giờ Cổ Thần vẫn chưa đến Thần Hải cảnh, tạm thời không thể luyện hóa, đành phải mang Càn Khôn Trắc trên người, sau đó rồi tính. Ma tu Tà Băng Tông tu vi bất phàm, bên trong Càn Khôn Trắc có lẽ có rất nhiều thứ hay ho.

Nhìn sang chỗ mà thi thể Tàng Truy Dương biến mất, Cổ Thần thầm cảm thấy tiếc rẻ, ngay cả vật phẩm trên người cũng bị thiêu trụi, nếu không, với một nhân vật đến từ Đế Đình như Tàng Truy Dương, trên người khẳng định có không ít thứ tốt, nếu như có thể thu hoạch được một món pháp bảo thì tốt biết mấy.

Đứng dậy, Cổ Thần nhìn khắp một lượt động sảnh, chẳng còn một chút cảm giác lạnh lẽo nào nữa, cũng không có nửa miếng băng đá, quan tài và chiếc giường băng lúc này đã bị sự xuất hiện của Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh làm cho tan thành hư vô.

Ma tu Tà Băng Tông chết đi, Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh cũng mất đi khí tức nóng bỏng, sơn động trở lại bình thường, biến thành một sơn động phổ thông, không lạnh lẽo, cũng không nóng bỏng.

- Hắc hắc... Tàng Truy Dương biến mất rồi. Ai bảo hắn cứ không ngừng truy đuổi Cổ Thần, chết cũng tốt...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

124. Chương 12: Tiên Thiên Cảnh Tăng Tám.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Một bóng trắng lóe lên nơi đầu vai Cổ Thần, Tiểu Bạch xuất hiện, hắc hắc cười nói.

Nghĩ đến Tàng Truy Dương bị thiêu cháy thành hư vô, Cổ Thần nhún nhún vai không nói gì, chỉ cảm thấy bên trong thân thể đang có hàng chục dòng năng lượng chảy tán loạn, nói:

- Ta muốn bế quan ở đây một khoảng thời gian, luyện hóa năng lượng hỏa mang trong cơ thể, nếu như người cảm thấy nhàm chán thì cứ ra ngoài động chơi.

Tiểu Bạch ngơ ngác, nói:

- Bể quan bao lâu?

Tàng Truy Dương cảm nhận cường độ năng lượng bên trong cơ thể, nói:

- Chỉ ít phải bể quan hai tháng.

- Lâu như vậy à?

Tiểu Bạch chớp chớp mắt, nói:

- Vậy Cổ Thần cứ ở đây bể quan, Tiểu Bạch tự đi chơi một mình.

Cổ Thần gật gật đầu:

- Cần linh đan thì cứ vào bất cứ lúc nào, người đi đi!

Tu vi hiện tại của Tiểu Bạch chẳng hề thua kém tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy, hơn nữa, còn có kì thuật “phân thần”. Nơi này chỉ mới thâm nhập vào Đông Hoang hơn năm vạn, chỉ có Tiên Thiên cảnh trung kì yêu thú qua lại, không có nguy hiểm gì, Cổ Thần không cần lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Bạch, yên tâm bể quan tu luyện.

Sau khi Tiểu Bạch xuất động, Cổ Thần Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh trên ngực, sau đó điều chỉnh lại tâm thái, loại bỏ hết tạp niệm ra khỏi đầu, khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt luyện hóa năng lượng đang hoành hành trong cơ thể.

Mỗi một đường hỏa mang mà Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh phát ra đều do Ma tu Tà Băng Tông sử dụng pháp lực điều khiển, nên, ẩn chứa một lượng nhỏ pháp lực năng lượng của Ma tu Tà Băng Tông. Pháp lực của Ma tu Tà Băng Tông, Cổ Thần không thể hấp thụ, nhưng, thông qua Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, lại dẫn vào thân thể Cổ Thần, hóa thành năng lượng mà hắn có thể hấp thụ.

Mặc dù pháp lực ẩn hàm trong mỗi một đường hỏa mang vô cùng ít, nhưng đối với một Tiên Thiên cảnh như Cổ Thần mà nói, là một luồng năng lượng cực lớn, hơn nữa, bên trong cơ thể Cổ Thần đang có mấy chục đường năng lượng như vậy. Nếu như luyện hóa toàn bộ, thực lực Cổ Thần sẽ có một bước nhảy vọt lớn.

Hắn vừa mới vào Tiên Thiên cảnh tầng bảy chưa được bao lâu, nói không chừng, sẽ nhanh chóng đột phá Tiên Thiên cảnh tầng tám.

Cổ Thần nuốt một viên nguyên linh đan cực phẩm, bây giờ Cổ Thần phải luyện hóa hỏa mang năng lượng trong cơ thể chứ không phải cố ý luyện hóa nguyên linh đan cực phẩm, tất cả linh lực ẩn chứa trong một viên nguyên linh đan cực phẩm đủ để Cổ Thần không phải ăn uống trong vòng vài tháng.

Mấy chục luồng hỏa mang năng lượng trong người, Cổ Thần dự định sẽ luyện hóa hết một lần, nên chắc phải bể quan trong một thời gian dài.

Trong người có một lượng lớn năng lượng, đợi Cổ Thần tiêu hóa xong, sẽ không cần luyện hóa linh đan hay hấp thụ linh thạch gì nữa, chỉ cần luyện hóa năng lượng trong cơ thể, chuyển thành năng lượng của mình, tu vi sẽ đại trưởng.

Từng ngày trôi qua, Cổ Thần ngồi trong sơn động, ròng rã ba tháng liền...

Thời gian ba tháng, cả ngày lẫn đêm, Cổ Thần không dừng lại dù chỉ một lúc, không ngừng luyện hóa mấy chục luồng năng lượng cường đại trong cơ thể. Mỗi lần luyện hóa được một luồng, tu vi của Cổ Thần lại tăng lên một ít.

Ba tháng bảy ngày, tròn chín mươi bảy ngày, Cổ Thần mới luyện hóa hết toàn bộ năng lượng trong cơ thể, tu vi so với chín mươi bảy ngày trước, cao hơn mấy lần.

Một tháng trước, một cách vô thức, Cổ Thần đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng bảy đỉnh phong, căn bản không cố ý trùng kích bức tường Tiên Thiên cảnh tầng bảy. Càng luyện hóa năng lượng trong cơ thể, tu vi càng lúc càng cao, đương nhiên, nhanh chóng đột phá bức tường Tiên Thiên cảnh tầng bảy, tiến vào cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng tám.

- Tiên Thiên cảnh tầng tám... ha ha... không hay không biết, đến cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng tám rồi.

Cổ Thần mở mắt, cảm nhận tu vi của mình, đột nhiên bất ngờ người nói.

Bên trong cơ thể đang có vô số năng lượng dâng trào, Cổ Thần đánh ra một quyền, quyền cương và bắn ra, chớp mắt đã thấy đánh trúng bức tường đá bên cạnh.

Ầm một tiếng lớn, động sảnh nghiêng ngả, thành động bị quyền cương làm thủng một lỗ lớn, vô số đá vụn rơi xuống, bay tán loạn tứ phía.

Nhìn uy lực một quyền, Cổ Thần trong lòng vô cùng hưng phấn, không lâu trước đây hắn mới bước vào cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng bảy, không ngờ, ba tháng sau, tu vi của hắn lại có đột phá, tiến nhập Tiên Thiên cảnh tầng tám.

Tất cả công lao đều là của hỏa mang do Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh phát ra.

Đương nhiên, không có Ma tu Tà Băng Tông, Cổ Thần sao có thể bị Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh công kích? Không bị Tàng Truy Dương đuổi bắt, Cổ Thần sao gặp được Ma tu Tà Băng Tông?

Nói đi nói lại, người Cổ Thần phải cảm tạ vẫn là Tàng Truy Dương, nếu như không phải hắn không ngừng truy đuổi, nơi này cách Đại Doanh hơn năm vạn dặm, Cổ Thần sao có thể chạy đến đây. Cho dù chạy đến đây, không có hắn không ngừng truy đuổi, Cổ Thần sao chạy vào khu rừng rậm này và vô tình phát hiện sơn động.

Mặc dù Cổ Thần không lấy được thứ gì từ Tàng Truy Dương, nhưng vì hắn, tu vi của Cổ Thần tăng lên được một tầng, hơn nữa, giành được Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh - món pháp bảo mà uy lực của nó ngay cả Cổ Thần cũng không thể tính toán. Còn lấy được Càn Khôn Trắc của Ma tu Tà Băng Tông, mặc dù tạm thời không thể lấy được những thứ bên trong Càn Khôn Trắc, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày lấy được.

Nghĩ lại ngày bị Tàng Truy Dương truy đuổi ba tháng trước, Cổ Thần không khỏi lắc đầu, lúc đó bị Tàng Truy Dương không ngừng truy sát, ai ngờ lại có kết cục này. Tàng Truy Dương thì chết không còn một chút dấu vết, Cổ Thần không chỉ tu vi tăng cao, còn được không ít lợi ích.

Cổ Thần đứng dậy, tiếp tục quan sát động sảnh.

Hả...? Đột nhiên, Cổ Thần hả lên một tiếng kinh ngạc, ánh mắt dừng lại nơi đáy động. Nơi đó, vốn dĩ là chiếc giường băng, sau này giường băng bị Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh làm cho tan chảy, không còn gì nữa.

Nhưng, bây giờ nơi đó lại kết thành một miếng băng đá lớn chừng một chiếc bàn, dày độ một thước. Cổ Thần nhanh chóng cảm nhận, không khí bên trong động sảnh, so với lúc bề quan, lạnh hơn rất nhiều. Chút hàn khí này không ảnh hưởng gì đến Cổ Thần, nên lúc này hắn không để ý đến.

Chiếc giường băng rõ ràng đã bị Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh làm cho tan chảy, sao còn có thể kết băng?

Cổ Thần đi đến chỗ miếng băng, cẩn thận quan sát, phát hiện vấn đề không nằm ở miếng băng. Một quyền đánh xuống, cả miếng băng nứt thành bốn năm mảnh, Cổ Thần ngây người, hai mắt sáng rực...

Một đóa băng diễm tử lam sắc vừa xuất hiện trong mắt Cổ Thần, hai mắt Cổ Thần lập tức cảm nhận được một luồng hàn ý.

Đây chỉ là một đóa băng diễm lớn độ nửa bàn tay, nằm ở vị trí hai thước dưới mặt đất, chẳng trách lúc giường băng tan chảy, Cổ Thần không nhìn thấy nó. Nếu như không lại gần, căn bản không thể nhìn thấy.

Khí tức mà Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh phát ra mặc dù nóng bỏng, làm tan chảy quan tài và chiếc giường băng, nhưng đóa băng diễm này mới là thủ phạm thực sự khiến sơn động này biến thành băng động, hơi lạnh tỏa ra từ nó còn cường liệt hơn cả giường và cỗ quan tài băng.

Giường và cỗ quan tài băng cũng chính là đóa băng diễm này mà sinh tồn.

Mới thời gian ba tháng, ở đây đã kết thành miếng băng lớn độ chiếc bàn, Cổ Thần có thể tưởng tượng, trăm ngàn năm sau, có lẽ sơn động này, sẽ hồi phục lại vẻ như lúc hắn phát hiện, một chiếc giường băng, một cỗ quan tài băng, cả sơn động hóa thành băng động.

Cổ Thần cười sung sướng, bây giờ hắn đã phát hiện ra đóa băng diễm này rồi, đương nhiên sẽ không để nó lại đây, làm ra giường băng hay quan tài băng gì nữa. Đóa băng diễm này lạnh như vậy, biết cách sử dụng,

Thần Hải cảnh tu sĩ cũng phải chịu thua. Nếu như luyện hóa nó vào trong cơ thể, uy lực của băng diễm không hề thua kém một món pháp bảo.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

125. Chương 13: Tử Diễm Băng Viêm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần đứng cách băng diễm vài thước mà vẫn cảm nhận được hàn ý vô tận phát ra từ nó, muốn luyện hóa được đóa băng diễm này, vô cùng khó. Cổ Thần giơ tay cầm đóa băng diễm. Vừa mới tiếp cận một thước đã cảm thấy lạnh thấu xương, thêm một tác nữa, bàn tay Cổ Thần hoàn toàn mất đi cảm giác, bắt đầu kết băng.

Cổ Thần vội vàng thu tay lại, một lúc lâu sau máu huyết mới có thể lưu thông lại bình thường.

Ngay cả tay cũng không đụng vào được, muốn luyện hóa được băng diễm, tương đối khó.

Cổ Thần ngồi xuống vị trí cách băng diễm ba thước, đầu tiên lưu động Chân khí Tiên Thiên trong cơ thể, dồn sự chú ý lên hai cánh tay, chỉ vào phía trước. Hai đường Chân khí Tiên Thiên bay đến băng diễm, nếu như không thể đụng tay thì có thể dùng Chân khí Tiên Thiên trực tiếp luyện hóa.

Một thước... một tác...

Chân khí Tiên Thiên không ngừng tiếp cận, Cổ Thần đột nhiên cảm thấy lạnh buốt, nhưng so với lúc trực tiếp chạm tay vào thì cảm giác này vẫn dễ chịu hơn nhiều, chí ít, Chân khí Tiên Thiên cũng không bị kết thành băng.

Chỉ có điều, sau khi tiếp cận thêm một tác nữa, Chân khí Tiên Thiên bỗng nhiên trở nên nặng nề hơn, từ chân khí vô hình, biến thành băng khí trắng mờ, mặc dù Cổ Thần vẫn còn cách băng diễm ba thước nhưng hân đã lạnh đến run lẩy bẩy.

Run là việc của run, Cổ Thần vẫn còn chịu đựng được, tiếp tục khống chế Chân khí Tiên Thiên, tiếp cận băng diễm, nửa tác... gần nửa tác... Cổ Thần mừng rỡ, cuối cùng, Chân khí Tiên Thiên cũng tiếp cận băng diễm thành công.

Nhưng, niềm vui của Cổ Thần mới duy trì chưa đến một giây, trong lòng đã thoáng rung mình, một cảm giác lạnh thấu xương đột nhiên lan ra tứ chi, trong nháy mắt, bên trên bề mặt lông mi xuất hiện một tầng băng mỏng.

Mức độ lạnh của đóa băng diễm này, nằm ngoài tầm dự đoán của Cổ Thần. Với tu vi hiện tại, Cổ Thần căn bản không thể ra tay, nhìn món bảo bối trước mắt, mà không làm được gì, Cổ Thần trong lòng khó chịu vô cùng.

Cổ Thần nhanh chóng cắt đứt liên kết với hai đường Chân khí Tiên Thiên, hàn ý thấu xương đột nhiên biến mất, thân thể dễ chịu hơn rất nhiều, hai đường Chân khí Tiên Thiên vĩnh viễn biến thành hàn băng, vây xung quanh đóa băng diễm.

Nếu như luyện hóa thành công, Cổ Thần có tự tin dù phải đối diện với Tàng Truy Dương cũng có thể đánh thắng hắn, chỉ cần Tàng Truy Dương bị băng diễm đánh trúng, tuyệt đối biến thành một bức tượng băng.

Nhưng, đóa băng diễm này rõ ràng không muốn bị người khác luyện hóa, căn bản không chịu để Chân khí Tiên Thiên của Cổ Thần tiếp cận, nếu như Cổ Thần muốn hoàn toàn luyện hóa đóa băng diễm này, chí ít phải hạ bớt năng lực của nó.

Cho dù là tu sĩ Trúc Thai kỳ, tiếp xúc với đóa băng diễm này, cũng thành một bức tượng băng, tu vi hiện tại của Cổ Thần, sao có thể hạ bớt được?

Nghĩ ngợi một lúc, Cổ Thần lại phóng ra hai đường Chân khí Tiên Thiên, kết quả cũng giống như lần đầu tiên, vừa tiếp xúc với băng diễm, Chân khí Tiên Thiên liền kết thành băng, thu cũng không thu lại được.

Liên năm sáu lần, tất cả chân khí mà Cổ Thần phóng ra đều bị băng diễm biến thành băng đá, hình thành nên một vòng bảo vệ bên ngoài băng diễm. Liên tục tổn hao Chân khí Tiên Thiên khiến tu vi Cổ Thần giảm đi không ít.

Cổ Thần đứng dậy, đi lại vài bước, bảo bối đã ở ngay trước mặt mà không lấy được, cảm giác này, đúng là rất khó chịu. Mặc dù Cổ Thần biết muốn luyện hóa đóa băng diễm này vô cùng khó khăn nhưng... vẫn không muốn từ bỏ.

Tác dụng của đóa băng diễm này quá lớn, có đóa băng diễm này Cổ Thần hoàn toàn có thể vượt qua Trúc Thai cảnh tu sĩ, không còn phải sợ bị những tu sĩ như Tàng Truy Dương truy đuổi nữa.

Đi lại vào vòng, cũng không biết đã mất bao nhiêu thời gian, Cổ Thần không dám ra tay với băng diễm nữa, trong đầu không ngừng nghĩ cách hàng phục nó luyện hóa thành của mình.

Hồi tưởng những lần trước, lúc Chân khí Tiên Thiên chạm vào băng diễm, tứ chi Cổ Thần đều run rẩy bầy, lông mày và tóc kết băng, mặt tái mét. Mỗi một đợt hàn khí, đều truyền đến từ sâu tận trong tim, nhưng cuối cùng cảm giác lạnh lại tập trung ở đầu và tứ chi.

- Tại sao thân thể lại không bị lạnh đến phát run nhỉ?

Cổ Thần nghĩ, tay xoa xoa lên ngực một cách vô thức.

Hai mắt Cổ Thần đột nhiên sáng rực, thần sắc tươi tỉnh, bởi vì hắn vừa chạm vào Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh.

- Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh...

Cổ Thần hô lên một tiếng, lấy Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh ra, nhớ lại việc hỏa mang phát ra từ Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh có thể thiêu cháy Tàng Truy Dương trong nháy mắt, Cổ Thần đột nhiên đại ngộ, nói:

- Băng diễm là vật cực hàn cực âm, Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh là vật cực nóng cực dương, lúc này Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh vừa xuất, cả chiếc giường băng cũng phải tan ra, dùng Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, nhất định có thể hàng phục băng diễm...

Tìm ra cách giải quyết, Cổ Thần mừng rỡ, lại đứng dậy, cầm Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh trong tay, nói:

- Băng diễm a băng diễm... nếu như ngươi không để ta luyện hóa ngươi, ta sẽ dùng Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh này tiêu diệt ngươi... Uy lực của Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh ngươi cũng đã thấy rồi, có thể làm tan chảy băng động mà ngươi phải mất một ngàn năm mới đông kết được trong nháy mắt. Nếu như bị Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh trực tiếp công kích, ngươi cũng có thể bị thiêu thành hư vô...

Cổ Thần không phải tiểu tử chưa từng nhìn qua thế gian, biết vạn vật trên thế gian này đều có linh tính, nhất là những món bảo bối hoặc pháp bảo lợi hại, thậm chí còn có ý thức tự chủ, ví dụ Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, nếu như không có linh tính, sao có thể biến Tàng Truy Dương thành hư vô, nhưng lúc công kích Cổ Thần lại biến thành năng lượng trong người hắn?

Đóa băng diễm này cũng là thiên địa linh vật, tồn tại ở đây không biết bao nhiêu năm, nếu như có linh tính, linh tính ắt hẳn không thấp. Cổ Thần lắc lắc Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh trên tay, sau đó giơ tay phải, trực tiếp nắm lấy đóa băng diễm.

Nếu như băng diễm sợ Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, sẽ không chủ động công kích Cổ Thần, sẽ không xuất hiện tình huống tay Cổ Thần còn chưa chạm vào đã biến thành băng đá.

Bàn tay từ từ áp sát băng diễm... nửa thước... một tấc...

Khuôn mặt Cổ Thần xuất hiện một nụ cười mơ hồ, mặc dù bàn tay vẫn còn cảm thấy lạnh buốt, nhưng chỉ là hàn khí bẩm sinh của băng diễm, mặc dù chỉ còn cách băng diễm một tấc nữa, nhưng bàn tay Cổ Thần vẫn chưa bị kết thành băng. Mặc dù cảm thấy lạnh, nhưng hoàn toàn có thể chịu được.

Cổ Thần dự đoán không sai, đóa băng diễm này đúng là sợ Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh trên tay hắn, mặc dù hiện tại Cổ Thần chưa thể sử dụng Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, nhưng băng diễm suýt chút nữa bị Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh phá hủy, rất sợ nó.

Nếu như hôm đó Ma tu Tà Băng Tông giữ lâu hơn chút nữa, dưới khí tức nóng bỏng của Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, rất có khả năng đóa băng diễm đó cũng hóa thành hư vô.

Băng diễm không phát công kích với Cổ Thần, Cổ Thần tóm chặt lấy nó trong lòng bàn tay, truyền Chân khí Tiên Thiên vào trong, bắt đầu tiến hành luyện hóa.

Băng diễm không kháng cự nữa, dần dần, Cổ Thần cảm thấy mình với băng diễm dung hòa làm một, Chân khí Tiên Thiên có thể len lỏi vào từng góc nhỏ của băng diễm, hơi lạnh của nó không còn đủ sức khiến Cổ Thần bị thương nữa.

Chân khí Tiên Thiên vừa tan, băng diễm theo Chân khí Tiên Thiên, từ lòng bàn tay dung nhập vào thân thể Cổ Thần, Cổ Thần có thể cảm nhận rất rõ vị trí của băng diễm, tâm niệm vừa động, băng diễm liền nổi lên giữa lòng bàn tay.

Tâm niệm vừa thu, băng diễm liền dung nhập vào trong cơ thể, chỉ có một chút cảm giác lạnh lạnh, băng diễm đã hoàn toàn luyện hóa thành công, biến thành một phần tử bên trong cơ thể Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

126. Chương 14: Tiểu Hòa Thượng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Liên tục vài lần phóng xuất, thu hồi băng diễm, Cổ Thần nhìn băng diễm trong tay, nói:

- Ta cũng đặt cho ngươi một cái tên, gọi là tử diễm băng viêm đi...

Nói đoạn hắc hắc cười, thu tử diễm băng viêm vào lòng bàn tay, cười nói:

- Ha ha... có tử diễm băng viêm, cho dù là Trúc Thai cảnh tu sĩ, cũng không nhất định là đối thủ của ta.

Tiếp tục buộc chí tôn thánh diễm lệnh lên cổ, Cổ Thần tung phi kiếm, phi độn ra ngoài động, ở trong sơn động ba tháng, Cổ Thần đã tròn mười ba tuổi, chỉ còn cách thời điểm cuối năm hai tháng, đã gần đến thời điểm Hư Thiên Tông thu nạp đồ đệ.

Cổ Thần và Tiểu Bạch cùng nhau lưu lại cấm chế, chỉ cần không cách quá xa, đều có thể dễ dàng cảm nhận được nhau. Ra khỏi sơn động, chẳng mất bao lâu, Cổ Thần tìm thấy Tiểu Bạch, cùng Tiểu Bạch phi độn về phía Hư Thiên Tông.

Nơi này cách Thân Nam Thành khá xa, Cổ Thần đương nhiên không quay lại Thân Nam Thành nữa mà trực tiếp bay về hướng Tây Bắc, cách xa Thân Nam Thành một ngàn dặm, từ một nơi khác tiến nhập vào lãnh địa Thân gia.

Lần này đi vào Đông Hoang, bị Tàng Truy Dương truy đuổi, Cổ Thần rất không vui, bây giờ ra khỏi Đông Hoang, trong lòng Cổ Thần vô cùng vui sướng, không chỉ tu vi lên đến Tiên Thiên cảnh tầng tám mà còn có được hai món bảo bối Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh và tử diễm băng viêm, còn có Càn Khôn Trắc của Ma tu Tà Băng Tông nữa, đúng là tứ hỉ lâm môn, khiến Cổ Thần tràn ngập hỉ khí.

Không có kẻ thù truy đuổi phía sau, Cổ Thần mất vài tiếng mới ra khỏi Đông Hoang, quay trở lại phạm vi Đế Đình Đại Doanh.

Xa xa, cách đó vài ngàn trượng, Cổ Thần thấy xuất hiện đường nét của một tòa thành trì.

Từ lần vào Thân Nam Thành ba tháng trước, cũng không biết Đế Đình đã bắt được kẻ truy nã và thành trì đã khai cấm hay chưa. Để tránh rắc rối như lần trước, Cổ Thần không vào thành, đổi phương hướng, độn về phía Bắc, chuẩn bị tìm một nơi vắng vẻ tiến nhập lãnh địa Thân gia.

Ở biên giới Đế Đình Đại Doanh và Đông Hoang yêu vực, mỗi một ngàn dặm lại có một tu sĩ, ven theo giới tuyến, tuần tra qua lại, gần như phong tỏa hết toàn bộ giới tuyến.

Có thể thấy, phạm nhân Lý gia suốt ba tháng qua vẫn chưa rơi vào tay Đế Đình.

Cổ Thần phi độn hơn một ngàn dặm về phía Bắc, đột nhiên thấy ba đường độn quang xuất hiện ở hướng Đông Hoang, tốc độ cực nhanh, phương hướng chính là phía Cổ Thần.

Cổ Thần còn cách biên giới vài trăm dặm nữa, chỉ có thể nhìn thấy độn quang ẩn hiện chứ không nhìn thấy bóng người, huống hồ tướng mạo. Ba đường độn quang đó, chắc chắn không phải đến đây vì Cổ Thần, cách xa như vậy, nếu như không phải tu sĩ có tu vi cao hơn Cổ Thần, tuyệt đối không thể nhìn thấy được.

Tàng Truy Dương mặc dù không phải Cổ Thần giết, nhưng cũng vì đuổi theo Cổ Thần mà chết, Cổ Thần lúc này không muốn gặp phải Đế Đình hay Thân gia, nhanh chóng đáp xuống, chui vào một khu rừng, ẩn dưới cành lá của một cái cây lớn.

Ba đường độn quang đó tốc độ rất nhanh, chẳng mất bao lâu đã thấy tiếp cận Cổ Thần, ở cự ly gần Cổ Thần có thể nhìn thấy ba đường độn quang đó không phải đang đi cùng nhau, mà là hai người đang truy đuổi một người.

Ba đường độn quang bám rất sát nhau, hai người phía sau có vẻ nhanh hơn một chút, trong lúc truy đuổi, ba tu sĩ đều phi độn hết tốc lực, nâng tốc độ lên giới hạn nhanh nhất.

Dựa vào tốc độ, Cổ Thần có thể đại khái đoán ra tu vi của ba tu sĩ đó, người chạy phía trước là Tiên Thiên cảnh tầng tám, hai người đuổi theo sau là Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Cùng là Tiên Thiên cảnh hậu kỳ tu sĩ, nhưng tu vi lại hơn kém nhau một tầng, nên mặc dù tốc độ phi độn rất sát nhau nhưng vẫn có một chút khoảng cách.

Trải qua vài trăm dặm truy đuổi, hai tu sĩ phía sau dần dần tiếp cận tu sĩ phía trước.

Hai tu sĩ phía sau tuổi độ hai mươi, tu sĩ phía trước thì trẻ hơn, khoảng mười ba mười bốn gì đó, chắc cùng độ tuổi với Cổ Thần.

Hơn nữa, thiếu niên mười ba mười bốn tuổi này đầu tròn, mặc một bộ tăng y, rõ ràng là một tiểu hòa thượng.

Ánh mắt Cổ Thần dừng lại chỗ tiểu hòa thượng, mãi không rời đi, trong lòng thầm cảm thấy ngạc nhiên. Tiểu hòa thượng mới mười ba mười bốn tuổi mà tu vi đã đến Tiên Thiên tầng tám, chẳng hề thua kém Cổ Thần. Cổ Thần có kinh nghiệm của kiếp trước, hơn nữa còn ăn linh dịch, linh đan, không ngừng hấp thu linh thạch, cố gắng còn luyện hóa năng lượng của mấy chục đường hỏa mang Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng tám ở tuổi mười ba.

Nếu như tiểu hòa thượng này dựa vào thiên tư bản thân để đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng tám, thì thiên tài có chút biến thái. Tốc độ phi độn của tiểu hòa thượng chỉ kém hơn hai người phía sau một chút, chứng tỏ tu vi của tiểu hòa thượng đã đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng tám đỉnh phong, còn Cổ Thần thì mới vào Tiên Thiên cảnh tầng tám.

- Đúng là tuyệt thể thiên tài biến thái...

Cổ Thần thầm cảm thán, không khỏi tự so sánh mình với tiểu hòa thượng, nhưng, vẫn cảm thấy Tàng Thiên Cơ biến thái hơn, nếu như nói tiểu hòa thượng là tuyệt thể thiên tài thì Tàng Thiên Cơ là cực phẩm yêu nghiệt....

Ba người phi độn cực nhanh, chiu một cái, xẹt qua đầu Cổ Thần, đi thẳng vào trong Đông Hoang, xem ra Đông Hoang luôn là lựa chọn hàng đầu của các tu sĩ ẩn trốn.

Thiên tư của tiểu hòa thượng khiến Cổ Thần có chút thắc mắc, hơn nữa, lại rất tò mò tại sao hai tu sĩ phía sau lại đuổi theo tiểu hòa thượng.

Bám sát theo ba đường độn quang, Cổ Thần bay là là trong khu rừng rậm.

Không lâu sau, hai tu sĩ đằng sau cuối cùng cũng đuổi kịp tiểu hòa thượng, giữa không trung đột nhiên xuất hiện hai đường cương khí, sau đó, ba đường độn độn quang đáp xuống, vào giữa khu rừng rậm.

Cổ Thần thấy vậy, tăng tốc độ, rất nhanh tìm thấy ba người. Cổ Thần núp trên một cái cây lớn cách đó vài chục trượng, thu hết cảnh tượng ba người vào trong tầm mắt, ngay cả giọng nói cũng nghe rất rõ.

Không có Thần Hải cảnh tu sĩ, Cổ Thần dù ở rất gần nhưng nấp mình trên cây, mấy người họ không hề hay biết.

Tiểu hòa thượng bị hai đường cương mang ép đáp xuống, nói:

- Hai vị thí chủ, hai người đuổi theo ta mấy ngàn dặm, không mệt sao?
- Tiểu tặc, dám đến Nhưỡng Tiên Các trộm đồ, đúng là tự tìm đến cái chết.

Tu sĩ bên phải chỉ pháp khí vào tiểu hòa thượng, quát.

Tiểu hòa thượng nhún vai, cười nói:

- Các người cũng thật ki bo, ta chỉ lấy một chút xiu thôi, đâu có cần phải đuổi theo như vậy? Phật dạy: nếu đã nhớ thì chẳng có gì trong thiên hạ này là không thể lấy, ta nhớ thịt rượu trong thiên hạ, lấy mấy bình rượu cho các người là mở rộng phật tâm lắm rồi, ta công đức viên mãn, sao các người lại không cảm thấy vui? Các người khổ sở đuổi theo ta mấy ngàn dặm, có nhiều thời gian rảnh như vậy, sao không ủ thêm ấy bình rượu nữa, để lần sau ta đến còn có cái mà lấy...

Tu sĩ bên trái mắng:

- Người chỉ lấy một chút ít? “Ngọc quỳnh tiên nhưỡng” cả năm mới ủ được ba mươi sáu bình, ba mươi sáu bình này phải cống lên Đế Đình mười tám bình, Thân gia ba bình, tổng cộng chỉ còn lại mười lăm bình, bị người một lần trộm mất mười bốn bình, vậy mà gọi là một chút ít thôi sao? Tiểu tặc, có phải người muốn trộm hết mười lăm bình mới cam tâm sao?

Tu sĩ bên phải mắng:

- Một tiểu hòa thượng thối như người mà cũng tự xưng phật? Thêm nữa, cẩu phật của người thì có liên quan gì đến ta? Giao hết “ngọc quỳnh tiên nhưỡng” mà người trộm ra đây, đền thêm một ngàn viên linh thạch nữa, nếu không, hôm nay đừng hòng chạy khỏi đây...

Tiểu hòa thượng hắc hắc cười, nói:

- Các người muốn bắt nạt ta? Nói cho các người biết, sư phụ của ta ở gần đây, sư phụ ta thích nhất là việc lớn bắt nạt nhỏ, ý đông hiếp yếu, các người nếu như chọc giận sư phụ ta, thì mua sẵn quan tài đợi chết đi, đừng nói hai người các người, cả Nhưỡng Tiên Các, sư phụ ta mà giận, chỉ cần đập một cái là mọi thứ nát như tương. Hắc hắc... các người mau về đi, đừng để sư phụ ta nhìn thấy, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc các người.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

127. Chương 15: Cổ Thần Ra Tay.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Những lời của tiểu hòa thượng khiến hai tu sĩ của Nhưỡng Tiên Các giật mình, ngẩng đầu nhìn bốn phía, có thể dạy được một đồ đệ Tiên Thiên cảnh tầng tám mười ba mươi bốn tuổi, tu vi của sư phụ nhất định không kém.

Cổ Thần trầm nghĩ, tiểu hòa thượng này rốt cục lai lịch thế nào? Sư phụ là người ở đâu? Đế Đình Đại Doanh, với tôn nghiêm Tàng gia, các đại thế gia, đại tông phái đều có pháp quyết của mình, Phật môn ở Đế Đình Đại Doanh, căn bản không có ảnh hưởng gì, bởi vậy Đại Doanh có rất ít người tin Phật, thậm chí, không ít người phàm, ngay cả Phật là gì cũng không biết, hòa thượng càng ít hơn.

Chỉ có Đại Linh triều phía tây Thánh Đình Đại Kiền, ở đó mới tin Phật, thượng cổ tam đại thánh địa Thiên Đàn Tông nằm ở Đại Linh triều, trong Đại Linh triều, địa vị của Thiên Thiên Tông cao hơn Đế Đình Đại Linh một chút, Đế Đình Đại Linh cũng so tu sĩ Phật môn nắm giữ.

Tiểu hòa thượng tuổi còn nhỏ mà đã đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng tám, về lý mà nói đủ để khiến Tiên Thiên cảnh tầng chín tu sĩ thận trọng đối đãi, nói không chừng là đệ tử thân truyền của trưởng lão đại tông môn, hoặc là truyền nhân trực hệ đại thế gia nào đó...

Nhưng Đế Đình Đại Doanh không có thế gia hay tông phái nào là thế lực Phật gia, nên đối với tiểu hòa thượng, hai tu sĩ này căn bản không cần để ý, thứ duy nhất họ để ý là sư phụ mà tiểu hòa thượng nhắc đến...

Nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có tông tích một ai, tu sĩ bên phải hắc hắc cười nói:

- Tiểu tặc, cho dù sư phụ của ngươi có là thiên vương lão tử, ăn trộm ngọc quỳnh tiên nhưỡng của Nhưỡng Tiên Các thì phải nghe theo Nhưỡng Tiên Các, hắc hắc... nếu ngươi không chủ động giao ngọc quỳnh tiên nhưỡng ra, vậy chúng ta đành phải động thủ...

Tu sĩ bên trái nói:

- Nhưỡng Tiên Các ta chuyên môn luyện chế ngọc quỳnh tiên nhưỡng cho Đế Đình, đắc tội với Nhưỡng Tiên Các, là đắc tội với Đế Đình, hắc hắc... bất luận sư phụ ngươi bản lĩnh lớn thế nào, dám chống đối Đế Đình hay không? Tề sư phụ, đối phó với tên tiểu tặc này mình đệ đủ rồi, huynh đứng một bên giúp đệ áp trận, đợi đệ bắt sống hắn, giải về Nhưỡng Tiên Các giao để các vị trưởng lão, lột da rút gân...

Tu sĩ họ Tề lùi ra sau mấy bước, nói:

- Được, Hàn sư đệ, chỉ là một Tiên Thiên cảnh tầng tám mà thôi, đệ ra tay một mình là đủ rồi...

Thấy hai người muốn động thủ thật, tiểu hòa thượng lăm bắm:

- A di đà Phật, hai vị thí chủ sao phải động thủ chứ? Các vị xem khu rừng này có hoa có cỏ, đẹp biết chừng nào, ngộ nhờ các vị không đánh trúng ta mà làm hỏng số hoa cỏ này thì không tốt chút nào, như vậy sẽ phá hoại hoàn cảnh, nếu hai vị thí chủ tức giận thật, tiểu hòa thượng niệm cho các vị vài đoạn vô lượng thọ kinh, đại từ bi chú, dưỡng sinh kinh, an thần chú, vãng sinh chú có được không? Đảm bảo khiến các vị hết giận, tâm tư an nhàn, sớm siêu thoát vô lượng vãng sinh...

- Tên tiểu tặc này, tóc không có một cọng mà nói nhiều thế, đợi lão tử siêu thoát cho ngươi trước, rồi ngươi muốn niệm vô lượng thọ kinh, vãng sinh chú gì cũng được!

Tu sĩ họ Hàn giận dữ quát một tiếng, một chân dẫm mạnh, một đường kiếm cương dài hơn mười trượng đột nhiên xuất hiện, chém về phía tiểu hòa thượng, trường kiếm trong tay hắn là một món thượng phẩm pháp khí, uy lực một kiếm vô cùng lớn.

Cổ Thần núp trên cây, tạm thời không có ý định ra tay, tiểu hòa thượng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng tám, một chọi một không dễ gì đánh bại, vừa hay có thể xem tiểu hòa thượng chiến đấu, Cổ Thần kiếp trước Phật, Nhu, ma, đạo, yêu... môn thần thông nào cũng đã tiếp xúc, tiểu hòa thượng xuất thủ, hắn khẳng định có thể nhìn ra lai lịch.

Hơn nữa, cứu người cũng là một môn học, nhất định phải ra tay vào thời điểm người được cứu nguy hiểm nhất, như vậy người cứu mới khiến người được cứu sản sinh cảm kích.

Một đường kiếm cương chém xuống, tiểu hòa thượng không né không tránh, thân thể bất ngờ lóe lên, bắn ra một trận kim quang, nhìn đường kiếm cương đang chém xuống, tiểu hòa thượng tay phải chỉ về phía trước, một đường chỉ cương chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng đột nhiên bắn ra, điểm lên kiếm cương.

Ầm một tiếng lớn, vô số sóng khí trào dâng, tỏa ra bốn phía, tiểu hòa thượng thân thể không lùi, kiếm cương của tu sĩ họ Hàn bị chỉ cương điểm, biến mất không chút dấu vết.

Cổ Thần hai mắt tròn tròn, giật mình thẳng thốt, chiêu mà tiểu hòa thượng vừa dùng là công pháp “Kinh tiên nhất chỉ” của Hư Thiên Tông. Dù là đồ đệ của Hư Thiên Tông, nếu như không phải là người nổi trội, tu vi cao thâm, cũng không thể học kinh tiên nhất chỉ, tiểu hòa thượng này sao lại biết?

Cổ Thần hai mắt sáng rực, nhờ lại hồi ức khó quên kiếp trước, Hư Thiên Tông bị Tàng Thiên Cơ diệt, Cổ Thần bị Vô Chân bắt, có một ngày, đột nhiên xuất hiện một đạo sĩ trung niên, một hòa thượng thanh niên, đạo sĩ và Tàng Thiên Cơ cùng xuất thủ, không bên nào thua kém bên nào, tiểu hòa thượng đấu với Vô Chân, cũng chiếm ưu thế.

Cổ Thần tranh thủ lúc đạo sĩ và hòa thượng đấu với Tàng Thiên Cơ và Vô Chân mới có thể chạy thoát, kể từ sau đó, Cổ Thần không gặp lại đạo sĩ và hòa thượng nữa. Nhưng đạo sĩ và hòa thượng đó cũng có thể coi như ân nhân cứu mạng của Cổ Thần, không có họ, Cổ Thần không thể chạy thoát khỏi tay Tàng Thiên Cơ và Vô Chân.

Nên, Cổ Thần luôn ghi nhớ một đạo một tăng đó trong lòng, bởi, một đạo một tăng đó không chỉ cứu mạng Cổ Thần, hơn nữa, tất cả công pháp họ dùng đều là pháp quyết Hư Thiên Tông, chỉ vì sau này không có cơ hội gặp lại, Cổ Thần cũng không biết, một đạo một tăng đó có quan hệ gì với Hư Thiên Tông?

- Tiểu hòa thượng này, chính là hòa thượng thanh niên cứu mạng ta kiếp trước?

Cổ Thần ngộ ra, hòa thượng có tuổi tác tương đương Cổ thần, bây giờ không phải cũng mười ba mười bốn sao?

Tu sĩ họ Tề thấy hòa thượng chỉ một cái mà đã tiêu diệt kiếm cương của tu sĩ họ Hàn, mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc, liền sau đó, kiếm cương lóe lên, quát:

- Hàn sư đệ, tiểu tặc thực lực không thấp, chúng ta liên thủ cùng lên...

- Được...

Tu sĩ họ Hàn quát một tiếng, đồng thời kiếm cương nổi lên, chém thêm một đường về phía tiểu hòa thượng.

Đối diện với hai đường kiếm cương, khuôn mặt nhẵn nhừ của tiểu hòa thượng cũng lộ ra vài phần nghiêm trọng, hai người này đều có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, một chọi một còn khó đối phó, hai người đồng thời ra tay, uy lực tăng gấp đôi.

Tiểu hòa thượng hai chân cùng động, là bí pháp Ngưng Hư Đạp Thiên bộ của Hư Thiên Tông, tránh khỏi kiếm cương của tu sĩ họ Hàn, kinh tiên nhất chỉ lại xuất ra, đánh trúng kiếm cương của tu sĩ họ Tề. Cũng giống như một kiếm vừa rồi, chỉ cương vừa điểm, kiếm cương lập tức tan.

Chỉ có điều, tu vi của tu sĩ họ Tề cao hơn tu sĩ họ Hàn, tiểu hòa thượng điểm tan kiếm cương, thân thể rung một cái, tự động lùi lại phía sau một bước, tu sĩ họ Hàn thấy vậy, kiếm cương bạo trướng, một kiếm vung ngang.

Tu sĩ họ Tề thúc Tiên Thiên chân lực, kiếm cương lại nổi lên, kiếm ảnh vừa động, liên tục chém ra ba kiếm, từ ba phương hướng chém thẳng về phía tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng nghiêm sắc mặt, chặn đứng đòn liên thủ của hai người. nhưng hình như có chút khó khăn....

Đúng lúc này, không trung đột nhiên có một đường kiếm cương chém xuống, đường kiếm cương dài hơn mười trượng chụp cả tu sĩ họ Tề lẫn họ Hàn vào trong.

Lúc này tiểu hòa thượng nói sư phụ của hắn đang ở gần đây, lúc đường kiếm cương đột nhiên xuất hiện, cả họ Tề lẫn họ Hàn đều giật mình, từ bỏ việc công kích tiểu hòa thượng, kiếm ảnh nhảy lên, hai đường kiếm cương nhất tề chém vào đường kiếm cương trong không trung.

Cổ Thần dồn sức chém xuống, cộng thêm Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa thân thể, uy lực một kiếm vượt xa hai người Tề, Hàn.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

128. Chương 16: Ngọc Quỳnh Tiên Nhượng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

“Keng...” một tiếng lớn, Tề, Hàn hai người hai tay rung mạnh, thoáng giật mình, nhưng vẫn chặn được một kiếm của Cổ Thần. Đợi đến khi nhìn rõ người mới đến cũng chỉ là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, trong lòng mới yên tâm phần nào.

Trẻ như vậy, sao có thể là sư phụ của tiểu hòa thượng này.

Hai người Tề, Hàn yên tâm không ít, công kích của Cổ Thần vẫn chưa hoàn tất, thấy hai người cùng đỡ kiếm cương của mình, một tay đột nhiên đập mạnh xuống, đánh trúng đỉnh đầu tu sĩ họ Tề.

Tiểu hòa thượng thấy có người đến cứu, thân tình chấn động, một chỉ điểm trúng tu sĩ họ Hàn. Tu sĩ họ Hàn biết thân mình còn chưa lo xong, chỉ có thể vung kiếm chặn, một đường kiếm cương xuất hiện, chặn đứng chỉ cương của tiểu hòa thượng.

Một chưởng của Cổ Thần đến quá nhanh, trường kiếm của hai người vẫn còn dính với nhau, tu sĩ họ Tề không kịp tránh, đồng thời bổ xuống một chưởng, đón lấy cánh tay Cổ Thần, bụng thâm nghiêm:

- Tiểu rử này chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng tám, lúc này đã dùng hết sức, lần này đối chưởng với ta, chắc chắn sẽ bị thương...

Tu sĩ họ Tề nghĩ vậy, mặt lộ ra một nụ cười, đột nhiên hai mắt ngơ ngàng, một cả giác lạnh thấu xương đột nhiên chụp lấy toàn bộ thân thể hắn. Lúc hai bàn tay chạm vào nhau, Cổ Thần bất ngờ phóng tử diễm băng viêm, bàn tay tu sĩ họ Tề nhanh chóng đóng băng, sau đó, lan ra khắp cả người.

Tốc độ lan rất nhanh, trong nháy mắt, toàn thân hóa thành một bức tượng băng.

Cổ Thần ấn chưởng lực, rắc một tiếng, cả bức tượng băng vỡ tan, thân thể tu sĩ họ Tề cũng vỡ theo băng, biến thành vô số mảnh vụn, rơi xuống đất.

Tu sĩ họ Tề thiệt mạng trong chớp mắt, ngay cả thi thể toàn vẹn cũng không còn, tử diễm băng viêm ngay cả Thần Hải cảnh tu sĩ cũng không dám sờ trực tiếp, tu sĩ họ Tề chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng chín, mới chạm vào tử diễm băng viêm, là đã bị giết trong giây lát.

- Tề sư huynh...

Hàn tu sĩ hét lên một tiếng, hai mắt lộ vẻ kinh sợ, chém một kiếm vào tiểu hòa thượng, đẩy lùi hắn, còn mình thì quay người bỏ chạy.

Cổ Thần giết sư huynh của hắn, nếu như để hắn chạy thoát, sau này sẽ thành thù sinh tử với Nhượng Tiên Các, vậy nên Cổ Thần sao có thể để tu sĩ họ Hàn chạy thoát dễ như vậy?

Một đường kiếm cương bắn ra, dưới tác dụng mạnh nhất của việc cường hóa thân thể, Cổ Thần đánh ra một đòn, kiếm khí ngút trời nổi lên, dài hơn hai mươi trượng, tu sĩ họ Hàn vừa mới nhấc chân, một đường kiếm cương dài hơn mười trượng mang theo kiếm ảnh hư huyền dài hai mươi trượng, chém xuống tu sĩ họ Hàn.

Một kiếm này, nhanh... mạnh... chuẩn

Tu sĩ họ Hàn vùng kiếm đỡ, cự lực cực mạnh truyền đến, đánh bay thân thể hất lại phía sau, hai tay rung mạnh, trường kiếm cũng bị làm cho rơi khỏi tay.

Cổ Thần ném thanh ly kiếm, dưới sự điều khiển của Chân khí Tiên Thiên, thanh ly kiếm hóa thành một đường hào mang, vào một cái, xuyên qua thân thể tu sĩ họ Hàn, cắm chặt lên một cái cây lớn.

Cổ Thần xuất hiện chỉ một lúc mà giết chết liền hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Nhìn kết cục bi thảm của hai tu sĩ, tiểu hòa thượng không kìm nổi, lầm bầm với hai thi thể:

- Thiện tai thiện tai...

Sau đó tiểu hòa thượng lại niệm chú vãng sinh, sau đó mới đi về phía Cổ Thần, nói:

- Đa tạ ân nhân tương cứu.

Có kỉ ức kiếp trước, Cổ Thần tỏ ra rất thân mật với tiểu hòa thượng, nói:

- Ta tên Cổ Thần, năm nay mười ba tuổi, có duyên gặp nhau thì không cần phải gọi ân nhân gì nữa, nếu như người lớn hơn ta thì gọi ta một tiếng lão đệ, nếu như nhỏ hơn ta thì gọi ta một tiếng lão huynh.

Tiểu hòa thượng cũng là người thoải mái, cười nói:

- Như vậy cũng tốt, ha ha... Ta tên Mao Vinh, năm nay mười bốn, xem ra phải gọi người sư đệ rồi, người có thể gọi ta là Mao huynh, hoặc gọi ta tiểu hòa thượng cũng được.

Trao đổi một lúc với tiểu hòa thượng, cộng thêm cuộc nói chuyện ban nãy giữa tiểu hòa thượng và hai vị tu sĩ Tề, Hàn, Cổ Thần hiểu ra lý do Mao Vinh bị hai người họ truy đuổi.

Nhường Tiên Các là một tông môn đặc thù không lớn không nhỏ, tông môn này không nổi danh bởi việc tu luyện pháp quyết! Cũng không nổi danh bởi việc tu luyện đan dược, luyện chế pháp bảo, pháp khí!

Mà là một năng lực rất đặc thù: ủ rượu...

Rượu mà Nhường Tiên Các ủ ra, không phải rượu thường, mà dùng tiên lương, linh quả... các loại vật phẩm tràn ngập linh khí làm thành loại tiên nhượng thượng phẩm, sau đó cộng thêm một chút linh đan diệu dược nữa.

Tiên nhượng ủ ra, không chỉ mỹ vị, hơn nữa sau khi dùng còn bổ sung linh lực, nâng cao tu vi, đối với tu sĩ mê rượu, tiên nhượng do Nhường Tiên Các làm ra thực sự là một món bảo bối quý.

Ngọc quỳnh tiên nhượng là loại tiên nhượng thượng phẩm nhất trong các loại tiên nhượng do Nhường Tiên Các làm ra. Như hai tu sĩ Tề, Hàn nói, cả năm Nhường Tiên Các mới ủ đủ ba mươi sáu bình ngọc quỳnh tiên nhượng.

Mười tám bình trong số đó cống cho đế đình, ba bình cống lên Thân gia, mười lăm bình còn lại mới thuộc về Nhường Tiên Các. Chỉ có những trưởng lão cấp một của Nhường Tiên Các, một năm mới được phân một bình ngọc quỳnh tiên nhượng.

Tu sĩ bên ngoài chỉ có thể mua được tiên nhượng bình thường của Nhường Tiên Các, ngọc quỳnh tiên nhượng, muốn nhìn cũng không được. Mao Vinh mặc dù là hòa thượng, nhưng lại là một tên tửu quỷ, không biết từ đâu có được thông tin ngọc quỳnh tiên nhượng, chạy đến Nhường Tiên Các, trộm mười bốn bình.

Nhường Tiên Các chuyên môn làm tiên nhượng cho đế đình, mặc dù thực lực không mạnh, nhưng tự nhận là thực lực đế đình, ai dám động vào? Bởi vậy, phòng thủ cũng không nghiêm ngặt, Mao Vinh lại vô cùng lanh lẹ, nên lấy được ngọc quỳnh tiên nhượng ra ngoài thật.

Hai người cùng ngồi bệt trên mặt đất, Cổ Thần nghe Mao Vinh tường thuật xong, nói:

- Tại sao mười lăm bình ngọc quỳnh tiên nhượng xếp cùng nhau mà huynh chỉ trộm có mười bốn bình?

- Ấy ấy ấy...

Mao Vinh khoát khoát tay, nói:

- Không phải trộm, mà là lấy.

Cổ Thần cười nói:

- Trộm và lấy không phải như nhau sao?
- Đương nhiên không giống rồi.

Mao Vinh trịnh trọng nói:

- Trộm là trộm cướp, lấy là hiệp đạo, trộm và lấy sao có thể giống nhau được?

Cổ Thần không khỏi mỉm cười, nói:

- Vậy tại sao huynh lại chỉ lấy mười bốn bình?

Mao Vinh hắc hắc cười, nói:

- Đó chính là sự khác nhau giữa trộm và lấy, nếu như là trộm, chắc chắn sẽ phải khoắng sạch, nếu như là lấy, phải để lại cho người khác một phần, nên, ta chỉ lấy mười bốn bình, để lại một bình ở đó, hắc hắc...

Cổ Thần tròn mắt:

- Mười lăm bình bị huynh lấy mất mười bốn, huynh quả nhiên không phải một kẻ tham lam...

Mao Vinh vỗ vào túi trữ vật, hai chiếc bình ngọc màu trắng đột nhiên xuất hiện, bình dài độ một bàn tay, lớn chừng một nắm tay, nhìn không có chút gì gọi là đặc biệt.

Mao Vinh ném một bình cho Cổ Thần, nói:

- Đây chính là ngọc quỳnh tiên nương, nhờ có lão đệ ra tay tương cứu, ngọc quỳnh tiên nương này, ta nguyện cùng lão đệ chia sẻ.

Nói đoạn, Mao Vinh mở nắp bình, mặc dù Cổ Thần ngồi cách hán vài tấc mà vẫn có thể ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt. Mao Vinh ngẩng đầu, ực một tiếng, uống một ngụm, mặt đầy vẻ thỏa mãn như vừa được uống thứ tuyệt vời nhất thế gian.

- Ngọc quỳnh tiên nương, quả nhiên là rượu ngon, tuyệt vời quá...ha ha.

Mao Vinh vui vẻ cười.

Cổ Thần thấy vậy, khê khàng mở nắp bình, ngửi. Ở cự ly gần, mùi thơm càng nồng đậm hơn, hương thơm xộc lên mũi, Cổ Thần lập tức cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên người như nở ra, thoải mái vô cùng.

Mới ngửi thôi mà đã như vậy, nếu như uống một ngụm thì còn tuyệt vời đến thế nào? Cảm giác mỹ diệu ra sao?

Cổ Thần ngẩng đầu, nhấp một ngụm nhỏ, ực một tiếng, ngọc quỳnh tiên nương thuận theo cổ họng, chảy xuống bụng. Cảm giác sáng khoái khiến toàn thân Cổ Thần run rẩy, mặt đất dưới chân bỗng trở nên mềm mại như bông, thân thể nhẹ bẫng như đang cưỡi mây đạp gió. Cảm giác đó, nếu chưa từng trải qua, rất khó diễn tả.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

129. Chương 17: Nam Thiên Đạo Nhân (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đá tự: MTR01 - kiemgioi

- Rượu ngon...

Cổ Thần mở mắt, không chịu nổi phải lên tiếng tằm tắc, uống một ngụm ngọc quỳnh tiên nhường, gần như thanh lọc toàn bộ cơ thể, loại bỏ mọi phiền não trong lòng, cùng thiên địa hoàn toàn dung hợp, rất có hiệu quả trong việc nâng cao tâm cảnh.

- So với quỳnh tương ngọc dịch trong truyền thuyết, e rằng không hề thua kém, nếu như uống rượu này lâu dài còn có tác dụng tẩy rửa tâm linh, dẫn thông kinh mạch, dẻo dai gân cốt, thật đúng là không tầm thường, rượu ngon...

Uống thêm một ngụm, Cổ Thần vẫn còn tằm tắc.

Mao Vinh ha ha cười, nói:

- Tiên nhường này cũng bỏ công ta đi lấy, ha ha, đợi năm sau, ta lại đến Nhường Tiên Các, lấy thêm lần nữa.

Cổ Thần nhìn Mao Vinh, nói:

- Mao huynh, người của Phật môn, không phải ghi nhớ lời Phật không uống rượu sao? Hòa thượng uống rượu, huynh là người đầu tiên đệ gặp đây.

- Rượu ngon thế này, nhịn sao được?

Mao Vinh nói:

- Tu sĩ như ta, quan trọng là tâm niệm thông suốt, muốn làm gì thì làm, tự do tự tại, sao phải kiêng cử nhiều? Ta thích uống rượu thì uống, ta thích ăn thịt thì ăn, có người bắt nạt ta thì ta giết, ha ha, hành động theo ý muốn, không phải vui vẻ hơn sao?

Cổ Thần cười nói:

- Mao huynh thật hợp với ta, ha ha... xem ra hòa thượng như huynh chẳng phải kiêng cử gì, mặc dù đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hòa thượng uống rượu, nhưng không phải lần đầu tiên ta nghe thấy, rất nhiều cao tăng Phật môn uống rượu ăn thịt, nói: rượu thịt đi qua ruột, Phật ở lại trong tim. Mao huynh tuổi còn trẻ mà đã đạt đến tâm cảnh đó, quả nhiên phi thường.

- Đâu có đâu có...

Mao Vinh uống một ngụm ngọc quỳnh tiên nhường, nói:

- Phật là cái gì? Phật là ta, ta là Phật, trong lòng ta chỉ có bản thân mình mà thôi, Phật gì đó, sớm đã theo phân, theo nước tiểu, không biết chảy đi đâu rồi, ha ha...

Những lời Mao Vinh nói, dù là Cổ Thần, cũng phải lộ vẻ kinh ngạc. Mặc dù tự cổ đến nay, Phật môn có không ít cuồng tăng, nhưng những cuồng tăng này cũng chỉ đặt mình ngang hàng với Phật tổ. Mao Vinh này tự xưng mình là Phật, coi Phật chẳng ra gì, tâm cảnh này, thực sự cuồng đến không còn gì để nói...

Cổ Thần giờ gợn ngón tay cái, nói:

- Mao huynh trong lòng tự tại, không bị bất cứ ngoại vật nào ảnh hưởng, thật đúng cao nhân, nghe Mao huynh nói, tiểu đệ cũng được mở mang.

- Lão đệ quá khen, ta thì là cao nhân gì chứ? Chỉ là một tên hòa thượng uống rượu ăn thịt mà thôi, hắc hắc...

Mao Vinh khoát tay, nói:

- Sư phụ trách ta ham ăn ham uống, đặt cho ta pháp danh Bất Giới... Phì, dù ta chẳng kiêng cái gì những cũng không cần đặt pháp danh kiểu ấy, khác gì vẽ rắn thêm chân, đối với ta, ngoài cái tên Mao Vinh ra, không cần phải đặt pháp danh gì nữa, rượu cứ uống, thịt cứ ăn, muốn làm gì thì làm... Sư phụ giận, bỏ lại ta, một mình đi trước rồi...

Nói đến đây, mặt Mao Vinh lộ vẻ phiền muộn, có vẻ cũng nhớ sư phụ.

Cổ Thần lắc đầu, nghĩ: Nếu như ta có một đồ đệ khốn nạn như thế này, ta cũng giận xì khói? Người này muốn làm gì là cương quyết làm cho bằng được, ai cũng không thể thay đổi. Một thiên tư như vậy, sau này

nhất định sẽ trở thành một tu sĩ có tu vi cao thâm, nếu như tâm thiện, thì còn dễ nói, nếu như tâm sinh tà niệm, e rằng trưởng thành rồi sẽ thành một ma đầu kinh thiên động địa...

Nghĩ đến đây, Cổ Thần nói:

- Mao huynh tính tình thẳng thắn, nghĩ sao làm vậy, chỉ là tu sĩ Cổ Hoang vô số, Mao huynh sau này sẽ phải dụng độ rất nhiều. Muốn gì làm vậy đúng là tốt thật, nhưng đừng nên làm khó những tu sĩ khác, trong lòng phải có thiện niệm.

Nói đến đây, Cổ Thần thoáng giật mình, không ngờ hắn cũng nói được những lời hướng thiện này. Ngay cả Cổ Thần cũng phải kinh ngạc, nhủ thầm: Hay là trong lòng ta vẫn còn thiện niệm?

Nghĩ đến hai tu sĩ Tề, Hàn chết dưới tay mình, Mao Vinh còn niệm chú vãng sinh siêu sinh cho họ, Cổ Thần cảm thấy mặt có chút nóng nóng, vội vàng nói:

- Ha ha... Tiểu đệ nói năng linh tinh, Mao huynh nghe cũng được, không nghe thì cứ để nó bay đi theo gió!

- Lao đệ không cần lo lắng, ta chỉ thích uống rượu, thích ăn thịt mà thôi, ha ha...

Mao Vinh ha ha cười, nói:

- Mặc dù ta không biết thế nào là thiện, thế nào là ác, nhưng không cố ý làm khó ai, cùng lắm, thèm rượu thèm thịt, ta đi lấy một ít, ha ha...

- Ngọc quỳnh tiên nhường dù ngon, nhưng rượu không thịt, có chút đơn điệu, Mao huynh ở đây đợi một lát, đệ đi bắt yêu thú, về nướng uống rượu mới ngon...

Thấy Mao Vinh không có vẻ khó chịu với những gì mình nói, Cổ Thần đứng dậy, đề nghị.

Mao Vinh ngạc nhiên:

- Lão đệ còn biết nướng thịt?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Biết sơ sơ, Mao huynh đợi một chút, đợi đệ đi bắt yêu thú, nướng thơm thịt, chúng ta cùng uống, ha ha...

Nói đoạn, Cổ Thần tung phi kiếm, bay về hướng Đông Hoang.

Cổ Thần bay rất nhanh, lại dùng Tật Vũ Phi Phong tăng tốc, chớp mắt đã bay xa trăm dặm.

Đột nhiên, một bóng trắng lóe lên nơi đầu vai, Tiểu Bạch bất ngờ nhảy ra, nói:

- Cổ Thần, Tiểu Bạch cũng muốn uống rượu, Tiểu Bạch muốn uống ngọc quỳnh tiên nhường.

Lúc này Tiểu Bạch ngửi thấy mùi rượu thơm, sớm đã không nhịn được, chỉ có điều Cổ Thần đang bận nói chuyện với Mao Vinh, Tiểu Bạch không ra làm phiền được, bây giờ đã khuất tầm mắt, Tiểu Bạch mới dám nhảy ra.

- Hồ ly cũng biết uống rượu?

Cổ Thần ngạc nhiên nói.

Tiểu Bạch toét miệng cười, nói:

- Hắc hắc, Tiểu Bạch biết uống, Cổ Thần mau đưa cho cho Tiểu Bạch, Cổ Thần mau đưa cho Tiểu Bạch...

Tiểu Bạch và Cổ Thần ở bên nhau đã ba năm nay, cái gì của Cổ Thần trong mắt Tiểu Bạch đều là của Tiểu Bạch, căn bản không cần khách khí.

Cổ Thần không nói gì chỉ cười, lấy chiếc bình ngọc ra, đưa cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cầm vào tay, mở nắp bình, ực một tiếng, uống một ngụm lớn, nắc một cái, khuôn mặt trắng tuyết lập tức chuyển sang đỏ bừng, nói:

- Ngon quá, ngon tuyệt vời...

- Ngon thế này thì Tiểu Bạch phải uống thêm chút nữa, ha ha...

Tiểu Bạch cười cười, ngẩng đầu, uống thêm một ngụm lớn nữa.

- Rượu ngon...

Nắc một cái dài, Tiểu Bạch lại trầm trồ nói.

Nhưng, vừa nói xong, thân thể Tiểu Bạch liền nghiêng sang một bên, bình ngọc trong tay rơi xuống. Cổ Thần vội vàng ôm chặt Tiểu Bạch, đón lấy bình ngọc, uống liền hai ngụm, Tiểu Bạch mặt mũi đỏ bừng bừng, sớm đã say khướt không còn biết gì nữa.

Cổ Thần lắc lắc đầu, bỏ Tiểu Bạch vào tay áo, nhìn bình ngọc trong tay, ngọc quỳnh tiên nhường chỉ còn lại một nửa, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Có Tật Vũ Phi Phong gia tốc, Cổ Thần phi độ rất nhanh, một canh giờ sau, đã vào phạm vi một ngàn dặm trong Đông Hoang, bắt một con mê hương thú Tiên Thiên cảnh tầng hai. Thịt mê hương thú rất ngon, nướng lên uống với ngọc quỳnh tiên nhường chắc sẽ rất hợp.

Sợ một con hơi ít, Cổ Thần giết liền ba con, bỏ vào Càn Khôn Trạc, dù sao thời gian trong Càn Khôn Trạc cũng không lưu động, thi thể mê hương thú bỏ trong đó bao lâu cũng không sợ hỏng.

Đợi Cổ Thần quay về, Mao Vinh đã nhặt được không ít củi, đốt một đống lớn, chỉ còn đợi Cổ Thần nướng thịt. Cổ Thần có kinh nghiệm kiếp trước, mấy năm trước hắn cũng ở trong Đông Hoang một thời gian, kĩ thuật nướng thịt không hề suy giảm, một lúc sau, con mê hương thú đã biến thành món thịt nướng thơm phức.

Một con mê hương thú nặng hơn trăm cân, đủ cho Cổ Thần và Mao Vinh ăn liền hai ngày.

- Ngon... rất ngon, không ngờ lão đệ còn có thủ nghệ này, ha ha, đây là món thịt nướng ngon nhất mà ta được ăn, đáng tiếc sư phụ ta không ở đây, nếu không chắc chắn sẽ thích món thịt mà đệ nướng, ừm, ngon quá...

Ăn thịt do Cổ Thần nướng, Mao Vinh không ngừng tán thưởng.

Cổ Thần cắn một miếng thịt, nói:

- Sư phụ huynh cũng thích ăn thịt?

Mao Vinh gật đầu, nói:

- Đương nhiên, mặc dù bản tính ta thích ăn thịt uống rượu, nhưng những ảnh hưởng này đều đến từ sư phụ, lão đệ, thịt đệ nướng quá ngon, ha ha, nếu như một ngày ta tỉnh dậy, ngẩng đầu thấy cả căn phòng treo đầy thịt đệ nướng, cúi đầu thấy một hồ đầy ngọc quỳnh tiên nhường thì tốt biết mấy...

Cổ Thần kinh ngạc nhìn Mao Vinh, nghĩ: Tên này định sống cả đời trong rượu thịt sao.

Nghe Mao Vinh nhắc đến sư phụ, mặc dù biết có chút không nên, nhưng Cổ Thần vẫn tò mò hỏi:

- Sư phụ của huynh là người thế nào?

Nhắc đến sư phụ, khuôn mặt Mao Vinh thêm sáng bừng, nói:

- Sư phụ ta tên Nam Thiên đạo nhân, ông ấy lợi hại lắm, lợi hại hơn ta gấp vạn lần, đối với ta cũng rất tốt, nhưng, lúc nào cũng đá vào mông ta, hắc hắc... Đợi một ngày, ta lợi hại được như sư phụ, ta sẽ quay lại đá vào mông ông ta.

Nam Thiên đạo nhân? Cổ Thần lẩm nhẩm trong đầu, nghĩ, có lẽ là vị đạo sĩ trung niên kiếp trước đi cùng Mao Vinh, tương chiến với Tàng Thiên Cơ và Vô Chân. Lúc đó Tàng Thiên Cơ đã là đại tu sĩ Mệnh Tuyên cảnh Đoạt Xá kỳ, có thể tương chiến được với Tàng Thiên Cơ, bản lĩnh của Nam Thiên đạo nhân có lẽ không tầm thường.

- Nếu như may mắn gặp được sư phụ của huynh thì tốt biết mấy.

Cổ Thần cảm thán, đối với Nam Thiên đạo nhân, hắn vô cùng hiếu kì, tại sao ông ta lại biết pháp quyết của Hư Thiên Tông, hơn nữa, không hề tỏ ra thua kém Tàng Thiên Cơ, vậy tu vi phải hơn tông chủ Hư Thiên Tông.

Cổ Thần kiếp trước ở Hư Thiên Tông tám năm, chưa bao giờ nghe qua tin tức về Nam Thiên đạo nhân.

- Đệ muốn gặp sư phụ ta? Cứ đi cùng ta, sư phụ sẽ tìm đến ta nhanh thôi.

Mao Vinh nói, nói xong lại ngoạm một miếng thịt lớn và tán thưởng thêm một câu:

- Ngon...

Cổ Thần vui vẻ cười nói:

- Đệ phải đi Linh Hư Sơn Hư Thiên Tông, chúng ta đồng hành nhé?

- Hư Thiên Tông?

Mao Vinh ngây người, lắc đầu điên cuồng, nói:

- Không được không được, sư phụ nếu như biết ta đến Hư Thiên Tông, chắc chắn sẽ cắt ta làm tám mảnh, không đi được... không đi được...

- Tại sao?

Cổ Thần ngạc nhiên, Nam Thiên đạo nhân khẳng định có liên quan rất lớn đến Hư Thiên Tông, nhưng, tại sao lại không cho Mao Vinh đi Hư Thiên Tông?

Mao Vinh nuốt miếng thịt nướng, nói:

- Sư phụ nói, tất cả mọi nơi trong thiên hạ ta đều có thể đi, chỉ có duy nhất Hư Thiên Tông là ta không được đặt chân đến, hơn nữa, không được tiếp cận Hư Thiên Tông trong vòng phạm vi một vạn dặm.

Thấy Cổ Thần vẫn thắc mắc nhìn mình, Mao Vinh nhún vai, nói:

- Ta cũng không biết tại sao? Sư phụ nói sao thì ta làm vậy.

Cổ Thần ngẫm nghĩ, nói:

- Nơi này cách Hư Thiên Tông còn mấy vạn dặm, huynh có thể đi cùng ta một đoạn, chỉ cần không ở gần Hư Thiên Tông một vạn dặm là được chứ gì.

Mao Vinh suy nghĩ một lúc, nói:

- Vậy cũng được, nhưng trên đường đệ phải nướng thịt cho ta ăn đấy.

- Không vấn đề gì...

Cổ Thần gật đầu nói, hỏi lại:

- Nhưng, sư phụ của huynh sẽ đến tìm huynh thật chứ?

Mao Vinh nâng bình ngọc quỳnh tiên nhường trong tay, nói:

- Hắc hắc, trong tay ta có thứ này, sư phụ khẳng định đến tìm ta.

Nói đoạn, lại giơ miếng thịt nướng trong tay, nói:

- Nếu đệ cứ nướng thịt thơm như thế này, sư phụ sẽ đến tìm chúng ta nhanh hơn, mũi của sư phụ ta thính với mùi rượu ngon thịt thơm lắm.

- Vậy được... Con mê hương thú đó đủ cho chúng ta ăn hai ba ngày, bên trong túi trữ vật của đệ còn hai con mê hương thú nữa, đủ cho chúng ta ăn liền tám chín ngày. Lâu như vậy, đủ để sư phụ huynh đến tìm chúng ta, đệ với huynh đi về phía Bắc, mỗi ngày đi thật chậm, nơi này cách Linh Hư Sơn khoảng năm vạn dặm nữa, một ngày đi ba bốn ngàn dặm, đủ để chúng ta đi khoảng mười ngày.

Cổ Thần nói.

Mao Vinh gật đầu cười nói:

- Cứ thế đi, ha ha... thịt đệ nướng, ngon quá, chỉ bằng chúng ta mỗi ngày đi hai ngàn dặm, cứ từ từ đi khoảng hai mươi ngày càng tốt, hắc hắc...

Nói đến đây, đột nhiên thấy một cái bóng trắng lóe lên từ tay áo Cổ Thần, một con tiểu bạch hồ từ đó chui ra, nhìn miếng thịt nướng trên tay Cổ Thần, hai mắt sáng rực.

Bây giờ Tiểu Bạch mới tỉnh rượu, ngửi thấy mùi thịt nướng nên lập tức nhảy ra.

Cổ Thần đưa thịt nướng cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch nhảy lên vai hắn, vui vẻ ăn thịt.

Mao Vinh mắt đầy vẻ kinh ngạc, nói:

- Đó... đó là gì vậy?

Cổ Thần cười nói:

- Đây là Tiểu Bạch, bạn đệ, là một con yêu thú.

- Có yêu thú xinh đẹp như vậy sao?

Mao Vinh ngạc nhiên nói:

- Đẹp quá, ta có thể sờ được không?

Nói đoạn, Mao Vinh giơ tay, định sờ vào đầu Tiểu Bạch. Nhưng bàn tay vừa mới tiếp cận Tiểu Bạch được chừng một thước, chút... một tiếng rít chói tai, là Tiểu Bạch đang hù dọa Mao Vinh.

Mao Vinh vội vàng rút tay lại, nhú mày nói:

- Nó dữ quá...

Cổ Thần cười cười, nói:

- Tiểu Bạch không thích người lạ, đợi một thời gian nữa, quen huynh rồi, nó sẽ không vậy nữa!

- Thật chứ?

Mao Vinh nhìn Tiểu Bạch, lộ rõ vẻ vui mừng, nói:

- Vậy chúng ta cứ chậm thêm chút nữa, một ngày đi một ngàn dặm, đi một tháng cũng không vấn đề gì...

Cổ Thần xoa xoa đầu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch trợn mắt nhìn Mao Vinh sau đó lại cúi đầu, tiếp tục ăn thịt của mình.

Cổ Thần nói:

- Hai tháng sau đệ phải đến Hư Thiên Tông có chút chuyện, quãng đường còn lại cùng lắm chỉ có thể đi trong một tháng, đợi ăn no thịt, chúng ta tiếp tục lên đường...

Mao Vinh gật gật đầu, đột nhiên nhìn Cổ Thần nói:

- Trước khi lên đường, có một chuyện ta phải nhắc nhở đệ...

- Là chuyện gì?

Thấy thần sắc Mao Vinh có chút kì quái, Cổ Thần hỏi.

- Đệ bị truy nã...

Mao Vinh nói.

- Cái gì?

Cổ Thần lập tức nghĩ đến Tàng Truy Dương, khẳng định lúc xuất thành, hắn đã ra lệnh truy nã,

- Trên lệnh truy nã nói gì?

Mao Vinh nói:

- Đế Đình nghi ngờ đệ là Lý Nghiêm cải trang, dán hình của đệ với hình Lý Nghiêm cạnh nhau, lúc nhìn thấy đệ, ta cứ tưởng đệ đúng là Lý Nghiêm thật, nhưng thông qua cách đệ xuất thủ, biết đệ không phải, Lý Nghiêm là một tu sĩ Thần Hải cảnh, tu vi cao hơn đệ rất nhiều.

- Bây giờ cả giới tuyến này có rất nhiều tu sĩ tuần tra, Lý Nghiêm vẫn còn trong lãnh địa Thân gia sao?

Cổ Thần hỏi.

Mao Vinh gật gật đầu, nói:

- Không có tin đã rời đi, có lẽ sau khi thay đổi diện mạo, ở một nơi nào đó, đệ có ý định vào lãnh địa Thân gia bằng cách nào không? Bộ dạng này của đệ đã bị một tu sĩ nhìn thấy rồi, rất nguy hiểm.

Cổ Thần nói:

- Ba tháng trước cấm thành, đệ chỉ xông qua có một lần thôi, một lúc chủ quan, không ngờ lại bị biến thành Lý Nghiêm. Nhưng, huynh không cần lo lắng, ta có thuốc biến hình, không phải Tu sĩ Thần Hải cảnh trở lên, không thể dùng thần thức nhìn ra điểm dị thường đâu.

Nói đoạn, Cổ Thần nuốt một viên thuốc nắm rõ, lập tức biến thành một ông già tay chân nắm ngứa còn mặt thì chỉ chút vết rõ.

Mao Vinh vỗ tay tán thưởng:

- Thế này tốt quá, chúng ta không vào thành nữa, đi qua một vài thôn làng nhỏ, rất khó đụng phải Tu sĩ Thần Hải cảnh.

Dùng thuốc thay đổi dung mạo, Cổ Thần cùng Mao Vinh vào lãnh địa Thân gia, tu sĩ tuần tra biên giới cùng làm chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, không thể nhìn ra trò mèo này được.

Nghe Mao Vinh nói, lệnh cấm thành được thực hiện một tháng, sau đó bị quá nhiều tu sĩ phản đối kịch liệt, hai tháng trước, sớm đã khai cấm, chỉ có điều, bây giờ trong thành thậm chí còn có Tu sĩ Thần Hải cảnh tọa trấn. Trước thần thức của Tu sĩ Thần Hải cảnh, thuốc biến hình gần như không có hiệu quả, hai người quyết định sẽ đi vòng qua thành.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

130. Chương 18: Hư Thiên Lệnh (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Một viên thuốc biến hình chỉ duy trì được trong ba canh giờ, mỗi ngày Cổ Thần và Mao Vinh phi độ ba canh giờ, đi được hai ngàn dặm, thời gian còn lại tìm hoang sơn nào đó, thức ăn của hai người chính là thịt do Cổ Thần nướng, ở đâu qua đêm cũng được.

Sau khi một viên thuốc biến hình mất tác dụng, Cổ Thần phải đợi ba canh giờ nữa mới được uống viên thứ hai, như vậy thuốc mới phát huy tác dụng, bởi vậy, trừ lúc gấp rút, Cổ Thần mới uống thuốc biến hình, bình thường nghỉ ngơi ở hoang sơn, giữ nguyên khuôn mặt thật.

Liên tục như vậy mấy ngày, mọi thứ trôi qua trong yên lặng, hai người đã đi được gần vạn dặm về phía Tây Bắc, cả quãng đường, nếu không vội, Cổ Thần trừ nướng thịt, thời gian còn lại, đều dùng cho việc tu luyện. Linh khí ẩn hàm trong ngọc quỳnh tiên nhường so với nguyên linh đan cực phẩm đầy đủ hơn. Uống ngọc quỳnh tiên nhường xong rồi tu luyện, tu vi sẽ tăng rất nhanh.

Mao Vinh tu luyện rất ít, lúc không đi, hẳn cũng chỉ uống rượu, ăn thịt, ngoài ra, sau khi biết Tiểu Bạch, ngày đều ra sức lấy lòng nó, đáng tiếc, Tiểu Bạch chẳng chịu nể mặt, chỉ hứng thú với ngọc quỳnh tiên nhường của hắn, cả quãng đường, chỉ ít Tiểu Bạch cũng đã uống hết cả bình ngọc quỳnh tiên nhường của Mao Vinh.

Hôm đó, trời đã về chiều, hai người lúc này đã bay được hơn hai ngàn dặm về hướng Bắc, dừng lại ở một hoang sơn, nổi lửa, Cổ Thần chuẩn bị nướng thịt mê hương thú.

Tiểu Bạch ngồi trên vai Cổ Thần, Mao Vinh thích thú trêu chọc Tiểu Bạch, đáng tiếc Tiểu Bạch không quan tâm đến hắn, mà nhìn miếng thịt đang nướng trên tay Cổ Thần, thèm thuồng.

- Ai da...

Đột nhiên, Mao Vinh kêu lên một tiếng.

Cổ Thần chỉ cảm thấy một cái gì đó loáng qua mặt, bụp một tiếng, Mao Vinh ngã lăn ra đất, trên mông vẫn còn nguyên một dấu chân.

Cổ Thần giật mình, liếc mắt nhìn, một đạo nhân tuổi độ tứ tuần, không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh, khoải chỉ nhìn miếng thịt nướng trên tay Cổ Thần.

Cổ Thần nhìn đạo sĩ, trong đầu nhanh chóng xuất hiện hình ảnh người đạo sĩ kiếp trước đối chiến với Tàng Thiên Cơ, quả nhiên là một người, là sư phụ của Mao Vinh, Nam Thiên đạo nhân.

- Đạo sĩ thối, đây là cái đá thứ chín trăm chín mươi chín rồi đấy, sẽ có ngày ta trả lại hết cho ông...

Mao Vinh từ dưới đất lồm cồm bò dậy, phải phải mông nói.

Nam Thiên đạo nhân đã thu hết tu vi lại nên Cổ Thần không thể nhìn ra ông ta đang ở cảnh giới nào, nhưng, thần không hay quỷ không biết đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, tu vi của Nam Thiên đạo nhân, so với Cổ Thần và Mao Vinh, cao hơn không chỉ trăm lần.

Ông ta là sư phụ của Mao Vinh, lại là ân nhân kiếp trước của mình, Cổ Thần đương nhiên tỏ ra hết sức cung kính, nói:

- Ngài là sư phụ của Mao huynh? Văn bối Cổ Thần, chào tiền bối.

Nam Thiên đạo nhân liếc nhìn Mao Vinh rồi mỉm cười với Cổ Thần, nói:

- Tiểu tử, kĩ nghệ nướng thịt của ngươi không tệ.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Được lọt pháp nhãn của tiền bối, văn bối vinh hạnh vô cùng, mời tiền bối đợi một lúc, rồi cùng nhau thưởng thức!

- Ha ha... tiểu tử được lắm, biết tôn trọng người lớn, rất hợp khẩu vị ta, không tệ không tệ...

Nam Thiên đạo nhân ha ha cười nói.

Thấy thần sắc Nam Thiên đạo nhân có vẻ hòa nhã, Cổ Thần cẩn thận quan sát ông ta kĩ thêm một chút. Mặc dù để râu dài nhưng sắc mặt hồng hào, có lẽ chưa đến bốn mươi tuổi, trên người khoác một bộ đạo y bát quái, tay xách hồ lô, thỉnh thoảng lại uống một ngụm, có lẽ thứ đựng trong hồ lô này là mỹ tửu.

- Đạo sĩ thối, xem trên tay ta là cái gì đây?

Mao Vinh đứng cách xa vài trượng, thần sắc hưng phấn nói, tay cầm một chiếc bình ngọc trắng, chính là ngọc Quỳnh Tiên nương.

Nam Thiên đạo nhân khịt khịt mũi, rồi lại ngửi rượu trong hồ lô của mình, nói:

- Hòa thượng chết tiệt, ngươi thì có thứ gì tốt chứ?

- Hắc hắc...

Mao Vinh đắc ý cười, mở nắp bình, một mùi hương ngào ngạt bay ra, nói:

- Là ngọc Quỳnh Tiên nương, là mỹ tửu ngon nhất đấy.

- Ồ...

Nam Thiên đạo nhân gật đầu nói:

- Hòa thượng chết tiệt, thì ra kẻ trộm ngọc Quỳnh Tiên nương ở Nhưỡng Tiên Các là ngươi?

- Đạo sĩ thối, có muốn không?

Mao Vinh giờ giờ chiếc bình ngọc trên tay, thần tình rất đặc ý.

- Ái da...

Mao Vinh vừa dứt lời, lại một tiếng kêu thất thanh nữa vang lên, thân thể bay xa vài trượng, trên móng có thêm một vết chân, chiếc bình ngọc lúc này đã chuyển sang tay Thiên Nam đạo nhân.

- Hòa thượng chết tiệt, có thứ tốt như vậy mà không đưa cho sư phụ, còn dám bày ra trước mặt ta... để ta đá chết người.

Nam Thiên đạo nhân mắng một câu, ngửi ngọc quỳnh tiên nhường trong tay, sắc mặt hớn hở, cười nói:

- Rượu ngon... ha ha, rượu ngon...

Nói đoạn, ực một tiếng, uống một ngụm lớn, thần tình sảng khoái cực độ.

Mao Vinh bò dậy từ dưới đất, miệng lẩm bẩm:

- Đạo sĩ thôi, đây là cái đá thứ một ngàn, ta ghi nhớ trong lòng rồi đấy, đợi đến một ngày, ta sẽ trả đủ cho ông.

Cổ Thần kinh ngạc nhìn một tảng một đạo, nhủ thầm: thầy trò nhà này đúng là không phải người thường, nếu như không nhìn thấy Mao Vinh nhớ sư phụ của hắn thế nào, chắc đã nghĩ hai người này phải có thâm thù gì với nhau!

Nam Thiên đạo nhân thỏa mãn ngồi xuống bên cạnh Cổ Thần, nói:

- Tiểu Tử, người tên Cổ Thần?

- Vâng

Cổ Thần gật gật đầu, giữ lễ phép với người lớn chí ít không khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Nam Thiên đạo nhân nói:

- Kỹ năng nướng thịt của ngươi không tệ, chẳng trách đồ đệ ngốc của ta muốn đi cùng ngươi, các ngươi đi về phía Bắc, là muốn đi đến đâu?

- Linh Hư Sơn, Hư Thiên Tông...

Cổ Thần ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn nói ra sự thật. Mặc dù từ miệng Mao Vinh, hắn biết Nam Thiên đạo nhân có thành kiến gì đó với Hư Thiên Tông, nhưng với một cao nhân, nói sự thật vẫn tốt hơn là nói dối.

Nam Thiên đạo nhân nghe vậy, không nói gì chỉ nhìn về phía Hư Thiên Tông.

Mao Vinh chạy đến, cũng ngồi bên cạnh Cổ Thần, nói:

- Ta không đi Hư Thiên Tông, phạm vi một vạn dặm quanh Hư Thiên Tông cũng không tiếp cận.

Đối với những gì Nam Thiên đạo nhân nói, Mao Vinh vẫn nhớ rất kĩ.

- Người đến Hư Thiên Tông làm gì?

Một lúc lâu sau, Nam Thiên đạo nhân hỏi.

Cổ Thần nói:

- Bái sư học nghệ.

Nam Thiên đạo nhân liếc nhìn Cổ Thần, nói:

- Với tu vi của ngươi, đệ tử Hư Thiên Tông, rất ít người hơn được.

Cổ Thần năm nay mười ba tuổi, tu vi đã đến Tiên Thiên cảnh bát tầng, với tộc độ tu luyện này, dù là một tông phái lớn như Hư Thiên Tông cũng không có vài người.

Cổ Thần cười cười, nói:

- Văn bối ngày đêm khổ luyện mới có thành tựu hôm nay, chỉ là cùn cùn bù khả năng thôi, luận thiên tư, còn kém xa Mao huynh. Người ta nói mình sư xuất cao đồ, có thể dạy ra một đồ đồ đệ như Mao huynh, tiền bối khiến văn bối vô cùng ngưỡng mộ.

- Không không không...

Mao Vinh lập tức lắc đầu nói:

- Lão đệ lợi hại hơn ta nhiều lắm, ta đâu thể giết được hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín trong nháy mắt như đệ...

Thấy Nam Thiên đạo nhận ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, Mao Vinh lập tức vui vẻ nói:

- Hôm đó, con bị hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín của Nhưỡng Tiên Các truy sát, tưởng không thể địch nổi thì đột nhiên một đường kiếm cương dài gần trăm trượng từ trên trời chém xuống. Cổ lão đệ lao xuống, một kiếm chém nát một Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín, một Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín khác thì bị găm lên cây, chỉ có mấy giây, hai Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín đều chết... quá lợi hại.

Kiếm cương dài gần trăm trượng? Cổ Thần tròn mắt, nói thế thì khoa trương quá, dù là đại tu sĩ Dẫn Hồn kỳ, Bồi Nguyên kỳ cũng không thể một kiếm chém ra kiếm cương dài trăm trượng? Lợi hại như vậy mà cũng chẳng thể giết chết kẻ thù ở khoảng cách một trăm trượng?

Nhưng, mặc dù những gì Mao Vinh nói có phần khoa trương, nhưng Nam Thiên đạo nhận rõ ràng rất hiểu đồ đệ mình, tình huống đó về cơ bản đã xuất hiện nguyên trạng trong mắt Nam Thiên đạo nhân.

Đợi Mao Vinh nói xong, Cổ Thần cũng nường xong thịt. Đúng như Mao Vinh nói, Nam Thiên đạo nhân cũng giống như hắn, thích uống rượu ăn thịt nên tuyệt đối không từ chối thịt nường của Cổ Thần.

- Người muốn đến Hư Thiên Tông bá sư học nghệ?

Đang ăn thịt nường, Nam Thiên đạo nhân đột nhiên hỏi.

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Văn bối nghe nói Hư Thiên Tông không chỉ pháp thuật lợi hại, hơn nữa có một vị tên là Đan Tiên Hoàng Dược Tiên tiền bối, kĩ thuật luyện đan, vang khắp Đại Doanh, văn bối đi Hư Thiên Tông một là muốn học pháp thuật lợi hại, hai là muốn học thuật luyện đan của Đan Tiên tiền bối.

Nam Thiên đạo nhân gật gật đầu, giở tay, trong đó đột nhiên xuất hiện một tấm lệnh bài, ném về phía Cổ Thần. Cổ Thần đón lấy, đó là một miếng lệnh bài lớn cỡ bàn tay, một mặt khắc hai chữ Hư Thiên, một mặt khắc một tòa đại điện, Cổ Thần nhận ra đây chính là Đô Thiên phong đỉnh Hư Thiên điện.

Cổ Thần kinh ngạc, đây là “Hư thiên lệnh” mà chỉ các trưởng bối đứng đầu tông môn mới có.

- Đây là cái gì?

Mặc dù trong lòng biết đây là Hư thiên lệnh, nhưng Cổ Thần vẫn ra vẻ kinh ngạc, hỏi.

Nam Thiên đạo nhân nói:

- Đây là Hư thiên lệnh, tiểu tử, ta ăn thịt nường của ngươi mà không có gì cảm ơn ngươi, nếu như ngươi đã muốn đến Hư Thiên Tông, vậy thì Hư Thiên lệnh này, có thể giúp được ngươi những lúc khó khăn.

- Đa tạ tiền bối.

Hư Thiên lệnh quyền lực cực đại, có Hư Thiên lệnh, tháng ngày trong Hư Thiên Tông sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Cổ Thần mừng rỡ, nhưng vẫn không quên tranh thủ hỏi:

- Tiền bối, ngài sao lại có Hư Thiên lệnh? ngài là trưởng bối của Hư Thiên Tông sao?

Nam Thiên đạo nhân lắc lắc đầu, nói:

- Ta không có liên quan gì đến Hư Thiên Tông, người đừng hỏi nhiều, tiểu tử, Hư Thiên lệnh này không phải vật tầm thường đâu, mấy ngày tới, ngươi phải nường thật nhiều thịt đấy.

- Chỉ cần tiền bối muốn ăn, văn bối nường bao nhiêu cũng được.

Cổ Thần gật đầu nói.

Cổ Thần mỗi ngày nướng không ít thịt, mỗi ngày đều tiếp tục di chuyển về phía Bắc, có Nam Thiên đạo nhân ở đây, Mao Vinh cũng an phận rất nhiều, nhưng mỗi ngày đều bị Nam Thiên đạo nhân đá cho mấy cái vào mông.

Mỗi lần bị đá, Mao Vinh đều bò dậy, nói:

- Đây là lần thứ xxx ông đá ta, ta ghi nhớ hết rồi đấy, sẽ có một ngày, ta trả lại hết cho ông.

Có Nam Thiên đạo nhân ở đây, Cổ Thần căn bản không cần dùng đến thuốc biến hình. Những ngày sau đó, bọn Cổ Thần đi thêm được một vạn dặm nữa, thịt mê hương thú trong Càn Khôn Trạc đã hết.

Ngọc quỳnh tiên nhường trong tay Mao Vinh dưới sức uống của Cổ Thần, Nam Thiên đạo nhân, Mao Vinh, Tiểu Bạch toàn bộ đều đã thấy đấy.

Rượu ngon thịt thơm, toàn bộ không còn.

Một ngày, phía trước xuất hiện một tòa thành trì, Cổ Thần đang định vòng qua thì Nam Thiên đạo nhân nói:

- Không cần đi qua, không còn rượu thịt nữa, hôm nay chúng ta phải vào thành ăn một bữa mới được.

- Tiền bối, văn bối là tội phạm truy nã Đế Đình! Vào thành, e rằng không ổn!

Cổ Thần kinh ngạc nói.

- Người cũng không phải là tội phạm thật? Sợ cái gì! Xem trong thành có bán thịt mê hương thú ngon không, mua một ít nướng ăn... haizzz, ăn bao nhiêu ngày, bây giờ nghiện rồi.

Nam Thiên đạo nhân nói.

Cổ Thần nói:

- Cái này, mặc dù văn bối không phải Lý Nghiêm, nhưng người của Đế Đình không nghe văn bối giải thích, vào thành, văn bối có miệng cũng không nói rõ được!

Cổ Thần vẫn có chút lo lắng, quan trọng nhất, Tàng Truy Dương đuổi theo hấn đến Đông Hoang, kết quả chết mất xác, mặc dù không phải Cổ Thần giết, nhưng nguyên nhân cũng đều là do Cổ Thần.

Nam Thiên đạo nhân vỗ vỗ ngực, nói:

- Sợ cái gì? Có ta ở đây, ai dám bắt người? Cứ đi theo ta.

Mao Vinh đứng bên cạnh gật đầu nói:

- Đúng đúng đúng, có đạo sĩ thôi ở đây, ai dám làm càn, lão đệ, đệ cứ vào thành, có phiền phức gì, đạo sĩ thôi chỉ cần đung một ngón tay là ổn hết.

- Vậy... được!

Có Nam Thiên đạo nhân đảm bảo, Cổ Thần gật gật đầu.

Để cho an toàn, Cổ Thần nuốt một viên thuốc biến hình, rồi mới cùng Nam Thiên đạo nhân, Mao Vinh hai người phi độ vào thành,

Thành này tên là Hằng Châu Thành, ba người đáp xuống trước cổng thành, đi vào bên trong. Tu sĩ thủ thành chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng năm, đương nhiên không thể nhìn ra tướng mạo thực sự của Cổ Thần.

Ba người nhanh chóng đi vào khu chợ trong thành, mê hương thú mặc dù rất hiếm nhưng trong Hằng Châu Thành vừa hay có một con, bị Cổ Thần mua lại. Thấy không có ai phát hiện ra mình, Cổ Thần thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Tiền bối, mê hương thú đã mua được rồi, chúng ta ra ngoài thành nướng thôi!

- Không vội...

Nam Thiên đạo nhân vuốt vuốt râu, nói:

- Thành này ta đến rất nhiều lần, thành Đông có một tửu lầu, tên gọi Túy Tiên Lầu, ở đó có một loại mỹ tửu, tên gọi “Tiên bắt quá tam”. Mặc dù không bằng ngọc quỳnh tiên nương, nhưng cũng rất ngon. Đã đến đây rồi thì đi uống một trận cho đã.

- Tiên bắt quá tam? Được được...

Nghe thấy có rượu uống, Mao Vinh vỗ tay tán thưởng.

Nam Thành đạo nhân cùng Mao Vinh đã hứng thú như vậy, Cổ Thần chẳng biết thế nào, đành phải cùng họ đi đến Túy Tiên Lầu.

Tìm một vị trí thật tốt, ba người ngồi xuống, một lúc sau mỹ tửu đã được dọn lên. Nam Thành đạo nhân và Mao Vinh uống “tiên bắt quá tam”, tấm tắc khen ngon mãi, Cổ Thần sợ bị phát hiện, trong lòng cảnh giác, “tiên bắt quá tam” mặc dù ngon nhưng uống vào miệng chẳng có chút cảm giác nào.

Rượu hết nửa tuần, Nam Thiên đạo nhân lên tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi có biết tại sao ta lại đến đây không?

Cổ Thần lắc lắc đầu, nói:

- Tiền bối mời nói.

Nam Thiên đạo nhân nhấp một ngụm tiên bắt quá tam, nói:

- Bọn ta không đi cùng ngươi tới Hư Thiên Tông nữa, ngươi đi một mình đi.

- Tại sao?

Cổ Thần hỏi.

- Đạo sĩ thối đã nói vậy, chắc chắn có nguyên nhân...

Mao Vinh vừa nói hết, đột nhiên kêu lên một tiếng:

- Ấy da...

Thân thể hắn bay xa vài trượng, trên móng lại thêm một vết chân, Nam Thiên đạo nhân phúi phúi ống quần, nói:

- Lúc sư phụ nói chuyện, không được nói leo.

Mao Vinh từ dưới đất bò lên, nói:

- Đây là cú đá thứ một ngàn không trăm hai mươi ba, ta ghi nhớ hết đấy, sẽ có một ngày ta trả toàn bộ lại cho ông.

Túy Tiên Lầu có không ít người đến, những tiếng nghị luận bắt đầu nổi lên, nhưng Mao Vinh không để ý, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên hắn bị Nam Thiên đạo nhân đá ở chỗ công cộng.

Cổ Thần than thầm trong bụng, Hằng Châu Thành là một tòa thành rất lớn, Tu sĩ Thần Hải cảnh trong thành có lẽ cũng không ít. Làm ồn như vậy, nếu như làm người khác chú ý, thì rắc rối to.

Nam Thành đạo nhân chẳng để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này, nói:

- Bởi vì quãng đường đến Hư Thiên Tông, đều bị Đế Đình phong tỏa hết.

- Tại sao?

Cổ Thần lại hỏi tiếp.

Nam Thiên đạo nhân nói:

- Bởi vì Đế Đình đã xác định, Lý Nghiêm ẩn nấp trong phạm vi này, để thể hiện sự tôn trọng của mình với Đế Đình Tàng gia, tám đại thế gia còn lại cùng Tàng gia, góp sức quản lý Đại Doanh, tất cả tông môn đều phải thần phục các tiên tu thế gia, tông môn không thần phục, đều là kẻ thù của Đế Đình. Hư Thiên Tông

chính là tông môn không hành phục Đế Đình, Đế Đình đương nhiên không muốn khiến Lý Nghiêm chạy vào Hư Thiên Tông.

Cổ Thần nhíu mày, nói:

- Không lẽ văn bối phải lén lút lén vào?
- Không được.

Nam Thiên đạo nhân lắc đầu nói:

- Vì Tàng Thiên Cơ đã đích thân phong tỏa đoạn đó, tiến hành tìm kiếm rải thảm, một tháng nữa, bất kể Lý Nghiêm trốn ở đâu, đều bị Tàng Thiên Cơ tìm ra.
- Tàng Thiên Cơ...

Cổ Thần lạnh giọng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

131. Chương 19: Tàng Thiên Cơ (1).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nam Thiên đạo nhân cười nói:

- Bây giờ người biết tại sao ta đưa người vào thành rồi chứ?

Hai mắt Cổ Thần sáng rực, nói:

- Ngài muốn dụ Tàng Thiên Cơ đến đây?

Nam Thiên đạo nhân gật đầu nói:

- Không sai, không dụ Tàng Thiên Cơ đến đây, sao người qua được vòng phong tỏa của hắn, vào được phạm vi thể lực Hư Thiên Tông?

Cổ Thần nhất thời tỉnh ngộ, nói:

- Chẳng trách tiền bối đã cho Mao huynh một cái, thì ra cố ý thu hút sự chú ý của mọi người.
- Đạo sĩ thôi, ông để Cổ lão đệ trực tiếp hiện nguyên hình là được rồi, sao phải đá... á da!

Mao Vinh chưa nói hết câu, đã lại bay đi vài trượng, trên móng thêm một vết chân. Nam Thiên đạo nhân nhún nhún vai, nói:

- Ta đá không cần lý do, chỉ là tự nhiên muốn đá thôi.
- Đạo sĩ thôi, đây là cú đá thứ một ngàn không trăm hai mươi tư, ta ghi nhớ hết cả đấy, sau này có một ngày sẽ ta trả cho ông toàn bộ.

Mao Vinh bò dậy một cách thuần thục, miệng lẩm bẩm.

Cổ Thần hoài nghi nhìn Mao Vinh, Nam Thiên đạo nhân đá quá nhanh, ngay cả bóng cũng không nhìn thấy đã thấy Mao Vinh bay rồi. Một đá ấy có lẽ không nhẹ, sao Mao Vinh mỗi lần bị đá, một chút vấn đề cũng không có?

Cổ Thần có chút sợ hãi nhìn Nam Thiên đạo nhân, nhủ thầm: Xem ra Nam Thiên tiền bối đã khổng chế sức mạnh của mình đến mức xuất thần nhập hóa, chân đá mặc dù nhanh, nhưng sức dùng chỉ vừa đủ, không làm bị thương Mao Vinh.

Mao Vinh bị đá liền hai cái trong Túy Tiên Lầu, tin tức này quả nhanh truyền khắp giới đạo sĩ trong Hằng Châu Thành. Không lâu sau đã có rất nhiều tu sĩ tìm đến Túy Tiên Lầu, người dẫn đầu nhìn khắp một lượt, Cổ Thần cảm nhận được một đường thần thức quét qua người mình, người này là tu sĩ Thần Hải cảnh.

Cổ Thần cẩn thận liếc nhìn tu sĩ này, mặc dù cũng là tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ, nhưng pháp lực rất mạnh, còn trên cả Tàng Truy Dương.

- Vị đạo hữu này, tại sao không dùng khuôn mặt thật của mình?

Tu sĩ này liếc nhìn khắp một lượt, sau đó dùng ánh mắt ở chỗ Cổ Thần.

Việc Cổ Thần uống thuốc biến hình, tướng mạo, tu vi đều bị che giấu, mặc dù dùng thần thức có thể nhìn ra thật giả, nhưng cũng không thể nhìn ra tướng mạo thật ẩn giấu đằng sau.

- Liên quan gì đến người...

Cổ Thần còn chưa lên tiếng, Nam Thiên đạo nhân đã cắt ngang, liếc ánh mắt về phía đạo sĩ này.

Đạo sĩ này tên gọi Thân Minh Hải, tuổi độ ba mươi, tu vi đạt đến Trúc Thai hậu kỳ đỉnh phong, lúc nào cũng có thể đột phá Dẫn Hồn kỳ, là đệ tử trực hệ của Thân gia, trong lãnh địa Thân gia, không một ai dám nói với hắn như vậy.

Thần thức quét qua Nam Thiên đạo nhân, cũng giống như quét qua Cổ Thần, như bị che phủ bởi một tấm màn mỏng, nhìn không được rõ.

Tu vi của Nam Thiên đạo nhân, cao hơn Thân Minh Hải rất nhiều, sao hắn có thể nhìn rõ?

Thân Minh Hải không ngờ, mình lại gặp phải một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, giận dữ nói:

- Đồ khốn, các ngươi không dám dùng khuôn mặt thật của mình, chắc chắn có liên quan đến tội phạm tội phạm truy nã Đế Đình, người đầu... mau bắt chúng lại...

- Vâng, Thân đại nhân.

Năm tu sĩ sau lưng Thân Minh Hải đều có tu vi tiên cảnh hậu kỳ, chắc là thị vệ tinh anh của Hằng Châu Thành.

- Ái da... bình...

Năm tu sĩ vừa dứt lời, thì đã nghe thấy có người ái da một tiếng, sau tiếng “bình”, chỉ thấy Thân đại nhân trước mắt biến mất, thay vào đó bức tường của Túy Tiên Lầu xuất hiện một cái lỗ hình người, xuyên thẳng ra ngoài đường.

Lần này Cổ Thần nhìn thấy tàn ảnh, Nam Thiên đạo nhân đứng cách Thân Minh Hải một trượng, cự ly không gần như lúc đá Mao Vinh, Cổ Thần có thể nhìn thấy tàn ảnh còn lưu lại trong không trung.

Khoảnh khắc đó, thân thể Nam Thiên đạo nhân đột nhiên tiếp cận Thân Minh Hải, sau đó co chân đá lên hông hắn, sau sau đó, thân thể Nam Thiên đạo nhân quay trở lại chỗ cũ, còn Thân Minh Hải, một giây sau đập thẳng vào tường Túy Tiên Lầu, không biết bay đi đâu.

Mệnh Tuyền cảnh tu sĩ ra tay, kết quả quả nhiên khác biệt. Mặc dù kiếp trước Cổ Thần cũng là tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, nhưng lúc này vẫn cảm thấy chấn động.

Người trong Túy Tiên Lầu đều trợn mắt há mồm, những người có tu vi cao hơn một chút thì chỉ nhận ra vị đạo sĩ vừa mới đá Thân Minh Hải tu vi không thấp, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì? Thân Minh Hải đột nhiên bay ra Túy Tiên Lầu.

Cả năm thị vệ đều có tu vi Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, đương nhiên biết Thân Minh Hải bị đá ra ngoài. Ngay cả tu sĩ Trúc Thai kỳ còn bị đá bay, họ hoàn toàn sợ đến phát khiếp, cũng không biết là ai bắt ngờ hét lên:

- Thân đại nhân...

Sau đó, mọi người mới tỉnh ra, sợ hãi nhìn Nam Thiên đạo nhân, vội vàng chạy ra khỏi Túy Tiên Lầu.

Thân Minh Hải lâu như vậy vẫn chưa thấy về, một đệp vừa rồi rõ ràng đã khiến hấn mất đi năng lực hành động, nếu không, dù có bị đá bay trăm trượng, là một Trúc Thai kì tu sĩ, sớm đã phải quay về rồi.

- Đi thôi... bây giờ chúng ta có thể xuất thành

Nam Thiên đạo nhân nói.

Ba người cùng đứng dậy, rời khỏi Túy Tiên Lầu, đi ra ngoài thành, không có ai dám ngăn họ lại.

Thân Minh Hải ở Hằng Châu Thành cũng là một nhân vật lớn, vậy mà bị một đệp đá ngất, tin tức này nhanh chóng truyền khắp Hằng Châu Thành, vô số Tu sĩ Thần Hải cảnh đều chạy đến xem.

Thấy tu sĩ Thần Hải cảnh đến chặn đường, Nam Thiên đạo nhân lập tức phóng hết tu vi ra ngoài. Uy áp của tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh bao phủ cả Hằng Châu Thành, đám Tu sĩ Thần Hải cảnh đó, mặt cắt không còn giọt máu.

Đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, đừng nói giết vài tu sĩ, muốn phá hủy cả Hằng Châu Thành này, cũng thừa sức.

Có Nam Thiên đạo nhân, Cổ Thần và Mao Vinh một trước một sau, bước nhanh ra ngoài thành. Đám tu sĩ chặn đường bị tu vi của Nam Thiên đạo nhân làm cho chấn động, không dám ở lại, chạy tán loạn khắp nơi. Ngay cả vệ binh canh cổng thành cũng phải né tránh.

Không bị ai ngăn cản, ba người Cổ Thần ra khỏi Hằng Châu Thành, ngự khí phi hành bay thêm hai ngàn dặm về phía Tây Bắc, dừng lại ở một hoang sơn không người, nổi lửa, sau đó Cổ Thần lại bắt đầu đại nghiệp nướng thịt của mình.

Không lâu sau, khi mặt trời vừa lặn xuống, mùi thịt nướng ngào ngạt bắt đầu bốc lên, ba người một hồ, vây quanh đồng lửa, cùng nhau ăn thịt nướng.

- Ngon quá

Nam Thiên đạo nhân khen ngợi, nói:

- Tiểu bằng hữu Cổ Thần, đây có lẽ là lần cuối cùng ta được ăn thịt mê hương thú do người nướng, ha ha... đúng là có chút không nở thật.

- Đạo sĩ thối, nếu như ông muốn ăn, bảo Cổ Thần lão đệ nướng cho ông một ít là được rồi, với con người của Cổ Thần lão đệ, chắc chắn không từ chối.

Mao Vinh cắn một miếng thịt nướng, nhồm nhoàm nói.

Nam Thiên đạo nhân cười cười, không nói gì.

Cổ Thần nói:

- Tiền bối biết Tàng Thiên Cơ sẽ đến?

Nam Thiên đạo nhân gật đầu nói:

- Tàng Thiên Cơ biết được tin tức ở Hằng Châu Thành, nhất định sẽ đến Hằng Châu Thành, sau đó đuổi theo, không cần mất quá nhiều thời gian.

Biết sẽ phải gặp kẻ thù kiếp trước Tàng Thiên Cơ, Cổ Thần trong lòng không khỏi dao động, Nam Thiên đạo nhân thấy vậy, nói:

- Tiểu bằng hữu Cổ Thần, tại sao tâm trạng lại có vẻ bất an vậy?

Cổ Thần ha ha cười, hấn đương nhiên không nói ra mối quan hệ của mình với Tàng Truy Dương:

- Có duyên được gặp tiền bối, chớp mắt đã phải phân ly, trong lòng không khỏi có chút quyến luyến. Chuyến này đi đến Hư Thiên Tông, cũng không biết năm nào tháng nào mới được ra ngoài. Tiền bối nếu như muốn ăn thịt nướng, buổi tối có thể đến Hư Thiên Tông tìm văn bối, văn bối lúc nào cũng có thể nướng thịt cho tiền bối ăn.

Chân TiênTác giả: EK

132. Chương 20: Tàng Thiên Cơ (2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

- Được...

Nam Thiên đạo nhân cười nói:

- Sau này nếu như ta có đến Hư Thiên Tông, tiểu bằng hữu Cổ Thần cũng đừng nuốt lời đấy nhé!

Cổ Thần cười nói:

- Văn bối mừng còn chẳng kịp, sao có thể nuốt lời được chứ.

Thấy hai người nói lời từ biệt, Mao Vinh nói:

- Đạo sĩ thôi, chúng ta phải chia tay với Cổ lão đệ thật sao?

Nam Thiên đạo nhân hai mắt chợt động, nói:

- Tàng Thiên Cơ chỉ còn cách đây vài trăm dặm, đợi ta dụ hấn ra phía Nam, tiểu bằng hữu Cổ Thần, có thể đến được Hư Thiên Tông hay không là do bản thân người.

- Đa tạ tiền bối.

Cổ Thần cúi đầu nói.

Mao Vinh vội vàng nói:

- Đạo sĩ thôi, vậy còn ta thì sao?

Nam Thiên đạo nhân nói:

- Tùy người muốn làm gì thì làm.

Mao Vinh cười nói:

- Vậy ta vẫn đi theo đạo sĩ thôi, đi theo ông chỉ bị đá vào móng, chứ một mình lang thang đánh nhau với người ta, nguy hiểm lắm.

- Biết nguy hiểm là tốt, người quay lại chỗ cũ, không đến tu vi Thần Hải cảnh, đừng nghĩ đến việc ra ngoài...

Nam Thiên đạo nhân sắc mặt nghiêm nghị, giọng nói có phần trịnh trọng.

- Ài, biết rồi.

Mao Vinh gật đầu nói.

- Hấn đến rồi...

Nam Thiên đạo nhân đột nhiên ngẩng đầu, một đường tinh quang bắn ra từ mắt.

Bây giờ đang là hoàng hôn, mặc dù không còn ánh sáng mặt trời nữa nhưng vẫn nhìn rõ mọi thứ. Đột nhiên, bầu trời tối sầm lại, Cổ Thần ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một bàn tay màu xanh đột nhiên xuất hiện.

Bàn tay thanh sắc biến lớn trong nháy mắt, mười trượng, hai mươi trượng,... vài giây sau đã lớn độ trăm trượng, hơn nữa vẫn đang không ngừng bành trướng, che kín cả bầu trời, đập thẳng xuống ba người Cổ Thần.

Một nguy cơ chí mạng không thể chống đỡ chớp mắt bao phủ lấy Cổ Thần, uy lực của một chương này giống như một ngọn núi lớn đang ép lên đầu, khiến người ta cảm thấy thân thể như sắp bị nghiền thành bột.

- Tàng Thiên Cơ...

Cổ Thần trầm nghĩ.

Mệnh truyền cảnh tu sĩ ra tay, quả nhiên kinh thiên động địa. Chỉ là một bàn tay, từ không trung chém xuống, rốt cục sẽ lớn bao nhiêu vẫn chưa nhìn ra, bởi vì, bàn tay đã hoàn toàn chắn hết tầm nhìn, chỉ ít cũng phải hàng trăm trượng.

Quả nhiên là phong cách của Tàng Thiên Cơ, chiêu đầu tiên, tuyệt đối không dùng lời nói mà dùng luôn tay chân.

Mặc dù một chiêu đó uy lực vô biên, khiến Cổ Thần không sao thở nổi, Mao Vinh bên cạnh cũng nghiêng chặt răng, rõ ràng chẳng dễ chịu hơn chút nào, nhưng, thân thể hai người vẫn chưa bị ép ngã, bởi vì bên cạnh có cũng có một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh.

Chỉ thấy Nam Thiên đạo nhân vung tay trái, một chiếc lồng pháp lực rộng chừng vài chục trượng vuông đột nhiên xuất hiện, chụp lấy ba người. Tay phải chỉ lên trời, như mặt trời mới mọc, ánh sáng chói lòa khiến Cổ Thần và Mao Vinh phải nhắm chặt mắt, một đường chỉ cương ngút trời lao ra, bắn thẳng vào bàn tay khổng lồ.

Kinh tiên nhất chỉ, Nam Thiên đạo nhân sử dụng kinh tiên nhất chỉ so với hai người Cổ Thần, Mao Vinh, lợi hại hơn gấp trăm lần. Đường chỉ cương đó lớn chừng chục trượng, dài hơn trăm trượng, gần như đâm thủng bầu trời.

Chỉ cương của Nam Thiên đạo nhân chạm vào bàn tay khổng lồ của Tàng Thiên Cơ, xuyên qua nó, tạo thành một cái lỗ lớn chừng mười trượng vuông.

Nhưng, uy lực của bàn tay khổng lồ vẫn không hề giảm, đập xuống nhanh như chớp.

Ầm...

Một tiếng động đinh tai nhức óc vang lên.

Cổ Thần, Mao Vinh mở mắt, Cổ Thần còn đỡ chứ Mao Vinh hai mắt trợn tròn. Chỉ thấy xung quanh trống trơn, đỉnh núi mà ba người đứng lúc này đã bị một chiêu của Tàng Thiên Cơ biến thành bình địa, chỉ còn lại phạm vi hai mươi trượng xung quanh ba người, vì bị Nam Thiên đạo nhân dùng kinh tiên nhất chỉ bắn một lỗ lớn, nên mới miễn cưỡng nguyên vẹn.

Phạm vi hai mươi trượng đó, giống như một cái cột thẳng đứng, cao vài chục trượng, mọc giữa bình địa hàng trăm trượng vuông, chứng tỏ, cả ngọn núi đều đã bị một chiêu của Tàng Thiên Cơ ấn lún xuống đất.

Nếu như có người bị đập trúng, e rằng không phải biến thành thịt nát, mà là nước thịt rồi.

Bụi đá tan đi, mọi thứ hồi phục lại như cũ, ba người nhìn lên trời, trên không trung cao trăm trượng, một thanh niên tuổi độ hai mươi, đứng giữa hư không, thân khoác một bộ tử bào thêu rồng, đầu đội vương miện có nạm ngọc tím, lưng quần bạch ngọc long bội, chân đi giày thanh long đạp vân.

Hắn tay cầm quạt giấy, phẩy nhẹ, hai lọn tóc mai dài phất phơ theo gió.

Hai mắt lạnh lùng, nhìn khắp một lượt bên dưới, như một vị thần vương lạnh nhạt nhìn nhân gian dâu bể.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, nhìn thái độ bất mãn của ba người đang đứng dưới đất.

Hắn, chính là thái tử Đại Doanh triều Tàng Thiên Cơ.

Người được gọi là thiên tài số một Cổ Hoang đại lục một ngàn năm nay, tuổi mới hai mươi mà đã đột phá sinh tử luân hồi, bước vào Mệnh Tuyền chi cảnh, trở thành một truyền kỳ của Cổ Hoang đại lục.

- Tàng Thiên Cơ...

Nhìn bóng người trên không trung, Cổ Thần lẩm bẩm từng chữ.

Tàng Thiên Cơ đứng được trên không trung, không phải vì tu vi của hắn đã chạm đến độ hư chi cảnh trong truyền thuyết, mà vị hắn đang đi đôi giày thanh long đạp vân. Đó là một món pháp bảo phi hành, dùng hai con thanh long Mệnh Tuyền cảnh luyện chế mà thành, là một món pháp bảo nổi tiếng của Tàng gia.

Người không biết, nhìn thấy Tàng Thiên Cơ đứng được trên trời, còn tưởng hắn đã đạt tới cảnh giới độ hư cảnh trong truyền thuyết.

- Có tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh can thiệp cơ à? Người là ai?

Giọng nói của Tàng Thiên Cơ vang khắp bầu trời, như một vị thần đang ngân nga, nghe thì có vẻ không lớn, nhưng lọt hết vào tai bọn Cổ Thần.

Nam Thiên đạo nhân trầm giọng nói:

- Ta sẽ dụ hắn về phía Nam, tiểu bằng hữu Cổ Thần, chuyện sau đó phải xem hết vào biểu hiện của người đây.

Nói đoạn, Nam Thiên đạo nhân cao giọng cười, nói:

- Hắc hắc... nghe nói Tàng gia có đệ tử thiên tài, ta đang muốn xem xem, thiên tài này nặng mấy cân mấy lạng đây, ha ha...

- Tiền bối cẩn thận.

Cổ Thần nhắc nhở, mặc dù bây giờ Tàng Thiên Cơ mới vào Mệnh Tuyền cảnh chưa được bao lâu, nhưng Cổ Thần rất hiểu con người hắn. Thực lực của Tàng Thiên Cơ không hề đơn giản như những gì hắn thể hiện ra ngoài.

- Người yên tâm, trừ phi Doanh để ra tay, nếu không Đại Doanh này chẳng có ai làm khó được ta, ta đi đây...

Nam Thiên đạo nhân làm thế, đột nhiên dừng lại, nói:

- Chỗ thịt nướng này bỏ đi đáng tiếc quá...

Nói đoạn, quạt tay, tất cả thịt nướng đều được Nam Thiên đạo nhân thu vào Càn Khôn Trạc, sau đó, Nam Thiên đạo nhân tung ra một món pháp bảo, là một chiếc trường thước bạch ngọc, đập lên trường thước, Nam Thiên đạo nhân bay về phía Tàng Thiên Cơ, giơ tay chỉ, một đường chỉ cương dài chừng trăm trượng bắn ra.

- Phì, đạo sĩ thôi, lấy hết thịt nướng rồi, một miếng cũng không để lại, chẳng biết điều gì cả...

Thấy Nam Thiên đạo nhân thu hết thịt nướng, Mao Vinh nhất thời dậm chân đấm ngực.

Đúng lúc đó, chỉ thấy trên trời vang lên một tiếng nổ lớn, sóng pháp lực mạnh mẽ trào ra, giọng nói của Tàng Thiên Cơ đột nhiên vang lên:

- Hừ... tu vi Đoạt Xá kỳ, cũng dám làm cản trước mặt bốn thái tử.

Từ dưới mặt đất, chỉ thấy chỉ cương quyền cương xuất ra không ngừng, thỉnh thoảng lại có không ít chỉ cương đánh xuống mặt đất, tạo thành những cái hố lớn sâu hàng chục trượng. Cổ Thần nhìn lên trời, thấy Nam Thiên đạo nhân và Tàng Thiên Cơ đang dần di chuyển về phía Nam, nói:

- Mao huynh... chúng ta rời khỏi đây thôi.

Mao Vinh gật đầu, hai người đi ra vùng biên khu vực mình đang đứng, xung quanh là vực, như một đường dao cắt, rất gọn gàng khiến hai người càng thêm ngỡ ngàng trước sức mạnh của Tàng Thiên Cơ.

Cùng nhau le le lưỡi, ném phi kiếm, phi độn về phía Bắc.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

133. Chương 21: Tà Thuyết Mị Dân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Có Nam Thiên đạo nhân cầm chân Tàng Thiên Cơ, Cổ Thần và Mao Vinh phi độn về phía Bắc, hai người sợ bên Tàng Thiên Cơ có tu sĩ chặn phía trước, sau khi phi độn được một trăm dặm, liền chuyển sang phía Tây.

Hai ngày sau, hai người đã bay được hơn năm ngàn dặm về phía Tây và đáp xuống một ngọn hoang sơn.

Nhóm lửa, Cổ Thần nướng thịt một con yêu thú bình thường, nói:

- Mao huynh, chúng ta đã phi độn được hơn năm ngàn dặm về phía Tây, sau ngày mai, ta sẽ chuyển sang phía Bắc, đi Hư Thiên Tông, Mao huynh chuẩn bị đi đâu?

Mao Vinh nhìn Cổ Thần, có chút quyến luyến, nói:

- Cổ lão đệ, sư phụ bảo ta về Lam Không Sơn nhưng không quy định thời gian, nơi này cách Hư Thiên Tông không còn xa nữa, ta tiến đệ thêm một đoạn, đợi cách Hư Thiên Tông một vạn dặm, chia tay nhau cũng không muộn.

Cổ Thần cười nói:

- Ha ha... Quảng đường đó vốn tưởng cô đơn một mình, có Mao huynh làm bạn, sẽ vui hơn nhiều.

Mao Vinh hắc hắc cười, nói:

- Kỳ thực ta muốn được ăn thịt đệ nướng thêm vài ngày nữa mà thôi, ha ha...

- Bất luận thế nào, rất cảm ơn Mao huynh vì đã chịu đi cùng đệ, nếu không có Mao huynh, đệ đâu thể gặp được lệnh sư, không gặp được lệnh sư, Tàng Thiên Cơ tiếp tục tiến hành phong tỏa phía trước, đệ không thể đột phá phong tỏa của hắn để đến Hư Thiên Tông.

Cổ Thần gật đầu nói.

- Ha ha... Chúng ta là bạn, cần gì để ý những chuyện đó, chỉ có điều, mặc dù Tàng Thiên Cơ đuổi theo sư phụ ta, nhưng quảng đường đến Hư Thiên Tông còn rất nhiều tu sĩ Tàng gia Thân gia phong tỏa, trong đó không thiếu tu sĩ Thần Hải cảnh, đệ bị Đế Đình truy nã, muốn đến Hư Thiên Tông, e rằng không dễ.

Mao Vinh nhú mày nói.

Cổ Thần cười, nói:

- Cái đó không cần lo lắng, đệ có một cách, có thể khiến các tu sĩ di chuyển ra ngoài.

-Ồ... Là diệu kế gì?

Mao Vinh hai mắt sáng rực.

...

Hôm sau, hai người chuyển về hướng Bắc, phi độn hơn hai trăm dặm, phía trước xuất hiện một trấn nhỏ, Cổ Thần nói:

- Đi... Chúng ta đi vào trong trấn.

Mao Vinh gật gù, hai người uống một viên thuốc biến hình, thu độn quang, đáp xuống trấn. Nhưng trấn nhỏ này đều là người phạm Ỗ, có rất ít tu sĩ qua lại, cho dù có cũng chỉ là những tu sĩ tu vi cực thấp.

Trấn này tên gọi Mặc Thạch Trấn, sản xuất mọi loại khoáng sản gọi là mặc thạch, là nguyên liệu dùng để luyện chế pháp khí cấp thấp, Mặc dù không lọt mắt một số tu sĩ lớn, nhưng đối với tiểu tu sĩ Tiên Thiên, Hậu Thiên cảnh, mặc thạch khoáng vẫn rất có giá trị.

Bởi vậy, trong Mặc Thạch Trấn, có không ít tu sĩ Tiên Thiên, Hậu Thiên cảnh, Cổ Thần và Mao Vinh uống thuốc biến hình, nếu không phải tu sĩ Thần Hải cảnh dùng thần thức quét, sẽ không nhìn ra vấn đề, đương nhiên không ai nhận ra.

Mặc Thạch Trấn mặc dù không phải thành trì, nhưng bởi vì có mặc thạch khoáng, so với những tiểu trấn khác lớn hơn không ít. Nhưng, Mặc Thạch Trấn mặc dù không nhỏ, nhưng vẫn không phải thành trì, không có quy tắc cấm bay, Cổ Thần, Mao Vinh hai người trực tiếp đáp xuống trong trấn, bên cạnh khu chợ mua bán.

Trong Mặc Thạch Trấn, tu sĩ Hậu Thiên cảnh khá nhiều, tu sĩ Tiên Thiên cảnh ít, Cổ Thần và Mao Vinh ngự khí đến, lập tức thu hút ánh mắt của không ít người, địa vị của Tiên Thiên cảnh ở Mặc Thạch Trấn này là vô cùng cao.

Cổ Thần và Mao Vinh nhìn khắp một lượt, khu chợ mua bán này rất náo nhiệt, ở phía Đông khu chợ có treo một chữ “tửu” lớn, là một tửu lầu. Tu sĩ giao dịch thành công hay vẫn chưa bắt đầu giao dịch đều thích vào tửu lầu uống vài bát, người trong tửu lầu lúc nào cũng đông.

Ở một góc tửu lầu, nói đối diện với chợ, đang có một vị lão đạo, người này cũng mặc áo bát quái như Nam Thiên đạo nhân, tay cầm một cây gậy trúc, bên trên có treo một miếng vải trắng, bên trên đề một chữ lớn: Tướng.

Chỉ có điều, vị lão đạo này ăn mặc nhếch nhác, miếng vải trắng viết chữ “tướng” cũng đen đen bẩn bẩn, căn bản không ai tìm hán xem tướng.

Cổ Thần và Mao Vinh đi thẳng vào tửu lầu, bên trong đã đầy ắp người, bàn ít nhất cũng ngồi trên hai người, Cổ Thần và Mao Vinh trực tiếp đi đến một bàn, bàn này đang có hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh trung kỳ, coi như là hai người có tu vi cao nhất tửu lầu.

Hỏi cũng không thềm hỏi, Cổ Thần và Mao Vinh ngồi xuống hai chỗ còn lại, hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh trung kỳ nhú mày, trợn mắt nhìn hai người Cổ Thần.

Cổ Thần đột nhiên phóng tu vi ra ngoài, quay sang nhìn hai người, nói:

- Có ý kiến gì không?

- Không... Không ý kiến. Hai vị huynh đệ cứ ngồi.

Tu sĩ Hai Tiên Thiên cảnh trung kỳ lắc đầu như điên, quay sang ông chủ tửu lầu quát:

- Mang thêm hai hũ rượu đến đây cho lão tử.

Lập tức có tiểu nhị mang đến hai hũ rượu ngon, người đó đặt hai hũ rượu ngon ra trước mặt Cổ Thần và Mao Vinh, cười nói:

- Có gì đắc tội, mong hai vị bỏ quá cho... Xin mời hai vị dùng!

Cổ Thần và Mao Vinh cũng không bắt chuyện, cầm hai hũ rượu uống ngon lành. Tất cả mọi ánh mắt đều đang lên lút quan sát bọn họ, đột nhiên, Cổ Thần và Mao Vinh trở thành tâm điểm của tửu lầu.

- Bà nó...

Uống hết một ngụm, Cổ Thần đặt hũ rượu lên bàn, nói:

- Để ta gặp lại nó, ta nhất định sẽ lột da.

Mao Vinh cũng buông hũ rượu, tiếp lời:

- Huynh đệ, người đó có tu vi Thần Hải cảnh, không phải là người huynh đệ có thể đụng vào được đâu, bỏ qua đi!

- Bỏ qua? Bà nó...

Cổ Thần tay phải giơ ra, một lá cờ màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay, là Tử Vong Chi Kỳ, miệng mắng:

- Pháp khí thượng phẩm phi kiếm của lão tử, bị hán cướp mất, sao có thể bỏ qua được? Thêm nữa, hán mặc dù có tu vi tu sĩ Thần Hải cảnh, nhưng bị trọng thương, hắc hắc... Để ta gặp lại hán, sao có thể trở thành đối thủ của ta? Bà nó, lão tử nhất định tìm được hán, lột da hán...

Hai người nói rất lớn nên cả tửu lầu đều nghe rõ, giọng nói thậm chí còn truyền ra ngoài tửu lầu, tu sĩ bên trong tửu lầu mặc dù hoàn toàn không hiểu hai người đang nói gì, nhưng sự chú ý thì đều bị hai người thu hút hết.

Nhất là đoạn Cổ Thần nói pháp khí thượng phẩm phi kiếm của hắn bị người ta cướp mất, trong mắt các tu sĩ, ánh lên một tia khát vọng. Trong tay những tu sĩ này phần lớn đều là hạ phẩm pháp khí, những tu sĩ có mối quan hệ đặc biệt lắm trên người mới có pháp khí trung phẩm. Pháp khí thượng phẩm? Là món bảo bối trong mơ họ mới mong có được.

Cổ Thần xòe tay là có một món pháp khí thượng phẩm, đối với Cổ Thần mà nói, pháp khí thượng phẩm phi kiếm bị người ta cướp mất, tất cả tu sĩ đều cảm thấy nghi hoặc, ai cũng vươn dài cổ, dòm cao tai, nghe Cổ Thần và Mao Vinh tiếp tục câu chuyện.

Mao Vinh lắc lắc đầu, thở dài nói:

- Chúng ta đừng tên họ Lý đó gần Hằng Châu Thành, đã mười ngày rồi, đuổi mãi về phía Bắc mà không gặp được hắn, khẳng định hắn đã chạy sang phương hướng khác. Thiên lớn địa lớn, biển người như kiến, muốn gặp lại hắn, đâu có dễ?

Họ Lý, tu sĩ Thần Hải cảnh... Dần dần, các tu sĩ trong tửu lầu đã hiểu ra điều gì đó.

Hình như mười ngày trước, ở gần Hằng Châu Thành, hai tu sĩ này có gặp phải một tu sĩ họ Lý tu vi Thần Hải cảnh, đại chiến một trận, tu sĩ họ Lý Thần Hải cảnh trọng thương, nhưng vẫn cướp được thanh pháp khí thượng phẩm của cái người luôn miệng mắng “bà nó” này, sau đó bỏ chạy.

Hằng Châu Thành là một tòa thành lớn cách đây vài ngàn dặm về phía bắc, hai tu sĩ này cứ đuổi mãi về phía Bắc, đến Mặc Thạch Trấn, nhưng vẫn không đuổi kịp người họ Lý, tu sĩ Thần Hải cảnh trọng thương, như vậy, người họ Lý, tu sĩ Thần Hải cảnh trọng thương đó, không hề chạy về phía Bắc.

Có thể chạy về phía Nam, cũng có thể chạy về phía Tây, hoặc cũng có thể chạy về phía Đông...

Họ Lý, tu sĩ Thần Hải cảnh? Trọng thương? Tu sĩ trong tửu lầu không khỏi rục rịch, những kẻ thông minh nhanh nhạy hơn thì đoán chắc tu sĩ Thần Hải cảnh họ Lý kia chính là người mà Đế Đình đang truy nã.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

134. Chương 22: Dị Thuật Của Tiểu Bạch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

- Hừ...

Cổ Thần giận dữ nói:

- Bà nó, bị thương nặng như vậy, căn bản không chạy xa được, đâu có thể đi xa khỏi Hằng Châu Thành. Chúng ta tìm thêm những chỗ khác, nhất định sẽ tìm ra hắn.

- Ta nghĩ thôi đi!

Mao Vinh lắc lắc đầu, nói:

- Họ Lý đó mặc dù bị thương nặng, nhưng cái tháp đó quá lợi hại, pháp bảo đấy, chỉ cần hắn điểm pháp lực, chúng ta không đánh nổi hắn đâu.

Cổ Thần đập mạnh bàn, lớn tiếng nói:

- Hắn bị thương rất nặng, không chịu nổi lâu đâu, bà nó, ta sẽ kéo, kéo chết hắn, không chỉ lấy lại pháp khí thượng phẩm phi kiếm hắn cướp của ta, mà còn lấy luôn cả pháp bảo dạng tháp trong tay hắn nữa.

Nơi này mặc dù chỉ là một trấn nhỏ, nhưng không ít tu sĩ đã từng đi qua những thành phố lớn, nhìn qua lệnh truy nã Lý Nghiêm, pháp bảo dạng tháp, rất hiếm gặp, những người biết Lý gia - một trong cửu đại tiên tu tiên thế gia đều rõ... pháp bảo hình tháp chính là tiêu chí của Lý gia.

Nhất thời có tu sĩ thầm nổi da gà, mặt không động sắc nhưng trong lòng thì không khỏi mừng thầm, rất nhanh, có người nhẹ nhàng rời khỏi tử lâu, một... hai...

...

- Hai vị huynh đệ, hai người cứ từ từ uống, chúng ta có việc, xin phép đi trước!

Hai tu sĩ ngồi cùng bàn Cổ Thần, Mao Vinh sau khi quay sang nhìn nhau, không giấu nổi vẻ vui mừng trên mặt, chào tạm biệt Cổ Thần, Mao Vinh sau đó vội vã rời khỏi tử lâu.

Cổ Thần và Mao Vinh, một người hát một người phụ họa, thấy không ít tu sĩ hớn hỡ ra khỏi tử lâu, hai người quay sang nhìn nhau cười, cũng đứng dậy rời đi, có bao nhiêu người nghe họ nói chuyện như vậy, thông tin này, tin rằng sẽ nhanh chóng truyền khắp lãnh địa Thân gia.

Tốc độ truyền tin trong giới tu sĩ bao giờ cũng nhanh đến khó tin.

- Ủm..

Vừa ra khỏi tử lâu, Cổ Thần ngoái lại góc tường đối diện, thấy vị lão đạo đối diện đang nhắm mắt, nhưng lúc này Cổ Thần cứ có cảm giác đang bị ai đó theo dõi, cũng có chút giống như bị thần thức quét qua.

Cổ Thần chăm chú quan sát lão đạo, chỉ là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng năm mà thôi, không có dị trạng gì, lại nhìn bốn phía xung quanh, ngay cả một Tiên Thiên cảnh tầng chín tu sĩ cũng không có, đừng nói tu sĩ Thần Hải cảnh hay tu sĩ không nhìn thấu tu vi.

- Có thể gần đây có tu sĩ Thần Hải cảnh đang dùng thần thức quét khắp một lượt trấn? Xem ra nơi này không thể ở lại lâu.

Cổ Thần nghĩ, nói:

- Mao huynh, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Tung phi kiếm, hai người biến thành hai luồng ánh sáng, lao thẳng lên trời, phi độ được khoảng ba trăm dặm về hướng Tây, họ mới dừng lại ở một hoang sơn, hai người quay sang nhìn nhau, Mao Vinh nói:

- Có người đi theo chúng ta.

Cổ Thần gật gù đầu, nói:

- Nhưng chỉ là Tiên Thiên cảnh mà thôi, không cần quan tâm, để hấn tự chui đầu vào rọ, chúng ta đi tiếp...

- Được

Mao Vinh gật đầu, tiếp tục phi độ về hướng Tây.

Cổ Thần trực tiếp chui vào một bụi cỏ bên cạnh, Tiểu Bạch ngồi trên vai, phun ra một đụn sương mờ, che kín không gian một trượng vuông xung quanh, ở bên ngoài nhìn vào chỉ thấy là một bãi cỏ bình thường, không nhìn ra bất cứ dấu vết gì hết.

Một lúc sau, một bóng người đáp xuống chỗ Mao Vinh vừa đứng, dùng ánh mắt quét bốn xung quanh, sau đó gãi gãi đầu, nói:

- Kỳ lạ, rõ ràng là hai người, sao bây giờ đột nhiên thiếu mất một người?

Cổ Thần cẩn thận quan sát người này, tuổi độ ba mươi, là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy, tu sĩ loại này ở Lạc Thủy Thành đã có địa vị rất cao, nhưng đặt trong Đại Doanh triều, chẳng là cái gì hết.

Cổ Thần cười nhẹ, tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy mà cũng dám theo dõi hấn. Trước đây đã từng có không ít tu sĩ đi theo hấn, Liễu Kiệt, Liễu Khánh, Cổ Thiên Tùng, Liễu Thông... Không hề có ngoại lệ, tất cả đều bị giết chết.

- Ài... người đang tìm gì vậy?

Đột nhiên, Cổ Thần lên tiếng.

Tu sĩ kia giật mình, nhón nhác nhìn xung quanh, nhưng, không phát hiện ra nửa bóng người.

- Chết rồi.

Hắn cảm thấy không ổn, lập tức tung phi kiếm, đang định nhảy lên kiếm thì đột nhiên một đường kiếm cương dài hơn mười trượng từ bụi cỏ bên cạnh phá không bay ra, một bức màn ánh sáng quét qua, nhanh đến không tưởng.

Hắn không kịp phi độn, vội vàng nắm chặt pháp khí, kiếm cương nhất thời bạo trưởng, khóa chặt một kiếm của Cổ Thần, nhưng, “keng...” một tiếng, pháp khí rơi khỏi tay, còn thân thể tu sĩ kia cũng bị chấn động bay ngược lại phía sau.

Cho dù là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín, dưới một đòn toàn lực của Cổ Thần, pháp khí cũng phải rời tay, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy mà cũng dám bướng bỉnh đỡ một kiếm của hắn?

Tu sĩ kia sợ hãi, không đợi hắn kịp nhặt pháp khí, một bóng đen đột nhiên quần đến, khóa chặt lấy hắn, là pháp khí thượng phẩm Tù Linh Tác, Tiên Thiên chân khí bị cấm, tu sĩ kia không còn sức lực phản kháng, không thể động đậy, ngã vật xuống đất.

Cổ Thần bước ra khỏi bụi cỏ, đi về phía tu sĩ.

- Người là ai?

Tu sĩ kia sợ hãi hỏi.

Cổ Thần thổi phूं một hơi, đánh tan “khói mờ” mà Tiểu Bạch phun ra, mỉm cười, nói:

- Câu này, phải là ta hỏi mới đúng.

Lúc này Cổ Thần đã để lộ khuôn mặt thật của mình, tu sĩ kia vừa nhìn thấy, lập tức thất thanh:

- Là... Là người? Người là Lý Nghiêm?

Bây giờ bức hình vẽ Cổ Thần đã được dán bên cạnh bức hình Lý Nghiêm. Để Đình nghị Cổ Thần là Lý Nghiêm nên tu sĩ này đương nhiên cũng nghĩ Cổ Thần là Lý Nghiêm.

Cổ Thần giơ tay, Tù Linh Tác mang theo tên tu sĩ bị trói bay về trước mặt, hắn cười nói:

- Ta là ai người không cần biết, ta chỉ cần người nói cho ta biết, người là ai? Tên gì? Tại sao lại đi theo ta?

- Người đừng mơ...

Tu sĩ kia nghiêng răng nói.

- Ái da...

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên kêu lên một tiếng thẳng thốt, “bình”, tu sĩ kia ngã lăn xuống đất, trên mông là một dấu chân.

Thân thể Mao Vinh xuất hiện bên cạnh Cổ Thần, nói:

- Dám mạnh miệng, xem ta có đá chết người được không.

Cổ Thần giơ ngón tay cái với Mao Vinh, phong thái của hắn lúc này trông chẳng khác gì sư phụ Nam Thiên đạo nhân.

Cổ Thần lại giơ tay, Tù Linh Tác kéo tu sĩ kia đến trước mặt Cổ Thần, Cổ Thần nói:

- Người là ai? Đến từ thế lực nào? Tại sao lại theo dõi ta...

Tu sĩ không trả lời, hai mắt trợn trừng, miệng há ra, hình như định cắn lưỡi tự sát.

- Tiểu Bạch, phân thân...

Cổ Thần hét.

Mắt Tiểu Bạch lập tức bắn ra một tia kì dị, tu sĩ kia nhãn thần ngây ra, Cổ Thần liên tục điểm mấy chục huyệt trên người hắn, khiến hắn không thể làm bất cứ hành động gì.

- Tiểu Bạch, mê hồn...

Cổ Thần nói.

Ánh sáng quỷ dị lóe lên trong mắt Tiểu Bạch càng u thâm hơn, hình ảnh hai mắt Tiểu Bạch lập tức in vào trong mắt hắn, nghiêng ngả một lúc, trong mắt chẳng còn bất cứ biểu tình gì.

- Người tên gì?

Cổ Thần hỏi.

- Thân Nguyên.

- Đến từ thế lực nào?

- Thân gia, đệ tử bàng hệ.

- Tại sao đi theo ta?

- Nghe nói người biết tin tức Lý Nghiêm, ta phụ trách thu thập thông tin tình báo về hắn.

- Trên người Lý Nghiêm có gì?

- Một tấm bản đồ, liên quan đến mật địa Lý gia.

- Bên trong mật địa Lý gia có gì?

- Ta không biết.

- Lý Nghiêm ở đâu.

- Ta không biết, không lâu trước đây nghe nói hắn ở gần Hằng Châu Thành...

- Trên đường đến Hư Thiên Tông có bao nhiêu tu sĩ Thần Hải cảnh phong tỏa?

- Không biết.

...

...

Cổ Thần liên tục hỏi rất nhiều câu hỏi, Thân Nguyên chỉ là một đệ tử bàng hệ Thân gia, biết không nhiều, phần lớn thông tin đều không biết, điểm duy nhất hắn có thể xác nhận là Đế Đình vẫn chưa có thông tin Lý Nghiêm.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

135. Chương 23: Ta Biết Người Là Ai. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Từ câu trả lời của Thân Nguyên, xem ra tin đồn mà bọn Cổ Thần tung ra đã có hiệu quả.

- Tiểu Bạch, tẩy kí ức.

Thấy hỏi không ra vấn đề gì, Cổ Thần vờ vờ đầu Tiểu Bạch.

Ánh sáng quỷ dị trong mắt Tiểu Bạch lại biến, liên tục biến huyền chín lần, ánh mắt Thân Nguyên càng trở nên mờ mịt, tất cả kí ức liên quan đến Cổ thần đều bị tẩy hết.

- Tiểu Bạch, mê hồn.

Cổ Thần nói, đợi Tiểu Bạch thi triển xong kì thuật “mê hồn” mới nói tiếp:

- Thân Nguyên...

- Có

- Nhớ kĩ, Lý Nghiêm xuất hiện gần Hằng Châu Thành, tin tức này vô cùng chính xác, tuyệt đối chính xác.

- Vâng, Lý Nghiêm xuất hiện gần Hằng Châu Thành, hoàn toàn chính xác.

- Người phải báo lại thông tin này về cho gia tộc.

- Vâng...

- Tiểu Bạch, được rồi.

Cổ Thần lại xoa đầu Tiểu Bạch, hai mắt Tiểu Bạch lóe lên một đường tinh quang, hình ảnh ngược trong mắt Thân Nguyên lóe lên, mi mắt sụp xuống, hôn mê bất tỉnh.

Cổ Thần thu Từ Linh Tác, nói:

- Chúng ta đi thôi, qua nửa tiếng nữa, hắc sẽ tỉnh dậy, đến lúc đó, hắc sẽ kiên định truyền thông tin “Lý Nghiêm xuất hiện gần khu vực Hằng Châu Thành” về cho Thân gia, cộng thêm thông tin mà những tu sĩ khác truyền, Đế Đình chắc chắn sẽ để ý, tập trung phong tỏa khu vực đó, từ gần Hư Thiên Tông, di chuyển lại gần Hằng Châu Thành, đến lúc đó, ta có thể dễ dàng đến Hư Thiên Tông.

Cổ Thần nhanh chóng rời khỏi đó, phi độn về hướng Bắc, chỉ để lại Thân Nguyên bị kì thuật của Tiểu Bạch làm cho hôn mê.

Mê hồn, tẩy kí ức, phân thần, mê sương...

Tu vi của Tiểu Bạch càng mạnh, pháp thuật kì dị mà nó học được càng nhiều. Đây là pháp thuật kí ức mà Tiểu Bạch truyền thừa, tất cả đều tồn tại trong kí ức, chỉ cần đạt đến tu vi cần thiết, tự động học được, dễ hơn Cổ Thần học pháp thuật nhiều.

Mê hồn, tẩy kí ức, hai loại kì thuật này chỉ có lúc kẻ thù không thể kháng cự, hơn nữa, tu vi thấp hơn Tiểu Bạch mới có hiệu quả.

Phân thần, mê sương, hai loại kì thuật này cũng sản sinh tác dụng với kẻ thù có tu vi cao hơn Tiểu Bạch, chỉ có điều, tu vi càng cao, tác dụng càng nhỏ.

Mặc dù Tiểu Bạch vẫn chưa biết pháp thuật công kích nào, nhưng dựa vào bốn loại kì thuật này, hoàn toàn có thể dễ dàng giết chết tu sĩ cùng cấp, có thể khiến kẻ thù trong lúc chiến đấu phân thần, chết mà không rõ lý do, dị thuật kì dị này, ngay cả Cổ Thần cũng phải ngưỡng mộ.

...

Tin đồn mà Cổ Thần và Mao Vinh tung ra quả nhiên có hiệu quả. Rất nhanh, mọi tu sĩ đều biết: Tội phạm truy nã Lý Nghiêm đang ở gần Quỳnh Châu Thành.

Cộng thêm Thân Nguyên bảm cáo về Thân gia, tin tức này càng thêm chắc chắn, lập tức thu hút sự chú ý của Đế Đình, chuyển trọng điểm phong tỏa sang gần Quỳnh Châu Thành, phạm vi hàng ngàn dặm xung quanh Quỳnh Châu Thành tiến hành tìm kiếm trải thảm.

Tu sĩ trong thiên hạ, một số mang suy nghĩ xem náo nhiệt, một số mang suy nghĩ đục nước béo cò, tất cả tề tựu lại gần Quỳnh Châu Thành, nhất thời, số lượng tu sĩ gần Quỳnh Châu Thành trở nên vô cùng đông đúc.

Sự tình phát triển, quả nhiên đúng như Cổ Thần dự liệu, hắc cùng Mao Vinh, tiếp tục đi về hướng Bắc.

Mặc dù Đế Đình đã chuyển trọng điểm phong tỏa sang Quỳnh Châu Thành, nhưng hai người vẫn không rời là cảnh giác, mỗi ngày đều uống thuốc biến hình rồi mới lên đường, bay được hai ba ngàn dặm lại tìm một hoang sơn nào đó, bắt một con yêu thú nướng ăn.

Nghe ngóng thông tin, hai người dễ dàng vào trong một số trấn nhỏ, hai ba ngày sau, hai người đã phi độn được hơn bảy ngàn dặm về hướng Bắc, cách Hư Thiên Tông chỉ còn hơn vạn dặm.

Ngày thứ ba, hai người Cổ Thần đụng phải một tu sĩ tuần tra của Thân gia, chỉ là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng tám, bị Cổ Thần và Mao Vinh nhanh như chớp, liên thủ giết chết, ngoài ra cả quãng đường không gặp phải bất cứ vấn đề gì.

Hôm nay, Cổ Thần và Mao Vinh lại vào một trấn nhỏ, Huyền Phong Trấn, gần Hư Thiên Tông một vạn dặm, Mao Vinh không thể tiếp tục tiến lên, hai người ngồi trong một tửu lâu, cùng nhau uống rượu lần cuối, coi như cáo biệt.

- Mao huynh, cạm...

- Lão đệ, cạm...

Mỗi người cầm một vò rượu, tu ừng ực, Mao Vinh nói:

- Cổ lão đệ, ta chỉ có thể tiễn đệ đến đây thôi, uống xong vò rượu này, ta sẽ quay về Lam Không Sơn.

- Có Mao huynh đi cùng, tiểu đệ vô cùng cảm ơn, đây, đệ kính huynh...

Cổ Thần vui vẻ cười nói.

Cùng nhau cạn vò, mỗi người uống một ngụm, Mao Vinh nói:

- Lần này xuất núi, việc khiến ta vui nhất là được quen lão đệ, chắc, còn cả lấy ngọc Quỳnh Tiên nhường nữa... Hôm nay từ biệt lão đệ, không biết bao giờ mới có thể gặp lại, được ăn thịt do lão đệ nướng, ha ha...

Cổ Thần nói:

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, ha ha... Theo như ta thấy, ta với Mao huynh chắc chắn có duyên, sau này sẽ còn cơ hội tương phùng.

Mao Vinh ha ha cười, nói:

- Được... Nếu như có cơ hội gặp lại lão đệ, lúc đó ta nhất định sẽ đi Nhượng Tiên lấy thêm một ít ngọc Quỳnh Tiên nhường, ha ha... Để cùng lão đệ thưởng thức.

Cổ Thần cười nói:

- Nếu được như vậy thật, Mao huynh nhớ chuẩn bị thêm một phần cho Tiểu Bạch, ha ha... Nó uống ngọc Quỳnh Tiên nhường xong, mãi chẳng thể nào quên được.

- Chít chít... chít chít...

Tiểu Bạch từ trong tay áo Cổ Thần, thò đầu ra ngoài, gật gật.

- Ta nhất định lấy mấy bình cho Tiểu Bạch, hắc hắc... Để ta sờ xem nào...

Mao Vinh cười nói, thích thú nhìn Tiểu Bạch, giơ tay định xoa đầu nó.

Tiểu Bạch trừng mắt, rụt vào tay áo Cổ Thần, Cổ Thần nhún nhún vai, Tiểu Bạch mặc dù thích uống rượu của Mao Vinh, nhưng trừ Cổ Thần ra, không ai được nó nể mặt.

Mao Vinh cười trừ, đột nhiên sắc mặt nghiêm lại, nói:

- Lão đệ, ta phát hiện ra một chuyện rất kì lạ.

- Ồ...

Cổ Thần nghi hoặc nhìn Mao Vinh!

Mao Vinh nói:

- Đệ còn nhớ vị đạo sĩ xem tướng mà chúng ta gặp ở Mặc Thạch Trấn chứ?

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Có ấn tượng!

Mao Vinh đảo mắt, nói:

- Bây giờ tất cả tu sĩ đều biết thông tin “Lý Nghiêm đang ở gần Quỳnh Châu Thành” và đều tụ tập ở đó, vị đạo sĩ này mặc dù tu vi thấp, nhưng phải đi xem náo nhiệt mới đúng, nhưng cũng giống như chúng ta, ông ta đi về hướng Bắc, từ Mặc Thạch Trấn, đến tận Huyền Phong Trấn này.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Nếu vậy, đúng là có chút kì quái! Mao huynh muốn kiểm tra một chút không?

Mao Vinh lắc lắc đầu, nói:

- Ta chỉ cảm thấy có chút kì quái thôi, ông ta đi đâu liên quan gì đến ta, uống xong vò rượu này ta quay về Lam Không Sơn, nghe lời sư phụ, chưa tu luyện đến cảnh giới Thần Hải cảnh thì không xuất núi.

Cổ Thần nâng vò rượu, nói:

- Nào, chúc Mao huynh sớm tu xuất Thần Hải, kết thành đạo thai...

Mao Vinh cũng nâng vò rượu, nói:

- Lão đệ cũng vậy, chúng ta cạn...

Uống xong rượu, hai người ra khỏi tử lâu, Mao Vinh nói:

- Lão đệ bảo trọng, hòa thượng ta đi trước.

Cổ Thần lấy ra một chiếc hộp, nói:

- Trong này có mười mấy viên thuốc biến hình, Mao huynh và Nhượng Tiên Các kết thù. lại lộ diện ở Hằng Châu Thành vì ta, số thuốc biến hình này, mang bên mình chắc chắn sẽ có tác dụng.

Mao Vinh nhận hộp thuốc, nói:

- Đa tạ, hòa thượng đi đây...

Nói đoạn, tung phi kiếm, hóa thành một đường hào quang, bay thẳng lên trời.

Nhìn đường độn quang biến mất trên trời, Cổ Thần mới thu ánh mắt.

Lão đạo sĩ tay cầm gậy trúc, trên gậy trúc treo một mảnh vải trắng, trên đề một chữ “tướng”, chậm rãi đi thẳng về hướng Bắc trấn.

Khóe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, lập tức đi theo.

Sau khi đi ra khỏi trấn được trăm trượng, đạo sĩ mới ném một món pháp khí, hóa thành một đường hào quang, phi độn về hướng Bắc.

Cổ Thần ngự khí bám sát đằng sau, qua hàng trăm dặm, đến một đỉnh hoang sơn, độn quang của đạo sĩ đột nhiên tan biến, đáp xuống bên cạnh một vách núi, ánh mắt hướng về phía Cổ Thần.

Cổ Thần chỉ cách đó hơn trăm trượng, chớp mắt đã đuổi đến, độn quang cũng tan, đáp xuống trước mặt đạo sĩ, miệng cười hơn hở tiến đến.

- Tại sao ngươi lại đi theo ta?

Lão đạo lên tiếng hỏi, giọng nói có chút trầm đục.

Cổ Thần cười nói:

- Ta có chút hiếu kì, tại sao không đến Quỳnh Châu Thành góp vui, Quỳnh Châu Thành ở phía Nam, còn ngươi thì lại đi về phía Bắc?

- Chuyện ở Quỳnh Châu Thành, liên quan gì đến ta?

Lão đạo sĩ trầm giọng, có chút không vui.

Cổ Thần nhìn chằm chằm lão đạo, cười nói:

- Ta biết ngươi là ai!

- Ta chỉ là một đạo sĩ xem tướng già sắp chết mà thôi.

Lão đạo không đổi sắc mặt, nói:

- Trừ phi ngươi muốn tìm ta xem tướng.

- Xem tướng?

Cổ Thần cười nói:

- Cả quãng đường ta gặp người vô số lần, nhưng chưa từng thấy người xem tướng cho ai, ha ha... Nhưng, người có thể xem cho ta, tướng ta thế nào?

Lão đạo dừng ánh mắt trên mặt Cổ Thần, nói:

- Ta thấy ngươi có nạn máu me, mệnh không dài, nếu như bớt quần chuyện người khác, có lẽ sẽ tránh được kiếp nạn!

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Ta nói tướng thuật của ngươi hơi bị kém đấy, còn chẳng bằng ta, ta nói có đúng không? Lý Nghiêm!

- Ngươi nói cái gì?

Lão đạo biến sắc, giật mình nói.

Cổ Thần cười nói:

- Không cần phủ nhận, tất cả tu sĩ đều đến Quỳnh Châu Thành góp vui, chỉ có ngươi là đi về hướng Bắc, hắc hắc, chứng tỏ ngươi biết thông tin đó là giả.

Sắc mặt lão đạo hồi phục lại vẻ bình thản, nói:

- Không phải ngươi cũng đi về hướng Bắc sao?

- Thông tin này là do ta truyền, ta đương nhiên biết nó là giả.

Cổ Thần nói,

- Đế Đình coi ta là cái bóng của ngươi, ta cũng bị Đế Đình truy nã, nên ta muốn chuyển trọng điểm phong tỏa của Đế Đình sang chỗ khác, như vậy ta mới có thể an toàn đi về hướng Bắc, không ngờ lại giúp luôn ngươi, hắc hắc....

- Hừ... Ta không biết ngươi đang nói gì?

Lão đạo thản nhiên nói:

- Ta chỉ là một đạo sĩ Tiên Thiên cảnh trung kỳ xem tướng bình thường, nếu như là tội phạm truy nã thì phải có Thần Hải cảnh tu vi mới đúng.

Cổ Thần cười nói:

- Tiên Thiên cảnh trung kỳ? Ha ha... ngươi thấy tu vi của ta ở cảnh giới nào?

Nói đoạn, Cổ Thần không ngừng khống chế Tiên Thiên chân khí của mình, lúc thì ở Tiên Thiên cảnh nhất tầng, lúc thì ở Tiên Thiên cảnh nhị tầng, đột nhiên lại đến Tiên Thiên cảnh lục tầng, cuối cùng, một chút Tiên Thiên chân khí cũng không có, lùi lại Hậu Thiên cảnh giới.

Lão giả sắc mặt hơi biến, nhìn Cổ Thần, ánh mắt lộ vẻ lạnh lẽo.

Cổ Thần chẳng coi ánh mắt lạnh lẽo đó ra gì, nói:

- Thân là một trong cửu đại tu tiên thế gia, sao có thể không biết bí pháp ẩn giấu tu vi chứ? Nếu như người không biết ẩn giấu tu vi, không biết thay đổi tướng mạo, không biết uống đơn dược ngay cả thần thức cũng không thể phát hiện thì người sao có thể trốn được khỏi sự truy bắt của Tàng gia mấy tháng nay?

- Ta... đoán có đúng không?

Cổ Thần tiến lên trước một bước, ha ha cười

- Ha ha ha ha... đột nhiên, lão đạo bật cười điên cuồng, bỗng chốc trở nên vô cùng lạnh lẽo, một đường thần quang quét qua Cổ Thần, nói:

- Tiểu tử, ta mới xem bói cho người, người có nạn máu me, bớt quần chuyện người khác đi thì mới thoát được kiếp nạn này, xem người không phải là người ngu ngốc, tại sao lại tự tìm đến cái chết? Nếu như người đã biết nhiều như vậy thì chuẩn bị chịu chết đi...

Giọng nói già nua bỗng chốc trở nên trẻ trung, cuối cùng hắn cũng chịu thừa nhận mình là Lý Nghiêm.

Lý Nghiêm là tu sĩ Thần Hải cảnh, còn Cổ Thần, chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh hậu kì, lúc này Lý Nghiêm dùng thần thức quét qua, gần đây không có tu sĩ nào khác, sát cơ đột nhiên xuất hiện.

Cổ Thần nhún vai, nói:

- Sao phải giận như vậy? Ta cũng có thù với Đế Đình, chi bằng chúng ta liên thủ, ta chỉ muốn biết, bên trong mật địa Lý gia, rốt cục giấu thứ gì? Mà có thể khiến Tàng gia ra tay mạnh như vậy, không tiết công huyết tẩy toàn bộ Lý gia?

Nhắc đến chuyện Lý gia bị Đế Đình huyết tẩy, hai mắt Lý Nghiêm lập tức lóe lên hai đường hồng quang, có vẻ rất phấn nộ.

Lý Nghiêm nói:

- Tất cả những kẻ muốn tham lam bảo tàng Lý gia, đều phải chết...

Cổ Thần cười lạnh, nói:

- Nói đùa, dù người đã có được thứ trong mật địa Lý gia cũng không phải đối thủ của Đế Đình, bảo tàng Lý gia nếu như lợi hại như vậy, sao lại bị Đế Đình tiêu diệt? Chi bằng giao cho ta, để ta đối phó với chúng, như vậy có thêm vài phần hi vọng.

Cổ Thần mặc dù miệng thì cười, nhưng hai Tử Vong Chi Kỳ, Hủy Diệt Chi Châu, Sát Lục Chi Giới đều đã cầm sẵn trong tay, hơn nữa, tập trung toàn bộ tinh thần, chuẩn bị đối diện với công kích của Lý Nghiêm bất cứ lúc nào.

Những lời Cổ Thần nói, quả nhiên khiến Lý Nghiêm thẹn quá thành giận, quát lớn:

- Câm miệng.

Nói đoạn, Lý Nghiêm đột nhiên chỉ về phía Cổ Thần, một tòa tháp nhỏ màu vàng bất ngờ bay ra, tháp nhỏ đón gió nở ra, hóa thành một tòa tháp cao chực trượng, kim mang bạo trướng, trực tiếp chụp xuống đầu Cổ Thần.

Tòa kim tháp này, là pháp bảo tiêu chí của Lý gia, tên gọi Trấn Thiên Tháp, là một món pháp bảo vô cùng lợi hại, nếu như bị Trấn Thiên Tháp chụp trúng, cho dù là tu sĩ Thần Hải cảnh, cũng khó chạy thoát.

Cổ Thần luôn giữ tinh thần cảnh giác cao độ, bảo tháp vừa xuất hiện, trên lưng Cổ Thần lập tức xuất hiện một chiếc áo choàng màu đen, thân thể hơi động, tốc độ bạo tăng, nhoáng một cái đã thấy xuất hiện cách đó mười trượng, Trấn Thiên Tháp đến rất nhanh, Cổ Thần vừa rời đi, “bình...” một tiếng đã thấy rơi xuống mà hắn vừa đứng.

Cổ Thần cung hai tay, Tử Vong Chi Kỳ và Hủy Diệt Chi Châu bay ra, bày ra Tam Tuyệt đại trận trong nháy mắt, nói:

- Nghe nói Lý gia là hậu duệ của Bảo Tháp Thiên Vương, một trong thiên đình tứ đại thiên vương thời kì Thái Cổ, ha ha... không biết nếu Bảo Tháp Thiên Vương biết được tình hình hiện tại của Lý gia thì có giận đến độ mỗ sống dậy không nhỉ?

- Tiểu tử muốn chết...

Lý Nghiêm giận đến hai mắt đỏ ngầu, bị Cổ Thần kích thích, càng giận hơn, đồng thời có vài phần kinh ngạc, mặc dù chuyện Lý gia là hậu duệ của Bảo Tháp Thiên Vương không phải bí mật gì lớn, nhưng số người biết rất ít, nhìn bộ dạng Cổ Thần, chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, sao có thể biết được truyền thuyết thời kì Thái Cổ?

Trần Thiên Tháp bật lên, Lý Nghiêm vung tay về phía Cổ Thần, Trần Thiên Tháp tốc độ nhanh hơn lúc này rất nhiều lần, chụp xuống Cổ Thần.

Cổ Thần chỉ về phía trước, một đường hồng mang bắn ra, đi qua Hủy Diệt Chi Giới, Tử Vong Chi Kỳ, hóa thành chín đường cương khí màu đen, bắn đến trước mặt Trần Thiên Tháp, Cổ Thần bây giờ tu vi Tiên Thiên cảnh tầng tám, sử dụng tam tuyệt đại trận, công kích lực nâng cao rất nhiều, ngay cả tu sĩ vừa mới vào Trúc Thai kỳ cũng khó chống đỡ.

Nhưng, Lý Nghiêm rõ ràng không phải tu sĩ Trúc Thai kỳ, từ hấn, Cổ Thần cảm nhận được khí tức không hề thua kém Tàng Truy Dương, tu vi có lẽ gần bằng Thân Minh Hải.

Mặc dù Thân Minh Hải bị Nam Thiên đạo nhân một đập đánh ngất, nhưng đây là trước mặt Nam Thiên đạo nhân, còn đối với Cổ Thần mà nói, tu vi vẫn là tương đối cao, không cần nghĩ cũng biết, thực lực Lý Nghiêm vô cùng mạnh.

Chín đường cương khí màu đen đánh trúng bề mặt Trần Thiên Tháp, phát ra những tiếng nổ lớn, Trần Thiên Tháp bị chín đường cương khí màu đen đánh trúng, dừng lại một chút, rồi lại chụp xuống Cổ Thần.

Tam Tuyệt địa trận công kích chỉ có thể chặn Trần Thiên Tháp trong giây lát, căn bản không thể tạo nên thiệt hại gì.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

136. Chương 24: Trần Thiên Tháp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Lại là chín đường cương khí bắn ra từ Tử Vong Chi Kỳ, Trần Thiên Tháp đón nhận chín đường cương khí màu đen, tiếp tục mạnh mẽ chụp xuống, Cổ Thần liên tục phát ra năm sáu lần công kích, căn bản không thể chặn được uy thế của Trần Thiên Tháp. Thấy Trần Thiên Tháp chỉ còn cách đỉnh đầu mình ba trượng, hai chân Cổ Thần liên tục đạp mạnh, thu tam tuyệt đại trận, vội vàng nhảy sang một bên.

Mất đi lực cản, Trần Thiên Tháp lại một lần nữa rơi xuống chỗ Cổ Thần vừa đứng, khiến mặt đất cũng phải rung chuyển.

Cổ Thần đáp xuống, có chút đứng không vững, trong lòng thầm cảm thán, uy lực của Trần Thiên Tháp này đúng là đáng sợ. Nếu như bị Trần Thiên Tháp chụp trúng, tuyệt đối là bị kích, Lý Nghiêm có thể giết chết dễ dàng một tu sĩ bị nhốt trong cảnh giới Trần Thiên Tháp.

Cổ Thần lần thứ hai tránh được công kích của Trần Thiên Tháp, mặc dù chiếm ưu thế nhưng Lý Nghiêm vẫn có chút không vui, mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Nếu đổi thành tu sĩ Trúc Thai kỳ khác, cũng không thể hai lần thoát khỏi công kích của Trấn Thiên Tháp, chỉ cần bị Trấn Thiên Tháp chụp trúng, cơ bản chỉ có duy nhất một con đường chết.

Tiên Thiên cảnh tăng chín tu sĩ đương nhiên không cần phải nói, Lý Nghiêm trong lúc tháo chạy giết chết không biết bao nhiêu Tiên Thiên cảnh tăng chín tu sĩ. Đám tu sĩ đó sau khi phát hiện Lý Nghiêm, ngay cả thời gian đưa tin cũng không có, đã bị trấn thiên tháo chụp lên đầu, trực tiếp giết chết.

Nhưng, Cổ Thần mới là Tiên Thiên cảnh tăng tám, có thể hai lần tránh khỏi công kích của Trấn Thiên Tháp. Lý Nghiêm sắc mặt có chút nghiêm trọng, như gặp phải kẻ thù lớn, không dám coi Cổ Thần là một Tiên Thiên cảnh tăng tám tu sĩ bình thường nữa.

Trong mắt Lý Nghiêm, Cổ Thần còn biến thái hơn tu sĩ Trúc Thai sơ kỳ, lực công kích của chín đường cương khí màu đen đó hoàn toàn tương đương với một kích của Trúc Thai trung kỳ tu sĩ, rất mạnh.

Lý Nghiêm vung tay, đánh một đường pháp lực vào Trấn Thiên Tháp, Trấn Thiên Tháp tăng thêm vài trượng, biến thành một tòa tháp cao mười mấy trượng, còn cao hơn cả một tòa tháp thật, kim mang chói mắt, chụp xuống Cổ Thần với tốc độ nhanh hơn.

Cổ Thần than thầm trong bụng, Tầng Truy Dương và Tà Băng Tông ma tu Cổ Thần chỉ dấu một hiệp là hết, hai người này đều chết dưới chỉ uy lực của Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, không liên quan gì đến Cổ Thần.

Lý Nghiêm này, Cổ Thần phải dựa vào thực lực thật sự của mình, giết chết một Trúc Thai tu sĩ. Giết chết một Trúc Thai tu sĩ, đừng nói Tiên Thiên cảnh tăng tám, ngay cả tăng chín tu sĩ cũng không dám nghĩ, huống hồ tu vi Lý Nghiêm, trong Trúc Thai kỳ, là đỉnh phong, độ khó lớn thế nào, không cần nghĩ cũng biết.

Nhưng, từ lúc Cổ Thần đoán đạo sĩ mình gặp chính là Lý Nghiêm, trong lòng đã sản sinh sát ý, có thể khiến Đế Đình giết chết cả nhà Lý gia, chắc chắn phải là một món bảo bối cực tốt.

Nếu như là lúc Lý gia hưng thịnh, Cổ Thần đương nhiên không dám đắc tội, nhưng bây giờ Lý gia chỉ còn mình Lý Nghiêm, vậy... thứ mà Đế Đình muốn, Cổ Thần cũng muốn.

Biết Lý Nghiêm chỉ có Trúc Thai kỳ tu vi, trong tay Cổ Thần lại có không ít bảo bối, đương nhiên Cổ Thần sao có thể dành cơ hội này cho người khác.

Thấy Trấn Thiên Tháp tăng thêm vài trượng, uy lực cũng mạnh lên không ít, Cổ Thần không dám chậm trễ, tăng thực lực lên cảnh giới cao nhất, cơ thể dùng Thiên Cương Thối Thể đại pháp cường hóa đến trạng thái mạnh nhất, Tật Vũ Phi Phong cũng được Cổ Thần đẩy lên tốc độ nhanh nhất.

Chín đường cương khí màu đen bắn đến Trấn Thiên Tháp đang bạo trướng, lần này, Trấn Thiên Tháp chỉ hơi rung nhẹ, gần như không dừng lại, tiếp tục chụp xuống, tốc độ so với lúc này nhanh hơn mấy lần.

Uy lực của Trấn Thiên Tháp so với pháp bảo phi kiếm của Tầng Truy Dương lợi hại hơn vài lần, Tầng Truy Dương mặc dù là người của Đế Đình Tầng gia, nhưng chỉ là đệ tử bàng hệ, còn Lý Nghiêm, là cháu nội tộc trưởng Lý gia, thân phận không chỉ cao hơn một chút, pháp bảo trên người Lý Nghiêm có lợi hại đương nhiên cũng là chuyện bình thường.

Dựa vào tốc độ của Tật Vũ Phi Phong và công kích lực của Tam Tuyệt đại trận, Cổ Thần thoát khỏi công kích của Trấn Thiên Tháp hết lần này đến lần khác. Lý Nghiêm hoàn toàn bị chấn động, cho dù là tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ lâu như vậy nếu như không bỏ chạy thì cũng bị Trấn Thiên Tháp hạ.

Nhưng, Cổ Thần như một con gián đánh bại, Trấn Thiên Tháp hết lần này đến lần khác công kích, toàn bộ đều bị Cổ Thần tránh được trong gang tấc.

Lý Nghiêm nhíu mày, tiến lên trước vài trượng, rút ngắn khoảng cách với Cổ Thần, một tay nhấc lên, một tấm linh phù xuất hiện trong tay hắn, Cổ Thần giật mình, là một tấm linh phù trung phẩm mộc át thần lôi phù.

Mộc át thần lôi phù uy lực cũng giống như bạo diễm liệt viêm phù, chỉ có điều, một là công kích mộc hệ, một là công kích hỏa hệ, linh phù trung phẩm, đủ để khiến Tiên Thiên cảnh tăng chín tu sĩ trọng thương.

Lý Nghiêm tu vi cao hơn Cổ Thần, lại có một món bảo pháp lợi hại như Trấn Thiên Tháp, còn muốn dùng một tấm mộc ất thần lôi phù trung phẩm đối phó với Cổ Thần, không cần nghĩ cũng biết, hẳn hoàn toàn coi Cổ Thần là một kẻ thù nặng kị.

Cổ Thần đang bị Trấn Thiên Tháp làm cho tán loạn, muốn tiếp cận thân thể Lý Nghiêm, nhưng không có cơ hội, lần này Lý Nghiêm chủ động tiến lên, rất hợp ý Cổ Thần, chỉ có điều trong tay hắn là một tấm mộc ất thần lôi phù trung phẩm, khiến Cổ Thần rất bất ngờ.

Không để Cổ Thần nghĩ nhiều, Lý Nghiêm vung tay, mộc ất thần lôi phù lập tức đánh về phía Cổ Thần, nếu như mộc ất thần lôi phù đánh trúng, lại bị Trấn Thiên Tháp chụp phải, hoàn toàn có thể tưởng tượng là kết quả thế nào?

Nhưng, Cổ Thần không chạy, khó khăn lắm Lý Nghiêm mới tự động rút ngắn khoảng cách, Cổ Thần nhất thời phát ra chín đường cương khí màu đen, đồng thời chỉ vào Trấn Thiên Tháp, Thanh Ly Kiếm đột nhiên xuất hiện, kiếm cương bạo trưởng, theo sát sau chín đường kiếm cương, cùng tấn công vào Trấn Thiên Tháp.

Thân thể Cổ Thần, khác với dự đoán, trong lúc Trấn Thiên Tháp bị chín đường cương khí màu đen và Thanh Ly Kiếm chặn đứng, lao về phía mộc ất thần lôi phù, tiếp cận Lý Nghiêm.

Lý Nghiêm tròn mắt, đầy vẻ không tin, với biểu hiện lúc này của Cổ thần, tuyệt đối không phải kẻ ngốc, nhưng, tại sao bây giờ hắn lại tìm đến cái chết?

Lý Nghiêm coi hành động đó của Cổ Thần là tự tìm đến cái chết nhưng Cổ Thần thì không nghĩ vậy, chỉ thấy tay phải hắn vung lên, đồng thời một tấm linh phù đột nhiên xuất hiện, bay về phía Lý Nghiêm.

Lý Nghiêm biến sắc, là một tấm bạo diễm liệt viêm phù thượng phẩm, cho dù là Tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ, bị thượng phẩm linh phù đánh trúng, cũng phải trọng thương.

Tấm bạo diễm liệt viêm phù thượng phẩm này, Cổ Thần vốn định dùng trong sơn động ở khu rừng giữa Đông Hoang, dùng để đối phó với Tàng Truy Dương hoặc Tà Băng Tông ma tu, kết quả Tàng Truy Dương chết dưới Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, Tà Băng Tông ma tu thì bị Ngũ Linh Phân Thần trừu giết chết, tấm bạo diễm liệt viêm phù thượng phẩm được để dành cho đến bây giờ.

Tay phải ném bạo diễm liệt viêm phù, tay trái Cổ Thần trực tiếp tóm về phía trước, mục tiêu chính là mộc ất thần lôi phù. Hắn định dùng tay không tóm lấy mộc ất thần lôi phù?

Đương nhiên không phải, chỉ thấy không khí xung quanh đột nhiên lạnh ngắt, một đóa hỏa diễm màu tím xuất hiện giữa lòng bàn tay Cổ Thần, nguồn gốc của luồng khí lạnh đó chính là đó tử diễm băng viêm. Cổ Thần muốn dùng tử diễm băng viêm, trực tiếp phong kết mộc ất thần lôi phù, khiến nó không thể phát huy tác dụng.

Điều này rất mạo hiểm, ngộ nhỡ không thể phong kết, với khoảng cách gần như vậy mà bị mộc ất thần lôi phù đánh trúng, không nổ tung thì cũng trọng thương?

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

137. Chương 25: Giết Người Đoạt Bảo

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Mặc dù mạo hiểm, nhưng Cổ Thần vẫn làm vậy, thứ nhất hắn rất tự tin vào tử diễm băng viêm, chỉ là trung phẩm mộc ất thần lôi phù mà thôi, khả năng đông kết được là rất lớn. Thứ hai, trên người hắn có một miếng Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, thứ này mặc dù hắn vẫn chưa dùng được, nhưng chỉ uy lực của Chí

Tôn Thánh Diễm Lệnh thế nào, bản thân hắn đã được tận mắt chứng kiến, biết đâu đến lúc nguy hiểm, nó lại tự động bảo vệ cũng không biết chừng.

Hai nguyên nhân này, khiến Cổ Thần quyết định, liều lĩnh. Mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng so với việc cong đuôi bỏ chạy vẫn còn tốt hơn nhiều.

Món bảo bối khiến một trong cửu đại tu tiên thế gia Lý gia cũng bị Đế Đình huyết tẩy cả nhà, cơ hội giành được ngay trước mắt, nếu như bỏ qua, sau này mỗi lần nhớ lại, khẳng định sẽ hối hận mà chết.

Thân là một tu sĩ, vốn dĩ chẳng bao giờ được an toàn một trăm phần trăm, nếu như muốn tiến bộ, bắt buộc phải đối mặt với nguy hiểm, phải biết lợi ngược dòng.

Giữa Cổ Thần và Lý Nghiêm, chỉ có một khoảng cách chưa đến mười trượng, chớp mắt, một ắt thần lôi phù đã bay đến trước tay Cổ Thần, chuẩn bị chạm vào tử diễm băng viêm.

Cổ Thần thăm giạt mình, thời khắc quan trọng...

Ầm...

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, khiến trong lòng Cổ Thần không khỏi rung mình, nhưng, cả người trên dưới, không có chỗ nào cảm thấy đau, không phải là một ắt thần lôi phù nổ, mà là bạo diễm liệt viêm phù nổ.

Ở khoảng cách gần như vậy, Cổ Thần đột nhiên tung ra bạo diễm liệt viêm phù, chớp mắt đã thấy đến trước mặt Lý Nghiêm, căn bản không thể tránh né, trong tình huống nguy cấp đó, Lý Nghiêm kết thành một cương trảo pháp lực, chụp thân thể vào trong.

Tiếng nổ lớn đó, chính là âm thanh tạo nên khi bạo diễm liệt viêm phù đánh trúng cương trảo pháp lực.

Bạo diễm liệt viêm phù thượng phẩm, có uy lực cực mạnh, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tấm màn pháp lực của Lý Nghiêm vỡ thành bốn năm mảnh, thân thể bay ngược lại phía sau, hình như đã bị thương.

Cổ Thần mừng thầm, hất tay trái, một ắt thần lôi phù lập tức bị hắn hất sang một bên, ầm một tiếng lớn, rời khỏi sự đông kết của tử diễm băng viêm, một ắt thần lôi lập tức nổ tung bên cạnh, một khối lôi quang lớn nổ tung trên mặt đất tạo nên vô số những chiếc lỗ lớn nhỏ.

Tốc độ thân thể vẫn không hề suy giảm, Cổ Thần tiếp tục đuổi theo Lý Nghiêm, công kích thêm một chương, đánh thẳng vào đỉnh đầu Lý Nghiêm.

Lý Nghiêm bị bạo diễm liệt viêm phù nổ làm cho bay ngược lại phía sau, trong một thời gian ngắn căn bản không thể khống chế thân thể của mình, pháp lực trong cơ thể điên cuồng trào dâng, nhất thời không thể khống chế, trần thiên tháo cũng tạm thời mất đi mối liên hệ.

Cổ Thần tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đuổi đến.

Thấy một chương đã gần đánh trúng đỉnh đầu mình, Lý Nghiêm đột nhiên giơ tay phải, đỡ lấy một chương của Cổ Thần.

Lấy một chương để đỡ một chương... Lý Nghiêm không còn cách nào khác, tu vi của hắn cao hơn Cổ Thần, trực tiếp đỡ chương như vậy, người thiệt chỉ là Cổ Thần.

Nhưng, sắc mặt Lý Nghiêm đột nhiên vụt biến, một luồng khí cực lạnh đột nhiên truyền vào lòng bàn tay hắn, trong nháy mắt lan ra khắp cơ thể, khiến hắn như bị ngã xuống hố băng, toàn bộ thân thể nhanh chóng biến thành một tảng băng lớn.

Lý Nghiêm cảm nhận không sai, chỉ trong một tích tắc, bàn tay hắn, nửa cánh tay hắn, đã đông kết thành băng, hơn nữa, hơi lạnh đang điên cuồng truyền nhập từ lòng bàn tay, phạm vi đông kết không ngừng mở rộng, nhanh chóng lan lên cả cánh tay.

Lúc này bạo diễm liệt viêm phù đến nhanh quá nên Lý Nghiêm không thể nhìn thấy, một ắt thần lôi phù lại bị Cổ Thần trực tiếp đông kết trong lòng bàn tay, hắn không ngờ, trên người Cổ Thần lại có loại hàn khí lạnh đến cực điểm này.

Hắn muốn dùng cách chống đỡ, nhưng bất luận thế nào, cũng không ngăn cản được hàn khí lan ra, hơn nữa, cả cánh tay đều đã bị đông kết thành băng, muốn thu cũng không thu lại được.

- A....

Lý Nghiêm kêu lên thảm thiết, tay phải đập lên vai trái, cả cánh tay trái đã đông thành băng rời khỏi cơ thể chỉ sau một chương.

Rắc... xoảng...

Cánh tay băng rơi xuống đất, vỡ tan.

Lý Nghiêm lộ rõ vẻ sợ hãi, nhất thời lùi lại phía sau, quay người tính bỏ chạy. Cổ Thần đâu thể để hắn chạy dễ dàng như vậy, bám sát phía sau, lại một chương, đập mạnh vào giữa lưng hắn.

Tốc độ của Cổ Thần không hề thua kém Lý Nghiêm, Lý Nghiêm căn bản không thể cắt đuôi được.

Một chương lúc này, Lý Nghiêm chấp nhận hi sinh một cánh tay, nếu không để luồng hàn khí lạnh lẽo đó tràn khắp cơ thể, tuyệt đối mất mạng. Chỉ cần kéo dài thêm một chút thời gian nữa, hắn sẽ khống chế lại Trần Thiên Thập. Chỉ cần Trần Thiên Thập quay lại, hắn sẽ có cơ hội chạy thoát.

Cổ Thần đâu thể để hắn kéo dài thời gian, tay phải xuất chương chặn đứng tay phải Lý Nghiêm, tay trái trực tiếp đâm vào tim hắn. Tử diễm băng viêm vừa xuất, trong giây lát đông kết cả thân thể Lý Nghiêm, đông kết từ tim, tốc độ nhanh hơn đông kết từ lòng bàn tay rất nhiều lần.

Trần Thiên Thập vừa quay lại, lớn chừng mười trượng, đang định chụp xuống đầu Cổ Thần thì đột nhiên mất đi pháp lực khống chế. Trần Thiên Thập bất ngờ co rút lại, chỉ còn cao độ một thước, rơi xuống đất.

Cổ Thần thu tay trái, nhẹ nhàng đẩy Lý Nghiêm, Lý Nghiêm ngã vật ra sau, rắc, choang... cả thân thể, biến thành vô số những mảnh băng vụn, chết một cách vô cùng triệt để.

Cổ Thần ngồi bệt xuống đất, thở dốc, cuối cùng cũng giết chết được Lý Nghiêm, liên tục sử dụng hai lần tử diễm băng viêm, sử dụng một tấm thượng phẩm bạo diễm liệt viêm phù, sử dụng Tam Tuyệt đại trận, sử dụng Thanh Ly Kiếm... Tất cả mọi con át chủ bài đều được Cổ Thần mang ra sử dụng, mạo hiểm tính mạng mới có thể giết chết Lý Nghiêm.

Hắn nhìn Trần Thiên Thập sau lưng, nhặt lên quan sát, lúc này chỉ cần chậm một chút, là đã bị Trần Thiên Thập chụp trúng rồi. Tu sĩ Thần Hải cảnh không phải là cứ không tay không chân là không nguy hiểm. Chỉ cần pháp lực của hắn vẫn còn, dù là một tia ý thức cũng có thể sử dụng pháp bảo, phát ra công kích kinh thiên động địa.

Nên, Cổ Thần căn bản không có ý định bắt sống Lý Nghiêm tra khảo, tu vi của Tiểu Bạch còn thua xa hắn, mê hồn và tẩy kí ức không có hiệu quả, phân thần và mê sương cũng khó phát huy tác dụng.

Trần Thiên Thập là pháp bảo, giống như Ngũ Linh Phân Thần trùy, Cổ Thần chưa thể sử dụng, đợi tiến nhập Thần Hải cảnh, tu xuất Thần Hải, có pháp lực, luyện hóa pháp linh thức nguyên chủ trong pháp bảo xong, mới có thể sử dụng.

Thu Trần Thiên Thập vào Càn Khôn Trạc, Cổ Thần lập tức tìm kiếm trong đồng băng đá vốn dĩ là thân thể Lý Nghiêm, rất nhanh, Cổ Thần tìm thấy một chiếc vòng tay đen xì, là Càn Khôn Trạc, quả nhiên là đệ tử đại thế gia, tuổi còn trẻ mà đã có Càn Khôn Trạc.

Lý Nghiêm vẫn chưa đến Bồi Nguyên kỳ, không thể bồi luyện Càn Khôn Trạc thành pháp bảo, nên Càn Khôn Trạc của hắn còn ở trạng thái pháp khí, Cổ Thần bây giờ có thể sử dụng, thứ mà Đế Đình cần, chắc chắn nằm trong Càn Khôn Trạc này.

Nhưng, Cổ Thần mặc dù vui mừng, nhưng vẫn không dám quá đắc ý. Mặc dù quanh đây không có tu sĩ xuất hiện, nhưng lúc này hai người đại chiến, nếu như có tu sĩ Thần Hải cảnh, cho dù cách đó rất xa cũng có thể cảm nhận được. Thu Càn Khôn Trạc của Lý Nghiêm lại, Cổ Thần không vội quan sát mà nhanh chóng thu pháp khí, tung phí kiếm, hóa thành một đường hào quang, phá không bay đi.

Đội tìm được chỗ kín đáo, từ từ nghiên cứu di vật của Lý Nghiêm cũng không muộn.

Cổ Thần dùng tốc độ nhanh nhất, bay hơn một ngàn dặm về hướng Bắc mới tìm được một khoảng rừng rậm rạp trong một hoang sơn không người. Độn quang tiêu tán, nhẹ nhàng đáp xuống.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

138. Chương 26: Huyết Văn Phi Dao, Bản Đồ Bí Địa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nửa tiếng sau, xác nhận an toàn, Cổ Thần giơ tay, một chiếc vòng tay màu đen lập tức xuất hiện, là Càn Khôn Trắc của Lý Nghiêm.

Truyền Tiên Thiên chân khí vào trong Càn Khôn Trắc, Cổ Thần lập tức “nhìn” thấy mọi thứ trong đó.

Không biết có phải vì bỏ chạy vội vã không mà trong Càn Khôn Trắc của Lý Nghiêm, trừ một số linh thạch ra, những vật phẩm khác không nhiều, Cổ Thần vung tay, đốt hết mọi thứ trong Càn Khôn Trắc ra ngoài.

- Chỉ riêng đồng linh thạch này thôi, thu hoạch đã không nhỏ, còn có linh thạch trung phẩm nữa.

Cổ Thần mừng rỡ, đếm qua, linh thạch hạ phẩm, hơn ba ngàn miếng, linh thạch trung phẩm, cũng không ít, tổng cộng hơn ba trăm tám mươi miếng.

Một miếng linh thạch trung phẩm tương đương một trăm miếng linh thạch hạ phẩm, ba trăm tám mươi miếng linh thạch trung phẩm, tương đương hơn ba vạn tám ngàn miếng linh thạch hạ phẩm.

Cho dù số lượng linh thạch trong Càn Khôn Trắc của Cổ Thần cũng hơn vài vạn nhưng nhìn thấy nhiều linh thạch như vậy, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Tu sĩ sau khi bước vào Thần Hải cảnh, có pháp lực, tốc độ hấp thu linh khí đại tăng, có linh thạch trung phẩm, tốc độ tu luyện nhanh hơn linh thạch hạ phẩm rất nhiều. Mặc dù hàm lượng linh khí trong linh thạch trung phẩm chỉ cao hơn linh thạch hạ phẩm một trăm lần, nhưng, giá trị thì cao hơn con số một trăm lần ấy.

Tưởng tượng một chút, hai tu sĩ có tu vi tương đương nhau, uy lực pháp bảo trên người cũng tương đương, chiến đấu bất phân thắng bại. Cả hai đều đang tiêu hao đến trạng thái pháp lực chân không, đúng lúc này, với tốc độ hấp thu linh khí của linh thạch trung phẩm, tác dụng thể hiện sẽ rất rõ ràng, sử dụng linh thạch hạ phẩm cần thời gian một ngày mới có thể bù lại pháp lực tiêu hao, còn linh thạch trung phẩm, tốc độ là một trăm lần, có lẽ chỉ mất nửa tiếng để hồi phục pháp lực là có thể tiếp tục chiến đấu.

Như vậy, linh thạch trung phẩm và linh thạch hạ phẩm, không chỉ khác nhau hàm lượng linh khí, có lúc, là sự khác biệt giữa sống và chết, tính giá trị đương nhiên tương đối cao.

Cổ Thần thu hết linh thạch vào Càn Khôn Trắc, sau đó nhìn những thứ khác, ánh mắt dừng lại ở một sợi dây màu bạc, xuyên qua sáu thanh phi đao cũng màu bạc.

- Là một món pháp khí cực phẩm? Hơn nữa còn là một bộ pháp khí cực phẩm?

Cổ Thần lập tức cầm sáu thanh phi đao lên, pháp khí cực phẩm, công kích phát ra uy lực thấp hơn trung phẩm linh phù một chút, nhưng, linh phù là thứ dùng một lần, còn pháp khí cực phẩm chỉ cần chân khí bên trong cơ thể tu sĩ không khô kiệt, là có thể sử dụng mãi mãi.

Cổ Thần thăm giạt mình, nếu như Lý Nghiêm không sử dụng một ít thần lôi phù trung phẩm, mà phóng ra sáu thanh phi đao này, tình hình có lẽ đã khác. Tử diễm băng viêm cùng lắm chỉ có thể đông kết được một thanh phi đao, nếu như sáu thanh phi đao cùng bay lên, cộng thêm Trấn Thiên Tháp, Cổ Thần có muốn chạy cũng khó.

Lý Nghiêm có lẽ thấy uy lực của mộc át thần lôi phù cao hơn một chút, nên mới phóng mộc át thần lôi phù để trực tiếp giết chết Cổ Thần mà. Đợi Cổ Thần áp sát, tốc độ tấn công quá nhanh, lúc đó Lý Nghiêm ngay cả thời gian phóng pháp khí cũng không có, mấy món pháp khí này đương nhiên chưa từng xuất hiện một lần đã chết yếu trong bụng mẹ.

Cổ Thần cẩn thận quan sát sáu thanh phi kiếm, trên mỗi một thanh phi kiếm màu trắng bạc đều có một đường vân màu đỏ, trông như mạch máu vậy, bên trong đường vân đỏ đó, hình như còn có hào quang màu đỏ đang lưu động khiến nó càng giống huyết dịch hơn.

- Là huyết văn ngân thạch khoáng luyện thành pháp khí, chẳng trách là pháp khí cực phẩm, đúng là một món bảo bối tốt.

Cổ Thần mừng rỡ, truyền Tiên Thiên chân khí vào sáu thanh phi kiếm, tâm niệm vừa động, sáu thanh phi kiếm bay ra sáu hướng, sau đó, trong không trung đan xen qua nhau vài lần, cắt thành những đường quang tuyến trắng đỏ.

Vừa thu tâm niệm, sáu thanh phi kiếm hóa thành sáu đường quang ảnh, trong nháy mắt xuất hiện trong tay Cổ Thần, Cổ Thần nói:

- Không hổ là huyết văn ngân thạch khoáng, không hổ là pháp khí cực phẩm, sử dụng linh hoạt như cánh tay của chính mình, quá nhanh... đúng là một thứ tốt, sau này gọi người là Huyết Văn Phi Dao!

Cười toét một cái, Cổ Thần thu Huyết Văn Phi Dao vào Càn Khôn Trạc.

Mấy món pháp khí khác, một là một thanh phi kiếm thượng phẩm thổ hệ, hai món khác đều là pháp khí trung phẩm. Pháp khí thượng phẩm trên người Cổ Thần không ít, lúc này lại thu hoạch được một bộ pháp khí cực phẩm, nên hắn không hứng thú lắm với những món còn lại, thu hết vào Càn Khôn Trạc.

Sau đó, ánh mắt Cổ Thần dừng lại ở món vật phẩm cuối cùng. Là một cuộn vải.

- Cổ Thần, đây có lẽ là bản đồ bí địa Lý gia

Tiểu Bạch đột nhiên hưng phấn nói.

Thông qua mê hồn thuật của Tiểu Bạch, Cổ Thần từ miệng Thân Nguyên biết được, thứ Đế Đình muốn chính là bản đồ bí địa Lý gia trên người Lý Nghiêm. Còn rất cục bên trong bí địa Lý gia có thứ gì mà khiến Đế Đình không tiếc công tiêu diệt cả nhà Lý gia thì Cổ Thần không biết.

Nhưng bất luận thế nào, có bản đồ bí địa Lý gia, sau này có lẽ giả được câu đố này cũng không biết chừng.

Cổ Thần gật gật đầu, mở cuộn vải, quả nhiên là một bức vẽ, là một tấm bản đồ chẳng chịt như mê cung, vòng ngoài mê cung tương đối phức tạp, nhưng vị trí trung gian lại vô cùng đơn giản, là một khoảng trống tinh.

Cuối khoảng trống đó, vẽ một thứ hình lục giác, Cổ Thần nhận ra đây là một tòa truyền tống trận đồ cổ xưa.

Xem ra, bí địa Lý gia chính là vị trí khoảng trống trong bản đồ, từ bản đồ có thể nhìn ra, bên ngoài bí địa Lý gia có mê trận, vây trận và sát trận kết hợp thành hợp trận phức tạp. Nếu như không có bản đồ, căn bản không thể vào trong, chẳng trách Đế Đình lại cần bản đồ như vậy. Họ biết bên trong bí địa Lý gia có bảo tàng, nhưng họ lại không thể vào trong.

Cổ Thần nhìn kĩ đồ hình mê trận, chỉ hai giây đã thấy hoa mắt chóng mặt, cảnh tượng trước mắt như đang vụn vụn, Cổ Thần vội vàng cuộn bản đồ lại. Nơi này thật lợi hại, chỉ nhìn không thôi đã khiến người ta hoa mắt chóng mặt rồi, nếu vào trong trận thật, không biết có ra được không?

- Cổ Thần, bao giờ thì đi bí địa Lý gia lấy bảo tàng?

Tiểu Bạch từ tay áo chui ra, nhảy lên vai Cổ Thần.

Cổ Thần lắc lắc đầu, nói:

- Trận pháp này quá lợi hại, trong một thời gian ngắn ta khó có thể hiểu được, trước mắt là chưa thể đi. Bây giờ Đế Đình đang cai quản nghiêm ngặt bí địa Lý gia, với tu vi hiện tại của ta, khẳng định không thể,

đội đột phá Thần Hải cảnh tu vi xong, mấy năm nữa, hiểu được trận pháp, chờ cho sóng yên biển lặng, đi xem cũng không muộn.

- Được, đến lúc đó Tiểu Bạch cũng đi cùng, Tiểu Bạch thích đào bảo tàng nhất.

Tiểu Bạch vui vẻ cười nói.

- đương nhiên, chỉ cần người ở cạnh ta, ta đi đâu, người theo đó.

Cổ Thần cười nói, thu bản đồ bí địa vào Càn Khôn Trạc, nói:

- Nhiệm vụ bây giờ của chúng ta là đi Hư Thiên Tông, Tiểu Bạch, đến lúc đó ta sẽ giới thiệu sư tỷ cho người biết, tỷ ấy là cô gái đẹp nhất, lương thiện nhất mà ta biết, người nhất định sẽ thích tỷ ấy,

Nghĩ đến chuyện sắp đến Hư Thiên Tông, có thể nhìn thấy Hư Tử Uyên, Cổ Thần lộ ra một nụ cười xuất phát từ tận tim gan, trong đầu hiện lên hình ảnh Hư Tử Uyên, mặc dù đã vài trăm năm, hình ảnh Hư Tử Uyên vẫn còn nguyên trong kí ức Cổ Thần, thậm chí còn rõ ràng hơn phụ thân Cổ Thương Khung hẳn.

Tiểu Bạch ghé tai Cổ Thần, nói:

- Tiểu Bạch thích Cổ Thần, người khác đều không thích.

- Ha ha...

Cổ Thần vui vẻ cười, ôm Tiểu Bạch vào lòng, nói:

- Đợi gặp tỷ ấy rồi, nhất định người sẽ thích, tỷ ấy còn tốt hơn cả ta.

- Thật sao?

Tiểu Bạch tròn mắt hỏi.

- đương nhiên thật rồi.

Cổ Thần gật đầu nói

- Tỷ ấy là người thực sự biết quan tâm đến người khác nhất mà ta từng biết.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

139. Chương 27: Hư Thiên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Bởi vì đã gần đến Hư Thiên Tông nên cả đêm hôm đó, Cổ Thần kể cho Tiểu Bạch nghe rất nhiều chuyện liên quan đến Hư Tử Uyên.

- Lúc đó ta cái gì cũng không biết, sư huynh sư tỷ đều bắt nạt ta, chỉ có Tử Uyên sư tỷ lúc nào cũng tốt với ta, còn lên dạy ta pháp thuật, lên dạy ta luyện đan thuật, khiến ta được sư phụ coi trọng, trở thành đệ tử chân truyền. Không có Tử Uyên sư tỷ, ta ở Hư Thiên Tông làm sao có ngày được ngóc đầu, biết đâu lại cả đời thất hồn lạc phách...

...

- Xem ra sư tỷ của Cổ Thần đúng là tốt thật, chỉ có điều... Tiểu Bạch không biết hai người quen nhau lúc nào?

Tiểu Bạch đồng tai nghe xong, hoài nghi hỏi lại.

- Ha ha ha ha...

Nhìn bộ dạng Tiểu Bạch, Cổ Thần cười lớn nói:

- Không cần biết chúng ta quen nhau lúc nào, chỉ cần sau này chúng ta quen nhau là được rồi.

Một vụn dăm xung quanh Hư Thiên Tông hoàn toàn thuộc phạm vi thế lực Hư Thiên Tông. Ở đây, sức ảnh hưởng của Đế Đình trở nên ít mong manh. Trong một vụn dăm này, Hư Thiên Tông chính là Đế Đình.

Không còn Đế Đình ngăn cản, Cổ Thần không cần uống thuốc biến hình nữa, cũng không cần ẩn ẩn núp núp, tăng tốc độ phi độ, hai ngày sau đã đến gần mạch Linh Hư Sơn. Thông tin Hư Thiên Tông mở cửa chiêu đồ sớm đã truyền đến các gia tộc.

Vô số tu sĩ đều đang chạy đến Linh Hư Sơn.

...

Hư Thiên Tông truyền thừa bao nhiêu năm nay, lịch sử ngược dòng đến thời đại thượng cổ chư tử đại tiên. Người sáng lập là một trong số các chư tử: Hư Tử. Tương truyền, “Hư” xuất thân Thái Hư Cung, là đệ tử thái cổ tiên tôn “Thái”, nên, pháp thuật Hư Thiên Tông, có nguồn gốc từ pháp thuật đạo gia.

Nhưng, Hư là một nhân vật kì tài, được liệt vào danh sách chư tử bách thánh, hiệu xưng Hư Tử, không chỉ truyền thừa thái đạo thuật, với đạo nghiên cứu cũng rất tinh thâm, pháp lực vô biên, tự sáng tạo pháp thuật, khai tông lập phái, ở Linh Hư Sơn, dựng nên Hư Thiên Tông.

Dù tự mình dựng nên một phái, nhưng có Thái Hư Cung tồn tại, Hư đương nhiên không truyền đạo thuật Thái Hư Cung cho đệ tử của mình, bởi vậy, Hư Thiên Tông mặc dù xuất phát điểm từ Thái Hư Cung, nhưng pháp thuật truyền thừa chỉ nhang nhác chứ không giống nhau.

Thời kì thượng cổ, lúc Hư vẫn còn, Hư Thiên Tông và một trong thượng cổ tam địa thánh địa Thái Hư Cung có mối quan hệ mật thiết, nhưng, cuối thượng cổ, chư tử bách thánh biến mất, là thọ nguyên kiệt quệ hay đi nơi khác không ai biết, đến tận bây giờ nó vẫn là một câu hỏi lớn của Cổ Hoang.

Hư Tử thân là một trong chư tử bách thánh, đương nhiên cũng biến mất.

Không còn Hư Tử, Hư Thiên Tông và Thái Hư Cung dần dần mất liên lạc, thời gian cứ thế trôi đi, trải qua mấy ngàn năm lịch sử, lớp đệ tử đầu tiên của Hư liên tiếp về trời, hai phái càng không có liên lạc, chỉ là, đệ tử sau này của Hư Thiên Tông luôn ghi nhớ, Thái Hư Cung, là nơi mà tổ sư gia Hư Tử học nghệ.

Thời kì thượng cổ, tiên sĩ Độ Hư cảnh xuất hiện, có vô số những chư tử đại tiên như Hư Tử, tu vi gần bằng thái cổ tiên vương, tiên tôn, nhưng, từ lúc chư tử biến mất, không biết tại sao, tu vi tu sĩ sau này càng ngày càng thấp, cổ hoang đại lục chẳng bao giờ còn xuất hiện những đại tiên như chư tử nữa.

Ngay cả chư tử tại sao biến mất cũng không biết, đừng nói Cổ Hoang tiên vương, tiên tôn, cũng chỉ còn là những truyền thuyết thần bí, lưu truyền trong dân gian. Nếu không phải đệ tử trực hệ đại thế gia, hoặc là đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh không thể biết được những truyền thuyết thái cổ này.

Thời kì trung cổ, mặc dù tu vi tu sĩ ngày càng thấp, nhưng Độ Hư cảnh tiên nhân vẫn rất nhiều, nhưng một ngàn năm trước, một trận đại chiến giữa người, yêu và phù thủy đã nổ ra trên cổ hoang đại lục.

Trận đại chiến đó khiến vô số Độ Hư cảnh tiên nhân thiệt mạng, dưới cuộc chiến của những Độ Hư cảnh tiên nhân, Mệnh Tuyền cảnh tu sĩ chỉ như con kiến, bị giết hàng loạt, tu sĩ dưới Mệnh Tuyền cảnh, căn bản không thể tham gia.

Trận đại chiến đó duy trì gần trăm năm, cuối cùng, hai tộc yêu và vu đại chiến, đại thương nguyên khí, từ đó, không gượng dậy nổi. Thánh Đình nhân tộc cũng tiến hành một cuộc thanh tẩy, một trong tam đại thánh địa Thái Hư Cung bị Thánh đình Đại Kiền tiêu diệt. Dưới sự thanh tẩy của Thánh đình, ma đạo cũng tổn hại nghiêm trọng, những ma đạo đại tông như Tà Băng Tông gần như mất hết.

Trận đại chiến một ngàn năm trước, rốt cục tại sao lại diễn ra, trừ những lão quái vật đã sống hơn một ngàn năm, hoặc là đại tông phái, đại thế gia tông chỉ, tộc trưởng, những người khác hầu như không biết.

Nhưng, sau trận đại chiến một ngàn năm trước, tu sĩ Độ Hư cảnh không còn một ai xuất hiện trên cổ hoang địa lục nữa, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, trở thành tu sĩ đỉnh cao trong giới chân tu, một ngàn năm nay, không có tu sĩ chạm đến Độ Hư chi cảnh.

Nếu như tính cả kiếp trước của Cổ Thần, Tàng Thiên Cơ chính là người đầu tiên sau trận đại chiến một ngàn năm trước, chạm đến Độ Hư chi cảnh.

Nhưng, bây giờ, Tàng Thiên Cơ chỉ mới vào Mệnh Tuyền chưa được bao lâu, kiếp này còn có cơ hội bước vào Độ Hư cảnh nữa hay không, tất cả trông chờ vào sự phát triển giữa Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ.

Một ngàn năm trước Thái Hư Cung đại nạn, Hư Thiên Tông toàn lực giúp đỡ, nhưng, thế lực Thánh đình quá mạnh, lúc đó Đại Doanh còn chưa xuất hiện, tộc trưởng Tàng gia cũng chỉ là vương hầu một trấn, không cần nghĩ cũng biết, thực lực Thánh đình cường đại thế nào.

Vô số tiên sĩ Độ Hư cảnh Hư Thiên Tông và hàng chục tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh sau khi đi Thái Hư Cung, không còn một ai quay lại. Trấn đông hầu lúc đó Tàng Khôn Huyền là một trong những thành viên chủ yếu tấn công Thái Hư Cung. Mặc dù Tàng Khôn Huyền cũng thiệt mạng ở Thái Hư Cung, nhưng kể từ đó Hư Thiên ông và Tàng gia kết thù với nhau.

Sau khi Tàng gia kiến lập Đại Doanh triều, vô số thế gia tông môn thi nhau thần phục, chỉ có Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông... các đại tông môn này là ngoại lệ.

Mặc dù Đế Đình thế mạnh, nhưng Hư Thiên Tông cũng không yếu, hơn nữa, trải qua vô số năm tháng phát triển, tất cả tu sĩ gia tộc sống trong một vạn dặm vương quốc quanh Linh Hư Sơn mạch hầu như đều là chi mạch Hư Thiên Tông.

Đệ tử Hư Thiên Tông không thể lúc nào cũng ở trong Hư Thiên Tông cho đến chết, mỗi người đều có người thân của mình, mặc dù đã vào tông môn nhưng cũng không thể cắt đứt gia tộc huyết mạch. Bởi vậy, tu luyện xong, họ xuất sư xuống núi, trở về gia tộc, góp một phần sức lực nhỏ bé của mình phát triển gia tộc.

Thêm nữa, cho dù đệ tử tông môn có muốn ở lại tông, e rằng cũng rất khó khăn, mỗi năm năm, Hư Thiên Tông lại mở núi chiêu đồ một lần. Mỗi lần chiêu đồ, chỉ ít cũng phải ngàn người, mấy chục năm thời gian, số lượng người trong tông môn đột phá lên hơn một vạn.

Nhiều người như vậy, cho dù mỗi tháng mỗi người chỉ tiêu hao mười viên linh thạch, một tháng cũng dùng hết hơn mười vạn linh thạch, một năm là hơn trăm vạn linh thạch, mười năm là ngàn vạn linh thạch, mặc dù nói có thu vào, nhưng với tốc độ tiêu hao lớn như vậy, rất khó chống đỡ nổi.

Huống hồ, một tháng mười viên linh thạch, mới chỉ là tiêu chuẩn của Cổ gia Nhạc Thủy Thành, ở Hư Thiên Tông khẳng định không chỉ có chừng ấy. Tiêu hao như vậy, thực sự đúng là quá đáng sợ.

Nên, bất cứ tông môn nào đều phải không chế số lượng người của mình, nếu không tất cả mọi người đều muốn vào tông môn ăn không ngồi rồi, dù là tông môn lớn cỡ mấy, có ngày cũng sụp.

Bởi vậy, Hư Thiên Tông mới nghĩ ra kế sách ứng đối.

Lấy ba mươi năm là một chu kỳ, mỗi đệ tử vào tông môn, mỗi ngày đều phải làm một số bài tập, duy trì phát triển tông môn, ba mươi năm sau, nếu như tu vi vẫn chưa đột phá Thần Hải cảnh thì sẽ bị gửi về gia tộc một cách vô điều kiện, có muốn ở lại tông môn ăn không ngồi rồi cũng không được.

Nếu như ba mươi năm sau, tu vi đột phá đến Thần Hải cảnh, vậy thì chúc mừng, sẽ trở thành trưởng lão của Hư Thiên Tông, tiếp tục ở lại tông môn tu luyện, không cần làm những bài tập mà đệ tử phải làm nữa, cũng có thể được xin về gia tộc của mình, tông môn mỗi năm sẽ cung cấp một số tài nguyên, nhưng nếu tông môn đã triệu, lúc nào cũng phải quay về.

Ở lại trong tông môn, được gọi là nội môn trưởng lão, trở về gia tộc của mình, gọi là ngoại môn trưởng lão, ngoại môn trưởng lão tương đối tự do, nhưng, tài nguyên có được ít, quyền lực cũng ít.

Bởi vậy, bao nhiêu năm nay, đệ tử trở về từ Hư Thiên Tông, hoặc là ngoại môn trưởng lão, ở bên ngoài khai canh tán lá, hình thành lên những gia tộc chân tu. Hậu duệ của những đệ tử hoặc ngoại môn trưởng lão này, lại được cho vào Hư Thiên Tông, không ngừng bổ sung huyết dịch mới cho Hư Thiên Tông, cứ như vậy tuần hoàn không ngừng.

Thiết đả tông môn, lưu thủy đệ tử, chính là đạo lý từ xưa đến nay của Hư Thiên Tông.

Tự cổ đến nay, thiên tài trên Cổ Hoang địa lục sáng lập tông môn rất nhiều, nhất là thời đại chư tử bách thánh, vô số tông môn tân hưng mọc lên như nấm sau mưa, nhưng, đến bây giờ những tông phái đó còn lại được mấy?

Mười thì chỉ còn lại một, chín tông phái biến mất, ba là bị kẻ thù tiêu diệt, sáu là vì nguyên nhân quản lý bản thân, không có phương thức phát triển hợp lý nên mới bị biến mất trong dòng chảy thời gian. Những đại tông phái thời kì viễn cổ, đến bây giờ, hầu như đã cắt truyền thừa, không cắt truyền thừa thì cũng biến thành đời đời đơn truyền, ngay cả tông môn cũng không được tính.

Nhưng tông môn ấy, chẳng nơi nào chú trọng phát triển, nếu như mỗi người trong tông môn chỉ lo tu luyện bản thân, cho dù tu vi có mạnh hơn, tông môn sớm muộn cũng mất.

Nên, ở Hư Thiên Tông, nếu như muốn tiếp tục ở lại Linh Hư Sơn mảnh đất phong thủy bảo địa này tu luyện, nhanh chóng bước lên đại đạo, thì phải nỗ lực, nếu không sớm muộn cũng bị đào thải.

Cổ Thần đến gần Linh Hư Sơn mạch, từ giờ đến cuối năm chỉ còn mấy ngày, ngày chiều đề là mừng năm của năm mới, thời gian vẫn còn khoảng mười ngày nữa.

Nhưng, công việc chiều đề sớm đã bắt đầu.

Thanh Dương Thành, tòa đại thành nằm ở cực Nam Linh Hư sơn mạch là nơi Hư Thiên Tông chọn để đón tiếp đệ tử. Cổ Thần vào Thanh Dương Thành, phát triển tu vi lên Hậu Thiên cảnh tầng năm, đến nơi đón tiếp một cách thành thực.

Hắn vào Hư Thiên Tông, là muốn trở thành đệ tử Bách Thảo Phong, Bách Thảo Phong chuyên môn luyện chế đan dược, đệ tử phân phối mỗi năm rất ít, chỉ có đệ tử tu vi thấp nhất, tư chất kém nhất mới được phân phối về đó. Kiếp trước Cổ Thần chỉ có tu vi Hậu Thiên cảnh tầng năm, luận tu vi, là kém nhất, luận tư chất, cũng xếp hạng cuối, đương nhiên, vừa vào tông môn đã được phân phối đến Bách Thảo Phong.

Bởi vậy, Cổ Thần mới hạ tu vi xuống Hậu Thiên cảnh tầng năm, nhưng, vừa bước đến nơi tiếp đón, Cổ Thần thoáng giật mình, chỉ thấy bên cạnh cửa treo một tấm gỗ lớn, trên đó đề: Yêu cầu thấp nhất, Tiên Thiên cảnh tầng một, tu sĩ Hậu Thiên cảnh miễn làm phiền.

Cổ Thần tròn mắt, yêu cầu chiều đề của lần này cao vậy sao? Thấp nhất Tiên Thiên cảnh tầng một?

Cổ Thần không biết, Tiên Thiên cảnh tầng một từ xưa đến nay vẫn là yêu cầu của Hư Thiên Tông. Kiếp trước, Hư Thiên Tông phái không ít đệ tử đi Côn Ngô bí cảnh, kết quả trừ Vô Chân, tất cả đều chết hết, khiến Hư Thiên Tông hậu bối đệ tử nguyên khí đại thương.

Nên, để nhanh chóng bổ sung huyết mạch, Hư Thiên Tông giảm yêu cầu xuống mức thấp nhất, như vậy, Cổ Thần mới may mắn trở thành đệ tử Hư Thiên Tông. Tuổi tròn mười sáu, tu vi mới ở Hậu Thiên tầng năm mà vào được một tông phái lớn như Hư Thiên Tông, đó không phải may mắn bình thường. Nhưng, kiếp trước Cổ Thần không hiểu, vào Hư Thiên Tông thấy bị phân phối làm luyện dược đồng tử, ngày nào mặt cũng dài ra, nhưng tất cả mọi người đều đang nợ hắn vậy, tâm trạng rất khó chịu nên bị không ít sư huynh sư tỷ đánh mắng.

Bây giờ nhìn thấy yêu cầu thấp nhất này, Cổ Thần mới biết, kiếp trước không phải lúc nào cũng gặp xui xẻo, chỉ ít, vào được Hư Thiên Tông là một chuyện rất may mắn, nếu không, sao quen được Hư Tử Uyên, sao bị Hoàng Dược Tiên thu nhận làm chân truyền đệ tử?

Cổ Thần cười cười, nâng tu vi lên Tiên Thiên cảnh tầng một, đi vào nơi tiếp đón.

Hai tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng một bên cạnh cũng đến báo danh, ban đầu thấy tu vi Cổ Thần mới ở Hậu Thiên cảnh tầng năm, đứng một chỗ lén cười giễu cợt, thấy Cổ Thần chớp mắt nhảy lên Tiên Thiên cảnh tầng một, không khỏi giật mình.

- Lô huynh, người đến Hư Thiên Tông quả nhiên có cao thủ giấu tài?

- Triệu huynh nói đúng, xem ra chúng ta phải biết khiêm tốn một chút, không được kiêu ngạo, tuyệt đối không được kiêu ngạo.

...

Phụ trách báo danh là hai tu sĩ tuổi chừng hai mươi, nhìn độ tuổi, có lẽ là đệ tử Hư Thiên Tông khóa thứ nhất.

- Hai vị sư huynh...

Vừa vào phòng, Cổ Thần liền chấp tay đi về phía tu sĩ bên phải.

Kiếp trước Cổ Thần chủ yếu ở Bách Thảo Phong luyện thuốc, cho đến khi Hư Thiên Tông bị diệt, ngoài mấy trăm đệ tử của Bách Diệp Phong ra cũng chỉ quen biết mấy vị sư huynh có tu vi đặc biệt xuất chúng.

Hai tu sĩ phụ trách báo danh này đều là tu vi Tiên Thiên tầng năm, rõ ràng không phải tu vi đặc biệt xuất chúng, nếu không, đã không bị phái đến đây phụ trách công việc báo danh từ sáng đến tối.

Đương nhiên, cũng không thể là đệ tử quá kém, phụ trách báo danh cũng rất vất vả, đệ tử bình thường, không bao giờ đến lượt.

Tóm lại, với hai sư huynh phụ trách báo danh, nhất định phải giữ lễ phép, nếu không, sẽ trực tiếp đánh trượt người mà không cần lý do.

Hai người thoáng ngậy ra, sự nhiệt tình của Cổ Thần rõ ràng khiến họ ngạc nhiên, tu sĩ trước mặt Cổ Thần nói:

- Người vẫn chưa phải đệ tử của Hư Thiên Tông ta, không cần gọi bọn ta là sư huynh, gọi đạo hữu là được rồi.

- Hai vị đạo huynh...

Cổ Thần cung kính chào hỏi một lần nữa, nói:

- Từ lâu đã được nghe đại danh Hư Thiên Tông, hôm nay đến bái sư học nghệ.

Quả nhiên sự lễ phép của Cổ Thần đã có hiệu quả, tu sĩ trước mặt mỉm cười, nói:

- Người tên gì? Đến từ gia tộc nào?

Cổ Thần nói:

- Tại hạ Cổ Thần, đến từ lãnh địa Cung gia, cách đây vài vạn dặm, được biết Hư Thiên Tông mở núi chiêu đồ, đặc biệt đến đây tương cầu đạo duyên.

- Người là tu sĩ từ nơi khác đến?

Tu sĩ tiếp đón hỏi.

Cổ Thần gật gật đầu.

Những đệ tử đến báo danh trước đây không phải là cháu đích tôn thì cũng là cháu ngoại của một vị trưởng môn ngoại tộc nào đó, đương nhiên cũng có không ít tu sĩ từ nơi khác đến.

Tu sĩ từ nơi khác đến căn bản không có ô dù, thường thì các sư huynh phụ trách tiếp đón sẽ không tỏ ra niềm nở với họ, nhưng có lẽ vì sự lễ phép vừa rồi của Cổ Thần, nên tu sĩ này chẳng nói gì, tiếp tục hỏi:

- Bao nhiêu tuổi?

- Đã tròn mười ba!

Cổ Thần thật thà đáp.

Tu sĩ này lại lộ vẻ kinh ngạc, nhủ thầm tên tiểu tử này đúng là lớn trước tuổi, mới mười ba mà nhìn chẳng khác gì thiếu niên mười lăm mười sáu.

Một lúc sau, tu sĩ này lấy ra tấm thẻ ngọc, nói:

- Người đã báo danh xong, tấm thẻ ngọc này là bằng chứng báo danh của người, mừng năm năm sau, tấm thẻ ngọc này sẽ là chứng nhận thông hành, tìm bất cứ điểm tiếp đón nào đều có người đưa người lên Thiên Phong, tham gia kiểm tra, có gì cần chú ý, vị trí điểm tiếp đón đều được ghi trên thẻ ngọc, tự đọc cẩn thận.

- Đa tạ đạo huynh.

Cổ Thần nhận thẻ ngọc, cảm ơn rồi rời khỏi nơi tiếp đón.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

140. Chương 28: Bệnh Tương Tư.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và địa tự: MTR01 - kiemgioi

Thẻ ngọc cũng giống như túi tử vật, tu sĩ dùng ý thức là có thể trực tiếp nhìn vào bên trong. Cổ Thần quét một lượt, không có gì khác biệt so với kiếp trước, vị trí điểm tiếp đón cũng không thay đổi.

Từ giờ đến mừng năm năm sau vẫn còn hơn mười ngày, Cổ Thần tìm đặt một phòng ở nhà trọ Liệt Diễm trong thành, đợi ngày ấy đến.

Nếu như là đệ tử của các gia tộc chi mạch Hư Thiên Tông, đến Thanh Dương Thành, đều có điểm chuyên môn tiếp đón, đệ tử bên ngoài thì không có sự đãi ngộ ấy, chỉ có thể tự tìm nơi ở.

Nhà trọ Liệt Diễm tiếp đón không ít tu sĩ từ bên ngoài muốn gia nhập Hư Thiên Tông. Nội dung trò chuyện hầu như đều liên quan đến việc thu đồ lần này, ai cũng hưng phấn, Cổ Thần đã có kinh nghiệm lần trước nên chẳng còn cảm giác đó nữa.

Chỉ có điều, nghĩ đến chuyện sắp được gặp sư tỷ, tâm trạng cũng rất hưng phấn, mấy ngày nay, Cổ Thần đều dành thời gian cho chuyện tu luyện, chẳng mấy chốc, đã đến cuối năm.

Lại là một năm mới, Cổ Thần mở cửa sổ, nhìn về phía Nam, ngày này năm ngoái, Cổ Thương Khung đang cùng Cổ Thương Nhạc tiến hành tỷ thí tranh đoạt tộc trưởng, Cổ Thần ở bên cạnh đứng xem. Năm nay, hắn đã ở cách phụ thân mình vài vạn dặm.

Hôm nay, cuộc thi chọn tộc trưởng tổ chức mỗi năm một lần của Cổ gia cũng đang được tiến hành, chỉ có điều, ánh mắt Cổ Thương Khung không còn dừng lại ở chỗ đám đệ tử Cổ gia ngồi bên dưới võ đài nữa, mà là hướng Bắc xa xôi, một nơi không thể nhìn thấy...

Hôm nay, tâm trạng Cổ Thần có chút dao động, quyết định không ở trên lầu khố tu nữa mà xuống chơi dưới đại sảnh. Kết quả bất ngờ phát hiện đại sảnh không hề náo nhiệt như hắn tưởng tượng mà lặng ngắt như tờ.

- Ông chủ, hôm nay sao không thấy ai vậy?

Cổ Thần đi tới bên quầy, hỏi.

- Vị đại tiên này, chắc ngài vẫn chưa biết.

Ông chủ chỉ về phía Đông, nói:

- Cứ đến cuối tháng lại có tiên nữ Hư Thiên Tông hạ phàm, chữa bệnh trị thương cho mọi người, tất cả đều bỏ đi xem tiên nữ hết rồi.

- Tiên nữ?

Cổ Thần ngạc nhiên, sau đó nhớ ra hình như sư tỷ Hư Tử Uyên cũng thường xuyên xuống núi chữa bệnh cho mọi người, không lẽ là sư tỷ?

- Ha ha, nghe mọi người nói, vị tiên nữ đó rất đẹp, vừa tốt bụng mà tiên thuật lại cao, bất luận là bệnh gì, chỉ cần nhìn qua đã biết, tiên nữ là người của Bách Thảo Phong, cách đây vài trăm dặm, đối với đại tiên mà nói, chẳng có gì xa xôi, nhưng đối với người thường chúng ta mà nói, vài trăm dặm phải đi hết một hai ngày, đáng tiếc ta không có bệnh, nếu không ta nhất định đi tìm gặp tiên nữ.

Ông chủ hào hùng nói.

- Hôm nay rảnh rồi, vừa hay có thể đi xem, đa tạ ông chỉ đã nói cho ta biết.

Cổ Thần cười nói, bước ra khỏi nhà trọ Liệt Diễm, ra khỏi Thanh Dương Thành rồi mới tung pháp khí, bay thẳng về Bách Thảo Phong.

Không lâu sau, Cổ Thần đã có mặt dưới chân núi Bách Thảo Phong, nơi này quả nhiên náo nhiệt, bất luận là tu sĩ hay người phàm đều có mặt đầy đủ.

Ở cách xa ngàn trượng, Cổ Thần đã nhìn thấy một thiếu nữ đang đứng trước đoàn người. Thiếu nữ tuổi độ mười bảy mười tám, miệng cười tươi tắn, để lộ ra hai lúm đồng tiền, tóc dài như mây, trên đầu cài một bông hoa trắng lớn chừng nửa bàn tay, bộ y phục màu xanh ngọc bích trên người khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất tinh thần rất dễ chịu.

Cổ Thần rung mình, thiếu nữ này mặc dù ấn tượng hơi khác so với sư tỷ trong kí ức hần, nhưng, không phải Hư Tử Uyên thì còn là ai nữa?

Kiếp trước lúc gặp Hư Tử Uyên, Cổ Thần mười tám, còn cô đã hai hai, bây giờ Cổ Thần mới mười ba, Hư Tử Uyên mười bảy, đương nhiên phải có chút khác biệt.

Trong kí ức Cổ Thần, sư tỷ lúc nào cũng có một cảm giác trưởng thành, chín chắn, còn bây giờ, cô vẫn là một thiếu nữ thanh nhã.

Nhìn thấy Hư Tử Uyên, Cổ Thần rất muốn trực tiếp lao đến, kể cho nàng nghe nhớ thương trong lòng mấy năm qua, nhưng hần đã cố kiềm chế lại, Hư Tử Uyên bây giờ căn bản không quen hần, nếu như hần làm vậy, chắc chắn sẽ khiến cô sợ hãi.

Số người có mặt ở đây không dưới con số một ngàn, đương nhiên, không phải ai cũng đến khám bệnh, hơn bảy mươi phần trăm trong số đó chỉ muốn đến xem tiên nữ Hư Thiên Tông trong truyền thuyết, ba mươi phần trăm còn lại mới là có bệnh thực sự.

Nếu như là bác sĩ bình thường, hơn ba trăm bệnh nhân, có khám ba ngày ba đêm e rằng cũng không hết. Nhưng, tất cả người bệnh trong tay Hư Tử Uyên, cùng lắm chỉ mất một hai giây, hoặc là được cô truyền một tia chân khí, hoặc là nuốt một viên đơn dược, bệnh tật gì lập tức tan biến, việc chữa bệnh diễn ra tương đối nhanh.

Số người đến xem phần lớn đều là tu sĩ muốn trở thành đệ tử Hư Thiên Tông, những tu sĩ này, phần lớn đều có Tiên Thiên cảnh tu vi, người thì dùng pháp khí đứng giữa không trung, người thì đứng trên một ngọn cây nào đó, cảnh tượng hoành tráng vô cùng.

Những người đến xem bệnh thấy vậy, cũng không sợ hãi mà ngược lại càng thêm tôn kính Hư Tử Uyên hơn. Ngay cả đại tiên cũng đến xem tiên nữ, vị tiên nữ này ắt hẳn phải rất lợi hại.

Cổ Thần dừng lại giữa không trung, muốn lên trước nói với Hư Tử Uyên một hai câu, nhưng bây giờ cô đang bận khám bệnh, không biết phải nói với cô điều gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên hai mắt sáng rực, đáp xuống đất, đứng vào hàng người chờ khám bệnh. Một canh giờ sau, gần ba trăm bệnh nhân đã được Hư Tử Uyên chữa khỏi, bây giờ đến lượt Cổ Thần.

Bịch bịch bịch bịch....

Trái tim Cổ Thần như đang đánh trống, đứng trước Hư Tử Uyên, hần một gọi một câu sư tỷ, nhưng bây giờ hần vẫn chưa phải đệ tử Hư Thiên Tông, làm thế thì hơi có chút mạo muội, nhất thời không biết mở lời như thế nào.

- Đạo hữu, người có bệnh hay không?

Giọng nói như hoàng oanh của Hư Tử Uyên vang lên bên tai Cổ Thần.

Cổ Thần gật gật đầu, thuận miệng nói:

- Ta có bệnh.

Hư Tử Uyên nhìn thoáng qua một lượt, nói:

- Khí sắc của người rất tốt, nào... Ngồi xuống đây, ta bắt mạch cho người.

Hư Tử Uyên kéo Cổ Thần ngồi xuống cạnh bàn, nắm lấy cổ tay hắn.

Cổ Thần lập tức cảm thấy vô số ánh mắt sắc như dao đang chém vào mặt hắn. Hư Tử Uyên khám bệnh, không bao giờ bắt mạch cho ai, chỉ cần nhìn qua là biết bệnh chỗ nào, bị thương ở đâu, sau đó cho một viên đơn dược, hoặc là đánh một đường chân khí là đã chữa khỏi. Cổ Thần là người đầu tiên được Hư Tử Uyên bắt mạch cho.

- Nữ thần của ta... cái tên đó rốt cục bị bệnh gì mà được nàng đích thân bắt mạch? Ta chỉ muốn chặt đứt tay hắn thôi...

Tu sĩ xung quanh thi nhau lăm bắm.

Lúc Hư Tử Uyên đặt tay lên tay Cổ Thần, nhịp tim Cổ Thần dần bình tĩnh lại, cảm giác này giống như quay trở lại kiếp trước, lúc Hư Tử Uyên lén dạy hắn luyện đan, cũng nắm tay hắn như vậy.

- Đạo hữu, người hình như không có bệnh gì?

Một lúc lâu sau, Hư Tử Uyên hơi nhíu mày, nói.

Nhìn biểu tình của cô giống như đã làm gì sai, không tìm ra nguồn gốc căn bệnh vậy.

- Mẹ kiếp... Không bệnh mà còn tìm nữ thần...

Không ít ánh mắt bắt đầu bùng lửa.

Cổ Thần nhìn Hư Tử Uyên, mỉm cười nói:

- Ta có bệnh tương tự, thường xuyên nhớ thương một cô gái, cô ấy mắc một căn bệnh kì lạ, thỉnh thoảng lại bị huyền âm hàn khí dày vò, vô cùng đau đớn, nhưng cô ấy luôn nghĩ cho người khác, không biết bây giờ cô ấy sống thế nào? Có tốt hay không?

Hư Tử Uyên thoáng đỏ mặt, căn bản không nghĩ người Cổ Thần nói chính là nàng, rụt tay lại, nói:

- Xin lỗi, ta chỉ chữa được bệnh về thân thể, tâm bệnh của người, ta không chữa được.

- Súc sinh.... Như thế cũng được sao? Dám trêu chọc nữ thần của chúng ta? Tên tiểu tử này đề tiện quá? Nhưng sao ta không nghĩ ra cách bịa đại có bệnh tương tự lại có thể khiến nữ thần chủ động bắt mạch...

Tu sĩ bốn phía gần như phát điên, trái tim tan nát.

Vong Linh

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

141. Chương 29: Hư Thiên Ngũ Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Hư Tử Uyên còn phải chữa bệnh cho những người phía sau, Cổ Thần không trò chuyện với cô được nhiều, từ vô số những ánh mắt sắc nhọn xung quanh, Cổ Thần biết, nếu như còn làm phiền Hư Tử Uyên nữa, những trái tim đang sắp phát điên này nói không chừng sẽ làm nổ tung cả tiểu vũ trụ.

Hư Tử Uyên như hoa sen trên núi tuyết, mỹ lệ mà thánh khiết, khiến người ta không thể động bất cứ tạp niệm gì, những tu sĩ đến xem sớm đã coi cô như nữ thần, Cổ Thần không có bệnh mà chạy đến bắt chuyện với cô, nói bị bệnh tương tự gì đó, sớm đã khiến mọi người xì khói.

Cổ Thần thì vẫn muốn trò chuyện với Hư Tử Uyên lâu hơn, nhưng xem ra bây giờ không phải lúc, nói:

- Đa tạ cô nương, nhìn thấy cô nương, bệnh của ta đỡ hơn rất nhiều.

Những lời này đúng là có chút mập mờ, nhưng tính tình Hư Tử Uyên ôn hòa, chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Cổ Thần lùi sang một bên, đứng nhìn từ xa cho đến khi mặt trời ngã về đằng Tây, Hư Tử Uyên thu dọn đồ đạc, quay về Bách Thảo Phong, hẳn mới trở về Thanh Dương Thành.

Động thân chưa lâu, Hàn Phong phát hiện có hai tu sĩ đang phi độn về phía hắn, nhìn biểu tình trên mặt, hình như rất giận, xem ra đến gây chuyện, lúc này Hư Tử Uyên còn ở đó, họ dù bốc hỏa nhưng vẫn cố nhịn, bây giờ Hư Tử Uyên đi rồi, thấy Cổ Thần vẫn còn, hai người rõ ràng muốn dạy cho Cổ Thần một bài học.

Trong suy nghĩ của họ, Cổ Thần đơn giản là một kẻ coi thường nữ thần.

Cổ Thần không nói gì lắc lắc đầu, tăng tốc độ, bỏ hai tu sĩ lại phía sau, trước khi trời tối về đến Thanh Dương Thành, nhà trọ Liệt Diễm, bảo tiểu nhị mang đồ ăn lên phòng còn mình thì lên thẳng lầu.

Đội tiểu nhị rời đi, Tiểu Bạch mới từ tay áo bắn ra, nhảy lên vai Cổ Thần, nói:

- Wa... Cô gái hôm nay đúng là đẹp quá! Cuối cùng thì Tiểu Bạch cũng nhìn thấy một cô gái đẹp như Vân Tuyết Cổ Thiên, không... Xem ra còn đẹp hơn một chút.

- Đoán xem là ai?

Cổ Thần ôm Tiểu Bạch vào lòng, cười nói.

Tiểu Bạch lắc lắc đầu, nói:

- Tiểu Bạch không đoán ra.

Cổ Thần cười toe toét, nói:

- Cô ấy là sư tỷ của ta Hư Tử Uyên!

Tiểu Bạch ngạc nhiên nói:

- Vậy tại sao cô ấy không nhận ra Cổ Thần?

Cổ Thần cười ngốc nghếch, nói:

- Bây giờ chưa quen, nhưng sau này sẽ quen, ha ha...

...

Mấy ngày tiếp theo, Cổ Thần đều ở trong nhà trọ Liệt Diễm, rất nhanh, ngày mừng năm đã tới, Cổ Thần trả phòng, dựa vào trí nhớ, tìm đến điểm đón tiếp gần nhất của Hư Thiên Tông.

Phụ trách tiếp đón lần này không phải tu sĩ Tiên Thiên nữa, trừ hai tu sĩ Tiên Thiên ra, còn có cả một tu sĩ Thần Hải cảnh, Cổ Thần lấy đưa thẻ ngọc, tu sĩ Thần Hải cảnh kiểm tra một lượt, nói:

- Tạm thời đứng sang bên phải đợi.

Bên phải sớm đã có không ít tu sĩ đang đứng, gần mấy chục người, nhưng, điểm tiếp đón này vẫn còn có người tiếp tục đến, ai cũng cầm thẻ ngọc trên tay, chứng tỏ họ đều là tu sĩ báo danh làm đệ tử Hư Thiên Tông.

Đội nhân số lên khoảng trăm người, tu sĩ Thần Hải cảnh đột nhiên vẫy tay, một chiếc thuyền lớn rộng chừng năm trượng, dài khoảng hai mươi trượng xuất hiện trước mặt mọi người, tu sĩ đó nói:

- Các người lên thuyền đi!

Mọi người đều bị chiếc thuyền khổng lồ làm cho giật mình, Cổ Thần vì đã từng nhìn thấy nên mặc không hề biến sắc, trực tiếp nhảy lên thuyền, những tu sĩ khác thấy vậy cũng lên theo, một lúc sau, hơn một trăm tu sĩ đều đã ngồi trên thuyền.

Lại có thêm vài tu sĩ nữa đến báo danh, đều lên thuyền, mấy tu sĩ phụ trách tiếp đón cũng nhảy lên, chiếc thuyền lớn rùng mình, bay vút lên trời.

Đây là một món pháp khí lớn, trừ Cổ Thần, đây là lần đầu tiên những người đến báo danh nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc.

Tu sĩ Thần Hải cảnh thấy vậy, đặc ý nói:

- Đây là pháp khí phi hành cỡ lớn mà chỉ Hư Thiên Tông mới có, tên gọi Độ Thiên Châu, chỉ có tu sĩ Thần Hải cảnh trở lên mới có thể sử dụng.

Người này tuổi độ tam tuần, còn rất trẻ, nói chuyện đầu lúc nào cũng ngẩng cao, trông hơi cao ngạo, tu sĩ Thần Hải cảnh, địa vị ở Hư Thiên Tông cao hơn Tiên Thiên cảnh tu sĩ, đây chỉ là những đệ tử báo danh, căn bản không được hấn coi ra gì.

- Nếu như không có Lệnh sư huynh, chúng ta cũng không thể sử dụng được Độ Thiên Châu, ha ha... Có thể ngồi được lên thuyền của Lệnh sư huynh, là phúc khí của các người.

Một Tiên Thiên cảnh tu sĩ bên cạnh gật đầu cười nói.

- Đa tạ Lệnh đạo huynh...

Những tu sĩ khác cũng lập tức đồng thanh nói theo, Cổ Thần không muốn bị người khác để ý, đương nhiên cũng phải làm bộ nịnh nọt theo.

Lệnh sư huynh khoe miệng nhếch lên, đi ra chỗ mép thuyền, tay chắp sau lưng, nhìn lướt một lượt mặt đất, không nói gì nữa.

Hai đệ tử khác thấy vậy, một người nói:

- Các người đứng yên trên thuyền, không được chạy lung tung.

Nói đoạn, hai người đi đến bên Lệnh sư huynh, tiếp tục cười cười nói nói.

Tu sĩ báo danh cũng tụ lại thành từng nhóm nhỏ, chuyện trò vui vẻ, ai cũng tràn ngập mơ ước, ước trở thành đệ tử Hư Thiên Tông, có được thân phận này, từ nay về sau họ sẽ cao hơn những tu sĩ khác một bậc.

Cổ Thần liếc nhìn ba người Lệnh sư huynh, Lệnh sư huynh khoác trên mình một bộ lục bào, hai người còn lại mặc hoàng bào, người thường không hiểu nhưng Hàn Phong biết, màu sắc y phục khác nhau, chứng minh thời gian vào Hư Thiên Tông không giống nhau.

Ba mươi năm là một kì hạn, đệ tử vào Hư Thiên Tông, sau khi tu luyện đủ ba mươi năm sẽ được quyết định về nhà hay tiếp tục trở thành trưởng lão, ở lại tông môn, trở thành trưởng bối, chứ ba mươi năm trước họ cũng là đệ tử văn bối.

Cách năm năm, Hư Thiên Tông lại chiêu mộ một tốp đệ tử, ba mươi năm, tổng cộng thu sáu tốp, trong ba mươi năm, sau tốp đệ tử này đều là đệ tử tiểu bối, để phân biệt thân phận của họ, y phục của mỗi một tốp lại có màu sắc khác nhau.

Từ đệ tử mới nhập môn, đến đệ tử nhập môn hai mươi lăm năm, màu sắc y phục phân thành: xám, xanh, vàng, lục, cam, lam. Đệ tử mặc y phục màu sắc nhóm sau không có quyền mặc màu sắc y phục của nhóm trước, đệ tử mặc y phục màu sắc nhóm trước có quyền mặc tất cả màu sắc y phục nhóm sau.

Cũng có thể nói, đệ tử áo xám không có quyền mặc màu xanh, nhưng đệ tử áo xanh lại có quyền mặc màu xanh và màu xám.

Áo xám là y phục của đệ tử mới nhập môn, áo xanh là y phục của đệ tử nhập môn được năm đến mười năm, cứ theo đó mà tính, áo lam là y phục của đệ tử nhập môn được hai năm đến ba mươi năm.

Từ cách ăn vận của ba người, thân hải cảnh đệ tử mặc lục bào, chứng tỏ chỉ ít là đệ tử nhập môn được mười lăm năm, hai đệ tử áo vàng, là đệ tử nhập môn từ mười năm trước.

Sở dĩ Hư Thiên Tông sử dụng màu áo để phân biệt thời gian nhập môn là để nhắc nhở đệ tử của mình vào tông môn được bao lâu? Còn cách kì hạn ba mươi năm náo nhào lâu nữa?

Ngực phải của cả ba người đều khắc hình một thanh kiếm, đây là kí hiệu của Ẩn Kiếm Phong, chứng minh cả ba người đều là đệ tử Ẩn Kiếm Phong, nếu như là đệ tử Bách Thảo Phong, kí hiệu bên ngực phải sẽ là một đoá an thần hoa, đó là loại dược thảo mà chỉ Bách Thảo Phong mới có.

Đóa hoa trắng mà Hư Tử Uyên cài trên tóc hôm đó chính là an thần hoa, bên ngực phải nàng đồng thời cũng thêu hình một đoá an thần hoa.

Tốc độ của Độ Thiên châu rất nhanh, chẳng bao lâu đã bay cao vạn trượng, từng tầng mây trắng lúc này đều đã ở bên dưới Độ Thiên châu, bình thường Tiên Thiên cảnh tu sĩ phi hành, không bao giờ xuyên qua được mây.

Trên tầng mây có cương phong mãnh liệt, tu sĩ Tiên Thiên cảnh căn bản không thể phi hành ở đây, chỉ có thể di chuyển chậm chạp như đi bộ, nhưng bay giờ có độ thiên châu bảo vệ, không cảm nhận được một chút cương khí nào.

Từ trên này, có thể nhìn thấy, cách đó không xa là một ngọn núi màu đỏ xuyên qua tầng mây, đó chính là đỉnh Thanh Viêm Phong của nằm ở phía Nam mạch Linh Hư Sơn, cái tên Thanh Dương Thành chính là được đặt theo tên đỉnh Thanh Viêm Phong.

Xa xa còn có bốn đỉnh núi nữa, không hề thua kém Thanh Viêm Phong, đỉnh núi chính là Thiên Phong, bốn đỉnh còn lại là Bách Thảo Phong, Thanh Viêm Phong, Ẩn Kiếm Phong, Lạc Hà Phong.

Trong đó Thiên Phong là đỉnh cao nhất, mục đích của bọn Cổ Thần chính là đỉnh Thiên Phong này.

Vừa mới vào vùng trời của Linh Hư Sơn, một tấm màn trong suốt bao phủ toàn bộ năm đỉnh núi đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Đây là hộ sơn đại trận của Hư Thiên Tông: Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Chính vì dựa vào đại trận này, Hư Thiên Tông mới chiếm được địa vị số một trên lãnh đại Đại Doanh Đế Đình, nếu không, sớm đã bị Đế Đình tiêu diệt rồi. Những tu tiên thế gia đó, có thể thực lực không thua kém Hư Thiên Tông, nhưng, mức độ an toàn thì thua xa, chỉ cần Đế Đình trở mặt, bất cứ thế gia nào đều không có thực lực chống lại Đế Đình.

Độ Thiên châu dừng lại trước quang tráo trong suốt, Lệnh sư huynh đứng trước mũi thuyền, lấy ra một tấm ngọc bài, ngọc bài bắn ra một đường quang mang trắng tinh, quang mang vừa tiếp xúc, trên quang tráo ánh sáng lập tức xuất hiện một vòng tròn, vòng tròn lan rộng ra tứ phía, cho đến khi đạt đến kích thước chừng mấy chục trượng thì mới dừng lại.

Độ Thiên châu lại rung mình, tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua cái lỗ tròn, tiến vào trong Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, không lâu sau đã đến đỉnh Thiên Phong.

Thiên Phong sau khi xuyên qua tầng mây được ngàn trượng, hình thành nên một bình địa rộng chừng một ngàn trượng vuông, chiếm ba phần tư diện tích ngọn núi, một phần tư còn lại cao thêm một ngàn trượng nữa hình thành nên một bình địa rộng chừng vài trăm trượng vuông.

Nhìn hai bình địa này chính tề ngay ngắn, tuyệt đối không phải tự nhiên tạo ra, mà là tổ sư gia Hư Tử sáng lập ra Hư Thiên Tông dùng thần thông chém núi mà thành.

Bình địa một ngàn trượng vuông bên dưới là một quảng trường rộng, đủ dùng vài chiếc Độ Thiên châu, đang có không ít bóng người đứng trên đó, Độ Thiên châu của Cổ Thần cũng nhanh chóng đáp xuống quảng trường.

Cổ Thần phóng tầm mắt quan sát một lượt, số người trên quảng trường có lẽ phải hơn vài ngàn, xem ra, lần này muốn vào được Hư Thiên Tông, phải cạnh tranh không ít?

- Xuống thuyền đi, đợi chút nữa kiểm tra tư chất của các người, năm nay chỉ thu một ngàn đệ tử, đệ tử báo danh hơn ba ngàn, hai phần ba trong số các người đều sẽ bị đào thải.

Độ Thiên châu vừa đáp xuống, Lệnh sư huynh đã nói với mọi người.

- Đào thải hai phần ba?

Xuống thuyền rồi mà Hàn Phong vẫn còn nhũ mảy, kiếp trước hẳn vào Hư Thiên Tông, đâu có cạnh tranh thế này, không ngờ lần này lại đào thải đến hai phần ba?

Tu sĩ báo danh đều là Tiên Thiên cảnh tu vi, Tiên Thiên cảnh tầng một là tu vi thấp nhất, đương nhiên, tu sĩ tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một chiếm nhiều hơn hai phần ba.

Hư Thiên Tông thu đồ phạm vi độ tuổi là mười hai đến mười tám, trên thực tế, phần lớn tu sĩ báo danh, đều là từ mười hai đến mười lăm, tu sĩ trong độ tuổi này, có thể chạm đến Tiên Thiên cảnh, tốc độ tu luyện tương đối nhanh, hơn chín mươi phần trăm đều là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một.

Vân Hiên mười sáu tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh nhất tầng, từng được gọi là thiên tài số một của Lạc Thủy Thành, đặt ở đây cũng chẳng chưa là gì.

Tu vi biểu hiện của Cổ Thần hiện đang là Tiên Thiên cảnh tầng một, không có nửa phần ưu thế, vòng đầu tiên là tư chất khảo thí, Cổ Thần mặc dù tái sinh một lần, cũng chỉ là có chút kinh nghiệm tu luyện, có thể luyện ra một lượng lớn đơn dược, giúp tu vi của hắn nhanh chóng tăng trưởng, tư chất so với kiếp trước không có gì thay đổi.

Cứ thế này, tình hình có vẻ trở nên bất lợi với Cổ Thần.

Cho dù không vào Hư Thiên Tông, Cổ Thần tự mình tu luyện, không bị bó buộc gì, tu vi tăng trưởng, có thể còn nhanh hơn, nhưng, người mà Cổ Thần muốn gặp, đều ở trong Hư Thiên Tông, nếu như không vào Hư Thiên Tông? Bao giờ mới có thể gặp lại?

Linh Hư sơn mạch có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận hộ sơn, Đế Đình có mệnh thể nào cũng không thể vào được, Cổ Thần nếu như không vào Hư Thiên Tông, cũng không thể lên lên Bách Thảo Phong được.

Cho dù lên lên được Bách Thảo Phong, nếu như không phải đệ tử Hư Thiên Tông, hẳn sao làm quen được với Hư Tử Uyên? Hư Tử Uyên lại không có ký ức gì về Cổ Thần, nếu như Cổ Thần lên vào Bách Thảo Tông gặp nàng, nàng không giao Cổ Thần cho tông môn xử lý là cảm tạ trời đất lắm rồi.

Cổ Thần siết chặt nắm đấm, để được gặp lại sư tỷ, gặp lại sư phụ, Hư Thiên Tông, nhất định phải vào.

Một lúc sau lại có một chiếc Độ Thiên châu nữa bay đến, dừng lại trên quảng trường, lại có hơn trăm người nữa bước xuống, trên tay mỗi người đều cầm một tấm thẻ ngọc, đều là tu sĩ báo danh vào Hư Thiên Tông.

Mỗi một chiếc thuyền, đều do một đệ tử Thần Hải cảnh điều khiển. Sau khi chiếc thuyền này đến, số người báo danh gần như đã có mặt đầy đủ, tu sĩ Thần Hải cảnh thu Độ Thiên châu, tập hợp đệ tử báo danh lại, xếp thành nhiều đội, mỗi đội khoảng hơn ba mươi người.

Trên quảng trường hiện có không dưới trăm đội, tổng cộng hơn ba ngàn người.

Đệ tử Thần Hải cảnh sau khi sắp xếp xong đội, đứng ở bên phải đội ngũ, một vị lão giả tuổi độ lục tuần, đến trước đệ tử báo danh.

Vị tu sĩ này thân khoác tử bào, tu vi ngoại phóng, là một tu sĩ Thần Hải cảnh Dẫn Hồn kỳ, không ít đệ tử báo danh lộ thần sắc tôn kính.

Những đệ tử báo danh trên cơ bản đều đến từ các chi mạch của Hư Thiên Tông, trưởng bối trong tộc là trưởng lão Hư Thiên Tông, giống như Cổ Thần, đương nhiên cũng biết về các loại màu sắc y phục trong tông.

Xám, xanh, vàng, lục, cam, lam,... Sáu loại y phục, đại diện cho năm nhập môn của sáu tổp đệ tử, và áo tím là đại diện của một loại thân phận, chỉ có Hư Thiên Tông trưởng lão, mới có tư cách mặc y phục màu tím.

Trên áo tím còn có áo đen, áo trắng hai loại y phục khác, áo đen đại diện cho người đứng đầu những đỉnh núi, áo trắng đại diện cho tông chủ Hư Thiên Tông.

Nhìn vị trưởng lão áo tím này, Cổ Thần cảm thấy hình như có chút ấn tượng, là một vị trưởng lão của Thiên Phong, còn cụ thể tên gì thì Cổ Thần không biết.

Mặc dù ba mươi năm sau, Hư Thiên Tông đệ tử mười thì chín người không đến Thần Hải cảnh, rời khỏi Hư Thiên Tông, nhưng cách năm năm Hư Thiên Tông lại thu đồ hơn ngàn người, cho dù mỗi nhóm đệ tử hai mươi người chỉ có một tu sĩ Thần Hải cảnh, thì cũng có khoảng năm mươi trưởng lão sản sinh.

Cách năm năm lại có năm mươi trưởng lão, tu vi tiến nhập Thần Hải cảnh, thọ mệnh dài hơn tu sĩ bình thường một chút, phần lớn có thể sống đến tám chín mươi tuổi, tích lũy lại, Hư Thiên Tông trưởng lão phải hơn trăm tuổi.

Cho dù có một bộ phận ngoại môn trưởng lão, không ở lại trong Hư Thiên Tông, thì những trưởng lão nội môn không phải đệ tử nào cũng biết, không nói đệ tử hậu bối, cho dù là các vị trưởng lão, cũng không thể quen hết những trưởng lão khác.

Trưởng lão nội môn đều có động phủ của mình, bình thường rất ít lộ diện, kiếp trước Cổ Thần ở Hư Thiên Tông tám năm, số trưởng lão đã gặp không quá ba mươi người, vị trưởng lão áo tím trước mặt bởi vì thường xuyên chủ trì đại sự trong Hư Thiên Tông nên Cổ Thần mới có ấn tượng.

Xung quanh quảng trường còn có rất nhiều lão giả áo tím khác, Cổ Thần liếc qua, trừ Bách Thảo Phong trưởng lão, những trưởng lão khác hẳn đều không quen.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tông

142. Chương 30: Đo Vận Khí, Đo Tiên Căn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Trưởng lão áo tím đứng trước các đệ tử báo danh, nói:

- Lão phu Vô Phong, trưởng lão Đô Thiên Phong Hư Thiên Tông, các vị tiểu đạo hữu, hoan nghênh đến Hư Thiên Tông! Lần này bổn tông chiêu thu đệ tử mới, lựa chọn những người xuất sắc nhất trong số các vị làm đệ tử bổn tông, các vị, chính là hi vọng của bổn tông, sẽ nhận được tài nguyên tu luyện mà các tu sĩ bình thường nằm mơ cũng không có, bổn tông sẽ ra sức bồi dưỡng, để các vị đi được nhanh hơn... xa hơn... thoải mái hơn... trên con đường chân tu.

Nghe trưởng lão Vô Phong nói, các đệ tử báo danh đều mỉm cười rạng rỡ, thần sắc hưng phấn như bản thân mình đã trở thành đệ tử Hư Thiên Tông.

Một lúc sau, Vô Phong thay đổi ngữ khí, nói tiếp:

- Nhưng, lần này bổn tông chỉ chiêu thu một ngàn đệ tử mà số người báo danh thì có hơn ba ngàn người, nên các vị phải trải qua một cuộc thí luyện, tuyển chọn, chỉ có một ngàn người xuất sắc nhất mới trở thành đệ tử của bổn tông, những người còn lại đều bị đào thải.

Những lời Vô Phong trưởng lão như dội một gáo nước lạnh lên đầu đệ tử báo danh, khiến tất cả mọi người nhất thời bình tĩnh, họ vẫn chưa phải đệ tử Hư Thiên Tông, chỉ ít sẽ có hai phần ba số người bị đào thải.

Vô Phong trưởng lão nói tiếp:

- Tu chân giả, đầu tiên trọng vận khí, nên, cửa đầu tiên chính là đo vận khí, mỗi trưởng lão chúng ta sẽ vô tình chọn hai mươi người, những người được chọn chứng tỏ vận khí các ngươi không tốt, không có duyên với bổn tông.

Vô Phong nói xong, tung ra một món pháp bảo, đứng lên pháp bảo đó, bay là là trên đầu đệ tử báo danh, bốn vị trưởng lão áo tím khác cũng dùng ngự khí của mình bay lên bị trí tương tự.

- Người... Người... Và cả người....

- Người đi ra... Người cũng đi ra....

...

Rất nhanh, năm vị trưởng lão áo tím mỗi người chọn ra hai mươi người, hai mươi thiếu niên này mặc dù đều là tu sĩ Tiên Thiên cảnh, nhưng sắc mặt lúc này trắng bệch như tuyết, rõ ràng không nghĩ mình lại bị đào thải như vậy.

Cổ Thần không động thanh sắc, trong lòng hiểu rằng, vòng đầu tiên mặc dù nói là đo vận khí, trên thực tế, là đo tâm cảnh, tâm cảnh của tu sĩ vô cùng quan trọng, con đường tu chân rất khó khăn, cho dù cả đời cũng chưa chắc có thể đột phá Mệnh Tuyền chi cảnh, một trăm năm sau, cuối cùng trở thành một nắm đất vàng.

Đời người chỉ có vài chục năm ngắn ngủi, chỉ cần bước vào con đường tu chân, cả đời sẽ phải sống trong tu luyện, nếu như không có tâm cảnh quyết tiến, sao có thể làm được đại sự.

Những người bị năm vị trưởng lão áo tím chọn, vừa nghe thấy Vô Phong trưởng lão nói, sợ mình bị đào thải nên tim nhảy loạn như lôi, năm vị trưởng lão mắt tinh như mắt điều hầu, vừa nhìn đã nhận ra tâm cảnh pháp phù của họ, bản thân còn không tin tưởng mình thì ai còn tin được nữa?

Vòng thứ nhất đo vận khí, chỉ vài giây đã loại được trăm người, Vô Phong đáp xuống trước mắt các đệ tử báo danh, nói:

- Con đường tu chân, chỉ cần các loại tài nguyên tu luyện tương trợ, là đã có thể coi như thành công một nửa, nhưng tài nguyên tu luyện có hạn, tu sĩ lại nhiều, tài nguyên thiếu hụt nên tư chất tu sĩ trở nên rất quan trọng, ảnh hưởng rất nhiều đến thành tựu về sau, tư chất, chính là tiên căn, nên, vòng thứ hai, chính là đo tiên căn...

Vô Phong nói tiếp:

- Tất cả tu sĩ đều biết, tiên căn mỗi người không giống nhau, dưới những điều kiện khác nhau, một tu sĩ nào đó mười năm đã có thể tu luyện đến Thần Hải cảnh, còn tu sĩ khác, có khả năng cần đến hai mươi năm ba mươi năm thậm chí năm mươi năm hoặc là cả đời cũng không thể chạm vào Thần Hải chi cảnh, tiên căn mỗi người có cao có thấp, nói chung, phân làm bốn cấp: siêu phẩm, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm.

Vô Phong nói xong, giơ tay vẫy, một khối ngọc thạch trắng tuyết cao độ đầu người xuất hiện trước mắt mọi người, Vô Phong ấn bàn tay lên khối ngọc thạch, bề mặt ngọc thạch xuất hiện một đường quang mang màu lục.

Vô Phong nói:

- Đây là ứng tiên thạch, có thể đo được tiên căn cao thấp, tiên căn không cùng phẩm cấp, sẽ phát ra màu sắc quang mang khác nhau, hạ phẩm đến siêu phẩm tiên căn màu sắc phân thành: xanh, lục, lam, tím, từ trái sang phải. Tiên căn trung phẩm trở lên, trực tiếp trở thành đệ tử bốn tông, tiên căn hạ phẩm, đào thải.

- Chết rồi...

Cổ Thần nghĩ thầm, kiếp trước hẳn đo tiên căn, là tiên căn hạ phẩm, hơn nữa mỗi phẩm tiên căn bên trong còn phân biệt cao thấp, tiên căn của Cổ Thần là hạ phẩm trong hạ phẩm tiên căn, nếu không, tu vi kiếp trước của hắn cũng không tăng chậm như vậy.

Vô Phong vẫy tay với bên trái, nói:

- Từ trái sang phải, lần lượt ra chỗ ứng tiên thạch khảo thí, các vị sư chất, hướng dẫn đội ngũ của mình, đừng để rối đội hình.

- Vâng, sư thúc...

Các đệ tử Hư Thiên Tông nhất tề đáp lại.

Một tu sĩ Thần Hải cảnh bên trái bước ra, chỉ vào đội ngũ bên cạnh mình, nói:

- Xếp hàng đi theo ta.

Rất nhanh, các đệ tử báo danh đi theo Thần Hải cảnh đệ tử đó, đến trước ứng tiên thạch, Vô Phong nói:

- Chỉ cần đặt tay lên ứng tiên thạch là được rồi, một giây sau, ứng tiên thạch có thể cảm ứng được tiên căn của người cao hay thấp.

Bàn tay thứ nhất đặt lên, ứng tiên thạch lóe lên một trận thanh quang, Thần Hải cảnh áo cam đứng bên cạnh hô vang:

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

Đệ tử báo danh đó sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, lùi sang một bên, một đệ tử áo vàng khác bước đến, dẫn sang một bên.

Đệ tử báo danh tiếp theo cũng đặt tên ứng tiên thạch.

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

Đệ tử áo cam lại hô to ba lần nữa, những đệ tử khảo thí đều là Tiên căn hạ phẩm, toàn bộ đào thải.

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

...

...

- Tiên căn trung phẩm, thông qua...

Đệ tử áo cam hô to lần thứ hai mươi, cuối cùng cũng xuất hiện Tiên căn trung phẩm đầu tiên, trực tiếp trở thành đệ tử Hư Thiên Tông.

Đệ tử báo danh này đặt tay lên ứng tiên thạch, quang mang xuất hiện giống như trưởng lão Vô Phong áo tím, là ánh sáng màu lục.

Một Thần Hải cảnh đệ tử bước đến, dẫn đệ tử trực tiếp thông qua sang một bên, trực tiếp trở thành đệ tử của Hư Thiên Tông quả nhiên đối đãi khác hẳn, phụ trách tiếp nhận đều là đệ tử Thần Hải cảnh.

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

...

Đệ tử áo cam hô to thêm vài lần nữa, đệ tử báo danh Tiên căn hạ phẩm toàn bộ đào thải, bị đệ tử áo vàng dẫn sang một bên, những đệ tử đào thải này bị chia thành hai nhóm.

Sáu mươi, bảy mươi phần trăm tu sĩ báo danh đều là tư chất Tiên căn hạ phẩm, mười người thì chỉ có hai người là Tiên căn trung phẩm, chớp mắt, hơn trăm người đã khảo thí xong, chỉ có hai mươi người là Tiên căn trung phẩm, trực tiếp trở thành đệ tử Hư Thiên Tông.

Nhóm đệ tử báo danh đầu tiên khảo thí xong, Thần Hải cảnh đệ tử thứ hai lại dẫn hơn một trăm đệ tử báo danh do mình phụ trách đến trước ứng tiên thạch.

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

...

Cũng giống như nhóm thứ nhất, phần lớn đều là Tiên căn hạ phẩm giả, tỷ lệ Tiên căn trung phẩm đại khái chỉ chiếm một phần bảy một phần tám. Nhóm đệ tử này khảo thí xong, lại chỉ có hai mươi đệ tử trực tiếp thông qua, trở thành đệ tử Hư Thiên Tông.

Sau đó, Thần Hải cảnh đệ tử thứ ba dẫn hơn một trăm đệ tử do mình phụ trách đến trước ứng tiên thạch.

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

...

...

- Tiên căn thượng phẩm, thông qua...

Giọng nói của Thần Hải cảnh đệ tử như một tiếng sấm rền vang lên giữa quảng trường. Nghe thấy câu này, mỗi người đều lộ biểu tình chấn động, bao gồm cả năm bị trưởng lão áo tím.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

143. Chương 31: Hoàng Phủ Hạo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tiên căn trung phẩm kiếp này tu vi có thể đột phá đến Thần Hải cảnh, đối với rất nhiều Tiên Thiên cảnh đệ tử mà nói, đã là nhân vật thiên tài rồi.

Tiên căn thượng phẩm lại càng khó phải nói, tu vi kiếp này có khả năng đột phá đến Mệnh Tuyền chi cảnh, cả Hư Thiên Tông hậu bối đệ tử, cũng chỉ có hai Tiên căn thượng phẩm, một là con trai của Hư Thiên Tông tông chủ, Vô Chân, người còn lại được các đệ tử gọi là đại sư huynh Văn Phiêu Trần.

Tiên căn thượng phẩm, chắc chắn sẽ trở thành thiên chi kiêu tử, vừa nhập môn sẽ được coi như bảo bối, có sư phụ tốt nhất, tài nguyên tốt nhất...

Tất cả ánh mắt lúc này đều dồn về phía Tiên căn thượng phẩm đệ tử, hần tuổi độ mười ba, tu vi đã đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng chín, lông mày lười mắt, đầu lông mày tràn ngập vẻ ngạo mạn.

- Chúc mừng sư đệ, với tư chất của sư đệ, trong vòng hai năm, nhất định tu xuất Thần Hải, kết xuất đạo thai, tiến nhập Trúc Thai kỳ.

Đệ tử Thần Hải cảnh bên cạnh lên tiếng cười nói, đây là lần đầu tiên hần nở nụ cười với đệ tử vừa mới nhập môn.

Tư chất này, nhất định sẽ được tông môn dốc sức bồi dưỡng, chỉ cần tu vi chạm đến Thần Hải chi cảnh, địa vị sẽ cao hơn những Thần Hải cảnh đệ tử bình thường rất nhiều.

- Sư huynh quá khen.

Đệ tử tiên căn thượng phẩm gật gật đầu.

Sau đó, có một Thần Hải cảnh đệ tử bước đến, nói:

- Sư đệ, mời sang bên này.

Trong ngữ khí, lộ rõ một tia tôn kính, các đệ tử Thần Hải cảnh bình thường trước cơ bản chỉ nói một tiếng:

- Sư đệ, đi theo ta.

Nhưng, đối với Tiên căn thượng phẩm đệ tử này, lại có thêm một chữ “mời”.

Đệ tử tiên căn thượng phẩm nhìn khắp một lượt đệ tử báo sánh, thần tình cao ngạo, mắt tràn ngập vẻ bất mãn như nhìn một đám sau bọ, đi theo đệ tử Thần Hải cảnh, hần không trực tiếp bước vào trong đám đệ tử được thu nhận mà được đệ tử tu sĩ Thần Hải cảnh này trực tiếp dẫn đến trước mặt trưởng lão áo tím.

- Hoàng Phủ Hạo...

Nhìn đệ tử Tiên căn thượng phẩm này, Cổ Thần nhủ thầm một câu.

Hoàng Phủ Hạo chính là thiếu niên cao ngạo có tiên căn thượng phẩm, là một thanh niên thiên tài trong Hư Thiên Tông, Cổ Thần đương nhiên quen hần, không chỉ quen mà còn có kí ức sâu sắc.

Kiếp trước, Cổ Thần bị Hoàng Phủ Hạo bắt nạt không ít, Hoàng Phủ Hạo tư chất hơn người, được phong chủ Ẩn Kiếm Phong thu làm đệ tử thân truyền, hơn nữa, rất được một thái thượng trưởng lão Mệnh Tuyền cảnh yêu quý.

Cổ Thần rất có tiến bộ đối với luyện đan thuật, có thể luyện chế ra sinh nguyên đan hiệu quả cao với tu sĩ Trúc Thai kỳ, mặc dù trong tông cũng có chút danh khí, nhưng so với Hoàng Phủ Hạo, chỉ như con đom đóm với ánh trăng, Hoàng Phủ Hạo tìm Cổ Thần luyện đan, chưa bao giờ tỏ thái độ tử tế, mắng chửi là chuyện bình thường, có một lần Cổ Thần đi Ẩn Kiếm Phong, cãi Hoàng Phủ Hạo có hai câu mà Hoàng Phủ Hạo chẳng thêm nề thân phận đệ tử chân truyền Hoàng Dược Tiên của hần, ra tay đánh Cổ Thần.

Lần đó, nếu như không phải đại sư huynh Vân Phiêu Trần cũng ở Ẩn Kiếm Phong, tình cờ nhìn thấy thì không biết Cổ Thần đã bị Hoàng Phủ Hạo đánh ra bộ dạng gì rồi?

Hoàng Phủ Hạo có vị thái thượng trưởng lão kia chống lưng, Hoàng Dược Tiên cũng không làm được gì, đành phải tìm Hư Thiên Tông tông chủ cáo trạng, mặc dù nói có quy định đệ tử trong tông đánh nhau, nhưng giữa các đệ tử thỉnh thoảng cũng nảy sinh xô xát, chỉ cần không ảnh hưởng đến tính mạng, hoặc là nghiêm trọng đến mức tàn phế, mức độ trừng phạt đều không nghiêm trọng, thường là quay mặt vào tường suy ngẫm, chỉ là thời gian dài ngắn mà thôi.

Với những đệ tử có thái thượng trưởng lão chống lưng như Hoàng Phủ Hạo, có thể bị úp mặt vào tường bao lâu? Sau khi ra ngoài hần vẫn huênh hoang như cũ, nhưng vị thái thượng trưởng lão kia lại thích khí chất huênh hoang đó của Hoàng Phủ Hạo, cho rằng tu sĩ phải thể hiện ra sự sắc sảo của mình, coi thường mọi thứ mới có thể đột phá xa hơn trên con đường tu chân.

Bởi vậy, Hoàng Phủ Hạo càng huênh hoang, cả Hư Thiên Tông đều biết điều này, không chỉ một mình Cổ Thần, rất nhiều đệ tử đều từng bị hần bắt nạt.

Đương nhiên, những chuyện này chỉ là kí ức kiếp trước, bây giờ, Hoàng Phủ Hạo mới chỉ có tu vi Tiên Thiên, không lợi hại hơn Cổ Thần, trong Càn Khôn Trắc của Cổ Thần còn nguyên linh được tràn ngập trong linh dược viên của Hạo Thiên động phủ. Cho dù tư chất hần tốt, nhưng cũng sẽ thiếu tài nguyên tu luyện, Cổ Thần có đơn dược dùng không hết, tốc độ tu luyện tuyệt đối không chậm hơn hần.

- Hoàng Phủ Hạo, lão tử có thể luyện được, kiếp này chắc chắn vượt qua người.

Cổ Thần thầm nghĩ.

Thời gian hồi tưởng lúc nào cũng qua rất nhanh, không lâu sau, số đệ tử báo danh phía trước đã khảo thí xong, đến lượt đội Cổ Thần. Đi theo mọi người, Cổ Thần cũng đến trước ứng tiên thạch, đệ tử báo danh phía trước khảo thí xong, Cổ Thần đặt tay lên trên.

Ứng tiên thạch lập tức bắn ra một đường quang mang, ánh mắt Cổ Thần co lại, là ánh sáng xanh...

- Tiên căn hạ phẩm, đào thải...

Giọng nói của Lãnh sư huynh vang lên.

Cổ Thần tâm trạng có chút thất vọng, quả nhiên tiên căn vẫn giống như kiếp trước, không hề thay đổi, nhưng, trên mặt không có nửa phần dao động, đi sang một bên, lập tức có một đệ tử áo vàng bước đến, nói:

- Đi theo ta!

Cổ Thần đi theo đệ tử áo vàng, đến bên đám Tiên căn hạ phẩm giả bị đào thải, số người có Tiên căn trung phẩm trở lên, trực tiếp trở thành đệ tử Hư Thiên Tông chỉ có hơn ba trăm, kém xa con số một ngàn người. Cổ Thần không cần lo lắng, vòng này đào thải, vẫn còn cơ hội phía sau, không giống như một trăm người ở vòng đo khí vận, trực tiếp loại bỏ tư cách.

Đội những người phía sau khảo thí xong, số người trực tiếp trở thành đệ tử Hư Thiên Tông chỉ có khoảng bốn trăm người, cách con số một ngàn còn khoảng gần sáu trăm người nữa, bốn trăm tu sĩ trực tiếp trở thành đệ tử Hư Thiên Tông được một tu sĩ Thần Hải cảnh dẫn sang một bên.

Trường lão áo tím Vô Phong bước đến trước mặt số tu sĩ bị đào thải, lớn tiếng nói:

- Lần này bốn tông thu đồ một ngàn người, Tiên căn trung phẩm trở lên, chỉ có bốn trăm linh bảy người, rất may mắn, các ngươi vẫn còn một cơ hội, chọn năm trăm chín mươi ba người còn lại trong số các người.

Nghe Vô Phong nói, không ít tu sĩ thần tình ủ rũ lại trở nên hưng phấn.

Nhưng, những lời tiếp theo của Vô Phong lại khiến không ít người trực tiếp rơi từ thiên đài xuống địa ngục:

- Rất tiếc, tiểu đạo hữu bên trái, các người không có cơ hội, năm trăm chín mươi ba đệ tử còn lại sẽ được lựa chọn trong số đệ tử báo danh bên phải.

Đệ tử đào thải của vòng thứ hai chia thành hai nhóm, Cổ Thần đang ở nhóm bên phải, kì thực, trong quá trình khảo thí vòng hai, vẫn tiếp tục đo tâm cảnh, sau khi đào thải mà lộ biểu tình ủ rũ, sẽ được dẫn sang bên phải, không bị ảnh hưởng, được dẫn sang bên phải.

Đệ tử báo danh bên trái đều là người tâm cảnh không vững, vừa mới nghe Vô Phong nói thì mừng rỡ, bây giờ lại không có cơ hội, từ thất vọng đến hi vọng, lại từ hi vọng đến tuyệt vọng, giống như con gà bị vật lỏng, cúi đầu ủ rũ, thậm chí có người còn rơi nước mắt.

Vô Phong nhìn mà chỉ biết lắc đầu, sau đó có rất nhiều đệ tử áo vàng đi ra, dẫn các tu sĩ bên trái đến một nơi khác, một số Thần Hải cảnh đệ tử bước đến, tung ra Độ Thiên chu, đưa họ rời khỏi Hư Thiên Tông.

Đệ tử bên trái rời đi rồi, Vô Phong nói tiếp:

- Nhân số các người là một ngàn một trăm tám mươi sáu người, các người sẽ tiến hành tỷ thí một chọi một, người chiến thắng trở thành đệ tử bốn tông, người thất bại vẫn còn cơ hội khiêu chiến với người chiến thắng, nếu như thắng lợi, sẽ giành được tư cách của người đó, giao thẻ ngọc của các người ra đây...

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

144. Chương 32: Dám Thẳng? Cho Người Biết Tay.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đề tự: MTR01 - kiemgioi

Tỷ đấu? Khóe miệng Cổ Thần cong lên, chín mươi phần trăm trong số này đều là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một, đánh bại họ, quá đơn giản, cho dù vận khí không tốt, gặp phải một Tiên Thiên cảnh tầng hai, cũng không hề áp lực, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng ba trở lên căn bản không có, có thể chạm đến cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng ba khi tuổi còn trẻ, hầu như đều là tư chất Tiên căn trung phẩm, sau này, đều có hi vọng đột phá tu vi Thần Hải cảnh, sớm đã trực tiếp thông qua rồi.

Giao thẻ ngọc xong, không lâu sau đã được phát lại, Cổ Thần dùng thần thức quét qua một lượt, hẳn được xếp ở vị trí số ba trăm sáu mươi tám.

Đội tất cả đệ tử báo danh nhận xong thẻ ngọc, Vô Phong nói:

- Xem kĩ số hiệu của mình, số một đấu với số hai, số ba đấu với số bốn, cứ thế mà tính, số một ngàn một trăm tám mươi lăm đấu với số một ngàn một trăm tám mươi sáu, tỷ thí có mười sân, số hiệu phân thành một đến mười, lấy số hiệu của các người, chia cho hai, kết quả tính được có số cuối cùng là bao nhiêu thì tỷ thí ở sân có số hiệu đó, thứ tự tỷ thí, ưu tiên theo số hiệu.

Ba trăm sáu mươi tám, chia cho hai, là một trăm tam mươi tư, số cuối là bốn, vậy là sân tỷ thí số bốn, đối thủ là số hiệu ba trăm sáu mươi bảy. Số hiệu của Cổ Thần nằm giữa, phía trước có không ít người tỷ thí.

Trên quảng trường, mỗi năm mươi trượng lại đặt một lồi đài, xếp thành hai hàng, dài khoảng hai trăm năm mươi trượng, rộng chừng trăm trượng, đối với một quảng trường rộng hơn ngàn trượng mà nói, chỉ là một khoảng đất nhỏ ở giữa mà thôi.

- Phải tỷ thí ở sân nào thì đến sân đó, tỷ thí sắp bắt đầu, ở giữa không ngắt quãng.

Vô Phong cao giọng nói.

- Ta là hai trăm chín mươi mốt, ta ở sân nào?

- Ta là bảy trăm ba mươi lăm, ta ở sân nào?

...

Không ít người quay sang nhau thì thầm trao đổi, Cổ Thần trợn mắt, xem ra ở đây có khá nhiều người dốt toán.

Nửa canh giờ sau, các đệ tử báo danh mới biết được mình phải tỷ thí ở sân nào, Cổ Thần sớm đã đến sân số bốn, người đầu tiên lên đài là đệ tử số bảy và số tám.

Bên cạnh mỗi một lồi đài đều có một tu sĩ Thần Hải cảnh làm trọng tài quan sát, năm trưởng lão áo tím, cũng đi khắp nơi để ứng phó với những nguy hiểm đột nhiên phát sinh. Giang hồ có câu, đao thương không có mắt, tu sĩ tỷ đấu còn hung hiểm hơn nhân sĩ giang hồ gấp trăm lần, rất dễ ngộ thương ngộ tử. Nếu như là đệ tử nhập môn tỷ thí với nhau, có người chết thì với đại danh của Hư Thiên Tông cũng bị tu sĩ trong thiên hạ chê cười.

Chỉ mấy giây, số tám đã bị số bảy đánh bại, số bảy giành chiến thắng, Thần Hải cảnh đệ tử lên đài nói:

- Người chiến thắng, trở thành đệ tử bốn tông, người thua cuộc, đào thải, sang bên kia nghỉ ngơi, đợi tỷ thí kết thúc, người thua cuộc sẽ có cơ hội khiêu chiến một lần với người chiến thắng, số hai mươi bảy, số hai mươi tám, lên tỷ thí...

Số bảy xuống đài, số hai mươi bảy, hai mươi tám lên đài tiếp tục tỷ thí.

Cổ Thần đứng bên dưới, tu sĩ Tiên Thiên cảnh tăng một tỷ đấu, trong mắt hắn chỗ nào cũng có sơ hở, nếu như hắn ra tay, chắc chắn sẽ giành thắng lợi trong nháy mắt.

Đột nhiên, xung quanh xao động, ánh mắt mọi người đều rời khỏi lồi đài, hướng ra phía sau, Cổ Thần cũng quay người nhìn theo, chỉ thấy một thiếu niên cao ngạo tuổi độ mười ba mười bốn đang bước tới, không phải Hoàng Phủ Hạo thì là ai?

Nhìn Hoàng Phủ Hạo, mặt ai cũng lộ biểu tình ngưỡng mộ, còn mặt Hoàng Phủ Hạo thì vẫn cao ngạo như cũ, dường như trong mắt hắn, không hề có những tu sĩ này, hắn cứ thế mà tiến lên phía trước thôi.

Đi đến trước mặt Cổ Thần, Hoàng Phủ Hạo đột nhiên dừng lại, sau lưng hắn, còn có một thiếu niên chừng mười lăm tuổi nữa.

Cổ Thần nhìn Hoàng Phủ Hạo, không biết tại sao hắn lại đến tìm mình, Hoàng Phủ Hạo căn bản không quen biết hắn.

Hoàng Phủ Hạo ghé sát vào Cổ Thần, hai người gần như dính chặt vào nhau, chỉ có điều, ánh mắt nhìn Cổ Thần của Hoàng Phủ Hạo vẫn đầy vẻ khó chịu.

Hơi nghiêng người ra trước, Hoàng Phủ Hạo ghé sát vào tai Cổ Thần, thì thầm nói:

- Lát nữa tỷ thí, ngươi phải thua.

- Tại sao?

Cổ Thần hỏi.

- Bởi vì, ta muốn người thua.

Hoàng Phủ Hạo nhấn mạnh từng chữ.

Cổ Thần cười khê, nhìn thiếu niên bên cạnh Hoàng Phủ Hạo, nói:

- Người chính là số ba trăm sáu mươi bảy?

Thiếu niên gật gật đầu.

Xem ra người thiếu niên này có quan hệ gì đó với Hoàng Phủ Hạo, nhưng tiên căn quá thấp, bị đào thải, số ba trăm sáu mươi bảy vừa hay xếp cùng nhóm với Cổ Thần.

Còn việc tại sao Hoàng Phủ Hạo lại biết số hiệu của mình, Cổ Thần chẳng chút ngạc nhiên, việc sắp xếp số hiệu do các Thần Hải cảnh đệ tử phụ trách, Hoàng Phủ Hạo lúc đó đứng ngay bên cạnh.

Cổ Thần nhìn người thiếu niên kia, nói:

- Nếu như muốn thắng ta, phải xem người có bản lĩnh không đã.

Hoàng Phủ Hạo đánh nét mặt, nói:

- Người không nghe thấy ta nói gì sao?

Cổ Thần nói:

- Nghe rồi, thì sao?

Hoàng Phủ Hạo lạnh giọng nói:

- Ta muốn người thua, người phải thua, dám thắng? Cho người biết tay...

Nói đoạn, Hoàng Phủ Hạo quay người, chẳng thèm liếc nhìn Cổ Thần lấy một cái, bỏ đi luôn.

Thiếu niên bên cạnh thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, Cổ Thần nhìn hắn, nói:

- Người bảo ta có thắng được không?

Thiếu niên kia nói:

- Hạo thiếu bảo người thua, người phải thua, nếu không, hừ... Người sống không bằng chết.

Cổ Thần cười khê một tiếng, nói:

- Người tên Đặng Phi đúng không...

Thiếu niên kia giật mình, nói:

- Sao người biết?

- Chẳng có gì là ta không biết, hện gặp lại trên lôi đài, ha ha...

Cổ Thần cười nói, rồi bỏ đi ra chỗ khác.

Đặng Phi... Cổ Thần sao lại không quen chứ? Sư huynh Bách Thảo Phong kiếp trước, chỉ không ngờ, hắn dựa vào Hoàng Phủ Hạo để tiến nhập Hư Thiên Tông, chẳng trách trước mặt Hoàng Phủ Hạo, hắn chẳng khác gì một con chó.

- Đặng Phi, lên lôi đài, đón nhận nộ hỏa của ta đi, hừ... Những gì kiếp trước người làm với ta, hôm nay ta sẽ trả hết...

Cổ Thần nhủ thầm.

Cổ Thần và Đặng Phi là nhóm thứ mười chín, số ba trăm bốn mươi bảy và ba trăm bốn mươi tám tỷ thí xong, sẽ đến lượt hai người.

Nhìn Đặng Phi, khoe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, mặt nửa cười nửa không, nhìn ánh mắt Cổ Thần, Đặng Phi thoáng rung mình, sau lưng cảm thấy gờn gợn, không biết tại sao Cổ Thần nhìn hắn lại vui như vậy, hưng phấn chẳng khác gì đang nhìn con mồi sắp được.

- Nghiêm cấm cố ý làm tổn thương tính mạng, tỷ thí bắt đầu...

Sau khi hai người lên lời dãi, Thần Hải cảnh đệ tử lên tiếng nói.

- Chát...

Thần Hải cảnh đệ tử vừa dứt lời, một âm thanh đánh gọn vang lên, mọi người chỉ thấy loáng một cái, trên mặt Đặng Phi đã có thêm một dấu bàn tay.

Cái gì...?

Các tu sĩ ngũ ngàng, tu vi cùng là Tiên Thiên cảnh tầng một, vậy mà Đặng Phi đã trúng một tát? Tu sĩ Thần Hải cảnh cũng lộ vẻ kinh ngạc, tốc độ vừa rồi của Cổ Thần gần như tương đương một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng ba, Tiên Thiên cảnh tầng một tu vi, mà lại có tốc độ của Tiên Thiên cảnh tầng ba, đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Đặng Phi ngây người, sao hắn biết Cổ Thần nhanh như vậy? Còn chưa kịp phản ứng thì đã lĩnh trọn một tát.

Nhưng, một cái tát, chỉ là khởi đầu...

- Chát... chát... chát...

Lại mấy âm thanh đánh gọn nữa vang lên, trên mặt Đặng Phi, chỗ nào cũng có vết bàn tay, Cổ Thần hai tay linh hoạt, bất luận Đặng Phi đỡ kiểu gì cũng không thể nào tránh được bị kịch ăn tát.

Cổ Thần xuất thủ cực nhanh, nhanh đến nỗi Đặng Phi không có cả thời gian tung pháp khí, chỉ có thể không ngừng giơ tay đỡ công kích của Cổ Thần.

Chát chát chát chát chát chát...

Những cái tát liên tiếp đáp xuống mặt Đặng Phi, đánh đến nỗi Đặng Phi muốn đỡ cũng không đỡ được, cuối cùng Đặng Phi đành phải lấy hai tay che má, không dám xuất thủ nữa.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

145. Chương 33: Trò Hề, Chỉ Bằng Người?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Đã có hơn mười cái tát được tung ta, các tu sĩ đều đang nhìn, cả đệ tử Thần Hải cảnh cũng phải nhíu mày, vừa mới bắt đầu đã biết, thực lực Cổ Thần vượt trội Đặng Phi, nói thẳng ra là đang làm nhục đối thủ, nếu Cổ Thần cứ tiếp tục bốn cợt, e rằng sẽ khiến người khác phản cảm.

Một chân giơ lên, một chiêu king kong đá hổ, trúng ngay bụng dưới của Đặng Phi, Đặng Phi bay khỏi lời dãi như pháo bắn, đáp xuống đất.

Mặc dù Đặng Phi bị đánh tương đối thảm, nhưng căn bản không bị thương gì, chỉ là bị người ta tát, mất hết thể diện mà thôi. Thủ đoạn đối phó với Đặng Phi của Cổ Thần chính là thủ đoạn mà kiếp trước Đặng Phi dùng để đối phó với Cổ Thần, hắn chỉ hận bây giờ người xem quá nhiều, nếu không đã tát cho Đặng Phi một trăm cái cho hả giận.

Một ánh mắt sắc như đao đột nhiên quét qua người Cổ Thần, Cổ Thần quay lại nhìn, cách đó mấy chục trượng, Hoàng Phủ Hạo đang nhìn hắn, ánh mắt âm lạnh, như đang nói:

- Người chết chắc...

...

- Người chiến thắng, số ba trăm sáu mươi tám, nhóm tiếp theo, bốn trăm linh bảy, bốn trăm linh tám lên đài.

Đặng Phi vừa ngã khỏi lôi đài, Thần Hải cảnh đệ tử lập tức nói:

Cổ Thần nhận được ánh mắt Hoàng Phủ Hạo, bước xuống lôi đài, một đệ tử áo lục bước đến, nói:

- Đi theo ta...

Cổ Thần đi theo đệ tử áo lục, đến chỗ các đệ tử báo danh chiến thắng, đợi tỷ thí kết thúc. Mặc dù họ đã giành thắng lợi, nhưng vẫn chưa là đệ tử chính thức của Hư Thiên Tông, đệ tử thất bại, vẫn còn một cơ hội khiêu chiến, người thắng chỉ cần chiến thắng người khiêu chiến lần nữa là có thể trở thành đệ tử chính thức.

Một canh giờ sau, tỷ thí kết thúc, năm trăm chín mươi ba người thắng cuộc đứng thành một nhóm, năm trăm chín mươi ba người thua đứng bên kia.

Vô Phong đứng giữa hai nhóm, nói:

- Người thua vẫn còn một cơ hội cuối cùng, khiêu chiến bất cứ người thắng cuộc nào, nếu như có thể giành chiến thắng, vẫn có thể trở thành đệ tử bản tông, trật tự số hiệu từ nhỏ đến lớn, tự mình lựa chọn đối thủ.

Cho người thua một cơ hội là để lựa chọn những đệ tử ưu tú hơn, có thể một người nào đó thực lực rất mạnh, nhưng đối thủ của vòng một mạnh hơn, nên mới thất bại, như vậy lần tự do khiêu chiến này, là cho những người đó một cơ hội.

Đương nhiên, chiến thắng ngay từ lần đầu tiên trên cơ bản đều có ưu điểm của mình, người thua thực lực bình thường, cho dù có cơ hội lần hai cũng không thể thay đổi cục diện.

Mặc dù nói là tự do khiêu chiến, nhưng, người chiến thắng cũng chỉ bị khiêu chiến một lần, sẽ không tiến hành đánh luân phiên, số lượng người thắng và người thua tương đồng, vừa hay mỗi người có một cơ hội khiêu chiến.

Vì là tự do khiêu chiến nên người thua đương nhiên không khiêu chiến với người vừa mới thắng mình, như vậy, vòng tỷ thí thứ hai hoàn toàn khác hẳn vòng một.

Vòng tỷ thí thứ hai, nhanh hơn vòng một rất nhiều, thua một lần, rất khó thay đổi cục diện, đương nhiên, cũng có ngoại lệ, ví dụ như Đặng Phi.

Đặng Phi mặt vẫn còn sưng, hắn tùy ý khiêu chiến một tu sĩ, trước khi lên lôi đài, Hoàng Phủ Hạo đến bên cạnh tu sĩ đó, thì thầm mấy câu, sau khi lên lôi đài, mấy giây sau, tu sĩ kia đã bị Đặng Phi đánh bay, Đặng Phi giành chiến thắng, trở thành đệ tử chính thức của Hư Thiên Tông.

Tu sĩ khiêu chiến Cổ Thần, Cổ Thần không quen, kiếp trước cũng không có ân oán gì nên làm bộ làm tịch hơn hai mươi giây, sau đó mới ra tay đánh hạ đối thủ, tiếp tục giành chiến thắng, trở thành đệ tử chính thức của Hư Thiên Tông.

Rất nhanh, năm trăm chín mươi ba đệ tử chính thức được Thần Hải cảnh đệ tử đưa đến cạnh bốn trăm linh bảy đệ tử trực tiếp thông qua, vừa tròn một ngàn đệ tử mới, không thừa không thiếu.

Tu sĩ sau khi đào thải, được đệ tử Thần Hải cảnh khác dùng Độ Thiên chu, đưa về Thanh Dương Thành.

Thần Hải cảnh đệ tử lùi hết sang một bên, năm bị trưởng lão áo tím đến trước một ngàn đệ tử mới, Vô Phong đứng giữa năm người, nói:

- Các vị sư chất, từ này về sau, các người chính là đệ tử chính thức của bản tông, các người là tương lai hi vọng của bản tông, trở thành đệ tử của bản tông, nhất định phải chăm chỉ tu luyện, không được lãng phí thời gian may mắn của mình.

- Vâng, sư thúc...

Các đệ tử mới đồng thanh trả lời, bây giờ họ đã là đệ tử Hư Thiên Tông, nhìn thấy trưởng lão, đương nhiên phải gọi sư thúc.

- Để ta giới thiệu với mọi người.

Cô Phong chỉ vào trưởng lão áo tím đầu tiên bên phải, nói:

- Vị này là Nhược Phong Lâm trưởng lão của Ẩn Kiếm Phong.

- Chào Lâm sư thúc.

Các đệ tử cung kính chào.

Vô Phong chỉ vào người thứ hai, người thứ tư, người thứ năm, nói:

- Vị này là Mạc Viêm Mạc trưởng lão của Thành Viên Phong, vị này là Cố Khiên Trần Cố trưởng lão của Lạc Hà Phong, vị này là Tôn Thường Tôn trưởng lão của Bách Thảo Phong...

Năm vị trưởng lão, trừ Cố Khiên Trần là một lão từ nường tuổi độ tứ tuần ra, bốn người còn lại, đều là lão giả lục tuần.

- Chào Mạc sư thúc, chào Cố sư thúc, chào Tôn sư thúc...

Các đệ tử mới cung kính lần lượt chào từng người.

Đội giới thiệu xong mấy vị trưởng lão áo tím, Vô Phong nói:

- Linh Hư Sơn tổng cộng có năm đỉnh núi, phân thành Đô Thiên Phong, Ẩn Kiếm Phong, Thanh Viêm Phong, Lạc Hà Phong, Bách Thảo Phong. Hư Thiên Tông ta tương tự cũng một tổng năm mạch, chủ mạch là Đô Thiên Phong, bốn đỉnh núi còn lại mỗi đỉnh một mạch, cách năm năm, lại chiêu đồ năm ngàn người, chủ mạch Thiên Phong hai trăm bảy mươi người, Ẩn Kiếm Phong, Thanh Viêm Phong, Lạc Hà Phong mỗi mạch hai trăm người, Bách Thảo Phong ba mươi người.

Dừng lại một lúc, Vô Phong nói tiếp:

- Bất luận ở mạch nào, cũng có thể học được thuật pháp bốn tông, hơn nữa, mỗi một mạch lại có một điểm khác nhau, ví dụ Ẩn Kiếm Phong, chuyên tu kiếm đạo, có bí thuật Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết, uy lực vô cùng. Thanh Viêm Phong, chuyên tu pháp thuật hỏa hệ, có bí thuật Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, Phần Tẫn Bát Hoang. Lạc Hà Phong, lấy nữ đệ tử làm chủ, có bí thuật Tử Hà Diễn Hồn quyết, thần thông quảng đại. Chủ mạch Đô Thiên Phong, có thể học được pháp quyết thượng thừa Hư Thiên Tinh Thần quyết, uy chấn một phương.

Thấy Vô Phong không nhắc đến Bách Thảo Phong, có đệ tử hỏi:

- Vậy Bách Thảo Phong?

Vô Phong không nói gì, Tôn Thường trưởng lão ngoài cùng bên trái tiến lên trước một bước, nói:

- Bách Thảo Phong luyện đan được là chính, tu luyện là phụ, vào Bách Thảo Phong có thể học được tinh diệu tuyệt luân luyện đan chi thuật.

Nghe Tôn Thường nói, các đệ tử mới không ai là không lộ vẻ thất vọng, con đường tu chân vô cùng gian khổ, tu sĩ cả đời khổ tu, đừng nói hư vô phiêu diêu trường sinh, cho dù đột phá mệnh các, sống quá trăm tuổi, cũng vô cùng khó khăn, ít có tu sĩ nào nguyện bỏ một phần lớn thời gian đi học luyện đan chi thuật.

Luyện đan chi thuật mặc dù tốt, nhưng sẽ làm chậm con đường tu chân, xét cho cùng, cũng chỉ là luyện đan cống hiến cho những người khác.

Tôn Thường nói:

- Các vị sư huynh, Bách Thảo Phong nhất mạch ta chỉ thu ba mươi đệ tử, sư đệ xin được đi trước một bước!

Các vị trưởng lão gật gù đầu, Tôn Thường gật đầu cảm ơn, tiếp tục nói với đệ tử mới:

- Luyện đan là đường sinh chi thuật, cho dù tu vi có kém, có đan được tốt duy trì, so với những tu sĩ khác cũng sống lâu hơn một chút, các người ai muốn đi Bách Thảo Phong học luyện đan chi thuật?

- Đệ tử muốn...

...

...

Mấy chục giọng nói đồng thanh vang lên, mặc dù phần lớn tu sĩ không muốn đi luyện đan, nhưng vẫn có không ít tu sĩ thấy tiên căn của mình quá thấp, muốn trở thành một đan được sư để sau này còn nở mặt với đời.

Tôn Thường gật đầu nói:

- Được, các người bước đến trước mặt ta.

Có hứng thú, làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ nhanh hơn, bởi vậy, mỗi lần chia đệ tử, đều để cho đệ tử mới lựa chọn theo sở thích của mình.

Đúng ba mươi người từ trong đoàn đi ra, đến trước mặt Tôn Thường, Cổ Thần đương nhiên cũng nằm trong số ba mươi người đó.

- Tôn sư thúc...

Đúng lúc này, một Thần Hải cảnh đệ tử áo lực đi đến, là Lãnh sư huynh đã đưa bọn Cổ Thần đến Thiên Phong, hắn chỉ Cổ Thần, nói:

- Lúc này trong quá trình tỷ thí, ta đã để ý bị sư đệ này, hắn rất có thiên phận, rất thích hợp tu luyện Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết của Ấn Kiếm Phong, không biết Tôn sư thúc có thể... Nhưng vì sư đệ này cho Ấn Kiếm Phong không?

Lãnh sư huynh vừa nói xong, ánh mắt liền hướng về phía đám đệ tử mới, Cổ Thần nhìn theo ánh mắt của Lãnh sư huynh, thấy Hoàng Phủ Hạo đang đắc ý nhìn mình.

Cổ Thần lập tức hiểu ra, vị Lãnh sư huynh này mặc dù đã đưa hắn đến Thiên Phong, nhưng lại không hề quen biết, đang yên đang lành sao lại muốn kéo hắn về Ấn Kiếm Phong? Thì ra nguyên nhân là vì Hoàng Phủ Hạo.

Xem ra, Cổ Thần không nghe lời Hoàng Phủ Hạo, bại dưới tay Đặng Phi, khiến Hoàng Phủ Hạo giận, Hoàng Phủ gia tộc có một vị trưởng lão nội môn ở Ấn Kiếm Phong, Hoàng Phủ Hạo đương nhiên phải đến Ấn Kiếm Phong nhất mạch, cho nên, cũng muốn đưa Cổ Thần đến Ấn Kiếm Phong để sau này từ từ dày dạn.

Cổ Thần thoáng giận, hắn vào Hư Thiên Tông, mục đích là để đi Bách Thảo Phong gặp sư tỷ Hư Tử Uyên, và sư phụ Hoàng Dược Tiên, nếu như đi Ấn Kiếm Phong, mặc dù không sợ Hoàng Phủ Hạo, nhưng bao nhiêu công sức vất vả, không lẽ đổ xuống sông xuống biển hết sao?

Cổ Thần nói:

- Khởi bẩm Tôn sư thúc, đệ tử muốn đi Bách Thảo Phong học luyện đan chi thuật.

Hắn biết Tôn sư thúc khá thẳng thắn, bây giờ Ấn Kiếm Phong đã lên tiếng xin người, chỉ có thể ôm chặt lấy chân vị Tôn sư thúc này thôi.

Bách Thảo Phong ít khi có đệ tử muốn đi, Cổ Thần nói vậy, Tôn Thường đương nhiên mừng lắm, nói:

- Lãnh sư chất, nếu như bị đệ tử này muốn đi Bách Thảo Phong học luyện đan chi thuật, thì hãy cứ để hắn được làm theo ý mình, đệ tử còn lại rất nhiều, Ấn Kiếm Phong sợ gì không thu được người?

Lãnh sư huynh không ngờ lại bị từ chối, mày hơi nhíu lại, đi đến chỗ trưởng lão Lâm Nhược Phong của Ấn Kiếm Phong, thì thào mấy câu, Lâm Nhược Phong quay sang nhìn Hoàng Phủ Hạo, Hoàng Phủ Hạo gật đầu.

- Tôn sư đệ...

Lâm Nhược Phong bước ra, nói:

- Nể mặt sư huynh, nhường vị đệ tử này cho Ân Kiếm Phong, được không?

- Hừ hừ hừ... Đồ đáng ghét.

Cổ Thần lẩm bẩm rửa thầm trong miệng. Tên Hoàng Phủ Hạo hầy quả nhiên dai như đũa, còn bắt cả trưởng lão Ân Kiếm Phong đích thân lên tiếng đòi người.

Quả nhiên, Lâm Nhược Phong thân là trưởng lão Ân Kiếm Phong, lời nói có trọng lượng hơn Lãnh sư huynh rất nhiều, mặc dù Tôn Thường có chút không muốn, nhưng Lâm Nhược Phong đã nói vậy, ông cũng không thể cự tuyệt.

Nhìn sắc mặt Tôn Thường, hình như đã có câu trả lời, nếu như Tôn Thường lên tiếng đồng ý, vậy thì mọi chuyện sẽ hồng bát, Cổ Thần vội vàng cắt lời Tôn Thường, mở lời trước:

- Tôn sư thúc, đệ tử đã từng nguyên cứu qua về luyện đan chi thuật, có thể nhận biết các loại linh thảo kì hoa, nguyện vọng lớn nhất đời này là được báỉ nhập hư Thiên Tông Bách Thảo Phong, học luyện đan chi thuật, xin Tôn sư thúc tác thành.

Tôn Thường vốn đã không muốn nhường Cổ Thần cho Ân Kiếm Phong, bây giờ thấy Cổ Thần nói vậy, Tôn Thường nói:

- Lâm sư huynh đợi một lúc, để ta hỏi đệ tử này, nếu như hắn thực sự nghiên cứu qua luyện đan chi thuật, vậy thì hãy nhường hắn cho Bách Thảo Phong nhất tộc, được không?

Lâm Nhược Phong gật gật đầu.

Tôn Thường quay sang Cổ Thần, hỏi:

- Người biết những loại linh thảo nào?

Cổ Thần liệt kê nói:

- Hoàng huyết thảo, băng mộn thảo, tuyết liên hoa, cát điệp liên, tiên địa đài, thiên thanh hoa, linh tâm thảo, tử nguyên hoa...

- Được rồi...

Tôn thường lộ vẻ kinh hỉ, ngắt lời Cổ Thần, nói:

- Nếu như người đã có kiến thức về linh thảo kì hoa, vậy thì hãy đến Bách Thảo Phong nhất mạch chúng ta.

- Đa tạ Tôn sư thúc.

Cổ Thần mừng rỡ nói, sau đó quay sang nhìn Hoàng Phủ Hạo, khóe miệng hơi nhếch lên, mắt đầy vẻ khiêu khích.

Ánh mắt ấy như muốn nói:

- Trò hề? Người cũng xứng? Lão tử coi thường người...

Hoàng Phủ Hạo nghiêng răng kèn kẹt, nộ hỏa bùng bùng trong mắt.

...

- Lâm sư huynh lượng thứ, đệ tử này chỉ là Tiên căn hạ phẩm, không có điểm gì xuất chúng, nếu như hắn có hứng thú với luyện đan chi thuật, vậy thì hãy để hắn đến Bách Thảo Phong học tập luyện đan chi thuật!

Tôn Thường nhìn Lâm Nhược Phong gật đầu nói.

- Đâu có đâu có, nếu như Tôn sư đệ thích, vậy thì coi như sư huynh ta chứ nói gì, ha ha...

Lâm Nhược Phong cười khan hai tiếng, lùi về vị trí cũ, chỉ có điều ánh mắt đã kịp quét qua chỗ Cổ Thần.

Hắn thân là trưởng lão, vậy là không thể bắt được Cổ Thần đi theo mình, rõ ràng rất giận, Tôn Thường cũng là trưởng lão áo tím, nộ hỏa của Lâm Nhược Phong, đương nhiên sẽ trút lên đầu Cổ Thần.

Ánh mắt của Lâm Nhược Phong, Hoàng Phủ Hạo hay Lãnh sư huynh thể hiện điều gì, Cổ Thần đương nhiên đều biết, trong lòng thầm nghĩ:

- Lão tử kiếp này vào Hư Thiên Tông, đâu phải để cho các người bắt nạt? Muốn giở thủ đoạn, vậy thì xin mời, xem mèo nào cắn mỉa nào.

- Tôn sư thúc, ta cũng muốn nhập Bách Thảo Phong.

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên, một người bước ra từ đám đệ tử mới.

Cổ Thần liếc nhìn, người này tuổi mới mười hai mười ba, xấp xỉ Cổ Thần, nhưng tu vi là Tiên Thiên cảnh tứ tầng, tuổi còn trẻ mà đã có tu vi như vậy, mặc dù không biến thái như Hoàng Phủ Hạo nhưng cũng xứng để gọi là thiên tài.

Người thiếu niên này tướng mạo khá giống Hoàng Phủ Hạo, Cổ Thần thoáng nhíu mày, hắn biết người này, tên gọi Hoàng Phủ Cực, là em trai Hoàng Phủ Hạo, bởi vì có một ca ca Tiên căn thượng phẩm nên ánh sáng đều bị Hoàng Phủ Hạo che hết, trên thực tế, Hoàng Phủ Vực mặc dù là Tiên căn trung phẩm, nhưng tư chất cũng rất tốt.

Cổ Thần nhớ, kiếp trước Hoàng Phủ Cực cũng giống như Hoàng Phủ Hạo, là đệ tử Ẩn Kiếm Phong, trên người hắn, cũng có không ít vết đấm đá của Hoàng Phủ Cực, tại sao bây giờ với tiên căn của hắn, lại nhập Bách Thảo Phong?

Cổ Thần liếc nhìn Hoàng Phủ Hạo, chỉ thấy biểu tình của hắn lại có chút đắc ý, xem ra, Hoàng Phủ Cực vào Bách Thảo Phong là chủ ý của hắn, mục đích đương nhiên là thay Hoàng Phủ Hạo trả thù.

Đặng Phi cũng ở trong ba mươi người gia nhập Bách Thảo Phong, nhưng, lúc tỷ đấu đã chứng minh, Đặng Phi không phải đối thủ Cổ Thần, nhưng Hoàng Phủ Hạo là tu sĩ Tiên Thiên tầng bốn, chẳng trách Hoàng Phủ Hạo lại phái Hoàng Phủ Cực đến Bách Thảo Phong.

Khóe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, Tiên Thiên cảnh tu sĩ, đối với Cổ Thần chẳng có bất cứ áp lực gì, cho dù là Hoàng Phủ Hạo đích thân đến, cũng chỉ vậy mà thôi, ngay cả Trúc Thai kỳ Lý Nghiêm còn chết dưới tay Cổ Thần, vậy thì một Tiên Thiên cảnh tầng chín như Hoàng Phủ Hạo có là gì?

- Người... Cũng muốn gia nhập Bách Thảo Phong?

Tôn Thường có chút không tin, rõ ràng ông không ngờ lại có đệ tử tiên căn tốt như vậy gia nhập Bách Thảo Phong. Những tình huống thế này mặc dù không phải là không có, nhưng cũng rất hiếm gặp.

Hoàng Phủ Cực gật gật đầu, nói:

- Vâng, ta cũng muốn học tập luyện đan chi thuật.

Nói đoạn, Hoàng Phủ Cực quay sang nhìn Cổ Thần đầy ẩn ý, ánh mắt như muốn nói:

- Con mời, ta đến đây.

Cổ Thần cũng chẳng sợ gì mà không nhìn lại, ánh mắt đang nói:

- Con mời, ta đợi người.

Thấy Hoàng Phủ Cực kiên trì, Tôn Thường mừng lắm, Bách Thảo Phong lâu lắm rồi mới có một đệ tử tiên căn tốt như vậy, đương nhiên không thể cự tuyệt, nên, Hoàng Phủ Cực cũng trở thành một thành viên của Bách Thảo Phong.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

146. Chương 34: Bách Thảo Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tu sĩ còn lại, không ai chủ động đi Bách Thảo Phong, số người chủ động chỉ có mười bốn người, còn cách còn số ba mươi mười sáu người nữa, vì không ai chủ động đi nên đành phải dùng biện pháp phân chia cường chế.

Tôn Thường trực tiếp đi vào giữ những Tiên căn hạ phẩm đệ tử, chọn ra mười sáu người, tập kết lại một chỗ, sau đó quay trở lại chỗ mấy vị trưởng lão, nói:

- Vô sư huynh, Lâm sư huynh, Mạc sư huynh, Cổ sư tỷ,... nhiệm vụ của sư đệ của đã hoàn thành, xin đi trước một bước.
- Tạm biệt sư đệ.

Mấy vị trưởng lão khẽ gật đầu.

Tôn Thường đến bên ba mươi đệ tử mới, một đệ tử áo lam và ba đệ tử áo vàng khác bước lên, trên y phục của họ đều có thêu một đóa an thần hoa, là đệ tử Bách Thảo Phong.

Đệ tử áo lam tuổi độ bốn mươi, có Thần Hải cảnh tu vi, phẩy tay một cái, tung ra một chiếc Độ Thiên Chu, mọi người bước lên thuyền, Độ Thiên Chu bay lên trời, nhằm thẳng hướng Đông.

Trên Độ Thiên Chu, ba mươi đệ tử mới ngồi ngay ngắn trật tự, Tôn Thường đứng phía trước, nói:

- Các vị sư chất, đơn được sư là một nghề quang vinh, mặc dù luyện được sẽ chiếm rất nhiều thời gian, ảnh hưởng đến việc tu luyện, nhưng, đơn được luyện ra sẽ rất có lợi cho tu luyện, sử dụng một lượng lớn đan dược, cũng có thể bù đắp thời gian tiêu hao vì luyện được, hơn nữa, trở thành một lục phẩm đơn được sư, cho dù tu sĩ Thần Hải cảnh, cũng có lúc phải cầu cứu đến người, có thể nâng cao địa vị của người, nên, tiến nhập Bách Thảo Phong, tuyệt đối là một sự lựa chọn thông minh.

Đệ tử chủ động đến Bách Thảo Phong đều hiểu đạo lý này, những lời này, chủ yếu dành cho những đệ tử bị lựa chọn cưỡng chế, mục đích là để khơi gợi niềm hứng thú với đơn được, giúp họ hiểu rằng, làm một đan dược sư, so với một tu sĩ đơn thuần, càng có cảm giác thành công hơn.

Cổ Thần đứng ở vị trí đầu tiên bên phải, hần cảm thấy không ít ánh mắt đang hướng về phía mình.

Có thân thiện, ví dụ Tôn Thường, hần rất thích thú vị đệ tử am hiểu linh thảo kì hoa này, biết là sẽ khiến Lâm Nhược Phong giận, nhưng hần vẫn kiên quyết giữ Cổ Thần lại Bách Thảo Phong.

Đối với Bách Thảo Phong mà nói, người có tiên căn cao nhất không phải là người có tố chất tốt nhất, học luyện đan chỉ thuật, không có liên quan nhiều đến tiên căn, hơn nữa, trở thành trưởng lão Bách Thảo Phong, tu vi không nhất định phải chạm đến Thần Hải cảnh, chỉ cần trở thành một lục phẩm đơn dược sư, có thể luyện chế ra đơn dược Thần Hải cảnh cần, là đã có tư cách trở thành trưởng lão.

Tôn Thường có dẫn hồn kì tu vi, trong số các vị trưởng lão Bách Thảo Phong, tu vi đều xếp hàng trên.

Cũng có thù ghét, ví dụ Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi. Hoàng Phủ Cực được ca ca Hoàng Phủ Hạo chỉ thị, tiến nhập Bách Thảo Phong, tìm mọi cách tiến hành xử lý Cổ Thần. Hoàng Phủ gia tộc có nội môn trưởng lão ở Ấn Kiếm Phong, sau khi xử lý Cổ Thần xong, vẫn có thể điều Hoàng Phủ Cực về Ấn Kiếm Phong.

Bách Thảo Phong nằm ở phía đông Đô Thiên Phong, khoảng cách chưa đến hai trăm dặm, Độ Thiên Chu có tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã thấy cái bóng mờ mờ của Bách Thảo Phong dần dần hiện rõ trước mắt mọi người.

Bách Thảo Phong là đỉnh thấp nhất trong năm đỉnh núi của Linh Hư Sơn, chỉ cao hơn tầng mây hơn hai trăm trượng, nơi các đệ tử Bách Thảo Phong sống cao hơn mặt đất hai ngàn trượng và dưới tầng mây hai ngàn trượng.

Cả Bách Thảo Phong xanh um rậm rạp, đến gần hơn, sẽ còn ngửi thấy mùi thuốc nồng hoa thơm tỏa ra ngào ngạt.

Hơn năm trăm trượng dưới tầng mây, Bách Thảo Phong cũng có một quảng trường, mặc dù không lớn như quảng trường trên Đô Thiên Phong, nhưng cũng rộng vài trăm trượng vuông, Độ Thiên Chu có thể đáp xuống đó, có không ít đệ tử Bách Thảo Phong sớm đã đứng trên quảng trường tiếp đón.

- Tôn sư huynh vất vả rồi...

Mọi người vừa xuống thuyền, đã có một trưởng lão tử y bước đến, tuổi độ ngũ tuần, chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng chín tu vi.

Cổ Thần nhận ra người này, tên gọi Văn Sư Hào.

Mỗi một lần thu đồ, Bách Thảo Phong chỉ phân ba mươi đệ tử, nên, nhân số Bách Thảo Phong luôn duy trì ở con số hơn hai trăm người, không bằng những chi mạch khác, trên dưới ngàn người, chủ mạch Đô Thiên Phong thậm chí còn gần hai ngàn người.

Đệ tử Bách Thảo Phong ít, trưởng lão càng ít hơn, cộng thêm thủ tọa Hoàng Dược Tiên vào cũng chỉ có tám người, Cổ Thần kiếp trước ở Bách Thảo Phong tám năm, đương nhiên nhận ra.

Nếu như là những chi mạch khác, con số sẽ không dừng ở đó, số lượng trưởng lão mỗi mạch gần như xấp xỉ một trăm nên không phải ai cũng nhận ra được.

Tôn Thường ha ha cười, nói:

- Văn sư đệ, lần này thu được mấy đệ tử rất khá, so với lần trước, mạnh hơn không ít, ha ha...

- Hoàng sư huynh đang đợi trong điện, Tôn sư huynh mời.

Văn Sư Hào nhắc nhở nói.

Tôn Thường gật gù đầu, quay sang vẫy vẫy các đệ tử mới:

- Theo ta, đi gặp thủ tọa Bách Thảo Phong.

Dứt lời, Tôn Thường và Văn Sư Hào đi trước, cuối quảng trường có một tòa đại điện cao hơn mười trượng, bên trên có mấy chữ lớn: Bách Thảo Điện.

Cổ Thần đi trong đoàn người, nhìn khắp một vòng cảnh tượng quen thuộc xung quanh, tư tưởng dường như quay trở lại những ngày đầu mới đến Bách Thảo Phong, lúc đó chẳng biết gì, như nhà quê ra tỉnh, tràn đầy bờ ngỡ.

Cho đến đến trước Bách Thảo Điện, nhìn thấy ba chữ Bách Thảo Điện như rồng bay phượng múa xuất hiện trước mắt, Cổ Thần mới hồi lại thần, ánh mắt hướng vào trong điện, tràn ngập suy tư, thủ tọa Bách Thảo Phong, sư phụ Hoàng Dược Tiên của hắn giờ này đang ngồi trong điện.

Không hề dừng lại, theo bước Tôn Thường, Văn Sư Hào hai người, Cổ Thần cùng mọi người lần lượt bước vào trong Bách Thảo Điện. Đầu kia đại điện, trên một chiếc ghế thái sư cực lớn, là một vị lão đầu râu tóc bạc phơ, da hồng mình hạc. Hai mắt Cổ Thần sáng rực, chính là Hoàng Dược Tiên.

Cổ Thần rất muốn lao lên trước gọi một tiếng sư phụ, nhưng bản thân tự kiềm chế mình lại, mọi thứ cứ phải từ từ, bây giờ hắn chỉ là một đệ tử vừa mới nhập môn, còn Hoàng Dược Tiên là thủ tọa Bách Thảo Phong nhất mạch, tạm thời rất có tiếp xúc.

- Sư huynh... Đệ về rồi, đệ tử mới năm nay, huynh nhất định sẽ hài lòng, ha ha...

Sau khi vào trong Bách Thảo Điện, Tôn Thường rảo bước thật nhanh, đến trước mặt Hoàng Dược Tiên, lớn tiếng cười nói.

Hoàng Dược Tiên đứng dậy, tiến lên trước mấy bước, nói:

- Vất vả cho sư đệ rồi.

- Sư huynh, đệ tử chiêu thu lần này, mạnh hơn lần trước rất nhiều, ha ha...

Tôn Thường ha ha cười, quay sang các đệ tử mới, nói:

- Đây là thủ tọa Bách Thảo Phong, Hoàng Dược Tiên Hoàng sư bá.
- Hoàng sư bá.

Các đệ tử cung kính nói.

Hoàng Dược Tiên mỉm cười, nói:

- Tiến vào Hư Thiên Tông rồi, sẽ không còn giống như bên ngoài nữa, các người phải thích ứng với cuộc sống mới, mỗi ngày lúc nào ngủ dậy, lúc nào ăn cơm, lúc nào tu luyện pháp thuật, lúc nào tu luyện đan dược thuật, lúc nào nghỉ ngơi, lúc nào đi ngủ đều phải theo thời gian quy định, ba tháng tới sẽ có sư huynh chuyên môn tiến hành dạy dỗ các người, các người phải nghe theo lời giáo huấn của sư huynh, họ sẽ dạy lại những gì mà mình học được trong Hư Thiên Tông cho các người, là sư huynh nào sẽ dạy, Tôn trưởng lão sẽ sắp xếp ổn thỏa, việc bồi dưỡng đệ tử mới, do Tôn trưởng lão quản lý, sau này có vấn đề gì, tìm Tôn trưởng lão là được rồi.
- Vâng, sư bá.

Các đệ tử mới đồng thanh nói.

- Các người phải nỗ lực thật nhiều, nghe theo giáo huấn, nhiều năm sau, vị trí thủ tọa, trưởng lão Bách Thảo Phong đều sẽ được lựa chọn từ số đệ tử hậu bối các người.

Hoàng Dược Tiên gật đầu nói.

Những lời của Hoàng Dược Tiên quả nhiên khiến các đệ tử lộ vẻ hưng phấn, trở thành trưởng lão, thủ tọa Hư Thiên Tông, gần như là mơ ước của tất cả đệ tử.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

147. Chương 35: Thời Gian Tôi Luyện Mỗi Ngày.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

- Tôn sư đệ, đưa họ đến nơi ở trước, sau đó sắp xếp việc huấn luyện ba tháng tới.

Hoàng Dược Tiên nói với Tôn Thường.

- Vâng, sư huynh.

Tôn Thường gật gù đầu, nói với các đệ tử mới:

- Các người đi theo ta.

Cổ Thần nhìn Hoàng Dược Tiên một lượt rồi mới đi theo Tôn Thường và các đệ tử khác ra khỏi Bách Thảo Điện. Hắn không biết, sau khi hắn vừa xoay người thì ánh mắt Hoàng Dược Tiên cũng dừng lại chỗ hắn, mặc dù chỉ là một đệ tử mới nhập môn, nhưng khí độ tĩnh như thu thủy, không hề gợn sóng của Cổ Thần khiến hắn trở nên vô cùng đặc biệt giữa các đệ tử.

Hoàng Dược Tiên thân là thủ tọa một mạch, khả năng quan sát đương nhiên cao hơn các trưởng lão khác, Cổ Thần mặc dù biểu hiện vô cùng kín đáo, nhưng Hoàng Dược Tiên vẫn có thể nhận ra. Đương nhiên, Hoàng Dược Tiên cũng chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi, Cổ Thần vẫn chỉ là một đệ tử mới nhập môn, trừ phi có những biểu hiện trọng đại trên phương diện luyện đan, nếu không, sẽ không bao giờ nhận được sự chú ý của ông.

Sau khi ra khỏi Bách Thảo Điện, dưới sự dẫn dắt của Tôn Thường, các đệ tử lần lượt tung pháp khí, bay xuống núi khoảng một ngàn trượng. Ở đó có một dãy nhà ở, do vài chục ngôi nhà liên kết lại với nhau, là một đại viện.

Có ba đệ tử áo lục đang trong đại viện, dưới sự hướng dẫn của Tôn Thường, các đệ tử đáp vào trong viện.

- Sư thúc...

Ba đệ tử áo lục đều bước đến, nói:

- Phòng ốc đều đã sắp xếp xong.

Tôn Thường gật gù đầu, nói với các đệ tử mới:

- Các người mới vào tông môn, ba tháng đầu, phải tiến hành huấn luyện nghiêm khắc, để các người quen với thời gian quy định của tông môn. Đây sẽ là nơi các người ở trong ba tháng tới. Việc tập luyện, học thuật pháp, học luyện đan thuật đều do ba vị sư huynh đây phụ trách, họ đều là những đệ tử kiệt xuất trên phương diện tu luyện và luyện đan, thời gian này, ta sẽ thường xuyên ở bên Thanh Hoa Cốc, có chỗ nào không vừa lòng, các người có thể trực tiếp đến Thanh Hoa Cốc tìm ta.

- Vâng, Tôn sư thúc.

Các đệ tử đáp lời.

- Dương Vũ, Ngụy Thanh, Hoàng Phủ Cực... Cổ Thần.

Đệ tử áo lục bên phải đọc liền mười cái tên. Cổ Thần, Hoàng Phủ Cực vừa hay cũng ở trong số đó.

- Các người sang bên này.

Bọn Cổ Thần đến bên đệ tử áo lục này, đệ tử áo lục nói:

- Ta tên Vệ Tử Kỳ, thời gian ba tháng tới, ta sẽ phụ trách việc tập luyện, học thuật pháp, học luyện đan thuật và hướng dẫn mười người các người thích ứng với cuộc sống ở Hư Thiên Tông.

- Vệ sư huynh!

Mấy người gật đầu nói.

Vệ Tử Kỳ nói tiếp:

- Mỗi ngày giờ mao một khắc ngủ dậy, từ giờ thìn một khắc tiến hành một canh giờ tập luyện cơ bắp, giờ thìn hai khắc ăn sáng, giờ thìn ba khắc đến giờ ngọ một khắc tiến hành nửa canh giờ tập luyện pháp thuật, giờ ngọ hai khắc ăn cơm trưa, nghỉ ngơi nửa canh giờ, giờ mùi một khắc đến giờ dậu một khắc tiến hành hai canh giờ tập luyện luyện chế đan thuật, giờ dậu hai khắc ăn cơm tối, thời gian buổi tối có thể tự do tu luyện thuật pháp hoặc luyện đan chỉ thuật, giờ Hợi hai khắc đi ngủ, nhớ hết chưa?

(Một ngày mười hai canh giờ, giờ tý (tối 11h đến 1h), giờ Hợi (tối 9h đến 11h), một canh giờ bằng hai tiếng và bằng bốn khắc)

Mấy người đồng thành nói:

- Nhớ rồi.

Vệ Tử Kỳ nhìn khắp một lượt, ánh mắt dừng ở chỗ Hoàng Phủ Cực, nói:

- Ở đây tu vi của người cao nhất, cho người làm thủ lĩnh, những lúc ta không có mặt, có thể thay ta chỉ huy, bây giờ các người về phòng, dãy phòng bên phải đều là phòng của các người, mỗi người một gian, trên phòng có tên từng người, hôm nay nghỉ ngơi, buổi tối sẽ có sư huynh chủ mạch mang y phục và các vật phẩm khác đến.

- Vâng, Vệ sư huynh...

Mọi người nghe xong, xoay người đi về phía phòng mình. Vệ Tử Kỳ lại nói:

- Đệ tử Bách Phong Thảo ít, nên các người mỗi người được một phòng riêng, đây là may mắn của các người, đệ tử mạch khác, đều là hai người hoặc ba người một phòng.

Cổ Thần đã nhìn thấy gian phòng có tên mình, Hoàng Phủ Cực đột nhiên ghé đến, thì thầm nói:

- Cứ đợi đấy, rồi người sẽ chết rất khó coi.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Mời tự nhiên.

Không bị Hoàng Phủ Cực làm ảnh hưởng, Cổ Thần đi vào phòng mình, gian phòng rất rộng, có thể một mình sở hữu một không gian, đúng là không tệ.

Vừa đóng cửa, Tiểu Bạch liền từ tay áo chui ra, nhảy lên vai Cổ Thần, hít lấy hít để:

- Nhịn cả ngày, sắp chết ngạt rồi, phù...phù...

- Suyt...

Cổ Thần ôm Tiểu Bạch vào tay, nói:

- Nhỏ tiếng chút.

Tiểu Bạch lè lè lưỡi, thì thầm nói:

- Tên Hoàng Phủ Hạo và cả Hoàng Phủ Cực đó đúng là đáng ghét, Cổ Thần giết hết chúng đi.

Cổ Thần cười nhẹ, nói:

- Ở đây không giống bên ngoài, không thể giết người tùy tiện, Hư Thiên Tông không phải môn phái vớ vẩn, quản lý rất nghiêm.

Giết người trong tông môn? Tình huống kiểu này không phải chưa từng xảy ra, nhưng kẻ giết người cũng chỉ có một con đường chết, Hư Thiên Tông mỗi ngày lúc nào làm gì, đều có quy định, căn bản có thể xác định đệ tử lúc nào ở vị trí nào, đệ tử trong tông dù nhiều, nhưng đều sống cùng nhau, vị đệ tử nào lúc nào rời khỏi tầm nhìn của mọi người, đều có thể kiểm tra dễ dàng, trừ phi là trưởng bối cấp trưởng lão, mới không bị quản chế thời gian.

- Nhưng, chúng quá đáng ghét.

Tiểu Bạch giận dữ nói.

Cổ Thần cười nói:

- Có gì đâu, chúng muốn đối phó với ta, vẫn còn non lắm, mặc dù không thể giết người, nhưng đánh người thì không vấn đề gì, ai dám động vào ta, ta sẽ đánh kẻ đó như đánh Đặng Phi, tát cho mười mấy cái, hắc hắc... đánh đến khi nào hắc phải gọi cha gọi mẹ mới thôi.

- Hắc hắc... vậy thì được, hừ, ai bảo chúng bắt nạt Cổ Thần, đánh chết chúng.

Tiểu Bạch vui vẻ nói.

Đêm đó, sư huynh Đô Thiên Phong đến phát y phục cho các đệ tử mới, toàn một màu xám, mỗi một mạch, trước ngực phải đều có một kí hiệu.

Bách Thảo Phong là an thần hoa, Ân Kiếm Phong là một thanh kiếm, Thanh Viêm Phong là một đóm lửa, Lạc Hà Phong là một rải ngũ sắc, Đô Thiên Phong là một ngôi sao.

Trừ hai bộ quần áo, còn có một túi trữ vật. Trong túi trữ vật của Cổ Thần có hai mươi viên linh thạch, pháp khí công kích trung phẩm, pháp khí phòng ngự mỗi loại một món, nguyên linh đan hạ phẩm một viên, thanh thần phù, khử trần phù... các loại bùa chú cấp thấp vân vân.

Trừ pháp khí ra, linh thạch, linh đan, bùa chú đều là tiêu hao phẩm, phát theo tháng, đệ tử vừa mới nhập môn mỗi tháng có hai mươi linh thạch, các loại bùa chú cấp thấp, nguyên linh đan tương đối quý, ba tháng phát một lần, kiểu đãi ngộ này, tu sĩ bình thường có cầu trời khấn phật cũng không có được.

Đãi ngộ đệ tử xét theo tu vi cao thấp, Tiên Thiên cảnh sơ kì, trung kì, hậu kì được xếp vào loại một, Cổ Thần tu vi là Tiên Thiên cảnh tầng một, vẫn là cấp đãi ngộ thấp nhất. Giống như Hoàng Phủ Cực Tiên Thiên cảnh trung tầng, đãi ngộ cao hơn một chút, Hoàng Phủ Hạo Tiên Thiên cảnh hậu kì, còn cao hơn.

Ở Hư Thiên Tông, màu sắc y phục chỉ là đại diện cho năm nhập môn, địa vị chính thức vẫn là nhìn vào tu vi, một Thần Hải cảnh đệ tử áo vàng, địa vị cao hơn một Tiên Thiên cảnh đệ tử áo lam, đãi ngộ nhận được cũng tốt hơn.

Ngày thứ hai, giờ mao một khắc, tiếng chuông trên Bách Thảo Phong vang lên, Cổ Thần vội vàng thức dậy, mặc quần áo, đi ra ngoài sân, rất nhanh, ba mươi đệ tử đã tập hợp đầy đủ, tất cả đều là tu sĩ Tiên Thiên cảnh nên trường hợp ngủ dậy muộn là rất ít.

Ba mươi người phân thành ba đội, đứng trong sân, rất nhanh, Vệ Tử Kỳ đến trước mặt đội Cổ Thần, nói:

- Vòng đầu tiên, rèn luyện cơ bắp, thời gian, một canh giờ.

Nói đoạn Vệ Tử Kỳ chỉ sang một bên sân, ở đó đang đặt rất nhiều đại đỉnh cao ngang thắt lưng, hần nói:

- Đây là đỉnh ngàn cân, mỗi cái một ngàn cân, mỗi người vác một cái, trong một canh giờ chạy mười vòng quanh Bách Thảo Phong.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

148. Chương 36: Lại Dùng Mê Hồn Thuật. (thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Bọn Cổ Thần chọn một đại đỉnh, vác lên vai, Vệ Tử Kỳ nói:

- Mỗi chiếc đỉnh ngàn cân đều là luyện chế đặc thù, không thể cho vào túi trữ vật, ngoài sân men theo thân núi có một con đường, các người men theo con đường đó, chạy mười vòng, ta sẽ đứng ở đây ghi số, mỗi người nhất định phải dùng chân chạy, ai dám bay, hôm này đừng ăn cơm, bố trí trận pháp cấm bay trên người các người, bắt các người vác đủ một ngày.

- Yên tâm, ai cũng công bằng như ai.

Vệ Tử Kỳ đột nhiên vẫy tay, nói:

- Trọng lực thuật...

Hai đường quang mang đánh vào hai chiếc đỉnh ngàn cân trên vai Dương Vũ và Hoàng Phủ Cực, Vệ Tử Kỳ nói:

- Tiên Thiên cảnh tầng hai, vác hai ngàn cân, Tiên Thiên cảnh tầng bốn, vác bốn ngàn cân.

Vệ Tử Kỳ đánh hai lần trọng lực thuật và bốn lần trọng lực thuật lên đỉnh ngàn cân của Dương Vũ và Hoàng Phủ Cực, đỉnh ngàn cân của hai người biến thành hai ngàn cân và bốn ngàn cân, như vậy, Tiên Thiên tầng một vác một ngàn cân, tình huống cơ bản như nhau.

- Nhất định phải chạy hết mười vòng, mới được ăn cơm, nếu như một canh giờ sau vẫn chưa chạy xong thì đừng ăn cơm nữa, tiến hành luôn huấn luyện thuật pháp!

Vệ Tử Kỳ quát nói:

- Bây giờ bắt đầu...

Vệ Tử Kỳ vừa hạ lệnh, bọn Cổ Thần vác đỉnh ngàn cân lên vai, chạy ra khỏi sân, tăng tốc. Con đường quanh thân núi rất dài, đủ mấy ngàn trượng, vác đỉnh ngàn cân trên vai, chạy một hai vòng còn không thấy gì, nhưng sau vòng thứ ba, hai chân bắt đầu đau như bị dao cắt, đỉnh ngàn cân như một ngọn núi lớn, đè nặng trên lưng.

Nhưng, đỉnh ngàn cân đối với Cổ Thần mà nói, nhẹ chẳng khác gì một sợi lông vũ, cơ thể hần đã đạt đến Tiên Thiên tầng tám, việc huấn luyện này với hần căn bản không có hiệu quả.

Để nâng cao tu vi bản thân, sau khi ra khỏi tầm mắt của Vệ Tử Kỳ, Cổ Thần lén lút đánh thêm chín lần trọng lực thuật vào đỉnh ngàn cân của mình, khiến nó biến thành đỉnh chín ngàn cân, thân thể Cổ Thần cường hãn, vác chín ngàn cân chạy còn nhanh hơn Tiên Thiên cảnh tăng một tu sĩ vác một ngàn cân.

Mỗi một bước, mặt đất đều in hằn dấu chân Cổ Thần, sau khi chạy vài vòng, Cổ Thần bắt đầu thở phì phò, sau khi chạy sáu vòng, hai chân đau như bị dao cắt.

Mặc dù Cổ Thần lúc nào cũng có thể bỏ trọng lực thuật, vác một ngàn cân nhẹ nhàng chạy, nhưng, rèn luyện là để cho bản thân, không nhất thiết phải lừa gạt bản thân, lãng phí thời gian tu luyện.

Vác đại đỉnh chín ngàn cân trên vai, sau khi chạy xong mười vòng, Cổ Thần mới bỏ trọng lực thuật chạy về đích.

Mặc dù có chút chậm nhưng tất cả sư huynh đệ đều chạy xong trong vòng một canh giờ.

Ăn xong bữa sáng, nghỉ ngơi một chút, giờ Thìn ba khắc bắt đầu luyện tập pháp thuật, Bách Thảo Phong tu luyện thuật pháp gọi là “Hư Viêm quyết”, chỉ là một bộ pháp quyết trung thừa, nhưng tu luyện tương đối đơn giản, không giống như Ngự Hỏa Phần Thiên quyết của Thanh Viêm Phong, ngọn lửa do Hư Viêm quyết luyện ra công kích lực nhỏ hơn rất nhiều, nhưng lại rất có ích trong việc luyện đan.

Hỏa là nguyên tố vô cùng quan trọng trong luyện đan thuật, thông qua Hư Viêm quyết, có thể khống chế ngọn lửa mạnh yếu, đạt đến hiệu quả tốt nhất.

Giờ Thìn ba khắc đến giờ Ngọ một khắc Vệ Tử Kỳ sau khi dạy mọi người khẩu quyết Hư viêm quyết, bắt đầu cho mọi người luyện tập, Cổ Thần có kinh nghiệm kiếp trước, luyện tập tương đối dễ. Cổ Thần kinh ngạc là, Hoàng Phủ Hạo mặc dù tu luyện Hư Viêm quyết lần đầu nhưng hiệu quả tu luyện không hề chậm hơn hần, hình như hần rất có thiên phú với Hư Viêm quyết.

Thiên phú thường rất khó nói, cũng rất khó đoán ra, lấy ví dụ, có thể đo được IQ của một người, nhưng không thể đo được thiên phú của người đó.

Thời gian tu luyện pháp thuật trôi qua rất nhanh, bởi vì không giống như rèn luyện cơ bắp, từng giây từng phút đều là đau đớn dày vò, một canh giờ luyện tập pháp thuật chớp mắt đã kết thúc, thời gian nhanh chóng đến giờ Ngọ một khắc.

Ăn xong cơm trưa, nghỉ ngơi đến giờ Mùi, Vệ Tử Kỳ bắt đầu dạy bọn Cổ Thần luyện đan chi thuật, luyện đan chi thuật phải học từ nhận biết thuốc, thuốc có rất nhiều loại, có linh thảo, có kì hoa, có dị quả, thậm chí, còn có một số rễ thực vật, hay một bộ phận nào đó trên người yêu thú.

Nhận thức các loại hình thuốc, còn phải học thuộc tính chất của chúng, loại nào tương dung, loại nào tương xích với nhau? Loại nào có thể khiến hai loại thuốc vốn tương xích tương dung với nhau?

Chỉ học thuộc những thứ này mới có thể bắt đầu luyện chế đơn dược, luyện chế đơn dược chính là trọng tâm của trọng tâm luyện đan chi thuật. các loại hình thuốc, người học qua luyện đan chi thuật về cơ bản đều biết, nhưng, có thể luyện chế ra đơn dược, không phải luyện đan giả nào cũng thành công.

Ngày đầu tiên, vẫn chưa động chạm đến vấn đề luyện đan, vì vẫn học về thảo dược nên những thứ này Cổ Thần đương nhiên đều biết.

Cho dù là Hoàng Dược Tiên, trên con đường luyện đan cũng phải chịu thua Cổ Thần.

Hoàng Dược Tiên là thập phẩm đan dược sư, có thể luyện chế ra tăng trưởng tu vi Kim Đan kỳ, đơn dược tăng tỷ lệ đột phá thành công Mệnh Tuyền cảnh. Còn Cổ Thần là đan dược tông sư, có thể luyện chế ra đan dược tăng trưởng tu vi Mệnh Tuyền cảnh, vượt qua thập phẩm đan dược sư, được gọi là tiên đan sư.

Cho đến giờ Dậu một khắc, trải qua hai canh giờ một khắc, việc học tập luyện đan thuật mới kết thúc. Ngày luyện tập đầu tiên, kết thúc viên mãn, ăn xong cơm rồi, giờ Dậu ba khắc, Cổ Thần quay trở lại phòng mình.

Tiểu Bạch không đợi được đến lúc được chui ra khỏi tay áo, nhảy lên vai Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần ngày nào cũng phải tập luyện thể nào sao? Tiểu Bạch không thể ra ngoài chơi, chán lắm.

Cổ Thần vuốt vuốt bộ lông trắng tuyết của Tiểu Bạch, nói:

- Ba tháng đầu tiên, mỗi ngày đều phải luyện tập thể này, cố chịu đựng một chút, đợi hết ba tháng, sẽ không phải luyện tập cả ngày, tự do hơn nhiều, đến lúc đó, ta sẽ đưa ngươi đến Bách Thảo Phong chơi.

- Ừm...

Tiểu Bạch gật gật đầu, nói:

- Vậy sau này Tiểu Bạch sẽ ở trong phòng.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Giúp ta trông nhà, như vậy cũng tốt.

Vù...

Đột nhiên, cửa phòng kêu lên một tiếng, bật mở.

Tiểu Bạch hóa thành một đường huyền ảnh, trong nháy mắt biến mất trên vai Cổ Thần, Cổ Thần nhíu mày, nộ hỏa nổi lên trong lòng, ai không gõ cửa mà lại dám trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Cổ Thần nhìn ra, là Vệ Tử Kỳ, Cổ Thần nén cơn giận, nói:

- Vệ sư huynh, muộn rồi tìm đệ có việc gì vậy?

Vệ Tử Kỳ đóng cửa phòng, cười nói:

- Cổ Thần sư đệ, ta đến nói cho đệ nghe về quy tắc Hư Thiên Tông.

Cổ Thần cười lạnh, hiểu ra vấn đề nhưng vẫn cố hỏi:

- Hôm nay không phải huynh đã nói hết về quy tắc bản tông rồi sao?

Vệ Tử Kỳ ngồi xuống bên cạnh Cổ Thần nói:

- Quy tắc hôm nay là quy tắc bên ngoài, còn quy tắc ta muốn nói bây giờ là quy tắc không có văn bản, nhưng trên thực tế nó vẫn tồn tại, có thể gọi là quy tắc ngầm.

Quy tắc ngầm, kiếp trước Cổ Thần đương nhiên đã từng gặp, đơn giản chỉ là các sư huynh bắt nạt đám đệ tử mới nhập môn, cướp đoạt đồ trên người họ mà thôi.

Kiếp trước năm đầu mới nhập môn, tháng nào Cổ Thần cũng bị các sư huynh cướp mất năm linh thạch, lúc đó tu vi của Cổ Thần mới là Hậu Thiên cảnh, một tháng chỉ có mười khóa.

Cổ Thần nói:

- Chuyện này đệ đã nghe các sư huynh khác nói qua rồi, đệ tử mới nhập môn, mỗi tháng phải nộp cho các sư huynh năm linh thạch, đúng không?

- Nhầm nhầm...

Vệ Tử Kỳ ha ha cười, nói:

- Đâu phải năm, mà là hai mươi khóa mới đúng.

Hai mươi khóa? Cổ Thần tổng cộng được phát hai mươi khóa, Vệ Tử Kỳ mở miệng đã đòi hai mươi khóa?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

149. Chương 36: Lại Dùng Mê Hồn Thuật (hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cổ Thần nói:

- Sư huynh không sợ đệ báo lại chuyện này cho Tôn sư thúc sao?

Ánh mắt Vệ Tử Kỳ đánh lại, nói:

- Đệ cứ đi báo, nhưng, hắc hắc... Ta phải nhắc đệ một điểm, đệ sẽ bị các sư huynh trong Hư Thiên Tông trừng phạt, hừ hừ, đệ sẽ trở thành kẻ thù chung, đừng nói Tôn sư thúc, cho dù thủ tọa sư bá cũng không thể bảo vệ được đệ.

Cổ Thần nhìn vào mắt Vệ Tử Kỳ, nói:

- Vệ sư huynh, rốt cục huynh bị ai khiêu khích, đến đây làm khó đệ? Đệ cảm thấy đây không phải là một lựa chọn khôn ngoan đâu.

Chát...

Tử Vệ Kỳ đập tay lên bàn, nói:

- Đừng phí lời, hai mươi linh thạch.

Trước thái độ đầy khó chịu của Vệ Tử Kỳ, Cổ Thần chẳng có chút phản ứng, bình tĩnh nói:

- Nếu như đệ đoán không lầm, có lẽ là Hoàng Phủ Cực! Vệ sư huynh, đệ nghĩ huynh đi thu hai mươi linh thạch của Hoàng Phủ Cực dễ hơn thu của đệ đây.

- Đây là lời khuyên chân thành, nể tình huynh dạy đệ Hư Viêm quyết, dạy đệ nhận biết thảo dược, mặc dù huynh dạy rất tệ...

- Đệ nói gì?

Vệ Tử Kỳ trừng mắt, những lời Cổ Thần nói hoàn toàn khiến hắn chấn động, một đệ tử vừa mới nhập môn mà lại dám nói với hắn như vậy?

Vệ Tử Kỳ giận dữ nói:

- Xem ra không dạy dỗ thì đệ không hiểu quy tắc...

Vù...

Vệ Tử Kỳ còn chưa nói xong, một nắm đấm đã đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, đập trúng sống mũi, máu tươi trào ra, thân thể Vệ Tử Kỳ nhất thời ngã ngửa ra sau.

Một bóng đen ào trườn đến, quần chục vòng quanh Vệ Tử Kỳ, là pháp khí thượng phẩm Tù Linh Tác, hai tay Cổ Thần như điện, điểm hết các huyệt trên người Vệ Tử Kỳ, khiến hắn không thể động đậy cũng không thể nói.

Một cái bóng trắng nhảy lên vai Cổ Thần, chính là Tiểu Bạch, chỉ vào Vệ Tử Kỳ, ha ha cười lớn:

- Đồ ngốc... Ha ha ha, đồ ngốc....

Cổ Thần đứng dậy, cài cửa phòng, đến trước mặt Vệ Tử Kỳ.

Ánh mắt Vệ Tử Kỳ tràn ngập vẻ sợ hãi, hắn không ngờ, một tu sĩ Tiên Thiên tầng tám như hắn lại không có nửa phần năng lực phản kháng trong tay một đệ tử mới nhập môn.

- Mẹ kiếp Hoàng Phủ Cực, người hại lão tử rồi.

Vệ Tử Kỳ rửa thềm trong bụng, đồng thời sợ hãi nghĩ:

- Đừng giết ta, đừng có giết ta! Giết ta rồi người cũng không chạy thoát được đâu!

Tất cả những gì Vệ Tử Kỳ nghĩ đều đang lộ rõ trong mắt hắn, Cổ Thần nói:

- Vệ sư huynh, đệ tốt bụng khuyên huynh thì huynh không nghe, đệ nói, bây giờ thành ra thế này rồi, huynh định xử lý thế nào đây?

Hai con người của Vệ Tử Kỳ không ngừng đảo qua đảo lại, ý như muốn nói:

- Không... Ta sẽ không nói ra đâu, tuyệt đối không nói ra.

Cổ Thần lắc lắc đầu, nói:

- Haizzz, ta không dễ tin người như huynh đâu, huynh trả lời đệ mấy câu hỏi, đệ sẽ suy nghĩ việc thả huynh.

Hai con người nhảy lên mấy cái, mặt hiện lên một tia kinh hãi.

Cổ Thần nói:

- Là Hoàng Phủ Cực xui huynh đúng không?

Hai con người lại nhảy lên.

- Còn có người khác không?

Cổ Thần hỏi tiếp.

Vệ Tử Kỳ đảo mắt.

Khóe miệng Cổ Thần nhếch lên, nói:

- Tiểu Bạch, mê hồn.

- Tiểu Bạch đợi lâu lắm rồi, hắc hắc...

Tiểu Bạch cười sung sướng, mắt bắn ra một đường lục quang kì dị, nhìn thẳng vào mắt Vệ Tử Kỳ, rất nhanh, mắt Vệ Tử Kỳ dần mất đi thần sắc, mặt đầy vẻ ngây ngô.

- Là ai xui huynh đến?

Cổ Thần hỏi.

- Hoàng Phủ Cực...

- Còn ai tham gia nữa không?

- Văn sư thúc...

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng,

- Văn sư thúc, xem ra là tác dụng của vị trưởng lão Hoàng Phủ gia bên Ân Kiếm Phong, Lâm Nhược Phong chắc chắn cũng có một phần, hừ... Mọi chuyện đều do tên tiểu tử Hoàng Phủ Hạo mà ra.

Cổ Thần đã đoán ra bảy tám phần câu chuyện, nếu như không có người chống lưng, Vệ Tử Kỳ đâu có dám mở miệng đòi hai mươi linh thạch, nếu như là hắn tự giở trò, Cổ Thần chỉ cần báo lại cho trưởng lão bên trên, hắn sẽ xong ngay.

Nhưng nhìn tình cảnh vừa rồi, hắn căn bản không sợ Cổ Thần đi báo, rõ ràng có trưởng lão đứng sau chống lưng, trưởng lão chống lưng chính là Văn Sư Hào.

Lại hỏi thêm mấy câu, thấy không có tin tức gì mới, Cổ Thần nói:

- Tiểu Bạch, xóa kí ức.

Quang mang kì dị trong mắt Tiểu Bạch không ngừng biến huyền, sau chín lần, kí ức vừa diễn ra hoàn toàn bị xóa sạch khỏi đầu Vệ Tử Kỳ.

Sau đó, Tiểu Bạch lại mê hồn Vệ Tử Kỳ, Cổ Thần nói:

- Vệ Tử Kỳ, huynh nhớ, Cổ Thần nói, cái gì cũng đúng, huynh chỉ nghe lời Cổ Thần, nhớ kĩ, huynh chỉ nghe lời Cổ Thần...

- Rõ, ta chỉ nghe lời Cổ Thần.

Vệ Tử Kỳ mơ màng nói.

- Được rồi, Tiểu Bạch.

Cổ Thần nói.

Tiểu Bạch thu lại ánh mắt kì dị, Vệ Tử lập tức lặn ra ngất, nửa canh giờ sau mới tỉnh dậy, lúc này Tiểu Bạch sớm đã nấp đi chỗ khác.

Vệ Tử Kỳ ngẩng đầu, nghi hoặc nói:

- Cổ Thần sư đệ, sao ta lại ở trong phòng đệ.

Cổ Thần cười nói:

- Vệ sư huynh, đa tạ huynh buổi tối còn đến dạy đệ, chắc huynh mệt quá nên lúc nãy mới chớp mắt một lúc.

- Vậy sao?

Vệ Tử Kỳ dụi dụi mắt, nói:

- Xem ra đúng là mệt thật.

Cổ Thần nói:

- Vệ sư huynh, hôm nay cảm ơn huynh, huynh về nghỉ ngơi đi!

- Ủ...

Vệ Tử Kỳ gật gật đầu, đi ra khỏi phòng, ra đến cửa, đột nhiên quay đầu hỏi:

- Cổ sư đệ, đệ còn gì dặn dò không?

Khóe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, phẩy phẩy tay nói:

- Không có gì, huynh về đi!

Vệ Tử Kỳ mở cửa, bước ra khỏi phòng, sau đó còn không quên đóng lại cửa phòng. Tiểu Bạch nhảy ra, cười nói:

- Cổ Thần, thế nào? Mê hồn thuật của Tiểu Bạch lợi hại chứ?

Cổ Thần ôm Tiểu Bạch vào lòng, vui vẻ vuốt ve bộ lông trắng tuyết, nói:

- Lợi hại, ha ha, quá lợi hại.

...

Sau khi Vệ Tử Kỳ rời đi, Cổ Thần cài chặt cửa phòng, ngồi lên giường, nuốt một viên nguyên linh đan cực phẩm, hai tay cầm một viên linh thạch, bắt đầu tu luyện Linh Kinh Thuấn Tức quyết.

Có Phệ Linh quyết nhanh chóng hấp thu linh khí trong linh thạch, cộng thêm được lực cường đại của nguyên linh đan cực phẩm, tốc độ tăng trưởng Tiên Thiên chân khí của Cổ Thần vô cùng nhanh, Tiên Thiên chân khí, hùng hậu trông thấy.

Nguyên linh đan, phân thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm bốn loại. Trong đó hạ, trung, thượng tam phẩm nguyên linh đan tăng cường Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ ba giai đoạn tu vi.

Hư Thiên Tông Tiên Thiên cảnh đệ tử phân chia đơn được với hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm ba loại nguyên linh đan làm chủ.

Nguyên linh đan cực phẩm, hàm lượng linh khí so với thượng phẩm nguyên linh đan còn cao hơn một bậc, cần phải có tử nguyên hoa, linh tâm thảo, hoàng tinh chi hoàn toàn trưởng thành mới có thể luyện ra. Ba loại dược thảo này muốn trưởng thành hoàn toàn, cần mất năm trăm năm, đâu có nhiều dược thảo hơn năm trăm năm như vậy để người ta hái?

Cho nên, ngay cả một đại tiên tông như Hư Thiên Tông cũng không luyện được bao nhiêu, trừ phi là đệ tử tu vi đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng chín, có cống hiến cho tông môn mới có tư cách được một hai viên, tu sĩ còn lại, đến nhìn còn không được nhìn.

Nguyên linh đan hạ phẩm, đệ tử Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, cần ba tháng mới được phân cho một viên, trung phẩm nguyên linh đan, đệ tử Tiên Thiên cảnh trung kỳ, bốn tháng rưỡi mới được phát một viên, nguyên linh đan thượng phẩm, đệ tử Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, sáu tháng mới phát một viên.

Mặc dù phân chia dựa theo tiêu chuẩn, số lượng đệ tử Hư Thiên Tông lên tới vài ngàn, số lượng đơn được cần thiết cũng là một con số không nhỏ, huống hồ, còn có không ít đệ tử ưu tú, số lượng tài nguyên được phân chia trên thực tế còn cao hơn tiêu chuẩn rất nhiều, và còn bao nhiêu trưởng lão, tài nguyên phân phối của họ, nhiều hơn đệ tử ưu tú.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

150. Chương 37: Vác Đỉnh, Ba Trăm Vòng (thượng).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Một tiên tông lớn tiêu hao tương đối đáng sợ, cần phải tiêu hao rất nhiều đan dược, linh thảo cần thiết cũng rất nhiều, vườn linh dược của Bách Thảo Phong có lẽ phải vài chục, nhưng, cho dù là luyện chế đan dược cho tu sĩ Tiên Thiên cảnh thì cũng phải cần hai trăm năm, linh thảo trong vườn linh dược, bất luận thể nào, cũng không thể đáp ứng được nhu cầu của cả một tiên tông đại phái, nên cách một khoảng thời gian, lại phải phái người đi Đông Hoang, chuyên môn hái thuốc.

Bởi vậy, mặc dù đệ tử Hư Thiên Tông, tài nguyên nhiều hơn so với tu sĩ bình thường, nhưng, vẫn chưa thể đạt đến tiêu chuẩn thực sự mà họ cần, cho dù là đệ tử ưu tú nhất, cũng phải buồn phiền vì không đủ tài nguyên tu luyện.

Cổ Thần thì không giống thế. Trong Càn Khôn Trạc của hắn có một lượng lớn nguyên linh đan cực phẩm, nhiều đến nỗi một mình hắn dùng không ít, cho dù Tiểu Bạch cùng uống thì nguyên linh đan cực phẩm trong Càn Khôn Trạc cũng vẫn còn thừa.

Bởi vì, hắn đã thu vườn linh dược trong Hạo Thiên động phủ làm của riêng, đó là vườn linh dược cổ lão có tuổi đời hơn ngàn năm, ngay cả linh dược cao cấp cũng trưởng thành, như hoàng huyết thảo, tử nguyên hoa, linh tâm thảo các loại linh dược trung cấp đều đã lớn đến mức không thể lớn thêm được nữa.

Mặc dù Cổ Thần là hạ phẩm tiên căn, so với những đệ tử ưu tú, tiên căn kém hơn rất nhiều, nhưng, bởi vì có kinh nghiệm kiếp trước và tài nguyên dùng không hết, nên tốc độ tu luyện khiến những tu sĩ có tiên căn thượng phẩm nhìn tốc độ tu luyện của Cổ Thần cũng phải âm thầm thất sắc.

Tương truyền linh kinh ngoài biển, mặt trời mọc thì thở ra, mặt trời lặn thì hít vào, một hơi thở có thể duy trì liên tục trong vòng một ngày, thuật nhện thở này hoàn toàn khác với linh quy, linh quy muốn nhện thở phải hoàn toàn phong bế thân thể, giống như một vật đã chết, thuật nhện thở của linh quy chỉ là một loại pháp thuật cải biến trạng thái khí tức, không có hiệu quả trong việc nâng cao tu vi.

Bí quyết nhện thở của linh kinh hoàn toàn trái ngược, lúc hít vào, kinh âm mạch là âm, kinh dương mạch là dương, âm dương giao thoa, tuần hoàn không dứt, trạng thái vận hành của chân khí trong người giống như tu sĩ Thần Hải cảnh sau khi kết thành Thần Hải, tình trạng cơ thể giống như tự thành thiên địa, một hơi thở, khiến Tiên Thiên chân khí trong cơ thể cường hóa rất nhiều.

Mặt trời mọc thì thở ra, mặt trời lặn thì hít vào, đây chỉ là mô tả về linh kinh bình thường, linh kinh tu luyện thành công một hơi thở có thể duy trì hơn mười ngày, thậm chí một tháng, lúc hít vào khí cuộn biển khơi, lúc thở ra khí xộc lên trời, uy lực vô cùng.

Cổ Thần bây giờ đã luyện thành Linh Kinh Thuần Tức quyết đệ tứ trọng, một hơi mà mấy canh giờ, thời gian một đêm qua đi, cho đến khi tiếng chuông giờ mao một khắc vang lên, Cổ Thần mới hoàn thành một vòng tuần hoàn hít thở, tinh thần sung mãn, còn sáng khoái hơn là ngủ một giấc.

Cảm nhận Tiên Thiên chân khí trong người so với hôm qua hình như lại có chút biến hóa, hùng hậu hơn, khiến người ta cảm thấy sức mạnh càng mạnh hơn.

Thời gian rèn luyện lại bắt đầu, nghe tiếng chuông báo hiệu, Cổ Thần nhanh chóng xuống giường, ra ngoài sân, còn Tiểu Bạch thì ở lại trong phòng ngủ tiếp.

Bài tập hôm nay không có gì khác biệt so với hôm qua, giờ mao một khắc đến giờ thìn một khắc, vẫn là rèn luyện cơ bắp, vác đỉnh ngàn cân, chạy mười vòng quanh Bách Thảo Phong.

Qua một đêm nghỉ ngơi, mọi mệt mỏi của hôm qua đã tan biến hết, trải qua kinh nghiệm lần đầu, hôm nay tốc độ của mọi người so với hôm qua nhanh hơn một chút, mới nửa canh giờ, nhóm mười người của Cổ Thần đã chạy xong, quay trở về điểm xuất phát.

Vệ Tử Kỳ gật đầu, có vẻ rất hài lòng với biểu hiện của mọi người, nói:

- Hôm nay không tệ, nghỉ ngơi một chút, rửa ráy mặt mũi rồi đi ăn sáng, sau đó tiến hành luyện thuật pháp.
- Vệ sư huynh.

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Cực đột nhiên lên tiếng nói:

- Đệ có chuyện muốn nói.

Vệ Tử Kỳ quay người:

- Nói...

Hoàng Phủ Cực liếc nhìn Cổ Thần, nói:

- Hôm nay lúc tập luyện, đệ thấy Cổ Thần không chạy mà dùng pháp khí phi hành, đệ tin, không chỉ có mình đệ nhìn thấy, các sư huynh đệ, mọi người có nhìn thấy không?
- Ta nhìn thấy, hắn dẫm lên một thanh phi kiếm, ăn bớt mấy vòng, Vệ sư huynh, nhất định phải trừng phạt hắn.

Đặng Phi lập tức lên tiếng phụ họa.

- Vệ sư huynh, đệ cũng nhìn thấy, có một lần hắn vừa hay bay qua đầu đệ.

Dương Vũ cũng lên tiếng.

- Đệ nhìn thấy...
- Đệ cũng nhìn thấy.

- Vệ sư huynh, theo quy định tông môn, tội lười biếng phải hạ cấm chế phi hành, bắt Cổ Thần vác đỉnh ngàn cân, chạy một ngày, cho đến khi bọn đệ học xong luyện đan thuật...

...

...

Sáu huynh đệ cùng đội đều lên tiếng ủng hộ Hoàng Phủ Cực.

Cổ Thần nhìn khắp một lượt, tất cả đều là sư huynh kiếp trước của hắn, năm linh thạch mỗi tháng, đều là bị những sư huynh này thu.

Huynh đệ Hoàng Phủ Cực, Hoàng Phủ Hạo đúng là bản lĩnh thật, trưởng lão có Văn Sư Hào, sư huynh có Vệ Tử Kỳ, bây giờ lại sư huynh đệ cùng nhập môn cũng đứng về phía bọn chúng, hướng nòng pháo về phía Cổ Thần.

Chín người sau khi lên tiếng, miệng tủm tỉm cười, bụng thầm nghĩ: Chín người cùng bảo có, cho dù người không bay thì cũng phải bay...

Nhưng, không như Hoàng Phủ Cực nghĩ, Vệ Tử Kỳ sau khi nghe bọn chúng nói xong, không lập tức nổi giận lôi đình bắt Cổ Thần vác đỉnh ngàn cân chạy tiếp mà quay sang Cổ Thần hỏi:

- Cổ sư đệ, họ nói có đúng không?

Hoàng Phủ Cực trừng mắt, bụng thầm nghĩ: Người nghĩ hắn sẽ nói đúng hay sai? Bắt hắn vác đỉnh ngàn cân chạy là được rồi, hạ cấm chế cấm bay trên người hắn, bắt hắn chạy một ngày, chín người chúng ta đều nói hắn bay thì là có bay, hỏi làm quái gì nữa?

Cổ Thần mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không đúng, đệ không có bay.

- Ta nói có là có, chín người bọn ta cùng nhìn thấy, không lẽ là giả?

Hoàng Phủ Cực lớn tiếng quát.

- Hoàng Phủ Cực...

Hoàng Phủ Cực chưa dứt lời thì Vệ Tử Kỳ đã bất ngờ rống lên một tiếng, giọng còn lớn hơn, nói:

- Lúc này ta đã quan sát rất kĩ, Cổ Thần sư đệ nói đúng, đệ ấy không hề bay, là chín người các người nói dối. Chắc các người cũng biết, tội vu oan cho sư huynh đệ đồng tông theo quy định sẽ bị trừng phạt thế nào chứ?

Không phải chứ? Vệ Tử Kỳ ăn nhầm thuốc sao?

Hoàng Phủ Cực ngạc nhiên nhìn Vệ Tử Kỳ, tám người còn lại cũng ngạc nhiên không kém, Vệ Tử Kỳ đang đứng về phía Cổ Thần?

Cổ Thần cười nói:

- Theo quy định tông, tội vu oan sẽ bị trừng phạt như sau...

Vệ Tử Kỳ nghe vậy, lập tức nói:

- Hoàng Phủ Cực, Dương Vũ, Đặng Phi,... chín người các người vu oan cho Cổ sư đệ sử dụng pháp khí phi hành trong lúc luyện tập, phạt hạ cấm chế phi hành, vác đỉnh ngàn cân chạy ba trăm vòng quanh Bách Thảo Phong, hoàn thành trong vòng một ngày.

Không nhầm chứ? Hoàng Phủ Cực tròn mắt kinh ngạc, nói:

- Vệ sư huynh, đệ... Đệ là Hoàng Phủ Cực.

Vệ Tử Kỳ liếc nhìn Hoàng Phủ Cực, nói:

- Người là cái gì? Vi phạm quy định tông môn thì phải chịu phạt, cho dù là ai cũng không được miễn.

Hoàng Phủ Cực giật mình, nghĩ thầm:

“Hừ, hắn có bị điên không vậy? Dám nổi giận với mình?”

- Vệ sư huynh, ca ca đệ là thiên tài số một Ấn Kiếm Phong, Hoàng Phủ Hạo, thúc thúc đệ là trưởng lão Ấn Kiếm Phong, Hoàng Phủ Nham...

Thấy sắc mặt Vệ Tử Kỳ vẫn rất bình thản, không hề có vẻ như đang trêu đùa, Hoàng Phủ Cực rối trí, bê cả ca ca và thúc thúc của mình ra.

- Dù là con trai tông chủ, vi phạm quy tắc tông đều bị trừng phạt.

Cổ Thần nói.

- Cổ sư đệ nói đúng.

Vệ Tử Kỳ lớn tiếng nói:

- Chín người các người, vu oan cho đồng môn, theo quy định, phạt hạ cấm chế cấm bay trên người, vác đỉnh ngàn cân, chạy ba trăm vòng quanh Bách Thảo Phong trong vòng một ngày.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

151. Chương 37: Vác Đỉnh, Ba Trăm Vòng (hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nói đoạn, Vệ Tử Kỳ phẩy tay, chín tấm hắc phù lập tức xuất hiện trong tay hắn, dán từng tấm lên lưng bọn Hoàng Phủ Cực, nói:

- Đây là pháp phù cấm bay, nghiêm cấm tu sĩ phi hành, bữa sáng các ngươi không cần ăn nữa, vác đỉnh ngàn cân chạy ba trăm vòng quanh Bách Thảo Phong, không chạy xong không được ăn cơm.

Bọn Đặng Phi, Dương Vũ tưởng chỉ cần chín người bọn chúng cùng lên tiếng, nhất định sẽ khiến Cổ Thần bị phạt chạy ba trăm vòng, ai ngờ Vệ Tử Kỳ vốn dĩ đứng về phía chúng lại chỉ nghe mỗi lời Cổ Thần, quay sang phạt chín người.

Mới chỉ chạy có mười vòng người ngợm đã đau ê ẩm, xương cốt như muốn gãy, chạy thêm ba trăm vòng, không biết sẽ thành thế nào? Hơn nữa, thời gian quy định là một ngày, nếu như hôm nay không chạy xong ba trăm vòng, ngày mai sẽ phải chạy lại...

- Vệ sư huynh, bọn đệ sai rồi, bọn đệ chỉ định đùa thôi, huynh đừng coi là thật.

Đặng Phi nhăn nhó mặt mày, nhìn Vệ Tử Kỳ nói.

Cổ Thần nói:

- Đùa giỡn với sư huynh là hành vi bất kính, Vệ sư huynh, nhất định phải phạt nặng người này.

- Đặng sư đệ, người chạy thêm một trăm vòng nữa, hôm nay không chạy xong, ngày mai chạy năm trăm vòng.

Vệ Tử Kỳ lớn tiếng quát:

- Các ngươi đừng hòng nghĩ đến chuyện gỡ bỏ pháp phù cấm bay rồi lại dán lên, nói cho các ngươi biết, bên trong pháp phù cấm bay này có chân khí của ta, trừ phi là bản thân ta, ai cũng không thể gỡ bỏ được nó, nếu như các ngươi dám động vào, pháp phù cấm bay sẽ tự động nổ, đến lúc đó, các ngươi chuẩn bị tinh thần mà chạy một vạn vòng.

- Vác đỉnh, ba trăm vòng, bắt đầu từ bây giờ, không chạy xong ngày mai đừng hòng nghĩ...

Vệ Tử Kỳ hét một tiếng, bọn Hoàng Phủ Vực mặt đầy vẻ bất mãn, nhất là Hoàng Phủ Cực, liên tục chớp mắt ra hiệu cho Vệ Tử Kỳ nhưng Vệ Tử Kỳ chẳng thèm để ý, không biết làm thế nào, chín người đành phải vác đỉnh ngàn cân, men theo con đường vừa rồi chạy ba trăm vòng.

Đợi mọi người đi rồi, Vệ Tử Kỳ mới nói:

- Cổ sư đệ, đệ có thể đi ăn cơm.

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Huynh nhớ đếm kỹ số vòng, chạy thiếu một vòng, đừng nghĩ đến chuyện dừng lại.

Nói đoạn, Cổ Thần vui vẻ cười, đi vào trong viện.

Hôm đó, Hoàng Phủ Cực, Dương Vũ... Chín người chạy đủ ba trăm vòng, Đặng Phi bốn trăm vòng, từ giờ thìn chạy đến giờ mậu, trời tối mịt, sao chỉ chít đầy trời rồi mới chạy xong, ai cũng mệt lử, vừa bỏ đỉnh ngàn cân xuống, Vệ Tử Kỳ gỡ pháp phù cấm bay trên người cả bọn lập tức ngã lảo đảo xuống đất.

Bởi vì Vệ Tử Kỳ bận giám sát bọn Hoàng Phủ Cực nên Cổ Thần chỉ có một mình, không bị ai làm phiền, dành toàn bộ thời gian còn lại trong ngày cho việc tu luyện Tiên Thiên chân khí.

Từ sau sự việc đó, bọn Hoàng Phủ Cực phát hiện, chỉ cần Cổ Thần nói, Vệ Tử Kỳ nhất định nghe theo, dù bọn Hoàng Phủ Cực bày mưu thêm mấy lần, cho dù khẳng định là Cổ Thần sai, thì Vệ Tử Kỳ vẫn nghe theo Cổ Thần một cách vô điều kiện. Người bị trừng phạt, bao giờ cũng là bọn Hoàng Phủ Cực.

Sau vài lần, cả bọn cuối cùng cũng hiểu, mặc dù không biết Cổ Thần dùng cách gì, nhưng Vệ Tử Kỳ còn nghe lời Cổ Thần hơn một con chó, Cổ Thần nói Đông, hẳn tuyệt đối không nói Nam Tây Bắc. Cổ Thần nói phải, hẳn tuyệt đối không nói không có khả năng, hay là, hẳn là, không phải.

Thời gian ba tháng, việc luyện tập, học thuật pháp và luyện đan được đều do Vệ Tử Kỳ quản lý, có Vệ Tử Kỳ bảo vệ, cho dù bọn Hoàng Phủ Cực có dùng cách gì cũng không thể làm gì được Cổ Thần.

Dần dần, bọn Hoàng Phủ Cực biết, trong ba tháng này, bọn chúng không thể chơi lại Cổ Thần, sau mấy lần chịu thiệt, cả bọn không dám giở trò gì nữa, chuẩn bị đợi ba tháng sau, thời gian tự do nhiều, lúc ấy mới xử lý Cổ Thần.

Cổ Thần cũng mừng vì không còn bị chúng quấy rầy nữa, mỗi tối hẳn đều tu luyện Linh Kinh Thuần Tức quyết, một hơi thở là cả buổi tối, cộng thêm việc hấp thu nguyên linh đan cực phẩm và linh thạch, tu vi Cổ Thần bạo tăng mỗi ngày.

Thời gian dần dần trôi qua, chớp mắt, Cổ Thần đã đến Hư Thiên Tông tròn ba tháng. Ba tháng huấn luyện cuối cùng cũng đã kết thúc.

Ba tháng này, chỉ là để cho đệ tử mới thích ứng với sinh hoạt trong tông, nội dung thực sự học được không nhiều, hiệu quả duy nhất là việc rèn luyện sức khỏe mỗi ngày.

Hư Viêm quyết trong một thời gian ngắn cũng không thể luyện được quá sâu. Kiến thức cơ bản về các loại dược liệu, dược tính, tác dụng, trên cơ bản là đã được học trong thời gian ba tháng này, luyện đan thuật thực sự, sau này mỗi người từ mình nghiên cứu.

Những thứ học được trong ba tháng này, Cổ Thần sớm đã biết, căn bản không có tác dụng gì. Nhưng, Cổ Thần không hề để lãng phí thời gian, sau ba tháng không ngừng tu luyện, Cổ Thần cuối cùng cũng chạm đến bình cảnh Tiên Thiên cảnh tầng tám.

Linh Kinh Thuần Tức quyết, Cổ Thần đã gần luyện đến tầng thứ năm, luyện thành tầng thứ năm này, Cổ Thần có thể đột phá bình cảnh tầng tám, tu vi tiến nhập Tiên Thiên cảnh tầng chín, chỉ còn cách Thần Hải cảnh một bước nữa.

Thời gian này, Cổ Thần càng thêm chú tâm tu luyện, Tiểu Bạch cũng thường xuyên uống nguyên linh đan cực phẩm, trải qua thời gian ba tháng, tu vi tăng trưởng không ít, không lâu nữa là có thể đột phá.

Tu vi hiện tại của Tiểu Bạch không dưới Tiên Thiên tầng tám, sau khi đột phá chỉ ít cũng là cảnh giới Tiên Thiên tầng chín, nếu như có thể tu luyện đến Thần Hải cảnh, dựa vào kị ức truyền thừa Tiểu Bạch có thể hóa xuất nhân thân.

Lại ba ngày nữa, Cổ Thần đã vào Hư Thiên Tông tròn ba tháng, công việc tập luyện kết thúc viên mãn, hôm nay, trưởng lão áo tím Tôn Thường lại đến, ba mươi đệ tử mới dưới sự hướng dẫn của ba đệ tử áo lục đều đã đứng sẵn trong viện.

Tôn Thường nói:

- Trải qua ba tháng tập luyện, các người giờ đã là những đệ tử hợp lệ của Hư Thiên Tông, từ hôm nay, các người không còn là đệ tử mới nữa, mà sẽ bước lên những cương vị khác nhau, bắt đầu cuộc sống thực sự trong Hư Thiên Tông.

Đệ tử Hư Thiên Tông không phải ngoài việc tu luyện ra, chẳng còn việc gì khác, chỉ có trưởng lão mới có quyền lợi đó.

Hư Thiên Tông muốn vận chuyển, nhất định phải có người duy trì nó. Một là duy trì an toàn cho Hư Thiên Tông, mỗi giờ mỗi khắc đều có người làm nhiệm vụ tuần tra, nhiệm vụ canh gác ở mỗi điểm, đều là bắt

buộc, mặc dù có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận hộ sơn, nhưng, không có người vận chuyển đại trận, chỉ là một đại trận chết, vĩnh viễn không thể phát huy uy lực thật sự.

Hai là duy trì phát triển của Hư Thiên Tông, ví dụ như tài nguyên linh thạch, thảo dược, khoáng thạch các loại, tất cả đều không tự động tìm đến, mà phải có người quản lý. Bất luận linh thạch, dược thảo, khoáng thạch số lượng trong Đông Hoang đều nhiều hơn lãnh địa nhân tộc rất nhiều, những vấn đề này đều cần có người đi giải quyết.

Ba là duy trì trật tự thế lực trong phạm vi Hư Thiên Tông, thông thường có chuyện gì, đều là chi mạch gia tộc địa phương giải quyết, nếu như chi mạch gia tộc gặp phải khó khăn không thể giải quyết, Hư Thiên Tông bắt buộc phải đích thân xuất mã, chỉ có giúp các tu sĩ trong thế lực nội vi không bị tu sĩ bên ngoài chèn ép, mới khiến những tu sĩ đó coi mình như một phần tử của Hư Thiên Tông.

Bởi vậy, đệ tử Hư Thiên Tông trừ tu luyện ra, còn phải làm rất nhiều nhiệm vụ, lúc thì tuần tra, lúc thì canh gác, lúc thì vào Đông Hoang tìm kiếm khoáng mạch, tìm kiếm thảo dược, lúc lại đi các gia tộc chi mạch giúp đỡ giải quyết khó khăn.

Đệ tử áo xám, áo xanh nhập môn chưa lâu, ở trong tông môn, nhiệm vụ ngoại môn thường là do đệ tử áo vàng trở lên giải quyết, hơn nữa, chỉ ít có một trưởng lão hoặc là Thần Hải cảnh đệ tử quản lý.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

152. Chương 38: Bình Cảnh Tiên Thiên Cảnh Tầng Tám.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

153. Chương 39: Hư Tử Uyên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bây giờ Trương Hoài mới chỉ là một đệ tử áo xanh, đan dược sư lục phẩm là sau khi hắn trở thành đệ tử áo vàng mới độ phá, bây giờ cùng lắm, là một đan dược sư ngũ phẩm, đan dược sư ngũ phẩm trong đệ tử Bách Thảo Phong, cũng đã là cực kỳ nổi trội.

Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi lúc nhìn thấy Cổ Thần, mắt lóe lên một tia nộ hỏa, Trương Hoài cũng nhìn Cổ Thần đầy hứng thú, cảm thấy... giống như đang xem trò khiêu, ánh mắt có chút khinh thường.

Hoàng Phủ Cực nhìn khắp một lượt vườn linh dược, nói:

- Cổ Thần, xem ra ngươi ở đây nhàn rỗi quá nhỉ.

Nói đoạn, lại nhìn thêm một lượt nữa, hắc hắc cười:

- Đúng là một vị trí hẻo lánh, chẳng nhìn thấy một sư huynh đệ nào cả... hắc hắc...

- Trương sư huynh, có chuyện gì vậy?

Cổ Thần chẳng thèm để tâm đến Hoàng Phủ Cực, quay sang gật gật đầu với Trương Hoài.

- Ồ, Cổ sư đệ biết ta?

Trương Hoài có chút ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, được Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi kể chuyện, Trương Hoài đương nhiên biết Cổ Thần, nhưng tại sao Cổ Thần lại biết hắn? Đúng là có chút kì quái.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Trương sư huynh là thiên tài luyện đan của Bách Thảo Phong, đệ sao lại không biết?

- Ha ha...

Trương Hoài ha ha cười nói:

- Luyện đan thiên tài ta không dám nhận, nhưng Hoàng Phủ sư đệ mới nhập tông được bốn tháng, đã luyện ra tụ nguyên linh dịch, trở thành đan dược sư nhất phẩm, thì đúng là một thiên tài, sư huynh ta năm đó phải mất bảy tháng thời gian mới trở thành đan dược sư nhất phẩm.

-Ồ?

Cổ Thần cười cười, quay sang nhìn Hoàng Phủ Cực, nói:

- Hoàng Phủ sư đệ vẫn còn thiên phú này? Đúng là không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài.

Lúc này Hoàng Phủ Cực nói, Cổ Thần chẳng thèm liếc nhìn hắn lấy một lần, trong lòng đã khó chịu lắm rồi, bây giờ nghe một câu của Cổ Thần, bề ngoài thì giống như đang khen, nhưng sao lại thấy chướng tai đến vậy? Không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, bề ngoài của hắn khó coi vậy sao?

Còn là Hoàng Phủ sư đệ? Cùng là đệ tử nhập môn, thông thường dùng tu vi cao thấp để phân sư huynh sư đệ, ai cũng có thể nhìn ra tu vi của hắn cao hơn Cổ Thần.

Hừ... Hoàng Phủ Cực trợn mắt nhìn Cổ Thần, càng nhìn càng thấy giận.

- Các vị đến vườn linh dược có chuyện gì không?

Cổ Thần không cho đối phương tiếp lời, lập tức quay trở về vấn đề chính, hắn không muốn đứng đây tán gẫu với họ.

Trương Hoài nói:

- Ta cần hoàng huyết thảo, băng mộng thảo, tuyết liên hoa năm mươi năm trở lên mỗi loại mười cành, và tử nguyên hoa, linh tâm thảo, hoàng tinh chi ba trăm năm trở lên mỗi loại hai cây, dùng để luyện dược, Cổ sư đệ, đệ lấy cho chúng ta đi.

Cổ Thần không động đậy, nói:

- Có chỉ thị của Tôn trưởng lão không?

Chân mày Trương Hoài hơi nhướng lên, nói:

- Đây là đệ tử nội bộ luyện dược, Văn trưởng lão phê chuẩn, Văn trưởng lão cũng đã xin thủ tọa, được thủ tọa phê chuẩn, đệ không cần hỏi nhiều, chỉ cần lấy thuốc cho ta.

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Vườn linh dược này là của Tôn trưởng lão, không phải của Văn trưởng lão, nếu như muốn hái, nhất định phải được Tôn trưởng lão đồng ý, Trương sư huynh, huynh đến Thanh Hoa Cốc xin phép Tôn trưởng lão trước rồi tính sau.

- Cổ Thần, ngươi thật to gan, đây là chỉ thị của thủ tọa và Văn trưởng lão, ngươi dám cố ý chống lại?

Đặng Phi bên cạnh cuối cùng cũng được góp lời, quát.

Cổ Thần quay sang nhìn Đặng Phi, nói:

- Đặng sư đệ, cùng là đồng môn với nhau, đừng có trực tiếp gọi thẳng tên họ, đệ phải gọi ta là Cổ sư huynh mới đúng, trước mặt sư huynh lớn tiếng như vậy là không đúng, trừ phi da mặt đệ ngứa, cần ta tát cho mấy cái mới hết?

- Ngươi....

Đặng Phi hung hăng nhìn Cổ Thần, sắc mặt trở nên xám ngoét, cứ nhắc đến mười mấy cái tát ấy, hắn lại cảm thấy không sao chịu nổi.

- Cổ sư đệ, đệ đang làm khó sư huynh đấy.

Trương Hoài nửa cười nửa không nhìn Cổ thần.

Trương Hoài vừa dứt lời, Hoàng Phủ Cực lập tức tiến lên trước một bước, pháp khí xuất hiện trong tay, Đặng Phi bên cạnh cũng lôi ra một món pháp khí.

Cổ Thần cười nói:

- Hình như hôm nay mấy vị đến đây là cố tình làm khó ta, cần gì phải tốn nhiều nước bọt đến vậy? Hắc hắc... Gan của các người cũng lớn đấy chứ.

Nói đoạn, Cổ Thần nhìn lướt xung quanh, không thấy một bóng người nào trong lòng mới hạ quyết tâm, nếu như mấy người này dám động thủ, vậy thì hắn sẽ cùng liều với chúng, cùng lắm thì bảo Tiểu Bạch thi triển kì thuật mê hồn, xóa sạch kí ức trong chúng.

Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi ba người ngẩng đầu nhìn lên trời, Hoàng Phủ Cực cười nói:

- Sao? Bọn ta đến đánh người đấy, cho dù Tôn trưởng lão biết thì làm được gì, người bắt kính với Trương sư huynh, đáng bị đánh...

Trương Hoài lạnh lùng nói:

- Đừng phí lời, động thủ, dạy cho hắn một bài học...

Nói đoạn, Trương Hoài phẩy tay, một món pháp khí nhìn giống như thìa đựng thuốc đập thẳng về phía Cổ Thần, pháp khí của Hoàng Phủ Cực là một thanh mộc kiếm màu đen, còn pháp khí của Đặng Phi là một thanh phi đao màu bạc.

Cùng một lúc, ba món pháp khí thìa thuốc, mộc kiếm, phi đao từ ba phương hướng khác nhau nhất tề bay về phía Cổ Thần.

Cổ Thần vừa thu ánh mắt, đang định lộ ra tu vi thực sự đánh hạ ba người thì đột nhiên nhìn thấy một đường lục mang xuất hiện trên trời...

Mặc dù chỉ là lóe lên, nhưng cảm giác thân thuộc đó vẫn im đậm trong tim Cổ Thần, nội tâm Cổ Thần thoáng động: là nàng?

Cổ Thần đột nhiên nghĩ ra một kế khá hay, không dùng tu vi thực sự của mình, mà tung món pháp khí phòng ngự trung phẩm mà tông môn phát cho, đây là một chiếc khiên bằng gỗ màu đen, được truyền nhập Tiên Thiên chân khí, tẩm khiên bạo trướng, che kín toàn thân Cổ Thần.

Ầm... Ba món pháp khí đập trúng khiên, tiếng tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Cổ Thần như lá rụng mùa thu, bay ngược về phía sau, xa xa, tẩm khiên pháp khí bị cắt đứt liên kết với Cổ Thần, thu nhỏ lại chỉ còn bằng một bàn tay, rơi xuống đất.

- Phụt...

Cổ Thần nôn ra một ngụm máu tươi, hình như bị thương không nhẹ.

Trên thực tế, thân thể Cổ Thần rất rắn chắc, ba người Trương Hoài, căn bản không thể làm gì được hắn, bay ra sau mười trượng cũng là Cổ Thần cố ý, chứ bọn Trương Hoài lấy đâu ra sức mạnh đó?

Nếu như Cổ Thần động thủ, người bị đánh hộc máu không phải hắn mà sẽ là bọn Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi.

Tất cả những điều này, bọn Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi không hề hay biết. Thấy Cổ Thần hộc máu, trong lòng mừng thầm, lập tức thu pháp khí, đến trước mặt Cổ Thần.

Hoàng Phủ Cực nói:

- Hôm nay dạy cho người một bài học, để người biết, lúc này thì phải biết vẫy đuôi làm người...

Nói đoạn, Hoàng Phủ Cực, Trương Hoài, Đặng Phi ba người cùng vẫy tay, trực tiếp ngưng tụ Tiên Thiên chân khí thành chưởng cương, định đánh vào ngực Cổ Thần.

- Dừng tay...

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên giữa thiên không, một thiếu nữ áo lục như tiên nữ hạ phàm, từ trên trời bay xuống. Dừng lại bên cạnh Cổ Thần, giơ tay chỉ vào tay Cổ Thần, một luồng chân khí màu trắng cuộn cuộn trào ra, xuất hiện trước mặt Cổ Thần, hóa thành một chiếc lồng bảo vệ.

Vù vù vù...

Ba đường quyền cương đánh vào chiếc lồng màu trắng, chiếc lồng màu trắng không hề nhúc nhích mà Hoàng Phủ Cực, Trương Hoài, Đặng Phi cơ thể lại rung mạnh, liên tiếp lùi lại phía sau.

- Vị sư đệ này, không sao chứ?

Thu lại lồng bảo vệ, thiếu nữ áo lục đỡ Cổ Thần đứng dậy, quan tâm hỏi.

Thiếu nữ áo lục ra tay, khiến Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi không khỏi giật mình, thực lực của cô mạnh hơn bọn chúng rất nhiều, lực dội của chiếc lồng chân khí mà cô tạo ra khiến ba người đều bị đẩy lùi mười bước.

So với vẻ thất sắc của Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi, Trương Hoài sau khi nhìn thấy thiếu nữ áo lục, lập tức lộ vẻ cung kính, cúi đầu nói:

- Hư sư tỷ, tỷ... Sao lại đến đây?

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

154. Chương 40: Cô Gái Trong Mơ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hư sư tỷ? Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi quay sang nhìn nhau, không lẽ người này là tiên nữ lục y, là thiên tài số một, đệ tử thân truyền của Hoàng Dược Tiên thủ tọa Hư Tử Uyên, mặc dù tuổi mới mười bảy nhưng nghe nói năng đã là đan dược sư thất phẩm, hơn nữa, tu vi cũng đến Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Được Hư Tử Uyên đỡ dậy, Cổ Thần thấy ngọt như nếm mật ong, mặt đầy vẻ hạnh phúc, thầm khen mình lúc này biểu hiện quá tốt.

Hư Tử Uyên không chú ý đến Cổ Thần mà ánh mắt đang dừng ở chỗ Trương Hoài, nói:

- Trương sư đệ, đệ mới nhập môn năm năm mà đã học được trò ma cũ bắt nạt ma mới rồi sao?

Trương Hoài mặc dù tuổi đã hai mươi, nhưng trước mặt Hư Tử Uyên, vẫn phải tỏ ra cung kính.

Hư Tử Uyên mặc dù mới mười bảy, nhưng đã là đệ tử lục y, nhập môn sớm hơn Trương Hoài mười năm, từ nhỏ đến lớn sống trong Hư Thiên Tông, thủ tọa Bách Thảo Phong Hoàng Dược Tiên vừa là sư phụ vừa là nghĩa phụ của nàng. Luận thực lực, nàng là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín, cách Thần Hải cảnh chỉ còn một bước, luận luyện đan thuật, nàng là đan dược sư thất phẩm, trừ trưởng bối trưởng lão, đệ tử Bách Thảo Phong, không ai bằng được nàng.

Bất luận thực lực hay hậu đãi hay thời gian nhập môn, Trương Hoài đều thua xa Hư Tử Uyên.

Bởi vậy, mặc dù lớn tuổi hơn, nhưng vẫn phải gọi Hư Tử Uyên một tiếng sư tỷ.

Hư Tử Uyên không chỉ có tiên căn tốt, thiên phú cao, tính tình cũng dịu dàng, chưa bao giờ nạt nạt đệ tử hậu bối, lại xinh đẹp như thiên tiên, nên đệ tử trong Bách Thảo Phong đều rất tôn trọng nàng.

Không chỉ Bách Thảo Phong, ở Hư Thiên Tông này, Hư Tử Uyên cũng là mỹ nhân số một, thiên phú cao, trừ vài thiên tài tiên căn thượng phẩm ra, không ai hơn được nàng.

Nhưng thiên phú của Hư Tử Uyên không ở phương diện tu luyện mà là luyện dược, cũng vì rất có thiên tư nên dù tuổi còn trẻ nàng đã là đan dược sư thất phẩm.

Đơn dược sư phân thành thập phẩm, có thể luyện ra linh dịch nâng cao tu vi Hậu Thiên sơ, trung, hậu kỳ lần lượt phân thành đan dược sư nhất, nhị, tam phẩm, có thể luyện ra linh đan cần thiết nâng cao tu vi Tiên Thiên sơ, trung, hậu kỳ phân thành đan dược sư tứ, ngũ, lục phẩm.

Có thể luyện ra linh cần thiết đơn nâng cao tu vi Trúc Thai kỳ, Dẫn Hồn kỳ, Bồi Nguyên kỳ, Kim Đan kỳ, gọi là đan dược sư thất, bát, cửu, thập phẩm.

Tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, thân phận đan dược sư thất phẩm, thân truyền đệ tử của Hoàng Dược Tiên, dung mạo đẹp tựa thiên tiên... Hầu như tất cả mọi ưu điểm đều tập trung trên người nàng, đệ tử nam của Hư Thiên Tông, không ai là không thích, đệ tử nữ, không ai là không ghen tị.

Trong tim các đệ tử nam Hư Thiên Tông, Hư Tử Uyên chính là nữ thần, thánh khiết mà mỹ lệ, như tiên nữ xuất thế vong trần.

Trên người Hư Tử Uyên như phát ra một loại thần quang, khiến người ta không dám nhìn thẳng, nếu như cố nhìn, dường như đều là khinh nhờn, là phạm tội, nên ba người Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi đều phải cúi đầu trước mặt Hư Tử Uyên, không dám nhìn thẳng.

Cổ Thần thăm cảm thán, kiếp trước, lần đầu tiên gặp nàng, hẳn cũng giống y như vậy, không dám liếc nhìn dù chỉ một lần.

- Sư tỷ, bọn đệ... Bọn đệ chỉ đang đùa giỡn với Cổ sư đệ thôi, không như tỷ nghĩ đâu, thật đấy, không phải...

Trương Hoài cúi đầu nói, trán lấm tấm mồ hôi.

- Đùa giỡn?

Hư Tử Uyên nói:

- Các đệ cũng thật to gan, dám đánh nhau ở đây? Đây là vườn linh dược của Tôn sư thúc, nếu như làm hỏng linh dược, Tôn sư thúc tuyệt đối không tha cho các đệ đâu.

- Sư tỷ dạy đúng lắm, sư đệ sai rồi, xin phép cáo lui...

Trương Hoài gật gật đầu, vội vàng kéo kéo Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi, hai người nói:

- Sư tỷ, sư đệ cũng xin phép cáo lui...

Nói đoạn, ba người ngự khí bay lên, hóa thành ba đường hào quang biến mất trên trời.

Đợi ba người đi rồi, Hư Tử Uyên mới chuyển sự chú ý sang phía Cổ Thần, Cổ Thần quệt vết máu trên miệng, nói:

- Đa tạ sư tỷ tương cứu.

Hư Tử Uyên phỉ phỉ bụi trên lưng Cổ Thần, nói:

- Tại sao họ lại đánh đệ? Cùng là sư huynh đệ đồng môn mà... Đệ là?

Ánh mắt Hư Tử Uyên dừng lại trên khuôn mặt Cổ Thần, thoáng ngáy ra, ngũ khí lộ vẻ kinh ngạc:

- Đệ chính là vị đạo hữu hôm đó tìm ta khám bệnh?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Sư tỷ, bây giờ đệ đã là đệ tử Hư Thiên Tông Bách Thảo Phong, là sư đệ sư tỷ.

Hư Tử Uyên trầm tư một lúc, nói:

- Đệ không phải nói đệ nhớ thương.... Một cô gái, nhớ đến sinh bệnh sao? Sao lại vào Hư Thiên Tông? Vào Hư Thiên Tông rồi muốn ra cũng khó, chỉ ít phải đợi mười năm nữa, trở thành đệ tử áo vàng mới có tư cách ra ngoài làm nhiệm vụ, đệ nhớ người ta đến sinh bệnh? Sao có thể đợi lâu như vậy?

Cổ Thần cười nói:

- Xuất tông môn không nhất định phải trở thành đệ tử áo vàng, chỉ cần tu vi chạm đến Thần Hải cảnh là được, hơn nữa, đệ tử áo vàng cũng chỉ có thể cùng mọi người xuất tông môn làm nhiệm vụ, tu sĩ Thần Hải cảnh có thể xin phép một mình đơn độc ra ngoài.

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần, nói:

- Bước vào Thần Hải cảnh tu vi? Mười đệ tử áo lam thì chín người không làm được điều đó, đệ bây giờ mới là Tiên Thiên cảnh tầng một, còn cách Thần Hải cảnh xa lắm... Ồ, đúng rồi, lần trước đệ nói cô gái ấy thường xuyên bị huyền âm hàn khí giày vò? Tình hình thế nào rồi? Có thể nói cho ta biết không?

Lần trước nghe Cổ Thần nói, Hư Tử Uyên không mấy để tâm, nhưng sau khi quay về Bách Thảo Phong, càng nghĩ càng cảm thấy kì quái, bản thân nàng thường xuyên bị huyền âm hàn khí giày vò, lúc huyền âm hàn khí xâm nhập, toàn thân sẽ đông kết thành một tảng băng, cho dù là Hoàng Dược Tiên, cũng không có cách chữa trị, chỉ có thể luyện ra một loại đan dược tên là liệt nguyên đan, rút ngắn thời gian đông kết đau khổ.

Hư Tử Uyên chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe qua người khác bị huyền âm hàn khí xâm nhập như nàng, nên, sau khi nghe Cổ Thần nói xong câu đó, nàng liền ghi nhớ trong lòng, mặc dù mới chỉ gặp Cổ Thần một lần, nhưng, diện mạo Cổ Thần, đã in sâu trong trí não.

Cổ Thần vừa chùi vết máu trên miệng, Hư Tử Uyên lập tức nhận ra.

Cổ Thần nhìn Hư Tử Uyên một lúc lâu, rồi mới nói:

- Kì thực, cô gái mà đệ muốn nói là cô gái luôn xuất hiện trong những giấc mơ của đệ. Trong hiện thực, đệ vẫn chưa gặp được nàng, đệ thường xuyên nhìn thấy nàng bị huyền âm hàn khí làm cho đau đớn, đau đến nỗi khiến đệ cũng phải bừng tỉnh. Càng đến gần Linh Hư Sơn, giấc mơ càng trở nên rõ ràng...

- Thật vậy sao...?

Hư Tử Uyên chăm chú nhìn Cổ Thần, hỏi.

Cổ Thần gật gật đầu.

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần có chút ngạc nhiên, trong Hư Thiên Tông này, chỉ có khoảng năm người biết chuyện nàng bị huyền âm hàn khí gặm nhấm, tất cả trưởng lão đều không hay biết, huống hồ đệ tử hậu bối, nàng có thể xác nhận, Cổ Thần tuyệt đối không biết thông tin mình bị huyền âm hàn khí gặm nhấm.

Nhưng... Theo như Cổ Thần nói, cô gái trong giấc mơ của hắn bị huyền âm hàn khí dày vò? Sao lại giống nàng như vậy?

Không lẽ... Chỉ là trùng hợp?

Trí óc Hư Tử Uyên lúc này không ngừng vận động, càng nghĩ lại càng cảm thấy khó tin, sự trùng hợp này thực sự khéo đến có chút quá đáng.

Sao nàng có thể nghĩ ra, Cổ Thần là người sống hai kiếp, chuyện nàng bị huyền âm hàn khí dày vò, Cổ Thần kiếp trước tận mắt nhìn thấy.

Chỉ có điều, Cổ Thần chỉ biết Hư Tử Uyên bị huyền âm hàn khí dày vò chứ không biết huyền âm hàn khí trong người nàng từ đâu đến? Cho dù kiếp trước Cổ Thần sống đến năm trăm năm, trừ Hư Tử Uyên ra, hắn chưa từng gặp người thứ hai bị huyền âm hàn khí dày vò như nàng.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

155. Chương 41: Tiên Thiên Tầng Chín.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mười hai đường Chân khí tiên thiên cường đại tương dung, Cổ Thần chỉ cảm thấy tim nhói lên một cái, nhanh chóng xẹp xuống như quả bóng da bị xuyên thủng.

Phụt...

Cổ Thần há miệng, một đường khí tiên bắn ra từ miệng, hóa thành thực chất, vì một tiếng, bức tường bị đường khí tiên đâm thủng một lỗ lớn như nắm tay, khí tiên ngưng thành cương mang màu trắng, xuyên qua lỗ thủng, bắn xa hàng chục trượng.

Cổ Thần mở mắt, trời lúc này đã sáng, một ngày mới lại bắt đầu, một hơi thở bây giờ đã nhiều hơn thời gian một đêm, so với lần trước, duy trì lâu hơn một chút.

Nhưng... Cổ Thần thầm tiếc, vào thời điểm quan trọng nhất, vẫn chưa thể đột phá được bình cảnh Tiên Thiên cảnh tầng tám, đến giới hạn đột phá thì Linh Kinh Thuần Tức quyết lại thiếu mất một chút, nếu như thời gian một hơi thở, Cổ Thần có thể giữ lâu hơn một khắc, như vậy, bình cảnh Tiên Thiên cảnh tầng tám sẽ trực tiếp bị đột phá.

Cổ Thần cũng không buồn, đến thời điểm này, hắn gần như đã bước một chân vào Tiên Thiên cảnh tầng chín, lần này suýt chút nữa thì đột phá, có thể hôm nay, cũng có thể ngày mai, trong quá trình trùng kích, tức tường tầng tám sẽ bị Chân khí tiên thiên cường thịnh của Cổ Thần đánh đổ.

Hai ngày sau, khi trời vừa sáng rõ, từ căn phòng của Cổ Thần đột nhiên truyền đến một tiếng sấm rền. Liền sau đó, một đường cương khí màu trắng bay qua nóc nhà, xông thẳng lên trời, bắn xa gần bốn mươi trượng rồi mới dần dần biến mất.

Trong phòng, Cổ Thần ngẩng đầu nhìn, đường cương khí màu trắng đó chính là khí tiên mà hắn vừa bắn ra, còn tiếng sấm rền là âm thanh tạo ra bởi luồng khí tiên đó.

- Ha ha ha ha...

Cổ Thần nhảy xuống giường, sung sướng cười nói:

- Tiếng như sấm rền, tầng thứ năm của Linh Kinh Thuần Tức quyết, mình cuối cùng đã luyện thành, ha ha... Cuối cùng đã bước vào Tiên Thiên tầng chín cảnh giới, chỉ còn thiếu một bước là tu xuất Thần Hải, đúc thành đạo thai, tiến vào con đường tu tiên chân chính, Thần Hải chi cảnh.

Bình cảnh Tiên Thiên cảnh tầng tám đã bị phá, Cổ Thần chính thức bước vào Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Cổ Thần cảm thấy, thân thể mình như to hơn, nếu như nói, trước đây cơ thể hắn chỉ lớn độ một thùng nước thì bây giờ tương đương với một giếng nước lớn, số lượng Chân khí tiên thiên dung nạp tăng lên vô số lần.

Thân thể vốn dĩ đang căng lên như một quả bóng hơi bây giờ như miếng bông mất nước, co lại, Cổ Thần vận chuyển Linh Kinh Thuần Tức quyết, chân khí âm dương sản sinh lập tức bị thân thể nuốt chửng, mãi mà không dừng lại.

Vừa tiến vào Tiên Thiên tầng chín, căn bản vẫn chưa ổn định, cần phải có một lượng lớn Chân khí tiên thiên bù đắp năng lượng cần thiết sau khi cường hóa cơ thể. Lấy một viên nguyên linh đan cực phẩm, nuốt chửng, tay cầm hàu miếng linh thạch, Cổ Thần lập tức thu triển Phệ Linh quyết, nhanh chóng chuyển hóa linh khí, bổ sung năng lượng bản thân.

Một canh giờ sau, khi những tia nắng đầu tiên xuất hiện từ đằng Đông, Cổ Thần mở trừng hai mắt, xung quanh hắn, đã có sáu miếng linh thạch bị hút cạn, lần này, thân thể hắn không còn cảm giác đói khát nữa mà là tràn đầy năng lượng, tu vi của hắn lại nâng lên một bậc nữa.

Ra khỏi phòng, mắt nửa canh giờ chăm sóc vườn hoa, Cổ Thần nhìn lên đỉnh Bắc Bách Thảo Phong, đó là nơi Hư Tử Uyên sống.

Tiên Thiên cảnh tầng chín là cửa ải đầu tiên của con đường tu luyện. Qua được nó, sẽ là Thần Hải cảnh đại tu sĩ, có pháp lực vô biên, là bước vào con đường tiên đạo chân chính. Không qua được nó, sẽ mãi mãi ở lại cảnh giới Tiên Thiên, con đường tu chân không bao giờ kết thúc.

Bước vào Tiên Thiên cảnh tầng chín, cách Thần Hải cảnh chỉ còn một khoảng cách ngắn, tu luyện mặc dù quan trọng, nhưng sau khi trùng kích xong, tâm tư Cổ Thần lại bắt đầu hướng về phía Hư Tử Uyên.

Cổ Thần đang nhìn lên cao thì đột nhiên trên trời lóe lên lục mang, một đường độn quang bắn thẳng về hướng Cổ Thần, hai mắt Cổ Thần nhất thời sáng rực, miệng cười rạn rở.

Độn quang đến rất nhanh, chớp mắt đã thấy đáp xuống trước mặt Cổ Thần. Độn quang tiêu tán, thiếu nữ áo lục xuất hiện trước mắt, tóc cài một đóa an thần hoa, mặt như phù dung xuất thủy, lông mày như vẽ, Cổ Thần nhìn mà không nỡ chớp mắt.

Trừ Hư Tử Uyên, còn cô gái nào có mê lực như vậy?

- Tử Uyên sư tỷ...

Cổ Thần cười ngoác miệng.

Hư Tử Uyên cũng nở một nụ cười tươi tắn, liếc sang vườn linh dược, thấy vườn linh dược gọn gàng ngăn nắp, không có một tia lộn xộn, nói:

- Cổ sư đệ, xong việc nhanh vậy sao?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Chỉ cần làm xong công việc mỗi ngày, kì thực cũng không có quá nhiều việc, chỉ là sửa sang một chút thôi.

- Tưới nước chưa?

Hư Tử Uyên hỏi.

- Tưới rồi...

Cổ Thần gật gật đầu, hỏi:

- Tử Uyên sư tỷ đến đây có việc gì không?

Hư Tử Uyên mỉm cười, nói:

- Không có việc thì không được đến sao?...

Cổ Thần đang định nói “được” thì đột nhiên Hư Tử Uyên nhìn hắn giật mình thẳng thốt:

- Cổ sư đệ, mấy ngày trước đệ còn là Tiên Thiên cảnh tầng một tu vi, sao bây giờ đã Tiên Thiên cảnh tầng hai rồi?

Cổ Thần sau khi bước vào Tiên Thiên cảnh tầng chín, nâng tu vi bên ngoài lên Tiên Thiên cảnh tầng hai, hơn nữa, thời gian ở Hư Thiên Tông rất dài, cứ cách một khoảng thời gian, Cổ Thần lại nâng tu vi lên một tầng, như vậy tu vi mặc dù có nâng lên, nhưng cũng không đến nỗi quá rõ ràng.

Cổ Thần cười nói:

- Đệ nói rồi, ta rất có thiên phú mà, mấy ngày trước ta trùng kích Tiên Thiên cảnh tầng một, mới hôm qua thôi, cuối cùng cũng bước vào Tiên Thiên cảnh tầng hai.

-Ồ...

Hư Tử Uyên gật gật đầu, nói:

- Xem ra đệ đúng là có chút thiên phân, hư viêm quyết thì sao? Đệ tu luyện thể nào rồi?

- Cũng tạm tạm.

Cổ Thần giơ tay, một đóa hỏa diễm trong suốt như hư vô nổi lên giữa lòng bàn tay, đóa hỏa diễm lúc thu lại chỉ còn mấy thước, lúc lại hóa nở ra bằng một bàn tay.

Hư Tử Uyên nhìn xong gật đầu nói:

- Mấy tháng thời gian mà luyện được như vậy, cũng không tệ, thấy đệ có thiên phú như vậy, để ta dạy đệ pháp quyết cao hơn của Hư Viêm quyết, đệ thấy thế nào?

- Thực sự?

Cổ Thần đã biết hết mọi pháp quyết của Hư Viêm quyết, nhưng câu nói này vẫn được thốt ra từ tận đáy lòng.

Hư Tử Uyên nheo mắt cười, nói:

- Ta đã lừa ai bao giờ chưa?

- Cảm ơn sư tỷ.

Cổ Thần hơi cúi người, cười nói.

Ba ngày vừa rồi, lúc nào Hư Tử Uyên cũng nghĩ đến những gì Cổ Thần nói, càng nghĩ càng lại càng cảm thấy hiếu kỳ và thích thú. Cho nên, trời vừa sáng, nàng đã tìm đến vườn linh dược.

Lần này không phải đến hái thuốc, mà là tìm Cổ Thần nói chuyện. Thấy Cổ Thần luyện Hư Viêm quyết cũng không tệ, liền thuận miệng nói luôn sẽ dạy hắn.

Ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy ngạc nhiên, việc dạy Cổ Thần phát triển quá tự nhiên, giống như trước đây nàng đã từng dạy hắn vậy, mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi.

Kì thực, tất cả công lao đều thuộc về biểu hiện của Cổ Thần. Kiếp trước Hư Tử Uyên lên dạy hắn bao nhiêu thứ, thuật pháp, luyện đan thuật,...vân vân cho nên bây giờ Hư Tử Uyên nói muốn dạy hắn Hư Viêm quyết, Cổ Thần không có nửa phần kinh ngạc hay chần chừ, mà đón nhận rất tự nhiên.

Hư Tử Uyên từ nhỏ đã sống trong Bách Thảo Phong, chưa từng rời Hư Thiên Tông bao giờ, nên rất hiếu kỳ về những chuyện bên ngoài. Còn Cổ Thần kiếp trước đi khắp Đại Doanh Đế Đình và phần lớn Đại Kiền thánh đình, từng gặp qua tu sĩ phật, đạo, nho, ma, yêu... Kiến thức tích lũy được không hề nhỏ.

Hai người nói chuyện với nhau, ban đầu còn là Hư Tử Uyên chủ đạo, nhưng, dần dần, tất cả đều là Cổ Thần nói, Hư Tử Uyên chỉ biết tròn mắt nghe Cổ Thần kể về thiên kì bách quái ở thế giới bên ngoài.

Thấy Hư Tử Uyên toàn tâm toàn ý lắng nghe mình nói chuyện, Cổ Thần rất vui vẻ, kiếp trước không có tình huống này, lúc đó Cổ Thần mặc dù từ Lạc Thủy Thành đến Hư Thiên Tông, đi hết mấy năm trời, nhưng kiến thức thật sự không nhiều, mỗi lần nói chuyện đều là Hư Tử Uyên một mình độc diễn, cục diện bây giờ đã thay đổi hoàn toàn.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

156. Chương 42: Đưa Thuốc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hư Tử Uyên của bây giờ chỉ mới mười bảy tuổi, trẻ hơn kiếp trước nhiều, tâm tính cũng hiếu động hơn một chút, rất quan tâm đến thế giới bên ngoài.

- Có cơ hội, thực sự rất muốn được đi ra ngoài.

Đây là câu mà Hư Tử Uyên thường nói nhiều nhất.

Bình thường lúc nào Hư Tử Uyên cũng mỉm cười, như không bao giờ biết phiền não, chỉ lúc nói ra câu này, ngữ khí mới có chút u buồn.

Người khác chỉ biết nàng là một thiên tài, có tu vi Tiên Thiên tầng chín, lại là một đan dược sư thất phẩm, đệ tử thân truyền của Bách Thảo Phong thủ tọa Hoàng Dược Tiên, một cô gái đẹp tựa Tiên Thiên...

Nhưng không ai biết, trong người nàng có huyền âm tuyệt mạch, mặc dù cửu âm chi thể giữ được tính mạng nàng nhưng, đến năm ba mươi ba tuổi, ba tháng ba ngày ba khắc, cửu âm chi thể sẽ xuất hiện một lần biến hóa lớn, lúc đó, cửu âm chi thể và huyền âm tuyệt mạch mất cân bằng, sẽ chẳng còn gì ngăn cản huyền âm hàn khí tàn phá cơ thể nàng nữa, và cái chết là kết cục tất yếu.

Huyền âm tuyệt mạch là cực âm huyền khí Băng phách thần chưởng của tông chủ Băng Thần Tông hóa thành, từ lúc còn là thai nhi nó đã tồn tại trong người Hư Tử Uyên, cùng Hư Tử Uyên trưởng thành, mỗi ngày, hàn khí lại lớn thêm một chút, cho đến hôm nay, huyền âm hàn khí trong người Hư Tử Uyên còn mạnh hơn Băng phách thần chưởng cực âm hàn khí của Băng Thần Tông tông chủ gấp trăm ngàn lần.

Tông chủ Băng Thần Tông là đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, huyền âm hàn khí so với cực âm hàn khí cường thịnh hơn trăm lần, nếu như không phải là chư Tử thánh nhân trong truyền thuyết tái sinh, e rằng không ai có thể tiêu trừ.

Cho dù là với kinh nghiệm năm trăm năm trước, Cổ Thần cũng không thể làm gì được huyền âm tuyệt mạch.

Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, từ sau ngày hôm đó, cứ cách một ngày, nhiều nhất là ba ngày, Hư Tử Uyên lại đến chỗ Cổ Thần một lần. Cách họ trò chuyện với nhau chẳng khác gì những người bạn thân thiết đã quen nhau từ nhỏ, nói mãi cũng không thấy chán.

Mỗi ngày ngoài chăm sóc vườn linh dược và tu luyện Cổ Thần còn được trò chuyện cùng Hư Tử Uyên, cuộc sống này, kiếp trước không biết Cổ Thần đã nằm mơ biết bao nhiêu lần, hôm nay, cuối cùng cũng thành hiện thực.

Hôm đó, Cổ Thần vừa chăm sóc xong vườn linh dược, di chuyển vị trí đang định tưới nước thì đột nhiên một đường tử quang xẹt qua hư không, nửa tháng nay, trừ Hư Tử Uyên, không còn ai khác đến chỗ này, nhưng, Hư Tử Uyên mặc áo màu lục, nên độn quang cũng là màu xanh lục.

Đường độn quang này màu tím, rõ ràng không phải Hư Tử Uyên.

Tử quang đáp xuống trước mặt Cổ Thần, độn quang tiêu tán, Cổ Thần lập tức cung kính nói:

- Xin chào Tôn sư thúc.

Người đến toàn thân mặc tử bào, chính là trưởng lão Tôn Thường.

Tôn Thường nhìn khắp một lượt vườn thuốc, sau đó vỗ một cái lên vai Cổ Thần, cười lớn nói:

- Được... Ha ha, ta quả nhiên không chọn lầm người, vườn linh dược này, xem ra còn gọn gàng hơn cả lúc ta ở đây, ha ha...

Cổ Thần cũng mỉm cười, nói:

- Tôn sư thúc đến đây có việc gì không ạ?

Tôn Thường nói:

- Văn trưởng lão vừa phi kiếm truyền âm, bảo ta phái người mang chút dược liệu đến, cái tên này, xin ta linh dược mà cũng không phái người đến lấy, còn bắt ta phải phái người đi, được rồi... Người đi giúp ta một chuyện.

- Văn trưởng lão?

Cổ Thần nhủ thầm, trong đầu lập tức nhớ lại những gì Vệ Tử Kỳ nói, Văn trưởng lão là người bên Hoàng Phủ Cực, lần này rõ ràng là cố ý bắt mình đi đưa thuốc đây mà, phải cẩn thận.

- Chính là vị Văn Sư Hào trưởng lão ra đón chúng ta lúc người mới đến Bách Thảo Phong ấy, hắn sống trong một sơn cốc mười lăm dặm về hướng Đông trên đỉnh Nam, tên gọi Mộc U Cốc.

Tôn Thường tưởng Cổ Thần không biết nên nhắc lại.

- Vâng, Tôn sư thúc cần đưa những dược liệu gì?

Cổ Thần hỏi, hần nghệ cao gan lớn, bất luận là phải đưa thuốc Văn trưởng lão hay ai, hần cũng không sợ.

- Ủm... người đợi một chút.

Tôn Thường đi vào trong vườn, hái không ít dược liệu, đặt vào trong một túi trữ vật, giao cho Cổ Thần, nói:

- Đi đi, đưa cho hần những thứ này là được rồi.

- Vâng...

Cổ Thần nhận túi trữ vật, nói:

- Đệ tử cáo lui.

Tôn Thường gật gù đầu, Cổ Thần tung pháp khí, hóa thành một đường hào mang, bay thẳng về phía Nam, Cổ Thần từng sống ở Bách Thảo Phong tám năm, Mộc U Cốc là nơi nào, hần đương nhiên biết, duy trì tốc độ phi độ, chẳng mất bao nhiêu thời gian, Cổ Thần đã có mặt bên ngoài Mộc U Cốc.

- Văn sư thúc... Đệ tử Cổ Thần đến đưa thuốc.

Bên ngoài Mộc U Cốc, Cổ Thần lớn tiếng gọi.

- Vào đi...

Giọng nói của Văn Sư Hào từ trong truyền ra, đồng thời, tầng không gian trong suốt bên trên Mộc U Cốc hơi nổi sóng rồi nhanh chóng biến mất.

Văn Sư Hào giải trừ cấm chế, Cổ Thần đi vào trong Mộc U Cốc, không lâu sau, một hồ nước nhỏ đã xuất hiện trước mặt Cổ Thần, bên cạnh hồ nước có một căn nhà với rất nhiều phòng ốc. Phía trước ngôi nhà là một tòa được đỉnh, một lão giả tuổi độ ngũ tuần, toàn thân tử bào đang ngồi bên cạnh được đỉnh luyện được.

Qua mùi hương, Cổ Thần có thể phán đoán ra Văn Sư Hào đang luyện thất phẩm đan dược thái nguyên đan, là linh dược tăng cường tu vi cho tu sĩ Trúc Thai kỳ.

Cổ Thần đặt túi trữ vật xuống, nói:

- Văn sư thúc, linh dược mà sư thúc cần đều nằm trong này.

Văn Sư Hào khẽ gật đầu, giơ tay ra nhận.

Một lúc lâu sau, Văn Sư Hào vẫn chìm đắm vào việc luyện đan, không mở miệng nói câu gì, Cổ Thần thấy vậy, nói:

- Sư thúc, đệ tử xin phép cáo lui.

Văn Sư Hào vẫy tay, Cổ Thần đi ra ngoài cốc, mới đi được mấy bước, giọng nói của Văn Sư Hào đã đột nhiên vang lên:

- Tu vi của Cổ sư chất đã lên Tiên Thiên tầng hai rồi hả?

Cổ Thần quay người nói:

- Vâng, nửa tháng trước, may mắn đột phá thành công Tiên Thiên cảnh tầng hai tu vi.

-Ồ... Nhập môn mới gần bốn tháng mà đã đột phá tu vi, ở Bách Thảo Phong này cũng coi như tốc độ khá nhanh.

Văn Sư Hào nhìn Cổ Thần một lượt, vuốt vuốt râu, nói:

- Cổ sư chất, mười lăm dặm về phía Đông Nam, có một tòa sơn cốc, tên gọi Long Nha Cốc, trong cốc sinh trưởng một loại linh thảo tên long nha thảo, ta đang luyện được, tạm thời không đi được, người có thể giúp ta đi hái hai gốc?

- Vâng, sư thúc, đệ tử đi ngay.

Cổ Thần gật đầu nói.

Long Nha Cốc? Để ta xem người định giở trò gì?

Ra khỏi Mộc U Cốc, Cổ Thần ngự khí phi hành, bay về phía Long Nha Cốc, chỉ hết một tuần trà, Cổ Thần đã ở ngoài Long Nha Cốc, Long Nha Cốc vì sinh trưởng một loại linh thảo giống răng rồng nên mới được đặt cái tên này. Long nha thảo không thể trồng ở nơi khác mà chỉ sinh trưởng trong Long Nha Cốc, cũng có thể coi là một loại linh thảo hiếm có.

Thời gian trưởng thành của long nha thảo rất ngắn, chỉ hơn mười năm nên khí lượng ẩn hàm không nhiều, không thể làm chủ dược, nhưng rất nhiều đan dược đều phải cần đến long nha thảo làm nguyên liệu phối hợp.

Long nha thảo trong Long Nha Cốc mặc dù không nhiều, nhưng cũng không khó kiếm, rất nhanh, Cổ Thần hái được hai gốc long nha thảo, đột nhiên, hai đường quang mang phá không bay đến, đột quang tiêu tán, Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi xuất hiện trước mặt Cổ Thần.

- Ha ha ha ha...

Hai người vừa nhìn thấy Cổ Thần, lập tức ha ha cười lớn, Hoàng Phủ Cực nói:

- Cổ Thần, trong Long Nha Cốc này, để xem còn ai đến cứu người nữa.

Đặng Phi cũng cười nói:

- Cổ Thần, lần này ta sẽ tát người đủ một trăm, không... một ngàn cái để cái mặt người biến thành đầu heo mới thôi.

- Phì...

Cổ Thần đột nhiên phì cười, nói:

- Hai vị sư đệ, chỉ có hai người các người thôi à?

- Sao? Xử lý người chỉ mình ta là thừa sức rồi.

Hoàng Phủ Cực huênh hoang nói.

Vong Linh

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

157. Chương 43: Năm Đám Lớn, Là Con Bò.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Cổ Thần, tóm lấy chúng, đánh cho chúng một trận, sau đó Tiểu Bạch dùng diệt ức thuật, xóa sạch kí ức của chúng.

Giọng nói của Tiểu Bạch thì thâm vang lên bên tai Cổ Thần.

- Cổ Thần nhìn khắp một lượt xung quanh, thì thầm nói:

- Tiểu Bạch, người không cần phải ra, ta đến Long Nha Cốc này, chỉ mình Văn Sư Hào biết, hai người bọn chúng tìm đến đây, nhất định là ý của Văn Sư Hào, bên ngoài, rất có thể còn người khác đứng nhìn, hai tên này, ta chỉ sử dụng Tiên Thiên cảnh tầng hai tu vi cũng đủ để xử lý chúng...

- Ờ...

Tiểu Bạch còn lăm bắm gì đó nữa, thấy không được ra tay, nó hình như có chút buồn bực.

- Người đang cầm cái gì đó?

Hoàng Phủ Cực nói, vung tay, một thanh mộc kiếm màu đen xuất hiện, là một món pháp khí trung phẩm.

Đặng Phi không chịu thua kém, cầm pháp khí của mình, là một thanh phi kiếm màu bạc, cũng là pháp khí trung phẩm.

Cổ Thần nhìn lướt hai người, cuối cùng dừng ánh mắt ở chỗ Đặng Phi, nói:

- Đặng sư đệ, ta vừa nghĩ, nếu như ta tát cho hai người mỗi người một cái, thì phải đánh ai trước? Ta nghĩ, chắc da mặt người ngựa ngựa, không chịu được nữa nên thôi chắc ta phải tát người trước?

Đặng Phi giận dữ nói:

- Người mới đáng đánh... Ai da...

Trên lưng Cổ Thần, đột nhiên xuất hiện một tấm áo choàng màu đen, loáng một cái, Đặng Phi chưa nói hết câu thì “chát...”, trên mặt đã xuất hiện một vết bàn tay đỏ ửng.

- Người quả nhiên đáng đánh...

Giọng nói của Cổ Thần vừa vang lên bên tai Đặng Phi, chớp mắt, đã thấy hóa thành một đường tàn ảnh, biến mất không chút dấu vết, một giây sau thì xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

Hoàng Phủ Cực chém mạnh vào vị trí bên cạnh Đặng Phi, mặc dù ra tay rất nhanh, nhưng ngay cả bóng dáng Cổ Thần cũng không nhìn thấy.

Mắt Đặng Phi lộ ra một tia sợ hãi, hắn và Hoàng Phủ Cực đứng cùng nhau, vậy mà Cổ Thần nói đánh là đánh? Hắn đột nhiên cảm thấy, cùng Hoàng Phủ Cực đi tìm Cổ Thần gây sự không phải là một lựa chọn đúng đắn, trong lòng sản sinh một tia sợ hãi.

Đặng Phi sợ, nhưng Hoàng Phủ Cực thì vẫn chưa bị Cổ Thần đánh. Mặc dù có chút kinh ngạc về tốc độ của Cổ Thần, nhưng hắn có tu vi Tiên Thiên tầng bốn, cao hơn những hai tầng, sao phải sợ Cổ Thần.

Hoàng Phủ Cực hét lớn:

- Đặng sư đệ, chúng ta cùng lên, bắt lấy hắn, đợi lát nữa cho đệ tát hắn một vạn cái, tát đến khi chán thì thôi.

Những lời Hoàng Phủ Cực nói khiến Đặng Phi hồi phục một chút tự tin, nộ hỏa lóe lên trong mắt, nói:

- Đệ phải đánh chết hắn.

Nói đoạn, Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi vận Tiên Thiên đấu khí trong người, hắc mộc kiếm và ngân phi đao hai món pháp khí trung phẩm tốc độ bạo tăng, to thêm gần một trượng, từ hai hướng, đâm thẳng về phía Cổ Thần.

Cổ Thần vẫn tỏ ra khá bình thản, hắn biết ngoài kia có người đang quan sát, nên không sử dụng tu vi thực của mình, chỉ động dụng Tiên Thiên cảnh tầng hai thực lực, nhưng, thân thể thì có cường độ của Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Chỉ thấy hắn nhún hai cái, hai tay siết chặt, tay phải đánh mạnh vào dưới nách, một đường quyền cương chói mắt đột nhiên xuất hiện, theo năm đốm của Cổ Thần bay thẳng lên trời, trúng vào kiếm cương của Hoàng Phủ Cực, hắn hét:

- Quyền trùng thiên đấu.

Keng một tiếng, kiếm cương của Hoàng Phủ Cực bị Cổ Thần một quyền đánh tan, pháp khí trung phẩm hắc mộc kiếm rung mạnh, Hoàng Phủ Cực giật mình, hoảng hốt nhìn hắc mộc kiếm suýt chút nữa tuột khỏi tay.

Quyền trùng thiên đấu là một chiêu quyền pháp lợi hại trong kim cương quyền. Với thân thể cường hãn hiện tại của Cổ Thần, uy lực thi triển không thua kém gì kim cương của Phật Môn.

Mặc dù Cổ Thần chỉ thi triển Chân khí tiên thiên Tiên Thiên cảnh tầng hai, nhưng một quyền vẫn có thể đánh tan kiếm cương của Hoàng Phủ Cực, hơn nữa còn khiến hắn suýt chút nữa làm rơi pháp khí.

Kiểm cương của Hoàng Phủ Cực bị Cổ Thần một quyền đánh tan, ngân phi kiếm của Đặng Phi lúc này đã bay đến ngay trước mặt, khoe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, nhìn ngân phi kiếm của Đặng Phi, có chút bất mãn, quát:

- Kim cương đàn chỉ quyền...

Chỉ thấy tay trái hắn vung lên, một quyền đánh ra, đột nhiên ngón tay giữa bật mạnh, đột dưới thẳng đứng, hai đốt trên vẫn gấp vào nhau, nửa trên ngón giữa như một nắm đấm nhỏ, một đường quyền cương chói mắt truyền ra từ nắm đấm tí hon đó, quang mang cực thịnh, mọi người gần như không nhìn thấy gì, so với uy lực của kinh tiên chỉ, thậm chí không hề thua kém.

Đing...

Đàn chỉ quyền đánh trúng mũi đao ngân phi đao, phát ra âm thanh như tiếng kim loại va chạm, đao cương của ngân phi đao lập tức tiêu tán, bị Cổ Thần bắn ngược lại phía sau, lướt qua tai Đặng Phi, cắt đứt mấy sợi tóc, hóa thành một đường ngân mang, bắn cao mười mấy trượng rồi găm vào một thân cây lớn.

Cái gì?

Đặng Phi tròn mắt, không dám tin vào những gì đang diễn ra, Cổ Thần không dùng bất cứ pháp khí gì, chỉ dùng thân thể mà có thể đánh bật ngân phi đao của hắn?

Khoảng khắc Đặng Phi còn đang kinh ngạc thì “chát...” Cổ Thần đã lại cho hắn một cái tát nữa, thân thể lộn một vòng bảy trăm hai mươi độ, ngã lộn xuống đất.

Hoàng Phủ Cực cũng chấn động không kém, ban đầu thấy Cổ Thần bước vào Tiên Thiên cảnh tầng hai tu vi, thua hắn những hai tầng nên không coi ra gì, không ngờ, thực lực Cổ Thần lại cường hãn như vậy?

Lúc này Cổ Thần một quyền đánh tan kiếm cương của hắn, Hoàng Phủ Cực đã biết hắn không phải đối thủ của Cổ Thần, không sử dụng pháp khí, chỉ dùng nắm đấm mà đã đánh tan kiếm cương, nếu như sử dụng pháp khí, hắn căn bản không thể đỡ được một đòn của Cổ Thần.

Hắn đột nhiên hiểu ra, tại sao mỗi lần nhìn thấy bọn hắn, Cổ Thần lại không hề lộ vẻ sợ hãi, lúc này cũng chỉ hơi hốt nói “hai người các ngươi”, thì ra, trong mắt Cổ Thần hắn căn bản không là gì.

Hoàng Phủ Cực cuối cùng cũng hiểu, Hoàng Phủ Hạo sai hắn đến Bách Thảo Phong xử lý Cổ Thần là một quyết định vô cùng ngu ngốc, nhìn Cổ Thần tát một cái mà làm Đặng Phi lộn mấy vòng, Hoàng Phủ Cực không dám động thủ nữa, thân thể loáng một cái định chạy ra ngoài.

- Muốn chạy? Ném thử nắm đấm của ta rồi nói...

Cổ Thần tròn mắt, hai chân đạp liên hồi, thân ảnh lóe lên như điện, chớp mắt đã thấy xuất hiện sau lưng Hoàng Phủ Cực, một quyền đánh ra, trên quyền phong lại là một đường quyền cương chói mắt.

Hoàng Phủ Cực đầu gối Cổ Thần lại nhanh như vậy, hắc một kiếm kiếm cương bạo trướng, chặn đứng quyền cương của Cổ Thần, keng một tiếng, lần này Hoàng Phủ Cực không thể chặn nổi đòn công kích của Cổ Thần, hắc một kiếm rời tay, bay ra hơn mười trượng.

Cổ Thần vẫn không giảm tốc độ, tiếp tục lao theo Hoàng Phủ Cực, thân thể hai người như dính vào nhau, Cổ Thần húc vai về phía trước:

- Kim cương đỉnh tường...

Kim cương đỉnh tường là một trong những chiêu công kích mạnh nhất trong đại lực kim cương quyền. Cổ Thần húc vai vào ngực Hoàng Phủ Cực, Hoàng Phủ Cực lập tức cảm thấy nghẹt thở, chỉ thấy lồng ngực lõm xuống, thân thể như chiếc điều đứt dây, bay ngược về phía sau mười trượng.

Nhìn hai thân hình văng vẹo trên mặt đất, Cổ Thần cười lạnh, nói:

- Muốn đánh nhau, tu vi của các ngươi còn thấp lắm, Hoàng Phủ sư đệ, bảo ca ca Hoàng Phủ Hạo của người đến đây mới xứng làm đối thủ của ta, chứ người... Còn kém lắm.

- Ca ca ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Hai mắt Hoàng Phủ Cực như muốn tóe lửa, hai tay chống xuống đất, mãi mới đứng dậy được.

- Cái gì...?

Cổ Thần hừ một tiếng, thân ảnh nhanh như quỷ mị, chớp mắt đã thấy xuất hiện bên cạnh Hoàng Phủ Cực.

Chát...

Một âm thanh danh gọn vang lên, Hoàng Phủ Cực lại ngã lăn xuống đất, giống như Đặng Phi, trên mặt xuất hiện một vết bàn tay đỏ ửng.

- Người dám tát ta?

Hoàng Phủ Cực rít lên giận dữ:

- Tên khốn này...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

158. Chương 44: Đạo Mạo Trang Nghiêm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Chát...

Lại một âm thanh danh gọn nữa, Hoàng Phủ Cực vừa mới ngẩng đầu, má bên kia đã xuất hiện thêm một dấu bàn tay nữa.

Cổ Thần nói:

- Đừng chọc giận ta, không có gì là ta không dám, nói với Hoàng Phủ Hạo, bảo hắn đợi đấy, sẽ có một ngày cái tát này sẽ được dành cho hắn... Nhớ đấy.

- Vâng... vâng, nhớ, bọn đệ không dám nữa, Cổ sư huynh, đệ sai rồi...

Hoàng Phủ Hạo chưa lên tiếng, Đặng Phi đã nhanh chóng tiếp lời, nói:

- Tha cho bọn đệ đi, bọn đệ không dám nữa.

- Đặng Phi... người sợ hắn à?

Hoàng Phủ Hạo giận dữ nói:

- Cổ Thần, những gì ngươi làm với ta, đến một ngày, ca ca ta sẽ đòi lại hết... tên khốn.

Chát...

Cổ Thần lại tát thêm một cái nữa, đánh Hoàng Phủ Cực ngã lăn xuống đất, nói:

- Đòi lại? Đòi lại kiểu này á?

- Cổ sư đệ mau dừng tay...

Một giọng nói vang lên, Cổ Thần nhìn theo hướng giọng nói, một đường thanh quang phi độn đến, độn quang tiêu tán, Trương Hoài xuất hiện trước mặt Cổ Thần, đỡ Hoàng Phủ Cực dậy.

Trương Hoài nói:

- Đều là sư đệ đồng môn, Cổ sư đệ sao lại đối xử với họ như vậy?

Cổ Thần cười khê, nói:

- Trương sư huynh, thì ra huynh cảnh giác vậy? Tại sao lúc bọn chúng đối phó với ta, huynh không cùng ra tay?

Trương Hoài đành nét mặt, lạnh giọng nói:

- Cổ sư đệ, tự nhiên đệ chạy đến đây, đánh hai sư đệ đồng môn, đệ càn rỡ quá rồi đấy, chuyện hôm nay, ta sẽ báo cáo lại với sư bá chủ tọa, bảo sư bá chủ tọa trừng phạt người.

Cổ Thần mắt sắc như dao, nói:

- Cái gì?

- Sao?

Trương Hoài vênh mặt, không hề tỏ ra sợ hãi, nói:

- Cổ sư đệ, đệ còn muốn động thủ cả với ta nữa sao?

Cổ Thần liếc ra xa, không biết có còn ai đến nữa không, cũng không loại trừ trường hợp có người đã về báo cáo lại với Văn Sư Hào, nếu còn tiếp tục động thủ nữa, sau này sẽ rất khó giải thích.

Dù sao hắn đến Long Nha Cốc là để hái long nha thảo cho Văn Sư Hào, với lý do chính đáng đó, hắn căn bản không cố ý tìm Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi gây chuyện.

Cổ Thần mỉm cười nói:

- Trương sư huynh cứ báo, để xem ai có thể làm gì được đệ? Hừ...

Nói đoạn, Cổ Thần tung pháp khí, hóa thành một đường hào mang, biến mất nơi chân trời. Rất nhanh, hắn vào trong Mộc U Cốc, Mộc U Cốc lúc này không còn hạ cấm chế, nhưng, Cổ Thần vẫn đứng bên ngoài cốc, lớn tiếng gọi:

- Văn sư thúc, đệ tử hái long nha thảo, đến đưa thuốc cho người.

Một đường tử ảnh từ trong Mộc U Cốc bay ra, rất nhanh, tử ảnh xuất hiện trước mắt Cổ Thần, Văn Sư Hào chăm chú nhìn hắn, nói:

- Thuốc gì? Người đã đưa thuốc rồi, còn ở đây làm gì nữa?

Cổ Thần nhú mày, trầm nghĩ:

“Lão già này, định trở mặt à?”

Nhưng, Cổ Thần vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, lấy ra hai gốc long nha thảo, nói:

- Đây là long nha thảo mà sư thúc bảo đệ tử đến Long Nha Cốc hái.

- Ta bảo người đến Long Nha Cốc hái long nha thảo lúc nào?

Văn Sư Hào ra vẻ ngạc nhiên, nói:

- Nói, người đến Long Nha Cốc làm gì? Hay là làm việc gì xấu rồi định đổ thừa cho ta.

Vừa dứt lời, lại có mấy đường độn quang bay đến, độn quang tiêu tán, Hoàng Phủ Cực, Trương Hoài, Đặng Phi ba người xuất hiện trước mặt Văn Sư Hào, Hoàng Phủ Cực tay cầm năm gốc long nha thảo, nói:

- Sư thúc, long nha thảo hái về rồi.

Văn Sư Hào gật gù đầu, nhận lấy long nha thảo, rồi lại nhìn mặt Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi, nhất thời kinh ngạc hỏi:

- Hoàng Phủ sư chất, Đặng sư chất, mặt hai người sao vậy?

Đặng Phi ôm mặt, nức nở nói:

- Hồi sư thúc, bọn đệ tử đang ở Long Nha Cốc hái thuốc, Cổ sư huynh đột nhiên chạy đến, dùng tà thuật tát lên mặt đệ tử, hắn còn đánh Hoàng Phủ sư huynh nhiều hơn, sư thúc, hắn đánh người vô cớ, sư thúc phải làm chủ cho bọn đệ tử?

- Xin sư thúc xử lý.

Hoàng Phủ Cực cũng nghiêng răng nói.

Văn Sư Hào liếc nhìn Trương Hoài, hỏi:

- Chuyện này là thế nào?

Trương Hoài gật đầu nói:

- Những gì Hoàng Phủ sư đệ và Đặng sư đệ nói đều là sự thật, đệ tử tận mắt chứng kiến.

- Cổ Thần, người thật to gan...

Văn Sư Hào đột nhiên nổi giận lôi đình, quát:

- Thân là đệ tử Hư Thiên Tông mà dám đánh sư huynh đệ đồng môn? Mới nhập môn mấy tháng đã dám coi thường tông quy? Người lão quá rồi đấy.

Nhìn bộ dạng chính nghĩa của Văn Sư hào, Cổ Thần nhú mày, nói:

- Bộ dạng ngậm máu phun người của Văn sư thúc thật đúng là đạo mạo trang nghiêm.

- Hồn xược...

Văn Sư Hào quát:

- Dám vô lễ với trưởng bối? Ba tháng nhập môn là ai dạy người? Sao lại dạy ra cái loại đệ tử coi thường trưởng bối, dẫm đạp tông quy như người.

Hoàng Phủ Cực lập tức nói:

- Hồi bẩm sư thúc, là Vệ Tử Kỳ sư huynh.

Văn Sư Hào nói:

- Gọi Vệ Tử Kỳ đến Bách Thảo Điện, chuyện này ta sẽ đích thân bẩm báo lại với thủ tọa sư huynh, để thủ tọa sư huynh đích thân xử lý, có loại đệ tử này, đúng là sỉ nhục Bách Thảo Phong, sỉ nhục Hư Thiên Tông ta...

Văn Sư Hào thở hổn hển, thần tình kích động, nếu như là người không hiểu chuyện, chắc sẽ tưởng hắn đang cảm thấy giận thay cho tông môn, nhưng, tất cả trong mắt Cổ Thần, chỉ giống như một trò hề mà thôi, một trò hề thô vụng.

- Cổ Thần, người cũng đến Bách Thảo Điện, hừ, để thủ tọa sư huynh đích thân xử lý loại đệ tử khốn kiếp người.

Văn Sư Hào nói xong, hóa thành một đường hào mang, phi độn đến Bách Thảo Điện.

Văn Sư Hào đi rồi, Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi quay sang nhìn Cổ Thần, mắt đầy vẻ hân hoan. Hoàng Phủ Cực nói:

- Thăng ranh, chờ đợi nộ hỏa của thủ tọa sư bá đi.

- Hai vị sư đệ, hai đệ đến Bách Thảo điện trước, ta sẽ đi mời Vệ sư huynh.

Trương Hoài nói xong, hóa thành một đường hào mang, biến mất nơi chân trời.

Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi quay sang nhìn nhau, mặt đầy vẻ đắc ý, mỗi tên tung ra pháp khí của mình, phi độn về hướng Bách Thảo Điện.

Mọi người rời đi rồi, Tiểu Bạch mới thì thầm nói:

- Cổ Thần, bọn chúng đáng ghét quá, Cổ Thần nên tóm lấy chúng, đánh cho một trận, sau đó để ta tẩy kí ức, dùng mê hồn thuật điều khiển chúng, bắt chúng phải nghe lời.

Cổ Thần lắc đầu, nói:

- Không thể làm thế được, tốt nhất người đừng hiện thân, trong Hư Thiên Tông có trưởng lão Giáo Bách tu vi Thần Hải cảnh, nếu như để ông ta biết được biết được sự tồn tại của người, người sẽ rất nguy hiểm. Ta không có tu vi Thần Hải cảnh, vẫn chưa thể bảo vệ được người, hừ, muốn lấy sự phụ xử lý ta? Sự phụ rất tinh minh, nhất định sẽ nhìn ra vấn đề bên trong.

...

Một lúc sau, Cổ Thần hóa thành một đường hào mang, bay thẳng lên trời, cũng phi động về phía Bách Thảo Phong.

Lúc này, Cổ Thần đang ở trên quảng trường trước Bách Thảo Điện, đi qua quảng trường, cánh cửa lớn của Bách Thảo Điện đã xuất hiện trước mặt. Cổ Thần đứng ngoài cửa, nói lớn:

- Đệ tử Cổ Thần cầu kiến...

- Vào đi...

Một giọng nói từ trong vang lên, Cổ Thần cất bước, đi vào trong Bách Thảo Điện.

Văn Sư Hào, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi đều đang có mặt trong điện. Trường Hoài, Vệ Tử Kỳ đứng một bên, tất cả đều đã đến trước Cổ Thần một bước. Hoàng Dược Tiên râu tóc bạc phơ ngồi trên ghế thủ tọa, bên cạnh có một thiếu nữ áo lục đẹp tựa thiên tiên. Hai mắt Cổ Thần sáng rực, là Hư Tử Uyên sư tỷ.

Cổ Thần cười thầm, Hư Tử Uyên từng chứng kiến Trường Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi ba người bắt nạt hắn, có lẽ biết chỉ có bọn Hoàng Phủ Cực chủ động bắt nạt người chứ không phải hắn chủ động đi tìm Hoàng Phủ Cực?

Cổ Thần vừa bước vào, đang định hành lễ với Hoàng Dược Tiên thì Văn Sư Hào đã chỉ Cổ Thần, lớn tiếng nói:

- Chính là tên đệ tử khốn kiếp này, thủ tọa sư huynh, hắn mới nhập môn hơn bốn tháng, mà đã đánh sư huynh đệ đồng môn, không coi trưởng lão ra gì, dẫm đạp tông quy, coi tông quy tông pháp như không có... Loại đệ tử khốn kiếp này, nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc làm gương.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

159. Chương 45: Cổ Thần Phản Kích (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Hư Tử Uyên kinh ngạc liếc nhìn Cổ Thần, rõ ràng nàng cũng không tin những gì Văn Sư Hào nói, nửa tháng vừa qua, mặc dù vẫn chưa thể coi là hoàn toàn quen biết, nhưng trong mắt nàng, Cổ Thần tuyệt đối không phải loại người đó.

Trên thực tế, đúng là như vậy, Cổ Thần không chủ động đi làm mấy chuyện vớ vẩn này, nếu như không phải Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi chủ động mò đến, hắn làm sao có ý đi tìm chúng?

Hoàng Dược Tiên liếc nhìn Cổ Thần, ánh mắt cũng có chút dị sắc, lúc Cổ Thần mới nhập môn, Hoàng Dược Tiên đã để ý đến hắn, nên có ấn tượng rất sâu sắc. Rõ ràng ông không ngờ, tên đệ tử khốn kiếp mà Văn Sư Hào nhắc đến lại chính là Cổ Thần.

Ánh mắt Hoàng Dược Tiên dừng lại chỗ Vệ Tử Kỳ, hỏi:

- Tử Kỳ, đệ tử này nhập môn ba tháng là người hướng dẫn, người thử nói xem, biểu hiện của hắn thế nào?

Vệ Tử Kỳ liếc nhìn Cổ Thần, có chút mơ màng, nói:

- Thủ tọa sư bá, đệ tử... Đệ tử không có ấn tượng gì với hắn.

Mê hồn chi thuật của Tiểu Bạch không có hiệu quả lâu dài, nhiều lắm, chỉ là thời gian hai ba ngày, ba tháng trước, cứ ba ngày, Cổ Thần lại gọi Vệ Tử Kỳ đến phòng mình bảo Tiểu Bạch thi triển mê hồn chi thuật để hắn nghe theo lệnh của mình.

Bây giờ Cổ Thần và Vệ Tử Kỳ đã không gặp nhau gần nửa tháng, Vệ Tử Kỳ sớm đã tỉnh lại, chỉ có điều, lúc mê hồn, đầu óc hắn chỉ có bóng dáng Cổ Thần, bây giờ tỉnh lại, lại chẳng còn chút ấn tượng nào.

- Bảo người hướng dẫn đệ tử mới là các trưởng bối tín nhiệm người.

Văn Sư Hào quát:

- Xem người dạy dỗ thế nào? Dạy ba tháng, mà chẳng có một chút ấn tượng? Thời gian ba tháng đó, người làm những gì?

Lúc này, Hoàng Phủ Cực mới tiến lên trước một bước, nói:

- Thủ tọa sư bá, đệ tử có điều muốn nói.

- Nói...

Hoàng Dược Tiên giờ tay.

Hoàng Phủ Cực nói:

- Lúc dạy bọn đệ tử, Vệ sư huynh chỉ biết tự mình tu luyện, rất ít quản giáo bọn đệ tử, từ sáng đến tối, hiếm khi nhìn thấy bóng dáng sư huynh, Cổ sư đệ như vậy, một phần rất lớn là do lỗi của Vệ sư huynh...

- Hoàng Phủ sư đệ, người ngậm máu phun người.

Vệ Tử Kỳ giận dữ nói, hắn không có ấn tượng gì với Cổ Thần, nhưng những chuyện khác thì nhớ rất rõ. Tôn Thường phái hắn dạy dỗ đệ tử mới, mỗi ngày hắn đều làm việc chăm chỉ, đâu có dám lười biếng?

- Vệ sư chất, tên đệ tử khốn kiếp người dạy còn đang đứng đây mà người còn dám cãi.

Văn Sư Hào giận dữ quát, nói:

- Thủ tọa sư huynh, Vệ sư chất lơ là nhiệm vụ, theo quy định phạt đòn tám mươi gậy.

- Hoàng Phủ sư huynh nói đúng, đệ tử có thể làm chứng.

Đặng Phi tranh thủ góp lời.

Thấy mọi mũi dùi đều chĩa về phía Vệ Tử Kỳ, sắc mặt Hoàng Dược Tiên cũng phủ lên một tầng sương mù, nói:

- Tử Kỳ lơ là nhiệm vụ dạy dỗ đệ tử mới, phạt đòn tám mươi gậy, lập tức thi hành.

- Vâng, thủ tọa...

Từ đám đệ tử canh gác hai bên điện bước ra hai người, nhất tề lên tiếng, đi về phía Vệ Tử Kỳ.

Vệ Tử Kỳ giật mình, sắc mặt chuyển sang trắng bệch, vội vàng nói:

- Thủ tọa sư bá, oan cho đệ tử, oan cho đệ tử quá... Đệ tử không có lơ là nhiệm vụ, là Văn trưởng lão muốn hại ta, sư bá...

Văn Sư Hào quát:

- Trong điện mà còn dám lớn tiếng, chẳng ra thể thống gì cả, người nhập môn mười năm mà chút quy tắc này cũng không biết, chẳng trách không dạy được người khác.

Hai đệ tử canh gác kéo Vệ Tử Kỳ ra ngoài, Hoàng Phủ Cực nhìn bộ dạng khóc lóc của Vệ Tử Kỳ, khóe miệng thoáng nhếch lên, mắt ánh lên một tia đắc ý, bụng thầm nghĩ:

“Ai bảo lúc trước ngươi nghe lời Cổ Thần phạt ta, bây giờ, cho ngươi biết tay.”

Đồng thời, ánh mắt dừng lại chỗ Cổ Thần, đầy vẻ khoái chí, giống như Cổ Thần cũng đang bị đệ tử canh gác kéo ra ngoài đánh.

Gậy dùng để phạt là một loại pháp khí đặc chế, đánh lên người tu sĩ, cũng phải trầy da tróc thịt, rất nhanh, từ ngoài truyền vào những tiếng kêu thảm thiết của Vệ Tử Kỳ.

Vệ Tử Kỳ đã bị phạt, bây giờ mọi mũi dùi lại lại quay sang phía Cổ Thần.

Văn Sư Hào nói:

- Thủ tọa sư huynh, Cổ Thần coi thường tông quy, đánh sư huynh đệ đồng môn, bất kính với trưởng bối trưởng lão, tội này phải phạt đòn trăm roi, nhốt trong phòng kín kiểm điểm một năm.

Đặng Phi chỉ vào mặt mình, nói:

- Thủ tọa sư bá, Văn trưởng lão, hai người nhìn mặt đệ tử, chính là Cổ sư huynh đánh, đệ tử và Hoàng Phủ sư huynh đang ở Long Nha Cốc hái long nha thảo, Cổ sư huynh bất ngờ tập kích, tấn công đệ tử và Hoàng Phủ sư huynh. Mọi người nhìn mặt Hoàng Phủ sư huynh, huynh ấy còn bị đánh nhiều hơn.

Hoàng Phủ Cực hai má nóng bừng, mặc dù việc thừa nhận bị Cổ Thần đánh khiến hấn cảm thấy rất mất mặt, nhưng để cho Hoàng Dược Tiên trừng phạt Cổ Thần, hấn đành phải lên tiếng nói:

- Đặng sư đệ nói đúng, những vết tay trên mặt đệ tử đều là của Cổ sư đệ.

- Chuyện này là thật chứ?

Hoàng Dược Tiên hỏi.

Trương Hoài lập tức tiến lên trước một bước, nói:

- Tuyệt đối chính xác, đệ tử tận mắt chứng kiến, Cổ sư đệ tát Hoàng Phủ sư đệ ngã lăn xuống đất.

Hư Tử Uyên lộ vẻ kinh ngạc, liếc nhìn Cổ Thần. Rõ ràng bản thân nàng cũng thấy khó tin, Cổ Thần mới Tiên Thiên tầng hai tu vi sao có thể một tát đánh ngã Tiên Thiên cảnh tầng bốn như Hoàng Phủ Cực.

Ánh mắt Hoàng Dược Tiên cũng ánh lên một tia nghi hoặc, rõ ràng hấn đang cảm thấy chuyện này có chút kì lạ, một đệ tử Tiên Thiên cảnh tầng hai đi đánh đệ tử Tiên Thiên cảnh tầng bốn, hơn nữa còn là một đánh hai?

Văn Sư Hào nói:

- Long Nha Cốc cách chủ phong rất xa, Cổ Thần cố ý đến một nơi xa như vậy đánh sư huynh đệ đồng môn, hành vi độc ác này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến phong khí bốn tông, thủ tọa sư huynh, phải phạt Cổ Thần thật nặng, coi như giết gà dọa khỉ.

Cổ Thần trợn mắt, nghĩ thầm: Giết gà dọa khỉ? Nói vậy mấy người là khỉ hết?

Hoàng Dược Tiên gơ tay, ánh mắt dừng lại ở chỗ Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần, ngươi có gì muốn nói không?

Cổ Thần nói:

- Đệ tử phụng mệnh Văn sư thúc, đi...

- Nói láo, lão phu sai ngươi đến Long Nha Cốc hái long nha thảo bao giờ?

Cổ Thần còn chưa nói xong, Văn Sư Hào đã quát lớn, ngắt lời Cổ Thần:

- Thủ tọa sư huynh, Cổ Thần nói dối đấy, đừng nghe hấn nói nhiều, may thi hành hình phạt đi.

Cổ Thần không động thần sắc, nói:

- Văn sư thúc, đệ tử vẫn chưa nói gì, sao sư thúc biết là sư thúc sai đệ tử đến Long Nha Cốc tìm long nha thảo?

- Người... Ta...

Văn Sư Hào không nói được gì, lúc này quá kích động nên mới lấy đá tự chọi vào chân mình, giận dữ nói:

- Tóm lại là ta biết người sẽ nói như vậy.

Cổ Thần cười khê, hướng ánh mắt sang phía Hoàng Dược Tiên, nói:

- Thủ tọa sư bá, đệ tử có lời muốn nói, xin hãy nghe đệ tử nói hết rồi sư bá phán đoán cũng không muộn.

Hoàng Dược Tiên gật gật đầu, nói:

- Người nói đi, những người khác không được ngắt lời.

- Tạ ơn sư bá.

Cổ Thần cúi người, chắp tay nói:

- Văn sư thúc phi kiếm truyền ân cho Tôn sư thúc, nói cần một ít linh thảo, bởi vì bên cạnh không có ai nên mời Tôn sư thúc phái người đưa đến. Đệ tử giúp Tôn sư thúc chăm sóc vườn thuốc, nên Tôn sư thúc phái đệ tử đi Mộc U Cốc đưa linh dược cho Văn sư thúc, chuyện này Tôn sư thúc có thể làm chứng, Văn sư thúc, đệ tử nói có đúng không?

- Đúng...

Văn Sư Hào gật gật đầu, chuyện này Tôn Thường cũng biết, hắn đương nhiên không thể bảo Cổ Thần nói dối.

Cổ Thần nói:

- Văn sư thúc nhận linh dược xong, nói muốn đệ tử đến Long Nha Cốc, giúp sư thúc hái hai gốc long nha thảo...

- Nói láo, ta đâu có...

Văn Sư Hào lại quát lên giận dữ.

Nhưng, Văn Sư Hào chưa nói hết câu, Hoàng Dược Tiên đã lên tiếng:

- Văn sư đệ... Để Cổ Thần nói hết.

Văn Sư Hào nghiêng chặt răng, hừ một tiếng, nói:

- Vâng.

Cổ Thần nói tiếp:

- Đệ tử đến Long Nha Cốc hái hai gốc long nha thảo, lúc này Hoàng Phủ sư đệ và Đặng sư đệ đột nhiên chạy đến, Hoàng Phủ sư đệ nói: “Lần này không có sư tỷ đến cứu người, xem người chạy đi đâu.” Đặng sư đệ cũng huênh hoang là sẽ tát cho sư đệ một ngàn cái, hai người nói xong thì động thủ, đệ tử không biết làm thế nào, đành phải tự vệ.

Nghe Cổ Thần nói, Hư Tử Uyên đã đoán ta tám chín phần.

Hoàng Dược Tiên hỏi:

- Theo như người nói, thì đây không phải lần đầu Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi đến tìm người?

Cổ Thần gật đầu:

- Sư bá minh xét, chuyện này sư tỷ có thể làm chứng, nửa tháng trước, Trương Hoài sư huynh, Hoàng Phủ sư đệ, Đặng sư đệ từng đến vườn thuốc, ba người liên thủ đánh đệ tử học máu mồm, nếu như không có Tử Uyên sư tỷ cứu giúp đệ tử sớm đã mất mạng rồi.

Hoàng Dược Tiên lộ ra một tia giận dữ, quay sang nhìn Hư Tử Uyên, Hư Tử Uyên gật gật đầu.

- Hừ...

Hoàng Dược Tiên đập tay lên thành ghế, quay sang nhìn ba người Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi, nói:

- Các người thật to gan?

Cổ Thần có chủ động đánh Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi hay không, Hoàng Dược Tiên chưa thể khẳng định, nhưng Hư Tử Uyên là đệ tử thân truyền của hắn, Hư Tử Uyên đã gật đầu, vậy thì chuyện ba người Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi đánh một mình Cổ Thần chắc chắn là đúng.

Cộng thêm, mấy người đánh một người, tính chất thế nào cũng ác liệt hơn một người đánh mấy người, bảo Hoàng Dược Tiên không giận sao được?

Thịch... thịch... thịch...

Thấy Hoàng Dược Tiên nổi giận, ba người Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi cùng quỳ mọp xuống đất, Trương Hoài nói:

- Sư bá bớt giận, lần đó là Văn trưởng lão và sư bá phê chuẩn đệ tử mới đến vườn hái thuốc, nhưng Cổ sư đệ cố ý làm khó, không cho bọn đệ tử hái thuốc, đó là bất kính với thủ tọa sư bá và Văn trưởng lão, đệ tử thay mặt sư bá và Văn trưởng lão, dạy cho Cổ sư đệ một bài học, đệ tử ra tay rất có chừng mực, mong sư bá minh xét.

Hoàng Phủ Cực quỳ mọp dưới đất, nói:

- Thủ tọa sư bá, Cổ sư đệ ôm hận trong lòng nên mới tìm đến Long Nha Cốc báo thù bọn đệ tử.

Văn Sư Hào lên tiếng nói:

- Sư huynh, lần trước đệ có nói với huynh là muốn hái một số thảo dược, kết quả Cổ Thần không đưa thảo dược đến nên lần này đệ mới bảo Tôn sư huynh phái người đưa đến, lần đó Cổ Thần bị thiệt, ôm hận báo thù, lần này đến đưa thuốc xong, liền chạy đến Long Nha Cốc tìm đánh Hoàng Phủ sư chất và Đặng sư chất.

Nghe mấy người giải thích, sắc mặt Hoàng Dược Tiên dịu đi một chút, nói:

- Các người đứng dậy hết đi.

- Tạ ơn sư bá.

Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi mừng rỡ.

Có Văn Sư Hào giúp đỡ, Cổ Thần bất luận thế nào cũng ở thế yếu, trừ phi đánh gục Văn Sư Hào, để Hoàng Dược Tiên nhìn rõ bộ mặt thật của hắn, nếu không Cổ Thần sẽ bị gán cho tội báo thù.

Cổ Thần nhìn Văn Sư Hào, nói:

- Văn sư thúc, sư thúc khẳng khẳng nói không phái đệ tử đi Long Nha Cốc, vậy đệ tử có vài câu hỏi, không biết sư thúc có trả lời được không?

Văn Sư Hào nhìn Cổ Thần khinh bỉ, nói:

- Hỏi đi.

Cổ Thần hỏi:

- Hoàng Phủ sư đệ và Đặng sư đệ sao lại xuất hiện ở Long Nha Cốc?

Văn Sư Hào nói:

- Ta phái họ đi hái long nha thảo.

- Hái long nha thảo chỉ cần một người là đủ, tại sao lại phải phái hai người?

- Vừa hay họ đang đi cùng nhau.

- Vậy tại sao sư thúc phi kiểm truyền âm nói với Tôn sư thúc là bên cạnh không có ai?

- Chuyện này...

- Nếu như không phải bên cạnh sư thúc không có ai, tại sao Tôn sư thúc lại phải phái đệ tử đi đưa thuốc? Nếu như không phải bên cạnh sư thúc không có ai, tại sao lại bảo đệ tử đi hái long nha thảo? Hoặc là Hoàng Phủ sư đệ và Đặng sư đệ đều ở bên cạnh sư thúc, sư thúc tại sao lại phải lừa Tôn trưởng lão? Tại sao lại phải lừa đệ tử đến? Mục đích chính của người là gì?

- Chuyện này...

- Long Nha Cốc rất ít người đến, sao đệ tử biết Hoàng Phủ sư đệ và Đặng sư đệ đang ở đó? Trương Hoài sư huynh, tại sao vừa hay lại có mặt ở Long Nha Cốc ngầm quan sát mọi chuyện?

- Chuyện này...

- Đệ tử chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng hai, Hoàng Phủ sư đệ có Tiên Thiên cảnh tầng bốn, Đặng sư đệ cũng có Tiên Thiên cảnh tầng một, nếu như không phải hai người họ ép đệ tử phải tự vệ, sao đệ tử dám chủ động gây sự với họ?

...

...

- Chuyện này... chuyện này... chuyện này...

Sắc mặt Văn Sư Hào lúc xanh lúc trắng, bị hỏi mà không biết trả lời thế nào, chỉ có thể giậm dừ nói:

- Người nói láo, toàn là nói láo hết.

Cổ Thần cười lạnh, nói:

- Chân tướng thế nào, cứ để thủ tọa sư bá phán đoán.

- Đệ tử tin những gì Cổ Thần nói.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên, là Hư Tử Uyên.

Thấy Cổ Thần nhìn sang phía mình, Hư Tử Uyên chỉ khẽ gật đầu, mỉm cười.

Nghe Cổ Thần nói, Hoàng Dược Tiên sớm đã đoán ra bảy tám phần, lại được Hư Tử Uyên góp lời, Hoàng Dược Tiên đã tin tưởng hoàn toàn, nói:

- Văn sư đệ, tiểu bối đệ tử tranh cãi với nhau một chút không nói làm gì, đệ thân là trưởng lão, vậy còn ra thế thống gì nữa?

- Sư huynh, đệ...

Văn Sư Hào vừa lên tiếng, Hoàng Dược Tiên đã phẩy tay, nói:

- Đệ quay về Mộc U Cốc đi, trong vòng nửa năm không được ra khỏi cốc, liệu mà kiểm điểm bản thân mình.

- Sư huynh...

- Không cần nói nữa.

Hoàng Dược Tiên giơ tay, ngăn không cho Văn Sư Hào nói nữa.

- Vâng, đa tạ sư huynh.

Mặt Văn Sư Hào sắt lại, cúi đầu buồn bã nói.

Ánh mắt Hoàng Dược Tiên dừng lại chỗ Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi ba người, nói:

- Ba người các ngươi, một là bắt nạt đệ tử đồng môn, hơn nữa còn đánh lạc hướng quan sát, nói dối không chớp mắt, căn bản không coi bốn tọa ra gì, mỗi người phạt đòn một trăm gậy, tự kiểm điểm ba tháng, lập tức thi hành.

- Vâng... Thủ tọa.

Đệ tử canh gác tả hữu đồng thanh hét lớn, lập tức bước ra vài người, đi về phía Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi.

Phịch... Một tiếng, Đặng Phi ngã lăn ra đất, dùng giọng nói ướn nhẹp nước mắt, hét lớn:

- Sư bá, đệ tử biết tội rồi, xin sư bá khai ân... Sau này đệ tử không dám nữa, tất cả đều là chỉ thị của Hoàng Phủ sư huynh, không liên quan gì đến đệ tử... Xin sư bá khai ân...

Hoàng Dược Tiên nhìn Đặng Phi khó chịu, nói:

- Người này phạt thêm mười gậy nữa.

Cái gì? Sắc mặt Đặng Phi chuyển sang tái mét, tim như rơi xuống nước, lạnh buốt nửa người.

Đệ tử canh gác không nói nửa lời, kéo ba người ta ngoài, tám mươi gậy của Vệ Tử Kỳ vẫn chưa kết thúc, rất nhanh, bên ngoài có thêm tiếng thét của Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi.

Văn Sư Hào đã rời khỏi Bách Thảo Phong quay về Mộc U Cốc. Trừ đệ tử canh gác ra, trong điện chỉ còn lại Hoàng Dược Tiên, Cổ Thần và Hư Thiên Tông ba người.

Cổ Thần nhìn Hoàng Dược Tiên, cung kính nói:

- Đa tạ thủ tọa sư bá minh xét, trả lại sư trong sạch cho đệ tử.

Hoàng Dược Tiên nhìn Cổ Thần, mắt ánh lên một tia hứng thú, nói:

- Cổ Thần, người mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng hai, sao có thể đánh thắng một Tiên Thiên cảnh tứ tầng như Hoàng Phủ Cực và một Tiên Thiên cảnh tầng một như Đặng Phi, nói đi, làm thế nào?

Cổ Thần nói:

- Đệ tử là một tán tu, không giống như họ, vô lo vô nghĩ sinh trưởng trong gia tộc, đệ tử từng trải qua hai lần kì ngộ mới bước vào con đường tiên tu, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng đã trải qua phong phong vũ vũ, luận chiến đấu, loại tu sĩ lớn lên trong sự che chở của gia tộc trưởng bối như Hoàng Phủ sư đệ, mặc dù cao hơn hai tầng, nhưng không phải đối thủ của đệ tử.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tông

160. Chương 46: Thay Đổi Cách Nhìn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Cổ Thần báo danh là dùng thân phận tán tu, Cổ gia không nằm trong phạm vi thế lực của Hư Thiên Tông, vào Hư Thiên Tông rồi đương nhiên không ai biết hắn đến từ đâu? Chẳng may có kẻ thù thì nộ hỏa cũng không rơi xuống đầu Cổ gia ở thành Nhạc Thủy.

- Ồ...

Hoàng Dược Tiên gật gật đầu, nói:

- Chẳng trách thấy người không giống những đệ tử khác, thì ra là vậy?

Dừng lại một lúc, Hoàng Dược Tiên lại nói:

- Vào tôn tông thì phải tuân thủ quy tắc của bốn tông, chăm chỉ tu luyện, sau này nhất định sẽ có thành tựu.

- Tạ sư bá dạy dỗ.

Cổ Thần gật gật đầu.

Hoàng Dược Tiên phẩy tay, nói:

- Vậy người về đi.

...

Ra khỏi Bách Thảo Điện, Vệ Tử Kỳ, Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi lập tức xuất hiện trong mắt Cổ Thần. Bốn người bọn họ đang bị trói trên hình đài bên trái quảng trường, bốn đệ tử canh gác đứng bên cạnh giám sát, bốn đệ tử khác thì đang phạt đòn bốn người.

Cổ Thần liếc nhìn mấy cái, sau đó tung pháp khí, biến thành một đường hào mang bay thẳng lên trời, không lâu sau hắn đã quay về vườn linh thảo trên đỉnh Bắc.

Bước vào phòng, Tiểu Bạch từ trong tay áo chui ra, thích thú cười nói:

- Ha ha... Vui quá, đánh cho mông chúng nở hoa luôn, ha ha...

Cổ Thần cũng cười nói:

- Sau bài học này, chắc chúng sẽ biết kiềm chế hành vi của mình, sau này không dám làm phiền ta nữa, ha ha, có thể yên tâm tu luyện rồi.

Tiểu Bạch nhảy vào lòng Cổ Thần, nói:

- Cho Tiểu Bạch một viên nguyên linh đan cực phẩm đi, Tiểu Bạch cảm thấy tu vi của mình sắp đột phá rồi, luyện hóa một viên nguyên linh đan cực phẩm chắc đủ.

Cổ Thần lấy ra một viên nguyên linh đan cực phẩm đưa cho Tiểu Bạch, nói:

- Người mau tu luyện, sớm hóa xuất nhân hình.

Tiểu Bạch chu chu mỏ, nói:

- Tiểu Bạch mới mười một tuổi, đâu có nhanh như vậy, yêu thú Trúc Thai rất khó, có lẽ phải đợi vài năm nữa.

- Cổ sư đệ...

Đúng lúc này, giọng nói Hư Tử Uyên từ bên ngoài vọng vào.

Cổ Thần đi ra mở cửa, thấy Hư Tử Uyên đang đứng bên ngoài, Cổ Thần nói:

- Sư tỷ mời vào.

Hư Tử Uyên vừa bước vào phòng, một cái bóng trắng đột nhiên nhảy vào lòng nàng, Tiểu Bạch vui vẻ hét:

- Tử Uyên tỷ tỷ...

Nửa tháng trước, Hư Tử Uyên thường xuyên đến chỗ Cổ Thần, sớm đã quen với Tiểu Bạch, về việc Hư Tử Uyên biết bí mật này, Cổ Thần rất yên tâm.

- Tiểu Bạch...

Hư Tử Uyên vò vò đầu Tiểu Bạch, vào phòng, nói:

- Cổ sư đệ, đệ làm ta thay đổi cách nhìn đấy.

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Thay đổi thế nào?

- Ha ha...

Hư Tử Uyên đột nhiên bật cười, nói:

- Đệ hôm nay không chỉ khiến Văn trưởng lão không thốt nổi lời mà còn đánh bại Hoàng Phủ sư đệ và Đặng sư đệ, chắc chắn, đệ mới có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng hai thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Cổ Thần cười nói:

- Sư tỷ, đệ nói rồi mà, đệ rất có thiên phú, vượt qua họ là chắc chắn.

- Đúng vậy, đúng vậy... Cổ Thần lợi hại nhất.

Tiểu Bạch vui vẻ nói:

- Hôm nay đánh cho mông mấy người bọn chúng nở hoa luôn, xem chúng còn dám bắt nạt Cổ Thần nữa không.

Hư Tử Uyên véo mũi Tiểu Bạch, nói:

- Người dù sao cũng là giới nữ, sao lại nói chuyện thô lỗ thế.

- Hừ... Tiểu Bạch đâu phải là người, Tiểu Bạch chỉ là một con hồ ly mà thôi.

Tiểu Bạch chu chu mỏ, chớp mắt nói.

Động tác này của Tiểu Bạch khiến Cổ Thần và Hư Tử Uyên không khỏi bật cười.

Một lúc sau, Hư Tử Uyên nói:

- Cổ sư đệ, chuyện đệ đánh Hoàng Phủ Cực hôm nay đã truyền khắp Bách Thảo Phong, các sư huynh đệ đều rất kinh ngạc? Ta tin không lâu nữa, nó sẽ truyền khắp Hư Thiên Tông, nghe nói ca ca hần Hoàng Phủ Hạo là một tuyệt thế thiên tài tiên căn thượng phẩm, nhập môn ba tháng, được Ẩn Kiếm Phong thủ tọa Lệ Kiếm Vân sư bá thu làm đệ tử thân truyền, rất có tiếng ở Ẩn Kiếm Phong, đệ phải cẩn thận đấy. Đệ đánh đệ đệ hần, hần nhất định tìm đệ báo thù.

Cổ Thần cười cười, nói:

- Ta ở Bách Thảo Phong, hần ở Ẩn Kiếm Phong, sợ gì chứ? Có sư tỷ ở đây, hần dám chạy đến Bách Thảo Phong làm càn?

Hư Tử Uyên nhún mày, nói:

- Hôm nay thì không, nhưng sau này thì chưa chắc, nếu như hần đột phá Thần Hải cảnh, vậy có thể tự do đi lại ngũ phong, cộng thêm, cuối năm thứ ba, đệ tử mới các mạch phải tiến hành đại tỷ thí, bây giờ đệ có thể đánh thắng Hoàng Phủ Cực, ba năm sau ngũ mạch đại tỷ thí, đệ nhất định phải tham gia, không lẽ lúc đó đệ không phải gặp hần?

- Bây giờ năm thứ nhất mới qua năm tháng, còn cách ngũ mạch đại tỷ thí hơn hai năm nữa, thời gian lâu như vậy, ai biết hần có phải đối thủ của ta hay không? Đến lúc đó, biết đâu hần vừa nhìn thấy ta đã cụp đuôi chạy trốn.

Cổ Thần nhún nhún vai, có vẻ không để tâm.

- Đệ... đệ... Hoàng Phủ Hạo nhìn thấy đệ phải cụp đuôi chạy?

Hư Tử Uyên mở to hai mắt, nói:

- Hoàng Phủ Hạo nhập môn đã là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, bây giờ lại được Lệ sư bá nhận làm đệ tử thân truyền, đợi đến ngũ mạch đại tỷ thí, chí ít cũng phải có tu vi Trúc Thai kỳ...

- Đúng vậy...

Cổ Thần gật đầu nói:

- Ba năm sau, hần chỉ là Trúc Thai kỳ tu vi, đến lúc đó ta nhất định còn lợi hại hơn hần, sợ gì chứ?

Thấy Cổ Thần chẳng coi ra gì, Hư Tử Uyên lo lắng nói:

- Đệ tử vào Trúc Thai kỳ dễ lắm sao? Mấy ngàn đệ tử trong tông, sau ba năm nhập môn, vào được Trúc Thai kỳ chỉ có hai người đại sư huynh và Vô Chân sư huynh, họ đều là tuyệt đỉnh thiên tài tiên căn thượng phẩm, chín mươi phần trăm đệ tử còn lại ở trong tông môn tròn ba mươi năm, mà vẫn chưa có cơ hội tiến nhập Trúc Thai kỳ.

Cổ Thần hắc hắc cười, nói:

- Sư tỷ không phải vẫn dạy ta tu luyện pháp thuật sao? Có sư tỷ dạy, sau này vượt qua Hoàng Phủ Hạo khẳng định không có vấn đề gì, trong mắt ta chỉ có sư tỷ là lợi hại nhất.

- Trong mắt Tiểu Bạch, chỉ có Cổ Thần mới lợi hại nhất.

Tiểu Bạch đột nhiên ngênh đầu, cướp lời nói.

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần và Tiểu Bạch chán nản, sau đó nói:

- Muốn vượt qua Hoàng Phủ Hạo, nói thì dễ nhưng nếu như đệ có niềm tin như vậy, sau này ta sẽ dạy đệ nhiều hơn, bây giờ đệ phải chăm chỉ tu luyện Hư Viêm Quyết, đợi Hư Viêm Quyết tu luyện đến tầng thứ bảy trở lên, ta sẽ dạy đệ công pháp thượng thừa của bốn tông: Kinh Tiên Chỉ.

Cổ Thần vui vẻ gật đầu, Tiểu Bạch nhảy lên vai Cổ Thần, thì thầm vào tai hắn:

- Kinh Tiên Chỉ, Cổ Thần không phải biết rồi sao?

Hư Tử Uyên là tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín, ở cự ly gần như vậy, mặc dù Tiểu Bạch nói rất nhỏ, nhưng nàng vẫn nghe thấy, kinh ngạc nói:

- Kinh Tiên Chỉ, đệ biết sao?

Cổ Thần kéo Tiểu Bạch xuống, trợn mắt lườm nói:

- Biết một chút...

Thấy Hư Tử Uyên có vẻ hoài nghi, Cổ Thần nói:

- Lúc đệ còn du đăng bên ngoài, có gặp một vị đạo trưởng, là vị đạo trưởng đó dạy đệ Kinh Tiên Chỉ, đạo sĩ đó nói Kinh Tiên Chỉ là công pháp Hư Thiên Tông, nên đệ mới chạy đến đây xin làm đệ tử Hư Thiên Tông.

Thấy Tiểu Bạch lỡ miệng, Cổ Thần đành phải lôi Nam Thiên đạo nhân ra, vừa hay, chuyện Nam Thiên đạo nhân biết Kinh Tiên Chỉ là thật, bụng thầm nghĩ:

“Nam Thiên tiền bối, tiểu tử hôm nay mượn danh người một chút, người đừng trách ta, dù sao người cũng biết Kinh Tiên Chỉ, có lẽ có liên quan đến Hư Thiên Tông.”

- Đạo trưởng...?

Sắc mặt Hư Tử Uyên đột nhiên thay đổi, nói:

- Là đạo trưởng gì? Biết Kinh Tiên Chỉ của bốn tông thật chứ?

Vì đã lấy Nam Thiên đạo nhân ra làm lá chắn, Cổ Thần đành phải nói tiếp:

- Ông ấy, mặc một bộ đạo y bát quái, tay lúc nào cũng xách theo một hồ lô rượu, tên gọi Nam Thiên đạo nhân, sư tỷ, Nam Thiên tiền bối dặn ta, đừng gọi tên ông ấy ra, sư tỷ phải giữ bí mật đấy, không được nói với người khác đâu.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

161. Chương 47: Tự Tìm Rắc Rối (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

- Nam Thiên... Nam Thiên đạo nhân?

Hư Tử Uyên thì thầm nói.

Thấy sắc mặt Hư Tử Uyên có chút kì lạ, Cổ Thần hỏi:

- Sư tỷ, không lẽ tỷ biết ông ta?

Hư Tử Uyên gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu, nói:

- Có lẽ... là biết.

- Ông ấy là người của bản tông?

Cổ Thần hỏi, bản thân hắn cũng rất hiếu kì về con người của Nam Thiên đạo nhân.

Hư Tử Uyên lắc lắc đầu, nói:

- Ta đã không gặp ông ta nhiều năm rồi, cũng không biết có đúng hay không. Không nói chuyện đó nữa, nếu như có người đã dạy đệ Kinh Tiên Chỉ, vậy thì ta sẽ dạy đệ tiếp.

- Cảm ơn sư tỷ.

Mặc dù Hư Tử Uyên không nói về Nam Thiên đạo nhân khiến Cổ Thần có chút thất vọng, nhưng, nói chung, vui vẫn nhiều hơn.

- Kinh Tiên Chỉ, chính là ngưng tụ pháp lực toàn thân vào một điểm, đánh ra một đòn mà uy lực phát ra còn mạnh hơn cả các loại pháp bảo khác. Khi còn ở Tiên Thiên cảnh, chỉ có thể tu luyện qua loa, muốn phát huy được uy lực thực sự của Kinh Tiên Chỉ, cần phải đến Thần Hải cảnh, mới có thể dùng pháp lực sử dụng được.

- Kinh Tiên Chỉ dồn pháp lực toàn thân vào một điểm, công kích lực cực mạnh, một chỉ đánh ra, cho dù là tiên nhân, cũng phải kinh ngạc, sợ hãi có tên là Kinh Tiên Chỉ vì khi thi triển nó, cho dù tiên nhân xuất hiện trước mặt, cũng bị giết chết chỉ bởi một chỉ.

...

...

Từ đó về sau, số lần Hư Tử Uyên đến vườn linh dược càng nhiều hơn, có lúc cách một ngày một lần, có lúc liên tục ngày nào cũng đến.

Cứ sáng sớm, Cổ Thần chăm sóc vườn linh dược chờ Hư Tử Uyên đến rồi cùng nàng học Kinh Tiên Chỉ. Lúc Hư Tử Uyên không đến, Cổ Thần tự mình tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, với tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín Thiên Cương Thối Thể đại pháp có thể tu luyện lên tầng thứ năm.

Vườn linh dược được hắn chăm sóc rất chu đáo.

Thông tin ba người Trương Hoài, Hoàng Phủ Cực, Đặng Phi bị phạt đòn một trăm gậy và ở trong phòng kiểm điểm ba tháng nhanh chóng truyền khắp Bách Thảo Phong, từ đó về sau, không còn sư huynh đệ nào cố ý đến đây làm khó Cổ Thần nữa. Cho dù là đến lĩnh thuốc thì cũng phải đi lấy chỉ thị của Tôn trưởng lão trước.

Mỗi buổi tối đều là thời gian tu luyện thực sự của Cổ Thần, tu Linh Kinh Thuần Tức quyết, một hơi thở là cả một đêm. Cứ mỗi sáng sớm, từ miệng Cổ Thần lại phun ra một luồng khí tiễn, khí tiễn mang theo âm thanh của tiếng sấm rền, tẩy sạch tạp khí, tu vi tăng trưởng cực nhanh.

Từng ngày trôi qua, vượt xa sức tưởng tượng, thông tin Hoàng Phủ Cực bị Cổ Thần đánh truyền đến Ân Kiếm Phong mà Hoàng Phủ Hạo không có phản ứng gì, hắn được Ân Kiếm Phong thủ tọa thu làm đệ tử thân truyền, đang bị Lệ Kiếm Vân bắt khổ tu, để sớm đột phá Thần Hải cảnh tu vi.

Một tháng... hai tháng... ba tháng...

Chớp mắt, ba tháng đã lại trôi qua, một tháng trước, tu vi Tiểu Bạch đã lại tiến thêm một tầng, đạt đến tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Hôm đó, Hư Tử Uyên nhìn thấy Cổ Thần, mắt đột nhiên ánh lên vẻ kinh ngạc, nói:

- Cổ sư đệ, đệ... Đệ đột phá đến tu vi Tiên Thiên cảnh tầng ba rồi sao?

Cổ Thần mỉm cười gật đầu, nói:

- Mới chỉ không cẩn thận chút xíu mà đã đột phá Tiên Thiên cảnh tầng ba rồi, ha ha...

Cổ Thần biểu hiện tu vi Tiên Thiên cảnh tầng một là để sau khi vào Hư Thiên Tông được phân đến Bách Thảo Phong, trở thành đệ tử Bách Thảo Phong rồi Cổ Thần đương nhiên không thể duy trì mãi ở Tiên Thiên tầng một tu vi được.

Nhưng, muốn thể hiện tu vi bản thân, cũng không thể một bước nhảy vọt, như vậy sẽ bị người khác để ý, nên, cứ ba tháng, Cổ Thần lại nâng tu vi lên một tầng, như vậy, hai năm sau, tự nhiên sẽ đến cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Mặc dù, tốc độ như vậy cũng khá biến thái, nhưng, dù sao cũng tốt hơn tu vi thực của Cổ Thần.

Hư Tử Uyên gật đầu nói:

- Xem ra trong nhóm đệ tử lần này, thành tựu của đệ sẽ cao nhất.

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Sư tỷ, đệ sớm đã nói qua rồi mà, đệ rất có thiên phú.

Hư Tử Uyên mỉm cười, nói:

- Đệ đúng là rất có thiên phú, nhưng, vẫn còn một người có thiên phú hơn đệ.

- Ai...?

Cổ Thần hỏi.

- Hoàng Phủ Hạo.

Hư Tử Uyên nói:

- Hạo đã tu luyện đến Tiên Thiên cảnh tầng chín đỉnh phong, sắp sửa chạm đến bình cảnh tầng chín, đợi trùng phá xong bình cảnh đó, tu xuất Thần Hải kết thành đạo thai, Hoàng Phủ Hạo chính là một đệ tử Thần Hải cảnh.

- Chạm đến bình cảnh tầng chín rồi sao? Hạo còn chưa đến mười lăm tuổi, tốc độ này đúng là nhanh thật.

Cổ Thần gật đầu nói.

Hư Tử Uyên gật đầu nói:

- Cho nên, đệ phải luyện tập thật chăm chỉ, tiên cảnh tầng ba, còn cách Tiên Thiên cảnh tầng chín đỉnh phong rất xa, hôm nay ta đến đây không phải dạy đệ tu luyện, mà là đến hái một số linh dược, luyện Trúc Thai đan.

- Trúc Thai đan? Luyện cho Hoàng Phủ Hạo Trúc Thai sao?

Cổ Thần hỏi.

Trúc Thai đan giống như thai nguyên đan, đều là thất phẩm đan dược, thai nguyên đan là linh dược tăng trưởng Trúc Thai kỳ tu vi, Trúc Thai đan là đan dược giúp đỡ Tiên Thiên cảnh tầng chín tu sĩ, đúc đạo thai tu xuất Thần Hải.

Mặc dù đều là đan dược thất phẩm, nhưng, Trúc Thai đan so với thai nguyên đan bất luận nguyên liệu cần thiết hay kỹ thuật của đan dược sư, đều cao hơn rất nhiều, thai nguyên đan, tất cả thất phẩm đan dược sư đều có thể luyện thành, còn Trúc thai đan, chỉ có rất ít thất phẩm đan dược sư mới có thể luyện được.

Thất phẩm đan được sư có thể luyện ra Trúc thai đan, gần như đều có thể đột phá lên đan được sư bát phẩm.

Ví dụ, Văn Sư Hào và Hư Tử Uyên, đều là đan được sư thất phẩm, nhưng, Văn Sư Hào chỉ có thể luyện ra thai nguyên đan, mà không luyện được Trúc thai đan, còn Hư Tử Uyên luyện được cả hai loại đan được, cho nên, kỹ thuật luyện đan của Hư Tử Uyên chắc chắn cao hơn Văn Sư Hào.

Hư Tử Uyên gật gật đầu, nói:

- Sư phụ giao nhiệm vụ luyện đan cho ta, tu vi của ta đã tiếp cận Tiên Thiên cảnh tầng chín đỉnh phong, mấy tháng nữa có lẽ sẽ chạm đến bình cảnh tầng chín, ta đến hái chút linh dược, luyện một viên để chuẩn bị cho mình.

- Vậy sao? Chúc mừng sư tỷ...

Cổ Thần mừng rỡ nói.

- Ủm, giúp ta hái bốn gốc quý diệp thảo, bốn gốc ngọc túy hoa, bốn gốc đông phục thảo... Hái xong mấy thứ này ta còn phải đi Long Nha Cốc hái mười gốc long nha thảo.

Hư Tử Uyên nói.

Quý diệp thảo, ngọc túy hoa, đông phục thảo, long nha thảo đều là linh thảo quý hiếm, thời gian trưởng thành sớm, nhưng số lượng rất ít, không thể làm chủ được, mà chỉ là một số nguyên liệu phụ không thể thiếu mà thôi.

Luyện Trúc thai đan cần rất nhiều linh thảo, luyện một viên Trúc thai đan nguyên chủ dược đã cần huyết ô hơn sáu trăm năm, âm chi, dương chi, thiên hòa hoa....bốn loại linh thảo cao cấp mỗi loại một gốc, nguyên liệu phụ, cũng cần quý diệp thảo, ngọc túy hoa, đông phục thảo mỗi loại hai gốc, long nha thảo năm gốc.

Không nói nguyên liệu phụ vô cùng quý hiếm, bốn loại chủ dược đều là linh dược cao cấp sáu trăm năm trở lên, rất khó kiếm, bởi vậy, giá trị của Trúc thai đan cực cao, một viên đáng giá hơn vạn linh thạch.

Linh dược cao cấp sáu trăm năm trở lên, nếu chỉ dựa vào vườn dược liệu, thời gian cần thiết tương đối dài, cho nên, trên cơ bản đều là Thần Hải cảnh trưởng lão hoặc đệ tử trở lên đi Đông hoang tìm hái, nguyên liệu phụ thì trực tiếp hái trong vườn linh dược.

Cổ Thần hái bốn gốc quý dược thảo, ngọc túy hoa, đông phục thảo, giao cho Hư Tử Uyên, Hư Tử Uyên thu hết linh thảo vào trong Càn Khôn Trắc, đang định rời đi thì đột nhiên một đường quang mang màu xám phá không bay đến, đáp xuống trước mặt hai người.

Độn quang biến mất, là Hoàng Phủ Cực.

Thời gian ba tháng kiểm điểm đã hết, Hoàng Phủ Cực lại được tự do.

Hoàng Phủ Cực vừa đáp xuống trước mặt Cổ Thần, mắt đã lóe lên một tia kinh ngạc, ba tháng trước Cổ Thần mới là Tiên Thiên cảnh tầng hai, bây giờ hẳn đã là Tiên Thiên cảnh tầng ba, thời gian nửa năm từ Tiên Thiên cảnh tầng một đến tầng ba, tốc độ đúng là không bình thường.

- Cổ sư huynh...

Hoàng Phủ Cực hành lễ, bộ dạng vô cùng lễ phép, ba tháng kiểm điểm có lẽ đã rèn luyện hẳn không ít.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Hoàng Phủ sư đệ, chúc mừng chúc mừng, đệ cuối cùng cũng được tự do rồi, đến đây có việc gì không?

Hoàng Phủ Cực giơ tay, một tờ giấy xuất hiện trong tay hắn, đưa cho Cổ Thần, nói:

- Cổ sư huynh, sư đệ muốn khiêu chiến với sư huynh trước sự chứng kiến của tất cả sư huynh đệ trong Bách Thảo Phong.

Cổ Thần nhận tờ giấy, chỉ thấy trên đó viết:

Thư khiêu chiến

Giải đấu luyện đan giữa các đệ tử mới năm nay, Hoàng Phủ Cực muốn được khiêu chiến với Cổ Thần, cược mười cái tất, giải đấu luyện đan kết thúc, người thắng cuộc sẽ được tất người thua mười cái.

Người khiêu chiến kí tên: Hoàng Phủ Cực

Người bị khiêu chiến kí tên:

Phì...

Cổ Thần không khỏi phì cười.

Hoàng Phủ Cực thấy vậy, nghiêm nghị nói:

- Cổ sư huynh, ta chính thức khiêu chiến với ngươi. Bây giờ tất cả đệ tử Bách Thảo Phong đều biết tin này, nếu như ngươi không đồng ý, thì ngươi chính là kẻ hèn nhất.

Chuyện bị phạt ba tháng trước, Hoàng Phủ Cực sao có thể quên nhanh như vậy? Nhưng hắn không đánh lại được Cổ Thần, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ cảm thấy báo thù vô vọng, nhưng, trong quá trình kiểm điểm ba tháng, bởi vì quá nhàn rỗi, ngoài việc tu luyện Hoàng Phủ Cực chỉ còn biết luyện luyện đan được.

Một ngày đột nhiên hắn nghĩ, nếu như đánh không lại Cổ Thần vậy tỷ thí luyện đan thuật thì sao? Hắn đối với luyện đan rất có thiên phú, nhập môn ba tháng đã là đan được sư nhất phẩm, trong thời gian kiểm điểm ba tháng, hắn lại thành công luyện xuất tự nguyên linh dịch trung phẩm, trở thành đan được sư nhị phẩm.

Nhập môn mới nửa năm đã trở thành đan được sư nhị phẩm, không nói đệ tử mới nhập môn, xét cả Bách Thảo Phong này, có lẽ cũng phải nằm trong số top 3. Hoàng Phủ Cực mừng đến nỗi hoa chân múa tay, không ngờ hắn bị ca ca phái đến Bách Thảo Phong lại bất ngờ phát hiện mình là một luyện đan kì tài?

Bởi vậy, Hoàng Phủ Cực mới nghĩ ra cách này, tu luyện không bằng được Cổ Thần vậy thì so luyện đan, dù sao ở Bách Thảo Phong, luyện đan vẫn quan trọng hơn tu luyện, thông qua luyện đan đánh bại Cổ Thần, càng có thành tựu hơn.

Nếu như có thể tất Cổ Thần mười cái ngay trước mặt các sư huynh đệ, cảm giác ấy chắc rất thú vị? Thế diện mất đi sẽ hoàn toàn tìm lại, Hoàng Phủ Cực thích thú nghĩ.

- Hoàng Phủ sư đệ, ta phải nói với ngươi điều này, hắc hắc... Ngươi đang tự tìm rắc rối đấy.

Cổ Thần hắc hắc cười nói.

Hư Tử Uyên ngạc nhiên nhìn Cổ Thần, không biết tại sao hắn lại tự tin vậy. Hoàng Phủ Cực là thiên tài luyện đan nổi tiếng của Bách Thảo Phong, rất nhiều sư huynh ưu tú cũng không thể luyện ra tự nguyên linh dịch trong vòng chưa đến sáu tháng. Đệ tử Bách Thảo Phong bây giờ đều đã gọi hắn là thiên tài luyện đan số hai Bách Thảo Phong.

Thiên tài luyện đan số một, đương nhiên là Hư Tử Uyên.

- Hắc hắc...

Hoàng Phủ Cực không khỏi đắc ý cười, nói:

- Cổ sư huynh, vậy ngươi có nhận lời khiêu chiến của sư đệ hay không?

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Nếu như ngươi đã muốn tự tìm rắc rối thì ta cũng không có vấn đề gì.

Nói vậy nghĩa là Cổ Thần đã nhận lời khiêu chiến của Hoàng Phủ Cực.

- Cổ sư đệ, hắn bây giờ là đan được sư nhị phẩm, luyện đan chi thuật khó hơn tu luyện rất nhiều...

Thấy Cổ Thần chưa nghĩ đã nhận lời, Hư Tử Uyên nhắc nhở.

Cổ Thần cười khẽ, nói:

- Không có gì, không phải luyện đan chi thuật sao? Chuyện nhỏ.

- Được, ha ha...

Hoàng Phủ Cực ha ha cười, nói:

- Vậy thì hãy để cho ta được nhìn thấy kĩ năng luyện đan “lợi hại” của sư huynh ở đại hội.

Cổ Thần dùng Tiên Thiên chân khí, kí hai chữ Cổ Thần vào chỗ người bị khiêu chiến, sau đó trả lại cho Hoàng Phủ Cực, nói:

- Không vấn đề gì.

Chữ kí bằng chân khí của mỗi tu sĩ đều không giống nhau, dấu vết trên thư khiêu chiến đều là hai người dùng Tiên Thiên chân khí tạo thành, đương nhiên không thể làm giả.

Hoàng Phủ Cực nhận lại thư khiêu chiến, nói:

- Hẹn gặp lại ở đại hội luyện đan, sư đệ xin phép đi trước.

- Không tiễn.

Cổ Thần chỉ nói đúng hai chữ.

Hoàng Phủ Cực hóa thành một đường hào mang, biến mất phía chân trời.

Hư Tử Uyên thu ánh mắt, nói:

- Cổ sư đệ, đệ nhận lời khiêu chiến của hần, nếu như thua, cho dù là sư phụ cũng không bảo vệ được đệ.

Hư Thiên Tông là một tông môn lớn, đệ tử trong môn có hàng ngàn người, từng ấy người cùng nhau sinh sống khó tránh phát sinh mâu thuẫn, có mâu thuẫn nếu chỉ dựa vào quy tắc thì sẽ không thể cấm mãi được, bởi vậy Hư Thiên Tông chỉ cấm đệ tử đánh nhau chứ không cấm đệ tử trực tiếp giải quyết mâu thuẫn.

Khiêu chiến là phương pháp giải quyết mâu thuẫn trực tiếp nhất, hai đệ tử có mâu thuẫn, chỉ cần một lá thư khiêu chiến, nếu như hai bên đều đồng ý, vậy thì lá thư khiêu chiến đó sẽ có hiệu lực, người thua cuộc nhất định phải làm theo những ước định đã kí, không ai được quyền can thiệp.

Đương nhiên, ước định trong thư khiêu chiến không được quá đáng, ví dụ như rời khỏi tông môn, gãy tay gãy chân hay mất mạng... Những việc như vậy tông môn đều không cho phép, cho dù hai bên đều đã kí thì ước định cũng không có hiệu quả, trưởng bối trong môn đều có thể ra tay ngăn cấm.

Nhưng, mười cái tát, năm ngàn linh thạch,... Vân vân, đều nằm trong phạm vi cho phép của tông quy.

Theo như thư khiêu chiến của Hoàng Phủ Hạo, người thua phải chịu mười cái tát, mặc dù đã đạt đến giá trị cao nhất nhưng vẫn có hiệu lực.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Sư tỷ, ta không chỉ có thiên phân tu luyện, mà luyện đan càng có thiên phú.

Những gì Cổ Thần nói đều không phải là giả. Kiếp trước tu vi hần thấp, nhưng trình độ luyện đan thì tương đối cao, trong số đệ tử Bách Thảo Phong, chỉ có luyện đan thuật của Hư Tử Uyên là cao hơn hần.

- Luyện đan có thiên phú? Vậy mà lâu nay ta chỉ thấy đệ tu luyện, có luyện đan được bao giờ đâu?

Hư Tử Uyên hỏi.

Cổ Thần cười nói:

- Sư tỷ, lúc ta còn chưa nhập môn thỉnh thoảng có đến một động phủ tu sĩ, được chủ nhân động phủ để lại cho một quyển nhật kí luyện đan, cho nên ta chính là một đan dược sư.

- Thật sao?

Hư Tử Uyên có chút nghi hoặc nói:

- Vậy đệ có thể luyện ra đan dược cấp mấy?

- Ừm...

Nếu như nói cụ thể, Cổ Thần thực sự không biết phải nói thế nào, mơ mơ hồ hồ trả lời:

- Nói chung là đệ biết luyện đan, còn luyện ra được đan được cấp mấy thì ta cũng không rõ lắm.

Nếu như để Cổ Thần luyện, đừng nói đan được thập phẩm, cho dù là tiên đan vượt quá phạm vi linh được thập phẩm hẳn cũng có thể luyện ra, nên cũng rất khó nói là đan được sư cấp mấy.

Hư Tử Uyên nói:

- Nếu như đệ đã có cơ bản thì tốt, năm nay đã qua được một nửa, chỉ còn nửa năm nữa sẽ đến đại hội luyện đan của các đệ tử mới, đệ phải bỏ việc tu luyện lại, luyện tập luyện đan thuật nhiều hơn, nếu không bại trước Hoàng Phủ sư đệ, đệ sẽ phải chịu mười cái tát trước mặt các đệ tử, đó không phải là chuyện vinh quang gì đâu.

- Sư tỷ yên tâm đi, thắng Hoàng Phủ sư đệ chỉ là chuyện nhỏ trăm phần trăm không có vấn đề gì.

Cổ Thần cười nói.

- Sao đệ lúc nào cũng tự tin như vậy?

Thấy Cổ Thần vẫn bình chân như vại, Hư Tử Uyên cảm thấy có chút chán nản.

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Bởi vì ta biết, ta chắc chắn thắng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

162. Chương 48: Sự Quan Tâm Của Sư Tỷ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

- Được rồi, ta biết đệ rất có niềm tin.

Hư Tử Uyên nói:

- Ta đi Long Nha Cốc hai long nha thảo, đệ nhớ chăm chỉ luyện tập luyện đan thuật đấy.

- Ừm, chào sư tỷ...

Hư Tử Uyên hóa thành một đường lục mang, biến mất nơi chân trời phía Nam, Cổ Thần thu ánh mắt, mỉm cười, tự nói với mình:

- Hoàng Phủ Cực ơi Hoàng Phủ Cực, sao ngươi lại muốn khiêu chiến luyện đan thuật với ta? Ngươi thật đúng là biết cách từ chối rắc rối?

Cổ Thần khở tiểu, một thằng nhóc mới học luyện đan lại đi khiêu chiến với một đan được tông sư. Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Quá ngu ngốc...

Cổ Thần quay về phòng, đóng cửa lại, Tiểu Bạch lập tức nhảy ra, hai tay đập mạnh xuống đất, cười lớn nói:

- Ha ha ha ha... Buồn cười quá, ha ha ha ha... Lại có người đến khiêu chiến luyện đan thuật với Cổ Thần, ha ha ha ha...

Tiểu Bạch vừa cười vừa lăn lộn mấy cái trên mặt đất, cho đến khi cười không nổi nữa mới bò dậy, nói:

- Cổ Thần có thể luyện ra nguyên linh đan cực phẩm, xét thập phẩm, có lẽ cũng là đan được sư lục phẩm.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Ừm, đan được sư lục phẩm.

Tiểu Bạch hỏi:

- Tiểu Bạch nhớ Cổ Thần từng luyện một viên tẩy trần đan, nó là đan được cấp mấy?

- Tẩy trần đan?

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Đan được thập phẩm.

- Ha ha ha ha.... Đan được sư thập phẩm, ha ha ha ha...

Tiểu Bạch lại cười lẫn lộn.

Cổ Thần không phải luyện tập luyện đan thuật gì, sau khi vào phòng, hắn bắt đầu tu Linh Kinh Thuần Túc quyết, một tháng trước Cổ Thần đã luyện đến tầng thứ năm, bây giờ thân thể hắn hoàn toàn có thể sánh ngang với tu sĩ kết thành đạo thai, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Bây giờ chỉ cần tu luyện chăm chỉ Linh Kinh Thuần Túc quyết là có thể đạt tới Tiên Thiên cảnh tầng chín đỉnh phong, chạm vào bình cảnh Tiên Thiên cảnh tầng chín, đến lúc đó đột phá Thần Hải cảnh chỉ là chuyện đơn giản.

Trong Càn Khôn Trạc của Cổ Thần có một lượng lớn huyết ô, âm chi, dương chi, thiên hòa hoa các loại chủ được, hơn nữa còn có được liệu trường thành hơn ngàn năm, dùng để luyện Trúc thai đan, mỗi loại linh thảo một gốc, chỉ ít cũng phải luyện ta ba viên Trúc thai đan trở lên.

Cho dù tiên căn của Cổ Thần là hạ phẩm, vậy thì có thể thông qua số lượng Trúc thai đan bù đắp tốc độ trúc thành đạo thai.

Nếu như tiên căn thượng phẩm chỉ cần uống một viên Trúc thai đan, nửa năm sau là có thể trúc thành đạo thai vậy Cổ Thần uống năm viên, uống mười viên, uống mười lăm viên, có lẽ ba tháng kết thành đạo thai cũng không biết chừng.

Thứ khác không biết chứ linh dược nghìn năm thì Cổ Thần có rất nhiều, thân là đan dược tông sư, đan dược trong thiên hạ này có gì mà hắn không luyện được.

Linh Kinh Thuần Túc quyết tu luyện càng lúc càng thâm hậu, một hơi thở của Cổ Thần càng lúc càng dài, đây mới chỉ là tu luyện, nếu như hắn cố ý kéo dài, một hơi thậm chí có thể duy trì một ngày một đêm.

Hít vào.... Thở ra...

Một tiếng sấm nhỏ vang lên, Cổ Thần lại phun ra một đường khí tiễn, hóa thành cương khí, xuyên qua nóc nhà, bay thẳng vài chục trượng rồi mới dần tiêu tán. Cổ Thần mở mắt, ánh mặt trời từ đằng đông xuyên qua cửa sổ, lại sang một ngày mới.

Nếu cứ tiếp tục tu luyện thế này, thời gian ba ngày sẽ chỉ như một cái chớp mắt.

Sáng hôm đó, Cổ Thần chăm sóc vườn hoa một lượt, đang định vào phòng tu luyện thì một đường lục quang từ đỉnh Bắc hạ xuống, Cổ Thần mừng rỡ ra mặt, độn quang tiêu tán, Hư Tử Uyên xuất hiện trước mặt Cổ Thần.

Cổ Thần hớn hở nói:

- Sư tỷ, không phải tỷ phải luyện Trúc thai đan, chuẩn bị cho Trúc Thai kỳ sao? Sao lại có thời gian đến đây?

Hư Tử Uyên cười nói:

- Sao? Không lẽ ta không thể đến thăm đệ à?

- đương nhiên không phải, sư tỷ đến đây ta mừng còn không kịp nữa là.

Cổ Thần cười nói.

- Thế mới đúng chứ.

Hư Tử Uyên nói:

- Dù sao vận mệnh đã định, dựa vào chút tu luyện cũng không làm được gì, hơn nữa ta vẫn chưa chạm đến bình cảnh tầng chín, chỉ bằng đến đây dạy đệ luyện đan thuật.

Cổ Thần đương nhiên biết Hư Tử Uyên nói vận mệnh là có ý gì, bây giờ nàng mới mười bảy tuổi, đến ba mươi ba tuổi còn mười sáu năm nữa, mười sáu năm để bước vào Mệnh Tuyền chi cảnh, nghe chẳng khác gì kẻ ngốc nói mơ.

Hơn nữa, cho dù nàng có bước vào Mệnh Tuyền chi cảnh, với huyền âm tuyệt mạch trong người, cùng lắm nàng cũng chỉ sống thêm được mười năm nữa. Cho dù là tu sĩ khác, mười người thì chín người biến mất trong dòng sông thời gian, nàng chỉ thêm mười năm tuổi thọ, sao kịp bước vào đại đạo? Sao kịp thoát khỏi sự hạn chế của thọ mệnh?

Mặc dù Hư Tử Uyên nói mặc kệ, nhưng Cổ Thần nghe mà không khỏi cảm thấy đau lòng, ba mươi ba tuổi, chỉ còn mười sáu năm nữa.

Bản thân hần chết rồi mà còn có thể trùng sinh, vậy thì Hư Tử Uyên huyền âm tuyệt mạch, cũng có thể cứu được.

Kiếp này, nhất định không được để Hư Tử Uyên phải nuối tiếc điều gì.

“Còn mười sáu năm nữa, kiếp này mình nhất định phải bảo vệ sư tỷ, tìm cách cứu trừ huyền âm tuyệt mạch, cho dù phải đi khắp ngũ hoang tứ hải mình cũng không hối tiếc.”

Cổ Thần nghĩ thầm.

- Ê... Đệ đang nghĩ gì vậy?

Hư Tử Uyên đẩy đẩy Cổ Thần.

- Á...

Cổ Thần thoát khỏi dòng suy nghĩ, nói:

- Tỷ muốn dạy đệ luyện đan thuật?

- Đúng vậy... Ta không muốn thấy đệ thất bại trước Hoàng Phủ sư đệ, nếu như ta dạy đệ thuật pháp mà đệ còn thua người khác thì bản thân ta cũng thấy xấu hổ.

Hư Tử Uyên gật đầu nói.

- Chuyện này... Haizzz... Nói về luyện đan thuật...

- Đệ còn đứng đó lấp bắp gì nữa? Hư Viêm Quyết đệ đã luyện tương đối tốt, bây giờ chỉ nên tập trung vào luyện đan thuật. Nếu như bản thân đệ đã có kinh nghiệm luyện đan, vậy thì nửa năm tới, đệ nhất phải vượt qua Hoàng Phủ sư đệ, nào...

Hư Tử Uyên kéo Cổ Thần đi vào trong phòng.

Sau khi đóng chặt cửa phòng, Tiểu Bạch mới từ tay áo nhảy ra, lao vào lòng Hư Tử Uyên.

Hư Tử Uyên đặt Tiểu Bạch lên giường, nói:

- Tiểu Bạch, hôm nay ta phải dạy Cổ sư đệ luyện đan thuật, ngươi tự chơi một mình nhé.

Nói đoạn, Hư Tử Uyên vẫy tay, một chiếc đũa xuất hiện giữa phòng.

- Tử Uyên tỷ tỷ dạy Cổ Thần luyện đan? Ha ha ha ha...

Tiểu Bạch như đang nghe chuyện gì buồn cười lắm, nhất thời ngả ra giường, cười lăn lộn.

Hư Tử Uyên ngạc nhiên nhìn Tiểu Bạch, không hiểu tại sao Tiểu Bạch lại cười như vậy.

- Tiểu Bạch...

Cổ Thần trừng mắt, sau đó quay sang được đỉnh, vội vàng chuyển đề tài, nói:

- Sư tỷ, được đỉnh này không tệ, là một món pháp khí cực phẩm?

Hư Tử Uyên gật đầu nói:

- Ủm, đây là Ngọc Vương Đỉnh mà sư phụ cho ta, luyện đan bằng Ngọc Vương Đỉnh có tỷ lệ thành công rất cao, số lần luyện thành công nhiều, đương nhiên kinh nghiệm cũng nhiều.

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Được...

Hư Tử Uyên giơ tay, một gốc hoàng huyết thảo, một gốc băng mộng thảo, một gốc tuyết liên hoa lập tức xuất hiện trong tay nàng, đồng thời, tay còn lại cũng xuất hiện những nguyên liệu phụ: hoàng cầm, hoàng liên, chích đông hoa, phục linh.

Hư Tử Uyên nói:

- Đây là chủ dược năm mươi năm, có thể luyện ra tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, là đan dược nhất phẩm, ta sẽ dạy đệ một lượt trước, sau đó đệ có thể tự mình luyện ra tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, vậy đã là đan dược sư nhất phẩm rồi.

- Cái này đệ biết luyện, sư tỷ, tỷ nhìn đệ luyện nhé.

Cổ Thần nói, nếu như cái này cũng dạy thì những thứ phải dạy sẽ rất nhiều.

- Đệ biết luyện thật chứ?

Hư Tử Uyên hỏi.

Cổ Thần gật gật đầu, nhận linh dược từ tay Hư Tử Uyên, đặt năm loại nguyên liệu phụ vào trong đỉnh, sau đó tay trái đặt dưới đỉnh, thi triển Hư Viêm Quyết, một ngọn hỏa diễm lập tức xuất hiện nơi lòng bàn tay, rất nhanh năm loại dược liệu phụ bị ngọn lửa làm cho tan chảy, Cổ Thần nhanh chóng bỏ băng mộng thảo vào trong được đỉnh.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

163. Chương 49: Thiên Tài Đan Dược Sư.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Băng mộng thảo nhanh chóng biến thành dịch thể, trong suốt lấp lánh, lưu động như thủy tinh, Cổ Thần thần nhiên nhìn băng mộng thảo hóa thành dịch thể, đột nhiên, tay thoáng động, bỏ một gốc hoàng huyết thảo vào trong được đỉnh.

Dịch thể của băng huyết thảo nhìn thì có vẻ lạnh lẽo nhưng trên thực tế lại rất ấm, hoàng huyết thảo vừa chạm vào, lập tức dung hòa, hóa thành mối khối dịch thể đỏ như máu, tuôn trào như nước trời, quần quai điên cuồng.

Dần dần, hoàng huyết thảo dần dần nhuộm dịch thể trong suốt như thủy tinh của băng mộng thảo thành màu đỏ máu, cả khối dịch thể hoàn toàn sôi sục, giống như chuẩn bị hóa thành không khí, phiêu tán ra ngoài, thể tích biến lớn vô số lần.

Cổ Thần lại vung tay, một gốc tuyết liên hoa rơi vào trong được đỉnh, tuyết liên hoa lập tức dung hòa, biến thành dịch thể màu trắng, màu sắc có chút giống như băng mộng thảo, nhưng không lấp lánh bằng mà trầm hậu hơn.

Dịch thể tuyết liên hoa tiếp xúc với huyết hoa đang sôi trào, dịch thể màu đỏ máu nhanh chóng thu nhỏ lại, hồi phục lại nguyên trạng, biến thành chỉ còn bằng một nửa bàn tay, dịch thể tuyết liên hoa và băng mộng thảo, hoàng huyết thảo tương dung với nhau, trong trắng có đỏ, trong suốt lấp lánh, một mùi thơm ngào ngạt lan tỏa khắp nơi.

Tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, luyện thành.

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần, nói:

- Luyện nhanh vậy sao?

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Sư tỷ, thiên phú của ta được chứ.

Hư Tử Uyên kinh ngạc nói:

- Cổ sư đệ, đệ đúng là thiên tài... Sao lại biết nắm bắt thời cơ như vậy? Phải biết, hỏa lực của Hư Viêm Quyết thất trùng mà đệ thi triển, luyện tụ nguyên linh dịch, chỉ cần một cái chớp mắt là có thể mắc sai lầm, được liệu trong được đỉnh sẽ cháy hết toàn bộ.

- Ta cảm thấy rất đơn giản?

Cổ Thần nhún nhún vai, nói. Lúc hắn còn ở Cổ gia, dùng loại đỉnh bình thường, cũng có thể dễ dàng luyện ra, bây giờ có Ngọc Vương Đỉnh của Hư Tử Uyên, luyện một phần tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, hồi có khó khăn gì?

Cho dù Cổ Thần muốn làm chậm một chút, cũng khó có thể chậm được.

- Rất đơn giản?

Hư Tử Uyên ngạc nhiên nói:

- Cổ sư đệ, ta chỉ ít phải đến đan dược sư tam phẩm mới có thể sử dụng thất trùng Hư Viêm Quyết luyện tụ nguyên linh dịch hạ phẩm....

- Hắc hắc...

Cổ Thần hắc hắc cười, nói:

- Đệ nói đệ rất có thiên phú luyện đan mà.

Hư Tử Uyên gật đầu nói:

- Đệ đâu chỉ có thiên phú mà chính là luyện đan yêu nghiệt, có thiên phú yêu nghiệt này, chuyện vượt qua Hoàng Phủ sư đệ là điều chắc chắn, sau này sư tỷ cũng không thể bằng được đệ.

- Đệ đâu có bằng sư tỷ, nhưng trừ sư tỷ ra người khác chắc chắn không thể bằng được ta.

Cổ Thần cười nói.

Cổ Thần không hề nói dối, kiếp trước mặc dù có rất có thiên phú luyện đan thuật, nhưng vẫn không thể vượt qua Hư Tử Uyên, chỉ là sau này tu vi cao hơn, sống lâu hơn luyện đan thuật mới từ từ siêu việt, nếu như không có ký ức kiếp trước, bây giờ luyện đan thuật của hắn đâu có bằng Hư Tử Uyên?

Hư Tử Uyên mỉm cười, nói:

- Thật không nhìn ra, đệ cũng có lúc khiêm tốn, đệ luyện tụ nguyên linh dịch hạ phẩm thành thạo như vậy, tụ nguyên linh dịch trung phẩm chắc cũng có thể luyện được chứ?

Tụ nguyên linh dịch trung phẩm so với tụ nguyên linh dịch hạ phẩm khó gấp đôi, hàm lượng linh khí ẩn hàm trong linh dược càng nhiều, đan dược luyện thành càng khó.

Tu sĩ tu luyện, cơ bản đều là hấp thu linh thạch và linh khí trong trời đất, bởi vì, đó là linh khí thuần túy, rất ít tu sĩ dùng linh dược hấp thu linh khí, trừ một số linh dược đặc biệt, phần lớn linh dược, linh khí ẩn

hàm đều không thuần, giống như thuốc nổ loại mạnh, linh dược khác nhau thì có linh khí khác nhau, rất khó tương dung.

Nên, trực tiếp uống linh dược hấp thu linh khí sẽ có hiệu quả rất kém, nhất định phải luyện linh dược thành linh dược, linh khí mới thuần túy, hiệu quả tu luyện so với trực tiếp dùng linh dược cao hơn không chỉ mười lần.

Linh dược không giống nhau tính chất linh khí cũng khác, linh khí tương cận còn đỡ, có thể dung nạp làm một, linh khí tương xích nếu cứ miễn cưỡng gộp lại, sẽ nổ tung như thuốc nổ hạng nặng, đan dược sư luyện đan thuật không cao, lúc luyện đan những tình huống kiểu đó thường xuyên xảy ra.

Linh khí trong linh thảo càng nhiều, tỷ lệ phát nổ càng lớn, hơn nữa, uy lực phát ra càng mạnh, bởi vậy, hàm lượng linh khí trong linh thảo càng nhiều, luyện thành đan dược càng khó.

Đan dược sư chính là dựa vào hàm lượng linh khí trong linh thảo ít hay nhiều, phân thành mười giai đoạn, đan dược luyện ra cũng phân mười phẩm, đương nhiên thân phận đan dược sư cũng phân mười phẩm.

Đan dược nhị phẩm, so với đan dược nhất phẩm, khó hơn mười lần.

Mặc dù luyện tụ nguyên linh dịch trung phẩm và tụ nguyên linh dịch hạ phẩm nguyên liệu như nhau, phương pháp như nhau, nhưng, bởi vì số tuổi linh dược khác nhau, hàm lượng linh khí không giống nên độ khó đương nhiên cũng nâng lên.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đan dược nhị phẩm? Để ta thử xem sao.

Hư Tử Uyên lại lấy bằng mộng thảo, hoàng huyết thảo, tuyết liên hoa mỗi loại một gốc, cùng đầy đủ năm ngoại nguyên liệu phụ, lần này, ba loại chủ dược mỗi loại đều không dưới một trăm năm.

Với trình tự như trước, Cổ Thần bắt đầu luyện tụ nguyên linh dịch trung phẩm, lần này Cổ Thần chỉ sử dụng hỏa lực Hư Viêm Quyết tam trùng, nửa canh giờ sau mới luyện ra tụ nguyên linh dịch trung phẩm đúng tiêu chuẩn.

Trong quá trình luyện đan, Cổ Thần cố ý sơ sẩy hai lần, mặc dù kịp thời sửa chữa nhưng xem ra vẫn có chút lỏng ngóng.

Quả nhiên, tụ nguyên linh dịch trung phẩm luyện thành không khiến Hư Tử Uyên hài lòng như vừa rồi, nói:

- Mặc dù có chút sai sót, nhưng tổng quan thì vẫn không thất bại, đệ cố gắng luyện tập bằng Ngọc Vương Đỉnh vài lần, đan dược nhị phẩm chắc đệ cơ bản đều được.

Hư Tử Uyên lấy mấy gốc bằng mộng thảo, hoàng huyết thảo, tuyết liên hoa hơn một trăm tuổi và một số nguyên liệu phụ, nói:

- Đệ luyện tụ nguyên linh dịch trung phẩm thêm hai ba ngày nữa, ba ngày sau, ta sẽ đến dạy đệ đan dược tam phẩm, tụ nguyên linh dịch thượng phẩm.

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Sư tỷ, ta sẽ chăm chỉ luyện tập, nhưng luyện hai ba lần nữa là được rồi, ngày mai tỷ hãy dạy đệ đan dược tam phẩm đi.

- Luyện đan quan trọng nhất là luyện tập nhiều để lấy kinh nghiệm, những đệ tử khác không có nhiều linh dược để luyện tập, hơn nữa, có Ngọc Vương Đỉnh có thể giúp đệ nâng cao tỷ lệ thành công, đây là cơ hội hiếm có, đệ phải biết tranh thủ, luyện đan dược nhị phẩm cho thành thực rồi nói...

Thấy Cổ Thần có ý cầu tiến, Hư Tử Uyên khuyên nói.

Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, hôm nay đệ sẽ luyện thêm vài lần nữa, ngày mai tỷ xem đệ luyện thế nào? Nếu như cảm thấy ổn, tỷ hãy dạy đệ luyện đan dược tam phẩm, nếu như cảm thấy không ổn, đệ sẽ tiếp tục luyện đan dược nhị phẩm.

- Được rồi... hôm nay đệ không được lười biếng đâu đấy.

Hư Tử Uyên gật đầu nói.

Để Ngọc Vương Đỉnh lại cho Cổ Thần, Hư Tử Uyên quay về chỗ ở của mình.

Hư Tử Uyên rời đi rồi, Cổ Thần thu Ngọc Vương Đỉnh lại, lập tức quay sang Linh Kinh Thuần Tức quyết của mình.

Ngày thứ hai, Hư Tử Uyên quả nhiên đến, trước mặt nàng Cổ Thần luyện tụ nguyên linh dịch trung phẩm một lần, lần này Cổ Thần lại sử dụng hỏa lực Hư Viêm Quyết thất trùng luyện ra tụ nguyên linh dịch trung phẩm, cả quá trình như hành vân lưu thủy, không hề có một chút sai sót.

Hư Tử Uyên há hốc miệng đứng nhìn, dụi dụi mắt, có chút không dám tin, chỉ một ngày mà Cổ Thần đã luyện được tụ nguyên linh dịch trung phẩm nhuần nhuyễn như luyện tụ nguyên linh dịch hạ phẩm?

- Thế nào, sư tỷ, tỷ có thể dạy đệ luyện đan được tam phẩm được chưa?

Cổ Thần cười nói.

- Cổ sư đệ, đệ đúng là một thiên tài đan dược sư yêu nghiệt...

Hư Tử Uyên kinh ngạc nói.

- Đương nhiên, Cổ Thần là lợi hại nhất, ha ha ha ha...

Tiểu Bạch đột nhiên nói, nói xong, lại nằm lăn ra giường cười điên cuồng, từ lúc Cổ Thần học luyện đan đến giờ cứ thấy Tiểu Bạch cười mãi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

164. Chương 50: Huyền Âm Tuyệt Mạch (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Thấy tụ nguyên linh dịch trung phẩm mà Cổ Thần luyện ra đã đạt đến độ thuần thanh, Hư Tử Uyên bắt đầu dạy hắn luyện đan dược tam phẩm.

Hư Tử Uyên dạy xong một lần, Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, về cơ bản đệ đã biết rồi.

Hư Tử Uyên gật gù đầu, để Cổ Thần tự làm một lần, Cổ Thần dùng Hư Viêm Quyết nhất trùng hỏa quyết, luyện nửa canh giờ, cuối cùng cũng luyện ra tụ nguyên linh dịch thượng phẩm.

Mặc dù tốc độ còn rất chậm, nhưng trong mắt Hư Tử Uyên vẫn không giấu nổi vẻ chấn động, mỗi một đan dược sư, khi học một luyện đan thuật mới, đều phải trải qua mười mấy lần thất bại, người mới lần đầu đã luyện thành công, Bách Thảo Phong chỉ có một...

- Hắn quả nhiên là một đan dược sư thiên tài...

Hư Tử Uyên trầm nghĩ.

Thời gian sau đó, ngày nào Hư Tử Uyên cũng đến xem Cổ Thần luyện đan một lần, trước mặt Hư Tử Uyên, Cổ Thần chỉ luyện một lần, ngày đầu tiên sử dụng hỏa lực Hư Viêm Quyết nhất trùng, ngày thứ hai, sử dụng hỏa lực Hư Viêm Quyết nhị trùng...

Cứ như vậy mười ngày sau, Cổ Thần bắt đầu dùng hỏa lực Hư Viêm Quyết thất trùng, nửa khắc sau đã luyện ra tụ nguyên linh dịch thượng phẩm.

Chỉ mười ngày, Cổ Thần đã luyện ra đan dược tam phẩm, đạt đến trình độ mà các đan dược sư khác phải dày công tu luyện mới có.

- Hẳn không chỉ là thiên tài, mà chính xác là một tên yêu nghiệt...

Hư Tử Uyên đặt cho Cổ Thần một biệt hiệu: Yêu nghiệt đan dược sư.

Dễ dàng luyện xong đan dược tam phẩm, Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, có thể dạy đệ đan dược tứ phẩm được chưa...

Hư Tử Uyên lắc lắc đầu, nói:

- Từ tam phẩm đến tứ phẩm, mặc dù chỉ cách nhau một cấp nhưng độ khó chênh lệch là rất nhiều, từ nhất phẩm đến tam phẩm là luyện linh dịch, từ tứ phẩm trở lên là luyện linh dược, kĩ xảo luyện đan thuật của đệ cần phải sâu thêm một chút, tụ nguyên linh dịch cực phẩm là dùng hoàng huyết thảo, băng mộng thảo, tuyết liên hoa trưởng thành luyện thành, mặc dù cũng là đan dược tam phẩm, nhưng...

- Nhưng, luyện tụ nguyên linh dịch cực phẩm, so với tụ nguyên linh dịch thượng phẩm khó hơn rất nhiều, đệ cứ luyện tụ nguyên linh dịch cực phẩm cho thuần thục trước rồi nói... Với thiên phú luyện đan yêu nghiệt của đệ, có lẽ không cần quá nhiều thời gian là đã có thể học xong.

...

Hư Tử Uyên nói không sai, cũng giống như luyện tụ nguyên linh dịch thượng phẩm, lần đầu tiên luyện tụ nguyên linh dịch cực phẩm Cổ Thần đã thành công, mười ngày sau đó, Cổ Thần bắt đầu dùng hỏa lực Hư Viêm Quyết thất trùng, nửa khắc sau đã hoàn toàn luyện xong tụ nguyên linh dịch cực phẩm.

Sau đó, Hư Tử Uyên bắt đầu dạy Cổ Thần đan dược tứ phẩm phương thức luyện nguyên linh đan hạ phẩm. Luyện nguyên linh đan so với tụ nguyên linh dịch khó khăn hơn rất nhiều, Cổ Thần kéo dài thời gian học ra một tháng, một tháng sau, Cổ Thần sử dụng Hư Viêm Quyết thất trùng hỏa lực luyện ra nguyên linh đan hạ phẩm.

Chưa đến hai tháng thời gian, Cổ Thần nhẹ nhàng luyện xuất đan dược tứ phẩm, Hư Tử Uyên hoàn toàn chấn động, không nói đệ tử hiện tại, ngay cả lịch sử Bách Thảo Phong, cũng chưa có kì tài luyện đan nào tốc độ nhanh như vậy.

- Sư tỷ, nguyên linh đan hạ phẩm đã luyện ra rồi, tỷ có thể dạy ta nguyên linh đan trung phẩm được chưa?

Luyện xong nguyên linh đan hạ phẩm, Cổ Thần nhún nhún vai cười nói.

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần như nhìn quái vật, nói:

- Cổ sư đệ, đệ đúng là thiên tài số một của Bách Thảo Phong, ta chưa từng gặp hoặc nghe nói, có đan dược sư nào luyện ra đan dược tứ phẩm trong vòng chưa đến hai tháng... Hơn nữa...

Hư Tử Uyên hít sâu hai hơi, nói:

- Đệ còn sử dụng hỏa lực Hư Viêm Quyết thất trùng, trong vòng một khắc luyện ra nguyên linh đan hạ phẩm. Để đạt đến trình độ hiện tại của đệ, ta phải chờ đến khi trở thành lục phẩm đan dược sư mới có thể làm được, ta bắt đầu học luyện đan từ năm mười tuổi, phải mất ba năm ta mới trở thành lục phẩm đan dược sư.

Vậy mà đệ... chỉ dùng chưa đến thời gian hai tháng, đã có thể sử dụng hỏa lực Hư Viêm Quyết thất trùng, luyện ra nguyên linh đan hạ phẩm... đúng là... đúng là... cái này... ta cũng không thể hình dung được.

Hư Tử Uyên đứng dậy, xoa xoa đầu Cổ Thần, kinh ngạc nói:

- Ta không biết trong đầu đệ rốt cục có gì? Sao đệ có thể làm được những thứ đó?

Cổ Thần cười nói:

- Thiên phú mà thôi, ha ha... Thiên phú mà thôi.

Trong bụng nghĩ thầm:

“Mình đường đường đan được tông sư, cố ý kéo dài gần hai tháng mới được học luyện đan được tứ phẩm, đã là khổ sở lắm rồi.”

- Cổ sư đệ, ta muốn nói thiên phú của đệ cho sư phụ nghe, đệ có thiên phú như vậy, thành tựu sau này rất có khả năng còn vượt qua sư phụ, ta thấy, chỉ có sư phụ lão nhân gia mới có thể dạy đệ, nếu như cứ để ta dạy tiếp, không lâu nữa đệ sẽ còn vượt qua ta...

Hư Tử Uyên kích động nói, đứng dậy, đi ra khỏi phòng, định tìm Hoàng Dược Tiên.

- Sư tỷ...

Cổ Thần vội vàng đứng dậy, kéo tay Hư Tử Uyên, nói:

- Trước mắt tỷ đừng nói gì với thủ tọa sư bá, đợi đệ tham gia đại hội luyện đan xong, giải quyết chuyện khiêu chiến của Hoàng Phủ Cực, đến lúc đó thủ tọa đại nhân tự nhiên sẽ biết thiên phú của đệ.

Hư Tử Uyên kích động nói:

- Từ giờ đến đại hội luyện đan còn hơn ba tháng nữa, đệ không thấy đợi lâu như vậy là quá lãng phí thiên phú của mình sao, chỉ bằng nói với sư ph, để lão nhân gia dạy người, khẳng định tốt hơn ta dạy đệ nhiều, đệ đợi đây, sư phụ nhất định thu đệ làm đệ tử thân truyền, ra sức dạy đệ luyện đan thuật....

Hư Tử Uyên càng nói càng kích động, hơi thở càng trở nên gấp gáp, đột nhiên từ mũi nàng phun ra hai luồng bạch khí, vì Cổ Thần đang đứng rất gần Hư Tử Uyên nên hai luồng bạch khí nhanh chóng lướt qua mặt hắn.

- Á...

Cổ Thần kêu lên một tiếng đau đớn, buông tay, nhanh chóng lùi lại phía sau. Hắn chỉ cảm thấy cơ bắp trên mặt không còn nghe theo sự điều khiển của mình nữa, một cảm giác tê buốt từ mặt truyền thẳng lên óc.

Lạnh... Lạnh đến cực điểm.

Hư Tử Uyên chỉ mới thở ra hai luồng bạch khí mà đã xém chút nữa biến mặt Cổ Thần thành một bức tượng băng.

Nhưng, mặt dù mặt thì lạnh buốt nhưng trong lòng Cổ Thần lại cảm thấy lo lắng, không phải hắn lo cho mình mà là đang lo cho Hư Tử Uyên...

- Cổ sư đệ... Á...

Hư Tử Uyên kêu lên lo lắng, liền sau đó bản thân nàng cũng lạnh giọng vì đau. Khí thoát ra, toàn bộ biến thành băng sương trắng, trong nháy mắt, lông mày cô kết băng trắng xóa, cả căn phòng trong nháy mắt biến thành phòng băng.

Huyền âm tuyệt mạch phát tác....

Hư Tử Uyên chỉ hơi kích động, huyền âm tuyệt mạch trong thể đã bất ngờ phát tác, huyền âm hàn khí băng lạnh mới chỉ đi theo hơi thở mà đã khiến mặt Cổ Thần suýt đóng băng, không cần nghĩ cũng biết, lạnh đến mức độ nào?

Rầm...

Hư Tử Uyên ngã lăn ra đất, lúc này nàng quá kích động, huyền âm tuyệt mạch không hề báo trước đột ngột phát tác, ngay cả dương nguyên đan cũng không kịp uống đã bị huyền âm hàn khí làm cho mất đi khả năng không chế. Sắc mặt nàng trắng bệch, lông mày, tóc, y phục đều kết thành những tảng băng mỏng.

- U....

Cực âm hàn khí băng lạnh đến cực điểm điên cuồng làm càn trong cơ thể, theo những lỗ chân lông, thoát ra bên ngoài, rất nhanh, cả căn phòng đều bị đóng băng.

Cổ Thần xoa xoa mặt, mặc dù vẫn còn chút tê buốt nhưng không có vấn đề gì lớn, nhìn Hư Tử Uyên vẫn đang giãy giụa trên mặt đất, hắn không biết phải làm gì.

- U....ư....

Hư Tử Uyên rên rỉ đau đớn. Mỗi một tiếng rên như một lưỡi dao nhọn, đâm vào tim Cổ Thần.

Hư Tử Uyên đau đến nỗi hai mắt ngấn lệ, nhưng, giọt nước mắt chưa kịp chảy ra đã bị huyền âm hàn khí đông thành dải băng, treo trên mặt nàng.

Huyền âm hàn khí như cánh tay tử thần, tàn phá sinh cơ của nàng. Ánh mắt nàng mỗi lúc một trở nên tê dại, miệng rỉ máu, máu tươi cũng bị huyền âm hàn khí đông thành cục máu, treo nơi khóe miệng.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Hư Tử Uyên, Cổ Thần đau lòng vô cùng, hai mắt không khỏi ngấn lệ, kiếp trước hẳn từng vô số lần nhìn thấy Hư Tử Uyên bị huyền âm hàn khí dày vò, nhưng chỉ biết đứng một chỗ không thể làm gì.

Bây giờ, nhìn sư tỷ bị huyền âm hàn khí cắn xé, Cổ Thần vẫn không tìm được ra cách.

Chớp mắt, toàn thân Hư Tử Uyên đã bị huyền âm hàn khí đông thành tượng băng, Cổ Thần muốn lại gần, nhưng hẳn chỉ cần tiếp cận một tấc, tay lập tức bị đông kết nhanh chóng, không thể động đậy.

Huyền âm hàn khí, Cổ Thần căn bản không chịu đựng được, cho dù hẳn muốn ôm Hư Tử Uyên, dùng thân thể của mình sưởi ấm cho nàng, cũng không làm được.

Dương nguyên đan.... đúng, dương nguyên đan...

Hai mắt Cổ Thần sáng rực, lúc này huyền âm hàn khí đến quá nhanh, Hư Tử Uyên không kịp uống dương nguyên đan nên thân thể mất đi khả năng kháng chế, nếu như không có nguyên âm đan, Hư Tử Uyên chỉ ít còn bị huyền âm hàn khí đông kết thêm hai canh giờ nữa.

Trong hai canh giờ đó, huyền âm hàn khí không ngừng dày vò nàng, mặc dù nàng đã bị đông kết thành băng, ý thức rời rạc, nhưng, cảm giác đau đớn không hề suy giảm. Bởi vì, mặc dù nàng đã bị làm cho ngất đi, nhưng, huyền âm hàn khí thì vẫn ngao du trong người nàng, huyền âm hàn khí đi đến đâu, thân thể không ngừng run rẩy đến đấy...

Nếu như uống dương nguyên đan, chỉ cần nửa canh giờ Hư Tử Uyên sẽ có thể được cứu và những đau đớn nàng phải chịu sẽ giảm đi rất nhiều.

- Cổ Thần... Tử Uyên tỷ tỷ... sao vậy?

Tiểu Bạch run lấy bầy, trèo lên vai Cổ Thần, ghé sát vào hắn, cố chống lại cái lạnh.

- Tỷ ấy bây giờ rất khó chịu, Tiểu Bạch, ta phải luyện bát phẩm đan dược, ngươi đừng làm phiền ta.

Cổ Thần đi đến bên Ngọc Vương Đỉnh.

- Ồ...

Tiểu Bạch gật gật đầu.

Cổ Thần lấy ra một gốc huyết ô ngàn năm, một gốc dương chi, một gốc liệt diễm thảo, một gốc thuần dương hoa... Tay trái đặt xuống Ngọc Vương Đỉnh, thi triển Hư Viêm Quyết, thập nhị trùng...

Nhưng ngọn lửa thi triển ra không có uy lực của thập nhị trùng, Hư Viêm Quyết thập nhị trùng, trong môi trường băng lạnh, cùng lắm chỉ có hiệu quả bát trùng.

Bát trùng Hư Viêm Quyết, mặc dù không nhanh như thập nhị trùng nhưng may là thời gian cùng không dài lắm, hai khắc sau, Cổ Thần đã luyện ra dương nguyên đan.

Cầm dương nguyên đan trong tay, Cổ Thần đến trước mặt Hư Tử Uyên, Hư Tử Uyên vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng, thân thể thì không ngừng run rẩy, chứng minh nàng đang cố chịu sự dày vò của huyền âm hàn khí.

Cổ Thần muốn cho nàng uống dương nguyên đan, nhưng, vấn đề xuất hiện...

Tay Cổ Thần căn bản không thể tiếp cận nàng, nói gì đến chuyện cho nàng uống?

- Sư tỷ... Tỷ tỉnh lại đi, Tử Uyên sư tỷ...

Cổ Thần lo lắng gọi.

Hư Tử Uyên nhúu mày, cũng không biết có nghe được hay không, không thấy trả lời gì, thân thể vẫn không ngừng run rẩy, huyền âm hàn khí như một lưỡi dao, từng nhát từng nhát cắt vào thân thể nàng, khiến nàng đau đớn vô cùng.

Nghĩ đến tử diễm băng viêm thu phục được trong u động, Cổ Thần lập tức lấy Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh ra tay, cầm chung dương nguyên đơn và Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh với nhau, đưa về phía Hư Tử Uyên.

Quả nhiên hiệu quả, mặc dù huyền âm hàn khí lạnh vô cùng, nhưng, Cổ Thần cầm Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh trong tay, không còn cảm giác lạnh thấu xương nữa, huyền âm hàn khí gần như không có hiệu quả với Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh.

Nhưng, Cổ Thần bây giờ vẫn chưa thể dùng Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh, cho nên, Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh chỉ có thể phát ra năng lượng bản năng, nếu như Cổ Thần có thể sử dụng, hẳn nhất định sẽ thử dùng Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh trấn áp huyền âm hàn khí.

Cổ Thần đặt tay bên miệng Hư Tử Uyên, đẩy dương nguyên đan vào miệng nàng.

Nhưng....

Khoảnh khắc tay Cổ Thần vừa chạm vào miệng Hư Tử Uyên, đột nhiên huyền âm hàn khí trong người Hư Tử Uyên điên cuồng trào sang Cổ Thần, nói một cách chính xác là trào vào tay hắn...

Cổ Thần giật bản mình, huyền âm hàn khí đến quá nhanh, mặc dù có Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh nhưng huyền âm hàn khí vừa chạm vào người, Cổ Thần vẫn cảm thấy lạnh buốt như dao cắt.

Sắc mặt Cổ Thần vụt biến, thoáng giật mình, định rút tay lại nhưng đã quá muộn, một luồng huyền âm hàn khí từ miệng Hư Tử Uyên truyền vào trong tay Cổ Thần...

Hồng rồi...

Huyền âm hàn khí bá đạo trong người Hư Tử Uyên đã đạt đến cực điểm, Cổ Thần không ngờ, huyền âm hàn khí cũng có hứng thú với hắn và bắt đầu trào sang người hắn.

Kiếp trước khi huyền âm tuyệt mạch phát tác, Cổ Thần cũng đã từng chạm vào người nàng, nhưng, không có hiện tượng huyền âm hàn khí truyền nhập cơ thể, chỉ là bị đông cứng một tháng sau cũng không ngời dậy được.

Vậy thì tại sao?

Trong giây lát, Cổ Thần ngộ ra điều gì đó...

Huyền âm hàn khí chỉ lan sang tay Cổ Thần chứ không tràn vào cơ thể hắn, nói một cách chính xác hơn là lan sang lòng bàn tay hắn, lòng bàn tay Cổ Thần chính là nơi có tử diễm băng viêm.

- Không lẽ... Tử diễm băng viêm có thể thu hút huyền âm hàn khí?

Cổ Thần đột nhiên nghĩ ra, nhất thời mừng rỡ.

Những gì hắn nghĩ hình như không sai, huyền âm hàn khí tiến vào lòng bàn tay, toàn bộ dung nhập trong tử diễm băng viêm, nhẹ nhàng không một tiếng động, chỉ có điều, Cổ Thần cảm thấy, tử diễm băng viêm trong lòng bàn tay hình như lạnh hơn một chút.

Tâm niệm Cổ Thần thoáng động, một khối băng đá màu tím bất ngờ chui ra khỏi lòng bàn tay, chính là tử diễm băng viêm, tử diễm băng viêm vừa xuất hiện, Cổ Thần có thể cảm nhận rõ ràng, huyền âm hàn khí trong người Hư Tử Uyên bắt đầu sục sôi điên loạn, từ khắp nơi trong cơ thể nàng, nhất tề lưu động ra miệng, sau đó truyền nhập vào lòng bàn tay Cổ Thần.

Từng luồng huyền âm hàn khí trắng toát bị tử diễm băng viêm hút nhập vào trong, huyền âm hàn khí càng lúc càng nhiều, dần dần, màu sắc của tử diễm băng viêm cũng dần dần nhạt đi đôi chút, màu trắng tinh của huyền âm hàn khí, dần hòa với màu tím của tử diễm băng viêm, rất nhanh nhập thành một thể.

- Huyền âm hàn khí là cực hàn chi khí, tử diễm băng viêm cũng là cực hàn chi khí, tính chất hai bên tương đồng, bảo sao chúng có thể tương dung với nhau.

Thấy huyền âm hàn khí giao kết với tử diễm băng viêm, Cổ Thần nghĩ.

Nhưng độ lạnh của huyền âm hàn khí không hề thua kém tử diễm băng viêm, huyền âm hàn khí truyền vào càng nhiều, Cổ Thần càng cảm thấy tử diễm băng viêm trở nên lạnh hơn, gần như, đang cố giãy giụa để thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Cổ Thần rung mình, có chút không chịu được hàn khí của tử diễm băng viêm, nhưng vì một lượng lớn huyền âm hàn khí đã được rút ra khỏi cơ thể nên sắc mặt Hư Tử Uyên cũng tốt hơn rất nhiều. Dần dần, tầng băng mỏng trên người bắt đầu tan ra, Hư Tử Uyên dần lấy lại ý thức.

- Cổ sư đệ.... đệ đang làm gì vậy?

Hư Tử Uyên vừa mở mắt đã nhìn thấy bàn tay Cổ Thần đang ấn vào miệng mình, còn huyền âm hàn khí trong cơ thể cô thì đang rục rịch chạy vào lòng bàn tay hắn.

Nói một cách chính xác là chạy vào đóa hỏa diễm màu tím nhạt trong tay Cổ Thần.

- Sư tỷ, sư tỷ tỉnh rồi à...

Thấy Hư Tử Uyên đã tỉnh lại, Cổ Thần mừng rỡ, nói:

- Sư tỷ đừng động đây,ta đang giúp đệ hút hàn khí ra ngoài...

Hư Tử Uyên tròn mắt nhìn Cổ Thần, tai ừ đi, nàng không nghe lầm đấy chứ? Cổ Thần nói muốn hút huyền âm hàn khí ra ngoài?

Hư Tử Uyên đã bị huyền âm hàn khí dày vò từ lúc sinh ra đến giờ, ngay cả Hoàng Dược Tiên cũng không có cách, chỉ có dương nguyên đan mới giúp nàng bớt đau đớn một canh giờ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

165. Chương 51: Băng Và Hỏa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Theo như Hoàng Dược Tiên nói, muốn rút huyền âm hàn khí ra khỏi cơ thể cô, trừ phi tiên cương tiên tôn thời đại thái cổ giáng thế, chính là Chư Tử bách thánh thời đại thượng cổ trùng sinh, mới có thể làm được.

Nhưng... Cổ Thần trước mặt lại có thể rút huyền âm hàn khí ra ngoài?

Ừ...

Cổ Thần thở hắt, luồng khí vừa thở ra lập tức biến thành sương trắng. Cơ thể hắn mỗi lúc một lạnh, răng cũng bắt đầu va lập cập, nhưng, chưa rút được hết huyền âm hàn khí ra khỏi cơ thể Hư Tử Uyên, Cổ Thần không có ý định dừng lại.

- Cổ sư đệ, mau dừng lại, huyền âm hàn khí hung hãn lắm, đệ không khống chế được, nó sẽ tiến nhập vào trong kinh mạch để, khiến đệ đông cứng đến chết...

Thấy Cổ Thần bắt đầu phun băng sương, Hư Tử Uyên vội vã hét nói.

Cổ Thần lắc đầu, kiên định nói:

- Tử Uyên sư tỷ, ta nhất định chữa khỏi cho tỷ, tỷ yên tâm đi, ta phải hút sạch huyền âm hàn khí ra khỏi cơ thể sư tỷ, để sư tỷ không còn bị nó dày vò nữa,....

Mấy chữ cuối cùng, chỉ còn là những tiếng răng va vào nhau lập cập.

- Không... Mau dừng tay, đệ không hút hết được đâu, cứ thế này bản thân đệ sẽ chết đấy.

Hư Tử Uyên lớn tiếng nói.

- Két két két két....

Răng Cổ Thần lại va vào nhau thêm vài lần nữa, hắn cũng thấy sắp không chịu đựng nổi, thân thể như muốn đóng băng, nhưng, hắn vẫn không dừng lại, đặt Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh lên ngực, bảo vệ trái tim.

Chỉ cần tim không ngừng đập, hắn không sợ bị đông chết. Thân thể nếu như đóng băng, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, uống một chút đan dược, dùng Tiên Thiên chân khí dẫn thông kinh mạch là thân thể sẽ hồi phục.

Hơn nữa, thân thể Cổ Thần mạnh hơn các tu sĩ bình thường khác rất nhiều, lại có một lượng lớn đan dược trong Càn Khôn Trạc, đương nhiên không sợ bị đóng băng.

- Cổ sư đệ... Cổ sư đệ...

Thấy toàn thân Cổ Thần bắt đầu kết băng, hơi thở phát ra biến thành băng sương trắng muốt, sắc mặt cũng dần chuyển sang trắng bệch, thần sắc trong mắt càng lúc càng nhạt, gần như sắp mất đi ý thức, Hư Tử Uyên thấy cay cay sống mũi, nước mắt cứ thế trào ra.

Mặc dù ý thức Cổ Thần đang dần yếu đi, nhưng, hắn vẫn ghi nhớ một tâm niệm, đó chính là: mình phải cứu sư tỷ, mình phải hút hết huyền âm hàn khí ra khỏi cơ thể sư tỷ...

Cho nên, Cổ Thần mặc kệ toàn thân bắt đầu đông cứng, bề mặt cơ thể bắt đầu kết băng, tứ chi lạnh buốt như bị dao cắt, hắn vẫn không ngừng hút huyền âm hàn khí.

Cổ Thần càng lạnh, ý thức càng yếu, thân thể Hư Tử Uyên dần dần hồi phục bình thường, ý thức cũng mạnh hơn, đột nhiên như bị quỷ nhập, Hư Tử Uyên đột nhiên không chế thân thể mình, lăn sang một bên, tránh khỏi tay Cổ Thần.

Mất đi mối liên kết, không còn bị huyền âm hàn khí tiến nhập, tử diễm băng viêm lúc này đã chuyển sang màu trắng đột nhiên quay cuồng kịch liệt.

Lúc thì màu tím, lúc thì trắng toát.

Tử diễm băng viêm và huyền âm hàn khí gộp làm một, không phải dung hòa như Cổ Thần tưởng tượng, mà là... nuốt chửng nhau.

Ban đầu tử diễm băng viêm chiếm ưu thế, nên Cổ Thần không cảm thấy gì, sau đó, huyền âm hàn khí càng lúc càng nhiều, dần dần, tử diễm băng viêm trở nên yếu thế, hàn khí lạnh lẽo của huyền âm hàn khí dần dần chiếm lĩnh toàn thân Cổ Thần.

Bởi vậy, thân thể Cổ Thần mới trở nên mỗi lúc một lạnh.

Không phải tử diễm băng viêm không chịu để hắn khống chế, mà là tử diễm băng viêm đã bị huyền âm hàn khí khống chế.

Nếu như cứ tiếp tục hấp thu, huyền âm hàn khí nhiều đến số lượng nhất định, sẽ nuốt chửng tử diễm băng viêm, đến lúc đó, Cổ Thần chỉ có nước chết chắc...

Nếu như Hư Tử Uyên không khống chế thân thể, tránh khỏi tay Cổ Thần, hậu quả sẽ rất khó nói.

Lúc này, ý thức Cổ Thần đã trở nên mơ hồ, Hư Tử Uyên rời đi rồi mà Cổ Thần vẫn cứ đứng đó, tay giơ ra phía trước, tử diễm băng viêm và huyền âm hàn khí đang giao tranh kịch liệt trong lòng bàn tay hắn, lúc thì màu tím, lúc thì màu trắng, ngang sức ngang tài, bất phân thắng bại.

Toàn thân Cổ Thần đều đã kết băng, chỉ có chỗ trái tim là được Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh bảo vệ là may mắn tránh được, cũng chính bởi vậy, Cổ Thần mới không bị huyền âm hàn khí trực tiếp đông chết.

Huyền âm hàn khí hung hãn đến nỗi, cho dù là kiếp trước ở thời điểm toàn thịnh nhất, Cổ Thần cũng không thể giải quyết được, huống hồ bây giờ?

Hư Tử Uyên mới lặn một vòng, hàn khí trong người đã hết, không còn cảm thấy lạnh nữa mà ngược lại toàn thân nóng rực...

Cổ Thần cho nàng nuốt một viên dương nguyên đan, hỏa tính của viên dương nguyên đan này cực mạnh, nếu như không phải là một thân thể cực hàn thì không thể uống được.

Nhưng Cổ Thần dùng tử diễm băng viêm, không hiểu thế nào lại hút huyền âm hàn khí ra khỏi cơ thể Hư Tử Uyên, dương nguyên đan căn bản không kịp phát huy tác dụng.

Cảm giác nóng rực ấy đến cực nhanh, nhanh đến nỗi Hư Tử Uyên cảm thấy như vừa rơi xuống một lò lửa, da dẻ toàn thân như muốn nứt ra.

- A...

Hư Tử Uyên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, miệng phun khói xanh.

Trong cùng một căn phòng, Cổ Thần thì bị đóng băng, còn Hư Tử Uyên thì nóng như thiêu như đốt... hai cơ thể ở hai thái cực hoàn toàn trái ngược.

Cảm giác nóng rát khiến Hư Tử Uyên như muốn ngất đi, nàng chỉ cảm thấy xung quanh như một biển lửa, bất luận đứng ở đâu cũng không thoát khỏi cảm giác nóng bỏng.

Xoạt...

Tiếng xé vải vang lên...

Phần tay áo đã bị Hư Tử Uyên xé rách, lộ ra cánh tay trắng như củ sen.

Xoạt...

Lại âm thanh nữa...

Y phục đã bị Hư Tử Uyên xé ra một nửa, lộ ra cái eo thon nhỏ xíu và một chiếc yếm.

Hư Tử Uyên chỉ cảm thấy xung quanh đều là lửa, nàng muốn dập lửa quanh mình, mỗi lần vung tay, lửa lại bị dập đi không ít, đồng thời, y phục trên người nàng lại bị xé ra một mảnh...

Xoạt... xoạt... xoạt...

Một loạt những tiếng xé vải vang lên, trong nháy mắt, trên người Hư Tử Uyên chỉ còn lại một chiếc yếm.

Đột nhiên, nàng cảm thấy hình như trước mặt đang có một tảng băng, tảng băng phát ra khí tức mát lạnh, vừa hay trái ngược với khí nóng trên người nàng, theo bản năng, Hư Tử Uyên lao đến chỗ tảng băng, ôm chặt lấy.

Òa...

Cả thế giới yên lặng...

Băng và lửa giao dung, khiến nội tâm nàng trở nên tĩnh lặng, cảm giác nóng rực không còn nữa, dễ chịu đến không sao diễn tả nổi, nàng ôm chặt lấy cột băng một cách vô thức.

Cổ Thần đã gần như hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng, đột nhiên, một cơ thể nóng rực lao vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, hàn khí lạnh lẽo tan ra trong nháy mắt, cùng cái nóng hóa thành hư vô...

Lớp băng trên người Cổ Thần tan dần, nhiệt độ cơ thể từ từ nâng lên, ý thức cũng dần hồi phục.

Nhiệt độ cơ thể Hư Tử Uyên cũng dần hạ xuống, hồi phục bình thường.

- Chuyện gì vậy?

Cổ Thần chỉ cảm thấy mình đang ôm một thứ gì đó mềm mại, trơn nhẵn, hơn nữa, còn có chút ấm nóng.

Ý thức hai người càng lúc càng hồi phục, đồng thời mở tròng hai mắt.

Hai người gần như dính chặt vào nhau, cùng cảm nhận từng tác da thịt trên cơ thể đối phương, đầu người này dựa lên vai người kia.

Mở mắt, mặc dù không nhìn thấy thân thể đối phương, nhưng...

Mình đang ôm cái gì vậy? Gần như đồng thời, cả hai lập tức nhận ra.

Cổ Thần cảm thấy, Hư Tử Uyên trong lòng, thân thể rõ ràng run lên, không cần nhìn sắc mặt, chắc chắn nàng đang rất sợ hãi.

Băng và hỏa giao dung, khiến cảm giác nóng và lạnh trong cơ thể hai người tan biến, hoàn toàn hồi phục trạng thái bình thường.

Cổ Thần hai tay ôm lấy tấm lưng mịn màng, trắng mượt như tuyết của Hư Tử Uyên, cảm nhận đôi gò bồng đảo mềm mại đang chạm vào ngực mình.

Bỗng nhiên, toàn thân hắn không khỏi run bắn, sư tỷ... hắn đang ôm sư tỷ trong lòng?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

166. Chương 52: Tấm Lưng Ngọc Của Sư Tỷ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và dẫn tự: MTR01 -

Kiếp trước Hư Tử Uyên dạy Cổ Thần luyện đan thuật, dạy Cổ Thần pháp thuật, chỉ là vì lương thiện, thấy có thần có chút thiên phú nên mới tiếp nhận, trong người nàng có huyền âm tuyệt mạch, tự biết sinh mạng của mình rồi sẽ kết thúc, thân thể lại thể lương nên chưa bao giờ tiếp nhận tình cảm của ai.

Đại sư huynh thiên tư tuyệt luân Vân Phiêu Trần, ý khí phong hóa thiếu chủ Vô Chân, cả hai “thần tượng” của đám đệ tử Hư Thiên Tông đều rất ái mộ Hư Tử Uyên, nhưng Hư Tử Uyên chưa bao giờ đáp trả tình cảm của họ.

Nàng đang chuẩn bị, năm ba mươi ba tuổi khi huyền âm tuyệt mạch phát tác, nàng sẽ không mang theo một tia lưu luyện nào rời khỏi thế giới này...

Kiếp trước Cổ Thần ái mộ Hư Tử Uyên, cũng chỉ là thương thầm mà thôi, chưa bao giờ dám thể hiện ra ngoài.

Nhưng...

Hư Tử Uyên đẹp như thiên tiên, lúc này lại đang ở trong lòng hắn, hơn nữa, gần như khóa thân hoàn toàn, chỉ còn sót lại một dải yếm.

Tâm Cổ Thần thoáng động, vô thức giơ tay ôm chặt Hư Tử Uyên, thì thắm vào tai nàng:

- Sư tỷ...

Đầu óc Hư Tử Uyên lúc này đang rất hỗn loạn, nàng muốn đẩy Cổ Thần ra, nhưng bản thân lúc này lại không mặc gì, nếu như đẩy ra Cổ Thần sẽ nhìn thấy hết bộ dạng hiện tại của nàng.

Nhưng không đẩy Cổ Thần ra, hai người cứ đứng ôm nhau thế này, đúng là không ổn, trái tim nàng không ngừng run rẩy, thân thể cũng không ngừng run rẩy, nhất thời không biết làm gì.

Cổ Thần hình như biết nàng đang nghĩ gì, lồng tay không dám ôm chặt quá, cũng không ngẩng đầu quan sát thân thể của nàng, chỉ có điều mắt vẫn lén lút liếc xuống dưới, nhìn trộm tấm lưng ngọc ngà trơn mịn của nàng.

Cổ Thần dịu dàng nói:

- Sư tỷ, hàn khí của tỷ hết rồi chứ?

- Vẫn... vẫn chưa.

Hư Tử Uyên ấp úng nói, đột nhiên, ngữ khí thay đổi, nói:

- Cổ sư đệ, đệ nhắm mắt lại, không... Không được nhìn trộm.

Cổ Thần ngoan ngoãn nhắm mắt, nói:

- Đã nhắm rồi.

- Không được mở mắt đâu đấy...

Hư Tử Uyên lại nhắc thêm câu nữa, mặt mũi đỏ bừng.

- Ừm, không mở.

Cổ Thần gật đầu nói.

Được Cổ Thần khẳng định, Hư Tử Uyên mới nhẹ nhàng rời khỏi lòng hắc, thấy Cổ Thần đang nhắm mắt, Hư Tử Uyên thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng, hai tay thì vẫn ôm chặt lấy ngực, mặt đầy vẻ ngượng ngùng, tim đập thình thịch như đánh trống.

Trên mặt đất đất đầy những mảnh vải xanh lục, đều là y phục bị nàng xé, nhìn quanh phòng, nàng thấy trên giường treo mộ bộ y phục màu xám, là y phục của Cổ Thần.

Chỉ có điều, lúc ánh mắt Hư Tử Uyên dừng lại trên giường, hai mắt nàng đột nhiên tròn tròn, tim nhảy lên như bị điện giật, chỉ thấy Tiểu Bạch đang ngồi trên đó, tròn mắt nhìn nàng và Cổ Thần hai người.

Hai má Hư Tử Uyên nóng bừng như mặt trời, lúc này nàng và Cổ Thần ôm nhau, đều đã bị Tiểu Bạch nhìn thấy hết, hơn nữa, nhìn thần sắc Tiểu Bạch lúc này, đây hững thú.

Lúc Cổ Thần hút huyền âm hàn khí, thân thể biến lạnh, Tiểu Bạch đã rời khỏi vai hắc, Tiểu Bạch muốn giúp đỡ Cổ Thần nhưng không có cách nào, đành phải nhảy lên giường, tròn mắt đứng nhìn.

Kết quả... Nhìn thấy đoạn phim giữa Cổ Thần và Hư Tử Uyên.

Hư Tử Uyên cứ nghĩ đến chuyện cảnh tượng vừa rồi đều đã lọt vào mắt người thứ ba, đúng là xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất, mặc dù người thứ ba này chỉ là một con hồ ly.

Điều khiến Hư Tử Uyên xấu hổ hơn là cả đoạn nàng tự xé y phục, hình như cũng đã bị Tiểu Bạch nhìn thấy hết?

- Tiểu Bạch, ngươi mau nhắm mắt lại...

Hư Tử Uyên vội vàng nói.

Tiểu Bạch ra vẻ vô tội, nói:

- Tại sao?

- Ngươi không được nhìn, mau nhắm mắt...

Giọng nói của Hư Tử Uyên và Cổ Thần vang lên cùng một lúc.

- Ồ... Dù sao Tiểu Bạch cũng đã nhìn hết rồi,

Tiểu Bạch chu chu mỏ, nhắm mắt.

Nghe Tiểu Bạch nói, Hư Tử Uyên càng thêm ngượng, Cổ Thần cũng cảm thấy mặt mình nóng bừng, có làm không vậy? Tiểu Bạch đúng là làm người ta bối rối quá.

Tiểu Bạch nhắm mắt, Hư Tử Uyên gơ tay, bộ áo xám được nàng dùng tiên thân chân khí quần vào tay, nhanh chóng choàng lên người.

Cổ Thần nghe thấy âm thanh, hỏi:

- Sư tỷ, ta đã mở mắt được chưa?

- Chưa được...

Hư Tử Uyên vội vàng nói.

Lúc này bị Cổ Thần ôm, bây giờ dù có mặc quần áo, đứng trước Cổ Thần, Hư Tử Uyên vẫn cảm thấy như mình không mặc gì.

Hư Tử Uyên nói:

- Đệ đừng mở mắt, đợi ta đi rồi đệ mới được mở...

Nghĩ đi nghĩ lại, Hư Tử Uyên không thể đối diện với Cổ Thần lúc này, nhất thời nảy sinh thoái ý, nhanh chóng bước đến bên cửa, mở cửa phòng. Đột nhiên, Hư Tử Uyên dừng lại, nói:

- Cổ sư đệ, lúc này, cảm ơn đệ.

Cổ Thần cười nói:

- Sư tỷ, chuyện lúc này tỷ tạm thời đừng nói với thủ tọa sư bá...

Hư Tử Uyên đã hóa thành một đốm quang mang màu xám, biến mất nơi chân trời, câu nói này của Cổ Thần, không biết nàng có nghe được hay không.

Cổ Thần mở mắt, đi ra trước cửa, thân ảnh Hư Tử Uyên đã không còn nữa, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, bản thân Cổ Thần cũng thấy giật mình, nhưng, trong lòng vẫn thấy rất vui, nhớ lại tấm lưng trắng ngọc mượt mà của sư tỷ, thân thể mềm mại như nước...

Cổ Thần nở một nụ cười hạnh phúc.

Đột nhiên vai hắn nặng trĩu, là Tiểu Bạch vừa nhảy lên. Lúc này Cổ Thần mới nhớ ra Tiểu Bạch cũng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, nhất thời ôm Tiểu Bạch vào lòng nói:

- Tiểu Bạch, sao ngươi dám nhìn trộm?

- Tiểu Bạch đâu có nhìn trộm?

Tiểu Bạch tròn mắt nói:

- Cổ Thần và Tử Uyên tỷ tỷ gặp nguy hiểm, Tiểu Bạch rất lo, đương nhiên phải nhìn rồi.

Lúc này Cổ Thần bị huyền âm hàn khí tấn công, ý thức mơ màng, tỉnh lại đã thấy Hư Tử Uyên đang ở trong lòng, những chuyện trước đó hắn căn bản không biết.

- Lúc này ngươi nhìn thấy gì? Kể chi tiết cho ta nghe.

Cổ Thần nhớ ra chuyện ý thức của mình bị đông kết, nhất thời hỏi.

Nghe Tiểu Bạch kể xong mọi chuyện, Cổ Thần kinh ngạc nói:

- Tử diễm băng viêm lúc thì màu tím, lúc thì màu trắng, là tranh đấu với nhau sao?

Tiểu Bạch gật gù đầu.

Cổ Thần giơ tay, tử diễm băng viêm chui ra khỏi lòng bàn tay, thể tích lớn hơn trước rất nhiều, gần bằng ba bốn nắm tay, quả nhiên đúng như Tiểu Bạch nói, tử diễm băng viêm lúc màu tím, lúc lại màu trắng.

Tử diễm băng viêm và huyền âm hàn khí đang tranh đấu với nhau, mỗi lần tử diễm băng viêm chuyển sang màu trắng là Cổ Thần lại cảm nhận được một tia hàn khí lạnh thấu xương trong đó.

Chỉ có điều, huyền âm hàn khí không còn viện trợ bên ngoài, sau một hồi chiến đấu, dần rơi vào thế hạ phong, bị tử diễm băng viêm áp chế.

Vốn dĩ huyền âm hàn khí đang chiếm thế thượng phong, nhưng Hư Tử Uyên uống dương nguyên đan sau đó lại tiếp xúc thân thể nóng bừng của mình với thân thể Cổ Thần, năng lượng dương nguyên đan triệt tiêu bớt sức mạnh huyền âm hàn khí, số huyền âm hàn khí còn lại đương nhiên không trở là đối thủ của tử diễm băng viêm.

Nhưng, nhìn bộ dạng giãy giụa của huyền âm hàn khí, tử diễm băng viêm cũng chỉ là áp chế nó mà thôi, muốn nuốt chửng hoàn toàn e rằng phải cần một khoảng thời gian dài nữa.

Nhìn tử diễm băng viêm nửa tím nửa trắng, Cổ Thần nghĩ thầm: Không biết huyền âm hàn khí trong người sư tỷ đã bị mình hút hết ra chưa? Sư tỷ lúc này nói vẫn còn, xem ra huyền âm hàn khí trong người tỷ ấy nhiều lắm, một lúc không thể hút hết được? Nhưng, nếu như luyện hóa số huyền âm hàn khí này, uy lực của tử diễm băng viêm chắc chắn sẽ tăng lên, như vậy, số lượng huyền âm hàn khí hút được lần sau sẽ còn nhiều hơn nữa?

Cổ Thần nghĩ vậy và cảm thấy cũng khá khả thi, mỗi lần hút huyền âm hàn khí, dùng luyện hóa tử diễm băng viêm, mỗi lần nuốt được một ít huyền âm hàn khí, uy lực của tử diễm băng viêm lại tăng lên một lần, tử diễm băng viêm càng mạnh, khả năng nuốt chửng được huyền âm hàn khí càng lớn...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

167. Chương 53: Yêu Thương Tâm Tương Ấn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Một bên tăng một bên giảm, sẽ có một ngày, tử diễm băng viêm trở nên cường đại, còn huyền âm hàn khí thì ngày một yếu đi, kết quả cuối cùng tử diễm băng viêm hoàn toàn tiêu diệt hết huyền âm hàn khí trong người Hư Tử Uyên...

- Cách này có thể làm được...

Tìm ra cách trị huyền âm hàn khí trong người Hư Tử Uyên, Cổ Thần mừng lắm.

Nghĩ vậy Cổ Thần lập tức thôi nhập Tiên Thiên chân khí vào tử diễm băng viêm, hàn khí trong tử diễm băng viêm đại trướng, thể tích cũng tăng lên rất nhiều, nhất thời uy lực bội tăng, hoàn toàn biến thành màu tím.

Huyền âm hàn khí màu trắng bị tử diễm băng viêm bao vây, không còn đường thoát, dưới Tiên Thiên chân khí thôi động của Cổ Thần, tử diễm băng viêm nuốt chửng huyền âm hàn khí, chỉ ít thời gian cũng nhanh hơn mấy lần.

Nhưng cho dù Cổ Thần dùng Tiên Thiên chân khí thôi động tử diễm băng viêm, thì tốc độ tấn tiêu diệt huyền âm hàn khí vẫn rất chậm chạp, huyền âm hàn khí lạnh hơn tử diễm băng viêm, nên không dễ nuốt như vậy.

Đấy mới chỉ là rút một luồng huyền âm hàn khí từ người Hư Tử Uyên mà đã bá đạo như vậy, nếu như hút hết huyền âm hàn khí trên người Hư Tử Uyên e rằng tình huống sẽ đảo ngược lại, là huyền âm hàn khí nuốt chửng tử diễm băng viêm.

Trọn một ngày, dưới sự thôi động của Tiên Thiên chân khí, tử diễm băng viêm mới nuốt được chưa được một phần mười huyền âm hàn khí, xem ra quá trình này, sẽ phải kéo dài chừng nửa tháng.

Nhưng, nuốt càng khó, càng chững tỏ huyền âm hàn khí lợi hại, sau khi nuốt, uy lực của tử diễm băng viêm sẽ được gia tăng, nuốt thêm vài luồng huyền âm hàn khí nữa, đừng nói Trúc Thai hậu kì tu sĩ, cho dù là Dẫn Hồn kì tu sĩ, e rằng cũng không chống lại được hàn khí của tử diễm băng viêm.

Một ngày trôi qua rất nhanh, ngày hôm sau trong lòng Cổ Thần có chút chờ đợi, hi vọng Hư Tử Uyên lại xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng, cả ngày hôm đó chẳng nhìn thấy bóng dáng Hư Tử Uyên đâu.

Ngày thứ hai...

Ngày thứ ba...

Liên tiếp ba ngày liền, Hư Tử Uyên đều không thấy đến vườn linh dược của Cổ Thần, có lẽ trải qua chuyện lần trước, Hư Tử Uyên vẫn đang xấu hổ.

Nhưng trong lòng Cổ Thần, nỗi nhớ còn lớn hơn cả sự xấu hổ. Cả ngày thứ hôm sau, lúc nào hắn cũng mong ngóng Hư Tử Uyên.

Nhưng Cổ Thần hiểu, Hư Tử Uyên chưa bao giờ trải qua tính huống như vậy, thân thể nàng chưa từng bị bất cứ ai ôm qua, hơn nữa....

Còn bị một người đàn ông ôm, tâm trạng của nàng có lẽ hỗn loạn hơn Cổ Thần nhiều.

Mấy ngày liền, Hư Tử Uyên đều không đến, Cổ Thần dần dần thu lại tâm trạng trông ngóng, bắt đầu toàn lực tu luyện Linh Kinh Thuấn Tức quyết.

Vẫn còn hơn ba tháng nữa là Cổ Thần vào Hư Thiên Tông tròn một năm, đến lúc đó, các mạch Hư Thiên Tông sẽ tiến hành kiểm tra các đệ tử mới để xem kết quả tu luyện.

Bách Thảo Phong lấy luyện dược là chính, nên không giống như bốn mạch khác, cử hành đại hội luyện đan, tỷ thí luyện đan chi thuật.

Cổ Thần đương nhiên không lo lắng vấn đề đó, hắn nghĩ, cái mà hắn đang nghĩ là cuộc thi lớn giữa năm mạch mà ba năm nữa tất cả các đệ tử mới đều phải tham gia.

Đệ tử mới nhập môn, sau khi trở thành đệ tử áo vàng mới đủ tư cách ra ngoài Hư Thiên Tông, chấp hành nhiệm vụ. Muốn rời khỏi phạm vi Hư Thiên Tông, như vậy phải cần mười năm nữa.

Hơn nữa, đệ tử áo vàng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đều có Thần Hải cảnh trưởng lão hoặc đệ tử đi theo, không thể đơn độc hành động.

Cổ Thần vào Hư Thiên Tông, mục đích là để làm quen với Hư Tử Uyên và sư phụ Hoàng Dược Tiên, bây giờ Hư Tử Uyên đã quen, chỉ cần biểu hiện một chút ở đại hội luyện đan, việc được Hoàng Dược Tiên thu làm đệ tử thân truyền sẽ dễ như trở bàn tay, đương nhiên không cần mất đến mười năm trở thành đệ tử áo vàng mới có thể xuống núi.

Ngoài trở thành đệ tử áo vàng ra, vẫn còn một điều kiện khác, có thể để đệ tử xuống núi, đó là tu vi chạm đến Thần Hải cảnh, như vậy chỉ cần ở trong Hư Thiên Tông ba năm, Thần Hải cảnh đệ tử có thể xin phép xuống núi, đơn độc hành động.

Bây giờ Cổ Thần đã tiến vào Tiên Thiên tầng chín. Chưa đến ba năm, hắn có thể chạm đến Thần Hải chi cảnh, đương nhiên phải đến đại hội ngũ mạch tổ chức ba năm một lần thể hiện Thần Hải cảnh tu vi, giành được tư cách tự do xuất nhập tông môn.

Tiến nhập Thần Hải cảnh tu vi, trên người Cổ Thần có bản đồ bí địa Lý gia, Cổ Thần đương nhiên muốn đi xem.

Cho nên, thứ Cổ Thần quan tâm nhất, vẫn là tu vi bản thân, ngày nào hắn cũng dành một lượng lớn thời gian để tu luyện.

Gần mười ngày như vậy, hôm đó, Cổ Thần đang ở trong phòng tu luyện thì đột nhiên bên ngoài vang lên một giọng nói trong trẻo:

- Cổ sư đệ...

Cổ Thần nhất thời giật mình, hai mắt tròn tròn, sáng rực, giọng nói lãnh lớt như tiếng chim hoàng oanh này chắc chắn là của Hư Tử Uyên.

- Là Tử Uyên tỷ tỷ đến...

Tiểu Bạch nhảy lên, mừng rỡ nói.

Nhoáng một cái thân thể Cổ Thần đã xuất hiện bên cửa, Hư Tử Uyên đang đứng bên ngoài, nàng người khoác một bộ y phục màu lục, đầu cài an thần hoa, hình tượng chẳng khác gì so với ngày thường.

Trên tay nàng là bộ y phục màu xám của Cổ Thần.

Cổ Thần nhìn Hư Tử Uyên, mắt không giấu nổi vẻ vui mừng, nói:

- Sư tỷ...

Hai má Hư Tử Uyên đỏ hồng, thấy Cổ Thần nhìn mình, nói:

- Đệ nhìn gì vậy? Không định mời ta vào sao?

- Sư tỷ mời vào...

Cổ Thần nghiêng người, giơ tay ra hiệu.

- Trả y phục lại cho đệ.

Hư Tử Uyên đưa y phục cho Cổ Thần, lúc nói những lời này, mặt nàng càng trở nên đỏ hơn.

- Tử Uyên tỷ tỷ...

Vừa bước vào phòng, Tiểu Bạch đã từ bên trong lao ra.

- Tiểu Bạch, lâu rồi không gặp...

Hư Tử Uyên ôm Tiểu Bạch, mỉm cười, cảm giác bối rối lúc mới bước vào bây giờ đã không còn nữa.

- Tử Uyên tỷ tỷ, người tỷ thật là trắng...

Tiểu Bạch nghênh nghênh đầu, đột nhiên nói.

- Á...

Hư Tử Uyên ngây ra, sắc mặt vốn dĩ đã hồi phục bình thường, lúc này lại trở nên đỏ bừng.

- Tiểu Bạch, đừng nói linh tinh.

Cổ Thần quát.

Tiểu Bạch chu chu mỏ:

- Tiểu Bạch đâu có nói linh tinh, người Tử Uyên tỷ tỷ đúng là trắng thật mà, Cổ Thần cũng nhìn thấy, không lẽ Cổ Thần không thấy trắng sao?

-.....

Cổ Thần trợn mắt, không biết nói gì.

- Sư tỷ, đến đây có chuyện gì không?

Tránh để Tiểu Bạch nói năng linh tinh, Cổ Thần vội vã chuyển chủ đề.

- Ta đến trả đệ y phục...

Hư Tử Uyên nói xong câu này, ấp úng một lúc rồi mới nói tiếp:

- Thuận tiện xem đệ luyện đan thuật đến đâu rồi, dạy đệ luyện đan dược ngũ phẩm, mặc dù một năm luyện ra đan dược tứ phẩm đệ tử, là chuyện mười năm mới có một lần, nhưng Hoàng Phủ sư đệ luyện đan thiên phân cũng khá cao, hơn nữa, bây giờ có Văn sư thúc chuyên môn hướng dẫn, nói không chừng, trong vòng một năm đệ ấy cũng có thể trở thành đan dược tứ phẩm sư.

Hư Tử Uyên nói vậy, Cổ Thần biết nàng vẫn chưa nói chuyện này với Hoàng Dược Tiên, mỉm cười, nói:

- Có sư tỷ dạy đệ, đan dược tứ phẩm sư có là gì? Đan dược sư thất phẩm, bát phẩm gì đó cũng là chuyện nhỏ.

Hư Tử Uyên giơ ngón tay, chỉ chỉ vào trán Cổ Thần, nói:

- Đệ á... Bây giờ ta vẫn chưa là đan dược sư bát phẩm, còn dám nói chuyện nhỏ.

Khoảng khắc ngón tay nàng chạm vào trán, Cổ Thần chỉ cảm thấy vô cùng dễ chịu, dễ chịu một cách rất khó nói. Không lẽ cảm giác được tiếp xúc với người mình yêu đều vậy sao.

Nhìn thần sắc dị thường của Cổ Thần, Hư Tử Uyên mới phát hiện hành động vừa rồi của mình hình như hơi thân mật quá, trong lòng thoáng kinh ngạc, không biết từ lúc nào mối quan hệ giữa hai người lại trở nên thân thiết như vậy.

Cổ Thần dịu dàng nhìn Hư Tử Uyên, hỏi:

- Sư tỷ, hàn khí trên người sư tỷ vẫn ổn chứ?

Hư Tử Uyên mỉm cười, lắc lắc đầu, ánh mắt hình như có chút buồn bã.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

168. Chương 54: Đại Hội Luyện Đan (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Cổ Thần giơ tay, tử diễm băng viêm nhô ra ngoài, nói:

- Tử diễm băng viêm của ta có thể hấp thu huyền âm hàn khí trong người tỷ sau đó nuốt chửng nó.

Lần trước, sau khi nuốt xong huyền âm hàn khí, tử diễm băng viêm của đệ càng trở nên lợi hại hơn, nếu như nuốt thêm vài lần, chắc chắn sẽ hút sạch huyền âm hàn khí ra khỏi người tỷ.

Hư Tử Uyên nhìn tử diễm băng viêm trên tay Cổ Thần, một lúc lâu sau mới nói:

- Cảm ơn đệ, chỉ có điều, huyền âm hàn khí trong người ta đệ vĩnh viễn không thể hút hết được đâu.

- Tại sao?

Cổ Thần hỏi.

Hư Tử Uyên nói:

- Lần trước số huyền âm hàn khí mà đệ hút suýt chút nữa đã giết chết đệ, trong khi, nó chỉ là một phần hàn khí rất nhỏ trong người ta. Huyền âm hàn khí gắn kết với mạng sống của ta, đâu thể dễ dàng hút ra như vậy, nếu như hút được thật, uy lực của hàn khí sẽ còn mạnh hơn chục vạn lần, trăm vạn lần số lượng hàn khí đệ đã hút và sẽ giết chết đệ trong nháy mắt.

Cổ Thần nghe xong mà giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ, huyền âm hàn khí trong người Hư Tử Uyên lại nhiều như vậy.

Thấy tử diễm băng viêm có thể nuốt được huyền âm hàn khí, hắn còn tưởng đã tìm ra cách cứu Hư Tử Uyên, không ngờ, chỉ là mất công vô ích.

Đúng như Hư Tử Uyên nói, số lượng huyền âm hàn khí trong cơ thể nàng cho dù Cổ Thần có liên tục hút, e rằng trăm ngàn năm sau cũng không hút xong.

Còn Cổ Thần, e rằng không cần phải đợi một ngàn năm, chỉ cần hút hai ngàn liền, tử diễm băng viêm sẽ bị huyền âm hàn khí nuốt chửng, Cổ Thần, cũng sẽ bị huyền âm hàn khí làm cho lạnh chết.

Cổ Thần lớn tiếng nói:

- Sư tỷ, ta thề là kiếp này dù phải đi hết Cổ Hoang địa lục, ngũ hoang tứ hải, thăm hết Phật, Ma, Yêu, Đạo, Nho... các tông tu sĩ, bất luận thế nào, ta cũng phải chữa khỏi bệnh cho sư tỷ...

Hư Tử Uyên giơ tay ấn lên môi, ngăn không cho Cổ Thần nói tiếp, nói:

- Cổ sư đệ, đệ có tâm là được rồi, đừng thề lung tung, bệnh của sư tỷ cứ để thuận theo mệnh trời, nào, ta tiếp tục dạy đệ luyện đan thuật...

Cổ Thần nói:

- Ta nhất định làm được.

Cổ Thần đã luyện thuần thục đan dược tứ phẩm, tiếp theo, Hư Tử Uyên bắt đầu dạy hắn đan dược ngũ phẩm: nguyên linh đan trung phẩm.

Cổ Thần vẫn tiếp tục duy trì tốc độ học tập rất nhanh, cũng giống như luyện đan dược tứ phẩm, một tháng sau, Cổ Thần đã thành thực luyện ra nguyên linh đan trung phẩm, trở thành một đan dược ngũ phẩm sư.

Từ giờ đến đại hội luyện đan chỉ còn hai tháng thời gian nữa.

Lúc này, Hư Tử Uyên đã chạm đến bức tường Tiên Thiên cảnh tầng chín, lúc nào cũng có thể uống Trúc thai đan, tiến hành Trúc Thai, nhưng vì muốn tiếp tục dạy Cổ Thần và muốn tận mắt nhìn thấy biểu hiện của hắn ở đại hội luyện đan, nàng bẽ quan thời gian Trúc Thai, kéo dài thêm hai tháng, đợi đại hội luyện đan kết thúc, mới tiến hành Trúc Thai.

Từ lúc bắt đầu dạy Cổ Thần luyện ngũ phẩm nguyên linh đan, gần như ngày nào Hư Tử Uyên cũng đến vườn linh dược một lần, động tác của hai người không còn nề nếp chính quy như trước nữa, nếu như Cổ Thần vô tình chạm tay vào người Hư Tử Uyên nàng cũng không còn giật mình tránh né.

Lúc Cổ Thần luyện đan, thỉnh thoảng lại giả vờ không khống chế được ngọn lửa, để Hư Tử Uyên nắm lấy tay hắn dạy hắn cách làm.

Có lúc Cổ Thần giúp nàng vén lại tóc, còn nàng thì chỉ đứng im để hai bàn tay Cổ Thần vuốt qua tai mình.

Có lúc nàng chỉ chỉ vào trán Cổ Thần, hay đặt ngón tay lên môi hắn khi Cổ Thần nói sẽ giúp nàng chữa trị huyền âm tuyệt mạch trong cơ thể.

Nhưng lúc như vậy, Cổ Thần sẽ nắm lấy bàn tay trắng muốt của nàng, hôn nhẹ lên đó và trên mặt nàng sẽ lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Từng ngày trôi qua, mối quan hệ giữa hai người càng thêm gắn bó, mặc dù cả hai đều không lên tiếng nói gì, nhưng, thần sắc trên mặt thì đã thể hiện tất cả, trái tim họ đều đã in sâu bóng dáng đối phương.

Thu qua đông tới, chớp mắt, Cổ Thần đã vào Hư Thiên Tông được gần một năm, lại một cuối năm nữa sắp đến, Cổ Thần đã là một thiếu niên mười bốn tuổi.

Mấy tháng nay, ngày nào Hư Tử Uyên cũng dạy Cổ Thần luyện đan thuật, Cổ Thần vẫn giữ nguyên tốc độ cực nhanh của mình, một tháng sau khi luyện ra đan dược ngũ phẩm, Cổ Thần lại luyện ra đan dược lục phẩm.

Một tháng thời gian cuối cùng, cách đại hội luyện đan chỉ còn đúng ba ngày, Cổ Thần lại có đột phá mới, luyện ra đan dược thất phẩm thai nguyên đan.

- Sư tỷ, tỷ dạy ta luyện Trúc thai đan đi.

Luyện ra đan dược thất phẩm thai nguyên đan xong, Cổ Thần lập tức nói.

Hư Tử Uyên thở dài, nói:

- Cổ sư đệ, mới một năm mà đệ đã thành đan dược sư thất phẩm rồi, sau này thì ta không biết chứ từ trước đến giờ chưa có ai bằng đệ, cho dù là thủ tọa bản phong đời thứ nhất Đan Tử tông sư, khẳng định cũng không có tốc độ này...

Cổ Thần hắc hắc cười, nói:

- Từ giờ đến đại hội luyện đan còn ba ngày nữa, tỷ dạy ta đi mà, ta muốn học.

Nói đoạn, Cổ Thần kéo tay Hư Tử Uyên lắc qua lắc lại.

- Trúc thai đan luyện khó hơn thai nguyên đan nhiều, hơn nữa, nguyên liệu cần thiết để luyện Trúc thai đan rất quý, dạy đệ luyện thai nguyên đan, đã dùng hết mấy gốc linh dược cao cấp, bây giờ ta không còn nguyên liệu để dạy nữa.

Hư Tử Uyên nói.

- Không sao, sư tỷ dạy bằng miệng cũng được, dù sao ta cảm thấy luyện đan thuật không có gì khó, nghe giảng xong... Biết đâu ta lại biết.

Cổ Thần cười nói.

Nghe giảng là biết sao?

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần không biết nói gì, bụng thầm nghĩ:

“Có lẽ chỉ một tài năng yêu nghiệt như hắn mới có thể nói ra những lời này.”

Thời gian một năm, luyện ra thai nguyên đan, trở thành đan dược sư thất phẩm, trong mắt Hư Tử Uyên đã là yêu nghiệt lắm rồi.

Hư Tử Uyên gật đầu nói:

- Vậy được, ta cũng muốn xem một thiên tài yêu nghiệt như đệ, chỉ nghe giảng thôi có biết được không...

Cổ Thần mỉm cười gật đầu.

Thế là Hư Tử Uyên bắt đầu giảng cho Cổ Thần nghe kĩ xảo luyện Trúc thai đan, nguyên liệu cần những gì, trình tự bỏ linh dược ra sao? Chờ ngọn lửa thế nào mới được bỏ vào được đỉnh...

Cổ Thần không ngừng gật đầu, dù sao hắn đều đã biết, để Hư Tử Uyên giảng, sau này luyện ra sẽ nói là Hư Tử Uyên dạy, mặc dù biến thái đến mức quá đáng như người khác cũng không thể hoài nghi...

Hoài nghi Cổ Thần là đan dược sư? Dù có đánh vỡ đầu người ta cũng không nghĩ ra điều đó.

Ba ngày sau, như thường lệ, Bách Thảo Phong lại tổ chức đại hội luyện đan.

Trên quảng trường rộng lớn, mười lăm được đỉnh đã được đặt trước, mỗi một được đỉnh đều là pháp khí thượng phẩm.

Đệ tử mới nhập môn Bách Thảo Phong chỉ có ba mươi, hai người một đội, phân thành mười lăm đội.

Cho nên, kì thi khảo sát đệ tử mới của Bách Thảo Phong, so với bốn mạch khác đơn giản hơn rất nhiều, hai canh giờ sau là kết thúc.

Nếu như là bốn phong khác, các đệ tử phải tỷ thí pháp thuật chí ít cũng phải kéo dài một ngày, nhất là chủ mạch Đô Thiên Phong phải liên tục tiến hành tỷ thí hai ngày mới kết thúc.

Cổ Thần và Hoàng Phủ Cực khiêu chiến, Bách Thảo Phong trên dưới đều biết, cho nên được xếp ở vị trí số 1.

Được đỉnh số 1 do Bách Thảo Phong thủ tọa Hoàng Dược Tiên đích thân giám sát, chuyện Hoàng Phủ Cực khiêu chiến Cổ Thần sớm đã truyền đến tai hắn, nội dung trừng phạt nằm trong phạm vi tông quy cho phép, nên Hoàng Dược Tiên không thể can thiệp chuyện hai người.

Cổ Thần đến quảng trường Bách Thảo Phong, mặc dù đại hội luyện đan vẫn chưa bắt đầu, nhưng số đệ tử có mặt trên quảng trường không ít. Cổ Thần nhìn khắp một lượt, chú ý đều là đệ tử áo xám mới nhập môn, đệ tử mặc y phục màu khác mặc dù cũng có những số lượng rất ít.

Đại hội luyện đan là để kiểm tra kĩ thuật của đệ tử mới, những đệ tử khác đến đây hoặc là cổ vũ cho sự đệ cùng điểm canh gác với mình, hoặc là nhân viên phụ trách bố trí sân bãi bảo vệ trật tự.

Đệ tử áo lục có hai người, nhưng không thấy Hư Tử Uyên mà Cổ Thần coi trọng nhất đâu, đứng một lúc cũng không thấy bóng dáng Hư Tử Uyên, xem ra Hư Tử Uyên muốn chờ đại hội luyện đan chính thức bắt đầu mới đến.

Cổ Thần đi đến chỗ được đỉnh số 1, Hoàng Phủ Cực đã ở đó, hơn nữa còn có vô số đệ tử áo xanh, áo vàng bên cạnh. Mặc dù Cổ Thần vào tông đã được một năm, nhưng vì sau ba tháng huấn luyện, hắn lập tức đến vườn thuốc của Tôn Thường sinh sống, trừ mấy sư huynh đệ đến vườn linh dược lĩnh thuốc ra, những sư huynh đệ khác hắn đều không quen.

Cổ Thần có kí ức kiếp trước, đương nhiên có chút ấn tượng với những sư huynh đệ này, nhưng kiếp trước không phải bằng hữu, kiếp này cũng không có thâm giao gì nên Cổ Thần chẳng buồn chào hỏi họ, một mình đứng một góc, luyện đan đại hội sắp bắt đầu.

Lúc Cổ Thần xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Cực, sắc mặt hắc sầm đi không ít, nhưng, một lúc lâu sau đã lại mỉm cười, chỉ có ánh mắt nhìn Cổ Thần là lộ vẻ không vui.

- Hoàng Phủ sư đệ, nghe nói nửa năm trước, đệ đã là đan dược sư nhị phẩm, Văn sư thúc bế quan dạy đệ nửa năm, bây giờ đã luyện ra đan dược tam phẩm chưa?

Một đệ tử áo xanh hỏi Hoàng Phủ Cực.

Nghe ngữ khí của đệ tử này, hình như rất kính trọng Hoàng Phủ Cực, Hoàng Phủ Cực có Văn Sư Hào chống lưng, bản thân lại có thiên phú luyện dược cực cao, mặc dù là đệ tử áo xám, nhưng địa vị lại vượt qua không ít đệ tử áo xanh, đệ tử áo vàng.

- Đan dược tam phẩm? Ha ha... Hoàng phủ sư đệ, một năm mà đã thành đan dược sư tam phẩm, trong số đệ tử mỗi lần nhập môn, tuyệt đối không quá ba người.

Một đệ tử áo vàng cũng ha ha cười nói.

- Hoàng Phủ sư đệ tư chất tuyệt luân, lại có Văn sư thúc quan tâm hướng dẫn, đâu chỉ dừng ở vị trí đó? Chắc chắn là đan dược sư số một trong số đệ tới mới nhập môn lần này.

- Không sai không sai... Nghe nói huynh trưởng của Hoàng Phủ sư đệ ở Ẩn Kiếm Phong là đệ tử thân truyền của thủ tọa sư bá Ẩn Kiếm Phong. Nhập môn mới hơn nửa năm đã đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng chín đỉnh phong, bắt đầu trúc đạo thai, kết Thần Hải, huynh đệ hai người Hoàng Phủ sư đệ đúng là tuyệt thế thiên tài, là rồng trong nhân gian.

...

...

Nghe các đệ tử xung quanh nói, mặt Hoàng Phủ Cực lộ ra một nụ cười đắc ý, nói:

- Các vị sư huynh, sư đệ có thể luyện ra cực phẩm đan dược cấp mấy, đợi lát nữa các vị sẽ biết, ha ha... Có thể chắc chắn nói với các vị một điều.... đệ chắc chắn thắng, đệ sẽ khiến ai đó phải ăn mười cái tát ngay trước mặt các sư huynh đệ.

Mấy câu cuối cùng, Hoàng Phủ Cực cố ý nâng cao giọng để Cổ Thần nghe thấy.

Thấy ánh mắt nhìn Cổ Thần của Hoàng Phủ Cực có chút bất thiện, những đệ tử phản ứng nhanh lập tức nhận ra Cổ Thần chính là “ai đó”, có một đệ tử áo vàng nhìn Cổ Thần, hét lớn:

- Là Cổ sư đệ...

Cổ Thần gật gật đầu, đứng từ xa chấp tay nói:

- Sư đệ Cổ Thần.

- Ha ha ha ha...

Nhất thời, đám đông bật cười, giống như đã nhìn thấy Cổ Thần đứng đó và bị ăn mười cái tát.

Khóe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, chẳng thèm để ý đến chúng.

- Hoàng Phủ sư đệ, ta dám cược đệ nhất định sẽ thắng, ha ha...

Mấy người ha ha cười nói.

Cổ Thần rất ít lộ diện, Hư Tử Uyên dạy hắn luyện đan thuật cũng chỉ mình nàng biết, không giống như Hoàng Phủ Cực, chuyện Văn Sư Hào mang hắn đến Mộc U Cốc luyện đan nửa năm, cả tông môn không ai là không biết

Nếu so sánh hai người, các sư huynh đương nhiên đánh giá Hoàng Phủ Cực cao hơn một bậc.

Cổ Thần lặng lẽ đứng xa vài trượng, những lời bình luận của mọi người căn bản không ảnh hưởng đến tâm trí hắn, một luồng khí tức quen thuộc nhanh chóng xuất hiện trong lòng, Cổ Thần quay đầu, một thanh niên cao lớn tuổi độ hai mươi xuất hiện trong mắt hắn.

Người thanh niên này cao chừng mét chín, cơ thể tráng kiện, hơn nữa, cơ bắp phân bố đồng đều, tướng mạo cũng tuấn tú, hoàn toàn không có cảm giác ngốc nghếch mà ngược lại, mang đến cho người ta cảm giác lạnh lợi.

Người thanh niên đến bên cạnh Hoàng Phủ Cực, các đệ tử nhất tề hành lễ, nói:

- Xin chào Vô Chân sư huynh.

Chẳng trách hắn vừa xuất hiện, Cổ Thần lại có cảm giác đó, đây là một trong những kẻ thù lớn nhất của Cổ Thần ở kiếp trước, Vô Chân.

Vô Chân, Hư Thiên Tông thiếu tông chủ, con trai của tông chủ Vô Thủy, năm nay hai mươi mốt, là một tu sĩ Thần Hải cảnh Dẫn Hồn hậu kì, không ít trưởng lão Hư Thiên Tông đều có tu vi kém hơn Vô Chân.

Vô Chân trực tiếp dừng lại trước mặt Hoàng Phủ Cực, vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Nghe nói đệ khiêu chiến với người ta? Tình hình thế nào? Đừng làm mất mặt ca ca đệ.

Hoàng Phủ Cực cung kính nói:

- Vô Chân sư huynh yên tâm, sư đệ chắc chắn thắng, sư huynh có biết tính hình đại ca đệ không?

Vô Chân gật gật đầu, nói:

- Ca ca đệ đã hoàn thành Trúc Thai, đang tiến hành củng cố tu vi, ít thì ba ngày, nhiều thì năm ngày nữa sẽ trở thành một tu sĩ Trúc Thai kỳ chân chính. Đệ khiêu chiến vị sư đệ nào? Có thể chỉ cho ta biết không...

Hoàng Phủ Cực chỉ về phía Cổ Thần, nói:

- Chính là người này, hắn tên Cổ Thần.

- Ồ...

Vô Chân nhìn về phía Cổ Thần.

Cổ Thần sớm đã điều chỉnh tâm thái, thấy Vô Chân nhìn mình, lập tức chấp tay nói:

- Sư đệ xin được chào Vô Chân sư huynh.

Khóe miệng Vô Chân hơi nhếch lên, đi về phía Cổ Thần, vỗ vai hắn nói:

- Chính là đệ à... Hoàng Phủ Hạo nhờ ta nói với đệ, nếu như đệ dám thắng Hoàng Phủ Cực, đại tỷ thí ngũ mạch ba năm sau hắn sẽ đánh đệ thành đầu heo...

Nói đoạn, Vô Chân chẳng thèm liếc nhìn Cổ Thần, đi sang chỗ được đỉnh số 10.

Được đỉnh số 10 do Hư Tử Uyên phụ trách, Cổ Thần thấy Vô Chân đứng ở đó, trong lòng tự nhiên cảm thấy giận.

Cho dù hắn có giận đến mấy bây giờ cũng không thể trút lên đầu Vô Chân, nhưng, Cổ Thần vẫn còn đối tượng để trút giận, ánh mắt hắn sắc như dao, chiu một tiếng dừng lại chỗ Hoàng Phủ Cực, bụng thầm nghĩ:

“Hoàng Phủ Cực, ta đang tìm chỗ xả giận đây, xem ra chỉ có ngươi là thích hợp nhất cho vị trí ấy.”

Ít khi thủ tọa Hoàng Dược Tiên, các vị trưởng lão và sáu đệ tử như Hư Tử Uyên bước ra khỏi Bách Thảo Điện, ánh mắt Cổ Thần dán chặt lên người Hư Tử Uyên, ánh mắt Hư Tử Uyên cũng xuyên qua các đệ tử, quét qua chỗ Cổ Thần.

Vô Chân bước đến chào Hoàng Dược Tiên và các vị trưởng lão. Thấy Vô Chân đến, Hoàng Dược Tiên có chút kinh ngạc, nói:

- Vô Chân sư chất, sao lại có nhữ hứng đến xem đệ tử Bách Thảo Phong ta luyện được, tỷ thí giữa các đệ tử chủ mạch không phải hấp dẫn hơn sao.

Vô Chân mỉm cười, nói:

- Năm nay ra ngoài điều tra vụ ma tu Tà Băng Tông tái xuất, bận rộn đến bây giờ mới về nên đến thăm Tử Uyên sư muội.

Nói đoạn, Vô Chân quay sang Hư Tử Uyên vẫy vẫy tay, nói:

- Tử Uyên sư muội, lâu rồi không gặp, thời gian vừa rồi có nhớ sư huynh ta hay không?

Sắc mặt Hư Tử Uyên có chút không vui, nhưng, vì lịch sự, nàng vẫn gật đầu nói:

- Vô Chân sư huynh.

Sắc mặt Hoàng Dược Tiên cũng có vài phần không vui, nhưng, Vô Chân hình như không quan tâm, bước đến trước mặt Hư Tử Uyên nói:

- Tử Uyên sư muội, sư huynh bận quá, năm ngoái Lý Nghiêm chết cách bản tông vạn trượng, theo như thông tin nhận được thì chết dưới tay huyền băng tử diễm Tà Băng Tông, khiến mọi người không khỏi hoang mang, nói là ma tu Tà Băng Tông trùng xuất nhân gian... Kết quả ta ra ngoài điều tra một năm, chẳng nghe thấy một chút thông tin gì liên quan đến Ma tu Tà Băng Tông, sư ca ta lãng phí một năm thời gian, không được gặp muội, muội nói có buồn hay không, Tử Uyên sư muội, một năm không gặp muội lại đẹp hơn nữa rồi, hắc hắc...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

169. Chương 55: Chấn Kinh Tứ Tọa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Vô Chân đi bên cạnh Hư Tử Uyên cho đến khi đến chỗ được đỉnh số 10.

Hư Tử Uyên rõ ràng không có hứng thú với những gì hắn nói, lạnh lùng nói:

- Sư huynh, muội phải giám sát các tân đệ tử luyện được, huynh cứ tự nhiên...

Vô Chân nói:

- Đâu có phải muội luyện được? Không phải chỉ là xem thôi sao? Sư huynh kể cho muội nghe chuyện bên ngoài...

Hư Tử Uyên nghiêm mặt, đi sang một bên không để ý đến hắn nữa.

Những gì Vô Chân vừa nói, Cổ Thần nghe không sót câu nào, trong lòng vừa giận lại vừa hiếu kì. Theo như những gì Vô Chân nói thì Lý Nghiêm chết dưới huyền băng tử diễm của Tà Băng Tông, huyền băng tử diễm đó liệu có phải là tử diễm băng viêm trong tay Cổ Thần?

Không để Cổ Thần nghĩ nhiều, Hoàng Dược Tiên đã bước đến bên được đỉnh số một, lớn tiếng nói:

- Đại hội đan được bây giờ bắt đầu.

Cổ Thần và Hoàng Phủ Cực, lập tức đến trước được đỉnh, Hoàng Dược Tiên hỏi:

- Hai người các người, ai luyện đan trước?

Hoàng Phủ Cực lập tức cướp lời nói:

- Đệ tử luyện trước.

Cổ Thần nhún nhún vai, thể hiện tùy ý, Hoàng Dược Tiên nói:

- Hoàng Phủ Cực, người luyện đan trước, Cổ Thần, người lùi về phía sau.

- Vâng, thủ tọa sư bá.

Hai người đồng thanh trả lời, sau đó, Cổ Thần lùi sang một bên.

Tiên Thiên chân khí truyền nhập hai tai, Cổ Thần chuyên chú nghe Vô Chân nói chuyện. Mặc dù Hư Tử Uyên không có hứng nghe, nhưng Vô Chân vẫn hào hứng kể, một năm qua hắn gặp những tu sĩ nào, đi những đâu, điều tra gì về ma tu Tà Băng Tông...

Cổ Thần thầm cảm thấy ngạc nhiên, tin Ma tu Tà Băng Tông trùng xuất thế gian tại sao lại khiến Đế Đình, bát đại tu tiên thế gia, Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông.... các thế gia, tiên tông, chính ma lương đạo tu sĩ nhất tề xuất động, kiếp trước hắn chỉ biết Tà Băng Tông là tông phái tà đạo lớn một ngàn năm trước, chứ không biết Tà Băng Tông lại có sức hút lớn đến vậy?

Không lẽ, Tà Băng Tông vẫn còn bảo vật quan trọng gì để các phương thế lực phải động thủ?

Cổ Thần nghĩ đến Càn Khôn Trắc lấy được chỗ Ma tu Tà Băng Tông, phải có tu vi Thần Hải cảnh mới có thể luyện hóa linh lực của Ma tu Tà Băng Tông trong đó, đến lúc đó, để xem thật kĩ những thứ bên trong, biết đâu lại có bảo bối gì.

Cổ Thần lùi lại rồi, Hoàng Dược Tiên hỏi Hoàng Phủ Cực:

- Hoàng Phủ Cực, người cần nguyên liệu linh dược gì?

Hoàng Phủ Cực đáp:

- Đệ tử cần linh tâm thảo, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi hai trăm năm mỗi loại một gốc...

Lúc Hoàng Phủ Cực nói những lời này, khóe miệng hơi nhếch lên một chút, có vẻ đắc ý, giống như tất cả mọi người đều đang để ý đến những gì hắn nói.

Trên thực tế, đúng như Hoàng Phủ Cực nghĩ, giọng của hắn mặc dù không cao, nhưng vẫn khiến tất cả đệ tử quanh đó đều phải chấn động, ngay cả Hoàng Dược Tiên cũng có một tia kinh ngạc, hơn nữa, còn thêm một phần thích thú.

Linh tâm thảo, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi hai trăm năm sẽ luyện ra được thứ gì? Đó đều là nguyên liệu để luyện nguyên linh đan hạ phẩm, nguyên linh đan hạ phẩm là đan dược tứ phẩm...

Nói cách khác, nếu như Hoàng Phủ Cực luyện ta nguyên linh đan hạ phẩm, hắn chính là một đan dược tứ phẩm sư.

Nhập môn mới được một năm mà đã trở thành đan dược sư tứ phẩm, bây giờ đệ tử Bách Thảo Phong cũng chỉ có Hư Tử Uyên mới đạt được tốc độ đó.

Bách Thảo Phong lại xuất hiện một thiên tài luyện đan, Hoàng Dược Tiên không vui sao được?

- Chắc chắn, lúc này mới nghĩ Hoàng Phủ sư đệ luyện ra đan dược tam phẩm ta đã chấn động lắm rồi, không ngờ, đệ ấy lại luyện được đan dược tứ phẩm... Một năm mà trở thành đan dược sư tứ phẩm, mười năm mới có một.

- Đúng vậy, mười năm trước cũng chỉ có Hư sư tỷ mới nhanh như vậy, Hoàng Phủ sư đệ quả nhiên là thiên tài luyện dược, sau này nhất trở thành đan dược sư thất phẩm, cuối cùng, trở thành trưởng lão Bách Thảo Phong.

- Ha ha... Hoàng Phủ sư đệ thiên phân tốt, đúng là một thiên tài luyện đan, ha ha, đúng là một thiên tài đan dược sư...

- Hắc hắc... có người méo mặt rồi...cái mà họ cực là mười cái bạt tai đấy, hắc hắc...

- Đúng vậy, đợi lát nữa có trò vui để xem, hắc hắc, Hoàng Phủ sư đệ trở thành đan dược tứ phẩm sư, người kia thua chắc...

...

...

Đệ tử đứng bên được đỉnh số 1 thi nhau nghị luận, mặc dù Cổ Thần nghe thấy không sót một chữ, nhưng, hắn chỉ coi như gió thoảng bên tai thì cứ để cho nó bay qua, mặt vẫn tươi tỉnh, không hề chịu nửa phần ảnh hưởng.

Rất nhanh, đã có đệ tử mang đến linh tâm thảo, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi hai năm trăm năm đến cho Hoàng Phủ Cực. Hoàng Phủ Cực nhận linh được, để sang một bên, lập tức triển thị Hư Viêm Quyết, bàn tay đặt xuống dưới đỉnh, từ lòng bàn tay xuất hiện một đường hỏa diễm hư huyền.

Một lúc sau, được đỉnh bị nung đỏ rực, Hoàng Phủ Cực bắt đầu luyện được, hắn thi triển hỏa lực Hư Viêm Quyết tứ trùng, mất hơn nửa canh giờ để luyện ta nguyên linh đan hạ phẩm hoàn hảo.

Thu nguyên linh đan hạ phẩm vào trong hộp, Hoàng Phủ Cực mang đến trước mặt Hoàng Dược Tiên nói:

- Mời thủ tọa sư bá kiểm nghiệm.

Việc kiểm tra đan được luyện ra có đạt tiêu chuẩn hay không là công việc của người giám sát. Hoàng Dược Tiên quan sát một lúc, mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

- Đan được tứ phẩm, loại tốt.

Đan được sư khác nhau, đan được luyện ra đương nhiên cũng có hiệu quả khác nhau, cho nên, cùng một loại đan được cũng có phân thành tốt xấu.

Loại hoàn chỉnh, loại xuất sắc, loại tốt, loại hợp tiêu chuẩn và loại không đạt tiêu chuẩn là cấp độ tốt xấu của một loại đan được. Loại hoàn chỉnh là loại đan được hoàn hảo vô khuyết, có thể phát huy một trăm phần trăm được lực. Loại xuất sắc có thể phát huy chín mươi phần trăm được lực, loại tốt có thể phát huy tám mươi phần trăm được lực, loại đủ tiêu chuẩn phát huy sáu mươi phần trăm được lực, loại không đủ tiêu chuẩn, phát huy dưới sáu mươi phần trăm được lực.

Viên thuốc của Hoàng Phủ Cực đạt loại tốt đã là rất không tệ.

Hoàng Phủ Cực cười toe toét đứng sang một bên, lúc đi qua chỗ Cổ Thần, ánh mắt lộ vẻ khinh bỉ ha ha cười.

Cổ Thần chẳng thèm để ý, trực tiếp bước đến bên được đỉnh, Hoàng Dược Tiên hỏi:

- Cổ Thần, ngươi cần nguyên liệu luyện đan gì?

Cổ Thần chấp tay nói:

- Khởi bẩm sư bá, đệ tử cần linh tâm thảo, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi trưởng thành năm trăm năm trở lên, mỗi loại một gốc...

Cái gì...? Linh tâm thảo, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi trưởng thành năm trăm năm trở lên....?

Tiếng Cổ Thần, như một tiếng sét, vang lên trong lòng mọi người.

Linh thảo năm trăm năm trở lên là khái niệm gì?

Linh thảo hai trăm năm có thể luyện ra đan được tứ phẩm, linh thảo ba trăm năm có thể luyện ra đan được ngũ phẩm, linh thảo bốn trăm năm có thể luyện ra đan được lục phẩm, linh thảo năm trăm năm, có thể luyện ra đan được thất phẩm...

Linh tâm thảo, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi trưởng thành năm trăm năm trở lên mặc dù không luyện ra đan được thất phẩm, nhưng có thể luyện ra nguyên linh đan cực phẩm, mặc dù nguyên linh đan cực phẩm và nguyên linh đan thượng phẩm đều thuộc đan được lục phẩm.

Nhưng....

Luyện nguyên linh đan cực phẩm khó hơn luyện nguyên linh đan thượng phẩm gấp mười lần.

Đan được sư luyện ra nguyên linh đan cực phẩm cũng giống như đan được sư thất phẩm luyện ra Trúc thai đan, chín mươi chín phần trăm là có thể đột phá phẩm cấp.

Mọi người tròn mắt nhìn Cổ Thần, cả quảng trường gần như lặng ngắt, ngay cả những đệ tử đang luyện đan được cũng dừng mọi hành động, kinh ngạc nhìn hần.

Nhập môn mới một năm mà muốn luyện đan được lục phẩm, hơn nữa còn là nguyên linh đan cực phẩm mà chín mươi chín phần trăm đan được lục phẩm sư không thể luyện ra.

Trừ Hư Tử Uyên, không ai tin những gì Cổ Thần nói là thật.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

170. Chương 56: Cực Phẩm Yêu Nghiệt (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đá tự: MTR01 -

Hoàng Dược Tiên nuốt nước bọt, hồi hộp hỏi:

- Cổ Thần, người nói lại lần nữa, lúc này ta nghe không rõ.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Đệ tử cần linh tâm thảo, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi trưởng thành năm trăm năm trở lên, mỗi loại một gốc.

Tiếng Cổ Thần một lần nữa đáp xuống xuống tai mọi người, vẫn âm vang như sấm rền, khiến màng nhĩ họ không khỏi lúng búng.

Hoàng Dược Tiên vẫn có chút không tin, hỏi:

- Người muốn luyện loại đan dược gì?

- Nguyên linh đan cực phẩm...

Cổ Thần gật đầu nói.

Hoàng Dược Tiên nhìn Cổ Thần, Hoàng Phủ Cực sớm đã bị ông ném ra chín tầng mây xanh, đệ tử mới nhập môn này nói muốn luyện nguyên linh đan cực phẩm khó nhất trong đan dược lục phẩm?

Là thật sao? Hoàng Dược Tiên không khỏi tự hỏi mình, ông lắc lắc đầu, nói:

- Cổ Thần, nguyên linh đan cực phẩm, là ai dạy người?

Cổ Thần nói:

- Là Tử Uyên sư tỷ.

Nói đoạn, Cổ Thần quay đầu nhìn Hư Tử Uyên mỉm cười.

Lúc này ngồi cạnh Vô Chân, Hư Tử Uyên chẳng có lấy một nụ cười, nhưng Cổ Thần vừa nhìn sang hướng ấy, nàng lập tức tặng cho hần một nụ cười ngọt ngào, gật gật chào.

Cổ Thần lập tức cảm nhận một ánh mắt sắc như dao quét qua mặt mình, chắc chắn là Vô Chân đang nổi máu ghen tị, hần nói chuyện với Hư Tử Uyên lâu như vậy mà Hư Tử Uyên chẳng thêm mỉm cười với hần.

Vậy mà... Với Cổ Thần nàng lại có thể cười ngọt ngào đến vậy?

Thấy Hư Tử Uyên gật đầu, Hoàng Dược Tiên cuối cùng cũng tin Cổ Thần có thể luyện ra đan dược lục phẩm, chỉ có điều, ông vẫn cảm thấy có chút phiêu phiêu, nhập môn mới được một năm mà luyện ra đan dược lục phẩm, trong lịch sử Bách Thảo Phong, có lẽ cũng chỉ có vị thủ tọa đầu tiên, Đan Tử tông sư mới có thiên phân đó?

- Lấy linh dược mà Cổ Thần cần ra đây...

Hoàng Dược Tiên cất lời.

...

Là thật...? Là thật sao...?

Các đệ tử thấy Hoàng Dược Tiên sai người đi lấy linh dược, tròn mắt ngạc nhiên, đệ tử nhập môn mới được một năm mà đã trở thành đan dược sư lục phẩm, hơn nữa, còn luyện nguyên linh đan cực phẩm mà hơn chín mươi phần trăm đan dược sư lục phẩm đều không luyện được.

Người chấn động nhất có lẽ phải là Hoàng Phủ Cực, lúc mới bước xuống, đi qua chỗ Cổ Thần hẳn còn lộ ra một nụ cười giễu cợt, không ngờ Cổ Thần vừa lên đã tuyên bố sẽ luyện đan dược lục phẩm?

Giữa hai phẩm cấp đan dược sư là vô số trở ngại không thể vượt qua, đan dược tứ phẩm sư không thể luyện ra đan dược ngũ phẩm, cho nên dù chỉ kém một cấp nhưng địa vị giữa các đan dược sư vẫn khác nhau rất nhiều.

Vậy đan dược tứ phẩm sư kém đan dược sư lục phẩm sẽ là bao xa?

Điều này không phải là thật... Chắc chắn không phải là thật...

Hoàng Phủ Cực tự lẩm bẩm trong miệng: Hẳn không thể luyện được, hẳn sẽ làm hỏng linh dược và bị chủ tọa sư bá trách mắng...

Đại hội luyện đan, đệ tử có thể tự báo lên đan dược mà mình muốn luyện, tông môn sẽ cung cấp linh dược, nhưng... nếu như luyện đan thất bại, làm hỏng linh dược, sẽ bị tông môn trách cứ.

Bởi vậy, trên đại hội luyện đan, đệ tử muốn luyện đan dược gì, trên cơ bản phải chắc chắn mình có thể luyện ra đan dược đó, chứ không bao giờ thử cái mới.

Không ít người cũng ôm tâm tư như Hoàng Phủ Cực, nghĩ là Cổ Thần coi luyện đan đại hội như trò trẻ con, họ căn bản không tin, một đệ tử mới nhập môn một năm có thể luyện ra đan dược lục phẩm, hơn nữa còn là nguyên linh đan cực phẩm.

Không ít đệ tử áo lam nhập môn hơn hai mươi lăm năm, ngay cả đan dược ngũ phẩm cũng không luyện được, trong khi Cổ Thần mới nhập môn một năm, liệu có làm được không?

Do dù là thiên tài luyện đan Hư Tử Uyên cũng phải mất thời gian ba năm mới thành đan dược sư lục phẩm, Cổ Thần mới nhập môn một năm, liệu có làm được không?

Không... không thể... hẳn nhất định thất bại.

Không chỉ là chấn động, mà còn có cả ghen tị, các đệ tử đều không tin, Cổ Thần có thể luyện ra nguyên linh đan cực phẩm.

Không nói các đệ tử, phụ trách của mười bốn dược đỉnh còn lại cũng tạm thời bảo đệ tử dừng công việc luyện đan, đi đến vị trí dược đỉnh số 1, Cổ Thần, trở thành trung tâm chú ý của tất cả tu sĩ trên quảng trường Bách Thảo Phong.

Không nói đệ tử không tin, ngay cả các vị trưởng lão cũng mặt đầy hoài nghi, Hoàng Dược Tiên thì nửa tin nửa ngờ, vừa kinh hỉ lại vừa nghi hoặc... nếu như đúng là đệ tử này mới chỉ nhập môn một năm mà đã trở thành đan dược sư lục phẩm, thì đúng là không thể tin nổi.

Nếu như không phải là Đan Tử tổ sư lão chuyển thể trùng sinh, không ai có thể trong vòng một năm trở thành đan dược sư lục phẩm? Hoàng Dược Tiên thầm nghĩ.

Chỉ có Hư Tử Uyên là vẫn giữ sắc mặt bình thường, miệng mỉm cười. Chỉ có nàng mới biết, nguyên linh đan cực phẩm có là gì? Trong bàn tay yêu nghiệt của Cổ Thần, đan dược thai nguyên đan thất phẩm, một năm cũng có thể luyện ra...

Cũng có một người, tỏ vẻ khó chịu với Cổ Thần, trong mắt Vô Chân, cho dù Cổ Thần có thể luyện ra đan dược cao cấp, không có thực lực cường hãn cũng chỉ là một kẻ yếu đuối biết luyện đan mà thôi, kẻ mạnh thực sự, là kẻ có cảnh giới tu vi vô cùng cường hãn.

Mặc dù là Hoàng Phủ Hạo cảnh báo, nhưng đã qua miệng Vô Chân mà còn có người dám làm trái, Vô Chân cảm thấy rất không vui. Đệ tử Hư Thiên Tông, trừ đại sư huynh Vân Phiêu Trần ra, không ai dám làm trái ý hần, cho dù là tiên căn thượng phẩm Hoàng Phủ Cực, thấy hần cũng phải tỏ ra cung kính, nghe lời răm rắp.

Tất cả mọi ánh mắt đều đang dồn về phía Cổ Thần. Cổ Thần không hề có vẻ không thích ứng, đã có đệ tử mang linh dược đến cho hần. Cổ Thần nhận lấy, đặt sang một bên, bắt đầu luyện đan.

Cổ Thần dùng Chân khí tiên thiên vận hành Hư Viêm Quyết, tay trái giơ ra, đặt dưới dược đỉnh, một ngọn diêm như có như không xuất hiện giữa lòng bàn tay, hóa thành vài thước lớn nhỏ, bao phủ toàn bộ phần đáy đỉnh.

- Hỏa lực Hư Viêm Quyết cửu trùng...?

Có người hô lên thất thanh, có nhầm không vậy, dùng hỏa lực Hư Viêm Quyết cửu trùng luyện đan, hơn nữa, còn là luyện đan dược lục phẩm, e rằng, chỉ có đan dược sư thất phẩm mới có hi vọng làm được điều đó?

Hoàng Dược Tiên và các trưởng lão Bách Thảo Phong đều trợn mắt há miệng, nhất là Văn Sư Hào, miệng há ra to nhất, gần như có thể nuốt chửng một quả trứng gà. Cho dù là hần luyện nguyên linh đan cực phẩm, cũng không dám dùng hỏa lực cửu trùng...

Linh tâm thảo, tử nguyên hoa, hoàng tinh chi trưởng thành năm trăm năm trở lên... hàm lượng linh khí ẩn hàm trong mỗi loại linh thảo đều rất nhiều, lúc luyện dược, chỉ cần không cẩn thận là có thể làm được đỉnh nổ tung.

Các trưởng lão trong lòng đều cảm thấy sợ hãi, họ luyện nguyên linh đan cực phẩm, thường chỉ dùng hỏa lực lục hoặc thất trùng Hư Viêm Quyết, nhưng, Cổ Thần lại dùng hỏa lực cửu trùng...

Các đệ tử dụi dụi mắt, không dám tin vào mắt mình, Hỏa lực Hư Viêm Quyết cửu trùng? Cho dù là luyện đan dược nhất phẩm, họ cũng không dám dùng hỏa lực cửu trùng.

- Có phải hần là một kẻ ngốc đến cực điểm không? Hay là một thiên tài yêu nghiệt đến cực điểm?

Trong lòng mọi người đều đang nghĩ vậy.

Hỏa lực Hư Viêm Quyết cửu trùng, rất nhanh dược đỉnh bị nướng đỏ rực, Cổ Thần sắc mặt bình thản, không nhanh không chậm, nhìn dược đỉnh, động tác trên tay rất nhanh, đột nhiên, Cổ Thần vung tay, linh dược bên cạnh mất đi một gốc, qua nửa cây nhanh, tay phải Cổ Thần lại vung lên một cái, linh dược bên cạnh lại mất đi một gốc...

Cứ như vậy hết hai cây nhanh, toàn bộ chủ dược bên cạnh đã được Cổ Thần ném hết vào dược đỉnh, đột nhiên, tay trái Cổ Thần rút ra, hư viêm trong tay biến mất, Cổ Thần giơ tay lấy, viên đan dược màu lam nhạt nằm gọn ghẽ trong hộp thuốc.

Cổ Thần đứng dậy, đi về phía Hoàng Dược Tiên, đưa đan dược cho hần rồi nói:

- Nguyên linh đan cực phẩm, mời thủ tọa sư bá kiểm nghiệm.

Cái gì? Hần.... luyện xong rồi sao?

Mọi người không ai là không giật mình, trước sau chỉ mất chưa đến thời gian ba nén nhang, vậy mà... Vậy mà đã luyện ra một viên nguyên linh đan cực phẩm?

Tốc độ này có nhanh quá không vậy? Cho dù là luyện tụ nguyên linh dịch, phần lớn đệ tử cũng không đạt tới tốc độ này, nhưng, tụ nguyên linh dịch và nguyên linh đan cực phẩm so với nhau đúng là khác xa mười vạn tám ngàn dặm...

Các trưởng lão và các đệ tử đều đang lộ vẻ chờ đợi, chờ Hoàng Dược Tiên đánh giá đan dược, nhưng, trong lòng họ đều rõ, không có nổ lò, cho dù là luyện ra nguyên linh đan cực phẩm không đạt tiêu chuẩn thì vẫn là một trình độ tương đối lợi hại.

Có thể đạt đến trình độ đó, luyện nguyên linh đan thượng phẩm, hoàn toàn không thành vấn đề, nên, bất luận viên đan dược cực phẩm do Cổ Thần luyện ra tốt xấu thế nào, cho dù là không đạt tiêu chuẩn, thì hẳn vẫn áp đảo Hoàng Phủ Cực.

Hoàng Dược Tiên nhận hộp thuốc, giơ ngang mặt quan sát, dần dần hai tay chuyển sang run rẩy, hô hấp cũng không ổn định, biểu tình trên mặt, từ kinh ngạc sang kinh hãi rồi đến chấn động... cuối cùng, chuyển sang trợn mắt há mồm, nhìn viên nguyên linh đan cực phẩm với vẻ khó tin.

Nhìn biểu tình của Hoàng Dược Tiên, không ai đoán ra được điều gì, nhưng, rõ ràng, phẩm chất của viên nguyên linh đan cực phẩm đó tuyệt đối không thấp, nếu không Hoàng Dược Tiên đã không lộ ra biểu tình kinh hãi.

- Rốt cục là đạt đến phẩm chất gì? Là loại tốt?

- Không lẽ là loại xuất sắc? Không lý nào chứ?

...

Một lúc lâu sau, Hoàng Dược Tiên mới hồi phục lại từ tâm trạng chấn động, nhìn Cổ Thần, mắt đầy vẻ mừng rỡ, cao giọng nói:

- Nguyên linh đan cực phẩm, loại hoàn hảo.

Xoạt...

Mọi người chỉ cảm thấy tai mình ù đi, sau đó, cả thế giới như im lặng.

Loại hoàn hảo?

Phần lớn đan dược sư luyện đan dược, chỉ có thể đạt tiêu chuẩn mà thôi, số đan dược sư có thể luyện ra đan dược loại tốt thường là khá nhỏ và chỉ có rất ít đan dược sư mới có thể luyện ra đan dược loại xuất sắc.

Loại hoàn hảo, mười đan dược sư, cũng khó tìm ra một người có thể luyện ra đan dược hoàn chỉnh, đan dược hoàn chỉnh *có thể phát huy một trăm phần trăm dược lực linh dược, không để linh khí trong linh dược thất thoát chút nào, độ khó và vô cùng cao.

Nhưng, đan dược do Cổ Thần luyện ra, là loại hoàn hảo, hơn nữa còn là nguyên linh đan cực phẩm hoàn hảo, một đan dược sư tam phẩm dễ dàng luyện ra đan dược nhất phẩm hoàn hảo thì cũng có thể luyện ra đan dược nhị phẩm hoàn hảo.

Nhưng tuyệt đối không thể luyện ra đan dược tam phẩm hoàn hảo.

Nghe Hoàng Dược Tiên nói, không chỉ các đệ tử chấn động mà các trưởng lão cũng kinh ngạc vô cùng, Tôn Thường nhìn Cổ Thần không giấu nổi niềm vui trong mắt, ban đầu hẳn không để Lâm Nhược Phong mang Cổ Thần đi Ẩn Kiếm Phong là muốn hắn thay mình quản lý vườn thuốc, ai ngờ lại giữ lại cho Bách Thảo Phong một đan dược sư thiên tài yêu nghiệt đến cực phẩm?

Văn Sư Hào hoàn toàn chết lặng, nếu như để hắn ra tay luyện đan, mười lần may ra mới có hai lần luyện ra nguyên linh đan cực phẩm loại hoàn hảo. Trình độ yêu nghiệt của Cổ Thần khiến hắn không sao tin nổi.

Hoàng Dược Tiên lớn tiếng tuyên bố nói:

- Cổ Thần, luyện ra cực phẩm nguyên linh dược nguyên linh đan cực phẩm, là đan dược sư lục phẩm, Hoàng Phủ Cực, là đan dược tứ phẩm sư, bản phong hôm nay, thu một đan dược sư thiên tài, và thu được một đan dược sư thiên tài cực điểm... Cuộc thi này, Cổ Thần giành chiến thắng.

Cổ Thần cười sung sướng, nhìn Hoàng Phủ Cực chấp tay nói:

- Hoàng Phủ sư đệ, đa tạ.

- Thua... ta thua...

Hoàng Phủ Cực đầu óc hỗn loạn, hắn không thể tin nổi, việc hắn một năm trở thành đan được tứ phẩm sư đã được Văn Sư Hào hết lời tán thưởng, là luyện đan tuyệt thể thiên tài.

Vậy mà... luyện đan tuyệt thể thiên tài hắn, lại đụng phải một Cổ Thần còn thiên tài hơn... Không, phải nói là yêu nghiệt đến cực điểm mới đúng.

Đan được tứ phẩm sư với đan được sư lục phẩm, không chỉ bại, hơn nữa còn là đại bại, bại hoàn toàn...

Lúc này mọi ánh mắt chế giễu đều đã hướng về phía Hoàng Phủ Cực, Cổ Thần nhìn lướt qua chỗ Vô Chân, sau đó nói với Hoàng Phủ Cực:

- Hoàng Phủ sư đệ, điều kiện giao ước, mười cái bạt tai, đệ thích đánh thì cứ tự đánh, còn nếu đệ muốn bội ước, không đánh thì ta cũng không ép đệ. Tất cả các sư huynh đệ đều đang ở đây, đệ tự liệu lấy.

Trái tim Hoàng Phủ Cực như đóng băng, tất cả các đệ tử đều đang quan sát hắn, đợi hắn thi hành điều kiện giao ước.

Những người lúc nãy còn tung hô hắn, bây giờ đã đổi giọng, hạ thấp Hoàng Phủ Cực, nâng cao Cổ Thần.

- Lúc nãy ta đã nhìn ra, Hoàng Phủ sư đệ mặc dù thiên phú không tệ, nhưng, đâu có được nho nhã như Cổ sư đệ? Khiêu chiến Cổ sư đệ đúng là tự chuốc rắc rối cho mình...

- Đúng vậy, Cổ sư đệ mới nhập môn một năm mà đã trở thành đan được sư lục phẩm, ngay cả thiên tài số một Bách Thảo Phong, Hư sư tỷ nghe nói cũng phải mất ba năm thời gian mới làm được điều đó?

- Ha ha... Lúc nãy có người còn chế giễu Cổ sư đệ nữa kìa, hắn nói hắn sẽ thắng chắc, hắc hắc... Bây giờ thì tự đánh mình đi.

...

Mặc dù những người này đều nói rất nhỏ, nhưng vì trên quảng trường đều là tu sĩ Tiên Thiên cảnh trở lên, nên tất cả đều lọt vào tai Hoàng Phủ Cực.

Hoàng Phủ Cực đứng ngây tại chỗ, trước ánh mắt hau háu của mọi người, hắn muốn trốn cũng không biết trốn đi đâu, không chỉ là sư đệ hậu bối, trưởng lão trưởng bối, thủ tọa Hoàng Dược Tiên cũng đều đang ở đó, Cổ Thần và Hoàng Phủ Cực khiêu chiến trong phạm vi cho phép, nên thủ tọa và các vị trưởng lão không thể can thiệp.

Hoàng Phủ cực rất không muốn tự đánh mình, nhưng bức thư khiêu chiến đó là do hắn viết, hơn nữa thông tin cũng là do hắn nói với những sư huynh đệ quen biết xung quanh. Trong mắt các trưởng lão và đệ tử Bách Thảo Phong, hắn là người khiêu chiến Cổ Thần trước.

Nhưng người thua lại là bản thân Hoàng Phủ Cực, bị từng ấy người nhìn, bảo Hoàng Phủ Cực rút lui sao được?

Mặc dù trước tự đánh mình Hoàng Phủ Cực rất không muốn, nhưng bị bao nhiêu người nhìn vào hắn sao có thể nuốt lời?

- Được... Ta...

Hoàng Phủ Cực nhắm mắt, nghiêng răng nói.

Cổ Thần giơ tay ra hiệu đồng ý, Hoàng Phủ Cực hai mắt nhắm chặt, đã đến nước này rồi hắn đành phải nhắm mắt đưa chân, giơ tay tát thẳng vào mặt mình.

Không ai ngờ, “pập...” một tiếng, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Cực, chính là Vô Chân, hắn nhanh tay nắm lấy tay Hoàng Phủ Cực, nói:

- Hoàng Phủ sư đệ, nếu như Cổ sư đệ đã rộng lòng như vậy, đệ sao cứ phải chấp nhất? Cổ sư đệ nói không ép đệ mà.

Hoàng Phủ Cực chính là đang đợi có người đến can ngăn, hắn rất không muốn tự đánh mình, bây giờ Vô Chân đã lên tiếng, hắn có thể yên tâm rút lui rồi.

- Đa tạ Cô Chân sư huynh, đa tạ Vô Chân sư huynh...

Hoàng Phủ Cực rưng rưng cảm động nói.

Các đệ tử tưởng sẽ được xem trò vui, ai ngờ Vô Chân lại nhảy vào can thiệp, trong lòng có chút thất vọng, nhưng họ không dám lên tiếng trách móc Vô Chân.

Cổ Thần nhíu mày nhìn Vô Chân và Hoàng Phủ Cực, thầm nghĩ, Vô Chân đúng là không biết xấu hổ, chuyện giữa các đệ tử ngay cả trưởng lão, thủ tọa trưởng bối cũng không thể can thiệp, hắn nhảy vào làm gì.

Nhưng lúc này Cổ Thần đã nói không ép Hoàng Phủ Cực, bây giờ nếu như thay đổi ý kiến thì hơi quá đáng, dù sao Hoàng Phủ Cực đã mất hết thể diện rồi, thôi thì mặc hắn.

Trận đấu giữa Cổ Thần và Hoàng Phủ Cực kết thúc, không được nhìn thấy Hoàng Phủ Cực tự đánh mình, mọi người có chút thất vọng, một lát sau đại hội luyện đan tiếp tục cử hành, những đệ tử vẫn chưa luyện xong tiếp tục luyện đan.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

171. Chương 57: Khiêu Chiến Trưởng Lão.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Cổ Thần quay sang nhìn Hư Tử Uyên gật đầu cười, Hoàng Dược Tiên trực tiếp đi về phía hắn, còn Hư Tử Uyên thì quay về vị trí bên được đỉnh số 10 của mình, giám sát các đệ tử mới luyện đan.

Hoàng Dược Tiên thần tình kích động, nói:

- Cổ Thần, lần đầu gặp người bốn tọa đã cảm thấy người khác mọi người, không ngờ người có thiên phú luyện đan như vậy?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Tất cả là công lao dạy dỗ của Tử Uyên sư tỷ.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Tốt, Tử Uyên đúng là có mắt nhìn người, ha ha... Cổ Thần, sau khi đại hội luyện đan kết thúc, người đến Bách Thảo Điện tìm ta.

- Vâng, thủ tọa sư bá.

Cổ Thần gật đầu nói.

- Ha ha...

Hoàng Dược Tiên cười vui vẻ, vỗ vỗ vai Cổ Thần rồi mới quay người bỏ đi.

Cổ Thần đi về phía được đỉnh số 5.

Được đỉnh số 5 do Văn Sư Hào phụ trách.

Lúc này, Văn Sư Hào đang đứng cạnh được đỉnh số 5, tốc độ luyện đan của nhóm đệ tử này tương đối nhanh, sớm đã kết thúc, Văn Sư Hào thấy Cổ Thần đi về phía mình, lộ vẻ ngạc nhiên, không biết Cổ Thần định làm gì?

Cổ Thần đi thẳng đến trước mặt Văn Sư Hào, chấp tay nói:

- Văn sư thúc.

Sau khi được nhìn biểu hiện luyện đan của Cổ Thần, Văn Sư Hào không dám coi thường hắn nữa, hỏi:

- Cổ sư chất, tìm ta có việc gì không?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Đệ tử tìm Văn sư thúc, là muốn thỉnh giáo luyện đan thuật.

Văn Sư Hào vuốt vuốt râu, ra vẻ kiêu ngạo, mới tu vi Tiên Thiên tầng chín đã là trưởng lão Bách Thảo Phong, rõ ràng hẳn rất tự tin vào năng lực luyện đan của mình.

Nhưng hẳn không có ý dạy Cổ Thần luyện đan thuật, nói:

- Cổ Thần sư chất có thiên phú luyện đan yêu nghiệt, sư thúc ta đâu dám dạy bảo sư chất? Tốt nhất sư chất nên đi tìm người khác.

Việc Cổ Thần đến tìm Văn Sư Hào, không ít tu sĩ trên quảng trường đều nhìn thấy. Ngay cả Hoàng Dược Tiên cũng phải hướng ánh mắt về phía họ, xem đến đây không biết Cổ Thần tại sao lại muốn thỉnh giáo luyện đan thuật của Văn Sư Hào, Văn Sư Hào từng vu oan cho Cổ Thần, mối quan hệ của họ có thể coi là khá tệ.

Hơn nữa Hoàng Dược Tiên đã dặn, sau khi đại hội luyện đan kết thúc, Cổ Thần hãy đến Bách Thảo Điện tìm hắn. Ám thị rõ ràng như vậy, nếu như muốn thỉnh giáo luyện đan thuật Cổ Thần phải đến tìm hắn mới đúng.

Ánh mắt các đệ tử theo bóng dáng Cổ Thần cũng hội tụ lại đó, họ cũng không hiểu nổi tại sao Cổ Thần lại đột nhiên chạy đến tìm Văn Sư Hào thỉnh giáo luyện đan thuật.

Nhưng... ngay sau đó, bọn họ hiểu ra ý tứ Cổ Thần.

Cổ Thần cười khê, nói:

- Văn sư thúc tự đánh giá mình cao quá, hắc hắc, đệ tử nói thỉnh giáo, là xin được khiêu chiến, đệ tử muốn khiêu chiến luyện đan thuật với Văn sư thúc.

Cái gì...?

Tất cả đệ tử, trưởng lão đều ngây ra, ngơ ngác nhìn Cổ Thần, họ lại vừa bị làm cho chấn động một lần nữa.

Có làm không vậy? Đệ tử mới nhập môn lại khiêu chiến với trưởng lão Bách Thảo Phong?

Trở thành trưởng lão, điều kiện thấp nhất là trở thành một đan dược sư thất phẩm, Cổ Thần đi khiêu chiến với một đan dược sư thất phẩm, mọi người tròn mắt nhìn nhau, không dám tin đây là sự thật.

Mặc dù Cổ Thần vừa triển hiện thực lực của một đan dược sư lục phẩm, nhưng, đan dược sư lục phẩm và đan dược sư thất phẩm khác nhau một trời một vực, đan dược sư lục phẩm chỉ là luyện ra đan dược nâng cao tu vi Tiên Thiên cảnh còn đan dược sư thất phẩm là luyện ra đan dược nâng cao tu vi Thần Hải cảnh Trúc Thai kỳ.

Một bên nâng cao tu vi Tiên Thiên cảnh, một bên nâng cao tu vi Thần Hải cảnh, khoảng cách ở giữa, đâu chỉ vạn dặm?

Đệ tử Bách Thảo Phong, sau khi ở đủ ba mươi năm, ít nhất hơn một nửa trở thành đan dược sư lục phẩm, nhưng trong mười đan dược sư lục phẩm thì khó khăn lắm mới xuất hiện một đan dược sư thất phẩm, có lúc cả một khóa đệ tử, không có lấy một đan dược sư thất phẩm.

Từ tám trưởng lão của Bách Thảo Phong có thể nhìn ra, tám người này người lớn tuổi nhất đã gần chín mươi, người trẻ nhất đã ngoài bốn bốn mươi, khoảng cách tuổi tác lớn như vậy mà chỉ có tám trưởng lão, chứng tỏ có một khóa đệ tử, một đan dược sư thất phẩm cũng không có.

Nhưng bây giờ Cổ Thần lại khiêu chiến luyện đan thuật với một trưởng lão?

Không lẽ thời gian một năm, Cổ Thần có thể trở thành một đan dược sư thất phẩm?

Không thể nào? Tuyệt đối không thể... Bất luận là trưởng lão hay đệ tử, đều không tin được điều này.

Từ đan được sư lục phẩm trở lên, bởi vì linh khí ẩn hàm trong linh được quá lớn, khó khăn trong việc luyện đan tăng cao, so với từ nhất phẩm lên đan được sư lục phẩm, khó hơn rất nhiều.

Ví dụ Hư Tử Uyên, ba năm đã trở thành đan được sư lục phẩm, nhưng phải năm năm sau mới trở thành một đan được sư thất phẩm, từ lục phẩm lên thất phẩm, gần như gấp đôi từ nhất phẩm lên lục phẩm.

Đây là thời gian của một thiên tài luyện đan như Hư Tử Uyên, tu sĩ khác, cả đời mắc lại ở trình độ lục phẩm, cuối đời cũng không thể trở thành đan được sư thất phẩm, luyện không ra đan được thất phẩm.

Chấn động... so với lúc Cổ Thần luyện ra nguyên linh đan cực phẩm thậm chí còn chấn động hơn.

Văn Sư Hào tưởng mình nghe nhầm, Cổ Thần muốn khiêu chiến luyện đan thuật với hắn chứ không phải thỉnh giáo? Đệ tử mới nhập môn một năm mà dám đến khiêu chiến với một trưởng lão ở trong Bách Thảo Phong bốn mươi năm như hắn?

Đây là một sư tử nhục, Cổ Thần hoàn toàn không coi trưởng lão hắn ra gì.

Văn Sư Hào giận dữ, nói:

- Cổ Thần, ngươi đang đùa đấy à? Hay là ngứa ngứa, muốn ăn đòn?

Cổ Thần ha ha cười, nói:

- Văn sư thúc, hay là người sợ đệ tử, không dám tiếp nhận lời khiêu chiến? Thủ tọa sư bá, các vị trưởng lão, và cả các sư huynh đệ, đều đang nhìn chúng ta kìa...

Kiếp trước Văn Sư Hào đối xử với Cổ Thần rất tệ, kiếp này Văn Sư Hào lại giúp Hoàng Phủ Cực và Đặng Phi hãm hại hắn, lừa hắn đến Long Nha Cốc, mặc dù cuối cùng không mưu hại thành công nhưng việc Hoàng Dược Tiên phạt hắn ở trong Mộc U Cốc nửa năm căn bản không gọi là phạt...

Hôm đó Cổ Thần sớm đã có kế hoạch, đợi đến đại hội luyện đan khiêu chiến Văn Sư Hào, sau đó để một trưởng lão như hắn bại dưới tay một đệ tử mới nhập môn một năm.

Cổ Thần muốn tát cho hắn một cái thật đau, làm hắn mất hết thể diện, đi đến đâu cũng bị mọi người chế giễu: Xem kìa, người đó chính là trưởng lão Bách Thảo Phong Văn Sư Hào bại dưới tay đệ tử mới nhập môn một năm.

...

Văn Sư Hào thở phì phò, răng nghiến chặt, ép người quá đáng, đúng là ép người quá đáng, một đệ tử mới nhập môn mà dám khiêu chiến với hắn?

Hơn nữa bao nhiêu trưởng lão không khiêu chiến, lại khiêu chiến với Văn Sư Hào, ai mà không biết Cổ Thần cố ý nhắm vào hắn.

Không thể nhịn... Tuyệt đối không thể nhịn?

Bị một đệ tử mới nhập môn coi thường, Văn Sư Hào giận đến phát điên, nói:

- Được... được... được, người huênh hoang lắm, một năm nay người im lặng không nói gì, ta tưởng người đã quên chuyện cũ, bây giờ xem ra ta đã sai, là người đang nhẫn nhịn tìm cơ hội báo thù ta? Người...

- Văn sư thúc, người có dám nhận lời khiêu chiến hay không?

Cổ Thần cả quyết ngắt lời, cao giọng hỏi.

Câu hỏi của Cổ Thần khiến Văn Sư Hào thoáng ngây ra, thấy Cổ Thần không hề có vẻ sợ hãi, trong lòng Văn Sư Hào không khỏi sinh nghi hoặc.

Tất cả đệ tử đều biết, trưởng lão Bách Thảo Phong chỉ ít cũng là đan được sư thất phẩm, Cổ Thần không thể không biết điều này.

Nhưng...

Biết rõ như vậy mà Cổ Thần vẫn khiêu chiến luyện đan thuật với hắn? Không phải là có chút kì quái sao?

“Trừ phi... Một năm vừa qua, đệ tử này đã trở thành đan dược sư thất phẩm?”

Văn Sư Hào thầm đoán.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

172. Chương 58: Tắt Thật Mạnh (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Văn Sư Hào không phải kẻ lỗ mãng, trong lòng nghĩ vậy nên hắn cũng không vội nhận lời.

Văn Sư Hào không nói gì? Tình huống hoàn toàn nằm ngoài tầm sự liệu của mọi người, mặc dù biểu hiện lúc này của Cổ Thần khiến họ hết sức chấn động, nhưng không ai dám tin, luyện đan thuật của Cổ Thần mạnh hơn một trưởng lão.

Sự cẩn trọng của Văn Sư Hào, trong mắt các trưởng lão và các đệ tử trở thành một trò cười, ngay cả thủ tọa Hoàng Dược Tiên cũng phải lắc đầu ngao ngán.

Nếu như Văn Sư Hào không nhận lời khiêu chiến của Cổ Thần, khác gì gián tiếp thừa nhận là hắn đã chịu thua.

Sau này mọi người nhìn thấy Văn Sư Hào, văn sư lén lút nói rằng: Nhìn kìa, đó chính là trưởng lão Văn Sư Hào của Bách Thảo Phong, nghe nói một đệ tử mới nhập môn khiêu chiến luyện đan thuật với ông ta, nhưng ông ta sợ thua nên không dám nhận lời. Đúng là một kẻ hèn nhất.

Đúng lúc này, Hư Tử Uyên nhanh chóng bước đến trước mặt Cổ Thần, kéo tay hắn, lo lắng nói:

- Cổ sư đệ, đệ đùa gì vậy? Mấy chục năm trước Văn sư thúc đã trở thành đan dược sư thất phẩm, trình độ luyện đan vô cùng lợi hại, đệ mới biết luyện thai nguyên đan vài ngày sao có thể là đối thủ của Văn sư thúc? Còn không mau thu lại những lời vừa rồi... Xin lỗi Văn sư thúc.

Hư Tử Uyên thực sự lo lắng cho Cổ Thần, trong mắt nàng Cổ Thần mới luyện thai nguyên đan dược vài ngày, đương nhiên không thể là đối thủ của một Văn Sư Hào đã luyện thai nguyên đan mấy chục năm.

Mấy chữ “mới biết luyện thai nguyên đan vài ngày” mà Hư Tử Uyên nói như tiếng sấm nổ giữa trời trong, chấn động tâm thần mọi người, Cổ Thần nếu như đã biết luyện nguyên đan thuật thất phẩm, vậy hắn đã là một đan dược sư thất phẩm rồi sao?

Đan dược sư thất phẩm là khái niệm gì chứ? Cho dù là thủ tọa đầu tiên của Bách Thảo Phong, Đan Tử tổ sư gia cũng không có thiên phú đó, thời gian một năm trở thành đan dược sư thất phẩm, vậy thành tựu sau này còn cao đến mức nào?

Trời ạ... Các đệ tử không khỏi nín thở, nhìn Cổ Thần như nhìn quái vật.

Các trưởng lão cũng ngỡ ngàng đến trợn mắt há mồm, họ phải mất mấy chục năm năm, mấy chục năm thời gian mới trở thành đan dược sư thất phẩm, chỉ có như vậy, mới được làm trưởng lão Bách Thảo Phong.

Nhưng Cổ Thần trong một năm đã luyện ra đan dược thất phẩm, trở thành đan dược sư thất phẩm, với thiên phú của Cổ Thần các trưởng lão cũng chẳng là cái đĩnh gì.

Nhưng nghe Hư Tử Uyên nói, mặc dù mọi người chấn động, nhưng vẫn không khỏi nuối tiếc cho sự lỗ mãng của Cổ Thần, thiên phú này tương lai vượt qua Văn Sư Hào là chuyện chắc chắn, hơn nữa không cần quá nhiều thời gian.

Nhưng nghe Hư Tử Uyên nói, Cổ Thần mới biết luyện thai nguyên đan được vài ngày, mặc dù thiên phân cao đến biến thái nhưng dù sao cũng là mới học, còn Văn Sư Hào đã trở thành đan được sư thất phẩm mười mấy năm, trong mắt mọi người Cổ Thần so với Văn Sư Hào vẫn thấp hơn một chút.

Nghe Hư Tử Uyên nói, Cổ Thần chỉ cười nhẹ, giọng cười đầy vẻ giễu cợt nói:

- Đúng vậy, trình độ luyện đan của Văn sư thúc vô cùng lợi hại, nhưng cũng chỉ là một đan được sư thất phẩm không biết luyện Trúc thai đan mà thôi, ha ha...

Văn Sư Hào đỏ mặt, cảm thấy như vừa bị Cổ Thần giáng cho mấy bạt tai, hai má nóng ran. Qua câu nói vừa rồi, Cổ Thần đã thể hiện rõ ý tứ của mình: luyện đan thuật của Văn Sư Hào cũng chỉ được như vậy mà thôi.

Hư Tử Uyên thấy Cổ Thần không để tâm đến những lời khuyên nhủ của mình, lo lắng nói:

- Văn sư thúc không biết luyện Trúc thai đan, không lẽ đệ biết luyện?

Cổ Thần hắc hắc cười nói:

- Không phải sư tỷ đã nói qua một lần rồi sao? Biết đâu đệ lại luyện được.

Nghe Cổ Thần nói mọi người quay sang nhìn nhau, ánh mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Nói gì vậy? Biết đâu lại luyện được? Ai dám nói ra những lời điên khùng như vậy chứ? Có vị đan được sư nào ở đây mà chưa từng nghe người khác nói qua cách luyện đan, nhưng rồi cũng phải trải qua vô số lần thử nghiệm thất bại mới luyện thành công.

Nhưng Cổ Thần mới chỉ nghe nói một lần mà đã nói mình biết luyện, hơn nữa Cổ Thần còn nói sẽ luyện Trúc thai đan mà độ khó còn cao hơn luyện đan được thai nguyên đan thất phẩm không chỉ hai lần.

Đan được sư thất phẩm luyện được Trúc thai đan, chín mươi chín phần trăm đột phá trở thành đan được sư bát phẩm.

Trong mắt nhiều người, Cổ Thần không phải quái vật, mà là một kẻ ngốc.

Văn Sư Hào mười mấy năm trước đã là đan được sư thất phẩm, có thể luyện ra trúc nguyên đơn, nhưng mười mấy năm qua, đừng nói trở thành bát phẩm đan được sư, ngay cả Trúc thai đan hắn cũng không luyện ra.

Không cần nghĩ cũng biết, luyện Trúc thai đan khó đến mức nào?

Trúc thai đan mới nghe một lần mà đã biết luyện? Chuyện này tuyệt đối không thể.

Mỗi một trưởng lão, mỗi một đệ tử có mặt đều không tin, có người chỉ nghe một lần mà đã luyện ra Trúc thai đan, cho dù là Hư Tử Uyên là người đích thân giảng giải nàng cũng không tin thể gian này có người biến thái như vậy.

Trên thực tế người chỉ nghe qua một lần mà đã biết luyện Trúc thai đan khẳng định không có, nhưng Cổ Thần vốn đã biết luyện Trúc thai đan, nói Hư Tử Uyên đã giảng qua một lần chẳng là chỉ là cái cớ để giải thích, tình hình không phải vậy.

Văn Sư Hào nghe Hư Tử Uyên và Cổ Thần nói chuyện, nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Thì ra Cổ Thần chỉ mới biết luyện thai nguyên đan mà thôi, phương pháp luyện Trúc thai đan chỉ là nghe qua một lần, hừ... Chỉ biết luyện thai nguyên đan được mấy ngày mà dám khiêu chiến với bốn trưởng lão, đúng là không biết trời cao đất dày...

Văn Sư Hào nghĩ.

- Yên tâm đi Tử Uyên sư tỷ, đệ chắc chắn thắng, đừng lo.

Cổ Thần vỗ vỗ vai Hư Tử Uyên, sau đó quay sang nói với Văn Sư Hào:

- Văn sư thúc, không lẽ người không dám tiếp nhận lời khiêu chiến của đệ tử? Sư thúc không sợ sau này sẽ có người chỉ vào lưng người mà nói là đồ hèn sao?

- Hừ...

Văn Sư Hào giận dữ hừ mạnh của tiếng, cao giọng nói:

- Ngông cuồng, Cổ Thần, nếu như người đã muốn tự chuốc rắc rối bản trưởng lão sẽ tiếp nhận lời khiêu chiến của ngươi, nhưng nếu như người thua, sẽ bị quy vào tội bất kính với trưởng lão, theo quy định tông môn, phạt đòn một trăm gậy, linh thạch một trăm miếng, bỏ tù một năm.

Cổ Thần cười khẩy, nói:

- Được, như Văn sư thúc nói, nếu như đệ tử thua sẽ chịu phạt theo quy định tông môn, nhưng nếu như đệ tử thắng thì sao?

Nghe đoạn đối thoại giữa Cổ Thần và Hư Tử Uyên, trong lòng Văn Sư Hào đã có chút vững tin hơn, cười lớn nói:

- Người muốn thế nào thì như thế ấy.

Văn Sư Hào thân là trưởng lão, Cổ Thần thắng đương nhiên không thể đánh hấn một trăm gậy, như vậy là không phù hợp quy định tông môn, cũng không thể phạt bạt tai, để tử bạt tai trưởng lão? Cho dù là khiêu chiến, cũng không được phép.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Nếu như đệ tử thắng, Văn sư thúc chỉ cần đưa cho đệ tử một miếng linh thạch, hơn nữa trước mặt thủ tọa sư bá, các vị trưởng lão và các đệ tử, lên tiếng thừa nhận, lần khiêu chiến này sư bá thua dưới tay đệ tử, luyện đan thuật không bằng đệ tử.

Mặc dù Cổ Thần có thể yêu cầu Văn Sư Hào đưa cho hấn năm ngàn linh thạch, nhưng Cổ Thần không thiếu linh thạch, việc khiêu chiến Văn Sư Hào không nằm ở chỗ thắng được gì mà là để mọi người biết, Văn Sư Hào bại dưới tay hấn, muốn Văn Sư Hào đích thân thừa nhận thua Cổ Thần trước mặt các trưởng lão đệ tử. Giáng cho hấn một cái tát thật mạnh, làm hấn mất hết thể diện.

Cho nên Cổ Thần chỉ yêu cầu Văn Sư Hào đưa cho hấn một viên linh thạch, bởi vì trọng điểm khiêu chiến không nằm ở vật chất mà bản thân người khiêu chiến, để Văn Sư Hào đích thân nói ra mình thua Cổ Thần, đích thân thừa nhận luyện đan thuật của hấn không bằng Cổ Thần, đó mới là một đòn đả kích lớn dành cho Văn Sư Hào, là một cái tát vào thẳng mặt hấn.

- Được...

Văn Sư Hào cười vang, nhận lời khiêu chiến của Cổ Thần.

Trong lòng hấn nghĩ Cổ Thần chắc chắn sẽ thua, hơn nữa, nếu thua Cổ Thần sẽ bị đánh một trăm gậy, phạt một trăm linh tệ, hơn nữa còn bị bỏ tù một năm, còn nếu hấn thua chỉ phải lên tiếng nhận thua và mất một viên linh thạch.

Khiêu chiến kiểu này, trong mắt hấn rõ ràng là Cổ Thần tự chuốc rắc rối, Văn Sư Hào có lý do gì mà không nhận lời?

- Cổ sư đệ...

Thấy lời khiêu chiến đã có hiệu lực, Hư Tử Uyên kéo tay Cổ Thần, lo lắng gọi.

Cổ Thần nhìn nàng mỉm cười, nói:

- Sư tỷ, tin ta, ta nhất định thắng.

Một ánh mắt sắc như dao lướt qua mặt Cổ Thần, lại là Vô Chân, thấy Hư Tử Uyên quan tâm Cổ Thần như vậy, nộ hỏa trong lòng hấn sôi lên sùng sục, cảm thấy ganh tị vô cùng.

Cảm nhận được ánh mắt Vô Chân, Cổ Thần liếc nhìn hấn, sau đó mỉm cười với Hư Tử Uyên, véo nhẹ vào má nàng, sau đó vênh mặt với Vô Chân, thể hiện rõ ý tứ:

“Hư Tử Uyên là của ta, người không có phần...”

Văn Sư Hào trợn mắt nhìn Cổ Thần, rồi quay sang nói với Hoàng Dược Tiên:

- Thủ tọa sư huynh, mời huynh chủ trì công bằng, đứng ra giám sát trận đấu này.

Hoàng Dược Tiên gật gật đầu, nói:

- Văn sư đệ, Cổ Thần, hai người ai luyện đan trước?

Văn Sư Hào hắc hắc cười, nói:

- Nếu như Cổ sư chất tự tin như vậy, chi bằng để hần luyện trước xem luyện đan thuật đến cảnh giới nào.

Cổ Thần gật gật đầu, tỏ ý tán thành.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Người cần nguyên liệu gì, luyện đan được gì?

Cổ Thần nói:

- Đệ tử cần huyết ô, âm chi, dương chi, thiên hòa hoa sáu trăm năm trở lên, mỗi loại một gốc, quý diệp thảo, thiên tú thảo, đông phục thảo mỗi loại hai gốc, long nha thảo năm gốc, luyện trúc - thai - đan.

Trúc - thai - đơn.

Ba chữ này rơi vào tai mọi người, ngân nga, vang vọng.

Mọi người quay sang nhìn nhau, đùa gì chứ? Đòi luyện Trúc thai đan? Lúc này không phải Hư Tử Uyên nói, mới chỉ nói qua một lần sao? Không lẽ hần chỉ mới nghe qua một lần mà đã biết luyện Trúc thai đan?

Đùa như vậy cũng hơi quá trớn đấy?

Hoàng Dược Tiên hỏi:

- Cổ Thần, nghĩ cho kĩ, nguyên liệu luyện Trúc thai đan rất quý, nếu như không luyện thành công, làm hỏng nguyên liệu, người không chỉ chịu hình phạt với Văn sư đệ, mà còn chịu hình phạt làm hỏng nguyên liệu quý, hai hình phạt gộp vào người ít nhất phải chịu đòn hai trăm gậy...

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đệ tử biết.

Hoàng Dược Tiên thở dài, nói:

- Nếu như người đã kiên quyết như vậy, vậy thì ta sẽ chiều theo ý người... lấy những nguyên liệu luyện đan mà Cổ Thần yêu cầu ra đây.

Nguyên liệu cần thiết để luyện Trúc thai đan không ít, còn cả một số nguyên liệu phụ cần phải đến hái ở vườn linh dược, cho nên, phải đợi thêm một lúc nữa.

Các vị trưởng lão và các đệ tử tụ thành một nhóm, rào rào nghị luận, những ánh mắt thỉnh thoảng lại lén lút liếc về phía Cổ Thần, có kinh ngạc và chần động, cũng có khinh thường và chế giễu.

Hư Tử Uyên nói mới chỉ hướng dẫn qua cách luyện một lần vậy mà hần đã đòi luyện Trúc thai đan? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

- Cổ sư đệ, đệ liễu lĩnh thật đấy.

Vô Chân đột nhiên bước đến bên cạnh Cổ Thần, thì thầm nói.

Cổ Thần liếc nhìn Vô Chân, nói:

- Cũng thường thôi, đâu có bằng được Vô Chân sư huynh.

- Hắc hắc...

Vô Chân cười khẽ nói:

- Đệ phải tự biết địa vị của mình, cho dù đệ có thể luyện ra đan dược cao cấp hơn nữa thì cũng chỉ là biết luyện đan mà thôi, liều lĩnh quá mức không tốt cho đệ, ngũ mạch tỷ thí hai năm sau không sợ bị đánh tàn phế hay sao?

- Ồ? Đáng tiếc, Vô Chân sư huynh không phải đệ tử mới, không tham gia ngũ mạch tỷ thí được, trừ Vô Chân sư huynh còn ai có bản lĩnh đó nữa?

Cổ Thần thần nhiên cười.

Vô Chân quắc mắt nói:

- Đệ dám thách Hoàng Phủ Cực, đợi đến ngũ mạch đại tỷ thí, Hoàng Phủ Hạo sẽ dạy cho đệ một bài học.

- Hoàng Phủ Hạo sao?

Cổ Thần nghiêm nét mặt, nói:

- Phiên Vô Chân sư huynh thay đệ chuyển đến hẳn một câu, ngũ mạch đại tỷ thí hai năm sau, đệ sẽ đánh hẳn thành đầu heo.

Cái gì? Vô Chân kinh ngạc nhìn Cổ Thần, còn tưởng mình vừa nghe nhầm? Cẩn thận nghĩ lại, hình như không sai. Cổ Thần nói ngũ mạch đại tỷ thí hai năm sau sẽ đánh Hoàng Phủ Hạo thành đầu heo...

Vô Chân cười khế một tiếng, nhìn Cổ Thần khó chịu, nói:

- Hắc hắc... Câu nói này, ta sẽ chuyển nguyên văn cho Hoàng Phủ Hạo, ha ha... Xem ra người không chỉ là một kẻ liều lĩnh.

- Ồ? Vậy còn gì nữa.

Cổ Thần hỏi.

Vô Chân lạnh giọng, nói:

- Không không biết sống chết.

Nói xong, Vô Chân quay người bỏ đi.

Không biết sống chết sao? Cổ Thần cười nhẹ, rốt cục là ai không biết sống chết?

Vô Chân bỏ đi rồi, Hư Tử Uyên lập tức chạy đến, hỏi:

- Vô Chân sư huynh vừa nói gì với đệ vậy?

Cổ Thần cười nói:

- Không có gì, Vô Chân sư huynh nói, huynh ấy sớm đã nhìn Văn sư thúc không thuận mắt, muốn đệ thay huynh ấy dạy cho Văn sư thúc một bài học.

- Sao đệ không lo lắng gì vậy?

Hư Tử Uyên sốt sắng nói:

- Nếu như đệ luyện đan thất bại thì sẽ bị đánh hai trăm gậy, và họ sẽ đánh cho đến khi.... Mông đệ nở hoa mới thôi...

- Yên tâm...

Cổ Thần hắc hắc cười, nói:

- Ta không sao, ngộ nhỡ thua mông bị đánh nở hoa thật, chỉ cần được sư tỷ thoa thuốc là khỏi.

- Phì... Ai thèm thoa thuốc cho đệ.

Hư Tử Uyên đỏ mặt, dằn dỗi nói:

- Nhớ phải cẩn thận.

Nói đến đây thì đệ tử đi lấy linh dược trở về, đưa toàn bộ nguyên liệu cần thiết cho Cổ Thần, Cổ Thần nhận lấy đặt sang một bên.

Tất cả ánh mắt của trưởng lão, đệ tử trên quảng trường đều tập trung lại chỗ Cổ Thần. Ai cũng cố mở to mắt, sợ bỏ lỡ khoảng khắc Cổ Thần luyện ra Trúc thai đan.

Mặc dù mọi người đều nghĩ Cổ Thần không thể làm được điều này, nhưng, tư tưởng con người thường như vậy, biết rõ là không thể, nhưng vẫn cứ nghĩ, biết đâu làm được thì sao?

Bởi vậy không ai dám chớp mắt dù chỉ một lần.

Hư Tử Uyên đứng không xa Cổ Thần, mắt đầy vẻ lo lắng. Việc Cổ Thần tuyên bố luyện Trúc thai đan, nàng thấy chẳng thấy yên tâm chút nào. Một mặt, bản thân nàng tận mắt chứng kiến Cổ Thần, chỉ mất thời gian nửa năm từ đan dược sơ nhị phẩm luyện đến đan dược sơ thất phẩm, bất cứ loại đan dược nào chỉ cần nàng dạy một lần Cổ Thần cơ bản đều biết.

Mặc dù lúc Cổ Thần luyện đan vẫn còn phạm một số sai sót, nhưng nàng đều có thể nhìn ra, là những sai sót cố ý, mục đích là để bắt nàng phải thò tay vào dạy hắn, Hư Tử Uyên mặc dù biết rõ điều này, nhưng vẫn giả vờ nắm tay nhau và luyện đan, vừa vui vẻ trò chuyện.

Mặt khác nàng không dám tin, Cổ Thần chỉ mới nghe nàng giảng một lần, là đã luyện ra được Trúc thai đan.

Trúc thai đan... không phải là loại đan dược bình thường, ngay cả đan dược sơ thất phẩm, mười người thì chín người không luyện được.

Cả Bách Thảo Phong, có thể luyện ra Trúc thai đan, chỉ có không quá năm người, bao gồm Hoàng Dược Tiên, Hư Tử Uyên và ba vị trưởng lão khác.

Cổ Thần đặt nguyên liệu luyện đan sang một bên, chẳng thèm liếc nhìn ai, toàn thân chuyên chú vào việc luyện đan, mặc dù hắn đã biết luyện Trúc thai đan, nhưng vừa phải làm bộ lóng ngóng như người mới học vừa không được làm hỏng, trên thực tế, so với luyện một viên đan dược bát phẩm, cửu phẩm còn khó khăn hơn nhiều.

Nhưng dù là khó khăn gì, vào tay một đan dược tông sư như Cổ Thần, cũng giải quyết được hết. Cổ Thần luyện Trúc thai đan dễ như Hư Tử Uyên luyện tụ nguyên linh dịch hạ phẩm, muốn luyện thế nào thì luyện thế đó.

Chỉ thấy hắn đặt tay trái dưới dược đỉnh, thi triển Hư Viêm Quyết, một khối hỏa diễm hư huyền lập tức bùng ra từ lòng bàn tay, lần này, Cổ Thần chỉ dùng nhất trùng hỏa lực, muốn giả như lần đầu thử nghiệm đương nhiên không thể dùng hỏa lực quá mạnh.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

173. Chương 59: Cổ Thần Luyện Đan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Tiếp theo, Cổ Thần dồn toàn bộ tập trung vào dược đỉnh, một lúc lâu sau, thấy độ nóng của đỉnh đã đạt đến mức cần thiết, Cổ Thần bỏ gốc linh dược đầu tiên vào, linh dược ở trong đỉnh, từ từ dung hòa, biến thành dịch thể, theo thời gian... dịch thể bắt đầu sôi.

Lúc này, Cổ Thần lại bỏ gốc linh dược thứ hai vào, dịch thể đang sôi đột nhiên dịu lại, một lúc sau, gốc linh dược thứ hai cũng dung hóa thành dịch thể, tương dung với dịch thể thứ nhất, qua nửa khắc, dịch thể sôi thêm lần nữa.

Chỉ chờ có vậy, Cổ Thần bỏ tiếp gốc linh dược thứ ba...

...

...

Dùng hỏa lực nhất trùng, thời gian tu luyện trở nên rất dài, cả quá trình trong mắt Cổ Thần chỉ có được đỉnh số và đan dược bên cạnh, hẳn không liếc nhìn mắt cứ ai, toàn bộ cảm giác đều dồn cho việc luyện đan.

Mặc dù quá trình luyện đan rất chậm, nhưng dịch thể trong dược đỉnh chưa thấy xuất hiện vấn đề gì, mỗi lần dịch thể sôi trào Cổ Thần lại chọn đúng thời gian hợp lý bỏ một gốc linh dược khiến dịch thể đang sôi trào dịu lại.

Thời điểm hẳn lựa chọn rất hợp lý, không hề ảnh hưởng đến dịch thể đang sôi, các loại dịch thể được tương dung với nhau, thời gian sôi không quá lâu để dịch thể kịp biến thành khí thể tiêu tán, thậm chí dẫn đến cháy nổ.

Các trưởng lão và các đệ tử xung quanh nhìn Cổ Thần luyện Trúc thai đan, ban đầu còn quay sang nhìn nhau cười đầy hứng thú, ánh mắt như muốn nói:

“Người bảo hẳn sẽ kiên trì được bao lâu? Nguyên liệu rồi sẽ hổng hết...”

Văn Sư Hào nhìn Cổ Thần, chỉ hỉ hỉ mũi, như đang nhìn trò đùa, giống như, một giây sau, dược đỉnh sẽ nổ tung.

Nhưng...

Thời gian một nén hương đã trôi qua, Cổ Thần vẫn chưa xảy ra vấn đề gì, lúc này, trong mắt một người, tia chế giễu đã không còn, thay vào đó là sự kinh ngạc:

“Hắn có thể kiên trì được thời gian một cây hương.”

Thời gian hai nén hương đã trôi qua, Cổ Thần vẫn giữ vững phong độ, lúc này sắc mặt mọi người hồi phục lại vẻ bình thường, nhưng vẻ kinh ngạc thì nhiều hơn một chút:

“Không ngờ hẳn có thể kiên trì lâu như vậy...”

...

Dần dần, nửa canh giờ trôi qua, Cổ Thần vẫn chưa xuất hiện vấn đề gì.

Trong mắt mọi người chỉ có duy nhất sự kinh ngạc, nửa canh giờ là một khoảng thời gian tương đối dài, luyện mỗi loại đan dược có hai chỗ khó, một là bắt đầu hai là kết thúc.

Vạn sự khởi đầu nan, luyện đan cũng vậy, mỗi loại đan dược khi dịch thể dung hợp với nhau, rất dễ sản sinh linh khí phun trào không thể khống chế, dẫn đến hiện tượng phát nổ, kết thúc cũng vậy, dung hợp tất cả dịch thể linh dược lại với nhau vào thời điểm quan trọng nhất, chỉ cần có một sơ suất nhỏ cũng có thể làm dược đỉnh nổ tung.

Rõ ràng qua nửa canh giờ Cổ Thần đã vượt qua khó khăn khởi đầu.

Mọi người nhìn Cổ Thần, ánh mắt không chỉ tràn ngập kinh ngạc mà còn có cả sự chấn động, Cổ Thần chỉ nghe Hư Tử Uyên giảng qua cách luyện một lần mà đã luyện được Trúc thai đan trơn tru đến vậy.

Chấn động nhất phải kể đến Văn Sư Hào, vẻ khinh miệt đã hoàn toàn biến mất trên mặt hắn, nhìn động tác luyện đan của Cổ Thần, hẳn cảm thấy như đang còn một con quái vật.

Hắn là đan dược sư thất phẩm đã mười mấy năm nay, mười năm trước bắt đầu học luyện Trúc thai đan, vậy mà, từ đầu đến cuối chưa bao giờ duy trì được hơn thời gian hai nén hương.

Nhưng bây giờ Cổ Thần lại kiên trì được hơn nửa canh giờ...

Liền sau đó, một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua...

Cổ Thần tốc độ luyện mặc dù chậm nhưng không xuất hiện bất cứ sai sót gì.

Đúng hai canh giờ, tất cả linh dược đều đã được Cổ Thần bỏ vào trong đỉnh dung hợp lại với nhau, rất nhanh tay trái hơi thu lại, Hư Viêm Quyết biến mất, tay phải thò vào trong đỉnh, lấy ra một viên đan dược to như nắm tay bỏ vào hộp thuốc.

Bề mặt viên đan dược được phủ một lớp ta trơn bóng trong suốt, là một viên đan dược màu trắng, lớp da màu trơn bóng kia rất mỏng, nhưng lại ôm kín viên đan dược màu trắng, không để lọt một tia linh khí nào ra ngoài.

Cổ Thần chuyển hộp thuốc cho Hoàng Dược Tiên nói:

- Trúc thai đan, mời sư bá kiểm nghiệm.

Các trưởng lão, các đệ tử tròn tròn mắt, cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Hoàng Dược Tiên, chỉ sợ bỏ lỡ một khoảnh khắc nào đó.

Hoàng Dược Tiên tay run run cầm hộp thuốc, quan sát một hồi, mặt không giấu nổi vẻ chấn động, cao giọng nói:

- Trúc thai đan, loại tốt.

Loại tốt... Không chỉ luyện thành công mà còn là Trúc thai đan loại tốt...

Khoảnh khắc đó, cả quảng trường như sôi lên sùng sục, những tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, ánh mắt nhìn Cổ Thần, đầy vẻ sùng bái...

Khi thành tựu một người, vượt xa người khác, đạt đến một cao độ mà người ta vĩnh viễn không thể chạm tới được, thì không còn đồ kị hay ghen ghét nữa, nếu có, chỉ là ngưỡng mộ... thậm chí sùng bái.

Chỉ có duy nhất một người mặt lạnh như tro, Văn Sư Hào cảm thấy trời đất như đang quay cuồng, cả thế giới như biến thành hư huyền...

Không thể nào... sao có thể như thế được?

Sao... lại có người chỉ nghe giảng một lần mà đã có thể luyện ra Trúc thai đan?

Là Trúc thai đan...? Chứ không phải tự nguyên linh dịch hay nguyên linh đan bình thường, mà là Trúc thai đan còn khó hơn cả đan dược thất phẩm thai nguyên đan gấp mười lần?

Trái tim Văn Sư Hào đang không ngừng gào thét: ta không tin... chuyện này là không thể...

Nhưng, những lời Hoàng Dược Tiên nói Văn Sư Hào đều đã nghe thấy, mặc dù không muốn tin nhưng hẳn không thể không tin lời của thủ tọa Bách Thảo Phong.

Ánh mắt của các trưởng lão, các đệ tử lúc này đều đang dồn về phía Văn Sư Hào, mấy trưởng lão thân thiết với Văn Sư Hào ánh mắt mặc dù có chút ái ngại nhưng cũng chỉ biết lắc lắc đầu, khe khẽ thở dài.

Mấy trưởng lão có mâu thuẫn với Văn Sư Hào không giấu nổi vẻ đắc ý, mừng như mở cờ trong bụng.

Văn Sư Hào ngoài mấy đệ tử đặc biệt ra, những đệ tử khác, hầu như đều không được hẳn đối xử tử tế, cho nên, các đệ tử mặc dù ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng trong bụng thì đang cười thầm.

Hư Tử Uyên bước nhanh đến trước mặt Cổ Thần, ôm lấy cánh tay hắn kích động nói:

- Cổ sư đệ, đệ luyện thành... thực sự luyện thành rồi...

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Sư tỷ, tất cả đều là nhờ sư tỷ hướng dẫn tận tình, mỗi câu sư tỷ nói đều in sâu trong tâm trí ta, vĩnh viễn không thể nào quên.

Câu nói này có chút mập mờ nhưng Hư Tử Uyên lại cảm thấy rất vui.

Cổ Thần vỗ vỗ vào tay Hư Tử Uyên, sau đó đi đến trước mặt Văn Sư Hào, nói:

- Văn sư thúc, tiếp theo đến lượt sư thúc luyện đan...

Cổ Thần vừa dứt lời, Văn Sư Hào lập tức đứng ngây tại chỗ, không thốt nên được câu nào.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Văn sư đệ, đệ cần nguyên liệu luyện đan gì? Cổ Thần luyện ra Trúc thai đan, đệ chỉ ít cũng phải luyện đan được cao cấp hơn.

Cho dù Văn Sư hào có thể luyện ra thai nguyên đan hoàn chỉnh thì trước mặt Trúc thai đan của Cổ Thần, vẫn không là gì, bởi vì độ khó của hai loại đan được hoàn toàn không cùng một bậc.

Ví dụ, vận động viên nhảy cầu, động tác bình thường thực hiện hoàn mỹ, nhưng không có những động tác khó thì điểm cũng không được cao.

Văn Sư Hào muốn vượt qua Cổ Thần, chỉ ít phải luyện ta Trúc thai đan loại tốt hơn mới có khả năng chiến thắng.

Nhưng Trúc thai đan đâu có dễ luyện như vậy, Văn Sư Hào không phải Cổ Thần, hẳn biết cách bào chế Trúc thai đan, nhưng luyện mười năm mà vẫn chưa luyện ra.

- Sư huynh, đệ... Đệ không luyện được.

Văn Sư Hào cúi đầu, mặt đỏ bừng, ấp úng nói.

Khóe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, mấy vị trưởng lão có mâu thuẫn với Văn Sư Hào đang cố bịt miệng còn các đệ tử cũng hé miệng cười.

Hoàng Dược Tiên nghiêm mặt nói:

- Văn sư đệ, nói như vậy là đệ chịu thua Cổ Thần.

Bách Thảo Phong có một đệ tử hậu bối yêu nghiệt đến cực điểm, Hoàng Dược Tiên đương nhiên rất mừng, trong lòng sớm đã nghiêng về phía Cổ Thần. Bây giờ Cổ Thần chiến thắng, theo thỏa thuận Văn Sư Hào phải chịu phạt và Hoàng Dược Tiên sẽ giám sát việc đó.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

174. Chương 60: Hung Hăng Chà Đạp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Đường đường một trưởng lão, trở thành đan dược sư thất phẩm mười mấy năm nay, bây giờ lại bại dưới tay một đệ tử mới, mặt mũi Văn Sư Hào như bị Cổ Thần tát cho mấy chục cái, thể diện mất sạch, hắn cúi đầu, mặt đỏ bừng, gật gật đầu, hừ mũi nói:

- Uh.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Văn sư thúc, sư thúc hãy đưa một linh thạch bị thua ra đây.

Những lời Cổ Thần vừa nói khiến không ít trưởng lão, đệ tử phải bật cười, không phải bao nhiêu linh thạch, chỉ là một linh thạch...

Nếu như linh thạch đòi nhiều, trọng tâm chú ý sẽ dồn vào chỗ linh thạch, nếu như ngay từ ban đầu. Theo quy định, ngay từ ban đầu Cổ Thần có thể đòi năm ngàn linh thạch, nhưng năm ngàn linh thạch là một con số không ít, như vậy sự chú ý của mọi người sẽ chuyển sang năm ngàn linh thạch trên người Cổ Thần.

Nhưng Cổ Thần chỉ đòi một viên linh thạch, trong mắt mọi người hoàn toàn giống như một trò đùa, cũng khiến mọi người cảm thấy coi thường Văn Sư Hào: hẳn chỉ đáng giá một viên linh thạch mà thôi.

Chỉ cần một viên linh thạch, đây chính là cách Cổ Thần đánh Văn Sư Hào, đánh một đòn thật đau, không ai là không buồn cười, không ai là không coi thường hắn.

Văn Sư Hào nở mày nở mặt ở Bách Phong Thảo đã mấy chục năm nay, lúc còn là đệ tử, vì có thiên phân luyện đan, được các trưởng lão trọng thị, sau này trở thành trưởng lão, thân phận cao quý, đâu có lúc nào bị nhục như vậy? Khí ngẹn lên tận ngực, toàn thân như muốn nổ tung.

Nhưng, cú đánh này của Cổ Thần, không phải là dùng tay đánh thật sự, mà là đường đường chính chính đâm đập lên tôn nghiêm của hắn, so với trực tiếp dùng tay đánh mặt còn nghiêm trọng hơn gấp mười lần, hơn nữa, còn khiến hắn không thể phản kích, nghiêng đến mòn răng, cuối cùng đành phải nuốt hận vào lòng.

Văn Sư Hào nghiêng nghiêng răng, lấy ra một viên linh thạch, ném cho Cổ Thần, Cổ Thần giơ tay bắt lấy, cầm viên linh thạch, cười nói:

- Đa tạ Văn sư thúc, viên linh thạch này có ý nghĩa phi phàm, thậm chí còn quý giá hơn cả một trăm viên linh thạch, ha ha...

Văn Sư Hào lại cảm thấy như vừa bị tát cho một cái.

Cổ Thần cười, thu viên linh thạch vào túi trữ vật, nói:

- Văn sư thúc, một viên linh thạch đệ tử đã nhaan, hắc hắc...còn chuyện đích thân thừa nhận thì sao?

Sắc mặt Văn Sư Hào chuyển sang tái nhợt, nhất thời lùi lại một bước, nếu như nói thua Cổ Thần một viên linh thạch đồng nghĩa với việc bị Cổ Thần tát cho một cái thì chuyện phải đích thân thừa nhận không bằng Cổ Thần không khác gì Văn Sư Hào tự vả vào mặt mình, so với Cổ Thần ra tay còn nghiêm trọng hơn mười lần.

Đây mới chính là đòn sát thủ trong ước định mà Cổ Thần đưa ra...

Bây giờ Văn Sư Hào đã bại dưới tay Cổ Thần, thua một viên linh thạch, nhưng, uy tín trưởng lão vẫn còn, mặc dù có người bật cười ngay tại trận, nhưng sau này các đệ tử nhìn thấy Văn Sư Hào, vẫn phải thi lễ ba phần.

Nhưng, nếu như Văn Sư Hào đích thân lên tiếng nói luyện đan thuật của hắn không bằng Cổ Thần, vậy thì tôn nghiêm trưởng lão của hắn sẽ mất sạch, sau này các đệ tử nhìn thấy hắn e rằng một chút lễ phép ngoài mặt cũng không còn, uy tín trưởng lão coi như không tồn tại.

Mặt Văn Sư Hào cắt không còn giọt máu, ban đầu lúc ước định hắn chỉ cảm thấy một viên linh thạch hay chuyện lên tiếng nhận thua không là gì. Nhưng, bây giờ mọi chuyện bày ra trước mắt mới biết, ước định của Cổ Thần, ác nghiệt đến mức nào.

Cho dù Cổ Thần bị phạt đến một trăm gậy, phạt tù một năm cũng chỉ là trừng phạt về thể xác, còn bây giờ, hắn lại bị hủy hoại về tinh thần, một viên linh thạch vừa thua đã khiến hắn mất hết thể diện, nếu như bây giờ trước mặt các trưởng lão, các đệ tử, đích thân lên tiếng nói không bằng Cổ Thần, tôn nghiêm bản thân sẽ bị hắn tự tay vứt xuống đất, sau đó, để cho mọi người dẫm lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn Cổ Thần, tia máu chẳng chịt trong mắt, gân xanh nổi lên đầy mặt, giận dữ nói:

- Người... Người thật độc ác.

Đối diện với đối thủ, Cổ Thần chưa bao giờ mềm lòng hay từ bỏ giữa chừng, nếu như đã trở thành đối thủ vậy thì chính là kẻ thù, đã là kẻ thù thì phải đâm đập lên hắn, phải khiến hắn không thể trở mình.

Cổ Thần nghiêm nét mặt, cao giọng nói:

- Văn sư thúc, mời sư thúc thực thi ước định khiêu chiến.

Ánh mắt sắc nhọn, nhìn xoáy Văn Sư Hào không hề có nửa phần thối lui.

Lần đầu tiên Văn Sư Hào nhìn thấy một ánh mắt như vậy, thoáng rung mình không khỏi sợ hãi lùi lại một bước.

Các đệ tử mở to mắt chờ đợi. Một trưởng lão đích thân thừa nhận không bằng đệ tử, hơn nữa còn là một đệ tử mới nhập môn chưa đầy một năm, mặc dù Văn Sư Hào thừa nhận không bằng đệ tử Cổ Thần, nhưng tất cả đệ tử đều cảm thấy có chút tự hào.

Trưởng lão thường ngày cao cao tại thượng, bây giờ bị đệ tử đạp dưới chân, bảo các đệ tử không vui sao được?

Mấy trưởng lão có mâu thuẫn với Văn Sư Hào ngoảnh mặt sang một bên, mặc dù Văn Sư Hào đích thân thừa nhận không bằng Cổ Thần cũng khiến họ cảm thấy xấu hổ lắm, nhưng họ căn bản không hề có ý muốn lên tiếng, Cổ Thần và Văn Sư Hào có ước định khiêu chiến, theo tông quy người ngoài không thể can thiệp, nhìn sắc mặt Cổ Thần rõ ràng là không muốn dàn hòa, nếu như lúc này lên tiếng khuyên giải thậm chí còn bị những người khác ghét lây.

Mấy trưởng lão thân thiết với Văn Sư Hào mặc dù trong lòng có chút không nỡ, nhưng cũng không lên tiếng, họ có thể nhìn ra Cổ Thần sẽ không chịu nhượng bộ, lên tiếng là tự chuốc rắc rối, hơn nữa với thiên phú của Cổ Thần, chắc chắn sẽ được thủ tọa Hoàng Dược Tiên dốc sức bồi dưỡng, địa vị sau này ở Bách Thảo Phong không hề thua kém trưởng lão, họ không muốn tự nhiên đắc tội.

Văn Sư Hào liếc nhìn những trưởng lão thân thiết, kết quả thấy họ quay mặt đi, không thèm để ý đến hắn, trong lòng nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, giữa hắn và Cổ Thần, các trưởng lão đều đã chọn Cổ Thần và ném Văn Sư Hào hẳn sang một bên.

Văn Sư Hào chuyển tia hi vọng cuối cùng sang cho Hoàng Dược Tiên, nói:

- Thủ tọa sư huynh...

Hoàng Dược Tiên nghiêm nét mặt, nói:

- Văn sư đệ, nếu như đệ đã tiếp nhận khiêu chiến, vậy thì phải làm theo những gì mình đã ước định...

Àm...

Văn Sư Hào như bị đánh cho một đòn chí mạng, nhất thời lùi lại ba bước, ngay cả thủ tọa Hoàng Dược Tiên cũng lựa chọn Cổ Thần từ bỏ hắn.

Hắn quay đầu nhìn các trưởng lão, các đệ tử, mọi người nếu không ngoảnh mặt quay đi thì cũng cười giễu cợt, thậm chí không ít đệ tử còn dám nhìn thẳng vào mắt hắn cười khinh bỉ.

- Ha ha ha ha...

Văn Sư Hào bi quá hóa rõ, nói:

- Ta thua, ta bại... Được, ta nhận thua.

Văn Sư Hào nhìn Cổ Thần, mặt không ngừng co giật, hai hàm răng nghiến chặt, nói:

- Ta Văn Sư Hào, chịu thua Cổ Thần, luyện đan thuật của ta không bằng Cổ Thần.

Nói xong hai mắt Văn Sư Hào ước đắm, hai hàng lệ thi nhau chảy dài.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Ha ha... Văn sư thúc tự biết năng lực của mình là tốt, luyện Trúc thai đan không có gì khó, sư thúc tiếp tục cố gắng nói không chừng đến một ngày lại luyện được thì sao.

- Văn sư đệ, đệ đã thực hiện xong ước định, bây giờ đệ có thể về nếu muốn.

Hoàng Dược Tiên nói.

Hoàng Dược Tiên vừa dứt lời, Văn Sư Hào liền tung pháp khí, biến thành một đường hào mang biến mất nơi chân trời. Hắn đã chẳng còn mặt mũi nhìn ai nữa, vậy thì ở lại làm gì?

Nhìn Văn Sư Hào rời đi, các đệ tử đều lộ vẻ khinh bỉ, tôn nghiêm, uy tín của Văn Sư Hào bây giờ coi như đã không còn tồn tại.

Văn Sư Hào đi rồi, Hoàng Dược Tiên nhìn Cổ Thần rồi lại nhìn Hư Tử Uyên, nói:

- Cổ Thần, Tiểu Uyên, hai người đi theo ta.

Nói đoạn, lại nhìn Tôn Thường, nói:

- Tôn sư đệ, trông chừng các đệ tử còn lại, sau khi đại hội luyện đan kết thúc, không cần đợi ta nữa mà trực tiếp giải tán.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

175. Chương 61: Nụ Hôn Trong Động Phủ (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Cổ Thần và Hư Tử Uyên đi theo Hoàng Dược Tiên vào trong Bách Thảo Điện.

Bên trong Bách Thảo Điện chỉ có ba người bọn họ.

- Tiểu Uyên, con cũng biết giấu ta thật đó.

Hoàng Dược Tiên ngồi xuống ghế chủ tọa, nhất thời lên tiếng trách.

Hư Tử Uyên lộ vẻ sợ hãi, nói:

- Sư phụ, đệ tử... đệ tử nghĩ...

Không nói với Hoàng Dược Tiên là ý của Cổ Thần, nhưng Hư Tử Uyên sao có thể nói ra điều đó, nên cứ ấp úng mãi mà chưa nói hết một câu.

Cổ Thần tiến lên trước một bước, nói:

- Khởi bẩm sư bá, là đệ tử thỉnh cầu sư tỷ tạm thời đứng nói cho sư bá biết.

- Tại sao?

Hoàng Dược Tiên hỏi.

Cổ Thần nói:

- Từ lúc sư tỷ phát hiện luyện đan thiên phân của đệ tử, trong lòng đệ tử đã có ý muốn được khiêu chiến với Văn trưởng lão, cho nên mới thỉnh cầu sư tỷ giấu, không để cho sư bá biết, lại có đãi ngộ đặc biệt gì, như vậy việc khiêu chiến trưởng lão, sẽ bị người khác coi là đệ tử mượn uy sư bá hiếp đáp trưởng lão.

- Lần này người dựa vào thực lực bản thân, thắng Văn trưởng lão, trong lòng chắc vui lắm nhỉ?

Hoàng Dược Tiên nhìn Cổ Thần nói.

Thấy Hoàng Dược Tiên hình như có chút không vui, Cổ Thần nói:

- Đệ tử cũng muốn làm sư bá kinh hỉ với những biểu hiện của mình ở đại hội luyện đan.

- Kinh hỉ? Đúng vậy... Người làm ta muốn hết hồn luôn.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Nhưng Cổ Thần, làm người không được quá vênh váo, hôm nay người khiến Văn trưởng lão mất mặt, trong lòng hẳn nhất định sẽ ghi hận, hơn nữa, có mấy vị trưởng lão tương giao rất tốt với hắn, họ đều là trưởng lão Bách Thảo Phong, đắc tội với họ không tốt cho người.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Tạ sư bá chỉ dạy.

Đến đây, Hoàng Dược Tiên đột nhiên ha ha cười nói:

- Tiểu Uyên, sư phụ nuôi con từ nhỏ đến giờ, Bách Thảo Phong xuất một thiên tài đệ tử yêu nghiệt đến cực điểm mà con lại nghe lời Cổ Thần, giấu sư phụ, thảo nào người ta đều nói con gái hướng ngoại, con cũng hướng ngoại quá rồi đấy.

Hư Tử Uyên đỏ mặt, thấy Hoàng Dược Tiên không giống như đang giận, dậm dậm chân nói:

- Sư phụ... Người không giận nữa à?

- Hắc hắc... Con lớn rồi, sư phụ không quản con được nữa.

Hoàng Dược Tiên nói xong câu này, quay sang nhìn Cổ Thần, cười nói:

- Ha ha... Bách Thảo Phong xuất một đệ tử thiên tài yêu nghiệt, ta giận sao được? Bây giờ mới biết, cũng không muộn, chắc chắn, thời gian một năm, không chỉ luyện ra đan dược thất phẩm, ngay cả loại đan dược khó như Trúc thai đan cũng luyện ra được, thiên tài kiểu này, từ thủ tọa đời thứ nhất Đan Tử tông sư đến nay chưa từng xuất hiện qua, ha ha...

Thấy Hoàng Dược Tiên tươi cười vui vẻ, Hư Tử Uyên cũng nở một nụ cười rạng rỡ.

Cổ Thần khom người nói:

- Đa tạ sư bá khoan hồng đại lượng.

- Cổ Thần.

Hoàng Dược Tiên đột nhiên ngừng cười, nhìn Cổ Thần nói:

- Từ bây giờ, người không cần gọi ta sư bá nữa.

Hoàng Dược Tiên nói vậy, Cổ Thần lập tức hiểu ra, đương nhiên là muốn thu hấn làm đồ, trong lòng nhất thời kinh hãi, kiếp trước báai Hoàng Dược Tiên làm sư, Cổ Thần học được luyện đơn chi thuật xuất thần nhập hóa, như vậy mới khiến con đường tu chân của hấn càng đi càng dài.

Kiếp này Hoàng Dược Tiên lại một lần nữa thu hấn làm đồ, Cổ Thần không mừng sao được?

Thấy Cổ Thần vẫn đứng ngây tại chỗ, Hư Tử Uyên đẩy đẩy cánh tay Cổ Thần:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, sư phụ đã muốn thu đệ làm đồ còn không mau tạ ơn sư phụ.

Cổ Thần nhìn Hoàng Dược Tiên, kích động nói:

- Thật sao?

Hoàng Dược Tiên gật gật đầu, nói:

- Ta nhận người làm đệ tử chân truyền thứ hai, ý người thế nào?

Cổ Thần là đệ tử chân truyền thứ hai của Hoàng Dược Tiên, đệ tử chân truyền thứ nhất, đương nhiên là Hư Tử Uyên.

Cổ Thần quỳ mọp xuống đất, nói lớn:

- Đệ tử Cổ Thần, báai kiến sư phụ.

Nói đoạn, Cổ Thần lạy Hoàng Dược Tiên ba cái.

Hoàng Dược Tiên mừng rỡ, đứng lên đỡ Cổ Thần dậy nói:

- Từ hôm nay, người là đệ tử chân truyền của ta, ở Bách Thảo Phong có quyền lực tương đương trưởng lão, cũng như tài nguyên phân phối.

- Tạ sư phụ.

Cổ Thần nói.

Hoàng Dược Tiên nhìn hai người, nói:

- Tiểu Uyên, Cổ Thần, dưới tay ta chỉ có hai người là đệ tử chân truyền, các người phải coi nhau như ruột thịt, sau này quan tâm chăm sóc nhau như người thân một nhà.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên đồng thanh nói:

- Vâng, sư phụ.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Cổ Thần, Tiểu Uyên nhập môn sớm hơn người, nên làm sư tỷ, sau này dù thành tích luyện đan của người có cao hơn thì Tiểu Uyên vẫn là sư tỷ, người phải nghe lời sư tỷ, không được cãi lại.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Vâng, những lời sư tỷ nói, đệ tử đều ghi nhớ trong lòng, vĩnh viễn không quên không bao giờ cãi lại...

- Ừm...

Hoàng Dược Tiên mỉm cười, gật đầu nói:

- Vì người đã trở thành đệ tử chân truyền của ta, sau này sẽ giống như các trưởng lão, không cần làm nhiệm vụ gì nữa, cách nơi Tiểu Uyên sống năm dặm về phía Đông có một tòa động phủ mà sư phụ đã sống hồi trẻ, tên gọi động phủ Dược Tiên, bên trong có đủ linh khí, sư phụ trồng trong đó một số linh thảo, sau này người có thể ở trong động phủ Dược Tiên.

Cổ Thần gật gù, mừng thầm trong bụng, sau này hắn sẽ được đối đãi như một trưởng lão, không phải làm bất cứ công việc gì nữa, như vậy sẽ có nhiều thời gian tu luyện hơn.

Hoàng Dược Tiên nói tiếp:

- Mấy ngày đầu tháng, người đến Bách Thảo Điện tìm ta, sư phụ dạy người luyện đan dược bát phẩm, đan dược từ lục phẩm trở đi, độ khó tăng lên rất nhiều lần, đan dược bát phẩm, so với đan dược thất phẩm khó hơn không chỉ mười lần, thiên phân luyện đan của người cao, sau này nhất định vượt qua sư phụ, nhưng, trước khi vượt qua sư phụ, sư phụ vẫn có thể dạy người luyện đan dược từ thập phẩm đổ xuống.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đa tạ sư phụ.

Hoàng Dược Tiên phẩy tay, nói:

- Tiểu Uyên, đưa sư đệ đến động phủ, bên ngoài động phủ có một số chướng khí, để sư tỷ dạy người linh dược trong động phủ, có thời gian thì chăm sóc qua một chút, đừng để hoang phế.

- Vâng, sư phụ, đệ tử đi.

Hư Tử Uyên và Cổ Thần đồng thanh đáp lời.

Hai người rời khỏi Bách Thảo Điện, luyện đan đại hội sớm đã giải tán, trên quảng trường chẳng còn một ai.

- Sư tỷ, có lẽ nên đi chào Tôn trưởng lão trước, nói cho trưởng lão biết đệ sẽ không sống ở vườn thuốc nữa, rồi sau đó đi Động phủ Dược tiên.

Cổ Thần đề nghị.

Hư Tử Uyên gật gù, hai người tung pháp khí, hóa thành hai đường hào mang, đến Thanh Hoa Cốc tìm Tôn Thường, nói với Tôn Thường việc hắn đến Động phủ Dược tiên sống, sau đó, hai người bay thẳng về hướng Bắc.

Động phủ Dược tiên chỉ cách Tử Tâm Tiểu Trúc nơi Hư Tử Uyên sống chừng năm dặm, khoảng cách tương đối gần.

Nghĩ đến việc được sống gần sư tỷ, Cổ Thần mừng đến phát điên, tốc độ hai người đều không chậm nên chỉ một lúc đã qua Tử Tâm Tiểu Trúc, đến Động phủ Dược tiên.

Cổ Thần biết rất rõ nơi này, kiếp trước, hắn cũng từng sống ở Động phủ Dược tiên, cho nên hiểu rất rõ về cấm chế nơi này.

Hai người dừng lại bên ngoài động, Hư Tử Uyên giảng cho Cổ Thần nghe về cấm chế bên ngoài, đây là một tòa mê trận, từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một bức tường đá, căn bản không có động phủ, trên thực tế, đi qua mê trận, trong tường có một lối vào hình tròn rộng chừng hai trượng, diện tích bên trong động phủ so với Hạo Thiên động phủ nhỏ hơn một chút, nhưng cũng rất rộng rãi.

Giảng giải về cấm chế xong, hai người bước vào bên trong động phủ, Hư Tử Uyên nói:

- Sư đệ, sau này đây sẽ là nơi đệ sống, ta sống ở Tử Tâm Trúc năm dặm về phía Tây, có chuyện gì cần, đệ có thể đến tìm ta.

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Sư tỷ, bao giờ thì sư tỷ Trúc Thai?

Hư Tử Uyên ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Bây giờ đệ đã học xong toàn bộ rồi, ta cũng không còn gì để dạy, cho nên mấy ngày nữa ta sẽ bế quan Trúc Thai.

- Sư tỷ, nghĩa là phải một thời gian nữa ta mới gặp được sư tỷ.

Cổ Thần có chút lưu luyến nói.

- Ngốc quá... Ta chỉ là bế quan mà thôi, đâu có phải là không gặp nữa. Chắc chỉ cần một năm là ta Trúc Thai thành công, đến lúc đó, không phải chúng ta sẽ gặp lại nhau sao?

Hư Tử Uyên nói.

- Sư tỷ ở ngay bên cạnh mà đệ không gặp được, cảm thấy ngày tháng thật là dài.

Cổ Thần nhìn vào mắt Hư Tử Uyên, ánh mắt gửi gắm bao nhiêu nhớ nhung trong đó.

Ánh mắt Hư Tử Uyên cũng có chút lưu luyến, đi đến bên Cổ Thần, nói:

- Nhớ ta thì hãy học luyện đan thuật chăm chỉ, đợi khi chúng ta gặp lại, có thể nhìn thấy đệ trở thành đan được sư bát phẩm, sư tỷ cũng sẽ rất nhớ đệ.

Nói đoạn, Hư Tử Uyên nâng mặt Cổ Thần, cúi đầu đặt đôi môi đỏ mọng của mình lên môi hắn.

Một cảm giác như điện xẹt qua.

Môi hai người chỉ lướt qua nhau trong tích tắc rồi lập tức rời ra. Hư Tử Uyên ngẩng đầu, nói:

- Sư đệ, đệ nhớ học hành chăm chỉ, hẹn một năm sau gặp lại...

Mặc dù môi đã rời nhau, nhưng cảm giác mỹ diệu ấy vẫn còn lưu lại trên môi Cổ Thần, sư tỷ trước mắt hắn, lúc này còn đẹp hơn cả tiên nữ trong truyền thuyết.

Cảm giác mỹ diệu từ môi truyền xuống tim, làm trái tim hắn cũng run rẩy, Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Sư tỷ, đệ biết rồi.

Hư Tử Uyên gật gật đầu, sau đó quay người, đi ra khỏi động phủ. Cổ Thần định đi theo nhưng Hư Tử Uyên đã biến thành một đường hào mang biến mất nơi chân trời.

Hư Tử Uyên đi rồi, Cổ Thần lại hồi tưởng cảm giác mỹ diệu lúc nãy, một lúc lâu sau mới bước vào trong.

Bên trong động phủ, linh khí tương đối đầy đủ, bên phải có một vườn thuốc nhỏ, trồng một số linh dược, những linh dược này đều là loại không cần ánh sáng mặt trời, trồng xuống cũng không cần hàng ngày chăm sóc, tưới nước bón phân, chỉ cần đợi đủ năm đủ tháng là có thể thu hoạch.

Chỗ này lúc không có ai sống, cứ nửa năm Hoàng Dược Tiên mới đến một lần, cho nên việc chăm sóc coi như không có.

Sống trong Động phủ Dược tiên, so với sống trong vườn linh dược của Tôn Thường tốt hơn nhiều, Cổ Thần luyện công cũng an toàn hơn, có người muốn vào trong động phủ, chỉ ít cũng phải đứng bên ngoài gọi một tiếng, nếu như trực tiếp bước vào sẽ chạm phải cấm chế và Cổ thần lập tức biết ngay.

Tiểu Bạch cũng khá hài lòng với nhà mới, nó là yêu thú, sống trong sơn động thích hơn sống trong nhà nhiều, hơn nữa, sơn động này có nhiều linh khí, Tiểu Bạch rất thích.

Dọn dẹp qua loa một chút, Cổ Thần bắt đầu tu Linh Kinh Thuần Tức quyết, tu luyện trong sơn động đầy đủ linh khí, tốc độ so với ở vườn linh dược nhanh hơn rất nhiều.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

Trời đã về khuya, Tiểu Bạch nằm dài trên giường ngủ say như chết. Cổ Thần ngồi bên cạnh, luyện tập Linh Kinh Thuần Tức quyết. Hắn không hít thở lấy một lần, mỗi một hơi là nhịn sáu bảy canh giờ, một hơi có thể qua cả một đêm.

Hơn nữa, tu Linh Kinh Thuần Tức quyết, thân thể còn dễ chịu hơn là được ngủ một giấc.

Chân khí tiên thiên trong người Cổ Thần đang len lỏi qua mười hai chính kinh, hội tụ nơi tim, thông qua mười hai chính kinh, lưu động đến khắp mọi nơi trong cơ thể. Mỗi lần giao dung nơi tim, Chân khí tiên thiên trong người lại cường đại thêm một phần.

Đêm, không gian yên tĩnh...

Cho dù là một chiếc kim rơi, trong hoàn cảnh đó, cũng có thể dễ dàng nghe thấy.

Hai con mắt vốn đang nhắm chặt của Cổ Thần đột nhiên mở trừng, ánh mắt hướng ra ngoài động phủ, chân mày hơi nhíu.

Hắn đập đập Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lập tức bừng tỉnh, Cổ Thần ôm Tiểu Bạch vào lòng, biến mất trên chiếc giường đá. Một lúc sau, một người mặc áo đen đột nhiên len vào trong động, tay cầm một thanh trường kiếm sáng loáng, Cổ Thần nhìn qua, là một món pháp khí cực phẩm.

Nhân vật áo đen vừa vào trong động, lập tức nhìn lên giường, nhưng chỉ thấy trống hoác, ánh mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Nhân vật áo đen nhìn quét qua các góc động phủ, thấy Cổ Thần không có trong động, vô cùng ngạc nhiên, cẩn thận quan sát thêm một lần nữa, vẫn không tìm thấy Cổ Thần, đang định rút lui ra ngoài.

Đúng lúc này, giọng nói Cổ Thần đột nhiên vang lên:

- Đạo hữu đã đến đây rồi, sao không ở lại chơi thêm một lát?

Cổ Thần bước ra từ mê sương của Tiểu Bạch, nếu như người này tu vi quá mạnh thì để cho hắn đi, nhưng, người này chỉ là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín nên Cổ Thần quyết định lên tiếng.

Việc Cổ Thần bất ngờ lên tiếng rõ ràng khiến nhân vật áo đen giật mình, hoảng hốt nhìn ngó khắp nơi, nhưng vẫn không thấy nửa bóng người, giọng nói vừa rồi, nhân vật áo đen nhớ rõ là giọng nói của Cổ Thần.

Nhân vật áo đen cảm thấy không ổn, thân thể nhoáng một cái, lao nhanh về phía cửa động, ai ngờ, một đường kiếm cương đột nhiên xuất hiện, chém thẳng vào mặt hắn.

Đường kiếm cương này đến quá nhanh, nhân vật áo đen không kịp tránh né, trong lúc vội vã, hắn đành phải rút kiếm ra chặn, keng... một tiếng, thân thể nhân vật áo đen bị bật ngược lại phía sau mười bước, hai tay tê rần, pháp khí cực phẩm trong tay suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Nếu như là pháp khí thượng phẩm, nói không chừng một kiếm của Cổ Thần đã khiến nó bay khỏi tay rồi.

Kiểm cương tiêu tán, một thiếu niên đứng giữa cửa động, trên vai là một con hồ ly màu trắng, chính là Cổ Thần.

Cổ Thần hắc hắc cười, nói:

- Đạo hữu nửa đêm đến thăm, không biết có việc gì?

Nhân vật áo đen tròn mắt nhìn Cổ Thần, lúc này hắn không ẩn giấu tu vi, biểu hiện trạng thái bình thường, Tiên Thiên cảnh tầng chín, tu vi không hề thua kém nhân vật áo đen.

Hơn nữa, chỉ một kiếm mà nhân vật áo đen đã bị đánh lùi mười bước, chứng tỏ sức mạnh của Cổ Thần còn vượt xa hắn.

Không thể nghi ngờ, dù là tu sĩ Thần Hải cảnh, Cổ Thần cũng dám đo sức mạnh, huống hồ nhân vật áo đen chỉ là tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín mà thôi.

Nhân vật áo đen mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhìn Cổ Thần, sợ hãi.

Cổ Thần thấy vậy, cười nói:

- Đạo hữu cũng là người của bốn tông, đâu cần phải giấu đầu giấu đuôi? Tự bỏ khăn bịt mặt đi, đừng để ta phải đích thân động thủ.

- Hừ...

Hai mắt nhân vật áo đen ngùn ngụt lửa giận, hừ lạnh một tiếng, giơ cao trường kiếm trong tay, một đường lôi kiếm xông thẳng lên trời, ầm, lôi kiếm đột nhiên phân thành nhiều đường, lao về phía Cổ Thần.

Cổ Thần quát mắt, là bí pháp Ẩn Kiếm Phong: Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết.

Cổ Thần vung tay, tung ra một tấm khiên màu đen, Chân khí tiên thiên truyền nhập, tấm khiên bạo trưởng khoảng chừng một trượng lớn nhỏ, dựng đứng trước mặt Cổ Thần.

Ầm...

Lôi điện đập vào khiên, tấm khiên nhất thời nứt ra thành bốn năm mảnh, mấy đường lôi điện dừng lại một lúc, rồi lại tiếp tục lao về phía Cổ Thần.

Khóe miệng nhân vật áo đen thoáng nhếch lên, thần kiếm ngự lôi chân quyết uy lực cực đại, một đòn đánh ra ngay cả một tu sĩ tu vi Tiên Thiên tầng chín cũng không thể đỡ được.

Nhưng nhìn đường lôi điện đang ầm ầm lao đến, sắc mặt Cổ Thần vẫn không hề thay đổi, tay trái đập về phía trước, tử sắc băng diễm đột nhiên chui ra từ lòng bàn tay.

Tử diễm băng viêm càng lúc càng lớn, trong nháy mắt, cả động phủ biến thành băng động, dưới tác dụng của tử diễm băng viêm, lôi điện giống như bất động, bị băng phong.

Nhân vật áo đen tròn mắt, nhân thần đầy vẻ khó tin, uy lực của lôi điện tương đương với một đòn do tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ đánh ra, vậy mà bị Cổ Thần dùng tử diễm băng viêm băng phong lại?

Đương nhiên, Cổ Thần chỉ băng phong lôi điện mà thôi chứ không hề hủy diệt nó.

Lúc này, tay phải Cổ Thần nắm chặt thanh ly kiếm, chém mạnh, một đường kiếm cương bổ xuống lôi điện băng phong, lôi điện băng phong bị chém thành vô số mảnh, rơi lả tả xuống đất.

Trong nháy mắt, năng lượng tiêu tán, hóa thành hư vô.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

176. Chương 62: Tập Sát Lúc Nửa Đêm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đá tự: MTR01 -

Thấy Cổ Thần không những không bị thương mà còn hóa giải được lôi điện, vẻ sợ hãi trên mặt nhân vật áo đen càng rõ ràng hơn, nhìn Cổ Thần như nhìn một tên quái vật.

Cổ Thần hủy lôi điện, nhưng vẫn không dám tỏ ra khinh địch, nhân vật áo đen này mặc dù chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh hậu tằng, nhưng Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết mà hắn đánh ra, lại có thực lực Trúc Thai hậu kỳ.

Có lẽ đối phương có bí quyết ẩn giấu tu vi đặc thù gì đó, có thể ẩn giấu tu vi ngay cả lúc chiến đấu, mặc dù dựa vào tử diễm băng viêm, Cổ Thần vẫn có thể đánh bại được tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ, nhưng chắc chắn sẽ là một trận khổ chiến.

Cổ Thần thu tử diễm băng viêm và thanh ly kiếm lại, nhân vật áo đen thấy vậy, sắc mặt càng trở nên căng thẳng hơn, tay phải Cổ Thần giơ cao, sáu thanh đao kiếm màu trắng mang theo gân máu đột nhiên xuất hiện trong tay.

Cổ Thần không chế Chân khí tiên thiên, phân thành sáu phần, truyền nhập vào sáu thanh Huyết Văn Phi Dao, Huyết Văn Phi Dao nhất thời bạo trưởng, mỗi một thanh dài chẳng vài thước, quang mang chói mắt.

Cổ Thần nhìn nhân vật áo đen, cười nhẹ một tiếng, tay phải chỉ về phía hắn, sáu thanh Huyết Văn Phi Dao nhất thời bay ra, lao thẳng về phía nhân vật áo đen.

Tu sĩ điều khiển càng nhiều pháp khí, độ khó càng cao, tu sĩ bình thường cùng lắm chỉ có thể điều khiển hai món pháp khí, tu sĩ lợi hại thậm chí có thể điều khiển ba bốn món, nhưng một lúc điều khiển năm sáu món pháp khí, Cổ Thần là người đầu tiên hắn nhìn thấy.

Sáu thanh Huyết Văn Phi Dao là một bộ pháp khí, mặc dù có sáu thanh, nhưng cũng tương đương với một món pháp khí, đây chính là điểm lợi hại của bộ pháp khí này.

Mặc dù lực công kích của loại pháp khí thành bộ thấp hơn loại pháp khí đơn chiếc một chút, nhưng một lúc có từng ấy pháp khí bay đến, đúng là rất khó chống đỡ.

Huống hồ, bộ Huyết Văn Phi Dao này còn là pháp khí cực phẩm, công kích lực của mỗi một thanh phi đao đều tương đương với một món pháp khí thượng phẩm, công kích lực không hề thấp.

Sáu thanh Huyết Văn Phi Dao, hóa thành sáu đường ngân quang, chớp mắt đã gần đến chỗ nhân vật áo đen.

Cổ Thần coi nhân vật áo đen như một kẻ thù lớn, công kích lực của sáu thanh Huyết Văn Phi Dao đều được hắn phát huy đến cảnh giới cao nhất.

Nhìn sáu đường ngân quang, nhân vật áo đen không khỏi lộ vẻ sợ hãi, hắn không tiếp tục sử dụng thần kiếm ngự lôi chân quyết nữa, mà vung tay, một chiếc chuông vàng đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, chiếc chuông nhanh chóng biến lớn, chụp nhân vật áo đen vào trong.

Keng keng keng keng keng keng...

Sáu thanh phi đao bắn lên chuông vàng, phát ra sáu âm thanh trong trẻo, chuông vàng hình như cũng đã có chỗ nứt, nhưng vẫn chặn được sáu thanh phi đao.

Chiếc chuông này là một món pháp khí phòng ngự thượng phẩm.

Sáu thanh phi kiếm đâm trượt mục tiêu, giảm tốc độ, hóa thành sáu đường ngân mang, quay trở tay Cổ Thần, ánh mắt Cổ Thần có chút kì dị, không hiểu tại sao nhân vật áo đen không tiến hành phản kích.

Chỉ thấy hắn giơ tay, rút vỏ kiếm, tra trường kiếm sáng bóng trong tay vào vỏ. Từ trong vỏ kiếm phát ra một đường điện quang, tí một tiếng, nhân vật áo đen lại rút kiếm.

Lúc này, trên thanh trường kiếm sáng bóng lấp lánh điện quang, chỉ cần nhìn cũng biết, uy lực cực đại.

Khoảnh khắc đó, Cổ Thần nhận ra đối phương chỉ có Tu vi Tiên Thiên cảnh tằng chín, Trúc Thai hậu kỳ lôi điện công kích là từ trong vỏ kiếm, căn bản không liên quan gì đến kiếm.

Biết được nội tình bên trong, Cổ Thần ha ha cười lớn, thu huyết văn phi đao vào trong Càn Khôn Trạc, thanh ly kiếm một lần nữa xuất hiện trong tay, Cổ Thần tiến lên trước vài bước, chém một nhát về phía nhân vật áo đen, đường kiếm cương dài hơn mười trượng chém vào hư không, kiếm cương lóe lên, bổ thẳng vào mặt đối phương.

Keng...

Một tiếng cực lớn, trên chiếc chuông vàng lập tức xuất hiện một vết nứt vỡ rành.

Nhân vật áo đen thấy vậy, ánh mắt lộ rõ sự sợ hãi, trường kiếm trong tay lại chỉ lên trời, lại là một đường lôi điện nữa lóe sáng, một tiếng nổ lớn, hóa thành vô số đường lôi điện, lao về phía Cổ Thần.

Lôi điện công kích, tương đương với một đòn do Tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ đánh ra.

Cổ Thần giơ tay trái đập thẳng vào mấy đường lôi điện, tử diễm băng viêm đột nhiên phóng ra, như pháp pháo chế, đóng băng lôi điện, sau đó thanh ly kiếm chém xuống, phá tan lôi điện thành hư vô.

Thấy lôi điện một lần nữa bị Cổ Thần phá hủy, vẻ sợ hãi trong mắt nhân vật áo đen gần như đã biến thành sự tuyệt vọng, hẳn cứ tưởng có món pháp bảo hạn chế thời gian trong tay, việc giết Cổ Thần sẽ dễ như trở bàn tay.

Hắn không ngờ, thực lực Cổ Thần lại cường hãn như vậy? Một đòn thực lực Trúc Thai hậu kỳ cũng bị Cổ Thần ngăn lại.

Cổ Thần chém xong lôi điện, xoay người lao thẳng về phía nhân vật áo đen, tay trái đập mạnh, chuông vàng lập tức đóng băng, biến thành một chiếc chuông băng.

Sau đó, kiếm cương của Thanh Ly kiếm bạo trưởng, chém mạnh một đường, bề mặt chuông vàng nhanh chóng xuất hiện những vết nứt như hình mai rùa, sau đó hóa thành từng mảng băng nhỏ, rụng lả tả xuống đất.

Thấy nhân vật áo đen bên trong chuông vàng vừa mới tra trường kiếm vào vỏ, Cổ Thần hét:

- Tiểu Bạch, phân thần...

Hai mắt Tiểu Bạch lóe lên một đường quang mang kì dị, nhân vật áo đen nhất thời ngây ra, khoảnh khắc đó, hẳn vẫn chưa kịp rút kiếm, Cổ Thần vung tay trái, đập thẳng vào ngực đối phương.

Tử diễm băng viêm nhô ra, biến nhân vật áo đen thành một bức tượng băng.

Cổ Thần thu tay lại, lạnh lùng đứng nhìn nhân vật áo đen. Tước vỏ kiếm từ tay hắn, Cổ Thần truyền nhập một đường Chân khí tiên thiên vào trong thăm dò, nhất thời một cảm giác như điện giật truyền thẳng vào tim Cổ Thần.

Bên trong vỏ kiếm này tràn ngập sức mạnh lôi điện, chẳng trách chỉ cần tra vào một lúc, trường kiếm của nhân vật áo đen đã đầy lôi điện, uy lực đại tăng.

Đây là tu sĩ Thần Hải cảnh dồi năng lượng pháp lực bản thân vào trong dung khí, những tu sĩ khác chỉ cần dùng pháp khí đặt vào trong dung khí, là sẽ có thể phát huy được năng lực pháp khí bên trong.

Nhân vật áo đen chỉ có tu vi Tiên Thiên tầng chín, nói cách khác, có một tu sĩ Thần Hải cảnh, bỏ năng lượng pháp lực của mình vào trong vỏ kiếm, sau đó, đưa cho nhân vật áo đen để nhân vật áo đen dùng pháp khí cực phẩm lấy năng lượng pháp lực bên trong vỏ kiếm, công kích lực đánh ra tương đương với Tu vi Trúc Thai hậu kỳ.

Năng lượng pháp lực bên trong vỏ kiếm, đều là lôi điện, rõ ràng là pháp bảo của Ấn Kiếm Phong, trường kiếm của nhân vật áo đen chỉ dùng năng lượng lôi điện trong đó là có thể phát ra công kích lực tương đương một Tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ.

Vậy... tu sĩ truyền nhập lôi điện vào trong vỏ kiếm, chỉ ít cũng là tu sĩ Thần Hải cảnh Bồi Nguyên kỳ.

Lôi điện trong vỏ kiếm rất mạnh, chỉ có điều, không thể liên tục sử dụng, giữa mỗi lần sử dụng đều phải chờ một khoảng thời gian nên lúc này nhân vật áo đen mới tra lại kiếm vào vỏ.

- Có thể phát ra công kích lực tương đương một tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ, chắc chắn là một món pháp bảo tốt.

Cổ Thần thu hết cả vỏ kiếm và pháp khí cực phẩm trường kiếm vào trong Càn Khôn Trạc.

Sau đó, Cổ Thần đập một cái bảo ngực nhân vật áo đen, Hư Viêm Quyết vận chuyển, rất nhanh, tầng tầng tuyết bên ngoài nhân vật áo đen dung hòa, hai tay Cổ Thần như điện, điểm liền mười mấy huyệt trên người hắn.

Băng tan hết, nhân vật áo đen dần tỉnh lại, thấy Cổ Thần đứng ngay trước mặt trong khi bản thân lại không thể động đậy, ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Bảo người tự bỏ khăn bịt mặt ra thì người lại cứ muốn ta phải đích thân động thủ, đúng là không biết tự trọng.

Nói đoạn Cổ Thần giáng cho hắn một cái bạt tai.

Chát...

Một tiếng đánh gọn, trên mặt nhân vật áo đen xuất hiện một vết đỏ ửng, tấm vải che trên mặt hắn bị Cổ Thần gỡ xuống, lộ ra dung mạo bên trong, là một lão giả khoảng chừng năm mươi tuổi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

177. Chương 63: Bể Quan Trúc Thai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Ánh mắt Cổ Thần như đao, nói:

- Văn sư thúc, không ngờ lại là thúc?

Vị lão giả này chính là người hôm nay đã bại dưới tay Cổ Thần trong đại hội luyện đan, Văn Sư Hào.

Chát...

Cổ Thần vừa nói xong, mu bàn tay thuận thế đập xuống, má bên trái Văn Sư Hào tương tự cũng xuất hiện một vết đỏ ửng.

Cổ Thần đã điểm huyệt câm, nên mặc dù rất đau nhưng Văn Sư Hào vẫn không thể kêu được nửa tiếng.

Cổ Thần chăm chú nhìn Văn Sư Hào, nói:

- Chắc ngươi đang cảm thấy lạ lắm, tại sao ta không để cho ngươi nói? Tại sao ta không hỏi sao ngươi lại đến đây? Tại sao ta không hỏi sao ngươi dám to gan, hành thích ta ngay trong tông môn?

Nghe Cổ Thần nói, rõ ràng là muốn giết hắn, Văn Sư Hào càng thêm sợ hãi, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, muốn biểu đạt điều gì đó.

Cổ Thần hừ lạnh, nói:

- Ngươi muốn nói mưu hại trưởng lão, theo tông quy thì phải xử tội chết, đúng không?

Con ngươi Văn Sư Hào không ngừng hoảng động.

- Hắc hắc...

Cổ Thần cười u ám, liếc nhìn Tiểu Bạch, nói:

- Tiểu Bạch, mê hồn...

Tiểu Bạch sớm đã thi triển, lực mang trong mắt lóe lên, nhần thần Văn Sư Hào nhanh chóng bị ánh mắt Tiểu Bạch thu hút.

Sau khi nâng cao tu vi, Tiểu Bạch đã có thể thi triển mê hồn với tu sĩ Tiên Thiên tầng chín, kĩ thuật như mê sương đúng là rất phù hợp với một tu vi Tiên Thiên tầng chín như Văn Sư Hào.

Bị Tiểu Bạch mê hồn xong, rất nhanh từ miệng Văn Sư Hào, Cổ Thần nhận được những thông tin mà mình muốn.

Vỏ kiếm trong tay Văn Sư Hào là Ẩn Lôi, tu sĩ Thần Hải cảnh có thể truyền nhập pháp lực tạm thời vào trong Ẩn Lôi, để tu sĩ Tiên Thiên cảnh, thông qua ẩn lôi, phóng thích pháp lực tu sĩ Thần Hải cảnh.

Ẩn Lôi là một món pháp bảo của trưởng lão Ẩn Kiếm Phong Hoàng Phủ Nham, chính hắn giao ẩn lôi cho Văn Sư Hào, sau đó bảo Văn Sư Hào xuất mã, tìm đến động phủ giết chết Cổ Thần.

Giữa các phong ban đêm không ngừng tuần tra, cho dù là trưởng lão đi lại giữa hai phong cũng sẽ bị đệ tử tuần tra biết được, cho nên Hoàng Phủ Nham không thể trực tiếp giết chết Cổ Thần, bản thân Văn Sư Hào ở Bách Thảo Phong, lại có thân phận trưởng lão, chỉ cần không rời Bách Thảo Phong căn bản không ai phát hiện ta hành tung của hắn.

Cho nên, Văn Sư Hào mang theo Ẩn Lôi của Hoàng Phủ Nham lén lút đến Động phủ Dược tiên, Động phủ Dược tiên là động phủ mà Hoàng Dược Tiên từng sống, lâu rồi không có ai đến, cấm chế bên ngoài các trưởng lão gần như đều biết.

Hôm nay Cổ Thần đến Động phủ Dược tiên, có thay đổi một chút cấm chế bên ngoài, chỉ cần có người vào, hắn liền lập tức phát hiện, cho nên Văn Sư Hào vừa mới xuất hiện bên ngoài Động phủ Dược tiên, Cổ Thần đã cảm nhận được.

- Hoàng Phủ Nham...

Cổ Thần lẩm bẩm.

Ẩn Lôi là Hoàng Phủ Nham đưa cho Văn Sư Hào lúc chiều, sau đó Hoàng Phủ Nham quay lại Ẩn Kiếm Phong, Văn Sư Hào nửa đêm tìm đến Động phủ Dược Tiên, không ai hay biết.

Nghe Văn Sư Hào nói xong, Cổ Thần đập tay trái lên giữa trán hắn, máu tươi trào lập tức ra từ mũi, mũi, tai, miệng Văn Sư Hào, hai mắt trợn ngược, chết ngay tức khắc.

Nếu như không ai biết đêm đó Văn Sư Hào đến tìm Cổ Thần vậy thì đương nhiên Cổ Thần không thể để hắn còn sống mà rời khỏi đây được. Cho dù sau khi Văn Sư Hào mất tích, Hoàng Phủ Nham sẽ nghi ngờ Cổ Thần thì Cổ Thần cũng không sợ, ai có thể chứng minh đêm đó Văn Sư Hào chạy đến Động phủ Dược tiên chứ?

Cho dù Hoàng Phủ Nham biết đêm đó Văn Sư Hào đến Động phủ Dược tiên, vậy thì hắn cũng phải giả như câm, nửa đêm mò đến động phủ người ta là có ý gì? Mọi người hỏi lại, Hoàng Phủ Nham cũng không thể trả lời.

Văn Sư Hào chết rồi, Cổ Thần lập tức tiêu hủy thi thể, dùng Hư Viêm Quyết thiêu thành tro, không để lại một chút dấu vết, xử lý xong xuôi mọi chuyện, Cổ Thần đi ra ngoài động phủ, xóa bỏ mọi manh mối chứng tỏ Văn Sư Hào có đến qua, sau đó quay vào trong động, tiếp tục tu luyện.

Sau khi chạm vào Tiên Thiên cảnh tầng chín, trải qua tám tháng tu luyện, Linh Kinh Thuần Túc quyết đệ ngũ trùng, Cổ Thần đã luyện đến trình độ rất cao, thậm chí Cổ Thần có thể cảm thấy rất nhanh nữa thôi mình sẽ luyện đến Linh Kinh Thuần Túc quyết đệ ngũ trùng đỉnh phong. Đến lúc đó, có thể chạm đến bình cảnh Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Phá vỡ bình cảnh này, trúc thành đạo thai, kết xuất Thần Hải, Linh Kinh Thuần Túc quyết có thể tu luyện đến đệ lục trùng, tu vi Cổ Thần, cũng có thể chạm đến Thần Hải cảnh Trúc Thai kỳ.

Một hơi thở, một đêm trôi qua, hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, mấy ngày đầu tháng, Cổ Thần phải đến Bách Thảo Điện tìm Hoàng Dược Tiên học luyện đan dược bát phẩm, đan dược bát phẩm luyện khó hơn Trúc thai đan rất nhiều.

Lần này, Cổ Thần không biểu hiện thiên phân yêu nghiệt vừa dạy đã biết nữa, Hoàng Dược Tiên dạy cả ngày, hắn vẫn vờ như không hiểu.

Với tốc độ học luyện đan của mình, Cổ Thần sớm đã có tính toán, sau bát phẩm nhất định phải học chậm đi một chút, nếu không thoảng cái đã thành thập phẩm đan được sư, ngay cả Hoàng Dược Tiên cũng không còn gì dạy hắn.

Ngày thứ nhất trôi qua, việc Văn Sư Hào biến mất vẫn chưa bị ai phát hiện, mặc dù Văn Sư Hào không lộ diện nhưng không ai để ý điều này.

Ngày thứ hai, vẫn không ai biết Văn Sư Hào biến mất, trưởng lão mặc dù tự do cũng có điểm không tốt, đó là mất tích người khác rất khó biết được, chỉ cần hắn không ra khỏi Bách Thảo Phong cơ bản không ai biết hắn ở đâu.

Ngày thứ ba, bắt đầu có trưởng lão đàm luận, nói là mấy ngày nay không nhìn thấy Văn Sư Hào.

Ngày thứ tư, các trưởng lão tiếp tục đàm luận.

Ngày thứ năm, cuối cùng cũng có trưởng lão đi Mộc U Cốc tìm Văn Sư Hào, hôm đó tin Văn Sư Hào biến mất cuối cùng đã có người biết.

Trưởng lão mất tích là chuyện không hề nhỏ, không chỉ Bách Thảo Phong, cả Hư Thiên Tông đều chấn động, Hư Thiên Tông có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận hộ sơn, không thể có tu sĩ từ ngoài vào, Văn Sư Hào cũng không hề rời khỏi Bách Thảo Phong, hắn không thể tránh khỏi gác canh và đệ tử tuần tra.

Người mất tích, nếu như không phải trốn đi thì là bị người khác giết.

Trước khi mất tích, Văn Sư Hào bại dưới tay Cổ Thần ở đại hội luyện đan, thể diện mất sạch, cho nên phần lớn mọi người đều nghĩ Văn Sư Hào không còn mặt mũi gặp ai nên trốn vào một góc. Chỉ có một số ít người hoài nghi, đã có chuyện gì xảy ra với Văn Sư Hào.

Văn Sư Hào mất tích đã tròn một tháng, cuối cùng, vẫn không có kết và trở thành một nghi án của Hư Thiên Tông.

Tu vi Cổ Thần qua ba tháng lại triển hiện một cấp độ mới, một năm trôi qua, tu vi Cổ Thần cũng chỉ hiện lộ đến Tiên Thiên cảnh tầng năm mà thôi, mặc dù Cổ Thần có mâu thuẫn với Văn Sư Hào nhưng không ai hoài nghi đến hắn.

Hơn nữa cả Bách Thảo Phong đều đã bị kiểm tra một lượt, Động phủ Dược tiên cũng không phải ngoại lệ, nhưng trong Động phủ Dược tiên, trừ Cổ Thần ra, căn bản không có bất cứ dấu vết gì...

Cuộc sống thường ngày của Cổ Thần thay đổi, những ngày đầu tháng, hắn đi tìm Hoàng Dược Tiên học đan dược bát phẩm luyện đan chi pháp, thời gian còn lại ở trong động phủ Dược tiên tự mình tu luyện.

Cứ như vậy, từng ngày từng ngày trôi qua...

Chớp mắt, đông qua xuân đến, hoa nở hoa tàn, thời gian ba tháng đã qua.

Đầu tháng tư, tu vi Cổ Thần cuối cùng đã đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng chín đỉnh phong, chạm đến bức tường Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Hôm đó, Cổ Thần đến Bách Thảo Điện, nói với Hoàng Dược Tiên:

- Sư phụ, hồn nguyên đan luyện đan chi pháp đệ tử cơ bản đã biết, từ ngày mai, đệ tử định bế quan nghiên cứu quá trình luyện chế hồn nguyên đan cụ thể, không luyện ra hồn nguyên đơn tạm thời không xuất quan...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

178. Chương 64: Con Đường Tu Chân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Hồn nguyên đan là đan được bát phẩm, có thể tăng cường tu vi Dẫn Hồn kỳ, chỉ cần mất ba tháng thời gian, có thể học được cách luyện hồn nguyên đơn, tốc độ đã vô cùng nhanh, đối với việc bế quan của Cổ Thần, Hoàng Dược Tiên đương nhiên rất mừng.

Cổ Thần quay trở về Động phủ Dược tiên, phong kín cửa động, luyện ra ba viên Trúc thai đan, sau khi uống xong bắt đầu bế quan, trúc đạo thai, kết Thần Hải.

Con đường tu chân, Phật, ma, yêu, đạo, nho... các loại tông pháp môn dưới thiên hạ này đều có điểm khác nhau, nhưng, nói tóm lại có thể phân thành hai loại: tu niệm và tu thể.

Niệm là ý niệm, thể là thân thể.

Con đường tu chân, là luyện thân thể, cường ý niệm, hóa linh hồn, phá mệnh cách, ngộ pháp tắc, nghịch thiên mệnh...

Con người ban đầu chỉ là một thai nhi, không có tư tưởng, không có ý niệm, cái gì cũng không có, thai nhi từ từ trưởng thành trong bụng mẹ, không ngừng hấp thu linh khí từ cơ thể mẹ, dần dần, sản sinh một luồng ý niệm.

Sau khi sinh ra, theo sự trưởng thành của cơ thể, ý niệm cũng càng lúc càng trở nên cường đại. Ban đầu là nhìn, nghe, sau đó là suy nghĩ, phán đoán, phân tích...

Thân thể và ý thức kết hợp, đó là một người phàm.

Người phàm ý thức có cường đại thế nào, thông minh thế nào, cũng chỉ có thể suy nghĩ, phán đoán, phân tích, bất luận thế nào cũng không thể dùng ý thức khống chế vật thể.

Đối với người phàm mà nói, ý thức mặc dù có, nhưng không phải là cái gì cụ thể, ý thức chỉ dùng để nghĩ không thể làm, người phàm muốn di chuyển một vật gì đó chỉ có thể dùng thân thể, ý thức cường đại đến đâu, nghĩ thế nào cũng không thể làm được.

Cho dù là người phàm có ý thức cường đại đến cực điểm cũng không thể làm được điều đó.

Bởi vì thân thể người phàm có hạn, ý thức cường đại đến đâu cũng có giới hạn của nó, nếu như không đột phá cường độ thân thể, ý thức không thể đột phá đến mức độ đó.

Con đường tu chân là tu luyện ý thức, khiến ý thức trở nên vô cùng cường đại, đợi đến khi ý thức cường đại đến một trình độ nhất định, sẽ sản sinh chất biến, trở thành ý niệm, ý niệm cường đại đến một trình độ nhất định, sẽ chất biến thành linh hồn.

Khi ý thức tu sĩ biến thành ý niệm, chỉ cần dựa vào ý niệm là có thể di chuyển đồ đạc.

Ví dụ, Tiên Thiên cảnh tu sĩ, muốn lấy một món đồ, căn bản không cần trực tiếp dùng tay lấy, trực tiếp động ý niệm là có thể xuất động chân khí tiên thiên, chỉ cần là thứ ý niệm có thể di chuyển được, là có thể trực tiếp lấy.

Thân thể giống như một món dung khí, ý thức nhất định phải sinh tồn trong món dung khí đó, nếu như rời khỏi dung khí, sẽ lập tức tiêu tán, hóa thành hư vô.

Dung khí càng lớn, ý thức dung nạp càng nhiều, càng mạnh.

Cho nên, muốn tu luyện ý thức, nhất định phải tu luyện thân thể trước.

Bước đầu tiên của con đường tu chân là luyện thân thể, gọi là Hậu Thiên cảnh.

Hậu Thiên cảnh phân thành tầng chín, mỗi lần thân thể nâng được một tầng, ý thức lại tăng lên một phần, sau khi cường độ thân thể đột phá Hậu Thiên chi cảnh, dẫn thông cây cầu thiên địa, ý thức sẽ chất biến, hình thành ý niệm.

Bước thứ hai của con đường tu chân là cường ý niệm, gọi là Tiên Thiên cảnh.

Tiên Thiên cảnh phân thành tầng chín, mỗi khi thân thể nâng cao một tầng, ý niệm lại cường thêm một bậc, khi cường độ thân thể đột phá Tiên Thiên tầng chín, trúc thành đạo thai, kết xuất Thần Hải, bên trong

thân thể tự động hình thành một phương thiên địa, ý niệm cường đại đến một trình độ nhất định, chất biến hóa thành linh hồn.

Bước thứ ba của con đường tu chân, là hóa linh hồn, gọi là Thần Hải cảnh.

Con đường tu chân, thân thể và linh hồn, bên nào nặng hơn?

Cách nhìn của tu sĩ các tông trong thiên hạ đều không giống nhau, trong đó có thể phân thành hai loại.

Tu sĩ Phật tông cực trọng tu luyện thân thể, coi trọng sức mạnh bản thân, phá thiên địa nghiệp chương, gọi là Phật.

Tu sĩ Đạo tông cực trọng tu luyện linh hồn, coi trọng ý niệm bản thân, khai thông thiên địa, thiên địa vạn vật hóa thành của mình, tiêu diêu tự tại, gọi là tiên.

Tu sĩ các tông khác, nằm giữa Phật tông và Đạo tông, pháp quyết thần diệu không hề thua kém Phật Đạo hai tông, trong đó, Nho tông là nổi trội nhất.

Thái cổ thánh vương “Khâu” sáng lập Nho tông Bách Thánh Các; thái cổ tiên tôn “Thái” sáng lập Đạo tông Thái Hư Cung và thái cổ Phật tông “Nguyên” sáng lập Phật tông Thiên Thiên Tự, gọi là nhân tộc tam đại thánh địa.

Trước Thần Hải cảnh, Hậu Thiên, Tiên Thiên hai đại cảnh giới mặc dù pháp quyết các tông khác nhau, nhưng đều là luyện thể, luyện ý động thời thúc đẩy, nhưng từ sau Thần Hải cảnh, pháp quyết các tông bắt đầu đi vào những con đường khác nhau.

Thân thể đột phá Thần Hải cảnh, bên trong trúc thành đạo thai, tu xuất Thần Hải, tự thành thiên địa, pháp lực tuần hoàn không ngừng, ý niệm nhưng thành linh hồn, từ đó về sau linh hồn tu sĩ mạnh yếu, cũng không còn phụ thuộc vào sự mạnh yếu của cơ thể nữa. Linh hồn càng cường đại, cuối cùng thậm chí có thể từ bỏ thân thể để tự sinh tồn.

Con đường tu chân vô cùng gian khổ, là từ bỏ thân thể, chuyên tu linh hồn, khiến linh hồn trực tiếp bước vào đại đạo?

Hay là cũng cố thân thể, dùng thân thể bảo vệ linh hồn bên trong, bước vào đại đạo?

Kiếp trước Cổ Thần tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, là pháp quyết vô thượng thánh địa Đạo tông Thái Hư Cung, chuyên tu linh hồn, mặc dù bước vào Mệnh Tuyền cảnh Nguyên Thần kỳ, nhưng, muốn bước vào Độ Hư chi cảnh, thân thể tu sĩ nhất định phải đã thông huyết mạch toàn thân, vì vậy, sau Nguyên Thần cảnh, vẫn còn Minh Khiếu kì.

Đạo tông cực trọng linh hồn tu luyện, Đỉnh Thiên Quyết mặc dù là pháp quyết vô thượng, dùng để tu luyện thân thể không hề thua kém công pháp Phật tông. Quan trọng nhất, Đỉnh Thiên Quyết mà Cổ Thần có được không hề toàn vẹn, chỉ là nửa đầu, nghe nói nửa còn lại của Đỉnh Thiên Quyết được khắc trên trọng bảo Thái Hư Cung Thái Hư tiên đỉnh.

Thái Hư Cung không chỉ pháp thuật cao thâm ảo diệu, kĩ thuật luyện đan cũng vô cùng độc đáo. Luyện đan chi thuật của Hư Thiên Tông chính là truyền từ Thái Hư Cung. Thái Hư tiên đỉnh là một món pháp bảo luyện đan của thượng cổ tiên tôn “Thái”. Trình độ luyện đan của “Thái” cực cao, thiên hạ không có người thứ hai.

“Thái” từng dùng Thái Hư tiên đỉnh luyện ra vô số tiên đơn, Thái Hư tiên đỉnh ngày đêm tích lũy đơn hỏa hun đúc, cũng có thể phóng ra tam muội đơn hỏa công địch, uy lực vô cùng, Thái Hư tiên đỉnh là “Thái” dùng thái thượng thần thiết luyện ra, rất cứng, không pháp bảo nào có thể làm hỏng được nó, vì vậy, Thái Hư tiên đỉnh không chỉ dùng để luyện đan, công kích mà còn là một món pháp bảo phòng ngự vô thượng.

Thái Hư tiên đỉnh từ sau khi Thái Hư Cung bị thánh đình tiêu diệt liền không rõ tăm hơi, mấy trăm năm kiếp trước của Cổ Thần cũng không thể tìm ra tin tức Thái Hư tiên đỉnh.

Phương pháp Minh Khiếu của Đỉnh Thiên Quyết thuộc về nửa quyển còn lại, cũng khắc trên Thái Hư tiên đỉnh, cho nên tu vi kiếp trước của Cổ Thần sau khi chạm đến Mệnh Tuyền cảnh Nguyên Thần kỳ, không thể tiến bộ thêm được nữa.

Mặc dù Đạo gia trọng tu linh hồn, nhưng pháp quyết vô thượng như Đỉnh Thiên Quyết ghi chép phương pháp Minh Khiếu, cho dù là không bằng công pháp Phật tông, nhưng khẳng định cũng là phương pháp số một.

Bây giờ...

Cổ Thần đã bắt đầu bế quan, tiến hành Trúc Thai, bước những bước đầu tiên lên cảnh giới Thần Hải cảnh.

Kiếp trước Cổ Thần vì muốn nâng tăng tốc độ tu luyện, từ sau Thần Hải cảnh, chuyên tâm khổ tu Đỉnh Thiên Quyết, thân thể vẫn duy trì ở Trúc Thai kỳ, sau này trong lúc chiến đấu với kẻ thù mới phát hiện thân thể quá yếu nên thực lực cận chiến thấp, chỉ toàn dựa vào pháp lực tiến hành chiến đấu từ xa, nếu như bị đối phương áp sát tình huống sẽ tương đối nguy hiểm.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

179. Chương 65: Âm Dương Thần Hải (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Nếu như không phải kiếp trước Cổ Thần có một món pháp bảo phòng ngự tốt, có lẽ trong quá trình đấu pháp đã phải chịu không ít thua thiệt.

Kiếp này, Cổ Thần quyết định, tu luyện song song cả thân thể và linh hồn, con đường tu chân quá dài, cho dù chuyên tu linh hồn cũng khó bước vào đại đạo, mà trên con đường tu chân rất khó tránh khỏi việc phải tranh đấu cùng những tu sĩ khác, nếu như chỉ tu linh hồn, không tu thân thể, tu sĩ cùng cảnh giới chiến đấu bao giờ cũng yếu thế hơn.

Sau Thần Hải cảnh sẽ là quá trình tu luyện linh hồn, khi còn ở Tiên Thiên cảnh, linh hồn chỉ là ý niệm vẫn chưa hình thành, để ý niệm ngưng hình là một việc rất khó.

Cho nên, phần lớn tu sĩ đều bị kẹt ở Tiên Thiên cảnh tầng chín, đến hết đời cũng không tiến thêm được.

Ngưng kết ý niệm thành linh hồn, bước đầu tiên, cần phải trúc xuất đạo thai trong cơ thể, để ý niệm trữ trong đạo thai, hình thành Thần Hải, để ý niệm trưởng thành trong đạo thai, biến thành vô cùng cường đại, ý niệm cường đến một mức độ nhất định, mới sản sinh chất biến hóa, quá trình này, gọi là Trúc Thai kỳ.

Từ ý niệm đến linh hồn, đây là quá trình từ không đến có, cũng giống như đạo lý mẫu thai kết tử.

Cho đến khi ý niệm sản sinh chất biến, tu sĩ mới có thể dẫn dắt ý niệm ngưng thành linh hồn, đây chính là Dẫn Hồn kỳ sau Trúc Thai kỳ.

Độ khó của Trúc Thai vô cùng lớn, vốn dĩ từ không có gì, lại phải tạo ra một cái, hủy diệt thì dễ sáng tạo mới khó, cái khó đó cầm chân không ít tu sĩ.

Cho dù là tiên căn thượng phẩm cũng phải uống Trúc thai đan, mới có thể trúc xuất đạo thai thành công, e rằng cũng chỉ có tiên căn siêu phẩm, loại thiên tài yêu nghiệt đến cực phẩm như Tàng Thiên Cơ mới có thể trực tiếp Trúc Thai.

Cổ Thần chỉ là tiên căn hạ phẩm, nên tuyệt đối không tiết kiệm Trúc thai đan, vừa bắt đầu bế quan, hắn liền luyện tra mười mấy viên Trúc thai đan, lần đầu tiên uống một lúc liền ba viên.

Sau khi được nuốt vào bụng, Trúc thai đan lập tức hóa thành được lực, chạy theo mười hai chính kinh, lưu nhập toàn bộ cơ thể, Chân khí tiên thiên trong người được được lực của Trúc thai đan thúc đẩy, ngưng tụ tại đan điền Cổ Thần.

Rất nhanh, một lượng lớn Chân khí tiên thiên dung nhập đan điền, như muốn làm đan điền nổ tung, nhưng dưới hiệu quả của được lực Trúc thai đan, Chân khí tiên thiên hội tụ đến đan điền sau đó bắt đầu dung hợp.

Hai đường Chân khí tiên thiên chạm vào nhau lập tức dung hợp làm một, số lượng Chân khí tiên thiên dường như bớt đi một nửa nhưng cường độ của đường Chân khí tiên thiên đó vẫn cường đại hơn hai đường Chân khí tiên thiên cũ.

Sau đó, Chân khí tiên thiên mới dung hợp lại bắt đầu dung hợp với đường Chân khí tiên thiên khác...

Dần dần, Chân khí tiên thiên càng lúc càng ít, vị trí chiếm hữu ít dần nhưng cường độ mỗi lúc một lớn, vô số Chân khí tiên thiên không ngừng ngừng tụ.

Nhưng tu vi Cổ Thần đạt đến Tiên Thiên cảnh tăng chín đỉnh phong, Chân khí tiên thiên đúng là rất nhiều, từng đường từng đường Chân khí tiên thiên không biết có mấy vạn đường, Chân khí tiên thiên trong đan điền dung hợp làm một, rồi lại có một đường Chân khí tiên thiên khác từ kinh mạch lưu nhập đan điền.

Chân khí tiên thiên không ngừng ngừng tụ, cứ như vậy từ ngày này qua ngày khác.

Cổ Thần ngồi trong Động phủ Dược tiên, đúng một tháng sau, Chân khí tiên thiên không ngừng dung hợp, không ngừng ngừng tụ, cuối cùng, sau khi hai đường Chân khí tiên thiên cường thịnh đến cực điểm dung hợp với nhau, hình thành nên một đường Chân khí tiên thiên mới, hình thành dịch thái, giống như thủy ngân, lưu động trong đan điền.

Từ lúc đường dịch thái Chân khí tiên thiên đầu tiên hình thành, nó đã như một cái máy nuốt, điên cuồng nuốt chửng những Chân khí tiên thiên mà nó tiếp cận, tất cả Chân khí tiên thiên vừa bị dịch thái Chân khí tiên thiên chạm vào, lập tức dịch hóa...

Dịch hóa Chân khí tiên thiên càng lúc càng nhiều, dần dần, cả đan điền cũng dung nạp không đủ, dịch hóa Chân khí tiên thiên chạy theo kinh mạch, giống như huyết dịch, từ đan điền, chạy khắp cơ thể.

Thời gian cứ thế trôi, Chân khí tiên thiên không ngừng dịch hóa...

Một ngày sau... hai ngày sau... ba ngày sau...

Nhiều ngày liên tiếp, dịch hóa Chân khí tiên thiên trong người Cổ Thần càng lúc càng nhiều, dần dần chảy khắp cơ thể, dịch hóa tất cả Chân khí tiên thiên.

Nhưng qua mười ngày, bốn phần năm Chân khí tiên thiên trong cơ thể đều đã dịch hóa, đột nhiên tốc độ dịch hóa Chân khí tiên thiên bỗng chậm lại.

Tốc độ dịch hóa càng lúc càng chậm đủ để Cổ Thần cảm thấy, nếu cứ giữ nguyên tốc độ này có lẽ nửa năm nữa hẳn cũng không thể dịch hóa thành công số Chân khí tiên thiên còn lại trong người.

Cổ Thần mở mắt, tay giơ lên, lại ba viên Trúc thai đan nữa xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó ba viên Trúc thai đan được hắn lần lượt nuốt, ba viên Trúc thai đan chui xuống bụng, lập tức hóa thành ba đường được lực cường đại, chạy theo kinh mạch toàn thân, Chân khí tiên thiên dịch hóa bị được lực thúc đẩy, cường độ đại tăng, lại nhanh chóng chạy lưu động khắp cơ thể.

Tốc độ Chân khí tiên thiên dịch hóa nhất thời đại tăng, hồi phục lại tốc độ dịch hóa ban đầu.

Cứ như vậy qua năm ngày nữa, tất cả Chân khí tiên thiên dịch hóa đã chạy khắp cơ thể Cổ Thần, đến thẳng tứ chi.

Lúc này Cổ Thần đã bế quan được nửa tháng và uống tổng cộng sáu viên Trúc thai đan, quá trình dịch hóa Chân khí tiên thiên hoàn thành toàn bộ, vẫn còn ba viên trúc thau đan được lực mới chỉ tiêu hao một nửa, còn một lượng lớn lưu lại trong cơ thể.

Trúc Thai tổng cộng có ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là Chân khí tiên thiên dung hợp dịch hóa; giai đoạn thứ hai là Chân khí tiên thiên dịch hóa cũng cố thành thực; giai đoạn thứ ba, để ý niệm tiến nhập vào trong Chân khí tiên thiên thực hóa, kết xuất Thần Hải, sản sinh pháp lực vô biên, để cố hóa Chân khí tiên thiên hình thành đạo thai, từ đó ý niệm điên cuồng cường hóa, Thần Hải tự hóa âm dương, đạo thai sinh sinh bất tuyệt.

Giai đoạn thứ nhất, chỉ là giai đoạn Trúc thai đơn giản nhất, tốc độ Trúc Thai bình thường, một tu sĩ tiên căn trung phẩm uống Trúc thai đan cần thời gian một năm mới có thể hoàn thành Trúc Thai, như Hư Tử Uyên, nếu năng có tiên căn thượng phẩm, sau khi uống Trúc thai đan, tốc độ sẽ nhanh hơn một chút, thời

gian khoảng chừng bốn đến tám tháng, như Hoàng Phủ Cực nhập Hư Thiên Tông nửa năm đã bắt đầu Trúc Thai, đại hội luyện đan cuối năm đã trúc thành đạo thai, đủ dùng thời gian đúng sáu tháng.

Tu sĩ tiên căn trung phẩm, thời gian hoàn thành Chân khí tiên thiên dịch hóa khoảng chừng ba tháng, như Cổ Thần, không ngừng sử dụng được lực Trúc thai đan, mặc dù tiêu hao ba viên Trúc thai đan và chỉ dùng hết một nửa được lực của ba viên Trúc thai đan khác.

Nhưng Cổ Thần chỉ mất thời gian nửa tháng là đã hoàn thành dịch hóa Trúc thai đan, tốc độ rất nhanh, so với tiên căn trung phẩm tu sĩ, nhanh gần gấp đôi, so với tu sĩ tiên căn thượng phẩm cũng nhanh hơn một phần.

Cổ Thần chỉ là hạ phẩm tiên căn mà thôi, tư chất mặc dù bình thường nhưng có một lượng lớn Trúc thai đan để hấn tiêu hao, cộng thêm kinh nghiệm kiếp trước, tốc độ Trúc Thai so với tiên căn thượng phẩm còn nhanh hơn một chút.

Sau khi Chân khí tiên thiên trong cơ thể dịch hóa toàn bộ, Cổ Thần hội tụ số được lực Trúc thai đan còn lại vào đan điền, Chân khí tiên thiên dịch hóa trong đan điền như Chân khí tiên thiên dung hòa khí hóa lúc này, dưới sự thôi động của được lực Trúc thai đan, cũng bắt đầu dung hợp với nhau.

Hai giọt Chân khí tiên thiên dung hòa làm một, biến thành một giọt, nhìn bộ dạng, một giọt Chân khí tiên thiên nhỏ hơn hai giọt một nửa, nhưng cường độ chân khí thì mạnh hơn trước một chút.

Dịch hóa Chân khí tiên thiên dung hợp, so với khí hóa Chân khí tiên thiên dung hợp khó hơn một chút, nhưng dưới sự thôi động của được lực Trúc thai đan cộng thêm kinh nghiệm Trúc Thai mà Cổ Thần có, Chân khí tiên thiên dịch hóa dung hợp so với Chân khí tiên thiên khí hóa dung hợp không hề chậm hơn.

Khoảng chừng một tháng, tất cả Chân khí tiên thiên dịch hóa trên cơ bản đều đã dung hợp toàn bộ, hôm đó hai giọt Chân khí tiên thiên dung hợp với nhau, hình thành nên một hạt nhỏ gọi là cố thể.

Đúng một tháng, Chân khí tiên thiên dịch hóa cuối cùng cũng bắt đầu thực hóa.

Đồng thời, Cổ Thần cảm nhận được lực Trúc thai đan yếu dần, sáu viên Trúc thai đan, dưới sự thúc hóa toàn lực của Cổ Thần, trong vòng thời gian nửa tháng, toàn bộ đều tiêu hao sạch sẽ.

Cổ Thần mở to hai mắt, lấy thêm ba viên Trúc thai đan nữa, nuốt chửng.

Bên trong Càn Khôn Trạc của Cổ Thần có cả vườn linh dược của Hạo Thiên động phủ, tất cả linh dược đều từ ngàn năm trở lên, thứ mà Cổ Thần có nhiều nhất, một là linh thạch, hai là linh dược.

Hắn là đan dược tông sư, đã có linh dược thì thứ không thể thiếu nhất, chính là đan dược.

Đệ tử khác Trúc Thai, tông môn chỉ phát một viên Trúc thai đan, còn Cổ Thần Trúc Thai, Trúc thai đan sử dụng như đồ ăn vặt, một lúc uống liền mấy viên.

Nếu như chỉ có một viên Trúc thai đan, tu sĩ Trúc Thai đương nhiên không dám tiêu hao toàn bộ được lực Trúc thai đan quá nhanh, mà từ từ duy trì tốc độ cân bằng, cố kéo dài được lực Trúc thai đan đến những phút cuối cùng.

Nếu như sớm tiêu hao hết được lực Trúc thai đan, rất có khả năng sẽ phải đối mặt với một kết cục bị thảm: đó là thúc thai thất bại.

Cổ Thần không lo vấn đề không đủ Trúc thai đan, mặc dù tiên căn của hắn thấp hơn đệ tử có tiên căn ưu tú, nhưng tốc độ Trúc Thai lại vượt xa nhưng đệ tử ưu tú đó.

Lại uống thêm ba viên Trúc thai đan, quá trình thực hóa Chân khí tiên thiên tốc độ lại được đẩy nhanh hơn rất nhiều, Cổ Thần không ngừng thôi hóa được lực ba viên Trúc thai đan, không hề sợ tiêu hao hết được lực mà không còn Trúc thai đan mới bù đắp.

Chân khí tiên thiên dịch hóa đúng một tháng thời gian nữa mới thực hóa thành công toàn bộ.

Mọi người đều biết, vật thể trạng thái khí chuyển hóa thành dịch thể, thể tích chỉ ít thu nhỏ mười lần, dịch thái vật thể chuyển hóa thành trạng thái rắn, thể tích lại thu nhỏ không dưới trăm lần...

Mặc dù Chân khí tiên thiên trong cơ thể Cổ Thần đã dung nạp đến giá trị lớn nhất, không biết có mấy vạn vạn đường, nhưng, sau khi thực hóa, chỉ còn đúng bằng một phần vạn.

Toàn bộ Chân khí tiên thiên thực hóa, chỉ bằng nắm tay Cổ Thần, vừa hay lấp đầy đan điền hắc.

Lúc này, được lực của ba viên Trúc thai đan trong cơ thể đã tiêu hao hoàn toàn, Cổ Thần lấy ra ba viên nữa, nuốt chửng, ba viên Trúc thai đan chạy vào bụng, nhanh chóng dung hóa, toàn bộ được lực đều tiến nhập vào trong Chân khí tiên thiên đã thực hóa.

Chân khí tiên thiên cố hóa như một vật thể sống, bắt đầu cử động, ý thức Cổ Thần theo được lực Trúc thai đan, nhanh chóng tiến nhập vào trong Chân khí tiên thiên thực hóa.

Xoạt...

Giống như cá về biển khơi, một cảm giác vô cùng dễ chịu bỗng nhiên sản sinh trong não Cổ Thần.

Trong nháy mắt, sức mạnh niệm thức dường như tăng lên gấp mười lần, Cổ Thần cảm thấy, toàn thân tràn đầy sức mạnh, hai mắt mở trừng, thôi động niệm thức, tất cả vật phẩm trong động phủ đều bị sức mạnh vô hình nhắc bổng.

Pháp lực... cuối cùng sản sinh pháp lực...

Cổ Thần mừng rỡ, nhưng vật phẩm chỉ nổi được trong không khí khoảng vài giây, rồi lại rơi xuống đất Ý niệm Cổ Thần vừa mới cường đại, pháp lực sản sinh vẫn còn chưa đủ.

Trong đan điền vẫn chưa có kết thành Thần Hải, cho nên pháp lực vừa mới sử dụng một chút đã lập tức biến mất, pháp lực như vậy, hoàn toàn không thể xứng với hai chữ vô biên, pháp lực vô biên thật sự, sau khi trúc thành đạo thai mới sản sinh.

Cổ Thần nhập ý niệm vào trong Chân khí tiên thiên cố hóa, ý niệm cường đại lập tức khống chế tất cả Chân khí tiên thiên cố hóa, sắp xếp lại một lượt, cộng thêm được lực của ba viên Trúc thai đan, ý niệm Cổ Thần không biết mệt mỏi, không ngừng khống chế cố hóa Chân khí tiên thiên.

Mỗi bốn đường khí hóa Chân khí tiên thiên, lại hình thành một giọt Chân khí tiên thiên dịch hóa, mỗi bốn giọt Chân khí tiên thiên dịch hóa lại hình thành một viên Chân khí tiên thiên thực hóa.

Khí hóa Chân khí tiên thiên, trong người Cổ Thần có vạn vạn đường, dung hóa thành dịch thể, cũng có ngàn vạn viên, sắp xếp lại từng ấy Chân khí tiên thiên thực hóa theo một quy tắc hoàn toàn mới, là một công việc rất phức tạp, đòi hỏi phải mất rất nhiều tinh thần.

Có được lực Trúc thai đan, ý niệm Cổ Thần ngày đêm không ngừng sắp xếp lại cố hóa Chân khí tiên thiên, mười hai chính kinh, sáu âm sáu dương, cho dù kết thành cố thể, động dạng cũng phân âm dương hai loại Chân khí tiên thiên.

Ý niệm của Cổ Thần khống chế sắp xếp Chân khí tiên thiên thực hóa, thuộc tính âm nằm bên trái, thuộc tính dương nằm bên phải...

Cứ như vậy từ ngày này sang ngày khác.

Đúng mười ngày sau, hàng ngàn vạn viên Chân khí tiên thiên thực hóa bị Cổ Thần dùng ý niệm phân thành hai nửa âm dương.

Khoảnh khắc tất cả tất cả Chân khí tiên thiên được xếp thành hai hàng hoàn chỉnh, giống như chạm phải một loại thiên địa pháp tắc nào đó, đột nhiên Chân khí tiên thiên thực hóa bạo phát ra một loại sức mạnh vô cùng cường đại, hai loại Chân khí tiên thiên âm dương tự dung hợp lại với nhau, cuối cùng hình thành nên hai mảnh âm dương chính thể.

Chân khí âm dương chính hợp xong, sản sinh hai cực điểm, trong hai miếng chính thể âm dương, một thái cực đồ đột nhiên xuất hiện trong từ trong đan điền Cổ Thần.

Chớp mắt, một Thần Hải xuất hiện, một nửa là âm, một nửa là dương, đan điền Cổ Thần, sản sinh âm dương Thần Hải.

Âm dương giao thoa, vận chuyển không ngừng, Chân khí tiên thiên, không cần phải mượn cây cầu thiên địa tương liên với thế giới bên ngoài nữa, cùng Thần Hải giao dung làm một, tự thành thiên địa.

Tất cả Chân khí tiên thiên, trong một giây đó, nhất thời thăng hoa, toàn bộ biến thành pháp lực vô biên với uy lực cường đại, Cổ Thần mở mắt, tất cả vật phẩm trong động phủ một lần nữa lại bay lên.

Lần này, vật phẩm không giống như lần trước, chỉ bay được một lúc rồi rơi xuống, theo ý niệm Cổ Thần, tất cả vật phẩm đều chuyển động, Cổ Thần cho vật phẩm bay lên thì chúng bay lên, Cổ Thần cho vật phẩm bay sang phía Đông thì chúng bay sang phía Đông.

Pháp lực vô biên hoàn toàn hình thành.

Cổ hóa Chân khí tiên thiên đã biến thành một đạo thai, ý niệm nằm trong đạo thai, không ngừng trưởng thành, khiến pháp lực Cổ Thần, càng lúc càng cường đại.

Gần bốn tháng, cuối cùng Cổ Thần đã trúc thành đạo thai, kết xuất Thần Hải, tu vi đột phá Tiên Thiên cảnh, bước vào Thần Hải cảnh Trúc Thai kỳ.

Luyện thân thể, cường ý niệm, hóa linh hồn, con đường tu chân có ba bước, Trúc Thai trong cơ thể, tu xuất Thần Hải, khiến ý niệm trong đạo thai không ngừng cường đại, cuối cùng chuyển hóa thành linh hồn, sản sinh pháp lực vô biên.

Thần Hải âm dương giao thoa, sinh sinh bất diệt, pháp lực thường xuyên vận chuyển, tuần hoàn không ngừng, uy lực vô hạn.

Bước vào Thần Hải cảnh là thoát ly thân phận tu sĩ thấp kém, ở Cổ Hoang đại lục đã là một cao thủ hàng đầu.

Trong Hư Thiên Tông, đệ tử Thần Hải cảnh chỉ cần nhập môn quá ba năm là đã có quyền một mình xuống núi, địa vị cao thấp, vượt xa đệ tử Tiên Thiên cảnh.

Cho dù là một đệ tử Thần Hải cảnh áo xám thì vẫn nhận được đãi ngộ cao hơn một đệ tử Tiên Thiên cảnh áo lam.

Bước vào Thần Hải cảnh mới là tinh anh thực sự, là đệ tử nòng cốt của Hư Thiên Tông, Hư Thiên Tông mạnh yếu hưng suy không phải nhìn vào tu sĩ ít nhiều mà là xem có bao nhiêu tu sĩ Thần Hải cảnh!

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

180. Chương 66: Pháp Quyết Vô Thượng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Bất cứ một đệ tử Thần Hải cảnh nào sau này chỉ ít cũng là trưởng lão Hư Thiên Tông, thậm chí còn có thể là chủ tọa một mạch. Nếu như Cổ Thần cho mọi người biết hắn đã bước vào Thần Hải cảnh khẳng định sẽ khiến cả Hư Thiên Tông chấn động, được đối đãi chẳng kém gì đệ tử tiên căn thượng phẩm như Hoàng Phủ Hạo.

Nhưng Cổ Thần không vội xuất quan nói với ai điều này.

Tin hắn đã bước vào Thần Hải cảnh cũng không có ý định để lộ ra ngoài, điều hắn muốn làm là âm thầm tu luyện ở Bách Thảo Phong, sau đó đợi đến đại hội ngũ mạch tổ chức ba năm một lần giành lấy tư cách một mình ra vào Hư Thiên Tông.

Bước vào Thần Hải cảnh hắn có không ít việc phải làm.

Một là tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, hai là Càn Khôn Trạc mà ma tu Tà Băng Tông để lại.

Kiếp trước hần chủ tu pháp quyết vô thượng Đỉnh Thiên Quyết, cuối cùng cũng có thể bắt đầu tu luyện rồi. Đây là pháp quyết vô thượng, thậm chí còn cường đại hơn cả Hư Thiên Tinh Chấn quyết, pháp quyết cường đại nhất của Hư Thiên Tông.

Tu luyện Thần Hải cảnh so với Tiên Thiên cảnh, khó hơn gấp mười lần. Mặc dù ý niệm so với Tiên Thiên cảnh tăng chín mạnh hơn mười lần, nhưng đạo thai vừa mới trúc thành, rất không ổn định, không có đạo thai cường đại không thể sản sinh ý niệm cường đại để diễn hóa linh hồn.

Vì vậy, sau khi bước vào Trúc Thai kỳ, không thể trực tiếp hóa niệm ngưng hồn, cần phải củng cố đạo thai, để ý niệm có một nơi ẩn náu cường đại, nếu như nói ở Tiên Thiên cảnh thân thể là dung khí của ý niệm thì ở Thần Hải cảnh, đạo thai thay thế tác dụng của thân thể, đạo thai mạnh yếu trực tiếp ảnh hưởng đến ý niệm mạnh yếu, ảnh hưởng đến khả năng hóa niệm ngưng hồn.

Trúc Thai kỳ sau khi trúc thành đạo thai, là không ngừng cường hóa đạo thai, dựa vào đạo thai mạnh yếu có thể phân thành tiền, trung, hậu kỳ ba loại tăng thứ.

Giữa mỗi tầng thứ mặc dù không khó như đột phá Trúc Thai, nhưng so với đột phá từ Tiên Thiên cảnh tầng tám đến Tiên Thiên cảnh tầng chín, khó hơn không chỉ mười lần. Cho dù là tiên căn thượng phẩm cả quá trình Trúc Thai cũng phải cần thời gian mấy năm.

Tu sĩ bình thường bước vào Thần Hải cảnh, thời gian tu luyện tăng trưởng chậm hơn ở Tiên Thiên cảnh gấp mười lần.

Nhưng Cổ Thần có pháp quyết vô thượng Đỉnh Thiên Quyết, là pháp quyết vô thượng của thánh địa Đạo tông, Đạo tông chủ yếu tu luyện linh hồn, Đỉnh Thiên Quyết là pháp quyết tu luyện linh hồn độc nhất vô nhị.

Có Đỉnh Thiên Quyết trong tay, tốc độ hóa niệm ngưng hồn của Cổ Thần so với các tu sĩ khác nhanh hơn gấp trăm lần.

Hơn nữa Cổ Thần có hai kiếp làm người, ý niệm cường đại hơn tu sĩ đồng cảnh giới, lại có linh nghiệm quý giá kiếp trước, đi lại còn đường cũ, tốc độ tiến bộ nhanh hơn tu sĩ khác rất nhiều.

Cộng thêm Cổ Thần còn có rất nhiều đan dược để hần tiêu hao, cho dù tu luyện Thần Hải cảnh khó hơn Tiên Thiên cảnh mười lần, đối với Cổ Thần mà nói không có gì quá khó khăn. Hần cũng có thể dựa vào pháp quyết vô thượng, kinh nghiệm quý giá và vô số đơn dược để rút ngắn thời gian tu luyện Thần Hải cảnh, nhanh chóng vượt xa những tu sĩ khác.

Bước thứ nhất, Cổ Thần bắt đầu luyện đan dược thất phẩm thai nguyên đan, thai nguyên đan dựa vào số tuổi đan dược, thai nguyên đan luyện ra có thể phân thành ba loại: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm... Linh dược hơn năm trăm năm có thể luyện ra hạ phẩm, dược phẩm hơn bảy trăm năm có thể luyện ra trung phẩm, linh dược hơn chín trăm năm có thể luyện ra thượng phẩm.

Linh dược trong Càn Khôn Trạc của Cổ Thần, tất cả đều là linh dược một ngàn năm trở lên, cho nên thai nguyên đan luyện ra đều là thượng phẩm, có thể tăng cường tốc độ tu luyện của tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ.

Hàm lượng linh khí trong thai nguyên đan thượng phẩm, so với hạ phẩm nhiều hơn rất nhiều, Cổ Thần uống xong thai nguyên đan thượng phẩm, mặc dù hiệu quả so với hạ phẩm thai nguyên đan lớn hơn rất nhiều, nhưng, Trúc Thai tiền kỳ tu vi căn bản không thể hoàn toàn luyện hóa thượng phẩm thai nguyên đan, rất lãng phí.

Đệ tử Thần Hải cảnh Hư Thiên Tông một năm nhiều lắm chỉ được một viên thai nguyên đan, hơn nữa tu vi tiền kỳ được hạ phẩm, trung kỳ được trung phẩm, hậu kỳ được thượng phẩm.

Sở hữu tiên căn thượng phẩm như đại sư huynh Vân Phiêu Trần, Vô Chân, Hoàng Phủ Hạo cùng lắm cũng chỉ được hai viên đan dược tương đương tăng thứ.

Đâu được như Cổ Thần, lúc nào cũng có đan dược đủ để luyện ra một đồng thai nguyên đan, tu vi vừa mới bước vào Trúc Thai kỳ đã có một lượng lớn thai nguyên đan thượng phẩm cho hần tiêu hao.

Tổng cộng luyện ra mười viên thai nguyên đan, Cổ Thần thu chín viên vào hộp, cất trong Càn Khôn Trạc, một viên còn lại được hần nhanh chóng nuốt chửng.

Thai nguyên đan không tiêu hao nhanh như Trúc thai đan, Trúc thai đan giống như chất xúc tác, cho nên sau khi vào bụng lập tức thúc đẩy chân khí tiên thiên tụ tập tại đan điền, sau đó dung hóa.

Thai nguyên đan vào bụng Cổ Thần lập tức cảm nhận một luồng linh khí cực lớn, luồng linh khí đó nằm trong bụng, không thể tự động tiêu hao, Cổ Thần phải động dụng pháp lực rút từng tia từng tia linh lực ra khỏi thai nguyên đan.

Sau đó linh lực thai nguyên theo kinh mạch, truyền nhập đạo thai, không ngừng cường hóa đạo thai.

Sau khi nuốt xong thai nguyên đan, Cổ Thần lấy ra hai viên linh thạch trung phẩm sử dụng Phệ Linh Quyết, nhanh chóng hấp thu linh khí trong hai viên linh thạch đó vào trong cơ thể.

Sau đó...

Cổ Thần bắt đầu tu luyện hư thiên quyết, lầm bầm đọc:

- Thiên địa linh khí, hội tụ thân ta, đỉnh thiên chiến địa, ý niệm hóa hình...

Cổ Thần vận hành Đỉnh Thiên Quyết, nguyên khí thiên địa xung quanh đột nhiên biến động, trong nháy mắt một chiếc cự đỉnh trong suốt như hư vô xuất hiện bên ngoài cơ thể Cổ Thần, chụp Cổ Thần vào giữa.

Khoảnh khắc đó, linh khí trong động phủ điên cuồng cuộn trào, cự đỉnh hư vô trong suốt hình như có một lực hút phi thường với linh khí thiên địa, vô số linh khí thiên địa điên cuồng lao về phía hư đỉnh.

Cổ Thần như đan dược trong đỉnh, vô số thiên địa linh khí sau khi bị hư đỉnh hấp thu, toàn bộ truyền nhập vào thân thể Cổ Thần. Bên trong não hải Cổ Thần như xuất hiện một bầu trời sao lung linh mờ ảo, bầu trời chỉ chít những vì sao lấp lánh, trong đó có một số ngôi sao sáng, kết thành hình dạng một chiếc đỉnh.

Trung tâm đỉnh là một ngôi sao đặc biệt sáng, tất cả những ngôi sao còn lại xếp theo một quỹ đạo không tương đồng, ánh sáng không ngừng di chuyển vào ngôi sao ở trung tâm đỉnh, khiến độ sáng của ngôi sao ở trung tâm đỉnh càng lúc càng lớn.

Thân thể Cổ Thần cũng sáng như ngôi sao trong não hải hắc, vô số chân khí tiên thiên chạy theo quỹ đạo trong não hải, truyền nhập vào trong cơ thể.

Đồng thời thân thể Cổ Thần cũng giống như cảnh tượng trong não hải hắc, hóa thành một chiếc cự đỉnh, quỹ tích sao trong quỹ đạo, trong kinh mạch Cổ Thần, hình thành quỹ đạo giống nhau.

Vô số linh khí thiên địa theo quỹ đạo, toàn bộ tụ ở một điểm trên đan điền, chính là vị trí đạo thai.

Vô số Tiên Thiên linh khí lưu nhập đạo thai, Cổ Thần như người đói khát lâu ngày đột nhiên được uống một ngụm nước mát, một cảm giác khoan khoái nhanh chóng truyền khắp thân thể.

Ý niệm Cổ Thần vô cùng khoan khoái, đạo thai được vô số Tiên Thiên linh khí không ngừng truyền nhập, không ngừng tăng cường.

Cổ Thần không ngừng tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, đạo thai vừa mới hình thành càng lúc càng cường cố, ý niệm cũng trở nên cường đại hơn.

Cũng không biết qua bao lâu, Cổ Thần cảm thấy bên trong thân thể tràn ngập sức mạnh, đột nhiên hắc có cảm giác muốn ngửa mặt lên trời hú vang một tiếng. Cổ Thần mở mắt, mừng rỡ nói:

- Đỉnh Thiên Quyết, không hổ là pháp quyết vô thượng, ha ha. Tu luyện, cho dù nhanh hơn Linh Kinh Thuần Túc quyết không chỉ ba lần, so với những pháp quyết thượng thừa khác, tốc độ tu luyện chắc chắn nhanh hơn năm sáu lần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

181. Chương 67: Bảo Tàng Siêu Cấp (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Cười một trận, hai mắt Cổ Thần lộ ra một tia mệt mỏi, hần nói:

- Đỉnh Thiên Quyết tốt thì tốt thật, nhưng vẫn còn một điểm không bằng Linh Kinh Thuần Tức quyết, Linh Kinh Thuần Tức quyết có thể luyện được ngay cả trong lúc ngủ, hơn nữa càng luyện tinh thần càng tốt, Đỉnh Thiên Quyết luyện lâu, sẽ cảm thấy mệt mỏi.

- Nhưng Đỉnh Thiên Quyết, Linh Kinh Thuần Tức quyết đều ở trên người mình, ban ngày mình có thể luyện Đỉnh Thiên Quyết, nhanh chóng tăng trưởng tốc tu vi, ban đêm tu Linh Kinh Thuần Tức quyết, thay cho việc ngủ, tiến hành động bộ, tốc độ tu luyện Trúc Thai kỳ so với người khác, chắc chắn nhanh hơn không ít.

Cổ Thần mừng rỡ nói.

Những ngày sau đó, ban ngày Cổ Thần tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, ban đêm tu Linh Kinh Thuần Tức quyết, không lãng phí một giây một phút nào. Tu sĩ bình thường, một ngày có thể tu luyện ba bốn canh giờ đã là dài lắm rồi, cho dù tu sĩ bé quan thời gian tu luyện một ngày cũng không thể vượt qua sáu bảy canh giờ.

Còn Cổ Thần một ngày mười hai canh giờ trên cơ bản đều đang tu luyện, thời gian tu luyện vượt xa những tu sĩ khác, pháp lực Cổ Thần mỗi ngày đều đại trưởng.

Cổ Thần mỗi ngày tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, Linh Kinh Thuần Tức quyết, không ngừng sử dụng Phệ Linh Quyết hấp thu linh khí trong linh thạch trung phẩm, hơn nữa, hần dùng một canh giờ luyện hóa Càn Khôn Trạc của Ma tu Tà Băng Tông.

Thời gian trôi qua như tên bắn, chớp mắt đã gần hai tháng.

Cổ Thần ở trong động phủ Dược Tiên, bế quan gần sáu tháng, thời gian đó, chỉ có Tiểu Bạch ở bên cạnh hần. Trong thời gian Cổ Thần bế quan, Tiểu Bạch cũng liên tục uống nguyên linh đan cực phẩm, hơn nữa, dùng Phệ Linh Quyết mà Cổ Thần dạy nó, hấp thu linh khí trong linh thạch, cường hóa tu vi.

Hôm nay, cuối cùng Cổ Thần cũng đã luyện hóa xong linh lực trong Càn Khôn Trạc mà Tà Băng Tu ma tông để lại, nhanh chóng truyền ý niệm của mình vào trong đó.

Ý niệm Cổ Thần vừa vào Càn Khôn Trạc, một không gian rộng gần ngàn trượng lập tức xuất hiện trước mắt hần.

Càn Khôn Trạc là một món pháp khí phụ trợ đặc thù, tu vi chủ nhân càng cao, không gian bên trong pháp bảo càng lớn.

Sau khi chủ nhân của Càn Khôn Trạc chết, nếu như Càn Khôn Trạc không phải là trạng thái một món pháp khí, không còn ai tiếp tục, trong vòng mấy ngày, Càn Khôn Trạc sẽ hồi phục lại trạng thái nguyên thủy, không gian bên trong hoàn toàn hủy diệt, tất cả vật phẩm trong đó cũng biến mất.

Nếu như Càn Khôn Trạc là trạng thái pháp bảo, bởi vì hàm chứa pháp lực thần thức của chủ nhân, cho nên dù chủ nhân chết không gian bên trong vẫn tiếp tục duy trì nhiều năm, pháp lực thần thức bên trong sau khi tự động tiêu tán, Càn Khôn Trạc mới hồi phục lại trạng thái nguyên thủy, đồng dạng không gian bên trong hoàn toàn hủy diệt, tất cả vật phẩm đều tiêu tán.

Nếu như có người luyện hóa pháp lực thần thức trước khi nó biến mất, vậy thì không gian bên trong Càn Khôn Trạc vẫn sẽ tồn tại, hơn nữa, không gian sẽ dần dần biến hóa lớn nhỏ theo thực lực tu vi của người luyện hóa nó.

Nếu như tu vi người luyện hóa thấp hơn chủ nhân cũ, vậy thì không gian bên trong Càn Khôn Trạc sẽ dần dần biến nhỏ, nếu như tu vi của người luyện hóa cao hơn chủ nhân cũ, vậy thì không gian bên trong Càn Khôn Trạc sẽ dần dần biến lớn, nói cách khác người luyện hóa có thể khống chế không gian lớn nhỏ.

Càn Khôn Trạc của Ma tu Tà Băng Tông rộng gần ngàn trượng, so với Càn Khôn Trạc kiếp trước của Cổ Thần lớn hơn rất nhiều, Cổ Thần thâm thở dài một tiếng: Thì ra tu vi của Ma tu Tà Băng Tông đã đạt đến Mệnh Tuyền cảnh Minh Khiếu kỳ. Cảnh giới này ngay cả kiếp trước Cổ Thần cũng không thể đạt được.

Nhưng điều khiến Cổ Thần cảm thấy bất ngờ nhất, không gian trong Càn Khôn Trạc mặt dù lớn nhưng những thứ bên trong so với Càn Khôn Trạc của hắc kiếp trước kém hơn rất nhiều.

Nhưng bây giờ đối với Cổ Thần mà nói, những thứ này đã chẳng khác gì bảo tàng siêu cấp.

Một đồng linh thạch phải chừng mấy vạn khối xếp lại với nhau như một ngọn núi nhỏ, hơn nữa bên cạnh ngọn núi nhỏ đó còn có hai đồng linh thạch nhỏ.

Cổ Thần nhìn xong mừng rỡ, một trong hai đồng linh thạch nhỏ đó là linh thạch trung phẩm, nhìn số lượng cũng phải vài ngàn khối, nghĩa là tương đương với vài ngàn vạn linh thạch hạ phẩm.

Đồng linh thạch nhỏ còn lại càng khiến Cổ Thần vui hơn, là một đồng linh thạch thượng phẩm? Cổ Thần dùng thần thức quét qua một lượt, khoảng hơn hai trăm sáu mươi khối, một linh thạch thượng phẩm, hàm lượng linh khí tương đương với một vạn miếng linh thạch hạ phẩm.

Hai trăm sáu mươi miếng linh thạch thượng phẩm, tương đương hai trăm sáu mươi vạn linh thạch hạ phẩm, trái tim Cổ Thần giật lên mấy cái, ngay cả một tiên tông trung đẳng cũng không thể có một hai trăm khối linh thạch thượng phẩm.

Hơn nữa đến hôm nay, trên Cổ Hoang đại lục, số lượng linh thạch thượng phẩm còn lại rất ít, kiếp trước Cổ Thần cũng chỉ thu thập được hơn mười khối, Ma tu Tà Băng Tông sống ở ngàn năm trước, lúc đó số lượng linh thạch thượng phẩm còn nhiều, chẳng trách hắc có những hơn hai trăm khối.

Hai trăm khối linh thạch thượng phẩm này so với khoáng mạch thạch mà Cổ Thần phát hiện ở khoáng động Bắc Thai Sơn có giá trị lớn hơn rất nhiều.

Mặc dù Cổ Thần chưa đi hết cả khoáng mạch linh thạch, nhưng nhìn vị trí trung tâm không có linh thạch trung phẩm, vậy thì khoáng mạch linh thạch đó tuyệt đối không thể có hơn trăm vạn, khoáng mạch có hơn trăm vạn linh thạch chắc chắn phải có linh thạch trung phẩm.

Số lượng linh thạch trong Càn Khôn Trạc so với số lượng linh thạch mà Cổ Thần sở hữu kiếp trước nhiều hơn rất nhiều.

Trừ linh thạch, bên trong còn có một lượng lớn bí điển pháp thuật, Cổ Thần dùng thần thức quét qua một lượt, có hơn một ngàn cuốn, hầu như đều là pháp môn tu chân ma đạo, cao cấp hơn công pháp bình thường một chút, nhưng bên trong cũng không thiếu một số công pháp thượng thừa.

Ý niệm Cổ Thần đột nhiên thoáng động, trong lòng mừng rỡ, trong mấy cuốn công pháp thượng thừa này có một cuốn là công pháp “Huyền Băng Tử Diễm quyết”, trên đại hội luyện đan Cổ Thần có nghe Vô Chân nhắc đến huyền băng tử diễm, rất giống với tử diễm băng viêm của hắc. Hắc mãi không tìm ra cách thi triển tử diễm băng viêm, mỗi lần tấn công địch đều là trực tiếp phóng ra, tử diễm băng viêm không thể rời khỏi cơ thể quá xa, không tiếp cận được đối phương, hiệu quả không quá lớn.

Cổ Thần đọc lướt một lượt nội dung cuốn “Huyền Băng Tử Diễm quyết”, quả nhiên huyền băng tử diễm của Tà Băng Tông chính là tử diễm băng viêm, chỉ là tên gọi khác nhau mà thôi.

Tử diễm băng viêm, được đặt theo tên băng động có Ma tu Tà Băng Tông, rất có khả năng là do Ma tu Tà Băng Tông để lại, huyền băng tử diễm do một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh Minh Khiếu kỳ để lại chẳng trách hàn khí lại kịch liệt đến vậy. Đây còn là Ma tu Tà Băng Tông đã chết, không biết lúc hắc còn sống, huyền băng tử diễm còn lợi hại đến mức nào?

Cổ Thần chậc chậc lưỡi, có lẽ phải vô cùng lợi hại, cho dù là tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, bị tử huyền băng tử diễm đánh trúng e rằng cũng phải biến thành một bức tượng băng.

“Huyền Băng Tử Diễm quyết” rất thích hợp để hắc tu luyện.

“Nếu như tử diễm băng viêm chính là huyền băng tử diễm, sau khi luyện thành, uy lực sẽ tương đối đáng sợ, không biết có thể hút hết được huyền âm hàn khí trong người sư tỷ không nhỉ?”

Nghĩ đến đây, Cổ Thần càng thêm quyết tâm tu luyện Huyền Băng Tử Diễm quyết.

Mặc dù không biết trước khi Hư Tử Uyên ba mươi ba tuổi có thể bước vào Mệnh Tuyền cảnh, luyện thành tử diễm băng viêm được hay không, nhưng dù sao vẫn là một phần hi vọng.

Phương diện pháp quyết, kiếp trước trong Càn Khôn Trạc của Cổ Thần có Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết, đương nhiên mạnh hơn một phần.

Thần thức Cổ Thần sau khi bỏ qua pháp quyết bí điển, chuyển sang một đồng bùa chú. Phải có hơn một ngàn tấm, nhưng đều là bùa chú bình thường, linh phù chỉ có hơn trăm tấm, hạ phẩm, linh phù trung phẩm rất nhiều, linh phù thượng phẩm chỉ có mười mấy tấm.

Nhưng điều khiến Cổ Thần cảm thấy mừng nhất là vẫn còn ba tấm bảo phù, bảo phù là bùa chú cao hơn linh phù. Luyện nhập bùa chú vào trong pháp bảo, phóng xuất một lần, uy lực cực đại, là một món pháp bảo vô thượng, tu sĩ Dẫn Hồn kỳ cũng không thể chống đỡ.

Chủ nhân cũ của Càn Khôn Trạc, có vẻ không quan tâm lắm đến bùa chú, nếu là Cổ Thần, kiếp trước bên trong Càn Khôn Trạc của hắn đến thượng phẩm bảo phù đủ để giết chết tu sĩ Kim Đan kỳ và đạo phù có thể khiến tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh phải khiếp sợ cũng có mấy tấm.

Nhưng mặc dù Cổ Thần nhớ cách thao tác những bùa chú đó, nhưng, tu vi không đủ không thể thao tác được. Với tu vi hiện tại, cùng lắm chỉ có thể thao tác linh phù trung phẩm, rất có tác dụng khi phải đối phó với Tiên Thiên cảnh hậu kỳ tu sĩ, nhưng đối phó với tu sĩ Thần Hải cảnh, hiệu quả không được rõ ràng lắm.

Mặc dù phương diện bùa chú không bằng, nhưng Cổ Thần cũng cảm thấy rất vui, ba tấm bảo phù hạ phẩm, đủ để hắn coi nhẹ Tu sĩ Dẫn Hồn kỳ.

Trừ bùa chú ra, vẫn còn một lượng lớn nguyên liệu chế tác bùa chú, chủ nhân cũ của Càn Khôn Trạc quả nhiên không nghiên cứu nhiều về bùa chú, nguyên liệu bùa chú phần lớn đều là nguyên liệu bình thường, chỉ có một lượng nhỏ nguyên liệu linh phù, nguyên liệu bảo phù, cần phải luyện nhập pháp bảo vào trong bùa chú, pháp bảo bên cạnh đúng là có mấy món.

Nhìn thấy pháp bảo Cổ Thần càng vui hơn, bây giờ hắn mới bước vào Thần Hải cảnh, vẫn chưa đến Bồi Nguyên kỳ, không thể tự mình luyện ra pháp bảo, bất kì món pháp bảo nào đối với hắn mà nói đều là bảo bối.

Trước mắt, trong tay hắn đang có hai món pháp bảo, một món là Trấn Thiên Tháp của Lý Nghiêm, nhưng món pháp bảo này Cổ Thần không dám tùy tiện sử dụng, Trấn Thiên Tháp là pháp bảo hạ phẩm.

Một món là Ngũ Linh Phân Thần trùy lấy được từ chỗ Ma tu Tà Băng Tông, Ngũ Linh Phân Thần trùy có lai lịch không nhỏ, luyện thành công Ngũ Linh Phân Thần trùy là pháp bảo cực phẩm, chỉ có điều, bộ Ngũ Linh Phân Thần trùy này đã ở trong cơ thể Ma tu Tà Băng Tông một ngàn năm, pháp lực thất thoát khá nhiều, đến bây giờ, chỉ tương đương một món pháp bảo trung phẩm.

Ngũ Linh Phân Thần trùy cũng không phải thứ Cổ Thần dám tùy tiện dùng, đây là pháp bảo của Đại Doanh Đế Đình Tàng gia, chỉ cần lộ diện sẽ giống như Trấn Thiên Tháp, là một phiền phức lớn.

Cho nên mặc dù có hai món pháp bảo, nhưng nếu như không phải lúc giết người diệt khẩu Cổ Thần đều không dám dùng.

Pháp bảo trong Càn Khôn Trạc tổng cộng có năm món, bốn món là pháp bảo hạ phẩm, một món là pháp bảo trung phẩm. Nhưng điều khiến Cổ Thần vui nhất là pháp bảo trung phẩm là một món pháp bảo phòng ngự, là một tấm ngọc bài bốn mặt do huyền băng kết thành.

Pháp bảo phòng ngự là một món đồ cứu mạng khá tốt, pháp bảo phòng ngự trung phẩm, có thể chặn được công kích của một tu sĩ Bồi Nguyên kỳ, tu sĩ Kim Đan kỳ nếu không đủ thời gian cũng rất khó đánh vỡ pháp bảo phòng ngự trung phẩm. Có thứ này cho dù gặp phải kẻ địch Bồi Nguyên kỳ, Cổ Thần cũng vẫn giữ được mạng sống.

Trên tấm ngọc bài tứ diện này có khắc mấy chữ nhỏ: Hàn Cương Ấn.

Xung quanh pháp bảo vẫn còn một đồng nguyên liệu luyện khí nữa, phần lớn là nguyên liệu luyện chế pháp bảo, nhưng hiện tại những thứ này đối với Cổ Thần đều vô dụng, Cổ Thần chọn ra một miếng thiết tinh màu đen. Thiết tinh đen có thể luyện chế ra pháp khí cực phẩm, vẫn có một chút tác dụng với Cổ Thần.

Thanh Ly kiếm của Cổ Thần vẫn là pháp khí thượng phẩm, dung nhập hắc thiết tinh có thể luyện thành pháp khí cực phẩm.

Hơn nữa Cổ Thần dự định dùng hắc thiết tinh dung hợp thảo của hắc tuyến giao mà hắn lấy được, để luyện ra một bộ đôi pháp khí cực phẩm.

Bất luận sử dụng đại lực kim cương quyền hay kinh tiên nhất chỉ, có một đôi pháp khí cực phẩm uy lực sẽ tăng lên gấp hai lần, hơn nữa trực tiếp đeo lên tay, không cần Cổ Thần phân tâm điều khiển.

Cho nên sau khi đeo vào, vẫn có thể tiếp tục sử dụng pháp khí khác, pháp bảo không phải chịu bất cứ ảnh hưởng phân niệm nào.

Nguyên liệu luyện khí, pháp bảo, bùa chú, pháp khí bí điển, linh thạch...

Những thứ này đối với Cổ Thần mà nói đúng là bảo tàng cao cấp, so với giá trị của Hạo Thiên động phủ còn lớn hơn rất nhiều. Mặc dù ở Hạo Thiên động phủ Cổ Thần lấy được rất nhiều linh dược quý giá, nhưng...

So với hàng trăm vạn linh thạch, cộng thêm bốn món pháp bảo hạ phẩm, một món pháp bảo trung phẩm, cộng thêm vô số bí điển pháp thuật thượng thừa, cộng thêm một lượng lớn bùa chú, một số linh phù, ba tấm bảo phù và một lượng lớn nguyên liệu luyện khí, những thứ lấy được từ Hạo Thiên động phủ đúng là kém hơn rất nhiều.

Cổ Thần thu thần thức, miệng cười toe toét, lập tức rút hắc thiết tinh, luyện Thanh Ly kiếm thành pháp khí cực phẩm, sau đó lại luyện ra một đôi găng pháp khí cực phẩm.

Nhìn đôi găng pháp khí cực phẩm đen xì, Cổ Thần hài lòng mỉm cười nói:

- Nhìn nó đen đen, lại dung nhập giao long chi thảo, thôi thì gọi nó là Hắc Long Phá đi!

Đặt xong tên cho đôi găng pháp khí cực phẩm, Cổ Thần kết thúc thời gian bế quan, mở phong ấn động phủ, hắn bắt đầu bế quan từ đầu tháng tư, bây giờ đã là đầu tháng mười, sáu tháng đã trôi qua.

Cổ Thần bước ra ngoài Động phủ Dược tiên, tâm trạng vô cùng thoải mái, nhìn về phía Tử Tâm tiểu trúc của Hư Tử Uyên, cũng không biết sư tỷ đã xuất quan hay chưa?

Nâng tu vi triển hiện lên Tiên Thiên cảnh tầng chín, Cổ Thần tung pháp khí, ngự khí phi hành, hóa thành một đường hào mang, nhanh chóng phi đến Tử Tâm tiểu trúc.

Tử Tâm tiểu trúc vẫn đóng cửa. Cổ Thần dùng thần thức quan sát, bốn phía đều hạ cấm chế, xem ra sư tỷ vẫn còn đang bế quan.

Độn quang lại lóe, Cổ Thần rời khỏi Tử Tâm tiểu trúc, bay về phía Bách Thảo Điện.

Hoàng Dược Tiên không có trong điện mà đang ở khu hậu điện, Cổ Thần thân là đệ tử thân truyền đương nhiên không cần đợi ở Bách Thảo Điện, mà trực tiếp đi vào hậu điện tìm Hoàng Dược Tiên.

- Đệ tử Cổ Thần bế quan hoàn tất, đến đây bái kiến sư phụ.

Cổ Thần cung kính đứng trước cửa, hai tay chắp lại cao giọng nói.

Kẹt...

Cửa phòng mở ra, Hoàng Dược Tiên râu tóc bạc phơ lập tức xuất hiện trước cửa, mắt đầy vẻ kinh hãi, lại vừa kinh ngạc nói:

- Cổ Thần, cuối cùng ngươi cũng luyện thành đan dược bát phẩm hồn nguyên đan?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đệ tử bế quan nửa năm, ngày nào cũng suy nghĩ, sau đó mới thử, cuối cùng luyện thành công hồn nguyên đan.

Nói đoạn, Cổ Thần giơ tay, một hộp đan dược xuất hiện trong tay, mở hộp đan dược, bên trong là một viên thanh quang đan dược âm u, chính là đan dược bát phẩm hồn nguyên đan, có thể tăng nhanh quá trình Dẫn Hồn.

Trước khi bế quan, Cổ Thần lấy danh nghĩa bế quan luyện được, cho nên Hoàng Dược Tiên cung cấp cho hắn một số nguyên liệu cần thiết luyện hồn nguyên đan, bây giờ Cổ Thần đưa ra hồn nguyên đan đủ chứng minh hắn đã luyện ra đan được bát phẩm là một đan được sư bát phẩm.

- Tốt, tốt, tốt...

Thành tựu đệ tử càng cao, sư phụ càng mừng, Hoàng Dược Tiên hài lòng nói:

- Cổ Thần, thiên phú luyện đan của ngươi từ cổ chí kim, e rằng chỉ có thái thượng cổ tiên tôn “Thái” mới có thể sánh được. Ha ha... Có thể thu nhận ngươi làm đệ tử đúng là vinh hạnh của sư phụ, không lâu nữa bản lĩnh của sư phụ, ngươi sẽ học được toàn bộ, ha ha.... Đến lúc đó sư phụ cũng không bằng được ngươi.

Cổ Thần cúi đầu nói:

- Đệ tử học nhanh đều là vì sư phụ, sư tỷ tận tâm truyền thụ. Nếu như không có sư phụ, sư tỷ hướng dẫn, Cổ Thần sao biết luyện đan chi thuật? Đối với đệ tử, sư phụ sư tỷ ân trọng như núi, đời này kiếp này đệ tử đều không dám quên.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

182. Chương 68: Danh Động Hư Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Cổ Thần nói vậy là muốn cảm ơn Hoàng Dược Tiên kiếp trước đã dạy dỗ hắn. Kiếp trước Cổ Thần vượt qua Hoàng Dược Tiên nhưng vẫn coi hắn như cha, ân trọng như núi.

Với kẻ thù, cho dù luân hồi chuyển thế cũng phải báo oán; với ân nhân, cho dù sinh mệnh trùng lai cũng phải hoàn trả...

Hoàng Dược Tiên mỉm cười gật gật đầu, đệ tử này có thiên phú yêu nghiệt, là thiên tài số một trong lịch sử Bách Thảo Phong nhất mạch, mặc dù thỉnh thoảng cũng lộ phong mang nhưng không tự ngạo, không tự phụ, không huênh hoang chẳng coi ai ra gì... Cho nên, Hoàng Dược Tiên cảm thấy rất hài lòng.

Đột nhiên Hoàng Dược Tiên biến sắc, kinh ngạc tiến lên trước mấy bước, đôi mắt già nua trợn tròn nhìn Cổ Thần đầy kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, Hoàng Dược Tiên mới thốt được nên lời:

- Ngươi... Tu vi của ngươi đã đột phá đến Tiên Thiên cảnh hậu kỳ rồi sao?

Tu vi Cổ Thần triển hiện là Tiên Thiên cảnh tầng bảy, đương nhiên là Tiên Thiên cảnh hậu kỳ.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đệ tử bế quan luyện được, đồng thời cũng dành chút thời gian tu luyện pháp quyết, nâng cao tu vi bản thân, ba tháng trước đệ tử đã đạt Tiên Thiên cảnh tầng bảy, lúc này đệ tử đã tới Tiên Thiên cảnh tầng bảy đỉnh phong, không lâu nữa sẽ đột phá lên Tiên Thiên cảnh tầng tám.

Thời gian Cổ Thần bế quan, tu vi mới chỉ ở Tiên Thiên cảnh tầng năm, lúc mới nhập môn là Tiên Thiên cảnh tầng một, lúc này mặc dù tu vi tăng lên quá nhanh, nhưng dưới Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, rất khó được các trưởng lão coi trọng, với cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng bảy hiện tại đương nhiên phải khác rất nhiều.

Nhập môn chưa đến hai năm mà đã đột phá Tiên Thiên cảnh hậu kỳ, nghĩa là hoàn toàn có thể nằm trong nhóm đệ tử Thần Hải cảnh dự bị.

Lúc Hoàng Phủ Cực nhập môn đã đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng bốn, bây giờ cũng chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng bảy mà thôi, bây giờ phương diện tu luyện và luyện đan thuật cùng phát triển, đã là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Bách Thảo Phong, nhưng so với Cổ Thần, Hoàng Phủ Cực vẫn còn kém xa.

Hoàng Dược Tiên nghiêm sắc nói:

- Không ngờ người không chỉ có thiên phú yêu nghiệt trên phương diện luyện đan, mà ngay cả tu luyện cũng nhanh như vậy, ta thật không sao hiểu nổi, là tiên thạch đo sai sao? Người có tiên căn thượng phẩm? Tu sĩ tiên căn hạ phẩm đâu ai có tốc độ tu luyện như người? Cho dù là đệ tử tiên căn trung phẩm cũng vẫn thua xa.

Cổ Thần vẫn rất bình thản, không hề tỏ ra đắc ý nói:

- Trước khi nhập môn, đệ tử vô tình đi vào một động phủ do tu sĩ nghìn năm trước để lại, trong động phủ đó không chỉ có một số linh dược mà còn có cả những ghi chép luyện đan do chủ nhân động phủ để lại, pháp quyết đầu tiên là pháp quyết khi ngủ vẫn có thể tu luyện, đệ tử mỗi ngày mười hai canh giờ đều tu luyện, thời gian tu luyện một ngày bằng người khác tu luyện ba ngày, thậm chí bốn ngày, tốc độ đương nhiên phải nhanh hơn một chút.

Nói đoạn, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Hoàng Dược Tiên, Cổ Thần giơ tay, lấy ra ba gốc linh dược, nhìn ba gốc linh dược, Hoàng Dược Tiên nhất thời ngẩn ra.

Ba gốc linh dược này, mỗi gốc đều hơn một ngàn năm, một gốc huyết điều, một gốc hóa đan thảo, một gốc thất điệp liên, đều là nguyên liệu luyện chế đan nguyên đan và hóa anh đan, đối với một kim đan kì như Hoàng Dược Tiên rất có hiệu quả.

Linh dược hơn ngàn năm, Cổ Hoàng đại lục không còn nhiều nữa. Cổ Thần một lúc lấy ra ba gốc, chẳng trách Hoàng Dược Tiên chấn động đến vậy.

Cổ Thần nói:

- Ba gốc linh dược này lấy từ động phủ của tu sĩ đó, có lẽ sẽ có tác dụng với sư phụ, xin sư phụ nhận cho.

Hoàng Dược Tiên mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không nhận luôn, nói:

- Cổ Thần, số linh dược này tương lai sẽ giúp cho việc tu luyện của người, người cứ giữ lại cho mình.

Cổ Thần không cất đan dược đi mà nói:

- Cửa đệ tử cũng là của sư phụ, nếu như sư phụ cảm thấy ba gốc linh dược này quá ít, đệ tử có thể hiến hết số linh dược có được cho sư phụ.

Hoàng Dược Tiên nghiêm nét mặt, nói:

- Sao ta có thể cảm thấy ba gốc linh dược này ít được?

Nói đoạn, nhận ba gốc linh dược, nói:

- Nếu như người đã có tâm, sư phụ cũng không khách khí, nhưng cái gì của người là của người, không liên quan gì đến sư phụ, người có thể tìm được động phủ do cổ tu sĩ để lại là khí vận của người, người có tâm như vậy sư phụ rất mừng, nhưng sau này không được nói những lời như vậy, ta là thầy, người là trò... Ta nhận người làm trò, tại sao lại phải lấy đồ của người?

Thấy Hoàng Dược Tiên có vẻ nghiêm túc, Cổ Thần biết tâm tính của hắn, trong lòng càng thêm kính trọng, gật đầu nói:

- Vâng, đệ tử nhớ.

- Ừm...

Sắc mặt Hoàng Dược Tiên giãn ra một chút, mỉm cười, nói:

- Cổ Thần, về đi, mấy ngày tới điều dưỡng tâm thần cho tốt, ba ngày sau ta sẽ dẫn người đến chủ mạch Đô Thiên Phong, gặp trưởng môn sư huynh, bản tông có một thiên tài tu luyện và luyện đan yêu nghiệt như người, phải đưa người đi gặp tông chủ bản tông mới đúng.

Cổ Thần gật gật đầu.

Trước khi bế quan, Cổ Thần còn sợ không dám đi gặp tông chủ Hư Thiên Tông Vô Thủy, Vô Thủy có tu vi Mệnh Tuyền cảnh, có thể nhìn thấu cảnh giới tu vi thực sự của Cổ Thần. Nhưng bây giờ tu vi Cổ Thần đã đạt đến Thần Hải cảnh, có pháp lực vô biên, pháp quyết che giấu càng tinh tiến.

Nếu như không phải là tu sĩ có tu vi cao hơn tu vi tuyệt đỉnh của hắn kiếp trước, tuyệt đối không thể nào nhìn ra, theo như Cổ Thần biết, Vô Thủy là Mệnh Tuyền cảnh linh anh kì tu sĩ, cho dù có giấu, cùng lắm cũng chỉ là đoạt xá kì tu vi, lúc này không thể tạo áp lực gì cho hắn.

Từ chỗ ở của Hoàng Dược Tiên quay về Động phủ Dược tiên, Cổ Thần yên tâm nghỉ ngơi ba ngày, hồi phục tâm thần đỉnh cao. Hôm nay hắn cùng Hoàng Dược Tiên đi chủ mạch Đô Thiên Phong, gặp tông chủ Vô Thủy.

Tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh có cái nhìn rất tinh tường cho nên Cổ Thần để Tiểu Bạch lại động phủ, tránh không bị Vô Thủy phát hiện. Mặc dù nói trên người có một con yêu thú không phải chuyện gì lớn, nhưng Cổ Thần biết, Tiểu Bạch không giống những con ma thú khác, nếu như để lộ quá sớm sẽ không có lợi cho mình.

Sáng sớm Cổ Thần đến Bách Thảo Điện, Hoàng Dược Tiên đang đợi ở đó, thấy Cổ Thần đến, không nói lời nào, dẫn Cổ Thần đến thẳng chủ mạch Đô Thiên Phong.

Không lâu sau, hai người đã qua vô số điểm canh, đến Đô Thiên Phong, quảng trường hình tròn rộng hơn một ngàn trượng vuông đang ở ngay dưới chân họ, nhưng lần này điểm đến của Cổ Thần không là quảng trường mà là một nơi nhỏ hơn trên đỉnh núi, một quảng trường mà diện tích cũng phải vài trăm trượng vuông.

Mép quảng trường, dọc theo sườn núi, có một tòa cung điện khổng lồ, rộng gần trăm trượng, cao gần trăm trượng, tổng cộng chín tầng, chính là nơi ở của tông chủ Hư Thiên Tông, Hư Thiên Điện.

Hôm nay Hoàng Dược Tiên đưa Cổ Thần đến Đô Thiên Phong, hôm qua đã có đệ tử truyền tin đến.

Ngay từ đại hội luyện đan, tin Bách Thảo Phong xuất hiện một đan dược sư thất phẩm đã làm chấn động toàn bộ Hư Thiên Tông, hôm nay đệ tử ấy lại trở thành đan dược sư bát phẩm, hơn nữa nhập môn chưa đầy hai năm, tu vi cũng từ Tiên Thiên tăng một bước vào cảnh giới Tiên Thiên tầng bảy.

Thông tin này truyền đến chủ mạch nhất thời tạo ra một cơn chấn động lớn, biết đâu lại phát hiện ra một đệ tử thiên tài thượng phẩm tiên căn nữa.

Chỉ một ngày, cái tên Cổ Thần truyền khắp Hư Thiên Tông, hôm nay Hoàng Dược Tiên đưa Cổ Thần đến, Hư thiên Tông tông chủ Vô Thủy và các trưởng lão đều ở Hư Thiên Điện chờ đợi. Ngay cả thủ tọa Thanh Viêm Phong Quân Bách Dương, thủ tọa Lạc Hà Phong Uất Lạc Hồng cũng đến để được tận mắt nhìn thấy thiên tài cực phẩm mà Hoàng Dược Tiên nói đến.

Hai đường đệ tử quang tiêu tán, dừng lại trên quảng trường trước Hư Thiên Điện.

Một trăm trượng vuông xung quanh Hư Thiên Điện đều có trận pháp cấm bay, bất cứ ai ra vào đều phải đi bộ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

183. Chương 69: Ngự Hỏa Phần Thiên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Khoảng cách một trăm trượng rất nhanh đã đến, Hoàng Dược Tiên thân là thủ tọa một mạch, thân phận không hề nhỏ, đệ tử canh gác bên ngoài Hư Thiên Điện thấy Hoàng Dược Tiên đến, đồng thanh hô to

- Hoàng thủ tọa.

Ngữ khí không dám thất lễ.

Đồng thời, những đệ tử này cũng lén lút liếc nhìn Cổ Thần sau lưng Hoàng Dược Tiên, họ cũng rất hiếu kỳ về đệ tử áo xám nổi tiếng này.

Đệ tử mới nhập môn, Hoàng Phủ Hạo là tiên căn thượng phẩm, quang mang quá thịnh, sớm đã truyền khắp ngũ mạch, sau khi Trúc Thai thành công, đánh khí càn ngút trời, cả Hư Thiên Tông không ai là không biết.

Bây giờ, lại có thêm một đệ tử áo xám nữa, trở thành đan dược sư bát phẩm mà rất nhiều trưởng lão cũng không thể tấn thăng được. Trên con đường tu luyện cũng có thiên phú tương đương, ngay từ cuối năm thứ nhất tên tuổi đệ tử này đã truyền khắp ngũ mạch Hư Thiên Tông, thậm chí lần này còn khiến tông chủ Hư Thiên Tông Vô Thủy đích thân tiếp kiến.

Vào trong Hư Thiên Điện là một đại sảnh lớn rộng chừng mười trượng, dài hơn hai mươi trượng.

Cuối đại sảnh có một đài cao cao chừng một trượng, dài mười trượng, rộng ba trượng, trên đài cao là một chiếc ghế dài rộng chừng một trượng.

Trên ghế, ngồi một vị trung niên tu sĩ tuổi gần năm mươi, khoác trên mình một bộ y phục trắng tinh, trán có vài nếp nhăn mờ mờ, tóc được búi gọn trên đầu, một cây trâm ngọc trắng gài xuyên qua.

Trên ngón cái bàn tay phải người này đeo một chiếc nhẫn lớn tối màu, bề mặt nhẫn lấp lánh ánh sáng, giống như những vì sao.

Người này chính là tông chủ Hư Thiên Tông Vô Thủy.

Hai bên đại sảnh, cũng có hai đài cao cao chừng nửa trượng chạy dài hai bên tường, dài rộng hơn một trượng, hai bên trái phải đều có những hàng ghế dài, lúc này, hàng ghế đầu tiên bên phải và hàng ghế thứ hai bên trái đang ngồi hai tu sĩ.

Người bên phải, thân khoác hắc bào, ngực áo bên phải thêu một đóa hỏa diễm bùng bùng, tóc đỏ rực, da cũng đỏ, người này chính là thủ tọa Thanh Viêm Phong Quân Bách Dương.

Sau lưng Quân Bách Dương là một nhân vật trung niên tuổi độ tam tuần, dáng người to lớn, sắc mặt nghiêm nghị, như nước đọng đầy vực, khoác trên người một bộ áo màu cam, da mặt hồng hào mang lại cho người ta cảm giác giống như một ngọn lửa đang cháy.

Cổ Thần nhận ra người này, thanh danh của hắn ở Hư Thiên Tông chỉ dưới bốn vị thủ tọa, là đệ tử thân truyền của Quân Bách Dương, được các đệ tử Hư Thiên Tông gọi là đại sư huynh, tuyệt thế thiên tài có tiên căn thượng phẩm Vân Phiêu Trần. Người bên tay trái cũng khoác một bộ hắc bào, nhưng là một phụ nữ tứ tuần tuổi gần bốn mươi, ngực áo bên phải thêu hình một đám mây, khóe mắt thấp thoáng nếp nhăn, nhưng da dẻ trắng mịn, tướng mạo tuyệt đẹp, có lẽ lúc còn trẻ cũng là một đại mỹ nhân, người này chính là thủ tọa Lạc Hà Phong Uất Lạc Hồng.

Sau lưng Uất Lạc Hồng có một đệ tử nữ, mi thanh mục tú, cô gái này mặc dù còn trẻ nhưng đã được khoác y phục màu vàng, chứng tỏ được thu nhập Hư Thiên Tông ngay từ khi còn nhỏ, lại được Uất Lạc Hồng dẫn theo bên mình, rõ ràng là đệ tử rất được yêu quý, nhưng Cổ Thần không quen.

Cổ Thần theo Hoàng Dược Tiên đến trước đài cao, Hoàng Dược Tiên dừng lại, cao giọng nói:

- Hoàng Dược Tiên, xin chào chưong môn sư huynh.

Cổ Thần cũng cúi người, nói:

- Đệ tử Cổ Thần, bái kiến chưong môn sư bá.

Vô Thủy dừng ánh mắt ở chỗ Cổ Thần, gật gật đầu, nói:

- Được, Hoàng sư đệ mời ngồi.

Hoàng Dược Tiên đi sang bục bên phải, chỉ Quân Bách Dương, nói:

- Cổ Thần, vị này là thủ tọa Thanh Viêm Phong, Quản Bách Dương sư bá.

Cổ Thần lễ phép bái kiến. Vân Phiêu Trần cũng đồng dạng chào hỏi Hoàng Dược Tiên, sau đó Hoàng Dược Tiên lại quay sang giới thiệu thủ tọa Lạc Hà Phong Uất Lạc Hồng, đệ tử của Uất Lạc Hồng cũng đồng dạng hoàn lễ, hiện tại Cổ Thần mới biết đệ tử xinh đẹp này tên là Liễu Thanh Y.

Không biết tại sao, Cổ Thần cứ cảm thấy ánh mắt đại sư huynh Vân Phiêu Trần nhìn mình rất thân thiện, trong khi vị Liễu Thanh Y sư tỷ kia thì có chút bất mãn.

Hoàng Dược Tiên giới thiệu hai vị thủ tọa xong, đến ngồi ở vị trí bên cạnh Quản Bách Dương, Cổ Thần cũng giống như Vân Phiêu Trần, đứng ở phía sau Hoàng Dược Tiên.

Bốn vị trí đã đủ ba người. Chỉ còn một chỗ ngồi trống ở hàng ghế thứ nhất bên trái, là thủ tọa của Ẩn Kiếm Phong Lệ Kiếm Quân. Hôm nay không phải việc gì lớn, chỉ là Vô Thủy đến xem mặt thiên tài đệ tử mới nhập môn, Lệ Kiếm Quân rõ ràng không có hứng thú.

Cả đại sảnh trừ những người này ra không còn ai khác. Về lý mà nói, Vô Chân thân là thiếu tông chủ, những sự kiện thế này phải xuất hiện mới đúng, xem ra lại có nhiệm vụ gì nên phải xuất môn. Thời gian một năm, Vô Chân cũng chỉ ở trong tông khoảng hai ba tháng.

- Cổ Thần, ngươi đã là một đan dược sư bát phẩm?

Vô Thủy đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cổ Thần ngược nhìn Vô Thủy, gật đầu nói:

- Vâng, đệ tử mới trở thành đan dược sư bát phẩm chưa được bao lâu.

Nghe Cổ Thần nói, trong mắt Hoàng Dược Tiên đầy vẻ tự hào, Quản Bách Dương, Uất Lạc Hồng cũng khẽ gật đầu, ánh mắt có chút kinh ngạc, Vân Phiêu Trần nhìn Cổ Thần mỉm cười thân thiện, chỉ có Liễu Thanh Y là thần tình có chút giận dữ.

- Không tồi, nhập môn chưa đầy hai năm mà đã là một đan dược sư bát phẩm, Cổ Thần, ngươi sẽ là trụ cột tương lai của Bách Thảo Phong, cũng giống như đại sư huynh Vân Phiêu Trần của các ngươi, là hi vọng lớn nhất của Hư Thiên Tông.

Vô Thủy khẽ gật đầu, nói tiếp.

Cổ Thần nói:

- Đa tạ sư bá khen thưởng.

Vô Thủy khẽ mỉm cười, rất hài lòng với biểu hiện của Vô Thần, nói:

- Ngươi bây giờ vẫn là một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng bảy?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Hai tháng trước bước vào Tiên Thiên cảnh tầng bảy.

Vô Thủy quay sang nhìn ba người Hoàng Dược Tiên, Quản Bách Dương, Uất Lạc Hồng, nói:

- Ý của ba người thế nào?

Quản Bách Dương liếc nhìn Cổ Thần, ánh mắt đầy tán thưởng, nói:

- Cổ Thần sư chất có thiên phú như vậy, có lẽ phương diện tu luyện và luyện đan phải cùng phát triển mới đúng.

- Quản sư huynh nói xa rồi.

Uất Lạc Hồng lắc đầu, nói:

- Sinh mệnh tu sĩ có hạn, chỉ nên chuyên tinh một thứ, nếu như phát triển cả hai phương diện, sau này e rằng khó thành đại khí, ta thấy thiên phú luyện dược của Cổ Thần sư chất cao hơn tu luyện, vậy thì cứ chuyên tinh luyện đan, còn tu luyện, trong Hư Thiên Tông ta không lẽ vẫn còn có nguy hiểm gì?

Quản Bách Dương hắc hắc cười, nói:

- Hoàng sư đệ cũng là đồng tu tu luyện và luyện đan thuật, luận tu vi đệ ấy không thua chúng ta, luận luyện đan thuật là một đan dược sư thập phẩm, trong mắt sư muội không lẽ cũng không thành đại khí?

Uất Lạc Hồng nói:

- Muội thấy, nếu như Hoàng sư đệ chuyên tinh tu luyện, nói không chừng còn vượt qua chúng ta, giống như chưởng môn sư huynh, đột phá mệnh cách bước vào đại đạo, chứ đâu có giống chúng ta, một trăm năm sau hóa thành một đồng đất vàng? Nếu như chuyên tinh luyện đan thuật, Hoàng sư đệ nói không chừng đã đột phá cực hạn đan dược sư thập phẩm, luyện ra đan dược vô thượng, trở thành tiên đan sư!

Thấy hai người ai cũng có ý kiến của mình, Vô Thủy hướng ánh mắt sang phía Hoàng Dược Tiên, nói:

- Hoàng sư đệ, Cổ Thần là đồ đệ của đệ, đệ hãy tự quyết.

Hoàng Dược Tiên khẽ gật đầu, chuyển ánh mắt sang phía Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần, người đã nghe hai vị sư bá nói, chắc người cũng biết tu luyện và luyện đan thuật, đồng tu hay là chuyên tinh sẽ liên quan đến thành tựu sau này của người, sư phụ không ép người. Người tự mình quyết định!

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Đệ tử muốn tiến hành song song

- Được...

Quản Bách Dương hét lớn:

- Đại nam nhi là phải có tự tin, đâu có thể sợ nọ sợ kia? Sư chất, ta đánh giá cao người.

Vô Thủy cũng gật gật đầu, nói:

- Nếu như người đã muốn đồng tu, vậy thì trong tứ mạch Đô Thiên Phong, Ấn Kiếm Phong, Thanh Viêm Phong, Lạc Hà Phong, người có thể chọn lấy một loại pháp quyết để học. Đệ tử Bách Thảo Phong thường thuật pháp hơi kém, hi vọng người có thể cải thiện cục diện.

Thuật pháp Đô Thiên Phong là pháp quyết thượng thừa Hư Thiên Tinh Thần quyết, cùng cấp với Linh Kinh Thuần Tức quyết của Cổ Thần. Cổ Thần có Linh Kinh Thuần Tức quyết và Đỉnh Thiên Quyết, không cần học thêm pháp quyết tu luyện gì nữa. Đô Thiên Phong vẫn còn một bộ Lạc Tinh Thần Quyền là công pháp chiến đấu, với thân thể cường hãn của Cổ Thần mà nói, tương đối phù hợp.

Pháp thuật Ấn Kiếm Phong là pháp quyết thượng thừa Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết, vừa là pháp quyết tu luyện, vừa là công pháp chiến đấu, uy lực của lôi điện công kích rất mạnh, trên phương diện chiến đấu vô cùng cường thế.

Pháp thuật Thanh Viêm Phong là pháp quyết thượng thừa Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, cũng là công pháp tu luyện và chiến đấu, rất đặc biệt trong việc khống chế hỏa diễm, hơn nữa trong ngũ hành hỏa chủ công, công kích lực so với Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết cũng sèn sèn như nhau.

Pháp thuật Lạc Hà Phong là Tử Hà Diễn Hồn quyết, đối với tu sĩ Thần Hải cảnh hóa hồn rất có hiệu quả, nhưng Cổ Thần có kinh nghiệm kiếp trước, Tử Hà Diễn Hồn quyết không có hiệu quả quá lớn với hắn, hơn nữa Lạc Hà Phong chủ thu nữ đệ tử, rất ít đệ tử nam tu luyện bộ pháp quyết này.

Cổ Thần phân tích cẩn thận, nếu như lựa chọn công pháp thì phải chọn giữa Lạc Tinh Thần Quyền và Ngự Hỏa Phần Thiên.

Nhưng Cổ Thần chưa lên tiếng, Quản Bách Dương đã cướp lời trước:

- Cổ Thần sư chất, Hư Viêm Quyết của Bách Thảo Phong và Ngự Hỏa Phần Thiên của Thanh Viêm Phong cũng là công pháp hỏa hệ, tu luyện tương đối thuận lợi, hơn nữa cũng giúp cho việc luyện đan của người sau này.

Nghe Quản Bách Dương nói, Cổ Thần gật đầu:

- Đệ tử lựa chọn Ngự Hỏa Phần Thiên quyết của Thanh Viêm Phong.

Công pháp chiến đấu, Cổ Thần đã đạt tới Thần Hải cảnh, trong đầu có rất nhiều, quyền pháp, có Kim Cương Thần Quyền, bản tiền hóa của Kim Cương Quyền, đây là công pháp chiến đấu chân chính của Phật môn, uy lực cực mạnh, không hề thua kém Lạc Tinh thần quyết của Hư Thiên Tông.

Cổ Thần sắp tu luyện “Huyền Băng Tử Diễm quyết”, công pháp ma đạo này cực kì âm hàn, tu luyện sẽ giống như Ma tu Tà Băng Tông, thân thể lạnh như hàn băng, nếu như cũng tu luyện với Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, âm dương điều hòa, có lẽ sẽ tránh được việc thân thể âm hàn hóa.

Thấy Cổ Thần đã lựa chọn, Vô Thủy nói:

- Vân Phiêu Trần.

Vân Phiêu Trần nói:

- Có đệ tử.

Vô Thủy nói:

- Người đi Bách Thảo Phong một chuyến, phụ trách dạy Cổ Thần Ngự Hỏa Phần Thiên quyết.

- Đệ tử lĩnh mệnh.

Vân Phiêu Trần gật đầu nói, sau đó quay sang nhìn Cổ Thần cười:

- Cổ sư đệ, sư huynh ngày mai sẽ đến.

Cổ Thần cười nói:

- Đa tạ sư huynh chỉ giáo.

Quyết định cho Cổ Thần tu luyện Ngự Hỏa Phần Thiên quyết xong, không còn việc gì nữa, mọi người cáo biệt Vô Thủy ra về. Cổ Thần đi sau Hoàng Dược Tiên ra khỏi Hư Thiên Điện, chuẩn bị quay về Bách Thảo Phong.

Bên ngoài Hư Thiên Điện, Hoàng Dược Tiên, Cổ Thần, Quân Bách Dương, Vân Phiêu Trần, Uất Lạc Hồng, Liễu Thanh Y lần lượt từ biệt. Vân Phiêu Trần lại nói với Cổ Thần rằng ngày mai hẳn đến, Quân Bách Dương từ xưa đến nay luôn ôn hòa cũng tỏ ra rất thích Cổ Thần.

Nhưng, Cổ Thần cảm nhận rõ ràng, có người không thèm nhìn mình, đó là Liễu Thanh Y. Mặc dù Liễu Thanh Y cũng là mỹ nhân, nhưng so với Hư Tử Uyên vẫn còn thua xa. Cổ Thần đương nhiên không để lộ ra biểu tình không nên gì, hơn nữa hẳn cũng không quen biết nên không hiểu tại sao nàng ta lại giận mình.

Với sự thù hận của Liễu Thanh Y, Cổ Thần chỉ nhún nhún vai, không mấy quan tâm, đi theo Hoàng Dược Tiên quay về Bách Thảo Phong, ở trong Bách Thảo Điện cùng Hoàng Dược Tiên trao đổi một lúc, sau đó cáo biệt quay về Động phủ Dược tiên.

Ngày thứ hai, đại sư huynh Vân Phiêu Trần đứng hẹn tìm đến, bắt đầu dạy Cổ Thần pháp quyết ” Ngự Hỏa Phần Thiên quyết”.

- Cổ sư đệ, thiên phú học tập của đệ rất cao, so với ta lúc vừa học Ngự Hỏa Phần Thiên quyết còn nhanh hơn nhiều. Ta thực sự không hiểu, tại sao ứng tiên thạch lại bảo đệ là tiên căn hạ phẩm? Theo như ta thấy, thiên phú của đệ so với đệ tử tiên căn thượng phẩm không hề thua kém.

Một tháng sau, Cổ Thần và Vân Phiêu Trần đứng trên một khe núi bên ngoài Động phủ Dược tiên, nhìn mây trắng mờ ảo xa xa, Vân Phiêu Trần cảm thán nói.

Mới chỉ một tháng Cổ Thần đã nắm được những gì cơ bản nhất, thành tựu tu vi sau này, bây giờ chỉ có thể dựa vào tu luyện bản thân, không cần ai hướng dẫn nữa.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Tất cả đều là nhờ đại sư huynh dạy tốt, lĩnh ngộ Ngự Hỏa Phần Thiên quyết của đại sư huynh, đúng là đã đến mức độ lô hỏa thuần thanh, mọi khó khăn đều có thể giải quyết dễ dàng, đạ tạ đại sư huynh một tháng vừa qua đã hướng dẫn đệ.

Phương pháp tu luyện pháp quyết trong thiên hạ mặc dù không giống nhau, nhưng cũng không khác biệt quá nhiều, một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đỉnh cao trùng sinh, có phần nhân giới, có phần kinh nghiệm đó, tu luyện bất cứ pháp quyết nào, cho dù tiên căn kiếp trước có thấp đến đâu, tốc độ tu luyện pháp quyết kiếp này vẫn tương đối đáng sợ.

- Ha ha... Đệ coi trọng ta quá rồi đấy.

Vân Phiêu Trần cười nói:

- Gần mười năm nay, sư huynh dạy không ít người tu luyện Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, không ai có tốc độ tu luyện nhanh như đệ, tốc độ tu luyện của sư đệ, ngay cả sư huynh cũng phải cảm thấy ngưỡng mộ!

Cổ Thần thoáng ngáy ra, nói:

- Những lời này của đại sư huynh, nếu như để các sư huynh đệ khác nghe thấy, chắc sẽ kéo đến đây giết chết sư đệ mất, đến lúc đó đệ sẽ bị cả tông cười nhạo.

Vân Phiêu Trần ha ha cười, nói:

- Cổ sư đệ, ta không có ý chế giễu đệ, được rồi hôm nay kiểm tra đệ lần cuối, về cơ bản đệ đã nắm được Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, thành tựu sau này trông cả vào tu luyện bản thân.

Cổ Thần gật gật đầu.

Thân ảnh hai người phân khai, cách nhau mười trượng, Vân Phiêu Trần giơ tay, một khối hỏa diễm trong suốt nổi lên giữa lòng bàn tay, Vân Phiêu Trần quát khẽ một tiếng, nói:

- Hỏa diễm biến.

Hỏa diễm căng lên trong gió, càng lúc càng lớn, hóa thành một con hỏa diễm, thân hình hỏa diễm vẫn đang tăng trưởng, cánh vẫy nhẹ lập tức bay vọt lên trời. Rất nhanh, hỏa diễm nở dài hơn một trượng, miệng phun hỏa diễm, hai móng lửa cháy bùng bùng, lao thẳng về phía Cổ Thần.

Cổ Thần hai mắt chăm chú, hai tay cùng giơ, hai luồng hỏa diễm nổi lên trong lòng bàn tay, quát khẽ:

- Hỏa vân cung, liệt diễm tiễn... hỏa tiễn biến.

Một khối hỏa diễm biến thành hỏa cung bùng cháy, một khối hỏa diễm khác biến thành tiễn lửa, tiễn lửa lấp lên hỏa cung, bằng một tiếng, tiễn lửa đột ngột bắn ra, xuyên trúng tim hỏa diễm, hỏa diễm kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức hóa thành vô số hỏa tinh, phiêu tán khắp nơi.

- Tốt...

Vân Phiêu Trần tán dương, hai tay kết thành một đường thủ ấn, hai khối hỏa diễm lập tức bắn ra, dung nhập làm một, hóa thành một rặng lửa.

Vân Phiêu Trần quát:

- Hỏa phụng biến...

Một tiếng rít chói tai phát ra từ trong rặng lửa, một con hỏa phụng bất ngờ lao ra, biến lớn trong nháy mắt, sau đó lao vọt lên trời.

Cổ Thần lại dùng tiễn lửa bắn hỏa phụng, hỏa phụng há mỏ, đập trúng tiễn lửa, sau đó ngửa cổ nuốt hỏa tiễn xuống bụng, ngọn lửa trên người hỏa phụng càng rực rỡ hơn.

Cổ Thần không ngừng kết xuất thủ ấn, một đường rồi lại một đường hỏa diễm từ ngón tay đánh ra hóa thành tiễn lửa, bắn về phía hỏa phụng. Nhưng tất cả đều bị hỏa phụng nuốt hết, hỏa vân cung, liệt diễm tiễn căn bản không thể uy hiếp được hỏa phụng mà ngược lại, sau khi nuốt xong hỏa tiễn, uy lực của hỏa phụng càng lúc càng cường đại, lao thẳng về phía Cổ Thần.

Thiên Tiên Tử

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

184. Chương 70: Một Đôi Cầu Nam Nữ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Cổ Thần giơ tay, hỏa vân cung, liệt diễm tiễn đồng thời hóa thành hỏa diễm, thu vào trong cơ thể, hai tay kết thành ấn mới, quát:

- Hỏa long biến.

Hai tay kết ấn chỉ về phía trước, một đường hỏa diễm cự đại, xuất hiện trước mặt Cổ Thần, hóa thành một con hỏa long rực lửa, dài hơn mười trượng, hỏa long rồng lên một tiếng, lao thẳng lên trời, chiến đấu cùng hỏa phụng.

Long, phụng tương đấu, thực lực ngang nhau, nhưng, hỏa phụng rõ ràng vẫn chiếm ưu thế, hỏa long dưới sự công kích của hỏa phụng, từng mảng vẩy lửa trên người không ngừng rớt xuống, chỉ chút vết thương.

Đúng một canh giờ, hỏa long dưới sự công kích của hỏa phụng, trở nên vô cùng thảm hại, cuối cùng hỏa phụng thân uy đại phát, bầu chặt hai móng khổng lồ vào người hỏa long, dùng lực dứt, xé hỏa long thành hai mảnh, hỏa long hóa thành những đốm hỏa tinh, tiêu tán không chút dấu vết.

Cổ Thần tái mặt, hỏa long bị diệt, nguyên khí đại thương, hỏa phụng đại thắng quay trở về thân thể Vân Phiêu Trần.

Vân Phiêu Trần lại gần, mừng rỡ nói:

- Hôm nay sư đệ có thể duy trì được một canh giờ, Ngự Hỏa Phần Thiên quyết so với mấy ngày trước lại có tiến triển, sư huynh bây giờ quay về Thanh Viêm Phong, sau này việc tu luyện trông hết vào bản thân sư đệ.

Thấy Vân Phiêu Trần đã có ý đi, Cổ Thần nói:

- Một tháng vừa rồi, được đại sư huynh toàn lực tương tiếp, sư đệ sẽ mãi khắc ghi trong lòng.

Vân Phiêu Trần vỗ vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Có một đệ tử tài năng như đệ, sư huynh ta càng dạy càng vui, ha ha, sau này nếu còn chỗ nào chưa hiểu, cứ đến Thanh Viêm Phong tìm ta. Giờ ta về đây.

Cổ Thần chấp tay nói:

- Đại sư huynh mời...

Vân Phiêu Trần mỉm cười, tung một món pháp bảo, hóa thành một đường hào mang, biến mất nơi chân trời.

Cổ Thần quay về động phủ, Tiểu Bạch lập tức nhảy lên vai hắn, vui vẻ nói:

- Cổ Thần, người đó đi rồi chứ? Bây giờ Tiểu Bạch lại có thể tự do chơi rồi.

Một năm nay, phần lớn thời gian Cổ Thần đều dùng cho việc bế quan, một tháng này, Vân Phiêu Trần đến dạy Cổ Thần " Ngự Hỏa Phần Thiên quyết", Tiểu Bạch phải phải trốn một tháng, tâm trạng buồn chán cũng là lẽ đương nhiên.

Cổ Thần xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, ngồi lên giường đá, giơ tay, một đóa tử diễm băng viêm lập tức chui ra, một tay khác lại giơ lên, một khối hỏa diễm màu trắng xuất hiện, đây chính là phần thiên diễm hỏa luyện ra bởi Ngự Hỏa Phần Thiên.

Huyền Băng Tử Diễm quyết và Ngự Hỏa Phần Thiên quyết tương dung có uy lực vượt xa sức tưởng tượng của Cổ Thần, một tháng vừa rồi, lúc Vân Phiêu Trần dạy, Cổ Thần luyện Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, đợi đến tối chỉ còn một mình, Cổ Thần mới luyện tử Huyền Băng Tử Diễm quyết, âm dương tương giao, tốc độ tu luyện nhanh đến kì lạ, chẳng trách Vân Phiêu Trần cũng phải ngưỡng mộ tốc độ tu luyện của Cổ Thần.

Những ngày sau đó, ban đêm Cổ Thần tu Linh Kinh Thuần Tức quyết thay cho thời gian ngủ, ban ngày dùng một nửa thời gian tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, đây là thời gian tu vi Cổ Thần tăng trưởng nhanh nhất, một nửa còn lại, đồng thời tu luyện Huyền Băng Tử Diễm quyết và Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, hai loại pháp quyết này âm dương tương hòa, tu luyện đồng thời tốc độ cực nhanh.

Không hay không biết, thời gian một tháng nữa lại trôi qua, Ngự Hỏa Phần Thiên và Huyền Băng Tử Diễm quyết, Cổ Thần đã tu luyện đến mức độ nhất định, tu vi của hắn cũng tăng trưởng không ít, đạo thai đã dần dần ổn định, tu vi cũng dần chậm đến Trúc Thai trung kỳ.

Lại một cuối năm nữa gần đến, Cổ Thần vào Hư Thiên Tông đã tròn hai năm, mấy ngày sau khi Vân Phiêu Trần rời đi, Cổ Thần nâng tu vi triển hiện lên Tiên Thiên cảnh tầng tám, hơn nữa, còn báo cáo lại với sư phụ Hoàng Dược Tiên khiến tâm trạng của hắn trở nên rất vui vẻ.

Hôm đó, Cổ Thần đang ở trong động phủ tu luyện, đột nhiên từ bên ngoài truyền vào một giọng nói trong vắt:

- Cổ sư đệ...

Trái tim Cổ Thần như muốn nhảy lên, giọng nói luôn xuất hiện trong những giấc mộng lúc này đang vang lên bên tai hắn, hắn lập tức nhảy ra khỏi giường, chạy như bay về phía cửa động. Một bóng thiếu nữ xanh lục, tóc cài an thần hoa, đẹp hơn cả thiên tiên xuất hiện trước mắt hắn.

- Sư tỷ, tỷ trúc thai thành công xuất quan rồi sao?

Cổ Thần tiến liền ba bước, đi thẳng đến chỗ Hư Tử Uyên.

Trong mắt Hư Tử Uyên lấp lánh niềm vui, miệng tủm tỉm, gật gật đầu.

- Sư đệ, ta nhớ sư tỷ muốn chết.

Kiếp này Cổ Thần được cùng Hư Tử Uyên tương phùng, trong lòng càng yêu nàng hơn. Một năm không gặp, nỗi nhớ bạo phát, cũng không biết lấy đâu ra gan mà dám chạy đến ôm chặt Hư Tử Uyên vào lòng.

Hư Tử Uyên lộ vẻ kinh ngạc, mặt đỏ bừng, bị phản ứng kịch liệt của Cổ Thần làm cho giật mình, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, nói:

- Sư đệ, đệ, mau bỏ ta ra.

Lời của Hư Tử Uyên khiến Cổ Thần nhanh chóng thức tỉnh. Lúc này hắn quá bạo gan, đến bản thân cũng thấy bất ngờ, vội vàng bỏ Hư Tử Uyên xuống, nhưng, trước đó sớm đã ôm nàng quay ba vòng.

- Vừa xuất quan ta liền đến tìm đệ, vậy mà đệ đối xử với ta như vậy à.

Hư Tử Uyên bĩu môi, ngữ khí có vẻ như đang trách móc nhưng sắc mặt thì lại có chút bối rối.

Cổ Thần buông lỏng cánh tay, toe toét cười nói:

- Sư tỷ, nhìn thấy sư tỷ ta mừng quá, hắc hắc... Không kìm được lòng.

Hư Tử Uyên lườm hắn, những không hề trách cứ, nói:

- Được rồi, ta vừa xuất quan, đến nói với đệ một tiếng, bây giờ ta phải đi Bách Thảo Điện gặp sư phụ.

- Ừm...

Cổ Thần gật gật đầu, ánh mắt có chút quyến luyến.

Hư Tử Uyên kéo tay Cổ Thần, nói:

- Kì thực sự tỷ cũng rất nhớ đệ.

Nói đoạn, hai má đỏ như hai áng mây, vội vàng tung pháp khí, hóa thành một đường hào mang, lập tức biến mất nơi chân trời.

Nhìn theo bóng dáng Hư Tử Uyên, Cổ Thần hồi tưởng lại những lời nàng vừa nói, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Hư Tử Uyên xuất quan, một năm không gặp nhưng tình cảm thì còn sâu đậm hơn trước, gần như mỗi ngày, Cổ Thần và Hư Tử Uyên đều gặp mặt.

Cuối năm đã qua, Hoàng Dược Tiên cũng bắt đầu dạy Cổ Thần luyện đan dược cửu phẩm, những ngày đầu tháng, Cổ Thần đều đến Bách Thảo Điện một chuyến, thời gian còn lại, gặp gỡ sư tỷ hay ở trong Động phủ Dược tiên khổ luyện.

Đúng ba tháng sau, Cổ Thần đã chạm đến ranh giới Trúc Thai trung kỳ, hần nâng tu vi triển hiện lên Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Hôm đó là đại thọ bảy mươi của thủ tọa Ẩn Kiếm Phong Lệ Kiếm Quân, Cổ Thần và Hư Tử Uyên theo Hoàng Dược Tiên đến chúc mừng.

Thọ yến thủ tọa được làm rất đại khí, khách đến chúc mừng đều là thủ tọa các mạch và đệ tử thân truyền, ngoài ra còn có trưởng lão ngũ mạch.

Số người đến dự rất nhiều, danh khí Cổ Thần sớm đã truyền khắp ngũ mạch, sánh ngang với Hoàng Phủ Hạo của Ẩn Kiếm Phong.

Để tránh không cho các trưởng lão hỏi ngăn hỏi dài, thọ yến vẫn chưa bắt đầu, Cổ Thần đã tìm đến một nơi ít người, tránh xa Hoàng Dược Tiên và Hư Tử Uyên, chạy ra sau Ẩn Kiếm Phong.

Đột nhiên, Cổ Thần nhìn thấy hai bóng người rất quen, một là đệ tử thiên tài Hoàng Phủ Hạo, một là sư tỷ Liễu Thanh Y mà hần từng gặp ở Hư Thiên Điện,

Thấy hai người lén lút lút lút, nhìn trước nhìn sau rồi mới đi ra hậu sơn, trong lòng Cổ Thần hiếu kì, âm thầm bám theo. Chỉ thấy hai người đi đến một nơi kín đáo, rồi Hoàng Phủ Hạo ôm chặt Liễu Thanh Y vào lòng, luồn tay vào áo nàng ta, lần ra trước ngực.

Thần tình Liễu Thanh Y ngây ngất, mày hơi nhíu lại, miệng phát ra những tiếng rên nho nhỏ...

- Hừ, đôi cầu nam nữ.

Cổ Thần nhỏ nước bọt, lăm bằm chữ, nhất thời hiểu ra tại sao hôm ấy Liễu Thanh Y lại khó chịu với mình đến vậy, thì ra cô nàng có quan hệ với Hoàng Phủ Hạo.

Tuân Du

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

185. Chương 71: Trúc Thai Trung Kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Sau khi sờ mó một hồi trong áo, Hoàng Phủ Hạo lại nhìn ngó bốn phía nhưng không phát hiện ra Cổ Thần đang ẩn mình. Bây giờ tu vi Cổ Thần đã đạt đến Thần Hải cảnh, cho dù Hoàng Phủ Hạo dùng thần thức kiểm tra cũng không phát hiện ra được.

Thấy không có ai, Hoàng Phủ Hạo càng bạo gan hơn, kéo dây lưng Liễu Thanh Y, cả bộ y phục màu vàng rơi xuống, sau đó Hoàng Phủ Hạo kéo tiếp dây yếm, bộ ngực trắng ngần như hai con thỏ ngọc nhất thời lộ ra.

- Liễu sư tỷ, thỏ ngọc của tỷ đẹp quá.

Hoàng Phủ Hạo tán dương một câu, sau đó ngậm vào đầu ngực đỏ hồng, hít hà. Thân thể Liễu Thanh Y không ngừng run rẩy, rên rỉ gấp hơn.

Thấy hai người chuẩn bị làm chuyện bất chính, Cổ Thần không có ý định xem trộm, đang định rời đi, đúng lúc đó Liễu Thanh Y đột nhiên hồi thần, nâng cổ Hoàng Phủ Hạo, hỏi:

- Hoàng Phủ sư đệ, đệ thực sự muốn đột phá Trúc Thai trung kỳ sao?

Hoàng Phủ Hạo ngẩng đầu, một tay mân mê bầu ngực Liễu Thanh Y, một tay vòng ra vuốt ve sau lưng, gật đầu nói:

- Ủm, đệ đã bước vào Trúc Thai sơ kỳ một năm rồi, đợi sư phụ đại thọ kết thúc, đệ sẽ bế quan, trùng kích Trúc Thai trung kỳ, chưa đến ba tháng, Liễu sư tỷ, tu vi của đệ sẽ đuổi kịp tỷ.

Bàn tay đang mân mê trước ngực Liễu Thanh Y không ngừng vò xát, khiến Liễu Thanh Y thở dốc liên tục, Liễu Thanh Y nắm lấy bàn tay hư hỏng của Hoàng Phủ Hạo, nói:

- Cổ Thần sư đệ mà đệ nói với ta được đại sư huynh dạy Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, nhưng nếu như tu vi của đệ đã gần chạm đến Trúc Thai trung kỳ, bảy tháng sau ngũ mạch đại tỷ thí, đệ chắc chắn giành vị trí thứ nhất.

Thấy Liễu Thanh Y nhắc đến mình, Cổ Thần không vội rời đi mà tiếp tục ở lại quan sát.

- Được rồi sư tỷ, quân tên phế vật đó luyện Ngự Hỏa Phần Thiên làm gì, bây giờ đệ đang dục hỏa phân thân đây, nào cho đệ sờ thử cô em gái của tỷ...

Hoàng Phủ Hạo hắc hắc cười, rút tay ra khỏi tay Liễu Thanh Y, thò xuống dưới quần lót của nàng ta.

Tay Hoàng Phủ Hạo, lay động giữa hai đùi Liễu Thanh Y, thân thể Liễu Thanh Y run lên kịch liệt, miệng phát ra những tiếng rung dài.

Liễu Thanh Y kẹp chặt hai đùi, kẹp luôn cả tay Hoàng Phủ Hạo, nói:

- Hoàng Phủ sư đệ, đệ nghe ta nói nốt, tu vi Cổ Thần sư đệ tăng trưởng rất nhanh, không lâu trước hẳn lại đột phá Tiên Thiên cảnh tầng chín, cứ với tốc độ này, đến ngũ mạch đại tỷ thí hẳn sẽ chạm đến Trúc Thai kỳ. Ta nghe sư phụ nói, ngũ mạch đại tỷ thí lần này vì có đệ và Cổ Thần là hai đệ tử thiên tài nên trưởng môn sư bá dự định lấy một món pháp bảo trung phẩm ra làm phần thưởng.

- Cổ Thần chỉ là một phế vật tiên căn hạ phẩm mà thôi, luyện đan còn được, chứ tu luyện thì làm sao bằng được đệ?

Hoàng Phủ Hạo cười khê một tiếng, sau đó lại hỏi:

- Pháp bảo trung phẩm, tỷ nói thật chứ?

Liễu Thanh Y gật gật đầu, nói:

- Ta nghe sư phụ nói, chắc không phải giả đâu, chỉ có lúc đại sư huynh và Vô Chân sư huynh tham gia ngũ mạch đại tỷ thí chuồng môn sư bá mới lấy ra pháp bảo trung phẩm làm phần thưởng cho người đứng đầu, đệ nhất định phải lấy được nó.

Hoàng Phủ Hạo mừng rỡ ra mặt, nói:

- Yên tâm đi, ai có thể làm đối thủ của đệ? Pháp bảo trung phẩm? Không phải cầm chắc trong tay rồi sao, hắc hắc, bây giờ sư phụ chỉ cho đệ một món pháp bảo hạ phẩm Dẫn Lôi Kiếm, qua ngũ mạch đại tỷ thí đệ có thể sở hữu một món pháp bảo trung phẩm, hắc hắc, ha ha... Tốt lắm sư tỷ, thông tin này thực sự khiến đệ quá hứng phấn, tỷ làm đệ kích động rồi đây, bây giờ phải giúp đệ dập lửa.

Liễu Thanh Y lườm Hoàng Phủ Hạo, nói:

- Nhìn đệ kìa?

Nói đoạn, tự động mở hai đù, tiếp tục nói:

- Đến đây, sư tỷ cũng muốn đệ.

Hoàng Phủ Hạo nghe vậy, hai mắt lập tức chuyển sang đỏ rực, lột sạch y phục còn lại trên người Liễu Thanh Y. Lần này, toàn bộ thân thể trắng ngần của Liễu Thanh Y đều đã lộ cả ra ngoài.

Thấy hai người đã tiến nhập chiến hỏa, âm thanh đã chiến đã vang lên, Cổ Thần âm thầm rút lui, bụng thăm nghĩ:

- Hoàng Phủ Hạo, ngũ mạch đại tỷ thí ta sẽ cho người biết thế nào là thất bại. Pháp bảo trung phẩm, ta cầm chắc.

Cho đến khi dạ tiệc bắt đầu, Cổ Thần mới quay trở về tiền viện, Hư Tử Uyên nhìn thấy hấn, hỏi:

- Lúc này không thấy đệ, đệ chạy đi đâu vậy?

Bị Hư Tử Uyên hỏi, nghĩ lại cảnh tượng ướt át vừa rồi, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, trái tim Cổ Thần đập loạn xạ, nói:

- Lúc này đệ đi dạo một vòng, thấy có hai con vật đang đánh nhau nên dừng lại xem một lúc.

- Làm gì mà nhìn ta dữ thế, ở đây đông người lắm đấy... Đáng ghét.

Bị Cổ Thần nhìn chăm chú, Hư Tử Uyên vội vàng nhìn ngó xung quanh, chợt dạ nói.

Cổ Thần cũng nhìn trái phải một lượt, quả nhiên, đang có không ít đệ tử Ẩn Kiếm Phong đang dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn hấn ghen tị. Hư Tử Uyên là nữ thần trong mơ của tất cả đệ tử Hư Thiên Tông, thấy nàng có vẻ thân thiết với Cổ Thần, bảo sao họ không đổ kị.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên đứng vào một góc kín, đợi thọ yến bắt đầu. Thọ yến gần bắt đầu mới thấy một mỹ nữ áo vàng từ hậu phong bước vào, chính là Liễu Thanh Y, sắc hồng trên mặt vẫn chưa hết, mị sắc còn lưu, mặt đầy xuân sắc.

Không ít đệ tử Ẩn Kiếm Phong nhìn nàng, biểu tình lộ ra một tia bí ối.

Liễu Thanh Y bước đến bên Cổ Thần, nhìn quét một lượt, ánh mắt vẫn còn nguyên nộ ý, nhưng, lần này có thêm một phần coi thường. Rõ ràng Hoàng Phủ Hạo nói việc hấn sắp vào Trúc Thai trung kỳ khiến nàng ta coi thường Cổ Thần không ít.

Không lâu sau, Hoàng Phủ Hạo cũng từ hậu phong bước vào, lúc này thọ yến vừa bắt đầu.

Thời gian thọ yến, Hoàng Phủ Hạo nhiều lần dùng ánh mắt khiêu khích liếc nhìn Cổ Thần, nhưng trưởng lão các mạch đều đang có mặt ở đây, hấn không thể làm gì Cổ Thần được, đợi thọ yến kết thúc, Hoàng Dược Tiên còn lưu lại Ẩn Kiếm Phong, Cổ Thần và Hư Tử Uyên quay về Bách Thảo Phong trước.

Nhà nhem tối, Hoàng Dược Tiên mới từ Ẩn Kiếm Phong trở về.

Hai ngày sau, Ẩn Kiếm Phong truyền tin: Hoàng Phủ Hạo bế quan trùng kích Trúc Thai trung kỳ, Hoàng Phủ Hạo lớn hơn Cổ Thần một tuổi, Cổ Thần mười lăm, còn hấn mười sáu. Mười lăm bước vào Trúc Thai sơ kỳ, chỉ trong vòng một năm ba tháng, Hoàng Phủ Hạo lại bước vào Trúc Thai trung kỳ, tốc độ tu luyện này khiến tất cả đệ tử Hư Thiên Tông đều phải chặc lưỡi thán phục.

Trừ đại sư huynh Văn Phiêu Trần, thiếu tông chủ Vô Chân không có người thứ ba làm được điều này.

Đương nhiên, trên danh nghĩa thì không có, nhưng ngầm bên trong vẫn còn một người, tốc độ tu luyện của hấn thậm chí còn nhanh hơn Hoàng Phủ Hạo.

Người có tốc độ tu luyện đó, đương nhiên chính là Cổ Thần, hấn vào Trúc Thai sơ kỳ chậm hơn Hoàng Phủ Hạo bảy tháng, nhưng, bởi vì nhỏ hơn Hoàng Phủ Hạo một tuổi nên trên thực tế, thời gian vào bước vào Thần Hải cảnh của Cổ Thần sớm hơn Hoàng Phủ Hạo năm tháng.

Từ sau khi bước vào Trúc Thai sơ kỳ, Hoàng Phủ Hạo phải mất một năm ba tháng mới bắt đầu trung kích Trúc Thai trung kỳ, mặc dù nói Trúc Thai trung kỳ dễ hơn Trúc Thai một chút, nhưng cho dù Hoàng Phủ Hạo là tiên căn thượng phẩm, đột phá trung kỳ e rằng cũng phải mất hai ba tháng.

Lúc này, Cổ Thần cách đột phá Thần Hải cảnh mới chỉ tám tháng, nhưng đã ngầm cảm nhận được bình cảnh Trúc Thai trung kỳ, tin rằng không lâu nữa có thể trực tiếp chạm đến Trúc Thai trung kỳ, trước ngũ mạch đại tỷ thí hoàn toàn có thể bước vào cảnh giới Trúc Thai trung kỳ.

Thời gian từng ngày trôi qua, hai tháng sau, Ẩn Kiếm Phong lại truyền tin đến, Hoàng Phủ Hạo đã đột phá bình cảnh Trúc Thai sơ kỳ thành công, trở thành một tu sĩ Trúc Thai trung kỳ khi mới mười sáu tuổi.

Tuân Du

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

186. Chương 72: Nụ Hôn Thâm Tình (1/2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Cùng lúc đó, Cổ Thần cũng chạm đến bức tường Trúc Thai sơ kỳ, bắt đầu kế hoạch bế quan.

Liên tục thời gian mấy tháng, Cổ Thần ở Bách Thảo Điện cùng Hoàng Dược Tiên học cách luyện đan được cửu phẩm bồi nguyên đan. Cũng giống như lần trước, Cổ Thần nói với Hoàng Dược Tiên hẳn muốn bế quan chuyên tâm nghiên cứu luyện đan thuật, luyện ra cửu phẩm đan được bồi nguyên đan.

Việc Cổ Thần bế quan, Hoàng Dược Tiên đương nhiên không phản đối, nếu như lần bế quan này có thể thành công luyện ra bồi nguyên đan, như vậy, Cổ Thần sẽ trở thành đan được sư mạnh nhất Bách Thảo Phong sau Hoàng Dược Tiên, cho dù là trưởng lão có luyện đan thuật mạnh nhất thì cũng chỉ là đan được sư bát phẩm mà thôi.

Trước khi bế quan, Cổ Thần cũng đến tìm Hư Tử Uyên cáo biệt, lần này Cổ Thần dự định bế quan lâu một chút, chưa đến ngũ mạch đại tỷ thí, tuyệt đối không ra ngoài, nếu như giữa chừng đột phá Trúc Thai trung kỳ, cũng phải tiếp tục bế quan tu luyện.

Sau ngũ mạch đại tỷ thí, Cổ Thần dự định xuống núi một chuyến, đương nhiên phải nâng tu vi càng cao càng tốt.

Ở sát ngay gần Hư Tử Uyên vậy mà không thể gặp nàng, cảm giác này vô cùng khó chịu, nhưng vì sự phát triển sau này, Cổ Thần quyết định bế quan, chỉ có nâng cao tu vi sau này mới có hi vọng giải cứu Hư Tử Uyên khỏi huyền âm tuyệt mạch.

Phong ấn động phủ, Cổ Thần bắt đầu đại nghiệp bế quan, đưa một số nguyên linh đan cực phẩm cho Tiểu Bạch, để nó tự tu luyện, Cổ Thần ngồi trên giường, tiến nhập nhập định.

Thần thức Cổ Thần nhanh chóng nhìn vào đạo thai trong đan điền, Thần Hải, đạo thai lớn nhỏ, vẫn giống như đan điền, nhưng âm dương Thần Hải, so với mới tiến vào Trúc Thai kỳ lớn hơn rất nhiều, xem ra âm dương Thần Hải giống như một tấm cực đồ, đường kính dài chừng một trượng.

Một trượng không phải một không gian nhỏ, thân thể Cổ Thần, lớn nhỏ chỉ gần một thước vuông, nhưng âm dương Thần Hải trong cơ thể lại tăng trưởng đến một trượng?

Có phải thần thức nhìn nhầm không?

Thần thức đương nhiên không nhìn nhầm, âm dương Thần Hải, to lớn đến một trượng vuông, nhưng Thần Hải không phải vật thực, mà là thể hư huyền, mắt thường không thể thấy được, chỉ có đạo thai mới là vật thực, tồn tại trong đan điền.

Thần Hải là biểu hiện mạnh yếu của đạo thai, đạo thai cường đại một phần, Thần Hải tăng trưởng một phần, bây giờ âm dương Thần Hải so với lúc mới vào Trúc Thai kỳ lớn hơn mười lần, cũng chính là nói đạo thai bây giờ so với lúc đầu đã cường đại mười lần,

Có pháp quyết vô thượng Đỉnh Thiên Quyết, tốc độ đột phá Trúc Thai trung kỳ của Cổ Thần tương đối nhanh, hơn bốn mươi ngày Cổ Thần thành công bước vào Trúc Thai trung kỳ, Thần Hải trong cơ thể lại có chuyển biến lớn, đủ hai trường vuông.

Tu vi bước vào Trúc Thai trung kỳ, Cổ Thần tu luyện Huyền Băng Tử Diễm quyết và Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, tốc độ cũng nâng cao không ít, uy lực hỏa lực của tử diễm băng viêm và Ngự Hỏa Phần Thiên cũng tăng trưởng không ít.

Nhưng, tử diễm băng viêm là lấy từ huyền băng tử diễm của ma tu Tà Băng tông, bây giờ cổ Thần đã Trúc Thai trung kỳ, uy lực cực mạnh, đủ để làm trọng thương một tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ, cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, Cổ Thần cũng có thể dựa vào pháp bảo và pháp thuật trong người rút lui an toàn.

Đương nhiên nếu như dùng bùa chú, tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ gặp phải Cổ Thần e rằng cũng phải né tránh.

Sau khi bước vào Trúc Thai trung kỳ, Cổ Thần tiếp tục bế quan tu luyện, từ sau khi bước vào Thần Hải cảnh, Cổ Thần càng có hứng thú với tám bản đồ của Lý Nghiêm hơn, từ lúc Lý Nghiêm chết đến ngũ mạch tỳ võ, ba năm đã trôi qua.

Bí địa Lý gia cho dù có Tàng gia canh giữ, so với ba năm trước có lẽ cũng yếu đi rất nhiều, bây giờ tu vi Cổ Thần đã thành, không còn là tu vi Tiên Thiên như trước nữa, có lẽ đã đủ để đến bí địa Lý gia.

Dù sao, bí địa Lý gia có một tòa hợp trận thủ hộ thực lực cường hãn, Cổ Thần chỉ cần tiếp nhập vào trong hợp trận, thông qua bản đồ bí địa là có thể an toàn thông qua. Người không có bản đồ bí địa, cho dù là bản thân Tàng Thiên Cơ cũng không thể vào được bên trong.

Cổ Thần biết thu hoạch thường đi liền với nguy hiểm, bí địa Lý gia mặc dù bây giờ đã là của Tàng gia nhưng vẫn có nguy hiểm trọng đại ẩn tàng trong đó, lần thám hiểm kiếp trước nếu như không phải Cổ Thần cẩn thận lưu ý, tại sao cả đoàn thám hiểm cuối cùng chỉ có mình hắn sống sót.

Nếu như lần trước không phải chỉ có mình hắn sống sót, pháp quyết vô thượng như Đỉnh Thiên Quyết sao có thể rơi vào tay Cổ Thần.

Cho nên, bây giờ có thể nâng cao tu vi được phần nào, sau này đi bí địa Lý gia, mức độ nguy hiểm sẽ bớt đi phần ấy.

Nếu như có thể lấy được món bảo vật mà ngay cả đế đình Tàng gia cũng muốn... Hắc hắc, Cổ Thần nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi khoái chí, một là vì lấy được đồ của Tàng gia, hai là món bảo vật đó chắc chắn không phải vật tầm thường.

Dưới tác dụng của việc bế quan tu luyện, mỗi ngày tu vi đều tăng trưởng. Một ngày mười hai canh giờ, ngay cả thời gian ban đêm, hắn cũng dùng để tu luyện. Cổ Thần bế quan một ngày, bằng tu sĩ khác bế quan hai ngày, và bằng một tu sĩ bình thường tu luyện bốn năm ngày...

Tháng ba, thủ tọa Ẩn Kiếm Phong Lợi Kiếm Quân đại thọ bảy mươi.

Tháng năm, Hoàng Phủ Hạo bế quan trùng kích Trúc Thai trung kỳ.

Tháng bảy, Hoàng Phủ Hạo bước vào Trúc Thai trung kỳ, Cổ Thần bắt đầu bế quan.

Tháng tám, Cổ Thần bước vào Trúc Thai trung kỳ, tiếp tục bế quan.

Từng ngày từng giờ, thấm thoát thoi đưa...

Thu qua đông tới...

Năm nay, trời rơi một trận tuyết lớn biến Bách Phong Thảo thành một dải trắng tinh. Nhưng Cổ Thần đang bế quan trong Dược Tiên động phủ không hề hay biết gì, hắn vẫn như trước ra sức tu luyện.

Trước Dược Tiên động phủ là một bóng người màu lục. Nàng im lặng đứng đó, nhìn vào bên trong động phủ, cứ như vậy suốt một canh giờ.

Nàng đã đứng ở đây rất nhiều ngày liên tiếp.

- Cổ Thần sư đệ đã bế quan ba tháng, cũng không biết đan dược cứu phẩm của đệ ấy luyện thành hay chưa? Với thiên phú yêu nghiệt như vậy, cho dù là đan dược cứu phẩm hắc cũng không thể làm khó được đệ ấy.

Nhìn động phủ lặng ngắt như tờ, Hư Tử Uyên trầm nghĩ.

Năm ngoài Hư Tử Uyên tự mình bế quan thì không nghĩ gì, năm nay Cổ Thần bế quan, nàng lại có cảm giác rõ ràng đang ở ngay trước mắt mà chỉ có thể nhớ nhưng, không thể gặp mặt.

- Kinh Tiên Chỉ của Cổ sư đệ là do người ấy dạy? Người ấy vẫn khỏe chứ? Sống thế nào?

Hư Tử Uyên mỉm cười, nhớ lại người đàn ông cao lớn trong kí ức.

- Không phải người ấy sẽ không quay lại Hư Thiên Tông nữa sao? Ngay cả đệ tử của người ấy cũng không được lại gần Hư Thiên Tông vạn dặm, là vì lý do gì? Sao lại để Cổ sư đệ tiến nhập Hư Thiên Tông?

- Từ lúc nhìn thấy Cổ sư đệ, mình đã có cảm giác thân thiết như từng quen nhau, đệ ấy nói nằm mơ thấy một cô gái bị hàn khí hành hạ? Không lẽ là người ấy nói cho Cổ sư đệ? Nếu không sao đệ ấy lại có giấc mơ kiểu đó?

- Trừ phi... Cổ sư đệ là do người ấy cố tình phái đến bù đắp cho ta? Nếu không, Cổ sư đệ sao lại tốt với ta như vậy, vì giúp ta thoát khỏi sự hành hạ của huyền âm hàn khí đến tính mạng của mình cũng không cần?

...

- Ta cứ tưởng, sống qua ba mươi ba tuổi chết đi là xong, nhưng bây giờ...

Mắt Hư Tử Uyên ngấn lệ, thì thầm nói:

- Bây giờ có Cổ sư đệ, ta... Ta không muốn chết...

Những giọt lệ nóng hổi rơi xuống nền tuyết trắng, tạo thành những cái lỗ nhỏ, nhưng rất nhanh những cái lỗ đó lại bị hoa tuyết phủ lên, nhìn không ra một chút dấu vết.

Không biết qua bao lâu, nước mắt trên mặt Hư Tử Uyên đã cạn, nàng chăm chú nhìn vào trong động một lần nữa, sau đó mới tung pháp bảo, thân ảnh hóa thành một đường hào mang, biến mất nơi chân trời.

Ngày thứ hai, Hư Tử Uyên lại xuất hiện bên ngoài động phủ, chăm chú nhìn vào bên trong, nội tâm còn cào ngứa ngứa, vô cùng khó chịu, cảm giác này chỉ những khi nghĩ đến Cổ Thần mới giảm nhẹ đi một chút, nếu như gặp được Cổ Thần, cảm giác ngứa ngứa đó sẽ không có còn khó chịu nữa mà chuyển biến thành khoan khoái...

Ngày thứ hai, Cổ Thần vẫn không ra ngoài...

Trận tuyết lớn đó kéo dài đúng mười ngày mười đêm rồi mới chịu dừng, Hư Tử Uyên mỗi ngày đều đến trước Dược Tiên Động, vết chân của nàng đều bị đại tuyết vô tình xóa hết, trừ bản thân nàng, không một ai biết liên tục mấy ngày, ngày nào nàng cũng đứng bên ngoài Dược Tiên động phủ ít nhất một canh giờ.

Sau trận đại tuyết, bầu trời lại trở nên quang đãng, ánh mặt trời chiếu khắp đại địa, mặc dù ánh sáng vẫn còn yếu nhưng dưới nhiệt lượng của mặt trời, tuyết trên mặt đất vẫn ào ào dung hóa...

Lại qua hơn mười ngày nữa, trừ những góc lõm vào, tất cả tuyết trên mặt đất đều đã tan ra, hóa thành nước tuyết, lưu nhập vào dòng chảy dưới núi.

Hôm đó, mới sáng sớm Hư Tử Uyên đã đứng bên ngoài Dược Tiên động phủ, lòng trầm nghĩ:

“Ngũ mạch đại tỷ thí chỉ còn chưa đến ba ngày nữa, Cổ Thần sư đệ sao vẫn chưa xuất quan?”

Lại một ngày, mặt trời lặn rồi lại mọc, bên ngoài Dược Tiên động phủ, lại đứng một cô gái lục y xinh đẹp, lòng trầm nghĩ:

“Cách ngũ mạch đại tỷ thí chỉ còn chưa đến hai ngày, Cổ Thần sư đệ sao vẫn chưa xuất quan?”

Lại một ngày nữa, trời vừa sáng, cô gái áo lục đẹp như tiên nữ trên trời lại đứng bên ngoài Dược Tiên động phủ, lòng trầm nghĩ:

“Cách ngũ mạch đại tỷ thí chỉ còn một ngày, hôm nay còn không xuất quan, ngày mai ngũ mạch đại tỷ bắt đầu, Cổ sư đệ sẽ bỏ lỡ mất...”

Đúng lúc đó, đột nhiên phía trước vang lên một tiếng động, tảng đá lớn phong ấn lối vào động nhất thời mở ra, một thân niên áo xám xuất hiện ngay trước cửa động.

Thanh niên áo xám đó chính là Cổ Thần, lúc này hắn đã tròn mười sáu tuổi nhưng nhìn chẳng khác gì một thanh niên mười bảy mười tám. Bốn mươi ngày bế quan, hắn đã đột phá tu vi đến Trúc Thai trung kỳ, sau đó lại tiếp tục bế quan gần năm tháng, Thần Hải bên trong cơ thể Cổ Thần đã biến thành mườitrượng vuông.

So với lúc sơ nhập Trúc Thai trung kỳ, Thần Hải lớn hơn gần năm lần, đạo thai của Cổ Thần, so với sơ nhập Trúc Thai trung kỳ cường hóa năm lần.

Cổ Thần mở phong ấn động, đầu tiên hắn nhìn thấy là thân ảnh lục sắc đẹp tựa tiên nữ đang đứng bên ngoài động phủ.

Trái tim Cổ Thần như bị một sợi dây dài quấn lấy, kéo mạnh làm cho nó không ngừng run rẩy, chóp chóp mắt mấy cái, Cổ Thần chạy đến trước mặt Hư Tử Uyên, kinh hỉ nói:

- Sư tỷ, sao sư tỷ lại ở đây?

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần, mắt đột nhiên nóng bừng, hai hàng lệ tuôn lũ chã. Rồi bất ngờ, hai tay nàng ôm chặt, kéo cổ Cổ Thần, đầu hơi nâng, môi hướng lên, chạm vào môi Cổ Thần.

Cổ Thần thoáng giật mình, hành động này của Hư Tử Uyên khiến hắn có chút bất ngờ...

Đúng là sư tỷ sao? Cổ Thần không khỏi hoài nghi, sư tỷ sao lại... Sao lại chủ động ôm ta? Hôn ta?

Nụ hôn này không chỉ là một cái chạm nhẹ như lần trước, đôi môi mềm mại của Hư Tử Uyên ấn chặt lên môi Cổ Thần, mãi mà vẫn chưa phân khai.

Một lúc lâu sau, Cổ Thần mới tỉnh lại từ trong kinh ngạc. Hư Tử Uyên rõ ràng là không biết hôn, chỉ biết hai môi chạm vào nhau, không biết bất cứ động tác gì, nhưng nàng biết, lúc nhìn thấy Cổ Thần, niềm vui trong lòng nàng không thể nhiều hơn được nữa, nàng chỉ muốn hôn Cổ Thần, thật lâu, thật lâu.

Cổ Thần từ từ gơ tay, ôm lấy má sư tỷ, môi mở ra, cái lưỡi ẩm áp từ từ lười qua môi nàng.

Khớp hàm của Hư Tử Uyên bị Cổ Thần chạm vào, lập tức mềm ra, hé mở một cách vô thức. Khoảnh khắc khớp hàm vừa mở, lưỡi Cổ Thần tranh thủ cơ hội, luồn vào bên trong miệng sư tỷ.

Xoạt...

Hai cái lưỡi ẩm áp chạm vào nhau, lập tức phát ra cảm giác khoan khoái như vừa bị một dòng điện nhẹ đánh trúng, từ môi, chạy thẳng vào tim.

Được lưỡi của Cổ Thần dẫn dắt, cái lưỡi thơm tho của Hư Tử Uyên cũng bắt đầu cuốn động, hai người không ngừng quấn chặt lấy nhau...

Một lúc lâu sau, Cổ Thần nâng mặt Hư Tử Uyên, từ từ rời môi, ngẩng đầu, nói khẽ:

- Sư tỷ.

Hư Tử Uyên vùi đầu vào ngực Cổ Thần, nói:

- Sư đệ, ta nhớ đệ.

- Sư tỷ, ta cũng nhớ sư tỷ.

Cổ Thần gơ tay, ôm chặt Hư Tử Uyên vào lòng.

Ngày thứ hai là ngày Cổ Thần tiến nhập Hư Thiên Tông tròn ba năm, hôm đó, cũng là ngày ngũ mạch đại tỷ thí chính thức bắt đầu.

Ngũ mạch đại tỷ thí, mỗi mạch tổng cộng có tám đệ tử tham gia, trừ thủ tọa các mạch, đệ tử trưởng lão có thể trực tiếp tham gia, danh sách cụ thể trước ngũ mạch đại tỷ thí một tháng, các mạch đều tiến hành tiểu tỷ thí, lựa chọn đệ tử tham gia.

Cổ Thần là đệ tử thân truyền của Hoàng Dược Tiên, có thể trực tiếp tham gia.

Đệ tử mới nhập môn, có thể được thủ tọa, trưởng lão thu làm đệ tử thân truyền không nhiều, những người đó, hầu như đều thông qua các mạch tiểu tỷ thí.

Cho nên, đệ tử tham gia ngũ mạch đại tỷ thí, đều là đệ tử có tu vi mạnh nhất các mạch.

Tin Cổ Thần bước vào Thần Hải cảnh, Hư Tử Uyên và Hoàng Dược Tiên đều đã biết, cả hai đều rất chấn động, nhưng cuối cùng cảm giác chấn động vẫn biến thành kinh hãi, Hoàng Dược Tiên đưa cho Cổ Thần một món pháp bảo hạ phẩm, làm vũ khí cho Cổ Thần tham gia ngũ mạch đại tỷ thí...

...

Ngũ mạch đại tỷ thí là sự kiện lớn được Hư Thiên Tông tổ chức năm năm một lần, mỗi một khóa đệ tử mới có thể tham gia ngũ mạch đại tỷ thí đều là một niềm vinh hạnh, nếu như được xếp vào danh sách hàng đầu thì sẽ được tất cả kính trọng và sùng bái. Như Vân Phiêu Trần, ngũ mạch đại tỷ thí hai mươi năm trước, hần thể như chẻ tre giành vị trí số một ngũ mạch, được đệ tử đồng niên tôn xưng đại sư huynh, từ đó trở đi các đệ tử phía sau cũng theo thói quen gọi hần là đại sư huynh. Ngũ mạch đại tỷ thí mười năm trước, thiếu tông chủ Vô Chân cũng thế như chẻ tre giành ngũ mạch đệ nhất, được đệ tử ngũ mạch sùng bái, danh tiếng cực thịnh, so với đại sư huynh Vân Phiêu Trần không hề thua kém. Chớp mắt đã qua mười năm, Hư thiên Tông lại có một đệ tử thiên tài tuyệt thế tiên căn thượng phẩm, ngũ mạch tỷ thí năm nay, mức độ hưng thịnh giống y như mười năm, hai mươi năm trước lúc Vô Chân và Vân Phiêu Trần tham gia.

Từ sáng sớm, Cổ Thần đã cùng Hư Tử Uyên đến quảng trường Bách Thảo Phong, ngũ mạch đại tỷ thí là trận đấu giữa các đệ tử áo xám, Hư Tử Uyên đương nhiên không thể tham gia, nài đi chỉ là để trợ giúp cho Cổ Thần mà thôi.

Biết Cổ Thần đột phá đến Trúc Thai kỳ, Hư Tử Uyên kinh hãi vô cùng, đồng thời cũng có chút lo lắng, bởi vì trên ngũ mạch đại tỷ thí, Cổ Thần vẫn còn một đối thủ Trúc Thai trung kỳ Hoàng Phủ Hạo.

Đệ tử đi chủ mạch Đô Thiên Phong tham gia ngũ mạch đại tỷ thí đều đã tập trung trên Bách Thảo Phong, tất cả gần hai mươi người, trừ bảy đệ tử là đệ tử áo xám ra, những người còn lại, màu áo không giống nhau, đều là những người đi theo cổ vũ. Cộng thêm Cổ Thần, số đệ tử áo xám vừa tròn tám người.

Bảy người còn lại tu vi ở Tiên Thiên cảnh tầng sáu đến Tiên Thiên cảnh tầng tám. Hoàng Phủ Cực chính là đệ tử áo xám có Tiên Thiên cảnh tầng tám.

Bách Thảo Phong lấy luyện đan làm chủ, phương diện tu luyện, không bằng những mạch khác. Mỗi một khóa tổng cộng chỉ có ba mươi đệ tử, lựa chọn tám người, tu vi Tiên Thiên cảnh hậu kỳ chỉ có chưa đến một nửa, trừ Cổ Thần và Hoàng Phủ Cực ra, chỉ có hai đệ tử Tiên Thiên cảnh tầng bảy. Bốn người còn lại là Tiên Thiên cảnh tầng sáu, tầng sáu và tầng bảy là sự khác biệt giữa trung kỳ và hậu kỳ, không thể mang ra so sánh được.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

187. Chương 73: Ngũ Mạch Đại Tỷ Thí.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 -

Nếu như là các mạch khác, lựa chọn tám đệ tử hàng đầu chỉ ít cũng có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng bảy, đệ tử bước vào Tiên Thiên cảnh tầng chín cũng có, đệ tử có thể tham gia ngũ mạch đại tỷ thí, thành tựu sau này đều là đột phá đến Thần Hải cảnh, cuối cùng trở thành trưởng lão Hư Thiên Tông.

Mỗi kì ngũ mạch đại tỷ thí, Bách Thảo Phong hầu như đều về chót. Mặc dù Bách Thảo Phong luyện đan là chính, nhưng, trên ngũ mạch đại tỷ thí lúc nào cũng bị bốn mạch còn lại đạp dưới chân, lâu dần khó tránh khỏi việc bị mất thể diện.

Cho nên tông chủ Vô Thủy mới nói với Cổ Thần, hi vọng hắn có thể cải thiện hiện trạng tu vi thấp kém của Bách Thảo Phong.

Năm nay, đệ tử tham gia ngũ mạch đại tỷ thí của Bách Thảo Phong so với những năm trước mạnh hơn rất nhiều. Tin Cổ Thần bước vào Trúc Thai kỳ chỉ có Hư Tử Uyên và Hoàng Dược Tiên biết. Ngũ mạch đại tỷ thí sắp đến, hai người cũng không định ban bố tin này.

Cứ để cho Cổ Thần làm chấn động mọi người, cho dù tu vi Cổ Thần triển hiện, chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng chín. Đệ tử tham gia ngũ mạch đại tỷ thí, mới nhập môn ba năm mà thôi, mặc dù nói hầu như đều là trưởng lão dự bị của Hư Thiên Tông, nhưng tu vi hiện tại có thể đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng chín, cũng đếm trên đầu ngón tay. Mỗi một mạch, khó khăn lắm mới xuất hiện một người.

Hơn nữa, Bách Thảo Phong còn có một Hoàng Phủ Cực, tu vi Tiên Thiên cảnh tầng tám, trong số đệ tử tham gia ngũ mạch đại tỷ thí, thực lực cũng xếp hàng đầu, nhân số nhiều nhất là đệ tử Tiên Thiên cảnh tầng bảy, đệ tử Tiên Thiên cảnh tầng sáu hoàn toàn chỉ là bước đệm. Qua vòng đầu tiên, chín mươi phần trăm là sẽ bị đào thải.

Ngũ mạch đại tỷ thí trước đây, đệ tử Bách Thảo Phong tám người thì bảy người bị loại ngay từ vòng một, trên mặt Hoàng Dược Tiên không có lấy một nụ cười, nhưng năm nay thì không giống vậy, tâm trạng Hoàng Dược Tiên vui vẻ, từ hôm qua biết Cổ Thần đã đột phá Trúc Thai cảnh, Hoàng Dược Tiên mừng không khép nổi miệng, rốt cục ngũ mạch đại tỷ thí lần này, Bách Thảo Phong cũng có thể làm nên đại sự.

- Xuất phát...

Hoàng Dược Tiên đến trước mặt mọi người, thấy nhân số đã đủ, cao giọng nói.

Dứt lời, một đệ tử áo lam bước lên, chính là vị sư huynh ba năm trước đã dùng Độ Thiên Chu đưa bọn Cổ Thần đến Bách Thảo Phong. Hắn là một trong những đệ tử tu vi Thần Hải cảnh của Bách Thảo Phong, tên gọi Huyền Hùng.

Ba năm trước, Huyền Hùng mới chỉ là một đan dược sư lục phẩm, biểu hiện ở luyện đan đại hội của Cổ Thần khiến Huyền Hùng bị kích thích, bế quan một năm, cuối cùng luyện xuất thai nguyên đơn thành công, trở thành một đan dược sư thất phẩm.

Vì có tu vi Thần Hải cảnh, lại là đan dược sư thất phẩm, hai năm sau Huyền Hùng chắc chắn trở thành trưởng lão Bách Thảo Phong. Trong mắt các đệ tử Bách Thảo Phong, thanh danh chỉ thua mỗi Hư Tử Uyên.

Huyền Hùng tung Độ Thiên Chu, đợi tất cả mọi người lên xong, Huyền Hùng điều khiển Độ Thiên Chu, bay thẳng đến chủ mạch Đô Thiên Phong, không lâu sau Đô Thiên Phong đã xuất hiện trước mắt. Độ Thiên Chu đáp xuống, dừng ở quảng trường hình tròn rộng ngàn trượng vuông trên Đô Thiên Phong.

Hoàng Dược Tiên bảo mọi người đứng ở đó, còn mình phá không bay lên Hư Thiên Điện.

Đã có hai nhóm đến trước Bách Thảo Phong, một là Thanh Viêm Phong, một là Lạc Hà Phong. Đại sư huynh Vân Phiêu Trần cũng ở trong số các đệ tử Thanh Viêm Phong. Đi bên cạnh Hư Tử Uyên, Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, đại sư huynh đã từng dạy đệ một thán Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, chúng ta qua bên đó chào đi.

Hư Tử Uyên gật gù đầu, cùng Cổ Thần đi về phía đệ tử Thanh Viêm Phong, đến trước mặt Vân Phiêu Trần, Cổ Thần chấp tay nói:

- Đại sư huynh, huynh cũng đến à.

Hư Tử Uyên cũng hành lễ với Vân phiêu Trần.

- Cổ sư đệ, cố gắng nỗ lực, với tốc độ tu luyện Ngự Hỏa Phần Thiên quyết của đệ, ngũ mạch đại tỷ thí lần này, đủ để vươn lên top 3.

Vân Phiêu Trần gật gật đầu nói với Cổ Thần. Sau đó, quay sang Hư Tử Uyên. Trong mắt người đàn ông hào sảng này, cũng không khỏi lộ ra vài phần dịu dàng, nói:

- Tử Uyên sư muội.

Hư Tử Uyên khẽ gật đầu, thân thể hơi dựa vào người Cổ Thần, dùng ngữ âm vô thanh, biểu đạt ý tứ.

- Hư sư tỷ...

Các đệ tử Thanh Viêm Phong đồng thành chào, Hư Tử Uyên ở Hư Thiên Tông có danh khí cực thịnh, không hề thua kém đại sư huynh Vân Phiêu Trần và thiếu tông chủ Vô Chân. Đối với Hư Tử Uyên, các đệ tử Thanh Viêm Phong lộ ánh mắt như đang nhìn một nữ thần, đối với Cổ Thần thì không được thân thiện như vậy. Một là vì Cổ Thần và Hư Tử Uyên nhìn giống như một đôi tình nhân, khiến người ta đổ kị, hai là vì lúc này Vân Phiêu Trần nói Cổ Thần rất có thể lọt vào top 3. Số một khẳng định là Hoàng Phủ Hạo rồi, nói như vậy khác gì bảo tám đệ tử Thanh Viêm Phong tham gia sẽ có ít nhất bảy người không bằng Cổ Thần?

Hư Tử Uyên khẽ mỉm cười với các đệ tử, gật gật đầu, khiến không ít người lại bị nàng bắt mắt hồn.

Lần này, lại có một chiếc Độ Thiên Chu nữa dừng lại trên quảng trường Đô Thiên Phong. Đệ tử Ẩn Kiếm Phong cuối cùng cũng đã đến.

Thủ tọa Lệ Kiếm Quân cũng để các đệ tử đứng trên quảng trường đợi, còn mình hóa thành một đường hào mang, bay vào Hư Thiên Điện.

- Hoàng Phủ sư huynh... Hoàng Phủ sư huynh...

Hoàng Phủ Hạo vừa xuất hiện, không ít đệ tử nữ của Lạc Hà Phong nhất thời vỗ tay reo hò.

Hoàng Phủ Hạo chào hỏi các sư huynh đệ của Ẩn Kiếm Phong trước, sau đó đi vào giữa đám đệ tử nữ của Lạc Hà Phong, Liễu Thanh Y chính là thủ lĩnh của họ.

Liễu Thanh Y và Hoàng Phủ Hạo gặp nhau, không hề kiêng kị dính ngay làm một, xem ra chuyện họ yêu nhau sớm đã được công khai. Thủ tọa Lạc Hà Phong Uất Lạc Hồng và Thủ tọa Ẩn Kiếm Phong Lệ Kiếm Quân có mối quan hệ không bình thường, qua lại rất thân thiết. Mỗi lần Uất Lạc Hồng đi Ẩn Kiếm Phong đều mang theo Liễu Thanh Y, đệ tử yêu quý nhất của mình. Hoàng Phủ Hạo là tiên căn thượng phẩm, địa vị trong Hư Thiên Tông không hề thấp, lại là đệ tử thân truyền của Lệ Kiếm Quân nên Liễu Thanh Y chủ động quyền rũ hẳn.

Liễu Thanh Y cũng là mỹ nữ nổi tiếng của Hư Thiên tông nên Hoàng Phủ Hạo nhanh chóng bị lừa ngã vào thân thể trắng ngần của nàng ta. Đương nhiên, Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y rốt cục ai lừa ai trừ hai người họ ra người ngoài không ai biết.

Hoàng Phủ Hạo rõ ràng rất được các nữ đệ tử của Lạc Hà Phong ái mộ, tám đệ tử áo xám chỉ ít có năm người đang vây quanh hắn, kích động vô cùng. Nhưng ánh mắt Hoàng Phủ Hạo chiếu liếc sang một phía, nơi đó có một đệ tử áo xám, như một đóa hoa sen mọc lên giữa bùn, mang lại cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Dung mạo tuyệt đẹp, so với Liễu Thanh Y thậm chí còn có phần nhỉnh hơn. So với Hư Tử Uyên chỉ khiêm nhường đôi chút, nếu để Cổ Thần đánh giá, e rằng chỉ có thể dùng hai người Cổ Thiên, Vân Tuyết để so sánh.

Mỹ nhân mặc thanh y này không giống với những đệ tử Lạc Hà Phong khác, mặc dù cũng có vẻ hiêu kỳ về Hoàng Phủ Hạo, nhưng thần sắc bình thường, không hề có vẻ kích động.

- Hoàng Phủ sư huynh, ngũ mạch đại tỷ thí lần này, vị trí thứ nhất chắc chắn sẽ thuộc về huynh, bọn muội sùng bái huynh...

Một nữ đệ tử áo xám mắt lộ vẻ si mê, hưng phấn nói.

Hoàng Phủ Hạo đắc ý cười, nói:

- Đó là chuyện đương nhiên, ta đã là tu vi Trúc Thai trung kỳ, đệ nhất ngũ mạch, ngoài ta ra còn ai đủ tư cách nữa?

- Nghe nói Cổ Thần sư huynh của Bách Thảo Phong không chỉ thiên phú luyện đan vô cùng yêu nghiệt, tốc độ tu luyện cũng rất nhanh, nhập môn hai năm đã bước vào Tiên Thiên cảnh tầng chín? Hoàng Phủ sư huynh, liệu Cổ sư huynh có gây trở ngại cho huynh không?

Một nữ đệ tử áo xám kích động hỏi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

188. Chương 74: Lại Hiện Quyền Uy (1 2)

.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

- Cổ sư đệ của Bách Thảo Phong sao?

Hoàng Phủ Hạo liếc mắt sang phía Cổ Thần, lớn tiếng nói:

- Chỉ là một kẻ biết luyện đan mà thôi, xét về luyện đan thuật, hẳn đúng là chuyên gia, nhưng xét về tu luyện, hẳn làm sao bằng ta được, đúng là phế vật.

- Chuyện đó đương nhiên, trừ đại sư huynh và thiếu tông chủ, xét về phương diện tu luyện, đâu có ai bằng được Hoàng Phủ sư huynh?

Không ít thiếu nữ đệ tử của Lạc Hà Phong hưng phấn nói.

- Hừ...

Hư Tử Uyên giận dữ hừ một tiếng, Cổ Thần kéo tay nàng, nói:

- Sư tỷ không cần giận, họ chỉ là những con rối bị giật dây mà thôi, đợi ngũ mạch đại tỷ thí bắt đầu, đệ sẽ khiến họ phải tự vả vào miệng mình.

- Nhưng, họ nhìn đệ như vậy...

Hư Tử Uyên hơi cong môi, thần tình có chút bất mãn.

Cổ Thần cúi đầu thì thầm vào tai Hư Tử Uyên:

- Họ nhìn thế nào đệ không quan tâm, chỉ cần sư tỷ hiểu đệ là được rồi.

Hư Tử Uyên nghe xong, lập tức dịu nét mặt, tim ngọt như mật.

Hoàng Phủ Hạo đứng giữa đám đệ tử nữ Lạc Hà Phong, ngạo mạn như con gà trống, Vân Phiêu Trần nhìn lắc lắc đầu, vỗ vỗ vai Cổ Thần rồi đi sang một bên.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên, cũng quay lại chỗ đệ tử Bách Thảo Phong, Hoàng Phủ Hạo vẫy tay với đám đệ tử Bách Thảo Phong, cũng đi về phía đệ tử Bách Thảo Phong.

- Ca...

Hoàng Phủ Cực từ xa đã hưng phấn vẫy tay.

Hoàng Phủ Hạo càng bước nhanh hơn, giơ tay xoa xoa mấy cái lên đầu Hoàng Phủ Cực, nói:

- Hôm nay phải biểu hiện cho tốt, người nhà Hoàng Phủ gia, sinh ra đã là cường giả, đừng có để tụt sau lưng đám phế vật.

Nói đến hai chữ “phế vật”, ánh mắt Hoàng Phủ Hạo liếc nhanh sang phía Cổ Thần, ý tứ ám chỉ trong ngôn ngữ có thể nói là rất rõ ràng.

- Hoàng Phủ sư đệ, nếu như là cường giả thực sự thì phải có tâm thái của một cường giả, phải biết tôn trọng đối thủ chứ không giống đệ, coi thường người khác như đệ đâu.

Huyền Hùng đột nhiên lên tiếng.

Cổ Thần là người của Bách Thảo Phong đến đây tham dự ngũ mạch đại tỷ thí, giành lấy vinh quang cho Bách Thảo Phong. Đệ tử Bách Thảo Phong thấy Hoàng Phủ Hạo lên tiếng chê bai Cổ Thần, tỏ rõ thái độ khó chịu.

Nhưng Hoàng Phủ Hạo đã có tu vi Thần Hải cảnh, cho dù là sư huynh thì những người này vẫn thấp hơn hẳn một bậc, cũng chỉ có cùng là Thần Hải cảnh như Huyền Hùng mới dám lên tiếng quở trách hắn.

Hoàng Phủ Hạo cười nhẹ một tiếng, chẳng thèm để tâm, đi thẳng đến trước mặt Cổ Thần, nói:

- Có phải phế vật hay không, đợi sau ngũ mạch đại tỷ thí khắc biết, hắc hắc... Mới tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, hi vọng nhờ đại sư huynh, người có thể lọt vào top 5, đến lúc đó, ta sẽ cho người biết thế nào là thiên tài, thế nào là phế vật?

Nói đoạn, Hoàng Phủ Hạo lại cười khinh bỉ, nói:

- Trong mắt ta, người chỉ là một tên rác rưởi biết luyện đan mà thôi, sánh với ta? Hừ... Đom đóm mà dám sánh với trăng rằm à? Không biết tự lượng sức mình.

- Hoàng Phủ sư đệ, đệ đừng quá đáng.

Hư Tử Uyên nhíu mày, quát khê một tiếng.

Hoàng Phủ Hạo cười nhẹ, nói:

- Hư sư tỷ, Vô Chân sư huynh thiên tư tuyệt luân, diện mạo anh tuấn, dáng người cao ráo, bất luận là tư chất, tu vi hay bề ngoài, huynh ấy đều hơn tên phế vật này trăm lần? Khả năng nhìn người của tỷ đúng là khiến sư đệ không dám đồng tình.

Nói xong, Hoàng Phủ Hạo liếc quay sang phía Cổ Thần, nói:

- Phế vật chính là phế vật, không trốn ở Bách Thảo Phong luyện đan, mà dám đến đây tham gia ngũ mạch đại tỷ thí, hi vọng chúng ta có cơ hội được xếp chung với nhau, hừ hừ... Trước mặt chúng môn sư, thủ tọa sư bá các mạch, trưởng lão các mạch, đệ tử các mạch, ta sẽ đâm chết tên phế vật người.

Sắc mặt Cổ Thần dần chuyển sang lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Hoàng Phủ Hạo, đợi lát nữa người sẽ được hứng chịu nộ hỏa của ta, cái gì thiên tài, phế vật, trong mắt ta đều giống nhau cả thôi! Rốt cục ai đâm ai dưới chân, đến lúc đó sẽ rõ.

- Ha ha ha ha...

Hoàng Phủ Hạo cười vang một tiếng, đi được vài bước, lại quay lại, nhìn khắp các đệ tử có mặt, cao giọng nói:

- Các người nghe thấy rồi chứ? Ha ha.. Có người nói sẽ đâm ta dưới chân? Ha ha ha ha... Các người thấy có buồn cười không? Một đệ tử Bách Thảo Phong, mới Tiên Thiên tầng chín tu vi mà dám nói sẽ đâm ta dưới chân. Não của người bị lừa đá mất rồi à, ha ha ha ha...

Hoàng Phủ Hạo giống như vừa nghe chuyện gì buồn cười lắm, cười gập cả bụng, ánh mắt không ngừng quét qua chỗ Cổ Thần. Đám đệ tử nữ của Lạc Hà Phong cũng phát ra những tiếng cười rúc rích leng keng như chuông bạc, Thanh Viêm Phong cũng có một số đệ tử lộ vẻ chế nhạo.

Đệ tử Bách Thảo Phong, trừ Hoàng Phủ Cực, mặt mũi ai nấy đều hầm hầm. Những lời Hoàng Phủ Hạo nói không chỉ là sỉ nhục Cổ Thần, mà còn sỉ nhục cả Bách Thảo Phong.

Lúc này, từ phía Hư Thiên Điện đột nhiên xuất hiện mười mấy đường động quang. Tông chủ Vô Thủy và thủ tọa, trưởng lão các mạch trong nháy mắt xuất hiện, đáp xuống lôi đài ngay giữa trung tâm quảng trường.

Trên quảng trường, tổng cộng có năm tòa lôi đài lớn, mỗi tòa lôi đài dài rộng chừng ba mươi trượng, các tòa lôi đài được xếp theo hướng Tây Bắc Đông Nam Trung ngay giữa trung tâm quảng trường, mỗi một lôi đài cách nhau hơn mười trượng.

Hướng Đông của mỗi tòa lôi đài đều có một khán đài cao hơn lôi đài một trượng, chỉ có năm vị trí.

Ngũ mạch đại tỷ thí là sự kiện trọng đại, tham gia ngũ mạch đại tỷ thí đều là bộ phận tinh anh nhất trong những đệ tử mới, được Hư Thiên Tông trọng thị, chương môn, thủ tọa đều có mặt đông đủ, mỗi mạch còn phải thêm bốn vị trưởng lão nữa.

Năm tòa lôi đài, trưởng môn thủ tọa các mạch mỗi người quản một tòa, các trưởng lão còn lại mỗi lôi đài mỗi mạch một trưởng lão, cùng nhau giám sát.

Hư Thiên Tông sớm đã sắp xếp số hiệu cho bốn mươi đệ tử áo xám đến tham gia ngũ mạch đại tỷ thí.

Số hiệu của Cổ Thần là số bảy, đối thủ đầu tiên của hắn là số mười ba, địa điểm là lôi đài phía Đông, do thủ tọa Ẩn Kiếm Phong Lệ Kiếm Quân giám sát.

Cổ Thần là hi vọng lớn nhất của Bách Thảo Phong, biết Cổ Thần sẽ tỷ thí ở lôi đài phía Đông, đệ tử Bách Thảo Phong sớm đã tụ tập ở đó.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên đi đến chỗ lôi đài phía Đông. Trên lôi đài đã đứng sẵn một thanh niên tuổi độ mười bảy, tướng mạo bình thường nhưng tu vi đã đạt đến Tiên Thiên cảnh tầng chín.

Đệ tử có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, không quá năm người, ngay từ vòng đầu tiên đã phải đấu với nhau, đối với hai người mà nói, đều là chuyện xui xẻo.

- Sư tỷ, xem ta đánh thắng hắn.

Cổ Thần mỉm cười với Hư Tử Uyên, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên lôi đài.

Hư Tử Uyên biết hắn đã là Tu vi Trúc Thái kỳ, đương nhiên chắc thắng, nhưng các đệ tử Bách Thảo Phong khác thì không biết điều này nên ai cũng có vẻ lo lắng, khó khăn lắm Bách Thảo Phong mới có một Tiên Thiên cảnh tầng chín đệ tử, nếu như bị loại ngay từ vòng đầu, thật đúng là một sự đả kích quá lớn.

Cổ Thần lên đài xong, hướng về phía khán đài, chấp tay nói:

- Cổ Thần đệ tử Bách Thảo Phong, xin chào Lệ sư bá và các vị trưởng lão.

Lệ Kiếm Quân phẩy phẩy tay, có vẻ không quan tâm đến tu vi Cổ Thần.

Đệ tử Ẩn Kiếm Phong trên lôi đài thấy Cổ Thần hành lễ xong, nói:

- Ẩn Kiếm Phong Thường Nghê, xin được thỉnh giáo Cổ Thần sư huynh.

Cổ Thần gật đầu, chấp tay nói:

- Bách Thảo Phong Cổ Thần, xin được thỉnh giáo Thường Nghê sư huynh.

Hai người nói xong, lập tức thủ thế, Lệ Kiếm Quân cao giọng nói:

- Tỷ thí bắt đầu.

Lệ Kiếm Quân vừa dứt lời, Thường Nghê một tay vung lên, một thanh pháp khí cực phẩm hình trường kiếm liền xuất hiện trên tay hắn.

Nhưng tốc độ Cổ Thần nhanh hơn, căn bản không dùng pháp khí gì, thân thể thoắt cái đã lao thấy lao về phía Thường Nghê, nếu như là tu sĩ có cái nhìn sắc bén chắc chắn sẽ nhận ra khi Cổ Thần vừa cất bước, hai tay của hắn lập tức được đeo một đôi găng màu đen, cũng là pháp khí cực phẩm.

Đôi găng này, chính là “Hắc Long Phá” được hẩn dung hợp từ hắc thiết tinh và thảo của hắc tuyến giao luyện chế mà thành.

Khoảng cách giữa Cổ Thần và Thường Nghệ chỉ khoảng hơn mười trượng. Tốc độ Cổ Thần nhanh đến nỗi một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng tám cũng chỉ nhìn thấy không gian quét qua vô số tàn ảnh, sau đó thân thể Cổ Thần xuất hiện ngay trước mặt Lệ Kiếm Quân.

Một quyền đánh ra, Hắc Long Phá mang theo một đường quyền cương màu đen, đánh thẳng vào mặt Thường Nghệ đệ tử Ẩn Kiếm Phong.

Thường Nghệ giật mình, hẩn đầu ngờ tốc độ Cổ Thần lại nhanh đến vậy?

Định tránh nhưng đã quá muộn, Chân khí tiên thiên nhất thời thôi động, một đường kiếm cương bạo trướng, chém thẳng xuống mặt Cổ Thần.

Khóe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, hẩn đã nhìn thấy đường kiếm cương của Thường Nghệ, nhưng vẫn tiếp tục tiến lên, tay phải giơ thẳng lên trời, một chiêu kim cương đỉnh thiên trong Kim Cương Thần Quyền điên cuồng đánh ra.

Bàn tay phải trong nháy mắt đánh xuống kiếm cương của Thường Nghệ, một đường quyền cương màu đen giống như tên nhọn, tốc độ cực nhanh, từ trong Hắc Long Phá điên cuồng lao ra, hóa thành một trượng lớn nhỏ.

Ầm... một tiếng lớn, đầu tiên là quyền cương và kiếm cương chạm sau, một tiếng nổ tung, Chân khí tiên thiên hình thành nên những đường gợn sóng, lấy hai người làm trung tâm điên cuồng tràn ra bốn phía.

Keng... Liên ngay sau đó, là một tiếng kim loại va chạm, Hắc Long Phá và trường kiếm đập vào làm một, cả hai thứ đều là pháp khí cực phẩm, kiếm sắc quyền mạnh... quyền kiếm tương kích, thân thể Thường Nghệ giật mạnh một cái, đầy vẻ khó tin. Một luồng sức mạnh cự đại không gì ngăn cản được từ thân kiếm truyền đến cánh tay, vù một tiếng, trường kiếm rời tay, bay xuống lôi đài.

Tay phải Cổ Thần vừa đánh ra, tay trái như mảnh hổ xuống núi, một quyền đánh mạnh về phía trước, khí thể hùng hực, một đường quyền cương trong nháy mắt ấn lên ngực Thường Nghệ, Long Nha Phá vẫn chưa chạm vào người, Thường Nghệ đã bị quyền cương làm cho bay ngược lại phía sau.

Người trong không trung, ủa một tiếng nôn ra một ngụm máu tươi, hình như bị thương không nhẹ.

Bay gần mấy chục trượng ngã khỏi lôi đài, Thường Nghệ và Hoàng Phủ Hạo đều là đệ tử Ẩn Kiếm Phong, trong lòng Cổ Thần vốn đã tồn tại nộ ý với Ẩn Kiếm Phong nên mới ra tay có chút không nề tình.

Lệ Kiếm Quân đứng bật dậy, hai mắt như đao, dừng lại trên người Cổ Thần. Rõ ràng hẩn cũng không ngờ cùng là cảnh giới Tiên Thiên cảnh tầng chín mà đệ tử Ẩn Kiếm Phong lại bại dưới tay đệ tử Bách Thảo Phong, thậm chí đến Thần Lô Ngự Kiếm chân quyết, đại quyết pháp với công kích lực cường đại vẫn chưa kịp sử dụng, trong nháy mắt đã bị đánh bay ra khỏi lôi đài.

Dưới lôi đài phía Đông, đệ tử đứng xem ai nấy đều trợn mắt há mồm, cùng là Tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, sao lại cách biệt nhau nhiều đến vậy?

Hư Tử Uyên cũng không giấu nổi vẻ kinh ngạc, mặc dù Cổ Thần có Tu vi Trúc Thai kỳ, nhưng mới chỉ sử dụng thực lực Tiên Thiên cảnh tầng chín. Cho dù là Tu sĩ Trúc Thai sơ kỳ, muốn một giây đánh hạ Tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng chín e rằng cũng không phải chuyện dễ.

Nhưng vào tay Cổ Thần lại dễ như trở bàn tay.

- Đệ tử Bách Thảo Phong, Cổ Thần chiến thắng.

Lệ Kiếm Quân đứng trên đài cao giọng nói, mặc dù trong lòng rất không vui, cũng rất bất ngờ, nhưng thực tế là Cổ Thần đã chiến thắng, bản thân hẩn ta cũng không thể làm gì.

Nghe Lệ Kiếm Quân nói, đệ tử Bách Thảo Phong nhất thời nhảy lên, reo hò vang dội, đệ tử Ẩn Kiếm Phong thì ngược lại, mặt mày ủ rũ.

- Đa tạ Lệ sư bá.

Cổ Thần chấp tay nói với Lê Kiếm Quân, sau đó mỉm cười, nhảy xuống lôi đài, quay trở về bên Hư Tử Uyên.

- Chúc mừng Cổ sư đệ! Đệ đã mang chiến thắng đầu tiên về cho Bách Thảo Phong ta.

Huyền Hùng mừng rỡ nói.

Trận đấu giữa Thường Nghệ và Cổ Thần là trận chiến kết thúc nhanh nhất. Những lôi đài khác, mặc dù hai bên có mạnh có yếu, nhưng cũng phải trải qua một trận giằng co, những người có thực lực tương đương càng phải trải qua một trận kịch chiến, đấu có giống như Cổ Thần, mới lên đài mấy phút đã trực tiếp giải quyết đối thủ?

- Ha ha, có Cổ sư đệ ngũ mạch đệ tử tỷ thí lần này Bách Thảo Phong nói không chừng sẽ được lọt top 3, ha ha trăm năm trước Huyền Nhã sư huynh tham gia ngũ mạch đại tỷ thí, giành được ngôi vị số bốn, những khóa sau, Bách Thảo Phong chỉ toàn làm đệm lót!

Các đệ tử Bách Thảo Phong đều ha ha cười nói.

Cổ Thần quay sang mấy vị sư huynh, gật gật đầu rồi đi về phía Hư Tử Uyên đợi vòng thi đấu đầu tiên kết thúc. Trong bốn mươi đệ tử tham gia, các đệ tử chiến thắng sẽ tiếp tục đối quyết tỷ thí, vẫn còn một chút thời gian.

Hư Tử Uyên kinh ngạc nói:

- Cổ sư đệ, thân thể đệ sao lại mạnh đến vậy? Chỉ dùng một quyền mà đã đánh bại Ẩn Kiếm Phong sư đệ?

Cổ Thần nói:

- Nếu như lúc tu luyện chú ý tu luyện thân thể một chút sức mạnh thân thể đương nhiên cường đại rất nhiều.

Hư Thiên Tông có nguồn gốc từ thánh địa Đạo gia Thái Hư Cung, pháp quyết tu luyện mặc dù không giống nhau, nhưng cùng thuộc một hệ đạo tông, đều tương đối coi trọng linh hồn tu luyện, đối với tu luyện thân thể thường yếu hơn một phần.

Thiên Cương Thối Thể đại pháp đối với nữ tử tu luyện không hợp, đạo tông, ma tông đều có nữ tu cao thủ, còn Phật tông, Nho tông lại chú trọng luyện thể lưỡng hệ, hoàn toàn không có cao thủ nữ tu.

Trong lúc nói chuyện, vòng tỷ thí thứ nhất đã kết thúc, Bách Thảo Phong chỉ có hai người giành thắng lợi, một là Cổ Thần và người thứ hai là Hoàng Phủ Cực. Sáu đệ tử còn lại đứng như mọi người dự đoán, trực tiếp đào thải ngay từ vòng đầu tiên.

Rất nhanh, hai mươi đệ tử chiến thắng lại được tông môn xếp cho tỷ thí với nhau. Lần này, Cổ Thần thi đấu ở lôi đài phía Nam, do thủ tọa Thanh Viêm Phong Quân Bá Viêm giám sát.

Cổ Thần đến lôi đài phía Nam, các đệ tử Bách Thảo Phong đều chạy theo hắn. Sáu đệ tử áo xám bị đào thải cũng đến, Hoàng Phủ Cực và Cổ Thần tỷ thí cùng một lúc, nhưng mọi người hình như đã quên mất Hoàng Phủ Cực.

Lần này, đối thủ của Cổ Thần là số hai hai, Cổ Thần đến lôi đài phía Nam, số hai hai cũng vừa nhảy lên lôi đài, trước ngực hắn có thuê một đốm hỏa diễm, là đệ tử Thanh Viêm Phong.

Đúng là trùng hợp thật, Cổ Thần thi đấu ở lôi đài phía Đông so thủ tọa Ẩn Kiếm Phong giám sát thì gặp đệ tử Ẩn Kiếm Phong, bay giờ thi đấu ở lôi đài phía Nam so thủ tọa Thanh Viêm Phong giám sát thì gặp đệ tử Thanh Viêm Phong.

Cổ Thần lên lôi đài, hành lễ với Quân Bách Dương và các vị trưởng lão xong, quay sang nhìn đệ tử Thanh Viêm Phong, cùng nhau hành lễ, được biết người này tên là Sư Viêm.

Sư Viêm nhìn Cổ Thần, ánh mắt ẩn hiện nộ khí, rõ ràng vẫn để ý đến câu nói vừa rồi của đại sư huynh nên xả giận lên đầu Cổ Thần.

Trận đấu vừa bắt đầu, Sư Viêm sử dụng Ngự Hỏa Phần Thiên chân quyết.

Cổ Thần cũng làm vậy, dùng Ngự Hỏa Phần Thiên chân quyết ứng địch.

- Hỏa điều.

Sư Viêm thét lớn một tiếng, Chân khí tiên thiên vận chuyển, hai tay vẽ ra thủ ấn, rất nhanh hai tay nhất chỉ, một khối liệt diễm cực lớn xuất hiện trước mặt hắn.

Sư Viêm thét lên tiếng nữa, khối liệt diễm hóa thành một con hỏa điều khổng lồ, dài gần bảy trượng, hai cánh dài, rộng hơn mười trượng, che kín cả bầu trời, lao thẳng về phía Cổ Thần.

Cổ Thần cũng kết ra pháp ấn, thét:

- Hỏa vân cung, liệt diễm tiến... Hỏa tiến biến.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

189. Chương 75: Đới Chiến Hoàng Phủ.

.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Hai khối hỏa diễm xuất hiện trước mắt Cổ Thần, một khối hóa thành trường cung cao hơn một trượng, một khối hóa thành cự tiễn dài gần một trượng, cung và tiễn đều bùng bùng hỏa diễm.

Lắp tiễn lên cung, xoạt một tiếng, liệt diễm tiễn từ hỏa vân cung bắn ra, biến con hỏa điều dài gần bảy trượng mà Sư Viêm biến ra thành vô số hỏa tinh hoàn toàn biến mất.

Liệt diễm tiễn vẫn không giảm thế, dưới sự điều khiển của Cổ Thần, bắn mạnh về phía Sư Viêm với tốc độ cực nhanh.

Uy lực của liệt diễm tiễn nằm ngoài tầm tưởng tượng của Sư Viêm, hai tay vội vàng kết pháp ấn, quát:

- Hỏa phụng...

Một khối hỏa diễm khổng lồ bay lên, một con hỏa phụng từ trong liệt diễm, tấm lửa sinh ra, lao thẳng lên trời.

Sư Viêm thi triển hỏa phụng biến, so với đại sư huynh Vân Phiêu Trần triển hiện, kém hơn rất nhiều. Cũng giống như con hỏa điều vừa rồi, Cổ Thần lại bắn thêm một đường liệt diễm tiễn, đâm trúng ngực hỏa phụng, khiến hỏa phụng cũng biến mất không chút dấu vết.

Hỏa phụng đã là chiêu số mạnh nhất trong giai đoạn một Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, ngay cả hỏa phụng còn bị Cổ Thần dễ dàng phá, Sư Viêm và Cổ Thần có tu vi khác biệt tới đâu, chỉ cần nhìn cũng có thể nhận ra điều này. Liệt diễm tiễn sau khi xuyên qua hỏa phụng, vèo một cái bắn đến trước mặt Sư Viêm, trúng ngay thân thể hắn. Sư Viêm kêu lên một tiếng thảng thốt, thân thể ngã ngửa ra sau, nảy xa vài chục trượng rơi ra khỏi lôi đài, bại dưới tay Cổ Thần.

Thủ tọa Thanh Viêm Phong đứng lên, cao giọng nói:

- Bách Thảo Phong, Cổ Thần chiến thắng.

Nhất thời, tất cả đệ tử Bách Thảo Phong đều động loạn hoan hô. Đệ tử Thanh Viêm Phong có người vui có người buồn. Pháp quyết mà Cổ Thần dùng chính là Ngự Hỏa Phần Thiên quyết của Thanh Viêm Phong, bại dưới pháp quyết bổn phong, có người cảm thấy không mất mặt nhưng một số người lại cảm thấy mất mặt.

Vân Phiêu Trần quay sang nhìn Cổ Thần, gật gật đầu tỏ ý khen ngợi cảnh giới tu luyện Ngự Hỏa Phần Thiên của hắn.

Cổ Thần giành chiến thắng ở vòng đấu thứ hai, lọt vào top 10, rất nhanh Hoàng Phủ Cực cũng bước đến, nhìn bộ dạng buồn bã của hắn là biết ngay hắn đã thua, không có duyên với top 10.

Nghe Hoàng Phủ Cực kể, hắn bại dưới tay một nữ đệ tử Tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín của Lạc Hà Phong, tên gọi Dương Khê.

Vòng tỷ thí thứ hai nhanh hơn vòng một rất nhiều, rất nhanh, tỷ thí hoàn tất, đã chọn ra mười đệ tử. Mười đệ tử đứng đầu này sẽ tạo ra một danh sách, chép vào tông quyển Hư Thiên Tông. Những người có tên, ai cũng cảm thấy vui sướng.

Rất nhanh, danh sách đối chiến vòng ba nhanh chóng xuất hiện, lần này chỉ có mười người, vừa hay có thể tiến hành cùng lúc ở năm lôi đài. Lần này Cổ Thần lại đấu ở lôi đài phía Đông và gặp một đệ tử Ấn Kiếm Phong, chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng tám.

Cũng như lần trước, ngay trước mắt Lệ Kiếm Quân, Cổ thần một quyền đánh đệ tử Ấn Kiếm Phong bay ra khỏi lôi đài, giành quyền lọt vào top 5.

Top 5 gồm: đệ tử Ấn Kiếm Phong Hoàng Phủ Hạo, đệ tử Đô Thiên Phong Lang Phong, đệ tử Lạc Hà Phong Dương Khê, đệ tử Thanh Viêm Phong Lục Vũ, đệ tử Bách Thảo Phong Cổ Thần.

Trong đó, Hoàng Phủ Hạo là đệ tử Thần Hải cảnh, trực tiếp lọt vào top 3, còn Lang Phong, Dương Khê, Lục Vũ, Cổ Thần bốn người phải tỷ thí với nhau, ai giành chiến thắng, người đó sẽ được cùng Hoàng Phủ Hạo tranh vị trí nhất, nhì, ba.

Bằng phương pháp rút thăm, Cổ Thần đấu chiến với đệ tử chủ mạch Lang Phong, đệ tử Lạc Hà Phong Dương Khê đấu với đệ tử Thanh Viêm Phong Lục Vũ.

Không hề nghi ngại, Cổ Thần lại nhanh như chớp chiến thắng Lang Phong, thành công tiến vào top 3. Dương Khê chiến thắng Lục Vũ, cũng lọt vào top 3.

Trận đấu tiếp theo là Cổ Thần và đệ tử Lạc Hà Phong Dương Khê tỷ thí. Ai chiến thắng mới có tư cách cạnh tranh ngôi vị đầu bảng với Hoàng Phủ Hạo.

Dương Khê, Cổ Thần cảm thấy chỉ có Cổ Thần, Vân Tuyết mới có thể sánh được vẻ đẹp của nàng, tuổi độ mười sáu, mắt to tròn, trên má có hai lúm đồng tiền rất sâu, nhìn rất ngọt ngào.

Nếu như mỹ nữ là hoa thì Dương Khê là đóa hoa mỹ lệ nhất. Cổ Thần tự nhận mình là một người yêu hoa, nên lúc chiến đấu với Dương Khê, hắn không trực tiếp dùng một quyền đánh bay nàng khỏi đài như những người trước.

Mà cùng Dương Khê chiến đấu mấy hiệp trên lôi đài. Với thân pháp nhanh như điện, mỗi lần công kích đều là thoáng qua. Còn Dương Khê, tất cả công kích của nàng đều bị Cổ Thần tránh né, hoàn toàn không chạm được vào cơ thể hắn.

Sau vài hiệp như vậy, Cổ Thần điểm nhẹ mấy cái lên vai Dương Khê, lúc thân thể hắn vượt qua nàng, nàng chỉ nghe thấy giọng hắn thì thầm bên tai:

- Muội thua.

Dương Khê cảm thấy trong lòng như đang có sóng cồn, cùng là Tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, hơn nữa nàng còn đánh thắng đệ tử Thanh Viêm Phong Tiên Thiên cảnh tầng chín Lục Vũ, kết quả trước mặt Cổ Thần nàng vẫn không hề đủ sức đánh trả.

Lúc này Cổ Thần chỉ là tùy tiện điểm mấy vị trí trên người nàng, vậy mà nàng cũng không thể tránh né. Nghĩ đến đây, Dương Khê không khỏi đỏ mặt, thầm nghĩ may mà vị sư huynh này nương tay, không điểm vào những nơi không nên điểm.

- Cổ sư huynh tu vi cao thâm, sư muội chịu thua rồi.

Dương Khê cúi người chấp tay với Cổ Thần, tự động nhận thua, sau đó nhảy khỏi lôi đài.

Chiến thắng Dương Khê, Cổ Thần trực tiếp lọt vào top 2, đối thủ tiếp theo của hắn chính là Hoàng Phủ Hạo.

Sau khi Dương Khê xuống đài, Hoàng Phủ Hạo lập tức nhảy lên.

Tông chủ Vô Thủy, thủ tọa các tông, năm người cùng ngồi trên khán đài phía Đông, tất cả trường lão và các đệ tử ngồi xung quanh lõi đài trung tâm, chăm chú theo dõi trận tỷ thí.

Chỉ có Hư Tử Uyên và Hoàng Dược Tiên biết, Cổ Thần đã có Tu vi Trúc Thai kỳ, tất cả mọi người đều nhận định Hoàng Phủ Hạo có thể dễ dàng đánh bại Cổ Thần, với trận tỷ thí tranh ngôi vô địch này căn bản không có hứng thú. Bởi vì trong mắt các đệ tử, Tu sĩ Tiên Thiên cảnh và Tu sĩ Thần Hải cảnh khác nhau như trời với đất, Tu sĩ Tiên Thiên cảnh không thể chiến thắng Tu sĩ Thần Hải cảnh.

Hành lễ với tông chủ và thủ tọa các mạch xong, Cổ Thần và Hoàng Phủ Hạo đứng cách nhau mười trượng, nhìn nhau chăm chú.

Tông chủ Vô Thủy cao giọng nói:

- Hai người bắt đầu đi!

Hoàng Phủ Hạo ha ha cười, nói:

- Ha ha, không ngờ người đứng là không làm ta thất vọng, hắc hắc, ta sẽ đạp người dưới chân, để người biết ai mới là thiên tài? Ai là phế vật? Ai mới có tư cách làm đệ nhất ngũ mạch?

- Hoàng Phủ sư huynh, Hoàng Phủ sư huynh, Hoàng Phủ sư huynh.

Không biết là sư muội háo sắc nào của Lạc Hà Phong hét lên trước, các nữ đệ tử áo xám còn lại lập tức hét theo, liền sau đó đệ tử Ấn Kiếm Phong cũng hưng phấn góp giọng.

Cổ Thần nhún nhún vai, ngồi xuống đất, chẳng thèm nhìn Hoàng Phủ Hạo, mọi người ngạc nhiên, không biết Cổ Thần định làm gì? Đang tỷ thí mà lại ngồi xuống giống như đang ở nhà vậy, ai cũng không hiểu.

- Cổ sư đệ? Đệ sợ sao? Ha ha...

Hoàng Phủ Hạo thấy vậy, ha ha cười nói.

Nhưng Cổ Thần vẫn không thèm nhìn, giống như Hoàng Phủ Hạo không hề tồn tại.

Hoàng Phủ Hạo nhất thời nổi giận, nói:

- Nhìn kiếm...

Vốn dĩ trận tỷ thí này không có gì đáng xem, nhưng thấy Cổ Thần chẳng thèm liếc nhìn Hoàng Phủ Hạo lấy một lần, mà ngồi thẳng xuống đất, mọi người không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Hạo lẩm nhẩm đọc kiếm quyết, Dẫn Lôi Kiếm trong tay giờ thẳng lên trời, trong nháy mắt, bầu trời vốn dĩ quang đăng đột nhiên mây đen cuộn cuộn.

Ừng...

Một tiếng sấm rền, một tia sét to như cánh tay từ không trung đánh thẳng xuống, đánh lên pháp bảo Dẫn Lôi Kiếm của Hoàng Phủ Hạo, trong nháy mắt lôi quang trên Dẫn Lôi Kiếm lấp lánh, các đệ tử ai cũng biến sắc, chỉ riêng khí thế, uy lực của Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết đúng là không tầm thường.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

190. Chương 76: Một Phù Nổ Bay.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 -

Hư Tử Uyên hai mày nhíu chặt, trong lòng như có lửa đốt, tim đập loạn xạ, không biết Cổ Thần đang làm gì, sao vừa lên đài đã ngồi ngay xuống, trong lòng lo lắng vô cùng.

Trên binh đài, Hoàng Dược Tiên cũng phải nghi hoặc nhìn Cổ Thần, không biết hắn định làm gì, mặc dù Cổ Thần cũng đột phá đến Tu vi Trúc Thai kỳ, nhưng Hoàng Phủ Hạo là Trúc Thai trung kỳ, sao có thể xem thường như vậy được? Phải chủ động tấn công mới đúng, ai lại để đối phương phóng xuất loại quyết pháp có công kích lực cực cường như Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết?

Tông chủ Vô Thủy, thủ tọa các mạch, các vị trưởng lão, không ai là không vươn dài cổ chờ xem Cổ Thần rốt cục định làm gì. Ai không biết thì lại tưởng Cổ Thần bị điên, ngồi trên đất nghịch bừa, đại náo tuyệt đối không xứng được gọi là náo người.

- Ha ha, Hoàng Phủ sư huynh uy vũ, Hoàng Phủ sư huynh là đệ nhất ngũ mạch, Cổ Thần bị vương bá chi khí của Hoàng Phủ sư huynh làm cho sợ rồi, ha ha, ai lại ngồi trên đất nghịch như vậy.

- Ha ha...

Nhất thời, một đệ tử Ân Kiếm Phong ha ha cười lớn.

Não người rất thần kì, chính vì vậy có người dùng não sáng tạo ra những thứ thần kì, nhưng cũng có người dùng não để phán đoán những thông tin ngớ ngẩn như con người không thông minh bằng con heo.

Nhưng việc người này hét lên, không bị quá nhiều người tỏ thái độ khinh bỉ mà ngược lại, không ít người còn hòa vào rống lên:

- Hoàng Phủ sư huynh, đệ nhất ngũ mạch, Hoàng Phủ sư huynh, vương bá chi khí...

Nghe những tiếng hò reo dưới lôi đài, khoe miệng Hoàng Phủ Hạo càng nhếch cao hơn, nhìn Cổ Thần, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt, quát:

- Cút xuống đài cho ta...

Nói đoạn, Dẫn Lôi Kiếm trong tay chém mạnh, một đường lôi điện dài mấy chục trượng quét mạnh xuống người Cổ Thần.

Đúng lúc này, từ tay Cổ Thần đột nhiên bay ra một tấm bùa chú, chớp mắt bùa chú hóa thành một đường lôi quang, đường lôi quang này so với dẫn động thiên lôi của Hoàng Phủ Hạo còn sáng chói hơn mười lần. Mặc dù đường lôi quang chỉ lớn chừng một trượng, nhưng bất cứ ai cũng có thể cảm nhận điều đó.

Lôi quang mà Cổ Thần tung ra so với thiên lôi của Hoàng Phủ Hạo, uy lực mạnh hơn không chỉ vài lần.

- Linh phù thượng phẩm?

Thủ tọa và trưởng lão các mạch nhất thời đồng thanh hô lớn.

Linh phù thượng phẩm đủ để làm trọng thương một tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ, Hoàng Phủ Hạo chỉ là Trúc Thai trung kỳ, căn bản không thể đỡ được.

Cổ Thần tìm được không ít linh phù trong Càn Khôn Trắc của Ma tu Tà Bằng Tông, linh phù thượng phẩm cũng có mười mấy tấm, linh phù trung phẩm, hạ phẩm phải có hơn trăm tấm, bây giờ hắn đã có Tu vi Trúc Thai kỳ, đối phó tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ dễ như trở bàn tay. Trừ ba tấm bảo phù quý giá để dành ứng phó với những trường hợp nguy hiểm ra, số linh phù này Cổ Thần hoàn toàn coi như đồ chơi.

Cho nên vừa tỷ thí Cổ Thần đã không coi Hoàng Phủ Hạo ra gì, lần này Hoàng Phủ Hạo động thủ, Cổ Thần trực tiếp thương cho hắn một tấm linh phù thượng phẩm: Mộc át thần lôi phù.

- A Hạo, dùng pháp khí chặn lại, mau lùi.

Lệ Kiếm Quân thấy vậy, nhất thời nhảy ra khỏi ghế, hét lớn.

Tâm thần Hoàng Phủ Hạo hỗn loạn, hoàn toàn mất phương hướng, không ngờ Cổ Thần lại có linh phù thượng phẩm. Luyện chế bùa chú còn khó hơn luyện chế pháp khí, pháp bảo. Bởi bùa chú có uy lực cực đại, bùa chú bình thường còn hay gặp, chứ linh phù trở lên bây giờ rất hiếm.

Nếu không, linh phù thượng phẩm trên người vừa nhiều vừa lợi hại, tu sĩ Trúc Thai cảnh hoàn toàn có thể giết chết một tu sĩ Kim Đan kỳ.

Và cũng chỉ có Cổ Thần mới được một tu sĩ nghìn năm để lại cho nhiều vật phẩm biến thái như vậy.

Tả thì có vẻ chậm, trên thực tế mộc át thần phù chớp mắt đã bay đến trước mặt Hoàng Phủ Hạo, Hoàng Phủ Hạo vừa mới phóng ra một món pháp khí nhìn như cảnh cửa. Thì ra là pháp khí phòng ngự cực phẩm.

Chát... Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, thần lôi do mộc át thần lôi phù hóa ra, đánh thẳng lên pháp khí phòng ngự cực phẩm, vô số mảnh vụn bắn tung tóe, pháp khí phòng ngự cực phẩm bị làm cho nổ tung, biến thành vô số mảnh vụn.

Hoàng Phủ Hạo sau khi tung ra món pháp khí phòng ngự cực phẩm, thân thể bắt đầu lùi lại phía sau, nhưng mộc át thần lôi phù nổ quá nhanh, nhanh hơn cả hắn, đủ để biết năng lượng phát ra từ nó lớn đến mức nào?

Hoàng Phủ Hạo bị đánh trúng, thân thể đang định lùi lại phía sau bất ngờ gia tăng tốc độ, một ngụm máu tươi phun ra, rơi khỏi lôi đài.

Lúc này, thiên lôi dài mấy chục trượng mà Hoàng Phủ Hạo tạo ra mới rơi đến chỗ Cổ Thần.

Thủ tọa, trưởng lão các mạch và các đệ tử đều trợn mắt há miệng, không nói nổi lời nào.

Ai từng nghĩ sẽ có kết cục này chứ?

Trúc Thai trung kỳ Hoàng Phủ Hạo vừa mới bắt đầu đã bị Cổ Thần dùng một tấm mộc át thần lôi phù thượng phẩm đánh bay, trực tiếp rơi khỏi lôi đài, hơn nữa còn bị thương, nói thẳng ra là bại, bại chỉ trong một giây.

Điều khiến người ta ngạc nhiên hơn là đường thiên lôi dài mấy chục trượng gần như sắp chạm vào người Cổ Thần. Cổ Thần lúc này chỉ là Tu vi Tiên Thiên cảnh tầng chín, ai cũng không dám tin hắn có thể đỡ được Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết mà Tu vi Trúc Thai trung kỳ như Hoàng Phủ Hạo thi triển.

Các đệ tử dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Cổ Thần bị thiên lôi đánh đánh chết.

Một người bị thương bay ra khỏi lôi đài, một người trọng thương nằm trên lôi đài, kết quả tỷ thí đúng là thật khó để phán đoán... Nhưng, tình huống tiếp theo một lần nữa vượt xa tầm dự đoán của mọi người, Cổ Thần không bị thiên lôi đánh chết, thấy thiên lôi đã gần rơi xuống đầu, Cổ Thần đột nhiên giơ tay đứng dậy. Một chiếc đan đỉnh bay ra khỏi lòng bàn tay hắn, đan đỉnh rời thể, bạo trưởng trong nháy mắt, hóa thành một trượng, dừng trên đỉnh đầu Cổ Thần.

Ầm...

Đường thiên lôi đánh trúng đan đỉnh trên đỉnh đầu Cổ Thần, phát ra một tiếng động lớn như trời long đất lở. Nhưng đan đỉnh trên đầu Cổ Thần vẫn không hề suy chuyển bình yên vô sự chặn đứng đường thiên lôi.

Thiên lôi sau khi đánh trúng, năng lượng tiêu biến, biến mất không chút dấu vết.

Cổ Thần đứng trên lôi đài, nhìn khắp bốn phía, đầu ngẩng cao thể hiện uy phong của người chiến thắng.

Cả quảng trường lặng ngắt như tờ.

Chấn động... Tất cả mọi người đều bị chấn động.

Điều khiến họ chấn động không phải là việc Cổ Thần đỡ được đường thiên lôi dài mấy chục trượng, mà là Cổ Thần đã để lộ ra Tu vi Trúc Thai kỳ của mình. Đan đỉnh trên đỉnh đầu hắn chính là một món pháp bảo phòng ngự hạ phẩm, nếu không phải là pháp bảo phòng ngự, cho dù là pháp khí phòng ngự cực phẩm, sau khi chống chọi với thiên lôi cũng không thể còn nguyên vẹn như vậy.

Các trưởng lão ngây ra... Các đệ tử cũng ngây ra.

Nhất là đám đệ tử lúc này vừa hô “Hoàng phủ sư huynh, đệ nhất ngũ mạch, Hoàng Phủ sư huynh, vương bá chi khí” lúc này không khác gì tự vả vào mặt mình, hai má nóng bừng, ánh mắt vô thần, đầu óc trống rỗng.

Hoàng Phủ Hạo, kẻ mà họ coi như thần tượng, chưa kịp nhìn rõ mặt Cổ Thần đã bị hấn đánh bay khỏi đài, đúng là một kết cục không sao hiểu nổi.

Đám nữ đệ tử lúc này còn hưng phấn hét Hoàng Phủ sư huynh, hận không thể lấy thân báo đáp bây giờ lại đang nhìn Cổ Thần, mắt lấp lánh sao hồng, thì ra... Đây mới chính là cường giả thực sự, không nhất định phải quá huênh hoang, rất có thể là những đệ tử bình thường, thường ngày không thích thể hiện, đợi đến thời điểm quan trọng rồi mới bạo phát.

Hoàng Dược Tiên vuốt râu, hắc hắc cười, mặc dù nói Cổ Thần chỉ có tu vi Trúc Thai sơ kỳ, nhưng bất luận tu vi của hấn thế nào, lúc này hấn vẫn bình thản đứng trên đài, còn Hoàng Phủ Hạo lại bị học mau ngã xuống.

Đệ nhất ngũ mạch... Vinh dự này từ lúc Bách Thảo Phong bắt đầu đến nay chưa bao giờ xuất hiện qua. Chuyện Bách Thảo Phong vốn tinh luyện đan thuật khi luận tu vi sao có thể áp đảo tứ mạch chuyên tinh tu luyện còn lại?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

191. Chương 77: Đệ Nhất Ngũ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nhưng kỉ lục này hôm nay đã bị phá vỡ, từ lúc thành lập Hư Thiên Tông đến nay, đệ tử của chuyên tinh luyện đan thuật Bách Thảo Phong đã giành được đệ nhất ngũ mạch. Vô Thủy đứng lên, bắt đầu tuyên bố kết quả ngũ mạch đại tỷ thí lần này. Ông cao giọng nói:

- Ngũ mạch đại tỷ thí lần này, đệ tử giành vị trí số một là Cổ Thần đến từ Bách Thảo Phong, đệ tử thân truyền của thủ tọa Hoàng Dược Tiên.

- Ta phản đối.

Vô Thủy còn chưa nói hết, Lệ Kiếm Quân đã đột nhiên hét lớn.

Bị người khác ngắt lời, Vô Thủy có chút không vui, nói:

- Lệ sư đệ, đệ phản đối điều gì?

Lệ Kiếm Quân chỉ Cổ Thần, nói:

- Hấn không đủ tư cách trở thành đệ nhất ngũ mạch.

Vô Thủy nhíu mày, nói:

- Tại sao?

Lệ Kiếm Quân nói:

- Ngũ mạch đại tỷ thí đều so tu vi giữa các đệ tử mới, Cổ Thần đầu cơ trục lợi, thực lực của hấn căn bản không bằng Hoàng Phủ Hạo, hấn dùng ngoại lực chiến thắng, không được tính.

Hoàng Dược Tiên hắc hắc cười, nói:

- Lệ sư huynh nói vậy là sai rồi, ngũ mạch đại tỷ thí không phải chỉ đo tu vi, nếu như chỉ đo tu vi thì còn tỷ thí làm gì nữa? Cảnh giới người nào cao nhất, trực tiếp trao vị trí số một cho người đó là được rồi? Ngũ

mạch đại tỷ thí là đo thực lực tổng hợp của các đệ tử, nếu như độ tu vi thực sự, không phải pháp bảo pháp khí đều không được dùng sao mà phải trực tiếp dùng tay không thì đấu sao?

Lệ Kiếm Phong bị những lời Hoàng Dược Tiên nói làm cho ngây ra, nửa ngày không thốt nổi nên lời. Đúng lúc này, thủ tọa Lạc Hà Phong nói:

- Hoàng sư đệ nói vậy cũng không được, tỷ thí trong môn, đâu có phải giết người đòi mạng? Cách năm năm mới tổ chức một lần, mục đích là gì? Không phải là kiểm tra trạng thái tu vi của các đệ tử, cũng không phải kiểm tra thủ đoạn giết người của các đệ tử? Cổ Thần dùng linh phù dả thương người khác, không những không xứng làm đệ nhất ngũ mạch, mà còn phải phạt nặng, để các đệ tử khác lấy đó làm gương.

Vô Thủy giơ tay, ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó hướng ánh mắt sang phía Quản Bách Dương, nói:

- Quản sư đệ nhìn nhận việc này thế nào?

Quản Bách Dương nói:

- Lúc thi đấu sử dụng bùa chú, Cổ Thần không phải là người đầu tiên, cũng chẳng có tông quy nào cấm đệ tử sử dụng bùa chú trong ngũ mạch đại tỷ thí, cho nên, Cổ Thần sử dụng bùa chú không hề vi phạm quy tắc tông môn, không thể xử lý được.

Quản Bách Dương nói xong, sắc mặt Lệ Kiếm Quân và Uất Lạc Hồng lộ rõ vẻ không vui, hừ lạnh một tiếng. Chỉ có Hoàng Dược Tiên là hài lòng liếc nhìn Quản Bách Dương.

Nhưng Quản Bách Dương không vì ánh mắt hài lòng của Hoàng Dược Tiên mà dừng nói chuyện, tiếp tục nói:

- Cổ Thần mặc dù không vi phạm tông quy, nhưng đệ cảm thấy, lần tỷ thí này, cũng không thể tính được.

Hoàng Dược Tiên nghe xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nói:

- Quản sư huynh sao lại nói chuyện theo kiểu gió chiều này nghiêng theo chiều ấy vậy?

Vô Thủy, Quản Bách Dương ha ha cười, Vô Thủy nói:

- Quản sư đệ nói tiếp đi.

Quản Bách Dương gật gật đầu, nói:

- Cổ Thần ở ngũ mạch đại tỷ thí mặc dù không phải là người đầu tiên sử dụng bùa chú, nhưng là người đầu tiên sử dụng linh phù thượng phẩm. Linh phù thượng phẩm uy lực cực đại, hoàn toàn có thể xoay chuyển kết cục trận đấu. Dùng để đối phó với kẻ thù thì thích hợp, chứ dùng để tỷ thí với đệ tử tông thì tạm không nói chuyện lãng phí linh phù, kết quả tỷ thí cũng có chút không công bằng. Nếu như cho phép Cổ Thần sử dụng linh phù thượng phẩm, vậy thì những lần ngũ mạch đại tỷ thí sau, tưởng bối các mạch không phải sẽ đều chuẩn bị cho đệ tử mình thêm mấy tấm linh phù sao? Đến lúc đó, ngũ mạch đại tỷ thí sẽ biến thành một cuộc chiến sinh tử.

Vô Thủy gật gật đầu, nói:

- Quản sư đệ nói có lý, chiến thắng này của Cổ Thần không thể tính được, từ nay về sau, đệ tử trong tông tỷ thí với nhau, không được sử dụng linh phù thượng phẩm, ngũ mạch đại tỷ thí tạm dừng ở đây, đợi ngày mai Hoàng Phủ Hạo hồi phục vết thương, tiếp tục tỷ thí.

Hoàng Phủ Hạo vừa mới bị học máu, đương nhiên không thể tiến hành tỷ thí được, đành phải để dành trận đấu cuối cùng của ngũ mạch đại tỷ thí đến ngày mai.

Cổ Thần nhảy xuống lôi đài, quay trở về chỗ đệ tử Bách Thảo Phong, lúc này ánh mắt mọi người nhìn hắn đã tràn ngập vẻ kính trọng, thậm chí còn có chút sùng bái.

Đệ tử Thần Hải cảnh, trừ ba vị đệ tử tuyệt thể thiên tài tiên căn thượng phẩm ra, Hư Tông Tông không còn đệ tử nào mới nhập môn ba năm, tu vi đã bước vào Thần Hải cảnh như Cổ Thần.

Không chỉ đệ tử Bách Thảo Phong, đệ tử các mạch khác cũng không còn dám coi thường Cổ Thần nữa. Những đệ tử lúc này chế giễu Cổ Thần, mặt nhăn như quả mướp đắng, nếu như họ biết Cổ Thần đã là một đệ tử Thần Hải cảnh, có đánh chết họ cũng không dám giễu cợt.

Đệ tử nữ Lạc Hà Phong, hết người này đến người kia thì nhau liếc mắt với Cổ Thần. Họ đã quên mất lúc này họ vừa chế giễu hằn như thế nào. Cổ Thần chỉ nhún nhún vai, coi như không nhìn thấy, quay trở lại chỗ đệ tử Bách Thảo Phong.

Hư Tử Uyên thì thầm bên tai Cổ Thần:

- Bây giờ đệ nổi tiếng rồi, đệ xem các sư muội Lạc Hà Phong nhìn đệ mắt sắp chảy nước rồi đấy.

Nghe ngữ khí có chút hờn ghen của Hư Tử Uyên, Cổ Thần chỉ mỉm cười, thì thầm vào tai nàng:

- Đánh tiếng sư tỷ còn vượt xa ta, có đệ tử Hư Thiên Tông nào mà không ngưỡng mộ sư tỷ chứ?

Hư Tử Uyên nghe xong, vội vàng nói:

- Đây là chuyện của họ, liên quan gì đến ta, dù sao trong lòng ta chỉ có... Chỉ có... Không như thế với họ là được.

Hư Tử Uyên đập đập tay lên ngực, lúc này câu “trong lòng ta chỉ có đệ...” suýt chút nữa buột miệng nói ra, hai má nhất thời nóng ran.

Cổ Thần thì thầm vào tai nàng:

- Sư tỷ, trong lòng ta cũng chỉ có sư tỷ thôi.

- Thật chứ?

Hư Tử Uyên mừng rỡ.

Cổ Thần dùng ngữ khí khẳng định nói:

- Thật.

Hư Tử Uyên lập tức lộ ra một nụ cười hạnh phúc, ánh mắt nhìn Cổ Thần, lại thêm vài phần tình ý.

Rất nhanh, Hoàng Dược Tiên cáo biệt các thủ tọa, quay trở lại chỗ đệ tử Bách Thảo Phong. Đứng từ xa đã thấy ông ha ha cười lớn, tâm trạng có vẻ thoải mái lắm. Đến bên cạnh Cổ Thần, vui vẻ nói:

- Đồ nhi giỏi, ha ha... Bách Thảo Phong ta từ khi sáng lập đến nay, chưa bao giờ giành được đệ nhất ngũ mạch, ha ha, mặc dù kết quả hôm nay không được tính nhưng trong lòng sư phụ, bất luận tình hình ngày mai thế nào, người vẫn là đệ nhất ngũ mạch.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Trận đấu ngày mai, đệ tử không sử dụng phù chú, vẫn có thể giành thắng lợi.

- Tốt... tốt... tốt...

Hoàng Dược Tiên hô liên ba tiếng, vỗ mạnh ba cái lên vai Cổ Thần, cao hứng vô cùng.

Huyền Hùng tung Độ Thiên Chu, đệ tử Bách Thảo Phong lên thuyền, rất nhanh rời khỏi Đô Thiên Chu, quay về Bách Thảo Phong. Ngày mai mới cử hành trận đấu cuối cùng, đương nhiên ngày mai lại đến.

Trên đường trở về, Cổ Thần đã trở thành trung tâm đệ tử Bách Thảo Phong, ai cũng tôn trọng hấn, những sư huynh nhập mười năm, hai mươi năm, khoác trên người áo lục áo cam.... trước mặt Cổ Thần cũng vô hình trung khom lưng, giống y như các sư đệ.

Bách Thảo Phong đệ tử thì nhau chúc mừng Cổ Thần, chỉ có một mình Hoàng Phủ Cực bị mọi người bỏ quên một góc. Hấn đương nhiên hi vọng ca ca hấn Hoàng Phủ Hạo có thể chiến thắng, nhưng lúc này thân là đệ tử Bách Thảo Phong, nếu như nói ra những lời ấy chỉ sợ sẽ bị các sư huynh đệ xúm vào đánh cho một trận.

Sau khi quay trở về Bách Thảo Phong, một ngày nhanh chóng trôi qua. Ngày thứ ai, tập thể Bách Thảo Phong lại đến quảng trường Đô Thiên Phong,

Biết trong đám đệ tử mới có hai đệ tử Trúc Thai kỳ, trận tỷ thí hôm nay, số người đến xem còn đông hơn trước, ngay cả những trưởng lão hiếm khi xuất hiện hôm nay cũng đặc biệt đến.

Rất nhanh, tông chủ Vô Thủy, thủ tọa và trưởng lão các mạch đã vào vị trí. Cổ Thần và Hoàng Phủ Hạo cũng lên lôi đài. Hôm nay trên quảng trường chỉ còn duy nhất một lôi đài, xung quanh lôi đài đều là trưởng lão và đệ tử.

Trải qua một đêm thời gian, có đan dược hồi phục, vết thương của Hoàng Phủ Hạo đã lành toàn bộ, ánh mắt nhìn Cổ Thần tràn ngập hận ý.

Cổ Thần mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Hạo, không có nửa phần căng thẳng hay sợ hãi. Hôm qua Tu vi Trúc Thai kỳ đã bị mọi người biết, hôm nay Cổ Thần đương nhiên phải triển lộ tu vi Trúc Thai sơ kỳ.

Hai người nhìn lên tông chủ, thủ tọa và các trưởng lão trên khán đài, hành lễ. Sau một câu lệnh của tông chủ Vô Thủy, trận đấu chính thức bắt đầu.

Lần này, Cổ Thần không đợi Hoàng Phủ Hạo tấn công trước, Vô Thủy vừa dứt lời, Cổ Thần hai chân đạp mạnh, lôi đài mà tu sĩ Tiên Thiên tầng chín toàn lực công kích cũng không hư hỏng gì nhất thời xuất hiện hai vết chân sâu hoắm, vô số vết nứt như hình mai rùa lan ra tứ phía.

Chỉ là một đạp mà đã đáng sợ như vậy, tốc độ của Cổ Thần cực nhanh, không cần nghĩ cũng biết, thân ảnh vừa động, Hắc Long Phá đã xuất hiện trên tay.

Cổ Thần nhảy lên chừng mười trượng, tay phải nắm quyền, đánh thẳng một đòn vào người Hoàng Phủ Hạo. Một đường quyền cương màu đen trong chớp mắt hóa thành mười trượng lớn nhỏ, quyền cương như một ngọn núi nhỏ, ép xuống.

Kim cương băng sơn chùy... Một quyền nện xuống, đủ để trực tiếp vỡ tan một ngọn núi nhỏ, uy lực vô cùng đáng sợ.

Quyền cương khổng lồ, mang theo không khí lưu động, trong không trung hình thành một đường vòng cung vô hình, một quyền này, đánh tan không khí, nắm đấm còn nhanh hơn âm thanh.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, quyền cương khổng lồ như một ngón núi lớn ép xuống, rơi thẳng vào đầu Hoàng Phủ Hạo.

Hoàng Phủ Hạo niệm kiếm quyết, hai chân choãi ra, hình thành một tòa thiết tháp, Dẫn Lôi Kiếm bùng phát kiếm cương, hai tay nắm chặt Dẫn Lôi Kiếm, đâm vào không trung, kiếm cương vọt thẳng lên trời, chỉ thẳng quyền phong.

Quyền và kiếm vẫn chưa tương giao, quyền cương và kiếm cương đã hình thành bạo tạc, ầm một tiếng lớn, sóng lực mãnh liệt mà mắt thường cũng có thể thấy được dường như bóp méo cả không gian, thân ảnh của Cổ Thần và Hoàng Phủ Hạo trong đó cũng bị kéo thành hình chữ S.

Thấy quyền cương và kiếm cương sắp tương giao, thân ảnh Cổ Thần đột nhiên lặn qua một bên, Dẫn Lôi Kiếm của Hoàng Phủ Hạo là pháp bảo hạ phẩm, Hắc Long Phá chỉ là pháp khí cực phẩm, không thể liều lĩnh.

Cổ Thần đạp bàn tay, một đường hỏa diễm màu trắng từ lòng bàn tay trào ra, chính phần thiên viêm hỏa, phần thiên viêm hỏa biến thành một trượng, vòng qua kiếm cương của Hoàng Phủ Hạo, trực tiếp áp xuống mặt hắn.

Hoàng Phủ Hạo thất kinh, hai chân đạp liên hồi, thân ảnh lập tức lặn qua một bên, miệng đọc kiếm quyết, Dẫn Lôi Kiếm chỉ thẳng lên trời, ầm một tiếng, trên trời mây đen mù mịt, một tia chớp lớn như cánh tay từ mây đen đánh xuống, nhập vào Dẫn Lôi Kiếm của Hoàng Phủ Hạo.

Hoàng Phủ Hạo lại tung ra Thần Lôi Ngự Kiếm chân quyết.

Thân ảnh Cổ Thần thoáng ngừng lại, một thanh phi kiếm liệt diễm trong nháy mắt bay ra từ mi tâm Cổ Thần. Thuận theo Cổ Thần kết ấn, lượn một vòng, hóa diễm bạo trưởng, hóa thành một con hỏa xà, lao về phía Hoàng Phủ Hạo.

Mọi người thất sắc, pháp bảo phi kiếm, ngoài pháp bảo đan đỉnh ra Cổ Thần còn có một pháp bảo phi kiếm?

Pháp bảo đan đỉnh là Hoàng Dược Tiên đưa cho, pháp bảo phi kiếm là lấy được từ Càn Khôn Trắc của Ma tu Tà Bằng Tông, pháp bảo của một ngàn năm trước, lại không phải thứ gì nổi tiếng, đương nhiên không ai biết lai lịch của nó.

Hoàng Phủ Hạo đang lúc thi triển Thần Lô Ngự Kiếm chân quyết, không thể di chuyển, hai tay nhất thời vững mạnh, tung ra một ngọc bội huyền băng màu trắng ngọc. Ngọc bội huyền băng cũng là một pháp bảo, thuộc tính băng hệ, là Lệ Kiếm Quân giao cho Hoàng Phủ Hạo dùng để đối kháng với pháp thuật hỏa hệ của Cổ Thần.

Liệt diễm của pháp bảo phi kiếm bị ngọc bội huyền băng chạm vào, như nước gặp lửa, nhất thời biến mất.

Cổ Thần thu ấn, hút pháp bảo phi kiếm vào trán, pháp bảo đan đỉnh lại từ trán bay ra, hóa thành một trượng, che trên đỉnh đầu Cổ Thần.

Cổ Thần một tay điều khiển pháp bảo đan đỉnh, thân thể lao về phía Hoàng Phủ Hạo, tay trái đập xuống.

Ầm...

Một đường thiên lôi từ không trung chém xuống, đánh thẳng vào Cổ Thần, ầm, thiên lôi chém trúng pháp bảo đan đỉnh và bị pháp bảo đan đỉnh chặn đứng toàn bộ.

Thân thể Cổ Thần rất nhanh xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Hạo, tay trái đập thẳng vào ngực hắn.

Hoàng Phủ Hạo vẫn chưa thu hồi Thần Lô Ngự Kiếm chân quyết, sấm vẫn nổ ù ùng trên không trung, đan đỉnh có thể chặn được công kích một hai lần, nhưng không thể chặn được nhiều lần.

Hoàng Phủ Hạo biết Cổ Thần luyện Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, toàn là pháp lực hỏa hệ nên thu ngọc bội huyền băng vào lòng bàn tay, tay trái đồng thời đập xuống, dùng ngọc bội huyền băng triệt tiêu phần thiên viêm hỏa của Cổ Thần. Nếu như so pháp lực cao thấp, Hoàng Phủ Hạo có Tu vi Trúc Thai trung kỳ, đại chiếm thượng phong, một quyền là có thể đả thương Cổ Thần.

Thấy Hoàng Phủ Hạo cũng tung quyền, khoe miệng Cổ Thần hơi nhếch lên, mắt ánh lên một tia khinh thường. Trong nháy mắt, hai chưởng đập vào làm một.

Thần sắc Hoàng Phủ Hạo cương cứng, hắn không ngờ vốn là một loại pháp lực hỏa hệ lại chuyển thành chưởng lực âm hàn từ lòng bàn tay Cổ Thần truyền sang người hắn. Ngọc bội huyền băng như để trang trí, căn bản không thể ngăn chặn.

Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Hạo cảm thấy tay trái của mình như biến thành băng, không nghe điều khiển, toàn thân tê buốt.

Tử diễm băng viêm hàn khí mạnh như thế nào, lúc Cổ Thần còn lại Tiên Thiên tầng tám đã từng dùng tử diễm băng viêm giết chết một Trúc Thai hậu kỳ Lý Nghiêm, bây giờ Cổ Thần đã có Tu vi Trúc Thai trung kỳ, hơn nữa, từ sau khi tu luyện Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, uy lực của tử diễm băng viêm gia tăng rất nhiều lần.

Lúc này, nếu như Cổ Thần muốn giết chết Hoàng Phủ Hạo, mười Hoàng Phủ Hạo cũng có thể bị hàn lực của tử diễm băng viêm tiêu diệt trong vòng một giây.

Nhưng bây giờ đang là ngũ mạch đại tỷ thí, xung quanh có tông chủ, thủ tọa, trưởng lão quan sát, Cổ Thần đương nhiên không thể giết chết Hoàng Phủ Hạo cho nên chỉ cần thận điều khiển hàn khí, cho hàn khí của tử diễm băng viêm chạy theo kinh mạch, lưu nhập vào trong cơ thể Hoàng Phủ Hạo chứ không điên cuồng ngoại phóng, để bề mặt cơ thể hắn cũng kết thành băng.

Nếu như bề mặt cơ thể kết băng, khẳng định sẽ thu hút sự chú ý của các trưởng bối.

Các trưởng bối ngồi trên khán đài chỉ cảm thấy đột nhiên thân thể Hoàng Phủ Hạo khựng lại, tiếng sấm trên trời ngưng bật, Thần Lô Ngự Kiếm chân quyết đang vận chuyển nhất thời đứt đoạn.

Mặc dù bên ngoài, Hoàng Phủ Hạo nhìn vẫn rất bình thường nhưng trên thực tế, cường lực âm hàn của Cổ Thần đã thuận theo kinh mạch, chạy khắp toàn bộ cơ thể hắn, bằng phong pháp lực trong người hắn.

Khóa...

Dẫn Lô Kiếm rơi xuống đất, tay phải Cổ Thần thu lại, pháp bảo đan đỉnh lập tức bị thu lại trán, lần này trong tay cả hai người đều không có một món pháp bảo pháp khí nào.

Chát... một tiếng đánh gọn, Cổ Thần vung tay phải, tát thẳng vào mặt Hoàng Phủ Hạo. Một vết bàn tay đỏ ửng lập tức xuất hiện.

Cơ mặt Lệ Kiếm Quân giật giật mấy cái, đệ tử thân truyền của mình bị người ta tát, cảm giác này, chẳng khác gì sỉ nhục bản thân.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất là động tác của Hoàng Phủ Hạo đột nhiên trở nên vô cùng chậm chạp, Cổ Thần đẩy ngã hắn xuống đất, ngồi lên bụng, hai tay không ngừng đánh xuống.

Chát chát chát chát chát...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

192. Chương 78: Cực Quang Bảo Kính.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và dẫn tự: MTR01 - kiemgioi

Một loạt những âm thanh đánh gọn, hai tay Cổ Thần biến thành từng đường tàn ảnh, trong nháy mắt, Hoàng Phủ Hạo đã bị Cổ Thần tát liên mười mấy cái.

Tình huống gì vậy...?

Tông chủ, thủ tọa trưởng lão các mạch đều phải từ khán đài đứng dậy.

Lúc này còn mây đen mù mịt, sấm chớp ừng oàng, pháp bảo phi kiếm loạn vũ trên trời, liệt diễm hùng hực.

Sao đột nhiên mọi thứ lại biến mất, lúc này Cổ Thần và Hoàng Phủ Hạo không hề giống hai tu sĩ đang thi đấu, mà giống hai phạm nhân đang đánh nhau nhiều hơn.

Chúng đệ tử người nào người nấy tròn xoe mắt, không dám tin vào những gì đang diễn ra. Mặc dù hôm qua Cổ Thần đã đánh Hoàng Phủ Hạo một lần, hơn nữa tu vi cũng có Trúc Thai kỳ, nhưng luận thanh danh thì vẫn chưa bằng được Hoàng Phủ Hạo.

Hôm qua Cổ Thần chiến thắng Hoàng Phủ Hạo, mọi người đều nghĩ là nhờ vào linh phù thượng phẩm, trong lòng họ vẫn nghĩ Cổ Thần không phải đối thủ của Hoàng Phủ Hạo.

Nhưng...

Hôm nay không có linh phù, hai người lại mới chiến đấu chưa được bao lâu, tại sao lúc này còn đánh kịch liệt, đột nhiên Hoàng Phủ Hạo lại bị Cổ Thần đẩy ngã xuống đất, đánh đến nỗi không còn lực phản kháng?

Hơn nữa còn là bị tát, đây không chỉ là đánh người, mà còn là dẫm đạp lên tôn nghiêm của Hoàng Phủ Hạo!

Mọi người nhìn Hoàng Phủ Hạo bị Cổ Thần ấn xuống đất, tát hết cái này đến cái khác, trong lòng không khỏi coi thường Hoàng Phủ Hạo vài phần.

Một người dưới cái nhìn chòng chọc của tất cả mọi người, bị một người tát hết cái này đến cái khác, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn không ai dám ngưỡng mộ hắn.

Những đệ tử đã từng coi Hoàng Phủ Hạo như thần tượng, nhất thời cảm thấy việc tiếp tục coi Hoàng Phủ Hạo là thần tượng thật quá buồn nôn.

Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Hạo bị mọi người khinh bỉ, coi thường hơn rất nhiều.

Trên quảng trường Đô Thiên Phong, người buồn bực nhất có lẽ là đương sự Hoàng Phủ Hạo, hắn căn bản không hiểu đang xảy ra chuyện gì?

Tại sao đột nhiên pháp lực truyền đến từ tay Cổ Thần lại lạnh đến vậy, nhất thời đi qua kinh mạch băng phong toàn bộ pháp lực của hắn, khiến động tác của hắn lúc này còn chậm hơn cả người phàm.

Từ lúc Cổ Thần giáng cái tát đầu tiên lên mặt hắn, hắn đã không có lấy một tia phản kháng, chỉ cảm thấy hai bên má lạnh cóng của mình bị mười mấy cái tát của Cổ Thần làm cho từ từ nóng lên.

Khổ không nói sao cho hết...

Hoàng Phủ Hạo trong lòng cũng nhỏ máu, tông chủ, thủ tọa các mạch, các vị trưởng lão trên khán đài và đệ tử ngũ mạch xung quanh lôi đài, bao nhiêu người đều đang nhìn vào, trận đấu cuối cùng của ngũ mạch đại tỷ thí, vốn dĩ hắn định đạp Cổ Thần dưới đất, tìm lại tôn nghiêm đã mất hôm qua.

Nhưng kết quả...

Lại bị Cổ Thần đạp dưới chân, giày xéo lên tôn nghiêm hắn.

- Dừng tay lại cho ta...

Lệ Kiếm Quân quát lên một tiếng, thân thể lóe lên, một giây sau xuất hiện trên lôi đài, ngón tay chỉ vào người Cổ Thần, một đường lôi điện hình thành kiếm cương, ti một tiếng, bắn thẳng về phía Cổ Thần.

Trên khán đài, thân thể Hoàng Dược Tiên cũng lóe lên, xuất hiện bên cạnh Cổ Thần, tay giơ về phía trước, một khối hỏa diễm hư huyền bay ra, chặn đứng kiếm cương lôi điện. Cả hai nhập làm một, lôi điện kiếm cương và hỏa diễm hư huyền đều vỡ tan, hóa thành hư vô.

- Cổ Thần, được rồi đấy.

Thấy Lệ Kiếm Quân nổi giận, Hoàng Dược Tiên nói với Cổ Thần.

Cổ Thần đứng dậy, dẫm lên ngực Hoàng Phủ Hạo, chấp tay nói với tông chủ Vô Thủy:

- Chương môn sư bá, thế này đã được coi là thắng chưa?

Với ngữ khí này, nếu như nói chưa thắng, Cổ Thần sẽ tiếp tục đánh vào mặt Hoàng Phủ Hạo.

Vô Thủy nhìn Lệ Kiếm Quân, nói:

- Lệ sư đệ, đệ cảm thấy thắng thua rõ ràng chưa?

Lệ Kiếm Quân mặt đỏ bừng bừng, nhìn Cổ Thần dẫm lên ngực Hoàng Phủ Hạo, hít liên mấy hơi thật sâu, hậm hực nói:

- Rõ rõ... Là Ân Kiếm Phong đã thua...

Từ khi ngũ mạch đại tỷ thí đầu tiên bắt đầu, chưa từng xuất hiện loại tình huống thế này bao giờ, hai tu sĩ thi đấu đến cuối cùng hai người đều tay không, một người dẫm lên người người kia, tát liên mười mấy cái.

Thấy Lệ Kiếm Quân đích thân nhận thua, Vô Thủy nói:

- Ngũ mạch đại tỷ thí lần này, Cổ Thần, đệ tử thân truyền của thủ tọa Bách Thảo Phong Hoàng Dược Tiên chiến thắng, giành được ngôi vị quán quân ngũ mạch đại tỷ thí.

Vô Thủy vừa cất lời, đệ tử Bách Thảo Phong nhất thời thở phào sung sướng.

Cổ Thần nhắc chân ra khỏi ngực Hoàng Phủ Hạo, nhìn Vô Thủy chấp tay nói:

- Tạ chương môn sư bá.

Nói đoạn, Cổ Thần đỡ Hoàng Phủ Hạo dậy, một đường pháp lực phần thiên viêm hỏa truyền nhập vào trong cơ thể Hoàng Phủ Hạo, Cổ Thần thả lỏng cánh tay, nói:

- Đa tạ Hoàng Phủ sư đệ vì sự nhần nhện.

Hai má Hoàng Phủ Hạo bị Cổ Thần đánh cho sưng vù, nhìn chẳng khác gì mặt heo. Cổ Thần cao giọng nói hết câu đầu tiên, sau đó dùng ngôn ngữ miệng, nói không ra tiếng:

- Ta nhờ Vô Chân chuyển lời cho ngươi, trên ngũ mạch đại hội ta sẽ đánh ngươi thành đầu heo! Ta chưa từng nói chơi bao giờ.

Nói xong, Cổ Thần đến bên cạnh Hoàng Dược Tiên, vui vẻ nói:

- Sư phụ.

Hoàng Dược Tiên kích động vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Tốt lắm, ngươi không chỉ là đan dược sư số một trong lịch sử Bách Thảo Phong mà còn là tu sĩ số một của Hư Thiên Tông. Thành tựu sau này của ngươi chắc chắn sẽ vượt xa sư phụ không chỉ mười lần, ha ha... Tốt lắm.

- Sư phụ quá khen,

Cổ Thần mỉm cười gật gật đầu, ánh mắt dừng lại ở chỗ Hư Tử Uyên, bốn mắt chạm nhau, một loại cảm xúc vô hình len lỏi trong tim hai người.

Đúng lúc này, giọng nói của tông chủ Vô Thủy lại vang lên lần nữa:

- Ngũ mạch đại tỷ thí chính thức kết thúc. Thủ tọa các mạch đưa top 5 đệ tử đến Hư Thiên Điện, trưởng lão và các đệ tử ai về người ấy, hoặc cũng có thể ở lại đây đợi các thủ tọa.

Nói xong, Vô Thủy bay lên trời trước, hóa thành một đường hào mang, đến thẳng Hư Thiên Điện.

Rất nhanh, thủ tọa các mạch mang theo năm đệ tử đứng đầu, cũng bay về phía Hư Thiên Điện.

Vô Thủy ngồi trên chiếc ghế lớn bên trên đài cao, Quân Bách Dương và Hoàng Dược Tiên ngồi trên đài bên phải, Lệ Kiếm Quân và Uất Lạc Hồng ngồi trên đài bên trái.

Năm đệ tử đứng đầu ngũ mạch đại tỷ thí đứng bên cạnh thủ tọa các mạch.

Đợi mọi người có mặt đông đủ, Vô Thủy nói:

- Ngũ mạch đại tỷ thí lần này, từ lúc khai sang đến nay đây là lần đầu tiên một khóa xuất hiện hai đệ tử Trúc Thai kỳ cùng nhau tranh giành ngôi vị số một, khiến bốn tông có hi vọng khôi phục cảnh tượng phồn vinh ngàn năm trước, ngũ mạch đại tỷ thí lần này, ý nghĩa tương đối trọng đại.

Nói xong, Vô Thủy giơ tay, một tấm gương tròn cổ lão xuất hiện trên đó, Vô Thủy nói:

- Ở đây bản tông có một món pháp bảo trung phẩm nổi tiếng tên là Cực Quang Bảo Kính. Không chỉ phòng ngự lực cực mạnh mà còn có rất nhiều hiệu quả đặc thù. Người giành ngũ mạch đệ nhất, đệ tử khen thưởng, Cổ Thần.

Cổ Thần khom người nói:

- Có đệ tử.

Vô Thủy chỉ Cổ Thần, Cực Quang Bảo Kính lập tức bay về phía hắn, nói:

- Từ hôm nay, Cực Quang Bảo Kính này sẽ thuộc về ngươi.

Cổ Thần nhận Cực Quang Bảo Kính, tâm trạng phấn khởi, nói:

- Đa tạ trưởng môn sư bá.

Cực Quang Bảo Kính là một món pháp bảo phòng ngự trung phẩm, hơn nữa, còn có một số hiệu quả đặc thù, là một món pháp bảo thực dụng.

Hoàng Phủ Hạo nhìn Cổ Thần nhận Cực Quang Bảo Kính, mắt lộ ra một tia ghen tị, đồng thời, nghĩ đến khuôn mặt sưng như đầu heo của mình, trong lòng vừa oán hận vừa tự ti. Trước mặt bao nhiêu người, bị Cổ Thần tát liên mười mấy cái, bảo sau này hắn còn mặt mũi gặp ai nữa.

Trừ pháp bảo trung phẩm tặng cho vị trí thứ nhất, từ thứ hai đến thứ năm mỗi người được tặng một món pháp bảo hạ phẩm làm phần thưởng. Không đến Thần Hải cảnh Bồi Nguyên kỳ, tu sĩ không thể tự mình luyện ra pháp bảo. Lúc này, bất kì món pháp bảo nào đều có tác dụng to lớn, trừ Hoàng Phủ Hạo có chút không vui ra, các đệ tử đều vui vẻ tạ ơn.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

193. Chương 79: Di Chỉ Ma Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và dẫn tự: MTR01 - kiemgioi

Chia xong pháp bảo cho năm đệ tử đứng đầu, Vô Thủy liếc nhìn thủ tọa các mạch, nói tiếp:

- Các vị sư đệ, năm nay là năm nào, mọi người chắc cũng biết?

Bốn vị thủ tọa nhất loạt gật đầu, nói:

- Tam tộc đại chiến kết thúc, một ngàn năm đầu tiên.

Trừ Cổ Thần ra, bốn đệ tử còn lại đều chưa từng nghe về trận đại chiến một ngàn năm trước nên đều lộ vẻ hiếu kì.

Vô Thủy gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, một ngàn năm đã trôi qua, Tà Băng Ma Tông trong trận đại chiến một ngàn năm trước bị giết vô số, chỉ có cực ít tu sĩ mới chạy trốn thoát thân. Năm đó tu sĩ tam tộc hợp lực phong ấn chỗ ở của Tà Băng Ma Tông, một ngàn năm sau phong ấn mới được mở, năm nay chính là năm di chỉ Tà Băng Ma Tông trùng hiện thế gian.

Quản Bách Dương hoảng hốt, nói:

- Di chỉ Ma tông trùng hiện, e rằng lại khơi ra một cuộc tranh chấp mới.

Hoàng Dược Tiên, Lê Kiếm Quân, Uất Lạc Hồng ba người cùng gật gật đầu, sắc mặt lo lắng, thân là thủ tọa một mạch, về trận đại chiến một ngàn năm trước, họ đương nhiên biết không ít.

Một ngàn năm trước, tu sĩ Độ Hư cảnh Hư Thiên Tông có không ít, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh còn nhiều hơn gấp mười lần, đến hôm nay đừng nói tu sĩ Độ Hư cảnh, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng chỉ còn mười mấy mạng. Tất cả là vì trận đại chiến một ngàn năm trước.

Kiếp trước Cổ Thần cũng có nghe nói, nhưng hiểu biết có hạn, Hư Thiên Tông là tiên tông trực tiếp tham gia trận đại chiến, thông tin lưu truyền các mạch đương nhiên phải nhiều hơn những gì mà hắn biết.

Vô Thủy nói:

- Tà Băng Ma Tông bị diệt, tất cả đều vì chúng đã cướp đi một thứ vô cùng quan trọng, đến hôm nay Di chỉ Ma tông trùng hiện, tu sĩ các tông trong thiên hạ chắc chắn sẽ đến tranh giành vật phẩm đó. Bốn tông cũng phải những đệ tử tinh nhuệ nhất đi Di chỉ Ma tông, nếu như có thể lấy được vật phẩm đó, đối với sự phát triển sau này của bốn tông mà nói, tác dụng không hề bình thường.

Lê Kiếm Quân nói:

- Chương môn sư huynh, sư đệ nguyện đi Di chỉ Ma tông, mang vật phẩm đó về.

Vô Thủy lắc lắc đầu, nói:

- Sư đệ không thể đi, năm nay mặc dù phong ấn phá giải, nhưng thời gian phong ấn rất dài, hai năm trước, tu sĩ Bồi Nguyên kỳ trở lên cũng không thể vào được, hơn nữa, bên trong có rất nhiều cấm chế tác dụng với Tu sĩ Dẫn Hồn kỳ, tu vi càng cao, tỷ lệ bị cấm chế công kích càng lớn.

- Vậy nghĩa là chỉ có thể phái Tu sĩ Trúc Thai kỳ đi?

Hoàng Dược Tiên hỏi.

Vô Thủy gật đầu nói:

- Ừm, Tu sĩ Dẫn Hồn kỳ cũng có thể vào, chỉ có điều nguy hiểm lớn hơn một chút, bốn tông quyết định, phái năm Trúc Thai kỳ, năm Tu sĩ Dẫn Hồn kỳ đến Di chỉ Ma tông, các vị sư đệ, sau khi về phong của mình, hãy quyết định lựa chọn ai, mỗi phong hai người, Trúc Thai kỳ, Dẫn Hồn kỳ trưởng lão, đệ tử đều có thể.

- Vâng, chưởng môn sư bá.

Thủ tọa tứ mạch đồng thành đáp trả.

Cổ Thần trầm nghĩ:

“Đi Di chỉ Ma tông, chính là cơ hội tốt để rời khỏi Linh Hư Sơn, Bách Thảo Phong có hai suất, mình nhất định phải chiếm được một.”

Vô Thủy suy nghĩ một lúc, nói:

- Vẫn còn thời gian một tháng, phong ấn di chỉ Tà Bằng Ma tông sẽ bị phá giải một bộ phận, đến lúc đó, các phương thế lực trong thiên hạ đều phái người đến, Huyền Âm Tông và Hư Thiên Tông ta từ xưa đến nay liên thủ đối kháng Đế Đình, lần này hai tông chúng ta sẽ liên hợp, mười ngày sau, đạo hữu Huyền Âm Tông sẽ đến bốn tông, cùng tu sĩ của bốn tông đến Di chỉ Ma tông, hôm đó các người phải đến Đô Thiên Phong sớm, không được làm ảnh hưởng đến khách quý.

Thủ tọa tứ tông cùng gật gật đầu.

Vô Thủy vẫy vẫy tay, nói:

- Được rồi, các người về đi, mười ngày sau mang những người sẽ đi Di chỉ Ma tông đến.

Cổ Thần theo sau Hoàng Dược Tiên, rút khỏi Hư Thiên Điện. Lúc ra ngoài, người giành vị trí thứ ba Dương Khê - đệ tử Lạc Hà Phong vừa hay bước tới bên cạnh, nhìn Cổ Thần mỉm cười, chào hỏi thân thiện.

Cổ Thần có ấn tượng không tệ với nữ đệ tử ngọt ngào dễ thương này, nên cũng mỉm cười đáp trả.

Uất Lạc Hồng thấy vậy, tròng mắt lườm Dương Khê, Dương Khê đỏ mặt, vội vàng quay trở lại bên cạnh Uất Lạc Hồng.

Ra khỏi Hư Thiên Điện trăm trượng, mọi người mới dùng pháp bảo, pháp khí, hóa thành những đường hào mang, đáp xuống quảng trường Đô Thiên Phong bên dưới, thủ tọa chưa đi, đệ tử các mạch đều lưu lại quảng trường chờ đợi.

Cổ Thần và Hoàng Dược Tiên đáp xuống trước mặt đệ tử Bách Thảo Phong, các đệ tử lập tức chạy đến hỏi han xem được thưởng cái gì. Cổ Thần lấy Cực Quang Bảo Kính ra, các đệ tử thì nhau trầm trồ, ánh mắt nhìn Cổ Thần càng thêm sùng bái.

Hoàng Dược Tiên tâm trạng cực tốt, đợi cho đến khi các đệ tử bớt hưng phấn với Cực Quang Bảo Kính mới lên tiếng nói:

- Được rồi... Về thôi.

Huyền Hùng nghe vậy, lập tức tung Độ Thiên Chu, Cổ Thần đang định lên thuyền thì đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói trong trẻo:

- Cổ Thần sư huynh.

Cổ Thần ngoái lại, chỉ thấy Dương Khê mặt đỏ bừng bừng chạy đến.

Trong lúc Cổ Thần còn đang kinh ngạc thì Dương Khê đã đến trước mặt hắn, trong tay đột nhiên xuất hiện một miếng thẻ ngọc màu hồng phấn, bên trên có in mấy trái tim màu đỏ.

- Cổ Thần sư huynh, cái này... Cái này tặng huynh.

Dương Khê cúi đầu, lắp bắp mãi mới xong một câu, dúm thẻ ngọc màu hồng vào tay Cổ Thần.

Sau đó, quay người chạy về chỗ đám nữ đệ tử Lạc Hà Phong, trong cả quá trình nàng chỉ cúi đầu, sau khi dúm thẻ ngọc cho Cổ Thần, biểu tình giống như một con thỏ non đang hoảng sợ.

Đệ tử Bách Thảo Phong đều ồ lên cười, thẻ ngọc màu hồng phấn là tín vật tình yêu giữa đệ tử nam và đệ tử nữ. Dương Khê tặng Cổ Thần thẻ ngọc, lại nhìn biểu hiện hoảng hốt thất kinh của nàng vừa rồi, các đệ tử đương nhiên hiểu ra vấn đề.

Rõ ràng, Cổ Thần đã bị nữ đệ tử Lạc Hà Phong này để ý, dồn hết cảm đảm đến đây thổ lộ, chỉ tiếc là mặt quá mỏng, nên chỉ tặng thẻ ngọc, chưa nói được gì đã chạy đi luôn.

Cổ Thần cầm thẻ ngọc, liếc vội sang phía Hư Tử Uyên. Các đệ tử Bách Thảo Phong đều đang cười vang vui vẻ, chỉ có Hư Tử Uyên là có chút buồn bã không vui.

Bất luận là cô gái nào, nhìn người con gái khác tặng tín vật định tình cho bạn trai mình, chắc chắn đều có chút khó chịu.

Cổ Thần mỉm cười, bước đến bên cạnh Hư Tử Uyên, đưa thẻ ngọc cho nàng, nói:

- Sư muội đồng môn tặng, đệ bỏ đi cũng không được, chi bằng sư tỷ bảo quản thay cho đệ.

Hư Tử Uyên thoáng ngạc nhiên, nói:

- Đệ không muốn xem nội dung bên trong sao?

Cổ Thần lắc lắc đầu, nói:

- Không bao giờ xem.

Nói đoạn, Cổ Thần kéo Hư Tử Uyên lên Độ Thiên Chu, Hư Tử Uyên trong lòng đã hết khó chịu, cất thẻ ngọc mà Cổ Thần tặng vào Càn Khôn Trắc, mỉm cười hạnh phúc.

Sau khi quay trở về Bách Thảo Phong, Cổ Thần và Hư Tử Uyên cùng Hoàng Dược Tiên về Bách Thảo Điện, các đệ tử khác tự động quay về chỗ ở của mình.

Đợi Hoàng Dược Tiên ngồi xuống, Cổ Thần nói:

- Sư phụ, đệ tử thỉnh mệnh, nguyện đi Di chỉ Ma tông.

Hoàng Dược Tiên lắc đầu nói:

- Không được, hành trình Di chỉ Ma tông lần này các phương tu sĩ trong thiên hạ đều đến, tất cả đều vì một món vật phẩm, người tranh ta đoạt, Cổ Thần, nó không giống như tỷ thí giữa các đệ tử trong tông môn đâu. Một khi đã chiến sẽ là sinh tử, nguy hiểm vô cùng, người còn trẻ lại có thiên phú nên lưu lại tông môn, thành tựu sau này khẳng định vượt xa sư phụ, cần gì phải đến những nơi nguy hiểm như vậy? Chuyện này, cứ để cho các trưởng lão lo.

Cổ Thần nói:

- Đệ tử từ nhỏ đã phiêu dạt bên ngoài, hiểu đạo lý sinh tồn, hùng ưng phải sẵn cánh bay trên trời cao chứ không phải trốn trong lồng chim, hoa cỏ phải kinh qua mưa gió mới có thể nhanh chóng trưởng thành, đệ tử nếu như cứ ở lại trong tông môn, không trải qua nguy hiểm, sau này sao có được thành tựu gì đáng nói?

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

194. Chương 80: Cổ Nhân Tương Phùng (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

- Chuyện này...

Ngũ khí Hoàng Dược Tiên mềm mỏng, nói:

- Nhưng nhiệm vụ lần này, độ nguy hiểm không hề nhỏ, Cổ Thần, người nên suy nghĩ cho kĩ.

Cổ Thần khẳng định nói:

- Đệ tử đã quyết định, sư phụ, đệ tử nhất định đi.

Hoàng Dược Tiên gật gật đầu, nói:

- Được rồi, người có Cực Quang Bảo Kính hộ thân, chỉ cần cẩn thận một chút, an nguy bản thân có lẽ không thành vấn đề.

- Tạ sư phụ.

Thấy Hoàng Dược Tiên nhận lời, Cổ Thần mừng rỡ nói.

Hư Tử Uyên nghe hai người trao đổi mà chẳng hiểu gì, hỏi:

- Di chỉ Ma tông là cái gì?

Cổ Thần kể lại một lượt những gì Vô Thủy nói, Hư Tử Uyên nghe xong, hai mắt sáng rực, nói:

- Con cũng muốn đi.

Nghe vậy, Hoàng Dược Tiên và Cổ Thần cũng giật mình, đồng thanh nói:

- Con (sư tử) không được đi.

Cổ Thần nhớ kiếp trước sư tỷ trừ Hư Thiên Tông ra, chưa từng đi đến bất cứ nơi nào, Di chỉ Ma tông cũng được, Côn Ngô bí cảnh cũng được, sao kiếp này nàng lại có hứng thú đi mạo hiểm bên ngoài?

Cổ Thần nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là kiếp này sư tỷ có tình cảm với hắn, nên có hứng thú với rất nhiều chuyện.

Cổ Thần đoán không sai, vốn dĩ Hư Tử Uyên không có cảm giác gì về sinh mệnh, chuẩn bị đợi đến năm ba mươi ba tuổi, sẽ nhẹ nhàng rời khỏi thế gian này, nhưng từ sau khi gặp Cổ Thần, tự nhiên nàng lại có khát vọng sống.

Nếu như không phải Cổ Thần muốn đi, Hư Tử Uyên sao lại có hứng thú đó?

Thấy Hoàng Dược Tiên và Cổ Thần cùng phản đối, Hư Tử Uyên liếc nhìn hai người, biết quyền quyết định vẫn là nằm trong tay sư phụ, nhất thời chạy đến bên cạnh Hoàng Dược Tiên, ôm tay ông lắc lắc nói:

- Sư phụ... Sư đệ đi, con cũng muốn đi.

Hư Tử Uyên làm nũng, rất có lực sát thương, Hoàng Dược Tiên nhất thời lộ vẻ khó xử, nói:

- Tiểu Uyên, con không đi được, nếu như xảy ra chuyện gì, ta biết ăn nói sao với phụ thân con?

- Sư phụ.

Hư Tử Uyên kéo dài giọng, mắt ngân ngấn lệ, nói:

- Người đâu phải không biết tình hình Tiểu Uyên? Tiểu Uyên chỉ có chút hi vọng này, không lẽ sư phụ cũng muốn ngăn cản? Để Tiểu Uyên trước khi nhắm mắt, đến việc muốn làm cũng không làm được hay sao?

Thấy Hư Tử Uyên sắp khóc, Hoàng Dược Tiên phẩy tay nói:

- Được được được... Con đi, con đi... Haizzz, ta sợ con rồi.

Hư Tử Uyên lập tức nhớn miệng cười, nói:

- Đa tạ sư phụ, người biết Tiểu Uyên rất lợi hại mà, người khác không làm được gì con đâu.

Những lời nàng nói đúng là không sai, huyền âm hàn khí không chỉ làm nàng bị thương mà còn đả thương cả địch. Huyền âm hàn khí so với tử diễm băng viêm của Cổ Thần còn mạnh hơn rất nhiều, Tu sĩ Thần Hải cảnh cũng không thể đỡ được.

Cổ Thần kinh ngạc nhìn Hư Tử Uyên, sao kiếp trước hắn không phát hiện, sư tử cũng có mặt này nhỉ?

Hoàng Dược Tiên đã nhận lời, Cổ Thần cũng không còn cách nào khác, bản thân hắn lúc này nói hay như vậy, nào là muốn làm chim trên trời, bây giờ đâu có thể đòi nhốt người khác trong lồng? Nói nhiều chỉ càng khiến sư tỷ giận thêm mà thôi.

...

Chỉ một tháng nữa, phong ấn Di chỉ Ma tông sẽ bị phá giải, mấy hôm nay, lúc nào cũng thấy Cổ Thần tu luyện. Thời gian mười ngày thoáng cái đã qua, hôm nay chính là ngày đạo hữu Huyền Âm Tông đến thăm, Hoàng Dược Tiên mới sáng sớm đã đưa Cổ Thần, Hư Tử Uyên đến Đô Thiên Phong.

Một lúc sau, ba thủ tọa còn lại cũng lần lượt đưa người của mình đến, hai người của Ẩn Kiếm Phong Cổ Thần đều biết, một là Hoàng Phủ Hạo, một người nữa là Lãnh sư huynh, người đã đưa Cổ Thần đến Đô Thiên Phong, đến bây giờ thì Cổ Thần đã biết hắn tên là Lãnh Thiên Hàn.

Hai người của Thanh Viêm Phong Cổ Thần không biết, cả hai đều trên tứ tuần, rõ ràng là hai vị trưởng lão, tu vi ngoại phóng, một người ở Dẫn Hồn sơ kỳ, một người ở Trúc Thai hậu kỳ.

Hai người của Lạc Hà Phong, Cổ Thần cũng đều nhận ra, một là Liễu Thanh Y, người có mối quan hệ rất thân thiết với Hoàng Phủ Hạo, và một người nữa tuổi độ tam tuần, nhưng chỉ có tu vi Dẫn Hồn trung kỳ, người này ba năm trước, lúc Cổ Thần mới vào Hư Thiên Tông, chính là vị trưởng lão tiếp nhận đệ tử mới, tên gọi Cổ Tiêm Trần.

Không lâu sau, tông chủ Vô Thủy cũng đưa vài người từ Hư Thiên Điện đi ra, tu sĩ sau lưng Vô Thủy tu vi thấp nhất cũng ở Dẫn Hồn hậu kỳ trở lên, Vô Chân chính là một trong số đó.

Thủ tọa tứ mạch dẫn theo người của mình, đến bên cạnh Vô Thủy, thủ tọa tứ mạch lần lượt báo cáo tên tuổi hai người bên mình, Vô Thủy nhìn Cổ Thần và Hoàng Phủ Hạo, ánh mắt có chút kì quái, rõ ràng bản thân hắn cũng thấy ngạc nhiên với việc có hai đệ tử áo xám tham gia nhiệm vụ lần này.

Nhất là lúc ánh mắt Vô Thủy dừng lại chỗ Hư Tử Uyên, khóe miệng hơi run rẩy, giống như định nói điều gì nhưng cuối cùng lại không thốt nổi nên lời.

Cổ Thần mặc dù cũng giống như Hoàng Phủ Hạo chủ động cầu xin sư phụ tham cho nhiệm vụ lần này, nhưng mục đích của hai người lại hoàn toàn khác nhau. Cổ Thần là muốn mượn cơ hội rời khỏi Linh Hư Sơn, hoàn thành xong nhiệm vụ, sau đó một mình lang bạt một khoảng thời gian, còn Hoàng Phủ Hạo, đơn thuần chỉ là không còn mặt mũi gặp ai nên muốn đi trốn một khoảng thời gian.

Thông qua giới thiệu của thủ tọa tứ mạch, Cổ Thần cuối cùng cũng rõ thân phận của mười người tham gia chuyến đi đến Di chỉ Ma tông lần này.

Hai người của chủ mạch Đô Thiên Tông, một là thiếu chủ Vô Chân có Tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ, một là chủ mạch trưởng lão Vi Thu Lương cũng là Dẫn Hồn hậu kỳ tu vi.

Hai trưởng lão của Thanh Viêm Phong, Trúc Thai hậu kỳ tên gọi Lê Văn Sơn, Dẫn Hồn sơ kỳ tên Xích Truy Viêm.

Hai đệ tử Ẩn Kiếm Phong, Hoàng Phủ Hạo có Tu vi Trúc Thai trung kỳ, Lãnh Thiên Hàn có tu vi Trúc Thai hậu kỳ.

Lạc Hà Phong một trưởng lão, một đệ tử. Trưởng lão Cổ Tiêm Trần tu vi Dẫn Hồn trung kỳ, đệ tử Liễu Thanh Y Tu vi Trúc Thai trung kỳ.

Bách Thảo Phong đương nhiên chính là Cổ Thần và Hư Tử Uyên. Bề ngoài, hai người đều là tu vi Trúc Thai sơ kỳ, luận thực lực thấp nhất trong ngũ mạch, nhưng trên thực tế Hoàng Phủ Hạo từng bại dưới tay Cổ Thần, huyền âm hàn khí của Hư Tử Uyên cho dù là Tu sĩ Thần Hải cảnh cũng khó đề kháng, thực lực so với Ấn Kiếm Phong Hoàng Phủ Hạo và Lãnh Thiên Hàn còn cao hơn một chút.

Tổng cộng mười người, bốn trưởng lão, sáu đệ tử, Trúc Thai sơ kỳ hai người, Trúc Thai trung kỳ hai người, Trúc Thai hậu kỳ hai người, Dẫn Hồn sơ kỳ một người, Dẫn Hồn trung kỳ một người, Dẫn Hồn hậu kỳ hai người.

Mười người chấp hành nhiệm vụ lần này, do chủ mạch trưởng lão Vi Thu Lương phụ trách.

Cổ Thần ghi nhớ toàn bộ mười cái tên đó vào đầu, không lâu sau, trên không trung xuất hiện một chiếc Độ Thiên Châu nhanh chóng bay đến.

Chủ mạch trưởng lão Vô Phong cùng một tu sĩ áo trắng tóc trắng đứng trên mũi thuyền, rất nhanh Độ Thiên Châu đáp xuống trước mặt đoàn người Hư Thiên Tông, trên thuyền có khoảng hai mươi người, y phục rất khác với người của Hư Thiên Tông, cũng không có ký hiệu ngũ mạch, rõ ràng không phải người của Hư Thiên Tông mà là những vị khách đến từ Huyền Âm Tông.

Nhìn những đạo hữu Huyền Âm Tông đang bước xuống từ Độ Thiên Châu, Cổ Thần không khỏi kinh ngạc, chỉ thấy sau lưng vị tu sĩ áo trắng tóc trắng đứng hai tu sĩ trẻ tuổi một nam một nữ, nam anh tuấn phi thường, nữ vô cùng xinh đẹp, tuổi độ mười bảy mười tám, trông chẳng khác gì một đôi tiên đồng ngọc nữ.

Người thanh niên anh tuấn phi thường Cổ Thần không biết, điều khiến hắn ngạc nhiên nhất là cô gái xinh đẹp tuyệt trần kia chính là Vân Tuyết.

Cổ Thần chớp chớp mắt, tưởng mình nhìn nhầm, sau đó lại mở to mắt, mặc dù cô gái mỹ lệ này so với Vân Tuyết của trước kia đẹp hơn một phần, nhưng không phải Vân Tuyết thì còn là ai nữa?

Vân Tuyết và chàng thanh niên anh tuấn bên cạnh nhìn nhau cười, ánh mắt vô cùng thân mật, đi theo vị tu sĩ áo trắng râu trắng, bước đến trước mặt nhóm người Hư Thiên Tông. Cổ Thần đứng sau lưng Hoàng Dược Tiên, nằng nằng không nhìn thấy.

- Đệ quen người ta?

Hư Tử Uyên nhận ra biểu tình của hắn có chút kì dị, thì thầm vào tai Cổ Thần.

Cổ Thần gật gật đầu, ngũ khí có chút không chắc chắn, thì thầm nói:

- Có lẽ quen.

Tu sĩ áo trắng tóc trắng bước tới, đồng thời tông chủ Hư Thiên Tông Vô Thủy cũng tiến lên nghênh đón, mặt mày rạng rỡ, nói:

- Thiên Huyền Tử đạo hữu, nhiều năm không gặp, thần thái đạo hữu vẫn vậy, khí độ còn tốt hơn trước, ha ha...

Tu sĩ áo trắng tóc trắng chính là Huyền Âm Tông tông chủ Thiên Huyền Tử.

Thiên Huyền Tử cũng ha ha cười, nói:

- Vô Thủy đạo hữu, đạo hữu cũng không thay đổi gì nhiều, ha ha...

Nói đoạn, Thiên Huyền Tử hướng ánh mắt sang phía Vô Chân, nói:

- Vị này nhất định là Vô Chân sư chất, nhiều năm không gặp, tiểu tử năm nào giờ đã thành người lớn rồi, ha ha, Vô Thủy đạo hữu, hắn có phong phạm năm xưa của huynh.

- Chính là tiểu nhi.

Vô Thủy gật đầu nói, liếc mắt ra hiệu cho Vô Chân, Vô Chân hiểu ý, chấp tay nói:

- Xin chào Thiên Huyền Tử tiên bối.

Thiên Huyền Tử khẽ gật đầu, giơ tay chỉ chỉ người thanh niên anh tuấn bên cạnh, nói:

- Vị này là đệ tử mới nhận Bạch Ngọc Tiên, Ngọc Tiên, Vô Thủy tiên bối và sư phụ chính là thế giao, còn không mau chào hỏi trưởng bối.

Người thanh niên anh tuấn tướng mạo tuấn tú không gì sánh được, da cũng trắng ngần, không ít thiếu nữ cũng không có dung mạo như hắn. Nếu như không phải yết hầu nổi lên, có lẽ đã tưởng là một cô gái, cái tên Bạch Ngọc Tiên đúng là rất xứng với bề ngoài của hắn.

- Bạch Ngọc Tiên ra mắt Vô Thủy tiên bối.

Bạch Ngọc Tiên nhìn Vô Thủy hành lễ, giọng nói cũng mang vài phần âm khí, không giống giọng nam.

Vô Thủy gật gật đầu ra hiệu, ánh mắt dừng lại chỗ Thiên Huyền Tử, nói:

- Mời đạo hữu vào trong điện nói chuyện.

Thiên Huyền Tử gật gù, quay sang tu sĩ Huyền Âm Tông, nói:

- Đệ tử hậu bối ở đây nghỉ ngơi, các vị sư đệ, theo ta vào điện.

Bên Hư Thiên Tông cũng chỉ có trưởng lão mới vào Hư Thiên Điện, để đệ tử hậu bối lưu lại bên ngoài, xem ra các trưởng bối có chuyện cần bàn bạc với nhau.

Trưởng lão hai bên đi rồi, nhân số còn lại bớt đi không ít. Ánh mắt Vân Tuyết quét qua mặt các đệ tử Hư Thiên Tông, không nam đệ tử nào của Hư Thiên Tông là không mê mẩn vẻ đẹp của nàng, chỉ có Cổ Thần là ngoại lệ.

Khi ánh mắt Vân Tuyết vừa quét đến chỗ Cổ Thần, thần sắc không biến nhưng ánh mắt thì lóe lên một tia kinh ngạc, Cổ Thần đã nhìn thấy tia kinh ngạc đó.

Có đệ tử Huyền Âm Tông đã chạy sang chỗ đệ tử Hư Thiên Tông bắt chuyện, quan hệ giữa hai tông tương đối tốt, hơn nữa cũng có đệ tử đã từng cùng nhau thi hành nhiệm vụ tông môn, sớm đã quen biết, rất nhanh câu chuyện trở nên rôm rả.

Cổ Thần thấy vậy, chăm chú nhìn Vân Tuyết, sau đó đi ra một chỗ kín đáo.

Không lâu sau, Vân Tuyết cũng ra theo.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng im lặng quan sát đối phương. Vân Tuyết không còn là cô gái nhỏ ngây thơ của Thành Nhạc Thủy, ánh mắt cũng không còn phần hồn nhiên năm nào, nhìn Cổ Thần, cũng không còn vẻ sùng bái nữa.

- Sao nàng lại chạy đến Huyền Âm Tông?

Cổ Thần lên tiếng hỏi.

Khóe miệng Vân Tuyết hơi nhếch lên, nở một nụ cười, nói:

- Tất cả đều là nhờ ngươi, năm đó nếu như không phải ngươi bỏ lại ta ở Thành Nhạc Thủy, sao ta có thể bất chấp tất cả chạy đuổi theo? Có thể gặp được sư phụ? Ha ha, ngươi nói đúng, tầm nhìn trước kia của ta quá hạn hẹp, nếu như không đi ra ngoài, vĩnh viễn không biết thế giới này lớn nhường nào, ta thực sự muốn cảm ơn ngươi!

- Nàng trách ta?

Cổ Thần có thể nghe ra, mặc dù Vân Tuyết đang cười, nhưng trong thanh âm lại ẩn hàm hận ý.

Cổ Thần biết, nàng đi khỏi Thành Nhạc Thủy khẳng định chịu không ít khổ sở, kiếp trước hắn đã từng trải qua, hơn nữa Vân Tuyết là phận nữ nhi, chịu khổ so với Cổ Thần kiếp trước nhất định nhiều hơn.

Hắn không ngờ Vân Tuyết lại gan đến vậy, dám rời khỏi Thành Nhạc Thủy, xem ra Cổ Thần sống hai kiếp, đi hai con đường khác nhau nên những người liên quan đến hắn cũng dần thay đổi.

- Trách ngươi? Tại sao ta phải trách ngươi?

Vân Tuyết bật cười giấu cợt, nói:

- Người không thích ta thì có Bạch sư huynh thích ta, người không thương ta thì có Bạch sư huynh thương ta, không gia nhập Huyền Âm Tông làm sao ta gặp được Bạch sư huynh? Hơn nữa, Bạch sư huynh cho ta biết thế nào là thiên tài chân chính, năm ngoái đã bước vào Trúc Thai trung kỳ, huynh ấy vừa thương ta, vừa yêu ta, nam nhân như vậy mới có tư cách làm nam nhân của Vân Tuyết này.

Nghe Vân Tuyết nói, Cổ Thần hơi nhú mào, nói:

- Nếu là như vậy, thì xin chúc mừng nàng.

Nói xong, Cổ Thần xoay người bỏ đi, đi qua chỗ Vân Tuyết đột nhiên dừng lại nói:

- Ta không muốn bất cứ ai biết ta đến từ đâu! Nàng không nói, chúng ta vẫn là bằng hữu. Nàng nói, chúng ta sẽ là địch nhân.

Nói xong, Cổ Thần sải bước, quay về chỗ đệ tử Hư Thiên Tông, chỉ thấy Hoàng Phủ Hạo và Bạch Ngọc Tiên không biết vì lý do gì giống như hai con gà chọi trợn mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập sát ý, còn Vô Chân thì đang đứng giữa hai người khuyên giải.

Cổ Thần quay sang hỏi Hư Tử Uyên, thì ra có đệ tử kể cho Bạch Ngọc Tiên chuyện ngũ mạch đại tỷ thí mười ngày trước, Bạch Ngọc Tiên nghe nói Hoàng Phủ Hạo bị Cổ Thần dẫm dưới chân tát cho mười mấy cái, nhất thời bật cười gọi Hoàng Phủ Hạo là rác rưởi.

Ai ngờ Hoàng Phủ Hạo đứng ngay bên cạnh, tâm trạng vốn đã khó chịu nhất thời nổi giận lôi đình đòi động thủ. Bạch Ngọc Tiên chẳng coi nộ khí của Hoàng Phủ Hạo ra gì, đứng ngay trước mặt hắn nói:

“Bị người khác tát ngay trên lòi dãi, chính là rác rưởi.”

Thấy hai người định động thủ, nếu như không phải Vô Chân lộ diện, e rằng không ai trấn được cục diện, trưởng lão của Huyền Âm Tông và Hư Thiên Tông đang ở trong Hư Thiên Điện nói chuyện, nếu như đệ tử hai tông đứng ngoài đánh nhau tuyệt đối ảnh hưởng tới hòa khí.

Hoàng Phủ Hạo thường ngày huênh hoang kiêu ngạo, bây giờ lại gặp một Bạch Ngọc Tiên huênh hoang kiêu ngạo hơn hắn, căn bản không coi hắn ra gì, Bạch Ngọc Tiên là khách đến từ Huyền Âm Tông, Vô Chân không thể giúp Hoàng Phủ Hạo đánh Bạch Ngọc Tiên, đành phải lôi đệ tử nhiều chuyện kia ra, tát cho mười cái ngay trước mặt mọi người, coi như trừng phạt.

Đệ tử kia bị phạt rồi mà Bạch Ngọc Tiên và Hoàng Phủ Hạo vẫn như hai con gà chọi, giận dữ nhìn đối phương.

...

Vô Thủy cùng Thiên Huyền Tử ngồi trên vị trí tông chủ trên cùng, chúng trưởng lão Hư Thiên Tông cùng Huyền Âm Tông, phân ra hai bên trái phải, hoặc ngồi hoặc đứng trên đài cao.

Lần này những nhân vật đứng đầu hai tông tập trung ở bên trong Hư Thiên Điện tự nhiên là bàn luận về việc tiến vào Di chỉ Tà Băng Ma tông.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Thiên Huyền tử nói:

- Vô Thủy đạo hữu, Di chỉ Tà Băng Ma tông tái hiện, việc này không đơn giản một chút nào. Các thế lực khắp nơi trên thiên hạ khẳng định đều tiến đến, hai tông môn chúng ta liên hợp cùng một chỗ mới có phần thắng.

Vô Thủy gật đầu nói:

- Hôm nay Tàng gia thế đại, tất nhiên muốn lấy được kiện vật phẩm kia, như thế bọn họ mới có thể thêm sức khiêu chiến Thánh Đình. Thánh Đình cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào lấy được vật ấy, Thi Hồn Ma tông không cần phải nói rồi, loại sự tình này bọn hắn không chen vào một chân mới là lạ...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

195. Chương 81: Thông Huyền Linh Thể (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nói đến đây ánh mắt Vô Thủy lạnh lẽo hai tay nắm chặt, trong thanh âm đột nhiên có một tia nộ khí:

- Còn có Băng Thần Tông Đại Môn, bọn họ cùng Tà Băng Ma Tông có cùng một truyền thừa, phong ấn Di chỉ Tà Băng Ma tông khai mở, bọn họ chắc chắn cũng xuất thủ đoạt bảo.

Thiên Huyền tử nói:

- Còn có Thần Vu Tông Đại Ly, tuy nói vật ấy cũng không có mấy tác dụng đối với Thần Vu Tông, nhưng bọn họ lại có thể thông qua kiện vật phẩm kia tái hiện hậu thế. Bọn họ nhất định sẽ không đứng nhìn, đứng ngoài quan sát.

Nói đến điều này, Vô Thủy cùng Thiên Huyền tử nhìn nhau, trong ánh mắt đều có một tí bất đắc dĩ, cùng kêu lên nói:

- Đế Đình Tàng Gia, Thánh Đình Cơ gia, Đại Môn Băng Thần Tông, Đại Ly Thần Vu Tông, còn có xuất quỹ nhập thần Thi Hồn tông, hơn nữa tính cả chúng ta, sự tình lần này tiến vào Di chỉ Ma tông, thật là có đủ mặt anh tài.

Nói xong, Vô Thủy lại hỏi:

- Thiên Huyền tử đạo hữu, hai tông môn chúng ta liên thủ phải có một người đứng đầu, quyết định mọi sự tình, người còn lại chỉ có thể lĩnh mệnh hành sự, nếu là từng người tự chiến, liên thủ hay không liên thủ có cái gì khác biệt đâu?

Thiên Huyền tử nhẹ gật đầu, nói:

- Vô Thủy đạo hữu nói rất đúng. Nhưng đến cùng người nào là lãnh đạo, người nào phải lĩnh mệnh hành sự thì ta có một cái phương pháp.

Vô Thủy nhìn Thiên Huyền tử liếc, nói:

- Đạo hữu thỉnh nói.

Thiên Huyền tử nói:

- Xảo đồ Bạch Ngọc Tiên chính là đệ tử ta mới thu nhận, năm vừa mới mười bảy tuổi, quý tông cũng phái một gã đệ tử trẻ tuổi. Hai người tỉ thí một tràng, lấy kết quả thắng thua mà quyết định sự tình tiến vào Di chỉ Ma tông đến cùng nghe theo phương nào an bài, như thế nào?

Vô Thủy nghi ngờ liếc nhìn Thiên Huyền Tử. Thiên Huyền Tử đưa ra phương án này khẳng định hẳn đối với đồ đệ tương đối tự tin. Bất quá vừa rồi Vô Thủy cũng đã cẩn thận quan sát Bạch Ngọc Tiên, biết rõ Bạch Ngọc Tiên chỉ có tu vi Trúc Thai trung kỳ.

Bất quá, trong Hư Thiên Tông cũng có một đệ tử mới gia nhập có tu vi Trúc Thai trung kỳ là Hoàng Phủ Hạo. Hơn nữa Cổ Thần có khả năng còn mạnh hơn cả Hoàng Phủ Hạo. Trong lòng Vô Thủy lại nghĩ Hoàng Phủ Hạo là tiên căn thượng phẩm. Cổ Thần lại xếp trên Hoàng Phủ Hạo năm bậc, nhưng Vô Thủy vẫn cảm thấy hai người không thể so với Bạch Ngọc Tiên.

Nhưng Vô Thủy vẫn gật đầu nói:

- Được rồi, cứ theo như phương án của đạo hữu, để cho hai đệ tử mới nhập môn so tài một chút, lấy thắng thua để quyết định phương lãnh đạo sự kiện lần này.

Thiên Huyền Tử gật đầu khước miệng mỉm cười. Mọi việc đã thống nhất, hai người đứng dậy, cùng nhau đi ra khỏi Hư Thiên Điện, chúng trưởng lão cũng theo sau đi ra.

Lúc này, Hoàng Phủ Hạo cùng Bạch Ngọc Tiên giống như có mâu thuẫn, cả hai đang trừng mắt nhìn nhau. Thấy các trưởng bối đều đi ra khỏi Hư Thiên Điện, lúc này cả hai mới thu hồi ánh mắt, giả dạng làm bộ bình yên vô sự như không có chuyện gì xảy ra.

Đi đến trước mặt chúng đệ tử, Vô Thủy lớn tiếng nói:

- Lần này tiến vào Di chỉ Tà Băng Ma tông, bốn tông cùng Huyền Âm Tông liên thủ, cần tuyển ra một phương lãnh đạo. Bốn tông cùng Huyền Âm Tông phái ra một đệ tử mới nhập môn tiến hành tỷ thí, lấy kết quả thắng bại của trận tỷ thí để quyết định xem do phương nào làm chủ đạo. Huyền Âm Tông do Bạch Ngọc Tiên sư diệt ra mặt. Chúng đệ tử có người nào nguyện vì bốn tông mà ra mặt đấu một trận?

Vô Thủy nói ra câu nói sau cùng, ánh mắt hướng về phía Cổ Thần. Trong lòng Vô Thủy tự nhiên là hi vọng Cổ Thần xuất chiến.

Bất quá Vô Thủy vừa dứt lời, Hoàng Phủ Hạo tựa như đã ăn phải thuốc kích thích, nhanh chóng đi lên phía trước, lớn tiếng nói:

- Đệ tử nguyện ý xuất chiến.

Bạch Ngọc Tiên mắng hấn là đồ bỏ đi, Hoàng Phủ Hạo hận không thể đem hấn băm thây vạn đoạn, đáng tiếc Hoàng Phủ Hạo lại không có cơ hội thu thập hấn. Nhưng lần này thì tốt rồi, thực không ngờ lại có một trận tỷ thí giữa hai tông môn. Mà bên kia lại do Bạch Ngọc Tiên xuất thủ. Trong lòng Hoàng Phủ Hạo mừng rỡ, thâm nghĩ nhất định phải đánh bại Bạch Ngọc Tiên trên lôi đài, ở trước mặt của mọi người tự tay sát hấn hơn mười cái tát thì mới có thể giải hận.

Vô Thủy vừa dứt lời, chiến ý của Hoàng Phủ Hạo bốc lên cao, hấn nào để người khác tranh mất.

Tuy nhiên trong lòng Vô Thủy, người hấn chọn lựa là Cổ Thần, nhưng thấy Hoàng Phủ Hạo hào hứng bừng bừng, Cổ Thần lại không thấy có biểu hiện gì, Vô Thủy cũng không có phản đối nói:

- Được rồi! Người sẽ thay mặt tông môn xuất chiến!

- Tạ ơn chưong môn sư bá!

Hoàng Phủ Hạo hưng phấn nói.

Thiên Huyền Tử đã nói tin tức này cho Bạch Ngọc Tiên, mà Ngọc Tiên cũng đã đi lên trên lôi đài chờ đối thủ, thân ảnh Hoàng Phủ Hạo lóe lên, rất nhanh đi tới trước mặt Bạch Ngọc Tiên. Hai bên cách nhau hơn mười trượng.

Nhìn Bạch Ngọc Tiên, Hoàng Phủ Hạo mỉm cười một cách hung tàn, tựa hồ Bạch Ngọc Tiên trước mắt chỉ là một con cừu non đang đợi mình đến ăn thịt.

Trong ánh mắt Bạch Ngọc Tiên đồng dạng cũng mang theo nụ cười. Bất quá ẩn hàm đằng sau nụ cười ấy là sự khinh thường mà Ngọc Tiên dành cho đối phương.

Cổ Thần đứng xa xa nhìn Bạch Ngọc Tiên nhú mày, thực lực của Bạch Ngọc Tiên quyết không đơn giản như biểu hiện bên ngoài của hấn. Cổ Thần cảm thấy, dù cho chính mình sử dụng thực lực Trúc Thai trung kỳ, nếu như không sử dụng bảo phù mà nói thì thắng hấn cũng không phải chuyện dễ.

Thấy hai đệ tử đã đứng trên lôi đài, Thiên Huyền Tử cùng Vô Thủy nhìn nhau nhẹ gật đầu, hai người cùng kêu lên tuyên bố:

- Tỷ thí bắt đầu.

Vừa mới nói xong, Hoàng Phủ Hạo giơ tay hướng lên trời, Dẫn Lôi Kiếm lập tức xuất hiện trong tay hấn, trên bầu trời lập tức mây đen rậm rạp, sấm sét nổ vang trời, ngay từ đầu chiêu đầu tiên của Hoàng Phủ Hạo đã tung ra Thần Lôi Ngự Kiếm Chân Quyết.

Ánh mắt Bạch Ngọc Tiên vẫn khinh thường, hai chân đạp một cái, mãnh liệt nhảy lên trên không trung, một lần nhảy cao hơn mười trượng, một đạo Thiên Lôi giống như một cánh tay từ trong mây đen đánh xuống, giống như tương liên cùng Dẫn Lôi Kiếm của Hoàng Phủ Hạo.

Trong lúc đó, song chưởng Bạch Ngọc Tiên xuất ra pháp lực huyền âm ngưng kết mà thành bàn tay hư ảo, rồi đột nhiên hóa thành đại trảo mười trượng, một tay bắt được pháp bảo Dẫn Lôi Kiếm của Hoàng Phủ Hạo, một tay bắt được Thiên Lôi từ trong mây đen hiện ra.

Hai tay xé mạnh một cái.....

Xôn xao, Bạch Ngọc Tiên khiến cho Thiên Lôi cùng Dẫn Lôi Kiếm vốn đang hòa hợp với nhau lại tách thành hai, tiếng sấm vang trời lẫn mây đen biến mất, bầu trời lại trở nên nắng ráo sáng sủa vô cùng.

Chúng nhân của Hư Thiên Tông chấn động, Bạch Ngọc Tiên chỉ dựa vào pháp lực liền xé Thần Lôi Ngự Kiếm Chân Quyết mà Hoàng Phủ Hạo dẫn xuất thành hai đoạn? Tu vi như vậy, cái đó là thực lực của một Trúc Thai trung kỳ có được sao? Dù cho tu sĩ Dẫn Hồn sơ kỳ cũng không thể nào làm được.

Thực lực của Bạch Ngọc Tiên qua một chiêu vừa rồi phải tương đương với cảnh giới Dẫn Hồn trung kỳ?

Bạch Ngọc Tiên phá Thần Lôi Ngự Kiếm Chân Quyết của Hoàng Phủ Hạo, không chỉ có Thiên Lôi bị ném đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu mà Dẫn Lôi Kiếm cũng bị đánh vỡ đi. Bạch Ngọc Tiên từ trên không trung nhanh chóng hạ xuống, giống như Diêu Hâu bắt thỏ, tay phải giơ lên tát một cái.

Hoàng Phủ Hạo vì lo đoạt lấy Dẫn Lôi Kiếm mà hứng chịu một tát này của Bạch Ngọc Tiên.....

Một âm thanh bạo hưởng vang lên, thân thể Hoàng Phủ Hạo giống như điều đứt dây bay về phía xa hơn mười trượng rồi mới rơi xuống mặt đất.

Hoàng Phủ Hạo bò lên, chỉ cảm thấy mà bên phải truyền đến một trận đau kịch liệt, một dấu tay đỏ ửng hiện rõ rành rành trên mặt hán.

Chưa tới một hiệp Hoàng Phủ Hạo đã thất bại, không những thế lại còn thảm bại. Nếu như Bạch Ngọc Tiên không phải cho Hoàng Phủ Hạo một cái tát mà là dùng vũ khí đối phó với hán thì lúc này Hoàng Phủ Hạo đã đầu một nơi thân một nơi.

Ba ba ba. . .

Bạch Ngọc Tiên vỗ vài cái, lấy ra một chiếc khăn tay thoáng lau tay mình, tựa hồ một cái tát vừa rồi lên mặt của Hoàng Phủ Hạo khiến cho bàn tay hán bị ô uế. Chỉ thấy hán sau khi lau tay xong thì nhún vai nói:

- Thực lực kém như vậy, đánh nhau thật không có ý nghĩa.

Nói xong, ánh mắt Bạch Ngọc Tiên hướng tới Cổ Thần nhìn lướt qua khiêu khích. Hán nghe người ta nói Cổ Thần mới được coi là Hư Thiên Tông tân đệ tử đệ nhất năm mạch. Bất quá, Cổ Thần không có muốn ra tay là vì tỷ thí cùng với Bạch Ngọc Tiên mà phải lấy hết con át chủ bài ra mới giành được chiến thắng thì không đáng.

Huống chi, Hư Thiên Tông đã thất bại, không có khả năng lại phái ra một gã đệ tử nữa, như vậy là xa luân chiến, nếu là dùng thắng bại đến quyết định tông môn nào là chủ đạo thì chỉ cần một trận chiến là đủ rồi.

Vô Thủy nhìn Hoàng Phủ Hạo mà lắc đầu, ánh mắt tràn đầy thất vọng. Hán nhìn Huyền Thiên Tử nói:

- Bạch sư diệt dĩ nhiên là trời sinh Thông Huyền linh thể, trách không được, tân đệ tử của Hư Thiên Tông ta không có ai là địch thủ của hán. Hành trình lần này đi Di chỉ Ma tông sẽ do quý tông chỉ đạo.

Thông Huyền linh thể chính là là một loại thể chất phi thường kỳ lạ tại tu chân giới, tương đối biến thái, có thể làm cho thực lực tu sĩ đề cao trọn vẹn một cấp độ. Chính xác hơn là nếu như một người tu sĩ có tu vi Trúc Thai trung kỳ mà có Thông Huyền linh thể thì có thể phát huy ra thực lực của một tu sĩ có tu vi Dẫn Hồn trung kỳ.

Chính vì điều này mà Bạch Ngọc Tiên mới dám bằng thực lực Trúc Thai trung kỳ dám bằng pháp lực mà mạnh mẽ phá Thần Lôi Ngự Kiếm Chân Quyết của Hoàng Phủ Hạo.

Thông Huyền linh thể rất khó xuất hiện, Cổ Thần kiếp trước cũng vén vén biết rõ Tàng Thiên Cơ là người có thể chất Thông Huyền linh thể.

Đã quyết hành trình lần này đi Di chỉ Ma tông là do Huyền Âm Tông chỉ đạo cho nên mọi việc coi như kết thúc. Vô Thủy phái người dẫn tu sĩ Huyền Âm Tông đến trang viên nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tất cả mọi người lên đường tiến đến Di chỉ Tà Bằng Ma tông.

Hoàng Phủ Hạo lại một lần nữa ở trong trận tỷ thí bị người ta cho một cái tát. Hơn nữa lần này hắn lại đại diện cho tông môn, điều này khiến cho chúng đệ tử cảm thấy hắn thật làm mất mặt Hư Thiên Tông, cho nên chúng đệ tử nhìn Hoàng Phủ Hạo với ánh mắt khinh bỉ.

Ngày mai khởi hành xuất phát, Cổ Thần, Hư Tử Uyên đi theo Hoàng Dược Tiên về tới Bách Thảo Phong, đi tới bên ngoài Bách Thảo Phong Hoàng Dược Tiên nói:

- Các người đi theo ta.

Tiến vào bên trong Bách Thảo Điện, Hoàng Dược Tiên ngồi trên vị trí thủ tọa, Cổ Thần và Hư Tử Uyên đứng trước mặt.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Lần này đi Di chỉ Tà Bằng Ma tông, các người phải chú ý hai kiện đồ vật. Kiện thứ nhất thì sáng sớm mai chưởng môn sư huynh sẽ nói cho hai người biết. Kiện thứ hai có liên quan tới Huyền Âm Hàn Khí.

Lập tức tâm thần Cổ Thần chấn động, hỏi:

- Sư phụ, là cái gì?

Khuôn mặt của Hư Tử Uyên cũng lộ xuất một tia chờ mong biểu hiện của Cổ Thần. Từ sau khi nhận thức hắn đến nay, nàng cảm thấy cuộc sống này có ý nghĩa hơn rất nhiều, đối với nàng Huyền Âm Hàn Khí cũng không còn quan trọng nữa.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Tà Bằng Ma Tông truyền thừa đã lâu, xuất hiện từ thời kỳ thái cổ, chính là đại tông môn cùng thời với tam đại thánh địa. Bọn họ tu luyện pháp quyết âm hàn vô cùng, cho dù chính thân bọn họ tu luyện nhưng cũng không thể nào chịu đựng được sự âm hàn đó. Vì vậy mà Tà Bằng Ma Tông đã nghiên cứu ra một loại đan dược điều hòa hàn khí, đan dược này so với Dương Nguyên đan thì được tính cao hơn gấp trăm lần, vượt ra khỏi phạm vi đan dược thập phẩm, chính là tiên đan trong truyền thuyết. Nếu như có thể có được đan phương thì Cổ Thần tương lai nếu có thể đột phá đan dược sư thập phẩm có lẽ có thể luyện ra đan dược này.

Lại có đan phương như vậy sao? Trong lòng Cổ Thần mừng rỡ, ngay cả kiếp trước hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

Cổ Thần động tâm hỏi thăm:

- Sư phụ, đan dược này tên là gì?

Thần sắc của Cổ Thần rơi vào trong mắt của Hư Tử Uyên, vẻ mặt nàng vô cùng vui mừng. Cổ Thần đối với Huyền Âm Hàn Khí trong cơ thể của bản thân nàng vô cùng coi trọng, hắn luôn không bỏ qua cơ hội nào có thể loại bỏ được hàn khí ra khỏi người của Hư Tử Uyên.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Đan dược này tên là Thuần Dương. Tu sĩ của Tà Bằng Ma Tông dùng Thuần Dương khí của Thuần Dương đan để điều hòa Huyền Âm Hàn Khí trong cơ thể. Huyền Âm Hàn Khí ở trong cơ thể của Hư Tử Uyên cũng giống với cực âm hàn khí của Tà Bằng Ma Tông. Nếu như có thể có được tiên đan Thuần Dương thì có thể có được xác suất năm thành khu trừ được Huyền Âm Hàn Khí trong cơ thể của Hư Tử Uyên ra ngoài.

- Thuần Dương tiên đan?

Cổ Thần thì thầm, trong giọng nói mang theo một phần ưu sầu:

- Cũng chỉ có xác suất năm thành thôi sao?

- Ai.....

Hoàng Dược Tiên liếc mắt nhìn Hư Tử Uyên, trong mắt tràn ngập sự phiêu muộn nói:

- Hàn khí trong cơ thể của Hư Tử Uyên là từ khi nàng sinh ra đã có. Hàn khí này vốn đã tương liên với sinh mệnh của nàng. Nếu không thì trừ phi tu vi của nàng có thể đạt tới cảnh giới Chư Tử chí thượng hoặc là có một đại tiên cảnh giới chí thượng chư tử đại tiên xuất thủ thì mới có thể khu trừ được hàn khí ra ngoài. Nhưng mà hiện nay ngay cả tiên sĩ Độ Hư cảnh giới cũng vô cùng hiếm hoi rồi chứ đừng nói tới cảnh giới Chư Tử đại tiên trong truyền thuyết. Thuần Dương tiên đan có thể có được năm thành xác suất thành công như vậy là tương đối cao rồi. Bất quá....

- Bất quá cái gì?

Nghe đến lúc này tinh thần của Cổ Thần lại căng lên, hẳn không hi vọng lại có điều gì không hay.

Hoàng Dược Tiên cũng giống như hắn đang suy tư, quá nửa thời thần sau mới nói tiếp:

- Nghe đồn tu sĩ Vu Tộc thượng cổ có thân thể cường hãn không gì so sánh được, bọn họ đối với thân thể có những lý giải nhất định. Cho dù là Phật Tông cũng không thể bằng được bọn họ. Bí pháp bảo điển của Vu Tộc thượng cổ có lẽ có phương pháp thanh trừ được Huyền Âm Hàn Khí.

- Vu tộc thượng cổ? Là tu sĩ Thần Vu Tông Đại Ly sao?

Cổ Thần nghe vậy thì cảm thấy có thêm hi vọng.

Hoàng Dược Tiên lắc đầu nói:

- Vu tộc thượng cổ có từ thời kỳ thái cổ. Lúc đó bọn họ cùng với Yêu Tộc đại chiến. Nguyên khí đại thương nghiêm trọng, chư tử đại tiên thượng cổ cũng biến mất từ đó. Lúc này Cổ Vu Tộc, Yêu Tộc mới ngừng giao tranh.... Tu sĩ cấp bậc chư tử đại tiên không còn, thực lực của Cổ Vu Tộc giảm mạnh. Một trăm năm sau bọn họ lại đối mặt với cuộc đại chiến với Yêu Tộc. Đến lúc này thì Cổ Vu Tộc cũng đã bị diệt. Ngay cả truyền thừa chi bảo của bọn họ trong thời gian đại chiến với Yêu Tộc cũng đã bị Tà Băng Ma Tông cướp đi. Sau trận đại chiến đó cũng có một vài tu sĩ của Cổ Vu Tộc thoát nạn, bọn họ đã đi tới biển lửa Nam Hoang để trốn tránh địch nhân. Kể từ đó trên đại lục không còn thấy bóng dáng của Cổ Vu Tộc nữa. Thần Vu Tông Đại Ly cũng chỉ là học được một chút Vu thuật của Cổ Vu Tộc. Bọn họ dung hợp Vu Thuật với pháp quyết của nhân tộc mà tạo thành một tông môn. Trên thực tế, Thần Vu Tông Đại Ly là tông môn của nhân tộc.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

196. Chương 82: Chiến Thần Chi Lệnh (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần thất vọng nói:

- Lần này đi vào Di chỉ Tà Băng Ma tông, chuyện quan trọng nhất mà đệ tử muốn làm đầu tiên chính là có thể tìm ra được đan phương của Thuần Dương tiên đan. Nếu như có thể tìm được Thuần Dương tiên đan đã được luyện chế thì càng tốt. Đến lúc đó để Hư Tử Uyên phục dụng, nếu như không thể giải trừ được hàn khí trong cơ thể của nàng thì đệ tử sẽ sắp xếp đi vào biển lửa Nam Hoang để tìm tu sĩ Cổ Vu, tìm bí pháp bảo điển của Cổ Vu Tộc. Kiếp này nếu như không thể nào giúp sư tỷ giải trừ Huyền Âm Hàn Khí trong cơ thể thì đệ tử cảm thấy đành vậy không thôi.

- Sư đệ....

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần. Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc, thực không có từ ngữ nào có thể diễn tả được. Một chữ cũng không nói nên lời, thế nhưng giọt nước mắt ở khóe mắt nàng đủ để nói lên tất cả.

Đón nhận ánh mắt của Hư Tử Uyên, Cổ Thần kiên định gật đầu.

Thấy hai người như vậy, Hoàng Dược Tiên tràn đầy niềm vui, quá nửa thời thần sau Hoàng Dược Tiên mới nói tiếp:

- Lần này đi Di chỉ Tà Băng Ma tông, muốn tìm được đan phương của Thuần Dương tiên đan thì còn có một việc trọng yếu cần phải giải quyết trước. Điều này cũng không thể bỏ qua, đây chính là nhiệm vụ mà tông môn phái các người đi vào trong Di chỉ Tà Băng Ma tông lần này.

Tinh thần Cổ Thần hưng phấn nói:

- Truyền thừa chi bảo của Cổ Vu Tộc bị Tà Băng Ma Tông cướp đi cũng có trong di chỉ?

Hoàng Dược Tiên gật đầu nói:

- Đúng như vậy, thân thể tu sĩ cổ vu cường hãn. Tu sĩ mạnh nhất của Cổ Vu Tộc được bọn họ xưng hào là Chiến Thần. Chỉ có Chiến Thần thì mới có tư cách tu luyện bí pháp bảo điển cường đại nhất của Cổ Vu Tộc. Mỗi một chiến thần đều có thực lực hủy thiên diệt địa, vô cùng kinh khủng. Từ cuối thời kỳ thái cổ, Tiên Vương và Tiên Tôn đều đồng loạt biến mất. Chiến Thần Xi Vưu đời thứ nhất của Cổ Vu Tộc đã mang theo tộc nhân của mình chiếm lĩnh man hoang. Sau đó Thánh Hoàng đời thứ nhất của Thánh Đình ngang trời xuất thế mới đuổi Cổ Vu Tộc ra khỏi man hoang. Đồng thời Thánh Hoàng đời thứ nhất của Thánh Đình cũng giết chết Chiến Thần Xi Vưu đời thứ nhất của Cổ Vu Tộc. Nhiều năm sau Cổ Vu Tộc lại xuất hiện một đời Chiến Thần Xi Vưu thứ hai. Chiến Thần Xi Vưu đời thứ hai đơn thương độc mã tiến đánh Thánh Đình chém giết Thánh Hoàng đời thứ nhất của Thánh Đình. Sự việc này đã chấn động chúng nhân, giúp cho Cổ Vu Tộc uy chấn cổ hoang.

Sự tình từ thời thượng cổ, Cổ Thần cũng đã nghe nói từ kiếp trước. Thế nhưng lúc này nghe Hoàng Dược Tiên kể lại cũng không khiến cho hắn ngỡ ngàng khi nghe thấy những tin tức kinh thiên như vậy. Cổ Thần tò mò hỏi:

- Đơn thương độc mã tiến nhập Thánh Đình, chém giết Thánh Hoàng đời thứ nhất. Một nhân vật như vậy thật đúng là kinh động thiên địa, quỷ thần khiếp sợ.

- Truyền thừa chi bảo kia của Cổ Vu Tộc giờ ở đâu? Đó là vật gì?

Hư Tử Uyên cũng bị cuộc chiến từ thời thượng cổ ảnh hưởng đến tâm tình, nằng cả kinh hỏi.

Hoàng Dược Tiên nói:

- Mỗi đời Chiến Thần của Cổ Vu Tộc đều có một kiện tín vật. Thế nhân tương truyền rằng kiện vật phẩm này được gọi là “Chiến Thần Lệnh”. Chiến Thần Lệnh này được truyền lại từ thời thượng cổ, người có được Chiến Thần Lệnh thì chính là Chiến Thần đương đại của Cổ Vu Tộc. Chỉ là sau đó Cổ Vu Tộc xuống dốc, bọn họ lại đại chiến với Yêu Tộc nghìn năm, lúc đó Chiến Thần đương đại của bọn họ bị thương nặng cũng không có kịp truyền lại Chiến Thần Lệnh cho hậu nhân thì đã bị Tà Băng Ma Tông đánh lén. Một Chiến Thần cứ như thế ôm hận mà chết. Đồng thời Chiến Thần Lệnh cũng đã bị Tà Băng Ma Tông đoạt lấy. Đến lúc này thì Chiến Thần của Cổ Vu Tộc cũng đã bị đứt đoạn truyền thừa.

- Chiến Thần Lệnh?

Trong lòng Cổ Thần không khỏi mạnh mẽ si mê. Hắn lại nhớ tới Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh ở trong tay của tu sĩ Tà Băng Ma Tông. Một trận cảm giác ám áp xuất hiện từ ngực Cổ Thần truyền đến. Đó chính là vị trí mà Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh của Tà Băng Ma Tông nằm trong cơ thể của Cổ Thần.

“Lẽ nào Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh này lại có tác dụng to lớn như vậy? Có lẽ nào ta đã suy nghĩ quá nhiều hay không?”

Cổ Thần trầm suy nghĩ trong lòng. Mặc dù có chút hoài nghi không thể nào tin được, thế nhưng sự thực lại hiển hiện trước mắt hắn.

Hoàng Dược Tiên lại nói tiếp:

- Tà Băng Ma Tông là một tông môn ma đạo vô cùng cường đại. Thực lực mạnh mẽ, có thể so sánh với tam đại thánh địa. Thế nhưng chính bởi vì Chiến Thần Lệnh mà bọn họ đã trở thành địch nhân của Nhân Tộc,

Yêu Tộc và Cổ Vu Tộc. Chẳng bao lâu sau khi bọn họ đoạt được Chiến Thần Lệnh thì Tà Băng Ma Tông cũng bị tam tộc kia liên thủ diệt tận gốc. Sau khi Tà Băng Ma Tông bị diệt, tam tộc cũng không thể nào tìm được Chiến Thần Lệnh. Mà trong trận chiến này tam tộc cũng đại thương nguyên khí. Hơn nữa họa vô đơn trí đến cả tu sĩ cảnh giới Độ Hư kỳ hầu như đã ngã xuống không còn một ai. Cuối cùng tam tộc đành phải đình chiến. Đồng thời cũng phong ấn Tà Băng Ma Tông lại. Tam tộc đạt được thống nhất một nghìn năm sau sẽ mở ra phong ấn để cho các tu sĩ từ Dẫn Hồn Kỳ trở xuống mới có thể tiến nhập. Điều này là cũng nhằm tránh cho việc tam tộc xảy ra đại chiến quy mô lớn không đáng có, khiến cho mọi người liều mạng người sống ta chết, đồng quy vu tận.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Bất quá một nghìn năm sau, thực lực của Nhân Tộc là khôi phục một cách nhanh nhất. Yêu Tộc ở Đông Hoang, Cổ Vu Tộc ở Nam Hoang hai tộc này do một vài nguyên nhân đặc thù là không thể nào so với Nhân Tộc. Cuối cùng việc tranh đoạt Chiến Thần Lệnh lại thành cuộc chiến nội bộ của tu sĩ Nhân Tộc.

Hoàng Dược Tiên gật đầu nói:

- Chiến Thần Lệnh không chỉ là tín vật Chiến Thần mà bản thân nó có từ thời kỳ thái cổ, chính là một kiện tiên bảo uy lực bất phàm. Bất kỳ một phương thế lực nào có được nó thì chắc chắn thực lực đại tăng. Cho nên nếu như có thể tìm được nơi hạ lạc của Chiến Thần Lệnh thì không cần phải lưu tình, dùng hết mọi thủ đoạn bằng mọi giá phải lấy được Chiến Thần Lệnh về bản tông.

Cổ Thần nghi hoặc nói:

- Nghìn năm trước Tà Băng Ma Tông đoạt được Chiến Thần Lệnh đã dẫn tới việc tông môn bị diệt. Đệ tử nghĩ nếu như bản tông đoạt được Chiến Thần Lệnh thì không phải là rước họa vào thân sao.

Hoàng Dược Tiên lắc đầu nói:

- Bản tông tự nhiên có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận hộ sơn. Ngoại nhân nếu như muốn tấn công bản môn là điều không thể. Tông môn chúng ta không giống như Tà Băng Ma Tông, đại trận hộ sơn của Tà Băng Ma Tông là bị phản đồ trong tông môn phá hủy khiến cho tông môn rơi vào cảnh diệt vong.

Nói đến lúc này Hoàng Dược Tiên khoát tay nói:

- Được rồi! Các người trở về trước đi, ngay mai phải có mặt đứng giờ ở chủ mạch, chưởng môn sư huynh có sự tình cần nói với các người.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên cùng ra khỏi Bách Thảo Điện chậm rãi bay đi về tiểu viện. Lúc này Hư Tử Uyên nói:

- Sư đệ, có một số việc người cũng không nên quá câu chấp. Có thể tranh được thì tranh. Nếu như có nguy hiểm thì ngàn vạn lần đừng có xung động. Nên lấy an toàn của bản thân làm chính. Nếu như người bị làm sao thì sư tỷ.... Sẽ thương tâm cả đời đó.

Cổ Thần mỉm cười nhìn Hư Tử Uyên. Hắn biết sư tỷ sợ hắn bởi vì hàn khí của nàng mà không tiếc tính mạng bản thân mà liều mạng. Cổ Thần cười nói:

- Sư tỷ yên tâm đi. Trong lòng ta tự nhiên đã có tính toán.

Trở lại động phủ Dược Tiên, Tiểu Bạch liền xuất hiện trên đầu vai của Cổ Thần. Tiểu Bạch biết được Cổ Thần chuẩn bị hạ sơn nên tâm tình của Tiểu Bạch trở nên hưng phấn không thôi.

Ngay mai hạ sơn, đêm nay Cổ Thần cũng không có nghỉ ngơi, hắn vẫn tận dụng thời gian tiếp tục tu luyện. Tu vi đã bước vào cảnh giới Trúc Thai trung kỳ được mấy tháng, trong mấy tháng này Cổ Thần tu luyện không kể ngày đêm. Thời gian ngủ hắn cũng dành cho việc tu luyện. Thời gian mà Cổ Thần dành cho việc tu luyện nhiều gấp đôi so với người khác.

Cho đến nay tu vi của Cổ Thần cũng đã bước vào Trúc Thai trung kỳ đỉnh phong. Hiện tại hắn đã có cảm giác việc đột phá lên Trúc Thai hậu kỳ cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Thần và Hư Tử Uyên cũng đã đi tới Bách Thảo Điện. Hai người cùng với Hoàng Dược Tiên đi tới chủ mạch Thiên phong.

Ngày hôm nay đệ tử các mạch đều có mặt ở đây tiến nhập vào trong Hư Thiên Điện. Đệ tử chủ mạch có mười người linh mệnh, các đệ tử được cử đi vào Di chỉ Tà Băng Ma tông cũng đã đến đông đủ. Đến lúc này Vô Thủy, tông chủ Hư Thiên Tông cũng đã đi vào trong điện.

Vô Thủy cầm một khối họa quyền đi tới trước mặt mọi người nói:

- Các vị sư đệ sư diệt, lần này đi vào Di chỉ Tà Băng Ma tông, tông môn chúng ta cũng chỉ có một mục đích chính là đoạt được một kiện vật phẩm. Những tu sĩ khác đi vào trong di chỉ cũng chỉ vì kiện vật phẩm đó. Mặc kệ các ngươi bỏ ra đại giới như thế nào cũng phải đoạt được kiện vật phẩm đó vào trong tay.

Nói xong Vô Thủy mở họa quyền cầm trong tay ra. Mặt trên bức tranh có vẽ một khối lệnh bài từ thời thượng cổ, Vô Thủy nói:

- Trên này có ghi lại những điều liên quan tới Chiến Thần Lệnh. Các ngươi phải nhớ kỹ trong lòng, nếu như ai có thể tìm được Chiến Thần Lệnh thì cho dù tu sĩ của các tông môn khác ngăn trở cũng giết không cần nghĩ. Bằng mọi giá phải mang được Chiến Thần Lệnh từ trong Di chỉ Ma tông về tông môn. Ở bên ngoài di chỉ sẽ có rất nhiều nhân thủ của tông môn tiếp đón, hộ tống các ngươi trở về tông môn.

Ánh mắt mọi người đều nhìn lên bức họa trên tay của Vô Thủy. Cổ Thần nhìn qua bức họa, trong lòng hần chần động, một tiếng sét âm vang trong lòng hần. Trên bức họa có vẽ hai mặt của Chiến Thần Lệnh. Một mặt có khắc năm đóa đồ đằng hỏa diễm, một mặt thì hắc bốn đóa đồ đằng hỏa diễm. Dáng dấp đồ đằng khiến cho người xem có cảm giác tang thương từ xa xưa.

Chín đóa đồ đằng hỏa diễm giống hệt như Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh. Sự thực đã chứng minh Chí Tôn Thánh Diễm lệnh chính là Chiến Thần Lệnh. Chiến Thần Lệnh chính là Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh.

Thế lực khắp nơi thiên hạ đều tranh đoạt bảo vật này, thực không ngờ nó lại nằm trong người của Cổ Thần rồi.

- Không được... Lúc này đây nhất định không thể để Chiến Thần Lệnh ở trên người. Nếu như bị người ta phát hiện ra thì khẳng định chỉ có thể chết không có chỗ chôn thân.

Cổ Thần thầm nói trong lòng.

Quá nửa thời thần sau, Vô Thủy lại nói:

- Dáng dấp của Chiến Thần Lệnh các ngươi đã nhớ kỹ chưa?

- Nhớ kỹ...

Sắc mặt Cổ Thần khê biến cùng mọi người cao giọng đáp lại.

Vô Thủy thu hồi họa quyền rồi nói:

- Nhớ kỹ, chỉ cần Chiến Thần Lệnh xuất hiện thì mặc kệ các ngươi dùng thủ đoạn gì thì cũng phải đoạt lấy nó về tay.

Vô Thủy đang phân phó chúng đệ tử đi vào trong Di chỉ Ma tông thì lúc này Thiên Huyền Tử tông chủ Huyền Âm Tông cũng muốn đoạt được Chiến Thần Lệnh đang ở cùng một chỗ với chúng đệ tử chuẩn bị đi vào Di chỉ Ma tông.

Trong tay Thiên Huyền Tử đang cầm một bố quyền giống hệt như bố quyền trong tay của Vô Thủy, trên đó có bức họa hai mặt của Chiến Thần Lệnh.

Thiên Huyền Tử nói:

- Vật này chính là Chiến Thần Lệnh. Lần này các ngươi đi vào Di chỉ Ma tông, mục đích chỉ có một chính là tìm kiếm tâm lệnh bầu này. Chỉ cần Chiến Thần Lệnh xuất hiện thì phải dùng hết tất cả thủ đoạn đoạt lấy thần lệnh về tay.

Chúng đệ tử Huyền Âm Tông đều chăm chú quan sát dáng dấp của Chiến Thần Lệnh, mọi người thầm nhớ kỹ thần lệnh này trong lòng. Bạch Ngọc Tiên hỏi:

- Sư phụ, nếu như Chiến Thần Lệnh ở trong tay đệ tử của Hư Thiên Tông thì sao?

Thiên Huyền Tử nhìn xuống dưới, âm trầm nói:

- Các người nhớ kỹ, trừ đệ tử của bản tông thì mặc kệ kẻ nào có được Chiến Thần Lệnh trong tay giết không tha. Nhớ kỹ! Bất luận kẻ nào!

Chúng đệ tử của Huyền Âm Tông nhất tề gật đầu, một lúc sau Thiên Huyền Tử lại nói:

- Bất quá nếu như không có tin tức của Chiến Thần Lệnh thì các người không thể có hành động vô lễ với những đệ tử của Hư Thiên Tông. Lần này xuất thủ địch nhân vô số. Nếu như không phải đến lúc bắt đắc dĩ thì phải cùng với Hư Thiên Tông liên hợp cùng một chỗ, như vậy thì mới có thể đảm bảo được an toàn cho bản thân.

- Vâng! Tông chủ.

Mọi người đều gật đầu nói.

Thiên Huyền Tử gật đầu nói tiếp:

- Đi, đến Hư Thiên Điện.

Thiên Huyền Tử mang theo mọi người đến Hư Thiên Điện. Lúc này ở Hư Thiên Điện, Vô Thủy cũng đã dẫn chúng đệ tử từ trong đi ra. Lúc này nhân thủ hai tông môn cùng gặp nhau ở bên ngoài của Hư Thiên Điện. Vô Thủy và Thiên Huyền Tử ôm quyền chào hỏi, Thiên Huyền Tử nói:

- Vô Thủy đạo hữu, nhân thủ của bản tông đã có mặt đầy đủ. Chúng ta có thể xuất phát ngay lập tức!

Vô Thủy gật đầu nói:

- Được rồi, vậy lập tức xuất phát.

- Chương môn sư bá, đệ tử có việc thỉnh cầu.

Lúc này Cổ Thần đột nhiên đi về phía trước hướng Vô Thủy ôm quyền nói.

- Cổ Thần? Chẳng nhẽ người sợ hãi, không dám đi?

Vô Thủy nói, đồng thời cũng liếc mắt nhìn Hoàng Dược Tiên.

- Cũng không phải...

Cổ Thần nói:

- Đệ tử ở trong Dược Tiên động phủ có nuôi dưỡng một tiểu yêu thú. Đệ tử không muốn nó cùng hạ sơn cùng đệ tử. Nhưng lần này đệ tử đi tới Di chỉ Ma tông tự nhiên là hung hiểm vô cùng. Lần này đi không biết có thể trở về hay không. Mà tiểu yêu thú kia đối với đệ tử có tình cảm sâu nặng. Cho nên đệ tử muốn mang theo nó để tránh sau này không thể gặp lại.

- Người còn nuôi dưỡng một yêu thú? Tại sao ba năm nay lại không có một ai biết điều đó?

Vô Thủy hỏi, Hoàng Dược Tiên cũng nghi hoặc nhìn Cổ Thần.

Hư Tử Uyên biết được sự tồn tại của Tiểu Bạch, bất quá Cổ Thần vẫn luôn giữ kín về sự tồn tại của Tiểu Bạch không có để lộ ra ngoài. Không biết tại sao lần này lại muốn mọi người biết được. Bất quá nếu như cổ thần đã quyết định thì chần chừ hèn có lý của mình.

Hư Tử Uyên nói:

- Đệ tử đã nhìn thấy yêu thú của sư đệ, nó là một con tiểu bạch hồ.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Tiểu Bạch hồ kia không ra ngoài bao giờ. Thường ngày đều sinh hoạt trong Dược Tiên động phủ, cũng chỉ có Tử Uyên sư tỷ từng vào trong động phủ của đệ tử mới biết được. Những người khác không biết cũng vì thế hôm nay hạ sơn, trong lòng đệ tử đối với Tiểu Bạch hồ kia còn có chấp niệm. Thỉnh chương môn sư bá có thể đáp ứng. Nếu được đệ tử xin lập tức trở lại động phủ Dược Tiên để mang Tiểu Bạch đến, cũng chỉ mất thời gian hai nén hương là cùng.

Tuy rằng không biết nhân loại cùng với yêu hồ có thể nảy sinh nhiều tình cảm như vậy, nhưng thấy Cổ Thần đã nói như vậy thì Vô Thủy khẽ gật đầu nói:

- Cho người hai nén hương, sau này có tiểu sự gì muốn làm thì trước nên giải quyết cho tốt, không nên đến lúc khẩn yếu quan đầu mới quyết định.

- Dạ! Tạ ơn chưong môn sư bá.

Cổ Thần gật đầu nói.

Hướng Hoàng Dược Tiên và Hư Tử Uyên gật đầu, Cổ Thần nhanh chóng rời khỏi Hư Thiên Điện ngoài trăm trượng rồi phóng xuất pháp khí nhanh chóng phi động về Bách Thảo Phong, lúc này thanh âm của Tiểu Bạch nhất thời vang lên bên tai Cổ Thần:

- Cổ Thần, Tiểu Bạch ở ngay trong tay áo, Cổ Thần còn muốn chạy đi đâu?

Cổ Thần nhẹ giọng nói:

- Đến lúc đó người sẽ biết.

Rất nhanh Cổ Thần đã trở về Bách Thảo Phong, trước tiên hắn trở về Dược Tiên động phủ, quan sát một hồi thấy không có ai theo dõi đến đây thì thân ảnh Cổ Thần chợt lóe lên, biến mất không thấy đâu. Hắn đi tới phiến rừng rậm đằng sau động phủ.

Cổ Thần chém một kiếm xuống đào ra một hố sâu. Sau đó hắn đặt Chiến Thần Lệnh vào trong đó, xong xuôi đầu đầy thì lấp cái hố lại khôi phục nguyên trạng như cũ. Sau khi thấy không có để lại nửa điểm vết tích thì Cổ Thần mới ly khai. Quá trình diễn ra cũng chỉ có hơn một nén hương đảm bảo không có bất luận kẻ nào phát hiện ra. Lúc này Cổ Thần mới lên ly khai.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

197. Chương 83: Tàng Thiên Cơ Hiện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Chiến Thần Lệnh không thể để trong túi trữ vật, vòng tay Càn Khôn. Lần này đi vào Di chỉ Ma tông, chỉ cần sống đi ra khỏi di chỉ thì khẳng định sẽ bị người khác lục soát. Đến lúc đó không thể để Chiến Thần Lệnh bên người, hiện giờ sớm cất giấu Chiến Thần Lệnh đi là hay nhất.

Vì vậy Cổ Thần trước tiên cất giấu Chiến Thần Lệnh ở phiến rừng rậm đằng sau động phủ Dược Tiên. Chờ sự tình lần này qua đi thì sẽ đào nó lên, như thế mới có thể chắc chắn không một ai biết được Chiến Thần Lệnh ở trên người hắn.

- Nguyên lai là Cổ Thần muốn cất giấu thứ đó.

Tiểu Bạch thấy thế liền nói.

Cổ Thần cười nói:

- Để cho người đứng ở trên đầu vai của ta. Đừng nói gì cả, trong tông môn có rất nhiều tu sĩ lợi hại, tốt nhất đừng để cho bọn họ để ý đến, như thế rất phiền phức.

- Yên tâm đi, Tiểu Bạch sẽ không nói, chỉ cần có thể ở cùng Cổ Thần và Hư Tử Uyên tỷ tỷ thì Tiểu Bạch sẽ không nói.

Tiểu Bạch hóa thành tiểu hồ đứng ở trên đầu vai Cổ Thần, không cần phải khó chịu nấp trong tay áo của Cổ Thần nữa, điều này khiến cho Tiểu Bạch vô cùng hài lòng.

Vừa vặn hai nén hương qua đi, Cổ Thần cũng đã từ Bách Thảo Phong trở về có mặt trước Hư Thiên Điện. Trên vai hắn cũng có một tiểu hồ ly màu trắng vô cùng thuần khiết. Tiểu hồ thấy mọi người chăm chú nhìn mình thì lại cúi đầu giấu mặt sau cổ Cổ Thần, nó tựa hồ đang ngượng ngùng.

- Sư bá, sư phụ... Đệ tử trở về.

Cổ Thần đứng trước Hư Thiên Điện hướng Vô Thủy ôm quyền nói.

Mọi người chú ý tới Tiểu Bạch ở trên vai của Cổ Thần, trừ mấy nữ đệ tử lộ ra vẻ thích thú ra thì mọi người cũng chỉ liếc qua rồi không để ý đến nữa.

Lúc này Vô Thủy nói:

- Xuất phát thôi!

Nói xong, có hai gã Tu sĩ Thần Hải cảnh tung ra hai chiếc Độ Thiên Chu, chúng đệ tử Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông chia ra mỗi tông môn đi lên một thuyền. Hư Thiên Tông ngoại trừ Hoàng Dược Tiên thủ tọa Bách Thảo Phong, Ổ Lạc Hồng thủ tọa của Lạc Hà Phong, hai người lưu lại thủ hộ tông môn thì tông chủ Vô Thủy, Lệ Kiếm Quân thủ tọa Ẩn Kiếm Phong, Quản Bách Dương thủ tọa Thanh Viêm Phong cùng với vài vị trưởng lão Bồi Nguyên kỳ đều lên thuyền.

Vô Thủy mang theo nhiều cao thủ trong tông môn đi như vậy thứ nhất là để hộ tống đám người Cổ Thần đi tới Di chỉ Tà Băng Ma tông, đồng thời chờ chúng đệ tử từ Di chỉ Ma tông đi ra nếu như có thể chiếm được Chiến Thần Lệnh thì mới có thực lực mang Chiến Thần Lệnh trở về tông môn.

Cổ Thần nếu không phải vừa rồi nhanh trí trở về Bách Thảo Phong giấu Chiến Thần Lệnh thì lúc này cùng với mọi người lên thuyền cùng với tông chủ Vô Thủy. Trên đường đi chắc chắn không có nửa điểm cơ hội giấu Chiến Thần Lệnh nữa. Nếu như tiến vào Di chỉ Ma tông thì hắn có hai lựa chọn. Một để giao Chiến Thần Lệnh ra, hai là để Chiến Thần Lệnh ở trong Di chỉ Tà Băng Ma tông.

Hai lựa chọn này hiển nhiên là Cổ Thần không hề muốn. Giấu Chiến Thần Lệnh ở trong Bách Thảo Phong, trong thiện hạ không có một ai có thể tưởng tượng được kết cục như vậy. Chúng tu sĩ của Hư Thiên Tông cũng không thể nào biết được. bọn họ nhất tâm muốn tìm kiếm Chiến Thần Lệnh, mà Chiến Thần Lệnh dĩ nhiên lại đang ở trong tông môn.

Tuy rằng Hư Thiên Tông rất muốn chiếm được Chiến Thần Lệnh, thế nhưng Cổ Thần hoàn toàn không muốn giao Chiến Thần Lệnh ra. Dù sao thì đây cũng là do Cổ Thần trải qua sinh tử mới có thể đoạt được từ trong tay của ma tu Tà Băng Ma Tông. Suýt nữa mất mạng vì nó, Cổ Thần tự nhiên coi Chiến Thần Lệnh là vật tư hữu của bản thân mình.

Đồng thời nghe lời Hoàng Dược Tiên nói thì Chiến Thần Lệnh chính là tín vật Chiến Thần của Cổ Vu Tộc ở Nam Hoang. Có Chiến Thần Lệnh thì có thể học tập được bí pháp bảo điển cường đại nhất của Cổ Vu Tộc. Mà bí pháp bảo điển của Cổ Vu Tộc lại có phương pháp khu trừ được Huyền Âm Hàn Khí trên người của sư tỷ Hư Tử Uyển.

Cho dù là lý do gì đi nữa thì Cổ Thần cũng không giao ra Chiến Thần Lệnh. Đồng thời hắn cũng không để cho bất kỳ kẻ nào biết Chiến Thần Lệnh ở trên người hắn. Bằng không chỉ với việc tam tộc đều muốn chiếm lấy Chiến Thần Lệnh thì chỉ tùy tiện một tộc xuất ra nhân thủ thôi cũng đủ để giết chết hắn.

Di chỉ Tà Băng Ma tông tọa lạc ở phương bắc, thuộc phạm vi của Ngô gia một trong cửu đại thế gia tu tiên. Đồng thời biên giới phía bắc phạm vi thế lực của Ngô gia chính là đại doanh của Đế Đình, cùng với Đế Đình Đại Mông giáp nhau.

Khoảng cách từ Hư Thiên Tông đến Di chỉ Tà Băng Ma tông chừng mười vạn dặm. Độ Thiên Chu do tu sĩ Thần Hải cảnh ngự pháp phi hành, tốc độ phi hành rất nhanh, trong một ngày là có thể đi được tám ngàn dặm, chỉ cần nửa tháng thì Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông có thể đi tới phụ cận của Tà Băng Ma Tông.

Kiến trúc dưới lòng đất của Tà Băng Ma Tông có diện tích rất lớn, là một sơn động ngầm, cung điện thông đạo chừng trên trăm dặm. Nhưng mà một ngàn năm nay tu sĩ tam tộc đại chiến đã hủy đi không ít sơn động, đồng thời không ít kiến trúc ngầm đã lộ ra khỏi mặt đất.

Vì vậy, trong phạm vi trăm dặm của Di chỉ Tà Bằng Ma tông bị phong ấn có hơn mười vị trí có thể tiến nhập vào trong đó. Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông cùng tiến nhập vào địa điểm này. Lúc bọn họ đến thì cũng không có thể lực nào xuất hiện.

Bất quá chỉ cách vị trí của bọn họ về phía đông chừng mười dặm cũng có một chỗ có thể tiến nhập vào trong di chỉ, thế nhưng vị trí này lại không hề thiếu tu sĩ tụ tập, hơn nữa chúng tu sĩ đều vận hắc y, y phục bọn họ mặc cũng chỉ để lộ ra mỗi khuôn mặt. Nếu như có một tu sĩ của tông môn khác nhìn thấy thì chắc chắn có thể nhận ra những tu sĩ này chính là tu sĩ của ma đạo Thi Hồn Tông.

Hư Thiên Tông, Huyền Thiên Tông, Thi Hồn Tông, những tu sĩ cảnh giới Bồi Nguyên kỳ trở lên của tam tông đều liếc mắt nhìn đối phương từ xa. Tuy rằng bằng mắt thường không thể nào nhìn thấy được đối phương nhưng những tu sĩ từ Bồi Nguyên kỳ trở lên thì với thần thức của bản thân có thể nhận biết được vị trí của đối phương.

Thiên Huyền Tử thu hồi ánh mắt nhìn về phía Thi Hồn Tông, quay ra nói với Vô Thủy:

- Người của Thi Hồn Tông quả nhiên cũng đến, so với chúng ta có phần mạnh hơn.

Vô Thủy nói:

- Thực là ghê gớm.

Vô Thủy đi tới bên cạnh chúng đệ tử của Hư Thiên Tông, Thiên Huyền Tử cũng ra hiệu cho chúng đệ tử Huyền Âm Tông tụ tập lại.

Vô Thủy nói:

- Các vị sư đệ, sư đệ! Nếu như các người gặp phải tu sĩ nào hắc y, trước ngực thêu một khuôn mặt tử thi thì bọn họ chính là người của ma đạo Thi Hồn Tông. Các người đối mặt với bọn họ thì phải vô cùng cẩn thận. Tu sĩ Thi Hồn cả ngày tiếp xúc với tử thi, tâm lý khác hẳn với người thường. Nếu như đụng phải bọn họ thì cẩn thận đề phòng, không được để bọn họ có cơ hội đắc thủ.

Mọi người nhất tề gật đầu, Thiên Huyền Tử cũng tụ tập chúng đệ tử của Huyền Âm Tông cùng một chỗ, cách nói tuy rằng khác nhau nhưng ý tứ không sai biệt lắm. Nói chung chính là tâm lý tu sĩ của Thi Hồn Tông khác hẳn với thường nhân, nếu gặp phải bọn họ thì nên nhanh chóng chạy trốn, không nên động thủ.

Phong ấn Di chỉ Tà Bằng Ma tông còn hai ba ngày nữa mới có thể mở ra. Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông dừng lại chỗ này nghỉ ngơi. Đến ngày thứ hai từ phía nam xuất hiện một đạo thân ảnh, tốc độ vô cùng nhanh chóng, đang phi độ về phía bọn họ.

Chờ thân ảnh này đến gần thì không ít người lộ ra biểu tình khiếp sợ cực độ. Thân ảnh này dài chừng hơn năm mươi trượng, miệng như ngựa, mắt như cua, râu như dương, sừng như lộc, tai như trâu, bờm như sư tử, vẩy như cá, thân như rắn, trảo như ưng.

Đây chính là một Thanh Long thành niên, bên trên đầu của Thanh Long là một người, đầu đội Tử Ngọc Kim Quan, nhãn thần ngạo thị nhìn chúng nhân, tuổi tác ước chừng hai mươi. Người này chính là thái tử Tàng Thiên Cơ!

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tông

198. Chương 84: Một Chưởng Của Thiên Cơ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tàng Thiên Cơ thân mặc Tú Long Tử Bào, đầu đội Tử Ngọc Kim Quan, thắt lưng đeo Bạch Ngọc Long Bội, chân đi Thanh Long Ngao đứng trên đầu Thanh Long. Hai mắt Tàng Thiên Cơ giống như một pho

tượng thần nhìn quét nhìn ra nhân thủ của Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông. Một cỗ uy áp cùng với trứ long khí trong nháy mắt từ trên không trung cuồng phác xuống.

Một số tu sĩ tâm tình hơi yếu bị uy áp của Tàng Thiên Cơ và long uy của Thanh Long suýt nữa không thể đứng thẳng được. Thân thể không ngừng run rẩy.

Cổ Thần đứng khá gần Tàng Thiên Cơ, trước cái liếc nhìn của hắn thì Cổ Thần liền cúi đầu. Ở kiếp này đây là lần thứ hai Cổ Thần đối nhìn thấy Tàng Thiên Cơ. Lần đầu tiên chính là Tàng Thiên Cơ chân đi Thanh Long ngoa đằng vân, lần này thì Tàng Thiên Cơ đứng trên đỉnh đầu Thanh Long vẫn như trước cao cao tại thượng.

Đứng trên lưng của Thanh Long có hơn hai mươi người tu vi từ Trúc Thai kỳ tới Kim Đan kỳ. Hai mươi người này cùng nhìn xuống chúng tu sĩ ở bên dưới mặt đất, vẻ mặt lộ rõ sự ngạo nghễ. Tựa hồ trong lòng bọn họ ngầm coi bản thân mình trời sinh liền cao hơn những tu sĩ ở dưới mặt đất một đẳng cấp. Bản thân bọn họ là người để Đế Đình là bá chủ một phương, bọn họ đều cảm giác cao cao tại thượng ưu việt hơn những người khác.

Trong tay của Tàng Thiên Cơ cầm một chiết phiến. Chiết phiến này khẽ lay động, mái tóc dài của hắn phiêu lãng trong gió. Ánh mắt khẽ đảo nhìn về phí tu sĩ Thi Hồn Tông ở phí xa.

Tàng Thiên Cơ khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia chán ghét. Chiết phiến thu lại, Tàng Thiên Cơ đột nhiên tung ra một chưởng về phía chúng tu sĩ của Thi Hồn Tông.

.....

Một bàn tay thanh sắc đột nhiên xuất hiện trên không trung, trong sát na bàn tay thanh sắc không ngừng hóa lớn tạo thành chưởng ấn nghìn trượng. Thiên địa đột nhiên tối sầm lại, chưởng ấn che lấp toàn bộ mặt trời, thiên địa như bị ngăn cách bởi chưởng ấn.

Trong phạm vi phương viên nghìn trượng đều bị một chưởng này của Tàng Thiên Cơ bao phủ, trong đó năm sáu phần phạm vi cự chưởng bao phủ lấy tu sĩ của Thi Hồn Tông. Một chưởng này của Tàng Thiên Cơ cũng không có đem chúng tu sĩ Hư Thiên Điện và Huyền Âm Tông bao phủ trong đó. Thế nhưng chỉ dựa vào ảnh hưởng của một chưởng này cũng giống như một lưỡi dao sắc bén hướng tới mọi người nhất tề oanh kích. Vô Thủy và Thiên Huyền Tử nhất loạt xuất thủ hóa ra hai cương thảo chấn vỡ phong nhận dư âm của cử chưởng kia.

Oanh, trong chớp mắt, cự chưởng màu xanh nghìn trượng đánh xuống mặt đất, đại địa rung động. Những đồi núi trong phương viên nghìn trượng đều bị một cự chưởng của Tàng Thiên Cơ san bằng thành đất bằng, còn trên mặt đất cũng hình thành một hố sâu.

Nếu như có người lúc này ở trên không trung quan sát nhìn xuống thì sẽ nhìn thấy một bàn tay ẩn thật sâu xuống dưới đại địa.

Bất quá chỗ lòng bàn tay có một phương viên hơn mười trượng nhô lên chính là vị trí mà tu sĩ Thi Hồn Tông tề tựu. Xem ra trong Thi Hồn Tông cũng có tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh. Bằng không kiên quyết không thể nào đỡ được một chưởng này của Tàng Thiên Cơ. Mà tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh của Thi Hồn Tông cũng vô cùng chật vật mới có thể đỡ được một chưởng này.

Tàng Thiên Cơ sớm đã đoán được trong Thi Hồn Tông có tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, đối với loại tình huống này Tàng Thiên Cơ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Chỉ là khóe miệng khẽ nở nụ cười nhạt, thanh âm hân vang vọng bốn phương tám hướng:

- Đứng đứng trước mặt ta, lăn đi cho khuất mắt.

Chúng tu sĩ Thi Hồn Tông tuy bất mãn nhưng hiển nhiên bọn họ cũng không dám có điều dị nghị gì. Từng đạo thân ảnh lóe lên nhất tề bay về phía bắc, rất nhanh tu sĩ Thi Hồn Tông biến mất không thấy đâu.

Thi Hồn Tông vừa mới tới vị trí tiến nhập vào Di chỉ Ma tông thì đã bị một chưởng của Tàng Thiên Cơ phá hủy. Trong phạm vi phương viên nghìn trượng cũng không còn có địa điểm có thể tiến nhập vào trong Di chỉ Tà Bảng Ma tông.

Chúng đệ tử Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông nhìn Tàng Thiên Cơ với ánh mắt khiếp sợ. Đồng thời trong mắt không ít người đều lộ ra một tia sùng bái, sùng bái đối với một cường giả.

Thoạt nhìn niên kỷ người này cũng chỉ xấp xỉ hai mươi nhưng tu vi đã kinh khủng như vậy rồi. Ngay cả một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh trong mắt hắn cũng chỉ như một đứa trẻ. Tàng Thiên Cơ cũng chỉ nói một câu mà người kia ngay cả rầm cũng không dám phóng, lập tức rút khỏi tầm mắt của Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ năm nay hai mươi tuổi đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh, đồng thời hắn cũng có được tiên căn siêu phẩm ngàn năm khó gặp và sở hữu Thông Huyền Linh Thể hiếm có trong tu chân giới. Tuy nói rằng người có Thông Linh Huyền Thể khi bước vào Kim Đan hậu kỳ thì có thể đề thăng tu vi lên Mệnh Tuyền cảnh, thể nhưng cũng chỉ có thể đề thăng tu vi trong một khoảng thời gian ngắn. Hôm nay Tàng Thiên Cơ nhìn như hai mươi nhưng kỳ thực hắn đã hai mươi ba tuổi. Tu sĩ khi bước vào Mệnh Tuyền cảnh chỉ cần tuổi không quá phân nửa đại nạn thì đáng đáp sẽ được bảo trì tại thời điểm bước vào Mệnh Tuyền cảnh.

Tàng Thiên Cơ dĩ nhiên đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh Linh Anh kỳ ba năm. So với ba năm trước Cổ Thần lần đầu tiên gặp hắn thì tu vi đã tinh tiến thêm một tầng bước vào Linh Anh trung kỳ. Hơn nữa Thông Huyền linh Thể có khả năng đề thăng pháp lực đủ để hắn quét ngang, cũng khó trách hắn có ngạo khí như vậy.

Tu sĩ Thi Hồn Tông vừa đi, Tàng Thiên Cơ tiếp tục lời chiết phiên ra nhẹ nhàng lay động. Thanh Long ở dưới chân hắn hé mở miệng một tiếng long ngâm vọng vọng trên không trung, thân thể Thanh Long hóa thành một đạo thanh quang, biến mất tại phía tây bắc.

Tàng Thiên Cơ không có tiến hành xua đuổi đối với tu sĩ của Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông. Thứ nhất là do hai tông môn liên thủ với nhau, cho dù là Tàng Thiên Cơ cũng phải đắn đo ba phần, thứ hai là Thi Hồn Tông chuyên môn luyện tử thi ở trên tu chân giới luôn có hành động trợ trên cổ quái. Tại Cổ Hoang Đại Lục Thi Hồn Tông giống như chuột chạy qua đường, người người quát gọi đuổi đánh.

Bởi vậy có thể thấy được Thi Hồn Tông bị người ta chán ghét tới cỡ nào, không phải bàn cãi.

Cho đến khi Tàng Thiên Cơ rời đi thì chúng tu sĩ mới thở phào nhẹ nhõm, không ít người trên trán mồ hôi lấm tấm mồ hôi.

Cổ Thần liếc mắt nhìn đệ tử Huyền Âm Tông thì thấy chỉ còn có Vân Tuyết là vẫn đang nhìn theo bóng ảnh của Tàng Thiên Cơ. Thấy bộ dạng Vân Tuyết, Cổ Thần không khỏi lộ ra một tia cười nhạt, xem ra nàng vô cùng sùng bái cường giả, bản chất của nàng một điểm cũng không hề thay đổi.

Ánh mắt Vô Thủy rơi xuống chúng đệ tử thấy không ít người bị tu vi của Tàng Thiên Cơ chấn kinh, bộ dáng ủ rũ gục đầu. Lúc này Vô Thủy mới cất tiếng nói:

- Các vị sư đệ, sư đệ, trong Di chỉ Ma tông cũng chỉ có tu sĩ dưới Dẫn Hồn kỳ mới có thể đi vào. Tuy thực lực của Tàng Thiên Cơ mạnh mẽ nhưng cũng không thể nào đi vào trong đó, các ngươi cũng không cần phải lo lắng, bên ngoài đã có ta cùng với Thiên Huyền Tử đạo hữu tiếp ứng. Vừa rồi các ngươi cũng đã chứng kiến Tàng Thiên Cơ dám xuất thủ đối với Thi Hồn Tông nhưng đối với Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông chúng ta hắn cũng không dám có hành động lỗ mãng. Cho nên các ngươi cũng không cần phải sợ hãi như vậy.

Mọi người cùng gật đầu, Vô Thủy nói như vậy cũng khiến cho tinh thần của mọi người phấn chấn hơn rất nhiều.

Thiên Huyền Tử lấy ra một địa đồ địa để cho hai gã đệ tử mở ra trước mặt mọi người, mặt trên địa đồ là một địa cung.

Thiên Huyền Tử nói:

- Đây là địa đồ cung điện dưới lòng đất của Tà Bảng Ma Tông. Phương viên chừng trăm dặm, tương đối phức tạp. Các ngươi cần phải nhớ rõ địa đồ này rồi lưu giữ vào trong ngọc giản của mình. Nhưng trong địa cung cũng có một vài thông đạo đã bị phong ấn cả nghìn năm nay, hiện tại cũng phong ấn của những thông đạo này cũng chỉ mở được một phần, về phần rốt cuộc thông đạo nào được khai mở thì phải dựa vào vận khí của các ngươi mà thôi. Cho nên mọi người cần phải chú ý.

Thiên Huyền Tử đang nói thì ánh mắt rơi trên một vị trí trên địa đồ, ngón tay chỉ vào chỗ đó nói tiếp:

- Vị trí này chính là trung tâm của địa cung nằm dưới lòng đất một nghìn trượng. Ở đó có một tòa bằng cung, Di chỉ Tà Bằng Ma tông tổng bộ đều ở chỗ này. Công pháp, bảo vật đều nằm ở trong toàn bằng cung này. Các ngươi cũng cần phải chú ý đến.

Ánh mắt của mọi người đều rơi trên vị trí mà Thiên Huyền Tử chỉ trên địa đồ. Trong chúng đệ tử của hai tông môn thì Bạch Ngọc Tiên đứng ra nói:

- Sư phụ, địa đồ này không được đầy đủ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

199. Chương 85: Tu Sĩ Tàng Gia (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Thiên Huyền Tử gật đầu nói:

- Cung điện dưới lòng đất của Tà Bằng Ma Tông không có địa đồ hoàn chỉnh. Địa đồ mà chúng ta có trong tay cũng chỉ là tàn đồ mà thôi, còn không đến một phần ba tổng địa đồ. Các môn phái cũng chỉ giống như chúng ta mà thôi. Các ngươi cũng không cần lo lắng. Nhưng các ngươi cũng phải nhớ kỹ, tuyệt đối cẩn thận, tùy cơ mà ứng biến. Đặc biệt là những tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ thì càng phải chú ý nhiều hơn một chút. Ở trong di chỉ có một số địa phương có cấm chế, đối với các ngươi có hiệu quả không nhỏ. Cấm chế này là nghìn năm trước tam tộc lưu lại, uy lực tương đối kinh khủng.

Mọi người nhất tề gật đầu, thẳng đến khi mọi người đều ghi nhớ địa đồ thì Thiên Huyền Tử mới thu hồi lại.

Rất nhanh một ngày nữa lại trôi qua, rốt cuộc thì thời khắc Di chỉ Tà Bằng Ma tông mở ra cũng đã đến.

Nguyên bản một sơn động bị cấm chế bao phủ đã lộ ra. Sơn động này chính là môn khẩu tiến vào cung điện dưới lòng đất của Di chỉ Tà Bằng Ma tông.

Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông, chúng tu sĩ của hai tông môn đều đã tụ tập đầy đủ. Vô Thủy và Thiên Huyền Tử lại đứng ra chỉ dẫn chúng đệ tử tiến nhập vào trong sơn động trước. Lúc này Cổ Thần đột nhiên dừng lại kéo tay Hư Tử Uyên lại.

Cổ Thần khoát tay, một chiếc kính cổ xưa xuất hiện trong tay hắn, Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, đây là Cực Quang Bảo Kính, là một kiện pháp khí phòng ngự trung phẩm. Ta còn chưa có luyện hóa, sư tỷ trước tiên cầm lấy để sử dụng đi!

- Không được, ngươi cho ta thì ngươi làm sao bây giờ?

Hư Tử Uyên lắc đầu nói.

Cổ Thần mỉm cười, đan đỉnh pháp bảo từ mi tâm hiện lên, hắn nói:

- Ta có pháp bảo phòng ngự này rồi, nhiều ít cũng có thể tự bảo vệ được bản thân. Sư tỷ cũng biết Hoàng Phủ Hạo cũng không phải là đối thủ của ta, đồng thời ta cũng có hàn khí hộ thể, tiến vào trong Tà Bằng Ma Tông nếu có người muốn đả thương ta là vô cùng khó. Sư tỷ nên mang theo Cực Quang Bảo Kính này bên mình, nếu không đến lúc đối đầu với địch nhân lại khiến cho ta phân tâm.

Hư Tử Uyên gật đầu, tiếp nhận Cực Quang Bảo Kính rồi nàng đánh ra một đạo pháp lực thu Cực Quang Bảo Kính vào trong mi tâm.

Hư Tử Uyên lại nhắc nhở nói:

- Người nhất định phải cẩn thận một chút.

Cổ Thần gật đầu, rồi cùng Hư Tử Uyên đi vào trong sơn động.

Trong sơn động chỉ toàn một mảnh đen kịt, cho dù là tu sĩ Trúc Thai kỳ đưa tay ra thì cũng không thể nào thấy được ngón tay. Hiển nhiên không gian bên trong sơn động vô cùng hắc ám. Nhưng đây cũng không phải là tất cả, bên trong Di chỉ Tà Băng Ma tông còn có rất nhiều cấm chế cường đại tồn tại.

Mọi người tay nắm tay nhau chậm rãi đi về phía trước, một lúc sau đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng thét kinh hãi. Cổ Thần chỉ cảm thấy tay mình bị buông lỏng, hấn đi về phía trước một bước kinh hãi nói:

- Sư huynh.....

Oanh.....

Cổ Thần chỉ cảm thấy chỗ thông đạo không gian đột nhiên có một dòng xoáy hút thân thể hấn vào bên trong. Lúc này thân thể Cổ Thần không còn chịu sự khống chế của bản thân hấn nữa. Loại cảm giác này cũng chỉ tồn tại trong chốc lát rồi biến mất không thấy đâu.

Lúc này sơn động lại trở nên sáng ngời, Cổ Thần đột nhiên phát hiện hấn đã không còn bị vây trong thông đạo lúc trước nữa.

Cổ Thần hướng tới bốn phía nhìn lại, dừng nói sư tử, ngay cả những đệ tử Huyền Âm Tông và Hư Thiên Tông tiến nhập vào trong Di chỉ Tà Băng Ma tông cũng không thấy đâu.

“Trận pháp tuyền tống?”

Cổ Thần trầm nghĩ, trong nháy mắt hấn đã minh bạch.

Liếc mắt nhìn bốn phía, Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng may mắn lúc trước ở ngoài sơn động bản thân đã đưa Cực Quang Bảo Kính cho sư tử, nếu như chần chừ đến lúc này thì quả thực là đã quá trễ.

Xua tay một cái, một quyển địa đồ xuất hiện trong bàn tay Cổ Thần, lần trước Cổ Thần được được Càn Khôn thủ trạc trong tay của một ma tu Tà Băng Ma Tông, thế nào lại không có địa đồ của Di chỉ Ma tông? Không những thế địa đồ này lại hoàn chỉnh trăm phần trăm!!!!

Mỗi một cửa tiến vào trong Di chỉ Tà Băng Ma tông đều có truyền tống trận tùy hướng. Những tu sĩ tiến nhập vào trong Di chỉ Tà Băng Ma tông đều tùy hướng mà tiến nhập đến một địa phương bất kỳ trong địa cung dưới lòng đất.

Đương nhiên địa phương mà những tu sĩ này được truyền tống đến cũng chỉ là tầng đầu tiên của địa cung mà thôi. Mục tiêu của chúng tu sĩ đều là tầng cung dưới lòng đất hơn nghìn trượng, cũng chính là tầng địa cung thứ chín của di chỉ này.

Tà Băng Ma Tông là một trong hai tông môn ma đạo đứng đầu cách đây một ngàn năm. Chính vì thế mà sơn môn của bọn họ tự nhiên là vô cùng rộng lớn. Giống như Hư Thiên Tông thì phạm vi ngũ mạch Linh Hư Sơn cũng rộng tới năm trăm dặm.

Bất quá ngũ mạch Hư Thiên Tông đều ngự tọa ở trên đỉnh núi cho nên tu sĩ của Hư Thiên Tông có rất nhiều không gian hoạt động, nhưng Tà Băng Ma Tông lại khác, bọn họ kiến lập sơn môn ở dưới lòng đất chính vì thế mà không gian hoạt động cũng giảm đi rất nhiều, cũng chỉ có trên trăm dặm mà thôi.

Phương viên cung điện dưới lòng đất hơn trăm dặm, được chia làm mười tầng, mà Di chỉ Tà Băng Ma tông này bất kỳ kẻ nào được quan khán thì đều phải cảm thán về phong thái của bọn họ.

Chúng tu sĩ tiến nhập vào trong Di chỉ Tà Băng Ma tông đều có tàn đồ của di chỉ địa cung. Địa đồ của Tầng gia là gần như đầy đủ nhất so với những tông môn khác, nhưng cũng chỉ có thể có được phân nửa di chỉ địa cung mà thôi.

Cổ Thần từ Càn Khôn Trạc của tà tu Tà Băng Ma Tông lưu lại nên mới có thể có được địa đồ hoàn chỉnh một trăm phần trăm.

Từ khi biết Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh chính là Chiến Thần Lệnh thì Cổ Thần hiểu tên ma tu của Tà Băng Ma Tông mà mình gặp được tại đông hoang rừng rậm hiển nhiên là có thân phận đặc biệt, bằng không thì hắn đã không thể mang theo Chiến Thần Lệnh trong người, càng không có chuyện Cổ Thần có cơ may đoạt được từ trên người của tên ma tu đó.

Hiện nay ma tu cũng chỉ có mấy người đạt được Mệnh Tuyền cảnh Minh Khiếu kỳ, đó là cảnh giới cao nhất mà bọn họ có thể đạt được. Cho dù là một nghìn năm trước thì tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng đã được coi là đại cao thủ hiếm có rồi, còn Độ Hư cảnh đến nay cũng đã trở thành một truyền thuyết.

Cổ Thần tỉ mỉ quan sát một chút thông đạo mà mình đang đứng, hiện tại hắn không biết bản thân đang ở đâu trong địa cung. Nếu như chỉ dựa vào mỗi một thông đạo thì hoàn toàn không thể nào tính toán ra được vị trí của hắn trên địa đồ. Đồng thời di chỉ địa cung được chia ra làm mười tầng. Mà các tu sĩ được truyền tống vào trong di chỉ cũng chỉ là ở tầng thứ nhất mà thôi.

Diện tích tầng thứ nhất của địa cung là lớn nhất, thông đạo ngang dọc đâu cũng có, đan xen như mắc cửi. Cho nên trong lúc nhất thời Cổ Thần không thể nào phán đoán được địa phương hắn đang đứng là ở chỗ nào trong tầng thứ nhất của địa cung.

Hai mắt nhìn quanh bốn phía, Cổ Thần cũng cất địa đồ vào trong Càn Khôn thủ trạc, tùy ý phi hành về một phương, hắn nhắm phía trước mặt mà bay tới.

Cổ Thần không ngừng lại ở trong thông đạo này. Tầng đầu tiên của di chỉ quả thực diện tích quá lớn, tuy rằng chúng tu sĩ tiến vào trong di chỉ không ít nhưng đến giờ phút này Cổ Thần vẫn chưa bắt gặp một tu sĩ nào.

Phi hành một lúc lâu, đã đi qua rất nhiều địa phương có thông đại, lúc này Cổ Thần lại lấy địa đồ ra để so sánh hình dạng xem nơi mình đang đứng có chỗ nào đồng dạng ở trên địa đồ hay không. Rất nhanh Cổ Thần đã tìm được một vị trí hoàn toàn khớp với nơi mà hắn đang đứng. Hiện tại địa phương mà Cổ Thần đang đứng là ở phía đông nam di chỉ địa cung. Mà lúc này hắn lại đang phi hành về phía đông bắc, cách vị trí trung tâm của địa cung cũng chỉ có mười dặm đường mà thôi.

Cổ Thần nhìn địa đồ, nếu đi về bên trái trước mặt thì chỉ một dặm nữa thôi là hắn có thể gặp một thông đạo đi xuống dưới tầng thứ hai của địa cung. Đồng thời trên bản đồ, Cổ Thần cũng tìm được một đường đi tắt có thể từ địa đồ tầng thứ ba mà trực tiếp truyền tống tới tầng thứ chín. Năm tầng bốn, năm, sáu, bảy, tám có thể trực tiếp bỏ qua.

Trong lòng Cổ Thần vui sướng không thôi, hắn thầm nghĩ thông đạo tắt này trên địa đồ của Thiên Huyền Tử cũng không có, mà địa đồ địa cung ở trong tay các thế lực khắp nơi đại để cũng giống như địa đồ ở trong tay của Thiên Huyền Tử cũng không có sai biệt nhiều lắm. Suy nghĩ hồi lâu Cổ Thần khẳng định rằng ngoại trừ hắn ra thì không có một ai có thể biết được thông đạo này, hơn nữa Cổ Thần cũng khẳng định xem ra thông đạo tắt kia cũng chỉ có những nhân vật cao tầng trong Tà Băng Ma Tông biết được, cho nên không có khả năng truyền ra ngoài.

Sau khi thông suốt mọi việc thì Cổ Thần cũng không có vội vàng xuất hành, dù sao thì từ tầng thứ tư của địa cung trở đi thì mới có thể bắt gặp được bảo vật mà tà tu của Tà Băng Ma Tông để lại. Đến lúc đó, những tu sĩ tiến nhập vào trong di chỉ sẽ chạm mặt nhau, chắc chắn một hồi chém giết là không thể nào tránh khỏi. Mà Cổ Thần đã biết được đường tắt có thể đến được tầng thứ chín của địa cung thì cũng vô cùng thông thả, không cần gấp gáp đi xuống những tầng dưới.

Khẳng định mục tiêu cuối cùng của chúng tu sĩ đều là tầng thứ chín, mà Cổ Thần lại có thể đến trước người khác một bước, tiến nhập vào trong tầng thứ mười cuối cùng của địa cung. Ở tầng thứ mười cũng chỉ có hai dạng kiến trúc, một là tổng bộ của Tà Băng Ma Tông - Tà Băng Cung, còn có một kiến trúc nữa chính là Luyện Đan Phòng.

Tự nhiên Cổ Thần sẽ không đi tìm Chiến Thần Lệnh, vì nó đã nằm trong tay hắn. Mục đích chuyến đi lần này của Cổ Thần chính là Luyện Đan Phòng của Tà Băng Ma Tông, hắn hi vọng có thể ở trong đó tìm được đan phương của Thuần Dương tiên đan.

Có địa đồ hoàn chỉnh chỉ dẫn, rất nhanh Cổ Thần đã đến môn khẩu để tiến nhập vào tầng thứ hai. Nơi hắn đến là một chỗ hẻo lánh rất khó tìm. Thông đạo đi đến tầng thứ hai cũng giống như thông đạo khi hắn

đi vào trong di chỉ địa cung không gian xung quanh toàn một màu đen tuyền. Thế nhưng thông qua thần thức Cổ Thần có thể biết được thông đạo này chỉ ít cũng phải cao đến trăm trượng.

Cổ Thần lấy ra pháp khí, hần tùy ý ngự khí bay vào sâu bên trong thông đại.

Oanh..... Vừa rồi đột nhiên thiên địa chuyển dời, thời không gãy khúc. Trong nháy mắt đó Cổ Thần lại xuất hiện ở một thông đạo hoàn toàn khác.

- Lại là một truyền tống trận tùy hướng?

Cổ Thần phiến muộn thì thăm.

- Điều này chẳng phải là mỗi khi tiến nhập vào một tầng của địa cung thì bản thân mình lại phải xác định lại vị trí một lần hay sao?

Bất quá ngay lập tức Cổ Thần cũng trở nên hài lòng, trên tay hần có bản địa đồ địa cung hoàn chỉnh một trăm phần trăm, cho dù là hần có bị truyền tống đến nơi nào đi chăng nữa thì Cổ Thần cũng chỉ cần đi qua vài nơi trong tầng hai của địa cung là có thể xác định được vị trí của bản thân một lần nữa.

Mà địa đồ những người khác có được cũng chỉ là tàn đồ mà thôi. Nếu như biến ảo phương vị để xác định đại điểm đang đứng thì bọn họ cũng phải mất khá nhiều thời gian, hơn nữa sợ rằng có rất nhiều tu sĩ khi truyền tống tới tầng thứ hai sẽ cảm thấy choáng váng. Càng tới quan trọng hơn chính là địa đồ mỗi tầng của địa cung mà chúng tu sĩ có được cũng vô cùng đơn giản, không chi tiết như địa đồ của Cổ Thần.

Thông qua tàn đồ thiếu khuyết để tham chiếu cùng với xác định vị trí là vô cùng khó khăn. Rốt cuộc Cổ Thần cũng phải bật cười, tại đây trong Di chỉ Tà Bằng Ma tông thì hần chính là người có được ưu thế lớn nhất.

Cổ Thần tiếp tục đi về phía trước, không phải vì mình tiện nghi hơn người khác mà hần mất đi cảnh giác. Dùng thần thức không ngừng đảo qua bốn phía, lúc nào Cổ Thần cũng trong trạng thái cảnh giác cao độ. Chúng tu sĩ tiến nhập vào trong di chỉ địa cung cũng không ít, chỉ riêng Huyền Âm Tông và Hư Thiên Tông cũng đã có trên hai mươi người, còn có Thi Hồn Tông, Tàng Gia Đế Đình, Đại Mông, Đại Ly.... Lúc này đến tầng thứ hai, rất có khả năng bắt gặp một vài tu sĩ.

Cổ Thần đang muốn suy nghĩ tính toán thì một đạo thần thức đột nhiên đảo qua người hần. Ngay sau đó là bên phải ngoài trăm dặm có một gã tu sĩ phi hành rất nhanh vào trong phạm vi thần thức của Cổ Thần, đồng thời hần cũng phi hành hướng về phía Cổ Thần.

Cổ Thần tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, pháp lực so với tu sĩ cùng cảnh giới cao hơn nhiều, thần thức cũng như vậy, cho dù Cổ Thần mới chỉ là Trúc Thai trung kỳ nhưng phạm vi thần thức so với tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ còn cường đại hơn.

Từ tình huống vừa rồi cho thấy hiển nhiên thần thức của đối phương còn cường đại hơn Cổ Thần rất nhiều, như vậy tu vi người này ít nhất phải là Dẫn Hồn kỳ.

Tốc độ của người này cực nhanh, đồng thời thần thức lại tập trung lên người Cổ Thần. Cổ Thần cũng không xoay người đào tẩu. Một tu sĩ Dẫn Hóa kỳ mà thôi. Từ tình huống vừa rồi Cổ Thần suy xét, thần thức của đối phương vừa đảo thì không lâu sau đối phương mới tiến vào phạm vi thần thức của mình. Xem ra thần thức của đối phương cũng không cường đại hơn bản thân Cổ Thần là bao nhiêu, người này hần là tu sĩ Dẫn Hồn sơ kỳ.

Cổ Thần không ngừng phán đoán, cộng thêm vài nguyên nhân đặc thù có thể xảy ra nữa thì đối phương cao nhất cũng chỉ có thể là Dẫn Hồn trung kỳ mà thôi.

Nếu như không phải là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ thì Cổ Thần cũng không để vào mắt. Không nói đến việc trên người có rất nhiều pháp bảo cùng với tu vi Trúc Thai trung kỳ của bản thân thì tu sĩ Dẫn Hóa trung kỳ cũng không thể nào gây uy hiếp quá lớn đối với Cổ Thần.

Rất nhanh tên tu sĩ kia đã xuất hiện trong tầm mắt của Cổ Thần, người này đứng cách Cổ Thần ngoài mười trượng, hai phương không ngừng quan sát lẫn nhau.

Ánh mắt Cổ Thần cũng đang quan sát người này thì đột nhiên căng thẳng. Y phục của người này có thêu một con Thanh Long, tại Đại Doanh Triều thì cũng chỉ có một thể lực dám thêu Thanh Long ở trên áo. Đó chính là Đế Đình Tàng Gia, Thanh Long chính là biểu tượng của Tàng Gia.

Người này nhìn qua tầm ba mươi tuổi, tu vi Dẫn Hồn sơ kỳ. Hắn thấy Cổ Thần chỉ là một tu sĩ Trúc Thai trung kỳ thì ánh mắt không khỏi lộ ra sự khinh thường, hơn nữa trong ánh mắt của hắn mơ hồ lộ ra một tia sát khí.

Tu sĩ dã ngoại gặp nhau cũng không có giống như tỷ thí ở trong tông môn, giết người cũng chỉ cần một ý niệm.

Lúc này tiến nhập vào trong di chỉ địa cung mục đích của chúng tu sĩ cũng chỉ có mấy điều: cướp giật Chiến Thần Lệnh, trừ những đệ tử của tông môn ra thì những người khác đều là địch nhân. Cho dù Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông liên thủ thì chỉ cần một ngày Chiến Thần Lệnh hiện, hai tông môn sẽ ngay lập tức trở mặt, sống chết với nhau.

Tàng Gia từ trước đến nay đều không coi những tông môn khác trong Đại Doanh ra gì. Lúc này trong Di chỉ Ma tông hai bên gặp nhau, tu sĩ Tàng Gia sao không nổi lên sát khí cho được?

- Hư Thiên Tông.....

Tu sĩ Tàng gia từ trang phục của Cổ Thần cũng nhìn ra hắn là một đệ tử của Hư Thiên Tông, người này hắc hắc cười nói:

- Gặp phải ta chính là điều bất hạnh của ngươi.

Bất quá trong khi nói chuyện thì tu sĩ Tàng Gia liếc nhìn lại phía sau. Tuy rằng rất coi trọng Cổ Thần nhưng mà hắn cũng vô cùng cẩn thận. Hư Thiên Tông tiến nhập di chỉ địa cung, hiện tại ở đây cũng chỉ có một mình Cổ Thần, tu sĩ Tàng Gia không biết Cổ Thần có có minh hữu đang ẩn nấp hay không.

Cổ Thần cũng cười một cách hắc ám, nhún vai nói:

- Các hạ gặp phải ta mới chân chính là gặp bất hạnh!

Nói xong trong mắt Cổ Thần hiện lên một tia sát khí, một thân tu vi Trúc Thai trung kỳ lập tức ngoại phóng, hễ là người Tàng gia thì giết không tha, cho nên Tàng gia tu sĩ kia cũng không có lý do gì Cổ Thần để cho hắn sống.

Thấy tu vi Cổ Thần đột nhiên bành trướng, Tàng gia tu sĩ cũng cảm thấy kinh hãi. Bất quá hắn thấy tu vi Cổ Thần bất quá cũng chỉ là Trúc Thai trung kỳ thì trong lại lại sinh ra một tia khinh địch, gầm lên một tiếng:

- Muốn chết!

Nói xong, thân ảnh tu sĩ Tàng gia chợt lóe lên, thân thể hắn giống như đạn pháo nhanh chóng tiếp cận Cổ Thần, đồng thời tu sĩ Tàng gia kia cũng đánh ra một chưởng về phía trước.

Cổ Thần nhún nhún vai, lạnh lùng nói:

- Dám chiến đấu cận thân với ta, thực không biết lượng sức mình.

Nói xong, hai tay Cổ Thần lập tức xuất hiện một bộ quyền sáo, đồng thời Kim Cương Thần Quyền vận chuyển, một âm thanh bạo tạc vang vọng bốn phương. Cổ Thần cũng tung ra một quyền dũng mãnh tiếp đón cự chưởng của tu sĩ Tàng gia.

Bất quá trước khi Cổ Thần tung quyền thì hắn cũng nhanh chóng tung ra một tấm phù chú, trực tiếp tung về phía tu sĩ Tàng gia, chính là Bạo Diễm Liệt Viêm phù thượng phẩm.

Ầm... Ầm... Bạo Diễm Liệt Viêm phù đụng vào cự chưởng của tu sĩ Tàng gia lập tức bạo tạc một tiếng nổ vang trời.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

200. Chương 86: Thiếu Chủ Thi Hồn (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tu sĩ Tàng gia dĩ nhiên là tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ, linh phù thượng phẩm không thể nào đả thương được hắn. Thế nhưng uy lực của linh phù thượng phẩm không phải cái nào cũng giống nhau. Sau khi linh phù thành công cản trở một chương của Tu sĩ Tàng gia thì một quyền của Cổ Thần cũng đã đánh tới.

Cự chương đã bị Bạo Diễm Liệt Viêm phù ngăn cản, quyền cương thể như chẻ tre, đánh cự chương đánh thành tứ phân ngũ liệt. Không dừng lại, đó một quyền của Cổ Thần vẫn tiếp tục hướng về phía trước thẳng thừng oanh kích vào mặt của tu sĩ Tàng gia.

Tu sĩ Tàng gia thất kinh, hắn thật không ngờ một Trúc Thai trung kỳ nhỏ nhoi có thể đánh tan cự chương của bản thân. Nhưng tu sĩ Tàng gia cũng không hoảng loạn, hắn nhanh chóng lấy ra từ trong túi trữ vật một thanh mộc. Thanh mộc này trong nháy mắt hóa lớn, biến thành một tấm chắn trước mặt hắn.

Oanh.....

Quyền này của Cổ Thần mạnh mẽ đánh lên tấm chắn thanh mộc. Một âm thanh bạo hưởng phát ra, cương khí cường đại hướng tứ phương tám hướng tản ra. Cự thuẫn thanh mộc rốt cuộc cũng ngăn trở được một cương quyền của Cổ Thần.

Thế nhưng chỉ một lát sau khi âm thanh bạo hưởng, một quyền Hắc Long Phá của Cổ Thần lại hung hăng đánh lên cự thuẫn thanh mộc của Tu sĩ Tàng gia.

Răng rắc.....

Thanh âm nứt vỡ vang lên, một quyền này của Cổ Thần có thể nói là dùng hết toàn lực. Cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ cũng phải cẩn thận đón đỡ. Một quyền này của Cổ Thần có uy lực vô cùng to lớn, lực công kích tương đương với một kích của tu sĩ Dẫn Hồn sơ kỳ.

Mà cự thuẫn thanh mộc kia tuy rằng là một bảo vật phòng ngự thể nhưng dưới một quyền toàn lực của Cổ Thần thì cũng phải xuất hiện những vết rạn nứt. Chắc chắn cự thuẫn thanh mộc cũng không thể đỡ được thêm mấy quyền nữa của Cổ Thần.

Cự thuẫn thanh mộc đã bị nứt, tầng chân khí phòng ngự của Tu sĩ Tàng gia cũng đã bị Cổ Thần chấn tan. Cự thuẫn thanh mộc hiện giờ chẳng khác nào một tấm gỗ mục, tùy thời bị một quyền của Cổ Thần đánh nát. Tu sĩ Tàng gia nhanh chóng thu hồi cự thuẫn thanh mộc trở về mi tâm. Lần này hắn đã bị hao tổn quá nặng.

Tu sĩ Tàng gia bị một quyền kia của Cổ Thần phản chấn, nhất thời bị đẩy lùi về phía sau, bật lui hơn mười trượng. Sự khinh thường trong mắt đã không còn nữa mà thay vào đó là tràn đầy sự kinh hãi....

Một tu sĩ Trúc Thai trung kỳ dĩ nhiên lại có thể phát ra một công kích tương đương với tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ. Thậm chí một uy lực một quyền kia còn mạnh hơn. Tại đại lục Cổ Hoang, người có thể làm được điều này nếu không phải không có Thông Huyền Linh Thể hiếm thấy thì cũng phải là người có xuất thân đặc biệt. Chỉ ít cũng phải đến từ thánh địa thượng cổ, tu luyện quyết pháp đỉnh cao thì mới có thể đạt được hiệu quả kinh khủng như vậy.

Điều tu sĩ Tàng gia không có giải thích được là Cổ Thần rõ ràng là một tu sĩ của Hư Thiên Tông, một đệ tử áo xám, thế nào lại có thể phát ra một quyền cường đại như vậy được?

Linh hồn Cổ Thần tu luyện Đỉnh Thiên Quyết của Thái Hư Cung. Mà Thái Hư Cung là thánh địa đứng đầu trong tam đại thánh địa. Thân thể Cổ Thần tu luyện Thiên Cương thối thể của Bách Thánh Các đứng thứ hai trong tam đại thánh địa. Quyền thì Cổ Thần tu luyện Kim Cương Thần Quyền của Thiên Thiện Tự đứng thứ ba trong tam đại thánh địa.

Đỉnh Thiên Quyết, Thiên Cương thối thể, Kim Cương Thần Quyền.....Ba loại công pháp này không phải là pháp quyết vô thượng bình thường mà chính là tối cực thượng thừa, đã tiếp cận đến pháp quyết vô thượng thượng thừa.

Với thực lực Trúc Thai trung kỳ mà có thể xuất ra lực lượng của Dẫn Hồn trung kỳ, điều này đối với trăm triệu tu sĩ khác thì làm sao có thể làm được. Nhưng đối với pháp quyết tam đại thánh địa hợp nhất của Cổ Thần mà nói thì quá đơn giản.

Tu sĩ Tàng gia đang trong lúc kinh hãi thì thân thể Cổ Thần lần thứ hai chợt lóe lên, tạo ra một đạo tàn ảnh đánh về phía tên tu sĩ Tàng gia. Không cho phép để cho hắn có thời gian suy nghĩ, sát chiêu của Cổ Thần lại đánh tới.

Tu sĩ Tàng gia biết bản thân mình không phải là đối thủ của Cổ Thần, trong lòng đã nảy sinh ý muốn chạy trốn. Hắn đánh một chưởng về phía trước, một chưởng này đánh ra giống hệt với một chưởng vừa rồi nhưng uy lực rõ ràng là kém hơn. Thân thể tên tu sĩ Tàng gia như thiểm điện nhanh chóng thối lui về phía sau.

Khi một quyền của Cổ Thần đánh phá cương chưởng của Tu sĩ Tàng gia thì người này đã chạy xa được hai mươi trượng.

Sát tâm đã nổi lên, Cổ Thần sao có thể để cho Tu sĩ Tàng gia được đào tẩu? Hắc sắc phi phong đột nhiên xuất hiện trên lưng của Cổ Thần, tốc độ phi hành của hắn lập tức tăng lên không ít. Tật Vũ Phi Phong là bảo vật có thể đề cao tốc độ phi hành. Tu sĩ đạt đến Thần Hải cảnh thì tác dụng của nó cũng yếu đi không ít, thế nhưng lúc này đây Cổ Thần mới là Trúc Thai trung kỳ, nhờ vào Tật Vũ Phi Phong khiến tốc độ đề cao không ít.

Cổ Thần vốn có thân thể cường hãn, hơn nữa với tốc độ của Tật Vũ Phi Phong, rất nhanh chóng đuổi kịp được Tu sĩ Tàng gia. Khoảng cách hai bên đã rút ngắn xuống còn có mười trượng.

Tu sĩ Tàng gia xoay người lại đồng thời lại tung ra một chưởng. Lúc này đây cự chưởng còn mang theo một hạt châu, rất nhanh Cổ Thần đã nhìn ra được sự khác biệt, đồng thời hắn cũng biết hạt châu kia chính là Bạo Lôi Châu.

Hạt châu này cũng giống như linh phù đều là vật phẩm sử dụng một lần, uy lực phi thường to lớn.

Nhân thần của Cổ Thần vô cùng tập trung về phía trước. Song chưởng đều xuất hiện, tả chưởng xuất ra một đạo tử sắc băng diễm. Tử Diễm Băng Viêm hóa thành một cự chưởng đón nhận cương chưởng của tu sĩ Tàng gia, hai đạo cương chưởng chạm nhau nhưng cũng không có bất luận tiếng nổ mạnh nào vang lên. Cương chưởng của tu sĩ Tàng gia bị Tử Diễm Băng Viêm của Cổ Thần đóng băng lại trong sát na.

Hữu chưởng của Cổ Thần lại xuất ra một đạo hỏa diễm, kết ấn thành hình ngón tay, Phần Thiên Viêm Hỏa lập tức chia thành hai nửa, một Hỏa Diễm Cung, một Hỏa Liệt Diễm phân ra, hướng tới Tu sĩ Tàng gia ở phía trước.

Tu sĩ Tàng gia cảm nhận được nhiệt độ khủng bố của hai đạo hỏa diễm. Thế nhưng Tu sĩ Tàng gia vừa mới cấp bách đi về phía trước thì đột nhiên sắc mặt biến đổi, thân thể không khỏi dừng lại, hắn nhanh chóng lấy ra cự thuẫn thanh mộc ở trong mi tâm ngăn trở hai đạo hỏa diễm đánh tới.

Gần như chỉ trong chớp lát, thân ảnh Cổ Thần cũng đã đuổi tới gần Tu sĩ Tàng gia năm trượng. Tả chưởng tung ra một chảo, băng chưởng cực lớn xuất hiện trên đỉnh đầu tu sĩ Tàng gia. Một chảo này hạ xuống vững vàng bắt lấy tu sĩ Tàng gia ở trong tay.

Tử Diễm Băng Viêm hóa thành hỏa thành băng chưởng, hàn khí lạnh lẽo chính là nhờ tác dụng của Huyền Băng Tử Diễm Quyết mang lại. Lúc trước Cổ Thần tiến vào dòng sông băng ở Đông Hoàng thì bắt gặp một ma tu Tà Băng Tông, người này đã sử dụng một chiêu vừa rồi để đối phó với Cổ Thần. Cổ Thần phải rất vất vả mới có thể đối phó được với người này.

Tu sĩ Tàng gia vừa mới chống lại hỏa diễm hình tiễn, hiển nhiên không thể đề phòng được thủ đoạn tiếp theo của Cổ Thần thì đã bị băng chưởng của hắn bắt trong tay.

Băng chưởng do Tử Diễm Băng Viêm hóa thành, hàn khí lạnh lẽo, có thể thấy được Tu sĩ Tàng gia khi mà bị băng chưởng bắt được thì sắc mặt lập tức đông lạnh, trắng bệch. Cự chưởng của Cổ Thần vừa xuất ra

Tử Diễm Băng Viêm, hàn khí của nó không ngừng điên cuồng tiến vào trong cơ thể của tu sĩ Tàng gia. Trong nháy mắt tên tu sĩ Tàng gia này đã biến thành một pho tượng băng rất sống động.

Một chưởng một trảo này của Cổ Thần hợp lại thành một cự chưởng đã biến tu sĩ Tàng gia thành một khối băng. Ngay lập tức tượng băng tu sĩ Tàng gia liền rơi xuống đất, một cái thủ trạc màu đen, còn có cự thuẫn màu xanh chính là pháp bảo phòng ngự mà Tu sĩ Tàng gia vừa sử dụng rơi ra.

Chưởng phải Cổ Thần buông lỏng, băng chưởng lại hóa thành Tử Diễm Băng Viêm hút vào trong lòng bàn tay. Hắn đi tới trước thi thể của Tu sĩ Tàng gia thu cự thuẫn thanh mộc và các vật phẩm khác vào trong Càn Khôn Trạc.

Còn chưa trực tiếp quan sát thì cả người Cổ Thần giống như mèo bị đứt đuôi cả kinh nhìn về phía trước. Một tu sĩ mặc hắc y đột nhiên xuất hiện ở trước thông đạo hai mươi trượng.

Thần thức của Cổ Thần một mực đảo qua bốn phía thế nhưng rõ ràng thần thức của hắn không thể nào phát hiện ra tu sĩ mặc hắc y này đến. Lúc này Cổ Thần mới nhớ tới Tu sĩ Tàng gia vừa rồi đột nhiên ngăn người vốn đang chạy trốn thì ngừng lại. Chính vì như thế mà Cổ Thần mới có thể giết chết được hắn.

Xem ra Tu sĩ Tàng gia dụng thần thức đã phát hiện ra người này, biết phía trước có nhân vật so với Cổ Thần còn nguy hiểm hơn cho nên mới dừng lại.

Tu sĩ mặc hắc y tuổi chừng hai mươi bảy, hai mươi tám. Niên kỷ cũng không lớn lắm, thế nhưng thần thức của Cổ Thần lại không thể nào phát hiện ra được hắn. Nói như vậy tu sĩ mặc hắc y ít nhất cũng phải có tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ.

Từ tu sĩ mặc hắc y có thể cảm giác được khi tức của hắn không kém gì khí tức của Vô Chân.

Ánh mắt Cổ Thần rơi xuống trước ngực của tu sĩ mặc hắc y thì thấy gương mặt tử thi, thất khiếu đang chảy máu, tràn đầy thống khổ. Tên tu sĩ mặc hắc y này chính là tu sĩ của Thi Hồn Tông danh xấu đồn xa.

Tu sĩ mặc hắc y ôm hai tay trước ngực, ánh mắt tràn đầy vẻ thú vị nhìn Cổ Thần giống như thấy được con mồi sắp tới tay. Loại nhân thần này nếu là người tâm trí không kiên cường thì tuyệt đối sẽ bị mê hoặc.

Hai mắt Cổ Thần đồng thời cũng nhìn chăm chăm vào tu sĩ mặc hắc y. Trong đầu hắn dường như có ấn tượng về người này thế nhưng lại rất mờ hồ không rõ ràng.

Cổ Thần nhanh chóng lục lại ký ức kiếp trước của mình xem tu sĩ mặc hắc y này rốt cuộc là người nào. Đột nhiên trong lòng Cổ Thần sáng ngời, hắn rốt cuộc cũng biết được người này là ai. Tu sĩ mặc hắc y này tên là Lỗ Ngân Hùng, kiếp trước khi Cổ Thần gặp Ngân Hùng cũng là khi hắn bước vào Mệnh Tuyền cảnh. Khi đó Ngân Hùng ước chừng cũng trên dưới sáu mươi tuổi, hiện tại người lại bất quá cũng chỉ hai mươi bảy hai mươi tám, nếu như không phải trí nhớ của Cổ Thần kinh người thì có lẽ không thể nào nhận ra được.

Nhận ra người này trong lòng Cổ Thần lại thầm kêu không tốt. Kiếp trước khi Cổ Thần gặp Lỗ Ngân Hùng thì hắn đã làm tông chủ của Thi Hồn Tông. Lúc này địa vị của hắn chắc hẳn là thiếu tông chủ. Không chỉ có tu vi lợi hại mà còn luyện chế một ngân thi có thực lực tương đương với hắn, cực kỳ khó chơi.

Hiện tại Lỗ Ngân Hùng đã có tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ hơn nửa ngân thi của hắn cũng có thực lực Dẫn Hồn hậu kỳ. Như vậy chiến lực của hắn ngang bằng với hai tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ.

Với tu vi của Cổ Thần hiện tại thì cho dù đối phó với tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ cũng phải cất lực chống đỡ, còn phải dùng đến bảo phù thì mới có cơ hội. Song đối phương lại có hai người, trừ phi là ba tấm bảo phù đều dùng thì mới có khả năng chiến thắng.

Ba tấm bảo phù này hắn nắm giữ chính là để dùng trong những lúc nguy hiểm đến tính mạng. Nếu như bỏ ra đại giới dùng ba tấm bảo phù này giết chết Lỗ Ngân Hùng, hiển nhiên không hề sáng suốt. Trong lòng Cổ Thần có ý định chạy trốn.

Tiến vào trong di chỉ địa cung cũng chỉ có tu sĩ Dẫn Hồn kỳ. Không chỉ riêng một mình Lỗ Ngân Hùng mà mỗi một phương thế lực đều có một số đệ tử Dẫn Hồn hậu kỳ tiến nhập vào. Chờ đến lúc tiến vào tầng thứ mười của băng cung, lúc đó chúng nhân tề tựu, đó mới chính thức là thời khắc nguy hiểm.

Ánh mắt của Lỗ Ngân Hùng nhìn Cổ Thần từ đầu tới chân tựa hồ giống như nhìn thấy Cổ Thần vậy. Trong mắt hần tràn ngập vẻ tiếu ý, hần cũng không nói, cũng chỉ nhìn chăm chăm vào Cổ Thần. Ánh mắt của hần giống như một quái đại thúc, sự việc từ đầu đến cuối đều bị hần nhìn thấy. Trong lòng Cổ Thần toát ra một trần hàn khí, tràn đầy buồn nôn.

Cổ Thần thôi động lực lượng trong cơ thể đến cực đại, trong sát na phi kiếm từ trong mi tâm bay ra, thân thể Cổ Thần nhẹ nhàng đạp lên phi kiếm hóa thành một đạo hàn quang bỏ chạy.

- Muốn chạy trốn?

Thiếu chủ Thi Hồn Tông Lỗ Ngân Hùng cười khinh miệt, ánh mắt căng thẳng, chăm chú nhìn Cổ Thần.

Cổ Thần nhanh chóng bay về phía trước thì đột nhiên lúc này hần thấy phía trước xuất hiện một đạo cương khí dài đến vài trượng mạnh mẽ chém xuống. Cương khí hoàn toàn trùm xuống vị trí của Cổ Thần, đồng thời cũng khiến cho vô số cự thạch rơi xuống.

Lỗ Ngân Hùng bước một bước đi qua Cổ Thần, hần đối với một kích vừa rồi của ngân thi vô cùng tự tin.

Cương khí kia còn đang ở ngoài mười trượng, Cổ Thần đã cảm giác được ba động cường liệt hoàn toàn tương đương với một kích của tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, pháp bảo phòng ngự cấp thấp khó lòng mà ngăn cản được một kích này.

Tốc độ phi hành của Cổ Thần không hề giảm, hai mắt chăm chú nhìn đạo cương khí kia, một khối bạch ngọc từ trong mi tâm hần bay ra.

Pháp bảo phòng ngự trung phẩm — Hàn Cương Ấn!

Hàn Cương Ấn từ trong mi tâm của Cổ Thần đi ra, trong nháy mắt liền hóa lớn che chắn trước người Cổ Thần. Một tiếng nổ vang lên, cương khí của ngân thi trảm lên Hàn Cương Ấn. Bất quá đây lại là một kiện pháp bảo phòng ngự trung phẩm có thể chống đỡ được một kích của tu sĩ Bồi Nguyên kỳ. Một đạo cương khí kia tựa không tạo thành bất kỳ hư hại nào đối với Hàn Cương Ấn.

Tốc độ của Cổ Thần cũng không hề suy giảm chút nào. Hàn Cương Ấn che chắn ở trước người trong nháy mắt ngăn chặn Lỗ Ngân Hùng và ngân thi ở trước thông đạo. Cuối cùng khi Hàn Cương Ấn biến mất thì Cổ Thần cũng đã chạy đi rất xa.

Lỗ Ngân Hùng cả kinh, hần thực không có nghĩ tới một tu sĩ Trúc Thai trung kỳ cư nhiên lại có một kiện pháp bảo phòng ngự trung phẩm. Đối với việc Cổ Thần có thể chạy trốn khỏi mình thì Ngân Hùng hết sức kinh ngạc, thế nhưng trên mặt hần vẫn nở ra một nụ cười khinh miệt. Ngân Hùng há miệng phun ra một Hắc Phiến. Hắc Phiến bay ra trong nháy mắt hóa lớn, trên Hắc Phiến cũng có hoa văn tử thi giống hệt như trên y phục của Thi Hồn Tông.

Lỗ Ngân Hùng cầm Hắc Phiến bước lên phía trước, pháp lực quán thấu thông qua Hắc Phiến hóa thành một đạo hào quang truy đuổi theo phương hướng Cổ Thần bỏ chạy. Chỉ cần Cổ Thần chưa ra khỏi phạm vi bao phủ thần thức của hần thì hần cũng không thể nào trốn thoát khỏi Lỗ Ngân Hùng. Bất quá sau một hồi truy sát thì trên mặt Lỗ Ngân Hùng lần thứ hai lộ ra vẻ kinh ngạc. Tốc độ phi độn của Cổ Thần không chậm một chút nào, so với Lỗ Ngân Hùng còn nhanh hơn, Ngân Hùng một mực đuổi theo ở phía sau nhưng càng đuổi thì khoảng cách giữa hai người lại càng xa.

Vô duyên vô cớ chọc phải một cường địch, trong lòng Cổ Thần cũng phiền muộn vô cùng. Với việc thần thức của Lỗ Ngân Hùng vẫn tập trung trên người bản thân thì Cổ Thần không cách nào tránh được. Tuy rằng tốc độ của hần so với Lỗ Ngân Hùng có nhanh hơn nhưng vẫn không cách nào có thể thoát khỏi phạm vi thần thức của đối phương. Bị một người truy đuổi ai không khó chịu cho được?

Cổ Thần nhìn địa đồ, khoảng cách thông đạo tiến nhập từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba rất gần, còn khoảng chừng trên dưới ba dặm nữa. Đối với tốc độ phi độn của hai người mà nói khoảng cách ba dặm cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Trong lòng Cổ Thần đột nhiên khẽ động, nói:

- Tiểu Bạch, huyền vụ!!

Tiểu Bạch từ trong tay áo của Cổ Thần chui ra, biến thành một thước ngồi ở trên vai của hắn. Ngay sau đó một ngum sương trắng từ trong miệng của Tiểu Bạch bay ra bao phủ Cổ Thần vào bên trong. Cùng lúc đó Cổ Thần đại hỉ, hắn nghĩ thực không sai huyền vụ của Tiểu Bạch quả nhiên có thể cắt đứt thần thức của Lỗ Ngân Hùng đang bám trên người hắn.

Lỗ Ngân Hùng một mực truy đuổi, kinh ngạc không ngừng, hoàn toàn có thể dùng hai từ khiếp sợ để hình dung. Một Tu sĩ Trúc Thai trung kỳ dĩ nhiên lại có thể chạy thoát khỏi được thần thức phong tỏa. Điều này sao có thể, Lỗ Ngân Hùng không muốn tin vào sự thật trước mắt. Hắn cũng không tin Cổ Thần đã biến mất, cho nên nhất mực phi độn về phía trước đuổi theo.

Tiểu Bạch phóng ra huyền vụ, trong khoảng hai lần nháy mắt thì Cổ Thần đã phi độn tới lối vào tầng thứ ba. Không nói lời thừa hắn liền tiến nhập vào bên trong. Quả nhiên không ngoài dự liệu, không gian xung quanh vụn vẹo một hồi, Cổ Thần liền xuất hiện trong một sơn động ở tầng thứ ba.

Phong ấn ngàn năm của tam tộc quả nhiên là lợi hại. Một nghìn năm đã trôi qua mà truyền tống trận tùy hướng trong di chỉ địa cung vẫn nguyên vẹn không chút hư hỏng.

Lỗ Ngân Hùng một đường đuổi tới, rất nhanh hắn cũng sẽ phát hiện ra thông đạo này, Cổ Thần không muốn ở lại lâu. Hắn để Tiểu Bạch tiếp tục duy trì huyền vụ bao phủ lấy thân thể. Nhanh chóng đi về phía trước, chẳng mấy chốc Cổ Thần thấy cửa thông đạo. Hắn nhanh chóng mở địa đồ ra nhìn, rất nhanh Cổ Thần đã xác định được vị trí của mình.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

201. Chương 87: Cầu Nam Cầu Nữ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đề tựa: MTR01 - kiemgioi

Địa cung tầng thứ ba có phạm vi hơn bảy mươi dặm, tương đối phức tạp. Cổ Thần nhìn qua bản địa đồ một chút. Thông đạo bí mật từ tầng thứ ba đi tới tầng thứ chín cách chỗ hắn đang đứng ước chừng hơn ba mươi dặm. Cổ Thần lập tức chuyển hướng nhanh chóng phi độn đi.

Trong lòng thầm nghĩ không biết địa cung tầng thứ chín có những nguy hiểm gì? Nhưng Cổ Thần cũng xuất phát từ sự hiếu kỳ của mình thầm nghĩ nếu như đã có thông đạo trực tiếp từ tầng thứ ba tiến vào tầng thứ chín thì không có lý do gì không đi. Huống chi theo lộ tuyến bình thường đi tới tầng thứ chín thì không chừng sẽ đụng phải tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ. Sự nguy hiểm do chúng tu sĩ tiến nhập vào trong địa cung tạo ra cũng không kém hơn bao nhiêu so với địa cung.

Trong lòng đang mãi mê suy nghĩ thì lúc này Cổ Thần đi tới gần chỗ ngoặt thông đạo đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng đánh nhau. Theo thanh âm vọng tới thì tựa hồ có hai người đang chiến đấu.

Thân thể Cổ Thần đã được huyền vụ của Tiểu Bạch bao phủ, thần thức không thể phát hiện, mắt nhìn cũng không ra. Có thể nói lúc này Cổ Thần triệt để ẩn thân, chỉ cần xa xa phi hành thì không một ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Cổ Thần cũng không đi đường vòng. Tu sĩ đang quyết đấu phía trước rất có thể là sư tỷ Hư Tử Uyên mà cũng có thể là đệ tử của Hư Thiên Tông, Cổ Thần sao có thể ngay cả tình huống bên trong cũng không thăm dò mà trực tiếp rời đi.

Chuyển qua một sơn động phía trước, Cổ Thần ngay lập tức thấy được tràng cảnh chiến đấu. Thân thể hắn hiện ở trong huyền vụ cho nên hai bên không phát hiện ra bản thân hắn đang ở gần đó quan sát.

Nhìn bốn người Cổ Thần không khỏi rung mình, trong bốn người phía trước thì có hai người là tu sĩ đệ tử của Hư Thiên Tông, một người là Hoàng Phủ Hạo, một người khác là Liễu Thanh Y.

“Đôi cầu nam nữ này, vận khí dĩ nhiên lại tốt như vậy, mới chốc lát mà đã đụng phải bọn họ ở chỗ này?”

Cổ Thần trầm nghĩ.

Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y chiến đấu với hai tu sĩ cũng là một nam một nữ. Nam tu vi Trúc Thai hậu kỳ, nữ tu vi Trúc Thai Trung kỳ. Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y đều có tu vi Trúc Thai trung kỳ nên đối với đôi nam nữ kia thì có phần yếu thế hơn. Hiện tại hai người đang rơi vào thế hạ phong.

Hai tu sĩ kia, nam thì mặc xích y, vóc dáng vô cùng uy vũ. Nữ thì mặc y phục sắc sỡ bó sát người, tướng mạo cũng rất xinh đẹp, vóc dáng lồi lõm cân xứng, đủ để diên đảo chúng sinh.

Theo y phục của hai người thì trên đó đều có ấn ký thái cực đồ một đen một trắng tượng trưng cho âm dương, ngay lập tức Cổ Thần nhận ra đây chính là tiêu chí của Âm Dương Ma Tông.

Một ngàn năm qua Âm Dương Ma Tông và Tà Băng Ma Tông đều là đầu sỏ của ma đạo. Hai đại Ma Tông liên thủ lên đánh lên Chiến Thần của Cổ Vu Tộc, cuối cùng Chiến Thần Lệnh rơi vào tay của Tà Băng Ma Tông.

Hai tông môn vì tranh đoạt Chiến Thần Lệnh nên trở mặt đường ai nấy đi. Âm Dương Ma Tông đối với trận pháp có nghiên cứu và tạo nghệ vô cùng sâu sắc, trận pháp hộ sơn của Tà Băng Ma Tông cũng là do Âm Dương Ma Tông bố trí.

Hai bên vừa trở mặt thì đại trận hộ sơn của Tà Băng Ma Tông liền bị Âm Dương Ma Tông phát vỡ, lúc này tu sĩ tiến quân tam tộc tấn công thần tốc khiến Tà Băng Ma Tông gần như diệt môn.

Tự nhiên sau đại chiến năm đó Tà Băng Ma Tông hội phi yên diệt, Âm Dương Ma Tông cũng tuyệt tích từ đó. Thực lực ma đạo giảm mạnh. Bất quá ở kiếp trước Cổ Thần cũng có không ít thời gian đi lại tại Thánh Đình Đại Kiền. Cho nên hẳn biết Âm Dương Ma Tông thực ra đã đầu nhập dưới trướng Thánh Đình, âm thầm làm việc cho Thánh Đình.

Hơn nữa một khi tu sĩ của Âm Dương Ma Tông hiện thân hiển nhiên là ý tứ của Thánh Đình.

Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y càng đánh càng bại, mắt thấy không thể chống đỡ được nữa. Cổ Thần nhìn thấy tất cả, tuy rằng biết được tính cách của Hoàng Phủ Hạo thế nhưng Cổ Thần vẫn quyết định xuất thủ tương trợ. Cứu Hoàng Phủ Hạo một mạng chưa hẳn đã khiến cho hắn cảm kích ngược lại có thể nhận lấy sự hận thù, cho dù như thế nào đi nữa thì cũng chỉ có một kết quả.

Sự tình lúc này cũng giống thời điểm tại quán động Bắc Thai Sơn, Cổ Thần xuất thủ cứu Cổ Hà. Lúc đó Cũng không phải vì Cổ Hà có khả năng sẽ trở mặt mà Cổ Thần không cứu. Đồng thời lúc này ngoài Hoàng Phủ Hạo gặp nguy hiểm ra còn có Liễu Thanh Y. Tuy rằng Liễu Thanh Y cũng nhiều lần gây khó dễ đối với bản thân nhưng dù sao cũng đều là đệ tử của Hư Thiên Tông, Cổ Thần cũng không phải là người có bụng dạ hẹp hòi, đối với những việc nhỏ nhặt như vậy hẳn cũng không để trong lòng.

Huống chi ở trong di chỉ địa cung tu sĩ của các tông môn khác đều là địch nhân. Cũng cần vì thực lực của tông môn mà bảo tồn. Sau khi tiến nhập vào băng cung tầng thứ mười thì có thể hoàn hảo đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y vừa đánh vừa lui, dần dần hai người cũng đã đến rất gần chỗ Cổ Thần đang đứng. Hai tu sĩ Âm Dương Ma Tông cũng nhanh chóng đuổi theo. Cổ Thần không chế tu vi xuống Trúc Thai sơ kỳ, đồng thời trên tay xuất hiện một linh phù thượng phẩm. Mười tám linh phù xuất hiện trên tay ít nhiều cũng có linh phù trung phẩm.

Cổ Thần ở trong tay của ma tu Tà Băng Ma Tông kiếm được hơn trăm tấm linh phù, trong đó hơn ba mươi tấm là linh phù trung phẩm, còn lại gần bảy mươi tấm là linh phù hạ phẩm. Linh phù thượng phẩm Cổ Thần có mười lăm tấm, hiện cất giữ trên người phòng khi cần dùng đến. Mà hẳn mới dùng hai tấm linh phù thượng phẩm còn linh phù trung phẩm cùng hạ phẩm thì chưa có dùng qua một tấm nào.

Cổ Thần vừa động, trong tay đã nắm bắt những tấm linh phù này chuẩn bị tùy thời công kích. Đột nhiên Hoàng Phủ Hạo vào Liễu Thanh Y song song lui thì bị một chuồng của hai gã tu sĩ Âm Dương Ma Tông đánh trúng bay ngược về phía sau, lướt qua Cổ Thần ngã trên mặt đất.

Nam ma tu cười ha ha cùng với nữ ma tu nhất tề đi tới. Nam ma tu nói:

- Sư muội, chúng ta mỗi người một lô đỉnh. Ha Ha! Đều là lô đỉnh tốt.

Nữ ma tu nháy đôi mí nhãn của mình, ánh mắt chăm chú nhìn Hoàng Phủ Hạo cười nói:

- Hi Hi!.... Đừng xấu hổ, tỷ tỷ sẽ làm cho ngươi sung sướng tận trời. Hi hi....

Hai người cười điên đảo bước qua Cổ Thần, hoàn toàn quay lưng lại trước mặt Cổ Thần. Nhất thời hai tay Cổ Thần giương lên hé ra một tấm linh phù thượng phẩm về phía nam ma tu, còn linh phù trung phẩm và linh phù hạ phẩm tổng cộng mười tám hướng tới nữ nam tu.

Hai tu sĩ ma tu hiển nhiên là không biết ngay bên trong sơn động còn có một đệ tử Hư Thiên Tông. Hiện tại hai người đang trong trạng thái hưng phấn cao trào.

Đột nhiên. Ầm! Ầm!_____

Một loạt những tiếng nổ mạnh vang lên, trong nháy mắt hai tu sĩ ma tu kêu lên thảm thiết, thân thể bị linh phù oanh kích.

Lưng nam ma tu bị linh phù thượng phẩm, trọng thương nghiêm trọng, tính mệnh cũng chỉ còn có hai ba phần. Nữ ma tu tuy rằng bị số lượng lớn linh phù đánh trúng nhưng đều là trung phẩm và hạ phẩm cho nên thụ thương nhẹ hơn một chút.

Thế nhưng nữ ma tu còn chưa có hiểu tại sao mình lại không bị linh phù thượng phẩm công kích thì một pháp bảo phi kiếm hóa thành một đạo quang mang trong nháy mắt xuyên qua ngực nàng. Không kịp kêu lên một tiếng nữ ma tu mất mạng ngay lập tức.

Một kiếm giết nữ ma tu, hai ngón tay Cổ Thần lại điều khiển phi kiếm hướng nam ma tu chém xuống. Nhất thời đầu của nam ma tu rơi xuống, chết tại đương trường.

Ngay khi hai gã đệ tử Âm Dương Ma Tông chết đi thì đột nhiên sơn đạo rung chuyển, dĩ nhiên những tiếng sấm rền vang truyền đến. Cổ Thần quay đầu nhìn lại chỉ thấy vẻ mặt Hoàng Phủ Hạo sát khí đằng đằng. Dẫn Lôi Kiếm mang theo điện quang oanh kích Cổ Thần.

Song song đó, Hoàng Phủ Hạo hét lớn:

- Sư tỷ, giết cầu tặc.

- Ai... Không biết lượng sức mình.

Cổ Thần lắc đầu thở dài một tiếng. Pháp bảo đan đỉnh từ mi tâm bay ra trong nháy mắt hóa lớn. Thần Lôi Ngự Kiếm Chân Quyết của Hoàng Phủ Hạo hoàn toàn bị pháp bảo đan đỉnh thu lấy.

Cổ Thần nói:

- Hoàng Phủ Hạo ngươi không có phải là đối thủ của ta, đừng tìm tử lộ.

Hai mắt Hoàng Phủ Hạo đỏ lên, hấn đối với Cổ Thần hận tới tận đỉnh, nói:

- Sư tỷ, ta có linh phù, giết hần.

Liễu Thanh Y nguyên còn do dự nhưng bị Hoàng Phủ Hạo thôi thúc thì nhất thời gật đầu, cũng công kích về phía Cổ Thần.

- Cầu nam nữ, muốn chết.

Hai hàng lông mày Cổ Thần dựng lên quất.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

202. Chương 88: Lại Gặp Cường Địch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Pháp bảo của Liễu Thanh Y chính là một cây ti hái tên là Cẩm Thần Lăng cũng giống như Tù Linh Tác. Tù Linh Tác có thể cầm cố Chân khí tiên thiên của tu sĩ Tiên Thiên Cảnh. Còn Cẩm Thần Lăng thì có thể cầm cố chân khí của Thần Hải cảnh tu sĩ. Chân khí sẽ bị cầm cố trong vòng một ngày, sau một ngày thì lại có thể vận khởi chân khí.

Tuy rằng Cẩm Thần Lăng của Liễu Thanh Y cũng chỉ là một kiện pháp bảo hạ phẩm đối với những tu sĩ Bồi Nguyên cảnh thì không có hiệu quả. Thế nhưng đối với tu sĩ Trúc Thai kỳ lại có tác dụng rất lớn. Cho dù là Tu sĩ Dẫn Hồn kỳ nếu như bị Cẩm Thần Lăng vây khốn thì cũng không có khả năng chạy trốn.

Cẩm Thần Lăng của Liễu Thanh Y từ mi tâm của nàng bay ra hóa lớn hơn mười trượng nhất nhất bổ tới Cổ Thần.

Một kích Thần Lôi Ngự Kiếm Chân Quyết của Hoàng Phủ Hạo không trúng, hấn liền thu hồi Dẫn Lôi Kiếm về mi tâm. Cùng lúc đó trên tay Phủ Hạo xuất hiện một phù chú Hắc Ngọc Hoàn, ngay khi phù chú Hắc Ngọc Hoàn xuất hiện Cổ Thần lập tức nhận ra được đó là linh phù Hắc Ngọc Cực Bổng thượng phẩm thủy hệ. Linh phù vừa ra, nếu như đánh trúng thân thể thì cho dù là tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ cũng bị nó đóng băng mà chết, nếu may mắn sống sót thì hành động cũng trở nên chậm chạp vô cùng.

Trước kia khi tử thi ngũ mạch Hoàng Phủ Hạo bị một linh phù của Cổ Thần oanh kích rơi xuống đài. Sau đó Lệ Kiếm Quân và Hoàng Phủ Nham cho hấn vài tấm linh phù. Vừa rồi đối địch với hai tu sĩ của Âm Dương Ma Tông Phủ Hạo đã dùng hai tấm. Thế nhưng thuật pháp của Âm Dương Ma Tông vô cùng lợi hại, linh phù thượng phẩm cũng không có mấy tác dụng đối với bọn họ.

Lúc này đây trong tay Hoàng Phủ Hạo còn có hai tấm linh phù thượng phẩm, vì đối đầu với Cổ Thần mà hấn không ngần ngại lấy ra linh phù Hắc Ngọc Cực Bổng.

Hai mắt Cổ Thần lạnh lùng, vừa rồi cứu bọn họ cũng chỉ vì hiện tại mọi người đang ở trong di chỉ Tà Bổng Ma Tông. Hư Thiên Tông có rất nhiều kẻ địch bên ngoài, cho nên cần phải đoàn kết. Để Đình Tàng Gia, Thi Hồn Tông, Âm Dương Ma Tông... Đó không phải là những thế lực mà Hư Thiên Tông có thể trực tiếp đối chọi. Chính vì thế mà nhiều hơn một phần đệ tử tông môn thì càng tăng thêm sự an toàn để rời khỏi di chỉ địa cung.

Thế nhưng thực không nghĩ tới Hoàng Phủ Hạo dĩ nhiên lại làm càn như vậy. Trong lòng hấn chỉ có cừu hận và cừu hận, không có một chút lý trí nào. Sự an nguy của chúng đệ tử Hư Thiên Tông ở trong di chỉ địa cung sao có thể dựa vào những người như thế này được. Cho dù là có được linh căn thượng phẩm thì trên con đường tu đạo cũng không thể nào trở thành châu báu.

Lúc này ở bên trong di chỉ địa cung, nguy hiểm trùng trùng, không một ai biết trước được tiếp theo sẽ phát sinh những sự tình gì. Nếu như đồng môn đệ tử lại đấu đá nhau ở trong này, cho dù hai bên có phát sinh mâu thuẫn, cừu hận sống chết thì hiện tại cũng nên liên hợp một chỗ để vượt qua cửa ải khó khăn này. Cổ Thần cho rằng dù Hoàng Phủ Hạo muốn trả thù thì cũng phải đợi khi nhiệm vụ tiến vào di chỉ ma tông hoàn thành rồi hẵng nói... Nhưng không ngờ người này là ngu ngốc không chút tiền đồ như vậy?

Nếu như so sánh Hoàng Phủ Hạo và Cổ Thần với nhau thì hoàn toàn là một trời một vực. Nhìn Hoàng Phủ Hạo, sát khí trên người Cổ Thần mãnh liệt tuôn trào, long có nghịch lân của nó, động vào tất giận. Người cũng có giới tuyến nhất định, một khi đã vượt qua thì không chết không thôi.

Về phần Liễu Thanh Y tuy nói chỉ bởi vì đi theo Hoàng Phủ Hạo nên mới ra tay, thực tâm cũng không có tâm tư muốn động thủ đối với Cổ Thần. Thế nhưng lúc này Cổ Thần đã động sát tâm thì nàng cũng không thể nào tránh khỏi cái chết.

Trong lòng Cổ Thần nếu chưa động sát tâm thì huynh đệ đồng tộc, đệ tử đồng môn hấn có thể khoan dung độ lượng cho người khác thêm một cơ hội. Thế nhưng sát tâm đã nổi lên thì không biết người cùng ta có quan hệ gì, nếu ta sống thì người chết. Chỉ một điều đơn giản thế thôi....

Cổ Thần giận giữ, mặc kệ người trong tộc là thúc bá, trong tông môn là trưởng lão thì cũng phải chết. Huống chi Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y cũng chỉ là đệ tử đồng môn.

Linh phù thượng phẩm từ trong tay của Hoàng Phủ Hạo nhanh chóng bắn thẳng tới trước mặt Cổ Thần. Cẩm Thần Lăng của Liễu Thanh Y đã giăng khắp bầu trời nhằm ngăn trở Cổ Thần chạy trốn khỏi đợt công kích của hai người, có thể nói thiên y vô phòng.

Thế nhưng Cổ Thần căn bản là không cần phải đào tẩu, Cẩm Thần Lăng đang giăng đầy trời kia trong nháy mắt liền mất đi tác dụng.

Nhìn linh phù thượng phẩm đang nhanh chóng bắn tới trước mặt mình là Hắc Ngọc Cực Băng linh phù, khóe miệng Cổ Thần vẫn không khỏi nhếch lên cười khinh thường. Trong mắt Cổ Thần Hắc Ngọc Cực Băng phù cũng không là gì cả, tả chưởng đánh về phí trước, một đóa hỏa diễm màu tím từ trong lòng bàn tay hắn xuất hiện.

Trong chớp mắt Hắc Ngọc Cực Băng phù liền đánh trúng chưởng phải của Cổ Thần. Thế nhưng Hắc Ngọc Cực Băng phù giống như trâu đất đâm đầu vào vũng bùn, vừa mới chạm vào Tử Diễm Băng Viêm trong lòng bàn tay của Cổ Thần liền biến mất không còn bóng dáng.

Hắc Ngọc Cực Băng phù và Tử Diễm Băng Viêm đều là thủy thuộc tính diễn hóa thành băng. Hai loại năng lượng cùng thuộc tính thì có thể thôn phệ lẫn nhau. Tỷ như Tử Diễm Băng Viêm của Cổ Thần có thể thôn phệ được Huyền Âm Hàn Khí trong cơ thể của Hư Tử Uyên.

Hắc Ngọc Cực Băng phù so về hàn khí thì kém xa Tử Diễm Băng Viêm. Cho nên việc Tử Diễm Băng Viêm thôn phệ Hắc Ngọc Cực Băng phù cũng không tốn nhiều sức. Sở dĩ Hắc Ngọc Cực Băng phù cùng với Tử Diễm Băng Viêm tiếp xúc nhau giống như trâu đất đâm đầu vào vũng bùn là vì trong nháy mắt Tử Diễm Băng Viêm thôn phệ Hắc Ngọc Cực Băng phù không còn thấy tăm hơi.

Hoàng Phủ Hạo trở mắt nhìn một màn trước mắt, hắn không thể nào tưởng tượng được một tấm linh phù thượng phẩm khi bắn trúng lòng bàn tay của Cổ Thần dĩ nhiên không có sản sinh ra bất luận hiệu quả nào.

Không đợi Hoàng Phủ Hạo kinh ngạc, hữu chưởng của Cổ Thần đã đánh ra một chưởng, một đoàn bạch sắc hỏa diễm từ trong lòng bàn tay bắn ra. Đồng thời Cổ Thần quát:

- Hỏa Phượng biến.....

Đoàn hỏa diễm ngay lập tức bành chướng, một tiếng phượng minh thánh thót vang lên. Chỉ thấy một con Phượng Hoàng xuất hiện, trong nháy mắt đã hóa thành mười triệu, liệt diễm đằng đằng lao về phía bầu trời nơi Cẩm Thần Lăng đang giăng lưới.

Hiệu quả của Cẩm Thần Lăng tuy lợi hại thế nhưng chung quy cũng chỉ là vải bị hỏa thiêu đốt. Liệt diễm bùng phát trong nháy mắt biến toàn bộ không gian đều lửa cháy hừng hực, hỏa diễm càng lớn thì hỏa phượng do Cổ Thần ngưng tụ ra có uy lực càng mạnh.

Nơi này không thể như tông tộc đại bắc, Cổ Thần nhạt giọng niệm chú ngữ, Tử Diễm Băng Viêm và Thiên Tiểu Hỏa liền xuất hiện nhanh chóng đánh công kích của Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y tiêu tán. Không những thế còn ngay lập tức triển khai phản công.

Cổ Thần nhìn Hoàng Phủ Hạo chế nhạo cười nói:

- Người đã thích linh phù vậy thì ta sẽ tổng tiễn người bằng linh phù....

Nói xong tay Cổ Thần giơ lên, một tấm linh phù thượng phẩm không biết xuất hiện trong tay hắn từ lúc nào, bên cạnh đó còn hơn mười tấm linh phù hạ phẩm cùng linh phù trung phẩm. Mục tiêu của những tấm linh phù này chỉ có một chính là Hoàng Phủ Hạo.

Song song hữu chưởng Cổ Thần cũng kết một pháp ấn điểm về phía Liễu Thanh Y. Hỏa Phượng to lớn hơn mười triệu cũng lập tức hướng tới Liễu Thanh Y công kích.

Rầm rầm rầm oanh oanh oanh.....

Liên tiếp những tiếng loạn tạp vang lên. Tuy rằng Hoàng Phủ Hạo đã phóng ra Dẫn Lôi Kiếm, hình thành trước mặt một đạo lôi điện quang mạc. Thế nhưng hắn cũng chỉ là một Tu sĩ Trúc Thai trung kỳ bé nhỏ. Một tấm linh phù thượng phẩm đã nằm ngoài khả năng chống đỡ của hắn, càng huống chi bên cạnh đó còn có hơn mười tấm linh phù trung phẩm và hạ phẩm.

Cương trảo lôi điện của Hoàng Phủ Hạo trong nháy mắt bị linh phù đánh nát bấy, thân thể của hắn cũng bị linh phù bắn trúng. Bị một đồng linh phù oanh kích Hoàng Phủ Hạo cũng không thể nào chống đỡ được, thân thể bị đánh bay về phía sau, há mồm phun ra một ngụm máu tươi lớn, hắn đã bị trọng thương trầm trọng, hiện giờ cũng chỉ hấp hối trong chốc lát.

Còn Liễu Thanh Y thấy hỏa phương công kích về phía mình thì trong mắt hiện lên kinh hãi tột độ. Cổ Thần dĩ nhiên lại có thể tránh được đợt tấn công của hai người bọn họ. Đồng thời cũng nhanh chóng phản công công kích ngược lại hai người. Một thân thực lực hiển hiện vô cùng mạnh mẽ của Cổ Thần hoàn toàn vượt qua dự liệu của nàng.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

203. Chương 89: Thảm Tào Bạo Cúc (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Không thể nào điều khiển được Cẩm Thần Lăng ở trên không trung, hai tay Liễu Thanh Y kết pháp hình thành một đạo cương trảo bao bọc nàng vào bên trong. Hỏa phương to lớn hơn mười trượng giờ trảo mạnh mẽ chộp tới thân thể Liễu Thanh Y. Cũng giống như Hoàng Phủ Hạo nàng cũng không thể nào đỡ được một kích này, thân thể bị chấn lui về phía sau, trên không trung phun ra một ngụm máu tươi rồi mới rơi xuống đất, nàng đã bị trọng thương nghiêm trọng.

Trong nháy mắt hai người đều bị đánh bại dưới tay của Cổ Thần. Chỉ là Hoàng Phủ Hạo hiện chỉ còn hấp hối, còn thương thế của Liễu Thanh Y thì không đến mức như thế. Cổ Thần tung ra một trảo, chỉ thấy bằng chưởng xuất hiện trên không trung bắt lấy Cẩm Thần Lăng. Cẩm Thần Lăng rất nhanh bị Tử Diễm Băng Viêm bao phủ, chẳng mấy chốc mà nhỏ dần đi, đến khi Cẩm Thần Lăng đã bị chặt đứt mọi liên hệ với Liễu Thanh Y thì đã biến thành một mảnh vải nhỏ.

- Đôi cầu nam nữ các người chịu chết đi!

Thu Cẩm Thần Lăng vào trong Càn Khôn thủ trạc, ánh mắt Cổ Thần phát lạnh, lạnh lùng nói.

Nói xong, hai mắt mở ra pháp bảo phi kiếm từ trong mi tâm hắn bay ra.

Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y nhìn thấy pháp bảo phi kiếm của Cổ Thần thì mặt xám như tro. Sinh mệnh của bọn họ đã sơn tận. Lúc này một cảm giác kinh khủng bao trùm trong lòng hai người.

Thế nhưng phi kiếm pháp bảo của Cổ Thần cũng không có hướng tới hai người chém tới. Chỉ thấy Cổ Thần đột nhiên biến sắc không nói hai lời liền bước lên trên pháp bảo phi kiếm thân thể hóa thành một đạo hào quang cấp tốc bỏ chạy.

Cổ Thần vừa mới phóng xuất pháp bảo phi kiếm bỏ chạy thì Lỗ Ngân Hùng đột nhiên xuất hiện tại thông đạo vào trong sơn động nơi ba người vừa mới chiến đấu. Lỗ Ngân Hùng là đối thủ khó dây dưa nhất mà Cổ Thần từng gặp, chính vì thế mà hắn không ngần ngại bỏ qua việc sát Hoang Phủ Hạo và Liễu Thanh Y mà bỏ chạy.

Nếu nói trên lập trường chính ma thì hai người rơi vào trong tay của Lỗ Ngân Hùng cũng không thể nào sống sót.

Thấy biểu tình của Cổ Thần, Liễu Thanh Y và Hoàng Phủ Hạo nhất thời cảm giác không ổn, hai người biết khẳng định có đại địch xuất hiện quanh đây. Liễu Thanh Y còn có thể động, nàng phóng xuất ra một kiện pháp khí, thân thể cũng hóa thành một đạo hào quang nhanh chóng bỏ chạy theo hướng Cổ Thần vừa mới biến mất.

Hoàng Phủ Hạo bị trọng thương nghiêm trọng, không thể nào nhúc nhích. Ngay vừa khi Liễu Thanh Y bỏ chạy thì bên cạnh Hoàng Phủ Hạo xuất hiện một bóng đen. Bóng đen này chính là Lỗ Ngân Hùng.

Không nói hai lời, Lỗ Ngân Hùng liền bắt lấy Hoàng Phủ Hạo, độn tốc không giảm, hướng về phía trước đuổi theo.

Cổ Thần không ngừng phi độn ở phía trước, đồng thời cũng kêu Tiểu Bạch phát ra huyền vụ bao phủ toàn thân. Lúc này phía trước xuất hiện lối rẽ, tốc độ phi độn của Cổ Thần không giảm, hắn liền tiến nhập vào bên trong thông đạo bên phải.

Thế nhưng thực không thể nghĩ tới chỉ trong nháy mắt thông đạo không còn đường để đi nữa, chính là tử lộ.

Lúc này không thể nào quay trở lại, Cổ Thần nhanh chóng dựa vào một bên đứng yên lặng tại đó. Hiện giờ hắn chỉ cầu mong sau huyền vụ của Tiểu Bạch có thể giúp mình thoát khỏi một kiếp nạn này. Vạn bất đắc dĩ cũng chỉ có thể sử dụng bảo phù cùng Lỗ Ngân Hùng đại chiến một hồi.

Cổ Thần vừa mới định thân thì một đạo hào quang từ phía sau phi độn tới. Liễu Thanh Y cũng chạy tới chỗ này, thấy phía trước không còn lối đi thì sắc mặt nàng trở nên trắng bệch không còn chút máu, trong mắt tràn đầy kinh khủng.

Liễu Thanh Y vừa muốn quay đầu tái đào tẩu thì liền ngất ngốc đứng tại chỗ. Lỗ Ngân Hùng dẫn theo Hoàng Phủ Hạo đã truy tới, hắc ha ha cười nói:

- Ha ha ha! Tiểu nữ nhân, chạy tiếp đi... Người cũng không còn đường nào để chạy nữa sao, ha ha.....

Lỗ Ngân Hùng cười to, ánh mắt lại đảo qua một lần. Hắn không phát hiện ra thân ảnh của Cổ Thần, trong lòng không khỏi cảm thấy thất vọng. Thế nhưng bắt được một người, lại truy đuổi được một người nữa, chiến tích như vậy cũng khiến hắn vô cùng hài lòng.

Thế nhưng Lỗ Ngân Hùng vẫn là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ. Cho dù Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y có liên thủ thì cũng không thể nào đỡ được một kích của hắn. Hơn nữa lúc này Hoàng Phủ Hạo lại mất đi sức chiến đấu, đối với Lỗ Ngân Hùng lại càng không tạo nên ảnh hưởng gì.

Liễu Thanh Y nhìn Lỗ Ngân Hùng, trong lòng thập phần sợ hãi.

Lỗ Ngân Hùng nhìn Liễu Thanh Y, ánh mắt tràn đầy dâm sắc cười nói:

- Tiểu nữ nhân, người có nghĩ đến cái chết?

Liễu Thanh Y lắc đầu.

Lỗ Ngân Hùng cười ha ha nói:

- Không muốn chết, vậy cởi hết y phục trên người ra để lão tử ta hảo hảo hưởng thụ một hồi thì lão tử sẽ tha cho người một mạng.

Hoàng Phủ Hạo nghe Lỗ Ngân Hùng nói như vậy thì ánh mắt không khỏi lóe lên lửa giận. Liễu Thanh Y chính là nữ nhân mà hắn để ý tới, hôm nay ngay trước mắt lại cùng với Lỗ Ngân Hùng thân mật, điều này hắn sao có thể chịu được.

Mặt Liễu Thanh Y không còn chút máu, nguyên bản vốn tưởng rằng tuyệt vọng, chuẩn bị liều mạng đánh một trận, nghe Lỗ Ngân Hùng nói như vậy thì trong lòng không khỏi khôi phục vài phần hi vọng.

Liễu Thanh Y hi vọng nói:

- Thực... Thực sự? Người không giết ta sao?

- Lẽ mà!!

Lỗ Ngân Hùng quát lớn:

- Người để lão tử khoan khoái một phen, lão tử tự nhiên không giết người. Người làm bộ mặt khổ cực như vậy thực khiến cho ta khó chịu. Làm theo những gì ta nói, chỉ cần sáng khoái một phen. Hay người không làm được?

Liễu Thanh Y vâng dạ nói:

- Thân mật với người, điều này ta làm được.
- Vậy thì đừng có mang bộ mặt ỉu xiu đó nữa, cười một cái xem nào!!

Lỗ Ngân Hùng cười ha ha nói.

Liễu Thanh Y nghe Lỗ Ngân Hùng nói như vậy thì cố nặn ra một nụ cười, nhưng có vẻ như giống khóc hơn là giống cười.

Hai hàng lông mi của Lỗ Ngân Hùng nhất thời dựng thẳng lên:

- Lão tử kêu người bỏ ngay bộ mặt đó đi, người lại càng làm ra vẻ đau khổ. Người muốn chết sao?

Thân thể Liễu Thanh Y không ngừng run lên, nàng vô cùng run sợ. Sau một hồi nhắm mắt tĩnh tâm để khôi phục chút tâm tình thì lúc này nàng mới nở ra được một nụ cười coi như là hợp cách.

- Lúc này mới đúng nha.

Lỗ Ngân Hùng gật đầu nói:

- Trước cởi hết y phục ra.

Liễu Thanh Y yên lặng gật đầu, hai tay từ từ cởi đai lưng áo khoác ngoài. Hoàng Phủ Hạo thấy vậy mặt mày tím tái, quát lên:

- Sư tỷ, người đừng nghe hắn, sư tỷ.....
- Nói cái gì mà nói?

Lỗ Ngân Hùng chợt quát lên một tiếng. Liễu Thanh Y đang từ tốn cởi quần áo, thân thể không khỏi run lên, động tác cũng nhanh hơn.

Lỗ Ngân Hùng xoa bóp khuôn mặt của Hoàng Phủ Hạo, cười nói:

- Tiểu tử người cũng đừng có gấp, tỷ nữa lão tử cũng sẽ hảo hảo đối đãi với người.

Rất nhanh trên người Liễu Thanh Y cũng chỉ còn lại một cái yếm cùng với chiếc quần lót. Thân hình thon dài tương đối hoàn mỹ của nàng nhất thời phô bày trọn vẹn. Nhất là cái eo thon nhỏ nhắn của nàng.

Lỗ Ngân Hùng thấy Liễu Thanh Y đình chỉ động tác thì quát lên:

- Cởi ra, người không cởi hết ra ta làm sao có thể khoan khoái được.

Liễu Thanh Y khẽ nói:

- Cởi hết ngay tại đây sao?
- Cởi...

Liễu Thanh Y chậm rãi cởi nốt nội thất. Bờ mông trắng ngần của nàng lại đối diện với ánh mắt của Cổ Thần. Cổ Thần cũng không nhắm mắt. Kỳ thực Cổ Thần không liếc không nhìn, ánh mắt lúc này cũng nhìn về phía trước, hắn thực lo lắng Lỗ Ngân Hùng đột nhiên phát hiện ra bản thân, lúc đó sẽ không kịp phản ứng.

Hạ thân của Liễu Thanh Y trơn bóng, lộ liễu trong không khí. Thực không nghĩ tới hạ thân của nàng ngay của một sợi lông cũng không có, dĩ nhiên là “bạch hổ”.

Nội thất đã cởi ra, Liễu Thanh y cầm lấy cái yếm, ánh mắt sợ hãi liếc nhìn Lỗ Ngân Hùng nói:

- Có cần phải cởi yếm ra không?
- Cởi.....

Lỗ Ngân Hùng không nói hai lời quát.

Liễu Thanh Y chậm rãi cởi nốt cái yếm ra. Cái yếm vừa rơi xuống thì bộ ngực của nàng cùng với hai hột nhân trắng hồng lộ ra trước mắt. Cổ Thần đứng sau lưng nàng nhìn Liễu Thanh Y trơn tuột từ đầu đến chân, bờ mông trắng, đôi chân thon dài, không sót một thứ gì.

- Như vậy đã được chưa?

Liễu Thanh Y khẽ lấy tay che trước ngực cùng với hạ thân.

Lỗ Ngân Hùng thỏa mãn gật đầu, chỉ vào một hòn đá lớn gần đó nói:

- Quay người lại, đặt hai tay lên hòn đá lớn kia.

Liễu Thanh Y đã hoàn toàn bị Lỗ Ngân Hùng chấn nhiếp, nàng không dám có ý kiến chống đối nào, nhất thời khom lưng, đặt hai tay lên hòn đá lớn.

Hoàng Phủ Hạo nhìn thấy tất cả, hai mắt muốn phát hỏa. Hắn thực muốn nói gì đó nhưng Lỗ Ngân Hùng đã điểm á huyết của hắn. Cho dù Hoàng Phủ Hạo có tức giận đi chăng nữa thì cũng không thể phát ra nửa điểm thanh âm. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân của mình bị Lỗ Ngân Hùng tùy hứng hành hạ, bạo dâm cưỡng đoạt.

Cổ Thần hiện đang đứng phía bên trái của Liễu Thanh Y. Khi nàng khom lưng xuống thì nhất thời cái mông của nàng căng lên không nhìn. Từ phía sau nhìn lại vừa vặn có thể thấy được vùng cấm địa của nàng.

Lỗ Ngân Hùng cười hắc hắc nói:

- Hạ thấp lưng xuống, cái mông nhếch lên, để cái chỗ đó của ngươi lộ ra hoàn toàn. Để lão tử từ phía sau từ từ khoan khoái.

Liễu Thanh Y nghe vậy thì hạ thấp thắt lưng xuống, cái mông vênh lên, nhất thời hạ thân của nàng hoàn toàn hiển lộ ra trước mắt của Cổ Thần.

Cổ Thần nhìn về phía trước, ánh mắt vẫn như thường, thâm nghĩ:

“Chờ Lỗ Ngân Hùng cùng Liễu Thanh Y giao hợp đến đoạn cao trào, lúc đó sẽ sản sinh ra một cỗ cảm giác cường liệt khiến cho sự cảnh giác của hắn chậm lại. Đến lúc đó xuất thủ đánh lén nhất định có thể khiến hắn trọng thương. Sau đó phải nhanh chóng giết chết.”

Bất quá trong lòng Cổ Thần lại nghĩ:

“Kiếp trước Lỗ Ngân Hùng trở thành tông chủ Thi Hồn Tông đời tiếp theo nghe nói không ham nữ sắc, thế nào hiện tại? Lê nào đoạn thời gian thiếu niên khẩu vị của hắn vẫn bình thường? Đến khi đứng tuổi thì mới thay đổi?”

Cổ Thần không ngừng suy nghĩ, mà Lỗ Ngân Hùng cũng đã để Hoàng Phủ Hạo xuống dưới mặt đất, hắn bước về phía trước một bước nói:

- Mặt nhìn về phía trước, kêu lên vài tiếng cho lão tử nghe một chút, lão tử nghe sáng khoái thì mới có thể khoan khoái hoan lạc được.

- Ân, ư, ư, ân, a...

Liễu Thanh Y khẽ lắc cái mông, đồng thời trong miệng nhẹ nhàng rên rỉ.

Thế nhưng nàng rên tới tiếng thứ năm thì đột nhiên kêu lên một tiếng thê lương.

Lỗ Ngân Hùng đi về phía trước, tới phía sau của Liễu Thanh Y. Lúc này ai cũng cho rằng Lỗ Ngân Hùng muốn giao hợp với Liễu Thanh Y, nhưng thật không ngờ hắn lại thay đổi, hoàn hảo một đao liền chém ngang người Liễu Thanh Y, thân thể nàng bị chia làm hai đoạn.

Thấy kết quả trước mắt, đến cả Cổ Thần và Hoàng Phủ Hạo cũng phải cả kinh, không ngờ Lỗ Ngân Hùng này lại tàn bạo đến như vậy. Thực không nghĩ tới hắn một đao giết chết Liễu Thanh Y lúc nào cũng được nhưng hết lần này tới lần khác lại lấy đi hết tôn nghiêm của người khác. Cho người ta một hi vọng sinh tồn rồi cũng nhanh chóng cướp đi mạng sống của họ. Một đao này của hắn chặn hết hy vọng của người.

Liễu Thanh Y khi chết hai mắt vẫn mở chầm chầm không cam lòng.

Lỗ Ngân Hùng niết lan hoa chỉ, hấn chỉ tay về phía hai đoạn thân thể của Liễu Thanh Y, đột nhiên âm thanh trở nên âm khí nói:

- Ôi! Ghét quá cơ! Lão tử thích chính là nam nhân a.

Nói xong, Lỗ Ngân Hùng dùng ánh mắt dâm tà nhìn về phía Hoàng Phủ Hạo, cười hắc hắc. Nhìn biểu tình cùng ánh mắt bệnh hoạn của Lỗ Ngân Hùng, trong lòng Hoàng Phủ Hạo mát lạnh.

Cái chết thương tâm của Liễu Thanh Y vừa rồi khiến lòng hấn tan nát, lúc này chỉ còn lại buồn nôn mà thôi.

Lỗ Ngân Hùng đặt Hoàng Phủ Hạo xuống hòn đá lớn mà Liễu Thanh Y vừa đứng, thanh âm nữ tính nói:

- Người đừng sợ, lão tử sẽ rất ôn nhu. Lần đầu tiên có lẽ sẽ đau, nhưng qua vài lần người cũng quen thôi.

Trời cao ơi, đại địa ơi. Hoàng Phủ Hạo cũng chỉ còn biết rơi nước mắt, trong lòng lại rít gào:

“Lão thiên a, người thà để ta chết đi còn hơn, người thà mang một đạo thiên lôi đánh ta thành tro bụi còn hơn. Ta thực không muốn bị một gã đàn ông bạo dâm a...”

Lỗ Ngân Hùng tựa hồ nghĩ đến Hoàng Phủ Hạo có lẽ không muốn liền nói:

- Chỉ cần cho ta chút ít thời gian, rất nhanh thôi người sẽ phải thét lên sung sướng tới cực điểm. Lúc đó ta thực sự sáng khoái đến chết mất, ha ha....

Nói xong, Lỗ Ngân Hùng điểm vào á huyết của Hoàng Phủ Hạo.

Á huyết được giải, Hoàng Phủ Hạo khóc rống lên:

- Ta van cầu người, người một đạo chém chết ta đi còn hơn. Ta van cầu người, không nên bạo dâm ta a. Không nên, không nên a.

Lỗ Ngân Hùng vuốt ve cái miệng của Hoàng Phủ Hạo cười dâm đãng nói:

- Yên tâm đi, đến lúc nữa người nhất định sẽ hét lên sung sướng cho mà xem. Ha ha...

Lỗ Ngân Hùng nói xong, tay vung lên liền cởi ngoại khổ lẫn nội khổ của Hoàng Phủ Hạo xuống. Đồng thời lúc đó thì khôi màu bạc xuất hiện ở bên cạnh hấn. Tuy rằng thông đạo này không còn đường thoát thể nhưng hấn vẫn để ngân thi ở bên cạnh mình.

Y phục của Hoàng Phủ Hạo nhanh chóng bị cởi hết ra, Cổ Thần nhất thời nhắm mắt lại. Ngân thi và Lỗ Ngân Hùng khí tức tương liên, Lỗ Ngân Hùng mà gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì thì ngân thi trước tiên liền cảm giác được, nếu như Cổ Thần đánh lên thì hấn rất dễ dàng có thể ngăn lại được. Cổ Thần thấy ngân thi xuất hiện đứng ngay bên cạnh Lỗ Ngân Hùng thì không còn cơ hội đánh lên nữa.

Đồng thời thân thể của Hoàng Phủ Hạo cũng không thể nào bằng Liễu Thanh Y được. Không chỉ không có gì để nhìn mà tràng diện tiếp theo lại vô cùng buồn nôn. Cho dù Cổ Thần đứng chéo về phía bên trái hai người nhưng cũng không nhận được phải nhắm mắt lại.

Khi Cổ Thần nhắm mắt lại thì bên tai liền nghe được thanh âm rõ ràng hơn. Lỗ Ngân Hùng không ngừng nói năng tục tĩu, hai tay liên tục vỗ vào miệng của Hoàng Phủ Hạo.

Một lát sau liền nghe thấy âm thanh của vải vóc bị xé nát. Có lẽ y phục trên người Hoàng Phủ Hạo bị Lỗ Ngân Hùng mạnh mẽ xé toạc ra... Ngay sau đó là một hồi hôn môi, thanh âm của Hoàng Phủ Hạo tuy không to nhưng Cổ Thần vẫn có thể nghe được.

Trong lòng Cổ Thần thực khổ khổ vô cùng, Lỗ Ngân Hùng quả thực thái quá, đồng thời Cổ Thần cũng thầm nghĩ:

“Hoàng Phủ Hạo, cho người biết di chỉ địa cung nguy hiểm đến mức như thế nào. Cái tội đánh lên đồng môn đệ tử không thể nào tha thứ được. Thôi thì người hãy tận hưởng thú vui của cuộc sống đi.”

Trong lòng Hoàng Phủ Hạo hối hận muốn thối. Nếu như hấn không động thủ với Cổ Thần thì bản thân cùng Liễu Thanh Y và Cổ Thần liên thủ tuy không phải là đối thủ của Lỗ Ngân Hùng nhưng cũng có thể cùng hấn đại chiến một hồi. Khả năng đào thoát cũng cao hơn rất nhiều.

Thế nhưng chính vì nội đấu đồng môn mà hấn để cho Lỗ Ngân Hùng dễ dàng chiếm được tiện nghi. Lỗ Ngân Hùng không có giết hấn luôn mà hiện tại còn muốn hái hoa bẻ nhụy a.

Trong lòng Hoàng Phủ Hạo hối hận, thế nhưng mọi việc đã quá trễ. Hàng loạt thủ đoạn của Lỗ Ngân Hùng được thi triển ra, Hoàng Phủ Hạo cũng phải rống lên:

- AAAAAAAAAA.....

Trong lòng Cổ Thần cảm thấy thương cảm:

“Bi kịch a! Cuối cùng thì cũng đã hành sự rồi!”

Cổ Thần cố gắng nhịn xuống giá lạnh trong lòng. Linh Kinh Thuần Tức Quyết ngay lập tức được vận khởi, hấn không ngừng hít thở. Với việc có ngân thi ở bên cạnh bảo hộ thì Cổ Thần cũng không dám đánh lén Lỗ Ngân Hùng.

Thực không nghĩ tới Lỗ Ngân Hùng lại thích nam sắc, khẩu vị cũng quá mức đi!

Cổ Thần ẩn nấp một bên, hai mắt đã nhắm nghiền nhưng vẫn nghe bên tai Hoàng Phủ Hạo năm lần bảy lượt hét lên chói tai. Điều này chứng minh Lỗ Ngân Hùng đối với Hoàng Phủ Hạo cũng phải bạo phát trên bảy lần rồi. Mỗi lần như thế Hoàng Phủ Hạo đều hét hơn trăm tiếng. Lỗ Ngân Hùng cũng thực khỏe a.

Cổ Thần phải gắng sức vượt qua một ngày một đêm, lúc này Lỗ Ngân Hùng mới chịu dừng tay, hấn chỉnh sửa lại quần áo cho cả hai rồi cấp Hoàng Phủ Hạo bên hông, cùng ngân thi rời khỏi nơi này.

Duy nhất từ hôm qua đến giờ Cổ Thần vui nhất chính là giờ phút này, trong khoảng thời gian một ngày qua, Lỗ Ngân Hùng điên loạn đảo phượng với Hoàng Phủ Hạo, không hề phát hiện ra sự tồn tại của hấn.

Một ngày một đêm, thần kinh của Cổ Thần bị tra tấn ác liệt. Linh Kinh Thuần Tức Quyết càng vận chuyển nhanh hơn. Cổ Thần để Tiểu Bạch thu hồi huyền vụ, bản thân đi tới bên thi thể của Liễu Thanh Y mai táng nàng. Sau đó hấn cũng nhanh chóng ly khai khỏi nơi buồn nôn này...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

204. Chương 90: Những Người Cản Đường Chết (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tiểu Bạch phun ra huyền vụ duy trì một ngày một đêm. Đồng thời vì sợ Lỗ Ngân Hùng phát hiện ra mà Tiểu Bạch càng xuất ra yêu lực lớn nhất, đem hiệu quả của huyền vụ duy trì liên tục ở trạng thái tốt nhất.

Vừa thu lại huyền vụ, Tiểu Bạch lập tức trở nên vô cùng suy yếu. Cổ Thần đưa cho Tiểu Bạch một viên Nguyên Linh Đan cực phẩm, Tiểu Bạch nhắm mắt lại rồi hóa thành đạo hào quang chui vào trong tay áo của Cổ Thần.

Nguyên khí của Tiểu Bạch không biết đến khi nào mới có thể khôi phục lại như trước. Không có huyền vụ, Cổ Thần càng thêm cẩn thận. Nếu như gặp phải tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ thì rất khó thoát khỏi một trận khổ chiến.

Nếu gặp phải Lỗ Ngân Hùng, Cổ Thần càng tăng thêm quyết tâm cùng đối phương đánh một trận. Thu liễm ba động pháp lực, Cổ Thần duy trì tốc độ phi hành tương đối bình ổn.

Thu liễm ba động pháp lực, Cổ Thần không thể nào sử dụng thần thức tra xét, nhưng song song, những tu sĩ khác cũng rất khó có thể phát hiện được ra hấn. Hiện tại Cổ Thần là tu sĩ Trúc Thai kỳ nhưng thần thức có thể so với tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ.

Tuy rằng ở trong di chỉ địa cung Tà Băng Tông, nhân số tu sĩ tu sĩ Dẫn Hồn kỳ không ít, thần thức cũng rộng hơn hẳn rất nhiều. Cổ Thần có lợi hại đến mấy thì khi dụng thần thức tra xét, tu sĩ Dẫn Hồn kỳ sẽ luôn là người phát hiện ra hấn trước.

Cứ như vậy, còn không bằng thu liễm ba động pháp lực. Không cần dùng thần thức để đi tra xét người khác, như vậy khả năng bị thần thức của người khác phát hiện ra cũng rất nhỏ. Hiện tại muốn phát hiện ra được Cổ Thần thì phải dùng mắt thường quan sát, nếu không thì không thể nào phát hiện ra.

Bảo trì tốc độ bình ổn, cũng không vì chạy trốn quá nhanh mà xông lăm vào những nơi nguy hiểm.

Sau một hồi phi hành, Cổ Thần chỉ còn cách truyền tống trận xuống tầng thứ chín hai mươi dặm. Nếu như dùng toàn lực phi độ thì cũng chỉ trong một khắc là đến nơi. Còn dùng tốc độ phi hành như hiện tại thì cần phải mất một canh giờ mới có thể đến nơi được.

Thế nhưng nếu dùng toàn lực phi độ thì rất dễ bị các tu sĩ khác thông qua thần thức phát hiện ra. Tuy rằng thời gian phi hành có lâu một chút nhưng ngược lại vô cùng an toàn.

Tinh thần tập trung cao độ, dọc theo đường đi, Cổ Thần liên tục tránh qua mấy lần địch nhân. Có một lần thiếu chút nữa là đụng phải Lỗ Ngân Hùng. May mà Cổ Thần nhanh chóng trốn đi. Ở chỗ ẩn nấp hấn thấy được Hoàng Phủ Hạo bị Lỗ Ngân Hùng cặp bên hông, vẻ mặt bơ phờ. Xem ra trong khoảng thời gian này Phủ Hạo sẽ trở thành mục tiêu để Lỗ Ngân Hùng bạo dâm a.

Một thời thần sau, Cổ Thần một mực phi hành vẫn chưa xuất hiện điều gì ngoài ý muốn. Khi đến gần phụ cận thông đạo truyền tống trận thì hấn thăm nghĩ di chỉ địa cung này phi thường to lớn. Ngoại trừ gặp được Hoàng Phủ Hạo và Liễu Thanh Y là đồng môn ra thì cũng không gặp qua bất kỳ người nào khác.

Trong lòng mặc dù có chút lo lắng cho sư tỷ thế nhưng trên người Hư Tử Uyên có Cực Quang Bảo Kính cho dù gặp phải tu sĩ Dẫn Hồn kỳ thì cũng có khả năng chạy trốn. Đồng thời trong cơ thể của Hư Tử Uyên còn có Huyền Âm Hàn Khí cũng có thể dùng để dả thương người. Nếu như gặp phải nguy hiểm thì chỉ cần dẫn phát Huyền Âm Hàn Khí, cho dù tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ bị Huyền Âm Hàn Khí bắn trúng thì cũng khó tránh khỏi cái chết.

Biết được độ an toàn của sư tỷ cũng không thấp, Cổ Thần cũng an tâm hơn. Bất quá trước mắt hấn lại gặp phải một nan đề. Đi tới phía trước một đoạn nữa là đến được thông đạo truyền tống trận. Nhưng phía trước bên trong thông đạo lại có ba gã tu sĩ đang trú chân ở đây.

Ba gã tu sĩ này đều mặc hắc bào, trước ngực có hình khuôn mặt tử thi thật to. Cả ba người đều là tu sĩ của Thi Hồn Tông. Một người là Dẫn Hồn trung kỳ, hai người là Trúc Thai hậu kỳ.

Cổ Thần nhất thời nhíu mày, tu sĩ Thi Hồn Tông mỗi người đều luyện chế cho mình một cương thi có thực lực ngang ngửa với bản thân. Thi Hồn của bọn họ có thể so sánh với pháp bảo. Bình thường bọn họ để Thi Hồn dung nhập trong cơ thể, đến khi chiến đấu thì sẽ phóng xuất ra ngoài. Mỗi Thi Hồn Tông tu sĩ đều có thể so sánh với hai tu sĩ gộp lại.

Địa phương phía trước tuy chỉ có ba người nhưng trên thực tế lại tương đương với hai Dẫn Hồn trung kỳ, bốn Trúc Thai hậu kỳ. Với thực lực như vậy nếu không phải tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ thì sẽ rất khó chiếm được tiện nghi.

Thế nhưng thăm nghĩ truyền tống trận ở ngay phía trước. Cổ Thần không thể không tiến vào.

Ba người Thi Hồn Tông tu sĩ tụ tập trung ở chỗ này dường như là đang chờ người khác. Hấn là không biết ở đây tồn tại một truyền tống trận xuống tầng thứ chín của địa cung. Từ địa đồ của ma tu Tà Băng lưu lại thì thông đạo này có phương viên hơn hai mươi trượng, nhìn qua đều là tử lộ nhưng trên thực tế thì trung tâm của sơn động kia là nơi bố trí trận pháp truyền tống.

Chỉ cần thông hiểu trận pháp thì có thể nhìn ra được điểm đó. Thế nhưng theo như trên địa đồ miêu tả thì trận pháp truyền tống này tương đối phức tạp. Tu sĩ của Thi Hồn Tông không có khả năng biết được. Nếu như Thi Hồn Tông tu sĩ tập trung ở đây chờ người mà nói thì Cổ Thần không khỏi cả kinh nghĩ, chẳng lẽ bọn họ chờ chính là thiếu tông chủ Lỗ Ngân Hùng sao. Nếu như hấn chạy qua đây thì Cổ Thần thực không biết làm như thế nào.

Lỗ Ngân Hùng kia hiện đang ở trong địa cung tầng thứ ba du đăng, diệt sát không biết bao nhiêu tông môn tu sĩ khác, cũng không biết khi nào thì hắn trở về?

Theo tính cách hung tàn của Lỗ Ngân Hùng thì có lẽ sẽ đi săn bắn mấy ngày đêm. Thẳng đến khi toàn bộ tu sĩ tầng thứ ba đi xuống tầng thứ tư thì mới thôi. Thế nhưng cũng có thể một khắc sau hắn đi đến nơi này.

Ngay lập tức qua đó liệt sát ba tu sĩ Thi Hồn Tông? Hay là ở đây chờ Lỗ Ngân Hùng đến rồi đợi bọn họ rời đi?

Đánh chết ba người phía trước cũng không phải là không có khả năng, thế nhưng độ khó cũng không phải là nhỏ. Ở lại đây ẩn nấp chờ Lỗ Ngân Hùng đến dẫn bọn họ ly khai thì thứ nhất là thời gian không cho phép. Thứ hai Lỗ Ngân Hùng thực sự qua đây thì Cổ Thần cũng không thể đứng gần quan sát, không biết lúc nào bọn họ mới có thể rời khỏi?

Đồng thời nếu như tại địa cung tầng thứ ba không may gặp phải Lỗ Ngân Hùng thì cũng chỉ đành toàn lực chạy trốn. Hơn nữa trong lúc chạy trốn lại có khả năng đụng phải tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ của tông môn khác.

Tàng Gia cùng Âm Dương Ma Tông, nếu gặp phải tu sĩ của bọn họ thì thực không hay một chút nào.

Hai phương án hành sự Cổ Thần phải quyết một. Không thể chần chờ do dự không quyết. Nếu như tiến vào thông đạo phía trước thì một bước có thể xuống thẳng tầng thứ chín của địa cung. Tu sĩ các tông môn khi hội tụ tại tầng thứ chín chắc chắn sẽ xảy ra một hồi đại chiến, nhưng nếu vận khí tốt thì bản thân Cổ Thần vẫn có thể thuận lợi tiến vào trong tầng thứ mười.

Hiện tại Cổ Thần vẫn còn ít linh phù, linh phù trung phẩm còn bốn tấm, linh phù hạ phẩm còn sáu tấm. Tất cả đang nằm trong tay áo của hắn. Cổ Thần cẩn thận dò xét xung quanh thấy không có bất kỳ kẻ nào tiến đến mới bước chân về phía trước.

P phía trước mà một thông đạo dài hơn năm mươi trượng. ba người Thi Hồn Tông ở trong thông đạo cách Cổ Thần hơn hai mươi trượng. Khoảng cách khoảng cách quá xa không thể nào đánh lên được. Cổ Thần chỉ có thể cẩn thận tiến lại gần.

Cổ Thần vừa mới xuất hiện ở trong thông đạo, ánh mắt ba người liền tập trung lên người hắn. Thấy bản thân Cổ Thần chỉ là một tu sĩ Trúc Thai trung kỳ thì tất cả đều lộ ra một tia mỉm cười.

Đối với người của Thi Hồn Tông, từ đáy lòng Cổ Thần vô cùng chán ghét. Trong lòng hắn dâng lên sát khí vô hạn đối với ba người.

Đi về phía trước, Cổ Thần cũng chỉ còn cách ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông trên dưới mười trượng. Thấy cả ba người đều trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, thi hồn cũng đã được phóng ra, Cổ Thần dừng chân nói:

- Ba vị đạo hữu, có thể nhường đường để ta đi qua hay không?

Ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông nhất thời cười ha ha, tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ nói:

- Dĩ nhiên là tiểu tử Hư Thiên Tông lại muốn chúng ta nhường đường? Ha ha.....

- Thiên đường có lối người không đi.....

- Địa ngục không lối tự đi vào.....

Hai gã tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ tiếp lời nói.

Cổ Thần giả ngây giả ngô nói:

- Ba vị đạo hữu, các người nói vậy là có ý tứ gì? Phiền tránh đường!!

Dẫn Hồn trung kỳ tu sĩ nói:

- Nhường đường, tất nhiên là nhường đường.....

Nói xong ba người mang theo thi hồn phân ra hai bên trái phải, tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ phát tay nói:

- Nhanh... Người mau đi qua!

- Cảm tạ ba vị đạo hữu, các người thực sự đều là người tốt a!

Cổ Thần ngây ngô cười nói.

Thấy Cổ Thần trả lời như vậy thì ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông nhất tề cười rộ lên, đồng thời cảnh giác rơi trên người Cổ Thần cũng giảm đi rất nhiều. Bọn hắn đều nghĩ Cổ Thần chỉ là một tiểu thiếu niên lần đầu rời sơn môn.

Hiện tại ba người đứng song song nhìn nhau truyền âm nói:

“Để cho hắn đi qua, sau đó ở sau lưng miểu sát...”

Cổ Thần tiếp tục cười ngây ngô cất bước đi về phía trước, ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông càng thêm cao hứng. Bọn họ chỉ chờ Cổ Thần đi qua là xuất thủ.

Bất quá khuôn mặt tươi cười của bọn họ đột nhiên đình chỉ, biến sắc nhìn Cổ Thần. Lúc này hai tay Cổ Thần giơ lên hai đạo linh phù, nhất thời linh phù từ trong cổ tay của hắn bay ra phân ra làm hai bắn về phía hai tên Trúc Thai hậu kỳ cùng với thi hồn của bọn họ. Mỗi một đạo linh phù đều là có một tấm linh phù thượng phẩm, hai tấm linh phù trung phẩm cùng ba tấm linh phù hạ phẩm.

Bị linh phù thượng phẩm bắn trúng, tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ bị thương nghiêm trọng. Nếu như chịu thêm một kích nữa tất sẽ mất mạng. Song song còn có hai tấm linh phù trung phẩm cùng ba tấm linh phù hạ phẩm bắn tới. Tám chín phần là mất mạng không cần phải nói nhiều.

Đồng thời Cổ Thần mở trừng hai mắt, pháp bảo phi kiếm từ trong mi tâm của hắn bay ra, trên phi kiếm có Phần Thiên Viêm Hỏa bùng cháy, liệt diễm trùng trùng mạnh mẽ công kích tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ.

Nhanh... Quá nhanh.

Khoảng cách giữa Cổ Thần và ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông bất quá cũng chỉ có chừng hai trượng. Cổ Thần đột nhiên xuất thủ, trong sát ra linh phù và phi kiếm đồng thời tấn công ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông.

Khoảng cách hai trượng, ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông muốn tránh né cũng không kịp. Chỉ có tên Dẫn Hồn trung kỳ là có một chút phản ứng, phóng ra pháp bảo hạ phẩm phòng ngự, tạm thời ngăn lại liệt diễm trùng trùng của pháp bảo phi kiếm.

Hai tên tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ thì không được may mắn như vậy. Ngay cả bản thân bọn họ cùng với thi hồn đều bị linh phù của Cổ Thần công kích đồng thời. Một tiếng nổ mạnh vang lên, hai tên tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ bắn ngược về phía sau đâm rầm lên vách động. Một người đoạn một tay một chân đang hấp hối, còn một người lại vỡ đầu trực tiếp mất mạng.

Hai thi hồn cũng bị linh phù bạo tạc chết ngay tại chỗ.

Ngay trong chớp mắt hai tên Tu sĩ Trúc Thai kỳ dính phải vết thương trí mạng, thi hồn cũng hi sinh.

Chỉ có tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ cũng với thi hồn của hắn tạm thời đỡ được một kích của Cổ Thần. Thi hồn của tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ thấy chủ nhân gặp nguy hiểm thì theo bản năng công kích Cổ Thần.

Hai tay Cổ Thần nắm lại, lập tức một quyền đánh ra Hắc Long Phá, một đạo quyền cương màu đen lập tức sản sinh giáng xuống người thi hồn của tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ. Thi hồn của tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ cũng tung ra một quyền trực tiếp nghênh tiếp. Oành, quyền đầu chạm nhau, Cổ Thần vẫn đứng yên tại chỗ không chút sứt mẻ còn thi hồn thì không ngừng thối lui về sau chục bước.

Tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ của Thi Hồn Tông nhất thời hoảng hốt, thân thể lập tức thối lui cách xa Cổ Thần hơn mười trượng. Cổ Thần cười nhạt một tiếng, pháp bảo phi kiếm không có đuổi theo mà chém một nhát vào tên Trúc Thai hậu kỳ đang hấp hối, nhất cử giết thêm một người.

Cổ Thần quay qua nhìn tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ, nói:

- Những người cản đường chết!!!

- Người...người....

Tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ chỉ vào Cổ Thần, trong lòng dâng trào lửa giận, không thể nào nói thành lời, hấn quát lớn:

- Tiểu tặc, ngươi muốn chết.

Vừa rồi, hấn còn tưởng rằng Cổ Thần cũng chỉ là một tiểu mao đầu tiểu tử mới bước ra khỏi sơn môn, trong lòng tràn ngập sự coi thường, không thèm để Cổ Thần trong mắt. Thế nhưng lúc này hấn nhìn Cổ Thần đến cả nửa phần coi thường cũng không có. Chỉ trong nháy mắt mà hai gã tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ cùng với hai thi hồn đồng thời bị diệt không có cơ hội sống sót. Cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ cũng không thể nào làm được như vậy.

Tuy rằng Cổ Thần đánh chết hai gã tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ chỉ bằng linh phù mà không phải là thực lực của bản thân. Thế nhưng một quyền vừa rồi của thi hồn hấn không những ngăn cản được mà còn bức thi hồn Dẫn Hồn trung kỳ lùi lại phía sau. Thực lực này của Cổ Thần còn hơn cả tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ thông thường.

Vừa ra tay là hơn mười tấm linh phù, tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ Thi Hồn Tông nhìn Cổ Thần với ánh mắt vô cùng kinh khủng. Hấn thực không ngờ thực lực của Cổ Thần lại có thể sánh ngang với tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ. Trong lúc nhất thời gã tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ cảm thấy sợ hãi.

- Ai sống ai chết gặp mặt sẽ biết.

Lỗ Ngân Hùng tùy thời đều có thể đến đây. Cổ Thần không muốn đình chỉ một giây phút nào. Pháp bảo phi kiếm từ trong mi tâm bay ra mang theo Phần Thiên Viêm Hỏa, liệt hỏa trùng trùng lại đốt tới tên tu sĩ Thi Hồn Tông còn lại.

Đồng thời chưởng trái Cổ Thần kết ấn hướng về phía một thi hồn Dẫn Hồn trung kỳ. Một băng chưởng đột nhiên xuất hiện công kích thi hồn.

Đối mặt với một quyền này của Cổ Thần, thi hồn cũng tung ra một chưởng. Hai chưởng tiếp xúc với nhau lập tức sản sinh ra những tiếng nổ lớn. Cương chưởng của thi hồn nhất thời bị Tử Diễm Băng Viêm của Cổ Thần biến thành băng chưởng. Thấy vậy thi hồn chấn động mạnh mẽ, thân thể chấn động lùi về phía sau. Đồng thời trên người thi hồn cũng bị ảnh hưởng bởi Tử Diễm Băng Viêm hàn khí, toàn thân xuất hiện một tầng băng vụ.

Chỉ là thi hồn là vật chết, không biết được đau đớn, không cảm nhận được cái lạnh giá của băng tuyết. Một tầng băng vụ này lại không thể nào tạo thành uy hiếp đối với nó. Nếu như là một tu sĩ bị dính phải hàn khí của Tử Diễm Băng Viêm thì chắc hẳn đã lạnh run cầm cập.

Tên tu sĩ Thi Hồn Tông còn lại lại lấy ra một kiện pháp bảo hạ phẩm. Đây là một thủ trục nhưng lại có phần giống với viên hoàn. Thủ trục vừa xuất hiện nhanh chóng bành trướng đón nhận một kiếm của Cổ Thần.

Bất quá lần thứ hai bị pháp bảo phi kiếm của Cổ Thần đánh tới, kiện pháp bảo phòng ngự hạ phẩm của tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ cũng không thể nào chịu đựng được, đã xuất hiện một số vết nứt, bắt đầu hư hao.

Chưởng phải của Cổ Thần điều khiển pháp bảo phi kiếm trên không trung. Một đạo Phần Thiên Viêm Hỏa được phun ra trực tiếp bắn lên thân pháp bảo phi kiếm. Nhất thời liệt diễm của pháp bảo phi kiếm càng bùng cháy dữ dội hơn. Phi kiếm hóa thành một lưu tinh tiếp tục chém tới tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ của Thi Hồn Tông.

Chưởng trái của Cổ Thần sử dụng Tử Diễm Băng Viêm đối phó với thi hồn. Chưởng phải đánh ra Phần Thiên Viêm Hỏa dung nhập vào trong phi kiếm đại chiến với tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ kia.

Lấy tu vi Trúc Thai trung kỳ mà một mình đấu với hai tu sĩ có tu vi Dẫn Hồn trung kỳ. Không những thế lại còn chiếm thượng phong. Thực lực của Cổ Thần quả nhiên bá đạo. Thi hồn dưới một kích của băng chưởng đã bại lui. Đến chưởng thứ ba thì thân thể thi hồn đã hoàn toàn biến thành màu trắng. Cho dù nó không sợ lạnh đi chăng nữa thì khi bị hàn khí của Tử Diễm Băng Viêm xâm nhập vào trong cơ thể, động tác cũng sẽ trở nên chậm chạp.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

205. Chương 91: Chiến Lỗ Ngân Hùng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tên tu sĩ của Thi Hồn Tông dưới công kích của pháp bảo phi kiếm đã không còn lực hoàn thủ. Mỗi lần phi kiếm chém xuống Cổ Thần liền đánh thêm một đạo Phần Thiên Viêm Hỏa để tăng thêm uy lực cho phi kiếm. Càng đánh uy lực của phi kiếm càng tăng.

Liên tục trăm xuống ba kiếm, pháp bảo phòng ngự của tên tu sĩ Thi Hồn Tông đã xuất hiện một vết nứt lớn, hiện tại đã hư hỏng nghiêm trọng.

Cổ Thần lại đánh thêm một đạo Phần Thiên Viêm Hỏa nữa lên thân pháp bảo phi kiếm. Phi kiếm bùng cháy liệt diễm tiếp tục chém tới tên tu sĩ Thi Hồn Tông.

Tên tu sĩ Thi Hồn Tông há miệng phun ra một đạo hắc vụ, pháp bảo phòng ngự của hắn tiếp tục ngăn trở phi kiếm. Còn hắc vụ thì hóa thành một đạo cương khí hắc sắc công kích Cổ Thần.

Mấy đạo cương khí có màu đen tuyền, kèm theo đó mà mùi tanh tươi hôi thối. Cổ Thần vừa nhìn thấy liền biết đây là vật kịch độc. Pháp bảo đan đỉnh chỉ là pháp bảo hạ phẩm rất khó có thể đối phó được.

Mi tâm khẽ động, một khối băng hoàn bạch ngọc từ mi tâm bắn ra. Đây chính là pháp bảo trung phẩm Hàn Cương Ấn. Hàn Cương Ấn xuất hiện liền hóa thành một bức tường băng che chắn trước mặt Cổ Thần. Cương khí màu đen đánh lên cương ấn liền tan biến không lưu lại một tia ấn ký nào.

Tên tu sĩ Thi Hồn Tông nhất thời trắng bệch, mặt không còn một chút máu. Vừa rồi chính là một ngụm thi khí bản mạng của hắn. Cho dù là Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ cũng không dám dùng pháp bảo hạ phẩm để chống đỡ, Thế nhưng hắn thật không ngờ tới trên tay của Cổ Thần lại có một kiện pháp bảo trung phẩm phòng ngự?

Ngăn trở được thi khí bản mạng của tu sĩ Thi Hồn Tông, Hàn Cương Ấn liền thu nhỏ lại vào trong mi tâm. Chương trái của Cổ Thần tiếp tục kết ấn. Băng chương hiện ra hướng tới thi hồn chớp lấy. Thi hồn cùng băng chương của Cổ Thần đã đối chọi nhau rất nhiều lần, hiện toàn thân của nó đã bị hàn khí bao phủ. Động tác đã bắt đầu chậm lại không ít. Cuối cùng thì thi hồn cũng không thể nào ngăn cản được băng chương của Cổ Thần công kích lên thân thể của mình.

Băng chương vừa đến thì hàn khí của Tử Diễm Băng Viêm điên cuồng tiến vào trong thân thể của thi hồn. Trong nháy mắt thi hồn liền hóa thành một khối băng.

Tuy vì một chương vừa rồi mà thi hồn hóa thành tượng băng nhưng ý thức của nó vẫn còn tồn tại, vẫn còn muốn phản kháng. Nhưng dưới lực lượng của băng chương thì tượng băng bắt đầu vỡ vụn. Rất nhanh cùng với việc tượng băng vỡ vụn thì thi hồn cũng vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Thi hồn đã chết.

Lúc này tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ của Thi Hồn Tông đối mặt với phi kiếm của Cổ Thần vô cùng chật vật. Song song khi thi hồn chết đi, một băng chương cùng với phi kiếm đồng thời công kích về phía hắn. Pháp bảo phòng ngự của tên tu sĩ Thi Hồn Tông trúng phải băng chương thì hóa thành một khối băng, ngay sau đó phi kiếm chém tới liền vỡ ra thành từng mảnh nhỏ. Pháp bảo phòng ngự của hắn cuối cùng cũng bị phá hủy hoàn toàn.

Không còn có pháp bảo chống đỡ, hai tay Cổ Thần nhanh chóng kết ấn, băng chương và pháp bảo phi kiếm tiếp tục tấn công tên tu sĩ của Thi Hồn Tông.

Đúng lúc này tiểu mệnh của tên tu sĩ Thi Hồn Tông sớm tàn thì trong mắt hắn đột nhiên bắn ra một đạo quang mang hưng phấn tốt đẹp. Hắn ngửa đầu lên hét lên một tiếng chói tai. Tiếng quỷ hét vô cùng chói tai khiến màng nhĩ của Cổ Thần đau nhức, thân thể run lên, băng chưởng và pháp bảo phi kiếm nhún thời đều chấn động.

Một đạo thần thức cường đại đột nhiên bao phủ lấy Cổ Thần, Cổ Thần đã sớm quen thuộc với đạo thần thức này. Không ai khác chính là Lỗ Ngân Hùng.

Cổ Thần thầm nghĩ không tốt, tâm thần ngưng trệ nhưng băng chưởng và pháp bảo phi kiếm không có dừng lại mà tiếp tục chém tới. Tên tu sĩ Thi Hồn Tông nhất thời bị phi kiếm chém đầu rơi xuống đất. Băng chưởng lại tiếp tục chụp lấy thân thể của hắn biến thành tượng băng. Lúc này, song chưởng của Cổ Thần thu lại, băng chưởng hóa thành Tử Diễm Băng Viêm nhập vào trong lòng bàn tay bên trái. Pháp bảo phi kiếm thì bay xung quanh người Cổ Thần. Cổ Thần tỏa ra thần thức, hiện tại Lỗ Ngân Hùng chỉ cách hắn hơn trăm trượng.

Không kịp thu nhặt chiến lợi phẩm từ ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông. Cổ Thần bước lên trên pháp bảo phi kiếm hướng tới đầu thông đạo phi độn đi. Lúc này đã bị thần tức của Lỗ Ngân Hùng bám sát, cho dù Cổ Thần có thu liễm ba động pháp lực cũng không thể nào giống với huyền vụ của Tiểu Bạch chặt được liên hệ thần thức với Lỗ Ngân Hùng được.

Lúc này hắn chỉ nghĩ cần phải nhanh chóng tiến vào bên trong trận pháp mà truyền tống đi. Bằng không thì cũng chỉ còn cách cùng Lỗ Ngân Hùng đánh một trận.

Tốc độ phi độn của Cổ Thần khá nhanh, trong nháy mắt hắn đã đi tới đầu cùng thông đạo. Nơi này quả nhiên rộng tới hơn hai mươi trượng. Thoạt nhìn qua thì giống như một sơn động, không có gì khác biệt. Nhưng nếu như tinh tế nhìn lại thì có thể phát hiện ra một trận pháp kỳ diệu.

Thấy được trận pháp truyền tống nhưng Cổ Thần không trực tiếp bước vào trong, bởi vì như thế không có hiệu quả. Hắn phải từ trong sảnh động dựa theo lộ tuyến đi qua một lần rồi mới tiến vào trong trận pháp, như vậy mới kích hoạt được trận pháp.

Từ lâu Cổ Thần đã nhớ lộ tuyến ở trong đầu, Lỗ Ngân Hùng muốn biết được lộ tuyến này là chuyện không có khả năng. Cho dù hắn có biết đi chẳng nữa thì cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đánh một trận mà thôi.

Vừa vào động chính, Cổ Thần liền đi đến một phương vị, nơi này chính là điểm khởi đầu của trận pháp. Nếu như không có địa đồ thì người ngoài căn bản không thể nào biết được.

Dựa theo lộ tuyến của trận pháp, Cổ Thần nhanh chóng di chuyển, rất nhanh hắn đã đi qua ba phương lộ tuyến của trận pháp. Đi đến một phương nữa là hắn có thể chân chính bước vào bên trong trận pháp. Đến lúc đó hắn có thể truyền tống tới tầng thứ chín của địa cung.

Lộ tuyến cuối cùng còn chưa có đi xong thì một tiếng kêu to vang lên từ đằng xa vọng lại. Cổ Thần cả kinh, hắn biết Lỗ Ngân Hùng đã đến. Thần thức của Lỗ Ngân Hùng tập trung trên người Cổ Thần, mắt chưa cần nhìn cũng biết được Cổ Thần hiện tại đang ở nơi nào. Vừa mới đến hắn đã nhìn thấy được thi thể của ba tên tu sĩ Thi Hồn Tông. Lửa giận trong lòng bùng cháy. Người chưa đến nhưng đã mạnh mẽ đánh ra một chưởng, một đạo hắc chưởng đột nhiên xuất hiện mạnh mẽ công kích Cổ Thần.

Đồng thời thi hồn xuất hiện, nhanh như chớp tung một quyền tới Cổ Thần. Tốc độ cương chưởng của Lỗ Ngân Hùng cũng không chậm một chút nào, trong nháy mắt đã đến gần Cổ Thần.

Người chưa đến một đạo quyền cương cùng một đạo chưởng cương dĩ nhiên đã tới. Cổ Thần không kịp đi hết lộ tuyến cuối cùng, bị ép phải đánh một trận với Lỗ Ngân Hùng. Mi tâm vừa động, Hàn Cương Ấn lập tức xuất hiện hóa thành một bức tường băng ngăn chặn quyền cương của thi hồn.

Đồng thời chưởng trái của hắn vung lên Tử Diễm Băng Viêm từ trong lòng bàn tay phun ra, hóa thành một băng chưởng đối chọi với chưởng cương của Lỗ Ngân Hùng.

Oanh.....

Chưởng cương màu đen cùng băng chưởng màu trắng va chạm vào nhau phát ra một tiếng bạo tạc. Hai bên đồng thời tan biến. Lần đầu tiên Tử Diễm Băng Viêm không thể nào đóng băng được chưởng lực của đối phương. Cổ Thần cảm thấy thân thể nhộn nhạo, khí huyết trong cơ thể tán loạn, hắn không nhìn được phải phun ra một ngụm máu tươi.

Một kích của tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ khác hẳn với Dẫn Hồn trung kỳ, căn bản hai bên không cùng một đẳng cấp. Lực lượng một chưởng vừa rồi vượt xa Cổ Thần, hiện tại hắn đã thụ thương.

Trong lòng Lỗ Ngân Hùng cũng không khỏi chấn động, cũng không nhẹ nhàng hơn bao nhiêu. Vừa rồi bản thân cùng với thi hồn song song công kích thể nhưng Cổ Thần lại có thể chống đỡ được mà chỉ bị thương nhẹ. Đồng thời khi Lỗ Ngân Hùng tiếp một chưởng của Cổ Thần thì cảm thấy lạnh lẽo tới cực điểm, hàn khí không ngừng dung nhập vào trong kinh mạch của hắn, khiến bản thân hắn không khỏi run mình.

Trong lòng Lỗ Ngân Hùng suy nghĩ, người này mới chỉ có tu vi Trúc Thai trung kỳ thể nhưng lại sâu không thể lường, không thể để cho hắn sống sót!

Không nói hai lời song chưởng của Lỗ Ngân Hùng lại xuất hiện, hai đạo chưởng cương màu đen nhất tề công kích Cổ Thần. Thi Hồn cũng tung thêm một quyền công kích cùng Lỗ Ngân Hùng ...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

206. Chương 92: Kim Sư Chặn Đường (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đề tự: MTR01 - kiemgioi

Con cự thú trừ bỏ con mắt có màu đen ra thì toàn thân nó đều là màu vàng. Theo dáng dấp của cự thú này có phần giống với một cơn sư tử, chỉ là so với sư tử còn muốn to lớn hơn gấp trăm lần.

Cao gần mười trượng, dài gần hai mươi trượng. Với hình thể này của con cự thú hoàn toàn có thể so sánh với một ngọn núi nhỏ. Có vẻ như cự thú đã ngủ rất lâu, hiện giờ tỉnh lại tinh thần không có được tốt cho lắm. Nó cẩn thận nhìn Cổ Thần, hồi lâu sau lại nhắm mắt lại, thân thể phủ phục trên mặt đất, cái đầu lớn của nó tựa lên hai chân trước tựa hồ bắt đầu ngủ lại.

Cổ Thần nhìn lại con cự thú, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc nói:

- Kim Sư thú? Dĩ nhiên là Kim Sư thú đã thất tung trên Cổ Hoang cả nghìn năm?

Kim Sư thú cũng có chút ít năng lực đặc thù, thọ mệnh của nó rất dài. Thực lực của Kim Sư thú không nhất định cao nhưng lại có thể duy trì được cuộc sống lâu dài. Trước đây một nghìn năm hay là từ thời thượng cổ thì nó đều là tọa kỵ mà tu sĩ tương đối ưa thích.

Di chỉ địa cung này đã bị phong ấn một nghìn năm. Rõ ràng đầu Kim Sư thú này cũng có tuổi thọ ngoài nghìn năm. Bất quá Cổ Thần thăm kêu may mắn, đầu Kim Sư thú này tuy rằng đã sống nghìn năm nhưng tu vi cũng chỉ là Dẫn Hồn hậu kỳ.

Không ít yêu thú có tuổi thọ lâu dài thể nhưng tu vi lại tăng trưởng quá chậm chạp. Ví dụ như Giao Long, nó phải sống trên nghìn năm thì mới có có năng lực hóa vũ thành long, nhưng tu vi thì cũng chỉ là Thần Hải Cảnh Trúc Thai kỳ mà thôi.

Thân thể Kim Sư thú hầu như chiếm toàn bộ không gian đằng sau cửa băng. Thăm nghĩ không còn đường lui, Cổ Thần cũng chỉ còn biết đi về phía trước. Tuy thân thể của Kim Sư thú rất to lớn thể nhưng mà vẫn chừa lại đường cho Cổ Thần đi qua.

Cổ Thần bước đi thông thả, hắn sợ rằng mình sẽ làm Kim Sư thú tỉnh giấc ngủ. Con cự thú này sở dĩ sống lâu dài chính là bởi nó rất thích ngủ, tới bất cứ địa phương nào cũng có thể ngủ say, vì vậy khi tu sĩ để

kim sư thú tại bất cứ địa phương nào cũng không sợ không tìm thấy, đây cũng là lý do vì sao tu sĩ rất hoan nghênh đối với chúng.

Cổ Thần không ngừng tới gần, vừa rồi Kim Sư thú đứng cách hần mười trượng, đột nhiên hai mắt mở trừng trừng. Nhất thời ánh mắt của nó nhìn thẳng vào Cổ Thần, đối với Kim Sư thú thì cho dù một con voi đứng trước mặt nó cũng nhỏ bé vô cùng.

Cổ Thần phải kiễng chân lên, mới xem như nhìn được toàn bộ đầu của Kim Sư thú.

- Grao.....

Kim Sư thú đột nhiên mở miệng hướng tới Cổ Thần rống to một tiếng.

Trong thanh âm của Kim Sư thú tràn đầy sự tức giận. Tựa hồ Cổ Thần quấy rối giấc ngủ của nó khiến cho nó khó chịu mà hướng tới Cổ Thần thị uy.

Nếu như còn có đường để đi thì Cổ Thần tự nhiên không muốn ở lại nơi này cùng đầu Kim Sư thú phân cao thấp. Thế nhưng ngoại trừ còn đường này ra thì cũng không còn một lối rẽ nào khác. Cổ Thần khẽ nhủu mày, dù thế nào đi nữa thì hần cũng phải đi qua....

Cổ Thần mở địa đồ địa cung ra nhìn, đi tới cửa bằng đã được hai phần ba quãng đường, chỉ còn một phần ba nữa thôi là hần có thể đến được trung tâm của địa cung tầng thứ chín.

Ánh mắt Cổ Thần lộ ra hung mang nhìn Kim Sư thú nói:

- Người sống quá nghìn năm, tự nhiên có thể nghe hiểu được lời ta nói, ta muốn đi ngang qua đây, được chứ?

Nếu như Kim Sư thú có thể nhường đường thì có thể miễn đi một hồi tranh đấu, như vậy là tốt nhất.

- Rống.....

Kim Sư thú gầm lên một tiếng giận giữ, nhe răng về phía Cổ Thần, hiển nhiên là không đáp ứng.

Ánh mắt Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Đã như vậy tự đừng trách ta thủ đoạn độc ác vô tình.

Đúng lúc này Tiểu Bạch từ trong tay áo chui ra nói:

- Cổ Thần, để yêu đan của Kim Sư thú này cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch ăn vào có thể tiến giai biến hóa.

Thanh âm của Tiểu Bạch còn có chút nhu nhược, hiển nhiên việc duy trì huyền vụ lâu đã khiến cho nó mất quá nhiều nguyên khí, hiện giờ vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn.

Cổ Thần gật đầu, Tiểu Bạch đã nói ăn yêu đan của Kim Sư thú thì nó có thể tiến giai biến hóa. Như vậy mặc kệ là Kim Sư thú này có chịu nhường đường hay không thì Cổ Thần đều phải hạ thủ.

- Rống.....

Kim Sư thú bạo rống một tiếng, hiển nhiên là nó nghe hiểu được lời Tiểu Bạch nói. Cặp mắt vĩ đại của nó đã lộ lửa giận, cự trảo vung lên, mạnh mẽ chộp tới Cổ Thần.

Kim Sư thú là yêu thú Dẫn Hồn hậu kỳ, thân thể vô cùng to lớn, lực lượng cũng mạnh phi thường. Một trảo này có thể tương đương với chưởng lực của Lỗ Ngân Hùng.

Cổ Thần không muốn liều mạng Kim Sư thú, nhất thời thân thể bạo thối về phía sau, tránh khỏi cự trảo của nó khoảng hơn hai mươi trượng. Một trảo này của Kim Sư thú liền chộp vào khoảng không.

Cổ Thần ngồi xuống đất, mi tâm khẽ động. Pháp bảo phi kiếm lập tức từ trong mi tâm bắn ra mang theo Phần Thiên Viêm Hỏa, liệt diễm trùng trùng hướng tới Kim Sư thú chém xuống một kiếm.

Song song chưởng trái Cổ Thần kết thành pháp ấn, Tử Diễm Băng Viêm từ lòng bàn tay bắn ra hóa thành một băng chưởng. Theo pháp ấn của Cổ Thần biến đổi thì băng chưởng biến thành băng quyền. Một quyền này mạnh mẽ giáng xuống đầu của Kim Sư thú.

Phần Thiên Viêm Hỏa và Tử Diễm Băng Viêm chính là những thủ đoạn công kích mạnh nhất mà Cổ Thần có được. Nếu như Tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ bị Cổ Thần song song dùng Phần Thiên Viêm Hỏa và Tử Diễm Băng Viêm tấn công cùng một lúc, cơ bản không chống đỡ được bao lâu thì mất mạng.

Trừ việc đánh không lại Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ ra thì dưới Dẫn Hồn hậu kỳ Cổ Thần là Vô Địch.

Thế nhưng đầu Kim Sư thú này lại có tu vi là Dẫn Hồn hậu kỳ. Chỉ thấy nó nghiêng đầu sang một bên, một trảo hướng về phía trước chộp tới pháp bảo phi kiếm. Pháp bảo phi kiếm kêu lên ong ong, toàn thân kiếm rung lên rồi bay về một phía. Pháp lực của Cổ Thần và pháp bảo phi kiếm tương liên, kém chút nữa bị chấn đảo bật lui sang một bên.

Một trảo của Kim Sư thú này còn hơn một chiêu của Lỗ Ngân Hùng, phải nói là cường đại hơn rất nhiều. Kim Sư thú ngăn cản được một kích của pháp bảo phi kiếm nhưng đối với bằng quyền thì do thân thể của nó quá to, đồng thời trước đó nó đã nghiêng đầu sang một bên nên quyền bằng của Cổ Thần kích trúng vai phải của Kim Sư thú.

Không có xuất hiện tình huống giống như trong dự liệu của Cổ Thần. Kim Sư thú bị bằng quyền đánh trúng vai phải, thân thể của nó tạo ra lực phản chấn mãnh liệt khiến bằng quyền tầng tầng vỡ vụn. Thế nhưng Tử Diễm Băng Viêm hàn khí vẫn có thể nhân cơ hội đó tiến nhập vào trong cơ thể của Kim Sư thú. Kim Sư thú dường như đối với hàn khí miễn dịch. Tử Diễm Băng Viêm đối với nó căn bản không có sản sinh ra bất cứ hiệu quả nào.

Cổ Thần nhướng mày, Tử Diễm Băng Viêm là quân bài công kích mạnh nhất của hắn. Cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ nếu như bị một kích cực mạnh này của hắn trực tiếp đánh trúng thân thể thì cũng chỉ có thể tìm đường chết. Thực không ngờ Kim Sư thú đối với một kích mạnh nhất này của hắn lại có thể miễn dịch.

Chiêu trái Cổ Thần kết pháp ấn biến đổi, những khối băng vỡ vụn lại một lần nữa ngưng kết với nhau, hình thành nên băng chiêu lần thứ hai giáng xuống người Kim Sư thú.

Song song một ngón tay phải của Cổ Thần đánh ra một đạo Phần Thiên Viêm Hỏa tiến vào trong pháp bảo phi kiếm. Nhất thời liệt diễm trùng trùng, phi kiếm tiếp tục bổ tới Kim Sư thú.

Con cự thú trừ bỏ con mắt có màu đen ra thì toàn thân nó đều là màu vàng. Theo dáng dấp của cự thú này có phần giống với một cơn sư tử, chỉ là so với sư tử còn muốn to lớn hơn gấp trăm lần.

Cao gần mười trượng, dài gần hai mươi trượng. Với hình thể này của con cự thú hoàn toàn có thể so sánh với một ngọn núi nhỏ. Có vẻ như cự thú đã ngủ rất lâu, hiện giờ tỉnh lại tinh thần không có được tốt cho lắm. Nó cẩn thận nhìn Cổ Thần, hồi lâu sau lại nhắm mắt lại, thân thể phủ phục trên mặt đất, cái đầu lớn của nó tựa lên hai chân trước tựa hồ bắt đầu ngủ lại.

Cổ Thần nhìn lại con cự thú, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc nói:

- Kim Sư thú? Dĩ nhiên là Kim Sư thú đã thất tung trên Cổ Hoang cả nghìn năm?

Kim Sư thú cũng có chút ít năng lực đặc thù, thọ mệnh của nó rất dài. Thực lực của Kim Sư thú không nhất định cao nhưng lại có thể duy trì được cuộc sống lâu dài. Trước đây một nghìn năm hay là từ thời thượng cổ thì nó đều là tọa kỵ mà tu sĩ tương đối ưa thích.

Di chỉ địa cung này đã bị phong ấn một nghìn năm. Rõ ràng đầu Kim Sư thú này cũng có tuổi thọ ngoài nghìn năm. Bất quá Cổ Thần thâm kê may mắn, đầu Kim Sư thú này tuy rằng đã sống nghìn năm nhưng tu vi cũng chỉ là Dẫn Hồn hậu kỳ.

Không ít yêu thú có tuổi thọ lâu dài thế nhưng tu vi lại tăng trưởng quá chậm chạp. Ví dụ như Giao Long, nó phải sống trên nghìn năm thì mới có năng lực hóa vũ thành long, nhưng tu vi thì cũng chỉ là Thần Hải Cảnh Trúc Thai kỳ mà thôi.

Thân thể Kim Sư thú hầu như chiếm toàn bộ không gian đằng sau cửa băng. Thăm nghĩ không còn đường lui, Cổ Thần cũng chỉ còn biết đi về phía trước. Tuy thân thể của Kim Sư thú rất to lớn thế nhưng mà vẫn chừa lại đường cho Cổ Thần đi qua.

Cổ Thần bước đi thông thả, hắn sợ rằng mình sẽ làm Kim Sư thú tỉnh giấc ngủ. Con cự thú này sở dĩ sống lâu dài chính là bởi nó rất thích ngủ, tới bất cứ địa phương nào cũng có thể ngủ say, vì vậy khi tu sĩ để

kim sư thú tại bất cứ địa phương nào cũng không sợ không tìm thấy, đây cũng là lý do vì sao tu sĩ rất hoan nghênh đối với chúng.

Cổ Thần không ngừng tới gần, vừa rồi Kim Sư thú đứng cách hần mười trượng, đột nhiên hai mắt mở trừng trừng. Nhất thời ánh mắt của nó nhìn thẳng vào Cổ Thần, đối với Kim Sư thú thì cho dù một con voi đứng trước mặt nó cũng nhỏ bé vô cùng.

Cổ Thần phải kiễng chân lên, mới xem như nhìn được toàn bộ đầu của Kim Sư thú.

- Grao.....

Kim Sư thú đột nhiên mở miệng hướng tới Cổ Thần rống to một tiếng.

Trong thanh âm của Kim Sư thú tràn đầy sự tức giận. Tựa hồ Cổ Thần quấy rối giấc ngủ của nó khiến cho nó khó chịu mà hướng tới Cổ Thần thị uy.

Nếu như còn có đường để đi thì Cổ Thần tự nhiên không muốn ở lại nơi này cùng đầu Kim Sư thú phân cao thấp. Thế nhưng ngoại trừ còn đường này ra thì cũng không còn một lối rẽ nào khác. Cổ Thần khê nhủu mày, dù thế nào đi nữa thì hần cũng phải đi qua....

Cổ Thần mở địa đồ địa cung ra nhìn, đi tới cửa bằng đã được hai phần ba quãng đường, chỉ còn một phần ba nữa thôi là hần có thể đến được trung tâm của địa cung tầng thứ chín.

Ánh mắt Cổ Thần lộ ra hung mang nhìn Kim Sư thú nói:

- Người sống quá nghìn năm, tự nhiên có thể nghe hiểu được lời ta nói, ta muốn đi ngang qua đây, được chứ?

Nếu như Kim Sư thú có thể nhường đường thì có thể miễn đi một hồi tranh đấu, như vậy là tốt nhất.

- Rống.....

Kim Sư thú gầm lên một tiếng giận giữ, nhe răng về phía Cổ Thần, hiển nhiên là không đáp ứng.

Ánh mắt Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Đã như vậy tự đừng trách ta thủ đoạn độc ác vô tình.

Đúng lúc này Tiểu Bạch từ trong tay áo chui ra nói:

- Cổ Thần, để yêu đan của Kim Sư thú này cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch ăn vào có thể tiến giai biến hóa.

Thanh âm của Tiểu Bạch còn có chút nhu nhược, hiển nhiên việc duy trì huyền vụ lâu đã khiến cho nó mất quá nhiều nguyên khí, hiện giờ vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn.

Cổ Thần gật đầu, Tiểu Bạch đã nói ăn yêu đan của Kim Sư thú thì nó có thể tiến giai biến hóa. Như vậy mặc kệ là Kim Sư thú này có chịu nhường đường hay không thì Cổ Thần đều phải hạ thủ.

- Rống.....

Kim Sư thú bạo rống một tiếng, hiển nhiên là nó nghe hiểu được lời Tiểu Bạch nói. Cặp mắt vĩ đại của nó đã lộ lửa giận, cự trảo vung lên, mạnh mẽ chộp tới Cổ Thần.

Kim Sư thú là yêu thú Dẫn Hồn hậu kỳ, thân thể vô cùng to lớn, lực lượng cũng mạnh phi thường. Một trảo này có thể tương đương với chưởng lực của Lỗ Ngân Hùng.

Cổ Thần không muốn liều mạng Kim Sư thú, nhất thời thân thể bạo thối về phía sau, tránh khỏi cự trảo của nó khoảng hơn hai mươi trượng. Một trảo này của Kim Sư thú liền chộp vào khoảng không.

Cổ Thần ngồi xuống đất, mi tâm khê động. Pháp bảo phi kiếm lập tức từ trong mi tâm bắn ra mang theo Phần Thiên Viêm Hỏa, liệt diễm trùng trùng hướng tới Kim Sư thú chém xuống một kiếm.

Song song chưởng trái Cổ Thần kết thành pháp ấn, Tử Diễm Băng Viêm từ lòng bàn tay bắn ra hóa thành một băng chưởng. Theo pháp ấn của Cổ Thần biến đổi thì băng chưởng biến thành băng quyền. Một quyền này mạnh mẽ giáng xuống đầu của Kim Sư thú.

Phần Thiên Viêm Hỏa và Tử Diễm Băng Viêm chính là những thủ đoạn công kích mạnh nhất mà Cổ Thần có được. Nếu như Tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ bị Cổ Thần song song dùng Phần Thiên Viêm Hỏa và Tử Diễm Băng Viêm tấn công cùng một lúc, cơ bản không chống đỡ được bao lâu thì mất mạng.

Trừ việc đánh không lại Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ ra thì dưới Dẫn Hồn hậu kỳ Cổ Thần là Vô Địch.

Thế nhưng đầu Kim Sư thú này lại có tu vi là Dẫn Hồn hậu kỳ. Chỉ thấy nó nghiêng đầu sang một bên, một trảo hướng về phía trước chộp tới pháp bảo phi kiếm. Pháp bảo phi kiếm kêu lên ong ong, toàn thân kiếm rung lên rồi bay về một phía. Pháp lực của Cổ Thần và pháp bảo phi kiếm tương liên, kém chút nữa bị chấn đảo bật lui sang một bên.

Một trảo của Kim Sư thú này còn hơn một chưởng của Lỗ Ngân Hùng, phải nói là cường đại hơn rất nhiều. Kim Sư thú ngăn cản được một kích của pháp bảo phi kiếm nhưng đối với băng quyền thì do thân thể của nó quá to, đồng thời trước đó nó đã nghiêng đầu sang một bên nên quyền băng của Cổ Thần kích trúng vai phải của Kim Sư thú.

Không có xuất hiện tình huống giống như trong dự liệu của Cổ Thần. Kim Sư thú bị băng quyền đánh trúng vai phải, thân thể của nó tạo ra lực phản chấn mãnh liệt khiến băng quyền tầng tầng vỡ vụn. Thế nhưng Tử Diễm Băng Viêm hàn khí vẫn có thể nhân cơ hội đó tiến nhập vào trong cơ thể của Kim Sư thú. Kim Sư thú dường như đối với hàn khí miễn dịch. Tử Diễm Băng Viêm đối với nó căn bản không có sản sinh ra bất cứ hiệu quả nào.

Cổ Thần nhướng mày, Tử Diễm Băng Viêm là quân bài công kích mạnh nhất của hắn. Cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ nếu như bị một kích cực mạnh này của hắn trực tiếp đánh trúng thân thể thì cũng chỉ có thể tìm đường chết. Thực không ngờ Kim Sư thú đối với một kích mạnh nhất này của hắn lại có thể miễn dịch.

Chưởng trái Cổ Thần kết pháp ấn biến đổi, những khối băng vỡ vụn lại một lần nữa ngưng kết với nhau, hình thành nên băng chưởng lần thứ hai giáng xuống người Kim Sư thú.

Song song một ngón tay phải của Cổ Thần đánh ra một đạo Phần Thiên Viêm Hỏa tiến vào trong pháp bảo phi kiếm. Nhất thời liệt diễm trùng trùng, phi kiếm tiếp tục bổ tới Kim Sư thú.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

207. Chương 93: Biến Hóa Của Tiểu Bạch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Kim Sư thú đối với băng chưởng cũng không thêm để ý, nó hạ thấp đầu xuống, không cho băng chưởng trực tiếp đánh xuống đầu. Đối với phi kiếm so với băng chưởng nó cẩn thận hơn nhiều lắm, mỗi lần phi kiếm gần tới người thì đều bị Kim Sư thú dùng một trảo đánh văng qua một bên.

Cự trảo của Kim Sư thú vô cùng cứng rắn, pháp bảo phi kiếm không thể nào là tổn thương được. Việc không ngừng bị cự trảo chấn bay khiến Phần Thiên Viêm Hỏa trên thân phi kiếm hầu như tứ tán đi không ít.

Công kích của Cổ Thần đối với Kim Sư thú vẫn chưa tạo thành uy hiếp gì quá to lớn. Tương phản sau vài lần đối chọi với công kích của Cổ Thần thì Kim Sư thú đã dần dần quen thuộc, nó đã bắt đầu phản công. Toàn bộ thân thể vĩ đại của Kim Sư thú mạnh mẽ tấn công Cổ Thần.

Không gian tựa hồ đều tạo ra tầng tầng gợn sóng, phá tiếng hình thành sóng âm, ùn ùn kéo tới. Một kích cự vĩ này của Kim Sư thú còn mạnh hơn rất nhiều so với cự trảo của nó.

Mi tâm Cổ Thần khẽ động, Hàn Cương Ấn lập tức bay ra, hóa thành một bức tường băng ngăn chặn trước mặt Cổ Thần và cự vĩ của Kim Sư thú.

Oanh, một tiếng bạo tạc vang lên. Cự vĩ của Kim Sư thú giáng xuống Hàn Cương Ấn, ngay cả pháp bảo phòng ngự trung phẩm như Hàn Cương Ấn cũng phải rung lên. Một kích này gần như bằng một kích của Tu sĩ Bồi Nguyên sơ kỳ.

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, nếu như một nhận thêm một kích cường đại như vậy nữa thì chỉ sợ ngay cả Hàn Cương Ấn không vỡ vụn thì cũng phải hư hao. Hàn Cương Ấn là kiện pháp bảo quan trọng nhất trên người Cổ Thần. Một kiện trung phẩm phòng ngự pháp khí cũng đủ để Cổ Thần sử dụng đến Bồi Nguyên kỳ. Nếu như bị Kim Sư thú làm hỏng thì không phải là rất đau lòng sao?

Cổ Thần nhanh chóng thu hồi Hàn Cương Ấn lại, thấy pháp bảo phi kiếm đối với Kim Sư thú không thể nào tạo thành uy hiếp gì đối với Kim Sư thú, hắn cũng quyết định thu hồi.

Lập tức từ trong mi tâm hắn lại bay ra Ngũ Chỉ Thiết Chùy, Thiết Chùy này nhanh chóng bành trướng hóa lớn ra vài trượng.

Ngũ Linh Phân Thần Chùy là pháp bảo trung phẩm có lực công kích vô cùng cường đại. Ngũ Linh Phân Thần Trùy vừa mới xuất hiện, ánh mắt của Kim Sư thú cẩn thận hơn rất nhiều. Ngũ Linh Phân Thần Trùy ở trên không trung hóa thành năm đạo hào quang phân ra năm hướng phân biệt đâm tới Kim Sư thú.

Một kích của Ngũ Linh Phân Thần Chùy này có thể so sánh với pháp khí cực phẩm Huyết Văn Phi Dao. Bất quá một là pháp bảo, một là pháp khí nếu như có thể hợp thành một bộ thì uy lực không thể coi thường.

Nhìn năm đạo hào quang đang bắn tới, Kim Sư thú hiển nhiên không biết làm sao để có thể ngăn cản được chúng. Chỉ thấy cái miệng to lớn của nó mở ra, một tiếng bạo rống vang lên, tựa hồ giống như hắt hơi, bốn kim nha (răng vàng) từ trong miệng bắn mạnh.

.....

Ngũ Linh Phân Thần Chùy dĩ nhiên lại bị bốn kim nha chống đỡ.

Đình.....

Đến cuối cùng một chi Ngũ Linh Phân Thần Trùy bị một trảo của Kim Sư thú đồng dạng chấn bay sang một bên.

Ánh mắt Cổ Thần ngưng trọng, thực lực Kim Sư thú vô cùng cường đại, vượt qua dự liệu của hắn. Mấy kim nha dĩ nhiên lại có thể chống đỡ được pháp bảo trung phẩm Ngũ Linh Phân Thần Trùy.

Thấy Ngũ Linh Phân Thần Trùy không thể nào thủ thắng, ánh mắt Cổ Thần nhất thời lạnh lùng, tay phải hướng tới Kim Sư thú bắn ra một đạo hỏa phù.

Đây chính là bảo phù hạ phẩm Hỏa Long bảo phù.

Hỏa phù trong nháy mắt bạo tạc hóa thành một con hỏa long, hỏa long nhất thời bành trướng dài đến hai mươi trượng công kích Kim Sư thú.

Hỏa Long này dĩ nhiên cũng có tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ, thân thể không thể tráng kiện được như Kim Sư thú, có chút thua thiệt. Thế nhưng hỏa long chính là do bảo phù biến thành, không có sinh mệnh, không biết đau đớn. Đồng thời liệt diễm trùng trùng.

Kim Sư thú nhìn thấy hỏa long, ánh mắt lộ ra vài phần sợ hãi.

Hỏa Long rất nhanh liền nhào tới thân thể của Kim Sư thú. Long trảo giơ ra, kim giáp trên người Kim Sư thú nhất thời vỡ tan, máu tươi chảy ra như suối.

Kim Sư thú động dạng cũng tung ra một trảo lên người hỏa long khiến nó rơi mất hơn mười tấm hỏa lân phiến.

Kim Sư thú và hỏa long do Hỏa Long bảo phù biến thành giao chiến. Cổ Thần cũng không vì thế mà nhàn rỗi, hắn nhân cơ hội này thôi động pháp lực, Ngũ Linh Phân Thần Trùy lần thứ hai từ mi tâm của hắn bay ra, bành trướng, hướng tới Kim Sư thú công kích.

Lần này Kim Sư thu bị hỏa long quần lấy, không thấy được Ngũ Linh Phân Thần Trùy của Cổ Thần. Nhất thời Ngũ Linh Phân Thần Trùy ở phía sau Kim Sư thú nhất tề đâm tới, lân giáp màu vàng nhất thời không thể nào ngăn trở được một kích này của Ngũ Linh Phân Thần Trùy.

Kim Sư thú rống lên một tiếng thảm thiết, động tác cũng vì thế mà chậm lại. Bị một trảo của hỏa long đánh trúng, nhất thời máu tươi lại tuôn ra. Thân thể to lớn của nó lao đảo một hồi rồi ngã xuống đất. Hỏa long không dừng lại, tiếp tục công kích lên người Kim Sư thú. Từng trảo từng trảo không ngừng khiến cho thương thể của Kim Sư thú ngày càng trầm trọng hơn. Cho đến khi Kim Sư thú tử vong thì hỏa long mới dần dần tiêu tán.

Nhìn ngọn núi nhỏ trước mắt, chính là thi thể của Kim Sư thú, Cổ Thần thở dài trong lòng. Tuy rằng tu vi và lực lượng của Kim Sư thú không có thua kém gì so với Lỗ Ngân Hùng thể nhưng nó lại không có pháp bảo lợi hại. Luận tổng thực lực thì kém hơn Lỗ Ngân Hùng một chút.

Kim Sư thú đã chết, Tiểu Bạch nhất thời hoan hô, xuất hiện trên vai của Cổ Thần.

Cổ Thần thu hồi Ngũ Linh Phân Thần Trùy, phóng ra pháp bảo phi kiếm rạch bụng Kim Sư thú. Một trảo từ hư không xuất hiện liền từ vết rách đó chui vào trong cơ thể của nó tìm kiếm yêu đan.

Tiểu Bạch bây giờ tương đương với Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín. Yêu đan của Dẫn Hồn hậu kỳ yêu thú nếu như Tiểu Bạch có thể nuốt vào thì chỉ ít cũng phải tăng trưởng được tu vi hai cấp độ.

Cổ Thần đưa yêu đan cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch không do dự tiếp nhận, thân thể nó hóa lớn rồi nhanh chóng nuốt lấy yêu đan của Kim Sư thú, bắt đầu luyện hóa.

Vừa mới nuốt vào yêu đan, Tiểu Bạch liền có phản ứng kịch liệt. Yêu lực trong yêu đan của yêu thú Dẫn Hồn hậu kỳ vô cùng cường đại. Đối với Tiểu Bạch chỉ có Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín hoàn toàn hóa thành một ngọn núi khổng lồ.

Thân thể Tiểu Bạch không ngừng bành trướng, từ một thước, hóa thành hai thước, cuối cùng biến thành một trượng, hai trượng.

Đến khi biến lớn thành ba trượng thì Tiểu Bạch mới đình chỉ tăng trưởng. Quá nửa canh giờ sau thân thể Tiểu Bạch bắt đầu thu nhỏ lại. Song song đó Cổ Thần cũng cảm giác được yêu khí trên người Tiểu Bạch đã tương đương với Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín đỉnh phong.

Thân thể Tiểu Bạch càng thu nhỏ lại thì yêu khí càng thêm thuần khiết cường đại. Khi thân thể Tiểu Bạch khôi phục lại nguyên dạng như cũ thì đột nhiên yêu lực thay đổi, một trận pháp lực vô hình từ trong thân thể nhỏ bé của nó tuôn ra.

Pháp lực sản sinh, Tiểu Bạch tiến hóa đến Thần Hải cảnh.

Ngay trong nháy mắt, một màn sương trắng đột nhiên xuất hiện xung quanh Tiểu Bạch, chớp mắt làn sương trắng đó đã biến mất không thấy. Lúc này một thiếu nữ thanh xuân xuất hiện trước mắt Cổ Thần.

Thiếu nữ mặc bạch y, làn da trắng nõn như bạch ngọc. Cổ Thần sợ hãi than nhìn Tiểu Bạch. Hắn thực tìm không ra một tia vết nào, tìm không ra một tia khuyết điểm nào. Tướng mạo vẻ đẹp này khiến Cổ Thần phải ngây ngốc, cho dù là sư tỷ Hư Tử Uyên sợ rằng cũng phải kém vài phần.

Chỉ là niên kỷ Tiểu Bạch còn nhỏ, bộ ngực cũng chỉ mới hơi nhô lên, hai chân thon dài hoàn toàn có bộ dáng tiểu nữ nhi. Theo như phán đoán của Cổ Thần thì cần có thêm thời gian thì sư tỷ Hư Tử Uyên không thể so bì được với Tiểu Bạch được nữa.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

208. Chương 94: Bạch Y Ngô Tinh (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tiểu Bạch giơ hai tay lên, nhìn trái, nhìn phải, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn lộ nụ cười, hai bước đã chạy tới trước mặt Cổ Thần, tay đặt lên đầu vai Cổ Thần. Cổ Thần hài lòng cười nói:

- Tiểu Bạch tiến hóa, Tiểu Bạch rốt cuộc cũng tiến hóa, ha ha....

Cổ Thần ôm lấy eo Tiểu Bạch kéo nàng xuống rồi nói:

- Người hiện tại là người không phải hồ ly, là người, không thể lại đứng trên vai ta được nữa.

Tiểu Bạch nhất thời lắc đầu, hai tay ôm lấy Cổ Thần liêu mạng nói:

- Tiểu Bạch thích ngồi trên đầu Cổ Thần, cũng thích ngồi trên vai Cổ Thần.

Từ những động tác của Tiểu Bạch có thể thấy hồ tộc trời sinh thiên phú nữ tính.

Cổ Thần nhăn nhó nói:

- Từ hôm nay trở đi người sẽ phải thay đổi thói quen cũ, người nếu đã hóa thành hình người. Ta là nam, người là nữ, tự nhiên cần phải bảo trì khoảng cách nhất định.

Tiểu Bạch nháy mắt mấy cái rồi nói:

- Tiểu Bạch chỉ muốn là hồ ly a!

Cổ Thần im lặng một hồi rồi nói:

- Theo ta thấy người đã trở thành người rồi.

Tiểu Bạch hai mắt rưng rưng nói:

- Tiểu Bạch còn muốn tiếp tục làm hồ ly a.

Nói xong một làn sương trắng tỏa ra, Tiểu Bạch lại biến thành một tiểu bạch hồ, sau đó nó liền nhảy lên đầu vai Cổ Thần nói:

- Như vậy Tiểu Bạch không phải là có thể lại được ngồi trên đầu, trên vai Cổ Thần sao?

Cổ Thần nhún vai biểu thị bất lực.

- Hì hì vai Cổ Thần thật thoải mái.

Tiểu Bạch vui mừng nói.

Cổ Thần liếc mắt nhìn Tiểu Bạch nhưng cũng chỉ có thể mặc cho Tiểu Bạch muốn làm gì thì làm.

Tiểu Bạch vừa mới biến hóa, toàn bộ sự chú ý của hắn đều tập trung trên người nàng. Hiện tại lúc này ánh mắt của hắn cũng chuyển dời đến thi thể Kim Sư thú.

Kim giáp của Kim Sư thú này có thể chống lại được một hai lần công kích của pháp bảo hạ phẩm. Lực phòng ngự rất mạnh, nếu luyện chế nhuần nhuyễn quả thực rất tốt.

Quý giá nhất chính là mấy kim nha của Kim Sư thú và tứ trảo của nó. Ngay cả pháp bảo trung phẩm cũng có thể chống đỡ. Ngày sau luyện ra pháp bảo, chí ít cũng có thể bồi luyện được trung phẩm trở lên, là tài liệu luyện khí vô cùng trân quý.

Cổ Thần không lãng phí, hắn thu hết lân giáp của Kim Sư thú cùng với cự trảo, kim nha vào trong Càn Khôn Trạc, lúc này mới tiếp tục đi vào trong thông đạo cửa băng.

Đi qua cửa băng, hiện giờ thông đạo không còn chỉ là cương thạch mà toàn bộ đều là bạch băng kỳ hàn không gì sánh được. Trách không được Kim Sư thú đối với Tử Diễm Băng Viêm của Cổ Thần lại có thể miễm dịch. Cho dù là ai sống lâu tại một địa phương lạnh giá như vậy thì cho dù gây ngốc đi chăng nữa cũng không còn sợ hàn khí.

Tường, nền, đỉnh thông đạo đều do bạch băng kết thành, trên đỉnh còn có sương trắng lơ lửng, dày đặc.

Thông đạo này thẳng tắp về phía trước, bất quá sương trắng có ở khắp mọi nơi, mắt thường không thể nào nhìn quá được mười trượng. Cổ Thần dùng thần thức điều tra một phen mới biết được thần thức ở đây cũng bị hạn chế không thể nào dò xét quá ba trượng, không thể nào kéo dài thêm được nữa. Còn không cả bằng dùng mắt thường mà quan sát.

- Nơi này có chút kỳ quái.

Cổ Thần dừng lại nhìn sương trắng phía trước nói.

Ánh mắt Tiểu Bạch cũng nhìn về phía trước, trong sương trắng chợt lóe lên nói:

- Phía trước năm trượng trượng vật gì cũng không có, thông đạo chuyển hướng quanh co.

Cổ Thần kỳ quái nhìn Tiểu Bạch nói:

- Người dĩ nhiên lại có thể nhìn xa như vậy.

Tiểu Bạch dương dương tự đắc, mỉm cười. Có Tiểu Bạch quán sát phía trước, thấy không có dấu hiệu gì nguy hiểm, trong lòng Cổ Thần cũng loại bỏ được phần nào lo lắng, cước bộ thông thả đi về phía trước.

Mới đi qua được hai mươi trượng thì Tiểu Bạch đột nhiên kinh hô nói:

- Ai nha... Cửa băng đã đóng lại.

- Cái gì? Cổ Thần quay đầu lại chỉ nhìn thấy dưới mười trượng đều sương trắng, hần nhất thời quay đầu lại đi về phía cửa băng.

Đi được hai mươi trượng, nhưng không có nhìn thấy sự tồn tại của cửa băng, trong lòng Cổ Thần cả kinh nói:

- Tiểu Bạch, cửa băng ở nơi nào?

Tiểu Bạch chỉ vào phía trước nói:

- Chính là chỗ này a, còn hai mươi trượng nữa mới đến.

Cổ Thần lần thứ hai đi về phía trước nói:

- Vẫn Không có?

- Nha... Cổ Thần đi tiếp a?

Tiểu Bạch kinh ngạc nói:

- Cửa băng vẫn còn xa lắm.

Cổ Thần thầm kêu không hay, lọt vào ảo trận rồi.

Nhanh chóng lấy địa đồ địa cung ra nhìn một lượt. Cổ Thần nhìn về phía tầng thứ chín, không có phương pháp hành tẩu chỉ có mấy từ “một đường đi thẳng về phía trước”.

Cổ Thần thầm nghĩ:

“Dù sao thì phía sau cũng không có lối ra, cũng chỉ còn cách liều mạng.”

Đi về phía trước, rất nhanh hần đã đi quá năm mươi trượng, quả nhiên như Tiểu Bạch nói, thông đạo chuyển hướng về phía bên trái.

Cổ Thần cũng theo thông đạo mà đi tiếp, không ngừng đi về phía trước. Mặc dù nơi này hàn khí kinh người nhưng mà Cổ Thần có Tử Diễm Băng Viêm, căn bản là không có cảm giác. Cho dù hàn khí có xâm nhập thân thể đi chăng nữa thì Tử Diễm Băng Viêm cũng ngay lập tức thôn phệ để hàn khí của Tử Diễm Băng Viêm mạnh hơn một ít.

Đi thêm hai mươi trượng nữa, Tiểu Bạch lại kinh sợ hô lên một tiếng:

- Thông đạo phía sau đã đóng lại.

Cổ Thần khẽ nhú này, hần quay người về phía sau, quả nhiên như trong lòng dự đoán. Lần này Cổ Thần cũng không có quay về, một mực đi về phía trước. Bằng tuyệt thông đạo này tựa hồ cũng chỉ có thể đi về phía trước, hết thấy đều là một đi không trở lại.

Cổ Thần không nghĩ ngợi nhiều nữa mà tiếp tục đi về phía trước. Trong lòng hần vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Nơi này vô cùng kỳ quái, hiển nhiên là không được an toàn. Từ khi tiến nhập cho tới nay thì ngoài một Kim Sư thú ra cũng không có gặp qua bất kỳ nguy hiểm nào.

Nếu cửa băng dẫn tới hạch tâm của tầng thứ chín, ở hạch tâm nguy hiểm trùng trùng. Ở trong cửa băng hiển nhiên cũng không khá hơn là mấy. Vừa đi vừa suy nghĩ, thông đạo cửa băng một lần nữa lại chuyển hướng về phía bên phải. Cho dù là thông đạo có chuyển hướng như thế nào đi chăng nữa thì Cổ Thần vẫn đi về phía trước. Đến bây giờ hần không còn biết được đã đi được cự ly bao xa nhưng mà Cổ Thần có thể chắc chắn rằng mình đã đi được một ngày.

Lúc này Tiểu Bạch đứng trên vai Cổ Thần đột nhiên thét lên kinh hãi:

- Ai nha... Cổ Thần, phía trước có người!

- Cái gì?

Trong lòng Cổ Thần đột nhiên cả kinh. Có làm hay không nơi này làm thế nào có khả năng có người? Chẳng lẽ còn có người tiến vào tầng thứ chín còn sớm hơn chính mình.

Thế nhưng nếu có người tiến vào thì làm sao Kim Sư thú lại có thể để cho hần đi qua.

Nếu như không có người khác tiến vào thì trong địa cung bị phong ấn một nghìn năm này mà có người chẳng phải nói người kia cũng đã sống quá nghìn năm sao?

Nghĩ như thế, trong lòng Cổ Thần nhất thời mọc lên một cỗ hàn ý. Người có thể sống một nghìn năm này là ai, người này hoàn toàn mà một lão quái vật.

- Hay là còn có địa phương nào khác có thể tiến vào trong thông đạo?

Cổ Thần không tin có người có thể sống trên một nghìn năm. Hần lại một lần nữa mở địa đồ ra. Sự thực chứng minh ngoại trừ thông đạo mà Cổ Thần vừa đi thì cũng không còn nơi nào khác có thể tiến vào.

Trong lòng Cổ Thần lại hiện ra hàn ý hỏi:

- Tiểu Bạch, bộ dáng người nọ như thế nào?

Từ sau tiếng kinh hô của Tiểu Bạch, Cổ Thần đành chỉ cước bộ, không tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Bạch nhìn về phía trước nói:

- Một thân mặc trường bào bạch y, đầu tóc bạc phơ. Nhưng bộ dạng lại chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi. Người phía trước cách năm mươi trượng, hình như không có thấy Cổ Thần và Tiểu Bạch.

- Bạch y? Tóc bạc? Hai mươi mấy tuổi?

Trong đầu Cổ Thần suy tư, nhưng hần không có bất kỳ tin tức gì về người này. Có thể kết luận cũng không phải là nhân vật của các thế lực khác tiến vào trong di chỉ địa cung này.

Cổ Thần đứng ở đây, trong đầu lại suy tư, tiền phương có lão quái vật, làm sao bây giờ? Tiếp tục đi hay không đi?

Xoay người nhìn lại, cái địa phương quái quỷ này quay lại căn bản là thể tiến thêm một bước. Chỉ có đi về phía trước ngoài ra không còn có bất kỳ phương pháp nào khác.

Suy tư một chút về vấn đề này. Cổ Thần căn bản không có lựa chọn chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước hai mươi bước. Lúc này Tiểu Bạch vui vẻ nói:

- Phía trước có một gian phòng. Cổ Thần và Tiểu Bạch đi tới.

“Gian phòng?”

Trong lòng Cổ Thần khẽ động, dừng cước bộ, hần lại lấy địa đồ ra coi lần nữa, đúng là phía cuối thông đạo cửa băng là có một gian phòng. Tựa hồ từ gian phòng này đi ra là có thể thấy được địa cung ở tầng thứ chín.

Thu hồi lại địa đồ, Cổ Thần tiếp tục đi về phía trước. Đi được ba mươi trượng thì thấy phía trước trống trải, quả nhiên hần đã đi ra khỏi thông đạo hàn băng. Hiện giờ bản thân Cổ Thần ở trong một sơn động rộng chừng năm mươi trượng.

Cổ Thần đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, cách hai mươi hai mươi trượng có một thanh niên một thân bạch y, tóc bạch đang đứng ở nơi đó, cũng đánh giá Cổ Thần.

Thấy Cổ Thần, mặc dù người thanh niên kinh ngạc nhưng cũng lộ ra vẻ tươi cười kinh hi.

Hai người tựa cứ như vậy nhìn nhau. Đột nhiên ánh mắt người thanh niên rơi xuống đầu vai của Cổ Thần kinh hô một tiếng:

- Mê Thiên Hồ?

- Chi....

Tiểu Bạch nhe răng trợn mắt, thét lên một tiếng thét chói tai đối với người thanh niên tóc bạc mặc bạch y.

Cổ Thần nghe vậy, trong lòng cả kinh, hần cũng chỉ biết Tiểu Bạch là một Huyết Quan Hồ, về phần Mê Thiên Hồ, cho tới bây giờ hần cũng chưa bao giờ nghe qua. Nghe tên tựa hồ địa vị của Mê Thiên Hồ trong hồ tộc tương đối cao, ánh mắt Cổ Thần nhất thời lộ ra một tia nghi hoặc.

Người thanh niên mặc bạch y cười ha ha nói:

- Mê Thiên Hồ, người cũng không cần phải giả bộ a? Người nghĩ rằng ta không biết rằng người có thể nói chuyện sao? Nhìn qua tu vi của người hần là đã đến giai đoạn tiến hóa đi? Thế nào vẫn còn đậu trên vai của người khác?

Nói xong, người thanh niên mặc bạch y lại lắc lắc đầu nhìn Tiểu Bạch nói:

- Người là một mẫu hồ, cả ngày ngồi trên vai người khác, người không thấy xấu hổ?

Từng câu nói của người thanh niên mặc bạch y rơi vào trong tai Cổ Thần từng câu từng chữ như sấm sét lôi đình. Người thanh niên này chỉ liếc mắt nhìn qua là có thể nhận ra tu vi và lai lịch của Tiểu Bạch. Điều này ngay cả hai tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh như Vô Thủy tông chủ Hư Thiên Tông cùng với Thiên Huyền Tử tông chủ Huyền Âm Tông cũng đã gặp qua Tiểu Bạch nhưng căn bản không thể nào phát hiện ra được.

Đối với người này Cổ Thần tràn ngập cảnh giác. Nhất thời trong lòng sản sinh ra một cỗ áp lực. Cỗ áp lực này coi như là kiếp trước hần đối mặt với Tàng Thiên Cơ cũng không nghiêm trọng như vậy.

Tiểu Bạch thì ngược lại cũng không suy nghĩ gì nhiều, thấy người thanh niên mặc bạch y nói như vậy, cũng không có làm bộ nữa mà nói:

- Tiểu Bạch thích ngồi trên vai Cổ Thần, quản tên đầu bạc người đánh rắm làm gì?

- Tiểu Bạch....!!!

Cổ Thần khẽ quát, người thanh niên mặc bạch y này cũng không thể đắc tội, Cổ Thần ôm quyền nói:

- Tại hạ Cổ Thần, xin hỏi tiền bối....

- Tiền bối?

Người thanh niên mặc bạch y hú lên quái dị, nói:

- Đừng có gọi ta là tiền bối, thoát nhìn ta so với người cũng không hơn bao nhiêu tuổi đâu. Còn tên của ta, ta nghĩ người có thể gọi là Ngô Tinh, người khác đều gọi ta là Bạch Y Ngô Tinh.

Cổ Thần thầm nghĩ kỳ quái nhìn Bạch Y Ngô Tinh: người này hiển nhiên là ở đây đã ngây ngốc cả nghìn năm, nếu không làm sao ngay cả tên mình cũng phải suy nghĩ?

Thấy người này đối với tên của bản thân mình mà còn phải suy nghĩ như vậy, Cổ Thần cũng không có thắc mắc gì nhiều. Dù sao thì trong tu chân giới, tính cách tu sĩ không thể nào đoán biết được. Không ít người tâm tình hào hiệp đối với bối phận không thêm để ý và ngược lại.

Thấy người này không có ác ý, Cổ Thần lại hỏi:

- Xin hỏi, đạo hữu đã tiến vào nơi đây bao lâu rồi?

Bạch y Ngô Tinh hồi tưởng lại một lúc rồi nói:

- Bao lâu... Ai, ta cũng không biết nữa, cũng đã rất nhiều năm?

Nói xong trên mặt hắn lại lộ ra một tia hưng phấn tươi cười nói:

- Bất quá mấy năm nay ta cảm thấy quá tịch mịch, ha ha... Một người ở một mình lâu như vậy không cô đơn mới là lạ. Thực không nghĩ tới địa phương quỷ quái này cư nhiên còn có người tiến đến. Sau này có người ở đây cùng với ta, xem ra nơi này ngày sau sẽ có thêm nhiều hứng thú.

Cổ Thần nghe lời Ngô Tinh nói như vậy thì trong lòng không nhịn được trầm nghĩ:

“Hắn thế nào cứ ở trong này không đi ra? Có thể sống quá nghìn năm, chỉ ít cũng là Mệnh Tuyền Cảnh Minh Khiếu hậu kỳ đỉnh phong. Nếu như đi ra bên ngoài, chỉ cần động chân động tay thôi là cả tu chân giới run rẩy.”

Trong lòng vừa nghĩ, Cổ Thần liền hỏi:

- Nếu như sợ hãi tịch mịch, tại sao đạo hữu không có rời khỏi nơi này?

- Rời khỏi?

Ngô Tinh kỳ quái liếc nhìn Cổ Thần nói:

- Người đã đến nơi này còn muốn rời khỏi?

Thấy Ngô Tinh biểu tình có chút kỳ quái, Cổ Thần nhất thời cảm thấy không ổn nói:

- Lẽ nào? Không thể rời khỏi sao?

- Ha ha.....

Ngô Tinh cười nói:

- Ta lúc vừa mới vào đây cũng đã nghĩ rời khỏi. Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui... Không biết đã nghĩ bao lâu, nhưng ta không thể nào tìm được lối ra, cuối cùng thì ta cũng ở đây tới giờ, quen rồi.

- Cổ Thần còn có việc phải làm, ai muốn ở đây tạo thói quen ngây ngốc cơ chứ.

Tiểu Bạch ở trên vai Cổ Thần nói.

Ánh mắt Ngô Tinh rơi trên người Tiểu Bạch, ánh mắt lộ ra một tia kỳ quái nói:

- Mê Thiên Hồ, người cũng nghĩ rằng có thể đi ra ngoài sao?

- Vì sao?

Tiểu Bạch hỏi.

Ngô Tinh nhún vai, ánh mắt nhìn Cổ Thần và Tiểu Bạch nói:

- Các người lẽ nào không thấy nơi này chính là một nhà giam.

- Nhà giam?

Cổ Thần cùng Tiểu Bạch cùng kêu lên cả kinh nói.

Ngô Tinh lãnh đạm nói:

- Nếu như không phải là nhà gian thì ta sao lại chịu ở trong này lâu như vậy? Lúc đầu ta nghĩ người của Cực Bằng Tông không lâu sau sẽ tới đây, nhưng cuối cùng lại không thấy đâu, có khả năng đã quên mất lão tử ta ở đây rồi

- Cực Bằng Tông?

Ngô Tinh nói khiến Cổ Thần kinh ngạc.

Cực Bằng Tông là một trong những tông môn thượng cổ, thực lực vô cùng mạnh mẽ, tại một đoạn thời gian có thể so sánh với tam đại thánh địa. Trong Cực Bằng Tông cao thủ vô số, uy danh vang vọng Cổ Hoang đại lục. Cuối thời kỳ thượng cổ, theo chư tử bách thánh biến mất thì Cực Bằng Tông cũng biến mất một cao thủ đứng đầu. Các tu sĩ trong tông lúc này chỉ làm hai phái, Cực Bằng Tông cũng vì như thế mà chia làm hai.

Bằng Thần Tông và Tà Bằng Tông chính là hai phái chi nhánh tách ra từ Cực Bằng Tông. Tuy rằng pháp quyết, công pháp gần nhau nhưng một bên hướng chính đạo, một bên hướng ma đạo. Quả thực là hai con đường khác nhau.

Cổ Thần nhìn Ngô Tinh, nhin không được nuốt một ngụm nước bọt. Trong mắt hắn không ngừng kinh ngạc. Thời gian Cực Bằng Tông tồn tại cho đến nay đã rất lâu rất lâu. Ngô Tinh đã xuất hiện tại thời đại đó, chẳng phải nói người này đã sống ngoài vạn năm rồi sao.

Cổ Thần hít một ngụm khí lạnh, tu vi người này rất có thể là Độ Hư cảnh.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Cổ Thần, Ngô Tinh kỳ quái nhìn Cổ Thần nói:

- Có vấn đề gì sao?

Cổ Thần hỏi:

- Người thật không nhớ rõ người đã ở chỗ này qua bao nhiêu năm sao.

Ngô Tinh mỉm cười nói:

- Làm sao tính toán một năm lại một năm, ai, có lẽ cũng chỉ mới mấy trăm năm hay hơn nghìn năm!

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

209. Chương 95: Nghịch Mệnh Hóa Long.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng. Xem ra địa phương bất đồng, gây ngốc ở đây lâu quá rồi, hiển nhiên sẽ quên mất thời gian. Cực Bằng Tông chia làm hai phái đã qua vạn năm mà Ngô Tinh mới chỉ cảm giác được mấy trăm năm, nghìn năm trôi qua!

Ánh mắt Cổ Thần chăm chú nhìn vào Ngô Tinh, nhìn đi nhìn lại, nhìn tới nhìn lui, quay trước quay sau nhưng vẫn không thể nào đoán biết được tu vi của Ngô Tinh, không biết vì sao trong lòng Cổ Thần lại nhất thời sinh ra một tia vui mừng, ôm quyền nói:

- Tại hạ thỉnh cầu đạo hữu một chuyện, mong đạo hữu có thể đáp ứng?

- Chuyện gì?

Ngô Tinh hỏi.

Cổ Thần nói:

- Sự tỷ của tại hạ trời sinh đã có Huyền Âm Hàn Khí, cuộc sống khổ sở không thể nói nổi, thỉnh mong đạo hữu có thể khu trừ hàn khí trong cơ thể nàng. Được vậy, tại hạ vô cùng cảm kích.

Ngô Tinh ngạc nhiên nói:

- Huyền Âm Hàn Khí là cái hàn khí gì?

Cổ Thần ngó người ra, lúc này hắn cũng đoán ra hắn vạn năm trước không có Huyền Âm Hàn Khí, vì vậy Cổ Thần biến nói:

- So với Cực Băng Hàn Khí cũng không kém bao nhiêu.

Ánh mắt Ngô Tinh lập tức lóe ra một tia kỳ lạ, lập tức lắc đầu nói:

- Người quá đề cao ta rồi, Cực Băng Hàn Khí kia ta cũng đã trúng phải? Ta cũng phải mất tới mười năm mới có thể chậm rãi đẩy toàn bộ Cực Băng Hàn Khí ra khỏi cơ thể.

- Hơn nữa.....

Ngô Tinh chuyển sang hỏi, nói:

- Người đã tiến vào đây rồi, còn muốn cứu sự tỷ người làm cái gì? Nơi này là nhà giam, tiến vào đây thì không thể trở ra.

Thấy Ngô Tinh luôn miệng nói nơi này là nhà giam. Cổ Thần liền lấy ra địa đồ địa cung nói:

- Nơi này rõ ràng là thông đạo, có thể đi từ tầng ba xuống tầng chín địa cung. Trên này có ghi rõ phương pháp có thể đi ra ngoài.

Hai mắt Ngô Tinh nhất thời sáng ngời, tay phải vừa nhấc, địa đồ địa cung liền bay vào trong tay hắn. Chỉ thấy hắn nhìn địa đồ, sắc mặt kỳ quái nói:

- Quái... Quái... Biến... Biến.

- Địa cung Cực Băng Tông này như thế nào lại khác biệt như vậy. Địa cung Cực Băng Tông nào có to lớn như thế? Bọn họ đều sinh hoạt ở bên ngoài, địa cung lớn như vậy cũng đủ để tất cả mọi người ở bên trong địa cung a.

Ngô Tinh lắc đầu nói.

Cổ Thần lại nói:

- Cực Băng Tông đã bị diệt, hiện tại là.....

Cổ Thần chưa nói hết câu, Ngô Tinh liền bị dọa nhảy dựng lên, hắn liền cắt lời Cổ Thần hỏi:

- Diệt? Cực Băng Tông như thế nào bị diệt?

- Cực Băng Tông chia làm hai phái, một phái Băng Thần Tông, một phái là Tà Băng Tông. Ta nói diệt là Tà Băng Tông đã bị diệt. Hiện tại địa cung này theo ghi chép trên địa đồ chính là căn cứ địa của Tà Băng Tông. Theo ghi chép trên đó thì từ nơi này có thể đi ra ngoài.

Thấy Ngô Tinh kinh hãi như vậy thì Cổ Thần giải thích nói.

Mà Ngô Tinh nghe Cổ Thần nói thì lắc đầu:

- Thực không có khả năng a, Cực Băng Tông cường đại như vậy, sao có thể phân liệt. Bất quá mở Long Môn cần phải có Cực Băng Hàn Khí mới có thể? Chẳng lẽ? Người có Cực Băng Hàn Khí?

Tả thủ Cổ Thần nhấc lên, Tử Diễm Băng Viêm xuất hiện trong lòng bàn tay nói:

- Tử Diễm Băng Viêm của ta luyện từ pháp quyết của Tà Băng Tông có tên là Huyền Băng Tử Diễm Quyết. Theo như địa đồ ghi chép thì có thể mở ra Long Môn. Đạo hữu, ta mở ra Long Môn, đồng thời người có thể ra ngoài. Người ra ngoài rồi có thể hay không giúp sự tỷ ta khu trừ hàn độc?

Ngô Tinh nhất thời gật đầu nói:

- Được, được, bất quá nếu như hàn độc trên người sư tỷ người lợi hại như Cực Băng Hàn Khí thì ta đây cũng chỉ có thể bất lực đứng nhìn thôi.

Cổ Thần nói:

- Chỉ cần đạo hữu tận lực là được.

- Tốt...

Ngô Tinh gật đầu.

Cổ Thần đi tới chỗ đầu cùng gian phòng. Nơi này là một cửa băng đang đóng gọi là Long Môn. Phải dùng Cực Băng Hàn Khí mới có thể mở được Long Môn.

Có được sự đồng ý của Ngô Tinh, Cổ Thần đại hỉ. Ngô Tinh là đại nhân vật Độ Hư cảnh thời thượng cổ, đã sống quá vạn năm. Ở thời thượng cổ Độ Hư cảnh cũng không hẳn là kém, mà cũng không hẳn là cao, chỉ là như vậy cũng đủ để khu trừ hàn khí trong người của Hư Tử Uyên.

Cổ Thần phóng ra Tử Diễm Băng Viêm. Chưởng trái đánh lên đoạn Long Môn. Tử Diễm Băng Viêm quả nhiên cùng hàn khí trên Long Môn tương dung. Cổ Thần tựa cảm giác được thân thể hầu như cùng với Long Môn dung hợp làm một. Hắn có thể tự do khống chế Long Môn.

Cổ Thần cảm giác được phía trên Long Môn mới có không gian, còn những chỗ khác đều là thực vật. Nếu như muốn mở Long Môn thì chỉ có thể nhắc nó lên mà thôi.

Cổ Thần khống chế Tử Diễm Băng Viêm hàn khí, nhắc lên Long Môn. Đột nhiên hắn cảm thấy huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn, nhất thời khiến hắn thối lui về sau mấy bước, suýt nữa té ngã. Sắc mặt trắng bệch, tựa như vừa rồi hắn đã quá cố sức.

- Cổ Thần thế nào?

Tiểu Bạch thấy vậy la lên.

Ngô Tinh đi tới nói:

- Người cố sức quá mức nên mới như vậy. Mặc dù người có Cực Băng Hàn Khí thế nhưng tu vi lại thiếu, không đủ khả năng để nâng Long Môn lên.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Long Môn quá nặng, nếu như tu vi của ta không đến Bồi Nguyên kỳ thì rất khó có thể nhắc Long Môn.

Ngô Tinh liếc mắt nhìn Cổ Thần nói:

- Người hiện tại mới chỉ là Trúc Thai trung kỳ. Bất quá ba động pháp lực cường liệt có thể phát huy được thực lực của Dẫn Hồn trung kỳ. Bồi Nguyên kỳ còn kém hai tầng. Hắc hắc, dĩ nhiên người lại là Tiên Thiên Linh Căn hạ phẩm. Tốc độ tu luyện của người sợ rằng cần phải mất hai mươi năm mới có thể đạt được.

Cổ Thần quỳnh lên, hắn thực không nghĩ tới đoạn Long Môn này lại nặng tới như vậy. Điều này chẳng phải là hắn bị vây khốn ở đây sao. Tuy nói rằng tốc độ tu luyện của hắn vượt xa dự liệu của Ngô Tinh. Thế nhưng bệ quan hai ba năm mới có thể đột phá tới Dẫn Hồn sơ kỳ. Đến lúc đó là có thể phát huy được thực lực Bồi Nguyên sơ kỳ, nhắc Long Môn này lên.

Thế nhưng cho dù khổ tu hai ba năm thì Cổ Thần cũng không chờ nổi. Lúc này sử tử cùng các sư huynh đệ tông môn đều còn ở trong di chỉ địa cung. Chờ khi thể lực các nơi tề tựu thì lúc đó càng thêm nguy hiểm. Tuy rằng trên người Hư Tử Uyên có Cực Quang Bảo Kính. Thế nhưng từ thực lực của Lỗ Ngân Hùng thì chỉ cần là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ đều có thể dễ dàng phá hủy được Cực Quang Bảo Kính. Nếu như đông đảo ưu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ tề tựu thì cơ hội sống sót của sư tỷ không cao.

Hắn thế nào chấp nhận ở chỗ này bệ quan hai ba năm? Trên đường đi Cổ Thần chỉ muốn làm sao nhanh chóng tiến vào địa cung tầng thứ chín. Kết quả này hắn không có nghĩ tới. Bất quá nhà giam từ thời Cực Băng Tông thượng cổ. Tà Băng Tông lại kiến tạo địa cung thì nhà giam này đối với họ sẽ trở thành cái gì.

Trong lòng Cổ Thần tức giận mắng một tiếng:

- Tà Bằng Tông chó chết. Người thực hại lão tử quá thảm.

- Hắc hắc...

Ngô Tinh đột nhiên cười rộ lên.

Cổ Thần liếc nhìn hắn một cái nói:

- Vốn có hi vọng để đi ra ngoài, hiện tại có chút chậm trễ, người thế nào còn cười được?

Ngô Tinh tiểu ý không ngừng nói:

- Ta có biện pháp cho người trong vòng mười ngày bước vào Trúc Thai hậu kỳ, sau đó phát huy ra thực lực của Bồi Nguyên sơ kỳ.

Cổ Thần cả kinh, nhìn Ngô Tinh lắc đầu nói:

- Thiên hạ nào có phương pháp nhanh như vậy.

Ngô Tinh vểnh lên nói:

- Có! Đây chính là pháp quyết vô thượng, lần đầu tu luyện là có thể cho người trong thời gian ngắn đột phá tu vi. Đồng thời kinh qua hóa thân. Thực lực có thể bạo tăng. Hiện tại người là Trúc Thai trung kỳ có thể phát huy ra thực lực của Dẫn Hồn trung kỳ. Chờ đến lúc người là Trúc Thai hậu kỳ thì có thể phát huy thực lực Dẫn Hồn hậu kỳ. Thế nhưng nếu như người tu luyện ‘ Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết’ lúc đó thể long hóa thân thể, thực lực còn có thể đề cao thêm một tầng, khi đó người có thể phát huy được thực lực của Bồi Nguyên sơ kỳ rồi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

210. Chương 96: Tiên Thiên Linh Căn Siêu Phẩm (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

- Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết? Pháp quyết vô thượng?

Cổ Thần nghi hoặc nói:

- Pháp quyết vô thượng khắp thiên hạ không nhiều lắm, ta như thế nào lại chưa từng nghe nói qua Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết?

- Tiểu Bạch biết. Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết chính là pháp quyết vô thượng của Yêu Tộc. Thế nhưng chỉ có long tộc mới có khả năng tu luyện.

Tiểu Bạch đột nhiên mở lời. Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết này có tồn tại trong ký ức truyền thừa của nàng.

Ngô Tinh gật đầu nói:

- Tiểu Hồ Ly nói không sai, niên kỷ không lớn nhưng ký ức truyền thừa trong đầu không ít. Bất quá Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết cũng không phải chỉ có mình long tộc mới có thể tu luyện. Người là vạn vật chi linh. Mặc kệ là yêu, phật hay chính, ma... Các tông pháp quyết đều có thể tu luyện. Cho nên Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết này nhân tộc tu sĩ cũng có khả năng tu luyện.

Cổ Thần nói:

- Nghịch Mệnh? Hóa Long? Dùng cái gì để nghịch mệnh? Dùng cái gì để hóa long.

Ngô Tinh mỉm cười nói:

- Nhân chi sơ, Tiên thiên linh căn đã định, có thể có phương pháp đoạt Hậu Thiên? Thay đổi được Tiên thiên linh căn của một người?

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Không thể nào?

Điều này thực quá sức tưởng tượng của Cổ Thần, cho dù khi hần sống lại thì Tiên thiên linh căn vẫn như cũ không thể nào thay đổi, vẫn là Tiên thiên linh căn hạ phẩm.

- Cũng không phải.....

Ngô Tinh cười ha ha nói:

- Tiên thiên linh căn vốn giống như mệnh cách của một người, vừa sinh ra đã được định trước. Thế nhưng mặc dù là mệnh cách đi chăng nữa thì có không ít tu sĩ có thể bài trừ được mệnh cách, tụ tu thành đại đạo. Tiên thiên linh căn cũng giống như thế. Tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết có thể thay đổi Tiên thiên linh căn. Cho dù là hạ phẩm thì cũng có thể thay đổi.

Cổ Thần cả kinh, biến sắc nói:

- Dĩ nhiên có một pháp quyết như vậy? Cho dù là pháp quyết vô thượng đi chăng nữa cũng không nhất định tồn tại, thật xứng với hai chữ Nghịch Mệnh.

Ngô Tinh lại nói:

- Lúc ta ở ngoại thế, thiên hạ có vô số các đại tông môn cùng tồn tại. Những tông môn này thế nào lại không có được một hai bản pháp quyết vô thượng trấn tông? Bất quá trong pháp quyết vô thượng cũng có phân biệt cấp bậc. Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết này chính là pháp quyết vô thượng đẳng cấp cao nhất. Thiên hạ có thể so sánh với Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết không quá năm loại.

Nghe Ngô Tinh nói như vậy, Cổ Thần vui vẻ nói:

- Quả thực giống như đạo hữu nói? Tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết có thể trong thời gian ngắn nhất mở được Long Môn?

Ngô Tinh gật đầu nói:

- Bất quá cái này cũng cần phải nhìn vào ngộ tính của người ra sao? Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết không dựa vào Tiên thiên linh căn mà chỉ dựa vào ngộ tính. Người còn trẻ như vậy chắc hẳn ngộ tính không thấp. Có lẽ đủ để học được Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết.

Cổ Thần hỏi:

- Hai chữ Hóa Long này là như thế nào?

Ngô Tinh nói:

- Nghịch Mệnh đề thăng Tiên thiên linh căn. Chỉ là hiệu quả của Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết chủ yếu chính là Hóa Long. Còn lại chính là đối với pháp lực mà sinh ra hiệu quả. Chỉ ít tu sĩ Thần Hải Cảnh Trúc Thai kỳ đối với pháp lực thì linh ngộ so với những sinh linh khác siêu việt hơn rất nhiều. Pháp thuật của Long Tộc cũng có một vài loại pháp thuật cực mạnh. Tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết có thể khiến cho thân thể Long Hóa, pháp lực tăng lên so với trạng thái đỉnh cao của người chính là một tầng.

Cổ Thần trầm nghĩ:

“Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết quả thật vô cùng ảo diệu. Chắc hẳn không thua kém gì Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết.”

Cổ Thần nói:

- Nếu như ta có thể Long Hóa như vậy hiện tại chẳng phải có thể phát huy được thực lực của Dẫn Hồn hậu kỳ sao?

Ngô Tinh gật đầu nói:

- Không sai, nếu như có thể luyện tới đại thành, người có thể hoàn toàn hóa thân thành chân long thực sự. Hắc hắc, không cần đến Độ Hư Cảnh, không cần mượn pháp khí cùng pháp bảo cũng có thể hóa long thăng thiên a.

Nghe Ngô Tinh nói như vậy thì Cổ Thần đối với Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết nhất thời sinh ra một cổ dục vọng cường liệt nói:

- Pháp quyết vô thượng này thần kỳ như vậy, lẽ nào đạo hữu nguyện ý dạy ta?

- Vì sao không thể dạy? Đã rất lâu ta không hít thở không khí ở bên ngoài. Nơi này tràn ngập băng lãnh, không hề có sinh cơ, ta ở nơi này dường như đã trở thành một hoạt tử nhân. Nếu như người có thể mở Long Môn để ta đi ra ngoài. Đừng nói là Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết, người muốn cái gì ta sẽ đáp ứng người cái đó.

Ngô Tinh nói.

Cổ Thần vui vẻ nói:

- Ta không dám yêu cầu cái gì quá đáng. Đạo hữu chỉ cần khu trừ được hàn độc trong cơ thể của sư tỷ ta là được rồi. Nếu đạo hữu đã dạy ta Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết thì ta xem đạo hữu như là ân nhân của mình mà.

Ngô Tinh cười ha ha nói:

- Chúng ta đều vì lợi ích của bản thân mà thôi, đừng nói tới cái gì mà ân với huệ. Hiện tại ta sẽ dạy người Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết, hi vọng người tu luyện cho tốt, sớm ngày mở ra Long Môn.

Lập tức Ngô Tinh liền bắt đầu dạy Cổ Thần Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết. Đây chính là pháp quyết vô thượng của yêu tộc a. Tu luyện không cần Tiên thiên linh căn mà chỉ cần ngộ tính! Cho dù là tiên thiên linh căn hạ phẩm, nếu như có thể tu luyện thành Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết thì có thể đề thăng lên thành Tiên thiên linh căn siêu phẩm nha.

Đồng thời trong lúc tu luyện còn có được khả năng Long Hóa, đối với tu sĩ pháp lực đại tăng, bên ngoài thân thể cũng sẽ sản sinh ra long lân. Lực lượng cơ thể cũng vì thế mà tăng trưởng không ít. Mà long lân này chẳng khác nào pháp bảo phòng ngự bảo hộ thân thể.

Tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết cho dù là tấn công hay phòng ngự đều có thể bỏ xa các tu sĩ cùng cảnh giới. Cho dù là tu sĩ cao hơn một hai tầng cũng có thể quét ngang.

Cổ Thần tu luyện pháp quyết, công pháp tam đại thánh địa. Hiện tại hẳn lại tu luyện thêm pháp quyết vô thượng của Yêu Tộc. Cho dù là tu sĩ cao hơn một cảnh giới tu vi thì Cổ Thần cũng có thể dễ dàng đánh thắng.

Nếu hiện tại Cổ Thần tu luyện thành Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết thì coi như với tu vi Trúc Thai trung kỳ tại trạng thái hóa long có thể đánh thắng tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ.

Nếu như Cổ Thần có thể đề thăng cảnh giới tới Trúc Thai hậu kỳ thì càng có thể phát huy được thực lực của Bồi Nguyên sơ kỳ. Tới lúc đó cùng với Thiên Cương thối thể trong trạng thái long hóa. Thân thể cùng pháp lực đều đề thăng. Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ hẳn có thể đơn giản quét ngang. Dưới tu sĩ Bồi Nguyên kỳ hẳn chính là vô địch.

Trong lòng thầm nghĩ, lần này xông vào nhà giam của Cực Băng Tông thời thượng cổ, lại ngoài ý muốn gặp được Bạch Y Ngô Tinh bị giam giữ ở nơi đây ngoài vạn năm. Học được một pháp quyết vô thượng cường đại như Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết. Liên tiếp những tao ngộ này ngay cả Cổ Thần cũng không nghĩ đến, lúc trước cũng chỉ muốn tại trong di chỉ địa cung mà tìm kiếm một ít vận khí mà thôi.

Thường thường khi con người ta đạt tới tuyệt vọng tột đỉnh thì lại sinh ra một tia hi vọng lẻ loi.

Cổ Thần tuy chỉ có tiên thiên linh căn hạ phẩm, thế nhưng có được ký ức của kiếp trước, cùng với sự lĩnh ngộ của mình khi tu luyện pháp quyết vô cùng cao thâm. Quả như lời Ngô Tinh nói Cổ Thần tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết với tốc độ phi thường nhanh.

Tu luyện gần ba ngày Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết đã bắt đầu sinh ra hiệu quả. Cổ Thần rõ ràng cảm giác được trong thân thể mình có một chút biến đổi khó diễn tả thành lời. Lúc này Ngô Tinh lại ném ra một khối tiên thạch về phía Cổ Thần, Cổ Thần không do dự bắt lấy.

Nhất thời tiên thạch phát ra quang mang màu lục.

Thanh, Lục, Lam, Tử,...

Ứng với bốn loại màu sắc chính là đại biểu cho Tiên thiên linh căn của tu sĩ phân biệt từ thấp đến cao: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, siêu phẩm.

Quang mang màu lục đại biểu cho tiên thiên linh căn của Cổ Thần đã là trung phẩm.

Đối với đại bộ phận tu sĩ bình thường đều là tiên thiên linh căn hạ phẩm. Tiên thiên linh căn trung phẩm đã có thể được xem như là thiên tài. Bất kỳ tông môn nào khi thấy người có tiên thiên linh căn trung phẩm thì không cần phải tiến hành các loại thí luyện khác nữa mà trực tiếp thu nạp vào tông môn.

Gần ba ngày trôi qua, tiên thiên linh căn hạ phẩm của Cổ Thần đã biến thành trung phẩm. Nếu là trước đây, chắc chắn Cổ Thần không thể nào tin được, Tiên thiên linh căn của hắc cư nhiên còn có thể đề thăng?

Cho dù Cổ Thần trọng sinh, mang theo kinh nghiệm từ kiếp trước, Ngô tính cũng tăng lên không ít, thế nhưng duy chỉ có Tiên thiên linh căn là không thể nào thay đổi được.

Hiện tại, sự thực đã hiện hữu ngay ở trước mắt, chỉ với ba ngày mà tiên thiên linh căn hạ phẩm đã trở thành trung phẩm.

Cổ Thần đại kị, trước đây với tiên thiên linh căn hạ phẩm cùng với kinh nghiệm kiếp trước và rất nhiều đan dược tài nguyên thì tốc độ tu luyện của hắc cư có thể so với Tiên thiên linh căn thượng phẩm. Thế nhưng so với linh căn siêu phẩm thì vẫn còn một khoảng cách rất dài.

Nếu như tiên thiên linh căn hạ phẩm của hắc cư biến thành siêu phẩm, như vậy với kinh nghiệm kiếp trước của bản thân sợ rằng tốc độ tu luyện của hắc cư vô cùng đáng sợ. Cho dù là Tàng Thiên Cơ cũng phải kém hắc cư ba phần.

Vượt lên trước Tàng Thiên Cơ, đây không còn là mộng tưởng nữa. Kiếp trước hắc cư vĩnh viễn không thể nào theo kịp tu vi của Tàng Thiên Cơ. Thế nhưng kiếp này đã giúp cho Cổ Thần có một tia hi vọng.

Một ngày nào đó tu vi của Cổ Thần vượt qua Tàng Thiên Cơ, đến lúc đó hắc cư sẽ khiến Tàng Thiên Cơ thảm bại dưới tay mình.

Tiên thiên linh căn đề thăng tới trung phẩm, Cổ Thần vẫn không có đình chỉ mà tiếp tục tu luyện. Ngô tính của hắc cư có thể nói là biến thái. Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết là pháp quyết vô thượng, điều kiện tu luyện tương đối hà khắc. Đối với ngô tính của tu sĩ cũng yêu cầu cực cao, còn hơn cả yêu cầu về Linh căn rất nhiều.

Nhưng kiếp trước Cổ Thần là tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh Nguyên Thần kỳ, đối với linh ngộ tu đạo đã rất sâu sắc. Tuy rằng kiếp này trọng sinh nhưng linh ngộ vĩnh viễn lưu lại ở trong lòng hắc cư.

Ngô tính của Cổ Thần tại Mệnh Tuyền Cảnh Nguyên Thần kỳ có thể nói là bình thường. Thế nhưng lúc này hắc cư là tu sĩ Trúc Thai trung kỳ, cho nên có thể nói ngô tính của hắc cư là biến thái trong biến thái.

Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết chỉ nhìn vào ngô tính của tu sĩ. Ngô tính của Cổ Thần đã biến thái, tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết vô cùng nhanh. Lại qua ba ngày tiếp theo, Tiên Thạch trắc thí Linh căn cho thấy Tiên thiên linh căn của Cổ Thần đã phát sinh ra quang mang màu lam.

Quang mang màu lam đại biểu cho tiên thiên linh căn thượng phẩm.

Đệ tử trong Hư Thiên Tông, hiện tại ngoài bản thân đã có tiên thiên linh căn thượng phẩm ra thì còn có Vân Phiêu Trần, Vô Chân, Hoàng Phủ Hạo. Cuối cùng thì Cổ Thần cũng có thể so sánh được với bọn họ.

Đồng thời hắc cư còn chưa tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết đến cùng. Chỉ cần còn tiếp tục tu luyện thì Tiên thiên linh căn của Cổ Thần còn có thể đề thăng.

Tốc độ tu luyện này của Cổ Thần, cho dù là Ngô Tinh cũng phải giật mình không ngớt. Mỗi một ngày trôi quá, tiên thạch trắc thí Tiên thiên linh căn trên tay của Cổ Thần đều biến đổi, chẳng mấy chốc Tiên thiên linh căn của hắn lại có thể đột phá.

Lại qua một ngày... Hai ngày... Ba ngày lại trôi qua.

Đến ngày thứ tư Cổ Thần tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết, hiện tại hắn có thể cảm nhận được sự biến đổi trong cơ thể của mình. Tựa hồ như có vật gì đó biến động một chút. Ngô Tinh lại lấy ra Tiên Thạch trắc thí. Lúc này Cổ Thần chờ mong bắt lấy Tiên Thạch.

Nhất thời Tiên Thạch phát sinh ra một quang mang màu tím (tử).

Quang mang màu tím đại biểu cho Tiên thiên linh căn siêu phẩm.

Tiên thiên linh căn siêu phẩm, Cổ Thần rốt cuộc cũng biết bản thân mình đã có Tiên thiên linh căn siêu phẩm. Trên Cổ Hoang đại lục, những người có Tiên thiên linh căn siêu phẩm không vượt qua năm người, một trong số đó chính là Tàng Thiên Cơ.

Hôm nay Tiên thiên linh căn của Cổ Thần đã có thể đánh đồng với Tàng Thiên Cơ. Luận Linh căn, tài nguyên thì hai người ngang nhau. Thế nhưng Cổ Thần lại có nhiều kinh nghiệm hơn Tàng Thiên Cơ. Đồng thời trong lòng Cổ Thần còn biết được pháp quyết đại đạo, Tàng Thiên Cơ hiện giờ cũng không bằng hắn nữa rồi.

Tuy rằng Tàng Gia có Tàng Quy Thủy Quyết là pháp quyết vô thượng. Nhưng sở học của Cổ Thần cũng là pháp quyết vô thượng a. Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết là pháp quyết vô thượng cao nhất trong các pháp quyết vô thượng. Có thể nổi danh cùng với nó cũng không vượt quá năm loại. Điều này cho thấy Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết cường đại tới mức nào.

Hôm nay Cổ Thần đã có được tiên thiên linh căn siêu phẩm, hiện tại hắn chỉ cảm thấy tốc độ vận chuyển trong thần hải, tốc độ vận chuyển pháp lực cũng đề thăng. Bình thường vận hành một đại chu thiên hắn cần một canh giờ, thế nhưng hiện tại chỉ cần không tới nửa canh giờ.

Tiến vào Thần Hải Cảnh, Cổ Thần đã có được đạo thai, hôm nay Đạo Thai đã bành trướng hơn mười trượng, còn lớn hơn lúc mới bước vào Trúc Thai kỳ. Thể tích của Âm Dương Thần Hải bành trướng ra gấp năm lần trước khi Cổ Thần tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết cũng khiến cho nó kiên cố hơn lúc mới bước vào Trúc Thai kỳ gấp năm lần. Đạo Thai càng kiên cố thì ý niệm của Cổ Thần càng cường đại. Ý niệm càng cường đại thì pháp lực của Cổ Thần càng thêm hồn hậu.

Cổ Thần dĩ nhiên cảm giác được tinh thần hải của hắn hiện tại đã đến điểm giới hạn. Đột phát điểm giới hạn này sẽ phát sinh ra đại biến hóa. Tu vi cũng theo đó mà bước vào Trúc Thai trung kỳ.

Hắn bước vào Trúc Thai trung kỳ là vào tháng tám năm ngoái. Bây giờ là tháng một. Như vậy chẳng phải mới qua năm tháng thôi, tu vi của Cổ Thần đã từ Trúc Thai trung kỳ đột phát tới Trúc Thai hậu kỳ sao.

Phải biết rằng, tốc độ tu luyện của Cổ Thần tuy nhanh hơn rất nhiều so với Hoàng Phủ Hạo. Thế nhưng muốn từ Trúc Thai trung kỳ đột phá lên Trúc Thai hậu kỳ theo tốc độ tu luyện của hắn cũng phải mất tới mười tháng thời gian là nhanh nhất.

Mà muốn đột phá từ Trúc Thai trung kỳ lên Trúc Thai hậu kỳ độ khó so với việc đột phá từ sơ kỳ lên trung kỳ lại muốn gấp đôi. Vậy mà Cổ Thần lại có thể bằng vào năm tháng từ Trúc Thai trung kỳ đột phá lên hậu kỳ.

Tuy nói mấy tháng trước Cổ Thần vẫn một mực bế quán, thế nhưng Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết này hiệu quả vô cùng lớn. Tác dụng chủ yếu của nó giống như lời Ngô Tinh nói. Tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết, trong khoảng thời gian ngắn có thể làm cho cảnh giới của tu sĩ đề thăng lên một tầng.

Nhận thấy Tiên thiên linh căn của Cổ Thần đã trở thành siêu phẩm, Ngô Tinh nói:

- Hiện tại ngươi chuyên tâm đột phá bình chương Trúc Thai trung kỳ. Nhanh thì hôm nay, chậm thì ngày mai tu vi của ngươi có thể bước vào Trúc Thai hậu kỳ.
- Tốt tốt....

Tiểu Bạch lập tức hoan hô nói:

- Tiên thiên linh căn của Cổ Thần trở thành siêu phẩm, tu vi lại chuẩn bị bước vào Trúc Thai hậu kỳ, Cổ Thần thật lợi hại nha.

Cổ Thần hướng tới Tiểu Bạch mỉm cười, nhìn Ngô Tinh gật đầu. Không nói câu nào, hẩn nhắm mắt toàn lực trùng kích bình chướng Trúc Thai trung kỳ.

Bình chướng Trúc Thai sơ kỳ, Cổ Thần phải bế quan trọn vẹn một tháng mới có thể hoàn toàn phá tan được nó để bước vào Trúc Thai trung kỳ. Mà giờ khắc này Cổ Thần tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết, tốc độ đột phá bình chướng đã gia tăng tới mức siêu cấp biến thái a.

Theo sự vận chuyển của Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết, pháp lực trong thể nội dựa theo một loại phương thức sắp xếp chưa bao giờ có. Bên ngoài thân thể của Cổ Thần bắt đầu xuất hiện một khối lâm phiến kim sắc óng ánh.

- Long lân, là Long lân trên người Cổ Thần.

Tiểu Bạch kinh ngạc hô.

- Vậy mà có thể luyện thành kim lân?

Ánh mắt Ngô Tinh sáng ngời tán thưởng.

Kim Long ở trong Long Tộc chính là mạnh nhất mà Long lân kim sắc cũng chính là Long lân có lực phòng ngự mạnh nhất. Theo từng mảng Long lân dài ra bao trùm lấy toàn bộ thân thể của Cổ Thần. Lúc này trên người Cổ Thần xuất hiện một bộ chiến giáp kim sắc óng ánh.

Long lân kim sắc óng ánh từng mảnh từng mảnh, rậm rạp chằng chịt. Quần áo của Cổ Thần hoàn toàn bị đâm rách. Trong lúc đó, trên trán hẩn đột nhiên nứt ra, hai cái Long Giác không ngừng tăng trưởng, nhô lên uốn lượn.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

211. Chương 97: Trúc Thai Hậu Kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đề tít: MTR01 - kiemgioi

- Long Giác, là Long Giác. Cổ Thần có Long Giác. Cổ Thần hóa rồng.

Tiểu Bạch vui vẻ hoan hô.

Long Giác không ngừng dài ra, mà bên ngoài thân thể Cổ Thần Long lân cũng đã bao phủ hoàn toàn. Cùng lúc đó trong thể nội tinh thần hải vốn chỉ có thể chịu được sức nặng mười cân đã là dốc sức liều mạng lắm rồi. Thế nhưng lúc này khí lực đột nhiên tăng lên, cho dù có chịu sức nặng hai mươi cân đi chăng nữa thì vẫn cảm giác nhẹ nhàng, không cố sức gì cả.

Pháp lực trong thể nội của Cổ Thần không ngừng tăng lên nhanh chóng mà dung lượng thể nội của Cổ Thần cũng theo đó mà gia tăng lên gấp đôi. Cho nên Cổ Thần mới có một loại cảm giác nhẹ nhàng như vậy.

Tu vi Cổ Thần đã bước vào Trúc Thai hậu kỳ, Đạo Thai càng trở nên kiên cố, Âm Dương Thần Hải cũng nhờ đó mà biến thành bốn mươi trượng. Thể nội không còn có loại cảm giác áp lực do pháp lực quá sung túc như trước nữa.

Theo bản năng điều khiển, Âm Dương Thần Hải rất nhanh vận chuyển, pháp lực không ngừng theo Âm Dương Thần Hải mà xuất hiện hội tụ ở Đạo Thai bên trong đan điền. Thẳng đến khi pháp lực trong Đạo Thai hoàn toàn sung túc thì mới dần chảy về toàn thân tứ chi bách hài.

Hai mắt Cổ Thần khẽ mở, chỉ cảm thấy lực lượng trong cơ thể không ngừng bành trướng. Lực lượng không ngừng bộc phát, nhu cầu cấp bách của hắn lúc này là phát tiết.

- Đột phá?

Ngô Tinh kinh hỉ hỏi. Cổ Thần đột phá Trúc Thai hậu kỳ, như vậy hắn có thể mở ra Long Môn. Đến lúc đó bản thân Ngô Tinh cũng có thể thoát khỏi cái địa phương quỷ quái này rồi.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đã đột phá. Rốt cuộc cũng bước vào Trúc Thai hậu kỳ. Ha ha.... Ta cảm giác được lực lượng vô cùng sung mãn, tinh lực thập phần dồi dào a.

- Ha ha....

Tiểu Bạch cũng vui vẻ nói:

- Hảo! Tu vi của Cổ Thần đã đến Trúc Thai hậu kỳ. Đến khi gặp được tên biến thái Lỗ Ngân Hùng kia nhất định phải giết chết hắn, phải cho hắn nếm mùi đau khổ.

Ánh mắt Cổ Thần ngưng tụ nói:

- Ân! Lỗ Ngân Hùng hắn phải chết! Còn nữa những tu sĩ Tàng Gia tiến vào trong di chỉ địa cung cũng phải giết hết, không để một ai sống sót.

Ngô Tinh ha ha cười nói:

- Xem ra trên người ngươi cũng có rất nhiều tình cừ ân oán nha?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Ta hiện tại thấy lực lượng trong cơ thể mình vô cùng cường đại, cần phải phát tiến ra ngoài, nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Hiện tại có thể mở ra Long Môn được rồi.

Nói xong, Cổ Thần đi tới trước Long Môn, một lần nữa hắn duỗi bàn tay trái ra. Trong lòng bàn tay trái Tử Diễm Băng Viêm lập tức xuất hiện, sau đó dung nhập vào bên trong Long Môn, cùng với Cực Băng Hàn Khí của Long Môn dung hợp thành một.

Loại cảm giác như chân với tay lại được sinh ra một lần nữa. Lúc này đây, Cổ Thần cảm thụ được đoạn Long Môn này nhẹ đi rất nhiều không còn có cảm giác vô lực giống như mười ngày trước nữa. Ánh mắt ngưng tụ, pháp lực trong thể nội được thúc giục, Long Môn từ từ được nâng lên.

Két! Két.....

Lập tức những âm thanh do ma sát vang lên. Long Môn đã bị Cổ Thần nhấc lên cao một thước. Hắn hít một hơi sâu, một lần nữa lại nhấc Long Môn lên. Đến lúc này Long Môn đã được nhấc cao lên hai thước.

Đoạn Long Môn này vô cùng nặng nề. Nếu nhưng không phải có Cực Băng Hàn Khí là đường dẫn thì vô luận như thế nào cũng không thể nhấc nó lên được. Nhưng cho dù có Cực Băng Hàn Khí đi chăng nữa thì Cổ Thần vẫn cảm giác được đoạn Long Môn này vẫn nặng tới nghìn cân. Nếu như không có thực lực Bồi Nguyên kỳ thì căn bản là không thể nào nhấc lên được.

Hiện tại tu vi của Cổ Thần đã là Trúc Thai hậu kỳ, thông qua Thiên Cương thối thể đại pháp, cùng với pháp lực Đỉnh Thiên Quyết tăng lên, thực lực của hắn đủ để đấu với tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ một trận. Lại thêm thượng cổ Thần Long Hóa nữa, pháp lực cùng thân thể lại thêm một lần đề thăng hoàn toàn vượt qua thực lực Dẫn Hồn hậu kỳ, đủ để sánh ngang với tu sĩ Bồi Nguyên so kỳ.

Đoạn Long Môn này Cổ Thần nhấc lên vẫn phải cố chút sức lực mới có thể thực hiện được. Mỗi lần pháp lực thúc giục đoạn Long Môn lại được nhấc cao thêm một thước. Liên tục mười lần đoạn Long Môn đã cao một thước, hoàn toàn tạo ra một khoảng không đủ để một người có thể đi qua được.

Két ai.....

Cổ Thần vẫn không ngừng thôi động pháp lực để nâng đoạn Long Môn lên. Đến một lúc thì một tiếng vang lớn phát ra. Đường như phía trên Long Môn có một vật gì đó đã giữ chặt nó lại. Khi pháp lực của Cổ Thần triệt thoái thì Long Môn cũng không có rơi xuống.

Đoạn Long Môn đã được mở ra, phía trước liền hiện ra một thông đạo dài vô tận. Đi qua thông đạo này là có thể tiến vào cung điện ở tầng thứ chín.

Nhìn đoạn Long Môn được khai mở, trên mặt Ngô Tinh cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười đến cực điểm, hân cười nói:

- Mở rồi! Rốt cuộc cũng mở rồi.... Ha ha... Lão tử bị nhốt ở đây một vạn năm, hiện tại cũng đi ra rồi. Ha ha.....

Mười ngày qua cùng Cổ Thần nói chuyện, Ngô Tinh rốt cuộc cũng biết được hắn đã bị nhốt ở chỗ này bao nhiêu lâu. Nguyên lai đã một vạn năm trôi qua. Những đại năng tu sĩ năm xưa, Chư Tử Bách Thánh hiện nay một người cũng không còn, không biết đã biến mất ở nơi nào.

nghe nói lúc này trên Cổ Hoang đại lục, tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh đã lại đỉnh cao. Độ Hư Cảnh tu sĩ đã trở thành truyền thuyết thì trong nội tâm Ngô Tinh liền mừng rỡ, cười ha ha.

- Ha ha! Cổ Thần lợi hại nhất. Chỉ cần có Cổ Thần thì không chuyện gì không thể giải quyết.

Tiểu Bạch nhảy trên vai Cổ Thần, trước sau như một đối với Cổ Thần vô cùng sùng bái.

Cổ Thần thối lui một bước, trên người Long Lâm cũng đã được thu lại. Lúc này hắn lấy ra một hồi y trường sam mặc vào, đồng thời cũng hướng tới Ngô Tinh nói:

- Ngô Tinh đại ca, thỉnh.

Ngô Tinh không ngừng vỗ vai Cổ Thần vui vẻ nói:

- Cổ Thần lão đệ, ngày sau nếu như có chuyện gì khó xử thì có thể tới tìm ta. Lão ca ta có thể lại được nhìn thấy mặt trời cũng đều nhờ lão đệ ban cho.

Hai người trải qua mười ngày nói chuyện với nhau, Ngô Tinh cũng không cậy mình lớn tuổi mà lên mặt với Cổ Thần. Hai người đã sớt xưng huynh gọi đệ.

Cổ Thần nói:

- Chỉ cần Ngô Tinh đại ca có thể trợ giúp sư tỷ ta khu trừ hàn độc thì lão đệ đã vô cùng cảm kích rồi.

- Hảo!....

Ngô Tinh gật đầu nói:

- Chúng ta đi!

Nói xong, Ngô Tinh cùng Cổ Thần cùng nhau bước qua Long Môn tiến vào thông đạo.

Cái thông đạo này dài ước chừng ba mươi trượng, hai người đi rất nhanh đã đến cuối đường. Tại cuối đường có một truyền tống trận pháp. Không nói hai lời, Cổ Thần cùng Ngô Tinh đứng vào bên trong trận pháp. Trời đất quay cuồng một hồi, hai người rất nhanh xuất hiện tại một sơn động hoàn toàn mới.

Cuối cùng thì cũng đến được cung điện ở tầng thứ chín.

Bất quá Cổ Thần nguyên tưởng rằng thông qua ám đạo để có thể tiến vào trong cung điện tầng thứ chín trước mọi người. Thực không nghĩ tới hắn lại bị giam hãm ở đó mất mười ngày. Lúc này đây số lượng tu sĩ tiến vào tầng thứ chín cũng đã không ít.

Mới vừa tiến vào cung điện tầng thứ chín dưới địa cung. Rất nhanh liền truyền đến bên tai Cổ Thần những thanh âm đầu pháp. Từ phía trước thông đạo truyền tới khoảng chừng trên trăm trượng chính giữa mấy khúc ngoặt hiện có một nhóm người đang đánh nhau.

Cổ Thần che đậy pháp lực của bản thân, liếc mắt nhìn Ngô Tinh, ý tứ rất minh bạch: đi qua xem.

Ngô Tinh phải giúp Hư Tử Uyên khi trừ hàn độc, tự nhiên lúc này cần phải đi theo Cổ Thần để tìm nàng. Cho nên hắn cũng nhanh chóng gật đầu cùng với Cổ Thần đi về phía trước. Ngô Tinh tự nhiên không cần phải che đậy pháp lực làm gì. Những tu sĩ tiến nhập vào trong di chỉ địa cung này tu vi bất quá cũng chỉ là Dẫn Hồn hậu kỳ. Chừng đó chưa đủ để phát hiện ra sự tồn tại của hắn?

Ngô Tinh cũng không có đem tu vi của mình phóng xuất ra ngoài. Ngay cả Cổ Thần cũng không có nhìn ra, nếu như không phải biết được Ngô Tinh đã sống qua nghìn năm thì trừ một đầu một áo trắng toát ra, Ngô Tinh chẳng khác nào phàm nhân.

Rất nhanh Cổ Thần cùng Ngô Tinh đã đi qua trăm trượng thông đạo, cảnh tượng đánh nhau phía trước liền rơi vào mắt hai người. Một nữ tử mười tám mười chín tuổi dung mạo mỹ miều đang bị bốn gã nam tu vây công.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

212. Chương 98: Giết Người Tàng Gia (1 2).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nữ tử mỹ mạo này mặc một ộ quán áo màu trắng, trên mặt không biểu lộ chút thần thái nào, lạnh như băng đến cực điểm. Cứ một chưởng mà một đạo băng chưởng xuất ra, cùng với Tử Diễm Băng Viêm của Cổ Thần có điểm tương tự. Tu vi của nàng xem chừng là Dẫn Hồn trung kỳ, trước ngực nàng có thêu một đoá Băng Liên Hoa.

Vây công nữ tử này là bốn gã nam tu đều là Dẫn Hồn trung kỳ. Trước ngực bốn người đều theo một đầu Thanh Long. Bọn họ là tu sĩ Đế Đình.

Ánh mắt Cổ Thần rơi trên người bốn gã tu sĩ Đế Đình, trong ánh mắt xuất hiện một tia lửa giận. Tu vi của hắn hiện tại đã được đề thăng. Xem ra bốn gã tu sĩ Đế Đình này vừa hay chính là đối tượng luyện tập cho hắn.

Nữ tử mỹ mạo này tuy đơn đả độc đấu với bốn tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ Tàng Gia thế nhưng với băng chưởng của nàng không một ai trong số bốn tên nam tu kia có thể là đối thủ. Hàn khí bức kinh người. Bốn gã Tàng Gia tu sĩ tựa hồ rất kiêng kỵ.

Nhưng đối mặt với sự vây công của bốn tu sĩ Tàng Gia, nữ tử mỹ mạo cũng không thể nào đối chọi được. Chỉ dựa vào băng chưởng chen chắn phạm vi một trượng, tạm thời nàng mới có thể ngăn cản được sự công kích của bốn người.

Nữ tử mỹ mạo vên vên chỉ là Tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ, đồng thời phải đối phó với bốn tên Dẫn Hồn trung kỳ nhưng không có thua ngay lập tức. Rõ ràng là nàng vẫn còn có thể đau khổ chèo chống, hiện giờ cũng không còn cố sức được bao lâu nữa.

Dù sao thì không phải bất cứ tu sĩ nào cũng giống như Cổ Thần, thân mang pháp quyết vô thượng của tam đại thánh địa. Tu sĩ cùng cảnh giới chính là vô địch. Còn cùng cấp độ, nếu như uy lực pháp bảo không kém quá nhiều thì thực lực hai bên cũng ngang ngửa nhau.

Mỹ mạo nữ tu có thể ngăn cản được công kích của bốn gã tu sĩ, từ đó có thể nhận ra nên như nàng đơn đả độc đấu, cùng cấp bậc gần như là vô địch.

Ánh mắt cổ thần rơi trên người mỹ mạo nữ tu, lông li hơi nháy, trong nội tâm không nhìn được mà thầm nghĩ:

- Là nàng? Mông Tiên Âm?

Băng Tuyết tiên tử Mông Tiên Âm. Cổ Thần ở kiếp trước tu vi cũng là kém hơn nàng rất nhiều. Cổ Thần còn nhớ rõ khi mà hắn cùng với Tàng Thiên Cơ quyết chiến sinh tử thì cũng chỉ là Mệnh Tuyền Cảnh Nguyên Thần kỳ. Lúc đó Mông Tiên Âm cũng đã đạt được tu vi Mệnh Tuyền Cảnh Minh Khiếu kỳ.

Bên ngoài ngoài trừ Tàng Thiên Cơ ra thì trên Cổ Hoang đại lục thì Mông Tiên Âm chính là đứng đầu trong đám cực phẩm thiên tài. Hiện tại xem niên kỷ của nàng cũng chỉ mới có mười bảy mười tám tuổi, tu vi cũng đã bước vào Dẫn Hồn trung kỳ, nhưng theo pháp lực chân động chỉ sợ nàng đã gặp phải bình chương của Dẫn Hồn trung kỳ. Chẳng bao lâu sau là có thể bước vào Dẫn Hồn hậu kỳ.

Mông Tiên Âm chính là Thánh nữ của Băng Thần Tông. Chúng tu sĩ đều gọi nàng là Băng Tuyết tiên tử. Nàng chính là thân truyền đệ tử của Mông Ngưng Băng tông chủ Băng Thần Tông. Đồng thời cũng là công chúa của Đế Đình Đại Mông. Phụ thân là Mông Đế Mông Thiên Nguyên.

Mông Tiên Âm không chỉ đẹp như tiên nữ mà thiên tư cũng trác tuyệt, thân phận cao quý. Chỉ là bởi vì Băng Phách Thần Chương mà sắc mặt của nàng lúc nào cũng rét lạnh như băng. Chính vì thế mà nàng nổi danh ra Băng Sơn Mỹ Nhân.

Kiếp trước Cổ Thần có một lần cùng với Tàng Thiên Cơ đánh nhau đã được Mông Tiên Âm âm thầm tương trợ qua một lần. Trong lòng Cổ Thần đối với Mông Tiên Âm một mực cảm kích không thôi. Giờ phút này thấy được bốn tên tu sĩ Tàng Gia đang vây công nàng thì trong nội tâm hắn tràn ngập sát khí.

Cổ Thần cùng Ngô Tinh xuất hiện lập tức khiến cho bốn tên tu sĩ Tàng Gia để ý, tạm thời đình chỉ tiến công. Ánh mắt bọn họ hướng tới Cổ Thần và Ngô Tinh dò xét.

Mông Tiên Âm cũng ngừng lại ở trong góc, nàng nhân cơ hội này mà khôi phục nguyên khí. Vừa rồi nàng một mực kéo lấy công kích của bốn tên tu sĩ Tàng Gia, hiển nhiên là đang đợi người đến tương cứu.

Nhìn thấy Cổ Thần bất quá là một tên tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ, mà Ngô Tinh xem chừng là một thường nhân. Bốn tên Tàng Gia tu sĩ đều nhẹ giọng cười khinh thường.

- Lão tứ!

Tên Tàng Gia tu sĩ đứng ở bên phải nói:

- Hai tiểu tử kia giao cho người. Lão Nhị, lão Tam, chúng ta bắt sống Đại Mông công chúa.

Ba người ngay ngắn gật đầu, tên được kêu là lão tứ hướng tới Cổ Thần và Ngô Tinh, vẻ mặt cười châm chọc. Theo như hắn thấy một gã Trúc Thai hậu kỳ với thực lực của hắn tựa như giết chết một con kiến vô cùng đơn giản.

Về phần bạch y thanh niên tóc trắng, tuy xem bộ dáng có chút cao thâm mặt trắc. Nhưng mà tên tu sĩ Tàng Gia được gọi là lão tứ cũng không có nghĩ nhiều. Dưới di chỉ địa cung đã có cấm chế tồn tại, chỉ có thể là tu sĩ từ Dẫn Hồn kỳ trở xuống mới có thể tiến vào. Nếu như người này là Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ thì không có lý do gì mà hắn không nhìn ra. Xem ra người này tướng mạo có chút quái dị, chỉ là một phạm nhân mà thôi, ngay đến pháp lực và Chân khí tiên thiên đều không có.

Nhìn thấy Tàng Gia tu sĩ đi tới, Ngô Tinh vuốt cằm nhẹ giọng cười cười. Cổ Thần biết rõ nếu như Ngô Tinh ra tay chỉ sợ một ngụm nước miếng của hắn cũng đủ giết chết tất cả bốn tên Tàng Gia tu sĩ này.

Lực lượng trong thể nội Cổ Thần vừa mới bành trướng, bản thân hắn cũng đang muốn giết chóc, tự nhiên không muốn một ngụm nước miếng của Ngô Tinh giải quyết bốn tên tu sĩ này trong giây lát. Cổ Thần nói:

- Ngô Tinh đại ca. Những người này không xứng cho huynh ra tay. Cứ để đó cho tiểu đệ giải quyết a!

Ngô Tinh nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, đồng thời hắn cũng lui về phía sau một bước, rồi đứng yên tại chỗ.

Lời nói của Cổ Thần lại khiến cho bốn tên tu sĩ Tàng Gia phải sửng sốt, lập tức cười ha ha. Bốn người bọn họ liên thủ cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ cũng phải kiêng kỵ ba phần. Một tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ nhỏ bé vậy mà có thể mạnh mẽ giải quyết hết được bọn họ?

Hơn nữa câu trước đó của hắn còn nói: bốn người bọn họ không có xứng đáng cho thanh niên tóc trắng ra tay.

Ánh mắt bốn người đều hướng về Ngô Tinh quét một vòng nhưng cũng không thể nào nhìn ra nửa điểm mảnh khóa. Tên tu sĩ Tàng Gia được gọi là lão tứ cao giọng nói:

- Tiểu tử.....không biết trời cao đất dày. Hôm nay chính là ngày mà ngươi phải chết. Nhớ kỹ danh hào của đại gia, đại gia gọi là Tàng.....

- Người họ Tàng?

Cổ Thần không chờ cho hắn nói hết tên liền cắt lời.

Tên tu sĩ gọi là lão tứ bị Cổ Thần chặn ngang họng thì vô cùng khó chịu quát:

- Lão tử họ Tàng, ngươi....ah.....

Tên tu sĩ gọi là lão tứ còn đang nói chuyện thì thân thể Cổ Thần đã quỷ nhào về phía trước. Chỉ trong chốc lát đã xuất hiện trước mặt tên tu sĩ Tàng Gia này. Trên tay Hắc Long Phá xuất ra, đồng thời một chưởng từ tay trái cũng được đánh ra. Tốc độ của Cổ Thần đạt tới trạng thái của tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, hoàn toàn vượt qua sở liệu của lão tứ.

Còn không kịp phản ứng. Tay của Cổ Thần đã đặt ở trước ngực của tên lão tứ, Tử Diễm Băng Viêm xuất hiện, vền vền chỉ nghe hắn kịp phát ra một tiếng kêu thảm liền bị Tử Diễm Băng Viêm biến thành một tòa băng điêu.

Theo sau đó pháp lực Cổ Thần chấn động, băng điêu tan vỡ thành ngàn mảnh triệt để biến thành vụn băng rơi xuống mặt đất. Tên tu sĩ Tàng Gia được gọi là lão tứ trong chốc lát đã chết, thi thể cũng phân thành vô số khối băng phiến.

Cho đến lúc này thanh âm của Cổ Thần mới lạnh như băng vang lên:

- Người họ Tàng! Giết!!!

Câu nói vừa dứt, đồng thời hắn cũng giơ ngón tay giữa lên.

Cổ Thần ra tay nhanh gọn chưa đến hai cái nháy mắt đã giết chết được tên tu sĩ Tàng Gia gọi là lão tứ. Ba tên tu sĩ còn lại lần lượt là lão đại, lão nhị, lão tam còn đang cười ha ha chuẩn bị hướng tới Mông Tiên Âm công kích thì lập tức dừng lại. Trong nội tâm bọn họ lập tức sinh ra một loại cảm giác sờn gai ốc.

Chỉ trong nháy mắt đúng. Chỉ trong nháy mắt lão tứ của đã chết, thi thể bị phân thành vô số khối băng. Điều này làm sao có thể.....?

Cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ ra tay thì cũng không có khả năng kinh địch tự miểu sát một gã Dẫn Hồn trung kỳ dễ dàng như vậy được. Hơn nữa người này chỉ là một gã tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ. Dựa theo lẽ thường thì bị miểu sát phải là tên Trúc Thai hậu kỳ mới đúng.

Thế nhưng mà bốn tên Tàng Gia tu sĩ đâu có biết rằng một kích mạnh nhất của Cổ Thần được gọi là Tử Diễm Băng Viêm, rất thích cho cận chiến. Nếu là Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ bị Tử Diễm Băng Viêm này trực tiếp đánh trúng thì cũng chỉ có chết mà thôi.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác tên tu sĩ Tàng Gia được gọi là lão tứ lại không hay biết chút nào, không ngừng bước tới gần Cổ Thần, khoảng cách giữa hai người không ngừng được thu hẹp lại. Đến một cự ly nhất định, tốc độ Cổ Thần đột nhiên bạo tăng, rất nhanh chóng đã miểu sát hắn thành công. Nếu như tên lão tứ có thể đề phòng, sử xuất ra pháp bảo phòng ngự thì Cổ Thần cũng không thể nào dễ dàng giết chết được một gã tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ như vậy.

Ánh mắt Cổ Thần lại rơi trên người ba tên tu sĩ còn lại, hắn đảo qua nói:

- Các ngươi đều là họ Tàng?

Nhớ tới câu nói vừa rồi của Cổ Thần, người họ Tàng, giết. Thanh âm lạnh như băng của hắn lại phát ra trong tâm ba người, nhất thời cả ba đều mạnh mẽ rung động. Tuy Cổ Thần bảo trì khuôn mặt mỉm cười thể nhưng rơi vào ánh mắt của ba người chính là ác quỷ.

Mông Tiên Âm cũng cảm thấy kỳ quái nhìn Cổ Thần. Nàng cũng không biết được Tàng Gia thậm chí lại có cừu nhân lợi hại như thế. Người phía trước bất quá cũng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, tu vi cũng chỉ là Trúc Thai hậu kỳ thể vậy mà ngay cả tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ cũng có thể miểu sát.

Chỉ có điều hiện tại nàng vẫn chưa xác định được Cổ Thần là địch hay bạn. Mông Tiên Âm vẫn đề cao cảnh giác đề phòng đối với hắn. Ngoài nàng ra ba tên tu sĩ Tàng gia cũng đề cao cảnh giác lên mức cao nhất có thể.

Hiển nhiên thông qua biểu hiện vừa rồi, Mông Tiên Âm đã xem Cổ Thần chính là cừu nhân của Tàng Gia. Coi như bây giờ ba tên Tàng Gia tu sĩ mới chính là người gặp nguy hiểm.

Đồng thời vừa rồi Cổ Thần còn nói bốn tên Tàng Gia tu sĩ kia lại không xứng để cho người thanh niên tóc trắng dâng sau ra tay. Cổ Thần tự ra tay đã khùng bỏ như vậy. Vậy người thanh niên tóc trắng kia chẳng phải lại càng biến thái sao?

Đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Cổ Thần, lão đại ngập ngừng sợ hãi, hắn nói:

- Chúng ta chính là người của Đại Doanh Đế Đình Tàng Gia.

Cổ Thần gật đầu mình cười nói:

- Hảo hảo hảo.... Ta giết chính là người của Đại Doanh Đế Đình Tàng Gia, hắc hắc.....

Nói xong bày tay trái Cổ Thần lại vỗ về phía trước, Tử Diễm Băng Viêm lập tức rời khỏi lòng bàn tay của hắn. Đồng thời mi tâm khê động pháp bảo phi kiếm lập tức bay ra mang theo Phần Thiên Viêm Hỏa cùng liệt diễm trùng trùng nhanh chóng trùm xuống ba tên tu sĩ Tàng Gia.

Thấy Cổ Thần ra tay, ba tên tu sĩ Tàng Gia lập tức kinh hãi. Băng chưởng kia cùng với băng chưởng của Mông Tiên Âm vô cùng giống nhau. Nhưng bất kể hình thể hay là hàn khí đều muốn cường thịnh hơn rất nhiều. Mọi người ai cũng nhận ra được chỉ một băng chưởng kia thôi nhưng mà hàn khí vô cùng vô tận.

Cho dù là Tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ nhưng mà ba tên tu sĩ Tàng Gia cũng cảm thấy băng chưởng kia vừa ra khiến cho không khí tràn ngập hàn khí rét lạnh thấu xương.

Trong nháy mắt băng chưởng đã xuất hiện trước mặt ba người. Đồng thời pháp bảo phi kiếm cũng mang theo liệt diễm trùng trùng cấp tốc chém tới.

Lão tam nhanh tay lấy ra một kiện pháp bảo phòng ngự, tiếp đó hai tay kết ấn, ngay ngắn đánh ra hai đạo cương chưởng, hướng tới Cổ Thần.

Nhìn thấy hai đạo cương chưởng của lão tam, Cổ Thần phải chỉ tay hướng về phía cương chưởng điểm ra mấy cái bắn ra mấy đạo Kinh Tiên Chỉ. Mấy đạo chỉ cương như mặt trời ban ngày trong chớp mắt liền đánh nát hai đạo cương chưởng của lão tam. Còn hai đạo Kinh Tiên Chỉ khác cương thể không giảm, nhất mục công kích lão nhị.

Đồng thời Tử Diễm Băng Viêm cũng biến thành bản chưởng cùng với pháp bảo của lão tam cùng đối chọi. Một tiếng nổ giòn tan vang lên, pháp bảo hạ phẩm của lão tam lập tức hóa thành một khối băng điều, ngay sau đó bị pháp lực của Cổ Thần chấn động, lập tức xuất hiện mấy vết nứt.

Chưởng lực của Cổ Thần thậm chí ngay cả pháp bảo hạ phẩm cũng phải hư hao. Lực lượng mạnh mẽ như vậy ngay cả Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ cũng không thể nào bằng được.

Pháp bảo bị băng chưởng đóng băng, lập tức liền mất đi liên kết với lão tam. Không những thế băng chưởng của Cổ Thần cũng hướng tới đỉnh đầu lão tam chụp tới.

Pháp bảo phi kiếm mang theo Phần Thiên Viêm Hỏa hùng hực bắn ra hào quang đỏ thắm hướng tới đầu lão đại chém xuống. Một kiếm chỉ uy khiến cho lão đại cảm thấy bản thân mình giống như đang bị hãm trong luyện ngục. Một cỗ khí tức hủy diệt liên miên như muốn thiêu đốt hết tất cả mọi thứ lập tức bao phủ lão đại.

Đối mặt với sự công kích của pháp bảo phi kiếm, lão đại óc còn không mang nổi mình óc làm sao có thời giờ mà để ý tới tình huống của lão nhị và lão tam được. Hắn cũng không do dự mà ném ra một kiện pháp

bảo phòng ngự là một ngọc lẳng màu xanh. Đang một tiếng, Ngọc Lẳng cùng với pháp bảo phi kiếm của Cổ Thần đụng nhau.

Ngọc lẳng bị pháp bảo phi kiếm chém tới, lập tức răng rặng một tiếng liền xuất hiện mấy vết rạn.

Cổ Thần vừa ra tay Tử Diễm Băng Viêm hóa thành băng chưởng hướng tới lão tam công kích. Hai đạo Kinh Tiên Chỉ bắn ra vô hạn hào quang công kích lão nhị. Pháp bảo phi kiếm mang theo Phần Thiên Viêm Hỏa, liệt diễm trùng trùng công kích lão đạo.

Đồng thời công kích ba người, lực tấn công của Cổ Thần cũng vì thế mà chia ra làm ba. Nhưng cho dù như thế đi chăng nữa thì ba tên tu sĩ Tàng Gia cũng không phải là đối thủ của Cổ Thần. Hiện đối mặt với sự công kích như vũ bão của hắn, ba tên tu sĩ Tàng Gia cũng chỉ biết cật lực chống đỡ.

Thực lực của Cổ Thần lập tức khiến cho bọn hắn phải kinh sợ. Cho dù là Dẫn Hồn hậu kỳ đi chăng nữa cũng không thể nào có được khả năng cùng lúc chiến đấu với ba người bọn họ mà chiếm được thượng phong.

Ba tên tu sĩ Tàng Gia đang kinh ngạc không thôi thì lão tam bị băng chưởng do Tử Diễm Băng Viêm hóa thành mang theo kiện pháp bảo bị đóng băng, một chưởng đập ngã bẹp dẽ xuống đất. Thân thể lão tam tính thêm cả pháp bảo nữa cũng đều bị băng chưởng chấn thành vụn văng.

Lão nhị đối mặt với hai đạo Kinh Tiên Chỉ, hai tay kết một pháp ấn, pháp lực từ bốn phương tám hướng ngưng tụ thành một cương trảo phòng ngự. Thế nhưng đạo Kinh Tiên Chỉ thứ nhất ngay lập tức bắn lên cương trảo khiến cho nó xuất hiện một lỗ nhỏ. Đạo Kinh Tiên Chỉ thứ hai cũng theo lỗ nhỏ đó mà trực tiếp bắn tới giữa trán của lão nhị.

Băng.....

Lực công kích của Kinh Tiên Chỉ rất mạnh, đồng thời lại được Cổ Thần phóng thích mà ra, đầu lão nhị cư nhiên bị Kinh Tiên Chỉ công kích nát bấy. Cổ Thần vừa ra tay, trong nháy mắt đã giết chết lão nhị cùng lão tam hai tên tu sĩ Tàng Gia. Chỉ còn lại lão đạo đang kinh hồn bát vía. Mông Tiên Âm nhìn Cổ Thần mà cũng phải kinh sợ.

Hung uy của Cổ Thần như thế lão đại nào còn có tâm tái chiến? Hắn nhanh chóng quay người bỏ trốn. Bất quá Cổ Thần phát ra một tiếng cười khê, một đạo Phần Thiên Viêm Hỏa trong lúc đó đánh lên thân pháp bảo phi kiếm. Tốc độ của phi kiếm bạo tăng, hỏa diễm bùng lên, trong chớp lát liền bay tới phía trước lão đại chém xuống.

Đồng thời bàn tay trái Cổ Thần liền kết ấn. Băng chưởng một lần nữa ngưng tụ ra hóa thành cương trảo chụp xuống đầu lão đại.

Trước có pháp bảo phi kiếm mang theo Phần Thiên Viêm Hỏa, sau có băng chưởng do Tử Diễm Băng Viêm hóa thành. Lão đại không còn con đường nào khác để chạy trốn nữa. Hiện tại hắn bị băng hỏa hai phía giáp công. Phía trước cực nóng vô cùng như một hỏa lò. Phía sau thì lạnh lẽo buốt giá.

Tên lão đại rất nhanh nhả ra ngọc lẳng pháp bảo, đang một tiếng ngọc lẳng một lần nữa xuất hiện thêm mấy vết nứt. Lại một lần nữa hắn có thể miễn cưỡng ngăn trở được một lần công kích của pháp bảo phi kiếm. Thế nhưng mà tên lão đại ngay cả một ngụm trường khí còn chưa có kịp nhả ra thì cảm thấy toàn thân mát lạnh. Hắn có thể ngăn trở được pháp bảo phi kiếm nhưng không thể nào ngăn trở được băng chưởng chụp lấy bản thân.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

213. Chương 99: Âm Dương Ma Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Hàn khí của Tử Diễm Băng Viêm dừng nhanh tiến vào trong thân thể của tên lão đại. Ngay lập tức bên ngoài thân thể hắn kết thành một lớp băng, chẳng mấy chốc mà biến thành một khối băng điều. Pháp bảo phi kiếm cũng không chậm trễ, nhanh chóng hóa thành một đạo xích mang tiến nhập vào trong mi tâm. Cổ Thần lại xuất ra băng chưởng túm lấy tên lão đạo kéo tới trước mặt.

Tên lão đại giờ phút này từ lồng ngực trở xuống toàn bộ đều bị Tử Diễm Băng Viêm đóng băng, thể nội pháp lực cũng như thế, không thể nào nhúc nhích được.

Trước mặt Cổ Thần, tên lão đại không còn có cảm giác ưu việt khi là tu sĩ Tàng Gia nữa, hiện giờ hắn trong mắt hắn chỉ có sự sợ hãi đến tột độ.

- Đạo hữu, cứu giúp, ta có thể đi sao?

Tên tu sĩ Tàng Gia vừa bị một trảo bắt đến trước mặt Cổ Thần, Mông Tiên Âm lập tức hạ giọng nói.

Bốn tên Tàng Gia tu sĩ thì ba tên đã chết, một tên bị bắt. Khó trách được Mông Tiên Âm cũng phải sinh ra một tia sợ hãi mà muốn bỏ chạy. Vừa rồi với thủ đoạn của Cổ Thần, Mông Tiên Âm tự biết bản thân mình không phải là đối thủ của đối phương. Nhưng dù sao thì người ta cũng đã cứu mình, cứ như vậy mà bỏ chạy sợ rằng chọc giận đối phương. Chính vì thế mà nàng mới mở lời hỏi Cổ Thần.

Biểu hiện vừa rồi của Cổ Thần cho dù là Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ đứng ở đó quan khán cũng phải khiếp sợ. Đồng thời đối với Cổ Thần mà bảo trì ba phần phòng bị. Hơn nữa đây mới chỉ là trạng thái bình thường của Cổ Thần, hắn còn chưa có Long Hóa.

Tuy là nói lời cảm tạ nhưng trên mặt Mông Tiên Âm vẫn lạnh như băng không có gì thay đổi. Tuy nhiên thực lực của Cổ Thần thực khiến cho nàng phải kinh ngạc không thôi. Nhưng trên mặt nàng vẫn không có lộ ra nửa phần hứng thú đối với Cổ Thần.

Mông Tiên Âm được xưng là băng sơn, biểu tình lạnh như băng vậy, quả thực không sai một chút nào.

Cổ Thần nhìn về phía Mông Tiên Âm gật đầu. Mông Tiên Âm lập tức hóa thành một đạo hào quang phi độn mà đi. Chẳng mấy chốc mà nàng biến mất trong tầm mắt của Cổ Thần. Lúc này sự chú ý của hắn lại chuyển lên người tên tu sĩ Tàng Gia còn lại.

Người này có tu vi là Dẫn Hồn trung kỳ, Tiểu Bạch tự nhiên là không thể nào sử dụng mê hồn đối với hắn. Nhưng thứ là Cổ Thần muốn biết, đành phải thông qua thủ đoạn ác độc mà trực tiếp hỏi thôi.

Bất quá người này sớm bị Cổ Thần khống chế, chấn loạn tâm thần. Cổ Thần vừa hỏi cái gì rất nhanh liền đem tin tức tương ứng ra trả lời. Sau khi đạt được mục đích của mình thì Cổ Thần cũng không ngần ngại biến tên tu sĩ Tàng Gia kia hoàn toàn thành băng điều.

Một chưởng băng liền biến khối băng điều thành vụn băng rơi xuống mặt đất. Bốn tên tu sĩ Tàng Gia cứ như thế mà chết trên tay của Cổ Thần.

Từ miệng của người này, Cổ Thần biết được lần này Tàng Gia phái người tiến nhập vào trong di chỉ địa cung tông cộng có mười tám tên tu sĩ. Trong đó Dẫn Hồn hậu kỳ có ba người, Dẫn Hồn trung kỳ có sáu người, Dẫn Hồn sơ kỳ có bốn người. Trúc Thai kỳ vẹn vẹn có năm người. thực lực như thế gần như cao gấp hai lần so với đám người Hư Thiên Tông. Quả nhiên Đế Đình ra tay cũng không thể xem thường được a.

Tàng Gia tu sĩ chỉ có ba người là có tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ, trong nội tâm Cổ Thần thoáng đắn đo một chút. Di chỉ địa cung này quả thật là nơi ngọa hổ tàng long. Nếu như không có ám đạo đồng thời cũng không có gặp được Ngô Tinh, không thể tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết thì chỉ với ba tám bảo phù trong tay hắn chỉ sợ không có tư cách tranh đoạt bảo vật trong địa cung.

Những thế lực tiến vào bên trong di chỉ địa cung cũng có chừng vài phương. Tu sĩ Dẫn Hồn kỳ ít nhất cũng phải mười tên. Nếu như chính thức quyết chiến thì những Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ này chính là những người quyết định kết cục.

Tuy Hư Thiên Tông cũng có hai tên đệ tử Dẫn Hồn hậu kỳ tiến vào trong di chỉ địa cung, thế nhưng tại địa cung dưới lòng đất cũng không được coi là có thực lực rất mạnh. Địa cung tầng thứ chín, diện tích chỉ vẹn vẹn có mười dặm. Đối với tu sĩ Thần Hải Cảnh thì mười dặm vẹn vẹn chỉ là một

khoảng cách nhĩ. Trong nội tâm Cổ Thần có chút hưng phấn, ở đây hẳn mới có thể tìm được sự tỷ của mình.

Lấy địa đồ ra nhìn, lối vào Băng Cung tầng thứ mười ngay tại trung tâm của cung điện dưới địa cung tầng thứ chín. Tuy nói rằng các tu sĩ khác không có được địa đồ hoàn chỉnh như của Cổ Thần. Nhưng cung điện dưới địa cung tầng thứ chín tự cũng không có lớn lắm, muốn tìm đến đó có lẽ cũng không có khó. Cuối cùng đến khi tất cả các tu sĩ đều tìm được lối vào Băng Cung tầng thứ mười thì đó chính là nơi mà chúng tu sĩ hội tụ.

Cổ Thần đem địa đồ thu hồi lại rồi nói:

- Ngô Tinh đại ca, lại phiền toái huynh đi theo đệ một chuyến rồi.

Ngô Tinh mỉm cười nói:

- Ta cũng đã chờ đợi một vạn năm rồi. Hiện tại cũng không quan tâm đến một chút ít thời gian còn con này. Ta cùng với người đi tìm sự tỷ của người. Có cái gì cần giúp đỡ cứ nói với ta. Chỉ cần người muốn người nào chết, ta liền đem bọn chúng giết sạch cho người.

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Những người này tự thân ta có thể giải quyết được, đại ca chỉ cần bang trợ sự tỷ ta khu trừ hàn khí là được.

Cổ Thần biết rõ, trong nội tâm Ngô Tinh luôn cảm thấy thiếu nợ bản thân hẳn một tâm nhân tình. Không sớm gì muộn thì hẳn cũng muốn giúp Cổ Thần giết những người khác ở trong địa cung. Đến lúc đó nếu không thể khu trừ được hàn độc cho Hư Tử Uyên thì cũng có thể tạo ra lối thoát cho mình.

Cổ Thần tự nhiên cũng không có ngu ngốc mà tự đẩy mình ào thế khó. Chúng tu sĩ trong di chỉ địa cung, hiện tại Cổ Thần đều có thể đối phó. Hẳn làm sao có thể lãng phí ân tình của Ngô Tinh cho được. Cho dù Cổ Thần không có mở miệng thì cho dù Ngô Tinh có giết bao nhiêu người đi chăng nữa cũng không bằng hẳn giúp sự tỷ Hư Tử Uyên khu trừ hàn độc trong người ta. Nhưng với kiến thức và tu vi của Ngô Tinh nếu như không thể khu trừ được Huyền Âm Hàn Khí thì cũng có thể hỗ trợ Cổ Thần tìm kiếm phương pháp giải tự. Tự nhiên so với việc Cổ Thần tự thân tìm tòi thì dễ dàng hơn nhiều.

Cổ Thần và Ngô Tinh tiếp tục hướng tới dải đất trung tâm trong cung điện dưới địa cung tầng thứ chín. Đi về phía trước chừng dai dăm đường, phía trước lại truyền đến tiếng đánh nhau. Đại bộ phận chúng tu sĩ đều ta có mặt ở tầng thứ chín. Bọn họ tại đây tranh đấu so với những tầng trên thực sự nhiều hơn nhiều lắm.

Hai người nhìn nhau, lập tức bước nhanh hơn về phía trước. Chuyển qua một đầu sơn động, phương viên phía trước rộng chừng ba mươi trượng là một đại sảnh cực lớn, xuất hiện trước mắt hai người.

Trong sảnh động hắc khí cuộn cuộn, tràn ngập toàn bộ không gian trong động. Cổ Thần cũng chỉ có thể dựa vào phương hướng mà xác định phương hướng. Có hai gã hắc y tu sĩ đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong tay nắm lấy một kiện trận khí, tay kết pháp ấn, đạo đạo hắc khí thoe trận khí không ngừng dưng mãnh bay vào trong trận pháp.

Trên người hai tên hắc y tu sĩ này đều có Âm Dương ấn kỳ đồ án. Bọn họ chính là tu sĩ của Âm Dương Ma Tông.

Hai người ngồi ở gần kề nhau, lại nhìn bộ dáng động sảnh, Cổ Thần lập tức đoán biết được hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông ở chỗ này bố trí một hồi trận pháp đang vây công địch nhân trong trận. Chỉ là hắc khí cuộn cuộn, Cổ Thần cũng không làm cách nào nhận biết được người bị vây công là người phương nào?

-Hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông đang thi pháp, rất có thể là Tử Uyên tỷ tỷ bị nhốt trong trận.

Trong lúc đó, Tiểu Bạch đột nhiên kinh hô một tiếng hướng tới một chỗ hắc khí cuộn cuộn mà chỉ tay tới.

Sự tỷ ở bên trong? Nội tâm Cổ Thần cả kinh, theo như địa phương Tiểu Bạch chỉ thì quả nhiên bên trong hắc khí cuộn cuộn thoáng có một đạo hào quang thuần khiết bạch sắc bắn ra. Hẳn là hào quang của Cực Quang Bảo Kính.

Nhìn hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông, Cổ Thần lập tức nổi giận lôi đình. Trận hắc khí này quá lớn, đến cả Cổ Thần cũng nhìn không thấu. Nhưng có thể dễ dàng nhận thấy trận pháp này uy lực vô cùng to lớn. Tuy sư tỷ ở bên trong trận pháp có được Cực Quang Bảo Kính hộ thể nhưng mà bị trận pháp vây cô chỉ sợ là cũng phải chịu thiệt ít nhiều. Bị nhốt trong trận pháp cho dù nàng có phóng xuất ra Huyền Âm Hàn Khí thì cũng không thể công kích được địch nhân mà lại còn làm tổn hại đến chính bản thân mình.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 2: Hư Thiên Tiên Tông

214. Chương 100: Gặp Lại Sư Tỷ..

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Hai người Cổ Thần, Ngô Tinh xuất hiện bên ngoài động phủ, hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông rất nhanh trông thấy. Trong chốc lát liền có hai tên tu sĩ đứng ra chặn đường trước mặt Cổ Thần.

Hai tên tu sĩ này là một nam một nữ. Nam tử mặc một bộ xích bào như hỏa diễm thiêu đốt. Nữ tử mặc thối ý bố sát người lộng lẫy xa hoa. Hai người đều là tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ, trước ngực đều có thêu ấn ký Âm Dương.

Âm Dương Ma Tông, còn có tên là Âm Dương Hợp Hoan Tông. Trong tông môn, đệ tử cũng như trưởng bối tất cả đều song tu, bọn họ cũng không bao giờ hành động một mình. Vừa ra mặt bao giờ ít nhất cũng là một nam một nữ. Bởi vì song tu là nam nữ tu sĩ pháp lực giao hòa cùng một chỗ, chặt chẽ tương liên. Hai người liên thủ thì uy lực tăng lên gấp đôi. Hai gã tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ liên hợp cơ hồ có thể so sánh với một gã tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ.

Lúc trước Cổ Thần đánh chết hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông là từ phía sau đột nhiên ra tay, dùng đại lượng linh phù đánh lén. Chính vì thế mà trong chốc lát có thể đánh chết được hai người, không để cho bất kỳ ai trong hai người có thể kịp thời sử dụng pháp thuật.

Hiện tại nhìn Cổ Thần, nữ tu sĩ Âm Dương Tông cười khanh khách một tiếng, mị nhãn trương lên nói:

- Sư huynh, lại có một tiểu tử Hư Thiên Tông đưa tới cửa, hi hi.....

Tên nam tu Âm Dương Tông gạt đầu, ánh mắt hẩn hướng tới Ngô Tinh đảo qua một lượt, cười nói:

- Còn mang kèm theo một tặng phẩm nữa a. Ha ha!.....

Ngô Tinh hướng tới Cổ Thần liếc mắt, hai tay đặt trước ngực làm bộ đáng. Hắn biết rõ địa cung dưới lòng đất này không một ai có thể uy hiếp được Cổ Thần. Muốn Cổ Thần mở miệng để cho hắn ra tay là điều hiển nhiên không có khả năng.

Cổ Thần không mở miệng, những con tôm nhỏ này Ngô Tinh cũng không muốn động thủ giết đi, lại để cho mình Cổ Thần giải quyết, còn bản thân mình đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Cổ Thần để tâm sư tỷ bị nhốt ở trong trận sẽ bị thương tổn, hắn cũng không hề giả trang làm kẻ yếu đuối để có thể khiến cho đối phương chậm rãi buông lỏng sự cảnh giác làm gì. Nam tu Âm Dương Tông vừa mới nói xong, hai mắt Cổ Thần trợn ngược lên.

Một bả pháp bảo phi kiếm từ mi tâm của hắn trong sát ra phóng ra. Đồng thời phía sau lưng Cổ Thần cũng xuất hiện hắc sắc phi phong. Tật Vũ Phi Phong trùm lấy toàn thân Cổ Thần, hắn ngay lập tức biến mất không thấy đâu.

Trong nháy mắt Cổ Thần lại xuất hiện ở trước mặt hai tên tu sĩ Âm Dương Tông, theo sau là pháp bảo phi kiếm. Cổ Thần cũng không có sử dụng phi kiếm để tấn công mà lại tung ra hai quyền mãnh liệt hướng tới phía trước công kích.

Hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông biến sắc. Bọn họ thực không có ngờ được tốc độ của Cổ Thần lại có thể nhanh đến như vậy. Trong lòng hai người khê giật mình, đồng thời cũng nhanh chóng đánh ra một chưởng.

Hai chưởng tương đối, Âm Dương ấn ký theo bàn tay hai người lập tức sinh ra một cự đại Âm Dương một đen một trắng cùng với Thái Cực Đồ của Đạo gia giống hệt nhau. Nhưng khí chất lại khiến cho người ta cảm giác được sự bất đồng giữa chúng.

Đạo gia Thái Cực Đồ khiến cho người ta cảm giác được sự hiền hòa, tự nhiên. Mà Âm Dương gia Âm Dương ấn ký lại là cảm giác quỷ đạo, yêu dị vô cùng.

Đạo gia cùng Âm Dương gia cùng có chung một lý niệm tu chân. Điều dùng linh hồn tu luyện làm chỉ. Chủ trương Âm Dương điều hóa. Bất quá phương pháp tu luyện lại khác nhau hoàn toàn.

Đạo gia cho rằng tu sĩ có thể đem pháp lực tự hóa thành Âm Dương lực lượng của một người là được câu thông từ Chư Thiên đạt tới Tiêu Dao chi cảnh. Trong quá trình tu luyện luôn phải bảo ứng tam thân đồng tử đồng nữ.

Âm Dương gia tu sĩ lại cho rằng nam là dương, nữ là âm. Âm Dương điều hòa phải là nam nữ cùng tu, như vậy mới có thể bước được vào đại đạo. Trong quá trình tu luyện nam nữ thường xuyên phải giúp nhau giao hợp.

Đạo gia tu luyện độc hóa Âm Dương, Âm Dương gia tu luyện cần nam nữ giao hợp. Lý niệm hai nhà tương tự nhưng đường đi trên thực tế là trời đất cách biệt.

Vừa là chính đạo vừa là tà ma.

Âm Dương ấn ký sinh ra liền ngăn chặn trước mặt hai tên tu sĩ Âm Dương Tông, như một tấm chắn bát quái. Cổ Thần thấy thế cũng không có dừng lại thế tấn công. Pháp bảo phi kiếm nhanh chóng phi lên phía trước dẫn đầu đụng vào Âm Dương ấn ký.

Oanh một tiếng vang thật lớn. Pháp bảo phi kiếm toàn lực công kích, thế nhưng pháp lực của nó tận tình bị đánh tan. Trong chớp lát pháp bảo phi kiếm liền co lại còn mấy thước. Cổ Thần nhanh chóng thu thập vào trong mi tâm.

Nhưng mà một kiếm của Cổ Thần uy lực sao lại không lớn cho được. So với một kích của tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ thì còn phải mạnh hơn một phần. Mà hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông bất quá chỉ có tu vi Dẫn Hồn trung kỳ, hai người bọn họ liên thủ thì cũng chỉ có thể dẫn phát ra thực lực gần với Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, cuối cùng vẫn không thể nào bằng được Tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ.

Âm Dương ấn ký cùng pháp bảo phi kiếm va chạm, khiến cho Âm Dương ấn ký lập tức rạn nứt chia làm hai đoạn. Hai đạo cương quyền của Cổ Thần theo sau đó mà đánh tới lập tức chấn nát Âm Dương ấn ký. Hai đạo cương quyền uy thế không giảm, một trái một phải nện xuống ngực hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông.

Hai tên tu sĩ Âm Dương Tông không thể nào tin được, cho dù là một tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ đi chăng nữa cũng không thể trong vòng một chiêu đánh nát Âm Dương ấn ký mà hai người liên thủ tạo ra. Nhưng mà sự thật cuối cùng Âm Dương ấn ký của bọn họ vẫn bị Cổ Thần đánh cho nát bấy.

Hai người còn chưa có kịp phản ứng thì thân thể đã bị hai đạo cương quyền của Cổ Thần nện lên, song song phun ra hai ngụm máu tươi. Máu tươi hướng vào trong động sanh bay tới, chui vào trong hắc khí trận pháp.

Người khác không biết được hai tên tu sĩ này sống chết ra sao nhưng trong nội tâm Cổ Thần tin tưởng hai quyền vừa rồi của bản thân đều đã dung nhập Tử Diễm Băng Viêm cùng với Phần Thiên Viêm Hỏa, hai người sớm đã chết, hiện tại không thể chết thêm lần nữa.

Hai tên tu sĩ song tu Âm Dương Ma Tông trong nháy mắt đã bị Cổ Thần chém giết tại chỗ. Ngay sau đó Cổ Thần nhanh chóng kết một pháp ấn, pháp bảo phi kiếm một lần nữa từ trong mi tâm bay ra, hắt quất:

- Viêm.....

Nói xong Cổ Thần chỉ tay về phía pháp bảo phi kiếm, một đạo Phần Thiên Viêm Hỏa tinh khiết vô cùng đánh vào phi kiếm. Phi kiếm liền tỏa ra hòa quang mãnh liệt.

Cổ Thần lại hướng tới hai tên tu sĩ Âm Dương Tông chủ trì trận pháp chỉ một ngón tay quất:

- Tật.....

Phi kiếm lập tức hóa thành một đạo hòa quang, hướng tới một tên tu sĩ chém tới. Trong mắt người này vừa lộ ra vẻ hoang mang sợ hãi thì đã bị phi kiếm chém bay đầu, một cổ hắc khí theo cổ hắn bay ra. Hắn đã mất mạng. Phi kiếm lại đổi phương hướng, chém tới tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông thứ hai.

Trừ hai tên tu sĩ bố trận ra thì Âm Dương Ma Tông còn có hai tên tu sĩ một nam một nữ là nhân rồi. Hai người này cũng nhanh chóng bị Cổ Thần giết chết, tựa như không một ai có thể ngăn cản được hắn.

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, lúc này lại có thêm hai tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông bị Cổ Thần một kiếm giết chết.

Hai tên tu sĩ duy trì trận pháp chỉ có tu vi là Dẫn Hồn sơ kỳ, hai người này vừa chết thì trận pháp thiếu đi mất hai người chủ trì không còn được duy trì hoàn mỹ như trước nữa, lập tức tán loạn, hắc phí tiêu tán đi không ít.

Cổ Thần bước nhanh vào bên trong sảnh động. Rất nhanh hắn nhìn thấy trong đó có sáu tên tu sĩ ở bên trong trận pháp. Trong đó có hai gã Dẫn Hồn trung kỳ và bốn gã Dẫn Hồn hậu kỳ.

Hắc khí ngột ngạt, Cổ Thần cũng chứng kiến tình cảnh trong trận. Không chỉ có sư tử Hư Tử Uyên, Vô Chân mà còn có Bạch Ngọc Tiên, Vân Tuyết của Huyền Thiên Tông cũng bị vây ở bên trong trận.

Hai gã tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ, sáu gã Dẫn Hồn sơ kỳ bố trí một hồi trận pháp tựa vậy khốn được tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ. Bạch Ngọc Tiên có được thực lực tương đương với tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ lại thêm Hư Tử Uyên và Vân Tuyết hai người, có thể thấy được trận pháp của Âm Dương Ma Tông vô cùng lợi hại.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

215. Chương 1: Côn Ngô Bí Cảnh (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nếu không có trận pháp này thì chỉ cần một mình Vô Chân đơn đả quần đấu tám gã tu sĩ Âm Dương Tông cho dù có toàn lực ra tay chỉ sợ cũng không làm gì được hắn.

Giờ phút này chỉ còn lại sáu tên tu sĩ, tất cả đều duy trì vận chuyển trận pháp. Cổ Thần từ bên ngoài đánh tới. Bọn hắn cũng không có biện pháp ngăn cản. Cổ Thần thấy Hư Tử Uyên không có hao tổn nào nên tâm tình cũng không còn lo lắng như trước nữa. Hai tay kết ấn, một đạo Phần Thiên Viêm Hỏa lại đánh vào bên trong phi kiếm, phi kiếm lại nhanh chóng hướng tới một tên tu sĩ bố trận chém tới.

Hét thảm một tiếng, lại một người nữa chết dưới tay của Cổ Thần.

Mấy tên tu sĩ còn lại thấy không còn người bảo hộ cho bọn hắn nữa. Tâm tình vô cùng khẩn trương, lập tức thu hồi trận khí miễn cho Cổ Thần coi bọn họ như là cỏ rác mà cắt cỏ thu hoạch toàn bộ.

Trận pháp vừa thu lại, hắc khí cũng lập tức tiêu tán. Bọn người Hư Tử Uyên bị vây ở trong trận lập tức nhìn thấy Cổ Thần đã đến. Đôi mắt đẹp đẽ của Hư Tử Uyên khẽ động, hoan hô một tiếng:

- Sư đệ.

- Ta đến, sư tỷ.....

Cổ Thần đáp lại một tiếng, thủ pháp như một không thay đổi. Pháp bảo phi kiếm lại hướng tới một tên Dẫn Hồn sơ kỳ tu sĩ chém tới.

Vô Chân cùng Bạch Ngọc Tiên ở trong trận pháp vừa thoát khốn, sắc mặt giận giữ, song song ra tay hướng tới những tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông còn lại càn quét.

Vô Chân ra tay, một kiện bạch ngọc trường thương từ mi tâm bay ra, hướng tới đầu một tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ đánh tới. Trường thương tốc độ cực nhanh, quỹ tích không phải là thẳng tắp. Tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ kia vừa lấy ra pháp khí thì lại bị trường thương vòng qua, thoáng bổ xuống đầu hắn một phát.

Không kịp hét thảm, tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ, đầu bị đánh vỡ nát, lập tức mất mạng.

Vô Chân không có dừng tay tay trái khẽ động pháp quyết, ngọc thương lại nhanh chóng bay lên hướng tới một tên tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ khác công kích. Bạch Ngọc Tiên cũng ra tay trăm bay đầu một gã tu sĩ Dẫn Hồn sơ kỳ, rất nhanh chóng hắn lại hướng tới một tên địch nhân khác công kích.

Hai người chém giết vô cùng cao hứng. Rất nhanh những tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông còn lại đều bị chém giết toàn bộ. Tất cả đều chết dưới tay của Vô Chân và Bạch Ngọc Tiên. Sau khi dừng tay hai người nhìn về phía Cổ Thần dương dương tự đắc, tựa hồ như muốn nói: bọn ta bị nhốt không phải vì tu vi không bằng bọn họ. Chỉ vì trận pháp lợi hại mà thôi.

Trong lúc đó Cổ Thần giết ra, không có cùng Bạch Ngọc Tiên sát cánh chém giết nên cũng không có chú ý. Hai người Vô Chân và Bạch Ngọc Tiên bị nhốt ở trong trận pháp tuy ngăn cách với bên ngoài nhưng mà bọn họ vẫn có thể cảm giác được chính mình được Cổ Thần cứu ra khỏi nguy hiểm. Mà tu vi của Cổ Thần theo nhận định của hai người chỉ là Trúc Thai trung kỳ, trong nội tâm bọn họ tất nhiên là không vui rồi. Cho nên vừa mới ra tay chém giết những tên tu sĩ Âm Dương Ma Tông còn lại thì đều ra tay cực kỳ ngoan độc, bọn họ muốn dùng điều đó để chứng minh thực lực của chính mình hơn hẳn Cổ Thần rất nhiều.

Hư Tử Uyên bước ra khỏi trận pháp đi tới trước mặt Cổ Thần, hai người bốn tay lập tức đan xen vào một chỗ. Nhìn Cổ Thần mà mặt mũi Hư Tử Uyên tràn đầy vui mừng, bất quá nàng ngược lại còn phát hiện ra tu vi của Cổ Thần lại tăng tiến, than hô:

- Sư đệ, người như thế nào lại tăng tu vi lên Trúc Thai hậu kỳ?

Nghe Hư Tử Uyên nói như vậy khiến cho Vô Chân cùng Bạch Ngọc Tiên, Vân Tuyết cả kinh. Lúc này bọn họ mới cẩn thận xem xét Cổ Thần, biểu hiện trên mặt mọi người cũng không có giống nhau.

Cổ Thần mỉm cười, hướng tới Ngô Tinh nói:

- Ta trong lúc tiến vào địa cung gặp được Ngô Tinh đại ca. Là do hắn đã hỗ trợ ta mới khiến cho tu vi đột phá đến Trúc Thai hậu kỳ.

Nghe Cổ Thần nói như vậy thì ánh mắt của mọi người đều rơi trên người Ngô Tinh. Chỉ thấy Ngô Tinh khí độ nhẹ nhàng, nhưng lại không có một chút pháp lực chấn động nào, ngay cả Chân khí tiên thiên cũng không có.

Cổ Thần cùng với bọn họ tách ra, bất quá cũng chỉ có hơn mười ngày tu vi liền tăng từ Trúc Thai trung kỳ lên Trúc Thai hậu kỳ, Vô Chân cùng Bạch Ngọc Tiên căn bản là không thể nào tin được là do Ngô Tinh trợ giúp. Hơn nữa theo như bọn họ thấy thì Ngô Tinh tự cũng chỉ là người phạm mà thôi.

- Cổ sư đệ, người cũng đừng vui đùa quá chớn nha? Chỉ bằng hắn? Cũng có thể cho người hơn mười ngày tu vi đột phá lên Trúc Thai hậu kỳ? Hắc hắc, người được chỗ tốt gì cũng không cần tìm lý do gây thơ như vậy để hư cấu chứ!

Vô Chân cười trừ một tiếng.

- Đúng vậy, chỉ bằng hắn...

Bạch Ngọc Tiên gật đầu.

Hử?

Ngô Tinh hơi ngẩng đầu, hai mắt trừng lớn liếc nhìn qua Vô Chân và Bạch Ngọc Tiên, cả hai liền hét thảm một tiếng, thân thể giống như bị đòn nghiêm trọng, văng ngược về phía sau hơn mười trượng, nặng nề từ vách động lăn xuống dưới đất.

Ầm ầm hai tiếng, sau đó nhất tề rơi xuống, ọe ọe... Hai người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Hư Tử Uyên, Vân Tuyết nhất thời cả kinh, nhìn thoáng qua Ngô Tinh, tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng.

Sao có khả năng? Chỉ dựa vào một ánh mắt, hai người không hề cảm nhận được một chút ba động pháp lực nào, Vô Chân và Bạch Ngọc Tiên trong nháy mắt giống như bị một đòn nghiêm trọng, văng ngược phía sau, đồng thời thụ thương.

Thậm chí ngay cả Cổ Thần cũng cảm thấy chấn động, tu vi của Ngô Tinh quả nhiên sâu không thể lường.

- Người thanh niên, không hiểu lễ phép, các người so với Cổ Thần lão đệ quả thực kém quá xa rồi!

Ngô Tinh khinh thường liếc mắt nhìn hai người, mở miệng nói.

Vô Chân và Bạch Ngọc Tiên từ dưới mặt đất gian nan đứng lên, trên mặt không còn một chút sắc thái kiêu ngạo nào, chỉ còn sợ hãi. Đối phương dùng ánh mắt cũng có thể khiến hai người bị trọng thương, trong lòng cả hai đều rất rõ ràng, đây chính là vì đối phương hạ thủ lưu tình, bằng không mà nói, chỉ cần một ý niệm trong đầu, Ngô Tinh đủ giết bọn họ mười lần rồi.

Hư Tử Uyên nắm tay Cổ Thần, toàn thân căng thẳng, hiển nhiên bị chấn động không nhỏ, thực lực như vậy chỉ tồn tại trong truyền thuyết nghìn năm trước, có ai từng gặp qua.

Vân Tuyết nhìn Ngô Tinh, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ kinh khủng, tuy nói nàng sùng bái cường giả, thế nhưng nếu cường giả mạnh một cách biến thái, vượt qua phạm vi thường thức của nàng thì sẽ sinh ra sợ hãi.

- Đa tạ tiền bối không giết!

Vô Chân và Bạch Ngọc Tinh trở về, cúi đầu cung kính nói với Ngô Tinh.

Tuy rằng miệng bọn họ phun máu tươi, nhưng vẫn chưa thụ thương quá mức nghiêm trọng, hiển nhiên là do Ngô Tinh khống chế lực lượng vô cùng tốt, bằng không mà nói, chỉ cần hấn muốn hai người chết, hai người đã biến thành thi thể.

Ấn đáng một lần, không còn dám có bất cứ ý niệm coi thường nào với Ngô Tinh, chỉ một cái ý niệm trong đầu cũng có thể đưa bọn họ vào chỗ chết, tu vi như vậy, trong lòng bọn họ run rẩy, không sinh ra nổi nửa điểm tâm lý phản kháng.

Những người như vậy, lúc đầu kiêu ngạo không ngớt, nhưng biết người khác kinh khủng liền hạ thấp đầu như cầu, so sánh với Cổ Thần trong nhận thức của Ngô Tinh, trước sau ồ trọng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hiển nhiên kém quá xa.

Ánh mắt Ngô Tinh không tiếp tục dừng lại trên người Vô Chân và Bạch Ngọc Tiên, nói chính xác hơn là không thèm nhìn.

Đi tới trước mặt Hư Tử Uyên, Ngô Tinh nói:

- Vị này chính là sư tỷ khiến người nóng ruột nóng gan, gì cũng không muốn, chỉ cầu khu trục huyền âm hàn khí cho nàng hay sao?

Cổ Thần không lưu ý tới cách nói trực tiếp của Ngô Tinh, gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Nghe hai người bọn họ nói như vậy, trong lòng Hư Tử Uyên ầm ập, nắm chặt tay Cổ Thần, càng thêm siết chặt hơn.

- Ta đến xem...

Ngô Tinh nói xong, liền đưa tay nắm lấy cổ tay Hư Tử Uyên.

Hư Tử Uyên nhất thời bước gần một bước sát người Cổ Thần, trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác nhìn Ngô Tinh.

Thấy sư tỷ chấn kinh, Cổ Thần nói:

- Tu vi của Ngô Tinh đại ca sâu không thể lường được, cứ để Ngô Tinh đại ca nhìn, có thể sẽ khu trục được hàn khí cho sư tỷ.

Hư Tử Uyên kinh ngạc nói:

- Thế nhưng, không phải sư phụ nói, trừ phi có thượng cổ...

Cổ Thần gật đầu, dùng nhãn thần ngăn cản nàng nói tiếp, Hư Tử Uyên rốt cuộc đã hiểu được ý tứ trong mắt Cổ Thần, sắc mặt một lần nữa cả kinh, Ngô Tinh này thực sự có tu vi giống như chư tử thượng cổ? Vạn năm trước, chư tử bách thánh không phải là biến mất toàn bộ rồi hay sao?

Bất quá, trong lòng nàng tuy rằng kinh ngạc, nhưng không hề nghi ngờ lời nói của Cổ Thần. Nếu Cổ Thần đã nói, như vậy nàng sẽ tin tưởng, vươn tay trái đưa tới trước mặt Ngô Tinh.

Ngô Tinh nói:

- Hàn khí trong cơ thể nàng có chút kỳ quái, ta dùng mắt nhìn không nhận định rõ ràng được, chỉ có thể tra xét hàn khí trong cơ thể nàng.

Nói xong, Ngô Tinh cầm lấy cổ tay Hư Tử Uyên, một cỗ chân khí màu trắng gần như vô từ đầu ngón tay Ngô Tinh truyền ra, xâm nhập vào trong cơ thể Hư Tử Uyên.

Sắc mặt Ngô Tinh bình tĩnh, qua thời gian một nén hương, Ngô Tinh bắt đầu nhíu mày.

Qua thời gian hai nén hương sau, Ngô Tinh phát ra tiếng cảm thán đầu tiên:

- A?

Qua ba nén hương, Ngô Tinh thả cổ tay Hư Tử Uyên ra, trên mặt tràn đầy vẻ quái dị.

Cổ Thần từ lúc gặp Ngô Tinh tới bây giờ, lần đầu tiên nhìn thấy thần sắc cổ quái như vậy, lẽ ra loại tu sĩ giống như hần hần là không chuyện gì có thể khiến hần kinh ngạc như vậy mới đúng.

- Quái... Quái...

Ngô Tinh tự nhủ nói:

- Thiên hạ lại có loại hàn khí quái dị như vậy?

Đột nhiên, hai mắt Ngô Tinh sáng ngời, nhìn Hư Tử Uyên nói:

- Hàn khí của nàng đã có từ khi còn là bào thai, theo mệnh thần mà trưởng thành?

Hư Tử Uyên gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Cổ Thần đối với Ngô Tinh đương nhiên tin tưởng, dù sao, hần với thân phận tông sư đan dược cũng không thể nhìn ra được huyền âm hàn khí trong cơ thể Hư Tử Uyên rốt cuộc là đến từ đâu.

Đôi lông mày Ngô Tinh nhíu sát lại, nói:

- Nguyên bản hàn khí trong cơ thể nàng so với cực băng hàn khí thua kém hơn nhiều lắm, thế nhưng bởi vì theo mệnh thần trưởng thành, hàn khí trong cơ thể đã tăng trưởng không chỉ mấy nghìn lần, nếu là mười năm trước ta có thể mạnh mẽ bức hàn khí trong cơ thể ra, thế nhưng hiện tại... Hắc hắc, còn lợi hại hơn cả cực băng hàn khí, ta cũng không có cách nào rồi.

Hư Tử Uyên thoáng có chút thất lạc, thế nhưng nàng biết rõ huyền âm tuyệt mạch trong cơ thể nàng vô cùng lợi hại, vừa rồi không có bao nhiêu hi vọng, vì vậy thần sắc tương đối bình thường.

Nhưng Cổ Thần thấy vậy, hi vọng ngay trước mắt dĩ nhiên biến thành tuyệt vọng, để hần rầu rĩ không vui.

Ngô Tinh thấy thế, nói:

- Cổ Thần lão đệ, sư tỷ ngươi có mang huyền âm tuyệt mạch, lại có cửu âm huyền thể, tuy rằng hai loại thể chế hình thành điểm cân đối, để nàng còn sống, thế nhưng, sau khi ba mươi ba tuổi, cửu âm huyền thể sẽ hoàn toàn thức tỉnh, ngược lại sẽ đánh vỡ điểm cân đối này, đưa nàng vào con đường chết...

Những điều này Hư Tử Uyên và Cổ Thần đã biết được từ sớm, nhưng nghe lời giảng giải của Ngô Tinh, trong ánh mắt vẫn nhiều hơn vẻ không muốn.

Ngô Tinh cười hắc hắc, nói:

- Hai người không phải lo lắng, tuy rằng ta không có biện pháp khu trục hàn khí, thế nhưng ta lại biết một biện pháp giúp nàng kéo dài thọ mệnh.

- Biện pháp gì?

Cổ Thần bật thốt.

Ngô Tinh vung tay lên, một tầng quang tráo trong suốt bao phủ ba người vào bên trong, chặn đứng thanh âm ba người bọn họ truyền ra ngoài. Ba người Vô Chân, Bạch Ngọc Tiên, Vân Tuyết cho dù đứng cách một thước cũng không thể nghe được.

Chặn đứng thanh âm truyền ra, Ngô Tinh mở miệng:

- Thời kỳ thái cổ, có một linh bảo tên gọi Linh Lung Bảo Tháp, chính là linh bảo thành danh của Bảo Tháp Thiên Vương Thiên Đình, Linh Lung Bảo Tháp này tổng cộng phân làm bảy tầng, một tầng trong đó có công hiệu điều khiển thời gian, cùng với tu vi của chủ nhân liên hệ một nhịp thở, nếu như hai người tìm được bảo tháp này, để nàng trong bảo tháp có thể kéo dài thọ mệnh của nàng, chỉ cần tu vi của lão đệ sau này đủ cao, có thể giúp nàng vĩnh viễn sống sót trong bảo tháp.

Thần sắc Cổ Thần biến đổi, hỏi:

- Linh Lung Bảo Tháp của Bảo Tháp Thiên Vương Thiên Đình thái cổ.

Ngô Tinh chỉ cho rằng Cổ Thần biết được tin tức này mà chấn động, không hề biết rằng Cổ Thần bởi vì địa đồ bí địa của Lý gia mà kinh ngạc, Đế Đình diệt môn Lý gia, muốn tìm được kiện pháp bảo kia, xem ra chính là Linh Lung Bảo Tháp này rồi.

Trong lòng Cổ Thần kinh hỉ, chẳng lẽ Linh Lung Bảo Tháp kia ở ngay trong bí địa Lý gia?

Ngô Tinh thấy Cổ Thần rất có hứng thú đối với Linh Lung Bảo tháp, nói:

- Bất quá, uy danh Linh Lung Bảo Tháp rất lớn, nhưng muốn lấy được nó lại hoàn toàn không dễ dàng, thời điểm Bảo Tháp Thiên Vương biến mất đã để Linh Lung Bảo Tháp vào trong trung thiên thế giới, nếu muốn tiến vào nơi đó, rất không dễ dàng.

- Là địa phương nào?

Hư Tử Uyên hiểu kỳ hỏi.

Ngô Tinh mỉm cười nói:

- Con Ngô Bí Cảnh.

Còn Ngô Bí Cảnh? Cổ Thần và Hư Tử Uyên đồng thời cả kinh, Cổ Thần kinh hãi chính là, Linh Lung Bảo Tháp sao lại không ở trong bí địa Lý gia? Hư Tử Uyên kinh hãi chính là, Còn Ngô Bí Cảnh chính là truyền thuyết từ thượng cổ lưu truyền lại, bên trong có rất nhiều pháp bảo, đan dược từ thời kỳ thượng cổ, mỗi cách trăm năm Côn Ngô Bí Cảnh sẽ mở ra một lần.

Chỉ là, ngoại trừ một số rất ít tu vi đứng đầu ra, những tu sĩ khác căn bản không biết Côn Ngô Bí Cảnh rốt cuộc ở địa phương nào.

Cổ Thần nhớ kỹ, kiếp trước chính là bởi vì khá nhiều thành viên Hư Thiên Tông tiến vào trong Côn Ngô Bí Cảnh thám hiểm, kết quả tử thương vô số, Cổ Thần mới mơ hồ được tuyển thêm vào Hư Thiên Tông cho đủ nhân số.

Thầm tính thời gian, kiếp trước Cổ Thần 18 tuổi gia nhập Hư Thiên Tông, như vậy thời điểm Côn Ngô Bí Cảnh mở ra hẳn vào năm hắn mười sáu mười bảy tuổi, cách lúc này phòng chừng thời gian một năm.

Sau khi Côn Ngô Bí Cảnh mở ra một thời gian sẽ đóng cửa biến mất không còn tung tích, sau này tuy rằng tu vi Cổ Thần thành công, nhưng cũng không biết Côn Ngô Bí Cảnh ở địa phương nào.

- Được rồi, Cổ Thần lão đệ.

Ngô Tinh vỗ vỗ vai Cổ Thần nói:

- Ta không thể khu trục hàn khí trong cơ thể sư tỷ lão đệ, nhân tình của người sau này ta sẽ trả lại ba lần, tuyệt đối không để lão đệ có hại, trong địa cung này, không có ai tạo thành uy hiếp đối với lão đệ, lão đệ và sư tỷ đoàn tụ, ta sẽ không đi theo bên cạnh nữa.

- Ngô Tinh đại ca muốn đi rồi?

Cổ Thần hỏi.

Ngô Tinh gật đầu, nói:

- Lâu lắm không đi ra ngoài thăm thú, có lẽ ta du lịch một thời gian, yên tâm, ta có thể lại trên người lão đệ một đạo thần thức, nếu như có nguy hiểm, chỉ cần không phải quá mức xa xôi, ta rất nhanh sẽ chạy tới.

Cổ Thần nói:

- Đại ca đi rồi, hi vọng có thể giúp lão đệ ta lưu ý một chút, nếu có thể tìm được phương pháp khu trừ hàn khí, kính xin thông báo, cảm ơn vô cùng!

Ngô Tinh cười gật đầu, nói:

- Đây là tự nhiên.

Nói xong, thân ảnh Ngô Tinh chợt lóe, quang tráo trong suốt bao phủ ba người biến mất không còn, Ngô Tinh không còn hình bóng.

Thuần di?

Ngô Tinh lộ ra chiếu thức này khiến mọi người đều thất kinh, đây chính là thần thông của tiên nhân trong truyền thuyết?

Vô Chân và Bạch Ngọc Tiên nhìn Cổ Thần nhiều hơn một tia ước ao, cứ nhiên có thể kết giao với tiên nhân, bất quá, càng nhiều hơn chính là đồ kị, oán hận...

Về phần Vân Tuyết, nhân thần nhìn về phía Cổ Thần lại có phần biến hóa, tựa hồ nhớ lại vài năm trước, Cổ Thần trên đường thành Nhạc Thủy đột nhiên bạo phát, biểu hiện tu vi Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín, đánh Cổ Tung không còn sức hoàn thủ, trên mặt nàng lúc đó cũng là dáng vẻ này.

Cổ Thần nhìn thoáng qua bốn phía, chỉ về phương hướng cửa vào tầng thứ mười địa cung, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Do dư uy của Ngô Tinh vẫn còn, Cổ Thần nói không một ai phản đối, tựa hồ hiện tại đã coi Cổ Thần là thủ lĩnh của quần thể này.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

216. Chương 2: Tầng Thứ Mười Địa Cung (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Trong tầng thứ chín địa cung, một chỗ hẻo lánh, nơi này ánh sáng tối đen, trong bóng đen có hai người đang đứng, đều mặc hắc sam, trong lòng không nhìn thấy rõ ràng, chỉ là từ hình thể của hai người có thể nhìn thấy được, một người cao to lực lưỡng, một người đường cong lả lướt, chính là hai tu sĩ một nam một nữ.

Tại hắc sam của hai người mơ hồ có thể nhìn thấy một loại đồ án: ấn ký Âm Dương.

Hai người này đều là người của Âm Dương Ma Tông, thế nhưng khí tức hai người phát ra lại ẩn chứa một loại cảm giác nguy hiểm, khiến người khác vừa nhìn liền có chút kinh hãi, tu vi hai người thâm sâu vượt qua bất luận tu sĩ Âm Dương Ma Tông nào Cổ Thần đã từng gặp.

- Kế Nam, nơi này quả thực có thể vòng qua đại điện, trực tiếp tiến vào trong phòng luyện đan sau Băng Cung hay sao?

Nữ tu đường long lá lướt hơi vặn vẹo thân thể, chuyển mặt hỏi nam tu.

Nam tu tên gọi Kế Nam gật đầu nói:

- Liên Âm, nơi này chính là thông đạo Âm Dương Thần Tông lưu lại, hắc hắc, coi như là người của Tà Băng Tông cũng không biết.

Kế Nam, Liên Âm...

Lúc này nếu Cổ Thần có mặt ở đây, nghe được tên của hai người này nhất định sẽ thất kinh, Dương Kế Nam, Hoa Liên Âm, hai người chính là tuyệt thế thiên tài của Âm Dương Ma Tông, kiếp trước lúc tu vi Cổ Thần thành công đã từng chạm mặt với hai người này, đồng thời còn ăn thiệt thòi từ bọn họ.

Nhất là Hoa Liên Âm, thiếu chút nữa còn bị nàng mị hoặc hút hết dương tinh.

Hiện tại Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm còn trẻ tuổi, bất quá chỉ trên dưới hai mươi, thế nhưng tu vi đã đạt tới cảnh giới Dẫn Hồn hậu kỳ đỉnh phong, chỉ kém một bước là có thể bước vào Bồi Nguyên cảnh.

Hai người đều là thiên tài tầng cấp cao nhất chỉ sau Tàng Thiên Cơ.

Hiện tại hai người bọn họ trốn trong một chỗ bí mật tại tầng thứ chín địa cung, thu liễm toàn bộ pháp lực, nếu như không có tu sĩ đi bên cạnh bọn họ, rất khó phát hiện ra sự tồn tại của hai người.

Trong bóng tối có thể mơ hồ nhìn thấy được dưới chân bọn họ có hai cỗ thi thể, xem ra không phải là không có người nào tới đây, mà là không có ai sống sót rồi đi.

Thi thể đều mặc tử y, trước ngực có thêu tiêu ý một đoàn hỏa diễm, mơ hồ hình như là hai trưởng lão Thanh Viêm Phong của Hư Thiên Tông.

- Thế nhưng Chiến Thần Lệnh ngay trong đại điện, nếu như chúng ta vòng qua đại điện, vậy Chiến Thần Lệnh không phải tặng không công cho người khác sao?

Hoa Liên Âm không giải thích được hỏi.

Dương Kế Nam lắc đầu, nói:

- Liên Âm, lúc rời đi sư phụ không nhắc tới nàng, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta lần này không phải là tranh đoạt Chiến Thần Lệnh, mà là tìm kiếm trọng bảo Âm Dương Trận Đồ của bản tông.

- Âm Dương Trận Đồ?

Thanh âm Hoa Liên Âm cả kinh, nói:

- Lê nào Âm Dương Trận Đồ ở trong địa cung?

Dương Kế Nam gật đầu nói:

- Âm Dương Trận Đồ, đoạt tạo hóa thiên địa, cướp vạn vật âm dương, pháp quyết vô thượng Hỗn Độn Âm Dương chân quyết của bản tông viết trên Âm Dương Trận Đồ, đồng thời...

- Thế nào?

Hoa Liên Âm gấp giọng hỏi.

Dương Kế Nam nói:

- Âm Dương Trận Đồ dung hợp tinh túy trận pháp của bản tông, nếu như bị người khác lấy được, Âm Dương Hợp Hoan đại trận của bản tông sẽ vì người đó mà nguy hiểm, Âm Dương Hợp Hoan đại đạo rơi vào trong tay bất cứ tông môn nào khác, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

- Âm Dương Hợp Hoan đại đạo, hì hì... Kế Nam, ta hiện ại có chút nghĩ đến cái đó...

Hoa Liên Âm hì hì nói.

Dương Kế Nam sờ soạng trên bộ ngực sữa của nàng, nói:

- Hiện tại chính sự quan trọng, chờ đoạt được Âm Dương Trận Đồ, trở về tông môn, chúng ta lại nghiên cứu phương pháp Âm Dương Hợp Hoan, hắc hắc... Chiến Thần Lệnh có người khác đi tranh đoạt, cướp được càng tốt, không cướp được cũng không cần phải cưỡng cầu, nếu không bởi vì nghìn năm trước bản tông và Tà Bằng Tông tranh đoạt Chiến Thần Lệnh thì bản tông cũng sẽ không rơi vào nông nỗi hiện tại.

Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm cũng không biết, nhưng tu sĩ Âm Dương Ma Tông khác, trên cơ bản đã chết gần như toàn bộ rồi.

Cổ Thần biết mấy vị trí tiến vào trong tầng thứ mười địa cung, rất nhanh liền dẫn mọi người tới chỗ cửa vào, nhìn thông đạo bí mật nối thông với lòng đất bên dưới, mấy người không hề hoài nghi, từ tầng thứ nhất địa cung nối thông với tầng tiếp theo, hầu như là bộ dáng giống như thế này.

Cổ Thần nói:

- Từ nơi này tiến vào tầng thứ mười địa cung chính là tổng bộ bằng cung đại điện Tà Bằng Tông.

Hư Tử Uyên gật đầu, nói:

- Nơi này đã là tầng thứ chín rồi, không biết mấy vị sư thúc thế nào vẫn chưa gặp mặt.

Từ tầng một địa cung tới tầng thứ chín không biết có bao nhiêu tu sĩ táng mệnh trên đường, trong đó có rất nhiều là tu sĩ Dẫn Hồn kỳ trở lên, tu sĩ Trúc Thai Kỳ càng không cần phải nói, nếu là đi lạc đàn gặp phải tông môn có chút thù địch mà nói, hầu như phải chết không cần bàn cãi.

Hư Tử Uyên dựa vào Cực Quang Bảo Kính trong tay tránh thoát được vô số kiếp nạn, cuối cùng gặp Vô Chân, tuy rằng nàng đối với Vô Chân rất không thích, thế nhưng trong địa cung tràn đầy hung hiểm này cũng chỉ có thể kết bạn cùng đi.

Về phần Vân Tuyết cũng có bảo vật tông môn cung cấp, nàng cùng với Bạch Ngọc Tiên có bí pháp song tu, có thể cảm ứng được vị trí lẫn nhau, tự nhiên tụ hợp lại một chỗ, cũng giống như nam nữ tu sĩ của Âm Dương Tông, tuy rằng Bạch Ngọc Tiên và Vân Tuyết chỉ có tu vi Trúc Thai kỳ, thế nhưng cho dù gặp phải tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ cũng có thể chạy trốn.

Quan hệ giữa Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông coi như thân mật, trước khi Chiến Thần Lệnh xuất hiện gặp được bằng hữu Vô Chân, Hư Tử Uyên, Bạch Ngọc Tuyết, Vân Tuyết, tự nhiên đều tự động hành với nhau, không nghĩ tới đúng phải nhóm người Âm Dương Ma Tông, bị Âm Dương Ma Tông dùng trận pháp vây khốn, cuối cùng may mắn có Cổ Thần xuất hiện mới cứu bọn họ ra.

Qua một đoạn thời gian không ngắn, Ngô Tinh biến mất đã lâu, Vô Chân dần dần hồi phục lại trạng thái ngày trước, khôi phục tâm lý địa vị lãnh đạo mọi người, nói:

- Tiến vào trong tầng thứ mười, chỉ cần có thể sống sót, tất cả mọi người tiến vào tầng thứ mười đều phải hội họp với chúng ta.

Mấy người gật đầu, đang muốn đi về phía trước, đột nhiên truyền tới tiếng đánh nhau, từ xa tới gần, tựa hồ có người đang bị truy sát, chạy về phía mấy người.

Mọi người nhất thời dừng bước chân.

Rất nhanh có người xuất hiện trước mặt bọn họ, Hư Tử Uyên nói:

- Là Vi sư thúc, Cổ sư thúc...

Có ba người vừa đánh vừa lui, chạy về phía bên này, hai người trong đó chính là Vi Thu Lương và Cổ Tiềm Trần của Hư Thiên Tông, còn có một người Cổ Thần không nhận ra, là trưởng bối của Huyền Âm Tông.

- Nam Cung sư thúc!

Bạch Ngọc Tiên và Vân Tuyết nhận ra người nọ, chính là trưởng lão Huyền Âm Tông, Nam Cung Thất.

Vi Thu Lương có tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ, Cổ Tiêm Trần và Nam Cung Thất đều có tu vi Dẫn Hồn trung kỳ, ba người bọn họ bị người khác truy sát, người truy sát kia thực lực không tầm thường, chỉ ít có hai tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ.

Ba người Vi Thu Lương nhìn thấy đám người phía trước, nhất thời trên mặt lộ vẻ kinh hãi, tốc độ bạo tăng, chớp mắt đã đoàn tụ với nhóm người phía trước.

- Vi sư thúc... Cổ sư thúc!

- Nam Cung sư thúc!

Mọi người cùng kêu lên.

Ba người khoát tay áo, Vi Thu Lương nói:

- Cẩn thận, là người Thần Vu Tông, những người này học pháp thuật Cổ Vu tộc, cả đám quỷ dị vô cùng, rất khó đối phó.

Nói xong, lập tức có năm tu sĩ toàn thân mặc hắc bào, trên mặt mang khăn màu đen, truy đuổi sát phía sau ba người, từ tu vi ngoại phóng xem xét, hai người Dẫn Hồn hậu kỳ, ba người Dẫn Hồn trung kỳ.

Trách không được ba người Vi Thu Lương có tu vi như vậy mà cũng bị truy sát chạy trốn điên cuồng.

Bên phía Cổ Thần lúc này, Dẫn Hồn hậu kỳ có Vô Chân và Vi Thu Lương, Dẫn Hồn trung kỳ có Cổ Tiêm Trần, Nam Cung Thất, còn có một người Bạch Ngọc Tiên thực lực không kém hơn Dẫn Hồn trung kỳ, hơn nữa có thêm Vân Tuyết, Hạ Tử Uyên, Cổ Thần, tổng thể thực lực bên ngoài không thua năm người đối phương.

Thấy vậy, Cổ Thần chỉ đứng bên cạnh Hư Tử Uyên, không hề nói chuyện, tuy nói thực lực của hắn mạnh mẽ, trong địa cũng đã không có người nào so sánh được, thế nhưng biểu hiện thực lực mạnh mẽ quá sớm sẽ khiến người khác cảnh giác, bị tu sĩ các tông môn khác cho là định nhân cạnh tranh mà hợp tác vây công, vậy thì nguy rồi.

Cho dù là trạng thái long hóa nếu bị hơn mười tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ vây công mà nói, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Vừa rồi Vi Thu Lương, Cổ Tiêm Trần và Nam Cung Thất bị năm người truy sát, tự nhiên không có nhiều lời để nói, chưa được mấy câu, liền bắt đầu đánh với nhau, Vô Chân và Vi Thu Lương đối phó với một tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ Thần Vu Tông, mấy người còn lại chia ra chiến đấu với ba tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ.

Pháp thuật của Thần Vu Tông quả nhiên kỳ dị không gì sánh được, tuy rằng phóng xuất pháp lực, nhưng lại tỏa ra hắc khí cuộn cuộn, so với hắc khí ma đạo bình thường khác xa nhau. Hắc khí của Thi Hồn Tông mang theo kịch độc tanh tưởi, hắc khí của Âm Dương Ma Tông mang theo lực lượng hủy diệt, mà hắc khí của Thần Vu Tông giống như cơn gió nhẹ thổi qua.

Thối không tiêu tan, đánh không nát vụn, có đôi khi rõ ràng dùng pháp bảo công kích, thế nhưng có đôi khi thẩm thấu qua pháp bảo ngăn cản, trực tiếp công kích tới trước mặt tu sĩ.

Thường thường lúc này sẽ làm tu sĩ trở tay không kịp, tay chân rối loạn, mà tu sĩ Thần Vu Tông nhân cơ hội công kích mãnh liệt.

Trong trận đấu pháp nếu như xuất hiện bất cứ sai lầm nào khác đều có thể dẫn tới trí mạng, đối với tu sĩ Thần Vu Tông cùng cảnh giới hầu hết đều không muốn trêu chọc, thế nhưng lúc này không cho phép đám người Cổ Thần không chiến.

Tuy nói pháp thuật của Thần Vu Tông quỷ dị, nhưng bên phía Cổ Thần mạnh hơn ở chỗ nhiều người, hai tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ của Thần Vu Tông đối chiến với Vi Thu Lương và Vô Chân không phân biệt cao thấp, nhưng tu sĩ Dẫn Hồn trung kỳ dưới trạng thái bị ba người Cổ Thần, Hư Tử Uyên, Vân Tuyết bên cạnh thỉnh thoảng công kích quấy rối, tình huống vô cùng không ổn.

Thấy không chiếm được tiện nghi, chúng tu sĩ Thần Vu Tông nhất thời đều thu tay lại, đồng thời thối lui ra sau, mà mọi người đối với pháp thuật quỷ dị của tu sĩ Thần Vu Tông cũng không kịp đuổi theo.

Tu sĩ Thần Vu Tông rời đi, lúc này mọi người mới thăm hỏi những tao ngộ trong địa cung lần này, mà nói về Cổ Thần mấy ngày qua, Vô Chân nói vài câu bên tai Vi Thu Lương, khiến ánh mắt Vi Thu Lương nhìn Cổ Thần đã có vài phần thay đổi.

- Cổ sư diệt, tiến vào trong di chỉ địa cung, sư diệt coi như đại khí vận rồi.

Ánh mắt Vi Thu Lương rơi vào người Cổ Thần, khẽ cười nói.

Sắc mặt Cổ Thần không thay đổi, nói:

- Sư thúc quá khen.

Cổ Tiêm Trần và Nam Cung Thất đã biết được mọi chuyện xảy ra, cũng nhìn vài lần đối với Cổ Thần, vẻ khinh thường trong mắt đã có ít nhiều biến hóa.

Cổ Thần biết, bọn họ coi trọng chính mình không phải nguyên nhân bởi vì chính mình, mà là nguyên nhân ở chỗ Ngộ Tinh, trong lòng tự nhiên không có bao nhiêu cảm giác hưng phấn.

Thấy Cổ Thần không hề đắc ý dào dạt kể lại quá trình quen biết với Ngộ Tinh, Vi Thu Lương có chút thất vọng, không tiếp tục nhiều lời, dẫn heo mọi người tiến vào trong thông đạo nối thông tầng thứ mười.

Địa cung tầng thứ mười chỉ có hai tòa kiến trúc, một là đại điện băng cung, một là phòng luyện đan sau đại điện, tuy rằng diện tích đại điện băng cung vô cùng rộng lớn, chừng phương viên hơn trăm trượng, thế nhưng so với chín tầng đầu tiên, nơi này chỉ có thể nói là rất nhỏ bé.

Tiến vào địa cung tầng thứ mười, pháp trận truyền tống sẽ không phát sinh tình huống tùy ý truyền tống, mọi người nhất tề xuất hiện tại nhiều góc khác nhau trong đại điện băng cung, vừa vào tầng thứ mười lập tức có một cỗ hàn khí mạnh mẽ xâm nhập vào trong cơ thể mọi người.

Trách không được tầng thứ mười được gọi là đại điện băng cung, bất kể mặt đất, hay tường, hoặc là đỉnh chóp phía trên, toàn bộ đều có hàn băng đông cứng bao phủ, so với suy nghĩ của Cổ Thần lúc đi qua thông đạo băng môn giống nhau, đỉnh đại điện cao tới hơn mười trượng, chính giữa là một băng trụ khổng lồ.

Vô số hàn khí từ bốn phía băng cung phán tán mạnh mẽ, toàn bộ đại điện băng cung đều bị bịt kín một tầng băng vụ trắng xóa.

Từ lúc tiến vào đại điện băng cung, tất cả các tu sĩ đều cảm giác băng hàn tới tận xương tủy, cho dù là Vi Thu Lương, Vô Chân có tu vi Dẫn Hồn cảnh hậu kỳ cũng là như vậy, bất quá Cổ Thần và Hư Tử Uyên hiển nhiên không bị ảnh hưởng.

Cổ Thần có tử diễm băng viêm, Hư Tử Uyên có huyền âm hàn khí, đều là những loại hàn khí so với hàn khí trong băng cung còn mạnh mẽ hơn trăm lần, hàn khí nhập thể đều bị tử diễm băng viêm hoặc là huyền âm hàn khí thôn phệ sạch sẽ.

Toàn bộ đại điện băng cung rộng chừng trăm trượng, mấy người xuất hiện bên trong có vẻ phi thường nhỏ bé, đưa mắt nhìn lại, bởi vì tầng tầng băng vụ, mắt thường không nhìn được khoảng cách hai mươi trượng.

Trong phương viên hai mươi trượng cũng không hề thấy bất cứ tu sĩ nào khác tồn tại, bất quá tiếng nổ ầm ầm không ngừng từ phía trước truyền tới.

Mấy người nhìn nhau, lập tức tiến lên phía trước, vị trí thanh âm truyền ra chính là chỗ ghi chép cất giữ Chiến Thần Lệnh trên bản đồ. Có người nói lúc tông chủ Tà Băng Tông tử vong đã để Chiến Thần Lệnh bên người, sau đó tu sĩ tam tộc đại chiến kịch liệt, ai cũng không áp chế được hai tộc còn lại, đồng thời coi như là trong mỗi một tộc cũng có mâu thuẫn nội bộ, vì vậy cuối cùng quyết định phong ấn thi thể tông chủ Tà Băng Tông, kể cả Chiến Thần Lệnh phong ấn một chỗ. Nhưng tu sĩ tam tộc không hề biết rằng, Chiến Thần Lệnh trên người tông chủ Tà Băng Tông chỉ là giả lệnh, Chiến Thần Lệnh chân chính thì bị thiếu chủ Tà Băng Tông cầm theo giết một đường máu trốn thoát, tuy rằng bị trúng phải Ngũ Linh Phân Thần Trùy của tu sĩ Tàng gia, nhưng thiếu chủ Tà Băng Tông tìm được một nơi cực âm tại huyết động không người trong Đông Hoang, bày ra huyền băng chủng tử, mạnh mẽ đóng băng chính mình và huyết động, hiện tại đã trôi qua hơn nghìn năm.

Thăng cho tới khi Cổ Thần tiến vào trong đó, mở ra bằng quan mới giải được phong ấn của hắn từ trong đóng băng.

...

Cổ Thần muốn đi phòng luyện đan phía sau, trước tiên phải vượt qua thông đạo phong ấn tông chủ Tà Băng Tông, cũng bài trừ phong ấn của tông chủ Tà Băng Tông mới được.

Có thanh âm vang lên, nói rõ đã có người tiến vào tầng thứ mười địa cung, bắt đầu tiến hành công kích đối với phong ấn tông chủ Tà Băng Tông.

- Nhanh...

Vi Thu Lương vội vã la lên, rất sợ có người bài trừ phong ấn, cướp đoạt đi Chiến Thần Lệnh.

Mấy người Vô Chân theo sát sau người Vi Thu Lương, bên trong đại điện băng cung này tồn tại rất nhiều cấm chế các loại, khác với chín tầng đầu tiên còn có thể ngự khí phi hành, trong đại điện băng cung chỉ có thể dựa vào hai chân chạy về phía trước.

Đồng thời, trong đại điện thường xuyên gặp phải từng đạo lỗ hổng không gian, nhìn qua giống như những lưỡi dao sắc bén, nếu như bị những lưỡi dao không gian sắc bén này chạm phải, cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ cũng hoàn toàn không thể chống đỡ được.

May mà những lỗ hổng không gian này không phải quá nhiều, mấy người chạy về phía trước hơn mười trượng, đột nhiên hơn hai mươi trượng bên trái xuất hiện hai nhóm tu sĩ, toàn bộ đều là mặc hắc y, thế nhưng hình dáng có chút khác nhau.

Bên phải có bảy tám tu sĩ mặc hắc y, trước ngực là hình thêu tử thi thê thảm, mà hơn mười tu sĩ mặc hắc y khác từ đầu tới chân thuần một màu đen kịt, không có nửa điểm trang sức nào khác.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

217. Chương 3: Khắp Nơi Hội Tụ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Bên phải chính là Thi Hồn Tông, mà bên trái là Thần Vu Tông, đều là những tông môn Cổ Thần đã từng động thủ qua, quan hệ với Hư Thiên Tông là trạng thái đối lập.

Chỉ bất quá lúc này ai cũng không quan tới thù oán riêng tư trước đó, toàn bộ đều đẩy nhanh tốc độ chạy về phía trước, nơi này phát ra tiếng động ầm ầm, hình như có tu sĩ không từng công kích phong ấn tông chủ Tà Băng Tông.

Đi về phía trước năm mươi trượng, đột nhiên có mấy gã tu sĩ chuyển hướng chạy sang phía đám người Cổ Thần, đến gần mới nhìn thấy, tổng cộng có ba người, tất cả đều là tu sĩ Huyền Âm Tông.

Hơn nữa có ba người Bạch Ngọc Tiên, Vân Tuyết, Nam Cung Thất, số lượng tu sĩ Huyền Âm Tông hiện tại đã có sáu người, bốn người còn lại không thấy.

Bên phía Hư Thiên Tông thì chỉ còn lại Cổ Thần, Hư Tử Uyên, Vô Chân, Vi Thu Lương, Cổ Tiêm Trần, tổng cộng năm người, hai vị trưởng lão Thanh Viêm Phong cùng với đệ tử Lãnh Thiên Hàn, Hoàng Phủ Hạo, Ấn Kiếm Phong, đệ tử Liễu Thanh Y là Lạc Hà Phong, tất cả đều không thấy.

Mấy người rất nhanh hội tụ với nhau, số người còn lại chỉ chừng phân nửa đội ngũ ban đầu, trong ánh mắt hơi lộ vẻ thối thức, không nhiều lời, tiếp tục chạy về phía trước.

Theo đầu cùng đại diện, cách chỗ phong ấn tông chủ Tà Bằng Tông càng lúc càng gần, lại có một nhóm người xuất hiện trước mắt đám người Cổ thần, những người này mặc thuần một màu bạch y, chính là người của Bằng Thần Tông Đại Mông.

Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông, Thần Vu Tông, Bằng Thần Tông, thành viên ngũ đại tông môn đều liếc mắt nhìn nhau một cái, trong ánh mắt lộ vẻ cừu hận, lúc này sắp tới thời điểm tranh đoạt Chiến Thần Lệnh, cho dù là tu sĩ Huyền Âm Tông, Hư Thiên Tông cũng tự giác chia thành hai bộ phận, thoáng tách ra một đoạn khoảng cách, đề phòng lẫn nhau.

Cổ Thần cảm giác được một đạo ánh mắt nóng bỏng cùng với một đạo ánh mắt thanh lãnh nhìn chăm chú lên người hắn. Đạo ánh mắt nóng bỏng kia chính là thiếu chủ Thi Hồn Tông Lỗ Ngân Hùng, nhìn Cổ Thần lộ rõ khuôn mặt tươi cười, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích, giống như quái đại thú nhìn tiểu la li, khiến Cổ Thần cảm giác buồn nôn.

Bên cạnh Lỗ Ngân Hùng đã không còn thấy Hoàng Phủ Hạo, hẳn là bị Lỗ Ngân Hùng chơi chán rồi, kết cục có thể nghĩ.

Kiếp trước Hoàng Phủ Hạo chính là người xếp đầu tiên trong tử thí ngũ mạch, phong quang sáng ngời, được tông môn coi như đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, những địa phương nguy hiểm như di chỉ địa cung, Côn Ngô Bí Cảnh hoàn toàn không đi, mà kiếp này hắn đụng phải Cổ Thần, vị trí thứ nhất ngũ mạch vốn của hắn lại bị Cổ Thần đoạt đi, bởi vì nghĩ không còn mặt mũi, chạy tới nhận nhiệm vụ di chỉ địa cung, kết quả rơi vào tình trạng như vậy...

Lúc đầu nếu không phải Hoàng Phủ Hạo chủ động công kích Cổ Thần, cho dù Lỗ Ngân Hùng có tới Cổ Thần cũng sẽ không vứt bỏ hắn cùng với Liễu Thanh Y đào tẩu một mình, ba người phối hợp đối chiến Lỗ Ngân Hùng, cho dù không chiến thắng được thì cũng có thể toàn thân rút lui.

Đáng tiếc, trời làm bậy còn có thể sống, tự làm bậy không thể sống...

Hoàng Phủ Hạo tự mình đưa mình vào con đường chết, không thể trách ai.

Mặt khác một đạo ánh mắt thanh lãnh chính là thánh nữ Mông Tiên Âm của Bằng Thần Tông, Cổ Thần đã từng cứu nàng một lần trên tay tu sĩ Tàng gia, thời điểm nhìn thấy Cổ Thần có chút chú ý, chỉ là ánh mắt băng lãnh giống như băng đao.

Nghìn năm trước, tông chủ Hư Thiên Tông cùng với vài trưởng lão chết vào trong tay tu sĩ Mông gia, quan hệ giữa Đại Mông và Hư Thiên Tông so với nhiều đại doanh khác ác liệt hơn rất nhiều, Bằng Thần Tông và Hư Thiên Tông chính là hai tiên tông thù hận bất cộng đại thiên, đệ tử hai tông bị cấm kết giao, Cổ Thần chỉ nhìn lướt qua Mông Tiên Âm, không hề lộ ra biểu tình quen biết.

Các thế lực lớn tiến vào trong di chỉ địa cung trên cơ bản đều đã tề tụ đầy đủ, chỉ thiếu đại doanh Tàng gia cùng với Âm Dương Ma Tông... Như vậy người công kích phía trước hẳn là một trong hai thế lực này rồi.

Đại doanh Đế Đình là thế lực cực mạnh trong bốn đại Đế Đình, Âm Dương Ma Tông đại biểu cho thế lực thánh đình Đại Kiền, đại doanh Tàng gia và Âm Dương Ma Tông chính là hai thế lực cực mạnh trong các thế lực tiến vào di chỉ địa cung.

Nếu đệ tử hai thế lực này chạm mặt, tránh không được chiến đấu một trận, nhưng lúc này phía trước chỉ có thanh âm công kích phá phong ấn, mọi người tự nhiên không muốn Chiến Thần Lệnh bị kẻ khác đoạt được, liếc mắt cừu hận lẫn nhau, tiếp tục chạy về phía trước.

Cổ Thần kéo cánh tay Hư Tử Uyên, nhỏ giọng nói:

- Sư tỷ, theo sát ta, phong ấn mở, chúng ta lập tức chạy tới đan dược phòng tìm thuần dương đan phương quan trọng hơn.

Hư Tử Uyên nói:

- Chiến Thần Lệnh thì sao?

Cổ Thần nói bên tai nàng:

- Có Vô Chân sư huynh và Vi sư thúc chém giết là được rồi.

Hư Tử Uyên gật đầu.

Vân Tuyết cách đó không xa thấy lúc này Cổ Thần và Hư Tử Uyên châu đầu ghé tai, trong mắt hiện lên một tia đổ kỵ, dọc theo đường đi Cổ Thần và Hư Tử Uyên rất thân mật, mọi người xung quanh đều rõ ràng, khi đó Vân Tuyết không hề có chút lòng đổ kỵ nào, ngược lại đi một chỗ với Bạch Ngọc Tiên, luôn luôn nghênh cao đầu, vẻ mặt tràn đầy đắc ý.

Thế nhưng từ lúc Cổ Thần cứu bọn họ từ trong trận pháp của Âm Dương Ma Tông ra, biết được Cổ Thần có quen biết với một tiên sĩ trâu bò không gì sánh được như Ngô Tinh, tâm lý của nàng lại xảy ra biến hóa, trong lúc bất tri bất giác nàng đối với Bạch Ngọc Tiên bất hòa một chút, giống như trước kia nàng đối với Cổ Tung.

Lúc này Cổ Thần một lòng hướng về Hư Tử Uyên, đồng thời nghĩ cách tìm kiếm thuần dương đan phương, tự nhiên không phát hiện ra Vân Tuyết đột nhiên lộ ra ánh mắt dị dạng.

Đệ tử các tông môn rất nhanh chạy tới đầu cùng đại điện bằng cung, đệ tử công kích phong ấn phía trước rốt cuộc đã xuất hiện trước mắt mọi người, có mười một gã tu sĩ đang toàn lực công kích về phong ấn phía trước, trên y phục của những tu sĩ này có thêu hình thanh long uốn lượn, chính là tu sĩ đại doanh Tàng gia.

Trong mười một tu sĩ này dĩ nhiên có ba tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, tám người còn lại bốn người Dẫn Hồn trung kỳ, bốn người Dẫn Hồn sơ kỳ, tu sĩ Trúc Thai Kỳ không có người nào.

Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông, Băng Thần Tông, Thần Vu Tông, năm đại tiên tông phương nào cũng có ít nhất hai người tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ, mặc kệ thể lực phương nào so sánh với đại doanh Tàng gia đều thu kém hơn không ít.

Mọi người liên tiếp xuất hiện, chúng tu sĩ Tàng gia cảnh giác dừng công kích, xoay người lại, thể lực sáu phương đứng thành sáu phương hướng, tất cả đều đề phòng quan sát lẫn nhau, cho dù là Huyền Âm Tông và Hư Thiên Tông thường ngày luôn liên thủ với nhau cũng bảo lưu một ít khoảng cách.

Mọi người nhất tề nhìn nhau, không khí thực sự quá phức tạp, không một phương nào dám động thủ trước, nhưng cũng không có ai dám thả lỏng đề phòng.

Một tầng phong ấn này chỉ là sóng gợn trong suốt, vừa rồi tu sĩ Tàng gia công kích đã lâu, sóng gợn đã tán loạn hơn rất nhiều, nếu như tiếp tục công kích, tin tưởng không quá lâu sau là có thể công phá phong ấn rồi.

Xuyên thấu qua tầng sóng gợn trong suốt, mọi người có thể nhìn thấy, trên đài cao phía trước có một bộ xương khô ngồi trên ghế lớn, bộ xương khô này chính là thi thể tông chủ Tà Băng Tông, trải qua nghìn năm biến hóa, sớm đã hóa thành bộ xương khô, bên hông bộ xương khô có một khối lệnh bài, Cổ Thần từ xa nhìn lại, so với Chiến Thần Lệnh cực kỳ giống nhau, không trách không có người nào hoài nghi, Chiến Thần Lệnh đã không còn trong di chỉ địa cung nữa rồi.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

218. Chương 4: Một Đường Loạn Chiến (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nghìn năm trước tam tộc đại chiến chỉ vì tranh đoạt một Chiến Thần Lệnh giả như vậy, đồng thời tu sĩ Độ Hư cảnh cũng bởi vì vậy mà ngã xuống không ít, thế nhưng kết quả không người nào phân biệt được Chiến Thần Lệnh là thực hay giả, dục vọng của tu sĩ so với con người thường quả nhiên mạnh mẽ hơn trăm lần, nghìn lần.

Đột nhiên, một tu sĩ Tàng gia có tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ ha ha cười nói:

- Mông Khải Vân, Vu Dạ Ương, tam đại Đế Đình Đại Doanh, Đại Mông, Đại Ly chúng ta liên thủ, trước tiên tiêu diệt toàn bộ đám người còn lại, sau đó tranh đoạt Chiến Thần Lệnh bằng bản lĩnh, thế nào?

Hải gã tu sĩ đứng đầu Bằng Thần Tông, Thần Vu Tông khẽ nhúc nhích thân thể, nhìn tình huống này, chính là hai người Mông Khải Vân và Vu Dạ Ương.

Mông Khải Vân là một nam tu năm nay chừng quá ba mươi tuổi, Vu Dạ Ương thì từ đầu tới chân thuần một màu đen, nhìn không ra tuổi tác, tướng mạo, thậm chí là giới tính.

Mông Khải Vân hừ lạnh một tiếng nói:

- Tàng Mục Bắc, ai không nhìn ra được nơi này chỉ có Tàng gia các người có thực lực mạnh nhất, hắc hắc... Các vị đạo hữu, ta nghĩ chúng ta nên liên thủ tiêu diệt Tàng gia trước, Chiến Thần Lệnh thuộc về phương nào bằng vào bản lĩnh.

Nghe lời nói của Mông Khải Vân, tu sĩ Thi Hồn Tông và Huyền Âm Tông đều nhất tề gật đầu, mặt có dị sắc, hiển nhiên là tán thành.

Bất quá Hư Thiên Tông bởi vì là kẻ thù truyền kiếp với Bằng Thần Tông, đối với Mông Khải Vân tất nhiên vô cùng khinh bỉ.

Tàng Mục Bắc rõ ràng là tu sĩ thủ lĩnh Tàng gia, nghe vậy không hề tức giận, cười hắc hắc, ánh mắt đảo qua rơi vào chúng tu sĩ Thần Vu Tông, nói:

- Vu Dạ Ương, Mông gia muốn chọn con đường ngu xuẩn, Vu gia các người thì sao đây?

- Thần Vu Tông nguyện cùng tiến lui với Tàng gia.

Một thanh âm nữ tử mềm mại trong trẻo từ trong trường bào đen kịt phát ra, Vu Dạ Ương kia chính là một nữ tu.

- Ha ha...

Tàng Mục Bắc cười lớn một tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua chúng tu sĩ, nói:

- Có Thần Vu Tông các người liên thủ, dám đạo chích nho nhỏ này có gì nhảy nhót được? Vu Dạ Ương, các người chỉ cần để ý đối phó với đám người Mông gia là được, số còn lại Tàng gia chúng ta lo liệu.

Khẩu khí thật lớn, mọi người vừa nghe đều vô cùng phẫn nộ, Tàng Mục Bắc dĩ nhiên không để Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông vào trong mắt. Phải biết rằng, ba đại tiên tông tổng cộng hai có tới sáu tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, mà Tàng gia chỉ có ba người.

Đối với sắc mặt giận dữ của mọi người, Tàng Mục Bắc thu vào trong mắt vô cùng thỏa mãn, đối thủ nổi giận nói rõ đả kích của hắn đã có tác dụng rồi.

Vu Dạ Ương nghi hoặc hỏi:

- Nếu là người của Âm Dương Ma Tông đến thì nên phân chia thế nào?

Tàng Mục Bắc liếc mắt nhìn xa xa, trong ánh mắt lưu động quang hoa, nói:

- Tu sĩ Âm Dương Ma Tông cho tới bây giờ vẫn không xuất hiện. Hừ, nếu không phải là xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chính là cố ý ẩn nấp, muốn chiếm tiện nghi cuối cùng.

Vu Dạ Ương nói:

- Hắc hắc, sau khi chúng ta tiêu diệt những tu sĩ này, cho dù tu sĩ Âm Dương Ma Tông có xuất hiện, sợ là bọn họ không chịu nổi.

- Không sai!

Tàng Mục Bắc gật đầu nói:

- Mông gia Bằng Thần Tông giao cho các người, hắc hắc... Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông, cho các người kiến thức lực lượng của Đế Đình là không thể ngăn cản được.

Nói xong, mi tâm Tàng Mục Bắc bay ra một thanh mộc lăng màu xanh quát lớn:

- Giết...

Tiếng giết vừa vang lên, tu sĩ Thần Vu Tông nhất thời phóng xuất ra pháp bảo nhất tề công kích về phía tu sĩ Băng Thần Tông, lập tức mở màn trận chiến ác liệt.

Mà Huyền Âm Tông, Hư Thiên Tông bởi vì lúc này có địch nhân chung, tu sĩ hai tông lại một lần nữa đứng sánh vai hợp tác với nhau, nghe được Tàng Mục Bắc hô lên một tiếng liền lập tức chuẩn bị, đề cao chú ý, hoàn toàn tập trung lên người tu sĩ Tàng gia.

Đúng lúc này...

Tám tu sĩ Thi Hồn Tông đều phóng ra một kiện pháp bảo, đồng thời tám thi hồn đột ngột xuất hiện, hướng về phía tu sĩ Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông công kích mãnh liệt.

Chúng tu sĩ Huyền Âm Tông, Hư Thiên Tông đều đặt toàn bộ lực chú ý lên người đại doanh Tàng gia, trăm triệu lần không ngờ tới tu sĩ Thi Hồn Tông đột nhiên xuất thủ đối với bọn họ, nhất thời có mấy người bị pháp bảo trực tiếp đánh trúng.

Huyền Âm Tông càng có một tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ bị một gã tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ của Thi Hồn Tông phóng ra pháp bảo đánh trúng đầu, lại bị thi hồn đánh một quyền vào vết thương cũ, trong chớp mắt đã bỏ mình tại chỗ.

Cổ Thần đã bị Lỗ Ngân Hùng chiếu cố đặc biệt, chỉ thấy thi hồn của Lỗ Ngân Hùng mang theo đạo đạo gợn sóng không gian, oanh kích hướng về phía Cổ Thần. Lỗ Ngân Hùng liền tiếp đánh ra hai chưởng tập trung vào Cổ Thần, hai đạo chưởng cương đen kịt nhất thời bám sát hai bên trái phải thi hồn, nhất tề oanh kích một lúc.

Từ ngày nổi lên sát tâm đối với Cổ Thần, sát ý trong lòng Lỗ Ngân Hùng liên tục lớn lên theo thời gian, không hề giảm bớt mà càng ngày càng mạnh mẽ, hiện tại sát khí càng thịnh.

Vừa mới mở màn tranh đấu, Lỗ Ngân Hùng đã chọn mục tiêu công kích chính là Cổ Thần.

Mười một tu sĩ Tàng gia đều ha ha cười lớn, không hề để ý tới tranh đấu bên phía Băng Thần Tông và Thần Vu Tông, đột nhiên nhất tề xuất thủ công kích mãnh liệt về phía tu sĩ Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông.

Lúc chưa tiến vào di chỉ địa cung, tu sĩ Huyền Âm Tông, Hư Thiên Tông tận mắt nhìn thấy Tàng Thiên Cơ đánh ra một chưởng đối với tu sĩ Thi Hồn Tông, đồng thời còn mắng to một tiếng cút, tất cả đệ tử hai tông đều cho rằng Thi Hồn Tông đối với Tàng gia nhất định bất mãn tới cực điểm trong lòng.

Thế nhưng, căn bản không hề nghĩ tới, Tàng gia dĩ nhiên liên thủ với Thi Hồn Tông?

Trách không được Tàng gia dám nói lời mạnh miệng như vậy, trách không được Tàng gia chính diện đối kháng với tam đại tiên tông như Hư Thiên Tông, Huyền Âm Tông và Thi Hồn Tông mà không hề có chút lo lắng, nguyên lai người của Thi Hồn Tông đã đứng một bên với Tàng gia.

Tu sĩ Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông hiểu rõ đạo lý này thì đã quá muộn, một tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ của Huyền Âm Tông bị một trưởng lão Dẫn Hồn hậu kỳ của Thi Hồn Tông đánh lên trực tiếp miếu sát.

Lỗ Ngân Hùng công kích về phía Cổ Thần, còn Vô Chân và Vi Thu Lương trong lúc nhất thời không hề bị tu sĩ Thi Hồn Tông công kích.

Bất quá Vô Chân và Vi Thu Lương lúc này không hề có chút cảm giác thoải mái nào, bởi vì ba tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ của Tàng gia đã nhất tề xuất thủ về phía bọn họ, ba kiện pháp bảo giống như mộc lăng đều oanh kích vào hai người bọn họ.

Ba kiện pháp bảo giống như mộc lăng toàn bộ đều là pháp bảo trung phẩm, lực công kích rất mạnh lại tương đối to lớn, Cổ Thần có thể phán đoán ra được, mộc lăng mà ba người sử dụng chính là Mộc Linh Trùy trong Ngũ Linh Phân Thân Trùy, nếu như tập hợp đầy đủ Kim Linh Trùy, Hỏa Linh Trùy, Thủy Linh Trùy, Thổ Linh Trùy, Mộc Linh Trùy luyện chế thành pháp bảo thì sẽ trở thành pháp bảo cực phẩm. Bất quá chỉ đơn độc là Mộc Linh Trùy, lực công kích không thể xem thường, uy lực của pháp bảo trung phẩm

không chỉ tạo thành thương tổn nghiêm trọng đối với Trúc Thai Kỳ và Dẫn Hồn Kỳ, cho dù là tu sĩ Bồi Nguyên kỳ nếu không cẩn thận cũng sẽ bị một kích trọng thương.

Chiến đấu trong sát na bắt đầu, Thần Vu Tông đối đầu với Băng Thần Tông, Đế Đình Đại Doanh và Thi Hồn Tông liên thủ chống lại Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông. Thần Vu Tông và Băng Thần Tông đánh nhau hoàn toàn ngang sức ngang tài, thế nhưng bên phía Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông ngay từ lúc chiến đấu bắt đầu đã tổn thất một tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ.

Hiện tại Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông có ba tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, mà Đại Doanh Tàng gia có ba tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, hơn nữa cộng thêm hai người Thi Hồn Tông là năm người.

Tuy nói Lỗ Ngân Hùng chọn lựa mục tiêu công kích là Cổ Thần, thế nhưng Vô Chân, Vi Thu Lương, cộng thêm vị trưởng bối Huyền Âm Tông cũng không có khả năng là đối thủ của bốn tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ bên phía Tàng gia và Thi Hồn Tông.

Đồng thời, ngoại trừ tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ ra, bên phía Tàng gia có tám tu sĩ khác, Thi Hồn Tông có sáu tu sĩ, mà bên phía Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông, bỏ qua Cổ Thần và ba tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, số lượng tổng cộng lại mới có sáu người, sao có thể là đối thủ của mười bốn tu sĩ?

Ngay từ khi chiến đấu bắt đầu, Hư Thiên Tông và Huyền Thiên Tông đã rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm.

Không cho phép Cổ Thần suy nghĩ nhiều, chưởng cương của Lỗ Ngân Hùng cùng với quyền cương của thi hồn đã oanh kích tới trước mặt.

Khóe miệng Cổ Thần nhếch lên, Hàn Cương Ấn từ mi tâm bay ra, chặn đứng quyền cương thi hồn, đồng thời xoay chuyển người, cấp tốc đánh hai Kim Cương thần quyền, hai đạo quyền cương cùng với hai chưởng cương của Lỗ Ngân Hùng va chạm một chỗ.

Ầm một tiếng nổ vang, chưởng cương tiêu tán, sóng khí tràn ra bốn phía, toàn thân Lỗ Ngân Hùng chấn động, thất kinh. Hai đạo chưởng cương của hắn dĩ nhiên bị Cổ Thần dùng hai quyền đánh tan, mà quyền cương của Cổ Thần tuy rằng giảm sút uy lực, thế nhưng quyền hình ngưng tụ vẫn chưa hề tiêu tan.

Hiện tượng này chứng minh quyền cương của Cổ Thần còn mạnh hơn chưởng cương của Lỗ Ngân Hùng, đồng thời thực lực mạnh hơn hắn.

Lỗ Ngân Hùng dùng nhãn thần giống như nhìn thấy quỷ, mười ngày trước Cổ Thần tiếp một chưởng của hắn còn bị chấn động tới phun máu tươi, lúc này mới qua mười ngày, thực lực dĩ nhiên đã tiếp cận hắn?

Lỗ Ngân Hùng giận dữ, há mồm phun mạnh, một lá cờ màu đen từ trong miệng đón gió bành trướng.

Cổ Thần mặc kệ lá cờ màu đen phun ra từ trong miệng Lỗ Ngân Hùng, thu hồi Hàn Cương Ấn vào trong mi tâm, pháp bảo phi kiếm mang theo phần thiên viêm hỏa bay ra.

Lúc này, tất cả tu sĩ Tàng gia và Thi Hồn Tông đều đã tấn công mãnh liệt, đột nhiên có tiếng hét thảm, lại một tu sĩ Huyền Âm Tông chết dưới màn công kích mãnh liệt của tu sĩ Tàng gia, tình thế hoàn toàn nghiêng hẳn một bên.

Cổ Thần nhìn thoáng qua Hư Tử Uyên, nàng có Cực Quang Bảo Kính hộ thân, không cần lo ngại.

Tình huống lúc này xem xét, nếu như Cổ Thần không lấy ra thực lực chân chính, tiến hành long hóa, đối mặt với công kích liên thủ của Tàng gia và Thi Hồn Tông, Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông chỉ sợ không có bất cứ cơ hội thủ thắng nào.

Cổ Thần nhướng mày, lúc này một tu sĩ Dẫn Hồn kỳ bên phía Huyền Âm Tông đã bỏ mạng, nếu như hắn hiển lộ thực lực quá mức mạnh mẽ, các tiên tông khác có nhiều tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ như vậy, nếu là liên thủ hẳn cũng sẽ đối mặt với nguy hiểm, tự nhiên muốn cho mọi người đấu nhau một sống một chết, số lượng tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ tốt nhất là tổn thương phân nửa, lúc đó mới bại lộ tu vi chân chính, đại sát bốn phương.

Với tình thế này, muốn mọi người đánh tới người chết ta sống hiển nhiên không được, bằng không chưa đợi chúng tu sĩ đánh tới tử thương một nửa thì toàn bộ người của Hư Thiên Tông và Huyền Âm Tông đã bị

Tàng gia và Thi Hồn Tông tiêu diệt rồi.

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lật tay trái, một đạo phù chú bay ra, quang hoa nổ rộ, hóa thành kiếm cương chói mắt.

Bảo phù thần kiếm bảo phù!

Một tấm bảo phù cuối cùng của Cổ Thần, một trong ba tấm bảo phù có uy lực công kích mạnh nhất.

Thần kiếm bảo phù xuất hiện có thể kích thương bất luận tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ nào có mặt nơi đây, thế nhưng Cổ Thần phóng ra thần kiếm bảo phù lại không hề công kích vào bất cứ tu sĩ nào, mà trực tiếp ném mạnh về phía đạo phong ấn sóng gợn trong suốt cách đó không xa.

Chỉ cần phá hủy phong ấn, Chiến Thần Lệnh ở ngay trước mặt, hắc hắc... Trong lòng Cổ Thần cười cười, bọn họ muốn không loạn không giết lẫn nhau cũng không có khả năng.

Oanh...

Một tiếng nổ mạnh thật lớn đột nhiên vang lên, tiếng nổ đình tai nhức óc hấp dẫn lực chú ý của tất cả tu sĩ trong đại điện bằng cung, mọi người đồng thời dừng công kích, ánh mắt chuyển hết sang phương hướng phát sinh tiếng nổ mạnh.

Thần kiếm bảo phù hóa thành kiếm cương chói mắt không gì sánh được, tựa hồ phát ra quang mang vạn trượng, một kiếm đâm mạnh vào phong ấn sóng gợn trong suốt, nhất thời xuất hiện vô số đường nứt nẻ giống như mạng nhện, đồng thời lấy chỗ công kích làm trung tâm, lan tràn bốn phía.

Nhất là cổ bị kiếm cương công kích lập tức bị oanh kích tạo thành một lỗ thủng lớn bằng thân người.

Toàn bộ phong ấn lung lay sắp đổ, mắt thấy sẽ bị tan vỡ.

Một kích của thần kiếm bảo phù còn chưa đủ, kiếm cương thoáng lơ lửng một ít, thế nhưng quang mang vẫn vô cùng chói mắt, lại tiếp tục một hướng về phía phong ấn sóng gợn trong suốt đâm mạnh...

Ầm một tiếng nổ, thần kiếm bảo phù liên tục phát sinh hai lần công kích, uy lực vô hạn tiếp cận với tu sĩ Bồi Nguyên kỳ dùng toàn lực, phong ấn sóng gợn trong suốt vốn đã sớm bị chúng tu sĩ Tàng gia tổn thương tới căn cơ, hiện tại bị thần kiếm bảo phù liên tiếp oanh kích hai lần, nhất thời bị nghiền nát, trong sát na biến mất không còn bóng dáng. Phong ấn vừa mất, thi thể của tông chủ Tà Băng Tông trực tiếp bại lộ trước mắt mọi người, ánh mắt mọi người nhất tề tập trung nhìn chằm chằm, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam, đương nhiên ánh mắt của bọn họ không phải nhìn vào thi thể tông chủ Tà Băng Tông, mà là lệnh bài cổ phác treo bên hông đối phương.

Một đạo bóng đen nhanh như thiểm điện nhảy lên lao về phía Chiến Thần Lệnh, người này từ đầu tới chân hoàn toàn là màu đen, toàn bộ thân thể bị bao phủ trong hắc bào, chính là một trong hai tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ của Thần Vu Tông.

Hai hàng lông mày của Tàng Mục Bắc dựng thẳng, nhất thời giận dữ, quát lớn:

- Ngăn cản hắn...

Hai gã tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ của Tàng gia nhất thời phóng ra pháp bảo, oanh kích về phía đạo bóng đen, Tàng Mục Bắc thì trực tiếp xông lên chớp lấy Chiến Thần Lệnh.

Chiến Thần Lệnh hiển lộ trước mắt mọi người, Đại Doanh Tàng gia và Thần Vu Tông đã sớm có ước định, nhưng hiện tại biến mất không còn chút bóng dáng nào.

Giờ khắc này, có tu sĩ phương nào nhìn vào Chiến Thần Lệnh kia, ánh mắt không hiện ra vẻ tham lam?

Trong sát na tu sĩ Băng Thần Tông, Huyền Âm Tông, Hư Thiên Tông nhất tề lao tới Chiến Thần Lệnh mà chúng tu sĩ Thi Hồn Tông, kể cả chúng tu sĩ Tàng gia cùng nhau chặn phía trước chúng tu sĩ.

Khóe miệng Cổ Thần vểnh lên, Chiến Thần Lệnh vừa ra mọi người lập tức tranh đoạt, nhiều tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ như vậy, không sợ bọn họ không liều mạng, một hồi loạn chiến diễn ra, chung quy sẽ có người ngã xuống.

- Sư tử, đi theo ta.

Cổ Thần nắm lấy bàn tay Hư Tử Uyên, giống như thiểm điện chuyển hướng, vòng qua trung tâm chiến trường, chạy sang phía bên phải hướng về phía phòng luyện đan phía sau đại điện.

Lúc này ánh mắt mọi người đều bị Chiến Thần Lệnh hấp dẫn, căn bản không một ai lưu ý tới việc Cổ Thần và Hư Tử Uyên rời đi. Bất quá có một người luôn luôn tập trung tâm tư trên người Cổ Thần, đột nhiên thấy hắn cầm tay Hư Tử Uyên lặng lẽ chạy đi, Vân Tuyết nhất thời hô lên:

- Cổ Thần, ngươi muốn đi đâu.

Nói xong thân thể Vân Tuyết nhoáng lên, nhất thời bỏ qua Bạch Ngọc Tiên đuổi theo phía sau Cổ Thần.

Thanh âm của Vân Tuyết không lớn, thế nhưng lúc này không có ai nói lời nào, tự nhiên thanh âm của nàng bị không ít tu sĩ nghe vào trong tay, bất quá đại bộ phận tu sĩ chỉ quét mắt nhìn qua Cổ Thần, chiến đấu không hề dừng lại. Đối với bọn họ mà nói, Cổ Thần đi hay lưu lại căn bản không liên quan tới bọn họ, Chiến Thần Lệnh mới là mục tiêu tranh đoạt. Thế nhưng, có mấy người nhìn Cổ Thần, ánh mắt lưu ý, ví dụ như Lỗ Ngân Hùng, ví dụ như Bạch Ngọc Tiên, ví dụ như Vô Chân... Loạn chiến cùng nhau, Lỗ Ngân Hùng bị hai tu sĩ khác công kích, nhất thời quên mất sự tồn tại của Cổ Thần, lúc này đột nhiên chú ý tới Cổ Thần, sát ý trong mắt bùng phát mạnh mẽ.

Vạn Kiếm Sầu

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

219. Chương 5: Đánh Chết Lỗ Ngân Hùng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Bạch Ngọc Tiên thấy Vân Tuyết ngay trong chiến đấu bỏ lại hắn, chạy về phía Cổ Thần, nhất thời cảm giác đau lòng muốn chết.

Trong mắt Vô Chân cũng tràn đầy lửa giận, lúc này Chiến Thần Lệnh ngay trước mắt, bọn họ không liều sống liều chết tranh đoạt, mà Cổ Thần lại lôi kéo Hư Tử Uyên len lén chạy mất.

- Bại sự có thừa...

Thấy ánh mắt Lỗ Ngân Hùng, Bạch Ngọc Tiên và Vô Chân rơi vào người hắn, Cổ Thần nhất thời nhíu mày cả giận nói.

Bạch Ngọc Tiên và Vô Chân đều có địch nhân ở đây, đang trong lúc chiến đấu, đồng thời Chiến Thần Lệnh xuất hiện ngay trước mắt, tuy rằng bọn họ nhìn Cổ Thần tràn đầy lửa giận, nhưng vẫn phải tạm thời di chuyển ánh mắt đi.

Chỉ có Lỗ Ngân Hùng, dùng một phiên thu thập một gã Trúc Thai kỳ cản đường trước mắt, thân thể nhoáng lên, nhất thời đuổi nhanh theo hướng Cổ Thần.

- Đi mau...

Tốc độ của Cổ Thần đột ngột tăng mạnh, nhanh chóng chạy ra phía sau đại điện.

Rất nhanh, Cổ Thần chạy sang thông đạo phía sau đại điện, thông thẳng hướng phòng luyện đan, thông đạo vòng vo chuyển ngoặt mấy vòng, phía trước đột nhiên bị một cánh cửa bằng ngăn cản lối đi.

Muốn tới phòng luyện đan, hiển nhiên phải vượt qua cánh cửa bằng này mới được.

Chưa kịp mở ra cánh cửa bằng, tiếng huyết gió của Lỗ Ngân Hùng đã đuổi dần tới từ phía xa, trong sát na Lỗ Ngân Hùng đã truy đuổi tới phía sau Cổ Thần và Hư Tử Uyên hơn mười trượng.

Cổ Thần xoay người, lạnh lùng nhìn Lỗ Ngân Hùng, đã như vậy chỉ đành giết chết tên biến thái này trước. Sát khí trong lòng Cổ Thần giống như hỏa diễm bùng phát ngập trời, ngoại trừ Tàng Thiên Cơ và Vô Chân kiếp trước, hẳn chưa từng hình thành sát khí thật lớn đối với một người nào khác như vậy.

Đối với Lỗ Ngân Hùng, hẳn chán ghét từ sâu trong nội tâm.

Lỗ Ngân Hùng nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt để lộ vẻ quái thú nhìn thấy tiểu la lị, tuy rằng vừa rồi quyền cương của Cổ Thần đã đánh tan chưởng cương của hắn, khiến Lỗ Ngân Hùng cảm thấy có chút kinh ngạc, thế nhưng trong lòng Lỗ Ngân Hùng lúc này hoàn toàn không coi Cổ Thần trở thành một đối thủ ngang hàng với hắn.

Hắn có pháp bảo trung phẩm Hắc Thi Phiến, trong phiến thu nạp vô số ý niệm linh hồn tu sĩ, uy lực mạnh mẽ không gì sánh được, nếu đơn độc chiến đấu với bất cứ tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ nào trong địa cung này, Lỗ Ngân Hùng không hề sợ hãi.

Tuy nói Cổ Thần có thể phát huy được thực lực Dẫn Hồn hậu kỳ, thế nhưng dù sao căn bản của hắn mới chỉ là Trúc Thai hậu kỳ, không đủ khiến Lỗ Ngân Hùng phải sợ hãi.

Về phần Hư Tử Uyên ngay bên cạnh Cổ Thần, bất quá chỉ có tu vi Trúc Thai sơ kỳ mà thôi, cho dù có Cực Quang Bảo Kính trong tay, nhưng Cực Quang Bảo Kính không phải loại pháp khí mang tính công kích, chỉ có thể tự bảo vệ chính mình, luận tính công kích, đối với Lỗ Ngân Hùng không hề có bất cứ lực uy hiếp nào.

- Hắc hắc hắc hắc...

Lỗ Ngân Hùng âm hiểm cười, nói:

- Lần trước cho người chạy thoát, lúc này đây người đã không còn đường nào để chạy, hắc hắc...

Nói xong, Lỗ Ngân Hùng chuyển nụ cười âm dâm sang Hư Tử Uyên, nói:

- Hai tiểu muội muội bên cạnh không phải sợ, để cho lão tử thỏa mãn một hồi, lão tử sẽ bỏ qua cho các người, hắc hắc hắc hắc...

- Muốn chết...

Cổ Thần nhất thời giận dữ, hai mắt trừng to, pháp bảo phi kiếm mang theo lửa cháy bùng bùng lập tức lao ra từ giữa mi tâm, mạnh mẽ đâm về phía Lỗ Ngân Hùng.

Đồng thời tay phải Cổ Thần kết thành ấn đẩy về phía trước, tử diễm băng viêm phun ra từ lòng bàn tay, hóa thành một băng chưởng thật lớn, trong sát na đại diện nguyên bản hàn khí um tùm, băng chưởng vừa xuất hiện, nhiệt độ càng hạ thấp tới cực điểm, Lỗ Ngân Hùng cũng không nhịn được rung mình một cái.

Cổ Thần vung tay phải, hai mươi tám phù chú hạ phẩm, trung phẩm đồng thời oanh kích về phía Lỗ Ngân Hùng. Tuy rằng những tấm phù chú này không thể tạo thành thương tổn đối với Lỗ Ngân Hùng, thế nhưng bị hai mươi mấy tấm phù chú oanh tạc chung quy có ảnh hưởng nhất định, có thể trợ giúp rút ngắn thời gian đánh chết.

Khóe môi Lỗ Ngân Hùng vểnh lên, hai ngón tay chỉ về phía trước, hai đạo thi khí màu đen kịt đánh vào Hắc Thi Phiến, Hắc Thi Phiến nhất thời biến thành khổng lồ hơn trước, đứng chắn trước mặt hắn, hắc khí um tùm, hầu như che phủ toàn bộ thông đạo.

Lỗ Ngân Hùng ẩn thân trong hắc khí, Cổ Thần không nhìn thấy nửa cái bóng, đột nhiên hai đạo chưởng cương từ trong hắc khí tuôn ra, va chạm một chỗ với băng chưởng của Cổ Thần.

Lúc này đây, uy lực băng chưởng của Cổ Thần so với trước đó mạnh mẽ hơn rất nhiều, không hề bị Lỗ Ngân Hùng dùng một chưởng cương đơn giản đánh tan. Trong lòng Cổ Thần hiện tại vô cùng giận dữ, đã lấy ra thực lực mạnh nhất trước khi long hóa, thế đi của băng chưởng không gì cản nổi, chưởng cương của Lỗ Ngân Hùng lập tức bị đông cứng chấn vỡ.

Uy lực băng chưởng không giảm, tiếp tục bay về phía trước, cùng với phi kiếm pháp bảo, phù chú nhất tề đánh vào hắc khí.

Sát na, trong hắc khí đột nhiên bắn ra vô số đạo cương khí, giống như những xúc tua quần chặt với pháp bảo phi kiếm phù chú và băng chưởng. Cổ Thần lập tức cảm giác được mùi vị tanh tưởi từ trên băng chưởng, pháp bảo phi kiếm và phù chú truyền tới, khiến hắn muốn nôn ọe.

Thi khí màu đen kia tà ác vô cùng, trực tiếp ngăn cản toàn bộ băng chưởng, pháp khí phi kiếm và phù chú của Cổ Thần, phù chú mất đi tác dụng rơi xuống dưới đất.

Pháp ấn hai tay Cổ Thần biến động, băng chưởng tán đi rồi lại ngưng tụ, đạo đạo viêm hỏa phần thiên đánh vào trong pháp bảo phi kiếm khiến pháp bảo phi kiếm và băng chưởng thủy chung bảo trì lực công kích cực mạnh.

Lỗ Ngân Hùng trong màn hắc khí, biểu tình trên mặt chỉ có thể dùng vô cùng chán động để hình dung, bình thường tu sĩ Dẫn Hồn kỳ trước mặt hắn sau khi hắn sử dụng Hắc Thi Phiến, chỉ có phòng thủ bản thân, nào có chủ động tiến hành công kích hắn?

Thế nhưng hiện tại dưới công kích của Cổ Thần, hắn chỉ có thể phòng thủ, một băng chưởng kia cộng thêm thanh phi kiếm bốc cháy hỏa diễm hùng hực ẩn chứa uy lực vô cùng, hắn hơi có chút vô ý sẽ lập tức bị giết chết.

Trong lòng Lỗ Ngân Hùng rét lạnh, ý định đánh chết Cổ Thần càng thêm kiên định, đột nhiên hai tay biến đổi pháp ấn, quát lớn:

- Thi thủy cuộn cuộn... Trần ngập đất trời...

Theo thanh âm của Lỗ Ngân Hùng vừa ra, thi hồn lập tức từ trong hắc khí xuất hiện, đột nhiên thi hồn biến hóa, hóa thành một bãi thi thủy màu đen nồng đậm, ập về phía Cổ Thần.

Lỗ Ngân Hùng đã trực tiếp hủy diệt ngân thi của hắn, muốn trực tiếp đánh chết Cổ Thần.

Từ trong bãi thi thủy màu đen kia, Cổ Thần cảm giác được rất nhiều những ý niệm kinh khủng, tà ác, án hận, tàn nhẫn... Tất cả những ý niệm phản diện này khiến lông tóc hắn dựng ngược một trận.

Hai mắt Cổ Thần kiên định, quát lớn:

- Nghịch Mệnh Hóa Long...

Đột nhiên, vô số lân phiến màu vàng từ trong thân thể hắn trồi ra, trên đầu trực tiếp xuất hiện hai long giác, toàn thân hắn bị lân giáp màu vàng bao trùm, trông giống như một pho tượng chiến thần.

Hàn Cương Ấn từ mi tâm Cổ Thần bay ra, nắm trong tay Cổ Thần, một chưởng đánh mạnh, Hàn Cương Ấn biến lớn, dấn vào lòng bàn tay Cổ Thần, trong nháy mắt va chạm một chỗ với thi thủy.

Tu vi của Cổ Thần lúc này tiếp cận với Bồi Nguyên kỳ, chưởng lực vừa phun, thi thủy màu đen nhất thời hóa thành khối băng, rơi xuống dưới đất.

Lỗ Ngân Hùng chán kinh rồi, triệt để chán kinh, đột nhiên Cổ Thần từ người bình thường biến thành một quái vật bao phủ trong lớp lân giáp màu vàng, thi thủy màu đen đủ để giết chết tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ bình thường không hề nổi lên một chút tác dụng nào?

Không cho phép Lỗ Ngân Hùng suy nghĩ nhiều, thân thể Cổ Thần hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt nhảy vào trong hắc khí tỏa ra từ Hắc Thi Phiến, ngay khi Lỗ Ngân Hùng còn đang kinh hãi, đầu hắn đã rời khỏi cổ.

Vạn Kiếm Sầu

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

220. Chương 6: Quyển Trục Thần (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Nhanh... Quá nhanh rồi, tốc độ của Cổ Thần nhanh tới mức vượt qua cực hạn của tu sĩ Dẫn Hồn kỳ có khả năng đạt được.

Lỗ Ngân Hùng thế nào cũng không thể tin tưởng được, Cổ Thần dám trực tiếp nhảy vào trong màn hắc khí do Hắc Thi Phiến tạo ra, thế nhưng, Cổ Thần lấy Hàn Cường Ấn hộ thể, thi khí màu đen xung quanh không hề có chút tác dụng nào đối với hắn, trong chớp mắt đã giết tới gần Lỗ Ngân Hùng.

Tất cả mọi chuyện phát sinh quá mức đột nhiên, từ lúc Lỗ Ngân Hùng tự hủy ngân thi hóa thành thi thủy màu đen công kích Cổ Thần tới khi đầu của hắn rời khỏi thân thể vắng đi chỉ trong thời gian một cái chớp mắt mà thôi.

Trong hai mắt của hắn tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng.

Đầu của Lỗ Ngân Hùng vừa mới rời khỏi thân thể, Hắc Thi Phiến nhất thời thu nhỏ lại, hắc khí tan hết, biến nhỏ chừng một bàn tay, rơi xuống mặt đất.

Tất cả hắc thi khí đều đã tiêu tan, linh hồn của Lỗ Ngân Hùng chưa hết, có thể nhìn thấy rất rõ ràng một cái thi thể không đầu dần dần rời xa hắn.

Song chưởng của Cổ Thần đều xuất hiện, chưởng trái phun ra tử diễm băng viêm, hóa thành một băng chưởng, chụp về phía cái đầu của Lỗ Ngân Hùng, tuy rằng Lỗ Ngân Hùng đã luyện thành linh hồn, thế nhưng linh hồn lại chỉ có thể tồn tại trong đại não, không thể rời khỏi, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn một chưởng của Cổ Thần chụp tới, đầu của hắn và thân thể đã chia lìa, linh hồn và đạo thai cũng đã mất đi liên hệ, đối với băng chưởng của Cổ Thần hoàn toàn không thể chống lại.

Chưởng phải của Cổ Thần chuyển hướng thi thể của Lỗ Ngân Hùng, nhất thời một đạo phần thiên viêm hỏa thuần màu trắng từ chưởng tâm bay ra, bao phủ thi thể Lỗ Ngân Hùng, đốt sạch.

Viêm hỏa phần thiên mãnh liệt như thế nào? Trong nháy mắt thi thể của Lỗ Ngân Hùng liền bị đốt thành tro tàn, đầu của hắn cũng bị băng chưởng của Cổ Thần chụp vào trong tay, hàn khí huyền băng vừa phun, nhất thời hóa thành một khối băng cứng, sau đó, băng chưởng niết mạnh, lập tức vỡ vụn hóa thành vô số mảnh.

Trong chớp mắt, Lỗ Ngân Hùng thân tử đạo tiêu, ngay cả thi thể cũng không hề lưu lại nửa điểm.

Hai tiếng kinh hô từ phía sau Cổ Thần vang lên, Hư Tử Uyên và Vân Tuyết đều lấy tay che kín miệng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chấn động, kinh ngạc, không thể tưởng tượng nhìn chằm chằm Cổ Thần.

Vân Tuyết rơi vào trong mắt Cổ Thần, không biết vì sao Cổ Thần lại có cảm giác như bí mật của mình có thể bị người khác tiết lộ, đột nhiên sinh ra sát khí đối với Vân Tuyết, một kiện hôi y mặc lên người, long lân trong nháy mắt thu vào trong da thịt, thân thể nhoáng lên liền xuất hiện ngay bên cạnh Vân Tuyết, chưởng trái đưa ra, bóp chặt lấy cổ Vân Tuyết.

- Sư đệ...

Hư Tử Uyên hét lên một tiếng kinh hãi, rất nhanh đi tới bên người Cổ Thần.

- Người làm sao?

Một thanh âm vang lên trong đầu:

- Nàng không phải cừu nhân của người? Nàng cũng không làm chuyện có lỗi với người? Vì sao người phải giết nàng?

Một thanh âm khác nói:

- Nàng đã nhìn thấy thứ không nên thấy, sao có thể không giết?

Thanh âm thứ nhất nói:

- Nàng với người đến từ cùng một chỗ, hai nhà các người đời đời giao hảo, một đoạn thời gian nàng còn là vị hôn thê của người, chỉ bởi vì việc này người đã muốn giết nàng?

Thanh âm thứ nhất nói tiếp:

- Bí mật người hóa long lệ nào vĩnh viễn không bị phát hiện? Hiện tại trong địa cung có nhiều người như vậy, khi tranh đấu với nhau, người nhất định phải hóa long, lệ nào người sẽ giết hết tất cả mọi người trong địa cung hay sao? Người phải giết toàn bộ hay sao?

Theo thanh âm thứ nhất càng lúc càng lớn, sát khí trong lòng Cổ Thần mờ đi.

- Sư đệ, nàng là Vân Tuyết sư muội của Huyền Âm Tông, các người đã từng quen biết, người đừng giết nàng...

Hư Tử Uyên cầm lấy cánh tay Cổ Thần, thỉnh cầu nói.

Vừa rồi Cổ Thần biến thành một quái vật, hai con mắt đỏ bừng, khiến Hư Tử Uyên và Vân Tuyết bị dọa sợ hãi, thấy Cổ Thần ngay cả Vân Tuyết cũng định giết, trong lòng Hư Tử Uyên không khỏi mọc lên tia lạnh lẽo, Cổ Thần trước mắt tựa hồ không có chút tính người.

Khuôn mặt Vân Tuyết trắng tới đỏ bừng, vẻ mặt thống khổ, Cổ Thần chậm rãi buông lỏng bàn tay, vẻ thô bạo trong mắt cũng dần dần hạ thấp.

Cổ Thần lắc lắc đầu, có chút mờ mịt nói:

- Sư tỷ, ta không thể khống chế được sát khí trong lòng.

Vân Tuyết thở hổn hển từng ngụm lớn, trong mắt tràn đầy lệ châu, Cổ Thần nhẹ nhàng buông tay, nhất thời xụi lơ trên mặt đất, trên mặt vẫn còn sợ hãi, thấp giọng khóc lóc.

- Vân Tuyết sư muội, muội thế nào?

Hư Tử Uyên ngồi xổm xuống, lau nước mắt cho Vân Tuyết, giúp nàng đứng lên.

- Người vừa rồi phát điên sao?

Hư Tử Uyên nhìn Cổ Thần không hài lòng hỏi.

Trong mắt Cổ Thần cũng có chút nghi hoặc, hẳn không phải là người dễ giết kẻ khác, thế nhưng, vừa rồi xác thực hẳn rất muốn giết Vân Tuyết, nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, hẳn là do công pháp kia ẩn hàm sát khí quá nặng, công pháp yêu tu quả nhiên bá đạo mười phần, sau này ta tận lực ít dùng công pháp này mới được.

Cổ Thần tu luyện pháp quyết yêu tu, ngoại trừ Nghịch Mệnh Hóa Long quyết cũng chỉ có Linh Kinh Thuần Túc quyết, bất quá Linh Kinh Thuần Túc quyết là pháp quyết tu luyện khí, mà Nghịch Mệnh Hóa Long quyết là công pháp chiến đấu, Linh Kinh Thuần Túc Quyết có thể giúp hô hấp lâu dài hơn, tự nhiên khiến tâm tình ôn hòa, mà Nghịch Mệnh Hóa Long quyết thì nghịch thiên cải mệnh, đột nhiên đề cao tu vi kịch liệt, hóa thân thành long, long vốn nổi tiếng khấp Cổ Hoang là loài hiếu chiến, Nghịch Mệnh Hóa Long quyết khiến hẳn thô bạo không phải là không có lý.

- Ta chưa nói cái gì, người cũng muốn giết ta...

Nghe lời nói của Cổ Thần, Vân Tuyết vừa mới ngừng nước mắt lại chậm rãi chảy ra.

Nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của Vân Tuyết, Cổ Thần không nhịn được thâm mắng chính mình, phát tay áo, lau khô nước mắt cho nàng, nói:

- Xin lỗi, ta đảm bảo chuyện như vậy vĩnh viễn sẽ không xảy ra, nàng một mình rời khỏi nhà ở bên ngoài, ta gặp được nàng hẳn là phải bảo hộ nhiều hơn mới đúng, để bù đắp thương thế của nàng hôm nay, sau này chỉ cần nàng ở trước mắt ta, ta đảm bảo nàng chu toàn, quyết không nuốt lời.

- Thực sự?

Vân Tuyết ngừng nước mắt, hỏi.

Cổ Thần gật đầu.

Hai người đối thoại với nhau, Hư Tử Uyên nghe không hiểu ra sao, hỏi:

- Vân Tuyết sư muội biết cái gì? Vì sao người lại muốn giết nàng?
- Sư tỷ, việc này ngày sau ta chậm rãi nói, hiện tại tới phòng luyện đan tìm thuần dương đan phương quan trọng hơn. Vân Tuyết, nàng đã tới vậy thì đi theo bên cạnh sư tỷ.

Lúc này hiển nhiên không phải thời điểm nói chuyện, Cổ Thần phân phó, đồng thời thu lại Hắc Thi Phiến trên mặt đất, cất giữ trong Càn Khôn Trạc.

Hai người gật đầu, cùng Cổ Thần đi tới ngay trước cánh cửa bằng.

Cổ Thần đánh mạnh một chưởng, hàn khí huyền băng phun ra, rất nhanh đã phá hủy được cánh cửa bằng, phía trước là một phòng luyện đan phương viên ước chừng hai mươi trượng. Trong phòng có đặt rất nhiều đan đỉnh, còn có một ít tài liệu luyện đan và một khối ngọc giản.

Làm người khác chú ý nhất chính là đài cao cuối gian phòng, trên đài cao có đặt một quyển trục, quyển trục kia một nửa màu trắng, một nửa màu đen, vị trí lại vừa đúng trung tâm, thoạt nhìn vô cùng bắt mắt.

Cổ Thần che trước cửa vào, không vội vã chạy ào tới thu hoạch.

- Sao lại không đi vào?

Vân Tuyết hỏi.

Cổ Thần lắc đầu, vung tay lên ném ra một tấm phù chú, oanh kích tại mặt đất phía trước hơn một trượng.

Phù chú va chạm với mặt đất, đột nhiên một đạo cương khí từ trong hư không xuất hiện, chém mạnh vào vị trí phù chú vừa mới rơi xuống.

Cổ Thần nói:

- Bên trong gian phòng này có bày cấm chế.
- Các người muốn làm cái gì?

Vân Tuyết hiếu kỳ hỏi thăm.

- Thuần dương đan phương.

Cổ Thần còn chưa mở miệng, Hư Tử Uyên đã giành trước trả lời nàng.

- Hai người ở bên ngoài chờ, ta vào trong trước phá hủy cấm chế.

Cổ Thần nói.

Nói xong liền lấy ra mười tấm phù chú các loại, những tấm phù chú bình thường này hẳn lấy được rất nhiều từ các ma tu Tà Băng Tông, giơ tay lên, hơn mười tấm phù chú phóng về mặt đất khắp phòng luyện đan.

Phù chú rơi xuống đất, nhất thời có mười đạo cương mang xuất hiện từ hư không, bổ mạnh vào vị trí phù chú rơi xuống.

Đúng lúc này mi tâm Cổ Thần chợt lóe bạch quang, Hàn Cương Ấn lập tức bay ra, đồng thời thân thể Cổ Thần trong nháy mắt nhảy vào trong phòng luyện đan.

Hàn Cương Ấn biến lớn chừng một trượng, che trên đỉnh đầu Cổ Thần, pháp bảo phi kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay Cổ Thần, trong sát na liên tục bổ hơn mười đạo kiếm cương về bốn phương tám hướng.

Kiểm cương và cương mang đột nhiên xuất hiện va chạm với nhau đều tự tiêu tán, thế nhưng càng nhiều kiếm cương liên tục chém vào vách tường bốn phía phòng luyện đan, Cổ Thần nhìn ra được điểm yếu của cấm chế nơi đây, rất nhanh, cấm chế ba mặt tường đã bị Cổ Thần phá hủy toàn bộ, chỉ còn lại một mặt tường cuối cùng.

Vách tường kia cách vị trí hắn đứng hơn xa một chút, đồng thời quyển trục thần bí ở trên đài cao sát vách tường này.

Hàn Cương Ấn chặn công kích đến từ đỉnh đầu, Cổ Thần bước về phía trước mấy trượng, hai tay cầm kiếm liên tục bổ mấy đạo kiếm cương về điểm yếu cầm chế phía trước.

Ầm...

Một tiếng nổ vang.

Kiểm cương của Cổ Thần còn chưa bổ trúng tường, kiếm cương mới đi được hơn phân nửa đường thì bức tường phía trước đột nhiên nổ tung, một lỗ thủng lớn cỡ thân hình một người hiện ra, ngay khi Cổ Thần còn chưa hết kinh ngạc, từ bên trong đột nhiên vọt ra hai người.

Một nam một nữ, ước chừng khoảng hai mươi tuổi, thể nhưng tu vi đã đạt tới Dẫn Hồn hậu kỳ, nam thì khuôn mặt đỏ sậm, mặc xích bào, giống như một đoàn hỏa diễm, thân hình cao lớn, vẻ mặt cương nghị.

Nữ mặc hắc y bó sát người, hoàn toàn triển lộ vóc dáng hoàn mỹ, làn da của nàng trắng nõn, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, nhất là đôi môi căng mọng từ hồ như chỉ cần một làn gió nhẹ thổi qua đều có thể sinh ra tầng tầng sóng cuộn lẫn lẫn.

Hai mắt Cổ Thần ngẩn ra, hắn nhận ra hai người này, chính là tuyệt thế thiên tài của Âm Dương Ma Tông, Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm. Tại kiếp trước, hai người này khi vừa bước qua tuổi bốn mươi liền cùng nhau bước vào Mệnh Tuyền cảnh.

Lúc tu vi Cổ Thần thành công đều đã từng ăn qua thiệt thòi dưới tay hai người, nhất là Hoa Liên Âm, càng thiếu chút nữa hút đi dương tinh của hắn.

Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm thông qua con đường ngầm tầng tầng cơ quan bấy rập khác nhau mới vòng qua được đại điện, trực tiếp tới phòng luyện đan, bọn họ cho rằng lúc này tất cả các tu sĩ khác đều đang điên cuồng tranh đoạt Chiến Thần Lệnh trong đại điện, còn phòng luyện đan hẳn là không có bóng người nào mới đúng, không hề nghĩ tới rằng lại có một người giành trước bọn họ một bước, đi tới phòng luyện đan.

Ánh mắt ba người khê đảo qua nhau, sau đó nhãn cầu nhất tề bị quyền trực thần bí hấp dẫn, ánh mắt ba người đều biểu lộ rõ ý tứ: ta muốn quyền trực kia.

Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm tới di chỉ địa cung này chỉ có một mục đích duy nhất chính là tìm được Âm Dương Trận Đồ của Âm Dương Tông, theo như tin tức tiền bối lưu lại, Âm Dương Trận Đồ đang ở trong phòng luyện đan của Tà Băng Tông.

Khi đó Âm Dương Tông và Tà Băng Tông bởi vì Chiến Thần Lệnh mà trở mặt với nhau, Tà Băng Tông giết chết đại trưởng lão Âm Dương Tông, đồng thời Âm Dương Trận Đồ ở trên người đại trưởng lão bị Tà Băng Tông lấy đi, cuối cùng Âm Dương Tông phá đại trận của Tà Băng Tông, tu sĩ tam tộc nhân, vu, yêu tề tụ phong ấn đại điện bằng cung, Âm Dương Tông tự nhiên sẽ không nói ra, bảo bối Âm Dương Trận Đồ của bọn họ nằm ngay trong phòng luyện đan Tà Băng Tông, vì vậy giả vờ cam đoan chờ nghìn năm trôi qua lại phái đệ tử kiệt xuất tới lén thu hồi trở về.

Nhìn bao quát toàn bộ phòng luyện đan, quyền trực thần bí này tương đối ăn khớp với Âm Dương Trận Đồ.

Mục đích của Cổ Thần tới di chỉ địa cung là tìm kiếm thuần dương đan phương, nhìn qua toàn bộ phòng luyện đan cũng chỉ có một quyền trực thần bí này tương đối ăn khớp với thuần dương đan phương.

Đối với quyền trực thần bí, Cổ Thần, Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm đều nhất định phải có.

Hư Tử Uyên và Vân Tuyết đứng trước cửa đột nhiên nhìn thấy có hai tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ xuất hiện, trong mắt đều cả kinh, Vân Tuyết đang muốn chạy vào trong nhưng bị Hư Tử Uyên nắm chặt tay kéo lại.

Vừa rồi Lỗ Ngân Hùng có tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ, thể nhưng vẫn bị chết trong tay Cổ Thần. Đối với tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, nàng và Vân Tuyết căn bản không thể nhúng tay vào, chỉ có thể đứng níu chân hắn phía sau.

Trong suy nghĩ của Hư Tử Uyên, lúc này chạy vào trong phòng luyện đan quấy rối Cổ Thần phân tâm chính là kéo chân sau của hắn rồi.

Lấy quá trình chiến đấu giữa Cổ Thần và Lỗ Ngân Hùng xem xét, cho dù không phải là đối thủ của hai người này, nhưng toàn thân trở ra hẳn không phải vấn đề, không biết từ khi nào lòng tin của Hư Tử Uyên đối với Cổ Thần càng lúc càng trở nên mạnh mẽ,

Dương Kế Nam, Hoa Liên Âm đều có tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ, mà Cổ Thần biểu hiện bên ngoài chỉ có tu vi Trúc Thai hậu kỳ.

Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm tuy không phải là loại người tự đại, nhưng ánh mắt nhìn Cổ Thần rõ ràng không có vẻ coi trọng, chỉ là có chút ngoài dự liệu.

Ngoại dự liệu của bọn họ chính là dĩ nhiên có người không tranh đoạt Chiến Thần Lệnh bên ngoài đại diện lại chạy tới phòng luyện đan phía sau, đồng thời phòng luyện đan và đại diện có một bức tường bằng ngăn cản, nếu không có tu sĩ Tà Băng Tông muốn mở cửa bằng quả thực phi thường khó khăn, cho dù là tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ cũng phải tiêu tốn thời gian tương đối lớn.

Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm nhìn Cổ Thần, trong lòng đều nghĩ:

“Chẳng lẽ người này là đệ tử di truyền của Tà Băng Tông?”

Tuy rằng nghìn năm trước Tà Băng Tông bị tu sĩ tam tộc nhân, vu, yêu tiêu diệt, thế nhưng chung quy vẫn có một số tu sĩ chạy thoát, chỉ là những tu sĩ này không phải quá mức quan trọng, đồng thời số lượng cực kỳ nhỏ bé, đồng thời sau khi bỏ đi lập tức không còn tung tích, không hề xuất hiện qua trên Cổ Hoang đại lục.

Hôm nay Cổ Thần đột nhiên xuất hiện trước mắt hai người, Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm tự nhiên coi hẳn là đệ tử hậu bối lưu truyền tới nay của một trong số các tu sĩ Tà Băng Tông nghìn năm trước chạy trốn thành công.

Hoa Liên Âm vận vẹo vòng eo giống như rắn nước, cười khúc khích nói:

- Kế Nam, vận khí của ta không tồi nha, ở chỗ này cũng có thể đụng phải một thiếu niên thanh tú như vậy, khách khách...

Nói xong Hoa Liên Âm tặng cho Cổ Thần một cái mị nhãn, dùng đầu lưỡi thơm mềm liếm liếm bờ môi nói:

- Tiểu ca nhi, ngươi đã từng ném thử tư vị đôi môi của nữ nhân sao?

Cổ Thần giả bộ ngẩn ngơ lắc đầu, trong lòng còn đang suy nghĩ, làm sao bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết hai người này, bên ngoài có nhiều người tranh đoạt Chiến Thần Lệnh như vậy, chung quy sẽ có người cướp được, mà nếu có người phát hiện ra Chiến Thần Lệnh chỉ là hàng giả, khẳng định sẽ tụ họp chuyển sang phòng luyện đan sau đại diện.

Hoa Liên Âm thản nhiên cười, hai mắt nhìn chằm chằm Cổ Thần, vận vẹo thân thể lả lướt nói:

- Tiểu ca nhi, thích tỷ tỷ hay không?

Cổ Thần mê man gật đầu.

Thấy Cổ Thần cư nhiên bị nữ tử yêu mị kia mê hoặc, Hư Tử Uyên và Vân Tuyết đều tức giận hừ lạnh một tiếng.

Bất quá, đúng vào lúc này một đạo kiếm cương màu đỏ xuất hiện, đâm thẳng về phía Cổ Thần, chính là Dương Kế Nam đột nhiên xuất thủ tấn công.

Bạch Ngọc Tiên thấy Vân Tuyết ngay trong chiến đấu bỏ lại hẳn, chạy về phía Cổ Thần, nhất thời cảm giác đau lòng muốn chết.

Trong mắt Vô Chân cũng tràn đầy lửa giận, lúc này Chiến Thần Lệnh ngay trước mắt, bọn họ không liều sống liều chết tranh đoạt, mà Cổ Thần lại lôi kéo Hư Tử Uyên len lén chạy mất.

- Bại sự có thừa...

Thấy ánh mắt Lỗ Ngân Hùng, Bạch Ngọc Tiên và Vô Chân rơi vào người hẳn, Cổ Thần nhất thời nhú mày cả giận nói.

Bạch Ngọc Tiên và Vô Chân đều có địch nhân ở đây, đang trong lúc chiến đấu, đồng thời Chiến Thần Lệnh xuất hiện ngay trước mắt, tuy rằng bọn họ nhìn Cổ Thần tràn đầy lửa giận, nhưng vẫn phải tạm thời di chuyển ánh mắt đi.

Chỉ có Lỗ Ngân Hùng, dùng một phiên thu thập một gã Trúc Thai kỳ cản đường trước mắt, thân thể nhoáng lên, nhất thời đuổi nhanh theo hướng Cổ Thần.

- Đi mau...

Tốc độ của Cổ Thần đột ngột tăng mạnh, nhanh chóng chạy ra phía sau đại điện.

Rất nhanh, Cổ Thần chạy sang thông đạo phía sau đại điện, thông thẳng hướng phòng luyện đan, thông đạo vòng vo chuyển ngoặt mấy vòng, phía trước đột nhiên bị một cánh cửa bằng ngăn cản lối đi.

Muốn tới phòng luyện đan, hiển nhiên phải vượt qua cánh cửa bằng này mới được.

Chưa kịp mở ra cánh cửa bằng, tiếng huýt gió của Lỗ Ngân Hùng đã đuổi dần tới từ phía xa, trong sát na Lỗ Ngân Hùng đã truy đuổi tới phía sau Cổ Thần và Hư Tử Uyên hơn mười trượng.

Cổ Thần xoay người, lạnh lùng nhìn Lỗ Ngân Hùng, đã như vậy chỉ đành giết chết tên biến thái này trước. Sát khí trong lòng Cổ Thần giống như hỏa diễm bùng phát ngập trời, ngoại trừ Tàng Thiên Cơ và Vô Chân kiếp trước, hẳn chưa từng hình thành sát khí thật lớn đối với một người nào khác như vậy.

Đối với Lỗ Ngân Hùng, hẳn chán ghét từ sâu trong nội tâm.

Lỗ Ngân Hùng nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt để lộ vẻ quái thú nhìn thấy tiểu la lị, tuy rằng vừa rồi quyền cương của Cổ Thần đã đánh tan chưởng cương của hắn, khiến Lỗ Ngân Hùng cảm thấy có chút kinh ngạc, thế nhưng trong lòng Lỗ Ngân Hùng lúc này hoàn toàn không coi Cổ Thần trở thành một đối thủ ngang hàng với hắn.

Hắn có pháp bảo trung phẩm Hắc Thi Phiên, trong phiên thu nạp vô số ý niệm linh hồn tu sĩ, uy lực mạnh mẽ không gì sánh được, nếu đơn độc chiến đấu với bất cứ tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ nào trong địa cung này, Lỗ Ngân Hùng không hề sợ hãi.

Tuy nói Cổ Thần có thể phát huy được thực lực Dẫn Hồn hậu kỳ, thế nhưng dù sao căn bản của hắn mới chỉ là Trúc Thai hậu kỳ, không đủ khiến Lỗ Ngân Hùng phải sợ hãi.

Về phần Hư Tử Uyên ngay bên cạnh Cổ Thần, bất quá chỉ có tu vi Trúc Thai sơ kỳ mà thôi, cho dù có Cực Quang Bảo Kính trong tay, nhưng Cực Quang Bảo Kính không phải loại pháp khí mang tính công kích, chỉ có thể tự bảo vệ chính mình, luận tính công kích, đối với Lỗ Ngân Hùng không hề có bất cứ lực uy hiếp nào.

- Hắc hắc hắc hắc...

Lỗ Ngân Hùng âm hiểm cười, nói:

- Lần trước cho ngươi chạy thoát, lúc này đây ngươi đã không còn đường nào để chạy, hắc hắc...

Nói xong, Lỗ Ngân Hùng chuyển nụ cười âm dã sang Hư Tử Uyên, nói:

- Hai tiểu muội muội bên cạnh không phải sợ, để cho lão tử thỏa mãn một hồi, lão tử sẽ bỏ qua cho các ngươi, hắc hắc hắc hắc...

- Muốn chết...

Cổ Thần nhất thời giận dữ, hai mắt trừng to, pháp bảo phi kiếm mang theo lửa cháy bùng bùng lập tức lao ra từ giữa mi tâm, mạnh mẽ đâm về phía Lỗ Ngân Hùng.

Đồng thời tay phải Cổ Thần kết thành ấn đẩy về phía trước, tử diễm băng viêm phun ra từ lòng bàn tay, hóa thành một băng chưởng thật lớn, trong sát na đại điện nguyên bản hàn khí um tùm, băng chưởng vừa xuất hiện, nhiệt độ càng hạ thấp tới cực điểm, Lỗ Ngân Hùng cũng không nhịn được rung mình một cái.

Cổ Thần vung tay phải, hai mươi tám phù chú hạ phẩm, trung phẩm đồng thời oanh kích về phía Lỗ Ngân Hùng. Tuy rằng những tấm phù chú này không thể tạo thành thương tổn đối với Lỗ Ngân Hùng, thế nhưng

bị hai mươi mấy tấm phù chú oanh tạc chung quy có ảnh hưởng nhất định, có thể trợ giúp rút ngắn thời gian đánh chết.

Khỏe môi Lỗ Ngân Hùng vênh lên, hai ngón tay chỉ về phía trước, hai đạo thi khí màu đen kịt đánh vào Hắc Thi Phiên, Hắc Thi Phiên nhất thời biến thành khổng lồ hơn trước, đứng chắn trước mặt hắn, hắc khí um tùm, hầu như che phủ toàn bộ thông đạo.

Lỗ Ngân Hùng ẩn thân trong hắc khí, Cổ Thần không nhìn thấy nửa cái bóng, đột nhiên hai đạo chưởng cương từ trong hắc khí tuôn ra, va chạm một chỗ với băng chưởng của Cổ Thần.

Lúc này đây, uy lực băng chưởng của Cổ Thần so với trước đó mạnh mẽ hơn rất nhiều, không hề bị Lỗ Ngân Hùng dùng một chưởng cương đơn giản đánh tan. Trong lòng Cổ Thần hiện tại vô cùng giận dữ, đã lấy ra thực lực mạnh nhất trước khi long hóa, thế đi của băng chưởng không gì cản nổi, chưởng cương của Lỗ Ngân Hùng lập tức bị đông cứng chắn vỡ.

Uy lực băng chưởng không giảm, tiếp tục bay về phía trước, cùng với phi kiếm pháp bảo, phù chú nhất tề đánh vào hắc khí.

Sát na, trong hắc khí đột nhiên bắn ra vô số đạo cương khí, giống như những xúc tua quấn chặt với pháp bảo phi kiếm phù chú và băng chưởng. Cổ Thần lập tức cảm giác được mùi vị tanh tưởi từ trên băng chưởng, pháp bảo phi kiếm và phù chú truyền tới, khiến hắn muốn nôn ọe.

Thi khí màu đen kia tà ác vô cùng, trực tiếp ngăn cản toàn bộ băng chưởng, pháp khí phi kiếm và phù chú của Cổ Thần, phù chú mất đi tác dụng rơi xuống dưới đất.

Pháp ấn hai tay Cổ Thần biến động, băng chưởng tán đi rồi lại ngưng tụ, đạo đạo viêm hỏa phần thiên đánh vào trong pháp bảo phi kiếm khiến pháp bảo phi kiếm và băng chưởng thủy chung bảo trì lực công kích cực mạnh.

Lỗ Ngân Hùng trong màn hắc khí, biểu tình trên mặt chỉ có thể dùng vô cùng chán động để hình dung, bình thường tu sĩ Dẫn Hồn kỳ trước mặt hắn sau khi hắn sử dụng Hắc Thi Phiên, chỉ có phòng thủ bản thân, nào có chủ động tiến hành công kích hắn?

Thế nhưng hiện tại dưới công kích của Cổ Thần, hắn chỉ có thể phòng thủ, một băng chưởng kia cộng thêm thanh phi kiếm bốc cháy hỏa diễm hùng hực ẩn chứa uy lực vô cùng, hắn hơi có chút vô ý sẽ lập tức bị giết chết.

Trong lòng Lỗ Ngân Hùng rét lạnh, ý định đánh chết Cổ Thần càng thêm kiên định, đột nhiên hai tay biến đổi pháp ấn, quát lớn:

- Thi thủy cuộn cuộn... Trần ngập đất trời...

Theo thanh âm của Lỗ Ngân Hùng vừa ra, thi hồn lập tức từ trong hắc khí xuất hiện, đột nhiên thi hồn biến hóa, hóa thành một bãi thi thủy màu đen nồng đậm, ập về phía Cổ Thần.

Lỗ Ngân Hùng đã trực tiếp hủy diệt ngân thi của hắn, muốn trực tiếp đánh chết Cổ Thần.

Từ trong bãi thi thủy màu đen kia, Cổ Thần cảm giác được rất nhiều những ý niệm kinh khủng, tà ác, án hận, tàn nhẫn... Tất cả những ý niệm phản diện này khiến lông tóc hắn dựng ngược một trận.

Hai mắt Cổ Thần kiên định, quát lớn:

- Nghịch Mệnh Hóa Long...

Đột nhiên, vô số lân phiến màu vàng từ trong thân thể hắn trồi ra, trên đầu trực tiếp xuất hiện hai long giác, toàn thân hắn bị lân giáp màu vàng bao trùm, trông giống như một pho tượng chiến thần.

Hàn Cương Ấn từ mi tâm Cổ Thần bay ra, nắm trong tay Cổ Thần, một chưởng đánh mạnh, Hàn Cương Ấn biến lớn, dấn vào lòng bàn tay Cổ Thần, trong nháy mắt va chạm một chỗ với thi thủy.

Tu vi của Cổ Thần lúc này tiếp cận với Bồi Nguyên kỳ, chưởng lực vừa phun, thi thủy màu đen nhất thời hóa thành khối băng, rơi xuống dưới đất.

Lỗ Ngân Hùng chấn kinh rồi, triệt để chấn kinh, đột nhiên Cổ Thần từ người bình thường biến thành một quái vật bao phủ trong lớp lân giáp màu vàng, thi hủy màu đen đủ để giết chết tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ bình thường không hề nổi lên một chút tác dụng nào?

Không cho phép Lỗ Ngân Hùng suy nghĩ nhiều, thân thể Cổ Thần hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt nhảy vào trong hắc khí tỏa ra từ Hắc Thi Phiến, ngay khi Lỗ Ngân Hùng còn đang kinh hãi, đầu hắn đã rời khỏi cổ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

221. Chương 7: Hồn Động Âm Dương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Trong lúc xuất thủ, Dương Kế Nam đồng thời quát lớn:

- Liên Âm, hắn không bị năng mị hoặc, lập tức giết hắn...

Cổ Thần nhướng mày, trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, cư nhiên bị Dương Kế Nam phát hiện ra, nhất thời Hàn Cương Ẩn chắn phía trước, oanh một tiếng nổ, lập tức ngăn cản đạo kiếm cương màu đỏ của Dương Kế Nam.

Nếu như không thể đánh lén, vậy thì chỉ đành chiến một trận.

Thân thể Cổ Thần lui lại phía sau hai bước, chưởng trái kết pháp ấn, đẩy mạnh về phía trước, tử diễm băng viêm từ lòng bàn tay phun ra, lập tức bành trướng, hóa thành cự chưởng dài tới mấy trượng, ập về phía Dương Kế Nam.

Đồng thời tay phải vừa nhấc, một đoàn hỏa diễm từ lòng bàn tay bùng lên, càng lúc càng cao, hóa thành liệt diễm bốc cháy hùng hực.

Cổ Thần quát lớn:

- Hỏa long biến...

Một tiếng long minh vang lên, đoàn liệt diễm bốc cháy hùng hực hóa thành hỏa long, thoát khỏi tay Cổ Thần, xoay quanh trong không trung, ầm ầm phóng về phía Hoa Liên Âm.

Tu sĩ Âm Dương Tông, một nam một nữ song tu, nam chuyên tu cương dương, nữ chuyên tu cực âm, Cổ Thần lấy huyền quyết tử diễm quyết đối phó với thân thể cương dương của Dương Kế Nam, lấy ngự hỏa phân thiên quyết đối phó với thân thể cực âm của Hoa Liên Âm, chọn cách đánh vào chỗ yếu của đối phương.

Thấy Cổ Thần không hề bị nữ tử yêu mị kia mê hoặc, Hư Tử Uyên nhất thời thở dài một hơi, Vân Tuyết cũng lộ sắc mặt vui mừng, trên mặt Hoa Liên Âm thì sương lạnh, cả giận nói:

- Dĩ nhiên dám đùa giỡn ta? Tiểu tử, mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, thế nào ta cũng phải hút đi dương tinh của ngươi... Hắc hắc, cái miệng nhỏ của ta hút một cái, bảo đảm dương tinh của ngươi sẽ giống như núi lửa phun trào đồng thời thoát đi.

Đối với công kích của Cổ Thần, Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm cho dù không coi nhẹ, nhưng cũng không coi trọng, chỉ là bảo lưu phần tâm tính cẩn thận, trên thực tế nếu coi trọng tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ như Cổ Thần mới trở thành chuyện quái lạ.

Nhìn bằng chưởng phách tới, trường kiếm màu đỏ trong tay Dương Kế Nam bùng phát quang mang, một kiếm bổ ra, kiếm cương giống như mặt trời, đánh thẳng vào bằng chưởng.

Oanh một tiếng nổ, sắc mặt Dương Kế Nam đại biến, toàn thân chấn động, băng chưởng bị hấn dùng kiếm cương bổ xuống tạo thành vết rách sâu tới mấy thước, thế nhưng băng chưởng lại không hề vỡ vụn. Cổ Thần thôi động pháp lực cực nhanh, băng chưởng nhanh chóng hồi phục như cũ, chụp về phía Dương Kế Nam, tựa hồ băng chưởng vẫn chưa hề bị tổn thương nửa phần.

Đối mặt với hỏa long do pháp lực Cổ Thần ngưng tụ thành, mi tâm Hoa Liên Âm nhất thời bay ra một pháp bảo phi kiếm màu trắng, chém mạnh xuống hỏa long.

Đồng thời thân thể Hoa Liên Âm vận vạo, trực tiếp nhảy múa, đồng thời đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, từng âm phù tục tiêu theo bước di chuyển của nàng phát ra khỏi miệng.

Dục Hải Ma Âm...

Ma âm lọt vào tai, đại não Cổ Thần nhất thời giống như chịu đòn nghiêm trọng, trong đầu ong ong rung động, vô số Hoa Liên Âm xích lửa toàn thân đồng thời đánh về phía hắn.

Cổ Thần tại lúc có tu vi Tiên Thiên cảnh cùng với mấy người Vạn Nhân Kỳ tiến vào Đông Hoang, ngay trên người Vạn Nhân Kỳ đã ném thử sự lợi hại của Dục Hải Ma Âm.

Thế nhưng Vạn Nhân Kỳ bất quá chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh, mà Hoa Liên Âm đã có tu vi Thần Hải cảnh, Hải Dục Ma Âm được Hoa Liên Âm thi triển, dục ý kia đâu chỉ mạnh mẽ hơn gấp trăm ngàn lần?

Thậm chí ngay cả Hư Tử Uyên và Vân Tuyết đứng bên ngoài phòng luyện đan nghe xong Dục Hải Ma Âm cũng không nhịn được phát nóng trong lòng, vội vàng ổn định tâm thần, phóng ra quang trảo pháp lực bảo hộ bên ngoài cơ thể.

Bất quá tu vi Cổ Thần hiện tại so với trước kia đâu chỉ mạnh hơn trăm lần? Hải Dục Ma Âm tuy rằng mê hoặc vô cùng, nhưng trong lòng Cổ Thần thủy chung bảo trì được điểm thanh tỉnh cơ bản, không hoàn toàn bị vô số Hoa Liên Âm xích lửa trong đầu mê hoặc.

Bất quá phân ra phần lớn pháp lực chống đối lại Hải Dục Ma Âm khiến băng chưởng của Cổ Thần bị giảm sút uy lực rất nhiều, rất nhanh bị Dương Kế Nam một kiếm chém thành hai nửa, chấn nát bấy.

- Chi...

Một tiếng hồ kêu vang lên bên tai Cổ Thần, Tiểu Bạch đột nhiên từ trong tay áo chui ra, ngửa đầu kêu lên.

Nhất thời tất cả hình ảnh tục tiêu trong đầu Cổ Thần bị quét đi sạch sẽ, pháp ấn chưởng trái kết tụ, băng chưởng một lần nữa thành hình, chặn đứng kiếm cương của Dương Kế Nam.

Sắc mặt Hoa Liên Âm trắng bệch, Dục Hải Ma Âm bị phá, nhất thời khiến nàng bị phản phệ, trong mắt lờ ra một tia dâm quang, tự vuốt ve chính cơ thể mình.

Tiểu Bạch là mê thiên hồ, từ sau khi tu vi tiểu thành, ảo thuật đối với nàng đã không còn bất cứ hiệu quả nào, bất luận ảo thuật nào trước mắt, Tiểu Bạch rất đơn giản liền phá được.

- Liên Âm.

Dương Kế Nam thấy thế, sắc mặt kinh hãi.

Bọn họ đều là tu sĩ Dân Hồn hậu kỳ, liên thủ với nhau, dĩ nhiên ăn thiệt thòi dưới tay một tu sĩ Trúc Thai hậu kỳ?

Thân thể Dương Kế Nam nhoáng lên, liền tới bên người Hoa Liên Âm, một ngón tay điểm vào mi tâm Hoa Liên Âm, quát lên:

- Hồn Độn Âm Dương đại trận.

Hoa Liên Âm nhất thời khôi phục thanh tỉnh.

Chỉ thấy trường kiếm màu đỏ trong tay Dương Kế Nam chỉ lên trời vẽ một vòng tròn, quát lớn:

- Nhất nguyên sơ thủy thái hư sinh...

Trường kiếm màu trắng rơi vào trong tay Hoa Liên Âm, nàng cũng vẽ lên một vòng tròn, quát lớn:

- Lưỡng nghi trung khai hỗn độn phân...

Hai người vẽ lên kiếm vương và chạm cùng một chỗ, trong nháy mắt dung hợp lại thành một vòng tròn dạng đồ án thái cực, một bên màu xích hồng, một bên màu trắng, chỉ là thái cực đồ là một đen một trắng, mà đồ án hai người cấu thành lại dùng một đỏ một trắng để đại diện cho hai cực âm dương.

Cổ Thần vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua thái cực đồ, đoạn niệm chí do Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm đọc ra rất giống với khúc đầu Đỉnh Thiên Quyết, cũng là “nhất nguyên phục thủy thái hư sinh, lưỡng nghi trung khai hỗn độn phân”.

Chỉ thấy Dương Kế Nam đột nhiên chém hai kiếm, hai đạo kiếm cương vừa xuất hiện liền quấn quanh nhau, giống như đôi vợ chồng đang triền miên ân ái, hắc quất lớn:

- Càn khôn trầm phù hợp hoan nhật...

Hai đạo kiếm cương quấn quanh nhau nhất thời dung nhập vào trong đồ án thái cực, nhất thời đồ án thái cực xảy ra biến hóa vi diệu, rồi đột nhiên sản sinh một loại quang mang quỷ dị.

Tuy rằng rất gần với thái cực đồ, thế nhưng cảm giác chung quy có chút khác biệt so với ấn ký âm dương.

Hoa Liên Âm thấy thế, thân thể bay lên cao, trên đầu dưới chân xuất hiện hai đạo kiếm cương, cũng quất lớn:

- Điền đảo côn ngô âm dương chân...

Xoẹt...

Theo hai đạo kiếm quyết này dung nhập vào đồ hình hư huyền giữa không trung, nhất thời quang mang bùng phát, hầu như bao phủ toàn bộ phòng luyện đan, một ấn ký âm dương thật lớn xuất hiện trên đỉnh đầu Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm, trong ấn ký âm dương bắn ra đạo đạo xích mang và bạch mang, dung nhập vào trong thân thể của Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm.

Nhất thời tu vi của hai người đề cao lên hẳn một tầng cấp, Cổ Thần lại cảm giác được nguy hiểm bao phủ lấy hắn, giống như vừa rồi Lỗ Ngân Hùng tự hủy ngân thi hóa thành thi thủy công kích.

- Hỗn Độn Âm Dương đại trận.

Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm đồng thời quất lên, hai người song song bổ ra một kiếm, kiếm quang màu đỏ và màu trắng dung hợp với nhau, ấn ký âm dương đồng thời bắn ra hai đạo xích mang và bạch mang thật lớn, hoàn toàn dung hợp với kiếm cương rồi tụ thành một đạo kiếm cương duy nhất.

Trong sát na, một đạo kiếm cương kia đột nhiên tỏa ra quang mang vạn trượng, mắt thường không thể nhìn thấy, thể tích kiếm cương không hề lớn, chỉ chừng hơn trượng, thế nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó lại vượt qua một kích toàn lực của tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ.

Uy lực mạnh mẽ gần như có thể so sánh được với công kích của tu sĩ Bồi Nguyên sơ kỳ.

Một đạo kiếm cương này nhanh như thiểm điện, trong sát na đã phóng tới trước mặt Cổ Thần.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

222. Chương 8: Cổ Thần Hóa Long (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Hư Tử Uyên và Vân Tuyết trắng nhợt mặt, nhất thời thét lên một tiếng kinh hãi, đạo kiếm cương này đủ trực tiếp miểu sát Lỗ Ngân Hùng vừa rồi, thấy kiếm cương chém tới trước mặt Cổ Thần, trong lòng hai người khản trương, Hư Tử Uyên ném Cực Quang Bảo Kính trong tay ra.

Cổ Thần cũng không dám chậm trễ, bạch quang chính giữa mi tâm chợt lóe, Hàn Cương Ấn từ chính giữa mi tâm bắn ra, hóa thành một mặt tường băng, chắn phía trước.

Trong sát na một đạo kiếm cương đủ sức miểu sát tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ chém xuống, bổ thẳng vào Hàn Cương Ấn.

Ầm một tiếng nổ vang, Hàn Cương Ấn rung động mãnh liệt, dù chưa hư hỏng, nhưng lực lượng vô cùng từ trên Hàn Cương Ấn truyền tới đã khiến Cổ Thần không thể tiếp tục ngưng tụ pháp lực.

Hàn Cương Ấn nhất thời thu nhỏ bay vào mi tâm Cổ Thần, mà đạo kiếm cương kia chỉ bị Hàn Cương Ấn ngăn cản trong thời gian chớp mắt, lại có hai đạo xích mang, bạch mang từ ấn ký âm dương dung nhập vào trong kiếm cương, tiếp tục bổ thẳng tới trước mặt Cổ Thần.

Một đạo quang mang chói mắt nhất thời xuất hiện phía sau lưng Cổ Thần, Cực Quang Bảo Kính đột nhiên tỏa ra quang mang vạn trượng ngăn chặn kiếm cương phóng tới, nhất thời va chạm vào nhau, Cực Quang Bảo Kính và kiếm cương đều không thể tiến thêm dù một chút.

Cổ Thần nhân cơ hội này nhanh chóng tránh sang một bên, mi tâm bắn ra mấy đạo quang mang, pháp bảo trung phẩm Ngũ Linh Phân Thần Trùy nhất tề xuất hiện, chớp nhoáng liền bắn về phía Hoa Liên Âm.

Đồng thời song chưởng Cổ Thần vung ra, chưởng trái phun ra tử diễm băng viêm, hóa thành băng chưởng lớn hơn một trượng, chưởng trái biến đổi pháp ấn, trong sát na băng chưởng nắm chặt hóa thành hình quyền, Cổ Thần thay đổi hình thái pháp lực đánh ra một quyền trong Kim Cương Thần Quyền đối với Dương Kế Nam, một quyền này phát ra khiến không gian vạn vạo như sóng gợn, hàn khí tràn ngập giống như sóng cuộn khuếch tán bốn phương tám hướng.

Chưởng phải phun ra viêm hỏa phần thiên, cũng biến thành lớn hơn trượng, một tiếng phượng kêu vang lên, một đầu phượng hoàng từ trong ngọn lửa như được sống lại rồi bay lên cao, nhất thời phòng luyện đan lạnh lẽo truyền khắp bốn phía khí tức sóng nhiệt nóng bỏng.

Hỏa phượng trong nháy mắt biến thành lớn hơn mười trượng hầu như chiếm một phần tư không gian phòng luyện đan, bay thẳng về phía trước, há mồm phun mạnh, từng đợt lửa cháy mạnh từ trong miệng hỏa phượng phun ra, đánh về phía Hoa Liên Âm.

Cổ Thần biết hai người Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm là kinh địch, đơn độc bất cứ người nào cũng không kém hơn Lỗ Ngân Hùng, khi liên thủ với nhau thực lực tăng lên một bậc, tu sĩ dưới Bồi Nguyên kỳ hầu như không thể kháng cự, vì vậy vừa mới ra tay liền phát ra công kích mạnh nhất, đồng thời lấy ra gần như toàn bộ con bài chưa lật.

Tử diễm băng viêm, viêm hỏa phần thiên, Ngũ Linh Phân Thần Chùy trước khi long hóa chính là thực lực cường đại nhất mà Cổ Thần có thể phát huy.

Đối với Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm, Cổ Thần sinh ra sát khí rất nặng, ngay cả Ngũ Linh Phân Thần chùy vốn của Đại Doanh Tàng gia cũng đã phóng ra, vô luận như thế nào cũng phải giết chết hai người này trong phòng luyện đan.

Tuy rằng Nghịch Mệnh Hóa Long quyết lợi hại, thế nhưng một khi thi triển trong lòng sẽ sản sinh cảm giác thô bạo, có một loại ham muốn giết chóc, cực kỳ ảnh hưởng tâm trí, vừa rồi thiếu chút nữa đã giết chết Vân Tuyết. Đối với Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, trong lòng Cổ Thần còn sợ hãi, nếu không bị buộc bắt đắc dĩ, không muốn sử dụng một lần nữa, để tránh khỏi tâm thần bị không chế, làm ra việc hấn phải hối hận. nếu như ngộ thương sư tử, như vậy Cổ Thần sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho chính mình.

Tử diễm băng viêm, viêm hỏa phần thiên, Ngũ Linh Phân Thần chùy xuất hiện coi như Cổ Thần không cần phải sợ hãi bất cứ tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ nào, nếu như không có pháp bảo đặc thù tuyệt đối không thể chống đỡ được. Bất quá công kích của Cổ Thần không phải đối với một tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ, mà là đối với hai người, đồng thời còn là hai tuyệt thế thiên tài rất am hiểu liên thủ của Âm Dương Ma Tông, bất luận là người nào đơn độc xuất hiện trong giới tu sĩ Dẫn Hồn kỳ đều là tồn tại vô địch, huống chi hai người còn liên thủ bày ra Hỗn Độn Âm Dương đại trận.

Đối với công kích của Cổ Thần, Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm không hề hoảng loạn, chỉ thấy hai người quơ trường kiếm trong tay không ngừng, trong miệng thầm niệm Hồn Độn Âm Dương chân quyết, từng đạo kiếm cương từ trường kiếm trong tay hai người mạnh mẽ bắn ra, dung nhập vào trong ấn ký âm dương trên đỉnh đầu.

Kiểm cương của hai người tiến vào trong ấn ký âm dương, được ấn ký âm dương bồi dưỡng phát triển, khi kiếm cương từ trong ấn ký âm dương phát ra công kích về phía Cổ Thần, uy lực chỉ ít đã đề cao gấp đôi.

Đồng thời ngay lúc Ngũ Linh Phân Thần trùy, băng quyền, hỏa phượng của Cổ Thần đánh tới ngay trước mặt Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm ba trường, đột nhiên ấn ký âm dương bùng phát một đạo quang ảnh, bao phủ Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm vào bên trong, hình thành một đạo quang tráo trong suốt hộ thể.

Quang tráo này thoát nhìn yếu đuối vô cùng, thế nhưng Ngũ Linh Phân Thần chùy, băng quyền, hỏa phượng phun ra lửa mạnh sau khi trải qua suy yếu bởi kiếm cương ngăn cản, chạm vào quang tráo trong suốt, quang tráo trong suốt chỉ hơi rung động một chút, không hề xuất hiện vết rách.

Ngược lại Cổ Thần lại bị lực phản chấn cường đại chấn động tới phun máu tươi, nhất thời lui về phía sau ba bước, thấy hai đạo kiếm cương đồng thời bổ tới, Hàn Cương Ấn từ mi tâm bay ra, chặn đứng một đạo kiếm cương trong đó.

Quang mang chói mắt từ phía sau Cổ Thần bắn ra, Hư Tử Uyên lại không chế Cực Quang Bảo Kính thay Cổ Thần cản một kiếm.

Hai tay Cổ Thần liên tục kết pháp ấn, băng quyền và hỏa phượng liên tục thay nhau tiến hành công kích, đồng thời Ngũ Linh Phân Thần trùy không ngừng đập xuống, nhưng lực phòng ngự của quang tráo quả nhiên mạnh tới biến thái, cho dù Cổ Thần công kích như thế nào đi nữa thì quang tráo trong suốt giống như thuyền đi trên biển mưa gió, tuy rung rộng mãnh liệt nhưng không hề có dấu hiệu bị xé rách.

Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm có quang tráo pháp lực từ ấn ký âm dương phòng ngự, không hề phải phân tâm đề phòng, hai người liên tục bổ ra vô số đạo kiếm cương, mỗi một đạo kiếm cương dung nhập vào trong ấn ký âm dương liền trở nên mạnh mẽ hơn gấp đôi, đồng thời đạo đạo kiếm cương nhất tề hợp lực bổ về phía Cổ Thần.

Kiểm cương của hai người được ấn ký âm dương tăng mạnh, cực kỳ giống Cổ Thần thời điểm sử dụng Tam Tuyệt đại trận, cũng thuộc loại hình công kích yếu đuối thông qua pháp trận bồi dưỡng phát sinh lực lượng vô cùng kinh khủng.

Đồng thời Hồn Độn Âm Dương đại trận hiển nhiên so với Tam Tuyệt đại trận lợi hại hơn nhiều lắm, không chỉ khiến lực công kích mạnh mẽ hơn, còn có thể sinh ra quang tráo pháp lực, tiến hành phòng ngự, một âm một dương, một công một thủ, đại đạo trận pháp của ma đạo Âm Dương Tông quả nhiên không tầm thường.

Lấy Hồn Độn Âm Dương đại trận tấn công địch, Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm có thể công kích địch nhân, địch nhân lại không thể công kích tới bọn họ, bọn họ đã chiếm ưu thế hơn hẳn, tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ căn bản không thể phá hủy được quang tráo pháp lực từ Hồn Độn Âm Dương đại trận.

Khóe môi Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm vểnh lên, tuy rằng Cổ Thần mới chỉ có tu vi Trúc Thai hậu kỳ lại có thể thi triển ra thực lực còn mạnh mẽ hơn tu sĩ Dẫn Hồn hậu kỳ bình thường, thế nhưng trước mặt Hồn Độn Âm Dương đại trận của hai người cũng đành vô lực.

Cổ Thần liên tục công kích trong thời gian hơn mười lần hô hấp, chỉ ít Cổ Thần đã phát ra mấy chục đợt công kích vô cùng mãnh liệt, nhưng đều bị quang tráo pháp lực kia ngăn cản.

Tương phản, kiếm cương của Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm một kiếm so với một kiếm nhanh hơn, Hồn Độn Âm Dương đại trận này hoàn toàn có thể gọi là Hồn Độn Âm Dương kiếm trận, Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm bên trong quang tráo trong suốt múa kiếm, bổ ra đạo đạo kiếm cương, thông qua ấn ký âm dương hấp thu kiếm cương của hai người, một lần nữa phóng về phía Cổ Thần, uy lực tăng lên gấp hai lần.

Thời gian hơn mười lần hô hấp như vậy, bước chân của Cổ Thần hầu như đã đạp lên khắp ngõ ngách bên trong phòng luyện đan, chính là vì muốn né tránh kiếm cương phóng tới ừn ừn kia.

Hư Tử Uyên và Vân Tuyết đứng bên ngoài nhìn vô cùng lo lắng, dù là ai cũng có thể nhìn thấy được Cổ Thần đấu pháp với hai người đang rơi vào hoàn cảnh xấu, quả thực có thể dùng chặt vật để hình dung, mà hai người Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm bên trong quang tráo liên tục múa kiếm, giống như luyện kiếm lúc bình thường, không hề có nửa điểm áp lực.

Lại hai đạo kiếm cương oanh kích đến, Hàn Cương Ấn đã liên tục cản hơn mười đạo kiếm cương, cũng đã bắt đầu xuất hiện vết nứt, khiến trong lòng Cổ Thần đau xót, lập tức thay đổi pháp khí phi kiếm tới ngăn cản kiếm cương.

Đón đỡ chính diện vài đạo kiếm cương kinh khủng chém tới, cả người Cổ Thần nhất thời bị kiếm cương đẩy lui ra ngoài mấy trượng.

Hai mắt Cổ Thần đỏ ngầu, đột nhiên giữa đầu rống lên một tiếng vang vọng.

Giống như long thần từ thời viễn cổ rống vang vọng đại địa, trong sát na y phục trên người Cổ Thần bị xé nát, vô số lân giáp màu vàng mọc ra từ trên người hắn, hai chiếc long giác uốn lượn xuất hiện trên đỉnh trán.

Hai mắt Cổ Thần đỏ bừng, tiến hành long hóa một lần nữa, sau khi long hóa, thân thể của hắn cao hơn bình thường gần một thước, nguyên bản Cổ Thần không cao không lùn thoát nhìn giống như một cự nhân lực lưỡng.

Toàn thân là lân giáp màu vàng phát quang lờ lờ, Cổ Thần giống như chiến thần thượng cổ, trên người phát tán khí tức hủy diệt mãnh liệt.

Hai mắt nhìn thoáng qua Dương Kế Nam và Hoa Liên Âm, nhất thời hai người cảm giác mát lạnh từ sâu trong xương tủy, thấy Cổ Thần biến thành hình dạng nửa người nửa rồng như vậy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Hư Tử Uyên và Vân Tuyết nắm chặt tay nhau, vô cùng căng thẳng, vừa rồi bọn họ thấy Cổ Thần không địch lại, trong mơ hồ hi vọng Cổ Thần có thể biến hóa, nhưng lúc này nhìn thấy bộ dáng của Cổ Thần lại nghĩ tới sự tình kinh khủng lúc trước, trong lòng hai người đều lo lắng, sợ hãi Cổ Thần không khống chế được chính mình.

- Đây... Đây là cái gì?

Thanh âm của Hoa Liên Âm có chút sợ hãi nói:

- Kế Nam, hắn... Sao lại là một yêu quái?

Về mặt Dương Kế Nam ngưng trọng nói:

- Tu vi người này bất quá chỉ có Trúc Thai hậu kỳ, thế nhưng có thể phát huy thực lực Dẫn Hồn hậu kỳ, hiện tại biến thành bộ dáng như vậy, quả nhiên quỷ dị vô cùng, Liên Hoa, người này là kinh địch, nghìn vạn lần không thể chậm trễ, tuổi còn trẻ đã có thực lực kinh khủng như vậy, chỉ sợ có riêng Tàng Thiên Cơ mới sánh ngang được, nhân vật lợi hại như vậy lại không phải người Âm Dương Tông ta, không thể cho hắn sống trên đời.

Hoa Liên Âm gật đầu nói:

- Ừm, hiện tại hắn còn chưa quá mức trưởng thành, nếu như hắn trưởng thành tới cấp độ của Tàng Thiên Cơ, sẽ không có ai đủ sức giết hắn, hôm nay nhất định phải giết người này.

- Hừ...

Sắc mặt Cổ Thần xanh đen, trông mất tỏa hồng quang, không mang theo bất cứ cảm tình gì, lạnh lùng nói:

- Tàng Thiên Cơ tính là cái gì? Ngày sau chắc chắn sẽ chết trong tay ta, hai người các ngươi cũng dám nói lời cuồng ngôn, Dương Kế Nam, Hoa Liên Âm, hôm nay hai người các ngươi dùng cái chết để giải mối hận cũ giữa chúng ta!

a„+ K†i .QÆM; E L K- >Q GB M •K p¬ +MM; F?B T bÊ- ç•v H¨ H-M ç-m iB M #¼
*´ h?-M /o M?B M M?“M i?S+ #¼M ?¼- ç²M; i?ÌB F?B M ? B M; QÌB F?¬M; ?B m`
?“M +k pÈB M; QÌB i`QÊ+ K„i\

E?¬M; +?Q T?ûT .QÆM; E L K p¨ >Q GB M •K bmv iQ M?B m- *´ h?-M +QÌB +QÌB
K„i i`QÆM; H M- F?Q iS+ i?¬ #¢Q i`M M;¨T T?ÁM; Hmv M ç M- M?´i i?ÌB ?¨M w ç

h? M? •K H¢M? HMM; +O *´ h?-M T?€i` ,

@ *€+ M; QÆB +?`m +? i çB5

oW /Si HÌB i?•M i? HB M ?| i?“M? K°i ç¢Q i`M ºM? K¨m p¨M; - p¼i p T?Q [m M;
æ²M; i?ÌB- T?€T`M i v i`€B *´ h?-M #B M ç´B- iY /B K #,M; pB K K°i H-M M[i²
?| i?“M? K°i #,M; [mv M K M? K) ç€M? p T?Q i`QÊ+- +?QÎM; T?ªB M?´+ M? - pB
M?Q ?Ä /B K M;¨T i`ÌB- iW HÁM; #¨M i v ?„M #MM; T?€iX

LY i?•M i? +O *´ h?-M /QÈB H¨M ?Ä /B K ?WM; ?U+ i?B m ç®i- ç°i M?B M ?Ä
?| i?“M? +mM; - K°i ?| i?“M? i M- HB i /B K iB M H„K p¨Q ?Ä p•M +mM; - i®+ ç°
+ÁM M? M? ?ÆM K´v H-M- #„M p T?Q i`QÊ+X

æ²M; i?ÌB KB i•K *´ h?-M +?Êi ?B M ?¨Q [m M; - L; k GBM? S?•M h?-M i`Mv p¨ T?
HQ¢i # v` F?ÄB KB i•K- w MB K *´ h?-M T?•M i?“M? ? B Hm²M; - +MM; H9+ F?®M
GBM? S?•M h?-M *?Mv p¨ pÈB T?€T #ªQ T?B FB K #MM; T?€i [m M; K M; - M?´i i
.QÆM; ç¢B i`M M T?Q i`QÊ+ ?bM? i?“M? M M [m M; i`€Q T?€T HU+ i`QM; bm®iX

J°i #,M; i`mv M- K°i HB i /B K iB M- K°i #° L; k GBM? S?•M h?-M i`Mv- K°i i? M?
>-m M?Q +MM; K°i H9+ Q M? FQ+? p¨Q >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`M ?bM? i?“M?

•K

J°i iB M; M´ K¢M; F`+? HB i M?´i i?ÌB p M; H M- F?B M +?Q T?ÁM; Hmv M ç M H
+¬M; FQ+? K´v +?K+ H-M pW `²B pšM F?¬M; ? ? Q i`M M?´i i?ÌB bBM?` K´v p i

@ E?¬M; i®i

.QÆM; E L K ?¬ H M K°i iB M; - ? B M; QÌB ç²M; i?ÌB #B M b„+- i`QM; K„i i`M M;¨

.QÆM; E L K p¨ >Q GB M •K ç m +| im pB .šM >²M ?¨m F€- ? B M; QÌB bQM; im pÈ
>¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`M- ?-m M?Q ç½ p¬ ?¢M iB T +¨M iÈB i?U+ HU+ im bo`
F€ p¬ Hm¨M i? M¨Q çB M[- i`QM; pÁM; K°i + M? ;BÌ +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; i¢Q
T?€T i`M M¨vX

h? M?QM; i`M [m M; i`€Q i`QM; bm®i tm´i ?B M p i M Si`€+?- `ä`¨M; FB ç½ +?S
h?-M t€+ i?U+ +| i? T?€ ?Ov >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`MX

æ•v +?QM? H¨ +?mv M +?d +| im bo`²B L; mv M F€ i`Î H M KÈB +| i? H¨K çQÊ+- i
>Q GB M •K H¨K b Q F?¬M; bÊ ?½B\

J°i FQ+? F?¬M; ?Q¨M iQ¨M T?€ ?Ov çQÊ+ [m M; i`€Q T?€T HU+- ç¬B i`ÁM; K„i p¬
#®+ H M HY ;B¨M- [m M; K M; K¨m ?²M; +¨M; H9+ +¨M; i?`M?,

@ *Q ç-m`9i +´ i`QM; ç¢B i`M i?b ç½ b Q\ \*?Q /M H¨ GBM? Zmv ç¢B i`M +?•M
i?“M? T?´M K¢i

hB M; M|B *´ h?-M pW /Si- iY /B K #,M; pB K- pB K ?Ä T?-M i?B M- L; k GBM?
#ªQ T?B FB K M?´i i i?m p¨Q i`QM; +Æ i? - ? B i v pW ?B M #|M; ç2M- iK i?“M?`

@ EBK *QÆM; ¨€B S?“i

*´ h?-M [m €i HÈM H M K°i iB M; - ç°i M?B M FBK [m M; iQ¨M i?•M i`QÆM; H M- b
ç-m- i?“i HQM; F?QK H¢B- ? B +?•M ç¢T K¢M? i`M K†i ç´i- K†i ç´i # M /QÈB H¨T
;B®M; M?Q K¢M; M? M- ?| i?“M? ç€ pKM p,M; F?“T MÆBX

h`QM; +?ÈT K„i- i?•M i? *´ h?–M ;B®M; M?Q KkB i M M?¼M- +9B ç–m #„M i?ŠM;
T?€i` FBK [m M; +?|B H¼B- bQ pÈB i?lB çB K \*´ h?–M i?B i`B M` EBM? hB M
K¼B M; QlB pW M?bM- ? B K„i HB M +| +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q #` FBK +?•K ç•K tmv
*?Q /M .QÆM; E L K p`>Q GB M•K i`®M i`QM; [m M; i`€Q >¶M æ°M•K .QÆM; ç
K`M [m M; K M; +?|B K„i FB +kM; F?| KÎ` çQÊ+ MY T?–MX h?•M i? *´ h?–M +
#´ #„M` [m M; K M; M?`i i?lB p +?çK F`+? HB i pÈB [m M; i`€Q T?€T HU+ i`QM;
hm•M .m
*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E
Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

kkjX *?QÆM; N, EBK *QÆM; "€B S?"iX

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

h?2Q i`mv M i?mv i p EBK \*QÆM; "€B S?"i- K°i p`ç iY T?"i K¬M H` EBK *QÆM;
M; QlB M; ?2 +´ T?"i ;BªM; FBM?- ;BªM; FBM?tQM; - K¼B M; QlB ç m [m€ Hçv ?QÈ
h` M; +9B ç–m HB M F?B M +?Q p` +´ T?"i FB M; ½ tm®M; F?ÄB ç`B b2MX

hW ç| p b m- EBK *QÆM; ;†T T?"i F?¬M; +ÁM +9B ç–m iQÆM; #€B- ç°M; i€+ :B`
+´ T?"i FB M; ½ F?ÄB ç`B b2M çQÊ+ tQM; H` EBK *QÆM; "€B S?"i- EBK *QÆM; +|
KçM?- HU+ HQÊM; K°i +€B +9B ç–m- M; v +ª +´ T?"i +kM; F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+X

J°i +?B m EBK *QÆM; "€B S?"i M`v +?QM? H` +?B m b® +QÆM; K½M? M?`i i`QM;

" M M; Q`B i?•M i? \*´ h?–M ç m H` H•M ;B€T K`m p`M; - FBK [m M; H|M; H€M?- ç
Zmv M +O T?"i K¬M- .QÆM; E L K p`>Q GB M•K F?¬M; i? M?bM`ä i?•M i? *´
K°i çQ`M [m M; K M; ;B K„i- ;B®M; M?Q p–M; K†i i`lB ;B[i`Q - KçM? K) ç€M? iÈ
/Q >¶M æ°M•K .QÆM; ççB i`"M ?bM? i?`M?X

hQ`M #° T?ÁM; Hmv M ç M #` # Q T?O #ÎB €M? FBK [m M; +?|B H¼B- bBM?` K°i
i?€M?- HQçB +ªK ;B€+ M`v pW tm`i ?B M i`QM; b€i M - ç°i M?B M p M; H M K°i i

•K

*?`M ç°M; K½M? HB i; B®M; M?Q M9B HY #çQ T?€i M; "T i`lB- çBM? i B M?S+ |+-
i?lB H v ç°M; F`+? HB i- çdM? T?ÁM; + Q ?ÆM KQlB i`QÊM; iS+ i?b`€+? M€i- iW
–K`ÆB tm®M; /QÈB ç`iX

h?"K +?Q M; v +ª ççB çB M #,M; +mM; # M M; Q`B +kM; #` +?`M ç°M; iÈB KS+ H v
ç` +mM; Km®M bKT ç´- /¼ F?B M +€+ im bo ç M; i` M? ç`m # M M; Q`B ;B"i Mªv K

hQ`M #° /B +?d h`",M; h¬M; - i`QM; T?çK pB T?QÆM; pB M i`,K /†K- i`i +ª im bo +
ç`i`mM; ç°M; K½M? HB i- iU ?² K†i ç„i b„T #` MSi M - Km®M T?€i bBM? ç°M; ç`iX

h`i +ª +€+ im bo ç m FBM? ?½B M?bM M? m- F?¬M; #B i`®i +m° + ç½ +| +?mv M ;l

EBK *QÆM; "€B S?"i- mv HU+ KçM? K) iÈB KS+ ç° M`v\ >¶M æ°M•K .QÆM; ççB
i`€Q i`QM; bm®i imv`M; +| HU+ T?ÁM; M; U p¬ +MM; +QlM; ?½M- i? M?QM; /QÈ
S?"i +O *´ h?–M- M; mv M #ªM [m M; i`€Q T?€T HU+ ç½ +| p i`çM i`QM; b€i M
;B®M; M?Q KçM; M? MX

EBK [m M; i` M M; QlB \*´ h?–M F?¬M; ;BªK- +?d i`QM; i?lB ;B M M?€v K„i- iQ`M #
+?`M M€i #`v- iB m i€M F?¬M; +ÁM ?bM? #|M; X

J°i +?B m EBK *QÆM; "€B S?"i M"v +O *´ h?–M ç½ F i i?9+- FBK [m M; i` M M; QÌ
T?K+ #bM? i?QÌM; - F?–M; +ÁM +ªK ;B€+ i` M; M; ?B K ç†+ i?M +O T?"i K–M- H9+
[m M; - iQ"Mi?•MiÄ ` F?Q iS+ v m /`X

:B[*´ h?–M p` .QÆM; E L K- >Q GB M •K F?–M; +ÁM i?S ;b M; ,M +ªM- .QÆM; E
•K M; Q¢B i`W +?'M ç°M; +?d +ÁM +?'M ç°M; X >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M ?bM? i
HU+ i`QM; bm®i mv HU+ +U+ F€ K¢M? K)- F?–M; T?ªB im bo "²B L; mv M F€ i`Î H
çQÊ+X hm bo .šM >²M ?"m F€ +?Q Qi T?ªB +–M; FQ+? HB M iK+ K°i + M? ;BÌ KÈB

h? M?QM; *´ h?–M KÈB +?d +| im pB h`9+ h? B ?"m F€- +?d +–M T?€i ?mv ` i?U
F?B M ? B M; QÌB +?'M ç°M; F?–M; M; Èi- H9+ M"v /o M?B M #°+ T?€i mv HU+ K°
L; mv M F€\

Zm M; i`€Q T?€T HU+ i`QM; M?€v K„i HB M #` ç€M? i`9M; M€i #'v\

@ æ K¢M; H¢B5

h? M? •K *´ h?–M ;B®M; M?Q iY i?–M ?"M; H•K- i`QM; H¢M? HMM; K M; i?2Q p`B

hB M; M|B *´ h?–M pW /Si- +?QÎM; i`€B p¶ p T?Q i`QÊ+ - iY /B K #,M; pB K iW H
i?"M? K°i #,M; [mv M +U+ HÈM- #,M; [mv M #MM; T?€i [m M; K M; - ;B®M; M?Q i?E
.QÆM; E L KX

L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv K°i H–M M[ #„M ` iW ;B[KB i•K *´ h?–M- ?| i?"M? M
T?•M #B i +€+ ?QÈM; #„M p T?Q .QÆM; E L K p` >Q GB M •KX

h v T?ªB *´ h?–M pW H"i- T?€T #ªQ T?B FB K M? 'i i?ÌB tm' i?B M i`QM; i v- pB K
T?€T #ªQ T?B FB K H"TiS+ # Q T?O #ÎB M; ¼M HY +?€v ?WM; ?U+- i v T?ªB *´ h
+QÆM; ?Ä /B K M? 'i i?ÌB t i [m F?QªM; +€+? ?ÆM KQÌB i`QÈM; - iW # M ç–m T
M?€v K„i +?ûK iÈB i`QÊ+ K†i >Q GB M •KX

a m F?B T?€ [m M; i`€Q T?€T HU+ iÈB F?B \*´ h?–M tm' i i?O +–M; FQ+? iÈB i`QÊ+
GB M •K- i?ÌB ;B M +?d i`QM; ? B +€B b€i M K" i?–B- ? B M; QÌB +ÁM ç M; pb *´ h
HU+ K" +?'M ç°M; F?–M; M; Èi- +?d M?€v K„i +–M; FQ+? +O *´ h?–M ç½ iÈB i`QÊ

h`QM; H9+ ?QªM; bÊ- ? B M; QÌB M? 'i i?ÌB pmM; FB K K"m çÄ- i`„M; H M- FB K +
i`QÊ+ K†i- ç²M; i?ÌB ? B M; QÌB ç m imM; i? K K°i FB M T?€T #ªQ- .QÆM; E L K
#ªQ ?bM? i?¢+? #B K"m çÄ- >Q GB M •K i?b imM; ` K°i FB M T?€T #ªQ ;B®M; M?

> B FB M T?€T #ªQ M"v ç m H" T?€T #ªQ i`mM; T?~K- i`QM; M?€v K„i #B M i?"M
i`QÊ+ K†i .QÆM; E L K- +?†M çSM; #,M; [mv M +O *´ i?–M- T?€T #ªQ M?Q F?,M
K K K¢B v m çm®B- i` M i?U+ i FB K +QÆM; # Q i`MK ?Ä /B K +?ûK tm®M; F?–M
;B®M; M?Q pÄ FB K- # Q T?O H¢B FB K +QÆM; X

.QÆM; E L K p` >Q GB M •K M? 'i i?ÌB i`„M; # M? K†i- #'i [m€ +kM; H° ` K°i iB
+QÆM; p` FB K +QÆM; +O \*´ h?–M ç m #` ? B M; QÌB M; ,M +ªM çQÊ+X

h? M?QM; p pmB KWM; i` M K†i ? B M; QÌB KÈB H° ` F?–M; [m€ K°i b€i M - +ª ?
i?ªK H M K°i iB M; X

hmv `^M; ? B M; QÌB i?"M? +–M; +?†M çQÊ+ #,M; [mv M p` FB K +QÆM; +O *´ h?
S?•M h?–M i`Mv ç½ HQÊi [m i?¢+? #B p` T?€T #ªQ F?,M HK # v iÈB T?Q b m ?
+ÁM [m M; i`€Q T?€T HU+ T?ÁM; M; U # M +¢M?

L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv iB M [m•M i?–M i®+- ? B FB M #„M i`9M; b m HQM; .
i`9M; b m HQM; >Q GB M •KX

L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv #€ ç¢Q iÈB KS+ M"Q\ oW p`Q i?•M i? HB M H"TiS+ i
i`QM; +Æi? ? B M; QÌB- +ª ? B M? 'i i?ÌB ç m çÈM iÈB p†M p QiQ"Mi?•M- ç m çÈM
#¼M ?¼M F?–M; +ÁM HU HQÊM; F?®M; +? T?€T #ªQ- i?¢+? #B K"m çÄ p` T?€T #ª
M?Ä- # v p`Q KB i•K ? B M; QÌBX

E?¬M; +| i?¢+? #B p" F?,M HK M; ,M +^aM- FB K +QÆM; # Q i`MK i`QM; ?Ä /B K
tm®M;- ¸•K tmv M [m i?•M i? >Q GB M •K `²B FûQ K¢M?- K°i FB K M"v ¸½ +?B
•K- i`QM; M?€v K„i K'i K¢M; X

h®+ ¸° #,M; [mv M #¢Q i,M;- iB TiK+ H Q p T?Q i`QÊ+- Q M? FQ+? +?QM? ;B[
?„M T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- .QÆM; E L K ¸½ i`¼M; i?QÆM; X

.QÆM; E L K #` ¸€M? # v M;QÊ+ p T?Q b m- i?•M ?bM? M M K¢M? H M p€+? iC
KÊB `ÆB tm®M; ¸'i- H9+ M"v *´ h?¬M ¸½ HQÊi iÊB M; v b€i # M M;QÌB ?„M- ? B i
H M- FûQ K¢M? p ? B T?Q

h?•M i? .QÆM; E L K #` tû i?¬M? ? B MY - i?2Q b€i #QÊ+ +?•M >Q GB M •K- #Q

L?bM #° /€M; ?mM; i¬M +O *´ h?¬M- i`QM; HÁM; >Q hY lv M p" o•M hmv i +?´M ¸°
H¢M? HMM; FB F?B M ? B M;QÌB bBM? ` +<sup>a</sup>K ;B€+ t H¢- imv `^M; Î M; v i`QÊ+ H
t¬BX

.QÆM; E L K p" >Q GB M •K pW +? i- i?B i? +?B i?¬M? ? B T?¬M- +ÆM; B i +?
/WM; H¢B- +?QÎM; i`€B p¶ K¢M? p"Q i?•M i? .QÆM; E L K- #,M; +?QÎM; ¸°i M?B
i? .QÆM; E L K #B M i?¬M? F?®B #,M;- i?2Q FbM? F?Q "T iÊB H"TiS+ i M pÐ i?

h?•M i? +O >Q GB M •K i?b #` \*´ h?¬M ¸€M? ` K°i ¸¢Q T?¬M i?B M pB K ?Ä i?

*´ h?¬M F?) H"i i v- bQM; FB K K"m ¸Ä- i`„M;- i?¢+? #B p" T?€T #^aQ ?bM? F?,M i
>Q GB M •K HQm H¢B ¸ m #` ?„M i?m p"Q i`QM; *¬M E?¬M h`¢+X

G"TiS+- i?•M i? *´ h?¬M M?Q€M; H M- HB M [m v b M; M„K H'v [mv M i`K+ i` M ¸
[mv M i`K+ #` ?9i p"Q i`QM; i v *´ h?¬MX

hm•M .m

*?•M hB Mh€+ ;B^a, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *^aM?

kk9X *?QÆM; Ry, L;mv *Æ h¬M; h¬M; UR kV

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p" ¸^a iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

Zmv M i`K+ i?¬M #Q pW p"Q i v- \*´ h?¬M M?'i i?ÌB T?€i ` iB M; +QÌB ¸BM? i B M

@ > ? ? ? h?m¬M /QÆM; ¸ M T?QÆM;

G"TiS+- *´ h?¬M iU ?² M;?o iÊB +€B ;b ¸| - i?•M i? +?Êi H|2 F?¬M; i?'v- i`QM; M
Hmv M ¸ M- tm'i ?B M i`QÊ+ K†i >Q hY lv M- M|B,

@ aQ i,- i ibK ¸QÊ+ i?m¬M /QÆM; ¸ M T?QÆM; `²B- Hmv M i?¬M? i?m¬M /QÆM;
;B9T bQ i,

>Q hY lv M p" o•M hmv i M?bM *´ h?¬M i`QÊ+ K„i- M;U+ HB M iK+ T?"T T?²M;- ?-
i?ÌB i`QM; K„i tm'i ?B M p bÊ ?½BX

*´ h?¬M H9+ M"v iQ"Mi?•M ¸ m H" H•M ;B€T p" M; H|M; H€M?- i`QM; K„i iÄ ` [m
K€m iQÆB- F?Q iS+ iQ"Mi?•M i¢Q +^aK ;B€+ ?Ov /B i- FBM? F?OM;- +?Q /M H" B

@ aQ i,- H"K b Q p"v\

h?'v iBM? i?¬M +O >Q hY lv M F?€+ i?QÌM;- *´ h?¬M FBM? M;¢+ M|B- #¬M i v ¸C
hY lv MX

h?•M i? >Q hY lv M`mM H M- i`QM; K„i ;B®M; M?Q #`FBM? M;¢+ /¼ bÊ ?½B- #
? B K„i H¢B- ?Q i i?“i b•m K°i ?ÆB- F?¬M; ? bÊ ?½B #Ä +?¢vX

“M i v *´ h?¬M +€+? F?m¬M K†i >Q hY lv M F?QªM; K°i i'+- ¸°i M?B M *´ h?¬M
T?€T i?m”i ¸`M? i?•M- iQ`M #° i?•M i? M?’i i?ÌB +SM; M;„+X

æ•v H` +€B ;b\

æ•v H` i v +O i b Q\

h`QM; HÁM; \*´ h?¬M +?’M ¸°M;- M?bM #”M i v i`M ¸-v H•M T?B M +O +?QM? Kb
o•M hmv i p” >Q hY lv M H¢B M?bM +?QM? KbM? K” bÊ ?½B M?Q p”vX

G9+ M”v *´ h?¬M ?Q`M iQ`M H” [m€B p”i ?bM? M;QÌB- *´ h?¬M F?¬M; M?bM i?’v ?²
+?QM? KbM?- #^M; F?¬M; b) +”M; i? K +?’M ¸°M; K½M? HB i- #° /€M; H9+ M”v +
K„i ?mv i ?²M; FB iÄ F?Q iS+ ?Ov /B i FBM? F?OM;- ¸O F?B M #’i +S M;QÌB M”
¸ªKX

h`QM; +?®+ H€i- i?•M i? \*´ h?¬M +?Êi H|2- iB M p”Q i`QM; T?ÁM; Hmv M ¸ M- [i
?¬ ?’T b m- *´ h?¬M K°i H-M M[iW i`QM; T?ÁM; Hmv M ¸ M #QÊ+ ` - i` M M;QÌB
K”m t€K- i?•M i? ¸½ F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;X

Í i`QM; >Q h?B M h¬M; ¸½ # M,K- K¶B K°i M,K i¬M; K¬M ¸ m T?€i +?Q K¬M ?¢ ¸
T?K+X hQ`M #° v T?K+ iQ+? Hkv # Q M?B m M,K +O \*´ h?¬M ¸ m ¸†i i`QM; *”M E

J v K” +| M?B m v T?K+ M?Q p”v- #^M; F?¬M; +S K¶B K°i H-M #B M ?| ¸ m T?ªB ?
F?B #B M ?| tQM; F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM; bÊ H” T?ªB +?ÆB i`Á F?Ä i?•M ¸B /¢

J°i H-M M[iW i`QM; T?ÁM; Hmv M ¸ M ¸B ` - *´ h?¬M ¸½ F?¬B T?K+ H¢B i?¬M i?
F?OM; pW `²B ¸½ #B M K’i- M?bM [m +?d H” K°i M;QÌB i? M? MB M ¬M ?Á X

L m F?¬M; i”M K„i M?bM i?’v- i?U+ F?| +| i? iBM iQÎM; K°i M;QÌB i? M? MB M ¬
v m p”i FBM? F?OM; pÊB ? B K„i ¸Ä iQÆB pW `²B H¢B +MM; H” K°i M;QÌB\

h`QM; i v \*´ h?¬M pšM +¬K [mv M i`K+ i?¬M #Q M?Q i`QÊ+- ?„M Km®M KÎ` - M?Q
i?¬M #Q M”v ¸½ #` ?¢ +’K +? - H’v im pB +O ?„M +ªM #ªM F?¬M; i? KÎ` ¸QÊ+X

@ aQ ¸ - pW `²B- pW `²B i?U+ ¸€M; bÊX

>Q hY lv M M?bM *´ h?¬M i`QÊ+ K„i- iBM? i?¬M HQ H„M; M|BX

*´ h?¬M ;”i ¸-m ¸€T HÌB,

@ s2K` i ¸Q€M F?¬M; b B- +¬M; T?€T M”v T?B i?QÌM; M;?`+? i?B M- im Hmv M
T?K- ¸®B pÊB i•K i`Q +QM M;QÌBªM? ?QÎM; iQÆM; ¸®B HÈM- #’i [m€ +?d +¬M F?
HQ¢B iB M? ?m®M; M”v- bQ i,- b m M”v F?¬M; +| M;mv ?B K iÊB iQM? K M? i im
T?€T M”vX

@ VK

>Q hY lv M ;”i ¸-m- HQ H„M; M|B,

@ h +?d bÊ ¸ K’i i•K i`Q- F?¬M; #B M ?| i`Î H¢B M[X

“M i v *´ h?¬M tQ tQ F?m¬M K†i >Q hY lv M- M|B,

@ *?Q /M i +| #B M i?“M? [m€B p”i- i +kM; b) #ªQ ?° bQ i,- b) F?¬M; ¸ bQ i, T?ªB
M”Q- poM? pB M b) F?¬M;

o•M hmv i # M +¢M? i?’v i? - i`QM; HÁM; #¶M; M?B M +?m t|i- iQ p``’i F?| +?’m

*´ h?¬M ;BÆ [mv M i`K+ i?¬M #Q i`QM; i v H M M|B,

@ h`QM; [mv M i`K+ M`v`i+| i? ;?B +?ûT i?m-M/QÆM; ç M T?QÆM;- #'i [m€ [m i?lB i F?¬M; KÎ` çQÊ+- +'K+? # M i` M T?B i?QlM; HÊB ?çBX h?2Q i i?'v bÊ +kM; F?¬M; / /`M; KÎ` çQÊ+- b m F?B`lB F?ÄB MÆB ç•v i b) çB ibK L;¬ hBM?- æ M; MlB +?mv M- ç°i M?B M # M M; Q`B ççB çB M #,M; +mM; i`mv M iÈB iB M; tû M; QlB tm'i ?B M i`QÊ+ K„i # M; QlB *´ h?¬M- €M? K„i K'v M; QlB ç²M; i?lB`ÆB p MlB H` ?Q`M iQ`M #` [mv M i`K+ i`QM; i v *´ h?¬M ?'T /šMX

*´ h?¬M #m°+ [mv M i`K+ # M ?¬M;- pW`²B ?„M ç½ bÊK i?Y [m - [mv M i`K+ M`v F?¬M; i? i?m p`Q i`QM; *`M E?¬M h`ç+- #^M; F?¬M; ç½ F?¬M; #` M?[M; M; QlB M \_'i M? M?- i'i +ª+€+ i? HU+ +ÁM ç M; i` M? ç'm # M M; Q`B ççB çB M #,M; +mM; c H` M?•M b® bQ pÈB H9+ i`QÊ+ F?¬M; #^M; T?•M MY X

æ i` M? çQç i F?®B \*?B M h?¬M G M? # M M; Q`B- i'i +ª+€+ i¬M; K¬M ç m p m M; +QM #`B +?Q H`i- F i [mª M; QlB +QÊT çQÊ+ +m®B +MM; #` K¼B M; QlB ç²M; i?lB ççQ +¬M; FQ+? ç€M? i`9M; *?B M h?¬M G M? i`QM; i v im bo M`v- ç²M; i?lB ;B i hm bo çQç i çQÊ+ *?B M h?¬M G M? K'i KçM; F?¬M; MlB- K`F?®B \*?B M h?¬M G M p i M Si`ä` iX \*?B M h?¬M G M? H` #Q #ªQ *´ om i°+- +?Q /M H` im bo J M? hmv M /B i çQÊ+- ?m®M; ?² K'v M; QlB #¼M ?¼ im pB + Q M? 'i +?d +| h?¬M >ªB +ªM? .šM

*?B M h?¬M G M? tm'i ?B M p i M Si- #'i F€ B +kM; `ä`"M; - ç•v +?d H` K°i F?®B i?¬BX

"'i [m€- i?lB çB K T?€i ?B M` \*?B M h?¬M G M? H`; Bª- i?`M? pB M +€+ i? HU+ i?"K +?Q M; v +ª im bo .šM >²M ?"m F€ i`QM; +m°+ i` M? ç'm H`+? HB i +kM; M; ½ h? HU+ F?, T MÆB çSM; i?`M? çQ`M ç°B- M?bM # M; QlB *´ h?¬M i`QÊ+ K„i X

*´ h?¬M i?'v K¼B M; QlB iB M p`Q- >Q h?B M h¬M; +?d +ÁM HçB ? B M; QlB o¬ \*? H½Q oB h?m GQÆM; im pB .šM >²M ?"m F€ F?¬M; i?'v ç•m- F i [mª +| i? M; ?o ç h¬M b m M; ?mv i- ç½ #` i`¼M; i?QÆM; X

>mv M •K h¬M; +kM; +ÁM b|i HçB # M; QlB- K°i ; ½ i`QlM; H½Q .šM >²M ?"m F€ + L K *m M; h?'i X

hm bo h`M; ;B +ÁM HçB b€m M; QlB- ? B M; QlB .šM >²M ?"m F€- # M; QlB .šM >²M >²M bÆ F€X

hm bo h?B >²M h¬M; iU ?² #` i´M i?QÆM; i?ªK i`¼M; - +ÁM b|i HçB # M; QlB- K°i M M; QlB .šM >²M i`m M; F€X

h?¬M om h¬M; +ÁM HçB M, K M; QlB- .šM >²M ?"m F€ +?d +ÁM K°i K b M? K°i M; QlB >²M i`m M; F€- K°i M; QlB .šM >²M bÆ F€X

",M; h?¬M h¬M; +ÁM b|i HçB #®M M; QlB- .šM >²M ?"m F€ +?d +| J¬M; E?ªB o•M- # i`m M; F€X

hm bo pW i`ªB [m +?B M ç'm F`+? HB i +?Q Qi ç m +| im pB .šM >²M F€ i`Î H M- " +? L; ¼+ hB M H` +| im pB h`9+ h? B i`m M; F€- i? M?QM; ?„M +| h?¬M; GBM? ? ?mv` çQÊ+ i?U+ HU+ .šM >²M i`m M; F€X

*€+ i? HU+ ç m +| Qi M? 'i K°i im bo .šM >²M ?"m F€ M; ½ tm®M; - +| i? i?m *?B i i v +Æ #ªM T?ªB H` im bo .šM >²M ?"m F€- i? M?QM; K¶B H¬M H'v çQÊ+ \*?B M h iS+ i`Î i?`M? +€B çQ+? +?Q K¼B M; QlB +¬M; FQ+?- +?Q /M H` im pB .šM >²M ?"m M; QlB +kM; +?d +| K°i F i +K+ M; ½ tm®M; X

o¬ *?•M p` \*® hB K h¬M i?Q€M; [m M b€i K°i +?9i- i`U+ iB T +?çv iÈB # M +çM? * o¬ *?•M M?bM *´ h?¬M- i`QM; K„i H° HY ;B`M- ç®B pÈB ?`M? ç°M; H•K i`"M +?çv M°X

o T?-M>Q hYlv M- o- *?•M b) F?-M; +| Q€M F?Q HÈM M?Q p"v`²B- ?„M i?'v>Q
iÈB T?Q b m ç¢B çB M- pb p"v ç' i'i +ª i`€+? M?B K H M M;QÌB *´ h?-MX

æ®B pÈB p +,K iS+ +O o- *?•M- *´ h?-M F?-M; i? K ç w- *?B M h?-M G M? p"
h?-M F?-M; i? K #"M i•K- +?d + -M ?„M i bK çQÊ+ i?m -M /QÆM; ç M T?QÆM; H" ç
#B i *?B M h?-M G M? FB H" ç²;BªX

h¢B i?ÌB çB K M"v K" M|B- pšM H" M?|K im bo h" M; ;B +| i?U+ HU+ K¢M? M?'i- +|
#B i pb b Q h?B >²M h¬M; ?Q" M iQ" M M;?2 HÌB im bo h" M; ;B - h?B >²M h¬M; +|
H" .šM >²M ?"m F€- ? B M;QÌB H" .šM >²M i`m M; F€- i?U+ HU+ `i K¢M?X

a„+ K†i h" M; JK+ "„+ t M? Kûi- M?bM +?^K +?^K p"Q *´ h?-M- €M? K„i`ÆB p"Q [m
h?-M- H¢M? ;B¼M; M|B,

@ hB m iY- ;B Q H¢B [mv M i`K+ FB - #^M; F?-M; M;"v ?¬K M v M?'i ç`M? ;B i? i
M;QÆBX

*´ h?-M M?bM HQÈi [m +?9M; im bo .šM >²M ?"m F€- M|B,

@ L;QÌB Km®M F?-M; Qi- M M;B Q +?Q B KÈB ç9M; ç•v\

@ >W ?W

h" M; JK+ "„+ ?W H¢M? ? B iB M; - M|B,

@ >B M i¢B F?-M; +| *?B M h?-M G M?- æ¢B .Q M? i ç½ i´ M i?QÆM; F?-M; M?Ä
M;Q" B- ?„+ ?„+ J¼B M;QÌB ?šM H" #B i`ä iQM? i bM? +O i?€B iY h?B M *Æ +O
i`K+ F?-M; #B i H" ;b M"v H" K ç`+? M?•M pÈB æ¢B .Q M? i - i?€B iY h?B M *Æ ;B"
p` F?-M; i? `ÌB F?ÄB ç` ;BÈB æ¢B .Q M?- om .¢ PÆM; - J¬M; E?ªB o•M i` M? çQ
M;QÆB +QB M?Q i? T?ªB +|- i?€B iY h?B M *Æ +| i? Hw ;BªB çQÊ+- ?B M i¢B [m
æ¢B .Q M? +?9M; i /B i i`W iQ" M #º >mv M h?B M h¬M; - >mv M •K h¬M;

@ h?B >²M h¬M; p` æ¢B .Q M? æ æbM? +MM; M? m iB M HmB- F?-M; ;B i b¢+? >m
i? F?-M; #Ä [m X

h M im bo .šM >²M ?"m F€ h?B >²M h¬M; M|BX

om .¢ PÆM; /šM i?2Q M;QÌB h?-M om h¬M; - iB M p" B #QÈ+ iÈB ; -M h" M; ;B - +kM

@ L m *?B M h?-M G M? HQm H¢B i`QM; #,M; +mM; +?d H" ;Bª- p"v i?b æ¢B Gv p"
i` M? çQ¢i`²B- ? ?ª - M?bM p"Q K†i KkB i?€B iY h?B M *Æ- ?B M i¢B æ¢B Gv ?
M?'i HQ¢i /B i i`W >mv M •K h¬M; - >Q h?B M h¬M;X

h" M; JK+ "„+ ;"i ç-mX

" im bo >mv M •K h¬M; i?'v i bM? ?®M; F?-M; ´M- "¢+? L;¼+ hB M p" L K *mM; h
;½ i`QÎM; H½Q .šM >²M ?"m F€ # M +¢M?- ;½ i`QÎM; H½Q M"v ;"i ç-m pÈB ? B M;
+?9M; im bo >Q h?B M h¬M;X

h`QÎM; H½Q >mv M •K h¬M; M|B,

@ *€+ p` ç¢Q ?[m- +?9M; i T?ªB F p B +?B M ç'm`²BX

o- *?•M ;"i ç-m pÈB ?„MX

"¢+? L;¼+ hB M çB iÈB i`QÈ+ K†i o•M imv i- pmB p`¢Q`U+ ?¬,

@ hmv i M?B

o•M hmv i +?Q ?„M Kºi +€B HB + K„i M?Qm K"v F?BM? #d- i?U+ HU+ +O "¢+? L;½
iQ" M H" çQK ç|K b€M? pÈB K†i i`,M;X

•M? K„i h" M; JK+ "„+ `ÆB p"Q J¬M; E?ªB o•M- M|B,

@ J¬M; E?ªB o•M- æ¢B J¬M; +€+ M; QÆB [mv i ç`M? i? M`Q\ ",M; h?¬M h¬M; +€+
+?QM? H` +Wm ç`+? F?¬M; çÊB i`lB +?mM; - M; QlB +O >Q h?B M h¬M; H9+ M`Q
h?¬M h¬M; +€+ M; QÆB5

@ æ¢B J¬M; M; mv M w

@ æ¢B J¬M; +?9M; i F?¬M; Km®M i? K /UX

J°M; E?ªB o•M pW KÊB KÎKB M; i?b K°i i? M? •K #,M; H½M? p M; H M- J¬M; hB
?„M- ;B`M? MlBX

J°M; E?ªB o•M M?QÈM; K`v- ?ÄB,

@ hB M •K- >Q h?B M h¬M; H` +Wm ç`+? b®M; +? i +O +?9M; i - pb b Q F?¬M; i?
h?B M h¬M; +l i? MlB ?"M i? 'm tQÆM; - M`M; M? 'i ç`M? i?Q+? w ;B i b¢+? b) ?"m

E?m¬M Kti J¬M; hB M •K pšM #,M; H½M? M?Q i`QÈ+- MlB,

@ h H'v i?•M T?"M +¬M; +?9 æ æbM? æ¢B J¬M; K M? H M?- pB + M`v æ¢B J¬M
h? 'v J¬M; hB M •K MlB M?Q p"v- J¬M; E?ªB o•M ?ÄB,

@ o"v b m F?B i`Î H¢B æ¢B J¬M; +-M T?ªB ;BªB i?Q+? pÈB i¬M; +?O M?Q i? M`Q

@ h b) MlB `ä i' i +ª K¼B +?mv M pÈB bQ T?K- F i [mª /Q i ;€M? +?`m5

h? M? •K +O J¬M; hB M •K pšM iÄ ` ?"M F?Q M?Q i`QÈ+X

J¬M; E?ªB o•M ;"i ç-m- €M? K„i +?mv M ?QÈM; b M; h`M; JK+ "„+ MlB,

@ h`M; JK+ "„+- æ¢B J¬M; +?9M; i b) F?¬M; ?ÊT i€+ pÈB +€+ M; QÆB- +?9M; i ç
E?m¬M Kti h`M; JK+ "„+ i`Î M M H¢M? HMM; - MlB,

@ >„+ ?„+ æWM; i`€+? ` F?¬M; ç idM? +€+ M; QÆB- K°i F?B HY ;B" M +O i?€B i
#° ",M; h?¬M h¬M; +kM; T?ªB ?l i?`M? i`Q i`MX

o ;B" M /[+?Êi Hl2 H M i` M F?m¬M Kti ç€K M; QlB ",M; h?¬M h¬M; - J¬M; E?ªB o•

@ >Q h?B M h¬M; - >mv M •K h¬M; Î M; v i`QM; +ªM? M°B æ¢B .Q M? +€+ M; QÆB
i`W çQÈ+- +kM; /€K F?Q i`QÆM; ç®B T?l pÈB ",M; h?¬M h¬M; +?9M; i \ æ¢B J¬M
i F?¬M; ;B®M; M?Q >mv M •K h¬M; - >Q h?B M h¬M; >W h`M; h?B M *Æ +ÁM +?

J°M; hB M •K H¢M? HMM; MlB iB T,

@ E?¬M; +-M T?ªB M?B m HlB pÈB ?„M- çÊB i `lB F?ÄB ç` +mM; HB M iÈB ç` ;
h`M; h?B M *Æ ?„M +l #ªM HoM? ;b /€K ç M /B i æ¢B J¬M; - +?9M; i çB

LlB tQM; - M,K i M im bo ",M; h?¬M h¬M; ç m ?l i?`M? ç°M [m M; `lB F?ÄB ç¢B çB
i`Î p X

h` M Kti h`M; JK+ "„+ H° b€i F?Q ç`M; ç`M; - i`QM; K„i ;B®M; M?Q Km®M T?mM
æbM?- æ¢B .Q M? +l i?U+ HU+ K¢M? M? 'i- imv `^M; •K i?¬K ç€M? M? m H` +?m
M?QM; # M M; Q`B #®M ç¢B æ æbM? ç m H'v h?€M? æbM? pB i¬M- +QB M?Q K°i

h` M? çQ¢i \*?B M h?¬M G M? +l [m M ? `i HÈM- i`QM; çl iU M?B M F?¬M; i? M
;B[+€+ æ æbM?- M?QM; H9+ M`v F?¬M; ? +l i` M? çQ¢i HÊB Q+?- æ¢B J¬M;
M; ?o ;B[#®M ç¢B æ æbM?- K°i KbM? `lB çB- ?B M M?B M H` F?¬M; ç æ æbM
#®M ç¢B æ æbM? p`Q i`QM; K„iX

h`QM; HÁM; h`M; JK+ "„+ H`K b Q F?¬M; ;B" M /\

hm bo ",M; h?¬M h¬M; ç½ çB- €M? K„i h`M; JK+ "„+ H¢B K°i H¬M M[ /WM; H¢B i` M
M; "T i`lB iU ?² ç½ ibK çQÈ+ KK+ iB m +l i? T?€i iB i- h`M; JK+ "„+ +QlB ?„+ ?„+
@ E?¬M; +?ûK i" M ;B i imv i +€+ M; QÆB- F?l iB m i M HY ;B" M i`QM; HÁM; i X

G9+ M"v # M T?Q >mv M •K h¬M; p" >Q h?B M h¬M; +| ? B im bo .šM >²M ?"m F€
K'v M; QÌB *' h?¬M F?¬M; `ä "M; H„KX

J" # M T?Q h" M; ;B +| ? B im bo .šM >²M ?"m F€- h?B >²M h¬M; +| K°i M; QÌB- +°M
+| om .¢ PÆM; - i' M; +°M; +| #®M i M im bo .šM >²M ?"m F€X

a® M; QÌB +ÁM H¢B >Q h?B M h¬M; +| # M; QÌB- >mv M h?B M h¬M; +| # M; QÌB-

J" h" M; ;B - h?B >²M h¬M; - h?¬M om h¬M; - M; Q¢B i`W im bo .šM >²M ?"m F€ +ÁM
i?ÌB i` M +Æ #ªM ç m H" im bo .šM >²M i`mM; F€X

h?U+ HU+ ? B # M ?ÆM FûK [m€ t X

h" M; ;B - h?B >²M h¬M; - h?¬M om h¬M; ç²M; i?ÌB +?B M? m çSM; +?„M i`QÊ+ i?¬
/B M #,M; +mM; - >Q h?B M h¬M; p" >mv M h?B M h¬M; ç½ F?¬M; +| +?¶ ç +?¢vX

æ®B K†i pÈB # T?QÆM; i? HU+ HÈM h" M; ;B - h?B >²M h¬M; - h?¬M om h¬M; - ir
•K h¬M; F?¬M; iU +?O çQÊ+ i?®B HmB ` T?Q b m- iB M p"Q i`QM; T?ÁM; Hmv M
i? +?mM; +O K¼B M; QÌB iB M p"Q i`QM; T?ÁM; Hmv M ç MX

_ 'i M? M?- im bo h" M; ;B - h?B >²M h¬M; - h?¬M om h¬M; +kM; iB M p"Q i?2QX

h?'v T?ÁM; Hmv M ç M`€+? M€i # 'i F? K- K†i ç 'i MÆB MÆB H" +U i?¢+? HÈM ?Æ
iQÌM; +ÁM ç H B p¬ b® /'m p i T?€ ?Ov- i?'v çQÊ+ i' i +ª +ªM? iQÊM; MÆB ç•v- i
i?ÌB ç m H°` i?¬M ibM? F?B T bÊX

h`QM; HÁM; K¼B M; QÌB iU M?B M ?B m`ä- K°i H¬M +?'M ç°M; K½M? HB i/QÈB K†
ç`M? H" iW i`QM; T?ÁM; Hmv M ç M M"v i`mv M` - # 'i [m€ +?9M; i bo M?bM [m
ç M K°i HQÊi- i?U+ bU F?¬M; `ä M; mv M M?•M +O H¬M +?'M ç°M; FB `®i +m°+ H

L m +| im bo +?B M ç'm- i? M"Q H¢B F?¬M; +| MY çB K i?B i? b| i H¢B\ hbM? +ª
F?B M +€+ im bo ?ÆB +?9i FBM? M; ¢+ K" i?¬B- €M? K„i +O #¼M ?¼ +?•M +?QM
h?B M h¬M; p" >mv M •K h¬M; X

h" M; JK+ "„+ ? ? +QÌB M|B,

@ *€+ M; QÆB +?d +| K°i +QM çQÌM; +? i- +€+ M; QÆB +| ? B HU +?¼M- i?S M?'i
ç°M; i?Oc i?S ? B- iU` i v ;B i +? i K°i M; QÌB # M +¢M?- b m ç| ;B M?"T p"Q æ
HU+ +?Q æ æbM?- +?| K" æ æbM? Mm¬B /QÐM; ?B M i¢B ?ÆB Qi- +¬M T?ªB #´ t

hm•M .m

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L; ¬ "Q *ªM?

kk8X *?QÆM; RR, o•M hmv i *? i5

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p" çª iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

•M? K„i h" M; JK+ "„+ çªQ [m K¼B M; QÌB- M|B,

@ *-M T?ªB bmv M; ?o +?Q F„- ?B M i¢B ;B i +? i +€+ M; QÆB [mª i?U+ / /`M; M?Q
b) +? i`i t'm tQ- `i i?®M; F?´- M m iU b€i ?B M M?B M / /`M; ?ÆM- M m M?Q F
ç M H`K +?| +?Q æ æbM? +?9M; i - +?9M; i b) +?Q +€+ M; QÆB ,M tQÆM; t~m i®

h?¬M i?€B +O h" M; JK+ "„+ + Q M; ¢Q iÈB +U+ çB K- imv `^M; +?9M; im bo >Q h
h¬M; M; ?2 tQM; p¬ +MM; T?šM M°- i? M?QM; i`QM; ibM? ?m®M; M; mv ?B K i`QÊ-

K†i pÈB iY pQM; - M? [M; HÌB M"v imv ``M; +U+ F€ +m²M; M; ¢Q- M?QM; F?-M; Qi
+?9i/Q /U F? [mv i ç`M?X

@ hbK +? i +?Q H½Q iY

æ°i M?B Mi? M? •K +O *´ h?-M p M; H M- T?€T #ªQ T?B FB K ç°i M?B M tm'i ?
K) ç•K i?ŠM; p"Q h" M; JK+ "„+ - K°i ç¢Q FB K +QÆM; /"B iÈB ?ÆM ? B KQÆB i`Q
i`QM; M?€v K„i ç½ ç•K iÈB i`QÊ+ K†i h" M; JK+ "„+X

*´ h?-M #B i`^M; - i?ÌB ;B M +`M; H•m i`QM; HÁM; K¼B M; QÌB +`M; M Q M9M; - H"
lv M K°i +?9i- ç M" M; HQm w >mv M •K h-M; +| i? ç€M? HûM- b m ç| i`WM; K„ipÈ
` K°i FB KX

J¼B M; QÌB ç²M; i?ÌB +ª FBM?- +?Q /M H" B +kM; F?-M; M; Ì iÈB *´ h?-M p"Q H9
+M; FQ+? ç®B pÈB +?9M; im bo h" M; ;B - *´ h?-M #'i [m€ +?d +| im pB h`9+ h?
>²M ?"m F€ +O h" M; JK+ "„+ FûK çO # i`bM? iU- F?€+ #B i M?Q p"v- im bo .šM >²
i? / /"M; KB m b€i K°i im bo h`9+ h? B ?"m F€X

óhbK +? i ô

L?'i i?ÌB K¼B M; QÌB ç m tm'i ?B M bmv M; ?o M"v i`QM; HÁM; - #¼M ?¼ t2K ` *´ h
h? M?QM; ibM? ?m®M; i?U+ i ?Q"MiQ"MF?€+ bQ pÈB bmv M; ?o i'i +ª K¼B M; Q
T?€i ` i"Ti`mM; p"Q KK+ iB m h" M; JK+ #„+ - i`QM; HÁM; h" M; JK+ "„+ M?'i i?ÌB
+QÆM; M"v ?„M +ªK M?"M çQÊ+ mv ?B T bQ pÈB im bo .šM >²M ?"m F€ #bM? i?Q
?ÆM M?B mX

E?m-M K†i h" M; JK+ "„+ M; QM; i`¼M; - M?'i i?ÌB M?Q ;†T T?ªB ç¢B ç`+?X

S?€T #ªQ K°+ H,M; K"m t M? iW KB i•K +O h" M; JK+ "„+ # v ` - iÄ [m M; K M; +
ç" T tm®M; FB K +QÆM; +O *´ h?-MX

æQÆM;

J°i iB M; +?'M ç°M; F`+? HB i iW +?¶ p +?¢K T?€i ` - [m M; K M; +?|B K„iT?•Mi€
i`"M H M çB- T?€T #ªQ T?B FB K p" T?€T #ªQ K°+ H,M; ?mM; ?,M; p ç" T +MM; K°

„+ `„+

J°i iB M; p M; i? M? i?9v `i M?Ä iW T?€T #ªQ T?B FB K +O *´ h?-M p M; H M- M
FB K tm'i ?B M p i`€+? `i M?Ä- i? M?QM; M?bM [m +| i? i?'v çQÊ+ - T?€T #ªQ
H" ?¢T?~K- K" T?€T #ªQ K°+ H,M; +O h" M; JK+ "„+ +?QM? H" K°i FB M T?€T #ªQ

Gm" M p mv HU+ T?€T #ªQ- T?€T #ªQ K°+ H,M; ?B M M?B M K¢M? K) ?ÆM T?€T #
" +? #`+? #`+?

h? M?QM; iB M; #QÊ+ +?•M /²M /"Ti`mv M çB- i?•Mi? h" M; JK+ "„+ +?'M ç°M; M
b m # #QÊ+ - K°i #QÊ+ K¢M? K) ç¢Ti` M K†i ç'i ç mi¢Q i?"M? p i MSi M i?"i b•
+?"i p"i KÈB çSM; p [M; çQÊ+ b m F?B iB mi€M +¶ HU+ HQÊM; TªM +?'M FB X

hmv `^M; +QÌM; ç° T?€T #ªQ +O h" M; JK+ "„+ +?B K Qm i? bQ pÈB T?€T #ªQ T?B
M?QM; mv HU+ K°i FB K M"v +O *´ h?-M F?B M ?„M TªB i?®B HmB # #QÊ+ - #'i
` çQÊ+X

GU+ HQÊM; *´ h?-M T?€i ?mv ` bQ pÈB h" M; JK+ "„+ K¢M? ?ÆM M?B m H„KX

E?B T bÊ h` M K†i +?9M; im bo H° ` #B m ibM? p¬ +MM; F?B T bÊX

L; Q¢B i`W >Q hY lv M p" o•M hmv i- Î ç•v F?-M; +| B iWM; +?SM; FB M [m i?U+
h?-MX

a Q +| Fª M,M; \ h` M K†i +?9M; im bo ç m H° ` #B m ibM? F?-M; i? iQÎM; iQÊM

J°i im bo h`9+ h? B ?"m F€ /MM; K°i FB M T?€T #^aQ ?¢ T?~K /o M?B M +?'M im b
T?€T #^aQ i`mM; T?~K T?<sup>a</sup>B HmB H¢B # #QÊ+ \ lv HU+ K°i FB K M`v /o M?B M pQÊ
im bo .šM >²M ?"m F€ i?¬M; i?QîM;X

o¬ *?•M- i`QÎM; H½Q >mv M •K h¬M; M?bM \*´ h?¬M- i`ÁM; K„i i?B m +?9i M[`Èi
sm'i T?€i iW >Q h?B M h¬M; - F?B ç| *´ h?¬M #'i [m€ +?d +| im pB h`9+ h? B bÆ F
hB M p`Q /B +?B ç` +mM; KQîB M;`v- im pB +O \*´ h?¬M HB M [m, /` ç + Q H M iÈ
>B M i¢B M; v +^a im bo .šM >²M ?"m F€ +kM; #` K°i FB K +O *´ h?¬M +?'M ç°M; H
L, K M v *´ h?¬M KÈB Re im´BX

o¬ *?•M +?d +^aK i?'v i`îB ç'i tQ v +?mv M- +ÁM +| i?B M Hw M[? v F?¬M; ç•v \
#QÊ+ p`Q im pB .šM ><sup>2</sup>M ?"m F€ +kM; ç½ H` K°i i`QM; ? B ç¢B ç iY i?B M i`B M?'
h? M?QM; *´ h?¬M KÈB +?d Re im´B- i?U+ HU+ K¢M? K) pQÊi [m€ o¬ *?•MX h?U+
JK+ "„+ iQÆM; çQÆM; M? m- h`M; JK+ "„+ #` K°i FB K +O *´ h?¬M +?'M HmB K'v ;
+kM; F?¬M; iB T çQÊ+ K°i FB K pW `²BX

*´ h?¬M M?9M p B M|B,

@ h?U+ HU+ M?Q p"v +kM; /€K M|B HîB +m²M; M;¬M- i?U+ F?¬M; #B i b®M; +? iX
h`QM; K„i h`M; JK+ "„+ +?Q /M bÊ ?½B- M?QM; b€i F?Q +`M; i,M; H M- HÈM ;B¼M
@ :B i M;QîB M`v- M?[M; M;QîB F?€+ F?¬M; [m M i`¼M; - /MM; ? i K¼B #B M T?€
ç€M? +? i?„M ç| +?QM? H` +¬M; i?¬M +O æ æbM? æ¢B .Q M?- [m M iQ H°+ ?"n
[mv i #Q [mv i- Km®M +€B ;b +kM; çQÊ+- ;B i +?Q i

h?2Q b€i iB M; `®M; iQ +O h`M; JK+ "„+ - i'i +^a im bo h`M; ;B - h?¬M om h¬M; - h
ç°M; +¬M; FQ+? K½M? HB i ç®B pÈB *´ h?¬MX o¬ *?•M- *® hB K h`¬M p` >Q hY >
M *´ h?¬M- i?U+ HU+ *´ h?¬M #B m ?B M` F?B M #¼M ?¼ i?'v çQÊ+ ?B p¼M; -
ç®B T?QÆM; - M?QM; iU #^aQ p KbM? ;B i` M; Q`B F?¬M; T?^aB H` F?¬M; çQÊ+X

JB i•K *´ h?¬M +?Êi H|2 #¢+? [m M; - >`M \*QÆM; 'M H"TiS+ # v ` - ?| i?`M? K°i
+?„M i`QÊ+ M;QîB- M|B pÈB >Q hY lv M,

@ *?9 w T?Q b m- M;QîB >mv M •K h¬M; F?¬M; i? iBM iQÎM;X

*?9M; im bo h`M; ;B - h?B >²M h¬M; - h?¬M om h¬M; ç²M; i?îB +¬M; FQ+? "TiÈB-
H° `ä b€i F?Q ç®B pÈB *´ h?¬MX hm pB +O *´ h?¬M ç½ F?B M #¼M ?¼ +^aK i?'v mv
#B i çQÊ+ K°i h`M; h?B M *Æ ç½ +| # Q M?B m FBM? F?OM; - M m M?Q H¢B tm'i ?
F?¬M; T?^aB #`M; ?[m K` H` ç`+? M?•M- M?Q p"v b) +| mv ?B TiQ HÈM iÈB KS+ M`

ob p"v i`QÊ+ F?B \*´ h?¬M +ÁM +?Q ?Q`M iQ`M i`QÎM; i?`M?- i`QM; HÁM; K¼B M;
iQ, ;B i

J°i iB M; M´ p M; - +¬M; FQ+? +O K¼B M;QîB Q M? FQ+? K°i +?¶ ç®B pÈB *´ h?¬M
h?¬M ç m #` ç€M? p,M; M;QÊ+ H¢B- i?•M i? +kM; F?¬M; iU +?O çQÊ+ HmB H¢B
M;QîB ç¬M; i? K¢M?- +?B K Qm i? `i HÈMX

æ9M; H9+ M`v- # ;½ im bo >mv M •K h¬M; HB + K„i M?bM M? m- ç²M; i?îB tm'i i?C
FQ+? +O #¼M ?¼ F?¬M; T?^aB H` im bo h`M; ;B - h?B >²M h¬M; - h?¬M om h¬M; - K

*´ h?¬M v m M; ?B i iÈB +'T ç° F?B M im bo >mv M •K h¬M; +kM; T?^aB H° b€i F?C
h?¬M +ÁM +| i? M?"M çQÊ+ ?S ? M +O h`M; JK+ "„+X

>Q hY lv M çQÊ+ *´ h?¬M M?„+ M?Î- ç½ bÈK +| +?m`M #`- M?'i i?îB T?|M; ` *U+ Z

@ *´ h?¬M +`M i?"M5

o•M hmv i i? 'v # M; Q`B >mv M •K h¬M; +¬M; FQ+? /o M?B M H` ç²M; i?`B +?¼M
i?`B b„+ K†i i`„M; # M?- +'T #€+? ?¬ H M K°i iB M;- HB M +?¢v iÈB çSM; +?„M;
h¬M;- K°i FB M T?€T #ªQ iW KB i•K # v ` +?2 +?„M i`QÈ+ M; Q`BX

æ²M; i?`B ? B +?QÎM; iK i" T H¢B- K°i [m M; i`€Q T?€T HU+ H" T iS+ tm' i ?B MX

•K

J°i iB M; M' p M;- +¬M; FQ+? +O +?9M; im bo >mv M •K h¬M; ç²M; i?`B Q M? FQ
T?€T #ªQ #` +?'M pÐ- [m M; i`€Q T?€T HU+ i?b #` Q M? FQ+? #B M K' i F?¬M; +A
F?Q +?Q ? i i? çB- iB T iK+ H Q p T?Q i`QÈ+- K¢M? K) Q M? FQ+? H M M; Q`B

@

o•M hmv i ?ûi i?ªK K°i iB M;- T?mM ` K°i M; KK K€m iQÆB- M?' i i?`B i?•M i? p, M
tm®M; i`QÈ+ K†i *´ h?¬MX

hm•M .m

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

kkeX *?QÆM; Rk, *€+ L;QÆB æ m S?ªB *? i UR kV

L?¡K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

hB M; F m i?ªK i?B i +O o•M hmv i M?' i i?`B ?'T /šM bU +?9 w +O i' i +ªK ¼B M;
ç M- i` M K†i >Q hY lv M +ªFBM?- M?' i i?`B M?ªv ` T?Q i`QÈ+- iB T ç¡M o•M hm

>Q hY lv M ç½ T?¡M; ` *U+ Zm M; "ªQ EQM?- F?¬M; +¬M o•M hmv i M; ,M +ªM- +
>mv M •K h¬M; F?¬M; i? ;•v i?QÆM; i' M ç®B pÈB *´ h?¬MX

@ o•M hmv i

@ hmv i M?B

*´ h?¬M p` "¢+? L;¼+ hB M ç²M; i?`B ?ûi H MX

@

•M? K„i "¢+? L;¼+ hB M çÄ H M- M?' i i?`B M; Y ç¬m T?€i ` iB M; i`m i? i?ªK- i?•
hY lv MX

@ æ hmv i M?B +?Q i X

@ *9i +?Q i

h?•MªM? *´ h?¬M bQ pÈB "¢+? L;¼+ hB M +ÁM M? M? ?ÆM- i?B K çB M tm' i ?B M
+?Q ç M- +?QÎM; i`€B ç½ ç€M? ` - iY /B K #, M; pB K iW HÁM; +?QÎM; i`€B T?mM
+?QÎM; i?" i HÈM ç€M? i?ŠM; p`Q "¢+? L;¼+ hB MX

*?Q /M H9+ M`v "¢+? L;¼+ hB M +¡ +?9i M; •v /¢B- M?QM; i?¬M i`Q +QB M?Q i? M
+?QÎM; M`v +O \*´ h?¬M K¢M? K) F?¬M; ;b b€M? çQÈ+- M?' i i?`B T?¡M; ` K°i FB
+?2 +?„M i`S+ M; Q`B- ç²M; i?`B bQM; +?QÎM; iK H¢B i`QÈ+ M; U+- K°i [m M; i`€Q
K†i ?„MX

P M? S?€T #ªQ "¢+? L;¼+ hB M T?¡M; ` #` #, M; +?QÎM; +O *´ h?¬M ç€M? i`9M;
i?" M? F?®B #, M; - H" T iS+ `¢M MSi M' i?" M? p¬ b® KªM? pKM- i? çB +O #, M; +?Q
Q M? FQ+? p`Q [m M; i`€Q T?€T HU+ +?2 +?„M i`QÈ+ M; Q`B "¢+? L;¼+ hB MX

Zm M; i`€Q T?€T HU+ M?'i i?ÌB #B M K'i- #,M; +?QÎM; iB T iK+ i? iB M +¬M; - K
"¢+? L; ¼+ hB M- M?'i i?ÌB "¢+? L; ¼+ hB M T?mM ` K°i M; KK K€m iQÆB- i?•M i?
lv HU+ K°i +?QÎM; M"v +O *´ h?¬M iQÆM; iQÆM; pÈB +¬M; FQ+? HB M i?O +O
+?d H" im pB +O "¢+? L; ¼+ hB M bQ pÈB o•M hmv i+ Q ?ÆM M?B m H„K- imv `^M
HU+ ç m #` \*´ h?¬M T?€ ?Ov- M?QM; i?K i?QÆM; F?¬M; ? M; ?B K i`¼M; M?Q o•
h?'i ç!M çÐX

@ o•M hmv i

*´ h?¬M + 'T #€+? ?¬ H M- €M? K„i M?bM HQÈi [m o•M hmv i i`QM; HÁM; >Q hY lv
M?„K M; ?B M- b„+ K†i i`„M; # M?- *´ h?¬M çQ i v b! H M KkB- F?¬M; +! MY çB K
"¢+? L; ¼+ hB M #` \*´ h?¬M ç€M? K°i +?QÎM; i`¼M; i?QÆM; - F?¬M; /€K iB T iK+ i
pÈB i`QÎM; H½Q .šM >²M ?"m F€ p` L K *mM; h?'i +?çv b M; çSM; # M T?Q +?9M
h M i`QÎM; H½Q .šM >²M ?"m F€ FB M!B,

@ *?9M; i M; mv M w ç¬m M?"T æ æbM?- ?B T i`Ê æ æbM?- ç€M? +? i *´ h?¬MX
h" M; JK+ „+ KdK +QÌB ;"i ç¬m M!B,

@ h®i > ? - M m +! i? ç€M? +? i *´ h?¬M- +€+ M; QÆB b) F?¬M; T?ªB H" +?! æ æ
+O æ æbM?X æ æbM? b) F?¬M; #¢+ ç½B +€+ M; QÆBX
:½ i`QÎM; H½Q .šM >²M ?"m F€ FB ;"i ç¬m M!B,

@ aQ çB i+O i #` i`¼M; i?QÆM; - +! i? çQ ` ` M; Q"Bi` HB m i`QÈ+ \ GK+ EB
M?'i [mv i iY +?B M pÈB *´ h?¬M- F?¬M; +? i F?¬M; M; ÈiX
h" M; JK+ „+ bmv M; ?o K°i +?9i- ;"i ç¬m- ?„M +QB i`¼M; +?QM? H" +?B M HU+ .š
"BM?- p T?¬M L K *mM; h?'i p` "¢+? L; ¼+ hB M +, M #ªM F?¬M; +¬M tûiX

@ L K *mM; bQ ç - ç çQ L; ¼+ hB M i`Îp i`QÈ+- ç bQ T?K i` HB m +?Q ?„MX
GK+ EB K "BM? M?bM L K *mM; h?'i M!BX
L K *mM; h?'i ;"i ç¬m ç€T H!B,

@ _ä- GK+ bQ ?mvM?X

L!B tQM; L K *mM; i?'i K M; i?2Q "¢+? L; ¼+ hB M i?K i?QÆM; `!B F?ÄB MÆB ç•v
o¬ *?•M- *® hB K h`¬M çSM; i`QÈ+- *´ h?¬M p` >Q hY lv M ¬K i?B i? o•M hmv i çS
M; Q!B >mv M •K h¬M; H"i K†i- ibM? ?m®M; içK i?!B /WM; +?B M ç'mX
E?Q iS+ +O o•M hmv i ç½ ?Q"MiQ" M #B M K'i- imv `^M; i`QM; K„i *´ h?¬M i?'i p½
p¼M; - F?) H"i i v- K°i pB M ç M /QÊ+ K"m ?²M; M?Q M?Ä tm'i ?B M i`QM; i v ?„M
o•M hmv i- p" M +¬M; ;B9T M" M; Mm®i p"QX
æ•v +?QM? H" / M /QÊ+ i?"T T?~K M; ?`+? K M? ?Q" M- +! t€+ bm'i M?'i ç`M? ;B9
+? i H'v HçB bBM? +ÆX
>¬ ?'T /WM; HçB- iBK M; WM; ç" T- +?d +¬M HBM? ?²M +O im bo +ÁM +?Q +? i
+?[- M?bM im bo i?K i?QÆM; M†M; ? v M? - M m M?Q i?K i?QÆM; +?Q +? i- Mm
i` ,K T?¬M i` ,K +! i? #ªQ i`K çQÊ+ iQM? KçM; - M m M?Q i?K i?QÆM; KÈB +? i- M
+! F?ª M, M; FûQ HçB KçM; b®M; M?'i ç`M?- M?QM; t€+ bm'i F?¬M; HÈMX
> B K„i *´ h?¬M HQ H„M; M?bM p"Q o•M hmv i- ?„M F?¬M; #B i M; ?`+? K M? ?Q" M
HçB bBM? +Æ ? v F?¬M; X
L; ?`+? K M? ?Q" M pW KÈB ;B9T o•M hmv i Mm®i p"Q- H¬M; KB +O o•M hmv i HB
a„+ K†i >Q hY lv M pmB p - M!B,
@ L" M; ç° M; `²BX

*´ h?–M HB M iK+ çB K K'v +€B H M M; Q`B M`M; - K°i ççQ iBM? M; mv M bBM? K M
p`Q i`QM; +Æ i? o•M hmv i- H¬M; KB o•M hmv i K°i H–M M[; B"i; B"i- +?"K`½B K
.-M /-M F?m¬M K†i o•M hmv i ?²M; ?`Q ?ÆMX

@ L`M; idM?

>Q hY lv M pmB p - *´ h?–M M?bM o•M hmv i- i`QM; K„i imv +! K M; i?2Q p pmB
H¬M; K`v pšM M?Qm +?†i M?Q +kX

æ°i M?B M- o•M hmv i #B M b„+ - iU ?² p ?mv i b„+ i` M K†i M?Q i`Î M M K½M? H
i?`M? i`„M; # M?- K°i M; KK K€m iQÆB iW i`QM; KB M; M`M; T?mM`X

h`QM; K„i \*´ h?–M M?`i i?`B tm'i ?B M p imv i p¼M; - ?„M i?`v`ä- i`QM; M; KK K€
K M; i?2Q M; ?`+? K M? ?Q`M- M`M; ç½ F?¬M; i? i` çQÊ+X

hmv`^M; M; ?`+? K M? ?Q`M F?¬M; i? F?B M o•M hmv i H'v HçB bBM? +Æ- i? M?
i?`B; B M ?²B [m M; T?ªM +?B m M; „M M; OB- M`M; ; B M M M +?mv M ç°M; +QM K

@ *´ h?–M- b m M`v M; QÆB L; ?bM pçM H–M F?¬M; M M S?€i bBM? [m M? oÈB
a„+ K†i *´ h?–M +?mv M i?`M? FBM? ?½B- ?ÄB,

@ L`M; G`•K K`+?B i? \

o•M hmv i ; "i ç–m- M!B,

@ h L; ?o M; QÆB JÈB H` KçM? M?`i - i pb +Q`M; ; Bª- K`bBM?- pb +Q`M; ; Bª-
GU +?¼M +m®B +MM; *O i

L!B tQM; - o•M hmv i K°i H–M M[M?„K ? B K„i HçB- ?¬ ?'T ?Q`M iQ`M çSi- iBK F?

@ o•M hmv i

*´ h?–M ?ûi iQ K°i iB M; - i`QM; €M K„i M?`i i?`B #„M` K°i ççQ ?²M; [m M; - +?QÎM
hmv i- M?`i i?`B o•M hmv i HB M ?! i?`M? K°i F?®B iQÊM; #, M; X

h?•M i? +O M`M; - HBM? ?²M h'i +ª K¼B i?S ç m #` ç!M; #, M; HçB- ; B®M; M?Q
h?–M i?`v çQÊ+ i`QM; #, M; ç°M; içB æ¬M; >Q M; - ç®B pÈB M`M; K`M!B- i?`B; B
F?B T?€ ç!M; #, M; çB- i?`B; B M KÈB K°i H–M M[i?2Q /ÁM; +?ªvX

óa m M`v- +?d +–M M`M; Î i`QÊ+ K„i i - i b) çªK #ªQ M`M; +?m iQ`M ô

*•m M!B M`v HB M iK+ p M; H M i`QM; i B *´ h?–M- ?„M M!B` +•m M`v +?Q iÈB
+ M? ; B!- o•M hmv i M; v i`QÊ+ K†i ?„M #` çQç i çB iQM? K M?

@ _®M;

æ°i M?B M- *´ h?–M ; -K H M ; B`M /[- FB M i`Q`M; #`m K`m t€K i` M M; Q`B i`QM;
KªM? M?Ä- p¬ b® H•M T?B M K`m p`M; tm'i ?B M iQ`M i?•M ?„M- H9+ M`v ç•v i`C
HY ; B`M- iU ?² bQ pÈB ? B H–M #B M ?! i`QÊ+ +`M; i? K i`B i ç X

h`QM; HÁM; \*´ h?–M ; B`M /[- `®i +m°+ iB M ?`M? HQM; ?! H–M i?S # X

> B i v ? B +?•M +O ?„M ç m #B M i?`M? HQM; i`ªQ H'T H€M? K`m p`M; - M; v +ª
#ÎB HQM; H•M- iQ`M i?•M F?¬M; +! ç` T?QÆM; M`Q H`H`M / +O M?•M HQçBX

hB K€m i`QM; K„i ?„M i`QÆM; H M- ?²M; iÈB T?€i ç2M- ; B®M; M?Q K°i ?®B K€m
` F?Q iS+ ?Ov /B i- [m, /`- iY pQM; X

*?9M; im bo h`M; ; B - h?B >²M h¬M; - h?–M om h¬M; +MM; pÈB GK+ EB K`bM? ç²M
#QÊ+ - i`QM; K„i i`M ç–v +?'M ç°M; X

@ u m im >„M H`v m im

J°i;½ im bo h?—M om h—M; +?d p"Q *´ h?—M- i`QM; i? M? •K i`"M M;"T bÊ ?½B- /šI
`~vX

J†+ /M i?—M ibM? +O h"M; JK+ "„+ +| #B M ç´B- i? M?QM; b„+ K†i +QB M?Q #ªQ

@ >„M pšM +ÁM ?bM? M;QÌB- F?¬M; +| F?ª M,M; H" v m im- +?Q Qi T?ªB iÈB im p
F?ª M,M; H" v m im- t2K` H" im Hmv M +¬M; T?€T v m i°+ M"Q ç| KÈB #B M i?¬M?
p¬ +MM;- ?¬K M v p¬ Hm"M i? M"Q +kM; T?ªB çQ ?„M p"Q +?¶ +? iX

*?9M; im bo M?'i i ;"i ç—m- i? M?QM; i`QM; K„i pšM +ÁM ;B[p bÊ ?½B M?Q +kX

aU HÊB ?¢B +O v m im i¢B *´ >Q M; ç¢B HK+ ç½ HQm i`mv M M?B m M,K- +?d i
+ªM? i`Î H M KÈB çQÊ+ tQM; H" v m im- i`QÊ+ h?—M >ªB +ªM? +?d çQÊ+ ;¼B H" v
?| - K" v m im +| i? #B MªQ i?¬M? ?bM? M;QÌB- #'i [m€ M m M?Q Km®M ?Q"MiQ"
+QM M;QÌB- v m im F?€+ M? m v m +—m im pB F?€+ M? mX

h? M?QM;- /U i?2Q #bM? i?QÌM; K" M|B- v m im i?¬M; i?QÌM; Km®M ?Q"MiQ" M
Qi T?ªB +| im pB EBK æ M F€- i?"K +?Q +—M iÈB J M? hmv M +ªM? KÈB +| i? ?Q
*| K°i +?9i v m i?9 ç†+ i?M v m +—m im pB +¬M; + Q ?ÆM +kM; F?¬M; +?WM;X

L?QM; +| K°i b® v m im M;Q¢B H b® HQÊM; +U+ M?Ä +| i? #B M ?| `i bÈK- ;B®
#QÊ+ p"Q h?—M >ªB +ªM? ç½ #B M ?| i?¬M? +¬M; `²BX

o¬ *?•M p" *® hB K h`—M M?bM i?'v *´ h?—M #B M ?| i?¬M? ?bM? /¢M; M"v ç m i?'
i?•M *´ h?—M K¼+ ç—v H•M ;B€T- +ÁM +| HQM; ;B€+- i? M?QM; i?•M i? H" ?bM? I
F?¬M; ;B®M; M?Q `²M;- H¢B +¬M; F?¬M; T?ªB H" M;QÌB- i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q

•M? K„i *´ h?—M i`"M ç—v F?Q ;B i +?| +— ?ÆB M; ?B M; ç—m- €M? K„i ?„M çªQ [m +
;B - +?d p"Q im bo .šM >²M ?"m F€- iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ M|B,

@ L;QÆB- M;QÆB *ÁM +| M;QÆB- M;QÆB hQ" M #° +€+ M;QÆB ç m T?ªB +? iX

L|B tQM;- *´ h?—M +?d p"Q GK+ EB K "BM? M|B,

@ æWM; iQÎM; `^M; L K \*mM; h?'i p" "¢+? L;¼+ hB M +?¢v i`®M H" +| i? ;B[çQÊ
>mv M •K h—M; # Q +?2 ? B M;QÌB #¼M ?„M- i b) b M #^M; >mv M •K *®+- +?Q >r
imv i /B iX

Zm M; K M; i`QM; K„i \*´ h?—M pW +?mv M- H¢B `ÆB p"Q h"M; JK+ "„+- H¢M? HM

@ *ÁM +| h"M; ;B æ¢B .Q M?- ?¬K M v i`QÊ+ ? i;B i #¼M ç¢Q +?Q+? +€+ M;QÆB
*Æ

@ > ? ? ? ?

h"M; JK+ "„+ HÈM iB M; +QÌB- [m€i HÈM,

@ *²M; p¼M;- ?¼+ çQÊ+ +?9i çB K +¬M; T?€T v m im +kM; /€K ç€M? ç²M; pÈB i?
L;m M;®+

@ h?"i F?¬M;\

E?|2 KB M; *´ h?—M M? +? H M- `²B ç°i M?B M i?•M i? +?Êi H|2X

h'i +ª K¼B M;QÌB F?¬M; M?bM i?'v `ä #B M ?| i`QM; i v *´ h?—M- `²B ç°i M?B M K
/`B +?WM; KQÌB i`QÊM; tm'i ?B M i` M çdM? ç—m K¼B M;QÌB- K¢M? K) p¶ tm®M;-
H¢M? ç½ #S+ i?ŠM; p"Q K†i +?9M; im bo # M /QÊBX

h?•M i? *´ h?—M +kM; M?Q i?B K çB M +?mv M b M; T?QÆM; ?QÈM; K°i M;QÌB-
?B M i`QÊ+ K†i h"M; JK+ "„+X

h"M; JK+ "„+ +ÁM ç M; i`QM; +ª FBM?- K°i HÊB i`ªQ K"m p"M; #„i iÈB i`QÊ+ K†i ?

h" M; JK+ ", + i? 'i FBM? - M? 'i i? lB T? €T #^aQ i`mM; T? ~K K° + H, M; iW ; B[KB i•K
H¢M? K° i iB M; - FBK i`<sup>a</sup>Q M„K +?†i- +?°T K° + H, M; p" Q i`QM; i v- K° i FBK i`^aQ F
M? 'i i? lB #„ i ¢QÊ + ¢-m h" M; JK+ ", +X

*' h? -M bB i K¢M? - ; B®M; M? Q /Q ?'m #` M' imM; - ¢-m +O h" M; JK+ ", + #` #! T M
M? €v K„ i i? •M i? p" HBM? ?²M +?B +„ i- ?Q" M iQ" M K' i K¢M; X

*?d i`QM; K° i +€B b€i M - *' h? -M ¢½ ; B i +? i K° i ; ½ im bo .šM >²M ?"m F€\

*?9M; im bo M? bM *' h? -M ; B®M; M? Q iY i? -M iW JBM? ; BÈB T? O tm®M; - i`QM; ;
FBM? M; ¢+ - +? 'M ¢°M;

@ *€ + M; QÆB æ m T? ^aB +? i

h? M? •K *' h? -M K° i H-M M[p M; H MX

G-M i? S ? B M; ?2 ¢QÊ + i? M? •K +O *' h? -M- i` M K†i K¼B M; Q lB ¢ m #B M b„ +
M? Q #½Q Hk T? € ¢ - + "M; H9 + + "M; F? -M; i? p½M ?²B- i`QM; K„ i M? bM *' h? -M i

G9 + M"v M; Q lB K¢M? M? 'i i`QM; ¢` +mM; M"v +?QM? H" im bo .šM >²M ?"m F€X

h? M? QM; i`QM; b€i M *' h? -M ¢½ ; B i +? i K° i im bo .šM >²M ?"m F€- ; B®M; M?
K„ i ¢½ i? m i? "T iQM? K M? +O h" M; JK+ ", +X

E? !2 K-B *' h? -M p M? H M- ?²M; [m M; i`QM; K„ i F? -M; ? ; B^a- H-M HQÊ i ¢^aQ [r
¢²M; i? lB bQM; +?QÎM; tm' i ?B M- +?QÎM; i`€B ¢€M? ` iY /B K #, M; pB K- ?! i? "
+?WM; KQ lB i`QÊM; - K° i H-M M[T? €+? p T? Q +?9M; im bo X

*?QÎM; T? ^aB ¢€M? ` pB K ?Ä T? -M i? B M? ! i? "M? K° i ¢-m ?Ä T? QÊM; / "B iÈB ?
K" ` - K° i iB M; T? QÊM; KBM? p M; p¼M; - ¢²M; i? lB ¢€M? p T? Q im bo ¢®B T? Q

J° i #, M; +?QÎM; - K° i ?Ä T? QÊM; - K° i i`€B K° i T? ^aB ?-m M? Q ¢½ +?B K K° i T? -
T? ÁM; Hmv M ¢ MX

æ®B K†i pÈB + -M; FQ +? +O *' h? -M- GK + EB K "BM? ?- iQ K° i iB M; - M! B,

@ J¼B M; Q lB iK i" T K° i +?¶ - # M T? Q +?9M; i +! #®M im bo .šM >²M ?"m F€- HB
+! i? U+ HU+ K¢M? K) ?ÆM M[+kM; F? -M; i? +?®M; ¢Đ ¢QÊ +X

@ h®i

om .¢ PÆM; +MM; pÈB h? B >²M h-M; - im bo .šM >²M ?"m F€ /šM ¢-m h" M; ; B ¢²M;
iQ" M #° ; B®M; M? Q i? B K ¢B M tm' i ?B M # M +¢M? GK + EB K "BM? X

"®M im bo .šM >²M ?"m F€ ¢²M; i? lB tm' i i? O- T? €T #^aQ ¢ m ¢½ tm' i ?B M- [m^a M?
FQ +? iW ?Ä T? QÊM; /Q T? -M i? B M pB K ?Ä #B M i? "M? X

*?d H" M? [M; im bo .šM >²M i`mM; F€ p" bÆ F€ #` #, M; +?QÎM; +O *' h? -M + -M;
HU + K¢M? K) M? Q p"v- M; , M +^aM #, M; +?QÎM; +O *' h? -M K† + /M +! iÈB ?ÆM KQ l
p" bÆ F€ HB M i? O- i? M? QM; #` #, M; +?QÎM; p¶ i`9M; - [m M; i`€Q T? €T HU + /Q
i? "M? M? 'i i? lB #` +? 'M M€i #'vX

*?9M; im bo ¢ m ¢½ H'v ` T? €T #<sup>a</sup>Q M? QM; #` #, M; +?QÎM; #„ M i`9M; - H" T iS + #B
FB M T? €T #^aQ pW KÈB iB T t9 + pÈB #, M; +?QÎM; HB M #` +? 'M pĐ i M i`M? - ?Q

h? •M i? +?9M; im bo ¢²M; i? lB +? 'M ¢°M; - M? 'i i p, M; M; QÊ + p T? Q b m- i? "K +
iQÆB F? ÄB KB M; - ?ÆM KQ lB im bo .šM >²M i`mM; F€ p" bÆ F€ /o M? B M F? -M; ;
b m F? B HQM; ?! X

hm bo .šM >²M i`mM; F€- bÆ F€ F? -M; ¢O mv ?B T- i? 2M +?®i +?QM? H" #®M ; ½ i
EB K "BM? - imv `M; #¼M ?¼ F? -M; ? +! #' i +S i`"M T? €T T? ®B ?ÊT M"Q- M? QM;
HB M i? O pÈB M? m bQ pÈB >¶M æ°M •K .QÆM; ¢¢B i`"M +O .QÆM; E L K p" >Q
?ÆM # Q M? B mX

oB K ?Ä T?–M i?B M ?| i?“M? ?Ä T?QÊM; #`#®M ;½ im bo .šM >²M ?”m F€ HB M
#’v- #®M M;QÌB KWM; `Đ- GK+ EB K "BM? M|B,

@ hmv i?U+ HU+ +O ?„M `i K¢M?- M?QM; F?¬M; [m çQÊ+ #®M M;QÌB +?9M; i
i?“M i? +O ?„M p¬+MM; FBM? F?OM;- +?d +¬M F?¬M; iÈB ;¬M M;QÌB M¬v- +?9M
?“M F?¬M; i?“M? p’M ç X

@ æ9M; F?¬M; \

*´ h?–M F?BM? KB i+QÌB- M;|M i v +?d p“Q GK+ EB K "BM?- H¢M? HMM; M|B,

@ hB T i?2Q- +?QM? H“ M;QÆB

L|B tQM;- *´ h?–M i?m iY /B K #,M; pB K p“ pB K ?Ä T?–M i?B M H¢B- bQM; +?Q

@ EBK *QÆM; “€B S?“iX

æ°i M?B M- iQ“M i?“M *´ h?–M T?€i` [m M; K M; K“m p“M; ++|B K„i- ? B +?QÎM;
i?“T- FBK [m M; +U+ i?“M?- K†i i?QÌM; M?bM p“Q ;B®M; M?Q #`FBK +?“K ç•K tm
M?Q #`HY ç®i +?€vX

h?“M °M? +O *´ h?–M ç½ ?Q“M iQ“M /mM; M?“T p“Q i`QM; FBK [m M;- F?¬M; ?
+?d +| FBK [m M; ++|B K„i- `²B ç°i M?B M T?Q i`QÊ+ M´ #„M; ` - ?QÊM; p T?Q

o¢M EB K a–m

*?“M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ “Q *ªM?

kkdX *?QÆM; Rj, æ¢B a€i “®M S?QÆM;

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p“ çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

kk3X *?QÆM; Rj, æ¢B a€i “®M S?QÆM;X

“®M M;QÌB GK+ EB K "BM? F?¬M; i? KÎ? B K„i` - i?–M i?S+ +“M; ;B®M; M?Q #`
çQÊ+ #’i+S+€B ;b- i`QM; HÁM; #®M M;QÌB F?“M i`QÆM;- +?Q /M i`QM; HÁM; B
*´ h?–M p¬+MM; FBM? F?OM;- K°i ç¢Q FBK [m M; FB i’i+| mv HU+ imv i Hm•MX

h`QM; b€i M - K°i +¶ +ªK ;B€+ M;mv +Æ i`Q K¢M; # Q T?O #®M M;QÌB # M i`QM;X

h¢B i?ÌB F?“+ M;mv +Æ iY pQM;- #®M ;½ im bo .šM >²M ?”m F€ ç m #°+ T?€i` i?
#®M FB M T?€T #ªQ M?’i i iW KB i•K +O #®M M;QÌB #„M ` - ç²M; i?ÌB #®M bQM
T?Q i`QÊ+- [m M; i`€Q T?€T HU+ tm’i ?B M tmM; [m M? #®M M;QÌBX

h`QM; b€i M - #®M [m M; i`€Q T?€T HU+ /mM; ?ÊT pÈB M? m- ?| i?“M? K°i pÁM;
/mv M?’i- #ªQ ?° tmM; [m M? #®M M;QÌBX

P M?

oÁM; #ªQ ?° T?€T HU+ pW KÈB ?bM? i?“M?- i?“M i? *´ h?–M iÄ ` FBK [m M; +?
ç€M? p“Q pÁM; #ªQ ?°- K°i iB M; M´ i?“i K¢M? ç°i M;°i p M; H M- iQ“M #° T?ÁM; H
`mM; ç°M; K½M HB i- p¬b®+U i?¢+? iW i` M çdM? `ÆB tm®M;X

.B +?d h“ ",M; h¬M; FûQ /“B T?¢K pB i`,K /†K K°i H–M M[ i`mv M iÈB `mM; ç°M;-
MÆB ç m +ªK M?“M çQÊ+ M;-K /QÈB ç’i i`mv M iÈB `mM; ç°M;- i` M K†i H° p FBl

h`QM; iB M; M' i?"i HÈM- pÁM; #ªQ ?° T?€T HU+ i`QM; bm®i M?'i i?lB ?| i?"M?
?"m F€ ;B®M; M?Q pW #` ç€M? i`9M; K°i çÁM M;?B K i`¼M;- i?•M i? M?'i i?lB p
oÁM; #ªQ ?° T?€T HU+ /Q #®M M; QlB içQ i?"M? imv `^M; +| HU+ T?ÁM; M;U p¬ +
pÈB [m M; i`€Q T?€T HU+ /Q >¶M æ°M •K .QÆM; ççB i`"M +| +?9i F?¬M; #^M;- *
EBK *QÆM; "€B S?"i M; v +ª [m M; i`€Q T?€T HU+ /Q >¶M æ°M •K .QÆM; ççB i`"M
çQÊ+- ?m®M; +?B H" pÁM; #ªQ ?° T?€T HU+ i`QM; bm®i +O #®M M; QlB +'m i?"M
J°i +?B m ç€M? p,M; #®M im bo .šM >²M ?"m F€- FBK [m M; i` M M; QlB *´ h?-M im
i®+ ç° F?¬M; ;BªK- i?•M i? +?Êi H|2 HB M ?| i?"M? K°i ççQ FBK [m M;- i?•M i?
iB TiK+ p,M; M;QÊ+ T?Q b m- *´ h?-M ç½ tm'i ?B M # M +çM? ?„MX *?QlM; i`€B
GK+ EB K "BM?- iY /B K #,M; pB K pW T?mM- H"TiS+ ç¬M; +SM; GK+ EB K "bM?
*´ h?-M ?ç tm®M; /QÈB ç'i- i?ª GK+ EB K "BM? i`QÊ+ Kti- i`ªQ T?ªB M? M?"M; [i
i?b tm'i ?B M K°i çQlM; K€mX
h` M Kti GK+ EB K "BM? H° p bÊ ?½B +MM; +U+- #` *´ h?-M [mûi [m K°i i`ªQ- H
i?ªKX
*´ h?-M HçM? HMM; M|B,
@ S?ªM i†+- +?¬M +MM; +?Q o•M hmv i
L,K M;|M i v F?ûT HçB- H"TiS+ #|T M€i ç¬m GK+ EB K "BM?X
@
GK+ EB K "BM? +?d F`T T?€i` K°i iB M; i`m i? i?ªK iÈB +U+ çB K- K°i i`ªQ +O
ç•K tmv M [m ç¬m GK+ EB K "BM?- +°M; i`U+ iB T T?€ ?ÁM; HBM? ??²M i`QM; ç¬
"½ ;½ im bo .šM >²M ?"m F€ F?€+ M?bM *´ h?-M- i` M Kti ç m H° p FBM? F?OM;-
F?¬M; +-M T?ªB M|B- H9+ M`v M?bM \*´ h?-M ?Q`M iQ`M ;B®M; M?Q iY i?¬M- pW
h`ªQ T?ªB +O \*´ h?-M +?B ` - ç¬m +O GK+ EB K "BM? M´ imM; i|2- K'i KçM; iç
K°i +?QlM;- i?•M i? #` ç¬M; +SM; +O GK+ EB K ",M; pĐ i?"M? p¬ b® KªM? pKM-
ç'i- F?¬M; ? HQm HçB K°i +?9iX
æ•v ?Q`M iQ`M H"#[iB +; B i +?|+ +O *´ h?-MX " M; QlB >Q hY lv M- o¬ *?•M p
+€+? ç| F?¬M; t - i` M Kti o¬ \*?•M p` *® hB K h`-M #B M ç´B F?¬M; M;WM;- K` >C
HQ H„M;X L`M; +ªK ;B€+ çQÊ+ #B M ?| +O \*´ h?-M H9+ M`v bQ pÈB ? B H-M i`
HU+ bQ pÈB ? B H-M i`QÊ+ +°M; KçM? K) ?ÆM- i? M?QM; i•K ;B i +?|+ +kM; i?2
@ > ? ? ?
:B i GK+ EB K "BM?- i`QM; HÁM; *´ h?-M bªM bBM? K°i HQçB +ªK ;B€+ pmB p i?
iU ?² im pB i`QM; +Æ i? ç½ i,M; i`QlM; F?¬M; Qi- K°i +¶ HU+ HQÊM; +QlM; çç
h?-M- M?'i i?lB *´ h?-M T?€i bBM? iB M; +QlB çB M +m²M;X
>²M; [m M; i`QM; K„i \*´ h?-M +°M; i? K [m, /`- €M? K„i [mûi [m +€+ im bo +ÁM Hç
@ >¬K M v i ççB F? B b€i ;BÈB- ;B i K°i ç€K ççQ +?Q+? +€+ M; QÆB- K°i M; QlB +
hB M; M|B *´ h?-M pW /Si- i?•M i? ?| i?"M? K°i ççQ FBK [m M;- ç€M? i?šM; p
J¼B M; QlB +?d F`T M?bM i?'v K°i ççQ FBK [m M; #MM; T?€i- ç¬m p` i?•M i? +O K
F€ ;B®M; M?Q [mª #|M; + Q bm- #„M` t K'v i`QÊM;X
h®+ ç° +O ççQ FBK [m M; FB F?¬M; ;BªK- i`U+ iB T T?|M; iÈB i`QÊ+ Kti K°i ;½ i
+MM; +O h`M; ;B - i M im bo .šM >²M i`mM; F€ pW `²B +?d H` +ªM çQlM;- i?m" M
h` M Kti im bo .šM >¬M ?"m F€ h`M; ;B FBM? ?½B- M?'i i?lB KB i•K # v` K°i FB
ç²M; i?lB- bQM; +?QlM; ç€M? KçM? p T?Q i`QÊ+- T?€i` ? B ççQ +?QlM; +QÆM

*?QÎM; i`€B +O \*´ h?–M #B M i?“M? i`ªQ- i`U+ iB T M„K +?†i H´v T?€T #ªQ K°+
i?“M? [mv M- EBK *QÆM; h?–M Zmv M T?€i` - K°i ç¢Q [mv M +QÆM; tm´i ?B M-
;½ im bo .šM >²M ?”m F€ +O h`M; ;B ;B®M; M?Q H`K iW ç”m ?k- i`U+ iB T #` [m
ç€M? M€i #´vX

h`QM; b€i M - [mv M +QÆM; +O *´ h?–M ç½ FQ+? H M M; QÌB ;½ im bo .šM >²M ?
;B T?mM` K°i M; KK K€m iQÆB- i?•M i? p,M; M; QÊ+ p T?Q b mX

h®+ ç° +O *´ h?–M bQ pÈB i®+ ç° p,M; M; QÊ+ +O ?„M M? M? ?ÆM `´i M?B m- i`
K°i +?QÎM; +?KT t®M; M„K çQÊ+ ç–m +O ?„M- #†T M€i #´v- ç€M? ` K°i ç¢Q pB K
i?B i? im bo .šM >²M ?”m F€ h`M; ;B #` i?B m i?“M? i`Q i`MX

h`QM; M?€v K„i *´ h?–M tm´i i?O HB M iB T ;B i+? i? B im bo .šM >²M ?”m F€- K
F€- # M T?Q ç®B T?QÆM; +?d +ÁM M,K i M im bo .šM >²M i`mM; F€- +MM; pÈB or
p` K°i M; QÌB h?B >²M h–M; X

G–M M´v # ;½ im bo .šM >²M ?”m F€ h`M; ;B iB M p`Q i`QM; ç` +mM; ç m ç½ #Á
+ÁM H¢B ç m T?€i` iB M; ?ûi #B i?B i- ç•v +?QM? H`iªK #¢B HÈM M?´i iW K°i M
h`M; ;B H`K #€ +?O æ¢B .Q M?X

L?bM *´ h?–M ;B i M; QÌB ;B®M; M?Q +„i +•v +Ä- om .¢ PÆM; p`i M im bo .šM >²M
F?–M; +ÁM i•K iQ ç®B F?€M; - ç m ?–iQ ç®B pÈB im bo +ÁM b†i H¢B,

@ *?¢v *?¢v K m

L?´i i?ÌB i´i +ª im bo ç m ?† i?“M? ç¢Q ç¢Q ç°M [m M; - +?¢v` F?ÄB T?ÁM; Hmv

@ h?Q€i çQÊ+ b Q\

>²M; [m M; i`QM; K„i \*´ h?–M +?Êi H†2- +?QÎM; TªB ç€M? ` - K°i #,M; +?QÎM; i?
+€M? +Y #,M; T?ÁM; Hmv M ç M- ç²M; i?ÌB i?•M i? *´ h?–M +?Êi H†2- ?† i?“M?
i?2QX

EBK [m M; t i [m # M +¢M? ? B ;½ im bo- FBK iªQ +O *´ h?–M çªQ [m - ç–m ? B
ç²M; i?ÌB K´i K¢M; X

E?–M; Qi im bo #` \*´ h?–M ç€M? K°i +?QÎM; iY i?QÆM; - M; ½ tm®M; M; Q`B +Y - i
i?“M? +–M; +?¢v` F?ÄB T?ÁM; Hmv M ç M- #Ä +?¢v i?šM; ?QÈM; i–M; i` M ç¢B

E?–M; ç w iÈB M; QÌB i?K i?QÆM; - *´ h?–M ?† i?“M? K°i ç¢Q FBK [m M; - M? M? M
T?Q i`QÊ+ - ç€K M; QÌB o– \*?•M ç^M; b m +?, K b†+ F„ M?[M; M; QÌB #` i?QÆM; - M
çQÊ+ i v K´v M; QÌB o– *?•MX

h®+ ç° +O *´ h?–M M? M? M?Q i?B K çB M- MÆB FBK [m M; çB [m - M?[M; im b
KbM?X

æm´B iÈB ç¢B çB M #,M; +mM; - *´ h?–M `®i +m°+ ç½ çm´B F`Ti M im bo .šM >²M
[m M; K M; FBK +QÆM; iªQ H†2 H M- K°i ç¢Q EBM? hB M *?d K¢M? K) ç€M? p T?
K„i pQÊi [m F?QªM; +€+? ?ÆM KQÌB i`QÈM; X

h M im bo .šM >²M ?”m F€ ?Q`M iQ`M F?–M; M; ì iÈB i®+ ç° +O *´ h?–M H¢B M?
i`QM; FBM? M; ¢+ - +?d +QÆM; HB M tmv M [m b m ;€v +O ?„M- M?´i i?ÌB M´imM
o¢M EB K a–m

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *–M L; – "Q *ªM?

kkNX *?QÆM; R9, PÈ+ > M JQÌB L,K Ui?QÈM;V

L?†K /`+?, .mM; M?B

L;m²M, oBTp M/ M
:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

kjyX *?QÆM; R9, PÈ+ > M JQ`iB L,K Ui?QÊM;VX

h`QM; ç¢B çB M #,M; +mM;- #,M; pK # Q T?O- çQ`iM; M?bM F?¬M; pQÊi [m ? B KQ
ç€M? +? i i M im bo .šM >²M ?"m F€ +O h?B >²M h¬M;- b® im bo +ÁM H¢B ç½ iB
i?Q`iM; F?¡ M?bM i?'vX

h?¬M i?S+ +O *´ h?¬M çº i M?B M T?¡M; ` - /QÈB i`¢M; i?€B HQM; ?¡ - i?¬M i?S+
i,M; `i HÈM- iQ`M #º ç¢B çB M #,M; +mM; #` i?¬M i?S+ +O ?„M # Q T?O- M?[M;
M`Q ç m M„K `ä`M; i`QM; i vX

*´ h?¬M K¢M? K) [m v ç¬m H¢B- €M? K„i M?bM i?šM; Kº i T?QÆM; ?QÈM;- iU ?²
i¬M; i¬M;- i" T i`mM; p`Q Kº i ;½ im boX

om .¢ PÆM;- Kº i im bo .šM >²M ?"m F€ +m®B +MM;X

oW i" T i`mM; çQÊ+ KK+ iB m- i?•M i? \*´ h?¬M HB M ?¡ i?`M? Kº i ç¢Q FBK [m M
æº M i®+ +O *´ h?¬M +U+ M? M?- +?ÈT K„i ç½ çm´B i?2Q T?Q b m om .¢ PÆM; ?
K M; ;B[KB i•K +?Êi H|2- L;k GBM? S?•M h?¬M i`Mv M?'i i?iB M´ #„M` - ?¡ i?`M
T?•M #B i i` M /QÈB- i`€B T?ªB ;B[+'T i®+ p¼i p T?Q om .¢ PÆM;

h®+ çº +O L;k GBM? S?•M h?¬M i`Mv +U+ M? M?- M; v +ª F?¬M; F?Q +kM; #` tû M
b m HQM; om .¢ PÆM;X

hB M; tû ;B¡ +'T i®+ +?¡B i B i`mv M ç M- iQ`M i?•M om .¢ PÆM; ç m # Q T?O i`Q
i?'v `ä Kfi KkB- i? M?QM; ? B i`QM; K„i ?B M Hº ` # M M; Q`B F?¬M; i? +?2 ;B`r

h? iÈB +O L;k GBM? S?•M h?¬M i`Mv +U+ M? M?- om .¢ PÆM; Km®M i`€M? +kM
i? M;²B tm®M; /QÈB ç'i- iQ i? [m€B /`- ç²M; i?iB bQM; +?Q`iM; F i i?`M? T?€T 'M
K¢M? ` b m

h`QM; b€i M - p¬ b® ?„+ F?Q çº i M?B M iW ? B +?Q`iM; bªM bBM?- ?„+ F?Q F?¬M;
i`QÊM; tmM; [m M? #B M i?`M? F?¬M; ;B M ç2M F`i- T?Q i`QÊ+ +?d M?bM i?'v ?
i?'v i?•M i? om .¢ PÆM;X

*QM K„i *´ h?¬M F?¬M; M?bM i?'v- M?QM; i?¬M i?S+ +¡ i? i" T i`mM; p` i`Q +O o
GBM? S?•M h?¬M i`Mv F?¬M; i? v ç´B- M?'i i p¼i p T?Q om .¢ PÆM;- iY /B K #,
#,M; +?Q`iM; K¢M? K) p¶ p`Q i`QM; K`M ?„+ F?QX

@ om i?¬M ç¢B M?•M

om .¢ PÆM; çº i M?B M [m€i H M Kº i iB M;X

h?2Q Kº i iB M; [m€i iQ- ?„+ F?Q çº i M?B M +m²M +mºM F`+? HB i- *´ h?¬M T?€i
i`QÊ+ çº i M?B M #` M; Q`iB M`Q ç¡ +„i çSi- iU ?² T?Q i`QÊ+ tm'i ?B M F?¬M; ;B
i?`M? ? B MY `B M; #B iX

_²B çº i M?B M Kº i #¡M; ç2M i?"i HÈM iW i`QM; ?„+ F?Q # v ` - #¡M; ç2M M`v + Q iÈ
M?bM H¢B- iQ`M i?•M ç2M F`i- i? M?QM; #¡M; M; Q`iB çº i M?B M tQ v M; QÊ+ H¢B
#¢+ i`„M;- H¢B tQ v M; Q`iB #B M i?`M? iQ`M i?•M ç2M F`iX

*UªM? M`v i`QM; K`M ?„+ F?Q i?Q„i`M i?Q„i ?B M- F?¬M; i? M?bM `ä- iU ?² Kº
L;k GBM? S?•M h?¬M i`Mv +O \*´ h?¬M ç½ #„M p`Q i`QM; K`M ?„+ F?QX

*UªM? pmM; +?Q`iM; H M- Kº i #`M i v tm'i ?B M +?ºT H`v iQ`M #º L;k GBM? S?•M
K¢M?- L;k GBM? S?•M h?¬M i`Mv #„M M; QÊ+ i`î p T?Q *´ h?¬MX

æ²M; i?ìB M„K H'v L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv- F?–M; #B i iW +?¶ M`Q #!M; ç2M ç€
FQ+? K°i +?¶ pÈB #,M; +?QÎM; - –K K°i iB M; M' p M; - /o M?B M mv HU+ ?Q`M iQ`M
+O *´ h?–MX

æ®B K†i pÈB L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv + 'T i®+ T?;!M; iÈB- FBK i`ªQ +O *´ h?–M
`i M? M? HB M iB T çQÊ+ L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv p`Q i`QM; i v- iY /B K #,M; p
K'v ç¢Q T?€T HU+ ç²M; i?ìB i`mv M i?2Q- F?B M T?€T HU+ +O ç®B T?QÆM; ~M +
i`Kv #` #S+ iQ`M #°- L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv #` \*´ h?–M i?m p`Q i`QM; KB i`KX

",M; +?QÎM; #` #!M; ç2M iB T çQÊ+ - L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv +kM; #` #!M; ç2M M
i`QM; K„i \*´ h?–M #MM; T?€i- i` M K†i +?Êi H|2 p ;B”M /[- ?€ K²K i?ûi ;”Q- T?€i
çBM? i B M?S+ |+ - b€i F?Q i`QM; K„i +”M; ç”K ?ÆMX

"!M; ç2M i?”i HÈM FB `®i +m°+ +kM; M; WM; tQ v i`ÁM- K°i i? M? •K iW i`QM; K”M
@ hB m K Q ?”B MÆB M`Q\ .€K ?¢ i?O ç®B pÈB #ªM i–M- iQ ; M HÈM K”i- F?–M; #
h? M? •K +O om .¢ PÆM; +kM; iW i`QM; K”M ?„+ F?Q p M; H M- +mM; FQM? M|B,
@ om h?–M ç¢B M?•M- i M; mv M FQM? /•M; bm®i çìB +?Q M; QìB- i?dM? M; QìB; F
+? i im bo T?Q i`QÊ+X

"!M; ç2M pÁM; pQ MY pÁM; - H¢B #B M i?”M? #!M; i`„M; - i? M? •K #B M ç´B- F?–
@ "m²M +QìB- B /€K #’i FQM? ç®B pÈB i?O ?¢ #ªM i–M- #ªM i–M ç ?„M +? i F?–M
*UªM? M`v T?•M i?”M? MY K”m i`„M; - MY K”m ç2M- +Q M?B M? B # M ç m +| ?
iU ?²+ª ? B # M ç m H” K†i +?QM? - /mv M?’i #bM? i?QìM; +?QM? H” M; QìB ?”B +
K”m ç2M K°i +?•M K”m i`„M; T?•M #B i?QÈM; p ? B T?Q F?€+ M? m- +?•M K”m
K”m i`„M; - +?•M K”m ç2M ?QÈM; p T?Q K†i K”m ç2MX

>²M; [m M; i`QM; K„i \*´ h?–M +”M; ç”K- M?bM T?•M i?•M om h?–M T?Q i`QÊ+ - çB
@ > ? L m M?Q H” +?•M i?•M #ªM i–M +O M; QÆB iÈB ç•v M; QÆB +ÁM +| çB K i
+?d H” K°i ç¢Q T?•M i?•M w MB K +kM; /€K iQ K²K- t2K i H”K b Q /B i ç¢Q T?•M i
@ hB m iY ibK +? i ”ªM i–M Km–M iB m /B i M; QÆBX
L; ?2 *´ h?–M M|B- T?•M i?•M om h?–M M?’i i?ìB ;B”M /[- ç°i M?B M +QÆM; F?Q +
i?”i HÈM FQ+? i?ŠM; p T?Q *´ h?–MX

@ *?Q M; QÆB FB M i?9+ K°i +?9i +€B ;b KÈB H” [mv M T?€T +?•M +?QM?5
*´ h?–M [m€i HÈM K°i iB M; - ? B i`ªQ i?”M? [mv M- EBK *QÆM; h?–M Zmv M M?’
? B ç¢Q [mv M +QÆM; K”m p”M; i`QM; M?€v K„i FQ+? p`Q [mv M +QÆM; +O T?•M
•K K°i iB M; M' p M; p¼M; - [mv M +QÆM; +O T?•M i?•M om h?–M #` +?’M M€i #’
i`QÈM; M?’i i?ìB i?®B HmB p T?Q b m K°i #QÊ+X

> B +?•M *´ h?–M ç¢T K¢M? - i?•M i? M?’i i?ìB M?ªv H M + Q ?ÆM KQìB i`QÈM; -
` - ç¢Q ç¢Q [mv M +QÆM; K”m p”M; ç€M? p`Q ç–m T?•M i?•M om h?–M- T?•M i?
Km®M /MM; [mv M M; ,M H¢B- i? M?QM; [mv M +QÆM; /Q *´ h?–M ç€M? ` `i M?B
çÐ ? i- M?’i i?ìB #` ? B ç¢Q [mv M +QÆM; ç€M? i`9M; - T?€i` iB M; p M; +?’M ç°
S?•M i?•M om h?–M #` ? B ç¢Q [mv M +QÆM; +O *´ h?–M ç€M? M; ½ tm®M; /QÈB
K¢M? i` M F?–M; i`mM; - ?¢ tm®M; #KM; T?•M i?•M om h?–M- iY /B K #,M; pB K
ç²M; i?ìB tm’i ?B M- M?’i i +–M; FQ+? i?•M i? T?•M i?•M om h?–MX

S?•M i?•M om h?–M T?€i` iB M; i`m i? i?ªK- `Qi ;”Q M|B,
@ hB m iY- i M?È F„M; QÆB `²B- #ªM i–M +O i M?’i ç`M? b) iB m /B i M; QÆB
@ æB ibK +? i çB

*´h?–M`®M; HÈM K°i iB M; - iY /B K #,M; pB K p` pB K ?Ä T?–M i?B M ç²M; i?ì
h?–M- /QÈB ? B i–M; +¬M; FQ+? #,M; p` ?Ä - +€B ç–m i?•M T?•M om h?–M K°i ç²M
ç–m iB M #` ç|M; i?`M? #,M; - b m ç| H¢B #` i?B m i?`M? i`Q i`MX

hQ`M #° i?•M i? T?•M i?•M om h?–M i?`i HÈM b m F?B #` i?B m ç®i K'i ç–m M? i
i–M; ?„+ F?Q iB m i€M- i`QM; M?€v K„i \*´h?–M ç½ tm'i ?B M i`QÈ+ K†i om .¢ PÆ

om .¢ PÆM; M?'i i?ìB ç~v ?„+ #`Q tm®M; - H°` /mM; M? M tBM? ç TFB m /B K- +
K` ?Q†+- i`QM; €M? K„i i`M ç–v +–m F?~M,

@ æSM; ;B i i - i +| i? ?–m ?¢ M; QÆB h +| i? i?Ä K½ M i'i +ª v m +–m +O M; Q

>²M; [m M; i`QM; K„i \*´h?–M +?ÈT ç°M; - F?¬M; +?9i`mM; ç°M; M`Q- om .¢ PÆM;
iªQ +O *´h?–M ç½ +„K tm®M; - ç•K tmv M [m i`€B iBK om .¢ PÆM; - iY /B K #,M
i? om .¢ PÆM; H`T iS+ ?| i?`M? F?®B #,M; - *´h?–M [mûi [m K°i +?•M- F?®B #,
KªM? - `ÆB tm®M; ç'iX

L, K i M i m b o .šM >²M ?`m F€ ç m ç½ K'i K¢M; X

o¢M EB K a–m

*?•M hB M h€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L; ¬ "Q *ªM?

kjRX *?QÆM; R9, PÈ+ > M JQ`ìB L, K U?¢V

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

kjkX *?QÆM; R9, PÈ+ > M JQ`ìB L, K U?¢VX

J°i H–M M[;B i +? i K°i M; Q`ìB- i`QM; HÁM; *´h?–M +| +ªK ;B€+ p¬ +MM; p m B bQ
?ÆM K°i +?9i- i`QM; KÆ ?² +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +?¢K p`Q #bM? +ªM? h`9+ h? B

h?–M i?S+ *´h?–M çªQ [m - #` T?•M i?•M om h?–M #€K i`K K°i +?9i i?ìB ;B M- K
i`mM; F€- bÆ F€ ç½ `ìB F?ÄB ç¢B çB M #,M; +mM; - i`ì H¢B i–M; i?S+ ?QM ç` +m

æ` +MM; p¬ +MM; T?S+ i¢T- +?¢v M?Q p`v `i F?| çm´B i?2Q ? i- +ªK ;B€+ i`QM
p m B bQÈM; - F?¬M; ? M´B ;B`M- /M b Q çB M[ L K \*mM; h?'i p` "¢+? L; ¼+ hB M
+mM; - +?Q /M ;B i b¢+? K¼B M; Q`ìB i`QM; ç` +mM; - +?d +–M ?„M +ÁM b®M; ` M,
?Q`B M; ?B H M ç–m ?„MX

S?Q b m i`mv M iÈB iB M; #QÈ+ +?•M- \*´h?–M tQ v M; Q`ìB M?bM H¢B- +?QM? H
hB K h`–M çB iÈB- i?B i? o•M hmv i #` ç|M; #,M; çQÈ+ >Q hY lv M ¬KX

*´h?–M i?'v o¬ *?•M- ?²M; [m M; i`QM; K„i +?Èi H|2- ç°i M?B M b€i F?Q #`M? i`
H M HB M ?| i?`M? K°i ç¢Q FBK [m M; - FBK iªQ H|2 H M iS+ i?b +?°T p`Q v i?–

a„+ K†i o¬ *?•M #B M ç´B- #`i [m€ pW `²B >Q hY lv M ç½ ;BªM; ;BªB +?Q ?„M- *´
b) F?B M i•K iB M? F?¬M; ´M ç`M? - M?'i i?ìB KB i•K # v ` K°i F?®B H M? #`B- +?
h?B M G M? #B M ?ÆM ?ÆM K°i i`QÈM; - +?2 +?„M i`QÈ+ K†i o¬ *?•MX

@ *´h?–M

h?'v *´h?–M M; v +ª bQ ?mvM? ç ç²M; K¬M +kM; ?¢ b€i i?O- >Q hY lv M ?¬ iQ K°
•K i`M M; "T #B i?QÆM; X

h? M? •K +O >Q hY lv M M? 'i i? ÌB F? B M *´ h? -M i? M? idM? F? -M; Qi- i? M? QM
>Q h? B M G M? - K° i iB M; M´ p M; H M- *´ h? -M /WM; +¬M; FQ+? - >Q h? B M G M
T? €T #ªQ T? ÁM; M; U i? Q ÊM; T? ~K- K° i FQ+? M¬v +O *´ h? -M ?Q¬M iQ¬M #` M; ,M

@ *´ bQ ç 5

h? 'v *´ h? -M ?²B T? K+ i? -M i`Q- >Q hY lv M H¢B K° i H- M M[?¬ H M X

h? M? •K +O >Q hY lv M ;B®M; M? Q HB m i? m®+ i®i M? 'i ;B9T F?¬B T? K+ i? -M i
iB M; F m +O >Q hY lv M- ?²M; [m M; i`QM; K„i /-M /-M HmB çB- +¬M; H9+ +¬M;
i`QÎM; b K K¬m t€K K†+ H M M; QÌB- H•M ;B€T i` M M; QÌB *´ h? -M ç½ i M ? iX

o¬ *?•M M? bM *´ h? -M- i`QM; K„i +| K° i iB H Y ;B¬M- #'i [m€ F?¬M; /€K KÎKB M;

"B M i`Î H¢B ?bM? M; QÌB- \*´ h? -M F?¬M; M|B i? K çB m ;b- pW `²B Km®M ;B i c
SM; #ªM M,M;- ?B M i¢B +| >Q hY lv M # M +¢M? - F?¬M; T?ªB i? ÌB +Æ- p¬ /mv M
ç²M; K¬M- >Q hY lv M imv i ç®B F?¬M; +?Q T? ûT ?„M H¬K M? Q p¬vX

"®M M; QÌB K M; i?2Q i? B i? o•M hmv i #` ç|M; #,M; `ÌB F?ÄB ç¢B çB M #,M; +m
M; Q¬B H¢B +U+ F€ / /¬M; - b m K° i + M? ;BÌ #®M M; QÌB ç½ `ÌB F?ÄB ç` +mM; X

L K *mM; h? 'i p¬ "¢+? L;¼+ hB M ç½ bÈK `ÌB çB- i`QM; bmv M; ?o +O #¼M ?¼- M
?ŠM H¬ T?ªB +? i F?¬M; +-M M; ?B M; Ì- b m F?B `ÌB F?ÄB HB M M|B H¬ iQ¬M #° ç

æÊB H•m M? Q p¬v F?¬M; i? 'v GK+ EB K "BM? tm' i ?B M- M; QÊ+ H¢B #®M M; QÌE
+mM; - i` M K†i L K *mM; h? 'i p¬ "¢+? L;¼+ hB M M? 'i i? ÌB #B M ç´BX

*?mv M i? S M? 'i b m F?B `ÌB F?ÄB ç` +mM; - *´ h? -M çB iÈB i`QÊ+ K†i +?9M; im
"¢+? L;¼+ hB M p¬ L K *mM; h? 'i M|B,

@ :B Q ` ? B i M T?ªM i†+ M¬v5

"¢+? L;¼+ hB M +?QM? H¬ i?•M i`mv M ç iY +O h?B M >mv M hY- *´ h? -M pW M
H¬ T iS+ # Q T?O K° i i-M; bQÆM; H¢M? - M|B,

@ *´ bQ çB i- MÆB M¬v ç m H¬ i`QÎM; #®B +O M; QÆB- +-M T?ªB F?€+? F?Q K° i -

*´ h? -M M? bM "¢+? L;¼+ hB M- L K *mM; h? 'i- b€i F?Q i`QM; K„i H° `ä- M|B,

@ L m H¬ F?¬M; ;B Q ? B M; QÌB M¬v- i` i? b KQÌB M,K- M? M? i? b i€K M,K- *´ h?
•K *®+- ç M H9+ ç| æWM; i`€+? *´ K¶ i?O çQ¢M €+ ç°M; - ;B i iQ¬M +®+ ;¬ +?| F? -

*´ h? -M M|B ` HÌB M¬v +| +?9i M; ?B K i`¼M; - i' i +ª K¼B M; QÌB >mv M •K h¬M;
h?B M >mv M hY +kM; iS+ ;B¬M iÈB b„+ K†i t M? ç2M- #'i [m€ *´ h? -M H¬ M; QÌB +C
+| i¬M; +?O >Q h?B M h¬M; o¬ h?Ov Î K° i # M- K†+ /M i`QM; HÀM; h?B M >mv M
+kM; T?ªB +?Q o¬ h?Ov +?9i K†i KkB- ç iY >Q h?B M h¬M; +| ;b b B iU +| >Q h?B

L m H¬ i€M im #bM? i?QÎM; /€K M|B M? Q p¬v i`QÊ+ K†i ?„M- H9+ M¬v bÊ H¬ h?B
+?QÎM; ç€M? +? i i¢B +?¶X

h?B M >mv M hY iS+ ;B¬M ?W H¢M? K° i iB M; - €M? K„i `ÆB p¬Q M; QÌB o¬ h?Ov- M

@ o¬ h?Ov ç¢Q ?[m- ç iY >Q h?B M h¬M; +€+ M; QÆB i?U+ ç9M; H¬ `´i + M çªK- i?
*®+- ;B i >mv M •K h¬M; ;¬ +?| F?¬M; v M > ? ? X- ? ? ? ? h?U+ bU çO +m²

@ *´ h? -M- F?¬M; çQÊ+ p¬ H 5

o¬ h?Ov çB iÈB- M|B,

@ L; QÆB pÈB #¼M ?¼ +| K•m i? mšM ;b- i`QÊ+ iB M M|B `ä`¬M; - b m ç| KÈB [mv

"¢+? L;¼+ hB M p¬ L K *mM; h? 'i çB ` HB M M|B im bo >Q h?B M h¬M; ç½ #Ä KbM?
+| +?9i F?¬M; iBM- ?„M ç½ çQ >Q h?B M G M? +?Q o¬ *?•M- ç•v +?QM? H¬ K° i FE
+QB M? Q H¬ im bo "²B L;mv M E€ +kM; F?| +| i? i?QÎM; i´M iÈB ?„M- b Q H¢B #Ä

*´ h?–M pW ` F?ÄB ç` +mM; ç½ i`U+ iB T ?ûi "¢+? L;¼+ hB M p` L K *mM; h?´i
i`QM; HÁM; o¬ h?Ov KÆ ?? ?B m` +€B ;b ç|- #^M; F?¬M; K` M|B \*´ h?–M M|B ` M
+?d çÆM ;B^M H` p¬ H - i?"K +?Q i`U+ iB T i? M? Hw K¬M ?°X

*´ h?–M F?) ;"i ç–m- €M? K„i `ÆB p`Q M;QìB o¬ *?•M # M +¢M?- M|B,

@ *?QÎM; K¬M bQ #€- pB + M`v +| o¬ \*?•M bQ ?mvM?- hY lv M bQ i, p` *® bQ i?9+
*?•M bQ ?mvM? M|B- ?„M KÎ KB M; M|B bQ pÈB i +`M; i? K iBM iQÎM; ?ÆMX

hmv `^M; \*´ h?–M ç½ ;B`M? p` i`Q ç M?´i M,K K¢+?- i? M?QM; /M b Q KÈB +?d H
K¬M- K` o¬ \*?•M H` i?B m +?O >Q h?B M h¬M;- ç²M; i?ìB +ÁM +| iB M +,M i?QÊM;
M´B / M? iW H•mX

L?[M; HìB o¬ *?•M M|B ` iU M?B M F?B M K¼B M;QìB iBM iQÎM; ?ÆM *´ h?–MX

h?´v *´ h?–M ç~v pB + M`v H M M;QìB ?„M- o¬ *?•M +kM; F?¬M; +?®B iW- H"TiS+
>mv M •K h¬M; tm´i i?O ç€M? HûM K´v M;QìB #¼M ?¼X

*?9M; im bo >mv M •K h¬M; pW M;?2- i´i +^ ç m H` p K†i M;?B ?Q†+- K` K¼B M;
i`M ç–v ;B`M /[X

@ *€B ;b\ .o M?B M ç–m T?K+ h`M; ;B æ¢B .Q M?\\

J°i p` i`QÎM; H½Q iQM? +€+? M|M; M^v M;?2 tQM; o¬ *?•M M|B- M?´i i?ìB ?ûi HÈM

@ J´v i M T?^M i†+ M?Q p"v- ?€ +| i? HQm H¢Bi? ;B M\\

>mv M •K h¬M; H•K i`"M H`K T?^M- ç–m M?"T p`Q h`M; ;B - tm´i i?O ç€M? HûM im
+?QM? H` +?mv M HÈM- o¬ h?Ov pW M;?2 tQM;- i` M K†i H"TiS+ T?O FQM K°i i
h?–M M|B K¼B M;QìB +ÁM +| i? ?Q`B M;?B- M?QM; +?QM? KB M; o¬ *?•M t€+ M?
B F?¬M; iBM iQÎM;X

a m F?B o¬ *?•M M|B tQM;- >Q hY lv M p` \*® hB K h`–M ç²M; i? M? M|B,

@ o¬ *?•M bQ ?mvM? UbQ çB iV ?Q`M iQ`M M|B i?U+- i +kM; +| K†i- i`M K„i +?SM
>Q hY lv M +`M; +?d p`Q i?B i? o•M hmv i #` ç|M; #,M; i`QM; HÁM; M|B,

@ o•M hmv i bQ Km°B pb Km®M +Sm *´ bQ ç - +?†M +¬M; FQ+? +O K´v M;QìB "¢
i¢B +?¶- ç•v +?QM? H` i?B i? o•M hmv i bQ Km°BX

o K†i o¬ h?Ov ;B`M /[ ?B M `ä- €M? K„i M?Q ç Q M?bM +?^K +?^K h?B M >mv M h

@ h?B M >mv M hY ç¢Q ?[m- >mv M •K h¬M; +€+ M;QÆB i?U+ bU tm´i ?B M M?•M
+?| b,M +?Q h`M; ;B æ¢B .Q M?X

o¬ *?•M ç½ M|B `´i `ä`M;- >Q hY lv M p` *® hB K h`–M +MM; H9+ +| K†i H`K +?S
iU ?² bU i?U+ +?QM? H` M?Q p"v- #` €M? K„i o¬ h?Ov #S+ i?"i b•m- h?B M >mv M
/¢X

h? M?QM; "¢+? L;¼+ hB M H¢B +?QM? H` €B ç²+O h?B M >mv M hY- #^M i?•M +|
M|B- i?"K +?Q +ÁM H` i?¬M; ?mv M HBM? i? ?B K i?´v- ?„M ç½ bÈK çQÊ+ #²B /Q
h¬M; çìB iB T i?2Q- +?Q /M o¬ *?•M M|B ç9M; bU i?U+- ?„M b Q +| i? #Ä çQÊ+ "¢

o¢M EB K a–m

*?•M hB Mh€+ ;B^, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *^M?

kjjX *?QÆM; R8, æ¢T G" T >Q E?¬M;

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M
:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

kj9X *?QÆM; R8, æ¢T G" T >Q E?¬M;X

h?B M >mv M hY +! # Q M?B m bmv M;?o- p +?°i /¢ ?B M `ä i` M K†i- M!B,
@ o¬ h?Ov ç¢Q ?[m- pB + M`v F?¬M; i? M;?2 K°i # M M!B- ç i ?ÄB K¼B +?mv M
L!B tQM;- h?B M >mv M hO +?mv M b M; "¢+? L;¼+ hB M p` L K *mM; h?'i ?ÄB,
@ oW `²B o¬ \*?•M bQ /B i M!B +?QM? H` bU i?U+\\

h?B M >mv M hY çQ HWM; p T?Q K¼B M;Q!B >Q h?B M h¬M;- +QM K„i M?€v M?
`äX

"¢+? L;¼+ hB M +ÁM +?Q ?B m` +€B ;b- L K *mM; h?'i ç½ ?B m M;-K- M!B,
@ "~K i¬M; +?O- ç! +?d H` H!B M!B #°vX

@ ob b Q\\

E?!2 K¬B h?B M >mv M hY p M? H M ?ÄBX

L K *mM; h?'i M!B,

@ G9+ ç! +?9M; i #` h`M; ;B - h?B >²M h¬M- h?¬M om h¬M; p•v F?®M- H` GK+ bQ
p` "¢+? bQ çB i +?¢v i`®M` M;Q`B- K'v M;Q!B >Q h?B M h¬M; #` p•v F?®M i¢B +
çB i +?¢v i?Q€i F?¬M; +ÁM #B i iB M? ?m®M; b m ç! M?Q i? M`Q- M m M?Q #¼M
?mvM? H¢B F?¬M; i?'v ?bM? #!M;- F i [mª` b Q i +! i? bmv çQ€M çQÊ+ p`B T?-

@ L!B

h?B M >mv M hY K°i H¬M M[;°i ç¬mX

L K *mM; h?'i M!B,

@ L?'i ç`M? H` GK+ bQ ?mvM? HB m KbM? FûQ +?•M im bo h`M; ;B +MM; # i? H
h?B M h¬M; KÈB +! i? i?Q€i çB- #¼M ?¼ F?¬M; #B i #€Q •M- M;QÊ+ H¢B +ÁM M!B

@ G`K i? M`Q i?'v `ä\\

h?B M >mv M hY K°i H¬M M[?ÄBX

L K *mM; h?'i bmv M;?o K°i +?9i- M!B,

@ L;Q!B +O >Q h?B M h¬M; `ä`M; M!B /®B- o•M hmv i +?QM? H` ç iY >mv M •K
KbM? çB +Sm ç iY >mv M •K h¬M;\\ æ²M; i?!B GK+ bQ ?mvM? +! im pB M?Q i? M`
>²M h¬M; p` h?¬M om h¬M; i`M; +°M; +! #®M im bo .šM >²M ?"m F€- M m H` GK+ b
;B M?"T- M,K im bo .šM >²M ?"m F€- #®M M;Q!B +O >mv M h?B M h¬M; b Q +! i?
ob p"v #¼M ?¼ ?B M M?B M M!B /®BX

h?B M >mv M hY ;°i ç¬m- M!B,

@ GK+ bQ ç H`K M;Q!B M?Q i? M`Q H¢B ;†T T?ªB i`ª i?M M?Q p"v- i?U+ bU ç€M;

L K *mM; h?'i pW M!B `°i ç¢Q Hw `ä`M;- i?"K +?Q M; v +ª o¬ h?Ov +kM; F?¬M; M
K'v M;Q!B o¬ *?•M +! T?ªB H` M!B /®B- ?„M iBM iQÎM; o¬ *?•M- i? M?QM; #®M
i?Q€i çQÊ+ F?ÄB i v M,K im bo .šM >²M ?"m F€- i?U+ bU +! +?9i F?¬M; iQÎM; iQÊ

o¬ *?•M +! >Q h?B M G M? i`QM; i v- +! i? i`®M çQÊ+ +QB M?Q iBM iQÎM; çQÊ+
L;mv M- *® hB K h`¬M- +ÁM K M; i?2Q K°i +¶ i?B i? - b Q +! i? +?¢v i?Q€i F?ÄB
?"m F€`!B F?ÄB ç` +mM;\\

æ€T €M >B M M?B M H" F?¬M; +| F?ª M,M;5
J¼B M;QÌB M;?2 L K *mM; h?'i T?•M iQ+? ç¢Q Hw- i?U+ bU +| +?9i iBM iQÎM;X
•M? K„i *´ h?¬M H¢M? HMM;- +?,K +?9 M?bM p"Q M;QÌB L K *mM; h?'i- M|B,
@ L,K i M im bo .šM >²M ?"m F€ ç m +? i i`QM; i v i - L K *mM; h?'i- M;QÆB F?¬M
h`QM; ç` +mM;- h" M; ;B - h?¬M om h¬M;- h?B >²M h¬M; ç m +| Qi M?'i K°i im bo
h?¬M ç€M? +? i M,K im bo .šM >²M ?"m F€ `i M? M? b) i`mv M çB- F?¬M; +¬M T?
@ > ? ? ?
GÌB *´ h?¬M pW T?€i` - +?9M; im bo >mv M •K h¬M; ç m +QÌB ? ? - i?"K +?Q i`Q
+| K°i #° T?"M M?Ä +QÌB M?¢QX
J°i im bo h`9+ h? B ?"m F€ /o M?B M /€K T?€i M;¬M #W p½B M|B ç½ ;B i +? i M,K
@ h?U+ bU H" F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i `°M;- M|B F?Q€+ F?¬M; #B i M;QÊM;
@ h`€+? F?¬M; çQÊ+ ?„M pW ` ç½ F m HQ¢MX L;mv M H B H" i?¬M FBM? i?€+
i`QM; ç` +mM; ç€M? ç M +?Q€M; p€M; ç-m | +XX
@ *kM; F?¬M; iU M?bM +?QM? KbM? +| # Q M?B m T?•M HQÊM;- /€K M|B HÌB +
F?¬M; #B i b®M; +? iX
L?'i i?ÌB- +?9M; im bo >mv M •K h¬M; +QÌB +? M?¢Q F?QM; M|B- +`M; +?•K +?¼
æWM; M|B im bo >mv M •K h¬M;- M;Q¢B i`W >Q hY lv M- o¬ \*?•M p" \*® hB K h`¬M-
h¬M; +kM; F?¬M; iBM iQÎM;X
E?|2 K¬B *´ h?¬M p M? H M- €M? K„i M?bM +?^K +?^K h?B M >mv M hY- M|B,
@ L m +€+ M;QÆB F?¬M; iBM- >mv M •K h¬M; +| i? T?€i` M,K i M im bo .šM >²M
i`"M- bBM? iY /Q K M? B +kM; F?¬M; i? + M i?B T- +?Q +€+ M;QÆB M;?bM- M,
H" +? i M?Q i? M"Q\
h?'v *´ h?¬M F?B m +?B M M?Q p"v- H¬M; K"v h?B M >mv M hY M?Qm H¢B- K°i M
tm~M iÈB KS+ M?Q p"v- b) +| [mv i ç`M? F?B m +?B M K M; iQM? iU b€i- i`QM; HÁ
H) M"Q *´ h?¬M i?U+ bU ç½ ç€M? +? i M,K im bo .šM >²M ?"m F€\
E?¬M; +| F?ª M,M;- h?B M >mv M hY H"TiS+ #€+ #Ä- i`QM; HÁM; p¬ +MM; K•m i?
o¬ h?Ov i?'v i? - +kM; M;?B ?Q†+ HB + K„i M?bM *´ h?¬M- H"TiS+ €M? K„i H¢B`
o¬ *?•M HÈM iB M; M|B,
@ *´ h?¬M bQ ç ç m M|B bU i?U+- i +MM; pÈB *® bQ i?9+- >Q bQ Km°B +?Q ? t
>²M ?"m F€ ç m H" /Q *´ h?¬M bQ ç ;B i +? iX h" M; JK+ „+ h" M; ;B H" M;QÌB ç-
*´ h?¬M bQ ç - GK+ EB K "BM? +O >mv M •K *®+ H" M;QÌB i?S ? B +? i i`QM; i v
PÆM; +O h?¬M om h¬M; H" M;QÌB +m®B +MM; +? i i`QM; i v *´ h?¬M bQ ç X
*€B ;b
E?B T bÊ h`QM; K„i K¼B M;QÌB ç m i`"M M;"T F?B T bÊX
hmv M|B +| M;QÌB ?Q`B M;?B HÌB o¬ *?•M H" ;Bª- i? M?QM; K†+ F H" ;Bª ? v i?U
K¶B K°i im bo Î ç•v +ªK i?'v F?B T bÊX
u M ioM?- F?¬M; +| #i +S M;QÌB M"Q KÎKB M; M|B- i`QM; ç-m ç m +| iQÎM; iQÊM
o¬ *?•M- K°i im bo h`9+ h? B ?"m F€ HB M iK+ ç€M? +? i M,K i M im bo .šM >²M ?
M?Q i? M"Q\
æ9M; H9+ M"v- i` M #-m i`ÌB ç°i M?B M p M; H M K°i ç¢Q i`¼M; •K,
@ B H" *´ h?¬M\ J M; K¢M; iÈB +?¬M +MM; im bo h" M; ;B i X

oW /Si HìB- K°i ç-m i? M? HQM; iW T?QÆM; ?QÈM; i v #„M T?|M; iÈB +U+ M? M
K°i M; QìB ç M; çSM; - ç-m ç°B M; ¼+ FBK [m M- K†+ iY HQM; #°Q- i?„i HQM; K° #
;B°v i? M? HQM; X

L; QìB M°v +?QM? H° i?€B iY æ æbM? æ¢B .Q M?- h°M; h?B M *ÆX

L; QìB +?Q iÈB- iB M; ç½ iÈB i`QÈ+ - +?QîM; i?2Q b mX

J°i ç¢Q +?QîM; +QÆM; i?"i HÈM ç°i M?B M iW +?•M i`lB tm'i ?B M- i`QM; M?€v K
p¶ tm®M; +?9M; im bo i` M K†i ç'iX

a„+ K†i o¬ h?Ov p° h?B M >mv M hY #B M ç´B- M?'i i tm'ii?O- ? B M; QìB M?' + i v
[m M; i`€Q T?€T H U+ T?QÆM; pB M ?ÆM KQìB i`QÈM; - #ªQ ?° ç iY i¬M; K¬M +?

h? M?QM; K¼B M; QìB M; Q°B /U HB m +?QM? H°- #°M i v F?´M; H² HÈM M?Q M; ?
+ÁM î i` M F?¬M; i`mM; i`, K i`QÈM; ç°i M?B M /WM; H¢B- ;B[M; mv M iQ i? X

a„+ K†i K¼B M; QìB FBM? ?½B- +?d i?'v /QÈB +U +?QîM; +| K°i M; QìB ç¢T H°T ?Q
K†+ #¢+? v- MB M F, `i i` - F?Q ç° mM; /mM; - +?QM? H° im bo i?QÈM; +´ L; ¬ hB
i`QM; ç` +mM; X

*´ h?¬M pW ` F?ÄB ç` +mM; HB M #°+ H° `ä`°M; - i?"K +?Q +ÁM M|B HìB M; Q M
•K *®+ b M #^M; i¬M; K¬M- #îB pb H9+ ?„M ` F?ÄB ç` +mM; - i?¬M; [m i?¬M i?S
? - #B i L; ¬ hBM? pšM +?Q çB t KÈB F?¬M; +?9i HQ H„M; M?Q p°vX

L; ¬ hBM? çSM; ;B[?Q F?¬M; - +U +?QîM; M; ?bM i`QÈM; +O h°M; h?B M *Æ +?K
?ÆM KQìB i`QÈM; HB M F?¬M; i? iB M i? K- L; ¬ hBM? [m v ç-m M?bM b M; K°i M
ç¢Q +?d +QÆM; i?"i M?Ä- #„M p°Q i`QM; +?QîM; +QÆM; X

L?'i i?ìB +?QîM; +QÆM; M; ?bM i`QÈM; ;B®M; M?Q F?Q +¬m #` FBK +?•K ç•K i?OM
+?®+ H€i ç½ i€M HQ¢M iB m i M- +?d +QÆM; i?"i M?Ä +kM; #B M K'i F?¬M; i?'vX

@ B /€K #'i HÈB ç®B pÈB *´ h?¬M +?QM? H° ç®B ç`+? pÈB i

J°i +•m M|B p M; F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - L; ¬ hBM? ;B[F?¬M; i`mM; i`QM;
+ÁMX

o¢M EB K a-m

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L; ¬ "Q *ªM?

kj8X *?QÆM; Re, *´ h?¬M *?B Iv Ui?QÈM; V

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p° çª iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

kjeX *?QÆM; Re, *´ h?¬M *?B Iv Ui?QÈM; VX

E?¬M; F?Q ?Q°M iQ°M v M H†M; - +?9M; im bo FBM? M; ¢+ iÈB KS+ +ª ?¬?'T +kM;
æ¢T H°T ?Q F?¬M; \

E?¬M; ? bY /KM; #'i +S T?€T #ªQ M°Q +| i? çSM; ;B[?Q F?¬M; \

J¶B K°i im bo î ç•v ç m H° ç iY ç¢B T?€B im iB M- b Q H¢B F?¬M; ?B m `ä w M; ?o

æ° >Q +^aM?5 *€B ;b ;¼B H" æ° >Q\ hS+ H" im bo +| i? #^M; p"Q T?€T HU+ #^aM
M; Q¢B HU+ T?€T #^aQ M"Q +kM; +| i? T?B m T?M i`QM; ?Q F?¬M; X

hm bo ç¢T H" T ?Q F?¬M; - KQÊM M; Q¢B HU+ H" M?•M- #^M; HU+ HQÊM; #^aM i?•M

hB M M?•M æ° >Q +^aM? - i` M *´ >Q M; ç¢B HK+ - bm@i K°i M; ?bM M, K [m +?Q iW
+^aM? +O M?•M i° + +| h?€M? >Q" M; *Æ L; ?B m +O h?€M? æbM? - i¬M; +?O h?B M
bQ- +^a ? B M; QÌB M"v +kM; +?d i? 'v i²M i¢B i`QM; i`mv M i?mv i- +?Q iWM; H° /B

J" M; "v ?¬K M v- H¢B +| K°i p` ç¢B M, M; æ° >Q \*<sup>a</sup>M? tm' i? B M i` M i? ; B M- K¼
F?B T bÊ\

h?"K +?Q i`QM; K„i h" M; h?B M \*Æ +kM; H° ` p FBM? ?½B i? "i b•m- #QÊ+ p"Q æ°
çQ +? i`mv + - m +O h" M; h?B M *Æ- T?^aB #B i bm@i M; ?bM M, K [m - F?¬M; K°i im
/QÊ+ çB m M"vX hQM? ibM? h" M; h?B M *Æ i`ÌB bBM? + Q M; ¢Q- i? T?^aB H" K M
+^aM? - ?¬K M v M?bM i? 'v L; ¬ hBM? - ?„M F?¬M; ? #B i`^M; L; ¬ hBM? H" im bo i?
M; Q" B L; ¬ hBM? bQ pÊB ?„M +ÁM i` ?ÆM "i M?B m- M? 'i i?ÌB i`QM; HÁM; ?„M b
>„M #B i?bM? ^aM? FB +| i? /MM; €M? K„i ^aM? ?QÎM; ç¢Q i•K- i` M M; QÌB K M; i

L?•M p"i M?Q p"v î ç•v h" M; h?B M *Æ iU M?B M #B i bÊ- i`QM; HÁM; +| b€i F?Q ç
i? H¢B ?| i?"M? K°i ç¢Q i? M? [m M; - #Ä +?çv i?"i M? M?X

L; ¬ hBM? M|B ` +•m M|B pW `²B HB M #B M K' i i`QM; ?Q F?¬M; - M?QM; +?9M; i
+?9i # 'i FQM? - imv `^M; M?bM F?¬M; i? 'v- i? M?QM; F?¬M; #B m i?` ?„M ç½ `ÌB
i¢B K°i +?¶ M"Q ç| i`QM; ?Q F?¬M; M?bM K¼B M; QÌBX

*?9M; im bo >Q h?B M h¬M; - >mv M •K h¬M; K°i H¬M M [M?bM p T?Q *´ h?¬M- i
i?QÌM; - /o M?B M [m2M #B i pÊB iB M M?•M æ° >Q +^aM? - L; ¬ hBM? M|B- B /€K #
H" ç` +? M?•M +O ?„M- ?B M M?B M [m M ? pÊB *´ h?¬M F?¬M; +¢M- €M? K„i M
K M; i?2Q i?¬M b„+ K ?Q†+X

>B M i¢B çWM; M|B H" +?d ; B i M, K i M im bo .šM >²M ?"m F€- +?Q /M H" M|B *´ h
"²B L; mv M F€- M? [M; im bo M"v F?šM; ç`M? b) ; "i ç-m ç²M; w- F?¬M; T?^aB H" #½
h?¬M- K" H" #ÎB pb T?Q b m *´ h?¬M +| K°i ?"m i`QÌM; [m€ KS+ +SM; `„MX

L? 'i H" ? B M; QÌB h?B M >mv M hY p" o¬ h?Ov- Î p` i`Q i¬M; +?O M?B m M, K- #bM
iÊB ç•m +kM; ç Î i`QM; HÁM; - pšM +ÁM /mv i`b T?QM; ç° K°i M; QÌB i¬M; +?O- M?
; B®M; pÊB # 'i F im bo M"Q i¢B ç•v- F?¬M; ; B' m M' B p F?B T bÊ- €M? K„i M?bM
+? 'M ç°M; X

o¬ h?Ov FBM? ?½B ?ÄB,

@ *´ h?¬M- F?B M"Q M; QÆB [m2M #B i pÊB iB M bo æ° >Q +^aM? \

*´ h?¬M +ÁM +?Q KÎ KB M; - o¬ *?•M ç½ i` M? i`QÊ+ i`^aHÌB,

@ o` iB M #®B M"v H" /Q \*´ h?¬M bQ ç [m2M #B i F?B Î i`QM; ç` +mM; X

*´ h?¬M ; "i ç-m M|B,

@ æ iY M; šm M?B M t¬M; p"Q K°i +?¶ + 'K ç` i`QM; ç` +mM; - çQ ?„M ` M; Q"BX
L|B i? - *´ h?¬M ç½ ç H° +?Q K¼B M; QÌB K°i iBM iS+, i ç®B pÊB iB M bo æ° >Q
J¼B M; QÌB M; ?2 M|B- ç m p¬ +MM; QÊ+ Q ç®B pÊB *´ h?¬M- +| •M ç®B pÊB K°i i
M"v +| B /€K ; •v +?mv M pÊB ?„M \

h? 'v K¼B M; QÌB M?bM KbM? F?¬M; +ÁM /€K iB T iK+ +QB i?QÌM; - *´ h?¬M K°i H-
h¬M; HÊM iB M; M|B,

@ "ç +? L; ¼+ hB M- L K *mM; h? 'i çB ` M?"M +? iX

h` M Kti "¢+? L;¼+ hB M p` L K *mM; h?'i i`„M; # M?- i?•M i? `mM H M- ?B M M
çB K- #B i`ä \*´ h?–M +| K°i ?"m i`QÌM; +QÌM; ç¢B M?Q p"v- ? B M; QÌB M?'i i?ÌB M
M"v- +?Q /M ¬M; i`ÌB Km®M #ªQ p #¼M ?¼ +kM; F?|X

h?B M >mv M hY M?bM i?Q€M; [m F?¬M; i`mM; - imv `^M; F?¬M; M?bM i?'v`ä i?
M?QM; i`QM; HÁM; ?„M imv i ç®B F?¬M; /€K i?ª HÄM;- ç®B Kti pÈB HÌB M|B +O
/€K +| #´i +S T?ªM #€+ M"Q- ç i`€M? F?ÄB ç„+ i°B pÈB K°i im bo æ° >Q +ªM?X

h?•MªM? h?B M >mv M hY +?Êi H|2- i`QM; M?€v K„i ç½ tm'i ?B M # M +¢M? L K *
T?QM; iÄ iQ"Mi?•M L K *mM; i?'i- K M; L K *mM; h?'i iÈB i`QÈ+ Kti *´ h?–M M|B

@ S?ªM it+ M?Q p"v i?U+ F?B M >mv M •K h¬M; +?9M; i ?´ i? M- *´ h?–M bQ çB
i`Q- Km®M +?ûK Km®M ;B i- >mv M •K h¬M; imv i F?¬M; /€K +| MY +•m Q€M ?"M
çB i +?Q H½Q ?O +?9i Kti KkBX

@ h¬M; +?O

L K *mM; h?'i F?¬M; ;B½v /K çQÊ+- M?'i i?ÌB ?ûi H M FBM? ?½BX

hB M; M|B pW KÈB T?€i` - i`QM; ?Q F?¬M; ç°i M?B M tm'i ?B M K°i +?QÎM; +QA
*mM; h?'iX J°i +?QÎM; +O h?B M >mv M hY çO ç€M? M€i L K *mM; h?'i i¢B +?¶-
HU+ HQÊM; pW çO- +?d F?B M L K *mM; h?'i +•K H†M;- T?mM` K°i M; KK K€m iQ
? iX

L K *mM; h?'i +?d H" F m i?ªK i?B i- F?¬M; M|B i? K çQÊ+ MY HÌBX

*´ h?–M HB + K„i M?bM L K *mM; h?'i- M|B,

@ *~m it+ M?Q i? M"v- ;B i ?„M H" #~M i v i - iB M #®B +| i? H"K ;B9T\

L|B tQM; - €M? K„i *´ h?–M M?Q ç Q- M?bM +?,K +?9 p"Q Kti h?B M >mv M hYX

h`QM; HÁM; h?B M >mv M hY M; ~M` - +?d +ªK i?'v M?Q Kti +?QM? KbM? #` i`9M
T?ªM F?€M; - KB M; ç-v`„M; ç m T?ªB Mm®i p"Q #KM; - p¬ +MM; M; ? M F?m'i5

*„M`„M;- F?|2 K„i h?B M >mv M hY ;B"i KbM?- M;Q M ç°+ M|B,

@ h®i- i®i- i®i

L|B tQM; - K°i +?QÎM; ç€M? p"Q çdM? ç-m L K *mM; h?'i- M?'i i?ÌB L K *mM; h?'
?½B +?Êi H|2- +?®+ H€i HB M F?¬M; +ÁM MY T?–M i?–M b„+- i?'i F?B m +?"K`½

L K *mM; h?'i H" i`QÎM; H½Q +O >mv M •K h¬M; - h?B M >mv M hY F?¬M; ç L K *
i?®M; F?´- K°i +?QÎM; pW p†M ç€M? +? i L K *mM; i?'i- ç²M; i?ÌB F?¬M; ç€M? M
?„M iQ"Mi?•vX

:B i L K *mM; h?'i- h?B M >mv M hY M|B,

@ *´ h?–M bQ çB i- L K *mM; h?'i +| i°B #` T?¢i- iB m ç² im´B M?Ä- F?¬M; ?B m +
çB i ;BÆ + Q ç€M? F?) - i? +?Q ?„M K°i K¢M; - b m F?B i`ÎH¢B i¬M; K¬M- i M?'i
+~M i?"M- +| i? ? v F?¬M; \

h` M Kti *´ h?–M M?¢i M?)Q +QÌB- M|B M?Q çBM? ç|M; +°i,

@ o•M hmv i +? i- # M; QÌB #¼M ?¼ T?ªB +?¬M +MM; - B +kM; F?¬M; M; Q¢B H X

"¢+? L;¼+ hB M M; ?2 p"v K" T?€ M€i iBK ; M- T?`+? K°i iB M; - M?'i i?ÌB [m€ tKT
h?B M >mv M hY M|B,

@ aQ T?K +Sm ç iY æ iY F?¬M; Km®M +? i- ç iY F?¬M; Km®M +? i aQ T?K +Sr

h?B M >mv M hY +„M`„M;- M|B,

@ Zmv M bBM? iY +O M; QÆB M^K i`QM; i v *´ h?–M bQ çB i- M; QÆB +–m tBM ?„M

"¢+? L;¼+ hB M M?bM *´ h?–M ç-v bÊ ?½B- /"T ç-m HB M iK+ M|B,

@ o M + - m M; QÆB - *´ h? - M ç ¢ Q ? [m - *´ h? - M b Q ? m v M ? - F ? - M; M M - p ¢ M H - M K ¢ M; - ç Ì B M ¨ v / M H ¨ K i ¨ • m H ¨ K M; U i + k M; b) M ? È Æ M M; QÆB - p M + - m M; QÆB - h` M K † i \*´ h? - M p š M #, M; H ½ M ? M ? Q i` Q È + - i` Q M; K,, i F ? - M; ? + † M Y T ? - M / Q h Y M † B,

@ L; Q Ì B M ¨ v b Q p È B L K * m M; h ? ' i + Á M / Æ # ~ M ? Æ M - i F ? - M; K m ® M t m ' i i ? O - i ? c + ? Q + ? † i - + ? d + - M " ¢ + ? L; ¼ + h B M p ¨ L K * m M; h ? ' i p W + ? i - + € B + ? i + O o • M h p È B > m v M • K h - M; 5

h` Q M; K,, i h ? B M > m v M h Y ? B M H M K ° i i B #, M; H ½ M ? - M † B,

@ *´ h? - M b Q ç B i - i B m ç² ç ½ + - m M; QÆB M ? Q p ¨ v - M; QÆB + Á M + S M; `,, M F ? - M; t B M *´ h? - M b Q / B i + † i ? + ? Q ?,, M K ° i + Æ ? ° B 5

h` Q M; K,, i *´ h? - M T ? € i H ¢ M ? - M † B,

@ " ¢ + ? L; ¼ + h B M F ? - M; + ? i - > m v M • K h - M; + ? Q M ? H ¨ ç ` + ? M ? • M + O *´ h? - M i o ¢ M E B K a - m

* ? • M h B M h € + ; Bª, 1 E

Z m v M j, * - M L; - " Q *ª M ?

k j d X * ? Q Æ M; R e, *´ h? - M * ? B I v U ? ¢ V

L ? † K / ` + ?, . m M; M ? B

L; m² M, o B T p M / M

: Y B i` m v M p ¨ çª i U, J h _ y R @ F B 2 K; B Q B

k j 3 X * ? Q Æ M; R e, *´ h? - M * ? B I v U ? ¢ V X

h ? B M > m v M h Y M ? b M *´ h? - M - b € i F ? Q i` Q M; K,, i H ° ` ä - M ? Q M; ` ® i + m ° + F ? - M M † B,

@ h ® i h ® i h ® i

L † B t Q M; - h ? B M > m v M h Y ç B i È B # M M; Q Ì B " ¢ + ? L; ¼ + h B M - " ¢ + ? L; ¼ + h B M / / " T + ¨ M; K ¢ M ? X

h ? B M > m v M h Y T ? ' i i v - K ¼ B M; Q Ì B > m v M • K h - M; M ? Q + ? H ¢ B ; - M - ç ° i M ? B M K ° i ç ¢ Q T ? M + ? 9 - T ? M + ? 9 ? Á i ? ¨ M ? [m M; K M; + ? † B K,, i - # Q T ? O i Q ¨ M # ° K ¼ B # M i` Q M; X

h ? B M > m v M h Y M ? b M i ? Q € M; [m *´ h? - M - M † B,

@ *´ h? - M - M; QÆB F ? B M ? M; Q Ì B [m € ç € M; - ? W - i W ? - K M v i` Î ç B > m v M • K h - M i m v i [m M ? - +ª ç Ì B F ? - M; [m H ¢ B p È B M ? m X

@ h` m v M i ® M; T ? € T H M ? \

o - * ? • M p ¨ K ' v i` Q Î M; H ½ Q i ? ' v i ? - # " i i ? ® i X

h` m v M i ® M; T ? € T H M ? + ? Q M ? H ¨ K ° i H Q ¢ B i` ¨ M T ? € T i` m v M i ® M; t € + ç ` M ? ç ` ç ? v T ? M + ? 9 - # b M ? i ? Q Ì M; M ® B i ? - M; p È B ç ¢ B i` ¨ M i - M; K - M - + ? d + - M / M M; T ? € K ° i H 9 + i` m v M i ® M; M ? B m M; Q Ì B i È B ç ` ç B K ç ½ t € + ç ` M ? i` Q È + - i Q Æ M; ç ® B [

*´ h? - M + † F B M ? M; ? B K F B T i` Q È + - i U M ? B M H ¨ M ? ¨ M ` ç Q È + i` m v M i ® M; T ? €

h?B M >mv M hY ?B M M?B M ç½ +| [mv i ç`M?- F?¬M; iB + ç„+ i°B ç®B pÈB *´ h?
 i? i?B M i`B "ç+? L;¼+ hB M M`vX
 h`mv M i®M; T?€T i`"M ç½ F?ÎB ç°M;- +?Q /M H` im bo æ° >Q +ªM? +kM; F?¬M; +|
 >"M F?Q i`QM; K„i \*´ h?¬M /`v ç†+- M?bM p`Q T?€T i`"M i`mv M i®M;- KÆ ?² +ÁM
 >mv M hY- M|B,
 @ L;QÆB M?È F„- H•m i?b KQÌB M,K- M? M? i?b i€K M,K- *´ h?¬M +?„+ +?„M iÈB
 h?2Q iB M; M|B +O *´ h?¬M pW /Si- ``i M? M? T?€T i`"M i`mv M i®M; iÄ [m M;
 ç m #B M K'i F?¬M; i?'v- ?B M M?B M ç½ i`Î p ç®B i`"M i¬M; K¬MX
 GÌB ç®B i?Q®B ;B[*´ h?¬M p` h?B M >mv M hY- o¬ *?•M +kM; i?m"i H®B ç®B F?€
 H¬M M`v- #B i çQÊ+ \*?B M h?¬M G M? +?d H` ;Bª- i` M K†i o¬ h?Ov bÊ ?½B i? M i
 *´ h?¬M iW i`QM; T?ÁM; Hmv M ç M çQ®i çQÊ+ K°i [mv M i`K+ i?¬M #Q- i` M K†i o
 T?¬M FBM? ?dX
 æ€K M;QÌB >mv M •K h¬M; pW çB- o¬ h?Ov çB iÈB # M M;QÌB *´ h?¬M- M|B,
 @ *´ h?¬M- ?"M? i`bM? ç` +mM; H¬M M`v +| i?m ?Q®+? ;b\
 *´ h?¬M çQ ` [mv M i`K+ i?¬M #Q- i`U+ iB T;B Q p`Q i v o¬ h?Ov- M|B,
 @ æ iY H'v çQÊ+ [mv M i`K+ M`v- i? M?QM; #` ?ç +'K +? - F?¬M; i? KÎ- +?QÎM;
 +| i? KÎ`\
 o¬ h?Ov +-K [mv M i`K+- HQ v ?Q v ?²B H•m- ç¬B H¬M; K`v M?Qm b€i H®B- M|B,
 @ h?U+ bU +´ [m€B- +'K +? M`v /o M?B M M;?B K K"i M?Q p"v\ L; v +ª i +kM; F?
 L|B tQM;- o¬ h?Ov i?m [mv M i`K+ p`Q *"M E?¬M h`ç+- F i [mª [mv M i`K+ F?¬M;
 p¬ +MM; FBM? M;ç+ M|B,
 @ Zmv M i`K+ M`v [m€ [m€B /`- +?Ì i i`Î p i¬M; K¬M ibK K'v p` i?€B i?QÊM; i`QÎ
 +SmX
 h?'v o¬ i?Ov F?¬M; +| w i`ª H®B [mv M i`K+- *´ h?¬M M|B,
 @ E?¬M; +-M M?¼+ +?QÎM; K¬M bQ #€- ç iY +| K°i #B M T?€T +| i? KÎ` [mv M i
 @ G` T?QÆM; T?€T ;b\
 o¬ h?Ov ?ÄB- i`QM; i? M? •K +| +?9i FBM? M;ç+- M; v +ª ?„M +kM; F?¬M; KÎ` çQ
 +€+?\
 *´ h?¬M M|B,
 @ "M; ?[m +O ç iY ÎM; v ;¬M ç•v- ?„M M?'i ç`M? +| i? ;B9T ç iY KÎ` X
 *?Q /M H` B +kM; ?B m` - *´ h?¬M Km®M M?Ì p`Q iB M bo æ° >Q +ªM? FB `²BX
 oW `²B HU+ `mM; ç°M; L;¬ hBM? K M; iÈB pšM M?Q i`QÊ+ ?B M `ä i`QM; HÁM; K
 M`v- o¬ h?Ov F?¬M; +| +€+? M`Q +U imv iX
 h`ª H®B [mv M i`K+ +?Q *´ h?¬M- o¬ h?Ov ?ÄB,
 @ L;QÆB çB ibK ?„M çB- +?Ì M;QÆB KÎ [mv M i`K+- +?9M; i +MM; M? m i`Î H®B C
 *´ h?¬M iB T M?"M- #m°+ [mv M i`K+ p`Q ç®B HQM;- M|B,
 @ *?QÎM; K¬M bQ #€- H¬M M`v ?ç bÆM- ç iY i?m ?Q®+? ``i HÈM- im pB +kM; +| #
 Km®M Î H®B K°i çQ®M i?ÌB ;B M +OM; +® im pBX
 o¬ h?Ov M?Qm K`v- M|B,

@ L;?2 o- *?•M M|B- i`QM; ç` +mM; M;QÆB ç½ ç„+ i°B F?¬M; Qi M;Q|B- K°i KbM
T?ªB ``i M;mv ?B K\

*´ h?¬M H„+ ç¬m M|B,

@ æ iY b) +~M i?“MX

h?´v *´ h?¬M FB M i`b- o- *?•M F?¬M; iB M M|B i? K çB m ;b- ?ÆM M[*´ h?¬M +
>Q +ªM? b m HQM;- p´M ç` M iQ`M F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M;- o- h?Ov M|B,

@ hm bo im Hmv M +¬M F i?ÊT pÈB M;?d M;ÆB- K°i KU+ im Hmv M ç i?,M; F?¬M
+ Q +?Q iQÆM; H B- +`M; M?B m i?|B ;B M +¬M T?ªB v M ioM? iB K im- i` M GBM
+?Q M;QÆB im Hmv M- M;QÆB bÈK M;`v i`Î HçB i¬M; K¬MX

*´ h?¬M ;”i ç¬m-,

@ _ä- +?QÎM; K¬M bQ #€X

o- h?Ov F?) H”i i v- K°i FB M H M? T?M tm’i ?B M i`QM; i v- M|B,

@ æ•v H” .B K hBM? S?M- M m M?Q +| F?| F?,M ;b ç| M;QÆB +| i? bY /KM; M| - ç
T?çK pB M;?bM M†K b) +?çv iÈB i`È ;B9TX

*´ h?¬M ;”i ç¬m iç ÆM- iB T M?“M .B K hBM? S?M p”Q i v- i?m p”Q i`QM; *”M E?¬
a m ç| *´ h?¬M çB iÈB i`QÈ+ K†i >Q hY lv MX

@ aQ ç - i +kM; F?¬M; i`Î p M[- i +MM; çB pÈB M;QÆB çQÊ+ F?¬M;\

L?bM *´ h?¬M- >Q hY lv M +| +?9i +?Î çÊB ?ÄBX

*´ h?¬M ?”M? ç°M; çÆM ç°+ +?QM? H” pb Km®M iÈB #Q ç` Gw ;B - +’T ç° M;mv ?B
ç` +mM; H•M M`v- ?„M H„+ ç¬m M|B,

@ h M?|p` iB M #®B FB KÎT?QM; ’M [mv M i`K+ - i?m”M iB M i?dM? ;B€Q K°i +?
i` o•M hmv i? v F?¬M;- ?„M F?¬M; i?Q+? i /šM M;Q|B F?€+ +MM; çB ;†T ?„M- b
tm¬B +?9i pB +- i®B ç ? B i?€M; H”i b) i`Î p ”€+? h?ªQ S?QM;X

hmv i`QM; K„i >Q hY lv M +| +?9i F?¬M; Km®M- M?QM; pšM ;”i ç¬mX

hB T M?“M i?B i? o•M hmv i #` ç| M; #,M; i`QM; i v >Q hY lv M- *´ h?¬M [m M i•K

@ aQ i,- TªB #ªQ i`¼M; i?•M i? - M m M?Q [mv M i`K+ M`v i?U+ bU +| ;?B HçB i
M?’i ç`M? b) Hmv M +? ` i?m¬M /QÆM; ç M- ;B9T bQ i, i`W çB ?”M F?Q- i çB

L|B tQM;- *´ h?¬M M?bM i?Q€M; [m +?9M; im bo >Q h?B M h¬M;- `®i +m°+ +€Q #
[m M;- # v i?ŠM; p T?Q i•v M KX *´ h?¬M çB `²B- +?9M; im bo >Q h?B M h¬M; ç
aQ >ÆMX

>Q hY lv M çSM; i` M æ° h?B M *?m- €M? K„i HQ H„M; M?bM p T?QÆM; ?QÈM;
M;?o,

@ aQ ç - i F?¬M; Î# M +çM? M;QÆB- M;QÆB M;?bM pçM H¬M TªB F?®M; +? +?
T?€T #B M ?| FB 5

*´ h?¬M T?B ç°M; ?ÆM i`,K /†K p T?Q i•v M K- ç°i M?B M +| K°i M;Q|B i? M? M
M +çM? ?„M- F?¬M; B F?€+ +?QM? H” L;¬ hBM?X

> B M;Q|B +’T i®+ ?ç tm®M;- /WM; +?•M i`QM; K°i T?B M ç’i i`®M; ;B[F?m`WM;
F€ [m€B ?ÄB,

@ a Q H½Q ç M;QÆB F?¬M; M?|i tm’i i?O\ *?d +¬M KÎKB M;- +€B ;b H” >mv M •
+kM; F?¬M; i? i`®M i?Q€i- +ÂM +| hB m iY çSM; i` M i? M? HQM; pW `²B- +?“
pB ç½ F?¬M; i?’T- M?bM #° /€M; iU ?²~M +?S b€i F?Q F?¬M; M?Â ç®B pÈB M;Q

KB M; M?l i t m'i i?O- i M?'i ç`M? ;B i +? i >mv M •K h¬M; - i?"K +?Q +^a iB m iY
FB - i? M"Q\

*´ h?¬M H„+ ç-m,

@ h Km®M ;B i B +?QM? KbM? ;B i H" çQÊ+`<sup>2</sup>B- b) F?¬M; M?l #'i +S M; Q`iB M"
T?^aB +?QM? #^aM i?•M i ;B^aB [mv i- H½Q + i®i M?'i M; ?o M?B m K°i +?9i- t2K H"K
•K imv i Kç+?X

L;¬ hBM? M?QÊM; K"v- M|B,

@ Zm^a i?U+ i F?¬M; +| #B M T?€T ;B^aB [mv i?mv M •K imv i Kç+?5 h i?B m H½Q
F?| +?`m- ? v H" H½Q ç iY M|B` ? B +Wm M?•M- ç i ;B9T ;B i +?Q tQM; pB +5

@ >W *Wm M?•M +O *´ h?¬M +ÁM +¬M M; QÆB ç°M; i?O ? v b Q\ *´ h?¬M H" HÊB
+ÁM M?Ä im´B- b m M"v M; QÆB +kM; F?¬M; T?^aB H" ç®B i?O +O *´ h?¬M

hB m "ç+? M; ? M? M; ? M? ç-m- i`WM; K„i M?bM L;¬ hBM?X

oçM EB K a-m

*?•M hB Mh€+ ;B^a, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *^aM?

kjNX *?QÆM; Rd, •K .QÆM; h`"M æ²

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p" ç^a iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

k9yX *?QÆM; Rd, •K .QÆM; h`"M æ²X

L m *´ h?¬M ç®B pÈB L;¬ hBM? F?¬M; FB m M; çQ F?¬M; bB K M`M?- p"v i?b hB m
iQ" M H" t2K i?Q`iM; - ?B M içB i` M i? ;B +| M?•M p"i /€K ç®B pÈB L;¬ hBM? M?
K°i KbM? K°i M; Q`iB hB m "ç+?- +?m`M t€+ K" M|B- +?d H" K°i ?² hB m "ç+? K" i?-

æ®B pÈB p t2K i?Q`iM; +O hB m "ç+?- L;¬ hBM? +kM; F?¬M; i? K ç w- iU ?<sup>2</sup> i`
M?bM hB m "ç+?X

*´ h?¬M M|B,

@ h`QÊ+ F?¬M; +¬M M|B iÈB ?mv M •K imv i Kç+?- i`QÊ+ iB M H½Q + ;B9T i ?
K°i +?9i- K°i M; Q`iB i?•M i? ç½+? i- HBM? ?²M +?Q /B i +ÁM +| i? +Sm b®M; ? v
+| i? ;B9T i KÎ [mv M i`K+ M"v\

*´ h?¬M M|B- [mv M i`K+ i?¬M #Q t m'i ?B M i`QM; i v- p T?¬M i?B i? o•M hmv i ç
i`QM; HÁM; ?„MX

@ h`QÊ+ iB M M|B p p'M ç i?S M?'iX

a„+ K†i L;¬ hBM? M; ?B K i9+- #`M i v HQÈi [m i?B ? o•M hmv i- b m K°i H€i M|B

@ Zm^a M?B M H" w MB K +?Q +? i- i?•M i? ç½ iB m pQM; - im pB +O M" M; [m€ i
b®M; - +?d +| im bo J M? hmv M +^aM?- HBM? ?²M #B M i?"M? HBM? M? +| bBM?
+kM; +| i? +Sm b®M; HçBX

*´ h?¬M M?Qm K"v M|B,

@ G) M"Q K°i çB K #B M T?€T +kM; F?¬M; +|\

@ E?¬M; T?ªB H°K°i çB K #B M T?€T +kM; F?¬M; +|5

L;¬ hBM? ç€T HìB,

@ *| K°i #B M T?€T- imv `^M; F?¬M; i`U+ iB T +Sm M°M; K°i KçM?- M?QM; +| i? ;
HçB i` M i? ;B M5

*´ h?¬M pW M;?2 i`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- M;?2 çQÊ+ H-M i?S ? B b®M; HçB- i?-
+O +?QM? KbM? ?B M içB ? v b Q\

*´ h?¬M ?ÄB,

@ "B M T?€T ;b\

L;¬ hBM? M|B,

@ h +| i? #ªQ i`K w MB K +O M°M; F?¬M; ç w i?S+ +O M°M; #B M K'i F?ÄB i?B
#B M T?€T +Sm b®M;- +?d +| i? #ªQ i`K w MB K +O M°M; iB M p`Q Hm•M ?²B- +?

æ®B pÈB F?€B MB K Hm•M ?²B- /M H° *´ h?¬M FB T i`QÊ+ +kM; F?¬M; ?B m #B i

@ Gm•M ?²B i? M°Q\ *?mv M i? b®M; HçB F?¬M; T?ªB K¶B M; QìB ç m +| +Æ ?°B\

@ a Q +| F?ª M,M; K¶B M; QìB ç m +| +Æ ?°B\

L;¬ hBM? i`ÊM K„i M?bM *´ h?¬M M|B,

@ *?d +| im bo ç½ iW EBK æ M F€ i`Î H M- HBM? ?²M +?Q /B i KÈB +| i? #QÊ+ p
HçB- im bo i`QÊ+ +ªM? ;BÈB EBK æ M F€- HBM? ?²M [m€ KS+ v m çm®B- i?•M i?
i`Î i?°M? w MB K- w i?S+ b) #B M K'i i`QM; i?B M ç` - ?| i?°M? ?Q p¬X L°M; #i [r
F€- w MB K +ÁM +?Q ?| i?°M? HBM? ?²M- ?„+ ?„+ L m M?Q F?¬M; ;†T çQÊ+ i -
+?mv M i? b®M; HçB\

@ *?mv M i? b®M; HçB +ÁM +| Fw S+ FB T i`QÊ+ ? v F?¬M;\

*´ h?¬M ?ÄBX

L;¬ hBM? H„+ ç-m i`ª HìB,

@ hB M p`Q Hm•M ?²B- i'i +ª FB T i`QÊ+ ç m ?| i?°M? ?Q p¬- b m F?B bBM? ` b
FB T i`QÊ+- +?d F?B çQçit€ b®M; HçB KÈB HQm çQÊ+ Fw S+ FB T i`QÊ+X æQçit€
æQçit€ s€ F€ i`Î H M- HBM? ?²M KÈB +| i? çQçit€ b®M; HçB- +| i? çQçit€ i?•M i?
+| i? ç-m i? B p`Q i? B M?B i`QM; #KM; T?K M[- çQçit€ i?•M i? i? B M?BX

æQçit€ i?•M i? M; QìB i`QîM; i?°M?- im pB b) ;BªK tm®M; `i HÈM- ç²M; i?ìB F?|
i?•M i? i? B M?B i?b +| i? #ªQ i`b Fw S+ FB T i`QÊ+- HBM? ?²M imv v m çB M?
K°i H-M M[- i€K im´B hB M h?B M- KQìB im´B h?-M >ªB _'i M? M? +| i? im Hmv
i`QÊ+X

L|B tQM;- L;¬ hBM? HB + K„i M?bM *´ h?¬M- M|B,

@ G½Q ç t€+ i?U+ Km®M i ;B9T M°M; #ªQ i`K HBM? ?²M- iB M p`Q Hm•M ?²B ? v
ç`M? iB m ? Q •M ibM? +ÁM HçB `²BX

*´ h?¬M bmv M;?o K°i +?9i- M|B,

@ L°M; bBM? iB M i F?¬M; i? #ªQ i`K M°M; K°i KçM;- b m F?B +? i i ?Q°M i?°M
iQ°M p°v5

h` M K†i L;¬ hBM? pmB p M|B,

@ L?Q p°v `i i®i- i`ª •M ibM? +?Q H½Q ç - i`QM; HÁM; i HB M i?Q bQÈM;- ? ?
/m H`+? i?B M ?ç `²B- WK >B M içB i `i pmB p - H½Q ç +¬K [mv M i`K+ iÈB +?Q

*´ h?¬M çQ +?Q ?„M [mv M i`K+ i?-M #Q- L;¬ hBM? iB T M?°M- KdK +QìB M|B,

@ >„+ ?„+ Zmv M i`K+ M`v /MM; iB M HU+ T?QM; 'M- im bo /QÈB æ° >Q +ªM? F?
F?¬M; ;†T çQÊ+ i - [mv M i`K+ M`v +S +?m`M #` +?Q p`Q T?¬M K° H` pW 5

hB M HU+ +?QM? H` ?bM? i?€B M,M; HQÊM; K¢M? K) ?ÆM bQ pÈB T?€T HU+X L
h?B M +ªM?- hB M h?B M +ªM? H` +?•M F?Q- M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? im bo h?-
H` T?€T HU+- +ÁM M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? im bo æ° >Q +ªM? H` iB M HU+X

L;mv M M?•M æ° >Q +ªM? +| i? H,M; F?¬M; T?B m T?M +?QM? H` #ÎB pb +| iB M

L;mv M H B /Q #` iB M HU+ T?QM; 'M- i`€+? F?¬M; çQÊ+ o¬ h?Ov F?¬M; +| #B M
M`vX h`QM; HÁM; *´ h?-M M?'i i?iB bBM? ` K°i iB +?i KQM;- T?QM; 'M +`M; K¢
[mv M i`K+ +`M; [mw ;B€X

h?m-M /QÆM; ç M T?QÆM; H` iB M ç M- ç M T?QÆM; F?ŠM; ç`M? p¬ +MM; [m M
+kM; +QB M?Q +| HwX

L;¬ hBM? +¬K [mv M i`K+ i`QM; i v- p`M +?mv M iB M HU+ K°i ?²B- ``i M? M? ç½ T
M?bM +kM; F?¬M; M?bM HB M i`ª [mv M i`K+ +?Q *´ h?-MX

æ®B pÈB iQM? +€+? ?`Q bªM; +O L;¬ hBM?- *´ h?-M p¬ +MM; FQM? T?K+- M m M
ç| #`B i`W T?QM; 'M M†M; M?Q p`v- imv `M; F?¬M; ç M KS+ Km®M çQ¢i H`v i?S ç
F?ŠM; ç`M?- K` L;¬ hBM? b m F?B KÎ T?QM; 'M M; v +ª M?bM +kM; F?¬M; M?bM-
F?¬M; i? K [m M i•K i?S # M i`QM; H` ;bX

@ *?QM? KbM? KÎ t2K çB5

L;¬ hBM? M|BX

*´ h?-M ;"i ç-m- KÎ [mv M i`K+ ` X Zmv M i`K+ QÈ+ +?WM; `°M; `°M; # i'+- /`B ?
p) ``i M?B m ç² ?bM? ;B®M; M?Q K +mM; - K` i`QM; ?bM? p) +?d +| ? B HQ¢B K`m

S?Q i` M +MM; +O ç² ?bM? +| pB i #®M +?[ , •K .QÆM; h`"M æ²X

@ •K .QÆM; h`"M æ²\

*´ h?-M FBM? ?¬ K°i iB M; - i`QM; i? M? •K +| p`B T?¬M i?'i p¼M; - H¢B +| p`B T?-
H` i?m-M /QÆM; ç M T?QÆM; - F?¬M; M; ?o iÈB F?¬M; T?ªB- pb p`v +| +?9i i?'i p

h? M?QM; *´ h?-M ç½ iWM; M; ?2 p i`mv M i?mv i•K .QÆM; h`"M æ²- ç•v +?QM?
ç¢B HK+ *´ >Q M; - +kM; F?¬M; T?ªB ?„M [m€ KS+ ç w i`QM; HÁM; - +?d H` ?ÆB F

J ç¢Q •K .QÆM; h¬M +?QM? H` ç¢B i¬M; T?€B ç M?'i i?B M ?¢ p i`"M T?€T- •K .
#ªQ #®B i`"M i¬M; +O •K .QÆM; h¬M; - H` i?Ov i´ •K hY- .QÆM; hY +O •K .QÆM
T?€T i?B M ?¢ /mM; ?ÊT H`K K°i i? b€M; i¢Q i?"M?X

GoM? M; ° •K .QÆM; h`"M æ² H` +| i? HoM? M; ° çQÊ+ i`"M T?€T i?B M ?¢- +| M; Q
M; ° ?Q`M iQ`M- M; Q¢B i`W F€i`"M i?QÊM; +´- i`"M T?€T i?B M ?¢ F?¬M; ;b F?¬M

:B€ i`` +O •K .QÆM; h`"M æ² M`v F?¬M; i?m #`i +S [mv M T?€T [mv i p¬ i?QÊM
h?-M +| M; ?B M +Sm M?'i ç`M? ç®B pÈB i`"M T?€T- H9+ M`v M?bM i?'v 'K .QÆM;
?B M `ä i` M K†iX

@ •K .QÆM; h`"M æ²\

L;¬ hBM? F?) M?Qm K`v- M|B,

@ G` ? B H½Q ;B` •K hY p` .QÆM; hY H`K ` - ?„+ ?„+ æ•v +?QM? H` i?Si®i- H½Q
HoM? M; ° iQ`M #° i`"M ç² M`v- M; Q¢B i`W F€i`"M i?QÊM; +´- i`"M T?€T i?B M ?¢
i?MM; `¶M; F m iQX

*´ h?-M ç€T HÎB,

@ h`"M ç² M`v ç m H` /Q H½Q + KÎ ` - iB m ç M;mv M w +MM; H½Q + M; ?B M +S

L;¬ hBM? tm tm i v- M|B,

@ h F?¬M; +| ?SM; i?9 ç®B pÈB i`"M T?€T- M m H` i?S +| i? ;BªB [mv i F€ i`"M
K°i +?9i- i?S ç² M`v i?b KB M çB- H½Q ç t2K i`QM; ç| +| +?[pB i ? v F?¬M; - i iV
ç| pB i H¢B >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i i`QM; i`"M ç² M`v

o¢M EB K a-m

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

k9RX *?QÆM; R3, v LB K >| >²M Ui?QÊM;V

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

k9kX *?QÆM; R3, v LB K >| >²M Ui?QÊM;VX

L;?2 HìB M|B +O L;¬ hBM?- €M? K„i *´ h?-M Kd Kd [m M b€i •K .QÆM; h`"M ç² K
T?ªB •K .QÆM; i`"M ç² +| K°i +?¶ i`®M; - +?QM? ;B[H` K'v ?"M; +?[ pB i`"i M?ÄX

L?[M; +?[pB i M`v ç9M; H` `i M?Ä- /MM; K„i i?QÌM; id Kd [m M b€i +kM; +?d M?b
F?¬M; M?bM i?'v Mûi +?[`ä `M;X

æ®B pÈB çB m M`v \*´ h?-M `i +| FBM? M;?B K- H"TiS+ /MM; i?-M i?S+ ibK iÁB-
M?Q +?[pB i FBK +?•K ç•K p`Q K„i- M?QM; /MM; i?-M i?S+ M?bM H¢B ;B®M; M?C

>"M; +?[ç-m iB M bQ pÈB M?[M; +?S F?€+ HÈM ?ÆM K°i +?9i- b m F?B *´ h?-M
i?-K,

@ >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i\ .o M?B M ç9M; H` T?€T [mv i p¬ i?QÊM; +O •K
L;¬ hBM? KdK +QìB- M|B,

@ >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i +?QM? H` T?€T [mv i M´B / M? ;¬M pÈB ædM? H
æ¢Q ;B - ç•v +?QM? H` #ªM ç-v çO +O >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i- bQ pÈB T?
•K .QÆM; h¬M; +ÁM i`•M [mw ?ÆM `i M?B mX

*´ h?-M F?) M?Qm K`v- M|B,

@ æ€M; iB + `²B- T?€T [mv i •K .QÆM; h¬M; ç m +¬M T?ªB +| M K M[ bQM; im- K`
[mv i M`v +kM; M?Q p`v- imv `M; F€ /B m M?QM; ç®B pÈB i F?¬M; +| # Q M?B m

L;¬ hBM? i`ÊM K„i M?bM *´ h?-M- M|B,

@ L?bM H½Q ç +| p i?¬M; KBM?- b Q H¢B M|B ` M?[M; HìB M;m M;®+ M?Q p`v\
*´ h?-M ?ÄB,

@ G`K b Q p`v\
L;¬ hQM? M|B,

@ :B€ i` ` +?•M +?QM? +O K°i #° T?€T [mv i p¬ i?QÊM; F?¬M; T?ªB H` ÎT?QÆM
H` ÎHw MB K- ç¢Q Hw im Hmv M- T?€T [mv i p¬ i?QÊM; i`QM; i?B M ?¢ imv F?¬M
F?¬M; Qi- K°i im bo bm®i çìB i?m ?Q¢+? çQÊ+ M?B m #° T?€T [mv i p¬ i?QÊM; +
F?ª M,M;- i? M?QM; K°i im bo +?d #B i +?mv M im K°i #° i`QM; ç| K` F?¬M; T?ªB
im Hmv M- #ÎB pb bQM; bQM; im Hmv M M?B m #° T?€T [mv i bQ pÈB im Hmv M K
ç° +?"K ?ÆM M?B mX "bM? i?QÌM; +?O im K°i #° T?€T [mv i- M?[M; T?€T [mv i F
Hw i`QM; ç|- M m M?Q +| i? HoM? M;° iQ`M #°- p`v i?b +| im Hmv M #° T?€T [mv

[m M i`¼M; M[ `²B- T?€T [mv i im Hmv M i`QM; i?B M ?¢ F€i?U+ ?ÆM FûK M? m
ç¢Q Hw /mM; M?"T p"Q T?€T [mv i +?O im b) bBM? ` ?B m [mª H"K Qi +¬M; M?B
@ æB m FB M [m M i`¼M; M?'i +O im bo F?¬M; TªB H" iQ +?'i K" H" M; ° iQM? - iQ
;Bª i` M M?[M; #QÊ+ ç-m iB M +O +QM çQÌM; im +?•M M? M? ?ÆM M; QÌB F?€+ K
HBM? i?¢+? - ç M /QÊ+ p" +€+ i" B M; mv M im Hmv M ç #M ç, T +?¶ i?B m ?K i iQ +?
p"Q ç¢B ç¢Q +?•M +?QM? b) ?B m ` - +QM çQÌM; im +?•M t t¬B iÈB KS+ M"Q- F?
M M p¬ +MM; #û M?Ä- im Hmv M; Bª +! Fª M, M; çB # Q t i` M çQÌM; im Hmv M iQ
HoM? M; ° çQÊ+ # Q M?B m\ L; ° iQM? +O H½Q ç [mª i?U+ #bM? bBM? ` Qi i?'v
M M F?¬M; ;b b€M? çQÊ+ - i? M?QM; +?d +¬M H½Q ç K°i HÁM; im Hmv M +?mM
ç¢QX

æ•v H" H-M ç-m iB M iW F?B *´ h?¬M p" L; ¬ hBM? [m2M M? m- L; ¬ hBM? K°i ?ÆB
M?Q p"v- *´ h?¬M iU M?B M M; ?B K i9+ H„M; M; ?2X

EB T i`QÊ+ *´ h?¬M #QÊ+ p"Q K M? imv M +ªM? - ?Q" M iQ" M /U p"Q ? „M K°i KbM
F?´ im- F?¬M; ? +! +€+ im bo + Q +T F?€+ iB M ?"M? +?d çB K ç®B pÈB ? „M- i
M?[M; ;b i-K K„i i?'v- ?¬K M v L; ¬ hBM? M|B ` M?[M; HÌB M"v- *´ h?¬M M; ?2 tQM
HQ¢B +ªK; B€+ ?B m ` X

hU ?² +! K°i T?B M +Y HÈM +?Q # Q ;BÌ KÎ ` i`QÊ+ K†i ? „M- tmv M i?'m [m T?B
+€+? ;B[? „M p" #ªM +?'i +QM çQÌM; im Hmv M +"M; ;¬M ?ÆMX

@ L; ?2 L; ¬ hBM? ç¢B + M|B K°i HÌB +ÁM ?ÆM F?´ im KQÌB M, K- M; "v ?¬K M v *´
a„ + K†i *´ h?¬M +mM; FQM? M|BX

L; ¬ hBM? ;"i ç-m- M|B,

@ h?ìB çB K im Hmv M- +® ;„M; +ªK M; ° K¼B bU p"i- i²M i¢B- ç¢Q Hw T?€i bBM? tr
çQÌM; im Hmv M +! i€+ /KM; `i HÈM- +"M; +ªK M; ° çQÊ+ M?B m ç¢Q Hw +"M; iB
+QM çQÌM; im +?•M +"M; i? K çB M? M? ?ÆM- t ?ÆM

*´ h?¬M ;"i ç-m- M|B,

@ hB m ç i?K ;B€Q `²BX

L; ¬ hBM? +QÌB +QÌB,

@ L|B pÈB H½Q ç M?B m M?Q p"v- +! i? M; ?2 ?B m çQÊ+ # Q M?B m ?Q" M iQ" M
H½Q ç - •M iB M? +O H½Q ç ç½ i`ª- HÁM; i F?¬M; +ÁM +?¶ M"Q pQÈM; # "M- çQ
+O M" M; ?! i? "M? HBM? ?²M- M iQ" M ç° M? "T Hm•M ?²B- b m ç! i b) çB /m H` +?
i? M?B m M, K- F?¬M; #B i i? ;BÈB ?B M i¢B ç½ #B M i? "M? #° /€M; ;b M[\

æQ i?B i? o•M hmv i +?Q L; ¬ hBM? - *´ h?¬M M|B,

@ æ¢B + - iB m ç +ÁM K°i +?mv M Km® M i?dM? ;B€QX

@ L|B çB

hB T M?"M i?B i? o•M hmv i- L; ¬ hBM? M; ~M; ç-m H MX

*´ h?¬M M|B,

@ æ¢B + /¢v ` L; ?` +? J M? >! GQM; [mv i- b m F?B iB M ?"M? #B M ?! - K¶B F
+! K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?Q bQÈM; ?QM; T?'M- i p®M F?¬M; TªB H" M; QÌB i? ` b€i
;B€+ M?Q p"v\

L; ¬ hBM? KdK +QÌB- i`ª HÌB,

@ a m F?B H½Q ç #B M ?! b) F?B M +ªK ;B€+ #ªM i?•M KÎ `°M; - i? M?QM; F?¬M
+kM; F?¬M; i? v ç´B HBM? i`Q- K¶B F?B H½Q ç ;B i K°i M; QÌB ç m +! +ªK ;B€+ p
;B i ç m H" M; QÌB Km® M; B i- H½Q ç ç½ # Q ;BÌ ;B i [m M; QÌB KbM? F?¬M; Km®

L;QìB #` ;B i ç m H` M;QìB Km®M ;B i\

*´ h?–M pW M;?o- ç9M; H` M?Q p"v- /mv M?`i M;Q`B w Km®M +?QM? H` H–M ç–m

M?QM; H9+ ç! ?„M +kM; /Q /U ``i M?B m- F?¬M; i`U+ iB T ;B i +? i o•M hmv i M; v

*´ h?–M ;"i ç–m M!B,

@ h?b ` H` i? X

L;¬ hBM? M!B,

@ >B M i¢B H½Q ç +ÁM +?Q ?Q`M iQ`M Hmv M i?`M? L;?`+? J M? >| GQM; [mv

i?`M? +?•M HQM;- +ªK ;B€+ +O H½Q ç KÎ`°M; ``i / F?B M #ªM i?•M M´B ;B"M- +

HQM; b) F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ M`v M[- bQ pÈB H9+ #bM? i?QìM; F?¬M; +| ;b F?€-

@ æ½ M?Q p"v i`QÈ+ F?B ?Q`M iQ`M ?| HQM;- i Qi /MM; L;?`+? J M? >| GQM; Z

*´ h?–M M!BX

L;¬ hBM? M!B,

@ GQM; i`ìB bBM? ç½ K¢M? K)- +U+ F€ ?B m +?B M- im Hmv M L;?`+? J M? >| C

i`Î M M ?B m +?B M H` F?ŠM; ç`M?- [mv i ç`M? M?Q i? M`Q /U p`Q M°B i•K +?Q

i`b i? M? KBM? i`QM; HÁM; b) F?¬M; #` i?S ;bªM? ?QÎM;- H½Q ç F?¬M; /MM; L;

? v H`K i? M`Q ?Q`M iQ`M /U p`Q +?QM? #ªM i?•M- i•K F i +O i ç½ tQM;- T?ªB

*´ h?–M M!B,

@ hB m ç i?K ;B€QX

hB M; M!B L;¬ hBM? pW /Si- i?•M i? L;¬ hBM? +?Êi H!2- #B M K'i F?¬M; i?'v- i

t i`mv M iÈB,

@ *´ h?–M H½Q ç - i pÈB H½Q ç ``i ?ÊT w- b m M`v i b) iB T iK+ HQm w T?QÆM;

K¢+? +O bQ i, H½Q ç X

h?–M b„+ *´ h?–M +mM; FQM?- /MM; i? M? •K i?`M? F?`M M!B p T?QÆM; ?QÈM;

ç M,

@ hB m ç tBM ç i¢ ç¢B + X

L;¬ hBM? `ìB çB- \*´ h?–M H`T iS+ Mm®i p`Q K°i pB M /`+? /mM; ?Q`M- ibK K°i bÆ

M;QìB- #„i ç–m # [m MX

>„M Î +MM; K°i +?¶ pÈB L;¬ hBM?- F?ŠM; ç`M? F?¬M; +| B /€K i` m +?¼+ - +kM; F

i? M?QM; ?B M i¢B L;¬ hBM? ç½ `ìB çB- i`i +ª ç m F?¬M; +ÁM çªK #ªQ M[`²B- ?

i`i +ª +€+ i? HU+ im iB M F?€+ M? m M;Q¢B i`W >Q h?B M h¬M;- +?d +–M +| iBM

p"v F?ŠM; ç`M? M;QìB ibK pÈB ;B i ?„M b) ``i M?B mX

o¢M EB K a–m

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

k9jX *?QÆM; R3, v LB K >| >²M U?¢VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

k99X *?QÆM; RN, "Q æ` Gw :B

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

k98X *?QÆM; RN, "Q æ` Gw :B X

@ h`Î H¢B i?`M? L?¢+ h?Ov i +?d +—M H2M HûM M?bM T?K i?•M p` K¼B M;QìB H
ç`+? M?•M- F?¬M; M M ç +?Q M;QìB F?€+ #B i i H`M;QìB *´;B i?`M? L?¢+ h?C
M¢M +?Q *´;B X hW F?B KQìB ? B im´B i ç½ `ìB F?ÄB i?`M? L?¢+ h?Ov- K`i?`M
ç¬M;- b€i #B M ;BÊB æ¬M; >Q M;- ?—m M?Q +?d ;B Q HQm pÈB +€+ i?`M? i`b i`Q
[m M?- ç®B pÈB T?QÆM; pB M ?ÆM KQìB p¢M /†K +O æ¢B .Q M? K`MìB- [mª i
K'v F?B` F?ÄB +Y - ;—M çì +kM; F?¬M; +ì i¬M; K¬M M`Q ç†+ #B i HÊB ?¢B- +?d
i?•M i? - +?Q /M +€+ im bo F?€+ ibK K°i i`,K M,K +kM; `i F?| +ì i? ibK` çQÊ+-
i?•M i - +°M; i? K b® HBM? ç M i HQm H¢B- ?ŠM H` ç½ ç°i T?€ iÈB h?—M >ªB +ªM
tmM; [m M? F?¬M; +ì i? HU+ M`Q +ì i? mv ?B T iÈB *´;B - +?d +—M *´;B F?¬M
i•K #QÊ+ i` M +QM çQìM; im +?•MX

*´ h?—M M?bM T?QÆM; ?QÈM; i?`M? L?¢+ h?Ov- imv H` MìB pÈB hB m "¢+?- M?Q
pÈB +?QM? KbM?X

Zm K°i H€i- €M? K„i *´ h?—M pW HQm H¢B- i?—M i?€B i` M K†i b€M; H€M; MìB,

@ æB- +?9M; i çB #Q ç` Gw ;B - M?bM t2K MÆB M`v ç M i°i +MM; H` +ì ç H¢B p
iB + iB m /B i im iB M ç¢B i? ;B M?Q Gw ;B X

_ F?ÄB bÆM ç°M;- hB m "¢+? i?m M?Ä H¢B- +?mB p`Q i`QM; €Q *´ h?—M- *´ h?—
h`9+ h? B F€- T?|M; ` T?€T #ªQ T?B FB K- H'v ç°+ i®+ im bo h`9+ h? B F€ #bM?
p T?QÆM; ?QÈM; Gw ;B X

>B M i¢B *´ h?—M /MM; /`+? /mM; ?Q`M- bQ pÈB iB M K ç M i`QÊ+ FB + Q +?T ?A
HB m M;Q`B M;?bM M,K i`QM; ç°M; T?O >¢Q h?B M Hmv M +? i?`M?- i M H` p¬ iQ
/QÊ+ +?T KQìB- b m F?B T?K+ /KM; b) i? v ç´B iQÈM; K¢Q iQÆM; ç®B #bM? i?Qì
F?| M?È çQÊ+ iQÈM; K¢Q- i M H` p¬ iQÈM;- im bo /QÈB EBK æ M F€ ?Q`M iQ`M F
im bo J M? hmv M +ªM? /MM; i?—M i?S+ KÈB +ì i? ç H° K°i Qi +´ [m€BX

E€ i?U+ *´ h?—M +ÁM +ì i? Hmv M +? ` çQÊ+ ç M /QÊ+ +`M; + Q +?T ?ÆM- M; v
+kM; F?¬M; i? M?"M` /mM; K¢Q p`im pB çQ+? i?U+- /MM; HQ¢B ç M /QÊ+ M`v
+kM; F?¬M; M?bM ` çQÊ+ K€M? F?|2- +?Q çì H` /mM; K¢Q +?•M i?U+- i M H` +?•

o®M *´ h?—M ç`M? Hmv M +? +?•M M?•M ç M- M?Q p`v +?Q /M ;†T T?ªB h`M; h?
M?"M` - K` p¬ iQÈM; ç M ;†T T?ªB h`M; h?B M *Æ +ì ç° T?B m HQm iQÆM; ç®B H
K°i HQ¢B i?ªQ /QÊ+ T?B i?QìM; ?B K i?'v i M H` ?| ?bM? i?ªQ- ç²M; i?ìB b® M,K
M,KX

>| ?bM? i?ªQ +?QM? H` K°i HQ¢B HBM? /QÊ+ çQÊ+ v m i?9 +U+ F€ v m i?Q+?- v
?| ?bM? M;QìB- i? M?QM; b m F?B /MM; ?| ?bM? i?ªQ ç½ i?`M? i?K+ HB M H`T

*?mv M ?| ?bM? M;QìB +?QM? H` K°M; iQìM; +O i'i +ª v m im- ?| ?bM? i?ªQ ?—m
v m pU+ æ¬M; >Q M;- K°i F?B +ì ?| ?bM? i?ªQ tm'i ?B M- v m im b) i` M? ç'm pÈB
çQ¢i #ªQ #®B +ÁM F`+? HB i ?ÆM M?B mX

*| i? M;?o- ibK çQÊ+ K°i +ª v ?| ?bM? i?ªQ i?`M? i?K+ H` F?| F?,M +Ð M`QX

hmv `^M; i`QM; ç°M; T?O >¢Q h?B M +ì i`B HB m Hmv M +? +?•M M? M ç M- i? M
i?b F?¬M; i? M`Q Hmv M +? i?`M? +?•M M?•M ç MX

"i ç„+ /o- *´ h?-M +?d +| i? içK i?ìB /MM; p¬ iQÈM; ç MX
*´ h?-M /MM; p¬ iQÈM; ç M- +€+ çQìM; pB M i` M K†i ç m i`î M M`9i; ¼M M?B n
#bM? ççK- ç²M; i?ìB H`M / i?¬ `€T- i?Qç i M?bM ;B®M; M?Q i`mM; MB M M?•M ç
iQÈM; KçQ p¬ +MM; #bM? i?QìM; X
hm bo h`9+ h? B F€ # KQÆB im´B- içB æçB .Q M? K` M|B ?Q`M iQ`M H` im bo T?
iQÈM; KçQ ?bM? /€M; #bM? i?QìM; +O *´ h?-M ?B M içB- +`M; #bM? i?QìM; iÈB
" M;`v \*´ h?-M HB M iK+ T?B ç°M p T?QÆM; ?QÈM; #Q ç` Gw ;B - F?B ?Q`M; ?
K°i M?` M; ?d ç†i +?•M- imv M|B im pB iÈB h?-M >ªB +ªM?- iB m ? Q M,M; HQÈM;
i?QìM; M?Ä #û- +?d +¬M # M;`v ,M +?9i +ÆK H` çQÊ+¬ i? M?QM; K¶B M;`v *´ h?
[m ç KX
E?¬M; pb +€B ;b F?€+- K°i M; QìB iQÈM; KçQ #bM? i?QìM; - ?ÆM M[im pB #bM?
#bM? i?QìM; ç®B tSM; - +| M?` M; ?d F?¬M; i?Q+?¬ #m´B i®B HçB i?Q+? M; ?d M; A
M; QìB F?€+ F?¬M; +?9 wX
o`Q ç K \*´ h?-M i`QÈ+ iB M im Hmv M h?B M *QÆM; h?®B h? ççB T?€T i`¼M; i?
im Hmv M GBM? EbM? h?m´M hS+ Zmv i- ç M; M; O +kM; +| i? #ªQ i`b im Hmv M-
i?ìB ;B M +?Q im Hmv M ædM? h?B M Zmv iX
o T?¬M •K .QÆM; h`"M æ² p` >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i- içK i?ìB *´ h?-M F
iÈB #Q ç` Gw ;B - i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M ?„MF?| +| i? ?B m` çQÊ+ +?9i; b ç|
ç + Q im pB M; v i`QÊ+ K„i- +`M; i? K #ªQ çªK K°i +?9iX
•K .QÆM; h`"M æ² p` >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i ç®B pÈB pB + H´v #ªQ p`i i`Q
F?¬M; +| i?ìB ;B M `ªM? `¶B- i`î HçB +?"K`½B ibK ?B m +kM; F?¬M; i` X
æ®B pÈB ç` ç² #Q ç` Gw ;B - K´v M,K [m - *´ h?-M ç½ M; ?B M +Sm `i F„- F?¬M
HÁM; +kM; +| i? F?„+ ; ?B i´i +ª i`QM; #ªM ç² #Q ç` - ç®B pÈB #® +K+ #Q ç` Gw ;
*´ h?-M i?U+ bU [m€ KS+ #bM? i?QìM; - b m KQìB M;`v ç½ tm´i ?B M içB H½M? ç
bBM? ?Qç i; B®M; M? m M?Q ç9+- H9+ T?B ?`M?- î i`¼ imv `^M; +| ;†T F?¬M; Qi
h?-M F?¬M; ? #` M; ,M i`î- i?m`M HÊB iB M p`Q H½M? ç` Gw ;B X
hW b m F?B Gw ;B #` /B i pQM; - æ æbM? F?¬M; +ÁM M•M; çĐ i? ;B im iB M M`Q
+?O Kç+? h`M; ;B M„K ;B [iQ`M #° H½M? ç` Gw ;B X
*€+ i?`M? i`b M?Ä +O Gw ;B i`QÈ+ FB pšM /mv i`b [mªM Hw M?Q +k- i? M?QM; `M
M #`B im bo h`M; ;B iÈB [mªM HwX
h?`M? "ªQ h?€T H` i?`M? +?QM? M^K içB i`mM; i•K H½M? ç` Gw ;B - #®M T?Q ç
pçM /†K- K` #Q ç` Gw ;B HçB ?ÆB M;ª p T?QÆM; ?QÈM; #„+- +€+? i?`M? "ªQ h
/†KX
*`M; iÈB ;¬M i?`M? "ªQ h?€T- *´ h?-M ;†T K´v im bo- im pB +`M; H9+ +`M; + Q- i
M|B i?QìM; tmv M ;†T T?ªB- im bo "²B L; mv M F€ +kM; F?¬M; Qi- i?"K +?Q M; v +ª
iWM; ;†T [m K°i H-MX
hm bo EBK æ M F€ F?| +| i? M?bM` çQÊ+ p¬ iQÈM; ç M- M?QM; +?mM; [mv pšM
+| ç` T?QÆM; M`Q ç| #B m ?B M b B- im bo EBK æ M F€ +| i? M?bM` çQÊ+ p´M
im bo EBK æ M F€- *´ h?-M HB M H`T iS+ çB pÁM; - i`M HU+ F?¬M; +?QM? /B M ç
a€m M;`v b m- \*´ h?-M pÁM; [m i?`M? "ªQ h?€T- ç M; H9+ ?Q`M; ?¬M- *´ h?-M ç½
;B - +€+? #Q ç` Gw ;B M; Q`B M; ?bM /†K- *´ h?-M HB M /WM; +QÊ+ #°X
—M /´m im pB T?€T HU+- `M i?•M i`QM; K°i +?¶ ?Q M; bÆM /½ HoM?X
J°i çQìM; çB iÈB- *´ h?-M HB M iK+ ?ÄB i?, K iB M iS+- #B i çQÊ+ +?¶ p`Q #Q ç` G
;B T?€B im bo iÈB ;B €K i?`X

*| M;QìB M|B i`QM; b® M?•M pB M ;B€K i?` #Q ç` Gw ;B +| i²M i¢B ç¢B im bo E
?"M? ç°M; T?B i?QìM; +~M i?"MX "`im bo EBK æ M F€ ;†T T?ªB- H'v im pB +O ?
i? +?®M; çÐ- +?Q /M +| h"i ok S?B S?QM; ;B i®+- Km®M +?¢v i`®M F?ÄB i v im
ç®B F?| F?,MX

æ®B pÈB +Y p`Q #Q ç` Gv ;B - *´ h?–M T?B i?QìM; `ä`"M;- ç| H" K°i iÁ ç¢B i`"
/†K- i M H" GK+ GQM; L?B T h•K i`"M- #Q ç` Gw ;B ÎM; v # M /QÈB GK+ GQM;L

hm•M .m

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

k9eX *?QÆM; ky, GK+ GQM; L?B T h•K h`"M Ui?QÈM;VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

GK+ GQM; L?B T h•K i`"M H" K°i ?ÊT i`"M +Ð HÈM- F i?ÊT b€i i`"M- F?®M i`"M-
mv HU+ F?¬M; i-K i?QìM;- im bo J M? hmv M +ªM? F?¬M; i? t•K M?"T- +?d F?B ç
i` M #ªM ç² #Q ç` Gw ;B KÈB +| i? iB M p`Q M iQ`MX

*?Q /M +| im bo EBK æ M F€ i`"M i?O- i? M?QM; GK+ GQM; L?B T h•K i`"M +| T?
i`,K /†K- \*´ h?–M iW #'i +S +?¶ M`Q +kM; +| i? iB M p`Q i`QM; i`"M- K` F?B ç½ i
M?Q H" im bo J M? hmv M +ªM? +kM; F?¬M; i? i`mv çm´B i?2QX

*?d H" F?B p`Q i`"M Km®M ç€M? +? i im bo EBK æ M F€ +QB M?Q +| +Æ ?°BX

*´ h?–M ~M /'m ?Q`M iQ`M im pB T?€T HU+- iB M p T?Q i`QÈ+- F?¬M; /MM; i?
F?¬M; T?€i ?B M` #'i +S im bo M`Q i`QM; i-K M?bM- M?QM; ç²M; i?ìB +€+ im b
F?¬M; T?€i ?B M` *´ h?–MX

h`W F?B +| im pB + Q ?ÆM *´ h?–M KÈB +| i? X

æ²M; i?ìB- hB m "¢+? +kM; T?mM` K°i M;KK bQÆM; KM- # Q T?O iQ`M i?•M *´ h
p"v +QB M?Q im bo EBK æ M F€ /MM; i?–M i?S+ +kM; F?¬M; T?€i ?B M` i?•MªM

hB m "¢+? iW b m F?B Mm®i v m ç M +O FBK bQ i?9- im pB #`M? i`QÈM; #QÈ+ p
i?ìB ;B M ç½ i`¬B [m ? B i?€M;- v m ç M +O FBK bQ i?9 ç½ #` hB m "¢+? Hmv M

J°i pB M v m ç M +O v m i?9 .šM >²M ?"m F€- v m HU+ ~M +?S i`QM; ç| T?B i?
Hmv M ?| iQ`M #°- im pB iB TiK+ i,M; H M ? B +'T ç°- ç¢i iÈB h`9+ h? B ?"m F€X

h?¬M T? v m ç M F?¬M; T?ªB H" #ªM M,M; +O v m i°+- K" +?d H" K°i b® v m i?9
HoM? M?Q p"v- v m i?9 #bM? i?QìM; ,M v m ç M `i +| i? +?mv M ?| v m HU+ i`QM
+?QM? #ªM i?•M KbM?X

.M +?Q M;U F?Q T?B ç°M- i®+ ç° +O *´ h?–M +kM; F?¬M; #bM? i?QìM;X

*QìM; ç° i?•M i? +O *´ h?–M- +?d +–M ç¢T M? #QÈ+ +?•M K°i +?9i- i?•M i? H
i`QÈ+ ?ÆM KQìB i`QÈM;- im bo hB M h?B M ìB ip0&v` Ð° ÂÀÐ+? Ðđ?Ð "yK !i7=!

*´h?–M #`h`M; h`¢+? lv M T?ªM FQ+? K°i+?QÎM; K¢M? K) F?B M F?Q ?mv i+m²M
M;U F?®M; T?€T #ªQ K°+ #`B +?†M H¢B +¬M; FQ+? +QÆM; T?QM; H¬B ¢B M pšM
HU+ iÊB M?Q p"v- im pB t€+ i?U+ ?ÆM t *´h?–MX

h? M?QM; +¬M; FQ+? +O *´h?–M F?¬M; +?d /WM; H¢B Î ¢| - T?€T #ªQ T?B FB K
?Ä b m F?B #,M; +?QÎM; pĐ pKM iB T iK+ # v p T?Q h`M; h`¢+? lv M- #„M i?ŠM
æ²M; i?ÌB *´h?–M F i T?€T 'M +?QÎM; i`€B- #,M; +?QÎM; K°i H–M M[M;QM; iK-
¢¢Q +QÆM; K M;- L;k GBM? S?•M h?–M *?Mv i`QM; M?€v K„i #„M `X

*QÆM; T?QM; H¬B ¢B M i`QM; b€i ¢¢Q +¬M; FQ+? i–M; i–M; #'i" M- h`M; h`¢+? i
?²B H¢B T?€T #ªQ K°+ #`B +?®M; H¢B +¬M; FQ+? +O *´h?–MX

*QÆM; K M; +?Êi H|2- i`QM; KB i•K h`M; h`¢+? lv M H¢B # v ` K°i FB M T?€T #ª
T?B FB K +O *´h?–M- ?„M K°i H–M M[¢€M? ` K°i+?QÎM;- K°i ¢¢Q +?QÎM; +QÆ
+O *´h?–MX

h? M?QM; ¢°i M?B M ? B K„i h`M; h`¢+? lv M i`ÊM i`ÁM- M,K iB +?ÈT iW ? B # M
p T?Q +?QM? KbM?- FBM? ?½B #”i i?®i,

@ L;k GBM? S?•M h?–M i`Mv\

h`QM; €M? K„i FBM? F?OM; +O h`M; h`¢+? lv M- L;k GBM? S?•M h?–M i`Mv M?
p`Q +Æ i? ?„M- K°i +?B + +„K ;B[KB i•K- ? B +?B + +„K ;B[M;U+- ? B +?B + +,
h`M; h`¢+? lv M iS+ i?b K'i K¢M;X

hm•M .m

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

k9NX *?QÆM; kk, "ªQ h?€T h?B M oQÆM; Ui?QÊM;VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` ¢ª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

L;k GBM? S?•M h?–M i`Mv H` T?€T #ªQ i?“M? / M? +O h`M; ;B æ¢B .Q M?- K°i
+kM; H` T?€T #ªQ i?QÊM; T?~K- im bo J M? hmv M +ªM? +kM; F?¬M; i? +?®M; ¢
S?•M h?–M i`Mv +U+ F€ F?| Hmv M- pb p"v b® HQÊM; +U+ F€ M?Ä #ûX

h`M; h`¢+? lv M H` i?“M? pB M iBM? M? ?¢+? i•K M?'i h`M; ;B - ¢QÆM; M?B M +
T?®B L;k GBM? S?•M h?–M i`Mv- i?'v \*´h?–M ¢°i M?B M T?|M; ` L;k GBM? S?•M
iª M´B +?'M ¢°M; i`QM; HÁM;X

L; v i`QM; H9+ FBM? ?½B +?'M ¢°M;- L;k GBM? S?•M h?–M i`Mv ¢½ H'v ¢B iQM?

h`M; h`¢+? lv M pW +? i- T?€T #ªQ K°+ #`B +kM; K'i ¢B T?€T HU+ F?®M; +? - M
+?QM? H` K°i FB M T?€T #ªQ T?ÁM; M;U- *´h?–M F?) M„K i v- ?Q F?¬M; i?m H'v

æ²M; i?ÌB- T?€T #ªQ T?B FB K- L;k GBM? S?•M h?–M i`Mv ?| i?“M? b€m ¢¢Q ?
*´h?–MX

@ L;k GBM? S?•M h?–M i`Mv\

æ9M; H9+ M`v H¢B +| K°i i? M? •K F?B T bÊ p M; H M- h`M; >²M; lv M ¢°i M?B M t
F?B L;k GBM? S?•M h?–M i`Mv iB M p`Q KB i•K *´h?–M pW p†M #` ?„M M?bM i?'

"i[m€- i? M? •K F?B T bÊ +O h" M; >²M; lv M pW /Si- €M? K„i? „M H¢B`ÆB p"Q
lv MX h" M; h`¢+? lv M H" im bo "²B L; mv M i`mM; F€- +?d i`QM; i?ÌB ;B M M; „M M
i`QM; K„i h" M; >²M; lv M +`M; i? K FBM? ?½B- ?¬ HÊM,

@ h`¢+? lv M

*´ h?¬M i?`v i? - M?`i i?ÌB i?•M i? tQ v +?mv M- #QÊ+ p"Q bBM? ¢¢Q- +`T i®+ +?
GQM; L?B T h•K i`"MX

h" M; >²M; lv M H" im bo "²B L; mv M ?"m F€- *´ h?¬M +kM; F?¬M; Km®M /•v /Q pÊ
M m M?Q ? „M /€K ¢m´B i?2Q K`M |B- *´ h?¬M +kM; F?¬M; M; ¢B KQÊM GK+ GQM;
? „MX

hm bo "²B L; mv M F€ +?d +¬M i`mv ¢m´B iB M p"Q b•m [m€ # /†K- K°i F?B`ÌB F
+? iX

h" M; >²M; lv M bQ pÊB h" M; h`¢+? lv M ?B M M?B M +`M i?"M ?ÆM`i M?B m- M?b
H"TiS+ ¢m´B i?2Q- K` ¢¬m iB M # v iÊB K M; i?2Q i?B i? h" M; h`¢+? lv M +`T i®+
h•K i`"MX

*| M; QÌB ?B m ¢QÊ+ GK+ GQM; L?B T h•K i`"M- pB + M`v iQÆM; ¢®B M; ?B K i`½
i? +?Ì i?€B iY h" M; h?B M *Æ iÊB ¢•vX

*´ h?¬M /¼+ i?2Q bBM? ¢¢Q- ¢SM; i` M T?€T #ªQ T?B FB K- K°i ¢QÌM; # v ¢BX

hmv`^M; GK+ GQM; L?B T h•K i`"M HÊB ?¢B F?¬M; ;b b€M? ¢QÊ+¬M?QM; +?d +¬
¢¢Q- Hm¬M Hm¬M ¢B i?2Q T?QÆM; ?QÊM; bBM? ¢¢Q i?b b) F?¬M; ;†T #`i +S M; n

*?d H"- T?B ¢°M i`QM; GK+ GQM; L?B T h•K i`"M bQ pÊB T?B ¢°M # M M; Q`B +?
a€m i`"M M?Ä F i?ÊT i?"M? GK+ GQM; L?B T h•K i`"M iQÆM; ?¶ ¢ M t2M HšM M?
i?2Q ¢QÌM; i?ŠM; - K` b€m i`"M ¢¢Q ¢ M t2M HšM M? m M?Q K°i K¢M; M? M T?S+

*´ h?¬M /B +?mv M i`QM; bBM? ¢¢Q- +kM; F?¬M; T?ªB H" HB M iK+ T?B ¢°M i?2Q
+ÁM T?ªB i?QÌM; tmv M i? v ¢´B T?QÆM; ?QÊM; - +| ¢¬B F?B i?"K +?Q T?ªB [m v
i`"M iÊB i`"M i•K imv`^M; ?ÆM K°i i`,K /†K- i? M?QM; H° i`bM? i?U+ i QÊ+ +?V
M?Q; `T # H¬M F?QªM; +€+? i?ŠM; X

*"M; iÊB i`"M i•K i®+ ¢° T?B ?"M? +O \*´ h?¬M +`M; +?"K- i`QM; HÁM; T?ªB iQM?
¢¢Q KÊB /€K iB M H M- T?¢K pB i•K i`"M +?d; ¬M i`,K /†K- i? M?QM; M; v +ª im b
+| i? iB m /B i- +?d ?ÆB +?9i b B H¬K ¢B H +? F?ÄB bBM? ¢¢Q- *´ h?¬M b) #` /B

*?Ì F?B *´ h?¬M iB M p"Q i`QM; i`"M F?QªM; K°i i`,K /†K- i?ÌB ;B M ¢½ i`¬B [m K
iB M p"Q i`QM; i`"M ?B M i¢B iK i" T F?¬M; /QÊB i`,K i M im bo h" M; ;B - +MM; pÊ

h" M; JK+ L K ¢½ +?¢v iÊB i?"M? "ªQ h?€TX

h" M; h?B M *Æ ¢°B iY M; ¼+ FBK [m M- K†+ i9 HQM; iY #`Q- i? „i HQM; ¢2Q #¢+? M
HQM; M; Q U; B`v i? M? HQM; V- iW F?B ? „M ;†T T?ªB L; ¬ hBM? i¢B /B +?d h" ",M;
æbM?- iB TiK+ i`¬B [m ?ÆM K°i i?€M; KÊB tm i M ¢QÊ+ #|M; K i`QM; HÁM; - F
M"QX

a m ¢| - h" M; h?B M *Æ H¢B iÊB i?"M? "ªQ h?€T- K°i H¬M M[ibK FB K iQ HB m p
K` Gw ;B HQm H¢BX

L; ?2 h" M; JK+ L K M |B +| M; QÌB t¬M; p"Q i`QM; GK+ GQM; L?B T h•K i`"M- ? B K „
i?ÌB #MM; T?€i iBM? [m M; - i?•M i? +?Êi H |2 T?|M; H M + Q- ?| i?"M? K°i ¢¢Q
M? M? p T?Q #Q ¢` Gw ;B X

J†+ /M i`QM; i?"M? "ªQ h?€T +| i`"M T?€T +`K T?B ?"M?- i? M?QM; ¢®B pÊB im
M |B- +,M #ªM F?¬M; ? +|ªM? ?QÌM; - ?m®M; +?B H" i?•M T?"M i¬M [mw M?Q h" M

*?•M ¢B i? M? HQM; M; Q - +?QM? H" /Q ? B ¢¬m i? M? HQM; im pB J M? hmv M +
T?B ?"M? +U+ F€ M? M?- i`QM; pÁM; K°i M; `v +| i? T?B ¢°M KQÌB p¢M /†K- iW i

Gw ;B # 'i [m€ ?ÆM M,K M ;?bM /†K- +?d i`QM; i?`B ;B M ; -M MY F? „+ - K°i ç¢Q I
i`Q \*´ h? -M p`Q i`"MX

GQm [m M; iB m i€M- ç-m ç°B iY M;¼+ FBK [m M- p K†i + Q M;¢Q- h`M; h?B M *A
im bo M;Q`B i`"MX

@ "€B FB M i?€B iY5

*?9M; im bo M?'i i?`B F?QK M;Q`B +mM; FQM? ?¬X

h`M; h?B M \*Æ F?Q€i i v €Q- €M? K„i`ÆB p`Q K°i im bo i`mM; MB M im´B i€+ Q I
ç-m ç°B M;¼+ [m M- ?ÄB,

@ *?•M *Æ- M;QÆB +| M?bM i?'v M;Q`B t¬M; p`Q i`"M ? v F?¬M;\

h`M; \*?•M \*Æ- K°i i`QM; i?"T ç¢B ç iY æ æbM? æ¢B .Q M?- çSM; ?"M; i?S +?QM
KQÆB H,K- im pB EBK æ M ?"m F€- +?QM? H`M;Q`B T?K i`€+? i`¬M; +QB #Q ç`

h`M; h?B M \*Æ- i`QM; i?"T ç¢B ç iY çSM; ?"M; i?S KQ`B- ?B M M v ? B KQÆB #
+ªM? GBM? M? i`mM; F€- i?B M iQ çSM; ç-m i?"T ç¢B ç iY- i®+ ç°im Hmv M çS
.Q M? æ H"TH`K i?€B iY æ¢B .Q M?X

@ h?B M *Æ- F?B i iÈB MÆB M`v i?b M;Q`B M¼ ç½ iB M p`Q i`QM; i`"M ç½ H•mX
•M? K„i h`M; \*?•M \*Æ +?mv M b M; h`M; >²M; lv M # M +¢M?- M|B,

@ >²M; lv M iWM; i`mv çm´B p`Q i`QM; i`"M- i?'v K†i M;Q`B M¼- >²M; lv M- M;QA
M¼- M|B pÈB i?€B iY K¼i +?9iX

h`M; >²M; lv M ;"i ç-m- +?„T i v M|B pÈB h`M; h?B M *Æ,

@ E?ÎB #~K i?€B iY- M;Q`B M¼ i?Q¢i M?bM # KQÆB im´B- iQÈM; K¢Q `´i #bM? i
+?9w- i? M?QM; X h`M i v M;Q`B M`v +| T?€T #ªQ L;k GBM? S?•M h?¬M i`Mv +

@ L;k GBM? S?•M h?¬M i`Mv\

h`QM; K„i h`M; h?B M *Æ ?ÆB H° p FBM? ?½B- M|B,

@ L?Q p"v +| M;?o H`

h`M; >²M; lv M ;"i ç-m,

@ h i`"M K„i M?bM i?'v- ç²M; i?`B h`¢+? lv M bÈK i`mv çm´B p`Q i`QM; i`"M- +?QM
GBM? S?•M h?¬M i`Mv ;B i +? i- iW i´M i?QÆM; i`M i?B i? +O h`M; h`¢+? lv M t
GBM? S?•M h?¬M i`Mv +O h`M; ;B +?9M; i 5 *?d H`F?¬M; #B i p b b Q mv HU+ M

@ h ç½ FB K i` [m i?B i? h`M; h`¢+? lv M- çQ+? i?U+ H` +? i #ÎB L;k GBM? S?•
h`M; *?•M *Æ F?) ;"i ç-mX

h`M; h?B M \*Æ M?Qm K`v- M|B,

@ h,M; b® HQÊM; M?•M i?O- #ªQ p #´i +S K°i bBM? ç¢Q M`Q M;Q`B GK+ GQM; L?
Qi +| # im bo "²B L;mv M +ªM?- M,K im bo .šM >²M +ªM? i`¬M; +QB- i b) iU KbM?
i`"M5 >W L m ç½ p`Q i`"M- i b) ç ?„M +| p`Q K`F?¬M; +|`

J¼B M;Q`B M?'i i ;"i ç-m- ?¬HÈM,

@ _ä

•M? K„i h`M; h?B M \*Æ M?bM p`Q GK+ GQM; L?B T h•K i`"M T?Q i`QÈ+ - i`QM; K
*´ h?¬M ç M; çB i`QM; K°i bBM? ç¢Q- ç°i M?B M i`M HQM; K€i H¢M?- iU ?² +| K
p¬ +?´i FQ+? i?šM; p`Q HQM; ?„M- F?B M i`QM; HÁM; ?„M +ªFBM?X

J°i T?¬M +ªK ;B€+ M`v ç®B pÈB \*´ h?¬M K`M|B T?B i?Q`M; [m2M i?m°+ - i`QM; H
*Æ

@ h" M; ; B + € + M; Q Æ B ç ½ K m ® M # ° Q p " i i ` Q M; # Q ç ` G w ; B M ? Q p " v - t 2 K ` # ° Q
M ? Q H " F B M T ? € T # ° Q H Ê B ? ¢ B - h " M; h ? B M * Æ - b m M " v p W H 9 + / M M; M | ç H '
* ' h ? - M i ? b i ? - K X
L | B t Q M; - i B T i K + i B M b • m p " Q i ` Q M; G K + G Q M; L ? B T h • K i " M X
G B M ? > Q Æ M;
* ? • M h B M h € + ; B ° , 1 E
Z m v M j , * ¬ M L ; ¬ " Q * ° M ?

k 8 y X * ? Q Æ M; k k , " ° Q h ? € T h ? B M o Q Æ M; U ? ¢ V X

L ? | K / ` + ? , . m M; M ? B
L ; m ² M , o B T p M / M
: Y B i ` m v M p " ç ° i U , J h _ y R @ F B 2 K; B Q B
G ¢ B ç B K ' v + M ? ; B | - * ' h ? - M ç B i È B i ` m M; i • K K ° i K ° M ? i B M ? F ? ¬ M; - i ` Q M; p Á M;
F ? ¬ M; ? + | i B M ? + - m H Q H Y M; - + ? d H " i ` m M; i • K i ` , K i ` Q Ê M; + | K ° i i B M ? + - m H
K „ i * ' h ? - M p m B p - i ? 2 Q M ? Q ; ? B + ? û T i ` M # ° M ç ² # Q ç ` G w ; B - M Æ B M " v + ? Q M
L ? B T h • K i " M ` ² B X
E ? Ä i B M ? + - m H Ê M + ? W M; K Q | B i ` Q Ê M; F B + ? Q M ? H " i ? ¬ M; ç ¢ Q / m v M ? ' i M ® B
. B M i Q + ? # Q ç ` G w ; B F ? ¬ M; H Ê M - + ? d + | T ? Q Æ M; p B M ? Æ M i ` , K i ` Q Ê M; - i ? 2 M
L ? B T h • K i " M - # Q T ? O T ? Q Æ M; p B M ? Æ M K ° i i ` , K / † K X
. U i ? 2 Q H ° i m v M i ` M # ° M ç ² - \* ' h ? - M / ¼ + ç Q | M; ç B [ m M ? + Q - ` ® i + m ° + + k M; ç
+ ? ¢ K p " Q i B M ? + - m H Ê M + ? W M; K Q | B i ` Q Ê M; i ` Q Ê + K † i - M ? ' i i ? | B K ° i H Q ¢ B + ° K
t m ' i ? B M i ` Q M; H Á M; * ' h ? - M X
h W H 9 + p " Q i " M * ' h ? - M ç ½ + | + ° K ; B € + ; B ® M; M ? Q # v H Q Ê M i ` Q M; ? Q F ? ¬ M; - T
p ¬ + M M; p ¬ i " M - F ? ¬ M; ? + | # ' i + S i ? S ; b + ? • M i ? U + - + ? Q i È B ? B M i ¢ B K È B + | + °
+ ? • M i ? U + ; b ç | X
L ? € v K „ i F ? B # " M + ? • M * ' h ? - M + ? ¢ K p " Q F ? Ä i B M ? + - m F B - F ? m M; + ° M ? # ® M T
+ Á M i B M ? F ? ¬ M; p ¬ + M M; p ¬ i " M - # M T ? ° B H " K ° i # ½ B + Ä t M ? i ® i - # M i ` € B H " M
p B p m - i B M; H € + • v t " Q t ¢ + X
S ? Q i ` Q Ê + - K ° i i Á T ? O ç + Q i È B K ' v i ` Q Ê M; t m ' i ? B M i ` Q Ê + K „ i * ' h ? - M - ; B ® M
+ Y H Ê M T ? O ç ç | M; + ? † i - i ` M # B M i ` Q Ê + + Y + | F ? „ + M , K + ? [H Ê M # ^ M; p " M; , " °
* ' h ? - M ç M; K m ® M T ? B ç ° M i B M p " Q i ` Q M; T ? O - ç ° i M ? B M K ° i + † m v € T i W i ` M
p W K È B # v H M ? Æ M K ° i i ` Q Ê M; H B M # ` + † m v € T M " v ç t m ® M; / Q È B ç ' i X
h ` Q M; H Á M; \* ' h ? - M + ° F B M ? - M Æ B M " v # ` ? ¢ i " M T ? € T + ' K T ? B ? " M ? - ç ² M; i ? | B i
ç ® B H Ê B ? ¢ B - / o M ? B M p W K È B M ? ° v H M ? Æ M i ` Q Ê M; ç ½ # ` ç û T t m ® M; / Q È B
h m v M + ° M ? + ? d b Ê + k M; F ? ¬ M; i ? T ? B ? " M ? i ¢ B M Æ B ç • v X
* ' h ? - M ç B # ° p T ? Q i ` Q Ê + - ` i M ? M ? ç ½ i È B i ` Q Ê + K † i + Y + ? Q M ? - M ? b M i b M
+ Y + ? Q M ? M " v X
* Y H Ê M " ° Q h ? € T h ? B M o Q Æ M; T ? O ç | M; + ? † i - + Q + ? W M; # i ` Q Ê M; - ` ° M; ? B i
+ | ? B b Q i Y # ^ M; ç € - + Q i È B i ` Q Ê M; ` Q Ð B - M ? b M p ¬ + M M; b ® M; ç ° M; - i U M ? Q p
* ' h ? - M ç B H M # " + i ? M; - ç M i ` Q Ê + + Y - ç M; K m ® M ç ~ v p " Q X
æ ° i M ? B M + Y H Ê M + ? Ê i H | 2 F B K [m M; - * ' h ? - M M ? ' i i ? | B H m B H ¢ B T ? Q b m k
[m M; T ? Q i ` Q Ê + - + ? d i ? ' v K ° i # | M; M; Q | B i W i ` Q M; F B K [m M; ç B ` X

hQ"Mi?•MM;QìB M"v ç m /Q FBK [m M; +'mi?"M?- + QiÈB i`QÊM; `QÐB- ç-m ç°E
iÁ #ªQ i?€T #ªv i-M; HÆ HYM;- i v T?ªB +-K i K tQ FQ+?- K†+ #ªQ ;B€T FBK [m
h?B M oQÆM; i`QM; i`mv Mi?mv i h?B M æbM? i?€B +´X

@ L;QìB iÈB H" M;QìB T?QÆM; M"Q\

"ªQ h?€T h?B M oQÆM; pW tm'i ?B M- K°i iB M; [m€i çBM? i B M?S+ | + T?€i` X
hmv`^M; #B i çQÊ+ ç•v +?d H" K°i ççQ #|M; ?bM? "ªQ h?€T h?B M oQÆM; HQm H
+?Q *´ h?-M ;B®M; M?Q iÁ M9B HÈM + Q pçM i`QÊM;- i?"K +?Q i` M M;QìB L;-
+ªK M?"M çQÊ+ mv €T FBM? M;QìB M?Q M"vX

@ hçB ?ç *´ h?-M5

æ®B K†i pÈB [m€i ?ÄB +O "ªQ h?€T h?B M oQÆM;- *´ h?-M `i iU M?B M M|B` i

@ *| iQM p"i +O Gw ;B i \

"ªQ h?€T h?B M oQÆM; K°i H-M M[?ûi HÈMX

hQM p"i\ h`QM; HÁM; *´ h?-M ;B®M; M?Q çB M [m M; ?Ä i?ç+? +?mv M ç°M;- ç
T?€T #ªQ h`'M h?B M h?€T H'v çQÊ+ iW i v Gw L;?B KX

JB i•K F?) ç°M;- h`'M h?B M h?€T # v` - #B Mi?"M? i`QÊM; `QÐB- `ÆB tm®M; i`
oQÆM;X

@ I?K

"ªQ h?€T h?B M oQÆM; [m M b€i K°i ?²B- H"TiS+ [m M; K M; iB m i€M- +€M? +Y
h?B M oQÆM; T?O +?"K`½B +?mv M ç°M; b M; ? B # M- +Y KÎ`²B5

*Y HÈM KÎ` - \*´ h?-M +?d M?bMi?'v # Mi`QM; +?|B HÁ FBK [m M;- K¼B i?S F?
?² b m +€M? +Y HÈM M"v +,M #ªM F?¬M; ? M®B i?¬M; pÈB # Mi`QM; T?O K" H" H
iB TiÈB K°i ç` T?QÆM; M"Q F?€+X

"i [m€- M m ç½ iÈB #QÈ+ M"v- *´ h?-M iU M?B M F?¬M; +| ççQ Hw HMB HçB- +?d
p"Q i`QM;- F?B iB MiÈB i-M; FBK [m M; i`QÊ+ K„i- *´ h?-M F?¬M; ? /WM; HçB-
T?OX

J°i HQçB +ªK ;B€+ i?ìB F?¬M; #` çªQ M;QÊ+ M´B H M- i`QM; M?€v K„i i?•Mi? *´
T?QÆM; Hç HšK- tQ v M;QìB M?bM HçB- M"Q +| +€M? +Y HÈM M"Q ç| \ LÆB ç•v
T?QM; FQMX

*mM; çB M + Q ;-M KQìB i`QÊM;- `°M; KQìB i`QÊM;- /"B ? B KQÆB i`QÊM;- p¬
ç M; çSM; ;B[i`mM; QÆM; +mM; çB MX

h`QM; ççB çB Mi`®M; `¶M;- v M „M; F?¬M; K°i iB M; ç°M;- /mv M?'i içB b•m i`QM
+ QiÈB K'v i`QÊM;- # Mi` M #S+ iQÊM; F?´M; H² H" K°i i'K #B M- i` M #B M +|
[m M; , "ªQ h?€T æB MX

S?Q iQÊM; F?´M; H² ç°B ¬FBK iY [m M- K†+ #ªQ ;B€T FBK [m M;- i v T?ªB +-K K°
i`QÊM;- i v i`€B i?b ?Q"MiQ"Mi`®M; `¶M;X

*?QM? H" T?Q iQÊM; "ªQ h?€T h?B M oQÆM;X

*´ h?-M M?bM MÆB M"v- ?ŠM H" i²MiçBiW i?ìB i?€B +´- +kM; H" +?¶ "ªQ h?€T h?
?Ä - #ÍB pb T?Q i`QÊ+ iQÊM; "ªQ h?€T h?B M oQÆM; +| K°i +?B + #€M ç€ + Q C
#"M +| ç†i K°i HQ ?QÆM;X

æ²M; i?ìB +ÁM +| p"Bi?S F?€+- i` M #"M ç€ H" i?Q i`+? p" K°i Qi p"i T?~K F€ HçX

> B K„i *´ h?-M b€M; M;ìB- M? M? +?|M; #QÈ+ iÈB # M +çM? #"M ç€X

oW KÈB iÈB ; -M #`M ç€- +ÁM +?Q i`U+ iB T [m M b€i p"i T?~K # M i` M #`M ç€ H
h?B M oQÆM; +?Êi H|2 FBK [m M; - *´ h? -M H" T iS+ /WM; #QÈ+ +?•M- M; Y ç-m
h?B M oQÆM; X

G9+ M`v ç•v F?¬M; ? +| K°i +€B #|M; "aQ h?€T h?B M oQÆM; M`Q tm'i ?B M M?C
FBK [m M; # v` K°i M?|K +?[- M? M?`M; T?B m T?M i`¬B M´B # M i` M #`M ç€X

L?|K +?| K`m p`M; i` M #`M ç€ M? M? +?|M; i´ ?ÊT i?`M? K°i +•m M|B,

ó>"m M?•M +O i - M m M?Q M; QÆB ç M i" M ç•v ?ŠM H` i ç½ `ìB F?ÄB iB M ; BÈE
i?•M M M F?¬M; +| M?B m ç² p•i- +| i? HQm H¢B +?d /mv M?`i L?Q v GBM? GmM
i?2Q # M M; QìB- p"i M`v p¬+MM; F€ /B m- +| i? HQm H¢B +?Q M; QìB M?bM i?`v

h`QM; HÁM; \*´ h? -M pW ç°M; - L?Q v GBM? GmM; "aQ h?€T ?ŠM H` FB M T?€T #
;B M # M i`QM; i?€T M?Q HìB L; ¬ hBM? ç½ M|BX

æ²M; i?ìB- ç¬B H¬M; K`v +O \*´ h? -M M?Qm b€i H¢B- ç®B pÈB HìB M`v `i F?¬M; ;
iB M ; BÈB iW H•m- i`QÈ+ T?ªB ibK +?¶ i`i?•M ô

L?bM HìB M|B +O "aQ h?€T h?B M oQÆM; - iB M ; BÈB M`v +?QM? H` *´ >Q M; ç¢
;BªB i?Q +? M?Q i? M`Q\ "aQ h?€T h?B M oQÆM; +?QM? H` ç¢B M?•M p"i i?ìB ç¢
i?€M? i?QÈM; +´ +ÁM +QìM; ç¢B ?ÆM- +ÁM H` i?B M pQÆM; +O h?B M æbM? i?
ç M KS+ ç° M`Q\ L; v +ª "aQ h?€T h?B M oQÆM; +kM; #` #m°+ T?ªB `ìB F?ÄB iB
i?•M\

G) M`Q\ "aQ h?€T h?B M oQÆM; T?ªM #°B h?B M æbM?\ *´ h? -M H„+ ç-m- ?„M
i`mv M i?mv i M?Q p"v- T?ªM #°B h?B M æbM? H` +?mv M HÈM- M m M?Q i?U+ bU
b) +| i`mv M HQmX

h`QM; HÁM; \*´ h? -M F?) ç°M; - imv `^M; ?„M F?¬M; #B i pb b Q "aQ h?€T h?B M oQ
>Q M; - i? M?QM; ?„M KÆ ?² ?B m` K°i QìbU ibM?, iB M pQÆM; iB M i¬M i?ìB F
i?ìB F€ i?QÈM; +´ - pb b Q #¼M ?¼ H¢B #B M K'i i`QM; /ÁM; +?ªv H`+? bY +O *´ >
[m M ; b ç| pÈB HìB M|B +O "aQ h?€T h?B M oQÆM; HQm H¢BX

GBM? >QÆM;

*?•M hB Mh€+ ; Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L; ¬ "Q *ªM?

k8RX *?QÆM; kj, *¬M L; ¬ 'MX

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

hB M pQÆM; iB M i¬M i?ìB F€ i?€B +´ - +?Q iY #€+? i?€M? i?ìB F€ i?QÈM; +´ - *´
p #¼M ?¼ - +?d +| pB + #¼M ?¼ #B M K'i i?b +?Q i?`v +| K°i iB M iS+ M`Q HQm
imv i ç®B F?¬M; i? F?¬M; K°i iB M; ; B| i?´B ç°i M?B M +? i çB- K`M m H` K°i M
F?¬M; +| +?9i iB M; ; B| i?´B M`Q +kM; +| i? - M?QM; iQ`M #° ç m M?Q p"v i?b imv
i`QM; T?QÆM; /B M M`v M?`i ç`M? +| ~M /'m #Q p, M FBM? i?B M ; b ç|X

h`QM; HÁM; \*´ h? -M i? -K`mM- im bo p®M +| HÁM; ?B m F€ `i K¢M? - +?mv M p
i?ìB i?€B +´ - ? v +?Q iY #€+? i?€M? i?ìB i?QÈM; +´ F?B M i`QM; HÁM; *´ h? -M b

*•m ç-m iB M /Q M?|K +?| i´ ?ÊT i?`M? #B M K'i - `i M? M? H¢B +| K°i M?|K +?| K
T?Q iQÈM; "aQ h?€T h?B M oQÆM; i`¬B ` - `i M? M? T?B m T?M i` M çdM? #`M ç

@ L?Q v GBM? GmM; "aQ i?€T i' M; +°M; +! #av i-M;- +! #av i-M; /B m T?€T- mv H
[m #aQ i?€T i`m ;B i p¬ b® K ç-m- p¬ b® ç¢B ?mM; p"i- M m HQm i`mv M ?"m i?
i`Q iM; ?¢Q FB TX h ç½ +! /B H M?- M m F?¬M; T?aB H9+ bBM? iY i²M pQM;- F?
/KM; i?€T M`v- ?¬K M v M;QÆB ç M ç·v- M!B p"v Gw ;B ç½ tm'i ?B M K°i ?²B #B
L?bM +?[pB i FBK [m M;- *´ h?¬M KdK +Q iB- i?¬K M;?o,
óGw ;B ç·m +?d H` #B M +®- iQ`M i°+ #` /B i- M m M?Q M;QÆB bÈK i`mv M L?Q
M?·M M!B F?¬M; +?WM; +ÁM i`€M? çQÊ+ K°i ?²B i B M¢M M`v5ô
*·m i?S ? B #B M K'i- `i M? M? H¢B +! K°i +?m¶B +?[ pB i K`m p`M; iW i`QM; T?
oQÆM; # v` i' ?ÊT i?`M? +·m i?S # ,
óS?"K H` ?"m M?·M Gw ;B - M m M?Q +! M;mv +Æ i?"i HÈM +! i? çB p`Q G,M; hE
æbM? i`Ê ;B9T- T?Q b m ç¢B çB M +! ? B i?¬M; ç¢Q- i?¬M; ç¢Q M®B i?¬M; pÈB
M T?aB +! K°i i`mv M i®M; i`"M- +! i? i`Ê ;B9T M;QÆB +?¢v i`®M- i? iB çB KM
H'v p"i # M i`€B- b m ç! +?¢v b M; i?¬M; ç¢Q # M T?aB- F?¬M; B +! i? M; ,M +aM
*´ h?¬M M?bM i?Q€M; [m ? B # M ç¢B çB M- [mª M?B M +! ? B i?¬M; ç¢Q- i?¬M
F?€+ M? m- iW H·m ?„M ç½ t2K [m ç` ç² #Q ç` Gw ;B - i`QM; HÁM; ç m`ä`M; i
h`M; ;B /B i Gw ;B - bmv M;?o K°i +?9i ?ŠM H` Km®M H'v p"i # M i`€BX
h`QM; HÁM; \*´ h?¬M pmB p - M;?2 L;¬ hBM? M!B- L?Q v GBM? GmM; #aQ i?€T #`
i`QM; *¬M L;¬ "Q *aM?- ?B M i¢B M?bM +·m M!B /Q "aQ h?€T h?B M oQÆM; HQm H
ç¢Q # M i`€B F?a M,M; +?QM? H` L?Q v GBM? GmM; "aQ h?€T h?B M oQÆM; F?¬M; +ÁM FBK [m M
`ÆB p`Q p"i T?~K T?Q # M i`€B i` M #`M ç€- ? i i?av FB K i` K°i H-M- F i [mª i?C
h?Q i`+? # M i` M ç m H` ;?B +?ûT iW i? iB F€ i?€B +´- p`B K!M p"i T?~K +kM; ç m
F?¬M; ? +! +?¶ M`Q i?¬M F€X
L;QÊ+ H¢B ?`K HQÊM; HBM? F?Q MÆB M`v +U+ F€ M²M; ?"m- bQ pÈB ç°M; T?O *
S?QM; +ÁM M²M; ç`K ?ÆM; 'T KQ iB H-M- +?QM? H` K°i ç` T?QÆM; im Hmv M p¬
*´ h?¬M M;?o i?¬K- MÆB M`v +! GK+ GQM; L?B T h·K i`"M +?2 +?Î- F?¬M; +! M;Q
MÆB M`v- ?„M H'v ? i #aQ i`M; # M i`QM; - pW p`M /WM; H¢B K°i çQ¢M i? iB ;B M
iÈB # M M;Q`B i`"M- ?B M M?B M b) F?¬M; iW #Ä w ç²- # M M;Q`B ç M; #® i`Q i?
M;Q`B pÈB im pB ?B M i¢B F?ŠM; ç`M? M;mv ?B K ç M +U+ çB KX
L;?o iÈB ç·v- *´ h?¬M KdK +Q iB,
@ *S +?i t2K- M?bM M;QÆB +! i? FB M i`b ç M # Q ;B i\ LÆB M`v +! HBM? F?Q M²
ç M /QÊ+ p` HBM? i?¢+? bY /KM;- #^M; i®+ ç° im Hmv M ?B M i¢B +O i - +?d +¬M
ç°i T?€ J M? hmv M- ç M H9+ ç! B +! i? M; ,M +aM\
@ *´ h?¬M M!B pÈB B p"v\
hB m "¢+? ?B m F€ ?ÄBX
*´ h?¬M p¶ p¶ ç-m hB m "¢+?- M!B,
@ æB *?9M; i iÈB i?¬M; ç¢Q # M i`€B- M?bM t2K +! #aQ p"i ;b\
L!B tQM; H"TiS+ çB p`Q i?¬M; ç¢Q T?Q # M i`€B- hB m "¢+? ?Q M ?¬M!B,
@ h®i M? 5 G'v çQÊ+ #aQ #®B *´ h?¬M çB ;B€Q ?m'M ç€K M;Q iB t'm5
*´ h?¬M KdK +Q iB- M!B,
@ ob b Q M;QÆB H¢B F?¬M; +?`m HÈM ç·v\
hB m "¢+? i`ÊM K„i M?bM- M!B,

@ GÈM H M H"K +€B ;b\ L?Q #•v ;B\i?"i i®i- ``i ?"B HÁM;5

*´ h?–M H„+ ç–m- iB M p"Q i`QM; i?¬M; ç¢Q- pW çB pW M|B +?mv M T?B K- ``i M
iÈB K°i ;B M T?ÁM; `°M; /"B + Q QÊ+ +?WM; ? B i`QÊM;X

:B M T?ÁM; F?¬M; HÈM F?¬M; M?Ä- i? M?QM; ``i ;B®M; bQ pÈB "ªQ h?€T æB M
+MM; # M i`QM; +| K°i ç" B + Q- +ÁM H¢B F?¬M; +ÁM #`i +S i?S ;b F?€+X

h` M ç" B + Q H" T HÁ2 K°i çQ" M [m M; K M; K"m i`„M; K¬M; HmM;- # M i`QM; #¢+?
çQÌM; pB M- M?bM [m ;B®M; M?Q K°i F?®B M;¼+ 'MX

*´ h?–M i?Q€M; i?`i p¼M;- +| i? i?`v çQÊ+ çQÊ+ FB F?¬M; T?ªB H" L?Q v GBM?
L;¬ hBM? M|B F?¬M; b B- L?Q v GBM? GmM; #ªQ i?€T ç M; Î i`QM; *¬M L;¬ "Q *ªM

*´ h?–M pW KÈB iB M p"Q ;B M T?ÁM; iU ?² +?¢K p"Q +`K +? M"Q ç|- [m M; K
+ Q +QÌM; i?`M? ?ÆM ``i M?B m- +€B #|M; +O "ªQ h?€T h?B M oQÆM; i`QM; [m
i?Q€i ?B M- i? M? •K KÌªQ i`mv M ç M,

@ L?Q v GBM? GmM; #ªQ i?€T ;B i M; QÌB [m€ M?B m- ç½ bBM? ` K°i ç¢Q H F?Q-
*¬M L;¬ "Q *ªM?- +?Q iÈB ;B\ ?ŠM H" ç½ iB m i`W H F?Q- `M i` M ç" B + Q ;¼B H"
i? ;BªB i`W çQÊ+ T?QM; `M #ªQ i?€T- ç²M; i?ÌB iB M p"Q i`QM; *¬M L;¬ "Q *ªM?
HBM? HU+ i`QM; \*¬M L;¬ "Q \*ªM?- H`v ` L?Q v GBM? GmM; #ªQ i?€T b) F?¬M; [m

@ *¬M L;¬ `M\ hB M p"Q i`QM; *¬M L;¬ "Q *ªM? +| i? i¢K i?ÌB i?m çQÊ+ HBM? HU
pB i`QM; *¬M L;¬ "Q *ªM? i,M; H M M?B m\

*´ h?–M pmB p M|BX

*€B #|M; +O "ªQ h?€T h?B M oQÆM; iB T iK+ M|B,

@ `M M"v H" K°i FB M T?€T #ªQ i?QÊM; T?~K- F?B /MM; T?ªB +~M i?"M- K°i F?B #
i?€T poM? pB M F?¬M; i? KÌ` - ;?B M?È F„

L|B iÈB ç•v- +€B #|M; +O "ªQ h?€T h?B M oQÆM; iW iW iB m i€M- ``i M? M? HE
[m M; K M; K"m i`„M; i` M ç" B + Q #B M K`i- +?d +ÁM H¢B \*¬M L;¬ `MX

*´ h?–M i?`v i? - M|B,

@ Iv L;QÆB +ÁM +?Q M|B p` i`Q *¬M L;¬ "Q *ªM? Î MÆB M"Q\ Iv

*´ h?–M ?¬ iQ K`v iB M;- F?¬M; +| M; QÌB ç€T H¢B- "ªQ h?€T h?B M oQÆM; +?d ç
ªM? M?Q M?Ä K" i?¬B- b m F?B i`mv M HÌB tQM; HB M #B M K`i- F?¬M; i? tm`i?

"|M; ªM? "ªQ h?€T h?B M oQÆM; ç½ M|B tQM; ? i- M?QM; F?B M *´ h?–M + m K"v
*¬M L;¬ "Q *ªM? M^K i¢B ç` T?QÆM; M"Q- F?¬M; iB K çQÊ+ *¬M L;¬ "Q *ªM? b Q
GmM; "ªQ h?€T\

hB m "¢+? M|B,

@ *´ h?–M- # M FB F?¬M; T?ªB +| K°i i`mv M i®M; i`"M ? v b Q\ "ªQ h?€T h?B M
*¬M L;¬ `M # M i`€B- b m ç| iÈB # M T?ªB /MM; i`mv M i®M; i`"M- +| H) H" M®B i`
+?,M;\

*´ h?–M bmv M;?o K°i +?9i- FB T i`QÊ+ >Q h?B M h¬M; ç½ iWM; T?€B ç iY iB M p
M?B M +Y p"Q F?¬M; Î +?¶ M"v- M|B,

@ h`mv M i®M; i`"M "ªQ h?€T h?B M oQÆM; HQm H¢B +?QM? H" i`mv M i®M; i`"M
i®M; F?ŠM; ç`M? t T?B i?QÌM;- `®i +m°+ M®B i?¬M; MÆB M"Q- B #B i çQÊ+5
F?¬M; M|B *¬M L;¬ "Q *ªM? Î MÆB M"Q\ >B M M?B M ç½ bÈK M|B +?Q ?"m ç¢B G
ªM?X

*´ h?–M H¢B M?bM p"Q *¬M L;¬ `M i` M ç" B + Q- M|B,

@ >Q h?B M h¬M; +kM; #B i çQÊ+ p`i`Q *¬M L;¬ "Q *aM?- çÊB F?B H'v *¬M L;¬ 'KÎ` \*¬M L;¬ "Q \*aM?- ç M H9+ ç! ?ŠM H" #B M p`i`Q +O M!`²B5
*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E
Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *aM?

k8kX *?QÆM; k9, æ®B *?B M h" M; h?B M *Æ Ui?QÊM;VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

*' h?¬M #QÊ+ iÊB i`QÊ+ ç" B + Q- €M? K„i M?bM p`Q *¬M L;¬ 'M M; v T?Q i`QÊ+)

*¬M L;¬ 'M i`„M; MQ½M M?Q M;¼+ - #®M K†i pm¬M; p„M- /`B `°M; + Q QÊ+ +?WM;
+?9i- #®M T?Q +| #ç+? p•M HQm i?Ov- + Q bÆM K•v KM- iMM; H•K ?çT +'T hU

h` M K†i M;Q" B +| F?„+ K°i +?[, *¬MX

?[¬M ;B®M; M?Q HQM; t" # v HQÆM- ?'T /šM HBM? ?²M M;Q`B t2KX

*' h?¬M M?bM #®M T?Q tmM; [m M? p` K†i i` M +MM; *¬M L;¬ 'M- i`QM; K„i ?B M
?„M +?Q # Q ;B` M?bM i?'v [m HQçB T?€T #ªQ M?Q p"v- T?€T #ªQ #bM? i?Q`M;
+¬M T?ªB Hmv M +? T?M 'M p`Q # M i`QM;- M?bM iW # M M;Q" B T?€T #ªQ T?B
i?'v #'i +S ?bM? aM? ;bX

*?d +| K°i b® `i Qi T?€T #ªQ KÊB F?„+ T?M 'M Î# M M;Q" B- ç²M; i?`B +kM; +?d
#B i M?^K i,M; +Q`M; mv HU+ +O T?€T #ªQX

h? M?QM; F?„+ K°i b® HQçB ?bM? aM? M?Q #ç+? p•M HQm i?Ov +€+ HQçB i` M
ç¬m iB M *' h?¬M +?SM; FB MX

L?bM i?Q€M; [m - *¬M L;¬ 'M +| p ;B®M; M?Q K°i i?S ç² +?ÆB tBM? ç TX

"i [m€ *' h?¬M T?€i i?¬M i?S+ /Á tûi- *¬M L;¬ 'M iÄ ` F?Q iS+ +O T?€T #ªQ i?QF
H" ;BªX

L?bM K°i H€i- i?¬M i?S+ *' h?¬M F?) ç°M;- K°i +¶ T?€T HU+ im¬M ` Km®M M?' +
F?B M *' h?¬M `i M;Q" B /U HB m- T?€T HU+ +O ?„M /kM; K½M? iB M p`Q i`QM; *
'M F?¬M; ? ç°M; ç"v /M +?d K°i +?9i- iU ?² HU+ HQÊM; +O T?€T HU+ F?¬M; i?

*' h?¬M M?Qm K`v- M?'i i?`B im¬M i`Q T?€T HU+ - ç + Q HU+ HQÊM; T?€T HU+ H
H¬M M[/kM; K½M? i`mv M p`Q- T?€T HU+ M;QM; iK i?"M? i?U+ +?'i- ?| i?"M? '
+?†i H'v *¬M L;¬ 'MX

S?€T HU+ +O *' h?¬M ?B M içB p¬ +MM; ?²M ?"m- p"i T?~K ?ÆM M;?bM +•M +k
M?' + H MX

h? M?QM; *¬M L;¬ 'M HçB F?¬M; ? ç°M; ç"v K¼i +?9i- i`QM; K„i *' h?¬M ?ÆB H
'M M"v +?d ?ÆB HÈM ?ÆM M„K i v K°i +?9i- /o M?B M M†M; M?Q p"v\

h?m ?²B T?€T HU+ - *' h?¬M pQÆM ? B #`M i v ç†i ? B # M *¬M L;¬ 'M- KçM? K) M
H v ç°M;- i? M?QM; *' h?¬M pšM +?Q i? M?' + çQÊ+ *¬M L;¬ 'M- +?d ?ÆB H v ç
?ÆMX

æ9M; H9+ M"v

GK+ GQM; L?B T h•K i`"M # M M;Q`B #Q ç` Gw ;B - ç°i M?B M b¬B i`"Q iWM; çÊ +m²M +m°M- ;B®M; M?Q b|M; #B M +m®M H M #Ì +€i- K¶B K°i im bo h`M; ;B + M H° i?¬M b„+ bÊ ?½B- M?bM +?^K +?^K p T?Q i`QÊ+X

@ æ•v H` +?mv M ;b\ GK+ GQM; L?B T h•K i`"M b Q H¢B #B M ç°M; \

@ E?¬M; #B i- i + M? ;€+ M?B m M,K M?Q p"v pšM +?Q ? ;†T T?ªB HQ¢B ibM? ?

@ *,M +S p`Q K°i Qi ;?B +?ûT +O Gw ;B - p¢M M,K [m GK+ GQM; L?B T h•K i`"M +?Q ? tm'i ?B M HQ¢B ?B M iQÊM; M`vX

@ o"v ?¬K M v pb b Q H¢B M?Q p"v\

@ E?ª M,M; H` +| HB M [m MiÈB im bo t¬M; p`Q i`"M M;`v ?¬K [m 5

@ L;QÌB M¼ iB M p`Q K°i M;`v `²B- F?¬M; #B i ?B M i¢B ç M; H`K +€B ;b\ GK+ GQ T?€i bBM? #B M ?| M?Q p"v\

h`QM; H9+ M?`i i?ÌB i`i +ª im bo- ?¢ M?•M h`M; ;B ç m b¬B M´B M;?` Hm"M- GK+ C K'v i`,K /†K T?Q i`QÊ+ HB M iK+ +m²M +m°M- ;B®M; M?Q K•v ç2M # Q T?O- M;m ?B M i¢B pb b¬B i`"Q iU ?² #B M i?`M? K°i KªM? ?¶M ç°MX

h`M; h?B M \*Æ- h`M; *?•M *Æ ç M; M;²B i`QM; K°i iÁ çbM? pB M M?Ä # M M;Q` h`M; JK+ L K çSM; K°i # M- ç°i M?B M h`M; >²M; lv M- h`M; JK+ L K M?`i i i?ûi H

@ h?€B iY- +Ym çB M ?¢- K m M?bM- GK+ GQM; L?B T h•K i`"M

hW H9+ GK+ GQM; L?B T h•K i`"M tm'i ?B M #B M ?| - €M? K„i h`M; h?B M *Æ p` h [m M b€i +`M i?"MX

@ h?B M *Æ- M;QÌB M¼ ç½ çKM; p`Q FB M p"i T?~K FB `²BX

h`QM; €M? K„i h`M; *?•M *Æ H|2 H M K°i iB pmB p - M|B pÈB h`M; h?B M \*ÆX E?|2 KB M; h`M; h?B M *Æ p M? H M- i¢Q i?`M? K°i çQÌM; pÁM; +mM; - M|B,

@ L?„+ K¼B M;QÌB i`¬M; +QB +?Q F„- i?ÌB çB Ki iU KbM? tm'ii?O- F?¬M; i?Q+? h`M; *?•M *Æ ;"i ç¬mX

h`M; h?B M \*Æ çSM; /"v- i?•M ?bM? +?Êi H|2- ?| i?`M? K°i ç¢Q HQm [m M; T?|M HB M /mM; M?"T p`Q ?Q F?¬M; K'v i`,K i`QÊM;- €M? K„i M?bM [mûi [m GK+ GQ i`QÊ+X

GK+ GQM; L?B T h•K i`"M # Q T?O T?¢K pB ?ÆM i`,K /†K- ç° + Q iÈB K'v i`,K i`Q tm®M; ;B®M; M?Q K°i +?B + #€M? # Q i?"i HÈM- +`M; iÈB ;¬M p`i`Q i`mM; i•K i` h•K i`•M +`M; + Q- iÈB p`i`Q i`mM; i•K ç¢i iÈB KS+ #®M i`,K i`QÊM;X

G9+ M`v- i¢B +?¶i`mM; i•K i`"M T?€T- K°i /ÁM; tQ€v i?"i HÈM bªM bBM?- ç M; çB HB i- /šM T?€i #Q p,M M,M; HQÊM; #®M T?Q - K°i i`"M #¢Q HQ¢M- +m®B +MM; F +O GK+ GQM; L?B T h•K i`"M #` ?9i p`Q i`mM; i•K- ?| i?`M? K°i KªM? ?¶M ç°MX

*´ h?¬M M?bM *¬M L;¬ 'M T?Q i`QÊ+- i`QM; HÁM; iW FBM? M;¢+ #B M i?`M? F?E

GU+ HQÊM; i?•M i? +O *´ h?¬M ?B M i¢B +QB M?Q i`¼M; HQÊM; KQÌB p¢M +•M i? M?QM; +?d KÈB ?ÆB H v ç°M; K°i +?9i \*¬M L;¬ 'M i`QÊ+ K†i\

*¬M L;¬ 'M `®i +m°+ M†M; ç M KS+ M`Q\

@ h?S M`v i?U+ M†M;X

hB m "¢+? +kM; bÊ ?½B i? M i?ÎX GU+ HQÊM; +O *´ h?¬M ` b Q hB m "¢+? iU M

L?[M; #B M ç°M; +O GK+ GQM; L?B T h•K i`"M # M M;Q`B- *´ h?¬M ?Q`M iQ`M F? M?' + çQÊ+ *¬M L;¬ 'M- i`QM; HÁM; M´B H M K°i iB M;¢Q F?Q- M|B,

@ h M;QÊ+ H¢B Km®M M?bM *¬M L;¬ 'M M"v `®i +m°+ M†M; # Q M?B m T?¬M\ L|B tQM;- *´ h?¬M H"TiS+ bY /KM; h?B M *QÆM; h?®B h? ç¢B T?€T- ç¬m iB M i HQÊM; ç + Q ;'T ç¬BX

*´ h?¬M pQÆM i v K°i H¬M M[- +¬K *¬M L;¬ 'M- K¢M? K) M?' + H M X

G9+ M"v ç•v HU+ HQÊM; *´ h?¬M i?B i`B M` +ÁM HÈM ?ÆM pW `²B- +?Q /M \*¬M \*´ h?¬M M?' + H M- #'i [m€ +?d M?' + H M çQÊ+ F?¬M; iÈB K°i i?QÈ+- F?Q HU+ +O F`Ti?Î` i?b i`¼M; HQÊM; +O *¬M L;¬ 'M ç°i M?B M ç + Q ?ÆM K'v T?¬M- +?' `mM; `mM; X

*´ h?¬M FBM? ?½B HÈM iB M; M|B,

@ *¬M L;¬ 'M bÊ H" M†M; ?ÆM KQìB p¢M +•M5

G9+ M"v L;Q`B i`"M5

"Q p,M M,M; HQÊM; +O GK+ GQM; L?B T h•K i`"M ç°i M?B M # Q HQ¢M- F?¬M; i` i?9- ?€KB M; K°i M;KK Mm®i çB K°i F?®B GK+ GQM; L?B T h•K i`"M- `b M;Q¢B i`ÁM # KQÆB /†K ç°i M?B M #B M K'i ?Q`M iQ`M- T?¢K pB GK+ GQM; L?B T h•K ?ÆM # KQÆB /†K X

G9+ M"v- im bo- ?¢M?•M h`M; ;B + M? ;BÐ # M M;Q`B GK+ GQM; L?B T h•K i`"M i? M?bM` çQÊ+ GK+ GQM; L?B T h•K i`"M ç M; /¬M /¬M ?Ov /B iX

*¬M L;¬ 'M p` GK+ GQM; L?B T h•K i`"M iQÆM; HB M +?†i +?) - M m M?Q H'v çB *¬ h•K i`"M b) #` ?Ov /B i ?Q`M iQ`M- çB K M"v "aQ h?€T h?B M oQÆM; ç½ bÈK K"i i ;B - *´ h?¬M iU M?B M F?¬M; `ä ``M; X

L m M?Q H`?"m M?•M Gw ;B iÈB H'v \*¬M L;¬ 'M- #¼M ?¼ +| K°i #° T?€T K¬M b i pšM +| i? /mv i`b GK+ GQM; L?B T h•K i`"M p"M +?mv M i`QM; i?ìB ;B M M;„M- i? iQ`M `ìB çB KÈB i?¬BX

L m M?Q M;QìB iÈB H'v *¬M L;¬ 'M F?¬M; T?ªB H`?"m M?•M Gw ;B - M?Q p"v +?d H"TiS+ F?B M GK+ GQM; L?B T h•K i`"M #` ?Ov /B i- M;QìB H'v 'M b) ?Q`M iQ`M çQÊ+ GK+ GQM; L?B T h•K i`"M #ªQ ?°- F i [mª` b Q +| i? M;?o5 L m M?Q M;Q M;QìB H'v 'M H"TiS+ T?ªB ç®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O ç`+? M?•M X

E?¬M; T?ªB ?"m M?•M Gw ;B H'v 'M- b) M?"M çQÊ+ ç½B M;° M?Q p"v X

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

k8jX *?QÆM; k9, æ®B *?B M h`M; h?B M *Æ U?¢V X

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

"aQ h?€T h?B M oQÆM; HQm H¢B L?Q v GBM? GmM; "aQ i?€T i¢B *¬M L;¬ "Q *ªM ? „M- b Q +| i? ç M;QìB F?€+ çQ¢i çQÊ+ \

L m F?¬M; +| ?"m M?•M Gw ;B H'v çB *¬M L;¬ 'M- GK+ GQM; L?B T h•K i`"M b) ?mv i i`v Gw ;B - iW KB M; i?"M? pB M ?¢+? i•K Gw ;B +?B K çQÊ+ iBM iS+ M"v- M +?mv M M"v +U+ F€ M?Ä #û- ;BÈB ?¢M #ÎB .Q M? æ p`i?"T ç¢B ç iY +MM; pÈB k

h`M; h?B M \*Æ- h`M; *?•M *Æ +?QM? H` H½Q i?"T- H½Q +Ym i`QM; i?"T ç¢B ç i #B i çQÊ+ +?mv M M"v X

h`M; \*?•M \*Æ M;²B i` M # M +¬M; - M?bM GK+ GQM; L?B T h•K i`"M /-M /-M #` ?C
M;`v +`M; ç"KX

h`M; JK+ L K # M +¢M? +kM; ?QM; T?'M M|B,

@ *Ym çB M ?¢- GK+ GQM; L?B T h•K i`"M #„i ç-m ?Ov /B i`²B- ? ? E?¬M; +| G
+| i?€B iY p` +Ym çB M ?¢ Î ç•v- M; Q`B M¼ +| +?„T +€M? +kM; F?| i?Q€i5

h`M; *?•M *Æ ;"i ç-m- M|B,

@ >²M; lv M- i`mv M H M? tm®M; /QÈB- i'i +ª K¼B M; Q`B çSM; v M K°i +?¶ F?¬M
KbM? i`m b€i M; Q`B M`vX

@ _ä- +Ym çB M ?¢5

h`M; >²M; lv M F?QK M; Q`B M|B- H"TiS+ `lB çBX

h`M; h?B M \*Æ çSM; ;B[ ?Q F?¬M; - ? B K„i H¢M? HMM; M?bM T?Q i`QÈ+- /ÁM; t
L?B T h•K i`"M ç½ i`Î M M iQ HÈM ?ÆM- ç¢i iÈB K'v p¢M i`QÈM; - çB M +m²M; tû`
[m M?- GK+ GQM; L?B T h•K i`"M ç M; iWM; +?9i iWM; +?9i #` ?Ov /B iX

h`QM; K„i h`M; h?B M *Æ F?¬M; M?bM` pmB KWM; ? v Qm b-m- iU ?² +ªK idM?
MÆB b•m M?'i- i? M?QM; +| K°i i?S Hm¬M Hm¬M ?B M H°`ä`"M; - H"THÁ2 T?€i [

aY /KM; h?B M *QÆM; h?®B h? ç¢B T?€T ç M?'i i`¼M; +?d +| i? M?' + *¬M L; ¬
h?-M ç¢B F?€B iQM? ` i`¼M; HQÈM; +O *¬M L; ¬ 'MX G9+ M`v ?„M F?¬M; Km®M
iB T Km®M +¬K H'v *¬M L; ¬ 'MX

h?B M *QÆM; h?®B h? ç¢B T?€T ç HK+ i`¼M; X

*Q`M; ç° i?•M i? - HU+ HQÈM; +Æ i? +O \*´ h?-M i`QM; M?€v K„i ç + Q b€m H-
i? im Hmv M çQÈ+ h?B M *QÆM; h?®B h? ç¢B T?€T ç i?'i i`¼M; - i? M?QM; *
.šM >²M F€ F?¬M; H•m- ç²M; i?lB K°i KU+ +?¢v iÈB #Q ç` Gw ;B - Km®M Hmv M i
K°i Qi i?lB ;B MX

aY /KM; ç M?'i i`¼M; ç½ +| i? /B +?mv M \*¬M L; ¬ 'M- H9+ M`v i?B i`B M h?B M *
ç i?'i i`¼M; - +-K H'v \*¬M L; ¬ 'M iU M?B M F?¬M; i?`M? p'M ç X

"M i v T?ªB +O *´ h?-M K¢M? K) M„K H'v *¬M L; ¬ 'M- K°i i v M?' + *¬M L; ¬ 'M H
M„K +´ i v T?ªB- ;B[*¬M L; ¬ 'M Î i`QM; i v- i`QM; M?€v K„i M`v *´ h?-M M?bM i?'
'M +| F?„+ K°i +?[L; ¬X

*¬M L; ¬ 'M ?ÆM KQ`B p¢M +•M- M m M?Q F?¬M; T?ªB *´ h?-M im Hmv M h?B M
çWM; M|B H` çti i`QM; i v- +?Q /M H` M?' + H M +kM; p¬ +MM; F?| F?,MX

L; v i`QM; M?€v K„i *´ h?-M M?' + *¬M L; ¬ 'M H M

.ÁM; tQ€v i`mM; i•K GK+ GQM; L?B T h•K i`"M ç°i M?B M #`M? i`QÈM; - i`QM; M?€
i`,K /†K- iQ`M #° T?¢K pB # Q i`MK +O GK+ GQM; L?B T h•K i`"M ç m #` /ÁM; tQ€
K„i iQ`M #° GK+ GQM; L?B T h•K i`"M F +ª /ÁM; tQ€v i?"i HÈM #B M K'i F?¬M; +

h`M; h?B M \*Æ ?mwi b€Q /`B K°i iB M; - K°i ç¢Q HQm [m M; ?B M `ä i`QM; F?¬M;
T?Q iÁ T?O ç ; -M K°i i`,K /†K i`QÈ+ K„i- b m K°i H€i- M; Q`B +ÁM +€+? KQ`B /†
ç€M? K°i +?Q`M; ` X

h`QM; b€i M - K°i ç¢Q +?Q`M; +QÆM; HÈM iÈB i`,K i`QÈM; tm'i ?B M iW i` M + Q-
HÈM M; ?bM i`QÈM; K¢M? K) +?KT tm®M; X

*´ h?-M ç M; id Kd M; ?B M +Sm *¬M L; ¬ 'M i`QM; HÁM; #`M i v- ç°i M?B M +| K°i +
K„i # Q T?O ?„M # M i`QM; 5

h`M; h?B M \*Æ h`QM; HÁM; *´ h?–M #¶M; M?B M +?´M ç°M; - i?´i FBM?- ?„M F?
h•K i`M # Q T?O # M M; Q`B "ªQ h?€T h?B M oQÆM; S?O ç½ #` ?Ov- i? M?QM; i
T?€i` i` M M; QÌB h`M; h?B M \*Æ i?b \*´ h?–M `´i`äX

>„M +ªK ; B€+ `ä`M; +| K°i +¶ mv €T M; "T i`ÌB iW i` M çdM? ç–m "T tm®M; X

h`QM; M?€v K„i \*´ h?–M ç¢B T?|M; i?–M i?S+ - i?–M i?S+ p®M #` i`|B #m°+ i`QM;
K´v M; ?bM i`QÊM; - #`M i v K`m t M? HÈM M; ?bM i`QÊM; ;B[F?–M; i`QM; +?ÈT K
i?–M i?S+ +O ?„MX

*?ÈT K„i- #`M i v M; ?bM i`QÊM; K M; i?2Q F?Q iS+ ?Ov i?B M /B i ç` çB M +m²M
K°i #|M; M; QÌB tm´i ?B M i¢B #B M; BÈB T?¢K pB i?–M i?S+ +O *´ h?–M # Q T?O-
h?–M H`T iS+ M?“M` çQÊ+ - M; QÌB M`v H` h`M; h?B M \*Æ- ?„M ç M; çSM; i`QM;
K´v M; ?bM i`QÊM; X

h`QM; HÁM; \*´ h?–M ?QªM; ?®i- F?–M; #B i iW F?B M`Q- GK+ GQM; L?B T h•K i`
h?€T h?B M oQÆM; T?O ç½ #B M K´i F?–M; +ÁM ?bM? #|M; - i`QM; ç–m ?„M pW +
çQ€M` çQÊ+ M; mv M M?•MX

o®M +?Q iWM; tm´i ?B M p´M ç - M?QM; +?QM? KbM? +–K çB *¬M L; ¬´M- i´i +ª
K„i *´ h?–M KBM? #¢+? - M?“i ç`M? H` M; mv M M?•M pb *¬M L; ¬´MX

h? M?QM; - H9+ M`v GK+ GQM; L?B T h•K i`M ç½ #` ?Ov- +?Q /M \*´ h?–M ?B m`ä
M; ?bM i`QÊM; +O h`M; h?B M *Æ ç½ +?KT iÈB M; v i` M çdM? ç–mX

*?¢v h`QM; ç–m \*´ h?–M +?d +| K°i w MB K /mv M?“i- ç| +?QM? H` +?¢v iÈB i`mv
ç¢Q T?Q # M T?ªBX

L; Q¢B i`W i`mv M i®M; i`M FB - \*´ h?–M i?U+ bU F?–M; M; ?o` çQÊ+ T?QÆM;
i`®M çQÊ+ iW i`QM; i v h`M; h?B M \*ÆX hmv`M; ?„M`´i Km®M bÈK M; `v ; B i +
M?QM; ?B M i¢B +ÁM +?Q T?ªB H9+X

h`M; h?B M \*Æ ç½ #QÈ+ p`Q J M? hmv M +ªM? GBM? M? i`mM; F€- K` *´ h?–M KÈ
.šM >²M bÆ F€- h?–M >ªB +ªM? p` J M? hmv M +ªM? E?€+ #B i ; B[? B +ªM? ; BÈ
+?Q /M H`im bo EBK æ M F€ çSM; i`QÈ+ im bo J M? hmv M +ªM? +kM; +?d M?Q +Q
iÈB- ?m®M; +?B H`im bo .šM >²M F€X

:B[KB i•K *´ h?–M +?Êi H|2 ?`Q [m M; - M?“i i?ÌB # FB M T?€T #ªQ # v` - K°i F
#ªQ i`mM; T?`K i?¢+? #B T?ÁM; M; U- +?QM? H` T?€T #ªQ H´v çQÊ+ iW i`QM; i v
F?€+ H` >`M *QÆM; ´M- T?€T #ªQ T?ÁM; M; U i`mM; T?`K- H´v çQÊ+ iW *`M E?–M
h¬M; - K°i FB M H` T?€T #ªQ T?ÁM; M; U i`mM; T?`K ; B®M; M?Q F? , M i v- H´v çQÊ
•K .QÆM; h¬M; X

" FB M T?€T #ªQ T?ÁM; M; U i`mM; T?`K iW KB i•K # v` - HÆ HYM; i¢B çdM? ç–m
#B M i?“M? HÈM- T?QÆM; pB M ?ÆM K°i i`QÊM; - i?•M i? *´ h?–M M?“i i?ÌB ?|
i?–M; ç¢Q # M T?ªB ç¢B çB MX

L|B i?b +?“K M?QM; /B M #B M +U+ M? M? - +?d i`QM; +?ÈT M?Q€M; - # FB M T?€
` - #`M i v M; ?bM i`QÊM; +O h`M; h?B M *Æ ç½ +?KT p`Q çdM? "ªQ h?€T h?B M
æ°i M?B M- "ªQ h?€T h?B M oQÆM; S?O H|2 H M FBK [m M; - FBK [m M; iK i`T i`
+?QÎM; K`m p`M; X

•K

J°i iB M; M´ p M; - +U +?QÎM; K`m p`M; p` #`M i v HÈM M; ?bM i`QÊM; p +?¢K K°
HU+ +QÎM; ç¢B ; B®M; M?Q b|M; #B M M; "T i`ÌB T?B m i€M #®M T?QÆM; - M, M; H
i?“v M9B ?Ov M9BX

h`QM; pÁM; T?QÆM; pB M M; ?bM i`QÊM; tmM; [m M? "ªQ h?€T h?B M oQÆM; T
T?€T HU+ i`M /Q H M çB b M i?“M? #bM? ç` - F?–M; +ÁM K°i M; ¼M +ÄX

h?–M i?S+ *´ h?–M ç m çÈM- ? B +U +?QÎM; p +?çK F`+? HB i- mv HU+ p¬ +MM; F
iQÊM; M´B- M; v +ª i?–M i?S+ +kM; F?¬M; i? /Á tûi- i`QM; M?€v K„i i?–M i?S+ +O
?²MX

J†+ /M i` M K†i \*´ h?–M H° `ä p FBM? ?½B- i? M?QM; F?B T bÊ i`QM; HÁM; +?d
HçB- F?¬M; /€K +! #´i +S T?•M i•K M`Q- KK+ çQ+? HÈM M?´i +O ?„M ?B M içB +!
i`mv M i®M; i`"M- KQÊM p`Q i`mv M i®M; i`"M +?çv i?Q€i F?ÄB i v h`M; h?B M *A

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

k89X *?QÆM; k8, L;QÆB E?¬M; :B i æQÊ+ h X

L?¡K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

oK M´ i`¬B [m - #`M i v M;?bM i`QÊM; p` +U +?QÎM; K`m p`M; ç m #B M K´i- *´ h?
çB M #ªQ i?€T- +?d M;?2 i?´v iB M; `„M; `„+ HB M iK+ p M; H M- +?d i?´v iQ`M #
MSi- –K –K bKT ç´X

EBK [m M; ?! i?`M? +U +?QÎM; K`m p`M; FB +?QM? H` ççQ M,M; HQÊM; +m®B
oQÆM; HQm HçB i`QM; "ªQ h?€T h?B M oQÆM; T?O- imv "ªQ h?€T h?B M oQÆM;
pB pQÊi t h`M; h?B M *Æ- M?QM; +?d HQm HçB K°i ççQ M,M; HQÊM;- ?B M M?B
h?B M *ÆX

*?®M; HçB K°i +?QÎM;- K†+ /M ç½ ç€M? i M #`M i v HÈM M?bM i`QÊM; +O h`M;
+U +?QÎM; K`m p`M; +kM; #` +?´M M€i- F +ª iÁ "ªQ h?€T h?B M oQÆM; T?O +kM
bKT ç´X

hQ`M #° #ªQ i?€T çB M- T?Q iQÊM; "ªQ h?€T h?B M oQÆM; ç m ?! i?`M? p¬ b®
i v- `ÆB tm®M; T?Q /QÈB- i`"M ;B! K½M? HB i i?´B [m - ?ÆM T?•M MY KªM? M
içQ i?`M? b!M; +?´M ç°M; i?´B p,M; çB- +?d +ÁM K°i +?9i Qi`ÆB tm®M; K†i ç´iX

h`QM; F?QªM; F?„+ - iQ`M "ªQ h?€T h?B M oQÆM; S?O ?! i?`M? ?Q p¬- +?d ç Hç
i?•M i? *´ h?–M +?Êi #çB H° i`QM; F?¬M; F?Q- +! ? B ççQ €M? K„i ;B®M; M?Q H
M;QìB ?„M- *´ h?–M ;BQÆM; K„i H M M?bM- h`M; h?B M \*Æ ç M; î i` M + Q M;?b
?„MX

•M? K„i ? B M;QìB ;†T M? m- b€i F?Q H° `ä- b€i F?Q ç¬B # M p +?çK F`+? HB i F
i`"M `mM; ç°M;X

*?d HB + K„i K°i +€B- €M? K„i *´ h?–M HçB +?mv M [m T?Q # M T?ªB- +€+? # K
i®M; i`"M iÄ ` F?Q iS+ +´ tQ - imv `^M; ç½ #` KªM? pKM ç´ M€i +?2 T?O ?ÆM T
Ü, DÄ+SMZ@tmMQ@E Dp%qY"ç` Yq²+vpSBQETMA°CÀSëuÃ+?_7°?_6°U3°•D„30•Y"K A0

00Ä-0ävd @°D if3T•dÄ Ð ~9ýsđ ÅÅÅ€ +!+ À 3â•€ ?3 SĐâ•` •• H p?3 SĐÚ i50²0\$`0đ -f bQ

@ h" M; h? B M *Æ > ? ? ? - +? d #^ M; M; QÆB- [m^ i? U+ H" F?¬ M; # B i i U H Q Ê M
æ® B pÈB iÁ i`mv M i® M; i`" M +´ tQ M"v- *´ h?¬ M +| HÁ M; i B M i m v i ç® B- K° i F?
+? mv M- +? Q / M H" +? Q i Y #€ +? i? € M? i € B i? + k M; F?¬ M; i? M; , M +^ M X

• K

J° i i B M; M´ p M; p¼ M; i? B M ç` - i` Q M; pÁ M; T? QÆ M; p B M M; ? b M i` Q Ê M; - K° i
i´ i +^ #` +?´ M i È B F?¬ M; + Á M #| M; / € M; X

S? ç K p B M; ? b M i` Q Ê M; t m M; [ m M? i`mv M i® M; i`" M #` J° + G¬ B ´ M +? K T t m® M; -
ç½ +? b K b• m t m® M; / Q È B K Q Ì B i` Q Ê M; - ? b M? i?´ M? K° i ?® H È M i?´ i b• m- ç S M; i Y
i?´ v`´ i` ä`´´ M; - K° i b® b• m M"v +? Q M? H" /´ m #´ M i v H È M +? W M; M; ? b M i` Q Ê M; X

o Q M; G B M?

*?• M h B M h € + ; B^, 1 E

Z m v M j, *¬ M L; ¬ " Q *^ M?

k 8 d X *? QÆ M; k d, S? > m v i > Q X

L?| K /` +?, . m M; M? B

L; m² M, o B T p M / M

: Y B i`mv M p" ç^ i U, J h _ y R @ F B 2 K; B Q B

h? M? Q M; - i` Q M; ?® b• m T? ç K p B M; ? b M i` Q Ê M; M"v H ç B +| K° i M; ¼ M i B m b A
i` Q Ê M; - ç° + H" T i` Q M; ç| - ç d M? M; ¼ M M 9 B +? Q M? H" i`mv M i® M; i`" M +´ - +¬ M; i
i® M; i`" M +? Q ? b^ M b B M? #´ i + S ? B m [m^ ; b X

L; Q Ê + H ç B [m M; K M; i` Q M; i`mv M i® M; i`" M +´ M; H 9 + +´ M; i?´ M? - + m® B + M M
F?¬ M; # B i #„ M # Q t X

h` Q M; M? € v K„ i- [ m M; K M; i`mv M i® M; i`" M +´ # B M K´ i- i?• M i? *´ h?¬ M p" h E
+ Á M i?´ v ç• m M [X

h?• M ^ M? h" M; h? B M *Æ M? Q ç B M- +´ T i® + H Q p T? Q i`mv M i® M; i`" M- F? Q
i` Q M; +? È T K„ i i È B M Æ B X h" M; h? B M \*Æ ç S M; ; B [ i`mv M i® M; i`" M- i? M? Q M;
/ U H B m +? Q M? H" - i`mv M i® M; i`" M F?¬ M; + Á M #„ M` [ m M; K M; p ç M i` Q Ê M; M
M"v +? d H" K° i T? i`" M X

J° i ç ç Q ç° M [m M; i W t t # v i È B- i` Q M; M? € v K„ i ? ç t m® M; # M + ç M? h" M; h? B
*?• M *Æ X

o K † i h" M; *?• M *Æ F B M? ?½ B- i` Q M; ; B¼ M; M| B H° p F?¬ M; i B M- ? Ä B,

@ h? M" Q \ "` ?„ M +? ç v i? Q € i \

@ > W 5

h" M; h? B M *Æ ; B" M / [- ? W H ç M? K° i i B M; - H Y ; B" M i` Q M; HÁ M; F?¬ M; i? S + +?
+| i m p B . š M >² M b Æ F €- / o M? B M +| i? +? ç v i? Q € i ç Q Ê + i W i v ?„ M- i` Q M; HÁ M
K X

æ Q" M #| M; K M"v b Q pÈB i? Ì B ç B K ; † T L; ¬ h B M? + Á M H È M ? Æ M M? B m- H¬ M ç-
; B € + H U + #´ i i Á M; i• K- ç ç Q i• K F B M ç` M? i` Q Ê + M v +? Q i W M; +| + O ?„ M H ç B K

@ S? € i H M? æ æ b M? i`mv M½ - ç i Y *´ h?¬ M + O > Q h? B M h¬ M; - K † + F t m´ i? B
æ æ b M? - F?¬ M; ç Q Ê + T? û T i U i B M [m v i ç` M? X

h" M; h? B M *Æ H Q m H ç B K° i +• m- i?• M i? ?| i?´ M? K° i ç ç Q H Q m [m M; # B M K´ i

"Q æ æbM? T?€i H M? i`mv M½- iW M v p b m- +kM;;B®M; M?Q Gw L;?B K- K†+
+?d+-M æ æbM? æ¢B .Q M? +| iBM iS+ +O *´ h?-M b) H"TiS+ +| im bo iÈB i`mv
*´ h?-M HB M iK+ ç€M? ` ? B ç¢Q #,M; +?QÎM;- p¬ iQÈM; ç M +O ?„M ç®B pÈB h
?B m [mª- h`M; h?B M \*Æ iU M?B M ç½ M?"M ` iW bÈK- +?QM? H` ç iY >Q h?B M
h`M;;B i`®M çQÊ+ ç` +mM; h`M; h?B M *Æ ç½ M;?2 [m i`i+ª K¼B çB m p *´ h?
M?"M ` çQÊ+X

æ²M; i?ìB *´ h?-M +ÁM bY /KM; h`M h?B M h?€T- K +K+ Gw L;?B K +? i çB +kM
HÁM; h`M; h?B M *ÆX

*¬M L;¬ 'M K" æ æbM? æ¢B .Q M? +¬M ç M; î i`QM; i v \*´ h?-M- ç•v +?QM? H` +
'M L?Q v GBM? GmM; #ªQ i?€T i`QM; *¬M L;¬ "Q *ªM?- F?¬M; +| *¬M L;¬ 'M- +?Q /
ªªM? +kM; F?¬M; H'v çQÊ+ L?Q v GBM? GmM; #ªQ i?€TX

æ æbM? i? K Km®M L?Q v GBM? GmM; #ªQ i?€T iW H•m- +?Q M M KÈB ?¢ b€i i?
*´ h?•M i?¬M; [m i`mv M i®M; i`"M- F?¬M; M|B ? B HìB- KB i•K +?Êi H|2- K°i i?
i`QM; KB i•K # v ` - +QÆM; K M; #MM; T?€i- K°i FB K ç€M? tm®M;- M?'i i?ìB #' M
hmv M|B i`mv M i®M; i`"M ç½ #` ?Ov- \*´ h?-M F?¬M; i? i`mv M i®M; i`î p - i? M
çm'B i?2Q +O h`M; h?B M *ÆX

a m F?B ?Ov i`mv M i®M; i`"M- *´ h?-M KÈB #„i ç-m [m M b€i ?Q`M +ªM? tmM;
ç°M; ? B # M `°M; ? B KQÆB i`QÈM;- # M T?ªB T?Q i`QÈ+ +| #"+i? M; M®B i?¬M
ç°M;X

>B M M?B M ç•v H` ?mv i ç°M; +QM M; QìB i¢Q ` - ç`Q T?B i?QìM; +?dM? i X
h`QM; iQ`M #° ?mv i ç°M; i`®M; F?¬M;- \*´ h?-M HB + K„i HB M i?m ? i?Q`M +ªM?
F?¬M; i?'v çB m ;b /` i?QìM;- H9+ M`v KÈB [m M b€i hB m "¢+? i`QM; HÁM;X

hB m "¢+? H9+ M`v +?d HÈM K°i i?QÈ+- ç M; ?¬M K #`i idM?- ç²M; i?ìB iQ`M i?•
H¢B K°i iB F?Q iS+ +?SM; KBM? hB m "¢+? pšM +?Q iY pQM;X

*´ h?-M H"i i v- K°i pB M M;?`+? K M? ?Q`M tm'i ?B M- M? M? +?|M;;B9T hB m "
b m ç| çti hB m "¢+? i` M K°i ?ÁM ç€ `°M;- H¢B H°M i v H'v ` K°i pB M HBM? ç
i`QM; #KM;X

æ M /QÊ+ M`v ;¼B H` M;mv M bBM? ç M- +?QM? H` / M /QÊ+ i?QÈM; T?~K +?mv
h?-M >ªB +ªM?- H` ç M /QÊ+ +Ym T?~KX

*´ h?-M #` h`M; h?B M *Æ ç€M? ? B +?QÎM;- iW i`¢M; i?€B #B M ?| ç€M? i`î p M
i`M i?QÆM; M;?B K i`¼M;- pW `²B ç®B K†i pÈB h`M; h?B M *Æ- i`QM; HÁM; +?d
+MM;- M;QÊ+ H¢B F?¬M; +ÁM; b F?€+X

>B M i¢B M;mv +Æ i M çB- iWM; +ÆM ç m çÈM +„i / +„i i?` iW F?„T iQ`M i?•M *´
hB m "¢+? +?Q +? i- b m F?B Mm®i p`Q M;?`+? K M? ?Q`M- i`,K T?-K i`,K +| i?
+¬M [m € [m M i•K- i`T i`mM; i` HB m i?QÆM; i? +O +?QM? KbM?X

*´ h?-M î i`QM; ?mv i ç°M; HB M iK+ K'v M;`v- K†B K°i M;`v /MM; K°i pB M bBM?
[m çB- i?QÆM; i? +O *´ h?-M ç½ F?¬B T?K+ ?Q`M iQ`MX J` hB m "¢+? F?B M
`°M; ç½ F?¬B T?K+ i?QÆM; i? i` M i?•M i? - M?QM; pšM ?¬M K #`i idM?X

æ®B pÈB iB m M`v- \*´ h?-M FB K i` +~M i?"M bmv çQ€M hB m "¢+? bY /KM; F€ i?
h`M; h?B M \*Æ- F i [mª #` T?ªM T? - i?K i?QÈM; M;?B K i`¼M; M?'i F?¬M; T?ªB i
>¬M K #`i idM? +?QM? H` pb hB m "¢+? ç½ i`M ? Q w MB K `i HÈMX

h?QÆM; i? +O *´ h?-M ç½ F?¬B T?K+- K` hB m "¢+? F?¬M; #B i F?B M`Q KÈB +|
hB m "¢+? Mm®i p`Q K°i pB M /Q®M; ?²M ç M- b m ç| +~M i?"M ç hB m "¢+? p`Q ®
F?ªB ?mv i ç°M;- M?bM K°i +?9i ?B M i¢B ç M; î MÆB M`QX

h` M #"+ i? M; +| ç-v #KB #†K- b•m +?WM; ? B i'+- +| i? i?'v çQÊ+ ?mv i ç°M; M
 F?-M; M; Q`B M"Q [m HçBX
 .¼+ i?2Q +-m i? M; #QÊ+ p T?Q i`QÊ+- F?-M; H•m b m ç½ #QÊ+ iÈB ç-m +MM;
 S?Q i`QÊ+ +| €M? b€M; - M?QM; ?ÆB +?9i •K m- \*´ h?-M çQ i v p T?Q i`QÊ+ ç
 €M? b€M; +?B m p"Q- M; mv M H B i`QÊ+ +Y ?mv i ç°M; +| ``i M?B m /•v H2Q +?2
 a m F?B ç~v /•v H2Q ` +| i? M?bM i?'v K'v i`QÊM; T?Q i`QÊ+ +| K°i +•v ççB i?K
 i`QÊM; `QDB- ?-m M?Q +?†M M; M; i-K K„i +O *´ h?-MX
 *´ h?-M HçB pQÆM i v- ç~v ? i iQ" M #° /•v H2Q b M; ? B # M- M?' + +?•M çB p T?€
 ` F?ÄB ?mv i ç°M; - ç°i M?B M +´ i v *´ h?-M +, M; i?ŠM; X
 L; v b m ç| - ? B +?•M p" +€B +´ +kM; #` +, M; i?ŠM; - M?' i i?`B i?•M i? *´ h?-M `|
 ; b ç| FûQ H MX
 LÆB M"v F?-M; +| K°i #| M; M; Q`B- M; v +ª ç°M; p"i +kM; F?-M; M?bM i?'v- F?| +
 + -M +´ +O *´ h?-M +?QM? H" M?[M; bÊB /•v H2Q +?2 T?O M; Q" B ?mv i ç°M; X
 *´ h?-M M; ~M; ç-m M?bM- +?d i?'v iQ" M #° p€+? M9B +?WM; T?QÆM; pB M i`, K i
 H2Q M"v- içB i`mM; i•K i`, K i`QÊM; +| K°i ç| ?Q HÈM KQ`B i`QÊM; X
 æ| ?Q ç M; MÎ`°- K¶B K°i +€M? ç m /" B i`QÊM; `QDB- çÄ iQÆB M?Q K€m- i`m
 i?OM; QÊ+ +?SM; # i`QÊM; - # M +çM? H¶ i?OM; K¼+ ` M?[M; ; B M?¼M /" B iÈ
 i" M ç-v MB K /`+?X
 h?Qç i M?bM F?-M; ; B®M; M?Q K°i ç| ?Q K" H" K°i +€B KB M; +O [m€B i?9 F?' M
 .•v H2Q p•v F?®M *´ h?-M ç M; /-M /-M /B +?mv M iÈB ; -M ç| ?Q - ; B®M; M?Q +
 , M çQ H M KB M; X
 @ S? ?mv i ?Q
 h?'v ç| ?Q F?' M; H² çQ`M; FQM? KQ`B i`QÊM; - H-M; K"v *´ h?-M M?Qm HçBX
 S? ?mv i ?Q - K°i HQçB v m ?Q +| i? iU im Hmv M- H'v K€m iQÆB +O +€+ HQç
 ç| # Q ;²K +ª K€m iQÆB +O v m im p" M?•M im X
 S? ?mv i ?Q +| i? HÈM iÈB i`, K i`QÊM; - K¶B K°i +€M? ?Q H" KQ`B i`QÊM; - +€B
 çç i iÈB ?ÆM M, K KQÆB iQÊM; - M; v +ª im bo J M? hmv M +ªM? ;†T T?ªB +kM; M;
 *?Q /M H" FB T i`QÊ+ *´ h?-M +kM; +?Q iWM; ;†T [m HQçB T? ?mv i ?Q M"v- +
 Qi i?Q i`+? iQ HB m im +?•M- i?2Q M?Q ;?B +?ûT T? ?mv i ?Q ç½ imv i iQ+? +ª
 æ-M; >Q M; +kM; p¬ +MM; ?B K i?'v X
 *?•M hB Mh€+ ; Bª, 1E
 Zmv M j, *¬M L; ¬ "Q *ªM?

k83X *?QÆM; k3, h?•M Í LÆB L"Q Ui?QÊM; VX

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p" çª iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

J†+ F H" M?•M im ? v v m im ç m #` T? ?mv i ?Q +QB M?Q i?U+ p"i- pb p"v T?
 #'i +S ç` T?QÆM; M"Q +kM; #` bBM? p"i MÆB ç| iB m /B i iW bÈKX

h?B M ?ç pçM p"i ç m +| i? im ççQ- i? M?QM; i`QM; pçM p"i- bBM? HBM? +| i®+
 ç°M; p"i- K" i`QM; ç°M; p"i i?b +QM M; Q`B +| i®+ ç° im Hmv M M? M? M?'i- pb p"
 HBM?X

>Q - i?ªQ- i?K- K°+ i?m°+ p HQ¢B bBM? HBM? i?U+ p"i- i®+ ¸° im Hmv M bQ pÈ
+™M; ¸WM; M|B iÈB M?•M i°+ ¸SM; i`QM; ?™M; ¸-mX

h®+ ¸° im Hmv M +O bBM? HBM? i?U+ p"i imv +?"K- i? M?QM; M;?bM p¢M H-M F
i?U+ p"iX

"ÎB pb i?¼ K M? +O bBM? HBM? i?U+ p"i bQ pÈB bBM? HBM? ¸°M; p"i + Q ?ÆM
¸°M; p"i ¸†+ #B i- i?¼ K M? +O bBM? HBM? ¸°M; p"i F?€+ F?¬M; i? bQ b€M? pÈ

"bM? i?QÌM; M;QÌB T?"K M?•M i°+ +| i?¼ K M? p"Q F?QªM; K°i M;mv M iB m Hm•
M[i?b +kM; F?¬M; pQÊi [m€ T?•M MY i?¼ K M? i`mM; #bM? +O M;QÌB T?"K-
T?"K H" i` M /QÈB ey im'BX

J" bBM? HBM? i?U+ p"i- i?¼ K M? M? M? i?b i` M i`,K M,K- +?"K i?b p"BM;?bM M
iQÆM; ¸QÆM; pÈB KQÌB H-M bQ pÈB M?•M i°+X

aBM? HBM? i?U+ p"i bªM bBM? HBM? i`Q- ?B m ¸QÊ+ im Hmv M- i?¼ K M? ¸ m+
i?U+ p"i i?¼ K M? H•m /"B- i`ªB [m M,K i?€M; im Hmv M /"B /^M; /†+- i?¬M; i?Q
+MM; FBM? F?OM; - bQ pÈB M?•M i°+ +MM; +ªM? ;BÈB +| i?U+ HU+ +™M; FBM? F?

S? ?mv i?Q +?QM? H" K°i i`QM; M?[M; HQ¢B bBM? HBM? i?U+ p"i bªM bBM? H
G9+ M"v +€B ¸°M; +?QM? ;B[T? ?mv i?Q ¸ M; ?QM; T?'M KÎ`°M; - M?[M; ; B
iÈB i`QÊM; `QÐB- ?mM; €+ M? +? H M- M?'i i T?|M; ` # M M;Q" B- +?d +?| i?•M i
¸°M; HB M #` M?[M; ; B M;¼M M"v tû`€+? i?"M? p- b® KªM?X

E?|2 KB M; *´ h?¬M p M? H M- ¸| T? ?mv i?Q M"v #'i [m€ +?d KÈB KQÌB i`QÊM
p"Q F?QªM; .šM >²M F€- + Q H„K +kM; +?d ¸¢i iÈB .šM >²M ?"m F€X

hm pB .šM >²M ?"m F€ +ÁM +?Q ¸†i p"Q i`QM; K„i *´ h?¬MX

S?€T HU+ i`QM; +Æ i? *´ h?¬M p" M +?mv M- ¸°i M?B M K°i ¸| ?Ä /B K +?WM;
i`€B M? M?"M; # v ` - iY /B K #,M; pB K pW tm'i ?B M- M?B i ¸° i`,K i`QÊM; tm
tm®M; K½M? HB iX

L?'i H" M?[M; /•v H2Q #` iY /B K #,M; pB K +?¢K TªB- M?'i i?|B ?| i?"M? /•v #,
#®M T?QÆM; i€K ?QÊM;X L?[M; /•v H2Q +€+? i v i`€B \*´ h?¬M KQÌB i`QÊM; ¸ m

æ²M; i?|B- +?QÌM; TªB +O *´ h?¬M +kM; T?mM ` K°i ¸Q" M pB K ?Ä T?¬M i?B
M;¼M HY HÈM i`QÊM; `QÐB- /•v H2Q #®M T?€B ¸ m #®+ +?€v M;MM M;KiX

J°i iB M; HQM; M;•K iW i`QM; ?Ä /B K i`mv M ` - i`QM; b€i M K°i ¸-m ?Ä HQM
i`QM; ?Ä /B K H Q ` - ?Ä /B K [mûi [m p€+? M9B- /•v H2Q /Si ¸Q¢M +?€v ?WM;

h`QM; b€i M T?¢K pB KQÌB i`QÊM; tmM; [m M? *´ h?¬M- T?•M MY ?| i?"M? iQÊ
i?"M? #B M HY - i?•M i? F?) +?'M ¸°M; - *´ h?¬M HB M `|B F?ÄB ¸€K /•v H2Q- T?
KB i•K- #QÊ+ H M T?B FB K- ¸SM; ;B[F?¬M; i`mM;X

J°i M;|M i v +?d p T?Q i`QÊ+- +?d +QÆM; +?|B K„i F?¬M; ;b b€M? ¸QÊ+ #„M ¸B
p T?Q +€B KB M; +U+ HÈM +O T? ?mv i?Q X

S? ?mv i?Q M"v + Q M?'i +?d +| im pB .šM >²M ?"m F€- H"K b Q +?®M; ¸Ð ¸QÊ-
o¬ b®; B M?¼M #` EBM? hB M \*?d #„M i`mM; - M?'i i ¸Si ¸Q¢M- i? ¸B +O +?d +
#„M p"Q i`QM; +€B KB M; F?'M; H²X

h? M? •K +?|B i B iW i`QM; +€B KB M; HÈM T?€i ` - ?B M M?B M i`9M; TªB EBM
F?B M T? ?mv i?Q #` i?K i?QÆM; F?¬M; M? X

h`QM; KB M; T? ?mv i?Q +?Êi H|2 ?QªM?- K°i #|M; M;QÌB ?Q ?mv M tm'i ?B M
?mv i [m - [m v p T?Q *´ h?¬M #€B H¢v- i`QM; K„i i`M ¸-v p +-m tBM i? i?SX

"!M; M; Q!B ?Q ?mv M F?Q^aM; +?WM; ? B KQÆB #^av ? B KQÆB i€K i m' B- H" #° /€M
i?•M- iQÊM; K¢Q +?Q /M F?¬M; iQM? tBM? ¢ T iU i?B M iB M- M?QM; +kM; H" K,
?²M +O T? ?mv i?Q X

S? ?mv i?Q +ÁM +?Q iÈB +^aM? ;BÈB #B M ?! - F?¬M; i? #B M ^aQ i?¬M? ?bM?
F?¬M; i? `!B F?ÄB +Æ i? - +?d /€K ¢SM; b€i KB M; ?Q - F?¬M; /€K `!B F?ÄBX

oW `²B i`9M; T?^aB EBM? hB M *?d +O *´ h?¬M- T? ?mv i?Q iU #B i F?¬M; T?^aB
+¬m tBM i? i?SX

a„+ K†i *´ h?¬M F?¬M; ¢´B- K°i +?QÎM; ¢€M? K¢M? p T?Q i`QÊ+- K°i bÈB #,M; i
¢O KQ!B i`QÊM; i`QM; M?€v K„i t m'i ?B M ¢"T p"Q T? ?mv i?Q - ¢! T? ?mv i?Q
#,M;- +?ÊT K„i i M pÐX J°i +?B m KB m b€i T? ?mv i?Q - /•v H2Q T?QÆM; pB
+?!M; ?ûQ `kX

h?Q¢i M?bM HBM? ?²M +O T? ?mv i?Q M"v F?¬M; F?€+ ;b bQ pÈB +QM M; Q!B- i
? i? v ¢´BX *?Q /M *´ h?¬M +?Q iWM; ;†T [m T? ?mv i?Q - i? M?QM; ¢½ iWM
HB m i m +?•M iW FB T i`QÊ+- F?€+? F?Q ¢®B pÈB T? ?mv i?Q ¢! +?QM? H" H'v
M!B ;BÐMX

ob p"v i m v `^M; HBM? ?²M T? ?mv i?Q +¬m tBM i?¬M? F?¬M- M?QM; *´ h?¬M p
¢€M? +? iX

S? ?mv i?Q pW KÈB +? i- +QM K„i *´ h?¬M #¶M; M?B M b€M; M; !B- M?bM b M;
i?'v +€+? +?QM? KbM? M; ?bM i`QÊM; +! K°i #!M; M; Q!B ¢ M; T?!M; H¢B ;¬M- i®+
bQ pÈB i®+ ¢° T?B ¢°M +O *´ h?¬M F?¬M; FûK M?B mX

h¢B MÆB t H¢ M"v *´ h?¬M +ÁM +?Q ?B m `ä +?QM? KbM? Î MÆB M"Q- ¢®B pÈB
#^aQ i`b i•K i bM? +~M i?"M- pW KÈB ;B i +? i K°i ¢! T? ?mv i?Q i?b ¢½ +! M;
F?¬M; T?^aB H" i`MM; ?ÊTX

*´ h?¬M M?'i i?!B # v H M + Q +?WM; ?ÆM KQ!B i`QÊM; M?bM #!M; M; QÆB ¢ M;
+?9i F?¬M; ¢9M; HB M tQ v M; Q!B #Ä +?¢vX

*?d i`QM; i?!B ;B M K'v +€B M?€v K„i- #!M; M; Q!B pW `²B +ÁM +€+? iÈB K'v M; ?
?B M i`QÊ+ K„i *´ h?¬MX

hmv `^M; +! ?bM? M; Q!B- M?QM; +,M #^aM F?¬M; i? ;¼B H" M; Q!B :¼B M! H" v m
u m M"v + Q iÈB i`QÊM; `QÐB- i?•M i? iBM? i i?Q€M; m®M HQÊM- / M?Q +•v F
?Q iB M /B K MÎ`°- +?QM? H" T? ?mv i?Q - K" H" T? ?mv i?Q ¢½ #B M ?! i?"
M"v ¢½ +! i m pB EBK æ M F€X

*´ h?¬M i?'v i? - F?¬M; M!B ? B H!B- FB K [m M; +?Êi H!2- M?'i i?!B T?!M; H M +
?QÊM; F?€+ +'T i®+ T?B ¢°M +?¢v i`®MX S? ?mv i?Q EBK æ M F€ F?¬M; T?^aB
i? ¢®B T?!- M?bM p K†i HQ H„M; +O T? ?mv i?Q M"v- *´ h?¬M #B i T? ?mv i?
+! [m M ? F?¬M; M?Ä ¢®B pÈB M!- K" ¢®B pÈB *´ h?¬M- M! +?d +! i? H" ¢`+? M?•
?"MX

>Q v m HB + K„i M?bM T? ?mv i?Q ¢½ ?ûQ `k i` M p€+? M9B- M?'i i?!B ? B K„
?Q i` M ¢dM? ¢¬m # v ` - i?•M i? #QÊ+ H M i` M +€M? ?Q - +'T i®+ ?! i?"M? K°
¢m' B i?2Q T?Q b m *´ h?¬MX

*´ h?¬M •K i?¬K F m F?´- #` i`mv M i®M; iÈB ¢•v M; v +^a #^aM i?•M Î MÆB M"Q +kM
K v K„M #` T? ?mv i?Q +¬M; FQ+?- F i [m<sup>a</sup> H" /šM iÈB ¢¢B ¢`+? T? ?mv i?Q E

h`QM; H9+ T?B ¢°M- €M? K„i *´ h?¬M +kM; HB + K„i ?Q¬M +^aM? [m M b€i #®M T?
M?B m M; ¼M M9B + Q +?!i p!i- T?Q /QÈB H" F?m`WM; `K`¢T- i`QM; pÁM; i`,K
T?ÁM; ®+ M"Q- +kM; F?¬M; i?'v #!M; /€M; M?•M HQ¢BX

h?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q +! ¢B K +?¢v iÈB æ¬M; >Q M; X h? M?QM; *´ h?¬M ¢½ iW
>Q M; ?ÆM +?QM p¢M /†K- ¢KM; T?^aB v m i?9 HÈB ?¢B M?'i +?d H" ¢°+ Hv ;B Q

K" MÆB M"v +| v m p"i EBK æ M F€- ç²M; i?lB +ÁM H" bBM? HBM? i?U+ p"iX
*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E
Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

k8NX *?QÆM; k3, h?•M Í LÆB L"Q U?¢VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p" çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

h`QM; HÁM; *´ h?¬M +?´M ç°M;¬ M; v +ª v m p"i EBK æ M F€+kM; +| \ L m M?Q Î ç
`®i +m° + ç½ iB M p"Q # Q M?B m /†K i`QM; æ¬M; >Q M; \ aÊ H" TªB pQÊi [m i`,
L?bM #®M T?Q H" `WM; `K p¬ i" M¬ i`QM; HÁM; *´ h?¬M T?€i H¢M?¬ ?„M H" K°i i
p"Q i`QM; æ¬M; >Q M; ?ÆM i`,K p¢M /†K¬ +´T ç° M;mv ?B K MÆB M"v F?¬M; i?m
h" M; h?B M *ÆX

"i [m€ ç•v F?¬M; TªB H" H9+ *´ h?¬M +ªK i?€M¬ K°i ç¢Q HQm [m M; T?Q b m
M? M?¬ i®+ ç° +O ?„M K†+ /M pQÊi [m im bo .šM >²M F€¬ i? M?QM; bQ pÈB v m i
F?¬M; #^M;X

L?´i i?lB b m HQM; *´ h?¬M +?Êi H|2¬ h"i ok S?B S?QM; H"TiS+ tm´i ?B M¬ i®+ ç
pÈB i®+ ç° v m ?Q çm´B i?2Q T?Q b m ç½ iQÆM; çQÆM; M? mX

>Q v m pW KÈB çm´B i?2Q T?Q *´ h?¬M i`,K i`QÊM;¬ K„i i?´v b„T çm´B F`TiÈB
+O *´ h?¬M ç°i M?B M i,M; K¢M?¬ M?´i i?lB ;¬K H M,

@ L? M? çSM; H¢B +?Q i - #^M; F?¬M; b) +?Q M;QÆB +? i F?¬M; +| +?¶ +?¬M5

*´ h?¬M F?¬M; i? K i`ª HlB¬ çWM; M|B ;BDM¬ /WM; H¢B KÈB i?U+ bU H" +? i F?¬
M? M? ?ÆM #Ä +?¢v çB M +m²M;X

æ²M; i?lB T?B ç°M i?¬M i?S+ +O *´ h?¬M pšM i"Ti`mM; i` M M;QlB v m ?Q - +?d
+€M? ?Q K"m ?²M;¬ i?2Q i?lB ;B M +`M; H•m i?b +`M; ?ûQ `k¬ F?¬M; # Q H•m b
H€¬ i?2Q ;B| iB m i€M¬ H¢B +| K°i +€M? ?Q F?€+ iW i` M ç¬m v m ?Q tm´i ?B M

>Q v m T?B ?"M? +?QM? H" M?l p"Q M?[M; +€M? ?Q M"v¬ M?bM ç| ?Q i` M ç¬m
KQlB +€M?¬ M|B +€+? F?€+ +?d +¬M /mv i`b i?lB ;B M çO H•m¬ çÊB M?[M; +€M?
ç| ?Q v m b) F?¬M; i? T?B ?"M? çQÊ+ M[`²BX

h`QM; ç¬m *´ h?¬M F?¬M; M;WM; ?²B iQÎM; H¢B iQ HB m p T? ?mv i?Q - iQ H
i€+ /KM; ;b ç†+ #B i¬ i? M?QM; *´ h?¬M M?È H¢B FB Ti`QÊ+ ?„M iWM; ç¼+ iQ H
i?U+ p"i TªB /U p"Q ç¢B ç` KÈB +| i? bBM? i`QÎM;¬ M m F?¬M; ç¢i iÈB æ° >Q
i? `lB F?ÄB ç¢B ç` X GU+ HQÊM; +O bBM? HBM? i?U+ p"i ç m ç M iW ç¢B ç` - +
H¢B +`M; M?Ä ?ÆMX

oW M; ?o iÈB ç•v¬ *´ h?¬M HB M F?®M; +? T?€T #ªQ T?B FB K¬ F?¬M; iB TiK+
i?šM; H M + Q¬ # v H M + Q K´v M; ?bM i`QÊM; #„i ç¬m tm´i ?B M ;B| i?´B K½M? H
+`M; K¢M? ?ÆM¬ ç° + Q K" im bo +| i? # v H M çQÊ+ i?2Q im pB F?€+ b m +| ?¢M

G9+ M"v *´ h?¬M ç M; T?B ç°M p¼i H M + Q¬ +?d +¬M F?¬M; pQÊi [m ç° + Q +U+
;†T TªB M;mv ?B K ;bX

Zmª M?B M +`M; # v H M + Q i®+ ç° +O ?Q v m FBK ç M F€+`M; +?"K¬ +€M? ?Q
M? M?¬ +?l F?B pQÊi [m ç° + Q M,K M; ?bM i`QÊM;¬ +?d i`QM; i?lB ;B M KQlB K
/QÈB +?•M ?Q v m HB M ?ûQ `k¬ K" çdM? ç¬m +O M| +?b +ÁM H¢B # +€M? ?Q
`i F?¬M; + K HÁM; ?¢ tm®M; /QÈB Kfi ç´iX

h`"M i`"M ;B| i?´B iÈB- ç° + Q ?ÆM M,K M ;?bM i`QÊM ; +kM ; H` +U+ ?çM +O *´ h?
i?´B [m`i Kti- M?QM ; +QB M?Q F?¬M ; +| M ;mv ?B KX

h?´v ?Q v m T?Q b m ç½ ?ç tm®M ; /QÈB Kti ç'i- H9+ M`v *´ h?¬M KÈB +~M i?"M
[m M?X

G9+ M`v ?„M ç M ; î i` M ç° + Q M,K M ;?bM i`QÊM ; - i-K M?bM çO pQÊi [m M ;?bM
M ;?bM /†K M`v ç m H` M9B MQM i`MM ; i`MM ; çB T çB T- iWM ; `\"K HB M KB M F?¬
/€M ; i?¬M i` M ; M?•M HQçBX J†+ F H` FB T i`QÊ+ ? v FB T M`v *´ h?¬M +kM ; +?
i? i?´v çQÊ+ ç•v t€+ i?U+ H` +?¶ b•m i`QM ; v m pU+ æ¬M ; >Q M ;X

oW `²B K°i HÁM ; +?çv i`®B +? i- +?d KÈB M?bM HQÈi [m #®M T?Q tmM ; [m M
çSM ; i` M + Q- +ªK ; B€+ çQÊ+ Kti ç'i # M /QÈB +| p¬ b® €M? K„i M?bM +?QM? Kb

*´ h?¬M ç M ; çSM ; i` M + Q ?ÆM M,K M ;?bM i`QÊM ; - i?¬M i?S+ F?¬M ; i? [mûi tr
+QM K„i i?QÌM ; +kM ; F?¬M ; i? i?´v M?QM ; +| i? +ªK M?"M çQÊ+X hd Kd [m M b
+?Q T?€i ?B M ` i`QM ; T?QÆM ; pB M i` ,K /†K +| #`i Hm" M bBM? HBM? ç°M ; p"i

o T?¬M M ;Q`B i` ,K /†K- i-K M?bM +O *´ h?¬M +| ?çM- F?¬M ; i? M?bM i?´v `äX

o¬ b® €M? K„i i?2Q /äB ?„M +?QM? H` i`QM ; T?çK pB i` ,K /†K /QÈB Kti ç'i- i?"K +
ç| *´ h?¬M +ªK ; B€+ çQÊ+ - bQ pÈB ?Q v m EBK æ M F€ pW `²B +¬M ; i? K KçM? K

*´ h?¬M id Kd M?bM [mûi [m - MY M ;`v b m `®i +m°+ T?€i ?B M K°i ?B M iQÊM ;
`†K T?QÆM ; pB M M ;?bM /†K MÆB ç•v iQÆM ; ç®B iQÆB i®i- ççB i?K +?2 i`ÌB- i`
/` i?ªQX

_WM ; `\"K i`QM ; pÁM ; M ;?bM /†K HB M iK+ çQM ; çQ - iU ?²M?Q #` ;B| i?´B [m -
T?çK pB i` ,K /†K # M /QÈB +?•M \*´ h?¬M +¬M ; i? K H v ç°M ; F`+? HB i- ;B®M ; M?Q
L m M?Q #` +m²M ; T?QM ; i?´B K K` M|B- ç€K +•v +®B # M /QÈB ?ŠM H` +| F?mv
M KÈB ç9M ; - M?[M ; +•v +Ä M`v ? i M ;?B M ç¬M ; HçB M ;?B M ; i•v- K°i H9+ M ;?B
?Q`M iQ`M F?¬M ; +| [mv Hm"i #bM? i?QÌM ; - ç²M ; i?ÌB H„+ HQ p #®M T?QÆM ; i€K
ç®B F?¬M ; i? içQ i?"M? HQçB ?B m [mª M`vX

L m M?Q F?¬M ; TªB ;B| p"v i?b +•v +®B H„+ HQ ç M iW +?QM? #ªM i?•M +?9M ; ?
M?´i i?ÌB ?B m ` - p¬ b® €M? K„i +?9 w +?QM? KbM? +?QM? H` iÈB iW M?[M ; +•v

L?[M ; +•v +®B HB M iK+ H„+ HQ # M /QÈB- i`QM ; `WM ; `\"K +?Q Qi +kM ; +| T?•M
i?"M? HBM? i`Q- ?B m çQÊ+ T?QÆM ; T?€T im +?•M5

*Ä h?¬M •K i?¬K FBM? ?½B- ç•v ç M i°i +MM ; H` HQçB ç` T?QÆM ; M`Q\ a Q HçB
M?Q p"v\

h`€+? F?¬M ; çQÊ+ T?QÆM ; pB M i` ,K /†K MÆB ç•v F?¬M ; ? M?bM i?´v #`i +S bB
HBM? i?U+ p"i i?¬M T? K€m ?mv i bBM? HBM? ç°M ; p"i F?¬M ; +?d +| K°i HQçB T
T?QÆM ; +| M?B m v m im i?U+ p"i bBM? i²M i?QÌM ; i?QÌM ; H` +`K ç` +O bBM?H

*´ h?¬M M?bM T?QÆM ; pB M i`QM ; pÁM ; M ;?bM /†K- ç m H` `WM ; `\"K H v ç°M ; F?
ç°i M?B M bBM? ` ?"M w- MÆB M`v H` +`K ç` +O v m im ç°M ; p"i- ç®B pÈB im
i`QM ; +`K ç` X

"` p¬ b® €M? K„i M?bM +?^K +?^K- i`QM ; HÁM ; [mª i?U+ bÊ ?½B- *´ h?¬M F?¬M ; M
çB- bBM? HBM? i?U+ p"i F?¬M ; i? `ÌB F?ÄB ççB ç` [m€ t - +¬M ; +€+? t ççB ç`
M?Ä- +?d +¬M T?B ?"M? çO + Q H` +| i? pQÊi [m i-K M?bM +O +?9M ;X

_`i M? M? ç° + Q +O \*´ h?¬M ç½ pQÊi [m b€m M ;?bM i`QÊM ; - iWM ; çÊi ;B| i?´B
i? M? ç Q b„+ #ûM +?ûK p`Q i?•M i? - KÎ` [m M ; i`€Q T?€T HU+ - *´ h?¬M iB T iK-
#ÎB pb F?¬M ; ? i?B m +QM K„i M?bM +? ,K +?9 H M M ;QÌB ?„MX

*"M ; T?B ç°M H M + Q- *´ h?¬M +¬M ; +ªK ; B€+ M?[M ; +QM K„i M?bM +?QM? KbM
M?B M ç½ pQÊi [m i-K M?bM +O K°i b® v m im i?U+ p"i- i? M?QM ; +| K`v +€M? K
i?2Q /äB bU /B ç°M ; *´ h?¬M K` /B ç°M ; i` M Kti ç'iX

*`M; H M + Q ;B| i?´B +`M; K½M? HB i- *´ h?–M /MM; [m M; i`€Q T?€T HU+ ?° i? -
i`QÊ+ - i?ŠM; +?Q iÈB F?B ç° + Q +€+? K†i ç'i ç¢i iÈB ?ÆM #ªv M; ?bM i`QÊM; X
:B| i¢B MÆB ç•v K¶B K°i ç¢Q ç m iQÆM; çQÆM; pÈB +¬M; FQ+? +O im bo .šM >²
T?€T HU+ Km®M +?®M; ç®B H¢B [mª i?U+ iQÆM; ç®B F?| F?, M- ?–m M?Q ç½ ç¢i
E?B M *´ h?–M M HÁM; +?QM? H¨- pQÊi [m T?¢K pB #ªv M; ?bM i`QÊM; - `®i +m°
i?U+ p"i +m®B +MM; #` #Ä `ÆBX
*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E
Zmv M j, *¬M L; ¬ "Q *ªM?

keyX *?QÆM; kN, *?ûK u mX

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p¨ çª iU, Jh_yR @ FB2K; BQB

h` M + Q #ªv M; ?bM i`QÊM; - T?¢K pB çQÌM; M?bM +O *´ h?–M H M iÈB K'v M; ?b
[m€ t - +?d i?'v tmM; [m M? ç m H¨ M9B + Q `WM; `¨K- F?¬M; i? i?'v #'i +S iBM i
h?Q€M; /WM; H¢B- *´ h?–M T?B ç°M p T?Q #„+X

hW p¬ b® €M? K„i ç M t2K- +¨M; çB p T?Q M K i?b i?U+ HU+ +¨M; K¢M? K) ?ÆM-
ç m ç M iW +?QM? M K- #ÎB p"v *´ h?–M T?€M çQ€M- ?B M M?B M MÆB M¨v H¨ ç`
+K- T?¢K pB iQ HÈM F?¬M; #B i# Q M?B m K¨ iQM?X "i [m€ i?U+ HU+ bBM? HB
/–M ;BªK çBX

*´ h?–M iU M?B M H¨ Km®M +?¢v p T?QÆM; ?QÊM; i?U+ HU+ v m ?ÆM- M m +?¢v
im i?U+ p"i J M? hmv M +ªM? - p"v i?b +?„+ +?„M tQM; çÌB `²BX

S?B ç°M i` M ç° + Q ?ÆM #ªv M; ?bM i`QÊM; - T?ªB HB M iK+ /MM; T?€T HU+ +?®
+?Q T?B ?¨M? bQ pÈB #bM? i?QÌM; F?¬M; #^M; K°i MY - *´ h?–M HB M iK+ # v i?
[m F?QªM; +€+? ; –M ? B p¢M /†K- `®i +m°+ `WM; `¨K /QÈB +?•M F?¬B T?K+ i`¢M

h` M ç° + Q K'v M; ?bM i`QÊM; T?Q i`QÊ+ ?bM? M?Q +| ç°M [m M; # v [m - *´ h?–M
M? M? +?|M; ?¢ tm®M; /QÈB K†i ç'iX

h`QM; HÁM; \*´ h?–M +ªM? ;B€+ - K†+ /M +€+? K'v M; ?bM i`QÊM; +kM; M?bM ` ç
[m M? +| p¨B ç¢Q ç°M [m M; - H¨ K'v v m im T?B +–K- imv `^M; +?d +| im pB h`9+ h?
Î b•m i`QM; æ¬M; >Q M; - *´ h?–M F?¬M; Km®M T?€i bBM? #'i +9 K•m i?mšM; b p
H†M; v M pQÊi [m æ¬M; >Q M; - bÈK M;¨v [m v i`Î p ç¢B ;BÈB M?•M i°+ KÈB i®iX

EB T i`QÊ+ ?„M +| im pB J M? hmv M +ªM? - +kM; +?d pQÊi [m ?ÆM KQÌB p¢M /†
/€K t•K M?¨T p¨Q [m€ b•m- +?d +| h`mM; >Q M; ?ÆB M?Ä- iS ?Q M; +ÁM H¢B `°M;

.B M iQ+? +O K°i æ¬M; >Q M; ç½ pQÊi [m KQÌB H–M h`mM; >Q M; - +K i? `°M; H
#B i- F?¬M; M; QÌB ?B mX h?2Q i`mv M HQm- i`QM; i`, K p†M /†K æ¬M; >Q M; +|
+?•M i`ÌB- /½v M9B M¨v `®i +m°+ + Q # Q M?B m- +| M; QÌB M|B i`ÌB + Q # Q M?B
ç½ +?B iQ¨M #° æ¬M; >Q M; i?¨M? ? B MY - K¨ /½v M9B çQÊ+ K M? / M? H¨ GB M
+O M; ¼M M9B ; ¼B H¨ ædM? h?B MX

hmv `^M; #B iM| Î i`QM; æ¬M; >Q M; - i? M?QM; *´ h?–M H¢B F?¬M; #B i`^M; G
M9B GB M h?B MV H¨ T?Q i•v ? v T?Q ç¬M; X

GB M h?B M bÆM K¢+? i`QM; T?¢K pB i`, K p¢M /†K æ¬M; >Q M; - #'i [m€ H¨ K°i F
>Q M; - v m pU+ æ¬M; >Q M; +?•M +?QM? +?Q /M H¨ GB M h?B M bÆM K¢+? +kM;

>¢tm®M; /QÈB ç'i- *´ h?–M ç€T tm®M; i`QÈ+ K†i K°i bÆM +®+- bÆM +®+ FB
 T?QÆM; p¬ b® v m i m i ? U + p"i i" T i`m M; - i`QÈ+ K†i bÆM +®+ +| F?„+ K'v +? [HÈ
 J'v +? [HÈM M"v ç m H" p, M i U v m i°+ +´ tQ - #'i [m€ p, M i U + O M?•M i°+ p®M T?
 +| +?9i #B M ?| - M?QM; *´ h?–M FB T i`QÈ+ +| +?9i M; ?B M + S m bÆ [m pÈB +´ p
 E?–M; /WM; H¢B M?B m- b m F?B ?¢tm®M; /QÈB ç'i- *´ h?–M i?m HB K i m p B T?
 h m v `^M; F?–M; #B i #^M i?•M ç M; Î MÆB M"Q- M?QM; +| K°i çB m F?ŠM; ç`M?
 i•v æ¬M; >Q M; - +?d +–M HB M i K + +?¢v p T?Q i•v- +?m M; [m v +?¢v iÈB h`m M;
 h?•M Î ç` ; BÈB v m i°+ - \*´ h?–M F?–M; /€K HÆ H" +^M? ; B€+- +?d /€K ?"M? i`m #
 ?¢+O v m i m - *´ h?–M F?–M; /€K K M? ç°M; X G9+ +?¢M; p¢M; i®B b) i b K K°i +?¶
 ç°M; çO +?Q K°i M; QÌB Î i¢K- iB M p"Q i`QM; M; ?d M; ÆB ? i ç K- i?m HB K i Q" M #
 ç°M; - i`€M? #` v m i m T?€i ?B M ` X
 h m v M|B #m´B i®B v m i m ?Q¢i ç°M; M?B m ?ÆM- M?QM; # M M; "v +kM; F?–M; M
 +O *´ h?–M F?–M; /€K [m€ M? M?- ?„M ?B M i ¢B ; B®M; M?Q çB i` M H Q Ð B ç Q-
 M?QM; #QÈ+ +?•M F?–M; /€K [m€ M? M?X
 J¶B K°i M; "v *´ h?–M çB çQÈ+ ?ÆM # M; ?bM /†K- bQ pÈB i®+ ç° T?B ?"M? +?"K ?
 p"v *´ h?–M ç½` i i?Ä K½M`²B- +?d +–M +| i? #bM? v M p¬ bU- K¶B M; "v çB # M
 [m +kM; pQÈi [m çQÈ+ i` M /QÈB KQÌB p¢M /†K- F?Q^M; +€+? i`, K p¢M /†K i`QM
 çB tQM; X
 "i [m€ i?•M Î i`QM; v m pU+ æ¬M; >Q M; - K m®M #bM? v M p¬ bU`ä`"M; H" +?m v
 >"M? i`m # M M; "v- #m´B i®B i m H m v M- \*´ h?–M /m v i`b çB p ?QÈM; i•v- [m KQÌ
 æ²u m *®+- ç½ pQÈi [m ?ÆM # p¢M /†K X .¼+ i?2Q çQÌM; çB v m i m ; †T T?^B +|
 v m i m hB M h?B M +^M? iÈB h`9+ h? B bÆ F€- i`m M; F€- ? B M; "v ?¬K M v *´ h?–
 >²M ?"m F€`²B- +?d #i [m€ i`QM; HÁM; *´ h?–M `i +^M? ; B€+- bÈK T?€i ?B M`
 i`€M? MûX
 *?¢M; p¢M; i®B ?¬K M v- b„T iÈB ?Q" M; ?¬M- *´ h?–M /WM; #QÈ+ Î K°i # M p€+?
 K°i ?m v i ç°M; - +?m B p"Q i`QM; - b m ç| T?QM; FQM +Y ?m v i ç°M; - M m®i p"Q K°
 ç–m i m H m v M ædM? h?B M Z m v i X
 Z m F?Q^M; +?WM; i` M /QÈB M Y + M? ; BÌ- i` M #–m i`B +| ? B ç¢Q H Q m [m M;
 +Y ?m v i ç°M; *´ h?–M ç"Q` F?Q^M; ? B K QÆB i`QÈM; X
 J°i H" v m i m i ?•M M; QÌB ç–m b|B- +?QM? H" H M; v m- K°i H" v m i m i ?•M M; QÌB
 v m X
 *?Q /M *´ h?–M ç½ i?m HB K T?€T H U+- M?QM; ? B v m i m M"v ?¢tm®M; [m€ ; –M
 ç'i i`m v M p"Q i`QM; i B F?B M *´ h?–M H" T i S + T?€i ?B M` X
 > B v m ?¢tm®M; ç'i- +?d M; ?2 H M; v m i ?Î /"B K°i i B M; M|B,
 @ æQÈ+`²B-`®i +m°+ ç½ iÈB T?¢K p B h?QÆM; G M; S?O +O i`²B- ?„+ ?„+
 @ L; "v ç K F?–M; M; WM; +?¢v i`®M- ? B +?•M K m®M`KM; `B- h?B M G M; - +m®
 J B m v m +| i m p B i ?'T ?ÆM H M; v m- i?Î ?´M ? M M|B X
 *´ h?–M H ŠM; H†M; M;²B i`QM; ?m v i ç°M; - M; ?2 ? B v m M|B +?m v M X
 h?B M G M; ? ? +QÌB- M|B,
 @ æ9M; - +?9M; i` M i Q" M`²B- +m²M; bQ i°+ F?ŠM; ç`M? M; ?o F?–M; ` - ? ? h`M
 /o M?B M M^K i M i v ? B v m i m .ŠM >²M F€+?9M; i - #¼M +?9M; +ÁM ç M; HB n
 ?
 h`M ç² \*¬M L; ¬ "Q \*^M? \ > B K„i \*´ h?–M b€M; M; B- M?i i?B i`QM; HÁM; F?) ç°M

æ9M; H9+ M"v- ç-m p B h?B M G M; ç°i M?B M +?mB` K°i +QM +?m°i M?Ä +?d H
i`Q *´ h?-M i?ûi H M +?|B i BX

> B K„i h?B M G M; H" T H Á2 K°i ç¢Q iBM? [m M;- M?bM p T?Q *´ h?-M- [m€i H
@ B

h?B M G M; pW /Si H`B- K°i iB M; M´ p M;- K°i +?¶ p€+? M9B T?Q i`Q Ê+ ?ÆM ?
K°i ç¢Q i?•MªM? M? M? M?Q i?B K çB M H Q i?ŠM; p T?Q ? B v mX

"|M; M; Q`B +?QM? H" *´ h?-M- ? B v m M"v KÈB +?d +| im pB .šM >²M F€- M|B iÈ
*´ h?-M M?´i i?`B ç°M; b€i F?QX

"|M; M; Q`B pW tm´i ?B M- K°i ç¢Q #,M; +?QÎM; HÈM KQ`B i`Q ÊM; +MM; pÈB +?d
ç°i M?B M ç²M; i?`B tm´i ?B MX

*?d +QÆM; M? M? M?Q HQm iBM?- KB m v m pÈB im pB .šM >²M i`mM; F€ +ÁM -
hB M *?d #„M M´ ç-m- M?´i i?`B K´i K¢M; i?¶X

h?B M H M; #´i [m€ +?d +| im pB .šM >²M ?"m F€- M?bM K°i ç¢Q #,M; +?QÎM; FB
M?B M K°i ç¢Q ?QªM? iW i`QM; i?•M i? h?B M G M; # v` - ?| i?`M? K°i ç-m b|B
b|B [m€i HÈM,

@ æWM; i´M i?QÆM; +QM i

L?½M i?-M *´ h?-M H,M; H - T?€T #ªQ T?B FB K iW KB i•K # v` - pÁM; [m #,M; +

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

keRX *?QÆM; jy, h?B M .¢ G M; oQÆM; Ui?QÊM; >¢VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

*´ h?-M ç€M? K°i i`"M pÈB h`M; h?B M *Æ- imv `^M; i?K i?QÆM; p¬ +MM; M†M;-
K" +ÁM i,M; iB M- bQ pÈB ?ÆM KQ`B M;"v i`Q Ê+ ç½i,M; i`QÎM; F?¬M; QiX

hY /B K #,M; ?Ä ~M +?S i`QM; #,M; +?QÎM;- +?Q /M H" im bo "²B L;mv M bÆ F€ +
ç|M çÐ- h?B M G M; #´i [m€ +?d +| im pB .šM >²M ?"m F€- #,M; +?QÎM; +ÁM +?Q
H¢M? iÈB i?´m tQÆM; ç½t•K M?"T i`QM; M; Q`B- F?B M ?„M`mM`~vX

æ-m b|B ?Q ?mv M H Q` iW i?•M i? +O h?B M G M; +| im pB + Q ?ÆM`i M?B m
#,M; +?QÎM; +O *´ h?-M +Q M?B M #` ç-m b|B M"v M; ,M +ªMX

"´i [m€ T?€T #ªQ T?B FB K K M; i?2Q pB K ?Ä T?-M i?B M #®+ +?€v ?WM; ?U+
ç-m b|B- M?„K i?ŠM; v i?-m h?B M G M; ç•K p`QX

>"M w ç|M; #,M; iÈB +U+ çB K F?B M ?"M? ç°M; +O h?B M G M; +| +?9i +?"K i` -
i?´v T?€T #ªQ T?B FB K b„T ç•K tmv M [m +´ ?¼M; +?QM? KbM?- ç°i M?B M K°i
?B M i`QM; i v h?B M G M;X

G M; M? #´M; M M K¢M? tm®M;- FûQ i?2Q K°i i`"M +Q`M; T?QM;- óP M?ô K°i iB
T?B FB KX S?€T #ªQ T?B FB K +?´M ç°M;- /o M?B M #` ç~v H +? b M; K°i # M- ? B
+?Q i /¢BX

hm pB .šM >²M ?"m F€ /o M?B M +?†M /SM; K°i FQ+? iW T?€T #ªQ T?B FB K +O *
+O h?B M G M; pQÊi t im bo M?•M i°+ +MM; +ªM? ;BÈBX

h`QM; K„i *´ h?–M +?Êi H|2- T?€T #ªQ T?B FB K K°i H–M M[#MM; T?€i [m M; K
 T?Q h?B M G M;- ç²M; i?İB KB i•K HB M iK+ HÁ2` K'v ç¢Q ?"Q [m M;- H`L; k GB
 oW ` F?ÄB KB i•K- L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv H"TiS+ ?| i?"M? M, K ç¢Q HQm
 T?QÆM; ?QÈM; +'Ti®+ H Q p T?Q h?B M G M; X
 æ–m b|B ?Q ?mv M +?®M; çÐ pÈB #,M; +?QÎM; - i?'v i? i?'i FBM?- M?'i i?İB ;–K
 @ .€K çª i?QÆM; +QM i - i +?Q M; QÆB +? i F?–M; iY i X
 *´ h?–M M?Q F?–M; M; ?2 i?'v- M; U F?®M; L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv iB TiK+
 óP M?ô K°i iB M; M´ p M;- T?€T #ªQ T?B FB K p` H M; M? #´M; +O h?B M G M;
 +?¶- ç²M; i?İB K°i H–M M[p, M; çB- i?'v *´ h?–M KÈB +?d +| im pB h`9+ h? B bÆ
 +? i KB m v m- M?QM; h?B M G M; +?Q`^M; #'i [m€H` ?B m [mª ç€M? HûM- b m ?
 #ªQ T?B FB K +–M; FQ+?– i`QM; HÁM; ç®B pÈB \*´ h?–M M?'i i?İB t2K M? çB p`B
 GQ¢B i•K iQ M`v pW KÈB tm'i ?B M- h?B M G M; ç°i M?B M ?ûi i?ªK K°i iB M;- M
 T?QÆM; ?QÈM; ç•K K¢M? p`Q b m HQM; ?„M- #° H–M; iQ`M i?•M ;B®M; M?Q p–
 F?–M; i? M; ,M +ªM çQÊ+ L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv /M +?d K°i +?9iX
 S?€T #ªQ T?B FB K t i [m K°i ç¢Q ?"M [m M;- i?m"Mi? +„i M; M;- M?'i i?İB K°i +
 + Q- K€m iQÆB iW +–M +´ h?B M G M; T?mMi`"Q- M?'i i?İB K'i K¢M; i¢B +?¶X
 æ–m b|B ?Q ?mv M M?'i i?İB M´B ;B" M ;–K H M,
 @ L; QÆB Km®M +? i hm bo M?•M HQ¢B- i Km®M +?Q M; QÆB +–m bBM? F?–M; ç
 G M; *?95
 L|B tQM;- ç–m b|B M?'i i?İB +Q`9i H¢B- ?| i?"M? K°i ç–m b|B +?d HÈM +?WM; M
 *´ h?–MX +´ h?–M T?'i i v M; ,M H¢B- i? M?QM; ç–m b|B M`v /o M?B M F?–M; M?b
 iB T tmv M i?'m [m +?QÎM; +QÆM; F?„+ H M M; QİB *´ h?–MX
 *´ h?–M ;B"i v T?K+ pW M?bM- [mª M?B M +| K°i /'m 'M ç–m b|B F?„+ i`QÊ+ M; U
 M?, M H¢B- i?–K M; ?o F?–M; i®i- +–M; T?€T v m im [m, #Q- h?QÆM; G M; +?9
 M; mv M`O - i?–B ç°M; T?€T HU+ iQ`M i?•M- T?€i ?B M p–Hm" M M?Q i? M`Q +k
 æ–B H–M; K`v +O \*´ h?–M M?Qm b€i- i`QM; HÁM; i?–K bmv M; ?o- ?²B H•m i¢K i
 M M? M|B +O h?B M G M; p`Q i`QM; *`M E?–M h`¢+- M M? M|B M`v H` K°i FB M
 F?) pšv i v- i9B i`[ p"i +O h?B M G M; p` KB m v m #` ?9i p`Q i`QM; i v X
 *´ h?–M F?–M; M|B ? B HİB- [m M; K M; +?Êi H|2- M? M? +?|M; `İB F?ÄB MÆB ç
 ?² +| +?9i ç` p`- #|M; bQB ?Q ?mv M FB ?B M M?B M M?"M` *´ h?–M- T?ªB M?
 ç²M; i?İB iB K K°i +?¶ ? Q H€M? i¢K i?İB i`®M i`€M?X
 *?d H` \*´ h?–M ç®B pÈB ?Q`M +ªM? i`QM; æ–M; >Q M; i?U+ bU`i F?–M; [m2M-
 +?¢v HMB i`Î H¢B ?QÈM; ç–M; - i?2Q +QM çQÎM; KbM? pW iÈBX
 h` M çQÎM; M; QÊ+ i`Î H¢B ;†T çQÊ+ ? B +?¶ i?Q+? ?ÊT`M i?•M- i`QM; HÁM; *´ h
 +?¼M +?QM? t€+X
 L; v H9+ *´ h?–M ç€M? +? i h?B M G M; `²B #` ç–m b|B ?Q ?mv M ?¢ +?9 'M- +€+?
 /†K i`mv M iÈB iB M; HY ;B" M`Qi ;"Q,
 @ hm bo M?•M i°+ \ .€K ?¢B H M; M?B +O i - i Km®M Hmv M ?| ?²M T?€+? +O M
 h?QÆM; G M; i°+ i /^M pfi >®M;
 >9 X
 >9 X
 h?2Q i? M?•K ;B" M /[M`v p M; H M- T?¢K pB tmM; [m M? H"TiS+ p M; H M K'v i`
 iB M; b|B i`m FB +`M; H9+ +`M; t - /–M /–M i`QM; T?QÆM; pB M K'v M; ?bM /†K
 H M; i°+ M; ?2 çQÊ+ iB M; i`m ?QÎM; SM; - iB M; b|B i`m HB M KB M F?–M; /SiX

h¢B MÆB T?€i` iB M; i`m ¢-m iB M +| ? B ¢`B + Q iÈB M, K i`QÊM; - `°M; # i`QÊ
 p€+? M9B- p€+? M9B F?„+ K'v v m p, M, h?QÆM; G M; æ°M; S?OX S?Q i` M ¢`B
 ?ÆM KQÌB i`QÊM; - i` M #S+ p€+? +| F?„+ K°i ¢-m b|B- M m M?Q *´ h?-M Î ¢•v +?
 b|B M`v bQ pÈB ¢-m b|B ?Q ?mv M i?Q€i` iW i`QM; +Æ i? h?B M G M; p` 'M Fw
 M? m M?Q ¢9+- +?d F?€+ M? m p FQ+? +Ð K` i?-BX

h`QM; v m pU+ æ¬M; >Q M; - T?Q i•v GB M h?B M bÆM K¢+?- ¢•v H` ¢` T?QÆM;
 K¶B K°i +QM ¢ m ¢`M? ` K°i F?®B H½M? ¢` - H½M? ¢` +`M; HÈM i?b +€ i? +?B

S?Q i•v GB M h?B M bÆM K¢+?- F?QªM; +€+? p¬ +MM; iB T+`M iÈB h`mM; >Q M
 Hmv M MÆB ¢•v- v m i?9 # M M; Q`B iB M p`Q GB M h?B M bÆM K¢+? b) H`T iS+
 i•v GB M h?B M bÆM K¢+?- +`K #¼M ?¼ iB T iK+ i`Î H¢B T?Q ¢¬M; GB M h?B M

S?Q ¢¬M; GB M h?B M bÆM K¢+? KÈB H` H½M? ¢¢B v m i°+ +?•M +?QM?- i?U+ H
 +`M; +?mv M #B M i?2Q ?QÊM; i°+ ¢`M- +kM; +MM; K°i ¢¢Q Hw M?Q +€+ i? ;B i

h°+ ¢`M +| i?U+ HU+ +`M; K¢M? i?b +?B K ;B[H½M? ¢` +`M; HÈM- +?OM; i°+ i?U
 +„i iQ`M #° T?¢K pB v m pU+- i°+ ¢`M i?U+ HU+ v m +?d +| i? bBM? i²M i`QM; ¢`
 ?ÆM- ;¼B H` i°+ ¢`M +`T ? B- /U p`Q K` bBM? i²M- i°+ ¢`M +`M; v m ?ÆM M[H¢
 ? BX

h?QÆM; H M; #° i°+- i¢B v m pU+ æ¬M; >Q M; +?d +| i? +QB M?Q i°+ ¢`M i-M; H
 pÈB ``i M?B m i°+ ¢`M v m ¢m®B #bM? i?QÌM; - iB M? ?m®M; ?B M M?B M i®i ?ÆM
 ``i `°M; HÈM- #° i°+ i?QÆM; H M; +kM; ¢QÊ+ [mªM Hw H½M? ¢` i`QM; T?QÆM; p

h?QÆM; G M; i°+ T?K i?m°+ p`Q i°+ ¢`M +| i?U+ HU+ +`M; K¢M? K) ?ÆM- +?QM?
 ¢` i`QM; T?¢K pB KQÌB p¢M /†K- +| i` M KQÌB i°+ ¢`M iQÆM; iU M?Q h?QÆM; G
 i°+ ¢`M ¢ m ¢QÊ+ T?•M T?®B H½M? ¢` [mªM ?¢i i`QM; ¢` T?`M >„+ >´ i°+X

h¢B T?¢K pB [mªM ?¢i KQÌB p¢M /†K +O #° i°+ i?QÆM; H M; +ÁM +| ``i M?B m i°
 v m M?QÊ+- ?Q†+ H` i€M v m iK i`T K°i ¢QÌM; - i`QM; T?QÆM; pB M KQÌB p¢M /†K
 i°+ h?B M .¢ G M; oQÆM; +?QM? H` #€ +?OX

J°i iB M; T?šM M° `Qi ;`Q FB +?QM? H` iW i`QM; KB M; h?B M .¢ G M; oQÆM; T
 *¬M L;¬ "Q *ªM?- +m®B M, K M v b) KÎ` - \*¬M L;¬ "Q \*ªM? ¢®B pÈB v m iM K` M|B
 ~M- Qi +| M; QÌB #B i- i? M?QM; ¢` ¢² HQm H¢B +| ;?B +?ûT p *¬M L;¬ "Q *ªM?-
 pU+ æ¬M; >Q M; X

kekX *?QÆM; jy, h?B M .¢ G M; oQÆM; U?¢VX

h`ªB [m p¬ b® M, K- +| M; QÌB M|B i`K #ªM ¢² M`v +?B i?`M? # #° T?`M- p T?-M
 M`Q ¢½ bÈK H†M; v M i`QM; /ÁM; +?ªv H`+? bY- F?-M; M; QÌB M`Q #B i ¢QÊ+X

E?-M; #B i pb b Q- iBM iS+ +m²M; bQ i°+ +| i`QM; i v K°i T?-M i`M ¢² *¬M L;¬ "Q
 M?`i i?ÌB F?B M F?„T MÆB +?9 wX

*m²M; bQ i°+ +?QM? H` K°i i°+ ¢`M i?U+ HU+ M; M; #^M; pÈB ?„+ ?´ i°+- ?„+ ?´ i°+
 v m iM- ¢²M; i?ÌB +ÁM +| ``i M?B m v m iM HÈB ?¢B i`QM; i°+ +?¢v iÈB Km®M ¢Q
 i`QM; i v +m²M; bQ i°+X

h?QÆM; H M; i°+ H` K°i i`QM; M?[M; i°+ ¢`M T?K i?m°+ ?„+ ?´ i°+- iU M?B M +| T
 h?B M G M; p`KB m v m FB +?QM? H` i? M? pB M i? K +?B M- h?B M G M; H`+C
 +kM; H` M; QÌB M®B M; ?B T i`QM; iQÆM; H B +O h?QÆM; G M; i°+X

E?-M; #B i ?„+ ?´ i°+ +| /KM; w ;b- ¢Q¢i ¢QÊ+ i`M ¢² *¬M M;¬ "Q *ªM? /o M?B M
 G M; - ¢ h?B M G M; HûM K M; p i?QÆM; H M; i°+- K` ?„+ ?´ i°+ H¢B iB T iK+ +
 h?B M G M; p`KB m v m K M; i?2Q i`M ¢² *¬M L;¬ "Q *ªM? K°i ¢QÌM; +?¢v i`Î p H
 i°+- i?ŠM; +?Q iÈB F?B +?¢v ¢ M +?¶ *´ h?-M ~M i?•M KÈB i?Î /`B K°i ?ÆBX

B M; Ì Ç Q Ê + - i` Q M; v m p U + æ ¬ M; > Q M; M`v / o M ? B M + | K ° i i m b o M ? • M i ° + ~ M i`
`i + | ? S M; i ? 9 Ç ® B p È B \* ¬ M L; ¬ " Q \* ª M ? - K " `i p W p † M h ? B M G M; p " K B m v n
Ç ` Ç ² \* ¬ M L; ¬ " Q \* ª M ? - i U M ? B M K M; i È B ? ¼ b € i i ? • M + ? Q ? B v m M`v X
æ Q Æ M; M ? B M - + ? Q / M F ? ¬ M; + | Ç ` Ç ² \* ¬ M L; ¬ " Q \* ª M ? - v m i ? 9 [ m € B / ` i` M p B
` \* ´ h ? - M - + ? d + - M ? B v m T ? € i ? B M ` ? „ M - p " v i ? b i m v i Ç ® B F ? ¬ M; i ? H Q m H
h ? B M . ¢ G M; o Q Æ M; T ? € i ` i B M; i`m i ? ª K i ? B i - ? Æ M K Q Ì B Ç ¢ Q Ç ° M [m M; M ?
G M; æ ° M; S ? O - + Y Ç ° M; b È K K Î ` i W H • m - ? Æ M K Q Ì B v m i m i B M p " Q i` Q M; Ç °
? Æ M T ? • M M Y H M; v m - b ® + Á M H ¢ B H " v m i m H Ê B ? ¢ B i` Q M; i ° + Ç " M T ? K i ? m
i` Q v m + € + H Q ¢ B X
* Y Ç ° M; T ? O `i H È M - # M i` Q M; Ç ° M; T ? O + " M; H È M ? Æ M M [- ? Æ M K Q Ì B v m i r
`i ` ° M; ` ½ B X L ? [ M; v m i m M`v Ç m Ç ½ i B M p " Q ; B B Ç Q ¢ M # B M ? | - i m p B i W h`
F € - M ? Q M; # B M ? | + Á M + ? Q Ç Q Ê + i` B i Ç - p š M + Á M / ¢ M; ? b M ? M; Q Ì B Ç - m i ? 9 -

@ *°M F?¬M i°-K T?M ?ÊT ?Q M M?"iX

*' h?¬M K°i H¬M M[MB K` K°i ç¢Q i`"M [mv i- i?•M i? H°M K°i pÁM;- i?®B Hm
? B ç¢Q FB K +QÆM; K°i çÄ K°i i`„M; #' ` i`QM; M?€v K„i- +MM; pÈB ç² ?bM? i?
+?¢K K°i +?¶- [m M; K M; +?Êi H|2 ?bM? i?°M? M M [m M; i`€Q HÈM +?WM; i`QÊ

•K K°i iB M;- [m M; i`€Q #` H M; M? #' M; #' tm®M; +?'M +?Q M€i #'v- M?QM; H
p,M; M;QÊ+ H¢BX h?B M ok i?'i FBM?- M?bM M;QÌB T?Q i`QÊ+ +| im pB KÈB +?d
M;„M +?†M çQÊ+ K°i FQ+? +O ?„MX S?ªB #B i`^M; HU+ HQÊM; +O h?B M ok p
im °²B L;mv M i`mM; F€ +?B M ç'm pÈB ?„M +kM; F?¬M; M;mv M w ç|M çÐ K°i FQ
#' M; M°vX

h`"M ç² i?€B +U+ i` M çdM? ç¬m çQÊ+ ? B ç¢Q FB K +QÆM; i?m¬M /QÆM; p` i?m¬
K M; ç¢B i`QÊM;- ç H° ` F?Q iS+ p¬ +MM; [m, /`- ?bM? i?°M? M M K°i HQ¢B 'M
Fw •K /QÆM; K†+ /M [m, /`- M?QM; bQ b€M? pÈB .QÆM; E L K T?®B ?ÊT pÈB >Q
K¢M? K) ?ÆM M?B mX *?•M F?Q T?€T HU+ +O *' h?¬M H°v ædM? h?B M Zmv i ç¢
i`B M 'M Fw •K /QÆM; +°M; ;¬M F pÈB ç² ?bM? i?€B +U+ ?ÆM K°i QiX

@ æB M çªQ +¬M M;¬ •K /QÆM; +?•M

> B ç¢Q FB K +QÆM; ç~v HmB h?B M ok- *' h?¬M K°i H¬M M[K†+ MB K i`"M [mv
çÄ K°i i`„M; ç°i M?B M #' ` - /mM; M?"T p`Q 'M Fw •K /QÆM;X

æ°i M?B M- 'M Fw •K /QÆM; #MM; T?€i [m M; K M;- iªM K€i [m M; K M; p¢M i`QÊ
iW 'M Fw •K /QÆM; ?bM? i?°M? K°i pÁM; [m M; i`€Q T?|M; HU+ HÈM +?WM; KQÌB
M i`QM;X

>¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M `®i +m°+ i?°M?X

hW i`QÊ+ iÈB M v- *' h?¬M H° M;QÌB ç¬m iB M H°v HU+ HQÊM; +O K°i +€ M?•M
ç¢B i`"MX °ÌB pb ?„M ?¼+ çQÊ+ ædM? h?B M Zmv i ç¢Q ;B - i`QM; +Æ i? H¢B +|
i?m¬M /QÆM;- iW tQ MÈB M v /mv M?'i +?d +| K°i KbM? *' h?¬M K°i ?¬BX

*' h?¬M #°v ` >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M Hm" M p ç° [m, /` F?¬M; #^M; .QÆM; i
•K- i? M?QM; Hm" M mv HU+ i?b ? B M;QÌB #°v #BM? #® i`"M ,M w M?Q i? M°Q
+°T ç° M?Q T?•M i•K M?` /KM; ?ÊT M?'i •K /QÆM;- K°i M;QÌB #°v #BM? #® i`"M p¢
/KM;- T?®B ?ÊT pÈB M? m +?d /Q K°i M;QÌB F?®M; +? - >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B
F?¬M; p i p€X

>¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M T?|M; H M + Q- # v i?ŠM; +?•M i`ìBX *' h?¬M î i`QM
H°T HÁ2 [m M; K M;- ;B®M; M?Q K°i p` ç¢B i?¬M pB M +°- bBM? ` mv €T p¬ +MM

h?B M ok i mv H°v m im °²B L;mv M i`mM; F€- i?'v i? i`QM; HÁM; ?QªM; bÊ- i?'i
bÆ F€ +| i? T?€i ` i?U+ HU+ °²B L;mv M F€ F?¬M; M|B- H9+ M°v /o M?B M bªM
°²B L;mv M i`mM; F€ KÈB +| - [mª i?U+ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M°BX

>¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M ç½ i?°M?- F?|2 KB M; *' h?¬M M? +? H M- M|B,

@ G M; v m- +?Q M;QÆB FB M i?S+ mv HU+ +O M?•M i°+ +?9M; i 5

L|B tQM;- ? B i v *' h?¬M +MM; ç°M;- ? B FB K pW #' - i`QM; M?€v K„i #' ` ? B ç
K°i i`„M;- FB K +QÆM; M? M? M?Q HQm iBM? /mM; M?"T p`Q 'M Fw •K /QÆM; i` M
`B M; tû ;B| HB M iK+ p M; H M- i`QM; 'M Fw •K /QÆM;- i`QM; b€i M # v ` ? B ç
i`„M;- [m M; K M; p¢M i`QÊM;- +?|B K„i F?¬M; ;b b€M? çQÊ+ - F F?€+ F?¬M; i?
T?Q H M; v m h?B M okX

h®+ ç° çB +U+ M? M?- F?¬M; F?Q i` M çQÌM; çB #` +„i H°K ç¬B- bªM bBM? ? B ç¢
M?¼M tû ;B| p M; H M F?¬M; M;ÈiX

h`QM; K„i h?B M ok +,M; i?ŠM;- F?Q iS+ ? B ç¢Q FB K +QÆM; M°v ç ?„M +ªK i?'
i?ìB M;Y ç¬m i`m H M- i?•M i? #B M i?°M? iQ HÈM ?ÆM M[ - i`QM; M?€v K„i çO
p¬ +MM; ç€M; bÊX

G M; M? #´M; i`QM; i v +kM; i?2Q ç| i,M; i`QÎM;- #B M i?`M? /`B ?ÆM #ªv i`QÊ çQÌM; FQM? ?ÆM i`QÊM;X

h?•M i? + Q iÈB M,K i`QÊM; +–K H M; M? #´M; /`B ?ÆM #ªv i`QÊM;- ç•v ?Q`M M?•M im +MM; +ªM? ;BÈB #bM? i?QÌM; M?bM i?'v +?d bÊ`mM`~v M?Q +–v b'vX

hQ`M i?•M h?B M ok ç m H` +Æ #„T +m²M +m°M- +ªK ;B€+ HU+ HQÊM; KQÌB T?–M #´M; /`B ?ÆM #ªv i`QÊM;- ?QÊM; p T?Q FB K +QÆM; K¢M? K) M M tm®M;- F?Q

•K –K

> B iB M; #¢Q i¢+ H`T iS+ p M; H M- çBM? i B M?S+ |+– HU+ HQÊM; +QÆM; F?Q T?QÆM;- i`QM; +?ÊT K„i +•v +®B i`QM; T?QÆM; pB M ?ÆM KQÌB i`QÊM; ç m #` + K†i ç'i +kM; #` +QÆM; F?Q i?'B # v- HQ¢M i?`M? K°i çQ`MX

h?B M .¢ G M; oQÆM; /€K T?€B K°i KbM? h?B M ok +?¢v iÈB ç•v ç€M? +? i *´ h?– i ç®B v M i•K ç®B pÈB i?U+ HU+ +O h?B M okX

h`M ;B| [m çB- ? B ç¢Q FB K [m M; K°i çÄ K°i i`„M; #B M K'i F?–M; i?'v- h?B M #´M; çSM; i¢B +?¶- +?Q ? HmB K°i #QÊ+– imv`^M; ? B i v`mM; K¢M? M?QM; ?„M çÐ çQÊ+X G` +QÌM ;Bª "²B L;mv M i`mM; F€ K¢M? M?'i i`QM; ç°M; T?O h?QÆM; ok [mª M?B M F?–M; #bM? i?QÌM; +?9i M`QX

h`QM; K„i \*´ h?–M H9+ M`v +kM; H°` K°i iB FBM? M;¢+– ç–m H M; v m iQ HÈM M M?Q #ªM i? +O ç–m b|B ?Q ?mv M FB - i? M?QM; ç½ p– ?¢M iB T +`M pÈB "²B L

> B ç¢Q FB K +QÆM; pW `²B çO ç KB m b€i im bo "²B L;mv M +ªM? bÆ F€- im b #bM? i?QÌM; ;†T T?ªB +–M; FQ+? #'i M;Î +kM; iQÆM; ç®B M;mv ?B K- +?Q /M M T?ªB #` ç€M? HmB p`B #QÊ+X

h? M?QM; ç–m H M; v m iQ HÈM M`v H¢B F?–M; ? i?®B HmB /M +?d K°i #QÊ+– + çÐ çQÊ+X

h?•M i? h?B M ok + Q iÈB M,K i`QÊM;- /"K K¢M? +?•M tm®M; ç'i- K†i ç'i +?'M ç° K†i ç'i tm'i ?B M K°i ?® b•m- H`T iS+ #QÊ+ p T?Q i`QÊ+– K°i #QÊ+ ç½ pQÊi [m

@ hB m iY- çÐ +O ;B ;B M;QÆB K°i #´M;5

h?B M ok [m€i HÈM- H M; M? #´M; /šM i?2Q +QÆM; K M; +?|B K„i- M? M? M?Q H i–M; [m M; i`€Q i`QM; tm®i T?O # M M;Q`B *´ h?–MX

h`QM; K„i *´ h?–M ?B M H M K°i iB F?BM? i?QÌM;- [m€i H M,

@ s2K M;QÆB +| i? iB T çQÊ+ i K'v FB K\

L|B tQM;- HB i /QÆM; FB K p` +U+ •K FB K F?) ç°M;- K°i H–M M[ #´` ? B ç¢Q i`„M;- iB M p`Q i`QM; 'M Fw •K /QÆM;- ç²M; i?ÌB KB i•K \*´ h?–M +?Êi H|2- L;k GB i®+ # v` - ?| i?`M? M,K ç¢Q HQm iBM?- ?QÊM; p M,K T?QÆM; ?QÊM; F?€+ M? i i?'m [m [m M; i`€Q ?bM? i?`M? iW >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M- HQÊi [m i?•M ?QÊM; +?Êi #B M ç´B- M?'i i H Q K¢M? p`Q b m HQM; h?B M okX

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *–M L;– "Q *ªM?

kedX *?QÆM; jj, o¢M u m h`mv a€iX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

hB M; tû; B| + ? | B i B p M; H M - ? B ç Q FB K + QÆM; K° i ç Ä K° i i` „ M; ç° i M ? B M i W
ç Q B i` „ M #´ ` - ç | M M ? „ M + QÆM; K M; i W H M; M ? #´ M; + O h ? B M ok - K° i H - M
+ ? ' M ç° M; - H U + H QÊM; + QÆM; F ? Q K ½ M ? H B i K° i H - M M [i` „ M M; „ T # ® M T ? QÆ
G 9 + M` v - + | M, K ç Q ? „ Q [ m M; M; ? ` + ? ? QÊM; ; B | - i` Q M; + ? Ê T K „ i ç ½ H Q i Ê B T
i` + X

L m M ? Q #` L; k GBM ? S ? • M h ? - M i` M v ç € M ? i` 9 M; - H B M ? F ? Q M; k ? „ M ? i` Q M; L;
H „ T i S + ç B M + m² M; i` M T ? € F B M ? K ç + ? i` Q M; + Æ i ? i m b o - ç² M; i ? Ì B i` U + i B T +
G M; M ? #´ M; + O h ? B M ok p W K Ê B i B T ç Q Ê + ? B ç Q FB K + QÆM; i W *´ h ? - M
M; „ M + a M L; k GBM ? S ? • M h ? - M i` M v - p | + M; Q Ì B + O ? „ M H ç B + U + F € i Q H Ê M - F ? -
GBM ? S ? • M h ? - M i` M v b) ç € M ? p` Q b m H Q M; h ? B M ok X

æ° i M ? B M #° H - M; i Q` M i ? • M h ? B M ok / U M; H M - p - b ® b Ê B H - M; ; B ® M; M ? Q -
H - M; /` v T ? Q b m H Q M; + ? Ê T ç° M; [ m M; K M; - # „ M ` p - b ® + QÆM; K M; K` m ç 2

J ¶ B K° i # | M; ç 2 M ç m H` K° i b Ê B H - M; T ? Q b m H Q M; h ? B M ok - M ? [M; b Ê B H - M;
` „ M ? Æ M ` i M ? B m - ç • v + ? Q M ? H` #° € Q ; B € T T ? Á M; M; U i B M i ? B M - + ? d H` h ?
L; k GBM ? S ? • M h ? - M i` M v M; m v + Æ + U + F € i Q H Ê M - # B i # a Q F ? ® M` v F ? Š M; ç` M
#° H - M; M; ç M ? F ? € M; - M ? ' i i ? Ì B # „ M ` p - b ® H - M; + O + ? Q M ? K b M ? - ; B ® M; M ? Q

J ¶ B K° i b Ê B H - M; + QÆM; + S M; ? Q` M i Q` M + | ç O m v H U + M ? Q K° i F B M T ? € T # a Q
* ? d M; ? 2 M ? [M; i B M; ó E 2 M; F 2 M; F 2 M; ô - p - b ® b Ê B H - M; ; B ® M; M ? Q + QÆM; -
GBM ? S ? • M h ? - M i` M v X

h` Q M; H Á M; \*´ h ? - M F B M ? ? ½ B - H U + H QÊM; i ? „ i K ç M ? - L; k GBM ? S ? • M h ? - M i` M
H - M; + O h ? B M ok # „ M i` 9 M; - # ® M F B M M` v M ? ' i i ? Ì B M ? Ä ç B - ? | i ? „ M ? # ® M ç
i` Î p K B i • K + O *´ h ? - M X

h ? M ? Q M; + Á M + | E B K GBM ? h` M v ç° i T ? € ç Q Ê + T ? Á M; M; U #° H - M; + O h ? B M
H - M; + S M; ` „ M M ? Q b „ i i ? û T # „ M i` 9 M; X o Q J° i i B M; - + QÆM; K M; i ® B b - K H ç
ç € M ? i` 9 M; b m H Q M; h ? B M ok X

@ «

h ? B M ok M ? ' i i ? Ì B i` m H M i ? i ? a K - ? „ M ç Q Ì M; ç Q Ì M; H` K° i ; ½ v m i m "² B L; m v M
v m i m "² B L; m v M i` m M; F € F ? € + - h ? B M ok + ? Q i W M; T ? a B + ? ` m i ? B i i ? Á B - F ?
/ o M ? B M i ? m i` Q M; i v K° i i B m i m b o M ? • M i° + i m p B + ? d + | . Š M >² M b Æ F € X

h ? B M ok M ? ' i i ? Ì B ; B " M / [X

h ? M ? Q M; - L; k GBM ? S ? • M h ? - M i` M v # € ç Q + Ð M` Q - + ? Q / M + ? d + | E B K GBM
h ? B M ok - M ? Q M; h ? B M ok + k M; + a K i ? ' v K° i H Q ç B ç m F ?´ ; B ® M; M ? Q F B K + ? • K

"° T ? € T # a Q L; k GBM ? S ? • M h ? - M i` M v M` v + ? Q M ? H` + „ M + S p` Q L; k > „ M ? S ? • M
h` M; ; B H m v M + ? i ? „ M ? - i` Q M; M; k ? „ M ? F B K + ? O b € i - E B K GBM ? h` M v ; • v i ? Q
ç Á M T ? B i ? Q Ì M; H Ê M X

h ? ' v H M; v m i Q H Ê M i` 9 M; K° i ç Á M E B K GBM ? h` M v - i` Q M; H Á M; *´ h ? - M p m B p
+ | ? B p ¼ M; X *´ h ? - M ç M; K m ® M K° i H - M M [#´ ` ? B ç Q FB K + QÆM; i B T i ? 2 Q
+ Q M K „ i M ? b M b M; K` v T ? QÆM; p` t m M; [m M ? X

> „ M + ? B M ç` m p Ê B h ? B M ok - i ? - M i ? S + H m - M H m - M T ? € i` / Á t û i T ? ç K p B H Ê M
T ? QÆM; p B M ? Æ M # M; ? b M i` Q Ê M; + ? Q ? ` Ì B F ? Á B / Á t û i + O ? „ M X *´ h ? - M + a
? QÊM; i • v # „ + - M K + | ` i M ? B m v m i m - v m i ? 9 p • v [m M ? # v i Ê B X

@ E ? - M; t Q M;

*´ h ? - M i ? - K K „ M; K° i + • m - H B M H „ T i S + i ? m ?² B E B K GBM ? i` M v i` Î p - ç² M; i ? Ì
K B i • K # v ` - # Q Ê + H M i` M T ? B F B K - i ? • M i ? *´ h ? - M M ? ' i i ? Ì B ? | i ? „ M ? K° i ç
p ? QÊM; ç - M; X

a® HQÊM; v m im- v m i?9 ``i M?B m- M;mv M #ªM Km®M HÊB /KM; >¶M æ°M •K .
H M; v m iQ HÊM FB - i? M?QM; i?U+ HU+ ç-m H M; v m iQ HÊM M"v ``i T?B i?Q
M?Q p"v- iB T iK+ +?B M ç'm- H M; v m +ÁM +?Q F i F?ªM,M; +?QM? KbM? ç½ #`
`²BX

h"i ok S?B S?QM; F?Q€+ H M HQM;- i®+ ç° T?B ?"M? +O *´ h?-M i,M; K¢M?- i`QM
t X

EBK GBM? h`Mv `ìB çB- T?Q b m HQM; h?B M ok imv +ÁM `i ç m çÊM- M?QM; +
K¢M;- M?`i i?ìB M;Y K†i H M i`ìB `®M; HÊM- ç²M; i?ìB #QÊ+ H M T?€T #ªQ H M
ç¢Q HQm [m M; çm´B i?2Q *´ h?-MX

hB M; b|B i`m +O h?B M ok p M; p¼M; F?„T T?¢K pB K'v M;?bM i`QÊM;- M?`i i?
T?QÆM; ?QÊM; i•v- M K- #„+ HB M iK+ F?¬M; M;WM; p M; H M- h?B M ok i?¬M; [
iBM iS+ +| çQÊ+ ç®B pÊB *´ h?-M +?Q +?9M; v m im- v m i?9 çm´B i?2QX

*€+? K'v M;?bM i`QÊM;- ;-M p¢M v m i?9- v m im M;?2 çQÊ+ iB M; H M; i`m +O
M? M? i®+ ç° ?ÆM- i`U+ iB T çm´B i?2Q T?QÆM; ?QÊM; \*´ h?-M +?¢v i`®MX

*´ h?-M HB M iK+ T?B ç°M- T?Q b m K'v M;?bM i`QÊM; H` ç°M [m M; +O h?B M
h?-M /U p`Q h"i ok S?B S?QM; F?B M i®+ ç° pQÊi [m h?B M ok- M?QM; +kM; F?
i`QM; i?ìB ;B M M;„M Km®M #Ä `ÆB ?„M [mª i?U+ ``i F?| F?,MX

*´ h?-M •K i?-K M?Qm K"v- t2K` ;B i+? i H M; v m FB çQ+? i?U+ ; v ` ç¢B ?¼
v m im- v m i?9 `ìB ç°M; i`mv b€i ?„M- #`i [m€ *´ h?-M F?¬M; ? ?®B ?"M- ?„M /
æ¬M; >Q M; M"v- M|B F?¬M; +?WM; M;`v M`Q ç| b) #` T?€i ?B M- Km®M M iQ`M`
H` çB m F?¬M; i? X

*?Q /M F?¬M; ;B i+? i ç-m H M; v m FB - v m im #B i+| im bo M?•M i°+ i`QM; v m
b€i K¢M? K)- iB M? ?m®M; F?¬M; ? H¢+ [m M ?ÆM bQ pÊB ?B M i¢B # Q M?B mX

" T?QÆM; ?QÊM; #„+- i•v- M K ç m +| v m i?9- v m im çm´B F`T- M;Q¢B i`W T?Q
i? +?¢vX

G9+ M"v h?B M .¢ G M; oQÆM; ç½ i?m H¢B H M; ?²M- i?¬M; [m H M? T?M i`mv M
*´ h?-M #Ä +?¢v- M?`i i?ìB ?| i?`M? K°i ç¢Q ç°M [m M; - +kM; çm´B i?2QX

*´ h?-M F?¬M; M;WM; ç~v M? M? i®+ ç°- ç + Q iÈB i`¢M; i?€B M? M? M?`i- +?d +
ok K°i +?9i- b m ç| i?m HB K T?€T HU+- iB K K°i +?¶ #Q`M M`Q ç| i`®M i`€M?- b n
F?B impB ç°i T?€- H¢B i`Î p h`mM; >Q M;X

hW F?B h?B M ok iB K çQÊ+ *´ h?-M- 'M Fw ç-m b|B i`QÊ+ M;U+ *´ h?-M ç½ #B
i`®M i`€M? K°i H-M M[- F?¬M; F M`Q #B i çQÊ+ ?„M Î MÆB M`Q- b m ç| Km®M
çÆM ;BªMX

S?B ç°M MY + M? ;Bì- F?QªM; +€+? ;B[*´ h?-M p`h?B M ok ç½ çQÊ+ FûQ /½ M ?
HÁM; *´ h?-M ?ÆB pmB p - [m MY + M? ;Bì iB T i?2Q H` +| i? ?Q`M iQ`M #Ä `Æ

æ M; H9+ *´ h?-M M;?o #Ä `ÆB H M; v m T?Q b m- H`K +€+? M`Q i`®M i`€M? çQ
?B M ?ÆM KQìB ç¢Q ç°M [m M; - ç²M; i?ìB K¶B K°i ç¢Q ç°M [m M; ç m +| i®+ ç°
i`QÊ+ K†iX

S?B ç°M M;QÊ+ ?QÊM; M? m- +?d +?®+ H€i ç½ iB M p`Q F?QªM; +€+? # M;?bM
[m - i`QM; K„i +ªFBM?- i`€+? F?¬M; çQÊ+ ç°M i®+ M? M? M?Q p"v- /o M?B M iQ
+-K- i`QM; ç| +?d +| K°i v m im H` "²B L;mv M bÆ F€- i®+ ç° bQ pÊB *´ h?-M ?ÆB
v m im F?€+ impB .šM >²M F€- iQÆM; çQÆM; pÊB i®+ ç° +O *´ h?-M- b€m #ªv v
i®+ ç° +?d +?"K ?ÆM *´ h?-M K°i +?9i- bQ pÊB i®+ ç° +O h?B M ok F?¬M; FûK ?

u m im T?B +-K- i®+ ç° +U+ M? M?- F?¬M; ;B®M; #bM? i?QìM;X

>ÆM KQìB ;½ v m im +?†M çQìM; T?Q i`QÊ+- T?B ç°M K` ç M- Km®M ç€M? +?
i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M;„M ?B M M?B M F?¬M; [m€ +| F?ª M,M;- ?m®M; +?B i`

"²B L;mv M F€X

h`QM; HÁM; \*´ h?–M M?´i i?`ìB F m F?´- T?QÆM; ?QÈM; #B M ç´B- +?mv M b M; ?
HU+X

S?Q b m F?¬M; i? HmB- T?QÆM; #„+ p¨ T?Q M K ç m +| v m im çm´B i?2Q- T?Q
u m *®+- MÆB ç•v ç m H¨ bBM? HBM? i?U+ p¨i- +¨M; i? K M;mv ?B K- +?d +| T?B
F?¬M; +| +ªM çQìM;- Qi M?´i ?B M i¢B H¨ p¨v5

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

ke3X *?QÆM; j9, h *kM; G¨ u m Ui?QÊM; >¢V5

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p¨ çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

keNX *?QÆM; j9, h *kM; G¨ u m Ui?QÊM;V5

S?Q ç¬M; H½M? ç` [mªM ?¢i +O i?QÆM; H M; i°+ H¨ T?¢K pB [mªM ?¢i +O v m
i°+- iW H9+ #B i çQÊ+ *´ h?–M +?¢v i?2Q T?Q ç¬M; - h?B M .¢ G M; oQÆM; H¨T iS
i°+X

sQ+? +?m~M i°+ +kM; ;B®M; M?Q i?QÆM; H M; i°+- H¨ K°i i°+ ç¨M T?K i?m°+ +O
?¢i H½M? ç` ?ÆM KQìB p¢M /†K- #B i çQÊ+ +| im bo M?•M i°+ tm´i ?B M- H¨T iS
iÈB iB M ?¨M? M; ,M +ªMX *´ h?–M ;†T T?ªB K´v v m im T?B +–K +?d #´i [m€ H¨ K°i
ç°B M; k i`mv çm´B K¨ i?¬BX

>„+ ?´ i°+ çQ¢i çQÊ+ i¨M ç² *¬M L;¬ "Q *ªM? +O +m²M; bQ i°+- #` +m²M; bQ i°+ ç
;B®M; M?Q i?QÆM; H M; i°+- +QìM; ;Bª tQ+? +?m~M i°+ ?–m M?Q ç½ çB m çB iQ¨I
b® v m im i`mv b€i *´ h?–M F?¬M; +| # Q M?B m v m im "²B L;mv M F€X

*´ h?–M tQ v M; QìB i?2Q ?QÈM; ç¬M; #„+- ç½ `ìB F?ÄB H½M? ç` +O i?QÆM; H
tQ+? +?m~M i°+X h?B M ok p¨ +?9M; v m im tQ+? +?m~M i°+ T?Q b m +| i? M?bM
v m im tQ+? +?m~M i°+ im pB "²B L;mv M bÆ F€+U+ F€ M? M?- F?QªM; +€+? pÈB
tm®M;X

æ®B pÈB +?9M; v m im i`mv çm´B i?2Q b m- *´ h?–M +| ? B FB M T?€T #ªQ i?QÊ
h?B M G M?- M; QÊ+ H¢B F?¬M; i? K ç p¨Q K„i- +?d H¨ ?„M +kM; F?¬M; /€K ç +?
u m pU+ æ¬M; >Q M; - +QìM; ;Bª v m i°+ p¬ b®- ?„M F?¬M; #B i T?–M ç¬M; +QìM
+?B M pÈB +m²M; bQ i°+- +?d M; ?o+¨M; #` v m im #€K +?•M M?B m i?`ìB ;B M +¨M

*´ h?–M /®+ iQ¨M HU+ T?B ç°M- +´T i®+ T?B ?¨M? i?ŠM; p T?Q iQÊ+- [m i?`ìB ;
i`QÊ+ H¢B tm´i ?B M ?ÆM KQìB ç¢Q ç°M [m M; - H9+ M¨v ç•v #^M; i®+ ç° T?B ?¨M
çQÊ+ +?9M; H¨ v m im T?B +–KX

h?•M i? *´ h?–M ç°i M?B M çWM; H¢B- F?¬M; +?d +| ?ÆM KQìB v m im T?Q i`Q
T?ªB ç²M; i?`ìB +| ?ÆM KQìB ç¢Q ç°M [m M; # v iÈB `´i M? M?- H¢B i? K ? B ç°B v

L?´i i?`ìB \*´ h?–M `ÆB p¨Q ibM? i? #` p•v [m M?- iB m ç°B v m imp•v [m M? #®M T
L;mv M bÆ F€ /šM ç–m- +MM; pÈB F?€ M?B m v m im .šM >²M F€- p¬ Hm¨M *´ h?–
M¨Q çB M[+kM; F?¬M; i? ç°i T?€ çQÊ+X

æ²M; i?`ìB t t #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; +ÁM +| `´i M?B m ç¢Q ç°M [m M; F?¬M;
K¨ iW H–M ç–m iB M v m im tQ+? +?m~M i°+ M?bM i?´v *´ h?–M- *´ h?–M H¨T iS+

v m im tQ+? +?m~M i°+ ç½ bÈK HB M ? pÈB M? m #`v ` i`M ?bM? # Q p•v- ç *´ h
p•vX

L?bM #®M T?Q +`M; H9+ +`M; M?B m çB K ç2M # Q p•v- F?¬M; /QÈB K'v i`,K çB
M?,M HçB- T?B M iQ€B HÈM iÈB `²B

L?bM tm®M; /QÈB ç'i- K†i ç'i H` K°i çQçM bQÌM M9B- /QÈB bQÌM M9B H` K°i bÆM
F?¬M; `ä `M;X h?¬M i?S+ *´ h?¬M çªQ [m - bÆM +®+ M`v /o M?B M +U+ F€ b•m
+kM; F?¬M; i? /Á tûi iÈB ç€vX

LÆB ç•v +| `i M?B m K•v KM pìM [m M?- +?QM? H` ç` T?QÆM; +?ÆB i`Á i`®M ib
+?|M; ?ç tm®M; /QÈB bÆM +®+- i`QM; M?€v K„i ç½ /mM; M?“T p`Q K`M K•v KM X

h`QM; +?ÈT K„i [m çB- ?ÆM KQÌB ççQ HQm [m M; ?°B iK HçB- iQ`M #° ç m ?ç t
i?2Q i?ìB ;B M +`M; H9+ +`M; M?B m ççQ ç°M [m M; iÈB ç•v- i'i +ª ç m ?ç tm®M;
F?„+ - b® HQÊM; v m im ?ç tm®M; bÆM +®+ ç½ H M iÈB K'v i`,KX

æ²M; i?ìB t t v m i?9 `®M; ;B`M- F?¬M; i`mM; F?¬M; M;WM; +| v m im T?B ç°M K
i`M- iQ`M #° ç m ?ç b•m tm®M; /QÈB bÆM +®+X

h`QM; bÆM +®+ i`M M;”T K•v KM- €M? K„i M?bM F?¬M; pQÊi [m KQÌB i`QÊM;-
i`mv FQ+? T?Q b m +?Q Qi +kM; pQÊi [m i`,K i`QÊM;- ;B[? B # M K„i i?QÌM; F

”i [m€ i?¬M i?S+ Î MÆB ç•v F?¬M; ? #`M; ,M +ªM- imv `^M; +QM K„i F?¬M; i? M
M +| i? /MM; i?¬M i?S+ /Á tûi- M?bM [m i?•M i? *´ h?¬M ç½ #` +?9M; v m im i`
i?2Q *´ h?¬MX

aÆM +®+ M`v F?¬M; #B i ç M +MM; H` b•m iÈB KS+ M`Q- F?¬M; [m€ H•m b m- *´ h
M;?bM i`QÊM;- M?QM; pšM F?¬M; i? M?bM i?'v ç€v +®+- i? M?QM; +| K°i çB
+`M; iB M p`Q b•m ?ÆM T?çK pB bÆM +®+ +`M; i?'v `°M; `½B ?ÆMX

*`M; iB M b•m p`Q i`QM; bÆM +®+- bQÆM; KM +`M; ç”K- i? M?QM; ?ç tm®M; /Q
KM i M çB- +QM K„i +| i? M?bM i?'v F?QªM; +€+? +`M; t ?ÆM- +?Q iÈB F?B pQÊ
i?QÌM; +| i? M?bM i?'v F?QªM; +€+? i`,K i`QÊM;X *´ h?¬M /MM; K„i i?QÌM; ç½ +
v m im tQ+? +?m~M i°+ çm´B i?2Q T?Q b m X

E?¬M; [m€ H•m *´ h?¬M ç½ M?bM i?'v K†i ç'i ç€v +®+- iW +?¶ p`Q +®+ ççB F?€B
i`QÊM;- ç®B pÈB K°i K°i M9B #bM? i?QÌM; K` M|B- b€m KQÆB i`QÊM; ç½ H` +U+
iÈB b€m M;?bM i`QÊM;- iQ`M #° *´ >Q M; +kM; F?¬M; +| M?B m H„KX

æ€v +®+ imv `^M; K•v KM HÆ HYM;- M?bM F?¬M; [m€ M;?bM i`QÊM;- #^M; çQÌM;
M? m +?Q Qi M;?bM i`QÊM;- ç` i? `i´M ç`M?- *´ h?¬M F?¬M; M?bM i?'v K°i K†
M`v ?šM H` T?B i?QÌM; iQ HÈMX

*´ h?¬M pW KÈB ?ç tm®M; /QÈB ç'i F?¬M; H•m- K°i ççQ HçB K°i ççQ ç°M [m M; M
[m M? #®M T?Q *´ h?¬M- `i M? M? HB M +| K'v i`,K v m im p•v [m M? #®M T?Q
? B KQÆB i`QÊM;X

h?QÆM; H M; i°+- tQ+? +?m~M i°+ +MM; pÈB K°i Qi v m im HÈB ?çB +O +€+ i°+
i°+- /B m QM; i°+- ;B€+ çQÌM; i°+ hQ`M #° ç m +|X

æ²M; i?ìB iB T b m +`M; +| F?¬M; M;WM; v m im T?B ç°M tm®M;- ;B M?“T pÁM; p

J¼B +?mv M #„i ç-m- T?B M T?S+ ç½ iÈB- i`QM; HÁM; *´ h?¬M tQ v +?mv M M?C
b Q ç i`€M? K°i ?²B ççB +?B MX

@ hm bo M?•M i°+ G-M M`v M;QÆB +?„T +€M? F?| i?Q€i5 > ? ? > ? ?

@ hm bo M?•M i°+ .€K + M çªK #QÈ+ p`Q v m pU+ æ¬M; >Q M;- M?'i ç`M? F?B M

@ hm bo M?•M i°+ L;QÆB +?m~M #` +?`m +? i çB5 > ?

u m im #®M T?Q M?bM *´ h?¬M- i`QM; K„i ç m H` p¬+MM; ?QM; T?'M- HÈM iB M

L? [M; v m im M"v +?QM i?"M? +?QM F?-M; b®M; [m€ M; ?bM M, K- ç®B pÈB im bo
i?mv i- H9+ M"v i" M K„i M?bM i?'v- K°i i M bQ pÈB K°i i M +""M; i? K ?QM; T?'M- ?
h?B M ok çSM; # M +çM? K°i ;½ v m im tQ+? +?m~M i°+- i`QM; K„i H° p F?BM? i?
@ sQ+? h?Sm- çWM; p°B +QB i?QlM; iB m iY M"v- i ç½ ;B Q i?O pÈB ?„M- bmwi +
:½ v m im ;¼B H" sQ+? h?Sm M"v +?QM? H" K°i ;½ v m im "²B L;mv M i`mM; F€ /n
tQ+? +?m~M i°+- i?'v *´ h?-M KÈB +?d +| im pB .šM >²M bÆ F€- i?-M i?€B `i +QB
L; ?2 h?B M ok M|B- b„+ K†i sQ+? h?Sm +ª FBM?- bS+ +?B M ç'm +O h?B M ok M
H" im bo "²B L;mv M i`mM; F€ iU M?B M `i `ä ``M;- Hm" M p i®+ ç° h?B M ok F?
h?Sm- Hm" M bS+ +?B M ç'm sQ+? h?Sm i?m ?„M K°i #"+X
"i [m€ i?-M b„+ FBM? ?½B +?d i?Q€M; HQÈi [m HB M #B M K'i- sQ+? h?Sm F?-B
ç-m M|B,
@ >„+ ?„+ *?Q /M ?„M +| #ªM HoM? ?ÆM M[i?b i? M"Q- im bo M?•M i°+ /€K #QÈ
ç| +?QM? H" Km®M +? iX
@ >„+ ?„+ X
æ°i M?B M *´ h?-M +QlB ?„+ ?„+X
G9+ M"v b® HQÈM; v m im tmM; [m M? ç½ pQÈi [m K°i M; ?bM- ç m H" v m im çfi
M; ?bM v m im #B M ?| F€ p•v F?®M- i?'v *´ h?-M F?-M; ? bÊ ?½B /M +?d K°i +?
+?9M; v m im i?'v i? - +ª ç€K M?Qm K"v HçB- i`M ç-v p F?-M; ;BªB i?Q+? çQÈ+
*´ h?-M [mûi K„i M?bM #®M T?Q - HÈM iB M; M|B,
@ B M|B i H" im bo M?•M i°+- +?d #i [m€ ,M K°i +•v ?| ?bM? i?ªQ K" i?-B- i +k
@ u m\ >| ?bM? i?ªQ\

kdyX *?QÆM; j9, h *kM; G" u m U?çV5

>| ?bM? i?ªQ ç®B pÈB v m im +| K ?Q†+ i`Q KçM;- M; ?2 HlB M|B +O *´ h?-M- i
ç m H° p ?SM; i?9 M²M; ç"K- F?-M; ? i?B m v m im [m€i HÈM,
@ L;QÆB H" v m\ L;QÆB H" v m ;b\
@ >W
h` M K†i *´ h?-M ?B M H M K°i iB M;çQ M;? - M|B,
@ L;QÆB M?bM K°i +?9i- i H" v m ;b\
L|B tQM;- v T?K+ K"m t M? i` M M;QlB *´ h?-M M?'i i?lB ?| i?"M? p¬ b® KªM? M?
p" M; iW H" M / +O ?„M tm'i ?B M- i`M ç-v iQ" M i?•M- i v +?•M- ç m #B M i?"M? #
[m M;- i` M ç-m K¼+ ` ? B HQM; ;B€+X
G9+ M"v *´ h?-M im Hmv M L; ?`+? J M? >| GQM; [mv i bQ pÈB i?lB çB K içB #Q
?ÆM F?-M; Qi- ç-m ç½ /-M /-M ?| i?"M? ?bM? `²M; +?•M +?QM?X
h?•M M;QlB ç-m `²M;- +?B m + Q +O *´ h?-M M?'i i?lB i, M; H M- QÈ+ +?WM; ?A
mv M?'i i?lB # Q T?O F?-M; ;B M- i`QM; K„i *´ h?-M + Q M;çQ- [m€i HÈM,
@ *€+ M;QÆB ?½v M?bM +?Q `ä ``M;
@ GQM; J°i ç-m FBK HQM;
@ h`lB ç- H" i?-M i?9 G" i?-M i?9 FBK HQM;
*?9M; v m im #B M b„+- M?'i i FBM? ?¬X

L m M?Q +QM M;Q`B H` p¢M p`i +?B HBM?- p`v i?b HQM; H` p¢M v m +?B HBM?- i
[mw- HQM; i`QM; v m pU+ +?QM? H` iQÊM; i`QM; +?Q i?U+ HU+- ç` p`X

GQM; i`B bBM? +| im pB h?-M >ªB +ªM?- iQM? +€+? + Q M;¢Q- +U+ F€ ?B m +?E
K¢M? M?`i i`QM; v m i°+- H` pQÆM; ;Bª i`QM; v m i°+X

h?-M i?€B *´ h?-M + Q M;¢Q- imv H` i?•M M;Q`B M?QM; ç½ +| HQM; mv- #B m ?B
?ªQX *?9M; v m im M?`i i?B F?-M; ? ?Q`B M;?B- i`QM; K„i i`M ç-v +mM; FQM?
`i K¢M?- i? M?QM; b® HQÊM; H¢B `i Qi ÄB- +?Q /M i`QM; v m pU+ +kM; `i ?B H

•M? K„i *´ h?-M M?bM [mûi [m - [m€i HÊM,
@ *€+ M;QÆB +ÁM Km®M +ªM çQ`M; i \

G9+ M`v i` M K†i sQ+? h?Sm F?-M; +ÁM p +QB i?Q`M;- tQ+? +?m~M i°+ i¢B v m
T?K i?m°+ K` i?-B- bQ b€M? pÈB HQM; i°+ ?Q`M iQ`M H` i` M i`B p` /QÈB ç'i- H
ç-m HQM; ç½ i?`M? MB M M`Q ç| +?¢v iÈB +kM; çÄ ?Ov /B i tQ+? +?m~M i°+ K°i M

GQM; i`B bBM? ` ç½ +| im pB h?-M >ªB +ªM?- i?`M? MB M i?b +| im pB J M? hmv
K°i ç-m HQM; i? M? MB M +?Q Qi +kM; +| im pB J M? hmv M +ªM?- M m H` iB TiK
+`M; K¢M? K) ?ÆM M?B mX æ®B pÈB M?[M; v m im F?€+- im Hmv M +ª ç`B +kM; F
+ªM?- HQM; i°+ [mª i?U+ H` i²M i¢B p- +MM; #B M i?€BX

L m F?-M; TªB b® HQÊM; HQM; i°+ F?-M; i? bQ pÈB +€+ i°+ F?€+ i?b HQM; i°+
•M? K„i *´ h?-M +?,K +?9 M?bM p`Q sQ+? h?Sm- sQ+? h?Sm M?`i i?B +9B ç-m t
M|B,

@ EBK HQM; +€+ ?¢ i-M FQM?- K`B iU M?B M- tQ+? +?m~M i°+ pW `²B +| K„i M?
FBK HQM; +€+ ?¢ i?S H¶B- tQ+? +?m~M i°+ imv i b) F?-M; [m`v `®B +€+ ?¢X

L|B tQM;- sQ+? h?Sm pmM; i v H M- +?9M; v m im sQ+? *?m~M i°+ K°i b® i?b `B
HŠM; H†M; [m M b€iX

*?9M; v m im tQ+? +?m~M i°+ pW HmB H¢B- b® HQÊM; v m im p•v [m M? *´ h?-M
+?mv M €M? K„i- [mûi [m K°i HQÊi ç®B pÈB +?9M; v m im i?QÆM; H M; i°+- #` €
im ç m #` HmB #QÈ+- i` M K†i +ª FBM?X

*´ h?-M H` HQM; F?B M i`QM; HÁM; v m im bÊ ?½B- M?½M i?-M M?`i i M?bM b
oQÆM; +ÁM +?Q iÈB- +?9M; v m im i?QÆM; H M; i°+ +?d ç`M? TªB M;?2 H M? -
J°i ç-m HQM;- #bM? i?Q`M; +?Q /M h?B M ok +| KQ`B H€ ; M +kM; F?-M; /€K ç„+
;B i+? i €B iY +O h?B M .¢ G M; oQÆM;- h?B M ok #B i h?B M .¢ GQÆM; oQÆM
ç²X

J` ;B i+? i h?B M G M; +kM; +| i? #Ä [m - ?„M +ÁM çQ¢i H`v i`M ç² *¬M L;¬ "Q *
G M;- ç•v +?QM? H` p`i K` T?QM; H¬B QM; i°+ M?bM +?^K +?^K- M m H` #` K`i i?
+ÁM +QM çQ`M; /B i i°+X

æ„+ i°B HQM; i°+- H` +? i- ç„+ i°B T?QM; H¬B QM; i°+- +kM; H` +? i5
h`QM; ç-m h?B M ok bmv iQ +U+ M? M?- i`QÈ+ b m ç m H` +? i- i? M?QM; *´ h?-
bÆ F€- imv `^M; +| i? #°+ T?€i` mv HU+ "²B L;mv M i`mM; F€- i? M?QM; i?QÆM
im- i` M p¢M v m i?9 iÈB i`mv b€i- +ÁM +| h?B M .¢ G M; oQÆM; iU KbM? tm`i ç°M
F?-M; iQM? F?| F?,MX

L m M?Q +| i? ;B i+? i *´ h?-M- +?d +¬M F?-M; ç iBM iS+ M`v H°` M;Q`B- HQM
h?B M ok pW M;?o- M?`i i?B [mv i ç`M? ç€M? +? i *´ h?-M H` #B M T?€T ;BªB [r
H`K b Q\ smM; [m M? ?ÆM KQ`B p¢M /†K F?-M; ? +| imM; iQ+? HQM; i°+- ;B i?
sQ v +?mv M €M? K„i- h?B M ok M?bM i?Q€M; [m sQ+? h?Sm # M +¢M?- i?-K M;
óS?ªB FûQ tQ+? +?m~M i°+ p`Q +MM; M? m- M m ç #¼M ?¼i?ª` iBM iS+- i?QÆM

h•K MB K ç½ ç`M?- h?B M ok M?bM *´ h?-M- F?-M; +ÁM bÊ ?½B- b€i F?Q M´B H
@ sQ+? h?Sm ?mvM?- M;QÆB +kM; #B i ç²M ç½B p HQM; i°+ \ GQM; i°+ +U+ F€
M`Q ç! ç„+ i°B ç®B pÈB #¼M ?¼- M m M?Q F?-M; +! i?U+ HU+ #ªQ p KbM?- ?-r
/B i i°+ - ?„+ ?„+ - tQ+? +?m~M i°+ +€+ M;QÆB ç½ ç„+ i°B pÈB FBK HQM; M`v- M;Q
HÁM;- b m M`v /B i i°+ M;QÆB b Q\

h?B M ok M!B ç M?½M i?-M sQ+? h?Sm F?) #B M- i? M?QM; Km®M ?„M ç®B T?|
?„M `mM M?Q + -v b`vX

GQM; H`i?-M i?9- b m HQM; H`K°i i°+ ç`M bB m +`T- i`QM; i°+ H¢B T?•M +?B i?
HQM;- #,M; HQM; _`i M?B m +?OM; HQ¢B- F?-M; ? +MM; T?¢K pBi? HU+- FBK
i°+- H`K°i HQ¢B HQM; i?U+ HU+ K¢M? M?`i i`QM; i°+X

h?`v sQ+? h?Sm +! +?9i ç°M;- h?B M ok iB TiK+ M!B,

@ EBK HQM; M`v ;B i +? i i?B m +?O i?QÆM; H M; i°+ +?9M; i - +MM; pÈB i?QÆM
F?-M; i? ?! ;BªB- h?B M .¢ G M; oQÆM; iU KbM? tm`i ç°M; ç M ç•v ç€M? +? i ç-
i?iB ;B M K°i M;`v h?B M .¢ G M; oQÆM; b) iÈB- sQ+? h?Sm ?mvM?- F?-M; #^M;
;B i +? i ç-m HQM; M`v- ?„+ ?„+ J°i ç-m FBK HQM;- iQ`M i?•M ?„M ç m H`#ªQ #
M?Q i? M`Q- /Q tQ+? +?m~M i°+ [mv i ç`M?- i? M`Q\

*´ i?-M ;B i +? i i?B m +?O i?QÆM; H M; i°+ +?d +! h?B M ok #B i- H9+ M`v M!B
ç m +ªFBM?- ? B K„i M?bM *´ h?-M ç½ M?B m ?ÆM K°i T?-M ;B`M /[- M m M?Q h
pB + +?†M ç€M? ç-m FBK HQM; M`v H +?mv MiQ`M i°+- iU M?B M b) M;?2 i?2Q

ZmªM Hw i°+ ç`M i`QM; v m pU+ iQÆM; ç®B M;?B K M;†i- bQ pÈB ;B i°+ M?•M im

@ G!B M`v +! i?U+ F?-M;\

h`QM; K„i sQ+? h?Sm +?Êi H!2- H°` K°i iB i? K H K- ?QM; T?`M ?ÄBX

h?B M ok ;`i ç-m M!B,

@ G`K i`Á i`QÈ+ K†i +€+ p` ?mvM? ç - i b Q H¢B i?ªH!B ;Bª /®B\ *?d + -M ;B i
[mv i i®i i?B i? +O ?„M- pB + M`v HB M [m M iÈB bBM? iY i²M pQM; +O ? B i°-
F?-M; M!B- HQM; i°+ /M +! +Q!M; ç¢B ?ÆM M[i?b +kM; F?-M; i? #B i çQÈ+ FBl

sQ+? h?Sm +Q!B M!B,

@ h®i- tQ+? +?m~M i°+ i M;mv M i`Ê ;B9Ti?QÆM; H M; i°+ K°i i vX

E?m -M K†i *´ h?-M H¢M? HMM;- [m€i HÈM,

@ sQ+? h?Sm- M;QÆB ç•v H`iU çQ tQ+? +?m~M i°+ p`Q çQ!M; +? iX

sQ+? h?Sm M?bM *´ h?-M- i` M K†i +SM; H¢B- i? M?QM; ç•v H`H`i?B i? FBKH
ç½ +?B M i?„M; bÊ ?½B- b m K°i H€i- i` M K†i sQ+? h?Sm +?d +ÁM H¢B •K H½M?
h?-M- [m€i H M,

@ sQ+? +?m~M i°+ M;?2 H M?- ;B i +? i FBK HQM; i`QÈ+ K„i5

*Ym h`ªQ J GQM;

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *-M L;¬ "QªM?

kdRX *?QÆM; j8, >mv i >ªB S?B m >QÆM;X

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` ç^a iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

sQ+? h?Sm pW ` H M? K°i iB M;- +?9M; v m im tQ+? +?m~M i°+ ç m ?| i?`M? ?
p•v [m M? K°i pÁM; # M M;Q`B pÁM; p•v +O i?QÆM; H M; i°+- F?¬M; Qi v m +¬m
+?9M; K°i +?¶ pÈB +?9M; v m im i?QÆM; H M; i°+X

h?QÆM; H M; p` tQ+? +?m~M i°+ ç m +| ?ÆM M;?bM v m im- ;B®M; M?Q K°i +€B
[m M? *´ h?¬MX

h`QM; K„i \*´ h?¬M M?`i i?ÌB tm`i ?B M [m M; K M; K`m ?²M;- M m F?¬M; i? i`€M?

@ L?`i M;mv M bÆ i?Ov i?€B ?Q bBM?- HQÆM; M;?B i`mM; F? B ?¶M ç°M T?•MX
M?`i- çB M ç<sup>a</sup>Q +¬M M;¬•K /QÆM; i?`M?

GB i /QÆM; FB K- +U+ •K FB K H`T iS+ tm`i ?B M i` M i v \*´ h?¬M- i`QM; KB M; M
+•m MB K HB M #´ [m ? B ç¢Q FB K +QÆM; K°i çÄ K°i i`„M;- #®M +•m i`"M [mv i
FB K +QÆM;- >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M ç½ #® i`Q i?`M?X

J°i`M Fw •K /QÆM; HÈM +?WM; KQÌB i`QÊM; tm`i ?B M i` M çdM? ç¬m *´ h?¬M- çÄ
/QÆM; ;B Q ?Q€M- `M Fw •K /QÆM; F?¬M; M;WM; +?mv M ç°M;- K°i ç¢Q [m M; i`
HÈM +?WM; KQÌB i`QÊM;- # Q T?O \*´ h?¬M i`QM; ç|X

*QM K„i ?mv i ?²M; +O *´ h?¬M M?bM +?^K +?^K p`Q h?B M ok- [m€i HÈM,

@ L m M;QÆB ç½ Km®M +? i- p`v i iB M +€+ M;QÆB çQ¢M çQÌM;X

L|B tQM;- GB i .QÆM;- *U+ •K EB K F?) ç°M;- i`QM; b€i M #´ ` ? B ç¢Q FB K +Q
>²M bÆ F€ pW KÈB tm`i i?O iB M ?`M? +¬M; FQ+? ç®B pÈB *´ h?¬M- ? B ç¢Q FB
+„i çSi F?¬M; ;B M i?`M? ? B MY pÐ M€i

h`QM; b€i M - ? B ç¢Q FB K +QÆM; ç½ #„M iÈB i`QÈ+ Kti ? B ;½ v m im .šM >²M
im- ? B i M v m im .šM >²M bÆ F€- M; v +^a T?€T #^aQ ?¢ T?~K i`QM; i v- i`i +^a ç m
M?`i i?ÌB #Ä K¢M; i¢B +?¶X

*?9M; v m im FBM? ?½B- i?U+ HU+ M?Q p`v +?Q /M H`im bo "²B L;mv M +^aM? +kM
+¬M; FQ+? M?Q p`v çO ç bQ b€M? pÈB v m im "²B L;mv M ?"m F€ `²BX

G9+ *´ h?¬M ?| HQM;- i?U+ HU+ K°i H¬M M[i`QÆM; H M- imv `^M; F?¬M; #^M;
i? M?QM; /QÈB "²B L;mv M ?"m F€ F?¬M; +| F M`Q +| i? bQ b€M? çQÊ+X

h`QM; K„i h?B M ok i`"M ç¬v p FBM? ?½B- H¬M ç¬m iB M *´ h?¬M tm`i i?O ç½ çO
F?¬M; M;?o iÈB i?U+ HU+ +O *´ h?¬M +Q M?B M +ÁM +| i,M; H MX

G¬M ç¬m iB M h?B M ok F?¬M; iU iBM- +| i? #bM? i?O ç®B pÈB *´ h?¬M- i? M?Q
ç¬m pÈB *´ h?¬M- p`v i?b ç`M? T?^aB +?B MX

h?`v \*´ h?¬M / /`M; +?ûK +? i ? B ;½ v m im .šM >²M i`mM; F€- i` M Kti sQ+? h?S
ç°M;- ç®B Kti M?bM h?B M ok- +MM; F m H M,

@ :B i- iQ`M #° tm`i i?O- ;B i ?„M

a m F?B *´ h?¬M +?ûK +? i ? B ;½ v m im- pšM +?Q /WM; H¢B- i`QM; >¶M æ°M
FB K i?Q€M; ç°M;- H¢B #´ ` ? B ç¢Q FB K +QÆM; M?Q +k- FB K +QÆM; iW i`QM
M€i F?¬M; F?Q- i`QM; M?€v K„i H¢B +| ? B iB M; F m i?^aK i?B i p M; H M- i? K ?
+? i /QÈB FB K +QÆM;X

Zm M; K M; i`QM; K„i \*´ h?¬M +`M; i?`M?- [m€i HÈM,

@ E +^aM çQÌM;- +? i5

h`QM; H9+ M|B ` HÌB M`v- bQM; FB K i`QM; i v *´ h?¬M HB M iK+ H v ç°M;- K°i ç
? i K`m çÄ H¢B +?mv M b M; K`m i`„M; # v ` - i®+ ç°M? M? iÈB +U+ çB K- v m im
F?¬M; i? M; ,M +^aM- F?¬M; i? Mû i`€M?- FB K +QÆM; T?|M; iÈB iS+ i?b T?^aB +?

æ²M; i?İB- KB i•K *´ h?–M +?Êi H|2 ?"Q [m M; - L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv ç°i M
M, K ç¢Q ?"Q [m M; # vi?ŠM; p T?Q K°i; ½ v m im h`9+ h? B F€- M, K ç¢Q HQm [m
ç€M? +? i v m im h`9+ h? B F€; B®M; M?Q + „i + Ä i?€B ` m- #` L; k GBM? S?•M h?
ç m K'i K¢M; X

G"TiS+ *´ h?–M i?–B ç°M; T?€T HU+ - L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv # v ` F?ÄB i?B
+–M; FQ+? p v m im F?€+X

L|Bi?b +?"K- /B M #B M +U+ M? M?- i'i +ª K¼B +?mv M +?d /B M ` i`QM; +?ÈT M
` ?ÆM +?K+ ç¢Q FB K +QÆM; - +?ûK; B i?ÆM +?K+ i M v m im- L; k GBM? S?•M
+?Q Qi # ; ½ v m im X

•K –K –K –K –K

hB M; M´ p M; H M HB M KB M F?–M; /Si- +?9M; v m im ç m T?|M; ` T?€T #ªQ- ç
T?€T HU+ /Q >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M ?bM? i?"M?- HU+ +–M; FQ+? +O >¶M
F€ K¢M? K)- +?Q /M H` v m im "²B L; mv M i`mM; F€- i`QM; i?İB; B M M; „M +kM; F
i`€Q T?€T HU+X

smM; [m M? *´ h?–M i mv `^M; +| ?ÆM M; ?bM v m im- M?QM; v m im "²B L; mv M F€
? B KQÆB- v m im .šM >²M F€ F?QªM; #®M i`, K- +ÁM H¢B; –M M; ?bM v m im ç m

ob p"v T?€T #ªQ Q M? FQ+? p"Q [m M; i`€Q T?€T HU+ i mv M?B m- M?QM; [m M;
F?–M; ? #` T?€ ?OvX \*´ h?–M çSM; i`QM; [m M; i`€Q T?€T HU+ - +–M; +–M T?•M
M? 'i i?İB bQM; FB K GB i .QÆM; - *U+ •K + 'Ti®+ ?mv pk- FB K +QÆM; HB M KB
ç¢Q H¢B K°i ç¢Q iW 'M Fw •K /QÆM; tm'i ?B M T?|M; çB

"®M T?Q *´ h?–M- K°i ç¢Q H¢B K°i ç¢Q p i`€+? F?–M; F?Q tm'i ?B M- K¶B K°i ç¢
+| K°i ç¢Q FB K +QÆM; #´ ` - H"TiS+ +| Qi M? 'i K°i; ½ v m im #` #Ä K¢M; /QÈB F

*?d i`QM; i?İB; B M ?ÆM KQİB H–M ?– ?'T- \*´ h?–M HB M iK+ #´ ` ?ÆM i`, K FB
i?•M i? HšM T?€T #ªQ #` +?ûK i? "M? ? B çQ¢M- L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv +kM;
Qi KQİB K'v i M v m im X

h`QM; H9+ M? 'i i?İB- KMB K€m i M? i`"M M; "T bÆM +®+X

>¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`"M [mª M?B M F?–M; #bM? i?QİM; - /QÈB +–M; FQ+? +
[m M; i`€Q T?€T HU+ i mv `^M; H v ç°M; K½M? HB i- i? M?QM; pšM +?Q i M #B
?ÆM M; ?bM v m im p•v F?®M- i` M i?U+ i H` +?9M; v m im #` \*´ h?–M i`M b€iX

> B +?•M *´ h?–M /"K K¢M?- K†i ç'i T?QÆM; pB M KQİB i`QÊM; M? 'i i?İB M Si M
tm'i ?B M- ; B®M; M?Q K¢M; M? M- i?•M i? *´ h?–M KQÊM HU+ /"K K¢M? +?Êi H
KQÆB i`QÊM; - ç°i M?B M tm'i ?B M i`QÈ+ K†i h?B M okX

æ€M? M; QİB i`QÈ+ ç€M? M; U - +–K i†+ i`QÈ+ +–K pQÆM;

u m im ç–M; çªQ M?Q p"v- *´ h?–M `i F?|; B i? i çQÊ+ - +?Q /M H` ?ÆM KQİB H–
+? i i` M i`, K i M v m im- K†i ç'i K†+ /M bÈK i? "M? i?B bÆM #B M K€m- i? M?QM
FQ+? +ªK; B€+ M?Q F?–M; ? Qi çB- +S iB TiK+ M?Q p"v- [m M; i`€Q T?€T HU+ /Q
?bM? i? "M? bÈK Km°M; b +kM; #` +–M; T?€X

*?d F?B ç€M? +? i ? B; ½ v m im "²B L; mv M i`mM; F€ h?B M ok p` sQ+? h?Sm i`C
` „M F?–M; ç–m- \*´ h?–M i`M b€i pW +?çv i`®M- #^M; F?–M; K` M|B- +| i?O HoM?
im FB +?d +ÁM H¢B K°i ? B +kM; b) F?–M; HmB H¢B X

L; QİB +?Q iÈB- ? B ç¢Q FB K +QÆM; ç½ T?€ F?–M; +?ûK iÈB- h?B M ok M?' + H
p"Q i?•M FB K +QÆM; - h?B M ok H"TiS+ #` +? 'M ç°M; ç~v HMB M; QÊ+ H¢B KQİB

G9+ M"v- *U+ •K EB K i`QM; i v i`€B *´ h?–M #B M K'i- +?QÎM; i`€B [m v b M; 'M
#, M; +?QÎM; ç€M? K¢M? p"Q i`QM; ç|X

æ°i M?B M- i`QM; T?ÁM; +?m pB i`,K i`QÊM;- M?B i ç° ;BªK K¢M?- çti #B i tmM
?ÆM KQìB i`QÊM;- Kti ç'i i`QM; M?€v K„i M´B H M #¬M; imv i- K°i #,M; +?QÎM; i
#´` - HÈM çO KQìB i`QÊM;- K¢M? K) +?KT p T?Q h?B M okX

*MM; H9+ ç|- K°i KMB i?ÆK M? M?“M; i?“B [m - €i çB KMB K€m iQÆB M;”T i`ìB-
M?bM +?“K +?“K *´ h?—M ç€M?` K°i #,M; +?QÎM; p T?Q h?B M ok- H9+ M`v M?“i
ç¬M;- i`QM; K„i i`M ç¬v ?QM; T?“M- pmB p X

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

kdkX *?QÆM; je, >| >bM? h?ªQ Ui?QÊM; >¢VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, oBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

k djX *?QÆM; je, >| >bM? h?ªQ Ui?QÊM;VX

h`QM; HÁM; \*´ h?—M F?) ç°M;- `®i +m°+ H`i?S;b\ .o M?B M i?ÆK M?Q p"v- ç²M; i
+MM; ?QM; T?“M\ h?“K +?Q M;ªv +ª #,M; +?QÎM; *´ h?—M ç€M?` +kM; F?¬M; i? M

•K

J°i iB M; M´ p M;- i`QM; b€i M - K°i #,M; +?QÎM; i?“i HÈM p¶ K¢M? p`Q Kti ç'i- i`
?ÆM KQìB i`QÊM; HB M #B M i?“M? F?®B #,M; +U+ HÈM- +?WM; ?ÆM KQìB ;½ v
+O *´ h?—M ç€M? i?“M? #,M; i M pĐ p¬ b® KªM?X

*?d +| +?¶ HÁM; #`M i v- #,M; +?QÎM; MSi ` i?“M? K°i +€B ç°M; HÈM- QÈ+ +?WM
h?B M ok + Q iÈB M,K i`QÊM; ç M; çSM; v M i`QM; ç°M;- +?d +| /mv M?“i K°i Kbi
FQ+? +O *´ h?—M- i? M?QM; ?B M i¢B #ªv F?B m i` M M;QìB h?B M ok ç m +?ªv
K°i i—M; #,M; KÄM;- +?“m K°i +?QÎM; +O *´ h?—M ç½ F?B M ?„M #` i`¼M; i?QÆM

*´ h?—M F?) tQ v M;QìB- *U+ •K EB K H¢B tm'i ?B M i`QM; i v- [m M; K M; +?Êi H
ç°i M?B M tm'i ?B M- /mM; M?“T p`Q i`QM; 'M Fw •K /QÆM;X h`QM; b€i M F?¬M;
i`QÊM; tm'i ?B M ? B p i`€+? HÈM- ? B ç¢Q FB K +QÆM; K°i çÄ K°i i`„M; M? M?
#´ iÈB M; v i`QÈ+ Kti h?B M okX

h?B M ok #` KMB i?ÆK ?'T /šM- +ÁM +?Q F`T H´v H¢B iBM? i?—M T?ªM SM;- ? B
iÈB- FB K +QÆM; HQÈi [m - i?•M i? h?B M ok M?“i i?ìB #` +?B i?“M? # KªM?- M

L; v +ª im bo "²B L;mv M i`mM; F€ M?Q h?B M ok +kM; F?¬M; i? +?®M; çĐ çQÊ+
h?—M- M?“i i?ìB +?9M; v m im tQ v M;QìB #Ä +?¢v- iQ`M #° # v p ?QÈM; ç¬M;X E
H M; i°+ - M; v +ª tQ+? +?m`M i°+ +kM; M?Q p"vX \*´ h?—M M?QÈM; K`v- imv M¡B K
v m iQ HÈM M`v- i? M?QM; tmM; [m M? +ÁM ?ÆM K°i M;?bM v m im- i?QÆM; H M
h?Sm tQ+? +?m`M i°+ +ÁM +?Q +? i\ a Q H¢B ç°i M?B M tQ v M;QìB #Ä +?¢v `²BV
TªB i M i€+ #®M T?QÆM; i€K ?QÆM; KÈB ç9M;- i? M?QM; +?9M; v m im ?B M i
KMB ?QÆM; FB i`mv M iÈB- K`i`QM; F?¬M; F?Q H9+ M`v pšM +ÁM ç M; i`M M;”

*?9M; v m `ìB çB- \*´ h?—M K°i H—M M[ ç€M?` K°i +?QÎM;- p¶ M€i #´v ç¬m h?B M
HBM? ?²M- iB M i v çQ FB K`¢+? #KM;- F?) H`i i v HB M ?9i v m ç M +O ?„M `X
i?S i®i- ç†+ #B i H`v m ç M +O v m im "²B L;mv M F€ i`î H M +| i? i? v i? HBM?
+? ç M /QÊ+ + Q +'T- v m ç M +O v m im +`M; +| im pB + Q +`M; +| i? i? v i? H

a m F?B H'v çB v m ç M +O h?B M ok- €M? K„i *´ h?–M çªQ [m ?ÆM i`,K i?B i? v
i?ìB #´` p¬ b® FB K +QÆM;- `ç+? #KM; v m im .šM >²M F€- T?€T HU+ pW i?m H
+O +?9M;- +m®B +MM; +'i p¨Q i`QM; \*¨M E?¬M h`ç+X

*?Q iÈB ?B M içB hB m "ç+? pšM ?¬M K #'i idM?- hB m "ç+? +| i? i?¬M T? v m
;B9T F?¬B T?K+ w MB K +kM; F?¬M; +?WM;X

oW KÈB i?m ?²B v m ç M tQM;- H9+ M¨v *´ h?–M T?€i i?–M i?S+ çªQ [m - +?d i?'v
v H M F?¬M; i`mM;- M?'i i # v i?2Q ?QÈM; ç¬M;- F?¬M; ? i?B m v m +–K hB l
+"M #B M ?| F€- i®+ ç° +O M?[M; v m i?9 M¨v M? M? ?ÆM v m i?9 F?€+- bÈK /
iQ¨M #° +?çv p¨Q b•m i`QM; +®+X

L?[M; v m i?9 M¨v #'i [m€ +?d +| im pB hB M h?B M +ªM?- *´ h?–M +,M #ªM F?¬M

J°i iB M; p M; p¼M;- tQÆM; b¼ +O +U +—m ç½ #` *¬M L;¬ 'M ç€M? M Si pÐ- M?'i
 +—m i®B b—K H¢B- M?'i i?İB bKB HÆ- i?•M i? iQ HÈM /"B iÈB #ªv KQÆB i`QÈM; i
 K†i ç'i- iQ" M #° bÆM ç°M; `mM; ç°M; K½M? HB iX
 h?•M i? +U +—m pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- K°i ç—m ?Q M; i?9 "²B L;mv M +ªM? i`m
 'M K¢M? K) ç" T +? iX
 *U +—m pW +? i- *¬M L;¬ 'M i`QM; M?€v K„i M?Ä çB- # v p"Q KB i•K *´ h?—M- *´ h
 óJ v K" +| FB M #ªQ #®B i®i M?Q p"v- M m H" bY /KM; >¶M æ°M •K .QÆM; ç¢B i`•
 +?Q `ä`"M; 5 L m #` M| ;B[ +?•M [m€ H•m- #ªM i? +O ç—m b|B ?Q ?mv M FB i`n
 ?| ?bM? i?ªQ çWM; M;?o M?B m +?Q K i5ô
 *U +—m pW +? i- +ÁM +| K'v i`,K v m im- M?'i i?İB ?Q M ?¬- p i? K H K i`QM; K
 H—M M[H Q p T?Q ?| ?bM? i?ªQX
 G9+ M"v ç•v- sQ+? h?Sm #` i?QÆM;- F?¬M; +| v m im M"Q +| i®+ ç° ç†+ #B i pQ
 L;mv M bÆ F€ ?—m M?Q +MM; K°i H9+ # v iÈB # M +¢M? ?| ?bM? i?ªQX h®+ ç° +C
 ç¬B +€M?- sQ+? h?Sm ç½ #` +?†i çSi K°i i v- #^M; i?B m çB K°i +€M?- ?„M H¢B F
 T?B ?"M? +ÁM F?¬M; çQÊ+ - i®+ ç° ?B M i¢B bQ pÈB v m +—K .šM >²M F€ +kM; +|
 "B M ?| i?ªQ +?d +| K°i +•v- v m im "²B L;mv M bÆ F€ +ÁM ;—M ? B KQÆB- +?9M
 +ÁM +?Q F`T +QÈT H'v ?| ?bM? i?ªQ HB M #„i ç—m +¬M; FQ+? HšM M? m- i?"K
 i` M? i?O +?°T p"Q ?| ?bM? i?ªQ F?¬M; T?ÁM; #` v m im M; v # M +¢M?- H" T iS
 K'i K¢M; i¢B +?¶X
 u m im "²B L;mv M bÆ F€ i`QM; M?€v K„i i?B m çB K°i T?—M # X
 > B T?—M # +ÁM H¢B F?¬M; +| #'i +S F M"Q /€K ?¢i?O i`QÈ+ ç®B pÈB ?| ?bM?
 p"Q v m im M; v # M +¢M? KbM?X E M"Q +kM; `ä`"M;- M m F?¬M; ;B i +? i ? i v
 /M M„K çQÊ+ ?| ?bM? i?ªQ i`QM; i v +kM; F?¬M; +| K¢M; bY /KM;X
 h'i +ª v m im "²B L;mv M i`mM; F€ ç'm HQ¢M pÈB M? m- b® HQÈM; v m im +ÁM H¢
 ?²B +?B M ç'm çB M HQ¢M- F?¬M; F M"Q M?"M` F M"QX
 h?•M i? *´ h?—M M?Q€M; H M- tm'i ?B M # M M;Q" B ?| ?bM? i?ªQ KQİB i`QÈM;-
 •K EB K i`QM; i v- €M? K„i M?bM +?9M; v m im i`QÈ+ K„i- +ª ç€K #` ?| ?bM? i?ª
 ç'm F?¬M; +ÁM idM? i€Q +?9 w iÈB ç`+? M?•M HÈM M?'i H" ?„MX
 h`QM; ç°M; i?QM? MÆB MÆB ç m H"i?B i? M;mv M ?bM? +O +?9M; v m im- b® H
 +?ªv i?"M? b¬M;- F?¬M; Qi +?¶ i`kM; #` K€m ?°B iK- ?| i?"M? iWM; +€B iWM; +€
 h? M?QM;- i`QM; F?¬M; F?Q F?¬M; ? M;YB i?'v K°i +?9i KMB i M?- +?d +| KMB ?
 +O ?| ?bM? i?ªQ ç®B pÈB v m im- v m i?9 +| K HU+ p¬ ?¢M- FQ+? i?Q+? #¼M
 b®M; +? iX
 hmv `^M; i®+ ç° +O sQ+? h?Sm +?"K K°i +?9i- M?QM; F?B p¼i iÈB ;—M ?| ?bM?
 çSi K°i i•v- ç®B pÈB i®+ ç° +O ?„M +|ªM? ?QÎM; `i HÈM- M?QM; +ªM? ;BÈB im p
 ç m F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O ?„M- i`QM; M?€v K„i sQ+? h?Sm ç½ ;B i +? i K'v v
 [m M; K M; ?QM; T?'M- FQ+? ç°M;- M„K ;B[+Æ ?°B- K°i H—M M[+?°T p T?Q ?|
 o`B i M v m im # M +¢M? ?| ?bM? i?ªQ #` +? i /QÈB i v sQ+? h?Sm- M?[M; v m im
 F?¬M; F`T M; ,M +ªM- M?'i i?İB ?| ?bM? i?ªQ #` sQ+? h?Sm +?°T p"Q i`QM; i v- ç
 ç°i M?B M ? B ç¢Q FB K +QÆM; K°i çÄ K°i i`„M; iW i`QM; F?¬M; i`mM; tm'i ?B M
 J°i ç¢Q FB K +QÆM; +?†i çSi +€M? i v +?Q +Ki +O sQ+? h?Sm- ç¢Q FB K +QÆ
 *€B ç—m +O ?„M HB M pmM; H M + QX
 GQM; i?•M +O *´ h?—M i?2Q b€i ? B ç¢Q FB K +QÆM; ?¢ tm®M;- çQ i v M„K M?
 i?ªQ p"Q i v- +?Q p"Q i`QM; \*"M E?¬M h`¢+X

kddX *?QÆM; j3, *´h?–M æ² u m U?ϕVX

>| ?bM? i?ªQ pW p"Q i v *´h?–M- K'v i`,K v m im +ÁM HϕB ç m `®M; ;B" M- K¶B K
M?Q çϕB ç`+? bBM? iY- MûK` T?ÉT #ªQ- ç²M; HQϕi +–M; FQ+? p T?Q *´h?–MX

h"i ok S?B S?QM; tm'i ?B M i` M HQM;- i?•M i? \*´h?•M +?Êi H|2- i`QM; M?εv K„i
KQìB i`QÊM;- H"TiS+ bQM; FB K ?mv pk- i`QM; KB M; i?b i?–K,

óL?´i M; mv M bÆ i?Ov i?εB ?Q bBM?- ?¶M ç°M i`mM; F? B HQÐM; M;?B T?•M- +`
çB M çªQ +–M M;–•K /QÆM; i?`M? ô

J¶B F?B MB K K°i +•m- *´h?–M ç€M? ` ? B çϕQ FB K +QÆM;- i`QM; M?εv K„i ç½
•K .QÆM; çϕB i`"M- K°i 'M Fw •K /QÆM; HÈM +?WM; KQìB i`QÊM; +?mv M ç°M; i`
#°+ T?€i` [m M; i`€Q T?€T HU+ # Q T?O iQ`M i?•M *´h?–MX

S?ÉT #ªQ +O +?9M; v m im M?´i i Q M? FQ+? p"Q [m M; i`€Q T?€T HU+- [m M; i`
HB i- +?®M; HϕB +–M; FQ+? +O +?9M; v m im X

G9+ i`QÊ+ ?ÆM K°i M;?bM +?9M; v m im +kM; F?–M; ç T?€ ?Ov [m M; i`€Q T?€T
•K .QÆM; çϕB i`"M- H9+ M`v b® HQÊM; v m im +ÁM HϕB F?–M; iÈB K°i MY - +?d +
ç m H` v m im .šM >²M F€ i`î H M- M?QM; Km®M T?€ ?Ov [m M; i`€Q T?€T HU+- ç
HÈM ?ÆM M?B m X

*´h?–M î # M i`QM; [m M; i`€Q T?€T HU+- GB i .QÆM;- *U+ •K F?–M; M;WM; ?mv
#´` K°i çϕQ HϕB K°i çϕQ FB K +QÆM;- FB K +QÆM; ;B,M; F?„T MÆB- i–M; i–M;

'M Fw •K /QÆM; ç + Q mv HU+ +O FB K +QÆM; H M `´i M?B m- iB M; tû ;B| p M
+„i M?Q Km®M +?ûK M€i ?Q F?–M;- FB K +QÆM; pÈB mv HU+ KϕM? K) p–+MM; - H
ç€K v m im X

hWM; iB M; F m i?ªK i?B i F?–M; M;WM; p M; H M- FB K +QÆM; +O *´h?–M ç®B
+?QM? H` HÈB F?Q i`M b€i ?`M; HQϕi- M m v m im F?–M; +| T?ÉT #ªQ i`mM; T?~K
i? HšM T?€T #ªQ ç m #` +?ûK i?`M? ? B MY X

*?Q /M +| T?ÉT #ªQ i`mM; T?~K +kM; F?–M; +?®M; çÐ çQÊ+ M,K b€m H–M +–M; F
T?ÉT #ªQ i`mM; T?~K #` ?Ov ?QϕB- iU M?B M i?•M i? F?–M; i`€M? F?ÄB F i +K+

h?•M i? pW +? i- im pB F?–M; iÈB J M? hmv M +ªM?- HBM? ?²M F?–M; i? b®M
K„i- +kM; +?d +| K°i çQìM; +? i K` i?–BX

*´h?–M ?| i?•M ?bM? `²M;- iQM? +€+? ç½ #` i?B M iQM? ?B m +?B M +O HQM;
i•K iQM? ?€Q b€i- M m M?Q ?ÆM K°i M;?bM im bo M?•M i°+ # Q p•v- +?Q +?„+ *´
p"v- M?QM; ç®B K†i pÈB ?ÆM K°i M;?bM v m im- i`QM; HÁM; *´h?–M F?–M; ? H
i?´v v m im HB M iK+ +? i çB- i`QM; HÁM; ?„M bªM bBM? K°i T?–M +ªK ;B€+ pmB
+ªK ;B€+ pmB bQÊM;- *´h?–M i?2Q ç| +ªK i?´v iQ`M i?•M i`"M M;"T HU+ HQÊM;- i

æ•v ?Q`M iQ`M H` K°i ?²B i`M b€i- K¶B K°i ;½ v m im #îB pb M;mv M M?•M ?| ?b
i•K i`b- +ª ç€K F?–M; +–M iQM? KϕM;- F?–M; K°i F M`Q +?ϕv i`®M- iWM; #QÊ+
FB K +QÆM; +O *´h?–MX

h`QM; K„i *´h?–M ?B M H° [m M; K M; çÄ M?Q K€m- FB K +QÆM; F?–M; M;WM; #
+ M? ;Bì b m- i`QM; ç°M; i?QM? F?–M; +ÁM K°i K|M; v m im M`Q- *´h?–M KÈB /W

hQ`M #° ç°M; i?QM? T?ϕK pB i`,K i`QÊM;- M;QϕB i`W Q HBM? /`+? ç` M?k KQìB
ç€+- MÆB MÆB ç m H` i?B i? +?9M; v m im- M?´i H` i?B i? ?Q M; i?9 +U +–m i?
F?–M; ;B M ç°M; i?QM? X

.MM; M9B i?•v #B M K€m ç ?bM? /mM; imv i ç®B F?–M; [m €X

Zm K°i H€i- [m M; K M; K°m ?²M; i`QM; K„i *´ h?—M /—M /—M #B M K'i- HQM; H•
 i?®B HmB- F?¬B T?K+ ?bM? /€M; +QM M; Q`B- K†+ K°i FB Mi`Q`iM; b K K°m t€K-
 *´ h?—M i?Q€M; i?Î /`B- çB iÈB # M +çM? Q HBM? /`+? ç` M?kX
 æ` M?k HBM? /`+? pšM +ÁM HçB K°i +?9i- M?Q p°v ç½ H° #ªQ p°i +?d +! i? M; ° F
 K°i +?B + #bM? F?¬M; - +?Q ç` M?k HBM? /`+? p°Q # Mi`QM; `²B +°i p°Q i`QM; *´
 h?m i?"T iB M /`+? ç` M?k- €M? K„i *´ h?—M K°i H—M M[`ÆB p°Q M9B i?B i? +?
 +?WM; ?ÆM K°i M; ?bM i?B i? - .šM >²M F€ K°v i`, K- "²B L; mv M F€ +kM; +! ?ÆM
 +! K°i ç—m tQ+? +?m°M i°+ "²B L; mv Mi`mM; F€ p° K°i ç—m ?Q M; i?9 im pB "²B L;
 h°M; +°M; iQ°M #° i?B i? +O +?9M; v m im t T HçB +kM; F?¬M; #^M; K°i MY i?
 i?9 +U +—m- ç²M; i?`B ;B€ i` +O iQ°M #° i?B i? v m im Î ç°v +kM; FûK ?ÆM bQ pÈ
 +—mX
 h?`B ;B M +°T #€+?— \*´ h?—M F?¬M; i? H½M; T?Q- M?°i i?`B T?€i` FB K +QÆM; -
 i`Î H M ç m #` *´ h?—M +?ûK i?"M? ? B MY - b m ç! F?) H°i i v- ?9i v m ç Mi?m p°
 a m K°i H€i- i°M; +°M; *´ h?—M i?m çQÊ+ ?ÆM #®Mi`, K pB M v m ç M v m im .šM
 v m ç M v m im "²B L; mv M bÆ F€- K°i pB M v m ç M v m im "²B L; mv Mi`mM; F€X
 HBM? i?ªQ Hmv M ç M /QÊ+— v m ç M h°9+ h? B F€ +?d +! i? i? v i? K°i Qi HBM?
 F?¬M; +! # Q M?B m i€+ /KM; X u m ç M v m i?9 .šM >²M F€ +! i? i? v i? HBM? i?
 +! i? Hmv M +? ` ç M çQÊ+ ;B€ i`°i + Q- K° v m ç M +O v m i?9 "²B L; mv M F
 i?ªQ dy@Nyy M, K Hmv M +? ç M /QÊ+ +°M; + Q +°T ?ÆM- M m H° v m ç M +O v
 i? HBM? i?ªQ i` M M; ?bM M, K- p¬ +MM; i`°M [mwX
 u m ç M v m i?9 h°9+ h? B F€ ç®B pÈB *´ h?—M F?¬M; +! # Q M?B m i€+ /KM; - *´
 /M Km®M H°v +kM; F?¬M; +! i?`B ;B MX G9+ i?m v m ç M *´ h?—M +kM; F?¬M; [m
 T?€T #ªQ i`mM; T?°K i°M; +°M; +! ;—M # KQÆB FB M- ç®B pÈB *´ h?—M ?—m M?Q
 p° *U+ •K EB K K° M`B- M?B m T?€T #ªQ i`mM; T?°K M?Q p°v +! i? +QB M?Q K°i #
 *?d H° i?m ?Qç+? iW i?B i? ç€K v m im Î ç°v ç½ çO F?B M *´ h?—M T?€i i`B- i? M
 +ÁM t t F?¬M; +?d M?Q i? - €M? K„i ?„M `ÆB p°Q i?B i? +O ?Q M; i?9 +U +—m
 /`B ?ÆM #ªv KQÆB i`QÊM; - iQ°M i?•Mi` M /QÊB ç m H° #ªQ p°i i`°M [mwX
 _ ,M; M¼+ +O +U +—m bQ pÈB T?€T #ªQ i`mM; T?°K +ÁM +SM; ?ÆM- ç²M; i?`B K
 GQÐB +O +U +—m M; v +ªT?€T #ªQ ?ç T?°K +kM; +! i? ç€M? # v- iQM? / B +U+
 s° H•M +O +U +—m M; v +ªT?€T #ªQ i`mM; T?°K +kM; +?d +! i? HQm HçB K°i Qi
 KçM? K)- +! i? M`B p¬ +MM; #B Mi?€B- bQ pÈB HQM; H•M +O *´ h?—M b m F?B #
 u m ç M +O +U +—m °M ?°K v m HU+ +O ?Q M; i?9- + Q +°T ?ÆM v m im +MM; +ª
 i? b€M? #^M; pÈB v m ç M +O v m im im pB "²B L; mv M +ªM? ?°m F€X
 h9B K°i +O +U +—m b m F?B ,M p°Q +! i? KB M /`+? +€+ HQçB ç°+ iQM? +°T #°+ i
 F?¬M; iQM? iÈB b® Qi +€+ HQçB ç°+ /QÊ+ + Q +°T ?ÆM ç°+ +O +U +—m- +! i? M
 sQÆM; +O +U +—m H° i`B HB mi®iM?°i ç Hmv M +? +€+ HQçB T?€T #ªQ M?Q iB
 H° i`B HB m #°v i`°M `°i i®i- i?U+ HU+ +O ?Q M; i?9 +°M; KçM? i?b mv HU+ i`°M
 aWM; +O +U +—m K°B i?°M? T?°M #°i +?QM? H° i?m®+ /šM ç®B pÈB `°i M?B m ç
 i?m®+ /šMi®i i?b ?B m [mª +O ç M /QÊ+ +! i? i, M; H M p°B T?—MX
 h?°i +O +U +—m +?QM? H° #° p°i- ?Q M; i?9 ?°T i?m HBM? F?Q i?B M ç` - iK i°T p°
 i? +°M; iQ HÈM HBM? F?Q +°M; M²M; ç°K- imv `°M; `°i F?! #B M ?! - i? M?QM; ç•
 +?Q +?9M; HU+ HQÊM; ?ÆM ?šM v m im +MM; +°T #°+ X
 L`B +?mM; - iQ°M i?•M +U +—m iW ç—m iÈB çm¬B- K¶B K°i ç` T?QÆM; ç m H° i?S i
 +°m p¬ +MM; iQ HÈM- ;¼B H° K°i iQ°M #ªQ bÆM /B ç°M; ?Q°M iQ°M F?¬M; [m€ ç€
 *?•M hB M

h€+ ;B^a, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *^aM?

kd3X *?QÆM; jN, h?m >Q¢+? h?"i GÈMX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

æ M; H9+ *´ h?¬M M?bM i?B i? +U+¬m- M;?o?¢i?O M?Q i? M`Q- ¸°i M?B M p M
i`mv M ¸ M- v m i?9- v m+¬K hB M h?B M +<sup>a</sup>M? +kM; ¸½ iB M iÈB bÆM ¸°M; M`vX

_´i M? M?- i?QÆM; H M; i°+- tQ+? +?m`M i°+ +MM; pÈB v m i?9 `´i M?B m HQ¢B
¸°M; i?QM?- M?bM +^aM? iQÊM; i`QM; ¸°M; i?QM?- +^a ¸€K ¸ m H° €M? K„i +?´M ¸°

>ÆM K°i M;?bM i?B i? v m im- +ÁM +| i?B i? ?Q M; i?9 /`B ?ÆM #<sup>a</sup>v KQÆB i`QÊM
i`QM; ¸°M; i?QM? +?d +| K°i KbM? K°i M;QìB \*´ h?¬M K` i?¬BX

*´ h?¬M M?bM i?Q€M; [m v m i?9- v m+¬K t¬M; p`Q- i`QM; €M? K„i H° p +QB i
hB M h?B M +^aM? +| M?B m ?ÆM M[+kM; F?¬M; i¢Q i?`M? mv ?B T ¸®B pÈB *´ h

*?9M; v m i?9- v m+¬K pW KÈB iB M p`Q ¸°M; i?QM?- \*´ h?¬M HB M ¸€M? ` ? B
?B M K°i #,M; +?QîM; - HÈM +?WM; ?ÆM KQìB i`QÊM; - K¢M? K) +?KT ` M;Q`B- i
KQìB i`QÊM; ¸ m #` #,M; +?QîM; ¸|M; #,M; `²B p +?¢K pÐ i MX

*?QîM; T?^aB ¸€M? ` K°i ¸Q`M ?Ä /B K- ?| i?`M? K°i ¸¬m ?Ä T?QÊM; - +kM; HÈ
+?€v ?WM; ?U+- ?Ä T?QÊM; HQÈi [m - v m i?9- v m+¬K ¸ m #` ¸®i +? i- ?| i?`M
F?¬M; i`mM;X

G9+ M`v ?| ?bM? i?<sup>a</sup>Q ¸½ #` *´ h?¬M i?m i?"T p`Q i`QM; *`M E?¬M h`¢+- i`QM; F?
M;m²M T?€i ` KMB i?ÆK- +| +?d H` KMB K€m i M? ?¶M ?ÊT pÈB +?9i KMB ?| ?bM

*?9M; v m i?9- v m+¬K #` \*´ h?¬M HB M iK+ ¸€M? ` K'v +?QîM; - #` ;B i K'v i`,K
?Q^aM; ?®i- imv `^M; b® HQÊM; v m i?9- v m+¬K +| iÈB ?ÆM p¢M +QM- M?QM; ¸
i?m i?"T K°i ¸®M; HÈM iQM? K M? #¼M +?9M; K` M|B- b® HQÊM; M?B m ?ÆM M[

*´ h?¬M HB M iK+ ;B i +? i K'v i`,K v m i?9- v m+¬K- F?B M b® v m i?9- v m+¬K
KMB ?QÆM; ?| ?bM? i?^aQ ¸½ p¬ +MM; M?¢i- F?¬M; ¸O bS+ ?´T /šM +?9M; - v m i?
+?¢v i`®M- i`QM; F?Q^aM; F?„+ M;Q¢B i`W i` M K†i ¸'i ¸ H¢B K'v i`,K i?B i? - i'i
¸½ `9i HmBX

a m F?B +?9M; v m i?9- v m+¬K `9i HmB- \*´ h?¬M #„i ¸¬m iB M ?`M? tY Hw ¸®B p
.MM; GB i.QÆM; EB K- •K *U+ EB K ¸²M; i?ìB +?ûK K¢M?- H'v M,M; M M? +O +U
+O M| - +„i H'v HQÐB +U+¬m- H¢B i?m ?Q¢+? tQÆM; +®i

J"i +U+¬m #` \*´ h?¬M i`U+ iB T Mm®i p`Q #KM;X

h?`i +U+¬m +kM; #` *´ h?¬M +?ûK tm®M; K°i F?®B /`B iÈB i`QÊM; `QÐB- i?m i?
E?¬M h`¢+X hQ`M #° i?B i? M;Q¢B i`W K°i ¸®M; i?`i M€i ` - i'i +^aM?[M; i?S+¬M
p`Q i`QM; *`M E?¬M h`¢+X hmv i?`i +U+¬m `´i #´- M?QM; i?U+ bU [m€ M?B m- ¸²M
/MM; - F?¬M; i? FûK ?ÆM bQ pÈB i?`i +U+¬m- H'v ¸B K°i F?9+ M?Q p`v ¸½ ¸O +?
i`QM; K'v i?€M; iÈBX

G`K tQM; i'i +<sup>a</sup>- i?ìB ;B M ¸½ i`¬B [m i`ÁM K°i + M? ;BìX

*´ h?¬M M?bM HQÈi [m ¸°M; i?QM?- +?m`M #` `ìB ¸B- MÆB M`v t^av ` +?mv M ibM
Q H•m- i?"K +?Q H` K°i ? B + M? ;Bì b m- M?´i ¸`M? b) +| v m im HÈB ?¢B iÈB /

•M? K„i *´ h?¬M /WM; H¢B- ¸°i M?B M M?bM p`Q T?Q b m i^aM; ¸€ HÈM +U+¬m +?
+¬m +| i? +?mB ` iW MÆB M`v- F?šM; ¸`M? T?Q b m H` K°i bÆM ¸°M; `´i `°M; `´

smM; [m M? bÆM +®+ H9+ M"v i`ªB`°M; `i M?B m v m i?9- v m + -K- ç²M; i?ÌB F
M?Q çB i?2Q /QÌM; bÆM +®+ - *´ h? -M` F?ÄB +®+ `i F?|`~M M'T?`M? imM; X

æ` T?QÆM; M; mv ?B K M?`i +?QM? H` MÆB M iQ`M M?`i- M m M?Q i`®M i`QM; b
i`Q T?QM; # +Y p`Q bÆM ç°M; M"v- +?Q /M H` B +kM; F?¬M; M; ?o` çQÊ+ ?„M /
?mv i ç°M; 5

L; ?o M?Q i? - *´ h? -M +ªK i?`v #B M T?€T M"v `i M iQ`M- H"TiS+ +?¢v iÈB T?Q
? M; ç°M; `°M; `½B +?WM; KQÌB i`QÊM; tm`i ?B M i`QÊ+ K„i ?„M- ? M; ç°M; m®M
+MM; - *´ h? -M çB p T?Q i`QÊ+ - ? M; ç°M; +`M; H9+ +`M; HÈM- +?Q iÈB F?B ç
i`QÊM; - pÁM; pQ [m HçB- çB +?WM; ?ÆM # i`K i`QÊM; ç½ iÈB ç-m +MM; ?mv i
> M; ç°M; M"v +?QM? H` +?¶ /mM; i?•M +O ?Q M; i?9 +U + -m- ?mv i ç°M; HÈM M
+U + -m KÈB +| i? /B +?mv M çQÊ+ X

*´ h? -M H"TiS+ [m v i`Î HçB H®B p`Q ?mv i ç°M; - Î i`QM; ç°M; #´ ` K°i F?®B ç€
+•M- t Ti`QÊ+ +Y ç°M; - ?Q`M iQ`M T?QM; FQM +Y ç°M; HçB- çO +?2 ç•v F?Qª
h? -M KÈB M; WM; i v- iW # M M; Q`B M?bM ç•v +?QM? H` p€+? ç°M; i?QM? - +?Q /M
F?¬M; i? tmv M çQÊ+ F?QªM; +€+? t M?Q p"v- F?¬M; i? T?€i ?B M` p'M ç ; bX

G`K tQM; i`i +ª +?mv M M"v- *´ h? -M p iÈB ç-m +MM; bÆM ç°M; - ?ÆB M? +? KB
T?QÆM; pB M KQÌB p¢M /†K H M i`ÌB +kM; F?¬M; i? M`Q i bK i?`v +?¶`~M i?•M +C

*´ h? -M ç†i hB m "¢+? H M K°i ?ÁM ç€ HÈM- hB m "¢+? pšM ç M; ?¬M K #`i idM? -
v m ç M .šM >²M bÆ F€ ; B9T hB m "¢+? Mm®i p`Q #KM; - hB m "¢+? +| M, M; HU+ i
; B9T hB m "¢+? idM? HçBX

a m ç| *´ h? -M H"TiS+ i`B M F? B im Hmv M- +ªK ; B€+ p mB bQÈM; i`QM; +?B M ç
HçB ç + Q F?¬M; Qi- ?„M ç½ +ªK ; B€+ çQÊ+ #bM? +ªM? .šM >²M bÆ F€- H9+ M"v
im i`mv b€i- HçB Km®M # [m M im Hmv M- pW p†M Î i¢K MÆB ç•v K°i çQçM i?ÌB
æ²M; i?ÌB MÆB M"v +kM; `i M iQ`M- *´ h? -M /U ç`M? i bK ?B m T?¬M iBM? ?Q +C
[mv i +MM; pÈB •K .QÆM; h`"M æ²X u m im HÈB ?çB i`QM; v m pU+ [m€ M?B m-
v m im EBK æ M F€- i`QM; i?ÌB ; B M M; „M M?`i- #`M; im pB- #`M; T?€T #ªQ- Km®
EBK æ M F€- +?d +| i bK ?B m i`"M T?€T KÈB +| i? F?B M ?„M +| bS+ ç®B K†i pÈB

*´ h? -M +kM; ç½ im Hmv M L; ?`+? J M? >| GQM; [mv i iÈB #QÊ+ [m M i`¼M; - +?C
i`¼M; M?`i M"v HB M ?| i?•M i?`M? +?•M HQM; - # v HQÊM +Y m i?B M- H9+ M"v
Hmv M i?`M? L; ?`+? J M? >| GQM; [mv i X

*´ h? -M +| ?| ?bM? i?ªQ- +?Ìi? K i?ÌB ; B M K'v i?€M; - # [m M ?Q`M i`i- b m ç|
ç M H9+ ç| +| M, M; HU+ i?B M #B M p¢M ?| - iQ`M #° v m pU+ +| i? çB M; M; `²B
v m pU+ - #B i`ä iWM; p`i`Q i`QM; ç| - i`Î HçB h`mM; >Q M; iU M?B M F?¬M; i?`M

*´ h? -M T?QM; 'M ?mv i ç°M; - +?d [m K°i + M? ; BÌ ç½ +| v m im iB M p`Q i`QM;
K°i M; ?bM v m im F i i?`M? ççB [m•M i`mv b€i #`iB m /B i iQ`M #° +?d i`QM; i?Ì
+€+ HQçB v m i?9 /mM; T?QÆM; T?€T i`mv M #€ F?€+ M? m- i`mv M F?„T T?çK p

u m im çB iÈB +?d +| im pB "²B L; mv M i`mM; F€- +?QM? H` v m im tQ+? +?m`M i°
/€K iB M p`Q i`QM; ç°M; X h`M b€i ?ÆM K°i M; ?bM v m im- M; v +ª v m im "²B L; m
i? i`€M? çQÊ+ - i?U+ HU+ M; QÌB M¼ FBM? F?OM; iÈB KS+ M`Q\ >B M M?B M ?„M

h?šM; +?Q iÈB F?B # + M? ; BÌ b m- h?B M .ç G M; oQÆM; i?QÆM; H M; i°+ +kM
oQÆM; +| im pB "²B L; mv M ?"m F€- +MM; pÈB v m im "²B L; mv M i`mM; F€tQ+? +?
ç°M; ?| ?bM? i?ªQ i?`M? i?K+ i`QÊ+ ç| X

L?bM ?ÆM K°i M; ?bM v m im i`QM; ?mv i ç°M; +MM; pÈB i?B i? ?Q M; i?9 +U + -
bÈ- id Kd [m M b€i ç°M; i?QM? K°i HQÊi- F?¬M; ? T?€i ?B M` ?mv i ç°M; T?Q
+ÁM Î i`QM; ç°M; \ > B v m +, M #ªM F?¬M; ? M; ?o iÈB p'M ç M"v- i`QM; K„i #¼M
i?Q€i`²B

>ÆM K°i M;?bM v m im #` ;B i- M; v +<sup>a</sup> ? B ;½ v m im "²B L;mv M i`mM; F€ +kM; F
bU M?Q p"v i?QÆM; H M; i°+ HšM tQ+? +?m~M i°+ ç m +?`m F?¬M; M'BX _'i M?
>' GoM?- ?„+ ?' i°+ T?€i` ``i M?B m v m im HÊB ?¢B +?¢v iÊB T?¢K pB [m^aM ?¢i
+?m~M i°+ i`B M F? B i bK FB K #^M; i?¬M i?S+5

*?•M hB M

h€+ ;B^a, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *^aM?

kdNX *?QÆM; 9y, hm oB h,M; G M Ui?QÊM; >¢VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

k3yX *?QÆM; 9y, hm oB h,M; G M Ui?QÊM;VX

S?QÆM; pB M ?ÆM KQÌB p¢M /†K- /QÈB bU /šM ç-m +O bS ;B^a ?„+ ?' i°+ - i?QÆ
id Kd i bK FB K K°i HQÊi- ?¬m M?Q ç"Q # i?QÈ+ ç'i +kM; F?¬M; i? i bK ` imM; iQ
E?¬M; +| K°i ;½ v m im M"Q M;?o iÊB- *' h?¬M /o M?B M pšM +ÁM HQm H¢B # M
+?9M; v mX

h?ÌB ;B M K°i M;¬v H¢B K°i M;¬v i`¬B [m - +¬M; +m°+ i bK iÁB +O ?„+ ?' i°+ ç®B
çB- iQ" M #° T?¢K pB ?ÆM KQÌB p¢M /†K ç m #` ?„+ ?' i°+ iB M ?"M? i bK FB K K°i
im bo M?•M i°+ [m H¢BX

*| i? F i Hm" M- i M im bo M?•M i°+ FB +ÁM ç M; î i`QM; T?¢K pB [m^aM ?¢i +O t
H M; i°+X

æ®B pÈB +¬M; +m°+ i bK iÁB # M M;Q" B- *' h?¬M F?¬M; ? ? v #B M- i?ÌB ;B M
h?B M Zmv i- GBM? EbM? h?m' M hS+ Zmv i- i`MM; FQ+? #bM? +^aM? .šM >²M bÆ

h?2Q im pB +O *' h?¬M +"M; M;¬v +"M; iBM? iB M- T?€T HU+ +"M; M;¬v +"M; ?²
+"M; K¢M? K)- HU+ HQÊM; HBM? ?²M +kM; +"M; H9+ +"M; i,M; i`QÎM;X

h? M?QM; # M M;Q" B HBM? ?²M *' h?¬M iU ?² +| K°i i-M; K" M; KÄM; - +?,K +?9`
.šM >²M bÆ F€- HBM? ?²M +| FQ+? +Ð M?Q i? B M?B- i?2Q im pB +"M; M;¬v +"M;
+m®B +MM; #B M i?"M? FQ+? +Ð M?Q i` +QM- iQÈM; K¢Q bQ pÈB *' h?¬M ;B®M
h?¬M i?m M?ÄX

h?B M ç` +| +•m- K M? p" M ;B B ç`M?- p¬ HQÊM; FB T?¢- M?' i i?¼ pB M;mv MX

h?B M ç` KÈB bBM? ` ç½ +| [mv i„+ i?B M ç` - +| T?€T i„+ i?B M ç` - p¢M p"i i?
i?B M ç` K" bBM? i²M- ç•v H" b® T?"M- +QM M;QÌB +?Q /M H" p¢M p"i +?B HBM?
i?B M ç` - i?¼ K M? +?d ;BÈB ?¢M i`QM; K°i M;mv MX

J°i M;mv M H" KQÌB ? B p¢M +?QM M;?bM b€m i`,K M,KX

h?¼ K M? +QM M;QÌB T?^aB M^K i`QM; pÁM; K°i M;mv M- #bM? i?QÌM; i?¼ K M? +
KQÆB M,K- i? M?QM; M;QÌB im +?•M +| i?¼ K M? + Q ?ÆM M;QÌB i?QÌM; ``i M?B
K M? +"M; + Q- +kM; +| K°i p" B M;QÌB i? +?' i ç†+ #B i- im' B i?¼ iQÆM; ç®B + Q

h? M?QM; p¬ Hm" M i?¼ K M? /"B i? M"Q çB M[+kM; T?^aB F i i?9+ i`QM; pÁM; K
i?B M ç` - F?¬M; i? i? v ç' BX

"i [m€ +QM M;QÌB H" p¢M p"i +?B HBM?- i?¬M; im F?¬M; ;b b€M? çQÊ+- K¬ T?Ä
T?€T im +?•M- i? v ç' B K M? +€+? - +¬m i`QÌM; bBM?- /B M ?| iB M ç¢QX

æϕB M,M; i?2Q i?B M ϕ` K` bBM? H` h?—M- #^M; p`Q #^M i?•M K` im Hmv M i?`M
hW i?B M ϕ` K` bBM? ` ϕϕB M,M; bÎ /o ϕQÊ+ ;¼B H` h?—M +?QM? H` pb i`QM; +
i?•M i?—M HBM? +| HU+ HQÊM; ?Ov i?B M /B i ϕ` X

*QM M; QÌB #m´B ϕ—m im ϕϕQ- +?d im i? F?¬M; im MB K- K¶B M; QÌB HU+ F?Q #ϕ
i?b i?•M i? +QÌM; ϕϕB ?ÆM M[+kM; ?| i?`M? ϕ´i p`M; X

a m ϕ| - +QM M; QÌB HoM? M; ° i?—M HBM? - HoM? M; ° ϕϕB ϕϕQ- b€M; iϕQ T?QÆM; T
HBM? ?²M- im bo +| HBM? ?²M ϕ½ ;—M ;B®M; M?Q i?—M HBM? - #^M i?•M +| T?€T H

GBM? ?²M +| w i?S+ #B M i?`M? - p®M H` i?S p¬ ?bM? - F?¬M; ? i²M iϕB i`QM; i?
p`i i`QM; i?B M ϕ` - +?d +| p`i F?¬M; i?m°+ p i?B M ϕ` KÈB +| i? ϕ°i T?€ [mv i„+
hm bo KϕM? K) +?mv M ?| w i?S+ i?`M? w MB K- HϕB +?mv M ?| w MB K i?`M? H
p¬ +?´i ?| i?`M? p`i ?[m ?bM? - H` ?`M? ϕ°M; M; ?`+? i?B MX

hm bo +| HBM? ?²M +`M; KϕM? - T?€T HU+ +`M; KϕM? - HBM? ?²M +`M; ?| i?`M? i
K M? +€+? - ϕ°i T?€ [mv i„+ i?B M ϕ` - i,M; i? K i?¼M; mv MX

hW F?B i?B M ϕ` KÈB bBM? - i?B M ϕϕQ i`^B `°M; F?„T M; ä M; €+? i? ;B M- pϕM p
QÊ+ i?9+ +O i?B M ϕϕQ- +| i?S ;b ϕ| /o M?B M /€K i?Q€i F?ÄB pÄM; i v i?B M ϕ
M?B M b) ?ϕM +? X

h`M; K`M; KÄM; # M M; Q`B HBM? ?²M \*´ h?—M +?QM? H` bU `^M; #m°+ +O [mv i
v m- +€+? T?ϕK pB H v ϕ°M; [mv i„+ i?B M ϕ` +ÄM t KQÌB pϕM i€K M; ?bM H—M- ϕ
+?Q iϕQ i?`M? mv ?B TX

ob p`v [mv i„+ i?B M ϕ` +?d H` ?ϕM +? - +?Q ;ϕi #ÄX

GBM? ?²M #` T?€T i„+ i?B M ϕ` ``M; #m°+ - +?QM? H` ϕB K #€Q #QÊ+ p`Q .šM >²
*?d F?B ϕ°i T?€ i—M; ``M; #m°+ M`v- HBM? ?²M KÈB +| i? iB TiK+ HÈM H M- KÈB
im +?•MX

*´ h?—M im Hmv M K¶B M; `v- iB M ?`M? i` M? ϕ´m pÈB i—M; K`M; KÄM; /Q [mv i„+ i?
M?Q i?ÌB F?„+ iW i? B M?B `ÌB F?ÄB +Æ i? K - i?2Q #^M M,M; [mšv ϕ°M; iS +?B
M; ,M +^MX

J¶B K°i M; `v \*´ h?—M ϕ m /MM; i®B ϕ i?ÌB ;B M iB M ?`M? im Hmv M- # M M; `v i`
i®B im Hmv M GBM? EbM? h?m´M hS+ [mv i- F?B M HBM? ?²M F?¬B T?K+X *S +€-
"ϕ+? Mm®i p`Q K°i pB M v m ϕ M- ϕ hB m "ϕ+? iU ϕ°M; +?[ i` i?QÆM; i? w MB
L; `v [m M; `v h?ÌB ;B M M?Q MQÊ+ +?^v i`¬B ϕBX

h`QM; M?€v K„i ϕ½ i`¬B [m K°i i?€M; X

GB M iK+ i` M? ϕ´m K°i i?€M; - ?¬K M v i—M; K`M; KÄM; # M M; Q`B HBM? ?²M `®
i?`M? K°i H¶ ?´M; - M?´i i?ÌB K°i HQϕB F?Q iS+ KÈB K tm´i ?B M i`QM; +^K ;B€+
+^K ;B€+ b^M; F?Q€B iÈB +U+ ϕB K iW HBM? ?²M +O *´ h?—M H M i`M iQ`M i?•M

L?´i i?ÌB- *´ h?—M +^K i?´v HU+ HQÊM; i,M; M?B m- im pB ϕ°i M?B M ϕ + Q F?¬M
i`QÎM; i?`M? ?ÆM- K°i i—M; K`M; KÄM; FB iW H¶ ?´M; i?S M?´i tm´i ?B M- +´Ti®
HBM? ?²M tû M€i #´vX

oM pM

J°i +¶ +^K ;B€+ iQÆB K€i i`QÊ+ M v +?QM; iWM; +| iW ϕϕB M½Q +O *´ h?—M ϕB
h?—M iU ?² ϕ + Q K´v H—M- HBM? ?²M M?´i i?ÌB #`M? i`QÈM; - iW M?Ä M?Q #`M
#B M i?`M? HÈM M?Q ? B # im´B- +ÄM ϕ M; iB TiK+ HÈMX

GBM? ?²M +`M; HÈM ?ÆM \*´ h?—M +`M; +^K ;B€+ im pB- HU+ HQÊM; +`M; KϕM? K

h?ŠM; +?Q iÈB F?B HBM? ?²M i`QÎM; i?`M? ;B®M; M?Q çS i` M,K b€m im´B KÈE
HU+ HQÊM; HBM? ?²M bQ pÈB i?ÌB çB K +?d HÈM #^M; i` +QM K¢M? ?ÆM K'v H-
.šM >²M F€- HBM? ?²M M?Q i` +QM +?QM? H` bÆ F€- HBM? ?²M M?Q çS #û +?QM
i?`M? H` ?"m F€X

hm pB +O *´ h?–M `®i +m° + ç°i T?€ iÈB .šM >²M i`mM; F€X

> B K„i KÎ` - i`QM; K„i *´ h?–M i`M ç–v iBM? [m M;- K¶B K°i H–M ç + Q im pB- *´
HU+ HQÊM; +O +?QM? KbM? M?Q p¬ +MM; p¬ i" M- ç•v H` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +?m
ç M ç¢B HU+- iW v m çm®B iÈB K¢M? K)X

L m M?Q K°i M; QÌB p®M +| HU+ HQÊM; K°i i`,K +•M- i? M?QM; ç°i M?B M ;BªK
HQÊM; M?Ä çB b) bªM bBM? HQ¢B +ªK ;B€+ ?Q i?Q€i- bQ pÈB iW HU+ HQÊM; M
M;QÊ+ M? mX

" [m M K°i i?€M;- im pB ç½ ç°i T?€ iÈB .šM >²M i`mM; F€- iW F?B #QÊ+ p"Q .šM >
i`QM; i?ÌB ;B M ? B i?€M;- i®+ ç° im Hmv M M?Q p"v +?Q /M H` h`M; h?B M *Æ+ k

"QÊ+ p"Q .šM >²M i`mM; F€- \*´ h?–M F?–M; p°B p½ tm'i [m M- K` H'v ` >¶M æ°M
p` •K .QÆM; h`"M æ²- K¶B M;`v /MM; i?ÌB ;B M K°i + M? ;BÌ iB M ?"M? ibK ?B mX

Gw MB K +O >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i #€+ ç¢B iBM? i?•K- bQ pÈB ædM? h
FûK ?ÆM- ? B # M ?¶ i`Ê ibK ?B m HšM M? m- bQ pÈB H9+ ibK ?B m M?"T K–M >¶
iB M b•m ?ÆM K°i i–M;X

.mM; M?"T ç¢Q Hw +O >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i p"Q ædM? h?B M Zmv i M
Hmv M [mª M?B M H`K Qi +–M; M?B m- +`M; i? K i?–M; i?m"MX

•K .QÆM; h`"M æ² çQÊ+ tQM; H` ç M ?'i i`"M ç² \*´ >Q M;- ç° i`•M [mw F?–M; +–M
i?Q¢i M?bM •K .QÆM; h`"M æ² +?d H` K°i pÁM; i`ÁM ? B K`m i`„M; ç2M p¬ +MM; çA
i`W F€i`"M i?QÊM; +´ - i'i +ª+€+ ç¢B i`"M i'i +ª+€+ K–M T?€B i` M ç¢B HK+ *´ >Q
i`QM; ç| - iU M?B M i?•KªQ p¬ +MM;X \*´ h?–M ibK ?B m K'v M;`v +kM; F?–M; M?bM
M;`v M;Q¢B i`W ibK ?B m >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i p" •K .QÆM; h`"M æ²- i`
çti p"Q Kti im Hmv M- K¶B M;`v HoM? M;° K°i Qi- €T /KM; p"Q im Hmv M +ªK ;B€
ç²M; i?ÌB *´ h?–M +kM; F i ?ÊT ç¢Q MB K ædM? h?B M Zmv i çti p"Q >¶M æ°M •K
?"M? bQ b€M? M;?B M +Sm- i`mM; ;B M T?€i ?B M ` `i M?B m +?¶ +U+ F€i QÆM
+?'i ç¢Q MB K +`M; M?bM t•m ?ÆM K°i i–M;X

k3RX *?QÆM; 9y, hm oB h,M; G M U?¢VX

*S +€+? # M;`v *´ h?–M H¢B +?Q hB m "¢+? Mm®i p"Q K°i pB M v m ç M- F?–M; ?
h?QÆM; H M; i°+ p" tQ+? +?m`M i°+ pšM ibK FB K M?Q +k- *´ h?–M i?b pMB ç–m
i`QM; ?mv i ç°M;5

h?ÌB ;B M [m K m- çªQ K„i H¢B K°i i?€M; i`¬B [m - HBM? ?²M +O *´ h?–M ç½ ;B
T?€T HU+ +`M; H9+ +`M; K¢M?- im pB +`M; H9+ +`M; iBM? i?•K- i?ÌB ;B M i`ÁM
HoM? M;° >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i +QB M?Q ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M?'i ç`M?X

hm pB +O *´ h?–M iB M M? M?- H¢B b„T +?¢K p"Q #bM? +ªM? .šM >²M i`mM; F€X

æ²M; i?ÌB ç®B pÈB •K .QÆM; h`"M æ² `®i +m° + ç½ ibK ?B m çQÊ+ K°i çB K / H-
T?€T FB T i`QÊ+- \*´ h?–M HBM? M;° ` K°i #° i`"M T?€T KÈB- mv HU+ +QB M?Q H

hbK ?B m ç®B pÈB •K .QÆM; h`"M æ² #„i ç–m +| ?B m [mª- *´ h?–M +ªK i?'v KWM;

J'v M;`v b m K°i +?mv M F?B M \*´ h?–M KWM; `Ð tªv ` - hB m "¢+? ?–M K çO # i`
iB T?ªM SM;- i¢B i?ÌB çB K *´ h?–M çQ v m ç M p"Q KB M;- hB m "¢+? +?O ç°M;

h?lB ;B M ? B i?€M;- *´ h?-M ç½ +?Q hB m "¢+? Mm®i p"Q ?ÆM jy pB M v m ç M .
 >²M F€ i`QM; i v *´ h?-M pQÊi [m 9yy pB M- F?-M; bÊ ibM? ?m®M; v m ç M F?-M
 h?'v v m ç M +| i€+ /KM; ;B9T hB m "¢+? F?-B T?K+- *´ h?-M iB T iK+ ç~v M? M?
 v m ç M- K¶B K°i M;`v ç m ç9M; ;Bì ;B9T hB m "¢+? Mm®i p"Q K°i pB M v m ç M-
 +`M; H9+ +`M; +?mv M #B M i®i ç T ?ÆMX
 J¶B M;`v *´ h?-M ;B9T hB m "¢+? Mm®i p"Q K°i pB M v m ç M .šM >²M bÆ F€- HB
 i?€M;- hB m "¢+? `®i +m°+ +kM; KÎ ? B i`ÁM; K„i ç½ ç|M; +?†i bm®i #®M i?€M; [r
 h`QM; K„i hB m "¢+? `i m €K- p- i?-M- KÈB +?d KÎ K„i H¢B iB T iK+ ç|M; H¢B- p-
 @ u m ç M *`M; M?B m +`M; i®iX
 G"TiS+ H¢B ?-M K X
 *´ h?-M i?'v i? - HB M iB T ;B9T hB m "¢+? Mm®i p"Q ?ÆM KQìB pB M v m ç M- b
 +ÁM +?Q çO- H¢B +?Q hB m "¢+? Mm®i p"Q M,K pB M v m ç M .šM >²M i`mM; F
 +?9i- iB T iK+ +?Q hB m "¢+? Mm®i K°i pB M v m ç M .šM >²M ?"m F€X
 L m ç hB m "¢+? Mm®i M?B m v m ç M ?ÆM- *´ h?-M bÊ hB m "¢+? +?`m F?-M; M
 Zm K'v M;`v- hB m "¢+? pšM M?Q i`QÈ+ F?-M; i?'v idM? H¢B- *´ h?-M •K i?-K M
 v m ç M\ J°i H-M M[+?Q hB m "¢+? Mm®i p"Q ?ÆM KQìB pB M
 hW M;`v hB m "¢+? i?S+ idM? K°i H-M ç M ;Bì pšM +?Q ? +| ç°M; ioM?- pšM ?-
 h?-M H¢B +?Q hB m "¢+? Mm®i p"Q ?ÆM KQìB pB M v m ç MX
 >ÆM K°i i?€M; i`-B [m - b® HQÊM; v m ç M *´ h?-M +?Q hB m "¢+? Mm®i p"Q ç½
 "¢+? pšM F?-M; i?'v i?S+ idM?
 h? M?QM; i`aB [m # i?€M; im Hmv M- *´ h?-M H¢B ç°i T?€ #bM? +aM? .šM >²M i
 GBM? ?²M F?-M; M;WM; #B M HÈM- i?€M; i?S M?'i iW çS #û b€m im´B HÈM i?'M
 ? B #B M i?'M? i?B m MB M +?WM; KQìB ? B KQìB # im´B- i?€M; i?S # ç½ ççi
 i?•M i? iB T +`M pÈB *´ h?-M ?B M i¢BX
 h`aB [m ?ÆM #®M i?€M; # [m M- im pB *´ h?-M HB M iK+ i,M; H M ? B i-M;- #QÈ
 hm pB iÈB .šM >²M ?"m F€- iB T iK+ ç°i T?€ +?QM? H`"²B L;mv M F€- #²B M;mv M
 /UM; /K+ i? v ç´B p +?'iX
 GBM? ?²M i`QîM; i?"M? iÈB FQ+? +Ð ;B®M; M?Q i?•M i? im bo b) F?-M; iB T iK+
 b) +?mv M iW ?Q i?"M? i?U+- iB M ?"M? +?mv M #B MX
 GBM? ?²M .šM >²M ?"m F€ imv `^M; HÈM iQÆM; çQÆM; pÈB i?•M i? #bM? i?QìM
 i?b H¢B F?-M; +| # Q M?B M #B M ?| bQ pÈB HBM? ?²M pW KÈB ?bM? i?"M?- i?
 [m +kM; +| i? i M #B MX
 GBM? ?²M bmv v m M?Q p"v- HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B ?ÆM M[+kM; +| KS+ ç° M?'i
 M M K¢M? K) ?ÆM- +?d +| K°i #B M T?€T- ç HBM? ?²M iW ?Q ?| i?"M? i?U+- HU
 +`M; K¢M? ?ÆM- T?€T HU+ +O im bo KÈB +| i? +`M; H9+ +`M; K¢M?X
 GBM? ?²M iW ?Q ?| i?"M? i?U+- bQ pÈB HBM? ?²M iW i` +QM iÈB i`QîM; i?"M? F
 Hmv M ç°i T?€ iB M p"Q "²B L;mv M F€ iU M?B M +kM; b) F?| ?ÆM .šM >²M F€ iÈB
 a m F?B `lB F?ÄB >Q h?B M h-M;- ?B M i¢B ç½ i`-B [m ?ÆM #a v i?€M;- +m®B M,
 ` - imv `^M; *´ h?-M pšM +ÁM ç M; î i`QM; æ-M; >Q M;- ?B p¼M; i`QÈ+ F?B *-M
 i`î p >Q h?B M h-M; F?-M; HÈM- i? M?QM; +?mM; [mv *´ h?-M pšM -K K°i T?-M
 Jm®M ç°i T?€ iÈB "²B L;mv M F€ F?-M; +| i?lB ;B M K'v i?€M; +,M #a M F?-M; +|
 bÊ *-M L;- "Q *aM? ç½ bÊK KÎ ` `²B- *´ h?-M iU M?B M b) F?-M; # [m M +?Q iÈB
 F€ KÈB i?-BX

"i [m€- H9+ M"v +?Q T?^B i?lB çB K tm'i [m MX

GB M iK+ im Hmv M #®M i?€M;- im pB +O *' h?-M F?-M; +?d HB M iB T ç°i T?€
?"m F€- ç²M; i?lB ibK ?B m ç®B pÊB >¶M æ°M •K .QÆM; +?•M [mv i +kM; çç i iÊB
i?•KX hW i`QM; •K .QÆM; h`"M æ² *' h?-M ç½ HBM? M; °` çQÊ+ K'v #° i`"M T?€T
/M +€+? ?Q`"M iQ`"M HoM? M; °•K .QÆM; h`"M æ² +ÁM FûK t pçM /†K- i? M?QM; i`
ç½ HoM? M; °` - +?Q /M ç®B K†i pÊB im bo EBK æ M F€+kM; +| i? bªM bBM? ` ?

"i [m€ *' h?-M +ÁM `i M?B m bU ibM? + -M T?^B tY Hw- i?S M?`i + -M Hmv M +?
M,M; HU+ i?B M #B M pçM ?| H` +?¶ /U HÈM M?`i ç *' h?-M +| i? çB HçB i`QM;
F?B tm'i [m M T?^B Hmv M +? tQM; +?•M M?•M ç M ,M p`QX

h?S ? B H` i`B HB m iQ`"M i?•M ?Q M; i?9 +U + -m + -M T?^B Hmv M +? i?`M? T?€
+? i?`M? #° T?€T #ªQ #b ;B€T- +?Q /M b m M"v #B M ?| i?b #ªQ ;B€T +kM; F?-M

h?S # L; ?`+? J M? >| GQM; [mv i- i?lB ;B M K'v i?€M; p°B p½ im Hmv M- i`MM; F
h?-M F?-M; T?•M ` M?B m i?lB ;B M im Hmv M L; ?`+? J M? >| GQM; [mv i- ?B M
+m®B +MM; i`QM; pB + im Hmv M L; ?`+? J M? >| GQM; [mv i- M m pQÊi [m çQ
i?`M? +?•M HQM; - # v HQÊM +?QM i-M; i`lBX

Jm®M ?Q`"M i?`M? M?[M; +?mv M M"v- +?Q Qi + -M T?^B +| i?lB ;B M K°i i?€M;-
*' h?-M KÊB +| i? tm'i [m MX

*?mv M *' h?-M Km®M H`K ç-m iB M ç| +?QM? H` Hmv M +? ` +?•M M? M ç M-
pB M >çQ h?B M æ°M; S?O- +| `i M?B m HBM? /QÊ+ M; Q`B M; ?bM M,K- Hmv M +
HQçB +?O /QÊ+ ?| ?bM? i?ªQ F?-M; i? i? v i? X

>| ?bM? i?ªQ +?d bBM? i`QÎM; içB æ¬M; >Q M; - ç²M; i?lB K'i Ryyy M,K Mªv K-K-
Ryyy M,K i?`M? i?K+ S?^B i`ªB [m M?B m i?lB ;B M M?Q p"v KÊB +| i? i?`M? i
i?`v M?Q i? M`Q +| i? M; ?oX

Gmv M +? +?•M M? M ç M +?d + -M +| ?| ?bM? i?ªQ Ryyy M,K H` çQÊ+ - M?QM; ?
i`QM; i v ?„M ?B M içB ç½ çç i iÊB F€ i?`M? i?K+ jyyy M,K- Hmv M +? ` +?•M M?
`i M?B m bQ pÊB ?| ?bM? i?ªQ Ryyy M,KX

>| ?bM? i?ªQ Ryyy M,K im´B Hmv M +? ` +?•M M? M ç M- im bo GBM? M?F€ ?Q
im bo æQç i s€ F€ +| t€+ bm'i `i M?Ä M?bM ` i?U+ ;Bª- ?| ?bM? i?ªQ kyyy M,K im
ç M +?Q /M H` im bo æQç i s€ F€ +kM; F?-M; i? M?bM ` çQÊ+ - im bo L; mv M h?
M?bM ` i?U+ ;BªX >| ?bM? i?ªQ jyyy M,K im´B Hmv M +? ` +?•M M? M ç M- im
iQ`"M F?-M; M?bM ` çQÊ+ - im bo JBM? E?B m F€ +| t€+ bm'i `i M?Ä +| i? M?bM

*?•M hB M

h€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L; ¬ "Q *ªM?

k3kX *?QÆM; 9R, hB m "ç+? "B M .`X

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, pBTp M/ M

*' h?-M bY /KM; +•v ?| ?bM? i?ªQ i`QM; i v Hmv M +? ` +?•M M? M ç M- M; QçB
+| t€+ bm'i `i M?Ä M?bM ` çQÊ+ i?U+ ;Bª- im bo J M? hmv M +ªM? ?Q`"M iQ`"M F?

hm bo JBM? E?B m F€ ç½ H` im bo çdM? + Q M?`i *' >Q M; ?B M içB- FB T i`QÊ+ *
p`Q JBM? E?B m F€- i€+ /KM; iQ HÈM +O +?•M M? M ç M +| i? M; ?o çQÊ+ - ?Q`"M
i?-M i?S+ +O i`i +ª K¼B M; QlB5

*´ h?–M pšM M?Q i`QÈ+ F?–M; M;WM; +?Q hB m "¢+? Mm®i p`Q v m ç M- i?ÌB; E
+? +?•M M? M ç M- *´ h?–M +| T?€T #ªQ ç M çdM? >Q`M; .QÈ+ hB M +?Q ?„M- im
T?€T #ªQ T?ÁM; M;U #bM? i?QÌM; - M?QM; F?B Hmv M ç M H¢B +| i€+ /KM; F€ /B
/–M /–M ?B M H M`ä`M; i`QM; ç–m ?„MX

h`aB [m çO +?QM +?QM i€K KQÆB K®i + M? ;BÌ- b„T iÈB #ªv M;`v #ªv ç K- *´ h?
+?•M M? M ç MX

Gmv M tQM; +?•M M? M ç M- F?–M; /Q /U M?B m- *´ h?–M H`T iS+ Mm®i +?•M M?
ç M ?Á i M i`QM; +Æ i? `²B iÄ ` iQ`M i?•MX

G¢B i? K # M;`v # ç K \*´ h?–M KÈB ?Q`M iQ`M ?'T i?m +?•M M? M ç M- ç²M; i?
çQÈ+ M,M; HU+ H`v ;Bª H`K i?U+ - i?B M #B M p¢M ?| +O +?•M M? M ç MX

h?2Q i•K MB K +O *´ h?–M +?mv M ç°M; - M;Q¢B ?bM? +O ?„M F?–M; M;WM; #B
ç½ iWM; ;†T [m - +m®B +MM; iÈB M?[M; v m i?9; †T çQÈ+ i`QM; v m pU+ M?Q H
v m- +?m`M v m h`i +ª +€+ ?bM? i?€B v m im #B M ?| F€ ç m #` \*´ h?–M #B M ç`

*m®B +MM; *´ h?–M #B M i`Î p #ªM i? - F?|2 K–B M? +? H M- K°i M?•M im +| i?
#° /¢M; v m im M?Q ?„M- +?Q /M H`iQ`M #° æ–M; >Q M; +kM; +| i? i?–M; i?m`M
M? M ç M- *´ h?–M H`T iS+ #„i ç–m Hmv M +? T?€T #ªQ t`H•M- H)` im bo Hmv
T?ªB +| im pB `²B L;mv M F€ i`Î H M- H`v HBM? ?²M +?B ?Ä ç½ i?`M? i?U+ +?`i #
EBK æ M F€- ?B m [mª Hmv M #ªQ +`M; i®i ?ÆMX

``i [m€ *´ h?–M imv +?d +| im pB .šM >²M ?"m F€- M?QM; +QÌM; ç° T?€T HU+ +ÁM
?"m F€- ç²M; i?ÌB ?„M +ÁM im Hmv M L;U >Ä S?–M h?B M [mv i- /MM; pB K ?Ä
T?€T #ªQ- +QB M?Q iK i" T ç–v çO çB m FB MX

*?d H`- ç M; H9+ \*´ h?–M +?m`M #` #„i i v p`Q Hmv M +? T?€T #ªQ- hB m "¢+? H
T?ªM SM; - i?•M i? hB m "¢+? ç°i M?B M T?€i` K°i i–M; [m M; K M; K`m i`„M; - iQ
M?Q #B M b€M; - +QÌM; ç° M,M; HQÊM; # ç°M; iW i`QM; +Æ i? hB m "¢+? K¢M? H

•M? K„i *´ h?–M #B M ç´B- H`T iS+ çB iÈB # M M;QÌB hB m "¢+?X \*?d i?`v i` M
M;WM; +| [m M; ?Q #B M ç´B- iU ?²M?Q +| ? B +¶ M,M; HQÊM; ç M; ;B Q +?B M

*´ h?–M ç9i +?Q hB m "¢+? b® HQÊM; v m ç M QÈ+ +?WM; K°i i`,K b€m #ªv KQÆ
ç m H` v m ç M .šM >²M bÆ F€- i? M?QM; v m ç M .šM >²M i`mM; F€ +kM; +| ?ÆM
.šM >²M ?"m F€ +?WM; ?ÆM KQÌB pB MX

hB m "¢+? KÈB +?d +| im pB .šM >²M bÆ F€- HU+ HQÊM; +O M?[M; v m ç M M`v ç
iQ`M H` K°i ç®M; M,M; HQÊM; `i HÈM- i? M?QM; M?bM #° /€M; +O hB m "¢+?-
K°i HQ¢B M,M; HQÊM; F?€+ ç M; +?®M; H¢B v m HU+ #ªM M;mv M- i?U+ HU+ K¢
HU+X

*´ h?–M /MM; i?–M i?S+ ibK FB K- HU+ HQÊM; ç M; +?B M ç`m pÈB v m HU+ FB /
i?S+ +O h`M; h?B M *ÆX

hB m "¢+? #` h`M; h?B M *Æ HB + K„i K°i +€B H`T iS+ T?ªM T? T?•M i?–M i?m`i-
F?–M; iB T iK+ T?ªM FQ+?- M?QM; ç½ ç€M? p`Q +Æ i? hB m "¢+? K°i ç¢Q i?–M i

h?–M i?S+ +O h`M; h?B M \*Æ +QÌM; ç¢B +Ð M`Q\ hmv `^M; +?d H` K°i çB K- M?Q
#° + T?€i` - p– Hm`M i? M`Q \*´ h?–M +kM; F?–M; T?€i?B M` çQÈ+ - i?ªQ M`Q h
#`i idM? - M;mv M H B +?QM? H` #` i?–M i?S+ +O h`M; h?B M *Æ ç M†M;X

L;`v i`QÈ+ hB m "¢+? i?S+ idM? i`QM; M?€v K„i ç H¢B K°i +•m M!B H` /MM; ? i iQ
KQÊM HU+ HQÊM; v m ç M i¢Q` K°i H¶ ?´M; +U+ M?Ä ç®B pÈB i?–M i?S+ +O h`
i?S+ +O h`M; h?B M \*Æ H`T iS+ i`B M F? B T?ªM €T +? - b m ç! hB m "¢+? +`M;

h`aB [m çQ¢M i?ÌB ;B M /`B *´ h?–M HB M iK+ ;B9T hB m "¢+? Mm®i v m ç M p`Q
hB m "¢+? +`M; M;`v +`M; K¢M?- `®i +m° + ç½ +| i? ç€M? K°i i`"M pÈB i?–M i?S+

h?-M i?S+ +O *´ h?-M çªQ [m - +| i? i?´v çQÊ+ i`"M +?B M b„T F i i?9+ - imv `^M;
i?-M i?S+ +O h`M; h?B M \*Æ pšM ´M ç`M? +?B K i?QÊM; T?QM; - hB m "ç+? pšM
G9+ M`v `®i +m°+ *´ h?-M +kM; ?B m ` w iS hB m "ç+? M|B + -M v m ç M - +`M; M?
i?ìB ?ÆM +?K+ pB M v m ç M tm´i ?B M i`QM; i v- ;B9T hB m "ç+? Mm®i p`Q i`Q
K„i i?Q`M; +| i? i?´v çQÊ+ - ?Q`M i M i`QM; p`B H -M +?ÈT K„i- ;B M?"T p`Q i`M
h`M; h?B M *ÆX
h?2Q v m ç M ?Á i M - v m HU+ +O hB m "ç+? +`M; H9+ +`M; KçM? ?ÆMX
*´ h?-M i?´v i? - iB T iK+ ;B9T hB m "ç+? Mm®i v m ç M - K°i pB M HçB K°i pB M v
i M i`QM; +Æ i? hB m "ç+? - ?| i?`M? v m HU+ - F?-M; H•m b m *´ h?-M ç½ /MM;
v m ç M .šM >²M bÆ F€ +ÁM HçB - i´i +ª ç m #` hB m "ç+? iB m ?| +U+ M? M?X

@ L;QÆB imv H" FBK HQM;- M?QM; #'i [m€ +?d +| im pB .šM >²M ?"m F€- ?W5 .M
ç F?B / K°i Qi im bo "²B L;mv M bÆ F€ K" i?-B- "²B L;mv M i`mM; F€ M;QÆB ç½ M
H M; pQÆM; +kM; /€K /äM; /¢+X

*a ? B K¶B # M M|B K°i +•m- +?d +?®+ H€i b m ?ÆM KQ`B ç¢Q ç°M [m M; FB ç½

L|B tQM;- €M? K„i h?B M .¢ G M; oQÆM; `ÆB p"Q M;Q`B hB m "¢+?- +Q`B M|B,

@ >„+ ?„+5 .U+ ç¢B pQÆM; i?Q+? K„ M[- K°i v m im .šM >²M F€ ?Q"MiQ" M #B M ?
p¬ +MM; v m i?Q+?X

hB m "¢+? +?2 KB M; +Q`B,

@ .U+ ç¢B pQÆM; iÈB ç` M;K+ çB- i +?d i?Q+? *´ h?-MX

@ L;QÆB i M H" *´ h?-M\

•M? K„i h?B M .¢ G M; oQÆM; `ÆB p"Q FBK HQM;- i`QM; HQM; i°+ ç¢B i? H" ?
+kM; +| K°i Qi ?¼ F?€+ M?QM; `i i?Q i?Èi- M m F?¬M; T?ªB ? B ?¼ HQM;- M; C
HQM; M"v iU ?² F?¬M; HÈM M?Q iQÎM; iQÊM; # M ç-m +O KbM?- i`QM; HÁM; h?

*´ h?-M +?d M?bM ?ÆM KQ`B ç¢Q ç°M [m M H-M HQÊi tm'i ?B M- F?¬M; i`ª H`B +
K" i?-B- +| ç€T H`B ? v F?¬M; F?¬M; [m M i`¼M;X

_i M? M?- ?ÆM KQ`B ç¢Q ç°M [m M; HB M iK+ +?¢v iÈB T?Q b m h?B M .¢ G M
H M; i°+- +kM; +| v m im tQ+? +?m~M i°+- i`QM; ç| i?QÆM; H M; i°+ p" tQ+? +?m~
L;mv M i`mM; F€- +ÁM H¢B ç m H" "²B L;mv M bÆ F€ p" .šM >²M ?"m F€X

>„+ ?´ i°+ p" +m²M; bQ ç½ F i i?9+ +?B M ç'm iW H•m- +Q`M; ;Bª +€+ i°+ H-M HQ
ç€K v m im ` M;Q" B i`mv ibK i?'T M?'i +kM; +| im pB .šM >²M ?"m F€X

*´ h?-M K°i KU+ +?| çÊB ç€K v m im M"v ç M +MM; M? m- KB M +?Q ç€M? +? i K°
i€M- F?| b,M ;B i ? iX

EBK HQM; +?Q ç°M; i?O- h?B M .¢ G M; oQÆM; +`M; F?¬M; ç°M; i?O- +?| F?B
?ÆM K°i M;?bM v m im i`mv b€i ç m #` +? i ? i #ÎB FBK HQM;- h?B M .¢ G M; oQÆ
im i iK- F?B ç| #„i ;B[FBK HQM; +`M; M„K +?„+ ?ÆM K°i +?9iX

*?9M; v m im pW ç M- h?B M .¢ G M; oQÆM; H"TiS+ MÎMK +Q`B- M|B,

@ *´ h?-M- M;QÆB

@ *€+ M;QÆB +| i? çB +? i çQÊ+ `²B5

>²M; [m M; i`QM; K„i FBK HQM; +?Êi H|2- i? M? •K +O *´ h?-M H"TiS+ p M; H M
[m M;- i`QM; b€i M ç½ pQÊ [m F?QªM; +€+? ;-M i`,K i`QÊM;X

h`QM; KB M; KÎ` - K°i M;KK pB K ?Ä T?-M i?B M T?mMiÈB- ç²M; i?`B ? B +U i`ª
#„i p T?Q h?B M .¢ G M; oQÆM;X

h?B M .¢ G M; oQÆM; +?Q M|B tQM; H`B- +?9M; v m im ç m ç M çO- *´ h?-M H"TiS

h®+ ç°+O FBK HQM; +U+ M? M?- HU+ HQÊM; [m€ K¢M?- ?Q"MiQ" M pQÊi [m /U
i`QM; i?`B ;B M M;„M +?d F`T H'v ` K°i FB M T?€T #ªQ +?†M H¢B çÊi +¬M; FQ+? p
? B +U i`ªQ HB M ç€M? # v T?€T #ªQ +O h?B M .¢ G M; oQÆM;- K°i i`ªQ F?€+ iB
b„+ #ûM F?¬M; ;b b€M? çQÊ+ M?'i i?`B +„i tmv M [m i?•Mi? h?B M .¢ G M; oQÆ

*´ h?-M ?| i?•Mi?`M? FBK HQM;- +?B m /`B ?ÆM b€m KQÆB i`QÊM;- K°i HQM; i
K¶B K°i ç-m M;|M i v i`QM; ç| ç m HÈM ?ÆM #ªMi? +O h?B M .¢ G M; oQÆM; ?B
G M; oQÆM; #` i`9M; i`ªQ b„M #ûM H"TiS+ #` +?B i?`M? K'v F?®BX

h?QÆM; +ªK i? v- h?B M .¢ G M; oQÆM; +ÁM +?Q F`T T?€i ?mv im pB "²B L;mv
?Q"MiQ" M #` ?Ov /B i- HBM? ?²M ?„M M?'i i?`B iW i`QM; i?•Mi? # v ` - pW H9+
i`9M;- H"TiS+ ?| i?`M? ?Q p¬X

æ€K v m i m + Á M H ¢ B p W K È B ¸ M ? O M ; ? ° T ? Q b m h ? B M . ¢ G M ; o Q Æ M ; - i ?
h ? B M . ¢ G M ; o Q Æ M ; M ; ½ t m ® M ; - + ? 9 M ; v m b Ê ? ½ B - * ´ h ? - M + ? d / M M ; K ° i i ` a Q
o Q Æ M ; - F ? ¬ M ; + ? 9 i / W M ; H ¢ B - H ¢ B K ° i M ; K K p B K ? Ä T ? - M i ? B M T ? m M K ¢ M ? p
+ O ? „ M ; B ® M ; M ? Q i ? B K ¸ B M ¸ ² M ; i ? Ì B i ? 2 Q b m X

* ? • M h B M

h € + ; B ª , 1 E

Z m v M j , * ¬ M L ; ¬ " Q * ª M ?

k 3 d X * ? Q Æ M ; 9 9 , J ° i > Á h ? Q Ê M ; U i ? Q Ê M ; > ¢ V X

L ? ! K / ` + ? , . m M ; M ? B

L ; m ² M , p B T p M / M

G B M i B T p M ; H M i B M ; F m i ? ª K i ? B i - p ¨ B i M v m i m # ` + U i ` a Q ¸ ª Q [m - i ` i +
p K M - p ¨ B i M v m i m # ` p B K ? Ä T ? - M i ? B M ¸ ® i i ? ¨ M ? i ` Q i ¨ M X

J ` v i M v m i m + Á M H ¢ B M ? ` i i ? Ì B i m M ; T ? € T # ª Q T ? ! M ; H M + Q - i ` i + ª + ? ¢ v i ` ® M i
¸ ª Q [m - K ° i ¸ ¢ Q F B K [m M ; t û ` € + ? F ? ¬ M ; ; B M - H ¢ B + ! ? B i M v m i m # ` H Q M ; p
+ ? ¶ X

> Æ M K Q Ì B i M v m i m + ? d + Á M b ! i H ¢ B ? B i M v m i m " ² B L ; m v M i ` m M ; F € - p W
T ? € i ? B M ` i Q ¨ M # ° v m i m F ? € + ¸ m + ? i / Q È B + ¬ M ; F Q + ? M ? Q i ? B K ¸ B M + O

G m " M i ® + ¸ ° - v m i m t Q + ? + ? m ~ M i ° + M ? M ? ? Æ M M ? B m b Q p È B ; ½ v m i m " ² B L ; r
i ° + - F B K [m M ; + ? Ê i H ! 2 - * ´ h ? - M H " T i ` m M ; ¸ m ´ B i ? 2 Q i M v m i m t Q + ? + ? m ~ M i °

h ` M H Q M ; + ? Ê i M ? - h B m # ¢ + ? # Q È + H M K ° i F B M T ? € T # ª Q - M ? ` i i ? Ì B # v b M
¸ m ´ B i ? 2 Q T ? Q Æ M ; ? Q È M ; v m i m i ? Q Æ M ; H M ; i ° + + ? ¢ v i ` ® M X

h " i o k S ? B S ? Q M ; + ' T i ® + t m ' i ? B M i ` M H Q M ; F B K H Q M ; - i ® + ¸ ° T ? B ? ¨ M ? + O * ´
ª M * ´ h ? - M ? ! H Q M ; - i ® + ¸ ° + ! i ? b € M ? M ; M ; " ² B L ; m v M ? " m F € - ? B M i ¢ B + ° M
i , M ; i ® + - + Q B M ? Q H ` v m i m E B K æ M F € i ¢ B T ? Q Æ M ; / B M i ® + ¸ ° + k M ; F ? ¬ M ; i ?
i ? Î - F B K [m M ; ¸ ½ i ` m v ¸ m ´ B b € i T ? Q b m t Q + ? + ? m ~ M i ° + - + U i ` a Q + ? ° T K ¢ M ? -
i ? • M i ? v m i m t Q + ? + ? m ~ M i ° + M € i # ' v - H B M ? ? ² M p W t m ' i ? B M H B M # ` * ´ h ? - M
p B K ? Ä T ? - M i ? B M - H B M ? ? ² M v m i m " ² B L ; m v M i ` m M ; F € + ? d + ! i ? t m ' i i ? ;
p B K ? Ä T ? - M i ? B M T ? m M i ` 9 M ; - i ` U + i B T # B M i ? ¨ M ? ? Q p ¬ X

* ´ h ? - M i ? m i ? " T v m ¸ M t Q + ? + ? m ~ M i ° + p ¨ Q i ` Q M ; \* ¨ M E ? ¬ M h ` ¢ + ? - M ? ` i i ? Ì B F B
i ? 2 Q T ? Q Æ M ; ? Q È M ; v m i m i ? Q Æ M ; H M ; i ° + X

* ? d i ? ` v h B m " ¢ + ? ¸ S M ; i ` M T ? B F B K - t Q ¢ i K ° i i B M ; - v m i m i ? Q Æ M ; H M ; i ° + F
M ? b M - [m M ; K M ; [m , / ` i ` Q M ; K „ i h B m " ¢ + ? + ? Ê i H ! 2 - v m i m i ? Q Æ M ; H M ; i ° + M
? B K „ i H ° p K Ì K ` i - i ® + ¸ ° ; B ª K K ¢ M ? X

* ? d K ° i H - M ? ¬ ? ` T h B m " ¢ + ? ¸ ½ ¸ m ´ B i È B # M + ¢ M ? v m i m i ? Q Æ M ; H M ; i ° + - + -
K ° i ¸ ¢ Q + Q Æ M ; K M ; - + Q Æ M ; K M ; t i [m # K M ; v m i m i ? Q Æ M ; H M ; i ° + - F ? B M ?
i B M ; - ? B K „ i ? ² B T ? K + H ¢ B i ? M ? i d M ? - i ? M ? Q M ; ¸ ½ [m € K m ° M - T ? - M 2 Q + O
h B m " ¢ + ? F ?) H " i i v - v m ¸ M ¸ ½ # ` M ¨ M ; i ? m H ¢ B X

u m i m i ? Q Æ M ; H M ; i ° + + ? ¢ v i ` ® M + k M ; + ! i m p B " ² B L ; m v M i ` m M ; F € - i ` Q M ; M ?
" ¢ + ? - M m M ? Q M ! B * ´ h ? - M ¸ € M ? + ? i t Q + ? + ? m ~ M i ° + H " # ^ M ; p ¨ Q H U + H Q Ê M ;
/ U p ¨ Q M , M ; H U + [m , / ` F ? ¬ M ; ; b b € M ? ¸ Q Ê + - F ? B M ¸ ` + ? M ? • M i ` Q M ; H 9 + # ' i i B

h B m " ¢ + ? ? B M i ¢ B + ! i m p B . š M > ² M ? " m F € - H B M ? ? ² M # B M / ` + Q Ì M ; ¸ ¢ B ; B ® M ;
/ Q È B E B K æ M F € ¸ ® B p È B F € i ? m " i T ? • M i ? - M + O M ¨ M ; ` ` i F ? ! + ? ® M ; ¸ ® B - i W T
" ¢ + ? + k M ; ; B ® M ; M ? Q * ´ h ? - M - + Q B M ? Q p ¬ ¸ ` + ? / Q È B E B K æ M F € ` ² B X

*?Q /M H" im bo EBK æ M F€ ç®B Kti pÈB F€ i?m"i T?•M i?–M +O hB m "¢+?- M
+kM; T?ªB ,M [mª ç„M;X

*´ h?–M ?! i?"M? i?•M M;QìB- ?¢ tm®M; Kti ç'i- hB m "¢+? +kM; çSM; i` M T?B
M +¢M? *´ h?–MX

*´ h?–M M?bM i?Q€M; [m #®M T?Q - ?ÆM kyyy /†K KÆ ?² +! K°i ç¢Q ç°M [m M;-
æ¬B H¬M; K`v \*´ h?–M M?Qm H¢B- i®+ ç° +O F M`v bQ pÈB h?B M .¢ G M; oQÆ
F?¬M; T?ªB H" +QìM; ;Bª "²B L;mv M ?"m F€ +O tQ+? +?m`M i°+ i?b `i +! F?ª M
æ M F€X

*´ h?–M M!B,

@ hB m "¢+?- M;QÆB i`®M p`Q i`QM; i v €Q i - M? M?

L;?2 ;B¼M; M!B +O *´ h?–M `i M;?B Ki9+- hB m "¢+? H"TiS+ ?! i?"M? K°i ç–m
i'+ `QÐB- # v p`Q i`QM; i v €Q +O *´ h?–MX *´ h?–M H"TiS+ #B Mi?"M? #° /€M
/MM; pB K?Ä T?–Mi?B M ç®i b¢+? i?Bi? +O ç€K v mim #`;B itmM; [m M?- v
E?–M h`¢+X

*´ h?–M iB m i®Mi?ìB ;B M ?ÆM ky H–M ?¬ ?'T- H`K tQM; i'i +ª +?mv M M`v- ç¢Q
K`v i`,K /†K- +€+? MÆB M`v F?¬M; iÈB kyyy M†KX

"QÈ+ H M T?€T #ªQ +O h?B M .¢ G M; oQÆM;- *´ h?–M HŠM; H†M; M?bM ç¢Q ç
+?d KQìB H–M ?¬ ?'T ç¢Q ç°M [m M; FB ç½ T?B ç°M iÈB ;–M ?ÆM Ryy M†K- ?ÆM
FB ç½ # v iÈB # M +¢M? *´ h?–MX

E M`v im´B +?WM; #®M KQÆB- i?•M i? ç½ ?Q`M iQ`M #B M ?! - i` M i v F?¬M; +
+?mv M ?! `i ;B®M; ?bM? M;QìB- bQ pÈB h?B M .¢ G M; oQÆM; +`M; i? Ki`B i
K°i +QM ?´ ?! ?bM? M;QìBX

Zm–M €Q K`m ç2M- ? B K„i i`M ç–v iBM? [m M; M?bM *´ h?–M- KîKB M; ?ÄB,

@ hbM? ?m®M; MÆB M`v i? M`Q\ æ–m ¬ HQM; FB ç•m\

*´ h?–M M;?2 h?B M G M; M!B i`M ç² \*¬M L;¬ "Q \*ªM? i`QM; i v ?„M +?QM? H`v n
K`v m mim M`v K†+ ç² ç2M- i?•M M;QìB ç–m ?´- t2K` +?QM? H`v mim ?„+ ?´ i°+ L

hm pB +O ?„M F?B M *´ h?–M p¬ +MM; +ªM? ;B€+- /o M?B M H`K°i ;½ v mim EBK

hm bo FBK ç M ç¢B ç¢Q #QÈ+ p`Q EBK æ M F€ ç½ +QB M?Q #QÈ+ +?•M p`Q ç¢B ç
L;mv M F€ i,M; H M F?¬M; +?d KQìB H–M5 L; v +ª F?B *´ h?–M F?¬M; i? K ç v n
p`Q i`QM; K„i- i? M?QM; ç®B Kti pÈB v mim EBK æ M bÆ F€- ?„M +! FBM? M;?B
`ä`M; F?¬M; T?ªB H" ç®Bi?O +O ç®B T?QÆM;X

*´ h?–M H"TiS+ +mM; FQM? M!B,

@ æ¢B pQÆM;- FBK HQM; FB HÊB ?¢B p¬ +MM;- T?mM` HQM; pB K- i?m°+ ?¢ F
i?B m +€+ ?mvM? ç i?"M? i`Q i`M- i?m°+ ?¢ K v K„M i`€M? çQÈ+ K°i FB T- ?„M #
iS+ +?¢v i?2Q ?QÈM; #„+ `²B5

*´ h?–M ?! i?•M i?"M? h?B M .¢ G M; oQÆM;- +?Q /M H" im bo J M? hmv M +ªM? +
?m®M; +?B H" ?´ v m EBK æ M F€5

>´ v m M`v +?QM? H` ç†+ bS ?„+ ?´ i°+ T?€B iÈB- H`i K ç¢B pQÆM; ?„+ ?´ i°+ - i

>„+ M? M?QÈM; K`v- M!B,

@ E?¬M; T?ªB M!B FBK HQM; FB +?d +! im pB .šM >²M F€ ? v b Q\ a Q HÊB ?¢B

*´ h?–M M!B,

@ EBK HQM; FB F?ŠM; ç`M? /MM; #Q T?€T M`Q ç!- +! i? F?B M im pB i,M; K¢M?
?ÆM i?m°+ ?¢- ç¢B pQÆM;- M m M;QìB ;†T ;Ð- M;?bM p¢M H–M M M +`M i?"MX

>„+ M? ;”i ç-m- M|B,

@ æB T?QÆM; #„+ \ LÆB ç| +| T?QM; iÄ +O tQ+? +?m~M i°+- ?W- i M; QÊ+ HçB
Q M?B m HÊB ?çB5 L; QÆB i`Î p #ªQ p H½M? ç` # MFB - +| iBM iS+ FBK HQM

@ _ä æçB pQÆM; X

*´ h?-M F?) ;”i ç-mX

>„+ L? ?| i?“M? K°i ççQ [m M; K M; K”m ç2M- # v p T?QÆM; #„+- +?d KQÌB K’
çQÊ+ ? B i`,K /†KX

*´ h?-M KdK +QÌB- FB K i` i9B i`[p”i +O h?B M .ç G M; oQÆM; K°i HQÊi- F?-M
?“M +—M- H”K HoM? +?O K°i T?QÆM; - F?-M; +| F?ªM, M; F?-M; +| +ª ç` ç²X •M?
H M; pQÆM; b) F?-M; M?Q ?„M K” iU KbM? +| K°i ç°M; T?O `B M; - iU M?B M +|`
i?2Q # M M; QÌB- çB iÈB ç°M; T?O +O ?„M iB K FB K K°i +?9i- M?`i ç`M? +| i?m?Q

*´ h?-M #QÊ+ H M T?€T #ªQ- T?B ç°M p T?QÆM; i•v- v m i m i?QÆM; H M; i°+ i`n
i•v- p”v ç°M; T?O +O H M; pQÆM; FB M?`i ç`M? Î T?Q i•vX

æ†+ bS >„+ L? +O ?„+ ?´ i°+ HB MiK+ T?B ?”M? ?ÆM K°i + M? ;BÌ- /Á tûi +ªM i?
id Kd [m M b€i K†i ç’i- FBK HQM; F?-M; i?’v ç•m- M?QM; ?Á i?QÊM; i?b HçB +| I

J°i; ½ ?Á i?QÊM; + Q HÈM QÊ+ +?WM; KQÌB K’v i m´B ç M; çB HçB i`QM; `WM; `”
M; QM pW ,M i?`i MQÊM; i`QM; i v- i?€B ç° b v bQ i?QªB K€B- iU ?² p— +MM; ?Q

k33X *?QÆM; 99, J°i >Á h?QÊM; U?çVX

>„+ L? M?bM i?’v M; QÌB M”v M?`i i?ÌB M´B ;B”M H¬B çbM?- K°i i M i m b o M?•M i
M”v- HçB ,M i?`i m®M; `QÊm p— +MM; i?ªM? i?ÆB M?“M ?ç- i?U+ bU H” #m²M +QÌ
+?9M; v m i m p”Q i`QM; K„i X

hçK i?ÌB F?-M; +| iBM iS+ p FBK HQM; - F?-M; #B i iÈB F?B M”Q KÈB iB K çQÊ+-
H M M; QÌB ;½ ?Á i?QÊM; M”vX hB T ç M- K°i ççQ ?„+ K M; M?Q çB M- ç°i M?B M

*€+? M; ?bM i`QÊM; ;½ ?Á i?QÊM; HB M +| T?€i ?B M- M; ~M; ç-m M?bM i?Q€M;
+€+? ?Á i?QÊM; # KQÆB i`QÊM; - i`QM; K„i i”M ç-v b€i F?Q- [m€i HÈM,

@ h†+ ?Á i?QÊM; F?€ H„K- /€K iÈB v m pU+ +?9M; i b€i bBM?- i t2K M; QÆB +?

æ M ;—M KÈB M?bM i?’v ;½ ?¼ i?QÊM; M”v K†i M?Q [m M •K- M; ”v i?QÌM; KQÌB
bQM; FB K- K†i i`„M; i` Q- M m M?Q ç-m ç i|+- i`QM; i v HçB +—K K°i i? M? +?B
+¬M; iY H”K çB M çªQ ?”M; M; ?bM ?”M; pçM i?B m M[X

*?d H” H9+ M”v- K°i i v ;½ ?Á i?QÊM; i`¼+ ç-m FB +—K i?2Q ?² H¬ `QÊm- K°i i v
#B i H” +O v m i?9 M”Q- KB M; #|M; KÐX

æ®B pÈB >„+ L? `®M; ;B”M- ?Á i?QÊM; pšM +?Q +| # Q M?B m T?ªM SM; - ;BÆ

@ E?-M; T?ªB +?d H” K°i ç-m ?„+ ?´ i?¬B b Q\ Zm€i i?€Q +€B ;b- B- i?`i M”v [n
`,M; - #’i [m€

L; [F?Q ?Á i?QÊM; pW +?mv M- ;BÆ ;BÆ ?² H¬ i`QM; i v H M M|B,

@ _QÊm M”v +O i H” `QÊm M; QM- M; ¼+ [m€M? iB M M?QÐM; ç M?`i h`mM; >Q M
`QÊm pÈB ?Á i?QÊM; - pW ,M i?`i ?„+ ?´ \ >„+ ?„+- M; QÌB #bM? i?QÌM; Km°M iB K
i?QÊM; i +kM; F?-M; +?Q ç•v5

>¼ i?QÊM; M|B tQM; ?QM; T?’M #®+ + Q- K” >„+ L? M; ?2 çQÊ+ i?b iS+ ;B”M iÈB

*€B ;b +?d K°i ç-m ?„+ ?´ i?¬B b Q\

.o M?B M +ÁM KÌB ?„M +MM; M? m m®M; `QÊm ,M i?`i ?„+ ?´ \

h?•M H" i K çϕB pQÆM; ?„+ ?' i°+- M; ?2 tQM; HQϕB M; ¬M M; [M"v- i`QM; HÁM; H
@ _®M;

>„+ L? #B M ç' B- ?Q" M iQ" M #B M i? "M? ?„+ ?' - ; -K H M ; B" M /[- [m€i HÈM,
@ :B i ?ϕB i°+ HQϕB ?„+ ?' i - im bo M?•M HQϕB- i Km®M tû M; QÆB i? "M? pϕM K
>Á i?QÊM; +QìB ?„+ ?„+ - F?¬M; ? iS+ ; B" M- +QìB M|B,

@ h`€+? F?¬M; çQÊ+ M; QÆB F?¬M; ,M i?`i ?„+ ?' - M; mv M H B M; QÆB +kM; H" K
+-M M' B ; B" M- F?¬M; i?Q+? ,M i?`i ?„+ ?' +kM; F?¬M; b Q- Î ç•v +|`'i M?B m T
+?Q iÈB ; †K ? B +€M? +?BK H" çQÊ+5 J°i M; KK M; ¼+ [m€M? iB M M?QÐM; - K°i M
; B M 5

@ Jm®M +? i5

GY ; B" M +O >„+ L? #®+ H M i" M i`ìB- HB M p¼i p T?Q ?Á i?QÊM; X

E?QªM; +€+? # KQÆB i`QÊM; - i`QM; +?ÈT K„i >„+ L? ç½ H'v` K°i i? M? ?' ç-m
i`QÊM; M"v M M tm®M; - F?¬M; F?Q H" T iS+ T?•M HB i b M; ? B # M- #'` K°i çϕ
HÈM- ; B®M; M?Q HQm iBM? `ÆB tm®M; ç'i- i`QÊM; iÈB i`QÊ+- iB M; tû ; B| i?2Q

u m im EBK æ M F€ tm' i i?O- mv HU+ KϕM? K) F?¬M; #bM? i?QìM; - `²B ç°i M?B M
i?2Q b|M; F?Q +m²M +m°M- T?QÆM; pB M K'v i` ,K i`QÊM; tmM; [m M? +€i # v ç€
#B M ç' BX

>Á i?QÊM; M?bM ?' ç-m i`QÊM; /Q >„+ L? #' iÈB- i`QM; K„i F?¬M; ? FBM? ?Q" M
?ϕ tm®M; - ç°i M?B M +?mB tm®M; /QÈB ç'i- M?`i i?ìB #B M K' i F?¬M; +ÁM #|M; /

•K >' ç-m i`QÊM; ç€M? p"Q K†i ç'i- iϕQ` K°i ?® b•m p" B +?K+ i`QÊM; - +QÆM;
F?¬M; ; b b€M? çQÊ+ F?m +? i€M #®M T?Q - i`QM; pÁM; T?QÆM; pB M K'v i` ,K i
i-M; - ; B®M; M?Q KϕM; M? MX

>„+ L? i?m i`QÊM; - H" T iS+ ?ϕ tm®M; ?® b•m # M /QÈB- ? B K„i M?Q çB M- id Kd
K'v i` ,K i`QÊM; tmM; [m M? X

" M +ϕM? ?® b•m- p i M Si i` M K†i ç'i`°M; +?WM; i`QÊM; `QÐB- p i M Si iW`°M; i
i` ,K i`QÊM; - M?bM i bM? i`ϕM; ?B M iϕB- +?Q Qi b•m ?ÆM ? B i` ,K i`QÊM; /QÈB M
ç°M; i? "M? +€i pKMX

>' ç-m i`QÊM; FB ?-m M?Q HÈM #^M; i?•M i? +O ?Á i?QÊM; - M M tm®M; K†i
M"v F?¬M; +?çv` F?ÄB T?QÆM; pB M # i` ,K i`QÊM; - ?Q†+ H" +?mB b•m tm®M;
i?b F?¬M; i`€M? F?ÄB +€B +? iX >„+ L? i?'v`'i`ä`"M; - ?Á i?QÊM; #'i [m€ +?d
K" i?¬B- imv i ç®B F?¬M; +?`m M' B mv HU+ K°i i`QÊM; +O ?„MX

*?d +-M iϕB T?QÆM; pB M # i` ,K i`QÊM; ?Q†+ b•m ? B i` ,K i`QÊM; /QÈB K†i ç'i
+? i +kM; K' i MY +€B KϕM; X

æÊB K°i H9+ pšM F?¬M; i?'v ?¼ i?QÊM; iW /QÈB M M ç'i +?mB` - >„+ L? i?-K M
ç½ #` i`U+ iB T ç€M? +? i`²B b Q\

G" T iS+- >„+ L? /MM; i?-M i?S+ çªQ [m - M?`i i?ìB i` M K†i H° #B m i bM? FBM?
pB M jyy i`QÊM; - kyy i`QÊM; /QÈB K†i ç'i- /o M?B M F?¬M; ? +| K°i +?9i imM; iQ

>' ç-m i`QÊM; iQÆM; çQÆM; pÈB i?•M i? ?Á i?QÊM; FB - M M tm®M; /QÈB K†i ç
M?€v K„i +?' M ç°M; ?ÆM jyy i`QÊM; - b•m ?ÆM kyy i`QÊM; - +?Q /M H" i` M K†i ç
i?QÊM; +kM; F?¬M; +| F?ª M, M; pQÊi [m F?QªM; +€+? jyy i`QÊM; - + "M; çWM; M
ç' iX L m i` M K†i K†i ç'i- i`QM; M?€v K„i /B +?mv M çQÊ+ ?ÆM KQìB i`QÊM; ç½ H
ç•m +| Hw M"Q pQÊi [m F?QªM; +€+? jyy i`QÊM; \ *ÁM M m /QÈB K†i ç'i + "M; F?-

>„+ L? pšM +?Q iW #Ä w ç`M?- /MM; i?-M i?S+ [mûi [m [mûi HϕB K'v H-M- +m®
?ÆM Ryyy i`QÊM; - id Kd [mûi K'v H-M T?QÆM; pB M ?ÆM Ryyy i`QÊM; p" b•m /Q

E i [m^a pšM F?¬M; ibK i?´v imM; iQ+? +O ?Á i?QÊM; FB X
aU i?U+ +?SM; KBM?- ?Á i?QÊM; ç½ bÈK `ìB F?ÄB MÆB M`vX
@ hm bo M?•M i°+ b Q H¢B ;B^aQ ?Q¢i M?Q p`v\ Zm, /` M?Q p`v\
>„+ L? K¢M? K) ;ä ?„+ ?´ i`QÊM; tm®M; K†i ç´i- HÈM ;B¼M; +,K ?"MX

*´ h?¬M T?B ç°M /¼+ i?2Q ?QÊM; i•v- i´i +^a v m i?9 v m im ç m #€B T?K+- +^a /€K
ç m ;¼B ?„M H` H M; pQÆM;X \*´ h?¬M ibK p`B i M v m im M|B +?mv M bÆ [m -`
?m®M; +Æ #^aM T?¢K pB i?QÆM; H M; i°+X

L?QM; v m im M`v F?¬M; ? M;?o iÈB h?B M .¢ G M; oQÆM; i`QÊ+ K„i +?QM? H`
h?¬M ?ÄB +€B ;b iU M?B M H` i`^a HìB +€B ç´v- /M b Q çB M[+?9M; v m im +kM; M
+`M; F?¬M; bÊ +?9M; ?Q`B M;?B- F?¬M; ?B m ç m ?ÄB- M; v +^a ç°M; T?O MÆB M

hm v `^M; M?[M; +•m ?ÄB +O \*´ h?¬M ç m H` M?[M; p´M ç #bM? i?QìM; iÈB F€ H
+?O h?QÆM; G M; i°+ M`v- F?¬M; K°i v m im M`Q /€K F?¬M; i`^a HìBX

a m F?B i?,K /Á tQM; p` i`Q h?QÆM; G M; æ°M; S?O- ç²M; i?ìB i?,K /Á ?Q`M +^aM
v m im +ÁM ç M; i`QM; M;?B ?Q†+ M?´i i iQB K¢M;X h`QM; K„i +?9M; ç m H` p
H M; pQÆM; H¢B T?^aB ;B i +? i #¼M +?9M;\

G´v v m ç M +O ç€K v m im- i?B i? i?b ç®i i?`M? i`Q i`M- \*´ h?¬M ç`v M? M? i®
+?9i HQ H„M; # v i?ŠM; p ?QÊM; h?QÆM; G M; æ°M; S?OX

G½M? ç` [m<sup>a</sup>M ?¢i +O i?QÆM; H M; i°+ FûQ /`B i?2Q ?QÊM; ç¬M; i•v QÊ+ +?WM
+?WM; b€m p¢M /†K- +?QM? H` K°i i`QM; KQìB i°+ /`M HÈM M?´i T?K i?m°+ ?„+ ?
i°+- T?¢K pB [m^aM ?¢i iQÆM; çQÆM; M? mX

h?QÆM; G M; æ°M; S?O ÎT?Q i•v- +€+? MÆB M`v 3 p¢M /†K- MÆB M`v H` b`Q ?m
h?QÆM; G M; æ°M; S?O `°M; +?m pB +?WM; M;?bM /†K- i´M; +°M; +| dky iÁ ç°
G M; æ°M; S?O i?b Î i`mM; T?•K dky iÁ ç°M; T?O M`vX

*´ h?¬M iW i`QM; KB M; +?9M; v m im #B i çQÊ+- # M i` M ?„+ ?´ i°+ +ÁM +| K°i
QM; i°+- H` K°i i`QM; M?[M; i°+ ç`M +QìM; ç¢B M?´i v m pU+- T?¢K pB [m^aM ?¢i M
/†KX

*?•M hB M

h€+ ;B^a, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *^aM?

k3NX *?QÆM; 98, h?B M æ¢Q h?B M æ¢QX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

J` T?QM; H¬B QM; i°+ #´i [m€ H` K°i i`QM; M?[M; i°+ ç`M M?´i çŠM; i`QM; v m pU
pÈB T?QM; H¬B QM; i°+ imv F?¬M; M?B m M?[M; +kM; F?¬M; QiX J¶B K°i i°+ ç m
T?QM; H¬B QM; i°+- M?Ä M?´i +kM; F?Q^aM; #®M KQÆB p¢M /†KX

æ®B pÈB iQ`M #° v m pU+ K` M|B- K´v i M v m im h`9+ h? B F€ ? v .šM >²M F€ F?
iQM?- M m v m im F?¬M; ç¢i iÈB EBK æ M F€ i`Î H M- `´i Qi F?B `ìB F?ÄB T?¢K p
p`v ç€K v m im *´ h?¬M ;B i +?d +| FB M i?S+ ç®B pÈB T?¢K pB [m^aM ?¢i ?ÆM Ry
i°+ +MM; pÈB K°i Qi H½M? ç` T?K +`M i?QÆM; H M; i°+ K` i?¬BX

æ®B pÈB T?QM; H¬B QM; i°+- +?d H` M;?2 i M- F?¬M; ? #B i ibM? ?m®M; i?U+ i

æ®B pÈB ç°`°M; HÈM +O v m pU+ æ¬M; >Q M; - \*´ h?¬M iW FB T i`QÈ+ ç½ +| K M`v pšM M?Q i`QÈ+ #` +?'M ç°M; K¢M? K)- iQ`M #° h`mM; >Q M; - iS ç¢B æ æbM iQ+? ?ÆM kyy p¢M /†K- +°M; i? K /B M iQ+? h?€M? æbM? æ¢B EB M +kM; +?d H` h`QM; v m pU+- H½M? ç` +O K°i T?QM; H¬B QM; i°+ +kM; ç½ çQÆM; iQÆM; pÈB M?Q p`v `®i +m°+ v m pU+ æ¬M; >Q M; `°M; HÈM iÈB KS+ M`Q\ h?U+ bU M; ?2 K` J M; i?2Q i•K ibM? +?'M ç°M; - *´ h?¬M K°i çQÌM; T?B ç°M i?2Q ?QÈM; i•v- K'v M; G M; æ°M; S?OX

@ G M; oQÆM; L; QÌB ç½ p `²BX

*´ h?¬M pW KÈB ?¢tm®M; # M M; Q`B h?QÆM; G M; æ°M; S?O H`T iS+ +| K'v iB ` M; ? M? iB TX

*´ h?¬M ;"i ç¬m- çB p`Q h?QÆM; G M; æ°M; S?O- M|B,

@ L; QÆB T?•M T?| tm®M; /QÈB- F?¬M; +| ç¢B bU i?b çWM; +?Q #¼M +?9M; [m'v

@ _ä- H M; pQÆM; -

hB m v m ;"i ç¬m M|BX

*´ h?¬M i`U+ iB T çB p`Q ?"m T?O h?QÆM; G M; æ°M; S?O- ;¼B i'i +ª iB m v m p`

@ E?¬M; +| K M? H M? +O #ªM pQÆM; - F?¬M; +?Q T?ûTF M`Q +?¢v p`QX

æÈB F?B ç°M; T?O F?¬M; +ÁM K°i #|M; M; QÌB- *´ h?¬M H`T iS+ iB M ?"M? ibK F h?QÆM; G M; æ°M; S?OX æ€K iB m v m p` Kšm v m i?'v H M; pQÆM; +| +?9i H¢H M|B +•m ;b- H`T iS+ i?B ?"M?X

h`QM; æ¬M; >Q M; - bªM p`i T?QM; T?9- imv `^M; i?QÆM; H M; i°+ +?d H` K°i i°+ ç /M b Q +kM; [mªM Hw H½M? ç` ?ÆM KQÌB p¢M /†K- h?B M .¢ G M; oQÆM; t€+ i?

J°i Qi HBM? i?ªQ F?| tm'i ?B M i¢B h`mM; >Q M; - i`B HB m Hmv M +? T?€T #ªQ ç Qi- M?QM; F?B M *´ h?¬M FBM? ?d +?QM? H`- i¢B K°i +?¶ +| +'K +? T?QM; 'M / HBM? i?¢+? i`mM; T?~K- *´ h?¬M iQM? iQ€M- +| ?ÆM # p¢M F?®BX

J°i F?®B HBM? i?¢+? i`mM; T?~K iQÆM; çQÆM; pÈB Ryy F?®B HBM? i?¢+? ?¢T i?¢+? i`mM; T?~K +?QM?- M?Q p`v iQÆM; çQÆM; pÈB # i`,K p¢M HBM? i?¢+? ?¢

hW F?B #QÈ+ p`Q h?¬M >ªB +ªM?- \*´ h?¬M im Hmv M ?¬m M?Q +?d ?'T i?m HBM i`QÈ+ FB H'v çQÈ+ K'v M; ?bM HBM? i?¢+? i`mM; T?~K i`QM; *"M E?¬M h`¢+ +O ?B M i¢B ç½ iB m ? Q b¢+? b)- F?¬M; +| HBM? i?¢+? i`mM; T?~K #´ tmM; - i?ÌB ç i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` ?'T i?m HBM? i?¢+? ?¢T?~K- bQ pÈB HBM? i?¢+? i`mM; H-MX

hmv `^M; i`QM; *"M E?¬M h`¢+ +| ?ÆM # i`,K F?®B HBM? i?¢+? i?QÈM; T?~K- i? T?~K [m€ KS+ i`•M [mw- +?d F?B ç M im pB J M? hmv M +ªM? KÈB +| i? i`B i ç i`QM; HBM? i?¢+? i?QÈM; T?~K- ?B M i¢B +?d +| i? ?'T i?m i®B ç K°i MY HBM T?Q`²BX

J°i H-M H'v çQÈ+ ?ÆM # p¢M F?®B HBM? i?¢+? i`mM; T?~K- +kM; çO +?Q \*´ h J M? hmv M +ªM? F?¬M; +-M T?ªB HQ H„M; i?B m HBM? i?¢+? i`mM; T?~K- ç²M;

a m F?B i?m ? i iQ`M #° HBM? i?¢+? p`Q *"M E?¬M h`¢+- i`QM; HÁM; *´ h?¬M ` i?¢+? M`v ?„M i®B ç /MM; ? i? B p¢M F?®B- +ÁM i?W K°i p¢M F?®B- i`QM; HÁ MY +mM; +'T +?Q T?K i?•M ?„M- T?•M MY i†M; bQ i,- #¼M ?¼ F?¬M; im Hmv M . b® HQÈM; HBM? i?¢+? M`v M?'i ç`M? çO F?B M im pB i,M; i`QÌM; M? M? ?ÆM F?

L; Q¢B i`W HBM? i?¢+?- HBM? i?ªQ- j`B HB m T?€T #ªQ- i`QM; h?QÆM; G M; æ° +| K°i b® p`i T?~K p¬ +MM; F€ H¢ +?ŠM; i?'v # Q ;B| tm'i ?B M i¢B h`mM; >Q M; - pÈB im Hmv M F?¬M; +| # Q M?B m i€+ /KM; - \*´ h?¬M iW i`QM; b® ç| M?bM i?'v K

E?®B i?Ov iBM? K"m iQK M"v +| p¬ b® Kti- K¶B K°i Kti ç m +bQ i? T?ªM [m M; H
i?Qç i M?bM i-M; i-M; HÊT HÊT- +°M; i? K bªM bBM? K°i i-M; [m M; K M; K"m iQ
K„ ?mv M- M?Q ç M; i`QM; K°M; X

@ E?®B i?Ov iBM? K"m iQK M"v i?U+ tBM? ç T5

hB m "ç+? çSM; # M +çM? *´ h?-M- ?"B HÁM; +Q`B M|BX

*´ h?-M KdK +Q`B,

@ L?bM # M M; Q`B `i; B®M; bQ i,- tBM? ç T i?B M iB M- M?Q ç M; i`QM; K°M; ªQ
M?´i ç`M? `i i?Q+?X

hB m "ç+? +?m KB M; M|B,

@ h +kM; Km®M M|5

@ L"v

*´ h?-M +| +?9i +?-M +?`- M|B,

@ L; QÆB M?bM i`QM; ç°M; T?O M"v +ÁM i?Q+? +€B ; b ? v F?¬M; - +S pB + H'v çB
iBM? M"v b) /"M? +?Q M; QÆB\ >B M içB +?d +| K°i F?®B- i Km®M i†M; bQ i,5

hB m "ç+? KdK +Q`B- ;"i ç-m,

@ *kM; çQÊ+

E?¬M; +| K M? H M? +O ?„M- F?¬M; +| K°i v m im M"Q /€K + M çªK iU w iB M p"Q
h?-M ç½ /Á tûi iW i` M tm®M; /QÊB K°i H-M- `®i +m°+ +kM; ibK` K°i T?-M ç` ç?

"i [m€ F?B M *´ h?-M i?´i p¼M; +?QM? H"- K°i T?-M ç` ç² M"v +?d ;?B HçB T?çH
;?B HçB H½M? ç` T?QÆM; pB M ?ÆM 8y pçM /†K +O ?„+ ?´ i°+ +MM; pÊB K°i
[m M?X

æ®B pÊB p`i`Q ç` Hw i`QM; T?çK pB H½M? ç` ?„+ ?´ i°+ +| i? M|B ;?B +?ûT T
H M; i°+ p` tQ+? +?m`M i°+ Î T?QÆM; ?QÊM; i•v M K H½M? ç` ?„+ ?´ i°+ - K` b"Q
?´ i°+ Î i`mM; i•K H½M? ççB- h?QÆM; G M; æ°M; S?O i?b Î T?QÆM; #„+ - ?ÆB M
+?WM; +€+? M? m kj pçM /†KX

h?QÆM; H M; i°+ +?d +| ç` ç² T?çK pB H½M? ç` ?„+ ?´ i°+ - i`QM; HÁM; *´ h?-M i
i v ?„+ ?´ i°+ +kM; +?d +| ç` ç² T?çK pB H½M? ç` T?QM; H¬B QM; i°+X

Jm®M H'v çQÊ+ iQ" M #° ç` ç² v m pU+- bÊ`^M; +?d +| HQçB i°+ ç" M M?´i çŠM; M
u m pU+ iQ HÊM- M?[M; i°+ ç" M F?¬M; /QÊB M?´i çŠM; i?U+ bU F?| K` #B i çQÊ+.

*´ h?-M M?Qm K"v- v m pU+ M"v `°M; HÊM F?¬M; ;b b€M? çQÊ+- h`mM; >Q M; `°
+?d iB T; B€T pÊB K°i T?-M v m pU+ K` i?¬B- i?2Q +?B m iW M K iÊB #„+ - T?Q M
>ªB L K >Q M; - T?Q #„+ ; B€T pÊB ",M; L; mv M "„+ >Q M; - F?¬M; +| ç` ç² i`QM;
MÆB M"v H" M K #° ? v #„+ #° v m pU+- M m +?d çB i?ŠM; p ?QÊM; i•v- +| i? ? v
i?b F?¬M; M; Q`B M"Q #B i çQÊ+X

h`QM; HÁM; \*´ h?-M M; QM; i`¼M; - €M? K„i`ÆB p"Q #ªM ç² >„+ >´ GoM?- M m M
H½M? ç` +O T?QM; H¬B QM; i°+ - +| i? M?bM` çQÊ+ K°i Qi ç-m K®B- +kM; +| i

h`mM; >Q M; - >Q h?B M h¬M;

G9+ M"v ç½ H" ?ç im-M i?€M; +?QM- +m®B i?m F?¬M; F?Q K€i K X

L; "v ?¬K M v- >Q h?B M h¬M; +| K°i p` F?€+? M?•M- p` F?€+? M"v +| i?•M T?"M F
H" i¬M; +?O h?B M æçQ h¬M; - æçQ o¬ *U+X

h?B M æçQ h¬M; H" K°i K¬M T?€B ç†+ i?M- b® HQÊM; K¬M M?•M +U+ M?Ä- im b
K¬M M"v Î MÆB M"Q\

h?B M æ¢Q h¬M; M"v ç†+ i?M Î +?¶ M"Q\ G" i?B M ç¢Q K" F?¬M; T?ªB i?B M ç¢Q
*?•M hB M
h€+ ;Bª, 1E
Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

kNyX *?QÆM; 9e, aQ h, hQÆM; hQ Ui?QÊM; >¢VX

L?¡K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

h?B M æ¢Q h¬M; M"v ç†+ i?M Î +?¶ M"Q\ G" i?B M ç¢Q K" F?¬M; T?ªB i?B M ç¢Q
ob +¡ i`°K ç¢Q i?m"i M´B iB M; i?B M ?¢- K†+ /M iU tQM; H" h?B M æ¢Q h¬M;- M
M;Q" B pšM ;¼B i¬M; M"v pÈB i M H" h`°K æ¢Q h¬M;X

a® HQÊM; K¬M M?•M h?B M æ¢Q h¬M; `i Qi- M?QM; +€+ i¬M; T?€B i?B M ?¢ F
h?B M æ¢Q h¬M; bÎ i`QÌM; i`°K ç¢Q- #` +€+ i¬M; T?€B i?B M ?¢ +QB i?QÌM;- i?U
w [m H¢B pÈB h?B M æ¢Q h¬M;X

h?B M æ¢Q h¬M;- i M M?Q w M;?o - M¡B H" ç¢B ç¢Q +kM; F?¬M; T?ªB H" K¬M M?•
p" M; +?Q +?QM? KbM?- H" H" #ÎB pb h?B M æ¢Q h¬M; p" >Q h?B M h¬M; ;B®M; M?
h¬M; p" >Q h?B M h¬M; iWM; ?¼+ M;? i`QM; h?€B >Q *mM;- +QB M?Q H" bQ ?mv

h?B M æ¢Q h¬M; p" >Q h?B M h¬M; +¡ i¬M; [m M ? M"v- iW i?QÊM; +´ +?Q iÈB M
K¬M +?Q ? #` ;B€M çQ¢M- +?d H" K¬M M?•M h?B M æ¢Q h¬M; tm'i [m, M?"T i?-
;B M- #bM? i?QÌM; K'v M,K- i?"K +?Q ?ÆM KQÌB M,K- K¬M M?•M h?B M æ¢Q h¬M
h¬M; K°i H-MX

J" M; "v ?¬K M v- >Q h?B M æB M i` M h?B M æ¬ S?QM; +¡ F?€+? iW h?B M æ¢Q
M;QÌB iÈB +ÁM H" i¬M; +?O h?B M æ¢Q h¬M;- æ¢Q o¬ *U+X

æ¢Q o¬ *U+ M?bM [m QÈ+ +?WM; M,K KQÆB im´B- b„+ K†i ?²M; M?m" M- i v T?2
/€M; p,M M?Q T?QM; M?½- F?¬M; ;B®M; pÈB M;QÌB ç¢Q ;B - +`M; ;B®M; M?Q K°i
F?¬M; B M;?o çQÊ+ ?„M H" i¬M; +?O h?B M æ¢Q h¬M; M´B / M? i`°K ç¢QX

h?2Q æ¢Q o¬ *U+ iÈB ç•v +?d +¡ K°i M;QÌB- M?bM [m QÈ+ +?WM; i` M /QÈB # K
;BÈB EBK æ M i`mM; F€X

L;QÌB M"v i M H" æ¢Q *Ym h?B M- H" +QM i` B +O æ¢Q o¬ *U+- /WM; M?bM # M;
/QÈB # KQÆB im´B- i` M i?U+ i ?„M ç½ ;¬M #®M KQÆB- +kM; M?Q h?B M æ¢Q
K¶B i`°K ç¢QX

æ¢B ç¢Q i?B M ç` - ç¢Q i?¼ K M?- ç¢Q F?Q p" M h?B M ç` p¢M p"i ç m H" ç¢QX
ç¢Q i?¼ K M?- F?B M ?„M i?Q¢i M?bM M?Q i` ?ÆM KQÌB im´BX

h`QM; >Q h?B M æB M- i¬M; +?O >Q h?B M h¬M; o¬ h?Ov +MM; pÈB i?O i¼ iS K
"€+? .QÆM;- h" G¢+ >²M;- >Q" M; .QÊ+ hB M- K¶B K°i i?O i¼ ç m +¡ K°i ç iY i?•M

æ iY çSM; T?Q b m >Q" M; .QÊ+ hB M H" K°i i?B m M[K†+ €Q K"m HK+- H¬M; K
imv i i`„M;- ? B K„i i`QM; M?Q MQÊ+ KM i?m- KÆ ?² +ÁM ?B M ` p HQ H„M;- K°
;B®M; M?Q K°i ç¡ M i?¬M ?Q - M?bM [m K" ç°M; HÁM; M;QÌB- F?B M M;QÌB F?€

L m M?Q *´ h?¬M Î ç•v +?„+ +?„M b) iBK ç" T i?bM? i?`M?- M[iY M"v +?QM? H" bQ
*´ h?•M- >Q hY lv MX

S?K iY æ¢Q o¬ *U+ iÈB >Q h?B M h¬M;- iW H•m ç½ +?`Q ?ÄB HšM M? m- b m F?B
o¬ *U+ p" o¬ h?Ov ´M ç`M? M;²B i` M ;? i?O i¼ - æ¢Q *Ym h?B M çSM; # M +¢M?

G M iB M; #„i +?mv M- o¬ h?Ov ?ÄB,

@ æ½ ?ÆM ? B KQÆB M,K F?¬M; ;†T [m bQ ?mvM? `²B- im pB +O bQ ?mvM? HΦE
i?U+ bU ç€M; +?9+ KWM;- bQ ?mvM? iW i`QÊ+ iËB M v M?Q i?-M HQM; i?'v ç-m
ç°i M?B M iËB >Q h?B M h¬M;- ?ŠM H" +| +?mv M [m M i`¼M;5

@ > ?ª

æ¢Q o¬ *U+ M? ;B¼M; +QìB- M;?B K i9+ M|B,

@ æ¢B bU- ç¢B bU ``i HÈM5

L;?2 æ¢Q o¬ *U+ M|B M?Q p"v- i`QM; K„i K¼B M;QìB ç m H° p ?B m F€- o¬ h?Ov
M +¢M?- H"TiS+ €M? K„i `ÆB p"Q M;QìB æ¢Q o¬ *U+- M|B,

@ h?dM? bQ ?mvM? ;BªB i?Q+?X

æ¢Q o¬ *U+ M?bM +?9M; im bo i`QM; çB M- ?ÄB,

@ a Q F?¬M; i?'v >Q bQ ç \ >ÆM ? B KQÆB M,K i`QÊ+ i +ÁM +| QÊ+ ? M pÈB ?
i?¬M; #€Q ç¢B bU M"v- i +ÁM iQîM; `^M; >Q bQ ç ç½ iB T M?"M p`i`Q i¬M; +?O >
ç - F?¬M; M;?o iËB i¬M; +?O +Q M?B M H" bQ ç - i?U+ bU F?B M i ``i FBM? M;¢+

a„+ K†i o¬ h?Ov ?ÆB ç´B- F?¬M; ? p mB p - i`QM; K„i ? B M;QìB >Q" M; .QÊ+ hB M
+?'M ç°M;- M?bM æ¢Q o¬ *U+ H° ` K°i iB FBM? ?½BX

o T?-M # M;QìB ZmªM "€+? .QÆM;- G EB K Zm•M- h" G¢+ >²M;- i`QM; K„i ç m
iËB K°i ?²B S+ M"Q ç| b•m i`QM; HÁM; K¶B M;QìB- p T?-M ç€K ç iY ?"m ?@B i?b
bQ ç i`QM; KB M; æ¢Q o¬ *U+ H" M;QìB T?QÆM; M"Q\

@ æ¢Q bQ ?mvM?5

G EB K Zm•M çSM; H M- ¬K [mv M M|B pÈB æ¢Q o¬ *U+,

@ aQ ?mvM? +| çB m F?¬M; #B i- >Q bQ ?mvM? ? B KQÆB M,K i`QÊ+ ç½ M;½ tm@
#` J¬M; L;QM; ",M; H"K ?¢BX

æ¢Q o¬ *U+ #B M b„+- +ª FBM? M|B,

@ *€B ;b\ >Q bQ ç ?„M- ?„M- ç½ +? i`²B\

G EB K Zm•M ;"i ç-m- M|B,

@ ",M; h?-M h¬M; +MM; >Q h?B M h¬M; #'i +°M; ç€B i?B M- i? M?QM; i? HU+ "
+® ç i¢B æ¢B J¬M;- i?U+ HU+ K¢M? K)- i Km®M #€Q i?M +?Q >Q bQ ?mvM? +kM

@ > v +?Q +€B ",M; h?-M h¬M;5 æ€M; iB + >Q bQ ç - K°i çìB F€i" B- B5

æ¢Q o¬ *U+ i?Î /`B K°i iB M;- F?ûTH¢B ? B K„i- b m K°i H9+ H•m- i`QM; K„i F?-B

@ *€+ M;QÆB +kM; #B i- M,K M v H" M,K M"Q\

@ æ¢B .Q M? Ryyj M,KX

@ B +?ŠM; #B i M,K M v H" æ¢B .Q M? Ryyj M,K - T?K i?•M i ?ÄB +?QM? H"- M
M"Q b) bªv ` \

J°i i? M? •K p M; H M- K¼B M;QìB M?bM H¢B- +?QM? H" ;½ im bo +?WM; # KQÆB
hmv æ¢Q *Ym h?B M i?Q¢i M?bM F?¬M; M?Ä im´B- i? M?QM; M;[F?Q ;B®M; M?C
M?m F?Q i? M? MB M M?B i?mv iX

a„+ K†i K¼B M;QìB pW +?mv M- o¬ h?Ov H" M;QìB i?S M?'i i?®i` ,

@ L,K M v H" M,K *¬M L;¬ "Q *ªM? KÎ` X

L;?2 çQÊ+ #®M +?[*¬M L;¬ "Q *ªM?- i`QM; K„i >Q hY Iv M i? v ç´B- M?'i i?ìB ç +

æ¢Q o¬ *U+ ;"i ç-m M|B,

@ E?¬M; b B5 hB T[m K°i i?€M; M[H" i?ìB çB K*¬M L;¬ "Q*ªM? KÎ` X

@ aQ?mvM? *¬M L;¬ "Q*ªM? FB +?d i²M i¢B i`QM; i`mv M i?mv i- +?9M; i F?¬M

L|B iÈB ç•v- i? M? •K +O o¬ h?Ov ç°i M?B M /WM; H¢B- i`QM; K„i?B M H M p F

@ *?ŠM; H) bQ?mvM? #B i*¬M L;¬ "Q*ªM? Î MÆB M`Q\

a„+ K†i +?9M; im bo i`QM; >Q h?B M æB M ç m i? v ç´BX

æ¢Q o¬ *U+ KÎ[m¢i ;B'v- H„+ H„+ p`B +€B- p K†i iQÆB +QìBX

æ¢Q *Ym h?B M M;~M; ç-m- M|B,

@ h?B M?¢ M`Q +| pB + h?B M æ¢Q h¬M; +?9M; i F?¬M; #B i- *¬M L;¬ "Q*ªM? i

•M? K„i K¼B M; QìB M?'i i M?bM p`Q K†i æ¢Q o¬ *U+- ?B M M?B M #¼M ?¼ ç®B p

F?¬M; TªB iBM iQîM; KQìB T?-MX

æ¢Q o¬ *U+ #B i bmv M;?o i`QM; HÁM; K¼B M; QìB- ;"i ç-mX

o¬ h?Ov M|B,

@ aQ?mvM? i?U+ H" i?-M M?•M5 aQ?mvM? iÈB ç•v +?QM? H" M|B +?Q +?9M; i

b Q\

æ¢Q o¬ *U+ T?'i i v- æ¢Q *Ym h?B M ?B m w- +?d T?Q ç¬M; M|B,

@ *¬M L;¬ "Q*ªM? Î T?Q ç¬M; ?ÆB +? +? M K- +€+? ç-m +MM; ç¢B HK+ ?ÆM Rd

o¬ h?Ov M?Qm K`v M|B,

@ >ÆM Rdyyp¢M /†K\ E?QªM; +€+? t M?Q p"v +?Q /M H" im bo J M? hmv M +ªM?

MY M,K KÈB +| i? iÈB- +€+? i?ìB çB K*¬M L;¬ "Q*ªM? KÎ` +ÁM ?ÆM K°i i?€M;

F`T\

æ¢Q o¬ *U+ KdK +QìB- M|B,

@ h ç½ iÈB ç•v iU M?B M +| T?QÆM; T?€T iB M p`Q- i #B i K°i i`mv M i®M; i`M

M; QìB iÈB # M M; Q`B *¬M L;¬ "Q*ªM? ?ÆM p¢M /†K- b® HQÊM; K¬M M?•M #ªM i-

H-M M`v +?QM? H" Km®M KìB [mw i¬M; +MM; M? m çB p`Q- i?ìB ;B M i®B ç K°i

"Q*ªM?X

æ¢Q *Ym h?B M # M +¢M? iB T HìB,

@ L;?2 ç²M i`QM; *¬M L;¬ "Q*ªM? +| K°i iB M #ªQ- +?QM? H" L?Q v GBM? GmM; h

oQÆM; i?ìB i?€B +´- F?¬M; M|B iÈB iB M #ªQ +´T ç° M`v- i`QM; #Q +ªM? +ÁM +

T?~K- +U+ T?~K +O im bo i?QÊM; +´- +MM; pÈB M?[M; HBM? i?ªQ ç½ bÈK çQ¢M

ibK çQÊ+ +?9i; b ç| i`QM; \*¬M L;¬ "Q\*ªM? K M; ` M; Q`B- i'i +ª ç m H" #ªQ #®B[

kNRX *?QÆM; 9e, aQ h, hQÆM; hQ U?¢VX

L;?2 æ¢Q o¬ *U+ p` æ¢Q \*Ym h?B M M|B- i`QM; K„i +?9M; im bo ç m +| p ?QM; T

M; QìB G EB K Zm•M p` h" G¢+ >²M; iQ`M #° ç m H" FQ+? ç°M; - K`b„+ K†i ? B M

p` >Q`M; .QÊ+ hB M i?b +| +?9i F?®M; +? - o¬ h?Ov i?b +`M; M;?B K i9+ ç„M çQX

@ aQ?mvM? ç½ #B i p` i`Q *¬M L;¬ "Q*ªM?- pb b Q F?¬M; iU KbM? çB p`Q H'v #

>Q h?B M h¬M; +?9M; i F?¬M; TªB H" i`M i?'i ? v b Q\

o¬ h?Ov ?ÄBX

æ¢Q o¬ *U+ i?m H¢B [m¢i ;B'v- M|B,

@ aQ ç +| çB m F?¬M; #B i- +?¶ p"Q *¬M L;¬ "Q *aM? +| K°i ç¢Q +'K +? p¬ +MM; i +aM? i`î H M F?¬M; i? iB M p"Q- M m +QîM; M;¢M? t¬M; p"Q b) #` ;¢i #Ä- i`W T? +| M;Q¢B H - #^M; F?¬M; +?d +| im bo /QÈB J M? hmv M +aM? KÈB +| i? iB M p"Q .WM; H¢B K°i +?9i- æ¢Q *Ym h?B M iB T HìB,

@ h?B M æ¢Q h¬M; +?9M; i K†+ /M F?¬M; ;b F?¬M; #B i- M?QM; b® HQÊM; K¬M i?b M;QìB çB p"Q +?d +| K°i KbM? i K" i?¬B- i? M?QM; h" M; ;B iW i`QM; KB M; \*¬M L;¬ "Q \*aM?- iW ?ÆM K°i i?€M; i`QÈ+ h" M; h?B M *Æ ç½ /šM i?2Q F?¬M; Qi h" M; ;B i?¬M; [m +´ i`mv M i®M; i`"M- iB M p"Q i`QM; v m pU+ æ¬M; >Q M; - i`Q +| ç` ç² \*¬M L;¬ "Q \*aM?- ç M H9+ ç| v m i°+- h" M; ;B æ¢B .Q M? M?´i ç`M? +| F h?B M æ¢Q h¬M; +?9M; i M;QìB Qi i? v m- /mv M?´i +?d +| >Q h?B M h¬M; H" +?F iÈB >Q h?B M h¬M; tBM ?ÊT i€+X

@ h" M; ;B \

o¬ h?Ov MB K K°i +•m- M|B,

@ h?b i H" i? - >Q h?B M h¬M; iU M?B M b) ? i bS+ iQÆM; i`Ê- +MM; M? m iB M L|B tQM; - €M? K„i +O o¬ h?Ov [mûi [m i?O i¼ +€+ K¢+? K M? H M?,

@ æ¬ h?B M S?QM; - —M EB K S?QM; - h? M? oB K S?QM; - G¢+ >" S?QM; ç m T?€ # im bo "²B L;mv M F€- b€m im bo .šM >²M F€- æ¬ h?B M S?QM; T?€B M?B m ?ÆM M? m iB M p"Q *¬M L;¬ "Q *aM?X

@ _ä- +?QîM; K¬M bQ ?mvM?5

G EB K Zm•M- ZmªM "€+? .QÆM; - h" G¢+ >²M; +MM; SM; iB M;X

J¼B M;QìB pW /Si HìB- >Q hY Iv M ç°i M?B M M|B,

@ E?ÎB #~K +?QÆM; K¬M bQ #€- ç iY M;mv M w iB M p"Q *¬M L;¬ "Q *aM?X

o¬ h?Ov M?QÈM; K"v- M|B,

@ G-M M"v ç iY iB M p"Q +?Q Qi T?ªB +| im pB .šM >²M E€- M;QÆB KÈB +?d +| im i? çB p"QX

hW /B +?d ç` +mM; i`î p ç½ ?ÆM i€K i?€M; - im pB +O >Q hY Iv M ç°i T?€ iÈB h` \*´ h?¬M iWM; M|B pÈB M" M; - i®B ç ? B i?€M; HB M i`î p - >Q hY Iv M M; "v M?È ç i?€M; i`¬B [m pšM F?¬M; i?´v ?bM? #|M; \*´ h?¬M i`î p - K" +ÁM M; ?2 çQÈ+ æ æb H M? i`mv M½ \*´ h?¬M F?„T MÆB- H M? i`mv M½ M"v /Q +?QM? i?€B iY h" M; h?B G9+ ç| *´ h?¬M iU M?Q ç€ +?bK ç€v #B M- #B M K´i F?¬M; +ÁM ?bM? #|M; - >Q" K°i H-M F?mv M #ªQ M" M; - *´ h?¬M F?ªM M; ç½ ;†T #´i i`„+ - i? M?QM; M" M; p¬ H +?`m iBM iQîM; *´ h?¬M `ÆB p"Q F i [mªM?Q p"v- i`QM; HÁM; M" M; iBM iQîM; p[+ÁM b®M;

L" M; M?È F„ L;¬ hBM? ç½ iWM; M|B pÈB M" M; p" *´ h?¬M- i`QM; \*¬M L;¬ "Q \*aM? + h?€T- +| i? FûQ /"B iQM? K M? +?Q M" M; - ?B M i¢B pW M; ?2 çQÈ+ \*¬M L;¬ "Q \* ;B€+ +?d +¬M \*´ h?¬M +ÁM b®M; - ?„M M?´i ç`M? b) iB M p"Q i`QM; ç|

óo¬ Hm" M i? M"Q çB M[+kM; TªB iÈB *¬M L;¬ "Q *aM?- ;†T H¢B *´ bQ ç Xô

h`QM; HÁM; >Q hY Iv M FB M ç`M? i?¬K M?O- i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M"v M" M; i? M"Q\ L" M; F?¬M; i? iB T iK+ +?ì çÈB çQÈ+ M[X

@ *?QîM; K¬M bQ #€- w ç iY ç½ [mv i- tBM +?QîM; K¬M bQ #€•M +?m~MX

>¢ hY Iv M H-M i?S ? B ¬K [mv M M|B- F?¬M; pb o¬ h?Ov +U imv i K" +| +?9i / Q

o¬ h?Ov M?Qm K"v- €M? K„i `ÆB p"Q K†i >Q" M; .QÈ+ hB M- ç€M? K„i ` ?B m pÈB

>Q" M; .QÊ+ hB M ?B m w- M|B,
 @ hB m lv M- M; QÆB F?¬M; M; ?2 i? 'v ? v b Q- *¬M L; ¬ "Q *aM? iϕB MÆB v m pU+ /†K- M; QÆB +?ϕv iÊB t2K M€Q M?B i H"K ; b\
 >Q hY lv M F?) + „M K¬B- M|B,
 @ æ iY F?¬M; i? F?¬M; ϕB5
 @ o b b Q\
 >Q" M; .QÊ+ hB M ?ÄBX
 @ aQ T?K
 >Q hY lv M M; ~M; ϕ-m- €M? K „i M?bM +?^K +?^K p"Q >Q" M; .QÊ+ hB M- M|B,
 @ L m *´ bQ ϕ +ÁM b®M; - ? „M M? 'i ϕ`M? b) iB M p"Q *¬M L; ¬ "Q *aM? - p¬ Hm" M i
 p"Q- M m FB T M"v F?¬M; i? ; †T HϕB *´ bQ ϕ - ϕ iY b®M; +ÁM +| w M; ?o ; b\
 @ L; QÆB
 >Q" M; .QÊ+ hB M [mwM? H M- M|B,
 @ *´ h?¬M M| h?€M; i`QÊ+ æ æbM? ϕ½ i?O iB m H M? i`mv M½- +?Q iÊB #•v ; B
 +kM; F?¬M; i?m ϕQÊ+ iBM iS+ +O M| - M| ϕ½ F?¬M; +ÁM i` M ϕÌB M"v M[ `²B
 @ *´ bQ ϕ b) F?¬M; +? i- ? „M +ÁM b®M; - M? 'i ϕ`M? +ÁM b®M;
 >Q hY lv M F?ŠM; ϕ`M? M|B- i`QM; ; B¼M; M|B F?¬M; ? +| MY T?¬M M; ?B p'MX
 @ *¬M L; ¬ "Q *aM? H" ϕ` T?QÆM; i?QÊM; +´ - ?mM; ?B K /` i?QÌM; - p¬ Hm" M i?
 +?Q M; QÆB ϕB p"Q
 >Q" M; .QÊ+ hB M T? 'i ®M; i v €Q- M; [F?Q +kM; +? „+ +? „M M?Q ϕBM? ϕ!M; +° iX _
 .QÊ+ hB M i®B b-K HϕB- M|B,
 @ *´ h?¬M +?QM? H" imv i i? i?B M i" B Hmv M ϕ M +?Q iWM; +| +O "€+? h?ªQ
 F?¬M; M; mv M iBM iQÌM; M| ϕ½ ; †T # 'i i` „+ - i? M?QM; æ æbM? ϕ½ i`B i iB m H
 F?¬M; i? 'v MY T?¬M iBM iS+ - bU i?U+ +?SM; KBM? - M| t€+ i?U+ ϕ½ +? i
 S?`+? - >Q hY lv M [m€ `ϕT tm®M; ϕ' i- M|B,
 @ L m [mª i?U+ M?Q p"v- ?ÆM KQÌB M, K +ÁM HϕB +O ϕ iY +kM; F?¬M; +¬M i?B
 +?`m ϕ€T SM; +?Q ϕ iY iB M p"Q *¬M L; ¬ "Q *aM? - p"v ϕ iY +?d +ÁM +€+? H'v +
 +?•M +O *´ bQ ϕ æ iY #€B iϕ bQ T?K- iϕ •M ? B KQÆB M, K /QĐM; /K+5
 L|B tQM; - i?•M i? >Q hY lv M M? 'i i?ÌB T?€i` K° i i-M; bQÆM; i` „M; - b „+ K†i +
 i` „M; # M? - #¬M; imv i /-M /-M tm' i ?B M- ?mv M •K ?"M F?Q i`QM; +Æ i? M" M; c
 æ° i M?B M- iQ" M #° >Q h?B M æB M M?Q #B M i? "M? ?-K #, M; - M?B i ϕ° ; BªK tm
 iY i?•M i`mv M h`9+ h? B +ªM? HϕM? iÊB `mM `~v +ª M; QÌB5
 @ hB m lv M
 >Q" M; .QÊ+ hB M i? 'i FBM? - F?¬M; M; ?o iÊB >Q hY lv M /o M?B M iU #ϕQ ?mv M •
 K° i pB M /QÆM; M; mv M ϕ M tm' i ?B M i`QM; i v >Q" M; .QÊ+ hB M MX
 >mv M •K ?"M F?Q /Q >Q hY lv M #ϕQ T?€i +U+ F€ K½M? HB i- +?d i`QM; i?ÌB ; B
 i? # „i ϕ-m ?| i? "M? iQÊM; #, M; - H9+ M"v /Q +?QM? #ªM i?•M M" M; iU #ϕQ ?mv
 M" M; F?¬M; ? +| ?"M? ϕ° M; +?®M; HϕB- iB M? ?m®M; +U+ F€ M; ?B K i`¼M; X
 >Q" M; .QÊ+ hB M +¬K /QÆM; M; mv2M ϕ M i`QM; i v ϕ~v p"Q KB M; >Q hY lv M- i?
 p"Q K¬B >Q hY lv M- +€M? i v >Q" M; .QÊ+ hB M ϕ½ #` ϕ¬M; HϕM? i? "M? #, M; - F
 ϕB KX

>mv M •K ?"M F?Q #€ ç¢Q +?Q /M H" im bo EBK æ M F€ +kM; F?¬M; i? +?®M; çĐ
h?•M °M? +?Êi H|2- o¬ h?Ov H"TiS+ tm'i ?B M # M +¢M? >Q" M; .QÊ+ hB M- iW i
>Q" M; .QÊ+ hB M iB T M?"M /QÆM; M;mv M ç M- F?) çB K M;|M i v H M M;QÌB >
i?2Q #°M M,M; K€ KB M;- /QÆM; M;mv M ç M M?'i i?ìB # v p"Q KB M; M" M;- Mm®
hmv `^M; /QÆM; M;mv M ç M +|i? çB m ?Á ?mv M •K ?"M F?Q- M?QM; ?mv M •K
;BÌ F?¬M; i M çQÊ+- >Q hY lv M pšM #°Q i`b i`¢M; i?€B #` ç|M; #,M; K°i + M? ;BÌ
*Ym h`°Q J GQM;
*?•M hB M
h€+ ;B°, 1E
Zmv M j, *¬M L;¬ "Q °M?

kNkX *?QÆM; 9d, h?QÆM; h?B M

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

hQ" M i?•M M" M; ç m ç M; `mM `~v- ?mv M •K ?"M F?Q çB M +m²M; i`MM; FQ+? F?,

hB m "¢+? +kM; FBM? M; ¢+ M?bM *´ h?–M- M`M; +kM; F?¬M; #B i i` M M; Q`B *´ h
ç` ç² \*¬M L; ¬ "Q \*ªM? - H9+ ç! M`M; ç M; i`QM; ?¬M K X

*´ h?–M ;"i ç–m- F?) +Q`B,

@ æ9M; p"v- iB m ç M; šm M?B M çKM; TªB ç¬B iB m KB m- iB m H M; - ? ?ª .
M`v p`Q i`QM; i v

æ M; F?B M|B +?mv M- *´ h?–M pW ,M pW i?m"i H¢B Kºi HQÊi [m€ i`bM? çQ¢i
i`QM; i v h?B M G M; X

a m F?B M|B tQM; - i?–M ibM? *´ h?–M b€M; M; ÌB- M|B,

@ h`€+? F?¬M; çQÊ+ ?„+ ?´ iº+ H´v çQÊ+ i`M ç² *¬M L; ¬ "Q *ªM? HB M +?mv M; B
i?QÆM; H M; iº+ MºT H M T?QM; H¬B QM; iº+ - M; mv M H B i`QM; i v #¼M ?¼ +kM
Km®M /šM iÈB bU +?9 w +O T?QM; H¬B QM; iº+ 5 h?mº+ ?¢ iº+ ç`M +O T?QM; H
i? T?€B ?„+ ?´ iº+ çB ` M; Q`B çQ¢i ç²- p"v i?b ?„+ ?´ iº+ ?B M M?B M `i çQÊ+ T
`²BX

*?•M hB M

h€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L; ¬ "Q *ªM?

kNeX *?QÆM; 9N, æ€M? GûM æ†+ aSX

L?|K /`+?, .mM; M?B

L; m²M, pBTp M/ M

J Q oBM? ;"i ç–m M|B,

@ E?¬M; b B- +| M; Q`B M|B ?„+ ?´ iº+ i`QÊ+ ç•v i`QM; +mº+ +?B M ç´m i` M? çQ¢
iº+ ç½ H" T +¬M; H Q `i HÈM- K¶B Kºi ç`B iº+ i`QÎM; ?„+ ?´ iº+ ç m çQÊ+ T?QM; H

*´ h?–M M|B,

@ æ½ M?Q p"v i?U+ HU+ +O ?„+ ?´ iº+ FB M?´i ç`M? F?¬M; FûK- v m im EBK æ M
J Q ?mvM? - ?B M i¢B ?mvM? KÈB +| im pB .šM >²M i`mM; F€- Km®M çQ¢i çQÊ+ ç
æ M F€- M?Q p"v çº F?| ?ÆB + Q

*´ h?–M #B M i?`M? h?B M .¢ G M; oQÆM; - iU M?B M i?, K /Á çQÊ+ Kºi +?9i p i?
v m im EBK æ M F€ K†i M; Q`B +| i`M; +ºM; 8 M; Q`B- iº+ i`QÎM; >„+ " +`M; +| im p

J Q oBM? F?) +Q`B M|B,

@ h`ºK ç¢Q +O i +?QM? H` /Q bQ T?K /¢v- i?2Q bQ T?K M|B ç¢Q i?m"i M`v tm´i T
T?K +?Q i # FB M T?€T #ªQ- Kºi FB M L†+ h?–M *?•m +?mv M /MM; ~M M´T F?Q i
+ªM? F?¬M; i? M`Q T?€i ?B M ` çQÊ+ - Kºi FB M >`M? h?´ G, M; - +| i? çB H¢B /Q
M?€v K„i /B çºM; KQ`B /†K- bQ pÈB T?B çºM i`QM; F?¬M; i`mM; +ÁM M? M? ?ÆM
EBK *QÆM; ´M H` T?€T F?Q +¬M; FQ+? i?QÊM; T?~KX hm bo EBK æ M F€ #` ç€M?
M†M; - +| # FB M T?€T #ªQ M`v i +| i? çªK #ªQ M iQ`M /QÈB i v v m im F?¬M; [n
+| i? H M p`Q >„+ >´ GoM? - #B i çQÊ+ +?¶ ç` ç² i?b +QB M?Q +Æ ?ºB `i HÈMX

L†+ h?–M *?•m- >`M? h?´ G, M; - EBK *QÆM; ´M

a m F?B *´ h?–M M; ?2 tQM; HB M ?B m ` - M|B,

@ h`€+? F?¬M; çQÊ+ pW `²B J Q ?mvM? iB T +`M ; -M +?9M; i # KQÆB i`QÊM
F?¬M; ? T?€i ?B M ` - M; mv M H B +| T?€T #ªQ M?Q p"v- v m im /QÈB J M? hmv
i? M; ,M +ªM `²B- +?d H` E?¬M; #B i ?„+ ?´ iº+ FB ç ç` ç² Î MÆB M`Q\ o"i T?~

F?ŠM; ç`M? #` ;B`m iϕB MÆB +U+ F€ #Q K"i- +QB M?Q H`i°+i`QÎM; ?„+ ?´i°+ K M
çQÊ+ i?S ;b ç| i` M M; QìB v m im EBK æ M F€- bÊ H` F?¬M; çÆM ;B^aMX

J Q oBM? iB T HìB,

@ L m M?Q +| i? iÈB ;¬M F?Q^aM; +€+? i°+i`QÎM; ?„+ ?´i°+ F?Q<sup>a</sup>M; # KQÆB i`QÊ
i9B i`[ p"i ?Q†+ \*`M E?¬M h`ϕ+ +O ?„Mi?b +| M,K T?¬Mi?`M? +¬M; #`i i`°K p`Q
H"TiS+ /MM; >`M? h?´G,M; +?mB tm®M; /QÊB K†i ç'i- +?Q /M H`i°+i`QÎM; ?„+
?"m F€+kM; F?¬M; i? #B içQÊ+ i çB p T?Q M`Q- +?d H`i bÊ >„+ >´GoM? T?A
H M p`Q >„+ >´GoM? +kM; F?¬M; ? / /`M; - L†+ h?¬M *?•m +| i? 'Mi?'Ti?¬Mi?
i?QÌM; +| i? M?bMi?'v `ä `M;X

L?½M i?¬M hB m "ϕ+? b€M; M;ìB- M|B,

@ E?¬M; T?^aB *´h?¬M +| i? #B M^aQ iQÈM; KϕQ v m im ? v b Q\ "B Mi?`M? #°/€
+?ϕv iÈB >„+ >´GoM?- M?Q p"v F?¬M; T?^aB çO ç FûQ i°+i`QÎM; ?„+ ?´i°+ ` M;C

*´h?¬M ;"i ç¬m M|B,

@ v FB M ? vX

@ B H` ç†+ bS ?„+ ?´i°+\

J Q oBM? ?ÄBX

@ J°i ç¬m ?„+ ?´- i K çϕB pQÆM; ?„+ ?´i°+- i M H` >„+ L? X

*´h?¬M M|B,

@ h` M i v >„+ L? F?ŠM; ç`M? +| H M? T?M i`mv M •K- i?QÌM; tmv M HB M ? pÈB
M?Q #B Mi?`M? #°/€M; >„+ L? - +¬M T?<sup>a</sup>B HQϕB i`W >„+ L? i`QÊ+- #^M; F?¬M;
HϕB #B Mi?`M? #°/€M; >„+ L? +?ϕv iÈB >„+ >´GoM?- p"v F?¬M; T?^aB +?mB ç¬m

J Q oBM? ?ÄB,

@ >„+ L? FB +| im pB ;b\ L m ç½ H` i K çϕB pQÆM; ?„+ ?´i°+- p"v F?ŠM; ç`M? i
G"TiS+- J Q oBM? M?È iÈB i?ìB çB K +?QM? KbM? m®M; `QÊm ,Mi?`i ?„+ ?´çK
?´- ?ÄB,

@ *| T?^aB H` im pB EBK æ M bÆ F€\

*´h?¬M p` hB m "ϕ+? ;"i ç¬mX

J Q oBM? M?Qm K`v M|B,

@ u m im EBK æ M F€ F?¬M; i? ç€M? +? i / /`M; 5 hmv M|B i`QM; i v i +| EBK *Q
bo EBK æ M F€ +¬M T?^aB +?Q i +Æ ?°B ç€M? i`9M; i?•Mi? ?„M KÈB çQÊ+5

*´h?¬M ;"i ç¬m- M|B,

@ u m im EBK æ M F€ ç9M; H` F?| ç€M? +? i- #`i [m€

> B K„i *´h?¬M b€M; M;ìB- M|B iB T,

@ L m M?Q EBK æ M i`mM; F€- +?9M; i +| ?ÊTi€+ HϕB +kM; F?¬M; +| F?^aM,M; ;
+| im pB EBK æ M bÆ F€- ? B +?9M; i HB Mi?O ç€M? +? i ?„M M; QÊ+ HϕB F?¬M

@ *?9M; i HB Mi?O\

J Q oBM? ?ÄB,

@ GB Mi?O M?Q i? M`Q\

@ *ÁM +| i S?•Mi?¬Mi?m"i +O i F?¬M; T?^aB H` F?¬M; +| i€+ /KM; - im bo EBK a
+?9i^aM? ?QÎM;5

hB m "¢+? M;~M; ¢-m H M- FB m ?½M? M|BX

*´ h?-M ;"i ¢-m,

@ E?-M; b B- +| hB m "¢+? î ¢•v- T?-M i?„M; +O +?9M; i +~M; + Q ?ÆM M?B m F€ HÊB ?¢B- M?QM; M m M?Q +?9M; i ¢€M? HûM i?~M? +~M; K~ M|B

*´ h?-M- J Q oBM? p~ hB m "¢+? M|B +?mv M i?"i H•m- id Kd M;?B M +Sm K°i HQ bS >„+ L? X

L;~v iB T i?2Q- K°i ¢-m FBK HQM; iW +?¶ *´ h?-M MQÊM; i?`i ?~K [m T?|M; H M iB M; HQM; M;•K p M; p¼M; i?B M ¢` - i`mv M F?„T K'v i`,K /†KX

h®+ ¢° # v +O FBK HQM; +U+ M? M?- ``i M? M? ¢½ T?B ¢°M ¢QÊ+ F?QªM; +€+? im ;†T T?ªB i` M ¢QÌM; ¢ m ;B i?ÆM T?•M MY - i?ª ¢B T?•M MY

_`i M? M?- iBM iS+ FBK HQM; tm'i?B M #` +?9M; v m i?9- v m im ¢~Q i~m i`mv M p T?Q ¢~M; - ¢†+ bS >„+ L? +O ?„+ ?´ i°+ M;?2 ¢QÊ+ iBM iS+ M~v- ``i M? M? H T?B ¢°M ? ii®+ ¢°X

h®+ ¢° +O >„+ L? pQÊi [m +€+ v m im F?€+- iÊB ?Q~M; ?~M H~ M;QìB ¢-m iB M tm'i?B M i`QM; iBM iS+ i`mv M p X

æ M i" M ¢•v- >„+ L? M?bM i?'v t t T?Q i•v #„+- ?ÆM i`,K /†K +| K°i ¢¢Q FBK [ +MM; - i`QM; FBK [m M; +| K°i ¢¢Q i? M? K M; - i?Q€i ~M i?Q€i ?B M- iU ?² M?Q pÊB FBK [m M; - i`QM; K„i >„+ L? +,M; i?ŠM; - H" T iS+ T?B ¢°M p T?Q FBK [m M

*?d H~ FBK [m M; p~ i? M? [m M; KÊB +?B M ¢'m i`QM; i?ìB ;B M p~B +€B +?ÊT K i`QM; HÁM; >„+ L? [mwM? H M- i?"i p'i pª KÊB +| iBM iS+ +O FBK HQM; - p"v K~ K†i- M?'i i?ìB ¢ + Q i®+ ¢° iÊB +U+ ?¢M- F?-M; [m€ H•m b m >„+ L? ¢½ tm'i?E i? M? [m M; pW KÊB ¢€M? M? mX

*€B #|M; FBK HQM; F?-M; i?'v K°i +?9i- M?QM; K°i ¢-m v m im i?•M M;QìB ¢-m i i` M K†i ¢'i- iQ~M i?•M H~ K€m- ?~M K #'i idM?- iU ?² #` i?QÆM; ``i M†M;X

G M; v m #` i?QÆM; M†M; M^K i` M K†i ¢'i FB bQ pÊB h?B M .¢ G M; oQÆM; ;B® *´ h?-M #B M i?~M?X

>„+ L? i?'v i? - M?'i i?ìB ¢°M [m M; ?¢ tm®M; - /WM; H¢B M; v # M +¢M? +´ h?-M

@ h?QÆM; .¢

L m H~ v m im F?€+- /M +? i? v i`¼M; i?QÆM; +S K†+ F - >„+ L? F?-M; i? K ¢ w h? M?QM; h?B M .¢ G M; oQÆM; +?QM? H~ i°+ i`QÎM; +O K°i i`QM; M?[M; i°+ ¢` ?„+ ?´ i°+- pb ?„+ ?´ i°+ [mªM ?¢i K°i T?QÆM; H½M? ¢` /~B iÊB ?ÆM KQìB p¢M / ?„+ ?´ i°+X

>„+ L? H~K i K ¢¢B pQÆM; +O ?„+ ?´ i°+- H-M M~v H~K ¢†+ bS i`mv b€i FBK H oQÆM; #` i?QÆM; - ¢QÆM; M?B M F?-M; i? F?-M; ¢ wX

>„+ L? pW ?¢ tm®M; ¢'i- [m M; i`€Q T?€T HU+ pšM # Q T?O iQ~M i?•M- F?-M; ? ;B€+- [m K°i H€i- i?'v h?B M .¢ G M; oQÆM; pšM i`¼M; i?QÆM; #'i idM? M?Q i` M?bM [mûi [m T?¢K pB ?ÆM p¢M i`QÊM; - F?-M; +| ;b /` i?QÌM; - M?'i i?ìB i`B i iB i v ¢`M? M•M; h?B M .¢ G M; oQÆM; i` M K†i ¢'i /"vX

*?•M hB M

h€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *~M L;~ "Q *ªM?

kNdX *?QÆM; 8y, GB M h?O :B i æ`+? Ui?QÊM;VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

> B i?QÊ+ J°i i?QÊ+ LY i?QÊ+ ""M i v +O >„+ L? +""M; H9+ +""M; iB T +""M pÊB
G M; oQÆM; i` M K†i ç'iX

æ9M; H9+ M"v

JB i•K h?B M .ç G M; oQÆM; +?Êi H|2- `²B ç°i M?B M #„M` M,K ççQ [m M; K M;
i`Mv M? M? M?Q i?B K çB M- ?| i?""M? M,K ççQ [m M; K M;- KçM? K) p¼i p T?Q

L? M? L? M? F?-M; ;b b€M? çQÊ+X

æ²M; i?ìB- h?B M .ç G M; oQÆM; ç°i M?B M KîiQ ? B K„i- ? B i v ç€M? K°i i`aQp
i`QM; b€i M FBK [m M; +?Êi H|2- ? B i v #B M i?""M? K°i +U i`aQ HÈM çO K°i i`QÊ

L`Q +ÁM +| #|M; /€M; h?B M .ç G M; oQÆM; \ J°i ç-m FBK HQM; /`B iÈB ?ÆM b€
tm'i ?B M- ? B +U i`aQ HÈM çO i`QÊM; `QÐB M? 'i i +?°T KçM? p`Q ç-m >„+ L? X

æ²M; i?ìB +€B KB M; EBK GQM; Kî HÈM- K°i M; KK pB K ?Ä T?-M i?B M T?mM` >
i`„M; - pW M?bM ç½ #B i M?B i ç° +U + F€ + Q- M m M?Q #` T?mM i`9M; - +?Q /M H
+kM; T?ªB #` i?QÆM; i'MX

L|B i?b +?""K- i'i +ª [m€ i`bM? /B M` +U+ M? M?- iW ç-m iÈB +m®B ;B®M; M?Q i

*?Q /M >„+ L? +| im pB EBK æ M bÆ F€- i? M?QM; #` *´ h?-M ç°i M?B M ç€M? HÜ
F`T- ?Q""M iQ""M F?-M; F`T bY /KM; T?€T #ªQ T?ÁM; M; UX

""i [m€- v m im EBK æ M F€- i`QM; +Æ i? ç½ F i i?""M? FBK ç M- T?€T HU+ ç½ ççi
ç`+?- L; k GBM? S?•M h?-M i`Mv ?| i?""M? M,K ççQ [m M; K M; pW KÈB iB T +""M
+€+? +?WM; ? B i'+- ç°i M?B M K°i ççQ [m M; i`€Q T?€T HU+ p- ?bM? tm'i ?B M-
L? X

h?Qç i M?bM [m M; i`€Q T?€T HU+ M"v ;B®M; M?Q ?Q p- i? M?QM; +Q`iM; ç° Hç
S?•M h?-M i`Mv ç m H` T?€T #ªQ +-M; FQ+? i`mM; T?~K- FQ+? p`Q [m M; i`€Q T?
i? iB M i? K MY T?-MX

""i [m€- i`QM; b€i M pB K ?Ä T?-M i?B M i`QM; KB M; FBK HQM; +MM; pÈB HQM
H M M; Q`iB >„+ L? X

oB K ?Ä T?-M i?B M T?O H M [m M; i`€Q T?€T HU+ ?Q p- [m M; i`€Q T?€T HU+
HU+ T?ÁM; M; U +U + F€ KçM? K)- FB T M"v *´ h?-M ?B K i?'vX

""i [m€ +-M; FQ+? +O *´ h?-M +ÁM +?Q F i i?9+- ? B HQM; i`aQ K`m p`M; K M; i
HÈM ?-m M?Q ç²M; i?ìB pÈB pB K ?Ä T?-M i?B M +?KT KçM? p`Q [m M; i`€Q T?

•K X

J°i iB M; M´`mM; i`ìB +?mv M ç'i ç°i M?B M p M; H MX

o +?çK bªM bBM? b|M; +? 'M ç°M; i`QM; M?€v K„i F?m +? i€M #®M T?QÆM; - i`Q
i`QÊM; tmM; [m M? M? 'i i?ìB M´B H M +ÆM ;B| KçM?- p- b® H€ +•v ç€ pKM- ç'i -
v H M F?-M; i`mM; X :B®M; M?Q i-M; i-M; +m°M b|M; - H'v çB K p +?çK ;B[?
T?€T HU+- ç~v çB #®M T?QÆM; X

Zm M; i`€Q T?€T HU+ +O >„+ L? +?d H` iU ç°M; ?bM? i?""M? i`QM; i?ìB ;B M +U
çQÊ+ +-M; FQ+? L; k GBM? S?•M h?-M i`Mv- H-M i?S ? B +?†M çQÊ+ +-M; FQ+?
? B H-M ç m ?Q""M iQ""M M; ,M +ªM çQÊ+ +-M; FQ+? +O *´ h?-M- i? M?QM; ç½ iB

G-M i?S # - ? B HQM; i`aQ i?"i HÈM +O \*´ h?-M ç²M; i?ìB +-M; FQ+? p`Q [m M; i
pQÊi [m L; k GBM? S?•M h?-M i`Mv p` pB K ?Ä T?-M i?B MX .M b Q +Q`iM; ç° i?

HÈM M?'i +O *´ h?–MX .QÈB h?B M *QÆM; h?®B h? ç¢B T?€T ç i?'i i`¼M; +QÌM
FBK HQM;- i?'•M i? +O *´ h?–M ?Q`M iQ`M ç½ ç¢i iÈB KS+ ç° KB m b€i "²B L;mv
F€ F?–M; t X

Zm M; i`€Q T?€T HU+ +O >„+ L? H v ç°M; F`+? HB i- /M b Q +kM; H` [m M; i`€Q T
i`QM; H9+ #'i +?Êi- F?–M; T?ªB H` ?„M iQ`M HU+ i?–B ç°M; - +?Q /M i?U+ HU+ +
L? - M?QM; /QÈB # pÁM; +–M; FQ+? pÁM; b m K¢M? K) ?ÆM ?ŠM pÁM; i`QÈ+ +k
?OvX

J°i +€B F?2- p"v H` çO `²B

h`QM; +€B F?2 +?Êi H|2 #¢+? K M;- +€B F?2 M`v pW H9+ M; v # M +¢M? ",M; GBM
h`Mv i`M /KM; i?ÌB +Æ- i`QM; M?€v K„i ç½ tmv M i?'m [m [m M; i`€Q T?€T HU+ +
K M; K¢M? K) ç•K i?ŠM; p`Q M; U+ T?ªB +O >„+ L? - >„+ L? ?W i?ªK K°i iB M;- i`

",M; GBM? h`Mv pW p`Q +Æ i? - H`T iS+ çB M +m²M; i`M T?€ K¼B i?S +ªM çQÌM;
>„+ L? i`QM; M?€v K„i #` i?K i?QÆM; X

L m M?Q L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv H` T?€T #ªQ +U+ T?~K- p"v i?b +?d +–M K°i ",
b€i >„+ L? i`QM; M?€v K„i- +?Q /M H` T?€T #ªQ i?QÊM; T?~K +kM; çO F?B M >„+
M`BX

"i [m€ ",M; GBM? h`Mv +O \*´ h?–M ç½ iW T?€T #ªQ +U+ T?~K i?Q€B ?| i?`M? T?
pB +O >„+ L? H¢B ç¢i iÈB EBK æ M bÆ F€- +ÁM H` v m im- +QÌM; ç° i?'•M i? i`B
bQ pÈB im bo M?•M i°+– T?€T #ªQ i`mM; T?~K ;•v ` i?QÆM; i`M ç®B pÈB ?„+ F?–

",M; GBM? h`Mv i¢Q i?`M? i?QÆM; i`M ç®B pÈB >„+ L? +?d H` p i i?QÆM; M? K`
M; v +ª i?QÆM; M†M; +kM; +?Q iÈBX

h? M?QM; L; k GBM? S?•M h?–M i`Mv iQÆM; ç®B #€ ç¢Q- M m M?Q F?–M; F`T i
",M; GBM? h`Mv M?Q M?Ä- i?2Q i?ÌB ;B M i`–B [m +| i? i¢Q i?`M? i?QÆM; i? +

",M; GBM? h`Mv p`Q +Æ i? - >„+ L? F?–M; i? ç M| iU /Q i`M T?€- F?B M ?„M T?
T?€T HU+- i`QM; M?€v K„i ç~v ",M; GBM? h`Mv p`Q K°i ;|+– M?'i i?ÌB ç~v #"i ",M;
i? X

*€B F?2 i` M [m M; i`€Q T?€T HU+ T?Q i`QÈ+ ç½ bÈK #B M K'i- ;B®M; M?Q ?Q`
*U i`ªQ K`m p`M; +O \*´ h?–M H¢B K°i H–M M[ FQ+? p`Q [m M; i`€Q T?€T HU+ X
SM; H¢B- F?–M; +?d T?•M ` K°i #° T?"M T?€T HU+ #S+ ",M; GBM? h`Mv ` F?ÄB -
p`Q [m M; i`€Q T?€T HU+ `i M?B m T?€T HU+- M?'i i?ÌB +QÌM; ç° [m M; i`€Q T?€T
p€+? b„i- +?Q /M *´ h?–M /MM; HQM; i`ªQ +–M; FQ+? +kM; F?–M; i? H v ç°M; i`Q

@ Jm®M +? i

>„+ L? #¢Q `®M; K°i iB M;- i?'•M i? i`QM; M?€v K„i i?9 ?| - ?Q`M iQ`M #B M i?`M
K°i +?[pQÆM; i?"i HÈM- i?'•M i? +kM; iW ç° + Q M; QÌB i?QÌM; i`QM; M?€v K„i #B
K°i +•v ?´ ç–m i`QÊM; /`B iÈB K'v i`QÊM; - K`m ç2M #|M; i`QM; M?€v K„i tm'i ?B M

>„+ L? [m€i H M K°i iB M;- ?´ ç–m i`QÊM; i?"i HÈM K¢M? K) ç€M? tm®M; - K°i iB
|+ p M; H M- F?–M; ;B M #` >„+ L? #´ tm®M; i¢Q i?`M? p i`€+?– bªM bBM? +ÆM
K„i i`mv M çB i`,K i`QÊM; X h`QM; b€i M T?¢K pB T?QÆM; pB M i`,K i`QÊM; - K†i
p–b® +€i ç€ #MM ç'i i?2Q +ÆM ;B| K¢M? ;B®M; M?Q p`B ç–m i?´ HQM; i?"i /`B- F

lv HU+ K°i i`QÊM; M`v ç®B pÈB im bo "²B L;mv M ?"m F€ +| K°i KB m b€i K°i- +|
*´ h?–M /QÈB i`¢M; i?€B HQM; ?| +kM; +| F?QªM; +€+? M?'i ç`M?- F?–M; i? K¢

*´ h?–M HmB M? M? p T?Q b m- KB M; HÈM ?û` - ? B FB M T?€T #ªQ i`mM; T?~
ç m H` T?€T #ªQ T?ÁM; M; U- M?'i i?ÌB ?| i?`M? ? B K†i [m M; i?mšM T?€T HU+ i?
p` >„+ L? X

h`QM; ?mv i ç°M; i¢B bÆM +®+ b•m i?ŠK- \*´ h?–M ;B i K'v i`,K v m im- i?m çQÈ+
#ªQ i`mM; T?~K- i`QM; ç| +| ? B FB M T?€T #ªQ T?ÁM; M; UX

a m b€m i?€M; # [m M- i'i +^a +€+ T?€T #^aQ ç m ç½ #` *´ h?–M Hmv M ?| - +| i? T
mv HU+ +O T?€T #^aQX

EB M T?€T #^aQ T?ÁM; M;U i`mM; T?~K ç–m iB M #` ?´ ç–m i`QÊM; #´ tm®M; - +?d
M;?2 i?'v iB M; `,M; `„+ p M; H M- M?'i i?ÌB #B M i?`M? p¬ b® K<sup>a</sup>M? M?Ä- ?Q`M i
#®M T?QÆM; i€K ?QÊM;X S?€ ?Ov K°i FB M T?€T #^aQ- ?´ ç–m i`QÊM; iB TiK+ ç€
FB M T?€T #^aQ T?ÁM; M;U i`mM; T?~K i?S ? BX

*?•M hB M

h€+ ;B^a, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *^aM?

kN3X *?QÆM; 8R, *Ym >Q M; hQ`M S?QM;X

L?|K /`+?, .mM;M?B

æ^a iU , Jh_yR@ EB K :BÈB

L;m²M, pBTp M/ M

@ h? HBM? ?²M- F?¬M; bÊ #'i Hm" M +¬M; FQ+? i?•M i? M`Q- im pB EBK æ M F€
J Q oBM? +^aK i?€M K°i iB M; - H¢B M|B,

@ æ€M; iB + pÈB im pB ?B M i¢B +O i F?¬M; i? Hmv M i?`M? L;k h?O 'M- #^M; F
i? HBM? ?²M +kM; T?^aB ?¬B T?B v M /B iX

*´ h?–M KdK +QÌB- M|B,

@ E?¬M; b Q- i? HBM? ?²M K†+ /M F?¬M; bÊ ?½B +¬M; FQ+? i?•M i? M?QM; +k
?„+ *?d +–M M?„K p`Q +?¶ v m +O HBM? ?²M- F?B ç| F?B M HBM? ?²M i?K i?QÆ
i? - ?ÆM M[K°i F?B HBM? ?²M i?K i?QÆM; bQ pÈB i?•M i? i?K i?QÆM; +`M; M;
+| i€K M,K KQÌB M,K M /QÐM; - çWM; KÆ iQÎM; F?¬B T?K+ çQÊ+X

J Q oBM? +kM; +QÌB M|B,

@ >B M i¢B i?•M i? ?„M ç½ i`¼M; i?QÆM; - ?„+ ?„+ L m HBM? ?²M +kM; i?K i?Q
+| i? ç€M? +? i K°i ;½ v m im EBK æ M F€- M m bQ T?K i #B i çQÊ+ - t2K ?„M +Á
F?¬M; - ? ?

*´ h?–M p` J Q oBM? çSM; +€+? t HBM? ?<sup>2</sup>M >„+ L? ?ÆM M,K KQÆB i`QÊM; - +?r
L? i?'v p`v- i`QM; HÁM; ;B" M /[- H¢M? HMM; M|B,

@ > B iB m iY F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i`°M; - /€K ç^a i?QÆM; i?•M i? h K ç¢B pQÆM
T?^aB #„i i?•M i? +€+ M; QÆB #²B i°BX

æ M; H9+ M|B +?mv M- HBM? ?²M >„+ L? M?'i i?ÌB iB M p T?Q i`QÊ+ - M? M? +
J Q oBM?X

*´ h?–M p` J Q oBM? pšM +QÌB çM M?Q i?QÌM;X

GBM? ?²M >„+ L? pW KÈB çB çQÊ+ +?Q iÈB K°i i`QÊM; - ç°i M?B M S?Q i`QÊ+
+m®M i'i +^aK¼B i?StmM; [m M? H M + QX

GBM? ?²M >„+ L? +kM; #` ;B| +m®M p`Q # M i`QM; - M?'i i?ÌB K°i iB M; i?ûi i? i?
tQ€v i`mv M` - ?„+ ^aM? +?Êi H|2- HBM? ?²M >„+ L? iW # M i`QM; ;B| tQ€v ç½ H
HBM? ?²M ç½ #` çSi- ç–m H M? b M; K°i # M- çMB T?^aB +?d +ÁM H¢B K°i MY X

hQ`M #° i?•M i? /QÌM; M?Q #` +?ûK `KM; iÈB T?•M MY X

GBM? ?²M bÊ M?'i H` ;b\

L;QϕB i`W +¬M; FQ+? HBM? ?²M- +?QM? H` ;B|

GBM? ?²M p®M H` i? ?Q p¬- M m #` ;B| i?´B [m H`TiS+ #` i€M HQϕM- i?2Q +QÌM
+?mv M ?Q i?`M? i?U+ i?b bS+ +?®M; +U pÈB ;B| +kM; KϕM? ?ÆM- i? M?QM; H
?²M- +?Q /M ç½ ?| i?`M? i?U+ +?´i i?b +QÌM; ç° pšM +ÁM FûK t bQ pÈB i?•M i?`

hmv `^M; F?¬M; bÊ +¬M; FQ+? i?•M i? - i? M?QM; #` ;B| i?´B [m HϕB #` i€M HQ
i?•M i?` "²B L;mv M ?"m F€ HB M / /`M; +?®M; çQÊ+- i? M?QM; HBM? ?²M EBK
#` i€M HQϕMX

GBM? ?²M #` ;B| i?´B i M p` #` T?€T #ªQ ç€M? i M H` ? B +?mv M F?€+ #B i- T?€
imv `^M; +| i? ç€M? i M K°i #° T?"M HBM? ?²M- i? M?QM; #° T?"M HBM? ?²M #`
#B M K'i- `i M? M? +| i? ?°B i K i`Î HϕB K°i H-M M[- ?Q`M iQ`M #bM? v M p¬ bU

h? M?QM; HBM? ?²M #` ;B| i?´B i M- /QÈB HU+ tQ€v +U+ KϕM?- HBM? ?²M /M ç½
H`M ;B| #B M K'i F?¬M; +ÁM i?´v i,K ?ÆB- F?B ç| #° T?"M HBM? ?²M #` i?´B çB F
M?B M #` i?QÆM; i`MX

GBM? ?²M >„+ L? ç m çÈM ?ûi i?ªK H M K°i iB M; - `i M? M? M?[M; #° T?"M #`
K¼+ /`B ` - i? M?QM; #° T?"M K¼+ /`B ` M`v H` H`v M,M; HQÊM; iW M?[M; #° p` F
K°i H-M M[i`Î HϕB ?Q`M +?dM?- +QÌM; ç° HBM? ?²M ç½ ;BªK çB F?¬M; Qi- i?Qϕ
çB `i M?B mX

GBM? ?²M >„+ L? FBM? F?OM; M?bM H M i`"M ;B| tQ€v T?Q i`QÊ+X æ°i M?B M
tQ v M;QÌB pW M?bM- ? B K„i i`ÊM i`WM; - i`"M ç-v bÊ ?½B- +?d i?´v T?Q b m M
tm'i ?B M K'v i`"M H®+ tQ€v- +S +€+? K'v i`QÊM; HB M +| K°i +°i H®+ tQ€v /UM;
T?ϕK pB ?ÆM KQÌB i`QÊM; - ç m H` M?Q p"vX

@ >„+ ?„+ _ÆB p`Q \*Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M- /€K tm'i` i? HBM? ?²M- ç•v K
? *?Q /M F?¬M; +? i +kM; T?ªB H°i K°i i-M; / 5

*´ h?¬M M?bM +?QM +°i H®+ tQ€v /UM; i?ŠM; H M + Q Î T?Q i`QÊ+- +QÌB F?) M|

*Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M- /MM; +?QM F?®B tQÆM; +®i ?Q M; i?9 H`K i`B HB
+?QM F?®B HBM? i?ϕ+? i`mM; T?~K- K°i F?®B HBM? i?ϕ+? i?QÊM; T?~K- +°M; i?
#ªM ç iϕQ i?`M?- +| i? #B M T?ϕK pB ?ÆM KQÌB i`QÊM; pm¬M; i?`M? *Ym >Q M

*QÌM; ç° ;B| tQ€v ç®B pÈB i?•M i? im bo M;Q`B "²B L;mv M F€ `i F?| iϕQ i?`M? i?
pÈB i?QÆM; i`M HBM? ?²M HϕB p¬ +MM; M;?B K i`¼M; - ç•v +?QM? H` K°i i`"M T?
?²MX

*´ h?¬M /MM; F?mM; tQÆM; ?Q M; i?9 +U +¬m +?B H`K +?QM #° T?"M- pW p†M
S?QM; i`"M- +?d +| çB m ?Q M; i?9 +U +¬m H` ?Q M; i?9 "²B L;mv M i`mM; F€- ?B
M m +| tQÆM; +®i +O ?Q M; i?9 "²B L;mv M ?"m F€- M?Q p"v çO +| i? KB m b€i
+kM; F?¬M; ç HBM? ?²M >„+ L? +| i? i?Q€i` F?ÄB H®+ tQ€v M?Q p"vX

æ€M? HûM >„+ L? F?B M i?•M i? ?„M i?K i?QÆM; - /MM; EBK *QÆM; 'M ç~v i?•M
>Q M; hQ`M S?QM; i`"M- i?•M i? >„+ L? i`¼M; i?QÆM; #m°+ T?ªB çQ HBM? ?²
iS+ #` \*Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M iB m /B i h'i +ª M?[M; #QÊ+ M`v iW bÊK ç½
*´ h?¬M- +?Q /M >„+ L? +| H`v m im EBK æ M bÆ F€- i?U+ HU+ ;'T KQÌB H-M *´
M?QM; pšM F?¬M; i?Q€i F?ÄB •K KQm +O *´ h?¬M- i?•M i? #` i?QÆM; - HBM? ?
i`QM; ?B K +ªM?X

@ *´ h?¬M H½Q ç - *Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M M`v +O H½Q ç [mª M?B M HÊB
EBK æ M F€ +kM; F?¬M; +?`m M`BX

J Q oBM? i?´v HBM? ?²M >„+ L? i?K i?QÆM; - ?`B HÁM; +QÌB M|BX

@ > ?ª- HÊB ?ϕB +?•M +?QM? +ÁM ç M; çÊB Î T?Q b m

*´ h?¬M +QÌB M|BX

*´h?–M pW /Si HİB- +?QM +°i H®+ tQ€v /UM; i?ŠM; H M + Q #„i ç–m ç²M; HQ¢i /
K°i M?|K- M?„K ?QÊM; HBM? ??²M >„+ L? /B ç°M; [m X

h?•M i? >„+ L? #` ;B| tQ€v [m pšM #bM? v M p¬ bU- HBM? ??²M Km®M F?¬M; #`
+€+? i`Î H¢B i`QM; i?•M i? - M?QM; HBM? ??²M >„+ L? +€+? i?•M i? +?WM; KQÏE
i?•M i? #„i #m°+ T?ªB çB [m Qi M?´i # +°i H®+ tQ€vX

JÈB pW `²B- +?d K°i ç¢Q H®+ tQ€v ç½ F?B M HBM? ??²M >„+ L? ? Qi´M `´i M?B
ç9M; M?Q HİB *´h?–M M|B- F?¬M; +? i +kM; T?ªB H°i K´i K°i i–M; / 5

h? M?QM; HBM? ??²M >„+ L? F?¬M; +ÁM HU +?¼M M`Q F?€+- +?Q /M ?„M F?¬M;
pšM ç°M; - /–M /–M +kM; b) i?´B [m HBM? ??²M ?„M- #` +?QM ç¢Q H®+ tQ€v i?´B [m
çQÌM; +? i +?„+X

æB [m # ç¢Q H®+ tQ€v- i`®M p`Q i?•M i? - pšM +ÁM +QM çQÌM; b®M;X

E?¬M; M|B ? B HİB- HBM? ??²M >„+ L? HB M T?|M; p T?Q i?•M i? - `´i M? M?HB
i?S M?´iX

J°i iB M; F m i? i?ªK iW # M i`QM; H®+ tQ€v i`mv M ` - H`TiS+ HBM? ??²M >„+ L?
H¢B #` ;B| tQ€v i?´B çB T?•M MY X

``i [m€ +?d i`QM; ;B•v H€i- M?[M; #° T?“M i?B m F?mv i i` M i? HBM? ??²M K°i H–
ç° HBM? ??²M H¢B ;BªK çB i?“i HÊM- #„i ç–m tm´i ?B M ?B M iQÊM; ?| ?Q p¬X

J¶B H–M HBM? ??²M >„+ L? t¬M; [m H®+ tQ€v i?b +QÌM; ç° HBM? ??²M H¢B ;BªK çB
ç¢Q H®+ tQ€v- +m®B +MM; i`QË+ F?B M?“T p`Q i`QM; i?•M i? - HBM? ??²M ç½
²B L; mv M ?“m F€+ÁM bm v v m ?ÆMX

æ¢B h?€M? >Q`M;

*?•M hB M

h€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

kNNX *?QÆM; 8k , >„+ >´ GoM? U h?QÊM; V

L?|K /`+?, .mM;M?B

æª iU , Jh_yR@ EB K :BÈB

L;m²M, pBTp M/ M

G9+ M`v- +ª i?•M i? p` HBM? ??²M >„+ L? ç m i`¼M; i?QÆM;X

GBM? ??²M M?“T i? - i?•M i? >„+ L? i`QM; M?€v K„i F?¬B T?K+ H¢B i?–M i`Q- i`Q
?QªM; - F?¬M; +ÁM K°i +?9i iMv iB M M`QX

G®+ tQ€v +O *Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M ç®B pÈB M?K+ i? >„+ L? F?¬M; i?
i´M M`Q- #ÎB p`v H9+ M`v \*Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M ç®B pÈB ?„M K` M|B ;B®M
MÆB M`v +| #`v *Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M- +| i? M`Q >„+ L? +kM; [mv i F?¬M
i?•M i? X

>„+ L? F?¬M; M|B K°i +•m- imM; ` K°i FB M T?€T #ªQ- M?“i i?İB ?| i?“M? K°i ç¢
+ QX

>„M F?¬M; +ÁM i•K ibM? i€B +?B M- H9+ M`v >„+ L? +?d +ÁM K°i w MB K /mv M?

h?•M i? p` HBM? ??²M i`¼M; i?QÆM; - F?¬M; M|B H9+ M`v >„+ L? F?| +?®M; H¢B
HB M i?O- i?QÆM; i? +O ?„M M m M?Q F?¬M; M? M? +?|M; çQË+ ioM? /QÐM; i`
M[çO F?B M FBK ç M +O ?„M #` M; ?B M M€i- HBM? ??²M i?Q€B ?| - im pB i?Ki H

G9+ M"v- >„+ L? +?d Km®M p i?ŠM; M; v >„+ >´ GoM?- b m ç! # [m M ioM? /QĐ
KÈB +! i? F?¬B T?K+ H¢B i?QÆM; i? X

h`QM; b€i M - >„+ L? ç½ i?Q€i F?ÄB \*Ym >Q M; hQ" M S?QM; i`"M- M?„K p >„+
M? M? +?!M; T?B ç°M çBX

"'i [m€- *´ h?¬M iW H•m ç½ çQ€M çQÊ+ T?ªM SM; M"v +O >„+ L? - i¢B T?QÆM; ?
+! K B T?K+X

>„+ L? pW KÈB i?Q€i` F?ÄB \*Ym >Q M; hQ" M S?QM; i`"M- K°i i?B m M[K†+ #
KQìB M,K im´B ç°i M?B M tm'i ?B M- +?„M i¢B T?Q i`QÊ+- i?2Q #ªM M,M;- €M?
M;QìB i?B m M[K†+ #¢+? vX

h?B m M[K†+ #¢+? v +?QM? H" hB m "¢+?- F?B €M? K„i >„+ L? pW M?bM- i`QM
M?B M H!2` K°i ç¢Q HK+ K M; [m, /`- bY /KM; iÈB S?•M h?¬M i?m"i

L?'i i?ìB- HBM? ??M >„+ L? ;B®M; M?Q i`9M; çÁM M;?B K i`¼M;- i`QM; ç-m ó¬M
b€m ç¢Q [m M; K M; ç°i M?B M tm'i ?B M i¢B b m M;QìB >„+ L? - +?QM? H" L;k C
*´ h?¬M p" EBK *QÆM; 'M +O J Q oBM?- M; v H9+ >„+ L? H•K p"Q ?¬M K HB M
b m HQM; ?„MX

h?•M i? >„+ L? p®M ç½ i`¼M; i?QÆM; H¢B K°i H-M M[ #` EBK *QÆM; 'M ç€M?
#` Q M?` i?¬M? K°i H¶ HÈM- K€m i?`i HŠM H°M- ç²M; i?ìB L;k GBM? S?•M h?•M
i?•M i? >„+ L? - #` L;k GBM? S?•M h?•M h`Mv M?"T i? - K†+ +?Q >„+ L? +! #ªM
F?! +?®M; H¢B çQÊ+X

E m i?ªK K°i iB M;- ç°M [m M; K"m ç2M`mM H M- M?'i i?ìB iB m i€M- i?•M ?bM?
M^K i` M K†i ç'i- L;k GBM? S?•M h?•M h`Mv Î b m HQM; ?„M F?¬M; M;WM; i`M T?€
+O ?„M oW M;½ tm®M; K†i ç'i- i?•M ?bM? >„+ L? ç½ +Q`9K H¢BX

L m HBM? ??M >„+ L? +?Q #` ? Q i'M- S?•M h?¬M h?m"i +O hB m "¢+? imv`¬M
M?QM; +kM; +?d i`QM; i?ìB;B M M;„M K" i?¬B- >„+ L? +kM; F?¬M; ç M M¶B ?Q" M
*´ h?¬M p" J Q oBM? i"TFQ+? i?¬M? +¬M;X

h? M?QM;- i`QM; \*Ym >Q M; hQ" M S?QM; i`"M HBM? ??M >„+ L? ç½ #` i`¼M; i?
KS+ +ÁM FûK ?ÆM HBM? ??M "²B L;mv M ?"m F€- F?¬M; #^M; çQÊ+ HBM? ??M #E
pB .šM >²M ?"m F€- ç®B pÈB S?•M h?¬M h?m"i +O M" M;- HBM? ??M /QÈB EBK æ
i?Q€M; +€B HB M i?m çQÊ+ F€ ?B m- F?B M >„+ L? i`9M; T?ªB +¬M; FQ+? i`Q K

"^M; F?¬M; K" M!B- >„+ L? +?mM; [mv pšM H" v m im EBK æ M F€- M m K°i KU+ ç"
oBM? /M Km®M +?†M H¢B +kM; F?¬M; T?ªB / /"M;X

" ç¢Q ç°M [m M; ?B M` i`QÊ+ K†i >„+ L? - *´ h?¬M- hB m "¢+?- J Q oBM? +MM
>„+ L? ç M; i`¼M; i?QÆM; T?Q i`QÊ+- i` M K†i +ª # ç m H° p pmB KWM;X

@ *?9M; i i?U+ bU ç½ ç€M? +? i K°i ;½ v m im EBK æ M F€- ? ?

J Q oBM? +QìB M!B,

@ æ•v H" +?B M iQ+? HÈM M?'i +O i`²BX

*´ h?¬M +QìB M!B,

@ L m F?¬M; T?ªB # M;QìB +?9M; i HB M ?ÊT- Km®M ç€M? +? i i M M"v F?¬M;
+MM; pšM +¬M iÈB S?•M h?¬M h?m"i +O hB m "¢+? KÈB +! i? M;„M +?†M ?„M +?
+! hB m "¢+?- +?Q /M +?9M; i ç€M? ?„M i`¼M; i?QÆM; +kM; F?¬M; i? HQm ?„M

@ > ? h?ìB çB K K'm +?®i- pšM T?ªB /U p"Q i 5

hB m "¢+? +QìB M!BX

J Q oBM? M!B,

@ u m i m E B K æ M b Æ F € - ç W M ; M | B H " . š M > ² M F € - + ? Q / M ? Æ M K Q Ì B i m b o " ² B L
ç Q Ê + v m i m E B K æ M F € - # M ; Q Ì B + ? 9 M ; i F ? ¬ M ; B + | i m p B [m € . š M > ² M F € H
v m i m E B K æ M b Æ F € - ç • v ç ½ H " + ? m v M T ? B i ? Q Ì M ; ` ² B

* ´ h ? - M K d K + Q Ì B M | B ,

@ h + Á M + | i " M T ? € T + " M ; H Ê B ? ¢ B ? Æ M - M m + | i " B H B m i " M T ? € T i ® i - ç W M ;
v m i m E B K æ M i " m M ; F € + k M ; + | i ? ç € M ? + ? i - h B m " ¢ + ? - H B M ? ? ² M ? „ M ç ½ i ` ½
i " B M J > ² M h ? m " i p Ê B ? „ M - M m i K m ® M ; B ª / ¢ M ; ? „ M - # „ i # m ° + T ? ª B i ? m ç Q Ê + F
H - M M " v ç B > „ + > ´ G o M ? H ¢ B # ` # ¢ B H ° + ? • M i Q Ê M ; M ? Q H 9 + i ` Î H ¢ B ç ° M ; T ? O h

@ æ Q Ê +

h B m " ¢ + ? ; " i ç - m - ç B i Ê B i ` Q Ê + K † i > „ + L ? X

L ; m v M # ª M h B m " ¢ + ? F ? ¬ M ; i ? i ? B i ` B M J > ² M h ? m " i p Ê B H B M ? ? ² M E B K æ M
> „ + L ? ç ½ # ` ? Q i ´ M - + Á M b m v v m ? Æ M b Q p Ê B H B M ? ? ² M " ² B L ; m v M ? " m F € - i ?
+ O h B m " ¢ + ? + k M ; + | i ? T ? € i ? m v + ¬ M ; / K M ; X

E ? ¬ M ; H • m b m - > „ + L ? ç ½ # ` h B m " ¢ + ? b Y / K M ; J > ² M h ? m " i + ? B K ç Q Ê + M ? [M
+ ? d ç € M ; i B + K ° i ç B m + ? Q M ? H " - > „ + L ? + k M ; F ? ¬ M ; # B i > „ + > ´ i ° + + | # ª M ç ² * -
? „ M H " h K ç ¢ B p Q Æ M ; + k M ; F ? ¬ M ; # B i ç Q Ê + - + | i ? M ; ? o i B M i S + * ¬ M L ; ¬ " Q * ª M
> ´ i ° + X

h ¢ B > „ + > ´ i ° + - # B i ç Q Ê + i B M i S + * ¬ M L ; ¬ " Q * ª M ? b Ê ` ^ M ; M ? B m M ? ' i + k M ; + ? d
i ? " K + ? Q - + ? d + | > „ + > ´ ç ¢ B p Q Æ M ; K Ê B # B i ç Q Ê + F ? ¬ M ; + ? W M ; X

h ? ¬ M ; [m F w S + > „ + L ? - * ´ h ? - M + | i ? H w ; B ª B ç Q Ê + ? Q " M + ª M ? > „ + > ´ G B M ? p
H Q Ê M ; K ° i + ? 9 i p Ê B J o B M ? p + ? B i B i # ª M ç ² - H ¢ B + ~ M i ? " M M ; ? B M + S m b m ç
o B M ? K ° i F ? ® B H M ? T ? M i ` m v M • K ç ? B M ; Q Ì B i B M H B M H ¢ + - M ; " v ? ¬ K b m
/ ¢ M ; > „ + L ? - M ? „ K ? Q Ê M ; > „ + > ´ G o M ? T ? B ç ° M ç B X

h ` M M ; Q Ì B \* ´ h ? - M + Á M + | ? B F ? ® B H M ? T ? M i ` m v M • K - K ° i F ? ® B H " ? ¢ T ? ~ K -
i v J Q o B M ? - M ; m v M # ª M H " + O h ? B M . ¢ G M ; o Q Æ M ; p " h ? B M o k / M M ; ç H B M
+ Á M H ¢ B + ? Q M ? H " p " i i ` M M ; Q Ì B h K ç ¢ B p Q Æ M ; > „ + L ? X

G M ? T ? M i ` m v M • K ? ¢ T ? ~ K + ? d + | i ? i ` m v M • K ? Æ M K Q Ì B p ¢ M / † K - H M ? T ? M i
i ? i ` m v M • K t ? Æ M i ` , K p ¢ M / † K - M m H " + | H M ? T ? M i ` m v M • K i ? Q Ê M ; T ? ~ K - i
/ † K ç m + | i ? i ` m v M • K X

> „ + > ´ G o M ? M ^ K Î T ? Q i • v # „ + M Æ B M " v - + € + ? t ? Æ M k R p ¢ M / † K - * ´ h ? - M K ¶ B
/ Q Ê B ? B p ¢ M / † K - i W i ` Q Ê + H 9 + H M ç Q Ì M ; - \* ´ h ? - M ç ½ i ? ¬ M ; [ m i ` m v M • K T ? M
> ´ i ° + > „ + ' T - M | B i ` Q M ; v m p U + H ¢ B t m ' i ? B M i m b o M ? • M i ° + - h ? B M . ¢ G M ; o
i m b o M ? • M i ° + ; • v i ? Q Æ M ; i Q + ? X

> „ + ' T M ; ? 2 ç Q Ê + - [m ª ç 9 M ; M ? Q * ´ h ? - M / U H B m - + ? Q > „ + L ? + ' T i ® + + ? ¢ v p >
+ Á M T ? € B ` h S ç ¢ B p Q Æ M ; > „ + a Æ M - L ; k ç ¢ B p Q Æ M ; > „ + J ° + ç B i ` Q Ê + M ; ? M ? i

L , K M ; " v b m - * ´ h ? - M ç ½ ; † T ç Q Ê + > „ + a Æ M p " > „ + J ° + i Ê B i B T S M ; - * ´ h ? - M #
> „ + L ? H 9 + ç M ; i ? K i Q Æ M ; - > „ + a Æ M p " > „ + J ° + ? Q " M i Q " M M ? b M F ? ¬ M ; ` M Y ç
h ? - M ç m F m H M ,

@ h K + - M m ; † T T ? ª B i m b o M ? • M i ° + F B - ? m v M ? ç i M ? ' i ç ` M ? b) # € Q i ? M + ? Q
p ¢ M ç Q ¢ M X

æ ¢ B h ? € M ? > Q " M ;

* ? • M h B M

h € + ; B ª , 1 E

Z m v M j , * ¬ M L ; ¬ " Q * ª M ?

jyyX *?QÆM; 8j , >„+ >´ GoM? U >¢ V

L?|K /`+?, .mM;M?B

æª iU , Jh_yR@ EB K :BÈB

L;m²M, pBTp M/ M

*´ h?–M i?–K M;?o- +€+ M;QÆB Km®M #€Q i?M- +?ŠM; T?ªB Km®M ibK i ;•v T?B

:”i ç–m +QÌB +QÌB pÈB ? B M;QÌB- *´ h?–M M|B,

@ h?•M i? ?mvM? ç i +kM; F?¬M; ç€M; HQ M;¢B- +?d H¨ HBM? ?²M +| +?9i ? Q i
M;k ç - +?9M; i M? M? K°i +?9i i`Î H¢B >„+ >´ GBM? i?¬B

E?¬M; /MM; h”i ok S?B S?QM; - i®+ ç° +O *´ h?–M +?d +| i? çB çQÊ+ ?ÆM ? B p
ç°M i®+ +O >„+ L? FûK ?ÆM `”i M?B m- #’i [m€ H9+ M”v *´ h?–M #B M i?”M? ?bM
i?K i?QÆM; - >„+ aÆM p” >„+ J°+ i?’v p”v +kM; F?¬M; i`€+? K|+ ;bX

J’v M;”v b m- *´ h?–M i?2Q >„+ aÆM p” >„+ J°+ p iÈB >„+ >´ GoM?X

>„+ >´ GoM? M|B H¨ HoM?- i?U+ i +kM; H¨ K°i /½v M9B /”v iÈB p¢M /†K- +kM; H¨
>´ i°+- # M i`QM; >„+ >´ GoM? M9B MQM i`MM; çB T- +| F?¬M; Qi M;¼M +ÁM + Q

æ°M; T?O >„+ >´ i°+ ç¢B pQÆM; M^K i¢B M;¼M >„+ .B K S?QM; - +€+? # M;”M /†
GoM?- >„+ .B K S?QM; + Q ?ÆM +?QM M;”M i`QÊM; - +?QM? H¨ M;¼M + Q M?’i i`
T?O ?´ pQÆM; M^K M; v i` M bQÌM M9B M;¼M >„+ .B K S?QM; M”vX

" M;Q”B >„+ .B K S?QM; i?Q¢i M?bM `”i Qi +•v +®B- +| +?9i F?®+ M?B i- i? M?
?„+ /B K +kM; M?bM F?¬M; ` çQÊ+X

"B i çQÊ+ h K ç¢B pQÆM; i`Î p - `”i M?B m M?•M p”i ?”M; ç–m +O >„+ >´ i°+ ç m
+?Ì çÊBX

hÈB # M M;Q”B ç°M; T?O >´ oQÆM; - bÈK ç½ +| iB m v m çSM; M;? M? iB T- /šM *
p”Q i`QM; ç°M; T?OX

@ æ¢B + h K + ç½ i`Î p 5

o”Q i`QM; ç°M; T?O- >„+ aÆM- >„+ J°+ çB M? M? p T?Q i`QÈ+- H HÈMX

@ *mM; M;? M? h K ç¢B pQÆM; p T?O

J°i Hk iB m v m i`QM; ç°M; T?O ç m ?¬ H MX

_”i M? M?- *´ h?–M HB M çB p”Q T?ÁM; F?€+? i`QM; ç°M; T?O- T?Q +?QM? /B
çQÊ+ ç†i + Q ?ÆM K°i +?9i- i`QM; T?ÁM; i`M; +°M; +| M,K ;? /U HÈM- #®M ;? -
i?”M? ?”M; Î ? B # MX

hS ç¢B pQÆM; >„+ aÆM- L;k ç¢B pQÆM; >„+ J°+ M;²B Î ?”M; ;? # M TªB- +ÁM
v m im- i?Q¢i M?bM +?WM; M,K KQÆB im´B- i` M ç–m KÆ ?² +| i? i?’v çQÊ+ p^M
iQ”M #B M i?”M? ?bM? M;QÌB- bQ pÈB >„+ L? - i`bM? ç° #B M ?| i`B i ç ?ÆM K
æ¢B pQÆM; >„+ >´ i°+- >„+ ‘TX

>„M +kM; H¨ v m im EBK æ M i`mM; F€ /mv M?’i i`QM; >„+ >´ i°+X

L;²B # M i`€B ;? +?O p` H¨ K°i M[v m im i?Q¢i M?bM +?WM; # KQÆB im´B- i`bM
L? M?QM; F?¬M; #^M; çQÊ+ æ¢B pQÆM; - ç•v +?QM? H¨ L?’ ç¢B pQÆM; >„+ L;m
H[+O æ¢B pQÆM;X

L;²B T?Q b m ;? æ¢B pQÆM; +ÁM +| K°i ;½ ?´ v m- +| im pB ”²B L;mv M ?”m F€
>„+ L? - *´ h?–M #B i çQÊ+- ç•v +?QM? H¨ M?B iY +O æ¢B pQÆM; p” L?’ ç¢B p
+O >„+ >´ i°+- i M H¨ >„+ am’i- H¨ M;QÌB +| im +?’i imv i?ªQ- +?Q iÈB M,K KQÆ
L;mv M ?”m F€X

L,K KQÆB im' B +| im pB "²B L;mv M ?"m F€- i`QM; im bo M?•M i°+ +kM; çQÊ+ +Q
 K°i; ½ v m im- iQ +?'i M?Q p"v ?Q"MiQ"MH" K°i imv ii? i?B Mi" B- i?¼ K M? v m
 /"B ?ÆM- p b m +ÁM +|`'i M?B mi?ìB ;B M im Hmv M- M,K KQÆB im' B ç½ iÈB "²
 iQÆM; çQÆM; pÈB im bo M?•M i°+ KÈB # KQÆB ç½ #QÊ+ p"Q "²B L;mv M ?"m F€
 *´ h?–M çB p"Q T?ÁM; F?€+?->„+ 'T p" >„+ L;mv i +MM; F m H M- M|B,
 @ h K ç - i?QÆM; i? ` b Q \
 @ æ i ç¢B + - ç¢B i~m [m Mi•K- ?mvM? ç +kM; F?¬M; ç€M; HQ M;¢B- +?d H" HB
 +?9i i?ìB ;B M ioM? /QÐM; K" i?¬BX
 *´ h?–M M|B tQM; - M;²B H M +?B + ;? i?S ? B ?"M; # M i`€B- ç•v +?QM? H" p` i`Q
 >„+ 'T ;"i ç–m- M|B,
 @ L;QÆB F H¢B ibM? ?m®M; #` im bo M?•M i°+ FB çª i?QÆM; K°i +?9i- tQM; ;²B
 *´ h?–M M|B H¢B M?[M; HìB ç½ +?m~M #` i®i i`QÊ+ ç| +?Q æ¢B pQÆM; - L?` ç¢B p
 GQM; +| K°i #^M; ?[m H" ?Á i?QÊM; M?•M im- ? B M; QìB HB Mi?O HÊB ?¢B p¬ -
 oQÆM; - +?QM? KbM? +kM; #` i?QÆM; /QÈB i v ?Á i?QÊM; M?•M im M"vX
 æ®B pÈB ?Á i?QÊM; M?•M im M"v- >„+ 'T M;QÊ+ H¢B ç½ #B i çQÊ+ - ?„Mi?•M H"
 i?m çQÊ+ iBM iS+ iW S?QM; G¬B PM; i°+ - S?QM; G¬B PM; i°+ ç M; i`mv b€i ? B ;
 ç| +?QM? H" ?Á iQÆÊM; - +ª ? B M; QìB M"v ç½ #B M K'i i` M çQìM; i`mv b€i X
 S?QM; G¬B PM; i°+ iW H•m ç½ ?QÈM; +€+ æ¢B pQÆM; i`mv M ç¢i K M? H M? +?Q
 +O ?Á iQÆÊM; - #„i ;B[;B Q H¢B +?Q S?QM; G¬B PM; i°+ X
 L;?2 *´ h?–M M|B tQM; - >„+ 'T b` b` i`€M ?´ +O KbM? - M|B,
 @ h K ç - F?B +| çQÊ+ iBM iS+ ?Á i?QÊM; FB - ç¢B + b) iU KbM? ` K†i- +?„+ +?
 h`QM; HÁM; *´ h?–M +QìB i?–K- ;"i ç–m M|B,
 @ G"K T?B M ç¢B + X
 @ h`QÊ+ iB M M;QÆB p ç°M; T?O ioM? /QÐM;5 *?ì F?B #„i çQÊ+ ?Á i?QÊM; FE
 ;B"MX
 >„+ 'T T?'i i vX
 æB` iW ç°M; T?O >´ pQÆM; - *´ h?–M /U i?2Q ?QÈM; /šM +O >„+ L? - T?B ç°M
 ?QÈM; #„+ - MÆB M"v +| K°i iÁ ç°M; T?O iQ M?•M +O >„+ L? X
 h`QM; ç°M; T?O +| +?9M; iB m v m- #B i çQÊ+ h K ç¢B pQÆM; i`Î p - i'i +ª ç m` M
 *´ h?–M çB p"Q- +?Q ç€K iB m v m- Kšm ?´ v miQ"MH" #° HmB` M;Q" B- +?d ç K°i i
 *?ì Hk v m çB`²B- hB m "¢+? H"TiS+ +?mB` F?ÄB ®M; i v €Q *´ h?–M- ?| i?"M?
 @ P G¢B +| K°i ç°M; T?d- # M i`QM; +| i?S ;b ç m +| i? iMv iB M +–K çBX
 @ > ?ª
 *´ h?–M +QìB M|B,
 @ L" M; i?Q+? i?S ;b- +S iMv iB M H'vX
 @ æQÊ+5
 hB m "¢+? ?"B HÁM; ;"i ç–m- H"TiS+ #„i ç–m +?¼M HU X
 *´ h?–M +kM; ibK iÁB +~M i?"M ç°M; T?O >„+ L? K°i HQÊi- T?€T #ªQ i`QM; ç°M;
 ?¢B ?ÆM i`QM; ç°M; T?O h?QÆM; G M; - T?€T #ªQ i`mM; T?~K +| iÈB K'v FB M- i
 +'T ?ÆM- K°i Qi HBM? iªQ +~M; i`•M [mw ?ÆM bQ pÈB i`QM; ç°M; T?O h?QÆM;

h? M?QM;- +?d +| HBM? i?¢+? H¢B FûK t bQ pÈB ¸°M; T?O h?QÆM; G M;- MÆB
HBM? i?¢+? i`mM; T?~KX

h`QM; T?¢K pB [mªM Hw +O h?QÆM; G M; FB +| K°i iÁ K¢+? F?Q€M; HBM? i?¢
H`K #€ +?O MÆB ¸|- iU M?B M bÎ ?[m F?¬M; Qi HBM? i?¢+?X

*´ h?¬M /MM; H M? T?M i`mv M •K M|B +?mv M pÈB iB m ?Á i?QÊM;- M|B +?Q ?„
¸ ?„M bÈK ?¬M? ¸°M;- +ÁM *´ h?¬M p` hB m "¢+?- iÈB # M ¸ K HB M M;?d M;ÆB
>„+ L? X

L;`v ?¬K b m- KÈB b€M; bÈK HB M +| K°i ¸¢Q ¸°M [m M; # v p`Q i`QM; ¸°M; T?O >
i`QM; ¸°M; i?QM?- v m im M`v HB M ?¬iQ,

@ æ¢B pQÆM;- æ¢B pQÆM;- ¸½ +| iBM iS+ +O ?Á i?QÊM; M?•M im M¼ `²B

>„+ ‘T pW KÈB idM? ;B’+ F?¬M; H•m- M;?2 p`v HB M M|B,

@ >„M î MÆB M`Q\

h M v m im i`mv M iBM HB M M|B,

@ h¢B h?QÆM; E?mM; bÆM K¢+? +€+? MÆB M`v ?ÆM M,K M;¬M /†K p T?Q ¸¬M
i?QÊM;X

@ >„M ¸ M; H`K ;b î ¸|\

>„+ ‘T ?ÄBX

u m im i`mv M iBM M|B,

@ h?2Q iBM iS+ ¸Q p - ?Á i?QÊM; FB b m F?B +?B K ¸°M; T?O +O G K o,M "€
K¢+? HB M #„i ¸€K v m im # M i`QM; /•M; i` ¸Q MQÈ+- T?K+ pK `QÊm i?`i- ?Á
b m M`v b) M +Q i¢B h?QÆM; E?mM; bÆM K¢+?- #„i #m°+ iQ`M #° v m im i¢B h?
T?K+ iMM; ?„MX

*?•M hB M

h€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

jyRX *?QÆM; 89, S?€T "ªQ *U+ S?~K Ui?QÊM;VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

æª iU , Jh_yR@ EB K :BÈB

L;m²M, pBTp M/ M

*´ h?¬M + m K`v M?,M K†i M|B,

@ h`€+? F?¬M; ¸QÊ+ M;¼M M9B M`v +| i M >„+ .B K S?QM;- +Q M?B M H`K°i M;½
i`M T?€T bQ M`Q H¢B #`v iÁ >„+ .B K S?¬M h?¬M i`M i¢B ¸•v- bU ibM? +| +?9i

hB m "¢+? ?ÄB,

@ >„+ /B K i i?’v `²B- M?QM; b Q H¢B +ÁM õT?¬M i?¬Mö Ui?B m ¸®i iBM? i?¬MV

@ æ•v +?QM? H` +?¶ HÈB ?¢B +O iÁ i`M T?€T M`v

*´ h?¬M M|B,

@ >„+ /B K M`v F?¬M; T?ªB ?Ä /B K #bM? i?QÌM;- M; v +ª i?¬M i?S+ +kM; #` M|
>„+ .B K S?¬M h?¬M i`M F?¬M; i? i?ª i?¬M i?S+ ` i?,K /Á

hB m "¢+? M;?2 p"v- H"TiS+ i?ª i?-M i?S+ ` T?Q i`QÊ+ /Á tûi- ¸°i M?B M K°i ¸Q
@
hB m "¢+? FBM? ?¬ K°i iB M;- M|B,
@ Zmª M?B M- M; v +ª i?-M i?S+ +kM; #` ¸@i +?€v
hB m "¢+? +?d T?•M ` K°i iB i?-M i?S+ +U+ M?Ä- M; v +ª F?B #` ¸@i +kM; F?¬
M" M;X
@ >Ä .B K S?-M h?-M i`"M M"v HÊB ?¢B M?Q p"v- i`QM; K°i M;"v +| i? KÎ i`"M b
hB m "¢+? ?ÄBX
*´ h?-M M?bM >„+ am'i- M|B,
@ >ÄB ?„M K°i +?9i- B +| i? KÎ i`"M M"v\
hB m "¢+? pW ?ÄB- >„+ am'i ¸€T,
@ h`"M M"v i²M i¢B poM? pB M- F?¬M; B +| i? #QÊ+ [m X "'i [m€- i` M M;QÌB T?
i?¢+? i`"M- +?d K°i KbM? M;QÌB +| i? ¸B [m i`"M M"v
> B K„i *´ h?-M b€M; M;ÌB- M m +| M;mv M i?¢+? i`"M b) #`B i`W ¸QÊ+ i`"M M"vX
.U i?2Q HÌB *´ h?-M- hB m "¢+? H¢B ?ÄB,
@ h`"M +Æ +O i`"M M"v ¸†i i¢B ¸•m\
>„+ am'i ¸Q i v +?d ? B # M- M|B,
@ *| ? B i`"M +Æ- +€+? #B M i`€B ?ÆM KQÌB i`QÊM;- +€+? #B M TªB ?ÆM KQÌB
*´ h?-M ;"i ¸-m- i`QM; K„i hB m "¢+? H|2 H M HK+ K M;- >„+ am'i H"TiS+ K K M
@ h? M"Q\
h?'v b„+ K†i *´ h?-M •K i`-K- hB m "¢+? ?ÄBX
*´ h?-M M|B,
@ *?d +| i? +QÌM; +¬M; p"Q i`"M +Æ- +QÌM; ¸° +O i`"M T?€T /U i?2Q HoM? M;
+?'i ?Ä /B K /QÊB +?•M >„+ .B K aÆM- M m i?"M? +¬M; T?€ i`"M +| i? ibK ¸QÊ+
M m F?¬M; i? T?€ i`"M- +?d +| i? `ÌB F?ÄB MÆB M"vX
@ æQÊ+
hB m "¢+? ;"i ¸-m `²B ¸B p T?Q # M i`€B- *´ h?-M ¸B p T?Q # M TªB- +ª ? B
M?„K iÊB ? B i`"M +Æ- ¸²M; HQ¢i +¬M; FQ+?X
"MM;
> B iB M; M´ p M;- ? B M;¼M ?Ä /B K H` ?„+ /B K i`°M HŠM tQ+? /B K iW i`QM; i
h?-M p` hB m "¢+? X
aQ pÈB ?„+ /B K i`QM; i`"M- ? B Hm²M; ?„+ /B K M"v +| i? iQ+? +U+ M?Ä M?QM; p
FBM? ?¬ K°i iB M;- HMB M? M? H¢BX
æ®B pÈB ?„+ /B K tQ+? /B K- *´ h?-M +kM; F?¬M; HmB H¢B- i v TªB ¸Q ` i`QÊ
T?m` iW HÁM; #`M i v- FûQ /`B ` ?ÆM i`QÊM;- ?'T i?m iQ`M #° ?„+ /B K ?Ä /B
>„+ /B K M"v imv `^M; HÊB ?¢B- M?QM; \*´ h?-M F?¬M; Î i`QM; i`"M- +?d +| K°i +?
p"v +| i? /MM; pB K ?Ä T?-M i?B M i`U+ iB T i?¬M T? X L m Î;-M ?„+ /B K HÊB
T?-M i?B M- *´ h?-M Km®M /MM; pB K ?Ä T?-M i?B M +?®M; H¢B- `i +| i? /šM
hB m "¢+? M|B,

L m ç` M?k iB M /`+? ? Q ? i- T?€T HU+ F?¬M; +ÁM- b) H¼i p"Q i v >„+ 'TX
 J'v M; "v M v- *´ h?¬M pšM F?¬M; M; WM; ?B pQM; +| i? ;†T çQÊ+ L K h?B M iB M #
 M"v- +kM; +?d +| L K h?B M ç¢Q M?•M KÈB +| i? +Sm ;B9T çQÊ+ ?„M K" i?¬BX
 h? M?QM; - i?¬M; [m i`mv M •K H M? T?M HB M ? pÈB J Q oBM?- *´ h?¬M #B i ç
 +kM; #` K'v ç¢B pQÆM; S?QM; G¬B PM; i°+ HB M i?O i`mv b€i- J Q oBM? i¢K i?ìB
 L K h?B M ç¢Q M?•M ç M +Sm- ?B p¼M; `i t pìBX
 hÈB H9+ M"v ç½ H" # M; "v `QÐB- T?B ç°M çO ?ÆM KQìB p¢M /†K çQìM; - ;B[H9+
 imv i p¼M; - ç°i M?B M- ç` ?bM? M9B MQM T?Q i`QÊ+ #B M K'i- K°i ?² MQÊ+ i°
 ?B M i`QÊ+ K„i *´ h?¬MX
 >² MQÊ+ M"v `°M; HÈM p¬+MM; - \*´ h?¬M T?B ç°M i` M + Q K'v M; ?bM i`QÊM; - i-K
 i? M?QM; pšM F?¬M; M?bM i?'v ç¬m +MM; +O M|X
 æ•v F?¬M; i? ;¼B H" ?² MQÊ+ M[`²B- ?Q" M iQ" M H" K°i KªM? ç¢B /QÆM; X
 LÆB M"v +€+? >„+ >´ GoM? #'i [m€+?d ?ÆM KQìB p¢M /†K- H" H½M? ç` [mªM ?¢
 #'i F K°i i°+ ç" M M"Q F?€+- *´ h?¬M M?È H¢B #ªM ç² i` M h?QÆM; G M; i°+- ç®B p
 F?€+- ?bM? /mM; iQÆM; ç®B +?B iB i- H½M? ç` [mªM ?¢i +O >„+ >´ i°+ +kM; iQ
 K°i T?B M ç¢B /QÆM; HÈM M?Q p"v H¢B H" K°i KªM? F?¬M; `ä- +kM; F?¬M; +| ;?i
 "i [m€- iW T?¢K pB KªM? F?¬M; `ä i` M #ªM ç² +| i? çQ€M çQÊ+- T?B M ç¢B /QÆ
 p¢M /†K- i?"K +?Q H" p" B p¢M /†K F?¬M; +?WM; X
 h?'v #B M `°M; - i`QM; HÁM; *´ h?¬M M?'i i?ìB KWM; `Ð- ç°i M?B M iQ€i` K°i HQ
 H BõX
 *| `i M?B m T?B çB m +| i? M; Q /m i`QM; MQÊ+- i? M?QM; i®+ ç° b) +?"K ?ÆM
 Hw /Q\ *€M? +O T?B çB m HÈB /KM; Hm²M; HQm ç°M; i`QM; F?¬M; F?Q ç i,M; i
 +€M? +O T?B çB m ;¬M M?Q K'i çB i€+ /KM; X
 h?B K h?B M S?QM; .U+ H" T?€T #ªQ Hmv M +? iW +€M? T?QM; H¬B QM; - i¢B i`
 `i M? M?- i? M?QM; î i`QM; MQÊ+ i?b b Q ç•v\
 >„+ ?´ H" bBM? HBM? b®M; i` M +¢M- iB M p"Q i`QM; MQÊ+- i®+ ç° +°M; bmv ;Bª
 K'i çB ?B m [mª- i®+ ç° ?„+ ?´ +°M; bmv ;BªK K°i F?QªM; HÈMX
 J" *´ h?¬M i?b F?¬M; - *´ h?¬M H" M?•M im- M m #bM? i?QìM; i®+ ç° î /QÈB MQÊ+
 *´ h?¬M im Hmv M L; `+? J M? >| GQM; Zmv i- +| i? ?| HQM;
 h`QM; GQM; i°+- M; Q¢B i`W ? B i°+ ?Ä HQM; p" b HQM; +ÁM +€+ i°+ HQM; F?€
 i`QM; MQÊ+- i®+ ç° F?¬M; T?ªB +?"K K" +ÁM +| i? M? M? ?ÆMX
 _'i M? M?- *´ h?¬M HB M T?B ç°M iÈB #¬m i`ìB ç¢B /QÆM; X
 æ®B pÈB [mv M +QÆM; >„+ 'T ç€M? iÈB- H¬M M"v *¬M L; ¬ 'M ç°i M?B M # v` - ?|
 çSM; ç²M; i?ìB T?ªM +?'M H¢B K°i FQ+? +O >„+ 'TX
 æ9M; H9+ M"v- K°i iB M; HQM; M; •K p M; p¼M; i`ìB ç'i- i?•MªM? *´ h?¬M #B M K
 p" M; ç°i M?B M tm'i ?B M- i` M HQM; +U HÁM; +ÁM +| K°i +QM #¢+? ?² HÈM +?W
 T?B M i` M HQM; FBK HQM; X
 EBK HQM; ?| i?"M? K°i KªM? FBK [m M; - M? M? M?Q i?B K çB M M?ªv p"Q i`QM
 H M K°i i`"M #¼i MQÊ+ i?"i HÈMX
 EBK HQM; iB M p"Q i`QM; MQÊ+- i®+ ç° H" T iS+ i,M; K¢M?- `i M? M? #ÆB çBX
 >„+ 'T i?'v i? - +kM; +„K ç¬m T?B tm®M; i`QM; ç¢B /QÆM; - +?d H" pW p"Q i`QM;
 T?Q ç ûT iÈB- >„+ 'T T?ªB +€+? HU+ /MM; [m M; i`€Q i€+? MQÊ+ #B M` X

L; v +^a F?B >„+ ‘T i?m h?B K h?B M S?QM; .U+ +ÁM H¢B ?ÆM KQÌB i`QÊM;- M?QM
+| MQÊ+ #B M i¢B T?Q i`QÊ+ +<sup>a</sup>M i`Î- F?| F?,M ?ÆM ;'T K'v H-M bQ pÈB i`QM; F
h?B K h?B M S?QM; .U+ H` T?€T #<sup>a</sup>Q T?B ?`M? +U+ T?~K- M?QM; pW p`Q i`QM;
çB K'v H-M- F?-M; i? `9i M;„M F?Q<sup>a</sup>M; +<sup>a</sup>M? pÈB \*´ h?-M M?Q i`QÊ+X
*´ h?-M M?bM i?Q€M; [m T?Q b m- i?´v >„+ ‘T Î i`QM; MQÊ+ F?-M; +ÁM çm´B F
iB M;- +`M; #ÆB b•m tm®M; ç€v #B MX
*`M; #ÆB tm®M; ç€v #B M- €T HU+ MQÊ+ +`M; HÈM- /-M /-M HU+ +^aM i`Î+O MQ
i`,K H-M- i®+ ç° >„+ ‘T M;`v +`M; +?“K- K` *´ h?-M H¢B M?Q +€ ;†T MQÊ+ - F?-M
_’i M? M?- i®+ ç° ? B M;QÌB +| bU +?mv M #B M- *´ h?-M bQ pÈB >„+ ‘T M;QÊ+ H
F?Q^aM; +€+? ç-B # M +`M; M;`v +`M; FûQ t X
>„+ ‘T F?-M; tm®M; çQÊ+ M[ç`M? T?<sup>a</sup>B T?|M; H M + Q- K°i H-M M[ # v i` M F?-
i`T i`mM; iÈB *´ h?-M- +S M?Q p`v /MM; h?B K h?B M S?QM; .U+ H` +| i? / /`M;
h?´v >„+ ‘T # v H M F?-M; i`mM;- \*´ h?-M Î b•m /QÈB p¢M i`QÊM;- /MM; K„i i?QÌM
*´ h?-M M?´i i?ÌB +?mv M ?| i?`M? ?bM? M;QÌB- +?2 FQM T?€T HU+- M|B,
@ hB m "¢+?- ?mv M pKX
>„+ ‘T Î i` M #-m i`ÌB ç¢B /QÆM;- pW `²B K°i çm´B K°i +?¢v- +?Q Qi +kM; +€+? ç
/M F?-M; T?^aB i`mM; i•K ç¢B /QÆM; M?QM; +kM; T?<sup>a</sup>B p`Q b•m H„K `²BX
æ°i M?B M- >„+ ‘T M?QÊM; K`v- i?-M i?S+ +O ?„M i?Q€M; +€B K'i çB HB M ? iÈ
ç½ #B M K'i F?ÄB i? ;B M p`vX

jyeX *?QÆM; 8e, sQ+? >mv i h?-M :B Q U?¢VX

GQ¢B ibM? ?m®M; M`v- >„+ ‘T `’i FBM? M;¢+- M?´i i?ÌB ;B i,M; +QÌM; ç° i?-M i?
[m€ F?-M; i?m çQÊ+ F i [m^a M`QX
*´ h?-M #B i- +?Q /M >„+ ‘T /MM; i?-M i?S+ F?-M; ibK çQÊ+ KbM? i?b ç®B T?Q
`ÌB çB- pb p`v ?„M pšM +?“K `½B ?`M? i`m /QÈB ç€v #B M- pW `²B +?¢v i`®M [m€
p`i MÆB M`v- ?B M i¢B +`M i?“M [m M b€i K°i T?2MX
h`QM; ç¢B /QÆM; +| `’i M?B m v m i?9- i?“K +?Q +ÁM +| K°i b® v m im h?-M >^aB
*´ h?-M ;†T T?^aB F?-M; Qi- i? M?QM; ç°B ?bM? K°i FBK HQM; p`K°i v m im EBK
i`QM; #B M M`v ;†T T?^aB ç m bÈK +?¢v K'i /¢M;X
>B M i¢B *´ h?-M M?bM H¢B #®M T?Q - FBM? M;¢+ T?€i ?B M- i`QM; i-K K„i Kb
/€M; K°i v m i?9- v m im M`Q- +?d H`- i¢B M;Q`B t M;`M i`QÊM;- KÆ ?² i?´v çQÊ+
æ°M; T?O v m i m i?O v i°+\
h`QM; HÁM; \*´ h?-M ç°i M?B M ;B`i KbM?- H`T iS+ #B M ç´B i?“M? ?bM? /€M; ?´
ç°M; T?OX
_’i M? M?- *´ h?-M ç½ çB iÈB # M M;Q`B ç°M; T?O- +?O i?´v # M +¢M? +Y p`Q ç
HÈM, >mv i GQ M >^aB- sQ+? :B Q ç°M;- sQ+? >mv i h?-M :B QX
L?bM K'v v m p,M +´ tQ M`v- i`QM; K„i *´ h?-M ç°i M?B M H|2 ` K°i ç¢Q ?QM; T
;B Q- ?Q M; i?9 tQ+? ?mv i i?-M ;B Q
æ¢B #° T?“M ;B Q ç m +| im pB ç¢B iÈB h?-M >^aB +^aM?- ç m +| +Æ ?°B ?| HQM;-
?| HQM;- +?d +| i? iB TiK+ /mv i`b ?bM? i?€B # M ç-m- M?QM; bQ ` ?ÆB FûK ?

h? M?QM;- i`QM; b® Qi ;B Q F?¬M; i? ?| HQM; +| K°i p`B +?OM; ;B Q F?¬M; M
 M; v +ª #B M ?| +kM; F?¬M; i? - F?¬M; #B M ?| çQÊ+ i?`M? v m i?9- H`K K°i ?Q
 J` tQ+? ?mv i i?¬M ;B Q +?QM? H` K°i HQ¢B ;B Q i?m°+ ?`M; ?Q M; i?9- +U+ F€ H
 +?Q /M +?•M HQM; ;†T T?ªB +kM; Km®M M?QÊM; #° HmB #BM?X
 aî /o *´ h?¬M p mB KWM; M?Q p`v H` p b i?B i? tQ+? ?mv i i?¬M ;B Q H` K°i HQ¢B
 Km®M +| - M m +| çQÊ+ i?B i? K°i ç¬m tQ+? ?mv i i?¬M ;B Q ç½ M; Q`B "²B L; mv M
 F?¬M; i?`M? p`M ç X
 *?Q /M tQ+? ?mv i i?¬M ;B Q F?¬M; T?ªB "²B L; mv M ?`m F€- M?QM; Km®M ;B K +
 ;B M +kM; +| i? çQÊ+X
 æ M; H9+ *´ h?¬M [m M b€i ç°M; T?O- K°i i? M? •K iW # M i`QM; ç°M; T?O p M; H
 @ h p` >„+ >´ i°+ - MQÊ+ b¬M; F?¬M; T?¢K MQÊ+ ;B M; - M; QÆB +?¢v iÈB i`QÊ+
 h? M? •K M`v p M; /°B +U+ çB K- t2K` im pB F?¬M; FûK- *´ h?¬M H`T iS+ #m¬M;
 # M i`QM; - M; v H9+ M`v- i?¬M i?S+ +O >„+ `T +kM; çªQ [m M; Q`B *´ h?¬MX
 *?d M?bM K°i +?9i- *´ h?¬M HB M M?`M` im pB tQ+? ?mv i i?¬M ;B Q FB - i`QM;
 M?B M +| im pB EBK æ M bÆ F€X
 ``i [m€ +kM; pW ? v- i`QM; K„i *´ h?¬M H¢B ?B M H M K°i ç¢Q KWM; i?¬KX
 *´ h?¬M +Q`B ? ? - HÈM iB M; M|B,
 @ >„+ >´ i°+ i - ç†+ #B i çQ H M K°i T?¬M ç¢B H
 L|B tQM;- *¬M L; ¬ `M # v` F?ÄB KB i•K- ?| i?`M? F?®B ?ÆM KQ`B i`QÊM;- iU
 K¢M? K) ç€M? p`Q i`QM; ç°M; T?O- +Y ç°M; T?O + Q ?ÆM KQ`B i`QÊM;- M?`i i?`B
 G`T iS+ - h`i ok S?B S?QM; tm`i ?B M b m HQM; - *´ h?¬M M? M? +?|M; T?B ç°M ?O
 >„+ `T /MM; i?¬M i?S+ çB m i` - #B i çQÊ+ *´ h?¬M ç M; /B +?mv M- H`T iS+ /B +?r
 ç|M ç¬mX
 sQ+? ?mv i i?¬M ;B Q # M i`QM; ç°M; T?O ; -K H M K°i iB M; - p¬ +MM; ;B`M /[- H`
 i?•M i? /`B iÈB ?ÆB i`,K i`QÊM; i`mv çm`B i¢B T?Q b m *´ h?¬MX
 h`QM; HÁM; #B M- +`M; H M + Q- bS+ ûT +`M; ;BªKX
 h®+ ç° *´ h?¬M K†B H9+ K°i M? M? - T?|M; H M + Q iU M?Q K°i ç¢Q HQm iBM?-
 i`QM; KQ`B K`v +€B +?ÈT K„i HB M iÈB ç¬m +MM;X
 sQ+? ?mv i i?¬M ;B Q FB /`B ?ÆM i`,K i`QÊM;- i?2Q b€i M; v b m *´ h?¬M ?ÆM
 +?`K ?ÆM +?9i M`Q- çm`B i?2Q `i M? M?X
 h?B K h?B M S?QM; .U+ i` M HQM; >„+ `T ç½ KÎ` - çSM; i` M + Q ?ÆM i`,K i`QÊ
 +?†i i` M M; Q`B *´ h?¬M- K„i i?`v \*´ h?¬M b„T +?mB` F?ÄB K†i MQÊ+ - M?`i i?`B
 F i K°i [mv M `M i¢Q i?`M? [mv M +QÆM; HÈM ?ÆM KQ`B i`QÊM;- ;B®M; M?Q K°i
 •M? K„i *´ h?¬M M;QM; i`¼M;- \*¬M L; ¬ `M # v` F?ÄB KB i•K- ?| i?`M? F?´ KQ`B
 + Q- pW # v` F?ÄB K†i MQÊ+ ç½ M; ?2 K°i iB M; M´ HÈM- \*¬M L; ¬ `M p +?¢K pÈ
 ç| [mv M +QÆM; i€M HQ¢M- *¬M L; ¬ `M +kM; ?| M?Ä- # v i`Î H¢B KB i•K *´ h?¬MX
 >„+ `T M`B ;B`M- i,M; +Q`M; T?€T HU+ - H¢B ç€M?` K°i [mv M- *´ h?¬M pW KÈB
 i? M? M? +?|M; +?mv M ?QÊM; [m K°i # M- i`QM; HÁM; bÈK +| iQM? iQ€M i`€M?
 >„+ `T- ç²M; i?`B H`T iS+ i?m H¢B T?€T HU+ - F i ?ÈT pÈB >mv M oK /Q hB m "¢+?
 + Q i`,K i`QÊM;- i?•M ?bM? *´ h?¬M #B M K`i`²B`ÆB tm®M; i`QM; HÁM; #B MX
 L„K *¬M L; ¬ `M i`QM; i v- pÈB F?®B HQÊM; ?ÆM KQ`B M;`M +•M +O *¬M L; ¬ `M
 tm®M; ç€v #B M M? M? F?¬M; FûK bQ pÈB H9+ *´ h?¬M ?| i?`M? FBK HQM;X

sQ+? ?mv ii?-M ;B Q FB çm'Bi?2Q T?Q b m *' h?-M ?ÆMi`,Ki`QÊM;- i? M?Q
Kti MQÊ+ HçB #B M K'i F?ÄBi?-Mi?S+ +O M|- ç²M; i?ìBi` M çdM? ç-m HçB tm
i?"i HÈM ç€M? tm®M;X

æ°M; T?O +O tQ+? ?mv ii?-M ;B Q #` ?Ov- i`QM; HÁM; M| p- +MM; ;B"M /[- H" T
p T?Q ççQ [mv M +QÆM; FB - ? B ççQ +¬M; FQ+? p +?çK p"Q M? miçQ i?"M?
ççB- F?B M Kti MQÊ+ `°M; K'v i`,Ki`QÊM; M?'ii?ÌB /•M; H M +°i MQÊ+ ?ÆM KQ

sQ+? ?mv ii?-M ;B Q imv KÈB +| im pB EBK æ M bÆ F€- M?QM; i`QM; ?"M; ?Q M
H" i²M içB p- ç`+?- >„+ 'T K†+ /M +| im pB EBK æ M i`mM; F€- +'T #"+ + Q ?ÆM tQ
i?U+ HU+ HçB F?¬M; KçM? ?ÆM H" # QX

sQ+? ?mv ii?-M ;B Q Îi`QM; MQÊ+ - i?U+ HU+ +¬M; KçM? ?ÆM- ç€M? ` K°i FQ+?
'T- i?•Mi? pšM F?¬M; M;WM; ç" H Q H M- `°iM? M? ç½ i`²B ` F?ÄB Kti MQÊ+X

J°i +QM +U ;B Q K"v ?mv i ?²M; /"B iÈB ?ÆMi`,Ki`QÊM; H Q ` F?ÄB Kti #B M- t
F?¬M; i`mM;- €M? K„i ;B"M /[M?bM +?^K +?^K H M M; QìB >„+ 'TX

oW `²B- \*' h?-M ç½ ?| i?"M? ?bM? /çM; >„+ 'T `²B ç" T T?€ ç°M; T?O tQ+? ?mv i
h?-M pW #B M K'i F?ÄBi?-Mi?S+ +O M|- tQ+? ?mv ii?-M ;B Q iU M?B M +?Q
i?O T?çK ç" T T?€ ç°M; T?O +O KbM?X

æ°M; T?O #` ?Ov F?¬M; M|B- K°i ççQ [mv M +QÆM; pW `²B +¬M; F?B M iQ"Mi?•
+?QM? çB m M"v ç½ i`B i ç +?¼+ ;B"M tQ+? ?mv ii?-M ;B Q- F?¬M; M|B ? B HìB
tQ+? /B K #„M p T?Q >„+ 'TX

E?B *' h?-M H Q ` F?ÄB Kti #B M +| \*¬M L;¬ 'M HÈM iÈB KQìB i`QÊM; +?2 FQM i
ç| ?„M HçB +?mB p"Q HÁM; #B M- >„+ 'T +kM; F?¬M; i?'v çQÊ+ ?bM? /€M; *' h?-M
ç M; ;B"M /[M;"T i`ìB M?bM KbM? +?^K +?^K- M?'ii?ÌB HÈM iB M; M|B,

@ :B Q ?mvM? >B m H-K `²BX

sQ+? ?mv ii?-M ;B Q M"Q +ÁMi•K ibM? M;?2 >„+ 'T M|B ?B m H-K ;b- F?¬M; +?d
i?•Mi? +ÁM pšv ç°M;- çm¬B ;B Q /"B ?ÆM KQìB i`QÊM; +kM; [m'i p T?Q >„+ 'T

J°i ç-m ?Q M; i?9 EBK æ M bÆ F€- >„+ 'T M"Q /€K +QB i?QìM;X æ®B Kti pÈB +¬M
;B Q- +?d +| i? tm'ii?O M; ,M +?†M- H9+ M"v i`QM; HÁM; >„+ 'T +kM; i`"M ç-v ?Ä
;B Q F?¬M; M|B ? B HìB- pW ;†T Kti ç½ tm'ii?O- +¶iS+ ;B"M i`QM; HÁM; HB M

h`QM; b€i M - >„+ 'T p" tQ+? ?mv ii?-M ;B Q ç®B /B M- #®M K„i M?bM M? mi`"M
Kti #B M +?B M ç'm iÈB M; QìB b®M; i +? iX

*?•M hB M

h€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

jydX *?QÆM; 8d, >Q M; *®i h`m u mX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

*' h?-M ¬K *¬M L;¬ 'M- ;B'm FQM T?€T HU+- +kM; F?¬M; #B i ibM? ?m®M; i` M
çQ€M çQÊ+ T?-M M"Q- +,M #ªM F?¬M; +-M /MM; i?-M i?S+ i?,K /Á- i`€M? +?Q tQ
`²B HB M i?O pÈB >„+ 'T +¬M; ç`+?X

*¬M L;¬ 'M`'i M†M;- \*´ h?¬M M? M? +?|M; +?bK tm®M; ç€v #B M- M?'i i?ÌB M'T +€+? ç°M; T?O tQ+? ?mv i i?¬M; B Q ?ÆM i`,K i`QÊM;- MÆB M`v ç` ?bM? M?€T M >mv M oK +O hB m "ç+? +| i? M; ,M i`Î çQÊ+ i?¬M i?S+ T?€i ?B M- +?QM? H` +? E?¬M; +¬M T?ªB [m M b€i- +?d +¬M +?Ì tQ+? ?mv i i?¬M; B Q i`Î p HB M #B i çQ p` >„+ 'TX

sQ+? ?mv i i?¬M; B Q p` >„+ 'T +| i?U+ HU+ ;¬M M; M; M? m- >„+ 'T +?d ?ÆB M? >„+ 'T +| h?B K h?B M S?QM; .U+- içB F?¬M; i`mM; HBM? ?Qç i p¬ +MM; M M +? i?ÌB- im pB >„+ 'T +?mM; [mv pšM H` EBK æ M i`mM; F€- T?€T #ªQ [mv M b€Q i` i?QÊM; T?~K- [mv M +QÆM; HÊB ?çB p¬ +MM;- ç€M? M? m; B[ F?¬M; i`mM;- >„+ E?¬M; [m # Q H•m- tQ+? ?mv i i?¬M; B Q ,M T?ªB [mª ç„M;- #` >„+ 'T çª i?QÆM;- KbM? ç€M? F?¬M; HçB >„+ 'T i`mM; F?¬M; i`mM; HB M +?mB p`Q i`QM; #B M- >„+ Î i`QM; MQÊ+- tQ+? ?mv i i?¬M; B Q T?€i ?mv çQÊ+ i?U+ HU+ KçM? ?ÆM- ç¬B # çQÆM; X

>„+ 'T H` i°+ i`QÎM; K°i i°+- im pB HçB + Q ?ÆM K°i i-M;- F?¬M; # Q H•m HçB /¬ M?QM; Km®M +?B M i?„M; tQ+? ?mv i i?¬M; B Q +kM; F?¬M; TªB +?mv M / X " i?B K çB M i?¬M H¬B T?M- ç•v +?QM? H` #ªQ T?M i?QÊM; T?~K +| çQÊ+ iW S?QM ;B Q #` i?B K çB M i?¬M T?M #„M i`9M;- M?'i i?ÌB i`¼M; i?QÆM;- #Ä +?çv tm®M; >„+ 'T p®M ç½ iS+ ;B`M- tQ+? ?mv i i?¬M; B Q M`v HçB H` ?Q M; i?9 F?| ;†T- iQ` ç`K H•m M?Q p`v +ÁM F?B M ?„M iB m ? Q i?B K çB M i?¬M H¬B T?MX J°i H` F? TªB /Si çB K- iÊB H9+ M`v +?d +| ;B i tQ+? ?mv i i?¬M; B Q- H`v çQÊ+ i?B i? ?Qç+? F?¬M; i X

ob p`v- >„+ 'T [mv i ç`M? çm´B i?2Q tm®M; ç€v #B MX

sQ+? ?mv i i?¬M; B Q #` i`¼M; i?QÆM;- F?¬M; i? H` ç`+? i?O +O >„+ 'T- K°i çQÌ /QÊB ç€v HçB #` >„+ 'T +¬M; FQ+? iÊB p`B [mv M- i?QÆM; i? M†M; i? KX

"i [m€- +`M; tm®M; /QÊB ç€v #B M- i®+ ç° tQ+? ?mv i i?¬M; B Q +`M; M? M?- i .¬M /¬M F?QªM; +€+? çQÊ+ FûQ t - +?Ì tQ+? ?mv i i?¬M; B Q tm®M; iÊB ç€v #B ?ÆM # M; ?bM i`QÊM; X

G9+ M`v tQ+? ?mv i i?¬M; B Q #` i`¼M; i?QÆM;- +?d K°i HÁM; Km®M i`Î HçB ç°M +| K°i #° i`"M T?€T HÊB ?çB- +| i? ;B9T M| ;B[ KçM;- +?d +¬M iB Kim # M i`QM; ç i? +| i? F?¬B T?K+ ?Q`M iQ`MX

"i [m€- tQ+? ?mv i i?¬M; B Q pW KÊB +?bK tm®M; ç€v #B M- ç M; Km®M çB p`Q 'M M?Q K°i iÁ M9B M?Ä ç°i M?B M ç€M? iÊB ç¬m M|X L m H` #bM? i?QÌM;- tQ+ /`M; i`€M? çQÊ+

h? M?QM; H9+ M`v

"ªM i?•M tQ+? ?mv i i?¬M; B Q i`¼M; i?QÆM;- TªM SM; ;BªK çB- \*´ h?¬M HçB ç€ \*¬M L;¬ 'M ç`T i`9M;- i`QM; ç¬m ó«M; ô H M K°i +€B- M?'i i?ÌB i`Î M M i`®M; `¶M; \*´ h?¬M M; U F?®M; \*¬M L;¬ 'M HB M iK+ ç€M? tm®M; ç¬m tQ+? ?mv i i?¬M; B Q H¬M- i?•M ?bM? tQ+? ?mv i i?¬M; B Q KÊB i?¬B F?¬M; ;B½v /K - M; ½ M`K t®M; ç *´ h?¬M /MM; *¬M L;¬ 'M- H- ç¬m iB M ç`T +? i K°i ç¬m ?Q M; i?9 +U +¬m "²B L; n HçB ç`T +? i ?Q M; i?9 tQ+? ?mv i i?¬M; B Q EBK æ M bÆ F€X hmv `^M; #ªM i?• i`¼M; i?QÆM;- i? M?QM; +kM; çO M|B HU+ +¬M; FQ+? +O *¬M L;¬ 'M F?OM; #® *´ h?¬M ç`T +? i tQ+? ?mv i i?¬M; B Q- >„+ 'T ç½ iÊB ;¬M ?ÆM i`,K i`QÊM;- M?bM HY ;B`M i`QM; K„i #MM; ?€i- #'i [m€ \*´ h?¬M +kM; F?¬M; `ªM? /•v /Q pÊB >„+ ' ?| i?`M? FBK HQM;- #„i H`v i?B i? tQ+? ?mv i i?¬M; B Q- #ÆB M? M? p T?Q t

LÆB M"v H" ç€v #B M b•miÈB ?ÆM p¢M i`QÊM;- €T HU+ MQÊ+ #B M +Ð K'v i`,K M
HQÊM i`QM; MQÊ+ ?Q`M iQ`M F?¬M; ºM? ?QÎM;- M?QM; >„+ 'T H¢B F?€+- i` M M
p"i M†M; K'v i`,K M;`M +•M çm'Bi?2Q T?Q b mX

L; v +ª F?B FûQ i?2Q i?B i? tQ+? ?mv i i?¬M ;B Q- i®+ çº *´ h?¬M pšM M? M? ?A
HB M #Ä >„+ 'T H¢B Kºi çQ¢M t - iÈB F?B i?Q€i F?ÄB i-K M?bM +O ç®B T?QÆM
>mv M oK- +„i çSii?¬M i?S+ i?2Q /äB +O >„+ 'TX

*´ h?¬M iB TiK+ FûQ i?B i? tQ+? ?mv i i?¬M ;B Q i? K ?ÆM p¢M i`QÊM; /QÈB ç€
tY Hwi?B i? tQ+? ?mv i i?¬M ;B QX

_,M;; B Q- / ;B Q- i`ªQ; B Q- ;•M; B Q- tQÆM;; B Q J¶B HQ¢B ç m H" i?Q #ªQ #
FB - +`M; H" i?S i`•M [mwX

h?ìB ;B M +| ?¢M- *´ h?¬M i?m H'v ` ,M;; B Q- / ;B Q- i`ªQ; B Q- ;•M; B Q- p" ç M
i`QM; \*`M E?¬M h`¢+- +?d ç H¢B tQÆM;; B Q # M M;Q`BX

sQÆM; +O ?Q M; i?9- +?QM? H" i`B HB i i`"M T?€T + Q + 'T- i, M?Q *Ym >Q M;
'i [m€ Km®M /MM; *Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M ç€M? +? i >„+ 'T ?B M M?B M H"

>„+ 'T +| im pB EBK æ M i`mM; F€- imv `^M; HBM? ?²M pšM #` i´M ?¢B i`QM; *Ym
M?QM; i?•M i? >„+ 'T pšM +ÁM M;mv M p M- ç®B T?QÆM; F?¬M; /¢B ;b +?Q HBM

hm bo [m M i`¼M; M? 'i +?QM? H" HBM? ?²M- +| i? M!Bi?•M i? im bo +?d H" +?¶
M;QìB i +¬M M?`b®M; i` M K†i ç' i- +¬M i?mv M îM;Q`B #B M F?ÆB- HBM? ?²M
v m M?QÊ+ ?ÆM i?•M i? `i M?B m- F?¬M; F?¬M; TªB p¢M # 'i ç„+ /o- F?¬M; +|
?²M `ìB F?ÄB i?•M i? X

>Q M; *®i h`m u m i`"M- +?QM? H" i`"M T?€T HÊB ?¢B M? 'i *´ h?¬M HoM? M;º çQ
*kM; ;B®M; M?Q *Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M- ç m /MM; tQÆM; +®i ?Q M; i?9 H`
?B m [mª i`"M T?€T H¢B ?Q`M iQ`M # 'i ç²M;- \*Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M H" i`"M
+ÁM >Q M; *®i h`m u m i`"M H" i`"M T?€T +¬M; FQ+? iÈB i?•M i? X

>Q M; *®i h`m u m i`"M +ÁM +| i M >Q M; *®i h`m hB M i`"M- +?d +¬M ?Q M; i?9
tQÆM; +®i ?Q M; i?9 æº >Q +ªM?¬ p"v M; v +ª iB M M?•M æº >Q +ªM? +kM; +| i?
T?€T M"v HÊB ?¢B i? M`QX

æ•v +?QM? H" i`"M T?€T + Q M? 'i \*´ h?¬M HoM? M;º çQÊ+- i`"M M"v iK ?ÊT b€i i
i? M M +kM; +| i? +QB ç•v H" Kºi ?ÊT i`"MX

sQ+? ?mv i i?¬M ;B Q +?QM? H" i?¬M i`QM; HQ`B ;B Q- tQÆM; +®i +O M!`i i?
u m i`"M- tQÆM; +O tQ+? ?mv i i?¬M ;B Q +| K`m ?mv i ?²M;- F?mM; tQÆM; HÈ
h?¬M T?•M +?B i?`M? iWM; #º T?"M- H¢B i? K +?QM KQÆB +?QM pB M HBM? i
i?¢+? i?QÊM; T?~K p" `i M?B m i`B HB m i`"M T?€T F?€+- #`v i?"M? >Q M; *®i h
pB ?ÆM i`,K i`QÊM;X

h`QM; ç¢B i`"M- *´ h?¬M +® w i¢Q ` Kºi bÆ ?î- i¢B F?2 ?î M"v H¢B /MM; tQÆM; +
hQ`M S?QM; i`"M- ç²M; i?ìB H'v Kºi Qi tQÆM;; B Q +ÁM i?W #´ tmM; p"Q *Ym >Q
i,M; i? K mv HU+X

G`K tQM; i' i +ª- *´ h?¬M H" TiS+ ?| i?•M i?"M? FBK HQM;- F?m +? i€M T?€T HU
M;Q`B F?ÆBX hmv `^M; i?ìB ;B M #`v i`"M K' i iÈB K'v + M? ;Bì- M?QM; +?„+ +?„
#B M +?Q +| `ìB çB- i?¬M i?S+ ç®B T?QÆM; +kM; b) `i M? M? ibK çQÊ+ p` i`Q *
*?•M hB M

h€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

jy3X *?QÆM; 83, h?B K h?B M S?QM; .U+ Ui?QÊM;VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

*´ h?–M pW KÈB `ÌB F?ÄB K†i MQÈ+ ç½ i?´v K°i ç¢Q ?„+ K M; ç°M M? M? iÈB–p
‘T- *´ h?–M ;Bª #° FBM? ?QªM;- H”T iS+ H†M tm®M; ç€v #B MX

ó"MKô K°i iB M;- >„+ ‘T +kM; M?ªv p¨Q HÁM; #B M- *´ h?–M Hm¬M Hm¬M #B M K
H–M M¨v [mv i TªªB çm´B i?“i b€i- F?¬M; +?Q *´ h?–M i?Q€i F?ÄB i–K M?bMX

*´ h?–M +?bK i?ŠM; tm®M;- +?¶ ?„M +?¼M H¨ ç€v #B M F?¬M; çQÊ+ b•m- +?d ?Æ
M¨v- i®+ ç° >„+ ‘T F?¬M; #` ?¢M +? M?B m- i?´v >„+ ‘T çm´B i?2Q M? M? M?Q p
H¢B ?B M H M K°i MK +QÌBX

‘i M? M?- *´ h?–M ç½ tm®M; iÈB ç€v #B M- çB p¨Q i`QM; >Q M; \*®i h`m u m ç¢B i
iU i v #¨v ` - iU M?B M b) F?¬M; ªM? ?QÎM; iÈB ?„MX

æ9M; M?Q *´ h?–M /U HB m- >„+ ‘T +,M #ªM F?¬M; i? M; ÌiÈB- /QÈB ç€v #B M #b
iÁ i`"M T?€T- pšM çm´B b€i i?2Q T?Q b m *´ h?–MX

oW p¨Q i`QM; >Q M; \*®i h`m u m ç¢B i`"M- ç€v #B M i`QM; T?¢K pB #®M i`QÊM
#€i [m€B ç² ç°i M?B M tm´i ?B MX

h€K ç¢Q +QÆM; K M; K¨m i?m–M #¢+? iW i€K ?QÈM; ç°i M?B M #„M ` - +QÆM; K
p T?Q >„+ ‘TX

>Q M; *®i h`m u m ç¢B i`"M çQÊ+ ?bM? i?“M? iW tQÆM; +®i ?Q M; i?9 EBK æ M K
æ M ?"m F€ +kM; TªªB #` i?QÆM;- ?m®M; +?B H¨ >„+ ‘T KÈB +?d +| im pB EBK æ

h€K ç¢Q +QÆM; K M; pW ?B M- >„+ ‘T H”T iS+ +ªK M?“M çQÊ+ M;mv +Æ i`Q K¢M;
²B

o°B p¨M;- >„+ ‘T i`€M? M? M? b M; K°i # M- i? M?QM;- b Q M? M? #^M; çQÊ+ i€
æ m çÈM ?ûi i?ªK H M K°i iB M;- K°i +?•M K°i i v +O >„+ ‘T ç½ #` +QÆM; K M; #´
çQ¢M- K€m iQÆB p,M; imM; i|2X

L m M?Q pW `²B >„+ ‘T +?d +?“K K°i +?9i- p”v T?–M #` çSi b) F?¬M; TªªB H¨ K°i i
#° i?•M i? - i`U+ iB T #` KB m b€iX

*¬M; FQ+? pšM +?Q /WM; H¢B- i€K ç¢Q +QÆM; K M; H–M i?S M?“i pW ç€M? tm
[m M; K M;- H”T iS+ tm´i ?B M i? K i€K ç¢Q +QÆM; K M; #´ iÈB >„+ ‘TX

h?•M i? >„+ ‘T ç½ i`¼M; i?QÆM;- [mv i ç`M? +?Q HBM? ?²M `ÌB F?ÄB i?•M i? -
tmM; ?[m ç°i # M i`QM; >Q M; \*®i h`m u m ç¢B i`"MX

*QÆM; K M; +O >Q M; *®i h`m u m ç¢B i`"M K†+ /M HÊB ?¢B- i? M?QM; pšM F?-
HBM? ?²M i`bM? ç° M¨v- #´i [m€i ?•M i? >„+ ‘T ç½ i`¼M; i?QÆM; M M ?„M F?¬M;
#` i´M i?QÆM; i? KX " M i`QM; i`"M i`"M M?[M; ç¢Q +QÆM; K M;- HBM? ?²M >„+
` HBM? ?²M >„+ ‘T +| Fª M,M; i`U+ iB T i?Q€i F?ÄB i`"M- M?QM; M m H¨K M?Q p
+?Q +QÆM; K M; +¬M; FQ+?X

G,M H°M K°i ?²B H•m i`QM; ç¢B i`"M- >„+ ‘T ç°i M?B M T?€i ?B M ` K°i [mv Hm”i
+QÆM; K M;- i? M?QM; pšM +ÁM K°i F?2 ?Î- i¢B MÆB M¨v +| M?[M; i?ÌB çB K m
? B T?–M # bQ pÈB M?[M; +?¶ F?€+X

J°i F) ?Î

h`QM; HÁM; >„+ ‘T KWM; `Ð- ;B| ç2M #¼+ H´v i?•M i? M?“i i?ÌB M?“K +?¶ F) ?Î H
F?ÄB >Q M; *®i h`m u m ç¢B i`"MX

@ > ? h +?ϕv` `²B

>„+ ‘T+ÁM ç M; KWM; `Đ pW i?Q€i F?ÄB >Q M; \*®i h`m u m çϕB i`"M- K°i i`"M ;B iW /QÈB +?•M- +m®M i?2Q MQÈ+ #B M i?`M? K°i +°i MQÈ+ tQ€v- HBM? ?²M >„+ tQ€v- i`QM; b€i M ?-m M?Q #` K`B i?`M? iW KªM? M?Ä- M?QM; i?“i` i?•M i?` ?, tQ€v- +kM; F?¬M; ç€M; HQ M; ϕBX

oW i?Q€i F?ÄB >Q M; *®i h`m u m çϕB i`"M HϕB #QÈ+ p`Q \*Ym >Q M; hQ`M S?Q ;B i i?•M i? - K°i i`"M /B i; B i HBM? ?²M

J°i çϕQ #!M; ç2M H Q` F?ÄB +°i MQÈ+ tQ€v- >„+ ‘T +?mM; [mv pšM +! im pB EB HBM? ?²M bQ pÈB >„+ L? KϕM? ?ÆM`i M?B m- imv`^M; \*Ym >Q M; hQ`M S?QM tQÆM; ;B Q- i? M?QM; Î i`QM; #B M +! MQÈ+ #B M M; ,M i`Î- HU+ HQÈM; ;B! tQ€ ‘T imv i`M i?QÆM; F?¬M; M?Ä M?QM; pšM i?Q€i çQÈ+X

h?•M i? GBM? ?²M >„+ ‘T HB m KϕM; T?!M; p T?Q i?•M i? X

J°i çϕQ FB K +QÆM; ç°i M?B M tm`i?B M- t i[m i?•M i? >„+ ‘T- M; v b m ç! +? K€m iQÆB iW i` M +` p¼i` H`K çÄ K°i pMM; MQÈ+ #B MX

hm pB >„+ ‘T +ÁM +?Q iÈB J M? hmv M +ªM? æQϕi s€ F€- i?•M i? pW +? i- HBM b®M; H•mX

@ E?¬M;

>„+ ‘T F m H M K°i iB M; i? i?ªKX h?•M i? pW +? i- ?„M #B M i?`M? K°i Hk +¬ ? b) #B M K`i F?ÄB i`lB ç`iX

h`QM; HÁM; M; "T i`"M HY ;B" M- >„+ ‘T M?`i i?lB ?! i?`M? K°i çϕQ ?„+ K M; - p¼i [#`i [m€ \*` h?¬M pW +?ûK K°i FB K +?ti`ÆB ç-m >„+ ‘T- M; v b m ç! i?•M ?bM? ? \*Ym >Q M; hQ`M S?QM; çϕB i`"MX

GBM? ?²M >„+ ‘T çSM; # M M; Q`B i`"M- F?¬M; /€K iB M p`Q GBM? ?²M >„+ ‘T M >Q M; hQ`M S?QM; i`"M- b) F?¬M; ç®B T?! çQÈ+ pÈB \*` h?¬M- ?B M iϕB i?•M i? > K°i ? B + M? ;B! M[- HBM? ?²M >„+ ‘T +kM; +? i i?2QX

@ h M; mv M`O M; QÆB \*Ym b€i i?¬M HBM? +Q!M; çϕB- tBM ?ϕ +?9 `M tm®M; H F?¬M; [m M Q€M +Wm M; `v ?¬K M v- i M; mv M i`Î i?`M? M¬ #° +O M; Q!B- +mM; T T?€BX

GBM? ?²M >„+ ‘K K°i Kti M?È F„ +?9 M; [- K°i Kti +® bS+ `®M; H M- [m K°i H€i b M?B M`mM H M- HBM? ?²M iU` ?² i`9M; çÁM M; ?B K i`¼M; - ``i M? M? HB M iB m

h? M? •K >„+ ‘T +U+ F€ Q€M ç°+ p M; H M,

@ h M?È F„ M; QÆB`²B h M?È F„ M; QÆB`²B EB T M`v M; QÆB ?ϕB iQM? K M? i i°+ M; QÆB5

L!B tQM; - iU` ?² #` i?S HQÈM; +Q!M; çϕB M`Q ç! tû`€+?- M; v ;B[F?¬M; ;B M tm ?²M >„+ ‘T i`QM; M?€v K„i #` ?9i p`Q # M i`QM; X

GBM? ?²M ç½ M; Q`B EBK æ M F€+! i? iU ç°M; iB M M?“T Hm•M ?²B- +?mv M i? S+ FB T i`QÈ+- #`i [m€ >„+ ‘T ç½ ?ϕ tm®M; K°i +?9 M; [+U+ F€ Q€M ç°+- F?“+ b•n i`QM; HBM? ?²M Hϕ+ `M- M; v +ª FB T b m +kM; F?¬M; [m M çQÈ+X

*` h?¬M M?bM HBM? ?²M >„+ ‘T #B M K`i- M? ;B¼M; M!B,

@ EB T M`v i KÈB +! im pB .šM >²M F€ ç½ +! i? ;B i çQÈ+ M; QÆB- çÈB iÈB FB T / ?ÆM # K°i M; ¼M +ÄX

*´ h?–M #QÊ+ ` F?ÄB \*Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M- çB iÈB i`QÊ+ i?B i? >„+ ‘T
E?–M h`ç+ +O >„+ ‘TX

J°i ç–B +€M? i?B K çB M #^M; #`M i v `ÆB tm®M; # M +çM? i?B i? >„+ ‘T- i`QM
h?B K h?B M S?QM; .U+- T?€T #ªQ T?B ?`M? +U+ T?`K h?B K h?B M S?QM; .U+

*´ h?–M i?m H`v h?B K h?B M S?QM; .U+ p`Q i`QM; i v- M? M?`M; pm®i p2- +! h
+?Q /M im bo J M? hmv M +ªM?- bQ i®+ ç° +kM; F?–M; i?„M; çQÊ+ ?„MX

"'i [m€- # M i`QM; h?B K h?B M S?QM; .U+ M`v pšM +ÁM /'m p i T?€T HU+ +O >„
ç½ +? i- M?QM; /'m p i T?€T HU+ +O im pB EBK æ M i`mM; F€ +kM; F?–M; / /`M

J°i i v *´ h?–M +–K h?B K h?B M S?QM; .U+- K°i i v +–K *`M E?–M h`ç+ +O >„+ ‘T
>Q M; *®i h`m u m ççB i`"MX h`QM; i`"M M`v- v m im EBK æ M F€ F?–M; i? iB M p
im J M? hmv M +ªM? iÈB- p`v imv i ç®B €M iQ`MX

" M i`QM; >Q M; \*®i h`m v m ççB i`"M Hmv M ?! h?B K h?B M S?QM; .U+ p` *`M E
M?`iX

hm pB *´ h?–M ?B M içB F?–M; i?'T- >„+ ‘T ç½ +? i- i®+ ç° Hmv M ?! `i M? M?- b
h?–M t! çB /'m p i T?€T HU+ +O >„+ ‘T +ÁM HQm HçB # M i`QM; \*`M E?–M h`ç+ +O

*´ h?–M ç€M? p`Q K°i ççQ /'m p i T?€T HU+- \*`M E?–M h`ç+ +M`v HB M i?`M? p`i T
çQ i?–M i?S+ p`Q # M i`QM; ibK FB K- # M i`QM; +! p– b® HBM? i?ç+?– HBM? i
[mªM Hw H½M? ç` ?ÆM i`,K pçM /†K- i?m ?Qç+? H–M M`v bQ pÈB i`QM; ç°M; T?
>„+ L? +ÁM pQÊi ?ÆM M?B mX

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *–M L;– "Q *ªM?

jyNX *?QÆM; 83, h?B K h?B M S?QM; .U+ Ui?QÊM; >çVX

L?¡K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

*´ h?–M pW KÈB `ìB F?ÄB K†i MQÊ+ ç½ i?'v K°i ççQ ?„+ K M; ç°M M? M? iÈB- p
‘T- *´ h?–M ;Bª #° FBM? ?QªM;- H`T iS+ H†M tm®M; ç€v #B MX

ó"MKô K°i iB M;- >„+ ‘T +kM; M?ªv p`Q HÁM; #B M- *´ h?–M Hm–M Hm–M #B M K
H–M M`v [mv i T?ªB çm´B i?"i b€i- F?–M; +?Q *´ h?–M i?Q€i F?ÄB i–K M?bMX

*´ h?–M +?bK i?ŠM; tm®M;- +?¶ ?„M +?¼M H` ç€v #B M F?–M; çQÊ+ b•m- +?d ?Æ
M`v- i®+ ç° >„+ ‘T F?–M; #` ?çM +? M?B m- i?'v >„+ ‘T çm´B i?2Q M? M? M?Q p
HçB ?B M H M K°i MK +QìBX

_ 'i M? M?- *´ h?–M ç½ tm®M; iÈB ç€v #B M- çB p`Q i`QM; >Q M; *®i h`m u m ççB i
iU i v #`v ` - iU M?B M b) F?–M; ªM? ?QîM; iÈB ?„MX

æ9M; M?Q *´ h?–M /U HB m- >„+ ‘T +,M #ªM F?–M; i? M; ìiÈB- /QÈB ç€v #B M #b
iÁ i`"M T?€T- pšM çm´B b€i i?2Q T?Q b m *´ h?–MX

oW p`Q i`QM; >Q M; *®i h`m u m ççB i`"M- ç€v #B M i`QM; T?çK pB #®M i`QÊM
#€i [m€B ç² ç°i M?B M tm`i ?B MX

h€K ççQ +QÆM; K M; K`m i?m–M #ç+? iW i€K ?QÈM; ç°i M?B M #„M ` - +QÆM; K
p T?Q >„+ ‘TX

>Q M; *®i h`m u m ççB i`"M çQÊ+ ?bM? i?`M? iW tQÆM; +®i ?Q M; i?9 EBK æ M
æ M ?"m F€ +kM; TªB #` i?QÆM;- ?m®M; +?B H` >„+ ‘T KÈB +?d +! im pB EBK æ

h€K ç¢Q +QÆM; K M; pW ?B M- >„+ ‘T H”T iS+ +ªK M?”M çQÊ+ M;mv +Æ i`Q K¢M;
`²B

o°B p”M;- >„+ ‘T i`€M? M? M? b M; K°i # M- i? M?QM;- b Q M? M? #^M; çQÊ+ i€
æ m çÈM ?ûii?ªK H M K°i iB M;- K°i +?•M K°i i v +O >„+ ‘T ç½ #` +QÆM; K M; #/
çQ¢M- K€m iQÆB p,M; imM; i!2X

L m M?Q pW `²B >„+ ‘T +?d +?”K K°i +?9i- p”v T?–M #` çSi b) F?–M; T?ªB H` K°i i
#° i?•M i? - i`U+ iB T #` KB m b€iX

*¬M; FQ+? pšM +?Q /WM; H¢B- i€K ç¢Q +QÆM; K M; H–M i?S M?’i pW ç€M? tm
[m M; K M;- H”T iS+ tm’i ?B M i? K i€K ç¢Q +QÆM; K M; #’ iÈB >„+ ‘TX

h?•M i? >„+ ‘T ç½ i`¼M; i?QÆM;- [mv i ç`M? +?Q HBM? ?²M `ìB F?ÄB i?•M i? -
tmM; ?[m ç°i # M i`QM; >Q M; \*®i h`m u m ç¢B i`”MX

*QÆM; K M; +O >Q M; *®i h`m u m ç¢B i`”M K†+ /M HÊB ?¢B- i? M?QM; pšM F?-
HBM? ?²M i`bM? ç° M`v- #’i [m€ i?•M i? >„+ ‘T ç½ i`¼M; i?QÆM; M M ?„M F?–M;
#` i`M i?QÆM; i? KX ” M i`QM; i`”M i`”M M?[M; ç¢Q +QÆM; K M;- HBM? ?²M >„+
` HBM? ?²M >„+ ‘T +! F?ª M,M; i`U+ iB T i?Q€i F?ÄB i`”M- M?QM; M m H`K M?Q p
+?Q +QÆM; K M; +¬M; FQ+?X

G,M H°M K°i ?²B H•m i`QM; ç¢B i`”M- >„+ ‘T ç°i M?B M T?€i ?B M ` K°i [mv Hm”i
+QÆM; K M;- i? M?QM; pšM +ÁM K°i F?2 ?Î- i¢B MÆB M`v +! M?[M; i?ìB çB K m
? B T?–M # bQ pÈB M?[M; +?¶ F?€+X

J°i F) ?Î

h`QM; HÁM; >„+ ‘T KWM; `Ð- ;B| ç2M #¼+ H`v i?•M i? M?’i i?ìB M?„K +?¶ F) ?Î H
F?ÄB >Q M; *®i h`m u m ç¢B i`”MX

@ > ? h +?¢v ` `²B

>„+ ‘T +ÁM ç M; KWM; `Ð pW i?Q€i F?ÄB >Q M; \*®i h`m u m ç¢B i`”M- K°i i`”M;B|
iW /QÈB +?•M- +m®M i?2Q MQÈ+ #B M i?”M? K°i +°i MQÈ+ tQ€v- HBM? ?²M >„+
tQ€v- i`QM; b€i M ?–m M?Q #` K`B i?”M? iW KªM? M?Ä- M?QM; i?”i` i?•M i? ?,
tQ€v- +kM; F?–M; ç€M; HQ M;¢BX

oW i?Q€i F?ÄB >Q M; *®i h`m u m ç¢B i`”M H¢B #QÈ+ p”Q *Ym >Q M; hQ”M S?Q
;B i i?•M i? - K°i i`”M /B i ;B i HBM? ?²M

J°i ç¢Q #!M; ç2M H Q ` F?ÄB +°i MQÈ+ tQ€v- >„+ ‘T +?mM; [mv pšM +! im pB EB
HBM? ?²M bQ pÈB >„+ L? K¢M? ?ÆM `’i M?B m- imv `^M; *Ym >Q M; hQ”M S?QM
tQÆM; ;B Q- i? M?QM; Î i`QM; #B M +! MQÈ+ #B M M; ,M i`Î- HU+ HQÊM; ;B| tQ€
‘T imv i`M i?QÆM; F?–M; M?Ä M?QM; pšM i?Q€i çQÊ+X

h?•M i? GBM? ?²M >„+ ‘T HB m K¢M; T?!M; p T?Q i?•M i? X

J°i ç¢Q FB K +QÆM; ç°i M?B M tm’i ?B M- t i [m i?•M i? >„+ ‘T- M; v b m ç! +?
K€m iQÆB iW i` M +’ p¼i` H`K çÄ K°i pMM; MQÈ+ #B MX

hm pB >„+ ‘T +ÁM +?Q iÈB J M? hmv M +ªM? æQ¢i s€ F€- i?•M i? pW +? i- HBM
b®M; H•mX

@ E?–M;

>„+ ‘T F m H M K°i iB M; i? i?ªKX h?•M i? pW +? i- ?„M #B M i?”M? K°i Hk +¬ ?
b) #B M K’i F?ÄB i`ìB ç’iX

h`QM; HÁM; M; "T i`"M HY ; B"M- >„+ 'T M?'i i?ÌB ?| i?"M? K°i ç¢Q ?„+ K M; - p¼i |
 #'i [m€ *´ h?–M pW +?ûK K°i FB K +?†i `ÆB ç–m >„+ 'T- M; v b m ç| i?•M ?bM? ?
 *Ym >Q M; hQ`M S?QM; ç¢B i`"MX

GBM? ?²M >„+ 'T çSM; # M M; Q`B i`"M- F?–M; /€K iB M p`Q GBM? ?²M >„+ 'T M
 >Q M; hQ`M S?QM; i`"M- b) F?–M; ç®B T?| çQÊ+ pÊB *´ h?–M- ?B M i¢B i?•M i?
 K°i ? B + M? ; BÌ M[- HBM? ?²M >„+ 'T +kM; +? i i?2QX

@ h M; mv M `O M; QÆB *Ym b€i i?–M HBM? +QÌM; ç¢B- tBM ?¢ +?9 'M tm®M; H
 F?–M; [m M Q€M +Wm M; `v ?–K M v- i M; mv M i`Î i?"M? M– #° +O M; QÌB- +mM; T
 T?€BX

GBM? ?²M >„+ 'K K°i K†i M?È F„ +?9 M; [- K°i K†i +® bS+ `®M; H M- [m K°i H€i b
 M?B M `mM H M- HBM? ?²M iU ?² i`9M; çÁM M; ?B K i`¼M; - `i M? M? HB M iB m
 h? M? •K >„+ 'T +U+ F€ Q€M ç°+ p M; H M,
 @ h M?È F„ M; QÆB `²B h M?È F„ M; QÆB `²B EB T M`v M; QÆB ?¢B iQM? K M? i
 i°+ M; QÆB5

L|B tQM; - iU ?² #` i?S HQÊM; +QÌM; ç¢B M`Q ç| tû `€+?– M; v ;B[F?–M; ;B M tm
 ?²M >„+ 'T i`QM; M?€v K„i #` ?9i p`Q # M i`QM; X

GBM? ?²M ç½ M; Q`B EBK æ M F€ +| i? iU ç°M; iB M M?"T Hm•M ?²B- +?mv M i?
 S+ FB T i`QÊ+ - #'i [m€ >„+ 'T ç½ ?¢ tm®M; K°i +?9 M; [+U+ F€ Q€M ç°+ - F?„+ b•n
 i`QM; HBM? ?²M H¢+ 'M- M; v +ª FB T b m +kM; F?–M; [m M çQÊ+X

*´ h?–M M?bM HBM? ?²M >„+ 'T #B M K'i- M? ; B¼M; M|B,
 @ EB T M`v i KÊB +| im pB .šM >²M F€ ç½ +| i? ;B i çQÊ+ M; QÆB- çÊB iÈB FB T
 / ?ÆM # K°i M; ¼M +ÄX

*´ h?–M #QÊ+ ` F?ÄB \*Ym >Q M; hQ`M S?QM; i`"M- çB iÈB i`QÊ+ i?B i? >„+ 'T
 E?–M h`¢+ +O >„+ 'TX

J°i ç–B +€M? i?B K çB M #^M; #`M i v `ÆB tm®M; # M +¢M? i?B i? >„+ 'T- i`QM
 h?B K h?B M S?QM; .U+- T?€T #ªQ T?B ?"M? +U+ T?~K h?B K h?B M S?QM; .U+
 *´ h?–M i?m H`v h?B K h?B M S?QM; .U+ p`Q i`QM; i v- M? M?"M; pm®i p2- +| h
 +?Q /M im bo J M? hmv M +ªM? - bQ i®+ ç°+ kM; F?–M; i?„M; çQÊ+ ?„MX

"i [m€- # M i`QM; h?B K h?B M S?QM; .U+ M`v pšM +ÁM /'m p i T?€T HU+ +O >„
 ç½ +? i- M?QM; /'m p i T?€T HU+ +O im pB EBK æ M i`mM; F€ +kM; F?–M; / /"M

J°i i v *´ h?–M +–K h?B K h?B M S?QM; .U+- K°i i v +–K *"M E?–M h`¢+ +O >„+ 'T
 >Q M; *®i h`m u m ç¢B i`"MX h`QM; i`"M M`v- v m im EBK æ M F€ F?–M; i? iB M p
 im J M? hmv M +ªM? iÈB- p"v imv i ç®B €M iQ"MX

" M i`QM; >Q M; \*®i h`m v m ç¢B i`"M Hmv M ?| h?B K h?B M S?QM; .U+ p` *"M E
 M?'iX

hm pB *´ h?–M ?B M i¢B F?–M; i?'T- >„+ 'T ç½ +? i- i®+ ç° Hmv M ?| `i M? M? - b
 h?–M t| çB /'m p i T?€T HU+ +O >„+ 'T +ÁM HQm H¢B # M i`QM; \*"M E?–M h`¢+X

*´ h?–M ç€M? p`Q K°i ç¢Q /'m p i T?€T HU+ - \*"M E?–M h`¢+ M`v HB M i?"M? p"i T
 çQ i?–M i?S+ p`Q # M i`QM; iB K FB K- # M i`QM; +| p– b® HBM? i?¢+?– HBM? i
 [ªM Hw H½M? ç` ?ÆM i`, K p¢M /†K- i?m ?Q¢+? H–M M`v bQ pÊB i`QM; ç°M; T?
 >„+ L? +ÁM pQÊi ?ÆM M?B mX

jRyX *?QÆM; 83, h?B K h?B M S?QM; .U+ U?¢VX

"'i [m€- F?B M *' h?-M +?9 w M?'i +?QM? H" K°i pB M ç€ K"m ç2M iQ +Ð M„K i v- H +?QM? H" M;mv M i?¢+? i`"M +O >„+ .B K S?-M h?-M i`"MX

h?-M i?S+ F?) ç°M;- M;mv M i?¢+? i`"M H"TiS+ # v` F?ÄB *"M E?-M h`¢+- `ÆB h?-M #„i ç-m +~M i?"M [m M b€iX

h` M M;mv M i?¢+? i`"M +| HQm ç°M; ç¢Q ç¢Q [m M; ?Q K"m ç2M- H"THÁ2 T?€i HU+ i?-M F€X

L?bM M;mv M i?¢+? i`"M- i`QM; K„i *' h?-M F?-M; M;WM; ?B M H M w +Q`BX

@ *| ;b F?B M M;QÆB ?"B HÁM; M?Q p"v\

hB m "¢+? ?B m F€ ?ÄBX

*' h?-M +Q`B M|B,

@ *| F?Ä M;mv M i?¢+? i`"M M"v- i +| i? i?m H'v ?„+ /B K # M i`QM; >„+ .B K S /KM;X

@ h?"i p"v +?,M;\ h? M?QM; ?„+ /B K FB +| i? ç®i +?€v +ª i?-M i?S+ ç|\

hB m "¢+? KWM; `Ð ?ÄB H¢BX

*' h?-M ;"i ç-mX

hB m "¢+? M?'i i?`B ?Q M ?- K°i iB M; ,

@ h®i i®i *| ?„+ /B K- K†+ F H" i?•M i? ? v HBM? ?²M- *' h?-M ç€M? ` K°i +? i?QÆM;X

@ > ?ª

*' h?-M KdK +Q`B- i?m H¢B M;mv M i?¢+? i`"M p"Q i`QM; \*"M E?-M h`¢+- + -K H' i`QM; i v- +Q`B M|B,

@ æ•v KÈB +?•M +?QM? H" #ªQ #®B i®iX

@ h?B K h?B M S?QM; .U+

hB m "¢+? KWM; `Ð M|BX

@ æ9M; p"v *| h?B K h?B M S?QM; .U+- M,K ?Q M; #®M #B M i ç m +| i? çB [m

*' h?-M ?"B HÁM; +Q`B M|BX

a m MY + M? ;B`- M;Q`B F?ÆB >mv i GQ M >ªB ç°i M?B M M' B H M i`"M b|M; HÈ K†i #B M- ç°i M?B M- K°i ç-B +€M? i?B K çB M KÎ`°M;- /"B ç M ?ÆM KQ`B i`QÊ çB M M"v- M;Q`B M¼ +QÊ+ ç¢T ?Q F?-M;- M?bM [mûi #®M T?QÆM;X

L;Q`B M"v +?QM? H" *' h?-M- ç-B +€M? i?B K çB M FB +?QM? H" h?B K h?B M S

hªB [m MY + M? ;B`- \*' h?-M ç½ t| #Ä ?Q`M iQ`M /'m 'M T?€T HU+ +O >„+ 'T h?B K h?B M S?QM; .U+- F iWM v p b m- h?B K h?B M S?QM; .U+ i`î i?"M? p"i

*?d i?'v h?B K h?B M S?QM; .U+ p¶ M? - K°i ç¢Q çB M [m M; ?B M H M- i?•M i? iBM?- i`QM; M?€v K„i ç½ # v [m M;"M i`QÊM;- p¶ iB T K°i +€B- M?€v K„i- *' h?-M

*' h?-M ?SM; F?ÎB- HB M iK+ pšv ç°M; h?B K h?B M S?QM; .U+- T?B ç°M +U+ M GQ M >ªBX

*?Q /M im bo J M? hmv M +ªM? +kM; F?-M; +| çQÊ+ i®+ ç° M?Q p"v- K°i + M? ;B +€+? K'v p¢M /†K- i`QM; K°i M;"v- +| i? # v F?-M; M;WM; [m ?ÆM ? B KQÆB p¢

æ°i M?B M- h?B K h?B M S?QM; .U+ KÎ`°M; - ?| i?"M? F?´ ?ÆM i`,K i`QÊM; - i?•
i?m'M /B- i`QM; b€i M HB M tm'i ?B M i¢B M; Q`B M; "M i`QÊM; X

J°i H-M M?€v K„i #^M; M,K b€i M - M;mv M #^M h?B K h?B M S?QM; .U+ /MM; i?ÌE
v [m M; "M i`QÊM; - M?QM; F?B h?B K h?B M S?QM; .U+ ?| i?"M? F?´ /"B i`,K i`
M ç½ # v [m M; "M i`QÊM; - i®+ ç° +Q M?B M ç~v H M ;'T M,K H-MX

*?d #'i [m€- K°i H-M bY /KM; +-M; M,M; ; -M M?Q i?m'M /B M`v- *´ h?-M H"TiS+
i?Q€i- i®+ ç° M?Q p"v iB m ? Q [m€ M?B m T?€T HU+- bY /KM; K°i H-M T?^B i?"i
/M K°i + M? ;Bì bY /KM; K°i H-M +kM; F?-M; i? X

"'i [m€- im pB iÈB J M? hmv M +^M?- F?B ç| T?€T HU+ i`QM; +Æ i? bmM; i9+- i`
bY /KM; çQÊ+ ?ÆM KQìB H-M- i®+ ç° F?B ç| +ÁM i,M; M? M? ?ÆM F?-M; QiX

h?m çQÊ+ h?B K h?B M S?QM; .U+ F?B M i`QM; HÁM; *´ h?-M pšM +ÁM ?QM; T?
+ M? ;Bì- ;B®M; M?Q iB m ?"B iY +| çQÊ+ K|M ç² +?ÆB KQM; Km®M ç½ H•mX L?`i
GQ M >^B- F?-M; M;WM; p M; p¼M; iB M; +QìB çM +O *´ h?-M p`hB m "¢+?X

*| çQÊ+ M;mv M i?¢+? i`"M- +-M T?^B çB H'v T?-M i`M ç² i?S ? B +O *¬M L;¬ "Q
?bM? /¢M; >„+ 'T- # v p T?Q ç¬M; X

" M;QìB L?` ç¢B pQÆM; - hS ç¢B pQÆM; - L;k ç¢B pQÆM; iW h?QÆM; E?mM; bÆM
M?QM; i®+ ç° +ÁM FûK æ¢B pQÆM; ``i t - H9+ M`v +€+? >mv i GQ M >^B +?WM; K
p¢M /†KX

J Q oBM? +kM; /MM; h?´ >"M? hQ æ°M æ` - i®+ ç° bQ pÈB # p`ç¢B pQÆM; M? M
+ÁM +€+? >mv i GQ M >^B ?ÆM p¢M /†KX

"B i çQÊ+ J Q oBM? b„T iÈB >mv i GQ M >^B- *´ h?-M /†M ?„M +^B #B M T?QÆM
M K- +?¼M K°i iÁ M9B H`K ç°M; T?O- \*´ h?-M i?-M; [m i`mv M •K H M? T?M- ;¼
hS ç¢B pQÆM; p`L;k ç¢B pQÆM; +kM; /B +?mv M p T?Q M KX

J Q oBM? +| h?´ >"M? hQ æ°M æ` - H¢B +| L†+ h?-M \*?•m +€+? i`Î i?-M i?S+- v
*^M? F?-M; i? T?€i ?B M ` ?„M- ç ?„M /šM /„i # M;QìB L?` ç¢B pQÆM; `ìB çB ?

*´ h?-M i?b pšv ç°M; h?B K h?B M S?QM; .U+- M?„K i?šM; ?QÊM; ç¬M; - MY M; `v
>^B +?çv p iÈB ç°M; T?O >´ pQÆM; X

>B M i¢B- M,K p`ç¢B pQÆM; >„+ >´ i°+- +| æ¢B pQÆM; - h K ç¢B pQÆM; ç½ +? i-
L;k ç¢B pQÆM; ç m Î # M M;Q`B- *´ h?-M ?| i?"M? #° /€M æ¢B pQÆM; - / /"M; i
oQÆM; - >„+ am'i FB #` \*´ h?-M ç€M? i`¼M; i?QÆM; - ç M M v +ÁM ?¬M K +?Q
M?"M ` i?•M T?"M ;B^+O *´ h?-MX

æB p`Q ç°M; T?O >´ oQÆM; - *´ h?-M çB i?šM; iÈB b m ç°M; T?O- KÎ F?| K"i ç¢C
ç°M; /šM tm®M; +?•M M9B >„+ .B K aÆMX

E?-M; H•m b m- *´ h?-M HB M çB iÈB b€m M; "M i`QÊM; /QÈB K†i ç'i- iÈB MÆB ç°
S?-M h?-M ç¢B i`"MX

*-K M;mv M i?¢+? i`"M i`QM; i v- *´ h?-M i`U+ iB T çB p`Q i`QM; >„+ .B K S?-M h

J°i çQ`M ?„+ /B K iQ€i` - M;mv M i?¢+? i`"M H"TiS+ T?€i` K°i i`"M [m M; K M
çQ`M ?„+ /B K FB HB M #` i?m p`Q i`QM; M;mv M i?¢+? i`"MX

*´ h?-M çB i?šM; p T?Q i`QÈ+- /QÈB K†i ç'i iB TiK+ T?|M; ` ?„+ /B K- ?„+ /B
i'i +^ K¼B i?S- ç m #` \*´ h?-M i?m p`Q i`QM; M;mv M i?¢+? i`"MX

æB iB T p`Q i`QM; i`mM; i•K >„+ .B K S?-M h?-M i`"M- H9+ M`v *´ h?-M KÈB /WM
°Xp` ç, ? Ð°Ðp Ð? Ð`QM pQM pQM d̂PM; , ? Ó " T?°`Q d̂PM @ d̂@-

óP ô- T?mM` K°i M;KK K€m iQÆB- €M? K„i;½ v m im FB bÊ ?½B- i?“i bU F?¬M; ;
;½ im bo "²B L;mv M bÆ F€ /o M?B M H¢B +| i?S ?Ä /B K HÊB ?¢B M?Q p"vX G" T
i? tB m p Q /Q K°i # M +€M? #` i` M i?QÆM;- #Ä +?¢v p T?Q t X

*´ h?¬M M?bM ;½ v m im FB #Ä +?¢v- F?¬M; i? K ¸ w- p¶ +€M?- iB T iK+ T?B ¸°M
u m im M"v H" K°i i?¬M? pB M S?QM; G¬B PM; i°+- *´ h?¬M imv`^M; ;B i +? i æ¢B
M?QM; +kM; F?¬M; Km®M ;•v K•m i?mšM ;b [m€ KS+ pÊB ¸¢B i°+ ¸"M +| i?U+ HU
PM; i°+X

h¼M; v m M?´i- *´ h?¬M +ÁM Km®M i?¬M; [m ;½ v m im T?QM; H¬B QM; FB i`m
?B M- ?B p¼M; +| i? iÊB i B L K h?B M ¸¢Q M?•MX

L m M?Q L K h?B M ¸¢Q M?•M M;?2 ¸QÊ+ iBM iS+ M"v- F?ŠM; ¸`M? b) ibK ¸ M-
M?•M +ÁM /†M iB m ?Á i?QÊM;- b m F?B H'v ¸QÊ+ ¸` ¸² HB M iÊB #l æ¬M; >ªB
h?B M ¸¢Q M?•M F?ŠM; ¸`M? ¸ M; î`´i ;¬M #l æ¬M; >ªBX

*´ h?¬M i?Q€M; i?ª +?"K i®+ ¸° T?B ¸°M- T?B ¸°M MY M;"v KÊB ¸B ¸QÊ+ ?ÆM
+?mv M i®B HB M iMv iB M ?¢tm®M; K°i ¸dM? M9B- #`v` K°i i`"M T?€T ¸ÆM ;Bª

Zm K°i ¸ K v M H†M;- M;"v ?¬K b m *´ h?¬M iB T iK+ F?îB ?¬M?- T?B ¸°M p T?Q

h?Q€M; [m MY M;"v- H¢B T?B ¸°M p T?Q i`QÊ+ ?ÆM KQìB p¢M /†K- M;"v ?¬K M
S?QM; G¬B PM; i°+- i' i +ª ¸ m i`€M?` t - M?QìM; ¸QìM; K" ¸B- +| i? i?'v ¸QÊ+
æ M F€ ?¬K [m #` i`¼M; i?QÆM; ¸½ i`mv M F?„T S?QM; G¬B PM; i°+X

E?QªM; +€+? iÊB #l æ¬M; >ªB +?d +ÁM ;¬M M,K p¢M /†K- F?¬M; iÊB MY M;"v H"
?¬M?- ¸°i M?B M i¢B #-m i`lB T?Q t t - K'v ¸¢Q [m M; ?Q iW T?Q ¸¬M; #„+ ¸ M
h?¬MX

*´ h?¬M M?´i i?lB ¸ + Q +ªM? ;B€+- M?bM i®+ ¸° K'v ¸¢Q [m M; ?Q îM; Q"BM;"M
+| T?€T #ªQ T?B ?¬M? +U+ T?¬K- p"v +?QM? H" im bo J M? hmv M +ªM? ¸ M; T?B

h®+ ¸° M;QìB iÊB [mª M?B M +U+ M? M?- F?¬M; iÊB MY F?„+- K'v ¸¢Q [m M; ?
M;"M /†K i`QÊ+ K†i \*´ h?¬M- ¸²M; i?lB \*´ h?¬M +kM; M?bM `ä ¸QÊ+ M;QìB iÊB i`
FB - M?´i i?lB i`QM; K„i ?B M H M p p mB KWM;X

" M i`QM; ¸¢Q [m M; K M; K"m t M? T?Q i`QÊ+ +| K°i ¸¢Q bo +?WM; #®M KQÆB
i? m ?bM? #€i [m€B- M;²B i` M K°i +?B + ?² H¬- +?QM? H" L K h?B M ¸¢Q M?•M ¸

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

jR9X *?QÆM; eR, L K h?B M G¢B >B M U?¢VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

h?2Q b€i T?Q b m ¸¢Q HK+ K M; F?QªM; ?ÆM KQìB /†K +| #®M ¸¢Q i?B K ¸B M-
/'T ¸ m H" M?•M im +?WM; #®M KQÆB ¸ M M,K KQÆB im´BX S?Q b m K'v M;QìB
¢B M i`ªB`°M; ?ÆM ? B KQÆB i`QÊM;- ¸°M i®+ i`QM; M?€v K„i i,M; K¢M?- +ÁM
hmv M +ªM? #bM? i?QìM;X

•M? K„i *´ h?¬M M?Q ¸B M- +?,K +?9 M?bM H¢BX "° +€M? H¬B ¸B M FB imv`^M
S?QM; .U+- M?QM; pšM +| ¸B K F?€+ #B i- +ªK ;B€+ `´i`ä #° +€M? H¬B ¸B M FB
h?B M S?QM; .U+ +?d H" T?€T #ªQ- H" p"i +? iX

>B M M?B M- #®M M;QìB T?Q b m ¸ m H" v m im J M? hmv M +ªM? +O S?QM; G

L K h?B M ç¢Q M?•M M;²B i` M ?² H¬ HÈM- F?Q i? #’i T?“K- M;Q`B ç°M i®+ +U+
 ?ÆM bQ pÈB v m im S?QM; G¬B PM; i°+ T?€B b m- *´ h?–M çSM; T?Q t M?bM
 h?B M ç¢Q M?•M i`mv M ç M,
 @ *´ h?–M iB m ?[m > ? ? - ;†T K†i i¢B ç•v [mª i?U+ `’i #’i M;ì
 æ M; M!B +?mv M- L K h?B M ç¢Q M?•M ç½ çB iÈB i`QM; pÁM; i`,K /†KX
 *´ h?–M p”M T?€T HU+- ¬K [mv M- HÈM iB M; i`ª HìB,
 @ L K h?B M iB M #®B- iB m iY +! H X
 G9+ M`v- L K h?B M ç¢Q M?•M ç½ çB iÈB +ÁM ?ÆM KQìB /†K- [m€i HÈM M!B,
 @ L?ªv H M ?² H¬
 h?B K h?B M S?QM; .U+ ?û` - F?B L K h?B M ç¢Q M?•M iÈB ;–M- *´ h?–M H”T
 i?QÈ+ ?² H¬ M`v HÈM M?Q K°i T?ÁM; ®+- /M ?ÆM KQìB M;QìB M;²B tm®M; +kM;
 h®+ ç° ?² H¬ pšM F?¬M; ;BªK- iB TiK+ T?B ç°M p T?Q i`QÈ+- #®M ;½ v m im J
 G¬B PM; i°+ pšM çm´B i?2Q T?Q b m F?¬M; `ìBX
 *´ h?–M pW H M ?² H¬- L K h?B M ç¢Q M?•M +QìB ? ? M!B,
 @ *´ h?–M iB m ?[m- #®M M,K F?¬M; ;†T H¢B +! çQÈ+ im pB M?Q p”v- i M;?2 M!B
 K°i ;½ v m im EBK æ M bÆ F€+O S?QM; G¬B PM; i°+- Km®M [m ç•v ;†T- F?¬M
 M;QÆBX > ? - iWM v p b m / M? ?”Q i?B M i`B b® K°i +O \*´ >Q M; i`QM; M;”M
 +ÁM ;„M i` M ç–m h”M; h?B M \*Æ M[ `²BX
 *´ h?–M KdK +QìB- M!B,
 @ hB M #®B [m€ F?2M- i ;†T K†i H M? ç²- #B i çQÈ+ ? B M;QìB ? M;†T M? m i¢
 iB M #®B Î+€+? F?¬M; t #ì æ¬M; >ªB M M çB i`QÈ+ K°i #QÈ+- H M? ç² +ÁM K’v
 @ >„M ç½ i?m çQÈ+ ç` ç²\
 L K h?B M ç¢Q M?•M ?ÄBX
 *´ h?–M ;”i ç–m- i` M i v H”TiS+ tm’i?B M ? B T?–M [mv M i`K+- çQ [m iÈB- M!
 @ > B T?–M ç` ç² ç m î i` M M;QìB i - KìB iB M #®B t2K
 o K†i L K h?B M ç¢Q M?•M FBM? ?½B- M!B,
 @ .o M?B M +! ? B T?–M ç` ç²\ æ` ç² î *m²M; aQ i°+ +kM; î i` M i v M;QÆB\
 L!B tQM; HB M iB T M?”M ? B T?–M ç` ç²- Kî` M?bMX
 *´ h?–M Î# M +¢M?- F H¢B K°i +?9i bU ibM? F?B i?m çQÈ+ ç` ç² i¢B *m²M; aQ i
 L K h?B M ç¢Q M?•M +QìB M!B,
 @ L;QÆB +! i? +?¢v i?Q€i /QÈB i v h”M; h?B M *Æ- ç¢B M¢M F?¬M; +? i- b) +!
 >„+ ?„+ h çQ€M F?¬M; b B- *¬M L;¬ ”Q *ªM? FB [mª M?B M M^K i`QM; æ² u m *
 ç` ç² M`v +?d +! +QM çQìM; T?Q i`QÈ+- +ÁM H¢B p` i`Q +?QM? t€+ +O *¬M L;-
 ç` ç² i`QM; i v S?QM; G¬B PM; i°+- # i’K ?ÊT H¢B- KÈB +! i? #B i çQÈ+
 *´ h?–M ;”i ç–m M!B,
 @ o½M #®B +kM; M;?o M?Q p”v- +?d H` ç` ç² i`QM; S?QM; G¬B PM; i°+ bÊ`¬M; F
 @ E?¬M; +! +€+? M`Q- i +kM; +?ŠM; # Q ;BìM;?o Km®M çQ¢i ç` ç² +O S?QM; G
 +m°+ ;B Q /`+? pÈB ?¼ K` i?¬B *! HÈB i? ? B i’K ç` ç²- +ÁM F?¬M; HQ ç´B çQÈ
 *´ h?–M iB m ?[m- ç` /² H` +O M;QÆB- M;QÆB +! #^M; HÀM; /MM; +?mM; pÈB S
 ? B # M ç m #B i çQÈ+ p` i`Q *¬M L;¬ ”Q *ªM?\
 L K h?B M ç¢Q M?•M ?ÄBX

@ L;mv M w5 *?d +—M i +| i? p"Q *¬M L;¬ "Q *aM? H" çQÊ+— p T?—M +| # Q M?B
[m M i•K5

*' h?—M ;"i ç—m M|B- ?„M T?aB çB p"Q *¬M L;¬ "Q *aM?- H'v çQÊ+ L?Q v GBM? Gn
?„M KÊB +| çO i?ÌB ;B M i bK çQÊ+ T?QÆM; T?€T ;B^B i`W ?mv M •K i mv i Kç+? +

o T?—M *¬M L;¬ "Q *aM? +| # Q M?B m M;QÌB çB p"Q- *' h?—M F?¬M; i? K ç wX
*¬M L;¬ "Q *aM? KÊB i?m /QÊ+ L?Q v GBM? GmM; #^Q i?€T- ç²M; i?ÌB ?„M +ÁM +|
i`W F?B iB M M?•M æ° >Q +aM? +kM; çB p"Q i`QM; *¬M L;¬ "Q *aM?- #^M; F?¬M;
i?"M? mv ?B T pÈB ?„M\

L K h?B M ççQ M?•M M|B,

@ h®i H„K- pB + M"v +S ç i HQ HB mX

L|B tQM; - ?² H¬ ç°i M?B M /WM; HçB- pÁM; M;QÊ+ i?2Q ?QÈM; #®M ;½ v m i m J M
L K h?B M ççQ M?•M ?¬ HÈM- M|B,

@ "®M p` ççQ ?[m- i +| K°i #B M T?€T +| i? ;B9T K¼B M;QÌB ç m çQÊ+ iB M p"Q
#B i +€+ p` +| M;mv M w M ;?2\

@ "B M T?€T ;b\

L;QÌB çB i`QÈ+ ?ÄB- i? M? •K iW t t i`mv M ç MX

"®M ;½ v m i m T?B ç°M iÈB F?Q^M; +€+? M;?bM i`QÈM; i`QÈ+ K†i *' h?—M HB M
;B[F?¬M; i`mM;X

.U p"Q F?Q iS+ T?€i` iW #®M M;QÌB M"v +| i? M?bM ` çQÊ+— M;QÌB çB i`QÈ+
æQç i s€ F€- # M;QÌB +ÁM HçB ç m +| i m pB GBM? M? F€X

"¼M ?¼ p"Q L K h?B M ççQ M?•M ç½ iWM; M|B +?mv M K'v H—M- #B i K°i F?B i
i`QÈM;- L K h?B M ççQ M?•M b) H"TiS+ #Ä +?çv- #¼M ?¼ çm' B i?2Q F?¬M; F`T
çm' B i?2QX

L K h?B M ççQ M?•M +—K i`QM; i v ? B T?—M ç` çÁ- ;BÆ H M + Q- M|B,

@ æçQ ?[m +| #B i ç•v H" p"i ;b\

"®M M;QÌB FB M?bM i?'v- b„+ K†i F?) #B M- K°i M;QÌB T?Q i`€B M|B,

@ L?` + - FB /QÌM; M?Q H" ç` ç² *¬M L;¬ "Q *aM?- ``i ;B®M; pÈB +O i°+ i X

" M FB M;?` Hm"M- # M M"v *' h?—M +kM; ?ÄB L K h?B M ççQ M?•M p #®M M;QÌ
M?•M ;B^M; HçB- *' h?—M HB M #B i çQÊ+ H B H`+? +O #®M M;QÌBX

L;QÌB /šM ç—m H" L?` ççB pQÆM; S?QM; G¬B PM; i°+- G¬B .U+- +| i m pB æQç i s
M;Y pÈB L K h?B M ççQ M?•MX

" M;QÌB T?Q b m- T?•M #B i H" GK+ ççB pQÆM;- "€i ççB pQÆM;- *Ym ççB pQÆ
i`mM; F€- bÆ F€ p" bÆ F€

*' h?—M M;?2 tQM; HB M M?È i?"i F„ #®M M;QÌB M"v- +| i m pB J M? hmv M +aM?-
æ¬M; >Q M;- ç m H" M?[M; ççB M?•M p"i +O +€+ ççB i? HU+X

J'v M;QÌB FB i?QÆM; HQÈM; tQM;- G¬B .U+ M|B,

@ *?ŠM; H) H" ? B T?—M ç` ç² *¬M L;¬ "Q *aM?\

h`QM; i? M? •K F?¬M; ? /'m p FBM? M;ç+X

L K h?B M ççQ M?•M +QÌB ? ? - M|B,

@ æ9M; p"v

@ *€+ M;QÆB Km®M ;b\ *?9M; i M;mv M w /MM; K°i FB M T?€T #^Q +U+ T?~K ç

G¬B .U+ M|B- imv`^M; b„+ K†i F?¬M; #B m ?B M- M?QM; *´ h?¬M p¨ L K h?B M ç
i?K çQÊ+- ?„M`i Km®M +| ? B T?¬M ç` ç² M¨vX

L K h?B M ç¢Q M?•M H„+ ç-m- M|B,

@ h Km®M K°i T?¬M ç` ç² F?€+ i`QM; i v +€+ M;QÆB- /MM; ? B T?¬M ç` ç² M¨v

@ E?¬M; çQÊ+

G¬B .U+ H”T iS+ +U imv iX

L K h?B M ç¢Q M?•M M|B,

@ *€+ p` ç¢Q ?[m- # i`K ç` ç² *¬M L;¬ "Q *ªM? M m F?¬M; ;?ûT H¢B b) F?¬M; #B
L;¬ "Q *ªM? Î ç•m5 >„+ ?„+ - M m F?¬M; ç´B- i K M; ? B T?¬M ç` ç² M¨v p h`mM
i`QM; i v +€+ M;QÆB +kM; poM? pB M i`Î i?“M? T? T?~K

G¬B .U+ M?QÈM; K¨v- i?Q€M; ?Qi b•m K°i ?ÆB- iU ?²`i F?¬M; Km®M tm`i`i`K

GK+ ç¢B pQÆM;- "€i ç¢B pQÆM;- *Ym ç¢B pQÆM; T?Q b m i?QÆM; HQÊM; K°i
.U+X

L;?2 tQM;- G¬B .U+ #'i ç„+ /o ;"i ç-m- M|B,

@ h®i- i i` Q ç´B pÈB +€+ M;QÆBX

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

jR8X *?QÆM; ek, GW G´v J°i S?€T "ªQ *U+ S?~K Ui?QÈM;VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

:YB i`mv M p¨ çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

h?´v G¬B .U+ ç€T SM;- i`QM; HÁM; *´ h?¬M p¨ L K h?B M ç¢Q M?•M ç´B M´B H M
pW M|B tQM;- ç°i M?B M +?mv M ;B¼M;- M|B,

@ "i [m€ *?9M; i +ÁM Km®M ?ÆM K°i çB m FB M

L K h?B M ç¢Q M?•M M|B,

@ æB m FB M ;b- M|B çB

G¬B .U+ tQ v M;QÌB- €M? K„i M?Q HQÐB / Q b„+ #ûM M?bM +?^K +?^K H M M;QÌB

@ :B Q H¢B h?B K h?B M S?QM; .U+- +?mv M ;B i ?¢B i°+ i`QÎM; >„+ >´ i°+- i +|

*´ h?¬M M?Qm K¨v- ;B Q ` h?B K h?B M S?QM; .U+ H¨ +?mv M imv i ç®B F?¬M;
.U+ H¨ +?¶ /U HÈM M?´i +O ?„M F?B ç®B /B M pÈB im bo J M? hmv M +ªM?- M n
S?QM; .U+- v m im J M? hmv M +ªM? +O S?QM; G¬B PM; i°+ i`mv b€i ?„M- ?„M H

Zm v M;QÌB M?bM b M; L K h?B M ç¢Q M?•M- *´ h?¬M pšM +?Q KÎKB M;- ?„M #B
b) F?¬M; ç ?„M #`i?B i- ç²M; i?ÌB L K h?B M ç¢Q M?•M [mv i ç`M?- F?¬M; B +|

*´ h?¬M +?Q KÎKB M;- M?QM; hB m "¢+? i` M ç-m p B ?„M H¢B FQ+? ç°M;- ?ûi H

@ Jm®M +€M? +O *´ h?¬M- M;QÆB M^K KÆ çBX

L|B tQM;- hB m "¢+? M?ªv tm®M; F?ÄB ç-m p B- ?| i?“M? ?bM? M;QÌB- K°i i?B
KQÌB #®M KQÌB M,K çSM; Î # M +¢M? *´ h?¬M- ;BÆ ;BÆ M„K i v H M M?Q ç2 /¼ X

*´ h?¬M i`ÈM K„i M?bM hB m "¢+?- M|B,

@ EB H" T?€T #^aQ +O i - F?¬M; T?^aB H" +€M?

hB m "¢+? ?b ?b +Q`B- M|B,

@ J†+ F M| H" +€M? ? v T?€T #^aQ- +| M| T?B ?"M? `i M? M?- i i?Q+?- ?b ?b E
çQÊ+X

@ æ| H" iU M?B MX

*´ h?¬M KdK +Q`BX

hB m "¢+? ç°i M?B M ?| i?"M? ?bM? M;Q`B F?B M M?[M; M;Q`B F?€+ i?'i FBM?
M?•M çSM; # M +¢M?- i`QM; K„i +kM; ?B M` K°i T?¬M FBM? M;¢+- iB m #¢+? ?
?"m F€- /o M?B M +| i? ?| i?"M? ?bM? M;Q`B\ G) M"Q ,M çQÊ+ ?| ?bM? i?^aQ\

"®M; ½ v m im S?QM; G¬B PM; i°+ H¢B +¬M; FBM? M;¢+- imv `^M; #¼M ?¼ ç½ iÊB .
HÁM; pšM +| K°i HQ¢B +^aK ;B€+ KQM; Km®M b•m ç"K pÊB #B2Mb ?Ä i?^aQX

h`QM; K„i G¬B .U+- M;Q¢B i`W FBM? M;¢+ +ÁM +| K°i +?9i ?²M; [m M;- M?bM hB
?„M i?B M iQM? ?€Q b„+- M?QM; M[iY v m i°+ +?d +| J M? hmv M +^aM? KÊB +| i
#° S?QM; G¬B PM; i°+- M[im J M? hmv M +^aM? +?d +| K°i M;Q`B- ç| H" h?'i ç¢B p

h? M?QM;- h?'i ç¢B pQÆM; H¢B H" ç¢Q H[+O i°+ i`QÎM; S?QM; G¬B PM; i°+- F
.U+ ?„M çQÊ+- ç€K i?' i?B T T?QM; H¬B QM; ç m +| im pB h?¬M >^aB +^aM?- imv
M?QM; pšM +ÁM ;B[H¢B +€B KÄ +?BK- pšM +?Q ?| i?"M? ?bM? M;Q`B ?Q" M iQ"

>„M +kM; iWM; HûM çB h`mM; h?´- #„i ? B M[ iY i`Î p - i? M?QM;- M[iY M?•M HQ
F?B iÊB v m pU+ +?d +ÁM H" +€B t€+ F?¬M; ?²M- b®M; F?¬M; çQÊ+ # Q H•m- +
h`mM; h?´ ç` HBM? M?•M FB i- M;¼ ?´ i`M; HQM;- + Q i?O M?Q K•v- /M G¬B .U+
F€- +kM; iQM? H" M?•M p"i FB m ?MM; K°i T?QÆM;- M?QM; Km®M H°M; ?"M? i?b

*| K°i H¬M- i¢B h`mM; h?´; †T T?^aB im bo HÊB ?¢B- F?B M ?„M bmwi +?9i M[iQB
ç°M p¬bQM; +O S?QM; G¬B PM; i°+ KÊB +| i? K v K„M i`Î p X E iW ç| +kM; F?
h?´ M[X

æ²M; i?`B- M[ iY M?•M ;B M +| iÊB i€K T?¬M KQ`B H" ?¢M; T?'M bQM i¬K i?QÆM;
#`i Hm" M H" M;Q`B h`mM; h?´ M"Q M?bM i?'v ç m T?^aB +?av MQÊ+ KB M; i? K Km
pU+ æ¬M; >Q M;- H¢B +ÁM H" /¢M; v m im ?€Q b„+ \

h?'v hB m "¢+? #B M ?| - G¬B .U+ M?'i i?`B M?bM F?¬M; +?ÊT K„iX

L?bM €M? K„i G¬B .U+- *´ h?¬M i?¬K M;?o F?¬M; ´M- hB m "¢+? H° /B M i¢B h`m
/B M i`QM; v m pU+ M"v +kM; M;mv ?B K F?¬M; FûKX

L K h?B M ç¢Q M?•M ç½ F?¬B T?K+ H¢B iBM? i?¬M iW H•m- +Q`B M|B,

@ æ¢Q ?[m çQ ` v m +-mM"v- +kM; F?¬M; T?^aB H" F?¬M; i? iB T i?mX *?d H"

"` K°i M;Q`B T?Q b m p¶ iÊB- G¬B .U+ KÊB ?²B T?K+ H¢B iBM? i?¬M- pW `²B ?„
+^a L K h?B M ç¢Q M?•M M|B ;b- +kM; F?¬M; M;?2 `ä- *Ym ç¢B pQÆM; çSM; # M i
T?^aM SM;- M|B,

@ *?d H" ;b\

h`QM; K„i L K h?B M ç¢Q M?•M ?B M H M K°i iB +?ŠM; /€M;- M|B,

@ *?9M; i H'v ` ? B T?¬M ç` ç² ç´B H'v K°i T?¬M +O M;QÆB- M m M?Q M;QÆB
iB T i?m- M?QM; ç` ç² M"v +€+ M;QÆB +?d çQÊ+ M?bM K°i T?¬M- i? M"Q \

"€i ç¢B pQÆM; M|M; M^{av}- M?'i i?`B K„M; ,

@ æ` ç² T?<sup>a</sup>B +| # T?¬M KÊB M?bM ` çQÊ+X *€+ M;QÆB ç½ t2K [m ? B T?¬M-
i HB M ibK çQÊ+ *¬M L;¬ #Q *^aM?- +?9M; i KÊB M?bM [m K°i T?¬M- +€+ M;QÆ
T?¬M- M?Q p"v +?ŠM; T?^aB #^M; F?¬M; \

L K h?B M ç¢Q M?•M M?9M p B- M|B,
 @ æ¢Q ?[m- ? B T?-M ç´B K°i T?-M- +?9M; i ç½ i?B i ?ÆM- i? M?QM; +€+ M; Q
 FB M- F?-M; T?ªB [m€ KS+ b Q\
 *´ h?-M ;"i ç-m M|B,
 @ oB + i ;B i i°+ i`QÎM; >„+ >´ i°+- F?-M; +-M #Ä [m - +?ì i` Q ç´B ç` ç² tQM;-
 i i? M`Q i?b +S pB + > ? - +?ì t2K #ªM HoM? +€+ M; QÆB çQÊ+ # Q M?B m
 L|B ;b H` F?-M; iQM? iQ€M M[ - iQ`M H` M|B t¢Q- *´ h?-M F?-M; i? iBM- S?QM
 pÊB ?„M M?Q #^M; ?[m çQÊ+\
 @ L; QÆB ç½ F?-M; Km®M- p"v F?-M; +-M- ?„+ ?„+
 G¬B .U+ +Q|B- M; |M i v +?d hB m "¢+?- M|B,
 @ *€+ M; QÆB ç m H` im bo M?•M HQ¢B- M`M; H` M[iY v m i°+ +?9M; i - M; QÆB çQ
 p"v +kM; çQÊ+X
 L|B tQM; - G¬B .U+ H¢B M?bM hB m "¢+? M|B,
 @ >„+ ?„+- iB m Ko M?•M- i?2Q ç¢B pQÆM; i - #ªQ çªK M`M; ,M M; QM K†+ ç T- i
 /†K /Q S?QM; G¬B PM; i°+ [mªM Hw- imv i ç®B +| i? iU /Q çB H¢B- F?-M; bÊ K°i
 h?B M S?QM; .U+- çB i?2Q i i +?Q M`M; K°i ç¬B
 @ h Km®M çB i?2Q *´ h?-M- F?-M; i? K çB i?2Q M; QÆB5
 hB m "¢+? FûQ +€M? i v *´ h?-M- i`WM; K„i M?bM .U+ G¬B- #'i [m€ H"TiS+ H¢B +
 @ h F?-M; çB i?2Q M; QÆB- M; QÆB b) +?Q i h?B K h?B M S?QM; .U+\
 @
 G¬B .U+ ç´ K² ?¬B ?°i- M; •v M; ®+ M|B,
 @ L; QÆB F?-M; çB i?2Q i - i +?Q M; QÆB H`K ;b\
 @ æ| æ•v +?QM? H` +?¶ F?€+ #B i ;B[ M; QÆB p` *´ h?-MX
 hB m "¢+? HB + K„i M?bM *´ h?-M- M|B,
 @ L m M?Q i Km®M +€B ;b- +?Q /M F?-M; çB i?2Q # M M; Q|B *´ h?-M- ?„M +kM
 H¢B F?-M; - i çQÆM; M?B M b) F?-M; çB i?2Q M; QÆBX
 @ •+? h i†M; - i i†M; +?Q M; QÆB h†M; `²B M; Q|B +| i?2Q i F?-M; \
 G¬B .U+ tQ tQ i`€M ç-v K² ?¬BX
 hB m "¢+? F?Q M? i v- M|B,
 @ h?S FB - M? M? K°i +?9i- p'i [m ç•v
 G¬B .U+ imv H` v m im J M? hmv M +ªM?- b®M; F?-M; /QÈB M; ?bM M, K- i? M?Q
 i?'v [m M[M?•M M`Q ç T M?Q p"v- i`QM; HÁM; ;B®M; M?Q i?B m MB M KQ|B K'
 hB m "¢+? M|B K'v +•m- i•K i bM? p'M HQ¢M- i`QM; ç-m M?Q i`®M; `¶M; X
 h?'v hB m "¢+? çQ i v M|B Km®M- G¬B .U+ M?' + i v- K°i ç¬B h?B K h?B M S?QM;
 ?B M- M|B,
 @ æ•v +?QM? H` K°i i`QM; ? B h?B K h?B M S?QM; .UM; +O S?QM; G¬B PM; i°+
 h?'v G¬B .U+ i?U+ bU Km®M H'v h?B K h?B M .U+ S?QM; i†M; M; Q|B- GK+ ç¢B p
 ç¢B pQÆM; M?'i i?|B ç²M; i? M? ?¬H M,
 @ L?` + - M; QÆB F?-M; TªB i?U+ bU Km®M çQ ` ç| +?S\ æ•v +?QM? H` #ªQ #
 ç|

J'v M;QìB ?¬ H M F?B M G¬B .U+ i? M? idM? H¢B K°i +?9i- ?ÆB +?¬M +?ì- hB m
@ *€+ M;QÆB ¢ m +| +€M?- ¢ H¢B i` M M;QìB +€+ M;QÆB ¢ m p¬ Q+?\ æQ +?Q
[mª- M;QÆB M;QÆB M;QÆB L? M? M?Q p"v ¢½ Km®M F?¬M; i†M; i \
*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E
Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

jReX *?QÆM; ek, GW G'v J°i S?€T "ªQ *U+ S?~K U?¢VX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

:YB i`mv M p` ¢ª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

*´ h?¬M HB + K„i M?bM hB m "¢+?- i`QM; HÁM; +QìB i?¬K- M;?o,

@ L m hB m "¢+? i?U+ +| i? HW H'v K°i ¢¬B h?B K h?B M S?QM; .U+- p"v [m€ i®
hB m "¢+? i?9+ ;BK+- i`QM; HÁM; G¬B .U+ M?'i i?ìB `®B HQ¢M- i?¬K M;?o, Km®
+?Q M`M; i?S ¢|¬ M`M; b Q i?2Q i ¢QÊ+ \

óoMô

J°i ¢¢Q [m M; ?Q M? M? +?|M; # v iÈB- t i [m F?QªM; +€+? ?ÆM M;?bM iQÆÊM
"¢+?- K°i ¢¬B +€M? H'T H|2 H¬B ¢B M- +?QM? H` h?B K h?B M S?QM; .U+X

h?U+ bU ¢Q [m ¢•v\

*´ h?¬M FBM? M;¢+ M?bM G¬B .U+- i?¬K M;?o M;QìB M`v +kM; i?"i bªM; F?Q€B [

*¬K h?B K h?B M S?QM; .U+ i`QM; i v- i` M K†i hB m "¢+? H"TiS+ H° /€M; iQÆB

@ *´ h?¬M- ? ?ª h +kM; +| h?B K h?B M S?QM; .U+ `²B- ? ?

@ h`QÊ+ ¢ i M?bM t2K

L K h?B M ¢¢Q M?•M ¢Q i v ` - *´ h?¬M ;"i ¢¬m- hB m "¢+? HB M ¢Q h?B K h?B
L K h?B M ¢¢Q M?•M- b m F?B FB K i` i?'v F?¬M; +| p'M ¢ ;b- L K h?B M ¢¢Q M
¢¢Q T?€T HU+- t| ¢B /'m p i T?€T HU+ i`QÊ+ FB - +m®B +MM; HB M ;B Q H¢B h
hB m "¢+?X

L K h?B M ¢¢Q M?•M M|B,

@ .'m p i T?€T HU+ ¢½ ¢QÊ+ t| - M;QÆB ¢Q T?€T HU+ p`Q i¢Q i?"M? /'m p i +O
/KM; ¢QÊ+X

L;mv M #ªM- i`QM; h?B K h?B M S?QM; .U+ M`v pšM +ÁM /'m p i T?€T HU+ +O
Hmv M ?| - Qi M?'i +kM; +¬M K°i i?€M;- L K h?B M ¢¢Q M?•M +?d pW ` i v- M?€

æQ p`Q K°i ¢¢Q /'m p i T?€T HU+- h?B K h?B M S?QM; .U+ H"TiS+ /mM; M?"T
"¢+?- M; v b m ¢|¬ K°i ¢¬B +€M? i?B K ¢B M /`B ?ÆM # KQÆB i`QÊM; HB M ?B M

L? M?"M; p¶ +€M?- hB m "¢+? # v H M- ?"B HÁM; +QìB M|B,

@ > ? - i +kM; +| i? # v- *´ h?¬M- i # v ¢QÊ+ `²B

*´ h?¬M +kM; KÎ +€M?- T?|M; H M + Q- T?B iÈB # M +¢M? hB m "¢+?- M|B,

@ L?Q p"v +kM; i®i- M;QÆB ¢Ð T?ªB K¶B M;"v ¢ m M;²B i` M p B i - ¢QÊ+ M;QìB i
+ªK i¢ +?SX

@ æQÊ+5

hB m "¢+? ;"i ¢-m- tQ v M;QìB- i?B H p T?Q t t - MìB,
 @ hB m "¢+? +ªK i¢ iB M #®B
 LìB tQM;- ? B +€M? H¢B pmM; H M- [m v H¢B T?Q *´ h?-MX
 G¬B .U+ ¢ M; Km®M ?ÄB hB m "¢+? +ì M;mv M w ¢B i?2Q KbM? F?¬M;- L K h?B M
 @ æ¢Q ?[m- ?B M i¢B +ì i? i` Q ¢´B ¢` ¢²+?Q \
 @ *ì i? - F?¬M; i?"M? p'M ¢
 G¬B .U+ ;"i ¢-m- MìBX
 oW `²B- ?„M ¢Q ` v m +-m Km®M hB m "¢+? ¢B i?2Q ?„MX E i [mª- F?B ?„M ¢Q
 +U+ T?~K h?B K h?B M S?QM; .U+- i`QM; HÁM; KÆ ?² +ªK ;B€+ +ì +?9i b B- i? M
 ?"B HÁM; M?Q p"v- ?„M H¢B i?v F?¬M; +ì ;b b BX
 L K h?B M ¢¢Q M?•M p" G¬B .U+ ¢-m iB M ¢ m iU T?K+ +? ¢` ¢² p"Q i`QM; M;¼+
 p T?Q i`QÊ+- ¢ÆM ¢°+ ;†T ;Ð- /MM; M;mv M ¢² iB M ?"M? i` Q ¢´B- b m F?B ¢¬B
 F?¬M; +ì p'M ¢ HB M H"TiS+ iB M ?"M? i` Q ¢´BX
 Zm€ i`bM? i` Q ¢´B /B M ` `i M? M?- L K h?B M ¢¢Q M?•M i`î p - H'v T?-M ¢`
 i`QM; M;¼+ ;BªMX \*ª # i'K ¢` ¢² ¢QÊ+ ?ÊT M?'i- ¢QìM; ¢B iÈB *¬M L;¬ "Q *ªM?
 i`QM; M;¼+ ;BªMX
 " M T?Q G¬B .U+ +kM; M?Q p"v- # M i`QM; M;¼+ ;BªM ¢½ ?B M H M ¢QìM; ¢B +K
 @ *€+ p` ¢¢Q ?[m- ¢` ¢² ¢½ ¢´B- +?9M; i ¢B i`QÊ+ K°i #QÊ+
 L K h?B M ¢¢Q M?•M pW +?„Ti v- ?² H¬ HB M ¢B iÈB # M +¢M? *´ h?-M p" hB m
 h?B K h?B M S?QM; .U+ i` M HQM; *´ h?-M p" hB m "¢+? ¢ m ¢QÊ+ i?m H¢B- ?
 i` M ?² H¬X
 @ B- iB m K„ M?•M- M;QÆB F?¬M; ¢B i?2Q i b Q\
 G¬B .U+ M?bM hB m "¢+? T?Q t t - ?ÄBX
 hB m "¢+? ¢SM; i` M ?² H¬- i?ªM M?B M +QìB- MìB,
 @ "•v ;Bì +ÁM +?Q M;?o iÈB- b m M"v i b) +~M i?"M bmv M;?oX hB M #®B- i `i i?
 M;QÆB i?U+ bU H" K°i M;QìB i®iX
 >² H¬ ¢°i M?B M i,M; i®+- ?ì i?"M? K°i ¢¢Q HK+ K M;- # v p T?Q t - G¬B .U+ M
 /¬M- HÈM iB M; ?¬,
 @ hB m K„ M?•M- i?2Q L?` ¢¢B pQÆM; i ¢QÊ+ ,M M;QM K†+ ¢ T- +ì i? iU /Q ?Q
 p¢M /†K- i`QM; iQ`M #° v m pU+- M;QìB F?€+ i?'v M;QÆB +kM; T?ªB F?€+? F?Q #
 ¢B i bK L?` ¢¢B pQÆM; i
 h?ŠM; iÈB F?B HK+ K M; ¢B ¢QÊ+ iÈB K'v M;?bM /†K- G¬B .U+ KÈB M;WM; H H
 @ L?` + - h?B K h?B M S?QM; .U+ FB +?QM? H" K°i i`QM; ? B FB M +ÁM H¢B +O
 ¢QÊ+ K°i FB M- M;QÆB H¢B i†M; ¢B K°i FB MX h°+ i +ªK'v p¢M M,K [m +?d Hmv
 h?B M S?QM; .U+- ? B FB M ¢½ +?mv M iÈB i v M;QìB F?€+ `²B5
 "€i ¢¢B pQÆM; p®M iQM? MìM; Mªv- iS+ ;B" M MìBX
 @ E?¬M; b Q- F?¬M; b Q
 G¬B .U+ pŠM F?¬M; i?'v +ì p'M ¢ ;bX :BÆ M;¼+ ;BªM i`QM; i v- MìB,
 @ *?9M; i F?¬M; T?ªB ¢½ +?B K ¢QÊ+ ¢` ¢² *¬M L;¬ "Q *ªM? b Qì h?B K h?B M
 +?9M; i +kM; p¬ /KM;- #'i [m€ M m M?Q +ì ¢QÊ+ #ªQ p"i i`QM; *¬M L;¬ "Q *ªM?-
 ¢„T ¢QÊ+ b Qì æ²M; i?ìB- iB m K„ M?•M MìB F?¬M; +?WM; M;¬v M"Q ¢ì b) i`î H¢B

*Ym ç¢B pQÆM; +„i çSi ?mv MiQÎM; +O G¬B.U+- M|B,
 @ L?` + - i®i M?'i pšM M? M? K°i +?9i #€Q pB + M`v H M ç¢B + - ç ?„M T?€B M
 +?9i [m ç•vX *, M + Si?2Q i?m"i H¢B- im bo J M? hmv M +ªM? F?¬M; i? çB p"Q *-
 G¬B.U+ ;"i ç-m- i?¬M; [m H M? T?Mi`mv M •K- #€Q H¢B pB + ?ÊT M?'i # i'K ç`
 L;¬ "Q *ªM? +?Q ç¢B pQÆM; S?QM; G¬B PM; i°+ H` G¬B h?B K çQÊ+ #B iX G¬B h
 ;½ v m im iÈB +?¶ K'v M; QÌB G¬B.U+- ç K'v M; QÌB G¬B.U+ ?° i®M; iÈB +Y p"Q
 # KQÆB ;½ v m im- +| ? B EBK æ M ?"m F€- #®M EBK æ Mi`mM; F€- b€m EBK æ
 M; QÌB iÈB T?•M MY H` "²B L;mv M ?"m F€ p"i`mM; F€X
 L?•M b® S?QM; G¬B PM; i°+ H M iÈB ?ÆM S+- M°B ibM? +ÁM i?•K ?"m ?ÆM K°i
 M?Q >Q h?B M h¬M; - i¢B L°B >Q M; +kM; +?d +| #®M ç¢B æ æbM? H` M?[M; i?
 çQÊ+ bB m +'T i°+ ç¢B MÆB v m pU+ M`vX
 *| çQÊ+ p`i`Q p" H° imv M +?QM? t€+ çB p"Q *¬M L;¬ "Q *ªM? - *´ h?¬M M;²Bi` M
 F?Q€B- i`QM; HÁM; ?„M H9+ M`v #m²M`-m M?'i +?QM? H` i?B mi?ÌB ;B MX
 EB Ti`QÊ+ im pB ?„M ç½ iÈB J M? hmv M +ªM? L;mv M h?¬M F€- M; v +ª F?B >Q
 i`, K M, K- M?QM; *´ h?¬M pšM +® w çB ibK T?QÆM; T?€T T?€; BªB ?mv M •K imv i
 i?m çQÊ+ F i [mª- FB T M`v M m Km®M ;BªBi`W ?mv M •K imv i K¢+? +?Q >Q hY I
 pB + Q ?ÆM FB Ti`QÊ+ KÈB çQÊ+X
 hm pB FB Ti`QÊ+ ç¢i iÈB L;mv M h?¬M F€- i? M?QM; T?ªB im Hmv M K'i j9y M, K
 M? M? ?ÆM ;'T KQÌB H¬M +kM; T?ªB K'i j9 M, KX E?B ç| >Q hY Iv M ç½ bÈK T?€i
 K¢+? T?€i bBM? #B M ?| - bÈK #MM; T?€i`²BX
 "ÎB p"v- L?Q v GBM? GmM; #ªQ i?€T`'i i`¼M; v m pÈB *´ h?¬M- i?ÌB ;B M +`M; Fû
 hY Iv M +`M; b®M; çQÊ+ H•m- +`M; +| M?B mi?ÌB ;B M +?Q *´ h?¬M çB ibK T?QA
 imv i K¢+?X
 h`QÊ+ ç| \*´ h?¬M +ÁM +¬M i?ÌB ;B M im Hmv M- /M b Q F?¬M; +| im pB M?'i ç`M?
 M?Q L K >Q M; - H` H½M? ç` *´ om i°+- K®B [m M ? ;B[*´ om i°+ p" M?•M i°+ b
 i°+ +`M; €+ HB i ?ÆMX
 hW F?B *?B Mi?¬Mi?S M?'i H` sB +? i /QÈBi v i?€M? ?Q`M; i?S M?'i H` *Æ- b
 M?'i H` \*Æ H¢B +? i /QÈBi v +?B Mi?¬M çÌBi?S ? B H` >bM?- +S M?Q p"v K¶B ç
 +| K®B +Wm ?"M F?¬M; i? ;BªB pÈB K¶B çÌB h?€M? ?Q`M; +O M?•M i°+X
 *?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E
 Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

jRdX *?QÆM; ej, GQM; L[•Q hQKX

L?|K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

:YBi`mv M p" çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

*?B Mi?¬M p" h?€M? ?Q`M; ç m H` i?O HoM? i®B + Q +O *´ om i°+ p" M?•M i°+-
 +?B Mi?¬M p" i?€M? ?Q`M; HÈM # Q M?B mi?b +Wm ?"M ;B[*´ om i°+ p" M?•M
 +?Q +ÁM HÈM ?ÆM M[X

L; v +ª F?B #B i çQÊ+ #Q T?€T #ªQ çB M +O *´ om i°+ +| i? ;BªBi`W ?mv M •K i
 pB +?Q iÈB J M? hmv M +ªM? - *´ h?¬M +kM; F?¬M; /€K / /`M; çti +?•M iÈB L K >

*S M?Q p"v- i?ÌB ;B M +`M; i`Î M M #S+ i?B iX

óL?Q v GBM? GmM; #ªQ i?€T- #„i #m°+ T?ªBiÈB i vXô

h`QM; HÁM; \*´ h?–M FB M ç`M?X

L;²B i` M ?² H¬- hB m "¢+? pšM +ÁM +?Q ? i p m B KWM;- F?¬M; M;WM; +QìB M
+?QM? H` T?€T #ªQ T?B ?`M? +U+ T?~K +O S?QM; G¬B PM; i°+- M m +| i m p B J
h?B K h?B M S?QM; .U+- ç°M i®+ b) +U+ M? M?- bQ pÈB ?² H¬ HÈM +O L K h?B
?ÆMX

J°i FB M T?€T #ªQ i®i M?Q p"v +Q M?B M çQÊ+ M;QìB i / /`M; çQ iÈB- Km®M F
@ hB M #®B- H M? ç² +€+? +?¶ M"v +ÁM +| ky p¢M /†K- +?QM? H` ?QÈM; M"vX

h?¬M; [m H M? T?M i`mv M •K- \*´ h?–M #B i çQÊ+ T?QÆM; p` ?B M i¢B +O J o

G M? T?M i`mv M •K H` T?€T #ªQ ç†+ i?M /Q ç¢B M,M; i m b o v m i°+ Hmv M +? -
i?QÈM; +´X *?Q /M H` i¢B h`mM; i?´ +kM; ? v t m`i ?B M- +| çB m iW +m®B i?ìB F€
b o i?`i i m M;- T?QÆM; T?€T Hmv M +? H M? T?M i`mv M •K M"v +kM; i?2Q ç| K`i
T?M i`mv M •K H Q m i`mv M iÈB M v- M?QM; b® H Q ÈM; `i M?Ä- i?"K +?Q K°i p b i B
+| çQÊ+X

"i [m€ i`QM; v m pU+ æ¬M; >Q M;- H M? T?M i`mv M •K +| `i M?B m- çQÊ+ H Q
L?QM; [m ?ÆM p¢M M,K- +`M; /MM; H¢B +`M; Qi- H M? T?M i`mv M •K i?QÈM; T
+?Q /M H` i°+ ç`M bB m +`T M?Q S?QM; G¬B PM; i°+ +kM; F?¬M; +| çQÊ+ H M? T

@ *´ h?–M iB m ?[m- i çB ;†T iB m ç²- M;QÆB +| Km®M çB i?2Q ? v çB #ì æ¬M; >
K†+ /M i`QM; æ² u m \*®+- M?QM; H° i m v M çB p`Q +kM; F?¬M; T?ªB M^K i`QM; a
æ¬M; >ªBX

L K h?B M ç¢Q M?•M ?ÄBX

*´ h?–M M¡B,

@ æ¬M; >Q M; i m v HÈM M?QM; pšM +| i? i b K ` #B M ;BÈB- +ÁM æ¬M; >ªB H¢B p
i`QÈ+ K°i #QÈ+- M?bM t2K #ì æ¬M; >ªB +| +ªM? iQÈM; ` b Q\

*´ h?–M p` hB m "¢+? +| h?B K h?B M S?QM; .U+- /M +| çKM; T?ªB v m i m J M? h
bÊ- iU M?B M Km®M çB iÈ i`QÈ+ M?bM t2KX

L K h?B M ç¢Q M?•M ;"i ç–m- M¡B,

@ h¢B #ì æ¬M; >ªB +| i? i?•K M?"T p`Q i`QM; æ¬M; >ªBX h? M?QM; b•m i`QM; a
+O K°i K¢+? HQM; i°+- ç¬M; ?ªB HQM; i°+- ?MM; #€ ?ªB pU+- T?¢K pB H½M? ç`
æ¬M; >Q M;- ç| KÈB +?•M +?QM? H` ç¢B i°+ ç`M v m i°+X

²M; çQÊ+ tQM; H` i?–M i?9- p p M +?d H` K°i i°+ i? M? HQM;- # M i`QM; v m pU
i°+ ç`M- K` ç¬M; ?ªB HQM; i°+ +kM; H` K°i ç¢B +?O K¢+?- i? H U+ +U+ F€ iQ HÈM

h m b o M?•M i°+ #bM? i?QìM; pšM i€+? `B M; HQM; i°+ ` i?`M? K°i i°+ `B M; #B
i?'v çQÊ+ HQM; i°+ +QìM; ç¢B iÈB K S+ M`Q- ?–m M?Q H` T?•M M Y i?U+ H U+ +O

*´ h?–M ;"i ç–m H o M? ?°B- +MM; pÈB hB m "¢+? `ìB F?ÄB ?² H¬ +O L K h?B M ç¢
S?QM; .U+- +ª ? B H B M # v p T?Q ç¬M;- L K h?B M ç¢Q M?•M pšM iB T i K+ # v
i?QÈM;X

LÆB M"v +€+? æ¬M; >ªB F?¬M; iÈB M,K p¢M /†K- K°i çQìM; # v i?ŠM; p T?Q ç¬M
ç`i T?Q i`QÈ+ ç½ iÈB ç–m +MM;- K°i KªM? ç¢B /QÆM; K M? K¬M; t m`i ?B M i`QÈ
F?Q i S+ /•M; i`Q H" T i S+ ç" T p`Q K†iX

E?€+ pÈB >mv i G Q M >ªB- >mv i G Q M >ªB i m v `^M; HB + K,i F?¬M; i?'v çQÊ+ ç-
H Q ¢B +ªK ;B€+ i o M? H†M;- t t F?¬M; +| H Q ¢B F?Q i S+ /•M; i`Q M?Q æ¬M; >ªB

a•m i`QM; i–K K„i- iWM; ç¢Q b¡M; HÈM M;"T i`ìB HB M iB T p¶ #ì- M; ¼M b¡M; ç" T
i`QÈM;- pW H m B i`ì H ¢B- T?Q b m ç½ +| K°i +QM b¡M; HÈM F?€+ ç~v çB H M

*^aK ;B€+ M?Q b•m i`QM; HÁM; ç¢B /QÆM; K M? K¬M; - +| K°i #`M i v i?"i HÈM- H
p`Q- iWM; M;¼M b|M; M®B iB T iWM; M;¼M b|M; - HB M iK+ F?¬M; # Q ;BÌ M;WM;
E?¬M; H•m b m- *´ h?¬M p` hB m "¢+? ç½ çB iÈB #ì #B M æ¬M; >^aB- ? B M;QÌB pš
H M + Q ?ÆM b€m M;?bM i`QÊM; - i`¬M; p T?QÆM; t - T?Q i`QÊ+ iQ`M H` Kti #
+?•M i`ÌBX

J°i +¶ F?Q iS+ i?B M ç` K M? K¬M; /•M; H M i`QM; HÁM; F?B M +QM M;QÌB i +^a
M?Ä #û- +?Q /M +| çQÊ+ i?¬M i?¬M; p¬ #B M- M?QM; ç®B /B M pÈB i`ÌB ç'i K M?
h`QM; i`mv M i?mv i t tQ - im bo +| çQÊ+ T?€T HU+ /ÌB M9B H'T # - i? M?QM; ç
K¬M; /QÌM; M`v- Km®M /ÌB # Q M?B m M9B ç H'T +?Q ç-v\

@ æ•v H` H-M ç-m iB M i i?'v çQÊ+ ç¢B /QÆM; K M? K¬M; M?Q p`v

hB m "¢+? M?bM æ¬M; >^aB- ?QM; T?'M p¬ +MM; - M|BX

@ h +kM; p`v5

*´ h?¬M KdK +QÌB ;"i ç-mX

æ m H` M?bM F?¬M; i?'v ç-m +MM; - M?QM; >mv i GQ M ><sup>a</sup>B +?mM; [mv pšM H` M
Q p•v- F?¬M; i? +| /€M; p K M? K¬M; p¬ i`M M?Q æ¬M; ><sup>a</sup>B- +| i? ?bM? i?`M?
M°B i•K M;QÌB i T?^aB FQM? M;QÐM;X

@ L K h?B M iB M #®B T?^aB ? B M;"v b m KÈB iÈB çQÊ+ ç•v- +?9M; i çB T?Q i`
çB [m€ t - +?WM; K'v p¢M /†K H` çQÊ+X

hB m "¢+? ç M;?` M|BX

@ æQÊ+ h®B ç M,K p¢M /†K- F?¬M; i? çB [m€ b•m5

*´ h?¬M #` F?Q i? æ¬M; ><sup>a</sup>B H`K +?Q +?'M ç°M; - FQ+? i?Q+? iQM? iÁ KÁX

h?B K h?B M S?QM; .U+ ç²M; HQ¢i p¶ H M- ? B M;QÌB ?| i?`M? ? B ç¢Q çB M [i
i`QÊ+X

J°i H9+ H•m b m- ? B M;QÌB ç½ # v çQÊ+ ?ÆM #®M p¢M /†K- *´ h?¬M /WM; H¢B-

@ hÈB ç•v i?¬B5 æ¬M; >^aB M`v `°M; K M? K¬M; - /M +| çB iB T i? K M[- +^aM? iQÊ

L?bM F?„T tmM; [m M?- iQ`M #° ç m H` Kti #B M K M? K¬M; - >mv i GQ M >^aB FB
/U p`Q #<sup>a</sup>M ç² >„+ >´ i°+ F?¬M; i? t€+ ç`M?- M?QM; +kM; +| i? T?€M çQ€M ` - `°
*´ h?¬M +?d /MM; K°i + M? ;BÌ +kM; çO # v iÈB i`M +MM;X

aQ pÈB æ¬M; >^aB K M? K¬M; - iU M?Q €M? b Q bQ pÈB Kti i`ÌB- i`€+? F?¬M; çQÊ
iÈB ç-m +MM; M?QM; +^aK ;B€+ H¢B ?Q`M iQ`M F?€+ #B iX

æ¬M; >^aB +ÁM HÈM ?ÆM iQ`M #° v m pU+ æ¬M; >Q M; - iQ`M #° *´ >Q M; `®i +m
`°M; ç¢B M,M; i?QÊM; +´ +kM; T?^aB H„+ ç-m +^aK i?€MX

>B M;QÌB çSM; i¢B #-m i`ÌB + Q ?ÆM b€m M;?bM i`QÊM; M;Q`B F?ÆB [m M b€i b
h?¬M +?'M ç°M; - M?bM p t t T?Q # M i`€B M|B,

@ *| ç°M; iOM?5

*?d i?'v # M i`€B T?Q i`QÊ+ ?ÆM M;?bM /†K- ç°i M?B M /UM; H M K°i +QM b|M
+QM +U HQM; K`m iQK iW i`QM; M;¼M b|M; H Q ` - i?•M KbM? /`B ?ÆM i`,K i`QÊ

h?2Q b€i T?Q b m +U HQM; H` K°i +QM `M /`B iÈB ?ÆM ? B KQÆB i`QÊM; - iU
F?ÄB Kti #B MX

Zm M; K M; +?Êi H|2- +U HQM; K`m iQK FB ?| i?`M? K°i i?B m M[€Q iQK- +?•M
HQM; K`m iQK H'T H€M?X \*QM `M FB +kM; H`T iS+ #B M i?`M? ?bM? M;QÌB- H
im´B- i` M HQM; +| ;„M K B- /QÈB +?•M ç¢T K°i F?®B T?€T #<sup>a</sup>Q ?bM? i`ÁMX

@ *¬M; +?9 - M;QÌB çWM; +?çv M[GQM; pQÆM; #B i çQÊ+ M;QÌB +?çv iÈB ç•v
KÈB Hç

G½Q`M pW çm´B i?2Q T?Q b m HQM; M[€Q iQK pW H HÈMX

*?•M hB Mh€+ ;Bª, 1E

Zmv M j, *¬M L;¬ "Q *ªM?

jR3X *?QÆM; e9, >Á h?QÊM; æ°M; .K+ Ui?QÊM; >çVX

L?¡K /`+?, .mM;M?B

L;m²M, pBTp M/ M

:YB i`mv M p` çª iU, Jh_yR @ FB2K;BQB

@ P - i, i, €Q iQK M`v i?"i ç T5

hB m "ç+? M?bM HQM; M[€Q iQK- +ªK i?€M i?®i H M K°i +•mX

GQM; M[€Q iQK im´B +?WM; ç¬B KQÆB- i` i`mM; - #,M; +Æ M;¼+ +®i- €Q iQK #²
imv i- i`ÆM K`M M?Q M;¼+- KÈB i!+ /`B K`m iQK- i` M i`€M +! ç¬B HQM; ;B€+ H`T
M?Q iB M M[i` M i`B- M?Q K°M; M?QªQX

L;QçB i`W ç¬B HQM; ;B€+ FB - HQM; M[ €Q iQK ç½ ?Q`M iQ`M ?! i?`M? ?bM? M;
iQK T?€i b€M; i` M i`€M M`M; F?¬M; ? H`K K`i çB p ?`B ?Á i` M F?m¬M Kti- M;Q
p`B T?¬M tBM? ç TX

*´ h?¬M ;"i ç¬m- M¡B,

@ h?B M ççQ `i +¬M; #^M; - v m i°+ imv `^M; F?¡+! i? ?! i?`M? ?bM? M;QÌB- M
?bM? M;QÌB- M K b) `i M? im`M- M[HçB tBM? ç Timv ii`¬M- iU M?Q #QÊ+ ` iW
p`v- HQM; M[ €Q iQK M`v +kM; p`v- M[ iY M?•M HQçB +! `i M?B m- M?QM; +! i? b
+?d ç K çQÊ+ i` M ç¬m M;¡M i vX

> B M;QÌB Kî h?B K h?B M S?QM; .U+ `°M; ?ÆM # KQÆB i`QÊM; - HQM; M[€Q iQ
H•m- ;B[H9+ ? B M;QÌB ç M; M¡B +?mv M- HQM; M[€Q iQK HB M T?B ç°M p T?C

@ > B M;QÌB H`im bo M?•M HQçB b Q\

@ *¬M; +?9 - F?¬M; M M M¡B +?mv M pÈB im bo t Hç

G½Q`M ÎT?Q b m ?¬H MX

_`i M? M?- HQM; M[ €Q iQK ç½ # v iÈB ?ÆM KQÌB i`QÊM; i`QÈ+ M;QÌB *´ h?¬M p
`M ?B M H M p HQ H„M; - M¡B,

@ *¬M; +?9 - F?¬M; M M çSM; ;¬M M;QÌB t Hç M?Q p`v5

*´ h?¬M M?bM HQM; M[€Q iQK- i?¬K M;?o ç•v M?`i ç`M? H`H¬M ç¬m iB M M`M;
Hm¬M bBM? b®M; içB H½M? ç` HQM; i°+- F?¬M; ? +! F?€B MB K T?ÁM; #`- +k
pÁM; KQÌB i`QÊM;X

hm bo J M? hmv M +ªM? ;†T; Ð- M m F?¬M; T?ªB #^M; ?[m iBM +`v b) Hm¬M ;B[F?
+?Q ?ÆM K°i M;?bM i`QÊM; ç T?ÁM; #`i +?„+- ç®B pÈB im bo J M? hmv M +ªM? K
i`QÊM; ? v K°i M;?bM i`QÊM; +kM; +?d M?€v K„i H`iÈB- M m F?¬M; +! HÁM; T?Á

:[im bo EBK æ M F€ imv F?¬M; +¬M F?QªM; +€+? t M?Q p`v- M?QM; ?ÆM i`,K i`

GQM; M[€Q iQK M`v iÈB ;¬M M;QÌB F?€+ KQÌB i`QÊM; K`F?¬M; ? T?ÁM; #`- ç•
HQM; M[€Q iQK M`v iÈB ;¬K i`,K i`QÊM; - \*´ h?¬M ç½ ç + Q +ªM? ;B€+ `²BX

G½Q`M FB M?bM \*´ h?–M p¨ hB m "¢+?- i`QM; K„i i`M M;"T p +ªM? ;B€+- ;BQ
H¢B HQM; M[€Q iQK b m M; QìB ç #ªQ ?°X

h`QM; HÁM; *´ h?–M #m²M +QìB- i?–K M; ?o, +?9M; i #´i [m€ +?d H¨ ? B M; QìB
.šM >²M F€- +€+ M; QÆB +ª ? B ç m +| im pB EBK æ M F€- /o M?B M H¢B +QB +?9

L m F?¬M; TªªB M?bM çQÊ+ /€M; iQÆB +QìB +O HQM; M[€Q iQK M¨v t€+ i?U+ H
H¬B FûQ hB m "¢+? HMB H¢B `²BX

@ >„M H¨ M?•M i°+- i H¨ v m i°+5 >b ?b h, i,- i, i?"i tBM? ç T

hB m "¢+? çSM; i`QÊ+ *´ h?–M- ?QM; T?´M M¡BX

hB m "¢+? M¡B KbM? H¨ v m i°+- H½Q`M FB M?´i i?ìB i? v ç´B b„+ K†i- K°i v m i
`^M; hB m "¢+? +?d +| im pB .šM >²M ?"m F€- M?QM; H½Q`M H¢B +QB M¨M; i?"M
+€M? i v HQM; M[€Q iQK- M¡B,

@ *¬M; +?9 - +?9M; i +€+? t K°i +?9i- Î ç•v L; mv ?B K5

@ aÊ +€B ;b\ h +| #ªQ #®B T?K pQÆM; +?Q L; ¬

GQM; M[€Q iQK +ÁM +?Q M¡B tQM; - HB M #`H½Q`M çQ i v +?†M H¢BX

@ E?¬M; i? - +¬M; +?9 - HìB M¨v F?¬M; i? M¡B pÈB M; QìB F?€+

o K†i H½Q`M HQ H„M; - F?~M i`QÆM; M?bM *´ h?–M p¨ hB m "¢+?- M¡B,

@ æ•v +?QM? H¨ +¬M; +?9 çB M ?¢ +O >ªB GQM; i°+- i H¨ ç¢B i´M; [mªM T?O +
*kM; F?¬M; M M H¨K HQ¢M5

G½Q`M M¨v b®M; [m F?¬M; Qi M, Ki?€M; - i? M?QM; FB Mi?S+ H¢B +?d ;¼M i`C
;BÈB # M M; Q¨B ? v im bo M?•M i°+ +kM; +?d çQÊ+ M; ?2 M¡B [m - +?d #B i`^M; #
?"M`´i b•m- v m i°+ +ÁM ç²M ç¢B- K¶B im bo M?•M i°+ ç m H¨ ?¢M; +MM; ?QM; +
+¨M; +| i?€B ç° F?¬M; i?B M pÈB im bo M?•M i°+- i? M M H½Q`M M¨v iU M?B M
i?´v F?¬M; ?ÊT K„iX

h?´v +ª ? B M; QìB ç m H¨ ?¢M; F?¬M; i?¬M; i? bU- *´ h?–M +kM; F?¬M; i`€+? K¡-

@ *?9M; i ç M; çB /¢Q [m M? ç•v- M?bM ç¢B /QÆM; K M? K¬M; F?B M HÁM; /•M;
TªªB i`Î p - +€+ M; QÆB F?¬M; +-M HQ H„M; 5 hB m "¢+?- +?9M; [m v p i?¬B

hB m "¢+? ;"i ç-m- M¡B,

@ GQM; M[i, i,- +?9M; i TªªB p `²B > M ;†T H¢B5

L¡B tQM; - ? B M; QìB HB M p¶ +€M?- T?B ç°M p T?Q ?ªB M; ¢M- i®+ ç° h?B K h?B
K„i HB M pQÊi [m M; ?bM i`QÊM; X

@ B

GQM; M[€Q iQK Km®M ;B[H¢B- M?QM; ? B ç¢Q ç°M [m M; T?Q i`QÊ+ ç½ ?| i?"

@ *¬M; +?9 - M; QÆB ç½ ` F?ÄB æ¬M; >ªB `²B- +?9M; i i`Î p i?¬B5

h?´v HQM; M[€Q iQK M?Q Km®M çm´Bi?2Q- H½Q`M HB M +?†M H¢B i`QÊ+ M; Q

GQM; M[€Q iQK M¡B,

@ æ•v ç½ iQM? H¨ ` F?ÄB æ¬M; >ªB b Q\ L; v +ª HK+ ç` +ÁM F?¬M; M?bM i?´v ç
ç` M?bM K°i +€B5

G½Q`M +ª FBM?- M¡B,

@ h`, Ki`B m H–M F?¬M; i? +¬M; +?9 - M m M?Q ç M; QìB iÈB ?ªB M; ¢M- HQM; p

GQM; M[€Q iQK i`WM; K„i- M¡B,

@ L;QÆB /€K +ªM i - i ?B M i¢B H°i +€B K B `M M?¨ M;QÌB- b m ç| K¶B M;¨v ç
M;?bM H-M- i`€M? ` L;QÆB M m M?Q /€K M|B +?Q T?K pQÆM;- i b) #B M M;Q
#BM? i¬K iQÊM; +m ,M

GQM; M[€Q iQK M¨v /€K +?¢v ` F?ÄB GQM; +mM;- ç•m / #` /¼ \ >Q¨M iQ¨M H¨K°
? B K„i i`WM; i`WM;- /¼ M¢i tQM; H½Q `M - i?•M KbM? HB M ?| i?¨M? K°i ç¢Q iY
*´ h?-MX

@ *¬M; +?9 - # M M;Q¨B `¨i M;mv ?B K *¬M; +?9

G½Q `M pšM i`mM; i•K M?Q K°i- M¨Q /€K ç HQM; M[€Q iQK K°i KbM? `ÌB #B M\
J°i H9+ H•m b m- *´ h?-M p¨ hB m "¢+? HB M p iÈB #Ì æ¬M; >ªB- M?|K H M K°i
tQ+? ?mv i i?-M ;B Q- HŠM; H†M; +?Ì L K h?B M ç¢Q M?•M p¨ iB m ?Á i?QÊM;X
L;¨v ?¬K b m- L K h?B M ç¢Q M?•M +ÁM +?Q iÈB- ? B ç¢Q ç°M [m M; tm'i ?B M-
i`¢M; i?€B T?B ç°M- ç¢Q iY [m M; çB i`QÊ+ pW ?¢ tm®M; i` M #½B +€i- M?¨i i?Ì
M|B,

@ L? h #QÊ+ i` M HK+ ç` `²B- ? ? h #QÊ+ i` M HK+ ç` `²B5

L?bM i?'v *´ h?-M p¨ hB m "¢+? T?Q t - HQM; M[€Q iB K HB M [mÆ +€M? i v- ?Q

@ h iB K çQÊ+ +€+ M;QÆB `²B

_¨i M?M?- HQM; M[€Q iQK HB M +?¢v iÈB i`QÊ+ *´ h?-M p¨ hB m "¢+?- M|B,

@ *€+ M;QÆB M?'i ç`M? ç½ çB [m `¨i M?B m MÆB T?ªB F?¬M; \ *| i? F H¢B K°i
çB H¢B- i?"i H¨ i?Q+? i?9XX

@ *¬M; +?9 çB M ?¢

G½Q `M H¨T iS+ ?¢ tm®M; # M +¢M? HQM; M[€Q iQK- M|B,

@ æ½ H M #Ì `²B- M M i`Î p çB i?¬B5

G½Q `M pW M|B- M?'i i?ÌB F?B M ?SM; i?9 +O HQM; M[€Q iQK ;BªK +ÁM K°i M

@ *?Q M;QÆB ? B HU +?¼M- K°i H¨ i`Î H¢B #B M p¨ çWM; çB i?2Q i M[- ? B H¨ ç
M;¨K KB M; H¢B- M;QÆB +?¼M +€B M¨Q\

a„+ K†i H½Q `M F?´ bÎ- M|B,

@ *¬M; +?9 çB M ?¢ H¨ i +?,K b|+ iW #û iÈB HÈM- i? M¨Q ç M;QÆB K°i KbM? #
M +¢M? M;QÌB- i? M?QM;- M m M;QÌB F?¬M; [m v p - GQM; pQÆM; b) `¨i HQ H

@ >„M KÈB F?¬M; HQ H„M; +?Q i - ?„M +ÁM Km®M ;a i +?Q +€B ;½ „+ >ªB „M; G
F?¬M; i`Î p - i Km®M çB iB K + + i - M;QÆB +ÁM H„K HÌB- H¨T iS+ i`Î H¢B #B M

GQM; M[€Q iQK H¨K K†i H¢M? i`€+? K„M;X

G½Q `M ?€ iQ KB M;- M?QM; +kM; F?¬M; /€K M|B ;b- ;¨i ç-mX

jRNX *?QÆM; e9, >Á h?QÊM; æ°M; .K+ U?¢VX

G½Q `M F?¬M; +ÁM [m¨v `¬v- HQM; M[€Q iQK HB M [m v b M; M|B +?mv M pÈB *

GQM; M[€Q iQK ?²M M?B M i?"i i?"- im´B i€+ +| i? i` M \*´ h?-M `¨i M?B m- M?Q
H¢B FûK t - *´ h?-M +| 'M iQÊM; F?¬M; i pÈB M¨M;- imv M¨M; F?¬M; M|B ` i?•M
h?-M +kM; çQ€M ` çQÊ+ +| HB M ? pÈB GQM; i°+- \*´ h?-M im Hmv M L;?`+? J M
?| i?•M i?¨M? `²M;- ç®B pÈB `²M; b) +| +ªK ;B€+ i?•M +¨M- iU M?B M pmB p M|B

hB m "¢+? p¨ HQM; M[€Q iQK pW i?'v K†i ç½ #` /KM; K¢Q +O ç®B T?QÆM; ?¨T /
pmB p X

h?¬M; [m i`Á +?mv M- #B i çQÊ+ HQM; M[€Q iQK H¨ +QM ;€B æ¬M; >^aB HQM; pQ
?“M; i?S +?QM- #ÎB pb GQM; pQÆM; Km®M ;^aM¨M; +?Q i?€B iY i?S KQìB # +O ¨
p”v HB M i`°K HûM` M;Q¨B- M¡B b Q +kM; F?¬M; +?`m [m v p X
@ h Km®M çB ibK i?’i + - ?„M ç½` M;Q¨B æ¬M; ><sup>a</sup>B ?ÆM M;¨M M,K +ÁM +?Q i`Î

Chỉ có một mình Vô Chân, trong lòng ngược lại còn thấy vui sướng, Cổ Thần chưa chết đã khiến hắn kinh ngạc, thế nhưng lúc này nhìn qua, Cổ Thần hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Từ lễ luyện đan ngày đại hàn, Cổ Thần không nghe hiệu lệnh Vô Chân, trong lòng Vô Chân đối với Cổ Thần đã có sẵn một cỗ tức giận, sau ở trong di chỉ dưới lòng đất, Cổ Thần công kích Vô Chân càng khiến Vô Chân giận dữ hơn, hận không thể lập tức giết chết Cổ Thần. Sau này khi biết Đế Đình phát lệnh truy nã Cổ Thần, trong lòng Vô Chân âm thầm sướng khoái hồi lâu, nhưng suốt một năm vừa rồi, mỗi lần hắn nói chuyện với Hư Tử Uyên, Hư Tử Uyên lại luôn nhắc tới Cổ Thần khiến hắn càng hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này, nhìn thấy Cổ Thần sắp chết dưới chưởng của Tàng Thiên Cơ, tuy rằng mọi người Hư Thiên Tông còn trong nguy hiểm, nhưng trong lòng Vô Chân vẫn nổi lên một cỗ vui sướng không nói lên lời.

Ngược với tâm trạng vui sướng của Vô Chân, Hư Tử Uyên đang lo lắng vô cùng, vừa mới gặp lại, còn chưa kịp nói lời nào lại muốn thành âm dương cách biệt? Hư Tử Uyên hoảng hốt, nàng đã đợi một năm rồi, thật sự không chịu nổi dả kích lớn như vậy nữa.

Ngay lúc nàng đang hoảng hốt, một gã tu sĩ Kim Đan kỳ của Tàng gia nhất thời lại gần Cực Quang Bảo Cảnh, sau đó hai tay hóa trảo, một trảo chụp tới cổ họng Hư Tử Uyên.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngộ Bí Cảnh

322. Chương 66: Ngang Trời Xuất Thế (hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

- Tiểu Uyên cẩn thận...

Hoàng Dược Tiên vội vã hô lên, bắt quá tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ của Tàng gia vẫn tấn công không dứt, Hoàng Dược Tiên không thể thoát thân được, nhìn bàn tay người nọ đang chụp tới Hư Tử Uyên, chỉ biết bất lực.

Ánh mắt mọi người đều bị Cổ Thần hấp dẫn, lại thêm hiểm cảnh của Hư Tử Uyên, không ai chú ý tới, một đạo quang phía sau Cổ Thần đã hóa thành một cái hồ lô thật lớn, người ngồi trên cũng đang điều khiển hồ lô tới rất nhanh.

Tốc độ Cổ Thần quá nhanh? Tốc độ Mộc Lôi Ẩn nhanh như gió thổi, mắt thấy Cổ Thần sắp va phải Mộc Lôi Ẩn, bỗng nhiên một đạo quang mang lấp lánh trên bầu trời, Thiểm Thiên Phong Dực đột nhiên mở rộng, hóa thành cỡ hơn trăm trượng, che kín một mảnh trời.

Đúng lúc này, Cổ Thần ở giữa không trung đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt mọi người, Mộc Lôi Ẩn liền đánh vào khoảng không.

Trong sát na đó, mặt đất lại lóe lên quang mang, thân hình Cổ Thần đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh Hư Tử Uyên, tay trái ôm lấy thắt lưng nàng rồi kéo về phía sau, tay phải nhanh như điện, đánh ra một quyền tới tay trảo của gã tu sĩ Kim Đan sơ kỳ của Tàng gia kia.

Một đạo hắc diễm hóa thành quyền cương lập tức bay ra, trong sát na, quyền cương hắc diễm liền đụng tới tay trảo của gã tu sĩ Kim Đan sơ kỳ của Tàng gia.

- A...

Gã tu sĩ Tàng gia kêu lên một tiếng thảm thiết.

Đạo quyền cương hắc diễm kia tựa như vô cùng hung mãnh, tay trảo gã tu sĩ Tàng gia vừa đụng phải, lập tức bị đốt thành than đen.

Một quyền này của Cổ Thần chính là một kích đánh ra toàn lực, không phải chỉ một kích tùy ý như lúc đối phó với gã yêu tu Kim Đan sơ kỳ của Phong Lô Ứng tộc. Lúc này, chương cương hắc điểm của Cổ Thần đã lan tới thân thể gã tu sĩ Tàng gia kia, hẳn có thể ngăn cản được sao?

Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ trong sát na, hắc điểm đã lan tới toàn thân gã tu sĩ Tàng gia, hẳn chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi im bật, thân thể trực tiếp bị miểu sát. Sau một sát na tiếp theo, lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng được phát ra từ trong cơ thể đã cháy thành than đen của gã tu sĩ Tàng gia.

Hóa ra, đây là tiếng kêu phát ra từ linh hồn của gã tu sĩ Tàng gia, trong nháy mắt, cả thân thể và linh hồn gã tu sĩ Tàng gia đã bị một quyền của Cổ Thần miểu sát.

Một trận gió thổi qua, thân thể bị đốt thành than của tu sĩ Tàng gia hóa thành bột mịn, tan biến theo làn gió.

Một tu sĩ Kim Đan kỳ, linh hồn đã có thể tiến vào luân hồi, giữ nguyên cảnh giới chuyển thế sống lại, thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã chết dưới tay Cổ Thần, không chỉ thân thể chết, linh hồn cũng bị diệt, không còn đường tiến vào luân hồi, chuyển thế sống lại.

Mọi người chấn kinh rồi... Tất cả nhìn Cổ Thần giống như nhìn một tên quái vật.

Đây là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ đó? Cho dù là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ xuất thủ cũng không có khả năng trong nháy mắt miểu sát cả thân thể lẫn linh hồn.

Hư Tử Uyên bị Cổ Thần ôm lấy thất lưng, trong lòng trống rỗng, từ lúc hai người chia cách, Cổ Thần chỉ có tu vi Trúc Thai hậu kỳ, hiện mới một năm không gặp, cứ nhiên cả tu sĩ Kim Đan sơ kỳ cũng không đỡ được một quyền của hắn.

Một mảnh tinh mạch lan ra toàn trường, mặc kệ là tu sĩ Tàng gia hay Thanh Long tộc, hoặc là thành viên Hư Thiên Tông hay hai người Thiên Đạo Tông...

Ngay cả Tàng Thiên Cơ đang đứng trên đỉnh đầu thanh long cũng có biểu tình không thể tưởng tượng được, bảy tháng trước, Cổ Thần mới thoát chết khỏi tay hắn, bản thân còn trọng thương, lúc này mới qua bảy tháng, thương thế không những khỏi hẳn, thực lực dĩ nhiên còn tiến nhanh, ngay cả tu sĩ Kim Đan sơ kỳ cũng không được được một quyền của hắn?

Lần đầu tiên Tàng Thiên Cơ cảm nhận được nguy cơ, cho dù hắn được xưng là thiên tài số một của đại lục Cổ Hoang suốt nghìn năm trở lại đây, nhưng tu vi ngày trước cũng không có tốc độ tăng trưởng nhanh đến vậy, ngay cả hắn gặp được Ngô Tinh, là hạng tu sĩ có thể đạp lập hư không cũng không có kinh ngạc như ngày hôm nay khi tận mắt chứng kiến một con 'bọ sát' hóa thành cự long.

Tuy rằng Cổ Thần còn chưa nhất định được coi là cự long, nhưng Tàng Thiên Cơ có thể nhìn ra được, nếu tùy ý để Cổ Thần phát triển, hẳn chắc chắn sẽ hoàn thành quá trình từ 'bò sát' lột xác toàn bộ thành cự long.

Đến lúc đó, ngay cả thiên tài số một Cổ Hoang trong ngàn năm trở lại như hắn cũng không thể sánh bằng! Trong lòng Tàng Thiên Cơ lần đầu tiên xuất hiện cảm giác 'tài không bằng người', điều này đối với đạo tâm của hắn mà nói, là một đả kích mang tính hủy diệt.

Thời gian tựa hồ ngưng lại, mọi cuộc tranh đấu đều dừng lại, mỗi người đều nhìn Cổ Thần với ánh mắt không thể tưởng tượng được, miệng càng há hốc thành hình quả trứng.

Kinh ngạc nhất vẫn là Vô Chân, năm nay tu vi hắn có đột phá, tới Bồi Nguyên sơ kỳ, nguyên tưởng rằng có thể vững vàng vượt lên trước Cổ Thần, thế nhưng thật không ngờ, điểm tu vi tăng trưởng đó so với Cổ Thần chẳng khác nào sên bò.

Vô Chân tự mãn cho rằng tu vi tới Bồi Nguyên sơ kỳ có thể huênh hoang một đoạn thời gian, nào ngờ Cổ Thần lại có thể đơn giản miểu sát tu sĩ Kim Đan sơ kỳ.

Chênh lệch quá rõ ràng như vậy, trong lòng Vô Chân tuy rằng rất không nguyện thừa nhận, thế nhưng, ngay cả chính hắn cũng có một loại cảm giác bản thân so với người ta chỉ nhỏ bé như hạt bụi.

- So với người ta người chỉ là hại bụi...

Trong đầu Vô Chân liên tục vang lên những tiếng này.

- So với người ta người không khác nào rắm chó... Chẳng đáng một đồng....

Trong mắt Hoàng Dược Tiên đầy vẻ chán động và mừng rỡ, tuy rằng thực lực Cổ thần vượt xa tưởng tượng của hắn, nhưng đệ tử càng mạnh, hắn là sư phụ, không vui sao được?

Khi toàn trường tĩnh lặng, mọi người còn kinh ngạc nhìn về phía Cổ Thần, không trung đột nhiên vang lên những tiếng nổ lớn liên tiếp, khiến mọi người hồi phục lại từ trong khiếp sợ, tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn.

Lúc này đang là buổi sáng, mặt trời đã lên cao, thế nhưng, trên bầu trời lúc này, trong phạm vi mấy nghìn trượng lại biến thành một mảnh tinh không, một mảnh tinh không đầy sao, nếu như không phải quanh đó vẫn là ban ngày, mọi người hẳn sẽ tưởng màn đêm đã buông xuống.

Chỉ thấy những ngôi sao trên không trung đang hạ xuống nhanh chóng, mỗi một ngôi sao đều hóa thành một nắm đấm thật lớn, to tới hơn trăm trượng, tựa như một ngọn núi, mạnh mẽ nện xuống cự chưởng lôi điện.

Những ngôi sao rơi xuống với tốc độ cực nhanh, liên tiếp không ngừng, trong chớp mắt đã có hơn mười khóa hóa thành cự quyền rơi xuống.

Mộc Lô Ấn tuy rằng lợi hại nhưng liên tục bị những cự quyền cỡ trăm trượng nện xuống liền bị đập nát thành bốn năm mảnh, hóa thành đạo năng lượng dần tiêu tán ra bốn hướng.

Lạc Tinh Thần Quyền, là tuyệt học chủ mạch Đô Thiên Phong của Hư Thiên Tông, cũng là một trong hai tuyệt học trấn tông của Hư Thiên Tông.

Cự chưởng lôi điện tiên tán, trời sao cũng biến mất, bầu trời một lần nữa trở lại thành ban ngày, một chiếc hồ lô lớn xuất hiện ngay giữa không trung, trên hồ lô chính là Nam Thiên đạo nhân vừa mới thu lại quyền ấn, hiển nhiên người vừa thi triển Lạc Tinh Thần Quyền không ai khác ngoài Nam Thiên đạo nhân.

Hư Tử Uyên khẽ run lên, ánh mắt nhìn Nam Thiên đạo nhân tràn đầy nghi hoặc.

Cổ Thần ôm lấy hông Hư Tử Uyên, cảm nhận được rõ ràng biến hóa của nàng, nhìn Nam Thiên đạo nhân trên không trung, liên tưởng tới công pháp thượng thừa Kinh Tiên Chỉ và bí pháp tuyệt học Lạc Thần Quyền của Hư Thiên Tông, trong lòng tựa hồ có chút minh bạch...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

323. Chương 67: Nụ Cười Của Tàng Thiên Cơ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Thấy Hư Tử Uyên khẽ cắn miệng, Cổ Thần hơi căng thẳng, nói:

- Sư tỷ...

- Sư đệ, có thể gặp lại người, biết người bình yên vô sự, cuộc đời này của sư tỷ không còn cần gì hơn nữa!

Hư Tử Uyên nói xong, bốn mắt nhìn nhau với Cổ Thần, thiên ngôn vạn ngữ đều được trao đổi qua ánh mắt hai người.

Nhìn Nam Thiên đạo nhân trên hồ lô, Hoàng Dược Tiên tuy rằng vui vẻ nhưng cũng không mở miệng nói gì.

Bất quá, Đạo Vô Cực, tông chủ Thiên Đạo Tông lại hưng phấn hô to một tiếng:

- Hư sư đệ, đệ còn chưa chết a... Ha ha! Sao đệ lại biến thành dáng dấp như vậy, nếu không phải đệ xuất ra Lạc Tinh Quyền, ta thiếu chút nữa không nhận được ra rồi...

Nói xong, Đạo Vô Cực hóa thành một đạo độn quang, bay lên hồ lô, xuất hiện bên cạnh Nam Thiên đạo nhân.

Về mặt Nam Thiên đạo nhân bình tĩnh, ôm quyền nói với Đạo Vô Cực:

- Đạo hữu, bản đạo Nam Thiên đạo nhân, cũng không phải vị Hư sư đệ kia, nếu có thể, cứ xưng hô đạo hữu là được.

Đạo Vô Cực là người tâm tư cẩn mật, biết trong việc này hẳn có điều bí ẩn, vì vậy liền gật đầu.

- Lại là người...

Hai mắt Tàng Thiên Cơ nhìn chăm chăm lên người Nam Thiên đạo nhân, cất giọng lạnh lùng.

Ánh mắt Nam Thiên đạo nhân như kiếm, nhìn về phía Tàng Thiên Cơ, nói:

- Tàng Thiên Cơ, ngươi giết không được ta, ta cũng không giết được ngươi, giữa hai người chúng ta sẽ không cần đánh tới đánh lui, làm điều vô ích, có ta ở đây, ngươi không động tới được sợi lông trên người Cổ Thần.

Ánh mắt Tàng Thiên Cơ lạnh lùng, hiển nhiên đang rất giận dữ, vẫn chưa từ bỏ ý định tiêu diệt Cổ Thần, huống chi, trên người Cổ Thần còn có Côn Ngô Ấn, Tàng Thiên Cơ không thể không giết Cổ Thần.

Tiểu Bạch giương cánh, hạ xuống bên cạnh Cổ Thần, nhìn Hư Tử Uyên cười nói;

- Tử Uyên tỷ tỷ...

Hư Tử Uyên kinh ngạc, nói:

- Ngươi là... Tiểu Bạch?

Tiểu Bạch cười gật đầu.

Cổ Thần nhìn hai nàng, sau đó chuyển ánh mắt sang người Tàng Thiên Cơ, hôm nay, hẳn có tư cách đối mặt với Tàng Thiên Cơ, nhưng cũng chỉ là tư cách bảo mạng mà thôi, nếu muốn giết Tàng Thiên Cơ còn phải đi đoạn đường rất dài nữa, ngay cả với tu vi của Nam Thiên đạo nhân cũng không giết được Tàng Thiên Cơ, hơn nữa tốc độ tăng tiến tu vi của Tàng Thiên Cơ cũng thuộc hàng rất nhanh.

Đánh chết Tàng Thiên Cơ, đây là một chuyện vô cùng khó khăn, thế nhưng trong lòng Cổ Thần vẫn rất kiên định, mặc kệ còn đường này còn bao xa, khó khăn tới đâu nhưng hẳn sẽ không dừng bước, một ngày nào đó, hẳn sẽ đi hết con đường này, cuối cùng gỡ được chiếc đầu Tàng Thiên Cơ xuống khỏi người hẳn...

Thực lực viện binh của Hư Thiên Tông không kém, thấy Tàng Thiên Cơ vẫn còn muốn chiến, một gã yêu tu Kim Đan hậu kỳ của Thanh Long tộc khuyên nhủ:

- Điện hạ, địch nhân thế mạnh, chiến sẽ bất lợi...

Tàng Thiên Cơ trừng mắt nói:

- Ta tự biết cân nhắc, không cần ngươi nhiều lời...

- Nếu như...

Gã yêu tu thanh long vừa mở miệng, một ngón tay Tàng Thiên Cơ đã điểm ra, một đạo quang mang màu trắng bắn thẳng tới trước người gã yêu tu thanh long, lập tức, sau lưng hắn lộ ra một lỗ thủng to cỡ nắm tay, tên yêu tu thanh long hét thảm lên một tiếng, đau đớn vô cùng.

Đạo quang mang màu trắng vừa xuyên thấu qua người gã yêu tu thanh long liền lập tức bay trở lại mi tâm Tàng Thiên Cơ, tuy rằng chỉ xuất hiện trong nháy mắt nhưng Cổ Thần vẫn kịp nhìn ra, chính là Băng Linh Trùy hệ thủy trong Ngũ Linh Phân Thần Trùy.

Ngũ Linh Phân Thần Trùy trong tay Tàng Thiên Cơ không phải pháp bảo trung phẩm đã thoái hóa như bộ trong tay Cổ Thần mà thực sự là pháp bảo cực phẩm.

Pháp bảo thượng phẩm đã có uy hiếp rất lớn với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, pháp bảo cực phẩm lại là uy hiếp trí mạng với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, lợi hại vô cùng, đã gần sánh ngang với tiên bảo.

- Còn dám lắm miệng, lần sau sẽ là đầu người.

Tàng Thiên Cơ lạnh lùng nói, đang khi nói chuyện, ánh mắt lại chuyển tới sau lưng Cổ Thần, đúng phương hướng vừa rồi mấy người Cổ Thần đi tới.

Chúng tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đều chuyển ánh mắt về phía này, khi mọi người nhìn lại, liền có ít nhất hơn mười đạo độn quang đang phi độn tới đây.

Hơn mười đạo độn quang, tốc độ cực nhanh, không bao lâu đã tới gần, trong độn quang, sau lưng mỗi tu sĩ đều có một đôi cánh lân điện chừng hơn mười trượng tới hai mươi trượng, không ít người trên mặt vẫn còn vết tích của đầu chim ưng, biến hóa chưa được hoàn thiện, tự nhiên đều là yêu tu Phong Lôi Ứng tộc.

Bốn người phía trước có độn tốc nhanh nhất, đã hoàn toàn biến hóa, trên người cũng không còn nhìn ra nửa dấu vết Phong Lôi Ứng tộc, chính là Nhị đại vương Lôi Dực và Lục đại vương, Bát đại vương, Cửu đại vương.

Rất nhanh, đoàn yêu tu Phong Lôi Ứng tộc đã tới chỗ cửa vào Côn Ngô Bí Cảnh, đứng ngoài xa mấy trăm trượng tạo thành thế chân vạc với hai thế lực đến trước.

- Tiểu mỹ nhân, Nhị đại vương tới rồi...

Lôi Dực vừa mới tới liền hô to gọi Tiểu Bạch, bắt quá ánh mắt hẩn lại đảo qua trên mặt Hư Tử Uyên và Ngao Nhị Nhi, nhỏ giọng:

- Oa... Thế nào lại nhiều tiểu mỹ nhân như vậy? Khiến Nhị đại vương ta rất thích thú.

Lôi Dực tuy háo sắc nhưng cũng không phải hạng vô dụng, hô to gọi Tiểu Bạch một cái, sau đó ánh mắt liền nhìn quát toàn trượng, lên giọng:

- Ha ha... Xem ra người muốn đi vào Côn Ngô Bí Cảnh cũng không ít?

Nói xong, ánh mắt lại đảo xuống những vết máu thịt vương trên mặt đất, tiếp tục nói:

- Chà chà, tình hình chiến đấu ác liệt đây, xem ra chúng ta tới sớm rồi, nếu không các người cứ tiếp tục đánh, chúng ta ở bên cạnh nhìn xem cũng được?

Tàng Thiên Cơ đứng trên đầu thanh long, hai tay chấp phía sau, cũng không nói lời nào.

Đạo Vô Cực nói:

- Côn Ngô Bí Cảnh sắp mở ra, hà tất làm chuyện vô dụng? Muốn chiến, đợi vào Côn Ngô Bí Cảnh, đánh đấm thế nào cũng không thành vấn đề.

Tàng Thiên Cơ gật đầu, nói:

- Được, chúng ta tạm thời ngưng chiến, vào trong Côn Ngô Bí Cảnh lại quyết chiến sinh tử.

- Côn Ngô Bí Cảnh chỉ có tu sĩ dưới Mệnh Tuyền cảnh mới có thể đi vào, đấu bên ngoài chúng ta phụng bồi, đấu bên trong, chúng ta cũng phụng bồi theo! Hắc hắc...

Lôi Dực cười hắc hắc, lại nói:

- Vào Côn Ngô Bí Cảnh, ta xem đám người các người còn mạng đi ra không!

Tàng Thiên Cơ mỉm cười, nói:

- Ai chết ai sống, tới lúc đó liền biết.

Trong tiếng cười của hai người đều tràn ngập tự tin, Cổ Thần nhìn lại, thầm nghĩ: xem ra bọn họ đều có con bài chưa lật trong Côn Ngô Bí Cảnh!

Đúng lúc này, một ánh mắt sắc bén như dao rơi vào trên mặt Cổ Thần, Cổ Thần nhìn lại, đúng là Tàng Thiên Cơ đang mỉm cười nhìn mình, dường như đang nhìn con mồi, tùy thời có thể tiêu diệt.

Cổ Thần nhíu mày, trầm nghĩ: ta ngược lại muốn nhìn xem, vào trong Côn Ngô Bí Cảnh, ta có Côn Ngô Ấn tụ linh, trong khoảng thời gian ngắn giúp tu vi tăng mạnh, trong Côn Ngô Bí Cảnh chỉ có tu sĩ dưới Mệnh Tuyền Cảnh được đi vào, hừ, đến lúc đó xem ai có thể đi ra?

Ba phương thế lực, đứng cách lẫn nhau nghìn trượng, xa xa nhìn lại, cửa vào Côn Ngô Bí Cảnh còn ít ngày nữa sẽ mở ra, cả ba bên đều đồng ý tạm thời ngưng chiến, tất cả tranh đấu đều đợi tới khi đi vào Côn Ngô Bí Cảnh rồi tính tiếp.

Tàng Thiên Cơ và Lô Dực, cả hai đều cười tự tin, ánh mắt nhìn hai bên thế lực còn lại như nhìn cá nằm trên thớt, nhất là Tàng Thiên Cơ, đứng trên đỉnh đầu thanh long, trò chuyện vui vẻ, giờ tay nhắc chân đều toát ra một cỗ tự tin thư thái tới cực điểm.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

324. Chương 68: Át Chủ Bài Của Tàng Thiên Cơ. (thượng Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tới chính ngọ, khu đất trống phía trước độ nhiên hiện ra một trận quang mang, một trận đồ bát quái thật lớn xuất hiện, rộng tới hơn mười trượng vuông, trong sát na, quang mang từ bát quái đồ liền phá tan tầng tầng sương mù, phóng thẳng lên cao, tựa như muốn đục ra một lỗ thủng lớn trên bầu trời.

Trận đồ bát quái này vừa xuất hiện, trong lòng mọi người liền sáng tỏ, dị tượng này hiển nhiên chính là cửa vào Côn Ngô Bí Cảnh rồi.

Theo quang mang cao tận trời xuất hiện, trong mắt mỗi người cũng dâng trào niềm hưng phấn.

Tu sĩ Tàng gia và Thanh Long tộc cách cửa vào gần nhất, quang mang vừa xuất hiện, Tàng Thiên Cơ vung tay lên, một đám tu sĩ và yêu tu Bồi Nguyên kỳ, Kim Đan kỳ nhất thời đi tới quang mang lấp lánh trong bát quái đồ.

Hai phương thế lực Hư Thiên Tông và Phong Lô Ứng tộc cũng không nói gì thêm, Côn Ngô Bí Cảnh rất to lớn, dù vào trước hay vào sau cũng không hơn được là bao.

Rất nhanh, toàn bộ tu sĩ Tàng gia và yêu tu Thanh Long tộc đi vào hết trong bát quái đồ, biến mất không thấy, hiển nhiên đã vào trong Côn Ngô Bí Cảnh.

Sau đó là tu sĩ của Hư Thiên Tông, tu sĩ Dẫn Hồn Kỳ của Hư Thiên Tông đã bỏ mạng toàn bộ, tu sĩ Bồi Nguyên kỳ chỉ còn sống không tới năm người, tính thêm năm tu sĩ Kim Đan kỳ và Cổ Thần vừa đủ mười người.

Cộng thêm Đạo Cửu Thiên của Thiên Đạo Tông, tiểu hòa thượng, Ngao Nhị Nhi. Ngao Nhị Nhi muốn đi, Quy tổng quản tự nhiên phải đi theo, còn Tiểu Bạch cũng luôn theo bên người Cổ Thần.

Cứ như vậy bên phía Hư Thiên Tông có mười lăm tu sĩ tiến vào Côn Ngô Bí Cảnh, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ có ba người là Hoàng Dực Tiên, Ngao Nhị Nhi và Quy tổng quản, còn lại Kim Đan sơ kỳ, trung kỳ có năm người, Bồi Nguyên kỳ có sáu người, Dẫn Hồn hậu kỳ một người, tổng thế lực lượng tương đương với đội hình Tàng gia và Thanh Long tộc đi vào Côn Ngô Bí Cảnh.

- Sư tỷ, chiếu cố bản thân cho tốt! Rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh ta sẽ về Hư Thiên Tông tìm sư tỷ!

Cổ Thần kéo tay Hư Tử Uyên nói.

Hư Tử Uyên gật đầu, nói:

- Tất cả cẩn thận.

Bản thân nàng muốn đi vào Côn Ngô Bí Cảnh, thế nhưng bị Cổ Thần phản đối, trong Côn Ngô Bí Cảnh là nơi tranh đấu khốc liệt, hung hiểm vô cùng, lấy tu vi Hư Tử Uyên đi vào trong đó hiển nhiên khó có thể tự bảo vệ mình.

Lấy ra đan dược và linh thạch bên trong Càn Khôn Trạch đưa cho Hư Tử Uyên, sau đó Cổ Thần theo bước mọi người Hư Thiên Tông, đi đến bát quái đồ.

- Cổ Thần tiểu hữu, chuyến này hung hiểm, cần phải cẩn thận, ngươi là kỳ tài ngút trời, phải biết lấy an nguy làm trọng, bảo vật dù lớn tới đâu cũng là vật ngoại thân, ngươi chớ vì cái nhỏ mà bỏ đi cái lớn, thời gian còn dài, ngươi chắc chắn trở thành nhân vật phong vân trên toàn đại lục Cổ Hoang! Pháp bảo trong Côn Ngô Bí Cảnh đối với ngươi mà nói có thể cần cũng có thể không, nhớ kỹ nhớ kỹ...

Lúc Cổ Thần đang bước tới lối vào liền nghe được tiếng Nam Thiên đạo nhân.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Tiểu tử xin nhớ kỹ, sử tử của ta một mình đơn độc, xin nhờ hai vị tiền bối đưa nàng về Hư Thiên Tông, Cổ Thần cảm tạ.

- Yên tâm đi!

Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực cùng lên tiếng nói.

Nói xong, Nam Thiên đạo nhân hô lên:

- Tặc hòa thượng, ngươi phải biết linh động, cái mông của ngươi, sư phục đá còn chưa chán! Chờ ngươi ra ngoài, ta lại tiếp tục...

- A... Đạo sĩ thôi, chờ hòa thượng ta đi ra, bị đá chính là mông đất nhà ngươi... Hòa thượng ta công đức vô lượng, có thân kim cương bất hoại, trời đánh không chết, dù là Côn Ngô Bí Cảnh, ta đi vào cũng chỉ nhàn nhả như dạo chơi...

Tiểu hòa thượng nhún vai, bước vào trong truyền tống trận.

Ngao Nhị Nhi cười cười, đi theo phía sau tiểu hòa thượng, Quy tổng quản theo sát nàng, bước vào truyền tống trận.

Đạo Cửu Thiên cáo biệt với Đạo Vô Cực, sóng vai với Cổ Thần tiến vào trong truyền tống trận.

Sau đó, tu sĩ Kim Đan kỳ, Bồi Nguyên kỳ của Phong Lô Ưng tộc cũng đi vào trong truyền tống trận.

- Phụ thân...

Đứng trên hồ lô, Hư Tử Uyên nhìn bóng lưng Nam Thiên đạo nhân, từ lúc hai người gặp nhau tới giờ, nàng mới mở miệng lần đầu tiên.

Nam Thiên đạo nhân xoay người, nhìn Hư Tử Uyên, gật đầu nói:

- Cổ Thần đối với ngươi thế nào?

- Trước nay không ai tốt với ta bằng hắn!

Hư Tử Uyên nói vậy còn thâm ý so sánh Cổ Thần và Nam Thiên đạo nhân.

Trên mặt Nam Thiên đạo nhân xuất hiện một tia xấu hổ, nói:

- Mấy năm nay, ta đã tới yêu vực Đông Hoang, đi qua Vu cương Nam Hoang, đáng tiếc ta không tìm ra được phương pháp giải trừ huyền âm tuyết mạch! Cổ Thần nhất định phải đi Côn Ngô Bí Cảnh, khẳng định cũng giống như ta nghĩ, muốn đoạt được Như Ý Linh Lung Bảo Tháp kia.

Đạo Vô Cực đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn hai người, gặp mặt tới nửa ngày, lúc này hắn mới biết được hai người chính là cha con.

- Hư sư... Đạo hữu, nàng là nữ nhi của ngươi?

Đạo Vô Cực kinh ngạc nói:

- Người đến tột cùng là vì sao...?

Nam Thiên đạo nhân khoát tay, ngắt lời Đạo Vô Cực, nói:

- Đạo huynh cứ coi ta như một đạo hữu mới nhận thức là được, chuyện cũ cứ để theo gió thổi đi, Nam Thiên không muốn nhắc lại!

- Ai...

Đạo Vô Cực thở dài một tiếng, nói:

- “Hư Tử”, “Đạo Tử”, hai vị tổ sư gia sáng lập ra Hư Thiên Tông và Đạo Thiên Tông như cây liền cành, nếu “Hư Tử” tổ sư gia biết được hậu nhân của mình dĩ nhiên rời khỏi Hư Thiên Tông, không biết sẽ có cảm giác gì!

- Nam Thiên then với liệt tổ liệt tông Hư gia, nếu “Hư Tử” tổ sư còn trên đời, chắc chắn sẽ tự mình trực xuất ta khỏi tông môn, gạch tên khỏi gia phả.

Nam Thiên đạo nhân lắc đầu, trong giọng nói có chút phiền muộn, sau đó, nghiêm giọng nói:

- Chúng ta đi thôi, Côn Ngô Bí Cảnh cứ trăm năm mới mở ra hai lần, khoảng cách giữa hai lần cần tới một năm, một năm sau chúng ta trở lại đây tiếp ứng.

- Đi thôi... Yêu tu Phong Lô Ưng tộc đã tiến vào, bọn họ ở bên trong, tất cả xem vào tạo hóa.

Đạo Vô Cực gật đầu.

Ánh mắt Nam Thiên đạo nhân chuyển tới trên mặt Hư Tử Uyên, nói:

- Cổ Thần là một người kỳ lạ nhất trong đời ta gặp được, ta hoàn toàn nhìn không thấu biến hóa tương lai của hắn, nhưng ta có thể khẳng định, thành tựu của hắn trong tương lai sẽ vượt xa ra, vượt qua cả tưởng tượng của ta, có thể sẽ là người đầu tiên trở thành tiên nhân Độ Hư cảnh trong suốt ngàn năm nay trên đại lục Cổ Hoang. Chuyện ta không làm được, Cổ Thần nhất định có thể làm được, có thể chỉ có hắn mới có khả năng giúp người giải trừ huyền âm tuyệt mạch, hắn là người mang đại vận khí, người không cần lo lắng cho hắn, hắn nhất định sẽ yên ổn rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh.

- Đúng vậy... Đời ta gặp qua vô số người, ha ha, đạo hữu, thành tựu ngày sau của Cổ Thần đích xác vượt trên người, thiên cổ kỳ tài, hắn chính là kỳ tài a, ha ha...

Đạo Vô Cực phụ họa, cười ha ha.

Nam Thiên đạo nhân nói:

- Thuật xem tướng, thuật đạo tặc của ta đều học từ người, ta có thể nhìn ta được, tự nhiên người cũng có thể nhìn ra! Bất quá, thành tựu của hắn ngày sau thế nào, đạo hữu có thể nhìn ra được?

Đạo Vô Cực lắc đầu, nói:

- Nhìn không thấu, thâm sâu như biển, vĩnh viễn không đo đếm được, quả thực đúng như lời người nói, thành tựu của hắn sẽ vượt qua tưởng tượng của chúng ta, so với người được xưng là thiên tài số một đại lục Cổ Hoang trong ngàn năm trở lại, còn vượt xa vạn dặm.

- Ha ha ha...

Lúc này, Tàng Thiên Cơ đột nhiên cười lớn, tựa hồ nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực nhìn lại, ánh mắt Tàng Thiên Cơ cũng đang nhìn về phía này, nói:

- Chút thuật xem tướng da lông cũng dám tự xưng làm nhất phái, thực sự làm trò cười cho người trong nghề, đáng khinh.

Sắc mặt Đạo Vô Cực tối sầm lại, thuật xem tướng và thuật đạo tặc của Thiên Đạo Tông hắn vẫn luôn nổi tiếng khắp Cổ Hoang, lúc này bị người ta chế nhạo, nhất thời cả giận nói:

- Ta thấy người được xem là thiên tài đệ nhất Cổ Hoang trong nghìn năm mới là chuyện đáng cười, đáng khinh nhất, hừ... Không tới mười năm, tu vi Cổ Thần sẽ vượt trước người, danh hào số một này quả thực là tự người vẽ hoa trên mặt, không biết xấu hổ...

- Mười năm...? Ha ha... Ta nói, Cổ Thần sống không quá được mười ngày, mười năm sau liệu hắn còn tồn tại?

Tàng Thiên Cơ phe phẩy quạt lông, chuyện trò vui vẻ, tựa hồ không chút tức giận nào, đưa tay nhắc chân ra vẻ thư thái vô cùng.

- Nói vậy, trong Côn Ngô Bí Cảnh ai có thể đả thương được hắn?

Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực cùng kêu lên, vẻ mặt không thêm tin tưởng.

- Ai có thể hay không đả thương hắn? Ta muốn hắn chết canh ba, sẽ không cho hắn sống tới canh năm, ha ha... Ta nói, Cổ Thần chết chắc rồi... Ha ha...

Tàng Thiên Cơ một bên cười to, một bên đi về phía truyền tống trận.

Ánh mắt Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực đều chấn động, thầm nghĩ: lẽ nào Tàng Thiên Cơ muốn đi vào trong Côn Ngô Bí Cảnh? Không có khả năng, nếu không có được tu vi như thần tiên thời thượng cổ, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh tuyệt không thể đi vào.

- Ha ha ha...

Tàng Thiên Cơ cười lớn lên, đi tới sát cạnh truyền tống trận, đột nhiên xoay người, ngón tay lần lượt chỉ Nam Thiên đạo nhân, yêu tu Mệnh Tuyền cảnh của Phong Lôi Ứng tộc, nói:

- Hư Thiên Tông, Thiên Đạo Tông... Còn có Phong Lôi Ứng tộc, người của các người đi vào Côn Ngô Bí Cảnh đều phải chết... Ha ha ha... Đều phải chết trong tay Tàng Thiên Cơ ta.

Nói xong, Tàng Thiên Cơ xoay người, đi nhanh về phía trước, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước vào trong truyền tống trận.

Tu vi Mệnh Tuyền cảnh dám đi vào Côn Ngô Bí Cảnh? Lẽ nào hắn không sợ cấm chế gạt bỏ?

Mọi người đều khiếp sợ.

Ngay trong nháy mắt khi Tàng Thiên Cơ bước vào truyền tống trận, tám đạo quang mang từ tám hướng trong bát quái đồ đột nhiên bắn ra, đồng loạt bổ về phía Tàng Thiên Cơ.

Trận đồ này, ngoại trừ có tác dụng truyền tống còn là một sát trận lớn, cũng là Hoang Cốt Tru Yêu đại trận Cổ Thần đã dùng để đánh chết Hắc Ấp, chỉ là trận này so với Hoang Cốt Tru Yêu trận do Cổ Thần bố trí còn lợi hại hơn nhiều, ngay cả tiên nhân Độ Hư cảnh cũng có thể tiêu diệt, gọi là Hoang Cốt Tru Tiên trận càng đúng hơn.

Trư phi là đại tiên từ thời thượng cổ mới có thực lực xông qua trận này.

Nam Thiên đạo nhân, Đạo Vô Cực, bốn vị đại vương Phong Lôi Ứng tộc và cả gã yêu tu Đoạt Xá kỳ của Thanh Long tộc, trong ánh mắt tất cả đều hiện vẻ chấn động, khí tức từ tám đạo cương mang kia, dù chỉ dính phải một chút tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng phải thần hình cầu diệt, bị tiêu diệt không còn một mảnh.

Thế nhưng, Tàng Thiên Cơ đứng trong Hoang Cốt Tru Tiên trận, mặt mỉm cười, không có nửa điểm sợ hãi:

- Ha ha... Bọn chúng đều phải chết!

Oanh... Tám đạo cương mang có thể tiêu diệt cả tiên nhân trong nháy mắt bổ xuống người Tàng Thiên Cơ, khi mọi người đều mở to mắt theo dõi, đúng lúc này...

Trên người Tàng Thiên Cơ đột nhiên lóe lên quang mang, một chiếc đỉnh lớn bất chợt lao ra, trong nháy mắt phóng lớn, bảo hộ Tàng Thiên Cơ vào bên trong đỉnh, toàn bộ tám đạo cương mang đều bổ xuống trên đỉnh.

Thế nhưng, cương mang có thể tiêu diệt cả tiên nhân Độ Hư cảnh khi đánh xuống đỉnh, dĩ nhiên không lưu lại một nửa vết tích nào...

- Tiên bảo... Đó là một kiện tiên bảo!

Đạo Vô Cực nhìn kiện cự đỉnh kia, kinh hô lên.

- Sợ rằng tiên bảo bình thường cũng không đỡ được công kích của tám đạo cương mang kia, đỉnh kia có thể là tiên bảo thượng phẩm, thảo nào trước nay Tàng Thiên Cơ vẫn không coi ai ra gì, ngay cả khi gặp phải tu sĩ Minh Khiếu cảnh cũng không để vào mắt, ngoại trừ đại tiên từ thời thượng cổ, còn ai có thể chém giết được hắn?

Sắc mặt Nam Thiên đạo nhân khiếp sợ, than thở nói.

Sắc mặt bốn vị đại vương Phong Lôi Ứng tộc đều đại biến, trong lúc đó cũng kinh hô lên không ngừng.

Tám đạo cương mang bên trong Hoang Cốt Tru Tiên trận vừa biến mất, quang mang tại xung quanh lại lóe liên, tiếp tục có tám đạo cương mang từ tám hướng chém tới.

Cự đỉnh phát ra vô số đạo quang hoa lưu động, dường như trận trận bí văn khiến người ta cảm giác được khí tức cổ xưa, tang thương.

Mặt đỉnh có khắc hình những dị thú hồng hoang từ thời thái cổ, mỗi một đầu đều trông rất sống động, tựa như còn sống, ánh mắt lạnh lùng chấn nhiếp thần hồn.

Những đạo quang hoa tràn ra từ trên người những dị thú hồng hoang này, tám đạo cương mang trong nháy mắt bổ xuống trên cự đỉnh đều bị những trận quang hoa này ngăn cản, phản chấn lại rồi biến mất không còn thấy nữa.

Một chiếc cự đỉnh giống như trời đất, sừng sững qua trăm ngàn sóng gió, vẫn không chút sụt mẻ.

Mặc cho những đạo cương mang kia công kích tới mãnh liệt làm sao, tất cả đều bị trận trận quang hoa phát ra từ người những dị thú hồng hoang trên mặt đỉnh phản chấn không còn thấy đâu nữa.

Trong nháy mắt, Hoang Cốt Tru Tiên trận đã phát động năm lượt công kích tới Tàng Thiên Cơ, mỗi một sát na liền có tám đạo cương mang chém ra, thế nhưng vẫn mảy may không thể lay động được cự đỉnh kia.

Tựa hồ cự đỉnh kia từ thời thái cổ tới nay vẫn luôn đậu ở chỗ này, ngay cả núi nổ đất rung cũng không lay chuyển được nó.

Qua thời gian bằng hai cái chớp mắt, cự đỉnh đã chặn lại mười lần công kích của Hoang Cốt Tru Tiên trận, thân ảnh Tàng Thiên Cơ dần biến mất, kể cả cự đỉnh kia, rất nhanh liền biết mất không còn bóng dáng, hiển nhiên đã được truyền tống vào trong Côn Ngô Bí Cảnh.

Mọi người đứng ngoài trận, toàn bộ đều há hốc miệng kinh hãi, Tàng Thiên Cơ có tu vi Mệnh Tuyền cảnh, hắn đi vào trong Côn Ngô Bí Cảnh, muốn giết đám tu sĩ dưới Mệnh Tuyền cảnh, chẳng phải quá mức dễ dàng sao?

- Cổ Thần...

Hư Tử Uyên nhất thời vội vã hô lên một tiếng, chạy vội vào trong truyền tống trận.

Bất quá Nam Thiên đạo nhân nhanh tay nhanh mắt, thân ảnh như điện, kịp thời kéo Hư Tử Uyên lại, nói:

- Người đi vào trong cũng không giúp gì được Cổ Thần... Ai, chỉ còn biết trông vào mệnh trời thôi, ta xem hắn là người thân mang đại khí vận, trong Côn Ngô Bí Cảnh lại rộng lớn vô cùng, dù có thế nào hai người cũng khó chạm mặt...

Chỉ là, Tàng Thiên Cơ đột nhiên vào trong Côn Ngô Bí Cảnh, ngay cả khi hắn luôn xem Cổ Thần có được thành tựu tương lai thâm sâu khôn lường, nhưng chuyện gì cũng có biến hóa của nó, Tàng Thiên Cơ đi vào Côn Ngô Bí Cảnh là chuyện hoàn toàn vượt qua dự liệu của mọi người!

Đạo Vô Cực thở dài, con của hắn là Đạo Cửu Thiên cũng ở trong Côn Ngô Bí Cảnh, Tàng Thiên Cơ vào đó, đây đúng là tin tức không tốt lành gì.

Đi vào trong truyền tống trận, cảm giác cả trời đất biến đổi, đột nhiên một cảm giác mới lạ ập tới, Cổ Thần biết mình đã tới nơi, mở hai mắt nhìn, trước mặt là một mảnh tối đen, chỉ có thể mơ hồ nhìn được một chút cây cối tại xung quanh.

Bên ngoài Côn Ngô Bí Cảnh đang là ban ngày, mặt trời giữa trưa, bên trong Côn Ngô Bí Cảnh dĩ nhiên lại xuất hiện mảnh tối đen này, quả thật kỳ quái.

Ánh mắt Cổ Thần chỉ có thể nhìn trong phạm vi không quá ba trượng, xung quanh đều có cây cối nhưng không biết có phải rừng rậm hay chỉ là một phiến rừng cây nhỏ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

325. Chương 69: Âm Minh Chi Địa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

- Sư phụ... Trưởng lão... Sư huynh...

Cổ Thần gọi to vài câu nhưng xung quanh vẫn vắng vẻ, không ai trả lời, nơi này tựa hồ chỉ có riêng một mình hắn.

- Cổ Thần, nơi này thật tối...

Có tiếng Tiểu Bạch vang lên trên vai Cổ Thần.

Tại lúc đi vào Côn Ngô Bí Cảnh, Tiểu Bạch hóa thành bạch hồ chui vào trong ống tay áo Cổ Thần, cả hai vẫn chưa từng tách xa nhau.

Cổ Thần dồn pháp lực tới hai mắt, một lần nữa nhìn về phía trước, tầm nhìn được mở rộng lên hơn mười trượng, phía xa vẫn là một mảnh tối đen, bất quá nhìn được cây cối xung quanh, thân cây cỡ chừng hơn trượng, có thể thấy được nơi này cũng không đơn giản là một phiến rừng cây nhỏ, hẳn phải là một mảnh rừng rậm.

Cổ Thần chậm rãi đi về phía trước, trong phiến rừng rậm tối đen này vắng vẻ vô cùng, rất dễ khiến người ta nổi lòng cảnh giác.

Cổ Thần vẫn đi về phía trước, được mấy canh giờ, xung quanh vẫn vắng vẻ, rừng rậm phía trước không có gì thay đổi, vẫn là những gốc đại thụ có thân to hơn trượng dựng thẳng lên trời, mặt đất không có ngọn cỏ, ngay cả cỏ dại cũng không thấy xuất hiện.

Hơn nữa, Cổ Thần đã đi được đoạn đường mấy trăm dặm, nhưng mặt đất nơi này vẫn bằng phẳng, không thấy xuất hiện ngọn núi nào, giống như nơi này là một mảnh bình nguyên.

Trên bình nguyên cư nhiên xuất hiện một phiến rừng rậm lớn như vậy, thật là quỷ quái.

- Những người khác đâu hết cả rồi? Nơi này thực khiến người ta thấy áp lực!

Tiểu Bạch lui lại vào trong áo Cổ Thần, ngữ khí có chút nặng nề.

Cổ Thần dừng bước, Thiểm Thiên Phong Dực mở ra trên lưng, phát ra lôi điện chiếu sáng trong phạm vi hơn mười trượng, không khí vẫn là một mảnh tĩnh lặng như trước.

Vỗ cánh một cái, Cổ Thần bay thẳng người lên không trung.

Trong bóng tối, Cổ Thần khổng chế tốc độ rất chậm, bay lên cao mười trượng... Hai mươi trượng... Ba mươi trượng... Năm mươi trượng... Một trăm trượng...

Bay lên cao đủ một trăm trượng, khiến Cổ Thần kỳ quá chính là... Nhưng gốc cây này còn chưa tới ngọn, đồng thời vẫn chỉ có độc thân cây, không hề thấy cành mở rộng tán ra phía khác.

Hai trăm trượng... Ba trăm trượng... Năm trăm trượng... Một nghìn trượng...

- Hình như có chút cổ quái, thế nào còn chưa bay ra khỏi rừng cây?

Tiểu Bạch kinh hô một tiếng.

Cây cao hơn nghìn trượng không phải chưa thấy lần nào, nhưng những cây đó đều là đại thụ, còn cây trong phiến rừng quỷ dị này chỉ lớn hơn trượng, dài quá nghìn trượng còn chưa thấy biến hóa gì, không nói kích thước chẳng hề thu hẹp lại, ngay cả cành cây đâm nhánh cũng không thấy có.

- Ta ngược lại muốn nhìn xem cây cối nơi đây rốt cuộc cao tới đâu!

Trong lòng Cổ Thần bị kích lên một cổ ngạo ý, Thiểm Thiên Phong Dực nhất thời vỗ mạnh, bay cao nhanh lên bầu trời.

Hai nghìn trượng... Ba nghìn trượng... Năm nghìn trượng... Bảy nghìn trượng... Chín nghìn trượng... Một vạn trượng....

Quá sợ rồi, Cổ Thần hoàn toàn khiếp sợ rồi...

Bay cao đủ vạn trượng, cây cối nơi này vẫn giữ nguyên kích thước hơn trượng như trước, không có điểm biến hóa nào, nếu như phía dưới không phải chân không mà là mặt đất, Cổ Thần thậm chí sẽ tin tưởng, mình vừa bay lên vạn trượng chỉ là một giấc mộng, còn hắn vẫn chưa từng bay lên.

- Ở đây chẳng khác như đang ngồi tù, xem ra, muốn bay qua từ phía trên là điều không thể...

Cổ Thần trầm nghĩ, nhất thời thân thể trùng xuống, rơi đủ vạn trượng, hạ xuống mặt đất.

- Thế nào lại có phiến rừng quỷ dị như vậy? Vừa tối đen lại còn tĩnh mịch, ngoại trừ cây cối, vật gì cũng không có, thực khiến người ta sợ hãi.

Thân hình Tiểu Bạch hơi lui lại, cả người chui trong áo Cổ Thần, chỉ còn lại đầu thò ra ngoài.

- Xuyt...

Cổ Thần nhấc yên lặng, nghiêng tai nghe ngóng, nói:

- Có cái gì đang tới...

Tiểu Bạch nhất thời lui hắn vào trong, không dám vươn đầu ra nữa.

Bốn phía vẫn tối đen, tĩnh mịch, nhưng lông tóc Cổ Thần dựng lên, cảm nhận được có cái gì đang tới gần mình!

Đột nhiên, phía sau lưng mát lạnh, dường như còn một trận gió lạnh khe thổi qua, Cổ Thần xoay mạnh người, một đạo bóng đen đột nhiên kéo tới, đưa tay trái ra, một bàn tay lớn tới hơn trượng chụp tới Cổ Thần.

Mi tâm Cổ Thần lóe lên, một kiện pháp bảo phòng ngự trung phẩm bay ra, lập tức hóa lớn chắn ngay phía trước tay trái đen kịt, thế nhưng cự trảo giống như hư vô, xuyên qua kiện pháp bảo kia rồi tiếp tục chụp về phía Cổ Thần.

- Là một quỷ hồn...

Cổ Thần nhướng mày, trách không được lại khiến lông tóc người ta dựng lên.

- Hừ... Đã là quỷ hồn, cho người kiến thức một chút sự lợi hại của hắc diễm phản thiên...

Đón đỡ tay trái của quỷ hồn, Cổ Thần đánh ra một quyền, một đạo quyền cương hắc diễm nhất thời đánh tới trên trảo quỷ, trảo quỷ liền như vôi vào nước, nhất thời toát ra một trận khói xanh, quỷ hồn kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn bộ quỷ trảo của nó đã bị hắc diễm phản thiên đốt sạch, biến mất không còn.

Cổ Thần thừa thắng truy kích, tiếp tục đánh ra một quyền, hắc diễm phần thiên hóa thành quyền cương thật lớn, đánh lên người quỷ hồn, khiến nó hơi phi yên diệt.

Hắc diễm phần thiên của Cổ Thần chính là khắc tinh của quỷ hồn, con quỷ hồn vừa rồi cũng có tu vi Bồi Nguyên kỳ, nhưng vẫn bị Cổ Thần miểu sát.

Quỷ hồn là do linh hồn tu sĩ biến thành, tuy rằng chỉ có linh hồn Kim Đan kỳ, sau khi thân thể chết mới có thể tiến vào luân hồi, chuyển thể sống lại, thế nhưng tại một vài địa phương đặc thù như nơi âm minh này, linh hồn có thể tiếp tục sinh tồn, nếu như tại Minh giới, càng có thể sống mãi không chết, những linh hồn không có thân thể này được gọi là quỷ hồn.

Tu sĩ dưới Kim Đan kỳ, khi tử vong, linh hồn sẽ mất đi bảo hộ, sống không được lâu, thế nhưng, nếu lúc tử vong lại ở địa phương âm minh, linh hồn của tu sĩ có cơ hội sống sót rất cao, có thể tiếp tục tu luyện, tu vi càng cao, sống được càng dài, nếu tu vi đạt tới Mệnh Tuyền cảnh Đoạt Xá kỳ, gặp được tu sĩ còn sống, có thể tiến hành đoạt xá sống lại.

Tốc độ tu luyện của quỷ hồn vô cùng chậm, chủ yếu thông qua thôn phệ máu của tu sĩ để tăng trưởng, bởi vậy tu sĩ tới những nơi âm minh, khẳng định sẽ bị quỷ hồn công kích.

Côn Ngô Bí Cảnh này, vừa vào liền gặp phải một phiến rừng rậm quỷ dị, nơi nơi đều là âm minh, trách không được nói tu sĩ đi vào bên trong hung hiểm dị thường.

Côn Ngô Bí Cảnh mấy trăm năm mới có một lần tu sĩ tiến vào, đám quỷ hồn kia biết có tu sĩ đi vào, còn không giống như ong thấy mật, đều liều mạng chạy tới?

Cổ Thần đi vào vùng âm minh này, qua một hồi lâu mới gặp phải công kích có thể thấy được vùng âm minh này rộng lớn vô cùng, những quỷ hồn kia muốn chạy tới cũng cần một ít thời gian.

Xem ta tu sĩ đi vào Côn Ngô Bí Cảnh đều bị phân tán trong vùng âm minh này, muốn đi vào sâu trong Côn Ngô Bí Cảnh, chắc chắn phải đi qua nơi âm minh này mới được.

Cổ Thần chưa bao giờ tiến vào Côn Ngô Bí Cảnh, căn bản không biết Như Ý Linh Lung Bảo Tháp ở nơi nào, cũng không biết tới phiến rừng rậm quỷ dị này rộng lớn bao nhiêu, cứ như vậy đi về phía trước hay còn rẽ ngang dọc ở đâu?

Bất quá, lúc này không có thời gian cho Cổ Thần suy nghĩ nhiều, từng trận gió lạnh lẽo thổi tới, ngoài hơn mười trượng thấp thoáng những đạo bóng đen, tựa hồ có vô số quỷ hồn đang đánh tới.

Sau gáy mát lạnh, lại có một quỷ hồn phát động công kích đánh lên, Cổ Thần xoay người, đánh ra một quyền, thế nhưng lại cảm giác gió lạnh thổi toàn thân, quỷ hồn từ bốn phía đều đã xông lên!

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

326. Chương 70: Tấn Thăng Mệnh Tuyền Cảnh (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: nipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Những bóng đen chung quanh kia, vì điều kiện tầm nhìn hạn chế, Cổ Thần không thể phân biệt được rốt cuộc bốn phía có bao nhiêu quỷ hồn, nhưng bằng cảm giác có thể khẳng định được một điều, đó là tuyệt không ít.

Quyền cương hắc diễm ở phía trước còn chưa biến mất, tay trái Cổ Thần lại hướng về phía sau đánh ra một đạo băng chưởng tử diễm về phía đám quỷ ảnh kia.

Băng chưởng tử diễm không thể tạo thành thương tổn với quỷ hồn, rất nhiều quỷ hồn đều mặc cho băng chưởng đi qua, thế nhưng ngay sau đó, tất cả những quỷ hồn bị băng chưởng đi qua đều bị phủ một tầng băng lạnh, hành động chậm chạp hơn nhiều.

Quyền cương hắc diễm phía trước, băng chưởng tử diễm phía sau, cùng lúc đó mi tâm Cổ Thần chợt lóe, một khối ẩn màu trắng ngọc nay ra, trong sát na hóa thành khổ hơn mười trượng, dường như một tòa núi lớn, từ trên đỉnh đầu Cổ Thần đập mạnh xuống...

Toàn bộ quỷ hồn tại bốn phía đều bị Côn Ngô Ấn đập nát bấy, trong nháy mắt biến thành hư vô, tiên tan như mây khói.

Quỷ hồn không sợ đao kiếm chém, không sợ gãy đoạn chân tay, chỉ sợ toàn thân tán loạn, hóa thành hư vô, cuồng phong có thể thổi tan quỷ hồn, nếu như trong nháy mắt dùng lực thật mạnh đập xuống, có thể khiến quỷ hồn nát vụn, hóa thành hư vô, như vậy linh hồn cũng không thể tụ tập lại nữa.

Côn Ngô Ấn không phải pháp bảo bình thường, đối với quỷ hồn vẫn giữ nguyên tác dụng công kích, nếu đổi thành Hư Thiên Lệnh, nếu vỡ xuống, quỷ hồn vẫn có thể trực tiếp cho Hư Thiên Lệnh đi qua mình, căn bản không thể đánh chúng tan thành mây khói.

Hơn nữa Côn Ngô Ấn là pháp bảo do Cổ Thần luyện hóa, dung nhập với thân thể Cổ Thần, khi nện xuống trên người hắn, tự nhiên sẽ trực tiếp dung nhập vào cơ thể, sẽ không tạo thành thương tổn với Cổ Thần.

Ngay khi Côn Ngô Ấn nện xuống, đột nhiên vô số linh khí thiên địa tuôn ra, linh khí trong Côn Ngô Bí Cảnh cũng ào ạt dồn về phía Côn Ngô Ấn.

Linh khí tụ lại càng nhiều, trong phạm vi ngàn dặm xung quanh Cổ Thần dĩ nhiên ngưng hóa thành thực chất, năm loại linh khí kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hình thành lên những dải màu như trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng, bằng mắt thường cũng có thể thấy được.

Cổ Thần nhớ lại khi có được Côn Ngô Ấn trong bí địa Lý gia, theo như lời Bảo Tháp Thiên Vương nói, khi Côn Ngô Ấn xuất hiện trong Côn Ngô Bí Cảnh sẽ tạm thời thu được linh lực từ Côn Ngô Bí Cảnh.

Cổ Thần mở to hai mắt nhìn, năm dải màu linh khí đã ngưng tụ thành thực chất trong nháy mắt ào ào đổ vào trong Côn Ngô Ấn, sau đó thông qua Côn Ấn, r r r

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Trong phiến rừng quỷ dị này có vô cùng vô tận quỷ hồn, nhưng trong vòng mười dặm xung quanh đây lại không có nửa bóng quỷ hồn, ngay cả quỷ hồn Đoạt Xá kỳ cũng không dám lại gần nữa bước, hắc hắc... Theo ta đoán, làn khí man mát toát ra từ trong hồ nước đen này chính là cực âm khí, đối với tu luyện của quỷ hồn có tác dụng cực lớn, chẳng khác nào thiên đường của quỷ hồn, bất quá, khối Trấn Minh Ngọc Bì này hiển nhiên có tác dụng trấn áp, ngăn cản quỷ hồn lại gần nơi này.

- Nhìn kia, chỗ kia có chữ viết... Bên phải, cách mười trượng!

Tiểu Bạch đột nhiên chỉ tay về phía bên phải, nói.

Cổ Thần đưa mắt nhìn lại, tại bên phải đầm nước đen quả nhiên có mấy chữ cũng màu đen, mờ mờ nhìn không rõ.

Sau khi tu vi Cổ Thần tăng mạnh lên tới Đoạt Xá kỳ, tầm nhìn của hắn trong phiến rừng rậm tối đen này có thể đạt tới ngoài nghìn trượng, nơi đây lại có Trấn Minh Ngọc Bì chiếu sáng như ban ngày, dĩ nhiên còn không nhìn rõ được mấy chữ kia.

Cổ Thần bước lại gần mấy chữ màu đen, dồn pháp lực vào hai mắt, cẩn thận nhìn lại, vẫn còn mờ nhạt như trước, những chữ màu đen này giống như ẩn sau màn sương mù, mặc cho Cổ Thần cố gắng quan sát tới đâu cũng không thể nhìn xuyên qua mây đen nồng đậm.

- Vẫn không nhìn ra được?

Tiểu Bạch ngạc nhiên nói.

- Nơi này quả thực rất quỷ dị...

Cổ Thần gật đầu.

Thấy dùng mắt thường không thể quan sát được, Cổ Thần nhắm mắt lại, đưa thần thức đảo qua những chữ màu đen kia, Cổ Thần vui vẻ nói:

- Thấy rõ rồi. Nguyên lai sử dụng thần thức liền có thể đọc được dễ dàng, Âm Minh Đàm!

- Âm Minh Đàm?

Tiểu Bạch lẩm bẩm:

- Nghĩa là gì?

Cổ Thần nói:

- Toàn bộ cánh rừng quỷ dị trải rộng khắp mấy vạn dặm này đều là khu vực âm minh, xem ra đầm nước đen này chính là âm minh nhân tuyền, có thể biến phạm vi rộng mấy vạn dặm trở thành khu vực âm minh, âm minh nhân tuyền này ta mới thấy lần đầu tiên trong đời, khu vực âm minh lớn nhất ta từng gặp được chỉ rộng trong mấy nghìn trượng, so với nơi này ngay cả một phần mười còn không bằng, chắc hẳn dưới Âm Minh Đàm này có thứ bảo vật gì đó, ta phải xuống dưới tìm tòi cẩn thận một phen mới được.

Tiểu Bạch rụt đầu lại, nói:

- Nước trong đầm này tối như mực, lạnh như băng, người cũng muốn xuống phía dưới sao?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Nơi này rất quái dị, cần phải tìm hiểu rõ ràng, nếu có bảo vật chắc chắn là loại bảo vật nghịch thiên, người chờ bên cạnh Trấn Minh Ngọc Bì, quỷ hồn sẽ không dám tới đó, ta xuống dưới xem xét một chút, rất nhanh sẽ trở lại.

- Nơi này quá quỷ dị, ta sợ ở một mình!

Tiểu Bạch lại rụt cổ xuống, nói.

Cổ Thần cười nói:

- Vậy người đi theo ta, xuống dưới đầm nước tối đen lạnh như băng này!

Tiểu Bạch nhất thời lắc đầu như chơi trống bỏi, nói:

- Không đi, không đi... Ta thà chờ người ở chỗ này còn hơn.

Nhảy xuống khỏi vai Cổ Thần, Tiểu Bạch hóa thành hình người, đứng cạnh Trần Minh Ngọc Bi, nói:

- Người phải trở về nhanh đó!

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Được rồi, ta đi đây...

Nói xong, Cổ Thần liền đi tới bên bờ Âm Minh Đàm, đưa tay dò xét mặt nước đen trong Âm Minh Đàm, chỉ cảm được lạnh thấu xương, cũng không có gì kỳ lạ.

Một tiếng long ngâm vang vọng thiên địa, Cổ Thần hóa thành một đầu cự long màu vàng dài đến mấy trăm trượng, phóng thẳng lên cao, tới hơn nghìn trượng mới quay đầu phi xuống dưới, “Ừm” một tiếng, thân mình đã tiến vào trong Âm Minh Đàm.

Nước trong đầm bị bắn lên rồi rơi xuống, mặt đầm rất nhanh trở lại bình tĩnh, nhìn không ra nửa phần gợn sóng, phẳng lặng như một mặt gương, tưởng như chưa từng có phát sinh qua chuyện gì.

Tiểu Bạch nhìn mặt đầm tĩnh lặng vô cùng, không nhịn được rụt cổ lại, trong lòng cầu khẩn, mong sao Cổ Thần sớm quay trở về.

Tu vi hiện tại của Cổ Thần là Đoạt Xá hậu kỳ, hóa thân thành kim long, lực phòng ngự của lân long có thể sánh ngang với một kiện pháp bảo phòng ngự thượng phẩm, hơn nữa hắn còn dùng pháp lực hình thành cương tráo hộ thân, lực phòng ngự đã đạt tới mức cao nhất.

Vừa vào trong Âm Minh Đàm liền cảm giác từng trận hàn khí mát lạnh thổi tới, tuy Cổ Thần có pháp lực cương tráo ngăn ngoài cơ thể nhưng vẫn thấy lạnh thấu xương, vội vận chuyển Huyền Băng Tử Diễm Quyết, nhất thời hấp thu toàn bộ hàn khí, lúc này Cổ Thần không còn bị hàn khí ảnh hưởng nhiều nữa.

Trong Âm Minh Đàm là một mảnh tối đen, so với bên trong rừng rậm ngoài kia còn muốn đen hơn gấp trăm lần, lấy thị lực của Cổ Thần, không thể nhìn xa được quá mười trượng, toàn bộ đều phải dùng thần thức dò đường.

Cổ Thần chìm thẳng xuống phía dưới, hóa thân thành kim long có thể bơi lội dễ dàng, không bị áp lực nước ảnh hưởng, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt Cổ Thần đã xuống sâu được hơn nghìn trượng dưới Âm Minh Đàm.

Âm Minh Đàm này, càng đi sâu xuống phía dưới hàn khí càng mạnh, diện tích cũng ngày càng mở rộng, trên mặt ngoài chỉ có hơn mười trượng nhưng khi xuống dưới ngàn trượng đã trải rộng lên tới hơn trăm trượng rồi.

Bên trong Âm Minh Đàm hoàn toàn tối đen, Cổ Thần dùng thần thức tản ra, ngoại trừ một mảnh tĩnh mịch cũng không còn gì khác nữa, tưởng chừng chỉ toàn là tối đen và lạnh lẽo.

Nghìn trượng... Hai nghìn trượng... Ba nghìn trượng... Không lâu sau, Cổ Thần đã xuống dưới ba nghìn trượng, dần dần cho dù Cổ Thần vận chuyển Huyền Băng Tử Diễm Quyết cũng không thể ngăn chặn hết được hàn khí lạnh tới thấu xương, nơi này, Âm Minh Đàm đã trải rộng ra hơn ba trăm trượng rồi.

Cổ Thần đưa thần thức xuống phía dưới tìm kiếm, nhưng vẫn chỉ là một mảnh đen tối và lạnh lẽo, tựa hồ như không có đầu cùng.

Ba nghìn trượng, tiếp tục xuống phía dưới, hàn khí lạnh thấu xương khiến thân thể Cổ Thần dần dần cứng ngắc, Huyền Băng Tử Diễm trong cơ thể dù vận chuyển hết mức nhưng vẫn không chống lại được hàn khí kia ăn mòn.

Trong lòng Cổ Thần vừa mừng vừa sợ, sợ chính là khí âm hàn trong đầm này quá bá đạo, ngay cả khi hắn có tu vi Đoạt Xá kỳ cũng sắp không thể chịu nổi, mừng chính là, khí âm hàn này tựa hồ còn mạnh hơn hàn khí Huyền Âm trong cơ thể sư tỷ.

Nếu như sư tử có thể tới đây, bức hàn khí Huyền Âm trong cơ thể ra ngoài, có thể sẽ bị khí âm hàn của nơi này thôn phệ, tận dụng khí âm hàn cực độ ở nơi này, rất có khả năng chữa trị hoàn toàn chứng Huyền Âm tuyệt mạch.

Bất quá, trong lòng Cổ Thần lại dâng lên một trận thất vọng, lần này sư tử không đi vào Côn Ngô Bí Cảnh, trong khi Côn Ngô Bí Cảnh cứ mấy trăm năm mới mở ra hai lần, một lần chỉ có thể vào, lần sau chỉ có thể ra, Âm Minh Đàm này tuy rằng kỳ lạ, nhưng sư tử phải chờ mấy trăm năm sau mới có thể đi vào, đối với chứng Huyền Âm tuyệt mạch của sư tử, sợ rằng không có nửa điểm tác dụng nữa rồi.

329. Chương 72: Hàn Đàm Thần Bí (hạ).

Cả người Cổ Thần đang run lên vì lạnh, rất nhanh Cổ Thần lại hạ xuống thêm nghìn trượng, đã xuống sâu tới bốn nghìn trượng rồi.

Ngoài thân Cổ Thần dần dần hình thành lên một tầng băng lạnh, động tác của Cổ Thần cũng chậm dần đi, càng ngày càng chậm.

Xuống sâu bốn nghìn trượng, Âm Minh Đàm này vẫn còn chưa thấy đáy, thần thức cũng không thể tìm tới được.

Bốn nghìn trượng tựa hồ đã là cực hạn của Cổ Thần, bất quá trong lòng Cổ Thần còn chưa buông ý định dò xét nơi này, vẫn gắng sức điều khiển thân thể dần dần chìm xuống dưới.

Bốn nghìn một trăm trượng... Bốn nghìn hai trăm trượng... Bốn nghìn ba trăm trượng... Bốn nghìn năm trăm trượng...

Đột nhiên...

Cổ Thần chấn động tinh thần, động tác thoáng cái nhanh nhẹn lên không ít, thần thức hẳn tuy rằng còn chưa tìm được đáy Âm Minh Đàm nhưng lại phát hiện được vài thứ trên vách đầm, tựa hồ như một ít quặng thạch, nhìn qua khác hẳn so với vách đá Âm Minh Đàm, hơi lạnh tựa hồ càng mạnh hơn.

Bốn ngàn năm trăm trượng, bên ngoài cơ thể Cổ Thần bị bao phủ bởi tầng băng đen dày cỡ đốt ngón tay, hầu như đã tới cực hạn của hắn, thế nhưng vừa mới có phát hiện khiến trong lòng hắn hưng phấn không thôi, tiếp tục chìm xuống, đạt được độ sâu bốn nghìn tám trăm trượng, lúc này lớp băng đen phủ ngoài cơ thể Cổ Thần đã dày bằng nắm đấm tay, máu trong cơ thể dường như đã bắt đầu kết thành băng đỏ.

Vận chuyển Huyền Băng Tử Diễm Quyết, tử diễm băng viêm đều bị khí âm hàn bên ngoài cơ thể mạnh mẽ rút ra, thôn phệ toàn bộ, Cổ Thần đành đành chỉ vận chuyển Huyền Băng Tử Diễm Quyết, tùy ý cho khí âm hàn xâm lấn vào trong huyết nhục.

Vì muốn tiết kiệm thời gian, Cổ Thần dùng long trảo thật lớn, bắt đầu đào lấy những tảng đá màu đen phát sáng kia.

Những tảng đá này chỉ có kích cỡ bằng nắm tay, toàn bộ đều được gắn trên vách đầm, cứ cách một thước liền có một khối, Cổ Thần dùng khí lực lớn nhất để động tác thu hoạch được nhanh nhất, một khối lại một khối quặng thạch kỳ dị được Cổ Thần đào ra, thu nhập vào trong Càn Khôn Trạc.

Đồng thời, huyết nhục của Cổ Thần cũng đang bị khí âm hàn dần dần đóng băng.

Một khối... Hai khối... Ba khối... Mười khối... Mười tám khối...

Đào được mười tám khối quặng thạch kỳ dị, thân long của Cổ Thần bắt đầu từ đuôi đã bị khí âm hàn đóng băng không thể nhúc nhích được tới hai phần ba.

Nếu toàn thân đều bị đóng băng, vậy Cổ Thần sẽ hóa thành tượng băng, vĩnh viễn lưu lại nơi này, tuy rằng trên vách đầm này có không ít quặng thạch kỳ dị, hơn nữa càng đi xuống phía dưới, quặng thạch sẽ càng lớn hơn, nhưng Cổ Thần hiện không thể tiếp tục được nữa.

Thân long chấn động, nhất thời mạnh mẽ bơi lên trên, tốc độ cực nhanh, trong sát na liền vọt lên mấy trăm trượng, càng lên cao, khí âm hàn càng yếu, không còn tiếp tục đóng băng cơ thể Cổ Thần.

Thế nhưng trong Âm Minh Đàm này, muốn giải trừ băng đen bám trên người là điều không thể, phải rời khỏi Âm Minh Đàm mới làm được.

Cổ Thần không ngừng phóng lên cao, tựa như một mũi tên.

Tiểu Bạch ngồi bên cạnh Trần Minh Ngọc Bi, lẳng lặng nhìn động tĩnh trên mặt Âm Minh Đàm, Cổ Thần xuống phía dưới cũng chưa lâu, thế nhưng nhìn mặt nước đen ngòm lạnh lẽo kia, Tiểu Bạch không nhận được lo lắng.

Đột nhiên, một tiếng chấn động từ bên trong Âm Minh Đàm truyền tới, Tiểu Bạch nhất thời chấn động tinh thần, đứng lên.

Một con hắc long từ trong Âm Minh Đàm phóng vút lên cao, thân thể dài mấy trăm trượng có tới hai phần ba đều bị đông lạnh thành băng, dọa cho Tiểu Bạch nhảy dựng lên.

Oanh...

Chờ khi hắc long hạ xuống bên bờ Âm Minh Đàm, Tiểu Bạch mới nhìn ra được, đây không phải là hắc long mà là một kim long, trên người bao phủ bởi một tầng băng đen, đây chính là Cổ Thần.

Cổ Thần thở ra một hơi dài, từ sâu trong Âm Minh Đàm ra ngoài, một hơi dài này thở ra đầy hàn khí lạnh lẽo, toàn thân vì đông lạnh cũng đang run lên từng hồi.

- Đáng sợ... Hàn khí thật bá đạo!

Cổ Thần run hàm răng, nói.

Ra khỏi Âm Minh Đàm, lớp băng đen bên ngoài thân thể Cổ Thần không còn khí âm hàn duy trì, không thể tiếp tục đóng băng Cổ Thần.

Vận chuyển Huyền Băng Tử Diễm Quyết, máu trong cơ thể bị đóng băng bắt đầu tan ra, qua một lát, kinh mạch trong người được khôi phục thông suốt, cả người Cổ Thần chấn động, nhất thời, tầng băng đen bám trên người hóa thành từng mảnh vụn nhỏ rơi xuống trên mặt đất, Cổ Thần nhảy dựng lên, hóa thành hình người rồi hạ xuống đất.

Tiểu Bạch lại gần Cổ Thần, nói:

- Thế nào? Có chiếm được bảo bối gì không?

Cổ Thần cười khổ một tiếng, nói:

- Âm Minh Đàm này lạnh vô cùng, ta xuống chưa tới năm nghìn trượng đã suýt bị đóng băng toàn thân, đáy đầm còn ở rất xa, ngay cả thần thức của ta cũng không dò được tới.

- A? Người ăn khổ nhiều như vậy, còn thiết chút bị đóng băng toàn thân, nhưng lại không thu được cái gì?

Tiểu Bạch hỏi.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Ngược lại, cũng không phải không có thu hoạch, ta phát hiện một loại khoáng thạch trên vách đầm, có điểm giống với vông lượng thạch trong truyền thuyết.

Vừa nói, Cổ Thần nhấc tay, một viên khoáng thạch màu đen lấp lánh tỏa ra trận trận khí lạnh xuất hiện.

- Đây là vông lượng thạch trong truyền thuyết?

Tiểu Bạch kinh ngạc hỏi.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Vông lượng thạch chỉ xuất hiện ở thời thượng cổ, chỉ có một ít cổ kinh từ thời đó mới ghi chép lại, đã tuyệt tích hơn vạn năm tại trung thổ. Theo truyền thuyết, vông lượng thạch này chính là thiên địch của linh hồn, nếu luyện thành pháp bảo phi kiếm, đối với linh hồn, nguyên anh, nguyên thần... Sẽ có lực sát thương trí mạng, đồng thời, vông lượng thạch cứng rắn vô cùng, tự thân nó như có được thần lực, khi luyện

thành pháp bảo, tùy theo phẩm chất cao hay thấp, uy lực có thể sánh ngang với pháp bảo thượng phẩm, cực phẩm...

- Lợi hại như vậy sao? vậy khối đá này chính là bảo bối lớn rồi?

Tiểu Bạch vui vẻ nói.

Cổ Thần vui vẻ nói:

- Nếu đúng là vòng lượng thạch, vậy chính là bảo bối, nghe đồn vòng lượng thạch chỉ xuất hiện tại vùng cực lạnh như âm minh nhãn tuyết, sắc đen vô cùng, bề ngoài có những đạo quang hoa lưu động, tựa như thần mang, những khối đá này hoàn toàn giống với miêu tả về vòng lượng thạch, thế nên có tới tám chín phần mười là vòng lượng thạch rồi.

Nói xong, Cổ Thần lấy ra toàn bộ mười tám khóa vòng lượng thạch màu ngăm đen bày ra trên mặt đất.

Tiểu Bạch thấy thế, thốt lên:

- Nhiều vòng lượng thạch thế? Vậy nhanh luyện thành pháp bảo đi thôi...

Cổ Thần lắc đầu, nói:

- Vòng lượng thạch cứng rắn vô cùng, muốn luyện thành pháp bảo ít cũng cần mấy tháng, mà thời gian ở trong Côn Ngô Bí Cảnh chỉ có một năm, tốt nhất vẫn nên đi tìm Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, đợi khi có thời gian, ta luyện nó thành pháp bảo phi kiếm cũng không muộn.

- Vậy chúng ta đi nhanh thôi, rời khỏi địa phương quỷ quái này, mất nhiều thời gian như vậy, tu sĩ còn sống khẳng định đã rời khỏi cánh rừng rậm quỷ dị này rồi!

Tiểu Bạch gật đầu nói.

- Được... Bất quá...

Cổ Thần đi tới bên cạnh Trấn Minh Ngọc Bi, nói:

- Ta phải mang khối bia ngọc này đi!

Tiểu Bạch nhìn quáng qua bốn phía xa xa, vui mừng nói:

- Đúng rồi, đám quỷ hồn kia bởi vì có khối bia ngọc này ở đây mới không dám lại gần, nhất định khối bia ngọc này là một kiện bảo bối vô cùng quý giá.

Cổ Thần mỉm cười nói:

- Ngay cả quỷ hồn Đoạt Xá kỳ cũng không dám bước vào vòng mười dặm quanh đây, lực chấn nhiếp của bia ngọc này với quỷ hồn thực sự không thể tưởng tượng nổi, sợ rằng quỷ tiên Độ Hư cảnh cũng phải kiêng kỵ với bia ngọc này, ta thu nó vào tay, ngày sau nếu đụng phải quỷ hồn lợi hại còn có biện pháp đối phó.

Cổ Thần nói là làm, nhất thời đưa tay ôm lấy bia ngọc, vừa nhấc lên, Trấn Minh Ngọc Bi còn chưa động, đạo đạo thần hoa lưu động thoáng hình thành lên một chú ẩn phù đầy vẻ cổ lão tang thương, một cỗ lực lượng thật lớn đẩy tới Cổ Thần, suýt chút khiến hắn ngã nhào.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

330. Chương 73: Nghịch Ta Thì Chết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

- Bia này cắm thật chặt, trên bia còn có phù văn, chớp động liền có thể đẩy ta ra, quả nhiên không bình thường.

Cổ Thần thì thảo nói.

Mi tâm chợt lóe quang mang, hai thanh pháp bảo trường kiếm lập tức xuất hiện trong tay Cổ Thần, một thanh màu đỏ, một thanh màu trắng, chính là Liệt Dương Âm Cực song kiếm, rất nhanh, Cổ Thần liền bày ra Hỗn Độn Âm Dương đại trận.

Với tu vi hiện tại của Cổ Thần, bày ra Hỗn Độn Âm Dương đại trận có uy lực so với lúc trước đâu chỉ lớn hơn gấp nghìn lần? Ấn ký âm dương trên đỉnh lớn tới nghìn trượng, đủ che lấp cả một vùng trời.

Cổ Thần bỏ ra đạo đạo kiếm cương, mỗi một đạo kiếm cương dài đến mấy trăm trượng, cho dù một ngọn núi lớn mấy trăm trượng cũng phải bị chém thành hai nửa, kiếm cương dung nhập vào trong âm dương ấn ký, một lần nữa bỏ ra, uy lực càng lớn hơn, đạo đạo kiếm cương đều đánh lên mặt đất cách Trấn Minh Ngọc Bi chừng một trượng.

Nếu Trấn Minh Ngọc Bi có được căn cơ vững chắc, vậy trước tiên Cổ Thần liền phá đi căn cơ của nó.

Từng đạo kiếm cương cường đại đủ có thể miểu sát tu sĩ Linh Anh kỳ liên tiếp bổ xuống hai bên Trấn Minh Ngọc Bi, nhưng căn cơ Trấn Minh Ngọc Bi này quả nhiên vững chắc, Cổ Thần liên tục bổ xuống chín chín tám mươi một đạo kiếm cương vẫn không đủ làm lay động một chút Trấn Minh Ngọc Bi.

Cổ Thần cũng không nổi giận, tiếp tục bổ ra từng đạo kiếm cương, một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng có hiệu quả, dưới từng đạo kiếm cương được Cổ Thần bổ ra liên miên không dứt, mặt đất xung quanh Trấn Minh Ngọc Bi đã bắt đầu tan vỡ.

Một khi bắt đầu tan vỡ, vậy tới chỗ hủy diệt sẽ rất đơn giản, không lâu sau, mặt đất bị Cổ Thần bổ ra một hố sâu hơn trượng, Trấn Minh Ngọc Bi bắt đầu lay động, khi mặt đất xung quanh đều bị Cổ Thần đào thành hố sâu, đột nhiên một đạo kiếm cương bổ xuống ngay sát chân Trấn Minh Ngọc Bi.

Oanh... Phù Trấn Minh Ngọc Bi sụp đổ theo nền đất.

Đột nhiên, một đạo quang mang bắn ra từ trong lòng đất, Trấn Minh Ngọc Bi tự động bay lên.

- Muốn chạy...

Cổ Thần hét lớn một tiếng, Thiểm Thiên Phong Dực sau lưng trong nháy mắt mở rộng thành trăm trượng, vô mạnh, thân thể Cổ Thần giống như thuấn di, xuất hiện tại ngay bên cạnh Trấn Minh Ngọc Bi, hai tay chộp chặt lấy.

- Dĩ nhiên là bảo vật đã thông linh...

Cổ Thần tán thán một tiếng, trong lòng mừng rỡ.

Bên trong bia Trấn Minh này cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết pháp lực của người nào, Trấn Minh Ngọc Bi bay đi, chỉ có thể giải thích tự thân Trấn Minh Ngọc Bi này có được thông linh, bảo bối này được xưng là linh bảo, linh bảo thông thường đều có uy lực đặc thù, so với tiên bảo không hề thua kém.

Cổ Thần đánh ra đạo đạo pháp lực vào trong Trấn Minh Ngọc Bi, mạnh mẽ luyện hóa nó, Trấn Minh Ngọc Bi này tuy rằng lợi hại nhưng chung quy vẫn là vật vô chủ, đồng thời chỉ có tác dụng trấn nhiếp với quỷ hồn, đối với tu sĩ mà nói, uy lực không lớn, giằng co với Cổ Thần dần dần đã không địch lại.

Khí thể Trấn Minh Ngọc Bi yếu dần, Cổ Thần thừa thắng xông lên, đánh ra đạo đạo pháp lực, liên tục đẩy vào trong Trấn Minh Ngọc Bi.

Trấn Minh Ngọc Bi chỉ kiên trì được hồi lâu, cuối cùng cũng bị pháp lực Cổ Thần công phá, từ ngoài vào trong, đều bị hạ dấu vết pháp lực, Trấn Minh Ngọc Bi đã thành vật của Cổ Thần.

Vừa thu lại pháp lực, Trấn Minh Ngọc Bi liền thu nhỏ lại thành cỡ bàn tay, hạ vào trong lòng bàn tay trái Cổ Thần, tâm niệm khẽ động, Trấn Minh Ngọc Bi liền dung nhập vào trong bàn tay.

Đúng lúc này, vô số tiếng quỷ gào từ bốn phía vang lên liên miên không dứt, Trấn Minh Ngọc Bi vừa mất, vô tận quỷ hồn trong phiến rừng quỷ này liền ào ào tiến về phía Âm Minh Đàm.

Nhanh nhất là hơn hai mươi bóng quỷ ảnh, đều là quỷ hồn có tu vi Đoạt Xá kỳ, hình dáng giống như thiếu niên, nhỏ chừng năm sáu tuổi, lớn chừng mười năm mười sáu tuổi.

Nguyên anh Đoạt Xá kỳ cũng giống như Dẫn Hồn kỳ, càng lớn thực lực càng mạnh, từ ba bốn tuổi tới chín tuổi là sơ kỳ, mười tuổi tới mười ba tuổi là trung kỳ, mười bốn mười năm tuổi đến trưởng thành hậu kỳ.

Hơn hai mươi gã quỷ ảnh này, thực lực từ Đoạt Xá sơ kỳ đến Đoạt Xá hậu kỳ, trong mắt cả đám đều hiện lên tia hưng phấn, đồng loạt xông về phía Cổ Thần.

Không còn Trần Minh Ngọc Bi, đám quỷ hồn Đoạt Xá kỳ này liền muốn xông lên chiếm lấy thân thể Cổ Thần, đoạt xá sống lại làm người.

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, tay trái đẩy ra phía trước, Trần Minh Ngọc Bi nhất thời bay ra khỏi lòng bàn tay, hóa thành khổ ba thước, tốc độ như thiểm điện bay về phía trước.

Đột nhiên, Trần Minh Ngọc Bi phát ra quang mang vạn trượng, vài quỷ hồn Đoạt Xá kỳ đi trước nhất, tiếp xúc phải Trần Minh Ngọc Bi, nhất thời kêu lên những tiếng thảm thiết, trong chớp mắt hô phi yên diệt.

Những quỷ hồn còn lại đều bị quang mang từ Trần Minh Ngọc Bi chiếu tới, lập tức hóa thành từng đạo khói xanh, phát lên những tiếng thét chói tai, kinh hồn táng đảm bỏ chạy về phía sau, một ít quỷ hồn Kim Đan kỳ ở phía xa bị quang mang của Trần Minh Ngọc Bi chiếu tới, nhất thời hóa thành hư vô.

Uy lực của Trần Minh Ngọc Bi với đám quỷ hồn này thực quá mức kinh khủng, Trần Minh Ngọc Bi vừa ra, trong vòng phạm vi nghìn trượng xung quanh, tất cả quỷ hồn đều chạy trốn chết, nếu bị quang mang của Trần Minh Ngọc Bi chiếu phải, không chết cũng trọng thương.

Thu lại Trần Minh Ngọc Bi vào lòng bàn tay, bốn phía một lần nữa rơi vào tối đen, bất quá, một ít quỷ hồn Đoạt Xá kỳ còn lại cũng không dám tới gần Cổ Thần, cả đám đều tự động tránh xa, nhảy vào trong Âm Minh Đàm.

Cổ Thần nhìn thoáng qua Âm Minh Đàm, nói:

- Âm Minh Đàm này quỷ dị vô cùng, sau này khi tu vi đại thành, cẩn thận quay lại điều tra một phen, Tiểu Bạch, chúng ta đi...

Thiểm Thiên Phong Dực mở ra, Cổ Thần và Tiểu Bạch liền phi động theo hướng đông, nơi cửa ra của phiến rừng quỷ dị.

Phía đông phiến rừng rậm tối đen là một mảnh thảo nguyên rộng lớn vô cùng, từ bên trong phiến rừng quỷ, bất luận bước chân tới địa phương nào của thảo nguyên, ngay lập tức được truyền tống tới cửa ra phiến rừng.

Lúc này, cách cửa ra ngoài ngàn trượng đang có không ít tu sĩ dừng lại tại đây.

Tu sĩ Bồi Nguyên kỳ có tới ba phần ba đều ngã xuống trong rừng quỷ, bị quỷ hồn thôn phệ, mất đi tính mệnh. Tu sĩ Kim Đan kỳ cũng ngã xuống không ít.

Tu sĩ còn sống, đại bộ phận đều đã ra khỏi rừng quỷ.

Chúng tu sĩ chia làm hai bộ phận, trên bầu trời có một con thanh long dài hơn trăm trượng đang bay lượn, đứng trên đỉnh đầu thanh long là một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi.

Tàng Thiên Cơ đội mũ kim quan, mặc tử bào thêu rồng, thắt lưng đeo ngọc bội hình rồng màu trắng, chân đi giày thanh long, trong tay phe phẩy quạt giấy, nụ cười thường trực trên môi, giơ tay nhắc chân đều lộ ra một cổ thư thái cao cao tại thượng.

Dưới chân hắn là toàn bộ tu sĩ Tàng gia và Thanh Long tộc, một chỗ phía trước là tu sĩ Hư Thiên Tông, có điều hiện tại không thấy yêu tu Phong Lôi Ứng tộc đâu nữa.

Bên này, mỗi một tu sĩ Hư Thiên Tông, trong mắt đều hiện lên nỗi khiếp sợ không thể tưởng tượng, trong phiến rừng quỷ bọn họ bị hàng nghìn hàng vạn quỷ hồn truy đuổi, trải qua cứu tử nhất sinh rồi cuộc cũng bảo toàn tính mệnh chạy thoát ra khỏi rừng quỷ.

Nhưng khi bọn họ vừa thoát ra ngoài, nhìn Tầng Thiên Cơ đứng trên đầu thanh long, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhìn về phía bên mình, hết như nụ cười của tử thần vậy.

Tất cả mọi người đều không thể hiểu nổi, vì sao lại gặp phải Tầng Thiên Cơ trong Côn Ngô Bí Cảnh này?

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết...

Tầng Thiên Cơ cầm quạt giấy trong tay, nói một câu cực kỳ lạnh đậm.

Nhưng một câu này rơi vào trong tai mọi người, lại như trăm nghìn đạo sấm sét.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

331. Chương 74: Vô Chân Làm Phản (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần rời khỏi Âm Minh Đàm, ngàn vạn quỷ hồn như cá trên cạn gặp nước, chạy ào ào vào trong Âm Minh Đàm, trong phiên rừng quỷ này, quỷ hồn cường đại nhất có tu vi Đoạt Xá kỳ, nhỏ yếu nhất là Dẫn Hồn kỳ, tất cả từ mọi góc ngách trong rừng đều lũ lượt kéo về Âm Minh Đàm.

Đi được một lúc lâu, thấy được vô số quỷ hồn từ bốn phương tám hướng kéo lại, toàn bộ đều hướng về phía Âm Minh Đàm, tựa hồ một đám vẫn luôn ngao du phiêu bạt tìm lại được đường về cố hương, vô số quỷ hồn đều liều mạng kéo về Âm Minh Đàm.

Đột nhiên...

Mặt nước Âm Minh Đàm rung động kịch liệt khiến đám quỷ hồn đang vội vã lao xuống Âm Minh Đàm phải ngưng cước bộ.

Quỷ hồn dưới Kim Đan kỳ, chưa thành thực thể, nhảy xuống Âm Minh Đàm không làm sủi lên một bọt nước, chỉ có quỷ hồn đã ngoài Linh Anh kỳ khi bước vào mới gây ra động tĩnh.

Quỷ hồn ngoài Linh Anh kỳ sớm đã tiến hết vào trong Âm Minh Đàm từ lâu, ngay cả đại đa số quỷ hồn Kim Đan kỳ cũng đã đi vào, hiện tại chạy tới đều là quỷ hồn lang thang đi tìm kiếm huyết nhục tu sĩ, đa phần đều là Dẫn Hồn kỳ và Bồi Nguyên kỳ, quỷ hồn Kim Đan kỳ còn lại rất ít, mặt nước Âm Minh Đàm thế nào lại rung động được?

Thế nhưng, càng kỳ quái chính là, mặt nước Âm Minh Đàm rung động ngày càng kịch liệt, dần dần, mặt nước từ chỗ rung động đã biến thành sóng gợn, bắt đầu nổi lên những bọt nước.

Tựa hồ... Đáy Âm Minh Đàm có thiên quân vạn mã, đang vọt ra ngoài Âm Minh Đàm.

Trong nháy mắt, vô số quỷ hồn đều lộ ra vẻ chấn động và sợ hãi, thấy mặt nước Âm Minh Đàm chấn động ngày càng mạnh, tất cả đều lui lại phía sau.

Đột nhiên...

Mặt nước nổi lên một cột sóng cao hơn chục trượng, vô số bóng đen lao ra khỏi Âm Minh Đàm.

Một loạt bóng đen hạ xuống đất, đúng là một đội kỵ sĩ, hơn mười người đều mặc áo đen, mặt cũng đen nhìn không thấy rõ, mỗi người đều cưỡi một con hắc mã, xung quanh hắc mã lập lòe đốm lửa, bốn móng ngựa treo trên bầu trời, dưới móng ngựa đều là một đoàn hỏa diễm hư huyền.

Hơn mười con ngựa rơi xuống đất, nhất thời chạy về phía trước, trong sát na, nhóm người áo đen thứ hai lao ra khỏi Âm Minh Đàm, cũng là hơn mười gã mặc áo đen như trước, cưỡi theo hắc mã lập lòe liệt diễm tử vong, và rơi xuống bờ lại có một nhóm người áo đen xuất hiện ngay phía sau, tiếp tục không dừng.

Một nhóm lại một nhóm kỵ sĩ áo đen lao ra khỏi Âm Minh Đàm, rất nhanh liền có hơn chục tốp như vậy, tính ra đã có chừng trên trăm tên kỵ sĩ áo đen xuất hiện.

Liên tiếp lao ra mười hai nhóm kỵ sĩ áo đen, đột nhiên Âm Minh Đàm nổi lên một trận sóng lớn cao hơn chục trượng, một kỵ sĩ áo đen lao ra khỏi ngọn sóng, thể nhưng kỵ sĩ này so với những kỵ sĩ áo đen trước khác biệt, thân cao chừng ba trượng, cười trên hắc mã cũng cao trên ba trượng, so với đám kỵ sĩ lúc trước, cao lớn hơn nhiều.

Kỵ sĩ áo đen cao lớn hạ xuống đất cũng nhanh chóng lui ra, rất nhanh, từ bên trong Âm Minh Đàm lại có một đội hơn mười gã kỵ sĩ áo đen lao ra, từng nhóm nối tiếp nhau liên tục.

Chỉ trong thoáng chốc đã có hơn trăm nhóm kỵ sĩ áo đen lao ra khỏi Âm Minh Đàm, ngoại trừ kỵ sĩ áo đen cao lớn kia, tổng số cũng có hơn nghìn kỵ sĩ áo đen xuất hiện.

Hơn nghìn kỵ sĩ áo đen, sắp xếp thành đội ngũ chỉnh tề, nhanh chóng nhắm hướng đông của rừng quỷ lao đi.

Hơn nghìn kỵ sĩ áo đen lao nhanh về phía đông, một lát sau liền không thấy bóng dáng đâu nữa, Âm Minh Đàm rất nhanh lại khôi phục về yên tĩnh, đám quỷ hồn qua cơn khiếp sợ, một lần nữa tiến lại gần bờ Âm Minh Đàm, đang muốn đi xông, nước trong đầm lại một lần nữa nổi sóng, một đạo thân ảnh thật lớn lao ra.

Lần này hoàn toàn là một quái vật, cao chừng năm trượng, đầu dài đỏ tươi như máu, trên đầu không nhỉnh nhụi, đỉnh đầu có một đôi sừng lớn, da dẻ đầy những nếp nhăn, hai mắt bạc trắng, cái miệng lớn mở ra giống như một chậu máu, răng nanh dài ló ra khỏi miệng, dài ba thước, trong tay còn cầm một thanh xoa lớn dài chừng bảy trượng.

Một xoa đâm xuống, vài quỷ hồn bị cự xoa đâm trúng nhất thời hóa thành hư vô, quái vật đảo mắt nhìn đám quỷ hồn xung quanh, giọng quát vang như chuông đồng:

- Không phải người ngoài Kim Đan kỳ, đều giết không tha...

Ngay sau đó, quỷ hồn dưới Kim Đan kỳ dám tiếp cận Âm Minh Đàm đều bị quái vật này dùng một xoa đâm chết.

Tu sĩ và yêu tu của Tàng gia và Thanh Long tộc còn lại gần mười người, tất cả đều có tu vi Kim Đan kỳ.

Trong đó có hai đầu thanh long là Kim Đan hậu kỳ, Tàng gia cũng có hai tu sĩ là Kim Đan hậu kỳ, Kim Đan sơ kỳ và trung kỳ còn lại vừa tròn năm người.

Bên phía Hư Thiên Tông, nhân số còn lại không nhiều lắm, chỉ có bốn người mà thôi, tu sĩ Kim Đan kỳ, ngoại trừ Hoàng Dược Tiên chỉ còn lại hai người, một gã Kim Đan trung kỳ và một gã Kim Đan sơ kỳ, tu sĩ Bồi Nguyên kỳ chỉ còn sót lại một mình Vô Chân, trên tay hắn có pháp bảo lợi hại do Vô Thủy cấp cho, giúp hắn giữ lại một mạng bên trong rừng quỷ.

Trừ bốn người này, còn có Đạo Cửu Thiên của Thiên Đạo Tông, cùng với Quy tổng quản tới từ Đông Hải, trừ số đó ra, không còn ai khác.

Yêu tu Phong Lôi Ứng tộc khôn thấy người nào, tốc độ yêu tu Phong Lôi Ứng tộc cực nhanh, nhất là yêu tu Kim Đan kỳ, tốc độ bên trong rừng quỷ cũng vượt trên Tàng Thiên Cơ, đã sớm một bước rời khỏi rừng quỷ, sau đó chạy mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Về phần yêu tu Bồi Nguyên kỳ của Phong Lôi Ứng tộc, nếu không chết trong rừng quỷ, chạy thoát ra ngoài cũng đều bị Tàng Thiên Cơ đánh chết toàn bộ, vẫn còn lại một đồng thi thể ở một bên.

Tàng Thiên Cơ đứng trên đầu một con thanh long Kim Đan hậu kỳ, ánh mắt sáng như điện, đảo qua sáu người Hư Thiên Tông phía bên này, hắn hơi nhíu mày, mục tiêu chính của hắn là Cổ Thần, vì vậy vẫn chặn sáu người Hư Thiên Tông ở đây, chưa có hạ thủ.

Thế nhưng, chờ đợi đã mấy canh giờ còn chưa thấy Cổ Thần đi ra.

Tàng Thiên Cơ ở ngay phía trước, sáu người Hoàng Dược Tiên không ai dám động, tu vi bọn họ và Tàng Thiên Cơ hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp, chỉ cần bọn họ khẽ động, Tàng Thiên Cơ sẽ lập tức triển khai sát chiêu lợi hại nhất.

Tuy biết Tàng Thiên Cơ sớm muộn cũng sẽ hạ sát thủ với bên mình, thế nhưng bọn họ không ai có được biện pháp, bởi vì có chạy cũng không biết chạy về đâu...

Tàng Thiên Cơ đứng trên đỉnh đầu thanh long, nhẹ nhàng mở miệng, nhưng thanh âm vẫn vang vọng, chấn động tinh thần:

- Cổ Thần, từ khoảnh khắc này trở đi, người nếu còn không xuất hiện, qua mỗi một khắc ta liền giết một người, thẳng đến khi đồng môn của người bị ta giết sạch mới thôi...

Bốn phía vẫn yên tĩnh, không thấy nửa bóng hình Cổ Thần đâu...

- Cổ Thần, nhanh lên một chút lần ra đây nhận lấy cái chết!

- Cổ Thần, thái tử điện hạ muốn lấy cái đầu chó của người, mau mau dâng lên!

- Cổ Thần, người trốn không được đâu, nếu không ra, thái tử điện hạ muốn giết người rồi đó!

.....

Tu sĩ Tàng gia lớn giọng hô lên.

Tàng Thiên Cơ đột nhiên đưa một ngón tay, chỉ hướng một gã tu sĩ Kim Đan kỳ của Hư Thiên Tông, nói:

- Người... Đi ra đây.

Người này chính là trưởng lão Lâm Nhược Phong của Ấn Kiếm Phong, ngày trước cũng muốn Cổ Thần gia nhập Ấn Kiếm Phong, lúc này bị Tàng Thiên Cơ điểm trúng, nhất thời kinh hồn táng đảm, thân thể khẽ run lên, không dám tiến về phía trước.

- Hừ...

Tàng Thiên Cơ hừ lên giận dữ, từ mi tâm phóng ra một đạo kim mang, bắn nhanh về phía Lâm Nhược Phong.

Trong mắt Lâm Nhược Phong chỉ còn nỗi sợ hãi, vội vàng tung ra một kiện pháp bảo phòng ngự trung phẩm, đồng thời tạo ra một tầng cương trảo pháp lực.

Thế nhưng, chỉ trong sát na, đạo kim quang đã xuyên qua kiện pháp bảo phòng ngự trung phẩm, xuyên thấu qua cả tầng cương trảo pháp lực, Lâm Nhược Phong còn đang trong kinh hãi đã bị kim quang bắn thủng mi tâm.

Cả thân thể và linh hồn, trong nháy mắt bị miểu sát...

Một tu sĩ Kim Đan kỳ, Tàng Thiên Cơ vừa ra tay, ngay cả lực hoàn thủ cũng không có.

Kim mang bắn ra khỏi sau gáy Lâm Nhược Phong, lúc này mọi người mới nhìn rõ, đây là một mũi dùi màu vàng dài hơn thước.

Kim Linh Trùy xẹt thành một đạo kim mang, rất nhanh quay trở lại mi tâm Tàng Thiên Cơ.

- Lâm trưởng lão...

Hoàng Dược Tiên và một vị trưởng lão khác thét lên một tiếng kinh hãi, đưa tay đỡ lấy, nhưng khí tức Lâm Nhược Phong đã biến mất từ lâu.

Tựa như đập chết một con kiến, sắc mặt Tàng Thiên Cơ không hề thay đổi, vẫn hăng hái trò chuyện vui vẻ như trước.

Mấy người ngoại trừ cảm tức nhìn Tàng Thiên Cơ cũng không biết làm gì khác hơn, giữa Thần Hải cảnh và Mệnh Tuyền cảnh, cách biệt như trời với đất, mấy người dù có liên thủ xông lên cũng không thể cũng không thể làm gì được Tàng Thiên Cơ.

Qua một khắc, Tàng Thiên Cơ một lần nữa hô to lên:

- Cổ Thần, lần giết chóc thứ hai lại muốn bắt đầu rồi.
- Cổ Thần, nhanh lên ra đây! Dâng cái đầu chó của ngươi lên cho thái tử điện hạ...
- Cổ Thần, dù ngươi trốn tới chân trời góc biển, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của thái tử điện hạ...
- Cổ Thần, ngươi chết chắc rồi, nhanh lên ra đây...

Tu sĩ Tàng gia lại phấn khích hô to lên.

Tàng Thiên Cơ lại đưa ngón tay chỉ xuống, nói:

- Ngươi... Đi ra đây.

Đầu óc Vô Chân nhất thời “ông” lên, người Tàng Thiên Cơ chỉ, chính là Vô Chân hấn.

Có thảm trạng vừa rồi của Lâm Nhược Phong, Vô Chân bị Tàng Thiên Cơ điểm trúng, hai chân nhất thời mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống đất, bất quá tay hấn vẫn còn giữ được lưu loát hơn chân, trước khi ngã xống còn kịp đỡ người về phía trước...

Thấy bàn tay Tàng Thiên Cơ khẽ động, Vô Chân nhất thời nằm bái ngay trên mặt đất, cao giọng nói:

- Thái tử điện hạ tha mạng, thái tử điện hạ tha mạng...

Tàng Thiên Cơ chăm chú nhìn vào Vô Chân, nói:

- Ngươi dựa vào cái gì để giữ mạng sống?
- Thái tử điện hạ, ta là thiếu tông chủ Hư Thiên Tông, người muốn biết gì về Cổ Thần ta liền nói ra tất cả, người muốn biết gì về Hư Thiên Tông, ta cũng nói ra tất cả, chỉ xin thái tử điện hạ tha mạng! Vô Chân nguyện làm trâu làm ngựa, nguyện ra sức vì thái tử điện hạ!

Trong lòng Vô Chân sớm đã nghiêng về Tàng Thiên Cơ, lúc này đã tới lúc sinh tử tồn vong, nhất thời liền vứt bỏ tôn nghiêm, liên tục bái lạy.

Tàng Thiên Cơ ngừng tay, mỉm cười nói:

- Vậy chờ biểu hiện của ngươi, có đáng giữ lại một mạng hay không!

Nghe được lời Vô Chân, ngay cả tông môn cũng muốn bản rở, Hoàng Dược Tiên liền trách mắng:

- Vô Chân, ngươi sao dám phản bội sư môn? Ngươi còn mặt mũi nào gặp lại phụ thân ngươi?

Vô Chân nhất thời xoay người, chỉ vào Hoàng Dược Tiên, nói:

- Thái tử điện hạ, người này chính là thủ tọa Bách Thảo Phong của Hư Thiên tông, tên là Hoàng Dược Tiên, là sư phụ của Cổ Thần, cũng là gã đàn được sư cấp mười của Hư Thiên tông, địa vị trong Hư Thiên Tông gần bằng với tông chủ và thái thượng trưởng lão.

- Sư phụ Cổ Thần?

Thanh âm Tàng Thiên Cơ lạnh lùng, nói:

- Ngươi nói chỉ có vậy? Những thứ đó ai cũng đều biết, chỉ vậy cũng muốn đổi lại mạng ngươi?

Vô Chân nhất thời kinh hồn táng đảm, liên tục bái lạy, nói:

- Thái tử điện hạ, người muốn biết gì xin cứ hỏi, chỉ cần tiểu nhân biết được điều gì, sẽ nói ra toàn bộ.

Khóe mắt Tàng Thiên Cơ hiện lên ý cười, nói:

- Thứ nhất, gia hương Cổ Thần ở nơi nào? Thứ hai, Thiên Tinh Hóa Hư đại trận của Hư Thiên Tông có phương pháp hóa giải hay không? Ngươi nếu có thể trả lời một vấn đề liền có thể tha ngươi một mạng, trả lời cả hai vấn đề liền có thưởng lớn!

- Hồi bẩm thái tử điện hạ, Cổ Thần kia trước khi gia nhập Hư Thiên Tông chỉ là một gã tán tu, không nhà không quê, không biết xuất xứ ở đâu...

Vô Chân run miệng nói một câu, thấy Tàng Thiên Cơ nhướng mày, nhất thời xup người nằm bái trên mặt đất, cả tiếng nói;

- Thái tử điện hạ, vấn đề thứ hai, ta tuy rằng không biết phương pháp phá giải, nhưng xin người cho ta thời gian, để ta trở lại Hư Thiên Tông, ta nhất định sẽ tìm ra phương pháp hóa giải Thiên Tinh Hóa Hư đại trận! Cầu xin thái tử điện hạ tha mạng...

- Nghịch tặc Vô Chân... Dám bán đứng tông môn, đáng chết!

Hoàng Dược Tiên và một vị trưởng lão Kim Đan kỳ chủ mạch khác nghe được Vô Chân nói, nhất thời giận dữ, hét lớn một tiếng, đồng loạt xuất thủ, hai đạo chưởng cương mãnh mẽ đánh tới người Vô Chân, ý đồ lập tức xử tử.

Thiên Tinh Hóa Hư đại trận chính là thứ duy nhất Hư Thiên Tông dựa vào để đặt chân tại bên trong đại doanh Đế Đình hơn nghìn năm nay, nếu bị Tàng Thiên Cơ biết được phương pháp hóa giải Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, vậy đó chính là ngày tàn của Hư Thiên Tông.

Hoàng Dược Tiên và vị trưởng lão kia làm sao có thể dễ dàng để cơ nghiệp vạn năm của Hư Thiên Tông xup đổ trong chốc lát? Vô Chân có thân phận đặc thù, sớm muộn cũng sẽ biết được phương pháp phá giải Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, vì vậy, hai người đều đồng loạt xuất thủ, đánh ra công kích cực mạnh, vô luận như thế nào, cũng phải đánh chết Vô Chân.

Tàng Thiên Cơ thấy vậy cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện lên tia chẳng đáng, nhất thời đánh ra một chưởng, một đạo chưởng cương lớn tới trăm trượng bay ra khỏi tay, đồng thời giữa mi tâm chột lóe, hai đạo kim quang một trắng một vàng nhanh như thiểm điện bắn về phía hai người Hoàng Dược Tiên.

Oanh...

Trong sát na, chưởng cương của Tàng Thiên Cơ liên đụng trúng hai đạo chưởng cương của Hoàng Dược Tiên và vị trưởng lão kia, một tiếng nổ vang, hai đạo chưởng cương trong nháy mắt bị đánh tan, cả người Hoàng Dược Tiên chấn động, khí huyết trong người nhộn nhạo.

Chỉ có tu vi Kim Đan trung kỳ, vị trưởng lão kia càng thảm hơn, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn hai đạo quang mang đang lao nhanh tới, hai người không kịp điều chỉnh khí tức, nơi mi tâm lập tức bay ra một kiện pháp bảo phòng ngự, chỉ là, pháp bảo phòng ngự của Hoàng Dược Tiên chính là thượng phẩm, còn pháp bảo phòng ngự của vị trưởng lão kia chỉ là trung phẩm, nhưng lại bay ra liên tiếp hai kiện.

Oành...

Một tiếng nổ lớn vang lên, Băng Linh Trùy bắn trúng đỉnh luyện đan, là pháp bảo phòng ngự do Hoàng Dược Tiên xuất ra, Băng Linh Trùy bị dội trở về, còn đỉnh luyện đan kia cũng xuất hiện thêm một vết lõm sâu cỡ ngón tay.

Về phần vị trưởng lão kia liên tiếp phóng ra hai kiện pháp bảo phòng ngự, Kim Linh Trùy mạnh mẽ, sau khi xuyên thủng qua hai kiện pháp bảo, thế đi vẫn không giảm, tiếp tục xuyên thấu qua cương trảo pháp lực của vị trưởng lão này, bắn thẳng vào mi tâm.

Vị trưởng lão kia hét thảm một tiếng, thân thể và linh hồn đều bị tiêu diệt, Kim Linh Trùy bắn ra từ sau gáy hắn, hóa thành một đạo kim quang, cùng với Băng Linh Trùy, rất nhanh trở lại trong mi tâm Tàng Thiên Cơ.

- Hàn trưởng lão...

Hoàng Dược Tiên kinh hô một tiếng, đỡ lấy thân thể vị trưởng lão kia, máu đang không ngừng chảy ra từ mi tâm hắn, đã tuyệt khí từ bao giờ.

Một kích tiện tay, Hư Thiên Tông lại có một vị trưởng lão chết dưới tay Tàng Thiên Cơ.

Ngũ Linh Phân Thần Trùy kia chính là pháp bảo cực phẩm, cho dù đơn độc phóng xuất ra một trùy cũng có uy lực mạnh hơn nhiều so với pháp bảo thượng phẩm, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh bị Ngũ Linh Phân Thần Trùy bắn trúng cũng phải trọng thương, tu sĩ Kim Đan kỳ bị bắn trúng chỗ yếu hại, lập tức bị miểu sát.

Thấy Tàng Thiên Cơ chỉ giơ tay nhắc chân liền đánh chết một vị trưởng lão Kim Đan kỳ, trong lòng Vô Chân đối với lực lượng của Tàng Thiên Cơ càng thêm sùng bái, ngay cả bò xoài dưới đất cũng bắt chắp, vừa bò qua bên kia vừa nói:

- Thái tử điện hạ, người giết hết những người này, ta trở lại Hư Thiên Tông, nhanh thì năm năm, lâu thì mười năm, nhất định tìm được phương pháp phá giải Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, đến lúc đó cung nghênh thái tử điện hạ đi vào Hư Thiên Tông.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

332. Chương 75: Đại Chiến Tàng Thiên Cơ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

- Người, tên nghịch tặc này...

Hoàng Dược Tiên tức sùi bọt mép, râu tóc dựng ngược.

Nhưng Vô Chân đã chạy về phía tu sĩ Tàng gia, có Tàng Thiên Cơ ở phía trước, muốn đánh chết Vô Chân là điều không thể, trừ phi lão có được thực lực ngang bằng với Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ phe phẩy quạt giấy, cười mỉm, nói:

- Hoàng Dược Tiên, sớm nghe nói người là đan dược sư cấp mười, vừa là sư phụ Cổ Thần, người yên tâm, ta sẽ không cho người chết dễ dàng như vậy đâu.

Nói xong, ánh mắt Tàng Thiên Cơ lạnh lùng rơi vào trên người Đạo Cửu Thiên và Quy tổng quản, nói:

- Hai người này, một người là tặc tử Thiên Đạo Tông, một người là vương bát Đông Hải, các người tư sát còn có thể được chết toàn tây, linh hồn tiến nhập luân hồi, chuyển thế sống lại, nếu để bản thái tử phải động thủ, sẽ khiến các người thần hình cầu diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đạo Cửu Thiên nhìn Tàng Thiên Cơ, cau mày, khổ sở nghĩ cách thoát thân, ngược lại Quy tổng quản lại tức giận tới trừng mắt dựng râu, cả giận nói:

- Lão tử là rùa, không phải vương bát, ta xem thằng nhóc nhà người mới là vương bát...

Tu sĩ Tàng gia, thấy Quy tổng quản dĩ nhiên mắng Tàng Thiên Cơ là vương bát, cả đám run như cây sậy, đều chửi ầm lên, lão rùa đen, vương bát đần đáng chết....

Tàng Thiên Cơ nghe vậy, lửa giận trong mắt chợt lóe, quát lớn:

- Muốn chết...

Quang mang bùng lên giữa mi tâm, bắn ra năm đạo quang mang, kim, xanh, trắng, hỏa, hoàng... Pháp bảo cực phẩm Ngũ Linh Phân Thần trùy trong nháy mắt xuất hiện, hóa thành năm đạo hào mang, tốc độ như thiểm điện bắn tới Quy tổng quản.

Quy tổng quản tuy rằng có không nhiều kiến thức sống ngoài Đông Hải, nhưng về pháp bảo lại rất hiểu biết, thấy năm đạo hào mang kia, sắc mặt nhất thời biến đổi, thân thể hóa thành nguyên hình rùa.

Thân ảnh Quy tổng quản biến mất, hóa thành một đầu rùa lớn hơn hai mươi trượng, nhất thời đầu và bốn chân đều co rút lại, toàn bộ đều chui vào trong mai.

Trên vỏ mai rùa, các đường kẻ ngang dọc già nua, chứng minh lão rùa đã sống qua rất nhiều năm tháng.

Rùa càng già, vỏ mai càng cứng, Quy tổng quản sống qua vạn năm, mai rùa đã kiên cố từ rất lâu.

Oanh oanh oanh oanh oanh...

Năm tiếng nổ lớn liên tục vang lên, như tiếng va chạm của kim thiết, Ngũ Linh Phân Thân Trùy trong sát na đều bắn lên trên mai rùa.

Chỉ để lại một chút dấu vết mờ, toàn bộ Ngũ Linh Phân Thân Trùy đều bị bắn ngược trở về, nhưng không trở lại trong mi tâm Tàng Thiên Cơ.

Ngũ Linh Phân Thân Trùy là pháp bảo có lực công kích hàng đầu trong số những pháp bảo cực phẩm, dĩ nhiên chỉ để lại một vài dấu tích mờ hồ trên mai rùa, trình độ cứng rắn của mai rùa này so với pháp bảo cực phẩm, dĩ nhiên không hề thua kém chút nào, thậm chí còn vượt lên trên một chút.

- Tiểu vương bát... Tên nhãi kia... Chỉ bằng ngươi cũng dám động đến Quy đại gia gia? Tiểu súc sinh, mặc dù tu vi ngươi tiến nhanh, nhưng bằng điểm đó cũng dám đương oai trước mặt Quy gia gia, thời điểm Quy gia gia ta đương oai tại Đông Hải, tiểu súc sinh nhà ngươi còn không biết ở nơi nào! Ngươi chỉ đáng là tên vương bát đản nhỏ nhoi... Trở về bú thêm sữa mẹ đi, thằng nhóc vương bát đản...

Quy tổng quản tức giận mắng to, thanh âm truyền từ bên trong mai rùa phát ra.

Hai người Hoàng Dược Tiên và Đạo Vô Cực nghe xong cũng không nhịn được cười thầm, lực phòng ngự của vị Quy tiên sinh này quả nhiên mạnh mẽ tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Chúng tu sĩ Tàng gia choáng mắt, bọn họ chưa từng thấy qua yêu tu loài rùa, chỉ có nghe qua một câu ”Đánh không vỡ mai rùa...” Hôm nay thấy được, mai rùa này quả nhiên không tầm thường.

Từ khi Quy tổng quản rời Đông Hải tới nay, Tàng Thiên Cơ là người đầu tiên xuất thủ với lão, Quy tổng quản tại Đông Hải là người đức cao vọng trọng, sống qua vô số năm tháng, cho dù Long Vương thấy được cũng phải cấp cho vài phần mặt mũi, phải tới mấy nghìn năm nay chưa từng tranh đấu với ai.

Hôm nay bị Tàng Thiên Cơ công kích, còn mắng lão là vương bát, Quy tổng quản quả thực tức giận muốn điên lên, lúc này đang trốn trong mai rùa, không ngừng chửi mắng Tàng Thiên Cơ là thằng nhãi vương bát đản, nhóc con, tiểu súc sinh...

Từ khi Tàng Thiên Cơ được sinh ra tới nay đã 24 năm, chưa từng có người dám nhục mạ hắn ngay trước mặt như vậy? Hơn nữa còn chửi hắn là tiểu vương bát đản, tiểu súc sinh, thằng nhóc hỗn xược... Những từ

- Cổ Thần, người chết chắc rồi, ha ha... Người chết chắc rồi, thái tử điện hạ vô địch thiên hạ, ai dám đối nghịch với thái tử điện hạ chỉ có một con đường chết, ha ha... Người chết chắc rồi, chỉ có nhận thái tử điện hạ là chủ, nghe lời thái tử điện hạ nói mới có một con đường sống... Ha ha, người chết chắc rồi!

- Thái tử điện hạ hồng phúc bằng trời, thái tử điện hạ mệnh số vô song, thái tử điện hạ sống mãi không chết, thái tử điện hạ là thiên hạ đệ nhất...

Tu sĩ Tàng gia và Thanh Long tộc cũng đồng dạng hô lên.

Về mặt Tàng Thiên Cơ mỉm cười, thần tình có chút nâng nâng, rất là hưởng thụ với giọng điệu thần phục của đám người Vô Chân, hẳn nghĩ hẳn chính là một vị thần linh, không gì không làm được, tự nhiên có quyền hưởng thụ sự thần phục của chúng sinh thế gian.

Hai mắt nhìn chằm chằm lên người Cổ Thần, Tàng Thiên Cơ nói:

- Tàng Thiên Cơ ta sinh ra ứng với mệnh trời, đoạt tạo hóa thiên địa, trộm âm dương càn khôn, là thiên hạ đệ nhất, nhật nguyệt phải kém sắc trước ta, ngay cả Thánh Hoàng cũng bị lu mờ, thiên hạ ai có thể so sánh cùng ta? Cổ Thần, ngay cả ngươi có đại vận mệnh, đại tạo hóa, hôm nay vẫn là tử kỳ của ngươi, chịu chết đi!

Theo lời cuối cùng thốt ra, thân ảnh Tàng Thiên Cơ giống như một đạo thiểm điện bắn về phía Cổ Thần.

Tàng Thiên Cơ có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, bất chấp tất cả công kích, không cần sử dụng pháp thuật gì, chỉ cậy vào sức mạnh của bản thân, muốn nghiền Cổ Thần thành từng mảnh nhỏ.

Về mặt Tàng Thiên Cơ tràn ngập ý cười, gơ tay nhắc chân đều có nét phong thái tự nhiên, tựa như lấy tính mạng Cổ Thần chỉ là một chuyện vô cùng đơn giản.

Đánh ra một quyền, cũng không thấy nửa điểm ba động pháp lực, có điều ẩn bên trong quyền là đạo đạo quyền cương, chỉ chờ khi tiếp xúc với thân thể Cổ Thần liền bạo phát trong nháy mắt.

Thoạt nhìn, Tàng Thiên Cơ đánh ra một quyền này tựa hồ rất đơn giản, giống như đây là trận đánh của những thường nhân, không hề màu mè và rất chậm rãi.

Thế nhưng, Tàng Thiên Cơ có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, chỉ bằng đó thôi một quyền này đã không hề đơn giản chút nào, bởi vì vô luận Cổ Thần công kích ra sao đều không thể ngăn cản bước tiến của Tàng Thiên Cơ, nếu không muốn nắm đầm của Tàng Thiên Cơ đánh xuống trên người, Cổ Thần chỉ còn một cách, chính là chạy...

Bộ dáng Tàng Thiên Cơ rất tự nhiên, hẳn không sợ Cổ Thần chạy, nơi này còn có tu sĩ Hư Thiên Tông, nơi này còn có bằng hữu của Cổ Thần, nếu như Cổ Thần chạy, vậy nắm đầm này sẽ đánh lên người sư phụ hẳn, đánh lên người bằng hữu hẳn...

Ngay trước mắt Cổ Thần, giết sư phụ hẳn, giết sạch bằng hữu hẳn, chuyện này so với trực tiếp giết chết hẳn tựa hồ càng khiến người ta vui vẻ hơn.

Mọi người đều tập trung ánh mắt lên một quyền này của Tàng Thiên Cơ, ai nấy đều tròn tròn mắt, chờ xem Cổ Thần sẽ đáp lại thế nào.

Sau khi Tàng Thiên Cơ đánh ra một quyền, tiêu điểm trong mắt mọi người lập tức chuyển dời lên mục tiêu công kích của Tàng Thiên Cơ, chính là Cổ Thần.

Biểu tình Cổ Thần vẫn tự nhiên, ánh mắt nhìn Tàng Thiên Cơ không có nửa điểm vội vàng, mặt còn mỉm cười như đang rất thích ý chuyện gì đó.

Vô Chân và tu sĩ Tàng gia nhướng mày, tất cả đều trầm nghĩ:

- Cổ Thần kia chẳng lẽ đầu óc có vấn đề? Nguy cơ trí mạng ngay trước mắt, dĩ nhiên còn bình thản mỉm cười được?

Mấy người Hoàng Dược Tiên cũng không giải thích được, âm thầm nóng ruột:

- Cổ Thần vì sao còn chưa tránh ra...

Cổ Thần đột nhiên lắc đầu, nhìn Tàng Thiên Cơ, nhẹ giọng cười nói:

- Tàng Thiên Cơ, ngươi quá tự tin rồi, ngươi cho rằng Thái Hư tiên đỉnh có thể chống đỡ được ta sao?

Nói xong, ý cười trên mặt Cổ Thần càng đậm, nhìn Tàng Thiên Cơ giống như con mồi đang chạy lại.

Thấy ý cười trên mặt Cổ Thần, Tàng Thiên Cơ giật mình trong lòng, hần nghĩ mình giống như một đầu sơn dương đang lao đầu vào miệng sư tử vậy.

Bất quá loại ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu đã bị Tàng Thiên Cơ gạt bỏ, trầm nghĩ, ta có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, cho dù chư tiên thời thượng cổ còn lại hậu thế, còn ai có thể đánh thương ta?

- Đỉnh Thiên Quyết hiện, Thái Hư trở về cổ cũ...

Cổ Thần đột nhiên hét lớn một tiếng, trong cơ thể lập tức vận chuyển Đỉnh Thiên Quyết, hai tay kết thành đạo ấn Đỉnh Thiên Quyết, đưa ngón tay chỉ về phía Thái Hư tiên đỉnh.

Một đạo quang trụ pháp lực từ bên trong đạo ấn tuôn ra, đạo ấn biến đổi, quang trụ pháp lực hóa thành một bàn tay khổng lồ, nhất thời chộp lên trên Thái Hư tiên đỉnh, ngay lập tức, kéo mạnh Thái Hư tiên đỉnh ra khỏi người Tàng Thiên Cơ.

Sắc mặt Tàng Thiên Cơ cả kinh, nhất thời kinh hồn táng đảm, Thái Hư tiên đỉnh kia dĩ nhiên lại muốn bay về phía Cổ Thần.

Tàng Thiên Cơ đã lưu lại lạc ấn pháp lực bên trong Thái Hư tiên đỉnh từ lâu, tăng mạnh thần thức, đồng dạng cũng hóa thành một bàn tay khổng lồ, chộp lên trên Thái Hư tiên đỉnh, nhất thời Thái Hư tiên đỉnh ngừng lại.

Cổ Thần nhú mày, Thiểm Thiên Phong Dực đột nhiên mở rộng, hóa lớn thành trăm trượng, thân thể đột nhiên biến mất, sau khi xuất hiện dĩ nhiên là ở bên người Tàng Thiên Cơ, tát một cái lên mặt đối phương.

Ba... Một tiếng giòn vang, trên mặt Tàng Thiên Cơ, còn nguyên một vết chưởng ấn đỏ lừ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

335. Chương 78: Vô Chân Chết (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Chịu phải một cái tát này, chỉ sợ cũng là cái tát đầu tiên trong đời Tàng Thiên Cơ.

Dấu bàn tay đỏ tươi hiện rõ trên khuôn mặt trắng đẹp của Tàng Thiên Cơ, thực phá cách vô cùng.

Nếu cái tát vừa rồi của Cổ Thần đổi thành một kiếm sẽ có thể chém tới cổ Tàng Thiên Cơ.

Bất quá, Cổ Thần chỉ có thể dùng một cái tát, không thể chém rơi đầu Tàng Thiên Cơ được.

Bởi vì...

Vừa rồi, khi Cổ Thần dùng Đỉnh Thiên Quyết kết thành đạo ấn, mạnh mẽ kéo Thái Hư tiên đỉnh ra khỏi người Tàng Thiên Cơ liền phát hiện bên trong Thái Hư đỉnh đã bị Tàng Thiên Cơ hạ dấu vết mệnh thần thật sâu, có thể nói Thái Hư tiên đỉnh đã trở thành một phần liên hệ chặt chẽ với sinh mệnh Tàng Thiên Cơ.

Chỉ cần Tàng Thiên Cơ có bất luận tổn thương trí mạng nào, Đỉnh Thiên Quyết tựa hồ sẽ lập tức xuất hiện, chuyển toàn bộ thương tổn di dời lên trên Thái Hư đỉnh.

Trừ phi triệt để kéo Thái Hư đỉnh ra xa người Tàng Thiên Cơ, xóa đi dấu vết Tàng Thiên Cơ lưu lại trong đỉnh, bằng không, ngoại trừ đánh nát Thái Hư đỉnh thành mảnh vụn mới có thể tạo thành thương tổn với Tàng Thiên Cơ.

Thần thức Tàng Thiên Cơ hóa thành cự chưởng chụp lên Thái Hư tiên đỉnh, Cổ Thần dùng đạo ấn Đỉnh Thiên Quyết không thể kéo Thái Hư tiên đỉnh về phía mình, hiển nhiên muốn dùng tu vi Đoạt Xá hậu kỳ mạnh mẽ cướp Thái Hư tiên đỉnh trong tay Tàng Thiên Cơ là điều không quá có thể.

Nếu đã không thể mạnh mẽ đoạt Thái Hư tiên đỉnh trong tay Tàng Thiên Cơ, tự nhiên không thể tạo thành thương tổn gì trí mạng với hắn.

Như vậy, một cái tát là lựa chọn tốt nhất.

Cho dù là mười cái tát cũng không đủ khả năng tạo thành uy hiếp với Tàng Thiên Cơ, như vậy Thái Hư đỉnh sẽ không tự động hấp thụ tổn thương cho hắn.

Thế nhưng, một cái tát này đối với hạng người như Tàng Thiên Cơ, có lẽ càng làm tổn thương hắn hơn so với việc cầm kiếm trực tiếp chém lên người hắn.

Thái Hư tiên đỉnh không còn lực kéo của Cổ Thần, trong sát na này liền được Tàng Thiên Cơ thu vào trong cơ thể.

Thiểm Thiên Phong Dực vỗ lên, không đợi Tàng Thiên Cơ xuất thủ, trong nháy mắt, Cổ Thần đã bay ra ngoài xa mấy trăm trượng, vỗ vỗ bàn tay, nhẹ giọng cười nói:

- Người nói thật hay, cái gì là nhật nguyệt kém sắc, Thánh Hoàng không bằng... Người đứng là tự sướng quá mức rồi.

Câu này của Cổ Thần, từng chữ như những mũi kiếm sắc nhọn đâm vào trong lòng Tàng Thiên Cơ, trong bụng một ngụm nghẹn khuất, chỉ thở hổn hển không nói thành lời...

Tàng Thiên Cơ hắn là hạng người nào? Đường đường là thái tử Đại doanh Đế Đình, thiên tài số một khắp đại lục Cổ Hoang cả nghìn năm nay, trước giờ chỉ có hắn được quyền tự phụ, tự cho là đệ nhất thiên hạ, ngay cả Thánh Hoàng của Thánh Đình cũng không coi vào đâu...

Nhật nguyệt kém sắc, Thánh Hoàng không bằng...

Lời này tuy nói ra cuồng vọng nhưng chính là điều Tàng Thiên Cơ vẫn luôn hình dung trong lòng... Có điều, sự tự tin không ai bì nổi đó của Tàng Thiên Cơ lại bị Cổ Thần phá bỏ...

Hơn nữa còn hung hăng bày trò ngay trước mắt mọi người.

Vết ngón tay lần đỏ trên mặt hắn tuy chẳng đáng thương tổn gì, nhưng sự đau xót trong lòng Tàng Thiên Cơ thì ai có thể tưởng nổi?

Tàng Thiên Cơ hắn có thiên tư tuyệt luân, được công nhận là số một thiên hạ, thân phận thái tử tôn quý vô cùng, cư nhiên ở ngay trước mặt mọi người phải chịu nỗi nhục nhã này.

Tôn nghiêm của hắn đã bị Cổ Thần chà đạp một cách hung hăng nhất.

- A... Phốc...

Tàng Thiên Cơ ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng điên cuồng, phun ra một ngụm máu tươi, cái tát này của Cổ Thần đã tạo thành vết thương không thể xóa nhòa trong lòng tự tôn của hắn.

Chúng tu sĩ dưới mặt đất kinh ngạc nhìn lên hai người giữa không trung, đám người Hoàng Dược Tiên càng kinh hãi sắc mặt, lập tức Quy tổng quản liền cười lớn một tiếng, ôm bụng cười:

- Ha ha... Tiểu vương bát đản bị ăn tát... Xem ngươi còn dám xưng đệ nhất thiên hạ nữa không.... Thực sự làm trò hề, đáng cười.... Ha ha, đáng thẹn... Buồn cười quá đi mất.

Theo tiếng cười của Quy tổng quản, Tiểu Bạch là người thứ hai cười lên, sau đó là Đạo Cửu Thiên, cuối cùng ngay cả Hoàng Dược Tiên cũng không nhịn được cười lớn.

Về phần Vô Chân, tu sĩ Tàng gia và Thanh Long tộc đều há hốc mồm... Hoa mắt chóng mặt.

Thế nào lại có thể? Đây chính là Tàng Thiên Cơ a, sao có thể bị ăn tát? Nỗi đau này còn muốn nghiêm trọng hơn nghìn lần, vạn lần so với một đao chém lên người hắn.

Toàn bộ tu sĩ Tàng gia, Thanh Long tộc đều đang không thể tin vào mắt mình, đang cố gắng tự thuyết phục chính mình rằng đây không phải sự thực.

Cả đám nhìn lên hai người trên bầu trời, nhìn tới Cổ Thần như nhìn một con quái vật, trong lòng hỏi thầm: hắn là người sao? Là người sao có thể biến thái như vậy? Ngay cả Tàng Thiên Cơ cũng phải ăn khổ trước mặt hắn?

Về phần Vô Chân, trong đầu càng trống rỗng, chỉ còn lại một tiếng thanh âm vang lên: chết... Ta muốn chết!

- Mỗi cừu hôm nay, ngày khác bản thái tử sẽ đòi lại... Cổ Thần, người chờ đó, kiếp này ta muốn người cầu sống không được, muốn chết không xong, ta muốn diệt chín tộc nhà ngươi, diệt sạch tộc nhân và người nhà ngươi chôn cùng... Cho người chịu hết mọi dằn vặt, cho người trọn đời không được siêu sinh...

Tàng Thiên Cơ hóa thành một đạo độn quang chạy đi xa, chỉ còn truyền lại thứ âm giọng thê lương và oán độc khiến người nghe được phải phát lạnh toàn thân.

Cổ Thần nhìn độn quang của Tàng Thiên Cơ phía xa, sắc mặt không đổi, nếu như có thể đánh chết Tàng Thiên Cơ ở đây, Cổ Thần tự nhiên sẽ không nương tay, thế nhưng thực lực của hắn còn chưa đủ, tu vi Đoạt Xá kỳ vẫn không thể đoạt được Thái Hư tiên đỉnh trong tay Tàng Thiên Cơ, ít nhất cũng cần tới tu vi Nguyên Thần kỳ.

Nếu như tu vi Tàng Thiên Cơ lại tiến lên một bước, thậm chí phải tới Minh Khiếu kỳ mới có thể mạnh mẽ cướp lấy Thái Hư tiên đỉnh trong tay hắn...

- Thiếu, còn thiếu... Ta phải mạnh hơn, ta phải mạnh hơn nữa... Tàng Thiên Cơ, một ngày nào đó dù Thái Hư tiên đỉnh cũng không thể giữ mạng ngươi, ta sẽ biến ngươi thành tro bụi...

Trong lòng Cổ Thần đang tự nhủ.

Quyển hạ của Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết còn trong Thái Hư tiên đỉnh, vô luận thế nào đi nữa, Cổ Thần cũng phải cướp đỉnh này vào tay, quyết không thể đi lên còn đường mòn kiếp trước, tu vi dừng lại tại Nguyên Thần kỳ, không có pháp quyết tu luyện, không thể tiếp tục tiến bộ.

Tàng Thiên Cơ vừa đi, tu sĩ Tàng gia, Thanh Long tộc ai nấy sắc mặt đều đại biến, chuyển sang trắng bệch, sắc mặt Vô Chân càng xám như tro tàn, trong ánh mắt lo vẻ sợ hãi.

- Không, ta không muốn chết, ta không muốn chết...

Trong lòng Vô Chân không ngừng hô lên.

Ánh mắt Cổ Thần lạnh lẽo, nhìn quét qua toàn bộ mọi người, cuối cùng rơi xuống trên người Vô Chân, nói:

- Vô Chân, ta nói ngày hôm nay là ngày chết của ngươi, tuyệt sẽ không lưu mạng ngươi tới ngày mai...

Phác thông...

Vô Chân nhất thời quỳ sụp xuống đất, liên tục dập đầu:

- Cổ sư đệ tha mạng... Ta là thiếu tông chủ a, cha ta là tông chủ Hư Thiên tông, nghìn vạn lần đừng giết ta, Cổ sư đệ, vừa rồi ta chỉ bị Tàng Thiên Cơ ép buộc, là chuyện bất đắc dĩ a, Cổ sư đệ, người hạ thủ lưu tình, ta không có lộ ra nửa điểm tin tức của người với Tàng Thiên Cơ, cũng không lộ nửa điểm tin tức của Hư Thiên tông... Tha ta một mạng đi! Ta không muốn chết, ta thực sự không muốn chết...

- Ta muốn giết ngươi, dù ngươi không muốn chết cũng phải chết...

Cổ Thần nói xong, đánh ra một quyền, một đạo quyền cương lớn tới nghìn trượng mạnh mẽ đánh xuống, phủ lấy toàn bộ mấy người Vô Chân, tu sĩ Tàng gia và Thanh Long tộc.

Bọn họ dù muốn chạy cũng không chạy kịp, chỉ có cách đồng loạt xuất ra pháp bảo phòng ngự lợi hại nhất, ném lên bầu trời.

Nhưng, Cổ Thần hiện có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, toàn lực đánh ra một quyền, chỉ một đám tu sĩ Kim Đan kỳ sao có thể chống được?

Trong đám tu sĩ, không một người nào có được pháp bảo phòng ngự cực phẩm, Cổ Thần đánh ra một quyền này, uy lực còn mạnh hơn mấy lần so với Mộc Lôi Ấn của Tàng Thiên Cơ, pháp bảo phòng ngự thượng phẩm cũng không đỡ nổi, một quyền đánh xuống, hơn mười kiện pháp bảo lập tức vỡ vụn, hoàn toàn bị hao tổn, trở lại trong mi tâm chủ nhân.

Oanh...

Quyền cương lớn nghìn trượng vỡ xuống trên mặt đất, một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ mặt đất bị đập xuống thành một hố sâu hơn năm mươi trượng, từ không trung nhìn xuống, rõ ràng là một vết quyền ấn cực lớn.

Vô Chân, kể cả tu sĩ Tàng gia, Thanh Long tộc đều bị quyền cương đập bẹp.

Mấy đạo linh hồn từ bên trong thi thể bay ra ngoài, vội vã lao vào bên trong rừng quý.

Linh hồn rời thể, không sống được lâu, chỉ có tại nơi âm minh mới có được khả năng sống sót cao, vừa rời cả đám tu sĩ đều nhanh nhẹn chóng chóng muốn thoát khỏi rừng quý, thật không ngờ lúc này rừng quý lại trở thành nơi tị nạn.

Cổ Thần điểm ngón tay, một đạo hắc diễm nhanh như thiểm điện bắn tới một linh hồn, chính là của Vô Chân, bị hắc diễm thiêu đốt, linh hồn Vô Chân thét lên một tiếng thảm thiết, trong nháy mắt đã bị đốt thành hư vô.

Về phần những linh hồn khác, Cổ Thần không có tâm cừu gì với bọn họ nên cũng không để ý tới, chuyển thể sống lại cũng tốt, trở thành một đạo du hồn trong rừng quý cũng hay, tùy bọn họ đi.

Vừa thu lại Thiểm Thiên Phong Dực, Cổ Thần hạ xuống bên người Hoàng Dực Tiên, nói:

- Sư phụ, đồ nhi tới muộn, khiến sư phụ phải sợ hãi...
- Cổ Thần, người... Người...

Hoàng Dực Tiên nhìn Cổ Thần, hiện tu vi Cổ Thần đã cường hãn tới trình độ này, còn chưa tới 17 tuổi đã có thể chiến thắng Tàng Thiên Cơ, tự nhiên khiến Hoàng Dực Tiên kinh hãi không nói thành lời.

- Cổ sư đệ có số mệnh lớn, hồng phúc thâm hậu, thật là có một không hai, xem ra bên trong rừng quý Cổ sư đệ đã gặp được kỳ ngộ cực lớn nào đó, tu vi dĩ nhiên tăng tiến tới chừng này, thật là trước nay tới cả về sau cũng chỉ có một người Cổ sư đệ làm được mà thôi...

Đạo Cửu Thiên nhìn Cổ Thần, kinh hãi than thở.

Đạo Cửu Thiên và Cổ Thần kiếp trước là bạn tốt của nhau, Cổ Thần rất thân mật, cười nói:

- Đạo huynh quá coi trọng rồi...
- Cổ Thần, đánh hay lắm, đánh đẹp lắm, đánh cho tiểu vương bát Tàng Thiên Cơ kia câm họng, dám khi dễ Quý gia gia ta, lần sau gặp lại phải mắng cho hắn điếc cái lỗ tai mới thôi...

Quy tổng quản hài lòng cười, lúc này lão nhìn Cổ Thần chỗ nào cũng thấy thuận mắt.

Cổ Thần đang muốn đáp lời, đột nhiên, từ bên trong rừng quý truyền đến những tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Mọi người kinh sắc mặt, nhất thời quay đầu lại, chỉ thấy hơn mười ngựa chiến màu đen lao ra khỏi rừng quý, trên lưng mỗi con đều có một gã kỵ sĩ, mặc hắc bào toàn thân, che kín dung mạo, chỉ lộ ra hai con mắt màu xanh lóng lánh, không giống với vật còn sống.

Mỗi con hắc mã đều cực kỳ hùng tráng, nhưng trên người dường như mỗi chỗ đều có vết thương, từ miệng những vết thương đó phun ra vô tận liệt hỏa, dưới chân cũng là từng đám lửa mạnh, đạp vào khoảng không mà bước.

Kỵ sĩ mặc hắc bào bỏ ra hơn mười đạo hắc nhận, linh hồn đám tu sĩ Tàng gia và Thanh Long tộc trong nháy mắt đều bị đánh chết.

Trong sát na sau, càng nhiều Kỵ sĩ mặc hắc bào lao ra khỏi rừng quỷ, đi thẳng tới chỗ mọi người.

Kỵ sĩ mặc hắc bào vừa xuất hiện, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Mỗi gã Kỵ sĩ mặc hắc bào đều hiện rõ tu vi ra ngoài, dĩ nhiên toàn bộ là Đoạt Xá hậu kỳ.

Hơn mười Kỵ sĩ mặc hắc bào vừa xuất hiện, phía sau lóe lên bóng đen, lại có hơn mười Kỵ sĩ mặc hắc bào xuất hiện, lao ra từ trong rừng quỷ, ngay sau đó là nhóm thứ ba...

Ngay cả những tiên tông đại phái, thế gia tu tiên cũng khó có được một gã tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ, chỉ có bên trong Đại doanh Đế Đình mới có tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ tồn tại, có điều số lượng vô cùng ít ỏi.

Thế nhưng...

Một nhóm lại một nhóm Kỵ sĩ mặc hắc bào lao ra từ trong rừng quỷ, trong nháy mắt đã có hơn mười nhóm, mỗi một gã Kỵ sĩ mặc hắc bào trong đó, ngay cả hắc mã lập lòe liệt diễm được bọn họ cưỡi cũng có tu vi giống nhau, đều là Đoạt Xá hậu kỳ.

Một đội kỵ binh đều có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, đừng nói là Đại doanh Đế Đình, ngay cả Thánh Đình Đại Kiền cũng khó xây dựng được.

Thế nhưng, hơn mười nhóm này vẫn chưa phải toàn bộ, từ bên trong rừng quỷ vẫn còn tiếp tục lao ra từng nhóm kỵ sĩ như vậy nữa.

Sắc mặt mọi người đều hiện lên vẻ khiếp sợ, vừa rồi bọn họ vừa mới ở trong rừng quỷ, không hề phát hiện ra những quỷ hồn lợi hại như vậy? Đồng thời, số lượng còn nhiều tới kinh hãi.

Chỉ có Cổ Thần là hơi nhăn mày, trong lòng thầm suy đoán, những kỵ sĩ hắc bào này sợ rằng có quan hệ rất lớn tới Âm Minh Đàm kia.

Tuy rằng ánh mắt những kỵ sĩ này đều là vô thần, nhưng Cổ Thần vẫn có một loại cảm giác, những kỵ sĩ này đều đang chăm chú nhìn lên người hắn.

- Sư phụ, Đạo huynh... Các người đi trước, ta chặn lại đây.

Cổ Thần nói xong, mở ra Thiểm Thiên Phong Dực phi tới mấy trăm trượng phía trước, nhìn vào đám kỵ sĩ áo đen đang không ngừng lao ra khỏi rừng quỷ.

Mấy người Hoàng Dược Tiên chỉ có tu vi Kim Đan kỳ, trước mặt quỷ hồn Đoạt Xá kỳ cũng chỉ là những cỗ thân thể chờ bị cướp đoạt, tự nhiên không ai nhiều lời, đều tung ra pháp bảo, nhất thời phi độn về hướng sâu trong thảo nguyên.

Một nhóm lại một nhóm kỵ sĩ áo đen lao ra khỏi rừng quỷ, đột nhiên, một bóng đen thật lớn lao ra, bóng đen này khác biệt, cao tới mấy trượng.

Con mắt Cổ Thần co rụt lại, mặt chấn động, dĩ nhiên là một quỷ hồn Nguyên Thần kỳ.

Tu sĩ đến Đoạt Xá kỳ, nguyên anh phát triển cực hạn, không thể lớn hơn, sau khi bước vào Nguyên Thần kỳ, nguyên anh hóa thần, có khả năng phát triển vô hạn, nguyên thần càng lớn, pháp lực càng mạnh.

Nghe đồn nguyên thần của Phật tổ cao tới chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng, pháp lực vô biên.

Quỷ hồn này cao hơn ba trượng, chính là một quỷ hồn Nguyên Thần kỳ.

Trong lòng Cổ Thần vừa động, mơ hồ nghĩ được mình đứng phải rắc rối lớn rồi, nguyên bản trong rừng quỷ sẽ không xuất hiện những kỵ sĩ áo đen kia, nhưng Cổ Thần nhớ đi Trấn Minh Ngọc Bì, những kỵ sĩ áo đen này liền đi ra ngoài.

Từ khi nguyên thần cao mấy trượng kia lao ra khỏi rừng quỷ, sau đó vẫn còn vô số kỵ sĩ áo đen khác tiếp tục lao ra.

Những con hắc mã với lửa mạnh cháy khắp người đều đập khoảng không mà đi, Cổ Thần bay ở trên cao mấy trăm trượng, đám kỵ sĩ áo đen kia cũng bay cao lên mấy trăm trượng, đứng phía trước cách Cổ Thần chừng nghìn trượng.

Vẫn không ngừng có kỵ sĩ áo đen lao ra từ trong rừng quỷ, toàn bộ đều bay lên cao mấy trăm trượng, xếp thành hàng chỉnh tề, nguyên thần cao ba trượng kia cười kỵ mã, đứng tại trung tâm đội hình.

Chờ toàn bộ kỵ sĩ áo đen ra hết ra khỏi rừng quỷ, ánh mắt Cổ Thần đảo qua, tổng cộng có tới hơn nghìn, ngoại trừ nguyên thần ba trượng kia, đều có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ.

Tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ, cho dù là đại phái tiên tông hoặc là thế gia tu tiên cũng khó xuất hiện một người, tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ, ai ai cũng có uy danh cực lớn, vang vọng bốn phương, cho dù ở bên trong Đế Đình cũng là người nắm quyền thế một vùng.

Không nói Đại doanh Đế Đình, dù là bốn Đại Đế Đình, cộng thêm Đại Kiền thánh đình cũng chỉ có mấy trăm tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ, con số hơn nghìn tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ, ngay cả toàn bộ Nhân tộc cũng không có được.

Càng đừng nói tới hai tộc Yêu và Vu đã suy yếu, tổng cộng cả ba tộc Nhân, Yêu, Vu cũng khó có đủ một nghìn tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

336. Chương 79: Nguyên Thần Ba Trượng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đá tự: MTR01 - kiemgioi

Thế nhưng có thể thấy được hơn nghìn kỵ sĩ áo đen trước mắt này, mỗi người đều có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, có điều thân phận lại chỉ như bình tốt.

- Dưới Âm Minh Đàm kia rốt cuộc nổi thông tới nơi nào? Sao lại có nhiều kỵ sĩ quỷ hồn Đoạt Xá hậu kỳ như vậy?

Trong lòng Cổ Thần vô cùng chấn động.

Mười hai kỵ sĩ một nhóm, đủ một trăm nhóm xếp thành hàng chỉnh tề ở bên ngoài nghìn trượng trước mặt Cổ Thần.

Từ lúc nhóm kỵ sĩ đầu tiên lao ra khỏi rừng quỷ tới nhóm cuối cùng, toàn bộ thời gian bất quá chỉ độ nửa tiếng chuông ngân, Cổ Thần quay đầu nhìn lại, độn quang đám người Hoàng Dược Tiên đã đi xa hơn mười dặm.

Những con ngựa đen kia có thể đập không mà đi, tốc độ cực nhanh, có thể sánh ngang tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh phi độn, muốn đuổi theo mấy người Hoàng Dược Tiên rất dễ dàng, thế nên Cổ Thần đứng chắn tại phía trước, không cho bất luận con nào lướt qua.

Nhìn hơn nghìn quỷ hồn trước mắt, Cổ Thần lớn tiếng, nói:

- Nơi này không phải âm minh, các ngươi là quỷ vật không thể ở lâu, nhanh chóng trở lại bên trong rừng quỷ đi thôi.

Chúng kỵ binh nghe được, vẫn không động chút nào, đạo nguyên thần ba trượng kia vung tay lên, nhất thời có một đội kỵ sĩ lao ra, mười hai gã kỵ sĩ áo đen nhanh chóng vọt về phía Cổ Thần.

Mười hai gã kỵ sĩ áo đen này có tu vi ngang với Cổ Thần, cũng là mười hai gã tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ.

Ánh mắt Cổ Thần lạnh lùng, trận chiến này không thể lui, bằng không mấy người Hoàng Dược Tiên sẽ phải mất mạng dưới tay đám quỷ hồn này.

Cầm Trần Minh Ngọc Bi trong bàn tay, Cổ Thần nhìn mười hai gã kỵ sĩ áo đen đang lao nhanh tới, không chút sợ hãi, chờ khi đối phương tới gần trăm trượng, tay trái đẩy về phía trước, phù Trần Minh Ngọc Bi nhất thời phóng ra khỏi lòng bàn tay, phát ra quang mang vạn trượng, bay về phía mười hai gã kỵ sĩ áo đen kia.

Quỷ hồn trong rừng quỷ cho dù có tu vi Đoạt Xá kỳ, trúng phải quang mang vạn trượng của phù Trần Minh Ngọc Bi, trên người sẽ toát ra một trận khói xanh.

Nhưng... Những kỵ sĩ áo đen này, thân là quỷ hồn, khi quang mang phù Trần Minh Ngọc Bi chiếu qua, vẫn bình yên vô sự.

Chỉ là, những kỵ sĩ áo đen này tựa hồ rất sợ hãi đối với phù Trần Minh Ngọc Bi, không dám tiếp tục lại gần, phù Trần Minh Ngọc Bi vừa ra, mười hai gã kỵ sĩ lập tức chia thành hai hàng sáu người, tiếp tục lao về phía Cổ Thần.

Thần thức Cổ Thần khẽ động, phù Trần Minh Ngọc Bi lập tức bắn ra quang mang chói mắt đuổi theo nhóm kỵ sĩ ở phía bên trái, đồng thời, tay phải bỏ ra một chưởng, một chiếc cự chưởng hỏa diễm lớn tới nghìn trượng nhất thời chụp về phía sau gã kỵ sĩ bên phải.

Tốc độ phù Trần Minh Ngọc Bi cực nhanh, một gã kỵ sĩ bị phù Trần Minh Ngọc Bi bắn trúng, nhất thời biến thành hư vô, năm gã còn lại bỏ chạy tứ tán. Sáu gã kỵ sĩ tại phía bên phải, vừa vặn bị cự chưởng hỏa diễm vô trúng, lập tức kêu lên thảm thiết.

Những kỵ sĩ áo đen này hiển nhiên không ngờ tới được, cự chưởng hắc diễm này dĩ nhiên có lực sát thương với quỷ hồn lớn như vậy.

Kêu gào thê thảm, cả đám lập tức bỏ chạy về phía sau nhanh như thiểm điện.

Mười hai gã kỵ sĩ áo đen, một chết, sáu bị thương.

Cổ Thần nhìn lại phía sau, mấy người Hoàng Dược Tiên đã phi độn xa ra ngoài hơn trăm dặm.

Lục mang trong mắt đạo nguyên thần ba trượng di động theo phù Trần Minh Ngọc Bi, thẳng tới khi Cổ Thần thu lại Trần Minh Ngọc Bi vào lòng bàn tay, ánh mắt kia mới rơi lại trên người Cổ Thần, hét lớn một tiếng:

- Người phá giới, mau đưa Trần Minh Ngọc Bi trở về!

Cổ Thần không đề cập tới Trần Minh Ngọc Bi, hỏi ngược lại:

- Các ngươi đi ra từ trong Âm Minh Đàm?

Không để ý tới câu hỏi của Cổ Thần, đạo nguyên thần ba trượng kia lại một lần nữa quát lên:

- Người phá giới, mau đưa Trần Minh Ngọc Bi trở về!

Nguyên thần ba trượng kia càng coi trọng Trần Minh Ngọc Bi, Cổ Thần càng nắm chắc được Trần Minh Ngọc Bi có lai lịch bất phàm, lúc này liền nói:

- Trần Minh Ngọc Bi trong tay ta, có bản lĩnh tự mình tới lấy.

Thanh âm lạnh lẽo của nguyên thần ba trượng lại vang lên:

- Người phá giới, ta đại biểu cho Âm Minh Vương tối cao, xử tử ngươi.

Nói xong, nguyên thần ba trượng kia cười cự mã cất vó như bay, vọt về phía Cổ Thần nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách nghìn trượng.

Cổ Thần vỗ tay trái về phía trước, một lần nữa phóng Trần Minh Ngọc Bi ra ngoài.

Nguyên thần ba trượng kia dĩ nhiên không né tránh, bày tay đen kịt tung ra một trảo về phía trước, vô số những sợi tơ mây đen phóng ra từ trong lòng bàn tay, những sợi tơ màu đen kết hợp lại thành một bàn tay khổng lồ, chụp lấy Trần Minh Ngọc Bi.

Cổ Thần thất kinh, trên người nguyên thần ba trượng kại dĩ nhiên còn có pháp bảo như vậy, không hề sợ hãi Trần Minh Ngọc Bi áp chế?

Trần Minh Ngọc Bi bị bàn tay bằng tơ đen nắm lấy, bay về phía nguyên thần ba trượng, Cổ Thần mở trừng hai mắt, chỉ trong sát na liền tuôn ra mấy trăm đạo thần thức, hầu như ngay lập tức liên tiếp công kích lên trên bàn tay khổng lồ.

Bàn tay khổng lồ bằng tơ đen chấn động, hơi buông lỏng, Trần Minh Ngọc Bi liền hóa thành một đạo quang mang, bay về trong lòng bàn tay Cổ Thần.

Nguyên thần ba trượng có pháp bảo chuyên đối phó với Trần Minh Ngọc Bi, Cổ Thần không dám lại sử dụng, Thiểm Thiên Phong Dực vỗ lên, nhất thời lui về phía sau mấy trăm trượng.

Phù Trần Minh Ngọc Bi đã tới tay còn bị Cổ Thần thu trở lại, nguyên thần ba trượng giận dữ, há to miệng, một đạo hàn diễm âm minh lập tức phóng về phía Cổ Thần, đồng thời, hắc nhận trong tay đánh xuống, một đạo kiếm cương đen bóng dài đến nghìn trượng lập tức chém về phía Cổ Thần.

Con người Cổ Thần co rút lại, thanh hắc nhận kia được chế tạo bởi vông lượng thạch, uy lực cực mạnh, vô luận đối với linh hồn hay thân thể đều mang tới lực sát thương trí mạng.

Tay trái Cổ Thần bỏ ra, Tử Diễm Băng Viêm thoát khỏi tay chặn lấy đạo hàn diễm âm minh kia, đồng thời trên tay phải lóe lên quang mang, một thanh trường kiếm xuất hiện, bổ nhanh về phía trước, trong nháy mắt xuất hiện một đạo kiếm cương dài nghìn trượng bổ lên trên đạo kiếm cương đen bóng kia.

Đang...

Một tiếng nổ lớn, hai đạo kiếm cương dài nghìn trượng va chạm lẫn nhau phát ra một tiếng nổ rung trời, trường kiếm trong tay Cổ Thần nhất thời gãy làm hai đoạn, kiếm cương dài nghìn trượng của nó cũng bị chẻ làm đôi, hóa thành cương khí pháp lực, tán ra bốn phía.

Kiếm cương đen bóng không còn bị cản, tiếp tục chém về phía Cổ Thần.

Tu vi Nguyên Thần kỳ chém ra kiếm cương quả nhiên lợi hại, hơn nữa hắc nhận kia còn được làm từ vông lượng thạch, trường kiếm của Cổ Thần chỉ là pháp bảo trung phẩm, sao có thể chống đỡ?

Mi tâm Cổ Thần chợt lóe, hai kiện pháp bảo phòng ngự trung phẩm nhất thời bay ra, che chắn trước mặt, đồng thời Thiểm Thiên Phong Dực mở rộng thành trăm trượng, lập tức vỗ lên...

Kiếm cương đen bóng của nguyên thân ba trượng không gì có thể cản nổi, hai kiện pháp bảo lập tức bị chém thành bốn năm mảnh vụn, bất quá thân thể Cổ Thần cũng kịp tận dụng khoảng thời gian này, đột nhiên biến mất rồi xuất hiện ở ngoài xa hơn nghìn trượng.

Kiếm cương đen bóng kia bổ vào khoảng không, chém thẳng lên bãi cỏ dưới đất hình thành lên một vết rách rộng một trượng, sâu mấy trăm trượng.

Nguyên thần ba trượng bỏ ra một kiếm không thành công, hắc mã bên dưới lại tung vó, một lần nữa vọt về phía Cổ Thần, rất nhanh đã qua nghìn trượng, hắc nhận lóe lên, một đạo kiếm cương dài nghìn trượng khác bổ về phía Cổ Thần.

Một tiếng long ngâm vang vọng đất trời, Cổ Thần hóa thành một con kim sắc cự long, tu vi tăng mạnh, một chiếc cự trảo kim sắc lập tức vung về phía đạo kiếm cương đen bóng kia, bắt lấy.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

337. Chương 80: Hắc Diễm Hỏa Hải (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Tu vi hiện tại của Cổ Thần là Đoạt Xá hậu kỳ, thông qua Ngịch Mệnh Hóa Long Quyết biến thành long thân, tu vi càng tiến thêm một tầng, ngay cả tu sĩ Nguyên Thần sơ kỳ cũng có thể đánh chết.

Cự thảo kim long chớp về phía trước, hai đạo cương mang long thảo lớn tới vài trăm trượng trong nháy mắt chớp vào đạo kiếm cương đen bóng kia.

Một tiếng nổ vang như trời long đất nổ, cương mang long thảo thật lớn bị đạo kiếm cương đen bóng kia trăm thành hai nửa, nhưng đạo kiếm cương cũng bị đẩy lui về phía sau một chút.

Đúng lúc này, hai chiếc long thảo nhỏ chừng mười trượng nhanh chóng chớp lên trên kiếm cương đen bóng kia.

Hai tiếng giòn vang, kiếm cương nghìn trượng nhất thời bị cắt thành ba mảnh, sau đó hóa thành vô số cương khí màu đen tản mát ra bốn phía.

Cổ Thần hóa thân thành kim, thực lực được đề cao gấp mấy lần so với trạng thái hình người, đạo kiếm cương đen bóng kia tuy rằng lợi hại vô cùng nhưng vẫn không thể gây tổn hại với long thảo của Cổ Thần.

Hai thảo cắt đứt đạo kiếm cương kia, thân thể Cổ Thần ngưng lại, giữa không trung lóe lên một đạo kim mang, trong sát na liền bay về phía trước hơn trăm trượng, há miệng rồng phun ra một ngụm Hắc Diễm Phần Thiên.

Hắc Diễm Phần Thiên vừa ra khỏi miệng rồng, liền giống như biển lửa, lan rộng ra tới mấy trăm trượng, cuộn cuộn lao về phía nguyên thần ba trượng như thác thiên cái địa.

Nguyên thần ba trượng nhìn Hắc Diễm Phần Thiên như thác thiên cái địa lao tới, hai mắt căng thẳng, cười hắc hắc tung vó như bay, trên bầu trời xẹt qua một vết lửa cháy thật dài, nguyên thần ba trượng đã lui lại ngoài mấy trăm trượng, Hắc Diễm Phần Thiên nhất thời đánh vào khoảng không.

Vừa quay người lại, quang mang hắc nhận lập tức lóe lên, tiếp tục có một đạo kiếm cương đen bóng dài nghìn trượng bổ về phía Cổ Thần trong nháy mắt.

Cổ Thần vẫn như trước, hai long thảo vung ra về phía trước, đầu tiên dùng lực lượng cương mang làm cản trở kiếm cương, sau đó dùng hai long thảo chớp lên kiếm cương rồi bẻ gãy.

Tiến đến, long thân ngưng lại, Cổ Thần lấy đà lao nhanh về phía trước hơn trăm trượng, há miệng rồng...

Bất quá. lần này không phải phun ra Hắc Diễm Phần Thiên mà là một đoàn Tử Diễm Băng Viêm, cũng giống như trước, Tử Diễm Băng Viêm lao nhanh như một mũi tiễn mang, không trung lóe lên tử ảnh, trong nháy mắt đã tới trước mặt nguyên thần ba trượng.

Tốc độ Tử Diễm Băng Viêm cực nhanh, nhanh hơn Hắc Diễm Phần Thiên gấp mấy lần, nguyên thần ba trượng không kịp né tránh.

Đoàn Tử Diễm Băng Viêm kia tới trước mặt nguyên thần ba trượng đột nhiên nổ tung, ngay sau đó, trời đất bỗng dưng phát lạnh, trong phạm vi mấy trăm trượng, tất cả đều hóa thành huyền băng, nguyên thần ba trượng bị vây hãm trong băng tuyết, đông tác nhất thời chậm hẳn.

Lúc này, Cổ Thần há miệng rồng, một đoàn Hắc Diễm Phần Thiên lao ra, biến thành biển lửa ngay trên bầu trời rồi ập xuống.

Nhìn Hắc Diễm Phần Thiên lấp trời ập xuống, bốn vó hắc kỵ của nguyên thần ba trượng khê động, muốn tránh qua một bên, nhưng bị vây hãm trong huyền băng đầy trời, tốc độ của nó không còn được như trước, chỉ chậm một chút, biển lửa trước đó còn cách ngoài trăm trượng đã hạ xuống trên người nguyên thần ba trượng.

Nguyên thần ba trượng hét thảm lên một tiếng, từ bên trong hắc bào tản mát ra từng đạo khói xanh, biển lửa ngợp trời kia còn bao phủ cả người kỳ mã phía dưới, khiến nó phải há mồm kêu lên một tiếng thê lương thật dài.

Khi nguyên thần ba trượng lao ra khỏi biển lửa, thân thể thấp đi một trượng, hiển nhiên đã bị thương nặng, hắc nhanh chóng hóa thành một vết hỏa diễm dài trên bầu trời, chạy trở lại bên trong đội kỳ sĩ.

Cổ Thần phóng lên cao, ngửa cổ ngâm long lên một tiếng vang vọng thiên địa, thân rồi dài mấy trăm trượng uốn lượn giữa không trung, hai mắt sắc như đao nhìn về đội hơn nghìn kỳ binh trước mặt.

Nguyên thần ba trượng kia tuy đã trốn ra khỏi biển lửa hắc diễm nhưng vẫn không ngừng có khói xanh thoát ra sau lớp áo bào, hiển nhiên Hắc Diễm Phần Thiên vẫn còn đang tạo thành thương tổn cho hắn, chưa có dừng lại.

Vung tay lên, nguyên thần ba trượng nhất thời phóng đi vào trong rừng quỷ, hắn đã bị Cổ Thần đánh trọng thương, nếu như không trở về nơi âm tuyền, vết thương sẽ vĩnh viễn không dừng lại, muốn phục hồi như cũ phải trở về nơi âm minh cực kỳ âm hàn mới được.

Nguyên thần ba trượng vừa đi, từng nhóm từng nhóm kỳ sĩ áo đen liền lục tục kéo theo phía sau, nhảy vào trong rừng quỷ, không tới nửa khắc toàn bộ đã đi vào trong rừng quỷ không còn thấy đâu nữa.

Trên mặt đất lộ ra một vết tích dài nghìn trượng, rộng một trượng, sâu tới mấy trăm trượng, chứng tỏ một hồi đại chiến kinh thiên động địa vừa rồi mới diễn ra.

Cổ Thần nhìn cửa ra rừng quỷ một hồi lâu, thấy không còn quỷ vật đi ra, nhất thời xoay người lại, trải qua thời gian lâu như vậy, độn quang mấy người Hoàng Dược Tiên đã sớm đi xa mấy nghìn dặm rồi.

Hóa thành hình người, mở ra Thiểm Thiên Phong Dực, Cổ Thần hóa thành một đạo quang mang bay giữa không trung nhanh như thiểm điện, cấp tốc đuổi theo mọi người.

Đồng thời, trong lúc phi độn, Côn Ngô Ấn bay ra khỏi mi tâm Cổ Thần, hóa lớn thành mười trượng, tại bên cạnh mảnh rừng rậm đen kịt chính là một mảnh thảo nguyên rộng lớn vô cùng.

Cũng giống như trước, bên trên Côn Ngô Ấn có một quang điểm lấp lánh, tại ngay trung tâm thảo nguyên cũng có một lỗ trống.

- Chẳng lẽ, trung tâm thảo nguyên này cũng có bảo vật?

Cổ Thần trầm nghĩ.

Từ tốc độ quang điểm bên trên Côn Ngô Ấn có thể thấy được, diện tích thảo nguyên còn lớn hơn rừng quỷ một chút, nơi này cách tới chỗ trung tâm có chừng hai vạn dặm.

- Phải đi tới đó nhìn một chút mới được.

Cổ Thần trầm nghĩ, tại trong rừng quỷ chiếm được phù Trấn Minh Ngọc Bi, nơi trung tâm thảo nguyên này hắn cũng phải có thứ bảo bối gì đó, không chừng còn là Như Ý Linh Lung bảo tháp...

Độn tốc của Cổ Thần so với mấy người Hoàng Dược Tiên tự nhiên nhanh hơn rất nhiều, không lâu sau đã đuổi kịp theo bọn họ.

- Cổ Thần, người đều đánh đuổi hết đám kỳ sĩ áo đen kia rồi sao?

Cổ Thần còn ở ngoài trăm dặm, Tiểu Bạch đã vỗ Thiểm Thiên Phong Dực bay qua.

Cổ Thần quay đầu nhìn thoáng qua về phía rừng quỷ, nói:

- Đúng vậy, đều chạy hết rồi!

Lời tuy nói vậy, nhưng Cổ Thần còn chưa nói hết, chính xác mà nói vẫn còn có thể có quỷ vật lợi hại hơn từ bên trong rừng quỷ chạy ra ngoài.

Bên trong Côn Ngô Bí Cảnh này, độ hung hiểm vượt quá mức tưởng tượng, nếu như không phải được Côn Ngô Ấn tụ linh, tu vi tăng mạnh đạt tới Đoạt Xá hậu kỳ, ở bên trong Côn Ngô Bí Cảnh tuyệt đối là cửu tử nhất sinh.

Ba người Hoàng Dược Tiên, Đạo Cửu Thiên và Quy tổng quản đợi ở phía trước, Cổ Thần và Tiểu Bạch rất nhanh liền đi tới.

- Cổ Thần, người có bị thương không?

Hoàng Dược Tiên lo lắng hỏi thăm.

Cổ Thần lắc đầu, cười nói:

- Bên trong Côn Ngô Bí Cảnh, người có thể dả thương được đệ tử cơ bản là không có.

- Đám quỷ vật đó đều có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, Cổ sư đệ, chúng ta đều toát mồ hôi lo lắng cho người!

Đạo Cửu Thiên cười nói.

- Hắc hắc... Ta cũng rất lo lắng, nhưng ngược lại vẫn tin tưởng Cổ Thần có thể đánh đuổi bọn chúng.

Tiểu Bạch cười hắc hắc, nói.

Quy tổng quản đi tới, hỏi:

- Đám quỷ quái kia tu vi quá khủng bố? Chúng ta vừa rồi ở trong rừng quỷ gặp được quỷ hồn lợi hại nhất cũng chỉ có Kim Đan hậu kỳ, nhiều quỷ hồn Đoạt Xá hậu kỳ như vậy không biết chạy ra từ chỗ nào? Nếu như gặp phải tại bên trong rừng quỷ, chúng ta đã chết hết rồi!

Cổ Thần đơn giản nói lại chuyện tình trong rừng quỷ cho mọi người nghe, tay nhấc lên, phù Trấn Minh Ngọc Bi lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, nói:

- Đám quỷ vật kia đi ra từ Âm Minh Đàm trong rừng quỷ, đầm này vừa sâu vừa lạnh vô cùng, trên miệng đầm còn có khối Trấn Minh Ngọc Bi này, ta thấy quỷ hồn trong rừng quỷ đều sợ hãi Trấn Minh Ngọc Bi nên đoán nó là một kiện bảo bối, liền quyết định đào nó lên.

Nói xong, Cổ Thần nhìn sang Hoàng Dược Tiên, hỏi:

- Sư phụ, người cũng biết lai lịch bùa này?

Hoàng Dược Tiên lắc đầu, ánh mắt Cổ Thần lại chuyển sang trên mặt Đạo Cửu Thiên, nói:

- Đạo huynh thế nào?

Đạo Cửu Thiên là thiếu chủ Thiên Đạo Tông, Thiên Đạo Tông được xưng là không gì không biết, thế nhưng Đạo Cửu Thiên vẫn lắc đầu, căn bản không biết lai lịch Trấn Minh Ngọc Bi này ra sao.

Cổ Thần nhìn qua Quy tổng quản, thế nhưng Quy tông quản đã sống hơn vạn năm cũng phải lắc đầu chịu thua.

Thu hồi Trấn Minh Ngọc Bi, Cổ Thần nói:

- Xem ra chỉ còn cách chậm rãi nghiên cứu về sau.

Hoàng Dược Tiên lại hỏi:

- Cổ Thần, lúc trước người biến thân thành kim long, chuyện này rốt cuộc là sao?

Thấy mọi người đều có vẻ hiếu kỳ, chuyện Cổ Thần có thể hóa long vẫn còn chưa ai biết được, Cổ Thần đành nói ra chuyện gặp Ngô Tinh trong Địa Cung, được truyền thụ Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết, đương nhiên Cổ Thần chỉ nói ra đoạn đầu, còn phần giảng thuật đều phát ra từ trong miệng Tiểu Bạch.

- Ai, gã đầu bạc kia hiện không biết đã chạy đi đâu rồi!

Nói xong, Tiểu Bạch than thở.

Tác dụng của Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết, Cổ Thần mới chỉ nói ra một nửa là biến hóa long thân, về phần tu luyện có thể nghịch mệnh, đề cao tiên căn cho tu sĩ thì hẳn không nói ra.

Cổ Thần từng đáp ứng Ngô Tinh, Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết không thể truyền thụ cho bất kỳ kẻ nào, cũng không để cho bất luận kẻ nào biết được bí mật Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết có khả năng đề cao tiên căn cho tu sĩ.

Khi đó Cổ Thần còn không hiểu được, công pháp huyền diệu như vậy vì sao lại không lưu truyền cho đời sau.

Ngô Tinh nói:

- Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết nhìn như có tác dụng vô cùng lớn với tu sĩ, trên thực tế nếu nó được lưu truyền trên thế gian sẽ có nguy hại cực lớn, bất luận một thế lực nào đều sẽ không từ thủ đoạn cướp giật pháp quyết này tới tay, có thể bồi dưỡng được lượng lớn tu sĩ lợi hại, khẳng định sẽ tạo thành một hồi mưa máu gió tanh cho tu chân giới, nhưng những chuyện giết chóc này còn chưa tính là gì, then chốt chính là tu sĩ tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết sẽ có được tâm tính hiếu chiến của Long tộc, đến lúc đó người trong thiên hạ đều có tiên căn tuyệt phẩm, người người đều có thiên tư tuyệt luân, ai ai cũng muốn mình làm thiên hạ đệ nhất, không ai chịu khuất phục ai, với tâm tính hiếu chiến, tu chân giới sẽ vĩnh viễn không có được một ngày bình yên, thẳng đến một ngày toàn bộ tu sĩ tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết đều ngã xuống, tu chân giới mới trở lại nguyên điểm của nó, thế nên Nghịch Mệnh Hóa Long Quyết chỉ có thể bí mật lưu truyền, không thể đưa ra một cách rộng rãi.

Đối với vận may của Cổ Thần, mọi người đều sợ hãi than.

Cổ Thần nói:

- Vừa rồi tại trung tâm rừng quý ta lấy được Trấn Minh Ngọc Bì, lúc này trên địa đồ Côn Ngô Bí Cảnh cũng thấy được nơi trung tâm thảo nguyên này có điểm khác thường, chúng ta tới đó xem sao!

Hoàng Dược Tiên nói:

- Trong Côn Ngô Bí Cảnh có tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh đi vào, mấy người chúng ta cơ bản không làm nên chuyện gì, đi theo bên cạnh người ngược lại còn khiến người vướng bận, Cổ Thần, người đi một mình đi thôi, chúng ta tìm một chỗ hẻo lánh, an toàn chờ đợi qua một năm, lúc người đầu pháp với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng không phải lo cho chúng ta.

Đạo Cửu Thiên gật đầu, nói:

- Hoàng sư thúc nói đúng, nguyên tưởng tiến vào Côn Ngô Bí Cảnh sẽ có chút thu hoạch, không nghĩ tới ngay cả Tàng Thiên Cơ cũng đi vào, quỷ hồn Mệnh Tuyền cảnh cũng xuất hiện nhiều như mây, có thể tưởng tượng mọi nơi trong Côn Ngô Bí Cảnh đều vô cùng nguy hiểm, tuyệt không giống như lúc đầu bên trong rừng quý, chúng ta ở bên cạnh người lại khiến người phân tâm bảo hộ, không bằng cứ yên ổn một chỗ, chuyên tâm tu luyện, bên trong Côn Ngô Bí Cảnh có hàm lượng linh khí vượt xa bên ngoài, chính là một nơi tu luyện tuyệt vời.

- Nhưng...

Cổ Thần đang muốn nói sợ trong rừng quý còn có quỷ hồn lợi hại đi ra, thế nhưng lại nghĩ, đám kỳ sĩ áo đen kia đi ra là vì Trấn Minh Ngọc Bì trong tay mình, nếu như mình không ở cùng mấy người Hoàng Dược Tiên, hẳn bọn họ sẽ không bị quỷ hồn truy kích.

Thấy Cổ Thần có chút chần chờ, Quy tổng quản nói:

- Người không cần lo lắng cho chúng ta, gặp phải nguy hiểm gì, mai rùa của ta rất cứng, đến lúc đó chúng ta truyền tin cho người, cũng đủ cố gắng đợi đến lúc người trở về!

Cổ Thần trầm nghĩ:

“Tại trung tâm rừng quý, lấy đi Trấn Minh Ngọc Bì, kết quả kéo ra một đoàn quỷ hồn Đoạt Xá hậu kỳ, ngay cả quỷ hồn Nguyên Thần kỳ cũng có, tại trung tâm thảo nguyên kia, nói không chừng cũng có quái vật gì lợi hại, bọn họ đi vào, sợ rằng có chút nguy hiểm, không bằng cứ yên ổn chờ tại một chỗ còn an toàn hơn.”

- Như vậy cũng tốt! Gặp phải nguy hiểm phải lập tức truyền tin cho ta biết!

Cổ Thần lấy ra một kiện pháp bảo hạ phẩm từ trong Càng Khôn Trạc, nói:

- Có nguy hiểm gì hãy pháp vỡ pháp bảo này, bên trong pháp bảo có lưu lại dấu vết pháp lực của ta, nếu bị hủy, ta liền có thể biết ngay lập tức.

Hoàng Dược Tiên nhận lấy pháp bảo, Quy tổng quản lại nói:

- Cổ Thần, ta van ngươi một việc, nếu ngươi gặp được công chúa điện hạ, thỉnh ngươi bảo toàn tính mệnh

Côn Ngô Ấn nặng hơn mười nghìn cân, lấy tốc độ nhanh như vậy phóng thẳng vào viên cầu, lực lượng sẽ mạnh tới chừng nào? Còn hơn cả kiếm cương nghìn trượng chém xuống.

Viên cầu màu máu chấn động dữ dội, nhất thời bị nứt ra một lỗ hổng, lộ ra trái tim màu máu tươi bên trong.

Lập tức có hai đạo kiếm cương nghìn trượng đánh xuống, đạo kiếm cương thứ nhất đánh trúng ngay chỗ hổng trên mặt viên cầu, nhất thời chém viên cầu thành hai nửa.

Đạo kiếm cương thứ hai hạ xuống, vừa vụn vỡ trúng trái tim kia.

Vô số hồng mang chói mắt từ bên trong trái tim nổ bắn ra, cũng không chống đỡ được kiếm cương nghìn trượng chém xuống, một vết thương thật dài bắt đầu lan tràn khắp bề mặt trái tim kia.

Ào ào...

Vô số máu tươi phun ra ngoài.

Trái tim lớn đã bị thương nặng.

Đồng thời, trái tim lớn cũng rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt nhỏ đi nhiều, nhanh chóng chui vào trong thi thể một gã yêu tu Kim Đan hậu kỳ, rồi đột nhiên, hai mắt gã yêu tu kia sáng bừng, lập tức sống dậy, đầy những vết thương trên người dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần liền lại.

Một tiếng chim réo vang vọng thiên địa, gã yêu tu kia nhảy lên phía trước rồi đột nhiên hóa thành một con cự điêu khổng lồ cao lớn tới nghìn trượng, phóng thẳng lên cao.

Toàn thân cự điêu là một màu kim sắc, miệng lớn kim sắc, lông vũ kim sắc, cự trảo kim sắc, hai cánh dang rộng che kín một mảnh trời.

- Thần điêu Kim Sí Thiên Bằng!

Trong mắt Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ đều lộ vẻ cả kinh.

Kim Sí Thiên Bằng là thần điêu thượng cổ, chỉ tồn tại trong những bí văn lưu truyền cổ xưa, từ thời cận đại cho tới nay, tại đại lục Cổ Hoang chưa từng thấy lần nào xuất hiện qua.

Tuy rằng Kim Sí Thiên Bằng biến mất khỏi dòng chảy lịch sử nhưng vẫn để lại không ít huyết mạch, ví như Phong Lô Ứng tộc, Kim Diễm Điêu... Chỉ vì có một chút huyết mạch được truyền lại nên Phong Lô Ứng tộc và Kim Diễm Điêu đều là những tộc đàn đứng hàng số một trong yêu vực.

Sáu gã yêu tu Phong Lô Ứng tộc trước đó đứng vây xung quanh trận đồ triệu hoán, hiển nhiên đã sớm hiểu được, bên dưới tế đàn năm màu kia có phong ấn một trái tim của Kim Sí Thiên Bằng.

Phong Lô Ứng tộc sở dĩ muốn tìm kiếm lối vào Côn Ngô Bí Cảnh chính là vì muốn Kim Sí Thiên Bằng được một lần nữa xuất hiện trên thế gian, lấy thực lực của Kim Sí Thiên Bằng, đủ có thể thống nhất toàn bộ yêu vực.

Kim Sí Thiên Bằng chỉ trong nháy mắt đã bay lên cao mấy nghìn trượng, bay lượn vòng quanh một trận, sau đó hóa thành một người trung niên chừng hơn ba mươi tuổi, sau lưng là đôi cánh kim sắc rộng chừng trăm trượng, ánh mắt nhìn Cổ Thần cực kỳ tàn độc.

Ánh mắt Cổ Thần cũng rơi lại trên người Kim Sí Thiên Bằng, thoát nhìn thần tình Kim Sí Thiên Bằng rất cao ngạo, ánh mắt sắc bén, nhưng sắc mặt hơi trắng, trên trán cũng có một tia thống khổ.

Cổ Thần hơi chút an tâm, xem ra một kiếm vừa rồi đã tạo thành vết thương không nhỏ với trái tim kia, khiến Kim Sí Thiên Bằng bị thương nặng, lúc này Kim Sí Thiên Bằng phóng xuất tu vi ra ngoài, cũng chỉ là Nguyên Thần sơ kỳ.

Trái tim hầu như bị vỡ ra phân nửa, có thể nói cách cái chết còn một đường tơ mỏng manh, bị như vậy rồi vẫn còn tu vi Nguyên Thần sơ kỳ, nếu Kim Sí Thiên Bằng này không bị thương mà nói, tu vi sẽ cao cường tới chừng nào nữa?

Trái tim thụ thương, không thể so với nơi khác, cần phải thời gian rất dài tĩnh dưỡng khôi phục, trong khoảng thời gian ngắn, Kim Sí Thiên Bằng không có khả năng khôi phục lại như trước.

Nhưng ngay cả là như vậy, tu vi Nguyên Thần sơ kỳ đối với Cổ Thần vẫn là một đại địch.

Cổ Thần, Tàng Thiên Cơ, Kim Sí Thiên Bằng, ba người đứng cách nhau mỗi bên hai nghìn trượng, theo ba phương hướng.

Kim Sí Thiên Bằng có tu vi cao nhất, nhưng kiếm cương vừa rồi của Cổ Thần có uy lực cực lớn, Kim Sí Thiên Bằng cũng phải kiêng kỵ, giữa hai người còn có một Tàng Thiên Cơ, thoát nhìn chỉ có tu vi Linh Anh trung kỳ, thế nhưng thần tình trên mặt đậm nhiên, đối mặt với Cổ Thần và Kim Sí Thiên Bằng không hề thấy cảm giác bất lực, hiển nhiên vẫn còn có con bài chưa lật dựa vào.

Trong lúc nhất thời, Kim Sí Thiên Bằng nhìn Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ, trong mắt nồng đậm sát khí nhưng vẫn không vội vã động thủ.

- Tiểu Bạch, chúng ta lại gặp phiền phức nữa rồi.

Cổ Thần dùng thần thức truyền âm nói.

Với Tàng Thiên Cơ từ lâu đã thành thế không chết không thôi, lại thêm Kim Sí Thiên Bằng lâm vào thế nước nửa, tuy nói Tàng Thiên Cơ và Kim Sí Thiên Bằng không nhận thức nhau, một người một yêu chỉ có thể là địch không thể là bạn, nhưng hai người đều có cùng địch nhân là Cổ Thần, ba người đối diện, tự nhiên Cổ Thần thành bên có hại, hai bên còn lại đều muốn liên thủ tiêu diệt.

- Không sợ, người tiếp tục cho Tàng Thiên Cơ một cái bạt tai, đánh cho hắn xấu hổ không dám gặp người mới thôi.

Tiểu Bạch truyền âm nói.

Cổ Thần cười khổ, truyền âm lại:

- Lần trước chỉ là bất ngờ, lần này hắn đã có phòng bị, sao có thể dễ dàng bạt tai hắn được? Kim Sí Thiên Bằng kia còn là cường địch của ta, Tàng Thiên Cơ là con gián đánh mãi không chết, hai người liên thủ, ta không thể địch lại, hảo hán không chấp nhận, chạy là thượng sách...

Trong lúc đó, Tàng Thiên Cơ lại cười ha ha, nói:

- Thiên Bằng đạo huynh, ta cũng với người này có cừu không đội trời chung, không chết không ngớt, hai người chúng ta liên thủ tiêu diệt hắn, thế nào? Trên người hắn còn có một bảo vật tên là Côn Ngô Ấn, chính là thứ vừa đã thương người? Trong Côn Ngô Bí Cảnh này còn có kiện tiên bảo là Như Ý Linh Lung bảo tháp, vốn là trọng bảo trong tay Bảo Tháp Thiên Vương của Thiên Đình thái cổ, chúng ta đánh chết người này, sau đó dùng bản lãnh mỗi người đi tranh đoạt tiên bảo thượng cổ kia, thế nào?

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

340. Chương 83: Phi Long Tại Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Kim Sí Thiên Bằng tuy rằng có tu vi cao hơn, thế nhưng Tàng Thiên Cơ có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, không có đám người còn sót lại từ thời thượng cổ vậy sẽ không ai tổn thương được hắn, thế nên hắn cũng chẳng đặt Kim Sí Thiên Bằng vào trong mắt.

Cổ Thần có thể mạnh mẽ kéo Thái Hư tiên đỉnh ra khỏi người hắn, đó mới là đại địch của Tàng Thiên Cơ, trong lòng Tàng Thiên Cơ đang sợ hãi, vạn nhất Thái Hư tiên đỉnh bị Cổ Thần mạnh mẽ cướp đi, dù hắn

có thiên tư tuyệt luân tới đâu, thế nhưng không có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, chỉ dựa vào tu vi Mệnh Tuyền cảnh sao dám ngang dọc xưng hùng tại Cổ Hoang?

Tàng Thiên Cơ vừa nói xong, Cổ Thần đã xoay người, Thiểm Thiên Phong Dực vỗ lên, nhất thời hóa thành một đạo điện quang, bỏ chạy phía xa.

Hai người kia sớm muộn cũng sẽ đạt thành hiệp nghị, đối phó với địch nhân hợp sức, lúc này không bỏ chạy còn đợi đến khi nào?

Cổ Thần có Thiểm Thiên Phong Dực, tốc độ cực nhanh, vượt xa so với Tàng Thiên Cơ, nếu đối thủ quá mạnh mẽ, tự nhiên nghĩ tới câu “ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách”...

Kim Sí Thiên Bằng mới thoát ra khỏi phong ấn, đối với Tàng Thiên Cơ cũng không mấy tín nhiệm, tuy rằng bị phong ấn qua vô số thời đại, nhưng trong lòng vẫn biết rõ, tu sĩ nhân tộc là hạng gian trá, vì vậy còn đang do dự chưa xuất thủ với Cổ Thần, thế nên Cổ Thần có thể dễ dàng vọt ra khỏi thế kìm kẹp của hai người.

Khi Cổ Thần chạy rồi, hai người lúc này mới kịp phản ứng, bốn mắt nhìn nhau, nhất thời gật đầu, hóa thành hai đạo độn quang, một trái một phải cách xa nhau hơn hai nghìn trượng, đuổi theo Cổ Thần.

Tàng Thiên Cơ đi Thanh Long Ngoa, có thể đạp bước hư không, một bước có thể đi xa mấy trăm trượng, toàn lực chạy đi còn nhanh hơn tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh bình thường không ít, thế nhưng so với Cổ Thần vẫn còn kém chút.

Cổ Thần hiện có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, pháp lực cao cường, có thể liên tục sử dụng Thiểm Thiên Phong Dực đẩy tốc độ lên gần như thuần di, độn tốc cực nhanh, so với yêu tu Đoạt Xá hậu kỳ của Phong Lô Ưng tộc còn nhanh hơn rất nhiều.

Thế nhưng, độn tốc của Cổ Thần đã nhanh, độn tốc của Kim Sí Thiên Bằng còn nhanh hơn.

Đôi kim sí sau lưng dài đến nghìn trượng, vỗ nhẹ một cái, chỉ trong nháy mắt, Kim Sí Thiên Bằng liền bay qua khoảng cách bảy tám trăm trượng.

Phong Lô Ưng tộc có độn tốc vô địch thiên hạ, nhưng đó chỉ là trong tu vi Mệnh Tuyền cảnh, còn Kim Sí Thiên Bằng là thần diệu thượng cổ, vốn đã rất nổi tiếng với tốc độ cực nhanh từ lâu lắm rồi.

Kim Sí Thiên Bằng tuy rằng thụ thương nhưng còn có tu vi Nguyên Thần sơ kỳ, so ra vẫn hơn Cổ Thần, tốc độ tự nhiên nhanh hơn một ít.

Ba đạo độn quang đều bay đi cực nhanh, hai đạo kim mang, một đạo thanh mang, xẹt qua bầu trời với tốc độ như tên bắn, kim mang và thanh mang càng ngày càng xa, thế nhưng hai đạo kim mang lại mỗi lúc một gần.

Một lát sau, Kim Sí Thiên Bằng đã đuổi tới phía sau Cổ Thần nghìn trượng, đột nhiên bùng ra một ngón tay, một cây kim linh nhỏ dài lấy tốc độ cực nhanh xé qua hư không, trong nháy mắt biến mất không còn, lần thứ hai xuất hiện đã tới ngay phía sau Cổ Thần hơn trăm trượng, chưa tới một nửa sát na sau liền bắn tới phía sau Cổ Thần ba trượng.

Thiểm Thiên Phong Dực nhanh chóng tăng tốc, tuy nhiên cũng chỉ được gần như thuần di chứ không phải thuần di thực sự, vẫn cần một chút thời gian bắt đầu, lúc này không còn kịp tránh né, chỉ còn cách phóng ra một kiện pháp bảo phòng ngự trung phẩm để chống đỡ.

Một tiếng “Đình...” vang lên, ngay cả khi được Cổ Thần dùng pháp lực thần thức khống chế, pháp bảo phòng ngự trung tâm vẫn bị kim quang cắt thành hai nửa, tuy nhiên thể đi của kim linh đã yếu đi nhiều, Cổ Thần dùng hai ngón tay kẹp lấy, dĩ nhiên đây là một chiếc lông mao của Kim Sí Thiên Bằng.

Trên người Cổ Thần tuy rằng có không ít pháp bảo trung phẩm, nhưng pháp bảo thượng phẩm cũng không nhiều, trong lúc đối địch, pháp bảo có vai trò rất quan trọng, bị cây kim linh này làm lỡ chút thời gian, Kim Sí Thiên Bằng đã đuổi lại gần mấy trăm trượng.

Kim Sí Thiên Bằng há miệng, phun ra một đạo kim quang, sau đó kim quang hóa thành một thanh lợi kiếm lỏng lánh, tản mát ra kim quang vạn trượng, chọt lóe qua khoảng cách mấy trăm trượng, chém về phía Cổ

Thần.

Ánh mắt Cổ Thần ngưng trọng, thanh lợi kiếm kim quang này có lực công kích cực mạnh, không hề yếu hơn pháp bảo phi kiếm cực phẩm.

Cổ Thần không dám phóng ra Côn Ngô Ấn, sợ rằng sẽ bị lợi kiếm kim quang kia gây tổn hại, Hư Thiên Lệnh đã vỡ tan, Cổ Thần còn chưa kịp luyện lại, lực phòng ngự của nó hiện không hơn được bao nhiêu so với pháp bảo trung phẩm, nếu tiếp tục sử dụng, chắc chắn sẽ bị lợi kiếm kim quang kia bổ thành từng mảnh nhỏ.

Hai tay đột nhiên lóe lên bóng đen, chỉ còn lại một đôi quyền sáo là pháp bảo thượng phẩm, đeo lên tay, nơi mi tâm lại lóe lên quang mang, trong khoảnh khắc, ba kiện pháp bảo trung phẩm bay ra, đón lấy lợi kiếm kim quang kia.

Rắc...

Rắc...

Rắc...

Dù có pháp lực thần thức Cổ Thần khổng lồ, nhưng mũi kim mang kia tựa như mũi tên phá trúc, trong nháy mắt cả ba kiện pháp bảo trung phẩm đều bị chém thành từng mảnh nhỏ, bị phá hủy hoàn toàn.

Kim mang vẫn tỏa ra quang mang vạn trượng như trước, bắn thẳng về phía Cổ Thần.

Lúc này, thân thể Cổ Thần ngưng lại, đột nhiên đánh ra một quyền, một đạo quyền cương màu đen dài tới mười trượng trong nháy mắt tuột khỏi tay.

Quyền cương mặc dù nhỏ nhưng là một quyền ngưng tụ tinh hoa của Cổ Thần, luận lực công kích, quyền cương mười trượng không thể uy mãnh bằng so với nghìn trượng, nhưng luận về trình độ cứng rắn, nếu quyền cương nghìn trượng có thể cứng rắn như pháp bảo phòng ngự hạ phẩm thì quyền cương mười trượng này còn cứng rắn hơn gấp trăm lần, ngang với pháp bảo phòng ngự thượng phẩm.

Keng...

Trong nháy mắt, quyền cương màu đen và mũi kim mang va chạm với nhau, một tiếng nổ lớn vang lên, quyền cương mười trượng nhất thời bị mũi kim mang đâm xuyên qua thành một lỗ rộng ba tấc, sau đó mũi kim mang tiếp tục bắn về phía Cổ Thần.

Một lần va chạm, quyền cương của Cổ Thần liền bị mũi kim mang xuyên thủng.

Có điều, ngay sau đó, khí thế mũi kim mang đã giảm đi rất nhiều, Cổ Thần đánh ra hai quyền, Hắc Hổ Quyền đánh lên trên mũi kim mang, mũi kim mang lập tức tắt hẳn, lộ ra một thanh đoản nhận kim sắc, bay ngược trở lại Kim Sí Thiên Bằng.

Kim Sí Thiên Bằng há miệng, đoản nhận kim sắc kia liền chui vào bên trong, biến mất không còn thấy nữa.

Khoảng cách hai người đã được thu lại gần trăm trượng, Tàng Thiên Cơ ở phía xa mấy nghìn trượng, đang nhanh chóng lao tới.

Đoản nhận kim sắc vừa mới đi vào trong miệng, hai cánh Kim Sí Thiên Bằng đột nhiên chấn động, vô số kim linh từ trên hai cánh bắn ra, phải tới vạn chiếc không chừng, phủ kín trong vòng phạm vi nghìn trượng, tựa như mưa tên bắn về phía Cổ Thần.

Kim Sí Thiên Bằng cười ha ha, nói:

- Tại trước mặt bộ tộc Kim Bằng ta, cũng dám mơ chạy trốn? Thực không biết tự lượng sức mình, chịu chết đi!

Hàng nghìn hàng vạn kim linh đâm ngang xuyên dọc, ập về phía Cổ Thần như thác thiên cái địa.

Tàng Thiên Cơ ở ngoài ba nghìn trượng, thấy Cổ Thần rơi vào khốn cực, sắc mặt vui vẻ, nhìn không được kêu lên một tiếng thư sướng, đẩy nhanh độn tốc bay đi, Cổ Thần sắp chết, hắn cũng muốn góp thêm một đao.

Trong phạm vi nghìn trượng đều bị kim linh bao phủ, Cổ Thần không thể tránh né.

Đột nhiên thân thể Cổ Thần phát ra kim quang vạn trượng, trong nháy mắt hóa thân thành cự long màu vàng, bốn cự trảo màu vàng như bay, thân thể co lại, đuôi rồng đảo qua, thổi quạt thành một trận gió xoáy từ dưới đất dựng lên, cao tới mấy nghìn trượng.

Toàn bộ kim linh đều bị gió xoáy thổi vào trong, sau khi xuyên được qua gió xoáy thì tốc độ đã chậm đi nhiều, bắn lên trên long lân đều bị văng ngược trở lại, Cổ Thần không hề bị thương.

Một tiếng long ngâm vang vọng đất trời, thiểm thiên phong dục mở rộng thành trăm trượng, vô mạnh, kim sắc cự long trong nháy mắt xuất hiện tại ngoài xa nghìn trượng, tiếp tục bỏ chạy.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

341. Chương 84: Khung Xương Cự Long (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần hóa thân thành kim long hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của Kim Sí Thiên Bằng.

Kim linh khắp bầu trời giống như mưa tên, tu sĩ dưới Nguyên Thần kỳ nếu không có pháp bảo phòng ngự cực phẩm không thể chống lại, không chết cũng phải trọng thương.

Nhưng thật không ngờ, Cổ Thần sau khi hóa thân thành kim long có được tu vi Nguyên Thần kỳ, thực lực tăng mạnh, không hề kém hơn so với Kim Sí Thiên Bằng, đánh nhau một trận còn chưa biết bại về tay ai.

Tiểu một nãi có Tàng Thiên Cơ đuổi theo phía sau, bằng không Cổ Thần cũng không phải bỏ chạy như vậy mà ở lại đại chiến ba trăm hiệp với Kim Sí Thiên Bằng tới người sống ta chết mới thôi.

Tàng Thiên Cơ và Kim Sí Thiên Bằng, nếu chỉ một đối một, Cổ Thần không sợ người nào, thế nhưng một đối hai, Cổ Thần tự biết sức mình, không muốn ăn thiệt thì chạy cho nhanh.

Lúc này Cổ Thần hóa thân thành kim long, tu vi sánh ngang Nguyên Thần sơ kỳ, Thiểm Thiên Phong Dục gắn trên lưng kim long, độn tốc cực nhanh, hơn hẳn so với trạng thái hình người.

Kim Sí Thiên Bằng cũng lập tức dang cánh đuổi theo, nhưng lại phát hiện một điểm, độn tốc Cổ Thần lúc này dĩ nhiên không hề chậm hơn so với hắn.

Cổ Thần hóa rồng, bình thường đã có thể bay lượn khắp trời, tốc độ vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới, lại thêm Thiểm Thiên Phong Dục, cùng có tu vi Nguyên Thần sơ kỳ, độn tốc vượt qua Kim Sí Thiên Bằng cũng không có gì lạ.

Mắt thấy Cổ Thần sắp rơi vào khốn cảnh, Tàng Thiên Cơ vừa mới đi tới hơn nghìn trượng, trong chớp mắt, Cổ Thần đột nhiên hóa thân thành kim long, hóa giải toàn bộ nguy cơ.

Ngay sau đó, Cổ Thần liền biến mất rồi xuất hiện ở ngoài xa nghìn trượng, trong mắt Tàng Thiên Cơ hoảng hốt, thực lực Cổ Thần quá mạnh, thực sự khó có thể tưởng tượng nổi.

Thiểm Thiên Phong Dục mở rộng trên lưng cự long, đây hẳn là trường hợp đầu tiên xuất hiện từ cổ chí kim, độn tốc cực nhanh, tựa như một viên lưu tinh xẹt qua chân trời.

Kim Sí Thiên Bằng mặc dù liên tục bám đuổi phía sau, thế nhưng khoảng cách với Cổ Thần càng lúc càng lớn, dần dần từ một nghìn trượng kéo tới hai nghìn trượng...

Ba nghìn trượng...

Thiểm Thiên Phong Dực đột nhiên mở rộng thành trăm trượng, Cổ Thần liên tục sử dụng mấy lần công năng thuấn di, lấy tốc độ cực nhanh lao đi, không lâu sau, Cổ Thần đã bỏ lại Kim Sí Thiên Bằng tại phía sau vài nghìn trượng.

Kim Sí Thiên Bằng còn bị như vậy, càng đừng nói tới Tàng Thiên Cơ, đã bị bỏ lại quá xa.

Tiểu Bạch nấp bên trong long lân, nhìn khoảng cách với Kim Sí Thiên Bằng đang dần được kéo xa, cười nói:

- Cổ Thần, ngay cả tốc độ của thần diệu Thiên Bằng cũng không đuổi kịp được người, độn tốc của người thực sự quá nhanh rồi.

Cổ Thần cười nói:

- Hắc hắc... Xem ra ký hiệu nơi trung tâm địa đồ không nhất định là bảo bối, cũng có thể là một tên yêu ma quỷ quái, may mà trước đó đã đánh trọng thương trái tim của Thiên Bằng, bằng không mà nói, trong thời gian một năm lưu lại bên trong Côn Ngô Bí Cảnh, chẳng phải mặc nó muốn làm gì thì làm sao?

- Đáng tiếc thật, ta còn tưởng rằng có bảo bối gì tốt cơ, ha ha... Không nghĩ tới dĩ nhiên lại là một trái tim thật lớn.

Tiểu Bạch thở dài nói.

- May mà mấy người sư phụ không có đi theo, bằng không quá nguy hiểm rồi, vẫn là sư phụ suy nghĩ chu đáo.

Cổ Thần thở dài một tiếng.

Cổ Thần phóng Côn Ngô Ấn ra, nhìn địa đồ thảo nguyên bên trên Côn Ngô Ấn, tại chỗ ngoài cùng theo hướng đông lại có biến hóa, Côn Ngô Ấn lập tức chuyển sang mặt tiếp theo.

Phần địa đồ này không phải rừng rậm, cũng không phải thảo nguyên mà là một thung lũng sâu, bên dưới có dòng suối, cũng có cả hồ nước.

Cổ Thần đẩy độn tốc lên mức nhanh nhất rồi bay về hướng đông, khoảng cách với Kim Sí Thiên Bằng ngày càng xa, qua hơn một canh giờ, Cổ Thần đã phi độn qua mấy vạn dặm.

Đi tới đầu cùng của thảo nguyên.

Kim Sí Thiên Bằng ở phía sau đã bị bỏ lại mấy nghìn dặm từ lâu, chỉ còn nhìn được một chấm sáng kim sắc, về phần Tàng Thiên Cơ thì đã không thấy tăm hơi đâu nữa rồi.

Tới đầu cùng của thảo nguyên là một mảnh hoang dã, có không ít địa phương, trong phạm vi hơn mười dặm hay trăm dặm đều không có một ngọn cỏ, hoàn toàn là một mảnh hoang vu.

Thấy Kim Sí Thiên Bằng còn đang đuổi theo không bỏ, Cổ Thần không dừng lại, độn tốc càng không giảm, tiếp tục phi độn về phía trước.

Bay được hơn nghìn dặm trong khu vực hoang dã, điểm sáng trên địa đồ Côn Ngô Ấn đã chuyển từ thảo nguyên sang mặt tiếp theo.

Điểm sáng trên Côn Ngô Ấn vừa xuất hiện tại đầu địa đồ vùng hoang dã, phía đông bắc lập tức xuất hiện một chỗ trống.

Tiểu Bạch thấy thế cười nói:

- Ha ha... Lại có một chỗ trống, không biết nơi này có bảo vật hay quái vật gì đây?

Ánh mắt Cổ Thần rơi xuống chỗ trống, chỗ này tựa hồ có phần sáng sủa hơn trước, Cổ Thần nói:

- Mặc kệ là bảo bối hay là quái vật, ta đều phải tới nhìn xem. Nếu mỗi mặt địa đồ đều có một chỗ trống này, tiên bảo Như Ý Linh Lung Bảo Tháp khẳng định sẽ nằm tại một trong bốn điểm này.

Từ những chỗ trống trên địa đồ, trong rừng quỳ và thảo nguyên không có, như vậy Như Ý Linh Lung Bảo Tháp sẽ nằm tại vùng đồi núi hoang vu này hay tại mảnh địa đồ phủ đầy mây mù cuối cùng kia.

- Ủ, đi tới xem thôi... Là bảo bối thì thu lấy, là quái vật, đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, ha ha...

Tiểu Bạch cười lên ha hả.

Cổ Thần gật đầu, chuyển sang hướng đông bắc phi động nhanh đi.

Một lúc lâu sau, Cổ Thần lại bay về phía trước được mấy vạn dặm, Kim Sí Thiên Bằng đã bị Cổ Thần bỏ xa gần vạn dặm, mắt không còn nhìn được độn quang phía sau nữa rồi.

Không nhìn thấy độn quang của Kim Sí Thiên Bằng không có nghĩa rằng hắn đã ngừng đuổi theo, độn tốc Cổ Thần vẫn không giảm, tiếp tục lao về phía trước.

Nhìn điểm sáng di động trên Côn Ngô Ấn, Cổ Thần cả kinh nói:

- Mặt địa đồ này còn lớn hơn cả thảo nguyên và rừng quý, bay được mấy vạn dặm dĩ nhiên mới chỉ được một phần ba địa đồ, tính ra vùng núi hoang vu này phải rộng tới hơn mười vạn dặm.

- Lớn như vậy sao? Phía trước kia không biết sẽ là bảo bối hay quái vật gì lợi hại đây?

Tiểu Bạch cả kinh nói.

Cổ Thần cười hắc hắc, nói:

- Coi như là đầm rồng hang hổ, ta cũng vẫn tới xem một phen.

Tiểu Bạch gật đầu, chuyển ánh mắt nhìn xuống mặt đất phía dưới, hỏi:

- Bên trong Côn Ngô Bí Cảnh lớn như vậy, phạm vi hơn mười vạn dặm cũng có không ít cây cối, tại sao không hề thấy loài động vật nào sinh sống? Ý...

Đang nói, Tiểu Bạch đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng.

- Thấy cái gì sao?

Cổ Thần hỏi.

- Không phải...

Tiểu Bạch kinh ngạc nói:

- Địa phương này, ta cảm giác thấy rất quen thuộc, tựa như ta đã từng tới nơi này vậy. Cảm giác thật kỳ quái, ta từ lúc sinh ra đã sinh hoạt tại Linh Phù Sơn, sau đó liền đi theo người, thế nào lại có cảm giác quen thuộc ở bên trong Côn Ngô Bí Cảnh này được?

Trong lòng Cổ Thần chấn động, thầm nghĩ, chẳng lẽ Tiểu Bạch cũng như hắn được sống lại một cách thần kỳ, có điều bị quên đi trí nhớ kiếp trước?

- Thật là kỳ quái...

Tiểu Bạch nhìn quét khắp nơi, thanh âm vẫn kinh ngạc như trước, nói:

- Tuy rằng ta nghĩ không ra nhưng cảm giác vẫn rất quen thuộc, nếu như đi tiếp về phía trước hơn nghìn dặm sẽ gặp được một hồ nước...

Cổ Thần nhìn về phía trước, tuy rằng đường nhìn khá xa nhưng tại địa phương nghìn dặm phía trước toàn bộ đều là núi non trùng điệp, căn bản không nhìn ra chút bóng dáng của hồ nước nào, có thể thấy được Tiểu Bạch nói ra hoàn toàn dựa vào trí nhớ.

Không lâu sau, Cổ Thần liền phi động về phía trước hơn nghìn dặm, chỉ thấy trong phạm vi nghìn dặm, tại dưới chân những ngọn núi cao chọc trời đều có một đầm nước, mỗi đầm nước đều có diện tích không lớn, thế nhưng liên miên không dứt, hơn nữa còn có một vài đầm có mặt nước rộng tới trăm dặm.

Đúng như lời Tiểu Bạch nói, nơi này quả nhiên là một mảnh hồ nước, hơn nữa cũng không phải chỉ có một mà thôi.

- Tiểu Bạch, nàng thử suy nghĩ lại xem, có nhớ được thêm chút gì không?

Cổ Thần hỏi, Tiểu Bạch không rõ lai lịch thế nào, nói không chừng nơi này lại có quan hệ với thân thể của Tiểu Bạch.

- Ủ...

Tiểu Bạch gật đầu, cau mày nhìn bốn phía, chờ Cổ Thần bay tiếp được gần vạn dặm, Tiểu Bạch đột nhiên nói:

- Đi về phía trước ba nghìn dặm, bên trái có một thung lũng rộng chừng nghìn dặm, cây cỏ bên trong xum xuê xanh tốt, phong cảnh cực đẹp.

- Đi xem...

Cổ Thần chuyển hướng phi độ, bay về phía bên trái.

Nơi này có một tòa núi thật lớn, che kín tầm nhìn phía trước, không lâu sau, Cổ Thần đã bay qua ba nghìn dặm, vượt qua tòa núi lớn này.

Mặt đất đột nhiên hạ thấp xuống nghìn trượng, vô cùng rộng rãi, trong phạm vi nghìn dặm, bốn phía thung lũng đều có núi cao vây kín chung quanh, chỉ còn lại một lối ra tại phía đông bắc chừng hơn trăm dặm.

Địa hình nơi này đúng y như lời Tiểu Bạch miêu tả, nhưng cảnh sắc lại khác biệt hoàn toàn.

Toàn bộ phạm vi nghìn dặm của thung lũng đều là một cảnh hoang vu, có một vài chỗ mọc lúa thừa mảy gốc cỏ dại, hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng hoa cỏ xum xuê, đa dạng sắc màu như lời Tiểu Bạch.

Khắp mặt đất đều ngang dọc như vết khô nứt, có những chỗ thậm chí còn không có nổi một gốc cỏ dại.

Quan trọng nhất chính là, toàn bộ thung lũng đều là đất đỏ khô cằn, nhìn qua ngược lại còn có vài phần yêu dị, một mảnh hoang vắng như vậy sao có thể dùng từ cực đẹp miêu tả đây?

Cổ Thần dừng lại tại hơn nghìn trượng trên bầu trời thung lũng, nói:

- Đúng là thung lũng này rồi Tiểu Bạch, có điều cảnh sắc...

Tiểu Bạch nhìn mặt đất phía dưới, ánh mắt nghi hoặc, nói:

- Thực kỳ quái, ta nhớ kỹ nơi đây dường như không hoang vắng như vậy?

- Xuống phía dưới nhìn một chút...

Cổ Thần nói, sau đó hóa thành hình người, đạp chân trên phi kiếm, hạ xuống độ cao còn trăm trượng.

Tiểu Bạch hóa thành hình người, mở ra Thiểm Thiên Phong Dực, thân hình ngưng tụ tại một bên.

Từ màu sắc trên mặt đất có thể thấy được, càng đi về phía bắc, màu đất sẽ càng hồng, nhìn về phía xa xa, tại đầu cùng phương bắc, trong dãy núi trải dài liên miên có một tòa sơn cốc thật lớn.

Bên ngoài sơn cốc có không ít những thứ màu trắng vương vãi đầy trên mặt đất hồng, nhìn rất bắt mắt.

Cổ Thần tập trung pháp lực vào haki mắt, vừa định thần nhìn, nói:

- Thật nhiều xương, một ít là xương của yêu thú, cũng có một ít xương là của tu sĩ nhân tộc, tới đó xem...

Càng tới gần sơn cốc, xương trắng càng nhiều, lẽ nào nơi đây từng có một trận đại chiến giữa yêu tộc và tu sĩ nhân tộc?

Đang lúc nói chuyện, Cổ Thần và Tiểu Bạch đang phi độ rất nhanh về phía bắc.

Khoảng cách tới sơn cốc kia còn trăm dặm, trên mặt đất hồng liền thấy lác đác những mảnh xương trắng xuất hiện.

Càng đi lại gần sơn cốc, xương trắng càng nhiều, đến cửa cốc, cứ mỗi mười trượng lại có một bộ khung xương xuất hiện.

- Đó là...

Cổ Thần nhìn sang chân núi phía bên phải lối đi, có một bộ khung xương dài đến hai nghìn trượng, cả kinh nói:

- Long cốt, long cốt dài hơn hai nghìn trượng, chủ nhân của nó khi còn sống, tu vi chí ít cũng là Minh Tuyền cảnh Minh Khiếu kỳ...

Tu sĩ Long tộc, ở cùng cảnh giới chính là tồn tại mạnh nhất.

Long cốt hơn hai nghìn trượng, chí ít toàn thân đã mở hết khiếu huyết, nghĩa là tu vi đã tới Minh Khiếu hậu kỳ.

Tu sĩ Long tộc Minh Khiếu hậu kỳ chính là tồn tại vô địch dưới Độ Hư cảnh, thế nhưng số phận cuối cùng cũng thành xương trắng như vô số những bộ xương xung quanh, có thể nghĩ được nơi này đã từng phát sinh chiến đấu thảm liệt tới chừng nào.

Nhìn màu đất đỏ tươi trong phạm vi nghìn dặm, trong lòng Cổ Thần đột nhiên khê động, sắc mặt cả kinh, thầm nghĩ:

- Mảnh đất rộng hơn nghìn dặm này, không phải vì máu tươi nhuộm thành đỏ rồi trở thành quái dị như vậy chứ?

Cổ Thần cẩn thận kiểm tra bộ khung xương cự long dài hơn hai nghìn trượng, tìm được nguyên nhân cái chết của cự long, bộ xương cốt chỉ tới cổ là hết, xương sọ lớn tới trăm trượng lại nằm ở cách đó ngoài mười trượng.

Có thể tưởng tượng được, cự long là bị người ta trong nháy mắt chặt đứt đầu, nghĩ tới đây, sau gáy Cổ Thần mát lạnh, một đầu cự long Minh Khiếu hậu kỳ dĩ nhiên bị người ta chặt đứt đầu trong nháy mắt, vậy tu vi của người chặt đầu cự long này, ít nhất cũng phải là Độ Hư cảnh?

Cổ Thần đặt tay lên khung xương cự long, trong lòng tràn đầy chấn động, đây là một hồi chiến đấu thảm liệt cỡ nào? Dĩ nhiên ngay cả cự long Minh Khiếu kỳ cũng phải mất mạng?

Quét mắt nhìn những xương trắng rải rác khắp xung quanh, trong lòng Cổ Thần thầm than, một ít khung xương nhân tộc tuy rằng nhỏ, thế nhưng có thể xuất hiện ngay cạnh khung xương cự long này, nói vậy chủ nhân của chúng, tất nhiên đều là hạng người kinh tài tuyệt đỉnh, tu vi tuyệt đối không thấp.

Nhìn lại phía Tiểu Bạch, chỉ thấy hai mắt Tiểu Bạch còn nguyên vẻ kinh ngạc nhìn mọi thứ trong cổ, cũng không nhúc nhích, thần tình không có nửa điểm biến hóa, tựa hồ đang thần thờ, rơi vào trong huyền tưởng.

- Tiểu Bạch...

Cổ Thần đi tới bên cạnh Tiểu Bạch, vỗ vỗ cánh tay nàng.

Thần sắc Tiểu Bạch cả kinh, phục hồi lại tinh thần, nhìn Cổ Thần nói:

- Ta vừa nhìn thấy, khắp bầu trời nơi này là những pháp bảo bay lượn, vô số cương mang pháp lực, vô số tu sĩ giao tranh từ trên trời xuống dưới đất, tiếng chém giết vang vọng đất trời, đỉnh tai nhức óc, thỉnh thoảng lại có tu sĩ bị pháp bảo bổ trúng, tứ chi bay loạn, máu tươi phủ đầy mặt đất, tích lại thành sông chảy lan đi khắp nơi... Quả thực giống như địa ngục trần gian.

Thấy Tiểu Bạch đang lúc nói chuyện, sắc mặt trở nên trắng bệch, hiển nhiên vừa tỉnh lại trong ảo giác, thần hồn vẫn còn ảo tượng, nhưng Cổ Thần có thể khẳng định tình huống nơi này khí độ còn thảm liệt hơn so với lời miêu tả của Tiểu Bạch, bằng không đã không có nhiều xương cốt tới như vậy.

Máu chảy thành sông? Chỉ sợ đã tích tụ thành biển, bằng không thung lũng với phạm vi nghìn dặm này vì sao lại chuyển thành màu đất đỏ, càng đi vào trong sơn cốc, màu đất càng trở nên đỏ tươi?

- Đừng sợ, có ta ở đây!

Thấy Tiểu Bạch còn chưa hết sợ hãi, Cổ Thần cầm lấy tay nàng an ủi.

- Ủ! May là có người, nếu như một mình ta ở đây đã bị hù chết rồi.

Tiểu Bạch nhích lại gần, ôm lấy cánh tay Cổ Thần.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn về phía trong sơn cốc, nói:

- Bên ngoài sơn cốc đã có nhiều xương trắng như vậy, chúng ta thử đi vào bên trong xem sao.

Tiểu Bạch gật đầu, ôm tay Cổ Thần, hai người cùng đi vào bên trong cốc.

Đường vào sơn cốc là một hạp cổ uốn lượn, nhìn không thấy đầu cùng, thỉnh thoảng lại có khung xương trắng xuất hiện, địa hình hạp cốc chật hẹp, số lượng khung xương cũng ít hơn so với bên ngoài một chút.

Cả hạp cốc chỉ dài hơn một dặm, Cổ Thần và Tiểu Bạch đạp bước như bay, rất nhanh đã đi hết hạp cốc, vào tới bên trong sơn cốc.

Bên trong cốc là những khối cự thạch san sát, gồ đất nối tiếp nhau, dài chừng hơn mười dặm, rộng cỡ ba dặm.

Vừa vào cốc, một bộ khung xương thật lớn liền hấp dẫn ánh mắt Cổ Thần và Tiểu Bạch.

Bộ khung xương này cao tới hơn hai mươi trượng, dài đến trăm trượng, chỉ có một chân, hoàn toàn là một đầu cự thú.

Chân Tiên Tác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

342. Chương 85: Pháp Bảo Thành Đổng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần quan sát bộ khung xương này, nói:

- Đây là hoang thú quỳ ngư, quỳ ngư lớn như vậy, sợ rằng tu vi chí ít cũng là Nguyên Thần kỳ, thậm chí có thể là Minh Khiếu kỳ.

Nói xong, Cổ Thần lắc đầu, than thở:

- Đáng tiếc, khung xương quỳ ngư này đã nằm phơi quá nghìn năm, linh tính mất hết, nếu ta có được một bộ khung xương lớn như này của quỳ ngư mới chết, dùng bày ra Hoang Cốt Tru Yêu trận, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng có thể tiêu diệt.

Bên trên vách cốc có vô số những vết rách dài, có thể nghĩ được, những khối cự thạch san sát trong cốc đều là cự thạch từ trên vách cốc sụp đổ xuống, khối lớn thì mấy trăm trượng, khối nhỏ cũng hơn mười trượng, hẳn đây là những vết tích lưu lại sau cuộc đại chiến.

Phía trước xuất hiện một khối cự thạch trăm trượng che khuất tầm nhìn, bên cạnh cự thạch có một bộ khung xương hơn mười trượng, hình dạng giống như một chiếc đuôi.

- Đây cũng là khung xương một đầu hoang thú.

Cổ Thần kinh hãi thốt lên một câu, tiếp tục đi về phía trước cùng với Tiểu Bạch.

Đi tới bên cạnh cự thạch trăm trượng kia, Cổ Thần đưa tay chạm vào khung xương, nói:

- Đây là khung xương hoang thú cự cầu, nhìn chất liệu xương, cự cầu này chắc hẳn sống quá nghìn năm, thể tích hẳn là không nhỏ.

- Có điều cũng không thể lớn bằng khung xương cự long bên ngoài cửa cốc.

Tiểu Bạch cảm khái nói.

Cổ Thần đứng dậy, nói:

- Không thể phán đoán như vậy được, đi tiếp về phía trước, tất cả sẽ sáng tỏ.

Bốn phía xung quanh đều không thiếu xương trắng nằm rải rác, giống như một ít khung xương tu sĩ nhân tộc, từ những bộ xương trắng này không thể phán đoán được tu vi chủ nhân của chúng lúc còn sống, Cổ Thần tiếp tục đi dọc theo khung xương đuôi của hoang thú cự cầu, đi về phía trước.

Đi thêm được trăm trượng liền thấy được chuyển biến chậm rãi, vượt qua khối cự thạch trăm trượng, tầm nhìn trở nên tương đối trống trải, bộ khung xương cự cầu cũng lớn dần lên, từ lúc ban đầu chỉ có mấy trượng lớn dần lên thành khổ hơn mười trượng, trăm trượng. Tiếp tục đi về phía trước chừng hơn nghìn trượng, thẳng đến khi tầm nhìn bị chặn lại, khung xương cự cầu này vẫn chưa tới đầu cùng.

Hai người nhìn khung xương thật lớn này, mắt mở trừng ngây ngốc, chỉ một thân thể lớn hơn trăm trượng đã giống với một tòa núi nhỏ rồi, khung xương cự cầu này dĩ nhiên còn lớn hơn rất nhiều so với khung xương cự long bên ngoài cửa cốc.

Tuy rằng còn chưa thấy được đầu cùng của khung xương cự cầu, nhưng đi tới đây hai người liền có thể thấy rõ được điều này.

Cổ Thần không nhịn được nuốt xuống một ngụm nước bọt, cả kinh nói:

- Đầu cự cầu này chỉ sợ đã bước vào Độ Hư cảnh, trở thành tiên thú rồi.

Tiểu Bạch kinh ngạc mở tròn hai mắt, không thể tưởng tượng được nói:

- Tiên thú? Lẽ nào tiên thú còn bị người khác giết hay sao?

Tu vi Độ Hư cảnh đó a! Cấp bậc này chỉ tồn tại trong truyền thuyết của đại lục Cổ Hoang, dù là bậc Đế Quân của bốn đại Đế Đình cũng không có được tu vi Độ Hư cảnh, thế nhưng tại nơi này dĩ nhiên lại có thi thể một đầu tiên thú Độ Hư cảnh.

Mang theo cõi lòng đầy ấp chấn động, hai người không ngừng cước bộ, dọc theo khung xương cự cầu tiếp tục đi về phía trước, với kích thước thân thể hai người, so ra không bằng một móng xương cự cầu, đi dưới bộ khung xương khổng lồ này, thật không biết tưởng tượng người có thể giết chết đầu cự cầu này có tu vi kinh thể hải tặc đến chừng nào?

Đi về phía trước thêm hơn nghìn trượng, khung xương cự cầu đột nhiên bị gián đoạn, phía trước lại xuất hiện thêm một khối cự thạch trăm trượng chắn mất tầm nhìn, không thấy được đoạn tiếp theo của khung xương cự cầu.

Đi tới chỗ đầu cùng khung xương, Cổ Thần cẩn thận quan sát, chỉ thấy đầu cùng khung xương có dạng tròn nhẵn, đây chính là chỗ bị người ta chém một nhát thành hai đoạn.

Thân thể có kích thước cả trăm trượng, cư nhiên có thể chém một nhát đứt lìa, vậy người ra tay phải là một cường giả tuyệt thế, tu vi siêu cường khiến người người chấn động.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn quét khắp chung quanh cốc, thấy rất nhiều khung xương trắng trải rộng trong cốc, Cổ Thần than thở:

- Chỉ khung xương cự cầu đã đủ chấn động, trong cốc có vô số khung xương khác, nói không chừng, toàn là những tuyệt thế cường giả Độ Hư cảnh, những khung xương này nằm đây bất quá mới chỉ hơn nghìn năm, nếu ta đoán không sai, trận chiến nơi này khẳng định có liên quan tới trận chiến hơn nghìn năm trước của ba tộc Nhân, Vu, Yêu... Cũng có thể nơi đây là một phần chiến trường, cũng chỉ có đại chiến quy mô lớn mới dễ dàng khiến những tu sĩ Độ Hư cảnh ngã xuống như vậy.

- Giữa ba tộc Nhân, Vu, Yêu vì sao lại có cừu hận lớn như vậy? Cổ Thần, nếu ngày sau lại xảy ra đại chiến ba tộc, ta là Yêu tộc, người còn đối xử với ta như vậy được chứ?

Tiểu Bạch hỏi.

Cổ Thần kéo tay Tiểu Bạch, nói:

- Nếu là bằng hữu của Cổ Thần, mặc kệ là Yêu tộc hay Vu tộc, ta sẽ cùng sống cùng chết với hắn, còn nếu là địch nhân của Cổ Thần ta, mặc kệ hắn có cùng dòng họ, hoặc là đệ tử đồng môn, cũng như bất luận một tu sĩ Nhân tộc nào khác, ta sẽ không đội trời chung với hắn. Tiểu Bạch, chỉ cần ta còn trên đời này

một ngày, sẽ dùng tấm lòng chân thành đối đãi với người, vĩnh viễn không lừa dối, tuyệt không để người bị người khác khi dễ.

- Thật vậy chăng?

Trong ánh mắt Tiểu Bạch tràn đầy ảm áp.

- Tuyệt không hư ngôn.

Cổ Thần gật đầu khẳng định.

Tiểu Bạch cười vui vẻ, rạng rỡ nhìn Cổ Thần, nói:

- Người tạm thời nhắm mắt lại.

- Để làm gì?

Cổ Thần hỏi.

- Người cứ nhắm mắt lại đi đã.

Tiểu Bạch sẵn giọng.

Cổ Thần nhắm hai mắt lại, đang muốn hỏi xem Tiểu Bạch muốn làm gì, đột nhiên đôi môi thoáng cảm giác ảm áp, trong lòng Cổ Thần vừa động, mở hai mắt ra, Tiểu Bạch đã dời môi đi, vẻ mặt đỏ ửng, bất quá cũng không xấu hổ, hai mắt mở tròn, rất mới lạ, nhìn Cổ Thần nói:

- Thật thoải mái.

Hành động lớn mật của Tiểu Bạch hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Cổ Thần, hắn chẳng bao giờ nghĩ tới mình và Tiểu Bạch sẽ phát sinh tình cảm gì, thế nhưng, lúc này trong lòng Cổ Thần lại tràn ngập cảm giác thư sướng, nhịn không được liếm liếm môi.

Bất quá, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Hư Tử Uyên khiến xúc động trong lòng Cổ Thần lạnh đi không ít, nói:

- Nàng còn nhỏ, giữa nam nữ không thể làm loạn, sau này phải chú ý.

Tiểu Bạch cắn môi, gật đầu, trong mắt tràn đầy ý mừng, bộ dáng nào có được nửa phần thụ giáo.

Việc này không tiện nhiều lời, Cổ Thần chuyển ánh mắt tới một chiếc bao nhỏ bên cạnh, nói:

- A...? Một kiện pháp bảo?

Tiểu Bạch nhìn theo ánh mắt Cổ Thần, quả nhiên có một thanh phi kiếm màu hồng lộ ra nửa đoạn, lẫn vào với màu đỏ hồng của đất, nếu không quan sát cẩn thận rất khó phát hiện ra.

Đột nhiên xuất hiện pháp bảo đã thành công chuyển dời lực chú ý của hai người, đi tới gần, Cổ Thần trao vào hư không, phóng ra cương khí pháp lực, hóa thành một bàn tay chụp lên trên thanh phi kiếm, kéo ra ngoài.

Thanh phi kiếm màu hồng là một kiện pháp bảo hạ phẩm, bình thường vô cùng, Cổ Thần liền ném nó qua một bên, thế nhưng, ánh mắt hắn càng kinh ngạc, chỗ thanh phi kiếm màu hồng vừa bị kéo lên lại để lộ ra vài kiện pháp bảo khác.

- A...Bên trong hồ này có không ít pháp bảo..

Tiểu Bạch vui vẻ nói.

Cổ Thần thấy vậy, lập tức đánh ra một quyền, một đạo quyền cương cỡ mười trượng đánh xuống mặt đất làm lộ ra một đồng lớn pháp bảo ngay trước mặt hai người.

Tiểu Bạch nhất thời hoan hô lên:

- Oa... Pháp bảo nhiều như vậy a?

Chân TiênTác giả: EK

343. Chương 86: Nữ Tử Thần Bí (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Bên trong hố đất này quả thực là một bảo khố, có rất nhiều pháp bảo xếp chồng chất tại chỗ này, nhìn thoáng qua cũng thấy được đến chừng hơn trăm kiện.

Phi kiếm, trường kiếm, trường kích, gương đồng, viêm hoàn, thanh đăng, phi thảo... Vân vân, đủ các loại kiểu dáng đều có cả.

Thấy có không ít pháp bảo bị vùi lấp trong lòng đất, Cổ Thần liên tục đánh ra vài quyền, đạo đạo quyền cương xuất hiện, đào hết toàn bộ pháp bảo trong lòng đất lên, hiện ra trước mắt hai người.

Đơn giản mà tính, những pháp bảo này có chừng sáu bảy trăm kiện.

- Thật nhiều pháp bảo.

Cổ Thần không nhịn được ca thán lên.

Tiểu Bạch nói:

- Nơi này có nhiều tu sĩ chiến đấu, mặt đất không thấy có một kiện pháp bảo nào hoàn chỉnh, những pháp bảo này khẳng định có người gom nhặt lại, chôn giấu tại chỗ này.

Những pháp bảo này tới chừng sáu bảy trăm kiện, thế nhưng tuyệt đại đa số đều là pháp bảo hạ phẩm và trung phẩm, pháp bảo thượng phẩm tuy có nhưng không nhiều, pháp bảo cực phẩm thì không thấy một kiện nào.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Nơi này ngay cả tiên thú Độ Hư cảnh cũng bị ngã xuống, pháp bảo được chúng tu sĩ vận dụng chiến đấu tại nơi này hẳn có không ít là cực phẩm, thậm chí còn có cả tiên bảo, nhưng trong số pháp bảo này lại không thấy một kiện pháp bảo cực phẩm nào, càng đừng nói tới tiên bảo, hiển nhiên người vùi lấp đóng pháp bảo này không thêm chú ý tới pháp bảo thượng phẩm, còn lại toàn bộ pháp bảo cực phẩm hay tiên bảo đã bị thu đi rồi.

Tuy nói không có pháp bảo cực phẩm, nhưng ngữ khí Cổ Thần vẫn rất hưng phấn, pháp bảo hạ phẩm, trung phẩm không nói, nhưng pháp bảo thượng phẩm đối với hắn lại rất có tác dụng, nơi này có chừng năm sáu mươi kiện pháp bảo thượng phẩm, mặc kệ là pháp bảo phòng ngự hay công kích, đều có đủ các loại kiểu dáng.

Hai tay Cổ Thần không ngừng bắn ra cương khí pháp lực về phía trước, hóa thành những bàn tay khổng lồ nhặt ra từng kiện từng kiện pháp bảo thượng phẩm, Cổ Thần cũng không chê ít, đều lấy đi hết toàn bộ.

Chọn ra vài món pháp bảo phòng ngự và công kích đưa cho Tiểu Bạch dùng làm phòng thân và ngăn địch, còn lại toàn bộ pháp bảo thượng phẩm đều bị Cổ Thần thu vào trong Càn Khôn Trắc.

Những pháp bảo này không có người sử dụng, qua thời gian hơn nghìn năm, dấu vết pháp lực do chủ nhân cũ lưu lại bên trong đã hao mòn từ lâu, trở thành vật vô chủ, chỉ cần hạ xuống dấu vết pháp lực liền có thể sử dụng toàn bộ công năng của những pháp bảo này.

Về phần pháp bảo hạ phẩm và trung phẩm, Cổ Thần lại tung quyền, liên tục nện xuống dưới mặt đất, đào thành một hố lớn, sau đó chôn xuống cả một đồng lớn đám pháp bảo hạ phẩm và trung phẩm.

Có nhiều pháp bảo thượng phẩm như vậy, Cổ Thần nhìn số pháp bảo hạ phẩm và trung phẩm rất chướng mắt.

Thu hoạch được mấy chục kiện pháp bảo thượng phẩm, trong lòng Cổ Thần và Tiểu Bạch đều hưng phấn, hai người tiếp tục đi về phía trước, tìm kiếm bên trong sơn cốc.

Vượt qua khối đá hơn trăm trượng trước mặt, khung xương cự cầu lại xuất hiện trước mắt hai người, dọc theo khung xương cự cầu, hai người đi tiếp lên chỗ đầu cùng, nơi đây cũng là đầu cùng sơn cốc.

Toàn bộ sơn cốc dài chừng mười dặm, đại khái chừng ba nghìn bốn trăm trượng, khung xương cự cầu này có đoạn đuôi nằm tại cửa cốc, đầu nằm tại cuối cốc, dĩ nhiên dài hơn ba nghìn trượng, cho dù trừ đầu trừ đuôi chừng hơn trăm trượng, chỉ ít cũng dài tới ba nghìn trượng.

Khung xương cự cầu này dài tới mức kinh người, nếu không phải tiên thú sao có được thân thể dài như vậy, đối mặt với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, không cần dùng tới pháp lực, chỉ đơn thuần là sức mạnh thân thể cũng có thể trực tiếp đè chết người ta rồi.

Cổ Thần tung Côn Ngô Ấn, nhìn khoảng cách giữa điểm sáng di động và chỗ trống, nói:

- Nơi này còn cách chỗ trống chừng hơn vạn dặm, ngoại trừ những khung xương trắng và đồng pháp bảo kia, xem ra nơi này cũng không còn gì khác.

- Ủ, chúng ta đi tới chỗ trống kia xem sao.

Tiểu Bạch gật đầu nói, tuy rằng nàng cảm giác chỗ này tương đối quen thuộc, có chút lưu luyến không rời, nhưng cảnh tượng hiện tại so với trong ký ức của nàng hoàn toàn khác biệt, rất không giải thích được.

Thiểm Thiên Phong Dực trong nháy mắt liền xuất hiện sa lưng, hai người đang muốn bay lên bầu trời, đột nhiên Cổ Thần cảm giác phía sau mát lạnh, một đạo ánh mắt sắc bén rơi xuống trên người hắn, giương như độc xà đang chăm chăm nhìn tới con mồi.

Cổ Thần đưa tay đẩy Tiểu Bạch ra sau người, nhanh chóng xoay lại, nhìn về phía đạo ánh mắt kia, chỉ thấy một nữ tử áo đen đứng trên khối đá trăm trượng ngay giữa cốc, chính là khối đá che mất một phần khung xương cự cầu.

Làn da của nàng trắng như tuyết, áo đen bó sát thân làm lộ ra những đường cong tuyệt mỹ.

Hai đạo ánh mắt sắc bén khiến Cổ Thần tưởng tượng nữ tử áo đen phía trước kia không phải một người mà là một con độc xà.

Sắc mặt Cổ Thần không đổi, nhìn như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại lấy làm kinh hãi, vừa rồi bọn họ đi trong cốc không hề thấy bóng dáng nữ tử áo đen này, hiện tại nàng tới trong cốc, đứng cách hai người Cổ Thần chỉ có một nghìn trượng, Cổ Thần dĩ nhiên không cảm giác được chút nào, nữ tử thần bí này nếu như không có phương pháp ẩn nấp thân ảnh cực kỳ lợi hại, vậy tu vi của nàng ít nhất cũng có Nguyên Thần kỳ.

Cổ Thần ngừng thần nhìn nữ tử áo đen, trên thân thể nàng ta tựa hồ liên tục tản mát ra trận trận hắc vụ, căn bản không thể nhìn ra được tu vi của nàng tới đâu? Ngay cả tướng mạo cũng chỉ cảm giác rất mờ lung, không thể hình tượng.

Cổ Thần âm thầm kinh hãi, nữ tử thần bí này mang tới cho hắn loại cảm giác cao thâm khó dò.

Ánh mắt nữ tử áo đen rất bất thiện, thế nhưng, khi nàng vô thanh vô tức lại gần Cổ Thần hơn nghìn trượng cũng không làm ra cử động gì, hiển nhiên không hề có ý định động thủ.

Ánh mắt nữ tử áo đen như tên nhọn, nhìn đồng pháp bảo vừa bị chôn lấp, sau lại nhìn chăm chăm vào Cổ Thần, con mắt cũng không chớp một cái.

- Tu sĩ nhân tộc, đây không phải địa phương ngươi nên tới, nhanh chóng rời đi.

Thanh âm nữ tử áo đen vang lên lạnh như băng.

Từ câu nói của nữ tử áo đen có thể nghe ra được, nàng ta không phải Nhân tộc, và là Yêu tộc.

Người đi vào trong Côn Ngô Bí Cảnh, Cổ Thần đều đã gặp qua, tu vi Mệnh Tuyền cảnh chỉ có một người là Tàng Thiên Cơ, nữ tử thần bí này rất có khả năng vẫn luôn sinh hoạt trong Côn Ngô Bí Cảnh, chính điều này khiến trong lòng Cổ Thần nảy sinh hiếu kỳ.

Cổ Thần hỏi:

- Ta từ bên ngoài Côn Ngô Bí Cảnh đi vào, ngẫu nhiên tới đây, rất nhanh sẽ rời đi, mặt đất nơi này đỏ tươi, cực kỳ quỷ dị, đạo hữu chẳng lẽ vẫn luôn sống tại đây? Không biết là vì sao?

Nữ tử thần bí nói:

- Từ đâu tới đây thì chạy trở về đó, Côn Ngô Bí Cảnh là thánh địa Yêu tộc, nghiêm cấm tu sĩ Nhân tộc đi vào, nhanh chóng trở lại trung tâm thảo nguyên, chờ đợi thời gian một năm liền có thể rời khỏi Côn Ngô,

có phát sinh bất luận rung động nào, dường như sóng nước Trường Giang chảy vào biển cả, hoàn toàn dung nhập.

Hắc quan xà ba đầu còn ở ngoài nghìn dặm, Cổ Thần không vội vã xông vào trong quang mạc quỷ dị kia, ánh mắt nhìn về chín ngọn cự phong, cùng với bảo tháp kim quang tại chính trung tâm.

Cổ Thần bay đến từ hướng tây nam, vì bảo tháp kim quang nằm theo hướng chính nam nên Cổ Thần nhìn thấy không phải mặt chính diện, dọc theo quang mạc hình thành từ chín ngọn cự phong, Cổ Thần bay đi về hướng đông, rất nhanh liền đi tới hướng chính của bảo tháp.

Chín tầng tháp kim quang, cửa ra cả chín tầng mở về hướng đông, đối diện với Cổ Thần.

Đưa mắt nhìn lại, trên cửa lớn tầng thứ nhất của bảo tháp có khắc mấy chữ: Như Ý Linh Lung Tháp! Mỗi một chữ lớn mười trượng, nét chữ đều đặn có thần, phát quang lóng lánh, vừa nhìn trong mắt liền chấn động tâm hồn.

Tuy rằng trong lòng đã có suy đoán từ sớm, nhưng lúc này thấy được năm chữ “Như Ý Linh Lung Tháp”, trong lòng Cổ Thần vẫn chấn động vô cùng, tiếp theo là vui mừng vô hạn.

Thấy được sau “nghìn tìm vạn kiếm”, trong lòng Cổ Thần không vui sao được? Như Ý Linh Lung bảo tháp chính là trọng bảo tiên gia, có thể kéo dài thời không, có vô số diệu pháp, uy năng vô thượng.

Có được Như Ý Linh Lung bảo tháp, Cổ Thần sẽ có nhiều hơn gấp bội thời gian đi tìm phương pháp hóa giải huyền âm tuyệt mạch, cũng có thêm gấp bội thời gian dùng để tu luyện.

Ánh mắt Cổ Thần hướng về phía trước, vẻ mặt vui mừng đột nhiên dừng lại, chỉ trước mặt chín tầng tháp trôi nổi không ít những chữ viết hoàng kim thật lớn:

”Như Ý Linh Lung Tháp, Thiên Đình Lăng Tiêu Cung, vô lượng thiên kiếp tới, sau cùng công dã tràng.

Kiếp kiếp kiếp! Diệt diệt diệt!

Ngửa mặt lên trời hét lớn... Không hối hận...

Dám hỏi trời xanh? Có thể có Chân Tiên? Có được sống mãi?

Sống trong tiên độ, tâm niệm nơi trần thế, lưu lại Linh Lung Tháp, tặng người đời sau có duyên!”

Những chữ hoàng kim này đều là do tu sĩ dùng pháp lực ngưng tụ thành, thời gian trôi qua vạn năm vẫn lấp lánh như trước, quang hoa không chút phai nhạt...

Thời gian qua nghìn năm, dấu vết pháp lực trong pháp bảo do tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh lưu lại cũng phải mai một.

Thời gian qua nghìn năm, xương cốt vốn ngập tràn linh lực của tiên thú Độ Hư cảnh cũng phải mai một.

Những chữ hoàng kim này vốn thuần túy là do pháp lực ngưng tụ thành, thời gian trôi qua vạn năm vẫn còn phát sáng lấp lánh, có thể nghĩ được, người lưu lại những chữ này, tu vi không biết đã đạt tới cảnh giới tốt cùng nào rồi.

“Lưu lại Linh Lung Tháp, tặng người đời sau có duyên...” Từ hàng chữ hoàng kim này có thể thấy được, chính là do Bảo Tháp Thiên Vương lưu lại.

Trong lòng Cổ Thần không khỏi thổn thức, tại thời thượng cổ, thái cổ, không biết giới tu chân của đại lục Cổ Hoang khi đó sẽ có cảnh tượng gì?

Chư tử thượng cổ, tiên tôn, tiên vương thái cổ, những nhân vật được truyền lưu từ thời thượng cổ, thái cổ kia, không biết đã đạt tới cảnh giới tu chân gì?

Cổ Thần nhìn hàng chữ hoàng kim trước mắt, trong lòng cảm khái, tựa hồ thấy một người mặc bảo giáp hoàng kim, đầu đội mũ vàng, toàn thân lấp lánh thần quang, chừng như Bảo Tháp Thiên Vương đang đứng ngay phía đối diện.

Ánh mắt Thiên Vương lấp lánh thần quang, tản mát ra quang mang vạn trượng, chân đứng trên tường vân giống như một pho tượng bất diệt, chỉ riêng khí thế đã khiến thiên địa buồn bã thất sắc.

Thế nhưng, thần tình có vẻ mê hoặc, vẻ mặt đầu thống khổ, hần ngửa mặt lên trời huyết dài, kéo theo từng tia hận ý, ánh mắt tràn đầy vẻ mê mang, nhìn không thấu phía trước.

Dám hỏi trời xanh? Có thể có Chân Tiên? Có được sống mãi?

Cổ Thần nhìn hàng chữ này, trong lòng chấn động vô cùng, cường đại như Bảo Tháp Thiên Vương cũng không thể trường sinh bất tử sao?

Vậy chư tử thượng cổ, tiên vương tiên tôn thái cổ, lẽ nào đều không thoát khỏi dòng chảy thời gian sao?

Trong mắt người thường, tu sĩ Tiên Thiên cảnh có thể lên trời xuống đất, chính là tiên nhân.

Trong mắt tu sĩ Tiên Thiên cảnh, tu sĩ Thần Hải cảnh có thể khiến ý niệm hóa hồn, pháp lực ngập trời, chính là tiên nhân.

Trong mắt tu sĩ Thần Hải cảnh, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh có thể bài trừ mệnh cách, kéo dài tuổi thọ, chính là tiên nhân.

Trong mắt tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, tu sĩ Độ Hư cảnh có thể lĩnh ngộ pháp tắc, đạp bước hư không, chính là tiên nhân.

Chư tử thượng cổ được xưng là đại tiên, thái cổ có vô số người được xưng là tiên vương, tiên tôn, lẽ nào vẫn không được coi là tiên nhân chân chính?

Chân Tiên? Như thế nào mới được gọi là Chân Tiên?

Cổ Thần không hiểu, kiếp trước khi tu vi hần tiến vào Mệnh Tuyền cảnh Nguyên Thần kỳ, trên khắp đại lục Cổ Hoang đã được xưng là đại cao thủ danh chấn thiên hạ, nhưng thời gian sống cũng chỉ được hơn 500 năm.

Hắn vẫn cho rằng, chư tử thượng cổ, tiên vương tiên tôn thái cổ, đều là đại tiên, những người có thể trường sinh bất lão, nhưng hôm nay thấy được lại khiến hắn hoàn toàn thất vọng.

Tại bí địa Lý gia, hắn còn không rõ, đã là Thiên Vương Thiên Đình, còn gì khiến Bảo Tháp Thiên Vương phải đi tránh né?

Hôm nay, Cổ Thần dường như đã hơi chút minh bạch.

“Như Ý Linh Lung Tháp, Thiên Đình Lăng Tiêu Cung, vô lượng thiên kiếp tới, sau cùng công dã tràng.”

Vô lượng thiên kiếp?

Cổ Thần chỉ biết, trên con đường tu chân phải trải qua mấy lần kiếp lỗi, ví như từ Thần Hải cảnh tấn chức Mệnh Tuyền cảnh, từ đó về sau, mỗi lần đột phá mệnh cách, tăng thêm tuổi thọ, đột phá thọ mệnh giới hạn của quy tắc thiên địa, sẽ gặp phải kiếp lỗi đánh xuống, xóa bỏ người nghịch mệnh, nghịch thiên.

Vô lượng thiên kiếp? Là dạng kiếp lỗi gì? Ngay cả Thiên Đình thái cổ cũng không thể tránh?

....

”Như Ý Linh Lung Tháp, Thiên Đình Lăng Tiêu Cung, vô lượng thiên kiếp tới, sau cùng công dã tràng.

Kiếp kiếp kiếp! Diệt diệt diệt!

Ngửa mặt lên trời thét, không hồi hận...

Dám hỏi trời xanh? Có thể có Chân Tiên? Có được sống mãi?

Sống trong tiên độ, tâm niệm nơi trần thế, lưu lại Linh Lung Tháp cho người đời sau có duyên”.

Từng kim quang nhưng từng đạo dấu vết pháp lực khắc vào trong thần thức Cổ Thần, Cổ Thần khẽ nhắm hai mắt, mỗi chữ kim quang hiện lên vô cùng rõ ràng trong thần thức, dù cho Cổ Thần không có ý định ghi nhớ, cũng vĩnh viễn không mờ.

Mỗi chữ kim quang bao hàm hận ý vô biên của Bảo Tháp Thiên Vương, tựa như có uy lực vô cùng, vừa tiến vào trong thức hải Cổ Thần liền tương dung với thần thức, nhất thời khiến thần thức Cổ Thần mở rộng lên không ít.

Dưới sự không chế của Cổ Thần, từng chữ kim quang tụ tập lại với nhau, dung nhập thành một đoàn kim quang vạn trượng, sau đó kim quang vạn trượng lại chia thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám...

Cuối cùng, toàn bộ chữ kim quang hóa thành tám chữ kim quang thật lớn vô cùng: Dám hỏi trời xanh? Có thể có Chân Tiên? (Mặc vẫn thương thiên? Khả hữu Chân Tiên?)

Tám chữ này chính là tinh túy trong toàn bộ những chữ kim quang do Bảo Tháp Thiên Vương ngưng tụ pháp lực tạo thành, nhằm nói ra điều nghi vấn lớn nhất trong lòng.

”Dám hỏi trời xanh? Có thể có Chân Tiên?”

Tám chữ thật lớn, mỗi một chữ lớn tới nghìn trượng, tạo thành phương vị bát quái, vững vàng trong thần thức Cổ Thần, an tĩnh bất động.

- Cổ Thần, hắc quan xà ba đầu tới rồi...

Lúc này, thanh âm lo lắng của Tiểu Bạch vang lên bên tai Cổ Thần.

Cổ Thần mở hé hai mắt, thấy hắc quan xà ba đầu đã tới ngay phía sau ngoài nghìn trượng, ba chiếc đầu rắn hé ra ba cái miệng lớn, nhất thời phun ra ba đạo hắc mang.

Mỗi đạo hắc mang đều lớn tới mười trượng, ba đạo dung hợp lại thành một đạo hắc mang lớn tới trăm trượng, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, bắn thẳng về phía Cổ Thần.

Đạo hắc mang này có uy lực cực lớn, so với đạo hắc mang khi nữ tử áo đen bắn ra trong trạng thái hình người còn lớn hơn gấp mấy lần, cho dù tu Nguyên Thần sơ kỳ nếu bị đạo hắc mang này bắn trúng, cũng phải chịu hình thân cầu diệt trong nháy mắt.

Nhìn đạo hắc mang trăm trượng đang bắn tới, Cổ Thần không động, bên trong thần thức của hắn, tám chữ kim quang tản mát ra quang mang vạn trượng khiến Cổ Thần dâng lên một cỗ cảm giác tự tin vô cùng, đạo hắc mang ở ngay trước mắt kia tựa hồ cũng không còn gì đáng sợ nữa.

- Dám hỏi trời xanh? Có thể có Chân Tiên?

Cổ Thần khẽ nhếch miệng, nhẹ nhàng đọc lên tám chữ.

Trong sát na, sau người Cổ Thần hiện ra kim mang vạn trượng, bên trong kim mang, tựa hồ có một người đầu đội mũ vàng, mặc bảo giáp hoàng kim, chính là hư ảnh Bảo Tháp Thiên Vương cao tới nghìn trượng, vẻ mặt nghiêm nghị, quát lớn:

- Dám hỏi trời xanh? Có thể có Chân Tiên?

Theo tiếng hét lớn của Bảo Tháp Thiên Vương, mi tâm Cổ Thần bùng phát kim quang, có tám đạo kim quang nối tiếp nhau bắn ra ngoài.

Đạo kim quang thứ nhất hóa thành một chữ “Mặc” hoàng kim lớn tới nghìn trượng, tản mát ra quang mang vạn trượng khắp bốn phương, tựa như một ẩn tỳ lao về phía đạo hắc mang kia.

Ngay sau đó, đạo kim quang thứ hai hóa thành một chữ “Vấn” hoàng kim lớn tới nghìn trượng, rồi lập tức đạo kim quang thứ ba đã hóa thành chữ “Thương” cực lớn bay tới.

Chỉ trong chớp mắt, tám đạo kim quang liền biến thành hàng chữ hoàng kim trải dài tám nghìn trượng: “Mặc vẫn thương thiên, khả hữu Chân Tiên?”

Ầm ầm ầm...

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

346. Chương 89: Linh Lung Bảo Tháp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đề tự: MTR01 - kiemgioi

Từng tiếng nổ lớn liên tục vang lên, mỗi một chữ hoàng kim lớn nghìn trượng lần lượt đánh xuống trên hắc mang vài trăm trượng, qua mỗi một lần liền có một đoạn hắc mang dài trăm trượng biến thành hư vô trong nháy mắt.

Tám chữ hoàng kim đánh xuống đủ phá tan đạo hắc mang dài tám trăm trượng, tới chữ cuối cùng càng đánh vụn một đoạn hắc mang cuối cùng, sau đó còn dư lực vỗ lên trên hắc quan xà ba đầu.

Hắc quan xà ba đầu bị chữ hoàng kim lớn nghìn trượng kia áp xuống, chữ hoàng kim này tựa hồ còn ẩn hàm đạo ý vô biên khiến hắc quan xà ba đầu như bị vật nặng nghìn cân đánh xuống.

Trong sát na, hắc quan xà ba đầu liền bị chữ hoàng kim đánh mạnh xuống mặt đất.

“Ầm” một tiếng, chữ hoàng kim tán đi, hắc quan xà ba đầu nằm bẹp trên mặt đất, cả một ngọn núi cao mấy trăm trượng dưới thân nó cũng bị đập thành nát bây.

Tuy bị đánh là vậy nhưng hắc quan xà ba đầu chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, có điều sáu đạo ánh mắt từ ba chiếc đầu lớn nhìn về phía Cổ Thần chấn động vô cùng.

Nàng ta đường đường là một thần thú Nguyên Thần trung kỳ, tại tình huống hiện nguyên hình, dĩ nhiên bị một gã tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ phá đi sát chiêu lợi hại nhất của mình, không những thế còn đánh nàng từ trên bầu trời đập mạnh xuống dưới mặt đất.

Đây còn thiên lý gì nữa không? Quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Hàng chữ dài tám nghìn trượng kia sau khi biến mất lại hóa thành tám đạo kim quang bay vào trong mi tâm Cổ Thần, tám chữ hoàng kim lại xuất hiện bên trong thức hải Cổ Thần, có điều đã mờ đi rất nhiều so với lúc trước. Lúc này, từng đạo thần thức đang dần thấm thấu vào trong tám chữ hoàng kim, theo càng nhiều thần thức bị hấp thu, tám chữ hoàng kim cũng ngày càng sáng trở lại.

Thức hải Cổ Thần có thể thôn ra vô tận thần thức, mặc kệ bị hấp thu bao nhiêu cũng không vấn đề gì, chứng kiến được sự lợi hại của tám chữ hoàng kim, trong lòng Cổ Thần mừng rỡ, ngay cả cự yêu lợi hại như vậy cũng bị đập xuống mặt đất trong nháy mắt, đây cũng là pháp thuật lợi hại nhất Cổ Thần có thể đánh ra rồi.

Chỉ là, nhìn tốc độ khôi phục của tám chữ hoàng kim trong thức hải, sợ rằng cần thời gian không ngắn mới có thể trở lại như trước, trong khoảng thời gian đó không thể tiếp tục sử dụng, bằng không mà nói, nếu liên tiếp sử dụng tám chữ hoàng kim này, Cổ Thần có thể giết chết hắc quan xà ba đầu dễ dàng.

“Mặc vấn thương thiên, khả hữu Chân Tiên?” Tám chữ này nói lên nghi vấn lớn nhất trong đời Bảo Tháp Thiên Vương, nếu sử dụng tám chữ này như một pháp thuật, Cổ Thần liền nghĩ cái tên Thiên Vương Vấn Thiên làm tên gọi.

- Thiên Vương Vấn Thiên.

Cổ Thần mỉm cười, thật hợp ý cảnh.

Ánh mắt nhìn về hướng xa xa, Kim Sí Thiên Bằng còn cách nơi này không tới trăm dặm, Tàng Thiên Cơ còn xa hơn chút, cũng chỉ hơn năm trăm dặm, rất nhanh liền có thể tới.

Tam đầu hắc quan xà đã đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn Cổ Thần, bất quá nàng vừa bị chữ hoàng kim cuối cùng kia đập cho hoảng sợ, không dám cử động khinh thường, thấy phía xa có hai đạo độn quang đang mạnh mẽ lao tới, trong đó có một người một yêu, dường như đều là địch của Cổ Thần, nàng bèn đứng yên chờ đợi.

Cổ Thần thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng cười, mi tâm chợt lóe quang hoa, Côn Ngô Ấn bay ra ngoài.

Côn Ngô Ẩn bay ra khỏi mi tâm lập tức khê rung lên vui mừng, trong sát na liền hóa thành khổ mười trượng, bay về phía quang mạc hình thành từ chín tòa cự phong.

Côn Ngô Ẩn bay tới, đông đảo những đạo phù văn đang lưu động liền tản ra xung quanh, để lộ ra một thông đạo hình tròn.

Cổ Thần hóa thành hình người, cùng với Tiểu Bạch bay qua thông đạo hình tròn kia, đi vào trong quang mạc, sau đó thôi động pháp lực, thu Côn Ngô Ẩn vào trong mi tâm, nhất thời toàn bộ quang mạc được bịt kín lại như trước.

Cổ Thần hạ xuống đất, đi tới trước mặt Như Ý Linh Lung tháp, tuy rằng tháp cao chín tầng, mỗi một tầng đều có ban công và cửa ra vào, tuy nhiên chỉ có cửa tầng thứ nhất mới mở ra.

Không lâu sau, Kim Sí Thiên Bằng và Tàng Thiên Cơ cũng lục tục đi tới bên ngoài quang mạc, ba người nhìn Cổ Thần, lòng đầy lửa giận, không hẹn mà đồng loạt xuất thủ, đánh ra pháp thuật lợi hại nhất công kích lên trên quang mạc.

Một đạo hắc mang lớn trăm trượng.

Một cự chưởng nghìn trượng lập lòe lòi điện.

Kim linh như mưa tên khắp trời.

Pháp thuật công kích của ba người như cuồng phong bạo vũ đánh lên quang mạc hình thành từ chín ngọn cự phong.

Vô thanh vô tức, không có nửa phần động tĩnh, công kích pháp thuật của ba người đánh lên trên quang mạc, giống như nước sông đổ về biển, bất luận là hắc mang, cự chưởng lòi điện hay kim linh ngập trời, vừa gặp phải những phù văn cổ xưa bên trên quang mạc, chỉ lóe lên một cái, hóa thành đạo đạo năng lượng, bị hút sạch vào bên trong phù văn.

Ngay cả nghìn vạn kim linh bằng lông vũ của Kim Sí Thiên Bằng cũng không ngoại lệ, chỉ trong nháy mắt đã bị hấp thu toàn bộ, hóa thành năng lượng rồi bị ẩn ký phù ăn hút lấy.

Sắc mặt Kim Sí Thiên Bằng cả kinh, tuy rằng thân hình hắn cao lớn, lông vũ trên người gần như vô cùng vô tận, nhưng nếu cứ tiếp tục công kích như vậy, dù có hàng nghìn hàng vạn đi nữa cũng bị hấp thu toàn bộ, sau cùng cũng chẳng được bao lâu, hắn sẽ biến thành một đầu thiên bằng trụ lông mất.

Cổ Thần đứng bên trong quang mạc, khinh thường nhìn ba người, Như Ý Linh Lung bảo tháp là do Bảo Tháp Thiên Vương phong ấn tại đây, Bảo Tháp Thiên Vương là hạng người gì? Chính là hạng nhân vật đỉnh cao từ hàng vạn năm trước, phong ấn do ông ta để lại đâu phải ba tên tiểu bối kia có thể phá được?

Không thèm để ý tới ba người đang nghiêng răng nghiêng lợi bên ngoài quang mạc, Cổ Thần xoay người, đi tới tầng thứ nhất của Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Thoạt nhìn bên ngoài Linh Lung bảo tháp cao tới nghìn trượng, rộng chừng trăm trượng, mười phần to lớn, trên thực tế, không gian bên trong bảo tháp lại càng rộng lớn hơn.

Tầng thứ nhất bảo tháp là kim tháp, ẩn chứa pháp tắc hệ kim, tu luyện những môn công pháp hệ kim tại nơi này sẽ có tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Tầng thứ hai bảo tháp là tháp thời gian, ẩn chứa pháp tắc thời gian, có thể kéo dài hay giảm ngắn thời gian gấp hai lần.

Tầng ba bảo tháp là mộc tháp, ẩn chứa pháp tắc hệ mộc, tu luyện công pháp hệ mộc tại đây sẽ có tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Tầng bốn bảo tháp cũng là tháp thời gian, ẩn chứa pháp tắc thời gian, nhưng có thể điều chỉnh thời gian nhanh chậm hơn mười lần, càng ảo diệu hơn so với tầng thứ hai.

Tầng năm bảo tháp là thủy tháp, ẩn chứa pháp tắc hệ thủy, đẩy nhanh tốc độ tu luyện công pháp hệ thủy.

Tầng sáu tiếp tục là tháp thời gian, ẩn chứa pháp tắc thời gian, nhưng độ điều chỉnh nhanh chậm tăng lên gấp trăm lần, càng ảo diệu hơn so với tầng thứ tư.

Tầng thứ bảy là hỏa tháp, ẩn chứa pháp tắc hệ hỏa, có tác dụng đẩy nhanh tốc độ tu luyện công pháp hệ hỏa.

Tầng thứ tám là tháp không gian, ẩn chứa pháp tắc không gian, có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện pháp thuật không gian.

Tầng chín là thổ tháp, ẩn chứa pháp tắc hệ thổ, đẩy nhanh tốc độ tu luyện công pháp hệ thổ.

Bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng không có bất luận cấm chế gì, sau một canh giờ, Cổ Thần đi qua hết chín tầng tháp, trong lòng đã hiểu đại khái công dụng của mỗi tầng tháp, cuối cùng lên tới đỉnh tháp, ngồi xuống rồi bắt đầu luyện hóa Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

347. Chương 90: Bảo Tháp Chi Uy (thượng).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Như Ý Linh Lung bảo tháp cao tới nghìn trượng, thật lớn vô cùng, ngay cả khi trong tháp không có bất kể dấu vết pháp lực nào, nhưng Cổ Thần muốn luyện hóa được cũng không phải chỉ đơn giản hạ dấu vết pháp lực vào bên trong tháp là có thể được.

Như Ý Linh Lung bảo tháp thuộc hàng tiên bảo, đồng thời còn là tiên bảo vô cùng lợi hại, những pháp bảo mà Cổ Thần chỉ cần trực tiếp đánh vào một đạo dấu vết pháp lực đã luyện hóa được chỉ là những pháp bảo có đẳng cấp không sai biệt nhiều lắm với Cổ Thần.

Cảnh giới của tu sĩ ứng với tiên bảo thế nhưng đã ngoài Độ Hư cảnh, huống chi Như Ý Linh Lung bảo tháp còn là vương bảo trong hàng tiên bảo, cảnh giới tương ứng với nó vượt lên trước Độ Hư cảnh là chuyện hoàn toàn bình thường.

Tu vi hiện tại của Cổ Thần so với Như Ý Linh Lung bảo tháp thật kém xa vạn dặm.

Như Ý Linh Lung bảo tháp đã tồn tại qua vô số thời gian, tự bản thân nó đã ẩn chứa một loại đạo ý, nếu muốn luyện hóa Như Ý Linh Lung bảo tháp, việc đầu tiên cần làm là tương dung với hàm ý ẩn chứa bên trong nó.

Như Ý Linh Lung bảo tháp trong tay Bảo Tháp Thiên Vương, trấn áp qua vô số ma đầu cái thế, yêu kinh cự nghiệt, đạo ý của Như Ý Linh Lung bảo tháp chính là đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, trấn áp tất cả, đây chính là một loại đại khí thế, sừng sững như núi, một ý chí ngạo thị thiên địa.

Kiếp trước, mặc dù Cổ Thần có tu vi Mệnh Tuyền cảnh Nguyên Thần kỳ, danh chấn Cổ Hoang, thế nhưng thù lớn chưa trả, tu vi vẫn chịu thua kém Tàng Thiên Cơ cứ đừng nói tới chuyện ngạo thị thiên địa.

Bất quá, Cổ Thần ngoài ý được sống lại, tất cả trở về lúc bắt đầu, những tiếc nuối của kiếp trước đều có phương pháp nhằm bù đắp, vô số những pháp quyết thượng thừa tại kiếp trước vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức giúp cho tốc độ tu luyện của Cổ Thần tựa như hỏa tiễn bắn lên, không gì cản nổi.

Kiếp này, vô luận thế nào đi nữa, Cổ Thần cũng muốn sừng sững như núi, ngạo thị thiên địa, Tàng Thiên Cơ so ra cũng không có gì đáng sợ.

Từ đầu kiếp này, trong lòng Cổ Thần đã tồn tại một cỗ nhuệ khí, không gì cản nổi, thế phải cưỡi gió đạp mây, đứng trên đỉnh cao nhìn thiên hạ.

Tâm tình Cổ Thần so với loại đạo ý đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, trấn áp tất cả của Như Ý Linh Lung bảo tháp, nhìn ra cũng có không ít chỗ tương đồng.

Vì vậy, Cổ Thần luyện hóa Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng không thấy cảm giác khó khăn, ngược lại khi cho thần thức tiến vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, giữa Cổ Thần và Như Ý Linh Lung bảo tháp còn sản sinh một hồi cộng minh.

Được cổ đạo ý đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, trấn áp tất cả bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp nung đúc khiến cho nhuệ khí ngạo thị thiên địa trong lòng Cổ Thần càng thêm nóng bỏng, kiên định.

Hai mắt Cổ Thần nhắm nghiền, trong đầu là một mảnh không minh, vô số đạo thần thức trong thức hải dừng mãnh tiến vào Như Ý Linh Lung bảo tháp, tiến hành tương dung.

Mái tóc và y phục Tiểu Bạch không gió mà bay, nàng ngồi ngay ngắn tại một bên, từ khi đi hết chín tầng bảo tháp, trong mắt Tiểu Bạch như có ý hiểu ra, lập tức tiến nhập vào trạng thái nhập định, bế quan tìm hiểu, trên người nàng ầm ầm quang hoa lưu động, tựa như tiên nữ giáng trần.

Cổ Thần và Tiểu Bạch ngồi nơi này, một người luyện hóa tiên bảo, một người tìm hiểu đại đạo, tựa như hai bức tượng bất động sừng sững trên đỉnh Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Ba người Tàng Thiên Cơ, nữ tử áo đen, Kim Sí Thiên Bằng cách xa nghìn trượng, đứng tại bên ngoài quang mạc hình thành từ chín ngọn cự phong, nhìn chăm chăm lên người Cổ Thần, hồi lâu vẫn không chịu rời đi.

- Kim bằng huynh, người này luyện hóa Như Ý Linh Lung bảo tháp xong, chắc chắn sẽ đi ra khỏi quang mạc, đến lúc đó hai ta liên thủ, lại thêm vị đạo hữu bên kia, nếu có thể trợ giúp một tay, nhất định giết được hắn.

Tàng Thiên Cơ đạp bước hư không, ánh mắt nhìn Kim Sí Thiên Bằng và nữ tử áo đen, lẳng lặng nói.

Kim Sí Thiên Bằng lại có ý lui, nói:

- Như Ý Linh Lung bảo tháp là tiên bảo thượng cổ, uy danh bất bại từ cổ chí kim, nếu chờ hắn luyện hóa hoàn toàn, lấy ra Như Ý Linh Lung bảo tháp, ta không phải đối thủ.

Nữ tử áo đen hơi chút suy nghĩ, sau đó gật đầu, nhưng khi ánh mắt rơi xuống trên người Tiểu Bạch, rất không cam lòng.

Tàng Thiên Cơ mỉm cười, nói:

- Hai vị đạo hữu, chỉ cần ba người chúng ta liên thủ, ngay cả khi người này có Như Ý Linh Lung bảo tháp, cũng không phải đối thủ chúng ta, sát chiêu của hắn để ta chống đối, hai người các ngươi chỉ cần nắm cơ hội, đánh chết hắn là được.

- Có thật không?

Kim Sí Thiên Bằng nhướng mày, hỏi.

Nữ tử áo đen cũng quay đầu nhìn về Tàng Thiên Cơ.

Thần thái Tàng Thiên Cơ tự nhiên, nói:

- Các ngươi yên tâm, ta đứng chống phía trước, cho dù hắn có đánh ra mười tám đạo thần thông cũng không thể thương tổn được ta, các ngươi chỉ cần nắm chắc cơ hội đánh chết hắn là được.

Kim Sí Thiên Bằng gật đầu, nói:

- Ta nhất định băm thây hắn thành vạn đoạn!

Thần sắc nữ tử áo đen bình tĩnh, nói:

- Giết chết người này, nữ tử áo trắng do ta dẫn đi.

Tàng Thiên Cơ và Kim Sí Thiên Bằng đồng loạt gật đầu, bọn họ đều không bận tâm tới Tiểu Bạch, trong lòng họ muốn chính là tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp, bất quá hiện tại cả hai còn chưa nói ra, chờ giết được Cổ Thần, lúc đó tiếp tục tranh đoạt cũng không muộn.

Đối với ba người liên thủ tính kế bên ngoài quang mạc, Cổ Thần không thêm lưu ý, toàn tâm toàn ý dung nhập luyện hóa Như Ý Linh Lung bảo tháp, không cần lo lắng ba người bên ngoài kia có thể vượt qua được quang mạc.

Một ngày đêm qua đi...

Cổ Thần và Tiểu Bạch ngồi trên đỉnh tháp vẫn không chút động tĩnh, ba người Tàng Thiên Cơ, Kim Sí Thiên Bằng, nữ tử áo đen vẫn chờ bên ngoài quang mạc, chờ đợi đã lâu, trên mặt ai nấy đều hiện vẻ không nhìn được, nhưng Cổ Thần ở ngay kia, bọn họ lại không thể đi qua quang mạc, không biết làm gì hơn là tiếp tục chờ đợi.

Hai ngày qua đi....

Cổ Thần và Tiểu Bạch tựa hồ đang nhập định, ngoại trừ quần áo không gió mà bay, mái tóc phất phơ, ngoài ra không còn một tia động tĩnh nào khác.

Cổ Thần không ngừng đưa thần thức dũng mãnh tiến và trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, bắt đầu từ tầng thứ chín, sau đó chậm rãi đi xuống phía dưới, luyện hóa từng tầng một.

Tròn một ngày đêm, Cổ Thần cũng chỉ luyện hóa được ba tầng, hai ngày luyện hóa được sáu tầng.

Chớp mắt, lại qua ngày thứ ba.

Cổ Thần đang luyện hóa tầng thứ nhất tới chỗ mấu chốt, Tiểu Bạch đã mở hai mắt, đảo mắt nhìn khắp xung quanh, đột nhiên thân thể ngưng lại, mi tâm chợt lóe, một người giống y hệt Tiểu Bạch chui ra ngoài, lơ lửng trên đỉnh đầu Tiểu Bạch.

Linh hồn xuất khiếu, biểu hiện cho việc Tiểu Bạch đã đột phá bình cảnh Dẫn Hồn hậu kỳ, bước vào Bồi Nguyên sơ kỳ.

Linh hồn Tiểu Bạch quan sát bốn phía một lượt, dường như thấy được cảnh tượng vô cùng quen thuộc, không có chút kinh ngạc nào, trở lại trong mi tâm, thân hình hoạt động trở lại, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Thấy Cổ Thần còn đang trong thời khắc luyện hóa mấu chốt, Tiểu Bạch không dám quấy rầy, ánh mắt chuyển qua nhìn ba người bên ngoài quang mạc, nữ tử áo đen thấy nàng, hơi khom người, vô cùng tôn kính.

Bất quá, Tiểu Bạch đối với nữ tử áo đen này không có bao nhiêu ấn tượng, còn hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái.

Đột nhiên, một tiếng huyết sáo dài, Cổ Thần đứng lên, một cỗ khí thế đập mây, ngạo thị thiên địa lan tràn, giống như chư tử thượng cổ trở về nhân thế, đứng tại đỉnh cao nhìn xuống thế gian.

Mọi người nhìn lại, thân thể Cổ Thần tựa hồ phát ra một trận kim mang, cả người bao phủ trong vòng kim quang, tựa như một vầng thái dương lóng lánh.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

348. Chương 90: Bảo Tháp Chi Uy (hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tặc: MTR01 - kiemgioi

Khí thế vô cùng vô tận, như ánh sáng vầng thái dương, tỏa sáng bốn phương, trải dài vô tận.

Tiểu Bạch vui mừng nói:

- Cổ Thần, người đã hoàn toàn luyện hóa Như Ý Linh Lung bảo tháp rồi?

Cổ Thần gật đầu, vẻ mặt vui mừng, có Như Ý Linh Lung bảo tháp, hẳn tự có thêm cho mình rất nhiều thời gian để tìm cách chữa trị huyền âm tuyệt mạch cho sư tỷ.

Quang mang chợt lóe, Thiểm Thiên Phong Dực trong nháy mắt xuất hiện tại sau lưng Cổ Thần, Tiểu Bạch thấy vậy, cũng phóng ra Thiểm Thiên Phong Dực của mình, bàn tay Cổ Thần vừa nhấc, Như Ý Linh Lung bảo tháp cao lớn nghìn trượng bỗng dừng biến mất không thấy đâu nữa.

Mà trong tay Cổ Thần lại xuất hiện thêm một ngọn bảo tháp chín tầng, cao hơn ba tấc, chính là hình dạng Như Ý Linh Lung bảo tháp thu nhỏ.

Cổ Thần đã hoàn toàn luyện hóa bảo tháp, có thể tùy ý khổng chế lớn nhỏ.

Như Ý Linh Lung bảo tháp, còn nặng hơn nhiều lần so với Côn Ngô Ấn, chừng tới mấy chục hay trăm vạn cân, Cổ Thần đặt trên bàn tay còn cảm giác một cỗ áp lực trầm trọng, nếu không phải Cổ Thần đã luyện hóa hoàn toàn Như Ý Linh Lung bảo tháp, bằng không đã bị trọng lượng tòa bảo tháp đè xuống dưới mặt đất tới không thể xoay người.

Không nói tới những công hiệu của bảo tháp, chỉ tính riêng trọng lượng của nó, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng không dám trực tiếp đối đầu.

Cổ Thần chuyển ánh mắt, rơi xuống ba người bên ngoài quang mạc, mỉm cười, nói:

- Tiểu Bạch, tới phía sau ta, xem ta đập bay mấy con ruồi nặng kia thế nào.

- Hay a, hay a...

Tiểu Bạch cười nói:

- Người cho tên mặt trắng kia thêm vài cái bạt tai, nhổ sạch lông vũ trên người Kim Sí Thiên Bằng, biến hắn thành thiên bằng trụ lông, còn hắc quan xà ba đầu kia thì cắt bỏ toàn bộ hắc quan trên đỉnh đầu nằng...

- Được...

Cổ Thần cười ha ha, vỗ Thiểm Thiên Phong Dực, bay ra ngoài quang mạc.

Ba người bên ngoài nghe được Cổ Thần và Tiểu Bạch nói chuyện, vẻ mặt đều lộ vẻ tức giận nhìn chằm chằm Cổ Thần, thấy Cổ Thần đi ra, nhất thời chặn Cổ Thần lại ngay bên ngoài quang mạc hơn nghìn trượng.

Ba người hình thành thế vây quanh, chỉ chờ Cổ Thần đi ra liền không còn đường chạy thoát.

Cổ Thần cười khinh miệt, hẳn vừa luyện hóa Như Ý Linh Lung bảo tháp, đối với bảo tháp đã có vài phần lý giải, tuy rằng tu vi hắn còn chưa thể phát huy toàn bộ uy lực của bảo tháp, thế nhưng đối phó với mấy người này thì không thành vấn đề.

Mi tâm chợt lóe quang mang, Côn Ngô Ấn lập tức bay ra ngoài, những phù văn cổ xưa trên quang mạc liền tản ra bốn phía, để lộ ra một thông đạo.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, theo lối thông đạo xuất hiện tại bên ngoài quang mạc, Tiểu Bạch theo sát phía sau, Côn Ngô Ấn trở lại mi tâm Cổ Thần, quang mạc trở về hoàn hảo như lúc ban đầu.

Có Côn Ngô Ấn, Cổ Thần nắm chắc thế bất bại, nếu đánh không lại, liền có thể chui trở vào trong vòng quang mạc, ai cũng không làm gì được.

Cổ Thần vừa mới đi ra, Tàng Thiên Cơ liền hóa thành một đạo lưu quang vọt tới, hét lớn một tiếng:

- Ta ngăn trở công kích của hắn, hai người các ngươi xuất thủ giết hắn.

Tàng Thiên Cơ có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, vọt lên không hề úy kỵ, bằng vào tu vi Cổ Thần, không thể giết được hắn.

Kim Sí Thiên Bằng và nữ tử áo đen thấy vậy, đều hóa thành nguyên hình.

Kim Sí Thiên Bằng hóa thành một con chim không lồ tới nghìn trượng, hai cánh rung lên, nghìn nghìn vạn vạn kim linh giống như mưa tên bắn thẳng về phía Cổ Thần.

Nữ tử áo đen hóa thành hắc quan xà ba đầu lớn mấy trăm trượng, ba đầu đều há miệng phun ra hắc mang, ba đạo hắc mang chụm lại hóa thành khổ trăm trượng bắn thẳng về phía Cổ Thần.

Hai mắt Cổ Thần lạnh lùng, thấp nhỏ trong tay biến mất, rồi đột nhiên, một tòa tháp cao nghìn trượng xuất hiện trên bầu trời, hạ xuống nhanh như lưu tinh, “Oanh” một tiếng, đã đập Tàng Thiên Cơ xuống dưới mặt đất, biến mất không còn thấy đâu nữa.

Cửa tầng tháp thứ nhất mở ra, một đạo kim quang vạn trượng xuất hiện, trong kim quang có ẩn chứa pháp tắc hệ kim, nghìn vạn kim linh bị kim quang bắn trúng, tất cả đều hóa thành tro bụi, thể công của kim quang không giản, trực tiếp chiếu lên trên người Kim Sí Thiên Bằng.

Lĩnh ngộ pháp tắc, là thần thông của tu sĩ Độ Hư cảnh, Cổ Thần chỉ có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, tu vi không đủ, còn chưa thể lĩnh ngộ được pháp tắc.

Nhưng, tầng thứ nhất Như Ý Linh Lung bảo tháp là tầng kim tháp, có ẩn chứa pháp tắc hệ kim, mảnh kim quang này không phải xuất ra từ tay Cổ Thần mà là hiệu dụng công kích của tầng thứ nhất, ngay cả khi tu vi Cổ Thần chưa tới Độ Hư cảnh, kim quang phát ra từ tầng thứ nhất này vẫn ẩn chứa một tia pháp tắc hệ kim.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Trong ngũ hành, kim là chủ sát, pháp tắc hệ kim có lực công kích rất mạnh, lực phá hoại rất lớn.

Ngay cả tu sĩ hàng đầu như Nguyên Thần kỳ, Minh Khiếu kỳ, đối diện với pháp tắc hệ kim cũng không có lực chống lại.

Tu vi Cổ Thần còn thiếu, không thể phát huy toàn bộ uy lực của Như Ý Linh Lung bảo tháp, thế nhưng, chỉ cần một tia pháp tắc hệ kim này, cũng không phải Kim Sí Thiên Bằng và hắc quan xà ba đầu có thể chống lại được.

Kim Sí Thiên Bằng tuy là thần điều, vô số kim linh trên người so ra còn hơn pháp bảo thượng phẩm, nghìn vạn kim linh bắn ra, tựa như nghìn vạn pháp bảo thượng phẩm công kích, uy lực còn mạnh hơn gấp ba lần một kiện pháp bảo cực phẩm, có điều bị kim mang chiếu tới cũng hóa thành hư vô trong nháy mắt, hoàn toàn không có mấy may chút lực phản kháng.

Hắc quan xà ba đầu, tu vi tuy cao hơn Kim Sí Thiên Bằng một tầng, nhưng hắc mang do nàng phun ra cũng không mạnh hơn kim linh của Kim Sí Thiên Bằng là bao, đạo hắc mang có đường kính trăm trượng, dài gần nghìn trượng bị kim quang vạn trượng của tầng tháp thứ nhất chiếu tới, tựa như quang minh xua tan hắc ám, đồng dạng cũng hóa thành hư vô.

Kim quang lóng lánh trong nháy mắt phá tan sát chiêu của Kim Sí Thiên Bằng và hắc quan xà ba đầu, đồng thời, kim quang vạn trượng không chút suy giảm, tiếp tục chiếu lên trên thân hình hai người.

Kim quang chiếu tới, một tia pháp tắc hệ kim lập tức khởi xướng công kích có tính hủy diệt với cả hai.

Kim Sí Thiên Bằng rên lên một tiếng, hai cánh liên tục vậy động, thân thể trong nháy mắt bắn ra ngoài xa nghìn trượng, thế nhưng nghìn vạn kim linh trên bầu trời đã bị kim quang biến thành hư vô. Tới khi Kim Sí Thiên Bằng xuất hiện trở lại ngoài nghìn trượng, kim linh toàn thân đã ít đi phân nửa, gần như biến thành một đầu thiên bằng trụ lông rồi.

Lúc này, Kim Sí Thiên Bằng đã chạy ra ngoài xa, nhưng tiếng kêu rên vẫn còn thấy vọng lại, hai cánh liên tục vậy động, không ngừng bỏ chạy về phía xa, dọc theo đường đi, kim linh cũng dần rơi rụng, tới khi Kim Sí Thiên Bằng bỏ chạy được hơn vạn trượng, đã gần như trụ lông hoàn toàn.

Số kim linh này của hắn, chỉ ít cũng phải tới hơn hai mươi năm sau mới có thể mọc dài ra được, thế nên cũng không dám dừng lại mà tiếp tục vậy động đôi cánh xơ xác mà bỏ chạy về phía xa, không dám quay đầu trở lại.

Kim Sí Thiên Bằng vốn là một đại yêu vương có tu vi Độ Hư cảnh, kết quả khi vừa thoát ra khỏi phong ấn, chỉ kém chút đã bị Cổ Thần chém tan trái tim thành hai nửa, bản thân sau đó thụ trọng thương, thực lực chỉ còn lại Nguyên Thần sơ kỳ.

Lúc này, vô tận kim linh khiến hắc kiều ngạo cũng bị Cổ Thần dùng Như Ý Linh Lung bảo tháp phá đi tới bảy tám phần, chỉ còn lại được một chút lư thừa như cỏ dại, không những thực lực suy giảm, mà bộ dáng lại càng xấu xí thảm hại.

Toàn thân hắc quan xà ba đầu được bao phủ bởi một tầng lân phiến màu đen phát sáng, kích thước lân phiến to cỡ chậu nước, dày bằng một nắm tay, cứng rắn vô cùng, so với kim linh toàn thân của Kim Sí Thiên Bằng phải mạnh hơn gấp chục lần.

Lúc trước bị chữ hoàng kim đập xuống mặt đất, phá vỡ một ngọn núi cao mấy trăm trượng, hắc quan xà ba đầu chỉ bị một chút thương nhẹ mà thôi, từ đó có thể thấy được tầng lân phiến này cứng rắn tới trình độ nào.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

349. Chương 91: Đánh Đập Tầng Thiên Cơ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và dẫn tự: MTR01 - kiemgioi

Thế nhưng, đối diện với pháp tắc hệ kim mang tính hủy diệt, lân phiến màu đen của hắc quan xà ba đầu tựa hồ không có được bao nhiêu năng lực phòng ngự, kim quang chiếu tới, nhất thời liên tiếp phát ra những tiếng vỡ vụn, kim mang do tầng tháp thứ nhất phát ra, tựa hồ biến thành vô số những lưỡi dao sắc bén, chỉ trong nháy mắt đã lưu lại vô số vết thương trên người hắc quan xà ba đầu.

Máu tươi phun ra như suối khiến hắc quan xà ba đầu hoảng hốt, nàng thật không ngờ được, tiên bảo từ thời thái cổ như Như Ý Linh Lung bảo tháp lại có uy lực cường đại tới như vậy?

Mới chỉ mở cửa một tầng tháp đầu tiên, dĩ nhiên đã phóng ra lực công kích biến thái như vậy.

Trong lòng hắc quan xà ba đầu nhất thời sinh lòng hối hận, không nên nghe lời Tầng Thiên Cơ đi đối phó một gã tu sĩ nắm trong tay Như Ý Linh Lung bảo tháp, hiện tại Tầng Thiên Cơ nằm dưới bảo tháp, không rõ sống chết ra sao, Kim Sí Thiên Bằng đã vô cánh bỏ chạy ra xa vạn trượng, hắc quan xà ba đầu nhất thời xoay người, bỏ chạy về phía xa, nàng tự biết mình căn bản không phải đối thủ Cổ Thần và Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Tốc độ hắc quan xà ba đầu chậm hơn một chút so với Kim Sí Thiên Bằng, Cổ Thần vung tay lên, kim quang vạn trượng đột nhiên hóa thành ba lưỡi kim đao sắc bén, dài đến trăm trượng, chém tới hắc quan xà ba đầu.

Hắc quan xà ba đầu vừa mới chạy được bảy tám trăm trượng, kim quang chợt lóe rồi xẹt qua ba chiếc hắc quan trên đỉnh ba cái đầu, nhất thời tất cả đều bị chém rụng.

Nói thì chậm nhưng diễn biến khi đó lại rất nhanh, từ khi Cổ Thần phóng xuất ra Như Ý Linh Lung bảo tháp, đến khi kim quang phá hủy kim linh của Kim Sí Thiên Bằng, cắt bỏ hắc quan trên đỉnh đầu của hắc quan xà ba đầu, thời gian bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Hắc quan xà ba đầu liên tục uốn mình, bỏ chạy về phía xa, Cổ Thần vừa mở ra Thiểm Thiên Phong Dực định đuổi theo nhằm hạ sát thủ, nhưng lúc này Như Ý Linh Lung bảo tháp bỗng nhiên chấn động mạnh mẽ, một góc bị nâng lên, một đạo thanh mang từ đó chui ra, chính là Tầng Thiên Cơ.

Quả nhiên, bên ngoài cơ thể Tầng Thiên Cơ có một chiếc cự đỉnh cổ xưa, Như Ý Linh Lung bảo tháp nặng trăm vạn cân nện mạnh xuống, nếu như không có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, Tầng Thiên Cơ đã sớm bị đập nát thành tương rồi.

Thái Hư tiên đỉnh, chính là tiên bảo do tiên tôn thái cổ “Thái” lưu lại, Như Ý Linh Lung bảo tháp là tiên bảo do Bảo Tháp Thiên Vương lưu lại, cả hai đều là vô thượng tiên bảo, tu vi Cổ Thần và Tầng Thiên Cơ

hiện tại không chênh lệch quá xa, tự nhiên không thể dùng Như Ý Linh Lung bảo tháp phá bỏ lớp phòng ngự của Thái Hư tiên đỉnh.

Huống chi, Cổ Thần càng không muốn thấy Thái Hư tiên đỉnh bị hủy, quyền hạ Chiến Địa Quyết còn trên Thái Hư tiên đỉnh, vô luận thế nào cũng phải cướp lấy Thái Hư tiên đỉnh nguyên vẹn khỏi tay Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ vừa chui ra, liền hóa thành một đạo tanh quang, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa, Như Ý Linh Lung bảo tháp này quá lợi hại, giống như một tòa cự phong nghìn trượng, Tàng Thiên Cơ mới chỉ bị đập một cái, ngay cả có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, đầu óc cũng phải choáng váng, hai mắt đầu sao, cả người chấn động khó chịu.

Nhất thời, ánh mắt Cổ Thần liền chuyển sang trên người Tàng Thiên Cơ, tạm thời bỏ qua hắc quan xà ba đầu, cho nàng bỏ chạy.

Trong ba người này, người Cổ Thần hận nhất không ai khác ngoài Tàng Thiên Cơ, ban đầu Tàng Thiên Cơ có Thái Hư tiên đỉnh, Cổ Thần mặc dù có thể dùng tu vi áp chế, nhưng muốn đánh bại được đối phương lại vô cùng khó khăn, cái bại tai lúc trước cũng là nhờ may mắn, nhân lúc Tàng Thiên Cơ không phòng bị mới thành công, muốn tặng hấn thêm một cái bại tai nữa là chuyện càng khó khăn hơn.

Ngược lại, Tàng Thiên Cơ có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, không thể giết chết, thân thể Cổ Thần tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là xương thịt bình thường, nếu muốn liều mạng người chết ta sống, Tàng Thiên Cơ nhiều lắm cũng chỉ bị thêm mấy cái bại tai, thiệt hại cuối cùng vẫn là Cổ Thần.

Hiện tại lại khác, Cổ Thần có Như Ý Linh Lung bảo tháp, đã có thứ đủ đối phó với Thái Hư tiên đỉnh của Tàng Thiên Cơ.

Tuy rằng thái cổ thiên tôn “Thái” sáng lập ra một trong ba đại thánh địa, uy danh lừng lẫy, còn trên cả Bảo Tháp Thiên Vương, thế nhưng Thái Hư tiên đỉnh dù sao cũng chỉ được “Thái” dùng làm luyện đan và pháp bảo mà thôi, còn Như Ý Linh Lung bảo tháp lại chính là pháp bảo theo Bảo Tháp Thiên Vương chiến đấu cả đời, trấn áp qua vô số ma đầu cái thế, yêu kinh cự nghiệt...

Thái Hư tiên đỉnh luyện luyện chế từ thần thiết vô thượng, có sức phòng ngự cường đại vô cùng, nhưng sức chiến đấu hiển nhiên không thể sánh bằng Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Cổ Thần mở Thiểm Thiên Phong Dực, lập tức đuổi theo Tàng Thiên Cơ, Như Ý Linh Lung bảo tháp cao nghìn trượng trong nháy mắt thu nhỏ lại, xuất hiện trong bàn tay Cổ Thần.

Thiểm Thiên Phong Dực đang rộng thành cỡ trăm trượng, vỗ mạnh, trong sát na, Cổ Thần liền xuất hiện ở ngoài nghìn trượng, chắn ngay phía trước Tàng Thiên Cơ, tay ném đi, Như Ý Linh Lung bảo tháp lại hóa thành cao nghìn trượng trong nháy mắt, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Tàng Thiên Cơ, giáng mạnh xuống.

Thái Hư tiên đỉnh chỉ có thể bảo vệ Tàng Thiên Cơ không bị Như Ý Linh Lung bảo tháp đè chết, nhưng không cách nào ngăn cản Như Ý Linh Lung bảo tháp ép xuống.

Ầm...

Núi rung, đất động. Như Ý Linh Lung bảo tháp mạnh mẽ giáng xuống mặt đất, còn Tàng Thiên Cơ lại một lần nữa bị đè dưới đáy tháp.

Mặc dù được Thái Hư tiên đỉnh bảo hộ bên trong, nhưng lực va đập mạnh như vậy cũng khiến đầu óc Tàng Thiên Cơ phải choáng váng, vừa mở miệng hít mạnh một hơi, liền bị đất cát xung quanh chui đầy trong miệng.

Qua một lát, Tàng Thiên Cơ mới hồi phục tinh thần, phóng xuất pháp bảo, đánh về phía trước, mặt đất bị khoét ra một lỗ lớn, Tàng Thiên Cơ liền theo đó vọt ra ngoài.

Hiện tại Tàng Thiên Cơ nhìn Cổ Thần như thấy ôn thần, liếc mắt một cái cũng không dám, lập tức hóa thành thanh quang, bỏ chạy về phía xa.

Cổ Thần cười nhạt một tiếng, Thiểm Thiên Phong Dực lại vỗ mạnh, khi xuất hiện đã chắn ngay phía trước Tàng Thiên Cơ, không nói hai lời, bảo tháp nghìn trượng đã giáng xuống ngay trên đỉnh đầu đối phương.

Ầm...

Tàng Thiên Cơ lại bị đè xuống dưới đáy tháp.

...

...

Cứ liên tiếp nhiều lần như vậy, không lâu sau, Tàng Thiên Cơ đã bị Cổ Thần dùng Như Ý Linh Lung bảo tháp trấn áp tới hơn mười lần, Tàng Thiên Cơ không còn nửa điểm uy phong của một vị thái tử Đại doanh, mặt đầy bùn đất, tựa như một tên khất cái, liên tiếp hơn mười lần bị Cổ Thần dùng Như Ý Linh Lung bảo tháp trấn áp, đầu hấn quả thật đã sắp bị hôn mê bất tỉnh rồi.

Vừa mới bắt đầu, Tàng Thiên Cơ bị trấn áp xuống mặt đất, qua một lát liền đào ra một lỗ trên mặt đất rồi trốn thoát.

Qua nhiều lần bị Như Ý Linh Lung bảo tháp trấn áp, thời gian Tàng Thiên Cơ thoát khốn dần kéo dài.

Sau hơn mười lần liên tục bị trấn áp, pháp lực trong người Tàng Thiên Cơ đang nhụt nhạo vô cùng, không thể một lần oanh kích là có thể đào thông ra ngoài mà phải chia ra thành nhiều lần, tốc độ phi độ sau đó cũng giảm đi nhiều.

Tới khi bị Cổ Thần trấn áp hơn ba mươi lần, lúc Tàng Thiên Cơ trốn ra khỏi đáy tháp, đã không còn phi độ bỏ chạy được nữa mà gần như là bay ra, thở hồng hộc như chó con sắp chết.

Lần thứ bốn mươi Cổ Thần tung Như Ý Linh Lung bảo tháp trấn áp.

Ầm...

Tàng Thiên Cơ muốn tránh cũng không thể tránh, bị trấn áp dưới đáy tháp bốn mươi lần.

Có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, bị trấn áp nhiều như vậy, Tàng Thiên Cơ không chết, nhưng tinh thần lại chịu dần vật thì Thái Hư tiên đỉnh không sao ngăn được.

Mất sức chín trâu hai hổ, Tàng Thiên Cơ mới đánh ra được đường nối thông lên mặt đất, đầu vừa mới nhô lên đã bị một chân Cổ Thần đạp xuống, dẫm thẳng lên mặt Tàng Thiên Cơ.

Cửu Trảo Ma Long

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

350. Chương 92: Tiên Cảnh Nhân Gian (thượng).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần điều chỉnh lực rất tốt, không đến mức đạp bay đầu Tàng Thiên Cơ, chỉ dùng lực vừa đủ sao cho Thái Hư tiên đỉnh không tự động đi ra hộ thể, giúp hắn có thể ngóc đầu trở dậy.

Thái Hư tiên đỉnh cố nhiên không thể phá vỡ, lực phòng ngự mạnh tới mức, ngay cả Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng khó công phá.

Nhưng, hủy diệt một kiện vật phẩm sẽ khó hơn rất nhiều so với việc trấn áp nó.

Ví như, một khối đá, một người đập thế nào cũng không nát vụn, thế nhưng hắn có thể niết tảng đá trong tay, cũng có thể dẫm nó dưới chân.

Tàng Thiên Cơ có Thái Hư tiên đỉnh hộ thể, lực phòng ngự cực mạnh, so với mai rùa của Quy lão tổng quản còn mạnh hơn trăm nghìn lần, chính là một tảng đá không thể đập vụn, Cổ Thần không thể gây thương tổn nó mấy may nhưng lại có thể dẫn nó dưới chân.

Trong lòng Tàng Thiên Cơ muốn khóc, hắc đường đường là thái tử Đại doanh Đế Đình, là Đế quân tương lai, trong nghìn năm trở lại chính là người có hi vọng nhất đột phá Mệnh Tuyền, tiến vào Độ Hư cảnh, là đệ nhất thiên tài của đại lục Cổ Hoang, luôn luôn tự cao tự ngạo, ngay cả Thánh Hoàng Thánh Đình cũng không đặt vào trong mắt, tự cho một ngày nào đó có thể siêu việt Thánh Hoàng.

Nhưng bên trong Côn NgôNr có

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Cổ Thần lẳng không vừa hạ xuống, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Bạch, chỉ thấy Tiểu Bạch nhú mày, hai tay xoa xoa thái dương, vẻ mặt thống khổ.

- Tiểu Bạch, nàng thế nào?

Cổ Thần hạ xuống mặt đất, để Tiểu Bạch trong lòng, bàn tay đặt lên trán nàng.

Không nóng không lạnh, có chút ẩm áp, vô cùng bình thường.

Tiểu Bạch nhú mày, nhắm lại hai mắt, tựa hồ không hề nghe lời nói của Cổ Thần.

Cổ Thần cầm cổ tay Tiểu Bạch, dò xét vận chuyển kinh mạch của nàng, tất cả đều bình thường, thân thể của Tiểu Bạch hoàn toàn không có vấn đề.

Xem ra vấn đề ở mặt linh hồn của Tiểu Bạch.

Vô số đạo thần thức trong nháy mắt từ chính giữa mi tâm Cổ Thần dũng mãnh tràn vào trong mi tâm Tiểu Bạch, thế nhưng Tiểu Bạch tựa hồ đã tự phong bế không gian trong mi tâm, dĩ nhiên không thể tiến vào dù chỉ một chút.

Cổ Thần khê lộn bàn tay, hai viên đan dược lập tức xuất hiện, một viên là hồn nguyên đan, một viên là trấn hồn đan, đều là đan dược bát phẩm, hồn nguyên đan có thể giúp linh hồn hấp thu lớn mạnh, trấn hồn đan có thể trấn an linh hồn, giúp linh hồn không bị thương hại.

Giúp Tiểu Bạch nuốt hai viên đan dược, Cổ Thần ôm nàng vào lồng ngực, bàn tay áp vào tiểu phúc của nàng, pháp lực tuôn trào mạnh mẽ, khiến hai viên đan dược bị hòa tan cực nhanh, Tiểu Bạch cũng có thể hấp thu nhanh hơn.

Thân thể Tiểu Bạch tựa trong lòng mềm mại đến cực điểm, bất quá lúc này Cổ Thần khnog hề có tâm tư cảm giác thân thể mềm mại của Tiểu Bạch, mà chỉ cảm thấy vô cùng lo lắng.

Từ lúc mười tuổi Cổ Thần đã thân quen với Tiểu Bạch, tại Hạo Thiên Động Phủ, phệ thiên trùng, nếu như không có Tiểu Bạch, không nói tới vườn linh dược tràn đầy kia, ngay cả tính mệnh của Cổ Thần cũng thiếu chút nữa bị phệ thiên trùng thôn phệ, là do Tiểu Bạch cứu.

Tại Hỏa Diệm Sơn, Vạn Nhân Kỳ thi triển Dục Hải Ma Âm, nếu như không có Tiểu Bạch, Cổ Thần có thể nguy hiểm tính mạng.

Theo Cổ Thần tiến vào Đông Hoang, lang bạt thiên hạ, tiến vào Hư Thiên Tông, hành trình di chỉ địa cung, tiến vào bí địa Lý gia, nếu như không có Tiểu Bạch, Cổ Thần đã sớm bị Mộc Lôi Ấn của Tàng Thiên Cơ đánh thành tro tàn.

Một đường đi tới, Tiểu Bạch đã làm bạn với Cổ Thần tròn mười năm, đã từng mấy lần cứu giúp Cổ Thần trong cơn nguy nan, lúc này Tiểu Bạch gặp nạn, Cổ Thần làm sao không lo lắng?

Ăn vào hồn nguyên đan và trấn hồn đan, tình huống của Tiểu Bạch hình như có chút chuyển biến tốt đẹp, đôi lông mày hơi giãn ra, thế nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như trước.

Cổ Thần lại lấy ra một viên hồn nguyên đan và một viên trấn hồn đan giúp Tiểu Bạch nuốt vào bụng, linh hồn của Tiểu Bạch trải qua biến dị, thể chất đặc thù, so với yêu thú bình thường có thể hấp thu càng nhiều linh đan diệu dược.

Bàn tay tiếp tục đặt vào tiểu phúc của Tiểu Bạch, trợ giúp nàng hấp thu dược lực.

Sau một lúc lâu, hai viên đan dược đều đã bị Tiểu Bạch hấp thu, dung nhập vào mi tâm, bị linh hồn hút đi.

Thần thức của Cổ Thần tùy thời đều quan tâm tới trạng thái của Tiểu Bạch, lúc này đột nhiên lông mày Tiểu Bạch buông lỏng, thần thức của Cổ Thần trong nháy mắt dũng mãnh tiến vào mi tâm.

Một đạo, hai đạo, ba đạo...

Nguyên anh của Cổ Thần hóa thành nghìn đạo thần thức, toàn bộ dũng mãnh tiến vào trong mi tâm Cổ Thần, hóa thành bộ dáng của Cổ Thần, dung nhập vào thức hải của Tiểu Bạch.

Lúc này Cổ Thần đã có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, linh hồn đã thành nguyên anh, cũng giống như thân thể của hắn, thần thức vô cùng cường đại, nếu như thân thể bị hủy, chỉ cần nguyên anh có thể trốn đi, sau này có thể đoạt xá sống lại.

Thần thức là nguyên anh diễn hóa thành, phạm vi phát tán có thể đạt tới trăm dặm, ngưng tụ thành một đường, Cổ Thần dồn toàn bộ thần thức dũng mãnh dung nhập vào trong mi tâm của Tiểu Bạch, sau đó ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành nguyên anh, so với thân thể Cổ Thần giống nhau như đúc.

Cổ Thần chỉ để lại một tia thần thức trong thân thể, có thể quan sát thế giới bên ngoài, để tránh khỏi có địch tới mà không hề biết.

Không gian trong mi tâm cũng không lớn, rất nhanh Cổ Thần đã đi tới một phiến hải dương, đây chính là thức hải của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch chỉ có tu vi Bồi Nguyên sơ kỳ, so với thức hải của Cổ Thần nhỏ bé hơn rất nhiều.

Trong thức hải có một đạo quang trụ lóe sáng, linh hồn của Tiểu Bạch đang đứng trong quang trụ chói sáng, còn có một linh hồn giống Tiểu Bạch y như đúc đứng bên ngoài quang trụ chói sáng.

“Thế nào lại có hai linh hồn?”

Nhất thời Cổ Thần nhíu mày.

Cổ Thần đến, hai Tiểu Bạch đồng thời chuyển mắt nhìn, Tiểu Bạch trong quang trụ nhất thời hô lên:

- Cổ Thần, nhanh tới cứu ta... Ta thiếu chút nữa bị đoạt xá rồi!

Tiểu Bạch ngoài quang trụ đồng thời hô:

- Cổ Thần, “nó” không phải ta, thiếu chút nữa thức hải của ta bị chiếm rồi, nếu như không phải có trấn hồn đan, “nó” đã đoạt xá ta, mau mau giúp ta giết nàng...

Nói xong, Tiểu Bạch bên ngoài quang trụ chạy về phía Cổ Thần, Cổ Thần đánh nhẹ một chuông, đẩy Tiểu Bạch bên ngoài quang trụ bật lui lại hơn mười trượng, cẩn thận quan sát.

- Người đừng nghe nàng, ta mới là Tiểu Bạch, “nó” muốn đoạt xá ta, trấn hồn đan đang bảo hộ ta...

Tiểu Bạch trong quang trụ hô lên.

- Cổ Thần, người còn nhớ rõ sao? Lần đầu tiên chúng ta quen biết, người truy đuổi ta, để ta chạy vào Âm Dương Mê Thiên đại trận, là người cứu ta ngoài, trong Hạo Thiên Động Phủ là ta thay người phá phệ thiên trùng...

Tiểu Bạch ngoài quang trụ cũng nói.

- Cổ Thần, người còn nhớ rõ sao? Tại khách điểm thành Thái Dương, người muốn ta học người ăn uống, kết quả dẫn tới đám người Vạn gia, chúng ta và đám người Vạn gia cùng đi tới Hỏa Diệm Sơn, tiến vào Dung Viêm Động lập sát chích hổ, sau đó người lại bị Vạn Nhân Kỳ dùng Dục Hải Ma Âm mê hoặc, là ta phá Dục Hải Ma Âm của Vạn Nhân Kỳ.

Tiểu Bạch trong quang trụ hô.

- Cổ Thần, lấy được dẫn hồn hoa, huyết hồng, tìm chích hổ, người đi Hạo Thiên Động Phủ phá Tu Di Kim Cương đại trận, là ta hay người chống đối lại công kích của phệ thiên trùng...

- Cổ Thần, thời điểm bị Tàng Truy Dương truy sát, phía trước có chặn đường, là ta dùng phân thân thuật giúp người giết chết tên tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng tám trong nháy mắt, sau đó trốn vào Đông Hoang....

- Cổ Thần, bên ngoài Mặc Thạch Trấn là ta dùng mê hồn thuật để tu sĩ Thân gia thay người rải rác tin đồn Lý Cương xuất hiện tại thành Quỳnh Châu.

- Cổ Thần...

...

- Cổ Thần, trong di chỉ địa cung dưới mặt đất, ta nuốt yêu đan kim sư thú, lần đầu tiên biến hóa thành người.

- Cổ Thần, trong di chỉ địa cung dưới lòng đất, chúng ta đụng phải người tóc bạc kia, người đã học được Nghịch Mệnh Hóa Long quyết...

...

- Cổ Thần, tại bí địa Lý gia, là ta dùng phân thân thuật thay người ngăn cản Mộc Lôi Ẩn của Tàng Thiên Cơ.

- Cổ Thần, trong động phủ Thương Lang, người lấy được một khối thủy tinh màu tím, người nói sau này tìm được một khối thủy tinh màu tím khác sẽ tặng cho ta...

...

...

Hai Tiểu Bạch giống nhau như đúc, người một câu, ta một câu, từ lúc Cổ Thần quen biết với Tiểu Bạch, giảng giải lại rất nhiều chuyện cho tới khi tiến vào khu vực biển mây Côn Ngô Cảnh mới thôi...

- Cổ Thần, người đừng nghe “nó”, ta mới là Tiểu Bạch thực!

- Cổ Thần, người đã nói vĩnh viễn không để người khác khi dễ ta, mau mau giết chết người này, ta mới là Tiểu Bạch thực sự...

Cổ Thần nhíu mày, hai Tiểu Bạch trong và ngoài quang trụ bất luận là y phục, tướng mạo hay là màu da, thần tình, chiều cao, hoàn toàn giống nhau như đúc, không có nửa phần khác biệt.

Cổ Thần biết, hai Tiểu Bạch này một người là Tiểu Bạch kiếp này, còn có một khẳng định là linh hồn của Tiểu Bạch kiếp trước, đến tột cùng là người nào là kiếp này, người nào là kiếp trước, không thể phân ra.

Thấy hai Tiểu Bạch, Cổ Thần càng thêm vững tin phán đoán của chính mình, linh hồn của Tiểu Bạch kiếp trước bất diệt, muốn đoạt xá sống lại, về phần vì sao chờ đợi lâu như vậy, cùng với việc hấn cắt đi huyết quan của Tiểu Bạch khẳng định rất có liên quan.

Chân TiênTác giả: EK

Quyển 3: Côn Ngô Bí Cảnh

354. Chương 95: Bi Kịch Nhân Sinh Của Thiên Hồ Vương (thượng).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: vipvandan

Gửi truyện và đả tự: MTR01 - kiemgioi

Làm Cổ Thần kỳ quái chính là, nếu như muốn Đoạt Xá, linh hồn Đoạt Xá kỳ đã chuyển hóa thành nguyên anh, hẳn là đã hoàn toàn thực hóa, sinh động so với thân thể không khác biệt nhiều.

Thế nhưng, hai Tiểu Bạch này tuy rằng đã có cảm giác thực chất hóa, thế nhưng chỉ cần nhìn qua liền biết rõ là linh hồn, không phải nguyên anh, không có cảm giác sinh động.

- Các người có một là linh hồn kiếp trước, có một là linh hồn kiếp này, linh hồn kiếp trước vẫn luôn trốn trong thân thể, về tất cả mọi chuyện xảy ra giữa chúng ta nhất định biết rất rõ ràng, thực sự khó mà phân biệt...

Cổ Thần nhìn hai Tiểu Bạch, chậm rãi nói.

Cổ Thần đã có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, nguyên anh cường đại, có thể đơn giản tiêu hai cả hai linh hồn Tiểu Bạch, chỉ cần phân ra người nào là linh hồn kiếp trước, người nào là linh hồn kiếp này thì rất dễ làm.

Bất quá, linh hồn kiếp trước một mực trốn trong cơ thể Tiểu Bạch, Tiểu Bạch biết, linh hồn kiếp trước đều biết, rất khó phân biệt.

- Ta là linh hồn chân chính, nàng là linh hồn kiếp trước, nàng muốn đoạt xá...

Hai Tiểu Bạch lập tức tranh chấp, thực giả khó phân.

Cổ Thần xua xua tay, ngừng hai người tranh chấp, nói:

- Ta hỏi các ngươi mấy vấn đề, ai có thể trả lời được, ta tự nhiên biết ai là Tiểu Bạch chân chính.

Hai Tiểu Bạch nhất tề gật đầu, trong mắt tựa hồ đều lộ ra biểu tình khát vọng, tựa hồ muốn nhanh chóng phân biệt thực giả.

Cổ Thần hỏi:

- Ta và sư tỷ gặp nhau lần đầu tiên ở đâu? Nàng đang làm gì?

- Chân núi Bách Thảo Phong, Tử Uyên tỷ tỷ đang xem bệnh cho mọi người!

Hai Tiểu Bạch đồng thời đáp.

Cổ Thần lại hỏi:

- Tàng Truy Dương chết như thế nào?

- Bị hỏa diễm Chí Tôn Thánh Diễm Lệnh đốt thành tro tàn!

Hai Tiểu Bạch cũng đồng thời đáp.

Cổ Thần không chút dừng lại, lập tức hỏi:

- Ta cắt huyết quang của ngươi luyện thành đan dược gì?

- Tẩy trần đan...

Hai Tiểu Bạch lại trầm miệng một lời nói, trên mặt không có nửa điểm dị thường.

Không để có nửa điểm kẽ hở thời gian, Cổ Thần lại hỏi tiếp:

- Sau khi chạy trốn khỏi Tàng Thiên Cơ, ta trải qua bao nhiêu ngày mới khôi phục thương thế?

- 7....

Một thanh âm vang lên, sau đó đột nhiên ngừng lại.

Nguyên anh của Cổ Thần chợt lóe, liền chạy tới bên cạnh Tiểu Bạch ngoài quang trụ, kéo nàng sang một bên, hai mắt chợt bắn tinh quang, chăm chú nhìn vào Tiểu Bạch trong quang trụ, quát lên:

- Người đến tốt cùng là ai?

Đạo thanh âm kia xuất phát từ miệng Tiểu Bạch trong quang trụ, lúc đó Tiểu Bạch đã bị trongjít hương, hôn mê bất tỉnh, làm cách nào có thể biết được Cổ Thần trải qua bao nhiêu ngày mới khôi phục thương thế?

Tuy nói sau này Cổ Thần đã từng nói với Tiểu Bạch những chuyện xảy ra lúc nàng hôn mê, nhưng hiển nhiên không nói quá mức cận kề vài chuyện lật vật như mấy ngày mới khôi phục thương thế.

Người này đã sớm ở trong thức hải của Tiểu Bạch, chỉ kém một bước là có thể đoạt xá thành công, nếu không phải bị lực lượng của trấn hồn đan phát huy tác dụng, Tiểu Bạch đã sớm bị nàng đoạt xá rồi.

Đã bị bại lộ, Tiểu Bạch giả nhất thời lộ rõ hung quang trong mắt, oán khí dần dần bộc phát, nói:

- Ta là ai? Tên tiểu tử thoắt người dám cắt huyết quan của ta, khiến nguyên anh của ta bị tiêu diệt tới chín thành chín, chỉ còn sót lại một tia du hồn, thiếu chút nữa bị diệt hoàn toàn, nếu không phải tiến vào địa phương ta ở trước kia trong Côn Ngô Bí Cảnh, ta nhất định không thể tỉnh lại, làm sao như hiện tại, ta mới bắt đầu đoạt xá từ đầu, tên vương bán dẫn nhà ngươi!

- Huyết quan kia là của ta, không phải của người, người dựa vào cái gì để đoạt xá ta? Người mới là tên vương bát đản giết người, may mà Cổ Thần giúp ta cắt đi huyết quan từ sớm, nói cách khác ta đã sớm bị vương bát đả người hại chết!

Tiểu Bạch nổi giận đùng đùng, bất quá trong lòng còn sợ hãi, chăm chú kéo kéo cánh tay Cổ Thần.

- Không có ta? Bằng vào một đầu huyết quan hồ bình thường người có thể có huyết mạch mê thiên thánh hồ? Có thể mọc ra bộ lông thuần màu trắng? Có thể có tướng mạo mỹ lệ như vậy? Tất cả đều là vì ta mà sinh ra, đáng lý nên thuộc về ta mới đúng...

Thanh âm Tiểu Bạch giả thê lương, lớn tiếng hét giận dữ.

Hai mắt Cổ Thần như đao, chăm chú nhìn vào Tiểu Bạch trong quang trụ, nói:

- Người đến tốt cùng là người phương nào?

- Ta là người phương nào? Ta là Thiên Hồ Vương, tiểu tử thối, người tổn thương nguyên thần của ta, ta không để yên cho người,

Hai mắt Thiên Hồ Vương hung ác, lạnh lùng nói.

- Thiên Hồ Vương?

Cổ Thần thì thầm, danh hào như vậy rất không đơn giản, theo từng tộc đang xưng hô đại vương có ý nghĩa khác nhau, nhưng thông thường có danh hiệu xưng hô như vậy đều là yêu kinh cự nghiệt cấp bậc yêu vương, trong yêu tộc là tồn tại cấp bậc cao nhất.

Sợ rằng chỉ ít cũng là tồn tại cấp bậc Độ Hư bí cảnh, trách không được hắc quan xà ba đầu kia nhận ra thân phận mê thiên hồ của Tiểu Bạch, với tu vi Nguyên Thần kỳ dĩ nhiên có vẻ tôn kính đối với Tiểu Bạch.

Cổ Thần cẩn thận nhìn Thiên Hồ vương, nếu như thực sự có tu vi Độ Hư cảnh, nguyên anh từ lâu đã tu thành nguyên thần, đồng thời nguyên thần có uy lực thông thiên triệt địa, sao có thể bị trấn hồn đan trấn áp?

Nguyên thần tiên sĩ Độ Hư cảnh, diệt sát nguyên anh tu vi Đoạt Xá hậu kỳ của Cổ Thần chỉ là chuyện giơ tay nhắc chân, nhưng Thiên Hồ Vương bị trấn hồn đan trấn áp, thoát nhìn so với linh hồn của Tiểu Bạch chỉ mạnh hơn một chút, ngay cả nguyên anh cũng không phải.

Cổ Thần suy đoán không sai, hắn đã cắt đi huyết quan của Tiểu Bạch, chính là chỗ ẩn thân của nguyên thần Thiên Hồ Vương.

Nhìn năm trước, trong cuộc đại chiến tam tộc, bản thân Thiên Hồ Vương bị trọng thương, không chỉ thân thể bị hủy, ngay cả nguyên thần cũng bị thương nặng, ngay cả Đoạt Xá cũng không thể.

Nguyên thần bị trọng thương, nếu như không có thân thể bảo hộ, đừng nói khôi phục thương thể, cho dù là nguyên thần cũng có thể bị vãn lạc bất cứ lúc nào.

Đoạt Xá không được thì không có thân thể, mà không có thân thể thì sẽ vãn lạc, đây hầu như là một tử cục.

Thế nhưng hồ tộc lại là một tộc đàn đặc biệt, huyết quan hồ trời sinh có huyết quan trên đầu, huyết quan có khả năng dự cảm nguyên anh, nguyên thần của tu sĩ.

Chỉ cần tìm được một đầu huyết quan hồ, không cần đoạt xá, chỉ cần trốn tránh trong huyết quan đủ lâu, tự nhiên sẽ chậm rãi khôi phục.

Vì vậy, lúc nguyên thần của Thiên Hồ Vương bị thương nặng trong cuộc đại chiến ba tộc, lập tức phá không chạy đi tìm kiếm huyết quan hồ, mặc dù huyết quang hồ không hiếm thấy bằng mê thiên thánh hồ, nhưng cũng là tộc đàn cực kỳ ít ỏi.

Thiên Hồ Vương tiêu tốn rất nhiều thời gian, ngay tại thời điểm nguyên thần gần như sắp bị vãn lạc, rốt cuộc tại giải đất sát biên giới Đông Hoang tìm được một đầu huyết quan hồ, ẩn nấp trong huyết quan, tu dưỡng khôi phục.

Thiên Hồ Vương thực sự thụ thương quá nặng, nguyên thần lại du dương bên ngoài mấy năm, đã tới trình độ dầu hết đèn tắt, chỉ dựa vào một hơi thở chống cự, tiến vào trong huyết quan của huyết quan hồ liền ngất đi.

Một lần hôn mê này là gần nghìn năm...

Thời gian nghìn năm trôi qua, Thiên Hồ Vương theo truyền lưu huyết mạch của huyết quan hồ, trốn một đời lại một đời trong huyết quan trên đỉnh đầu huyết quan hồ, trong lúc vô tình dần dần cải tạo một mạch huyết quan hồ, rất nhiều đời huyết quan hồ sau này lấy dính chút huyết mạch mê thiên thánh hồ.

Trải qua nghìn năm, một mạch huyết quan hồ rốt cuộc đã sinh ra một đầu huyết quan hồ có bộ lông thuần màu trắng, nguyên thần của Thiên Hồ Vương cũng theo huyết mạch truyền lưu, tiến vào trong cơ thể của đầu huyết quan hồ thuần màu trắng này, rốt cuộc đã có thể tỉnh lại, phát hiện đã trải qua nghìn năm, chịu nguyên thần của Thiên Hồ Vương ảnh hưởng, huyết quan hồ thuần màu trắng này tuy rằng vẫn duy trì huyết quan của huyết quan hồ, thể nhưng huyết mạch đã hoàn toàn biến thành huyết mạch mê thiên thánh hồ.

Trải qua nghìn năm biến hóa lại có thể dựng dựng ra một đầu mê thiên thánh hồ hoàn toàn mới.

Thiên Hồ Vương sau khi tỉnh lại phát hiện, nàng chỉ là thức tỉnh, tuy rằng một nghìn năm qua nàng luôn luôn trong hôn mê, thiên thể tuy có chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng chưa có cải thiện quá lớn

Nàng không có nguyên thần cường đại ban đầu, lại bởi vì thương thế quá nặng, không thể phát huy được lực lượng.

355. Chương 96: Nam Thiên Tiên Môn (thượng + Hạ).

Tùng đột tức sát chi ý từ phía trước không ngừng lan truyền ập tới!

Vừa rồi Cổ Thần một lòng chú ý lên người Tiểu Bạch, không có bao nhiêu cảm giác, lúc này Tiểu Bạch đã không có việc gì, cổ tức sát chi ý này lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

Nhìn về phía trước, không có thứ gì khác, chỉ là một tấm bia đá thật lớn có khắc ba chữ “Côn Ngô Cảnh”.

Chuẩn xác mà nói, cổ tức sát chi ý này chính là xuất phát từ ba chữ Côn Ngô Cảnh này, ba chữ lớn Côn Ngô Cảnh tựa hồ ẩn chứa đạo ý vô cùng, diễn hóa pháp tắc vô tận, giống như một tuyệt thế cường giả tu vi thâm sâu không thể tưởng tượng, lại giống như một phương thiên địa hoàn chỉnh.

Đạo ý vô cùng và pháp tắc vô tận từ ba chữ lớn phát ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, toàn bộ địa hình biến mây kỳ quái, đại địa trôi nổi trên đỉnh mây mù chính là do đạo ý và pháp tắc của ba chữ lớn Côn Ngô Cảnh tạo thành.

Cổ Thần âm thầm sợ hãi than, tiên sĩ Độ Hư cảnh vừa mới bước vào cánh cửa lĩnh ngộ pháp tắc, mà người mở ra Côn Ngô Bí Cảnh lại có thể thay đổi pháp tắc, tự nghĩ ra pháp tắc. Tu vi như vậy quả thực khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù là kiếp trước Cổ Thần đã sống qua 500 năm cũng phải khiếp sợ than thở, Độ Hư cảnh đối với Cổ Thần kiếp trước đã là tồn tại trong truyền thuyết, mà người mở ra Côn Ngô Bí Cảnh hoàn toàn đạt tới cấp bậc tu vi vượt qua nhận thức của Cổ Thần, quả thực nghe cũng chưa từng nghe nói.

- Thời kỳ thượng cổ, thái cổ, tu chân giới Cổ Hoang đến tận cùng là phồn thịnh tới loại tình trạng như thế nào? Kiếp này ta nhất định phải bước chân vào đỉnh cao tu chân, nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết thượng cổ, thái cổ đến tận cùng đã đi lên con đường tu chân ra sao?

Trong lòng Cổ Thần hạ quyết tâm.

Nhìn ba chữ lớn khắc trên tấm bia đá, ánh mắt Cổ Thần tựa hồ như nhìn xuyên qua thời không, về tới một mảnh tinh không xa xưa, một thân ảnh mỏng lung nhẹ nhàng chém về phía trước, hư không nứt ra, liền

sản sinh một thế giới hoàn toàn mới, cự thạch vạn trượng bị hấn nhẹ nhàng nhấc lên, lấy tay tay đao, chém xuống tức thì bốn phía tan hết, hóa thành một khối bia đá.

Sau đó thân ảnh mông lung kia dừng chỉ như kiếp, huy vũ trên mặt tấm bia đá, ba chữ lớn Con Ngô Cảnh lập tức xuất hiện, đạo ý vô cùng, pháp tắc vô tận đột nhiên từ trong ba chữ lớn này cuồn cuộn bạo khuếch tán, dưới lực lượng pháp tắc cường đại, cả ngọn núi phiêu diêu trên đỉnh mây mù...

Phụt...

Cổ Thần phun ra một ngụm máu tươi, lui về phía sau hơn mười bước mới hồi phục lại tinh thần, phía trước vẫn là một tấm bia đá bình thường, nào có tinh không cổ lão gì đó?

Nhất thời ánh mắt di chuyển, Cổ Thần không dám tiếp tục nhìn, trên khối bia đá này ẩn chứa lực lượng cực lớn thâm sâu khó lường, hiện tại tu vi của Cổ Thần chưa tới, không thể lĩnh ngộ được lực lượng pháp tắc, ngược lại còn bị thương tổn tinh thần.

Về phần Tiểu Bạch mới chỉ có tu vi Thần Hải cảnh, nhìn khối bia đá này hoàn toàn không thấy điều gì khác lạ, chỉ biết là một khối bia đá cực kỳ to lớn, không hề có cảm giác đại đạo pháp tắc gì đặc biệt.

- Cổ Thần, ngươi làm sao vậy?

Tiểu Bạch thấy Cổ Thần phun ra một ngụm máu tươi, đỡ lấy thân thể Cổ Thần, quan tâm hỏi thăm.

- Không có chuyện gì!

Cổ Thần lắc đầu, nói:

- Nơi này không thích hợp ở đâu, chúng ta rời khỏi nơi này thôi!

Thăng cho tới khi bay lên trời cao, cách khối bia đá khoảng chừng hơn vạn trượng, tốc độ của hai người mới hơi chút thả chậm hơn, Tiểu Bạch lại hỏi:

- Nơi này rốt cuộc là như thế nào? Sao ta không có cảm giác gì khác?

Cổ Thần quay đầu liếc mắt nhìn khối bia đá, nói:

- Theo ta thấy, nơi này hẳn là đầu nguồn lực lượng của toàn bộ Côn Ngô Bí Cảnh, rốt cuộc là lực lượng cường đại tới mức nào, thực sự vượt qua sự tưởng tượng của con người!

- Có bao nhiêu lợi hại?

Tiểu Bạch nháy con mắt hỏi.

- Nếu như kiếp này ta có thể đặt chân vào Độ Hư cảnh, nhất định sẽ trở lại Côn Ngô Bí Cảnh nhìn một lần nữa!

Cổ Thần kiên định nói.

- Tựa như luyện hóa Trấn Minh Ngọc Bì, nếu như cũng luyện hóa được khối bia đá Côn Ngô Cảnh kia, nghe người nói lợi hại như vậy, uy lực khẳng định còn cao hơn Trấn Minh Ngọc Bì.

Tiểu Bạch hưng phấn nói.

Cổ Thần khẽ gõ một ngón tay vào trán Tiểu Bạch, cười nói:

- Tới Độ Hư cảnh, có thể lĩnh ngộ được một ít lực lượng pháp tắc đã là rất không tồi rồi, muốn luyện hóa khối bia đá kia? Trừ phi có thực lực hủy diệt toàn bộ Côn Ngô Bí Cảnh thì may ra mới có thể!

...

Hai người một mặt nói chuyện phiếm, một mặt phi độn về phía trước, bay được gần một canh giờ, cách khối bia đá trung tâm biển mây ước chừng hơn bốn vạn dặm, hai người hạ xuống một khối đại địa trôi nổi trên không trung.

Từ lúc hai người bắt đầu tiến vào trong Côn Ngô Bí Cảnh vẫn chưa từng nghỉ ngơi qua, lại từng phải đại chiến mấy lần, biển mây này thực sự quá mức rộng lớn, hai người tạm thời đã tọa nghỉ ngơi một thời gian.

Hai người ngồi đối mặt với nhau, Tiểu Bạch nói:

- Trước kia vẫn nghe người nói thế giới này rất rộng lớn, nhưng không thể hiểu được rốt cuộc lớn cỡ nào, lúc này cùng người tiến vào yêu vực Đông Hoang, lại vào Côn Ngô Bí Cảnh, cuối cùng đã có chút thể hội, thực sự rộng lớn tới không thể tưởng tượng.

Cổ Thần kiếp trước cơ bản đều sinh hoạt trong trung hồ, Đông Hoang bắt quá chỉ xâm nhập ước chừng hơn mười vạn dặm mà thôi, ngũ hoang tứ hải chỉ dừng lại ở mức từng nghe nói qua, lúc này tiến vào sâu trong yêu vực Đông Hoang, cách Trung thổ ước chừng một nghìn vạn dặm, thực sự khiến hân chấn động thật sâu.

Huống chi phía đông yêu vực còn có một phiên đại dương mênh mông vô hạn, thực sự khiến người khác không thể tưởng tượng nổi, thế giới này đến tột cùng là có điểm cùng hay không?

Cổ Thần nói:

- Đây mới chỉ là yêu vực Đông Hoang, còn có băng nguyên Bắc Hoang, vu cương Nam Hoang, sa mạc Tây Hoang, đều rộng lớn vô biên vô hạn, chờ khi giải quyết được huyền âm tuyệt mạch của sư tỷ, chém giết Tăng Thiên Cơ, ta nhất định phải vượt qua toàn bộ ngũ hoang tứ hải, sống trên thế giới này lại không biết thế giới rốt cuộc rộng lớn như thế nào cũng có thể coi như một điều bi ai...

Tiểu Bạch bước tới bên cạnh Cổ Thần, ôm cánh tay Cổ Thần, nói:

- Nhất định phải mang Tiểu Bạch cùng đi a, ta cũng muốn nhìn một chút, thế giới này rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu!

Tiểu Bạch nghiêng đầu, đây là một khuôn mặt trong suốt trong sáng, hoàn mỹ không khuyết điểm, má hồng cổ trắng, Cổ Thần nghiêng đầu nhìn, phải thừa nhận, đây là một khuôn mặt hoàn mỹ nhất cuộc đời này hân từng chứng kiến qua, không có nửa điểm thiếu hụt, xinh đẹp tuyệt luân.

Tuy rằng mới chỉ mười bốn tuổi, thế nhưng thân thể đã có chỗ lồi chỗ lõm, phối hợp với khuôn mặt hoàn mỹ không chút khuyết điểm, là một mỹ nhân tuyệt thế hàng thật giá thật!

Thực sự khó có thể tưởng tượng, chờ tới khi Tiểu Bạch hoàn toàn thành thực, đến tột cùng sẽ xinh đẹp như thế nào.

Cổ Thần và nàng ngày đêm đối mặt nhau, từ thời khắc Tiểu Bạch chủ động thân thiết hân, trong lòng hân đã nổi lên một tia rung động tinh tế.

Nhéo nhéo cái mũi đáng yêu của Tiểu Bạch, Cổ Thần cười nói:

- Yên tâm, nhất định sẽ mang nàng theo!

- Uhm!

Tiểu Bạch tựa đầu bờ vai Cổ Thần, hài lòng nói:

- Chúng ta cùng nhau đi ngũ hoang tứ hải, vĩnh viễn không xa nhau!

...

Đã tọa nghỉ ngơi hơn mười canh giờ, hai người một lần nữa khởi hành, bay về hướng đông, nơi này đã cách giải đất sát biên giới không xa, chỉ trên dưới hơn mười vạn dặm, hai người phi độn tới tốc độ cực nhanh, sau hai canh giờ rốt cuộc đã nhìn thấy phía trước có một đạo quang mang phóng lên cao, chiếu rọi đầu cùng bầu trời.

- Oa... Cách hơn một vạn dặm đã nhìn thấy quang trụ rồi, so với quang trụ Như Ý Linh Lung bảo tháp phát ra càng thêm chói mắt hơn nhiều... Khẳng định là một kiện tiên bảo vô thượng!

Tiểu Bạch hưng phấn hô lên.

Nhìn trên Côn Ngô Ấn, so sánh khoảng cách quang trụ và địa đồ tổng thể, ước chừng khoảng cách hai vạn dặm, xa như vậy đã nhìn thấy được quang trụ, giống như một ngọn đèn sáng chói trong biển mây, chỉ dẫn phương hướng cho người đi đường.

Trong lòng Cổ Thần cũng hơi kinh hãi, Như Ý Linh Lung bảo tháp đã là tiên bảo vô thượng rồi, phiên quang mang phát ra nơi này dĩ nhiên so với Như Ý Linh Lung bảo tháp còn sáng chói hơn gấp mấy lần.

Thiểm Thiên Phong Động phách động cực nhanh, lúc hai người nhìn thấy quang trụ lóng lánh kia, tốc độ phi độ nhanh hơn nhiều.

Càng tiến về phía trước, hai người càng thêm kinh ngạc, một đạo quang trụ kia thực sự quá mức chói mắt, quá mức to lớn, trực tiếp phá tan trời cao...

Trên dưới hai vạn dặm, hai người phi độ không tới nửa canh giờ, đợi khi nhìn thấy bộ dáng cụ thể của điểm quang trụ, trong mắt hai người đều hiện lên vẻ kinh dị.

Đây là một cánh cửa tỏa sáng thật lớn.

Rộng chừng ba nghìn trượng, cao tới hơn một vạn trượng.

Quang môn (cánh cửa ánh sáng) rộng lớn như vậy thực sự có điểm không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng lại vô cùng thực sự xuất hiện trước mặt hai người.

Cao vạn trượng a! Hai người tới gần quang môn nghìn trượng, cái đầu phải ngẩng lên 90 độ mới có thể nhìn thấy đỉnh chớp quang môn.

Hai người có một loại ảo giác, đây không phải là cánh cửa, mà là một mảnh hải dương mênh mông vô bờ vô bến.

Một đạo quang mang to lớn tới như vậy, di động trên đỉnh biển mây, phía trước không hề có nửa phần mặt đất.

Tiểu Bạch chăm chú kéo cánh tay Cổ Thần, run lên nhẹ nhẹ, một tòa quang mang thật lớn như vậy, một trăm Như Ý Linh Lung bảo tháp ném nào cũng không thể tràn đầy, so với nhìn tấm bia đá to lớn khắc ba chữ Côn Ngô Cảnh tại trung tâm biển mây còn khiến người khác chấn động hơn gấp trăm lần!

Hai người bay ngược lại hơn vạn trượng mới có thể hoàn toàn thu hết toàn quang mang to lớn vào trong mắt.

- Nam Thiên Tiên Môn...

Tiểu Bạch chậm rãi thì thầm.

Cổ Thần theo ánh mắt Tiểu Bạch nhìn lại, quả nhiên trên đỉnh chớp quang mang vạn trượng có bốn chữ lớn nghìn trượng: Nam Thiên Tiên Môn.

- Nam Thiên Tiên Môn? Đây chính là cửa vào Thiên đình yêu tộc trong truyền thuyết? Chẳng lẽ, Thiên đình dĩ nhiên nằm trong Côn Ngô Bí Cảnh?

Cổ Thần vô cùng kinh ngạc, lập tức bừng tỉnh hiểu ra, nói:

- Bảo Tháp Thiên Vương nguyên là người Thiên đình, trách không được lại để Như Ý Linh Lung bảo tháp trong Côn Ngô Bí Cảnh! Nguyên lai Thiên đình thực sự nằm trong Côn Ngô Bí Cảnh!

- Thiên đình? Không phải từ sau thời kỳ thượng cổ Thiên đình đã biến mất rồi sao?

Tiểu Bạch kinh ngạc hỏi.

Cổ Thần thoáng suy tư, nói:

- Biến mất không phải là hủy diệt, chỉ là đại bộ phận mọi người không biết ở nơi nào mà thôi, xem ra trong yêu tộc vẫn có người biết được vị trí Thiên đình... Đồng thời còn sinh hoạt trong Thiên đình!

- A...

Tiểu Bạch đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, nói:

- Hắc quan xà ba đầu không phải nói đây là gia hương của ta, lẽ nào, các nàng đều ở trong Thiên đình?

Nếu như trong Thiên đình có yêu tộc sinh tồn, không khó tưởng tượng, nhất định là tồn tại cao cấp nhất toàn bộ yêu tộc ở đây, nếu như nữ tử mặc hắc sam kia nhận thức Thiên Hồ Vương, nói không chừng trong Thiên đình còn có tồn tại yêu vương khác!

Nghĩ như vậy, sau lưng Cổ Thần nhất thời toát mồ hôi lạnh, trong lòng đại chấn, nói:

- Không tốt, chúng ta đi mau...

Tiếng nói vừa dứt, Cổ Thần và Tiểu Bạch nhất thời mở rộng Thiểm Thiên Phong Dực lên trăm trượng, chợt lóe về phía sau hơn nghìn trượng, hóa thành hai đạo thiểm điện, cuồn cuộn lao đi. Nếu như chỗ này thực sự là cửa vào Thiên đình, hẳn là một tu sĩ nhân tộc, quả thực là dè vào bầy hổ.

- Ha ha ha ha....

Một tiếng cười to từ trong Nam Thiên Tiên Môn truyền ra, một thanh âm nữ tử vang lên bên tai hai người:

- Nếu đã tới, hà tất cả vội vã đi nhanh như vậy?

Vừa nói, một cánh tay từ trong Nam Thiên Tiên Môn bay ra ngoài, bàn tay biến lớn nghìn trượng, trong sát na đã vươn qua vạn trượng, chộp về phía hai người!

Cánh tay này có tốc độ nhanh tới cực điểm, tựa hồ không phải là vượt qua khoảng cách vạn trượng, mà là xuyên toa qua hư không, trực tiếp xuất hiện ngay phía sau Cổ Thần và Tiểu Bạch.

Bàn tay nghìn trượng, che trời che đất, Cổ Thần và Tiểu Bạch so với bàn tay nghìn trượng quả thực nhỏ bé giống như con kiến.

Trực tiếp xuyên qua hư không, tốc độ như vậy cho dù Thiểm Thiên Phong Dực có nhanh hơn nữa cũng không có tác dụng, thấy bàn tay nghìn trượng kia bắt tới, Như Ý Linh Lung bảo tháp nhất thời xuất hiện trong tay Cổ Thần, ném mạnh ra phía sau.

Như Ý Linh Lung bảo tháp trong nháy mắt hóa thành nghìn trượng, tầng bảo tháp thứ nhất mở ra, chiếu rọi quang mang vạn trượng.

Kim quang vạn trượng ẩn chứa một tia pháp tắc hệ kim, trong nháy mắt chiếu rọi vào cự chưởng nghìn trượng, thế nhưng cự chưởng nghìn trượng kia căn bản không hề bị kim quang ảnh hưởng, rất nhanh đã bắt tới.

Cổ Thần không chế Như Ý Linh Lung bảo tháp quay về phía cự chưởng, mạnh mẽ va chạm.

Cự chưởng nghìn trượng và Như Ý Linh Lung bảo tháp nghìn trượng va chạm cùng một chỗ, oanh một tiếng bạo tạc, vô số cơn gió thổi tung bốn phía, khiến không gian xung quanh vạn vẹo sụp đổ.

Cự chưởng nghìn trượng kia quả thực kinh khủng dị thường, Như Ý Linh Lung bảo tháp chấn động mãnh liệt, cương khí pháp lực do Cổ Thần khống chế thiếu chút nữa tán loạn tan tác. Như Ý Linh Lung bảo tháp trong nháy mắt nhỏ đi, bay ngược vào bàn tay Cổ Thần.

Cự chưởng nghìn trượng cũng bị Như Ý Linh Lung bảo tháp chấn động, nhất thời thu lại phía sau, ẩn vào trong Nam Thiên Tiên Môn.

Cánh tay này trong nháy mắt đã xuyên qua hư không vạn trượng, hiển nhiên chủ nhân cánh tay đã bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc không gian, có thể xuyên qua hư không, chỉ ít cũng là một nhân vật cấp độ yêu vương.

Tuy rằng Như Ý Linh Lung bảo tháp bức lui bàn tay, nhưng đôi lông mày của Cổ Thần càng thêm nhăn lại, yêu tu cấp bậc yêu vương, đây chính là tồn tại cao cấp nhất toàn bộ yêu tộc, có thể so sánh với Thánh hoàng nhân tộc, là cường giả Độ Hư cảnh.

Độ Hư cảnh bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc, xa xa không phải tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh có thể so sánh, Độ Hư lĩnh ngộ pháp tắc không gian, có thể xuyên thấu qua hư không.

Khoảng cách vạn trượng đối với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mà nói, đó chính là khoảng cách vạn trượng.

Mà đối với cường giả Độ Hư cảnh đã lĩnh ngộ pháp tắc không gian, nhìn vào lĩnh ngộ pháp tắc không gian sâu cạn như thế nào, đối với cường giả Độ Hư cảnh mà nói, có thể chỉ là nghìn trượng, cũng có thể chỉ là trăm trượng, thậm chí có khả năng chỉ là mười trượng.

Tu vi của Tiểu Bạch còn thiếu, chỉ sử dụng được một lần hiệu quả thuận di, Cổ Thần trực tiếp ôm Tiểu Bạch trong lòng, Thiểm Thiên Phong Dực hóa lớn trăm trượng, liên tục phách động, giống như thuận di, liên tục vỗ hơn mười lần, chỉ trong nháy mắt đã chạy trốn được hơn vạn trượng.

Vốn ban đầu cách Nam Thiên Tiên Môn hơn vạn trượng, trong nháy mắt Cổ Thần đã ôm Tiểu Bạch rời khỏi Nam Thiên Tiên Môn hơn hai vạn trượng.

Cổ Thần không dám dừng lại dù chỉ một chút, liều mạng chạy trốn.

Cự chướng nghìn trượng ẩn vào trong Nam Thiên Tiên Môn, một thiếu nữ nhìn qua tuổi tác ước chừng mười tám mười chín từ Nam Thiên Tiên Môn bước ra.

Nàng mặc phượng linh ti bào, quần dài chấm đất, tràn đầy đồ án lập lòe lóe sáng, thoát nhìn giống như lông chim khổng tước.

Nhìn thoáng qua Cổ Thần đã chạy được hơn hai vạn trượng, khoe môi thiếu nữ vênh lên, một bước bước đi...

Một bước chân thoát nhìn vô cùng bình thường, nhưng trong đó lại ẩn chứa đạo ý vô cùng, thân ảnh thiếu nữ đột nhiên biến mất không thấy, khi xuất hiện đã cách ngoài vạn trượng.

356. Chương 97: Cường Giả Độ Hư.

Khoảng cách hơn vạn trượng đối với thiếu nữ mà nói dĩ nhiên chỉ là một bước, khoảng cách trung gian đã bị thiếu nữ từ hư không xuyên toa qua.

- Thuận di?

Trong lòng Cổ Thần âm thầm kêu khổ, thiếu nữ này thoát nhìn chỉ mười tám mười chín tuổi thế nhưng đã lĩnh ngộ pháp tắc không gian, một bước vượt qua hư không, đây chính là thuận di chân chính!

Hiển nhiên thiếu nữ này là cường giả Độ Hư cảnh, tồn tại cấp bậc yêu vương.

Thiếu nữ giống như đi tản bộ trong sân, một bước chính là vạn trượng, mới chỉ ba bước đã vượt qua hơn ba vạn trượng, đứng chắn phía trước Cổ Thần.

Cổ Thần chuyển một phương hướng khác phi độ, thiếu nữ chỉ di chuyển một bước, lại xuất hiện phía trước Cổ Thần.

Thiếu nữ một bước vượt qua vạn trượng, cho dù Cổ Thần liên tục sử dụng Thiểm Thiên Phong Dực tiến hành thuận di nghìn trượng thì vẫn kém hơn nhiều so với một bước của thiếu nữ.

- Đã đến đây rồi cũng coi như một lần duyên phận, công tử hà tất cả vội vã rời đi?

Thiếu nữ lại một lần nữa bước một bước, đứng chắn phía trước Cổ Thần.

Cổ Thần biết vô luận như thế nào cũng không thể so sánh được với tốc độ của yêu vương này, ngừng lại nói:

- Chúng ta lầm bước tới đây, lập tức sẽ rời đi, tiền bối là cao nhân đương đại, hà tất cả chấp nhặt với tiểu tử?

Tuy rằng thoát nhìn thiếu nữ rất trẻ, thế nhưng Cổ Thần biết rõ, một nhân vật cấp bậc yêu vương chí ít cũng đã sống qua nghìn năm! Đối với hắn mà nói hoàn toàn là lão quái vật rồi.

Nếu biết trước quang điểm kia là cửa vào Thiên đình, nói thế nào Cổ Thần cũng sẽ không chạy khoảng cách xa như vậy tới xem, trong bốn khu vực Con Ngô Bí Cảnh, bốn quang điểm, một điểm càng lớn hơn so với một điểm.

Cổ Thần còn tưởng tầng quang điểm thứ tư này là một tiên bảo vô thượng nào đó, ai biết được chính là cửa vào Thiên đình.

- Ta không muốn hai tộc nhân, yêu lại mở đại chiến, công tử một mình một người rời đi được rồi, Thiên Hồ Vương, theo ta trở về Thiên đình!

Thiếu nữ dịu dàng cười, ánh mắt rơi vào người Tiểu Bạch.

- Ta không phải Thiên Hồ Vương, ngươi là ai nha? Ta muốn cùng Cổ Thần rời đi, ngươi làm sao phải ngăn cản chúng ta?

Tiểu Bạch giơ lên nắm tay bạch ngọc tạo thành, ý bảo thiếu nữ phía trước tránh ra.

- Nàng là Khổng Tước Vương...

Cổ Thần nhìn thiếu nữ phía trước, bằng vào bộ dáng quần áo trên người thiếu nữ có thể phán đoán ra được, hiển nhiên chính là do lông chim Khổng Tước biến thành.

Khổng Tước Vương chính là một trong những đại yêu vương còn sót lại sau cuộc đại chiến ba tộc nghìn năm trước, những yêu vương chết đi trên cơ bản đều rơi vào quên lãng, chỉ có những yêu vương còn sống là lưu lại trong truyền thuyết.

Thiên Hồ Vương nửa sống nửa chết, so với cái chết không khác biệt nhiều, một nghìn năm qua tự nhiên không hề có truyền thuyết về Thiên Hồ Vương, vì vậy đối với Thiên Hồ Vương Cổ Thần cũng không biết được, như Khổng Tước Vương, Hắc Xà Vương, Đông Long Vương các loại, kiếp trước cũng đã từng nghe một ít truyền thuyết.

- Ánh mắt công tử thực sự không thấp, Thiên Hồ Vương là bằng hữu của ta, để Thiên Hồ Vương lưu lại, bản thân công tử đi thôi!

Khổng Tước Vương phát phát tay, cuộc đại chiến ba tộc nghìn năm trước đã khiến yêu tộc tổn thất thảm trọng, nàng đã chán ghét chiến đấu giữa các tu sĩ, không hề có ý tứ muốn động thủ.

- Khổng tước vương, giết chết tiểu tử thối này, chẳng phải xong chuyện?

Một thanh âm từ xa xa truyền đến.

Cổ Thần quay đầu nhìn lại, một nữ tử mặc hắc y tuổi tác ước chừng hai mươi từ trong Nam Thiên tiên môn đi ra, cách xa mấy vạn trượng, sau lưng Cổ Thần mát lạnh, có một loại cảm giác bị độc xà nhìn chằm chằm.

Nữ tử mặc hắc y khề nhấc chân, cũng giống như Khổng Tước Vương, thân thể trong nháy mắt xuyên toa qua hư không, bất quá so với Khổng Tước Vương xuyên toa khoảng cách hơi ngắn hơn một chút, một bước sáu bảy nghìn trượng, sau vài bước đã xuất hiện ngay bên cạnh Khổng Tước Vương.

Nữ tử mặc hắc y này so với nữ tử mặc hắc sam do hắc quan xà ba đầu biến thành có chút giống nhau, cũng là hắc y bó sát người, khiến đường cong lồ lút hoàn toàn hiện ra ngoài.

Cổ Thần nhíu mày, trong lòng kêu to không ổn, lại là một yêu vương: Hắc Xà Vương.

Ánh mắt Hắc Xà Vương so với Khổng Tước Vương sắc bén hơn rất nhiều, tràn đầy sát ý, bản thể của Hắc Xà Vương cũng là thân thú hắc quan xà ba đầu, nữ tử mặc hắc sam trước kia chính là thuộc hạ tộc đàn của Hắc Xà vương.

Hắc quan xà ba đầu bị thương dưới tay Cổ Thần, Hắc Xà Vương tự nhiên sát khí ngập trời.

- Nguyên khí yêu tộc chưa khôi phục, sao có thể lại sinh sự cố? Hắc Xà Vương, nếu Vũ Đồng đã không có chuyện gì, vậy thì để vị công tử này rời đi! Trận đại chiến nghìn năm trước còn rõ ràng trước mắt, ta không muốn hai tộc nhân, yêu lại xảy ra tranh chấp!

Ánh mắt Khổng Tước Vương rơi vào người Tiểu Bạch, nói:

- Thiên Hồ Vương, Thiên đình là nhà của ngươi, ngươi theo chúng ta trở về, chúng ta thả vị công tử này đi!

- Ta không phải Thiên Hồ Vương, ta không nhận ra các người, ta muốn cùng Cổ Thần một chỗ, hắn đi nơi nào ta sẽ đi nơi đó!

Tiểu Bạch nắm chắc bàn tay Cổ Thần, nàng cảm giác rất không ổn, tựa hồ sẽ phải chia tay với Cổ Thần.

Khổng Tước Vương nói:

- Ta biết người chưa khôi phục ký ức, chờ người tới Thiên đình rồi, nơi này có rất nhiều bằng hữu tốt của người trước kia, nơi này còn có hồi ức người sinh ra lớn lên, chúng ta sẽ trợ giúp người khôi phục ký ức!

- Ta không đi, ta không phải Thiên Hồ Vương, thiên hồ chân chính...

Tiểu Bạch còn chưa nói xong đã bị Cổ Thần bịt kín miệng, Thiên Hồ Vương chân chính đã chết, loại chuyện này không thể bại lộ ra ngoài, bằng không coi như là Khổng Tước Vương cũng sẽ hạ sát thủ đối với hai người rồi.

Cổ Thần nói:

- Tiểu Bạch, nàng đi với bọn họ...

Cho dù chỉ có một yêu vương Cổ Thần cũng không phải là đối thủ, Độ Hư cảnh đã bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc, so với Mệnh Tuyền cảnh hoàn toàn khác biệt như trời và đất, hai đại yêu vương ở đây, so với một yêu vương không hề khác biệt, đối với Cổ Thần mà nói đều là tồn tại giống như ông trời!

Tốc độ của Cổ Thần trong Mệnh Tuyền cảnh đã coi như độc bộ thiên hạ, thế nhưng so sánh với cường giả Độ Hư cảnh không khác biệt gì con kiến so với con voi, lĩnh ngộ pháp tắc không gian có thể tùy ý xuyên toa qua hư không, một bước nghìn trượng, vạn trượng, thậm chí mười vạn trượng đều không phải là vấn đề.

Đây chính là sự khác biệt về đẳng cấp, giống như lạch trời, trong cùng một đẳng cấp, Cổ Thần có thể đánh chết tu sĩ càng cao hơn so với hắn vài cấp độ nhỏ, thế nhưng sự khác nhau về đẳng cấp cảnh giới, cho dù là sử dụng tiên bảo vô thượng cũng không thể bù đắp được.

Nếu các nàng đã một mực cho rằng Tiểu Bạch là Thiên Hồ Vương, vậy thì Tiểu Bạch theo chân bọn họ sẽ không gặp phải nguy hiểm gì! Nếu như phản kháng ngược lại sẽ để Tiểu Bạch đi vào đường chết.

Như Ý Linh Lung bảo tháp của Cổ Thần không giống Thái Hư Tiên Đỉnh của Tàng Thiên Cơ, Tàng Thiên Cơ và Thái Hư Tiên Đỉnh có tương liên mệnh thần, coi như là cường giả Độ Hư cảnh cũng không thể đánh chết được hắn, mà Như Ý Linh Lung bảo tháp tuy rằng Cổ Thần có thể tùy ý sử dụng, nhưng không tương liên mệnh thần với hắn, cho dù tương liên mệnh thần thì tối đa cũng chỉ bảo vệ được chính bản thân hắn, không thể bảo vệ được Tiểu Bạch!

Suy nghĩ an toàn của Tiểu Bạch, Cổ Thần chỉ có thể để Tiểu Bạch đi theo bọn họ.

Tiểu Bạch nghe xong, nước mắt nhất thời trào dâng, ôm chặt lấy thân thể Cổ Thần:

- Ta không đi, không phải người đã nói dẫn ta đi ngũ hoang tứ hải, chúng ta không bao giờ xa nhau...

Cổ Thần lau đi nước mắt không ngừng rơi của Tiểu Bạch, dung thần thức truyền âm nói:

- Có hai đại yêu vương này ở đây, thực lực của ta quá yếu, không dẫn được nàng đi, nàng là một phần tử của yêu tộc, bọn họ sẽ không đối xử tệ với nàng, cùng bọn họ đi Thiên đình có thể đảm bảo an toàn của nàng, nàng có ký ức truyền thừa của mê thiên thánh hồ, ngày sau nhất định có thể tu luyện tới Độ Hư cảnh, trở thành Thiên Hồ Vương mới, thọ mệnh lên tới mấy nghìn năm, nàng ở Thiên đình chờ ta, một ngày nào đó ta sẽ trở lại Thiên đình tìm nàng, ta sẽ dẫn nàng đi khắp ngũ hoang tứ hải, đến lúc đó chúng ta không bao giờ xa nhau!

357. Chương 98: Nụ Hôn Của Thiếu Nữ (thượng + Hạ).

Tiểu Bạch khóc như mưa, ôm thật chặt thân thể Cổ Thần, nức lên nói:

- Ta phải đợi bao lâu?

Nhìn nhân thần lưu luyến của Tiểu Bạch, trong lòng Cổ Thần đau xót, ôm Tiểu Bạch vào trong lòng, lần này ở lại cần phải chờ bao lâu? Chờ Côn Ngô Bí Cảnh mở ra một lần nữa cần phải có mấy trăm năm!

- Vì nàng, ta nhất định sẽ bước vào Độ Hư cảnh, chờ Côn Ngô Bí Cảnh mở ra một lần nữa là lúc ta tiến vào Thiên đình tìm nàng...

Cổ Thần nói bên tai Tiểu Bạch:

- Đến lúc đó, trong thiên hạ không còn có người nào ngăn cản được chúng ta, ta mang nàng rời khỏi Thiên đình, đi khắp ngũ hoang tứ hải! Chúng ta sẽ cùng nhau thăm dò di tích tu sĩ thượng cổ lưu lại!

- Hừ...

Hắc Xà Vương khinh thường cười cười, nói:

- Chỉ bằng ngươi, còn bước vào Độ Hư cảnh? Không biết ngươi còn có thể sống sót tới khi Côn Ngô Bí Cảnh mở ra một lần nữa, hừ...

Cổ Thần đối với sự coi thường của Hắc Xà Vương hoàn toàn không nhìn, bắt quá Tiểu Bạch nghe xong lại rất khó chịu, nói:

- Cổ Thần là lợi hại nhất, một ngày nào đó, Cổ Thần sẽ vượt qua ngươi, sẽ vượt qua tất cả mọi người!

Nói xong, Tiểu Bạch nhìn chăm chú Cổ Thần, nói:

- Ta tin tưởng ngươi, chờ thời điểm ngươi tới tìm ta, nhất định ngươi đã là lợi hại nhất, ta sẽ mãi chờ ngươi, ngươi nhất định phải tới tìm ta!

Hắc Xà Vương cười nhạo nói:

- Thiên Hồ Vương, ngươi hiện tại mất đi ký ức, hắc hắc, chờ ngươi khôi phục lại ký ức, khôi phục tu vi rồi, sau đó gặp lại tiểu tử này, ngươi thứ nhất giết chết hắn chính là ngươi, đại chiến nghìn năm trước ngươi chính là người giết chết tu sĩ nhân tộc nhiều nhất, Tàng Khôn Huyền cũng thiếu chút nữa bị ngươi đánh cho thần hình câu diệt, tiểu tử này thì tính là cái gì? Chờ Côn Ngô Bí Cảnh lần sau mở ra, cho dù hắn còn sống tìm tới cửa thì cũng sẽ bị ngươi tát một cái chết tươi...

- Ngươi đánh rắm, ta vĩnh viễn thích Cổ Thần, chúng ta sẽ mãi mãi cùng một chỗ, đợi Cổ Thần tìm tới một lần nữa, hắn một cái tát đánh chết ngươi...

Tiểu Bạch cả giận nói.

Cổ Thần nhéo nhéo khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Bạch, nói:

- Tiểu Bạch, đừng chấp nhặt với nàng!

- Được rồi, Hắc Xà Vương, há tất phải làm những tranh chấp vô vị này!

Khổng Tước Vương ngăn cản Hắc Xà Vương tiếp tục khiêu khích, nói:

- Thiên Hồ Vương, đừng tốn thời gian thêm nữa, chúng ta đi thôi! Ngươi và hắn không phải là cùng một thế giới, sau này ngươi sẽ hiểu rõ!

- Cổ Thần...

Tiểu Bạch chăm chú nắm tay cổ Thần, vô cùng không muốn.

Nhẹ nhàng rời khỏi tay Tiểu Bạch, Cổ Thần nắm hai bờ vai của nàng, nói:

- Đi thôi! Tu luyện thật tốt, lần sau gặp lại để ta nhìn thấy một Thiên Hồ Vương mới!

Mấy tiếng Thiên Hồ Vương mới này, Cổ Thần nói rất khó, hầu như chỉ thấy hình dáng miệng.

Tiểu Bạch gật đầu, nói:

- Cổ Thần, ta thực sự đi...

Đồng thời, rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh, tu vi của Cổ Thần sẽ thối lui trở về Thần Hải cảnh, không tới Mệnh Tuyền cảnh căn bản không thể sử dụng Linh Lung bảo tháp, lúc này thanh phi kiếm sắc bén chính là pháp bảo công kích cực mạnh của Cổ Thần.

- Sau này ngươi và ta cùng nhau đối địch, ta phải cho ngươi một cái tên vang dội mới được!

Cổ Thần nhìn lưỡi dao sắc bén, suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu bị ngươi bổ trúng, không chỉ là thân thể, linh hồn cũng sẽ bị hao tổn rất nhiều, vậy gọi ngươi là Thần Hình Câu Diệt đi!

Nói xong, Cổ Thần ha ha cười, nói tiếp:

- Thần Hình Câu Diệt, một kiếm ra, thân thể lẫn linh hồn đều chết, quả nhiên thích hợp với ngươi!

Đang khi nói chuyện, ô quang thiểm điện dung nhập vào mi tâm Cổ Thần, Thần Hình Câu Diệt Kiếm bị Cổ Thần cất giữa trong không gian mi tâm.

Cổ Thần Hình Câu Diệt kiếp, lúc ra khỏi Côn Ngô Bí Cảnh, không nói ngang dọc Thần Hải cảnh, coi như là tu sĩ mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh, không cần thận bị Thần Hình Câu Diệt kiếm bổ trúng cũng nhất định thần hình câu diệt.

Lúc thu hồi Thần Hình Câu Diệt kiếm, Cổ Thần theo thói quen nhìn sang bên cạnh, trước kia mỗi lần bế quan tu luyện đều có Tiểu Bạch bên người, lúc này khẳng định sẽ hoa chân múa tay khoa trương Thần Hình Câu Diệt kiếm lợi hại.

Thời điểm lấy được vông lượng thạch Tiểu Bạch ở bên cạnh, luyện hóa vông lượng thạch thành Thần Hình Câu Diệt kiếm, Tiểu Bạch đã tới Thiên Đình, tuy rằng cùng tồn tại trong Côn Ngô Bí cảnh, thế nhưng không thể gặp nhau.

Cẩn rằng, ánh mắt Cổ Thần từ trong hồi ức khôi phục lại, trầm nghĩ:

“Tiểu Bạch có thân phận Thiên Hồ Vương, Thiên Hồ Vương chân chính đã chết, chết không đối chứng, không ai sẽ hoài nghi Tiểu Bạch là giả, năng tại Thiên Đình hẳn là rất khá, hiện tại việc cần phải làm chính là nhanh chóng đề cao tu vi chính mình, sớm ngày giúp sư tỷ tìm được phương pháp hóa giải huyền âm tuyệt mạch...”

Mặc kệ là phương pháp hóa giải huyền âm tuyệt mạch của sư tỷ hay là tới Thiên đình tìm kiếm Tiểu Bạch đều có một tiền đề chung, đó chính là thực lực!

Không có thực lực, tất cả đều chỉ là lời nói suông!

“Ta nhất định phải trở nên cường đại hơn! Mệnh Tuyền cảnh, kiếp này không phải là điểm giới hạn của ta, ta nhất định phải bước vào Độ Hư chi cảnh!”

Trong lòng Cổ Thần kiên định hò hét.

Móc ra hai khối linh thạch thượng phẩm, Cổ Thần hai tay hai khối, lập tức vận chuyển Phệ Linh quyết, hấp thu linh khí trong linh thạch nhập thể, bắt đầu tu luyện Đỉnh Thiên Quyết.

Tu vi Mệnh Tuyền cảnh có thể trọn vẹn hấp thu linh thạch thượng phẩm rồi, tuy rằng rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh, tu vi sẽ thối lui trở về Thần Hải cảnh, nhưng Cổ Thần cũng biết, lúc này hẳn tu luyện bao nhiêu tại Côn Ngô Bí Cảnh, lúc rời khỏi tu vi của hắn tại cơ sở cũ sẽ có bước đề cao bấy nhiêu.

Đồng thời, tu luyện tăng trưởng tu vi Mệnh Tuyền cảnh so với tăng trưởng tu vi Thần Hải cảnh có hiệu quả lớn hơn rất nhiều, tuy rằng chỉ trong thời gian một năm, thế nhưng hiệu quả tu luyện tuyệt đối so với thời điểm Thần Hải cảnh đề cao tu vi trong lúc bế quan tu luyện ba bốn năm.

Hiệu quả nhất định đề cao vài lần.

Đây là cơ hội phi thường khó có, Cổ Thần không muốn lãng phí nửa điểm thời gian.

Tu sĩ ngoài Thần Hải cảnh, có thể dùng linh khí thay thế thức ăn, tiến hành tị cốc, chỉ cần có đủ linh thạch trong người, bằng vào linh khí nhập thể có thể không cần ăn uống, tuy rằng có chút cảm giác khô khan, nhưng không hề ảnh hưởng tới tu sĩ tu luyện!

Trong đoạn thời gian tiếp theo, Cổ Thần không hề bước ra khỏi động phủ nửa bước, mỗi ngày lấy hấp thu linh khí thay thức ăn, bế quan tu luyện.

Lấy tu vi Đoạt Xá hậu kỳ của Cổ Thần hiện tại, liên tục trong thời gian mấy tháng Cổ Thần cũng không có cảm giác tu vi biến hóa gì quá lớn, nguyên anh vẫn cường đại như cũ, không hề có dấu hiệu nguyên anh hóa thân.

Bất quá, Cổ Thần không chút nóng vội, tiếp tục bảo trì tu luyện, thời gian tu luyện mấy tháng đối với Đoạt Xá hậu kỳ mà nói không coi là cái gì, thế nhưng đối với tu vi Thần Hải cảnh chỉ ít cũng đề cao một cấp độ nhỏ rồi.

Hiện tại tuy rằng không có cảm giác, thế nhưng chờ khi ra khỏi Côn Ngô Bí Cảnh, linh khí phụ thể biến mất, hiệu quả tu luyện hiện tại sẽ hoàn toàn thể hiện!

Ngày qua ngày, tháng qua tháng...

Cổ Thần ngồi ngay ngắn trong huyết động, thời gian đã trôi qua một năm rồi, một năm vừa rồi, hắn không hề mở mắt, không hề động đậy, biến hóa duy nhất chính là mặt đất bên cạnh hắn đã có rất nhiều linh thạch vứt đi.

Mỗi một khối linh thạch bị hấp thu hoàn toàn, Cổ Thần sẽ ném sang một bên, sau đó lại lấy ra một khối linh thạch khác.

Linh thạch thượng phẩm, hàm lượng linh khí so với linh thạch trung phẩm cao hơn gấp trăm lần, linh thạch trung phẩm lại cao gấp 100 lần so với linh thạch hạ phẩm.

Cổ Thần dùng Phệ Linh Quyết hấp thu linh thạch hạ phẩm, một ngày một đêm có thể hấp thu hơn mười khối, sau đó hấp thu linh thạch trung phẩm, tuy rằng tu vi đề cao khiến tốc độ hấp thu linh khí của hắn cũng đề cao không chỉ mười lần, nhưng một ngày một đêm cũng chỉ có thể hấp thu mấy khối linh thạch trung phẩm.

Hiện tại Cổ Thần có tu vi Mệnh Tuyền cảnh, tốc độ dùng Phệ Linh quyết hấp thu linh thạch so với thời điểm Thần Hải cảnh nhanh hơn gấp mười lần, nhưng hấp thu một viên linh thạch thượng phẩm cũng cần phải có thời gian vài ngày đêm.

Sau khi Cổ Thần hấp thu hơn mười khối linh thạch thượng phẩm, lại chuyển sang hấp thu linh thạch trung phẩm, trong Càn Khôn Trắc chỉ có hơn ba trăm khối linh thạch thượng phẩm, nếu như hấp thu toàn bộ, sau này tới Mệnh Tuyền cảnh sẽ không có để tu luyện.

Vẫn tiếp tục hấp thu linh thạch thượng phẩm quả thực có chút quá mức xa xỉ, linh thạch trung phẩm hắn còn khá nhiều, tới mấy vạn khối.

Đã một năm trôi qua, bên cạnh hắn chỉ ít cũng vứt đi mấy nghìn khối linh thạch trung phẩm.

Ngày hôm nay, đột nhiên Cổ Thần mở rộng hai mắt.

Tuy rằng đang bế quan tu luyện, nhưng trong lòng Cổ Thần không hề quên đi thời gian trôi qua, Côn Ngô Bí Cảnh sắp tới thời điểm mở ra rồi, lúc này hắn cảm giác pháp lực so với lúc chưa bế quan rõ ràng tinh tiến hơn rất nhiều, khi hạ xuống tu vi Thần Hải cảnh, nhất định sẽ có bước tăng trưởng không nhỏ.

Trong thời gian hai năm vừa qua, đám người Hoàng Dược Tiên đã tu luyện trong bảo tháp tầng thứ hai, cũng hấp thu linh khí trong linh thạch thay thức ăn, chỉ là không giống như Cổ Thần, một lần ngồi xuống hai năm không chút động đậy.

Còn có hơn mười ngày Côn Ngô Bí Cảnh ra mở ra thông đạo truyền tống, tất cả mọi người tụ tập với nhau, nội dung nói chuyện đều là thu hoạch trong thời gian tu luyện gần hai năm tại bảo tháp tầng thứ hai.

Trên mặt mọi người đều là nụ cười tươi rói, tuy rằng bên ngoài chỉ là một năm, thế nhưng bên trong bảo tháp đã là hai năm.

Tiểu hòa thượng thông qua gần hai năm tu luyện, tu vi đột phá hai tầng cấp nhỏ, bước vào Bồi Nguyên hậu kỳ.

Cách thời điểm thông đạo rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh mở ra khoảng chừng nửa tháng, cuối cùng Cổ Thần đi ra khỏi động phủ, xuất hiện tại phạm vi nhìn của mọi người.

Nửa tháng trong bảo tháp, bên ngoài cũng chỉ chừng bảy tám ngày, nếu như mọi người đều đang chờ thông đạo truyền tống mở ra, tự nhiên sẽ không ở trong bảo tháp tầng thứ hai, thời gian dài gấp hai lần.

Sau khi Cổ Thần bế quan đi ra, chuyện thứ nhất chính là chia tay mọi người, đi tới biển mây, dừng lại ngay trước Nam Thiên tiên môn.

Nhìn Nam Thiên tiên môn lạnh lẽo trước mặt, hình bóng Tiểu Bạch tựa hồ như ẩn như hiện, mờ ảo trong tầm mắt của Cổ Thần.

- Tiểu Bạch, ta tới đây cáo biệt nàng!

Đứng ngoài Nam Thiên tiên môn vạn tượng, Cổ Thần tự nhủ nói.

- Thời gian một năm này cũng không biết nàng sống như thế nào? Lần Côn Ngô Bí Cảnh mở ra tiếp theo còn có mấy trăm năm, thế nhưng nàng yên tâm, mặc kệ chờ bao lâu, ta nhất định sẽ trở lại nơi này, bước vào Thiên đình, dẫn nàng rời khỏi nơi đây! Tiểu Bạch, nàng chờ ta...

Đứng lại đủ thời gian một ngày Cổ Thần mới từ trong Nam Thiên tiên môn trở về, vừa đi vừa về, tổng cộng thời gian năm ngày, thông đạo ra ngoài trong hai ngày tiếp theo ra mở ra.

Đêm nay, Cổ Thần đang ngồi trên đỉnh một ngọn núi ngay bên cạnh sơn cốc, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng gió thổi khe khẽ, Đạo Cửu Thiên phi độn tới ngay phía sau hắn.

- Đạo huynh!

Đạo Cửu Thiên là một trong những bằng hữu không nhiều lắm tại kiếp trước của hắn, Cổ Thần chủ động bắt chuyện.

- Cổ sư đệ, đang suy nghĩ Tiểu Bạch cô nương?

Đạo Cửu Thiên hỏi.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Không chỉ là Tiểu Bạch, sắp phải rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh rồi, rất nhiều người khiến ta phải tưởng niệm, lúc này trong lòng đều đang suy nghĩ!

Đạo Cửu Thiên nói:

- Xem ra Cổ sư đệ là người đa tình! Cứ nghe nói Cổ sư đệ là một giới tán tu, vô thân vô cố?

Cổ Thần liếc mắt nhìn Đạo Cửu Thiên, không biết hắn hỏi chuyện này làm gì!

Đạo Cửu Thiên nói:

- Ta quan sát Cổ sư đệ, khỏe mắt hơi xanh, hai bên trắng, trên mặt hình như có bạch khí quay xung quanh, đây là biểu hiện gia hung, nếu sư đệ còn có thân hữu trên đời, ra khỏi Côn Ngô Bí Cảnh cần phải đi nhìn một chút, miễn cho lưu lại tiếc nuối!

Thâu đạo, thuật xem tướng của Đạo Cửu Thiên đã được Đạo Vô Cực chân truyền, lẽ nào phụ thân có bất trắc gì đó?

Trong lòng Cổ Thần kinh hãi, nhất thời đứng lên, cung kính khom người với Đạo Cửu Thiên, nói:

- Thỉnh đạo huynh xem hộ, thân nhân của ta hiện tại có an toàn hay không?

- Cổ sư đệ không cần sốt ruột!

Đạo Cửu Thiên vỗ vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Bạch khí trên mặt người như có như không, nói rõ thân nhân của người hiện tại đang an toàn, thế nhưng chậm thì mười ngày, lâu thì nửa tháng sẽ xảy ra biến hóa, ra khỏi Côn Ngô Bí Cảnh, Cổ sư đệ nên trở về xem một chút, bằng vào tu vi của Cổ sư đệ, chắc có thể hóa giải trường kiếp nạn này, chuyển nguy thành an!

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã tới ngày mở ra thông đạo rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh.

Truyền tống trận định hướng tiến vào Côn Ngô Bí Cảnh khác nhau, thời điểm mở ra thông đạo rời khỏi cũng khác nhau. Mỗi cách nghìn dặm trong Côn Ngô Bí Cảnh sẽ hiện ra một truyền tống trận, mặc kệ đang ở nơi nào cũng sẽ tới truyền tống trận gần nhất truyền tống đi, chớp mắt sau đã xuất hiện bên ngoài Côn Ngô Bí Cảnh.

Tất cả mọi người leo lên đỉnh một ngọn núi nhỏ ngay bên cạnh sơn cốc, nơi này có tầm nhìn rộng rãi, có thể quan sát bốn phương tám hướng, chờ khi thông đạo rời khỏi mở ra là có thể biết được cách truyền tống trận gần nhất ở nơi nào rồi.

- Cổ Thần lão đệ, trong Côn Ngô Bí Cảnh này, mỗi ngày đều phải hấp thu linh thạch thay thực vật, trong miệng thực sự quá nhạt nhẽo, nhớ tới thịt nướng người từng làm, chắc chắc... Cổ Thần lão đệ, sau khi ra ngoài người nên nướng nhiều thịt một chút cho huynh đệ, lần sau ta lại trộm chút ngọc quỳnh tiên nhường của Nhưỡng Tiên Các, cùng người đối ẩm...

Tiểu hòa thượng đứng bên cạnh Cổ Thần, hưng phấn nói.

- Tiểu hòa thượng, người không phải nói vì ta có thể mười năm không uống rượu, không ăn thịt hay sao? Lúc này mới qua bao lâu? Nếu không phải đang ở trong Côn Ngô Bí Cảnh, có phải người đã sớm chạy đi ăn thịt, uống rượu?

Ngao Nhị Nhi nhất thời tung cước đá thẳng vào cái mông tiểu hòa thượng.

- Ai nha...

Tiểu hòa thượng bị thiết hét lên một tiếng, nhất thời từ trên đỉnh núi bay xuống phía dưới, trên cái mông còn nguyên một vết để giày.

Mọi người thấy thế, đều hé miệng cười, căn bản không cần lo lắng cho tiểu hòa thượng.

Quả nhiên, tiểu hòa thượng rơi xuống đất, không hề có nửa điểm âm thanh, trực tiếp chui vào trong lòng đất, chờ khi xuất hiện một lần nữa đã tới đỉnh núi, vuốt đầu nói:

- Tiểu long nữ, nàng học cái gì tốt không học lại đi học cái chiêu cước pháp quý thần không phát hiện ra của đạo sĩ thối kia? Ta chỉ là ví dụ, biết không? Tiểu hòa thượng nếu không ăn thịt, uống rượu, vậy không phải là tiểu hòa thượng rồi... Cổ Thần lão đệ, người nói đúng hay không?

Cổ Thần cười nói:

- Mao huynh nói đúng, Nhị Nhi, Mao huynh thẳng thắn, thích cái gì làm cái đấy! Nàng đừng trách móc!

Ngao Nhị Nhi gật đầu, nói với tiểu hòa thượng:

- Người có thể ăn thịt uống rượu, thế nhưng phải mang ta đi cùng, chúng ta vừa uống rượu, vừa ăn thịt, vừa tung hoành thiên hạ!

- Đó là đường nhiên!

Tiểu hòa thượng gật đầu nói:

- Không có tiểu long nữ, ăn thịt uống rượu cũng không có lý thú!

- Tiểu hòa thượng, sư phụ người nói cho ta biết rồi, người tu luyện Ngũ Chuyển Kim Cương Bất Diệt Thân Thể, trước hết chuyển, kinh mạch toàn thân thông thuận, chỉ có cái mông là vận hành không nhanh, cần phải khơi thông nhiều hơn, như vậy có thể trợ giúp người sớm ngày tu thành thân thể, người cũng đừng trách ta!

Ngao Nhị Nhi vừa nói vừa đi, tới bên cạnh tiểu hòa thượng.

- Không trách không trách, ai nha...

Tiểu hòa thượng vừa mới mở miệng, thân thể lại bay xuống dưới núi, trên cái mông lại thêm một dấu để giày.

Chốc lát sau, hòa thượng lại từ bên cạnh chui ra, theo thói quen vỗ vỗ cái mông, nói:

- Tiểu long nữ, nàng đừng nghe đạo sĩ thối kia, hấn chỉ tìm một cơ danh chính ngôn thuận để đá ta, oa... Thông đạo ra ngoài mở rồi!

Đột nhiên nhân thân tiểu hòa thượng sáng lên, ngón tay chỉ thẳng về phía trước, mọi người theo ngón tay của tiểu hòa thượng chỉ nhìn lại, cách bọn họ mấy trăm trượng, quả nhiên có một đạo quang trụ phóng lên cao.

Rất nhanh, bốn phía xa xa liên tiếp có quang trụ xuất hiện, so với đạo quang trụ mà hòa thượng chỉ xa hơn không ít.

Sắc mặt mọi người vui vẻ, đều tung pháp bảo, phi độn về phía quang trụ.

Hai cánh Cổ Thần rung lên, bay lên cao mấy nghìn trượng, đôi mắt nhìn bốn phương, cứ cách nghìn dặm lại có một đạo quang trụ nổi tận trời, hình thành một truyền tống trận cỡ lớn.

- Kim Sí Thiên Bằng, Tàng Thiên Cơ, các người né tránh một năm, hiện tại cũng phải đi ra rồi!

Cổ Thần nói xong, Thiểm Thiên Phong Dực vỗ mạnh, hóa thành một đạo điện quang đuổi theo, rất nhanh mọi người đã phi độn tới trước truyền tống trận.

- Chúng ta cùng nhau đi...

Hoàng Dược Tiên phát phát tay, mọi người cùng nhau tiến vào truyền tống trận.

360. Quyển 4: Danh Chấn Thiên Hạ Chương 1: Cổ Thần Độ Kiếp.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn về phương đông xa xa, lần này từ lúc đi tới khi Côn Ngô Bí Cảnh mở ra lần nữa cần phải có thời gian mấy trăm năm! Nhớ tới Tiểu Bạch phải ở trong Thiên Đình nhiều thời gian như vậy, trong lòng Cổ Thần cảm thấy phiền muộn.

Không cho phép Cổ Thần suy nghĩ nhiều, vừa mới bước vào trong truyền tống trận, trước mắt mọi người trắng xóa, cảm giác đầu choáng mắt hoa, xuất hiện cảm giác chân đứng trong hư không, qua một lát dưới chân đột nhiên bước trên mặt đất chân thực, quang cảnh xung quanh rõ ràng, đã trở lại thế giới Cổ Hoang.

Một năm trước, mọi người cũng tiến vào Côn Ngô Bí Cảnh như vậy.

Hư Thiên Tông, Tàng gia và thanh long tộc, phong lôi ưng tộc, ba phương thế lực chừng mấy chục người tiến vào Côn Ngô Bí Cảnh, kết quả phong lôi ưng tộc bị diệt toàn quân, Tàng gia và thanh long tộc còn sót lại một người, chỉ có bên phía Hư Thiên Tông còn sót lại mấy người, nhưng là tổn thất thảm trọng.

- Cổ sư đệ... Sư phụ!

Vừa mới bước trên mặt đất, một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai Cổ Thần.

Ngẩng đầu nhìn, bầu trời phía trước có một chiếc hồ lô đang bay lơ lửng, Nam Thiên đạo nhân, Đạo Cửu Thiên đứng trên hồ lô, còn có một bóng người màu xanh đang từ trên hồ lô nhảy xuống dưới, chính là Hư Tử Uyên.

- Sư tỷ...

Cổ Thần vui vẻ, một năm không thấy, Hư Tử Uyên càng thêm mỹ lệ động lòng người.

Hư Tử Uyên hạ xuống trước mặt Cổ Thần, trước tiên thi lễ với Hoàng Dược Tiên, sau đó nhìn vào mặt Cổ Thần, nhẹ nhàng sờ sờ, nói:

- Cổ sư đệ, người gầy...

Nhìn ánh mắt quan tâm của Hư Tử Uyên, trong lòng Cổ Thần vô cùng ảm áp, chính mình có gầy hay không không biết, thế nhưng Hư Tử Uyên xác thực gầy hơn trước hẳn một vòng.

Tàng Thiên Cơ tiến vào trong Côn Ngô Bí Cảnh, trong thời gian một năm này, Hư Tử Uyên mỗi ngày đều lo lắng cho Cổ Thần, sắc mặt tiêu tụy.

Cổ Thần còn chưa kịp nói, đột nhiên trên bầu trời ầm ầm nổ vang, trong cơ thể Cổ Thần, vô số pháp lực đều nhanh chóng thoát đi, nguyên anh của hắn trong nháy mắt thu nhỏ lại, tu vi chốc lát đã tụt xuống Đoạt Xá trung kỳ.

Rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh, linh khí do Côn Ngô Ấn trợ giúp đang cấp tốc tan đi, thiên địa gió mây biến sắc, khắp bầu trời một mảnh đen kịt, một dòng xoáy màu đen thật lớn xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Cổ Thần.

Sắc mặt chúng tu sĩ kinh hãi, hô lên:

- Ai sắp độ kiếp vậy?

Nhìn dòng xoáy màu đen trên đỉnh đầu, vô số thiểm điện không ngừng hội tụ trong không khí, hiển nhiên là điềm báo lôi kiếp phủ xuống, trong lòng Cổ Thần khẽ động, lẽ nào chỉ trong thời gian một năm bản thân hắn từ Bồi Nguyên sơ kỳ bước vào Kim Đan kỳ?

Tu vi càng cao, tu luyện càng khó khăn, Kim Đan kỳ bởi vì phải có bước kết đan đã chặn lại chín thành chín tu sĩ Bồi Nguyên hậu kỳ, không kết đan được thì tu vi không thể tiến thêm.

Cổ Thần bên trong Côn Ngô Bí Cảnh tu luyện tại cảnh giới Đoạt Xá hậu kỳ, dĩ nhiên lập tức đột phá bước vào Kim Đan kỳ.

Kim đan đại đạo, bước vào Kim Đan kỳ chính là bước chân trên đại đạo tu chân, quy tắc thiên địa đã có phát hiện, bắt đầu cảm thấy uy hiếp, liền đánh xuống lôi kiếp, nhất định phải oanh kích người độ kiếp thành phần mặt!

Tu sĩ tu đạo, nghe đồn muốn độ chín tầng lôi kiếp, kết thành Kim Đan là tầng đầu tiên, bước vào Mệnh Tuyền cảnh là tầng thứ hai... Vượt qua chín tầng lôi kiếp mới có thể đạt tới cảnh giới đại tiên giống như chư tử thượng cổ.

Linh lực chiếm được bên trong Côn Ngô Bí Cảnh tiêu tán cực nhanh, chốc lát sau Cổ Thần đã tụt xuống còn Linh Anh kỳ, nguyên anh biến thành kích cỡ trẻ con, lập tức trẻ con vỡ tan, một khóa kim đan xuất hiện trong đan điền Cổ Thần.

Một linh hồn hầu như hoàn toàn thực chất, giống Cổ Thần như đúc từ trong kim đan bay ra ngoài, tiến vào trong không gian mi tâm.

Kim đan lóng lánh không gì sánh được, trong đan điền tỏa ra kim quang vạn trượng, bao phủ toàn bộ thân hải âm dương, hóa thành một hải dương rộng lớn màu vàng.

- Hử?

Tu vi thối lui rất cuộc dừng lại!

Kim Đan hậu kỳ, đây chính là tu vi Kim Đan hậu kỳ a! Trong lòng Cổ Thần chấn động, lẽ nào, thời gian một năm, dĩ nhiên từ Bồi Nguyên sơ kỳ đề thăng tới cảnh giới Kim Đan hậu kỳ?

Một ít thiên tài tiêu hao thời gian suốt một đời mới có thể đạt chân vào cảnh giới này? Dĩ nhiên trong thời gian một năm chính mình đã đạt được rồi?

Cho dù là thời gian trong Linh Lung Bảo Tháp gấp hai lần so với bên ngoài, Cổ Thần đã tu luyện trong thời gian hai năm, nhưng tốc độ tu luyện như vậy vẫn khiến Cổ Thần khiếp sợ!

Kim Đan kỳ, đây chính là tầng cấp khó nhất trong bốn cấp độ lớn trong Thần Hải cảnh. Cổ Thần không chỉ lướt qua Bồi Nguyên kỳ, dĩ nhiên một đường tăng mạnh tới hẳn Kim Đan hậu kỳ, cách Mệnh Tuyền cảnh chỉ còn một bước.

Chưa đầy 18 tuổi đã bước vào Kim Đan kỳ, đây là ghi chép đánh vỡ kỷ lục thiên tài đệ nhất của Tàng Thiên Cơ ghi lại năm đó.

Tàng Thiên Cơ 20 tuổi bước vào Mệnh Tuyền, 18 tuổi mới bước vào Kim Đan hậu kỳ, Cổ Thần so với Tàng Thiên Cơ nhanh hơn nửa năm dài!

Từ hôm nay trở đi, danh hào đệ nhất thiên tài của Cổ Hoang đại lục nghìn năm trở lại đây sắp phải đổi chủ từ trên đầu Tàng Thiên Cơ.

Đồng thời, Cổ Thần kinh ngạc phát hiện, thân thể hắn tại thời điểm tu vi đề cao tới Mệnh Tuyền cảnh bên trong Côn Ngô Bí Cảnh, được tinh hoa sinh mệnh trong Mệnh Tuyền thoát thai hoá cốt một lần, hiện tại tuy rằng tu vi đã tụt xuống chỉ còn Kim Đan hậu kỳ, thế nhưng thân thể so với tu sĩ bình thường khác đã nhiều hơn một tầng biến hóa thoát thai hoá cốt.

Nguyên bản thân thể Cổ Thần đã cường đại hơn hẳn tu sĩ cùng cấp bậc, mà thân thể Cổ Thần lúc này vượt hơn tu sĩ cùng cấp bậc một bậc, nếu như thi triển Thiên Cương Thối Thể, hầu như có thể so sánh với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh rồi.

Mệnh Tuyền cảnh và Thần Hải cảnh, cũng giống như Thần Hải cảnh so với Tiên Thiên cảnh, Độ Hư Cảnh so với Mệnh Tuyền cảnh, khoảng cách giữa mỗi một cảnh giới lớn đều là lách trời không thể vượt qua. Lực lượng thân thể của Cổ Thần hiện tại đã có thể so sánh với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, quả thực là quá mức nghịch thiên rồi.

Vô số lôi điện từ trong mây đen bốn phương tám hướng hội tụ vào giữa dòng xoáy màu đen, hình thành một đạo lôi điện thô to đạt tới hơn mười trượng, chém thẳng xuống, từ vòm trời, bổ xuống nhân gian.

Thiên lôi mang theo khí tức hủy diệt, đại biểu cho lực lượng quy tắc thiên địa, thế phải oanh kích người độ kiếp tới thân hình cầu diệt, tan thành mây khói.

Cổ Thần khê cười, thiên lôi kia chính là dành cho tu sĩ vừa mới bước vào Kim Đan sơ kỳ, mà hắn lúc này đã có tu vi Kim Đan hậu kỳ, thân thể càng cường đại tới không thể tưởng tượng được.

Linh hồn trong nháy mắt dung nhập vào Kim Đan, Thiểm Thiên Phong Dực vỗ nhẹ, Cổ Thần phóng lên trời cao, những tu sĩ bình thường khác khi đối mặt với lôi kiếp Kim Đan đều sợ co rúm chân tay, mà Cổ Thần lại chủ động vọt vào trong lôi kiếp.

Ầm....

Một tiếng sấm nổ vang vọng thiên địa, tiếng nổ này truyền đi mất nghìn dặm.

Cổ Thần đắm chìm trong thiên lôi, tùy ý để thiên lôi kích vào thân thể, lông tóc không thương, ngược lại từng đạo lực lượng thiên lôi bị hắn hút vào trong Thiểm Thiên Phong Dực, khiến lôi quang của Thiểm Thiên Phong dực càng thêm sáng rõ.

Trong thời điểm độ lôi kiếp, dĩ nhiên dùng thiên lôi tế luyện pháp bảo, hành động này của Cổ Thần khiến mọi người trừng mắt há mồm!

361. Chương 2: Tam Thái Tử Đông Hải (thượng + Hạ).

Một kích tất sát của lôi kiếp, chỉ khê lướt qua.

Lôi kiếp lần này chỉ là một nghiêm phạt nhỏ yếu nhất của quy tắc thiên địa đưa ra, nếu như không giết chết, lôi kiếp sẽ không xuất hiện một lần nữa.

Tu vi của tu sĩ tăng lên, tạo thành uy hiếp càng lớn đối với quy tắc thiên địa, quy tắc thiên địa sẽ càng mạnh tay tiêu diệt!

Lôi kiếp đại biểu cho quy tắc thiên địa, có hủy diệt, cũng có sinh tồn, độ bại là chết, vượt qua là sinh! Bằng với chiếm được quy tắc thiên địa thừa nhận, có tư cách để sở hữu lực lượng cường đại.

Đạo thiên lôi này đạt tới vài chục triệu, từ trên vòm trời phách xuống dưới mặt đất, không biết dài tới mấy phần, lôi kiếp do quy tắc thiên địa diễn hóa tạo thành so với thiên lôi bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tu sĩ Kim Đan sơ kỳ đối mặt với lôi kiếp cửu tử nhất sinh, tu sĩ Kim Đan kỳ bị lôi kiếp bổ xuống cũng phải bị thương nặng, cho dù là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng không có thân thể biến thái như Cổ Thần, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Lôi kiếp thực tế chính là một kiện vũ khí uy lực mười phần cường đại.

Mắt thấy lôi kiếp lóe qua rồi biến mất, tuy rằng Thiểm Thiên Phong Dực đã hấp thu không ít, thế nhưng đối với chính thể thiên kiếp mà nói, chỉ là chín trâu mất một sợi lông, còn có rất nhiều lôi kiếp tiêu tán trong thiên địa.

Cổ Thần há miệng, Thiểm Thiên Phong Dực vỗ mạnh, đón lấy lôi kiếp, bay thẳng lên cao, vô số lôi kiếp bị Cổ Thần hấp thu.

Lôi kiếp tan đi, Thiểm Thiên Phong Dực vẫn long lánh lôi quang như trước, bên trong ẩn chứa lực lượng lôi kiếp, nếu như là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ bị Thiểm Thiên Phong Dực đánh trúng một chút không chết cũng phải bị thương.

Mọi người nhìn Cổ Thần, ý tứ biểu lộ trong mắt, chỉ có hai chữ biến thái!

Thời điểm độ lôi kiếp, không chỉ có thể dùng lôi kiếp tế luyện pháp bảo, cư nhiên còn một ngụm thôn phệ không biết bao nhiêu lôi kiếp? Người độ kiếp như vậy, trong thiên hạ há có thể tìm được người thứ hai?

Cổ Thần phun ra nuốt vào lôi kiếp, hóa thành một lôi cầu, toàn bộ chứa đựng trong không gian mi tâm, lôi cầu này đạt tới phương viên hơn mười triệu, to lớn không gì sánh được, lực lượng ẩn chứa trong đó đủ khiến bất kỳ một gã tu sĩ Kim Đan kỳ nào cũng phải sợ hãi trong lòng.

- Ai... Lãng phí thật nhiều, tất cả đều lãng phí tiêu tán rồi. Nếu như dùng lôi kiếp tế luyện thân thể, linh hồn, như vậy linh hồn và thân thể khẳng định sẽ sinh ra lực kháng cự rất mạnh đối với lôi kiếp, sau này tiếp tục độ lôi kiếp so với người khác khẳng định dễ dàng hơn không ít!

Cổ Thần trầm nghĩ.

Không ai có cơ hội tốt như vậy, tu vi tới Kim Đan sơ kỳ mới độ lôi kiếp Kim Đan kỳ, Côn Ngô Bí Cảnh cư nhiên ngăn cản lôi kiếp bên ngoài, quả thực quá mức lợi hại!

Nếu như một mực tu luyện trong Côn Ngô Bí Cảnh, như vậy chẳng phải không cần độ kiếp, chờ khi tu vi đạt tới trình độ nhất định, sau này rồi đi, tất cả lôi kiếp chỉ cần một lần là độ sạch sẽ hay sao?

Cổ Thần biết, sau này hẳn độ kiếp không có cơ hội tới hậu kỳ mới bắt đầu độ kiếp sơ kỳ nữa rồi, vì vậy, lúc này nuốt chút lôi kiếp, để linh hồn và thân thể trải qua tế luyện, có thể tăng cường sức chống cự.

Thiểm Thiên Phong Dực vừa thu lại, Cổ Thần hạ xuống dưới mặt đất, cảm giác thân thanh khí爽, tựa hồ như có lực lượng vô cùng vô tận, so sánh với tu sĩ bình thường độ lôi kiếp cửu tử nhất sinh, sau đó gần như hấp hối, quả thực là khác nhau trên trời dưới đất!

Cổ Thần độ kiếp dẫn tới rất nhiều ánh mắt nhìn vào, vừa hạ xuống dưới đất, mọi người nhất tề tránh đường, một người từ trên hồ lô rơi xuống, cắt đứt vẻ hưng phấn của mọi người, Nam Thiên đạo nhân nói:

- Ở đây nguy hiểm, mọi người mau lên.

Tất cả mọi người đều nhảy lên hồ lô, nhưng Ngao Nhị Nhi và Quy tổng quán bị Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực ngăn cản.

- Nhị Nhi cô nương, Quy tiên sinh, các người đừng lên, Đông Hải có người tới, nếu như các người cũng lên, vậy thì chúng ta không thể rời đi rồi...

Nam Thiên chỉ về phía đầu trời ngay cách đó không xa nói.

Nơi này một mảnh mây trắng, sương mù vờn quanh, nếu không phải Nam Thiên đạo nhân chỉ hướng, mọi người không hề biết được trong tầng mây này dĩ nhiên có người!

- Hai vị, Đông Hải có đại nhân vật tới, nhìn sang bên kia!

Đạo Vô Cực chỉ chỉ vào một chỗ.

Đại nhân vật ngay cả Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực đều kiêng kỵ như vậy, đến tột cùng là có tu vi như thế nào?

Mọi người cả kinh, theo phương hướng hai người chỉ nhìn lại, trong mây trắng cuộn cuộn bắt đầu bay đi bốn phía, hai người xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Hai người nhìn qua ước chừng ba mươi tuổi, mặc long bào màu vàng, đầu đội tử ngọc kim quan, thắt lưng đeo hắc ngọc, long đai, lộ ra một cổ khí thể phô thiên cái địa!

Cổ Thần âm thần kinh hãi, hai người này không tận lực ngoại phóng tu vi của chính mình, cũng không hề tận lực thu liễm, thể nhưng nhìn qua giống như hai vầng mặt trời, chỉ biết là cao sâu vô cùng, nhìn không ra được?

Hai người này lộ ra một cổ khí tức kinh khủng so với Kim Sí Thiên Bằng và hắc quan xà ba đầu còn kinh khủng hơn, tu vi hẳn là cao hơn, nhưng dưới chân hai người đều có pháp bảo, nói rõ chưa đạt tới cảnh giới Độ Hư, hẳn là từ Nguyên Thần kỳ trở lên, dưới Độ Hư.

Tứ đại đế quân của trung thổ đều có tu vi Minh Khiếu kỳ, trách không được ngay cả nhân vật nổi danh như Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực cũng cực kỳ kiêng kỵ đối với hai người!

Nhìn hai người này, Quy tổng quản và Ngao Nhị Nhi biến sắc.

Quy tổng quản cung kính bái hai người nói:

- Quy tổng quản bái kiến tam thái tử điện hạ, ngũ thái tử điện hạ!

- Tam ca, Ngũ ca!

Ngao Nhị Nhi đồng thời mở miệng, nhưng thanh âm có chút lãnh đạm.

Hai người này chính là con trai thứ ba và thứ năm của Đông Hải Long Vương, tên là Ngao Hoảng, Ngao Hải!

- Cửu muội, muội quá hồ đồ rồi, dám một mình rời khỏi long cung!

Ánh mắt Ngao Hoảng sắc bén, từ trên người Ngao Nhị Nhi chuyển qua Quy tổng quản, quát lớn:

- Quy tổng quản, ngươi dung túng cho Cửu muội rời khỏi long cung, phải bị tội gì?

Quy tổng quản nhất thời quỳ rạp xuống dưới đất, nói:

- Hai vị điện hạ, tất cả đều là lỗi của lão quy, xin đừng trách tội công chúa điện hạ, lão quy nguyện chịu nghiêm phạt!

Mọi người nhìn Quy tổng quản, thăm nghĩ lão quy này thực sự trung tâm, bất quá đây là việc long tộc người ta, mọi người không tiện chen miệng vào, cũng không có tư cách chen miệng, chỉ đành đứng một bên quan sát.

- Hừ... Không tha cho ngươi!

Ngao Hoảng giận dữ hừ một tiếng, quát lớn:

- Cửu muội, qua hai năm nữa, muội đã thành niên rồi, hôn sự của muội và thập tam thái tử Bắc Hải, cũng nên chuẩn bị đi, theo chúng ta trở về!

- Tam ca, Ngũ Ca! Ta không muốn gả đi Bắc Hải, huynh muội chúng ta cùng nhau, các huynh chỉ có một muội muội này mà thôi, lẽ nào định tự tay đưa ta vào hố lửa hay sao? Nếu như Thất ca còn sống, nhất định không giống các huynh khi dễ ta!

Ngao Nhị Nhi nói, trong thanh âm có chút tức giận.

Sắc mặt Ngao Hải có chút dịu đi, nói:

- Cữu muội, đây là ý tứ của phụ vương, muội đừng làm khó mấy ca ca chúng ta!

- Uy... Tiểu long nữ nói không muốn gả đi Bắc Hải, có người làm ca ca như các người hay sao? Quát muội muội còn đỡ, sao có thể đẩy nàng vào trong hố lửa chứ?

Về mặt tiểu hòa thượng lo lắng, quát lớn.

Trong mắt Ngao Hoàng phóng ra sát khí, quát lớn:

- Xú hòa thượng, không cho người lăm mồm!

Nói xong, tiện tay vung lên, một đạo cự trảo màu đen lớn tới trăm trượng mạnh mẽ bắt xuống đám người trên hồ lô.

Đây cũng không phải là long trảo thực sự, chỉ là cương khí pháp lực của Ngao Hoàng hư huyền tụ thành, thế nhưng thoát nhìn giống y như đúc so với long trảo.

Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực đồng thời biến sắc, hồ lô cấp tốc bay ngược về phía sau, thế nhưng tốc độ chớp tới của long trảo quá mức nhanh, mới chỉ tránh thoát được hơn phân nửa cũng bị bắt tới đỉnh đầu.

Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực đồng thời đánh mạnh lên trời, một vòng cương trảo pháp lực lập tức bao phủ mọi người bên trên hồ lô.

Long trảo màu đen chớp vào cương trảo pháp lực, tiếng vang rung trời, vô số cương khí pháp lực cuộn cuộn tuôn ra bốn phương, cuồng phong thét gào, ngay cả những cây đại thụ lớn như thân người cũng bị cuồng phong thổi bật rễ.

Long trảo màu đen biến mất, cương trảo pháp lực bị đánh tan, Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, chỉ là tiện tay đánh một kích, hai người đã bị thụ thương không nhẹ.

- Dừng tay...

Ngao Nhị Nhi hô to, nói:

- Ta đi với các người... Quy tổng quản...

Ngao Nhị Nhi nâng Quy tổng quản dậy, hai người đồng thời bay về phía Ngao Hoàng, Ngao Hải.

- Tiểu long nữ...

Trong lòng tiểu hòa thượng khẩn trương, hô to, đang muốn đuổi theo, nhưng bị Nam Thiên đạo nhân giữ chặt, không thể nhúc nhích.

- Muốn chết sao? Tiểu tử ngốc?

Nam Thiên đạo nhân quát nạt.

Ngao Nhị Nhi quay đầu liếc mắt nhìn tiểu hòa thượng, trong mắt chảy ra một dòng lệ, nói:

- Tiểu hòa thượng, người đừng quên ta, phải ghi tạc trong lòng!

Nói xong, Ngao Nhị Nhi không hề quay đầu lại, cùng với Ngao Hoàng, Ngao Hải bay về phương xa, rất nhanh biến mất trong đường nhìn.

Nước mắt tích tích rơi trên mặt đất, hòa thành từng viên mầm móng mỹ lệ, nhiều năm sau, nơi này xuất hiện một loại linh thảo hiếm thấy thể gian, long chi lệ, Cổ Hoang đại lục, duy nhất chỉ có nơi này sinh trưởng.

- Đạo sĩ thối... Buông, ta muốn đi tìm nàng!

Tiểu hòa thượng ra sức giãy dụa.

Nam Thiên đạo nhân cả giận quát:

- Tiểu tử ngốc, ngươi đi chịu chết sao?

- Tâm niệm không thoải mái, sống cũng như chết, tâm niệm thông, chết cũng như sống! Đạo sĩ thối... Kiếp này chỉ cầu vui sướng trong lòng, không có tiếc nuối, mà không phải là cái xác biết đi, trống không bị phẫn, để linh hồn chịu dần vất vưởng vĩnh viễn... Buông!

Tiểu hòa thượng nhìn Nam Thiên đạo nhân, kiên định nói.

- Tâm niệm không thoải mái, sống cũng như chết, tâm niệm thông, chết cũng như sống!

Nam Thiên đạo nhân chậm rãi niệm một lần, trong mắt có chút ướt át, nói:

- Hảo tiểu tử, sư phụ không bằng ngươi, ngươi đi đi...

Nam Thiên đạo nhân buông tay, tiểu hòa thượng nhất thời nhảy ra khỏi hồ lô.

- Mao huynh...

Cổ Thần hô:

- Trên đường cẩn thận!

Muốn đi Đông Hải, ngay cả Cổ Thần cũng hiểu được, tiểu hòa thượng định trước cửa tử nhất sinh, chỉ là một tam thái tử đã kinh khủng như vậy, còn có Đông Hải Long Vương, đây chính là một trong mấy đại yêu vương đương đại, cho dù là Trung thổ xa nghìn vạn dặm, danh khí của Đông Hải Long Vương vẫn vô cùng lớn.

Đông Hải long tộc quản hạt toàn bộ Đông Hải, phạm vi lãnh địa rộng lớn vô hạn, so với toàn bộ yêu vực Đông Hoang còn lớn hơn, trong đó cao thủ nhiều như mây. Muốn vượt qua biển rộng, tiểu hòa thượng chỉ có tu vi Bồi Nguyên hậu kỳ, hành tẩu trong yêu vực cũng nguy hiểm vô cùng, nói chi là Đông Hải?

Tiểu hòa thượng đã quyết ý đi, tuy Cổ Thần biết rõ nguy hiểm, thế nhưng chỉ có thể chúc phúc cho hắn.

- Cổ Thần lão đệ, sau này tái kiến, tiếp tục nâng cốc ngàn hoan!

Tiểu hòa thượng nói xong, chui xuống dưới đất, biến mất không còn hình bóng.

Bộp bộp bộp bộp...

Tiếng vỗ tay vang lên, thanh âm của Tàng Thiên Cơ từ một bên truyền tới:

- Một hồi hí kịch đặc sắc cảm động! Thiên Bằng huynh, đám người này đều thương tâm muốn chết, chúng ta làm chút chuyện tốt, tiễn bọn họ cùng nhau lên đường, thế nào?

Tàng Thiên Cơ và Kim Sí Thiên Bằng đứng ngoài nghìn trượng, đám người Cổ Thần đi ra không bao lâu, hai người cũng rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh, bất quá vừa rồi có Ngao Hoảng, Ngao Hải ở đó, hai người không nói được một lời, nay thấy Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực bị thương, trong mắt Tàng Thiên Cơ nổi lên sát ý.

Tàng Thiên Cơ cười nhẹ nhàng, tu vi của Cổ Thần đã hạ xuống còn Kim Đan hậu kỳ, Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực đã bị thương, không ai là đối thủ của hắn.

Đồng thời, sát khí trong mắt hắn giống như nước thủy triều, nhìn vào Cổ Thần, ánh mắt giống như hai thanh lợi kiếm, muốn nghìn đao cắt nát Cổ Thần.

Kim Sí Thiên Bằng đứng cách Tàng Thiên Cơ một chút, nghe vậy không nói lời nào, nhìn đám người Cổ Thần, hai mắt chuyển động, như đang lo lắng cái gì đó! Đối với Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, khiến lông mao toàn thân hắn hầu như bị hủy sạch, trong lòng Kim Sí Thiên Bằng còn sợ hãi.

Kim Sí Thiên Bằng vốn là cường giả Độ Hư cảnh, chỉ là trái tim bị thương nặng, tu vi vẫn chưa hồi phục, lúc này trong đầu hắn không ngừng đảo chuyển suy nghĩ, hiện tại nên chiến một trận với Cổ Thần hay là đợi một thời gian khôi phục tu vi mới tới lấy tính mệnh của Cổ Thần.

Cổ Thần nhìn thần sắc hai người vào trong mắt, không hề dao động, nói:

- Tàng Thiên Cơ, nói nhiều làm gì, cứ việc phóng qua đây, Thiên Bằng điểu, không biết lông chim của người đã mọc ra bao nhiêu? Hắc hắc... Cần thận ta chém cái cánh chim của người, nướng lên ăn!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần truyền âm tới Nam Thiên đạo nhân:

- Tiền bối, thương thế của người thế nào? Ta có thể ngăn cản hai người bọn họ một lúc, nếu đối phương đuổi theo, tính mệnh của mọi người hoàn toàn dựa vào tiền bối rồi!

- Không thành vấn đề! Kim Sí Thiên Bằng còn có một cơ hội đuổi theo kịp, Tàng Thiên Cơ thì đừng mơ tưởng!

Nam Thiên đạo nhân truyền âm trả lời.

- Vậy là tốt rồi!

Cổ Thần truyền âm nói, khoe môi hơi vểnh, lộ ra vẻ mừng thầm.

Sau khi thụ thương Nam Thiên đạo nhân và Đạo Vô Cực đều phục dụng đan dược thập phẩm Hoàng Dược Tiên đưa, thấy sắc mặt hai người không lo ngại, lo lắng trong lòng Cổ Thần cũng đã giảm đi nhiều.

Đương nhiên, mặc kệ là lo lắng trong lòng, trên mặt Cổ Thần vẫn luôn luôn giữ dáng vẻ không để Tàng Thiên Cơ và Kim Sí Thiên Bằng vào mắt.

Kim Sí Thiên Bằng một mực quan sát sắc mặt Cổ Thần, thấy thần sắc Cổ Thần vẫn như thường, không có nửa phần sợ hãi, thậm chí còn có vài phần coi rẻ hấn và Tàng Thiên Cơ, điều này khiến Kim Sí Thiên Bằng nổi lên nghi ngờ trong lòng, thầm nghĩ:

“Lẽ nào tiểu tử này lại có con bài chưa lật vô cùng lợi hại nào đó?”

Chỉ cần Kim Sí Thiên Bằng khôi phục lại tu vi, trong thời thể hiện nay, đủ sức tung hoành thiên hạ, cho dù Cổ Thần có trốn tới chân trời góc bể cũng không thể tránh khỏi hấn truy sát.

Chỉ cần thời gian ba bốn mươi năm là Kim Sí Thiên Bằng có thể khôi phục lại thương thế, hoàn toàn khôi phục tu vi, ngày hôm nay Cổ Thần còn chưa đạt tới Mệnh Tuyền cảnh, qua ba bốn mươi năm nữa thì có thể làm được cái gì?

Đến lúc đó giết chết Cổ Thần không phải đơn giản giống như đập chết con kiến hay sao?

So với hiện tại mạo hiểm tính mạng chiến một trận với hấn, không bằng chờ khi khôi phục tu vi, thiên hạ to lớn, mặc ta ngang dọc...

Trong lòng Kim Sí Thiên Bằng nghĩ như vậy, đại trượng phu có thể co được cũng có thể dãn được, hấn không cần phải mạo hiểm sinh mạng, trong lòng nảy sinh ý lui.

Thấy khoe miệng Cổ Thần vểnh lên, lộ vẻ mừng thầm, càng nghĩ Cổ Thần giả hoạt gian trá, sợ hãi rút lui nói:

- Cổ Thần, nhanh thì ba mươi năm, chậm thì bốn mươi năm, mặc kệ người đang ở phương nào, nhất định ta sẽ đến lấy cái đầu người! Ngày hôm nay bản quân trước tha cho người một mạng, người nên tranh chút điểm khí, không nên chết trong tay kẻ khác!

Kim Sí Thiên Bằng lùi bước, khiến Tàng Thiên Cơ rất ngoài ý muốn, Tàng Thiên Cơ có Thái Hư Tiên Đỉnh hộ thể, là bất tử thân, sao biết trong lòng Kim Sí Thiên Bằng có mối lo sinh mệnh?

362. Chương 3: Lại Ngược Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ nói:

- Thiên Bằng huynh, Như Ý Linh Lung Bảo Tháp là tiên bảo vô thượng, cần phải có tu vi Mệnh Tuyền cảnh mới có thể sử dụng, hiện tại Cổ Thần đã không thể dùng Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, không đủ sức uy

hiếp tới chúng ta, còn hai tên Mệnh Tuyền cảnh khác, hiện tại tự bảo vệ mình còn không đủ, càng không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta, hà tất phải chú ý tay chân, người và ta liên thủ, giết chết mấy người này không phải dễ như trở bàn tay?

Cổ Thần nở nụ cười, tiếp lời Tàng Thiên Cơ:

- Đúng vậy, Thiên Bằng điều, hai người các người cùng nhau tiến lên, ta nhất loạt giải quyết xong việc, đỡ phải phiền phức...

Thần sắc Cổ Thần trấn định như trường, Kim Sí Thiên Bằng càng thêm nghi có cổ quái.

- Hắc hắc... Bản quân nói giữ lời, hôm nay tha cho người một mạng, Cổ Thần, lần sau gặp lại, nhất định lấy cái đầu của người, nay bản quân đi trước một bước rồi.

Kim Sí Thiên Bằng nói xong, hóa thành một đạo kim quang, bỏ chạy thật xa, rất nhanh liền biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

- Đồ nhát chết...

Tàng Thiên Cơ giận dữ mắng.

Dọa lui Kim Sí Thiên Bằng, trong lòng Cổ Thần dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ còn một mình Tàng Thiên Cơ, căn bản không thể đuổi kịp, dám người Cổ Thần đã ở thế bất bại rồi.

- Tàng Thiên Cơ, thay ta giữ gìn Thái Hư Tiên Đỉnh cẩn thận, một ngày nào đó ta sẽ mạnh mẽ rút Thái Hư Tiên Đỉnh từ trên người người ra, khi đó chính là ngày người phải chết!

Cổ Thần nhìn Tàng Thiên Cơ, khẽ cười nói.

- Người không có cơ hội này rồi, hừ hừ... Ta không giống như con chim ngu ngốc kia, ngày hôm nay chính là tử kỳ của các người, đều đi tìm chết hết cho ta... Mộc Lôi Ẩn!

Tàng Thiên Cơ hét lớn một tiếng, thân thể nhất thời vọt về phía mọi người, đồng thời hai tay kết thành Mộc Lôi Ẩn, một cự chưởng lớn hai nghìn trượng đột nhiên xuất hiện.

Trong sát na, thiên địa tối sầm lại, phong vân biến sắc, mây đen cuộn cuộn, tiếng sấm ầm ầm, đạo đạo thiên lôi từ trong mây đen bổ xuống, dung nhập vào cự chưởng, Mộc Lôi Ẩn oanh kích về phía mọi người.

Một cự chưởng lôi điện này có uy lực so với gần hai năm trước rõ ràng tăng lên rất nhiều, tuy rằng Tàng Thiên Cơ sử dụng thổ độn thuật khiến tinh nguyên tổn hao rất nhiều, thế nhưng trải qua thời gian một năm tu luyện, không những khôi phục tinh nguyên, tu vi càng có điều tăng tiến.

Mộc Lôi Ẩn lớn hai nghìn trượng, che trời che đất, từ trên bầu trời chụp xuống, hầu như không gian bên dưới đều bị phong tỏa, khiến mọi người khó nhúc nhích nửa phần!

- Tàng Thiên Cơ, người thực sự không được! Người chỉ biết lớn bên ngoài, không biết tinh bên trong! Mộc Lôi Ẩn càng lớn, tuy rằng khí thế càng thêm cường đại, thế nhưng lực công kích càng thấp, suy nghĩ của người quá ngu dốt, không rõ áp súc mới là tinh hoa, phá Mộc Lôi Ẩn đối với ta mà nói chỉ là chuyện khẽ lật tay, quá dễ dàng!

Đối mặt với Mộc Lôi Ẩn chụp tới, Cổ Thần vừa cười vừa nói, không hề thấy có chút biến sắc nào, liên tục đả kích đạo tâm của Tàng Thiên Cơ, nói xong nhẹ nhàng quát khẽ:

- Thiên Vương Vấn Thiên...

Theo bốn chữ Cổ Thần nhẹ nhàng phun ra, thân thể đột nhiên phát ra đạo đạo kim quang, một cự ảnh màu vàng cao tới nghìn trượng xuất hiện phía sau lưng Cổ Thần, đầu đội kim ô bảo quan, mặt bảo giáp hoàng kim, tay phải cầm tam xoa kích, tay trái cầm Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, chính là Bảo Tháp Thiên Vương.

Về mặt Bảo Tháp Thiên Vương bị phẫn, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Cầm vấn thương thiên? Khả hữu Chân Tiên! (Xin hỏi trời xanh? Có thể có Chân Tiên?)

Tiếng vang chấn động thiên địa, theo thanh âm của Bảo Tháp Thiên Vương vang lên, mi tâm Cổ Thần cấp tốc thoát ra tám đạo kim quang, hóa thành cổ cự lớn tới tám nghìn trượng, đánh thẳng vào Mộc Lôi Ẩn.

Cảm vẫn thương thiên? Khả hữu Chân Tiên!

Cổ tự màu vàng lớn tám nghìn trượng phát ra kim quang vạn trượng, chữ thứ nhất đánh vào Mộc Lôi Ẩn, Mộc Lôi Ẩn lay động kịch liệt, nhất thời dừng hạ xuống.

Chữ thứ hai, vẫn, đánh vào Mộc Lôi Ẩn, Mộc Lôi Ẩn lập tức phát sinh vết rách, lan tràn giống như mạng nhện.

Chữ thứ ba, thương, đánh vào Mộc Lôi Ẩn, nhất thời Mộc Lôi Ẩn bị đánh tan thành vô số mảnh, hóa thành đạo đạo pháp lực cương khí, phiêu tán bốn phương tám hướng.

Còn lại năm cổ tự màu vàng khác, giống như năm ngọn núi lớn, trong nháy mắt đã bay thẳng tới đỉnh đầu Tàng Thiên Cơ!

Mỗi một chữ lớn đều nặng tới nghìn vạn cân, chữ thiên vừa mới đánh vào c

Cổ Thần nói:

- Các người đừng sợ, gặp được ta, không ai có thể tiếp tục tổn thương các người!

Một tên tu sĩ Tiên Thiên cảnh nói:

- Lão đầu, người bớt lo chuyện người khác, chúng ta chính là...

Lời còn chưa dứt, Cổ Thần khẽ điểm một ngón tay, một đạo chỉ cương bắn thẳng vào trán gã tu sĩ trong nháy mắt, lập tức mất mạng tại chỗ.

Chúng tu sĩ kinh hãi, gã tu sĩ đầu lĩnh tuổi tác ước chừng hơn ba mươi, bất quá là tu vi Dẫn Hồn hậu kỳ, cách Cổ Thần tới hai cảnh giới lớn, loáng thoáng nhìn ra, Cổ Thần có tu vi Kim Đan kỳ, cũng không dám xác định.

Lúc này thấy Cổ Thần tiện tay đánh một kích liền giết chết một tu sĩ Tiên Thiên cảnh, gã đầu lĩnh biết mình đã chọc vào tu sĩ lợi hại, vội nói:

- Vị đạo hữu này, không biết Cự Linh Môn có địa phương nào đặc tội đạo hữu, mời đạo hữu theo chúng ta trở về Cự Linh Môn, Cự Linh Môn sẽ dâng lên linh thạch tạ lỗi với đạo hữu!

Tên tu sĩ này thẳm nghĩ:

“Chỉ cần người theo ta trở về sơn môn, đến lúc đó thái thượng trưởng lão tự mình xuất thủ, định trước người chết không có chỗ chôn.”

Không có tu sĩ nào không ham linh thạch, điều này liên quan tới tốc độ tăng trưởng tu vi của tu sĩ.

Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Ta không cần linh thạch, lưu lại tính mệnh của các người là được rồi.

Nói xong, hai tay chỉ về phía trước, bắn ra mười đạo chỉ cương, chỉ cương vừa ra, chúng tu sĩ ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, liên tiếp mười người bị xuyên thủng mi tâm, mất mạng tại chỗ.

Cổ Thần không nói thêm lời nào, song chỉ liên tục điểm ra, giống như bóp chết hơn hai mươi con kiến, hơn hai mươi gã tu sĩ đều bị mất mạng, chỉ còn lại gã tu sĩ trẻ tuổi Vương ma tử và tu sĩ đầu lĩnh kia.

Thấy Cổ Thần giết bọn hèn như cắt cây cỏ, hai người kinh hồn táng đảm, nhất tề phi độn kia, muốn chạy trốn.

Hai người đều có tu vi Dẫn Hồn kỳ, hai tay Cổ Thần đều xuất hiện, tay phải điểm ra một chỉ, chỉ cương Kinh Tiên Chỉ bắn ra, trực tiếp đánh chết tên tu sĩ đầu lĩnh, tay trái chộp nhẹ, cương lực pháp lực hóa thành một cự chưởng, nhanh chóng chụp gã tu sĩ trẻ tuổi Vương ma tử vào trong tay.

Pháp lực rót vào cơ thể Vương ma tử, che lại toàn thân hắn, để hắn không thể nhúc nhích nửa phần, ném xuống mặt đất.

Trong lòng Vương ma tử sợ hãi tới cực điểm, nhưng vẫn hô:

- Thúc công của ta là thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn, người dám giết ta, thúc công của ta nhất định băm thầy người vạn đoạn.

Cổ Thần khẽ điểm nhón tay, một đạo chỉ cương bắn vào đầu vai Vương ma tử, Vương ma tử phát ra tiếng gào thét thê lương như lợn chọc tiết.

Cổ Thần hạ xuống mặt đất, nói với chúng thôn dân:

- Người này không thể nhúc nhích, nên xử trí thế nào, tùy ý các người!

- Đa tạ đại tiên, đa tạ đại tiên...

Chúng thôn dân quỳ bái dưới mặt đất, nhưng thế nào cũng không dám tới gần Vương ma tử.

Cổ Thần điểm ra một ngón tay, trên đùi Vương ma tử lại xuất hiện một lỗ máu, nói:

- Mặc kệ các người làm thế nào hắn cũng không thể động đây, ngay cả dùng khí giết hắn mà các người cũng không có sao?

Thấy Vương mặt đỏ chỉ thống khổ tru lên, không thể nhúc nhích nửa phần, rốt cuộc có một gã nam tử tuổi chừng hơn hai mươi cổ lấy vài phần dùng khí, nhặt một thanh trường kiếm ngay bên cạnh, đi tới gần Vương ma tử, một kiếm đâm vào người hắn, nhất thời tạo thành một lỗ máu.

Vương ma tử là tu sĩ Dẫn Hồn kỳ, không dễ dàng chết như vậy, thế nhưng thống khổ trên người hắn lại khiến hắn phải phát ra tiếng tru thê lương thảm thiết.

Vương ma tử đau đớn kêu gào, rơi vào trong tai chúng tu sĩ trở thành thuốc kích thích vui sướng, vừa rồi một tên Vương ma tử này đã giết chết mười mấy thôn dân, chúng thôn dân đối với hắn hận thấu xương, người đầu tiên đã động thủ, lá gan mọi người trở lên lớn hơn nhiều, đều nhặt binh khí dưới mặt đất, chạy tới bên cạnh đâm Vương ma tử!

A... A... A...

Vương ma tử thê lương gào thét, từng đợt từng đợt đau đớn truyền đến, rất nhanh hắn đã bị chúng thôn dân đâm thành cái sàng, toàn thân trên dưới mỗi chỗ đều đã bị trường kiếm đâm qua, ngay cả tu sĩ Dẫn Hồn kỳ cũng bị chúng thôn dân một kiếm lại một kiếm đâm chết!

Sau khi giết chết Vương ma tử, lửa giận của chúng thôn dân không hề giảm đi, thẳng cho tới khi Vương ma tử bị chém thành vô số mảnh mọi người mới dừng lại hành động tàn phá này, ngược lại quỳ rạp xuống dưới mặt đất, liên tục quỳ lạy Cổ Thần, cầu Cổ Thần cứu tính mệnh của bọn họ.

Nếu như để mọi người nơi đây, khẳng định là chỉ có chết không thể sống, nhưng Cổ Thần không có khả năng mang theo một đám người bình thường đi lại.

Cổ Thần lấy phù chú trong Càn Khôn Trắc ra, những phù chú này đều là loại bình thường, cũng có một ít phù chú hạ phẩm uy lực khá lợi hại, chỉ một tập đã là hơn nghìn tấm, dù sao Cổ Thần dùng không dùng đến, phân phát hết cho chúng thôn dân cho bọn họ phòng thân, lại phân cho bọn họ mười viên linh thạch hạ phẩm làm tiền tài.

Cổ Thần dùng viêm hỏa phần thiên thiêu sạch thi thể của đám tu sĩ Cự Linh Môn thành tro tàn, không lưu lại một chút vết tích!

Sau đó để chúng thôn dân bước lên phi kiếm, dẫn theo mọi người rời khỏi nơi này, bay tới một trấn nhỏ khá đông người, thả mọi người xuống!

Có phù chú phòng thân, một người mười viên linh thạch hạ phẩm, tương đương với mười vạn hoang tệ, cũng đủ cho một phạm nhân vượt qua cuộc sống bình thường cả đời. Cổ Thần dùng thần thức quét qua mọi người, đảm bảo không để lại chút vết tích nào, sau đó mới rời khỏi.

Có thể làm được cũng chỉ đến mức này, Cổ Thần chỉ mong chúng thôn dân có thể bình yên vượt qua cuộc đời bình thường.

Cự Linh Môn là một môn phái không lớn không nhỏ, kiếp trước cũng không hề xuất hiện trước mắt Cổ Thần, cách nơi này về phía đông nam khoảng chừng trên dưới nghìn dặm, cách thành Nhạc Thủy gần vạn dặm.

Từ trong miệng chúng thôn dân biết được, Cự Linh Môn bắt bọn họ đi là vì đoạt linh quang, bọn họ không biết linh quang là cái gì, nhưng Cổ Thần biết là mạch khoáng linh thạch.

Tuy rằng Cự Linh Môn cách thành Nhạc Thủy gần vạn dặm, nhưng Cổ Thần mơ hồ có một tia dự cảm không tốt!

Thời điểm Cổ Thần rời khỏi thành Nhạc Thủy đã nói cho Cổ Thương Khung biết chuyện trong quang động Bắc Thai Sơn có mạch khoáng linh thạch, để tu vi của Cổ Thương Khung sau khi đề thăng tới Thần Hải cảnh, nếu gia tộc thiếu linh thạch có thể tới khai thác.

Hiện tại đã trôi qua gần năm năm, tu vi của Cổ Thương Khung hắn là đã sớm bước vào Thần Hải cảnh, nói không chừng đã bắt đầu khai thác mạch khoáng linh thạch trong quang động Bắc Thai Sơn!

Cổ Thần phi độn theo hướng Đông, không tới hai canh giờ sau đã bay tới trước thành Nhạc Thủy. Lúc này màn đêm đã phủ xuống, trong thành Nhạc Thủy đèn đuốc sáng trưng, Cổ Thần thu liễm tu vi, tiến vào trong thành Nhạc Thủy.

Trước đây Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy đã là cảnh giới cao nhất trong thành Nhạc Thủy, thành Nhạc Thủy chỉ là một tòa thành nhỏ, phương viên chỉ chừng mấy trăm trượng, số lượng nhân khẩu không quá ba vạn, lại ở nơi cực đông, tiếp giáp với Đông Hoang, là nơi hoang vắng xa xôi nhất, ít có liên hệ với thế giới bên ngoài.

Cổ Thần tự nhiên muốn thu liễm tu vi, nếu không một tu sĩ Kim Đan kỳ xuất hiện trong thành Nhạc Thủy, tuyệt đối là một tin tức lớn!

366. Chương 6: Phụ Tử Gặp Lại (thượng+hạ).

Từ năm năm trở lại đây, Cổ gia xảy ra biến hóa cực kỳ to lớn!

Lúc Cổ Thần rời đi để lại cho Cổ Thương Khung một khoản linh thạch tương đối lớn, cùng với những bí điển tu chân lấy được trong Hạo Thiên Động Phủ.

Nguyên bản Cổ Thương Khung có thiên tư tuyệt luân, sau lại được tẩy trần đan thoát thai hoá cốt, thân thể trở lại thời thiếu niên, hơn nữa tu luyện pháp quyết thượng thừa Linh Kinh Thuần Tức quyết, tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Năm thứ hai Cổ Thần rời đi, Cổ Thương Khung thành công kết thành đạo thai, tu ra Thần Hải, bước chân và Trúc Thai kỳ Thần Hải cảnh!

Đầu năm thứ tư, Cổ Thương Khung lại ý niệm hóa hồn, tu vi bước vào Dẫn Hồn kỳ Thần Hải cảnh.

Cuối năm thứ năm, ngay trong tháng cuối cùng, Cổ Thương Khung thành công linh hồn hóa thực, lần đầu tiên linh hồn xuất khiếu, tu vi bước vào Bồi Nguyên kỳ Thần Hải cảnh.

Chỉ trong thời gian năm năm, thành Nhạc Thủy chỉ có một tu sĩ Thần Hải cảnh, càng là một cao thủ Bồi Nguyên kỳ!

Cổ Thương Khung tại phương viên mấy nghìn dặm xung quanh đều là cao thủ đệ nhất danh đúng với thực.

Nếu như để Cổ Thương Khung dùng tiên thạch trắc nghiệm tiên căn, sợ là sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm của toàn bộ Đông Hoang, giống như Tàng Thiên Cơ, bản thân hắn là tuyệt đại thiên tài sở hữu tiên căn siêu phẩm!

Cổ gia không chỉ có một mình Cổ Thương Khung bùng phát, bởi vì Cổ Thần để lại rất nhiều linh thạch, có linh thạch sung túc hấp thu, tu vi đề cao cực nhanh. Đây là còn tu luyện pháp quyết trung thượng thừa, vì Cổ Thần không dám để lại pháp quyết thượng thừa, có thể gây ra tai họa cho gia tộc.

Mặc kệ nơi nào, tư chất của tu sĩ luôn luôn có cao có thấp, tu sĩ thành Nhạc Thủy có thực lực thấp không phải là tư chất thấp, mà là tài nguyên tu chân cực độ thiếu thốn.

Hoàn toàn không có linh đan diệu dược, hai không có linh thạch sung túc bổ xung, ba không có pháp quyết tu chân thượng thừa!

Cổ Thương Khung tại thời điểm tu vi Tiên Thiên cảnh là nghĩa tử của tộc trưởng, linh thạch được phân trong một tháng cũng chỉ là mười khối! Mà Cổ Thần lưu lại khá nhiều linh thạch, tu sĩ Tiên Thiên cảnh của Cổ gia, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ phân biệt mỗi tháng được 50, 100, 200 linh thạch bổ xung!

Có linh thạch sung túc, pháp quyết tu chân trung thượng thừa! Để Cổ gia tạo nên một nhóm tu sĩ lợi hại.

Tuy rằng không có một người đột phá Thần Hải cảnh, nhưng đã có khá nhiều người bước vào Tiên Thiên cảnh tầng chín! So sánh với năm năm trước hoàn toàn là khác biệt giữa trời và đất!

Trong phương viên mấy nghìn dặm, không có bất cứ một gia tộc tu chân nào có thể chống lại Cổ gia.

Bất quá số lượng linh thạch Cổ Thần lưu lại cho Cổ Thương Khung tuy khá nhiều nhưng cũng có hạn định, rất nhanh Cổ Thương Khung đã tiêu hao toàn bộ, Cổ Thương Khung thành phải tới mạch khoáng khai thạch linh thạch.

Lần đầu tiên tới khai thác Cổ Thương Khung mới chỉ có tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, đối với bên ngoài thì nói là bế quan, trên thực tế là lên tiến vào quảng động Bắc Thai Sơn, căn cứ vào lộ tuyến Cổ Thần kể lại, tiến vào trong mạch khoáng linh thạch.

Bế quan trong mạch khoáng linh thạch ba tháng, đột phá tới Trúc Thai kỳ, đồng thời mang theo khá nhiều linh thạch xuất quan.

Sau đó, mỗi khi Cổ gia thiếu linh thạch, Cổ Thương Khung lại lên tiến vào mạch khoáng linh thạch khai thác một phần linh thạch mang ra.

Một người khai thác linh thạch cho cả một gia tộc, nói dễ vậy sao? Tiêu hao rất nhiều thời gian tu luyện của Cổ Thương Khung.

Sau đó, tu vi của Cổ Thương Khung bước vào Bồi Nguyên kỳ liền bắt đầu tổ chức một nhóm hạ nhân trung thành tiến vào trong mạch khoáng khai thác linh thạch cung ứng cho nhu cầu tu luyện của Cổ gia, như vậy Cổ Thương Khung có thể toàn thân toàn ý tập trung đột phá cảnh giới.

Tu vi đạt tới Bồi Nguyên kỳ, không có linh đan sử dụng, không có linh thạch trung phẩm hấp thu, Cổ Thương Khung đã cảm giác được hần sắp tu luyện tới bình cảnh rồi, nếu như cộng thêm thời gian đi khai thác linh thạch, vậy thì Bồi Nguyên kỳ nhất định kéo chân hần rất nhiều thời gian.

Có thể là năm ba năm, cũng có thể là mười hai mươi năm!

Cổ Thần không có khả năng làm công tác thợ mỏ như vậy, giao việc khai thác linh thạch cho hạ nhân, đây là chuyện sớm hay muộn, tu vi của hần đã bước vào Bồi Nguyên kỳ, trong phương viên mấy nghìn dặm không ai sánh được, lúc này lên tổ chức một nhóm người trung thành khai thác linh mạch, Cổ Thương Khung tự tin có thể tự bảo vệ chính mình.

Thế nhưng, chỉ trong thời gian một tháng liền xảy ra vấn đề.

Số hạ nhân bí mật tiến vào mạch khoáng linh thạch để khai thác linh thạch đột nhiên thiếu đi một người, tuy rằng cuối cùng cũng tìm được thi thể trong một chỗ núi hoang, thế nhưng không ai biết được gã hạ nhân này có tiết lộ tin tức về mạch khoáng linh thạch ra ngoài hay không!

Mấy năm gần đây Cổ gia đột nhiên quật khởi, tuy rằng không ai dám chống đối trước mặt, thế nhưng sau lưng hiển nhiên có nhiều người bất mãn, con mắt đều chăm chú nhìn vào người Cổ gia.

Không ai dám xuất thủ đối với Cổ Thương Khung, thế nhưng đám hạ nhân này, cho dù có bảo hộ nhưng cũng khó tránh được độc thủ của một số kẻ dòm ngó.

Sau khi Cổ Thần tiến vào thành Nhạc Thủy, không hề trực tiếp tới Cổ gia phía Đông thành, chỉ là thần thức đảo qua toàn bộ thành một lượt, lại phát hiện không hề có khí tức của phụ thân Cổ Thương Khung.

Đạo Cửu Thiên đã nói qua, nhanh thì mười ngày, trễ thì nửa tháng, người thân của hần tất có biến cố, hôm nay chưa qua mười ngày, Cổ Thần tin tưởng phán đoán của Đạo Cửu Thiên, đồng thời Cổ gia có vẻ rất bình thường, không hề có hiện tượng tộc trưởng xuất hiện vấn đề.

Cổ Thần trực tiếp tiến vào trong một nhà nghỉ bình dân trong thành Nhạc Thủy, tiểu nhị lập tức chạy ra tiếp đón:

- Lão nhân gia, ở trọ sao?

Cổ Thần gật đầu, trả lời:

- Đúng, chuẩn bị cho ta một phòng tốt nhất, ta muốn nghỉ ngơi!

- Tốt, mời ngài theo ta!

Tiểu nhị hài lòng cười nói, đi trước dẫn đường.

Cổ Thần thu liễm pháp lực, so với con người bình thường không có gì khác nhau, theo tiểu nhị đi tới một gian phòng, thanh toán tiền thuê, đợi khi tiểu nhị rời khỏi liền đóng kín cửa phòng lại, ngồi trên giường, linh hồn xuất khiếu!

Linh hồn của tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đã vô cùng cường đại, Bồi Nguyên hậu kỳ đã có thể linh hồn xuất khiếu đứng trước ánh mặt trời, Kim Đan hậu kỳ, trừ phi gặp phải lôi kiếp hoặc tranh đấu với tu sĩ khác, bằng không rất khó gặp tổn thương!

Mấy ngày hôm nay, Cổ Thần đều phân ra một phần nhỏ trong lôi cầu tại mi tâm tiến hành kích thích đối với linh hồn, hiện tại linh hồn của hắn đã có sức chống cự nhất định đối với lôi kiếp, thực lực vượt xa tu sĩ Kim Đan hậu kỳ bình thường.

Cổ Thần để linh hồn xuất khiếu, chính là vật hư vô, con người bình thường không thể nhận ra, tu sĩ thực lực kém xa Cổ Thần cũng không thể nhận biết, tương đương với ẩn thân!

Lưu lại một phần thần thức bảo vệ thân thể, linh hồn của Cổ Thần rất nhanh rời khỏi nhà nghỉ, tiến về phía Cổ gia.

Người khác xem ra chỉ là một lão đầu đang ngủ, ai cũng không biết Cổ Thần đã giống như thần du vật ngoại!

Tới cổ gia, nghe người đi đường nói chuyện, Cổ Thần rất nhanh biết được, Cổ Thương Khung đã đi quán động Bắc Thai Sơn.

Một gã hạ nhân khai thác linh thạch bị người khác giết chết, Cổ Thương Khung biết đây nhất định là chuyện lớn, liền di chuyển tới phụ thân thôn trang nhỏ gần Bắc Thai Sơn tạm thời ở lại, luôn luôn trông coi Bắc Thai Sơn, phòng ngừa biến hóa!

Quán động Bắc Thai Sơn chỉ cách thành Nhạc Thủy trăm dặm, Cổ Thần lập tức chuyển sang phía Bắc Thai Sơn.

Tuy là cuối năm, nhưng hiện tại giữa tháng, trên trời đầy sao, một vầng trăng sáng treo trên trời cao, chiếu sáng khắp đại địa.

Trong một sơn lâm ngay bên cạnh quán động Bắc Thai Sơn, có ba đạo bóng đen phi hành, thâm nhập quan sát cửa vào quán động Bắc Thai Sơn, len lén tiến vào.

Vừa mới ra khỏi rừng cây định tiến vào trong quán động thì cách đó hơn một trăm trượng đột nhiên xuất hiện một người đứng chắn phía trước cửa vào quán động, ngăn ba người lại.

Cổ Thương Khung chấp tay nói:

- Ba vị đạo hữu, trăng đêm nay mặc dù sáng, cũng không biết vì sao ba vị đến đây trong đêm tối?

Cổ Thương Khung đứng dưới trăng sáng, tướng mạo so với năm năm trước tựa hồ không có chút biến hóa nào, tẩy trần dân thoát thai hoá cốt khiến bề ngoài của hắn trẻ hơn tuổi thực.

Hôm nay Cổ Thương Khung đã là tu sĩ lợi hại Bồi Nguyên sơ kỳ, trong lúc giơ tay nhắc chân so với năm năm trước đều hơn một phần ý vị, có một cổ đại khí vận!

Ba bóng đen dừng lại, dưới ánh trăng lộ ra ba đạo thân ảnh, một người tuổi chừng bốn mươi, hai người chừng ba mươi tuổi.

Ba người này không hề kiên kỵ triển lộ tu vi ra ngoài, gã tu sĩ ước chừng bốn mươi tuổi có tu vi Bồi Nguyên hậu kỳ, hai người khác cũng là Bồi Nguyên trung kỳ.

Gã tu sĩ Bồi Nguyên hậu kỳ nở nụ cười hắc hắc, nói:

- Cụ Linh Môn chúng ta nghe nói nơi này có tin tức mạch khoáng linh thạch, hắc hắc... Đặc biệt đến điều tra, người chính là Cổ Thương Khung? Nghe nói là đệ nhất tu sĩ trong phương viên mấy nghìn dặm xung quanh? Đừng nói ta xem người mới chỉ có tu vi Bồi Nguyên sơ kỳ, Cụ Linh Môn chúng ta tùy tiện một trảo là quét sạch, ở trước mặt chúng ta ngay cả cái rắm cũng không phải, người dám ngăn cản trước mặt ta?

- Ba vị đang đem xông vào quáng động Cổ gia ta, chẳng lẽ coi Cổ gia không có người? Các người nhanh chóng rời đi, Cổ mỗ coi như không nhìn thấy, việc này dừng lại ở đây, nếu như các người cường ngạnh ép người, Cổ mỗ cũng không ngại dưới tay nhiều hơn ba oan hồn!

Cổ Thương Khung rất nghiêm túc, không hề có nửa phần lùi bước, tuy rằng từ mặt tu vi ngoại phóng, ba người đều mạnh hơn hẳn, thế nhưng khí thế ba người phát ra lại không bằng một mình Cổ Thương Khung.

Ba người nghe lời này, nhất thời giận dữ, bọn họ cảm nhận được từ trên người Cổ Thương Khung có một tia khinh thường, một gã tu sĩ Bồi Nguyên hậu kỳ dĩ nhiên dám khinh thường đối với tu sĩ Bồi Nguyên hậu kỳ, trung kỳ như bọn hắn, quả thực chính là vũ nhục.

Một gã tu sĩ Bồi Nguyên trung kỳ bên phải nói:

- Hai vị sư huynh, các huynh ở bên cạnh nhìn, kẻ này cuồng ngôn, sư đệ bắt giữa để hai vị sư huynh sử lý!

Tên tu sĩ Bồi Nguyên hậu kỳ nói:

- Bắt giữ làm cái gì, trực tiếp giết đi là xong, đừng làm chậm trễ thời gian của chúng ta!

Gã tu sĩ bên phải nói:

- Tốt, sư đệ đi lấy tính mệnh của hắn!

Nói xong, pháp bảo cũng không sử dụng, trực tiếp vọt về phía Cổ Thương Khung, quyền cương xuất hiện oanh kích Cổ Thương Khung.

Tinh quang trong mắt Cổ Thương Khung chợt lóe, hai chân bước mạnh, mặt đất nứt nẻ tầng tầng, thân thể giống như mũi tên rời dây cung, lao về phía trước, cũng là một quyền đánh ra, ngạnh kháng chính diện.

Ầm....

Một tiếng nổ tung, quyền cương bị Cổ Thương Khung đánh nát bấy, tốc độ của Cổ Thương Khung không giảm, nắm tay tiếp tục đánh về phía trước, va chạm với gã tu sĩ Bồi Nguyên trung kỳ.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, toàn bộ cánh tay của gã tu sĩ Bồi Nguyên trung kỳ nhất thời bạo liệt, nổ tan thành vô số mảnh, thân thể càng giống như điều đứt dây, văng ngược về phía sau.

Lập tức, yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, một tay bị hủy, bản thân trọng thương!

Thân thể Cổ Thương Khung trải qua thoát thai hoá cốt, Thương Cương Thối Thể đại pháp đã luyện tới đệ thất trọng, thực lực đề cao gấp bảy lần, thân thể cực mạnh, so sánh với Cổ Thần lúc còn thời điểm Bồi Nguyên sơ kỳ còn mạnh hơn một tầng, có thể tranh hùng với tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, tu sĩ Bồi Nguyên trung kỳ làm sao có thể là địch thủ?

Hai gã tu sĩ còn lại thất kinh, thực không ngờ Cổ Thần lại có thực lực lợi hại tới như vậy, nhất tề xuất thủ, đồng thời công kích về phía Cổ Thương Khung.

Thế nhưng hai người còn chưa hoàn toàn bộc phát công kích, đột nhiên hai đạo quyền cương từ trên bầu trời giáng xuống, oanh kích vào hai người, hai tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, nhất thời bị oanh thành thịt nát.

Lập tức có một đạo thân ảnh bước ra, đá nhẹ một cước, tu sĩ cụt tay liền mất mạng!

- Người nào?

Cổ Thương Khung kinh hô một người, thực lực người mới xuất hiện mạnh tới kinh khủng!

- Phụ thân là hài nhi!

Cổ Thần chậm rãi xoay người, trong thanh âm tràn đầy kích động.

Cổ Thần xoay thân thể, toàn thân Cổ Thương Khung chấn động, như bị sét đánh!

- Thần nhi...

Thanh âm của Cổ Thương Khung có chút run nhè nhẹ, lại có phần kinh hãi và chấn động!

Dưới ánh trăng, thân ảnh của Cổ Thần rơi vào trong mắt Cổ Thương Khung rất rõ ràng.

Thời gian năm năm đã trôi qua, Cổ Thần sớm từ một thiếu niên mười hai tuổi trở thành một thanh niên mười bảy tuổi coa lớn, vóc người, tướng mạo đều có biến hóa rất lớn.

Nếu như người ngoài gặp qua Cổ Thần năm năm trước, hiện tại rất khó có thể nhận ra!

Nhưng Cổ Thương Khung không phải người ngoài, phụ tử liên tâm, trên người bọn họ có chảy huyết mạch tương đồng, Cổ Thần biến hóa thể nào đi nữa thì loại khí tức quen thuộc bản nguyên cũng không thể thay đổi được.

- Thực sự là con, Thần nhi...

Cổ Thương Khung bước lên hai ba bước, cấp tốc tới bên cạnh Cổ Thần.

- Phụ thân, hài nhi về thăm người!

Thời gian cách năm năm, lần thứ hai phụ tử gặp lại, Cổ Thần hưng phấn không gì sánh được.

Cổ Thần luôn luôn bảo trì cảnh giác, thần thức tỏa đi mấy nghìn trượng xung quanh, trong phạm vi hơn ba mươi dặm, có bất luận gió thổi cỏ lay gì đi nữa cũng không thể thoát được thần thức của Cổ Thần.

- Thần nhi, con trưởng thành! Cũng rất anh tuấn!

Cổ Thương Khung giơ tay phải, sờ sờ vào mặt Cổ Thần.

Thoạt nhìn Cổ Thần ngay trước mặt, như thực sự độc nhất vô nhị, nhưng bàn tay của Cổ Thần vừa mới chạm vào mặt Cổ Thần liền xuyên qua, cái gì cũng không thấy, tựa hồ Cổ Thần căn bản không hề tồn tại!

- Phụ thân, hiện tại hài nhi đang linh hồn xuất khiếu, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vào trong quảng động!

Cổ Thần nói.

Tuy rằng xung quanh không có ai, nhưng trăng sáng buổi tối chiếu rọi, nếu như có tu sĩ lợi hại ở ngoài trăm dặm có thể nhìn thấy rõ ràng, nếu như ở trong quảng động, người khác tự nhiên không thể quan sát từ xa, một khi tới gần sẽ bị thần thức của Cổ Thần phát hiện, đảm bảo vạn nhất!

Đánh ra một chút phần thiên viêm hỏa, thiêu đốt ba cỗ thi thể thành tro tàn, không hề lưu lại một chút vết tích, thu vật phẩm bên trong túi trữ vật của ba người, hai phụ tử tiến vào trong quảng động.

Buổi tối trong quảng động không có người, một mảnh đen kịt, bất quá đối với hai phụ tử Cổ Thần lại không có bao nhiêu ảnh hưởng, người cách quảng động gần nhất còn đang ở trong thôn nhỏ ngoài ba dặm, có bất cứ kẻ nào tới gần quảng động thần thức cường đại của Cổ Thần sẽ phát hiện ra từ sớm.

- Thần nhi, mới năm năm mà tu vi của con đã đạt tới Kim Đan hậu kỳ, xem ra năm năm nay con ở trong Hư Thiên Tông rất được sư môn coi trọng, không cần phụ thân sau này phải lo lắng nữa rồi!

Hai người ngồi xuống, Cổ Thương Khung hài long nói:

- Nhi tử của ta đi tới đâu cũng là khối vàng phát sáng, ha ha...

- Năm năm qua, hài nhi đã trải qua rất nhiều chuyện, ba năm trước hài nhi một mực ở trong Bách Thảo Phong Hư Thiên Tông, tu vi không có tiến triển gì quá lớn, ba năm sau hài nhi ra ngoài lịch lãm, tiến vào di chỉ ma cung, xâm nhập bí địa Lý gia, lại xông vào yêu vực Đông Hoang, Côn Ngô Bí Cảnh...

Cổ Thần chậm rãi kể lại những kinh lịch trong năm năm qua cho Cổ Thương Khung nghe.

- Hai năm cuối cùng, hai nhi xông pha thiên hạ, lại ở trong Côn Ngô Bí Cảnh tu luyện thời gian hai năm mới có tu vi ngày hôm nay, nhưng phụ thân người dưới tình huống không có Trúc Thai đan, chỉ dựa vào linh thạch hạ phẩm, trong thời gian mấy năm cũng có thể bước vào Trúc Thai kỳ, hài nhi thực sự kinh ngạc! Hư Thiên Tông chính là một đại phái tu tiên cũng không có một người nào tuyệt đại thiên tư như phụ thân!

Cổ Thương Khung ngượng ngùng cười, trước mặt con trai hấn, rất hiếm thấy lộ ra vài phần ngượng ngùng, nói:

- Nếu không có Thần nhi, vì phụ nào có hôm nay? Thần nhi, con trở về vừa lúc, Cổ gia bị một môn phái tên là Cự Linh Môn theo dõi, từ ba người vừa rồi đến đây có thể thấy được, thực lực của Cự Linh Môn tựa hồ không đơn giản!

367. Chương 7: Phụ Tử Nói Chuyện.

- Cự Linh Môn?

Trong thanh âm của Cổ Thần toát ra một phần lãnh ý, thời điểm hắc phi độn trở về liền gặp phải tình cảnh Cổ Thương Khung đánh nhau với gã tu sĩ Bồi Nguyên trung kỳ, chưa nghe thấy nội dung trò chuyện trước đó, lúc này nghe được ba chữ Cự Linh Môn, nhớ tới đám tu sĩ tàn sát con người bình thường trong thôn nhỏ cũng xuất phát từ Cự Linh Môn, nhất thời Cổ Thần hiện lên sát ý.

- Thần nhi, con biết môn phái này?

Cổ Thương Khung nhảy cảm biết được Cổ Thần biến hóa!

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Ở phía tây nam nơi này, cách gần vạn dặm, là một môn phái thượng đẳng, trong môn phái có tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, người môn phái này có hành động tàn sát phạm nhân, xem ra đây môn phái này rất không sạch sẽ! Thực không ngờ thành Nhạc Thủy cách Cự Linh Môn tới vạn dặm, móng vuốt chó của Cự Linh Môn cũng sờ tới đây!

- Có cao thủ Kim Đan hậu kỳ?

Cổ Thương Khung cả kinh hỏi:

- Có mấy người?

- Phụ thân không cần lo lắng, hài nhi đã luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp tới đệ cửu trọng, chỉ có tu vi Mệnh Tuyền cảnh mới có thể ngăn cản được hài nhi, nếu Cự Linh Môn dám đánh chủ ý vào Cổ gia chúng ta, nhất định khiến bọn chúng chịu không nổi!

Biết phụ thân lo lắng cho hắn, Cổ Thần khẳng định nói.

- Vậy là tốt rồi! Có Thần nhi ở đây, ta cũng ăn tâm hơn!

Cổ Thương Khung gật đầu, nở nụ cười yên lòng, nói:

- Thần nhi, con đã là đại tu sĩ Kim Đan kỳ, áo giáp về nhà, ngày mai phụ thân muốn tổ chức yến hội tại Cổ phủ, tẩy trần cho con, để mọi người đều biết Cổ gia chúng ta có một tu sĩ cảnh giới Kim Đan kỳ, nhìn người phương nào dám can đảm mưu đồ gây rối đối với Cổ gia chúng ta!

- Trăm triệu lần không thể!

Cổ Thần nhất thời xua tay, nói:

- Hai nhi và Đế Đình kết thành hận thù, bị thái tử Tàng Thiên Cơ phát lệnh truy nã, phụ thân, thân phận của hài nhi tuyệt đối không được để lộ, cứ sinh hoạt như bình thường, không nên nói với bất cứ kẻ nào, lúc này hài nhi trở về nhà chủ yếu là vấn an phụ thân, một mình phụ thân biết là được rồi, nếu như có bất cứ kẻ nào dám gây rối với Cổ gia, hài nhi sẽ thềm quét sạch mọi cản trở!

- Bị Đế Đình phát lệnh truy nã?

Cổ Thương Khung thất kinh, Đế Đình chính là quái vật cực lớn.

Thế lực tu sĩ có gia tộc, có môn phái, gia tộc có gia tộc nhỏ, gia tộc trung bình, gia tộc lớn, thế gia tu tiên, môn phái có môn phái nhỏ, môn phái trung bình, môn phái cỡ lớn, đại phái tu tiên, mà Đế Đình lại vượt qua thế gia tu tiên và đại phái tu tiên, ngoại trừ Thánh Đình, Đế Đình chính là thế lực cực mạnh của nhân tộc.

Cổ gia có Cổ Thương Khung cũng chỉ là một gia tộc trung bình, so sánh với Đế Đình hoàn toàn giống như trên trời và dưới đất, Cổ Thương Khung nào có thể không sợ hãi?

Thành Nhạc Thủy tại nơi cực đông, là một tòa thành nhỏ, lệnh truy nã của Cổ Thần không truyền tới đây, kỳ thực phương viên vạn dặm nơi này đều thuộc về nơi cực đông Đế Đình, có thể nói là xa xôi hoang vắng.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Phụ thân không cần lo lắng, hài nhi có nhiều pháp bảo phòng thân, lại có chân nhan đan, có thể tùy ý biến ảo tướng mạo, Đế Đình không thể nhận ra được, ngày mai hài nhi sẽ lấy thân phận khách nhân tới Cổ gia! Nếu Cự Linh Môn dám can đảm tới phạm, hài nhi sẽ thăm hạ thủ, cho bọn họ có đến mà không có về!

Nói xong, tướng mạo của Cổ Thần lập tức biến ảo, liên tục biến ảo mấy loại tướng mạo khác nhau mới khôi phục bình thường!

Cổ Thương Khung cả kinh nói:

- Thiên hạ lại có loại đan dược như vậy? Thực thần kỳ!

Cổ Thần nói:

- Đây là tiên đan, cần rất nhiều loại linh thảo ngoài nghìn năm trở lên, còn cần có một loại tiên thảo hóa hình thảo, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, hài nhi ở trong yêu vực ngẫu nhiên thu được một cây hóa hình thảo mới luyện chế ra được một viên chân nhan đan, phụ thân, ngày mai hài nhi...

Cổ Thần nói bộ dáng lão nhân tóc trắng mà hẩn biến ảo cho Cổ Thương Khung.

...

Phụ tử năm năm không gặp nhau, hai người ở trong quán động nói chuyện cả đêm, bất tri bất giác đã trôi qua hơn một canh giờ, trong quán động, tiếng vui cười của hai người truyền đi từng đợt.

Thẳng cho tới giữa đêm khuya chuyển sáng, hai phụ tử mới rời khỏi quán động, Cổ Thần nói:

- Phụ thân, hài nhi tạm thời phong bế cửa vào quán động, trong khoảng thời gian này, đừng cho bất cứ kẻ nào tới quán động, hài nhi hạ cấm chế, nếu có người đến đây, hài nhi chắn chắn cảm ứng được!

Nói xong, Cổ Thần bố trí mấy trận pháp bên ngoài cửa vào quán động, nếu có người xông vào trận hẩn tự nhiên biết được. Trận pháp có thể ngăn cản một đoạn thời gian, đủ để Cổ Thần từ thành Nhạc Thủy chạy tới đây.

Làm xong tất cả, Cổ Thần cáo biệt với phụ thân, trở về nhà nghỉ trong thành Nhạc Thủy. Linh hồn về khiếu, bắt đầu tu luyện Linh Kinh Thuần Tức Quyết, cho dù thời gian ngủ cũng không lãng phí.

Linh Kinh Thuần Tức quyết đã luyện tới tầng thứ chín, Cổ Thần mỗi lần hô hấp đều dài tới chín ngày chín đêm, khí nhập vào cơ thể, tự hóa âm dương, quả thực giống như một phương thế giới, thật lâu không thôi!

Linh hồn của Cổ Thần không nhàn rỗi, mi tâm phân ra một bộ phận lôi kiếp, để linh hồn tiến vào trong lôi kiếp, không ngừng dùng lôi kiếp kích thích, để thực lực linh hồn càng thêm tăng cường.

Khi linh hồn đã hoàn toàn thích ứng, Cổ Thần lại phân ra một bộ phận lôi kiếp, tăng mạnh độ mạnh yếu của lôi kiếp, liên tục tiến hành rèn luyện đối với linh hồn.

Đồng thời, Cổ Thần dùng để một bộ phận lôi kiếp phát tán đi khắp cơ thể, thân thể Cổ Thần hiện tại đã mười phần cường đại, lúc đầu lôi kiếp đánh xuống cũng không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Cổ Thần, nhưng đây là vì Cổ Thần ngăn cản Lôi Kiếp bên ngoài nội tạng.

Hiện tại Cổ Thần khổng chế lôi kiếp rất cẩn thận, tiến hành rèn luyện đối với các vị trí mềm yếu trong cơ thể, muốn luyện toàn bộ cơ thể trở thành đồng bì thiết cốt, ngay cả nội tạng cũng cường đại giống như da thịt xương cốt.

Một đêm trôi qua!

Ngày hôm sau, Cổ Thần rời khỏi nhà nghỉ bình dân, tiến về phía đông thành! Lúc này Cổ Thương Khung đã sớm về Cổ gia chờ đợi.

Nghe thủ vệ nói có một lão nhân tóc tai trắng xóa tới bái phỏng, Cổ Thương Khung lập tức đi ra, dẫn theo lão nhân vào nhà!

Điều này khiến các thủ vệ rất không giải thích được, tộc trưởng chính là đệ nhất cao thủ trong phương viên mấy nghìn dặm xung quanh, thế nào lại đi nghênh tiếp một phạm nhân? Quá không thể tưởng tượng!

Cổ gia ngày hôm nay so với năm năm trước đã mạnh hơn rất nhiều, đủ xây dựng hơn gấp hai lần, toàn bộ Đông thành hầu như đều là viện phủ Cổ gia, không ít kiến trúc cũ đều đã thay đổi, thế nhưng địa phương Cổ Thần ở lại trước kia vẫn duy trì nguyên bộ dạng ban đầu.

Cổ Thương Khung để hạ nhân rời đi, một mình cùng Cổ Thần bước vào phủ đệ!

Dọc theo đường đi, gặp mấy người, thấy Cổ Thương Khung đều có vẻ mặt tôn kính, năm năm qua Cổ gia xảy ra biến hóa để mỗi một thanh viên đều sùng bái không gì sánh được đối với Cổ Thương Khung, trong lòng đều âm thầm may mắn, năm năm trước là Cổ Thương Khung lên làm tộc trưởng Cổ gia, bằng không mà nói, nếu Cổ gia do Cổ Thương Nhạc dẫn đầu, cũng giống như năm năm trước, đừng nói là tu sĩ cảnh giới Thần Hải, có thể xuất hiện một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám đã coi như rất không tồi rồi!

Rất nhanh, Cổ Thần và Cổ Thương Khung bước vào trong phủ đệ trước đây hai người từng ở lại, đi vào bên trong, hạ nhân vẫn đi lại như cũ, Cổ Thương Khung dặn hạ nhân lui đi, dẫn theo Cổ Thần tiến vào trong gian phòng Cổ Thần sinh hoạt thời thiếu niên!

Mà phía đông có một chiếc giường gỗ, phía bắc có một chiếc bàn và hai chiếc ghế, phía tây có một ngăn tủ, trên tường là một trường cung, trên ngăn tủ có một chiếc gương sáng, vừa vặn phản chiếu hình ảnh hai phụ tử!

368. Chương 8: Tiểu Thiên Nga Cổ Gia (thượng + Hạ).

Đã từng có một thiếu niên ngồi ngay trước bàn, ngày qua ngày đọc sách luyện chữ!

Đã từng có một thiếu niên đứng trước gương, nói với chính mình: ta phải biến cường!

Cổ Thần đưa tay, vuốt nhẹ giường gỗ ngay bên cạnh, tựa hồ đang nhớ lại thời thiếu niên!

Ngày nào đó, Cổ Thần ngẫu nhiên tỉnh lại, cũng là cảnh tượng như thế này, trong lòng hẩn thê: Cả đời này, đã có cơ hội làm lại một lần nữa, muốn cho cừu nhân biến mất toàn bộ, để phụ thân có thể sống tốt, để sư tỷ có thể sống tốt, để sư phụ có thể sống tốt, một đời này, không để lại bất cứ tiếc nuối nào!

Ai dám làm loạn đối với Cổ gia, giết...

Ai dám không trọng đối với phụ thân, giết...

Ai dám không tôn đối với sư phụ, giết...

Ai dám không kính đối với sư tỷ, giết...

Lời thề ngày đó giống như tiếng chuông vang lên bên tai Cổ Thần.

Sắp qua tám năm, Cổ Thần vì một lời thề này, nắm chặt song quyền, vì gia tộc, vì phụ thân, vì sư tỷ, vì sư phụ, đánh ra một mảnh không gian yên bình! Sắp qua thời gian tám năm, từng tên từng tên địch nhân ngã xuống dưới chân Cổ Thần!

Tuy rằng địch nhân đã ngã xuống không ít, thế nhưng địch nhân chưa ngã xuống càng nhiều hơn.

Thời gian cách năm năm, Cổ Thần trở về cố hương, lúc này lại nhảy ra một Cự Linh Môn dám mưu đồ đối với mạch khoáng linh thạch của Cổ gia, Cổ Thần âm thầm quyết tâm, nếu có địch nhân đến phạm, giết không tha!

“Ai dám làm loạn đối với Cổ gia, giết... Một người cũng không lưu lại.

- Thần nhi...

Thấy Cổ Thần có chút để hồn trên trời, Cổ Thương Khung gọi.

Cổ Thần từ trong dòng hồi ức hồi phục tinh thần, nói:

- Phụ thân, mấy ngày hôm nay, hài nhi ở lại nơi này!

Cổ Thương Khung gật đầu, nói:

- Ở đây vẫn luôn duy trì nguyên trạng, con nghỉ tạm, ta đi phân phó hạ nhân, không cho người khác tới quấy rối!

Cổ Thần lấy ra một túi trữ vật, nói:

- Đây là linh thạch trung phẩm, cũng đủ cho phụ thân tu luyện tới Mệnh Tuyền cảnh rồi, còn có một ít pháp bảo thượng phẩm.

Trên mặt Cổ Thương Khung có vẻ kinh hãi, nhưng cũng không hỏi nhiều, tiếp nhận túi trữ vật.

Cổ Thần thoáng kể lại lai lịch và pháp bảo thượng phẩm, nói:

- Trừ phụ thân ra, Cổ gia có người nào bước vào Thần Hải cảnh?

Cổ Thương Khung lắc đầu, nói:

- Không có, nhưng Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín thì có mấy người, đều là đệ tử hậu bối, có pháp quyết tu chân trung thượng thừa, bọn họ lại đang ở trong thời kỳ tu luyện tốt nhất, tu vi tăng trưởng rất nhanh!

Từ trong miệng Cổ Thương Khung biết được, đệ tử hậu bối cổ gia tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín tổng cộng năm người, phân biệt là Cổ Hằng, Cổ Thiên, Cổ Lam cùng với hai đệ tử chi thứ năm năm trước tấn chức thành thành viên trực hệ!

Thành viên thế hệ trước, mặc dù có linh thạch và pháp quyết tu chân trung thượng thừa, nhưng đã bỏ qua thời điểm tu luyện tốt nhất, tu vi tối cao là Cổ Thương Thu cũng chỉ là Tiên Thiên cảnh tầng thứ tám.

Cổ Thương Khung lấy ra một túi trữ vật, nói:

- Ở đây là một ít đan dược nguyên linh đan Tiên Thiên cảnh, mệnh nguyên đan đến Kim Đan kỳ đều có một ít, Trúc Thai đan cũng không thiếu, chờ sau khi hài nhi rời khỏi hãy để cho năm người bọn họ tiến hành Trúc Thai!

Cổ Thương Khung tiếp nhận túi trữ vật, gật đầu, đối với bản lĩnh của con trai hấn, hấn không cần phải suy nghĩ nhiều. Lúc trước lấy ra nhiều linh thạch, pháp bảo như vậy có chút hiện về kinh hãi, hiện tại đã khôi phục bình thường.

Cổ Thần lại nói:

- Một lúc nữa hài nhi tới thăm gia gia! Lão nhân gia người có khỏe hay không?

Sắc mặt Cổ Thương Khung có chút ảm đạm, nói:

- Đầu xuân năm nay lão nhân gia người đã qua đời rồi, thọ bảy mươi lăm, trước khi qua đời người còn nhắc tới tên của con!

Cổ Thần than thở:

- Sinh lão bệnh tử, ai cũng không thể tránh được, nhưng gia gia trước khi lâm chung, hài nhi không ở bên cạnh, thực sự bất hiếu, phụ thân, không cần chờ nữa, hiện tại dẫn hài nhi tới trước mộ phần gia gia, hài nhi muốn tế bái gia gia!

Cổ Hiền được mai táng trong tộc lăng Cổ gia, tại chân Linh Phù Sơn.

Đi theo phía sau Cổ Thương Khung, Cổ Thần chậm rãi đi về phía tộc lăng Cổ gia!

Cổ Thần dùng thần thức bao phủ khắp toàn bộ Cổ gia, tất cả mọi chuyện đều không thể tránh khỏi tai mắt Cổ Thần.

Bên cạnh hướng đi tộc làng Cổ gia hơn mười trượng có một quảng trường rộng lớn, trên quảng trường có mấy người hấp dẫn sự chú ý của Cổ Thần, chỉ nhìn thoáng qua, tướng mạo của mọi người đều thu thập vào trong mắt.

Bốn nam một nữ, cho dù đã cách năm năm, nhưng ba người trong đó Cổ Thần liếc mắt liền nhận ra, chính là Cổ Hằng, Cổ Thiên, Cổ Lam, còn có hai người đạt tới Tiên Thiên càng thứ chín Cổ Thần không nhận ra được, chắc là hai đệ tử trực hệ vừa mới nói tới.

Năm người này đều là hi vọng thời gian tới của Cổ gia.

Trong năm người, Cổ Hằng, Cổ Thiên rõ ràng là nhân vật trung tâm, Cổ Hằng anh tuấn phi thường, Cổ Thiên càng như tiên tử nhân gian, hai huynh muội quả thực long phụng trời sinh.

Cổ Thần và Cổ Thương Khung vừa mới từ trong viện đi tới, còn cách rất xa, mọi người không biết, thoải mái nói chuyện với nhau, cho dù không cố ý nghe trộm, nhưng thanh âm vẫn rất rõ ràng rơi vào trong tai Cổ Thần.

- Thiên muội! Vân Hiên ngày hôm nay lại hỏi ta, muốn ước định muội ngày mai đi Mai Khê Lĩnh xem mai mở!

- Thiếu chủ Triệu gia thành Thái Dương cũng có truyền thư tới, muốn gặp Thiên muội một lần!

- Đâu chỉ gần đây, xa tận nghìn dặm, thiếu thành chủ thành Hắc Mộc cũng nói muốn cầu hôn!

- Thiên muội giống như tiên nữ hạ phàm, tất cả đệ tử hậu bối kiệt xuất trong phòng vương viên mấy nghìn dặm đều bị Thiên muội mà mắc bệnh tương tư!

- Thiên muội, muội có vừa ý ai hay không? Nói cho chúng ta ta biết, chúng ta sẽ khảo nghiệm trước thật tốt! Nhìn xem hắn có tư cách lấy tiểu thiên nga Cổ gia chúng ta hay không!

Mọi người vây quanh Cổ Thiên, nhẹ giọng cười nói.

Cổ Thiên ửng đỏ mặt, nói:

- Các huynh đừng nói vậy, ta không thích ai cả...

- Vậy Thiên muội thích người như thế nào?

Mọi người hỏi.

- Ha ha... Ta biết, Thiên muội khẳng định là thích đại anh hùng như tộc trưởng!

Cổ Lam ha ha cười nói.

Cổ Hằng bên cạnh gõ nhẹ một cái lên đầu Cổ Lam, nói:

- Hồn tiểu tử nhà ngươi, tộc trưởng là người có thể nói giỡn được hay sao?

Bất quá, về mặt Cổ Hằng cũng rất hiếu kỳ, hỏi:

- Muội muội, muội sắp đủ mười tám tuổi rồi, chúng quy nên xác định một chút, tiếp qua vài năm có thể trở thành gái lỡ thì rồi!

- Đúng vậy đúng vậy... Thiên muội nói mau, trong lòng khẳng định có nhân tuyển, không thì làm sao coi nhiều thiếu niên tuấn kiệt không là gì như vậy!

Mấy người theo đuôi ồn ào.

Cổ Thiên bị mấy người chọc không ngăn được, sắc mặt bở bưng, nói:

- Nếu có người như Cổ Thần ca, vậy thì ta sẽ suy nghĩ!

- Cổ Thần a, đã năm năm không gặp rồi, năm năm trước hắn đã lợi hại hơn so với tộc trưởng, hiện tại khẳng định còn mạnh mẽ hơn nhiều!

- Hắc hắc, Thiên muội, tính toán cẩn thận, Cổ Thần là ngoại tôn của lão tộc trưởng, muội và hắn coi như là biểu muội, không cần phải người khác như hắn, gả cho Cổ Thần chẳng phải vừa vặn hay sao!

- Uh! Như vậy nước phù sa không lưu ruộng ngoài, hắc hắc...

- Mấy người các huynh, chỉ biết khi dễ ta!

Cổ Thiên tức giận tới đá một cước, nói:

- Nhiều năm như vậy cũng không biết Cổ Thần ca đi nơi nào rồi! Huynh ấy tựa hồ có rất nhiều cố sự, thấy thế nào cũng không đoán ra được!

Trời còn hơi lạnh, Cổ Thần xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, hẳn không nghĩ tới, qua năm năm, bọn họ dĩ nhiên còn nhớ kỹ đối với chính mình như vậy! Cổ Thiên nói càng khiến hắn ngoài dự liệu.

Sau khi Cổ Thần sống lại rất ít qua lại đối với đệ tử hậu bối, cơ bản là khổ tu, không nghĩ tới Cổ Thiên dĩ nhiên đã sớm chú ý tới hắn rồi, nàng và Cổ Thần cùng tuổi, tuổi không lớn mà tâm tư rất tinh tế! Không đơn giản!

Cổ Thương Khung mỉm cười, hiển nhiên tất cả chuyện này hắn đã nghe được vào trong tai, truyền âm nói:

- Thần nhi, gia gia con trên đời đã từng nói qua, muốn gả Thiên nhi cho con, mặc dù con cũng họ Cổ, là biểu huynh muội với Cổ Thiên, nhưng không phải là thân tộc, Thiên nhi đã có ý, nếu như con đồng ý, cứ lấy nàng làm vợ, thế nào?

Mồ hôi trên trán Cổ Thần càng nhiều hơn, truyền âm nói:

- Phụ thân, lời này sai rồi, phụ thân là tộc trưởng Cổ gia, hài nhi và Thiên muội chính là thân tộc, nếu như hài nhi lấy Cổ Thiên làm vợ, chẳng phải để người khác nói chúng ta là ngoại nhân đối với Cổ gia hay sao? Huống chi, Thiên muội chỉ gặp hài nhi lúc còn nhỏ, thiếu nữ đều huyền tưởng có thể gả cho anh hùng, đều thích cường giả, thiên tư Thiên muội thông minh, không định tùy tiện gả cho người nào đó, vì vậy Thiên muội thích không phải là bản thân hài nhi, mà trong lòng nàng có mộng tưởng, sau này Thiên muội chân chính gặp được người mình thích sẽ hiểu rõ ràng!

Trên mặt Cổ Thương Khung nở nụ cười thâm, truyền âm nói:

- Nhìn con khấn trương như vậy, Thần nhi, có phải con đã có người trong lòng, lúc nào dẫn tới cho ta nhìn một chút!

Quả nhiên là người từng trải, kinh nghiệm phong phú, không giống bình thường, huống chi Cổ Thương Khung còn là người rất tinh tế.

Cổ Thần truyền âm nói:

- Phụ thân người cũng quá nhạy cảm rồi, lần sau hài nhi về nhà nhất định sẽ dẫn nàng theo, để phụ thân nhìn, nàng là sư tỷ của hài nhi, tên là Hư Tử Uyên!

Nói xong, Cổ Thần liếc mắt nhìn Cổ Thiên, thâm nghĩ:

“Nàng tuổi còn nhỏ, mới hơn mười tuổi đã biết phân tích tình huống của ta, tâm tư tinh tế, tâm cơ cũng không kém, nhân vật như vậy đúng ra nên phóng tầm nhìn khắp thiên hạ, mai một tại thành Nhạc Thủy quá mức đại tài tiểu dụng rồi!”

Thấy Cổ Thiên, Cổ Thần lại nghĩ tới Vân Tuyết, cũng là thiếu nữ xinh đẹp như thiên tiên, đồng thời cùng sinh ra trong cái địa phương thành Nhạc Thủy nho nhỏ, nếu như thực sự yên lặng sinh sống tại đây, tầm mắt của nàng chưa mở rộng, khả năng cũng giống như nữ tử bình thường, lập gia đình sinh con cái, sống một cuộc sống bình thường hết đời.

Nhưng từ khi Cổ Thần sống lại, triệt để mở rộng tầm mắt của các nàng, để các nàng biết thành Nhạc Thủy bất là là một hạt muối trong biển rộng, bên ngoài còn có bầu trời rộng lớn hơn rất nhiều.

Điều này làm trong lòng các nàng không hề bình tĩnh, Vân Tuyết theo chân Cổ Thần, trực tiếp rời khỏi thành Nhạc Thủy, không biết Cổ Thiên sẽ có hành động như thế nào?

Đúng như lời của Cổ Thần, không phải Cổ Thiên thích bản thân hắn, mà là Cổ Thần đã mở rộng tầm mắt của nàng, tại thành Nhạc Thủy, tầm mắt của Cổ Thiên có thể thấy chỉ một mình Cổ Thần mà thôi, nàng không đi ra thế giới bên ngoài nhìn một chút, định trước khó gặp người chân chính thương yêu.

Nguyên nhân chính là vì tầm mắt của nàng mở rộng, những tuần kiệt tuổi tác không cao so sánh với Cổ Thần trong tầm mắt của nàng thực sự kém qua xa, tự nhiên là không để vào trong mắt.

Cổ Thần và Cổ Thương Khung chậm rãi bước đi, rất nhanh năm người đều nhìn thấy hai người tới gần, đều ngừng nói chuyện, đứng từ xa xa hành lễ với Cổ Thương Khung.

Hai người Cổ Thần không hề dừng lại, trực tiếp bước tới tộc lãng Cổ gia, chờ sau khi hai người biến mất, Cổ Lam hỏi:

- Lão đầu râu bạc kia là ai? Tộc trưởng dẫn hắn tới tộc lãng làm gì vậy?

Cổ Hằng nói:

- Ta nghe hạ nhân nói, hình như người tới đây bái phỏng tộc trưởng gọi là “Dược Lão” gì đó! Nếu như đã tới tộc lãng, vậy có thể là bằng hữu của trưởng bối trong tộc!

- Dược Lão? Lẽ nào lão nhân kia là dược sư sao?

Có người thầm nói.

Chỉ có Cổ Thiên, trong mắt tựa hồ nổi lên một tia tinh quang, nhìn bóng lưng hai người dần dần biến mất, có chút suy nghĩ miên man!

Ngày hôm nay, Cổ Thần tới tộc lãng Cổ gia, bái tế phần mộ Cổ Hiền, lại lần lượt bái tế các trưởng bối khác một lượt, sau đó trở về phủ đệ.

Không có người quấy rối, Cổ Thần không hề lãng phí thời gian, lập tức bắt đầu tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, tu vi của hắn đã đạt tới Kim Đan hậu kỳ, thời gian vừa đến liền có thể lập tức nghiền nát Kim Đan, linh hồn hóa anh, bước vào Mệnh Tuyền cảnh.

Đồng thời với tu luyện, Cổ Thần dùng lôi kiếp trong mi tâm tiến hành kích thích rèn luyện đối với linh hồn, nội tạng trong thân thể, để linh hồn, nội tạng có sức chống đỡ đối với lôi kiếp càng lúc càng mạnh hơn, thực lực càng mạnh.

Thời gian trôi qua, ngoại trừ Cổ Thương Khung thỉnh thoảng có tới đây, không có bất cứ người nào tới quấy rối, trong nháy mắt đã qua ba ngày!

Ba ngày này trải qua phi thường bình thản, Cổ gia không hề xuất hiện bất cứ chuyện gì khác thường, quảng động Bắc Thai Sơn cũng không uy kiếp

Chẳng lẽ, là Thái thượng trưởng lão của Cự Linh Môn tới?

Hắn là thái thượng trưởng lão, không có khả năng là thái thượng trưởng môn, nếu là thái thượng trưởng môn Mệnh Tuyền cảnh đích thân tới, vậy Cổ Thương Khung căn bản không kịp phát ra lời cầu cứu đã bị miểu sát.

Trong lòng Cổ Thần nóng như lửa đốt, đột tốc được đẩy nhanh tới cực điểm, chạy thẳng về phía thành Nhạc Thủy, may mà chưa rời đi quá xa, khoảng cách hơn mười dặm rất nhanh là có thể trở về!

Cổ Thương Khung chỉ có tu vi Bồi Nguyên sơ kỳ, cách Kim Đan hậu kỳ quá xa, toàn bộ bằng mấy món pháp bảo thượng phẩm Cổ Thần đưa cho mới miễn cưỡng chống đỡ được!

Toàn bộ Cổ gia đã trở thành một mảnh bừa bãi, năm sáu tòa phủ đệ dưới công kích của Thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn đều biến thành phế tích.

Trên mặt đất Cổ gia máu tươi loang lổ, chừng hơn hai mươi cỗ thi thể chia năm xẻ bảy rơi khắp nơi, có một phần là hạ nhân, cũng có một phần là tộc nhân Cổ gia.

Thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn là một lão nhân tuổi chừng lục tuần, sắc mặt hồng nhuận, hạc phát đồng nhan, ngoại trừ râu tóc thấy già nua ra, tướng mạo thoát nhìn giống như một trung niên nhân chừng bốn mươi tuổi.

Cổ Thương Khung có vài món pháp bảo thượng phẩm phòng thân, thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn tạm thời không thể làm gì được, liền chuyển hướng giết tới đoàn người Cổ gia, nơi nào đi qua, phòng ốc hủy hoại, người người thương vong.

- Tiểu mỹ nhân Cổ gia! Mau mau hiện thân, đừng trốn ở trong phòng, miễn bị lão phu ngộ thương! Ngày hôm nay Cổ gia xóa tên, ai cũng không cứu được các người, hắc hắc hắc...

Thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn một mặt công kích, một mặt lớn tiếng cười nói.

Trong thành Nhạc Thủy, không có một ai dám can đảm quan sát, tu vi của lão nhân này khiến bọn họ vô cùng sợ hãi, rất sợ bị liên lụy tới thân, đều trốn trong phòng ốc, không dám lộ mặt ra ngoài.

Thậm chí, không ít tu sĩ đều chạy trốn ra khỏi thành Nhạc Thủy, chạy tới nơi khác tị nạn!

Cách thành Nhạc Thủy còn khoảng ba dặm, Cổ Thần tản thần thức ra, phát hiện trong thành Nhạc Thủy có một đạo khí tức vô cùng cường đại, tu vi Kim Đan hậu kỳ, nghĩ đó hẳn là thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn.

- Dừng tay!

Thần thức Cổ Thần truyền âm, một tiếng quát lớn vang lên bên tai thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn.

Thần thức người tới cường đại hơn bản thân, thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn nao nao, thân thể nhất thời bay lên bầu trời Cổ gia, nhìn về phương hướng Cổ Thần đang bay tới.

Tốc độ của Cổ Thần cực nhanh, chớp lát sau đã bay tới khoảng cách nghìn trượng, tình huống Cổ gia hiện tại rơi hết vào mắt.

Râu tóc Cổ Thần dựng đứng, nhất thời giận dữ ngập đầu, phủ đệ Cổ gia đã bị hủy đi một phần ba, trên mặt đất lưu lại rất nhiều thi hài cụt tay gãy chân, chừng hơn hai mươi cỗ thi thể...

Long có nghịch lân, xúc phạm tất nộ!

Cổ gia chính là nghịch lân của Cổ Thần, mắt thấy Cổ gia bị hao tổn, trong mắt Cổ Thần chột lóe lên hồng mang, nhất thời có một loại dục vọng thị huyết hóa thân thành long, xé nát tất cả.

- Người tới là ai?

Tuy còn cách nhau khá xa, thế nhưng thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn có thể cảm nhận được sát ý thật sâu của người mới tới, tuy rằng thần thức cường đại hơn hắn, thế nhưng cũng chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, hắn không quá sợ hãi.

Cơn giận nghịch lân đã sinh, tốc độ của Cổ Thần dưới cơn giận thúc đẩy, lại nhanh hơn vài phần, quát lớn:

- Lão tặc, ta muốn tiêu diệt toàn bộ Cự Linh Môn!

Lúc nói chuyện, Cổ Thần đã bay tới gần hai nghìn trượng, cách thành Nhạc Thủy không tới hai nghìn trượng!

- Cuồng vọng!

Thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn vừa nghe vậy, nhất thời giận dữ, quát lớn:

- Lão phu diệt người trước!

372. Chương 11: Cơn Giận Nghịch Lân.

Nói xong, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, nhất thời cấp bách lao về phía Cổ Thần.

Thân thể chưa đến, một đạo kiếm quang liền xẹt qua không gian mấy trăm trượng, kích thẳng về phía Cổ Thần.

Cổ Thần không hề tránh né, trực tiếp điểm ra một chỉ, một đạo chỉ cương lớn bằng thân người đồng thời phát ra, bắn về phía thân thể thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn.

Đấu pháp đồng quy vu tận như thế này khiến thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn thất kinh, Cổ Thần dĩ nhiên không đỡ công kích của hắn khiến hắn vô cùng ngoài dự liệu, trong lúc điện quang đá lửa mi tâm hắn chợt lóe, xuất hiện một pháp bảo giống như mai rùa, chặn trước đạo chỉ cương chói mắt kia.

Pháp bảo giống như mai rùa còn chưa hoàn toàn biến lớn đã bị Kinh Tiên Chỉ bắn trúng, chấn động mạnh mẽ, nhất thời hóa nhỏ, bay ngược trở về mi tâm thái thượng trưởng lão, thân thể của hắn cũng giống như mai rùa chấn động, lộ dáng vẻ phải rơi xuống đất, hiển nhiên đã ăn chút thiệt thòi.

Kiểm quang bổ ra một đạo cương khí thật lớn, điên cuồng chém xuống, trong nháy mắt đã chém Cổ Thần thành hai nửa, bất quá thân thể Cổ Thần không hề có nửa phần máu tươi chảy ra, giống như hai phần khối nhẹ, lập tức dung hợp với nhau.

- Linh hồn xuất khiếu?

Mi tâm thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn vừa nhíu.

Hắn vỗ vào ngực, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi hóa thành năm huyết châu lớn chừng ngón tay cái, chia năm phương hướng, bắn thẳng về phía linh hồn Cổ Thần.

Linh hồn là vật âm hư, nếu như không có pháp bảo đặc thù rất có tổn thương, nhưng khí huyết của tu sĩ lại là vật cực dương, vừa vặn có thể tương khắc, khí huyết của tu sĩ cùng cấp bậc đủ khiến linh hồn thụ thương.

Linh hồn Cổ Thần dừng lại, nhất thời lui mạnh, làm bộ như không địch lại, xoay người chạy trốn.

Thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn hét lớn một tiếng:

- Dám linh hồn xuất khiếu trước mặt tu sĩ cùng giai, quả thực muốn chết!

Đang khi nói chuyện, tốc độ cực nhanh, đuổi theo sát phía sau!

Cổ Thần khổng chế tốc độ không nhanh không chậm vừa vặn vận phi động ngay trước mặt, dẫn dắt thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn chạy vào trong núi hoang, rời xa Cổ gia.

Cứ cách mười hơi thở Cổ Thần lại bắn ra hai đạo chỉ cương, nếu đối phương lấy khí huyết công kích lập tức chạy đi, cứ như vậy một đuổi một chạy, rất nhanh đã rời khỏi thành Nhạc Thủy, thời gian non nửa khắc đã chạy được hơn trăm dặm.

Linh hồn Cổ Thần dừng lại, đột nhiên xoay người, quát lớn:

- Lão tặc, người họ Vương?

Thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn bay tới trước cổ Thần gần trăm trượng mới dừng lại thân thể, cười nói:

- Lão phu họ Vương, hắc hắc... Sao lại không trốn nữa? Dám linh hồn xuất khiếu trước mặt lão phu, nay phải chết không cần nghi ngờ!

Hồng quang trong mắt Cổ Thần chớp động, nói:

- Người có một chất tôn, tên là Vương ma tử?

Từ khi người này xuất kiếp, Cổ Thần phát hiện so với kiếm quyết của gã Vương ma tử tàn sát con người có chút giống nhau.

Đồng thời, lúc trước 12 tên tu sĩ Cự Linh Môn từng nhắc tới Vương thái thượng trưởng lão nào đó, mà Vương ma tử trước kia chết đã nói qua, thúc công của hắn chính là thái thượng trưởng lão của Cự Linh Môn!

Vì vậy Cổ Thần mới có phát đoán này!

Cổ Thần đoán không sai, người này tên là Vương Xu Toàn, chính là thúc công của Vương ma tử, một trong những thái thượng trưởng lão của Cự Linh Môn.

Nghe Cổ Thần nói vậy, trong lòng Vương Xu Toàn khê động, cả giận nói:

- Kiến Vân là do ngươi giết?

Vương Kiến Vân chính là tên của Vương ma tử!

Nhìn thần sắc người này, trong lòng Cổ Thần đã khẳng định, gạt đầu, mặt lộ mỉm cười, nào còn thần sắc chạy trốn chết vừa rồi.

Trong mắt Vương Xu Toàn thiêu đốt lửa giận, ngoan hận nói:

- Tốt, ta sẽ không cho ngươi chết đơn giản, ta phải phong tỏa toàn thân, chậm rãi dần vặt cho tới chết, sau đó mới chôn cùng Kiến Vân!

Cổ Thần khê cười một tiếng, nói:

- Lão đầu tử, ngươi thực sự cho rằng ta sợ ngươi sao? Hôm nay sẽ cho ngươi tới hoàng tuyền gặp lại chất tôn tiện nhân của ngươi!

Thanh âm Cổ Thần lạnh lùng, lạnh giọng nói:

- Cự Linh Môn tàn sát con người, vô ác bất xa, khi nhục Cổ gia ta, giết tộc nhân ta, ta ở đây lập thệ, tất diệt toàn bộ Cự Linh Môn, để Cự Linh Môn từ nay về sau xóa tên!

- Nói khoác không biết ngượng, chịu chết đi!

Bàn tay Vương Xu Toàn vừa nhắc, bức ra vô số viên huyết châu, cánh tay giương lên, giống như một trận mưa máu bao phủ toàn thân Cổ Thần.

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, chưởng phải vừa nhắc, tử diễm băng viêm từ trong lòng bàn tay phát ra, hóa thành băng chưởng, phách về phía huyết châu, nhiệt độ trong không khí hạ thấp, tất cả huyết châu đều bị biến thành băng châu, bị băng chưởng chấn động, hóa thành phấn mịn, bị gió thổi đi.

Vương Xu Toàn nhướng mày, mi tâm nhất thời bay ra ba thanh bảo kiếm lấp lánh kim quang, đều là pháp bảo thượng phẩm, quát lớn:

- Ta sẽ chém ngươi thành mảnh nhỏ trong nháy mắt, cho ngươi hôi phi yên diệt, nhìn ngươi khôi phục như thế nào!

Nói xong, ba thanh bảo kiếm kim quang phát ra từng đợt quang mang, trong nháy mắt bổ ra trăm nghìn đạo kiếm cương, đồng thời chém về phía Cổ Thần.

Đồng thời, Vương Xu Toàn mạnh mẽ thở ra một hơi, nhất thời phía trước đột nhiên nổi lên cuồng phong, thổi tới mãnh liệt, nếu linh hồn Cổ Thần bị chém thành trăm nghìn mảnh, bị cuồng phong thổi qua, thực sự sẽ hôi phi yên diệt.

Thân ảnh Cổ Thần bất động, trong mi tâm bay ra hai đạo quang mang một vàng một đen, quang mang màu vàng hóa thành một đại chung màu cổ đồng, huyền phù trên đỉnh đầu Cổ Thần, cổ chung phát ra một quang tráo bao phủ toàn thân Cổ thần bên trong.

Trăm nghìn đạo kiếm cương màu vàng chém vào quang tráo màu cổ đồng, tiếng chuông vang nổi lên bốn phía, thế nhưng cổ chung lại không hề sụt mẻ, chưa hề bị tổn hại.

Đây là một trong những pháp bảo phòng ngự thượng phẩm mà Cổ Thần lấy được từ trong Côn Ngô Bí Cảnh, có thể chống đối lại nhiều lần công kích từ pháp bảo thượng phẩm khác!

Một đạo hắc mang kia giống như mũi tên nhọn, chợt lóe liền bắn ra trăm trượng, hóa thành một đạo ô quang, chém thẳng về phía ba thanh bảo kiếm kim quang.

Rắc rắc...

Ô quang chém xuống, ba thanh bảo kiếm kim quang đồng thời bị chia thành hai nửa.

- Đây là pháp bảo gì? Ngay cả ba kiện pháp bảo thượng phẩm cũng không ngăn được, đồng loạt bị chém thành hai đoạn?

Trong lòng Vương Xu Toàn kinh hãi, cho dù là pháp bảo cực phẩm bình thường cũng không có uy lực như vậy.

Thân ảnh chợt lóe, Vương Xu Toàn nhất thời lui nhanh, ba kiện pháp bảo thượng phẩm cũng không thể chống lại một lần công kích của đối phương, thân thể làm sao chống đỡ được?

Đạo ô quang kia chính là Thần Hình Câu Diệt kiếm, do 18 viên vông lượng thạch luyện chế tạo thành, vông lượng thạch chỉ xuất hiện tại thời kỳ thượng cổ, từ lâu đã tuyệt tích, ngoại trừ trong tay kỳ sĩ mặc hắc bào tại Côn Ngô Bí Cảnh có vũ khí luyện chế từ vông lượng thạch, kiếp trước lẫn kiếp này Cổ Thần chưa từng nhìn thấy qua.

Hầu như có thể khẳng định, trên Cổ Hoang đại lục, vũ khí được luyện chế từ vông lượng thạch duy nhất chỉ có một thanh Thần Hình Câu Diệt kiếm mà thôi!

Tốc độ thoái lui của Vương Xu Toàn rất nhanh, nhưng tốc độ của Thần Hình Câu Diệt kiếm càng nhanh hơn.

Vương Xu Toàn khẩn trương, thân thể bảo trì bay ngược cấp tốc, đồng thời một đạo thân ảnh từ mi tâm hần chui ra, chính là linh hồn của hắn, thân thể không thể chống đỡ, hần đành phải lợi dụng linh hồn ngăn cản.

Dù sao đi nữa linh hồn bị chém thành hai nửa thì cũng có thể dung hợp với nhau.

- A...

Linh hồn Vương Xu Toàn vừa mới chạm với Thần Hình Câu Diệt kiếm liền phát sinh tiếng kêu thê lương thảm thiết tới cực điểm, linh hồn của hắn bốc lên một làn khói nhẹ, trong nháy mắt tiêu tán, thời điểm xuất hiện linh hồn thực chất giống như chân thân, trong sát na liền biến thành cái bóng trong suốt, gió thổi qua hầu như bị tiêu tan.

Thần Hình Câu Diệt kiếm có thể chém thân thể, cũng có tác dụng đả thương linh hồn, là đệ nhất pháp bảo dưới tiên bảo, Vương Xu Toàn không nhìn ra được vông lượng thạch, dám dùng linh hồn chống đỡ, chính là muốn chết, nhất thời linh hồn trọng thương, gần như tử vong tại chỗ!

373. Chương 12: Giết Tới Cực Linh Môn

Linh hồn của Vương Xu Toàn bị thương nặng, cấp tốc quay ngược trở về, bay vào trong mi tâm, thế đi của Thần Hình Câu Diệt kiếm không giảm, tiếp tục theo sau nổ bắn đi.

Linh hồn về khiếu, thân thể Vương Xu Toàn mở hai mắt, sắc mặt tiêu tụy tới cực điểm, ánh mắt lộ ra vài phần sợ hãi, mi tâm chợt lóe quang mang, pháp bảo hình mai rùa nhất thời bay ra, hóa thành hơn mười trượng, che chắn trước người Vương Xu Toàn.

Đây là một kiện pháp bảo phòng ngự thượng phẩm, là do mai của một linh quy sống qua mấy nghìn năm luyện chế tạo thành, lực phòng ngự cực mạnh, có thể kháng cự lại một lần công kích của pháp bảo cực phẩm.

Thần Hình Câu Diệt Kiếp biến thành ô quang nhất thời chém mạnh vào pháp bảo hình mai rùa.

Đang một tiếng nổ vang, pháp bảo hình mai rùa bị phân thành hai nửa, bị Thần Hình Câu Diệt Kiếp chém nát, Thần Hình Câu Diệt Kiếp quả nhiên sắc bén kinh khủng tới cực điểm, pháp bảo bình thường không thể chống đỡ.

Pháp bảo hình mai rùa bị hủy diệt, thân thể Vương Xu Toàn đã không còn pháp bảo phòng ngự, trực tiếp hạ xuống mặt đất cực nhanh.

Linh hồn Cổ Thần bay về phía trước, ngự không Thần Hồn Câu Diệt Kiếp tiếp tục chém về phía Vương Xu Toàn.

Vương Xu Toàn còn đang ở trong không trung, mạnh mẽ đánh một chưởng vào lồng ngực, phun ra một ngụm máu tươi lớn, hai tay vể lên trong không trung phù văn thượng cổ vô cùng phức tạp, rất nhiều máu tươi theo hai tay của hắn hình thành một đồ hình năm góc.

Lập tức, hai tay Vương Xu Toàn quay xuống mặt đất vô mạnh, đồ hình năm góc hình thành từ máu tươi trong nháy mắt khắc trên mặt đất, kích cỡ trường rưỡi.

Cổ Thần vừa nhìn thấy đồ hình năm góc, trong lòng cả kinh, đây chính là đồ án ngũ hành bí thuật mà Tàng Thiên Cơ dùng để chạy trốn khỏi công kích của Linh Lung Bảo Tháp trong Côn Ngô Bí Cảnh.

Thân thể Vương Xu Toàn theo sát phía sau đồ án năm góc bằng máu tươi, đồ án máu tươi vừa mới ấn xuống mặt đất, Vương Xu Toàn liền trực tiếp chui xuống dưới đất, biến mất không còn.

Quả nhiên chính là thổ độn thuật mà Tàng Thiên Cơ đã từng thi triển.

Tu vi của Vương Xu Toàn so với Tàng Thiên Cơ còn thấp hơn nhiều, sử dụng thổ độn thuật phải lợi dụng rất nhiều máu tươi làm vật dẫn.

Tàng Thiên Cơ phun ra đồ án máu tươi mới chỉ trong phương viên ba thước, mà đồ án Vương Xu Toàn dùng máu tươi vẽ lên có phương viên trường rưỡi.

Ngũ hành bí thuật là tiên thuật vô thượng, chỉ ít cũng cần phải có tu vi Độ Hư cảnh mới có thể thi triển, tu vi không tới phải dùng rất nhiều máu tươi làm vật dẫn, mỗi lần Tàng Thiên Cơ sử dụng thổ độn thuật đều phải bẻ quan mấy tháng mới có thể khôi phục.

Vương Xu Toàn phun ra nhiều máu tươi như vậy, sợ rằng tu vi cả đời này cũng không thể phục hồi như ban đầu, thương tổn đối với thân thể vô cùng to lớn.

Vì sao Vương Xu Toàn cũng biết ngũ hành bí thuật, là Tàng Gia truyền thụ cho Cự Linh Môn hay là Cự Linh Môn truyền thụ cho Tàng gia.

Tạm thời Cổ Thần không suy nghĩ nhiều, hầu như trong nháy mắt khi Vương Xu Toàn biến mất, thân thể Cổ Thần lập tức phi độn về phía tây nam, đồng thời thần thức tản ra với phạm vi lớn nhất.

Tuy rằng Vương Xu Toàn đã bị trọng thương, lại tổn thất rất nhiều máu tươi, cuộc đời này không thể nào phục nguyên, thế nhưng Cổ Thần không cho phép hắn chạy thoát.

Vương Xu Toàn chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, bản thân lại bị trọng thương, cho dù sử dụng thổ độn thuật cũng không trốn được xa, Vương Xu Toàn không có khả năng giết trở lại thành Nhạc Thủy, giết mấy người Cổ gia kiếm mất mũi, loại người như hắn, suy nghĩ đầu tiên chính là an toàn tính mệnh của chính mình, vì vậy khẳng định sẽ chạy theo phương hướng Cự Linh Môn.

Trong nháy mắt qua đi, thần thức của Cổ Thần đã phát hiện ra thân thể của Vương Xu Toàn, ở phương hướng Cự Linh Môn hơn ba mươi dặm, cách mặt đất chừng hai trăm trượng.

Quả nhiên so với Tàng Thiên Cơ kém hơn nhiều, trong Côn Ngô Bí Cảnh, Tàng Thiên Cơ sử dụng thổ độn thuật trong nháy mắt đã trốn được hơn trăm dặm, mà Vương Xu Toàn mới chỉ trốn được hơn ba mươi dặm.

Âm phong khẽ động, Cổ Thần cấp tốc đuổi theo Vương Xu Toàn.

Thổ độn thuật cũng chỉ hơn thua trong nháy mắt đầu tiên, có thể chạy được khoảng cách cực kỳ xa, sau đó phải chui ra khỏi mặt đất phi hành, nếu không phi hành trong không trung thì tốc độ còn kém hơn một chút, mà tốc độ của Cổ Thần cực nhanh, khoảng cách với Vương Xu Toàn càng lúc càng gần.

Đuổi theo thời gian nửa khắc, đủ vượt qua khoảng cách sáu bảy mươi dặm, rốt cuộc Cổ Thần cũng đuổi kịp Vương Xu Toàn, Vương Xu Toàn sợ tới vỡ mật, liều mạng chui xuống dưới mặt đất, đủ chui hơn năm mươi trượng cũng không dám lộ ra.

Càng chui sâu xuống dưới đất, cường độ càng chặt chẽ, càng khó vượt qua, Vương Xu Toàn có thể chui xuống dưới lòng đất năm trăm trượng, tốc độ chạy tón so với tu sĩ Trúc Thai kỳ giống nhau, Cổ Thần có thể đơn giản là đuổi kịp.

Vương Xu Toàn làm vậy là muốn né tránh công kích của Cổ Thần, coi như là Linh Anh kỳ, Đoạt Xá kỳ Mệnh Tuyền cảnh, cũng không thể công kích xuyên qua khoảng cách 500 trượng dưới mặt đất, trời cao đất rộng, trời và đất đều là địa phương tu sĩ vượt tới!

Cổ Thần đuổi theo Vương Xu Toàn, thần thức tập trung vị trí, mi tâm chợt lóe hắc mang, Thần Hình Câu Diệt kiểm lại bay ra, hóa thành một đạo ô quang, trong nháy mắt chui vào mặt đất.

Cát đá bùn đất trước mặt Thần Hình Câu Diệt kiếp giống như không khí, ô quang trong nháy mắt đã xuyên qua hơn trăm trượng dưới mặt đất.

Vương Xu Toàn thất kinh, không nghĩ tới thanh phi kiếm đen kịt này lại lợi hại tới như vậy? 500 trượng dưới lòng đất gần như đã là cực hạn của hắn, hắn khó có thể tiến thêm, hành động dưới lòng đất càng không thể linh hoạt như trong không khí.

Mà Thần Hình Câu Diệt kiếp dưới mặt đất giống như trong không trung, tốc độ không giảm, coi như là khối đá lớn hơn mười trượng trước mặt Thần Hình Câu Diệt kiếp cũng không ngăn cản được bao lâu.

Vương Xu Toàn ra sức giãy dụa, nhưng hoàn toàn uống công, thế giới của Thần Hình Câu Diệt kiếp quá nhanh, trong nháy mắt đã bắn trúng thân thể của Vương Xu Toàn.

Cổ Thần đứng trên mặt đất, thần thức ngự kiếm, Thần Hình Câu Diệt kiếp lướt qua lại quay lại, tạo thành hơn trăm lỗ thủng trên cơ thể Vương Xu Toàn, một kiếm cuối cùng chém xuống, chặt đứt đầu của hắn!

Chốc lát ra, một đạo ô quang từ dưới lòng đất bắn ra, thân kiếm không hề có một chút máu, vẫn đen thui sáng bóng, nhanh chóng trở lại mi tâm của Cổ Thần. Vương Xu Toàn đã chết không thể chết lại, thi thể bị chôn dưới mặt đất năm trăm trượng! Thần hình câu diệt!

- Người đã thích chui xuống đất, vậy thì chết dưới lòng đất, vĩnh viễn không cần trở ra nữa!

Cổ Thần lạnh lùng nhìn xuống dưới mặt đất, thần thức tập trung thi thể của Vương Xu Toàn, lạnh giọng nói.

Nói xong, Cổ Thần bay lên trời, bay về phía thành Nhạc Thủy, trận chiến này đã không thể lùi bước, hôm nay Cổ gia tổn thất thảm trọng, Cổ Thần nhất định phải tới Cự Linh Môn một chuyến, cho bọn họ một trận giáo huấn!

Thế nhưng, không thể tùy tiện đi là đi, bây giờ còn chưa tới lại đột nhiên có một thái thượng trưởng lão xuất hiện, nếu như Cổ Thần tới Cự Linh Môn, khoảng cách tới thành Nhạc Thủy gần vạn dặm, vừa vạn Cổ gia gặp nạn, Cổ Thần muốn cứu cũng không kịp.

Trước khi tới Cự Linh Môn phải dàn xếp Cổ gia!

Không quá lâu sau, Cổ Thần đã trở về Cổ gia, lúc này Cổ Thần ẩn nấp thân hình, ngoại trừ Cổ Thương Khung có tu vi Bối Nguyên kỳ còn có thể thấy được, những người khác nhìn Cổ Thần hoàn toàn trong suốt.

Cổ gia một mảnh khốc tang, có hơn hai mươi thành viên đệ tử bị chết trong trận tai nạn này, lão nhân tuổi già sức yếu cũng có, thiếu niên tuổi nhỏ cũng có, nhưng đại đa số đều là trung niên nhân còn tráng niên.

Bọn họ bị giết không còn cảm giác gì, thế nhưng thân nhân của bọn họ lại vô cùng thương tâm!

Cổ Thương Khung đang tổ chức mọi người còn lại tiến hành thanh lý đồng phế tích, thi thể bên ngoài đã sớm thanh lý hoàn tất, đều chuẩn bị nghi lễ mai táng, thế nhưng trong đồng phế tích chưa thể dọn dẹp hết còn có thể có thi thể bị vùi lấp.

Bên ngoài có hơn hai mươi người bị giết, cộng thêm thi thể trong đồng phế tích, nhân số lần này chết trong tay Vương Xu Toàn đạt tới hơn bốn mươi người!

Cổ Thần đứng giữa hư không, nhìn đồng phế tích Cổ gia bên dưới, lại nhìn bóng người bận rộn, trong mắt biến thành vẻ đỏ sẫm, cắn chặt khớp hàm, trong lòng thề:

“Không nhỡ tận gốc rễ Cự Linh Môn, thề không làm người!”

- Thần nhi, đã trở về rồi? Lão tặc kia thế nào?

Cổ Thương Khung thấy được Cổ Thần trong không trung, thần thức truyền âm nói, hỏi lão tặc thanh âm vô cùng phần nộ.

Cổ Thần truyền âm nói:

- Lão tặc đã chết, hài nhi muốn tới Cự Linh Môn một chuyến, trước khi rời đi hài nhi sẽ bố trí một bộ phận pháp, sau khi trận pháp hình thành, trừ hài nhi ra không ai có thể vào, phụ thân dặn mọi người trong tộc không nên đi ra khỏi phạm vi Cổ gia, nếu có địch nhân tới phạm người dùng lệnh phù truyền âm nói cho hài nhi biết, trận pháp sẽ ngăn cản được tu sĩ Kim Đan kỳ chỉ ít hai ba ngày, cũng đủ cho hài nhi trở về!

- Thần nhi, cao thủ trong Cự Linh Môn rất đông, con một mình đi vào, chẳng phải rất nguy hiểm?

Cổ Thương Khung truyền âm lại, lo lắng hỏi.

- Phụ thân yên tâm, Cự Linh Môn không thể làm khó được hài nhi! Đừng cho người trong tộc rời khỏi, bằng không sẽ không bước vào được nữa, lương thực có thể duy trì bao lâu?

Cổ Thần truyền âm hỏi.

Cổ Thương Khung truyền âm đáp lại:

- Lương thực không thành vấn đề, trong gia tộc luôn có dự trữ, đủ dùng mấy tháng!

- Vậy là tốt rồi, lần này hài nhi đi có thể hai ba ngày sẽ trở về! Phụ thân, hài nhi bày binh bố trận, sau khi hoàn thành lập tức chạy tới Cự Linh Môn, không cáo biệt với người!

Cổ Thần thông qua lĩnh ngộ đối với Âm Dương Trận Đồ, tạo nghệ trận pháp đã có bước tiến triển vô cùng to lớn, hoàn toàn tiếp cận với tông sư trận pháp rồi, mà bộ trận pháp hắn định bày ra tên là Bát Môn Tỏa Thiên trận, trận này thuần túy là khốn trận, bày binh bố trận tại bất cứ nơi nào, người trong trận sẽ không thể rời đi..

Bát Môn Tỏa Thiên trận tương đối lợi hại, nếu như không có tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, không thể phá trận.

Cổ Thần căn cứ vào Bát Môn Tỏa Thiên trận thôi diễn thành một bộ Phản Bát Môn Tỏa Thiên trận, tác dụng so với Bát Môn Tỏa Thiên trận hoàn toàn trái ngược, người trong trận có thể tự do đi ra ngoài, thế nhưng người ngoài trận lại không thể tiến vào.

Như vậy, khốn trận liền biến thành một bộ trận pháp phòng ngự, bày Bát Môn Tỏa Thiên trận tại Cổ gia, người Cổ gia chỉ cần đứng trong phạm vi trận pháp, có địch nhân tới phạm sẽ phá Phản Bát Môn Tỏa Thiên trận trước, đối phương không thể vào.

Phản Bát Môn Tỏa Thiên trận là do Cổ Thần căn cứ vào Bát Môn Tỏa Thiên trận thôi diễn mà thành, hiệu quả so với Bát Môn Tỏa Thiên trận yếu hơn rất nhiều, nhưng chỉ ít có thể ngăn cản được tu sĩ Kim Đan kỳ hai ba ngày, Cổ Thần dùng một canh giờ có thể từ Cự Linh Môn chạy về Cổ gia.

Bày ra Phản Bát Môn Tỏa thiên trận, Cổ Thần có thể an tâm đi Cự Linh Môn, không cần lo lắng.

Tiêu hao hơn một canh giờ, Cổ Thần tại tám hướng đông tay nam bắc, tây bắc, đông nam, đông bắc, tây nam bày ra tám trận cơ, sau khi đại trận hình thành, linh hồn Cổ Thần về khiếu, sau đó rời khỏi Cổ gia, vượt qua thành Nhạc Thủy.

Thẳng cho tới khi tiến vào rừng rậm, Cổ Thần lại tiến hành biến ảo tướng mạo, biến thành một tu sĩ trung niên tuổi tác ước chừng bốn mươi, sau đó bước lên phi kiếm, phi độn về phía Cự Linh Môn!

Cổ Thần có chân nhân đan, có thể tùy ý biến ảo tướng mạo, tu sĩ dưới Độ Hư cảnh không thể nhìn ra được, vì vậy đi Cự Linh Môn Cổ Thần không thể sử dụng bản tôn, cũng không thể sử dụng tướng mạo lão nhân từng tiến vào thành Nhạc Thủy, càng không thể biến ảo thành tướng mạo trung niên nhân từng xuất hiện trong Cổ gia.

Biến thành bộ dáng hiện tại, Cự Linh Môn bị diệt rồi, ai cũng không biết là bị diệt trong tay người phương nào!

“Cự Linh Môn, ta tới!”

Trong lòng Cổ Thần thì thầm.

Cự Linh Môn, tông môn ở trong Thiên Linh Phong, dãy núi Cự Long.

Dãy núi Cửu Long không phải là một dãy núi, mà là do chín dãy núi nhỏ cấu thành.

Chín ngọn núi, độ dài vượt qua nghìn dặm, giống như chín con rồng lớn, Thiên Linh Phong thì ở vị trí đỉnh đầu chín dãy núi, vừa lúc là chỗ trung tâm của dãy núi Cửu Long.

Từ không trung nhìn xuống, Thiên Linh Phong bị chín đầu cự long bảo vệ xung quanh, đây là phong thủy cửu long cũng châu, là bảo địa phong thủy vô cùng hiếm thấy.

Cự Linh Môn lấy khai thác linh thạch, tìm kiếm mạch khoáng là chính, đối với địa lý, sơn thủy có nghiên cứu tương đối sâu, chọn một khối bảo địa như vậy làm nơi dừng chân cho tông môn, lại ôm lấy cái đuôi lớn Đế Đình Đại Doanh, đây cũng chính là lý do vì sao nghìn năm trở lại đây Cự Linh Môn càng lúc càng cường thịnh.

Nghìn năm trước chỉ là một môn phái trung hạ, hôm nay đã là nhất lưu trong môn phái trung đẳng, trong môn phái còn xuất hiện tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, hầu như có thể so sánh với một số môn phái lớn rồi!

Dãy núi Cự Long, vô luận tiến vào từ bất cứ phương hướng nào đi nữa, cách Thiên Linh Phong ước chừng hai nghìn dặm, Thiên Linh Phong cao tới mấy nghìn trượng, cách nghìn dặm cũng có thể mơ hồ thấy được.

Một canh giờ sau Cổ Thần đã phi độn tới rìa ngoài dãy núi Cự Long, không hề dừng lại, Cổ Thần tiếp tục đi độn theo hướng bắc, nhưng hạ thấp độ cao, hầu như là áp sát sườn núi, phi độn trong rừng cây.

Đồng thời, thần thức tản ra, đạt tới phạm vi tương đối lớn, thời khắc quan sát tất cả mọi thứ xung quanh.

Bất kỳ một môn phái nào đi nữa, xung quanh tông môn khẳng định có bố trí rất nhiều trạm canh gác ngầm, phòng thủ nghiêm mật. Cổ Thần từng ở lại tông phái tu tiên cỡ lớn như Hư Thiên Tông, tự nhiên rất hiểu rõ đối với điều này.

Tuy nói là tới cửa trả thù, thế nhưng không thể vội vàng, nếu để cho người khác biết, toàn bộ môn phái từ trên xuống dưới đều chuẩn bị tiếp đón, bày sẵn cạm bẫy cho người xâm phạm tiến vào.

Cổ Thần tự nhiên muốn đánh úp bất ngờ.

Cho dù là phi độn trong rừng, tốc độ của Cổ Thần cũng không chậm, tiến vào trong dãy núi Cự Long, cách Thiên Linh Phong không tới hai nghìn dặm, không bao lâu là tới nơi.

Phi độn về phía trước hơn ba trăm dặm, thân thể Cổ Thần đột nhiên dừng lại, một đội tu sĩ từ không trung phía trước tiến vào phạm vi thần thức của Cổ Thần.

Đội tu sĩ này tổng cộng có mười lăm người, hai tên đầu lĩnh là tu sĩ tu vi Kim Đan trung kỳ, còn có năm người khác có tu vi Kim Đan sơ kỳ, tám người còn lại là tu sĩ Bối Nguyên kỳ và Dẫn Hồn kỳ.

Cổ Thần ẩn thân sau một cây đại thụ lớn, đối phương không có tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, thần thức không thể phát hiện ra hắn, Cổ Thần cố ý thu liễm ba động pháp lực của chính mình.

Thực lực của đội tu sĩ này tương đối cường hãn, không biết ra ngoài làm cái gì?

“Lẽ nào? Lại là tu sĩ phái tới Cổ gia?”

Trong lòng Cổ Thần nghi hoặc trầm nghĩ.

Không quá lâu sau, đội tu sĩ này đã bay được hơn ba mươi dặm, xẹt qua trên đỉnh đầu Cổ Thần.

- Các vị sư đệ, đợi khi cửu điện hạ tới rồi, nghìn vạn lần không nên nói lung tung, chớ chọc điện hạ không vui!

- Sư huynh yên tâm, ta đối với cửu điện hạ chỉ có sùng bái trong lòng, sẽ không nói bậy!

- Lần này cửu điện hạ tới thu cống phẩm, không biết sẽ ban cho cái gì? Hai mươi năm trước thất điện hạ ban cho Thiên Tiệt bảo kiếm, hiện tại chính là trấn phái chi bảo của Cự Linh Môn chúng ta!

374. Chương 13: Trảm Đế Tử.

- Đúng vậy! Đế Đình ban thưởng sao có thể keo kiệt? Chí ít cũng là pháp bảo thượng phẩm, nếu là có thể ban cho một kiện pháp bảo cực phẩm, vậy thì chí bảo trấn phái của Cự Linh Môn chúng ta lại nhiều hơn một kiện rồi! Hắc hắc... Chúng ta theo Đế Đình, sau này càng lúc càng tốt hơn, pháp bảo thượng phẩm, sẽ có, pháp bảo cực phẩm, cũng sẽ có!

Cổ Thần nghe mấy người này nói chuyện, trầm nghĩ:

- Cửu điện hạ? Lão cửu trong thập đại đế tử, là Tàng Chân Cơ?

Nguyên bản Tàng Chân Cơ trấn thủ lại bí địa Lý gia, bất quá Cổ Thần chưa từng gặp mặt hắn, thế nhưng đối với Tàng Chân Cơ, Cổ Thần tuyệt không xa lạ!

Kiếp trước, Tàng Chân Cơ đã chết trong tay Cổ Thần.

Đương nhiên, đó là chuyện sau khi Cổ Thần bước vào Mệnh Tuyền cảnh kiếp trước, lúc đó hắn hơn hai trăm tuổi.

Tính toán một chút, hôm nay Tàng Chân Cơ hơn bốn mươi tuổi, tu vi Kim Đan hậu kỳ.

Cổ gia gặp nạn, Cổ Thần chạy tới Cự Linh Môn trả thù, lúc này là thời điểm cửu hận nặng nhất, đối với Tàng gia lại càng hận thấu xương, nhất thời sinh ra lòng phải giết đối với Tàng Chân Cơ!

Cổ Thần trầm nghĩ:

“Kiếp trước hơn hai trăm tuổi ta mới giết được người, cho người sống dài hơn hai trăm năm, Tàng Chân Cơ, kiếp này người không có vận khí tốt như vậy! Hôm nay chính là tử kỳ của người, ta lợi dụng cái đầu của người làm lễ vật cho Cự Linh Môn!”

Lập tức, Cổ Thần xoay người, phi độ ra khỏi dãy núi Cự Long, đuổi theo mười lăm tên tu sĩ Cự Linh Môn.

Phía trước có một ngọn núi cao ước chừng nghìn trượng, vừa vặn có thể che chắn đường nhìn, Cổ Thần theo phía sau mười lăm tên tu sĩ, phi độ thẳng phía trước, tiếp tục lướt qua ngọn núi cao nghìn trượng, lại tiến về phía trước hơn nghìn trượng.

Đột nhiên Cổ Thần từ trong rừng cây lao ra, phóng lên trời cao.

Mười ngón như một, nhất thời bắn ra mười đạo chỉ cương.

Nơi này chính là phạm vi dãy núi Cự Long, là sào huyệt của Cự Linh Môn, chúng tu sĩ trăm triệu lần không ngờ tới cư nhiên lại bị đánh lén ở nơi này!

Chính lúc chúng tu sĩ đang cười nói chuyện vui vẻ, một cỗ nguy cơ trí mạng đột ngột bao phủ, mọi người nhất tề cúi đầu nhìn xuống, mười đạo chỉ cương chói mắt trong sát na đã bắn tới.

A... A... A...

Liên tiếp vang lên mười tiếng kêu thảm, mười đạo thân ảnh trong nháy mắt rơi xuống, mười người mất mạng.

Cổ Thần có tu vi Kim Đan hậu kỳ, thực lực thực tế vượt xa Kim Đan hậu kỳ, lại đột nhiên đánh lén, chúng tu sĩ ngay cả hai gã tu sĩ Kim Đan sơ kỳ cũng không kịp phản ứng, bị Kinh Tiên Chỉ trực tiếp miểu sát!

Bắn ra mười đạo chỉ cương, thân thể Cổ Thần nhanh như điện chớp, phóng về phía mấy tên tu sĩ Kim Đan kỳ còn lại, đồng thời, chưởng phải vỡ mạnh, một cự chưởng hỏa diễm thật lớn xuất hiện, thi thể của mười tên tu sĩ lập tức bị bắt vào trong cự chưởng.

Linh hồn mười tên tu sĩ đang định xuất khiếu, chạy trở về Cự Linh Môn báo tin, vừa vặn bị cự chưởng hỏa diễm bắn trúng, nhất thời linh hồn lẫn thân thể đều bị thiêu đốt thành tro tàn.

Hôm nay Cổ Thần tới để báo thù, mục đích chỉ có một, giết chóc!

Hai mắt Cổ Thần đỏ bừng, giận dữ giết mười người, trong lòng thư sướng tới cực điểm, thân thể trong nháy mắt bay tới bên cạnh một tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, một quyền đánh ra.

Lực lượng thân thể cường hãn không gì sánh được lập tức chấn nát bảy pháp bảo phòng ngự trung phẩm của tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ phóng ra, thậm chí thân thể trong nháy mắt cũng bị chấn thành mảnh nhỏ.

Linh hồn không sợ bị đao chém kiếm đâm cũng bị một quyền của Cổ Thần đánh tán loạn, Cổ Thần há miệng thổi một hơi phát ra một đạo cuồng phong, linh hồn bị đánh gần như tán loạn nhất thời bị cuồng phong cuốn đi, hóa thành hư vô, chỉ để lại một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nói thì chậm, nhưng diễn biến cực nhanh, Cổ Thần xuất thủ chỉ trong sát na, thân thể đập trên phi kiếm, tốc độ như thiểm điện, trong nháy mắt đã chuyển hướng sang bên cạnh một tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, thiết quyết xuất kích, lực lượng thân thể cường hãn tới cực điểm, vô luận là pháp bảo hay thân thể đều bị Cổ Thần oanh kích thành mảnh nhỏ.

Kể cả linh hồn cũng không ngoại lệ, vừa mới bị đánh tan tác, còn chưa kịp hợp lại một chỗ, Cổ Thần há miệng thổi nhẹ liền biến thành hư vô.

Trong nháy mắt Cổ Thần đã giết chết mười hai người, nhóm tu sĩ tổng cộng mười lăm người chỉ còn sót lại ba người!

Tim gan ba người như nứt ra, thẳng cho tới lúc này mới kịp phản ứng lại, nhất thời lui nhanh, một người quát lớn:

- Đây là phạm vi Cự Linh Môn, người dám hành hung tại nơi này, không sợ Cự Linh Môn chúng ta bầm thân vạn đoạn hay sao?

- Hiện tại ta lập tức bầm thân người vạn đoạn! Hôm nay ta sẽ tiêu diệt toàn bộ môn phái các người, từ nay về sau thiên hạ không còn Cự Linh Môn!

Đang khi nói chuyện, tốc độ của Cổ Thần như điện, lại đuổi theo tới trước mặt tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ, vẫn là thiết quyết xuất kích, thân thể cường hãn đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi!

Thấy hai người khác đã chạy được hơn mười trượng, trong mi tâm Cổ Thần lóe ra một đạo ô quang, chính là Thần Hình Câu Diệt kiếp đuổi theo!

Tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ này vừa mới phát ra một kiện pháp bảo vòng tròn từ trong mi tâm, là một kiện pháp bảo phòng ngự thượng phẩm.

Ầm một tiếng nổ vang, nắm tay Cổ Thần nện mạnh vào vòng tròn, vòng tròn cho dù chưa bị nghiền nát, thế nhưng lại bị một quyền của Cổ Thần đập văng đi!

Ngay cả pháp bảo thượng phẩm cũng không thể chống đỡ được, tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ này kinh hãi thân hồn, xoay người muốn chạy, Cổ Thần xòe tay chụp mạnh, người này trong nháy mắt biến thành tượng băng, bị chấn thành mảnh nhỏ.

Cổ Thần điểm nhẹ ngón tay phát ra phần thiên viêm hỏa, linh hồn hóa thành mảnh nhỏ lập tức bị thiêu thành tro tàn.

Vừa mới giết chết một tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ, rất nhanh vang lên một tiếng hét thảm từ xa xa truyền tới, Thần Hình Câu Diệt kiếp vừa ra, không gì có thể kháng cự, thần hình câu diệt, hai người đã vong mạng.

Chỉ còn lại một tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ cuối cùng liều mạng đào tẩu về phía Thiên Linh Phong, nhưng tốc độ của Cổ Thần khoát Tật Vũ Phi Phong nhanh hơn hẳn rất nhiều, chốc lát đã bị đuổi kịp, Cổ Thần muốn bắt sống người này, moi ra mục đích của đám người đi chuyến này!

Cửu điện hạ Tàng Chân Cơ của Đế Đình, hôm nay tới thăm Cự Linh Môn, đồng thời mang về công phẩm Cự Linh Môn định kỳ nộp lên Đế Đình!

Tàng Chân Cơ tới Cung gia trước, vì vậy tới theo phía bắc.

Cổ Thần biến thành bộ dáng tên tu sĩ cuối cùng, phát ra phần thiên viêm hỏa thiêu hủy toàn bộ thi thể chín tu sĩ Cự Linh Môn, sau đó tiếp tục bay ra ngoài dãy núi Cự Long

Rìa ngoài dãy núi Cự Long có một sơn cốc vô cùng rộng rãi, chúng tu sĩ Cự Linh Môn vốn định tới nơi này chờ đợi, Cổ Thần bố trí trận pháp cẩn thận, chỉ đợi Tàng Chân Cơ.

Không quá lâu sau, trên bầu trời có mấy đạo quang mang bay về phía nơi này, Cổ Thần đưa mắt nhìn lại, tổng cộng có năm đạo độn quang, Tàng Chân Cơ không tới một mình, còn có tùy tùng!

Tàng Chân Cơ là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, Cổ Thần không dám dùng thần thức thăm dò, tốc độ của năm người này tương đương nhau, Cổ Thần không cảm giác được tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, nếu như có tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh tới đây, cho dù Cổ Thần không phát ra thần thức dò xét thì cũng có cảm giác nguy hiểm!

- Cự Linh Môn cung nghênh Cửu điện hạ!

Đợi năm đạo độn quang bay tới gần nghìn trượng, Cổ Thần ôm quyền, lớn tiếng nói.

- Thế nào chỉ có một mình ngươi tới đây? Cái giá của Cự Linh Môn cũng quá lớn!

Một tên tu sĩ ngay bên cạnh Tàng Thiên Cơ nhú mày quát lớn.

Tuy nói như vậy, nhưng độn quang năm người không hề dừng lại, hạ xuống trước mặt Cổ Thần.

Lúc này, Cổ Thần ngẩng đầu, quỷ dị cười nói:

- Bởi vì... Ta đến đây để giết các ngươi!

Đột nhiên, trong vòng phương viên mười trượng xuất hiện một đồ án bát quái, chính là Tru Yêu Trận dùng xương cốt hoang thú bố trí, đám người Tàng Chân Cơ đang định tức giận quát, đột nhiên một cổ nguy cơ trí mạng bao phủ đám người.

Tám đạo cương mang chói mắt từ tám phương hướng Tru Yêu trận bắn ra, nhất tề bắn về phía năm người.

Năm người đều tung pháp bảo, thế nhưng tám đạo cương mang này không gì cản nổi, không thể ngăn cản, hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ kể cả pháp bảo lẫn thân thể đều bị cương mang bắn nát bấy!

375. Chương 14: Giết Tàng Chân Cơ.

Năm người chỉ có duy nhất một mình Tàng Chân Cơ tu vi Kim Đan hậu kỳ, hai người Kim Đan trung kỳ, hai người Kim Đan sơ kỳ!

Hai tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ bị Hoang Cốt Tru Yêu trận phát ra tám đạo cương mang trong nháy mắt bị miểu sát!

Tàng Chân Cơ và hai gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ còn lại đều tung ra pháp bảo, chặn đứng tám đạo cương mang phóng tới, nhất thời phong ra bên ngoài.

Quang mang chợt lóe, tám đạo cương mang lại từ tám phía Hoang Cốt Tru Yêu trận bắn ra!

Công kích từ Hoang Cốt Tru Yêu trận cực kỳ nhanh, đồng thời lực công kích rất mạnh!

Đồng thời Cổ Thần xuất thủ, ô quang giữa mi tâm chợt lóe, Thần Hình Câu Diệt kiếp lập tức bay ra, ô quang trương lên, chém về phía Tàng Chân Cơ! Thân thể khẽ động, hai tay nắm thành quyền đánh mạnh, hai quyền cương cực lớn nhất tề oanh kích về phía hai tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ!

Hai tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ đều có pháp bảo phòng ngự thượng phẩm hộ thể, nếu Cổ Thần không ngăn cản, hai người nhất định có thể lao ra khỏi Hoang Cốt Tru Yêu trận, bất quá nếu Cổ Thần đã xuất thủ, tình huống tự nhiên không giống!

Ầm ầm...

Hai tiếng nổ vang, quyền cương cường hãn không gì sánh được của Cổ Thần đánh vào hai kiện pháp bảo phòng ngự thượng phẩm, nhất thời hai kiện pháp bảo bị chấn vỡ sang hai bên, tiếng kim thiết vang vọng, cương mang trong trận chợt lóe, hai người bị chém thành mấy đoạn!

Bàn tay Cổ Thần vung lên, một cự chưởng bao trùm trong hỏa diễm màu đen miếu sát linh hồn hai người.

Lấy thực lực của Cổ Thần, cộng thêm có Hoang Cốt Tru Yêu trận trợ giúp, giết tu sĩ Kim Đan kỳ giống như lấy vật trong túi, rất dễ dàng.

Tiếng ầm ầm vang lên bên cạnh, xung quanh Tàng Chân Cơ có ba khối thuẫn bài màu xanh chặn lại công kích từ Thần Hồn Câu Diệt kiếm, dĩ nhiên phát ra tiếng bang bang, chí ít cũng là pháp bảo cực phẩm.

Tu sĩ Thần Hải cảnh đã có pháp bảo cực phẩm, thân là đệ tử, quả nhiên không thể so sánh với những tu sĩ bình thường khác. Tu sĩ bình thường, tới Mệnh Tuyền cảnh cũng chưa chắc đã có một kiện pháp bảo cực phẩm!

- Thanh Hoa thần mộc?

Cổ Thần nhìn ba khối thuẫn bài chuyển động xung quanh thân thể Tàng Chân Cơ, trong lòng thầm niệm một câu.

Đế Đình quả nhiên là Đế Đình, ngay cả loại thần mộc hi hữu như vậy cũng có thể tìm thấy được.

Mộc Linh trụ trong pháp bảo cực phẩm Ngũ Linh Phân Thần trụ của Tàng gia chính là dùng Thanh Hoa thần mộc chế tạo thành, nhưng tài liệu Thanh Hoa thần mộc trong đó ít hơn rất nhiều.

Thần Mộc Thuần quay xung quanh Tàng Chân Cơ, Hoang Cốt Tru Yêu trận phát ra cương mang chói mắt, bổ vào Thần Mộc Thuần, ngay cả một chút dấu vết cũng chưa lưu lại.

Thần Hình Câu Diệt kiếm tuy rằng sắc bén không gì sánh được cũng chỉ có thể lưu lại một chút vết tích, trong thời gian ngắn không thể phá hủy Thần Mộc Thuần!

Tàng Chân Cơ bước ra ngoài vài bước, lập tức xuất hiện bên ngoài Hoang Cốt Tru Yêu trận, quát lớn:

- Nghịch tặc! Ngươi là người phương nào? Bản vương muốn tru cử tộc ngươi!

Nói xong, Tàng Chân Cơ kết chưởng ấn, một chưởng đánh ra, một đạo cự chưởng màu xanh lớn chừng trăm trượng mạnh mẽ bổ vào đầu Cổ Thần.

Ngũ Hành Phân Thần Ấn là tuyệt học vô thượng của Tàng gia, chí ít có tu vi Mệnh Tuyền cảnh mới có thể sử dụng, Tàng Chân Cơ còn chưa thể luyện thành đệ nhất ấn của Ngũ Hành Phân Thần Ấn — Mộc Lôi Ấn, bằng không thiên địa phong ấn biến sắc, tiếng sấm ầm vang, Thiên Linh Phong chỉ cách hơn hai mươi dặm, chắc chắn có phát hiện!

- Chút tài mọn!

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, hai chân đạp mạnh, phóng lên cao, oanh ra một quyền.

Lực lượng cơ thể cường hãn không gì sánh được nhất thời oanh kích nát bảy cự chưởng mấy trăm trượng.

Kiếp trước Tàng Chân Cơ là một trong những kẻ tới xâm lấn Hư Thiên Tông, có mấy vị sư huynh đệ quan hệ tốt với Cổ Thần chết trong tay Tàng Chân Cơ, tuy rằng không cừ hận bằng Tàng Thiên Cơ, thế nhưng hẳn cũng là một trong những nhân vật phải giết trong lòng Cổ Thần.

Mi tâm Tàng Chân Cơ chợt lóe, lại bay ra một đạo thanh quang, là một thanh trường kiếm màu xanh dài chừng hai thước, dĩ nhiên cũng do Thanh Hoa thần mộc chế tạo thành, một kiện pháp bảo cực phẩm!

Thanh quang bùng lên, Thanh Hoa thần kiếp giống như một mũi thoi đưa, bắn thẳng về phía Cổ Thần.

Tu sĩ Thần Hải cảnh có một kiện pháp bảo cực phẩm đã cực kỳ hiếm có, Tàng Chân Cơ lại có hai kiện, thân là đệ tử Đại Doanh, tài nguyên tu chân so với tu sĩ bình thường mạnh hơn gấp trăm lần, nghìn lần.

Tàng Chân Cơ có hai kiện pháp bảo cực phẩm này đã đủ để ngang dọc Kim Đan hậu kỳ, coi như là mười tu sĩ Kim Đan hậu kỳ liên thủ cũng không đánh bại được Tàng Chân Cơ.

Thế nhưng Cổ Thần không phải là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ bình thường!

Thanh Hoa thần kiếm có uy hiếp rất lớn đối với Cổ Thần, ngoài ra Cổ Thần chỉ có duy nhất một kiện pháp bảo cực phẩm là Thần Hình Câu Diệt kiếp, Thần Hình Câu Diệt kiếp lập tức bắn trở về, ô quang bùng phát, chém vào Thanh Hoa thần kiếm.

Đinh đinh đinh đinh đinh...

Thanh quang ô quang chạm vào nhau, hai kiện pháp bảo cực phẩm trong nháy mắt va chạm với nhau mấy lần, liên tiếp truyền tới tiếng đinh đinh vang vọng...

Dương trưởng lão tung hồ lô, hóa thành sáu thước, bên ngoài tỏa quang mang màu xanh, không giống vật phàm, Cổ Thần cảm giác nguy hiểm áp bức.

Chương môn Cổ Thanh Thọ cùng với tam đại thái thượng trưởng lão Tương, Dương, Uông, bốn cao thủ Kim Đan hậu kỳ đồng thời xuất thủ.

Tinh bàn bắn ra đạo đạo tinh quang, hóa thành vô số thanh đao sắc bén, số lượng như quần tinh trên bầu trời, không thể đếm hết, trong chớp mắt vô số lưỡi dao sắc bén phô thiên cái địa ập về phía Cổ Thần.

Những lưỡi dao sắc bén giống như một trận bạo vũ, bốn phương tám hướng đều bao phủ Cổ Thần, cấp tốc phóng tới, phương xích bạch ngọc bắn ra một đạo quang mang huyền bạch, quang mang chiếu lên tinh bàn, khiến quang mang tinh bàn đại thịnh, những lưỡi dao sắc bén bổ ra càng nhanh hơn, càng mạnh hơn. Ngân sử cũng bộc phát ra một đạo quang mang màu bạc lớn trăm trượng, hóa thành một đạo hư ảnh ngân sử lớn trăm trượng, trong bầu trời hỗn loạn lưỡi dao sắc bén, bổ xuống Cổ Thần.

Hồ lô màu xanh phiêu vũ trong không trung, miệng hồ lô nhắm vào Cổ Thần, trong miệng Dương trưởng lão mặc niệm, hồ lô màu xanh tạm thời không có biến hóa gì, tựa hồ đang chờ đợi một kích cuối cùng.

Thiên Linh Phong bị Bát Môn Tỏa Thiên trận phong tảo, đám tu sĩ Cự Linh Môn vừa mới chạy trốn đều đã trở về, thấy thái thượng trưởng lão và chương môn đồng thời xuất thủ, lòng tin tăng nhiều, hơn một nghìn tu sĩ lớn tiếng hoan hô.

- Dám tới Cự Linh Môn tàn sát, quả thực là muốn chết, pháp bảo của chương môn lợi hại như vậy, sẽ chém hấn thành mảnh nhỏ!
- Còn có ba vị thái thượng trưởng lão, tứ đại cao thủ Cự Linh Môn đồng thời xuất thủ, cho hấn chết không có chỗ chôn.
- Dám giết cửu điện hạ, bầm thân hấn vạn đoạn, đưa thi thể hấn cho Đế Đình.
- Bắt lấy linh hồn hấn, Đế Đình sẽ khiến linh hồn hấn chịu dần vụn, trọn đời không thể siêu sinh.
- Chương môn vừa ra tay, cấu tặc này nhất định hồn phi phách tán.
- Cấu tặc này, dám mặc long bào, quả thực to gan lớn mật, chán sống, muốn chết...

Chúng tu sĩ Cự Linh Môn thấy chương môn và tam đại trưởng lão hạ lệnh phải giết đối với Cổ Thần, tự nhiên không còn chút khách khí nào, cho dù mặc long bào, nhưng giết chết để tử Đại Doanh, chúng tu sĩ biết người này nhất định là cửu nhân của Đế Đình Đại Doanh, vì vậy đều thay đổi ngữ khí lúc trước, ồn ào mắng mỏ.

Trong mắt chúng tu sĩ, Cổ Thần chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, đồng thời đối mặt với bốn cao thủ Kim Đan hậu kỳ, hấn là phải chết không cần nghi ngờ.

Bọn họ không thấy hình cảnh Cổ Thần đánh chết Tàng Chân Cơ, tự nhiên đều có suy nghĩ như vậy, nếu là nhìn thấy, vậy khẳng định sẽ muốt mồ hôi vì thái thượng trưởng lão và chương môn của bọn họ! Nhìn những lưỡi dao sắc bén khắp bầu trời, cùng với ngân sử lớn trăm trượng đánh xuống, nhần thần Cổ Thần như thường, thân thể chưa động, trong mi tâm chợt lóe ra hai đạo kim quang một vàng một đen, quang mang màu vàng hóa thành một cự chung chụp xuống, một đạo quang tráo màu cổ đồng bao phủ toàn thân Cổ Thần bên trong.

Ầm ầm ầm... Những lưỡi dao sắc bén khắp bầu trời giống như hạt mưa đánh vào quang tráo cổ chung, chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm, đây chỉ là pháp bảo thượng phẩm tốt nhất, hoàn toàn có thể ngăn cản được, cho dù là pháp bảo cực phẩm cũng có thể ngăn cản được một lần công kích.

Tinh bàn của Cổ Thanh Thọ phát ra vạn vạn lưỡi dao sắc bén, số lực tuy nhiều, nhưng lực công kích lại hơi yếu, đều bị cổ chung đỡ được.

Một đạo hắc mang kia chính là Thần Hình Câu Diệt Kiếm, hóa thành một đạo ô quang, mạnh mẽ chém xuống ngân sử.

Rắc rắc... Một thanh âm nghiền nát vang lên, ngân sử bị ô quang chém thành hai nửa, lập tức bị hủy diệt.

Ông trưởng lão thất kinh, đây là một kiện pháp bảo thượng phẩm cực kỳ lợi hại, dĩ nhiên bị ô quang kia chém thành hai đoạn.

Chúng tu sĩ Cự Linh Môn tức thì hiện ra vẻ mặt không thể tưởng tượng, nhìn đạo ô quang kia, lẽ nào, đó là pháp bảo phi kiếm cực phẩm hay sao? Ô quang chặt đứt ngân sừ, thể đi không giảm, tiếp tục bổ mạnh về phía Ông trưởng lão.

Ngay cả pháp bảo thượng phẩm cũng không thể chống đỡ được, thấy ô quang bổ tới, Ông trưởng lão thất kinh, nhất thời tung ra ba kiện pháp bảo trung phẩm, đồng thời thân thể lui nhanh về phía sau.

Rắc rắc rắc... Ba đạo thanh âm nghiền nát hầu như đồng thời vang lên, ba kiện pháp bảo trung phẩm trong nháy mắt bị ô quang chém thành hai nửa, thể đi của ô quang không giảm, tiếp tục đánh về phía Ông trưởng lão.

- Mau mau cứu ta...

Ông trưởng lão sợ hãi hét to, nhảy vào trong đoàn người, hai tay nắm nhẹ, bắt hai người che chắn trước mặt.

Hơn mười kiện pháp bảo từ trong đám người bay ra, oanh kích về phía ô quang, ngay cả pháp bảo thượng phẩm Thần Hình Câu Diệt Kiếp cũng có thể phá hủy trong nháy mắt, những pháp bảo hạ phẩm này trước mắt Cổ Thần chỉ giống như đậu hũ.

Tiếng rắc rắc vang lên, hơn mười kiện pháp bảo chắn giữa ô quang và Ông trưởng lão đều bị chém thành hai nửa, hủy diệt trong nháy mắt. Ngay sau đó, ba tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang vọng.

Ông trưởng lão, kể cả hai người bị hấn nắm lấy che trước người, trong sát na bị ô quang xuyên thấu, ngực ba người bị hấn ra một lỗ máu lớn chừng nắm tay, trái tim bị bắn thủng, thân thể bị hủy diệt tức khắc! Uy lực của ô quang kia hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người, quả thực so với pháp bảo cực phẩm còn kinh khủng hơn.

Thế nhưng chỗ kinh khủng chân chính của ô quang, mọi người cũng chỉ là vừa mới bắt đầu kiến thức, linh hồn của Ông trưởng lão và hai người từ mi tâm bay ra, đạo ô quang kia gấp lại, quay ngược trở về, rất nhanh bổ ra ba kiếm, ba đạo linh hồn bị ô quang chém trúng nhất thời phát sinh ba tiếng kêu thảm thiết, hồn phi phách tán, thần hồn câu diệt.

Phi kiếm có thể chém giết linh hồn tu sĩ, chúng tu sĩ quả thực mới nghe lần đầu.

Lúc chưởng môn và tam đại thái thượng trưởng lão rat ay, chúng tu sĩ Cự Linh Môn đều vô cùng hưng phấn, đều ở một bên hò hét trợ uy, cho rằng đánh chết Cổ Thần dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng, tình huống thực tế lại vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, trong nháy mắt, một vị thái thượng trưởng lão đã bị chém giết, thần hình câu diệt! Cổ thanh thọ, Tương trưởng lão và Dương trưởng lão đều hiện rõ biểu tình không thể tưởng tượng nổi, thấy đạo ô quang kia chém chết Ông trưởng lão, lại chém về phía bọn họ, Cổ Thanh Thọ quát lớn:

- Dương sư huynh, nhanh thu hấn.

Tốc độ mặc niệm trong miệng Dương trưởng lão nhất thời nhanh hơn, theo pháp quyết mặc niệm, hồ lô sáu thước nhất thời bùng phát quang mang, bắn ra một đạo thanh mang chừng sáu thước, bao phủ Cổ Thần.

Đột nhiên, một lực hút vô cùng to lớn từ trong hồ lô màu xanh tuôn ra, thân thể Cổ Thần không thể điều khiển, nhất thời bị thu vào thanh mang hút vào trong hồ lô.

Dương trưởng lão ha ha cười nói:

- Thanh Ma Hồ Lô của ta chính là Thanh Ma Đẳng tạo thành, ba trăm năm khai hoa, ba trăm năm kết quả, ba trăm năm quả chín, sau nghìn năm mới thành thực... Bất luận tu sĩ Thần Hải cảnh nào bị hút vào trong hồ lô, một giờ ba khắc sẽ bị hóa thành huyết tương, cho người chết không có chỗ chôn.

Thân thể Cổ Thần trong nháy mắt theo thanh mang bị hút vào trong hồ lô, miệng hồ lô tự động đóng lại, Thần Hình Câu Diệt Kiếp mất đi liên hệ với Cổ thần, rơi xuống mặt đất.

Cổ Thanh Thọ thu hồi tinh thần, nhấc Thần Linh Câu Diệt kiếp lên, ha ha cười nói:

- Thanh Ma Hồ Lô của Dương sư huynh quả nhiên lợi hại, không hổ là trấn môn chi bảo của Cự Linh Môn đời trước.

Tương trưởng lão thu hồi phương xích vào mi tâm, đi tới bên cạnh Dương trưởng lão, cười nói:

- Một giờ ba khắc, để hắc chết không có chỗ chôn.

Cổ Thanh Thọ vuốt Thần Hình Câu Diệt kiếp, nghi hoặc nói:

- Đây là bảo kiểm luyện chế từ nguyên liệu gì, uy lực dĩ nhiên kinh người tới như vậy?

Đám người Cự Linh Môn nhìn thấy Cổ Thần bị hút vào trong Thanh Ma Hồ Lô, nhất thời hoan hô cười rộ lên, đồng thời tán dương pháp bảo của thái thượng trưởng lão lợi hại.

Giữa lúc mọi người đang thoải mái tuổi to, cho rằng Cổ Thần phải chết không cần nghi ngờ, đột nhiên... Âm một tiếng nổ vang từ trong Thanh Ma Hồ Lô truyền ra, chỉ thấy trên Thanh Ma Hồ Lô hiện vết quyền ẩn. Âm... Lại một tiếng nổ, quyền ẩn trên hồ lô đã cao bằng một người bình thường.

Tuy rằng Cổ Thần có tu vi Kim Đan hậu kỳ, thế nhưng bằng vào trạng thái cường hóa của Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ cửu trọng, lại hóa thân thành kim long, đủ để tranh phong với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, Thanh Ma Hồ Lô làm sao phong ấn được.

Âm... Thanh Ma Hồ Lô bị đánh phân năm xé bảy, một kim long phóng lên cao, Cổ Thanh Thọ đang cầm Thần Hình Câu Diệt Kiếp định nghiên cứu, đột nhiên ô quang chợt lóe, cái cổ của hắn mát lạnh, nhất thời văng lên trời cao.

Chúng tu sĩ Cự Linh Môn còn đang hoan hô, đột nhiên biến hóa xảy ra, chương môn Cổ Thanh Thọ trong lúc không hiểu ra sao bị Thần Hình Câu Diệt kiếp chém đứt đầu.

Tương trưởng lão, Ôn trưởng lão thất kinh, trăm triệu lần không ngờ tới, ngay cả Thanh Ma Hồ Lô cũng không ngăn cản được Cổ Thần, vốn tưởng rằng đã đại công cáo thành, ai biết Thanh Ma Hồ Lô bị hủy trong chớp mắt, chớp mắt tiếp theo Cổ trưởng môn bị diệt.

Sao có khả năng?

Chấn động nhất chính là chúng tu sĩ Cự Linh Môn, Cổ Thần đã sớm phát ngôn cuồng ngạo muốn diệt toàn bộ Cự Linh Môn, chương môn và thái thượng trưởng là tất cả hi vọng của bọn họ, hiện tại chương môn đã chết, thái thượng trưởng lão cũng đã chết một người trước đó.

Tiếng hoan hô của chúng tu sĩ đột nhiên dừng lại, thay vào đó là vẻ mặt xám như tro tàn, trong ánh mắt sợ hãi tới cực điểm, cảm giác tử vong đã bao phủ toàn bộ mọi người bên trong.

Kim long hạ xuống đất, Cổ Thần hóa thành hình người, vẫn mặc long bào như trước, vẫn là bộ dáng gần ba mươi tuổi, tản mát một cỗ khí tức quân lâm thiên hạ, ngạo thị tám phương.

Thần Hình Câu Diệt kiếp tại lúc chặt bỏ đầu lâu Cổ Thanh Thọ, ô quang chợt lóe, rất nhanh đuổi theo đám người chạy trốn chém thành hai nửa, liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, linh hồn tuyệt diệt.

- Thái thượng chương môn...

Dương trưởng lão, Tương trưởng lão đồng thời hô lớn, thanh âm chấn động trời cao.

Có khi mỗi thái thượng chương môn đang bế quan ra ngoài, bằng không ai cũng không thể ngăn cản Cổ Thần giết chóc.

Hai vị thái thượng chương lão phát ra một tiếng kêu lớn, đều đồng thời vỗ mạnh vào ngực, phun ra một ngụm máu tươi, hai tay vẽ lên đồ họa phù ấn, một đồ án ngũ giác lập tức xuất hiện, hạ xuống mặt đất.

Giống hệt như Vương Xu Toàn, hai huyết đồ dưới đất lớn chừng trượng rưỡi, tiêu hao rất nhiều tinh huyết của hai người, tu vi khả năng cả đời này cũng không khôi phục lại đỉnh phong.

Hai người đã không thể ngăn cản được công kích của đạo ô quang kia, tại lúc sinh mệnh nguy hiểm trước mặt, tự nhiên bảo vệ tính mệnh quan trọng hơn tất cả, về phần tính mệnh những người khác, bọn họ đã kêu gọi thái thượng chương môn ra, không xen vào nữa rồi.

Ô quang vừa mới diệt sát linh hồn Cổ Thanh Thọ, hai vị thái thượng trưởng lão Dương, Tương đều vẽ lên đồ án dưới mặt đất, nhất thời chui sâu xuống dưới, muốn dùng thổ độn thuật chạy trốn.

Dang...

Đầu của hai người đánh xuống mặt đất, phát ra tiếng va chạm sắt thép, mặt đất giống như khối sắt lớn, hai người căn bản không thể tiến vào, bị bắn ngược trở lại.

Cổ Thần cười nhạt một tiếng, Bát Môn Tỏa Thiên đại trận, vây khốn thiên địa, chỉ cần ở bên trong Bát Môn Tỏa Thiên đại trận, lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Thần thức khẽ động, Thần Hình Câu Diệt kiếp nhất thời chém về phía hai người.

Hai người Dương, Tương sử dụng rất nhiều tinh huyết, thân thể đã suy yếu tới cực điểm, lại không thể chạy trốn, hai người nhất thời xám mặt như tro tàn, kinh hồn táng đảm, lúc này Thần Hình Câu Diệt kiếp giống như thiểm điện đánh tới.

A...

A...

Hai tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, hai người rất nhanh bị Thần Hình Câu Diệt Kiếp chém thành hai đoạn.

Ô quang vừa cắt qua, chém đầu hai người, linh hồn cũng không thể chạy trốn.

Đến tận đây, chương môn, tứ đại thái thượng trưởng lão, ngũ đại cao thủ Kim Đan hậu kỳ của Cự Linh Môn đều đã chết trong tay Cổ Thần.

Nhớ tới những tộc nhân Cổ gia đã chết đi, nhớ tới những thôn trang phạm nhân bị chìm trong biển lửa giết chóc, những nữ tử phạm nhân bị lăng nhục, trong lòng Cổ Thần mạnh mẽ bốc lên lửa giận, trong mắt phát ra hai đạo hồng quang.

Sát ý của hắn đang dâng trào, ánh mắt đảo qua chúng tu sĩ Cự Linh Môn, hơn nghìn tu sĩ Cự Linh Môn còn lại đều mềm nhũn cả người, kinh hồn táng đảm, Thiên Linh Phong đã bị Bát Môn Tỏa Thiên trận vây khốn, lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Đối mặt với ánh mắt của Cổ Thần, chúng tu sĩ Cự Linh Môn đều có cảm giác như tới địa ngục, chờ đợi tử thần tuyên án.

378. Chương 17: Thái Thượng Chương Môn.

Phịch...

Người đầu tiên quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu với Cổ Thần, hô to tha mạng.

Phịch phịch phịch phịch phịch...

Một người đi đầu, tất cả tu sĩ Cự Linh Môn liên tục không ngừng quỳ xuống, ngay cả thái thượng trưởng lão và chương môn đều bị giết, trong lòng chúng tu sĩ không phát ra nửa điểm lòng phản kháng, chỉ có cầu xin tha thứ.

Ầm...

Đối mặt với chúng tu sĩ Cự Linh Môn quỳ xuống đất dập đầu xin tha thứ, Cổ Thần còn chưa mở miệng, đỉnh Thiên Linh Phong mạnh mẽ rung động, chỉ thấy đá lớn lăn xuống ầm ầm, tựa hồ như có người nào đó phá núi mà ra.

Một đoàn quang mang chói mắt đột nhiên theo những hòn đá lớn từ trong lòng núi lao ra, lập tức huyền phù trên bầu trời Thiên Linh Phong.

- Ai?

Một tiếng quát lớn từ trong đoàn quang mang chói mắt phát ra, thanh âm tràn đầy giận dữ:

- Là ai dám giết người Cự Linh Môn ta? Lão tử diệt cửu tộc hần.

Một cỗ khí tức cường đại nhất thời bao phủ toàn bộ Thiên Linh Phong, đây là khí tức của cường giả Mệnh Tuyền cảnh, vừa mới nhìn thấy đoàn quang mang chói mắt kia, chúng tu sĩ Cự Linh Môn tức thì có cảm giác muốn quỳ xuống đất cúng bái.

Khác so với mọi người vì kinh sợ mà quỳ lạy Cổ Thần, đây là uy áp đặc biệt của cường giả Mệnh Tuyền cảnh, khiến mọi người nhịn không được phải quỳ bái trên mặt đất.

Trong đoàn quang mang chói mắt kia, chính là thái thượng trưởng môn Cự Linh Môn, một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh duy nhất của Cự Linh Môn.

Thái thượng trưởng môn bế sinh tử huyền quan, truy cầu trường sinh đại đạo, không phải thời điểm Cự Linh Môn đối mặt với sinh tử tồn vong, căn bản không ra ngoài.

Thế nhưng, hần đã tới chậm một hồi, trưởng môn, thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn, tất cả đều đã bỏ mình.

- Là thái thượng trưởng môn, thái thượng trưởng môn xuất quan rồi, chúng ta được cứu rồi...

Thấy đoàn quang mang chói mắt kia, không ít tu sĩ Cự Linh Môn nhất thời hoan hô vang dội, kinh khủng đối với Cổ Thần lập tức biến mất, đều đứng bật dậy.

- Thái thượng trưởng môn có tu vi Mệnh Tuyền cảnh, giết cầu tặc này như cắt thịt thái rau, cầu tặc này chết chắc rồi.

- Thái thượng trưởng môn có mặt, Cự Linh Môn sẽ không vong, dám can đảm xâm lấn Cự Linh Môn, bắt hần chết không có chỗ chôn.

- Cầu tặc này, giết trưởng môn và thái thượng trưởng lão, tội đáng chết vạn lần, muốn cho hần chịu dần vật, nhốt linh hồn của hần, để hần trọn đời không được siêu sinh, báo thù cho trưởng môn và thái thượng trưởng lão...

Thái thượng trưởng môn Cự Linh Môn xuất hiện, chúng tu sĩ bành trướng lòng tin vô hạn, tu sĩ Thần Hải cảnh trước mặt tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh hoàn toàn giống như con kiến và con voi.

Chúng tu sĩ nhìn Cổ Thần giống như nhìn một người đã chết, sao còn sợ hãi gì đó? Nhớ tới hành động quỳ lạy Cổ Thần cầu xin tha thứ, chúng tu sĩ nhất thời cảm giác chính mình mất hết mặt mũi, lần lượt phát ra những lời ác độc nguyên rửa Cổ Thần, tựa hồ Cổ Thần không chết, cả đời này bọn họ không thể ngẩng cao đầu.

Thái thượng trưởng lão tuy rằng ở trên đỉnh Thiên Linh Phong, thế nhưng tất cả tình cảnh trên quảng trường bên dưới bị hần nhìn thấy toàn bộ, khi nhìn vào cái đầu Tàng Chân Cơ cùng với trưởng môn, con có thi thể ba vị thái thượng trưởng lão, nhất thời giận dữ ngập đầu.

- Cầu tặc muốn chết!

Thái thượng trưởng môn quát lớn một tiếng, một đạo kiếm cương màu tím đột nhiên xuất hiện, dài gần nghìn trượng, rộng chừng mười trượng, mạnh mẽ đánh về phía Cổ Thần.

Kiểm cương vừa ra, trong thiên địa hoàn toàn mất đi màu sắc, trong mắt mọi người chỉ còn có một đạo kiếm cương kinh khủng tuyệt luân, chúng tu sĩ không chút nghi ngờ, bị một đạo kiếm cương này đánh xuống, ngọn núi lớn phương viên trăm trượng cũng bị chém thành hai đoạn.

Chúng tu sĩ tựa hồ nhìn thấy kết quả Cổ Thần bị kiếm cương chém thành hai đoạn.

- Đây là pháp bảo cực phẩm Đế Đình ban thưởng xuống, Thiên Tiệt Bảo Kiếm, trấn môn chi bảo của bản môn.
- Thiên Tiệt Bảo Kiếm vừa ra, nhất định chém đứt này thành hai nửa.
- Cầu tặc chạy không được rồi, hẳn phải chết không cần nghi ngờ.

...

Kiểm cương màu tím dài gần nghìn trượng, rộng chừng mười trượng, uy lực kinh khủng tuyệt lâu, chúng tu sĩ Cự Linh Môn đều lớn tiếng hoan hô.

Cổ Thần đối mặt với đạo kiếm cương màu tím áp bách tới, không hề né tránh, sắc mặt bình tĩnh, thậm chí ngay cả cổ chung trên đỉnh đầu cũng thu hồi lại, bay vào trong mi tâm.

Cổ chung chỉ là pháp bảo thượng phẩm, vô luận thế nào cũng không thể chống đỡ được tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh dùng pháp bảo cực phẩm bỏ ra kiếm cương.

Ngay lúc chúng tu sĩ cho rằng Cổ Thần phải chết, kiếm cương màu tím chém xuống đầu Cổ Thần.

Đột nhiên mi tâm Cổ Thần chợt lóe thanh mang, ba thuấn bài màu xanh nhất thời xuất hiện trước mặt Cổ Thần, quay xung quanh chuyển động vòng tròn, chính là pháp bảo phòng ngự cực phẩm của Tàng Chân Cơ, Thanh Hoa Thần Mộc thuấn.

Đạo kiếm cương màu tím chói mắt không gì sánh được, giống như mặt trời, một kiếm chém xuống, ngay cả Bát Môn Tỏa Thiên trận bao phủ bên ngoài Thiên Linh Phong cũng bị đánh xuống một vết nứt sâu mười trượng, dài tới trăm trượng.

Chúng tu sĩ chỉ nhìn thấy đoàn quang mang màu tím này bổ trúng người Cổ Thần, tiếp theo là một mảnh tử quang, ai cũng không nhìn thấy rõ Cổ Thần rốt cuộc bị chém thành mấy khối.

Tử mang tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, trong sát na liền biến mất, ngoại trừ vết nứt dài tới trăm trượng trên mặt đất khiến chúng tu sĩ Cự Linh Môn cảm thấy chấn động không gì sánh được ra, còn có một chuyện làm mọi người càng thêm chấn động.

Cổ Thần vẫn bình yên vô sự đứng tại chỗ, ba khối mộc thuấn màu xanh chậm rãi chuyển động, long tóc không thương.

- Sao có khả năng?
- Dĩ nhiên không chết?
- Mộc thuấn màu xanh kia chẳng lẽ lại là pháp bảo cực phẩm?

...

Chúng tu sĩ Cự Linh Môn mở to hai mắt, tràn đầy khiếp sợ không thể tưởng tượng cùng với không thể tin tưởng, Cổ Thần chưa chết, vượt qua tưởng tượng của mọi người.

- Thanh Hoa Thần Mộc thuấn?

Trên đỉnh núi, thái thượng trưởng lão Cự Linh Môn truyền tới tiếng hét kinh hãi.

Một cơn gió thổi từ trên đỉnh núi đập xuống, thái thượng trưởng môn giống như lưu quang cực nhanh, trong nháy mắt đã tới sân rộng, quang mang chói mắt tan đi, chốc lát sau xuất hiện một đạo thân ảnh lão nhân tóc bạc.

Nhìn qua giống như hình dáng Cổ Thần lúc già nua râu tóc bạc phơ, bộ dáng tiên phong đạo cốt, thực sự khó có thể nghĩ được người này lại là thái trưởng chương môn một môn phái thập ác bất xá như Cự Linh Môn.

Nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường, cổ nhân nói quả không sai.

Thái thượng chưởng môn vừa xuất hiện trên quảng trường, mi tâm Cổ Thần chợt lóe, một đạo ô quang cấp bách lao ra, thái thượng trưởng môn là tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, tuy chỉ là Linh Anh sơ kỳ, nhưng đối với tu sĩ Kim Đan kỳ mà nói, đây là khác biệt như trời và đất.

Tu sĩ Linh Anh kỳ trải qua hai lần lột kiếp, thân thể thoát thai hoán cốt, linh hồn đã thực hóa thành anh, pháp lực so với tu sĩ Kim Đan kỳ không chỉ cao hơn mười lần. Tuy rằng Cổ Thần có một lần thoát thai hoán cốt, thể nhưng pháp lực kém khá xa, không thể dễ đối phương xuất thủ trước, lấy đi tiên cơ.

Ô quang vừa mới hiện ra, một đạo tử mang thoáng hiện, Thiên Tiệt Bảo Kiếm đồng thời từ tay thái thượng chưởng môn bay ra, va chạm một chỗ.

Đình...

Một tiếng nổ vang, hai thanh phi kiếm cực phẩm va chạm một cái liền phân ra.

Cổ Thần chấn động toàn thân, lui về phía sau ba bước, pháp lực toàn thân cuộn cuộn. Tuy Thần Hình Câu Diệt kiếm rất mạnh, nhưng tu vi pháp lực của Cổ Thần kém hơn thái thượng chưởng môn, mới chỉ là va chạm pháp lực đã khiến Cổ Thần khó có thể chịu đựng.

Tử mang trở về tay Thái thượng chưởng môn, trong mắt hần tràn đầy kinh hãi, chỉ thấy trên Thiên Tiệt Bảo Kiếm xuất hiện một vết nứt rất nhỏ, một lần va chạm vừa rồi, Thiên Tiệt Bảo Kiếm đã bị thanh phi kiếm đen thùi kia làm tổn hại?

379. Chương 18: Cự Linh Môn Diệt

- Cửu Long Phục Thiên Thuật...

Thấy pháp bảo phi kiếm không chiếm được tiện nghi, Thái thượng chưởng môn quát lớn một tiếng, sử dụng pháp thuật tấn công, tu vi pháp thuật của hắn hơn xa Cổ Thần.

Cửu Phong Phục Thiên thuật là tuyệt học trấn phái Cự Linh Môn, mặc dù không phải là tuyệt học vô thượng, nhưng cũng là công pháp thượng thừa cực kỳ lợi hại, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh sử dụng Cửu Long Phục Thiên thuật, uy lực càng không phải chuyện đùa.

Theo thái thượng chưởng môn quát lớn một tiếng, hai chưởng kết pháp ấn, pháp lực toàn thân ngưng tụ vào lòng bàn tay, hình thành một quang cầu chói mắt, trong quang cầu giống như có chín đầu thần long xuyên toa qua lại.

Quang cầu pháp lực càng lúc càng lớn, cuối cùng thái thượng chưởng môn đẩy mạnh hai tay, song cầu trong nháy mắt bạo phát quang hoa vạn trượng, chín đầu quang long từ trong quang cầu cuộn trào mãnh liệt bay ra, dài tới trăm trượng, bay về phía Cổ Thần.

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ bình thường, cho dù hơn mười người đứng một chỗ, bị Cửu Phong Phục Thiên thuật công kích cũng phải chết hết, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh giết tu sĩ Thần Hải cảnh cũng giống như giết chết con sâu cái kiến.

- A, là tuyệt học trấn phái Cửu Long Phục Thiên thuật, thái thượng chưởng môn đã luyện tới đại thành rồi, cư nhiên có thể đánh ra chín đầu quang long, coi như là tu sĩ cùng giai cũng phải tạm lánh ba phần, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ có bao nhiêu giết bấy nhiêu, pháp bảo cũng không thể chống đỡ được.

- Đúng vậy, Cửu Long Phục Thiên thuật quá lợi hại, lần này cẩu tặc chết chắc rồi...

- Cẩu tặc sẽ bị chín đầu quang long xé thành mảnh nhỏ.

...

Chín đầu quang long dài tới trăm trượng, trong nháy mắt bay tới trước mặt Cổ Thần, chúng tu sĩ Cự Linh Môn hưng phấn không gì sánh được, cho dù là Cổ Thần vừa chặn được một đạo kiếm cương màu tím vừa rồi, bọn họ tin tưởng, lúc này Cổ Thần hẳn phải chết.

Nhìn chín đầu quang long dài trăm trượng, trong lòng Cổ Thần cảm thán, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh sử dụng pháp thuật, quả nhiên uy lực kinh người, nếu như hắn cũng có tu vi Mệnh Tuyền cảnh, phá chín đầu quang

long này quá dễ dàng, thế nhưng lúc này coi như sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp, thân thể hóa long, đánh nhau với chín đầu quang long chỉ sợ cũng bị rơi xuống hạ phong.

Chín đầu quang long dài trăm trượng dương nanh múa vuốt, nuốt mây phun mưa, thế muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trước mặt, chín đạo long ngâm cùng phát ra, rung động thiên địa.

Khóe miệng thái thượng chương môn Cự Linh Môn hiện ra nụ cười hiểm thấy, Cửu Long Phục Thiên thuật vừa ra, trận chiến đấu này coi như kết thúc rồi, hẳn là một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, nếu là không bắt được một tu sĩ cảnh giới Mệnh Tuyền cảnh, vậy thì hẳn có thể tự sát đi là vừa.

Cổ Thần thủy chung bảo trì trạng thái thôi động Thiên Cương Thối Thể đại pháp tới đệ cửu trọng, chưa hóa thân thành kim long, chín đầu quang long cùng tới, Thần Hình Câu Diệt kiếm cũng không có khả năng đồng thời tiêu diệt, nếu như thân thể bị chín đầu quang long vây quanh, coi như là pháp bảo thượng phẩm cũng không chống đỡ được bao lâu.

- Thiên Vương Vấn Thiên...

Cổ Thần không tránh né, cũng không chống lại, chỉ hét lớn một tiếng.

Đột nhiên, Cổ Thần phát ra kim quang vạn trượng, một hư ảnh lớn nghìn trượng xuất hiện phía sau Cổ Thần, đầu đội kim ô bảo quan, mặc bảo giáp hoàng kim, tay phải cầm tam xoa kích, tay trái cầm Như Ý Linh Lung Bảo tháp, chính là Bảo Tháp Thiên Vương...

Bảo Tháp Thiên Vương ngửa đầu nhìn trời cao, hét lớn:

- Cảm vấn thương thiên, khả hữu Chân Tiên? (Xin hỏi trời xanh, có thể có Chân Tiên?)

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo...

Chín đạo kim quang trong nháy mắt bay ra khỏi mi tâm Cổ Thần, hóa thành tám chữ lớn nghìn trượng: Cảm vấn thương thiên khả hữu Chân Tiên!

Thiên Vương Vấn Thiên Thuật, Bát Tự Kim Ấn vừa ra, ngay cả thái tử Đại Doanh như Tàng Thiên Cơ, đệ nhất thiên tài nghìn năm qua cũng bị đánh xuống dưới lòng đất, uy lực mạnh mẽ khó tưởng tượng nổi, siêu phàm nhập thánh.

Quả nhiên, chín đầu quang long kia trước mặt tám chữ lớn không kham nổi một kích, ngay trước mặt chúng tu sĩ đang hò hét trợ uy cho thái thượng chương môn, trong sát na chín đầu quang long bị tám chữ lớn đánh thành hư vô, biến mất không còn hình bóng.

Chỉ ba chữ lớn đã tiêu diệt chín đầu quang long, năm chữ lớn còn lại giống như năm ngọn núi lớn, đè ép về phía thái thượng chương môn.

Mỗi một chữ lớn đều nặng tới nghìn vạn cân, giống như một ngọn núi lớn nghìn trượng chân chính, lực va đập khổng lồ như vậy, ngay cả tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng phải xuống hoàng tuyền.

Chúng tu sĩ Cự Linh Môn cả kinh trợn mắt há mồm, miệng há hốc, tình thế đột ngột chuyển biến, trong mắt đều là vẻ không thể tưởng tượng.

Sắc mặt thái thượng chương môn đại biến, uy lực của tám chữ lớn này quá mực, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn, đồng thời tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã phá hủy Cửu Long Phục Thiên thuật, chụp vào đầu hắn.

Trong lúc nguy cấp, mi tâm thái thượng chương lão chột lóe, liên tục bay ra ba kiện pháp bảo phòng ngự, đều là thượng phẩm, thân thể lui nhanh.

Ầm ầm ầm ầm...

Còn chưa lui được trăm trượng, chữ lớn đã vỡ mạnh xuống, ba kiện pháp bảo phòng ngự thượng phẩm của thái thượng chương môn không thể ngăn cản, đều bị đánh chìm xuống dưới mặt đất, toàn bộ Thiên Linh Phong lay động kịch liệt, vô số tảng đá lớn từ trên đỉnh núi rơi xuống, chỉ ít đổ nát mấy trăm trượng.

Vô số đá lớn bay tứ tung, không ít tu sĩ Cự Linh Môn cách thái thượng chương môn quá gần, bị chữ vàng nhất loạt chụp trúng, tất cả đều bị đập thành bùn nát, hơn nghìn tu sĩ đã chết đi một phần ba.

Khói mù tràn ngập, bụi bặm bay cao, đá vụn trong không trung bay lượn, khuôn mặt Cổ Thần không chút thả lỏng, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đều có thân thể thoát thai hoán cốt, nếu như linh hồn chưa bị diệt, Mệnh Tuyền chưa hủy đều có thể sử dụng tinh nguyên sinh mệnh trong Mệnh Tuyền đúc lại thân hình, để thân thể khôi phục lại rất nhanh.

Thân thể tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh không yếu, đồng thời thái thượng chương môn còn có ba kiện pháp bảo phòng ngự thượng phẩm hộ thể, không thể dễ dàng bị đập chết như vậy.

Thần thức Cổ Thần khẽ động, lập tức tập trung vào thái thượng chương môn trong màn khói bụi mịt mờ, toàn thân hắn đã bị phá hủy nặng nề, Mệnh Tuyền trong đan điền có chút tổn hại, nhưng chưa hoàn toàn bị diệt, từng đạo tinh nguyên sinh mệnh từ trong Mệnh Tuyền phát ra, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng khôi phục.

Mi tâm Cổ Thần chợt lóe, Thần Hình Câu Diệt Kiếm lập tức bay đi, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách trăm trượng, chém thẳng vào thái thượng chương môn.

Thần Hình Câu Diệt kiếm vô cùng sắc bén, ô quang chợt lóe, thái thượng chương môn vừa mới khôi phục được phân nửa thân thể, nhất thời bị chém một vết thương sâu tới hai tấc, xương cốt cũng bị chặt đứt, thân thể hắn hiện tại chưa thể phục hồi, linh hồn xuất khiếu cũng không thể chống lại.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng thái thượng chương môn vang lên, chỉ thấy mi tâm hắn chợt lóe, một linh anh cao chừng ba tấc bay ra, trong tay cầm một thanh bảo kiếm, chính là pháp bảo cực phẩm — Thiên Tiệt Bảo Kiếm.

Thân thể bị thương nặng, thái thượng chương lão đành dùng linh anh chống lại.

Đang một tiếng nổ vang.

Thần Hình Câu Diệt kiếp bị thái thượng chương môn đánh bay hơn mười trượng, sòng thời trên Thiên Tiệt Bảo Kiếm lại nhiều hơn một vết mẻ, nếu như va chạm nhiều lần, không khó tưởng tượng Thiên Tiệt Bảo Kiếm sớm muộn gì cũng bị Thần Hình Câu Diệt kiếm chặt đứt.

Thần Hình Câu Diệt kiếm cứng rắn không gì sánh được, phương hướng quay ngược lại, lại tiếp tục chém về phía thân thể thái thượng chương môn, tuyệt đối không thể để hắn hồi phục.

Linh anh cầm phi kiếm màu tím trong tay, phân ra một phần thần thức, ngự không Thiên Tiệt Bảo Kiếm, giao phong với Thần Hình Câu Diệt Kiếm, Linh Anh chợt lóe, liền xuất hiện xuất hiện phía trước Cổ Thần hơn ba mươi trượng, ánh mắt hung hăng, nhe răng há miệng cười.

- Tìm chết cho ta!

Linh anh hung ác kêu lớn, bàn tay nhỏ tuyết trắng kết thành pháp ấn, một quang cầu pháp lực xuất hiện giữa hai chương, lại bắt đầu thi triển Cửu Long Phượng Thiên thuật.

Thần Hình Câu Diệt kiếm quá mức lợi hại, Thiên Tiệt Bảo Kiếm không thể chống đỡ được bao lâu, thái thượng chương môn chỉ có thể đánh chết Cổ Thần trước, như vậy mới tránh được Thần Hình Câu Diệt kiếp dây dưa.

Linh anh là linh hồn tu sĩ, nhưng so với linh hồn cường đại hơn nhiều, là pháp lực chi nguyên của tu sĩ, thái thượng chương môn để linh anh xuất khiếu, pháp lực không hề giảm xuống, vẫn kinh khủng như trước.

- Thái thượng chương môn đã dùng linh anh xuất khiếu rồi, lúc này đây, cầu tặc hắn phải chết không cần nghi ngờ.

Trong gần một nghìn tu sĩ Cự Linh Môn còn sót lại, lại có người gào thét, sinh tử tồn vong của bọn họ ngay trong giờ phút này, không phải là Cổ Thần chết thì là Cự Linh Môn diệt.

Chỉ là, Cổ Thần năm lần bảy lượt vượt qua tường tượng của chúng tu sĩ, lúc này đây kêu thét trợ uy, so sánh với hai lần trước có chút hữu khí vô lực.

Đối mặt với linh anh xuất khiếu của thái thượng chương môn, Cổ Thần không hề có nửa điểm hoảng loạn, khóe miệng vênh lên, lạnh lùng nói:

- Dám linh anh xuất khiếu trước mặt ta, đây mới thực sự là muốn chết!

Nói xong, chưởng trái vừa nhấc, Trần Minh Thần Bi nhất thời từ trong lòng bàn tay bay ra, Trần Minh Thần Bi bộc phát quang hoa vạn trượng, linh anh xuất khiếu vừa mới chạm phải, lập tức bốc lên khói xanh, phát ra tiếng gào thét thê lương thảm thiết, quang cầu pháp lực ngưng tụ ra nhất thời biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

- A...

Linh anh thống khổ tru lên, giống như bị quỷ nhập tràng, liều mạng lui về phía sau, muốn tiến vào thân thể.

Trần Minh Thần Bi đối với linh hồn, linh anh, nguyên anh, nguyên thần... Các loại quỷ hồn có lực sát thương trí mạng, ngay cả nguyên anh Đoạt Xá kỳ chạm vào cũng phải chết, thái thượng chưởng môn mới chỉ có tu vi Linh Anh sơ kỳ, làm sao có thể chịu được công kích từ Trần Minh Thần Bi?

Tốc độ thoái lui của linh anh cực nhanh, tốc độ của Trần Minh Thần Bi càng nhanh hơn, chỉ thấy quang mang chớp lóe, liền đuổi theo linh anh, nguyên bản linh anh bị bốc khói xanh thảm thiết, lại bị Trần Minh Thần Bi đuổi theo không bỏ, chốc lát sau liền hôi phi yện diệt, hóa thành hư vô.

Linh anh của thái thượng chưởng môn đã bị diệt, Thiên Tịch Bảo Kiếm mất đi không chế, nhất thời rơi xuống mặt đất, thân thể mất đi linh anh cũng tự mất đi sinh cơ, Mệnh Tuyền trong nháy mắt héo rũ.

Cổ Thần lấy Thiên Vương Vấn Thiên đánh hỏng thân thể thái thượng chưởng môn, Trần Minh Thần Bi diệt linh anh thái thượng chưởng môn, khiến hắc thần hình câu diệt.

Thần Hình Câu Diệt kiếp thu hồi vào trong mi tâm, Trần Minh Thần Bi cũng bị thu hồi vào lòng bàn tay, Cổ Thần khẽ nắm nhẹ tay, Thiên Tịch Bảo Kiếm bị hút vào tay, chỉ thấy trên thân kiếm đã có hơn mười vết mẻ, tổn thương không nhỏ, linh tính suy giảm.

Nhưng Thiên Tịch Bảo Kiếm chung quy là pháp bảo cực phẩm, cho dù có chỗ hỏng, nhưng so với pháp bảo thượng phẩm thông thường còn mạnh hơn nhiều.

Thu thập Thiên Tịch Bảo Kiếm vào trong Càn Khôn Trắc, Cổ Thần một lần nữa đưa tay, Càn Khôn Trắc của thái thượng chưởng môn, Cổ Thanh Thọ, ba vị thái thượng trưởng lão Tương, Dương, Uông đều bị Cổ Thần bắn vào trong tay, nhìn cũng không nhìn, toàn bộ thu vào trong Càn Khôn Trắc.

Ánh mắt Cổ Thần như đao, quét mắt nhìn qua chúng tu sĩ Cự Linh Môn sót lại.

Gần nghìn gã tu sĩ Cự Linh Môn hoàn toàn trọn tròn mắt, bọn họ không thể tin tưởng, ngay cả thái thượng chưởng môn tu vi Mệnh Tuyền cảnh cũng chết trong tay Cổ Thần, thậm chí bọn họ đã quên cầu xin tha thứ, hình ảnh trong đầu dừng lại tại thời điểm linh anh thái thượng trưởng lão rất đột nhiên bị hôi phi yện diệt.

Chúng tu sĩ còn đang trong chấn động thật sâu, không thể tiếp thu chuyện thực này.

Sát ý của Cổ Thần không ngừng tăng lên, hồng quang trong mắt như trước, lúc này đây không cần áp chế áp lực trong lòng.

Một đạo long ngâm vang vọng thiên địa, Cổ Thần hóa thân thành kim long, cảm giác thị huyết giết chóc trong lòng càng mãnh liệt, xông vào đám tu sĩ Cự Linh Môn, ngày hôm nay Cự Linh Môn diệt!

Cổ Thần hóa thân thành kim long, tùy ý để pháp bảo của chúng tu sĩ Cự Linh Môn oanh kích lên người, lông tóc không thương tổn, thế nhưng mỗi lần long trảo màu vàng hơn mười trượng của hắc đảo qua, lập tức có hơn mười tên tu sĩ bị nắm đánh nát bây.

Long vĩ màu vàng quét tới, mười mấy tên tu sĩ trong nháy mắt bỏ mình.

Miệng rộng há ra, một ngụm phần thiên viêm hỏa phun mạnh, linh hồn xuất khiếu đều bị đốt thành hư vô.

Chúng tu sĩ Cự Linh Môn phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh khủng, giống như những con ruồi không đầu chạy trời chết, thế nhưng toàn bộ Thiên Linh Phong đã bị Bát Môn Tỏa Thiên trận phong tỏa, chúng tu sĩ chạy trốn đều bị quang trảo Bát Môn Tỏa Thiên trận bắn ngược trở về.

Lên trời không đường, xuống đất không cửa!

Chúng tu sĩ Cự Linh Môn vô luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, bọn họ đồ diệt vô số thôn trang phạm nhân, vô số tiểu gia tộc tu chân, cứ nhiên có một ngày môn phái cường đại như Cự Linh Môn cũng phải chịu cảnh tàn sát như vậy!

Tất cả tu sĩ trong Thiên Linh Phong đều không thể chạy ra ngoài, những trạm canh gác ngầm bên ngoài dãy núi Cự Linh cũng có thể thấy được quang mang trong Thiên Linh Phong lập lòe, giống như có biển cổ, toàn bộ đều vọt về phía Thiên Linh Phong.

Kết quả, vào trong Thiên Linh Phong rồi sẽ không còn đường trở ra, nghênh tiếp bọn họ chính là long trào màu vàng cứng rắn không gì sánh được cùng với long vĩ ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ và phần thiên viêm hỏa đốt cháy mọi thứ.

Giống như dẫm đạp một đám kiến nho nhỏ, không quá lâu sau, gần một nghìn tên tu sĩ Cự Linh Môn còn sót lại đều bị phần thiên viêm hỏa đốt thành tro tàn, một người cũng không lưu lại.

Từ khi Cổ Thần bày ra Bát Môn Tỏa Thiên trận, đánh chết chương môn Cự Linh Môn, thái thượng trưởng lão, thái thượng trưởng môn, chiến đấu hầu như diễn ra trong thời gian cực nhanh, thời gian chưa quá lâu, gần một nghìn tên tu sĩ còn sót lại Cổ Thần càng chém giết như thái rau bổ dưa!

Một lúc sau, Cổ Thần hóa thành thân người, hồng quang trong mắt lui dần, núi vẫn là núi, cây vẫn là cây, duy nhất không giống chính là dư nghiệt Cự Linh Môn từ chân núi tới đỉnh núi, vô số phòng ốc đều đã hóa thành phế tích, Cổ Thần phát thần thức bao trùm toàn bộ Thiên Linh Phong, trên Thiên Linh Phong không còn bất cứ tu sĩ nào tồn tại.

Thế nhưng, Cổ Thần phát hiện ra trong lòng núi còn có không ít khí tức, khí tức những kẻ này phi thường yếu đuối, đại bộ phận là người bình thường, trận chiến diệt môn Cự Linh Môn diễn ra kịch liệt như vậy vẫn không đi ra, hẳn là tù phạm Cự Linh Môn giam giữ.

Lúc này, Cổ Thần đã đi tới đại điện trên đỉnh Cự Linh Phong, trong đại điện có đặt mười mấy cái rương rất lớn.

Trên mỗi một cái rương đều có khắc một chữ — Cống!

Cống phẩm? Cổ Thần thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Tàng Chân Cơ chạy tới Cự Linh Môn một là ban thưởng, hai là mang đi cống phẩm, Cự Linh Môn là môn phái chuyên môn cung cấp linh thạch cho Đế Đình, những rương cống phẩm kia khẳng định là linh thạch rồi.

Mười mấy cái rương to lớn này có thể chứa được bao nhiêu linh thạch? Một cái rương có thể đựng được hai ba mươi vạn linh thạch, hơn mười cái rương, số lượng linh thạch bên trong sợ là không dưới bốn năm trăm vạn.

Đây còn là tính theo linh thạch hạ phẩm, nếu như là linh thạch trung phẩm, vậy thì là mấy nghìn vạn linh thạch rồi. Cự Linh Môn là một môn phái chuyên khai thác linh thạch, cống phẩm giao cho Đế Đình sao lại không có linh thạch trung phẩm bên trong?

Sợ rằng, ngay cả linh thạch thượng phẩm cũng có.

Cổ Thần bước vài bước tới trước mặt hơn mười chiếc rương, một chương đánh ra, mười mấy chiếc rương đều bị đánh bật nắp, toàn bộ linh thạch bên trong hoàn toàn xuất hiện trước mặt Cổ Thần.

Tròn mười tám chiếc rương.

380. Chương 19: Thu Hoạch To Lớn.

Trên mỗi chiếc rương đều có khắc số lượng linh thạch bên trong, mỗi một rương linh thạch, không nhiều không ít, vừa vặn có hai mươi bốn vạn.

Trong đó, linh thạch hạ phẩm tổng cộng có mười sáu rương, cũng chính là 384 vạn linh thạch hạ phẩm.

Linh thạch trung phẩm tổng cộng có hai chiếc rương, trong đó có một chiếc rương tràn đầy, một chiếc còn lại chỉ có mười vạn, tổng cộng có 34 vạn linh thạch trung phẩm, mỗi một khối linh thạch trung phẩm tương đương với 100 khối linh thạch hạ phẩm, số lượng này tương đương với 3400 vạn linh thạch hạ phẩm.

Chiếc rương chưa chứa đầy còn có một tầng khác, bên trong đặt linh thạch thượng phẩm, nhìn một chút, dĩ nhiên có một vạn hai nghìn khối, bằng với một ức hai nghìn vạn linh thạch hạ phẩm.

Cổ Thần thu hoạch được linh thạch nhiều nhất chính là trong Thương Lang Động Phủ yêu vực, bất quá là ba vạn linh thạch trung phẩm, so sánh với Cự Linh Môn, căn bản không đáng nhắc tới.

Nhiều linh thạch như vậy, cũng đủ để cung cấp cho một tông phái tu tiên cỡ lớn trong vòng mười lăm năm, cống phẩm Cự Linh Môn cống hiến cho Đế Đình quả nhiên không bình thường.

Trách không được Cự Linh Môn thấp ác bất xá, Đế Đình lại không thêm quan tâm, cống hiến của Cự Linh Môn đối với Đế Đình thực sự quá lớn, không có linh thạch số lượng khổng lồ như vậy cung ứng, thực lực của Đế Đình sợ là bị giảm xuống một phần mười.

Mà đây chỉ là cống phẩm mà một Cự Linh Môn cống hiến cho Đế Đình mà thôi, bản thân Cự Linh Môn khẳng định có lưu lại cho chính mình dùng, một môn phái trung đẳng cấp thấp, dĩ nhiên có thể sản sinh ra một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, hiển nhiên là dựa vào linh thạch vô cùng vô tận nhồi béo ra, kéo theo thực lực môn phái tăng mạnh.

Tuy nói cống phẩm hiến cho Đế Đình là một phần ba, bản thân Cự Linh Môn chỉ giữ lại chừng một phần ba thu hoạch, thế nhưng một phần ba đối với một môn phái trung đẳng cấp thấp như vậy quả thực nghe mà rợn người.

Rất nhanh, Cổ Thần vòng qua phía sau đại điện, tìm được bí tàng cất giấu linh thạch, số lượng Cự Linh Môn lưu lại cho chính mình nhiều năm cộng lại không hề ít, tương đương với phân nửa cống phẩm cho Đế Đình, Cổ Thần thu hoạch được gần hai trăm vạn linh thạch hạ phẩm, hơn mười vạn linh thạch trung phẩm, linh thạch thượng phẩm cũng có mấy nghìn khối.

Tu sĩ tu luyện chính là hấp thu linh khí thiên địa, hóa thành mình dùng, cường hóa thân thể, rèn luyện linh hồn, tu thành pháp lực vô thượng.

Tiên căn càng cao, tốc độ hấp thu linh khí thiên địa càng nhanh, tốc độ tu luyện tự nhiên càng nhanh, tiên căn siêu phẩm hấp thu số lượng linh khí thiên địa một năm thường thường tiên căn hạ phẩm hấp thu một năm năm cũng không bằng được.

Thế nhưng trong linh thạch chứa đựng linh khí tinh thuần, ếu như tu sĩ tu luyện có thể dùng linh thạch không hạn lượng, như vậy có thể trực tiếp hấp thu linh khí trong linh thạch, so với tốc độ hấp thu từ trong không khí hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Một tu sĩ có tiên căn hạ phẩm, dùng linh thạch tu luyện so với một tu sĩ có tiên căn siêu phẩm hấp thu linh khí thiên địa tu luyện, tốc độ tu luyện không khác biệt quá lớn, thậm chí còn vượt hơn tiên căn siêu phẩm.

Tu sĩ trước Độ Hư cảnh tu luyện chính là hấp thu linh khí, tài nguyên vô cùng quan trọng, người có thiên tư tuyệt cao không có tài nguyên tu luyện tương ứng thì tốc độ tu luyện cũng rất bình thường, giống như Cổ Thương Khung.

Bản thân có tiên căn siêu phẩm, nếu có linh thạch vô hạn sử dụng, còn có linh đan, tốc độ tu luyện càng thêm kinh khủng. Tàng Thiên Cơ chính là ví dụ như vậy, gần 20 tuổi đã đột phá Mệnh Tuyền cảnh.

Chỉ là, sau khi bước vào Mệnh Tuyền cảnh cần phải có linh thạch thượng phẩm mới có hiệu quả thúc đẩy tốc độ tu luyện nhanh nhất, nhưng linh thạch thượng phẩm quá mức ít ỏi, từ cống phẩm Cự Linh Môn dâng lên Đế Đình là có thể thấy được, cống phẩm năm năm mới có một vạn hai nghìn khối linh thạch thượng phẩm.

Đế Đình Đại Doanh không chỉ có một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh như Tàng Thiên Cơ, cho dù hắn là thái tử, có thể phân phối tài nguyên nhiều một chút, rất nhiều tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh khác không thể sánh bằng, nhưng cũng không cách biệt quá nhiều, vì vậy cho dù là đế tử, tới tu vi Mệnh Tuyền cảnh, muốn có linh thạch thượng phẩm tu luyện là chuyện không có khả năng.

Tuy rằng Đế Đình khẩn định cũng có mạch khoáng linh thạch thượng phẩm, thế nhưng muốn cung cấp đủ tiêu hao cho rất nhiều tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, căn bản là chuyện không thể, coi như là Doanh đế chỉ sợ cũng không có linh thạch thượng phẩm vô hạn để tu luyện.

Trừ phi là thánh hoàng, thánh tử của Thánh Đình, tụ tập tài nguyên tu chân của cả một chủng tộc mới có thể có tài nguyên tu luyện bất tận, đồng thời, tu luyện tới hậu kỳ cần mức tiêu hao quá lớn, coi như là Thánh Đình cũng không thể đảm bảo luôn luôn có tài nguyên bất tận.

Một canh giờ, Cổ Thần tỉ mỉ kiểm tra mỗi một vị trí nhỏ nhất trong huyết động, dùng Thần Hình Câu Diệt kiểm công kích thử mỗi một chỗ nhỏ nhất trên vách động, kết quả là không phát hiện ra bất cứ lỗi ra nào khác...

Sau không có đường lui, phía trước là nơi tuyệt hung, ngay cả tu sĩ đứng đầu như Minh Khiếu kỳ Mệnh Tuyền cảnh, chỉ kém một bước nhỏ là bước vào con đường tu tiên cũng chết ở nơi này, thực sự là tiến lui đều khó.

Kiếp trước Cổ Thần đã từng thám hiểm một ít hiểm địa, thế nhưng chưa từng trải qua tình huống như thế này, phía trước rõ ràng vô cùng sáng sủa, thế nhưng hài cốt rải rác khắp nơi lại làm sống lưng Cổ Thần lạnh lẽo run rẩy.

Cổ Thần ngồi sát biên giới huyết động, lấy ra cuộn tranh vẽ Thổ Chi Đại Trận, lại một lần nữa tỉ mỉ nghiên cứu, nghiên cứu hồi lâu lại lấy Âm Dương Trận Đồ ra đối chiếu, vừa nhìn Thổ Chi Đại Trận vừa nhìn Âm Dương Trận Đồ, liên tục lĩnh ngộ đối với Âm Dương Trận Đồ, lĩnh ngộ được điều gì đó lại chuyển sang đối chiếu với cuộn tranh.

Đáng tiếc cuộn tranh là Thổ Chi Đại Trận, một trong ngũ hành đại trận, đồng thời còn là một bộ phận Thổ Chi Đại Trận không hoàn chỉnh, nếu như muốn bằng vào tàn đồ này tìm hiểu thấu đáo Thổ Chi Đại Trận, nói dễ vậy sao?

- Ngũ hành là âm dương chi chất, âm dương là ngũ hành chi khí, ngũ hành tức là âm dương, âm dương tức là ngũ hành...

Trong lòng Cổ Thần suy nghĩ miên man, hình như có chút sở ngộ nào đó...

Ngũ hành tức là âm dương, đây là nguyên lý bất cứ bí điển nào cũng đều nói rõ, thiên hạ không người nào không biết.

Thế nhưng, ngũ hành có hình có chất, âm dương là khí vô hình, hữu hình và vô hình, sao có thể giống nhau đây? Nếu không phải giống nhau, vậy ngũ hành sao lại là âm dương?

Nhìn sơn là sơn, nhìn thủy là thủy, nhìn sơn không phải sơn, nhìn thủy không phải thủy, nhìn sơn là sơn, nhìn thủy là thủy?

Trong lòng Cổ Thần hình như có sở ngộ, hắn vẫn luôn cho hắn ngũ hành chính là âm dương, nhưng lúc này có chút hiểu ra nhìn sơn không phải là sơn, ngũ hành có hình có chất, âm dương là khí vô hình, giữa chúng có sự khác nhau.

Hình khác nhau, ý giống nhau...

Đột nhiên, trong đầu Cổ Thần oanh một tiếng, tựa hồ như hồng thủy phá một lỗ hổng trên con đê, mạnh mẽ trào qua! Đột nhiên trong đầu sáng sủa.

Tay trái Cổ Thần cầm tranh cuộn, tay phải cầm âm dương trận đồ, nói:

- Nếu Ngũ Hành Đại Trận và Âm Dương Trận Đồ khác nhau, ý giống nhau, ta có thể căn cứ vào Âm Dương Trận Đồ, cộng thêm tàn đồ Thổ Chi Đại Trận, vị tất không thể thôi diễn ra Ngũ Hành Đại Trận hoàn chỉnh!

Nếu như có trận pháp sư nghe được Cổ Thần nói, tất nhiên sẽ ôm bụng cười to. Thiên địa vạn vật, ai cũng biết âm dương ngũ hành, nhưng thôi diễn ra Ngũ Hành Đại Trận hoàn chỉnh, chẳng phải thông hiểu biến hóa ngũ hành? Hiểu được vận chuyển âm dương? Có thể lĩnh ngộ tới bước này, coi như là chư tử đại tiên cũng không hơn, từ cổ chí kim, vô số tông sư trận pháp ngay cả chút da lông của Ngũ Hành Đại Trận cũng không sờ tới được.

Cổ Thần dĩ nhiên muốn bằng một bộ tàn đồ phát ngôn cuồng ngạo muốn thôi diễn ra Ngũ Hành Đại Trận hoàn cảnh, không bị người khác chê cười mới lạ.

Thế nhưng Cổ Thần lại không hề nghĩ vậy, hắn có Âm Dương Trận Đồ trong tay, bao hàm tất cả trận pháp thiên địa, tuy nói rằng Ngũ Hành Đại Trận là kỳ trận thượng cổ, bằng vào Âm Dương Trận Đồ và cuộn tranh hợp nhất, không phải không có khả năng thôi diễn ra.

Nếu như sau này có thể lấy được tàn đồ của Ngũ Hành Đại Trận khác, vậy con đường thôi diễn của Cổ Thần không phải càng thêm một phần cơ hội.

Lúc này đang trong thôi diễn Thổ Chi Đại Trận, Cổ Thần biết được, chỉ khi hiểu được trận pháp mới có thể chạy thoát khỏi Thổ Chi Đại Trận. Nói hiểu được Thổ Chi Đại Trận còn quá sớm, thế nhưng bảo trụ tính mệnh trong Thổ Chi Đại Trận là đủ rồi.

Tâm niệm của Cổ Thần vô cùng kiên định, một khi đã quyết định sẽ không lùi bước, toàn tâm đầu nhập, ngay cả thời gian cũng không để ý.

Thiên Linh Phong, dãy núi Cự Long...

Sau ba canh giờ Cổ Thần tiến vào Thổ Chi Đại Trận, một lão giả mặc tử bào giống như lưu tinh từ bầu trời phương đông lao tới cực nhanh, nhìn tốc độ của lão giả hẳn là tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh.

Thấy Thiên Linh Phong không còn người sống, tất cả kiến trúc đều bị hủy, lông mày lão giả mặc tử bào nhăn lại.

Đột nhiên, nhãn thần lão giả mặc tử bào sáng ngời, nhìn về khối đá lớn trăm trượng nơi chân núi Thiên Linh Phong, một đạo độn quang xẹt qua, lão giả mặc tử bào hạ xuống trước mặt khối đá lớn.

“Cơ thủy thao thao dàng thiên hạ, thần quang như nguyệt hạo đương không!”

Ánh mắt lão giả mặc tử bào nhìn chăm chú vào mười bốn chữ lớn này, sắc mặt thay đổi, chốc lát mặt trắng bệch, thối lui ba bước, kinh hô:

- Thánh tử Cơ Thần Không?

Lão giả mặc tử bào không phải ai khác, chính là tộc trưởng thế gia tu tiên Cung gia — Cung Lập Ông.

Tàng Chân Cơ là đệ tử Đại Doanh, thân phận không bình thường, Đế Đình có chế ngọc giản linh hồn, rút một tia ấn ký thần thức dung nhập vào ngọc giản, nếu như tu sĩ bỏ mình, tia ấn ký thần thức bên trong sẽ bị diệt, ngọc giản bị nghiền nát, do đó biết được tình huống sinh tử của tu sĩ.

Tàng Chân Cơ vừa chết, Đế Đình lập tức biết được đệ tử tử vong, để quân giận dữ, lập tức phái người truy xét, nhanh chóng thông qua đại trận truyền âm truy hỏi Cung gia.

383. Chương 22: Hiên Viên Đế Trùng

Chế tạo ngọc giản linh hồn phi thường khó khăn, không phải là nhân vật đặc thù không thể tiêu tốn tài nguyên vào chế tạo ngọc giản linh hồn. Tàng Chân Cơ thân là một trong thập đại đệ tử Đại Doanh, chính là nhân vật đặc thù, linh hồn vừa diệt, Đế Đình lập tức biết được.

Cung gia biết được đệ tử tử vong trong phạm vi quản hạt của Cung gia, tộc trưởng Cung gia Cung Lập Ông tự mình xuất động, dẫn người chạy tới Thiên Linh Phong điều tra, tốc độ của Cung Lập Ông vượt xa người khác, hẳn chạy tới Thiên Linh Phong đầu tiên.

Chốc lát sau, lại có mấy đạo độn quang từ bầu trời phía đông bay tới, hạ xuống ngay bên cạnh Cung Lập Ông, đều là tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh.

- Đại ca, tình huống thế nào?

Độn quang vừa mới hạ xuống, một thanh âm vang lên rất nhanh.

Cung Lập Ông chỉ vào khối đá lớn ngay trước mặt, nói:

- Các ngươi nhìn...

- Cự Linh Môn diệt... Thánh tử Cơ Thần Không?

Vài tên tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh Cung gia vừa nhìn, sắc mặt biến đổi, đồng thời kinh hô một tiếng, không kìm lòng được thối lui về phía sau mấy bước.

- Cơ Thần Không không phải đã vắng lạc trong đại chiến nghìn năm trước hay sao?

- Là Thánh Đình hạ thủ, Cự Linh Môn không coi ai ra gì, thập ác bất xá, thực sự bị Thánh Đình biết được rồi!

- Nếu là Thánh Đình hạ thủ, vì sao ngay cả Tàng Chân Cơ cũng giết.

- Việc này liên quan tới Thánh Đình, Đế Đình, chúng ta cứ theo thực sự hội báo lên Đế Đình là được, Thánh Đình và Đế Đình, chúng ta đều không thể đắc tội!

...

Cung Lập Ông thở dài thậm thụt, nói:

- Tìm, tìm mỗi một địa phương nhỏ nhất trong dãy núi Cự Long, nhìn xem có đầu mối nào hay không!

Độn quang bay về bốn phía, mọi người tỉ mỉ truy tìm trong dãy núi Cự Long, không quá lâu sau có một gã tu sĩ đuổi kịp đám tu sĩ Cự Linh Môn còn sót lại hộ tống hơn 700 nữ tử rời đi, từ trong miệng mọi người biết được Cự Linh Môn là do một người thanh niên tuổi chừng ba mươi, mặc long bào, có một cổ khí thể quân lâm thiên hạ, ngạo thị bát phương tiêu diệt.

Cung gia là một trong chín đại thế gia tu tiên của Đại Doanh, tự nhiên biết được không ít chuyện về Thánh Đình, thông qua miêu tả, tu sĩ Cung gia biết được người nọ tất nhiên là thánh tử Thánh Đình, xem ra những chữ trên khối đá lớn kia quả nhiên là Cơ Thần Thông khắc lên.

Cơ Thần Không, nhi tử đắc ý nhất của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, từ nghìn năm trước đã là nhân vật bước vào cảnh giới Độ Hư, đồn đã Cơ Thần Không tại đại chiến nghìn năm trước đã vẫn lạc, nhưng không ai có thể xác định chính xác.

Những người này đã gặp qua Cơ Thần Không, tu sĩ Cung gia vô luận thế nào cũng không thể để bọn họ rời đi, tạm thời đưa bọn họ tới Cung gia, chờ rất nhiều tu sĩ Cung gia chạy tới dãy núi Cự Long, tiến hành truy tìm đào sâu ba thước đối với toàn bộ dãy núi.

Hoàng hôn hôm đó, người Tàng gia đã tới Cung gia, biết được Cự Linh Môn là do thánh tử Cơ Thần Không tiêu diệt, Tàng Chân Cơ hơn phân nửa chết trong tay Cơ Thần Không.

Chạng vạng hôm đó, người Tàng gia đã tới Thiên Linh Phong, tròn mười người, đều là tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh, trong đó để tử có tới ba người, thái tử Tàng Thiên Cơ, tứ điện hạ Tàng Đạo Cơ, thất điện hạ Tàng Huyền Cơ!

Cung Lập Ông dẫn mười tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh Đế Đình tới trước hòn đá lớn dưới chân Thiên Linh Phong, nói:

- Thánh tử đã để lại chữ khắc nơi này!

Tuy là ban đêm, nhưng đối với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mà nói, buổi tối không là cái gì, những chữ trên khối đá lớn đều nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Cơ thủy thao thao dâng thiên hạ, thần quang như nguyệt hạo đương không!

- Thực sự là thánh tử Cơ Thần Không?

Nhất thời mấy người kinh hô.

Cơ Thần Không nghìn năm trước đã bước vào Độ Hư cảnh, chỉ xét tư chất đã cao hơn Tàng Thiên Cơ không ít. Tục truyền, Cơ Thần Không tám tuổi bắt đầu tu luyện, chín tuổi bước vào Tiên Thiên, mười tuổi bước vào Thân Hải Cảnh, mười tám tuổi bước vào Mệnh Tuyền, hai mươi tuổi Đoạt Xá, bốn mươi tuổi Nguyên Thần, trăm tuổi Minh Khiếu, hai trăm tuổi bước vào Độ Hư chi cảnh.

Là đệ nhất thiên tài Cổ Hoang nghìn năm trước.

Cơ Thần Không, năm hai trăm tuổi, tại nghìn năm trước đã là tu sĩ tiên cảnh Độ Hư, đối với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mà nói, hoàn toàn là tồn tại trong truyền thuyết.

Tàng Thiên Cơ đứng giữa mọi người, ngay trước mặt khối đá lớn, mặc dù hấn liệt vào hàng đệ thập trong thập đại đệ tử, thế nhưng vì thiên tư đệ nhất, là tuyệt đại thiên tài sáng vai với thánh tử Cơ Thần Không, được phong làm thái tử, so với các đại đệ tử khác, thân phận tôn quý hơn nhiều lắm.

Tàng Đạo Cơ và Tàng Huyền Cơ một trái một phải bên cạnh Tàng Thiên Cơ, sắc mặt ba người không đổi, nhìn chăm chăm chữ khắc hồi lâu, Tàng Thiên Cơ là người đầu tiên thu hồi ánh mắt, nói:

- Đạo Cơ, Huyền Cơ, các huynh thấy thế nào?

Tàng Đạo Cơ và Tàng Huyền Cơ đều là nhân vật nổi bật trong thập đại đệ tử, Tàng Đạo Cơ năm nay hai trăm ba mươi tuổi đã bước vào Nguyên Thần kỳ, mà Tàng Huyền Cơ 120 tuổi tu vi Đoạt Xá hậu kỳ.

Tàng Đạo Cơ và Tàng Huyền Cơ liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên:

- Người này đóng giả.

Tàng Thiên Cơ đánh nhẹ một chuông, khối đá lớn trăm trượng nhất thời hóa thành mảnh vụn, nói:

- Người này lấy pháp bảo cực phẩm để khắc chữ, tu vi cách Độ Hư cảnh rất xa, thậm chí so với ta còn yếu hơn, truy xét cẩn thận, đào sâu ba thước cũng phải tìm cho ra kẻ này, dám động thủ trên đầu thái tử, tru cửu tộc hần...

...

Lúc này Cổ Thần đang ở dưới lòng đất hàng nghìn trượng, đối với mọi chuyện trên mặt đất không hề biết một chút, mà đông đảo tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh trên mặt đất cũng không hề biết được Cổ Thần bên dưới.

Liên tục nhìn vào Âm Dương Trận Đồ, Thổ Chi Đại Trận, thời gian không một tiếng động trôi qua, chớp mắt hơn mười ngày mười đêm, Cổ Thần mới thu hồi lại ánh mắt khỏi hai trận đồ nơi tay, ánh mắt nhìn vào động thính sáng sủa phía trước.

- Vạn Lý Hoàng Sa đại trận!

Cổ Thần nhẹ nhàng thì thầm.

Trải qua hơn mười ngày tham chiếu linh ngộ, liên tục thôi diễn căn cứ vào Âm Dương Trận Đồ, căn cứ vào cuộn tranh suy đoán, Cổ Thần rốt cuộc cũng tìm hiểu ra, trong động thính nghìn trượng phía trước có bố trí Vạn Lý Hoàng Sa đại trận.

Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, không chỉ là khôn trận, sát trận hoặc là huyền trận đơn thuần, mà là một hợp trận cỡ lớn, dung nhập rất nhiều loại trận pháp trong đó, cực kỳ lợi hại, nếu là người không am hiểu trận pháp, cho dù pháp lực thông thiên, bước vào trận này cũng là cửu tử nhất sinh.

Trách không được, ngay cả tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ, chỉ kém một bước ngắn là bước vào tiên đồ cũng phải bỏ mạng trong trận.

Cổ Thần đang ở ngoài trận, thoát nhìn nhìn trượng phía trước sáng sủa không gì sánh được, trên mặt đất có bao nhiêu hài cốt đều nhìn ra được. Trên thực tế, một khi bước vào trong động thính liền lập tức hãm vào ảo cảnh, động thính nghìn trượng hóa thành hoàng sa vạn dặm, bên trong nguy cơ tầng tầng lớp lớp, hơi có chút sơ sẩy lập tức bỏ mình đạo tiêu.

Cũng may Cổ Thần cẩn thận, lại rất am hiểu trận pháp, vừa mới tới rìa ngoài động thính liền cảm giác có điều không đúng, nếu như tiến vào Vạn Lý Hoàng Sa đại trận mới nghiên cứu trận pháp, vậy đã quá muộn rồi.

Vạn Lý Hoàng Sa đại trận không lúc nào không biến ảo, không phải luôn đứng một chỗ là có thể bảo trì an toàn. Mà sát chiêu trong đó cũng không hề cố định tại một vị trí nào đó, mà liên tục du động, mặc kệ người trong trận trốn tại bất cứ địa phương nào đều có thể bị tiêu diệt trong chớp lát.

Biện pháp duy nhất chính là thông hiểu biến hóa của Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, né tránh sát chiêu trong đó, căn cứ vào lộ tuyến chính xác tiến vào mắt trận trong đó, đồng thời tại một số địa phương cần có pháp lực mạnh mẽ, cường ngạnh bài trừ khôn trận, bằng không bị nhốt trong khôn trận, sát trận di chuyển tới, chỉ có đường chết.

Hợp trận mới là đại trận uy lực vô cùng chân chính, Vạn Lý Hoàng Sa đại trận hoàn toàn có thể sánh vai với đại trận hộ tông tiên tông đại phái, không hề kém cạnh.

Thăng cho tới khi căn cứ vào cuộn tranh hiểu được phía trước là Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, đồng thời hiểu thấu đáo trận pháp này, Cổ Thần mới nhích người tiến về phía trước.

Bước đầu tiên vào động thính, thiên toàn địa chuyển, nào còn vẻ sáng sủa ban đầu, Cổ Thần lập tức bị hãm thân trong hoàng sa mù mịt, đường nhìn không vượt qua ba trượng, ngoại trừ mặt đất, không gian xung quanh, trên đỉnh đầu, tất cả đều là hoàng sa, trần thổ bay lượn mù mịt.

Cổ Thần căn cứ vào lộ tuyến Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, tiến lên rất nhanh, dọc theo đường đi, tránh né sát chiêu trong trận, không ngừng đi về phía trước, gặp phải khốn trận lập tức bằng vào pháp lực mạnh mẽ phá hủy, khoảng cách nghìn trượng ngắn ngủi trong ảo cảnh vượt qua vạn dặm.

Cổ Thần tiêu tốn hai canh giờ mới thoát được khỏi Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, đi tới bên kia động thính, tiến vào một sơn động sáng sủa.

Xoay người nhìn lại, trong động thính nghìn trượng sáng sủa phía sau, nếu không phải vừa mới vượt qua Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, Cổ Thần không thể liên hệ động thính và Vạn Lý Hoàng Sa đại trận với nhau.

Từ bên ngoài nhìn, trong động thính tràn đầy hài cốt, vào trong trận lại không hề gặp phải bộ nào, tựa hồ tiến vào trong trận là một thế giới hoàn toàn khác.

- Đáng tiếc...

Cổ Thần thàn than một tiếng, hắn còn muốn lấy mấy bộ hài cốt Minh Khiếu hậu kỳ luyện chế pháp bảo, pháp bảo luyện chế từ hài cốt tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ cùng một cấp độ so với Thần Hình Câu Diệt kiếm.

Cổ Thần chưa vội vã tiến về phía trước, trên vách động hai bên có khắc rất nhiều chữ khác nhau.

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào bốn cổ tự lớn chùng một trượng ngay đầu tiên: Hiên Viên đế trùng!

Trong đầu chấn động, ong ong vang vọng, một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai Cổ thần, giống như từ chín tầng trời truyền tới, tuy rằng xa xôi tới cực điểm, nhưng lại có thể nghe rõ ràng.

- Ngô là Hiên Viên đại đế, còn đây là Hiên Viên đế trùng, phần mộ của ngô, ngô linh ngô thổ chi bản nguyên, ngang dọc Cổ Hoang, thiên thu vạn tải, kết quả chung quy ai cũng phải chết một lần, hóa thân thành cát vàng, nếu có hậu nhân tới đây, vượt qua Vạn Lý Hoàng Sa trận, nói rõ người là nhân trung long phượng, có thể tiếp tục đi về phía trước, thông qua khảo nghiệm của ngô, đạt được truyền thừa, nơi này không có đường lui, chỉ có tiến về phía trước!

- Hiên Viên đại đế?

Cổ Thần kinh hô một tiếng.

Tục truyền, cuối thời thái cổ, đầu thượng cổ, thời gian từ mười vạn năm tới mười hai vạn năm, Cổ Hoang đại lục, nhân vu, yêu, phật, ma, năm thế lực lớn xuất hiện năm vị kinh thể tuyệt tài, là nhân vật tuyệt luân có một không hai, tu vi của bọn họ còn vượt qua chư tử thượng cổ, sánh vai với tiên vương, tiên tôn thái cổ, năm người phân biệt lĩnh ngũ ngũ hành bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, trong mỗi một nhóm đều đạt tới tồn tại cao nhất.

Nhân tộc là Hiên Viên đại đế, lĩnh ngũ thổ chi bản nguyên, xưng là Hoàng Đế.

Yêu tộc là Thanh Hoa đại đế, lĩnh ngũ mộc chi bản nguyên, xưng là Thanh Đế.

Vu tộc là Xích Vưu đại đế, lĩnh ngũ Hỏa chi bản nguyên, xưng là Xích Đế.

Ma môn là Hắc Thủy đại đế, lĩnh ngũ thủy chi bản nguyên, xưng là Hắc Đế.

Phật Môn là Bạch Đà đại đế, lĩnh ngũ kim chi bản nguyên, xưng là Bạch Đế.

Năm vị đại đế, tuy không xuất hiện trong cùng một thời đại, thế nhưng tại cuối thời thái cổ, đầu thời thượng cổ, trong một đoạn thời gian hoàng kim, hậu nhân gọi năm vị đại đế là ngũ hành đại đế.

Trong đó Hiên Viên đại đế có uy danh lớn nhất, tục truyền Hiên Viên đại đế ngang ngọc Cổ Hoàng, nhân, vu, yêu, ma, đạo, phật... Các môn các tộc, không người nào là địch thủ, trên trời dưới đất, tuyệt đại vô địch.

Một thời đại đế siêu việt chữ tử thượng cổ, dĩ nhiên thân tử đạo tiêu, táng thân nơi đây!

Cổ Thần làm sao không sợ hãi!

Qua nửa ngày, ánh mắt của Cổ thần mới từ bốn chữ lớn Hiên Viên đế trủng có khả năng thu nhiếp tâm hồn chuyển dời, ngôn ngữ vừa mới nghe được bên tai chính là do Hiên Viên đại đế thông qua đại pháp lực dung nhập vào bốn chữ lớn này, mặc kệ là ánh mắt bất cứ người nào rơi vào bốn chữ lớn, bên tai đều sẽ vang lên thanh âm Hiên Viên đại đế.

Pháp lực huyền ảo như vậy, chỉ cần nhìn vào chữ viết bên tai lập tức vang lên thanh âm, Cổ Thần tại kiếp trước có tu vi Nguyên Thần kỳ cũng không làm được, sợ rằng chí ít cũng là thần thông của cường giả Độ Hư cảnh trở lên.

Hiên Viên đại đế chính là đại nhân vật cuối thời thái cổ, đầu thời thượng cổ, cách ngày hôm nay mười vạn năm, coi như là hài cốt của tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, trải qua thời gian dài tới như vậy cũng sẽ bị phong hóa thành bụi bặm.

Nhưng mà, mấy chữ lớn trước mắt, trải qua mười vạn năm, bằng pháp lực cường đại vẫn bảo trì như thường.

Cổ Thần thầm hít một ngụm lương khí, pháp lực của Hiên Viên đại đế đã không thể dùng thần thông quảng đại, pháp lực ngập trời để hình dung, hoàn toàn là thông thiên triệt địa, chấn cổ thức kim.

Chỉ có tại Côn Ngô Bí Cảnh, Bảo Tháp Thiên Vương lưu lại mấy cổ tự văn thiên là có thể so sánh với bốn chữ Hiên Viên đế trủng này, cho dù là tại thời kỳ thượng cổ, tu vi pháp lực như vậy cũng là tồn tại đỉnh cao nhất.

Trong Hiên Viên đế trủng này lưu lại chính là truyền thừa đạo thống linh ngộ suốt đời của Hiên Viên đại đế, nếu như có thể thu được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế, không nói tới cái thể vô địch, tuyệt đối có thể ngang dọc Cổ Hoàng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Cổ Thần cũng không lập tức vui sướng xông vào trong sơn động, vừa rồi Hiên Viên đại đế có nói, cần phải thông qua khảo nghiệm của hắn mới có thể nhận được truyền thừa.

Thông qua Vạn Lý Hoàng Sa đại trận mới có thể có cơ hội nhìn thấy chữ khắc của Hiên Viên đại đế, có thể đoán được khảo nghiệm phía trước so với Vạn Lý Hoàng Sa đại trận càng thêm khó khăn.

Thậm chí ngay cả tu sĩ đứng đầu như Minh Khiếu hậu kỳ cũng phải chết trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, khảo nghiệm phía sau chẳng phải càng thêm kinh khủng hơn?

Đồng thời Cổ thần cũng coi như minh bạch, Ngũ Hành đại trận có bao nhiêu đáng sợ.

Hiên Viên đại đế linh ngộ chỉ là một Thổ chi bản nguyên trong ngũ hành, đồng thời bày ra Thổ Chi Đại Trận trong Ngũ hành, Vạn Lý Hoàng Sa đại trận lợi hại như vậy bất quá chỉ là một trận pháp nhỏ nhỏ trong Thổ Chi Đại Trận mà thôi, phương viên bao phủ nghìn trượng.

Toàn bộ Thổ Chi Đại Trận có thể so sánh với mười Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, vậy toàn bộ Ngũ Hành đại trận sẽ phức tạp như thế nào? Lại kinh khủng tới mức nào?

Cổ Thần đi về phía trước hơn mười bước, ngừng bước chân lại, ánh mắt một lần nữa rơi vào vách động hai bên, nơi này không hề thiếu những chữ khắc khác.

Cơ Thiên Khung ngẫu nhiên vào Hiên Viên đế trủng, lưu lại vài chữ!

Lý Hóa Thần ngẫu nhiên vào Hiên Viên đế trủng, lưu lại kỷ niệm!

Trang Mặc Thánh ngẫu nhiên vào Hiên Viên đế trủng, khắc chữ lưu niệm!

Âm Cửu Cừu ngẫu nhiên vào Hiên Viên đế trủng, vượt qua Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, khắc chữ lưu niệm!

Hư Hành Không ngẫu nhiên vào Hiên Viên đế trủng, tìm kiếm kết cục cuối cùng!

Thái Huyền Tử ngẫu nhiên vào Hiên Viên đế trủng, khắc chữ lưu niệm!

Cổ Thần không ngừng bước về phía trước, vượt qua hơn trăm bước mới đến đầu cùng những chữ khắc trên vách động, từ chữ khắc đầu tiên Cơ Thiên Không đến chữ khắc cuối cùng Thái Huyền Tử, đủ sáu mươi lăm tu sĩ ngẫu nhiên tiến vào Hiên Viên để trùng, vượt qua Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, đi vào nơi này.

Cổ Thần nhìn thấy chữ khắc đầu tiên đã cảm thấy vô cùng kinh hãi, nhìn tới phía sau càng nhiều chữ khắc, sắc mặt hoàn toàn chuyển biến thành khiếp sợ.

Hắn dùng Thần Hình Câu Diệt kiếp, loại pháp bảo công kích cực phẩm cũng không thể lưu lại trên vách động nửa điểm dấu vết, thế nhưng sáu mươi lăm tu sĩ này dĩ nhiên có thể lưu lại chữ khắc lưu niệm trên vách động?

Đây là cấp độ tu vi như thế nào?

384. Chương 23: Huyết Mạch Thông Đạo.

Tuy nói Cổ Thần chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, thế nhưng có pháp bảo công kích cực phẩm như Thần Hình Câu Diệt kiếp, ngay cả hắn cũng không thể lưu lại vết tích, như vậy tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh thông thường chỉ sợ không có khả năng lưu lại.

Nhưng sáu mươi lăm dòng chữ này, mỗi một chữ khắc sâu vào vách động ba tấc, như vậy bọn họ chỉ ít cũng là Minh Khiếu hậu kỳ đỉnh cao!

Thậm chí có mấy người khắc sâu hơn hơn mười tấc, nhất là Cơ Thương Khung lưu lại chữ khắc càng sâu tới hơn một thước, làm Cổ Thần vừa nhìn đã sợ hãi than thở, trong những chữ viết này tản mát ra lực pháp tắc vô cùng, tu vi cao cường nghĩ mà rợn người.

Cũng có vài người trong đó Cổ Thần từng nghe truyền thuyết về bọn họ, đều là tu sĩ nổi danh khắp Cổ Hoang mấy nghìn năm trước. Dĩ nhiên có thể nhìn thấy chữ khắc của đại nhân vật danh chấn Cổ Hoang khiến trong lòng Cổ Thần dâng trào không thôi, giống như sóng biển ngập trời.

Nhất là Hư Hành Không kia, chính là một đời chủ đạo giáo chí tôn của Hư Thiên Tông sáu nghìn năm trước, Cổ Thần thân là đệ tử Hư Thiên Tông, tự nhiên biết rõ tên của các đời chủ đạo giáo chí tôn Hư Thiên Tông.

Hư Hành Không này, Cổ Thần rõ ràng nhất, bởi vì Hư Hành Không là tuyệt thế thiên tài của Hư Thiên Tông, là nhân vật được đánh giá có khả năng đuổi kịp bước chân của tổ sư gia Hư Tử, thế nhưng, theo như ghi chép trong Hư Thiên Tông, Hư Hành Không sau khi trở thành chủ đạo giáo chí tôn ba trăm năm, thọ chín sáu bảy mươi lăm tuổi đột nhiên biến mất, không rõ tung tích!

Chưa ai từng nghĩ tới, Hư Hành Không đã tiến vào trong Hiên Viên để trùng này!

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, Hư Hành Không biến mất vẫn là một mê đề, vĩnh viễn không hề trở lại Hiên Viên Tông, thực sự không ngờ tới dĩ nhiên chết trong Hiên Viên để trùng?

Theo như ghi chép tại Hư Thiên Tông, Hư Hành Không đã có tu vi đẳng cấp thứ hai trong Độ Hư cảnh, là tiên sĩ Giá Vụ kỳ, thọ nguyên gần bốn nghìn tuổi, lẽ nào nhân vật như vậy cũng chết trong Hiên Viên để trùng?

Nhất là Cơ Thiên Khung, tu sĩ hơn xa bất kỳ tu sĩ nào khác lưu lại chữ viết, người này họ Cơ, lại có tu vi cao thâm như vậy, ngoại trừ Cơ gia Thánh Đỉnh, còn có họ Cơ nào khác?

Đồng thời, Cơ Thiên Không lưu chữ sớm nhất, Cổ Thần nhìn một chút, chữ viết chỉ ít tồn tại hơn năm vạn năm, là đại nhân vật Cơ gia Thánh Đỉnh thời kỳ thượng cổ, chỉ sợ thực lực tiếp cận với tồn tại chư tử thượng cổ!

Cổ Thần không khỏi âm thầm lo lắng, nhiều nhân vật lợi hại như vậy tiến vào Hiên Viên để trùng, như vật truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế chẳng phải đã sớm bị người khác chiếm mất rồi sao?

Nếu là truyền thừa đạo thống vẫn còn mà nói? Vậy chẳng phải những cường giả Độ Hư cảnh này đều đã chết trong Hiên Viên để trùng?

Hiên Viên đại đế chính là đại nhân vật vượt qua chư tử thượng cổ, cường giả Độ Hư cảnh trước mặt Hiên Viên đại đế, chỉ sợ giống như con kiến hôi, nếu như Hiên Viên đế trừng thực sự có sát chiêu lợi hại nào đó, cường giả Độ Hư cảnh bị vẫn lạc không phải là không có khả năng!

Nghĩ như vậy, lông sơ toàn thân Cổ Thần dựng thẳng, cảm giác lạnh lẽo.

Hắn so sánh với cường giả Độ Hư cảnh, ngay cả con kiến cũng không bằng, nếu như ngay cả cường giả Độ Hư cảnh đều bị vẫn lạc, vậy thì nơi này đối với hắn mà nói hoàn toàn là vô gian luyện ngục, từng bước từng bước đều là nguy cơ tử vong!

Thế nhưng Hiên Viên đế trừng không phải là tuyệt địa, chính như Hiên Viên đại đế đã nói, nơi này chỉ có đi tới, nếu như muốn từ dưới lòng đất, vượt qua Thổ Chi đại trận căn bản là không có khả năng, cho dù Cổ Thần hoàn toàn lĩnh ngộ được Thổ Chi Đại Trận, vậy cũng cần phải có lực lượng cường đại để phá trận.

Với tu vi của Cổ Thần hiện tại mà nói, đối mặt với Thổ Chi Đại Trận chỉ có một chữ: Yếu!

Quá yếu!

Vách động ngoại trừ các dòng chữ khắc, không hề có dấu vết lỗi lôm gì khác, hiển nhiên là tiền nhân lưu lại ẩn ký, ngay cả cường giả Độ Hư cảnh cũng không thể chui được từ dưới lòng đất ra ngoài, Cổ Thần tự nhiên càng không được, ngoại trừ đi tiếp, trải qua khảo nghiệm, không còn biện pháp nào khác!

Trong lòng Cổ Thần kêu khổ, hắn vốn chỉ nghĩ cửu long cung châu Thiên Linh Phong khí thể bất phạm, giống như có bí mật nào đó, thực sự không ngờ tới, cư nhiên là bí mật to lớn tới như vậy, dĩ nhiên là một tòa đế mộ, thân ngày thân phạm hiểm cảnh, từng bước nguy cơ, quả thực là trời giáng tai họa.

Cho dù kêu khổ không ngớt, nhưng trong lòng Cổ Thần cũng tràn đầy dự vọng cầu sinh, không hề suy giảm, là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh khỏi! Là phúc hay là họa, hiện tại kết luận còn quá sớm!

Thường thường kỳ ngộ tồn tại trong phiêu lưu, phiêu lưu càng lớn thì kỳ ngộ cũng càng lớn.

Cổ Thần không chần chờ nhiều, nếu như có thể chờ, trong Càn Khôn Trắc của hắn có vô số linh thạch, còn có rất nhiều đan dược, Cổ Thần có khả năng bế quan tu luyện trong sơn động này, những tu sĩ lưu lại chữ khắc kia hầu như đều là cường giả Độ Hư cảnh.

Hơn nữa Hiên Viên đại đế lưu lại bốn chữ Hiên Viên đế trừng, trong toàn bộ huyết động đều tràn ngập khí tức pháp tắc, nơi này là bảo địa phong thủy cửu long cung châu, chính là linh mạch hiếm thấy thế gian, linh khí mười phần sung túc!

Cổ Thần có thể bế quan nơi này, liên tục tu luyện, tu luyện...

Thế nhưng, huyền âm tuyệt mạch của sư tỷ còn chờ đợi hắn tìm phương pháp giải trừ, Tiểu Bạch tại Thiên Đình yêu tộc cũng đang chờ đợi hắn dẫn nàng thoát ra.

Đồng thời, Cổ Thần chỉ có pháp quyết tu luyện tới Nguyên Thần kỳ, không có phương pháp tu luyện Minh Khiếu kỳ, bế quan tu luyện nơi đây cũng giống như kiếp trước, chỉ đạt tới Nguyên Thần kỳ là tới đa.

Trong Hiên Viên đế trừng, Nguyên Thần kỳ so với Kim Đan kỳ không khác biệt nhiều, đều là con kiến bé nhỏ.

Cổ Thần đi nhanh về phía trước, không hề do dự, tiếp tục theo sơn động tiến sâu vào bên trong.

Trong sơn động rất sáng sủa, trơn bóng, không có bất cứ khác biệt nào, Cổ Thần đi về phía trước mấy trăm trượng, sau một chỗ ngoặt, Cổ Thần mạnh mẽ dừng bước chân, lại càng hoảng sợ.

Phía trước xuất hiện một sơn động cỡ lớn ước chừng hơn bảy mươi trượng, toàn bộ bốn phía sơn động nguyên bản một màu vàng đất dần dần chuyển thành đỏ sẫm, giống như máu gần khô cạn, nhưng lại không khô cạn.

Trong thông đạo hơn bảy mươi trượng này có gần trăm bộ hài cốt và thi thể ướp khô.

Thi thể nhiều hơn, hài cốt ít, thi thể không nhiều không ít, tròn sáu mươi lăm bộ, hài cốt chừng hơn hai mươi bộ, mỗi một bộ hài cốt đều trong suốt như ngọc, quang hoa lưu chuyển, trước khi chết chỉ ít cũng là tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ.

Trong sơn động hơn bảy mươi trượng cư nhiên có gần trăm bộ thi thể và hài cốt, không đến một trượng có một bộ.

Nếu như tại bất kỳ chỗ nào khác nhìn thấy nhiều thi thể hơn nữa Cổ Thần cũng không kinh ngạc, thế nhưng tại nơi đặc thù như Hiên Viên để trứng, đột nhiên nhìn thấy nhiều thi thể như vậy, xác thực sợ hãi.

Đầu cùng của thông đạo không còn lối đi nào khác, chỉ có một truyền tống trận phát ra quang mang mờ ảo, trên vách động đầu cùng có một chữ “máu” thật lớn, giống như máu tươi nồng đậm nhưng tụ mà thành, trong màu đỏ của máu còn có màu vàng tối, sát khí bức người.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn vào chữ viết bằng máu thật lớn, trong đầu ong lên một tiếng, thanh âm của Hiên Viên đại đế lại vang lên bên tai, giống như từ chín tầng trời truyền đến:

- Nơi đây là thông đạo huyết mạch, ai có thể vượt qua được thông đạo huyết mạch sẽ đạt được truyền thừa của ngô, nơi này là tuyệt địa, chỉ có thể bước tiếp, bằng không, vĩnh viễn bị nhốt tại chỗ, tuổi già mà chết!

385. Chương 24: Huyết Mạch Của Cổ Thần

Thân thể Cổ Thần mạnh mẽ chấn động, giống như bị điện giật, chữ “máu” thật lớn giống như có ma lực vô cùng vô tận, khiến máu tươi trong cơ thể Cổ Thần tuôn ra, giống như mạch nước ngầm phun trào, không thể dừng lại, thiếu chút nữa là phá thể mà ra.

Bất quá, tinh thần Cổ Thần trấn định, tâm niệm cực kỳ kiên cố, ánh mắt mạnh mẽ chuyển khỏi chữ “máu” thật lớn phía trước, pháp lực vận chuyển, mạnh mẽ đè ép khí huyết trong cơ thể xuống.

“Thực lợi hại...”

Cổ Thần đối với vị Hiên Viên đại đế này rốt cuộc cũng có một nhận thức hoàn toàn mới, chỉ nhìn thoáng qua đã thiếu chút nữa khiến máu tươi trong cơ thể hấn trào ra.

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào gần trăm bộ thi thể và hài cốt trong thông đạo huyết mạch, những bộ hài cốt thi thể này trước khi chết đều là tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ trở lên, trên vách động không còn bất cứ chữ viết nào khác, hiển nhiên bọn họ cũng giống như Cổ Thần, lực lượng của bọn họ chưa đủ lưu lại ấn ký trên vách động.

Thi hài còn lại tròn sáu mươi lăm bộ, sau khi tử vong thân thể chưa hoàn toàn bị hủy diệt, tu luyện bước vào Độ Hư cảnh sẽ đoán tạo tiên thể, sau khi tử vong, thân thể không phong hóa, chỉ bị khô cạn.

Thân thể của tiên sĩ Độ Hư cảnh còn cứng rắn hơn nhiều so với sương cốt của tu sĩ Minh Khiếu kỳ.

Sáu mươi lăm bộ thi hài, mỗi một bộ trước khi chết đều là cường giả Độ Hư cảnh, so với số lượng chữ khắc trên vách động vừa vắn bằng nhau.

Nhìn thông đạo huyết mạch phía trước, Cổ Thần lui lại hai bước, mỗi một vị tu sĩ bước vào nơi này, tất cả đều đã mất đi tính mệnh, cường đại như Cơ Thiên Khung, tu vi tiếp cận với chư tử thượng cổ cũng không ngoại lệ!

Hài cốt trên mặt đất hầu như chết trong vòng mười trượng, thi hài thì từ mười trượng trở đi đến gần năm mươi trượng, từ đó có thể thấy được, tu vi khác nhau quyết định có thể đi được bao nhiêu xa trong thông đạo huyết mạch.

Tu sĩ Minh Khiếu kỳ tiến vào thông đạo huyết mạch không vượt qua mười trượng, tất cả đều vẫn lạc, cường giả Độ Hư cảnh, xa nhất cũng chỉ vượt qua được trên dưới năm mươi trượng, chỉ còn hơn hai mươi trượng cũng bị mất mạng.

Gã tu sĩ đi được năm mươi trượng, bộ long bào màu vàng mặc trên người nhất định là bảo vật khó lường, trải qua năm vạn năm, tuy rằng đã có chút rách nát, thế nhưng không hề hóa thành tro tàn, từ đó có thể thấy được người này chính là Thánh Đình Cơ Thiên Không.

Cổ Thần xoay người, quay ngược trở về sơn động phía sau, thẳng cho tới khi không nhìn thấy thông đạo huyết mạch mới ngừng lại.

Ngay cả đại năng thượng cổ như Cơ Thiên Không cũng phải bỏ mạng, hung hiểm tới cực điểm, căn bản không thể tưởng tượng. Cổ Thần lấy ra cuộn tranh và Âm Dương Trận Đồ, một lần nữa nghiên cứu.

Mặt đất...

Đế tử Đại Doanh Tàng Chân Cơ mất mạng tại Thiên Linh Phong, sự kiện này giống như một quả bom mang tính bạo tạc cực lớn, rất nhanh liền truyền khắp trung thổ, Thánh Đình Đại Kiền, tứ đại Đế Đình, người người đều biết.

Đế Đình chính là một trong những thế lực siêu cấp gần Thánh Đình nhất, đường đường là đế tử dĩ nhiên bị giết chết, đây là đại sự cỡ nào? Chuyện này bị truyền ra ngoài bằng với trước mặt mọi người trong thiên hạ hung hăng tát một cái thật mạnh vào mặt Đế Đình Đại Doanh.

Đế Đình Đại Doanh lập tức treo thưởng truy sát lệnh, treo thưởng linh thạch nghìn vạn, truy tìm hung thủ, tục truyền, hung thủ là một nam tử tuổi chừng ba mươi, mặc long bào, có một cổ khí thế quân lâm thiên hạ, ngạo thị bát phương, theo nhưng tin tức vừa hề, người này là thánh tử Thánh Đình Cơ Thiên Không.

Nhưng Đế Đình Đại Doanh công khai tuyên bố, hung thủ biết thuật biến hóa, không phải là thánh tử Cơ Thiên Không.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trung thổ đều sôi sùng sục, thậm chí ngay cả Đế Đình Đại Linh cách Đại Doanh trăm vạn dặm, xa xa nơi tây thù, chuyện mà các tu sĩ đàm luận nhiều nhất chính là đế tử Đại Doanh bị giết chết.

Tàng Chân Cơ đứng hàng thứ chín trong thập đại đế tử Đại Doanh, năm nay mới hơn bốn mươi tuổi, tu vi Kim Đan hậu kỳ, là người duy nhất trong thập đại đế tử chưa bước vào Mệnh Tuyền cảnh, bất quá tu vi của Tàng Chân Cơ bước vào Mệnh Tuyền chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nguyên bản tiếp qua mấy năm, thập đại đế tử Đại Doanh mỗi một người đều là đại tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, nhất là thái tử Tàng Thiên cơ càng danh chấn Cổ Hoang, Tàng gia có người kế tục, một nhà khí thế kinh người, không giống như các Đế Đình khác, không người nổi nghiệp, một đời không bằng một đời. Thực lực Đế Đình Đại Doanh cực mạnh, đứng đầu tứ đại đế đình, chỉ có Thánh Đình mới có thể áp qua được một tầng.

Hôm nay tu vi đế tử chưa thành đã phải chịu độc thủ, Đế Đình Đại Doanh làm sao có thể chịu để yên.

Tàng gia dò xét lần lượt từng cửu địch, thậm chí ngay cả Cổ Thần cũng bị liệt vào hàng ngũ hoài nghi hung thủ, thế nhưng bất cứ kẻ nào cũng không hề nghĩ tới, nguyên nhân Tàng Chân Cơ tử vong lại có liên quan tới mâu thuẫn giữa Cự Linh Môn và Cổ gia thành Nhạc Thủy.

Hôm nay những kẻ biết Cự Linh Môn có mâu thuẫn với Cổ gia đã sớm hỗn về mình giới, Đế Đình vô luận thế nào cũng không thể tra xét tới Cổ gia thành Nhạc Thủy.

Về phần Cổ Thần, tuy rằng cũng là một trong những đối tượng bị hoài nghi, thế nhưng từ sau khi Cổ Thần xuất hiện một lần tại thành Nam Dương Hướng gia liền giống như đá chìm đáy biển, không có nửa điểm tin tức.

Không ai có thể nghĩ được, hắn đang bị nhốt trong Hiên Viên để trứng dưới lòng đất, đang vì đào sinh mà sầu lo!

Lúc này, liên tục mười ngày trôi qua, ánh mắt Cổ Thần mới từ trong hai bộ trận đồ thu hồi lại, trong mắt không hề có vẻ vui mừng, trải qua nhiều lần thôi diễn, phán đoán, cuối cùng cho ra kết quả, trong thông đạo huyết mạch không hề có bất cứ trận pháp nào, cũng không hề có bất cứ cơ quan hung hiểm nào khác!

Đây chỉ là một thông đạo huyết mạch bình thường, chỉ là không biết vì sao lại biến thành màu đỏ của máu như vậy!

Cổ Thần có rất nhiều nghi hoặc không lời giải, nếu như không có bất cứ trận pháp nào, vậy thì trong thông đạo huyết mạch có nhiều hài cốt thi thể như vậy rốt cuộc là chết như thế nào đây?

Cổ Thần một lần nữa đi tới trước thông đạo huyết mạch, lúc này đây mạnh mẽ ổn định tâm thần, một lần nữa nhìn thẳng vào chữ “máu” thật lớn, ngay cả như vậy trong cơ thể hắn vẫn trào lên cảm giác khí huyết cuộn cuộn, muốn phá thể ra ngoài.

Cổ Thần cảm giác, máu tươi trong cơ thể hắn tựa hồ có một loại cảm giác hoan hô nhảy nhót, căn bản không bị hắn khống chế.

Nhìn hồi lâu, lúc này Cổ Thần vẫn không dám bước vào thông đạo huyết mạch, lại lấy ra cuộn tranh và Âm Dương Trận Đồ cẩn thận nghiên cứu một lần nữa, sau ba ngày ba đêm, Cổ Thần xác định, trong thông đạo huyết mạch không hề có bất cứ trận pháp nào.

Trải qua hai mươi mấy ngày tìm hiểu, thôi diễn, Cổ Thần đối với Thổ Chi Đại Trận coi như nắm chắc hai ba thành, mà vị trí thông đạo huyết mạch hiện tại có vẽ trên cuộn tranh, hắn hoàn toàn xác định được, tuyệt đối không có trận pháp.

Ngày thứ hai mươi bốn, đã là ngày thứ mười bốn hắn đứng trước thông đạo huyết mạch rồi, lúc này đây, Cổ Thần cố lấy dung khí, chuẩn bị bước vào thông đạo huyết mạch.

Nhiều người đã chết trong thông đạo huyết mạch như vậy, mỗi người đều biết rõ phía trước vô cùng nguy hiểm, thế nhưng bọn họ vẫn tiếp tục tiến lên, không ai nguyện ý suốt đời bị nhốt trong tuyệt động, chỉ cần có một tia hi vọng thoát khỏi đều phải nếm thử, ngay cả mất đi tính mệnh thì cũng không ngừng lại!

Huống chi Cổ Thần còn có rất nhiều chuyện bên ngoài cần hắn đi làm.

Cổ Thần không thể tính toán bước đi của hắn đến tột cùng là có bao nhiêu chậm chậm, tựa hồ qua nửa canh giờ, chân của hắn mới vươn được nửa bước, toàn bộ tinh thần của Cổ Thần luôn luôn bảo trì cảnh giác cao độ, chỉ cần có bất cứ nguy hiểm nào xuất hiện hắn cũng sẽ lập tức phóng ra Thanh Hoa Thần Mộc Thuẫn, sau đó bật lui trở về.

Một lúc lâu sau, bước chân của Cổ Thần rốt cuộc hạ xuống, hoàn thành bước đầu tiên, dẫm xuống thông đạo huyết mạch, không hề có bất cứ chuyện gì phát sinh, dần dần, hắn nhấc chân lên, thực hiện bước thứ hai.

Có bước đầu tiên thành công vô sự, bước thứ hai rõ ràng nhanh hơn nhiều, hiện tại, toàn bộ thân thể Cổ Thần đã tiến vào trong thông đạo huyết mạch.

Đúng lúc này...

Chữ “máu” thật lớn phía đầu cùng thông đạo đột nhiên sáng lên, phát ra huyết quang vạn trượng, bao phủ toàn bộ thông đạo huyết mạch bên trong, một tia máu tươi từ trong chữ “máu” phun ra, giống như một đạo kiếm cương, bắn thẳng về phía Cổ Thần.

Lui...

Thanh Hoa Thần Mộc Thuẫn trong nháy mắt từ trong mi tâm bắn ra, đồng thời thân thể Cổ Thần giống như mèo bị dẫm phải đuôi, mạnh mẽ đạp mạnh thối lui về phía sau.

Ầm ầm...

Giống như chạm phải tường đồng vách sắt vang lên tiếng nổ lớn, phía sau lưng Cổ Thần tê rần, thân thể hắn còn chưa lui lại được ba tấc đã bị cái gì đó ngăn cản bắn trở về.

Trói buộc không gian...

Cổ Thần thất kinh, toàn bộ thông đạo huyết mạch đều bị huyết quang bao phủ, hình thành trói buộc không gian, căn bản là không thể ra được nữa rồi, mà tia máu tươi kia lại giống như lợi kiếm chém thẳng về phía Cổ Thần...

Không xong... Mạng nguy hiểm!

Trong lòng Cổ Thần thở dài một tiếng, trong Hiên Viên để trống này, ngay cả đại năng thượng cổ cũng táng mạng tại chỗ, hần chỉ là một tu sĩ Kim Đan kỳ nhỏ nhoi, quả thực không hề có bất cứ hi vọng sống sót nào.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng vô luận thế nào đi nữa Cổ Thần cũng không chịu khoanh tay đợi chết, mi tâm chợt lóe quang mang, hai tay nhiều hơn hai kiện pháp bảo, đều là pháp bảo thượng phẩm.

Quang mang hóa thành một tòa cổ chung, phóng lên chụp lên trên đỉnh đầu Cổ Thần, một đạo quang mang khác thì giống như mặt tường chắn trước mặt Cổ Thần.

Một kiện pháp bảo cực phẩm, hai kiện pháp bảo thượng phẩm, đều là pháp bảo phòng ngự, đây đã là lực lượng phòng ngự lớn nhất mà Cổ Thần có thể bộc phát ra, đồng thời thân thể cũng thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ cửu trọng, hình thành một cương tráo pháp lực bảo hộ.

- Vô ích thôi, đây là công kích huyết mạch bản để lưu lại, trừ phi là pháp lực của chính bản thân người, pháp bảo tuyệt đối không thể chống đỡ được...

Thanh âm của Hiên Viên đại đế để lại vang lên, hần tựa hồ biết rõ, lúc này tu sĩ nhất định sẽ sử dụng pháp bảo để chống đối.

Tia máu tươi tới cực nhanh, Cổ Thần vừa mới tế ra pháp bảo đã xuất hiện trước mặt.

Xuyên qua bức tường màu xanh, vượt qua quang tráo cổ chung, lại xuyên qua Thanh Hoa Thần Mộc Thuẫn, tia máu tươi không dừng lại, trực tiếp đánh vào quang tráo pháp lực của Cổ Thần.

Quang tráo pháp lực của Cổ Thần giống như bọt biển, vừa chạm liền tan, tia máu trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể Cổ Thần.

Toàn thân Cổ Thần chấn động, hai tay lập tức chĩa về phía sau, hần cảm giác bản thân bị chém thành hai nửa, thế nhưng linh hồn hần vẫn bình yên vô sự, tựa hồ không hề bị thụ thương.

Đúng lúc này, trong chữ “máu” phía trước lại xuất hiện một đạo huyết quang bắn tới, thanh âm của Hiên Viên đại đế vang lên:

- Huyết mạch của ngô lấy đại địa làm cơ sở, muôn đời bất diệt, pháp lực của ngô tất cả đều ngưng tụ trong huyết mạch, muôn đời trường tồn, người không có huyết mạch tương đồng với bản đế, chịu công kích huyết mạch của bản đế, đó chính là một kích toàn lực, người có huyết mạch tương đồng với bản đế, có thể bình yên thông qua thông đạo huyết mạch, được truyền thừa của ngô!

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, Cổ Thần trực tiếp thu hồi lại pháp bảo, tùy ý để đạo huyết quang thứ hai đánh vào cơ thể chính mình, không ngoài dự liệu, lại bình yên vô sự, đồng thời huyết quang dung nhập vào cơ thể hần, máu tươi tựa hồ càng cuộn cuộn mạnh mẽ hơn, giống như Trường Giang, Hoàng Hà rút gào...

Cổ Thần như có linh ngộ, không hề mạnh mẽ khống chế khí huyết, trong sát na, toàn bộ máu tươi trong cơ thể và huyết quang dung nhập vào một chỗ, trong cơ thể Cổ Thần như có vạn vĩa chạy chồm, lại càng giống như tiểu vũ trụ bạo phát, điên cuồng lưu động mãnh liệt.

- Ta cùng với Hiên Viên đại đế có huyết mạch tương đồng?

Cổ Thần hét lên kinh hãi.

Hiên Viên đại đế là nhân vật như thế nào? Vượt qua chư tử thượng cổ, pháp lực thông thiên triệt địa, chấn cổ thức kim, trên trời dưới đất, cái thế vô địch, là người đứng đầu ngũ đế.

Cổ Thần thực sự không ngờ tới, hần dĩ nhiên có huyết mạch tương đồng với Hiên Viên đại đế.

Hiên Viên đại đế chính là anh kiệt cái thế cuối thời thái cổ, đầu thời thượng cổ, cách ngày hôm nay chỉ ít cũng vượt qua mười vạn năm, nhân vật xa xưa như vậy thực sự quá mức cổ xưa.

Hai người cách nhau mười vạn năm dĩ nhiên có huyết mạch tương đồng, sao có thể không khiến Cổ Thần sợ hãi? Hồng chi, hần và đại nhân vật như Hiên Viên đại đế có huyết mạch tương đồng.

Cổ Thần đột nhiên nhớ tới tình cảnh tại rừng băng gặp phải ma tu Tà Băng Tông, ma tu Tà Băng Tông đã từng chỉ vào Cổ Thần nói: “Người dĩ nhiên có cổ...”, kết quả còn chưa kịp nói xong đã bị mất mạng.

Chẳng lẽ? Ma tu kia muốn nói chính là, huyết mạch của hắn có vấn đề?

Nhưng, Chiến Thần Lệnh là thánh khí Cổ Vu tộc, là tín vật của lịch đại chiến thần, mà Hiên Viên đại đế là đại đế nhân tộc, vì sao lại có huyết mạch tương đồng với Hiên Viên đại đế, đồng thời công kích của Chiến Thần Lệnh cũng không tổn thương tới hắn?

Nếu như nói nơi này là mộ trủng của Xích Vũ đại đế, Xích Xư đại đế là đại đế Cổ Vu tộc, nếu như Cổ Thần có huyết mạch tương đồng với Xích Vũ đại đế, không bị Chiến Thần Lệnh thương tổn còn có thể nghĩ thông, nhưng hiện tại là huyết mạch tương đồng với Hiên Viên đại đế, điều này thực sự quá khiến Cổ Thần ngoài dự liệu.

Bất quá, Cổ Thần cũng thoáng yên lòng, khi biết được Chiến Thần Lệnh là thánh khí Cổ Vu tộc, Cổ Thần còn lo lắng chính mình là có huyết mạch Cổ Vu tộc, là người Cổ Vu tộc, hôm nay lại phát hiện có huyết mạch tương đồng với Hiên Viên đại đế, chí ít hắn là nhân tộc không giả.

Cổ Thần không phải là người không quyết đoán, nếu như vấn đề này không nghĩ ra được, vậy thì tạm thời không quản đến, lúc này trong lòng hắn chỉ có hưng phấn.

Nguyên vốn tưởng rằng phải chết không cần nghi ngờ, nào từng nghĩ đến dĩ nhiên là kết quả như vậy, nguyên lai chỉ sợ bóng sợ gió một hồi.

Gần trăm tu sĩ chết trong thông đạo huyết mạch không người nào không là cường giả cái thế, thậm chí là đại năng cấp bậc tiếp cận chư tử thượng cổ như Cơ Thiên Không, không hề có một người nào có huyết mạch tương đồng với Hiên Viên đại đế, hết lần này tới lần khác một tu sĩ Kim Đan kỳ nho nhỏ như hắn lại phù hợp điều kiện, thực sự là tìm đường sống trong chỗ chết.

Quả thực, là trong phúc có họa, trong họa có phúc!

Nguyên vốn tưởng rằng phải chết không cần nghi ngờ, nào từng nghĩ đến dĩ nhiên là kết quả như vậy, nguyên lai chỉ sợ bóng sợ gió một hồi.

Gần trăm tu sĩ chết trong thông đạo huyết mạch không người nào không là cường giả cái thể, thậm chí là đại năng cấp bậc tiếp cận chư tử thượng cổ như Cơ Thiên Không, không hề có một người nào có huyết mạch tương đồng với Hiên Viên đại đế, hết lần này tới lần khác một tu sĩ Kim Đan kỳ nhỏ nhỏ như hắt lại phù hợp điều kiện, thực sự là tìm đường sống trong chỗ chết.

Quả thực, là trong phúc có họa, trong họa có phúc!

Nếu như công kích huyết mạch của Hiên Viên đại đế không có tác dụng gì nhiều đối với hắn, Cổ Thần liền đẩy nhanh bước tiến về phía trước.

Trong chữ “máu” thật lớn không ngừng phát ra một đạo lại một đạo huyết quang, liên miên không dứt, thể nhưng tia máu tiến vào cơ thể Cổ Thần, ngoại trừ khí máu tươi trong cơ thể hắn sôi trào ra, không còn bất cứ ảnh hưởng nào khác, ngược lại, khí huyết Cổ Thần hấp thu tia huyết quang kia càng dần càng trở lên tràn đầy, thực lực của hắn lại cao hơn một tầng.

Cổ Thần từng bước từng bước đi về phía trước, mười trượng... Hai mươi trượng... Ba mươi trượng...

Khi đi được bốn mươi trượng, bước chân của Cổ Thần đột nhiên dừng lại, phía trước hắn có một thi thể, có thể vượt qua được khoảng cách bốn mươi trượng trong thông đạo huyết mạch chứng minh tu vi của thi thể này khi còn sống vô cùng lợi hại.

Người này không phải ai khác, chính là chứng giáo chí tôn của Hư Thiên Tông sáu nghìn năm trước Hư Hành Không. Hắn là một trong sáu mươi lăm tu sĩ Độ Hư cảnh, là người đi được xa thứ ba, chừng bốn mươi trượng, người đi được xa nhất là Cơ Thiên Khung Thánh Đình.

Cách hơn bốn mươi trượng còn có một thi thể, bên cạnh thi thể này có một tòa tiểu pháp bảy tầng, hắn là Lý Hóa Thần lưu lại chữ khắc sâu thứ hai, từ trên chữ khắc có thể thấy được, tu vi của Lý Hóa Thần gần với Cơ Thiên Không nhất, đồng thời chữ khắc tồn tại chỉ ít hơn ba vạn năm, là tổ tiên của Lý gia, hậu nhân của Bảo Tháp Thiên Vương...

387. Chương 26: Bí Tàng Vô Thượng (thượng).

Trải qua hơn mười vạn năm, thân thể Hiên Viên đại đế dĩ nhiên vẫn như bình thường, không hề có nửa điểm dấu hiệu hư hỏng hay khô cạn.

Khí thể kinh diễm như vậy có thể nghĩ được, Hiên Viên đại đế khi còn sống có pháp lực cường đại tới mức nào, sợ rằng chỉ cần một ánh mắt, một ý niệm trong đầu nhỏ nhỏ cũng có thể giết chết tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh.

Trải qua hơn mười vạn năm, thân thể vẫn bảo trì như bình thường, đây là loại thân thể cường đại cấp độ nào? Nếu như luyện thành pháp bảo, tuyệt đối là tồn tại tiên bảo vô thượng.

Trong lòng Cổ Thần ngẫm lại, không dám đánh chủ ý như vậy trong đầu, lấy thân thể Hiên Viên đại đế luyện chế thành pháp bảo? Điều này chỉ sợ là ông cụ thất cổ ngại sống lâu!

Hướng chi, lấy tu vi của Cổ Thần, cho dù công kích thể nào đi nữa, lấy Thần Hình Câu Diệt kiếm chém mạnh, tuy rằng Hiên Viên đại đế đã chết hơn mười vạn năm, nhưng chỉ sợ không thể chém đứt một sợi lông!

Một Thổ Chi Đại Trận đã khiến Cổ Thần không thể lưu lại một chút dấu vết đối với vách động, hướng chi là thân thể của Hiên Viên đại đế?

Cổ Thần thu hồi ý niệm tán loạn trong đầu, đi tới bên cạnh Hiên Viên đại đế ba mươi trượng, dừng bước chân, bái Hiên Viên đại đế chín lần, sau đó mới đứng lên.

Hai người có huyết mạch tương đồng, Cổ Thần đối với Hiên Viên đại đế cũng có một chút cảm giác thân thiết, nếu như đã vào Hiên Viên đại điện, nhận truyền thừa của Hiên Viên đại đế, bái mấy cái đối với Hiên Viên đại đế là chuyện nên làm.

Sau khi bái xong, Cổ Thần lập tức vòng sang hậu điện, trong chính điện trống rỗng, hiển nhiên bí tàng vô thượng của Hiên Viên đại đế lưu lại bên trong hậu điện.

Cổ Thần nhìn hậu điện thứ nhất, trước cửa có viết — Trận Pháp Điện, không cần suy nghĩ, đây khẳng định là địa phương Hiên Viên đại đế nghiên cứu trận pháp, Cổ Thần vừa nghĩ tới sự thần kỳ của Ngũ Hành đại trận, lập tức chui vào trong.

Cổ Thần không chú ý chính là, sau khi hần bái Hiên Viên đại đế chín cái, sau một lát, vị trí hần vừa mới đứng, sàn nhà đột nhiên xuất hiện một cái khe, một đoàn quang mang màu vàng đất vô cùng ôn hòa từ dưới nền đất phát ra.

Lập tức, cái khe không ngừng mở rộng, hình thành một cửa động phương viên chừng hơn một trượng...

Trận Pháp Điện là một không gian phương viên chừng ba mươi trượng, tuy rằng không rộng lớn như chính điện, nhưng cũng không phải bình thường, không gian ba mươi trượng bên trong đủ kiến tạo một tòa phủ đệ bình thường rồi.

Vừa vào Trận Pháp Điện, đập vào mắt Cổ Thần chính là đủ loại trận đồ đủ loại kiểu dáng, mỗi một vách tường, mặt đất đều khắc vô số loại trận đồ khác nhau.

Ngay cả Cổ Thần đã lĩnh ngộ quá nửa đối với Âm Dương Trận Đồ, thế nhưng đối với trận đồ trong Trận Pháp Điện vẫn là lần đầu tiên nghĩ ra, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều trận đồ mới lạ như vậy.

Đối với một trận pháp sư mà nói, thấy trận đồ mới liền lập tức tràn đầy hưng thú giống như tông sư tu chân nhìn thấy bảo điển bí pháp.

Toàn bộ mặt tường, mặt đất, cộng thêm mặt trần, đủ nghìn vạn bộ trận đồ.

Đây là Hãm Không Hư Thổ trận.

Đây là Thiên Trần Mê Ảnh trận.

Đây là Đại Địa Na Di trận.

...

...

Ở đây là Hoàng Sa trận.

...

Ánh mắt Cổ Thần nhìn về phía trận đồ bốn vách tường, lần lượt phân định các loại đại trận khác nhau, mỗi vách hần nhận ra được trên trăm bộ trận pháp, thế nhưng đối với nghìn vạn trận đồ mà nói, nhận thức về trận đồ của Cổ Thần quả thực là một sợi lông của chín trâu.

- Trận đồ Thổ Chi Đại Trận?

Nhìn xong toàn bộ trận đồ xung quanh, trong lòng Cổ Thần đột nhiên sáng ngời, kinh hô một tiếng.

Toàn bộ trận đồ trong Trận Pháp Điện tổ hợp lại một chỗ chính là một trong Ngũ Hành đại trận — Thổ Chi đại trận! Dung hợp toàn bộ trận pháp hệ thổ trong thiên hạ.

Giống như loại trận pháp lợi hại Vạn Lý Hoàng Sa đại trận đủ sức giết chết tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ, trong Thổ Chi Đại Trận bất quá chỉ là một trận pháp trung đẳng mà thôi, trận pháp lợi hại hơn Vạn Lý Hoàng Sa đại trận trong Thổ Chi Đại Trận có hơn nghìn.

Một Vạn Lý Hoàng Sa đại trận đã lợi hại như vậy, nếu như toàn bộ Thổ Chi Đại Trận, Cổ Thần thực sự không thể tưởng tượng nổi, thiên hạ còn có người nào thoát được Thổ Chi Đại Trận giết chết.

Còn Ngũ Hành đại trận thì sao đây? Ngay cả Thổ Chi Đại Trận cũng chỉ là một phần trong năm phần Ngũ Hành Đại Trận, rốt cuộc Ngũ Hành đại trận lợi hại như thế nào?

Cổ Thần lắc đầu, Ngũ Hành đại trận căn bản không phải hần hiện tại có thể tưởng tượng được, hiện tại chỉ cần học xong Thổ Chi Đại Trận đã đủ cho hần ngang dọc Cổ Hoàng không đối thủ rồi!

Trong Trận Pháp Điện chỉ có một bộ Thổ Chi Đại Trận, không còn thứ gì khác, Cổ Thần tạm thời đề húng thú nghiên cứu xuống, rời khỏi Trận Pháp Điện, tiến vào Luyện Khí Điện ngay bên cạnh.

Thổ Chi Đại Trận không phải học được một cách dễ dàng, cần có rất nhiều thời gian nghiên cứu, Cổ Thần tự nhiên phải tìm khắp toàn bộ Hiên Viên đại điện trước, sau đó chậm rãi nghiên cứu Thổ Chi Đại Trận cũng không trễ.

Luyện Khí Điện tự nhiên chính là địa phương luyện chế pháp bảo của Hiên Viên đại đế, nói không chừng pháp bảo của Hiên Viên đại đế trước khi chết lưu lại ở nơi này.

Cổ Thần tiến vào trong Luyện Khí Điện, sưng sốt một hồi, Luyện Khí Điện căn bản giống như Trận Pháp Điện, phương viên ba mươi trương dĩ nhiên trống rỗng, thế nhưng trên bốn vách tường, mặt đất, trần nhà có khắc đủ loại pháp bảo, đồng thời còn có phương pháp luyện chế.

Cổ Thần tỉ mỉ nhìn một lượt, phát hiện trong đó không ít đều là tiên bảo lợi hại uy lực đủ sức hủy diệt thành trì, di sơn đảo hải, thế nhưng trong Luyện Khí Điện không có tới một kiện pháp bảo lưu lại? Không biết Hiên Viên đại đế đã để pháp bảo của mình ở đâu?

Nhìn xong bốn phía, Cổ Thần ngẩng đầu nhìn trần Luyện Khí Điện, không có đồ án pháp bảo, chỉ có một bức họa, chính là Hiên Viên đại đế, Cổ Thần vừa nhìn, lập tức cảm giác có một ngọn núi lớn nghìn trượng từ trên đỉnh đầu ép xuống, ép tới mức hần không thở nổi.

Bức họa của Hiên Viên đại đế sáng ngời, bắn ra quang mang chói mắt, toàn bộ bốn vách tường Luyện Khí Điện cũng bắn ra quang mang, tựa hồ như sóng dậy, mỗi một kiện pháp bảo, tiên bảo từ trong đồ án bay ra.

A....

Hét lớn một tiếng, một bóng người từ trong bức họa Hiên Viên đại đế nhảy ra, một quyền đánh mạnh, tất cả pháp bảo, tiên bảo đều bị đánh nát bấy, vô số mảnh nhỏ pháp bảo, tiên bảo rơi đầy mặt đất, quang mang tối sầm lại, biến mất không còn, dĩ nhiên toàn bộ đều là huyền ảnh.

- Bản đế chính là pháp bảo, pháp bảo thiên hạ, bản đế đều có thể phá! Đều có thể phá! Đều có thể diệt!

Một thanh âm to rõ vang lên bên tai Cổ Thần.

Quang ảnh của Hiên Viên đại đế cũng biến mất không thấy.

Cổ Thần kinh ngạc hồi tưởng lại tất cả, trong lòng hiểu ra, nếu như là tu luyện thân thể tới mức độ cứng rắn hơn cả pháp bảo, vậy thì còn sợ gì công kích từ pháp bảo? Thân thể tức là pháp bảo, cho dù người có pháp bảo lợi hại hơn nữa, ta đánh một quyền đều có thể phá diệt!

Chỉ là, cần phải có thân thể cấp độ nào mới có thể chống lại công kích của pháp bảo, tiên bảo?

Cổ Thần ngày hôm nay không làm được, vẫn phải dựa vào lực lượng của pháp bảo, nhưng phương pháp luyện chế pháp bảo, tiên bảo của Hiên Viên đại đế đều cần có tài liệu của hơn mười vạn năm trước, cho tới ngày nay, những loại tài liệu này, trăm loại không còn lấy mười loại, căn bản không thể luyện chế ra.

Vách tường bốn phía, các loại pháp bảo, tiên bảo và phương pháp luyện chế không dưới một nghìn, thế nhưng Cổ Thần chỉ duy nhất tìm ra được một loại pháp bảo thất truyền từ lâu còn đủ tài liệu luyện chế tới ngày hôm nay: Ngự Thú Quyển!

388. Chương 26: Bí Tàng Vô Thượng (hạ).

Ngự Thú Quyển căn cứ vào tài liệu luyện chế khác nhau có thể luyện chế thành phẩm khác nhau, nguyên nhân chính là vì tài liệu luyện chế Ngự Thú Quyển có thể biến hóa đa dạng, cho tới bây giờ, Cổ Thần tự tin có thể luyện chế thành công.

Tác dụng của Ngự Thú Quyển chính là khống chế yêu thú, thế nhưng Ngự Thú Quyển chỉ có thể khống chế được yêu thú có thấp hơn một tầng cấp.

Ví dụ như, pháp bảo trung phẩm đối ứng với Bồi Nguyên kỳ, Kim Đan kỳ Thần Hải cảnh, pháp bảo thượng phẩm đối ứng với Linh Anh kỳ, Đoạt Xá kỳ Mệnh Tuyền cảnh, như vậy pháp bảo thượng phẩm Ngự Thú Quyền chỉ có thể không chế yêu thú Bồi Nguyên kỳ, Kim Đan kỳ, tương ứng với pháp bảo trung phẩm.

Ngự Thú Quyền là một loại pháp bảo rất thực dụng, tuy rằng không có hiệu quả công kích, nhưng tác dụng khá lớn.

Ví dụ như trưởng bối sư môn dùng Ngự Thú Quyền bắt một đầu yêu thú thực lực cường đại bảo hộ cho đệ tử hậu bối an toàn đi lại lịch lãm bên ngoài.

Thử nghĩ một chút, một tu sĩ Trúc Thai kỳ cùng với cừu địch Bồi Nguyên kỳ gặp nhau, dưới tình huống bình thường, tu sĩ Trúc Thai kỳ hiển nhiên có bao xa chạy bao xa, nếu như tu sĩ Trúc Thai kỳ có Ngự Thú Quyền, có thể không chế một đầu yêu thú Kim Đan kỳ, vậy thì tình huống hoàn toàn khác nhau rồi, tu sĩ Trúc Thai kỳ không cần động đậy một đầu ngón tay cũng có thể không chế yêu thú đi giết cừu địch Bồi Nguyên Kỳ kia.

Nếu như một môn phái nào đó, mỗi một đệ tử hậu bối đều thông qua Ngự Thú Quyền không chế một đầu yêu thú thực lực cường đại, như vậy thực lực của môn phái chẳng phải tăng lên vài lần?

Bất quá tài liệu Ngự Thú Nguyên tuy rằng biến hóa, thế nhưng cũng có không ít yêu cầu, muốn luyện thành Ngự Thú Quyền không phải dễ dàng, rất khó luyện chế số lượng lớn.

Cổ Thần dự định luyện chế mấy Ngự Thú quyền, bắt mấy đầu yêu thú thực lực tương đối cao bảo vệ Cổ gia, như vậy thời điểm hắc không có mặt cũng có chút yên tâm trong nhà sinh biến!

Ra khỏi Luyện Khí Điện, Cổ Tiên tiến vào hậu điện thứ ba — Công Pháp Điện.

Công Pháp Điện cũng là phương viên ba mươi trương, hoàn toàn trống rỗng, thế nhưng trên vách tường có khắc rất nhiều cổ tự, đều là những đạo thuật bí pháp Hiên Viên đại đế lưu lại!

Đạo thuật bí pháp Hiên Viên đại đế lưu lại, đây mới là thứ quý giá nhất trong Hiên Viên đại đế trữ, cũng là tinh hoa tu chân suốt đời, đạo thống suốt đời của Hiên Viên đại đế.

Ai có thể đến đây liền có thể chính thức tiếp nhận đạo thống của Hiên Viên đại đế, tiếp nhận truyền thừa của Hiên Viên đại đế.

Thở chi bí thuật...

Ánh mắt Cổ Thần lập tức bị bí pháp ghi chép trên vách tường hấp dẫn, thở chi bí thuật trong ngũ hành bí thuật, đây là tiên thuật vô thượng, Hiên Viên đại đế, Thanh Hoa đại đế, Xích Vưu đại đế, Hắc Thủy đại đế, Bạch Đà đại đế, hậu nhân của năm vị đại đế xưng là ngũ hành đại đế.

Năm vị đại đế đều trong năm hệ đạt tới cấp độ tồn tại cao nhất, từ thời thượng cổ tới nay không người nào có thể sánh vai, so với tam đại thánh địa thái cổ truyền xuống tuy không bằng tổng hợp, nhưng tại các hệ nhóm có sự vượt trội rõ rệt.

Từ thượng cổ tới nay đã có lời đồn đãi, ngũ hành bí thuật, tại các lĩnh vực hệ nhóm, so với đạo thống của tam đại thánh địa lưu truyền còn tinh thâm hơn nhiều, nếu như có người nào đó nhận được ngũ hành bí thuật hoàn chỉnh, như vậy hoàn toàn có thể xây dựng được thánh địa tu chân so với tam đại thánh địa thái cổ tiên tôn lưu lại còn mạnh mẽ hơn!

Hôm nay, thở chi bí thuật ở ngay trước mắt Cổ Thần!

Thổ, là vạn vật chi mẫu, thổ có thể sinh mộc, thổ có thể tích thủy, trong thổ có thể sinh kim, thổ tâm có thể nhóm lửa, thiên địa ngũ hành, trong thổ, thiên địa vạn vật đều có thể sinh, tất cả đều có thổ...

Ánh mắt của Cổ Thần theo kinh văn thở chi bí thuật mà đi, hoàn toàn ngừng lại hô hấp, thẳng cho tới khi nhìn hết chữ cuối cùng Cổ Thần mới thở ra một hơi thật dài.

Thở chi bí thuật, giảng thuật đều là pháp tắc chi đạo, Cổ Thần hoàn toàn nhìn không rõ, toàn bộ thở chi bí thuật hắc chỉ hiểu được một ý duy nhất: thổ, trong ngũ hành đứng hàng thứ nhất, là căn cơ vạn vật, bởi vì có thổ mới có thiên địa vạn vật.

Cổ Thần tử mĩ ngẫm lại, quả thực đúng như lời Hiên Viên đại đế nói, mặc kệ là mộc, thủy, kim, hỏa đều có yếu tố thổ mà sinh.

Mặc kệ là thụ mộc to lớn như thế nào đi nữa gốc rễ cũng luôn luôn ở trong thổ, không có khả năng sinh trưởng trong hư không, thổ là căn cơ của mộc.

Mặc kệ là hồ nước, hải dương to lớn cỡ nào, dưới đáy nhất định chính là thổ, thủy cũng không có khả năng trôi nổi trong hư không, thổ là căn cơ của thủy.

Mặc kệ là loại hình mạch khoáng nào đi nữa cũng luôn có một đặc điểm chung, đó chính là ở trong thổ, ở trong lòng đất, không có khả năng trôi nổi trong hư không, thổ là căn cơ của kim.

Mặc kệ là hỏa diễm cực nóng cỡ nào đi nữa đều không thể thiêu hủy được đại địa, cho dù là thuần dương chân hỏa tại chính địa tâm, truyền thuyết là một loại hỏa diễm thuần dương duy nhất trong thiên địa, có thể đốt cháy vạn vật, nhưng lại không thể đốt được đại địa, thổ là căn cơ của hỏa.

Năm vị đại đế Thanh, Xích, Hắc, Bạch, Hoàng, duy nhất chỉ có Hiên Viên đại đế trên trời dưới đất, cái thế vô địch, có thể thấy được Hiên Viên đại đế lĩnh ngộ chính là bản nguyên của thổ, đây là một nguyên nhân quan trọng.

Thổ chi bí thuật, là tiên thuật cấp cao nhất trong hệ thổ, đối với pháp tắc huyền ảo của hệ thổ vượt qua tam đại thánh địa thượng cổ Thiên Thiên Tự, Bách Thánh Các, Thánh Hư Cung.

Đây chính là bí tàng vô thượng khắp ngũ hoang tứ hải, từ cổ chí kim, chỉ cần lấy được, tu luyện thành công một phần là có thể ngang dọc Cổ Hoang, tiểu ngạo trời cao, tu luyện thành công hai phần có thể hùng bá thiên hạ, tranh hùng với thánh địa, tu luyện được toàn bộ, có thể siêu việt thánh địa thượng cổ, mở ra một mạch đạo thống cực mạnh tự cổ chí kim...

Tu sĩ chỉ khi bước vào Mệnh Khiếu kỳ, mở ra huyết khiếu toàn thân, đoán tạo tiên thể mới có thể lĩnh ngộ được pháp tắc, sản sinh ra tiên lực vô thượng thần bí khó lường, dưới Mệnh Khiếu kỳ, cho dù lĩnh ngộ được được một ít đạo lý, nhưng tối đa chỉ khiến pháp lực vận chuyển thuận lợi hơn, thân thể không sinh ra biến hóa về chất.

Vì vậy, Cổ Thần hiện tại nhìn thổ chi bí thuật hoàn toàn bằng với nhìn thiên thư!

Nhưng như vậy không hề giảm đi hứng thú quan sát ghi nhớ khắc sâu trong lòng Cổ Thần, cho dù xem không hiểu đi nữa, Cổ Thần cũng ép buộc chính mình khắc ghi từng chữ một vào trong đầu của chính mình.

Trước mặt thổ chi bí thuật, Cổ Thần vừa đứng chính là ba ngày ba đêm.

Tuy rằng tu vi bước vào Thần Hải cảnh, tạo thành thần thức, trí nhớ gia tăng cực lớn, tu sĩ Kim Đan kỳ thậm chí tới mức gặp qua là không quên được, thế nhưng thổ chi bí thuật này tựa hồ có lực lượng thần kỳ nào đó, khiến Cổ Thần cảm giác cực kỳ trúc trắc khó nhớ, rất khó khắc ghi vào trong đầu.

Cổ Thần học thuộc một lượt, thời gian đủ ba ngày mới hoàn toàn ghi được mấy nghìn văn tự thổ chi bí thuật mà trong đầu!

Nếu như có một ngày nào đó hần bước vào Độ Hư chi cảnh là lúc bắt đầu nghiên cứu thổ chi bí thuật, lĩnh ngộ pháp tắc hệ thổ, thổ bao dung tất cả, có thể sinh vạn vật, pháp tắc hệ thổ vô cùng khó lĩnh ngộ, bài danh đầu tiên trong ngũ hành.

Cường giả Độ Hư cảnh, nếu như không phải thiên tài tuyệt thế, chấn cổ thức kim, tại hai cấp độ Độ Hư cảnh đầu tiên căn bản không hề chạm tới sự tồn tại của pháp tắc hệ thổ.

Nếu như Cổ Thần bước vào Độ Hư cảnh có thể nghiên cứu pháp tắc hệ thổ, như vậy pháp lực của hần so với tu sĩ cùng cảnh giới sẽ vượt trội hơn rất nhiều.

389. Chương 27: Thiên Địa Chí Bảo.

Ngoại trừ thổ chi bí thuật, những bí thuật khác khắc trên vách tường đều là bí thuật vô thượng, thậm chí còn có bí pháp vô thượng hệ thổ, những bí pháp này hiện tại Cổ Thần có thể học được, vì vậy càng thêm

dụng tâm ghi nhớ.

Bí thuật tại mặt tường cuối cùng không phải là bí thuật hệ thổ, cũng không phải là bốn loại khác như kim, mộc, thủy, hỏa trong ngũ hành, mà là một loại bí pháp vô thượng độc môn – Phong Ảnh Độn!

Ngũ hành có hình có chất, phong lại vô hình, nhưng không phức tạp giống như khí âm dương, pháp thuật hệ phong rất đơn giản, có thể học được tương đối dễ dàng, so sánh với bí thuật ngũ hành, uy lực cũng nhỏ hơn rất nhiều, vì vậy không có bao nhiêu truyền lưu về bí pháp hệ phong, cho dù có thì cũng chỉ là hỗ trợ đối với pháp thuật ngũ hành mà thôi.

Mà Phong Ảnh Độn lại là một loại bí pháp vô thượng hệ phong đơn độc.

Cổ Thần vừa nhìn đến Phong Ảnh Độn, nhãn thần lập tức sáng lên, tu sĩ muốn đạt tới thuận di cần phải bước vào Độ Hư cảnh, lĩnh ngộ pháp tắc không gian, lĩnh ngộ pháp tắc sâu sắc bao nhiêu quyết định khoảng cách tu sĩ thuận di bao nhiêu.

Dưới Độ Hư cảnh, muốn thuận di cũng đừng nghĩ nhiều.

Thế nhưng Phong Ảnh Độn này lại khiến tu sĩ chưa bước vào Độ Hư cảnh có thể tiến hành thuận di, chỉ cần có pháp lực số lượng lớn là có thể thi triển được.

Tu sĩ phi độn, vốn là trong không khí, không trung đều là khí vô hình vô chất, cũng chính là phong, Phong Ảnh Độn dùng rất nhiều pháp lực bộc phát trong nháy mắt, khiến tốc độ có thể đạt tới mức xé rách không gian trong sát na, khiến không gian sản sinh thác loạn, cuối cùng đạt tới hiệu quả thuận di.

Không cần lĩnh ngộ pháp tắc không gian nhưng có thể ảnh hưởng pháp tắc không gian!

Cũng chỉ có trong không khí mới có thể như vậy, trong ngũ hành, không lĩnh ngộ pháp tắc ngũ hành, tu sĩ tiến vào trong ngũ hành sẽ có lực cản trở vô cùng to lớn, căn bản không thể sản sinh tốc độ xé rách ngũ hành.

Cổ Thần tại Công Pháp Điện dừng chân tổng cộng sáu ngày tròn, không chỉ ghi nhớ toàn bộ thổ chi bí pháp vào trong đầu, còn học được rất nhiều loại bí pháp khác, đặc biệt học được Phong Ảnh Độn vô cùng thực dụng.

Hiện tại coi như Cổ Thần đã thu được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế, sau khi bước ra khỏi Công Pháp Điện, gian hậu điện thứ tư trở đi là nơi sinh hoạt hàng ngày, hoặc là hành cung của Hiên Viên đại đế, Cổ Thần không thu được thứ gì khác.

Toàn bộ Hiên Viên đại điện là gian chính điện thật lớn, cùng với bốn gian hậu điện Trận Pháp Điện, Luyện Khí Điện, Công Pháp Điện, cùng với những gian hậu điện sinh hoạt hàng ngày.

Cổ Thần về tới Trận Pháp Điện, nên thu hần đều đã thu, hiện tại chỉ còn có Thổ Chi Đại Trận, Thổ Chi Đại Trận ngay trước mắt, Cổ Thần làm sao không tìm hiểu cẩn thận.

Thổ Chi Đại Trận, huyền ảo vô cùng, chỗ tinh diệu không dưới Âm Dương Trận Đồ, cho dù toàn bộ trận đồ ngay trước mắt, nếu như muốn hoàn toàn tìm hiểu quả thực phi thường khó khăn.

Không ít trận pháp tuy có trận đồ, nhưng Cổ Thần không phải rất hiểu rõ, một ít trận pháp rõ ràng vô cùng bình thường, thế nhưng lại lợi hại hơn so với Vạn Lý Hoàng Sa đại trận trăm nghìn lần.

Loại tình huống này, duy nhất chỉ có một lời giải thích, trận pháp tuy đơn giản nhưng có liên quan tới lực lượng pháp tắc, tu vi của Cổ Thần chưa đến, không hề lĩnh ngộ pháp tắc, căn bản không thể tìm hiểu được nguyên lý trận pháp, cho dù có trận đồ cũng không thể bố trí trận pháp, cho dù bố trí ra được cũng chỉ là y theo bức tranh, có hình mà không có thần!

Thổ Chi Đại Trận cũng giống như thổ chi bí thuật, không phải là thứ mà Cổ Thần có thể hiểu được hiện tại, liên tục nghiên cứu mười ngày Cổ Thần mới hoàn toàn ghi nhớ Thổ Chi Đại Trận vào trong đầu, đã có một số trận pháp lĩnh ngộ thành công, phần còn lại chỉ có thể để sau này chậm rãi nghiên cứu, hiện tại xem như là con vẹt học nói mà thôi.

Cổ Thần chiếm được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế trong Hiên Viên đại điện, học được rất nhiều bí pháp, lại chiếm được trận đồ Thổ Chi Đại Trận, học được nhiều trận pháp, thời gian trôi qua cực nhanh.

Bất tri bất giác Cổ Thần đã tiến vào Hiên Viên để trùng hơn bốn mươi ngày rồi.

Sau khi ghi nhớ toàn bộ Thổ Chi Đại Trận vào trong đầu, Cổ Thần mới lo lắng tới vấn đề rời khỏi, trong bốn hậu điện, không hề có truyền tống trận rời khỏi, chính điện rất lớn, Cổ Thần còn chưa nhìn hết toàn bộ, vậy vào chính điện nhìn qua một lượt.

Vừa mới đi tới chính điện, Cổ Thần kinh ngạc, không biết từ khi nào, giữa chính điện xuất hiện một đạo quang mang màu vàng đất, lóng lánh không gì sánh được, từ mặt đất chiếu rọi lên đỉnh trần.

Rất nhanh Cổ Thần đi tới trước mặt đoàn quang mang màu vàng, lúc này mới phát hiện nơi này chính là địa phương ban đầu hắc bá Hiên Viên đại đế chôn lần.

“Chẳng lẽ, Hiên Viên đại đế còn lưu lại bí tàng càng thêm bí mật hay sao?”

Trong lòng Cổ Thần trầm nghĩ.

Cổ Thần xuất ra một kiện pháp bảo phi kiếm thượng phẩm, đi tới trước mặt đoàn quang mang đậm tối, đoàn quang mang này giống như đúc quang mang trên vách tường, cứng rắn không gì sánh được, cách quang mang chừng một tấc, Cổ Thần không thể đâm sâu hơn nữa điểm.

Bên trong đến tột cùng là có thứ gì?

Trong lòng Cổ Thần vô cùng kỳ quái, đi tới trước mặt quang mang màu vàng tinh khiết, nhìn xuống bên dưới, quang mang mặc dù rất cứng chắc, nhưng lại không ngăn cản đường nhìn.

Chỉ thấy ngầm bên dưới chừng một trượng có một viên cầu màu vàng đất ước chừng hai nắm tay đang lơ lửng, quang mang màu vàng đất tỏa ra quang xung chính là do viên cầu này phát sinh.

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào viên cầu màu vàng đất, trong đầu suy đoán, thứ này rốt cuộc là cái gì? Phát ra quang mang ngay cả pháp bảo thượng phẩm cũng không thể xuyên qua nửa phần.

Trong đầu ong ong chấn động, thanh âm của Hiên Viên đại đế đột nhiên vang lên:

- Còn đây là tinh hoa tu đạo suốt đời của bản đế, ngưng hóa ra thiên địa chí bảo — thổ chi bản nguyên, hậu bối, niệm tình người cung kính bái bản đế, có lòng tôn kính, lưu lại cho người thổ chi bản nguyên, có thể hoàn toàn lĩnh ngộ được pháp tắc hệ thổ, ngang dọc Cổ Hoang, uy chấn tứ hải, trên trời dưới đất cái thế vô địch, thổ chi bản nguyên là pháp tắc hệ thổ ngưng tụ, hậu bối, chí bảo vô thượng ở đây, người có thể thu được hay không phải nhìn vào chính bản thân người rồi!

Con mắt Cổ Thần trừng thật lớn nhìn viên cầu màu vàng đất lớn chừng hai nắm tay kia, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng, thẳng cho tới khi thanh âm của Hiên Viên đại đế biến mất hồi lâu mới phản ứng, la hoảng lên:

- Thổ chi bản nguyên?

Thổ chi bản nguyên, từ cổ chí kim, ngũ hoang tứ hải, chỉ có một mình Hiên Viên đại đế lĩnh ngộ ra thổ chi bản nguyên, đạt tới cực hạn của pháp tắc hệ thổ, thậm chí ngay cả tiên vương, tiên tôn thái cổ cũng không có người nào lĩnh ngộ thấu triệt pháp tắc hệ thổ như vậy.

Luyện hóa thổ chi bản nguyên bằng với hoàn toàn lĩnh ngộ được pháp tắc hệ thổ, chiếm được toàn bộ lực lượng của Hiên Viên đại đế, đây chính là tu vi vượt qua chư tử đại tiên thượng cổ a!

Thổ chi bản nguyên này, quả thực so với thổ chi bí pháp còn quý giá hơn gấp trăm nghìn lần, thổ chi bí pháp chỉ là phương pháp hướng dẫn lĩnh ngộ pháp tắc, thổ chi bản nguyên thì là bản sao chép toàn bộ pháp tắc hệ thổ, chỉ cần có thời gian là có thể hoàn toàn lĩnh ngộ được.

Khác biệt giữa chúng quả thực giống như trời và đất!

Thổ chi bản nguyên, quả thực là thiên địa chí bảo!

390. Chương 28: Cổ Thần Thành Niên

Nếu như hiện tại Cổ Thần có thể luyện hóa thổ chi bản nguyên, như vậy hẳn sẽ lập tức có tu vi vượt qua chư tử đại tiên thượng cổ, toàn bộ Cổ Hoang, ngũ hoang tứ hải, trên trời dưới đất, không có bất cứ kẻ nào đủ sức chống lại.

Coi như là thế lực mạnh nhất nhân tộc, Thánh Đình Đại Kiền, trong nháy mắt Cổ Thần cũng có thể hoàn toàn tiêu diệt tận gốc.

Thổ chi bản nguyên, thiên địa chí bảo như vậy đang ở ngay trước mặt Cổ Thần, tựa hồ đưa tay là có thể nắm được.

Thế nhưng, tuy rằng gần ngay trước mắt, nhưng Cổ Thần căn bản không thể lấy được thổ chi bản nguyên, quang mang màu vàng đất tinh khiết bên ngoài thổ chi bản nguyên kiên cố giống như Thổ Chi Đại Trận, muốn lấy được thổ chi bản nguyên, chí ít cần phải có thực lực mạnh mẽ phá đi quang mang màu vàng đất bên ngoài.

Trách không được Hiên Viên đại đế từng nói, thổ chi bản nguyên lưu lại cho hậu nhân, nhưng có thể lấy được hay không thì còn phải nhìn vào thực lực bản thân, không có tu vi mạnh mẽ, căn bản không thể lấy được thổ chi bản nguyên.

Thiên địa chí bảo ngay trước mắt như vậy, nhưng lại không cách nào lấy được, thực sự khiến trong lòng Cổ Thần vô cùng ngứa ngáy.

Cổ Thần một lần nữa té ra pháp bảo Thần Hình Câu Diệt kiếp, vẫn như cũ, không thể đâm vào trong quang mang màu vàng đất nửa phần, lấy tu vi của Cổ Thần hiện tại, muốn phá vỡ quang mang kia căn bản là chuyện không có khả năng.

Ngay cả rất nhiều cường giả Độ Hư cảnh tiến vào Hiên Viên để trừng cũng không thể phá được Thổ Chi Đại Trận chạy trốn ra ngoài, muốn lấy được thổ chi bản nguyên, cho dù Cổ Thần có hiểu thấu đáo Thổ Chi Đại Trận đi nữa cũng cần phải có tu vi tiếp cận với Cơ Thiên Không mới có thể!

Cơ Thiên Không chính là tồn tại vô hạn tiếp cận với chư tử đại tiên thượng cổ, là siêu cấp cường giả giống như Ngô Tinh ngày hôm nay và Thánh Hoàng Thánh Đình, nếu như muốn đạt tới tu vi cấp độ như vậy, Cổ Thần còn cần phải có thời gian rất dài rất dài.

Có thể, cả kiếp này Cổ Thần muốn đạt tới tu vi cấp độ này cũng khó có thể dự đoán trước được.

“Ta có tuyệt học vô thượng Hư Thiên Kinh của Hư Thiên Tông trong tay, đã có phương pháp Minh Khiếu, một ngày nào đó ta sẽ bước vào Minh Khiếu Kỳ, càng có thổ chi bí thuật trong ngũ hành, truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế, bước vào Độ Hư cảnh cũng không phải là chuyện xa vời. Hiên Viên đại đế có thể bằng thổ chi bí thuật đạt tới cấp độ trên trời dưới đất cái thế vô địch, Cổ Thần ta có hai kiếp làm người, sao lại không thể?”

Trong lòng Cổ Thần thì thầm, tín niệm tăng nhiều, nhìn thoáng qua thổ chi bản nguyên, nói:

- Nếu thổ chi bản nguyên đại biểu cho pháp tắc hệ thổ cực hạn, lấy tu vi của ta ngày hôm nay, cho dù chiếm được thổ chi bản nguyên đi nữa thì cũng không thể luyện hóa được, nói không chừng ngược lại còn bị thổ chi bản nguyên đồng hóa trở thành đất vàng, thân tử đạo tiêu, vẫn nên chờ khi tu vi cao hơn rồi quay lại lấy ra luyện hóa, ngay khi bản thân chưa lĩnh ngộ được pháp tắc đã luyện hóa thổ chi bản nguyên, chỉ sợ hoàn toàn là họa không phải là phúc!

Nói xong, Cổ Thần không tiếp tục nhìn thổ chi bản nguyên, xoay người rời đi, không tiếp tục lưu luyện, hẳn vốn là một người phóng khoáng, một khi đã quyết định buông bỏ, vậy ý niệm trong lòng nhanh chóng tan đi, không hề quán quýt, chuyển tinh thần đặt vào tìm kiếm lối ra.

Lần lượt tìm kiếm toàn bộ chính điện, thậm chí còn cẩn thận tìm tòi tọa ý của Hiên Viên đại đế, Cổ Thần vẫn chưa hề tìm ra truyền tống trận, trong Hiên Viên đại điện không hề có địa phương nói thông với bên ngoài.

Cổ Thần ra khỏi Hiên Viên đại điện, ánh mắt chuyển sang toàn bộ thế giới dưới lòng đất.

Hiên Viên đại đế bố trí tại vị trí trung tâm thế giới dưới lòng đất, bốn phương tám hướng đều có khoảng cách mấy nghìn trượng, thế giới dưới lòng đất là một hình tròn, đường kính hơn vạn trượng.

Bay qua vạn trượng, đối với Cổ Thần mà nói chỉ là chuyện khoảng khắc, thế nhưng muốn tỉ mỉ tìm kiếm trong phương viên hơn vạn trượng mà nói quả thực không hề dễ dàng. Cổ Thần tìm kiếm trong thời gian tròn ba ngày mới lần lượt tìm kiếm xong một lượt toàn bộ thế giới dưới lòng đất, nhưng vẫn không hề tìm ra truyền tống trận.

Tựa hồ thế giới dưới lòng đất này không hề kết nối với thế giới bên ngoài, là một tử địa.

Cổ Thần lại trở về phía trước Hiên Viên đại điện, ngồi trên bậc thang ngoài điện, ánh mắt tuy rằng nhìn về phía trước, thế nhưng trong đầu lại suy nghĩ tới những địa phương đã tìm kiếm trong ba ngày vừa qua.

Tiến vào trong Hiên Viên đế trủng, trải qua nhiều nguy hiểm như vậy mới tiến được vào Hiên Viên đại điện, thật vất vả mới chiếm được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế, lại chiếm được Thổ Chi Đại Trận, tất cả mọi chuyện vô cùng tốt đẹp, thế nhưng nếu không thể đi ra ngoài thì tất cả mọi thứ đều là phù vân.

Trong đầu Cổ Thần không ngừng xuất hiện trận đồ Thổ Chi Đại Trận, tuy rằng bao hàm ngàn vạn bộ trận đồ, nhưng trí nhớ của tu sĩ Kim Đan kỳ vô cùng kinh người, vẫn bị Cổ Thần ghi nhớ toàn bộ.

Tại thế giới dưới lòng đất này thì Thổ Chi Đại Trận chính là đầu mối then chốt, Cổ Thần tiến hành quan sát nghiên cứu đối với trung tâm trận đồ Thổ Chi Đại Trận, hồi lâu vẫn không hề tìm ra bất cứ chỗ mảnh khó nào.

Tựa hồ nơi này thực sự là một tuyệt địa.

Lại qua hai ngày, Cổ Thần không hề tìm ra được đầu mối rời khỏi thế giới dưới lòng đất, trong lòng khó tránh khỏi có chút nản chí, ngự kiếm bay tới trước phần mộ hai người Hư Hành Không và Lý Hóa Thần.

- Hư tổ sư, Lý tiên bối, nếu như nơi này thực sự không có phương pháp rời đi, vậy ta phải làm bạn với hai vị ở đây rồi, hai vị còn có ta mai táng làm phần mộ, nếu như ta chết đi, sợ rằng sẽ không có người nào tiến vào được nơi đây, ta sẽ trở thành thi thể hoang dã...

Cổ Thần đứng trước phần mộ hai người, tự nhủ nói với chính mình.

- Tuy nơi này là dưới lòng đất, thế nhưng có hoa có cỏ, cây xanh tươi tốt, một mảnh sinh cơ tràn đầy, ngược lại là một địa phương tốt, đồng thời, có sơn có thủy... A?

Cổ Thần vừa nói tới đây, ánh mắt lập tức chuyển sang quan sát hoàn cảnh xung quanh, con mắt dừng lại tại hồ nước đường kính trăm trượng cách đó không xa, nhất thời hét lên một tiếng kinh hãi!

Nước?

Tại thế giới dưới lòng đất này, ngoại trừ địa phương trước mắt có nước ra, không còn địa phương nào khác, mà tại sao nơi này có nước? Đồng thời còn là nhiều nước như vậy, là một hồ nước phương viên trăm trượng!

Đã có nước, nhất định có thượng lưu, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ tồn tại, Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, linh quang trong đầu khẽ động.

“Nơi này là một thế giới dưới lòng đất, nguyên bản chỉ có thổ tồn tại, thế nhưng, mộc khắc thổ, vì sao có hoa cỏ cây cối, thế nhưng thổ khắc thủy, tại địa phương có hệ thổ tinh tú nhất vì sao lại xuất hiện thủy? Ngũ hành tương sinh tương khắc, tuy theo lý tuyệt tương khắc, nhưng nếu như một hệ bị khắc cực kỳ mạnh mẽ thì sẽ phản khắc, nơi này cư nhiên có một hồ nước đường kính chừng trăm trượng, nói rõ thổ bị thủy khắc chế, hẳn là thế cục phải chết xuất hiện một đường sinh cơ, lối ra ngay trong hồ nước!”

Trên mặt Cổ Thần vui vẻ, nhất thời hóa thành một đạo độn quang, bay tới hồ nước, ào một tiếng, Cổ Thần hóa thân thành kim long, một đầu vọt vào trong hồ nước.

Cổ Thần suy đoán không lầm, hồ nước quả nhiên sâu không thấy đáy, khẳng định có chỗ thượng lưu, nối thông với bên ngoài, Cổ Thần liên tục chui sâu xuống dưới, đủ vượt qua nghìn trượng, rốt cuộc nhìn thấy đáy hồ nước.

Thế nhưng, hồ nước tới tận đây lại chưa hề tới đầu cùng, rìa ngoài hồ nước có một huyết động rộng chừng mười trượng, nhìn huyết động cực kỳ tối đen, không biết nối thông tới nơi nào.

Cổ Thần nhìn thấy vậy, trong lòng càng thêm vui vẻ, có thông đạo khẳng định có liên quan với mặt nước, hồ nước này quả nhiên có lối thoát ra ngoài.

Cổ Thần đã luyện Linh Kinh Thuần Tức quyết tới tầng thứ chín, chỉ cần một lần hô hấp cũng có thể dài chín ngày chín đêm, đủ cho hắn đi lại dưới nước mười vạn dặm, chỉ cần có lối đi, không sợ không đi được.

Thông đạo tối đen sườn hồ nước chỉ dài hơn ba nghìn dặm, không quá lâu sau, Cổ Thần đã vượt qua thông đạo tối đen này, phía trước vô cùng trống trải, đã không có bất cứ cái gì ngăn cản.

Cổ Thần vui vẻ, thần thức phát tán, nơi này đã vượt ra khỏi phạm vi Thổ Chi Đại Trận, nghìn trượng phía bên trên đã là mặt nước, hai bên đều có núi cao, tựa hồ đang ở trong một khe sâu.

Để cảnh giác, Cổ Thần còn ở trong nước liền biến thành hình người, biến đổi hình dạng thành một trung niên nhân khoảng bốn mươi, tướng mạo vô cùng bình thường, sau đó cấp tốc phóng lên cao, rất nhanh vượt qua hồ nước.

Mặt nước chỉ trong phương viên mấy trăm trượng, hai bên quả nhiên là một khe sâu, không chỉ là một khe sâu mà còn là một khe sâu cao vạn trượng, Cổ Thần tung pháp bảo, ngự khí bay lên, pháp lực chấn động, hơi nước mất hết, bay ra khỏi khe sâu.

Rất nhanh, Cổ Thần bay được hơn vạn trượng, bay tới bầu trời khe sâu, đưa mắt nhìn lại, khe sâu này dài tới mấy trăm dặm, đáy khe chỉ sâu chừng hơn ba trăm trượng, mặt khe sâu cũng chỉ trên dưới nghìn trượng, nhưng chiều sâu thực tế lại lên tới vạn trượng, toàn bộ khe sâu giống như vết nứt nối thông với trung tâm đại địa.

Cổ Thần rất nhanh phán đoán được phương vị, nơi này là phương hướng tây nam dãy núi Cự Long, vừa mới ra khỏi phạm vi dãy núi Cự Long liền có một khe sâu vạn trượng, ai cũng không biết được, dưới đáy dòng nước bên dưới khe sâu dĩ nhiên nối thông với mộ trủng của Hiên Viên đại đế.

Nhìn về phương hướng đông bắc, dãy núi Cự Long rơi vào trong mắt, Cổ Thần không nhìn nhiều, trực tiếp phi độn về phía đông, bay được mấy nghìn dặm mới chuyển sang hướng hướng phía đông bắc, không tới hai canh giờ sâu đã về tới phụ cận thành Nhạc Thủy.

Tại một rừng cây không người biến thành bộ dáng lão giả râu tóc bạc phơ, lúc này Cổ Thần mới về tới Cổ gia.

Cổ Thần đi lần này liên tục gần năm mươi ngày, Đế Đình không hề tra xét được tới Cổ gia thành Nhạc Thủy, mà Cổ gia bị Phản Bát Môn Tỏa Thiên trận phòng thủ, không hề xuất hiện vấn đề nào khác, Cổ Thần vừa về liền lập tức giải trừ Phản Bát Môn Tỏa Thiên trận.

Từ lúc tiến vào thành Nhạc Thủy Cổ Thần đã truyền âm thông qua thần thức thông báo cho phụ thân hắn, chờ khi hắn về tới Cổ gia, Cổ Thương Khung đã đứng trước cửa chờ đợi.

Lần này liên tục đi gần năm mươi ngày, ngay cả lệnh phù truyền âm cũng không thể liên hệ được, trong lòng Cổ Thương Khung vô cùng lo lắng, thế nhưng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

- Lão giả này lại tới nữa rồi!

- Đúng vậy, không biết vì sao tộc trưởng tôn kính đối với hắn như vậy, còn tự mình tới cửa đón!

...

Cổ Thần vừa đến, người Cổ gia lại bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Thân phận của Cổ Thương Khung ngày hôm nay không bình thường, cho dù là các tộc trưởng gia tộc trong phương viên mấy nghìn dặm xung quanh tới gặp mặt cũng phải tới phòng khách ngồi chờ Cổ Thương Khung, mà Cổ Thương Khung gặp một lão nhân lại tới cửa nghênh tiếp.

Cổ Thần trực tiếp được Cổ Thương Khung dẫn vào trong phủ.

Vừa mới tiến vào gian phòng của hắn, Cổ Thần liền ngậy người, chỉ thấy trong phòng có một bàn tiệc rượu thức ăn lớn, cực kỳ phong phú, trên bàn còn có ba bộ oản cúng bái.

Khi Cổ Thần vừa vào thành Nhạc Thủy đã nói cho Cổ Thương Khung hắn đã trở về, Cổ Thương Khung căn bản không có thời gian chuyển bị một bàn tiệc rượu phong phú như vậy, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị từ trước.

Thấy thần tình kinh ngạc của Cổ Thần, Cổ Thương Khung vui vẻ hỏi:

- Thần nhi, con đã quên ngày hôm nay là ngày bao nhiêu rồi sao?

Nơi này chỉ có hai phụ tử, hai người không hề giả bộ, Cổ Thần cũng không phục hình dáng ban đầu.

- Ngày nào?

Cổ Thần lắc đầu, hắn ở trong Hiên Viên để trứng lâu như vậy, nào còn quản tới ngày hôm nay là ngày bao nhiêu.

- Sinh nhật của con, Thần nhi, con đã tròn mười tám tuổi, từ hôm nay trở đi, con thành niên rồi!

Mười tám tuổi?

Cổ Thần hoảng hốt, thời điểm hắn sống lại là lúc vừa mới tròn mười tuổi không lâu, chớp mắt thời gian đã trôi qua tám năm?

Thời gian tám năm này so với kiếp trước quả thực có sự khác biệt trên trời dưới đất!

Kiếp trước, thời điểm Cổ Thần mười hai tuổi, Cổ Thương Nhạc tiếp nhận chức vị tộc trưởng Cổ gia, thời điểm mười ba tuổi, Cổ gia bị Vạn gia thành Thái Dương tiêu diệt, duy nhất một mình một người Cổ Thần chạy thoát, tu vi mới có Hậu Thiên cảnh tầng thứ ba, sau năm năm Cổ Thần một đường lưu lạc sang phía bắc, thời điểm mười tám tuổi mới tới thành Thanh Dương phụ cận dãy núi Linh Hư, trở thành đệ tử của Hư Thiên Tông, khi đó mới có tu vi Hậu Thiên tầng thứ năm...

Kiếp này, Cổ Thần mười hai tuổi đã đạt được tu vi Tiên Thiên cảnh tầng thứ bảy, trở thành tồn tại vô địch dưới Thần Hải cảnh, để phụ thân Cổ Thương Khung ngồi lên vị trí tộc trưởng Cổ gia, hoàn thành nguyện vọng của mẫu thân hắn, Vạn gia thành Thái Dương tập kích, bị Cổ Thần phản sát, đặt nền móng bá chủ cho Cổ gia tại thành Nhạc Thủy.

Mười ba tuổi tiến vào Hư Thiên Tông, năm đó tại đại hội luyện đan Bách Thảo Phong giành vị trí đệ nhất, đánh bại trưởng lão Văn Sư Hào, cùng năm bước vào Thần Hải cảnh, mười lăm tuổi đoạt được đệ nhất ngũ mạch tân đệ tử Hư Thiên Tông.

Mười sáu tuổi tiến vào di chỉ ma cung Tà Băng Tông, sơ hiển quang mang, tu vi bước vào Dẫn Hồn kỳ, lại tiến vào bí địa Lý gia, lấy được Côn Ngô Ấn, lần đầu tiên đối chiến với Tàng Thiên Cơ, chạy trốn thành công trong tay Tàng Thiên Cơ, bước vào yêu vực Đông Hoang, ngẫu nhiên đoạt được hóa hình thảo, đoạt được Thiểm Thiên Phong Dực, đoạt được tàn đồ Côn Ngô Bí Cảnh, cuối cùng cũng tìm được vị trí Côn Ngô Bí Cảnh.

Mười bảy tuổi, tiến vào Côn Ngô Bí Cảnh, bằng vào lực lượng Côn Ngô Ấn, đánh bại Tàng Thiên Cơ, tặng Tàng Thiên Cơ một bạt tai, trong Côn Ngô Bí cảnh đoạt được Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, nhìn thấy Nam Thiên tiên môn, biết cửa vào Thiên Đình.

Cuối năm mười bảy tuổi, thời gian cách năm năm, Cổ Thần một lần nữa trở về thành Nhạc Thủy, lại gặp phải cảnh Cự Linh Môn uy hiếp đối với Cổ gia, dưới cơn giận dữ, Cổ Thần chạy tới Cự Linh Môn, giết chết đệ tử Tàng Chân Cơ, diệt toàn bộ Cự Linh Môn, ngẫu nhiên tiến vào Hiên Viên để trứng, không chỉ chiếm được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế, càng chiếm được trận đồ Thổ Chi Đại Trận.

Hôm nay đã là sinh nhật tròn mười tám tuổi của Cổ Thần.

Kiếp trước tại lúc mười tám tuổi, tu vi mới đạt tới Hậu Thiên tầng thứ năm, gia tộc bị diệt, phụ thân bị giết chết.

Kiếp này mười tám tuổi, Cổ Thần đã là đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, đồng thời ngang dọc Thần Hải cảnh, có thể tranh phong với tu vi Linh Anh sơ kỳ, Cổ gia xưng hùng phương viên mấy nghìn dặm, phụ thân càng là đại tu sĩ Bối Nguyên kỳ.

Nhớ tới sự đối lập giữa kiếp trước và kiếp này, trong lòng Cổ Thần không khỏi thổn thức, rung động không thôi, càng hạ quyết tâm, hạnh phúc khác biệt giữa kiếp trước và kiếp này, tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào tới phá hỏng!

“Ta có thể thay đổi số phận gia tộc, có thể thay đổi số phận của phụ thân, nhất định có thể thay đổi số phận của sư tỷ! Không có sư tỷ, kiếp trước ta đã sớm chết già trong yếu đuối, làm sao có thể trở thành đan dược sư vang danh thiên hạ, sống qua trăm tuổi đoạt được bí pháp vô thượng Đỉnh Thiên quyết của thánh địa thượng cổ Thái Hư Cung, Huyền âm tuyệt mạch, ta nhất định sẽ tìm ra phương pháp phá giải!”

Tín niệm của Cổ Thần càng thêm kiên định.

Nhìn bàn rượu và thức ăn trước mặt, Cổ Thần hơi xuất thần, trong sát na, trong đầu vận chuyển trăm nghìn ý niệm, rất nhiều hình ảnh trong đầu hiện lên, tất cả bi thảm kiếp trước, còn có hạnh phúc kiếp này!

- Thần nhi... Ngồi!

Về mặt Cổ Thương Khung vui vẻ nói.

Cổ Thần từ trong hồi ức phản ứng lại, trong lòng thư sướng tới cực điểm, ngồi đối diện với Cổ Thương Khung, nói:

- Cảm tạ phụ thân, hôm nay, hài nhi đã quên là sinh nhật của mình rồi!

Rất nhiều người đều nhớ kỷ ngày sinh nhật của bản thân, nhưng khi tới ngày sinh nhật lại không nhất định có thể nhớ tới, trí nhớ của Cổ Thần kinh người, bản thân nhớ vô cùng rõ ràng sinh nhật là ngày bao nhiêu, nhưng lại không để ý tới thời gian trôi qua.

391. Chương 29: Kiếp Trước Kiếp Này.

Trong thời gian gần hai tháng vừa qua, Cổ Thần ở trong Hiên Viên để trung, một lòng nghĩ phương pháp bảo mệnh, sau lại học rất nhiều thứ, một lòng tìm kiếm đường ra, có thể tính được trôi qua bao nhiêu ngày đã là rất không tồi rồi, nào còn suy nghĩ tới vấn đề sinh nhật của chính mình.

Cổ Thương Khung nói:

- Thiên hạ quên đi sinh nhật chính mình có nhiều, nhưng phụ mẫu quên đi sinh nhật nhi tử lại là không có...

Nói xong, Cổ Thương Khung gấp một ít thức ăn vào một bát cơm bên cạnh, vị trí bát cơm này không có người.

Cổ Thương Khung nói tiếp:

- Nếu như mẫu thân con còn sống, tất nhiên sẽ vô cùng hài lòng, đến, U Lan, nàng cũng ăn nhiều một chút...

Cổ Thần cũng gấp một ít thức ăn vào trong cái bát vị trí trống không.

Cổ U Lan tử vong là lúc có tu vi Tiên Thiên cảnh, thân thể vừa chết, ý niệm lập tức tiêu tán trong thiên địa, căn bản không thể tiến vào luân hồi, chuyển thế sống lại.

Ngô Tình đã giảng giải qua luân hồi cho Cổ Thần nghe, Cổ Thần tự nhiên biết. Tu sĩ vốn nghịch thiên mà đi, bị thiên địa ghét bỏ, nếu thành thì có một đời phong quang thiên hạ, khi chết đi chỉ để lại thân xác, ý niệm tiêu tan, không được vào luân hồi, dù thành dù không cũng đều chung một kết cục, số mệnh vốn tàn khốc như vậy!

Thế nhưng, cho dù Cổ U Lan đã không còn tồn tại trong thiên địa, nhưng Cổ Thần biết rõ, có một chỗ, mẫu thân hắn sẽ vĩnh viễn tồn tại, đó là trong lòng phụ thân. Hắn quyết không thể để mẫu thân của mình bị quên lãng, nh gắ ý trong ,gq Kh-

Cổ Thần đã sớm xem qua Hư Thiên Kinh, toàn bộ nội dung ghi tạc trong đầu, hẳn quan tâm nhất chỉ là phương pháp Minh Khiếu thân thể trong Hư Thiên Kinh, về phần phương pháp tu luyện trước Minh Khiếu kỳ đối với Cổ Thần mà nói không có bao nhiêu tác dụng.

Hư Thiên Kinh nguyên bản thoát thai từ Thái Hư Cung, Cổ Thần có bí pháp vô thượng Đỉnh Thiên Quyết của Thái Hư Cung, cho dù tu luyện thêm Hư Thiên Kinh cũng chỉ là vẽ rắn thêm chân, quan sát Hư Thiên Kinh duy nhất chỉ khiến hắn có lý giải sâu hơn một tầng đối với Đỉnh Thiên Quyết, tựa như trước kia quan sát Hỗn Độn Âm Dương quyết, tìm hiểu đạo lý trong đó.

Hư Thiên Kinh đối với Cổ Thần không có bao nhiêu tác dụng, nhưng đối với Hoàng Dược Tiên mà nói hiển nhiên không phải chuyện bình thường, có bí pháp vô thượng này, hơn nữa bản thân Hoàng Dược Tiên là đan dược sư thập phẩm, bước vào Mệnh Tuyền cảnh coi như nắm chắc.

Qua hồi lâu, Hoàng Dược Sư thu lại Hư Thiên Kinh, nói:

- Hư Thiên Kinh là bí pháp tuyệt học cao nhất của bản tông, ta chỉ là thủ tọa Bách Thảo Phong, theo lý hẳn là nên giao cho trưởng giáo sư huynh, được trưởng giáo sư huynh cho phép thì ta mới có thể tu luyện.

Cổ Thần lắc đầu đáp lời:

- Lời này của sư phụ sai rồi, Hư Thiên Kinh đã thất truyền sáu nghìn năm, nếu như không có đệ tử lấy được từ trong di tích thượng cổ, bản tông vĩnh viễn không cách nào thu hồi Hư Thiên Kinh một lần nữa, coi như là người khác không phải đệ tử lấy được thì Hư Thiên Kinh cũng sẽ thuộc về người đó, nếu như đệ tử đã lấy được, vậy Hư Thiên Kinh phải thuộc về đệ tử, mà đệ tử đã dùng nó làm lễ vật kính dâng sư phụ, sao cần phải trưởng giáo sư bá cho phép? Nếu sư phụ muốn Hư Thiên Kinh quay về Tàng Kinh Các bản tông, vậy thì học xong rồi giao lại cho trưởng giáo sư bá cũng không trễ!

393. Chương 31: Cổ Thần Truyền Kinh.

Thấy Hoàng Dược Tiên còn đang lo lắng, Cổ Thần nói:

- Cứ định như vậy đi, sư phụ, chờ khi người nhớ kỹ toàn bộ Hư Thiên Kinh, muốn xử lý như thế nào tùy vào sư phụ, hiện tại coi như là kính ý của đệ tử vậy!

- Được rồi, Cổ Thần, sư phụ nghe lời người, thời gian đã hơn sáu nghìn năm, Hư Thiên Kinh có thể xuất hiện hậu thế, đây toàn bộ là công lao của người, tâm ý của người sư phụ sẽ quý trọng!

Hoàng Dược Tiên gật đầu.

- Vậy đệ tử cáo từ trước, a... Sư phụ, đệ tử cần ngưng anh quả, cửu diệt liên 1500 năm dùng để luyện chế hóa anh đan, có hóa anh đan, đệ tử có thể sớm ngày linh hồn hóa anh, bước vào Mệnh Tuyền cảnh, hiện tại đệ tử đã thu được toàn bộ linh thảo phụ trợ, chỉ còn thiếu hai loại chủ dược này.

Cổ Thần đang muốn rời đi, đột nhiên nhớ tới hai loại chủ dược còn thiếu để luyện chế hóa anh đan, tuy rằng trong Hạo Thiên Động Phủ có không ít linh thảo các loại, thế nhưng không hề có ngưng anh quả và cửu diệt liên 1500 năm.

- Người chờ một chút.

Hoàng Dược Tiên tiến vào trong phòng chứa dược liệu ngay bên cạnh, khi ra ngoài trên tay đã nhiều hơn một hộp gỗ, nói:

- Linh thảo ngoài 1500 năm rất hiếm có, chỗ sư phụ chỉ có cửu diệt liên, về phần ngưng anh quả quá mức quý hiếm, lại có tác dụng linh hồn hóa anh đối với tu sĩ, trong tông cung không đủ cầu, hiện tại không có tồn kho, thành Bắc Đẩu Đại Mông là một tòa thành lớn, có nơi giao dịch của tu chân giả lớn nhất Đại Mông, người đã muốn tới Đại Mông, vậy thử tiến vào thành Bắc Đẩu nhìn một chút, có thể thu được ngưng anh quả!

- Đa tạ sư phụ, đệ tử cáo từ trước, lập tức khởi hành tới Đại Mông!

Cổ Thần tiếp nhận cửu diệu liên, hướng Hoàng Dược Tiên nói lời từ biệt, sau đó rời khỏi Bách Thảo Điện, tiến về phía động phủ Dược Tiên hẳn đã từng ở.

Thần không biết quỷ không hay tiến vào trong rừng rậm nơi có động phủ Dược Tiên tọa lạc, đào lấy Chiến Thần Lệnh, một lần nữa đặt ở trước ngực, hiện tại Cổ Thần đã là đại tu sĩ Kim Đan kỳ, đồng thời nếu có hóa anh đan, trong vòng một tháng là có thể bước vào Mệnh Tuyền cảnh, đủ thực lực mang theo Chiến Thần Lệnh trên người rồi.

Đồng thời, sau khi tiến vào Mệnh Tuyền cảnh là có thể sử dụng Chiến Thần Lệnh. Từ Chiến Thần Lệnh có thể đánh chết Tàng Truy Dương mà xét, lực công kích tuyệt đối vô cùng kinh khủng, tuy rằng Chiến Thần Lệnh không thể công khai ra ngoài, thế nhưng mang theo trên người, tại thời điểm nguy hiểm nói không chừng có thể nghịch chuyển càn khôn.

Ngay cả Như Ý Linh Lung bảo tháp Cổ Thần cũng có thể thu vào trong mi tâm, hoặc thu vào trong Càn Khôn Trắc, nhưng duy nhất Chiến Thần Lệnh không thể thu vào trong mi tâm, càng không thể thu vào trong Càn Khôn Trắc.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, Chiến Thần Lệnh đến tột cùng là loại bảo vật cấp độ như thế nào, tu vi của Cổ Thần càng cao càng không thể nhìn thấu Chiến Thần Lệnh, trách không được nghìn năm trước ba tộc nhân, vu, yêu vì Chiến Thần Lệnh mà phát sinh đại chiến khuynh thế.

Mà trong Côn Ngô Bí Cảnh, tuy rằng Khổng Tước Vương và Hắc Xà Vương đều biết trên người Cổ Thần có Như Ý Linh Lung bảo tháp, nhưng lại không xuất thủ cướp đoạt!

Điều này nói rõ, Chiến Thần Lệnh so với Như Ý Linh Lung bảo tháp càng thêm kinh khủng!

Thu Chiến Thần Lệnh vào lồng ngực, Cổ Thần không trực tiếp rời khỏi Hư Thiên Tông, cách ngày năm tháng giêng còn chút thời gian, Cổ Thần và Cổ Lam chưa thể tiến vào Hư Thiên Tông, Cổ Thần có chút không yên tâm về hai người. Tuy rằng Hư Thiên Tông là đại phái tiên tông, là tông môn chính đạo, thế nhưng thời điểm Cổ Thần nhập môn cũng đã từng bị Hoàng Phủ Hạo uy hiếp.

Nếu như Cổ Thần và Cổ Lam không có hậu trường, rất có thể sẽ bị thiệt.

Cổ Thần ngự kiếm tới Thanh Viêm Phong, tìm đến đại sư huynh Vân Phiêu Trần. Kiếp trước Vân Phiêu Trần có ơn đối với hắn, kiếp này lại dạy cho hắn Ngự Hỏa Phần Thiên quyết, là một trong những bằng hữu tốt nhất đối với Cổ Thần ngoài sư tỷ.

Từ lúc Cổ Thần nhập môn, Vân Phiêu Trần đã là tu sĩ Bồi Nguyên hậu kỳ, hiện tại năm năm trôi qua, tu vi của Vân Phiêu Trần càng tiến thêm một bước lớn, tiến vào Kim Đan hậu kỳ.

Năm nay Vân Phiêu Trần mới có 35 tuổi, rất có hi vọng trước 40 tuổi bước vào Mệnh Tuyền cảnh, hôm nay ba đệ tử tuổi trẻ có tiên căn thượng phẩm của Hư Thiên Tông, Hoàng Phủ Hạo và Vô Chân đều đã tử vong, chỉ còn lại một mình một người Vân Phiêu Trần, là chí bảo của Hư Thiên Tông, không cần nghi ngờ chính là một trong những ứng cử viên sáng giá nhất cho chức vị chủ giáo chí tôn đời tiếp theo, bất luận nơi nguy hiểm nào cũng sẽ không để Vân Phiêu Trần dễ dàng tiến vào.

- Đại sư huynh, hai năm không thấy, tu vi của huynh càng thêm tinh thâm rồi!

Vừa thấy mặt, Cổ Thần đã dẫn đầu mở miệng.

- Ha ha... Cổ sư đệ!

Vân Phiêu Trần rất vui vẻ đi tới bên người Cổ Thần nói:

- Sư huynh vẫn luôn ở trong Hư Thiên Tông, nhưng uy danh của Cổ sư đệ lại giống như sấm nổ bên tai, người khác nói ta có tu vi tinh thâm uh thì thôi, nhưng Cổ sư đệ năm nay mới mười tám tuổi đã có tu vi Kim Đan hậu kỳ, sau này rất có thể sẽ vượt qua Tàng Thiên Cơ, trước hai mươi tuổi bước vào Mệnh Tuyền cảnh, đệ nói ta có tu vi tinh thâm, ta còn nghĩ đệ đang pha trò ta!

Vân Phiêu Trần chỉ là vui vẻ nói đùa mà thôi, dừng lại một chút nghiêm mặt nói:

- Chuyện về Hư sư muội ta đã nghe nói rồi, bản tông có thái thượng trưởng lão tới Đại Mông nghĩ cách cứu viện, Hư sư muội giống như thiên sứ nhân gian, nàng nhất định cát nhân tự có cát tướng, Cổ sư đệ, đừng quá mức lo lắng!

Cổ Thần khẽ gật đầu, nói:

- Đệ vừa mới trở về Bách Thảo Phong, chợt nghe chuyện của sư tỷ, đang muốn đi Đại Mông, đệ sẽ không để cho Bằng Thần Tông tổn thương sư tỷ dù là một chút!

Vân Phiêu Trần vỗ vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Đáng tiếc sư môn không cho phép ta rời đi, bằng không mà nói ta cũng muốn tới Đại Mông giúp một phần lực, luôn luôn mong chờ có một ngày giống như Cổ sư đệ, có thể tự do ngang dọc thiên hạ, nói đi... Đệ tới tìm ta, khẳng định không phải đơn giản ôn chuyện cũ, có chuyện gì?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Đại sư huynh quả nhiên mắt sáng như đuốc, vừa nhìn liền biết được ý sư đệ đến, sư đệ xác thực có chuyện cầu xin huynh!

Vân Phiêu Trần xua xua tay, làm tư thế “mời”.

Cổ Thần nói:

- Đệ có hai bằng hữu, năm nay muốn gia nhập vào bản tông, nhưng đệ lập tức khởi hành tới Đại Mông, không thể đợi được ngày năm tháng giêng, vì vậy... Nghĩ muốn cầu đại sư huynh hỗ trợ chiếu cố một chút, tư chất của bọn họ không thành vấn đề!

- Được rồi, không vấn đề! Cổ sư đệ cứ yên tâm tới Đại Mông, bằng hữu của đệ chính là bằng hữu của Vân Phiêu Trần ta.

Vân Phiêu Trần vỗ vỗ ngực đáp.

- Đa tạ đại sư huynh!

Cổ Thần nói:

- Thực không dám giấu diếm, hai người kia đều là tộc nhân của ta, thế nhưng đại sư huynh cũng biết rõ, sư đệ đắc tội với Đế Đình, bản tông nhiều người nhiều ý, nói không chừng có gian tế của Đế Đình cài vào, đệ không muốn cho người khác biết được quan hệ giữa đệ và bọn họ, để tránh mang tới phiền phức cho họ!

Lập tức, Cổ Thần nói rõ tướng mạo của hai người Cổ Thiên, Cổ Lam cùng với số phòng khách sạn đang ở cho Vân Phiêu Trần.

Vân Phiêu Trần gật đầu, nói:

- Ta hiểu được, sư đệ cứ yên tâm, có ta ở đây, bọn họ nhất định sẽ không bị bất cứ kẻ nào quấy rầy!

Trên tay Cổ Thần nhiều hơn một ngọc giản, đưa về phía Vân Phiêu Trần, nói:

- Đại sư huynh, huynh dạy đệ pháp thuật, lại giúp đệ nhiều như vậy, sư đệ không có cái gì báo đáp, đây là một loại bí pháp vô thượng đệ lấy được trong di tích cổ, xin đại sư huynh vui lòng nhận cho!

Vân Phiêu Trần sáng khoái tiếp nhận ngọc giản, Cổ Thần liền tung pháp bảo, hóa thành một đạo độn quang bay về phương xa, thần thức hóa âm, truyền vào trong tai Vân Phiêu Trần:

- Đại sư huynh yên tâm, bí pháp trong ngọc giản đích thực là lấy được trong di tích thượng cổ, uy lực vô cùng lợi hại, có thể yên tâm tu luyện!

394. Chương 32: Tin Tức Mới Nhất (thượng).

Cổ Thần vội vã chạy đi, chỉ đơn giản phân phó hai người Cổ Thiên, Cổ Lam về Vân Phiêu Trần, sau đó lập tức khởi hành tới Đại Mông. Lần này phi độn rời xa Đế Đình Đại Doanh, không hề ẩn giấu, toàn lực

sử dụng Thiểm Thiên Phong Dực, sau khi rời khỏi Hư Thiên Tông hơn ba canh giờ, Cổ Thần đã xuất hiện trong thành Bột Nguyên.

Đại Mông tiếp giáp với Bắc Hoang, hơn phân nửa lãnh thổ tiếp giáp với băng nguyên Bắc Hoang hoang vu, hiện tại là thời điểm cuối năm, trời có tuyết rơi rất dày, toàn bộ Đại Mông là một mảnh tuyết trắng tinh khôi.

Cổ Thần không quen thuộc đối với Đại Mông, trước kia chưa hề tiến vào, lần này tới Đại Mông, nhân sinh có chút không quen thuộc, đầu tiên phải biết rằng đây chính là cảnh nội Đế Đình Đại Doanh, tình thế hiện tại chưa biết rõ như thế nào, giống như con ruồi không đầu chạy loạn.

Nếu như muốn nghe ngóng tin tức, bất kỳ địa phương nào trong thiên hạ cũng đều có địa điểm tốt nhất — khách sạn tửu lâu!

Trong khách sạn tửu lâu, số lượng dân cư bản địa không nhiều lắm, khách nhân hầu hết đều đến từ thiên nam địa bắc, hành tẩu khắp nơi, tin tức thiên hạ linh thông nhất.

Đại Mông so sánh với Đại Doanh có một đặc điểm rất rõ rệt, đó chính là số lượng tu chân giả ít ỏi hơn rất nhiều.

Tại Đại Doanh, cho dù là loại thành trì nhỏ biên cảnh như thành Nhạc Thủy cũng có một ít tiểu gia tộc tu chân, tuy rằng thế lực rất nhỏ, nhưng chung quy có một ít truyền thừa tu đạo, đời đời tương truyền.

Mà Đại Mông, trong phương viên nghìn dặm, thậm chí là thành trì, thôn trang mấy nghìn dặm cũng không thấy được bao nhiêu tu chân giả, cho dù tới những nơi hay tụ tập nhất cũng thỉnh thoảng mới có tu chân giả qua lại, vô số phạm nhân bình thường chiếm hầu hết.

Thành Bột Nguyên rộng hơn mười dặm, dài hơn hai mươi dặm, một tòa thành trì trung cấp như vậy nếu như tại Đại Doanh, cho dù là địa phương hẻo lánh nhất thì cũng có thể nhìn thấy hàng trăm tu chân giả, thế nhưng Cổ Thần tiến vào thành Bột Nguyên, đi về phía đông hồi lâu mới gặp được hai ba tu chân giả.

Bất quá, thực lực của tu chân giả trong thành lại không hề thấp, tất cả đều là tu sĩ Thần Hải cảnh trở lên.

Cổ Thần muốn thăm hỏi tin tức, trong khách sạn tửu lâu bình thường đều là phạm nhân, suốt đời cũng khó rời khỏi nhà ngoài trăm dặm, tự nhiên không thể nghe được tin tức gì mới, cũng không thể cung cấp thông tin cần thiết cho Cổ Thần.

Vòng vo nửa ngày trong thành Bột Nguyên, rốt cuộc Cổ Thần cũng tìm được một địa phương tụ tập khá nhiều tu chân giả, chính là Quần Tiên Lâu danh khí tương đối lớn.

Đến tận nơi này, số lượng người tu chân đã nhiều hơn, trong tiên lâu Cổ Thần chỉ ít nhìn thấy không dưới ba mươi vị tu chân giả, đồng thời những người tu chân này đều đang ở trong Quần Tiên Lâu.

Hiển nhiên Quần Tiên Lâu là một khách sạn tửu lâu chuyên môn tiếp đón tu chân giả.

Phạm nhân đối với Quần Tiên Lâu luôn giữ thái độ cung kính nhìn thật xa, trong mắt phạm nhân, tu chân giả so với Đại Doanh còn thần thánh hơn rất nhiều, bởi vì tu chân giả rất khó gặp, hoàn toàn là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Đại Mông không có bao nhiêu gia tộc tu chân, chỉ có một ít môn phái tu chân, nhưng đều kiến tạo tại địa phương xa phạm nhân ở.

Cổ Thần sải rộng bước chân, trực tiếp tiến vào Quần Tinh Lâu, những tu sĩ ra vào Quần Tinh Lâu đều có tu vi Thần Hải cảnh, thỉnh thoảng mới nhìn thấy tu sĩ Tiên Thiên cảnh, hầu như đi cùng tu sĩ Thần Hải cảnh.

Nơi này nhất định có thể nghe ngóng được tin tức bản thân cần.

Tuy đường xá nổi thông với Quần Tiên Lâu so với nơi khác phồn hoa hơn nhiều lắm, nhưng lại có rất ít con người qua lại, hầu như chỉ có một ít tu sĩ đi lại trên đường, mà phía bên ngoài Quần Tiên Lâu có một khối cái đầu tóc dài rối bời, không nhìn rõ tướng mạo, rất trái ngược với hoàn cảnh xung quanh.

Trong tay khát cái là một hồ lô rượu, mỗi khi có tu sĩ đi qua, khát cái sẽ đưa hồ lô về phía trước, nhưng không một tu sĩ nào nguyện ý vì khát cái phạm nhân mà dừng lại.

Cổ Thần đi tới bên cạnh khát cái.

Khất cái vẫn như thường lệ chìa hồ lô giống như hồ lô đựng rượu ra, nói:

- Huynh đệ, giúp đỡ, uống rượu!

Cổ Thần dừng cước bộ, khát cái này so với phạm nhân bình thường đi qua Quần Tiên Lâu rất khác biệt, thông thường đều là thần thái cung kính, sợ tiết độc thần tiết, mà khát cái này không những không tránh đường, mà còn dám xưng hô tu sĩ là huynh đệ, duy nhất dùng hai từ để hình dung — lớn mật!

Tu sĩ coi con người như sâu kiến, những tu sĩ đi qua trước đó đối với khát cái căn bản như không thấy, cũng không hề để ý tới hẳn nói cái gì.

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào người khát cái, chỉ thấy khuôn mặt hần bần thiêu, nhãn thần hỗn loạn, nhìn không ra tuổi tác, mặc dù khát cái đang nói với Cổ Thần, nhưng ánh mắt lại không nhìn lên người Cổ Thần.

Tựa hồ chỉ có hồ lô chìa ra trong tay hẳn mới là bằng chứng hẳn vừa nói chuyện, chỉ bất quá phản ứng căn bản không có bao nhiêu hi vọng!

Cổ Thần nghĩ khát cái này có chút ý tứ!

- Ta mời người uống rượu!

Cổ Thần mở miệng nói.

Kiếp trước Cổ Thần cũng đã từng lưu lạc qua, thời điểm nghèo túng so với khát cái này không hơn được bao nhiêu.

Trong mắt khát cái tựa hồ nhiều hơn một tia thần sắc, ngẩng đầu lên một chút, trong miệng thoát ra hai từ:

- Thực sự?

Cổ Thần phát tay:

- Người nếu dám tiến vào?

Nói xong Cổ Thần xoay người, bước vào trong Quần Tiên Lâu.

Khất cái lập tức đứng lên, thân thể vô cùng linh hoạt, không nói hai lời, tiến theo sau Cổ Thần, Cổ Thần thấy thế thầm nghĩ: khát cái này quả nhiên có vài phần can đảm, tiến vào trong Quần Tiên Lâu dễ dàng ung dung như thường.

Diện tích Quần Tiên Lâu không nhỏ, không thể so sánh với những khách sạn lầu bình thường, bên trong rất rộng rãi, mỗi một bàn cách xa nhau, duy trì khoảng cách trượng rưỡi, bên trong tổng cộng có hơn ba mươi bàn, chừng một nửa đã có khách nhân ngồi, đều là tu sĩ.

Chưởng quỹ, tiểu nhị nơi này cũng không phải là phạm nhân, mà là tu sĩ Tiên Thiên cảnh.

Khách sạn lầu này chính là một trong những sinh ý do Tề Vân Tông cách nghìn dặm mở ra, môn phái Tề Vân Tông này vì tọa lạc tại Tề Vân Phong, đồng thời các đệ tử theo tên của Tề Vân Phong mà đặt tên, là môn phái lớn nhất trong phương viên vạn dặm.

Cổ Thần vừa tiến vào, bởi vì sau lưng là khát cái khiến mấy chục cặp ánh mắt trong lầu đồng loạt nhìn vào hai người, trong đó bao gồm cả chưởng quỹ và tiểu nhị.

- Hắc... Túy Hoa Hồ, nơi này là địa phương người có thể đến hay sao? Đi ra ngoài!

Một gã tiểu nhị hướng về phía Cổ Thần quát lớn.

Lập tức, sắc mặt chuyển thành vẻ tươi cười, nói với Cổ Thần:

- Vị đạo hữu này, bên trong yên tĩnh!

- Kêu cái gì mà kêu? Không phải có người mời ta uống rượu, ta thèm tiến vào địa phương rách nát này?

Gã khát cái trắng mắt nhìn về phía tiểu nhị, vẻ mặt khinh bỉ.

Tiểu nhị đang muốn tức giận quát nạt, Cổ Thần nói:

- Tiền rượu của vị huynh đệ này đều bao hết lên người ta, trong tửu lâu của các người có rượu ngon gì cứ mang lên!

Nói xong, Cổ Thần bước tới chiếc bàn ngay bên cạnh ngồi xuống, gã khát cái cũng không hề ngại, trực tiếp ngồi đối diện, trong mắt tràn đầy vẻ quái dị, cũng không biết nhìn tới đâu, toàn bộ ánh mắt của các tu sĩ trong tửu lâu nhìn về phía hắn hoàn toàn không để ý.

- Đạo hữu, bản điểm một loại rượu đặc sản, tên là Vạn Lý Phù Vân, chính là rượu ngon nhất đẳng, chờ khi uống xong cảm giác giống như được nằm ngủ trên mây, mới uống vài lần đầu tiên có thể tăng thêm chân nguyên, một vò Vạn Lý Phù Vân giá mười linh thạch!

Tiểu nhị ngẩng cao đầu nói, xem ra danh khí Vạn Lý Phù Vân này tựa hồ thực sự không tầm thường.

395. Chương 32: Tin Tức Mới Nhất (hạ).

Bất quá, mười linh thạch một vò rượu, như vậy cũng quá quý giá rồi.

Cổ Thần nói:

- Trước tiên mang lên cho ta hai vò, ta muốn xem Vạn Lý Phù Vân này có thực sự đáng giá mười linh thạch một vò hay không!

- Vạn Lý Phù Vân, đảm bảo uống là thích!

Tiểu nhị hài lòng cười, lập tức thối lui.

Tu vi tối cao trong số các tu sĩ ở đây bất quá chỉ có Bồi Nguyên kỳ, Cổ Thần âm thầm tản thần thức ra, không có người nào phát hiện được, tất cả các tu sĩ trong tửu lâu nói chuyện với nhau đều lọt hết vào tai Cổ Thần.

Chốc lát sau, quả nhiên có người nói về Đế Đình Đại Mông.

Lúc này, tiểu nhị ôm hai vò Vạn Lý Phù Vân lên, để xuống bàn, gã khát cái không hề khách khí, trực tiếp ôm lấy một vò uống ừng ực, chỉ thấy cổ hắn lên xuống liên tục, Cổ Thần vừa mới mở vò rượu ra, khát cái đã uống sạch sẽ một vò trong tay.

- Rượu ngon...

Khát cái chẹp miệng khen.

Cổ Thần thưởng thức một chút, loại rượu này quả nhiên không kém, trong tất cả các loại rượu mà Cổ Thần từng uống qua duy nhất chỉ có Ngọc Quỳnh Tiên Nương là hơn được, thế nhưng Ngọc Quỳnh Tiên Nương một năm cũng chỉ bán ra hơn mười thùng, nếu như muốn uống trong tửu lâu, hầu như không có khả năng.

- Tiểu nhị, mang thêm mười vò lên đây!

Thấy khát cái đã uống hết vò rượu, Cổ Thần phân phó tiểu nhị.

Mười linh thạch một vò rượu, đối với người khác có thể rất quý giá, thế nhưng đối với Cổ Thần mà nói, linh thạch hạ phẩm coi như tiêu không hết, mấy nghìn, mấy vạn linh thạch căn bản không quá để ý.

Khát cái này trong tầng lớp phàm nhân coi như là một dị sĩ rồi, nếu như người bình thường uống rượu, một vò đã đủ gục ngã từ lâu.

Rất nhanh, tiểu nhị lại mang lên mười vò rượu và một ít thức ăn ngon, khát cái một hơi uống hết ba vò, sau đó mới ngồi vừa ăn vừa uống.

Cổ Thần âm thầm kinh hãi, nhưng cũng không quá để ý, lực tập trung vào toàn bộ tu sĩ trong tửu lâu.

- Nghe nói sao? Hai tháng gần đây, Đại Mông có đại sự mới xảy ra!

- Nghe nói để quân thất tung rồi, không biết là thực hay giả!

- Ta lại nghe nói không phải để quân thất tung, mà là băng hà rồi!
 - Không phải đâu, để quân có tu vi như vậy, đại hạn chưa tới, sao lại băng hà?
 - Hắc... Tin tức của ta tuyệt đối đáng tin cậy, nghe nói để quân bị băng long yêu Bắc Hoang gây thương tích, thọ nguyên tổn hao nhiều, không lâu sau liền băng hà!
 - Vậy thì ai sẽ thừa kế vị trí để quân đây? Tự hồ mấy để tử đều có tu vi rất bình thường!
 - Vậy mới nói, bất quá, nghe đồn Băng Thần Tông càng đắc tội với Hư Thiên Tông tại Đại Doanh, vài vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh của Hư Thiên Tông đều chạy tới Đại Mông, cùng với tu sĩ Băng Thần Tông chiến đấu vài trận rồi!
 - Để quân băng hà, hai kẻ thù truyền kiếp Băng Thần Tông và Hư Thiên Tông lại xảy ra tranh đấu, thực đúng là thời buổi hỗn loạn a, lúc này mới coi như hòa bình hai mươi năm, Băng Thần Tông và Hư Thiên Tông thế nào lại bắt đầu? Hai mươi mấy năm trước, nghe trưởng bối nói hai tông đã chết không ít tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh a!
 - Ai, bọn họ muốn tranh đấu với nhau, chúng ta làm sao có thể quản được, dù sao đi nữa lúc này Đế Đình đã đại loạn rồi, nghe nói thánh nữ Băng Thần Tông thất tung, Băng Thần Tông hoài nghi là người của Hư Thiên Tông làm, xuất động rất nhiều tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, đám người Hư Thiên Tông bị thương nặng, không biết lúc nào như thế nào, có thể khiến hai tông thực sự xảy ra quyết chiến sinh tử hay không!
- Hai người nói càng về sau càng không có căn cứ chính xác, Cổ Thần nghe bọn họ nói coi như thoáng biết được một chút da lông, xem ra tu sĩ Hư Thiên Tông Đại Doanh đã ăn thiệt thòi dưới tay Băng Thần Tông, thậm chí thánh nữ của Băng Thần Tông cũng không biết tung tích.
- Tạm thời tình huống giằng co, có lẽ sự tử vẫn an toàn.
- Không còn tin tức gì mới, Cổ Thần tính tiền, chuẩn bị rời đi, định tới thành Bắc Đẩu, vừa mới đứng dậy, khát cái từ đầu tới cuối không nói một câu đột nhiên mở miệng:
- Huynh đệ, tiền phạt tiền tới tây thiên, mua giúp ta một ít rượu được không?
- Cổ Thần gật đầu, nói với tiểu nhị:
- Mang đi đồ đây!
- Khất cái vẫn nắm hồ lô rượu trong tay, có chút cẩn thận hỏi:
- Đồ đây bao nhiêu tiền?
- Tiểu nhị liếc mắt nhìn hồ lô, nói:
- Tối đa hai mươi linh thạch là đủ rồi!
- Khất cái để hồ lô lên bàn, nói:
- Người nói là hai mươi linh thạch, đồ không đây thì làm sao bây giờ?
- Tiểu nhị hèn mọn liếc mắt nhìn khất cái, nói:
- Chỉ một cái hồ lô rách như vậy còn không đồ đây sao? Ta đảm bảo nó sẽ đầy tràn!
- Bộ dáng của tên khất cái mặc dù có chút say lão đảo, nhưng ý thức lại không say, chặn lại tiểu nhị đang chuẩn bị rót rượu, nói:
- Các vị đều nghe được, hần nói đảm bảo đồ đầy hồ lô của ta, mọi người làm chứng hộ ta, bằng không tiểu tử này chắc chắn ăn quỵt.
 - Ta khinh...
 - Bị một tên khất cái phàm nhân khinh bỉ, tiểu nhị nhất thời nổi giận lôi đình, nói:
 - Túy Hoa Tử, lão tử lại tặng thêm, không đồ đây cái hồ lô rách nát này, toàn bộ Vạn Lý Phù Vân trong Quần Tiên Lâu đều cho người!

- Hắc hắc...

Gã khắt cái nhún vai cười, nói:

- Người chỉ là một chân chạy bàn, nói cũng chỉ là thối da trâu, toàn bộ Vạn Lý Phù Vân trong Quần Tiên Lâu sao có thể là người làm chủ được? Cần phải có chương quỹ nói mới tính!

Chương quỹ kia chính là một tu sĩ Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, đã sớm chú ý tới tình huống bên này, hiện tại toàn bộ tu sĩ trong tửu lâu đều chuyển ánh mắt sang bàn rượu của Cổ Thần, đồng thời có nhiều người chỉ chỉ vào hồ lô rượu.

Tên khắt cái này tuy có chút khác thường, nhưng chúng tu sĩ nhìn thế nào cũng không thấy có vấn đề, gã khắt cái này đích thực là một phàm nhân, mà hồ lô rượu kia cũng chỉ là một hồ lô bình thường.

Cổ Thần âm thầm nhíu mày, tên khắt cái này rõ ràng là một phàm nhân, vì sao đối với các tu sĩ không hề có một điểm cảm giác? Nếu nói khắt cái là một tu sĩ lợi hại, ẩn nấp khí tức, Cổ Thần không quá tin tưởng, lấy ánh mắt của hắn hiện tại, coi như là tu vi cấp bậc Minh Khiếu kỳ như đế quân Đế Đình, đồng thời trong khoảng cách gần như vậy, cũng không đến mức nửa điểm không phát hiện ra.

Trừ phi là tiên sĩ Độ Hư cảnh? Đây hoàn toàn là chuyện viển vông, thiên hạ có mấy tiên sĩ Độ Hư cảnh? Là đại nhân vật so với đế quân Đế Đình còn lợi hại hơn rất nhiều, sao lại đi làm khắt cái?

Tên khắt cái hỏi ngược lại như vậy, chương quỹ của Quần Tiên Lâu nhíu mày, ánh mắt rơi vào chiếc hồ lô trên mặt bàn.

Thấy chương quỹ bị một phàm nhân gây khó dễ, tu sĩ trong tửu lâu đều cười rộ lên.

Chương quỹ đi tới bên cạnh bàn rượu bên cạnh, trên bàn rượu này có một nam tử hơn ba mươi tuổi đang ngồi, người này có tu vi Bồi Nguyên kỳ, ánh mắt của nam tử nhìn chăm chú vào hồ lô, gật đầu.

Nam tử này hiển nhiên có địa vị cao hơn chương quỹ rất nhiều.

Đã nhận được cho phép, chương quỹ bước tới, nói:

- Cho hắn đổ đầy, nếu như không đổ đầy, toàn bộ Vạn Lý Phù Vân trong Quần Tiên Lâu đều cho người, nếu như đổ đầy rồi, bằng vào việc người coi thường Quần Tiên Lâu, sợ là không có kết quả tốt!

Chương quỹ nói xong, tên khắt cái dời tay đi, để tiểu nhị rót rượu.

- Hừ... Một cái hồ lô rách, một vò rượu của lão tử cũng có thể đổ đầy, còn không đủ rượu sao?

Tiểu nhị trừng mắt liếc nhìn khắt cái, bắt đầu rót rượu.

Đây là một vò rượu đã uống quá nửa, chỉ còn lại non nửa vò, đổ hết vào bình thường hồ lô chỉ đầy chừng một phần bốn.

Đổ vò rượu sang một bên, tiểu nhị nói thầm một tiếng:

- Vò rượu này chỉ còn một chút như vậy?

Một mặt nói thầm, một mặt lại chuyển tới vò rượu mới.

Mở nắp vò rượu, tiểu nhị ôm vò rượu tiếp tục đổ vào trong hồ lô, không quá lâu sau, vò rượu đã vơi đi hơn phân nửa, thế nhưng trong hồ lô rượu vẫn chỉ dừng lại chừng một phần tư ban đầu.

A?

Ánh mắt của mọi người đều trở nên kinh ngạc.

396. Chương 33: Hồ Lô Thần Kỳ.

Tiểu nhị càng trừng lớn hai mắt, tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng, tiếp tục đổ xuống, thẳng cho tới khi toàn bộ vò rượu đã tiến vào trong hồ lô, mà rượu trong hồ lô chỉ dừng lại tại địa phương một phần bốn.

- Hồ lô này có phải là bị thủng rồi hay không?

Tiểu nhị cả giận nói, nhắc hồ lô vừa nhìn, tuy rằng hồ lô này có chút cũ, thế nhưng không hề có một chút vết nứt.

Một chiếc hồ lô nhỏ nhỏ như vậy dĩ nhiên đựng được cả một vò rượu mà không đầy?

Hồ lô này là một kiện bảo bối cũng loại với túi trữ vật, bên trong tự thành không gian.

Những tu sĩ trong tửu lâu như ẩn như hiện vẻ tham lam trong ánh mắt, chiếc hồ lô này rõ ràng là một kiện bảo bối.

Nếu như có thể đựng được một hai vò rượu thì mọi người cũng không kinh ngạc như vậy, vấn đề là ở chỗ, ở đây có rất nhiều tu sĩ mà không một ai nhìn ra được hồ lô có điều gì đặc biệt, đều tưởng là một hồ lô bình thường, thế nhưng hiện tại đều biết rõ hồ lô rất đặc biệt.

Nhìn không ra điểm nào đặc biệt, vậy thì khẳng định là bảo bối, đây là thường thức của giới tu sĩ.

Một kiện bảo bối nằm trong tay một khất cái phàm nhân, mỗi một tu sĩ trong tửu lâu đều giậm chân giậm dứ.

Tuy rằng tu sĩ trong tửu lâu đều muốn lấy chiếc hồ lô này vào trong tay, tuy không ai động thủ nhưng ánh mắt của tất cả mọi người đều chăm chú rơi vào người gã khất cái.

Tu sĩ trong tửu lâu không ít, ai là người đầu tiên động thủ sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích không nói, còn có thể khiến người khác chế nhạo đi cướp giật đồ vật của phàm nhân, cho dù muốn đoạt lấy thì cũng chỉ có thể len lén làm mà không phải chiếm đoạt trước mắt nhiều người như vậy.

Cổ Thần nhìn chằm chằm vào chiếc hồ lô, lại liếc mắt nhìn gã khất cái, trên người có bảo bối vô thượng cấp bậc Chiến Thần Lệnh, Như Ý Linh Lung bảo tháp, tự nhiên không coi trọng hồ lô của gã khất cái, chỉ là trên người một khất cái phàm nhân lại có bảo bối như vậy, thực sự khiến hắn khó hiểu.

Chẳng lẽ? Gã khất cái này là cường giả cấp bậc tiên sĩ Độ Hư cảnh hay sao? Cổ Thần lắc đầu, điều này căn bản không có khả năng, thế nhưng trong lòng vô cùng hiếu kỳ đối với gã khất cái.

Gã khất cái đối với ánh mắt cực nóng của đám tu sĩ xung quanh không có một chút cảm giác, nhìn hồ lô rượu một chút nói:

- Lại đổ lại đổ, còn chưa đầy!

Tiểu nhị chỉ vào hồ lô, nói:

- Hồ lô của ngươi là cái gì, vì sao không đổ đầy?

Tên khất cái cười hắc hắc, nói:

- Đây là bảo bối ta nhặt được, các ngươi không nên ăn quỵt a, tất cả mọi người làm chứng!

- Đúng vậy đúng vậy... Không nên ăn quỵt!

- Ăn quỵt của một phàm nhân, các ngươi có tiền đồ hay không?

- Nhanh đổ đầy hồ lô một chút, bằng không chờ đợi coi thường đi...

...

Tu sĩ trong tửu lâu, một người lại một người lên tiếng nói, bọn họ đều biết, hồ lô có thể đồ được càng nhiều rượu, nói rõ hồ lô rượu càng tốt hơn.

- Ta... Chúng ta làm sao quỵt nợ!

Tiểu nhị thấy thế, vội vàng mở ra một vò rượu mới, nói:

- Ta cũng không tin đổ đầy nó!

Chốc lát sau, lại một vò Vạn Lý Phù Vân đổ xuống, rượu trong hồ lô vẫn chỉ dừng lại tại mức một phần tư, tựa hồ không có biến hóa.

Dưới sự thúc dục của các tu sĩ trong tửu lâu, tiểu nhị liên tục ôm tới một vò lại một vò Vạn Lý Phù Vân, toàn bộ đổ vào trong hồ lô, thế nhưng sau mười tám vò, rượu trong hồ lô vẫn chỉ dừng lại tại mức một phần tư.

Cộp...

Tiểu nhị ôm vò rượu trống không đập mạnh xuống bàn, giận dữ nói:

- Túy Hoa Tử, chiếc hồ lô này căn bản không đổ đầy!

Tên khất cái lắc đầu, nói:

- Sao có thể không đổ đầy, là do rượu của các người quá ít, ta đã từng đổ đầy qua!

- Người làm thế nào đổ đầy?

Tiểu nhị hỏi.

Lỗ tai chúng tu sĩ đều dựng thẳng lên.

Tên khất cái nói:

- Ta đã từng đựng nước sông tại Hắc Thủy Giang, rất nhanh đã đầy tràn.

Hắc Thủy Giang là con sông lớn nhất tại Đại Mông, dài tới hơn mười vạn dặm, điểm cuối đổ vào hồ nước lớn, chỗ hẹp nhất của hồ nước này cũng chừng hơn nghìn dặm.

Chúng tu sĩ ha ha cười, gã tiểu nhị tức giận tới mức trợn trắng mắt, nói:

- Nước sông của Hắc Thủy Giang vô cùng vô tận, Vạn Lý Phù Vân là rượu ngon nổi tiếng, làm sao có thể so sánh?

- Nhanh nhanh, lại đổ thêm mấy vò là đầy, nhiều người nhìn như vậy, ta nói các người không định quýt nợ đây chứ? Người đã đổ được mười tám vò rồi, hiện tại mới quýt nợ cũng không ổn a!

Gã khất cái nhún vai.

Thấy chuông quỹ gật đầu, tiểu nhị lại ôm thêm hai vò Vạn Lý Phù Vân tới, đổ vào trong hồ lô.

Chúng tu sĩ trong khách sạn đều rất hưng phấn, hồ lô đã đổ nhiều rượu như vậy mà vẫn không đầy, thực sự là bảo bối tốt.

Hồ lô không thể so với túi trữ vật, không gian trong túi trữ vật không thể đổ nước vào, Càn Khôn Trạc tuy có thể đổ nước, thế nhưng bình thường một không gian bị phong kín, nếu như muốn để vật phẩm vào, chỉ có thể dựa vào thần thức, ý niệm của tu sĩ đưa vật phẩm cất vào, không giống như hồ lô, trực tiếp đổ nước.

Không gian trong hồ lô rõ ràng tương liên với thế giới Cổ Hoang, thế nhưng kích cỡ không đồng nhất, bảo vật như vậy so với Càn Khôn Trạc hoặc túi trữ vật càng khó luyện chế hơn, dung hợp pháp tắc không gian, chỉ ít cũng là bảo bối cấp bậc tiên bảo, so với túi trữ vật hay Càn Khôn Trạc quý giá hơn trăm nghìn lần.

Mỗi một tu sĩ nhìn hồ lô đều tỏa sáng hai mắt.

Ánh mắt của Cổ Thần không hề rơi vào chiếc hồ lô mà trực tiếp rơi vào người gã khất cái, câu nói vừa rồi đã khiến Cổ Thần chú ý.

Tên khất cái nói rằng hắn đã từng hồ nước tại Hắc Thủy Giang. Tuy rằng Cổ Thần chưa từng đi qua Đại Mông, thế nhưng hắn cũng biết rõ ràng đoạn Hắc Thủy Giang cách nơi này gần nhất cũng là hơn vạn dặm, một người bình thường không thể đi được khoảng cách xa như vậy.

Trong lòng Cổ Thần khẽ động, đối với tên khất cái mơ hồ đoán được điều gì đó.

Lại đổ thêm mười tám vò Vạn Lý Phù Vân hồ vào trong hồ lô, tổng cộng ba mươi sáu vò, rượu trong hồ lô rốt cuộc cũng đầy hơn một chút, đã tới vị trí một phần ba.

Tên khất cái xua tay, chộp hồ lô vào trong tay, nói:

- Mà thôi mà thôi, có thể đổ được một phần ba đã coi như không tồi rồi!

Cổ Thần tung ra 1000 linh thạch cho tiểu nhị, xoay người bước ra khỏi Quần Tinh Lâu, tên khất cái khe động bước chân, cũng bước theo.

- Vị tiên sinh này...

Nam tử lúc trước được chương quỹ bước tới xin chỉ thị ngăn cản gã khất cái lại, nói:

- Trong Tề Vân Tông chúng ta còn có rất nhiều Vạn Lý Phù Vân, đồng thời còn có tiên nương cang tốt hơn, một lần say bảy ngày, tiên sinh có nguyện ý tới Tề Vân Tông? Bản tông nhất định sẽ lấy rượu ngon chiêu đãi...

Nam tử còn đang nói chuyện, bước chân Cổ Thần liên tục, trực tiếp bước ra khỏi Quần Tiên Lâu, đẩy cước bộ nhanh hơn, bước thẳng ra ngoài thành. Nơi này là thành trì phạm nhân, tu chân giả thông thường không rêu rao, ra ngoài thành mới phi độn, tuy rằng không hề hạ cấp chế phi hành, nhưng tu sĩ tại thành trì phạm nhân bình thường đều tuân thủ quy định này!

Tên khất cái không chậm không nhanh buộc hồ lô ngang hông, bước ra ngoài Quần Tiên Lâu, con mắt nhìn cũng không nhìn nam tử:

- Không có hứng thú!

Nói xong, người đã ra khỏi Quần Tiên Lâu.

Thần sắc trong mắt các tu sĩ trong tửu lâu khác nhau, tục tục tính tiền, rất nhanh toàn bộ Quần Tiên Lâu đã trống rỗng, ngoại trừ chương quỹ và gã tiểu nhị, không còn bất cứ người nào khác, bao gồm cả tu sĩ Bồi Nguyên kỳ của Tề Vân Tông kia.

Cước bộ của Cổ Thần cực nhanh, chốc lát đã ra khỏi thành, sau khi ra khỏi thành, một bước vượt qua mấy trượng, chỉ vài hơi thở đã rời khỏi thành Bột Nguyên nghìn trượng, tiến vào rừng núi, nơi này đã không còn người ở, đang định phi độn, một thanh âm từ phía sau truyền đến.

- Huynh đệ... Nguyên lai ngươi còn chưa đi!

Cổ Thần xoay người nhìn lại, gã khất cái vừa rồi đang ở phía sau chừng hơn mười trượng, đi về phía hắn.

397. Chương 34: Thánh Nữ Tiên Âm (thượng).

Tốc độ di động của Cổ Thần cho dù là phạm nhân chạy toàn lực cũng không thể theo kịp, mà gã khất cái đằng sau không hề đỏ mặt, không hề thở gấp, hiện tại Cổ Thần không hoài nghi, rõ ràng tên khất cái này này chính là một cường giả Độ Hư cảnh.

Bí mật trên người Cổ Thần rất nhiều, hắn không muốn ở cùng một chỗ với tiên sĩ Độ Hư cảnh, dù sao Chiến Thần Lệnh cũng là chí bảo đủ khiến bất cứ cường giả Độ Hư cảnh cảnh nào cũng phải điên cuồng truy cầu.

- Huynh đệ dự định đi nơi nào? Ta có thể đồng hành?

Tên khất cái chậm rãi bước về phía Cổ Thần, bước chân rất chậm, thoát nhìn so với phạm nhân không hề có bất cứ điểm khác nhau nào.

Vô duyên vô cớ bị một cường giả Độ Hư cảnh chú ý, trong lòng Cổ Thần kinh hãi, không biết người này có nhìn ra vấn đề gì hay không? Bằng không mà nói, bản thân và hắn chẳng thân cũng chẳng quen, vì sao lại bám theo sau?

- Văn bối có chuyện quan trọng trong người, không làm phiền tiên bối, văn bối cáo từ...

Thiểm Thiên Phong Dực xuất hiện, Cổ Thần ôm quyền với gã khất cái, hóa thành một đạo độn quang toàn lực bỏ chạy.

Cổ Thần trực tiếp chạy đi, nếu như người này tiếp tục đuổi theo, nói rõ đích thực là có mưu đồ mà đến, nếu như không đuổi theo, vậy xem ra chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi!

Cổ Thần phóng lên cao trong sát na, bốn phía không hề thiếu độn quang xuất hiện, Cổ Thần vừa mới biết mất, liền có độn quang hạ xuống ngay bên cạnh gã khất cái.

Khi biết được gã khát cái là cao nhân, Cổ Thần căn bản không cần lo lắng sẽ bị hại, chốc lát cũng không dừng lại, tiếp tục phi độn về phía bắc.

Mới bay được hơn ba trăm dặm, trong tầng mây bầu trời đột nhiên xuất hiện mấy hắc chưởng lớn tới trăm trượng, mạnh mẽ vô xuồng Cổ Thần bên dưới.

Có mai phục...

Tốc độ của mấy hắc chưởng cực nhanh, chỉ chớp mắt đã tới, Cổ Thần không kịp thu lực, chỉ có thể đưa tay lên, chưởng cương còn chưa phát ra, hắc chưởng đã áp mạnh vào lòng bàn tay.

Ầm...

Thân thể Cổ Thần chấn động, nhất thời bị cự chưởng màu đen bức từ không trung rơi xuống dưới.

Vừa mới chạm xuống mặt đất, một quang tráo trong suốt đột nhiên xuất hiện bao phủ toàn bộ phương viên xung quanh Cổ Thần trăm trượng, bên ngoài quang tráo, theo chín phương hướng phân biệt là chín tu sĩ cảnh giới Bồi Nguyên kỳ và Kim Đan kỳ.

Cổ Thần bị nhốt trong quang tráo, ánh mắt khê đảo qua chín người, trong đó có một người nhận ra được, chính là gã nam tử trung niên mà chưởng quỹ tửu lâu xin chỉ thị.

Câu nói của người này đối với gã khát cái hoàn toàn rơi vào tai Cổ Thần, biết hắn là người Tề Vân Tông.

- Tề Vân Tông? Ta mới tới nơi này, không thù không oán với quý tông, vì sao ngăn ta?

Hai tay Cổ Thần chấp sau lưng, tuy bên cạnh hắn có chín người, nhưng ánh mắt của hắn lại rơi vào tầng mây trên cao.

Chín người xung quanh, tu vi cao nhất cũng chỉ là Kim Đan trung kỳ, mà người trong tầng mây đánh ra mấy cự chưởng màu đen có tu vi Kim Đan cực hạn, hiển nhiên là đầu lĩnh.

- Ha ha ha ha... Biết rõ còn hỏi!

Một tiếng cười to từ không trung truyền tới, một lão giả tuổi chừng lục tuần mang theo một thanh cự kiếm xuất hiện trên bầu trời, nói:

- Cổ Thần, ngươi bị thái tử điện hạ Tàng Thiên Cơ Đại Doanh phát lệnh truy nã, vậy mà cung dám ngênh ngang xuất hiện tại thành Bội Nguyên, quả thực là tự tìm đường chết!

- Tàng Thiên Cơ?

Lông mày Cổ Thần khê nhíu:

- Không nghĩ tới tới cảnh nội Đại Mông, lực ảnh hưởng của Tàng Thiên Cơ cũng lớn tới như vậy!

Ánh mắt Cổ Thần sắc lạnh, rơi vào người lão giả tuổi chừng lục tuần, nói:

- Ngươi là người phương nào?

Lão giả lục tuần nghe cao đầu, nói:

- Ta là chưởng môn Tề Vân Tông Tề Minh Xương, Cổ Thần, ngươi thúc thủ chịu trói, bản tông có thể tha cho ngươi một mạng, giao cho Tàng Thiên Cơ xử lý, nếu dám phẩm kháng, chỉ có thể đưa đầu của ngươi cho Tàng Thiên Cơ, hắc hắc... Đầu của ngươi trị giá một nghìn vạn linh thạch!

Khóe môi Cổ Thần vẽnh lên, nói:

- Tề Minh Xương? Lão giả ngươi quả thực là ngại sống lâu, chỉ bằng vào Tề Vân Tông nhỏ các ngươi cũng dám bắt lợi đối với ta? Ngươi không sợ tông môn bị hủy, truyền thừa đoạn tuyệt hay sao?

- Nói khoác không biết ngượng...

Về mặt Tề Minh Xương coi thường nói:

- Ngươi đã bị tuyệt trận Cửu Cung Khốn Tiên trận của bản môn vây khốn, hắc hắc... Dưới Mệnh Tuyền căn bản không có kẻ nào có thể phá trận ra ngoài, bản tông đã thông báo cho Đế Đình Đại Doanh, không bao

lâu Đế Đình Đại Doanh sẽ có người tới đây, nói không chừng chính thái tử Tàng Thiên Cơ đích thân tới, Tàng Thiên Cơ thấy người bị bắt sống, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, ha ha... Một nghìn vạn linh thạch thuộc về Tề Vân Tông ta rồi.

Cổ Thần quét mắt nhìn Cửu Cung Khốn Tiên trận, khẽ cười nói”:

- Chết tới nơi còn không biết, lão tử chính là tổ tông trận pháp thiên hạ, chỉ là Cửu Cung Khốn Tiên trận cũng dám kiêu ngạo trước mặt ta...

- Cửu Cung Khốn Tiên trận áo trời không viết vớ, cho dù ngươi là tông sư trận pháp thì cũng có làm sao? Nếu muốn phá trận, không có tu vi Mệnh Tuyền cảnh tuyệt đối không thể, chỉ bằng ngươi? Hắc hắc, mười người cũng không được!

Tề Minh Xương khinh bỉ nói.

- Phải sao? Các ngươi đã tìm đường chết, vậy ta tiễn các ngươi một đoạn đường...

Nói xong, hai mắt Cổ Thần đỏ lên, thân thể đột nhiên phát ra kim quang vạn trượng, một tiếng long ngâm vang vọng thiên địa, một đầu kim long phóng lên cao.

Ầm...

Hai móng của kim long hung hăng đánh mạnh vào quang tráo Cửu Cung Khốn Tiên trận, một tiếng nổ vang, trong sát na quang tráo tan nát, tiêu tan thành mây khói, chín tên tu sĩ bị lực phản chấn mạnh mẽ kích nổ thành chín đoàn huyết vụ.

Tu vi của Cổ Thần đã đạt tới Kim Đan cực hạn, cách Mệnh Tuyền cảnh chỉ còn một bước ngắn, đồng thời thân thể trải qua một lần thoát thai hoán cốt, vận chuyển Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ cửu trọng, so với tu sĩ Linh Anh kỳ không hề thua kém, Cửu Cung Khốn Tiên trận dựa vào tu vi chín người vừa rồi, tới đây chỉ có thể vây khốn tu sĩ Kim Đan kỳ, Cổ Thần có thể sánh được Linh Anh kỳ, làm sao ngăn cản được?

Cổ Thần hóa thân thành kim long, đánh vỡ Cửu Cung Khốn Tiên trận, phá hủy thân thể chín người làm trận cơ, lập tức long đầu xoay chuyển, há miệng phun ra một luồng hỏa diễm màu đen, linh hồn của chín tu sĩ chớp mắt liền bị thiêu đốt thành tro tàn.

- A?

Sắc mặt Tề Minh Xương tái ngắt, thần tình kinh hãi, trăm triệu lần không ngờ tới, Cửu Cung Khốn Tiên trận cũng không thể ngăn cản được một kích của Cổ Thần, thét lên một tiếng kinh hãi.

Mất thất chín tu sĩ Tề Vân Tông bỏ mạng, Tề Minh Xương tự biết không phải đối thủ của Cổ Thần, nhất thời thân thể chợt lóe, bỏ chạy cực nhanh.

Sát khí của kim long đã nổi lên, phía sau chợt lóe điện quang, Thiểm Thiên Phong Dực xuất hiện, dài tới trăm trượng, mạnh mẽ vô, trong nháy mắt đã xẹt qua khoảng cách nghìn trượng, xuất hiện ngay phía sau Tề Minh Xương.

Miệng há ra, một ngụm hỏa diễm màu đen phun trào, trong hỏa diễm ẩn chứa Thần Hình Câu Diệt kiếp so với ánh sáng còn nhanh hơn, chớp mắt đã chém Tề Minh Xương thành hai nửa, linh hồn thương nặng, sau đó hỏa diễm màu đen tràn qua, thiêu đốt toàn bộ linh hồn, thân thể Tề Minh Xương thành tro tàn.

Kim quang vừa thu lại, Cổ Thần biến hóa thành hình người, hạ xuống mặt đất, nói:

- Không biết tự lượng sức mình, xem ra nơi này mặc dù là Đại Mông, nhưng thế lực của Tàng gia vẫn có ảnh hưởng rất lớn, tốt nhất không nên lộ mặt thật.

Nhìn lướt qua xung quanh, lại thả thần thức dò xét, thật không có ai tiếp cận, thân thể chợt lóe, nhất thời chui vào trong rừng rậm, biến hóa tướng mạo, chạy bộ theo phía bắc rừng rậm.

Cổ Thần vừa mới biến mất, một bóng người xuất hiện tại địa điểm Cổ Thần giết ngược lại mười người Tề Vân Tông. Người này tóc dài, khuôn mặt dơ bẩn, trong tay còn cầm theo một chiếc hồ lô, chính là gã khất cái trong Quần Tiên Lâu vừa rồi.

398. Chương 34: Thánh Nữ Tiên Âm (hạ).

Chỉ hơi dừng lại chốc lát, gã khắt cái phi độn về phương hướng Cổ Thần bỏ đi, chỉ một bước đã vượt qua khoảng cách nghìn trượng, trong nháy mắt biến mất tại rừng rậm.

Nếu như thế lực Tàng gia đã xâm nhập vào trong Đại Mông, Cổ Thần tự nhiên không thể lấy khuôn mặt thực, để tránh khỏi bị tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh truy sát, biến hóa tướng mạo, đồng thời pháp bảo Thiểm Thiên Phong Dực gần như là tiêu chí cũng thu lại không sử dụng.

Dù sao đi nữa hiện tại Cổ Thần cũng không nóng vội nhất thời, muốn tới Bằng Thần Tông cứu người, chỉ ít cũng phải có tu vi Mệnh Tuyền cảnh, hiện tại sư tỷ vẫn trong trạng thái an toàn, Cổ Thần phi độn liên tục một ngày một đêm, thời gian còn lại thì bảo trì tu luyện.

Nếu như tới thành Bắc Đẩu, thu được ngưng anh quả là có thể lập tức luyện chế thành hoa anh đan, phục dụng tiến hành linh anh hóa hồn, chuẩn bị bước vào Mệnh Tuyền cảnh.

Tin tức Cổ Thần hiện thân tại Đại Mông, đồng thời giết chết chương môn và chín tu sĩ Tề Vân Tông bên ngoài thành Bột Nguyên rất nhanh đã bị Tề Vân Tông truyền đi, không đến một ngày, tất cả các thế lực lớn quan tâm đều biết được tin tức này.

Đế Đình Đại Doanh, Thi Hồn Tông, Huyền Âm Tông và một số thế lực lớn cùng với một ít môn phái cỡ trung trong cảnh nội Đại Mông đều di chuyển ánh mắt về phía thành Bột Nguyên, thế nhưng Cổ Thần giống như phù dung sớm nở tối tàn, biến mất không còn hình bóng.

Tất cả các thế lực lớn quan tâm tới Cổ Thần đều phái không ít tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh và Kim Đan kỳ tiến vào Đại Mông, tiến hành truy sát đối với Cổ Thần.

Nhất là Đế Đình Đại Doanh càng phái ra tam đại đế tử, ngũ điện hạ Tàng Hồng Cơ, lục điện hạ Tàng Vạn

Cổ Thần hỏi.

Mông Tiên Âm nhắm mắt suy nghĩ một chút, gật đầu.

Cổ Thần nói:

- Ta tới Đại Mông không có mục đích gì khác, chỉ duy nhất cứu sư tỷ của ta, trước đây Hư Thiên Tông và Băng Thần Tông ân ân oán oán, khó phân đúng sai. Ta cũng không thể phán đoán, thế nhưng ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào khiến sư tỷ phải gánh chịu ân oán từ đời trước, Mông tiên tử, ta trợ giúp nàng đoạt vị trí đế quân, nàng trợ giúp ta cứu sư tỷ ra, chỉ cần sư tỷ không có việc gì, ta sẽ không có bất cứ tổn hại nào đối với Băng Thần Tông.

401. Chương 36: Một Phần Lễ Trọng (hạ).

- Cổ đạo hữu, ta tin được ngươi, thế nhưng lại không tin được người khác, Hư Thiên Tông không lúc nào không muốn diệt tận gốc Băng Thần Tông!

Mông Tiên Âm nhú mày nói.

Cổ Thần ngửa đầu nhìn trời, nghiêm mặt nói:

- Cổ Thần ta ở đây lập lời thề, nếu như tiết lộ Huyền Băng Phong Thần đại trận cho người thứ hai, để mọi người thân của ta chết hết, cứu tộc không còn, thụ nghìn đời trọng kiếp, trọng đời không thể xoay mình! Thiên địa chứng giám, nhật nguyệt làm chứng!

Nói xong, Cổ Thần bổ xung:

- Mông tiên tử, Huyền Băng Phong Thần đại trận ta vị tất không thể phá giải được, ta chỉ cần có thời gian, trước khi đại hội luận võ đoạt đế diễn ra phải cứu được sư tỷ mới cần có Mông tiên tử hỗ trợ, chúng ta hỗ trợ nhau cùng có lợi, nếu như Mông tiên tử tin tưởng lời thề của ta, vậy thì liên thủ với ta, nếu không tin, sau này ta một mình phá giải Huyền Băng Phong Thần đại trận sẽ không bị lời thề hạn chế nữa rồi!

Thấy Cổ Thần lập lời thề, Mông Tiên Âm gật đầu nói:

- Tốt, ta tin tưởng Cổ đạo hữu là người có chữ tín, ta giúp ngươi cứu Hư Tử Uyên.

Cổ Thần nói:

- Ta cũng trợ giúp nàng đoạt vị trí đế quân!

Khuôn mặt như băng tinh của Mông Tiên Âm hiếm thấy nở nụ cười, nói:

- Nếu như đúng theo lời Cổ đạo hữu, sau này Cổ đạo hữu chính là minh hữu đời đời của Đại Mông chúng ta!

Cổ Thần gật đầu nói:

- Nếu có thể cứu sư tỷ ra, Mông tiên tử là bằng hữu suốt đời của ta, Cổ Thần vô cùng cảm kích!

Mông Tiên Âm nói:

- Xem ra Cổ đạo hữu đối với Hư Tử Uyên rất thâm tình!

Cổ Thần mỉm cười, không đáp lời.

Hai người xác định liên thủ, một đêm không nói chuyện, ngày thứ hai hôm sau Cổ Thần sớm từ trong nhập định tỉnh lại.

Cổ Thần nói:

- Mông tiên tử, nàng tạm thời hành động trong vòng trăm trượng xung quanh nơi này, chớ đi xa hơn. Ta muốn tới thành Bắc Đẩu một chuyến, mua vài thứ sau đó trở về, đợi khi bế quan đột phá Mệnh Tuyền cảnh xong, chúng ta khởi hành tới Băng Thần Tông.

Ánh mắt Mông Tiên Âm khẽ động, tựa hồ nhớ tới cái gì đó, nói:

- Cổ Thần đạo hữu, muốn tới thành Bắc Đẩu, đi được bảy nghìn dặm sẽ đi ngang một dãy núi tên là Kỳ Anh, người nên chú ý một chút, tốt nhất nên đi đường vòng.

- Dãy núi Kỳ Anh? Vì sao?

Cổ Thần hỏi.

Mông Tiên Âm nói:

- Cổ đạo hữu tới Đại Mông, người trong thiên hạ đều biết, Đế Đình Đại Doanh đã phát ra ba vị điện hạ, dẫn theo rất nhiều tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cùng với tu sĩ Kim Đan kỳ đến đây truy sát. Ta nhớ kỹ ngày hôm nay chính là ngày Đế Đình Đại Doanh tổ chức đại hội mời tất cả các môn phái cỡ lớn, cỡ trung xung quanh thành Bắc Đẩu tới dự, tạo thành liên minh đồ Cổ, địa điểm tập họp chính là dãy núi Kỳ Anh!

- Liên minh đồ Cổ? Dãy núi Kỳ Anh?

Ánh mắt Cổ Thần lạnh lùng, âm trầm nói.

Mông Tiên Âm gật đầu:

- Không sai, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh rải rác các nơi trong Đại Mông dường như tạo thành một lưới lớn, một khi xuất hiện tin tức về Cổ đạo hữu sẽ có rất nhiều cao thủ Mệnh Tuyền cảnh từ bốn phương tám hướng chạy tới, đại biểu hội tụ đều là những tu sĩ tu vi Kim Đan kỳ, nhưng số lượng khẳng định không ít. Tuy rằng Cổ đạo hữu có thuật biến hóa, nhưng tốt nhất nên đi đường vòng, nếu như để lộ dấu vết, rất có thể kéo theo phiền phức không đáng có.

Thần sắc Cổ Thần khẽ động:

- Đại biểu liên minh đều là tu sĩ Kim Đan kỳ? Tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đều tản ra khắp nơi giăng lưới?

Mông Tiên Âm gật đầu.

Cổ Thần ý vị thâm trường cười nói:

- Tốt lắm, ta sẽ đưa cho Đế Đình Đại Doanh một phần lễ nặng!

- Lễ nặng?

Mông Tiên Âm nghi hoặc nhìn Cổ Thần.

Cổ Thần ha ha cười, tâm tình cực kỳ thư sướng, hóa thành một đạo độn quang, biến mất tại bầu trời phương bắc, thanh âm từ xa xa truyền tới:

- Mông tiên tử, nghìn vạn lần không nên đi quá trăm trượng, tránh khỏi rơi vào trong trận!

Dãy núi Kỳ Anh, dài không quá nghìn dặm, sơn thế cực kỳ bằng phẳng, ngoài ngọn Kỳ Anh Phong cao nhất ra, những ngọn núi khác thì rất bình thường, thế nhưng ngày hôm nay bởi vì có rất nhiều tu sĩ hội tụ mà tăng thêm vài phần màu sắc.

Kỳ Anh Phong chỉ cao chừng hơn nghìn trượng, ngoài chỗ đỉnh núi là một nơi bằng phẳng phương viên mấy trăm trượng, bởi vậy tương đối cách xa thế giới phàm nhân, vì vậy tu sĩ Tàng gia chọn nơi này là nơi hội tụ.

Biết được Cổ Thần tới Đại Mông, lệnh truy sát của Đế Đình Đại Doanh cũng theo đó tới Đại Mông, lúc này đế quân Đại Mông vừa mới băng hà, Đế Đình Đại Mông nằm bẽ bẩy mảng, không rảnh quản lý, tuy rằng là cảnh nội Đại Mông, thế nhưng tu sĩ Đế Đình Đại Doanh qua lại như nhà mình, một số môn phái nguyên bản phụ thuộc Đế Đình Đại Mông từng bước bắt đầu quay sang hướng Đế Đình Đại Doanh.

Vì vậy lệnh triệu tập của Đế Đình Đại Doanh vừa ra, trong Đại Mông rất nhiều môn phái cỡ lớn cỡ trung đều nghe theo. Trong phương viên mấy vạn dặm phụ cận thành Bắc Đẩu cũng chỉ là một khối địa phương tương đối nhỏ trong cảnh nội Đại Mông, nhưng không hề thiếu môn phái cỡ lớn, cỡ trung nghe theo lệnh triệu tập của Đế Đình Đại Doanh tham gia “liên minh đồ Cổ”.

Cổ Thần hóa thành một nham niên tuổi tác ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, ngự phi kiếm bay thẳng về phương hướng thành Bắc Đẩu, sau một thời thần đã phi hành được hơn bảy nghìn dặm, bay tới dãy núi Kỳ Anh.

Dọc theo đường đi, Cổ Thần gặp phải không ít tu sĩ, đều là thành viên đại biểu các môn phái tham gia tụ hội dãy núi Kỳ Anh.

Mộng Tiên Âm nói tin tức này quả nhiên không giả, mỗi một tu sĩ tham gia tụ hội đều chỉ có tu vi Kim Đan kỳ.

Cổ Thần tới dãy núi Kỳ Anh, không hề vòng qua, cũng không vội vã lên núi, dọc theo địa phương tụ hội đã tìm hiểu được bày ra Bát Môn Tỏa Thiên đại trận, phong ấn toàn bộ ngọn Kỳ Anh Phong.

Bát Môn Tỏa Thiên đại trận chỉ có thể vào mà không thể ra, cho dù bên trong đánh tới mù trời mù đất thì bên ngoài trận tối đa chỉ nhìn thấy vài đợt quang mang chói mắt, căn bản không thể nhìn rõ tình huống bên trong.

Bày xong trận pháp, Cổ Thần mới không vội không chậm đi lên Kỳ Anh Phong.

Những tu sĩ tới đây tụ hội tiến vào Kỳ Anh Phong liền không tiếp tục rời đi, lục tục có người tiến đến, ai cũng không biết được toàn bộ Kỳ Anh Phong đã bị Bát Môn Tỏa Thiên trận vây khốn.

Rất nhanh, Cổ Thần đã tới đỉnh Kỳ Anh Phong, trên đỉnh núi bằng phẳng phương viên mấy trăm trượng đã tụ tập gần trăm vị tu sĩ Kim Đan kỳ, lấy Kim Đan trung kỳ và sơ kỳ chiếm đa số, nhưng tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng có không ít, ước chừng khoảng hai mươi người.

Trên đỉnh núi có một đài cao chừng hơn mười trượng, tu sĩ Tàng gia đều đứng trên đài cao, chừng hơn hai mươi người, thân đài cao chia thành hai phần, mỗi phần có viết hai chữ, một bên là Đồ Cổ, một bên là Liên Minh.

Hợp hai bên lại chính là liên minh đồ Cổ.

Dưới đài cao, mười mấy tên tu sĩ Kim Đan kỳ, bảy tám người túm tụm một chỗ, ánh mắt nhìn lên đài cao.

Cổ Thần nhìn một chút, trong mỗi một nhóm tu sĩ dĩ nhiên đều có một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, thậm chí vài nhóm có hai người.

Chừng hơn mười nhóm tu sĩ, mỗi một nhóm tu sĩ đều đại biểu cho một môn phái, mỗi một đại biểu môn phái chỉ ít cũng có một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ của Tàng gia đứng trên đài cao là nhiều nhất, trong hơn hai mươi người có sáu người tu vi Kim Đan hậu kỳ.

Tàng gia tại cảnh nội Đại Mông hạ mệnh lệnh triệu tập, triển khai đại hội liên minh đồ Cổ, chừng năm sáu chỗ, một một chỗ đều có bát u sĩ Kim Đan hậu kỳ tọa trận, môn phái cỡ lớn phụ cận thành Bắc Đẩu không ít, Tàng gia đối với nơi này rất coi trọng, phái ra sáu tu sĩ Kim Đan hậu kỳ tới dãy núi Kỳ Anh này.

402. Chương 37: Cổ Thần Tới.

Những người này đều là tán tu không môn không phái, thấy Tàng gia Đại Doanh trắng trợn tổ chức đại hội liên minh truy sát cổ Thần, cũng muốn chen một chân vào phân chén canh!

Cổ Thần đứng sát biên giới, mọi người đều tưởng rằng hắn là tán tu, ngoại trừ đối với việc hắn rất trẻ mà quan sát nhiều vài lần, còn lại không chú ý.

Toàn bộ gần trăm tu sĩ Kim Đan kỳ trên đỉnh Kỳ Anh Phong đều rơi vào tầm nhìn của Cổ Thần, ngoại trừ Tàng gia, nơi này còn có một phương thế lực vượt qua tất cả các nhóm thế lực khác, hiển nhiên là môn phái cỡ lớn.

Nhóm người này có mười lăm người, số lượng tu sĩ Kim Đan hậu kỳ lên tới ba người, y phục của bọn họ màu đen, trước ngực là một cái đầu người chết, chính là tu sĩ Thi Hồn Tông danh chấn đồn xa.

Thi Hồn Tông là đại phái Ma Tông, sớm âm thầm hợp tác với Đế Đình Đại Doanh, thiếu chủ của Thi Hồn Tông lại chết trong tay Cổ Thần, thực sự có thù không đội trời chung, Tàng gia Đại Doanh muốn truy sát Cổ Thần, Thi Hồn Tông tự nhiên dốc hết toàn lực ủng hộ.

Một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ phía Tàng gia đứng trên đài cao, lớn tiếng nói:

- Lão phu Tàng Côn Trí, hoan nghênh các vị đạo hữu tới tham gia đại hội liên minh đồ Cổ, mỗi một đại biểu môn phái tới tham gia đại hội liên minh đồ Cổ đều sẽ được Đế Đình Đại Doanh ban thưởng!

- Đa tạ Đế Đình Đại Doanh!

Chúng tu sĩ dưới đài cao đều hô lớn.

Tàng Côn Trí mỉm cười gật đầu, nói:

- Mọi người đều biết, truy nã phạm Cổ Thần mà Đế Đình Đại Doanh phát lệnh truy nã đã tới cảnh nội Đại Doanh, người này giao hoạt không gì sánh được, lại có thuật biến hóa, đồng thời có một tia liên quan đối với cái chết của cửu điện hạ Tàng Chân Cơ, Đế Đình Đại Doanh lấy nghìn vạn linh thạch làm giải thưởng truy sát, ai có thể lấy được cái đầu của Cổ Thần thì người đó sẽ đoạt được nghìn vạn linh thạch treo thưởng!

Tuy sớm biết được Đế Đình đại doanh lấy nghìn vạn linh thạch làm giải thưởng truy sát Cổ Thần, nhưng lúc này do người Tàng gia tự mình nói ra, chúng tu sĩ dưới đài đều vô cùng mừng rỡ. Một nghìn vạn linh thạch, coi như là đại phái tiên tông cũng khó có thể lấy ra, đối với môn phái cỡ trung, cỡ lớn, nghìn vạn linh thạch đủ cho bọn họ liều mạng rồi.

Huống chi, trong mắt bọn họ, truy sát Cổ Thần không phải là việc gì quá khó khăn, Đế Đình phát lệnh truy sát Cổ Thần, chúng thế lực Đại Mông há có thể không để ý?

Đang khi nói chuyện, lại có một đội tu sĩ hạ xuống đỉnh Kỳ Anh Phong, đội ngũ này có hơn mười người, hiển nhiên là một môn phái tới.

- Lôi Kiếm Tông nhận lệnh triệu tập tới tham gia đại hội liên minh đồ Cổ!

Chúng tu sĩ vừa mới hạ xuống đất liền có một người tiến lên trước, ôm quyền nói với tu sĩ Tàng gia trên đài cao.

Người nói là một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, Cổ Thần liếc mắt nhìn liếc qua chúng tu sĩ Lôi Kiếm Tông, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ có hai người.

Đây là một môn phái cỡ lớn!

- Ha ha ha ha...

Tàng Côn Trí hài lòng cười, nói:

- Lôi Kiếm Tông tới, tất cả các tông môn ngoại trừ Huyền Âm Tông đều đã tới rồi, mời các vị đạo hữu chờ đợi, khi đạo hữu Huyền Âm Tông vừa tới, đại hội liên minh đồ Cổ lập tức bắt đầu.

Cổ Thần so sánh đối lập tất cả các thế lực trên đỉnh Kỳ Anh Phong một chút, liền phát hiện ra chỉ có bảy tám nhóm tu sĩ chỉ có một người tu vi Kim Đan hậu kỳ, là đại biểu môn phái cỡ trung.

Có trên mười nhóm tu sĩ có ít nhất hai đại biểu là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, là môn phái cỡ lớn.

Giống như tiên tông, ma tông đại phái như Thi Hồn Tông, số lượng Kim Đan hậu kỳ càng là ba người trở lên.

Đêm qua cùng với Mộng Tiên Âm nói chuyện về phân bố thế lực trong cảnh nội Đại Mông, trong phương viên mười vạn dặm xung quanh thành Bắc Đẩu, tiên tông đại phái chỉ có một Huyền Âm tông, cách thành Bắc Đẩu tám vạn dặm về phía đông bắc, rất tiếp cận với băng nguyên Bắc Hoang.

Huyền Âm Tông và Hư Thiên Tông vốn là hai phái liên minh, thế nhưng từ hơn hai năm trước phát sinh chuyện gì đi chỉ ma cung, tu sĩ Huyền Âm Tông cấu kết với Đế Đình Đại Doanh, hai tông môn đã chặt đứt giao tình.

Nghe xong Tàng Côn Trí nói, Huyền Âm Tông tựa hồ cũng phái đại biểu tới đây? Điều này khiến trong lòng Cổ Thần bốc lên một cỗ lửa giận, Bạch Ngọc Tiên giết chết Vân Tuyết, bây giờ Cổ Thần còn chưa tới tìm Huyền Âm Tông gây phiền phức, Huyền Âm Tông ngược lại liên thủ với Đế Đình Đại Doanh, tiến hành truy sát đối với hắn.

Điều này quả thực khiêu chiến điểm mấu chốt trong lòng Cổ Thần.

Đang nghĩ ngợi về Huyền Âm Tông, hơn mười đạo độn quang hạ xuống đỉnh Kỳ Anh Phong, Cổ Thần nhìn lại, số lượng tu sĩ Kim Đan hậu kỳ có ba người, ngoại trừ tiên tông đại phái cấp bậc như Huyền Âm Tông, những môn phái cỡ trung, cỡ lớn thông thường làm sao một lần xuất động nhiều tu sĩ Kim Đan hậu kỳ như vậy.

Một gã tu sĩ nhìn qua ước chừng năm mươi tuổi ôm quyền với tu sĩ Tàng gia trên đài cao nói:

- Huyền Âm Tông phụng lệnh triệu tập của Đế Đình Đại Doanh tới tham gia đại hội liên minh đồ Cổ!

Quả nhiên là đệ tử Huyền Âm Tông! Cổ Thần nhìn lướt qua tất cả mọi người, tất cả đều cảm giác được ánh mắt của Cổ Thần, ba vị tu sĩ Kim Đan hậu kỳ của Huyền Âm Tông cũng liếc mắt nhìn Cổ Thần.

Trong Huyền Âm Tông, có ba tu sĩ hai năm trước từng theo Thiên Huyền Tử đi qua Hư Thiên Tông, sau đó chờ đợi bên ngoài di chỉ ma cung, Cổ Thần đã từng gặp qua, bất quá hiện tại Cổ Thần biến hóa tướng mạo, tu sĩ Huyền Âm Tông không nhìn ra được.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Huyền Âm Tông vừa tới, Tàng Côn Trí càng thêm tăng tinh thần, hài lòng nói:

- Các vị đạo hữu Huyền Âm Tông đều đã tới rồi, vậy toàn bộ thể lực trong phương viên mấy vạn dặm xung quanh thành Bắc Đẩu đều đã tụ tập đầy đủ, đại hội liên minh đồ Cổ hiện tại bắt đầu.

Nói xong liền có một tu sĩ Tàng gia tiến tới, nói:

- Cổ Thần, lai lịch không rõ ràng, năm năm trước bái nhập làm môn hạ Hư Thiên Tông, trở thành một đệ tử trong Bách Thảo Phong Hư Thiên Tông, là một đan dược sư thiên phú cực cao...

Nói đủ thời gian non nửa khắc vị tu sĩ này mới nói hết toàn bộ tin tức Đế Đình Đại Doanh tìm hiểu được về Cổ thần, trong đó bao gồm cả chuyện quét ngang tất cả trong di chỉ ma cung, chạy thoát được dưới tay Tàng Thiên Cơ tại bí địa Lý gia...

Nhưng kinh lịch trong Côn Ngô Bí Cảnh lại không hề nói ra câu nào, Tàng Thiên Cơ tự nhiên không thể kể lại với bất cứ người nào, hắn tại Côn Ngô Bí Cảnh từng bị Cổ Thần tát tai, mặt bị Cổ Thần dẫm dưới đế giày.

Chờ khi vị tu sĩ kia giới thiệu xong, Tàng Côn Trí nói tiếp:

- Tuổi tác Cổ Thần không lớn nhưng đã có tu vi Kim Đan hậu kỳ, đồng thời hiểu được thuật biến hóa, khó có thể nhìn ra, các vị đạo hữu, nhất định phải chú ý mọi người bên cạnh, Cổ Thần là đệ tử Huyền Thiên Tông, nếu như phát hiện bất cứ kẻ nào sử dụng pháp thuật của Huyền Thiên Tông đều phải phái ra tín hiệu, lúc đó sẽ có cao thủ Mệnh Tuyền cảnh bao trùm cảnh nội Đại Mông tới hỗ trợ, Cổ Thần khó thoát!

Chúng tu sĩ đồng thời quát lớn, nói:

- Thiên la địa võng đã bày, chỉ chờ Cổ Thần hiện thân, để hắn chết không có chỗ chôn!

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng cười nhạt:

- Tề Vân Tông cũng từng phát hiện ra tung tích Cổ Thần, kết quả chứng môn tự mình xuất thủ cũng chết hết toàn bộ, các vị không có cừu hận gì đối với Cổ Thần, không sợ rước họa vào người? Rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu hay sao?

Người nói chính là Cổ Thần!

Tàng Côn Trí nghe vậy lập tức giận dữ, thân thể trong nháy mắt thiểm điện xuất hiện trước mặt Cổ Thần, cả giận nói:

- Ngươi là người phương nào?

Toàn bộ hơn trăm tu sĩ Kim Đan kỳ trên đỉnh Kỳ Anh Phong đều chuyển ánh mắt chăm chú nhìn Cổ Thần!

403. Chương 38: Tự Tìm Đường Chết (thượng).

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, thần tình Cổ Thần thần nhiên, nhẹ nhàng cười, nói:

- Không phải ngươi đang tìm ta hay sao?

Đơn đả độc đấu, ngay cả tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh Linh Anh kỳ Cổ Thần cũng có thể đánh một trận, bằng vào bí thuật Thiên Vương Vấn Thiên, cho dù là tu sĩ Linh Anh kỳ không cẩn thận cũng sẽ nuốt không trôi, ngược lại bị Cổ Thần đánh chết, giống như thái thượng chương môn Cự Linh Môn.

Mệnh Tuyền cảnh và Thần Hải cảnh là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau, giữa hai cảnh giới là một ranh giới khó có thể vượt qua, không thuộc về số lượng có thể bù đắp được. Thực lực của Cổ Thần hiện tại tuyệt đối tương đương với cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, tu sĩ Thần Hải cảnh hoàn toàn không đặt trong mắt hắn.

Tuy rằng nơi này có hơn trăm tu sĩ Kim Đan kỳ, Kim Đan hậu kỳ càng có hơn hai mươi người, thế nhưng trong mắt Cổ Thần, chỉ cần không có cao thủ tu vi Mệnh Tuyền cảnh, không coi là cái gì.

Cổ Thần nói ra lời này rõ ràng tới cực điểm, đã chỉ ra thân phận của chính mình.

- Là người? A...

Tàng Côn Trí biến sắc cả kinh, vừa mới mở miệng, thiết quyền của Cổ Thần đã giống như lưu tinh oanh kích lên người hắn.

Cổ Thần ngày hôm nay đã nửa bước chân tiến vào Mệnh Tuyền cảnh, thân thể càng trải qua một lần thoát thai hoá cốt, cộng thêm Thiên Cương Thối Thể đại pháp đề cao chín lần, một quyền đánh ra, có thể sánh bằng một kích toàn lực của tu sĩ Linh Anh kỳ.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, thân thể Tàng Côn Trí bị hai quyền của Cổ Thần chấn động đánh tan thành huyết vụ, ngay cả bột phấn cũng không hề lưu lại.

- A... Hắn là Cổ Thần!

Trong nháy mắt khi thân thể Tàng Côn Trí bị hủy, phát ra một tiếng hét thảm, linh hồn nói ra câu thứ hai.

Đang khi nói, linh hồn Tàng Côn Trí giống như thiểm điện bỏ chạy về phía sau, tuy rằng sau khi mất thân thể, linh hồn không thể sống độc lập, thế nhưng linh hồn của tu sĩ Kim Đan kỳ đã có thể tiến vào luân hồi, chuyển thể sống lại, mà nếu như có thể tìm được địa phương âm minh, linh hồn có thể tiếp tục sinh tồn thời gian dài!

Đáng tiếc, đã quá muộn, Cổ Thần và Tàng Côn Trí chỉ cách nhau một thước, làm sao để hắn chạy trốn? Hai quyền đánh ra, chưởng trái khê động, một thủ chưởng đen kịt bắt giữ linh hồn Tàng Côn Trí vào tay.

Trên thủ chưởng bao phủ một tầng hỏa diễm màu đen, tuy không đốt linh hồn Tàng Côn Trí hơi phi yên diệt thể nhưng khiến hắn thống khổ, phát ra những tiếng kêu rống thê lương thảm thiết, Tàng Côn Trí bị hỏa diễm màu đen bao phủ, chỉ có thể liên tục giãy dụa, nhưng vô luận như thế nào đi nữa cũng không chạy trốn được lòng bàn tay Cổ Thần.

Chỉ trong thời gian điện quang đá lửa, một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ dĩ nhiên bị hủy thân thể, linh hồn bị khống chế khiến tất cả tu sĩ Kim Đan kỳ ở đây đều mạnh mẽ chấn động trong lòng.

Tướng mạo Cổ Thần biến hóa, khôi phục hình dáng ban đầu, lạnh lùng nói:

- Đại hội liên minh đồ Cổ? Chỉ bằng các người?

Chúng tu sĩ không một ai không sợ hãi, trăm triệu lần không ngờ tới, lá gan của Cổ Thần quá mức to lớn, dám chạy tới hiện trường tổ chức đại hội liên minh đồ Cổ, nơi này có hơn trăm tu sĩ Kim Đan kỳ, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ chừng hơn hai mươi người, trừ phi là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh tới đây, bằng không không thể thoát được.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết của Tàng Côn Trí khiến mỗi một tu sĩ đều sợ hãi thật sâu.

- Cổ Thần, thực lớn mật, ngươi dám tới đỉnh Kỳ Anh Phong này, quả thực là tự tìm đường chết, các vị đạo hữu, hẳn bắt quá chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, chúng ta cùng nhau tiến lên, giết chết Cổ Thần, vì Tàng Côn Trí báo thù!

Trên đài cao, một gã tu sĩ Tàng gia tu vi Kim Đan hậu kỳ hét lớn một tiếng.

Vừa nói, một đạo quang mang màu xanh từ giữa mi tâm bay ra, đánh thẳng về phía Cổ Thần, chính là một thanh phi kiếm, pháp bảo trung phẩm.

- Hừ...

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, bấm tay bắn ra, quang mang chói mắt từ đầu ngón tay đánh thẳng vào phi kiếm màu xanh.

Tách... Một tiếng nổ, thanh phi kiếm màu xanh trong nháy mắt nổ thành vô số mảnh, biến thành sắt vụn, bắn về bốn phương tám hướng.

Nhân thần Cổ Thần lẳng lẽ, đảo mắt nhìn qua hơn trăm tên tu sĩ Kim Đan kỳ, quát lớn:

- Cổ mẫu và các ngươi không thù không oán, kẻ nào dám mưu đồ với ta, đây chính là kết cục!

Nói xong, chưởng phải nắm chặt, hỏa diễm màu đen thu lại, Tàng Côn Trí hét lên một tiếng thê lương thảm thiết, rất nhanh bị thiêu đốt thành tro tàn!

Trong nháy mắt đã diệt sát linh hồn tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, thủ đoạn này khiến tất cả tu sĩ ở đây đều cảm thấy sợ hãi!

- Cho dù hẳn mạnh mẽ hơn nữa thì cũng chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, song quyền khó địch tứ thủ, hảo hán cũng không chịu nổi nhiều người, mọi người cùng nhau lên, hẳn không phải là đối thủ của chúng ta...

Lại có người hét lớn, Cổ Thần nhìn lại, phát ra thanh âm chính là một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ của Huyền Âm Tông!

- Huyền Âm Tông? Các ngươi đây là tự tìm diệt vong!

Cổ Thần quát lạnh một tiếng.

Vừa rồi tu sĩ Tàng gia không ít người rục rịch, cộng thêm tiên tông đại phái Huyền Âm Tông đã biểu hiện rõ thái độ, đại bộ phận tu sĩ Kim Đan kỳ còn lại đối với Cổ Thần nguyên vốn sợ hãi trong lòng, hiện tại tất cả đều tán đi.

- Giết!

Mọi người nhất tề quát một tiếng, vô số pháp bảo đồng thời oanh kích về phía Cổ Thần.

Kém cỏi nhất cũng là pháp bảo trung phẩm, hơn hai mươi gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ hầu như đều phóng ra pháp bảo thượng phẩm, hơn trăm kiện pháp bảo đồng thời oanh kích về phía Cổ Thần, giống như mưa gió ập tới.

Hơn trăm tu sĩ Kim Đan kỳ liên thủ một kích, cho dù là tu sĩ Kim Đan cực hạn hơn nữa thì cũng không thể chịu được, cao thủ mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh sợ là cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám liều mạng!

Cổ Thần cười khê một tiếng, mi tâm chợt lóe quang mang màu xanh, Thanh Hoa Thần Mộc Thuần nhất thời quay xung quanh thân thể, Thanh Hoa thần mộc là thần mộc hiếm thấy, bản thể của Thanh Hoa đại đế thượng cổ chính là một gốc Thanh Hoa thần mộc.

Tuy rằng Thanh Hoa thần mộc tạo thành Thanh Hoa Thần Mộc thuần có số năm tuổi không nhiều lắm, so với Thần Hình Cầu Diệt kiếm kém hơn một chút, nhưng du sao cũng là tồn tại nhất đẳng trong pháp bảo cực phẩm.

Trên trăm kiện pháp bảo thượng phẩm, trung phẩm giống như hạt mưa oanh kích vào Thanh Hoa thần mộc thuần, Thanh Hoa Thần Mộc Thuần không chút sứt mẻ, quang hoa không giảm, tất cả pháp bảo đều bị chặn ngược lại.

- A... Là Thanh Hoa Thần Mộc thuần, Cổ Thần, cửu điện hạ thực sự chết dưới tay ngươi, Đế Đình sẽ bầm thây ngươi thành vạn đoạn, khiến ngươi trọn đời không được siêu sinh!

Thanh Hoa Thần Mộc thuần vừa mới xuất hiện, một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Tàng gia liền hô to.

Trong mắt Cổ Thần chợt lóe hồng quang, nói:

- Thực không? Ta cho các ngươi biết cái gì gọi là bầm thây vạn đoạn!

Vừa nói, phía sau Cổ Thần chợt lóe điện quang, Thiểm Thiên Phong Dực dài tới mười trượng nhất thời xuất hiện, xung quanh lập lòe lôi điện, tràn đầy lực lượng lôi kiếp.

Thiểm Thiên Phong Dực, thân thể Cổ Thần trong nháy mắt xẹt qua trăm trượng, nơi đi qua tất cả tu sĩ xung quanh đều bị Thiểm Thiên Phong Dực đập trúng, liên tiếp vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, hơn mười tu sĩ bị lực lượng lôi kiếp công kích, rơi xuống đất không dậy nổi.

Tu sĩ Kim Đan sơ kỳ trọng thương không còn sức chiến đấu, tu sĩ Kim Đan trung kỳ cũng bị thương thể không nhẹ, chỉ có tu sĩ Kim Đan hậu kỳ mới có thể che chắn lôi kiếp bên ngoài cơ thể, lông tóc không thương tổn.

Mục tiêu của Cổ Thần không phải là những tu sĩ bị lực lượng lôi kiếp đả thương, mà là gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Tàng gia vừa mới hét lớn phải bầm thây hắn vạn đoạn, Cổ Thần nhoáng cái vượt qua khoảng cách trăm trượng, tiếng nói vừa dứt liền xuất hiện tại phía trước mười trượng.

404. Chương 38: Tự Tìm Đường Chết (hạ).

Tu sĩ Tàng gia thất kinh, thân thể lui nhanh, một kiện pháp bảo phòng ngự tại mi tâm bay ra, che chắn trước người.

Rắc...

Một tiếng nổ mạnh, ô quang chém xuống, pháp bảo phòng ngự thượng phẩm lập tức bị chém thành hai nửa, thể đi của ô quang không giảm, chém vào ngực gã tu sĩ Tàng gia, hai nửa thân thể rơi xuống!

Cổ Thần dùng thần thức ngự không Thần Hình Câu Diệt kiếm, trong nháy mắt bỏ ra mấy trăm kiếm, thi thể gã tu sĩ Tàng gia kia chưa rơi xuống đất đã bị chém thành vô số mảnh nhỏ.

Ngón tay phải điểm nhẹ, một đạo hỏa diễm màu đen bắn ra, linh hồn của gã tu sĩ Tàng gia lẫn mảnh nhỏ thi thể đều bị đốt thành tro tàn.

Trong nháy mắt, lại có một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Tàng gia thần hình câu diệt.

Thiểm Thiên Phong Dực chấn động, Cổ Thần phóng lên cao, phiêu phù cách mặt đất hơn trăm trượng, nhân thần băng lãnh phiếm hồng nhìn xuống chúng tu sĩ Kim Đan kỳ trên đỉnh Kỳ Anh Phong, quát lớn:

- Người không thù oán với ta lập tức lui lại, người có thù oán với ta, hôm nay hắn phải chết, giết không tha...

Chỉ trong nửa khắc, hơn một trăm tu sĩ Kim Đan kỳ đã bị thương một phần ba, tuy rằng đại đa số đều là Kim Đan sơ kỳ, nhưng tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đã có hai người bị thần hình câu diệt, thanh âm của Cổ Thần giống như tử thần tuyên án, khiến chúng tu sĩ kinh hồn táng đảm.

- Đế Đình có cao thủ Mệnh Tuyền cảnh bao phủ khắp Đại Mông, mọi người đừng sợ, Cổ Thần trốn không thoát rồi, chúng ta bám trụ hắn, chờ khi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh tới đây, để hắn chết không chỗ chôn.

Lại có một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Tàng gia hét lớn một tiếng.

Đồng thời, người này xoay tay nắm đi, một phù chú tín hiệu phóng lên cao, vẽ thành một đạo quang mang đẹp mắt, mọi người đều ném phù chú lên trên không trung, từng đạo quang mang đẹp mắt xuất hiện.

- Cổ Thần, ngươi chết chắc rồi, cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh bao phủ khắp Đại Mông, ngươi khó thoát, nhất định chết không có chỗ chôn!

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ tung phù chú tín hiệu điên cuồng hô.

Cổ Thần khoanh tay, dừng lại trên không trung hơn trăm trượng, kinh thường cười nhạt, tất cả phù chú tín hiệu bay chùng trăm trượng đột nhiên bị một tầng quang tráo pháp lực trong suốt ngăn cản lại.

Ầm...

Tất cả phù chú tín hiệu gặp phải quang tráo pháp lực đều lập tức nổ tung, phát ra quang hoa khiến ánh mắt không thể nhìn thấy rõ, thế nhưng quang hoa đều bị quang tráo pháp lực ngăn cản, thông qua Bát Môn Tỏa Thiên đại trận, nếu không đến gần Kỳ Anh Phong vòng nghìn dặm, căn bản không thể nhìn thấy.

Nguyên bản phù chú dù cách mấy vạn dặm cũng có thể nhìn thấy, hiện tại đã mất đi hiệu quả toàn bộ.

Đại Mông rộng lớn tới mức nào? Cao thủ Mệnh Tuyền cảnh không giống như Thần Hải cảnh, một nắm là một xấp đầy, cho dù phương viên một vạn dặm có một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, như vậy trong mười vạn dặm cần phải có trăm cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh, phương viên trăm vạn dặm cũng cần phải có một vạn cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh.

Coi như Đế Đình Đại Doanh cũng không thể có nhiều cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh tới đây truy sát Cổ Thần như vậy, tuy nói phụ cận thành Bắc Đẩu có số lượng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhiều một chút, thế nhưng đến gần Kỳ Anh Phong nghìn dặm hầu như không có khả năng xuất hiện cao thủ Mệnh Tuyền cảnh.

Cho dù có thì cũng chỉ là một người, không thể kết thành đoàn đội xuất hiện.

Lấy tu vi của Cổ Thần ngày hôm nay, một tu sĩ Linh Anh kỳ coi như có thể đại chiến một hồi, hươu chết vào tay ai còn không rõ, căn bản trong phương viên nghìn dặm có cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh xuất hiện hay không cũng chưa biết.

Tất cả phù chú pháp lực đều bị đạo quang tráo pháp lực ngăn cản, sắc mặt chúng tu sĩ đều như tro nguội, trong lòng sợ hãi tới cực điểm.

- Kể có thù oán với ta, các người tự tìm đường chết!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, sát khí vô tận bao phủ toàn bộ Kỳ Anh Phong.

Tiếng nói của Cổ Thần vừa dứt, một đạo ô quang từ trên trời giáng xuống, giống như lưu tinh rơi, nhắm thẳng một gã tu sĩ chém mạnh, tên tu sĩ này vội vàng tung pháp bảo phòng ngự, nhưng cả người lẫn pháp bảo đều bị chém thành hai nửa!

Cổ Thần lúc này rơi vào trong mắt chúng tu sĩ tựa như một sát thần không thể chiến thắng, sừng sững giữa hư không, nhân thần băng lãnh nhìn quét qua đại địa, mỗi một tu sĩ bị ánh mắt của Cổ thần nhìn quét qua đều cảm thấy một cỗ lạnh lẽo tới tận xương tủy.

Sát khí tựa hồ xuyên thấu qua thân thể bọn họ, thẳng bức linh hồn tu sĩ, khiến không ít tu sĩ rơi vào tình cảnh cực độ hoảng loạn, toàn thân run rẩy.

- Cổ... Cổ Sát Thần, chúng ta đối với người không thù không oán, chỉ vì nghe lệnh triệu tập của Đế Đình mà đến, chúng ta cũng bị bức, người đại nhân có đại lượng, nghìn vạn lần đừng chấp nhặt đối với chúng ta, chúng ta lập tức rời đi, Sát Thần đại nhân, nghìn vạn lần không nên giận dữ, chúng ta không bao giờ dám mạo phạm đối với người nữa...

Một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nhìn Cổ Thần, trong mắt sợ hãi tới cực điểm, hẳn vốn là nhân vật đời này vô cùng có hi vọng tấn cấp bước vào Mệnh Tuyền cảnh, thấy tu sĩ Kim Đan hậu kỳ dưới tay Cổ Thần bị giết chết giống như thái rau băm dưa, mọi ý niệm trong đầu đều tan hết, rõ ràng cảm giác được, chỉ cần Cổ Thần xoay chuyển phi kiếm màu đen kịt kia về phía hắn, hôm nay hắn nhất định thân hình câu diệt, ngay cả cơ hội linh hồn tiến vào luân hồi, chuyển thế sống lại cũng không có!

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ này là một đầu lĩnh môn phái cỡ trung, tiếng nói của hắn vừa dứt lập tức có bảy tám gã tu sĩ đi theo phía sau hắn, phi độn bay lên, vội vã rời khỏi Kỳ Anh Phong.

Thế nhưng vừa mới bay lên cao chùng trăm trượng, vòng quang tráo pháp lực trong suốt đột nhiên xuất hiện, ngăn cản mọi người rời khỏi.

Cổ Thần nói:

- Kẻ nào muốn sống thì đứng yên không nhúc nhích, người không thù không oán tới ta ta có thể không giết, thế nhưng, người của ba thế lực nhất định phải chết, một là tu sĩ Tàng gia Đế Đình Đại Doanh, phải chết! Hai là tu sĩ Huyền Âm Tông, phải chết! Ba là tu sĩ Thi Hồn Tông, phải chết!

Nghe Cổ Thần nói, không phải người của ba thế lực lớn kia có thể không chết, nhất thời lại có một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ mang theo thành viên trong tông môn thối lui sang một bên.

Thấy còn có nhiều người ngo ngoe muốn động, một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ tàng gia quát lớn:

- Các vị cần phải suy nghĩ cẩn thận, đặc tội Đế Đình Đại Doanh có hậu quả gì? Mọi người đồng tâm hiệp lực đánh một trận, vị miễn không thể đánh chết người này, đám người các người dám phản bội Đế Đình Đại Doanh, nhất định sẽ gặp phải kết cục toàn môn bị diệt!

- Huyền Âm Tông và Đế Đình Đại Doanh cùng tiến lui, những môn phái phụ cận thành Bắc Đẩu, người nào không chịu qua ân huệ của Huyền Âm Tông? Các người dám can đảm làm bạn với Cổ Thần, cũng là địch nhân của Huyền Âm Tông, ai dám tham sống sợ chết, phản bội liên minh đồ Cổ sẽ bị Huyền Âm Tông giết không tha!

Một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Huyền Âm Tông nói.

- Hắc hắc hắc hắc...

Một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Thi Hồn Tông hắc hắc cười nói:

- Thi Hồn Tông chúng ta sẽ đem những tiểu nhân lâm trận phản bội này luyện thành thi hồn, để linh hồn trọn đời không được siêu sinh!

Tu sĩ đầu lĩnh của ba đại thế lực đều tận lực đe dọa, khiến mấy môn phái cỡ trung vừa mới định rời đi vội vã dừng bước chân, đứng như trời trồng, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, tựa hồ trước sau đều là đường chết, trong lòng sợ hãi vỡ mật!

Tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông lại nói tiếp:

- Mọi người không phải sợ, hấn bằng vào pháp bảo cực phẩm hộ thể, mọi người liên thủ công kích, coi như là pháp bảo cực phẩm cũng không thể kháng cự được quá nhiều lần công kích, đánh nát pháp bảo cực phẩm của hấn, đảm bảo hấn không nơi chôn thây!

- Các người không còn cơ hội này nữa rồi!

405. Chương 39: Con Đường Sát Thần.

Thanh Âm của Cổ Thần lạnh lùng vang lên, quát lớn:

- Người đã tự tìm đường chết, vậy thì chết hết đi thôi! Huyền Âm Tông, thù oán cũ giữa chúng ta còn chưa tính, thù oán mới lại sinh, các người đã tự muốn chịu diệt vong, ta sẽ thành toàn cho các người...

Nói xong, thần thức Cổ Thần khổng lồ, Thần Hình Câu Diệt kiểm soát ra một đạo kiếm cương đen kịt, chém thẳng về phía tu sĩ đầu lĩnh của Huyền Âm Tông.

Tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông thất kinh, sắc mặt biến đổi, quát lớn:

- Mọi người cùng nhau liên thủ chống đối...

Ầm ầm ầm...

Vô số pháp bảo đều liên tiếp oanh kích về phía Thần Hình Câu Diệt kiểm.

Tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông không hề dừng lại, thân thể chợt lóe, liền thối lui vào trong đoàn người.

Rắc rắc rắc rắc...

Liên tiếp vang lên thanh âm nghiền nát, chừng hơn mười kiện pháp bảo bị Thần Hình Câu Diệt kiểm chém thành hai đoạn, chỗ tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông vừa đứng bị Thần Hình Câu Diệt kiểm chém thành một

vết nứt đạt tới trạng rười, tu sĩ Kim Đan trung kỳ ngay bên cạnh không kịp tránh né, bị chém thành hai nửa.

Cổ Thần cười lạnh một tiếng, nói:

- Lấy người khác làm lá chắn là giữ được tính mạng hay sao?

Đang khi nói chuyện, ô quang của Thần Hình Câu Diệt kiểm lại tăng lên, chợt lóe tới trước mặt tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông, lúc này tốc độ tới quá nhanh, người khác đã không kịp phóng ra pháp bảo chống đỡ cứu giúp.

Rắc rắc...

Một tiếng nổ vang, hai kiện pháp bảo thượng phẩm do tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông phát ra đều bị Thần Hình Câu Diệt kiểm chém vỡ, ngay sau đó là tiếng gào thảm thiết thê lương, Thần Hình Câu Diệt kiểm tiến quân thần tốc, chém tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông thành hai nửa.

A...

Lập tức, lại một tiếng kêu thê lương thảm thiết, linh hồn của tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông đang định chạy trốn, nhưng vừa vịn bị Thần Hình Câu Diệt kiểm bổ trung, linh hồn tuyệt diệt.

Giết chết tu sĩ đầu lĩnh Huyền Âm Tông, dưới thần thức và pháp lực của Cổ Thần khổng lồ, ô quang bao phủ Thần Hình Câu Diệt kiểm càng thịnh, cấp tốc chém về phía một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Huyền Âm Tông khác.

Công kích của mọi người về phía Cổ Thần đều bị Thanh Hoa Thần Mộc thuẫn ngăn chặn, Thanh Hoa Thần Mộc thuẫn là pháp bảo cực phẩm ngay cả Thần Hình Câu Diệt kiểm cũng có thể ngăn được, tu sĩ Thần Hải cảnh làm sao có thể dễ dàng phá hủy như vậy?

Cổ Thần đánh chết Tàng Chân Cơ cũng phải dựa vào hóa thân làm kim long, sử dụng hết thực lực và con bài chưa lật, bảo trì công kích bạo lực liên tục không ngừng nghỉ mới khiến Thanh Hoa Thần Mộc Thuẫn bị văng ra khỏi thân thể Tàng Chân Cơ, cuối cùng đánh chết được, đó hoàn toàn là lực lượng công kích của cao thủ Mệnh Tuyền cảnh mới phát ra được.

Đám tu sĩ Kim Đan kỳ ở đây tuy rằng rất nhiều người, thế nhưng luận về lực công kích, so với lực lượng của cao thủ Mệnh Tuyền cảnh còn kém nhiều.

Thấy Cổ Thần với thần tình đạm nhiên đứng giữa không trung, mà thanh phi kiếm đen thui liên tiếp diệt sát tu sĩ Kim Đan hậu kỳ giống như cắt đứt cây cỏ nhỏ, điều này khiến tất cả tu sĩ môn phái cỡ lớn, cỡ trung một lần nữa sợ hãi vỡ mật.

Cổ Thần chính là một đại sát thần không thể chiến thắng, hấn căn bản là nhân vật không phải tu sĩ Thần Hải cảnh có thể đối kháng được, bọn họ có thể tưởng tượng, nếu như tiếp tục phản kháng, không chỉ hôm nay phải chết, mà còn chôn lên lửa giận của vị Sát Thần này, theo đó tông môn của bọn họ cũng bị diệt vong!

- Sát Thần đại nhân tha mạng... Chúng ta không dám mạo phạm nữa! Tu sĩ Thanh Lam Tông, nhanh nhanh thối lui!

Lại có một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ hô to một tiếng, dẫn theo tu sĩ tông môn mình lui sang một bên.

- Cổ Sát Thần tha mạng...

...

Trong sát na, có bốn năm tu sĩ đầu lĩnh tông môn dẫn theo thành viên đồng tông rời khỏi phạm vi tu sĩ của tam đại thế lực siêu cấp Đế Đình Đại Doanh, Huyền Âm Tông và Thi Hồn Tông.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, hai tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ còn lại của Huyền Âm Tông dưới Thần Hình Câu Diệt kiểm công kích, không ngoài kết quả thần hình câu diệt.

Ngay cả tu sĩ tiên tông đại phái trước mặt Cổ Thần cũng không có sức phản kháng như vậy, tu sĩ môn phái cỡ trung làm sao có thể chống đối, nhìn Cổ Thần chỉ mang theo sợ hãi thật sâu, giống như nhìn một vị tử

thần, trong lòng vô cùng hối hận đã tới tham gia cái gì đại hội liên minh đồ Cổ, đây quả thực là đại hội tự tìm đường chết, hoàn toàn là muốn chết!

- Tông môn không cùng tiến lui với Đế Đình, từ nay về sau, toàn môn diệt sạch, truyền thừa đoạn tuyệt, chết không chỗ chôn!

Tu sĩ Tàng gia lớn tiếng gào thét, cho dù chết thì bọn họ cũng muốn càng nhiều người chôn cùng, như vậy trong lòng mới có thể cân bằng một chút.

Thân thể Cổ Thần dưới Thanh Hoa Thần Mộc Thuần bảo hộ, không nhìn công kích của mọi người, mà mỗi một lần Thần Hình Câu Diệt kiếm chọt lóe sẽ thu gặt tính mệnh của tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, khiến thần hình câu diệt, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ thối lui sang một bên đã có hơn mười người, còn lại hơn mười người thì trong thời gian non nửa khắc, toàn bộ đều bị Thần Hình Câu Diệt kiếm giết chết!

Mười hai gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ của tam đại thế lực siêu cấp Đế Đình Đại Doanh, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông, không một người sống sót.

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đều đã chết hết, Kim Đan trung kỳ, sơ kỳ còn có mười mấy người.

Nếu như trong vòng mấy nghìn dặm có cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh mà nói, qua thời gian lâu như vậy hẳn là đã xuất hiện rồi, mà tới hiện tại vẫn chưa có cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh nào hiện thân, chứng minh căn bản không có cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nào nhìn thấy tín hiệu.

Bọn họ chỉ có một kết cục thân tử đạo tiêu!

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đều đã chết hết, số tu sĩ còn lại đều kinh hồn táng đảm trong lòng, hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, đều quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, có người thì phi độn bay lên trời cao, liên tục đánh mạnh vào quang tráo pháp lực, muốn chạy trốn khỏi nơi đây.

Cổ Thần đứng giữa hư không, Thần Hình Câu Diệt kiếm hóa thành một đạo ô quang, thu hồi vào mi tâm, đang lúc chúng tu sĩ cho rằng Cổ Thần đã thu sát chiêu, chỉ thấy hai tay Cổ Thần kết thành quyền ẩn.

Đột nhiên, bầu trời xanh xuất hiện một mảnh tinh không, vô số vì sao lấp lánh, Cổ Thần khẽ động quyền ẩn, rất nhiều vì sao từ trên bầu trời rơi xuống, hóa thành quyền cương lớn trăm trượng, mạnh mẽ oanh kích xuống đỉnh Kỳ Anh Phong.

Không phải Cổ Thần thu lại sát chiêu, mà là Thần Hình Câu Diệt kiếm từng bước giết người quá chậm, vì vậy thi triển pháp thuật phạm vi lớn, tuyệt vọng vô thượng của Hư Thiên Tông — Lạc Tinh Thần Quyền.

Một quyền cương lại một quyền cương lớn trăm trượng giống như mưa sao trời, từ tinh không hạ xuống.

- A...

- A...

- A...

...

Một đạo lại một đạo thanh âm thấm thiết vang vọng thiên đại, quyền cương nện xuống, thân thể tu sĩ Kim Đan kỳ đều bị đập nát thành thịt vụn, pháp bảo cũng bị đập thành vô số mảnh nhỏ.

Khi quyền cương giống như mưa rào nện xuống, toàn bộ Kỳ Anh Phong ngoài trừ đám tu sĩ từ trước đã ngừng tay không nhúc nhích, còn lại bất cứ gã tu sĩ nào khởi xướng công kích đối với Cổ Thần đều đã bỏ mình, hơn mười đạo linh hồn phiêu dang trên đỉnh núi, muốn thoát khỏi nơi đây.

Thế nhưng, Bát Môn Tỏa Thiên trận hình thành quang tráo cho dù là linh hồn cũng không thể xuyên qua được.

Cổ Thần chuyển quyền ẩn, chương phải thành trảo, pháp lực hóa thành một cự chưởng hỏa diễm màu đen thật lớn, phần thiên viêm hỏa thiêu đốt hừng hực, đảo qua tức thì hơn mười linh hồn hóa thành tro tàn.

Chốc lát sau, ngay cả linh hồn cũng không còn, tất cả tu sĩ dám phản kháng đều đã thần hình câu diệt!

Nhìn Cổ Thần đỏ bừng hai mắt, sát ý như sóng biển, đám tu sĩ sống sót kinh hồn táng đảm trong lòng, rất sợ Cổ Thần giận dữ, ngay cả bọn họ cũng nhất loạt giết chết, tất cả đều quỳ xuống đất:

- Sát Thần tha mạng! Sát Thần tha mạng!

406. Chương 40: Danh Truyền Bốn Phương (thượng).

Giết... Giết hết toàn bộ!

Trong lòng Cổ Thần có một cỗ xung động thị huyết giết chóc, hóa thân thành kim long, xé nát tất cả tu sĩ có mặt thành mảnh nhỏ.

Đồng thời trong thần niệm của Cổ Thần lại có một tia thanh tĩnh, đè ép lại xung động thị huyết xuống dưới.

Cổ Thần nhớ tới tiểu hòa thượng đã nói, tâm niệm thư sướng, chết cũng như sống, tâm niệm không thoải mái, sống cũng như chết, làm người nên sống thoải mái, tuy rằng lúc này Cổ Thần có xung động thị huyết, muốn giết sạch đám tu sĩ xung quanh, như vậy sẽ khiến hấn hưng phấn, thế nhưng để tay lên ngực tự hỏi, nếu như nhất loạt giết sạch những tu sĩ đầu hàng không chống lại từ trước này, trong lòng hấn căn bản là không hoàn toàn thư sướng, ngược lại có khúc mắc, sản sinh tâm ma.

Tuy rằng những người này tới tham gia đại hội liên minh đồ Cổ, đối với Cổ Thần đã có mạo phạm, thế nhưng hoàn toàn không tạo thành thương tổn thực chất, tội không đáng chết, nếu như giết sạch sẽ toàn bộ đám tu sĩ này, khó tránh khỏi cảm giác bụng dạ nhỏ nhen, trừng mắt tất báo!

Tuy rằng Cổ Thần giết người, đồng thời sau khi tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, thời điểm lửa giận thiêu đốt sẽ có xung động thị huyết, thế nhưng hấn không phải là người thích lạm sát, cũng không bị xung động thị huyết làm mờ tâm trí, trở thành nô lệ sát lục.

Thế nhưng, ngay cả như vậy, hiện tại Cổ Thần tại Kỳ Anh Phong đã giết chết hơn bốn mươi tu sĩ tam đại thể lực siêu cấp Đế Đình Đại Doanh, Thi Hồn Tông, Huyền Âm Tông cùng với mấy thể lực môn phái cỡ trung, cỡ lớn dám ngoan cố chống lại, tổng cộng đủ chém giết gần trăm tu sĩ Kim Đan kỳ.

Trong mắt những tu sĩ còn sống sót quỳ xung quanh, Cổ Thần đã hoàn toàn giống như Sát Thần, bọn họ chỉ nhìn thấy trên người Cổ Thần sự lãnh huyết và giết chóc, vô tình và tàn khốc.

Nhìn Cổ Thần, trong lòng chúng tu sĩ chỉ có một cảm giác, sợ hãi... Sợ hãi vô cùng vô tận.

Trên thực tế, Cổ Thần có thực lực như vậy!

Trong đầu Cổ Thần không ngừng nhớ lại hình ảnh sư tỷ, phụ thân, Tiểu Bạch, sư phụ, tiểu hòa thượng và những người thân bằng hữu khác, nhớ tới những người trợ giúp chính mình, dần dần bình phục tâm tình hấn, theo đó hồng quang trong mắt Cổ Thần nhạt đi, sát khí phong mang tất lộ ẩn vào cơ thể, tinh thần khôi phục lại bình thường.

Thiểm Thiên Phong Dực vừa thu lại, Cổ Thần hạ xuống trước mặt chúng tu sĩ.

Trong lòng chúng tu sĩ mạnh mẽ chấn động, khuôn mặt không chút máu, cái trán đập xuống mặt đất ầm ầm:

- Sát Thần tha mạng! Sát Thần tha mạng!

Ấn tượng giết chóc vô cùng vô tận vừa rồi đã khắc thật sâu trong lòng chúng tu sĩ, cho dù Cổ Thần đã khôi phục như bình thường, nhưng Cổ Thần đối với chúng tu sĩ vẫn tràn ngập sợ hãi như trước, thậm chí càng thêm kinh khủng!

- Việc ngày hôm nay không cần giấu diếm, cứ báo cáo lại tông môn đúng sự thật, để tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết, tu sĩ tam đại thể lực siêu cấp Đế Đình Đại Doanh, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông tại Kỳ Anh Phong bị Cổ Thần ta giết chết, một người không lưu lại! Đồng thời khi lan truyền tin tức này kém theo một câu nói: Kẻ nào dám mưu đồ đối với ta — giết không tha!

Nói xong, Cổ Thần triệt tiêu Bát Môn Tỏa Thiên đại trận, hóa thành một đạo độn quang, phi độn về hướng tây nam.

Thăng cho tới khi bay ra khỏi dãy núi Kỳ Anh, cách Kỳ Anh Phong hơn hai nghìn dặm, trong một khu rừng rậm, Cổ Thần biến hóa tướng mạo, chuyển sang phi độn về phía bắc, tới thành Bắc Đẩu.

Các tu sĩ trên đỉnh Kỳ Anh Phong thăng cho tới khi Cổ Thần hoàn toàn biến mất không còn cả đám mới đứng dậy, nhìn theo phương hướng Cổ Thần biến mất, vẻ mặt sợ hãi.

Qua một lát, một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ mới phản ứng lại, nói:

- Để sự tình ngày hôm nay rải khắp thiên hạ, theo như lời nói của Cổ Sát Thần, một câu cũng không thiếu!

Chúng tu sĩ gật đầu.

Vèo...

Vèo...

...

Cho dù là ai đột nhiên bị tập kích cũng sẽ bốc lửa, Cổ Thần cũng không ngoại lệ. Âm Dương Đại Chú Ẩn kia cùng với Thương Lang Chú Ẩn có hiệu quả gần như giống nhau, chỉ là so với Thiên Lang Chú Ẩn càng lợi hại hơn trăm nghìn lần, hiện tại linh hồn bị người khác hạ ấn ký, Cổ Thần làm sao có thể không giận?

Dương lão cười hắc hắc, không hề quan tâm tới cơn tức giận của Cổ Thần, cũng không quan tâm tới ánh mắt của mọi người xung quanh, nói:

- Tiểu tử, người cùng với một người chúng ta cần tìm rất giống nhau, hắc hắc... Rất nhiều thế lực trong thành Bắc Đẩu đều đang tìm người, tạm thời người dừng lại, chờ người tới đây xác nhận, nếu không phải người nọ thì chúng ta sẽ giúp người thu lại Âm Dương Đại Chú Ẩn. Hừ... Nếu người thực sự là người nọ, hôm nay người có chấp cánh cũng khó chạy thoát khỏi thành Bắc Đẩu.

- Tốt nhân yên lặng chờ đợi, có hai người chúng ta ở đây, người mơ tưởng rời khỏi Thiên Tuyền Các!

Âm bà tử tiếp lời nói.

Thấy không ít người trong Thiên Tuyền Các không giải thích được, một gã nhân viên cao tầng Thiên Tuyền Các nói:

- Các vị đạo hữu không cần sợ hãi, hai vị này là tiền bối Mệnh Tuyền bí cảnh, là người của Thiên Tuyền Các chúng ta, người này có liên quan với truy nã phạm Cổ Thần gần đây bị Đế Đình Đại Doanh phát lệnh truy nã, vì vậy ngăn cản lại, hẳn là các vị đều đã nghe thấy, Cổ Thần không chỉ giết chết cửu điện hạ Tàng Chân Cơ của Đế Đình Đại Doanh, đồng thời hôm nay tại đỉnh Kỳ Anh Phong diệt tất cả các tu sĩ của tam đại thế lực siêu cấp tham gia đại hội liên minh đồ Cổ, nếu như người này quả thực có liên quan tới Cổ Thần, giao cho Đế Đình Đại Doanh xử trí, nếu như không có quan hệ tới Cổ Thần, Thiên Tuyền Các chúng ta sẽ chịu nhận lỗi, chỗ mạo phạm xin thông cảm nhiều hơn!

- Cái gì, người này có liên quan tới Cổ Thần?

- Người này có quan hệ gì với Cổ Thần?

- Nghe nói Cổ Thần hiểu thuật biến hóa, lẽ nào người này chính là Cổ Thần?

Nhất thời các tu sĩ trong tầng thứ nhất đều bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Tin tức cũng truyền ra bên ngoài Thiên Tuyền Các, tu sĩ vốn đứng bên ngoài sân nhỏ bắt đầu dũng mãnh tiến vào trong tầng thứ nhất, đồng thời tin tức càng lúc truyền đi càng rộng, truyền tới phía sau, hoàn toàn không phải là suy đoán, trực tiếp bị truyền thành Cổ Thần xuất hiện trong Thiên Tuyền Các!

Toàn bộ tu sĩ thành Bắc Đẩu hầu như đều chạy tới thành nhỏ Thiên Tuyền.

Cổ Thần nhíu mày, thuật biến hóa của hắn cho dù là tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng không nhìn ra được, hao lão nhân Âm Dương Ma Tông trước mắt nhất định không có khả năng biết được!

Vậy vì sao bọn họ nghi hoặc chính mình là Cổ Thần, nguyên nhân ở đâu?

Nhãn thần Cổ Thần sáng lên, ngưng anh quả! Nói tới ngưng anh quả, thần tình của Trương quân sự và Tần tổng quả rõ ràng thay đổi.

Đúng vậy, chính là ngưng anh quả, Cổ Thần dám xác định, thế nhưng rốt cuộc là ai, dĩ nhiên biết được chính mình muốn mua ngưng anh quả? Ngoại trừ sư phụ Hoàng Dược Tiên cùng với thánh nữ Băng Thần Tông Mông Ngưng Băng ra, không ai biết được.

Hoàng Dược Tiên khẳng định không có khả năng tiết lộ tin tức, Mông Tiên Âm vẫn đang ở trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, không có khả năng đi ra, cũng không có khả năng tiết lộ.

Như vậy chỉ còn có một khả năng, biết Cổ Thần tới Đại Mông liền đoán được hắn có khả năng chạy tới thành Bắc Đẩu mua ngưng anh quả!

Trên thực tế, không chỉ có ngưng anh quả, coi như Cổ Thần chỉ mua cửu diệp liên, chỉ cần là tài liệu liên quan tới luyện chế hóa anh đan đều khiến Âm Dương Song Lão chú ý.

“Làm sao bây giờ?”

Trong đầu Cổ Thần liên tục đảo quanh, liệu mạng? Lao ra khỏi thành Bắc Đẩu? Điều này có độ khó!

Thất Tinh Các kiến tạo cực kỳ kiên cố, đồng thời còn có trận pháp bảo hộ, coi như là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trong thời gian ngắn cũng không có khả năng phá hủy Thất Tinh Các.

Trong Thiên Tuyền Các không thể phát huy ra được toàn bộ uy lực của Thiên Vương Vấn Thiên Thuật, bởi vì cần phải tới địa phương trống trải, bát tự kim ẩn của Thiên Vương Vấn Thiên Thuật mới có thể hoàn toàn phóng tới mức lớn nhất, lớn tới nghìn trượng vô xuồng, cho dù là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cũng phải nhượng bộ lui binh.

Mà trong Thiên Tuyền các, không gian quá nhỏ, chỉ dựa vào bát tự kim ẩn chưa phóng đại tới mức cao nhất, muốn phá hủy Thiên Tuyền Các hiển nhiên không có khả năng. Thiên Vương Vấn Thiên thuật là con bài lớn nhất Cổ Thần dùng để đối phó với cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, nếu như Thiên Vương Vấn Thiên thuật không thể phát huy hiệu quả, vậy khẳng định hẳn không phải là đối thủ của Âm Dương Song Lão.

Cổ Thần không dám hành động thiếu suy nghĩ, Âm Dương Song Lão đứng ở nơi đó, thần tình tự nhiên, thoải mái như đang chờ đợi cái gì. Chốc lát sau, một cỗ khí tức cường đại từ bên ngoài Thiên Tuyền Các truyền tới, sau đó là một đội tu sĩ tiến vào.

Chúng tu sĩ tự động tranh ra một con đường, đội tu sĩ này chừng có tám vị, trong đó có sáu người là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, còn có hai người là tu sĩ Thần Hải cảnh, trong đó một vị là Trương quân sự của Thiên Tuyền Các.

Sáu vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, người đầu tiên đầu đội kim ti ngọc quan, mặc long bào màu xanh, sắc mặt cao ngạo, tu vi rất mạnh mẽ, đạt tới Đoạt Xá trung kỳ, năm người còn lại đều là cao thủ Linh Anh kỳ.

Ánh mắt mọi người đều rơi lên người sáu vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, coi như là tại thành Bắc Đẩu đồng thời xuất hiện tám vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cũng không phải là chuyện thường thấy, còn đại nhân vật mặc long bào kia, vừa nhìn liền biết được, chí ít cũng là nhân vật cấp bậc đế tử Đế Đình.

Người đầu tiên Cổ Thần có nhận ra được, đế tử xếp thứ năm trong thập đại đế tử Đế Đình Đại Doanh, tên là Tàng Hồng Cơ! Lần này Đế Đình Đại Doanh phát ra rất nhiều cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh tới đây truy sát Cổ Thần, trong đó có ba người là đế tử.

410. Chương 42: Thiên Huyền Chi Nhãn (hạ).

Ngũ điện hạ Tàng Hồng Cơ, lục điện hạ Tàng Vạn Cơ, bát điện hạ Tàng Ngọc Cơ, trong đó Tàng Ngọc Cơ là Linh Anh trung kỳ, Tàng Vạn Cơ Linh Anh hậu kỳ, Tàng Hồng Cơ Đoạt Xá trung kỳ, tư chất của ba người trong thập đại đế tử chỉ ở mức hạ phẩm, thế nhưng đối với tu sĩ khắp thiên hạ mà nói đã là nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Tàng Hồng Cơ cũng xuất hiện ở nơi này, Cổ Thần cảm thấy rất không ổn, tuy rằng có chân nhan đan, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh không thể nhìn ra được mảnh khố, thế nhưng Cổ Thần cũng cảm giác được tựa hồ đối phương biết được con bài của hắn.

- A... Là ngũ điện hạ của Đế Đình Đại Doanh!

- Thập đại đế tử của Đế Đình Đại Doanh đều là thiên tài, nhất là đại điện hạ, nhị điện hạ, tứ điện hạ, thất điện hạ, theo như lời đồn đều có thiên tư tuyệt luân, nhất là thập điện hạ càng là đệ nhất thiên tài Cổ Hoang trong nghìn năm trở lại đây!

- Người của Đế Đình Đại Doanh cũng đã tới rồi, lẽ nào người nọ thực sự là Cổ Sát Thần?

- Nếu đúng như vậy thì hẳn xong rồi, cho dù là Sát Thần thì cũng không thể chống lại nhiều cao thủ Mệnh Tuyền cảnh như vậy, mà ngũ điện hạ còn có tu vi Đoạt Xá kỳ, quá kinh khủng rồi!

- Ngay cả tu sĩ của tam đại thế lực siêu cấp Đế Đình Đại Doanh, Huyền Âm Tông, Thi Hồn Tông tham gia đại hội liên minh đồ Cổ đều bị Cổ sát thần giết không còn một mảnh, hẳn quả nhiên không hổ là Sát Thần, coi như là nhân vật đại danh鼎鼎鼎鼎 trung thổ rồi!

- Ai... Đáng tiếc, nhân vật như vậy, ngày hôm nay thực sự lành ít dữ nhiều. Thực lực của Đế Đình thực sự quá mức kinh khủng, nghe nói lần này phái mười mấy cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đến Đại Mông, coi như là tiên tông đại phái cũng khuyh sào xuất động, liệu khả năng cộng lại hơn hai mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh?

- Đó là đương nhiên, thực lực của Đế Đình không phải là tiên tông đại phái có thể so sánh được, nhất là Đế Đình Đại Doanh, là thế lực đứng đầu tứ đại Đế Đình, Đế Đình Đại Mông vô luận thế nào cũng kém cỏi hơn, để quân vừa băng hà, hiện tại ngay cả phân nửa thực lực của Đế Đình Đại Doanh đều so ra kém.

- Đúng vậy, Đế Đình Đại Doanh quá kinh khủng rồi, lần này Cổ Sát Thần chạy trời không khỏi nắng!

- Ngủ đi đi ngủ đi!

Âm Dương Song Lão ôm quyền bắt chuyện.

Tàng Hồng Cơ gật đầu, ánh mắt rơi vào người Cổ Thần, nói:

- Chính là người này?

Trong ánh mắt hiển lộ sát khí sắc bén!

- Không sai, thái tử Thiên Cơ đã nói qua, Cổ Thần tới Đại Mông tám chín phần mười sẽ tới thành Bắc Đẩu trước, mua tài liệu luyện chế hóa anh đan.

Dương lão gật đầu nói.

Ánh mắt Cổ Thần rùng mình, lại là Tàng Thiên Cơ, xem ra lần này không thể thoát thân một cách đơn giản rồi.

Con người của Tàng Hồng Cơ nhìn chằm chằm vào Cổ Thần hồi lâu, Cổ Thần đối lập với hắn, không hề sợ hãi.

- Huyền động...

Tàng Hồng Cơ đột nhiên phát phát tay.

Một tu sĩ theo Tàng Hồng Cơ cùng nhau tiến vào Thiên Tuyền Các đi ra, tuổi tác người này rất nhỏ, nhìn qua ước chừng mười tám mười chín tuổi, mới chỉ có tu vi Trúc Thai sơ kỳ.

Luận tu vi, tu sĩ gọi là Huyền Đồng này rất bình thường, ngay cả tư cách theo bên người đế tử cũng không có, nếu như Huyền Đồng hiện tại có thể theo bên cạnh Tàng Hồng Cơ, khẳng định có bản lĩnh nào đó tương đối nổi bật.

Cổ Thần nhìn thoáng qua Huyền Đồng, chỉ thấy khuôn mặt hắn rất thanh tú, hai mắt giống như huyền vụ, có chút mộng lung.

“Không xong...”

Trong lòng Cổ Thần thở dài.

Hắn đột nhiên nhớ tới trên thế gian có một loại con mắt tên là thiên huyền chi nhãn, có thể khám phá tất cả các loại biến hóa ảo thuật, có thể nhìn thấy tất cả quỷ vật âm hồn, có thể nhìn thấy tất cả bí pháp ẩn nấp.

Thiên huyền chi nhãn chính là trời sinh, trong tu sĩ ức vạn người không có một, giống như tiên căn siêu phẩm của Tàng Thiên Cơ, vô cùng hiếm thấy, đồng thời thiên huyền chi nhãn không phân biệt phạm nhân hay tu sĩ, số lượng phạm nhân nhiều tới mức nào, cho dù có thiên huyền chi nhãn thì cũng ít có thời điểm phát huy tác dụng, chỉ là thỉnh thoảng nhìn thấy quỷ vật âm hồn.

Thiên huyền chi nhãn, vốn mười phần hiếm thấy, hơn nữa đại đa số đều là phạm nhân, trong tu chân giới trăm năm nghìn năm cũng khó xuất hiện một tu sĩ có thiên huyền chi nhãn!

Mà Huyền Đồng này...

Chính là một tu sĩ có thiên huyền chi nhãn, Đế Đình Đại Doanh biết được Cổ Thần hiểu thuật biến hóa liên lập tức phái Huyền Đồng đi theo Tàng Hồng Cơ.

Thiên huyền chi nhãn, thời điểm bình thường có chút vô dụng, khó có lúc dùng tới, mà hiện tại vậy bắt Cổ Thần lại nổi lên tác dụng to lớn.

Huyền Đồng nhìn chăm chú vào Cổ Thần, vụ khí trong con mắt càng thăng thêm, giống như là một phương thể giới, bên trong rộng lớn vô biên vô hạn, vụ khí lượn lờ, tựa như ảo mộng, làm cho người khác cảm giác tất cả đều là hư vô.

Chốc lát sau, ánh mắt Huyền Đồng khôi phục bình thường, trên mặt nhiều hơn một tia biến hóa kinh hỉ, nói:

- Ngũ diện hạ, dung mạo thực của người này giống như đúc Cổ Thần.f

A...

Trong lòng mọi người đều động, thở ra một hơi thật dài. Tuy đã sớm đoán được người này chính là Cổ Thần, thế nhưng lúc này nghe được chứng thực vẫn có một loại cảm giác thất kinh thật sâu.

Không ít tu sĩ đều âm thầm bị Cổ Thần mà toát mồ hôi!

Tất cả hành động của Cổ Thần khiến không ít tu sĩ thế lực nhỏ đều thầm sinh ra một tia sùng bái trong lòng. Bằng vào thực lực của một người cũng có can đảm đối kháng với Đế Đình, đối kháng với tiên tông cự phái, chỉ bằng vào chiến tích đánh chết Tàng Chân Cơ, diệt Cự Linh Môn, diệt tất cả tu sĩ tam đại thể lực siêu cấp tham gia đại hội liên minh đồ Cổ, danh tiếng của Cổ Thần đủ truyền khắp thiên hạ.

- Ha ha ha ha...

Tàng Hồng Cơ cười to, quát lớn:

- Cổ Thần, thực sự là người? Quả thực là đập phá thiên hài vô mịch sứ, đắc lai toàn bất phí công phu, hôm nay ngươi đã tự chui vào lưới, chấp cánh cũng khó thoát, ta phải bắt giữ ngươi, mang tới Trảm Tiên Đài, dẫn vật cho tới chết, để khắp thiên hạ biết được, kết cục dám can đảm đối đầu với Đế Đình Đại Doanh.

Âm Dương Song Lão cũng đồng thời hét lớn:

- Cổ Thần, người giết truyền nhân của Âm Dương Thánh Tông chúng ta, chiếm đoạt chí bảo Âm Dương Thánh Tông, nhanh trả lại chí bảo Thánh Tông chúng ta, bằng không cho ngươi ném thử đầu đón rút xương luyện tủy, cho ngươi sống không bằng chết!

- Ha ha ha ha...

Một tiếng cười cuồng ngạo xuất phát từ miệng Cổ Thần, chỉ thấy dung mạo của hắn biến đổi hóa thành nguyên trạng. Một thiếu niên cao lớn tuổi chừng mười tám mười chín, trước mặt tám cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, hắn không hề sợ hãi, trong mắt hắn không hề e ngại, nhìn đảo qua tám cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, quát lớn:

- Chỉ bằng vào các ngươi? Nói khoác không biết chừng!

Toàn bộ Thiên Tuyền Các trong sát na lạnh ngắt như tờ, chúng tu sĩ đều khiếp sợ.

Đối mặt với tám cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, đồng thời còn có đại cao thủ cấp bậc Đoạt Xá kỳ như ngũ diện hạ Tàng Hồng Cơ, Cổ Thần mới chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, dĩ nhiên hoàn toàn không để bọn họ vào trong mắt?

Cổ Thần liệu có là hạng người mềm yếu? Nếu như đã bại lộ sẽ không có chút giấu diếm nào, lại càng không ủy khuất cầu toàn. Tiếng cười của hắn tuy rằng cuồng ngạo, thế nhưng hắn không hề điên cuồng, nhân thân hắn tuy rằng không coi ai vào đâu, nhưng cũng không phải mất đi lý trí.

- Tàng Thiên Cơ bị ta tát tai, mặt bị ta giẫm nát dưới chân, Tàng Hồng Cơ, chỉ bằng ngươi cũng dám cuồng vọng trước mặt ta? Đế Đình Đại Doanh khi ta quá mức, một ngày nào đó, ta sẽ lật cái đầu của Tàng Thiên Cơ để thông báo thiên hạ, kẻ nào dám mưu đồ trên đầu ta, giết không tha, coi như là Đế Đình Đại Doanh

cũng không ngoại lệ. Thập đại đệ tử Đại Doanh đều là kinh tài tuyệt đỉnh, nếu như chọc vào ta, nhất định sẽ cho thập đại đệ tử các người mất mạng hết, một người không để lại!

Ánh mắt của Cổ Thần giương lên, trong thanh âm dung hợp pháp lực, tiếng nói truyền đi rộng khắp, dừng nói là thành ngữ Thiên Tuyền, cho dù là tu sĩ trong toàn bộ thành Bắc Đẩu cũng có thể nghe rõ ràng. Mỗi một tu sĩ nghe được lời này, cái miệng há thật lớn, cảm hầu như cả kinh rơi xuống dưới đất. Dĩ nhiên có người dám làm trò trước mặt đệ tử Đại Doanh như vậy, phát ngôn bừa bãi để thập đại đệ tử đều mất mạng, một người cũng không lưu lại?

411. Chương 43: Lời Hứa Của Cổ Thần.

Tu sĩ trong thành Bắc Đẩu, trái tim không nhìn được điên cuồng nhảy lên, coi như là tu sĩ Thần Hải cảnh cũng khiếp sợ tới mức thiếu chút nữa tâm cơ tắc nghẽn mà chết.

Cả đời này, tu sĩ trong thành Bắc Đẩu không một ai từng nghe qua lời nói càng cuồng vọng hơn, thế nhưng thanh âm này lại cảm giác tự tin tới như vậy, làm cho mọi người cảm nhận lời nói của hắn trong tương lai không phải là chuyện không thể xảy ra, mà nhất định là chuyện sẽ phát sinh, ngữ khí như đinh đóng cột, nói năng có khí phách, làm cho mọi người nghe xong đều phải tin!

- Nghịch tặc... Nghịch tặc... Nghịch tặc...

Tàng Hồng Cơ tức giận tới mức râu tóc dựng đứng, hét lớn ba tiếng, Đế Đình Đại Doanh đứng đầu tứ đại Đế Đình, thực lực đệ nhất, gần với Thánh Đình, từ trước tới nay luôn luôn cao cao tại thượng, tự cho mình là thượng vị giả.

Tàng Hồng Cơ từ khi ra đời tới nay còn chưa chịu qua vũ nhục như vậy, cả giận nói:

- Nghịch tặc, ta sẽ cho ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!

Nói xong, chưởng phải khẽ động, một cự chưởng lôi điện đánh thẳng về phía Cổ Thần. Mộc Lôi Ẩn ngưng tụ trong vòng mười trượng, tuy rằng thể tích nhỏ đi không ít, nhưng lực công kích so với cự chưởng nghìn trượng càng mạnh mẽ hơn mười lần.

Tàng Hồng Cơ khi bốn mươi tuổi đã tu luyện thành thạo Mộc Lôi Ẩn. Tuy rằng Tàng Thiên Cơ có thiên tư tuyệt thế, nhưng dù sao thời gian tu luyện quá ngắn, phương pháp sử dụng bí pháp, công pháp tự nhiên không thể bằng được mấy vị ca ca. Một chưởng này Mộc Lôi Ẩn này của Tàng Hồng Cơ tuy rằng chỉ lớn mười trượng, thế nhưng tu sĩ Linh Anh kỳ bị Mộc Lôi Ẩn vỗ trúng, sợ rằng lập tức thần hình câu diệt, cho dù là nguyên anh cũng không chịu nổi công kích lôi điện từ Mộc Lôi Ẩn.

Cự chưởng lôi điện vừa phát ra liền tản mát điện mang lôi quang lóng lánh không gì sánh được, kẻ khác không thể nhìn gần, tu sĩ Thần Hải cảnh vây xem thấy cự chưởng lôi điện đều cảm nhận một cỗ uy áp không thể phản kháng, tự hồ trong sát na sẽ bị hóa thành tro tàn, bao phủ toàn bộ trái tim, linh hồn.

Chỉ mới đứng gần quan sát đã lợi hại như vậy, Mộc Lôi Ẩn trực tiếp chụp về phía Cổ Thần, lực công kích kinh khủng tới mức độ nào, thực sự là không thể tưởng tượng.

Ánh mắt của chúng tu sĩ đều rơi vào người Cổ Thần, không biết Cổ Thần làm cách nào chống lại được một chưởng kinh khủng tuyệt luân như vậy.

Chỉ thấy thần tình Cổ Thần đạm nhiên, vẻ mặt mỉm cười, đối với Mộc Lôi Ẩn phách tới như không có, nói:

- Tàng Hồng Cơ, nếu như Đế Đình không thu tay lại, hôm nay chắc chắn sẽ chịu hậu quả!

Nói xong, thân thể Cổ Thần đột nhiên hư không biến mất, Mộc Lôi Ẩn chụp vào khoảng không.

Sao có khả năng? Người không có?

Không chỉ có tu sĩ Thần Hải bí cảnh, coi như là tám vị cường giả Mệnh Tuyền cảnh cũng mở to hai mắt nhìn, tràn đầy vẻ kinh hãi. Thuấn di... Cổ Thần dĩ nhiên biết được thuấn di?

Thuần di! Đây chính là đại thần thông mà chỉ có cường giả Độ Hư cảnh mới có khả năng thi triển!

Mỗi một vị tu sĩ trong Thiên Tuyền Các đều lâm vào khiếp sợ cực độ, không thể phản ứng kịp, chạy thoát? Cổ Thần dĩ nhiên chạy thoát dễ dàng như vậy?

Không, cũng không phải mỗi một vị tu sĩ đều khiếp sợ không gì sánh được, có một gã khất cái khề nở nụ cười nhạt, thần tình đậm nhiên, bất quá trong ánh mắt cũng có một tia nghi hoặc. Hiển nhiên Cổ Thần với tu vi Thần Hải cảnh cực hạn dĩ nhiên có thể thuần di, ngay cả cường giả Độ Hư cảnh như hắn cũng cảm thấy không thể giải thích được.

- A...

Tàng Hồng Cơ gầm lên một tiếng:

- Cổ thần! Nếu không tự mình giết người, Tàng Hồng Cơ ta thề không làm người!

- Ngũ diện hạ không cần tức giận, Cổ Thần bất quá chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, khẳng định là mượn vào ngoại lực mới có thể tiến hành thuần di, đồng thời khẳng định không thể sử dụng liên tiếp nhiều lần. Trên người hắn đã bị ta hạ Âm Dương Đại Chú Ấn, cho dù hắn chạy trốn tới chân trời góc biển cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta, hắn hiện tại đang ở phía nam hơn trăm dặm, chúng ta lập tức đuổi theo, cho dù hắn chấp cánh cũng khó thoát!

Thấy lửa giận của Tàng Hồng Cơ bốc lên, thần thái điên cuồng, Dương lão nhắc nhở nói.

Âm bà từ tiếp lời:

- Cổ Thần này quả nhiên giáo hoạt, may mà lão thân có dự kiến trước, gấp mặt liền tặng hắn một Âm Dương Đại Chú Ấn, bằng không mà nói thực sự để hắn chạy thoát!

- Chúng ta đi!

Tàng Hồng Cơ vui vẻ, nhìn sang một gã tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh ngay bên cạnh nói:

- Người lưu lại, thông qua đại trận truyền âm, thông báo tin tức về Cổ Thần cho mọi người, để mọi người đều chạy tới phụ cận thành Bắc Đẩu truy sát Cổ Thần,

Phong Ảnh Độn Thuật! Quả nhiên kỳ diệu, không hổ là bí pháp vô thượng phong hệ, nếu không phải hắn thu được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế trong Hiên Viên đế trủng, lúc này đây quả thực là chấp cánh cũng khó thoát khỏi vòng vây trong thành Bắc Đẩu.

Tiêu hao rất nhiều pháp lực mới thi triển được Phong Ảnh Độn, trong nháy mắt Cổ Thần xuất hiện bên ngoài thành Bắc Đẩu chừng hơn trăm dặm, hiện tại đã lấy được ngưng anh quả, lại trốn khỏi thành Bắc Đẩu, trong lòng Cổ Thần vui vẻ.

Ăn vào một viên đan dược, Cổ Thần cầm một viên linh thạch thượng phẩm trong tay, rất nhanh hồi phục pháp lực.

Chốc lát sau, Cổ Thần nhìn thấy trong thành Bắc Đẩu có bảy đạo độn quang phóng lên cao, hướng về vị trí của hắn hiện tại phi độn đuổi theo.

Âm Dương Đại Chú Ấn chết tiệt! Cổ Thần thầm mắng một câu, Thiểm Thiên Phong Dực xuất hiện, lập tức hóa thành một đạo độn quang, phi độn cực nhanh về phía nam, không có thời gian để hắn khôi phục pháp lực, khoảng cách trăm dặm đối với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mà nói chỉ chừng nửa khắc là vượt qua.

Một mặt phi độn, một mặt sử dụng Phệ Linh Quyết, điên cuồng hấp thu linh khí trong linh thạch thượng phẩm, bổ xung pháp lực. Tuy rằng so với việc ngồi một chỗ hấp thu pháp lực hồi phục chậm hơn nhiều, nhưng ít ra cũng đảm bảo được pháp lực khôi phục liên tục, không để xuất hiện tình trạng pháp lực tiêu hao sạch sẽ.

Phong Ảnh Độn tự nhiên rất tốt, nhưng nhược điểm là quá mức tiêu hao pháp lực, Cổ Thần mới có tu vi Kim Đan hậu kỳ, sử dụng Phong Ảnh Độn một lần hầu như đã khiến hắn tiêu hao bảy tám phần pháp lực.

Tin tức Cổ Thần hiện thân tại thành Bắc Đẩu, tuyên bố muốn thập đại đế tử Đại Doanh bị mất mạng đã bị tất cả tu sĩ trong thành Bắc Đẩu biết được, chúng tu sĩ đều kinh ngạc, giết thập đại đế tử, việc này so với hành động giết chết toàn bộ tu sĩ tam đại thế lực siêu cấp tham gia đại hội liên minh đồ Cổ tại Kỳ Anh Phong còn nghiêm trọng hơn nghìn lần, vạn lần.

Tin tức này giống như một quả bom lớn, trong nháy mắt nổ tung khắp toàn bộ tu chân giới. Thành Bắc Đẩu là một tòa thành lớn, bên trong thành có đại trận truyền âm. Tin tức này, thông qua đại trận truyền âm, tỏa tới mỗi một góc khắp Đại Mông. Trong sát na, tên tuổi Cổ Thần truyền rộng khắp Đại Mông.

Đồng thời, thông qua đại trận truyền âm, rất nhiều tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh Tàng gia và các môn phái hợp tác đều biết được Cổ Thần xuất hiện tại thành Bắc Đẩu, hiện tại đang bị Tàng Hồng Cơ truy sát, toàn bộ đều phi độn về phía thành Bắc Đẩu.

Nguyên bản ngay trong mấy vạn dặm xung quanh thành Bắc Đẩu có rất nhiều cao thủ Mệnh Tuyền cảnh xông tới, tiến hành vây quét đối với Cổ Thần.

Trong thành Bắc Đẩu, tu sĩ Tàng gia có sáu người, bay ra đuổi theo có năm người, cộng thêm hai người Âm Dương Ma Tông là bảy người.

Sau đó trong thành Bắc Đẩu lại có mấy đạo độn quang bay ra, đều là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, đây là người của Thi Hồn Tông và Huyền Âm Tông.

Trong phạm vi mấy vạn dặm xung quanh thành Bắc Đẩu, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh chừng hơn sáu người, cộng thêm trong thành Bắc Đẩu bay ra chừng hơn mười người, thành Bắc Đẩu là khu vực trọng điểm Tàng gia lòng bắt, vì vậy số lượng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh tương đối nhiều.

Cộng thêm mấy môn phái theo Đế Đình cũng phái ra cao thủ Mệnh Tuyền cảnh truy sát Cổ Thần. Chóc lát số lượng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đã lên tới hơn hai mươi người.

Hơn hai mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh truy sát một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, quả thực là một lần truy sát cực lớn trong lịch sử!

412. Chương 44: Không Người Có Thể Kháng Cự (thượng).

Bảy đạo độn quang giống như lưu tinh, truy sát ngoài hai mươi dặm đằng sau Cổ Thần, phía sau bảy đạo độn quang còn có bốn đạo độn quang khác, tốc độ không chút chậm hơn, đuổi theo không bỏ.

Tổng cộng mười một gã cao thủ Mệnh Tuyền cảnh tản thành hình chiếc quạt, đuổi theo Cổ Thần cực nhanh.

Nếu như tốc độ của Cổ Thần chậm hơn so với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, sớm muộn gì cũng bị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh phía sau đuổi kịp, vây kín!

Thế nhưng Cổ Thần có Thiểm Thiên Phong Dực, đây là một pháp bảo phi hành cực phẩm, cho dù là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cũng khó có thể so sánh được, hơn mười cao thủ Mệnh Tuyền cảnh phía sau ngược lại càng lúc càng bị Cổ Thần bỏ lại xa phía sau.

Cổ Thần liên tục vỗ mạnh Thiểm Thiên Phong Dực, mỗi lần vỗ đều bay được khoảng cách nghìn trượng, thực giống như lưu tinh xẹt qua bầu trời đêm, từ mặt đất nhìn lại, chớp mắt biến mất trong bầu trời.

Cổ Thần có Thiểm Thiên Phong Dực, chỉ cần không phải là cường giả Độ Hư cảnh đuổi theo, coi như là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu thì Cổ Thần cũng có tự tin so sánh tốc độ phi độn.

Đã chạy ra khỏi thành Bắc Đẩu, căn bản không sợ hãi đám người Tàng Hồng Cơ đuổi theo, lại có đan dược và linh thạch khôi phục, Cổ Thần có thể một mặt phi hành, một mặt chậm rãi khôi phục pháp lực, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không gặp phải tình huống pháp lực không đầy đủ.

Bề ngoài xem ra tốc độ của đám người Tàng Hồng Cơ không bằng Cổ Thần, tựa hồ nguy cơ đã qua đi, kỳ thực không phải.

Cổ Thần chạy tách khỏi trăm dặm, hoàn toàn có thể chui vào trong rừng rậm, tìm một chỗ ẩn nấp xuống, len lén hồi phục toàn bộ pháp lực. Ban đầu cũng đã làm như vậy, nhưng bị đuổi theo cực nhanh, Cổ Thần

đánh phải tiếp tục bay lên cao chạy trốn, vì vậy khoảng cách mới kéo gần chỉ còn hai mươi dặm. Bởi vì linh hồn đã bị hạ Âm Dương Đại Chú Ấn, mặc kệ Cổ Thần chạy trốn ẩn nấp như thế nào đi nữa, đám người đằng sau cũng biết được vị trí của Cổ Thần.

Mặc kệ Cổ Thần biến thành hình dáng nào, trốn ở địa phương nào, chỉ cần bản thân còn Âm Dương Đại Chú Ấn cũng không thoát được nhận biết của Âm Dương Song Lão.

Âm Dương Đại Chú Ấn khắc vào linh hồn, nếu không phải là người thi triển Âm Dương Đại Chú Ấn, người khác căn bản không thể lau được trong thời gian ngắn, thậm chí vài chục năm cũng không xóa được. Chỉ cần có Âm Dương Đại Chú Ấn trong người, coi như Cổ Thần chạy tới chân trời góc biển cũng không thoát được Âm Dương Song Lão nhận biết.

Mà Cổ Thần căn bản không thể dừng lại, chỉ có thể không ngừng phi động!

- Đôi cánh lập lòe loi điện sau lưng Cổ Thần kia là loại pháp bảo gì? Sao tốc độ lại nhanh như vậy? Hẳn mới chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, tốc độ phi động so với ta còn nhanh hơn?

Dương lão nhìn độn quang của Cổ Thần càng lúc càng xa, nhíu mày nói.

Trong thanh âm vô cùng chấn động!

Tàng Hồng Cơ nhìn độn quang của Cổ Thần, trong mắt hiện lửa giận, nói:

- Đây là một kiện pháp bảo cực phẩm Cổ Thần đoạt được từ phong lôi ưng tộc trong yêu vực Đông Hoang, gọi là Thiểm Thiên Phong Dực, luận tốc độ phi động so với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh còn nhanh hơn, sơ rằng chỉ có tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đứng đầu mới có thể vượt qua được tốc độ của hắc!

- Pháp bảo phi hành cực phẩm? Cổ Thần dĩ nhiên có bảo bối tốt như vậy? Tốc độ của hắc nhanh hơn so với chúng ta, chúng ta đuổi hắc như thế nào bây giờ?

Dương lão hỏi.

Đâu chỉ là pháp bảo phi hành cực phẩm? Ngay cả tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp do Bảo Tháp Thiên Vương lưu lại cũng nằm trên người Cổ Thần.

Trong lòng Tàng Hồng Cơ thầm nghĩ, bất quá những lời này chỉ là tâm niệm trong đầu mà thôi, Như Ý Linh Lung bảo tháp là tiên bảo vô thượng, Đế Đình Đại Doanh cũng không muốn tuyên dương ra ngoài, như vậy sau này bất được Cổ Thần có thể thần không biết quỷ không hay đoạt Như Ý Linh Lung bảo tháp vào trong tay, Đế Đình Đại Doanh lại nhiều hơn một con bài chưa lật!

Bất quá hiển nhiên Tàng Hồng Cơ cũng chỉ biết trên người Cổ thần có Như Ý Linh Lung bảo tháp, không biết thánh vật Chiến Thần Lệnh của Cổ Vu tộc cũng nằm trong tay Cổ Thần. Chiến Thần Lệnh sợ rằng Thánh Hoàng biết được cũng phải xuất thủ tranh đoạt, nếu như Đế Đình Đại Doanh biết, để quân Đại Doanh chắc chắn tự mình xuất thủ truy sát Cổ Thần!

Tàng Hồng Cơ chỉ âm trầm cười, nói:

- Không cần sốt ruột, hắc không bỏ rơi được chúng ta, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh phụ cận đều di chuyển về phía thành Bắc Đẩu, hừ hừ! Một lúc nữa phía trước sẽ có người cản đường, sau có truy binh, cho dù Cổ Thần có Thiểm Thiên Phong Dực cũng khó thoát được cái chết!

Phi động vĩnh viên không ngừng nghỉ hiển nhiên không phải là phương pháp hay để bỏ lại mười một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đằng sau. Pháp lực của tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh so với Kim Đan hậu kỳ hồn hậu hơn không chỉ mười lần, phi động liên tục không ngừng nghỉ, người thoát lực tiêu hao hết pháp lực đầu tiên chính là Cổ Thần.

Càng dừng nói vừa rồi Cổ Thần sử dụng Phong Ảnh Động, pháp lực tiêu hao tới bảy tám phần mười, mặc dù có đan dược và linh thạch hồi phục, nhưng phi hành cuộn cuộn không ngừng như hiện tại cũng không thể duy trì lâu lắm.

Cùng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh so sánh ai chạy trốn được lâu hơn, hiển nhiên là Cổ Thần bất lợi.

Cổ Thần liên tục phi độ về phía nam cũng không phải suy nghĩ bằng vào tốc độ trôi hơn bỏ rơi đám người Tàng Hồng Cơ, mà muốn trở lại sơn cốc nơi Mộng Tiên Âm đang chờ đợi.

Kế hoạch tốt nhất hiện tại chính là tiến vào trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận mới có thể thoát được đám người Tàng Hồng Cơ truy tung, nếu như chờ đám người Tàng Hồng Cơ đuổi theo vào trong trận, vậy Cổ Thần có thể dựa vào Vạn Lý Hoàng Sa đại trận giết ngược lại!

Lúc này Cổ Thần chỉ có một mục đích, đó là chạy được khoảng cách hơn hai vạn dặm, trở lại Vạn Lý Hoàng Sa đại trận!

Hơn hai vạn dặm, Cổ Thần sử dụng Thiểm Thiên Phong Dực, liên tục phi độ không ngừng, chỉ cần nửa thời thần liền có thể đến được.

Nếu là bình thường, nửa thời thần rất nhanh trôi qua, thế nhưng trường hợp hiện tại, có rất nhiều cao thủ Mệnh Tuyền cảnh truy đuổi đằng sau, Cổ Thần cảm giác thời gian trôi qua đặc biệt chậm chạp.

Đại khái phi độ chừng bốn năm nghìn dặm, đám người Tàng Hồng Cơ đã bị Cổ Thần bỏ rơi bốn trăm dặm.

Đột nhiên...

Thần sắc trong mắt Cổ Thần ngẩn ra, một đạo độn quang nhanh tới cực điểm từ phía trước vọt tới, tuy rằng hiện tại còn cách nghìn dặm, thế nhưng hai người phi độ ngược hướng nhau, chỉ cần thời gian nửa khắc sẽ gặp nhau.

Nhìn tốc độ đạo độn quang kia, hiển nhiên là một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, hiện tại phía trước có người ngăn cản, phía sau có rất nhiều người truy đuổi, đối với Cổ Thần hình thành trước sau giáp công, tu sĩ phụ cận thành Bắc Đẩu mấy vạn dặm đều thu được tin tức thông qua đại trận truyền âm phát ra, biết được Cổ Thần phi độ về phía nam, toàn bộ đều chuyển hướng sang phía nam tiến hành vây kín.

Người phía trước chính là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đầu tiên xuất hiện.

Sơn cốc nơi Mộng Tiên Âm chờ đợi ở phương hướng chính nam, Cổ Thần chỉ có thể tiếp tục phi độ về phía trước, tiến vào trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận mới có hi vọng, trái, phải đều không có đường sống.

Tốc độ Cổ Thần không giảm, trực tiếp chính diện vọt về phía trước, thẳng hướng đạo độn quang phía trước.

Hai đạo độn quang giống như hỏa tiễn, khoảng cách rút ngắn cực nhanh.

Nghìn dặm... Tám trăm dặm... Năm trăm dặm... Ba trăm dặm... Một trăm dặm...

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, khi thu ngắn lại chỉ còn gần nghìn trượng, phía sau Cổ Thần đột nhiên bùng phát quang mang, Thiểm Thiên Phong Dực trong nháy mắt trướng lên đạt tới mấy trăm trượng, mạnh mẽ vỗ, Cổ Thần hơi chệch một chút sang phía bên phải, xẹt một tiếng đã xuất hiện phía trước nghìn trượng.

413. Chương 44: Không Người Có Thể Kháng Cự (hạ).

Mà gã cao thủ Mệnh Tuyền cảnh kia đang chuẩn bị bắt đầu công kích, tốc độ không hề dừng lại, vẫn như trước phóng mạnh về phía trước, trong sát na, Cổ Thần đã vượt qua cao thủ Mệnh Tuyền cảnh này, Thiểm Thiên Phong Dực tiếp tục phách động, tiếp tục phi độ về phía nam.

Gã cao thủ Mệnh Tuyền cảnh kia ngay cả góc áo của Cổ Thần cũng không chạm được, chớp mắt đã biến thành một trong những người đuổi theo phía sau Cổ Thần.

Cổ Thần tiếp tục phi độ về phía sơn cốc nơi Mộng Tiên Âm chờ đợi, càng lúc càng gần, sau nửa canh giờ, Cổ Thần đã vượt qua được hơn phân nửa quãng đường, cách sơn cốc chỉ còn hơn vạn dặm.

Lúc này, phía trước lại xuất hiện độn quang của một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh.

Lúc này đây không phải là một người, mà là hai người, độn quang của hai người cũng giống như Cổ Thần, thiểm diện xẹt qua nơi chân trời, lóng lánh không gì sánh được.

- Cổ Thần nhanh nhanh nhận lấy cái chết, hai đại hộ pháp Lôi Kiếm Tông ở đây, người trốn không thoát đâu!

Cách xa nghìn dặm, trong hai đạo độn quang truyền tới một thanh âm vang dội.

Hai đại thái thượng hộ Lôi Kiếm Tông?

Cổ Thần định mắt nhìn lại, quả nhiên tốc độ phi độn của hai người so với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh bình thường nhanh hơn một chút, tu sĩ của Lôi Kiếm Tông lấy thiên lôi luyện kiếm, hình thành bên lôi chi thể, không chỉ lực công kích phi thường cường đại, đồng thời tốc độ phi hành cực nhanh.

Nhìn tốc độ phi độn của hai người, so với Cổ Thần sử dụng Thiểm Thiên Phong Dực không kém hơn bao nhiêu.

Cho dù Cổ Thần thành công giống như người lúc trước, sử dụng công năng cùng loại thuần di của Thiểm Thiên Phong Dực, đột nhiên lướt qua từ bên cạnh hai người, nhưng lập tức bị bọn họ truy đuổi phía sau, coi như phiền toái không nhỏ.

Đồng thời, đối phương có hai người, rất khó dùng cách cũ, tại thời điểm đối phương thần không biết quỷ không hay đột nhiên vượt qua, ngược lại nếu như trong hai người có một người phản ứng kịp, ngăn cản lại Cổ Thần, vậy thì sẽ khó thuận lợi thoát thân.

Hai vị cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh đồng thời chặn lại, là một phiền toái không nhỏ!

Thế nhưng, tốc độ của Cổ Thần không giảm, tiếp tục phi độn về phía trước.

Tốc độ phi độn của ba người đều cực nhanh, chớp lát đã vọt về phía sau, chỉ còn lại khoảng cách ước chừng trên dưới nghìn trượng.

- Cổ Thần, người nhận lấy cái chết!

- Thiên Lôi Thần Kiếm trầm...

Hai thanh âm đồng thời vang lên, hai đạo kiếm cương mang theo vô số thiên lôi thiểm điện trong nháy mắt xuất hiện, bổ vào Cổ Thần còn cách nghìn trượng.

Đúng lúc này Cổ Thần mạnh mẽ quát lên:

- Thiên Vương Vấn Thiên!

Trong sát na, Cổ Thần tản mát ra kim quang vạn trượng, một cự ảnh cao nghìn trượng xuất hiện trong kim quang, mạnh mẽ quát lớn:

- Cảm vấn thương thiên, khả hữu Chân Tiên?

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo!

Tám đạo kim quang đột nhiên từ mi tâm Cổ Thần bay ra, hóa thành tám chữ lớn màu vàng, “Cảm vấn thương thiên, khả hữu Chân Tiên?”

Bát tự kim ấn vừa ra, hai đạo kiếm cương nghìn trượng trong nháy mắt bị phá hủy, thế đi của bát tự kim ấn không giảm, mạnh mẽ chụp xuống đầu hai thái thượng hộ pháp Lôi Kiếm Tông.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong sát na, hai vị hộ pháp Lôi Kiếm Tông bị bát tự kim ấn đánh trúng, từ trên bầu trời rơi xuống dưới đất!

Ngay cả Thiên Vương Vấn Thiên thuật đều đã dùng, con bài của Cổ Thần hầu như đã sử dụng hết, thấy đám người Tàng Hồng Cơ truy đuổi hùng hổ như trước, hắn không hề có bất cứ dừng lại nào, Thiểm Thiên Phong Dực liên tục phách độn, tiếp tục phi độn cực nhanh về phía nam.

Tiếp tục phi độn hơn năm nghìn dặm lại xuất hiện một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh chắn phía trước, lúc này Cổ Thần sử dụng công năng gần như thuần di của Thiểm Thiên Phong Dực, nghênh ngang vượt qua, tất cả tu sĩ khác đều bị bỏ rơi phía sau.

Cuối cùng Cổ Thần cũng phi độn tới sơn cốc Mông Tiên Âm chờ đợi, không nói hai lời lập tức nhảy vào trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, rất nhanh xuất hiện trước mặt Mông Tiên Âm!

- Chuyện của người đều đã xong rồi?

Mông Tiên Âm hỏi.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Tình huống khẩn cấp, ta muốn bế quan luyện đan, nàng không nên quấy rối ta!

Thấy sắc mặt Cổ Thần khẩn cấp, tựa hồ như có việc gấp lửa cháy tới mông, Mông Tiên Âm khẽ nhếch môi, nhưng không nói ra, nhin hiếu kỳ trong lòng xuống.

- Có cường địch đột kích, ta cần lập tức bế quan luyện chế hóa anh đan, sau đó bế quan trùng kích Mệnh Tuyền cảnh!

Thấy Mông Tiên Âm nghi hoặc, Cổ Thần nói một câu.

Nói xong, Cổ Thần lập tức đi sang một bên, vung tay lên, một đan đỉnh từ trong Càn Khôn Trạc bay ra, đứng vững trước mặt.

Ngưng anh quả, cửu diệt liên!

Hai loại chủ được luyện chế hóa anh đan đã thu thập đầy đủ, Cổ Thần có thể bắt đầu luyện chế hóa anh đan rồi, có hóa anh đan, Cổ Thần có thể lập tức bế quan trùng kích Mệnh Tuyền cảnh, nếu như không có hóa anh đan, lấy tư chất tiên căn siêu phẩm của Cổ Thần, cộng thêm có rất nhiều linh thạch tiêu hao, chí ít cũng cần phải có thời gian ba năm.

Nếu là tiên căn thượng phẩm, tới tu vi Kim Đan thượng phẩm, nếu như không có hóa anh đan, khả năng cần phải dùng mười năm, thậm chí càng lâu.

Tiên căn trung phẩm, không có hóa anh đan hỗ trợ, cho dù cuộc đời này thành công tu luyện tới tu vi Kim Đan cực hạn, nhưng cả đời hầu như không có hi vọng bước vào Mệnh Tuyền cảnh.

Hóa anh đan đối với tu sĩ có tác dụng phi thường to lớn, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian từ Kim Đan cực hạn bước vào Mệnh Tuyền cảnh.

Còn có rất nhiều chuyện cần Cổ Thần đi làm, tiền đề là Cổ Thần có đủ thực lực cường đại, vì vậy thời gian càng trở nên quan trọng hơn, có thể tiết kiệm được thời gian ba năm, vô luận như thế nào đi nữa Cổ Thần cũng muốn luyện chế hóa anh đan.

Sau khi Cổ Thần bước vào Vạn Lý Hoàng Sa đại trận không lâu, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đầu tiên truy đuổi tới bên ngoài cốc chính là người gặp phải cuối cùng, tất cả mọi người còn lại còn đang ở phía sau hơn trăm dặm, chỉ hơn trăm dặm, rất nhanh mọi người sẽ tụ tập đầy đủ.

- Cổ Thần đã dừng lại, ngay trong sơn cốc hơn 800 dặm phía trước!

Dương lão và Âm bà tử đều nhận biết được vị trí của Cổ Thần, thấy Cổ Thần không tiếp tục chạy trốn, hưng phấn nói.

Tàng Hồng Cơ nghe xong, sắc mặt vui vẻ, nói:

- Gần hai mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, toàn bộ vây giết một mình hắn, hừ, ngay cả Cổ Thần có tạo hóa bằng trời lẫn này cũng muốn hắn chết không có chỗ chôn.

Cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đầu tiên truy đuổi tới sơn cốc, chỉ thoáng dừng lại một chút, hắn thấy Cổ Thần đã tiến vào trong cốc, không hề ra ngoài, biết được Cổ Thần khẳng định ẩn thân trong cốc.

Hắn cẩn thận nhìn sơn cốc phía trước, non xanh nước biếc, hoa hồng cây xanh, không có nửa điểm quỷ dị nào khác.

Hắn là không có mai phục... Tu sĩ kia nghĩ thầm, thân thể chợt lóe liền tiến vào trong sơn cốc.

Vù...

Vừa mới bước vào sơn cốc, cảnh tượng trước mắt đột nhiên hoàn toàn biến đổi, chớp mắt bão cát che trời che đất thổi tới, tu sĩ kia dĩ nhiên tiến vào trong một thế giới hoàn toàn làm bằng cát vàng, ánh mắt không nhìn thấy cách vài trượng, thần thức không thể tản được xa.

Xoay người vừa nhìn, ngay cả đường trở về cũng không thấy nữa rồi, xung quanh chỉ có cát vàng vô cùng vô tận cùng tới tiếng gió thổi gào thét.

Tu sĩ kia đã lâm vào trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận.

Hắn bước về phía trước, đi được hơn mười dặm, vẫn như cũ không ra được thế giới cát vàng, tựa hồ thế giới cát vàng này vĩnh viễn không có đầu cùng.

Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, tiến vào trong đại trận, nếu dựa vào tính toán trong trận pháp thì phạm vi lên tới vạn dặm, còn có vô số khôn trận, ảo trận, sát trận, nếu như không có tông sư trận pháp am hiểu Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, coi như là tu sĩ Minh Khiếu kỳ đứng đầu tiến vào trong trận cũng chín phần chết một phần sống.

Đương nhiên, tu vi của Cổ Thần hiện tại không đủ tiêu chuẩn bày Vạn Lý Hoàng Sa đại trận với uy lực cao nhất, tuy rằng tạo nghệ trận pháp không tồi, thế nhưng so sánh với Vạn Lý Hoàng Sa đại trận do Hiên Viên đại đế bày ra còn kém hơn rất nhiều. Nếu là tu sĩ Minh Khiếu kỳ quả thực có thể phá hủy trận pháp dễ dàng, nhưng tu sĩ Đoạt Xá kỳ, nếu tiến vào trong trận, Cổ Thần vẫn tự tin có thể vây khốn.

414. Chương 45: Lại Giết Đế Tử.

Tu sĩ truy sát Cổ Thần, thực lực mạnh nhất chính là Tàng Hồng Cơ, có tu vi Đoạt Xá trung kỳ, cho dù Tàng Hồng Cơ lâm vào trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, Cổ Thần cũng có tự tin lợi dụng trận pháp giết chết.

Thế nhưng, cũng không phải nói có Vạn Lý Hoàng Sa đại trận là Cổ Thần tuyệt đối an toàn rồi, nếu như đám người Tàng Hồng Cơ không tiến vào trong trận, gần hai mươi tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh bên ngoài tiến hành cường công đối với Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, trong thời gian nhất định đại trận tự nhiên bị phá hủy.

Vì vậy, thời gian đối với Cổ Thần phi thường quý giá, phải nắm chặt thời gian luyện chế ra hóa anh đan, sau đó phục dụng hóa anh đan trùng kích Mệnh Tuyền bí cảnh, chỉ cần bước vào Mệnh Tuyền bí cảnh, cho dù không cần Như Ý Linh Lung bảo tháp thì Cổ Thần cũng đủ sức bảo vệ mình. Nếu sử dụng Như Ý Linh Lung bảo tháp lập tức quét ngang tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh dưới Minh Khiếu kỳ.

Vèo vèo vèo...

Một người lại một người hạ xuống bên ngoài sơn cốc, đều là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, bọn họ cũng không tiến vào trong sơn cốc, bởi vì tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đầu tiên tiến vào trong sơn cốc một mực vòng vo qua lại rìa ngoài, tối đa chỉ đi trong phạm vi hơn mười trượng, sau đó vòng ngược trở lại, liên tục không ngừng.

Cứ như vậy, hắn không hề rời khỏi sơn cốc, tại thời điểm giống như định rời đi lại đột nhiên vòng ngược lại, đi vào sâu hơn.

Nhiều lần như vậy thực sự khiến mọi người cảm thấy vô cùng quỷ dị, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh tới đây nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Rất nhanh, tất cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều đã tới bên ngoài sơn cốc, trên đường còn có một ít cao thủ Mệnh Tuyền cảnh gia nhập vào đoàn đội, đủ mười chín người, cộng thêm một người bị vây trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, vừa vặn hai mươi người.

- Ngọc Cơ...

- Bát điện hạ...

Không ít cao thủ đều gọi tên cao thủ Mệnh Tuyền cảnh lâm vào trận pháp, người nọ chính là bát điện hạ của Đế Đình Đại Doanh, Tàng Ngọc Cơ, trong thập đại đế tử, người này xếp thứ tám, năm nay hơn bảy mươi tuổi, là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh Linh Anh trung kỳ.

Trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, phân không rõ phương hướng, không phân biệt được địa phương nào với địa phương nào, khắp nơi đều là cát vàng bao phủ, giống nhau như đúc.

Tiến vào trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận đã khá lâu, Tàng Ngọc Cơ liên tục di chuyển trong trận, hần cảm giác chính mình đã đi được khoảng cách mấy trăm dặm rồi, nhưng trên thực tế hần một mực vòng vo trong phạm vi hơn mười trượng rìa ngoài sơn cốc.

Sơn cốc này ước chừng phương viên nghìn trượng, Vạn Lý Hoàng Sa đại trận cũng chỉ trong phương viên nghìn trượng này, phương viên nghìn trượng có kích cỡ trận pháp vạn dặm, vậy mười trượng cũng là trăm dặm.

Tàng Ngọc Cơ không phân biệt được phương hướng, tự nhiên một mực vòng vo qua lại trong phạm vi trăm dặm.

Đột nhiên, Tàng Ngọc Cơ cảm giác thấy một tia không ổn, cát vàng bên người tựa hồ như gào thét càng thêm lợi hại hơn, cuồng phong thổi càng lúc càng thêm mãnh liệt, uy lực càng thêm cường đại, cuối cùng, cát vàng bị cuồng phong thổi trúng giống như vô số hạt cương châu, đập mạnh vào người Tàng Ngọc Cơ, khiến cương trảo pháp lực của hần phải lay động liên tục.

Không chỉ như vậy, theo thời gian trôi qua, cuồng phong càng lúc càng mãnh liệt, tốc độ cát vàng càng lúc càng nhanh, mỗi một hạt cát đều đạt tới cực hạn, lực công kích vô cùng kinh khủng.

May mà Tàng Ngọc Cơ chính là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, mà Cổ Thần dùng tu vi Kim Đan hậu kỳ bố trí trận pháp, vì vậy Tàng Ngọc Cơ bằng vào cương trảo pháp lực mới miễn cưỡng ngăn cản được cát vàng.

Mọi người bên ngoài sơn cốc đều mở to hai mắt nhìn, bọn họ căn bản không thấy bất cứ cát vàng nào, chỉ nhìn thấy Tàng Ngọc Cơ dừng bước chân, mạnh mẽ phát ra cương trảo pháp lực, tựa hồ như toàn lực chống đỡ cái gì đó.

Những cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh này tự nhiên không thiếu người từng nghiên cứu qua trận pháp, rất nhanh liền biết được đây chính là hợp trận hệ thổ Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, hung danh vang dội, cho dù là tu sĩ Minh Khiếu kỳ đi vào cũng có thể vẫn lạc, không có người nào đủ can đảm tiến vào trong trận cứu người.

Chỉ thấy cương trảo pháp lực trên người Tàng Ngọc Cơ liên tục chớp động, tựa hồ như phải chống đỡ công kích phi thường kinh khủng.

Đột nhiên, sắc mặt Tàng Ngọc Cơ tái nhợt, trong hai mắt tràn đầy vẻ kinh khủng!

Chúng tu sĩ bên ngoài Vạn Lý Hoàng Sa đại trận căn bản không hề nhìn thấy bất cứ cái gì, thế nhưng Tàng Ngọc Cơ lại thấy phía trước chừng mấy nghìn trượng có một cơn lốc cuồng liệt không gì sánh được đang mạnh mẽ quét về phía hần, cơn lốc xoay tròn cực nhanh, hình thành một cột trụ bằng gió xoáy, nổi lên đất trời.

Cơn lốc đồng thời xoay tròn còn phóng ra vô số đạo phong nhận, ngay cả không gian cũng có thể bị cắt nát, bổ về bốn phương tám hướng.

Phong nhận bổ vào cương trảo pháp lực trên người Tàng Ngọc Cơ, so với công kích bằng cát vàng còn mạnh mẽ hơn trăm nghìn lần, khiến cương trảo pháp lực không ngừng bị thu nhỏ lại.

Theo cơn lốc càng lúc càng tiếp xúc ló mào khiế Ế trượng cát Ế n àn c n GệnhẾ Ế Ế
d - únH t

một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như điều đứt dây văng ngược rơi xuống ngay bên cạnh cổ chung đồng thau.

- Hử?

Lông mày của Tàng Vạn Cơ vừa nhíu, dĩ nhiên bị một tu sĩ Bồi Nguyên kỳ phá hủy Mộc Lôi Ẩn, trong lòng quá giận, quát lớn:

- Tiện nhân, chỉ bằng ngươi cũng có thể bảo trụ được Cổ Thần? Ta trước tiên giết chết tiện nhân ngươi.

Nói xong, một chưởng đánh ra, trên bầu trời một lần nữa mây đen cuộn cuộn, tiếng sấm ầm ầm, lúc này đây Tàng Vạn Cơ đã đánh một kích toàn lực, một chưởng ẩn một lôi gần nghìn trượng xuất hiện trên không trung, phách thẳng về phía Mông Tiên Âm và cổ chung đồng thau.

Các tu sĩ khác đều ở bên cạnh lạnh mặt nhìn, để tử Đại Doanh tự mình xuất thủ đối phó với một tu sĩ Thần Hải cảnh, bọn họ tự nhiên không tiện xuất thủ, bằng không mà nói chính là vũ nhục đối với thực lực của Tàng Vạn Cơ!

Chưởng ẩn một lôi kia che trời che đất, Mông Tiên Âm bên cạnh cổ chung đồng thau, trước mặt Mộc Lôi Ẩn quả thực nhỏ bé như con kiến.

- Từ hôm nay trở đi, thiên hạ không còn cái tên Cổ Thần! Ai dám đối nghịch với Đế Đình Đại Doanh chỉ có một đường chết!

Tàng Vạn Cơ hét lớn một tiếng, thân thể theo Mộc Lôi Ẩn đi về phía trước.

Ầm...

Đột nhiên vang lên một tiếng nổ rung trời chuyển đất, toàn bộ đại địa đều bị chấn tới rung động kịch liệt, cổ chung đồng thau kia đột nhiên nổ thành mảnh nhỏ, hóa thành hư vô, theo đó một bóng người từ trong cổ chung lao ra ngoài.

Tốc độ của người này nhanh tới cực điểm, tất cả mọi người còn chưa kịp nhìn ra tướng mạo của người này, chỉ thấy một quyền đánh ra, quyền cương phóng thẳng lên cao, Mộc Lôi Ẩn lập tức bị phá hủy.

Đồng thời, thân ảnh người nọ nhanh như thiểm điện xuất hiện ngay trước mặt Tàng Vạn Cơ, lúc này Tàng Vạn Cơ mới nhìn rõ người trước mặt, tuổi chừng mười tám mười chín, khuôn mặt cương nghị, tỏa ra một cỗ sát khí kinh thiên, không phải Cổ Thần thì là ai?

Mới chỉ nhìn ra tướng mạo của Cổ Thần, Tàng Vạn Cơ đã hét thảm một tiếng, thiết quyền của Cổ Thần xuyên qua quang tráo phòng ngự đánh vào đan điền Tàng Vạn Cơ.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, thân thể Tàng Vạn Cơ bị một quyền của Cổ Thần chấn thành huyết vụ, Mệnh Tuyền cũng bị phá hủy tan nát, chết không thể chết lại.

A... Linh anh của Tàng Thiên Cơ vừa mới phát sinh tiếng kêu thê lương thảm thiết, đang định chạy trốn, chỉ thấy Cổ Thần khê động chưởng trái, một đạo bạch quang bắn ra, Trần Minh Ngọc Bi đánh vào linh anh Tàng Vạn Cơ, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Để tử thứ sáu trong thập đại để tử Tàng Vạn Cơ theo chân Tàng Chân Cơ, Tàng Ngọc Cơ, người thứ ba chết trong tay Cổ Thần.

Tất cả chuyện này đều phát sinh trong khoảng thời gian điện quang đá lửa, không một người phản ứng kịp, xuất thủ cứu giúp!

Xẹt xẹt...

Lôi quang chợt lóe, Thiểm Thiên Phong Dực hiện ra, Cổ Thần nhất thời bay lên không trung, hét lớn một tiếng:

- Bất cứ thế lực nào truy sát ta ngày hôm nay, ngày khác Cổ Thần trả lại gấp mười lần, hôm nay toàn bộ các người đều phải chết!

Không biết từ khi nào, khắp bầu trời đều bị mây đen bao phủ, thanh thế to lớn, so với Mộc Lôi Ẩn Tàng Vạn Cơ vừa mới thi triển toàn lực còn mãnh liệt hơn mười lần, trong mây đen có vô số lôi điện như thần long lập lòe, một vòng xoáy đen kịt cực lớn xuất hiện ngay đỉnh đầu Cổ Thần.

Vô số đạo thiên lôi lớn mười trượng, trăm trượng hội tụ về phía dòng xoáy đen kịt, hình thành hai đạo lôi kiếm vô cùng khổng lồ!

- Sao có khả năng? Lôi kiếp?

- Mệnh Tuyền cảnh?

- Mười tám tuổi, thực sự bước vào Mệnh Tuyền cảnh?

- Không có khả năng, sao có thể có người sớm bước vào Mệnh Tuyền cảnh hơn thái tử Thiên Cơ?

- Thực sự là lôi kiếp đệ nhị trọng, trên bầu trời có hai đạo lôi kiếp, đây chính là lôi kiếp bước vào Mệnh Tuyền cảnh, Cổ Thần thực sự bước vào Mệnh Tuyền cảnh?

Tàng Vạn Cơ đột nhiên chết trong tay Cổ Thần, thần hình câu diệt, chúng tu sĩ còn chưa kịp khiếp sợ vì Tàng Vạn Cơ, ngay lập tức hoàn toàn bị hai đạo lôi kiếp trên bầu trời hấp dẫn tròng lớn con mắt.

Mông Tiên Âm đứng lên, nhìn Cổ Thần giữa không trung, khóe miệng chảy máu tươi không khỏi nhếch lên, nàng đã thành công rồi, nàng không nhìn lầm người, Cổ Thần thực sự bước vào Mệnh Tuyền cảnh.

Hai đạo lôi kiếp từ trong dòng xoáy đen kịt đánh xuống, oanh kích Cổ Thần.

418. Chương 48: Từ Cổ Chí Kim, Cổ Thần Đệ Nhất (thượng).

Hai đạo lôi kiếm giống như giới luận của trời cao hóa thành điện long vạn trượng từ trung tâm dòng xoáy đen kịt đánh thẳng xuống, thô to đạt tới trăm trượng, một cỗ khí tức hủy diệt lan tỏa đè ép, mỗi một vị tu sĩ trước mặt lôi kiếm đều cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé, thậm chí ngay cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trước mặt lôi kiếp cũng phải tự lui ra sau!

Lực lượng của lôi kiếp không thể ngăn cản, lôi kiếp đệ nhị trọng là lúc tu sĩ bước vào Mệnh Tuyền cảnh, quy tắc thiên địa cảm thấy uy hiếp tự động tạo thành nghiêm phạt, lực lượng cực mạnh, so với lôi kiếp đệ nhất trọng còn lợi hại hơn rất nhiều, hầu như là tăng trưởng bội số lần.

Coi như là tu sĩ Linh Anh kỳ, dưới lôi kiếp đệ nhị trọng cũng phải run rẩy!

Tu sĩ vừa mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh, trải qua lôi kiếp đệ nhị trọng hầu như cửu tử nhất sinh, sau khi độ kiếp, thân thể sẽ vô cùng suy yếu, ngay cả tu sĩ Tiên Thiên cảnh cũng có thể đánh chết, nếu như có thể lực hậu trường cường đại bảo hộ, tu sĩ bình thường độ kiếp xong thông thường so với lúc độ kiếp còn nguy hiểm hơn!

- Ngũ điện hạ, Cổ Thần có Như Ý Linh Lung bảo tháp, chúng ta không phải là đối thủ, hiện tại làm sao bây giờ?

Một cao thủ Tàng gia tu vi Đoạt Xá sơ kỳ ngay bên cạnh Tàng Hồng Cơ nói.

Như Ý Linh Lung bảo tháp quá lợi hại, cho dù là Linh Anh kỳ chỉ mở được tầng thứ nhất, thế nhưng tầng thứ nhất kim hành chi tháp có pháp tắc hệ kim, không phải là tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh có thể chịu đựng được, nếu như không có tiên bảo hộ thể, tu sĩ dưới Minh Khiếu kỳ không thể chống đỡ.

Trong mắt Tàng Hồng Cơ lóe ra, lắc đầu nói:

- Thông thả! Cổ Thần vừa mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh, để hắn độ lôi kiếp, hừ, sau khi độ lôi kiếp hắn sẽ trở nên suy yếu, sao có thể phát huy ra uy lực của Như Ý Linh Lung bảo tháp, đến lúc đó giết hắn dễ như trở bàn tay!

Một gã cao thủ Tàng gia tu vi Đoạt Xá kỳ khác cười nói:

- Ngũ điện hạ có tiên bảo Xích Dương Thần Hỏa kính, vừa lúc có thể khắc chế công kích hệ kim tầng thứ nhất của Như Ý Linh Lung bảo tháp, hừ, lúc Cổ Thần độ kiếp khẳng định vô cùng suy yếu, làm sao có thể

sử dụng Như Ý Linh Lung bảo tháp lâu dài, chỉ cần chặn đứng đợt công kích thứ nhất, sau đó đánh chết Cổ Thần, dễ dàng!

Cao thủ Mệnh Tuyền cảnh khác không phải người của Tàng gia căn bản không biết sự kinh khủng của Như Ý Linh Lung bảo tháp, Tàng Hồng Cơ không hạ lệnh bỏ chạy, tu sĩ Tàng gia không động, chúng tu sĩ còn lại cũng chỉ rời khỏi phạm vi lôi kiếp bao phủ trong khoảng cách nhất định, vẫn bao vây bốn phương tám hướng xung quanh Cổ Thần như trước.

Cổ thần nhìn hai đầu điện long vạn tượng trên đỉnh đầu, Thiểm Điện Phong Dực dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Cổ Thần dĩ nhiên trực tiếp bay lên xông thẳng vào trong hai đạo lôi kiếp!

Tu sĩ độ kiếp, trước mặt lôi kiếp hoàn toàn không có lực phòng thủ, hầu như chỉ bảo vệ linh anh không diệt, Mệnh Tuyền không diệt, kháng chịu lôi kiếp, sau đó dù trọng thương nặng hơn nữa thì cũng có thể chậm rãi khôi phục lại, chưa từng có một người nào giống như Cổ Thần, tại thời điểm độ lôi kiếp dĩ nhiên xông thẳng vào điện long!

Tại thời điểm độ lôi kiếp đệ nhất trọng, Cổ Thần đã có tu vi Kim Đan hậu kỳ, qua được an toàn cũng có thể coi như bình thường, thế nhưng lôi kiếp đệ nhị trọng, ngay cả cao thủ Linh Anh hậu kỳ cũng vô cùng kiêng kỵ.

Kim Đan kỳ và Linh Anh kỳ hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, một bên là Thần Hải cảnh, một bên là Mệnh Tuyền cảnh, tu sĩ bước vào Mệnh Tuyền cảnh liền có thể đột phá mệnh cách, thọ mệnh nguyên bản chỉ khi bước vào Linh Anh kỳ liền có thể tăng thêm một tiểu luân hồi.

Thọ mệnh của con người bình thường tối đa trong một tiểu luân hồi, đây là quy tắc sinh mệnh trong quy tắc thiên địa, đột phá mệnh cách, hoàn toàn phá hủy quy tắc sinh mệnh, quy tắc thiên địa sẽ đánh xuống nghiêm phạt, so với tu sĩ bước vào Kim Đan đại đạo còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Chính là bởi vì nguyên nhân này, lực lượng của lôi kiếp đệ nhị trọng so với lực lượng của lôi kiếp đệ nhất trọng hầu như tăng trưởng nhiều lần. Thậm chí ngay cả tu sĩ Linh Anh hậu kỳ trước mặt lôi kiếp đệ nhị trọng cũng cảm thấy run rẩy sợ hãi!

Thế nhưng, trước mặt lực lượng kinh khủng của lôi kiếp đệ nhị trọng, Cổ Thần dĩ nhiên phóng lên cao, chính diện xông vào trong lôi kiếp đệ nhị trọng!

Mỗi một vị tu sĩ ở đây đều cảm thấy khiếp sợ không gì sánh được!

Bọn họ lại không hề biết rằng thân thể và linh hồn của Cổ Thần đã được lực lượng lôi kiếp đệ nhất trọng liên tục cọ rửa, hiện tại linh anh của Cổ Thần vừa mới thành lập cũng có thể thoải mái qua lại trong lôi kiếp đệ nhất trọng, đồng thời linh hồn lẫn thân thể có năng lực chống lại lực lượng lôi kiếp phi thường mạnh mẽ, cho dù là lực lượng lôi kiếp đệ nhị trọng mạnh mẽ hơn lôi kiếp đệ nhất trọng mười lần thì Cổ Thần cũng có tự tin đối mặt chính diện.

Trong các loại pháp quyết thiên hạ, pháp quyết đạo gia tu luyện linh hồn tốt nhất, Đỉnh Thiên Quyết là bí pháp vô thượng của thánh địa đạo gia Thái Hư Cung, tu luyện ra lực lượng linh hồn vô cùng cường đại, vượt xa tu sĩ cùng giai.

Cổ Thần tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, linh hồn hóa anh, thực lực cường đại, lại cộng thêm sức chống cự siêu cường đối với lôi kiếp, tự nhiên không cần phải đặt lôi kiếp đệ nhị trọng trong lòng.

Thân thể của Cổ Thần so với lực lượng linh hồn còn cường đại hơn nhiều, thời điểm khi tu vi mới chỉ đạt tới Kim Đan hậu kỳ, lực lượng thân thể của Cổ Thần dưới trạng thái Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ cửu trọng đã có thể so sánh với tu sĩ Linh Anh kỳ, mà hiện tại đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh, lực lượng thân thể đâu chỉ tăng lên gấp mười lần?

Chỉ bằng vào lực lượng thân thể, Cổ Thần hoàn toàn có thể so sánh với thân thể tu sĩ Đoạt Xá kỳ, thân thể tu sĩ Đoạt Xá kỳ đã vượt qua lôi kiếp đệ tam trọng, đối với lôi kiếp đệ nhị trọng tự nhiên không để vào mắt.

Đám người Tàng Hồng Cơ đều lui ra xa, không lợi dụng cơ hội Cổ Thần độ lôi kiếp đánh lén là bởi vì thời điểm tu sĩ độ kiếp, lực lượng lôi kiếp sẽ tương ứng với cảnh giới tu vi, tất cả các tu sĩ không độ kiếp đều

không dám tới gần, chỗ lôi kiếp chính là nơi pháp tắc thiên địa muốn quét sạch người dám nghịch thiên, bất luận tu sĩ nào tiến vào phạm vi lôi kiếp bao phủ sẽ dẫn tới lôi kiếp tương ứng đánh xuống.

Nếu như có tu sĩ Đoạt Xá kỳ tại thời điểm Cổ Thần độ lôi kiếp tiến tới gần sẽ lập tức gặp phải lôi kiếp đệ tam trọng đánh xuống, như vậy không nói với chuyện đánh lên Cổ Thần, tự bảo vệ chính mình còn là vấn đề!

Tu sĩ Kim Đan kỳ đã trải qua lôi kiếp đệ nhất trọng, tự nhiên không thể tiến vào phạm vi lôi kiếp đệ nhị trọng đánh lên người độ kiếp, mà tu sĩ dưới Kim Đan kỳ càng không thể đi. Không nói tới Cổ Thần chỉ cần vung tay lên là có thể tiêu diệt một đồng tu sĩ Kim Đan kỳ lẫn dưới Kim Đan kỳ, chỉ cần lôi kiếp đệ nhị trọng đối với tất cả tu sĩ dưới Mệnh Tuyền cảnh hoàn toàn là lực lượng không thể chống đỡ, một khi tiếp xúc lập tức bị tiêu diệt, hời phi yên diệt, ngay cả cặn bã cũng không lưu lại!

Rất nhanh sẽ va chạm với lôi kiếp, thân thể đang phóng lên cao của Cổ Thần đột nhiên dừng lại, mi tâm lóe ra một bóng người nho nhỏ, một anh nhi cao chừng ba bốn tấc chui ra ngoài, chính là linh anh của Cổ Thần.

Thân thể dừng lại, linh anh của Cổ Thần tiếp tục phóng lên cao, bay vào lôi kiếp.

Lúc này, ánh mắt chúng tu sĩ không chỉ có kinh hãi, dần dần chuyển biến thành khiếp sợ, thiếu chút nữa là cái cảm rớt xuống đất. Tu sĩ bình thường đều giấu linh anh trong cơ thể, để thân thể chống đỡ đại bộ phận lực lượng lôi kiếp, mà Cổ Thần dĩ nhiên để linh anh trực tiếp độ lôi kiếp?

Xệt...

Trong ánh mắt kinh ngạc không gì sánh được của tất cả mọi người, linh anh của Cổ Thần trong nháy mắt nhảy vào trong lôi kiếp đệ nhị trọng, lôi kiếp tiếp xúc, ngay cả linh anh có khả năng thoát mái qua lại trong lôi kiếp đệ nhất trọng cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, thống khổ như trái tim bị vạn đao cắt qua!

419. Chương 48: Từ Cổ Chí Kim, Cổ Thần Độ Nhất (hạ).

Thế nhưng loại đau đớn này so với cảm giác Kim Đan bị nghiền nát còn kém hơn rất nhiều, ngay cả Kim Đan bị nghiền nát Cổ Thần còn chịu đựng được, sao phải quan tâm tới điểm đau đớn hiện tại.

Đau đớn kịch liệt hoàn toàn không ảnh hưởng tới tinh thần của Cổ Thần, ngược lại thân thức Cổ Thần tản ra, cấp tốc nghiên cứu lực lượng của lôi kiếp đệ nhị trọng!

Trải qua nghiên cứu đối với lôi kiếp đệ nhất trọng, hắn phát hiện, tuy rằng trong lôi kiếp mang theo lực lượng hủy diệt to lớn không gì sánh được, thế nhưng sống hay chết kỳ thực chỉ là một đường chỉ mỏng, thường thường cùng tồn tại với nhau, lực lượng hủy diệt vàng mạnh thì xác suất sinh tồn ngược lại càng lớn, là tồn tại có quan hệ với nhau!

Lôi kiếp chính là hình ảnh thu nhỏ của quy tắc thiên địa, tìm hiểu lôi kiếp, nghiên cứu lực lượng của lôi kiếp so với tu luyện bất cứ loại bí pháp vô thượng nào đều có hiệu quả tốt hơn.

Đây cũng chính là đạo lý do Cổ Thần có hai kiếp làm người, đồng thời đầy đủ lực lượng đối kháng với lôi kiếp mới linh ngộ ra được.

Các tu sĩ bình thường độ lôi kiếp có thể bảo trụ được tính mệnh đã là đại cát đại lợi, nào còn có lực lượng đi nghiên cứu lôi kiếp?

Đắm chìm trong lôi kiếp đệ nhị trọng, Cổ Thần phát hiện ra thân thức của hắn có một loại tăng trưởng cường đại không gì sánh được, tựa hồ như hắn là một quân chủ nắm giữ sinh tử thể nhân, lật tay là mưa, úp tay là mưa, sống hay chết đều nằm trong bàn tay nắm giữ.

Đột nhiên, tựa hồ Cổ Thần nắm bắt được cái gì, thần niệm khê động, hai loại bí thuật vô thượng Đỉnh Thiên Quyết và Hỗn Độn Âm Dương chân quyết xuất hiện trong đầu hắn, nguyên bản hai loại bí thuật không thể tương dung, Cổ Thần tựa hồ như đã bắt được một điểm chung nào đó!

Hai loại bí thuật vô thượng, đạo lý tương thông, nhưng Đỉnh Thiên Quyết là âm dương một thể, chú ý một người tu luyện, mà Hỗn Độn Âm Dương chân quyết là thuần âm và thuần dương tách nhau, chú ý hai người tu luyện giao hoàn, tự nhiên khi tu luyện khác nhau một trời một vực.

Tuy rằng trước đây Cổ Thần quan sát Hỗn Độn Âm Dương chân quyết cũng lĩnh ngộ ra một ít đạo lý âm dương tương dung, dung nhập vào trong Đỉnh Thiên Quyết, thế nhưng đây hoàn toàn là da lông trong da lông.

Thăng cho tới lúc này, nghiên cứu đối với lực lượng lôi kiếp đệ nhị trọng, Cổ Thần mới tìm ra được một điểm chung giữa hai loại bí pháp.

Lập tức, linh anh Cổ Thần kết pháp ấn, lần đầu tiên tu luyện Hỗn Độn Âm Dương chân quyết, hai đạo lôi kiếp dưới sự dẫn dắt của Cổ Thần dĩ nhiên theo lộ tuyến Hỗn Độn Âm Dương chân quyết hóa thành hai cổ lực lượng thuần dương và thuần âm, dung nhập vào trong cơ thể linh anh.

“Nhất nguyên sơ thủy thái hư sinh! Lương nghi trung khai hỗn độn phân...”

Lực lượng lôi kiếp thuần âm thuần dương tiến vào trong cơ thể linh anh, âm dương giao thái, tựa hồ hình thành một thiên địa hoàn toàn mới, vận chuyển huyền diệu không gì sánh được, Cổ Thần còn không thể hiểu được nguyên lý vận chuyển hiện tại, thế nhưng lực lượng của linh anh cũng đột nhiên tăng mạnh, thể tích trong nháy mắt trưởng thành lớn mạnh như qua rất nhiều năm.

Một cổ lực lượng tuyệt luân từ trong linh anh của Cổ Thần phát ra.

- A... Sao có khả năng?

- Tuyệt đối không thể như vậy, thời điểm hấn đột lôi kiếp dĩ nhiên đột phá tu vi?

- Hấn vừa mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh, độ lôi kiếp đệ nhị trọng, sao có khả năng không chút thương tổn? Ngược lại tu vi đột phá, bước vào Linh Anh trung kỳ?

- Không có khả năng... Tuyệt đối không thể, vì sao lại như vậy?

...

Tất cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều kinh hô, trong thanh âm tràn ngập vẻ sợ hãi!

Rất nhiều tu sĩ lúc bước vào Mệnh Tuyền cảnh, tu vi lập tức dừng lại, cho dù là có đột phá cũng là chuyện của mười năm, vài chục năm sau, mà cũng chỉ đột phá một cấp độ nhỏ.

Cổ Thần mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh, vừa mới bắt đầu độ lôi kiếp đệ nhị trọng, dĩ nhiên trong lôi kiếp tu vi tiến nhanh, trực tiếp bước vào Linh Anh trung kỳ, điều này sao có thể không khiến các tu sĩ khác sợ hãi.

Nhìn Cổ Thần, ánh mắt chúng tu sĩ giống như nhìn thấy quái vật, trong ánh mắt tiết lộ vẻ sợ hãi!

- Trong lôi kiếp đột phá tu vi, tự cổ chí kim, có từng xuất hiện một người?

Mông Tiên Âm nhìn Cổ Thần giữa không trung, thì thào nói.

Lôi kiếp đệ nhị trọng đều bị linh anh của Cổ Thần dẫn vào trong cơ thể, lực lượng của lôi kiếp đệ nhị trọng dĩ nhiên bị linh anh hấp thu không ít, khiến tu vi thực lực tăng mạnh!

Linh anh của Cổ Thần vừa rơi xuống, nhảy vào trong mi tâm thân thể, hai đạo lôi kiếp theo linh anh của Cổ Thần hạ xuống, oanh kích vào thân thể hấn liên tiếp vang lên tiếng xẹt xẹt. Lôi quang điện thiểm, thân thể của Cổ Thần tựa hồ như biến thành một người bằng lôi điện.

Thăng cho tới khi lôi kiếp đệ nhị trọng biến mất, lực lượng lôi kiếp trên người Cổ Thần mới dần dần tiêu tan, thân thể Cổ Thần hoàn toàn không thương tổn, ngược lại trải qua lôi kiếp đệ nhị trọng tẩy rửa, thực lực càng tăng cao, dưới làn da ẩn hiện lôi điện qua lại, mơ hồ phát ra đạo đạo điện mang, lực lượng ẩn trong cơ thể khiến cao thủ Đoạt Xá kỳ cũng phải thâm sợ hãi trong lòng!

Xẹt...

Thiểm Thiên Phong Dực mở ra, hai mắt Cổ Thần dường như bắn ra hai đạo điện mang, lần lượt đảo qua từng tu sĩ, quát lớn:

- Đám người các ngươi đã muốn tới tìm chết, hôm nay ta sẽ đại khai sát giới, một người cũng không để lại!

Tu vi Cổ Thần ngoại phóng, tuy rằng chỉ mới đạt tới cảnh giới tu vi Linh Anh trung kỳ, thế nhưng khí tức tản mát ra so với cao thủ Đoạt Xá kỳ còn đáng sợ hơn nhiều.

Đích xác là như vậy, vô luận là lực lượng thân thể hay là linh anh, Cổ Thần đều vượt xa tu sĩ cùng giai, hoàn toàn so sánh được với tu sĩ Đoạt Xá kỳ vượt qua lôi kiếp đệ tam trọng, cho dù không mượn Như Ý Linh Lung bảo tháp Cổ Thần cũng có thể đánh một trận với Tàng Hồng Cơ!

Dưới sự tăng mạnh của Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ cửu trọng, cộng thêm hóa thân làm kim long, lực lượng thân thể sợ rằng Tàng Hồng Cơ tu vi Đoạt Xá trung kỳ cũng phải tránh né phong mang.

Cổ Thần vừa mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh, nếu như chờ khi Cổ Thần tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng đại thành, cho dù là Tàng Hồng Cơ so với Cổ Thần cao hơn tròn một cảnh giới chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Cổ Thần.

Hôm nay thực lực của Cổ Thần so với Tàng Hồng Cơ hoàn toàn cân bằng với nhau, mà bên cạnh Tàng Hồng Cơ còn có bốn cao thủ Đoạt Xá sơ kỳ cùng với hơn hai mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh Linh Anh kỳ, hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh vậy công một mình Cổ Thần, nhìn sơ qua tựa hồ chiếm tiện nghi cực lớn.

Nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải như vậy, Cổ Thần có tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp trong tay, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, tu sĩ dưới Mệnh Tuyền cảnh Minh Khiếu kỳ không người nào ngăn cản được. Cho dù là Tàng Hồng Cơ có Xích Dương Thần Hỏa kính cũng không được, chỉ là tiên bảo bình thường, làm sao có thể so sánh với tiên bảo vô thượng?

Cổ Thần sau khi độ kiếp không hề suy yếu, có thể sử dụng Như Ý Linh Lung bảo tháp công kích trong thời gian dài, cho dù Tàng Hồng Cơ có Xích Dương Thần Hỏa kính cũng không thể chống đỡ được!

- Lui...

Tàng Hồng Cơ hét lớn một tiếng, một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nắm trong tay Như Ý Linh Lung bảo tháp, đồng thời chưa hề có nửa điểm thương tổn không phải là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh số lượng nhiều là có thể đối phó được.

Thấy ngũ điện hạ Đại Doanh cũng phải thất kinh hô lên một tiếng lui, tất cả tu sĩ còn lại đều biết không ổn, sự tình khẩn định khẩn cấp, nhất thời tung ra pháp bảo bỏ chạy bốn phương tám hướng.

- Nếu như đã tới cần gì phải đi? Ta còn chưa cho pháp các ngươi rời khỏi!

Cổ Thần quát lớn một tiếng.

Đang khi nói chuyện, trong mi tâm bay ra một đoàn kim mang, một bảo tháp kim quang chín tầng xuất hiện, chính là Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Cổ Thần giữ Như Ý Linh Lung bảo tháp trong tay, ném vào trong không trung, quát lớn:

- Kim hành chi tháp, mở...

Trong nháy mắt Như Ý Linh Lung bảo tháp hóa thành nghìn trượng, đi động ngay bên cạnh Cổ Thần, tầng thứ nhất vừa mở ra, một mảnh kim quang từ trong tháp bùng phát chiếu rọi, bao phủ toàn bộ phương viên vạn trượng bên trong!

- A....

- A....

Liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, tu sĩ Thần Hải cảnh bị kim quang vạn trượng chiếu rọi vào cơ thể, lập tức giống như bị vạn tiễn xuyên tâm, trong nháy mắt xuất hiện vô số lỗ thủng, ngay sau đó bị kim quang hủy diệt thành hư vô, thần hình câu diệt.

420. Chương 49: Bảo Tháp Ra, Ai Dám Tranh Phong?

Gần trăm tu sĩ Thần Hải cảnh bị kim quang của Như Ý Linh Lung bảo tháp bao phủ, tất cả đều biến thành tro tàn!

Cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều tung ra pháp bảo cường đại nhất của chính mình bảo hộ bên ngoài cơ thể, thế nhưng coi như là pháp bảo cực phẩm cũng không thể chống đỡ được công kích của Như Ý Linh Lung bảo tháp, pháp bảo thượng phẩm dưới kim quang chiếu rọi càng bị hủy diệt trong nháy mắt.

Có hai cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh nhà nghèo, không có bao nhiêu pháp bảo tốt trong tay, sau khi pháp bảo bị hủy diệt, thân thể lập tức bị kim quang bảo tháp bắn trúng, đồng thời phát ra tiếng kêu gào thảm thiết thê lương.

Kim quang so với công kích của pháp bảo phi kiếm cực phẩm còn lợi hại hơn, trong nháy mắt xuyên thấu qua thân thể của bọn họ, chốc lát sau, hai cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đồng thời vẫn lạc.

- Tất cả tới đây!

Tàng Hồng Cơ hét lớn một tiếng.

Trong mi tâm Tàng Hồng Cơ chợt lóe quang mang màu đỏ, một cổ kích màu đỏ tỏa khí tức tang thương cổ lão bay ra ngoài, chính là Xích Dương Thần Hỏa kính đặc ý nhất của Tàng Hồng Cơ!

Bằng vào cổ kính này, Tàng Hồng Cơ có thể quét ngang Đoạt Xá kỳ, thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Thần kỳ cũng không thể làm gì được hắn, nếu như không phải đại nhân vật như đế tử Đế Đình, lại là thủ lĩnh của đợt truy sát Cổ Thần lần này, những tu sĩ bình thường khác làm sao có tiên bảo cấp độ như vậy!

Cao thủ Mệnh Tuyền cảnh thông thường có thể lấy ra một hai pháp bảo cực phẩm cũng cần phải có cơ duyên cực lớn, thậm chí ngay cả đế tử Tàng Vạn Cơ, Tàng Chân Cơ cũng không có tiên bảo hộ thể!

Xích Dương Thần Hỏa kính vừa ra, lập tức bay lơ lửng trên đỉnh đầu Tàng Hồng Cơ, hóa lớn chừng hai thước, giống như một mặt trời hỏa hồng, phát ra quang mang màu đỏ chói lọi, bức toàn bộ kim quang của Như Ý Linh Lung bảo tháp chiếu vào bắn ngược lại.

Xích Dương Thần Hỏa kính là tiên bảo hỏa hệ, tầng thứ nhất của Như Ý Linh Lung bảo tháp chỉ có thể phóng ra công kích hệ kim, trong ngũ hành, hỏa khắc kim, vì vậy tuy rằng Xích Dương Thần Hỏa kính chỉ là tiên bảo bình thường, nhưng có thể khắc chế được công kích kim quang của Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ nhất. Đương nhiên trên cơ bản cấp bậc của Xích Dương Thần Hỏa kính không bằng Như Ý Linh Lung bảo tháp, chỉ dừng lại ở mức khắc chế công kích hệ kim của Như Ý Linh Lung bảo tháp khi khởi xướng tấn công, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Như Ý Linh Lung bảo tháp treo trên cao nghìn trượng, tỏa ra kim quang vạn trượng, bao phủ toàn bộ cao thủ Mệnh Tuyền cảnh bên trong. Trong kim quang còn có một đoàn quang mang màu đỏ, giống như một cái lồng bất nhốt tất cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, tất cả đều chỉ tạm thời cản trở công kích của Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Cổ Thần vừa mới phóng ra Như Ý Linh Lung bảo tháp, thân thể nhanh chóng hạ xuống, bước tới bên cạnh Mông Tiên Âm, thúc đẩy pháp lực bao phủ Mông Tiên Âm vào cương tráo. Như Ý Linh Lung bảo tháp hoàn toàn không phải Xích Dương Thần Hỏa kính có thể sánh bằng, kim quang phóng ra chính là công kích ẩn chứa pháp tắc, ngoại trừ Cổ Thần, bất luận kẻ nào bị kim quang chiếu xạ đều bị công kích! Như Ý Linh Lung bảo tháp được Cổ Thần luyện hóa, tự nhiên sẽ không công kích đối với cương tráo pháp lực của Cổ Thần, Mông Tiên Âm dưới cương tráo pháp lực của Cổ Thần mới có thể an toàn.

Nhìn chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh bị vây trong kim quang, không thể thoát thân, Cổ Thần không cần nóng lòng nhất thời phát động công kích đối với Cổ Thần, nâng Mông Tiên Âm lên, Cổ Thần khẽ lật tay, một viên đan dược trong suốt tỏa sáng xuất hiện trên tay.

Mặt ngoài đan dược này có thần hoa lưu động, mùi hương mê người, vừa nhìn qua đã biết vô cùng trân quý!

- Đây là nghịch mệnh hoàn, có thể trị liệu thương thế cực nhanh!

Cổ Thần đưa tới trước mặt Mông Tiên Âm.

Đan được nghịch mệnh hoàn thập phẩm là thánh đan chữa thương, tương truyền chỉ cần người chưa chết là có thể bảo trụ được tính mệnh.

Tuy rằng Mông Tiên Âm đã phá được Mộc Lôi Ẩn của Tàng Vạn Cơ, nhưng bị phản chấn lại không nhẹ, cộng thêm công kích đợt thứ hai, hầu như đã tới mức dầu hết đèn tắt, may mà đạo thai còn chưa bị chấn vỡ, bằng không mà nói coi như Cổ Thần cũng không có lực xoay chuyển trời đất.

Mông Tiên Âm thụ thương vì hắn, tự nhiên Cổ Thần phải cứu tính mệnh của nàng trước, sau đó mới đối phó với những cao thủ Mệnh Tuyền cảnh kia. Nếu không phải Mông Tiên Âm liều mình kéo dài chút thời gian cho Cổ Thần, giúp Cổ Thần hoàn toàn bước vào Mệnh Tuyền cảnh, chỉ sợ lúc này hắn đã bị công kích của chúng tu sĩ giết chết rồi.

- Cảm tạ!

Mông Tiên Âm nhận nghịch mệnh hoàn, gật đầu nói với Cổ Thần.

Nghịch mệnh hoàn là đan dược thập phẩm, không nói tới đan dược thập phẩm tại trung thổ có thể đếm được trên đầu ngón tay, coi như là tài liệu luyện chế nghịch mệnh hoàn cũng vô cùng hiếm thấy. Dù là Đế Đình Đại Mông cũng không có bao nhiêu viên. Tuy Mông Tiên Âm là công chúa Đại Mông, nhưng còn có mấy đề tử khác, cộng thêm rất nhiều thân vương, mấy viên nghịch mệnh hoàn còn chưa tới phiên nàng được hưởng!

Cổ Thần đưa Mông Tiên Âm tới phía sau Như Ý Linh Lung bảo tháp, ở đây sẽ không bị kim quang công kích, hắn nói:

- Nàng yên tâm chữa thương ở đây! Những người này truy sát ta mấy vạn dặm, vậy khốn ta gần mười ngày, phá Vạn Lý Hoàng Sa đại trận của ta, hôm nay ta để người trong thiên hạ biết, Cổ Thần ta không phải là quả hồng mềm có thể tùy tiện nắm bóp, ta sẽ dùng máu tươi của hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh để chứng minh cho thế nhân! Người mưu đồ đối với Cổ Thần ta tất giết không tha!

Đang khi nói chuyện, hai mắt Cổ Thần chuyển hồng, sát khí nội liễm hoàn toàn ngoại phóng, Thiểm Thiên Phong Dực vỡ mạnh, Cổ Thần liền vọt về phía đám cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đang đau khổ chống đỡ dưới màn kim quang.

Thiểm Thiên Phong Dực vừa mở, Cổ Thần phiêu phù trong hư không, đứng phía trên hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, con ngươi đỏ đậm nhìn chằm chằm vào đám người này, sát khí ngập trời.

Thanh âm băng lãnh của Cổ Thần vang lên:

- Trừ Đế Đình Đại Doanh, Thi Hồng Tông, ta và các người không cừu không oán, nhưng các người muốn trợ trụ vì ngược, đã coi Cổ Thần ta dễ khi dễ, Huyền Âm Tông, Lôi Kiếm Tông... Các người nghe rõ cho ta, hôm nay các người tử vong chỉ là màn mở đầu, tông môn các người sẽ phải trả giá cực lớn! Ta sẽ dùng máu tươi của các người nói cho tất cả các thế lực lớn, người khi Cổ Thần ta phải chết!

Huyền Âm Tông, Lôi Kiếm Tông cùng với cao thủ Mệnh Tuyền cảnh của các môn phái cỡ lớn khác tràn ngập vẻ sợ hãi, lúc này đây bọn họ hoàn toàn biết đã dẫm vào một khối sắt cứng, rất cứng.

Nguyên bản theo Đế Đình Đại Doanh truy sát Cổ Thần sẽ kiếm được một chút canh, nhưng hiện tại xem ra hành động này hoàn toàn là muốn chết!

Tàng Hồng Cơ âm trầm cười, nói:

- Cuồng ngôn, Cổ Thần, ta đã dùng thần phù truyền âm cầu cứu Đế Đình, không bao lâu sau cứu binh của Đế Đình sẽ thông qua truyền tống trận tới Đại Mông, hừ, Xích Dương Thần Hỏa kính chỉ ít có thể ngăn cản được công kích của Như Ý Linh Lung bảo tháp mấy canh giờ, cũng đủ viện binh của Đế Đình chạy tới, chỉ bằng người cũng dám nói lời cuồng ngạo?

Các cao thủ nghe được Tàng Hồng Cơ nói, sắc mặt nhất thời chuyển biến tốt đẹp, thầm nghĩ:

“Lấy lực lượng của Đế Đình, cho dù Cổ Thần có Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng không thể chống đối được.”

Cổ Thần lạnh lùng cười, ánh mắt trở nên sắc bén, chỉ vào các cao thủ nói:

- Các người... Không đợi được bọn họ tới!

Nói xong, mi tâm Cổ Thần chợt lóe, Thần Hình Câu Diệt kiếp trong nháy mắt bay ra ngoài, hóa thành một đạo kiếm cương đen thùi, mạnh mẽ chém về phía các cao thủ trong màn quang mang màu đỏ.

Quang mang màu đỏ của Xích Dương Thần Hỏa kính có thể ngăn cản được công kích của Như Ý Linh Lung bảo tháp, nhưng không thể đỡ được Thần Hình Câu Diệt kiếp, Thần Hình Câu Diệt kiếp là pháp bảo công kích theo hướng thực chất, trong nháy mắt đã xuyên thấu qua màn quang mang màu đỏ.

421. Chương 50: Cổ Sát Thần, Danh Chấn Thiên Hạ (thượng).

Cổ Thần đánh chết tu sĩ trong đại hội liên minh đồ Cổ tại Kỳ Anh Phong đã sớm truyền rộng, chúng tu sĩ đều biết thanh phi kiếm đen thùi kia so với pháp bảo cực phẩm thông thường còn lợi hại hơn rất nhiều!

Mắt thấy đạo quang mang đen thùi bay về phía bọn họ, tất cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trong vòng bảo hộ của quang mang màu đỏ đều hiện rõ vẻ sợ hãi.

Trừ đi hai cao thủ Linh Anh kỳ và Tàng Vạn Cơ, hiện tại trong màn quang mang màu đỏ có ba mươi một gã cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, trong đó Đoạt Mệnh trung kỳ có một người, chính là Tàng Hồng Cơ, Đoạt Xá sơ kỳ có bốn người, đều là đại cao thủ Đế Đình Đại Doanh phái tới.

Hai mươi sáu gã cao thủ Linh Anh kỳ, Linh Anh hậu kỳ có năm người, Linh Anh trung kỳ có tám người, Linh Anh sơ kỳ có mười ba người.

Tuy rằng cùng là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, thế nhưng cảnh giới khác nhau, cấp độ khác nhau, thực lực phân chia cao thấp khác nhau.

Linh Anh trung kỳ tương đương với thực lực của hai ba gã cao thủ Linh Anh sơ kỳ.

Linh Anh hậu kỳ tương đương với thực lực của hai ba cao thủ Linh Anh trung kỳ.

Đoạt Xá sơ kỳ tương đương với thực lực của hai ba gã cao thủ Linh Anh hậu kỳ.

Đây là sự chênh lệch thực lực mạnh yếu giữa tu vi cảnh giới của tu sĩ dưới tình huống không có pháp bảo tương trợ.

Ba mươi bốn cao thủ Mệnh Tuyền cảnh ở đây nếu quy đổi cảnh giới, hai mươi sáu gã cao thủ Linh Anh kỳ tương đương với ba gã cao thủ Đoạt Xá kỳ, cộng thêm bốn gã cao thủ Đoạt Xá sơ kỳ lúc đầu, so với hai cao thủ Đoạt Xá trung kỳ còn mạnh mẽ hơn chút ít.

Cuối cùng cộng với Tàng Hồng Cơ, bằng vào ba gã cao thủ Đoạt Xá trung kỳ, thực lực như vậy đủ sức so sánh với một cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ, hơn nữa mọi người liên thủ với nhau, uy lực nhân lên, tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ trước mặt đông đảo cao thủ như vậy chỉ sợ cũng phải chạy trốn giữ mạng!

Thực lực của Cổ Thần hiện tại tương đương với một cao thủ Đoạt Xá trung kỳ bình thường, nếu như dưới trạng thái hóa long có thể coi như vô địch dưới Đoạt Xá hậu kỳ, so sánh thực lực với đối phương coi như yếu hơn không ít.

Thế nhưng, thực lực tổng hợp của tu sĩ lại không chỉ nhìn vào tu vi thực lực của riêng bản thân, pháp bảo cũng là một tiêu chuẩn đánh giá rất quan trọng. Tu sĩ cấp thấp có pháp bảo tốt muốn đánh chết tu vi cấp cao hơn cũng không phải là việc khó.

Cổ Thần có tiên bảo vô thượng cấp bậc Như Ý Linh Lung bảo tháp đủ sức áp chế ba mươi một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đối phương, cho dù Tàng Hồng Cơ sử dụng Xích Dương Thần Hỏa kính cũng chỉ miễn cưỡng phòng thủ, căn bản không thể phản công lại Cổ Thần.

Như vậy, Cổ Thần chỉ cần giết chết hai tu sĩ Đoạt Xá trung kỳ, sau đó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngoại trừ Như Ý Linh Lung bảo tháp, Cổ Thần còn có Thần Hình Câu Diệt kiếp, đây là pháp bảo cực phẩm mạnh nhất dưới tiên bảo, pháp bảo cực phẩm cực hạn, uy lực mạnh mẽ, ngoại trừ tiên bảo không gì có thể ngăn chặn được.

Ba mươi tu sĩ khác, ngoại trừ bốn vị đại cao thủ Đoạt Xá sơ kỳ cùng với hai tu sĩ đầu lĩnh của Huyền Âm Tông và Thi Hồn Tông có pháp bảo cực phẩm trên tay, số còn lại đều chỉ có pháp bảo thượng phẩm!

Pháp bảo cực phẩm cũng có thể bị Thần Hình Câu Diệt kiếm phá hủy, pháp bảo thượng phẩm sao có thể chống đối?

Xoẹt...

Ồ quang chột lóe, lập tức nghe thấy tiếng rắc, sau đó là tiếng hét thê lương thảm thiết.

Thần Hình Câu Diệt kiếm chém nát một pháp bảo thượng phẩm, đồng thời chém một cao thủ Linh Anh kỳ phía sau thành hai nửa.

Thân thể bị hủy, linh anh của cao thủ kia bay ra ngoài, trong mắt ngoại trừ oán hận còn có sợ hãi nồng đậm, nhiều cao thủ Mệnh Tuyền cảnh hội tụ một chỗ như vậy dĩ nhiên bị Cổ Thần đánh cho không chút lực hoàn thủ?

Đường đường là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, dĩ nhiên nói giết liền giết?

Cho dù nhóm cao thủ Mệnh Tuyền cảnh ngoại trừ Tàng Hồng Cơ, lực lượng còn lại tương đương với hai cao thủ Đoạt Xá trung kỳ, so với Cổ Thần mạnh hơn nhiều lắm, thế nhưng mọi người bị hạn chế trong màn quang mang màu đỏ bảo hộ, căn bản không thể phá hủy ra toàn bộ thực lực.

Mà Cổ Thần di chuyển trong quang mang màu vàng phát ra từ Như Ý Linh Lung bảo tháp, có thể tùy thời khởi xướng công kích đối với bọn họ, ngược lại cao thủ Mệnh Tuyền cảnh chỉ có thể thu hẹp trong vòng quang mang màu đỏ bảo hộ phát ra từ Xích Dương Thần Hỏa kính mới có thể chống đối lại công kích pháp tắc hệ kim của Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Đây hoàn toàn là đóng cửa đánh chó!

Cổ Thần dùng thần thức khống chế Thần Hình Câu Diệt kiếm liên tục chém ngang bổ thẳng trong màn quang mang màu đỏ, chốc lát sau đã có vài cao thủ Linh Anh kỳ cả pháp bảo lẫn thân thể đều bị chém thành hai nửa, Mệnh Tuyền cũng bị Cổ Thần đâm thủng!

Đối với cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, chỉ khi phá hủy Mệnh Tuyền thì thân thể mới thực sự tử vong, tu vi không đạt tới Đoạt Xá kỳ không thể Đoạt Xá sống lại. Cao thủ Linh Anh kỳ sau khi mất đi thân thể, tuy rằng Linh Anh có thể tồn tại trên thế gian vài chục ngày, thế nhưng không có thân thể tẩm bổ, chung quy cũng phải chết!

Chỉ khi tìm được địa phương âm minh hoặc bảo bối đặc thù mới kéo dài được thời gian sống sót!

- Cổ Thần! Cao thủ Mệnh Tuyền cảnh là hạch tâm các thế lực, người dám giết chúng ta, thế lực phía sau lưng chúng ta nhất định sẽ tìm người liều mạng, một ngày nào đó người sẽ hối hận, người sẽ chết không có chỗ chôn!

Lại một gã cao thủ Linh Anh kỳ bị Cổ Thần chặt đứt thân thể, đâm xuyên qua Mệnh Tuyền, linh anh thê lương quát lên.

- Phải sao?

Cổ Thần không chút thay đổi, thanh âm vẫn lạnh lùng như trước:

- So với việc hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh truy sát một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ còn nghiêm trọng hơn sao? Các người có thể phát ra ba mươi cường giả Độ Hư cảnh tới truy sát một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh như ta? Nếu như không thể, giết sạch các người thì có ngại gì? Ta sẽ hối hận? Ta với các người không thù không oán, các người ngược lại chạy tới truy sát ta, các người không hối hận mà ta lại hối hận?

Cổ Thần càng nói càng giận, đột nhiên kim quang chột lóe, hóa thành một ngũ trảo kim long dài chừng nghìn trượng, trong mắt kim long lập lòe hồng quang, Cổ Thần đã thực sự nổi giận!

Bọn họ không thù không oán truy sát Cổ Thần, không thấy có bất cứ hối hận nào, ngược lại phát ngôn bừa bãi muốn Cổ Thần hối hận!

Bị buộc phải kháng! Tự vệ đánh trả! Cũng phải hối hận?

Chẳng lẽ Cổ Thần trời sinh là người bị người khác truy sát? Trời sinh là người bị người khác đâm nát dưới chân?

Không... Trong lòng Cổ Thần thiêu đốt lửa giận, như muốn đốt cháy thiên địa, một cỗ khí tức kinh khủng tuyệt luân từ trong cơ thể Cổ Thần phát ra, ngửa mặt lên trời rống giận, một tiếng long ngâm thật lớn vang vọng thiên địa!

Chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhìn ngũ thảo kim long thật lớn xoay tròn giữa không trung, trong mắt đều hiện rõ ý sợ hãi, thậm chí có mấy người run rẩy toàn thân. Sợ hãi, một người phát ra khí thể dĩ nhiên có thể mạnh mẽ tới mức độ này, hơn nữa biến hóa thành thân rồng, nhân thể và long uy kết hợp với nhau, đó là một cỗ khí tức kinh khủng không thể ngăn cản!

Bịch...

Một gã cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trong lúc run rẩy toàn thân đột nhiên rơi xuống quỳ rạp dưới đất, thân thể hoàn toàn ép sát dưới mặt đất.

Chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cảm nhận được từ trên người Cổ Thần ẩn chứa sát ý dâng trào không gì sánh kịp, hiện tại bọn họ hoàn toàn tin tưởng, Cổ Thần thực sự muốn chém tận giết tuyệt bọn họ. Một lần diệt sát hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh hoàn toàn so sánh được với hoàn toàn tiêu diệt một tiên tông đại phái, bọn họ cho rằng Cổ Thần không dám chém tận giết tuyệt, hiện tại bọn họ lại phát hiện chính mình sai lầm rồi, rất sai lầm!

422. Chương 50: Cổ Sát Thần, Danh Chấn Thiên Hạ (hạ).

Thế giới không phải chuyển động vì bọn họ, cho dù là tiên tông đại phái cường đại như thế nào đi nữa, mặc kệ hậu trường có to lớn tới mức nào đi nữa thì hiện tại cũng không giữ được tính mệnh của bọn họ!

Trong lòng bọn họ sợ hãi rồi!

Cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đã vượt qua lôi kiếp đệ nhị trọng, đột phá mệnh cách, thọ mệnh chỉ ít cũng có hơn hai trăm tuổi, tu sĩ Đoạt Xá kỳ càng tiếp cận bốn trăm năm.

Hôm nay... Bọn họ thực sự cảm giác được tử vong đang vẫy gọi!

Lửa giận của Cổ Thần đã hoàn toàn bị kích phát, một cỗ cảm giác thị huyết, sát lực bao phủ toàn thân. Giết chết những tu sĩ này, trong lòng Cổ Thần sẽ không lưu lại bất cứ bóng ma nào, sẽ không sản sinh bất cứ khúc mắc nào, có chỉ là thư sướng!

Thần Hình Câu Diệt kiểm vẫn như trước dưới sự khống chế của thần thức, liên tục chém ngang bổ dọc trong màn quang mang màu đỏ, long thân của Cổ Thần cũng xông thẳng về phía quang mang màu đỏ, long thảo màu vàng đánh tới, lập tức xé màn quang mang màu đỏ ra một cái khe!

Một mảnh kim quang từ cái khe bắn vào trong.

Nguyên bản thực lực của Cổ Thần căn bản không thể phá được tiên bảo như Xích Dương Thần Hỏa kính, thể nhưng lực lượng của Xích Dương Thần Hỏa kính hoàn toàn phải tụ tập chống lại công kích của Như Ý Linh Lung bảo tháp, đồng thời với việc áp chế kim quang thì cũng bị kim quang áp chế!

Tàng Hồng Cơ chỉ có tu vi Đoạt Xá trung kỳ, không thể hoàn toàn phát huy hết uy lực của Xích Dương Thần Hỏa kính, nếu như là cường giả Độ Hư cảnh, đừng nói Cổ Thần xé rách màn quang mang màu đỏ, ngược lại còn bị phản chấn mà chết!

Tu sĩ trong màn quang mang màu đỏ lập tức ném pháp bảo ra, đồng thời đánh về phía Cổ Thần.

Hơn hai mươi kiện pháp bảo rậm rạp bay về phía Cổ Thần. Cổ Thần lưu ý nhất chính là sáu kiện pháp bảo cực phẩm trong đó, Thần Hình Câu Diệt kiểm thu lại, một lượt ngăn cản hai kiện pháp bảo cực phẩm.

Thanh mang chợt lóe, Thanh Hoa Thần Mộc thuần xuất hiện, hai kiện pháp bảo cực phẩm gần nhất lập tức bị cản lại, còn hai kiện pháp bảo cực phẩm cuối cùng, hai cự thảo kim long đánh mạnh, ầm ầm nổ hai tiếng bắn ngược trở lại, long thảo của Cổ Thần có thể so sánh với pháp bảo cực phẩm, không hề thua kém.

Pháp bảo thượng phẩm còn lại, long thân Cổ Thần xoay chuyển, cự vĩ quấy mạnh, tất cả đều bị đánh văng đi nghìn trượng, long lân của Cổ Thần so với pháp bảo cực phẩm còn cứng rắn hơn, không có pháp bảo cực phẩm căn bản không thể gây tổn thương tới Cổ Thần.

Phá công kích pháp bảo của chúng tu sĩ, Cổ Thần tiếp tục khởi xướng công kích mạnh mẽ đối với quang mang màu đỏ, bốn cự trảo màu vàng đồng thời công kích vào quang mang màu đỏ, một đạo lại một đạo vết rách hiện ra, càng lúc càng có nhiều kim quang bắn vào trong màn quang mang màu đỏ, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh bị công kích hệ kim đánh trúng, một người lại một người liên tiếp trọng thương!

Nguyên bản Xích Dương Thần Hỏa kính có thể ngăn cản công kích kim quang của Như Ý Linh Lung bảo tháp mấy canh giờ, hiện tại Cổ Thần công kích toàn lực, một canh giờ cũng không tới, quang mang màu đỏ dần dần bị kim quang xuyên qua.

Xích Dương Thần Hỏa kính ảm đạm, chốc lát mất đi màu sắc, từ trên không trung rơi xuống.

Quang mang màu đỏ vừa biến mất, chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhất thời đối mặt với tai hoa thật lớn, từng bước từng bước ốc còn không mang nổi mình ốc, sử dụng pháp bảo bảo vệ thân thể bỏ chạy bốn phương tám hướng. Thế nhưng kim quang của Như Ý Linh Lung bảo tháp có thể chiếu rọi vạn trượng, chạy trốn dễ dàng vậy sao?

Còn có Cổ Thần hóa thân thành kim long nghìn trượng truy sát, chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh giống như thái rau chặt dưa, bị cự trảo kim long đánh nát bấy.

Quang mang màu đỏ vừa vỡ, tình thế lập tức hoàn toàn nghiêng về một phía, biến thành bữa tiệc giết chóc của Cổ Thần, thời gian non nửa khắc, kể cả ngũ điện hạ Thành Hồng Cơ trong đó, tất cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều chết!

Không nán lại lâu, Cổ Thần mang theo Mông Tiên Âm nhanh chóng rời khỏi.

Lúc này đây, Cổ Thần không hề hủy thi diệt tích, thi thể chúng tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đều bị ném một chỗ, bên cạnh còn có một nhóm chữ viết của Cổ Thần: Kẻ phạm Cổ Thần, mạnh hơn cũng giết!

Rất nhanh, tin tức Cổ Thần đánh chết hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh không chỉ truyền khắp cảnh nội Đại Mông, càng truyền khắp thiên hạ, cái tên Cổ Sát Thần, trung thổ không người nào không biết!

...

- Nghe nói rồi sao? Trung thổ lại xuất hiện một đại thiên tài, năm nay mới mười tám tuổi đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh!

- Hài... Cổ Sát Thần a, ai chẳng biết!

- Thực sự? Người nhận thức hần?

- Đương nhiên nhận thức, thiên hạ ai không biết cái tên Cổ Sát Thần? Hắc hắc... Trong một sơn cốc cách thành Bắc Đẩu hơn hai vạn dặm, Cổ Sát Thần một lần giết chết hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh a, quá lợi hại ... Quá lợi hại đi!

- Hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh? Hần không phải vừa mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh hay sao? Sao có thể lợi hại như vậy? Coi như là tuyệt đỉnh cao thủ Nguyên Thần kỳ cũng không có khả năng giết chết hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh! Đó không phải là có thể tiêu diệt cả một tiên tông đại phái?

- Người cô lậu quả văn quá đi! Hắc hắc, thi thể chỉ hơn hai mươi bộ, nhưng số cao thủ Mệnh Tuyền cảnh chết đi là hơn ba mươi người, chỉ riêng Đế Đình Đại Doa ửũ8a v D ngƯ H H

- Thời gian hai năm qua, phía đông qua yêu vực, phía nam qua vu cương, phía bắc tới băng nguyên, phía tây đi sa mạc vô biên, đi khắp ngũ hoang tứ hải, đều là một ít địa phương ít có dấu chân, lão đệ tự nhiên không biết được tin tức về ta, ai, một đường đi đi về về, chỗ ở của bằng hữu đều thăm qua, toàn bộ người đi nhà trống, không còn một mảnh, một vạn năm Cổ Hoang đã xảy ra biến hóa quá mức to lớn!

Ngô Tinh vỗ vỗ vai Cổ Thần, một mặt hồi tưởng, một mặt cảm khái nói.

- Vậy sao đại ca biết ta tới Đại Mông? Nghe Long huynh nói gần đây đại ca một mực bị cường địch quần chân, đến tốt cùng là người nào có thể đối địch với đại ca?

Cổ Thần hăng hái bừng bừng hỏi.

Nhân vật có thể đối xứng với Ngô Tinh, Cổ Thần thực sự nghĩ không ra, bất luận là những cường giả Độ Hư cảnh mà Cổ Thần đã gặp như Long Vô Hối hay Hắc Xà Vương, Khổng Tước Vương, theo cảm giác của Cổ Thần, không có một người nào so thể so sánh với Ngô Tinh.

Chỉ có tại Hiên Viên để trùng gặp được thi thể Cơ Thiên Không của Thánh Đình, thấy chữ khắc của Cơ Thiên Không lưu lại, cùng với thi thể bất diệt sau khi tử vong vạn năm vẫn bảo trì nguyên trạng, loại đại nhân vật đại năng thượng cổ như chư tử mới có thể so sánh với Ngô Tinh.

Ngô Tinh lắc đầu thở dài một hơi, nói:

- Ai... Nói ra thì lão đệ tới Đại Mông lần này cũng có chút quan hệ với ta, bất quá địch nhân kia có nói với lão đệ cũng vô ích, lão đệ biết được càng khó nghĩ, không bằng không nói!

Ngô Tinh không nói, trong lòng Cổ Thần tuy có ham muốn dò hỏi, thế nhưng cũng không tiện mở miệng.

Hai người đang nói chuyện, Mông Tiên Âm và Long Vô Hối đều tới.

- Ngô lão ca!

Long Vô Hối ôm quyền bắt chuyện.

Long Vô Hối chính là cường giả Độ Hư cảnh, thấy Long Vô Hối đối với Ngô Tinh cũng phải cung kính dị thường, Mông Tiên Âm tự nhiên biết được, người thanh niên bạch y tóc bạc nhìn như tuổi còn rất trẻ này vô cùng không đơn giản.

- Tiên Âm ra mắt tiên bối!

Mông Tiên Âm thi lễ.

- Ta cùng với Cổ Thần lấy huynh đệ tương xứng, ngươi cũng như Cổ Thần đừng gọi ta là tiên bối gì đó, trực tiếp gọi là đại ca là được rồi, ha ha...

Ngô Tinh nói xong ha ha cười, vỗ mạnh vào vai Cổ Thần, nói:

- Hảo tiểu tử, bên người mỹ nữ không dứt a, hiện tại đầu mê thiên hồ kia không ở bên cạnh, thay vào đó là một mỹ nhân băng sơn, ách, mê thiên hồ đâu?

- Nàng bị yêu tộc mang về Thiên Đình rồi!

Cổ Thần đúng sự thực nói.

- Thiên Đình?

Nhân thân Ngô Tinh sáng lên, nói:

- Lão đệ đã tới Côn Ngô Bí Cảnh rồi?

Cổ Thần gật đầu, trong mi tâm bay ra một đoàn kim quang, một kim tháp chín tầng bay ra, cánh tay vừa nhấc, Như Ý Linh Lung bảo tháp rơi vào lòng bàn tay, Cổ Thần nói:

- Như Ý Linh Lung bảo tháp, ta đã lấy được trong Côn Ngô Bí Cảnh!

- Tốt tốt tốt...

Ngô Tinh hài lòng cười nói:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên lợi hại, ngay cả Linh Lung bảo tháp cũng bị ngươi đoạt được rồi, xem ra xác suất sư tỷ lão đệ được cứu đã tăng lên nhiều!

- Đại ca đã tìm được phương pháp giải trừ huyền âm huyết mạch?

Nhân thần Cổ Thần sáng ngời, thanh âm kích động.

426. Chương 53: Gặp Lại Ngô Tinh, Thánh Hoàng Sơ Hiện.

Ngô Tinh gật đầu, nói:

- Hai năm qua, ta đi khắp ngu hoang tứ hải, rốt cuộc tại băng nguyên cực bắc tìm được một điểm đầu mối thuần dương đan phương, chỉ là...

- Thuần dương đan phương?

Trong lòng Cổ Thần khê động, lần đầu tiên rời khỏi Hư Thiên Tông chạy tới di chỉ Tà Băng Tông chính là vì muốn tìm kiếm thuần dương đan phương, kết quả không tìm được thuần dương đan phương, ngược lại âm soa dương thác chiếm được Âm Dương Trộn Đồi.

Cổ Thần kích động hỏi:

- Chỉ là cái gì?

Ngô Tinh nói:

- Ta tại băng nguyên Bắc Hoang thấy một ít ghi chép, vạn năm trước một gã thủ tọa đan đường của Tà Băng Tông từng tới cấm địa Bắc Hoang chưa hề đi ra, ta dám khẳng định trong người thủ tọa đan đường kia có thuần dương đan phương, chỉ là cấm địa bắc hoang vẫn gọi Trụy Tiên Chi Địa, tại thời cổ đại là cấm địa tu sĩ, có thể trói buộc pháp lực, ngay cả chư tử đại tiên tiến vào cũng bị trói buộc pháp lực, biến thành phạm nhân, bên trong hung hiểm dị thường, chưa từng có tu vi nào có thể tiến vào sâu, tìm tòi đến tận cùng, cũng không biết thủ tọa đan đường kia có thể đi được bao xa? Nếu như tiến vào quá sâu, cho dù là chư tử đại tiên xuất hiện cũng không làm được gì!

- Cấm địa Bắc Hoang Trụy Tiên Chi Địa?

Cổ Thần niệm một câu, trong mắt thiêu đốt một cổ chiến ý, cho dù là Trụy Tiên Chi Địa, chỉ cần có phương pháp giải trừ huyền âm tuyệt mạch, hắn cũng sẽ đi.

Mông Tiên Âm và Long Vô Hối nghe xong, trên mặt đều biến đổi, cấm địa Bắc Hoang chính là địa phương nổi danh từ thời xa xưa, ngay cả chư tử đại tiên tới cấm địa Bắc Hoang cũng bị trói buộc pháp lực, giống như phạm nhân, từ cổ chí kim, không ít tu sĩ chạy tới cấm địa Bắc Hoang tìm kiếm điểm cuối cùng, kết quả tu sĩ tiến vào trong cấm địa không thấy có người nào đi ra.

Theo thời gian trôi qua không còn có tu vi nào dám bước vào cấm địa Bắc Hoang, đồng thời bị tu sĩ gọi là Trụy Tiên Chi Địa, coi như là tiên sĩ Độ Hư cảnh tới nơi này cũng không khác con người bình thường.

Cổ Thần một lòng vì sư tỷ Hư Tử Uyên tìm kiếm phương pháp giải trừ huyền âm tuyệt mạch, cho dù khó khăn hơn nữa thì cũng không ngăn được đường tiến tới của hắn, đồng thời Cổ Thần trải qua kinh lịch Hiên Viên để trừng, hắn biết được những địa phương nguy hiểm không phải là tu vi càng cao thì càng an toàn, thậm chí ngay cả đại năng tiếp cận chư tử đại tiên như Cơ Thiên Không cũng bị vãn lạc trong Hiên Viên để trừng, thế nhưng một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nho nhỏ như Cổ Thần lại chiếm được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế.

Tuy rằng bởi vì Cổ Thần có huyết mạch tương đồng với Hiên Viên đại đế mới nhận được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế, thế nhưng điều này nói rõ một vấn đề, một ít cấm địa nguy hiểm quỷ dị không phải là không có nhược điểm, đối với những tu sĩ khác mà nói, Hiên Viên để trừng sao không phải là cấm địa? Ngay cả đại năng như Cơ Thiên Không còn vãn lạc, sợ rằng Ngô Tinh tiến vào cũng không thoát khỏi kết cục thân tử đạo tiêu.

Cấm địa Bắc Hoang! Cổ Thần âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tới tìm kiếm, nếu như có thể tìm được thuần dương đan phương, khẳng định sẽ có tác dụng cực lớn đối với huyền âm tuyệt mạch của sư tỷ.

Thấy Cổ Thần trầm tư, Ngô Tinh nói:

- Nếu là địa phương khác, ta trực tiếp mang lão đệ tới là được, thế nhưng cấm địa Bắc Hoang, ta đi theo hay không cũng không có gì khác nhau, cấm địa rộng lớn vô biên, nghìn vạn lần không nên tiến vào sâu, tối đa chỉ tìm kiếm trong phạm vi nghìn dặm, tu sĩ vượt qua phạm vi nghìn dặm từ cổ chí kim không thấy người nào trở ra.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Ta sẽ chú ý.

Ngô Tinh nói:

- Thuần dương đan phương vị tất đã là phương pháp duy nhất giải trừ huyền âm tuyệt mạch, lấy được thuần dương đan phương cũng không nhất định giải trừ huyền âm tuyệt mạch thành công, tuy rằng huyền âm hàn khí và cực băng hàn khí tương tự, nhưng ta cảm giác càng thêm bá đạo, tuy rằng thuần dương đan phương có thể giải trừ cực băng hàn khí, thế nhưng giải trừ huyền âm hàn khí được hay không còn là vấn đề không chắc chắn, vì vậy có thể lấy được tự nhiên là chuyện tốt, nếu không thế cũng không nên quá mức mạo hiểm, năm nay lão đệ mới mười tám tuổi đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh, cho dù là thời kỳ thượng cổ cũng là thiên tài nhất đẳng, từ vạn năm trở lại đây càng không người nào so sánh được, nếu như lão đệ xảy ra vấn đề đối với tu chân giới quả thực là tổn thất lớn, nếu lão đệ có thể tiếp tục trưởng thành, tương lai có thể sẽ cầm đầu tu chân giới, dẫn bước tu chân giới trở về cảnh tượng phồn vinh thời thượng cổ!

Mông Tiên Âm và Long Vô Hối nhìn Cổ Thần, đều gật đầu, tựa hồ rất đồng tình với lời nói của Ngô Tinh.

- Vì vậy a...

Ngô Tinh còn muốn tiếp tục nói, đột nhiên biến sắc:

- Không tốt, đại địch kia của ta lại tới nữa rồi!

Mông Tiên Âm, Cổ Thần và Long Vô Hối đồng thời biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy bốn phía vạn dặm không mây, trời xanh vắng vẻ, nhìn không ra nửa điểm vấn đề.

Một lúc sau Long Vô Hối đột nhiên chuyển đầu, ánh mắt nhìn về phía đông nam, Cổ Thần và Mông Tiên Âm theo ánh mắt Long Vô Hối nhìn qua, không gian nguyên bản bình tĩnh không chút gợn sóng tựa hồ nổi lên một cơn gió nhẹ, trên bầu trời cũng dần dần gió nổi mây phun.

Trong nháy mắt, đột nhiên xuất hiện một bóng người thật lớn, người này đứng giữa không trung, bao trùm đại địa, nhìn bốn người Cổ Thần, Ngô Tinh, Mông Tiên Âm, Long Vô Hối.

Nhân ảnh này ngoại trừ dùng thật lớn để hình dung cũng chỉ có thể sử dụng thật lớn, tuy rằng đứng giữa hư không, thế nhưng một chân tương đương với một ngọn núi nghìn trượng, đường kính hơn trăm trượng, hai chân tương đương với hai ngọn núi lớn nghìn trượng.

Thân thể đạt tới mấy trăm trượng, hai cánh tay cũng lớn mấy chục trượng, dài gần nghìn trượng, một cái đầu đã lớn trăm trượng.

Vô số mây trắng thổi qua xung quanh người này, khuôn mặt bị mây trắng che phủ, không nhìn thấy rõ ràng.

Mông Tiên Âm và Cổ Thần nhìn người to lớn này, cái miệng mở lớn, tưởng tượng một người khổng lồ chiều cao hơn hai nghìn trượng, điều này cũng quá kinh khủng đi!

Cổ thần đầu tiên là bị thân thể to lớn của người này chấn động, sau đó mới chú ý tới y phục của người này, mặc một kiện áo choàng màu vàng, trên áo có thêu chín đầu kim long, mỗi một đầu kim long dài chừng nghìn trượng, cái miệng nhất tề hướng lên đỉnh đầu người to lớn.

Cửu long củng châu, đầu người to lớn chính là hạt châu cửu long bảo vệ xung quanh, họa đồ trên y phục này so với địa hình cửu long củng châu tại dãy núi Cự Long rất giống nhau.

Ngay cả một kiện y phục cũng có đồ án cửu long củng châu, thân phận của người này quả nhiên đáng sợ!

Đầu người to lớn đội ngọc quan màu vàng, thắt lưng đeo ngọc đá, chân đi long ngoa, đứng giữa hư không giống như một ngọn núi vạn trượng đè xuống, khí thế bức người.

Ánh mắt của người to lớn giống như hình thành thực chất, quan sát thân thể Cổ Thần và Mông Tiên Âm, quát lớn:

- Hai người các ngươi là tu sĩ nhân tộc chúng ta, vì sao lại đi chung với yêu nghiệt?

Thanh âm vang vọng thiên địa, chỉ là thanh âm rơi vào trong tai Cổ Thần và Mông Tiên Âm đã có một loại áp lực to lớn, khiến hai người nhin không được quỳ xuống đất cúng bái.

- Cơ Nghiêu! Người khác giao lưu bằng hữu nào là chuyện của người ta, ngươi thực sự cho rằng bàn tay che trời, quản người trong thiên hạ hay sao?

Thanh âm của Ngô Tinh vang lên, hừ lạnh một tiếng.

- Cái gì... Thánh Hoàng Cơ Nghiêu?

427. Chương 54: Đới Chiến Thánh Hoàng (thượng).

Cổ Thần và Mông Tiên Âm nhìn nhau, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chấn động, người to lớn hơn hai nghìn trượng này dĩ nhiên là thủ lĩnh cao nhất nhân tộc, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

- Trách không được...

Cổ Thần bưng tỉnh đại ngộ, vì sao Ngô Tinh không nói cho hắn đại địch là ai, nói cho hắn biết cũng vô ích, ngược lại có chút khó xử, nguyên lai đại địch của Ngô Tinh dĩ nhiên chính là Thánh Hoàng Cơ Nghiêu!

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, một trong hai đại siêu cấp cường giả Độ Hư cảnh nhân tộc, là thủ lĩnh toàn bộ nhân tộc, tồn tại cao nhất, cũng chỉ có Thánh Hoàng mới có thể khiến Ngô Tinh coi như đại địch!

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu chính là siêu cấp cường giả hai nghìn năm trước đã bước vào Độ Hư cảnh, thống lĩnh nhân tộc hơn một nghìn năm, tu vi cao cường, tự nhiên kém hơn so với chư tử thượng cổ, nhưng đại thể to lớn, tương đương với tộc tổ.

Ngô Tinh chỉ kém một bước là có thể thành tựu đại năng chư tử đại tiên, cùng với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu là kinh địch!

Thánh Hoàng là thủ lĩnh cao nhất nhân tộc, cứu cứu chí tôn, Cổ Thần và Mông Tiên Âm là tu sĩ nhân tộc, biết được thân phận của Thánh Hoàng, hai người đồng thời khom người ôm quyền, cùng lên tiếng nói:

- Ra mắt Thánh Hoàng!

Cổ Thần tại kiếp trước gặp qua cường giả Độ Hư cảnh nhân tộc cũng chỉ có một mình một người Cơ Thần Không. Đồng thời cũng không chính thức đứng trước mặt, Cơ Thần Không không lộ ra bao nhiêu uy áp, đối với Độ Hư cảnh, đây hoàn toàn là cảnh giới mà Cổ Thần mong muốn nhưng chưa hề chạm tới.

Thánh Hoàng nhân tộc càng chỉ nghe được trong truyền thuyết, ngay cả Cổ Thần có hai kiếp làm người, nhìn thấy Thánh Hoàng cao nhất nhân tộc, trong lòng vẫn rung động không ngớt.

Ngô Tinh nói đúng, Cổ Thần biết đại địch của hắn là Thánh Hoàng quả nhiên có chút khó xử, theo lý thuyết Thánh Hoàng là người đứng đầu nhân tộc, Cổ Thần thân là tu sĩ nhân tộc, hắn là phải nghe theo Thánh Hoàng điều khiển, mà Cổ Thần và địch nhân của Thánh Hoàng xưng huynh gọi đệ, thân là tu sĩ nhân tộc sao không cảm thấy xấu hổ?

Chỉ là, Ngô Tinh đã dạy hắn Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, để hắn từ một người bình thường tư chất tiên căn hạ phẩm cực kém biến thành đại thiên tài tiên căn siêu phẩm, đối với Cổ Thần có đại ân, vô luận như thế nào đi nữa Cổ Thần cũng không có khả năng nghe theo lời Thánh Hoàng tới đối phó Ngô Tinh.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đối với yêu tộc cực kỳ không thiện cảm, đại chiến tam tộc nghìn năm trước chính là Cơ Nghiêu tại vị trí Thánh Hoàng, thời điểm nhân tộc cường thịnh nhất, tu sĩ Độ Hư cảnh giống như tu

sĩ Mệnh Tuyền cảnh hiện nay, số lượng đông đảo, nhân tộc có hi vọng rất lớn hồi phục tới cảnh tượng tu chân giới thời kỳ thượng cổ.

Nếu quả thực như vậy, công tích của Cơ Nghiêu sẽ vượt qua lịch đại Thánh Hoàng, trở thành muôn đời đệ nhất Thánh Hoàng sau thượng cổ.

Kết quả đại chiến tam tộc xảy ra khiến thực lực nhân tộc tổn hao rất nhiều, tu sĩ Độ Hư cảnh hầu như vẫn lạc tám chín phần, cho dù không vẫn lạc thì bản thân bị trọng thương, thọ nguyên tổn hao nhiều, không lâu sau bỏ mình hoặc bế quan chữa thương, ẩn nấp một đoạn thời gian dài, một lần là nghìn năm, thế nhân đều cho rằng đã chết!

Đường đường là tu chân giới nhân tộc, cường giả Độ Hư cảnh chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện, hầu như chỉ còn lại Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và trụ trì Thiên Thiên Tông Độ Thiện đại sư, tu chân giới một mảnh điêu linh, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đã có thể tung hoành thiên hạ.

Kể từ đó, Cơ Nghiêu còn nói gì là công tích? Tu chân giới có dấu hiệu như vậy, hẳn coi như cái gì là muôn đời đệ nhất Thánh Hoàng, muôn đời đệ bát Thánh Hoàng còn không sai biệt lắm.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đối với hai tộc vu, yêu tự nhiên cực kỳ oán hận.

- Hai người các người, nhanh chóng phân rõ khoảng cách với yêu nghiệt, hai kẻ này đều là yêu nghiệt long tộc, hai người các người chém giết mười yêu nghiệt long tộc cùng giai để chứng minh phân rõ giới hạn với hai yêu nghiệt này! Chuyện các người đi lại với yêu nghiệt coi như xóa bỏ! Bằng không, kẻ nào qua lại với yêu nghiệt long tộc, coi như phản đồ nhân tộc, xử tử!

Thanh âm của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu từ chân trời truyền tới, tựa hồ hẳn chính là trời, hẳn nói chính là thiên đạo, thế nhân phải làm theo.

Người dám không làm, giết không tha! Tuy rằng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu không nói rõ, thế nhưng bất luận người nào nghe hẳn nói, trong lòng đều sản sinh loại cảm giác này.

- Thánh Hoàng nói quá lời! Trong lòng ta chỉ có phân biệt bằng hữu và địch nhân, không phân biệt chủng tộc và trận doanh! Bọn họ là bằng hữu của ta, mặc kệ là chủng tộc gì, trận doanh gì đều là bằng hữu của ta!

Thanh âm của Cổ Thần không kiêu ngạo không siểm nịnh vang lên.

Nếu như thực sự nói địch ta, nghìn năm trước Hư Thiên Tông và Băng Thần Tông xảy ra đại chiến chính là vì Băng Thần Tông nghe theo ý của Thánh Đình, Thái Hư Cung là nơi phát nguyên của Hư Thiên Tông, lại bị Thánh Đình tiêu diệt, Thánh Đình cùng với Hư Thiên Tông là địch chứ không phải bạn.

Cổ Thần đối với Thánh Hoàng bảo trì tôn kính là bởi vì Thánh Hoàng là người đứng đầu nhân tộc, Cổ Thần thân là nhân tộc, theo lý nên tôn trọng, nhưng nếu như Thánh Hoàng ép buộc hẳn làm chuyện không muốn làm, Cổ Thần sẽ không theo!

Tranh đấu nghìn năm trước, Cổ Thần không muốn phân biệt ai đúng ai sai, nếu như Thái Hư Cung chưa bị Thánh Đình tiêu diệt, Cổ Thần cũng không nhận được truyền thừa đạo thống của Thái Hư Cung, phương diện này có liên quan tới rất nhiều nhân quả!

Vì vậy mặc kệ là vu tộc, yêu tộc cũng được... Hay Thánh Đình, Băng Thần Tông cũng được, tranh đấu nghìn năm trước cùng với Cổ Thần không có quan hệ, Cổ Thần quan tâm chỉ có người bên cạnh chính mình ngày hôm nay là bằng hữu của hắn hay là địch nhân, mặc kệ Thánh Đình cũng được, Băng Thần Tông cũng được, hoặc là vu tộc, yêu tộc cũng được, đều là bằng hữu.

Ngược lại, nếu như đã là địch nhân, mặc kệ là nhân tộc hay đồng tông, hoặc là Đế Đình Thánh Đình, đều là địch nhân.

- Tiểu tử, ngươi thực to gan!

Thanh âm của Thánh Hoàng bình tĩnh vang lên, mang theo đạo đạo uy nghiêm đè xuống.

Trong sát na, Cổ Thần cảm giác một ngọn núi nghìn trượng ép trên đỉnh đầu, khiến hắn phải ngã xuống đất, trọn đời không được xoay người/

Uy áp vô hình này quá mức cường đại, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu căn bản không hề động đây, chỉ dựa vào một ý niệm trong đầu cũng đủ sức đè nát Cổ Thần dưới mặt đất. Trong sát na hai chân của Cổ Thần bị ấn xuống dưới lòng đất, chỉ lộ đầu gối.

Thế nhưng Cổ Thần vẫn đứng thẳng thân thể, cho dù toàn bộ thân thể bị đè ép xuống dưới lòng đất cũng không thể khiến Cổ Thần phải khúm núm.

- Cơ Nghiêu, đường đường là Thánh Hoàng nhân tộc lại khi dễ tiểu bối hậu sinh, thực không biết xấu hổ!

Ngô Tinh há miệng ra, một tiếng lại một tiếng vô cùng rõ ràng.

Mỗi một chữ đều mang theo một cỗ khí lưu ngưng kết một chỗ, hóa thành một đoạn văn tự thật lớn, đánh thẳng lên bầu trời, mỗi một chữ không hề dừng biến khổng lồ, cuối cùng che trời che đất, nhất thời Cổ Thần cảm giác áp lực biến mất, cả người nhẹ nhõm.

- Người thế nào?

Mông Tiên Âm giúp Cổ Thần từ dưới lòng đất bước ra, trong thanh âm có chút quan tâm.

Cổ Thần thở ra một hơi thật dài, tuy rằng chỉ bị đè ép trong nháy mắt, thế nhưng đầu đầy mồ hôi, tựa hồ như nhiều hơn một giây sẽ khiến hần phải phân thân toái cốt... Bất quá hiện tại áp lực vừa đi, sinh mệnh tinh nguyên từ trong mệnh tuyến ồ ồ chảy ra, rất nhanh thân thể khôi phục lại bình thường.

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Thực là pháp lực khủng khiếp! Đây là lực lượng của cường giả Độ Hư cảnh sao? Bất quá da thịt ta dày, còn chịu được!

Uy áp của Cơ Nghiêu bị Ngô Tinh phá hủy, thanh âm lần thứ hai vang lên, đã mang theo một tia tức giận:

- Yêu nghiệt, ngươi dám giết Thiên Nguyên đế quân, nếu không đánh ngươi thần hình câu diệt, chẳng phải khi nhân tộc chúng ta không người? Nhận lấy cái chết!

428. Chương 54: Đối Chiến Thánh Hoàng (hạ).

Đang khi nói chuyện, cánh tay thật lớn của Thánh Hoàng giơ lên, chém mạnh xuống. Con mắt Cổ Thần không nhìn thấy cánh tay hần chém như thế nào, nhưng một vết nứt không gian rộng tới trăm trượng trong nháy mắt sản sinh trước mặt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, kéo thẳng tới bốn người Cổ Thần, dài tới mấy nghìn trượng, vết nứt không gian đen kịt, một cỗ lực lượng thôn phệ cường đại từ trong đó phát ra, tựa hồ phải thôn phệ toàn bộ thiên địa vào trong.

Tiện tay chém một cái đã khiến không gian sụp đổ, công kích như vậy phát tay có thể sơn băng địa liệt, thành trì hủy diệt.

Ngô Tinh vùng tay lên, một quang tráo nghìn trượng xuất hiện trong nháy mắt, vết nứt không gian va chạm bên ngoài quang tráo lập tức bị chặn lại không thể tiến thêm một chút. Ngô Tinh cười nhạo nói:

- Đó là chính hần muốn chết, trách ta làm gì? Cơ Nghiêu, chỉ bằng một cái nguyên thần của ngươi cũng có thể đả thương ta sao? Ngươi đuổi theo ta hơn hai tháng còn chưa chán?

Tất cả chuyện này đều phát sinh trong lúc điện quang đá lửa, Thánh Hoàng còn đang nói chuyện, vết nứt không gian đã sản sinh, đợi Thánh Hoàng nói xong, Ngô Tinh phóng ra quang tráo pháp lực, chớp mắt đã ngăn cản vết nứt không gian bên ngoài quang tráo.

Cổ Thần chỉ cảm thấy cánh tay căng thẳng, hai tay Mông Tiên Âm nắm tay Cổ Thần đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Thiên Nguyên đế quân chính là Mông Thiên Nguyên đế quân Đại Mông, phụ thân của Mông Tiên Âm!

Bên ngoài đồn đãi nói Thiên Nguyên đế quân bị thương bởi tay băng long tộc Bắc Hải, sau đó thương thế quá nặng mà chết, nghe Thánh Hoàng nói tựa hồ Thiên Nguyên đế quân chết trong tay Ngô Tinh!

Thiên Nguyên để quân là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, là tồn tại vô địch dưới Độ Hư cảnh, nếu không phải cường giả Độ Hư cảnh làm sao có thể khiến hắn trọng thương tới chết?

Bằng long nhất tộc tại Bắc Hải tuy rằng rất cường đại, thế nhưng chưa từng nghe nói qua có cường giả Độ Hư cảnh. Bắc Long Vương tại cuộc chiến tam tộc nghìn năm trước đã vẫn lạc, theo như lý thuyết bằng long nhất tộc Bắc Hải không có người nào đủ sức đánh trọng thương Thiên Nguyên để quân!

Thánh Hoàng nói Thiên Nguyên để quân chết trong tay Ngô Tinh, không nói Mông Tiên Âm, ngay cả Long Vô Hối cũng tin bẩy phần.

Bất quá Cổ Thần lại không tin, kiếp trước Mông Thiên Nguyên cũng chết vào thời điểm này, nhưng Ngô Tinh còn chưa từ trong di chỉ địa cung đi ra, nói rõ cho dù không có Ngô Tinh, Mông Thiên Nguyên cũng vẫn chết.

Thế nhưng, Mông Tiên Âm lạnh toát hai tay, nhả thần thê lương nhìn Ngô Tinh, đã coi Ngô Tinh là hung thủ giết phụ thân nàng.

- Ngô Tinh đại ca, nói thật cho ta biết... Đừng ăn nói lung tung, Thiên Nguyên để quân có phải chết trong tay đại ca?

Cổ Thần hỏi, nếu không nói rõ ràng, sợ rằng cả đời này Mông Tiên Âm sẽ coi Ngô Tinh là người giết phụ thân mình.

Ngô Tinh quay đầu lại, đón ánh mắt Cổ Thần nửa ngày, nói:

- Không phải!

- Yêu nghiệt, còn dám chống chế, yêu nghiệt dám làm không dám nhận người nhận lấy cái chết!

Thanh âm của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vang lên, song chưởng to lớn hơn hai đầu cự long khẽ nhấc, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện hai cự thành lớn vạn trượng, che trời che đất.

Không, đây không phải là một cự thành, mà là một cự ấn! Cự ấn vuông bốn phía, so với Côn Ngô Ấn có bộ dáng rất giống nhau, nhưng so với Côn Ngô Ấn còn lớn hơn trăm lần, nghìn lần.

Cự ấn phương viên vạn trượng đè xuống, thành trì cỡ lớn phương viên hai mươi dặm cũng bị áp thành tro tàn!

Ngô Tinh cả giận nói:

- Một đế quân mà thôi, ta giết thì giết, lão tử giận dữ lập tức giết chết toàn bộ tứ đại đế quân, một người cũng không để lại, Cơ Nghiêu, ngươi có thể làm khó dễ ta?

- Ngô lão ca cẩn thận!

Ngô Tinh cường ngạnh nói, thanh âm của Long Vô Hối cả kinh kêu lên nói:

- Đây là tiên bảo vô thượng Thánh Đình — Hoàng Thiên Tỳ, nghìn năm trước tiên bảo này đã giết chết không biết bao nhiêu cường giả Độ Hư cảnh tộc ta!

- Tiên bảo vô thượng Hoàng Thiên Tỳ?

Thanh âm Ngô Tinh không nhanh không chậm, nói:

- Chỉ Thánh Đình hắn có tiên bảo vô thượng sao? Xem chỉ bảo long tộc ta — Tổ Long Ấn!

Đang khi nói chuyện, Ngô Tinh vung tay lên, cũng là một ấn tỳ vuông bốn cạnh bay ra, ấn kỳ màu vàng óng ánh, trên mặt có khắc ngũ trảo kim long.

Tổ Long Ấn trong nháy mắt biến thành lớn, kích cỡ giống như Hoàng Thiên Tỳ.

Oanh..., hai kiện tiên bảo vô thượng oanh kích một chỗ, trong vòng phương viên nghìn trượng, gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc, hai tiên bảo tạo thành cương khí pháp lực tản đi bốn phương tám hướng, chốc lát đã lan tới nghìn dặm, phương viên trong vòng mười dặm, tất cả đều bị phá hủy, vài ngọn núi đứng mũi chịu sào triệt để bị tước thành bằng phẳng.

Nếu Cổ Thần và Mông Tiên Âm không phải đang ở trong cương trảo pháp lực của Ngô Tinh, chỉ dựa vào sóng xung kích tàn dư của hai kiện tiên bảo vô thượng chỉ sợ khiến hai người lập tức hôi phi yện diệt.

Cường giả Độ Hư cảnh phát tay liền có thể di sơn đảo hải, đoạn sông ngăn bước, các loại pháp tắc linh ngộ đều dung hợp trong công kích, Ngô Tinh và Thánh Hoàng Cơ Nghiêu càng là siêu cấp cường giả trong Độ Hư cảnh, là tồn tại chỉ kém chút đại tiên thượng cổ một bậc, đánh chết cao thủ Mệnh Tuyền cảnh dễ như trở bàn tay, đơn giản như bóp rau thái dưa!

Hoàng Thiên Tỳ và Tổ Long Ấn lần đầu tiên giao phong, ai cũng không thể làm gì được nhau, lực lượng ngang bằng, cùng có tiên bảo vô thượng, kỳ phùng địch thủ.

- Tổ long Tổ Long Ấn hiện thân!

Ngô Tinh hét lớn một tiếng, ngũ trảo kim long khắc trên Tổ Long Ấn đột nhiên tỏa quang mang, tựa hồ như sống lại, một đầu tổ long mở mắt, khẽ uốn lượn, từ trong Tổ Long Ấn bay ra.

Ngũ trảo kim long này quần quanh Tổ Long Ấn, Tổ Long Ấn hóa thành kích cỡ vạn trượng, ngũ trảo kim long dài chừng mấy vạn trượng, một tòa thành lớn phương viên hai mươi dặm dùng ngũ trảo kim long này cũng có thể đầu đuôi tương liên, vây thành một vòng.

Ngũ trảo kim long ngửa mặt lên trời kêu lên, long ngâm hóa thành tám đạo âm phù, nhắm thẳng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu oanh kích, đồng thời ngũ trảo kim long xoay chuyển, quần vào Hoàng Thiên Tỳ.

Ồ! Cô! Bá! Ma! Kiện! Tư! Tiệp! Mạn!

Tám đạo âm phù vang vọng thiên địa, chấn nhiếp tinh thần, cho dù Cổ Thần và Mông Tiên Âm ở trong quang trảo pháp lực của Ngô Tinh bị tám âm này lọt vào tay vẫn như trước chấn màng tai hai người đau nhức, trái tim đập gia tốc, tựa hồ muốn từ trong cơ thể thoát ra ngoài.

Ngũ trảo kim long dài mấy vạn trượng trên bầu trời càng khiến hai người cảm thấy chấn động, một ngũ trảo kim long dài tới mấy vạn trượng, chỉ bằng vào long thân cũng đủ xé rách bất cứ cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nào, coi như là cường giả Độ Hư cảnh trước mặt kim long cường đại vẫn phải run rẩy sợ hãi.

Long Vô Hối nhìn ngũ trảo kim long mấy vạn trượng, vẻ mặt hướng tới, thần thái cung kính, lẩm bẩm nói:

- Tổ long thái cổ... Tổ tiên thái cổ long tộc chúng ta. Một tổ long đã cường đại như vậy, thời kỳ thái cổ long tộc chúng ta rốt cuộc cường đại tới cấp độ nào? Ngũ trảo kim long mấy vạn trượng quần quanh Hoàng Thiên Tỳ, Thiên Long Bát Âm oanh kích và phía Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, tổ long hiện thân, lấy một địch hai.

Thiên Long Bát Âm tuy chỉ là tám đạo âm phù, thế nhưng trong đó lại ẩn chứa tám đạo pháp tắc thiên địa không giống nhau, uy lực vô cùng.

Bất quá Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đối mặt với Thiên Long Bát Âm cũng không vội không chậm, nói:

- Thiên Long Bát Âm? Yêu nghiệt chi âm, nghe Hạo Nghiên Chính Khí ca của thánh địa nho môn chúng ta: thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình, hạ tắc vi hà nhạc. Thượng tắc vi nhật tinh; vu nhân viết hạo nhiên, phái hồ tắc thương minh; thánh đình chính khí xuất, thiên địa quý thần kinh!

Theo Thánh Hoàng Cơ Nghiêu một chữ lại một chữ niệm ra, một loại âm điệu kỳ diệu đột nhiên sản sinh trong thiên địa, bầu trời, đại địa, nhật nguyệt, giang hà, trên trời dưới đất, mỗi một địa phương nhỏ nhất đều phát ra thanh âm, tương hỗ với Hạo Thiên Chính Khí ca.

429. Chương 55: Siêu Cấp Cường Giả Chiến Đấu.

Tuy rằng Thiên Long Bát Âm có uy lực vô cùng, thế nhưng trước mặt Hạo Thiên Chính Khí ca hoàn toàn không thể phá hủy được lực phá hoại cường đại, ngược lại còn bị Hạo Thiên Chính Khí Ca lần lượt đánh tan.

Hạo Thiên Chính Khí ca đánh tan Thiên Long Bát Âm, phô thiên cái địa ập xuống dưới mặt đất, tuy rằng Hạo Thiên Chính Khí ca chỉ là thanh âm, mắt thường không thể nhìn thấy, thế nhưng vẫn như trước có thể thấy được, không gian vạn tượng trên hư không vạn vạo đứt gãy, giống như có một loại lực lượng vô hình ập xuống bốn dưới dưới mặt đất.

Bất quá, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu phá đi Thiên Long Bát Âm, Hoàng Thiên Tỳ cũng đã bị tổ long hoàn toàn quấn chặt, quang mang ảm đạm, ngược lại quang mang Tổ Long Ẩn đại thịnh, sắc bén không thể đỡ, Hoàng Thiên Tỳ dưới Tổ Long Ẩn công kích, liên tục bại lui.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu thấy vậy, Hạo Thiên Chính Khí ca dừng lại, một ngón tay điểm ra, một đạo pháp lực dừng mãnh tiến vào Hoàng Thiên Tỳ, quát lớn:

- Hoàng Thiên Tỳ thiên uy cuộn cuộn!

Đột nhiên quang mang Hoàng Thiên Tỳ đại thịnh, một cỗ uy áp vô cùng cường đại từ Hoàng Thiên Tỳ dâng lên, thậm chí ngay cả tổ long mấy vạn tượng cũng bị uy áp này đánh vắng đi.

Thiên uy... Thiên địa chi uy, quang mang chói mắt do Hoàng Thiên Tỳ phát ra dung hợp pháp tắc thiên đạo, hình thành uy lực vô cùng to lớn, không gì không phá được, quỷ thần đều có thể diệt!

Pháp tắc thiên đạo, uy lực vô cùng, vô biên vô hạn, ai cũng không biết có bao nhiêu cường đại, lực lượng thiên uy không thể tính ra, không thể chống đỡ, vì vậy mới nói thiên uy khó dò.

Thiên uy không chỉ đẩy lùi tổ long, lực công kích cuộn trào mãnh liệt phát tán bốn phương tám hướng, oanh... trong vòng phương viên trăm dặm bị thiên uy áp bức, tất cả ngọn núi lớn nhỏ đều bị san thành đất bằng, đồng thời thật sâu ép xuống dưới mặt đất, hình thành một bồn địa phương viên trăm dặm.

Ầm...

Bồn địa phương viên trăm dặm này vừa vạn chia cắt Lạc Thủy thành hai đoạn, vô số nước sông từ hai đoạn sông dừng mãnh tiến vào bồn địa, nước sông hạ du bắt đầu chảy ngược.

Qua không bao lâu, nơi này sẽ hình thành nên một hồ nước phương viên trăm dặm! Phát tay có thể di sơn đảo hải, thay đổi hình dạng biển cả núi cao, cường giả đại pháp lực như thế này quả thực là thần thông quảng đại.

- Cơ Nghiêu, nơi này là Trung Thổ, là lãnh địa nhân tộc, trong vòng phương viên trăm dặm không biết có bao nhiêu thôn trang bị người hủy diệt trong nháy mắt, có bao nhiêu nhân tộc bị người đánh chết? Nếu người thực sự muốn đánh với ta một trận, chúng ta tìm một chỗ không người đầu người chết ta sống, người có dám đến?

Ngô Tinh hét lớn, pháp lực quang tráo vừa thu lại, thân thể trong nháy mắt biến mất không thấy.

- Hừ! Nếu không phải bởi vì người, những thôn trang này sao lại hủy diệt! Những nhân tộc này sao lại tử vong? Yêu nghiệt, tất cả sai lầm tội nghiệt đều bởi vì người, đừng mơ tưởng chạy trốn.

Thanh âm của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lạnh lùng vang lên, thu lại Hoàng Thiên Tỳ, thân thể chợt lóe, cũng biến mất không thấy.

Bất quá, trước khi rơi đi cũng không quên đánh một chuông về phía ba người Cổ Thần, tuy rằng thân thể Thánh Hoàng Cơ Nghiêu biến mất, nhưng thanh âm vẫn lưu lại:

- Hai người các người qua lại với yêu nghiệt, xử tử!

Một chuông kia chụp trúng phương viên mấy trăm tượng, không gian đột nhiên sụp đổ, trực tiếp tạo thành vết nứt không gian. Một kích dung hợp pháp tắc không gian, coi như là tu sĩ Minh Khiếu kỳ đứng đầu cũng phải bị không gian xé rách thành mảnh nhỏ!

- Một người tàn độc!

Long Vô Hồi quát lớn.

Mi tâm chợt lóe quang mang, một vật từ trong mi tâm Long Vô Hối bay ra, trong sát na tựa hồ đọng lại trong không gian, mà vết nứt không gian ập tới nhất thời yên tĩnh. Long Vô Hối nắm tay Cổ Thần và Mông Tiên Âm, thân thể lui mạnh, trong nháy mắt xuất hiện cách mấy nghìn trượng, liên tục vài bước, chốc lát đã rời khỏi vạn trượng.

Lúc này mới nghe được một tiếng nổ vang, chỗ ba người vừa mới đứng bị oanh kích thành một khe sâu lên dài tới mấy trăm trượng.

Long Vô Hối đạp chân trong hư không, mỗi một bước đều là hai mươi dặm, trong sát na bước liền mấy bước, chốc lát đã di chuyển được trăm dặm, không lâu sau đã xuất hiện cách chỗ cũ mấy nghìn trượng.

Đủ rời khỏi sông Lạc Thủy khoảng các vạn dặm Long Vô Hối mới dừng lại, thả cánh tay hai người ra, hạ xuống dưới đất, nói:

- Hiện tại các người an toàn rồi, bản tính Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tàn nhẫn, thần thông quảng đại, lại có tiên bảo vô thượng Hoàng Thiên Tỳ, ta sợ Ngô lão ca sẽ có hại, ta đi trợ giúp một tay, các người cẩn thận!

Nói xong, Long Vô Hối chợt lóe biến mất không thấy, chớp mắt xuất hiện cách hai mươi dặm, đuổi theo Ngô Tinh và Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

Cổ Thần nhìn thân ảnh Long Vô Hối, trong nháy mắt biến mất nơi chân trời, kinh ngạc nói không ra lời, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cường giả Độ Hư cảnh giao thủ, so với tưởng tượng của hắn còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt di sơn đảo hải, đoạn lưu giang hà, phát tay thay đổi địa hình, phương viên trăm dặm tất cả đều bị hủy diệt...

Lực lượng như vậy, quả nhiên không phải là lực lượng của con người, trách không được tu sĩ Độ Hư cảnh xưng là “tiên”, lực lượng của con người cường thịnh hơn nữa thì cũng có hạn độ, thế nhưng nếu dung hợp với lực lượng pháp tắc thì sẽ trở nên vô hạn!

Lúc này đây cũng để Cổ Thần có một nhận thức hoàn toàn mới đối với Thánh Hoàng cao nhất nhân tộc, tiếng tăm lẫy lừng, hoàn toàn không phải phổ ái con dân thiên hạ như trong truyền thuyết, hiện tại Cổ Thần chỉ nhìn thấy vô tình và tàn khốc!

Nếu như Thánh Hoàng muốn giết chết hắn và Mông Tiên Âm thì cũng có thể lý giải được, bởi vì hai người qua lại với yêu tộc, thân là Thánh Hoàng nhân tộc, muốn trừng trị một chút cũng không có gì là đáng trách.

Thế nhưng nhân tộc trong phương viên trăm dặm kia không có nửa điểm gây ra chuyện có lỗi với nhân tộc, ngược lại bị tay bay vạ gió, chết oan uổng!

Cuối cùng, dĩ nhiên là một yêu tộc đưa ra yêu cầu thay đổi địa phương đại chiến, miễn cho cảnh ngộ thương người khác, đây thực sự là châm chọc vô cùng to lớn.

Huống chi, Ngô Tinh rời đi, lấy thân phận của Thánh Hoàng dĩ nhiên còn canh cánh trong lòng đối với Cổ Thần và Mông Tiên Âm, trước khi rời khỏi còn cố hạ sát thủ đối với hai người, loại lòng dạ như thế này thực sự không xứng với cái danh hiệu Thánh Hoàng!

Tỉ mỉ nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, nếu như nói trước đây Cổ Thần đối với Thánh Hoàng nhân tộc còn có một tia kính ngưỡng mà nói, hiện tại một chút cũng không còn, ngược lại là khinh bỉ tới cùng cực.

Mông Tiên Âm một mực đứng lặng yên không lên tiếng, suy nghĩ xuất thần, hiển nhiên cũng đang hồi tưởng tới tình cảnh vừa rồi, chỉ là trên mặt mang theo vẻ bi thương có thể thấy rõ được. Nàng nghĩ đến càng nhiều chính là nguyên nhân Thiên Nguyên để quân chết.

Cổ Thần vỗ vỗ cánh tay của nàng, Mông Tiên Âm từ xuất thần phản ứng lại.

Nàng nhìn Cổ Thần, nói:

- Người nọ là bằng hữu của ngươi, là huynh đệ của ngươi, thế nhưng nếu như hắn giết phụ thân của ta, ta nhất định sẽ báo thù!

Lời nói này như đinh đóng cột.

- Không biết nàng còn có thể tin tưởng ta?

Cổ Thần hỏi.

Mông Tiên Âm gật đầu, nói:

- Trong thiên hạ, ta chỉ tin một người, đó là ngươi rồi!

- Cái chết của phụ thân ngươi tuyệt đối không có quan hệ với Ngô đại ca!

Cổ Thần cũng nói như đinh đóng cột.

- Thế nhưng, đó là hấn chính miệng thừa nhận!

Mông Tiên Âm có chút do dự.

Cổ Thần nói:

- Đó là hấn theo như lời Thánh Hoàng nói, đại ca là nhân vật như thế nào? Sao lại phải giải thích ới Thánh Hoàng, cầu xin tha thứ? Hấn nói giết chết tứ đại để quân bắt quá chỉ là lời tức giận mà thôi, hấn đã nói không giết, vậy trăm phần trăm không giết!

- Tốt, ta tin ngươi...

Mông Tiên Âm gật đầu, trong mắt trào ra hai hàng nước mắt, qua nửa ngày, nói:

- Cổ Thần, có thể cho mượn vai ngươi dùng một lát?

430. Chương 56: Tiểu Tiên Giới, Hi Vọng Đê Cao (thượng).

Cổ Thần nao nao, hỏi:

- Làm gì?

- Ta có chút khó chịu, cho mượn vai ngươi dựa một chút!

Mông Tiên Âm nhỏ giọng nói.

Thấy trên mặt Mông Tiên Âm còn lộ hai dòng nước mắt thương cảm, Cổ Thần thở ra một hơi, gật đầu.

Mông Tiên Âm tựa đầu trên vai Cổ Thần, chốc lát sau bắt đầu khóc lớn lên!

Cùng với Mông Tiên Âm gặp lại đã hơn nửa tháng rồi, đây là lần đầu tiên Cổ Thần nhìn thấy nàng rơi lệ, lần đầu tiên nghe nàng khóc, nàng là công chúa Đế Đình Đại Mông, thời điểm Thiên Nguyên đế quân còn trên đời, tụ tập hàng vạn hàng nghìn sủng ái một thân.

Thế nhưng, Thiên Nguyên đế quân vừa chết, mặc dù nàng thân là thánh nữ Băng Thần Tông cũng không thoát khỏi số phận bị vứt bỏ, sư phụ đã vứt bỏ nàng, huynh trưởng vứt bỏ nàng, bọn họ vì lợi ích của mình cứ nhiên không tiếc tặng nàng cho Tàng Thiên Cơ làm tiểu thiếp.

Mặc kệ Mông Tiên Âm có nguyện ý hay không, hai người Mông Ngưng Băng, Mông Anh Minh căn bản không hề để tâm tới suy nghĩ của nàng, cưỡng chế tặng nàng cho Tàng Thiên Cơ.

Nguyên nhân chính là như vậy, khi Mông Tiên Âm nghe Cổ Thần nói tiểu long nữ bị cưỡng chế gả đi Bắc Hải, nàng cũng đồng cảm thương tâm!

Nhưng mặc kệ như thế nào đi nữa, nàng so với tiểu long nữ còn hạnh phúc hơn một chút, bất hạnh của nàng sau khi Thiên Nguyên đế quân qua đời mới phát sinh, mà bất hạnh của tiểu long nữ là do một tay Đông Long Vương tạo thành.

Tất cả bất hạnh của Mông Tiên Âm đều từ khi Thiên Nguyên đế quân qua đời bắt đầu, hôm nay một lần nữa nghe được tin tức Thiên Nguyên đế quân tử vong, tình cảm áp lực trong lòng lập tức bạo phát mãnh liệt.

Cổ Thần có thể lý giar tâm tình của Mông Tiên Âm, kiếp trước, tại thời điểm này Mông Tiên Âm không hề gặp gỡ Cổ thần, cuối cùng số phận xuôi dòng, bị Tàng gia bắt đi, trở thành tiểu thiếp của Tàng Thiên Cơ, suốt đời sinh hoạt giống như cái xác không hồn.

Nguyên nhân chính là bởi vì hận Tàng Thiên Cơ, vì vậy tại thời điểm Cổ Thần đối địch với Tàng Thiên Cơ, Mông Tiên Âm âm thầm trợ giúp Cổ Thần mấy lần!

Thế nhưng, kiếp này bởi vì biến số Cổ Thần, số phận của Mông Tiên Âm đã trệch khỏi quỹ đạo vốn có.

Cổ Thần đã thay đổi vận mệnh của hắn, thay đổi số phận của phụ thân, thay đổi số mệnh của Hư Thiên Tông... Bởi vì Cổ Thần sống lại, số phận của rất nhiều người bên cạnh hắn đều bị ảnh hưởng, sản sinh biến hóa khác nhau, không còn y nguyên đường ray kiếp trước.

Mông Tiên Âm không biết đã khóc lóc bao lâu, sau khi tâm tình phát tiết xong, cuối cùng ngừng lại, trên mặt lại khôi phục bản sắc băng lãnh như trước, nói:

- Chúng ta đi thôi, trở lại Băng Thần Tông!

Cổ Thần tung phi kiếm, hai người cùng phi độn trên một phi kiếm, phi độn về phương hướng Băng Thần Tông.

- Cứu ra sự tử của ta, ta liều mạng dốc hết toàn lực cũng sẽ trợ giúp nàng đoạt được vị trí đế quân Đại Mông, nàng sẽ trở thành đế quân Đại Mông, có thể kế thừa chí nguyện phụ thân, dẫn dắt Đế Đình Đại Mông phát triển, bằng không rơi vào mấy huynh trưởng, Đế Đình Đại Mông tuyệt không phát triển, có lẽ rơi vào tay chi thứ, tổ tiên Mông gia sợ là di hận! Nắm được Đế Đình Đại Mông trong tay, nàng có thể nắm được số phận tương lai của chính mình, ai cũng không thể ép buộc được.

Thấy thần tình Mông Tiên Âm vẫn còn có chút điệu thấp, Cổ Thần mở miệng nói.

- Cảm tạ người, Cổ Thần!

Tâm tình Mông Tiên Âm khôi phục rất nhiều, nói:

- Nếu không gặp được người, ta không dám tưởng tượng tương lai của ta sẽ là bộ dáng gì nữa? Ta biết tu chân giả truy cầu chính là tiêu dao hậu thế, trong lòng thư sướng, nếu như chính mình không làm chủ được tương lai, bị người khác ép buộc, vậy cũng quá mức bị ai rồi!

- Đúng vậy! Có bất cứ gông xiềng nào trên đỉnh đầu ta, ta đều sẽ hủy diệt, ta làm tu chân giả, ngạo nghễ lập thế, sao có thể chịu người khác áp bức?

Cổ Thần gật đầu nói.

Mông Tiên Âm có chút đồng ý, nói:

- Cổ Thần, sau khi luận võ đoạt đế xong, người dự định đi đâu?

Cổ Thần thoáng suy nghĩ một chút, nói:

- Sẽ tìm một địa phương nào đó bệ quan, đột phá tu vi tới Đoạt Xá kỳ, chỉ khi bước vào Đoạt Xá kỳ ta mới có thể mở ra được Linh Lung bảo tháp tầng thứ hai, sự tử ta tiến vào thời gian chi tháp thì ta mới có nhiều thời gian tìm kiếm phương pháp hóa giải huyền âm tuyệt mạch hơn!

- Người thực sự muốn đi cấm địa Bắc Hoang, tìm kiếm thuần dương đan phương? Nơi đó chính là Truy Tiên Chi Địa, ngay cả cường giả Độ Hư cảnh tiến vào cũng sẽ vẫn lạc!

Mông Tiên Âm hỏi, ngụ ý hi vọng Cổ Thần không nên mạo hiểm như vậy.

Cổ Thần cười cười, nói:

- Người có ý, sự tất thành, bất cứ ở nơi nào, vô luận là di chỉ ma tông, hay tại bí cảnh Lý gia, hoặc là yêu vực Đông Hoang, Côn Ngô Bí Cảnh đều luôn luôn trải qua mạo hiểm tính mạng, chỉ cần cấm địa Bắc Hoang thực sự có Thuần Dương Đan Phương, ta nhất định sẽ tìm tòi đến tận cùng.

Mạo hiểm chân chính là ở Hiên Viên đế trủng, thế nhưng đã bị Cổ Thần hóa hiểm thành an, không chỉ không mất mạng, ngược lại còn chiếm được truyền thừa đạo thống của Hiên Viên đại đế.

Tục ngữ nói: Đại nạn không chết tất có hậu phúc!

Lúc Cổ Thần tử vong dĩ nhiên sống lại thời điểm thiếu niên mười tuổi chẳng phải chính là đại nạn không chết, hậu phúc sẽ tới hay sao, cuộc đời này có đại khí vận làm bạn.

- Vậy ngươi chừng nào đi?

Mông Tiên Âm hỏi, khả năng chính bản thân nàng cũng không phát hiện, nàng đối với tương lai của Cổ Thần càng lúc càng có hứng thú rồi, nàng muốn biết sau này Cổ Thần thế nào, sau này muốn đi đâu?

Cổ Thần suy nghĩ một chút, nói:

- Còn không biết, chí ít bề quan trước, để tu vi đột phá tới Đoạt Xá kỳ rồi tính, đồng thời, cuối năm sau tiểu long nữ sẽ phải gả tới Bắc Hải, ta nhất định phải đi Bắc Hải một chuyến, khi đó nếu bước vào Đoạt Xá kỳ, xong xuôi chuyện tình tiểu long nữ, có thể ta sẽ trực tiếp đi về phía bắc, tiến vào Trụy Tiên Chi Địa, chỉ là muốn bước vào Đoạt Xá kỳ, thời gian hơn một năm thực sự quá ngắn ngủi, cho dù ta có linh thạch thượng phẩm vô cùng vô tận tiêu hao chí ít cũng phải có thời gian năm ba năm, ai... Thời gian cấp bách a!

- Nếu ngươi có tư chất tiên căn siêu phẩm, ta có thể giúp ngươi.

Mông Tiên Âm nói.

Cổ Thần gật đầu, nhãn thần sáng ngời, hỏi:

- Giúp như thế nào?

Mông Tiên Âm nói:

- Đế Đình Đại Mông có một tiểu tiên giới, bên trong phong ẩn một linh mạch tuyệt thế, linh khí bên trong tinh thuần không gì sánh được, đồng thời vô cùng sung túc, tương đương với cực phẩm linh thạch vô cùng vô tận cho ngươi hấp thu, tu luyện ở bên trong so với tu luyện hấp thu linh thạch thượng phẩm còn nhanh hơn năm ba lần, chỉ là ta phải trở thành đế quân Đại Mông ngươi mới có khả năng tiến vào tiểu tiên giới, những người khác căn bản không để người ngoài tiến vào tiểu tiên giới.

- Linh mạch tuyệt thế? Tương đương với linh thạch cực phẩm vô cùng vô tận cho tu sĩ hấp thu?

Cổ Thần hít sâu một hơi, tinh thần lập tức hưng phấn, nói:

- Thực sự có địa phương như vậy? Hơn một năm ta cũng có tự tin đột phá tới Đoạt Xá kỳ, Đế Đình Đại Mông có địa phương quý giá như vậy vì sao không người nổi nghiệp? Hẳn là phải cao thủ y hiệp?u?

Bốn gã cao thủ Mệnh Tuyền cảnh khác đều đứng lên, đều dùng ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn Tàng Thiên Cơ, Mông Anh Minh chính là do Bằng Thần Tông trợ giúp lên nào để quân Đại Mông, ngay cả để quân trong tương lai mà Tàng Thiên Cơ còn dám ra tay đả thương, Tàng Thiên Cơ quả nhiên vô pháp vô thiên.

Mông Anh Minh giận dữ, tức sùi bọt mép, tròn mắt đều tái rồi.

- Người dám động thủ với bản đế quân? Tàng Thiên Cơ, người thực to gan, ta muốn giết người, cho người đời này kiếp này không thể rời khỏi Huyền Bằng Phong Thần đại trận! Bản đế quân...

- Được rồi...

Mông Ngưng Bằng quát lên một tiếng, cắt đứt Mông Anh Minh rít gào.

Tàng Thiên Cơ cười lạnh một tiếng, nói:

- Không có bản thái tử, người đời này cũng đừng mơ tưởng ngồi lên vị trí đế quân, ngu ngốc tới mức độ như người, thực sự là kỳ văn thiên hạ!

Mông Anh Minh bị Tàng Thiên Cơ nhìn như nhìn một con kiến hôi ngu ngốc, trong lòng quá giận, quát lớn:

- Bản đế quân...

- Dừng...

Thân thể Mông Ngưng Bằng nhoáng lên, xuất hiện trước mặt Mông Anh Minh.

Ba một tiếng vang lên, trực tiếp tát Mông Anh Minh một cái, Mông Anh Minh bị tát đến ngất người, qua một lát mới kêu lên:

- Cô cô, sao người lại đánh ta? Ta đường đường là đế quân Đại Mông, Tàng Thiên Cơ...

- Được rồi...

Nhân thần Mông Ngưng Bằng lạnh lùng, quát lạnh:

- Người còn chưa yên lặng? Nếu như người muốn giành được vị trí đế quân thì ngậm cái miệng nát vụn của người lại!

- Ta, ta đương nhiên muốn làm đế quân.

Thấy được vị trí đế quân của chính mình khó giữ được, thanh âm của Mông Anh Minh nhất thời nhỏ đi nhiều.

Mông Ngưng Bằng hừ lạnh một tiếng, thở dài rất có một loại chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, sau đó ánh mắt nàng chuyển hướng Tàng Thiên Cơ, nói:

- Tàng Thiên Cơ, chúng ta là minh hữu, theo như thỏa thuận, người đối đãi mới minh hữu như vậy thực sự có chút quá phận.

- Mông tông chủ, chỉ là các người không đáng cho bản thái tử kiêng kỵ, chúng ta có thể ở chung rất tốt, nhưng sau này nghìn vạn lần không nên hỏi loại vấn đề ngu ngốc ta có dám hay không.

Thần thái Tàng Thiên Cơ tự tin nói:

- Tham gia đại hội luận võ đoạt đế, ta một người là đủ rồi, ta không chỉ có thể quét ngang dưới Nguyên Thần kỳ, đồng thời có tiên bảo Nhật Nguyệt Âm Dương toa, có thể tùy ý thuấn di, tu sĩ Nguyên Thần kỳ cũng phải cam bái hạ phong, ta nghĩ đối thủ cạnh tranh của các người không có khả năng mời tới cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu tới đây trợ trận, ta một mình một người xuất thủ, trăm phần trăm giúp các người đoạt được vị trí đế quân.

- Tốt, Tàng Thiên Cơ, người trợ giúp Anh Minh đoạt được vị trí đế quân, chúng ta sẽ cho người như ý nguyện, tiến vào trong tiểu tiên giới tu luyện trong thời gian hai năm.

Mông Ngưng Bằng gật đầu nói.

- Chờ lão tử lên làm đế quân, người vào tiểu tiên giới, lão tử giết chết người.

Môi Mông Anh Minh giật giật, trong lòng oán thâm.

Ánh mắt Tàng Thiên Cơ nhìn quét qua Mông Anh Minh một chút, khẽ cười nói:

- Bản thái tử có bất tử chi thân, cho dù sao tiểu tiên giới, thiên hạ cũng không có người giết được ta, hừ!

Mông Anh Minh rụt đầu, thâm nghĩ:

“Người này là một tên biến thái, ngay cả lão tử nghĩ gì trong đầu cũng biết.”

Mọi người thấy vậy, đều lắc đầu thở dài, thâm nghĩ:

“Trong lòng người nghĩ gì đều hiện rõ trên mặt, ai không biết người nghĩ cái gì?”

Ánh mắt Tàng Thiên Cơ tràn đầy coi thường dừng lại trên người Mông Anh Minh một chút, sau đó chuyển hướng sang Mông Ngưng Băng, nói:

- Mông tông chủ, thời gian tiến vào tiểu tiên giới cần phải kéo dài một năm, ta muốn tu luyện ba năm!

- Vì sao?

Mông Ngưng Băng hỏi.

434. Chương 58: Tàng Thiên Cơ, Người Không Được (hạ).

Tàng Thiên Cơ nói:

- Các người nói tặng Mông Tiên Âm cho ta làm tiểu thiếp, nhưng Mông Tiên Âm ở đâu? Hơn hai tháng còn chưa nhìn thấy nàng ở nơi nào? Nếu như ta không thấy Mông Tiên Âm, tự nhiên phải có bồi thương, thời gian tu luyện trong tiểu tiên giới kéo dài một năm, có lẽ... Hắc hắc...

Tàng Thiên Cơ đột nhiên cười, nhìn chằm chằm Mông Ngưng Băng nói:

- Mông tông chủ là thánh nữ Băng Thần Tông đời trước, nếu như người tới thay thế Mông Tiên Âm, bản thái tử cũng không ghét bỏ.

Mông Ngưng Băng mỉm cười, nói:

- Mông Ngưng Băng đã già rồi, sao có thể vào pháp nhãn của thái tử Thiên Cơ? Huống chi trong lòng ta chỉ có một người Nam Thiên, kiếp này kiếp sau cũng sẽ không dung người thứ hai, theo như ý của người, tiến vào tiểu tiên giới tu luyện ba năm!

- Tốt!

Tàng Thiên Cơ vỗ nhẹ tay, nói:

- Có bản thái tử xuất thủ, luận võ đoạt đế dễ như trở bàn tay, các người chờ leo lên bảo tọa đế quân đi! Ta sẽ để người trong thiên hạ biết, bản thái tử ủng hộ ai, người đó nhất định có thể trở thành đế quân Đại Mông, ha ha ha ha...

Tàng Thiên Cơ nói xong cao hứng bưng bưng, hài lòng cười ha hả.

Ầm...

Tàng Thiên Cơ đang ngửa mặt lên trời vui cười, đột nhiên vang lên một tiếng nổ, thân thể Tàng Thiên Cơ giống như đạn pháp văng đi, nặng nề đập mạnh vào vách tường, cuối cùng rơi xuống đất.

Phụt...

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Tàng Thiên Cơ phun ra.

Tất cả chuyện này đều phát sinh trong lúc điện quang đá lửa, thẳng cho tới khi thân thể Tàng Thiên Cơ đánh vào vách tường, phát ra một tiếng nổ vang mọi người mới phát hiện ra, chỗ Tàng Thiên Cơ vừa đứng xuất hiện một người thanh niên.

Người thanh niên này chừng mười tám mười chín tuổi, mặc quần áo màu xanh, thân hình cao lớn, sắc mặt cương nghị, Nam Thiên đạo nhân thấy người này, kinh hô một tiếng:

- Cổ Thần, là người.

- Cổ Thần?

Liên tiếp vang lên tiếng kinh hô, Cổ Thần, cái tên danh chấn thiên hạ, vang vọng trung thổ, dĩ nhiên ô thanh vô tức xuất hiện trong Băng Thần Tông?

Khiếp sợ! Tất cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều cảm thấy khiếp sợ không gì sánh được, chỉ cảm thấy lông lơ toàn thân dựng đứng, dĩ nhiên có thể vô thanh vô tức vượt qua được Huyền Băng Phong Thần đại trận, đây có còn là người?

Cổ Thần thu tay, khoanh trước ngực, ánh mắt rơi vào Tàng Thiên Cơ trên mặt đất, chỉ một ngón tay cái xuống dưới, nói:

- Tàng Thiên Cơ, người không được!

Cổ Thần nói ra lời này, toàn bộ hậu điện im lặng như tờ.

Tàng Thiên Cơ vừa sử dụng thuận di đột nhiên tập kích, đánh Nam Thiên đạo nhân văng vào vách tường, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này mới qua bao lâu, Tàng Thiên Cơ lại bị người khác sử dụng thuận di, cũng bị oanh kích văng vào tường, miệng phun máu tươi.

Lực lượng một quyền của Cổ Thần vừa rồi rất xảo diệu, chưa tới mức uy hiếp mạnh mẽ tới sinh mạng của Tàng Thiên Cơ, không khiến Thái Hư Tiên Đỉnh tự động hộ thể, chỉ khiến Tàng Thiên Cơ chỉ bị vết thương nhẹ, chỉ có chút chật vật.

Thuận di a, đây chính là đại thần thông chỉ có cường giả Độ Hư cảnh, lĩnh ngộ pháp tắc không gian mới có thể sử dụng, hiện tại cư nhiên có hai cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều có thể sử dụng thuận di?

Tàng Thiên Cơ sử dụng thuận di là bởi vì có tiên bảo Nhật Nguyệt Âm Dương toa, góp nhặt tinh hoa nhật nguyệt, có thể câu thông âm dương, trong khoảng cách tương đối ngắn tiến hành xuyên toa nhiều lần.

Nhưng vì sao Cổ Thần cũng biết thuận di? Các cao thủ Mệnh Tuyền cảnh hoàn toàn không hiểu ra sao.

Nam Thiên đạo nhân thay đổi toàn bộ biểu tình lạnh nhạt vừa rồi, thay vào đó là hưng phấn, kích động nói:

- Cổ Thần, người đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh rồi.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Nam Thiên tiên bối, không nghĩ tới cư nhiên gặp được tiên bối ở chỗ này, ha ha... Càng không nghĩ tới dĩ nhiên đụng phải Tàng Thiên Cơ, nói miệng không bằng động thủ, Tàng Thiên cơ, hôm nay để cho người biết, người bất quá chỉ là một rác rưởi phế vật, đừng vội kiêu ngạo!

Sáu vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh của Băng Thần Tông kinh ngạc nhìn Cổ Thần, hoàn toàn không nói ra lời.

Tâm tình của bọn họ lúc này có thể nói là sóng biển ngập trời, vạn bã bồn đặng... Cũng không hề quá đáng.

Huyền Băng Phong Thần đại trận, đây chính là hợp trận hay cả cường giả Độ Hư cảnh cũng có thể ngăn cản được, coi như là Thánh Hoàng đích thân tới cũng không có khả năng thần không biết quỷ không hay lên vào trong Băng Thần Tông.

Thế nhưng hiện tại đã có một người, phá hủy ghi chép muôn đời của Băng Thần Tông, không chỉ vô thanh vô tức vượt qua được Huyền Băng Phong Thần đại trận, đồng thời còn là một tu sĩ Linh Anh kỳ Mệnh Tuyền cảnh.

Cổ Thần gần danh vô cùng nổi danh, đầu tiên là tại Kỳ Anh Phong tru diệt gần trăm tên tu sĩ Kim Đan kỳ tại đại hội liên minh đồ Cổ, được đặt danh hiệu Cổ Sát Thần, sau đó tại thành Bắc Đầu phát ra lời hào

hùng, muốn tru sát thập đại đế tử Đế Đình Đại Doanh, đồng thời dưới sự bao vây của rất nhiều cao thủ Mệnh Tuyền cảnh thành công chạy ra khỏi thành Bắc Đẩu.

Cuối cùng, chân chính để cái tên Cổ Thần danh chấn thiên hạ, danh hiệu Sát Thần truyền khắp trung thổ chính là, tại một sơn cốc nhỏ nhỏ cách thành Bắc Đẩu hơn hai vạn dặm phía sau, một lúc tru sát hơn ba mươi vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, trong đó bao gồm cả ba vị đế tử Đế Đình Đại Doanh.

Trận chiến ấy, cái tên Cổ Sát Thần khiếp sợ trung thổ, để tất cả các thế lực lớn đều kinh hãi, ngay cả yêu tộc và vu cương đối với cái tên Cổ Sát Thần cũng có nghe thấy.

Cổ Sát Thần chính là một truyền kỳ, năm nay mới mười tám tuổi đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh, kết thúc thần thoại đệ nhất thiên tài nghìn năm trở lại đây của Tàng Thiên Cơ, coi như là thiên tài thánh tử Cơ Thần Không hơn nghìn năm trước bước vào Mệnh Tuyền cảnh cũng chậm hơn nửa năm so với Cổ Thần.

Rất đột nhiên, cái tên Cổ Sát Thần đã trở thành đại thiên tài vạn năm trở lại đây, trở thành cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhỏ tuổi nhất trong vạn năm qua, ngoại trừ tu sĩ thời kỳ thượng cổ, thái cổ, không người nào so sánh được.

Hôm nay, một người thanh danh hiển hách như vậy giống như ánh mặt trời mới lên, danh khí không thể ngăn cản, Cổ Sát Thần dĩ nhiên vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện ngay bên trong Băng Thần Tông, ngay cả Huyền Băng Phong Thần đại trận cũng không thể ngăn cản hắn?

Chúng cao thủ Băng Thần Tông sao có thể không sợ hãi?

Thiên hạ ai có thể coi Tàng Thiên Cơ là rác rưởi phế vật, chỉ có một mình một người Cổ Thần mà thôi!

Người thứ nhất phản ứng kịp chính là Mông Anh Minh, gần như chỉ kinh hãi ngay người chốc lát, lập tức vô tay khen:

- Người chính là Cổ Sát Thần gần đây thanh danh lên cao? Người so với Tàng Thiên Cơ càng lợi hại hơn, người giúp ta đoạt lấy vị trí đế quân, chỗ tốt của Đế Đình Đại Mông cho người hưởng không hết...

Thấy Cổ Thần thoáng cái đã đánh văng Tàng Thiên Cơ ra ngoài, Mông Anh Minh nổi hứng thú, Tàng Thiên Cơ dùng Kim Linh Trùy và Hỏa Linh Trùy đả thương hắn, hắn tự nhiên không có cảm tình gì tốt đối với Tàng Thiên Cơ, hiện tại thấy Cổ Thần càng thêm lợi hại, nhất thời muốn đá Tàng Thiên Cơ đi.

Cổ Thần nhìn Mông Anh Minh, nói:

- Thiên phú của người quá kém, không có tư cách kế thừa vị trí đế quân.

Mông Anh Minh không chỉ có tư chất cực kém, quan trọng nhất là đầu óc ngu ngốc, tư chất kém còn có thể thông qua cần cù tu luyện bổ xung, nhưng đầu óc kém thì khắp thiên hạ không có bất cứ loại đan dược hoặc là bí pháp nào có thể bổ xung được!

- Lớn mật, bản đế quân là hậu nhân Thiên Nguyên đế quân, là chính thống Đại Mông, ai có thể có tư cách hơn ta kế thừa vị trí đế quân?

Mông Anh Minh nhất thời nổi giận, nhìn Cổ Thần giống như Tàng Thiên Cơ, lộ rõ vẻ tức giận.

Cổ Thần lưỡi tranh chấp nhiều với Mông Anh Minh, bởi vì Tàng Thiên Cơ đột nhiên đứng dậy, biến mất không thấy.

Lực chú ý của Cổ Thần luôn luôn đặt lên người Tàng Thiên Cơ, Tàng Thiên Cơ đột nhiên thuận di, ngoại trừ đánh lên Cổ Thần còn có thể làm cái gì?

435. Chương 59: Cổ Thần Vs Tàng Thiên Cơ.

Mi tâm chợt lóe thanh quang, Thanh Hoa Thần Mộc Thuần xuất hiện ngay bên cạnh Cổ Thần, đồng thời hai tay kết quyền ấn, xoay người đánh một quyền về phía sau.

Tàng Thiên Cơ quả nhiên xuất hiện phía sau Cổ Thần, đột nhiên một đạo chưởng cương lôi điện vỗ mạnh sau lưng, nghênh tiếp nó chính là quyền cương cực lớn dựng thẳng như bàn thạch của Cổ Thần.

Tàng Thiên Cơ không chỉ tăng tiến tu vi bước vào Đoạt Xá kỳ, đối với tu luyện Mộc Lôi Ẩn cũng càng tăng thêm một tầng, linh ngộ được tính áp súc mạnh mẽ, tuy rằng chưởng cương lôi điện bổ ra không lớn quá một trượng, thế nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó so với cự chưởng nghìn trượng còn mạnh mẽ hơn không chỉ mười lần. Cự chưởng nghìn trượng chụp xuống, cao thủ Linh Anh kỳ có thể chống đỡ được, thế nhưng cao thủ Linh Anh kỳ vô luận như thế nào cũng không thể đỡ được Mộc Lôi Ẩn chỉ lớn không tới một trượng này.

Nếu bị đánh trúng, đủ khiến bất cứ cao thủ Linh Anh kỳ nào cũng phải tan xương nát thịt, Mệnh Tuyền diệt, thậm chí ngay cả Linh Anh cũng bị thương nặng.

Cổ Thần không chỉ riêng là cao thủ Linh Anh kỳ, thực lực của hắn hiện tại so với dùng Côn Ngô Ẩn tạm thời đề cao thực lực tại Côn Ngô Bí Cảnh càng nâng cao hơn một bước.

Trong Côn Ngô Bí Cảnh, tuy rằng Cổ Thần có tu vi Đoạt Xá hậu kỳ, thế nhưng cấp độ tu luyện bí pháp chỉ dừng lại ở cảnh giới Thần Hải cảnh, khi đó lực lượng cũng không phải là của bản thân Cổ Thần, không thể vận dụng linh hoạt giống như cánh tay.

Hiện tại tuy rằng chỉ có tu vi Linh Anh trung kỳ, thế nhưng thực lực lại không hề kém hơn so với đại cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ. Thân thể Cổ Thần trải qua hai lần thoát thai hoán cốt, đồng thời Thiên Cương Thối Thể đại pháp đã luyện tới cảnh giới đệ thập trọng, so với thời điểm Côn Ngô Bí Cảnh càng mạnh hơn. Linh Anh trung kỳ hiện tại là thực lực bản thân Cổ Thần tu luyện ra, dung hợp hai loại bí pháp vô thượng Hỗn Độn Âm Dương quyết và Đỉnh Thiên Quyết, còn có lực lượng lôi kiếp đệ nhị trọng, so với thời điểm Côn Ngô Bí Cảnh, thực lực càng mạnh hơn.

Cho dù không thể dùng Linh Lung bảo tháp, lấy thực lực của Cổ Thần hiện tại cũng đủ quét ngang Đoạt Xá kỳ rồi, tương đương với Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ có tiên bảo vô thượng Thái Hư Tiên Đỉnh, thế nhưng chỉ tại thời điểm tính mệnh bị uy hiếp mới bị kích phát ra, Cổ Thần có Như Ý Linh Lung bảo tháp, Cổ Thần có thể sử dụng tùy ý, nhưng lại chỉ mở được tầng thứ nhất.

Từ pháp bảo tính toán, Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ coi như lực lượng ngang nhau.

Cổ Thần có Như Ý Linh Lung bảo tháp, tuy rằng chiếm ưu thế tấn công, thế nhưng Tàng Thiên Cơ có Thái Hư Tiên Đỉnh hộ thể, tạo thành bất tử chi thân, nghiêm mật tính toán, bất tử chi thân của Tàng Thiên Cơ tựa hồ càng biến thái hơn, bất luận tu sĩ nào nếu chọn địch nhân từ hai người Tàng Thiên Cơ và Cổ Thần, sợ rằng không ai nguyện ý lựa chọn Tàng Thiên Cơ.

Bất tử chi thân Tàng Thiên Cơ đã đứng tại vị trí bất bại, hoàn toàn có thể coi rẻ toàn bộ thiên hạ.

Thế nhưng Cổ Thần vừa vận tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, đối với Thái Hư Tiên Đỉnh của Tàng Thiên Cơ có lực ảnh hưởng nhất định, là người duy nhất có thể khắc chế được bất tử chi thân của Tàng Thiên Cơ.

Cho dù Tàng Thiên Cơ có thể coi rẻ toàn bộ người trong thiên hạ cũng không dám coi thường Cổ Thần, bởi vì Cổ Thần là khắc tinh chân chính của hắn!

Quyền và chưởng va chạm, cương khí pháp lực tản đi bốn phương tám hướng, hình thành một vòng sóng khí, thân thể hai người đồng thời lui lại phía sau mấy bước mới ngừng lại được.

Đỉnh đỉnh...

Năm đạo âm thanh liên tục vang lên, cũng là Tàng Thiên Cơ xuất thủ trước, ẩn giấu phóng ra Ngũ Linh Phân Thần trùy, từ năm phương hướng đồng thời đánh vào Cổ Thần, nhưng đều bị Thanh Hoa Thần Mộc thuấn cản lại.

Xích, bạch, thanh, hoàng, hắc, năm đạo quang mang chột lóe, một kích không trúng liền lui vào mi tâm Tàng Thiên Cơ.

Mi tâm Cổ Thần lóe lên một đạo ô quang, chính là Thần Hình Câu Diệt kiếm, ô quang trướng lên tạo thành một đạo kiếm cương thật dài, dọc theo Ngũ Linh Phân Thần trùy, tốc độ như chớp giật, đâm vào mi tâm Tàng Thiên Cơ.

Hai tay Tàng Thiên Cơ đột nhiên nhiều hơn một đôi bao tay trắng noãn bạch ngọc, hai tay đưa về phía trước, dĩ nhiên trực tiếp chộp mạnh Thần Hình Câu Diệt kiếm, đồng thời chưởng phải đánh mạnh, lại là Mộc Lôi Ẩn.

Cổ Thần không lùi mà tiến tới, một bước đã tới trước mặt Tàng Thiên Cơ, chưởng phải kết pháp ấn, đối với Thần Hình Câu Diệt kiếm điểm ra một đạo pháp lực, Thần Hình Câu Diệt kiếm chấn động ong ong, rất nhanh bay ra khỏi bàn tay Cổ Thần.

Chưởng phải kết quyền ấn, Kim Cương Thần Quyền mạnh mẽ đánh ra, quyền cương và Mộc Lôi Ẩn đối chiến, oanh kích nổ vang, khí lưu kịch liệt khếch tán bốn phía, thổi trúng tóc tai hai người bay ngược phía sau.

Sau một tiếng nổ vang, thân thể hai người Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ đồng thời biến mất không còn, một lần nữa xuất hiện hai người đã rời khỏi Băng Thần Điện, phiêu phù trên không trung Băng Thần Phong.

Không gian trong Băng Thần Điện quá nhỏ, không tiện thi triển quyền cước, tu vi của Tàng Thiên Cơ có đề cao, so với lúc tại Côn Ngô Bí Cảnh đã mạnh hơn mấy lần, Cổ Thần khó có thể thu thập hắn trong thời gian ngắn.

Hôm nay tuy là tới cứu giúp sư tỷ, thế nhưng nếu Tàng Thiên Cơ ở đây, nếu không thu thập Tàng Thiên Cơ trước thì không thể nói chuyện cứu người.

Tàng Thiên Cơ chân đạp thanh long ngoa, đứng giữa hư không, dưới chân dường như có hai đầu thanh long bay vút lên.

Cổ Thần mở Thiểm Thiên Phong Dực phía sau, rộng chừng hơn ba mươi trượng, cũng đứng giữa hư không, cách Tàng Thiên Cơ xa nghìn trượng, đối lập chính diện.

Hai người đều là kinh địch, tu vi không hề có bất cứ ẩn dấu nào, pháp lực hoàn toàn ngoại phóng, giống như hai luồng hỏa diễm cực nóng, tản ra quang mang chói mắt, hai cỗ khí tức kinh khủng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Băng Thần Tông. Toàn bộ mọi người trong Băng Thần Tông đều ngẩng đầu nhìn lên đỉnh Băng Thần Phong, vẻ mặt kinh ngạc.

Tàng Thiên Cơ có tu vi Đoạt Xá sơ kỳ, vận chuyển thông huyền linh thể, thực lực có thể tăng lên tới Đoạt Xá hậu kỳ, thế nhưng khí tức của hắn so với bất cứ cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ nào cũng kinh khủng hơn, đứng giữa hư không, uy áp giống như đại cao thủ Nguyên Thần kỳ phô thiên cái địa khếch tán bốn phương.

Cổ Thần có tu vi Linh Anh trung kỳ, vận chuyển Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng, trên thân thể phiếm một đạo thần quang, tuy rằng ba động pháp lực không cường liệt giống như Tàng Thiên Cơ, thế nhưng khí tức thân thể lại khiến đại cao thủ Đoạt Xá kỳ phải sợ hãi.

Mông Ngưng Băng, Nam Thiên đạo nhân, Mông Anh Minh cùng với bốn gã cao thủ Mệnh Tuyền cảnh Băng Thần Tông trong nháy mắt vọt ra khỏi Băng Thần Điện, mấy người nhìn lên hai người trên bầu trời, không ai mở miệng, trong lòng bọn họ tự nhiên đều muốn nhìn một chút xem hai vị đại thiên tài này, đến tột cùng là ai mạnh hơn ai?

Vô số độn quang từ khắp các nơi trong Băng Thần Tông thoáng hiện, bay về lên đỉnh Băng Thần Phong. Tu sĩ Băng Thần Tông cả đời cũng không gặp qua loại tình huống này, dĩ nhiên có hai tuyệt đỉnh cao thủ gần như Nguyên Thần kỳ quyết đấu trên bầu trời Băng Thần Phong.

Cũng chỉ có tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mới có thể quan sát tại phụ cận, tu sĩ Thần Hải cảnh đều phải đứng cách xa mấy nghìn trượng, tu sĩ Tiên thiên cảnh đối mặt với uy áp của Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ đều không đứng thẳng nổi, tựa hồ tùy thời đều phải ngã xấp xuống dưới đất.

Sát sườn một ngọn núi tuyết, Mông Tiên Âm ẩn thân sau một hòn đá lớn, nhìn về phương hướng Băng Thần Tông, sắc mặt lo lắng, từ sau tảng đá nhìn về phía đỉnh Băng Thần Phong, hai đạo quang mang chói mắt tỏa uy áp kinh người.

“Cổ Thần, người nhất định phải thắng!”

Trong lòng Mông Tiên Âm cầu khẩn.

436. Chương 60: Thiên Tài Quyết Đấu (thượng).

Tại sườn một ngọn núi tuyết, cách Băng Thần Phong không quá hai nghìn trượng, hai người Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ rất rõ ràng rơi vào trong mắt Mông Tiên Âm.

Tàng Thiên Cơ dĩ nhiên xuất hiện tại Băng Thần Tông, điều này khiến Mông Tiên Âm thất kinh, từ ngày chạy ra khỏi Băng Thần Tông, trong lòng nàng sợ nhìn thấy nhất chính là Tàng Thiên Cơ. Tàng Thiên Cơ giống như một cơn ác mộng thường xuyên khiến nàng giật mình tỉnh giấc ngủ.

Hôm nay Tàng Thiên Cơ thực sự xuất hiện trước mắt nàng, nàng sao không sợ hãi?

- Cổ Thần! Người nhất định phải thắng!

Trong lòng Mông Tiên Âm liên tục mặc niệm.

Tất cả hi vọng của nàng hôm nay đều đặt lên người Cổ Thần.

Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ, hai người đều là tuyệt đại thiên tài, tuy rằng Cổ Thần người sau vượt người trước, phá hủy ghi chép hai mươi tuổi bước vào Mệnh Tuyền cảnh của Tàng Thiên Cơ, thế nhưng dù sao cũng bước vào Mệnh Tuyền cảnh không lâu.

Mà Tàng Thiên Cơ đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh tám năm, tu vi càng đột phá cảnh giới thứ hai trong Mệnh Tuyền cảnh, Đoạt Xá kỳ, hơn nữa Ngũ Hành Phân Thần Ấn của Tàng gia là tuyệt học vô thượng, Tàng Thiên Cơ trời sinh có thông huyền linh thể, trong tay không chỉ có pháp bảo cực phẩm, ngay cả tiên bảo cũng có, dưới Nguyên Thần khó gặp đối thủ, coi như là tuyệt đỉnh cao thủ Nguyên Thần kỳ cũng không muốn đối địch.

Tàng Thiên Cơ uy danh hiển hách, từ khi ra đời đã được đội lên cái xưng hào thiên tài cánh thế, lúc bắt đầu tu chân càng danh chấn tám phương, vang vọng trung thổ hai mươi năm!

Tuy rằng Cổ Thần cũng mới nổi quang mang, danh chấn thiên hạ, một lần tru diệt hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, khiến thiên hạ phải ghé mắt, nhưng thực ra so sánh với Tàng Thiên Cơ vẫn yếu hơn chút ít.

Hai đại thiên tài, một người uy danh hiển hách, giống như mặt trời chính ngọ, một người thanh danh mới nổi, giống như ánh mặt trời mới lên, nhuệ khí không thể ngăn cản.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói, Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ giống như hai nhân vật truyền kỳ chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Hôm nay hai người này đối mặt nhau, ai thắng ai thua? Mỗi một vị tu sĩ Băng Thần Tông đều nhìn không chớp mắt lên bầu trời Băng Thần Tông, bọn họ muốn biết được đáp án này.

- Tông chủ, Tàng Thiên Cơ và Cổ Thần, người xem ai thắng ai thua?

Một vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh hỏi.

Mông Ngưng Băng nhìn hai người trong không trung, nói:

- Tàng Thiên Cơ như mặt trời giữa trưa, Cổ Thần thế không thể đỡ, khí tức của hai người đều cực kỳ đáng sợ, không phải cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ không thể địch nổi, thế nhưng Cổ Thần chung quy mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh không lâu, cơ sở không vững chắc bằng Tàng Thiên Cơ, đồng thời Tàng Thiên Cơ có bất tử chi thân, định trước đứng ở thế bất bại, phần thắng của Tàng Thiên Cơ chiếm chín thành, một thành còn lại là thế hòa.

- Theo như lời tông chủ, Cổ Thần phải thua không thể nghi ngờ?

Tên cao thủ Mệnh Tuyền cảnh kia cười hắc hắc.

Mông Ngưng Băng gật đầu.

Mông Anh Minh lắc đầu nói:

- Ta thấy không hẳn, tuy rằng Cổ Thần mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh, thế nhưng đã từng liên tục tiêu diệt hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, thực lực như vậy coi như là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ cũng phải cam bái hạ phong, huống hồ vừa rồi Tàng Thiên Cơ bị Cổ Thần đánh cho học máu miệng, ta nhìn Tàng Thiên Cơ thế nào cũng không qua được Cổ Sát Thần!

Tuy rằng Mông Anh Minh không có tình cảm tốt đối với Cổ Thần, thế nhưng trong lòng hẳn Tàng Thiên Cơ thủy chung càng đáng ghét hơn một chút.

Thấy vẻ mặt Mông Anh Minh tràn đầy chờ mong Cổ Thần thắng lợi, Mông Ngưng Bằng thở ra một hơi thật dài, nói:

- Nếu là Tàng Thiên Cơ thắng, người còn có hi vọng ngồi lên vị trí đề quân, nếu là Cổ Thần thắng, hi vọng người có thể ngồi lên vị trí đề quân tối đa chỉ có hai thành!

- Vì sao?

Mông Anh Minh không giải thích được hỏi.

Mông Anh Minh không nói gì liếc mắt nhìn Mông Anh Minh, nói:

- Nếu Tàng Thiên Cơ cũng không thể đánh bại Cổ Thần? Vậy thì Bằng Thần Tông càng khó lưu hán lại, người giúp người tham gia luận võ đoạt đề sẽ không còn ai!

- A... Nghiêm trọng như vậy?

Mông Anh Minh kinh hô một tiếng, lớn miệng nói:

- Tàng Thiên Cơ, nếu người bị một người vừa mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh như Cổ Thần đánh bại, như vậy mặt mũi của người sẽ mất hết!

Thời điểm người bên ngoài nói chuyện với nhau, hai người Tàng Thiên Cơ và Cổ Thần cũng không rảnh rỗi, hai người giao thủ mang tính thử thực lực trong hậu điện Bằng Thần Điện, lực lượng ngang nhau, hiện tại ra ngoài tự nhiên muốn thi triển quyền cước thoải mái.

- Ha ha ha ha...

Tàng Thiên Cơ đứng trong hư không, cười ha hả nói:

- Cổ Thần, ta đã bước vào Đoạt Xá kỳ, phụ quân ban cho ta tiên bảo Nhật Nguyệt Âm Dương toa, cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ cũng phải nhượng bộ lui binh, cho dù người bước vào Mệnh Tuyền cảnh thì cũng không phải là đối thủ của ta, hôm nay người tự chui đầu vào lưới, chấp cánh cũng khó thoát.

Thần thái Cổ Thần tự nhiên, không hề có vẻ lo lắng, nhưng cũng không có ý khinh định, nói:

- Tàng Thiên Cơ, trong Côn Ngô Bí cảnh ta có thể ngược người, trở lại trung thổ ta cũng vẫn có thể ngược người, cho dù người bước vào Đoạt Xá kỳ thì đã sao? Người vĩnh viễn là thủ hạ bại tướng, lúc này đây không ngoại lệ!

Tàng Thiên Cơ tức giận hừ một tiếng, quát lớn:

- Cổ Thần, ta sẽ để người biết hai chữ “muốn chết” viết như thế nào!

Nói xong thân thể chợt lóe, liền biến mất không còn. Thần thức Cổ Thần tản ra mấy nghìn trượng, bất cứ một ba động pháp lực nào cũng không thể tránh khỏi nhận biết của Cổ Thần.

Đồng thời, mi tâm chợt lóe quang mang màu xanh, Thanh Hoa Thần Mộc thuần bay ra ngoài, bảo vệ bốn phía, cánh tay vừa nhấc, một tòa bảo tháp kim quang chín tầng lập tức di động hạ xuống lòng bàn tay.

Vèo vèo vèo vèo...

Năm tiếng gió thổi từ trên đỉnh đầu Cổ Thần cấp tốc vang lên, Ngũ Linh Phân Thần trùy phân thành năm vị trí, chia phương vị ngũ mang tinh trận, đồng thời bắn về phía Cổ thần.

Tuy rằng Thanh Hoa Thần Mộc thuần bảo vệ bốn phía, thế nhưng không bảo vệ đỉnh đầu, thần thức Cổ Thần khẽ động, Thanh Hoa Thần Mộc thuần trong nháy mắt di chuyển lên đỉnh đầu, ba cự thuần màu xanh xoay tròn trên đỉnh đầu, phương viên chừng tượng rưỡi.

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh... Năm tiến nổ đồng thời vang lên, Ngũ Linh Phân Thần trừ bị Thanh Hoa Thần Mộc thuần ngăn cản.

Tuy rằng lực phá hoại của Ngũ Linh Phân Thần trừ đối với tu sĩ đặc biệt lớn, thế nhưng lực phá hoại đối với pháp bảo lại rất nhỏ, pháp bảo phòng ngự cùng giai rất khó công pháp, lúc này công kích của Tầng Thiên Cơ hoàn toàn phí công.

Bất quá Tầng Thiên Cơ không hề chờ mong Ngũ Linh Phân Thần trừ tạo thành hiệu quả đánh lén, mục đích của hắn chỉ đơn giản là để Thanh Hoa Thần Mộc Thuần di chuyển vị trí chống đỡ mà thôi.

Ngay trong nháy mắt Ngũ Linh Phân Thần trừ chạm vào Thanh Hoa Thần Mộc thuần, một cự chưởng lôi điện đột nhiên xuất hiện ngay bên phải Cổ Thần, cự chưởng hóa trảo, chộp thẳng vào Cổ Thần.

Tay phải Cổ Thần kết pháp ấn, càng không ngừng truyền pháp lực vào Thanh Hoa Thần Mộc thuần, ngăn cản tấn công từ Ngũ Linh Phân Thần trừ, chưởng phải kết quyền ấn, Kim Cương Thần Quyền mạnh mẽ đánh về phía cự trảo lôi điện.

Cự trảo lôi điện tựa hồ không muốn giao phong chính diện với Cổ Thần, chợt lóe rồi qua, thần không biết quỷ không hay xuất hiện phía bên trái Cổ Thần, một chưởng chéo về phía sau lưng chụp mạnh.

Đúng lúc này, một cơn gió lốc đột nhiên bạo phát, một cự tháp kim quang chín tầng cao nghìn trượng từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đè ép về phía Tầng Thiên Cơ.

Mộc Lôi Ấn của Tầng Thiên Cơ còn chưa kịp dụng tới thân thể Cổ Thần đã bị Như Ý Linh Lung bảo tháp trấn áp đánh xuống dưới mặt đất.

437. Chương 60: Thiên Tài Quyết Đấu (hạ).

Chớp mắt, thân thể Tầng Thiên Cơ biến mất không còn, Ngũ Linh Phân Thần trừ cũng đột nhiên thu lại, một lần nữa xuất hiện Ngũ Linh Phân Thần trừ phân thành trước, sau, trái, phải, trên, năm phương hướng khác nhau phóng vào Cổ Thần.

Thần thức khẽ động, ba mặt Thanh Hoa Mộc Thần thuần trong sát na liền chặn ba phương hướng sau, trái, phải, mi tâm Cổ Thần chợt lóe, Thần Hình Câu Diệt kiếm phá không xẹt qua một đạo bóng đen, chém mạnh về phía Kim Linh trừ trên đỉnh đầu.

Đồng thời, chưởng phải Cổ Thần kết pháp ấn, trong nháy mắt Như Ý Linh Lung bảo tháp thu hồi vào tay, chưởng trái đẩy mạnh về phía trước, Như Ý Linh Lung bảo tháp biến thành khổng lồ nghìn trượng, chặn đứng Mộc Linh Trừ đánh tới từ trước mặt.

Đỉnh đỉnh đỉnh...

Sau, trái, phải, Thủy Linh trừ, Hỏa Linh trừ, Mộc Linh trừ ba phía đều bị Thanh Hoa Thần Mộc thuần ngăn cản.

Đỉnh đầu rắc nhẹ một tiếng, Kim Linh trừ bị Thần Hình Câu Diệt kiếm chém trúng, dù chưa bị chém thành hai đoạn, nhưng thân trừ đã xuất hiện vết nứt.

Ầm...

Mộc Linh trừ và Như Ý Linh Lung bảo tháp va chạm một chỗ, phát ra tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt liền bị văng ra ngoài nghìn trượng, căn bản không bị Cổ Thần khống chế, đủ bay đi hơn hai nghìn trượng mới dừng lại được, không bị núi tuyết cản lại.

Ngũ Linh Phân Thần trừ, tất cả đều bị ngăn cản, đồng thời còn đẩy lui một thanh, chém nứt một thanh, bắt đầu giao phong pháp bảo, Cổ Thần đã chiếm thượng phong.

Thế nhưng, đang lúc Cổ Thần chống đối lại Ngũ Linh Phân Thần trùy, hai cự chưởng lôi điện đột nhiên xuất hiện trước mặt Cổ Thần, một đánh thẳng vào lồng ngực, một đánh vào đan điền.

Một chỗ là trái tim, một chỗ là Mệnh Tuyền, đều là vị trí yếu hại trí mạng, Tàng Thiên Cơ vừa ra tay, đối với Cổ Thần hoàn toàn là hạ quyết tâm phải giết.

Hai cự chưởng lôi điện từ từ rung động, cho dù thân thể Cổ Thần cường đại, Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng thôi động tới mức cao nhất cũng không dám để thân thể ngạnh kháng song chưởng của Tàng Thiên Cơ.

Thân thể Cổ Thần chợt lóe, biến mất trong nháy mắt.

Thuần di, cũng không phải chỉ một mình Tàng Thiên Cơ biết dùng, hiện tại Cổ Thần đã có tu vi Mệnh Tuyền cảnh, pháp lực cao cường, có thể sánh ngang đại cao thủ Đoạt Xá kỳ, sử dụng Phong Độn Thuật không hề cật lực giống như thời điểm tu vi còn ở mức Kim Đan hậu kỳ, có thể liên tục sử dụng hơn mười lần.

Phong Ảnh Độn, đủ thuần di một lần trăm dặm, thế nhưng lúc này Cổ Thần không phải chạy trốn mà là chiến đấu, chỉ thuần di trong khoảng cách mấy trăm trượng, hai tay đồng thời kết pháp ấn, tay trái chuyển thành chỉ đánh về phía Tàng Thiên Cơ.

Thần Hình Câu Diệt kiếm tỏa quang mang, trong nháy mắt chém ra một đạo kiếm cương nghìn trượng, đột nhiên đánh xuống Tàng Thiên Cơ.

Phi kiếm ô quang này vô cùng lợi hại, Tàng Thiên Cơ đã sớm kiến thức qua, Kim Linh Trùy bị phi kiếm chém trúng lập tức bị nứt một vết, bất quá Tàng Thiên Cơ cũng không hề né tránh, tay trái thành chưởng, một chưởng đánh về phía kiếm cương nghìn trượng.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, kiếm cương nghìn trượng chém vào bàn tay của Tàng Thiên Cơ không thể tiến thêm, mà đôi bàn tay đeo bao tay bạch ngọc dĩ nhiên không hề tổn tại dưới công kích của Thần Hình Câu Diệt kiếm.

Pháp ấn chưởng phải điểm vào Tàng Thiên Cơ, Như Ý Linh Lung bảo tháp trong nháy mắt biến thành nghìn trượng, đè mạnh trên đầu Tàng Thiên Cơ.

Mở ra tầng thứ nhất kim hành chi tháp, công kích ẩn chứa pháp tắc hệ kim đối với Tàng Thiên Cơ không có bao nhiêu tác dụng, một khi bị pháp tắc công kích tương đương với thương tổn trí mạng, Thái Hư Tiên Đỉnh sẽ tự động hộ thể.

Tàng Thiên Cơ tương đương với miễn dịch công kích pháp tắc, Cổ Thần chỉ có thể dùng trọng lượng của Như Ý Linh Lung bảo tháp mạnh mẽ đè Tàng Thiên Cơ xuống dưới đất, chấn hấn tới mức đầu váng mắt hoa, chỉ thấy bầu trời kim tinh lập lờ.

Như Ý Linh Lung bảo tháp vừa mới rơi vào đỉnh đầu Tàng Thiên Cơ, Tàng Thiên Cơ chợt lóe liền biến mất không còn, có tiên bảo Nhật Nguyệt Âm Dương toa, Tàng Thiên Cơ hầu như có thể thuần di vô hạn, người khác khó lòng phòng bị.

Chờ khi xuất hiện một lần nữa, Tàng Thiên Cơ đã thần không biết quỷ không hay xuất hiện ngay bên cạnh Cổ Thần, lôi quang hai bàn tay trướng lên, vỗ về phía Cổ Thần.

Nếu Cổ Thần không duy trì cảnh giác cao độ, thần thức luôn luôn chú ý dò xét ba động pháp lực bốn phương tám hướng, Tàng Thiên Cơ đột nhiên thuần di ngay bên cạnh, quả thực không thể ngăn lại, khó lòng phòng bị, rất dễ bị đánh trúng.

Tàng Thiên Cơ đã tu luyện Mộc Lôi Ấn tới cảnh giới áp súc chỉ còn một trượng, một chưởng đánh ra, lực chấn kích không mạnh mẽ bằng cự chưởng nghìn trượng, thế nhưng lực phá hoại lại mạnh hơn mười lần, cao thủ Linh Anh kỳ ngay cả đối chưởng cũng không dám, cho dù thân thể Cổ Thần cường hãn cũng không thể chỉ dựa vào cường độ thân thể để ngăn cản Mộc Lôi Ấn của Tàng Thiên Cơ.

Nguyệt Nguyệt Âm Dương toa chính là một kiện pháp bảo, có thể hấp thu chứa đựng rất nhiều tinh hoa nhật nguyệt, nếu như hấp thu đầy đủ có thể liên tục thuần di nghìn lần. Liên tục thuần di tấn công, lấy thực

lực của Tàng Thiên Cơ, cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám cam đoan mỗi một lần đều có thể ngăn cản được công kích xuất quỷ nhập thần của Tàng Thiên Cơ.

Chỉ thấy hai luồng quang mang chói mắt trên bầu trời, một đoàn đứng giữa hư không, giống như nặng gắt, một đoàn lúc ẩn lúc hiện, liên tục oanh kích về phía đoàn nặng gắt vĩnh hằng bất diệt, liên tục khởi xướng tấn công điên cuồng.

Ngoại trừ cao thủ Mệnh Tuyền cảnh hơi chút có thể nhìn thấy thân ảnh hai người Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ, tất cả các tu sĩ Thần Hải cảnh xa xa đều chỉ nhìn thấy hai luồng quang mang chói mắt.

Quang mang lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng xẹt qua giống như lưu linh lóe lên trong bầu trời đêm, đảo mắt hai người đã liên tục giao thủ hơn trăm lần, mỗi một lần công kích của Cổ Thần đều bị Tàng Thiên Cơ sử dụng thuật di để dàng tránh thoát, ngược lại thể tiến công của Tàng Thiên Cơ càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, càng lúc càng nhanh, tốc độ xuất quỷ nhập thần, khiến mắt nhìn hỗn loạn, nếu là một tu sĩ Đoạt Xá kỳ bình thường sợ là đã sớm bị Tàng Thiên Cơ oanh thành mảnh nhỏ.

Tuy rằng Cổ Thần hóa thân thành kim long thực lực sẽ mạnh hơn một bậc, thể nhưng đối mặt với Tàng Thiên Cơ hẳn không thể hóa long, lấy tu vi của Cổ Thần hiện tại, hóa thành kim long thì thân thể dài hơn nghìn trượng, đầu đuôi khó đối phó với chiêu thuật di của Tàng Thiên Cơ. Thân thể quá dài căn bản không thể tránh né chống đỡ hết, Cổ Thần chỉ có thể dùng bốn long trảo giao phong với pháp bảo cực phẩm, long thân bị pháp bảo cực phẩm công kích sẽ thụ thương, càng đừng nói tới dùng tiên bảo công kích.

Dưới trạng thái hình người phòng thủ nghiêm mật mới là biện pháp tốt nhất để ứng phó với Tàng Thiên Cơ.

- Cổ Sát Thần và thái tử Thiên Cơ, rốt cuộc người nào đánh thắng?

- Không biết a, chỉ là hai luồng quang mang, một đoàn lập lòe lúc ẩn lúc hiện còn một đoàn thì đứng giữa không trung không động, ngay cả luồng quang mang nào là Cổ Sát Thần, luồng nào là thái tử Thiên Cơ ta cũng không biết.

- Cái này cũng không biết? Đoàn quang mang không động chính là Cổ Sát Thần, người xem phía sau hẳn có một đôi cánh lập lòe lôi điện, nghe nói chính là pháp bảo phi hành cực phẩm tên là Thiểm Thiên Phong Dực! Không phải như vậy hẳn làm sao không dùng pháp bảo cũng có thể đứng vững giữa hư không, hẳn cũng không phải là tiên nhân Độ Hư cảnh.

- A, vậy đoàn quang mang lúc ẩn lúc hiện kia chính là thái tử Thiên Cơ rồi?

- Đúng vậy, thái tử Thiên Cơ từ nghìn năm trở lại đây vang danh đệ nhất thiên tài Cổ Hoang, ai biết Cổ Sát Thần ngang trời xuất thế, thanh danh mới hiện, mười tám tuổi đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh rồi, đoạt lấy danh hiệu đệ nhất thiên tài nghìn năm trở lại đây của thái tử Thiên Cơ, hai người này đều là thiên tài cái thế, chúng ta có thể nhìn thấy cuộc đại chiến giữa bọn họ là một loại phúc khí...

- Cũng đúng... Ai có vận khí tốt như vậy chứ, có thể nhìn thấy quyết đấu của hai đại thiên tài? Bất quá ta nhìn Cổ Sát Thần có điểm không ổn a! Thái tử Thiên Cơ lúc ẩn lúc hiện, cũng quá mức biến thái, nếu là có người đột nhiên xuất hiện bên cạnh ta, ta tuyệt đối không thể chống đỡ được!

438. Chương 61: Lại Đạp Lên Tàng Thiên Cơ.

- Uhm, nghe nói thái tử Thiên Cơ có một kiện tiên bảo tên là Nhật Nguyệt Âm Dương toa, có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, câu thông âm dương, trong khoảng cách ngắn liên tục thuật di nhiều lần, loại bảo bối này quá mức biến thái, không hổ là tiên bảo. Cổ Sát Thần có thể ngăn cản lâu như vậy đã coi như vô cùng lợi hại rồi, ta nghĩ cho dù là cao thủ Đoạt Xá kỳ cũng không thể chống đỡ được thái tử Thiên Cơ tấn công nhiều lần như vậy!

- Đáng tiếc, Cổ Sát Thần chính là nhân vật so với thái tử Thiên Cơ còn thiên tài hơn nhiều, thế nhưng dù sao mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh không lâu. Nếu như lần này chết trong tay thái tử Thiên Cơ, vậy thì quá bi ai rồi, nếu có thời gian Cổ Sát Thần khẳng định sẽ vượt qua thái tử Thiên Cơ...

- Người gốc a... Bi ai cái gì? Cổ Sát Thần chính là đệ tử Hư Thiên Tông, chúng ta là đệ tử Băng Thần Tông, chính là cừu nhân không đội trời chung, tự nhiên chết trong tay thái tử Thiên Cơ càng tốt, nếu như có một ngày Cổ Sát Thần bước vào Độ Hư cảnh, hẳn diệt môn vô số, Băng Thần Tông chúng ta sợ là nguy hiểm.

- Đúng đúng... Để thái tử Thiên Cơ giết chết là tốt nhất!

- Uhm, ta xem hẳn hiện tại thế nào cũng không thể đánh lại được thái tử Thiên Cơ.

Trước Băng Thần Điện, hơn hai mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh Băng Thần Tông đều đã tề tụ đầy đủ, thậm chí ngay cả một ít lão bất tử bế quan nhiều năm không ra cũng bởi vì một hồi đại chiến giữa hai thiên tài mà đặc biệt xuất quan.

Nhìn hai luồng quang mang giữa không trung, tu sĩ Băng Thần Tông đều hiện rõ vẻ vui mừng trên mặt, duy nhất chỉ có một mình một người Nam Thiên đạo nhân âm thầm nóng ruột nóng gan, nhưng nơi này là Băng Thần Tông, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh của Băng Thần Tông đều ở nơi này, hẳn căn bản không có cơ hội ra tay trợ giúp, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Cổ Thần, cầu mong hắn thắng lợi.

Đối với Cổ Thần, Nam Thiên đạo nhân vẫn có chút tin tưởng, thời điểm vừa mới rời khỏi Côn Ngô Bí Cảnh, tu vi của Cổ Thần mới chỉ là Kim Đan hậu kỳ, thế nhưng cũng đã đánh Tàng Thiên Cơ phải lăn lộn dưới đất, hiện tại Cổ Thần còn chưa sử dụng lá bài ẩn giấu kia, nói rõ Cổ Thần chưa thua, hẳn đang một mực chờ đợi thời cơ.

- Chung quy là Tàng Thiên Cơ càng tốt hơn. Hắc hắc, thiên tài Hư Thiên Tông ngày hôm nay phải rơi xuống nơi này.

Một vị thái thượng trưởng lão cười hắc hắc nói.

- Chết tốt lắm, chết tốt lắm, ha ha ha!

Một vị thái thượng trưởng lão tiếp lời nói.

- May mà Cổ Thần này không biết trời cao đất rộng, nếu như muốn trốn trong Hư Thiên Tông tu luyện thêm một đoạn thời gian, chung quy sẽ có một ngày bước vào Minh Khiếu kỳ, trở thành đại cao thủ đứng đầu cấp bậc đế quân, thậm chí có hi vọng bước vào tiên đạo Độ Hư cảnh, như vậy đối với Băng Thần Tông chúng ta mà nói trăm lợi không có một hại. Hôm nay bị giết ngược lại không cần phải lo lắng, ha ha...

- Cổ Thần chống lại công kích của Tàng Thiên Cơ càng lúc càng chậm rồi, ta nhìn tới đa có thể ngăn cản thêm vài đợt tấn công của Tàng Thiên Cơ, hẳn nhất định chết dưới tay Tàng Thiên Cơ...

Mông Ngưng Băng nhìn không trung, đưa ra đánh giá.

Tàng Thiên Cơ liên tục sử dụng hơn trăm lần thuận di, đây hoàn toàn là tác dụng của tiên bảo Nhật Nguyệt Âm Dương toa, căn bản không hề tiêu hao pháp lực của Tàng Thiên Cơ, bằng không mà nói, cho dù là đứng giữa hư không cũng phi thường khó khăn, cho dù có bí pháp nào đó thì cũng phải có rất nhiều pháp lực chống đỡ mới có thể thuận đi thành công.

Ví dụ như Phong Ảnh Độn của Cổ Thần, cho dù là pháp lực tương đương Đoạt Xá kỳ hiện tại tới đa chỉ có thể thuận đi hơn mười lần, vì vậy Cổ Thần luôn tận lực ít dùng Phong Ảnh Độn.

Cổ Thần xuất thủ càng lúc càng chậm, thoát nhìn tựa hồ pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, đối mặt với công kích của Tàng Thiên Cơ, Cổ Thần càng lúc càng nguy hiểm.

- Thế nào, nhanh không được như vậy sao? Ta mới thuận di không tới hai trăm lần, Nhật Nguyệt Âm Dương toa đủ giúp bản thái tử thuận di liên tục nghìn lần, ha ha... Cổ Thần, người sao không dùng bát tự kim ấn của người? Người còn muốn nhờ vào Bát Tự Kim Ấn để đối phó ta? Vọng tưởng.

Thanh âm Tàng Thiên Cơ chọt nam chọt bắc, chọt cao chọt thấp truyền tới, mỗi một lần xuất thủ, Tàng Thiên Cơ đều xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh Cổ Thần, phát động công kích mạnh mẽ.

Cặp bao tay của Tàng Thiên Cơ cũng là một kiện pháp bảo cực phẩm đỉnh cấp, ngay cả Thần Hình Câu Diệt kiếm cũng không thể gây tổn hại, có thể đỡ được tất cả pháp bảo trong thiên hạ, cực kỳ lợi hại, không gì phá hủy nổi, Thần Hình Câu Diệt kiếm cũng không thể chiếm được thượng phong.

Tuy rằng Tàng Thiên Cơ nói lời cuồng ngạo, thế nhưng thực tế tinh thần bảo trì cảnh giác cao độ, phi thường cẩn thận, hắn đã bị bát tự kim ẩn trấn áp qua một lần, biết bát tự kim ẩn lợi hại, thế nhưng thời điểm phát ra bát tự kim ẩn Cổ Thần nhất định kéo dài một chút khoảng cách, hiện tại Tàng Thiên Cơ có thể xuất hiện, hoàn toàn có thể tại thời điểm mi tâm Cổ Thần bay ra bát tự kim ẩn liền thuận di rời đi.

Cũng giống như tránh thoát Như Ý Linh Lung bảo tháp, mặc cho tốc độ của Như Ý Linh Lung bảo tháp nhanh tới mức nào, thế nhưng Tàng Thiên Cơ chung quy có thể thuận di tránh khỏi từ sớm, tựa như vô luận Tàng Thiên Cơ thuận di tới bên cạnh Cổ Thần bao nhiêu lần, Cổ Thần cũng có thể ngăn cản được công kích của hắn, tốc độ phản ứng của hai người đều nhanh tới cực điểm.

Cổ Thần bảo trì tinh thần tĩnh lặng, không hề để ý tới khiêu khích từ Tàng Thiên Cơ.

Hiện tại Tàng Thiên Cơ kiêng kỵ nhất chính là bát tự kim ẩn, nếu như bị bát tự kim ẩn ảnh hưởng, tuy có Thái Hư Thiên Đỉnh hộ thể, thế nhưng cũng sẽ bị chấn tới đầu óc choáng váng, có một chút thời gian không thể phản ứng nhanh nhạy như thường, đến lúc đó bị Như Ý Linh Lung bảo tháp đè xuống, Tàng Thiên Cơ trước mặt mất nghìn đệ tử Băng Thần Tông bị Cổ Thần làm mất mặt.

Mỗi lần Tàng Thiên Cơ thuận di, lộ tuyến xuất hiện và đứng giữa hư không đều thành hình trong đầu Cổ Thần, đại não của hắn vận chuyển cực nhanh, liên tục tính toán thói quen của Tàng Thiên Cơ, thời điểm địa điểm có khả năng xuất hiện nhất của Tàng Thiên Cơ sau khi thuận di.

Theo đó tốc độ phòng thủ của Cổ Thần càng lúc càng chậm, tuy trong lòng Tàng Thiên Cơ có cảnh giác, thế nhưng công kích cũng dần dần thả lỏng hơn một chút.

Lúc này đây, Tàng Thiên Cơ đột nhiên xuất hiện bên tay phải Cổ Thần, tựa hồ Cổ Thần đoán chắc Tàng Thiên Cơ sẽ xuất hiện ngay bên phải, cũng không quay đầu lại, hai tay nắm lại, hai chưởng đánh mạnh sang bên phải, quyền phải đối chiến với chưởng cương của Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ đột nhiên cười to một tiếng, thanh âm trong nháy mắt biến mất không thấy, lần này Cổ Thần nhìn như sớm tiến hành phòng thủ, nhưng trên thực tế Thanh Hoa Thần Mộc thuận còn đang bảo hộ phía sau, trung môn mở rộng ra.

Thân ảnh Tàng Thiên Cơ đột nhiên xuất hiện trước mặt Cổ Thần, hai cự chưởng lôi điện đánh mạnh vào trái tim và Mệnh Tuyền của Cổ Thần.

Trên mặt Cổ Thần cũng đột nhiên xuất hiện nụ cười quỷ dị, phía sau tỏa ra một vòng năng gát, một cái gương màu đỏ lớn chừng hai thước bắn ra một đạo quang mang màu đỏ, trong nháy mắt bao phủ Tàng Thiên Cơ.

Đây chính là Xích Dương Thần Hỏa kính lấy được từ tay Tàng Hồng Cơ.

Tốc độ quang mang màu đỏ nhanh như thế nào? Cổ Thần đã tính chuẩn vị trí Tàng Thiên Cơ sẽ xuất hiện, quang mang màu đỏ và Tàng Thiên Cơ hầu như xuất hiện cùng một lúc, cho dù Tàng Thiên Cơ có sử dụng thuận di cũng không kịp, liền bị quang mang màu đỏ chụp trúng.

- Thiên Vương Vấn Thiên!

Hai mắt Cổ Thần mở trừng, hét lớn một tiếng, thân thể trong nháy mắt bắn ra kim quang vạn trượng.

439. Chương 62: Đánh Mặt Tàng Thiên Cơ Trước Nhiều Người (thượng).

Trong kim quang vạn trượng, một hư ảnh màu vàng cao tới nghìn trượng đột nhiên xuất hiện, đầu đội kim ô quan, mặc hoàng kim bảo giáp, tay trái cầm tam xoa kích, tay phải nâng bảo tháp kim quang chín tầng, chính là cái bóng Bảo Tháp Thiên Vương.

Về mặt Bảo Tháp Thiên Vương nghi hoặc, ngửa mặt lên trời hét lớn:

Tàng Thiên Cơ như nước, Cổ Thần như thuyền, tuy rằng nước dâng lên, thế nhưng vô luận ra sao cũng không thể cao hơn thuyền!

Tàng Thiên Cơ vừa mới hiện thân, Thiểm Thiên Phong Dực vỗ nhẹ, Cổ Thần lập tức đuổi theo, Kim Cương Thần Quyền đã được Cổ Thần tu luyện tới mức xuất thần nhập hóa, tiện tay một kích có thể phát huy uy lực cực kỳ to lớn.

Tàng Thiên Cơ chợt lóe, lại biến mất không thấy, xuất hiện cách chỗ cũ mấy trăm trượng, tay hắn kết chưởng ấn, quát lớn:

- Nghịch tặc, ngươi cũng chỉ là thân thể cường đại mà thôi, bản thái tử đã luyện thành tuyệt học vô thượng của Tàng gia chúng ta, Ngũ Hành Phân Thân Ấn đệ nhị ấn Xích Hỏa Ấn, nghịch tặc, nhận Xích Hỏa Ấn của ta, thiêu thành tro tàn.

Theo hai bàn tay Tàng Thiên Cơ kết pháp ấn, đột nhiên một mảnh biển lửa xuất hiện trên khoảng không đỉnh đầu hắn, lớn chừng vạn trượng một cỗ khí tức cực nóng hủy thiên diệt địa trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Băng Thần Phong, tuyết trong phương viên vạn trượng cấp tốc hòa tan, hóa thành nước chảy, trút xuống dưới chân núi.

Tàng Thiên Cơ khẽ động chưởng ấn, biển lửa vạn trượng càng lúc càng nhỏ, thế nhưng nhiệt độ càng lúc càng cao, khí tức hủy diệt càng lúc càng nặng, cuối cùng chưởng ấn hoàn thành, biển lửa vạn trượng ngưng tụ thành một hỏa chưởng nghìn trượng bao phủ trong hỏa diễm màu hồng, tiếng không khí bị đốt cháy tách tách vang lên.

Hỏa chưởng nghìn trượng tự hồ như muốn đốt cháy thế gian vạn vật, chưởng ấn của Tàng Thiên Cơ vỗ về phía Cổ Thần, hỏa chưởng nghìn trượng cấp tốc từ trên trời giáng xuống, phách xuống đỉnh đầu Cổ Thần.

Xích Hỏa Ấn, Ngũ Hành Phân Thân ấn đệ nhị ấn, so với đệ nhất ấn Mộc Lôi Ấn có uy lực mạnh hơn mấy lần. Tu sĩ Đoạt Xá kỳ tiếp xúc phải chết, tu sĩ Nguyên Thần kỳ cũng phải dốc toàn lực chống đối.

Trên mặt Cổ Thần không thay đổi, nhưng trong lòng đột nhiên cả kinh, Xích Hỏa Ấn vừa mới hình thành trong nháy mắt, Chiến Thần Lệnh trước ngực đột nhiên lay động, ngay cả nhiệt độ tựa hồ tăng lên.

Không biết vì sao Chiến Thần Lệnh có một loại cảm giác hưng phấn, muốn tự động chạy ra ngoài, may mà Cổ Thần sợ người khác phát hiện, sớm buộc Chiến Thần Lệnh đủ chặt mới không tự động bay ra ngoài.

Uy lực của Xích Hỏa Ấn cường đại quét ngang Đoạt Xá kỳ, coi như đại cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ bị Xích Hỏa Ấn đánh trúng cũng chỉ có một đường chết, khí tức hủy diệt kia ngay cả Cổ Thần cũng cảm thấy uy hiếp mãnh liệt.

Thế nhưng Chiến Thần Lệnh xảy ra dị trạng khiến Cổ Thần sản sinh cảm giác có thể ngạnh kháng Xích Hỏa Ấn. Cổ Thần không hề chạy trốn, hai tay kết quyền ấn, chuẩn bị đón đỡ Xích Hỏa Ấn.

Đúng lúc này, Chiến Thần Lệnh đột nhiên phát ra một cỗ lực hút cường đại, Xích Hỏa Ấn lay động mãnh liệt, hoàn toàn không bị Tàng Thiên Cơ không chế, hóa thành một cột lửa phóng về phía ngực Cổ Thần, tốc độ nhanh chóng giống như thuận di.

442. Chương 64: Đập Chó Chết (thượng).

Ngay cả Cổ Thần cũng không kịp phản ứng, Xích Hỏa Ấn chớp mắt đã bị Chiến Thần Lệnh hoàn toàn hấp thu, Cổ Thần chỉ cảm thấy Chiến Thần Lệnh âm áp, trong sát na một cỗ lực lượng thuần dương từ trong Chiến Thần Lệnh truyền ra, thấm vào cơ thể Cổ Thần.

- Chân khí thuần dương?

Cổ Thần đột nhiên cả kinh, vừa rồi hấp thu Xích Hỏa Ấn dĩ nhiên bị Chiến Thần Lệnh biến thành chân khí thuần dương thuần khiết, không có nửa điểm lãng phí, bị Cổ Thần hấp dẫn, cuối cùng pháp lực của Cổ Thần tăng tiến không ít.

Chiến Thần Lệnh có diệu dụng như vậy? Cổ Thần vui mừng.

Tàng Thiên Cơ thì trừng mắt há mồm, vẻ mặt khiếp sợ, tuyệt học vô thượng của Tàng gia, Ngũ Hành Phân Thân Ấn đệ nhị ấn — Xích Hỏa Ấn! Đây là tuyệt học vô thượng mà sau khi tu vi đạt tới Đoạt Xá kỳ hãn mới tu luyện được, đại cao thủ Đoạt Xá kỳ tiếp xúc hãn phải chết.

Dĩ nhiên trong nháy mắt đã bị Cổ Thần hấp thu đi?

Tàng Thiên Cơ chấn động, hãn căn bản không thể tưởng tượng được, vì sao Xích Hỏa Ấn đột nhiên mất không chế? Đại não của hãn so với thời điểm bị Như Ý Linh Lung bảo tháp đè xuống còn trống rỗng hơn, căn bản không thể tin.

Chúng cao thủ Băng Thần Tông thì choáng váng đầu óc, một cường Xích Hỏa Ấn kia đừng nói là cao thủ Linh Anh kỳ, coi như mấy đại cao thủ Đoạt Xá kỳ cũng chỉ có nước xoay người chạy trốn.

Thế nhưng... Cổ Thần dĩ nhiên động cũng không động đã phá giải được Xích Hỏa Ấn?

Nam Thiên đạo nhân khiếp sợ nhìn Cổ Thần, bất quá khiếp sợ của hãn cũng mang theo một loại kinh hãi, ngay cả Xích Hỏa Ấn cũng không thể đối phó được với Cổ Thần, vậy Tàng Thiên Cơ càng không có biện pháp nào đối phó được với Cổ Thần rồi, thắng bại đã phân.

Nếu như Cổ Thần thắng lại, Nam Thiên đạo nhân tựa hồ thấy được nữ nhi Hư Tử Uyên của hãn. Hãn bị Mông Ngưng Băng mời vào Băng Thần Tông, muốn nghĩ cách cứu viện Hư Tử Uyên nhưng cũng không có biện pháp, chỉ đành đáp ứng điều kiện của Mông Ngưng Băng, trợ giúp Mông Anh Minh tham gia đại hội luận võ đoạt đế.

Hôm nay Cổ Thần xuất hiện liền có hi vọng cứu được Hư Tử Uyên, Nam Thiên đạo nhân làm sao không vui vẻ?

Trong lúc mọi người khiếp sợ, Cổ Thần không hề nhàn rỗi, đột nhiên trong cơ thể nhiều hơn một cỗ chân khí thuần dương cường đại khiến Cổ Thần có một loại cảm giác sung sức như có thể đánh vỡ trời cao.

Chân khí thuần dương vừa mới tiến vào cơ thể, thân thể Cổ Thần trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện đã là ngay bên cạnh Tàng Thiên Cơ. Tàng Thiên Cơ còn đang ngây người nhớ lại hiện tượng Xích Hỏa Ấn kỳ quái vừa rồi, chỉ cảm thấy bờ vai căng thẳng, thủ trảo của Cổ Thần như móc thép, giữ chặt Tàng Thiên Cơ.

Lúc này Tàng Thiên Cơ mới phản ứng lại, chiến đấu còn chưa kết thúc, thế nhưng đã muộn.

Tay trái Cổ Thần nhắc Tàng Thiên Cơ lên, hai chân Tàng Thiên Cơ đồng thời đập tới, tay phải Cổ Thần đảo qua, cấp tốc bắt trúng huyệt đạo hai tắc, hai chân Tàng Thiên Cơ lập tức mềm nhũn, nhất thời bị tay phải Cổ Thần khống chế.

Sau đó, một màn khiến tất cả tu sĩ Băng Thần Tông khiếp sợ xảy ra.

Chỉ thấy Cổ Thần cầm hai chân Tàng Thiên Cơ, mạnh mẽ đập xuống dưới đất, đường đường là thái tử điện hạ Đế Đình Đại Doanh trong tay Cổ Thần giống như một chó nhỏ, bị hung hăng đập xuống dưới đất.

Cổ Thần cảm giác trong cơ thể có lực lượng vô cùng vô tận cần phải phát tiết, cầm hai chân Tàng Thiên Cơ liên tục đập xuống dưới mặt đất, trong sát na không biết đã đập xuống bao nhiêu lần, trong lòng Cổ Thần hiểu rõ, mỗi một lần quăng xuống tuy không đến mức uy hiếp tới tính mạng Tàng Thiên Cơ, thế nhưng lại khiến mặt mũi Tàng Thiên Cơ xưng phù, kêu thảm thiết liên tục!

Vừa rồi bị Như Ý Linh Lung bảo tháp trấn áp, tuy rằng đầu choáng não váng, thế nhưng có Thái Hư Tiên Đỉnh hộ thể, thân thể không chịu chút thương tổn thực chất nào, nào giống như hiện tại, Cổ Thần cầm hai chân hãn không biết bao nhiêu lần đập xuống dưới đất.

Một đại cao thủ Đoạt Xá kỳ nào có dễ dàng bị đập chết như vậy, Cổ Thần liên tục đập xuống mấy mươi lần Thái Hư Tiên Đỉnh cũng không xuất hiện.

Lúc này đây Cổ Thần đứng trên đỉnh Băng Thần Phong, Thiểm Thiên Phong Dực đã thu vào cơ thể, không hề phát ra quang mang chói mắt, cho dù tu sĩ Thần Hải cảnh cách mấy nghìn trượng cũng có thể nhìn thấy mọi tình huống xảy ra trên đỉnh Băng Thần Phong.

Tu sĩ Băng Thần Tông, cả đám trừng lớn hai mắt, giống như đã đánh mất ba hồn bảy vía, choáng váng hai mắt, nhìn đỉnh Băng Thần Phong, Tàng Thiên Cơ giống như một con chó nhỏ, bị Cổ Thần đạp đi đạp lại, thần tình không thể tưởng tượng nổi.

- Kia... Thực sự là thái tử Thiên Cơ hay sao? Có thể là giả hay không?

Một vị tu sĩ Thần Hải cảnh dụi dụi con mắt, sau đó nói:

- Ông trời à... Kia thực sự chính là thái tử Thiên Cơ à?

Tàng Thiên Cơ bị người khác cầm trong tay, giống như con chó nhỏ bị đạp xuống liên tục, chuyện này sợ là có nói ra ngoài cũng không mấy người tin tưởng, thế nhưng sự thực xảy ra trước mắt, không cho phép tu sĩ Băng Thần Tông không tin.

Các cao thủ Băng Thần Tông theo Tàng Thiên Cơ bị đạp xuống đất mà chuyển động ánh mắt lên xuống, cái miệng mở lớn, đủ nhét cả một quả trứng gà.

Tàng Thiên Cơ khổ không nói nổi!

Cổ Thần nắm chân Tàng Thiên Cơ đạp lên lại đạp xuống, nhìn giống như đại lực sĩ phạm nhân bình thường đánh nhau, tựa hồ rất dễ gãy thoát, thực tế bàn tay Cổ Thần đã thâm khống chế các huyết đạo đốt xương của Tàng Thiên Cơ, giống như móc sắt siết thật chặt, đừng nói Tàng Thiên Cơ gãy thoát, huyết đạo và khớp xương của hắn đã bị Cổ Thần khống chế, hai chân của hắn căn bản không thể sử dụng bao nhiêu lực lượng.

Mà nửa người liên tục bị Cổ Thần đạp mạnh, ngay cả phản ứng cũng không được, đã tiếp xúc thân mật với mặt đất một lần, chấn động kịch liệt khiến Tàng Thiên Cơ choáng váng, ngay cả ngưng tụ pháp lực cũng không nổi.

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt bị đánh xưng phù, tiếng kêu thảm thiết, một lần lại cao hơn một lần.

- Tàng Thiên Cơ, ngươi cũng không hơn gì rác rưởi!

Cổ Thần một mặt đạp Tàng Thiên Cơ, một mặt quát lớn.

Tàng Thiên Cơ nghe vậy, thực sự muốn mặt đất xuất hiện cái khe, trực tiếp đâm đầu vào chết quên đi.

Mấy nghìn tu sĩ Băng Thần Tông đều nhìn thấy hình dạng của hắn hiện tại, lúc này đây muốn người trong thiên hạ không biết quả thực vô cùng khó khăn.

Thế nhưng Cổ Thần liên tục đạp xuống, Tàng Thiên Cơ căn bản không có cơ hội thoát thân, cuối cùng Tàng Thiên Cơ không thể nhịn được nữa, Mộc Linh Trùy từ mi tâm bay ra, cũng không đi công kích Cổ Thần, Tàng Thiên Cơ cố sức tập trung nắm lấy Mộc Linh Trùy trong tay, đạp thẳng vào trái tim chính mình.

Chỉ có tự sát mới tạo thành uy hiếp tính mệnh.

Ngay khi Mộc Linh Trùy đâm vào da thịt Tàng Thiên Cơ, một tiếng nổ vang, Như Ý Linh Lung bảo tháp cao nghìn trượng trong nháy mắt bị nhấc lên, Thái Hư Tiên Đỉnh chột lóe, trong sát na liền trở về cơ thể Tàng Thiên Cơ.

Đang một tiếng vang lên, Mộc Linh Trùy không đâm vào cơ thể Tàng Thiên Cơ may mắn, ngược lại Cổ Thần bị Thái Hư Tiên Đỉnh hết văng, lui ngược về phía sau hơn mười trượng.

Cổ Thần kết pháp ấn, Như Ý Linh Lung bảo tháp trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Tàng Thiên Cơ, mạnh mẽ trấn áp.

Bất quá, Tàng Thiên Cơ đã thu được yên tĩnh chốc lát, rốt cuộc đã có thể vận dụng được pháp lực, thân thể trong nháy mắt biến mất, lại sử dụng thuật di.

Tàng Thiên Cơ không trốn mà phản công, thời điểm xuất hiện liền ở ngay trước mặt Cổ Thần, song chưởng xuất hiện, đánh thẳng vào Cổ Thần, có Thái Hư Tiên Đỉnh hộ thể, Tàng Thiên Cơ không cần lo phòng ngự, toàn lực tấn công Cổ Thần.

Cổ Thần chuyển song chưởng, va chạm với song chưởng của Tàng Thiên Cơ, có Thái Hư Tiên Đỉnh hộ thể, Tàng Thiên Cơ không hề lui lại một bước, ngược lại Cổ Thần bị đẩy lui hơn mười trượng, Tàng Thiên Cơ chợt lóe lại xuất hiện trước mặt Cổ Thần, cánh tay xếp lại đánh vào mặt Cổ Thần.

Cái tát thất bại.

443. Chương 64: Đập Chó Chết (hạ).

Thân thể Cổ Thần trong nháy mắt biến mất không thấy, xuất hiện bên ngoài mấy trăm trượng, hai tay vẽ hình thái cực, Đỉnh Thiên Quyết vận chuyển, hai tay kết ấn, trào về phía Tàng Thiên Cơ, cương khí pháp lực hóa thành hai cự chưởng, lại chộp vào Thái Hư Tiên Đỉnh.

Đối với động tác này của Cổ Thần, Tàng Thiên Cơ thực sự quá quen thuộc rồi, chính là động tác khống chế Thái Hư Tiên Đỉnh, thấy Cổ Thần lại bắt đầu mạnh mẽ lôi Thái Hư Tiên Đỉnh đi, Tàng Thiên Cơ kinh hồn táng đảm, thân thể nhoáng lên đã xuất hiện cách mấy trăm trượng, chỉ thấy quang mang liên tục chớp động, trong nháy mắt Tàng Thiên Cơ đã thuận di được mấy vạn trượng.

Cổ Thần có thể khống chế Thái Hư Tiên Đỉnh, Tàng Thiên Cơ không dám dừng lại, thanh âm từ xa xa truyền đến:

- Cổ Thần, cừu hận ngày hôm nay, bản thái tử nhờ kỹ, lần sau gặp lại tất lật mạng chó của ngươi! Bằng Thần Tông nghe, nếu việc hôm nay truyền ra, bản thái tử để các người gà chó không yên!

Tàng Thiên Cơ liên tục thuận di, rất nhanh đã biến mất không còn hình bóng, tuy rằng câu cuối cùng của Tàng Thiên Cơ có chút kiêu ngạo, nhưng Bằng Thần Tông không hề phát động Huyền Băng Phong Thần đại trận, chặn hấn lại.

Nếu Tàng Thiên Cơ có gì sơ xuất, toàn bộ Đế Đình Đại Doanh sợ là sẽ dốc hết toàn lực, từ để quân cho tới tu sĩ Thần Hải cảnh nhỏ nhất đều chạy tới Đại Mộng trả thù.

Tàng Thiên Cơ có Nhật Nguyệt Âm Dương toa, Cổ Thần có đuổi cũng vô ích, huống chi cho dù đuổi thì với thực lực của Cổ Thần ngày hôm nay cũng chưa thể xóa được tương liên mệnh thần giữa Tàng Thiên Cơ và Thái Hư Tiên Đỉnh, tối đa chỉ có thể sửa chữa hấn, nếu muốn giết hấn, tu vi vẫn còn thiếu.

Cổ Thần tới Bằng Thần Tông gặp phải Tàng Thiên Cơ chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, mục đích chân chính của hấn không phải truy sát Tàng Thiên Cơ, mà là nghĩ cách cứu sư tỷ.

Thiểm Thiên Phong Dực khê vồ, Cổ Thần hạ xuống phía trước hơn hai mươi vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh Bằng Thần Tông, ánh mắt lướt qua nhìn mọi người, cuối cùng rơi vào mặt Mông Ngưng Băng:

- Hôm nay ta tới nơi này chỉ có một mục đích, Mông tông chủ, giao sư tỷ của ta ra đây!

Cổ Thần đã từng một lần giết chết hơn ba mươi cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, uy danh hiển hách, chúng tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh Bằng Thần Tông bị ánh mắt của Cổ Thần đảo qua, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bỏng.

Nam Thiên đạo nhân tới bên cạnh Cổ Thần, trong mắt tràn đầy khát vọng, nhìn Mông Ngưng Băng nói:

- Mông tông chủ, giao tiểu nữ ra, chuyện trước kia bản đạo không truy cứu.

Mông Ngưng Băng một trận xanh, một trận trắng, ngực phập phồng, hiển nhiên giận dữ, Cổ Thần đánh chạy Tàng Thiên Cơ, lại muốn mang đi Hư Tử Uyên, khiến kế hoạch của bản thân hoàn toàn bị phá hủy.

- Tiểu tiện nhân kia đã sớm bị ta giết!

Ánh mắt Mông Ngưng Băng lạnh lùng nhìn Cổ Thần, nói:

- Ngươi cho là chiến thắng Tàng Thiên Cơ là có thể dương oai với Bằng Thần Tông hay sao? Trong Huyền Băng Phong Thần đại trận, đánh chết người dễ như trở bàn tay.

Cổ Thần tự nhiên không tin Mông Ngưng Băng chưa đạt mục đích đã sát hại Hư Tử Uyên, thế nhưng nghe lời nói của Mông Ngưng Băng, trong lòng không khỏi giận dữ, mi tâm bắt ra một đoàn kim quang, chính là Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Oanh một tiếng nổ, Như Ý Linh Lung bảo tháp hóa thành nghìn trượng, hạ xuống bên cạnh Cổ Thần, cửa tháp mở ra đối diện với chúng cao thủ Băng Thần Tông, Cổ Thần nói:

- Ta có thể vô thanh vô tức tiến vào Huyền Băng Phong Thần đại trận, chẳng lẽ ngươi cho là Huyền Băng Phong Thần đại trận hữu dụng đối với ta? Nếu sư tỷ của ta có nửa điểm thương tổn một sợi tóc, vậy hôm nay Băng Thần Tông phải máu chảy thành sông, từ nay về sau Băng Thần Tông cũng giống như Tà Băng Cung, chỉ tồn tại trong lịch sử.

Hung danh của Cổ Thần vang vọng, lại vừa mới đánh bại Tàng Thiên Cơ, hiện tại sát khí khê động, không ít cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhìn Cổ Thần đều không kìm lòng được lui về phía sau ba bước.

- Tông chủ, người này thủ đoạn độc ác, giết người như ngóe, nghìn vạn lần đừng để hắn tức giận, để tránh khỏi sát tính nổi lên, như vậy bản tông nhất định sẽ gặp nạn!

Một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nơm nớp lo sợ nói.

Không ít thái thượng trưởng lão gật đầu, ngay cả Tàng Thiên Cơ đều thua dưới tay Cổ Thần, ba vị đế tử Đế Đình Đại Doanh đều chết trong tay Cổ Thần, đồng thời từng một lần giết chết 34 vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, không phải tuyệt đỉnh cao thủ Nguyên Thần cảnh không thể địch nổi.

Người có tu vi mạnh nhất trong Băng Thần Tông chính là tông chủ và thủ tọa thái thượng trưởng lão, bắt quả cũng chỉ là tu vi Đoạt Xá hậu kỳ mà thôi, tuy rằng Mệnh Tuyền cảnh có hơn hai mươi vị, là một tiên tông đại phái, nhưng trước mặt Cổ Thần, trong lòng chúng không khỏi có chút e ngại.

Nhưng mà, chân chính khiến chúng cao thủ Băng Thần Tông cảm thấy sợ hãi chính là Cổ Thần có thể vô thanh vô tức đi qua Huyền Băng Phong Thần đại trận, chỗ dựa lớn nhất của bọn họ đối với Cổ Thần chỉ là thùng rỗng kêu to.

Ngay cả Thánh Hoàng đích thân tới cũng không thể vô thanh vô tức đi qua Huyền Băng Phong Thần đại trận, thế nhưng Cổ Thần lại làm được rồi, sao không khiến chúng cao thủ sợ hãi?

Ngoại trừ mấy đại cao thủ Đoạt Xá kỳ có vài phần lo lắng trong lòng, cao thủ Linh Anh kỳ thì cảm giác cái đầu trên cổ chính mình như nằm trong tay của Cổ Thần, không phải bản thân có thể giữ được.

- Cổ Sát Thần giận dữ, giết người con mắt cũng không nháy một cái, tông chủ, ngay cả Huyền Băng Phong Thần đại trận cũng không thể làm khó hắn được, hắn muốn cái gì vậy nhanh cho hắn đi thôi!

Lại có một cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nói.

Mông Ngưng Băng cắn răng, trong ánh mắt lộ vẻ phẫn hận, phát phát tay, một gã cường giả Mệnh Tuyền cảnh lui lại, tiến vào trong Băng Thần Điện.

Chốc lát sai liền dẫn theo Hư Tử Uyên ra ngoài.

Hư Tử Uyên vừa mới được dẫn ra ngoài Băng Thần Điện, thân ảnh Cổ Thần đột nhiên biến mất không thấy, tiến hành thuận di, khi xuất hiện đã tới bên cạnh Hư Tử Uyên, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh kèm theo bên cạnh Hư Tử Uyên còn chưa có phản ứng, nắm tay của Cổ Thần đã rơi lên người hắn, một quyền đánh văng đi hơn trăm trượng.

Cổ Thần không công kích yếu hại của hắn, mặc dù xuất thủ khá nặng, thế nhưng không hề nguy hiểm tới tính mạng, tối đa chỉ bị thương nhẹ, dùng tinh nguyên sinh mệnh rất nhanh có thể hồi phục bình thường, nếu Cổ Thần đã đáp ứng Mông Tiên Âm, không thương tổn Băng Thần Tông, tự nhiên nói được thì sẽ làm được.

- Sư tỷ! Ta tới!

Cổ Thần đỡ lấy hai tay Hư Tử Uyên, kích động nói.

Tất cả mọi chuyện phát sinh trong lúc điện quang đá lửa, Hư Tử Uyên còn chưa kịp phản ứng, vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh kèm theo bên cạnh nàng đã bị đánh bay đi hơn trăm trượng, ngay sau đó một thanh âm vang lên.

Hư Tử Uyên giống như nghe được thanh âm của tự nhiên, hai mắt đột nhiên phóng đại, tinh thần nhất thời đại chấn, nhìn Cổ Thần, trong hai mắt tràn đầy ý kinh hãi, lắp bắp nói:

- Cổ sư đệ... Thực sự là người?

Cổ Thần ngoại phóng tu vi, nghiễm nhiên đã là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, Hư Tử Uyên và Cổ Thần tách rời không tới ba tháng, khi đó Cổ Thần mới chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, ngắn ngủi hơn hai tháng bước vào Mệnh Tuyền cảnh không nói, tu vi dĩ nhiên đột phá hai cấp độ, bước vào Linh Anh trung kỳ.

Càng làm nàng phải kinh tâm chính là, khí tức trên người Cổ Thần phát ra so với đại cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ càng khiến nàng có cảm giác nguy hiểm.

Hư Tử Uyên có điểm không tin vào hai mắt mình, vị cao thủ Mệnh Tuyền trước mắt nàng hiện tại chính là sư đệ Cổ Thần nàng ngày đêm tưởng nhớ!

Cổ Thần ôm Hư Tử Uyên vào trong lòng, trong thanh âm hiện rõ vẻ sung sướng không thể che giấu:

- Là ta, sư tỷ!

444. Chương 65: Nữ Nhân Ác Độc.

Thân thể Hư Tử Uyên có chút suy yếu, toàn thân mềm nhũn, ngay cả ba động pháp lực cũng không có, tựa hồ bị Băng Thần Tông phong ấn.

Cổ Thần ôm lấy Hư Tử Uyên, bước tới bên cạnh Như Ý Linh Lung bảo tháp, về mặt Nam Thiên đạo nhân vui sướng, thần tình kích động.

- Uyên nhi, người thế nào?

Nam Thiên đạo nhân quan tâm hỏi, muốn đưa tay sờ sờ đầu Hư Tử Uyên, bàn tay mới đưa lên một nửa lại không dám, ngăn ngor thu tay lại.

Có lẽ là nguyên cớ Mông Ngưng Băng ở ngay bên cạnh, trong mắt Hư Tử Uyên tuy có chút vui mừng, đối với Nam Thiên đạo nhân có chút không quá nhiệt tình, chỉ mỉm cười, nói:

- Phụ thân, hài nhi không sao, chỉ hơi mệt một chút, toàn thân vô lực.

- Người đã cho, nhanh chóng rời khỏi bản tông, các người muốn tình cảm tình lữ gặp lại, phụ nữ gặp nhau thì đến nơi khác đi, đừng ở chỗ này chướng mắt!

Thanh âm của Mông Ngưng Băng lạnh lùng vang lên.

Ánh mắt Cổ Thần chăm chú nhìn vào Mông Ngưng băng, nói:

- Người hạ cấm thuật gì trên người sư tỷ ta?

Khuôn mặt Mông Ngưng Băng sương lạnh, nói:

- Tối đa ba ngày cấm thuật tự giải, nàng sẽ khôi phục pháp lực, lấy thực lực của người hiện tại, tối đa một canh giờ là có thể giúp nàng giải phong ấn, các người có thể đi!

Cổ Thần không hề để ý tới Mông Ngưng Băng, nắm cổ tay Hư Tử Uyên, nói:

- Sư tỷ, để ta nhìn một chút!

Nói xong, Cổ Thần truyền chân khí thuần dương vào trong cơ thể Hư Tử Uyên, tỉ mỉ kiểm tra tình huống cơ thể của Hư Tử Uyên.

Đôi mắt đẹp của Hư Tử Uyên khẽ động, cả kinh nói:

- Đây là chân khí gì? Dĩ nhiên có thể xua tan huyền âm hàn khí?

- Thực sự?

Cổ Thần kinh hỉ nói:

- Là chân khí thuần dương, đáng tiếc so sánh với huyền âm hàn khí trong người sư tử, chân khí thuần dương của ta quá ít, nếu như chân khí thuần dương của ta đủ mạnh, nói không chừng còn có thể giải trừ huyền âm tuyệt mạch!

Chân khí thuần dương trong cơ thể Cổ Thần chính là do Chiến Thần Lệnh thôn phệ Xích Hỏa Ấn của Tàng Thiên Cơ hóa thành, nghĩ đến Chiến Thần Lệnh, một cỗ cảm giác âm áp từ ngực truyền ra.

Chân khí thuần dương dĩ nhiên có thể xua tan huyền âm hàn khí, Cổ Thần chiếm được một loại phương pháp giải trừ huyền âm tuyệt mạch, sao có thể không vui sướng.

Chỉ là chân khí thuần dương quá mức khó thu thập, hẩn lấy được Chiến Thần Lệnh lâu như vậy cũng chỉ tại thời điểm Tàng Thiên Cơ thi triển Xích Hỏa Ấn mới thôn phệ Xích Hỏa Ấn, hình thành một cỗ chân khí thuần dương, nếu như muốn hoàn toàn giải trừ huyền âm hàn khí trong cơ thể Hư Tử Uyên cần phải có rất nhiều chân khí thuần dương mới được, có thể là vạn lần, mười vạn lần, trăm vạn lần số lượng hiện tại...

Bất quá, cũng coi như nhiều hơn một phương pháp giải trừ huyền âm tuyệt mạch, nhiều hơn một phần hi vọng.

“Chân khí thuần dương... Chiến Thần Lệnh, người đến tốt cùng là dạng bảo bối gì?”

Trong lòng Cổ Thần âm thầm tự hỏi.

...

Chân khí thuần dương chạy trong cơ thể Hư Tử Uyên, huyền âm hàn khí lập tức tránh lui, mỗi một tắc kinh mạch của Hư Tử Uyên đều được Cổ Thần tỉ mỉ điều tra, đột nhiên Cổ Thần biến sắc.

Về mặt vui sướng triệt để biến mất, thay vào đó là sát khí dâng trào, nhất thời giống như sóng biển cuộn cuộn xô bờ, ánh mắt như đao nhìn chằm chằm vào mặt Mông Ngưng Băng, lạnh lùng nói:

- Hảo một nữ nhân độc ác, sư tỷ ta chính là do người ban tặng, sống không quá tuổi ba mươi ba, hiện tại chỉ còn trên dưới mười năm, người dĩ nhiên còn không chịu buông tha nàng?

Các cao thủ Mệnh Tuyền cảnh không hiểu ra sao, Mông Ngưng Băng biến sắc, cả kinh nói:

- Không có khả năng, người sao có thể phát hiện? Chỉ có tiên đan sư mới có thể phát hiện, người trẻ tuổi như vậy, sao có thể là tiên đan sư?

Tiên đan sư chính là tồn tại vượt qua tông sư đan dược, có thể luyện chế tiên đan, toàn bộ trung thổ, số lượng tiên đan sư chỉ có hai người, một người ở Thánh Đình Đại Kiền, một người ở một trong tam đại thánh địa Thiên Thiên Tự.

Thấy Mông Ngưng Băng nói, các cao thủ nhất thời hiểu ra, nàng khẳng định đã động chân động tay vào cơ thể Hư Tử Uyên.

Nam Thiên đạo nhân cả kinh nói:

- Uyển nhi làm sao vậy?

- Địa sát phá hồn đan, một loại độc dược mãn tính cùng cấp tiên đan, tu sĩ ăn vào sớm thì mười tháng, chậm thì một năm sẽ bị nghiền nát linh hồn mà chết, cho dù cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trúng loại độc này cũng phải chết không cần bàn cãi!

Cổ Thần buông cổ tay Hư Tử Uyên, nói ra loại độc dược nàng trúng phải, thanh âm vô cùng lạnh lẽo, có thể thấy được cơn giận dữ trong lòng Cổ Thần.

Mông Ngưng Băng nhìn Cổ Thần, con mắt không thể tưởng tượng, cả kinh nói:

- Người làm sao biết được? Người làm sao biết được?

Cổ Thần cắn răng nói:

- Như người dự liệu, ta chính là tiên đan sư, Mông Ngưng Băng, nếu như không phải ta hứa hẹn với một người, hôm nay Băng Thần Tông các người nhất định máu chảy thành sông, hiện tại người còn có một lần cơ hội, giao giải được ra, ta sẽ không giết một người của Băng Thần Tông, bằng không một khi ta khai sát giới, ta không ngại nhiều hơn một tiên tông đại phái bị diệt tuyệt.

Thanh âm của Cổ Thần giống như gió lạnh nơi âm minh, vô cùng buốt giá, chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nghe được toàn bộ đều nổi lông tơ, kinh hồn thất thố.

Bất quá, trong mắt Mông Ngưng Băng tuy rằng kinh ngạc, nhưng không hề lùi bước, nói:

- Cho dù người đã nhìn ra thì thế nào? Muốn ta giao ra giải được cũng được, người trợ giúp Anh Minh tham gia đại hội luận võ đoạt đế, trợ giúp hắn ngồi lên vị trí đế quân, đến lúc đó sẽ cho người giải được, bằng không... Người đã coi trọng sự tỷ người như, vậy giết sạch chúng ta, để nàng cùng nhau táng thân đi! Ha ha ha ha... Đến lúc đó, người mở mắt trừng trừng nhìn người yêu chết bên cạnh người, ta cho dù chết cũng vô cùng vui vẻ.

- Đúng vậy, trợ giúp bản đế quân tham gia đại hội luận võ đoạt đế, chờ bản quân chính thức lên làm đế quân Đại Mông sẽ để cô cô đưa cho người giải được, đến lúc đó bản đế quân còn có bản thưởng thật lớn cho người...

Nghe được luận võ đoạt đế, Mông Anh Minh liền hăng hái, ý sợ hãi diệt hết, lớn tiếng nói.

Sắc mặt Cổ Thần càng lúc càng âm lãnh, kéo Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân tới bên cạnh Như Ý Linh Lung bảo tháp, sau đó xoay người, sát ý đằng đằng nhìn lướt qua chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, lạnh lùng nói:

- Các người thực sự cho rằng ta không dám giết người sao?

Ánh mắt Cổ Thần giống như mũi tên ngọn đâm thẳng vào ngực chúng cao thủ, không ít cao thủ mềm nhũn hai chân, lại lui ra sau mấy bước.

Mông Anh Minh quát lên:

- Người dám...

Thân thể Cổ Thần chợt léo liên biến mất không thấy, Mông Anh Minh vừa mới mở miệng, một bàn tay từ trong hư không chụp tới, nắm chặt cái cổ của hắn, thân ảnh Cổ Thần trong nháy mắt xuất hiện, nâng Mông Anh Minh lên.

- Ta cũng là tiên đan sư, độc địa sát phá hồn đan ta tự mình đến giải, hôm nay ta đại khai sát giới, để Băng Thần Tông máu chảy thành sông! Trước từ đế quân tương lai của các người bắt đầu...

Mi tâm chợt lóe một đạo ô quang, một kiếm chém xuống, trực tiếp chém rơi một cánh tay của Mông Anh Minh, tức thì tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng Mông Anh Minh phát ra.

Tuy rằng các cao thủ Băng Thần Tông rất sợ hãi, nhưng Cổ Thần vừa động thủ, bọn họ cũng không có đường lui, đều găm lên, pháp bảo xuất hiện, oanh kích về phía Cổ Thần.

Đối mặt với công kích của mọi người, Cổ Thần hoàn toàn không nhìn, quát lạnh:

- Kim hành chi tháp, mở...

Xoẹt...

Cửa tầng thứ nhất Như Ý Linh Lung bảo tháp nhất thời mở ra, chiếu rọi một mảnh kim quang vạn trượng, bao phủ toàn bộ mọi người bên trong, công kích pháp tắc hệ kim khiến chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh phải kêu thảm thiết liên tục.

445. Chương 66: Vĩnh Viễn Không Xa Nhau (thượng).

Chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đồng thời thu pháp bảo trở lại, hóa thành đạo đạo cương khí, bảo vệ thân thể.

- Cực Băng Ngọc Bích...

Mi tâm Mông Ngưng Băng chợt lóe quang mang màu trắng, bay ra một kiện viên bàn bạch ngọc lớn chừng bàn tay, viên bàn tỏa bạch mang, bao phủ toàn bộ phương viên trong vòng mấy trăm trượng.

Cực Băng Ngọc Bích chính là trấn tông chi bảo của Băng Thần Tông, là tiên bảo ma đạo đại phái Tà Băng Tông vạn năm trước còn lưu truyền lại.

Cực Băng Ngọc Bích vừa ra, không chỉ chặn được công kích kim quang từ Như Ý Linh Lung bảo tháp, khí hàn lãnh càng trong sát na truyền đi vạn trượng, ngọn núi tuyết vừa rồi bị Tàng Thiên Cơ dùng Xích Hỏa Ấn hoàn tan trong nháy mắt lại hóa thành huyền băng. Khí tức lạnh lẽo đủ khiến bất cứ tu sĩ Thần Hải cảnh nào cũng khó có thể nhúc nhích, bất quá đối với Cổ Thần mà nói, nhiệt độ tuy rằng lạnh lẽo, nhưng còn chưa tới mức độ ảnh hưởng tới hành động của hắn, các cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhận được sự bảo hộ của Cực Băng Ngọc Bích, nhất thời lại phóng ra pháp bảo oanh kích về phía Cổ Thần.

Thiểm Thiên Phong Dực vỗ nhẹ, thân thể Cổ Thần trong nháy mắt bay ra ngoài trăm trượng, hai cánh mở ra, đứng giữa hư không, một tay nắm giữ cái cổ Mông Anh Minh, một tay kết ấn chỉ vào Thần Hình Câu Diệt kiếm, Thần Tình Câu Diệt kiếm bùng phát ô quang, điên cuồng chém xuống, rắc rắc rắc...

Mấy tiếng nổ thanh thúy vang lên, chừng ba bốn kiện pháp bảo bị Thần Hình Câu Diệt kiếm chém thành hai nửa, hoàn toàn hủy diệt. Pháp bảo cực phẩm cho dù là tiên tông đại phái cũng không có bao nhiêu kiện, đặc biệt là Băng Thần Tông đã suy yếu thể hiển tại, trong tông tổng cộng chỉ có năm kiện pháp bảo cực phẩm, mà đại cao thủ Đoạt Xá kỳ, ngay cả tông chủ cũng chỉ có bảy người, hai đại cao thủ Đoạt Xá kỳ không hề có pháp bảo cực phẩm, cao thủ Linh Anh kỳ càng không cần phải nói, đều sử dụng pháp bảo thượng phẩm.

Cổ Thần không dùng pháp bảo cực phẩm giao phong chính diện, chuyên chọn pháp bảo thượng phẩm đánh xuống, chớp mắt đã hủy diệt ba bốn kiện.

Cổ Thần rời khỏi phạm vi quang mang của Cực Băng Ngọc Bích, thân thể không rời khỏi kim quang vạn trượng từ Như Ý Linh Lung bảo tháp phát ra.

Công kích pháp tắc cũng không chỉ công kích tu sĩ, ngay cả pháp bảo cũng không tránh khỏi, nếu như pháp bảo cực phẩm xuất hiện bên trong kim quang đều sẽ bị tổn thương không nhỏ, dùng để công kích Cổ Thần, hiệu quả giảm mạnh.

Cổ Thần đứng trong kim quang, có thể không cần tiến hành phòng thủ, thần thức ngự không Thần Hình Câu Diệt kiếm liên tục khởi xướng công kích tới các cao thủ.

Công kích pháp tắc tuy rằng rất lợi hại, nhưng cũng không phải hủy diệt được vạn vật thế gian, vốn là theo thiên đạo, tự nhiên có sinh có tử, cùng tồn tại với pháp tắc sẽ không bị pháp tắc công kích. Ví dụ như đại địa vốn là vật tự nhiên, vì vậy pháp tắc sẽ không hủy diệt đại địa, phạm nhân là tự nhiên mà sinh, vì vậy pháp tắc sẽ không tổn thương phạm nhân.

Tu sĩ tu chân đã vượt qua một ít pháp tắc thiên địa, bản thân sở hữu một số lực lượng cường đại không nên có, vì vậy lực lượng pháp tắc sẽ trực tiếp gạt bỏ.

Pháp khí, pháp bảo, nguyên vật liệu tuy rằng chứa đựng nguyên khí, cũng là vật tự nhiên, không bị pháp tắc công kích, thế nhưng sau khi bị tu sĩ luyện chế thành pháp khí, pháp bảo, ngưng tụ pháp lực của tu sĩ, có lực lượng cường đại nguyên bản không nên có, vì vậy cũng sẽ bị pháp tắc hủy diệt.

Bất luận pháp tắc gì cũng là một loại sứ mệnh của pháp tắc thiên địa, tự nhiên không nằm ngoài quy tắc tiêu diệt toàn bộ những gì trái với quy tắc thiên địa.

Bất cứ kẻ nào trái với quy tắc sẽ bị quy tắc chế tài! Đây chính là thiên đạo, nếu như một kiện vật phẩm trời sinh đã có lực lượng cường đại, có thể làm pháp bảo sử dụng, như vậy nó là vật tự nhiên, không trái với quy tắc thiên địa, sẽ không bị pháp tắc công kích, chỉ là loại pháp bảo trời sinh này cực kỳ hiếm có, nếu là có cũng là vật phẩm đặc biệt cường đại, chí ít là cấp bậc tồn tại tương đương tiên bảo.

Pháp bảo trong tay các cao thủ Băng Thần Tông tự nhiên đều là nguyên liệu tự nhiên luyện chế thành pháp bảo, bị pháp tắc hệ kim chiếu rọi đều không tránh khỏi bị công kích.

Hơn hai mươi vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều bị vây trong quang mang màu trắng do Cực Băng Ngọc Bích hình thành, Cổ Thần đứng trong kim quang, đã ở thế bất bại...

A...

Một tiếng hét thảm vang lên, một vị cao thủ đã bị Thần Hình Câu Diệt kiếm hủy hết toàn bộ pháp bảo, cuối cùng không thể kháng cự lại pháp bảo công kích, bị đâm xuyên qua trái tim, tuy rằng Mệnh Tuyền chưa diệt, thế nhưng trái tim là vị trí cực kỳ quan trọng, trái tim bị xuyên thấu tức là bị thương nặng, cho dù có tinh nguyên sinh mệnh, không có thời gian nhất định cũng không thể hoàn toàn khôi phục như ban đầu.

Liên tiếp vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, Thần Hình Câu Diệt kiếm không gì không hủy, các cao thủ Băng Thần Tông không có nhiều pháp bảo lợi hại giống như Tàng Thiên Cơ, căn bản không thể ngăn cản được Thần Hình Câu Diệt kiếm, một người lại tiếp một người bị thương dưới Thần Hình Câu Diệt kiếm.

Nếu không phải Cổ Thần đã đáp ứng Mông Tiên Âm không giết chết người trong Băng Thần Tông, Cổ Thần giận dữ, những kẻ này đã sớm mất mạng.

Cổ Thần nắm cổ Mông Anh Minh, sớm phong ấn hấn không thể nhúc nhích, một tay kết pháp ấn, khống chế Thần Hình Câu Diệt kiếm liên hành công kích đối với pháp bảo và các tu sĩ dưới màn quang mang do Cực Băng Ngọc Bích phát ra.

Bị sát ý dâng trào, giống như một tôn sát thần, đứng giữa hư không, tu sĩ Thần Hải cảnh, Tiên Thiên cảnh cách mấy vạn trượng đều lạnh lẽo run rẩy.

- Nếu ngươi muốn chết, hôm nay Băng Thần Tông biến mất!

Thanh âm của Cổ Thần giống như tuyên ngôn của tử thần, phiêu đảng ngoài trăm dặm.

- Tông chủ... Truyền thừa vạn năm của Băng Thần Tông chúng ta không thể bị hủy trong chốc lát a!

- Tông chủ, người sao có thể vì tư tình một người khiến cả Băng Thần Tông bị chôn cùng!

- Tông chủ, hơn bảy nghìn tính mệnh của Băng Thần Tông chỉ phụ thuộc vào một ý niệm của người, người sao có thể để truyền thừa của bản tông đoạt tuyệt từ đây?

Các vị thái thượng trưởng lão đều khiển trách Mông Ngưng Băng, vẻ mặt Cổ Thần đầy sát ý, hung danh vang vọng, bọn họ biết hướng Cổ Thần cầu xin tha thứ căn bản không có tác dụng gì, then chốt mọi chuyện ngay trong tay Mông Ngưng Băng.

- Được rồi... Dừng tay!

Mông Ngưng Băng hô to một tiếng, một vật trong tay ném về phía Cổ Thần.

Thần Hình Câu Diệt kiếm hóa thành một đạo ô quang, bay trở về mi tâm Cổ Thần, chưởng phải hóa thành trảo, pháp lực hóa thành một cự chưởng chop vật phẩm Mông Ngưng Băng ném tới vào tay, là một cái chai màu xanh.

Mở chai ra, xác nhận bên trong đúng là giải được địa sát phá hồn đang không cần nghi ngờ, oanh một tiếng, tầng thứ nhất Như Ý Linh Lung bảo tháp đóng lại, kim quang vạn trượng đều biến mất không còn, Cổ Thần vung tay, ném Mông Anh Minh trở về chỗ các cao thủ, hạ xuống trước mặt Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân.

Đưa cái chai cho Hư Tử Uyên, đợi nàng nuốt giải dược vào, Cổ Thần lại dùng chân khí thuần dương kiểm tra lại một lần, xác định độc tính của địa sát phá hồn đan đã bị trung hòa, không hề liếc mắt nhìn chúng tu sĩ Băng Thần Tông, liền ôm lấy Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân phi độn rời khỏi Băng Thần Tông.

Mông Ngưng Băng nhìn ba người rời đi, trong mắt lộ vẻ oán hận.

Người thụ thương đều không ảnh hưởng tới tính mạng, một mặt kêu thảm thiết liên tục, một mặt mệnh truyền sinh ra tinh nguyên sinh mệnh, thương thế phục nguyên, cho dù Mông Anh Minh bị chặt đứt cánh tay cũng có thể mọc trở lại.

Hư Tử Uyên bị Cổ Thần ôm trong ngực, nhìn Cổ Thần, giống như Tiểu Bạch trước kia, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

446. Chương 66: Vĩnh Viễn Không Xa Nhau (hạ).

Mới phi độn được hơn hai nghìn trượng, Cổ Thần vẫy nhẹ về phía ngọn núi tuyết xa xa, một đạo độn quang từ sau tảng đá lớn sườn núi bay ra, Cổ Thần nói:

- Đây là một bằng hữu của ta, có thể đi qua Huyền Băng Phong Thần đại trận hoàn toàn do nàng trợ giúp. Mông Tiên Âm và ba người Cổ Thần hội tụ với nhau, không dừng lại, phi độn rời khỏi Băng Thần Tông.

Mông Tiên Âm nuốt sớm phục dụng vô tướng đan, gần ngọn núi tuyết chỉ có một ít tu sĩ Thần Hải cảnh, không người nào có thể nhìn ra được, chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trên đỉnh Băng Thần Phong thì cách quá xa, chỉ thấy có một người hội tụ với ba người Cổ Thần, trong mắt tuy có vẻ nghi hoặc, nhưng không biết người nọ đến tột cùng là người phương nào?

Rất nhanh bốn người đã vượt qua Huyền Băng Phong Thần đại trận, xuất hiện bên ngoài Băng Thần Tông.

Mấy người một đường phi độn về phía đông, phi độn được hơn nghìn dặm, mấy người hạ xuống một ngọn núi, Cổ Thần và Nam Thiên đạo nhân liên thủ nửa canh giờ mới giải được phong ấn trên người Hư Tử Uyên, để nàng khôi phục lại pháp lực.

- Nam Thiên tiên bối, tiên bối hộ tống sư tỷ trở lại Hư Thiên Tông trước!

Giải trừ phong ấn xong, Cổ Thần nói.

- Người muốn đi đâu?

Hư Tử Uyên vừa nghe, lập tức hỏi.

Nam Thiên đạo nhân liếc mắt nhìn Mông Tiên Âm, nói:

- Các người?

Tuy rằng chưa mở miệng hỏi, thế nhưng Nam Thiên đạo nhân đã sớm nhìn thấu thân phận của Mông Tiên Âm, vô tướng đan chỉ giấu diếm được tu sĩ Thần Hải cảnh, chỉ có chân nhân đan mới giấu diếm được tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh.

Cổ Thần khẽ gật đầu, nói:

- Vị này chính là thánh nữ Băng Thần Tông — Mông Tiên Âm, nếu như không có nàng hỗ trợ, ta không có khả năng vô thanh vô tức tiến vào trong Băng Thần Tông, chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, nàng trợ giúp ta cứu sư tỷ ra, ta trợ giúp nàng ngồi lên vị trí đế quân Đại Mông!

Nam Thiên đạo nhân và Hư Tử Uyên cả kinh, hiển nhiên Mông Tiên Âm dĩ nhiên muốn tranh vị trí đế quân Đại Mông khiến hai người có chút kinh ngạc.

Mông Tiên Âm mỉm cười, nói:

- Nếu không có Cổ Thần, ta cũng không dám có tưởng tượng như vậy!

Hư Tử Uyên từ trong kinh ngạc khôi phục lại, nói:

- Các người muốn tới đế đô Đại Mông?

Mông Tiên Âm có làm đế quân Đại Mông hay không không phải là vấn đề Hư Tử Uyên quan tâm, nàng chỉ muốn biết Cổ Thần sẽ đi đâu.

Hai người nhất tề gật đầu.

- Ta với người cùng đi!

Hư Tử Uyên nhìn chăm chăm Cổ Thần nói.

Cổ Thần chân chờ:

- Ta muốn tới để đồ, nhưng ta gây thù hằn vô số, sư tỷ trở lại Bách Thảo Phong, nơi này càng an toàn hơn một chút!

Đi để đồ Đại7y Mông lần này, chuyện thứ nhất chính là trợ giúp Mông Tiên Âm leo lên vị trí để quân, sau đó Cổ Thần muốn vào tiểu tiên giới bế quan, chỉ khi tu vi bước vào Đoạt Xá kỳ, Cổ Thần mới mở ra được tầng thứ hai Như Ý Linh Lung bảo tháp, khi đó mới có thể để Hư Tử Uyên tiến vào trong tầng thứ hai, khu vực thời gian chậm phân nửa, một năm bên ngoài bên trong mới chỉ nửa năm, như vậy Cổ Thần sẽ có nhiều thời gian đi tìm phương pháp giải trừ huyền âm tuyệt mạch hơn.

- Ta không muốn trở lại Bách Thảo Phong.

Hư Tử Uyên bắt lấy cánh tay Cổ Thần, nói:

- Mỗi lần cùng người xa nhau, chuyện tình phát sinh phía sau luôn luôn khiến ta hết hồn, lần đầu tiên xa nhau người nói chỉ hai tháng sẽ gặp lại, kết quả... Chờ lúc người bị Đế Đình Đại Doanh phát lệnh truy nã, lần thứ hai xa nhau người không cho ta tiến vào Côn Ngô Bí Cảnh, kết quả ta mở mắt trừng trừng nhìn Tầng Thiên Cơ đi vào.

- Lần thứ ba xa nhau ta vốn nghĩ rất nhanh sẽ gặp lại, kết quả ta lại bị bắt tới Băng Thần Tông.

- Mỗi lần cùng người xa nhau sẽ phát sinh rất nhiều chuyện khiến ta vô cùng khó chịu, sau này vô luận có bao nhiêu nguy hiểm, ta vĩnh viễn muốn ở cùng một chỗ với người, vĩnh viễn không xa nhau!

Lời nói của Hư Tử Uyên thật sâu kích vào lòng Cổ Thần, nàng nói không sai, mỗi một lần xa nhau, trong lòng của nàng đều phải chịu dần vật!

Cổ Thần một lòng nghĩ làm sao sớm ngày giải trừ huyền âm tuyệt mạch, một lòng nghĩ làm sao để Hư Tử Uyên sống sót an toàn, thế nhưng... Hẳn sai rồi, Hư Tử Uyên càng muốn không phải là có thể sống được bao lâu, mà chỉ cầu có thể sớm chiều nhìn thấy Cổ Thần, vĩnh viễn không phân ly!

Vĩnh viễn không xa nhau! Trong lòng Cổ Thần xúc động, nắm cánh tay Hư Tử Uyên nói:

- Được rồi, sư tỷ! Mặc kệ tương lai có bao nhiêu nguy hiểm, khó khăn cỡ nào, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ, không hề xa nhau!

Hư Tử Uyên lập tức hớn hở cười, gật đầu vô cùng vui sướng.

Thấy hai người tình đầu ý hợp, trong mắt Nam Thiên đạo nhân tràn đầy vui vẻ, đồng thời nhớ tới kinh lịch của chính mình cũng có một tia bất đắc dĩ, Mông Tiên Âm nhìn hai người, biểu tình chưa biến, nhưng trong mắt mơ hồ hiện ra một tia ước ao và khát vọng!

- Nam Thiên tiên bối, sau này tiên bối định đi nơi nào?

Cổ Thần hỏi.

Nam Thiên đạo

nhân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu đi Đế Đình có nguy hiểm, dù sao đi nữa ta cũng nhàn rồi không có chuyện gì làm, vậy theo các người cùng nhau đi Đế Đình vậy! Hiện tại tu vi của người đã thành công, thế nhưng gặp phải rất nhiều khó khăn, không có thuật phân thân, tạm thời ta còn có thể giúp đỡ người chút ít!

Cổ Thần gật đầu nói:

- Có tiên bối ở đây ta càng không có buồn phiền ở nhà rồi, lúc này cách đại hội luận võ đoạt để còn hơn một tháng, ta nghĩ trước tiên tìm một địa phương ở tạm, trước đừng đi Đế Đình đánh rần động cỏ, đợi đại hội luận võ bắt đầu chúng ta xuất hiện, đoạt lấy vị trí để quân, một tiếng vang trời!

Ba người gật đầu đáp ứng, ngay phụ cận không xa tìm được một hạp cốc, bên trong có hoa cỏ cây cối, thác nước suối chảy, cảnh sắc hợp lòng người, khiến người khác vui vẻ thoải mái, là nơi ẩn cư rất tốt, bốn người liền mở ba động phủ trong hạp cốc, ở lại một đoạn thời gian.

Nam Thiên đạo nhân một người một động phủ, Mông Tiên Âm một động phủ, động phủ còn lại thì Cổ Thần và Hư Tử Uyên ở chung.

Tuy rằng hai người đã quen biết hơn năm năm, thế nhưng xa nhiều gặp ít, tại thời điểm Cổ Thần vừa mới gia nhập Hư Thiên Tông, tại Bách Thảo Phong trông coi dược viên, Hư Tử Uyên trong phòng Cổ Thần đột nhiên phát tác huyền âm tuyệt mạch, hai người từng có một lần tiếp xúc thân mật, sau đoạn thời gian đó, tuy từng hỏi môi qua, nhưng không hề có cử chỉ thân mật nào khác.

Hôm nay hai người ở cùng một chỗ, ban đêm hai người tĩnh tọa cùng một phòng, trong lòng có cảm giác tim đập nhanh.

Hư Tử Uyên từ nhỏ lớn lên tại Bách Thảo Phong, đối với việc nam nữ vô cùng ngây thơ, tuy là sư tỷ của Cổ Thần nhưng cũng mới hai mươi hai tuổi, đêm tối đã tới, nàng mơ hồ nghĩ tới một ít việc nam nữ, trên mặt trở nên nóng bỏng, đỏ ửng thấu cổ trắng, tim đập như đánh trống.

Tuy rằng kiếp trước Cổ Thần sống hơn 500 tuổi, thế nhưng suốt đời vì báo thù, không có bao nhiêu trải nghiệm tình trường, lúc này đối mặt với một người khác phái cùng ở một đêm, trong lòng như trống traten vang lên thùng thùng.

Hai người ngồi cùng một chỗ, thân thể cách nhau không quá một nắm tay, cũng không dám nhìn thẳng vào đối phương, ngượng ngùng quay đầu đi nơi khác, qua một lát, tuy rằng Cổ Thần nhỏ tuổi hơn, nhưng dù sao có kinh nghiệm kiếp trước, tâm tình so với Hư Tử Uyên ổn định hơn rất nhiều, mở miệng hô:

- Sư tỷ!

Trong đầu Hư Tử Uyên đang có rất nhiều suy nghĩ lộn xộn miên man, thanh âm của Cổ Thần rơi vào trong tai nàng giống như một đạo lôi đình, trong lòng mạnh mẽ chấn động, con mắt chuyển sang liếc nhìn Cổ Thần, khẽ đáp một tiếng:

- Uhm!

Cổ Thần nắm hai tay Hư Tử Uyên, thân thể Hư Tử Uyên mềm nhũn, liền ngã vào lòng Cổ Thần, con mắt đóng chặt, lông mi run lên, nói rõ nàng lúc này vô cùng khẩn trương, thế nhưng đôi môi mọng khẽ vẽnh, lại tựa hồ chờ mong.

Nhìn bộ dáng mê người của sư tỷ, Cổ Thần không còn kìm giữ được, cúi đầu, hai bờ môi ép sát vào nhau.

447. Chương 67: Cùng Sư Tỷ Ở Chung.

Hơn hai năm vừa qua, thời gian hai người gặp mặt mới chỉ ngắn ngủi mấy ngày mà thôi, hầu hết đều ngăn cách hai nơi, dù chưa gặp lại nhưng trong lòng tưởng niệm thời khắc cũng không hề dừng lại, hôm nay hai người gặp lại, tình cảm bộc phát ra, giống như củi đốt gặp liệt hỏa, bốc cháy mãnh liệt.

Hai môi chạm nhau, giống như cảm giác lôi điện giạt mạnh, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân hai người, bất cứ tiên đan diệu dược nào trong thiên hạ, tiên nương rượu ngon đều không thể vui sướng bằng cảm giác hai môi gặp nhau lúc này.

Có chút bất tri bất giác, hai tay Hư Tử Uyên chủ động ôm lấy sau lưng Cổ Thần, càng không hề để Cổ Thần tùy ý tấn công, nàng chủ động vươn cái lưỡi thơm tho ra, phóng ra tình cảm khát vọng và mãnh liệt trong lòng, để cảm giác vui sướng buông thả đạt tới đỉnh.

Từng đợt rên rỉ vang lên, châm lên dục hỏa trong lòng Cổ Thần, không biết từ khi nào, hai tay Cổ Thần lặng yên chui vào trong quần áo của Hư Tử Uyên.

Lần đầu tiên có bàn tay nam nhân tiến sâu vào quần áo, thân thể Hư Tử Uyên run rẩy kịch liệt, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, Cổ Thần vuốt ve da thịt mềm mại của hư Tử Uyên, trơn trượt nhu thuận giống như ngọc bích, làm hắn yêu thích không muốn buông tay.

- Sư tỷ...

Cổ Thần hôn lên vành tai của Hư Tử Uyên, bên tai nàng nhỏ giọng kêu.

450. Chương 69: Tin Tức Cực Lớn.

Đại chiến kinh thiên giữa Thánh Hoàng và yêu nghiệt oanh động bất cứ thế lực nào trong trung thổ, nhân tộc và yêu tộc đã nghìn năm trôi qua không hề xuất hiện tranh đấu gì quá lớn, ai cũng không biết được yêu tộc từ khi nào xuất hiện một yêu kinh cự nghiệt cường đại như vậy, dĩ nhiên có thể tranh phong với Thánh Hoàng.

Hủy diệt thanh trì ngược lại coi như hiểu được, nhưng khiến nhân tộc trung thổ khiếp sợ chính là, Tiêu Thần đế quân của Đế Đình Đại Doanh dẫn đầu thế lực Đế Đình đánh Hư Thiên Tông không có kết quả, trên đường lui về vừa lúc gặp gỡ trận đại chiến giữa Thánh Hoàng và cự nghiệt yêu tộc, lúc này cự nghiệt yêu tộc kia nhảy ra một người giúp đỡ, cũng là một yêu vương.

Kết quả đế quân Đại Doanh Tiêu Thần bị yêu vương kia đánh trọng thương.

Tứ đại đế quân trung thổ, kế tiếp sau Mông Thiên Nguyên đế quân trọng thương trong tay yêu tộc, đế quân Đại Mông Tiêu Thần là người thứ hai trọng thương bởi tay yêu tộc, bất quá Thiên Nguyên đế quân trực tiếp thụ thương mà chết, Tiêu Thần đế quân tuy cũng bị thương nặng, nhưng tình huống coi như tốt một chút, chưa tới mức phải chết, thế nhưng không có vài năm tĩnh dưỡng khó có thể khôi phục lại.

Hai đại đế quân đều bị hại trong tay yêu tộc, một chết một thương, trong lúc nhất thời quan hệ giữa hai tộc nhân, yêu lại trở nên khẩn trương, người người sợ hãi, cho rằng đại chiến nghìn năm trước lại một lần nữa tái hiện.

Hiện tại, hai tộc nhân, yêu chưa bùng phát đại chiến, nhưng đại chiến giữa Thánh Hoàng và cự nghiệt yêu tộc kia vẫn còn đang tiếp tục.

Túc Tiêu Thần đế quân trọng thương, Thánh Hoàng và cự nghiệt yêu tộc một đường đánh tới phía tây, từ Đại Mông đánh tới Đại Kiền, lại từ Đại Kiền đánh tới nơi biên thùy phía tây — Đế Đình Đại Linh.

Có người nói, cự nghiệt yêu tộc kia cùng với yêu vương liên thủ, ngay cả Thánh Hoàng cũng không thể chiếm được ưu thế, cuối cùng Độ Thiên đại sư của Thiên Thiên Tự, một trong ba thánh địa thượng cổ xuất thủ, cùng với Thánh Hoàng đánh một trận với yêu nghiệt mới chiếm được thượng phong.

Cự nghiệt yêu tộc và yêu vương giúp đỡ chạy trốn vào sa mạc Tây Hoang, Thánh Hoàng và Độ Thiên đại sư cũng đuổi vào, bốn vị cường giả Độ Hư bí cảnh đến tột cùng là chiến đấu như thế nào trong sa mạc Tây Hoang? Đã đi hơn mười ngày, không một ai biết được!

Cổ Thần nghe được tin tức tự nhiên biết cự nghiệt yêu tộc kia khẳng định là Ngô Tinh, yêu vương giúp đỡ chính là Long Vô Hối, hai người chiến Thánh Hoàng, đánh Thánh Hoàng phải rơi vào hạ phong, quả thực khiếp sợ trung thổ.

Danh tiếng của Cổ Thần đoạn thời gian trước so với đại chiến giữa cự nghiệt yêu tộc và Thánh Hoàng hoàn toàn không đáng nhắc tới, trách không được bọn họ ở trong hạp tốc cách Băng Thần Tông hơn một tháng cũng không có người nào tới tìm họ phiền phức, nhất là Đế Đình Đại Doanh, nguyên lai là Tiêu Thần đế quân bị Long Vô Hối đánh trọng thương.

Cổ Thần mang tin tức này về nói cho Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm và Nam Thiên đạo nhân, ba người cũng khiếp sợ vô cùng, Mông Tiên Âm còn tốt một chút, từng cùng Cổ Thần gặp qua trận chiến đấu giữa Thánh Hoàng và Ngô Tinh, mà Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân nghe nói Thánh Hoàng và Độ Thiên đại sư nhất tề xuất thủ, kinh hãi tới tròng mắt há mồm.

Nam Thiên đạo nhân liên tục kinh hô:

- Gió nổi mây phun... Gió nổi mây phun, thực sự là muốn thay trời rồi, chẳng lẽ muốn phát sinh đại chiến chủng tộc như nghìn năm trước hay sao?

Ngay cả Nam Thiên đạo nhân còn khiếp sợ như vậy, người khác nghe được tin tức, kinh hãi như thế nào có thể nghĩ.

- Như vậy cũng tốt, ánh mắt của mọi người đều bị trận chiến giữa Thánh Hoàng và Ngô Tinh hấp dẫn, Thánh Đình cũng khó bận tâm được nhiều chuyện, có lợi cho chúng ta tham dự đại hội luận võ đoạt đế,

bằng không luận võ đoạt để quá mức hấp dẫn ánh mắt, nếu như ta xuất thủ trợ giúp Tiên Âm đoạt lấy vị trí để quân Đại Mông, sợ là Thánh Đình và mấy vị để quân đều sẽ nhìn chăm chăm vào ta, không phải là chuyện hay, chắc chắn sẽ áp đặt ngăn cản, hiện tại bọn họ không rảnh tới bên phía Đại Mông này rồi!

Suy nghĩ này của Cổ Thần thực tế không sai.

Mông Tiên Âm gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, nếu như Thánh Đình nhúng tay vào luận võ đoạt để, tất cả đều khó nói, hiện tại xem ra Thánh Đình ồ ồ đều không mang nổi mình ồ ồ, chính là thời cơ tốt cho chúng ta!

Lại qua hai ngày, đại hội luận võ đoạt để rốt cuộc cũng bắt đầu, ngày hôm nay bốn người Cổ Thần khởi hành tiến vào Đế Đình Đại Mông.

Đế Đình Đại Mông ở phía đông bắc hơn hai vạn dặm, dọc đường đi đều là núi non trùng điệp, không có bao nhiêu con người qua lại, đế đô thì ở trong một bình nguyên rộng lớn chính giữa quần sơn, là một tòa đại thành siêu cấp phương viên chừng trăm dặm.

Phiên bình nguyên này dài chừng nghìn dặm, rộng bốn trăm dặm, ngoại trừ đế đô Đại Mông ra còn có một giải đất trống trải rất lớn, người đế đô Đại Mông gọi giải đất này tên là — Bình Nguyên Đế Đô.

Đại hội luận võ đoạt để tại Đế Đình Đại Mông sẽ diễn ra trên Bình Nguyên Đế Đô này.

Tại bắc bộ Bình Nguyên Đế Đô có kiến tạo một lối dài phương viên hai nghìn tượng, trên mặt lối dài bố trí rất nhiều pháp trận, cấm chế, cho dù là pháp bảo cực phẩm nhất cũng không thể hủy hoại lối đình, tu sĩ tham gia đại hội luận võ đoạt để sẽ tỷ thí ngay trên lối dài này.

Cách hai nghìn tượng phía nam lối dài có kiến tạo một tòa thành tường cao gần trăm tượng, dài tới nghìn tượng, rộng hơn mười tượng, trên thành tường có khắc rất nhiều pháp trận, cấm chế, không phải tiên bảo không thể phá hủy, nơi này chính là chỗ xem chiến đấu.

Hôm nay chính là ngày luận võ đoạt để, lúc này trên thành tường đã có không ít tu sĩ đứng đợi, đại bộ phận đề là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, chừng hơn trăm người, có hơn mười người là tu sĩ là Kim Đan kỳ.

Nhưng tu sĩ này phân thành ba bộ phận đứng thẳng, bộ phận chính giữa, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhiều nhất, chừng hơn bốn mươi người, đại bộ phận đều là lão giả râu tóc bạc trắng, những tu sĩ này là thành viên trực hệ của Đế Đình Đại Mông, trưởng giả Mông gia, phụ trách chủ trì đại hội luận võ đoạt để lần này.

Bộ phận bên phải, số lượng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh chừng hơn ba mươi người, đại bộ phận là cao thủ Băng Thần Tông, còn lại một ít là các cao thủ tông môn khác có quan hệ tốt với Băng Thần Tông, đặc biệt đến đây trợ uy.

Bộ phận bên trái là thành viên chi thứ Mông gia lấy Mông Anh Hạo làm đại biểu, số lượng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cũng có hơn ba mươi người, ngoại trừ đệ tử chi thứ ra cũng có một ít cao thủ được mời tới trợ giúp hoặc ủng hộ.

Thực lực của Đế Đình Đại Mông hầu như hoàn toàn hiển lộ toàn bộ ở nơi này, đồng thời còn có không ít người trợ giúp.

Thành viên trực hệ Mông gia và chi thứ đều là hậu nhân của đệ nhất đế quân Đại Mông — Vô Tiên đế quân, nguyên bản không phân biệt lớn, khi Thiên Nguyên đế quân còn sống, trực hệ thế mạnh, thành viên chi thứ không dám có bất cứ hành động bất kính nào, hôm nay Thiên Nguyên đế quân đã tử vong, mấy đế tử đều là loại người bình thường, thậm chí là kém cỏi.

Mà trong thành viên chi thứ có mấy nhân vật thiên tài, nhất là Mông Anh Hạo càng nổi danh thiên tài trung thổ, nếu đều là hậu nhân của Vô Tiên đế quân, hôm nay đế tử bình thường, muốn cạnh tranh vị trí tiên đế cũng là chuyện bình thường, không có gì đáng trách.

Người tới đại đa số đều là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, không có bao nhiêu tính toán mưu kế, chỉ bằng thực lực tranh đoạt vị trí đế quân.

Luận võ đoạt đế, quy củ như sau: Mỗi phương phái ra ba đại biểu tham gia luận võ, người cạnh tranh phải tham chiến, mặt khác hai người còn lại có thể tìm người trợ giúp, tiến hành quyết đấu luân phiên một đối một, người thắng cuối cùng của bên nào, bên đấy sẽ lên làm đế quân.

Nếu là không tìm được người trợ giúp, vậy người cạnh tranh phải một đấu với ba.

Mọi người đều đã đến đầy đủ, đại hội luận võ đại đế bắt đầu, lúc này trên bầu trời có một đạo độn quang bay tới, đợi khi đến gần, là một thanh phi kiếm, trên phi kiếm có hai người, xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của mọi người!

451. Chương 70: Có Ta Ở Đây, Không Cần Sợ (thượng).

- Tiên Âm thánh nữ?

- Là Tiên Âm công chúa!

- Tiên Âm?

Liên tiếp vang lên tiếng kinh hô từ trong đám người.

Hai người ngự kiếm phi độn bay tới không phải ai xa lạ, chính là Cổ Thần và Mông Tiên Âm, Mông Tiên Âm đã biến mất gần bốn tháng, đột nhiên lại xuất hiện tại đại hội luận võ đoạt đế hiện tại, mọi người đều kinh hãi.

Hư Thiên Tông và Băng Thần Tông từ nghìn năm trước có cừu oán cực lớn, vị đế quân thứ nhất của Đế Đình Đại Mông chính là chủ giáo Băng Thần Tông trước kia, tự nhiên Hư Thiên Tông và Đại Mông cũng có thù oán.

Tất cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trong Đế Đình Đại Mông hầu như đã tụ tập nơi này, Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân khẳng định không thích hợp để tới, lúc này hai người đang ẩn nấp tại một ngọn núi cách mấy trăm dặm.

- A... Đó là Cổ Sát Thần!

Ánh mắt mọi người đều bị Mông Tiên Âm hấp dẫn, lúc này Cổ Thần không phải dùng Thiểm Thiên Phong Dực phi độn, lại đứng phía sau Mông Tiên Âm, không gây chú ý tới người khác, đột nhiên không biết là ai hô to một tiếng.

Nhất thời, vô số ánh mắt lập tức rơi vào người Cổ Thần, hơn một trăm cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều nhìn về phía hai người.

- Thực sự là Cổ Sát Thần?

- Hẳn thật to gan, cũng dám tới đế đô Đại Mông?

Cổ Thần là đệ tử Hư Thiên Tông, hơn nữa hung danh không nhỏ, chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt mang theo vẻ bất thiện.

Tuy Cổ Thần có chân nhan đàn, có thể thay đổi tướng mạo, để tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng không thể nhận ra được, thế nhưng dù sao hắn phải đánh nhau với người khác, chung quy sẽ bại lộ thân phận, so với lúc đó bị mọi người biết được, không bằng trực tiếp nói rõ thân phận ngay từ đó, rõ ràng nói cho bọn họ biết, nếu hắn đã dám đến, tự nhiên không sợ hãi!

Cổ Thần đón ánh mắt của hơn trăm vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, ánh mắt chưa từng lùi bước một chút, đối chọi gay gắt, đối diện với hơn trăm cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, không tỏ ra một chút yếu kém nào.

Mông Ngưng Băng nhìn thấy Mông Tiên Âm, thần sắc mạnh mẽ ngẩn ra, đột nhiên trong mắt sáng ngời, một loại biểu tình bừng tỉnh đại ngộ, nhất thời lửa giận bốc lên trong lòng:

- Tiên Âm, người cùng Cổ Thần tiến vào Băng Thần Tông hôm đó, là người?

Hơn hai mươi vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nghe lời này, ánh mắt nhìn về phía Mông Tiên Âm đều hiện rõ vẻ tức giận, quát lớn:

- Mông Tiên Âm, người thân là thánh nữ Băng Thần Tông, dám phản bội Băng Thần Tông? Phản bội Đại Mông?

Đối mặt với chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh chừng quát tháo, trên mặt Mông Tiên Âm ẩn hiện vẻ xấu hổ, bước chân lui về phía sau, nhất thời khí thế yếu đi nhiều.

Cổ Thần ở sau lưng âm thầm đưa tay, nâng sau lưng Mông Tiên âm, thần thức truyền âm nói:

- Không nên tỏ ra yếu kém, nàng hôm nay tới đoạt vị trí để quân Đại Mông, nhất định phải cường thế.

Nói xong, Cổ Thần cười lớn một tiếng, quát lạnh:

- Một đám người vô tri, Huyền Băng Phong Thần đại trận đã sớm bị ta phá giải, nếu không có Tiên Âm thay các người cầu tình, ngày ấy ta đã đại khai sát giới từ lâu, Băng Thần Tông sao có thể còn người sống? Các người không cảm động nhớ kỹ ân tình của nàng thì thôi, ngược lại còn ngậm máu phun người, so với súc sinh có gì khác nhau đâu?

Cho dù đã cách nhiều ngày, thế nhưng hung uy của Cổ Thần vẫn còn, chúng cao thủ Băng Thần Tông bị Cổ Thần quát, đại bộ phận đều vàng vang dạ dạ, không dám nói thêm.

Cổ Thần thừa thắng xông lên, tiếp tục quát lớn:

- Tiên Âm là nữ nhi của Thiên Nguyên đế quân, là công chúa Đại Mông, các người lại đưa nàng tặng cho bực tiểu nhân như Tàng Thiên Cơ làm tiểu thiếp, các người sao không thất vọng Đại Mông? Sao không thất vọng Thiên Nguyên đế quân? Nếu như Thiên Nguyên đế quân còn trên đời, đám nghịch tặc các người chắc chắn bị tước đoạt pháp lực, hạ xuống làm phạm nhân, Tiên Âm công chúa không đành lòng chịu nhục, bị các người hại phải lưu lạc khắp nơi, chịu cảnh tu sĩ Đế Đình Đại Doanh đuổi bắt, nhận hết đắng cay, đám nghịch tặc các người sao dám to mồm nói hai chữ phản bội?

Ngôn từ Cổ Thần hùng tráng, mắng chúng tu sĩ Băng Thần Tông phải học máu, không thể chống đỡ nổi.

Mông Tiên Âm bị Cổ Thần nói trúng tâm sự, trong lòng cũng phát ra một cỗ lửa giận, khiếp ý tan hết, nói:

- Lúc phụ thân còn trên đời đối với ta yêu thương vô cùng, như hòn ngọc quý trên tay, hôm nay phụ thân vừa mới quy tiên, người... Còn có người...

Mông Tiên Âm chỉ vào Mông Ngưng Băng và Mông Anh Minh, quát lớn:

- Vì lợi ích cá nhân các người, không thèm quan tâm ý kiến của ta đã coi ta như nô lệ, tặng cho người khác, đẩy ta vào hố lửa, thời điểm ta lưu lạc khắp nơi, nếu không có Cổ Thần cứu giúp, ta đã sớm bị thuộc hạ Tàng Thiên Cơ bắt đi, người nói... Các người có xứng là người Đại Mông? Các người có xứng với phụ thân ta?

- Nghịch tặc Băng Thần Tông, Tiên Âm công chúa chính là hòn ngọc quý trên tay Thiên Nguyên đế quân, nữ nhi thương yêu nhất, các người dám tặng nàng cho Tàng Thiên Cơ, các người sao không khiến Thiên Nguyên đế quân thất vọng? Các người còn có mặt mũi gì tranh giành vị trí để quân Đại Mông?

- Băng Thần Tông vô sỉ, thẹn với Thiên Nguyên đế quân, thẹn với liệt tổ liệt tông Mông gia!

- May mà Tiên Âm công chúa đại phúc đại quý, không rơi vào ma chướng của Tàng Thiên Cơ, bằng không Băng Thần Tông các người tội không thể tha!

- Tiên Âm công chúa thoát ly ma chướng, nhờ vào Cổ Thần đạo hữu tương trợ, Băng Thần Tông là tiểu nhân đê tiện, Mông Anh Minh ngay cả muối muối cũng bán đi, làm sao có thể làm đế quân Đại Mông? Ngay sau chẳng phải có thể đưa toàn bộ Đại Mông tặng đi hay sao?

Các đệ tử chỉ thứ lấy Mông Anh Hạo dẫn đầu tìm được một cơ hội để đả kích Băng Thần Tông vốn để nâng đỡ Mông Anh Minh lên làm đế quân Đại Mông, tự nhiên giống như con ruồi nhìn thấy trứng thối, điên cuồng bám riết không tha.

Lý do thảo phạt Băng Thần Tông càng lúc càng trở nên vĩ đại, nói Băng Thần Tông chết cũng không tạ hết tội, chính là thẹn với Đại Mông, thẹn với liệt tổ liệt tông Mông gia, Mông Anh Minh còn dám tranh giành vị trí để quân Đại Mông, quả thực là thiên lý không cho.

Chúng tu sĩ Băng Thần Tông dưới tình huống một người lại một người công kích nước bọt, mồ hôi lạnh liên tục, không ít người tràn đầy oán khí trong lòng, bởi vì việc này đều là do Mông Ngưng Băng cùng với bốn huynh đệ Mông Anh Hùng, Mông Anh Minh, Mông Anh Kiệt, Mông Anh Hào quyết định, đại đa số tu sĩ Băng Thần Tông đều bị liên lụy, hiện tại muốn được giải oan.

- Nhờ có Cổ đạo hữu cứu thoát Tiên Âm công chúa thoát khỏi khổ ải, còn hơn đám tiểu nhân đệ tiện Băng Thần Tông này, đối với Đại Mông có trợ giúp thật lớn, nếu như Cổ đạo hữu không chê, Đại Mông vĩnh viễn coi ngươi trở thành bằng hữu.

- Không sai, tuy rằng ngươi xuất thân từ Hư Thiên Tông, nhưng ngươi đã cứu giúp Tiên Âm công chúa, chính là bằng hữu của Đại Mông chúng ta, không giống đám bại hoại Băng Thần Tông, tuy rằng xuất thân từ Đại Mông lại đưa Tiên Âm công chúa tặng cho Tàng Thiên Cơ, muốn làm tay sai của Tàng gia!

- Được rồi, được rồi...

Một vị lão giả Mông gia tóc trắng xóa quất lớn, người này là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ, vừa mới lên tiếng, lập tức đè ẹp tất cả thanh âm mọi người xuống!

Người này tên là Mông Thiên Phóng, là một vị trưởng giả đức cao vọng trọng Mông gia, cùng một bối phận với Mông Thiên Nguyên, năm nay đã thọ hơn bốn trăm sáu mươi tuổi, đại nạn sắp tới, tu vi giới hạn trong Nguyên Thần hậu kỳ, còn chưa thấy hi vọng bước vào Minh Khiếu kỳ, tính toán chỉ sợ không sống được mấy chục năm.

Sau Thiên Nguyên để quân, Mông Thiên Phóng chính là cao thủ mạnh nhất Mông gia, ai tiếp nhận vị trí để quân cuối cùng phải do Mông Thiên Phóng đồng ý, luận võ đoạt đế lúc này tuy rằng hai phương Mông Anh Hạo và Mông Anh Minh đưa ra, thế nhưng quá trình tỷ thí thì do chín vị trưởng giả Mông gia chủ trì, là đoàn đại biểu trưởng giả Mông gia.

Mông Thiên Phong chính là thủ lĩnh đoàn trưởng giả.

452. Chương 70: Có Ta Ở Đây, Không Cần Sợ (hạ).

Mông Thiên Phóng mở lời, thanh âm tranh cãi hai bên lập tức dừng lại, hần nhìn Mông Tiên Âm, nói:

- Tiên Âm có thể trở lại Đại Mông là may mắn Đại Mông ta, chúng ta nên cảm thấy vui vẻ vì nàng, cãi nhau như vậy còn ra thể thống gì?

Tu sĩ hai bên nghe lời, tất cả đều yên lặng, qua một lát Mông Thiên Phong tiếp tục nói:

- Hôm nay hầu như tất cả tầng cao nhất Mông gia đều tụ tập ở đây là vì cử hành đại hội luận võ đoạt đế chứ không phải để các người đánh nước bọt, Tiên Âm có thể đến trước khi đại hội luận võ đoạt đế diễn ra liền có thể chứng minh đế quân tương lai của Đại Mông sản sinh, đây là chuyện tốt, cung nghênh Tiên Âm công chúa trở lại Đế Đình!

Mông Thiên Phóng nói xong, khom người đối với Mông Tiên Âm.

- Cung nghênh Tiên Âm công chúa trở lại Đế Đình!

Chúng tu sĩ thấy thế đều cùng kêu lên nói.

Cổ Thần ngự kiếm, cùng với Mông Tiên Âm hạ xuống thành tường, không ở bên trái, cũng không ở bên phải, mà trực tiếp hạ xuống chính giữa thành viên trực hệ Mông gia, mọi người thấy vậy vô cùng kỳ quái, Mông Tiên Âm hành động như vậy tựa hồ chứng minh bản thân không hề ủng hộ bất cứ phương nào, chỉ nhìn kết quả.

Mông Tiên Âm đột nhiên xuất hiện một đoạn thời gian biến mất, tuy rằng bên phía Mông Anh Hạo muốn nhân cơ hội này để đả kích Băng Thần Tông, thế nhưng Mông Thiên Phong lại ngưng cuộc chiến miệng lưỡi lại, bọn họ không tiện chủ động khơi mào phức tạp.

Hiển nhiên Mông Thiên Phóng không muốn lãng phí nhiều thời gian, lớn tiếng nói:

- Đại hội luận võ đoạt đế, hiện tại bắt đầu, hai vị cạnh tranh đế quân là Mông Anh Minh, Mông Anh Hạo, hai phương...

- Chờ một chút...

Mông Tiên Âm đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời nói của Mông Thiên Phóng.

Mông Thiên Phóng đang định bắt đầu lại bị người cắt đứt lời nói, giống như đột nhiên bị người bóp cổ, có chút không hài lòng, hỏi:

- Tiên âm, chuyện gì?

Mông Tiên Âm nói:

- Thiên Phóng thúc, Tiên Âm cũng muốn tham gia luận võ đoạt đế, tranh đoạt vị trí đế quân!

- Cái gì?

Hơn trăm vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh và hơn mười vị đại tu sĩ Kim Đan kỳ đứng trên thành tường đều trừng mắt há mồm nhìn Mông Tiên Âm, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Mông Tiên Âm cạnh tranh vị trí đế quân Đại Mông, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

- Mở trò đùa gì vậy? Một nữ lưu cũng dám tranh đoạt vị trí đế quân?

Trong đám tu sĩ bên phía Mông Anh Hạo toát ra một tiếng cười nhạo.

Vừa rồi Mông Tiên Âm tới, bọn họ vừa lúc đã kích Bạng Thần Tông, tự nhiên vô cùng hoan nghênh, hiện tại Mông Tiên Âm dĩ nhiên nói muốn tranh đoạt vị trí đế quân, đây chẳng phải là tranh chấp với Mông Anh Hạo? Bất người liền trở thành địch nhân bên kia.

Mông Anh Minh nghe xong cũng nhảy lên như sấm, lớn tiếng nói:

- Từ xưa tới nay, Cổ Hoang chưa từng có nữ tu làm Thánh Hoàng, nghìn năm trở lại đây cũng không hề có nữ tu nào làm đế quân, người thân là nữ tử, dựa vào cái gì tranh đoạt vị trí đế quân? Quả thực khiến người trong thiên hạ chế nhạo!

- Đúng vậy... Thiên hạ từ khi nào tới phiên nữ nhân đứng ra làm thủ lĩnh?

- Quả thực là nói lung tung, Đại Mông chúng ta có một nữ đế quân, chẳng phải bị tam đại Đế Đình khác cười chê?

Thanh âm phản đối giống như sóng triều cuộn cuộn áp bức tới, một sóng lại cao hơn một sóng!

Từ xưa tới nay, xác thực chưa bao giờ có nữ Thánh Hoàng, nữ đế quân, đối mặt với mọi người quát hỏi, Mông Tiên Âm cảm giác như chính mình là con thuyền nhỏ chập chờn giữa sóng biển vô biên vô hạn, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị sóng biển bao phủ.

Thấy sắc mặt Mông Tiên Âm đột nhiên trở lên trắng bệch, Cổ Thần bắt lấy cánh tay Mông Tiên Âm, thần thức truyền âm nói:

- Đừng sợ, có ta ở đây!

Thanh âm của Cổ Thần khiến Mông Tiên Âm giống như trong đại dương mênh mông trống trải không gì sánh được nhìn thấy rõ bến bờ, trái tim phập phều trong nháy mắt có chỗ dựa vào, không khỏi nắm chặt bàn tay Mông Tiên Âm, giống như nắm cọng rơm rạ cứu mạng.

Thần thức Cổ Thần truyền âm nói:

- Không nên tỏ ra yếu kém, trời có sập xuống cũng có ta chống đỡ, ta dạy cho nàng nói một câu, nàng liền nói một câu, có ta ở đây, không cần sợ!

Thanh Âm của Cổ Thần giống như tăng thêm cho Mông Tiên Âm lực lượng vô hạn, trong nháy mắt giúp nàng định thần lại.

“Có ta ở đây, không cần sợ...”

Thanh âm của Cổ Thần, thật sâu khắc ghi trong linh hồn của nàng.

Theo truyền âm của Cổ Thần, Mông Tiên Âm lớn tiếng nói:

- Ta muốn hỏi một câu, từ xưa tới nay, các đại Thánh Hoàng, các đại đế quân có từng lập di mệnh? Nói nữ tử không thể kế nhiệm Thánh Hoàng, kế nhiệm đế quân?

Mọi người sửng sốt, không thể thốt lời nào, đáp án đương nhiên là: không có!

Qua một lát mới có người nói:

- Thế nhưng từ xưa đến nay các đại Thánh Hoàng, các đại đế quân không một người nào là nữ tử, tuy rằng không có di mệnh nói nữ tử không thể kế nhiệm, nhưng đây là quy củ!

- Chê cười! Đây là quy củ gì?

Thanh âm của Mông Tiên Âm vang dội kêu lên, mọi người đang định phản bác, Mông Tiên Âm lại tiếp tục mở miệng:

- Nữ tử không thể kế nhiệm, đây không phải là quy củ, cường giả vi tôn mới là quy củ, mỗi một đời Thánh Hoàng, đế quân đều là nam tử đó là bởi vì trong các đời kế nhiệm Thánh Hoàng, đế quân, người mạnh nhất là nam tử, cường giả vi tôn, đây mới là quy củ chân chính!

Lúc này mọi người đều lập tức nuốt lại lời nói của mọi người vào trong. Lời của Mông Tiên Âm bọn họ không thể nào phản bác được, cường giả vi tôn mới là quy củ lớn nhất, đây cũng chính là tín điều lớn nhất của tu chân giới!

- Mông Ngưng Băng tuy là nữ tử, nhưng bà ta là người mạnh nhất Băng Thần Tông! Do đó bà ta là tông chủ Băng Thần Tông, có đúng hay không?

Mông Tiên Âm hỏi.

Mọi người không nói gì.

- Nhị ca của ta tuy là nam tử, nhưng lúc đế quân qua đời, tư chất của hắn bình thường, không có thực lực liền có người cho rằng hắn không có tư chất kế thừa vị trí đế quân, có đúng hay không?

Mông Tiên Âm hỏi một lần nữa.

- Đúng...

Lúc này có người trả lời cực nhanh, chính là tu sĩ bên phía Mông Anh Hạo.

- Mông Anh Hạo là thiên tài, lúc đế quân qua đời hắn có thực lực cường đại, tư chất thông minh, vì vậy liền có người muốn hắn lên làm đế quân, có đúng hay không?

Mông Tiên Âm tiếp tục hỏi.

- Đúng...

Lúc này số người trả lời càng nhiều hơn.

- Quy củ là cường giả vi tôn, không phân biệt nam nữ có đúng hay không?

Mông Tiên Âm nhận được lời nhắc nhở của Cổ Thần, vừa hỏi tiếp, khí thế như hồng.

Mọi người không nói gì, qua nửa ngày mới có người mở miệng nói:

- Đúng...

Bất quá thanh âm thưa thớt, ngữ khí yếu nhiều.

- Cường giả vi tôn, luận võ đoạt vị trí đế quân, có đúng hay không?

Mông Tiên Âm đánh theo rắn chọn gậy, một lần nữa quát hỏi.

- Đúng... Cường giả vi tôn, luận võ đoạt đế!

Lúc này đây chúng tu sĩ không còn trầm mặc, lớn tiếng đáp.

Mông Tiên Âm nói:

- Tuy ta là nữ tử, nhưng cũng là nữ nhi của Thiên Nguyên để quân, Mông Ngưng Băng có thể làm tông chủ Băng Thần Tông, vì sao ta không thể tranh đoạt vị trí để quân?
- Tuy ta là nữ tử, nhưng luận tư chất bốn vị huynh trưởng không thể theo kịp, năm nay tuổi chưa tròn hai mươi đã bước vào Kim Đan kỳ, không cần mấy năm sẽ bước vào Mệnh Tuyền cảnh, ta vì sao không thể tranh đoạt vị trí để quân?
- Tuy ta là nữ tử, nhưng nếu cường giả vi tôn mới là quy củ lớn nhất, không phân biệt nam nữ, ta vì sao không thể tranh đoạt vị trí để quân?

Mông Tiên Âm liên tục hỏi khiến mọi người há miệng không trả lời được.

- Ta đồng ý Tiên Âm tham gia luận võ đoạt đế!

Một vị lão giả tóc trắng xóa gơ tay phải nói.

- Ta đồng ý...

- Ta đồng ý...

Liên tục có sáu vị trưởng giả Mông gia gơ lên tay phải, đồng ý để Mông Tiên Âm tham gia luận võ đoạt đế.

453. Chương 71: Cường Giả Vi Tôn Mới Là Quy Củ!

Chín vị cường giả, năm người đồng ý, nhân số đã vượt qua nửa, mà hiện tại có sáu người đồng ý, trên cơ bản là quyết định được rồi.

- Ta đồng ý...

Mông Thiên Phong gơ lên tay phải, nói:

- Tư chất của Tiên Âm, Đại Mông hiếm có, ta vốn không đồng ý để nữ tử tham gia luận võ đoạt đế, thế nhưng Tiên Âm có thể nói ra những lời này, ta xem Tiên Âm không chỉ có tư chất cực cao, mà trí tuệ cũng hơn người, so với bốn huynh trưởng mạnh hơn nhiều, ngay cả bốn huynh trưởng của Tiên Âm còn có thể tham gia luận võ đoạt đế, nếu Tiên Âm không thể, Đại Mông ta chẳng phải mai một nhân tài?

- Ta đồng ý...

- Ta đồng ý...

Mông Thiên Phóng đã mở miệng, hai trưởng lão còn lại đều gơ tay phải lên, chín người đã thông qua toàn bộ.

Chín vị trưởng giả đã thông qua rồi, cho dù có người phản đối thì cũng không có kết quả gì.

- Mông Tiên Âm, tu sĩ quyết đấu, không phải khoa chân múa tay như vậy, pháp bảo không có mất, hơi chút vô ý có thể tạo thành kết quả thần hình câu diệt!

Thanh âm Mông Anh Minh lạnh lùng vang lên.

Hiển nhiên Mông Tiên Âm muốn tranh đoạt vị trí để quân với hắn, khiến trong lòng hắn giận dữ, cho dù là muội muội cũng nổi lên sát tâm.

- Nhị ca không cần phải hạ thủ lưu tình!

Mông Tiên Âm bình tĩnh đáp lời.

Cổ Thần truyền âm nói:

- Vị ca ca này của nàng đối với nàng rất không ổn, lúc nữa ta tiễn hắn đi gặp phụ thân nàng, thế nào?

- Không cần! Chung quy là huynh muội, ta có thể đoạt được vị trí đế quân, kế thừa di nguyện của phụ thân là đủ rồi, phụ thân vô luận như thế nào cũng không muốn nhìn thấy huynh muội chúng ta chân tướng tàn.

Mông Tiên Âm truyền âm nói.

- Đại hội luận võ đoạt đế, hiện tại bắt đầu!

Thanh Âm Mông Thiên Nguyên vang lên.

- Người tham gia luận võ đoạt đế tổng cộng có ba vị: Mông Anh Minh, Mông Anh Hạo, Mông Tiên Âm, trợ giúp Mông Anh Minh tham gia tỷ thí có hai vị Mông Ngưng Băng, Vu Đạo Tông; trợ giúp Mông Anh Hạo tham gia tỷ thí có hai vị, Hầu Quân Cực, A Cừ La vương...

Hai mắt Cổ Thần đột nhiên sáng ngời, Vu Đạo Tông, Hầu Quân Cực, A Cừ La vương... Danh tiếng của ba người này tại thời điểm kiếp trước, khi Cổ Thần vẫn còn lưu lạc chân trời góc biển vẫn nghe được như sấm bên tai, vang vọng thiên hạ!

Cho dù là hôm nay, Vu Đạo Tông, Hầu Quân Cực, A Cừ La Vương cũng vang danh thiên tài cấp độ tiếp cận Tàng Thiên Cơ nhất.

Mông Anh Minh đã mời được Vu Đạo Tông, hẳn là nhờ vào mặt mũi của Mông Ngưng Băng, Mông Ngưng Băng cũng là một đời thiên tài, đại cao thủ tuổi tác chưa tới một năm mà nửa bước bước vào Nguyên Thần kỳ, lại là tông chủ Băng Thần Tông, muốn mời Vu Đạo Tông không phải là không thể.

Thế nhưng Mông Anh Minh dĩ nhiên mời được Hầu Quân Cực và A Cừ La vương, khiến Cổ Thần giật mình không nhỏ. Tuy rằng Mông Anh Hạo đã là cao thủ tuyệt đỉnh mới bước vào Nguyên Thần kỳ, nhưng chung quy là thành viên chi thứ, Hầu Quân Cực và A Cừ La vương có địa vị cực lớn, vô luận thân phận, địa vị hay tư chất cũng không phải cùng một cấp bậc.

- Tiên Âm, ngươi có người tương trợ?

Mông Thiên Nguyên hỏi người tham gia giúp đỡ Mông Tiên Âm, nhất thời mọi người yên lặng.

- Cổ Thần, trợ giúp Tiên Âm một tay!

Cổ Thần mở miệng nói.

Trong nháy mắt, lời nói của Cổ Thần lại khiến xung quanh rối loạn, tuy rằng bọn họ đã sớm dự định trước, thế nhưng nghe Cổ Thần chính miệng nói ra vẫn cảm thấy sợ hãi.

- Không phải chứ? Dĩ nhiên là Cổ Sát Thần?

- Trời ạ, trách không được Cổ Sát Thần và Tiên Âm công chúa cùng tới, nguyên lai bọn họ sớm có chuẩn bị a!

- Tuy rằng Cổ Sát Thần lợi hại, thế nhưng danh tiếng của Hầu Quân Cực và A Cừ La vương càng thêm vang vọng, gần hai mươi năm trước đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh, hôm nay tất cả đều là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ, ta xem cho dù là Cổ Sát Thần cũng không phải là đối thủ.

- Uhm, thanh danh Cổ Sát Thần mới nổi, so với Tàng Thiên Cơ còn bước vào Mệnh Tuyền cảnh sớm hơn, nhưng chung quy tuổi tác nhỏ một chút, theo thời gian trôi qua hẳn là sẽ vượt qua được thái tử Đại Doanh Tàng Thiên Cơ, thế nhưng hiện tại chưa hẳn đã là đối thủ của Hầu Quân Cực và A Cừ La vương, ta xem, Vu Đạo Tông bên kia mới là kình địch của bọn hắn!

- Không sợ... Vu Đạo Tông tuy nổi danh tương đương Hầu Quân Cực và A Cừ La vương, thế nhưng hắn chỉ có một người, cho dù may mắn thắng được một trận cũng không thể liên tiếp thắng hai trận, hắc hắc, bên phía chúng ta thắng định rồi.

- Nữ nhân Mông Ngưng Băng kia cũng không phải chuyện đùa, thân là người đứng đầu một tông, cũng là đại cao thủ nửa bước bước vào Nguyên Thần kỳ, danh khí rất lớn, chỉ thua ba người Vu Đạo Tông mà thôi!

Những câu đối thoại này xuất phát từ trong đám tu sĩ bên phía Mông Anh Hạo.

Mà bên phía Bằng Thần Tông, nghe Cổ Thần muốn trợ giúp Mông Tiên Âm tranh đoạt vị trí đế quân, từng người từng người choáng váng.

Cổ Sát Thần là ai a? Tất cả các cao thủ Bằng Thần Tông đều tận mắt nhìn thấy Cổ Thần cầm hai chân Tàng Thiên Cơ đập xuống đất như đập chó chết, Tàng Thiên Cơ là ai? Đệ nhất thiên tài trung thổ nghìn năm trở lại đây a!

Tuy rằng ba người Vu Đạo Tông, Hầu Quân Cực, A Cửu La vương thành danh sớm hơn Tàng Thiên Cơ vài chục năm, tu vi cũng vượt qua Tàng Thiên Cơ hẳn một cảnh giới, thế nhưng Tàng Thiên Cơ có bất tử chi thân, quả thực là tiểu cường đánh không chết, tranh đấu với người khác định sẵn đứng ở thế bất bại.

Ngay cả Tàng Thiên Cơ cũng giống như chó chết bị Cổ Thần quăng đập, các cao thủ Bằng Thần Tông còn có lý do gì không tin, Cổ Thần cũng sẽ quăng đập các cao thủ khác giống như chó chết?

Bọn họ không suy nghĩ, Cổ Thần tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, vừa vận khắc chế Thái Hư Tiên Đỉnh của Tàng Thiên Cơ. Không có Thái Hư Tiên Đỉnh hộ thân, tuy rằng Tàng Thiên Cơ rất lợi hại, thế nhưng so với tuyệt đỉnh cao thủ Nguyên Thần kỳ, dù chỉ sơ kỳ cũng có chút không bằng.

Cổ Thần đối mặt với Vu Đạo Tông, Hầu Quân Cực, A Cửu La vương so với đối mặt Tàng Thiên Cơ, muốn chiến thắng sẽ khó hơn nhiều.

- Trợ giúp Mông Tiên Âm tham gia tỷ thí chỉ có một người, Cổ Thần...

Mông Thiên Phong nói xong, có chút không quá tin tưởng liếc mắt nhìn Cổ Thần, hiển nhiên cho rằng Cổ Thần tuy thanh danh mới nổi, thế nhưng chỉ có một người, đối mặt với tuyệt đỉnh thiên tài thành danh Mệnh Tuyền gần hai mươi năm, tình huống không ổn.

Mông Thiên Phong tiếp tục nói:

- Tỷ thí tổng cộng có ba phương, thay phiên lên đài, người cuối cùng đứng vững là người thắng, vòng thứ nhất do ba vị cạnh tranh tỷ thí, Mông Anh Minh, Mông Anh Hạo, Mông Tiên Âm, ba người các ngươi lên chọn số. Từ một đến ba, số một số hai lên đài tỷ thí, số ba chiến với người hắng, ba phương lần lượt thay phiên chiến đấu.

Mông Anh Minh lạnh lùng liếc mắt nhìn Mông Tiên Âm, rất âm trầm, giận dữ! Mông Anh Hạo thoát nhìn giống như trung niên nhân chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, mặt chữ quốc, ngũ quan vô cùng tiêu chuẩn, vuông vắn bốn cạnh, hẳn liếc mắt mỉm cười, hẳn là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ, tuy rằng Nguyên Thần mới thành lập, thế nhưng thực sự so với đại cao thủ Đoạt Xá kỳ cao hơn mấy lần.

Mông Anh Minh mới là Linh Anh trung kỳ, tự nhiên không đặt trong mắt Mông Anh Hạo, Mông Tiên Âm chưa bước vào Mệnh Tuyền cảnh, càng không cần phải nói.

- Ta buông tha tỷ thí...

Khi hai người Mông Anh Minh và Mông Anh Hạo đi tới bên cạnh chín vị trưởng giả, thân thể Mông Tiên Âm không nhúc nhích, mở miệng nói.

Đối với Mông Tiên Âm tham gia tranh đoạt vị trí đế quân rồi lại buông tha tỷ thí, chúng tu sĩ thoáng kinh ngạc một lúc, với tu vi của Mông Anh Minh, căn bản không thể chống lại cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, bản thân như thế nào tự hiểu lấy, hiển nhiên tất cả hi vọng đều đặt hết lên người Cổ Thần.

Mà Mông Anh Minh lại không có loại tự mình hiểu bản thân mình như Mông Tiên Âm, tuy rằng rõ ràng không phải đối thủ của Mông Anh Hạo, thế nhưng hẳn khát vọng kỳ tích xuất hiện, luôn luôn khát vọng có một ngày mặt trời mọc từ phía tây!

454. Chương 72: Cổ Thần Muốn Lập Uy (thượng).

Mông Anh Hạo và Mông Anh Minh đồng thời bay lên cao, hạ xuống hai bên lồi dài dài rộng đều là hai nghìn trượng, đứng đối nhau cách nghìn trượng.

Cổ Thần đã làm tốt công tác chuẩn bị lên lôi đài, Mông Anh Minh và Mông Anh Hạo, một người tu vi Linh Anh trung kỳ, một người là Nguyên Thần sơ kỳ, cách hai cảnh giới, hoàn toàn là trên trời dưới đất, thắng bại phân biệt hầu như trong chớp mắt.

Quả nhiên, Mông Anh Hạo và Mông Anh Minh vừa mới lên lôi đài, Mông Anh Minh trợn tròn hai mắt tràn đầy lửa giận, đang định khai chiến, đột nhiên mi tâm Mông Anh Hạo chợt lóe, một bóng người thiểm điện lao ra, thân cao ba trượng, chính là nguyên thần.

Tu sĩ bước vào Mệnh Tuyền cảnh, Linh Anh kỳ linh hồn hóa anh, Đoạt Xá kỳ linh anh phát triển thành nguyên anh, cuối cùng sẽ biến thành kích cỡ như thân thể bình thường, Nguyên Thần kỳ nguyên anh đoạt phá quy tắc thiên địa, nguyên anh hóa thần, xưng là nguyên thần, giống như thần linh chi thần, bản thân có uy lực khó lường, có thể phát triển vô hạn, nguyên thần lớn hơn một chút lại mạnh hơn một chút.

Nguyên thần của Mông Anh Hạo mới lớn ba trượng, chỉ là nguyên thần sơ kỳ, nguyên thần của Thánh Hoàng cao tới hơn ba nghìn trượng, giống như cả một ngọn núi khổng lồ, thực lực mạnh không thể dự đoán.

Linh hồn hóa anh chính là từ hư hóa thành thực, linh anh, nguyên anh đều biến thành thân thể huyết nhục, tuy rằng thực lực tăng mạnh, thế nhưng đã không còn thân thể hư huyền, có thể bị pháp bảo thương tổn, thế nhưng từ nguyên anh hóa thần, nguyên thần giống như thần linh, sở hữu tính chất giống như linh hồn, không bị thực vật gây thương tích.

Chỉ có pháp bảo cấp bậc tiên bảo, ẩn chứa pháp tắc thiên địa mới có thể gây thương tích, tất cả pháp bảo dưới tiên bảo, ngoại trừ một số pháp bảo mang tính chất đặc thù ra, không thể thương tổn tới nguyên thần, vì vậy từ Đoạt Xá kỳ tới Nguyên Thần kỳ, tuy rằng pháp lực chỉ tăng trưởng vài lần mà thôi, nhưng thực lực cạ khác nhau như trời và đất. Tất nhiên đối với đối thủ có tiên bảo ẩn chứa pháp tắc thương tổn nguyên thần thì khác biệt này sẽ rút ngắn lại.

Nguyên thần vừa ra, dưới Nguyên Thần kỳ, không gì địch nổi.

Mi tâm Mông Anh Minh bay ra một phi kiếm hàn băng tinh quang lập lòe, kiếm này vừa ra, nhiệt độ trong phương viên mấy nghìn trượng đột nhiên giảm xuống, hiển nhiên là một kiện bảo bối cực kỳ lợi hại.

Ngưng Băng Huyền Tinh kiếm, pháp bảo cực phẩm tiếng tăm lừng lẫy của đế quân Đại Mông, thời còn trẻ Thiên Nguyên đế quân đã từng sử dụng pháp bảo này. Tuy rằng Mông Anh Minh mới chỉ có tu vi Linh Anh trung kỳ, thế nhưng đủ sức ngang dọc Linh Anh kỳ rồi, đại cao thủ Đoạt Xá kỳ không có pháp bảo cực phẩm cũng không phải là đối thủ.

Thế nhưng Mông Anh Hạo không chỉ dừng lại ở tu vi Đoạt Xá kỳ, Hàn Băng Kiếm huyền tinh chợt lóe lướt qua, chém nguyên thần ba trượng thành hai đoạn, nguyên thần của Mông Anh Hạo tựa hồ không hề bất có bất cứ thương tổn gì, mũi kiếm lướt qua, hai nửa thân thể hợp lại làm một, trở thành một chỉnh thể duy nhất, trực tiếp bay tới trước mặt Mông Anh Minh.

Tuy rằng uy lực của Ngưng Băng Huyền Tinh kiếm không gì sánh được, nhưng không cách nào thương tổn tới nguyên thần.

Bàn tay to của nguyên thần Mông Anh Hạo giống như thiết trụ, đánh thẳng về phía Mông Anh Minh.

Một kiện pháp bảo giống như bạch ngọc từ trong mi tâm Mông Anh Minh bay ra, lóng lánh không gì sánh được, pháp bảo này tên là Hàn Cương Ngọc Bàn, cũng là một kiện pháp bảo cực phẩm lừng lẫy đế quân Đại Mông từng dùng.

Thế nhưng Mông Anh Minh mới chỉ có tu vi Linh Anh trung kỳ, pháp lực so sánh với Mông Anh Hạo giống như đom đóm so với mặt trăng, làm sao chống đỡ được công kích pháp lực cường đại không gì sánh được của Mông Anh Hạo.

Chỉ nghe thấy âm một tiếng nổ vang, Mông Anh Minh và Hàn Cương Ngọc Bàn bị nguyên thần của Mông Anh Hạo tát một cái bay thẳng lên trời, trực tiếp vượt qua khoảng cách hơn nghìn trượng, toàn bộ lôi đài cũng chỉ dài hai nghìn trượng, Mông Anh Minh và Mông Anh Hạo đứng tại trung tâm lôi đài, đòn đánh này đã trực tiếp đẩy bật Mông Anh Minh ra khỏi lôi đài.

Cho dù có Hàn Cương Ngọc Bàn bảo hộ, Mông Anh Minh không bị thụ thương, thế nhưng hắn đã thất bại.

Nói thì trễ, diễn biến cực nhanh, từ khi Mông Anh Hạo xuất thủ đến lúc tạt Mông Anh Minh bật khỏi lôi dài bất quá chỉ trong hai lần chớp mắt.

Nguyên thần của Mông Anh Hạo chuyển thành trảo, Ngưng Băng Huyền Tinh kiếm lập tức bị nắm trong tay, sau đó hần mạnh mẽ ném đi, Ngưng Băng Huyền Tinh kiếm xẹt qua một đạo quang mang ánh sáng ngọc, trong sát na đã bay đi hơn nghìn trượng.

Mông Anh Minh vừa mới rơi xuống đất, chợt nghe thấy “vèo” một tiếng, cái cổ mát lạnh, Ngưng Băng Huyền Tinh kiếm cầm cách cái cổ hần không đầy một tấc.

Chốc lát Mông Anh Hạo đã đánh bại được Mông Anh Minh, hét lớn một tiếng:

- Mặt hàng như vậy cũng dám tranh đoạt vị trí đế quân? Quả thực mất mặt xấu hổ!

Tuy rằng đã sớm có dự liệu Mông Anh Minh sẽ thua, thế nhưng mọi người thực sự không ngờ tới Mông Anh Minh lại vô dụng tới như vậy, bằng vào hai kiện pháp bảo cực phẩm Ngưng Băng Huyền Tinh kiếm và Hàn Cương Ngọc Bàn mà cũng không thể duy trì được một hiệp trước Mông Anh Hạo, trực tiếp bị một cát tạt đánh văng khỏi lôi dài.

Trên mặt chúng tu sĩ Băng Thần Tông cảm thấy không ánh sáng.

Thành viên bên phía Mông Anh Hạo thì lớn tiếng quát tháo vang dội.

Đột nhiên, trên bầu trời chợt lóe điện quang, thành viên bên phía Mông Anh Hạo nhất thời dừng la lối, thành viên bên phía Băng Thần Tông nhất thời biến đổi thần tình chán chường, thay vào đó là ánh mắt hưng phấn.

Một đạo điện quang kia không phải ai khác, chính là Cổ Thần.

Mông Anh Hạo quyết đấu Cổ Sát Thần!

Một cao thủ tuyệt đỉnh đã bước vào Nguyên Thần kỳ, một người là đệ nhất thiên tài trung thổ thanh danh mới nổi, cuộc quyết đấu giữa hai người nhất thời hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, cả đám đều trừng lớn hai mắt, không muốn bỏ qua bất cứ một hình ảnh nhỏ nào.

- Mông Anh Hạo và Cổ Sát Thần, ai thắng ai thua?

- Luận tu vi, Mông Anh Hạo mạnh hơn, thế nhưng trên tay Cổ Sát Thần có một kiện tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp, bảo bối này không phải pháp bảo cực phẩm có thể so sánh được, uy lực vô cùng, nếu Mông Anh Hạo không có tiên bảo cùng giai chống lại, sợ là không phải đối thủ của Cổ Sát Thần.

...

Chúng tu sĩ quan chiến trên thành tường bắt đầu nghị luận sôi nổi, mỗi người đều cho rằng tu vi của Mông Anh Hạo hơn xa Cổ Thần, thế nhưng lại phải thua dưới tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Tuy rằng tu vi của Mông Anh Hạo hơn hẳn, nhưng cũng không phải đệ tử trực hệ của Đại Mông, không có tiên bảo tốt nhất làm vũ khí, mọi người đều đặt hi vọng đánh bại Cổ Thần vào ba người Vu Đạo Tông, Hắc Quân Cực, A Cửu La vương, ba người này có địa vị cực cao, trên người khẳng định có tiên bảo hộ thể, có thể chiến thắng được Cổ Thần.

Trong suy nghĩ của mọi người, danh tiếng của Cổ Thần tuy vang, thế nhưng tiên bảo vô thượng như Như Ý Linh Lung bảo tháp không thể thiếu, trên thực tế đích xác như vậy, nếu như không có Như Ý Linh Lung bảo tháp, Cổ Thần không thể một lần giết chết 34 vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, không thể trấn áp được Thái Hư Tiên Đỉnh, quảng đập Tàng Thiên Cơ như chó chết.

Bất quá Cổ Thần mở miệng nói một câu lại khiến tất cả cao thủ Mệnh Tuyền cảnh tại hiện trường phải chấn kinh.

Thiểm Thiên Phong Dực vừa thu lại, Cổ Thần hạ xuống trước mặt Mông Anh Hạo cách mấy trăm trượng, hai tay chấp sau lưng, nói:

- Mông Anh Hạo, đối phó với người, ta không cần sử dụng bất cứ pháp bảo nào!

455. Chương 72: Cổ Thần Muốn Lập Uy (hạ).

Không cần sử dụng bất cứ pháp bảo nào!

Chúng tu sĩ nghe xong, sao có thể không khiếp sợ, bọn họ cho rằng chỗ dựa lớn nhất của Cổ Thần chính là pháp bảo, nếu như không thể dùng pháp bảo, vậy trăm triệu lần không phải đối thủ của Mông Anh Hạo.

Linh Anh trung kỳ đấu với Nguyên Thần sơ kỳ, kết cục của Mông Anh Minh vừa rồi đã chứng minh được sự khác biệt giữa hai cảnh giới, đồng thời Mông Anh Minh còn sử dụng hai kiện pháp bảo cực phẩm, nhưng không duy trì nổi hai cái chớp mắt.

Cổ Thần cũng chỉ có tu vi Linh Anh trung kỳ, lại dám phát ngôn bữa bãi không cần sử dụng bất cứ pháp bảo nào là có thể đánh bại được Mông Anh Hạo, chúng tu sĩ nghe vậy, nhìn về phía Cổ Thần, trong ánh mắt hiện rõ biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

Cổ Thần muốn chính là hiệu quả này, hôm nay thay Mông Tiên Âm xuất chiến, muốn không phải là diệu thấp, mà là cường thế, cường thế, lại cường thế!

Tuy rằng biểu hiện bên ngoài rất nhiều người cam chịu để Mông Tiên Âm tham gia đại hội luận võ đoạt đế, nhưng trên thực tế, trong lòng tuyệt không nhận thức như vậy, nếu Mông Tiên Âm thực sự lên làm đế quân, khẳng định sẽ bị rất nhiều người phản đối hoặc tối hoặc sáng.

Vì vậy cần phải cường thế tuyệt đối, để tất cả mọi người phải phục, không dám có bất cứ dị nghị nào.

Sử dụng pháp bảo, tuy rằng có thể dễ dàng chiến thắng được Mông Anh Hạo, thế nhưng điều này nằm trong dự liệu của chúng tu sĩ, cho dù thắng cũng không thể tạo thành bao nhiêu chấn nhiếp!

Duy chỉ khi trong tình huống chúng tu sĩ cho rằng không có khả năng, đánh bại Mông Anh Hạo, bọn họ mới có thể kinh ngạc, mới có thể khiếp sợ, mới có thể sợ hãi, mới có thể thu được hiệu quả chấn nhiếp lớn nhất.

Chúng tu sĩ còn đang trong khiếp sợ, Mông Anh Hạo cuồng ngạo cười lớn:

- Cổ Thần, ủng hộ cho người vang danh thiên hạ cái tên Cổ Sát Thần, theo ta thấy, người chỉ là một kẻ cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng!

- Xem ra Cổ Sát Thần đánh bại Tàng Thiên Cơ, lòng tin tăng mạnh, tự cho là thiên hạ vô địch rồi, đích thực là quá cuồng vọng!

Một gã cao thủ Bằng Thần Tông nói.

- Thực sự là kiêu ngạo, không dùng pháp bảo, làm sao là đối thủ của Mông Anh Hạo, hần quả thực chính là muốn chết!

Một gã cao thủ chi thứ Mông gia đối với lời nói của Cổ Thần vô cùng phẫn nộ.

- Ta là kẻ cuồng vọng cũng tốt, không biết trời cao đất rộng cũng được! Mông Anh Hạo, cũng không phải là ta xem thường người, mà là người chỉ có bốn sự này, ta muốn đánh bại người giống như lấy đồ trong túi, rất dễ dàng!

Cổ Thần nhìn Mông Anh Minh, trong mắt mơ hồ có một tia coi thường.

Đối với biểu hiện của Cổ Thần, trong đầu Mông Tiên Âm có điểm đầy sương mù, không biết vì sao Cổ Thần lại không giống như bình thường, không chừng chặc như trước, bất quá thiên tư của nàng thông tuệ, chỉ suy nghĩ một chút liền hiểu được.

Tuy Mông Tiên Âm là nữ nhi của đế quân, nhưng chung quy là nữ tử, đồng thời tuổi còn rất trẻ, tu vi còn chưa bước vào Mệnh Tuyền cảnh, Cổ Thần là người ngoài, đồng thời còn đến từ Hư Thiên Tông.

Hai điều này so sánh với những người khác mà nói hoàn toàn đứng tại vị trí yếu thế, nếu như không lập uy, làm sao có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục?

Mông Anh Hạo đường đường là cao thủ Nguyên Thần kỳ, ngoại trừ mấy lão bất tử Mông gia, hần thực là đệ nhất nhân của Mông gia, dĩ nhiên bị Cổ Thần coi thường như vậy, một kích của Cổ Thần, nhất thời trúng đích, đã có chút hiển lộ máu tươi.

Hầu Quân Cực ném Kiền Thiên Kích đi, hay tay kết pháp ấn, Kiền Thiên Kích đảo qua, một đạo cương mang chói mắt dài tới nghìn trượng nổ ra, kim quang bị cương mang chém thành hai nửa.

Mũi kích dựng thẳng chém xuống, một kích chém ngang, giao nhau thành hình thập tự, chỉ hai kích đã phân chia kim quang vạn trượng từ Như Ý Linh Lung bảo tháp tạo thành một không gian phương viên nghìn trượng, không gian này tựa hồ cũng tràn đầy một loại lực lượng pháp tắc nào đó, kim quang không thể tiến thêm.

Như Ý Linh Lung bảo tháp vừa ra, không gì có thể tranh phong, từ trước tới nay chỉ có Cổ Thần áp chế người khác, thế nhưng hôm nay trong nháy mắt kim quang vạn trượng của Như Ý Linh Lung bảo tháp đã bị Hầu Quân Cực phá giải. Uy lực của chư tử thần binh rất mạnh, tựa hồ không hề thua kém mấy may so với tiên bảo vô thượng.

Tuy rằng đã sớm có dự liệu Hầu Quân Cực có thể phá giải được công kích từ Như Ý Linh Lung bảo tháp, thế nhưng thấy Hầu Quân Cực chỉ dùng hai kích đã tạo thành một không gian cách ly phương viên nghìn trượng trong kim quang vạn trượng, mọi người vẫn sợ hãi tới mức trợn mắt há mồm.

Phải biết rằng, trấn tông chi bảo Cực Băng Ngọc Bích của Băng Thần Tông, Xích Dương Thần Hỏa kính Tàng Hồng Cơ đã từng sử dụng qua đều là tiên bảo nhưng cũng chỉ có thể bảo trì phạm vi nhất định không bị Như Ý Linh Lung bảo tháp công kích, nếu như muốn phản kích quả thực trăm triệu lần không thể.

Mà Kiền Thiên Kích lại có thể chặt đứt công kích pháp tắc của Như Ý Linh Lung bảo tháp, thực sự nghe mà rợn cả người.

Cổ Thần và Hầu Quân Cực chỉ cách nhau gần nghìn trượng, tất cả kim quang chiếu tới gần hầu như đều bị Hầu Quân Cực phá giải.

Hầu Quân Cực liên tục chém hai kích, thân thể đột nhiên bay lên trời, chân đạp hai tấm chư tử thủ cảo, thân ảnh như điện, tay nắm Kiền Thiên Kích, một lần nữa quất lớn:

- Kiền Thiên Kích — Tam Kích Tru Tiên Thần!

Kiền Thiên Kích nguyên bản chỉ dài ba trượng trong nháy mắt hóa thành nghìn trượng, đây không phải do pháp lực cương khí ngưng tụ thành, mà là thực sự bản thân kích dài nghìn trượng, mạnh mẽ chém xuống Cổ Thần. Trong sát na sấm sét thiên địa nổ ù ù, phong vân biến sắc, một kích này tựa hồ ẩn chứa lực lượng siêu cường xé rách thiên địa, ngay cả thiên địa cũng xảy ra biến hóa. Mỗi một vị cao thủ Mệnh Tuyền cảnh đều run rẩy, con người co cụm nhìn một kích kinh thiên động địa này, ngay cả tiên thần đều có thể truy sát, uy lực một kích này có thể nghĩ. Mỗi một vị cao thủ đều run rẩy, một kích này đủ sức khiến bọn họ thần hình cầu diệt, thậm chí ngay cả nguyên anh cũng bị giết ngay tức khắc, tránh né không nổi.

Kim quang không thể ngăn cản được công kích từ Kiền Thiên Kích, nhìn một kích nghìn trượng từ trên cao chém xuống, trên mặt Cổ Thần không hề kinh hoàng, hai bàn tay kết pháp ấn, Như Ý Linh Lung bảo tháp trong nháy mắt thu nhỏ lại, xuất hiện trên lòng bàn tay, lập tức hai chưởng của Cổ Thần đẩy mạnh về phía Kiền Thiên Kích, kim quang từ Như Ý Linh Lung bảo tháp bạo phát, chiếu rọi cự kích nghìn trượng đang chiếu tới, đồng thời Như Ý Linh Lung bảo tháp càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đã hóa thành nghìn trượng, va chạm cùng một chỗ với Kiền Thiên Kích nghìn trượng.

Ầm...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, vang vọng thiên địa, thẳng chấn cửu tiêu, chỗ va chạm trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt không gian thật lớn, chừng phương viên trăm trượng.

Một đạo ba động sóng khí hữu hình trong nháy mắt khuếch tán bốn phía, trong sát na đã truyền đi mấy nghìn trượng, toàn bộ mặt đất đều bị cương khí tạo thành khe rãnh sâu hơn mười trượng, còn đang tiếp tục rạn nứt về bốn phía.

Quang trảo pháp lực bao phủ thành tường bị ba động sóng khí bổ trung, không ít cao thủ Mệnh Tuyền cảnh bị chấn tới thân hình lay động, lui lại mấy bước, mười mấy đại tu sĩ Kim Đan kỳ càng trực tiếp bị đánh văng ngược lại, không biết bao nhiêu trượng mới dừng được thân hình.

Tiên bảo vô thượng thái cổ và chư tử thần binh thượng cổ trực tiếp va chạm với sau sản sinh sóng gợn cường khí cường hãn tới mức này.

Cho dù như vậy ánh mắt các cao thủ vẫn như trước không hề nháy lấy một cái, tỉ mỉ nhìn chăm chú vào lôi đài phía trước. Trong sát na cái khe không gian trăm trượng biến mất, hút đi rất nhiều cát đá đất đai, thể nhưng Như Ý Linh Lung bảo tháp và Kiền Thiên Kích vẫn bình yên vô sự, không chút tổn hại nào, đồng thời bắn ngược trở lại, thể tích cấp tốc thu nhỏ, hạ xuống tay hai người.

Một kích này, lực lượng ngang nhau, cân sức cân tài. Bất quá trong lòng Cổ Thần kinh hãi, pháp lực Hắc Quân Cực cao cường, rung động pháp lực từ trong Như Ý Linh Lung bảo tháp truyền tới hầu như khiến thân thể hắn nháy mắt bạo tạc thành vô số mảnh nhỏ, may mà thân thể hắn luôn luôn bảo trì tại trạng thái Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng mới ngành kháng được rung động pháp lực cường đại này.

Đổi lại các tu sĩ khác, coi như là đại cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ sợ là thân thể bạo tạc, Mệnh Tuyền thương nặng.

Hắc Quân Cực danh chấn thiên hạ, quả nhiên không giống bình thường.

- Một kiện tiên bảo vô thượng thật tốt!

- Chư tử thần binh thật tốt!

Pháp bảo thu hồi vào tay, Cổ Thần và Hắc Quân Cực nhìn chăm chú vào nhau, đồng thời quát lên.

Trong thanh âm của hai người tràn ngập vẻ tán thưởng, đối với pháp bảo của đối phương đều cảm thấy kinh ngạc.

- Cổ Sát Thần, Hắc gia chúng ta tổng cộng truyền xuống Thần Kích cửu thức, bản quân xuất thủ chưa bao giờ dùng tới thức thứ sáu, ngày hôm nay bản quân mới sử dụng ba thức đầu tiên mà thôi, người nên chú ý!

Hắc Quân Cực nhìn Cổ Thần, trịnh trọng nói.

Trong quá trình tỷ thí nhắc nhở đối thủ, đủ để nhìn ra Hắc Quân Cực đã coi Cổ Thần có địa vị ngang bằng với chính mình, đồng thời không sinh ác cảm đối với hắn.

Thần Kích Cửu Thức là truyền thừa đạo thống của chư tử thượng cổ còn lưu truyền lại tới nay, là tuyệt học vô thượng, tại thời kỳ thượng cổ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, khó gặp địch thủ, bằng không trải qua vạn năm Hắc gia đã không thể trường tồn bất diệt, thủy chung đứng hàng đầu tiên trong các chư tử thế gia.

459. Chương 75: Thật Nhiều Chân Khí Thuần Dương (thượng).

Đối với Thần Kích Cửu Thức, kiếp trước Cổ Thần đã từng nghe nói, giống như sấm đánh bên tai, là một loại tuyệt học vô thượng có chiến lực rất mạnh, Nhất Kích Phá Càn Khôn, Nhị Kích Phân Thiên Địa, Tam Kích Tru Tiên Thần, Tứ Kích Xạ Nhật Nguyệt, Ngũ Kích Loạn Âm Dương, Lục Kích Định Sinh Tử... Về phần kích thức bảy, tám, chín, đó chính là bí pháp vô thượng dành cho cường giả Độ Hư cảnh tu luyện.

Đối với sự coi trọng của Hắc Quân Cực, Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Trong lúc bất chợt, ta không kịp phát huy hết uy lực mạnh nhất của Như Ý Linh Lung bảo tháp, Hắc vương quân cần thận!

- Ha ha...

Hắc Quân Cực cười lớn một tiếng, nói:

- Tốt, lúc này ta sẽ dốc hết toàn lực, thức thứ tư Xạ Nhật Nguyệt!

Nói xong, hai tay Hắc Quân Cực nắm Kiền Thiên Kích, Kiền Thiên Kích phóng quang mang sáng rực, chói mắt không gì sánh được, ánh mắt không thể nhìn gần, thể tích Kiền Thiên Kích vẫn duy trì ba trượng, thể nhưng khi pháp lực mạnh mẽ không gì sánh được của Hắc Quân Cực điên cuồng rót vào trong Kiền Thiên

Kích, lực lượng ẩn chứa trong Kiền Thiên Kích ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ cũng cảm thấy nguy hiểm trí mạng.

Cổ Thần có thể cảm thụ được vô cùng rõ ràng, nguyên khí thiên địa vô tận đều hội tụ về phía Kiền Thiên Kích, Kiền Thiên Kích đã không còn nhìn thấy hình dáng, chỉ thấy một đoàn quang mang dài hơn ba trượng chói mắt không gì sánh được.

Từ trên đạo quang mang chói mắt kia, Cổ Thần cảm thụ được khí tức nguy hiểm trí mạng, chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trên thành tường cách xa mấy nghìn trượng đều cảm thấy lông tơ nổi lên, tuy rằng các xa hơn ba nghìn trượng, thế nhưng Kiền Thiên Kích tản mát ra lực lượng kinh thiên vẫn như trước khiến chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cảm thấy sợ hãi không ngớt.

Cho dù là đại cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ cũng cảm giác được tính mệnh của chính mình không nằm trong vòng khống chế của bản thân, chỉ cần Kiền Thiên Kích quay ngược về chính mình đủ khiến thần hình câu diệt.

Quang mang từ Kiền Thiên Kích càng lúc càng mãnh liệt, lực lượng càng lúc càng mạnh.

Cổ Thần cảm giác uy hiếp càng lúc càng gần!

Không thể đợi thêm được nữa rồi, càng chờ Hạo Quân Cực càng tích súc thêm nhiều lực lượng, lực công kích phát động ra càng lớn.

Cổ Thần cũng vận chuyển pháp lực tới đỉnh cao nhất, điên cuồng rót vào Như Ý Linh Lung bảo tháp, mạnh mẽ khống chế bảo tháp bay về phía trước, quát lớn:

- Đi...

Như Ý Linh Lung bảo tháp trong nháy mắt biến thành lớn nghìn trượng, giống như một ngọn núi lớn mạnh mẽ đánh về phía Hạo Quân Cực.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương!

Khí thế của Hạo Quân Cực càng tích càng mạnh, Cổ Thần phải giành trước công kích, cắt đứt hần tích súc lực lượng.

Quả nhiên, đối mặt với Cổ Thần khống chế Như Ý Linh Lung bảo tháp ập tới vô cùng mạnh mẽ, Hạo Quân Cực không dám phớt lờ, phải lập tức nghênh chiến.

Ngay lúc Như Ý Linh Lung bảo tháp trong tay Cổ Thần ném ra ngoài, thân thể Hạo Quân Cực ngã ra sau, giống như giường cung, lập tức mạnh mẽ bắn tên, quát lớn:

- Bắn...

Kiền Thiên Kích trong tay ném mạnh về phía trước, giống như giường cung bắn tên, quang mang chói mắt đẹp tới cực điểm bắn thẳng vào Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Tứ Kích Xạ Nhật Nguyệt, ngay cả nhật nguyệt trên trời cũng có thể bắn, có thể nghĩ uy lực một kích này, coi như là cao thủ tuyệt đỉnh đối mặt với thức thứ tư Xạ Nhật Nguyệt, hơi có chút không cẩn thận đều phải ôm hận mà chết.

Đương...

Như Ý Linh Lung bảo tháp và Kiền Thiên Kích mãnh liệt va chạm một chỗ, tiếng nổ giống như thiên băng địa liệt, lúc này còn kèm theo tiếng rầm rầm, Như Ý Linh Lung bảo tháp và Kiền Thiên Kích chạm vào một chỗ, rung động pháp lực cường liệt khiến lôi dài trong nháy mắt bạo liệt ra một huyết động phương viên hơn mười trượng, vô số vết nứt khuếch tán bốn phía, giống như mạng nhện, đủ phát tán mấy trăm trượng mới dừng lại.

Tuy rằng lôi dài vô cùng kiên cố, lại bị hạ cầm chế, trận pháp, cho dù pháp bảo cực phẩm cũng không thể tạo thành một vết nứt nhỏ, thế nhưng trước mặt hai kiện tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp và Kiền Thiên Kích, giống như đậu hũ, bị phá hủy vô cùng đơn giản.

Lúc này đây, các cao thủ Mệnh Tuyền cảnh trên thành tường đã sớm có chuẩn bị, liên hợp với nhau hình thành một cương tráo pháp lực, bao phủ toàn bộ thành tường, như vậy sẽ không ai bị ba động pháp lực phát tán đánh bay đi.

Cương khí pháp lực trên lôi đài bay tán loạn, vô số vị trí xuất hiện vết không gian nứt nẻ, nơi chốn đều là vết rách không gian, quang mang lóng lánh, khó có thể nhìn thấy rõ tất cả.

Thế nhưng trận chiến đấu giữa Cổ Thần và Hắc Quân Cực chưa vì những cương khí pháp lực cuồng bạo tán loạn này mà dừng lại, Hắc Quân Cực vừa mới ném Kiền Thiên Kích, trong tay lại nhiều hơn một con hạc giấy.

Trên giấy vô cùng trống trải, chỉ có duy nhất một chữ “hỏa”, chính là thủ cảo chư tử thượng cổ lưu lại. Tu vi của chư tử thượng cổ đã đạt tới cảnh giới ngôn xuất pháp tùy, một chữ “hỏa” ẩn chứa pháp tắc hệ hỏa, chỉ riêng một chữ “hỏa” này so với bất cứ pháp bảo cực phẩm nào đều lợi hại hơn, hoàn toàn cùng cấp bậc tồn tại tới tiên bảo.

Không nói hai lời, Hắc Quân Cực liền cầm tờ chư tử thủ cảo có viết chữ “hỏa” này ném ra ngoài, Như Ý Linh Lung bảo tháp và Kiền Thiên Kích chạm vào nhau, cương khí pháp lực tán loạn còn chưa ngừng lại.

Chư tử thủ cảo có khắc chữ “hỏa” phát sinh một đạo xích mang, xích mang phát tán đủ nghìn trượng, cực nóng không gì sánh được, trong sát na hóa thành một mảnh hỏa hải nghìn trượng, hỏa này tinh thuần tới cực điểm, không giống hỏa diễm bình thường, ẩn chứa pháp tắc hệ hỏa, đủ đốt cháy mọi thứ, ngay cả pháp bảo cực phẩm cũng có thể bị pháp tắc hệ hỏa đốt cháy thành tro tàn.

Biển lửa nghìn trượng phô thiên cái địa ập về phía Cổ Thần.

Cương khí pháp lực sau khi Như Ý Linh Lung bảo tháp va chạm với Kiền Thiên Kích vừa mới tan đi, quang mang chói mắt vừa mới biến mất, Cổ Thần liền phát hiện đỉnh đầu hóa thành một biển lửa, chụp mạnh về phía hắn.

Đúng lúc này, Chiến Thần Lệnh trước ngựa đột nhiên lay động mãnh liệt, so với thời điểm Tàng Thiên Cơ thi triển Xích Hỏa Ấn còn mãnh liệt hơn nhiều, có thể thấy được biển lửa trước mắt so với Xích Hỏa Ấn do Tàng Thiên Cơ phát ra mãnh liệt hơn rất nhiều.

Cổ Thần có thể cảm giác được, Chiến Thần Lệnh tựa hồ phát ra rên rỉ vui vẻ, có thể thấy được biển lửa so với Xích Hỏa Ấn của Tàng Thiên Cơ giống nhau, Chiến Thần Lệnh đều có thể hấp thu.

Chỉ bất quá, biển lửa là do chư tử thủ cảo phóng ra, uy lực không phải Xích Hỏa Ấn do Tàng Thiên Cơ phát ra có thể so sánh được, tuy rằng run rẩy một chút, thế nhưng hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của Chiến Thần Lệnh, vẫn như trước ập về phía Cổ Thần.

Xích Hỏa Ấn khi còn đang ở trong không trung đã bị Chiến Thần Lệnh hóa thành hỏa diễm, hấp thu toàn bộ.

Chiến Thần Lệnh rốt cuộc là loại pháp bảo như thế nào, Cổ Thần không thể phán đoán ra được, ngay cả tiên bảo vô thượng cấp bậc như Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng không cùng một đẳng cấp đối với nó, Cổ Thần đối với Chiến Thần Lệnh có lòng tin tuyệt đối, không hề ngần ngại, để biển lửa khắp bầu trời phô thiên cái địa đổ xuống.

Trong sát na, Cổ Thần liền bị biển lửa nghìn trượng bao phủ, từ bên ngoài thoát nhìn, biển lửa nghìn trượng từ bốn phương tám hướng vây quanh Cổ Thần, sau đó không ngừng thu nhỏ lại, hiển nhiên Cổ Thần đã bị pháp tắc hệ hỏa đốt cháy.

- Hỏa diễm do chư tử thủ cảo phát ra chính là pháp tắc hệ hỏa, ngay cả pháp bảo cực phẩm cũng có thể bị đốt thành tro tàn, cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu cũng không thể trực tiếp dùng thân thể chống lại, Cổ Sát thần..., xem ra lành ít dữ nhiều rồi!

460. Chương 75: Thật Nhiều Chân Khí Thuần Dương (hạ).

- Truyền nhân chư tử thế gia quả nhiên lợi hại, không chỉ có chư tử thần binh, có thể so sánh với tiên bảo vô thượng, thậm chí còn có chư tử thủ cảo, một khi sử dụng, không phải cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh quả thực không ai có thể địch nổi!

- Quá kinh khủng rồi, hỏa diễm như vậy, nếu như thiêu trên người ta, trong nháy mắt, sợ là không chỉ thân thể, ngay cả nguyên anh cũng bị đốt thành tro tàn, hỏa diễm như vậy thực sự đáng sợ, Hầu Quân Cực không hổ là hậu nhân chư tử thượng cổ, quả nhiên lợi hại!

- Truyền kỳ về Cổ Sát Thần cho tới hôm nay sẽ bị vẽ một dấu chấm tròn rồi, chư tử thủ cảo đốt thành tro tàn, thần hình câu diệt, coi như là chết có ý nghĩa, đệ nhất thiên tài trung thổ tới cuối cùng vẫn rơi lên đầu Tàng Thiên Cơ rồi...

Chúng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nhìn một đoàn hỏa diễm càng lúc càng nhỏ, tất cả đều thở dài than thở, tuy rằng không ít người đều đứng đối lập với Cổ Thần, ước gì Cổ Sát Thần không chết sớm một chút.

Thế nhưng, một đại thiên tài như vậy, cứ nhiên chết trước mắt bọn họ, các cao thủ không tránh khỏi thổn thức trong lòng!

- Cổ Thần...

Mông Tiên Âm phát ra một tiếng tê rống thê lương.

Nước mắt nàng tuôn ra, xong sao? Tất cả xong như vậy sao? Thời gian hai tháng vừa qua nàng và Cổ Thần sớm chiều ở chung, trong mắt của nàng Cổ Thần đã sớm trở thành người không gì không làm được.

Thế nhưng nghe những tiếng thở dài của các cao thủ bên cạnh, lại nhìn biển lửa trên loi đài càng lúc càng thu nhỏ lại, ngay cả nàng không tin thế nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được chuyện thực này.

Nếu Cổ Thần đã chết, nàng tranh được vị trí để quân còn có ý tứ gì?

Sớm biết như vậy, cho dù kiếp này nàng có trở thành nô tỳ cũng không nguyện để Cổ Thần bị chết!

Cổ Thần đã chết, lòng của nàng cũng theo đó chết đi, Mông Tiên Âm giống như linh hồn đã đánh mất thể xác, nhìn biển lửa đang thiêu đốt hừng hực, nước mắt hai bờ mi lặng yên chảy xuống, đối với nhân thần cười nhạo của đám người hai phe Mông Anh Minh và Mông Anh Hạo đã hoàn toàn không nhìn thấy.

Chúng tu sĩ nhìn thấy Cổ Thần bị pháp tắc hệ hỏa bao phủ, đều cho rằng Cổ Thần chỉ có một đường chết, ai ngờ lúc này trong lòng Cổ Thần hưng phấn chưa từng có.

Chiến Thần Lệnh quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn, coi như là biển lửa khắp bầu trời ập tới, khi cách Cổ Thần chỉ còn ba trượng, rốt cuộc ảnh hưởng của Chiến Thần Lệnh đối với hỏa diễm bắt đầu xảy ra.

Khoảnh cách xung quanh thân thể Cổ Thần ba trượng tựa hồ có một lòng khí vô hình, chặn tất cả hỏa diễm bên ngoài.

Chiến Thần Lệnh phát ra một cỗ lực hút vô cùng cường đại, biển lửa khắp bầu trời hóa thành một đạo hỏa diễm không ngừng vọt về phía chính giữa ngực Cổ Thần, bị hút vào trong Chiến Thần Lệnh, một cỗ cảm giác nóng ấm từ trong Chiến Thần Lệnh truyền vào cơ thể.

Hỏa diễm ẩn chứa trong chư tử thủ cảo so với Xích Hỏa Ấn lợi hại hơn rất nhiều, Xích Hỏa Ấn trong nháy mắt đã bị Chiến Thần Lệnh hút sạch sẽ, mà chư tử thủ cảo biến thành hỏa diễm pháp tắc, tuy rằng Chiến Thần Lệnh hút rất nhanh, nhưng hiển nhiên nhất thời nửa khắc không có khả năng hấp thu toàn bộ.

Chốc lát sau, một cỗ chân khí thuần dương cường đại từ trong Chiến Thần Lệnh truyền ra, thấm thấp vào cơ thể Cổ Thần.

Nếu như nói Xích Hỏa Ấn bị Chiến Thần Lệnh hấp thu, chuyển hóa thành chân khí thuần dương chỉ là một dòng suối nhỏ, vậy thì biển lửa do chư tử thủ cảo phát ra biến thành chân khí thuần dương đó chính là một Hoàng Hà chạy chồm lãnh liệt.

Chiến Thần Lệnh không ngừng thôn phệ hỏa diễm pháp tắc từ chư tử thủ cảo, chuyển hóa thành chân khí thuần dương, dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Cổ Thần.

Cổ Thần cảm giác một đầu hỏa long nóng bỏng tới cực điểm chạy loạn trong cơ thể, cọ rửa tứ chi bách hài, kỳ kinh chính mạch, thế nhưng hắn cũng không hề có cảm giác nóng bức, chỉ thấy một cỗ ấm áp, thư sướng tới cực điểm.

Rất nhiều chân khí thuần dương dừng mãnh tiến vào khiến pháp lực trong cơ thể Cổ Thần tăng tiến rất nhiều, hắn có thể cảm giác được rất rõ ràng, pháp lực của bản thân càng lúc càng mạnh, lực lượng càng lúc càng lớn, chỗ Mệnh Tuyền trong đan điền có một cỗ cảm giác tràn đầy mãnh liệt.

Cổ Thần bước vào Linh Anh kỳ, Mệnh Tuyền vừa mới hình thành, pháp lực còn thiếu thốn chút ít, có một loại cảm giác trống rỗng, tinh nguyên sinh mệnh chưa đầy, nếu như bị thương cần phải có thời gian tương đối dài mới có thể chảy ra đủ tinh nguyên sinh mệnh tiến hành trị liệu.

Tới Linh Anh trung kỳ, Mệnh Tuyền của Cổ Thần có cảm giác rất sung túc, tinh nguyên sinh mệnh chiếm phân nửa Mệnh Tuyền. Nếu như nói Mệnh Tuyền là một hồ nước, tinh nguyên sinh mệnh là nước trong hồ nước, như vậy hiện tại hồ nước chỉ đầy chừng phân nửa.

Thế nhưng hiện tại, Cổ Thần có thể cảm giác được vô cùng rõ ràng, xung quanh hồ nước đột nhiên xuất hiện một dòng Hoàng Hà chạy chồm mãnh liệt, rất nhiều nước sông không ngừng dừng mãnh chảy vào trong hồ nước, khiến mực nước trong hồ càng lúc càng cao, càng lúc càng tràn đầy.

Điều này nói rõ tinh nguyên sinh mệnh trong Mệnh Tuyền của Cổ Thần cũng càng ngày càng nhiều, chiếm vị trí Mệnh Tuyền càng lúc càng rộng. Nếu như Mệnh Tuyền bị dòng tinh nguyên sinh mệnh này hoàn toàn bao trùm, vậy Mệnh Tuyền của Cổ Thần sẽ đại phóng sinh cơ, tinh nguyên sinh mệnh như Trường Giang, Hoàng Hà dâng trào, chạy chồm không dứt, tu vi bước vào Linh Anh hậu kỳ.

Hiện tại cỗ cảm giác tràn đầy mãnh liệt cùng với pháp lực càng lúc càng cường đại chứng minh tu vi của Cổ Thần đang dùng tốc độ cực nhanh rảo bước tiến vào Linh Anh hậu kỳ.

Đồng thời chân khí thuần dương là một loại chân khí tinh thuần nhất, chí cương chí dương trong thiên hạ, là một trong hai loại chân khí thuần dương thuần âm theo như diễn giải ghi chép trong Hỗn Độn Âm Dương chân quyết, thuần dương và thuần âm kết hợp mới chân chính là âm dương điều hòa, diễn hóa ra thiên địa vạn vật, uy lực vô cùng, là đại đạo vô thượng.

Chỉ là chân khí thuần dương theo như ghi chép trong Hỗn Độn Âm Dương chân quyết, lịch đại tiền bối Âm Dương Ma Tông chưa từng có người nào luyện ra được. Tuy rằng chân khí thuộc tính dương của bọn họ đã đạt tới cấp độ cực dương, thế nhưng vô luận như thế nào cũng không thể đột phá bước cuối cùng, trở thành chân khí thuần dương.

Truyền thuyết, mỗi một vạn năm mới có xác suất xuất hiện một lần thuần dương hoặc thuần âm chi thể, như vậy mới luyện thành chân khí thuần dương, thuần âm. Đáng tiếc, một vạn năm quá mức lâu dài, thời đại cận cổ, trung cổ, thượng cổ cũng chưa từng xuất hiện tu sĩ có thuần dương chi thể, không biết thời đại thái cổ có thể từng có hay không.

Nói tóm lại, chân khí thuần dương từ thượng cổ tới nay, theo như ghi chép, chưa có người nào luyện ra được, chỉ tồn tại trong lý luận của Âm Dương Ma Tông.

Thế nhưng, hiện tại Cổ Thần không chỉ có chân khí thuần dương, đồng thời chân khí thuần dương giống như con sông lớn chạy chồm, mười phần cường đại, chân khí thuần dương, một loại chân khí chí dương khắp thiên hạ, không có nửa điểm tạp chất, uy lực hoàn toàn tương đương với hỏa diễm pháp tắc.

Chân khí thuần dương hấp thu được từ Xích Hỏa Ấn gần như chỉ là một dòng chảy cực nhỏ, không thể dùng để đối địch, thế nhưng lúc này chân khí thuần dương trong cơ thể Cổ Thần giống như sông lớn chảy mạnh, lật tay là có thể đánh ra chân khí thuần dương tấn công địch nhân, uy lực tương đương với hỏa diễm pháp tắc do chư tử thủ cảo phát ra.

Lúc này, Cổ Thần hiển nhiên không có ý tứ xuất thủ, rất nhiều chân khí thuần dương đang không ngừng cuộn cuộn từ trong Chiến Thần Lệnh truyền vào cơ thể, chính là thời khắc đột phá tu vi tốt nhất, sao Cổ Thần có thể lãng phí thời gian quý giá tới như vậy.

461. Chương 76: Đột Phá Linh Anh Hậu Kỳ.

Theo chân khí thuần dương trong cơ thể càng lúc càng dâng trào, pháp lực càng lúc càng cường đại, tình nguyên sinh mệnh trong Mệnh Tuyền càng lúc càng sung túc, rốt cuộc... Hoàn toàn bao trùm Mệnh Tuyền. Một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được trong nháy mắt từ trong Mệnh Tuyền tuôn ra, lan tràn toàn thân, tu vi pháp lực của Cổ Thần nhất thời đề cao không chỉ gấp hai lần.

Linh Anh trung kỳ hấp thu chân khí thuần dương do hỏa diễm pháp tắc từ chư tử thủ cảo hóa thành, tu vi của Cổ Thần dĩ nhiên trực tiếp từ Linh Anh trung kỳ đột phá tới Linh Anh hậu kỳ.

Nguyên bản Cổ Thần một mình tu luyện, bước vào Linh Anh hậu kỳ chỉ ít cần phải có thời gian hai năm, cho dù là tiến vào tiểu tiên giới cũng phải có thời gian năm sáu tháng, thế nhưng hiện tại hấp thu chân khí thuần dương do chư tử thủ cảo biến thành, tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh tiến vào Linh Anh hậu kỳ.

Lực lượng ẩn chứa trong chư tử thủ cảo quả nhiên không giống bình thường.

Cổ Thần và Hưu Quân Cực toàn lực liều mạng hai lần, mỗi một lần đều tiêu hao rất nhiều pháp lực, thế nhưng lúc này Cổ Thần hấp thu rất nhiều chân khí thuần dương, tu vi bước vào Linh Anh hậu kỳ, nào còn có nửa điểm pháp lực tiêu hao, chỉ thấy trong cơ thể có lực lượng vô cùng vô tận, chạy chồm không dứt, dâng trào không ngừng...

Chúng tu sĩ trên thành tường nhìn thấy Cổ Thần bị hỏa diễm pháp tắc do chư tử thủ cảo biến thành bao phủ, đều cho rằng Cổ Thần sẽ bị hỏa diễm pháp tắc đốt thành tro tàn.

Thế nhưng Hưu Quân Cực là chủ nhân sử dụng chư tử thủ cảo lại không cho rằng như vậy, hắn đã phóng ra chư tử thủ cảo, Cổ Thần có bị chết cháy hay không khẳng định biết rõ, phía trước nhìn như biển lửa càng lúc càng nhỏ, thế nhưng theo như cảm giác từ chư tử thủ cảo truyền tới, căn bản không hề đốt tới bất cứ kẻ nào, điều này nói rõ Cổ Thần hoàn toàn không bị hỏa diễm pháp tắc đốt cháy.

Đối với điều này Hưu Quân Cực rất kỳ quái, trong lòng hắn đã sớm coi Cổ Thần trở thành đối thủ đáng tôn kính, vẫn chưa nổi lên sát tâm, nếu như Cổ Thần thực sự bị hỏa diễm pháp tắc đốt đến, Hưu Quân Cực sẽ lập tức không chế chư tử thủ cảo, chỉ làm Cổ Thần thụ thương bị thua, sẽ không làm tổn thương tới tính mệnh của hắn, nhưng cảm giác từ chư tử thủ cảo truyền tới, không hề đốt tới bất cứ kẻ nào, hắn mới không thu hồi chư tử thủ cảo lại.

Bất quá, đợi chốc lát sau, trong lòng Hưu Quân Cực chấn kinh hầu như đã tới mức kinh đào lãng hải, trời long đất nổ. Hắn dĩ nhiên cảm giác được vô cùng rõ ràng, lực lượng từ chư tử thủ cảo đang biến mất với tốc độ cực nhanh, tựa hồ như bị thứ gì đó mạnh mẽ hút đi.

Điều này không phải chuyện đùa, hiện tại cách thượng cổ đã qua nhiều năm, số lượng chư tử thủ cảo còn lại không nhiều, đại bộ phận hậu nhân chư tử thế gia không hề có chư tử thủ cảo trong tay, chỉ có nhân vật tuyệt đại thiên tài, thiên tư cực cao mới có tư cách sở hữu một hai bản chư tử thủ cảo.

Tuy Hưu Quân Cực là truyền nhân trực hệ, con trai của gia chủ, lại là đệ nhất thiên tài trong giới trẻ cùng thế hệ, thế nhưng chư tử thủ cảo trên người cũng chỉ có hai tấm mà thôi, mỗi một tấm đều tương đương với một kiện tiên bảo, nếu như bị hủy diệt, điều này quả thực là đào máu của Hưu Quân Cực.

Lực lượng của chư tử thủ cảo đang biến mất cực nhanh, như vậy sao có thể không khiến Hưu Quân Cực sợ hãi.

Thế nhưng phía trước là biển lửa, căn bản không hề nhìn thấy bất cứ cái gì trong biển lửa, rốt cuộc Cổ Thần đang làm cái gì, Hưu Quân Cực khẽ phát tay, muốn thu hồi chư tử thủ cảo trở về.

Thế nhưng...

Chuyện kỳ quái xảy ra, bản chư tử thủ cảo có viết chữ “hỏa” kia không hề bị Hưu Quân Cực thu hồi trở về, ngược lại theo biển lửa càng lúc càng nhỏ bay thẳng về phía Cổ Thần.

Sau đó, chư tử thủ cảo tựa hồ như phóng ra một tia lực lượng cuối cùng, ầm một tiếng nổ vang, chư tử thủ cảo vạn vật bất xâm dĩ nhiên tự động bốc cháy lên, đồng thời hóa thành một đoàn hỏa diễm, cùng với hỏa diễm pháp tắc chính bản thân nó phát ra, dung hợp với nhau.

Ngay trong nháy mắt bản chư tử thủ cao tự thiêu trong nháy mắt, Hầu Quân Cực cảm giác vô cùng rõ ràng, hẳn cùng với bản chư tử thủ cao kia đã hoàn toàn bị chặt đứt liên hệ, từ nay về sau, chư tử thủ cao còn sót lại hậu thế không nhiều lắm, lại mất đi một tờ.

Chư tử thủ cao đã tự thiêu, hỏa diễm pháp tắc bao phủ xung quanh Cổ Thần đã bị Chiến Thần Lệnh hấp thu gần hết, mà lúc này Cổ Thần đã hòa toàn bước vào Linh Anh hậu kỳ, lượng hỏa diễm pháp tắc còn lại không nhiều trong nháy mắt hóa thành một đoàn hỏa diễm duy nhất, bị Chiến Thần Lệnh mạnh mẽ hút đi.

Biển lửa nghìn trượng hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, khi biển lửa biến mất, một người cao lớn đứng thẳng nhất thời xuất hiện trước mắt mọi người.

Người này ước chừng mười tám mười chín tuổi, thân cao chừng trên dưới một mét tám, tướng mạo hơi có vẻ bình thường, thể nhưng không thể che giấu được một cỗ nhuệ khí mãnh liệt từ trong cơ thể phát ra, khiến người khác nhìn vào vô luận như thế nào cũng không thể đánh giá là bình thường.

- Cổ Sát Thần! A, hẳn dĩ nhiên không hề bị hỏa diễm pháp tắc đốt thành tro tàn?

- Sao có khả năng? Hỏa diễm pháp tắc kia vốn được coi như có thể đốt cháy mọi thứ, lực lượng pháp tắc chư tử đại tiên lưu lại a, Cổ Sát Thần làm thế nào có thể ngăn cản được?

- Cổ Sát Thần, tu vi của Cổ Sát Thần lúc trước vẫn chỉ là Linh Anh trung kỳ, hiện tại dĩ nhiên bước vào Linh Anh hậu kỳ rồi....

- Mới chút điểm thời gian như vậy mà hẳn dĩ nhiên đột phá tu vi?

- Sao có khả năng? A, thực sự là Linh Anh hậu kỳ! Yêu nghiệt, quả thực chính là một đại yêu nghiệt!

Một tiếng lại một tiếng sợ hãi than thở từ trong chúng cao thủ Mệnh Tuyên cảnh trên thành tường truyền ra, trong mắt mỗi một vị cao thủ đều để lộ một cỗ cảm giác không thể tưởng tượng nổi, trong lòng khiếp sợ giống như sóng biển ngập trời, trong đầu dường như có chuông lớn đánh vang, ong ong không dứt, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển.

Nguyên vốn tưởng rằng Cổ Thần đã chết, không nghĩ tới cổ Sát Thần dĩ nhiên không chỉ không chết, ngược lại ngay chỉ trong chốc lát, tu vi dĩ nhiên còn nâng cao thêm một bước, đột phá một cấp bậc.

Nhân thần Mông Tiên Âm giống như từ thể xác trống rỗng đột nhiên được rót vào linh hồn, trong nháy mắt đột nhiên nhấp nháy một đạo thần quang, lóe sáng tới cực điểm, nhìn Cổ Thần trên lôi đài, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, thần tình trên mặt sung sướng không gì sánh được, tựa hồ từ trong địa ngục đột nhiên được cứu vớt bay lên thiên đường.

Tâm tình từ tuyệt vọng lại thấy được hi vọng!

Chư tử thủ cao bị hủy, ngay cả Hầu Quân Cực cũng không hiểu ra sao, kinh hãi không hiểu, không khỏi thất thố.

Cổ Thần duỗi lưng đứng thẳng, hướng về phía Hầu Quân Cực ôm quyền, thanh âm to rõ vang dội nói:

- Đa tạ Hầu vương quân, chư tử thủ cao đã giúp ta đột phá bình cảnh tu vi, tu vi tiến thêm một bước, Cổ mỗ vô cùng cảm kích!

Một câu nói này Cổ Thần hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng, dĩ nhiên ngay trong thời gian non nửa khắc, tu vi bước vào Linh Anh hậu kỳ, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trong lòng Cổ Thần lúc này vui sướng không gì sánh được.

Cổ Thần vui sướng, nhưng Hầu Quân Cực thì lại phiền muộn tới cực điểm. Hắn chỉ có hai tờ chư tử thủ cao như vậy, hiện tại dĩ nhiên bị hủy diệt một tờ, Cổ Thần nói lời cảm tạ rơi vào tai hắn lập tức thay đổi mùi vị.

Hầu Quân Cực cả giận nói:

- Dám hủy chư tử thủ cao của ta, tiếp kích thứ năm của ta — Loạn Âm Dương.

462. Chương 77: Thần Thoại Bất Bại

Quang mang Kiền Thiên Kích trường lên, bay lên trên đầu Hâu Quân Cực chừng trăm trượng, hai tay Hâu Quân Cực kết thành mấy loại pháp ấn cực kỳ cổ quái, theo pháp ấn liên tục biến động, Kiền Thiên Kích trong nháy mắt huy vũ lay động, bỗng ra đạo đạo cương mang nghìn trượng, trong sát na hoàn toàn phong tỏa không gian phương viên nghìn trượng, không gian sai vị, âm dương loạn lưu.

Một vết rách không gian giống như trăm nghìn lưỡi đao sắc bén mạnh mẽ chém về phía Cổ Thần.

Lực lượng Cổ Thần tăng mạnh, đối mặt với công kích kinh thiên động địa của Hâu Quân Cực, không hề sợ hãi, hai tay chống lên trời, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay lên cao, hóa thành nghìn trượng.

- Nhất lực phá vạn! Phá...

Lực lượng như biển rộng của Cổ Thần dung nhập vào Như Ý Linh Lung bảo tháp, tâm niệm khẽ động, Như Ý Linh Lung bảo tháp giống như lưu tinh rơi xuống mặt đất, mạnh mẽ đánh về phía đối phương.

Phía dưới Như Ý Linh Lung bảo tháp chính là không gian nghìn trượng bị Kiền Thiên Kích kích thứ năm Loạn Âm Dương phong tỏa.

Phương viên nghìn trượng, không gian sai vị, âm dương loạn lưu, những vết rách không gian rậm rạp kia có uy lực mạnh mẽ không hề thua kém pháp bảo cực phẩm, giống như vô số pháp bảo cực phẩm công về kích Cổ Thần.

Thế nhưng, ngay lúc Như Ý Linh Lung bảo tháp lướt qua áp xuống đỉnh chóp không gian này, đột nhiên vang lên một tiếng nổ, toàn bộ không gian bị chấn động tới sụp đổ, một vết rách không gian lớn trăm trượng xuất hiện ngay phía bên dưới Như Ý Linh Lung bảo tháp, ngay sau đó toàn bộ vết rách không gian khác đều bị hút hết toàn bộ.

Ầm...

Không gian sụp đổ biến mất, thế Như Ý Linh Lung bảo tháp lao xuống chưa giảm, trực tiếp nện mạnh vào lõi dài, lõi dài nguyên bản đã rạn nứt bất kham, hiện tại lại bị Như Ý Linh Lung bảo tháp đập xuống, trong sát na trực tiếp tan rã, lực lượng vô cùng cường đại khiến toàn bộ lõi dài đều bị biến thành phế tích.

Hâu Quân Cực biến sắc, thứ thứ năm trong Thần Kích Cửu Thức — Loạn Âm Dương đã bị Cổ Thần mạnh mẽ phá hủy, một cỗ lực lượng phản chấn cường đại lập tức tuôn mạnh về phía Kiền Thiên Kích, Kiền Thiên Kích chợt lóe về phía sau, đủ bay ngược lại hơn mười trượng.

Ầm một tiếng, Kiền Thiên Kích bị cấm xuống lõi dài phế tích.

Thân thể Hâu Quân Cực bị lực phản chấn cường đại kia ép buộc không tự chủ được bay ngược về phía sau, đủ hơn mười trượng mới dừng lại được, hạ xuống ngay bên cạnh Kiền Thiên Kích, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hai lần trước giao phong chính diện với Cổ Thần đều là kết quả lực lượng ngang nhau, thức thứ năm — Loạn Âm Dương có uy lực mạnh hơn rất nhiều so với thức thứ tư, thế nhưng Hâu Quân Cực dĩ nhiên bị lực lượng phản chấn đẩy lui lại hơn mười trượng.

Hai lần giao phong đầu tiên, Cổ Thần chỉ có tu vi Linh Anh trung kỳ, mà lúc này đây Cổ Thần đã có tu vi Linh Anh hậu kỳ, lực lượng tăng lên không chỉ hai lần.

Như Ý Linh Lung bảo tháp nặng không gì sánh được, bất luận là ảo diệu ẩn chứa trong chín tầng tháp hay là toàn bộ thân ngoài bảo tháp, giống như một thanh binh khí nặng nề, khí lực của Cổ Thần càng lớn, lực lượng càng mạnh lại càng có thể phát huy lực công kích của binh khí nặng nề này.

Thực lực Cổ Thần tăng lên hai lần, lực công kích khi sử dụng Như Ý Linh Lung bảo tháp tự nhiên cũng tăng lên gấp đôi. Thức thứ năm trong Thần Kích Cửu Thức tuy rằng lợi hại hơn thức thứ tư, thế nhưng cũng chưa đạt tới mức hơn kém vài lần, hiện tại giao phong chính diện với Cổ Thần, Hâu Quân Cực tự nhiên rơi vào hạ phong.

Cổ Thần và Hưu Quân Cực cách xa nhau hơn nghìn trượng, đối mặt với nhau, Như Ý Linh Lung bảo tháp vừa mới nện xuống đã bị Cổ Thần thu hồi vào tay, lực lượng của hắn tăng mạnh, sử dụng Như Ý Linh Lung bảo tháp càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Ví dụ như một người nguyên bản chỉ có lực lượng năm mươi cân, sử dụng thanh đao nặng hai mươi cân, tuy rằng có thể dùng được, nhưng còn có chút cật lực, hể nhưng khi lực lượng của người này đột nhiên tăng lên một trăm cân, vậy dùng thanh đao hai mươi cân sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Cổ Thần hiện tại dùng Như Ý Linh Lung bảo tháp chính là loại cảm giác này.

Hưu Quân Cực dĩ nhiên bị Cổ Thần đẩy lui khoảng cách hơn mười trượng, tất cả các cao thủ xem trận chiến trên thành tường, con mắt nguyên bản đã khiếp sợ tới chết lặng một lần nữa lộ ra vẻ kinh hãi, ngay cả Hưu Quân Cực cũng bị rơi xuống hạ phong, thực lực của Cổ Thần quả thực mạnh mẽ tới biến thái.

Thế nhưng tu vi của Cổ Thần rõ ràng chỉ là Linh Anh hậu kỳ mà thôi, đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến chúng cao thủ khiếp sợ, hiện tại đã có thực lực như vậy, đợi khi hắn bước vào Nguyên Thần kỳ, chẳng phải là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu cũng không phải là địch thủ của hắn?

Nếu như bước vào Minh Khiếu kỳ thì sao? Chẳng phải càng biến thái hơn, dưới Độ Hư cảnh, không người địch lại?

Hưu Quân Cực danh chấn thiên hạ, giao chiến với người khác chưa bao giờ bại trận, hôm nay liên tục chịu hạ phong dưới tay Cổ Thần, trong lòng tuy có kinh hãi, nhưng cũng khơi dậy vài phần tức giận, nhất là chưa tử thủ hảo bị hủy càng khiến lửa giận bốc cao.

Hưu Quân Cực đưa tay, Kiền Thiên Kích tự động bay vào tay hắn, quang mang bùng phát, lớn tiếng nói:

- Thần Kích Cửu Thức thức thứ sáu — Định Sinh Tử, từ khi tu luyện thành tới nay chưa bao giờ sử dụng đối với người khác, thức thứ sáu vừa ra, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, đánh chết cùng giai giống như lấy đồ trong túi, lấy hoa trên cây, Cổ Sát Thần, lúc này người chịu thua, còn kịp.

Thần Kích Cửu Thức thức thứ sáu — Định Sinh Tử?

Chúng cao thủ quan sát trận chiến trên đài cao từng bước từng bước mở to hai mắt, Thần Kích Cửu Thức, sáu thức đầu tiên tu vi Mệnh Tuyền cảnh có thể tu luyện, ba thức cuối cùng cần phải có tu vi Độ Hư cảnh. Thức thứ sáu — Định Sinh Tử chính là thức mạnh nhất Mệnh Tuyền cảnh có thể tu luyện, thức thứ sáu vừa ra, sinh tử đã định! Đánh chết cùng giai giống như lấy đồ trong túi, lấy hoa trên cây, thậm chí ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ cũng kiêng kỵ phi thường.

Cổ Thần không kiêu ngạo không siểm nịnh, lớn tiếng nói:

- Hưu vương quân mời tận lực tấn công, Cổ mỗ tuyệt không lùi bước.

- Tốt...

Hưu Quân Cực hét lớn:

- Băng Phong Thiên Địa...

Đang khi nói chuyện, hắn khẽ phát tay, một con hạc giấy từ trong lòng bàn tay bay ra, lại là một tờ chú tử thủ hảo, bên trên có viết chữ “băng”, đột nhiên một cỗ hàn khí lạnh lẽo vô hạn bao phủ khắp đại địa, mặt đất phương viên mấy nghìn trượng trong sát na bị kết thành băng cứng, trên bầu trời gió lạnh gào thét, trắng xóa một mảnh.

Ngay trong nháy mắt chú tử thủ hảo tung ra, hai chân Hưu Quân Cực xò rộng, thân thể từ từ bay lên trên không, thanh âm to rõ vang vọng thiên địa:

- Lục Kích Định Sinh Tử...

Xoẹt...

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh Hưu Quân Cực đột nhiên biến mất không thấy, trong hư không phương viên đóng băng mấy nghìn trượng tựa hồ đã biến thành một không gian đặc thù, Hưu Quân Cực có thể tùy ý xuyên toa qua lại.

Thần thức Cổ Thần tản ra, thế nhưng trong phương viên mấy nghìn trượng không hề nhìn thấy cái bóng của Hắc Quân Cự.

Chúng cao thủ trên thành tường cũng dùng thần thức điều tra, nhưng không một ai biết được Hắc Quân Cự đã đi đâu, cả đám mở mắt thật lớn, không tự chủ được để chính mình huyền tưởng thành Cổ Thần, địch nhân đột nhiên biến mất trước mắt, trong lòng không tự chủ được mọc lên một cỗ cảm giác sợ hãi không hiểu, tựa hồ tùy thời có thể bị một kích mạnh mẽ của đối phương đánh trúng, không có một chút cảm giác an toàn.

Chương 77: Thần thoại bất bại (hạ).

Đột nhiên, Hắc Quân Cự xuất hiện rồi, trong mắt các cao thủ cả kinh, chỉ thấy bên ngoài Cổ Thần chu vi nghìn trượng xuất hiện rất nhiều Hắc Quân Cự, ít nhất có hơn nghìn, mỗi một Hắc Quân Cự đều cầm trong tay Kiền Thiên Kích, hàn quang lóng lánh, sát khí bức người, người khác không phân biệt được thực giả.

Quang mang Kiền Thiên Kích trương lên, từ bốn phương tám hướng chém vào Cổ Thần.

Toàn bộ không gian đều bị cương mang Kiền Thiên Kích bao phủ, nhìn qua đẹp mắt tới cực điểm.

Hắc Quân Cự không có thuật phân thân, cho dù có thuật phân thân thì cũng không chia thành nghìn cá thể.

Một nghìn Hắc Quân Cự này chỉ có một là thực, còn lại chín trăm chín mươi chín đều là giả, thế nhưng tất cả Hắc Quân Cự đều giống nhau như đúc, thần thức dò xét cũng không thấy có gì khác biệt, căn bản không thể phân định thực giả.

Chặn lại chân thân của Hắc Quân Cự, là sinh, không chặn được chân chân, là tử!

Nghìn phần có một cơ hội sinh tồn, nghìn phần có chín trăm chín mươi chín là chết!

Thứ thứ sáu Định Sinh Tử hàm ý sinh tử diễn ra trong nháy mắt, tựa hồ sinh tử không phải do chính mình.

Một thức này tuy rằng không có uy lực kinh người giống như năm thức trước, thế nhưng uy hiếp đối với địch nhân lại vượt xa, người khác tự nhiên không thể có tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp giống như Cổ Thần, đối mặt với Hắc Quân Cự căn bản không thể ngăn lại.

Mỗi một vị cao thủ trên thành tường đều lộ ánh mắt sợ hãi cùng cực, một thức Định Sinh Tử hiện tại hầu như không ai ngăn cản nổi.

Cổ Thần nhìn cương mang bốn phương tám hướng chém tới, trong mắt không hề hoảng loạn, chưởng phải giơ lên trời vô mạnh, chân khí thuần dương tuôn ra, Cổ Thần khổng lồ chân khí thuần dương không ngừng khuếch tán rộng rãi, trong nháy mắt hóa thành một cự chưởng hỏa diễm phương viên hơn hai nghìn trượng, mạnh mẽ xoay tròn vô mạnh.

Chân khí thuần dương, chí cương chí dương trong thiên địa, là chân khí tinh thuần nhất, so với hỏa diễm pháp tắc do chư tử thủ cải biến thành không chút thua kém, cự chưởng hỏa diễm vừa ra, một cỗ khí tức nóng bỏng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thiên địa, sương trắng bốc lên, hàn băng hòa tan.

Oanh... Trong sát na cự chưởng hỏa diễm đánh xuống mặt đất, toàn bộ hàn băng phương viên mấy nghìn trượng đều bị hòa tan không còn bóng dáng tăm hơi, hóa thành một tờ giấy bạc, phiêu dăng trong không trung.

Một chưởng này, phạm vi công kích cực kỳ rộng lớn, chân khí thuần dương cực kỳ phân tán, chỉ dừng lại ở mức hòa tan hàn băng, đối với Hắc Quân Cự không hề có lực công kích quá lớn, thế nhưng không gian đóng băng đã bị phá, tất cả ảo giác đã bị Cổ Thần xóa bỏ, toàn bộ mất đi hình bóng, chỉ còn lại một người duy nhất, toàn thân bị bao phủ trong quang mang chói mắt của Kiền Thiên Kích, tiếp tục chém về phía Cổ Thần.

Đã không có ảo giác, thứ thứ sáu Định Sinh Tử so với năm thức đầu tiên không có khác biệt gì quá lớn, Cổ Thần sớm rút pháp lực vào Như Ý Linh Lung bảo tháp từ sâu, khẽ đưa tay, quát lớn:

- Đi...

Như Ý Linh Lung bảo tháp trong nháy mắt hóa thành nghìn trượng, bay nhanh đánh về phía Hào Quân Cực.

Oanh...

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, sóng khí cuồng bạo phát tán bốn phía, thổi tung lồi đài sớm là phế tích, bay lượn khắp bầu trời, trong mặt đất chớp mắt hình thành ra mấy lỗ thủng đủ sâu tới hơn mười trượng.

Lúc này đây Cổ Thần đã chuẩn bị hồi lâu, dốc hết toàn lực vào một kích này, lực lượng ẩn chứa mạnh mẽ chưa từng có, Kiền Thiên Kích và Như Ý Linh Lung bảo tháp tiếp xúc, toàn thân Hào Quân Cực chấn động, giống như đạn pháp trực tiếp nổ bắn về phía sau, lực phản chấn đủ bay đi khoảng cách hơn nghìn trượng mới dừng lại được, thân thể rơi xuống mặt đất.

Lúc rơi xuống đất, Hào Quân Cực liên tục lui về phía sau hơn mười bước mới hoàn toàn ổn định thân thể, lúc này hắn đã sớm rời khỏi phạm vi lôi đài quyết đấu.

Cổ Thần đứng trong lôi đài phế tích, ôm quyền đối với Hào Quân Cực, lớn tiếng nói:

- Hào Vương Quân, đa tạ!

Trận đại chiến này kinh thiên động địa, nhiều lần chuyển ngoặt, toàn bộ lôi đài đã bị phá hủy, chúng cao thủ quan sát trận chiến trên thành tường càng sợ hãi than thở không ngớt, tâm tình cũng theo diễn biến chuyển ngoặt nhiều lần.

Cuối cùng Cổ Sát Thần đã kéo dài thần thoại bất bại của hắn, truyền nhân chư tử Hào vương quân, Hào Quân Cực danh chấn thiên hạ, bị thua!

Hào Quân Cực phát tay, tờ chư tử thủ cảo thu lại, lại tung hai trang chư tử thủ cảo bình thường, đập dưới chân mà đi, trong nháy mắt đã biến mất nơi chân trời, thanh âm từ xa xa truyền đến:

- Cổ Sát Thần, hôm nay bản quân bị thua, ngày khác bản quân bước vào Minh Khiếu kỳ sẽ nhất quyết cao thấp với ngươi một lần nữa!

Phía sau Hào Quân Cực chính là Hào gia khổng lồ, phía sau Hào gia càng là đại quái vật Thánh Đình, Hào Quân Cực sau khi bại trận không thẹn quá thành giận, khiến Cổ Thần an tâm không ít.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn sang bên phía Băng Thần Tông, tiếp theo là người giúp đỡ cuối cùng của Mông Anh Minh — Vu Đạo Tông lên đài rồi!

Một gã tu sĩ toàn thân bao phủ trong màn hắc bào từ bên cạnh Mông Ngưng Băng bước ra, người này không chỉ mặc hắc bào, trên đầu cũng đội một chiếc mũ màu đen, toàn thân hoàn toàn đen kịt.

Mặt của hắn hầu như bị bao trùm trong hắc bào, không thể nhìn thấy rõ, vóc người hơi gầy làm người khác cảm giác là một u linh màu đen.

- Cổ Sát Thần, được lắm, ngay cả Hào Quân Cực cũng không phải là đối thủ của ngươi, ta thực sự muốn nhìn một chút, lấy tu vi của ngươi có thể phát huy ra thực lực cực mạnh như thế nào?

Thanh âm từ trong áo choàng màu đen yếu ớt truyền ra.

Ánh mắt chúng tu sĩ đều rơi vào người mặc hắc bào này, không cần nghi ngờ, người này chính là người trợ giúp cuối cùng của Mông Anh Minh — Vu Đạo Tông.

Vu Đạo Tông, đệ nhất cao thủ trẻ tuổi Đế Đình Đại Ly, tọa hạ thánh nữ Thần Vu Tông, thủ tịch đại vụ sư, được thánh nữ khâm điểm làm người kế thừa đệ nhất của Đế Đình Đại Ly, địa vị tương đương với thái tử Đế Đình Đại Doanh Tàng Thiên Cơ, sớm định trước là đệ quân của Đế Đình Đại Ly.

Thiên hạ tứ đại đế vương, Đế Đình Đại Ly in Suê - c bản quáo nư ư ư c r ư sự m- s ty Tc Òs >Thk cs g L O tL đ

Nói về A Cừu La vương, chẳng khác nói về một đoạn truyền kỳ.

Tàng Thiên Cơ còn chưa xuất thế, A Cừu La vương chính là đệ nhất thiên tài nhân tộc sau đại chiến nghìn năm trước trôi qua.

Tuổi tác của A Cừu La vương so với Hầu Quân Cự và Vu Đạo Tông còn nhỏ hơn, năm nay chưa tới một trăm tuổi, còn mấy tháng nữa mới trong 98 thế nhưng tu vi của hắn so với Hầu Quân Cự và Vu Đạo Tông tuyệt không kém hơn.

A Cừu La vương, tên thật là A Cừu La, thái tử Đế Đình Đại Linh, tư chất tiên căn siêu phẩm, năm hai mươi bốn tuổi bước vào Mệnh Tuyền cảnh, bốn mươi sáu tuổi bước chân vào Đoạt Xá kỳ, tám mươi lăm tuổi bước vào Nguyên Thần kỳ.

Tuổi chưa một trăm đã trở thành cao thủ tuyệt đỉnh trẻ tuổi có thể đếm được trên đầu ngón tay khắp thiên hạ, được Độ Thiên đại sư ban cho danh hào chữ “vương”, từ đó về sau mọi người đều gọi hắn là A Cừu La vương. Có người nói Độ Thiên đại sư tán thưởng A Cừu La vương có tuệ tâm, am hiểu Phật ý, trong Đế Đình Đại Linh, A Cừu La vương có thể khai đàn giảng pháp, danh vọng cực cao, hoàn toàn sánh vai với đế quân.

Ánh mắt của Cổ Thần vượt qua khoảng cách mấy nghìn trượng, cũng rơi vào người A Cừu La vương.

Nhìn qua, A Cừu La vương chỉ chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặt vuông mi dài, mũi cao miệng rộng, rộng vai than dài, ước chừng cao hơn hai mét, hai cánh tay dài quá đầu gối, cái đùi giống như cả một người bình thường, trước ngực phình lên, tăng y không thể che được thân thể cường tráng của hắn.

Liếc mắt nhìn qua tạo thành cảm giác giống như cả một toà thiết tháp, cho dù trời long đất nổ hắn cũng không hề sụt mẻ.

Con người Cổ Thần co lại, kiếp trước của hắn, danh khí của A Cừu La vương so với Hầu Quân Cự và Vu Đạo Tông còn lớn hơn rất nhiều, là đại thiên tài rất có hi vọng bước vào Độ Hư cảnh. Tuổi không quá năm trăm tu vi đã đạt tới Minh Khiếu hậu kỳ đỉnh, được Độ Thiên đại sư chủ trì Thiên Thiên Tự khâm định thành truyền nhân thánh địa.

Kiếp trước, Cổ Thần chưa từng gặp qua vị đại thiên tài này, thế nhưng truyền thuyết về hắn giống như sấm vang vọng bên tai, nghe đồn A Cừu La vương có ngộ tính cực cao, tìm hiểu bí điển Phật môn Kim Cương Minh Vương kinh đến đại thành, luyện được kim cương đạo tâm, tu thành la hán kim thân, kim cương thân thể, lực lượng thân thể độc nhất vô nhị.

Thuật luyện thể của Phật môn có thể nói có một không hai, thậm chí so sánh với cổ vũ tộc trời sinh thân thể vô cùng cường đại, so với nho môn càng tốt hơn. Nếu xét về lực lượng cơ thể, Cổ Thần chưa bao giờ gặp qua bất cứ tu sĩ nào có thể so sánh được với lực lượng thân thể của hắn.

465. Chương 80: La Hán Kim Thân.

A Cừu La vương trước mắt là ngoại lệ!

A Cừu La vương từ trong đám người bước ra, không nhanh không chậm, đợi đi tới sát biên giới thành tường, không hề nhìn thấy hắn phóng ra bất cứ pháp bảo nào khác, trực tiếp bước về phía trước, chân đạp hư không.

Ngay sau đó, phía sau A Cừu La vương đột nhiên hiện lên ba đạo quang mang, ba đạo quang mang càng lúc càng sáng rõ, sản sinh một cỗ pháp lực vô cùng cường đại, bao phủ toàn bộ thân thể A Cừu La vương bên trong.

Sau khi A Cừu La vương bước vào hư không, cũng không thấy hắn cất bước chân, thân thể tự động bay lên, rất nhanh bay về phía lối dải phé tích trước mặt.

Thân thể khẽ động cũng không, cứ như vậy thẳng tắp bay đi, mỗi một vị cao thủ trên thành tường đều nhìn thẳng con mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, lúc này mọi người có thể nhìn vô cùng rõ ràng, A Cừu La vương không hề sử dụng bất cứ pháp bảo nào khác, cũng không hề sử dụng chú tử thủ cảo.

Thế nhưng thân thể hần phiêu phù bay lượn trên không trung như vậy.

Chúng tu sĩ không ai không kinh hãi ngạc nhiên, các cao thủ biết rõ A Cưu La vương có thể phi hành cùng với ba đoàn quang mang phía sau hần có liên quan với nhau, nhưng lại không rõ vì sao ba đoàn quang mang kia lại có thể giúp hần phi hành.

Chỉ có rất ít đại cao thủ hoặc nhiều hoặc ít từng có một ít nghe đồn.

Cổ Thần có kinh nghiệm kiếp trước, tự nhiên biết được.

Cao tăng Phật môn đều có hoặc nhiều hoặc ít đoàn quang mang đằng sau như vậy, xưng là thân hóa quang minh, bài trừ hắc ám, lại xưng là Phật quang, quang mang càng mạnh, quang quyền càng nhiều, đại biểu pháp lực càng cường đại.

Trên thực tế không phải là tất cả cao tăng Phật môn đều có quang quyền phía sau lưng như vậy, có một số ít người không hiện trần thế, thế nhân không biết, tu vi vô cùng cao cường, nhưng phía sau lại không hề có Phật quang, điều này vì sao?

Phật quang này là Phật ngoài thân, Phật gia tu hành chú ý phổ độ thế nhân, lấy công đức viên mãn bản thân, được thế nhân tín ngưỡng, Phật quang phía sau lưng chính là nghiệp lực của chúng sinh, cũng gọi là tín lực, nguyện lực, niệm lực.

Được thế nhân tín ngưỡng, triều bái, tích tín lực, nguyện lực, niệm lực của chúng sinh vào thân, sẽ hóa thành Phật quang, soi sáng bốn phương, bài trừ hắc ám, vĩnh hóa quang minh.

Vì vậy thường xuyên có cao tăng khai đàn giảng pháp, phổ độ thế nhân, tụ tập nghiệp lực chúng sinh, hóa thành công đức bản thân.

Nơi tây thù, Đế Đình Đại Linh, miếu thờ vô số, trong miếu có rất nhiều cao tăng các loại, nhận thế nhân thăm viếng, tín ngưỡng, người thăm viếng, tín ngưỡng càng nhiều thì nguyện lực càng cường đại, công đức càng cao, Phật quang càng mạnh!

Người thăm viếng, tín ngưỡng xưng là tín đồ, thiên hạ không phải chỉ có Phật môn tụ tập lực lượng chúng sinh, hóa thành Phật quang của bản thân, từ thượng cổ tới nay đã từng xuất hiện qua không ít đại giáo đều mở rộng thu tín đồ, thu thập nguyện lực chúng sinh, hóa thành pháp lực bản thân.

Thế nhưng, những đại giáo này không dạy thế nhân đạo xử thế, không dạy người có lòng hướng thiện, chỉ lợi dụng nguyện lực chúng sinh cho mình sử dụng.

Chỉ trong một đoạn thời kỳ ngắn ngủi thu được một ít tín đồ thăm viếng, theo thời gian trôi đi, thế nhân dần dần hiểu rõ bộ mặt thực, sẽ bị thóa mạ, coi như tà giáo. Lịch đại Thánh Hoàng đối với tà giáo luôn luôn mạnh mẽ diệt trừ, chính ma hai đạo luôn luôn thù địch nhau.

Vì vậy...

Theo thời gian trôi qua, từ thái cổ cho tới nay, các thế lực tụ tập nguyện lực của chúng sinh hóa thành pháp lực của bản thân còn lại không nhiều lắm, hiện tại Phật môn mạnh nhất, cao tăng Phật môn có thể khai đàn giảng kinh, truyền dương Phật hiệu, nếu như có thể chỉ điểm mê hoặc của chúng sinh, chúng sinh sẽ tín ngưỡng.

Chúng sinh Đế Đình Đại Linh tuy rằng có tín ngưỡng, nhưng khác với Phật môn, chúng sinh Đế Đình Đại Linh tín Phật, cũng không phải là tín một người duy nhất, mà là tín ngưỡng Phật hiệu, Phật hiệu của ai có thể nói được hay nhất thì sẽ có càng nhiều tín ngưỡng, cũng không phải là mỗi một hòa thường giảng kinh đều sẽ có người nghe, có người tín ngưỡng.

A Cưu La vương chính là người nổi bật.

Mà tín ngưỡng của chúng sinh Đế Đình Đại Ly chỉ tín duy nhất một mình Vu Thân. Bất cứ người nào trong Vu Thân Tông đều không nhận được nguyện lực của chúng sinh, tại Đại Linh, Vu Thân chính là chủ tử, mọi người đều là người hầu của Vu Thân, đây là một loại tín ngưỡng, so với tín ngưỡng của Phật môn khác nhau khá lớn.

Đỉnh đầu A Cừu La vương lóe lên ba quang quyển kim quang lập lòe, giống như thần linh hàng lâm, trên không trung chậm rãi thổi qua, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hạ xuống phía trước Cổ Thần mấy trăm trượng.

- A di đà phật...

A Cừu La vương hạ xuống đất, hai tay hợp lại thành hình chữ thập, niệm một câu phật hiệu.

Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông đều hạ xuống cách Cổ Thần hơn nghìn trượng, đối với cao thủ Mệnh Tuyền cảnh mà nói, khoảng cách mấy trăm trượng thực sự quá ngắn, vô cùng nguy hiểm. A Cừu La vương ngay sau khi Cổ Thần liên tục đánh bại Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông vẫn còn dám tới gần Cổ Thần mấy trăm trượng, có thể thấy được hấn đối với thực lực của bản thân vô cùng tự tin.

A Cừu La vương thân cao hai thước, thân thể cường tráng với cực điểm, đứng tại chỗ giống như một tòa thiết tháp, khí tức hấn phát ra cũng tạo cảm giác kinh khủng tới cực điểm, sâu không thể đo lường. Tu vi của A Cừu La vương cũng là Nguyên Thần sơ kỳ, so với Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông giống nhau, thể nhưng một cỗ khí thể trầm ổn như núi kia, hai người không thể nào theo kịp, cỗ khí thể này tạo thành cảm giác thực lực của A Cừu La vương so sánh với hai người Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông càng mạnh mẽ hơn một chút.

- Nghe đồn đại sư tìm hiểu Kim Cương Minh Vương kinh, luyện thành kim cương đạo tâm, tu thành la hán kim thân, không biết kim thân của đại sư có thể so sánh với Như Ý Linh Lung bảo tháp?

Cổ Thần hỏi.

Uy lực của Như Ý Linh Lung bảo tháp như thế nào, các cao thủ đều đã nhìn thấy rất rõ ràng, Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông đều bị Như Ý Linh Lung bảo tháp mạnh mẽ chấn văng ra khỏi phạm vi lôi đài, không có tu vi Nguyên Thần sơ kỳ không thể nào chống đối.

A Cừu La vương mở hai mắt giống như chuông đồng, nhìn chăm chú vào Cổ Thần, nói:

- Thí chủ, sát lực chi tâm của ngươi quá mạnh, lệ thú quần thân, nếu như không sớm ngày phóng hạ đồ đao, chung quy sẽ có một ngày phản chủ hại thân, sao không phóng hạ đồ đao, ma diệt sát thân, quy y phật môn, tu thân thành phật?

- Ha ha ha ha...

Cổ Thần cười lớn, nói:

- Đại sư, nếu như muốn đàm phật với ta, giờ khắc này sợ là không thích hợp, đại sư là người phật môn, vì sao phải lưu lạc trần thế, tiếp tục tranh chấp người người khác đây?

- Cùng một đời, sao có phân chi trần thế xuất thế?

Hai tay A Cừu La vương hợp thành chữ thập, nói:

- A di đà phật, nhìn chủ ý của thí chủ, bản vương không xuất thủ không được rồi!

- Nếu như dùng miệng có thể phân ra thắng bại, ta làm sao phải kịch chiến với cả hai người Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông? Đại sư, tiếp bảo tháp của ta, đi...

Cổ Thần hét lớn một tiếng, mạnh mẽ quát vang, Như Ý Linh Lung bảo tháp hóa thành nghìn trượng, nhanh như lưu tinh đánh thẳng về phía A Cừu La vương, khoảng cách mấy trăm trượng trong nháy mắt đã tới nơi.

- Kim cương đạo tâm, la hán kim thân...

Thanh âm của A Cừu La vương vang lên, hai chân hơi dạn ra, thân thể đột nhiên bùng phát vạn đạo kim quang, toàn thân giống như một kim thân la hán.

Hai chân hấn trung bình tấn, hai tay nắm lại, mạnh mẽ đánh thẳng về phía trước, chính là tuyệt học phật môn, Kim Cương Thân Quyển.

- Cái gì?

466. Chương 81: Xá Lợi Cổ Phật

Chúng tu sĩ trên thành tường lập tức tuôn ra tiếng kinh hãi không ngừng, Như Ý Linh Lung bảo tháp bị Cổ Thần ném đi, lực lượng mạnh bao nhiêu? Hai người Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông dùng tiên bảo chống lại cũng bị chấn động văng ngược lại hơn nghìn trượng, A Cừu La vương dám dùng thân thể để đón đỡ Như Ý Linh Lung bảo tháp?

Trong mắt Cổ Thần lóe lên một tia kinh hãi, cho dù hắn sử dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng cũng trăm triệu lần không dám đón đỡ công kích từ Như Ý Linh Lung bảo tháp.

A Cừu La vương hoàn toàn biến thành một người khổng lồ, hai đạo quyền cương giống như hai vàng thái dương to lớn, trong nháy mắt tuột tay lao đi, lớn chừng trăm trượng/

Ầm...

Ầm...

Hai tiếng nổ mạnh trong nháy mắt vang lên, hai đạo quyền cương màu vàng va chạm một chỗ với Như Ý Linh Lung bảo tháp, trong nháy mắt bị đánh tan, cương khí pháp lực cuồng bạo khuếch tán bốn phía, hình thành sóng chấn động màu vàng mãnh liệt.

Như Ý Linh Lung bảo tháp chỉ hơi lay động, tiếp tục đánh về phía trước, lại một tiếng nổ vang lên.

Ầm...

Như Ý Linh Lung bảo tháp cùng với hai nắm tay màu vàng của A Cừu La vương đánh vào nhau.

Tiếng nổ giống hai kim chùy va chạm, bạo tạc cực kỳ chói tai, lúc này đây không hề có cương khí pháp lực cuồng bạo khuếch tán bốn phía, chỉ là một đạo sóng gợn vô hình thổi lên đất đá xung quanh lõi đài phế tích.

Như Ý Linh Lung bảo tháp nghìn trượng dĩ nhiên trong nháy mắt dừng lại.

Hai chân A Cừu La vương tách nhau, tạo thành thế trung bình tấn cắm trên mặt đất, một đôi thiết quyết màu vàng kích vào đáy Như Ý Linh Lung bảo tháp. Cho dù A Cừu La vương cao hơn hai thước, nhìn qua giống như thiết tháp, thể nhưng so sánh với Như Ý Linh Lung bảo tháp cao nghìn trượng quả thực nhỏ bé giống như con kiến.

Nhưng!

A Cừu La vương lại mạnh mẽ ngăn chặn được Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Toàn bộ im lặng, tất cả tu sĩ đều quên cả hô hấp, trong mắt ngoại trừ vẻ khiếp sợ chỉ còn duy nhất khiếp sợ, la hán kim thân dĩ nhiên cường hãn tới mức độ này?

A Cừu La vương không hề lui lại nửa bước, tay trái khẽ động, lập tức bắt được đáy tháp, chưởng phải nâng lên, trực tiếp nhắc bổng Như Ý Linh Lung bảo tháp, sau đó mạnh mẽ đâm xuống dưới!

Oanh...

Toàn bộ đại địa run rẩy mãnh liệt, Như Ý Linh Lung bảo tháp bị A Cừu La vương đập xuống dưới nền đất phân nửa, đại địa xuất hiện một lỗ thủng lớn mấy nghìn trượng.

Đồng thời, một viên quang châu màu trắng lóng lánh không gì sánh được từ trong mi tâm A Cừu La vương bắn ra ngoài, bay lên phía trên Như Ý Linh Lung bảo tháp, tỏa ra một màn quang mang đẹp mắt, bao phủ toàn bộ Như Ý Linh Lung bảo tháp vào bên trong.

Cổ Thần thu thần thức lại, muốn thu Như Ý Linh Lung bảo tháp vào tay, thể nhưng, chuyện quái lạ xuất hiện rồi, Như Ý Linh Lung bảo tháp tựa hồ không cảm ứng được thần thức của Cổ Thần triệu hoán, dĩ nhiên không hề động đậy.

Ngược lại, Như Ý Linh Lung bảo tháp kịch liệt thu nhỏ lại, biến thành cao hơn tấc, một quang châu màu trắng chói mắt không gì sánh được huyền phù trên bầu trời Như Ý Linh Lung bảo tháp, hoàn toàn bao phủ Như Ý Linh Lung bảo tháp bên trong, tựa hồ như muốn phong ấn Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Như Ý Linh Lung bảo tháp là bảo bối gì?

Đây chính là tiên bảo vô thượng của Bảo Tháp Thiên Vương thái cổ lưu lại.

Dĩ nhiên...

Bị một viên quang châu kỳ quái trấn áp, không hề nhúc nhích mảy may.

Cổ Thần thất kinh, nhìn về phía viên quang châu thuần một màu trắng, kinh hãi nói:

- Đây là... Thánh cốt xá lợi?

Cao tăng phật môn trước khi đại nạn tới sẽ tự động tạo hóa tinh hoa, thân thể tu sĩ phật môn vô cùng cường đại, cộng thêm bí pháp phật môn cường đại không gì sánh được, sau khi tạo hóa, tinh nguyên sinh mệnh sẽ tụ tập tại đan điền, hình thành một hạt châu có uy lực vô cùng to lớn.

Hạt châu này được gọi là thánh cốt xá lợi, người có thể kết thành thánh cốt xá lợi, không ai không phải là cao tăng phật môn, khi còn sống tu vi thông thiên, được thế nhân tín ngưỡng, triều bái, xá lợi được gọi là thánh cốt xá lợi.

Khi cao tăng phật môn chết đi, thân thể kết thành xá lợi, chỉ ít cần phải có tu vi Mện Tuyền cảnh, không chỉ cần có lực lượng vô cùng cường đại, tu vi phật hiệu cũng phải đạt tới trình độ nhất định, tu vi càng cao kết xuất ra xá lợi có lực lượng càng cường đại.

Cao tăng Mện Tuyền cảnh kết xuất ra xá lợi tương đương với pháp bảo đẳng cấp thượng phẩm hoặc cực phẩm. Cao tăng Độ Hư cảnh kết xuất ra xá lợi tương đương với pháp bảo cấp bậc tiên bảo.

Nhưng để Cổ Thần cảm thấy vô cùng kinh hãi chính là, Như Ý Linh Lung bảo tháp thuộc về cấp bậc tiên bảo vô thượng, phải là loại cao tăng có tu vi như thế nào mới có thể kết xuất thành xá lợi đủ sức trấn áp Như Ý Linh Lung bảo tháp?

Sợ rằng...

Cao tăng kết xuất ra xá lợi này khi còn sống chỉ ít cũng có tu vi tương đương với Bảo Tháp Thiên Vương.

Bảo Tháp Thiên Vương là đại nhân vật phong vân thời đại thái cổ, so với chư tử đại tiên còn xa xưa hơn rất nhiều, tu vi rốt cuộc đạt tới cảnh giới như thế nào? Người đương đại không ai có thể biết được, sợ rằng là tồn tại vượt qua cấp bậc Độ Hư cảnh.

Như vậy suy ra, tu vi của cao tăng kết xuất ra xá lợi có thể trấn áp được Như Ý Linh Lung bảo tháp thực sự dùng hai chữ để hình dung: kinh khủng!

Xá lợi kia tạo cho Cổ Thần cảm giác giống như một chữ lớn màu vàng ngay bên cạnh Bảo Tháp Thiên Vương lưu lại Như Ý Linh Lung bảo tháp trong Côn Ngô Bí Cảnh, quả thực chấn động tới cực điểm!

- A di đà phật!

A Cưu La vương niệm ra một câu phật hiệu, nói:

- Đây là xá lợi cổ phật! Phật hiệu vô biên, có thể khắc chế pháp bảo thiên hạ, nếu như thí chủ muốn thắng được bản vương chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân, dựa vào lực lượng pháp bảo ngoại thân sao có thể lâu dài? Thiện tại thiện tại!

- Ông trời của ta... Kia dĩ nhiên là xá lợi cổ phật!

Trên thành tường, trong các cao thủ quan chiến, có mấy thanh âm vang lên.

- Cổ phật a... Đó chính là đại năng tổ tiên phật môn thời đại thái cổ, là tồn tại so với chư tử đại tiên còn mạnh mẽ hơn nhiều, bọn họ lưu lại xá lợi có uy lực vô cùng, chỉ ít cũng là cấp bậc tiên bảo vô thượng.

- Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng là tiên bảo vô thượng thái cổ lưu lại, dĩ nhiên bị xá lợi cổ phật này đè ép, xá lợi cổ phật lợi hại không có thiên lý, quả thực quá mức kinh khủng rồi...

- Xá lợi phật môn tuy rằng có phật lực vô biên, thế nhưng lại không có lực công kích, chỉ có thể khắc chế pháp bảo, không thể tấn công địch nhân, chỉ là A Cưu La vương lợi hại như thế, Cổ Sát Thần lúc này không có tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp tương trợ, thực lực bản thân sao có thể so sánh với A Cưu La vương?

- Không sai, A Cưu La vương chỉ dựa vào lực lượng thân thể đã tiếp được Như Ý Linh Lung bảo tháp, thân thể của hắn so với pháp bảo còn đáng sợ hơn. Vừa rồi Cổ Sát Thần chiến thắng được Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông đều bằng vào Như Ý Linh Lung bảo tháp, lúc này đây muốn xoay người cũng khó khăn.

- Điều này cũng khó nói chắc a, phân thân Vu Thần không phải cũng bị Cổ Sát Thần sử dụng pháp bảo không tên nào đó miểu sát sao?

- Người không nghe nói sao, xá lợi cổ phật có thể khắc chế pháp bảo thiên hạ, xá lợi cổ phật lợi hại tới mức ngay cả Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng có thể trấn áp, còn không khắc chế được kiện pháp bảo kia sao?

Chương 81: Xá lợi cổ phật (hạ).

- Uhm, cũng đúng... Xem ra lần này Cổ Sát Thần đích xác sẽ thất bại, bất quá hắn liên tiếp chiến với ba đại cao thủ tuyệt đỉnh, liên tiếp chiến thắng hai người Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông, chỉ cần phần chiến tích này đã đủ vang danh thiên hạ, bài danh hàng ngũ cao thủ tuyệt đỉnh rồi!

- Đúng vậy, Cổ Sát Thần mới chỉ có mười tám tuổi, bước vào Mệnh Tuyền cảnh mấy tháng mà thôi, dĩ nhiên có thể liên tiếp chiến thắng hai vị cao thủ tuyệt đỉnh, đây đã coi như phi thường biến thái rồi, thực sự không dám tưởng tượng, ngày sau Cổ Sát Thần sẽ phát triển thành loại tu vi như thế nào, sợ rằng sẽ là người đầu tiên bước vào Độ Hư cảnh nghìn năm trở lại đây!

Các cao thủ quan chiến đều nghị luận sôi nổi, biểu hiện của A Cưu La vương lại một lần nữa đẩy Cổ Thần vào phương yếu thế, bất quá ngay cả như vậy các cao thủ cũng không dám coi thường Cổ Thần, đưa hắn vào hàng ngũ cao thủ tuyệt đỉnh.

Xá lợi cổ phật? Cổ Thần nghe vào trong tai, vô cùng khiếp sợ, đồng thời có chút không thể tin được, đối với Cổ Thần mà nói, tu vi của Bảo Tháp Thiên Vương chính là tồn tại đương đương với ông trời rồi, có thể trấn áp được tiên bảo vô thượng hắn sử dụng suốt đời, vậy cổ phật kết thành xá lợi kia, tu vi khi còn sống thực sự quá mức kinh khủng!

Thấy trong mắt Cổ Thần còn có nghi hoặc, A Cưu La vương nói:

- Như Ý Linh Lung bảo tháp không không phải là vật của Bảo Tháp Thiên Vương thời thái cổ, mà là do một vị đại năng cổ phật của bản môn tặng cho, tự nhiên sẽ bị xá lợi phật môn khắc chế, thí chủ, hiện tại quy y phật môn còn không muộn, la hán kim thân của bản vương không thể phá vỡ, thể không thể đỡ, vừa ra tay lập tức trời long đất nổ, uy lực phi thường, thiết quyền tới Mệnh Tuyền diệt, nguyên thần vong, thí chủ có thiên tư tuyệt luân, tuổi trẻ như vậy mà thực lực đã tiến vào hàng ngũ cao thủ tuyệt đỉnh, so với bản vương còn lợi hại hơn, nếu như chết dưới quyền của bản vương thực sự quá đáng tiếc, bản vương cũng không muốn tạo nhiều sát nghiệp, thí chủ sao không quy y phật môn, chuyên tâm tu phật, miễn đi một hồi tai nạn?

Lời nói của A Cưu La vương giống như đang suy nghĩ thay cho Cổ Thần, thế nhưng rơi vào trong tai Cổ Thần lại cực kỳ khó chịu, khả năng A Cưu La vương khai đàn giảng pháp, đối diện với đông đảo tín đồ vẫn luôn cao cao tại thượng, được chúng sinh tham bái.

Theo đó hình thành một loại khí thế thượng vị giả!

Trong miệng của hắn tựa hồ Cổ Thần đối địch với hắn khẳng định là mệnh tuyền diệt, nguyên thần vong. Cổ Thần vốn là hạng người tâm cao khí ngạo, khi tu vi còn chưa thành, đối mặt với Tàng Thiên Cơ cũng không hề dao động quyết tâm tiến về phía trước của Cổ Thần, lòng tin bước lên đỉnh, đứng ngạo nghễ thiên hạ, vĩnh viễn không bại tâm.

Hôm nay tu vi của Cổ Thần đã thành, vậy càng không có khả năng lùi bước trước bất cứ kẻ nào.

Cho dù gặp phải Thánh Hoàng, trong lòng Cổ Thần tuy có cảm thán sự cường đại của Thánh Hoàng, thế nhưng không hề sinh ra nửa điểm ý lùi bước, đối mặt với Thánh Hoàng còn như vậy, Cổ Thần sao có thể sinh ra tâm sợ hãi đối với A Cừu La vương?

Tuy rằng A Cừu La vương nói mờ mịt, nhưng rơi vào trong tai Cổ Thần rõ ràng chính là ý tứ: người theo A Cừu La vương ta đối nghịch, chỉ có một đường chết, mệnh tuyến diệt, nguyên thần vong!

Bất luận người nào có chút cốt khí, nghe xong loại lời nói như vậy đều sẽ không vui vẻ, huống chi là Cổ Thần.

Nghe vậy Cổ Thần mỉm cười, lớn tiếng nói:

- Không nhọc A Cừu La vương phí tâm, Cổ mộ là tai là kiếp tự có phán đoán, la hán kim thân quả thực rất lợi hại, thế nhưng một thân tu vi của Cổ mộ chính là niệm thể song tu, cũng không phải là bày biện cho đẹp.

- A di đà phật.

A Cừu La vương hợp tay thành hình chữ thập, nói:

- Ta nhìn trong lòng thí chủ có nghiệt nghiệp, vậy để bản vương tới bài trừ nghiệt nghiệp cho người!

Đang khi nói chuyện, thân thể A Cừu La vương trong nháy mắt phát ra kim quang vạn trượng, lại hóa thành một la hán kim thân.

Đối thủ hai trận chiến trước đó tuy rằng vô cùng lợi hại, thế nhưng Cổ Thần còn định liệu trước, tự tin tràn đầy, thế nhưng trận chiến này lại hung hiểm tới cực điểm, Cổ Thần cảm thấy áp lực không nhỏ, cho dù là Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng bị khắc chế, càng đừng nói với những pháp bảo khác.

Trừ phi sử dụng Chiến Thần Lệnh, hẳn là sẽ không bị xía lợi cổ phật ảnh hưởng, thế nhưng Chiến Thần Lệnh không thể gặp ánh sáng, nếu như bị bại lộ, cường giả Độ Hư cảnh cũng sẽ đổ mắt tìm tới, cứ như vậy Cổ Thần chỉ có một đường chết, vì vậy Chiến Thần Lệnh không thể sử dụng.

Biện pháp duy nhất chính là dựa vào thực lực bản thân, liều mạng với A Cừu La vương, nếu như tại Linh Anh trung kỳ, Cổ Thần có thể xác định chính mình không phải là đối thủ của A Cừu La vương, thế nhưng vừa rồi tu vi đột phá một bậc, bước vào Linh Anh trung kỳ, đánh một trận với A Cừu La vương không phải là không có phần thắng.

Dù sao thân thể của Cổ Thần đã trải qua hai lần thoát thai hoán cốt, hơn nữa có kinh nghiệm kiếp trước, tu luyện bất cứ bí thuật nào cũng nhanh hơn bình thường, đồng thời vận dụng Thiên Cương Thối Thể đại pháp xuất thần nhập hóa, còn có lá bài sát thủ Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, lực lượng mạnh mẽ, vô cùng kinh khủng.

Thấy A Cừu La vương đã sử dụng la hán kim thân, lực lượng thân thể của Cổ Thần trong nháy mắt đạt tới độ cao lớn nhất, hét lên:

- Thiên Vương Vấn Thiên...

Đột nhiên, Cổ Thần bộc phát ra kim quang vạn trượng, trong kim quang, một kim ảnh cao nghìn trượng xuất hiện, đầu đội kim ô bảo quan, thân mặc hoàng kim bảo giáp, tay phải cầm tam xoa kích, tay phải nâng Như Ý Linh Lung bảo tháp, ngửa mặt nhìn trời xanh, quát lớn:

- Cầm vấn thương thiên, khả hữu chân tiên?

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo...

Tám đạo kim quang từ trong mi tâm Cổ Thần bắn ra, quang mang trường lên, hóa thành tám chữ lớn kim quang lớn nghìn trượng, gấn bó thành một chuỗi, đập mạnh về phía A Cừu La vương.

- Kim cương đạo tâm vĩnh tồn, la hán kim thân bất diệt! Ai...

A Cừu La vương cũng quát lớn, gân cốt toàn thân chuyển động, phát ra tiếng nổ lách cách, nguyên bản thân thể cao hơn hai thước bỗng nhiên trường lên, bành trướng thành một người khổng lồ cao tới sáu thước (khoảng 19 m, oh my good), kim quang thiểm thiểm, giống như phật tượng la hán trong chùa miếu.

Cùng lúc đó, xá lợi cổ phật cũng đột nhiên bùng phát quang mang, phát sinh phật quang vạn tượng, bát tự kim ẩn lớn nghìn tượng giữa không trung bị phật quang chiếu rọi, lực lượng tựa hồ giảm sút rất nhiều, bát tự kim ẩn kịch liệt thu nhỏ lại, khi rơi xuống bên người A Cừu La vương, cư nhiên nhĩ còn lớn chừng năm trăm tượng, thực lực giảm đi phân nửa.

Đối mặt với bát tự kim ẩn cấp tốc đập xuống, A Cừu La vương không tránh không né, hai thiết quyền màu vàng cực lớn phóng lên cao.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Tám tiếng kim chúc va chạm với nhau liên tục nổ vang, bát tự kim ẩn dĩ nhiên bị A Cừu La vương đánh bay dựng ngược lên, bay vào không trung.

Cổ Thần sử dụng Thiên Vương Vấn Thiên thuật chưa bao giờ thất thủ, ngay cả lúc đấu với thần thú tam đầu hắc quan xà Nguyên Thần sơ kỳ cũng bị đánh chìm xuống dưới lòng đất trong nháy mắt, tuy rằng lần này lực lượng bát tự kim ẩn đã bị xá lợi cổ phật làm suy giảm phân nửa, nhưng dĩ nhiên bị A Cừu La vương dùng lực lượng thân thể đánh dựng ngược lên, lực lượng thân thể của người này quả thực đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi!

467. Chương 82: Thuần Dương Vs Chí Dương

Đúng lúc này, một tiếng long ngâm vang vọng thiên địa, một đầu ngũ trảo kim long thật lớn phóng lên trời cao, bát tự kim ẩn bị đánh ngược lên không trung hóa thành tám đạo kim quang, ẩn vào trong cơ thể kim long.

Kim long dài tới nghìn tượng chính là Cổ Thần thi triển Nghịch Mệnh Hóa Long quyết biến thành, nhân thể và long uy dung hợp cùng một chỗ, một cỗ khí tức kinh khủng tới cực độ từ thân kim long nghìn tượng lan tràn, quét đi bốn phương tám hướng.

- A... Long, một đầu long!
- Kim long, vương giả trong long tộc, dĩ nhiên là một đầu kim...
- Sao có khả năng? Cổ Sát Thần rõ ràng là tu sĩ nhân tộc chúng ta, thế nào lại hóa thành kim long, sao có khả năng?
- Ông trời của ta, trên người Cổ Sát Thần đến tột cùng là có bao nhiêu bí mật không người nào biết? Đến tột cùng là có bao nhiêu con bài chưa lật không muốn người biết?
- Cổ Sát Thần không phải là gian tế long tộc phái tới nhân tộc đúng không? Nếu như hắn là tu sĩ nhân tộc, thế nào lại có khả năng hóa thân kim long? Sao có khả năng?
- Kim long là vương giả long tộc, long tộc sao có khả năng phái một kim long đi làm gian tế? Đồng thời Cổ Sát Thần gần đây tu vi mới tăng trưởng mạnh mẽ, hai năm trước Cổ Sát Thần mới chỉ có tu vi Thần Hải cảnh, tại bí địa Lý gia thiếu chút nữa chết trong tay Tàng Thiên Cơ, nếu như hắn là một kim long, lúc đó vì sao lại không hóa long? Hiển nhiên là tu luyện một môn bí pháp thượng cổ nào đó, tu sĩ phật môn có thần thông hóa thân kim cương, hóa thân la hán. Tu sĩ ma môn có ma công hóa thân thành tu la, hóa thân thành la sát, đều là bí pháp thượng cổ lưu truyền tới nay, Cổ Sát Thần khẳng định chiếm được truyền thừa bí pháp thượng cổ nào đó.
- Thượng cổ có bí pháp hóa thân thành long? Điều này cũng quá mức không thể tưởng tượng nổi đi.
- Nghe nói tại thời đại thái cổ, tu sĩ nhân tộc phỏng theo phương pháp tu luyện của cổ thần, long tổ thái cổ cực kỳ cường đại, có thể tranh phong với cổ thần, nhân tộc thái cổ từng sáng chế ra một loại bí pháp hóa long, từng phổ biến một thời, nhưng không biết vì sao tu sĩ tu luyện bí pháp hóa long đều bị các tu sĩ khác hợp lực vây giết, cuối cùng bí pháp hóa long dần dần thất truyền, thời đại thượng cổ thịnh thoả có tu vi hóa long xuất hiện, thế nhưng số lượng cực nhỏ, có thể thấy được bí pháp hóa long này không phải hoàn toàn đứt đoạn, mà là bí ẩn lưu truyền hậu thế, từ thượng cổ tới nay Cổ Hoang không còn tu sĩ hóa long nào xuất hiện nữa rồi, xem ra Cổ Sát Thần khẳng định từng gặp được kỳ ngộ không bình thường! Bí pháp hóa long chính là bí pháp vô thượng thượng cổ, người không có đại khí vận, đại tạo hóa không thể thu được...

Thấy mọi người nghi hoặc, một vị trưởng giả Mông gia mở miệng nói, chính là vị trưởng giả hiểu được bí văn chư tử trước đó, hẳn từng phụ trách chỉnh lý ghi chép lịch sử tổ tiên Mông gia lưu lại, xem qua nhiều sự tích thượng cổ do tổ tiên sưu tầm, vì vậy biết được rất nhiều kỳ văn.

- Bí pháp hóa long? Thực sự có loại bí pháp này? Thân người hóa long, điều này cũng quá kinh người đi, loại bí pháp này cứ gọi là Hóa Long Bí Pháp đi? Nếu như bí pháp này vô cùng lợi hại, vậy vì sao lại không truyền lưu rộng rãi, nếu như phát triển lâu dài sợ là có thể xuất hiện một thánh địa mới!

Không ít tu sĩ đều hỏi.

Trưởng giả Mông gia kia nói:

- Quá mức xa xôi, chỉ có một ít ghi chép đơn giản mà thôi, coi như là tu sĩ thượng cổ đối với bí pháp hóa long này cũng biết được rất ít, đến tột cùng loại bí pháp này tên là gì? Vì sao lại thất truyền, ngay cả tu sĩ thượng cổ cũng không biết, nếu như không tận mắt nhìn thấy Cổ Sát Thần hóa long, ngay cả ta cũng hoài nghi về bí pháp hóa long tu sĩ tổ tiên ghi chép lại, rốt cuộc có thực sự hay không, hiện tại xem ra quả nhiên không giả!

Chúng tu sĩ vừa nghe, vẻ hứng thú trong mắt càng tăng thêm, bí pháp hóa long đấu với bí thuật Phật môn, thần kinh mỗi một người đều bị trận chiến này hoàn toàn dẫn dắt.

Ầm ầm ầm...

Liên tục vang lên tiếng nổ giống như kim chóc va chạm vào nhau, chỉ là sóng chấn động đã khiến lôi đài phế tích bên dưới không ngừng bạo tạc, đất đá không ngừng bay đi bốn phương tám hướng.

Kim long nghìn trượng giữa không trung không ngừng lao xuống, hướng về phía A Cừu La vương tấn công điên cuồng, long trảo màu vàng lớn hơn mười trượng chụp mạnh, đủ khiến cả một ngọn núi nhỏ bị phá hủy, thế nhưng cự trảo kim long đều bị quyền đầu màu vàng của A Cừu La vương lần lượt ngăn cản.

Hai chân A Cừu La vương tách xa, đứng trên mặt đất giống như cỏ thụ vươn rễ đâm sâu dưới lòng đất, mặc cho kim long nghìn trượng công kích mãnh liệt như thế nào cũng không thể đẩy lùi được A Cừu La vương nửa bước.

Hắn phảng phất giống như một tòa thiết tháp, một kim cương vĩnh tồn bất diệt, thiết quyền đánh ra, trên bầu trời phong vân biến sắc, quyền cương lướt qua, trên đại địa vết nứt ngang dọc.

Vù...

Một cơn lốc thổi qua, vang lên tiếng xé gió chói tai tới cực điểm, vô số vết rách không gian trong nháy mắt xuất hiện, một cự vĩ kim long đột nhiên quật qua bên này, rồi lại đột nhiên quật qua bên kia, không gian bị kéo không ngừng sụp đổ, mạnh mẽ ập về phía A Cừu La vương.

Ầm...

Một tiếng nổ, cánh tay A Cừu La vương vung ra, tạo thành một đạo kim mang chói mắt lớn trăm trượng, cùng với cự vĩ kim long đánh một chỗ, tiếng bạo tạc cường liệt trong nháy mắt khuếch tán bốn phía, toàn bộ đại địa giống nhện nứt nẻ ngang dọc, uy lực một kích của cự vĩ kim long cường hãn vô cùng.

Thế nhưng!

Thân thể A Cừu La vương vẫn không hề động nửa bước, hai chân hắn giống như mọc rễ trên mặt đất, không chút sụt mẻ, một mặt chặn đứng cự vĩ, nhanh chóng lật tay, chộp thẳng vào long vĩ.

Nhìn thủ thế này rõ ràng giống như đối với Như Ý Linh Lung bảo tháp vừa rồi, muốn trực tiếp đánh kim long xuống dưới đất.

Cự vĩ kim long linh hoạt không gì sánh được, một kích đánh xong, lập tức giống như thiểm điện tránh ra, bàn tay của A Cừu La vương rơi vào khoảng không, hóa chưởng thành quyền, hướng kim long oanh kích, hai đạo quyền cương màu vàng lớn trăm trượng giống như hai vàng thái dương chói mắt, hướng về phía kim long nổ bắn đi. A Cừu La vương đã sớm tu luyện thần thông này tới mức áp súc quyền cương lại, nhưng cho dù như vậy kích cỡ quyền cương vẫn lên tới trăm trượng, nếu như không hề áp súc, sợ rằng một quyền đánh ra, chưởng cương có thể lên tới mấy nghìn trượng, quả nhiên kinh khủng.

Hiện tại, sau khi áp súc thu nhỏ, uy lực của quyền cương càng thêm đáng sợ, uy lực đã mạnh hơn mấy lần.

Thực lực của A Cửu La vương vô cùng kinh khủng, thực sự vượt quá dự liệu của Cổ Thần, sợ rằng hai người Hầu Quân Cực và Vu Đạo Tông liên thủ với nhau cũng không chắc là đối thủ của A Cửu La vương, la hán kim thân vừa ra đích xác có một loại uy lực quét ngang cùng giai, dấu hiệu sở hướng vô địch

Cự trảo kim long bùng phát cương mang đánh tới, A Cửu La vương đưa tay về phía trước, hai tiếng nổ vang dội, cự trảo kim long và hai quyền cương màu vàng va chạm một chỗ, cương khí pháp lực cường liệt hướng bốn phương khuếch tán mãnh liệt, trong sát na đã truyền đi mấy nghìn trượng, nếu như có tu sĩ khác tiến vào khoảng cách nghìn trượng, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cũng có thể bị sóng khí pháp lực lan tràn này chấn động bị thương nặng.

A Cửu La vương ha ha lớn tiếng nói:

- Bản vương có kim cương đạo tâm, vĩnh tồn bất diệt, la hán kim thân, kim cương thần thể, cho dù người có bí pháp hóa long, thể nhưng tu vi của người quá thấp, cũng không phải là đối thủ của bản vương, không nghe lời khuyên răn của bản vương, ngày hôm nay bản vương thu thập nghiệt chủng người!

Chương 82: Thuần dương VS chí dương (hạ).

Đang khi nói chuyện, phía sau A Cửu La vương mọc lên ba vòng quang quyền, phát ra kim quang vạn trượng, thân thể trong sát na bay lên không trung, giống như mũi tên rời khỏi dây cung, mạnh mẽ bắn về phía Cổ Thần.

Hai quyền kim cương lỏng lẻo, A Cửu La vương chủ động khởi xướng tấn công đối với Cổ Thần.

Kim long nghìn trượng bay vào tầng mây, thanh âm của Cổ Thần từ trong miệng kim long phát ra, giống như hồng chung vang vọng thiên địa:

- Cho dù tiên vương tiên tôn thái cổ, chư tử đại tiên thượng cổ cũng không thể vĩnh tồn bất diệt, người có tài đức gì dám nói cuồng ngôn bất diệt? La hán kim thân, chí dương chí cương nhưng vẫn chưa đạt tới cấp độ thuần dương, tiếp quyền cương thuần dương của ta!

Cổ Thần từ trong đám mây lao xuống, cự trảo kim long hợp lại, biến trảo thành quyền, mạnh mẽ oanh kích về phía A Cửu La vương, chân khí thuần dương ngưng tụ thành long trảo, hình thành một đạo quyền cương thuần màu trắng vô cùng chói mắt.

Oanh...

Theo một quyền này oanh kích, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm nổ, quyền cương thuần dương vừa ra tựa hồ ngay cả thiên địa cũng run rẩy.

A Cửu La vương giống như mũi tên ngọn vọt thẳng lên, thân thể kim long của Cổ Thần lao thẳng xuống, trong sát na quyền cương của hai người va chạm một chỗ.

Ầm...

Một tiếng nổ, giống như trời long đất lở, biển gầm núi lở, một đạo sóng khí chấn động vô hình trong nháy mắt khuếch tán bốn phía, trong vòng phương viên nghìn trượng, toàn bộ không gian đột nhiên sụp đổ mãnh liệt, xuất hiện nghìn vạn đạo vết rách không gian, hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén, chém đi bốn phương tám hướng.

Quyền cương chí dương chí cương va chạm với quyền cương thuần dương, bên nào mạnh bên nào yếu? Rất nhanh thấy được kết quả.

Quyền cương của A Cửu La vương và quyền cương thuần dương của Cổ Thần va chạm, một cỗ khí lực kinh khủng không thể ngăn cản trong nháy mắt từ nắm tay của hai người truyền ngược lại thân thể, toàn thân chấn động, lực lượng thật lớn từ bên trên đè xuống, ba đạo quang quyền phía sau A Cửu La vương bị lực chấn động cường đại phá hủy, lập tức biến mất không còn, A Cửu La vương trong nháy mắt từ trên không trung rơi xuống đất.

A Cửu La vương đánh một quyền xuống dưới đất, hai chân lập tức đứng vững, thân thể không hề có nửa phần lắc lư, trong mắt đã có một tia kinh hãi.

Đại địa bị A Cừ La vương đập xuống hơi chút run rẩy, từ vị trí A Cừ La vương đứng làm trung tâm, một vết rạn nứt giống như mạng nhện lan tràn, kéo dài tới mấy trăm trượng, giống như một ngọn núi lớn từ thiên ngoại đánh sâu vào mặt đất.

- Quyền cương thuần dương?

A Cừ La vương nhìn kim long giữa không trung, trong thanh âm lần đầu tiên xuất hiện vẻ kinh ngạc.

A Cừ La vương bị Cổ Thần oanh kích xuống dưới mặt đất, ngay cả ba đạo quang quyền phía sau cũng bị đánh tan tác, mỗi một vị cao thủ quan chiến trên thành tường đều biến đổi sắc mặt, trong mắt chỉ còn lại nét kinh hãi nồng đậm, phía sau mát lạnh, bốc lên một cỗ hàn khí, lông tơ toàn đột nhiên dựng đứng.

Nhìn ánh mắt của Cổ Thần giống như nhìn một quái thai kinh khủng.

Lại một lần nữa, Cổ Sát Thần khiến tất cả mọi người rơi vào chấn động thật sâu.

La hán kim thân của A Cừ La vương có bao nhiêu kinh khủng? Ngay cả Như Ý Linh Lung bảo tháp còn bị hấn mạnh mẽ ngăn chặn, trong sát na bị đánh lún xuống dưới lòng đất, đối mặt với công kích cuồng phong bạo vũ của Cổ Thần hóa thân thành kim long cũng chưa từng lui lại nửa bước.

Khi các cao thủ cho rằng A Cừ La vương đã nắm chắc phần thắng, Cổ Sát Thần dĩ nhiên lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của mọi người, trong sát na nghịch chuyển càn không, ngược lại một quyền đã chấn A Cừ La vương phải rơi xuống đất!

Trong lòng bọn họ, kiếp này không thể nào quên đi cái tên Cổ Sát Thần, bởi vì Cổ Sát Thần liên tục đối chiến tam đại cao thủ tuyệt đỉnh sẽ mãi mãi in sâu dấu vết vào trong linh hồn của bọn họ, vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

- La hán kim chân, cũng chỉ như vậy!

Thanh âm to rõ từ trong miệng kim long phun ra:

- Lại tiếp ta một quyền!

Đang khi nói chuyện, kim long từ trên trời giáng xuống, ngũ trảo nắm lại thành quyền, chân khí thuần dương ngưng tụ vào long quyền, hình thành một đạo quyền cương thuần một màu trắng, giống như một quang cầu trù trên bầu trời hạ xuống, đánh thẳng về phía A Cừ La vương.

Cổ Thần hóa thân thành long ngưng tụ quyền cương oanh kích, xé rách trời xanh, tốc độ như ánh sáng, thế đến như sấm sét, A Cừ La vương cảm giác toàn bộ bầu trời đều tối sầm lại, không trung chỉ còn lại một quyền cương thuần dương chói mắt của Cổ Thần, oanh kích vào hán!

Nhanh...

Tốc độ nhanh tới cực điểm!

Trong sát na Cổ Thần tụ long quyền đánh ra quyền cương thuần dương đã tới trước mặt A Cừ La vương.

Oanh...

A Cừ La vương tụ hai quyền, hai đạo quyền cương màu vàng chói mắt cùng với quyền cương thuần dương của Cổ Thần va chạm một chỗ, lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, phương viên nghìn trượng, không gian sai vị, âm dương loạn lưu, xé rách không gian thành vô số mảnh, giống như nghìn vạn lưỡi dao sắc bén bổ về bốn phía, khiến mọi người nhìn ma hoa cả mắt.

Thế nhưng ánh mắt của chúng tu sĩ không hề bị vô số lưỡi dao không gian sắc bén giăng khắp nơi hấp dẫn, trong mắt của bọn họ chỉ có hai thân ảnh màu vàng kia.

Ầm ầm ầm ầm...

Đại địa lay động kịch liệt, liên tục mấy thanh âm vang dội từ dưới mặt đất truyền đến.

A Cừ La vương liên tục lui về phía sau sáu bảy bước, mỗi một bước lui về phía sau đều tạo thành vết nứt nẻ trên mặt đất, phát sinh tiếng nổ như sấm động.

La hán kim thân chí dương chí cương, thế nhưng chung quy không thể so sánh với thuần dương, trong thiên hạ chân khí thuần dương chỉ duy nhất có một mình Cổ Thần sở hữu, thuần dương chính là cực hạn dương tính, cực hạn cương mãnh, không có một chút tạp chất nào khác.

Đáng tiếc, chân khí thuần dương trong cơ thể Cổ Thần không nhiều, nếu như Cổ Thần có thuần dương chi thể, đánh ra một quyền, cái là la hán kim thân căn bản không thể địch nổi, trực tiếp mất mạng.

Hiện tại bản thân Cổ Thần có chân khí thuần dương, trong nháy mắt đánh bại được A Cửu La vương, tuy còn có chút chật vật, nhưng cuối cùng cũng ở thế thượng phong, hai người liều mạng, Cổ Thần chiếm ưu thế tuyệt đối.

Một quyền xong, một quyền khác lại tới, long quyền mang theo quyền cương thuần dương mạnh mẽ oanh kích về phía A Cửu La vương.

Oanh...

Tiếng nổ vang bạo tạc, cương khí pháp lực như gió cuốn mây tan, thổi tung vô số tàn xác lôi đài phế tích, bắn đi bốn phương, thân thể A Cửu La vương lại bị đẩy lui phía sau bảy bước.

Bịch bịch bịch bịch bịch bịch bịch.

A Cửu La vương trừng con mắt giống như chuông đồng, trong miệng liên tiếp vang lên tiếng quát to:

- Kim cương ban nhược, ma ha bàn nhược, bàn nhược bàn nhược — Minh Vương Phụ Thể!

Ánh mắt A Cửu La vương ngẩn ra, trong ánh mắt tựa hồ nhiều hơn một loại thần thái khác biệt, giống như là hơn một linh hồn, cái không đối chính là con mắt hẩn nhìn về phía Cổ Thần không hề che giấu được vẻ căm giận ngút trời.

Rồi đột nhiên A Cửu La vương càng thêm bùng phát kim quang, ba đạo phật quang phía sau lưng lại xuất hiện, giống như la hán đích thân tới, uy nghiêm không gì sánh được.

Lúc này, quyền cương thuần dương của Cổ Thần đã oanh kích đến A Cửu La vương, trong mắt A Cửu La vương không còn vẻ kinh hãi, uông một tiếng quát lớn, hai tay kim quang vừa nhấc, hai đạo quyền cương chói mắt trong sát na va chạm một chỗ với long quyền của Cổ Thần.

Ầm...

Lại một tiếng nổ chấn động thiên địa, sóng khí hữu hình trong nháy mắt khuếch tán bên ngoài mấy nghìn trượng, vô số vết rách không gian giống như nghìn vạn lưỡi đao sắc bén chém về bốn phương tám hướng.

468. Chương 83: Tiên Âm Đế Quân.

Khác nhau chính là, thân thể A Cửu La vương lúc này không hề lui lại phía sau nửa bước, vừa rồi trong miệng hẩn tụng niệm cái gì “Minh vương phụ thể”, tựa hồ thực lực lại đề cao thêm một hai thành, dĩ nhiên ngay cả quyền cương của Cổ Thần cũng mạnh mẽ ngăn cản được.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Long quyền của Cổ Thần một quyền lại một quyền đánh mạnh về phía A Cửu La vương, hai chân A Cửu La vương giống như mọc rễ tại chỗ, cho dù mặt đất xuất hiện vết rạn nứt giống như mạng nhện, kéo dài nghìn trượng, toàn bộ đại diện tan nát bừa bãi, nhưng một đôi kim quyền của A Cửu La vương luôn luôn có thể ngăn được công kích của Cổ Thần, chưa hề lui lại phía sau một bước.

Lông mây Cổ Thần nhú lại, chân khí thuần dương không phải do bản thân Cổ Thần tu luyện ra, chỉ khi Chiến Thần Lệnh gặp được hỏa diễm chí dương mới có thể thôn phệ chuyển hóa thành chân khí thuần dương, sau khi dùng xong sẽ không còn nữa rồi.

Tuy rằng Cổ Thần đã ngưng tụ chân khí thuần dương thành một đoàn, thế nhưng mỗi một lần giao phong với A Cửu La vương đều kinh thiên động địa, trời long đất lở, va chạm kịch liệt khiến chân khí thuần dương trong quyền cương liên bị bị chấn văng đi, tiêu tán trong thiên địa.

Mỗi khi liều mạng một quyền, chân khí thuần dương trong cơ thể Cổ Thần lại tiêu hao một phần, chân khí thuần dương chính là chí bảo thiên địa, trân quý tới cực điểm, duy nhất chỉ một mình Cổ Thần có, Cổ Thần làm sao có thể để nó tùy ý tiêu hao như vậy.

Nhưng liều mạng với A Cửu La vương, muốn không tiêu hao cũng không thể.

A Cửu La vương có la hán kim thân, sức chiến đấu rất mạnh, cho dù là liều mạng chiến đấu ba ngày ba đêm cũng khó phân được thắng bại, thế nhưng chân khí thuần dương của Cổ Thần nếu liên tục chiến đấu ba ngày ba đêm, chỉ sợ toàn bộ phải tiêu hao hết, không còn chút gì.

- Hách hách hách hách...

A Cửu La vương một quyền lại một quyền tiếp nhận long quyền của Cổ Thần, cười lớn nói:

- Bản vương tìm hiểu Kim Cương Minh Vương kinh tới đại thành, không chỉ tu luyện thành la hán kim thân, càng có thể để Minh vương phụ thể, bất tử chi thân, nghiệp chướng, người làm sau đấu được ta? Bản

coi như là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu cũng không thể khôi phục được trong thời gian ngắn, không có vài năm mười năm trở lên, để quân Tiêu Thần không có khả năng xuất quan.

Một tháng trước thái tử Tàng Thiên Cơ trở về, không nói hai lời, cũng tiến vào bế quan khổ tu, mọi người lúc đó không giải thích được, chẳng cho tới lúc này nghe được Bằng Thần Tông truyền ra tin tức Tàng Thiên Cơ bị Cổ Thần quăng đập giống như chó chết liên tục hơn trăm lần mới biết được, thái tử Tàng Thiên Cơ bị đả kích.

Hôm nay thanh danh cổ Sát Thần rung trời, Đế Đình Đại Doanh, để quân và thái tử đều bế quan tu luyện, do mấy vị đế tử cùng với mấy vị trưởng giả Tàng gia cấu thành hội nghị tạm thời quản lý, về chuyện đối phó với Cổ Sát Thần như thế nào, mọi người tranh luận không ngớt.

Mấy vị đế tử chủ chiến cho rằng hiện tại Cổ Sát Thần cánh chim chưa lớn, Đế Đình Đại Doanh khuynh hết toàn lực tiêu diệt từ trong trứng nước, trong thập đại đế tử Đại Doanh có bốn người bị Cổ Sát Thần giết chết, thái tử Tàng Thiên Cơ lại bị Cổ Sát Thần làm nhục, năm đại đế tử còn lại, trong lòng dâng trào lửa giận, không thể giết chết Cổ Sát Thần, lửa giận khó yên.

Bốn vị đế tử chết trong tay Cổ Thần, Tàng Chân Cơ tu vi chưa thành, Tàng Hồng Cơ, Tàng Vạn Cơ, Tàng Ngọc Cơ là ba người có tư chất bình thường nhất trong thập đại đế tử, ngoại trừ Tàng Thiên Cơ, tuổi tác lại tương đối nhỏ.

Năm đế tử còn lại, ngoại trừ lão tam chỉ có thể nói là thiên tài bình thường, bốn người còn lại đều là tuyệt thế thiên tài.

Đại đế tử Tàng Kiên Cơ, tuổi hơn 360, Nguyên Thần hậu kỳ, nhị đế tử Tàng Khôn Cơ, tuổi hơn 320, Nguyên Thần sơ kỳ, tam đế tử Tàng Diễn Cơ, tuổi hơn 280, Đoạt Xá hậu kỳ, tứ đế tử Tàng Đạo Cơ, tuổi hơn 230, Nguyên Thần trung kỳ, thất đế tử, Tàng Huyền Cơ, tuổi hơn 120, Đoạt Xá hậu kỳ.

Năm vị đế tử, tu vi thấp nhất cũng là Đoạt Xá hậu kỳ, lão đại, lão tứ, lão thất càng là thiên tài trong thiên tài, cuộc đời này có hi vọng trùng kích Minh Khiếu kỳ.

Thập đại đế tử Đại Doanh đều là thiên tài đương đại, cả đám tâm cao khí ngạo, làm sao nhận được cơn giận này, Cổ Sát Thần một ngày một đêm không chết, trong lòng bọn họ sẽ không vui vẻ.

Bất quá, mấy vị trưởng giả Tàng gia lại không cùng ý kiến với mấy đế tử, bọn họ cho rằng cánh chim của Cổ Sát Thần đã lớn, giết không được. Ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh như A Cửu La vương cũng bị bại trong tay Cổ Thần, coi như là cao thủ Minh Khiếu kỳ, muốn đánh bại hắn dễ dàng, nhưng muốn giết chết thì tương đối khó khăn.

Nếu như muốn giết Cổ Sát Thần, nhất định một kích phải giết, trưởng giả Tàng gia cho rằng không thể đả thảo kinh xà, hiện tại đế quân và thái tử đều đang bế quan, Đại Doanh đang ở trong thời điểm yếu nhất, nếu như một kích không giết được sẽ chọc mạnh vào Cổ Sát Thần, nên chờ đợi đế quân xuất quan lại tiếp tục bàn bạc.

Năm vị đế tử và các vị trưởng giả tranh chấp nhau không có kết quả, đành phải quấy rối Tiêu Thần đế quân trong lúc bế quan, muốn Tiêu Thần đế quân cân nhắc quyết định, Tiêu Thần đế quân trực tiếp đưa ra mệnh lệnh, cho mọi người một câu trả lời thuyết phục: nhẫn!

Ý kiến của Tiêu Thần đế quân nhất trí với các trưởng giả Tàng gia, cánh chim của Cổ Sát Thần đã thành, không thể hành động thiêu suy nghĩ, tất cả công việc chờ Tiêu Thần xuất quan lại bàn.

Đế Đình Đại Doanh dây dưa với Cổ Thần tạm thời dừng lại tại đây, ai ngờ Cổ Thần lúc này cũng đang cần thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi mấy năm sau Tiêu Thần đế quân phục nguyên xuất quan, tu vi của Cổ Sát Thần

Cổ Sát Thần quật khởi khiến không ít thế lực đều cảm thấy uy hiếp, tình thế trung thổ đã duy trì nghìn năm không thay đổi nhiều, hình thành một loại cân đối vi diệu, mỗi một phương thế lực đều không muốn có thế lực mới quật khởi.

Đế Đình Đại Linh thờ phụng phạt giáo, không chủ trương giết chóc, đối với Cổ Sát Thần quật khởi, tuy không thích, nhưng không có ý tứ chủ động chèn ép. Thánh địa Thiên Thiên Tự truyền xuống khẩu dụ,

khiến Đế Đình Đại Linh giữ thái độ quan sát đối với Cổ Sát Thần.

Chư tử thế gia Đại Kiền từ trước tới nay luôn điệu thấp, Hầu Quân Cực cũng không coi Cổ Sát Thần trở thành cừu nhân, đối với Cổ Sát Thần quật khởi bọn họ đưa ánh mắt nhìn về phía Đế Đình Đại Doanh, muốn nháo như thế nào để Đế Đình Đại Doanh tự nháo đi, chư tử thế gia và Cổ Sát Thần không thù không hận, thực lực của Cổ Sát Thần hôm nay dù là các thế lực lớn cũng không dám coi thường, chư tử thế gia không muốn là địch với Cổ Sát Thần.

Thánh Đình Đại Kiền, Thánh Hoàng và Độ Thiện đại sư truy đuổi cự nghiệt yêu kinh tới tận sa mạc Tây Hoang, đến nay vẫn chưa trở về, cũng không thấy Thành Đình đối với chuyện Cổ Sát Thần đỡ Mông Tiên Âm lên vị trí đế quân Đại Mông có biểu thị gì! Không thừa nhận cũng không phản đối.

Đế Đình Đại Ly, Thần Vu Tông.

Vu Đạo Tông lợi dụng truyền tống trận, một ngày đã từ Đại Mông về tới Đại Ly.

Vừa mới trở lại Thần Vu Tông, Vu Đạo Tông liền lập tức bị thánh nữ triệu kiến!

Thánh nữ Vu Nguyệt, thánh nữ đời thứ 68 của Thần Vu Tông, tu vi Minh Khiếu hậu kỳ, thọ nguyên nghìn năm, mỗi một vị thánh nữ lúc tại vị đều vượt qua 500 năm, truyền tới đời thánh nữ thứ 68, chứng minh lịch sử của Thần Vu Tộc đã có ba bốn vạn năm rồi.

Nghìn năm trước đây, thánh nữ hầu như đều có tu vi Độ Hư cảnh, đại bộ phận đều kéo dài hơn nghìn năm, càng có một số thánh nữ tại vị mấy nghìn năm dài, kể từ đó lịch sử Thần Vu Tông tồn tại có khả năng vượt qua bảy tám vạn năm.

Vị trí Thần Vu Tông tại một hoang sơn dã lĩnh, không có một cây cối, đều là ngọn núi trụi lủi, phương viên mấy nghìn dặm đều là như vậy, trên bầu trời suốt năm mây đen, một mảnh âm trầm.

Hắc ám bao phủ đại địa, khắp nơi một mảnh hôn ám, nơi này tựa hồ vĩnh viễn không có ban ngày.

Vu Đạo Tông đi trong hành lang tối đen, lúc này hắn đang ở trong thông đạo tiến về phía Vu Thần Điện, nhìn không thấy nửa bóng thân ảnh, ngay cả một con ruồi cũng không nhìn thấy, vĩnh viễn vắng vẻ như vậy.

Trên thực tế đừng nói là Vu Thần Điện, có bất cứ ngoại nhân nào xuất hiện trong phương viên vạn dặm xung quanh Vu Thần Điện, mỗi người đều sẽ biến được, Vu Thần thông qua kết nối tinh thần, phát ra khẩu dụ đối với tín đồ.

Trong mắt các tín đồ, Vu Thần chính là tồn tại không gì không làm được.

Thần Vu Tông có thể sừng sững mấy vạn năm không ngã cũng không phải là vận khí, mà là thực lực cường đại.

Tuy Vu Thần Điện không có thủ vệ, nhưng Thần Vu Tông tuyệt không sợ hãi sẽ có người lên vào.

Đi qua mấy hành lang ngăm đen thật dài, phía trước là một không gian rộng rãi, tuy rằng tia sáng vẫn mờ ảo hôn ám như trước, thế nhưng khiến tâm tình rộng rãi hơn không ít.

Đây là một đại điện, cao chừng ba mươi trượng, rộng hơn hai mươi trượng, dài hơn bốn mươi trượng.

Đầu cùng của đại điện có một pho tượng khổng lồ cao chừng mười trượng, pho tượng một bên trắng một bên đen, tựa hồ không có phía sau lưng, hai mặt đều là mặt chính, cả hai mặt đều có khuôn mặt rõ ràng, thân có bốn cánh tay, chỉ có hai chân.

Hai chân một đen một trắng, phân theo hai phía đứng thẳng.

Cùng với phân thân Vu Thần giống nhau như đúc, chính là tượng của Vu Thần.

471. Chương 86: Chí Bảo Thuần Dương

Trước tượng Vu Thần hơn ba trượng có một bóng đen đang đứng, toàn bộ Vu Thần Điện trống rỗng yên lặng, chỉ có một bóng đen thoạt nhìn có chút thấy được.

Vóc người bóng đen tinh tế, trước ngực mớ hồ nhô cao, tạo thành một đường vòng cung mờ ảo, trong bóng lưng có thể đoán ra được, bóng đen là một nữ nhân.

Vu Đạo Tông tiến vào trong điện, quỳ rạp xuống dưới đây, cúi đầu về phía trước, nói:

- Vu Đạo Tông bái kiến Vu Thần đại nhân, bái kiến Vu Nguyệt thánh nữ!

- Đứng lên đi!

Bóng đen xoay người, trên mặt có đeo hắc紗, người này chính là nhân vật quyền lực lớn nhất Đế Đình Đại Ly, thánh nữ Vu Nguyệt.

Tia sáng nguyên bản hôn ám, hơn nữa đeo hắc紗, nhìn qua, khuôn mặt thánh nữ Vu Nguyệt một mảnh bóng lưng, bất quá từ cằm cổ tuyết trắng có thể nhìn thấy được làn da nhẵn nhụi như bạch ngọc, giống như da thịt của thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi.

Bất quá, nghìn vạn lần không nên bị lừa, thánh nữ Vu Nguyệt tại vị hơn trăm năm, lúc tiếp nhận chức vụ thánh nữ đã là đại cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ đứng đầu, tuổi gần 500, hiện tại đã sớm hơn 600 tuổi rồi.

- Cảm tạ Vu Thần ban ân!

Vu Đạo Tông một lần nữa cúi đầu nói, sau đó mới đứng lên, hỏi:

- Thánh nữ, người vợ vĩ triệu kiến thuộc hạ, chính là vì việc Đại Mông?

Thánh nữ gật đầu, nói:

- Nghe nói phân thân Vu Thần bị diệt, ta cảm nhận được cơn giận của Vu Thần đại nhân, người tử tử kể lại một lượt tình cảnh lúc đó.

- Rồi...

Vu Đạo Tông khom người, chậm rãi kể lại toàn bộ diễn biến Cổ Thần đánh chết phân thân Vu Thần, nói rất tỉ mỉ. Cổ Thần đánh chết phân thân Vu Thần chỉ trong lúc điện quang đá lửa, tình hình tuyệt đối không phức tạp, Vu Đạo Tông sợ là cả đời cũng không quên được.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, khi đạo quang mang kia vừa mới lóe ra, phân thân Vu Thần đã bị tiêu diệt, biến thành hư vô, chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, tốc độ cực nhanh, Vu Đạo Tông hiện tại ngẫm lại vẫn cảm thấy kinh khủng!

- Người nói, Cổ Sát Thần bị Vu Thần đại nhân đánh hai chưởng mà vẫn bình yên vô sự, sau đó đột nhiên phóng ra một đạo quang mang lóe sáng không gì sánh được khiến phân thân Vu Thần đại nhân hóa thành hư vô?

Thánh nữ nghe xong cũng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Vu Đạo Tông khẳng định nói:

- Đúng là như vậy, đạo quang mang kia vô cùng chói mắt, thuộc hạ hoàn toàn không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc là loại pháp bảo như thế nào đã bị Cổ Sát Thần thu trở lại!

Thánh nữ suy tư một lát, nói:

- Ta cũng không biết trên đời dĩ nhiên có loại pháp bảo như thế này!

- Khởi bẩm thánh nữ, Cổ Sát Thần hủy diệt phân thân Vu Thần, tội không thể tha thứ, việc này nên xử trí như thế nào?

Vu Đạo Tông hỏi.

Thánh nữ nói:

- Ngay cả A Cửu La vương cũng không phải là đối thủ của Cổ Sát Thần, người này cánh chim đã lớn, không thể hành động thiếu suy nghĩ, đợi xin được chỉ thị của Vu Thần đại nhân, để Vu Thần đại nhân xử trí!

Dừng lại một chút, thánh nữ còn nói thêm:

- Hiện tại ta triệu hoán Vu Thần đại nhân, nếu như người tận mắt nhìn thấy tình cảnh ngay lúc đó, vậy thì lưu lại lắng nghe thủ dụ của Vu Thần đại nhân!

- Dạ!

Vu Đạo Tông khom người nói, trong thanh âm có chút kích động.

Lắng nghe thủ dụ của Vu Thần đại nhân chính là độc quyền của thánh nữ, những người khác muốn nghe cũng không được.

Phân thân Vu Thần mà Thần Vu Tông triệu hồi ra chỉ là một bộ phận nguyên thần rất nhỏ của Vu Thần, một ảnh tượng, không phải là chân thân, mà thần dụ thánh nữ nghe được lại xuất phát từ chính miệng chân thân Vu Thần.

Vu Thần là đại nhân vật cùng một đẳng cấp với chư tử đại tiên thời kỳ thượng cổ, ngôn xuất pháp tùy, trong thanh âm ẩn chứa đại đạo, chỉ cần nghe được thanh âm đối với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh có lợi ích vô cùng.

Lĩnh ngộ pháp tắc, đây chính là cường giả Độ Hư cảnh mới có thể làm được, nếu như tại Mệnh Tuyền cảnh có thể lĩnh ngộ được một điểm đại đạo, tu vi sẽ tăng rất mạnh, đối với tu sĩ Thần Vu Tông mà nói, lắng nghe thủ dụ của Vu Thần chính là vinh hạnh lớn nhất.

- Vu Thần đại nhân vĩ đại...

Thánh nữ quỳ rạp xuống đất, bái một cái thật sâu với pho tượng Vu Thần, hô to nói.

Vu Đạo Tông cũng nhanh chóng quỳ rạp xuống dưới đất, cúi đầu tham bái, cái trán chạm đất, một cử động nhỏ cũng không dám.

- Người hầu của người cần người chỉ thị...

Thánh nữ tiếp tục hô, ngữ âm biến đổi, hóa thành âm phù vô cùng khó hiểu:

- Kỷ cô lý, thác lỗ lý lý, lý lý thổ lý, thác thác lỗ thổ cô lý lý...

Theo những âm phù này từ trong miệng thánh nữ phát ra, một cỗ uy áp cực kỳ cường đại từ trên thân pho tượng Vu Thần phía trước phát ra.

Hắc ám tựa hồ lưu động, toàn bộ tụ tập hướng về phía pho tượng Vu Thần, mây đen trên bầu trời cuộn cuộn, giống như tuần mã chạy chồm, lại như sóng biển đột kích, hướng về phía đỉnh Thần Vu Phong.

Một đạo hắc mang đen kịt không gì sánh được từ trong mây đen bắn xuống, vọt về phía Thần Vu Phong, bao phủ toàn bộ tòa Thần Vu Điện bên trong.

Không trung thiểm điện bay lượn, giống như một đầu điện long, trong mây đen thoát ẩn thoát hiện, tiếng sấm âm long vang vọng thiên địa.

Dị tượng trên bầu trời, mắt thường cách vạn dặm cũng có thể nhìn thấy được, tiếng sấm âm âm, ngoại vạn dặm cũng nghe thấy.

Cùng lúc đó, toàn bộ Vu Thần miếu trong Đế Đình đại Mông, pho tượng Vu Thần phát ra một đạo ô quang, ô quang bay lên trời cao, tụ tập về phía Vu Thần điện.

- Vu Thần đại nhân hiển linh rồi... Vu Thần đại nhân hiển linh rồi...

- A... Vu Thần vĩ đại...

- Vu Thần đại nhân, nô bộc của người vĩnh viễn thờ phụng người, xin Vu Thần đại nhân ban tặng cho ta sinh hoạt tốt đẹp...

- Vu Thần đại nhân, nô bộc của người vĩnh viễn thờ phụng người, xin Vu Thần đại nhân ban tặng cho ta lực lượng cường đại...

Toàn bộ tu sĩ, phàm nhân cảnh nội Đại Ly nhìn lên ô quang xẹt qua bầu trời, tất cả đều quỳ rạp xuống dưới đây, hướng về phía Thần Vu Phong tham bái.

Vu Thần Điện!

Uy áp càng lúc càng lớn từ thân pho tượng Vu Thần phát ra, trên lưng Vu Đạo Tông giống như bị một ngọn núi lớn đè ép, khiến hắn hoàn toàn bị áp đảo, phủ phục trên mặt đất.

- Vu Thần đại nhân vĩ đại, xin người hiện thân...

Niệm xong đoạn âm quỳ tối nghĩa khó hiểu, thanh nữ lớn tiếng hô.

- Oa oa oa oa, tức chết bản thân rồi...

Đột nhiên, một đạo thanh âm từ trên người pho tượng Vu Thần truyền đến.

Vu Đạo Tông cảm giác lỗ chân lông toàn thân không tự chủ được mở rộng, thanh âm của Vu Thần giống như nước chảy, giống như gió nhẹ, lại giống như thực chất, lướt qua thân thể Vu Đạo Tông, từ vô số lỗ chân lông dũng mãnh tiến vào, trong sát na Vu Đạo Tông tựa hồ khơi thông kinh mạch, thư sướng nói không nên lời.

- Vu Thần đại nhân, Cổ Sát Thần nên trừng trị như thế nào? Xin người chỉ thị!

Thánh nữ đối với thanh âm của Vu Thần giống như đã quen thuộc, hỏi.

Vu Đạo Tông cảm giác thư sướng không ít, nhưng thân thể vẫn phủ phục trên mặt đất, hắn chung quy cảm giác như có một ngọn núi lớn vô hình đặt phía sau lưng hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích được dù chỉ một chút.

- Trên người kẻ này có trọng bảo, các người không thể hành động thiếu suy nghĩ, trừ phi chân thân của ta hiện hóa, bằng không trên người hắn có trọng bảo khắc chế nguyên thần, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn.

Vu Thần lớn tiếng nói, trong thanh âm vô cùng tức giận.

Thanh âm thánh nữ cả kinh, hỏi:

- Bảo bối kia lợi hại như vậy? Đến tận cùng là loại tiên bảo như thế nào?

- Đó không phải là tiên bảo, ngay cả bản thân cũng chỉ nghe qua truyền thuyết, nghe nói thiên địa phân làm âm dương nhị giới, tại thời đại thối cổ, hai giới âm dương tương thông, dương giới quỷ vật hoành hành, không biết là vị đại năng nào dùng một kiện pháp bảo trấn áp tại chỗ tương thông giữa hai giới âm dương, trọng bảo này chuyên môn đối phó với nguyên thần quỷ vật, có uy lực tât sát, chính là trấn giới chi bảo, từ đó về sau hai giới âm dương tách xa nhau, quỷ vật cõi âm minh không thể nào tới chí dương giới, oa oa oa, đây là bí văn thối cổ, ngay cả bản thân cũng không biết thông đạo kết nối hai giới âm dương ở chỗ nào, người này có thể thu được, tức chết bản thân rồi, tức chết bản thân rồi...

Tính tình của Vu Thần tựa hồ không tốt lắm, vừa nói một bên tức giận oa oa kêu to.

- Nếu như vật kia chỉ uy hiếp đối với quỷ hồn nguyên thần, thuộc hạ xuất thủ, thu lại bảo vật kia, bắt giữ Cổ Sát Thần, để Vu Thần đại nhân xử trí!

Thánh nữ nói.

- Không không không... Người giết không được hắn, trên người hắn không chỉ có một kiện trọng bảo, chỉ cần một kiện Như Ý Linh Lung bảo tháp cho dù người xuất thủ, mặc dù hắn không phải là đối thủ của người, thể nhưng có thể tự bảo vệ mình, huống hồ trên người hắn còn có một bảo bối lai lịch to lớn! Oa oa oa... Tức chết bản thân, trên người hắn vì sao lại có nhiều trọng bảo tới như vậy? Tức chết bản thân...

Vu Thần vừa nói, vừa tức giận tới oa oa kêu to.

Nghe Vu Thần nói trên người Cổ Sát Thần có một bảo bối lai lịch to lớn, trong mắt thánh nữ và Vu Đạo Tông đều hiện vẻ cả kinh, ngay cả Vu Thần cũng nói là bảo bối lai lịch to lớn, rốt cuộc là loại pháp bảo như thế nào? Sợ rằng không dưới kiện trấn giới chi bảo kia.

- Bảo bối lai lịch lớn?

Thanh nữ thử hỏi.

- Đâu chỉ là bảo bối lai lịch to lớn, là một kiện chí bảo thuần dương duy nhất Cổ Hoang, thánh vật cổ vũ tộc, Chiến Thần Lệnh! Oa oa oa... Chiến Thần Lệnh biến mất nghìn năm rồi, dĩ nhiên bị người này lấy đi, rồi cuộc người này có đại khí vận tới mức nào? Một kiện chí bảo thuần dương duy nhất dĩ nhiên bị hấn đoạt được, oa oa oa..., tức chết bản thân rồi! Tức chết bản thân rồi!

Vu Thần càng nói càng tức giận, oa oa kêu to.

- Chiến Thần Lệnh?

Trong mắt thánh nữ và Vu Đạo Tông chấn động, một chữ một chữ thì thầm, khiếp sợ không nói nên lời.

Chiến Thần Lệnh, chí bảo cái thế nghìn năm trước khiến tam tộc nhân, yêu, vu khuynh thế đại chiến kéo dài trăm năm! Hai năm trước, nghe đồn Chiến Thần Lệnh xuất thế tại di chỉ ma cung Tà Bằng Tông, kết quả bên trong lại là một kiện Chiến Thần Lệnh giả, Chiến Thần Lệnh thực sự giống như đá chìm đáy biển, nửa điểm tin tức cũng không có.

- Dĩ nhiên Chiến Thần Lệnh thực sự lại nằm trong tay Cổ Sát Thần, chính là Chiến Thần Lệnh a, đại khí vận của người này cổ kim hiếm thấy, nếu như không có Chiến Thần Lệnh, sao hấn có thể không thềm nhìn chường cương của bản thân? Oa oa oa, thực sự là tức chết bản vương rồi, có Chiến Thần Lệnh trong tay, Vu Nguyệt, cho dù là người cũng không chắc thắng được hấn, nếu như tại tình huống không biết bị hấn đánh lén, cường giả dưới Độ Hư cảnh cũng phải vân lạc, Chiến Thần Lệnh là chí bảo thuần dương, có thể đốt ra thuần dương chi hỏa, ngay cả cường giả Độ Hư cảnh cũng có thể bị đốt cháy dưới thuần dương chi hỏa.

Vu Thần thức giận hừ hừ nói, đối với số mệnh của Cổ Thần cực kỳ đổ kị.

Vu Thần là loại nhân vật như thế nào? Tồn tại cùng một cấp độ với chư tử đại tiên, chính là đại tiên thời thượng cổ sơ kỳ, chư tử đại tiên truyền lưu hậu thế đều là nhân vật cuối thời kỳ thượng cổ, người khác không biết Cổ Thần vì sao lại bị phân thân Cổ Thần đánh hai chưởng bình yên vô sự, nhưng Vu Thần sao lại không biết?

Cổ Thần cũng từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng cũng chỉ là ngẫm lại, Vu Thần có biết hay không căn bản không bị hấn khống chế, hấn có thể làm chỉ là tận lực dựa theo kế hoạch, bế quan tu luyện trong tiểu tiên giới, sớm ngày đề cao tu vi.

Vạn nhất Chiến Thần Lệnh thực sự bại lộ rồi, không phải là hấn không nghĩ tới, nếu có người tới cướp, hấn sẽ đánh một trận trời long đất lở.

Chiến Thần Lệnh có bao nhiêu uy lực, Cổ Thần cũng không biết, nhưng hấn có cảm giác, đối mặt với ba người Hầu Quân Cực, Vu Đạo Tông, A Cửu La vương, nếu như có thể sử dụng Chiến Thần Lệnh, đủ sức miếu sát ba người trong nháy mắt.

Chiến Thần Lệnh lợi hại tới cực điểm, Cổ Thần hoàn toàn không biết rốt cuộc nó lợi hại tới mức nào.

- Vu Thần đại nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thánh nữ hỏi.

Vu Thần nói:

- Chiến Thần Lệnh rất quan trọng, việc này chỉ dừng lại ở hai người các ngươi biết, tuyệt đối không thể tiết lộ đối với người thứ ba, cũng không thể đi tìm Cổ Sát Thần, miễn cho đánh rần động cỏ, nghìn năm trước Chiến Thần Lệnh có đông đảo cường giả Độ Hư cảnh tranh đoạt, ta không thể đoạt được, hôm nay Chiến Thần Lệnh ở trên người một tu sĩ Mệnh Tuyên cảnh, hắc hắc... Bản thân muốn đoạt, sao phải khách khí, ha ha, thực sự là trời cũng giúp ta!

Dừng lại một chút, Vu Thần phát ra một hơi thở dài, nói:

- Chân thân của bản thân đã bao nhiêu năm không xuất hiện thế gia rồi? Lúc này đây, hi vọng của bản thân đã tới, nếu như có thể lấy được Chiến Thần Lệnh, bản thân trở về thế gia nào có khó khăn?

- Chúc mừng Vu Thần đại nhân!

Thánh nữ và Vu Đạo Tông cùng kêu lên nói.

- Ha ha ha ha...

Vu Thần hài lòng cười, nói:

- Tạm thời không cần đi quản Cổ Sát Thần, Chiến Thần Lệnh cứ để hấn tạm thời bảo quản, Vu Nguyệt, người phải phái người đi Nam Hoang và Bắc Hoang trước, thu khí cực âm và cực dương cho ta, cho người thời gian mười năm, ta cần hấp thu đủ khí cực âm, cực dương, đến lúc đó ta có thể phá vỡ được một điểm không gian, truyền đi một bộ phận lực lượng của chân thân tới, tìm cho ta một bộ phận thân thể tốt, ta sẽ thi triển Vu Hồn Phụ Thể đại pháp, đến lúc đó để Cổ Sát Thần tới Xích Đế chi mộ, đoạt hỏa chi bản nguyên, ta lại đoạt Chiến Thần Lệnh, chân thân bản thân hàng lâm có hi vọng rồi, ha ha ha ha...

Thời gian mấy ngày chỉ lóe lên rồi qua, rất nhanh Mông Tiên Âm đã lấy được quyền khống chế được tiểu tiên giới, nắm giữ trong tay.

Đã nhiều ngày, trong lòng Cổ Thần luôn luôn có một cỗ khí bức tức, không tán đi được, chung quy cảm giác có chút không ổn, trên đại hội luận võ, đánh bại ba người Hầu Quân Cực, Vu Đạo Tông, A Cửu La vương, hấn đã sử dụng toàn bộ con bài chưa lật.

Các loại hấp bảo Như Ý Linh Lung bảo tháp, Trấn Minh Ngọc Bi, các loại bí pháp Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, Phong Ảnh Độn, thậm chí là Chiến Thần Lệnh đều đã dùng đến.

Không biết là trong lòng tác quái hay là thực sự có chuyện lạ, chung quy Cổ Thần cảm thấy trong mình mình đang có đôi mắt nhìn chăm chú chính mình.

Loại cảm giác bị ánh mắt người khác nhìn chăm chăm như thế này chính là nguyên nhân khiến trong lòng Cổ Thần buồn bực.

Ngô Tinh và Long Vô Hối một tháng trước bị Thánh Hoàng và Độ Thiện thiên sư truy đuổi tiến vào sa mạc Tây Hoang, không thấy tin tức, lúc này không biết hai người ra sao. Cổ Thần chỉ có thể dựa vào hai người mạnh nhất này, nhưng bọn họ đều có rắc rối, hiện tại nếu có chuyện gì Cổ Thần chỉ có thể tự mình giải quyết.

Kế hoạch tốt nhất chính là tiến vào tiểu tiên giới, bế quan tu luyện, để tu vi mãnh tiến.

Trước mặt thực lực tuyệt đối tất cả đều là mây khói, chỉ có thực lực của chính mình mới là chỗ dựa lớn nhất, Cổ Thần hiểu rất rõ đạo lý này, vì vậy không để tâm quá mức vào cảm giác mờ mịt, dần dần chuyển sang hai người Ngô Tinh và Long Vô Hối.

472. Chương 87: Tốc Độ Tu Luyện Gấp Năm Lần.

Thời gian không đợi người!

Mông Tiên Âm thu được quyền khống chế tiểu tiên giới, Cổ Thần liền cáo biệt Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân, chuẩn bị tiến vào trong tiểu tiên giới tu luyện.

Bất quá, trước khi rời đi, Cổ Thần đã bày xung quanh sơn cốc nơi Nam Thiên đạo nhân và Hư Tử Uyên ẩn chứa mấy trận pháp.

Sơn cốc hai người ở không thể bày được loại đại trận giống như Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, mà Vạn Lý Hoàng Sa đại trận vô cùng lợi hại, hai người Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân căn bản không thể ra vào sơn cốc.

Cổ Thần tới tiểu tiên giới bế quan, vừa đi chính là một năm rưỡi, không có khả năng để Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân bị vây khốn trong sơn cốc, vì vậy chỉ bày một ít trận pháp đơn giản.

Dù sao đi nữa sơn cốc này cách đế đô Địa Mông không tới một trăm dặm, nếu như có người công kích trận pháp, Cổ Thần là chủ trận, có thể biết được trong nháy mắt, dùng Phong Ảnh Độn thuận di chạy tới.

Như vậy, Cổ Thần có thể yên tâm bế quan!

Tiểu tiên giới chính là một linh mạch tuyệt thế, ở dưới lòng đất đế đô Đại Mông, nơi này là do đời đế quân Đại Mông thứ nhất, Vô Tiên đế quân phát hiện, sau đó mới định đô, kiến tạo Đế Đình Đại Mông.

Hậu điện để cung Đại Mông có một truyền tống trận, nối thẳng xuống dưới lòng đất, tiểu tiên giới cách mặt đất chừng mấy nghìn trượng, nếu như chui từ dưới đất tiến vào, cho dù là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cũng rất khó khăn.

Vì vậy, sau khi Vô Tiên để quân phát hiện ra linh mạch tuyệt thế dưới lòng đất kia liền kiến tạo một truyền tống trận, nối thẳng dưới nền đất.

Cổ Thần theo bước chân Mông Tiên Âm, đi tới truyền tống trận nối thông tiểu tiên giới.

- Cổ Thần, thông qua truyền tống trận có thể trực tiếp tiến vào tiểu tiên giới, bên trong kích cỡ khoảng vài dặm, càng tiến gần vị trí linh nhãn mật độ linh khí càng cao, càng tinh khiết, người đi vào trước, ta cần phải nhường vị, mấy ngày tới phải xử lý xong các việc rối rắm của Đế Đình, chờ sau khi cơ bản sắp xếp xong, chắc khoảng mười ngày nữa ta cũng tiến vào tu luyện, mỗi ngày hai canh giờ!

Đứng trước truyền tống trận, Mông Tiên Âm nói.

- Đa tạ, ta tiến vào trước!

Cổ Thần gật đầu với Mông Tiên Âm, đi vào trong truyền tống trận.

Truyền tống trận phát ra một đạo quang mang đẹp mắt, bao phủ Cổ Thần bên trong, quang mang qua đi, Cổ Thần biến mất không thấy.

Trong sát na, Cổ Thần đứng giữa hư không, xuất hiện tại tiểu tiên giới.

Linh khí dày đặc từ bốn phương tám hướng tụ tập về phía Cổ Thần, cho dù Cổ Thần cầm hai tay hai khối linh thạch thượng phẩm cũng không thể có tốc độ hấp thu linh khí như nơi này, theo tốc độ hấp thu linh khí hiện tại, ước chừng nhanh hơn một phần ba.

Trong nháy mắt, vô số linh khí liền nhồi vào trong kỳ kinh chính mạch của Cổ Thần, Cổ Thần liền lập tức vận chuyển Đỉnh Thiên Quyết, hấp thu linh khí cực nhanh, tẩm bổ Linh anh, thực lực Linh Anh không ngừng tăng trưởng, tu luyện pháp lực càng lúc càng hùng hậu.

Trong tiểu tiên giới, tốc độ tu luyện quả nhiên nhanh chóng không gì sánh được, chỉ là rìa ngoài cùng của tiểu tiên giới, Cổ Thần đại khái tính ra một chút, tốc độ tu luyện chỉ ít cũng là gấp ba lần so với sử dụng linh thạch tu luyện bên ngoài.

Đây chính là kết quả có linh thạch vô hạn tu luyện, nếu như không có linh thạch hấp thu, có thể là nhanh hơn gấp mười lần, tu luyện một năm tương đương với bên ngoài mười năm.

Càng tiến vào gần linh nhãn, linh khí càng thêm tinh thuần, càng thêm dày đặc, tốc độ tu luyện càng nhanh hơn.

Tư chất tiên căn càng cao, tốc độ hấp thu linh khí chuyển hóa thành pháp lực bản thân càng cao, Cổ Thần có linh căn siêu phẩm, đồng thời còn tu luyện loại pháp quyết mang tính phụ trợ như Phệ Linh Quyết, tốc độ chuyển hóa linh khí thành pháp lực càng nhanh hơn.

Tốc độ linh khí trong tiểu tiên giới tràn vào cơ thể mặc dù cực nhanh, nhưng rìa ngoài linh nhãn còn xa mới cân bằng được với tốc độ chuyển hóa linh khí của Cổ Thần.

Cổ Thần chậm rãi bước sâu vào gần linh nhãn trung tâm tiểu tiên giới, nếu đã tới nơi này, đương nhiên phải khiến hiệu quả nâng lên tới mức cao nhất.

Rất nhanh, Cổ Thần đi về phía trước chừng hơn dặm, hàm lượng linh khí nơi này so với rìa ngoài vừa rồi đủ để cao hơn không chỉ ba thành.

Cổ Thần cảm giác rất rõ ràng, vô số linh khí điên cuồng hội tụ vọt vào trong cơ thể hắn, khống chế cũng không khống chế được, chỉ có thể điên cuồng vận chuyển Đỉnh Thiên Quyết và Phệ Linh Quyết mới có thể không ngừng chuyển hóa linh khí dừng mãnh tiến vào trong cơ thể thành pháp lực.

Dưới sự trợ giúp của Phệ Linh Quyết, ở chỗ này, Cổ Thần có thể dễ dàng hấp thu linh khí dừng mãnh tràn vào cơ thể.

Độ dày linh khí nơi này so với rìa ngoài tăng lên rất nhiều, theo như Cổ Thần tính ra, tốc độ tu luyện nơi này chỉ ít tương đương với bên ngoài dùng linh thạch vô hạn chừng bốn lần.

Nếu không như có Phệ Linh Quyết hỗ trợ chuyển hóa linh khí, cho dù Cổ Thần có tiên căn siêu phẩm, nhưng mới tu vi Mệnh Tuyền cảnh, hẳn chỉ có thể tu luyện tại vị trí hiện tại, nếu tiếp tục đi thêm về phía trước, tốc độ chuyển hóa linh khí không bằng với tốc độ linh khí tràn vào cơ thể.

Thiên tài cái thể tiên căn siêu phẩm, tu vi Mệnh Tuyền cảnh, ở cách trung tâm tiểu tiên giới hơn một dặm đã không thể tiến thêm nữa rồi, tốc độ tu luyện nhanh hơn bốn lần so với bên ngoài dùng linh thạch đã là mức độ cao nhất.

Mà Cổ Thần thì không!

Phệ Linh Quyết tại nơi này phát huy tác dụng vô cùng to lớn, Cổ Thần tiếp tục bước về phía trước, tiến càng gần linh nhãn trung tâm.

Lại đi thêm hơn một dặm, Cổ Thần đã đi tới khu vực linh nhãn trung tâm tiểu tiên giới, linh khí nơi này tinh thuần nhất, nồng đậm nhất, thậm chí ngay cả Cổ Thần liên tục vận chuyển Phệ Linh Quyết cũng có một loại cảm giác chuyển hóa linh khí không kịp, thân thể cũng vì linh khí tràn vào quá nhanh mà căng cứng.

Khu vực linh nhãn là khu vực linh khí tinh thuần nhất, nồng đậm nhất trong tiểu tiên giới, tốc độ tu luyện tại địa phương này ước chừng nhanh hơn năm lần tốc độ tu luyện dùng linh thạch bên ngoài, là khu vực có tốc độ tu luyện nhanh nhất trong tiểu tiên giới.

Cổ Thần tới nơi đây lập tức ngồi trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, tâm không tạp niệm, toàn tâm tu luyện, điên cuồng chuyển hóa linh khí tràn vào cơ thể, pháp lực lấy tốc độ tăng mạnh Cổ Thần có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Đi tới nơi đây, không cho phép Cổ Thần suy nghĩ nhiều, chỉ có thể toàn tâm toàn ý đầu nhập vào tu luyện, tốc độ luyện hóa linh khí mới có thể cân bằng với tốc độ linh khí dung nhập vào cơ thể.

Pháp lực tăng trưởng rất nhanh khiến tâm niệm Cổ Thần vô cùng vui sướng.

Rất nhanh, thời gian ba ngày trôi qua.

Coi như là tu sĩ, cũng không thể thay đổi âm dương giao thế, ngày đêm thay đổi, tu sĩ cũng cần phải có thời gian nghỉ ngơi, tuy rằng tu sĩ có thể khống chế được tinh thần chính mình, có thể bảo trì tại trạng thái khẩn trương cao độ trong thời gian dài, không làm bất luận hành động hít thở nào, nhưng đối với tu luyện lâu dài không phải là điều tốt.

Phải kết hợp với nghỉ ngơi mới có thể càng đi xa hơn trên con đường tu chân, đi được xa hơn mà không phải là một mặt khổ tu cường ngạnh tăng lên!

Nếu như tu sĩ tiên căn siêu phẩm khác, khi tới thời điểm ban đêm nghỉ ngơi sẽ rời khỏi tiểu tiên giới, bằng không linh khí dùng mãi không ngừng tiến vào trong cơ thể tại thời điểm dùng tu luyện sẽ khiến thân thể căng tròn mà nổ tung.

Mà Cổ Thần thì không!

Tới ban đêm, Cổ Thần lui tới rìa ngoài tiểu tiên giới, không hề tu luyện Đỉnh Thiên Quyết, thay vào đó là Linh Kinh Thuần Tức quyết, hiện tại Cổ Thần đã tu luyện Linh Kinh Thuần Tức quyết tới tầng thứ mười, coi như là thời điểm buổi tối ngủ cũng có thể tự động chuyển hóa linh khí trong cơ thể, hóa thành tu vi pháp lực.

473. Chương 88: Bát Âm Thiên Ma

Tuy rằng tự động chuyển hóa thì tốc độ chậm hơn nhiều, thế nhưng Cổ Thần có tiên căn siêu phẩm, Linh Kinh Thuần Tức quyết đã tới tầng thứ mười, có thể vững vàng ở lại tại rìa ngoài cùng trong tiểu tiên giới.

Một ngày một đêm như vậy, tốc độ tu luyện của Cổ Thần so với thiên tài cái thế có tiên căn siêu phẩm tiến vào tiểu tiên giới tu luyện còn nhanh hơn rất nhiều.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua, trong nháy mắt đã là nửa tháng.

Thời gian nửa tháng, Cổ Thần vẫn đứng trong tiểu tiên giới, tuy rằng toàn tâm toàn ý tu luyện, thế nhưng không cách nào hoàn toàn vãng ngã, tâm tư của hắn chung quy vẫn chia ra một phần để ý tới động tĩnh bên phía sơn cốc nơi Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân ẩn cư.

Hiện tại Cổ Thần lo lắng nhất chính là có kẻ nào đó tập kích hai người Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân, tuy rằng hai người ẩn cư trong sơn cốc này, ngay cả cách Đế Đình hơn trăm dặm, ngay cả chỉ có một mình một người Mông Tiên Âm biết, nhưng Cổ Thần chung quy có cảm giác trong mình mình đang nhìn kỹ chính mình, cho dù chính mình tiến vào tiểu tiên giới cũng như vậy, luôn luôn không thể hoàn toàn yên lòng.

Bất quá, thời gian nửa tháng trôi qua cũng không hề có bất cứ tin tức bất lợi nào truyền tới.

Bế quân nửa tháng, cộng thêm Mông Tiên Âm mới đăng lên để vị, nắm giữ tiểu tiên giới cần phải có thời gian vài ngày, cách đại hội luận võ đoạt đế đã hai mươi ngày.

Bất luận thế lực nào có hành động đối với Cổ Thần hẳn là đã sớm động thủ rồi, trung thổ tuy lớn, nhưng giữa các Đế Đình luôn có truyền tống trận nối thông với nhau, vì vậy tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh trong vòng một ngày phi hành được mười vạn dặm, cho dù là nơi cách xa nhất là Đế Đình Đại Ly, chạy tới Đại Mông, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh phi hành cũng chỉ cần thời gian mười ngày.

Thế nhưng, hơn nửa tháng qua vẫn vô thanh vô tức, tựa hồ như mỗi một thế lực đều không nhớ tới cái tên Cổ Thần này!

Thời gian hơn nửa tháng không có động tĩnh, Cổ Thần dần dần yên lòng.

Sau nửa tháng, Mông Tiên Âm mỗi ngày đúng giờ tiến vào tiểu tiên giới tu luyện hai canh giờ, tu luyện tại khu vực rìa ngoài cùng.

Nàng mang tới cho Cổ Thần tin tức thế giới bên ngoài, biết được các thế lực trung thổ gió êm sóng lặng, Cổ Thần chậm rãi thả lỏng lo lắng đối với sự tỷ của mình, toàn tâm toàn ý, dung nhập vào trong tu luyện.

Ngày qua ngày!

Trong nháy mắt trôi qua một tháng!

Tu vi của Cổ Thần hôm nay so với thời điểm đại hội luận võ đoạt đế đã tăng lên ba thành.

Một ngày này, trước thời điểm Mông Tiên Âm tiến vào tiểu tiên giới, đột nhiên dùng thần thần truyền âm hô to với Cổ Thần:

- Không hay rồi, Cổ Thần, sơn cốc nơi sư tỷ người ẩn cư bị người tập kích!

...

Sáng sớm, sắc trời sáng sủa, một mảnh mông lung.

Chín đạo thân ảnh bay sát mặt đất, hướng về phía đế đô Đại Mông, phi hành cực nhanh.

Trong mông lung không nhìn thấy rõ dung mạo của chín người này, nhưng có thể biết được là bốn nam năm nữ.

Chín người tuy là phi độn theo hướng đế đô Đại Mông, nhưng không hề phi hành trên bầu trời Bình Nguyên Đế Đô, mà là phi hành trong rừng rậm chu vi bình yên, bí ẩn phi hành, tựa hồ không muốn có bất cứ người nào nhìn thấy thân ảnh bọn họ.

Phi độn như vậy khoảng nửa canh giờ, sắc trời đã hoàn toàn sáng, chín người không bay mà đi bộ, xuyên toa trong sơn lâm.

Năm vị nữ tử đều là thiếu phụ ước chừng ba mươi tuổi, cả đám phong vận tư nhan xinh đẹp như thiên tiên, bốn vị nam tử thoạt nhìn trên dưới bốn mươi, mặc xích bào, thân hình cao lớn.

Bốn người vượt qua năm sáu ngọn núi lớn, thiếu phụ dẫn đầu đưa tay ngăn lại, thấp giọng nói:

- Tới rồi!

Đế đô Đại Mông cách nơi này khoảng trên dưới trăm dặm, phía trước là một sơn cốc sát biên giới Đế Đô Bình Nguyên.

Mọi người theo thiếu phụ chỉ nhìn lại, một nam tử nói:

- Mông tông chủ, chính là sơn cốc kia?

Người đi đầu chính là tông chủ Băng Thần Tông — Mông Ngưng Băng, nàng bị Mông Tiên Âm trục xuất Mông gia, cấm không được phép tiến vào phương viên vạn dặm xung quanh Đế Đô, lúc này nàng dĩ nhiên chạy tới sơn cốc cách đế đô trăm dặm.

Mông Ngưng Băng gật đầu, nói:

- Trong cốc có một người, cho dù hắn tại chân trời góc biển ta cũng biết được vị trí của hắn, chính là ở trong sơn cốc kia, hắn không có khả năng ẩn cư nơi này, trừ phi là hắn cùng với nữ nhi của hắn!

- Bọn họ thực sự có thể dẫn được Cổ Sát Thần ra?

Một nữ tử hỏi.

- Uh!

Mông Ngưng Băng gật đầu, nói:

- Vì sự tỷ của hắn, cho dù bảo hắn lên núi đao, xuống biển lửa, Cổ Sát Thần cũng không do dự một chút, ta đến đối phó với hai người trong sơn cốc, các người đối phó với Cổ Sát Thần.

Một nam tử hừ hừ nói:

- Chỉ cần Cổ Sát Thần dám đến, bắt hắn chết không có chỗ chôn!

Mông Ngưng Băng mỉm cười, nói:

- Tốt, các người giết Cổ Sát Thần, ta giết nữ nhi của “hắn”!

- Nếu như có thể tìm được thánh vật thánh tông, thánh tông đối với nhân tình của Mông tông chủ nhất định ghi tạc trong tâm, đợi Thánh Hoàng trở về, ta sẽ hướng Thánh Hoàng truyền lời cho Mông tông chủ, xin Thánh Hoàng chinh đồn Đế Đình Đại Mông.

Một nữ tử nói.

Nghe khẩu khí mấy người nói, thánh vật thánh tông hắn là người Âm Dương Ma Tông.

- Sơn cốc phía trước bị bày không ít trận pháp!

Lại có một gã nam tử mở miệng nói, trong thanh âm tràn ngập ý coi thường.

Một gã nam tử tiếp lời nói:

- Bày trận trước mặt ta, quả thực chính là múa rìu trước mặt Lỗ Ban, hừ, luận trận pháp, ai có thể so sánh với thánh tông?

- Ha ha, nghe nói Cổ Sát Thần không chỉ có tu vi cao thâm, mà còn là một tiên đan sư, đồng thời phương diện trận pháp cũng có tạo nghệ rất cao, hôm nay chúng ta vô thanh vô tức phá hủy những trận pháp này, để hắn nhìn một cái, luận trận pháp, trước mặt thánh tông, hắn bất quá chỉ là ếch ngồi đáy giếng!

Một nữ tử nói.

Mọi người gật đầu.

Trận pháp của Cổ Thần đại bộ phận xuất phát từ Âm Dương Trận Đồ, mà Âm Dương Trận Đồ lại xuất phát từ Âm Dương Ma Tông, trận pháp thiên hạ lấy Âm Dương Ma Tông mạnh nhất, tuy rằng Âm Dương

Ma Tông đã biến mất nghìn năm, thế nhưng truyền thừa trận pháp của tu sĩ Âm Dương Ma Tông vô cùng cao thâm.

Dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, trận pháp do Cổ Thần bày ra đã bị tám vị tu sĩ Âm Dương Ma Tông phá đi, ngay cả Cổ Thần cũng không hề phát hiện ra.

Rất nhanh, Mông Ngưng Băng và tám vị cao thủ Âm Dương Ma Tông tiến vào trong sơn cốc, mấy người thu liễm pháp lực tu vi, ngay cả Nam Thiên đạo nhân cũng không thể dùng thần thức dò xét phát hiện ra.

Có thể thấy được, tu vi của tám vị tu sĩ Âm Dương Ma Tông đều cao hơn Nam Thiên đạo nhân, chí ít cũng tương đương với Mông Ngưng Băng, đều là cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ.

Trong cốc, Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân đang từ trong đá tọa tĩnh lại.

Đột nhiên hai mắt Nam Thiên đạo nhân khẽ động, ánh mắt như đao, nhìn về một phương hướng, chỉ thấy chín đạo cương mang xẹt qua nhìn trượng, bổ thẳng về phía gian phòng Hư Tử Uyên đang ở.

Cùng lúc đó, chín đạo ba động pháp lực mạnh mẽ không gì sánh được trong nháy mắt xuất hiện trong phạm vi thần thức dò xét của Nam Thiên đạo nhân.

Chín vị cao thủ dĩ nhiên vô thanh vô tức tiến vào phạm vi nghìn trượng?

Trong mắt Nam Thiên đạo nhân hiện vẻ kinh hãi.

Mi tâm chợt lóe quang mang, một chiếc hồ lô màu xanh bay ra ngoài, trong hồ lô bắn ra một đạo lục mang, đạo lục mang va chạm với bốn đạo cương mang, phát sinh tiếng chấn động vang dội.

Uy lực của hồ lô vô cùng kinh khủng, mấy đạo cương mang đều bị cản lại.

Tiếng vang thật lớn đồng thời truyền tới đề đô Đại Mông cách trăm dặm. Mông Tiên Âm vừa nghe được thanh âm chính là từ sơn cốc nơi Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân truyền tới, lập tức tiến vào trong tiểu tiên giới, truyền tin tức này cho Cổ Thần.

Vài đạo cương mang còn sót lại, thân thể Nam Thiên đạo nhân chợt lóe, liền phóng tới bên ngoài gian phòng Hư Tử Uyên đang ở, vẽ lên một bộ tinh đồ thật lớn, bao phủ toàn bộ gian phòng bên trong.

Ầm ầm ầm ầm...

Mấy đạo cương mang liên tục va chạm vào tinh đồ, phát sinh tiếng chấn động vang vọng.

Vài đạo cương mang biến mất, quang tráo tinh đồ cũng bị đánh nát bấy, hóa thành hư vô, thân thể Nam Thiên đạo nhân lui về phía sau mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu không phải mấy tháng vừa qua Nam Thiên Đạo nhân liên tục tu luyện Hư Thiên Kinh, khiến pháp lực tiến nhanh, tu vi đã đạt tới Đoạt Xá trung kỳ đại viên mãn, chỉ kém nửa bước là có thể bước vào Đoạt Xá hậu kỳ, hẳn căn bản không thể ngăn cản được mấy đại cao thủ đồng thời công kích, khả năng nháy mắt trọng thương tới chết.

Hư Tử Uyên từ trong phòng chạy ra ngoài, đồng thời chín vị cao thủ cũng xuất hiện trong mắt Nam Thiên Đạo Nhân, Nam Thiên Đạo Nhân hét lên kinh hãi:

- Bát Âm Thiên Ma?

Đang khi nói chuyện, hồ lô bắn ra một đạo lục mang, bất quá lần này đối phương có chín người, mà Nam Thiên Đạo nhân chỉ có một mình, hẳn kéo mạnh Hư Tử Uyên, quang hoa chợt lóe, thân thể trong nháy mắt không thấy, bị hút vào trong hồ lô.

Hồ lô phóng lên cao, đang muốn chạy trốn, tám vị cao thủ Âm Dương Ma Tông cùng kêu lên, trong miệng mỗi người phun ra một đạo sóng âm khác nhau, tám đạo sóng âm đồng thời kích vào hồ lô, hồ lô vừa mới bay được nghìn trượng đã chấn động mạnh mẽ, phương hướng chệch đi, nghiêng sang bên phải, rơi xuống một ngọn núi nghìn trượng.

- Đừng thương tới tính mệnh hần!

Mông Ngưng Băng hô lên một tiếng to, phi độn đuổi theo hồ lô hạ xuống, nói:

- Cổ Sát Thần sắp tới rồi, các người chuẩn bị sẵn sàng, hắn đã thụ thương, hai người giao cho ta là được rồi!
Hồ lô rơi xuống mặt đất, Nam Thiên đạo nhân và Hư Tử Uyên đều bị chấn văng ra ngoài, Nam Thiên đạo nhân phun ra một ngụm máu tươi, tám đạo công kích sóng âm kia hiển nhiên lợi hại tới cực điểm.

Cổ Thần biết được sư tỷ bị tập kích, trong lòng chấn động, đồng thời vô cùng kinh ngạc, vì sao sơn cốc bị công kích mà hắn không có chút cảm giác nào? Nếu như công kích trận pháp, hắn hẳn là người đầu tiên biết được mới đúng.

Thần niệm khê động, sắc mặt Cổ Thần đại biến, trận pháp hắn bày ra dĩ nhiên không còn, bị người khác vô thanh vô tức phá hủy, thâm nghĩ:

- Không xong, là cao thủ trận pháp tới!

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, liền xuất hiện bên cạnh Mông Tiên Âm, thông qua truyền tống trận, trong nháy mắt xuất hiện tại hậu điện để cung.

Thần thức của Cổ Thần vô cùng cường đại, đủ bao phủ trăm dặm, thần thức đảo qua, chỗ sơn cốc nơi sư tỷ ẩn cư quả nhiên có người ngoài đến, Nam Thiên đạo nhân bị thương, đang bảo hộ Hư Tử Uyên đánh nhau với một người.

Trừ điều này ra, không còn người khác!

Thấy khí tức của Nam Thiên đạo nhân bất ổn, dưới sự công kích của đối thủ liên tục bại lui, trong lòng Cổ Thần quỳnh lên, lập tức thi triển Phong Ảnh Động, sấm một tiếng biến mất không thấy, thông qua thuật di chạy về phía sơn cốc.

Trong nháy mắt Cổ Thần đã xuyên toa qua không gian trăm dặm, xuất hiện tại sơn cốc, mục tiêu thuật di chính là chỗ Nam Thiên đạo nhân giao chiến.

Thế nhưng, vừa mới tiến vào phạm vi sơn cốc, cách Nam Thiên đạo nhân chỉ chừng ba nghìn dặm, đột nhiên trong đầu Cổ Thần ồng lên một tiếng, tựa hồ như cự chùy đánh trong trong đầu, khiến thân ảnh của hắn từ hư không chấn động ra ngoài.

Vừa mới hạ xuống đất, tám đạo sóng âm giống như tám sóng gợn hình tròn cấp tốc bắn thẳng về phía Cổ Thần.

Tốc độ sóng âm nhanh tới cực điểm, trong sát na đã tới bên cạnh Cổ Thần, xung quanh đều có hai đạo sóng âm, vây quanh hắn ở trung tâm.

Thanh mang chợt lóe, Thanh Hoa Thần Mộc thuật trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài cơ thể Cổ Thần, cấp tốc xoay tròn.

Băng băng băng băng băng băng băng băng...

Tám tiếng nổ trong nháy mắt hầu như đồng thời vang lên, tám đạo sóng âm tựa hồ không bị Thanh Hoa Thần Mộc thuật ngăn cản bao nhiêu, thanh âm xuyên qua Thanh Hoa Thần Mộc thuật, đình tại nhức óc, tiếng nổ bạo tạc vang vọng, sóng gợn âm bạo vô hình khiến phương viên hơn mười trượng hoàn toàn bị phá hủy.

Mặt đất bị âm bạo tạc nổ thành một lỗ thủng lớn sâu hơn mười trượng.

Âm bạo kịch liệt như vậy, thân thể của cao thủ Mệnh Tuyền cảnh thông thường có thể bị nổ tung tứ phân ngũ liệt.

Bất quá thân thể Cổ Thần cường hãn tới mức nào? Từ lúc thi triển thuật di Cổ Thần đã thi triển Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng, thân thể mạnh mẽ chỉ kém hơn so với A Cừ La vương một bậc, tiếng âm bạo tuy vô cùng kịch liệt, nhưng còn chưa đủ sức lay động thân thể Cổ Thần.

Bất quá, âm bạo chấn đại não của Cổ Thần ồng ồng vang vọng, con mắt mờ ảo.

Trong trong sát na này, một đoàn kim quang từ trong mi tâm Cổ Thần bay ra ngoài, chính là Như Ý Linh Lung bảo tháp, bảo tháp hóa thành nghìn trượng, mạnh mẽ hạ xuống ngay bên cạnh Cổ Thần, toàn bộ đại đại như run rẩy, tất cả thanh âm đều bị Như Ý Linh Lung bảo tháp hóa thành hư vô.

- Bát Âm Thiên Ma?

Cũng giống như Nam Thiên đạo nhân, Cổ Thần phát ra tiếng kinh hô sợ hãi.

Bát Âm Thiên Ma, tám vị cao thủ tiếng tăm lừng lẫy của Âm Dương Ma Tông, kiếp trước của Cổ Thân, Bát Âm Thiên Ma danh chấn thiên hạ, phân biệt là: Ma Âm Thiên Ma, Cầm Âm Thiên Ma, Linh Âm Thiên Ma, Thiên Âm Thiên Ma, Tiêu Âm Thiên Ma, Chung Âm Thiên Ma, Cổ Âm Thiên Ma, Lôi Âm Thiên Ma

Tám vị thiên ma, mỗi một người đều là đại cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ, tám người liên thủ, không chỉ vô địch cùng giai, coi như là tu sĩ cao hơn một bậc cũng không thể chống đỡ nổi, muốn giết dễ như thái rau bỏ dưa.

Kiếp trước, lúc tu vi của Cổ Thần đại thành, trong Bát Âm Thiên Ma đã có sáu người đạt tới tu vi Nguyên Thần kỳ, Cổ Thần từng gặp phải Ma Âm Thiên Ma, đơn độc một người khiến Cổ Thần phải chịu thiệt thòi nhiều.

Ma Âm Như Dục của Ma Âm Thiên Ma là một môn đại thần thông so với bất cứ loại được vật thô tình

Ma Âm Như Dục so với bất cứ xuân dục thô tình nào trên thế gian đều mãnh liệt hơn gấp trăm lần, thậm chí ngay cả Cổ Thần cũng khó có thể chống đối, bị Mông Tiên Âm hôn cổ, trong lòng nhanh chóng xuất hiện một cổ dục vọng chiếm hữu!

- Không...

Ngay trong nháy mắt tâm niệm Cổ Thần trầm luân bể dục, hình bóng sư tỷ đột nhiên xuất hiện trong đầu hấn, nhất thời khiến tinh thần của hấn tỉnh táo hơn không ít. Sau khi bối rối, kinh hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Nếu như thực sự bị Ma Âm Như Dục mê hoặc, một khi ý loạn tình mê, sợ rằng không đợi hấn và Mông Tiên Âm trầm luân bể dục, trước hết bị bảy đạo Thiên Ma Âm còn lại công kích, thần hình câu diệt.

Bất quá Cổ Thần có thể khống chế được tinh thần của chính mình, nhưng Mông Tiên Âm lại hoàn toàn không khống chế được, thứ nhất tu vi của nàng quá thấp, thứ hai định lực không đủ, một khi tình dục bộc phát, quả thực không thể nào vãn hồi.

Cổ thần vừa mới tỉnh táo trở lại, bàn tay sớm bắt trúng hai chú bạch thỏ mềm mại, trơn trượt tới cực điểm, Cổ Thần cúi đầu nhìn, trong lòng nhảy dựng lên, chỉ thấy Mông Tiên Âm đã bị kéo trễ nửa áo, để lộ đôi ngọc nhũ tô hương mê người.

Hai tay của Cổ Thần đang bị Mông Tiên Âm nắm chắc, chuyển động qua lại trên ngực của chính nàng.

Hơi thở Mông Tiên Âm gấp gáp, trong thở dốc mang theo vài phần mê luyến, cầm lấy hai tay của Cổ Thần xoa nắn trước ngực của nàng, đầu thì ngã vào đầu vai Cổ Thần, miệng từ cắn cổ Cổ Thần, một đường đánh lưỡi vừa hôn vừa liếm kéo lên tai.

- Cổ Thần! Tiên Âm muốn... Cho ta, Tiên Âm muốn...

Mông Tiên Âm thở khí như lan, hơi thở gấp gáp, một mặt hôn tai Cổ thần, một mặt như tự lẩm bẩm nói với chính mình, cũng nói với Cổ Thần.

Động tác này của Mông Tiên Âm khiến Cổ Thần vừa mới lấy lại được một điểm tỉnh táo, dục vọng lại bốc lên mãnh liệt, nắm lấy đôi ngọc ngũ của Mông Tiên Âm, cũng nhin không được bắt đầu xoa nắn mạnh mẽ.

476. Chương 91: Âm Dương Giao Hợp

Xoẹt...

Mông Tiên Âm triệt để đốt lên dục hỏa của Cổ Thần, hấn cầm lấy quần áo của Mông Tiên Âm xé mạnh, chiếc áo thơm mùi giai nhân đã bị xé tới tận hông, một đôi bạch thỏ tuyết trắng hiện ra toàn bộ, mê đắm lòng người.

Đang trong lúc hai người Cổ Thần và Mông Tiên Âm ý loạn tình mê, mấy đạo sống âm giống như mũi tên nhọn bắn về phía hai người cực nhanh.

Chính vào lúc này, trước ngực Cổ Thần nóng lên, một cỗ sóng nhiệt từ trong Chiến Thần Lệnh chui ra ngoài, tinh thần của Cổ Thần chấn động mạnh mẽ, trong sát na tỉnh táo lại, cỗ sóng nhiệt kia từ ngực dâng lên, truyền tới miệng Cổ Thần, hóa thành một tiếng nổ:

- Dương...

Oanh...

Tiếng “dương” vừa ra, tất cả Thiên Ma Bát Âm trong sát na biến thành hư vô, tất cả đều tan vỡ.

Không chỉ âm sát thuật tan tành, huyền âm thuật cũng hoàn toàn biến mất không còn bóng dáng tăm hơi!

Một tiếng “dương” kia vừa mới ra khỏi miệng, chỉ trong nháy mắt như vậy, Cổ Thần cảm giác chính mình như chạm vào một cảnh giới cực kỳ huyền diệu, tựa hồ như lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa, chỉ cần há miệng vừa nói, pháp tắc lập tức tới, có một cỗ cảm giác ngôn xuất pháp tùy!

Chỉ là, ngậm nhiệt kia vừa mới phun ra, Chiến Thần Lệnh lại trở nên yên lặng, Cổ Thần còn muốn tiếp xúc tới loại cảnh giới huyền diệu này cũng không có khả năng nữa rồi.

- A...

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên trong lòng.

Thiên Ma Âm tan hết, Mông Tiên Âm cũng từ trong trạng thái mê huyền khôi phục lại, thế nhưng...

Y phục nửa người trên của nàng đã hoàn toàn bị xé rách tới hông, toàn bộ nửa người trên xích lõa, bại lộ trước mặt của Cổ Thần, không những vậy, đôi ngọc ngũ tô hương mềm mại tuyết trắng vẫn bị một bàn tay của Cổ Thần nắm thật chặt, một cổ cảm giác giống như điện lưu từ bộ ngực sữa của nàng trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Điều này cũng không phải quan trọng nhất.

Mông Tiên Âm cảm giác được dưới mông có một cây gậy thô to cứng rắn chọc thẳng lên trên. Đồng thời, một bàn tay của Cổ Thần dĩ nhiên từ quần áo bị xé rách tới hông tiến sâu xuống dưới, toàn bộ bàn tay đang tiếp xúc với mật tuyến mềm mại tràn đầy thủy hoa, nơi này suốt hai mươi năm qua ngoại trừ chính bản thân nàng chưa từng bị bất cứ kẻ nào chạm tới.

Mà, một ngón tay của hắn đã tiến vào mật tuyến nửa đoạn!

Mông Tiên Âm giống như một con thỏ trắng nhỏ bị chấn kinh, la hoảng lên.

Cổ Thần cũng ngẩn ra, hiện tại Ma Âm Như Dục đã tan, trong đầu hắn hoàn toàn thanh tĩnh, thế nhưng cậu nhóc cứng rắn không gì sánh được kia vẫn không hề mềm yếu, rất không nghe lời, kiên quyết đứng thẳng như trước.

Một tay nắm lấy ngọc nhũ tuyết trắng của Mông Tiên Âm, một tay thì áp lên mật tuyến, thậm chí nửa đoạn ngón tay đã chui vào trong.

Tĩnh cảnh như vậy, Cổ Thần có thể không chế được tâm thần của chính mình, nhưng lại không thể không chế phản ứng theo bản năng của cơ thể.

Mông Tiên Âm giống như một chú sơn dương nhỏ, bị hai bàn tay của Cổ Thần khống chế không dám động đậy.

Tình huống trước mắt hoàn toàn bảo trì tại thời điểm nháy mắt khi hai người bị Ma Âm Như Dục kích phát bản năng nguyên thủy nhất, lúc này tỉnh táo lại, hai người xấu hổ nói không nên lời, trong lúc nhất thời ngồi nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Qua một lát, Cổ Thần cảm giác được rất rõ ràng, chỗ mật tuyến của Mông Tiên Âm liên tục co giật.

Mông Tiên Âm nhắm hai mắt, trong thanh âm mang theo nét run rẩy:

- Người... Người mau lấy tay ra, ta... Ta... A....

Một câu nói này còn chưa xong, Mông Tiên Âm đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, thân thể mạnh mẽ co giật, theo đó một cổ âm tình từ chỗ sâu mật tuyến phun trào.

Hai gò má Mông Tiên Âm đỏ hồng, xấu hổ không ngớt, đầu chúi sát vào trong lòng Cổ Thần, không dám ngẩng lên, thân thể còn đang trong phản ứng kịch liệt, phía sau lưng hơi khom, trong miệng tựa hồ dừng hơi thở, theo thân thể rung động, thỉnh thoảng lại tiết lộ vài tiếng thở dốc.

Mông Tiên Âm vừa kêu, Cổ thần muốn rút tay từ trong mật tuyến của nàng, thế nhưng một cổ âm tình phun ra mạnh mẽ, hai mắt Cổ Thần sáng ngời, một cổ âm khí lạnh lẽo vô cùng theo mật tuyến của Mông Tiên Âm đang trào, truyền tới ngón tay của Cổ Thần, lan tỏa khắp cơ thể.

Cực băng hàn khí... Cực băng hàn khí của Cực Băng Tông, thánh địa ma môn thời kỳ thượng cổ, là chân khí chí âm chí hàn trong thiên địa.

Trong lòng Cổ Thần sáng ngời, trong thiên địa chỉ có chân khí thuần âm mới có thể so sánh được với chân khí thuần dương, thế nhưng ngoại trừ chân khí thuần âm, chân khí âm hàn trong thiên địa phải kể tới cực băng hàn khí.

Hàn khí có thể kết hợp với chân khí thuần dương tạo thành âm dương tương hòa, ngoại trừ chân khí thuần âm hầu như chỉ có cực băng hàn khí.

Điều này...

Một ý niệm từ trong đầu Cổ Thần nảy lên, nếu như âm dương giao hòa với Mông Tiên Âm, như vậy chẳng phải có thể khiến âm dương tương hòa, nhất cử luyện thành thần thông vô thượng Kinh Ca?

Chỉ là, cứ như vậy...

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm...

Đang trong lúc suy nghĩ, lại có tám tiếng nổ từ bên ngoài Như Ý Linh Lung bảo tháp truyền đến, tám đạo sóng âm xuyên qua thân tháp xuất hiện trong tầng thứ nhất.

Bất quá, theo một tiếng rống to “dương” của Cổ Thần vừa rồi, trong tầng thứ nhất bảo tháp tựa hồ tồn tại khí tức đại đạo nào đó, tám đạo âm ba vừa mới tiến vào bên trong tháp lập tức biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Bất quá, Thiên Ma Bát Âm vẫn chưa dừng lại, liên tiếp từ bên ngoài vọt vào trong, khí tức đại đạo ẩn chứa trong tầng tháp thứ nhất tựa hồ đang kịch liệt biến mất, sóng âm truyền vào tháp càng lúc càng truyền được xa hơn, không ngừng nhích gần về phía Cổ Thần.

Cần phải luyện thành Kinh Ca rồi, bằng không hôm nay đối mặt với Thiên Ma Bát Âm, thực sự không hề có phần thắng!

(Khụ khụ... Ngón tay vẫn chưa rút...)

- Tiên Âm...

Cổ Thần hô lên bên tai Mông Tiên Âm.

Mông Tiên Âm vừa mới phun trào hoàn tất, mới từ trong cao trào hồi phục trở lại, thấy ngón tay của Cổ Thần vẫn dừng lại trong mật động của nàng, trong lòng giống như có con nai đang nhảy loạn, bất quá trải qua đoạn tình cảm bạo phát mãnh liệt vừa rồi, Mông Tiên Âm đối với chuyện này tựa hồ không phản cảm, dĩ nhiên còn sản sinh ra vài phần ý nghĩ ham muốn dừng lại lâu hơn vài phần đối với ngón tay của Cổ Thần trong mật huyết.

Nghe được thanh âm của Cổ Thần, thân thể Mông Tiên Âm khẽ run lên, nhẹ nhàng “vâng” một câu ngoan ngoãn.

Cổ Thần nói:

- Bên ngoài là Bát Âm Thiên Ma của Âm Dương Ma Tông, bày ra Thiên Ma Bát Âm đại trận, nếu muốn phá trận, chúng ta phải... Phải âm dương giao hợp, ta cần cực băng hàn khí tại chỗ cực âm tinh thuần nhất của nàng, cùng với chân khí thuần dương tương dung, tu thành một môn đại thần thông, như vậy mới có thể phá giải được Thiên Ma Bát Âm trận, nàng... Nàng có nguyện ý?

Chỗ cực âm? Mông Tiên Âm nghe xong thân thể run lên, chỗ cực âm trên cơ thể nàng tự nhiên chính là u động mật tuyến vẫn đang nằm trong bàn tay xâm chiếm của Cổ Thần.

- Uhm...

Qua một lát, Mông Tiên Âm lại nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng, đầu vùi vào ngực Cổ Thần càng hạ thấp.

Cổ Thần nói:

- Thời gian cấp bách, Tiên Âm, chúng ta phải lấy phương thức trực tiếp nhất, âm dương giao hợp, chân khí thuần dương của ta phi thường lợi hại, một phần chân khí thuần dương sẽ tiêu hao mười phần cực băng hàn

khí, vì vậy, không để cho cực băng hàn khí của nàng bị xói mòn quá nhiều, địa điểm âm dương giao hợp chỉ có thể tiến hành tại chỗ cực âm trên thân thể của nàng!

- Uhm...

Mông Tiên Âm một lần nữa ngoan ngoãn gật đầu.

Chương 91: Âm dương giao hợp (hạ).

Thấy Thiên Ma Bát Âm càng lúc càng tiến gần hơn, Cổ Thần biết thời gian cấp bách, bàn tay vốn buông lỏng lại căng lên, xoa bóp hai chú ngọc thủ tuyết trắng trước ngực Mông Tiên Âm, Mông Tiên Âm nhẹ giọng rên rỉ, lại bắt đầu động tình.

Thấy Mông Tiên Âm rất nhanh tiến vào trạng thái, Cổ Thần vung tay lên, lập tức kéo hết toàn bộ quần áo trên người nàng ra, một chút cũng không để lại.

Chân khí thuần dương trong cơ thể Cổ Thần chấn động, quần áo lập tức bị đốt thành tro tàn, cây gậy cứng rắn thô to kia không hề ngăn cản, khe ma sát qua lại trước mặt tuyết của Mông Ngưng Băng.

Cổ Thần thông qua ngón tay, ột một tiếng, cây gậy cứng rắn mạnh mẽ trượt vào trong mật động của Mông Tiên Âm, trượt sâu trượt sâu...

Mông Tiên Âm mới trải qua chuyện nam nữ, bị Cổ Thần thúc mông một hồi, rất nhanh một cỗ âm tinh phun trào, lúc này đây chân khí thuần dương của Cổ Thần thông qua thông đạo nam nữ tiến vào cơ thể Mông Tiên Âm, tinh nguyên vừa phun, tất cả cực băng hàn khí trong sát na tiếp xúc một chỗ với chân khí thuần dương.

Cực âm hàn khí quả nhiên lợi hại, không giống như hàn khí tử diễm và chân khí thuần dương vừa mới gặp mặt đã thối lui.

Chỉ bất quá, hàn khí cực âm dù sao vẫn kém hơn chân khí thuần dương một bậc, một tia chân khí thuần dương cần phải có mười tia hàn khí cực âm mới có thể hoàn toàn tương dung với nhau.

Chân khí thuần dương và hàn khí cực âm tương dung, giống như cá kình hút nước, sản sinh một cỗ lực lượng thôn phệ cực mạnh.

Vì vậy, âm tinh của Mông Tiên Âm phun ra càng không thể vắng hồi, hàn khí cực băng toàn thân toàn bộ hội tụ dồn vào đan điền, tiếp tục thông qua đan điền dững mãnh tràn vào mật truyền nóng bỏng, hóa thành hàn khí cực âm tinh thuần nhất, toàn bộ bị chân khí thuần dương hấp thu.

- A... A...

Kích thích trong mật động khiến Mông Tiên Âm lại phát ra tiếng thét chói tai.

Âm tinh không ngừng phun ra, giằng co thời gian non nửa khắc, cuối cùng Cổ Thần cũng hấp thu đủ hàn khí cực băng.

Trải qua thời gian non nửa khắc liên tục cao trào phun âm tinh, thân thể Mông Tiên Âm mềm nhũn vô lực, giống như rắn nước chặt chẽ cuộn lấy thân thể Cổ thần. Cho tới hiện tại, nàng hoàn toàn không có chút sức lực nào, xụi lơ trên mặt đất.

(Khụ khu... Cực đỉnh non nửa khắc ~ 7 phút, hâm mộ!!!)

Chân khí thuần dương thực sự quá mãnh liệt, hầu như đã hấp thu hàn khí cực băng trong cơ thể Mông Tiên Âm sạch sẽ không còn một mảnh. Tu vi của Mông Tiên Âm tổn hao nhiều, hai tháng tu luyện vừa qua hoàn toàn uổng phí.

Đồng thời, nếu như thân thể vô cùng suy yếu còn có thể ảnh hưởng tới căn cơ, đối với thành tựu tu luyện sau này có bất lợi rất lớn.

Phương pháp thải âm bổ dương như thế này đối với thân thể nữ tử tạo thành thương tổn không nhỏ.

Hấp thu được hàn khí cực băng rồi, chân khí thuần dương trong cơ thể Cổ Thần vẫn còn lại không ít, thấy Mông Tiên Âm suy yếu tới cực điểm, thứ nhất tình tới điểm giới hạn, thứ hai theo phản ứng bản năng, bản

ra một cổ tinh hoa thuần dương. Tinh hoa thần dương bắn ra, tiến vào trong cơ thể Mông Tiên Âm, lập tức hóa thành chân khí thuần dương tinh thuần, tản mạn khắp tứ chi bách hài của nàng, rất nhanh khí sắc Mông Tiên Âm tốt hơn rất nhiều.

Cổ Thần lưu luyến rút cậu bé thô to rời khỏi mật tuyến của Mông Tiên Âm, kéo theo một mảnh ái dịch ướt đầm. Biết hiện tại không phải lúc lãng phí thời gian, Cổ Thần lấy quần áo trong Càn Khôn Trạc mặc vào, chân khí âm dương tương hòa trong cơ thể thúc đẩy vận chuyển Linh Kinh Thuần Tức quyết, tu luyện Kinh Ca!

Mông Tiên Âm mềm mại nằm một bên, lẳng lặng nhìn Cổ Thần, trong mắt hiện rõ vẻ thương yêu, hồi lâu mới yên lặng mặc quần áo vào, đứng ngay bên cạnh Cổ Thần, hai gò má đỏ bừng, trong mắt tràn đầy tình ý, kinh qua quá trình âm dương giao hợp vừa rồi, tuy còn ngượng ngùng, nhưng cũng không giống như lúc trước, xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu lên.

Cổ Thần đóng chặt hô hấp, trong cơ thể tự thành càn khôn, âm dương giao thái, sinh sôi không ngừng, giống như một phương thiên địa, chân khí thuần dương và hàn khí cực băng đã hoàn toàn tương dung.

Khí tức đại đạo sau khi phát chữ “dương” trong bảo tháp đã nhạt đi rất nhiều, sóng âm Thiên Ma Bát Âm cách hai người càng lúc càng gần...

Hai mươi trượng... Mười lăm trượng... Mười trượng... Năm trượng...

Ngay lúc sóng âm Thiên Ma Bát Âm chỉ còn cách ba trượng, hai mắt Cổ Thần đột nhiên mở ra, thân thể thình lình đứng lên, ngửa mặt lên trời huyết sáo dài:

- Ô... Ô...

Từng đạo sóng âm từ trong miệng Cổ Thần truyền đi, khuếch tán bốn phía, một cổ khí tức đại đạo tự nhiên trong sát na dâng trào, sóng âm Thiên Ma Bát Âm cùng với Kinh Ca của Cổ Thần tiếp xúc với nhau đều tan biến, trong sát na, Thiên Ma Bát Âm trong tháp đều bị tiếng Kinh Ca bao phủ, rất nhanh biến mất không còn dấu vết.

Cổ Thần thở ra một hơi dài, huyết sáo vui vẻ không ngừng.

Tiếng Kinh Ca xuyên qua Như Ý Linh Lung bảo tháp truyền ra ngoài, mạnh mẽ lan tràn ập tới Bát Âm Thiên Ma.

Kinh Ca là một môn thần thông vô thượng, ẩn chứa đại đạo tự nhiên, tuy rằng tu vi của Cổ Thần chưa lĩnh ngộ được pháp tắc, đạt tới cảnh giới ngôn xuất pháp tùy, thế nhưng tiếng Kinh Ca vừa mới ra khỏi miệng, cũng ẩn chứa khí tức đại đạo dày đặc!

Trong thiên địa, thanh âm có thể chống đỡ được Kinh Ca chỉ có ba loại, một là Hạo Nhiên Chính Khí ca của Nho môn, Thiên Long Bát Âm của long tộc, Đại Phạm Âm của Phật môn, đại biểu cho ba thần thông vô thượng trong thuật thuật âm ba (sóng âm).

Thiên Ma Bát Âm chỉ là dựa vào các kiện pháp bảo khác nhau tu tập thành một loại công kích hoặc ảo thuật nào đó, không hề có ý vận của “đạo”, so với Kinh Ca thấp hơn hai tầng cấp, làm sao có thể chống đỡ được Kinh Ca?

Thanh âm Kinh Ca vừa ra, sóng âm lướt qua, Thiên Ma Bát Âm đều lập tức bại lui.

Thiên Ma Bát Âm va chạm với thanh âm Kinh Ca giống như đánh vào một tấm gương vô hình, tám đạo âm ba nhất thời văng ngược trở lại, tự động công kích về phía Bát Ma Thiên Âm.

Ma Âm Như Dục phản công Ma Âm Thiên Ma!

Linh Âm Như Huyền phản công Linh Âm Thiên Ma!

Thiên Âm Mê Thần phản công Thiên Âm Thiên Ma!

Cầm Âm Tru Hồn phản công Cầm Âm Thiên Ma!

Tiêu Âm Hóa Kiếm phản công Tiêu Âm Thiên Ma!

Chung Âm Như Đào phản công Chung Âm Thiên Ma!

Cổ Âm Chấn Tâm phản công Cổ Âm Thiên Ma.

Lôi Âm Phá Mệnh phản công Lôi Âm Thiên Ma!

Bát Âm Thiên Ma trăm triệu lần không ngờ tới, công kích sóng âm chính mình phóng ra lại đột nhiên phóng ngược trở về, công kích chính mình.

Nguyên bản tốc độ sóng âm cực nhanh, hơn nữa lại có thêm Kinh Ca bắn ngược, tốc độ Thiên Ma Bát Âm như mũi tên nhọn thêm lực đẩy, khiến Thiên Ma Bát Âm bắn ngược trở về có tốc độ còn nhanh hơn lúc đầu, thậm chí nhanh hơn không chỉ hai lần!

Trong sát na, Bát Âm Thiên Ma còn đang trong kinh ngạc, đã bị tám đạo sóng âm bao phủ! Mây tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Lôi Âm Thiên Ma bị Lôi Âm Phá Mệnh, oanh kích trúng mệnh truyền, trong sát na đan điền vỡ, mệnh tuyệt diệt, thân thể trực tiếp mất mạng, nguyên anh phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết!

Cổ Âm Thiên Ma bị Cổ Âm Chấn Tâm, oanh kích trúng tâm tạng, một kích nổ vang, giữa ngực bị nổ thành một lỗ thủng lớn, trái tim trong nháy mắt theo tiếng nổ hóa thành thịt nát, Cổ Âm Thiên Ma ngã xuống đất, trái tim hoàn toàn biến mất, mặc dù mệnh tuyến không bị diệt trong nháy mắt, thế nhưng thụ thương cực nặng, cho dù dùng tinh nguyên sinh mệnh chữa trị liên tục cũng cần phải có thời gian mấy canh giờ mới khôi phục như cũ, nếu muốn hoàn toàn khôi phục như ban đầu, không có nửa năm một năm đừng mơ tưởng! Tu vi sẽ bị yếu bớt, trong vòng mấy năm, thậm chí trên mười năm không thể tiến thêm.

477. Chương 92: Thần Thông Vô Thượng.

Chung Âm Thiên Ma bị Chung Âm Như Đào oanh kích trúng thân thể, một tầng sóng âm lại một tầng sóng âm trong nháy mắt truyền đi khắp tứ chi bách hải, liên tục không ngừng chấn kích khiến kinh mạch sương cốt toàn thân hần từng khúc từng khúc đứt đoạn tan vỡ, thân thể trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, thụ thương nặng không hề kém hơn so với Cổ Âm Thiên Ma.

Tiêu Âm Thiên Ma bị Tiêu Âm Hóa Kiếm bổ trúng thân thể, vô số đạo kiếm cương hầu như chém thân thể hần thành vô số mảnh nhỏ, trái tim bị chém thành mấy phần, mệnh tuyến cũng bị chém tan nát, giống như Lôi Âm Thiên Ma, thân thể trong nháy mắt tử vong.

Cầm Âm Thiên Ma bị Cầm Âm Tru Hồn bắn trúng mi tâm, nguyên anh đã bị Tru Hồn Âm trực tiếp công kích. “Tấu tru hồn một khúc, diệt thiên hạ thần hồn”. Tru Hồn Âm đối với quỷ hồn nguyên thần có lực sát thương vô cùng to lớn, Cầm Âm Thiên Ma bị Tru Hồn Âm trực tiếp tru giết nguyên anh, nguyên anh bị diệt, cho dù thân thể có hoàn hảo thì cũng coi như chết không thể chết lại được nữa.

Thiên Âm Thiên Ma bị Thiên Âm Mê Thần bắn trúng đầu, tiếng nổ vang kịch liệt chấn động đại não trống rỗng, nguyên anh bị trời buột, trong sát na nàng giống như bị trúng định thân thuật, thân thể trong nháy mắt tĩnh lặng, đứng tại nơi đó không hề nhúc nhích, hai mắt vô thần!

Linh Âm Thiên Ma bị Linh Âm Như Huyền dẫn vào ảo cảnh, toàn bộ thiên địa biến thành hư không, nàng giống như một con ruồi không đầu không mục đích, ngay trong phương viên mười trượng nhiều lần chạy đi chạy lại, nhưng vô luận thế nào đi nữa cũng không chạy ra khỏi phạm vi mười trượng này, vị vậy khốn trong ảo cảnh hư không.

Ma Âm Thiên Ma, Ma Âm Như Dục phản phệ, lý trí trong mắt lập tức tan biến, chỉ còn lại nhục dục vô cùng vô tận, lần lượt cởi hết quần áo trên người, thân thể xích lõa bại lộ trong thiên địa, hồn nhiên không biết một tay vuốt bộ ngực sữa, một tay thò xuống u động mật tuyến mê người, một ngón tay tiến vào trong u động, miệng càng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ dâm dục.

Thanh âm Kinh Ca ẩn chứa đại đạo vừa ra, Thiên Ma Bát Âm trong nháy mắt bị phá.

Ầm ầm...

Cửa Như Ý Linh Lung bảo tháp vừa mở ra, Cổ Thần và Mông Tiên Âm trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài bảo tháp, kim quang vạn trượng từ cửa tháp tầng thứ nhất chiếu rọi, kim quang ẩn chứa khí tức pháp tắc hệ kim trong nháy mắt bao phủ thân thể bốn người Lôi Âm Thiên Ma, Cổ Âm Thiên Ma, Chung Âm Thiên Ma, Tiêu Âm Thiên Ma.

Kim quang giống như một kiện pháp bảo cực phẩm lợi hại nhất, bổ trúng vào bốn người, Lôi Âm Thiên Ma và Tiêu Âm Thiên Ma nguyên bản thân thể đã chết, nguyên anh từ trong mi tâm bay đi, muốn chạy trốn, đoạt xá sống lại, thể nhưng vừa vặn bị kim quang bao phủ, hai nguyên ảnh đều bốc lên khói xanh.

Chương phải Cổ Thần vỗ nhẹ, Trần Minh Ngọc Bi từ lòng bàn tay phát ra quang mang chói sáng không gì sánh được, nhanh như thiểm điện, nguyên anh Lôi Âm Thiên Ma và Tiêu Âm Thiên Ma nguyên bản dưới kim quang bảo tháp đã gặp phải nguy cơ ngập đầu, lại bị Trần Minh Ngọc Bi công kích, trong nháy mắt biến thành hư vô.

Cổ Âm Thiên Ma cũng như Chung Âm Thiên Ma, thân thể trọng thương, cho dù không có người quấy rối cũng cần phải có thời gian rất lâu mới có thể khôi phục được, hiện tại kim quang bảo tháp chiếu rọi, thân thể lập tức mất mạng, nguyên anh bỏ chạy, nhưng không chống đỡ được hiệu quả mật sát đối với quỷ hồn nguyên thần của Trần Minh Ngọc Bi, theo bước chân Lôi Âm Thiên Ma và Tiêu Âm Thiên Ma, tiến vào hoàng tuyền.

Hầu như trong nháy mắt, Bát Âm Thiên Ma có năm vị mất mạng, chỉ còn lại Thiên Âm Thiên Ma, Linh Âm Thiên Ma và Ma Âm Thiên Ma, cả đáp đều bị âm ba gây khó khăn, muốn thoát cũng không được.

Giết chết bốn vị thiên ma, Trần Minh Ngọc Bi thu vào lòng bàn tay, mi tâm cổ thần chợt lóe ô quang, Thần Hình Câu Diệt kiếm xuất hiện, Thiên Âm Thiên Ma còn đang trong mê thần, gần người đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, đã bị Thần Hình Câu Diệt kiếm đâm xuyên qua mệnh trạch, phá nát đan điền, thân thể tử vong.

Không đợi nguyên anh rời khỏi cơ thể, Thần Hình Câu Diệt kiếm nhanh như thiểm điện bay lên rồi chém xuống mi tâm, chỉ thành hai nửa, không gian bị phá vỡ, nguyên anh chưa ra khỏi cơ thể đã bị Thần Hình Câu Diệt kiếm chém thành hai nửa.

Thần Hình Câu Diệt kiếm đối với nguyên thần có lực công kích tương đối mạnh, liên tục mấy kiếm chém xuống, Thiên Âm Thiên Ma thần hình câu diệt.

Lưu tình không hạ thủ, hạ thủ không lưu tình!

Cổ Thần vừa ra tay, sẽ không có dự định lưu lại người sống, thể nhân đối với hắn đặt biệt danh Cổ Sát Thần không phải không có căn cứ. Cổ Thần tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, sát lục chi tâm đích xác rất nặng, không hạ thủ thì thôi, đã hạ thủ không để lại hậu họa.

Linh Âm Thiên Ma bị vây trong ảo cảnh cùng với Ma Âm Thiên Ma trầm luân trong bể đục dưới Thần Hình Câu Diệt kiếm công kích, hoàn toàn không có hành động ngăn cản nào, thần hình câu diệt.

Bát Âm Thiên Ma, chỉ trong nửa khắc, tất cả đều chết.

Thần Hình Câu Diệt kiếm thu vào mi tâm, Như Ý Linh Lung bảo tháp thu hồi bàn tay, thần thức Cổ Thần tuôn ra dò xét bốn phía, rất nhanh liền cảm ứng được vị trí của hai người Hư Tử Uyên và Nam Thiên đạo nhân, đang cách hơn bốn nghìn trượng phía đông bắc.

Trải qua đoạn thời gian dài như vậy, Nam Thiên đạo nhân đã thụ thương rất nặng, theo lý thuyết hắn không thể chống đỡ được công kích của địch nhân mới đứng, thể nhưng không biết vì sao người nọ tựa hồ không muốn đả thương tính mệnh của Nam Thiên đạo nhân, ngược lại đối với Hư Tử Uyên ngay bên cạnh liên tục thi triển thủ đoạn phải giết!

- Hư Nam Thiên, huynh không bảo vệ được nó đâu, hôm nay ta phải giết chết tiện loại này!

Mông Ngưng băng công kích như thủy triều đều nhằm vào Hư Tử Uyên, lớn tiếng kêu lên:

- Tiện loại này hai mươi năm trước nên theo con tiện nhân kia chết cùng mới đúng, ta không cho phép tiện loại của con tiện nhân kia tiếp tục ở lại trên đời, không cho phép...

- Trừ phi người chết chết ta trước, bằng không ta sẽ không cho người động tới một cọng lông tơ của Uyên nhi!

Nam Thiên đạo nhân chảy máu như suối, trong miệng không ngừng có máu tươi trào lên, bảo hộ Hư Tử Uyên phía sau, nói:

- Hai mươi năm trước là ta xin lỗi người, người giận ta cũng được, hận ta cũng được, đều là đúng, thế nhưng người không nên để cơn tức giận trút lên đầu người khác, Uyên nhi từ khi ra đời đã bị người hại hình thành huyền âm tuyệt mạch, chịu dần vất bao nhiêu năm, vì sao người lại không chịu buông tha?

- Buông tha? Ha ha ha ha...

Mông Ngưng Băng cười thê lương, quát lớn:

- Hai mươi năm trước, Hư Thiên Tông vì sao không buông tha hài nhi của ta? Vì sao? A...

Nam Thiên đạo nhân đang muốn nói, Mông Ngưng Băng tựa hồ nhớ lại hồi ức cực kỳ đau xót trước kia, lại đột nhiên gào thét chói tai, tâm tình cực độ điên cuồng, quát lớn:

- Nó phải chết, ai cũng không cứu được nó, phải chết...

Một cỗ khí tức mạnh mẽ tới cực điểm từ thân thể Mông Ngưng Băng tuôn ra, trong những thời điểm điên cuồng, lực lượng so với bình thường bị kích thích trở nên cường đại hơn rất nhiều, lúc này Mông Ngưng Băng chính là như vậy, tu vi pháp lực tựa hồ như đề cao hẳn một cấp bậc.

Nguyên bản Nam Thiên đạo nhân đã bị thương nặng, không phải là địch thủ của Mông Ngưng Băng, tu vi pháp lực của Mông Ngưng Băng lại đột ngột tăng tiến trên diện rộng, băng phách hàn khí đánh ra trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể Nam Thiên đạo nhân, trong sát na đóng băng nửa thân thể Nam Thiên đạo nhân, một chưởng đánh mạnh vào trước ngực.

- A...

Nam Thiên đạo nhân giống như điều đứt dây, bị Mông Ngưng Băng đánh một chưởng văng đi hơn mười trượng, nằng cùng với Hư Tử Uyên đã không còn bất cứ lễ nào ngăn cách.

478. Chương 93: Hậu Quả Tiền Căn

- Phụ thân...

Hư Tử Uyên thấy thế, cấp bách hô lên một tiếng.

- Tiện loại, đi tìm chết đi, gọi phụ thân cũng vô dụng, thiên vương lão tử cũng không thể cứu được người.

Mông Ngưng Băng quát lên chói tai, toàn bộ bàn tay đã bị băng phách hàn khí bao phủ, hoàn toàn biến thành hàn băng, Băng Phách Thần Chưởng trong nháy mắt đánh thẳng vào người Hư Tử Uyên.

Nàng biết rõ trên người Hư Tử Uyên có ẩn chứa huyền âm tuyệt mạch, là do băng phách hàn khí từ khi còn trong bào thai tạo thành, chỉ cần băng phách hàn khí xâm nhập cơ thể Hư Tử Uyên là có thể hoàn toàn kịp nổ huyền âm tuyệt mạch, thần tiên khó cứu, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Ba trượng... Hai trượng... Một trượng...

Bách Phách Thần Công nhanh như thiểm điện, khoảng cách giữa Hư Tử Uyên càng lúc càng gần, mắt thấy khoảng cách đối với Hư Tử Uyên không đủ ba thước, lòng chưởng phát tán băng phách hàn khí mất thấy xê bức tiến vào trong thân thể Hư Tử Uyên.

Đột nhiên...

Một nắm tay từ trong hư không hiện ra!

Quang mang màu trắng tinh khiết giống như một vầng thái dương chói mắt.

- Ai nói không người có thể cứu?

Thanh âm Cổ Thần đột nhiên vang lên, thân thể theo nắm tay từ trong hư không dần dần hiện hình, xuất hiện trước mặt Hư Tử Uyên, hét lớn:

- Tiếp một quyền thuần dương của ta!

Chân khí thuần dương đầu với bằng phách hàn khí.

Bằng phách hàn khí còn không bằng cực bằng hàn khí, mà cực bằng hàn khí không bằng chân khí thuần dương, hiện tại đối mặt với chân khí thuần dương, kết quả có thể nghĩ!

Quyền cương thuần dương kích vào Bằng Phách Thần Cương của Mông Ngưng Băng, dương khí giống như gió nóng thổi đại địa, không chỉ khiến tất cả mọi thứ bị đóng băng bốn phía tan chảy, ngay cả Bằng Phách Thần Cương cũng bị diệt sạch.

Nắm tay của Cổ Thần trực tiếp công kích vào lòng bàn tay Mông Ngưng Băng.

- A...

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, Mông Ngưng Băng giống như điều đứt dây, văng ngược về phía sau.

Lực lượng thân thể của Cổ Thần cường đại tới mức nào, quyền cương thuần dương ngay cả la hán kim thân của A Cửu La vương cũng không chống đỡ được, tuy rằng tu vi của Mông Ngưng Băng không kém, thế nhưng so sánh với A Cửu La vương còn cách rất xa, chịu một kích quyền cương thuần dương, tự nhiên trong nháy mắt trọng thương.

Một gốc đại thụ lớn đủ hai người mới ôm hết cũng bị Mông Ngưng Băng xô ngã, đồng thời tiếp tục văng về phía sau mấy trăm trượng, đại thụ bị xô đổ hơn mười gốc Mông Ngưng Băng mới dừng thân thể lại được, cuối cùng ngã xuống đất, trong miệng không ngừng trào ra máu tươi.

Kinh mạch toàn thân đứt đoạn, hơi thở mong manh, chỗ đan điền cũng nhiễm hồng một mảnh, hiển nhiên Mệnh Tuyền đã phá, Mông Ngưng Băng đã bị trọng thương trí mạng.

Mông Ngưng Băng muốn giết Hư Tử Uyên, điều này hoàn toàn chạm tới nghịch lân của Cổ Thần, làm sao Cổ Thần có thể tha cho nàng?

Sát ý của Cổ Thần giống như sóng triều, cuồng trào mãnh liệt, Mông Ngưng Băng vừa mới ngã xuống mặt đất, Cổ Thần quay chuyển tâm lên trời, Như Ý Linh Lung bảo tháp từ trong lòng bàn tay bắn ra, bay lên trời cao, hóa thành lớn nghìn trượng, trực tiếp rơi xuống Mông Ngưng Băng bên dưới.

Như Ý Linh Lung bảo tháp đè xuống, Mông Ngưng Băng phải chết không cần bàn cãi.

Mông Tiên Âm vừa mới tới gần nghìn trượng, chung quy là sư đồ một đoạn thời gian, thấy Mông Ngưng Băng đi tới bờ sinh tử, lông mày hơi nhíu, bất quá môi giật giật nhưng không nói thêm câu nào.

Tuy rằng thời gian quen biết với Cổ Thần không dài, thế nhưng lý giải đối với Cổ Thần đủ khắc sâu, biết Cổ Thần đã nổi lên sát lục chi tâm, có khuyên cũng vô dụng, hướng chỉ tình hướng khẩn cấp như vậy, Mông Tiên Âm cách xa nghìn trượng, muốn ngăn lại cũng không có thực lực này!

Như Ý Linh Lung bảo tháp giống như một ngọn núi lớn đè xuống, thân thể Mông Ngưng Băng không thể động đậy, không chỗ chạy trốn.

Chân khí thuần dương không chỉ tổn thương thân thể, nguyên anh của Mông Ngưng Băng cũng bị chân khí thuần dương đả thương, cho dù nguyên anh xuất khiếu cũng vô cùng gian nan, bị thương so với thân thể không kém hơn bao nhiêu.

Mắt thấy Như Ý Linh Lung bảo tháp sắp rơi vào người Mông Ngưng Băng, đột nhiên có một đạo quang mang màu xanh bắn tới, theo đạo quang mang màu xanh là bóng người mặc đạo y bát quái, người này chính là Nam Thiên đạo nhân!

Lục quang kia chính là tiên bảo hồ lô của Nam Thiên đạo nhân, quang mang màu xanh oanh kích vào dưới đáy Như Ý Linh Lung bảo tháp, nhưng cũng không thể ngăn cản được Như Ý Linh Lung bảo tháp, Như Ý

Linh Lung bảo tháp là tiên bảo vô thượng, làm sao có thể chịu tiên bảo bình thường ảnh hưởng, một chút dừng lại cũng không có, tiếp tục trấn xuống.

Ầm...

Tiên bảo hồ lô và Như Ý Linh Lung bảo tháp va chạm một chỗ, phát ra tiếng nổ tung.

Rắc rắc...

Chốc lát sau lại vang lên tiếng vỡ vụn, tiên bảo hồ lô bị dụng tứ phân ngũ liệt, một kiện tiên bảo bị hủy đi như vậy! Tốc độ hạ xuống của Như Ý Linh Lung bảo tháp cuối cùng cũng giảm đi một chút.

Hai tay Nam Thiên đạo nhân chốc lên trời, một bộ tinh hồ hiện lên giữa hư không, bảo hộ Mông Ngưng Băng ở bên trong.

Ầm ầm...

Tiếng nổ vang kịch liệt, Như Ý Linh Lung bảo tháp sát na đụng vào tinh đồ, tinh đồ trong nháy mắt tan vỡ hóa thành hư vô, trong miệng Nam Thiên đạo nhân một lần nữa phun ra máu tươi.

Trong nháy mắt khi Như Ý Linh Lung bảo tháp cùng với song chưởng của Nam Thiên đạo nhân tiếp xúc với nhau, cho dù thể lao xuống của Như Ý Linh Lung bảo tháp đã bị cản lại phân nửa, nhưng như vậy cũng không phải là Nam Thiên đạo nhân hiện tại có thể chống đỡ được!

Huống chi Nam Thiên đạo nhân đã bị thương không nhẹ, song chưởng và Như Ý Linh Lung bảo tháp va chạm, Nam Thiên đạo nhân lập tức ngã rạp xuống dưới đất, nhào lên người Mông Ngưng Băng, máu tươi như suối từ trong miệng phun ra.

Như Ý Linh Lung bảo tháp tiếp tục đè xuống, lúc cách thân thể Nam Thiên đạo nhân chỉ chừng một tấc đột nhiên dừng lại, trên mặt Cổ Thần kinh hãi, không ngờ Nam Thiên đạo nhân dĩ nhiên liều mạng cứu giúp Mông Ngưng Băng.

Tốc độ hạ xuống của Như Ý Linh Lung bảo tháp nhanh tới mức nào?

Nói thì chậm nhưng toàn bộ quá trình Nam Thiên đạo nhân đối kháng với Như Ý Linh Lung bảo tháp chỉ diễn ra trong một lần nháy mắt, nếu như không có Cổ Thần tại sát na cuối cùng không chế được Như Ý Linh Lung bảo tháp giảm thể trấn xuống, Nam Thiên đạo nhân và Mông Ngưng Băng sợ là đồng thời mất mạng!

Tu sĩ đến Đoạt Xá kỳ, mặc dù có thể đoạt xá sống lại, thể nhưng sau khi Đoạt Xá, tư chất sẽ giảm đi một phẩm, độ khó đề cao tu vi sao này khó khăn hơn không chỉ mười lần, đồng thời thọ nguyên giảm đi phân nửa, không đến vạn bất đắc dĩ, không có tu sĩ nào nguyện ý Đoạt Xá sống lại.

Đoạt xá qua đi, có ý nghĩa tu vi đình trệ không tiến, có ý nghĩa sinh mệnh rất nhanh tới điểm cuối.

- Phụ thân...

Hư Tử Uyên thất kinh, chạy về phía Nam Thiên đạo nhân.

- Nam Thiên tiền bối...

Tốc độ của Cổ Thần nhanh hơn, chợt lóe vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, tay phải nắm thành trảo, thu hồi Như Ý Linh Lung bảo tháp vào long bàn tay, lập tức móc ra một viên đan dược nói:

- Đây là nghịch mệnh hoàn, mau mau nuốt vào!

Nghịch mệnh hoàn, đan dược thập phẩm, nghe đồn chỉ cần người chưa chết ăn vào nghịch mệnh hoàn lập tức có thể xoay chuyển trời đất, để người sắp chết có thể phục sinh!

Nam Thiên đạo nhân tiếp nhận nghịch mệnh hoàn, không cho vào trong miệng chính mình, ngược lại giúp Mông Ngưng Băng nuốt vào bụng, nói:

- Ta còn chưa chết được...

- Phụ thân, người thụ thương rất nặng, mau ăn vào!

Hư Tử Uyên ngồi bên cạnh người Nam Thiên đạo nhân, trong tay lấy ra một viên nghịch mệnh hoàn.

Chương 93: Hậu quả tiền căn (hạ).

Thời điểm Cổ Thần tiến vào Hư Thiên Tông, Hư Tử Uyên cũng đã là đan dược sư thất phẩm, sau đó Cổ Thần lưu lại cho nàng một ít bí thuật luyện đan, nàng có huyền âm tuyệt mạch, tu luyện hay không không có ý nghĩa nhiều, vì vậy lấy luyện đan là việc chính, hôm nay nàng đã là đan dược sư thất phẩm rồi! Theo như kinh nghiệm của Cổ Thần, nàng so với kiếp trước đạt tới đan dược sư thất phẩm sớm hơn mấy năm!

Nam Thiên đạo nhân gật đầu, nuốt nghịch mệnh hoàn vào, sắc mặt lập tức chuyển biến tốt đẹp.

- Nam Thiên tiền bối, tiền bối... Vì sao?

Cổ Thần không giải thích được hỏi.

Mông Ngưng Băng giết thê tử của Nam Thiên đạo nhân, lại muốn giết nữ nhi của hắn, Cổ Thần không giải thích được, vì sao Nam Thiên đạo nhân ngược lại liều mình muốn cứu giúp Mông Ngưng Băng.

Chẳng lẽ cho tới tận bây giờ Nam Thiên đạo nhân còn yêu nàng sao? Cổ Thần nhớ lại tình cảnh vài lần trước gặp Mông Ngưng Băng, thực sự là nghĩ không ra, trên người nữ tử độc ác này rốt cuộc có ưu điểm nào đáng giá Nam Thiên đạo nhân yêu sâu đậm như vậy!

Khóe miệng Nam Thiên đạo nhân gật gật, lộ nụ cười, đây là lần đầu tiên từ khi Cổ Thần gặp Nam Thiên đạo nhân từng nhìn thấy hắn nở nụ cười hài lòng nhất, hoàn toàn là vui sướng xuất phát từ nội tâm.

Nam Thiên đạo nhân nói:

- Từ hai mươi năm trước ta đã làm một chuyện không nên làm, ta nguyện ý như vậy, hai mươi năm qua trong lòng ta chỉ có sầu muộn, chưa bao giờ từng có một tia vui sướng! Tặc hòa thượng kia nói đúng, nếu tâm không vui vẻ, sống cũng như chết, nếu tâm vui vẻ, chết cũng như sống...

- Ha ha ha! Ta đã sống hơn bảy mươi năm, kết quả là đồ đệ của ta dạy ta xử thế như thế nào, ta muốn cứu, vậy thì cứu, nếu không cứu ta sống cũng như chết. Hai mươi năm trước là ta đã phụ nàng, hai mươi năm sau, ta không muốn lại phụ lòng nàng một lần nữa!

- Phụ thân, người... Người còn yêu bà ta?

Hư Tử Uyên kinh hãi ngạc nhiên hỏi.

Nam Thiên đạo nhân nhắm hai mắt lại, chậm rãi gật đầu, tựa hồ như đang nhớ lại hai mươi năm trước, trầm trầm nói:

- Nàng vốn không phải là bộ dáng này, nàng thiện lương giống như con, ta đã đáp ứng nàng, sẽ chiếu cố nàng cả đời, ta đáp ứng nàng, sẽ cùng nàng đi khắp thiên hạ, ta đã đáp ứng nàng, muốn hóa giải thù hận giữa Băng Thần Tông và Hư Thiên Tông... Thế nhưng, tất cả các hứa hẹn, một điều ta cũng không làm được, ngược lại để Hư Thiên Tông và Băng Thần Tông thù cũ chưa xong, thù mới lại sinh, tất cả hành động của nàng sau này đều là ta bức, không thể trách được nàng, tất cả đều là ta sai, nếu như hai mươi năm trước ta không khuất phục tông môn, không vứt bỏ nàng, tất cả chuyện này cũng đã không phát sinh... Tất cả đều không...

Ngữ khí của Nam Thiên đạo nhân tràn ngập tự trách, hai nàng nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Đột nhiên, tiếng ô ô trong cổ họng từ dưới mặt đất truyền đến, Mông Ngưng Băng ăn vào nghịch mệnh hoàn, rốt cuộc cũng đã bảo vệ được tính mệnh, những lời nói của Nam Thiên đạo nhân đều rơi hết vào trong tai nàng.

Từ lâu nàng đã rơi lệ đầy mặt, nhưng không hề có người chú ý tới, chẳng cho tới lúc này thân thể đã khôi phục không ít, tiếng ô ô mới đánh động mọi người.

- Huynh vì sao... Những lời này vì sao không nói với ta sớm một chút, vì sao?

Mông Ngưng Băng khóc rống lên, nước mắt như mưa.

- Điều do ta, là ta không có dũng khí đối mặt... Ta duy nhất chỉ tại thời điểm ban đêm mới có thể nghe được thanh âm trong lòng chính mình, sau mỗi ngày đều phải đối diện với một cái mặt nạ, đối mặt với người khác, ta là không buông được tất cả... Nhưng ta thực sự mệt mỏi, tròn hai mươi năm rồi, ta mỗi ngày sinh hoạt trong sâu muộn, thực sự mệt mỏi... Ta thu một đệ tử tốt, là hẳn cho ta biết ý nghĩa cuộc đời... Tu chân không phải là vì trường sinh, mà là vì tâm niệm thư sướng, nếu sống thống khổ, vậy trường sinh... Chính là thống khổ vĩnh viễn không điểm dừng lại... Chỉ dưới tiền đề trong lòng vui vẻ, trường sinh mới là đại đạo, Ngưng Băng... Từ giờ trở đi, ta sẽ không chịu tông môn ước thúc, không tiếp tục chịu cái nhìn của người khác, chỉ cầu tâm niệm vui vẻ, làm chuyện ta muốn...

Nam Thiên đạo nhân chậm rãi nói, thần tình trang trọng, tựa hồ như cảm ngộ nhân sinh.

- Đã muộn... Đã quá muộn...

Trong mắt Mông Ngưng Băng không ngừng trào nước mắt, khẽ lắc đầu, nói:

- Phạm nhi đã chết, sinh mệnh của ta tại hai mươi năm cũng đã chết, ta sống chính là vì báo thù... Báo thù... Chỉ có báo thù trong lòng ta mới có thể thư sướng, nếu không còn cừ hận, ta sống không bằng chết...

Ba người Cổ Thần, Hư Tử Uyên và Mông Tiên Âm liếc mắt nhìn nhau, đoạn ân oán hai mươi năm trước này ba người nhiều nhiều ít ít biết được một phần, thế nhưng không hề biết Phạm nhi trong miệng Mông Ngưng Băng là người phương nào.

Cổ Thần nhìn Hư Tử Uyên, Hư Tử Uyên lắc đầu, nhìn Mông Tiên Âm, Mông Tiên Âm cũng lắc đầu.

Nhìn bộ dáng cực kỳ bi thương của Mông Ngưng Băng, Cổ Thần cũng có thể lý giải vì sao tính cách của Mông Ngưng Băng lại trở nên độc tới như vậy, người đáng trách tất có chỗ đáng thương!

Thế gian có nhân có quả, bởi vì phải trải qua bi thảm hai mươi năm trước, sau đó mới biến đổi tính cảnh thành độc ác!

Nếu như không coi nặng Phạm nhi tới vậy, Mông Ngưng Băng làm sao có thể hình thành lòng báo thù mãnh liệt?

- Là Hư Thiên Tông, Hư Thiên Tông hại chết Phạm nhi...

Nói tới Phạm nhi, thần sắc cảm động vừa rồi của Mông Ngưng Băng tan đi, sắc mặt lại chuyển thành băng sương.

- Phạm nhi... Hẳn không chết!

Nam Thiên đạo nhân nói.

Lời này của Nam Thiên đạo nhân vừa ra, trong mắt mọi người đều sáng lên.

Nhất là hai mắt Mông Ngưng Băng, giống như trong bóng tối vô tận thấy được ánh rạng đông hi vọng, trong mắt trở nên phần chấn hơn nhiều.

- Huynh nói cái gì? Phạm nhi nó không chết?

Mông Ngưng Băng cấp thiết hỏi, trong thanh âm tràn ngập hi vọng.

Nam Thiên đạo nhân gật đầu, trấn định nói:

- Đúng vậy, Phạm nhi... Nó không chết!

Trong mắt Mông Ngưng Băng tựa hồ khôi phục được một chút lực lượng, từ dưới mặt đất đứng lên, nắm lấy cánh tay Nam Thiên đạo nhân, vội la lên:

- Nó ở đâu? Nó ở đâu?

Ánh mắt ba người Cổ Thần, Mông Tiên Âm và Hư Tử Uyên nhất tề rơi vào mặt Nam Thiên đạo nhân, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ và hi vọng biết đáp án.

Bất quá Nam Thiên đạo nhân không trực tiếp nói ra đáp án, thần tình có chút mê man, tựa như đang hồi tưởng lại chuyện cũ trước kia, chậm rãi nói.

Hơn hai mươi năm trước, Hư Nam Thiên mới chỉ trên dưới năm mươi tuổi, bước vào Mệnh Tuyền cảnh chỉ hơn mười năm, đối với một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mà nói, trên dưới năm mươi tuổi vẫn tương đối trẻ trung.

Nam Thiên đạo nhân được Hư Thiên Tông bồi dưỡng trở thành người nổi nghiệp chưởng giáo chí tôn đời tiếp theo, cho tới khi tu vi đạt tới Linh Anh hậu kỳ mới để cho hắn ra ngoài lịch lãm tu luyện, đồng thời lúc lịch lãm tại Bắc Hoang gặp gỡ thánh nữ Băng Thần Tông đương nhiệm — Mông Ngưng Băng.

Mông Ngưng Băng so với Hư Nam Thiên lớn hơn mười tuổi, kinh lịch so với Hư Nam Thiên không khác biệt nhiều, cũng được tông môn coi như bảo bối, thăng cho tới khi tu vi bước vào Đoạt Xá kỳ mới để cho nàng một mình rời khỏi tông môn.

Hai người gặp nhau tại Bắc Hoang, tuy rằng tuổi tác hai người đã năm mươi, sáu mươi tuổi, thế nhưng lần đầu tiên rời khỏi tông môn, lần đầu tiên lịch lãm thế gian, trên thực tế tâm tình so với thanh thiếu niên vừa mới vào đời không khác biệt nhiều.

Tại Bắc Hoang, hai người cùng nhau trải qua vài lần sinh sinh tử tử, không biết từ khi nào mọc lên tình cảm yêu thương. Lúc đầu cả hai đều không biết thân phận của nhau, đến khi biết được hai người đã trầm luân trong bể tình, Hư Nam Thiên đáp ứng Mông Ngưng Băng sẽ chiếu cố nàng suốt đời, sẽ cùng nàng đi khắp thiên hạ, sẽ hóa giải thù hận bao nhiêu năm giữa Băng Thần Tông và Hư Thiên Tông.

479. Chương 94: Thân Thế Của Tiểu Hòa Thượng.

Hai người cùng nhau sinh sống tại Bắc Hoang hơn một năm, cùng nhau lập lời thề, sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ!

Đáng tiếc, sau khi trở lại tông môn, Hư Nam Thiên nói chuyện giữa hắn và Mông Ngưng Băng cho tông môn, đã bị chưởng giáo Hư Thanh Phong và thủ tọa thái thượng trưởng lão Vô Vi kịch liệt phản đối.

Thù hận giữa Hư Thiên Tông và Băng Thần Tông sao có thể chỉ bằng Hư Nam Thiên là có thể đơn giản hóa giải? Ngược lại, Hư Thanh Phong mạnh mẽ lên án Hư Nam Thiên, coi như bị yêu nữ Băng Thần Tông mê hoặc.

Dưới kiến nghị của thủ tọa thái thượng trưởng lão Vô Vi, chọn tôn nữ một vị thái thượng trưởng lão trong tông gả cho Hư Nam Thiên làm vợ, để chặt đứt qua lại giữa hắn và Mông Ngưng Băng.

Khuất phục tông môn, khuất phục trước áp lực tông môn, tuy rằng Hư Nam Thiên không muốn, nhưng cuối cùng vẫn làm theo.

Mông Ngưng Băng trở lại Băng Thần Tông, đầy cõi lòng hi vọng chờ đợi Hư Nam Thiên hóa giải thù hận của Hư Thiên Tông đối với Băng Thần Tông, đến Băng Thần Tông cầu hôn, thế nhưng tin tức chờ được lại là Hư Nam Thiên thành thân.

Hư Thiên Tông cố ý truyền tin tức Hư Nam Thiên thành thân đi khắp thiên hạ, thiên hạ đều biết rõ, mục đích chính là vì để Mông Ngưng Băng biết được, nàng muốn gả cho Hư Nam Thiên chỉ là si tâm vọng tưởng!

Đả kích tàn khốc này khiến trong lòng Mông Ngưng Băng giống như bị dao cắt, len lén chạy ra khỏi Băng Thần Tông, ẩn nấp hơn nửa năm lại phụ cận Hư Thiên Tông, tại một lần phụ cận Hư Nam Thiên ra ngoài đột nhiên xuất hiện đánh lén, khiến thê tử Hư Nam Thiên bị trọng thương.

Hư Nam Thiên mang theo thê tử chạy trốn trở về Hư Thiên Tông, thủ tọa Bách Thảo Phong lúc đó chỉ có thể bảo vệ được thai nhi, đó là Hư Tử Uyên, nhưng bằng phách hàn khí đã bám vào thai nhi mấy tháng liền, theo Hư Tử Uyên trưởng thành, bằng phách hàn khí cũng tăng mạnh không chỉ trăm lần, chuyển hóa thành huyền âm hàn khí, cũng hình thành huyền âm tuyệt mạch.

Sự kiện này trực tiếp dẫn phát đại chiến giữa Hư Thiên Tông và Băng Thần Tông bộc phát, trong lúc nhất thời hai tông môn đánh nhau long trời lở đất, cao thủ tổ tiên hai tông hầu như chết sạch trong trận chiến đầu này, thủ tọa ngũ mạch Hư Thiên Tông đều chết, thay vào đó là đám người đồng lứa Hư Nam Thiên, Vô Thủy như Hoàng Dược Tiên, Quân Bách Dương...

Hư Tử Uyên ở trong sơn cốc, mỗi ngày đều nhập tâm nghiên cứu đan thuật, có lẽ bởi vì nguyên nhân thân thể, nàng chung quy huyền tưởng có một ngày bằng vào luyện đan thuật của chính mình phá giải được huyền âm tuyệt mạch.

Tuy rằng hi vọng rất xa vời, thế nhưng Hư Tử Uyên vô cùng kiên định, huyền âm tuyệt mạch tuy mang tới cho nàng thống khổ, nhưng cũng mang tới cho nàng tâm trí kiên định không gì phá nổi. Nếu huyền âm tuyệt mạch không thể phá giải, tu vi của nàng có cao tới đâu đi nữa cũng vô dụng, cho dù bước vào Mệnh Tuyền cảnh, thọ nguyên tăng trưởng, nhưng khi huyền âm tuyệt mạch bạo phát cũng chỉ có một đường chết.

Thời gian như nước chảy chậm rãi trôi qua, nửa tháng sau, một đạo nhân ảnh đến gần sơn cốc nơi Hư Tử Uyên ẩn cư, vô thanh vô tức, thế nhưng vừa mới bước vào trong phạm vi nghìn trượng đột nhiên một cỗ cuồng phong gào thét xuất hiện, cuồng sa đầy trời đập thẳng vào mặt mà đến, một chút liền bước vào trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận.

Người này thất kinh, tu vi trong nháy mắt bộc phát mãnh liệt, dĩ nhiên là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần trung kỳ, thế nhưng vị cao thủ tuyệt đỉnh này bị nhốt trong trận lại giống như con ruồi không đầu không mục đích, chạy vòng tròn.

Qua một lát, sát chiêu trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận chuyển động tới, cơn lốc giống như lưỡi dao sắc bén thổi qua, rất nhanh đã chém thân thể vị cao thủ tuyệt đỉnh này thành vô số mảnh, nguyên thần cũng không thoát khỏi số mệnh, hóa thành hư vô.

Một vị cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần trung kỳ cứ như vậy chết đi, thân thể tan biết, nguyên thân hư vô, trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, bị chết ngay cả cận bã cũng không lưu lại.

Vị cao thủ tuyệt đỉnh này tới chơi không thể tránh thoát được Cổ Thần nhận biết, Vạn Lý Hoàng Sa đại trận là do hắn bày ra, một khi xúc động trận pháp liền lập tức có cảm ứng, hắn cũng không cần phải ra khỏi tiểu tiên giới đã biết có người xông vào trận, có tu vi như thế nào, có thể duy trì được bao lâu mới chết!

Bất quá là một chút nhạc đệm thoáng qua trong quá trình tu luyện của Cổ Thần mà thôi, lúc này Cổ Thần tiếp tục dồn tâm thần vào trong tu luyện đột phá cảnh giới.

Mật độ linh khí trong tiểu tiên giới cực cao, Cổ Thần có thể hấp thu linh khí trong linh nhãn, tốc độ tu luyện càng cấp tốc, tương đương năm lần so với dùng linh thạch vô tận bên ngoài. Mỗi một ngày trôi qua Cổ Thần đều có thể cảm giác được, sau khi hấp thu linh khí chuyển hóa thành pháp lực, dần dần pháp lực trong cơ thể tăng trưởng rõ rệt, lực lượng của hắn dưới tốc độ có thể nhận biết rõ ràng, trở nên càng ngày càng mạnh.

Thời gian một ngày lại một đêm trôi qua, rất nhanh đã hơn một tháng. Cổ Thần tiến vào tiểu tiên giới tu luyện trong thời gian hơn ba tháng, ba tháng vừa qua, tu vi pháp lực của hắn có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, chỉ ít so với thời điểm đại hội luận võ đoạt để đề cao bốn thành tu vi trở lên.

Một ngày hôm nay, lại có một gã tu sĩ tiến vào Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, tu vi càng kinh khủng, dĩ nhiên là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần hậu kỳ, dưới Minh Khiếu kỳ là tồn tại mạnh nhất.

Thế nhưng, cho dù có tu vi Nguyên Thần hậu kỳ, xông vào Vạn Lý Hoàng Sa đại trận vẫn như cũ không thể sống sót, chỉ kiên trì được một canh giờ đã bị gió lốc cát bụi trong trận pháp cắt nát thành hư vô, ngay cả cận bã cũng không lưu lại, nguyên thần tự nhiên không thể trốn tránh.

Tâm niệm Cổ Thần như nước, không chút sứt mẻ, tiếp tục bế quan cuồng tu trong tiểu tiên giới.

Ngày tháng trôi đi, thời gian tự tiến...

Năm tháng trôi đi, Cổ Thần tiến vào trong tiểu tiên giới đã đủ sáu tháng, tròn nửa năm!

Cộng thêm thời gian tu luyện hai tháng lúc đầu, coi như Cổ Thần bế quan tu luyện trong tiểu tiên giới tám tháng.

Thời gian tám tháng trôi đi khiến tu vi pháp lực của Cổ Thần trở nên mạnh mẽ hơn không chỉ gấp đôi, lực lượng linh anh cường đại tới cực điểm, quy tắc thiên địa biến thành gông xiềng bao vây xung quanh mặt ngoài linh anh của Cổ Thần tựa hồ đã không thể tiếp tục khống chế linh anh của hắn tăng trưởng!

Thiên địa vạn vật, mỗi một vật đều có tác dụng của riêng nó, có bao nhiêu lực lượng, tất cả đều nằm trong vòng hạn chế của quy tắc thiên địa!

Tu sĩ cũng như vậy.

Vượt qua lời kiếp đệ nhị trọng, tu sĩ bước vào Mệnh Tuyền cảnh Linh Anh kỳ cũng chỉ là thu được quy tắc thiên địa tạm thời tán thành, có thể sở hữu lực lượng Linh Anh kỳ, thế nhưng nếu muốn tiếp tục tiến thêm một bước, nhất định phải chịu quy tắc thiên địa phủ xuống gạt bỏ.

Con đường tu chân, nghịch thiên mà đi, lời nói này một chút cũng không sai!

Tu sĩ tại Linh Anh kỳ, quy tắc thiên địa sẽ tạo thành một đạo gông xiềng, khống chế linh anh của tu sĩ tại trạng thái trẻ con, vô luận tu luyện như thế nào đi nữa cũng không thể lớn lên, gọi là Linh anh.

Nếu như muốn tiếp tục tiến thêm một bước, khiến linh anh trưởng thành giống như thân thể bình thường phải phá tan gông xiềng do quy tắc thiên địa biến thành, để linh anh tiếp tục lớn, có thể dung nạp càng nhiều, pháp lực càng cường đại, để thực lực càng bước vào cấp độ cao hơn.

Cổ Thần hiện tại, lực lượng của linh anh đã lớn mạnh tới điểm giới hạn, linh anh nho nhỏ đã không thể dung nạp thêm dù một tia pháp lực, chỉ có thể khiến linh anh lớn lên mới có thể tiếp tục bước trên con đường tu chân.

Đây là cực hạn của Linh Anh kỳ, tu sĩ trong giai đoạn này sẽ phải dừng lại bước tiến, linh anh và gông xiềng do quy tắc thiên địa biến thành giằng co với nhau, muốn tiến vào một vùng trời mới thì phải đột phá gông xiềng, tu vi tiến thêm, không không thể đột phá, vậy tu vi vĩnh viễn dừng lại ở linh anh hậu kỳ, không thể tiến thêm.

Lúc này Cổ Thần đang ở trong tiểu tiên giới, lúc nào cũng có vô số linh khí dũng mãnh xâm nhập vào trong cơ thể, hóa thành pháp lực, không ngừng phóng về phía gông xiềng do quy tắc thiên địa biến thành, thế đi như sấm sét, tựa như thiểm điện, giống như sóng biển ập tới, không thể nghịch lại.

Thực lực của Cổ Thần hôm nay đột phá gông xiềng Linh Anh kỳ quả thực vô cùng dễ dàng, trong nháy mắt đã phá tan được gông xiềng, linh anh thư sướng, trong sát na liền cao hơn một tấc.

Linh anh cao hơn một tấc là có thể dung nạp càng nhiều pháp lực, linh khí trùng kích vào trong cơ thể đều bị Cổ Thần luyện hóa, để tu vi pháp lực càng thêm mạnh mẽ, lực lượng của linh anh tăng tiếp tục lên một phần thì linh anh sẽ cao hơn một tấc.

Rắc rắc... Gông xiềng do quy tắc thiên địa hình thành tầng tầng vỡ vụn, tu vi pháp lực của Cổ Thần tăng tiến mạnh mẽ, không gì cản nổi, trong nháy mắt đã đột phá bình cảnh Linh Anh hậu kỳ, bước chân vào Đoạt Xá kỳ.

Ầm ầm...

Cùng lúc đó, trên bầu trời ầm ầm nổ vang, mây đen rậm rạp, trong vòng phương viên vạn dặm thiểm điện lập lòe, bầu trời đỏ đỏ Đại Mông hình thành một dòng xoáy đen kịt vô cùng to lớn, vô số thiểm điện đều dũng mãnh hội tụ về phía dòng xoáy khổng lồ, hình thành nên một đoàn thiểm điện cực lớn.

- Lời kiếp... Có người độ lời kiếp tại đế đô?

Tiếng nổ trên bầu trời hấp dẫn lực chú ý của mỗi một người trong đế đô Đại Mông, cả đám nhìn bầu trời, sau đó tất cả các cao thủ tu vi ứng với độ lời kiếp đều nhất tề hóa thành độn quang, bay đi thật xa.

Cao thủ ứng với độ lời kiếp trong Đế Đình rất đông, bình thường không có tu sĩ nào độ lời kiếp trong đế đô, như vậy khiến các cao thủ ứng với độ lời kiếp phải bỏ chạy thật nhanh khỏi phạm vi lời kiếp, tất nhiên dẫn tới sự bất mãn, nhất thời không ít tu sĩ đều mắng to.

Bất quá, trong nháy mắt chúng tu sĩ liền ngừng tiếng mắng, đoàn thiểm điện hội tụ trong dòng xoáy khổng lồ hóa thành ba đạo lời kiếp thật lớn, đạt tới trăm trượng mạnh mẽ bổ xuống.

Lời kiếp tam trọng! Đây chính là tu sĩ bước vào Đoạt Xá kỳ phải vượt qua!

Là ai, Đế Đình Đại Mông lại sinh ra một đại cao thủ Đoạt Xá kỳ?

Chúng tu sĩ đều suy đoán.

Đúng lúc này có một bóng người phóng lên cao, xông thẳng vào trong lôi kiếp giữa bầu trời.

Phía sau người này có một đôi cánh lập lòe lôi điện, chúng tu sĩ trong đế đô không một người nào không biết đại danh của người này — Cổ Sát Thần!

- A, là Cổ Sát Thần độ kiếp! Hắn bước vào Mệnh Tuyền cảnh mới trên dưới một năm, dĩ nhiên đã bắt đầu độ lôi kiếp đệ tam trọng?

- Có lầm hay không? Một năm a? Thời gian một năm mà tu sĩ đã từ Linh Anh kỳ bước vào Đoạt Xá kỳ? Có khả năng này hay không?

- Là thực, Cổ Sát Thần bế quan trong tiểu tiên giới, tu luyện bên trong tiểu tiên giới so với tu luyện bên ngoài nhanh hơn tới mấy lần, Cổ Sát Thần khẳng định là vì bế quan bên trong tiểu tiên giới, như vậy thì mới dùng thời gian trên dưới một năm đã bước vào Đoạt Xá kỳ...

- A, Cổ Sát Thần dĩ nhiên trực tiếp nhảy vào trong lôi kiếp, ông trời của ta!

Trong tiếng kinh ngạc của mọi người, Cổ Thần phóng lên trời cao, Thiểm Thiên Phong Dực xẹt qua một đạo điện quang lóe sáng, nhảy thẳng vào trong lôi kiếp đệ tam trọng giữa dòng xoáy đen kịt khổng lồ trên trời cao.

Lôi kiếp tam trọng chính là lực lượng khủng khiếp có thể hủy diệt tu sĩ Đoạt Xá sơ kỳ, so với lôi kiếp nhị trọng tuy rằng chỉ nhiều hơn một đạo lôi kiếp, thế nhưng lực lượng lại cường đại hơn không chỉ mười lần.

Bình thường tu sĩ bước vào Đoạt Xá sơ kỳ, nếu như không có phương pháp đề cao thực lực lên hẳn một tầng, hầu như là cửu tử nhất sinh, cho dù thành công vượt qua lôi kiếp thì cũng suy yếu tới cực điểm.

Tu sĩ lợi hại hơn một chút, bước vào tu sĩ Đoạt Xá sơ kỳ đã có thực lực Đoạt Xá trung kỳ, đối phó với lôi kiếp, bảo vệ tính mạng không thành vấn đề, thế nhưng lúc độ kiếp hầu như không thể tránh khỏi bản thân bị thương, tạm thời mất đi năng lực chiến đấu, đơn độc độ kiếp tương đối nguy hiểm.

Tu sĩ lợi hại hơn nữa, bước vào Đoạt Xá sơ kỳ đã có thực lực Đoạt Xá hậu kỳ, tu sĩ như vậy, pháp quyết tu luyện đều là bí pháp vô thượng, hoặc là có thiên tư tuyệt thế, thể chất đặc thù, có thể đối phó với lôi kiếp vô cùng dễ dàng, chỉ là tổn hao một chút pháp lực, có thể sẽ chịu chút vết thương nhẹ.

Cổ Thần tại thời điểm Linh Anh hậu kỳ, luận thực lực so với Nguyên Thần sơ kỳ không kém hơn, hôm nay lại bước vào Đoạt Xá kỳ, thực lực đề cao mấy lần, đối mặt với lôi kiếp Đoạt Xá kỳ, quả thực như trò đùa.

So với những người có thiên tư tuyệt thế, đại thiên tài thể chất đặc thù còn tốt hơn nhiều.

Chỉ thấy Cổ Thần nhảy vào trong lôi kiếp, bàn tay nắm thành trảo, cương khí pháp lực hóa thành một bàn tay lớn nghìn trượng, một đạo lôi kiếp bị Cổ Thần điều khiển như mì sợi, trực tiếp cắt đứt một mảng lớn.

Sau đó, Cổ Thần khê há miệng, đạo lôi kiếp lớn trăm trượng, dài tới nghìn trượng kia đều bị Cổ Thần hút vào trong, cuối cùng nuốt vào bụng.

Hỗn Độn Âm Dương chân quyết vận chuyển, lôi kiếp hóa âm dương, giống như có hai đầu điện long cuộn cuộn chạy nhanh trong cơ thể Cổ Thần, trong sát na truyền tới tứ chi bách hài, rèn luyện mỗi một phần gân cốt nhỏ nhất.

Trong sát na, toàn thân Cổ Thần lập lòe thiểm điện, hóa thành một điện nhân.

Cự chưởng trên bầu trời liên tục nắm bắt, trực tiếp kéo đứt ba đạo lôi điện trên trời cao, bị Cổ Thần nuốt vào trong bụng, hóa thành âm dương điện long, cường hóa thân thể, nguyên anh!

Ba đạo lôi kiếp từ mấy vạn trượng trên vòm trời đánh xuống, tựa hồ vô cùng vô tận, Cổ Thần kéo đứt ba đoạn mấy nghìn trượng, tựa hồ không thấy ít đi.

Ầm ầm ầm...

Ba đạo lôi kiếp thẳng oanh xuống, toàn bộ bắn trúng thân thể Cổ Thần, ầm ầm ầm nổ vang, liên tục tạc ra vô số hỏa hoa phương vương nghìn trượng.

Cổ Thần tựa hồ dung hợp cùng với lôi kiếp, toàn thân đắm chìm trong lôi kiếp, thân thể và nguyên anh đã trải qua lôi kiếp tẩy rửa, không hề bị thương tổn dù chỉ một chút, ngược lại còn hấp thu không ít lực lượng lôi đình, khiến thực lực của Cổ Thần lại càng mạnh hơn vài phần.

Lôi kiếp đến vô cùng nhanh, chỉ nghe thấy vài tiếng ầm ầm ầm bạo tạc, chớp lát, vòm trời tựa hồ đột nhiên xuất hiện một khối nam châm có thể hút đi lôi kiếp, ba đạo lôi kiếp giống như ba chiếc vôi bạch tuộc vươn dài, xoát một tiếng đã thu trở lại.

Thiểm Thiên Phong Dực còn lưu lại không ít lực lượng lôi kiếp, điện quang lóng lánh, mở thật to, Cổ Thần đứng giữa hư không, pháp lực trong thân thể liên tục vận chuyển, rất nhanh đã tiêu hóa hết toàn bộ lực lượng vừa mới hấp thu vừa rồi, thực lực lại tăng lên cực nhanh.

Từ lúc lôi kiếp trên bầu trời đánh xuống cho tới khi lôi kiếp tan đi, bất quá chỉ trong thời gian hai cái chớp mắt.

Thế nhưng chỉ trong thời gian hai cái chớp mắt ngắn ngủi này, tất cả các tu sĩ có mặt tại đế đô Đại Mông đều trợn to hai mắt nhìn, quả thực không thể tưởng tượng nổi nhìn Cổ Thần đứng giữa không trung, từng người từng người há to miệng, không ít thậm chí quên đi hô hấp, khiếp sợ không gì sánh được.

Kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, đó là tiếng sợ hãi than thở chấn động không gì sánh được.

- Ông trời, kia đúng là lôi kiếp sao? Ta cảm giác Cổ Sát Thần chạy ào vào trong lôi kiếp tựa hồ như lao vào trong bể bơi, cái này cũng quá mức dễ dàng đi?

482. Chương 97: Bảo Tháp Tầng Thứ Hai.

- Thực lực của Cổ Sát Thần quá mức cường hãn? Lôi kiếp tam trọng, cho dù là đại cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ cũng không dám coi thường a, bị ba đạo lôi kiếp đồng thời bổ trúng cũng phải bị thương tổn chút ít, thế nhưng, Cổ Sát Thần dĩ nhiên... Lông tóc không thương tổn?

- Ta cảm thấy Cổ Sát Thần không đi chống đối lôi kiếp, căn bản không hề chống đối lôi kiếp, trực tiếp để lôi kiếp đánh vào thân thể hắn, hắn cũng quá mức cường hãn đi? Không chỉ không hề thụ thương, tựa hồ lực lượng càng trở nên cường đại, có thể là hấp thu lượng lượng lôi kiếp!

- Thời điểm độ kiếp, hấp thu lực lượng lôi kiếp?

- Trời ạ, chúng ta độ kiếp, cửu tử nhất sinh, cho dù là một ít thiên tài độ kiếp cũng bị lôi kiếp đánh cho một trận chết khiếp, Cổ Sát Thần độ kiếp dĩ nhiên đơn giản như vậy, không chỉ không hề bị thương, ngược lại thực lực còn tăng trưởng, ông trời của ta, người so với người, để chúng ta sống như thế nào a?

Chúng tu sĩ ứng với độ kiếp, cả đám đều sợ hãi than thở, nhìn Cổ Sát Thần đứng giữa không trung, vẻ mặt chấn động, tuy rằng tu sĩ Kim Đan kỳ ứng với lôi kiếp đệ nhất trọng nhiều nhất, nhưng cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cũng không ít.

Coi như là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ nhìn Cổ Thần, trong mắt cũng cảm thấy chấn động vô cùng, trong lòng thầm giật mình, ngắn ngủi trong thời gian một năm, thực lực của Cổ Thần so với thời điểm tham gia đại hội luận võ đoạt đế đã đề cao hơn không chỉ ba lần.

Cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần sơ kỳ cảm giác được trên người Cổ Thần có một cỗ khí tức cực kỳ kinh khủng, nếu như hiện tại Cổ Sát Thần đối chiến với ba người Hầu Quân Cực, Vu Đạo Tông, A Cửu La vương, sợ rằng Cổ Thần chắc chắn thủ thắng tương đối dễ dàng, chứ không như trên đại hội luận võ đoạt đế, đánh khổ cực như vậy, hầu như đã dùng hết toàn bộ con bài chưa lật.

Không quá lâu sau, lực lượng lôi kiếp Cổ Thần vừa hấp thu đã hoàn toàn chuyển hóa thành lực lượng của chính mình, hai mắt vừa mở, hai đạo quang hoa thoáng hiện, giống như hai đạo điện quang.

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào một sơn cốc các đế đô Đại Mông mấy trăm dặm, nơi đó chính là sơn cốc Hư Tử Uyên ẩn cư.

Điện quang chợt lóe, Cổ Thần biến mất không thấy, Phong Ảnh Động...

Trong nháy mắt Cổ Thần đã thuận di được khoảng cách mấy trăm dặm, xuất hiện bên trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, đi tới bên người Hư Tử Uyên.

Hư Tử Uyên đang ngược đầu nhìn về phía đế đô, nhưng nàng bên trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận, chỉ nhìn được hơn trăm trượng, khắp bầu trời là cát vàng bay lượn, nhìn không thấy đầu cùng, không thể thấy tất cả mọi chuyện phát sinh bên ngoài.

Thế nhưng tiếng sấm nổ rung trời nàng có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

Dĩ nhiên co người độ lùi kiếp trong đế đô Đại Mông, Hư Tử Uyên vừa nghĩ liền lập tức liên tưởng tới Cổ Thần, vừa mới chuyển niệm không lâu sau, quả nhiên Cổ Thần đã từ trong hư không bước ra, chạy tới bên người Hư Tử Uyên, vui vẻ nói:

- Sư tỷ, ta đã bước vào Đoạt Xá kỳ rồi, ha ha... Ta có thể mở ra được Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ hai rồi, ha ha...

Tâm tình Cổ Thần thư sướng không gì sánh được, hẳn đã chờ mông ngày này rất lâu, chờ lâu lắm rồi, từ khi thu được Như Ý Linh Lung bảo tháp hẳn đã huyền tưởng tới ngày có thể mở được bảo tháp tầng thứ hai — thời gian chi tháp.

Bây giờ, ngày này rốt cuộc đã tới rồi.

Cổ Thần sao có thể không vui sướng.

Vừa nói, bàn tay Cổ Thần khẽ nhấc, một tòa bảo tháp kim quang từ lòng bàn tay trôi lên, Cổ Thần khẽ ném, Như Ý Linh Lung bảo tháp hóa thành nghìn trượng, hạ xuống cách hai người chỉ mấy trượng.

- Thời gian chi tháp, mở...

Cổ Thần hét lớn một tiếng.

Ầm ầm!

Một thanh âm trầm muộn vang lên, cửa tháp nặng nề chậm rãi mở tung!

Lúc cửa tháp mở ra, chiếu rọi quang mang màu trắng, tựa hồ nối thông với một thế giới khác.

Cổ Thần kéo bàn tay Hư Tử Uyên, vui vẻ nói:

- Sư tỷ, chúng ta đi!

Hai người đi qua cửa tháp, quang mang màu trắng tan đi, một phương tiểu thế giới xuất hiện trước mặt hai người.

Bên trong có núi, có nước, có hoa, cỏ, còn có cây cối rừng rập, toàn bộ Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ hai rộng chừng nghìn trượng (đường kính ~ 3,33km).

Hư Tử Uyên nhìn cảnh sắc trước mắt, mỉm cười nói:

- Đây là kim hành chi tháp sao? Ta còn tưởng tầng là một tầng tháp, nguyên lai là một phương tiểu thế giới.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Như Ý Linh Lung bảo tháp mỗi một tầng đều là một phương thế giới, tầng thứ hai, tầng thứ tư, tầng thứ sáu là thời gian chi tháp, có thể gia tốc, chậm lại hoặc đẩy nhanh thời gian trôi qua, tầng thứ hai có thể điều chỉnh thời gian gấp hai lần so với bên ngoài, chia làm hai khu vực, một khu vực là thời gian nhanh hơn bên ngoài gấp hai, một khu vực là thời gian trôi chậm hơn gấp đôi, sư tỷ, đi theo ta, chúng ta tới khu vực giảm thời gian trôi đi!

Toàn bộ không gian chừng phương viên vài dặm, trung gian còn có một đạo quang tráo, chia hai không gian thành hai khu vực riêng biệt, bên trái là khu vực thời gian gia tốc, bên phải là khu vực thời gian giảm tốc. (1 dặm = 15 dặm = 500m, theo đơn vị đo TQ)

Tầng thứ hai là thời gian chi thấp, chỉ là thay đổi tốc độ thời gian trôi đi, tương đương với thay đổi pháp tắc thời gian, thế nhưng không thể thay đổi được pháp tắc sinh mệnh, thọ nguyên của con người ở bên ngoài có bao nhiêu thì ở bên trong cũng chỉ có bấy nhiêu.

Vì vậy tiến vào trong thời gian chi thấp không thể gia tăng thêm tuổi thọ, hoặc là giảm tuổi thọ, chỉ so sánh với bên ngoài mà nói, thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Nếu như một người có thọ nguyên 100 năm, như vậy hắn tiến vào trong bảo tháp tầng thứ hai, mặc kệ là khu vực gia tốc hay là khu vực giảm tốc, thọ nguyên của hắn đều là 100 năm.

Thế nhưng, khu vực thời gian gia tốc so sánh với thế giới bên ngoài là hai lần, bên ngoài trôi qua một năm, bên trong đã vượt qua hai năm, bên ngoài vượt qua 50 năm, bên trong đã vượt qua 100 năm, so sánh với bên ngoài mà nói, người vốn sống được 100 năm tính mốc thời gian bên ngoài, nhưng vào thấp lại chỉ sống được 50 tính mốc thời gian bên ngoài, thọ nguyên 100 năm không giảm đi. Khu vực giảm thời gian thì ngược lại.

Vì vậy, Hư Tử Uyên tại khu vực thời gian giảm tốc độ, huyền âm tuyệt mạch chung quy sẽ phát tác tại lúc nàng 33 tuổi, hiện tại Hư Tử Uyên 23 tuổi, cách huyền âm tuyệt mạch bạo phát còn thời gian 10 năm.

Nếu Hư Tử Uyên luôn luôn ở trong khu vực thời gian giảm tốc độ, bên ngoài trôi qua 20 năm, bên trong mới 10 năm, tức là 20 năm bên ngoài huyền âm tuyệt mạch của nàng mới bạo phát.

Như vậy, Cổ Thần nguyên bản chỉ có thời gian mười năm để tìm kiếm phương pháp hóa giải huyền âm tuyệt mạch, hiện tại đã có hai mươi năm, hơn gấp đôi.

Rất nhanh, Cổ Thần liền dẫn Hư Tử Uyên tiến tới quang mạng chính giữa, sau đó tiến vào khu vực tốc độ thời gian giảm gấp đôi, nơi này có một ngọn núi không tính là rất cao, dưới ngọn núi có phương viên một trăm dặm, bên hồ cây cỏ xanh mướt như mùa xuân, cảnh sắc tươi đẹp, là một địa phương tuyệt vời.

Hai người đi tới bên hồ nước, Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, sau này nàng ở đây rồi, tận lực giảm thiểu thời gian đi ra ngoài, muốn có cái gì ta đều mang tới cho nàng, thời gian 20 năm, ta nhất định sẽ tìm được phương pháp giải trừ huyền âm tuyệt mạch, sau đó chúng ta du lịch thiên hạ, làm một đôi thần tiên quyến lữ.

Hư Tử Uyên gật đầu, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Cổ Thần, nói:

- Sư đệ, tận lực là được, không cần cưỡng cầu, cuộc đời này có thể quen biết với người đã là vui vẻ lớn nhất của ta, cho dù chết đi cũng không tiếc!

483. Chương 98: Băng Nguyên Bắc Hoang

Cổ Thần nắm bàn tay Hư Tử Uyên, nói:

- Vô luận như thế nào ta cũng sẽ tìm được phương pháp phá giải huyền âm tuyệt mạch, chờ cuối năm gặp được tiểu hòa thượng, nói cho hắn về thân thể của hắn, chúng ta liền cùng nhau đi tìm địa Bắc Hoang, tìm kiếm thuần dương đan phương.

Hư Tử Uyên biết Cổ Thần đã hạ quyết tâm, gật đầu, không hề nói thêm về điều này, đưa mắt nhìn bốn phía, nói:

- Thời gian ở đây giảm tốc độ chảy gấp đôi, thế nào ta không có cảm giác thời gian chậm chạp?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Ta cũng không biết, cảm giác thời gian so với bên ngoài không hề khác nhau, thế nhưng ở đây qua thời gian một ngày một đêm, bên ngoài đã qua hai ngày, pháp tắc thời gian hay đổi, chúng ta hiện tại còn chưa thể động chạm tới được!

- Uhm!

Hư Tử Uyên gật đầu, nói:

- Phong cảnh ở đây thật đẹp, ở chỗ này cũng không quá khó chịu, sự đệ, ta ở bên trong, có thể trực tiếp giao lưu thần thức với người hay không?

- Uh, có thể, sự tỷ cần cái gì trực tiếp dùng thần thức truyền âm cho ta là được.

Cổ Thần nói:

- Thời gian cấp bách, sự tỷ, ta tiếp tục đi tiểu tiên giới bế quan tu luyện, tu vi càng tăng mạnh mới có thể càng nhanh tìm ra được phương pháp phá giải huyền âm tuyệt mạch.

Cổ Thần rời khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, tại khu vực thời gian giảm gấp đôi trong tầng bảo tháp thứ hai chỉ dừng lại không tới nửa canh giờ, thời gian bên ngoài cũng đã sắp trôi qua một canh giờ rồi.

Tin tức Cổ Thần độ kiếp đã từ Đế Đình Đại Mông truyền tới khắp các thế lực lớn trong thiên hạ, chỉ một năm, tu vi từ vừa mới vào Mệnh Tuyền cảnh trở thành đại cao thủ Đoạt Xá kỳ, đại cao thủ mới 19 tuổi, thiên tư như vậy đủ khiến bất cứ thiên tài nào cũng phải cảm thấy xấu hổ.

Toàn bộ tu sĩ trung thổ đều biết, thành tựu của Cổ Sát Thần trong tương lai không thể hạn lượng, 19 tuổi đã là đại cao thủ Đoạt Xá kỳ, chỉ sợ chỉ có nhân vật cái thế thời đại thượng cổ mới có thể so sánh được.

Đối với danh tiếng Cổ Sát Thần, Cổ Thần không quá mức để ý, trở lại đế đô, Cổ Thần nói chuyện với Mông Tiên Âm một chút, dặn nàng chú ý tới tin tức về băng long tộc băng nguyên Bắc Hoang, nếu như có tin tức đại hôn của thập tam thái tử băng long tộc thì lập tức thông báo cho hắn.

Hiện tại Cổ Thần chờ thập tam thái tử đại hôn, nhìn xem có thể gặp được tiểu hòa thượng, nói cho hắn biết về thân thể của chính mình, sau đó sẽ tiến vào cấm địa Bắc Hoàng, tìm kiếm thuần dương đan phương.

Phương pháp dùng Chiến Thần Lệnh hấp thu chân khí thuần dương mặc dù tốt, thế nhưng Cổ Thần lại không biết hỏa diễm nào mới có thể hấp thu, hắn từng thử qua không ít hỏa chủng, Chiến Thần Lệnh đều không có phản ứng gì, từ hai lần trải nghiệm hấp thu hỏa diễm có thể suy đoán được, chỉ có những hỏa diễm tinh thuần, cực kỳ lợi hại thì Chiến Thần Lệnh mới hấp thu.

Tuy rằng chân khí thuần dương do Chiến Thần Lệnh hấp thu là một phương pháp để giải trừ huyền âm tuyệt mạch của Hư Tử Uyên, thế nhưng nếu muốn hấp thu đủ chân khí thuần dương là một chuyện phi thường hư vô mờ mịt, chuyên tâm tìm kiếm thuần dương đan phương càng thêm thực tế một chút.

Làm xong tất cả chuyện này, Cổ Thần lại tiến vào tiểu tiên giới, bắt đầu đoạn thời gian bế quan tu luyện!

Hiện tại Hư Tử Uyên đang ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, Cổ Thần hoàn toàn không cần lo lắng, có thể toàn tâm toàn ý dung nhập tu luyện.

Chỉ là, tu vi bước vào Đoạt Xá kỳ, muốn tiến thêm bước nữa hiển nhiên khó hơn so với Linh Anh kỳ gấp mười lần, tuy rằng tốc độ hấp thu linh khí trở nên nhanh hơn, thế nhưng thời gian cần thiết để đột phá lại gấp vài lần so với Linh Anh kỳ.

Thời gian tám tháng, trong tiểu tiên giới, Cổ Thần từ Linh Anh hậu kỳ đột phá tới Đoạt Xá sơ kỳ, từ Đoạt Xá sơ kỳ muốn tiến vào Đoạt Xá trung kỳ, so với Linh Anh hậu kỳ đến Đoạt Xá sơ kỳ còn khó hơn không ít, không có thời gian một hai năm, tu vi khó có thể đề cao thêm một tầng.

Cho dù trong năm nay tu vi khó có thể tiếp tục đề cao thêm một tầng, thế nhưng tu luyện nhiều hơn một ngày, tu vi có thể tiến thêm một phần, thực lực mỗi ngày chung quy tăng trưởng, tiến vào Bắc Hoang sẽ phải đối phó với băng long tộc Bắc Hải, đây chính là một chỉ chủ mạch của long tộc, bên trong cao thủ như vậy, không thua gì so với thế lực Đế Đình Đại Doanh nhân tộc.

Cổ Thần tự nhiên muốn tận khả năng đề cao tu vi của chính mình càng mạnh hơn một ít.

Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, bốn vị cường giả Ngô Tinh, Long Vô Hối, Thánh Hoàng, Độ Thiện đại sư tiến vào Tây Hoang, rốt cuộc đã trở về hay chưa, các thế lực lớn trung thổ đều tự suy đoán lung tung, nhưng không có một thế lực nào có động tĩnh.

Toàn bộ trung thổ tựa hồ hoàn toàn gió êm sóng lặng!

Ngày qua ngày, ngày đêm thay nhau trôi đi!

Chớp mắt, một tháng trôi qua!

Mỗi ngày Cổ Thần đều chìm đắm trong bế quan tu luyện tại tiểu tiên giới, liên tục mấy tháng cũng không từ trong tiểu tiên giới ra ngoài. Bình thường người có danh tiếng, lâu không có tin tức mới xuất hiện cũng sẽ nhạt dần trong tầm nhìn thế nhân.

Dần dần, Cổ Sát Thần rất ít khi xuất hiện trong các câu chuyện tại tửu quán, trà lâu.

Xuân qua, hạ đến, hạ đi thu về...

Trong nháy mắt, lại hơn nửa năm trôi đi.

Sau bảy tháng, rốt cuộc Mông Tiên Âm mang tới cho Cổ Thần về tin tức đại hôn của thập tam thái tử băng long tộc Bắc Hải.

“Cổ Thần, có tin tức trong giới yêu tộc truyền đi, thập tam thái tử băng long tộc Bắc Hải tại đầu tháng chín cưới cửu công chúa Đông Hải, nghe nói Đông Long Vương muốn nhờ vào cơ hội đám hỏi này, nhất cử thu thập băng long tộc dưới trướng, theo suy đoán là muốn học theo long hoàn thượng cổ, nhất thống toàn bộ các bộ long tộc, thành tựu công tích vô thượng.”

Mông Tiên Âm đã nói như vậy.

- Đầu tháng chín?

Cổ Thần tính ngày, nói:

- Ngày hôm nay là mười lăm tháng tám, còn không tới thời gian một tháng, xem ra tiểu long nữ tại Đông Hải đã xuất phát, ta lập tức chuẩn bị khởi hành, đi tới Bắc Hoang, nhìn xem có thể gặp lại tiểu hòa thượng hay không.

- Đây...

Mông Tiên Âm muốn nói lại thôi, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng hóa thành một câu nói:

- Thế lực băng long tộc Bắc Hải rất mạnh, huynh phải bảo trọng nhiều hơn!

Cổ Thần gật đầu, khẽ cười nói:

- Yên tâm đi, thiên hạ không có bao nhiêu người đủ sức gây thương tổn tới ta, ta ngược lại muốn đi Bắc Hải nhìn xem, Đông Long Vương làm sao thống nhất các bộ long tộc? Hắc hắc... Long tộc có đại ca của ta, nào tới phiên hắn làm chủ?

Mông Tiên Âm là đệ quân Đại Mông, tự nhiên không thể đơn giản rời khỏi Đại Mông, mặc dù đã tu luyện trong tiểu tiên giới hơn một năm, tu vi của nàng đã đạt tới cảnh giới Kim Đan hậu kỳ, thế nhưng thực lực vẫn quá thấp, làm một đệ quân, tu vi như vậy mà hành tẩu bên ngoài là một chuyện phi thường nguy hiểm!

Cổ Thần đi vào Bắc Hoàng vốn chính là chuyện phi thường nguy hiểm, tự nhiên không có khả năng dẫn theo Mông Tiên Âm đồng hành.

- Tiên Âm, ta rời khỏi đế đô, không ở bên cạnh nàng, Đại Mông có chuyện gì, cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân nàng rồi, đây là Xích Dương Thần Hỏa kính, là một kiện tiên bảo, lưu lại cho nàng phòng thân, lần này đi Bắc Hoang, nhanh thì một hai năm, chậm thì năm ba năm, nếu như ta từ Bắc Hoang trở về, nhất định sẽ tới đế đô thăm nàng!

Trước khi ly biệt, Cổ Thần đã lấy tiên bảo Xích Dương Thần Hỏa kính lấy được trên người Tàng Hồng Cơ tặng cho Mông Tiên Âm phòng thân, sau đó rời khỏi đế đô Đại Mông, thẳng tới Bắc Hoang.

Đế đô Đại Mông ở nơi cực bắc trung thổ, cách bằng nguyên Bắc Hoang chỉ một hai vạn dặm, Cổ Thần sử dụng Thiểm Thiên Phong Dực phi độ, tốc độ cực nhanh, nửa canh giờ cũng không tới đã bay ra khỏi trung thổ, tiến vào trong bằng nguyên Bắc Hoang.

Bằng nguyên Bắc Hoang, một năm bốn mùa đều là mùa đông, gió lạnh gào thét, thường xuyên thổi lên băng trù trập trập, tuyết lớn bay tán loạn, thường xuyên có tuyết rơi mấy tháng dài.

Bất quá, Bắc Hoang rộng lớn vô biên, tuy rằng xưng là băng nguyên, nhưng cũng không phải rất cả địa phương đều bị băng bao phủ, phía nam băng nguyên có không ít địa vực trong một năm có hai mùa, một mùa tuyết rơi, một mùa đại địa hàn băng tuyết tan, tỏa ra sinh cơ bừng bừng, có hoa có cỏ, thích hợp nhân loại sinh tồn.

Vì vậy, tại phương viên hơn mười vạn dặm phía nam băng nguyên Bắc Hoang còn có một ít nhân loại sinh hoạt nơi đây, con sông lớn nhất tại bắc hoang chính là Hắc Thủy Hà, chảy qua phiến khu vực này, sau đó chảy vào băng xuyên Bắc Hải.

Lúc này hiện đang là mùa thu, khí trời Bắc Hoang tuy rằng rất lạnh, nhưng còn chưa bị tuyết trắng đóng băng, bất quá nơi này từ cao sơn, khe sâu, rừng rậm nguyên thủy tùy ý có thể thấy được, đại thảo nguyên phương viên vạn dặm không hề thiếu, địa phương có nhân loại sinh sống tương đối ít ỏi, rộng tới không phân biệt được địa phương, đều là khu vực hoang tàn vắng vẻ, là thiên đường của dã thú.

Phương viên hơn mười vạn dặm này là tuy có địa giới của Đại Mông lớn gấp hai lần so với địa giới trong trung thổ, nhưng bởi vì tài nguyên ít ỏi, hầu như không có linh mạch, một mảnh địa vực như vậy hầu như không có môn phái tu đạo nào tồn tại, sinh hoạt đều là phàm nhân.

Một quốc gia phàm nhân nhỏ thì chừng mấy trăm dặm, lớn thì trên vạn dặm, quốc gia phàm nhân nơi này hầu như không thể tính toán được.

Cổ Thần phi hành trên không trung rất cao, bước vào Mệnh Tuyền cảnh, có thể phi độn trên không trung hơn vạn trượng, con người dưới mặt đất vô luận như thế nào cũng không thể nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Một đường phi độn về phía đông bắc, sau một ngày, một con sông rộng lớn chừng nghìn dặm xuất hiện trong tầm nhìn của Cổ Thần, hạo hạo đặng đặng, quanh co khúc khuỷu, nước sông một đường chảy về phương bắc, đều tới địa phương Cổ Thần không nhìn thấy.

Sông lớn nghìn dặm, đối với con người mà nói đây quả thực là biển rộng vô hạn, hoàn toàn phân chia khu vực phương viên mười vạn dặm nơi này thành hai nửa, giống như lạch trời.

Thậm chí ngay cả Cổ Thần ở trên cao vạn trượng, đường nhìn có thể đạt tới mấy nghìn dặm, nhìn thấy con sông lớn này cũng giống như một hồ nước vô cùng rộng lớn, một mảnh đại dương mệnh mông không bến bờ.

Hắc Thủy Hà, sông lớn gần với Cơ Thủy quả nhiên khí thế phi phàm, Cổ Thần nghỉ nghe danh tiếng, chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, hôm nay được chứng kiến, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác thư sướng không nói nên lời.

Hắc Thủy Hà dài tới hơn mười vạn dặm, chỗ rộng nhất chừng mấy nghìn dặm, hoành tráng như thế nào!

Cổ Thần nhớ tới kiếp trước, khi hắn vừa mới qua tuổi một trăm, mộ trủng của Hắc Thủy đại đế thượng cổ chợt hiện hậu thế, nghe nói ngay bên bờ Hắc Thủy Hà, cái tên Hắc Thủy Hà tồn tại cũng chính là vì vị Hắc Thủy đại đế mười vạn năm trước mà mệnh danh.

Hắc Thủy Ma Tông là một thế lực ma môn siêu cấp tại đầu thượng cổ, tại thời điểm Hắc Thủy đại đế còn sống thậm chí còn vượt qua tam đại thánh địa truyền thừa thái cổ, chỉ là thời gian trôi qua, từ sau khi Hắc Thủy đại đế qua đời, Hắc Thủy Ma Tông dần dần suy bại, cuối cùng biến mất trong dòng chảy lịch sử, chỉ để lại một đoạn lịch sử truyền kỳ thời thượng cổ!

Kiếp trước bởi vì mộ trủng của Hắc Thủy đại đế xuất thế, Cổ Thần từng nghe một ít bí văn về Hắc Thủy Ma Tông thượng cổ, có người nói Hắc Thủy Ma Tông biến mất có liên quan tới Hắc Thủy đại đế, thời điểm Hắc Thủy đại đế tử vong, hắn đã đưa toàn bộ thu hoạch một thân tu luyện đoạt được táng vào trong mộ trủng.

Hắc Thủy Ma Tông cũng không nhận được truyền thừa của Hắc Thủy đại đế.

Hắc Thủy đại đế chính là một trong năm vị đại đế nổi danh thời thượng cổ cùng với Hiên Viên đại đế, thực lực đuổi thẳng tiên vương, tiên tôn thái cổ, mỗi một người đều là đại thiên tài, ngang dọc Cổ Hoang không địch thủ.

Cổ Thần nhìn về phía Hắc Thủy Hà, trước sau không nhìn thấy điểm cuối cùng, mộ trùng của Hắc Thủy đại đế ở bờ Hắc Thủy, phạm vi này thực sự không hề nhỏ!

Vù vù vù...

Cảm nhận gió lạnh thấu xương gào thét, thổi qua bên tai tạo thành thanh âm bén nhọn.

Đưa mắt nhìn lại, khắp nơi là một mảnh sông băng, từng khối băng nhô cao, từng khối băng thạch, từng đám băng cốc, một con sông băng...

Cổ Thần nhìn bốn phía, ngoại trừ băng tuyết không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Năm ngày rồi, Cổ Thần liên tục phi độn về phía đông bắc, phi độn trong thời gian năm ngày, đủ bay được hơn trăm vạn dặm, sớm đã tiến sâu vào chỗ sâu trong hoang nguyên Bắc Hoang, địa phương này được gọi là Bắc Hải.

Bắc Hải mặc dù được gọi là “hải (biển)”, thế nhưng nhìn qua không thấy bất cứ nước biển gì, mà là một biển băng, diện tích khổng lồ, ước chừng phương viên mấy trăm vạn dặm.

Tại địa phương băng sương này, con người thực sự khó có thể sinh tồn được, chỉ có tu sĩ mới có thể tới đây.

Bắc Hải một mảnh băng sương, đối với con người mà nói nơi đây căn bản không thể ở lại, thế nhưng... Đối với tu sĩ tu luyện pháp quyết băng hệ mà nói, Bắc Hải giống như thiên đường, nơi này có hàn băng khí vô cùng vô tận, có thể khiến tu sĩ tu luyện pháp quyết băng hệ làm ít công nhiều.

Vì vậy, tuy rằng Bắc Hải là một mảnh băng sương, thế nhưng đối với tu sĩ băng hệ mà nói chính là bảo địa.

Nhân tộc chủ yếu tụ tập tại trung thổ, chỉ có một ít tu sĩ tu luyện pháp quyết băng hệ mới chạy tới Bắc Hải, mà yêu thú trời sinh băng hệ cũng có không ít, vì vậy tu sĩ Bắc Hải lấy yêu tộc là chính.

Băng long nhất tộc, trời sinh có thuộc tính băng hàn, từ xưa tới nay định cư tại Bắc Hải, trở thành bá chủ Bắc Hải.

Nghìn năm trước, tộc trưởng Bắc Long Vương băng long nhất tộc đã là yêu vương Độ Hư cảnh, nghìn năm trước trong trận đại chiến tam tộc bị vẫn lạc, từ đó về sau băng long nhất tộc Bắc Hải không hề xuất hiện cường giả Độ Hư cảnh.

Nhưng mười ba nhi tử của Bắc Long Vương đều có tư chất không kém, tu vi phi phạm, đại thái tử, nhị thái tử đều là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, thế lực mạnh mẽ không hề thua kém hơn so với một phương Đế Đình nhân tộc.

Đông Long Vương muốn thống nhất các bộ long tộc, băng long tộc rắn mất đầu, thế lực cường thịnh chính là lực chọn tốt nhất, vì vậy đã gả nữ nhi Ngao Nhị Nhi cho thập tam thái tử băng long tộc, lấy thủ đoạn thông gia muốn thu băng long nhất tộc vào dưới trướng.

Băng nguyên Bắc Hải rộng lớn không gì sánh được, nếu như muốn tìm được một đội ngũ nơi này giống như tìm kim nơi biển rộng, Cổ Thần liên tục phi độn hướng bắc, đều phát tán thần thức tới phạm vi lớn nhất, ánh mắt thời khắc chú ý bốn phía, thế nhưng mấy ngày trôi qua vẫn không hề nhìn thấy đội ngũ đón dâu của băng long tộc, hoặc là đội ngũ đưa dâu của long tộc Đông Hải.

Không có biện pháp, Cổ Thần chỉ đành phải mỗi ngày phi độn về phía băng long nhất tộc tụ cư, tuy rằng nơi tụ cư của băng long nhất tộc khẳng định cao thủ nhiều như mây, hung hiểm dị thường, thế nhưng càng tới gần nơi tụ cư của băng long nhất tộc, xác suất gặp phải tiểu hòa thượng càng lớn hơn một chút.

Cổ Thần có thể khẳng định, chỉ cần tiểu hòa thượng còn sống, nếu như không cứu được Ngao Nhị Nhi ra, khẳng định sẽ đuổi tới tận Bắc Hoang!

484. Chương 99: Côn Ngô Tiên Kiếm.

Như vậy một đường phi độn, mười ngày sau, Cổ Thần đã phi độn được hơn hai trăm vạn dặm, cách nơi tụ cư của băng long nhất tộc còn không tới một trăm vạn dặm.

- Tiểu hòa thượng... Người nghe được không?

Cổ Thần cầm lệnh phù truyền âm trong tay hỏi.

Đây là lệnh phù truyền âm trước đây hai người liên lạc với nhau, cách mỗi một đoạn thời gian Cổ Thần lại hỏi vài câu.

Lệnh phù truyền âm trung phẩm, Cổ Thần tổng cộng có hai khối, một khối ở trên người chính mình, một khối ở trên người Phạm Âm, chỉ cần khoách giữa hai người không vượt qua năm mươi vạn dặm, lệnh phù truyền âm có thể liên hệ giữa hai người với nhau.

Dùng lệnh phù truyền âm nói ra thanh âm có thể truyền được năm mươi vạn dặm, nếu muốn tại Bắc Hoang tìm được Phạm Âm, cũng không đến nỗi quá khó khăn.

Cổ Thần tiến vào trong băng nguyên Bắc Hoang, cứ cách nửa canh giờ lại dùng lệnh phù truyền âm một lần, hiện tại hắn đã quên mình gọi bao nhiêu lần rồi.

Lần này sau khi hô lên, lệnh phù truyền âm rốt cuộc cũng có phản ứng!

- Cổ Thần lão đệ...

Một thanh âm từ trong lệnh phù truyền âm xuất hiện, tràn đầy kinh hỉ, chính là thanh âm Phạm Âm.

Cổ Thần lập tức tỉnh táo tinh thần, ha ha cười, vui vẻ nói:

- Là ta, ha ha... Rốt cuộc đã tìm được rồi, người ở nơi nào?

Hai người cấp tốc từ bản đồ Bắc Hải phán đoán được phương vị của nhau, Phạm Âm ở phía đông hơi chếch nam chỗ Cổ Thần hiện tại, hai người cách nhau khoảng chừng bốn mươi vạn dặm.

Bốn mươi vạn dặm, cần phải phi độn liên tục hai ngày mới có thể gặp nhau.

Hai người ngược phương phi độn, một ngày qua đi, Cổ Thần nhìn thấy cách nghìn dặm có một đoàn quang mang chói mắt cấp bách phi độn về phía chính mình.

Băng nguyên Bắc Hải tràn đầy băng tuyết, không trung một mảnh bạch quang, Cổ Thần tại trung thổ có thể nhìn thấy được độn quang cách mấy nghìn dặm, tại Bắc Hải tối đa chỉ có thể thấy nghìn dặm, nếu như muốn nhìn thấy rõ khả năng cần phải tiến gần hơn nữa.

Nhìn tốc độ độn quang phía trước, chỉ ít cũng là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh phi độn, tốc độ cực kỳ nhanh, tựa hồ so với Cổ Thần sử dụng Thiểm Thiên Phong Dực một điểm cũng không chậm hơn.

Đi tới Bắc Hoang lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Cổ Thần gặp phải tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh.

Thấy đạo độn quang kia nhắm về phía chính mình vọt tới, Cổ Thần đành chỉ độn tốc, tựa hồ đạo độn quang kia chính là vì Cổ Thần mà đến.

Mới qua một ngày một đêm, Cổ Thần phi độn được hơn hai mươi vạn dặm, Phạm Âm hẳn là không thể tới nhanh như vậy, trong lòng Cổ Thần bắt đầu nghi hoặc, người biết hắn tới Bắc Hải không nhiều lắm, tại Bắc Hải hẳn cũng không quen biết ai.

Không biết cao thủ Mệnh Tuyền cảnh này tìm hắn làm gì?

Đạo quang mang chói mắt kia nhanh như thiểm điện, lao vút đi như lưu tinh, không quá lâu sau đã vượt qua được khoảng cách mấy trăm dặm, dần dần bóng người trong độn quang xuất hiện trong mắt Cổ Thần.

Cái gì?

Trên mặt Cổ Thần cả kinh, dụi dụi con mắt chính mình, qua một lúc lần thứ hai định thần nhìn kỹ.

Lần này, bóng người trong độn quang đã rõ ràng hơn nhiều, không phải tiểu hòa thượng Phạm Âm còn là ai?

Hai năm trước, lúc chia tay với Phạm Âm, Phạm Âm chỉ có tu vi Bồi Nguyên hậu kỳ, nhìn tốc độ của hắn hiện tại, dĩ nhiên đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh?

Tốc độ tu luyện như vậy cũng quá mức nhanh chóng đi! Cổ Thần âm thầm lú lờ, hẳn nhớ kỹ kiếp trước Phạm Âm không hề có tốc độ tu luyện nhanh như vậy, năm đó gần ba mươi tuổi mới bước vào Mệnh Tuyền cảnh, tốc độ tu luyện hiện tại đã vượt qua Tàng Thiên Cơ rồi.

Xem ra, Đạo Vô Cực nói tiểu hòa thượng đi Đông Hải có đại phúc đại lộc thực sự không phải là giả, không biết hẳn tới Đông Hải rốt cuộc chiếm được tạo hóa gì?

Độn quang của Phạm Âm càng lúc càng gần, Cổ Thần cũng thấy rõ, dưới chân của hắn là một đoàn quang mang chói mắt, chính là pháp bảo trường kiếm.

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, thanh trường kiếm này dĩ nhiên tỏa ra khí tức khiến hắn cảm thấy một cỗ nguy hiểm.

“Đây là pháp bảo gì?”

Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng:

“Khí tức pháp bảo này phát ra vô cùng kịch liệt, so với Như Ý Linh Lung bảo tháp của mình còn kinh khủng hơn, khiến bản thân cảm thấy trái tim băng giá?”

Hai năm trước lúc Phạm Âm chạy vào Đông Hải, trên người không có pháp bảo lợi hại như vậy, coi như là Nam Thiên đạo nhân cũng chỉ có một tiên bảo hồ lô, làm sao có khả năng có tiên bảo lợi hại hơn đưa cho Phạm Âm?

Hiển nhiên, hai năm nay Phạm Âm đã gặp được tạo hóa lớn tại Đông Hải, dĩ nhiên thu được một kiện tiên bảo vô thượng ngay cả Như Ý Linh Lung bảo tháp còn mạnh hơn.

- Cổ Thần lão đệ...

Thanh âm của Phạm Âm khi người còn cách mấy trăm dặm đã truyền tới.

Cổ Thần vẫy vẫy tay về phía hắn, đồng thời phi độn tới gần.

- Ha ha ha ha... Chúng ta lại gặp mặt a! Thế nào? Thấy ta, có kinh ngạc hay không? Có chấn động hay không?

Phạm Âm một mặt phi độn, một mặt cười ha ha nói.

Hai người phi độn ngược hướng nhau, tốc độ cực nhanh, chớp lát đã tới gần.

Nhìn Phạm Âm, Cổ Thần gật đầu, nói:

- Quả nhiên có chút ngoài dự liệu, xem ra ngươi tại Đông Hải nhặt được bảo bối rồi!

Phạm Âm mỉm cười, dụi dụi chân, nói:

- Lão đệ nhìn... Pháp bảo dưới chân ta, thế nào?

Cổ Thần quan sát, nhìn gần khí tức sắc bén trên thân thanh trường kiếm này tỏa ra lại càng thêm kịch liệt, Cổ Thần âm thầm cảm giác khí tức của Như Ý Linh Lung bảo tháp một chút, nói:

- Bảo bối tốt, chỉ ít cũng là một kiện tiên bảo vô thượng, uy lực không hề kém hơn Như Ý Linh Lung bảo tháp!

Cổ Thần không phải có ý định hạ thấp pháp bảo trường kiếm này, sự thực đích xác là như vậy, công năng chủ yếu của Như Ý Linh Lung bảo tháp không phải là ở lực công kích của nó, mà là ở các loại hiệu quả pháp tắc đặc thù ẩn chứa trong chín tầng bảo tháp.

Luận về uy lực hiển nhiên kém hơn một thanh tiên bảo vô thượng loại bảo kiếm chủ công.

Kiếm có hai lưỡi sắc bén, vốn bản thân có lực công kích cực mạnh, một thanh tiên kiếm uy lực càng không gì sánh được.

Về mặt Phạm Âm đầy ý cười, tựa hồ cực kỳ hài lòng, nói:

- Thanh kiếm này không phải ta lấy được tại Đông Hải, nhất định lão đệ không đoán được là ở nơi nào?

Đối với Cổ Sát Thần, Đông Long Vương đã sớm đề cập qua cùng với một ít cao tăng long tộc Đông Hải, có thể mời chào thì tận lực mời chào, để hắn trở thành một phần tử của long tộc, nếu không thể mời chào vậy thì giết chết không tha, không thể dễ dàng tha thứ cho việc trong nhân tộc có một tu sĩ huyết mạch tổ long thái cổ tồn tại.

Từ vừa rồi Cổ Sát Thần dùng một kích đả thương Ngao Ngạn Phong, Ngao Lệ lập tức phán đoán ra thực lực thực tế của Cổ Sát Thần, không phải là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu không thể địch nổi.

Thực lực của Ngao Lệ so với Ngao Ngạn Phong hầu như tương đương nhau, đều là tu vi Nguyên Thần hậu kỳ, lại cùng là tu sĩ long tộc, hầu như dưới Minh Khiếu kỳ không địch thủ, thế nhưng so sánh với Cổ Sát Thần vẫn yếu hơn một bậc.

487. Chương 102: Đông Long Vương Hiện Thân

Tu sĩ long tộc nghe nói qua bí thuật hóa long tương đối nhiều, nhưng nội dung cụ thể rõ ràng lại không mấy người biết.

Chính như lời nói của Ngô Tinh, Nghịch Mệnh Hóa Long quyết vô cùng nghịch thiên, căn bản không thể lưu truyền rộng rãi, vì vậy chỉ có những tu sĩ tu luyện qua Nghịch Mệnh Hóa Long quyết đời đời bí truyền.

Cho dù là Đông Long Vương cũng không biết bí thuật hóa long tên là Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, không biết pháp quyết tu luyện có thể thay đổi tư chất bản thân, đạt tới tiên căn siêu phẩm.

Mà Cổ Thần cũng không biết, tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, trong cơ thể có thể sản sinh ra huyết mạch tổ long thái cổ.

Tu sĩ long tộc mặc dù vô cùng kính hãi đối với tu vi của Cổ Thần, nhưng cũng không e ngại, những cao thủ Mệnh Tuyền cảnh này người nào không phải sống hai ba nghìn năm? Không ít người đều đã từng trải qua trận đại chiến tam tộc nghìn năm trước, cho dù là tu sĩ Độ Hư cảnh cũng đã gặp qua rất nhiều, tự nhiên không hề e ngại Cổ Thần.

Cho dù bọn họ không phải là đối thủ của Cổ Thần, nhưng thế lực phía sau bọn họ rất khổng lồ, có thể khiến bọn họ đuổi thẳng lưng đối diện với bất cứ thế lực nào trong thiên hạ.

- Nơi này chính là Bắc Hải chúng ta, bằng long tộc vi tôn, hắc hắc... Cho dù là để quân nhân tộc tự mình tới cũng không dám buông lời ngạo mạn tại Bắc Hải, Cổ Sát Thần, việc hôn nhân lần này chính là cứu công chúa Đông Long Vương cùng với thập tam thái tử bằng long tộc chúng ta cưới hỏi, nếu người dám quấy rối, không chỉ là địch với bằng long tộc chúng ta, mà còn là địch của long tộc Đông Hải. Đông Long Vương chính là đại yêu vương lừng lẫy đại danh nghìn năm trước, cho dù là Thánh Hoàng nhân tộc cũng đã từng giao thủ, người cần phải hiểu rõ, đặc tội với Đông Long Vương so với muốn chết không có gì khác nhau.

Trong bằng long tộc, một vị cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần trung kỳ lớn tiếng nói.

Ngao Lệ bước lên vài bước, ôm quyền nói với Cổ Thần:

- Cổ Sát Thần, người có thể biến hóa long thân, đó chính là một thành viên của long tộc chúng ta, Đông Long Vương đối với các hạ rất tán thưởng, tại Đông Hải từng nhiều lần nhắc tới các hạ, không biết các hạ có hứng thú cùng với Đông Long Vương thành hoàng đồ phách nghiệp, phong công vĩ tích! (kế hoạch thống trị lớn, công tích vĩ đại)

- Không có hứng thú!

Cổ Thần nhàn nhạt phun ra vài tiếng.

- Hử?

Lông mày Ngao Lệ cau lại, không nghĩ tới Cổ Thần cự tuyệt thẳng thắn như vậy, nói:

- Cổ Sát Thần, tu luyện bí thuật hóa long, trong cơ thể người liền có máu của long tộc, không còn là tu sĩ nhân tộc, Đông Long Vương có chí lớn thiên hạ, đối với người rất thương thức, nếu như người theo Đông Long Vương, sáng lập công lao sự nghiệp, sau nói không chừng chính là chí tôn một phương, nếu như long

tộc đại thịnh, Cổ Hoang vi tôn, các tộc trong thiên hạ đều phải cúi đầu xưng thần, người có thể vượt qua được Thánh Hoàng nhân tộc, sự nghiệp to lớn vô thượng như vậy, Đông Long Vương có ý định tính người một phần, người há có thể phụ long ý tốt của Đông Long Vương?

Cổ Thần nhẹ nhàng cười, nói:

- Máu chảy xuôi trong cơ thể ta chính là máu của phụ mẫu ta, cho dù ta có biến hóa long thân, trong cơ thể sản sinh ra máu long tộc, nhưng cũng không thể nào khiến ta mất đi huyết mạch bản thân, cho dù ta có trở thành bằng hữu long tộc, nhưng tuyệt đối không bao giờ quên đi thân phận vốn có của chính mình, Đông Long Vương có chí lớn thiên hạ cũng tốt, có lòng thống trị cũng được, cùng với ta không quan hệ!

Nếu Đông Long Vương thực sự có bản lĩnh thống nhất long tộc, vậy thì không nên dùng nữ nhi để đổi lấy lòng trung thành của người khác, thu mua lòng trung thành, thu nhập bằng long tộc, phải trả giá bằng một nữ nhi, nếu như thu phục một hỏa long tộc, vậy chẳng phải dùng nữ tử tặng cho người khác làm tù nhân? Cường giả long tộc xuất hiện lớp lớp, Đông Long Vương làm như vậy cũng dám nói vớ vẩn cái gì là thống nhất long tộc?

- Cứu công chúa Ngao Nhị Nhi quý tộc là bằng hữu của ta, hôm nay Cổ Thần ta tới đây nhất định phải giải cứu nàng khỏi biển lửa, tin tưởng các vị đều đã nghe thấy danh tiếng Cổ mỗ, Cổ mỗ mở sát giới, cho dù máu chảy thành sông, cây chết thành núi cũng không thể nào ngăn cản được bước chân của ta... Ai dám cản ta?

Nói xong lời cuối cùng, Cổ Thần hét lớn một tiếng, hai mắt trừng trừng, khí tức kinh khủng và long uy cường đại cùng phát, khiến không ít tu sĩ long tộc đều biến sắc mặt.

- Còn có ta, hòa thượng ta luôn lấy từ bi làm đầu, ít khi mở sát giới, nhưng nếu có người dám ngăn cản ta cứu tiểu long nữ, nhất định giết chết không tha, cho dù giết ra một núi cây đường máu cũng không thể nào ngăn cản được kiếm cương Côn Ngô Tiên Kiếm của ta đánh xuống!

Cổ Thần nói xong, Phạm Âm cũng hét lớn, hất dùng Sư Tử Hồng phạt môn, thanh âm rung trời động đất.

- Tốt...

Ngao Lệ tức giận hừ một tiếng, quát lớn:

- Cổ Sát Thần, người đừng không biết điều! Đông Long Vương đã tới Bắc Hải, người dám làm hỏng chuyện tốt của long tộc chúng ta, một khi Đông Long Vương chạy tới, chắc chắn khiến người thần hình câu diệt, hóa thành tro tàn.

Nhân thần Cổ Thần lẳng lẽ, trong hai mắt tựa hồ bắn ra hai đạo điện mang, quát lên:

- Tốc chiến tốc thắng...

- Được!

Phạm Âm gật đầu.

Theo tiếng nói của hai người vừa dứt, Như Ý Linh Lung bảo tháp từ lòng bàn tay Cổ Thần đánh ra, hóa thành lớn nghìn trượng, Cổ Thần hét lớn:

- Kim hành chi tháp, mở!

Ầm ầm...

Cửa bảo tháp tầng thứ nhất trong nháy mắt mở rộng, trong sát na tỏa ra quang mang vạn trượng, bao phủ toàn bộ mọi người bên trong.

Phạm Âm cầm Côn Ngô Tiên Kiếm trong tay, quang mang Côn Ngô Tiên Kiếm trướng lên, hóa thành một thanh cự kiếm dài nghìn trượng, quang mang chói mắt không gì sánh được, một kiếm mạnh mẽ chém xuống, trên bầu trời xẹt qua một đạo quang mang màu trắng vô cùng đẹp mắt, tựa hồ như có thể chém bầu trời thành hai nửa.

Ngao Lệ giận dữ rống lên, quát tháo:

- Lớn mật, mọi người cùng tiến lên, để hẳn biết sự lợi hại của long tộc chúng ta!

Vừa nói, mi tâm chợt lóe, bắn ra một thanh trường thương đen kịt, dài tới hơn mười trượng, thanh trường thương dài thô to như thùng nước, trên thương có khắc hai đầu hắc long dài mười trượng, nhìn qua vô cùng sống động.

Nghe nói, trong long cung Đông Hải, pháp bảo chồng chất thành đống, chính là một phương thể lực có pháp bảo nhiều nhất, thanh trường thương có khắc hình song long này trong long cung Đông Hải cũng tương đối nổi danh, chính là một kiện tiên bảo trung phẩm cực kỳ lợi hại, tên là Bàn Long Phá Thiên Thương.

Ngao Lê cầm trong tay Bàn Long Phá Thiên thương, Bàn Long Phá Thiên thương tỏa quang mang, hóa thành một thanh trường thương màu đen dài tới nghìn trượng, một thương vô cùng mạnh mẽ đâm lên trời.

Rắc một tiếng bạo tạc vang trời, Bàn Long Phá Thiên thương đã đâm ra một lỗ thủng đen ngòm, nhắm thẳng vào thân kiếm cương nghìn trượng của Côn Ngô Tiên Kiếm trên cao.

Cùng lúc đó, Ngao Ngạn Phong một lần nữa phun ra Băng Long Châu, lúc này đây nhiệt độ tyu rằng giảm xuống kịch liệt giống như trước, nhưng không đến nỗi đóng băng không gian, chỉ là quang mang Băng Long Châu bùng phát, bắn ra một đoàn quang mang hàn băng trong suốt, thẳng tắp và chạm với kim quang từ Như Ý Linh Lung bảo tháp chiếu rọi.

Kim quang ẩn chứa pháp tắc hệ kim trong lúc nhất thời không làm gì được quang mang hàn băng trong suốt do Băng Long Châu phát ra, kim giữ lẫn nhau không phân được thắng bại.

Chúng tu sĩ băng long tộc và long tộc Đông Hải không còn bị kim quang của Như Ý Linh Lung bảo tháp gây thương tổn, một kiện lại một kiện pháp bảo từ mi tâm chúng tu sĩ bay ra, quang mang lóng lánh, giống như bạo vũ cuồng phong, đồng thời oanh kích về phía Cổ Thần.

Chúng tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh long tộc Đông Hải, trên người chỉ ít cũng là pháp bảo thượng phẩm, số lượng pháp bảo cực phẩm cũng không hề ít, hơn mười kiện pháp bảo uy lực tuyệt luân đồng thời oanh kích vào Cổ Thần và Phạm Âm, cho dù là kim quang của Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được.

Ầm, một tiếng va chạm kim chúc kinh thiên động địa vang vọng khắp nơi, rung trời rùng đất, khiến toàn bộ mây mù xung quanh đều bị chấn tan thành hư vô, vô số trận gió loạn cấp tốc thổi mạnh theo bốn phía, tạo thành mấy con gió lốc kinh thiên, quét sạch toàn bộ đại địa.

Bàn Long Phá Thiên thương và Côn Ngô Tiên Kiếm hung hăng va chạm với nhau, hai kiện tiên bảo đồng thời vắng ngược trở lại.

Côn Ngô Tiên Kiếm là tiên bảo vô thượng, so với Bàn Long Phá Thiên thương càng tốt hơn rất nhiều, thế nhưng tu vi pháp lực của Ngao Lê lại vượt qua Phạm Âm tới hai cảnh giới, một cỗ lực lượng cực lớn từ thân Côn Ngô Tiên Kiếm chấn đến, hầu như khiến hẳn phải tuột tay buông kiếm.

Ngao Lê cầm Bàn Long Phá Thiên thương cũng rất nhanh ổn định thân thể, quang mang Bàn Long Phá Thiên thương càng tăng lên, hướng thẳng về phía Phạm Âm đâm tới.

Hai mắt Cổ Thần vừa mở, hai tay kết pháp ấn, chỉ một ngón tay về phía Như Ý Linh Lung bảo tháp, cửa tầng thứ nhất Như Ý Linh Lung bảo tháp đóng lại, nhất thời chợt lóe, giống như thuận di, phi tới trước mặt Cổ Thần, mạnh mẽ hạ xuống!

Ầm...

Uy lực hạ xuống của Như Ý Linh Lung bảo tháp to lớn như thế nào?

Bàn Long Phá Thiên thương đều bị Cổ Thần chấn từ trên bầu trời rơi xuống đất, vô số pháp bảo oanh kích tới trước mặt Cổ Thần và Phạm Âm đều bị Như Ý Linh Lung bảo tháp, đồng thời bị đẩy xuống dưới.

Như Ý Linh Lung bảo tháp đã bị đông đảo pháp bảo và Bàn Long Phá Thiên thương phản chấn, lần đầu tiên bị phản chấn vắng lên, phóng thẳng lên trời cao.

Nắm ngón tay Cổ Thần hóa thành trảo, trảo mạnh vào hư không, một cỗ pháp lực cường đại hóa thành một bàn tay khổng lồ vững vàng bắt được Như Ý Linh Lung bảo tháp trong tay.

Đúng lúc này, công kích của Ngao Ngạn Phong đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy hai tay hắn kết pháp ấn, chỉ ngón tay về phía Băng Long Châu, nhất thời quang mang Băng Long Châu đại thịnh, hóa thành quang mang bàn hằng bao phủ phương viên mấy trăm trượng, không khí và quang mang chạm nhau, trong nháy mắt hóa thành huyền băng.

Chỉ nghe Ngao Ngạn Phong hét lớn một tiếng:

- Băng Trùy Hóa Nhận... Đi!

Rồi đột nhiên vô số băng trùy từ trong màn quang mang hàn băng mấy trăm trượng bay ra ngoài, phóng đi như thiểm điện, phá nát hư không, tất cả đều hóa thành một thanh băng trùy vô cùng sắc bén, dài tới hơn mười trượng, giống như mưa đá bạo vũ, đập về phía Cổ Thần.

Hai đạo long quyền cỡ lớn màu vàng đột nhiên xuất hiện, Cổ Thần tay giữ long quyền, mạnh mẽ oanh kích về phía băng trùy sắc bén, long quyền tựa hồ như có lực lượng không gì không phá nổi, quyền cương lướt qua, băng trùy sắc bén trong nháy mắt bị đánh tan thành vô số mảnh.

Ghào... một tiếng gầm kinh thiên động địa, không trung hiện lên một đạo quang trảo màu vàng, long vĩ màu vàng dài tới mấy trăm trượng đột nhiên quật tới, kéo theo một cơn gió lốc mãnh liệt theo phía sau long vĩ thổi đi.

Rắc rắc rắc rắc... Vô số thanh âm huyền băng bị nghiền nát vỡ vụn trong nháy mắt vang lên, trong không gian mấy trăm trượng, tất cả băng trùy sắc bén đều bị cự vĩ kim long Cổ Thần hóa thân thành quật tan thành vô số mảnh, sau đó cơn gió lốc kinh thiên đằng sau quần vào vòm trời cao.

Phá sát chiêu do Ngao Ngạn Phong lợi dụng Băng Long Châu phát ra, Cổ Thần dùng thần thức không chế Như Ý Linh Lung bảo tháp, không hề có một chút dừng lại nào, bảo tháp nghìn trượng lấp lánh kim quang, tại lúc Bàn Long Phá Thiên thương của Ngao Lệ vừa mới đâm ra liền oanh kích tới.

Một tiếng bạo tạc, Như Ý Linh Lung bảo tháp dù sao cũng là tiên bảo vô thượng, thực lực của Cổ Thần không kém hơn mấy may so với Ngao Lệ, Bàn Long Phá Thiên thương mạnh mẽ va chạm với Như Ý Linh Lung bảo tháp, toàn thân Ngao Lệ chấn động, hai tay giống như bị điện giật, thân thể nhất thời nổ bắn đi, Bàn Long Phá Thiên thương muốn tuột tay rơi xuống.

Cổ Thần liên tiếp ngăn chặt hai cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần hậu kỳ Ngao Ngạn Phong và Ngao Lệ, Côn Ngô Tiên Kiếm của Phạm Âm vừa đánh xuống, tạo thành một kiếm cương đẹp mắt dài tới nghìn trượng.

Lúc này đây, không có hai người Ngao Ngạn Phong và Ngao Lệ chống đối, Côn Ngô Tiên Kiếm không gì ngăn cản nổi, trong nháy mắt đã chặt đứt mấy kiện pháp bảo thượng phẩm và pháp bảo cực phẩm.

Mấy tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, vài bóng người chột lóe, hóa thành hắc long hoặc băng long dài mấy trăm trượng, tất cả đều văng ngược lại, không trung vấy ra một mảnh long huyết.

Kiểm quang không còn bị Băng Long Châu và Bàn Long Phá Thiên thương chống đối, Côn Ngô Tiên Kiếm giống như bẻ gãy nghiền nát, thế không thể đỡ, kiếm cương vừa bổ, tu sĩ long tộc Linh Anh kỳ, Đoạt Xá kỳ pháp bảo tan vỡ, thân thể bị thương!

Cổ Thần một mặt khống chế Như Ý Linh Lung bảo tháp, liên tục công kích vào Bàn Long Phá Thiên thương của Ngao Lệ, mỗi một lần giao phong, Ngao Lệ đều cảm giác được một cỗ lực lượng to lớn không thể ngăn trở từ Như Ý Linh Lung bảo tháp truyền qua thân thương chấn động tới, thân thể bị chấn tới mức không ngừng bay ngược phía sau.

Đồng thời, Cổ Thần đã phát huy lực lượng cơ thể tới cực hạn, Ngao Ngạn Phong sử dụng Băng Long Châu phát ra tất cả công kích đều bị mấy long trảo của Cổ Thần, hoặc là mấy cự vĩ kim long đánh tan vỡ.

Cổ Thần hôm nay hóa thân thành kim long, thân thể hầu như có thể kháng cự được mấy lần công kích của pháp bảo cực phẩm, bốn long trảo lại càng thêm kinh khủng, đủ sức chống đối lại công kích từ tiên bảo, coi như là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu cũng không dám để long trảo của Cổ Thần trực tiếp đánh trúng thân thể.

Cổ Thần lấy một địch hai, đánh hai vị cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần hậu kỳ Ngao Ngạn Phong và Ngao Lệ hầu như không còn lực hoàn thủ, không ngừng lui ngược về phía sau.

Đồng thời với tấn công, quyền cương và cự vĩ kim long còn thỉnh thoảng phát sinh vài lần công kích về phía hai vị cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần trung kỳ, khiến hai người phải tập trung toàn bộ lực chú ý lên người Cổ Thần.

Cứ như vậy, Phạm Âm chỉ cần đối phó với hai cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần sơ kỳ cùng với một ít tu sĩ Linh Anh kỳ, Đoạt Xá kỳ, uy lực của Côn Ngô Tiên Kiếm quá lớn, không ai có thể kháng cự.

Mắt thấy chúng tu sĩ long tộc dưới công kích của hai người Cổ Thần và Phạm Âm, bại thế đã hiện rõ, không ngừng có long tu bị thương dưới Côn Ngô Tiên Kiếm.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên tối sầm lại, chỉ thấy một bàn tay lớn nghìn trượng xuất hiện, lẳng không công kích xuống!

- Đông Long Vương...

- Đông Long Vương...

Thấy bàn tay thật lớn này, chúng tu sĩ long tộc Đông Hải nhất thời hoan hô vang dội.

Cổ Thần và Phạm Âm cũng mạnh mẽ chấn động trong lòng.

Bàn tay to lớn không gì sánh được kia từ trong hư không chộp tới, đột nhiên xuất hiện ngay trên đỉnh đầu chúng tu sĩ.

Đột nhiên, một cỗ khí tức dâng trào kinh khủng tới cực điểm từ phía chân trời cuồng bạo ập tới.

Khí tức dâng trào kinh khủng kia ập tới, trong không gian phương viên mấy nghìn trượng tựa hồ không khí cũng hoàn toàn ngưng kết, Cổ Thần lập tức cảm giác không khí bốn phía tựa hồ trở lên cực kỳ nặng nề, có một loại cảm giác đè ép hằn thành thệt nát.

Bình thường Thiểm Thiên Phong Dực võ một cái là có thể bay được khoảng cách trăm trượng, nhưng giờ khắc này, trong lòng hẩn biết, Thiểm Thiên Phong Dực võ một lần, sợ rằng ngay cả khoảng cách trăm trượng cũng khó bay được.

488. Chương 103: Một Quyền Của Cường Giả Độ Hư Cảnh.

Đông Long Vương!

Nghìn năm trước đã vang vọng khắp Cổ Hoang, một trong những yêu vương yêu tộc lừng lẫy đại danh, tộc trưởng long tộc Đông Hải, một cường giả Độ Hư cảnh.

Đông Long Vương đột nhiên xuất hiện thực sự rất ngoài dự liệu của Cổ Thần, cường giả Độ Hư cảnh tuy rằng có thể xuyên toa hư không, tiến hành thuận di, thế nhưng khoảng cách thuận di căn cứ vào tu vi mạnh yếu cũng có dài có ngắn.

Coi như là đại năng như Ngô Tinh chỉ cách chur tử đại tiên một bước xa cũng chỉ có thể thuận di được tới đa chừng nghìn dặm mà thôi.

Cổ Thần và Phạm Âm chiến đấu với chúng tu sĩ long tộc Đông Hải và băng long tộc mới bắt đầu chưa lâu, không vượt qua thời gian non nửa khắc, Đông Long Vương dĩ nhiên có thể đột ngột xuất hiện, như vậy chứng minh khoảng cách Đông Long Vương cách chỗ này tới đa chỉ chừng ba bốn mươi vạn dặm.

Ngao Lê quả nhiên nói không giả, lúc này Đông Long Vương đã tới Bắc Hải.

Nghìn cự chưởng mấy nghìn trượng trong không trung hóa thành trảo hạ xuống, năm ngón tay giống như năm ngọn núi thật lớn, hướng về phía hai người Cổ Thần và Phạm Âm đè ép mạnh mẽ.

Đông Long Vương xuất thủ, tất cả tu sĩ long tộc đều lui về phía sau, sợ bị Đông Long Vương ngộ thương.

Mà không gian xung quanh Cổ Thần và Phạm Âm tựa hồ bị một cỗ lực lượng kỳ dị phong tỏa, Thiểm Thiên Phong Dực của Cổ Thần võ mạnh mới chỉ thoát ra được khoảng cách không tới trăm trượng, Phạm Âm cầm Côn Ngô Tiên Kiếm, một kiếm chém ra, tựa hồ đã phá hủy không ít phong ấn không gian xung quanh, thế nhưng cũng chỉ phi顿饭 được hơn hai trăm trượng.

Cự chưởng trên bầu trời lớn mấy nghìn trượng, che trời che đất, bàn tay chụp xuống tựa hồ là trời xanh sụp đổ, Cổ Thần và Phạm Âm căn bản không thể chạy thoát khỏi công kích của cự chưởng to lớn này.

Mắt thấy năm ngón tay hóa thành gió lốc ập tới, hai tay Cổ Thần kết pháp ấn, Như Ý Linh Lung bảo tháp bùng phát kim quang, phát ra đạo đạo tinh mang màu vàng, Như Ý Linh Lung bảo tháp lớn nghìn trượng nhất thời phóng lên cao, oanh kích nhắm vào lòng bàn tay cự chưởng.

Ngón tay tay của cự chưởng nắm lại, Như Ý Linh Lung bảo tháp lớn nghìn trượng nhất thời bị bắt vào trong tay, Cổ Thần nhất thời cảm giác Như Ý Linh Lung bảo tháp giống như bị một khối đá lớn nặng hàng tỉ cân đè xuống, mặc kệ dùng pháp lực thôi động như thế nào, Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng không hề nhúc nhích mấy may.

Cự chưởng nắm lấy Như Ý Linh Lung bảo tháp, hình thành một nắm tay thật lớn, công kích vẫn như dừng lại, trực tiếp cầm Như Ý Linh Lung bảo tháp, một quyền tiếp tục đánh xuống, hướng về phía Cổ Thần và Phạm Âm.

- Ha ha... Dám đối nghịch với Đông Long Vương, quả thực là tự tìm đường chết!

- Lực lượng Đông Long Vương vô biên, ngay cả tiên bảo vô thượng như Như Ý Linh Lung bảo tháp rơi vào bàn tay Đông Long Vương cũng giống như phế liệu, biến thành phế vật, ha ha... Cổ Sát Thần và tặc ngốc lữ, các ngươi so sánh với Đông Long Vương cũng giống như đom đóm so với ánh trăng, so với ánh sáng thái dương, dám tới quấy rối đại hôn giữa cửu công chúa và thập tam thái tử, quả thực chính là muốn chết!

Không ít tu sĩ long tộc Đông hải và tu sĩ băng long tộc đều ha ha cười lớn, nhất là mấy tu sĩ bị thương dưới Côn Ngô Tiên Kiếm, trong tiếng cười tràn đầy vui vẻ.

Mắt thấy quyền cương thật lớn kia công kích tới, lông mày Cổ Thần nhíu lại, mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, đây là lần đầu tiên Cổ Thần đối mặt với công kích của cường giả Độ Hư cảnh, áp lực cực kỳ to lớn, giống như trời xanh nứt nẻ, vạn vật tận thế, toàn bộ thiên đại đột nhiên trở nên đổ nát, làm cho hắn có một loại cảm giác không thể nào chống cự được...

Bất quá, mặc kệ có áp lực to lớn như thế nào, mặc kệ có lực lượng cường đại ra sao cũng không thể khiến trái tim kiên định của Cổ Thần sản sinh bất cứ dao động nào khác, sản sinh bất cứ nổi giận nào.

- Chiến chiến chiến...

Trong lòng Cổ Thần điên cuồng hò hét, ánh mắt của hắn liếc nhìn Phạm Âm, trong ánh mắt của hai người đều hiện lên chiến ý kinh thiên, tựa hồ như có hỏa diễm thiêu đốt.

- Thiên Vương Vấn Thiên...

Cổ Thần nhìn quyền cương thật lớn hạ xuống, nhanh chóng hét lên.

Ầm...

Toàn thân Cổ Thần chợt lóe kim quang, thần hoa vạn trượng, trong kim quang có một bóng người cao nghìn trượng đột nhiên xuất hiện, người này đầu đội kim ô bảo quan, mặc hoàng kim chiến giáp, tay phải cầm tam xoa kích, tay trái nâng một tòa bảo tháp kim quang chín tầng, ngửa đầu nhìn trời xanh, hét lớn một câu:

- Cảm vấn thương thiên, khả hữu Chân Tiên?

Thiên Vương Vấn Thiên thuật, đây hầu như chính là tiên thuật mạnh nhất mà Cổ Thần có thể sử dụng, từ sau khi tu vi của Cổ Thần bước vào Đoạt Xá kỳ, tu vi so với trước đây đã đề cao hơn mấy lần, hiện tại sử dụng Thiên Vương Vấn Thiên thuật, uy lực càng thêm mạnh mẽ.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo...

Tám đạo kim quang từ trong mi tâm Cổ Thần bay ra, hóa thành tám chữ lớn nghìn trượng màu vàng, nhắm thẳng vào cự quyền trong không trung oanh kích tới.

Trước kia, Cổ Thần sử dụng Thiên Vương Vấn Thiên thuật, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ cũng phải bị chấn văng xuống dưới đất trong nháy mắt, lấy thực lực của Cổ Thần hiện nay, coi như là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu cũng khó có thể chống đối.

Thế nhưng Đông Long Vương không chỉ là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, mà là một vị cường giả Độ Hư cảnh hàng thật giá thật.

Tám chữ lớn màu vàng oanh kích vào lực lượng cương khí biến thành cự quyền của Đông Long Vương, cự quyền kia chỉ hơi lay động, cho dù Thiên Vương Vấn Thiên thuật cũng không thể phá tan được cự quyền.

Phạm Âm cũng hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên bành trướng cao hơn ba thước, bên ngoài cơ thể thoáng hiện thần quang, giống như thần minh, chỉ thấy chưởng phải kết thành một phật môn ấn, đánh mạnh đi.

Một đạo phật ấn thoát chưởng mà ra, trong sát na hóa thành lớn nghìn trượng, phóng lên cao, oanh kích vào cự quyền trên không trung.

Ầm...

Ầm...

Cự quyền oanh kích, va chạm một chỗ với quyền cương thuần dương và Bàn Nhược Ấn, bộc phát hai tiếng nổ kinh thiên động địa, lực lượng cương khí vô cùng vô tận khuếch tán bốn phương tám hướng, tạo thành tám cơn gió lốc kinh thiên, tán đi bốn phương tám hướng.

Rắc rắc rắc rắc...

Cơn lốc kinh thiên lướt qua, đại địa văng tung tóe, sản sinh mấy vết rách rộng mấy trượng, dài tới hơn mười trượng.

Hai đạo nhân ảnh trong cơn lốc kinh thiên, mạnh mẽ hạ xuống dưới đất, đại địa nguyên bản nứt nẻ lấy điểm hai người rơi xuống làm trung tâm, trong sát na càng thêm nứt nẻ giống như mạng nhện, vết nứt còn đang không ngừng lan tràn.

Cự quyền trên bầu trời tan đi, tám cơn lốc kinh thiên thổi mạnh phương xa, dần dần tiêu tán, trong không khí vấy ra rất nhiều mảnh vỡ đại địa rơi xuống, không quá lâu sau lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Chỉ thấy một bóng người từ trong hư không chậm rãi xuất hiện.

Người này mặc hắc bào, đầu đội vương miện tử kim, cao chừng chín thước, tóc đen dài, mặt vuông góc cạnh! Khi người này xuất hiện tức thì tỏa ra một cỗ khí phách kịch liệt.

- Đông Long Vương!

Người này vừa hiện thân, chúng tu sĩ long tộc Đông Hải cùng kêu lên, hai chân quỳ xuống, tất cả đều tham bái sát người.

- Tham kiến Đông Long Vương.

Chúng tu sĩ băng long tộc tuy rằng không quỳ xuống, nhưng hai tay ôm quyền, nhất tề khom lưng cúi đầu, cự kỳ cung kính.

Đông Long Vương xua tay, hình như có một cỗ gió mát thổi tới, mọi người chỉ cảm thấy cỗ áp lực trên đỉnh đầu nhất thời tiêu tan.

- Tạ ơn Đông Long Vương!

Chúng tu sĩ long tộc cùng hét lên vang dội, đứng lên. Bất quá trong ánh mắt nhìn Đông Long Vương vẫn kính nể như trước.

489. Chương 104: Cổ Thần Chọc Giận Đông Long Vương

Ánh mắt Đông Long Vương từ đầu tới cuối thủy chung không liếc qua nhìn về phía đám tu sĩ long tộc, mà lẳng lặng rơi vào người Cổ Thần và Phạm Âm.

Cổ Thần và Phạm Âm cách xa nhau hơn mười trượng, mặt đất bốn phía xung quanh hai người đều xuất hiện lỗ thủng lớn, hơn mười trượng gần hai người càng xuất hiện vết nứt nẻ như mạng nhện. Thế nhưng trong hai người một người có Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng hộ thể, lại hóa thân thành kim long, một người tu luyện Ngũ Chuyển Kim Cương Bất Diệt Thần Thể, là bí pháp vô thượng Phật môn, so với la hán kim thân càng mạnh hơn một tầng, có thể coi như bí thuật tu luyện thân thể mạnh nhất thiên hạ.

Quyền cương của Đông Long Vương chỉ là tiện tay một kích, đã bị Thiên Vương Vấn Thiên thuật và Côn Ngô Tiên Kiếm lần lượt công kích, uy lực đã yếu hơn phân nửa, mặc dù hai người bị đánh rơi xuống mặt đất, nhưng cũng chưa thụ thương.

Bất quá, mặc dù hai người chưa thụ thương, nhưng lúc này đối mặt với ánh mắt của Đông Long Vương cũng giống như mũi châm lạnh lẽo, chỉ cảm thấy ngay cả thiên địa cũng không dung nạp chính mình, sản sinh một loại cảm giác cực kỳ cô lập.

Cổ Thần và Phạm Âm liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ trầm trọng.

Đông Long Vương là hạng thân phận như thế nào? Dĩ nhiên đích thân tới Bắc Hải, điều này quả thực Cổ Thần và Phạm Âm không ngờ tới, càng nghĩ không ra chính là Bắc Hải rộng lớn vô biên như vậy, Đông Long Vương dĩ nhiên cách không xa.

Lẽ nào Đông Long Vương một mực âm thầm hộ tống đội ngũ long tộc? Làm một cường giả Độ Hư cảnh, làm như vậy tựa hồ có loại cảm giác ăn no không có chuyện gì làm, Cổ Thần thực sự khó mà tin được.

Đông Long Vương nhìn chằm chằm vào hai người, cơn lốc kinh thiên qua đi đó là yên tĩnh tới cực độ. Đông Long Vương không mở miệng, chúng tu sĩ long tộc cũng không hề nói câu nào, ngay cả hô hấp cũng không chế ở mức nhỏ nhất, khó có thể nghe thấy.

Đối mặt với yêu vương đại danh鼎鼎 lấy nghìn năm trước, Cổ Thần và Phạm Âm cũng không có đề tài chủ động mở miệng nói chuyện.

Chiều theo tình cảnh của hai người hiện tại, hai người và Đông Long Vương khẳng định có quan hệ đối địch, hai người tựa nhiên sẽ không kiên nhẫn tới mức đến đối mặt với một vị yêu vương còn vung tay múa chân.

Qua một lát, ánh mắt Đông Long Vương thu hồi lại từ trên thân thể hai người, mở miệng nói:

- Hai tiểu bối Mệnh Tuyền cảnh dĩ nhiên có thể tiếp được một quyền của ta, hắc hắc... Không tồi không tồi, một người tu luyện Thiên Cương Thối Thể đại pháp, cộng thêm bí thuật hóa long, một người tu luyện thần thông vô thượng Phật môn Ngũ Chuyển Kim Cương Bất Diệt thần thể, hai người các ngươi đều có một kiện tiên bảo vô thượng, không tồi, quả nhiên có bản lĩnh, có tư cách tiếp ta một quyền.

Cổ Thần và Phạm Âm nhìn thoáng qua, không có ý tứ mở miệng đáp lời, hai người tới nơi này chỉ một mục đích cứu tiểu long nữ ra ngoài, đưa tiểu long nữ gả tới Bắc Hải chính là như ý tứ của Đông Long Vương, mở miệng với hắn căn bản không hề có ý nghĩa.

Tình huống hiện tại, không phải là vấn đề hai người có thể cứu được tiểu long nữ hay không, mà là vấn đề làm sao bảo vệ được tính mạng dưới tay Đông Long Vương.

Hai người không có khả năng hướng về phía Đông Long Vương cầu xin tha thứ, cũng không có khả năng hướng về phía Đông Long Vương nói những lời không hay, chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Đối mặt với một yêu vương, tu vi của hai người thực sự quá mức yếu đuối, thậm chí ngay cả ý niệm đánh lên trong đầu sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau, đều hoàn toàn bỏ đi.

Đông Long Vương chỉ tiện tay đánh một quyền đã khiến hai người phải lấy ra toàn bộ thực lực và pháp bảo mới khó khăn lắm ngăn cản được, đồng thời không bị thụ thương, nếu là Đông Long Vương toàn lực đánh ra một kích, hai người sợ rằng trong nháy mắt thần hình tiêu diệt.

Đông Long Vương nói xong, ánh mắt lại rơi vào người Cổ Thần, hỏi:

- Người là Cổ Sát Thần?

Cổ Thần gật đầu.

Đông Long Vương mỉm cười với Cổ Thần, nói:

- Ta đã từng nghe nói qua danh tiếng của người, trong tưởng tượng của ta còn mạnh mẽ hơn nhiều, tốt, tốt...

Nhìn bộ dáng tươi cười của Đông Long Vương, tựa hồ đối với Cổ Thần vô cùng thân mật, nhưng trong lòng Cổ Thần mười phần sáng tỏ, kỳ thực không phải, vừa rồi chưởng ấn của Đông Long Vương hóa quyền cương, tuy rằng chỉ là tiện tay đánh một kích, nhưng cũng ẩn chứa sát ý cực kỳ mạnh mẽ, đối với hai tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mà nói, một quyền kia hoàn toàn có thể nói là công kích trí mạng, một quyền đánh xuống, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh bị diệt sát một đồng lớn.

Đông Long Vương đối với Cổ Thần thân mật, đối với tu vi của hắn có tán thưởng chính là vì vượt qua được một quyền kia, nhưng nếu thất bại, cái giá phải trả chính là Cổ Thần bỏ mạng.

Đông Long Vương cười cười, ánh mắt lại rơi vào người Phạm Âm, nụ cười lập tức ngừng lại, khuôn mặt hóa thành uy nghiêm, quát lớn:

- Người chính là tên tặc hòa thượng tên gọi Mao Vinh?

Phạm Âm gật đầu.

Nhân thần Đông Long Vương lạnh lùng, nói:

- Khá lắm tiện hòa thượng, dĩ nhiên dám câu dẫn nữ nhi của bản vương? Hôm nay để cho người chết không tử tế được.

Khuôn mặt Phạm Âm nghiêm túc, lớn tiếng nói:

- Ta và tiểu long nữ là tình yêu chân thực, người thân là phụ thân lại đối xử với nữ nhi của mình như vậy, biết rõ tiểu long nữ không muốn gả đi Bắc Hải còn mạnh mẽ bức bách nàng xuất giá, có câu nói hổ dữ còn không ăn thịt con, người không để ý tới nữ nhi, thực sự ngoan độc như vậy?

Đối mặt với quát hỏi của Phạm Âm, Đông Long Vương bất động, lạnh lùng nói:

- Ngoan độc? Người một con ngốc lư đần độn sao biết được chí khí hoành đồ, lòng mang bá nghiệp của bản vương? Có thể thành tựu công tích đỉnh phong phải có một trái tim cứng rắn, sao có thể câu nệ nữ nhi tình trường? Người đã cho rằng ta ngoan độc, ta sẽ để cho người biết

Nói xong, ánh mắt Đông Long Vương rơi vào người Cổ Thần, hỏi:

- Hôm nay hai người các người hẳn phải chết không cần nghi ngờ, nhưng trên người người có dòng máu long tộc, bản vương có thể cho người một cơ hội, thuận phục ta, tha chết cho người, thế nào?

Cổ Thần nhìn Đông Long Vương, cũng không nói chuyện.

Đông Long Vương cũng không hề cho Cổ Thần cơ hội nói chuyện, nó xong chỉ một ngón tay về phía Phạm Âm, nói:

- Tiện hòa htuwongj này không phải đối thủ của người, làm thịt tên tiện hòa thượng này cho ta, chậm rãi dần vặt hắn cho tới chết, bản vương sẽ tha cho người một mạng, cho người trở thành một thành viên long tộc, theo bản vương cùng nhau thành lập công tích vĩ đại, thành tựu một phen hoành đồ bá nghiệp, theo bản vương, có thể cho người bước lên đỉnh cao thiên hạ... Đi, giết tên tiện hòa thượng này cho ta!

Trong con mắt của hắn, Cổ Thần và Phạm Âm giống như hai con kiến nhỏ, hắn có thể tùy ý đơn giản bóp chết, có thể cho Cổ Thần cơ hội giữ lại mạng sống chính là ban ân vô cùng to lớn, Cổ Thần không có khả năng không nhận.

Đông Long Vương trở thành long vương Đông Hải đã mấy nghìn năm, làm bá chủ Đông Hải vô biên vô hạn, từ trước tới nay là ngôn xuất như lệnh, cao cao tại thượng, không có người nào dám can đảm không nhận.

Đối mặt với Cổ Thần tự nhiên cũng là vùng tay múa chân, giống như sai bảo một tên hạ nhân hèn mọn.
Cổ Thần lẳng lặng nhìn Đông Long Vương, lắc đầu.

- Hử?

Đông Long Vương nhướng mày, quát lớn:

- Thế nào, người không muốn?

Cổ Thần gật đầu, rõ ràng niệm ra ba chữ:

- Bất khả năng! (Không có khả năng)

Khuất phục Đông Long Vương, đối với Cổ Thần mà nói điều này căn bản là chuyện không có khả năng

Giết bằng hữu để đổi lấy tính mệnh của bản thân, đối với Cổ Thần mà nói, điều này càng thêm không có khả năng!

Một cỗ cảm giác từ Chiến Thần Lệnh trước ngực truyền vào cơ thể, tâm niệm Cổ Thần khẽ động, Chiến Thần Lệnh trước ngực bắt đầu hơi rung động.

- Nếu như thực sự muốn đánh một trận, Chiến Thần Lệnh, hi vọng của ta tất cả đều đặt hết lên người người rồi, ta cũng không biết người rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, nhưng ta tình nguyện đứng chết mà không nguyện sống quỳ, sống hay chết, lúc này đây nhìn biểu hiện của người rồi, người nghìn vạn lần đừng khiến ta phải thất vọng!

Trong lòng Cổ Thần yên lặng thì thầm.

Con bài chưa lật lớn nhất của hắn chính là Chiến Thần Lệnh.

Hắn từng tận mắt nhìn thấy ma tu Tà Băng Tông sử dụng Chiến Thần Lệnh phóng ra hỏa diễm, trong sát na đã thiêu đốt Tàng Truy Dương thành hư vô.

Chỉ là một đoàn hỏa diễm, vừa mới tiếp xúc, toàn bộ thân thể của Tàng Truy Dương trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Tuy rằng Tàng Truy Dương chỉ là một tu sĩ Trúc Thai kỳ, thế nhưng hỏa diễm do Chiến Thần Lệnh phóng ra, tốc độ đốt cháy cũng quá mức nhanh chóng đi.

Cổ Thần từng gặp qua hỏa diễm pháp tắc do chư tử thủ cảo phát ra, thế nhưng trong lòng Cổ Thần cảm giác, một đoàn hỏa diễm nho nhỏ Chiến Thần Lệnh từng phóng ra kia càng thêm kinh khủng hơn nhiều.

Cổ Thần có thể khẳng định, cao thủ Mệnh Tuyền cảnh tuyệt đối không thể đỡ được công kích từ Chiến Thần Lệnh.

Thế nhưng, cường giả Độ Hư cảnh có thể ngăn cản được hay không, trong lòng Cổ Thần cũng không rõ ràng cho lắm, hắn không hề bước vào Độ Hư cảnh, không có biện pháp phán đoán được cường giả Độ Hư cảnh mạnh yếu tới mức nào.

Nếu không thỏa hiệp, vậy chỉ có thể đánh một trận.

Điều duy nhất Cổ Thần muốn làm chính là để Đông Long Vương khinh địch, sau đó thần không biết quỷ không hay sử dụng Chiến Thần Lệnh, nhìn xem có thể tạo thành hiệu quả một kích?

Bất quá, Chiến Thần Lệnh vừa ra, Cổ Thần nhất định phải đại khai sát giới, nhất định phải giết chết toàn bộ tu sĩ long tộc ở đây, một người cũng không để lại.

Cổ Thần không phải là người dễ giết chóc, thế nhưng cũng là hạng người quyết đoán, một khi đã mở sát giới, cho dù là máu chảy thành sông, thịt nát thành núi cũng không thể ngăn cản.

- Người đây là muốn chết!

Thanh âm Đông Long Vương phát lạnh, tức giận nổi lên.

Cổ Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Đông Long Vương, người bắt quả chỉ là một con ếch dưới đáy biển mà thôi, không biết thiên hạ to lớn tới mức nào? Không nói là toàn bộ Cổ Hoang, chỉ cần long tộc đã là cường giả xuất hiện tầng tầng, chỉ bằng người cũng dám vọng tưởng noi theo long hoàng thượng cổ, nhất thống long tộc? Theo ta được biết, long tộc chỉ ít có hai vị cường giả Độ Hư cảnh, vu vi đều cao hơn người, người cũng chỉ có thể đương oai trước mặt tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mà thôi, thu một thế lực nhỏ nhỏ mà cũng phải dứt bỏ nữ nhi của mình, bằng long tộc là người dùng nữ nhi mua về, bằng vào tâm lý này cũng dám xằng bậy xưng nhất thống long tộc? Thực sự là không biết trời cao đất rộng, Đông Long Vương, không phải là Cổ mỗ xem thường người, mà người thực sự không phải đại nhân, chỉ là một bãi rĩ nát, vĩnh viễn không có khả năng ngẩng đầu lên, vĩnh viễn không có khả năng điêu khắc thành tài, noi theo long hoàng, nhất thống long tộc? Ha ha ha ha... Lời nói như vậy mà lại xuất phát từ miệng Đông Long Vương người, thực sự làm trò cho người thiên hạ, bị người chế nhạo!

Cổ Thần tuy nói coi thường, nhưng thực tế thần tình chăm chú, thần thức luôn luôn tụ tập tại Chiến Thần Lệnh, cố ý thôi động Chiến Thần Lệnh, tìm kiếm cơ hội xuất kích.

- A... Cầu tặng muốn chết...

Quả nhiên, Đông Long Vương nghe Cổ Thần nói như vậy, nhất thời nổi giận lôi đình, trong sát na hai mắt trở nên đỏ bừng, lửa giận công tâm, hoàn toàn mất đi lý trí.

Hắn đường đường là Đông Long Vương, xưng bá Đông Hải mấy nghìn năm, nghìn năm trước càng từng tham dự đại chiến tam tộc, bằng vào thực lực mạnh mẽ, tại cuộc chiến tam tộc nguy hiểm cùng cực bảo vệ được tính mệnh, tại hậu thế tạo thành một truyền thuyết.

Cổ Thần dĩ nhiên mắng hắn là một con ếch ngồi dưới đáy Đông Hải, không biết trời cao đất rộng, Đông Long Vương làm sao không tức giận?

Nguyện vọng lớn nhất của Đông Long Vương đó chính là noi theo long hoàng thượng cổ, lại bị Cổ Thần mắng không là cái gì, bắt quả chỉ làm trò cười cho người trong thiên hạ, bị người chế nhạo.

Để Đông Long Vương lửa giận ngập trời chính là, chỉ là một tên tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh nhỏ nhỏ cũng dám làm trò trước mặt một đời yêu vương như Đông Long Vương hắn, mắng hắn là một bãi rĩ nát, một khối gỗ mục?

Đông Long Vương bốc lửa giận ngập trời, dùng sạch nước Đông hải cũng khó dập tắt được lửa giận.

Cổ Thần mắng ngoan độc như vậy khiến Phạm Âm nghe xong cũng phải lú lù, thầm khen Cổ Thần lớn mật.

Chúng tu sĩ long tộc nghe được Cổ Thần nói như vậy, cả đám cả kinh trừng mắt há mồm, chấn động không gì sánh được, Đông Long Vương bốc lửa giận ngất trời, hai mắt huyết hồng, trong lòng đại chấn, cả đám phủ phục quỳ sát mặt đất, dưới cơn giận của Đông Long Vương, liên tục run rẩy sợ hãi.

Càng là nguy hiểm, trong lòng Cổ Thần càng thêm bình tĩnh, thần thức liên hệ với Chiến Thần Lệnh, có thể tùy thời phóng ra Chiến Thần Lệnh, phát động công kích mạnh nhất.

Bắt quả Cổ Thần không xuất thủ, hắn đang đợi, chờ đợi thời cơ xuất thủ tốt nhất, một cơ hội có hiệu quả một kích đắc thủ.

Đông Long Vương tức giận tới liên tục kêu to, biến hóa nhanh chóng, hóa thân thành một đầu cự long màu đen, dài tới ba nghìn trượng, ngửa đầu lên trời kêu vang, một tiếng long ngâm chấn động thiên địa, tai điếc mắt mù, đánh về phía Cổ Thần.

Đông Long Vương biến trở về chân thân, hắc long dài tới hơn ba nghìn trượng, thân to hơn trăm trượng, long chảo màu đen mở rộng, đủ có thể nắm được cả một ngọn núi lớn, quả thực khổng lồ vô cùng.

Đông Long Vương xa mấy nghìn trượng, một cơn gió kéo theo phong nhận mạnh mẽ thổi tới, thổi lên vô số cơn lốc nhỏ, những tảng đá lớn đóng băng cả trượng trên mặt đất cũng bị cơn gió này thổi tung.

Tiếng gió rít gào thao thao bất tuyệt, cơn gió thổi nứt cả hư không, hóa thành vô số lợi nhận liệt không vô cùng sắc bén cắt nát trời cao, không ngừng càn quét về phía hai người Cổ Thần, Phạm Âm.

Cổ Thần hết sức chăm chú, lực lượng của hắn đều đã dừng mãnh tiến vào trong Chiến Thần Lệnh, chỉ đợi Đông Long Vương tiến tới gần hơn một chút hắn liền lập tức sử dụng Chiến Thần Lệnh, đánh ra một kích mạnh nhất trong cuộc đời.

Chiến Thần Lệnh có thể đánh chết Đông Long Vương hay không, một kích này quyết định sinh tử.

Ầm...

Đúng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền tới tiếng xé gió cuộn cuộn, một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên xuất hiện trên khoảng không đỉnh đầu Cổ Thần, hư không nứt ra, một cự trảo màu hồng lớn trăm trượng từ trong màn hư không tan vỡ xuất hiện.

“Hử... Có biến hóa...”

Trong lòng Cổ Thần ngẩn ra, nhất thời mất đi ý niệm sử dụng Chiến Thần Lệnh công kích trong đầu.

Cự trảo trăm trượng tràn đầy hồng vân giống như máu tươi kia từ trong hư không vươn ra, trực tiếp lao tới chộp mạnh vào Đông Long Vương, theo sát phía sau cự trảo, một cự trảo đỏ tươi lớn trăm trượng từ trong hư không dần dần xuất hiện.

Đồng thời, một cái đầu rồng khổng lồ bám sát phía sau.

Một đầu cự long toàn thân đỏ hồng như máu tươi từ trong hư không vọt ra ngoài, chiều dài so với thân thể hắc long của Đông Long Vương không kém hơn, ít nhất cũng dài ba nghìn trượng.

Một đầu hồng long... Không, màu sắc hồng long tuy cũng là màu đỏ, nhưng không phải hoàn toàn đỏ như màu máu tươi, so với màu máu tươi rõ ràng nhạt hơn rất nhiều.

490. Chương 105: Thất Thái Tử Ngao Liệt.

Hồng long màu sắc giống như máu tươi? Cổ Thần nhớ lại, thời điểm nói chuyện với Ngô Tinh, Ngô Tinh đã từng nói sơ qua về chủng loại long tộc, trong đó có một loại long có màu sắc giống như màu máu tươi, đó chính là — huyết long.

Huyết long cũng không phải là một trong các tộc đàn của long tộc, mà là một loại long tộc biến dị thể, thường được gọi là biến dị huyết long, trong tất cả các tộc đàn long tộc đều có thể xuất hiện, thể nhưng mấy nghìn năm cũng khó xuất hiện một đầu, so với vương giả trong long tộc — ngũ trảo kim long còn hiếm thấy hơn rất nhiều.

Cổ Thần và Phạm Âm liếc mắt nhìn nhau, một huyết long biến dị, dĩ nhiên cũng là tu vi Độ Hư cảnh.

Bất quá, hai người kinh ngạc chỉ trong sát na, huyết long biến dị và chân thân hắc long của Đông Long Vương đã va chạm với nhau.

Long trảo màu huyết hồng cùng với long trảo màu đen tinh khiết va chạm cùng một chỗ, so với công kích tiên bảo còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Chỉ nghe trên bầu trời nổ vang, bốn long trảo va chạm với nhau, không gian đột nhiên sụp đổ, hình thành một vết rách không gian phương viên mấy trăm trượng.

Lực lượng cương khí dâng trào khuếch tán bốn phía, cắt nát hư không, hóa thành từng lưỡi dao hư không vô cùng sắc bén, chém về bốn phương tám hướng, lưỡi dao không gian sắc bén dài tới trăm trượng, ngắn cũng hơn mười trượng, vô cùng rậm rạp.

Coi như là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, đối mặt với những lưỡi dao không gian sắc bén chém thẳng vào người, chỉ sợ cũng phải trốn tránh thật nhanh.

Huyết long biến dị và Đông Long Vương đối chiến với nhau, áp lực mạnh mẽ trên đỉnh đầu Cổ Thần và Phạm Âm lập tức biến mất không còn, không gian khôi phục bình thường, không còn nặng nghìn cân như trước.

Đối mặt với những lưỡi dao không gian sắc bén chém về bốn phương tám hướng, Cổ Thần và Phạm Âm bật lui ngược về phía sau, Cổ Thần vỗ mạnh Thiểm Thiên Phong Dực rộng trăm trượng trên lưng, trong nháy mắt đã xuất hiện cách nghìn trượng.

Côn Ngô Tiên Kiếm phát ra quang mang chói mắt, bao phủ toàn bộ Phạm Âm bên trong, thế đi như thiểm điện, trong nháy mắt đã trốn được cách nghìn trượng.

Hai người không hề có bất cứ hành động dừng lại nào, đủ rời khỏi khoảng cách hơn hai nghìn trượng mới dừng thân thể, quay đầu nhìn về phía hắc long và huyết long.

Lúc này, gió mạnh trên bầu trời đã yên tĩnh, đòn giao thủ đầu tiên giữa hai long đã kết thúc, một kích mãnh liệt vừa rồi tựa hồ lực lượng ngang nhau, không hề phân ra thắng bại.

Hắc long xoay quanh một vòng giữa không trung, về tới trước mặt chúng tu sĩ long tộc, hóa thành thân người, dưới chân tuôn ra một đoàn sương trắng, đứng giữa hư không.

Thức, lưỡi không thể phân biệt, Phong Thân Thức, thân thể không thể cảm nhận, Phong Ý Thức, ý thức không vận chuyển được.

Trúng phải Lục Thức Phong Thần chú, tu sĩ không biết bất cứ cái gì khác, nghe không được bất cứ thanh âm nào, mũi không ngửi được bất cứ mùi vị khí tức nào, không thể nếm được bất cứ vị đạo nào, tiếp xúc bất cứ cái gì cũng không có cảm giác, ý niệm không thể suy nghĩ vận chuyển.

Chỉ là người vẫn sống, thân thể, thần hồn hoàn toàn bị trói buộc, so với người chết không khác nhau.

Tuy rằng chú thuật này rất lợi hại, nhưng lưu truyền trong giới tu sĩ các tộc nhất rộng, ba tộc nhân, vu, yêu đều biết được phương pháp phá giải, tu sĩ cơ bản đều biết, chỉ là phải xem tu vi cao thấp như thế nào để phán định thời gian phá giải nhanh chậm ra sao.

Sau nửa canh giờ, Cổ Thần và Phạm Âm liên thủ, rốt cuộc đã hoàn toàn phá giải được Lục Thức Phong Thần chú, Ngao Nhị Nhi chậm rãi mở mắt ra.

- Tiểu hòa thượng...

Đập vào mắt chính là khuôn mặt tươi cười của Phạm Âm, Ngao Nhị Nhi kinh hỉ bật thốt, nói:

- Ta không phải đang ở trong long cung Đông Hải hay sao? Thế nào ngươi lại đến rồi?

Ngao Nhị Nhi bị phong ấn lục thức, cái cũng không biết được, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, còn tưởng rằng chính mình đang ở trong long cung Đông Hải, không biết lúc này nàng đã ở trong băng nguyên Bắc Hải, cách long cung Đông Hải mấy nghìn vạn dặm.

Lập tức, Ngao Nhị Nhi liền phát hiện bên cạnh Phạm Âm còn có một người, vẻ kinh hãi trong mắt càng đậm, nói:

- Cổ Thần, ngươi thế nào cũng tới Đông Hải?

Cổ Thần và Phạm Âm nghe vậy, ha ha cười, Phạm Âm nói:

- Tiểu long nữ, nơi này không còn là Đông Hải, lão phụ thân hỗn đản của nàng đã phong ấn lục thức, nàng không thể cảm nhận được thời gian trôi qua, hiện tại đã là đầu tháng chín, nàng đã tới Bắc Hải.

- Tháng chín rồi? Tới Bắc Hải rồi?

Ngao Nhị Nhi ngẩn ra, đột nhiên cấp bách kinh hô:

- Không, ta không muốn gả đi Bắc Hải...

Cổ Thần nói:

- Yên tâm đi, tiểu hòa thượng đã cứu được nàng từ trong tay long tộc, nàng sẽ không phải gả đi Bắc Hải.

Phạm Âm gõ nhẹ vào đầu Ngao Nhị Nhi, cười nói:

- Đừng sợ, nàng muốn làm lão bà của tiểu hòa thượng ta, ta cũng sẽ không cho nàng gả cho tên thập tam thái tử gì gì đó, ha ha... Hiện tại nàng đã tự do rồi, bọn họ không thể nào tìm được chúng ta.

Ngao Nhị Nhi nhún bốn phía một chút, đích xác không có bóng dáng chúng tu sĩ Long tộc, cả kinh nói:

- Long tộc cao thủ nhiều như mây, hai người các ngươi thế nào lại cứu được ta ra ngoài? Nha...

Đột nhiên ngữ khí Ngao Nhị Nhi càng thêm kinh hãi:

- Tiểu hòa thượng, ngươi đã là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh?

Phạm Âm gật đầu, nói:

- Thời điểm hai người chúng ta cứu nàng ra, lão phụ thân hỗn đản của nàng đột nhiên xuất hiện...

Phạm Âm kể lại một lượt tình huống xảy ra lúc đó, Ngao Nhị Nhi nghe được kinh hãi than thở liên tục, biết được Đông Lương hiện thân, càng hoa dung thất sắc.

Thế nhưng khi nghe được thất thái tử Ngao Liệt xuất hiện, càng mạnh mẽ ngẩn ra, cả kinh nói:

- Thất ca của ta? Thất ca của ta xuất hiện rồi?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Ta mới vào Đại Mông đã gặp phải đại ca Ngao Liệt của nàng, đáng tiếc lúc đó ta không nhìn ra được thân phận chân thực của hắn, hắn nói hắn tên là Long Vô Hối, thẳng cho tới hôm nay ta mới biết được hắn là thất ca Ngao Liệt của nàng, hắn dĩ nhiên là cường giả Độ Hư cảnh, thực lực so với Đông Long Vương không hề thua kém dù chỉ một chút, nếu không phải hắn đột nhiên xuất hiện, hôm nay đừng nói cứu được nàng ra ngoài, từ trong tay Đông Long vương chạy trốn được cũng là hi vọng xa vời.

- Đa tạ các người, vì cứu ta thiếu chút nữa hai người các người phải vứt cả mạng!

Ngao Nhị Nhi hơi áy áy nói.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Bằng hữu gặp nạn, tự nhiên phải trợ giúp.

Phạm Âm thì vỗ vỗ ngực, nói:

- Muốn tạ ơn thì tạ ơn một mình Cổ Thần lão đệ là được, tiểu hòa thượng cứu tiểu long nữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, còn cảm tạ cái gì.

Ngao Nhị Nhi vui mừng, cười nói:

- Ta cùng với thất ca nghìn năm không gặp lại, thời điểm hắn vừa mới rời khỏi long cung, ta mới sinh ra không tới trăm năm, hóa thành thân người bất quá chỉ chừng bảy tám tuổi, không biết thất ca hắn hiện như thế nào rồi?

493. Chương 107: Ngô Tinh Ở Nơi Nào (hạ)?

- Thế nào? Cửu muội, muội còn nhớ rõ thất ca sao?

Đột nhiên, một thanh âm từ phía chân trời truyền đến.

Cổ Thần nghe thanh âm, chính là xuất phát từ miệng Ngao Liệt.

Ngao Nhị Nhi ngẩn ra, lập tức vui vẻ, nói:

- Là thất ca sao? Huynh ở nơi nào?

- Ha ha...

Một tiếng cười từ trên trời hạ xuống, một đạo thân ảnh hiện ra, mái tóc màu hồng buông xõa, chính là Ngao Liệt.

Cổ Thần thấy vậy, thầm nghĩ:

“Cường giả Độ Hư cảnh quả nhiên lợi hại, cửa bảo tháp tầng thứ hai còn chưa mở ra hắn đã có thể vô thanh vô tức tiến vào, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, cho dù là cao thủ Minh Khiếu kỳ muốn tiến vào trong bảo tháp cũng phải tiêu hao sức chín trâu mười hổ, thậm chí còn phải mạnh mẽ phá hủy cửa tháp mới được.”

- Thất ca...

Ngao Nhị Nhi mạnh mẽ đứng lên, nhìn Ngao Liệt kích động nói.

Ngao Liệt xoa xoa đầu Ngao Nhị Nhi, nói:

- Tiểu nha đầu, đều đã lớn như vậy rồi!

- Huynh đã không gặp lại muội một nghìn năm rồi, lẽ nào muội còn không lớn sao?

Ngao Nhị Nhi chu miệng.

Cổ Thần nhìn thoáng qua Ngao Liệt, nói:

- Long huynh giấu ta thực khổ.

Ngao Liệt nói:

- Cũng không phải ta muốn giấu lão đệ, mà trong lòng ta, Ngao Liệt đích xác nhìn năm trước đã chết rồi, nếu như không phải vì cứu cửu muội, ta không muốn nhớ lại, ta còn có một cái tên, là Ngao Liệt.

Cổ Thần nhớ lại thời điểm ngay bên bờ Lạc Thủy, lúc thấy Ngao Liệt, hắn đang ở bên cạnh pho tượng Lạc Thủy, hỏi:

- Một nghìn năm qua, huynh một mực sinh hoạt tại bờ Lạc Thủy sao?

Ngao Liệt gật đầu, nói:

- Nếu không phải gặp Ngô đại ca, ta cũng sẽ không chạy tới thành Bột Nguyên, cùng với lão đệ gặp nhau rồi.

Cổ Thần cười cười, nói:

- Xem ra ta và Long huynh đích thực là có duyên phận.

- Ta muốn tạ Cổ huynh đệ, nếu như không có Cổ huynh đệ thông báo, ta không có khả năng biết được cửu muội tao ngộ không tốt, vị hòa thượng này là?

Ánh mắt Ngao Liệt chuyển hướng Phạm Âm, hỏi.

- Ta là... Mao Vinh, tất cả mọi người đều gọi là tiểu hòa thượng, ách, kỳ thực ta chỉ là đầu bóng lưng, lại tu luyện công pháp phật môn mà thôi, kỳ thực ta không phải là hòa thượng phật môn, ta và tiểu long nữ... Ách, chúng ta tình đầu ý hợp, chúng ta là một đôi.

Đối mặt với ánh mắt của Ngao Liệt, Phạm Âm tựa hồ có chút xấu hổ.

Ngao Liệt là người quan trọng trong lòng Ngao Nhị Nhi, trước mặt Ngao Liệt, Phạm Âm có một loại cảm giác như nữ tử nhìn thấy nhạc phụ nhạc mẫu.

“Cùng với Ngao Nhị Nhi là một đôi?”

Trong mắt Ngao Liệt hiện lên một tia kỳ lạ, nói:

- Hòa thượng động phạm tâm không phải là chuyện tốt, phật môn giới dục giới sắc rất nghiêm khắc, hai mươi năm trước có một vị cao tăng phật môn tên là Bồ Già, phật pháp thâm hậu, tín đồ rộng lớn, nhưng bởi vì phạm vào giới sắc mà bị Đế Đình Đại Linh xử tử, bị chúng sinh nghiệp hỏa đốt cháy thành hư vô, ngay cả căn bản cũng không lưu lại.

- Bồ Già? Ta chưa từng nghe nói qua phật môn từng có một vị cao tăng như vậy?

Phạm Âm nghi hoặc hỏi một câu, lại nói:

- Ta chỉ là đầu trọc, tối đa tính là một hòa thượng chứ không phải là phật môn chi sĩ, điều cấm của phật môn đối với ta hoàn toàn không quan hệ, uống rượu ăn thịt, thích tiểu long nữ, cái gì cũng không giới!

- Ta cũng thích tiểu hòa thượng, mặc kệ hắn là hòa thượng hay không hòa thượng!

Ngao Nhị Nhi mở miệng nói, nàng luôn ở trong Đông Hải, sao lại quan tâm tới cái gì là hòa thượng hay đạo sĩ?

Thân thể của Phạm Âm, Cổ Thần định nói cho một mình Phạm Âm biết chứ không nói trước mặt nhiều người.

Thấy trọng tâm câu chuyện đã liên quan tới Bồ Già, Cổ thần nhanh chóng di chuyển trọng tâm câu chuyện, hỏi:

- Long huynh, không biết Ngô Tinh đại ca, hiện đang ở nơi nào?

Mười bảy tháng trước, Ngô Tinh và Ngao Liệt cùng với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đại chiến, từ Đại Mông đánh tới Đại Doanh, từ Đại Doanh đánh tới Đại Kiền, cuối cùng lại từ Đại Kiền đánh tới Đại Linh, Ngô Tinh và Ngao Liệt liên thủ với nhau, cho dù là Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng phải cam bái hạ phong.

Thăng cho tới khi trụ trì Độ Thiện đại sư của Thiên Thiện Tự thánh địa phật môn đứng ra, liên thủ với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, lúc này mới đánh bại được Ngô Tinh và Ngao Liệt, truy đuổi tới tận sa mạc Tây Hoang.

Sa mạc Tây Hoang, rộng lớn vô biên, từ Đế Đình Đại Linh hướng về phía tây chính là một mảnh sa mạc hoang tàn, càng đi về phía tây, cát vàng trên mặt đất càng tràn ngập tầm mắt, cuối cùng hóa thành một sa mạc tưởng chừng không có đầu cùng.

Sa mạc vô biên, so với yêu vực Đông Hoang tuyệt không nhỏ hơn, chừng phương viên mấy nghìn vạn dặm, ở đây mới chân chính là địa phương hoang tàn vắng vẻ.

Hai người Ngô Tinh và Ngao Liệt một đường chạy về phía tây, trong một ngày đêm đã vượt qua khoảng cách mấy trăm vạn dặm, Thánh Hoàng và Độ Thiện thiên sư chiếm thượng phong, ở phía sau truy đuổi không bỏ, trên đường lại đại chiến mấy lần.

Không tới mười ngày, Ngô Tinh và Ngao Liệt đã chạy tới đầu cùng Tây Hoang.

Cực tây của sa mạc Tây Hoang là một địa phương cát vàng bao phủ, mặc kệ là mặt đất hay bầu trời đều là cát vàng bay lướt vô cùng vô tận, dưới thông cửu u, trên thông thiên khung, cát vàng tràn ngập, không chỗ nào không có.

Ai cũng không biết được nơi tràn ngập cát vàng này rốt cuộc có đầu cùng hay không? Không biết phía tây Cổ Hoang rốt cuộc có đầu cùng?

Nơi đây được gọi là Tây Hải, cũng giống như Đông Hải, biển rộng vô biên.

Tây Hải giống như cấm địa Bắc Hoang, cho dù là tu sĩ Độ Hư cảnh tiến vào trong đó cũng khó toàn mạng sống, được xưng là Tử Vong Chi Hải.

Trong tu chân giới có lưu truyền, coi Tử Vong Chi Hải gọi là Tiên Nhân Chi Mộ, truyền thuyết nơi đó là quy túc của tiên nhân, coi như là chư tử đại tiên thượng cổ tiến vào cũng thân tử đạo tiêu.

Cổ Hoang rộng lớn bao nhiêu? Mỗi một phương hướng có đầu cùng? Không người nào biết.

Đông Hải biển rộng vô biên, theo như truyền thuyết có một dòng xoáy vô cùng không lối, có thể thôn phệ tất cả, coi như là tu sĩ Độ Hư cảnh cũng không dám tới gần.

Cực Bắc Hải được gọi là Bắc Hoang Cấm Địa, bất kỳ người nào tới nơi này sẽ bị trói buộc toàn bộ pháp lực, chư tử đại tiên cũng trở nên giống như con người thông thường, từ xưa tới nay đã được coi như cấm địa tu chân giới, không thể đến gần.

Cực Tây Hải xưng là Tiên Nhân Chi Mộ, ngay cả chư tử đại tiên tiến vào trong đó cũng không còn tin tức, vô tung vô ảnh, so với cấm địa Bắc Hoang càng thêm hung hiểm.

Cực Nam Hải là biển lửa vô biên, hỏa diễm cực nóng có thể đốt cháy tất cả, tại chỗ cực nam có người nói là nơi thuần dương thể gian, thiêu đốt thuần dương chi hỏa, cho dù là cường giả Độ Hư cảnh cũng có thể chết cháy, ti sĩ không thể đến gần!

Thời đại thái cổ đã biến mất trong ghi chép lưu truyền lịch sử, từ thời đại thượng cổ bắt đầu đã có không ít cường giả muốn tìm kiếm biên giới Cổ Hoang, nhìn xem phía đông của Đông Hải, phía nam của Nam Hải, phía bắc của Bắc Hải, phía tây của Tây Hải rốt cuộc có địa phương khác hay không?

Thế nhưng những cường giả này sau khi lưu lại di ngôn, từ đó về sau tu sĩ thiên hạ không bao giờ dám đi thăm dò Cổ Hoang rộng lớn bao nhiêu, thế giới Cổ Hoang đến tận cùng có biên giới hay không?

Nghe đồn Cổ Hoang rộng mười hai vạn chín nghìn sáu trăm vạn dặm, đây hoàn toàn là truyền thuyết từ thời đại thái cổ lưu lại.

Ngũ hoang tứ hải, thế nhân chỉ biết ngũ hoang rộng lớn bao nhiêu, tứ hải vô biên, không ai biết rộng lớn nhường nào.

494. Chương 108: Độ Hư Cảnh.

Tây Hải kia được gọi là Tử Hải, cũng được gọi là Tiên Nhân Chi Mộ, coi như cường giả Độ Hư cảnh cũng không dám tiến sâu, nhưng Ngô Tinh bị Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện thiên sư truy đuổi quá rát, không còn để ý nhiều như vậy, trực tiếp nhảy vào trong Tây Hải.

Tây Hải vô biên vô hạn, nhưng cũng không phải mỗi một địa phương đều là cấm địa, trong phương viên mấy trăm vạn dặm, tại Tây Hải chỉ được coi như muối bỏ biển, cường giả Độ Hư cảnh chỉ cần không vượt qua một nghìn vạn dặm, từ xưa tới nay, không hề thiếu tu sĩ sống sót từ bên trong ra ngoài.

Cái chết của Thiên Nguyên đế quân, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu hoàn toàn tính lên đầu Ngô Tinh, sau đó Tiêu Thần đế quân lại bị thương nặng trong tay Ngao Liệt, cơn giận trong lòng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu không thể tắt được, cùng với Độ Thiện thiên sư nhất loạt truy đuổi vào trong Tây Hải.

Bọn họ đều là một trong những cường giả mạnh nhất đương đại, từng sừng sững đỉnh cao thiên hạ, truyền thuyết thượng cổ đã trải qua hàng vạn năm, cái gì là Tiên Nhân Chi Mộ cũng không thể nào tạo thành uy hiếp quá lớn đối với tâm tình của bọn họ.

Vì vậy, một bên truy đuổi, một bên chạy trốn, mấy người trong Tây Hải tiếp tục vượt qua khoảng cách nghìn vạn dặm.

Càng đi về phía tây, cát vàng trên bầu trời càng thêm nồng đậm, ánh mắt không nhìn được quá mười trượng, cuối cùng, ngay cả phạm vi thần thức cũng trở nên càng lúc càng nhỏ.

Lại trải qua một mảnh địa vực, đột nhiên, tại chỗ sâu trong Tây Hải sinh ra một cỗ lực hút vô cùng cường đại, cỗ lực hút này có chút đặc thù, đối với thực lực của tu sĩ sản sinh cộng minh, tu vi càng cao thâm vậy lực hút này càng thêm mạnh mẽ.

Ngô Tinh, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, ba người đều bị cỗ lực hút mạnh mẽ kia hút vào, tuy rằng Ngao Liệt cũng bị hút vào sâu hơn mười vạn dặm, nhưng không hề bị hút đi xa như ba người, cuối cùng đã hoàn toàn mất đi liên hệ.

Ngao Liệt kinh ngạc phát hiện, tại chỗ sâu trong Tây Hải dĩ nhiên có một loại trận pháp kỳ quái, đều là kỳ trận thượng cổ, hẳn bị nhốt tại nơi này hơn một năm mới có thể thoát khốn chạy ra ngoài, sau đó nhắm thẳng Bắc Hải phi độn đi.

- Cái gì? Ngô Tinh đại ca và Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, ba người bị hút vào chỗ sâu trong Tây Hải?

Nghe xong cố sự Ngao Liệt nói tiến vào sâu trong Tây Hải, Cổ Thần có chút kinh ngạc hỏi.

Ngô Tinh, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, ba người đều là cường giả mạnh nhất đương đại, ngay cả ba người này cũng bị cỗ lực hút kia hút vào chỗ sâu, Tây Hải được gọi là Tiên Nhân Chi Mộ quả nhiên danh đúng với thực.

Ngao Liệt cúi đầu, nói:

- Thượng cổ đồn đãi, Tây Hải là Tử Vong Chi Hải, cũng được gọi Tiên Nhân Chi Mộ, coi như chư tử đại tiên tiến vào trong đó cũng phải vẫn lạc, hắc hắc... Nếu không tự mình thử nghiệm, thực sự không thể tưởng tượng nổi, trong không gian cát vàng kia dĩ nhiên nguy hiểm tới như vậy.

- Thế giới Cổ Hoang, quả nhiên kỳ diệu vô thường, coi như là tiên nhân Độ Hư cảnh cũng không thể tìm tòi nghiên cứu tột cùng.

Phạm Âm cảm thán nói.

Ngao Nhị Nhi nói:

- Đừng nói Cổ Hoang rộng lớn bao nhiêu, coi như là trời cao bao nhiêu cũng không thể điều tra, truyền thuyết trời cao mười hai vạn chín nghìn sáu trăm trượng, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh bất quá có thể bay được lên cao hơn vạn trượng, coi như là cường giả Độ Hư cảnh cũng không thể bay được cực hạn trời cao, bên ngoài trời có cái gì? Ai cũng không biết.

Ngao Liệt nói:

- Tu sĩ có thể đạt được bầu trời cao bao nhiêu có liên quan tới thực lực, ta hiện tại cũng chỉ bay được lên trời cao hơn hai vạn trượng, liều mạng dốc hết toàn lực tối đa có thể vượt qua ba vạn trượng. Trên trời cao vượt qua hai vạn trượng có gió thổi cực mạnh, trong gió thổi lại ẩn chứa công kích pháp tắc, thực lực không đến, bay lên quá cao sẽ trực tiếp bị các loại pháp tắc gạt bỏ!

Thấy trên mặt Cổ Thần hiện lên vẻ lo lắng, Ngao Liệt dừng lại một chút nói thêm:

- Tây Hải vô biên vô hạn, nghìn vạn dặm mặc dù xa, nhưng đối với Tây Hải mà nói cũng không tính xâm nhập quá sâu, ta có thể trốn được từ nơi đó, Ngô đại ca thần thông quảng đại, nhất định cũng có thể trốn được, siêu cấp cường giả Hư Không kỳ không dễ dàng vẫn lạc như vậy!

- Hư Không kỳ?

Ba người Cổ Thần, Phạm Âm và Ngao Nhị Nhi cùng kêu lên hỏi.

Tu vi kiếp trước của Cổ Thần chỉ dừng lại ở Nguyên Thần kỳ Mệnh Tuyền cảnh, chỉ biết tu sĩ sau khi đạt tới Minh Khiếu hậu kỳ đỉnh phải lĩnh ngộ được pháp tắc mới có thể đột phá tới Độ Hư cảnh, nhưng tu vi Độ Hư cảnh chia làm mấy cấp độ thì hoàn toàn không biết.

Thấy ba người mờ mịt, Ngao Liệt nói:

- Mệnh Tuyền cảnh chia làm Linh anh, Đoạt Xá, Nguyên Thần, Minh Khiếu, tổng cộng bốn giai đoạn, Độ Hư cảnh cũng phân chia làm bốn giai đoạn, lần lượt phân chia là: Đằng Vân, Giá Vụ, Hư Không, Hợp Đạo. Ba giai đoạn trước là dựa theo trình độ lĩnh ngộ của tu sĩ đối với pháp tắc mà phân chia.

- Bước vào Độ Hư cảnh, pháp lực sẽ chuẩn hóa thành tiên lực chứa pháp tắc, pháp tắc không gian và nhiều loại pháp tắc khác có liên hệ chặt chẽ với nhau, cấp độ phân chia của tu sĩ thường lấy trình độ lĩnh ngộ đối với pháp tắc không gian làm tiêu chuẩn, mới vào Độ Hư cảnh cần phải tiêu hao rất nhiều lực lượng pháp tắc mới có thể nâng được thân thể lớn, dưới chân như đạp trên một đám mây trắng, tên là Đằng Vân kỳ.

- Theo trình độ lĩnh ngộ đối với pháp tắc của tu sĩ càng lúc càng sâu, lực lượng pháp tắc càng lúc càng mạnh, nâng thân thể phi hành cần lực lượng pháp tắc càng lúc càng ít, đám mây dưới chân trở nên loãng dần, cuối cùng hóa thành một đoàn vụ khí, tên là Giá Vụ kỳ.

- Cuối cùng, tu sĩ lĩnh ngộ pháp tắc đạt tới trình độ cực kỳ cao thâm, thân thể có thể dung hợp với hư không cùng một chỗ, không cần phải vận chuyển bất cứ lực lượng pháp tắc nào cũng có thể lảng không khi hành, lúc phi điện dưới chân không hề có bất cứ thứ gì tồn tại, tên là Hư Không kỳ.

- Vậy Hợp Đạo kỳ thì sao? Là loại cảnh giới như thế nào?

Thấy Ngao Liệt dừng nói, Cổ Thần liền hỏi.

Phạm Âm và Ngao Nhị Nhi mở lớn con mắt, ham muốn tìm hiểu của tu sĩ so với phạm nhân thông thường mạnh mẽ hơn nghìn lần, vạn lần, đối với bất cứ lĩnh vực nào không biết, vô luận là tu sĩ nào cũng có hứng thú vô cùng to lớn.

Điều này cũng là lý do vì sao tu sĩ từ trước tới nay luôn muốn biết trời cao bao nhiêu, đất rộng bao nhiêu, Cổ Hoang có bao nhiêu loại vấn đề đại loại như thế này, mà phạm nhân bình thường không quá để ý tới những vấn đề như vậy.

- Hợp Đạo kỳ?

Ngao Liệt thở dài một tiếng, nói:

- Hợp Đạo kỳ so với Độ Hư cảnh cũng giống như Minh Khiếu kỳ so với Mệnh Tuyền cảnh, thực lực sẽ tăng trưởng rất nhanh theo bội số lần, cường giả siêu cấp Hư Không kỳ cần phải có trình độ lĩnh ngộ đối với

pháp tắc thiên địa đạt tới cảnh giới cực kỳ thấu triệt, đồng thời dung hợp với đạo tâm của chính mình để sáng tạo ra pháp tắc riêng, do đó được gọi là Hợp Đạo!

- Tới loại cảnh giới này có thể mở rộng hư không, sáng tạo ra một phương thể giới của chính bản thân mình, có thể khiến tiểu thể giới này vận chuyển pháp tắc mà mình muốn, hắc hắc... Loại cảnh giới này chỉ tồn tại trong truyền thuyết thượng cổ, chư tử đại tiên thượng cổ chính là những người đã bước vào cảnh giới này, đối với pháp tắc có lĩnh ngộ phi thường thấu triệt, đồng thời đã dung hợp với đạo tâm của bản thân, ngôn xuất pháp tùy, thanh âm vừa ra liền ẩn chứa lực lượng pháp tắc, hô gió thì có gió, gọi mưa thì có mưa, di sơn đảo hải chỉ trong lúc mở miệng.

495. Chương 109: Cảnh Giới Chư Tử (thượng).

“Lĩnh ngộ thấu triệt đối với pháp tắc thiên địa, dung hợp với đạo tâm của chính mình...”

Cổ Thần nghe được, trong lòng dâng trào không ngớt, tựa hồ như có một con đường rộng lớn mở ra, vô cùng thông suốt, đạt tới địa phương hắc không thể nào nhìn thấy điểm giới hạn.

Bước lên đại đạo kia liền có thể thuận buồm xuôi gió tiếp tục bước đi.

Vấn đề duy nhất hiện tại chính là, đại đạo ở ngay trước mắt nhưng Cổ Thần còn chưa bước lên đại đạo, hắc cùng với cái gọi là đại đạo kia không hề có một điểm liên hệ, điều hắc muốn làm duy nhất chính là tìm được một con đường nối thông với đại đạo!

Muốn nối thông với đại đạo, thông với cảnh giới chư tử, chỉ có một cách, đó chính là: Minh Khiếu!

Nếu như tu sĩ không Minh Khiếu, cho dù ngộ tính có cao tới đâu đi nữa, lĩnh ngộ được pháp tắc nhiều hơn nữa, pháp lực trong cơ thể cũng không thể chuyển hóa được lực lượng pháp tắc.

Chỉ khi thân thể đã Minh Khiếu, tu sĩ mới có thể bước vào tiên đồ, bước vào đại đạo tu chân.

Tiên cương tiên tôn thái cổ, chư tử đại tiên thượng cổ, cường giả Độ Hư trung cổ, mỗi một người đều đã đi qua con đường đại đạo tu chân, không ít cường giả thành tựu một phen phong công vĩ tích.

“Độ Hư cảnh, kiếp trước ta tìm cả đời cũng không tìm được bất cứ phương pháp Minh Khiếu nào, kiếp này ta có Hư Thiên Kinh, lại biết nửa bộ sau của Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết nằm trong tay Tàng Thiên Cơ, những cảnh giới kiếp trước ta chỉ có thể ngửa đầu lên nhìn, kiếp này ta nhất định phải bước vào!”

Trong lòng Cổ Thần lặng yên thì thầm.

Phạm Âm và Ngao Nhị Nhi nghe xong, đối với cảnh giới chư tử thượng cổ chấn động không ngớt, thở ra một hơi thật dài.

Ngao Liệt nói xong, cũng thở dài một tiếng, nói:

- Thời đại thượng cổ, cường giả Độ Hư cảnh như mây, nhưng những người giống như chư tử đại tiên dù mấy nghìn năm cũng khó xuất hiện một người, toàn bộ thời đại thượng cổ, trong thời gian hơn hai vạn năm, đại nhân vật thành tựu chư tử đại tiên cũng chỉ trên dưới trăm vị, khi đó thiên địa còn có đại khí vận, cường giả siêu cấp Hư Không kỳ mỗi một nghìn năm đều sản sinh không ít, thành tựu chư tử đại tiên đều khó khăn như vậy, sau khi thời kỳ thượng cổ kết thúc, số mệnh thiên địa giảm đi, sau đó vạn năm cũng không hề có bất cứ nhân vật nào đạt tới cấp độ chư tử đại tiên xuất hiện.

- Hợp Đạo Hợp Đạo... Còn chưa lĩnh ngộ được pháp tắc thiên địa tới cực hạn, chính mình lại có đạo tâm không tầm thường, làm sao có thể dung hợp với đại đạo? Thiên hạ hiện nay, bởi vì nghìn năm trước diễn ra trận đại chiến tam tộc, máu nhuộm đỏ Cổ Hoang, sát khí trùng tiêu, khiến số mệnh thiên địa nguyên bản giảm đi rất nhiều càng thêm kịch liệt tiêu tán, ngay cả tu vi Độ Hư cảnh nghìn năm qua cũng khó có người đạt được, Hợp Đạo kỳ, ai, càng là hi vọng xa vời!

Trong lòng Cổ Thần dâng trào tín niệm, nói:

- Nhìn khắp thiên hạ, duy nhất chỉ có tương lai là không ai nhìn ra được, tu chân giới yên lặng nghìn năm rồi, sao biết ngày mai ra sao, số mệnh thiên địa đột nhiên xuất hiện, tu chân giới khôi phục lại thịnh thế thời thượng cổ, đến lúc đó chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ vị tất đã không xuất hiện!

Lúc tử vong là lúc sống lại, trải nghiệm lúc sống lại cho dù Cổ Thần cũng không thể nào tưởng tượng ra được, đối với linh ngộ hai chữ tương lai, Cổ Thần có thể nói là linh ngộ sâu đậm vô cùng.

Câu cửa miệng nói, đừng khinh thiếu niên kém!

Vì sao?

Là bởi vì niên thiếu còn có rất nhiều thời gian, thời gian tới tương lai có thành tựu như thế nào, cho dù cường đại như chư tử đại tiên cũng không thể nào nhìn ra được.

Nghe lời nói của Cổ Thần, Ngao Liệt cười:

- Ha ha... Tuy rằng số mệnh thiên địa hiện nay đã giảm nhiều, thế nhưng đại bộ phận số mệnh lại chạy lên người một mình Cổ huynh đệ rồi, từ vạn năm trở lại đây, sợ rằng không có một tu sĩ nào có đại khí vận giống như Cổ huynh đệ, nếu như tu chân giới quả thực có hi vọng khôi phục lại thịnh thế thượng cổ, khẳng định là Cổ huynh đệ ra tay.

Mấy người có quan hệ phi thường, lại rất lâu không gặp lại, lần này gặp nhau đều có thiên ngôn vạn ngữ kể ra, đủ nói chuyện hơn một canh giờ mới dần dần dừng lại.

Đột nhiên, Ngao Liệt hỏi:

- Cổ huynh đệ đến Bắc Hải này, thực sự muốn đi cắm địa Bắc Hoang?

Trước kia Ngô Tinh đã nói cho Cổ Thần biết, thuần dương đan phương rất có thể đang ở trong cắm địa Bắc Hoang, Ngao Liệt ở một bên, lúc đó chưa hỏi rõ.

Cổ Thần gật đầu.

Ngao Liệt khuyên nhủ:

- Cắm địa Bắc Hoang, từ xưa tới nay hung danh trận trận, trước kia ta đối với những lời đồn đãi thượng cổ này không tin tưởng toàn bộ, nhưng sau trải nghiệm tại Tây Hải, ta phát hiện những cắm địa thượng cổ so với lời đồn còn đáng sợ hơn nhiều. Cổ huynh đệ, thiên tư của huynh đệ cao tuyệt, số mệnh vô song, thành tựu trong tương lai không thể nào hạn lượng, ta vẫn phải khuyên huynh đệ nên bỏ tâm tư này đi, nghìn vạn lần không nên hành sự lỗ mãng.

- Đa tạ Long huynh nhắc nhở, Cổ mỗ đã quyết ý đi từ lâu, Long huynh nói ta có số mệnh vô song, nếu như ta thực sự có số mệnh vô song, vậy lần này ta tới cắm địa hẳn là sẽ hóa hiểm thành an, hóa hung thành cát, nếu không...

Cổ Thần nói, tâm ý không hề thay đổi.

Ngao Liệt lắc đầu thở dài nói:

- Vậy Cổ huynh đệ cần phải cẩn thận!

Nghe Cổ Thần dĩ nhiên muốn tới cắm địa Bắc Hoang, Phạm Âm thét to kinh hãi:

- Cắm địa Bắc Hoang, nghe nói nơi này chính là địa phương mà chư tử đại tiên thượng cổ cũng không nguyện ý đi, Cổ Thần lão đệ, lão đệ muốn đi làm gì?

Cổ Thần kể lại một lượt về tình huống thuần dương đan phương rất có thể đang nằm trong cắm địa Bắc Hoang cho Phạm Âm nghe.

Thấy Cổ Thần đã quyết ý đi cắm địa Bắc Hoang, Phạm Âm nói:

- Cổ Thần lão đệ, hay là chúng ta cùng nhau đi! Hai năm trước nếu nói ta có đại số mệnh, ta căn bản không tin, thế nhưng trải qua hành trình Đông Hải, ta phát hiện số mệnh của mình cũng không nhỏ nha! Hai chúng ta cùng một chỗ, nhất định có thể gặp dữ hóa lành, bài trừ tất cả khó khăn...

Cổ Thần khoát tay áo, cắt đứt Phạm Âm, nói:

- Cẩm địa Bắc Hoang có thể trói buộc pháp lực tu sĩ, người đi càng nhiều cũng không thể làm nên chuyện gì, tiểu hòa thượng, cẩm địa Bắc Hoang người không đi được, người còn có chuyện càng quan trọng hơn phải làm.

- Chuyện gì quan trọng hơn?

Phạm Âm nhú mày nhăn mặt.

Cổ Thần nói:

- Người đi theo ta... Long huynh, Nhị Nhi, hai người chờ ở đây!

Nói xong, Cổ Thần đứng dậy bước qua một bên, Phạm Âm không giải thích được, bước theo Cổ Thần.

Thẳng cho tới khi đi được hơn nghìn trượng, tiến vào trong một mảnh rừng tràn đầy cây cối xanh tươi, Phạm Âm thấy thế mở miệng nói:

- Thần thần bí bí, dẫn ta tới nơi này làm cái gì?

Cổ Thần xoay người, hai mắt nhìn Phạm Âm, nói:

- Chuyện có quan hệ tới thân thể của người!

- Thân thể của ta? Không phải ta là đồ đệ của sư phụ hay sao? Còn có thân thể gì nữa?

Phạm Âm sờ sờ đầu.

Cổ Thần nói:

- Mọi người đều có phụ mẫu, người tự nhiên cũng có!

- Phụ mẫu ta?

Trong mắt Phạm Âm để lộ một tia mê man, đồng thời lại có một loại kỳ vọng, hỏi:

- Bọn họ là ai?

- Còn nhớ rõ vừa rồi Ngao Liệt có nói về cao tăng phạt môn Bồ Già hay không?

Cổ Thần hỏi ngược lại.

Phạm Âm gật đầu, trong mắt sáng ngời, nhạy cảm nhận thấy được, thân thể của chính mình cùng với cao tăng Bồ Già khẳng định có vấn đề.

Cổ Thần nói tiếp:

- Cao tăng phạt môn Bồ Già chính là phụ thân thân sinh của người, hai mươi năm trước...

496. Chương 109: Cảnh Giới Chư Tử (hạ).

Cổ Thần chậm rãi nói, kể lại một lượt chuyện hơn hai mươi năm trước Hư Nam Thiên, Mông Ngưng Bằng và Bồ Già đã trải qua, tinh tế kể ân ân oán oán trong đó, không hề sót lại.

Phạm Âm trừng lớn hai mắt, hình như có lửa giận phun ra, hỏi:

- Lão đệ nói, tên thực của ta không phải là Mao Vinh, mà là Phạm Âm?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Đúng vậy, Bồ Già là phụ thân thân sinh của người, Mông Ngưng Bằng là mẫu thân, do Nam Thiên tiền bối bỏ qua tôn vị chứng giáo Hư Thiên Tông, không tiếc phản bội lại sư môn, cứu được người từ trong Hư Thiên Tông ra, hôm nay Nam Thiên tiền bối cùng với mẫu thân người ẩn cư tại Lam Không Sơn, để ta truyền lời cho người, nếu muốn gặp mặt mẫu thân, vậy thì trở về Lam Không Sơn một chuyến.

- Lam Không Sơn, ta lập tức trở về Lam Không Sơn...

Nói xong, Phạm Âm nghiêm sắc mặt, hỏi:

- Vừa rồi nghe thất ca của tiểu long nữ nói, hai mươi năm trước, Bồ Già bị Đế Đình Đại Linh xử tử?

Trong thanh âm ẩn hàm một cổ tức giận.

- Bởi vì mẫu thân sinh ra ngươi, vì vậy Đế Đình Đại Linh nói Bồ Già đại sư phạm vào điều cấm phật môn, lấy chúng sinh nghiệp hảo thiêu đốt tới chết, chỉ chạy ra được một tia thần niệm, thông báo cho Nam Thiên tiền bối, lấy truyền thừa đạo thống của Già La Trang truyền cho ngươi.

Cổ Thần gật đầu nói.

- Đế Đình Đại Linh...

Phạm Âm nghe xong, hồi lâu mới từ trong miệng phun ra một câu nói.

Cổ Thần có thể nghe được từ trong thanh âm của Phạm Âm đối với Đế Đình Đại Linh sản sinh lửa giận thật sâu.

Cổ Thần nói:

- Ta có chuyện muốn làm, ngươi cũng có con đường phải đi, chúng ta tạm thời chia tay nhau, nếu như ta có thể từ trong cấm địa trở về, sẽ tới thăm ngươi!

Phạm Âm biết được thân thể của chính mình, trong lòng vô cùng rung động, sống hai mươi năm, hôm nay mới biết được phụ mẫu thân sinh của chính mình là người phương nào, lại biết được phụ thân của mình hai mươi năm trước, tại lúc hắn mới sinh ra không lâu đã bị Đế Đình Đại Linh xử tử.

Phạm vào giới liền muốn xử tử sao? Ai nói hòa thượng không thể thích nữ nhân? Ai nói hòa thượng không thể cưới vợ sinh con? Trong lòng Phạm Âm chỉ cảm thấy một đoàn hỏa diễm muốn phun trào ra ngoài.

Ngày hôm sau, Phạm Âm liền khởi hành trở về Lam Không Sơn, Ngao Nhị Nhi và Ngao Liệt đồng hành.

Ngao Liệt và Ngao Nhị Nhi đã nghìn năm không gặp nhau, tự nhiên cũng đi cùng với Ngao Nhị Nhi, trước khi đã nói cho Cổ Thần, Đông Long Vương bị thụ thương phải trở về Đông Hải rồi, thế nhưng nhắc nhở Cổ Thần không nên lơ là, bằng long nhất tộc tại Bắc Hải có thể lực rất cường đại, Đông Hải cũng không hề ít cao thủ, tất cả bọn họ đều muốn chữa trị quan hệ bởi vì đám hỏa thất bại mà tan vỡ, rất có thể có tồn tại cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu xuất động.

Đợi khi Phạm Âm và huynh muội Ngao Liệt và Ngao Nhị Nhi đi rồi, Cổ Thần lướt qua trung gian tầng bảo tháp thứ hai, đi tới khu vực thời gian giảm tốc độ.

Tuy rằng cùng một tầng thứ hai Như Ý Linh Lung bảo tháp, thế nhưng bởi vì pháp tắc thời gian khác nhau, bị quang mạc trung gian hoàn toàn ngăn cách thành hai không gian riêng biệt, trừ phi đi qua được quang mạc kia, bằng không nghe không thấy, cũng không nhìn thấy bất cứ cảnh vật nào nửa khu vực bên kia.

Rất nhanh, Cổ Thần liền đi tới trước mặt hồ nước ngay bên cạnh địa điểm Hư Tử Uyên định cư, chỉ nhìn thấy mặt nước bên dưới lay động sóng gợn, dưới nước chợt lóe bóng trắng, Cổ Thần tập trung nhìn vào, trái tim trong nháy mắt đập cực nhanh.

Trong nước có một thân thể thon dài, trắng trong như tuyết đang khẽ bơi lội, giống như một mỹ nhân ngư xinh đẹp, chính là sư tỷ Hư Tử Uyên.

Bởi vì trong không gian này chỉ có một mình một người, vì vậy toàn thân nàng lúc này trần như nhộng.

Trực tiếp nhìn thấy khiến trong lòng Cổ Thần nhảy rộn.

Hít vào hai hơi thật sâu, Cổ Thần ngăn chặn dục niệm bùng lên trong lòng, trong ánh mắt mang theo vẻ thương thức, một lần nữa nhìn vào trong hồ nước, thân thể hoàn mỹ, hồ nước trong suốt, đan vào nhau tạo thành một bức tranh tuyệt vời nhất.

Trên mặt Cổ Thần nở nụ cười, vui vẻ thoải mái, thư sướng tới cực điểm.

Hư Tử Uyên đang bơi lội trong nước, không biết Cổ Thần đột nhiên tới đây, liên tục ở trong hồ nước mở rộng tư chi và thân thể mềm mại, khiến dáng người tuyệt vời, hoàn mỹ biểu hiện ra.

Hai chân nàng kẹp lại, hai tay giơ giơ cao, thân thể nhất thời từ trong hồ nước lao thẳng lên trên, trong nháy mắt đã xuất hiện trên mặt hồ.

- A...

Hư Tử Uyên hét lên một tiếng kinh hãi, nàng thấy Cổ Thần đang đứng trên hồ, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ không thôi.

Ầm ầm ầm... Ba tiếng nổ vang vọng đột nhiên liên tục vang lên, toàn bộ không gian mạnh mẽ chấn động.

Cổ Thần đang muốn mở miệng, đột nhiên xuất hiện ba tiếng nổ vang khiến hắn cả kinh.

Ầm ầm...

Trong lúc suy nghĩ, lại có hai tiếng nổ truyền đến, không gian chấn động.

Trong mắt Cổ Thần kinh hãi, chợt lóe không thấy, thanh âm lưu lại:

- Sư tỷ, có cường địch tới phạm, trước trốn tránh một chút!

- Cổ Sát Thần! Để mạng lại, hôm nay là ngày ngươi phải chết!

Cổ Thần vừa mới xuất hiện tại khu vực thời gian gấp đôi, một tiếng hét lớn đột nhiên xuất hiện phía trước.

Tầng bảo tháp thứ hai, cửa tháp đã bị người khác mạnh mẽ phá mở.

Tại phía trước Cổ Thần, cách xa nghìn trượng có một người đang đứng, người này không tới bốn mươi, mặc hắc bào, phía trước có theo một con hắc long dương nanh múa vuốt, đầu đội tử kim quan, khí thế khi phàm.

Cổ Thần cảm giác một cỗ khí thế kinh khủng tuyệt luân từ thân thể người này phát tán bốn phía.

Trong tay hắn có một cảm thanh trường thương chừng mười trượng, trên thân thương có khắc hai đầu hắc long dài tới mười trượng, nhìn qua vô cùng sống động, hai đầu hắc long này đều như muốn từ thân thương nhảy ra, ập về phía Cổ Thần.

Loại thương này Cổ Thần đã sớm có kiến thức, chính là một loại tiên bảo lừng lẫy đại danh Đông Hải — Bàn Long Phá Thiên thương.

Lúc trước, thanh thương này nằm trong tay Ngao Lệ đó là bởi vì Ngao Lệ hộ tống cửu công chúa Ngao Nhị Nhi, Đông Long Vương mới ban tặng Bàn Long Phá Thiên thương cho Ngao Lệ sử dụng, trên thực tế, chủ nhân của Bàn Long Phá Thiên thương còn có một thanh khác.

Liếc mắt liền nhìn thấy được, khí thế của người này so với Ngao Lệ cách nhau như trời và đất, thực lực tự nhiên hơn xa Ngao Lệ.

Ngao Lệ chính là cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần hậu kỳ, như vậy người này chỉ ít cũng là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu.

Tu sĩ Minh Khiếu, nghe nói thân thể có thể câu thông thiên địa, thực lực nhân lên gấp bội. Mệnh Tuyền chia làm bốn giai đoạn: Linh Anh, Đoạt Xá, Nguyên Thần, Minh Khiếu, nhưng trên thực tế, tu sĩ bước vào Minh Khiếu kỳ mới được coi như đã đi qua phân nửa cảnh giới Mệnh Tuyền, một khi bước vào Mệnh Tuyền, thực lực tăng trưởng theo bội số lần, tương đương với tổng cộng cả ba giai đoạn Linh Anh, Đoạt Xá, Nguyên Thần.

Cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, người mạnh nhất dưới Độ Hư cảnh, tại thời đại hiện nay có thể nói là ngang dọc Cổ Hoang, có một không hai trong thiên hạ rồi.

Coi như là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, thực lực cường đại cũng xa xa không phải cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần kỳ có thể so sánh được, một tu sĩ Minh Khiếu sơ kỳ, thực lực chỉ ít cũng là năm sáu lần so với tu sĩ Nguyên Thần hậu kỳ, mà cấp độ lợi hại thậm chí là mười lần!

Tuy rằng Cổ Thần bằng vào Như Ý Linh Lung bảo tháp ngăn cản được hơn mười vị cao thủ long tộc, thế nhưng trong đó chỉ có hai vị cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần hậu kỳ, để toàn bộ cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cộng lại, tối đa chỉ tương đương với lực lượng bốn năm cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần hậu kỳ.

497. Chương 110: Chiến Thần Lệnh.

Người cầm Bàn Long Phá Thiên thương trong tay thực lực hơn xa so với hơn mười vị cao thủ long tộc Cổ Thần chiến đấu lúc trước. Cổ Thần thức sự không ngờ tới, Ngao Liệt chân trước vừa mới rời khỏi, dĩ nhiên long tộc Đông Hải đã có cao thủ đứng đầu tìm tới cửa, mà hiện tại bị người này tiến vào trong bảo tháp, tình huống không ổn.

Nếu như ở bên ngoài, Cổ Thần có thể trực tiếp thuận di, sau đó phi độ hết tốc lực, cho dù là cao thủ Minh Khiếu kỳ cũng khó có thể đuổi theo được.

Thế nhưng lúc này Cổ Thần có thuận di thế nào đi nữa, người này ở bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng sẽ theo Cổ Thần đi động, vô luận chạy như thế nào cũng không thể bỏ rơi người này được rồi, nếu như muốn thoát khỏi, chỉ có hai biện pháp.

Một là đánh chết người này, xong hết mọi chuyện, hai là oanh kích người này ra khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, tiếp tục tiến hành thuận di!

Mặc kệ là phương pháp nào đều chỉ có một loại thủ đoạn, đó chính là: Chiến!

- Người tới là người phương nào?

Cổ Thần quát dò hỏi.

Người cầm trong tay Bàn Long Phá Thiên thương đáp:

- Tứ thái tử Đông Hải, Ngao Thắng!

Quả nhiên là người Đông Hải, Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Người thế nào tìm được nơi này?

Ngao Thắng cười hắc hắc, nói:

- Đông Hải có người ở đâu, ta sao không biết? Hắc hắc! Bí tháp thần thông long tộc Đông Hải đâu phải là phương đạo chích nhân tộc các người có thể hiểu được? Ngao Liệt đi ra, ta liền lập tức tiến vào Như Ý Linh Lung bảo tháp, hôm nay người chấp cánh cũng khó thoát.

Thần thức Cổ Thần khẽ động, cường độ thần thức của hắn vượt tu sĩ Nguyên Thần hậu kỳ tuyệt đối không kém hơn, trong nháy mắt phát tán mấy trăm dặm, không hề phát hiện bất cứ tu sĩ nào khác.

Đương nhiên, cũng không phải không có khả năng cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu ở rất gần, cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu ẩn nấp khí tức, Cổ Thần căn bản không thể dùng thần thức dò xét ra được.

Ngao Thắng thấy thế, khẽ cười một tiếng, nói:

- Người không cần phải dò xét gì nhiều, trong phương viên vạn dặm xung quanh chỉ có một mình một người bản thái tử, bất quá chờ thêm một lúc nữa thì không nhất định rồi, tam ca của ta đã biết được vị trí của người, lúc này đang phi độ về phía này, hắc hắc... Không cần chờ tam ca của ta chạy tới, bản thái tử đã có thể giết chết người rồi, Bàn Phong Phá Thiên thương, bản thái tử đã sử dụng quá lâu rồi, hừ hừ... Như Ý Linh Lung bảo tháp, kiện tiên bảo vô thượng này rất hợp khẩu vị của ta!

Nghe Ngao Thắng nói phương viên một vạn dặm chỉ có một mình một người hắn, Cổ Thần yên tâm hơn rất nhiều, nhưng cũng không hề coi nhẹ, nói:

- Ta cùng với Ngao Liệt là bằng hữu, hắn xuất thân Đông Hải, ta không muốn giết người Đông Hải, người đi đi, nói cho long tộc Đông Hải, đừng tới chọc ta, bằng không...

Nghe thanh âm Cổ Thần dừng lại, Ngao Thắng hỏi:

- Bằng không làm sao?

- Bằng không Cổ mỗ tức giận, sát tâm đã mở, hạ thủ sẽ không lưu lại bất cứ kẻ nào sống sót!

Cổ Thần chậm rãi nói.

Cổ Thần không hề đùa giỡn, cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, bằng vào thực lực bản thân, Cổ Thần khó có thể địch nổi, nhưng nếu thực sự động thủ, vậy chỉ có thể sử dụng con bài chưa lật cuối cùng Chiến Thần Lệnh rồi.

Đối mặt với cường giả Độ Hư cảnh, trong lòng Cổ Thần không quá nắm chắc, thế nhưng dùng Chiến Thần Lệnh đối phó với tu sĩ Minh Khiếu kỳ, trong lòng Cổ Thần rất nắm chắc, nhất là tu sĩ Minh Khiếu sơ kỳ, khiêu huyết trên người chưa kích phát được bao nhiêu, thực lực tuy rất mạnh, nhưng còn chưa đạt tới mức kinh khủng tới cực điểm.

Sử dụng Chiến Thần Lệnh, Cổ Thần có lòng tin phi thường lớn, nhất cử đánh chết!

Chiến Thần Lệnh là thứ không thể ra ánh sáng, một khi xuất hiện, người thấy hẳn phải chết, lúc Cổ Thần nói ra, trong thanh âm đã ẩn hàm sát khí.

- Ha ha ha ha...

Ngao Thắng ngửa mặt lên trời cười to, Bàn Long Phá Thiên thương chỉ về phía trước, mũi thương lóng lánh hàn quang, đối mặt với Cổ Thần quát lớn:

- Nghe nói Cổ Sát Thần cuồng vọng cực độ, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giả, chỉ bằng ngươi cũng có thể đối nghịch với long tộc Đông Hải chúng ta? Hôm nay ta liền lấy cái đầu trên cổ ngươi, diệt nguyên anh của ngươi, để người trong thiên hạ đều biết, ai dám đối nghịch với long tộc Đông Hải, chỉ có một kết quả thân tử đạo tiêu.

Nói tới đây, Ngao Thắng quát lớn:

- Xem thương!

Chỉ thấy hắc đám mạnh thương về phía trước, một tiếng nổ bạo tạc vang lên, trong nháy mắt không gian bị hắc đám thủng một lỗ lớn, Bàn Phong Thải Thiên thương sát na đã đánh ra một đạo thương cương nghìn trượng, đám trắng vào mệnh tuyến của Cổ Thần.

- Muốn chết!

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên biến mất không thấy, nghìn thương cương nghìn trượng đám vào khoảng không, tiếp tục xuyên qua không gian, không gian bị xé thành thành một lỗ thủng lớn, trắng cho tới khi đánh vào vách tháp, thương cương mới dừng lại.

Một tiếng nổ vang vọng, toàn bộ Như Ý Linh Lung bảo tháp mạnh mẽ chấn động.

Một thương này giống như mặt trời đỏ thắm yển, không thể ngăn cản, thế nhưng Cổ Thần đột nhiên thuận di lại khiến một thương không thể ngăn cản này hoàn toàn rơi vào khoảng không.

Thân thể Cổ Thần đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ngao Thắng không tới một trăm trượng, chỉ thấy hai tay Cổ Thần kết thành pháp ấn, trước ngực đột nhiên phát ra xích mang chói mắt không gì sánh được, một đạo xích mang bị bao phủ trong viên cầu từ trước ngực Cổ Thần bay ra ngoài.

Đoàn xích mang kia chính là Chiến Thần Lệnh, Cổ Thần hầu như đã sử dụng toàn bộ pháp lực, dùng mảnh truyền vào trong Chiến Thần Lệnh, đây là lần đầu tiên hắc chủ động sử dụng Chiến Thần Lệnh. Chiến Thần Lệnh vừa ra, trong lòng Cổ Thần có ý phải giết, vô luận như thế nào cũng phải giết chết Ngao Thắng, bằng không Chiến Thần Lệnh bị tiết lộ ra ngoài, vậy mạng nhỏ của Cổ Thần khó có thể bảo toàn.

Vì vậy, Cổ Thần vừa ra tay, tự nhiên là sử dụng thực lực mạnh nhất.

Chiến Thần Lệnh vừa ra, nhất thời toàn bộ không gian đều bị xích mang bao phủ, biến thành màu đỏ tươi, giống như một lò lửa lớn, nhiệt độ trong nháy mắt tăng lên kịch liệt, chốc lát đã trở nên cực nóng không gì sánh được.

Chiến Thần Lệnh vừa ra, xích mang tuy rằng vô cùng chói mắt, thế nhưng Ngao Thắng là cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, tuy rằng chỉ là Minh Khiếu sơ kỳ, nhưng thực lực cực mạnh, hơn xa so với Cổ Thần, đạo xích mang chói mắt kia cũng không thể ngăn cản được ánh mắt của hắn.

Chỉ thấy trong xích mang có một khối lệnh bài chừng một bàn tay huyền phù giữa không trung, khí tức cực nóng chính là từ lệnh bài phát ra, lệnh bài chậm rãi chuyển động, hai mặt trước sau đều có chín đồ đằng hỏa diễm cổ xưa, khiến người khác vừa nhìn liền sản sinh một loại khí tức thương cổ cực kỳ cổ lão.

- A! Đây là Chiến Thần Lệnh! Đây là Chiến Thần Lệnh...

Thấy lệnh bài trên không trung, Ngao Thắng đột nhiên la hoảng, trong thanh âm tràn ngập vẻ sợ hãi cùng

Cổ Thần có chút hoài nghi, nơi này nguyên là một hồ nước, có một ngày đột nhiên bị đóng băng, tất cả nước trong hồ đều biến thành huyền băng, như vậy mới có thể trơn nhẵn như gương!

Đầu cùng giải đất bằng phẳng là một dãy băng phong khác cao tới mấy trăm trượng hoặc trên nghìn trượng, rất nhiều khối băng thạch cao hơn mười trượng, trên trăm trượng, trừ những thứ này ra không còn bất cứ vật gì khác.

Nơi này coi như vừa mới tiến vào cấm địa Bắc Hoang, nhưng chưa được coi như cấm địa chân chính, từ chỗ này đi tiếp về phía trước nghìn dặm, từ thượng cổ tới nay không hề thiếu tu sĩ còn sống từ trong cấm địa đi ra.

Thế nhưng, vượt qua khoảng cách nghìn dặm không hề có ngoại lệ, từ đó về sau hoàn toàn thất tung, như chưa bao giờ xuất hiện thế gian.

Đương nhiên, cũng không phải là ở trong phạm vi nghìn dặm tại Băng Cẩm Hạp Cốc là có thể an toàn, trên thực tế chỉ cần tu sĩ đi vào trong Băng Cẩm Hạp Cốc, chỉ ít có hơn phân nửa từ đó về sau không còn tin tức, hạ lạc không rõ. Trên mặt đất mơ hồ lưu lại chút ít dấu chân, đây là vết tích từ thượng cổ tới nay, vô số tu sĩ hoặc bước vào hoặc quay trở ra.

Cổ Thần chuyên môn theo những vết chân này tiếp tục đi tới.

Bất luận người nào tới nơi này đều sẽ chọn theo lộ tuyến dấu chân tiền nhân để lại chứ không phải là xông loại tới một số nơi không biết, địa đồ trong vòng phương viên nghìn dặm cấm địa vẽ ra lộ tuyến chính là do vô số tiền nhân dùng sinh mệnh làm cái giá phải trả, chậm rãi đổi lấy.

Tuy nói có địa đồ phương viên nghìn trượng, nhưng trên thực tế chín thành chín địa phương trong địa đồ đều là trống rỗng, tùy tiện bước vào chỗ trống ghi chép trên bản đồ không cần bàn cãi chính là hành vi rất không khôn ngoan.

Cổ Thần phán đoán, trưởng lão Cực Băng Tông kia cũng không có khả năng không đi theo dấu chân của tiền nhân mà chạy tới một số địa phương hung hiểm không biết.

Dọc theo dấu chân tiền nhân lưu lại, Cổ Thần liên tục tiến về phía trước, dần dần đi vào chỗ sâu trong cấm địa, tuy là đi bộ nhưng tốc độ của Cổ Thần cũng không chậm, nếu chuyển đi thành chạy, trong vòng một ngày đủ vượt qua khoảng cách mấy nghìn dặm, thế nhưng trong cấm địa này, Cổ Thần bước đi cực kỳ cẩn thận, đi một ngày chỉ vượt qua hơn hai trăm dặm.

Trong lộ trình hơn hai trăm dặm, Cổ Thần phát hiện có mấy băng thi tu sĩ, trong số các băng thi này không có trưởng lão Cực Băng Tông, tu sĩ Cực Băng Tông tu luyện Cực Băng Đại Pháp, trong thân thể bản thân có thuộc tính hàn băng, Cổ Thần tin tưởng, vị trưởng lão Cực Băng Tông kia tại cấm địa Bắc Hoang cho dù chết thì cũng chết chậm hơn so với các tu sĩ bình thường khác, hẳn là có thể vượt qua được khoảng cách không nhỏ.

Nhưng những băng thi này đều những tu sĩ đã từng đi qua nơi này sơ tầm qua, Cổ Thần không tìm được bất cứ thứ gì hữu dụng.

Ngày thứ hai, Cổ Thần tiếp tục tiến về phía trước.

501. Chương 113: Cấm Địa Bắc Hoang (thượng).

Ba ngày sau, Cổ Thần đã tiến vào trong cấm địa hơn sáu trăm dặm, tới nơi này dấu chân tiền nhân rõ ràng càng lúc càng ít, lộ tuyến trên bản đồ cũng càng lúc càng đơn giản, chứng minh từ thượng cổ tới nay, tu sĩ có thể tiến vào nơi này không phải rất nhiều.

Vù...

Không khí vẫn tĩnh mịch lặng yên đột nhiên truyền tiếng một tiếng gió thổi gấp gáp, một cỗ khí lưu lạnh lẽo vô cùng từ khe hẹp ngay bên cạnh thổi bùng lên.

Lông tơ toàn thân Cổ Thần đột nhiên dựng đứng, cúi người khom lưng, giống như một con mèo bị người khác dẫm vào đuôi, giống như thiểm điện giật mình nhảy đi.

Rắc rắc...

Một tiếng nổ lớn, chỗ Cổ Thần vừa mới đứng, huyền băng trên mặt đất vỡ vụn, bị sụn lún thành một lỗ thủng chừng thân người.

Một băng thú thân dài bốn mét, toàn thân giống như huyền băng đột nhiên xuất hiện tại vị trí Cổ Thần vừa đứng.

- Hàn băng thú?

Cổ Thần thấp giọng trầm hô.

Thiên hạ to lớn, không gì không có không gì không thể, trong cấm địa Bắc Hoang tràn ngập hàn băng này không hề có bất cứ dấu hiệu sinh mệnh nào, thế nhưng thực tế nơi này có một loại sinh linh sinh sống: Hàn băng thú!

Chúng có thân thể giống như hàn băng, nằm úp sấp dưới mặt đất giống như một khối băng thạch bình thường, nó bất động chúng tu sĩ rất khó nhìn ra được so với băng thạch chân chính có gì khác nhau.

Thân thể hàn băng thú giống như báo, đầu giống như hổ, chân giống như sư, thân thể hoàn toàn do hàn băng ngưng tụ mà thành, chỉ là so với hàn băng bình thường có nhiều hơn một tia ý thức.

Bởi vì tại cấm địa hoàn toàn cấm chế pháp lực, bởi vậy hàn băng thú cũng chỉ có một thân lực lượng.

Từ xưa tới nay, chúng tu sĩ không biết rõ hàn băng thú sinh ra như thế nào? Chỉ biết là trong cấm địa gặp phải hàn băng thú là một chuyện vô cùng nguy hiểm, mười người có tới chín người đều táng mạng dưới công kích của hàn băng thú.

Hàn băng thú không phải là có lực lượng to lớn bao nhiêu, có công kích kinh khủng cỡ nào, mà chúng trời sinh có thuộc tính hàn băng, nhiệt độ trong cấm địa nguyên bản vô cùng thấp, thế nhưng nhiệt độ của hàn băng thú so với nhiệt độ không khí còn thấp hơn vô số lần, thân thể tu sĩ vừa mới tiếp xúc với hàn băng thú sẽ lập tức bị hóa thành hàn băng, căn bản không thể chống đối.

Trừ phi là tu sĩ đã tu luyện thân thể tới cực hạn mới có thể giết được hàn băng thú.

Nếu không phải Cổ Thần vẫn luôn luôn bảo trì trạng thái cảnh giác cực độ, vừa rồi hàn băng thú đột nhiên xuất hiện từ trong khe hẹp ngay bên cạnh lao ra ngoài, lúc này Cổ Thần đã bị hàn băng thú xé đứt cổ, hoặc là thân thể nhanh chóng biến thành một xác băng.

Hàn băng thú công kích thất bại, kêu lên một tiếng thật to, phun ra một hơi thở, khí lưu màu trắng, ma sát với không khí tạo thành tiếng xé gió, mạnh mẽ ập về phía Cổ Thần. Khí lưu chưa đến, một cỗ cảm giác lạnh lẽo vô cùng liền bao phủ toàn thân Cổ Thần.

“Hàn khí thực lợi hại...”

Cổ Thần rung mình một cái, hai chân đạp mạnh, thân thể giống như thiểm điện tránh né, hạ xuống vị trí cách chỗ cũ mấy trượng, lúc này lại có một tiếng xé gió truyền tiếng, hàn băng thú nhún người, toàn bộ thân thể đều đánh về phía Cổ Thần.

Tốc độ thực nhanh!

Trong lòng Cổ Thần kinh hãi, tốc độ của hàn băng thú lúc này so với tốc độ phản ứng của hắn hoàn toàn không chậm hơn.

Cổ Thần vừa mới rơi xuống đất, hàn băng thú đã thiểm điện lao tới trước mắt.

Nhưng chỉ được một lần này mà thôi...

Né tránh một lần là vì phản kích tiếp theo, nếu như luôn luôn né tránh, như vậy sẽ rơi vào hạ phong rất lớn, đối với cuộc chiến chỉ có thể chiến thắng mà nói, liên tục né tránh sẽ chỉ làm tình thế nguy hiểm càng lúc càng cao.

Trong tay Cổ Thần chợt lóe bóng đen, đột nhiên xuất hiện một thanh trường thương màu đen dài tới hơn mười trượng, trên trường thương có khắc hai đầu hắc long vô cùng sống động, chính là Bàn Long Sát Thần thương.

Tuy rằng nơi này trói buộc pháp lực, thế nhưng không gian Càn Khôn Trắc vẫn tồn tại, tất cả vật phẩm cất giữ bên trong Cổ Thần đều có thể lấy ra sử dụng, chỉ là những pháp bảo dung nhập vào trong cơ thể hoặc là mi tâm, do pháp lực bị trói buộc, không thể lấy ra nữa rồi.

Cấm địa Bắc Hoang có một loại lực lượng vô cùng đặc biệt, hoàn toàn trói buộc thần hồn của tu sĩ, vì vậy không thể sử dụng được một điểm pháp lực.

Hàn quang chợt lóe, Cổ Thần đề thương ngăn chặn, mũi thương xé nát không gian, vẽ thành một đạo quang mang chói lòa.

Rắc rắc...

Tốc độ của Bàn Long Sát Thần Thương nhanh như thiểm điện, hàn băng thú vẫn còn đang trong không trung, không có chỗ mượn lực né tránh, chỉ có thể hơi chệch sang hai bên, bị mũi thương đâm trúng đầu vai.

Băng vỡ vấy ra, đầu vai hàn băng bị mũi thương đâm thành một lỗ thủng to chừng hai nắm tay, sâu tới một thước.

Không hơn!

Thân thể hàn băng thú so với hàn băng trong cấm địa rất giống nhau, vô cùng cứng rắn, rất khó phá hủy, tuy rằng Bàn Long Sát Thần thương là tiên bảo, nhưng tại nơi này pháp lực hoàn toàn bị trói buộc, nhiều nhất chỉ là sắc bén hơn so với vũ khí bình thường mà thôi.

Nếu là binh khí bình thường, đâm vào thân thể hàn băng thú, ngay cả một dấu vết nhỏ nhất sợ là cũng không lưu lại, pháp bảo bình thường, bị trói buộc pháp lực cũng không thể thương tổn hàn băng thú mấy may, cho dù là Bàn Long Sát Thần thương cũng chỉ có thể đâm thủng một lỗ sâu chừng một thước, có thể nghĩ được thân thể hàn băng thú cứng rắn tới mức độ nào.

Trách không được, mười tu sĩ gặp phải hàn băng thú có tới chín tu sĩ bị mất mạng, tại cấm địa, bất cứ pháp bảo, tiên bảo nào cũng khó có thể phát huy tác dụng.

Thân thể hàn băng thú chính là một khối băng thạch lạnh lẽo, cho dù có đâm thành trăm nghìn lỗ thủng nó cũng không hề có cảm giác đau đớn gì. Muốn đánh chết hàn băng thú duy nhất chỉ công kích đầu của nó, khiến ý thức của nó bị hủy diệt, như vậy thân thể của nó không còn ý thức, lúc này hàn băng thú so với băng thạch bình thường không có bao nhiêu khác biệt, cũng sẽ biến thành một khối băng thạch.

Nhưng muốn hàn băng thú mất đi ý thức rất không dễ dàng, cần phải oanh kích đầu của nó thành phần vụn, lấy uy lực một kích kia của Cổ Thần, cho dù là hàn băng thú đứng yên bất động, Cổ Thần liên tiếp đâm ba thương cũng không nhất định có thể giết chết được hàn băng thú.

Một thương đánh xuống, tuy rằng không thể tạo thành thương tổn thực chất đối với hàn băng thú, thế nhưng lực lượng cực kỳ to lớn đã trực tiếp chấn vỡ hàn băng thú trở lại mặt đất, đồng thời hấn cũng lui lại một bước.

Cổ Thần vừa lui lại một bước, lập tức lao lên đi mấy trượng, giật lại khoảng cách giữa bản thân và hàn băng thú, như vậy mới có thể khiến Bàn Long Sát Thần thương phát huy ra lực lượng cực mạnh.

Bất quá tốc độ khôi phục của hàn băng thú cực nhanh, vừa mới rơi xuống đất, lỗ thủng tại đầu vai liền phun ra một đoàn băng vụ khí, hàn băng khí xung quanh tựa hồ đều tụ tập tràn vào vị trí đầu vai của nó.

Trong sát na, lỗ thủng vừa bị Cổ Thần tạo thành đã khôi phục không ít.

Bốn chân hàn băng thú đạp mạnh dưới đất, thân thể lại bật lên cao, nhảy về phía Cổ Thần, đợi khi nó rơi xuống đất, thân thể nhảy sang phía bên phải, tốc độ thân thể nhanh như thiểm điện, bắt đầu chơi trò vây bắt xung quanh Cổ Thần.

Tuy rằng thân thể hàn băng thú chính là hàn băng, nhưng cũng là sinh linh có ý thức, có trí tuệ nhất định, tốc độ của nó nhanh như thiểm điện, thân thể bật lên liền lập tức phóng đi được hơn mười trượng, liên tục vài lần vây bắt xung quanh Cổ Thần một vòng, thân thể Cổ Thần cũng theo hàn băng thú quay vòng.

502. Chương 113: Cấm Địa Bắc Hoang (hạ).

Đột nhiên, thân thể hàn băng thú dừng lại, quay ngược trở về phía bên trái, nhảy một cái vượt khoảng cách hơn mười trượng, trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau lưng Cổ Thần, từ bên sườn sau lưng hướng vào Cổ Thần đánh tới.

- Giảo hoat...

Trong lòng Cổ Thần thầm mắng.

Bàn Long Sát Thần thương quay lại đã hoàn toàn không kịp, Cổ Thần cảm thân thương đâm đuôi thương vào đầu hàn băng thú.

Chung quy là đuôi thương, không thể tạo thành tốc độ nhanh như mũi thương, hàn băng thú vừa mới trúng một thương của Cổ Thần, lúc này càng thêm đề cao cảnh giới, không hề nhảy lên quá cao, nhìn đuôi thương của Cổ Thần đâm tới, thân thể mạnh mẽ hạ xuống đất, bốn chân đạp mạnh, lập tức biến ảo phương hướng, đánh về phía Cổ Thần.

Bàn Long Sát Thần thương quá dài, hàn băng thú lại tiếp cận rất gần, Cổ Thần không thể hoàn toàn thi triển được Bàn Long Sát Thần thương, chỉ có thể dùng thân thương đập vào hàn băng thú.

Phụt...

Miệng hàn băng thú há ra, phun ra một ngụm khí lưu màu trắng, phún trúng thân thương, trong sát na mặt ngoài Bàn Long Sát Thần thương liền xuất một tầng hàn băng dày chừng ngón tay.

Một cỗ lạnh thấu xương tủy từ Bàn Long Sát Thần thương nắm trong tay Cổ Thần truyền khắp toàn thân.

Lạnh... Lạnh lẽo tới cực điểm!

Nếu như tu vi pháp lực của Cổ Thần vẫn còn, hàn khí như vậy Cổ Thần có thể khu trừ được trong nháy mắt, thế nhưng lúc này không có bất cứ pháp lực tu vi gì, chỉ bằng vào lực lượng thân thể chống đối hàn cảm thấy lạnh lẽo không gì sánh được, tựa hồ toàn bộ bàn tay phải bị đông cứng thành băng.

Lạnh lẽo vô hạn thấu xương trong nháy mắt từ bàn tay của Cổ thần truyền khắp thân thể, thậm chí ngay cả song chưởng cũng xuất hiện một tầng hàn băng hơi mỏng.

Đỉnh đỉnh...

Hai tiếng vang thanh thú, Cổ Thần lập tức buông bàn tay ra, Bàn Long Sát Thần thương bị rơi xuống đất.

Thân thể Cổ Thần lui mạnh, thân thể bàn mắng thú nhảy lên, lại vồ vào Cổ Thần.

Thân thể hai người hầu như bình hình xẹt qua không trung, Cổ Thần vừa mới hạ xuống đất hai móng vuốt của hàn băng thú đã tiếp cận ngay trước mặt.

Tốc độ nhanh chóng tới như vậy cho dù là Cổ Thần muốn tiếp tục lấy binh khí từ trong Càn Khôn Trắc cũng không kịp, Kim Cương Thần Quyền tụt thê, cánh tay trái ngăn cản, đẩy hai móng vuốt của hàn băng thú sang bên cạnh.

Sau đó quyền phải càng giống như đạn pháp, mạnh mẽ đánh ra, trong không khí truyền tới một tiếng nổ mạnh, một quyền này đã đánh vỡ không gian, trong sát na đã oanh kích vào đầu hàn băng thú.

Thân thể lớn bốn mét của hàn băng thú bị một quyền của Cổ Thần đánh văng ngược lại hơn mười trượng, hầu như bị chấn tới hôn mê bất tỉnh, trên đầu đã xuất hiện vết rạn nứt giống như mai rùa.

Lấy quyền lực của Cổ Thần, tới đa ba quyền là có thể đánh tan đầu hàn băng thú trở thành phấn mịn.

Thế nhưng, chỗ lợi hại nhất của hàn băng thú không phải là lực lượng của nó, mà là thân thể ẩn chứa khí hàn băng lạnh lẽo tới cực độ.

Tuy rằng Cổ Thần đã đánh hàn băng thú văng ngược lại hơn mười trượng, thế nhưng hai bàn tay đã trực tiếp tiếp xúc với thân thể hàn băng thú, trong sát na một cỗ khí lưu lạnh lẽo vô hạn từ trên người hàn băng thú tuôn ra, hai tay của Cổ Thần trong nháy mắt biến thành băng.

- Không xong...

Cổ Thần nhất thời cảm giác hai bàn tay mất đi tri giác.

Cỗ khí lưu lạnh lẽo vô cùng kia vẫn không hề dừng lại, theo hai bàn tay dần dần truyền vào cơ thể Cổ Thần, từ hai bờ vai trở đi, thân thể của Cổ Thần cũng đang bắt đầu hóa thành hàn băng.

Mười tu sĩ gặp phải hàn băng thú có tới chín bị hàn khí của hàn băng thú trực tiếp biến thành tượng băng, cuối cùng biến thành băng thi.

Cỗ khí lưu lạnh lẽo vô cùng kia đóng băng hai bờ vai của Cổ Thần, tiếp tục truyền đi dọc theo kinh mạch, chảy vào trái tim của Cổ Thần.

Vừa mới chảy tới ngực, đột nhiên một cỗ nhiệt lưu từ giữa ngực Cổ Thần sinh ra, chính là chỗ Chiến Thần Lệnh, một dòng nhiệt khí từ Chiến Thần Lệnh tuôn ra, tiến vào trong cơ thể Cổ Thần.

Cỗ nhiệt lưu kia giống như dòng sông lớn chạy chồm, càng giống như ánh mặt trời hè chiếu rọi đại địa, hàn khí trong cơ thể trong nháy mắt liền bị nhiệt lưu khu trục sạch sẽ không còn một mảnh, hàn băng khắp cơ thể trong nháy mắt bị hòa tan, thân thể đang hóa băng trong nháy mắt khôi phục lại bình thường.

Nguyên bản pháp lực của Cổ Thần bị trói buộc, không thể sử dụng Chiến Thần Lệnh, nhưng cỗ khí lưu lạnh vô cùng dũng mãnh truyền tới chỗ Chiến Thần Lệnh, cũng đã tự động kích phát lực lượng ẩn chứa của Chiến Thần Lệnh.

Chính bởi vì Cổ Thần có con bài cuối cùng chưa lật này mới dám lớn mật tiến vào trong cấm địa Bắc Hoang, vừa rồi hàn khí đóng băng cũng thiếu chút nữa kinh ngạc thành sự thực, đối với tình huống vừa rồi, tuy rằng trong lòng hắn đã sớm có dự liệu, nhưng vẫn hưng phấn không thôi.

Chiến Thần Lệnh là chí bảo thuần dương, có thể khu trục được tất cả hàn khí thế gian, Cổ Thần có Chiến Thần Lệnh bảo hộ, đối với hàn khí của hàn băng thú căn bản là không cần phải quan tâm.

Nhân lúc nhiệt khí trong cơ thể vẫn đang dâng trào không dứt, Cổ Thần nhảy về phía trước, hàn băng thú vừa mới giãy dụa từ dưới mặt đất đứng lên, thiết quyền của Cổ Thần lại mạnh mẽ rơi vào đầu hàn băng thú.

Liên tục hai quyền nện xuống, trực tiếp đánh đầu của hàn băng thú tan nát, bị chết không thể chết lại.

Hàn băng thú là uy hiếp lớn nhất đối với tu sĩ tại rìa ngoài cấm địa Bắc Hoang, nhưng số lượng cực kỳ nhỏ bé, vì vậy tu sĩ tiến vào rìa ngoài cấm địa vẫn có chừng một nửa toàn thân trở ra.

Cổ Thần có Chiến Thần Lệnh bảo vệ tâm mạch, đối với hàn khí hàn băng thú có thể nói hoàn toàn không quan tâm, đối với Cổ Thần mà nói, phạm vi nghìn dặm này đã bị loại trừ đi nguy hiểm lớn nhất.

Hai ngày sau, Cổ Thần lại đi được hơn bốn trăm dặm, trên một khối băng phong thật lớn phía trước có khắc bốn cỗ tự — Cấm Địa Bắc Hoang!

Đã tiến sâu vào trong Băng Cấm Hạp Cốc nghìn dặm, từ chỗ này trở đi mới chân chính tiến vào cấm địa Bắc Hoang. Nghe đồn tại thời đại thượng cổ từng có chư tử đại tiên tiến vào cấm địa, nhưng từ đó hạ lạc không rõ, biến mất trên thế gian.

Từ thượng cổ tới nay, không hề có bất cứ người nào sống sót được trong cấm địa Bắc Hoang.

Dấu chân của tiên nhân tới nơi này đã gần như không có, hầu như không thể tìm được bất cứ dấu chân nào, thế nhưng vị trưởng lão Cực Băng Tông kia tại vạn năm trước tiến vào cấm địa, tuy rằng nơi này là thế giới hàn băng, dấu chân trên mặt đất rất khó biến hóa, nhưng trải qua vạn năm, không gì có thể nói chắc được.

Nhìn bốn chữ lớn Cẩm Địa Bắc Hoang phía trước, Cổ Thần không tiếp tục tiến thêm, hấn từ Băng Cẩm Hạp Cốc tiến vào, chỉ đặc biệt chọn một con đường đi thẳng về phía trước, mặc dù đi được nghìn dặm, nhưng khoảng cách trái phải gần như là vô hạn, trên bản đồ có vẽ lại vài con đường khác.

Hắn hiện tại mới đi được một con đường, có thể vị trưởng lão Cực Băng Tông kia đã đi trên con đường khác cũng nói không chừng.

Dọc theo đường cũ trở về, bốn ngày sau, Cổ Thần đã vượt qua được khoảng cách tám trăm dặm, nơi đây có một chỗ chia hai nhánh đường đầu tiên cách Băng Cẩm Hạp Cốc hai trăm dặm.

- A...

Cổ Thần tiến vào trong con đường rộng rãi này, đột nhiên thét lên kinh hãi:

- Dĩ nhiên có dấu chân mới... Đồng thời, không chỉ là một người, có hai dấu chân mới!

Cẩm địa Bắc Hoang, nơi nguy hiểm như thế này ngoài Cổ Thần ra cũng có người tiến vào?

“Là ai tiến vào cẩm địa Bắc Hoang?”

Ánh mắt của Cổ Thần dọc theo dấu chân trên mặt đất, nhìn về phương xa.

503. Chương 114: Đầu Mối (thượng).

Phía trước bị băng phong chặn đường nhìn, Cổ Thần không thể nhìn thấy được khoảng cách rất xa.

“Đến tột cùng là ai tiến vào cẩm địa Bắc Hoang?”

Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng, dọc theo dấu chân vừa mới xuất hiện, Cổ Thần bước trên con đường mới.

- Sự đệ? Phát sinh chuyện gì rồi?

Thần thức Hư Tử Uyên truyền âm hỏi, nàng cảm giác được tinh thần của Cổ Thần có ba động.

- Ngoài chúng ta còn có hai người khác từ Băng Cẩm Hạp Cốc tiến vào cẩm địa Bắc Hoang, bọn họ đi theo con đường khác.

Cổ Thần truyền âm đúng sự thực nói.

- Cái gì? Còn có ai chạy tới nơi này?

Thanh âm kinh ngạc của Hư Tử Uyên vang lên trong thức hải của Cổ Thần.

- Không biết!

Cổ Thần truyền âm nói:

- Bất quá ta đang muốn đi theo con đường này tìm kiếm, thuận tiện nhìn xem đến tột cùng là người phương nào không để ý tới tình mệnh của mình, dám tới cẩm địa Bắc Hoang!

Dọc theo dấu chân trên mặt đất, Cổ Thần tiến về phía trước.

Rất nhanh, chuyển qua một ngọn băng phong, phạm vi tầm nhìn phía trước đã rộng rãi hơn một chút, có thể nhìn được hơn trăm trượng.

Hai người tiến vào trong cẩm địa Bắc Hoang hẳn là được một đoạn thời gian rồi, Cổ Thần dọc theo dấu chân của hai người, tiếp tục đi về phía trước, hơi chút phóng nhanh tốc độ.

Trong cẩm địa Bắc Hoang, hoàn toàn trói buộc tu vi pháp lực, thần thức không thể phóng ra bên ngoài cơ thể, Cổ Thần có thể truyền âm nói chuyện với Hư Tử Uyên là vì Hư Tử Uyên ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, mà Như Ý Linh Lung bảo tháp đang ở trong mi tâm của Cổ Thần, hai người giao lưu thần thức căn bản không cần truyền ra bên ngoài cơ thể.

Bởi vì chạy nhanh tốc độ, trong vòng một ngày Cổ Thần đã vượt qua được khoảng cách hơn ba trăm dặm, tại lúc chạng vạng rồi cuộc cũng đã đuổi kịp hai người tiến vào cẩm địa Bắc Hoang.

Cổ Thần đến vì có mục đích, vì vậy vừa thấy hai người lập tức ẩn nấp sau băng thạch thật lớn, hai người đi lại trong cấm địa Bắc Hoang, tin thần cảnh giác phi thường, nhưng không hề phát hiện ra có Cổ Thần đi theo phía sau.

Nơi này bị trói buộc ba động pháp lực, căn bản không thể đoán ra được hai tu sĩ này có tu vi như thế nào, nhưng có thể khẳng định, chỉ ít cũng là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh. Nếu không trải qua một lần tinh nguyên sinh mệnh tẩy rửa kinh mạch toàn thân, đã thoát thai hoán cốt, thân thể không thể chịu đựng được không khí lạnh lẽo tại cấm địa Bắc Hoang, thậm chí còn trực tiếp bị đông cứng mà chết.

Tại cấm địa Bắc Hoang, tu sĩ các tộc đều tránh như tránh rắn rết, muốn tránh không được, hiện tại cư nhiên có tu sĩ chạy tới nơi đây, thực sự vô cùng kỳ quái. Trong lòng Cổ Thần hiếu kỳ, len lén theo dõi phía sau hai người hơn mười trượng, lợi dụng chương ngại vật che chắn, giống như một con linh miêu không nói một lời theo dõi phía sau hai người.

Trang phục của hai người này có khác biệt rất lớn, một người mặc hắc bào, trên đầu cũng đội một chiếc mũ màu đen, trên mặt là chiếc mặt nạ bảo hộ cũng màu đen, con mắt bị bao phủ trong mặt nạ, dưới chân đeo một đôi giày đen kịt.

Người này từ đầu tới chân hoàn toàn là màu đen, nhìn không ra tuổi tác, cho dù không có ba động pháp lực, nhưng Cổ Thần vẫn có thể cảm nhận được trên người hai người này ẩn chứa khí tức không kém, lại thu liễm rất tốt, Cổ Thần có thể phán đoán ra, hai người này hẳn là tu sĩ Thần Vu Tông Đại Ly.

Người còn lại là một lão giả nhìn qua tuổi tác ước chừng năm mươi, tóc đen để xõa sau lưng, mặc một bộ trường sam màu trắng bạc, thân hình cao lớn, khí độ bất phàm, thế nhưng lại đi theo phía sau người mặc hắc bào, thần thái tựa hồ vô cùng cung kính.

Có thể thấy được địa vị của người mặc hắc bào so với lão giả năm mươi tuổi kia cao hơn không ít.

Tu sĩ Thần Vu Tông trên cơ bản đều mặc hắc bào, cho dù không mặc hắc bào thì cũng mặc áo bào màu gần đen giống như màu tro, màu xám, chưa bao giờ có người nào đó mặc đồ màu trắng. Theo như vậy mà xét, lão giả mặc bạch sam này hẳn không phải là tu sĩ Thần Vu Tông mới đúng.

Hai người một đường đi thẳng phía trước, Cổ Thần đi theo đủ một canh giờ, sắc trời dần dần u ám, hai người liền dừng lại, tại một khối băng thạch thật lớn kiến tạo chỗ nghỉ ngơi đơn giản, bắt đầu tĩnh tọa.

Tu sĩ tiến vào cấm địa Bắc Hoang, ngoại trừ lực lượng lớn một chút, so với con người bình thường hoàn toàn không có gì khác nhau, tới ban đêm, cấm địa Bắc Hoang tối đen như mực, tu sĩ tiến vào trong cấm địa, bất cứ người nào cũng không dám đi lại trong đêm tối, đây hoàn toàn là người mù dò đường, ai cũng không biết tiến loạn vào địa phương nào.

Thấy hai người dừng lại, Cổ Thần cũng dừng bước, ẩn nấp thân thể phía sau một khối băng thạch chừng trượng rưỡi, thâm nghĩ:

“Hai người này trên đường không nói với nhau một câu, ta cũng không tin đã ngồi xuống nghỉ ngơi còn tiếp tục ngậm miệng không mở.”

Tại cấm địa Bắc Hoang, bọn họ không thể dùng thần thức để giao lưu, nếu muốn giao lưu với nhau nhất định phải mở miệng nói chuyện.

Chỉ cần hai người nói chuyện với nhau, Cổ Thần có thể từ trong câu đối thoại giữa hai người bọn họ tìm hiểu được một chút tin tức.

Tu sĩ gặp phải trong cấm địa Bắc Hoang, Cổ Thần hoàn toàn không dám coi thường, có thể biết được mục đích rõ ràng của hai người tiến vào trong cấm địa Bắc Hoang này, tự nhiên không còn gì tốt hơn.

Cổ Thần dự liệu quả nhiên không sai, hai người ngồi xuống một lúc, tuy kéo dài một đoạn thời gian trầm mặc, nhưng cuối cùng tu sĩ mặc hắc bào kia vẫn mở miệng nói:

- Đã tiến vào Băng Cấm Hạp Cốc ba ngày rồi, cũng đã đi được hơn sáu trăm dặm, thế nào còn không tìm được nơi cực âm? Nếu như quá mức đi về phía trước, vượt qua khoảng cách nghìn dặm, cho dù là chư tử đại tiên sống lại cũng không được.

Thanh âm của hắc bào nhân có chút già nua, hẳn là một lão nhân tuổi tác không nhỏ.

Cổ Thần nghe được câu nói đầu tiên, trong sát na hai con mắt sáng ngời, lỗ tai nhất thời dựng lên cao hơn một chút.

Nơi cực âm, hai vị tu sĩ này dĩ nhiên tới tìm nơi cực âm sao?

Trưởng lão Cực Băng Tông vạn năm trước tiến vào cấm địa Bắc Hoang không phải là muốn hấp thu chân khí cực âm hay sao? Chân khí cực âm, có tên là chân khí cực âm hiển nhiên là chỉ có nơi cực âm mới xuất hiện.

Con đường trưởng lão Cực Băng Tông vạn năm trước đi qua không phải là con đường dưới chân hiện tại hay sao?

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, yên lặng đi theo phía sau hai người, nếu như hai người có thể tìm được nơi cực âm, vậy thì xác suất tìm được thi thể của trưởng lão Cực Băng Tông tăng rất nhiều.

Vốn con đường thứ hai mà Cổ Thần dò xét chính là con đường này, hiện tại biết được con đường này rất có thể chính là nơi trưởng lão Cực Băng Tông vạn năm trước từng đi qua, trong lòng làm sao không vui vẻ.

Lão giả mặc bạch sam kia nghe lời này, thần sắc ngẩn ra, nói:

- Vu tiên sinh yên tâm, nếu tại vạn năm trước Cổ Hoang còn có một tông môn càng am hiểu hàn băng chi đạo hơn Huyền Âm Tông chúng ta mà nói, đó chính là thánh địa ma môn Cực Băng Tông, thế nhưng hiện tại đã là vạn năm sau, Cực Băng Tông bị phân liệt, hàn băng chi đạo trong thiên hạ không có bất cứ tông môn nào có thể so sánh được với Huyền Âm Tông chúng ta, phía đông bắc nơi này nhanh thì hai trăm dặm, chậm thì ba trăm dặm có một nơi cực âm, bằng vào tính toán dò xét của lão hủ, phạm vi của nơi cực âm kia không nhỏ, Vu tiên sinh cần chân khí cực âm, nhất định có thể thu đủ trong một nơi này.

504. Chương 114: Đầu Mối (hạ).

Cổ Thần nhíu mày, vị lão giả bạch sam này dĩ nhiên là người Huyền Âm Tông!

Từ bốn năm trước, trong di chỉ ma cung Tà Băng Tông, tu sĩ Huyền Âm Tông đã xung đột với hắn, Vân Tuyết chết trong tay Bạch Ngọc Tiên, Cổ Thần đã ước hẹn mười năm, muốn tự mình tới Huyền Âm Tông lấy đi tính mệnh Bạch Ngọc Tiên, khi đó đã kết đại cừu với Huyền Âm Tông.

Sau khi Cổ Thần tiến vào Đại Mông, Đế Đình Đại Doanh triển khai truy sát đối với Cổ Thần, Huyền Âm Tông chính là môn phái phối hợp mạnh nhất, phái ra không ít tu sĩ, thậm chí cao thủ Mệnh Tuyền cảnh cũng có hai người, đại tu sĩ Kim Đan kỳ càng không ít, tuy rằng cuối cùng bị Cổ Thần giết chết toàn bộ, nhưng trong lòng Cổ Thần đối với Huyền Âm Tông càng thêm thù hận.

Vu tiên sinh một mặt nghe lão giả bạch sam nói, một mặt mở địa đồ, nói:

- Hai trăm dặm tới ba trăm dặm phía đông bắc? Trên bản đồ là thông đạo an toàn, thế nhưng chỉ có một trăm dặm, địa phương khác đều là chỗ trống...

Trong thanh âm của Vu tiên sinh ẩn chứa ý kinh hãi, bất cứ tu sĩ nào đối với những khu vực chưa biết trong cấm địa Bắc Hoang đều cảm thấy sợ hãi.

Cổ Thần vừa nghe, cũng lấy bản đồ ra nhìn, quả nhiên phía cuối con đường này nối thông với phía đông bắc, nhưng chỉ kéo dài trăm dặm, tiếp tục đi về phía trước mấy trăm dặm đều là trống rỗng, trực tiếp kết nối một chỗ với vòng chính cấm địa cách nghìn dặm rìa ngoài.

Lão giả bạch sam tiếp nhận bản đồ nhìn qua, trong thanh âm cũng tràn ngập ý kinh hãi:

- Nay... Phải làm sao cho phải?

Qua một lát, lão giả bạch sam dùng khẩu khí xin ý kiến nói:

- Nếu không, chúng ta lại đi theo thông đạo khác nhìn một chút? Xem xem có nơi cực âm nào khác hay không?

Vu tiên sinh khoát tay, hai tay hợp thành hình chữ thập, quay đầu nhìn bầu trời, nói:

- Vì Vu Thần địa nhân sao có thể sinh nhất gan thối lui? Cho dù phía trước có là núi đao biển lửa, Vu Cốt cũng muốn vì Vu Thần địa nhân mang về chân khí cực âm, ô lạp ô lạp... Cô lỗ cô ân... Vu thần đại nhân chúng giám!

Đợi khi niệm chú xong, Vu tiên sinh nghiêm mặt nói:

- Bản tông tìm chân khí cực âm đã hơn một năm vẫn không có nửa điểm manh mối nào, lúc này có nơi cực âm ngay trước mắt, sao có thể lui bước? Nơi khác đã có tu sĩ bản tông đi vào, ta cần phải sớm tìm kiếm được chân khí cực âm, hiến cho Vu Thần đại nhân, như vậy mới có thể nhận được ban thưởng lớn nhất của Vu Thần đại nhân, tuy rằng chỗ kia là nơi trống rỗng, thế nhưng còn chưa vượt quá phạm vi nghìn dặm, chỉ cần chúng ta cẩn thận, lại có Vu Thần đại nhân phù hộ, không có việc gì!

Lão giả mặc bạch sam nguyên bản có ý muốn lui lại, nhưng nghe được Vu tiên sinh nói, chỉ đành cắn răng quyết định.

- Vu tiên sinh, lão hủ có thể dẫn người tới nơi cực âm, thế nhưng quý tông nhất định phải nhớ kỹ yêu cầu của bản tông!

- Người có thể yên tâm...

Vu tiên sinh cười hắc hắc, nói:

- Chỉ cần Vu Thần đại nhân tìm được chân khí cực âm, có Vu Thần đại nhân hàng lâm, Cổ Sát Thần thần thông quảng đại hơn nữa cũng không thể làm gì được Huyền Âm Tông, hắc hắc... Chờ khi thu đủ chân khí cực âm, cực dương, chân thân của Vu Thần địa nhân giá lâm, chắc chắn giết chết Cổ Sát Thần, để Huyền Âm Tông bình yên.

Lão giả mặc bạch sam lộ vẻ mặt vui mừng, nói:

- Vậy tất cả nhờ vào Vu tiên sinh rồi, thực lực của Cổ Sát Thần tăng trưởng quá nhanh, Huyền Âm Tông giống như đứng trên núi kim, không được yên bình, bản tông hận không thể giết chết Cổ Sát Thần ngay lập tức.

Vu tiên sinh cười nói:

- Yên tâm, đợi khi chân thân Vu Thần đại nhân hàng lâm, Cổ Sát Thần hẳn phải chết, người không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Vu Thần đại nhân!

- Đúng, đa tạ Vu Thần đại nhân!

Lão giả mặc bạch sam học bộ dáng Vu tiên sinh, hướng bầu trời cúi đầu hô.

Cổ Thần nghe vậy, trong lòng hừ lạnh, nghĩ:

“Huyền Âm Tông, đợi khi rời khỏi cấm địa liền phá Vạn Lý Huyền Băng đại trận, giết tới tổng điện Huyền Âm Tông các người, các người năm lần bảy lượt chọc giận ta, nếu như Cổ mộ không để các người chịu một chút giáo huấn, các người không có linh ngộ lâu dài.

Vu tiên sinh và lão giả bạch sam nói tới đây đều dừng lại, hai người nhanh chóng nhắm mắt nghỉ ngơi, Cổ Thần cũng thu lại tinh thần, dựa vào băng thạch đằng sau, tiến vào nhập định điều tức.

Nghe xong cuộc đối thoại giữa hai người, Cổ Thần có thể phán đoán ra được, vị đại trưởng lão luyện đan đường của Cực Băng Tông vạn năm trước khẳng định đã tiến tới nơi cực âm phía đông bắc, hẳn là chết tại nơi đó, không biết địa phương này có nguy hiểm gì, nhưng có hai người xung phong mở đường phía trước, vừa lúc có thể để bọn họ thử một chút.

Một đêm không nói chuyện!

Trời hơi sáng, Vu tiên sinh và lão giả bạch sam đã đứng dậy khởi hành, Cổ Thần tiếp tục theo dõi phía sau hai người hơn mười trượng.

Theo địa đồ rìa ngoài cấm địa Bắc Hoang, con đường dưới chân bọn họ chỉ nối thông với địa phương hơn trăm dặm phía trước, đi ra khỏi đầu cùng, địa đồ hoàn toàn trống rỗng, cùng với cấm địa chân chính ngoài nghìn dặm nối thông với nhau.

Vu tiên sinh và lão giả bạch sam dọc theo đường đi vô cùng yên lặng, thế nhưng có thể từ hô hấp hơi có chút gấp gáp của hai người đoán ra được, trong lòng hai người không phải bình tĩnh như bề ngoài.

Muốn tiến vào khu vực không biết tại cấm địa Bắc Hoang, không cần nghi ngờ chính là chuyện cực kỳ nguy hiểm!

Đi được gần ba canh giờ, đi được khoảng cách trăm dặm, phía trước Vu tiên sinh và lão giả bạch sam lại xuất hiện một hạp cốc giống như Băng Cấm Hạp Cốc, hai bên trái phải là băng phong liên miên không thấy đầu cùng, chỉ có hạp cốc kia mới có thể đi thông về phía trước.

Đường ghi chép trong địa đồ cấm địa tới nơi đây hoàn toàn là đầu cùng, phía trước trống rỗng không có bất cứ ghi chép nào khác.

Hạp cốc thật dài phía trước kia tuy rằng thoát nhìn so với Băng Cấm Hạp Cốc giống nhau như đúc, thế nhưng rơi vào trong mắt hai người lại giống như quỷ môn qua, có một loại cảm giác vừa mới tiến vào trong liền không thể quay đầu lại.

Hạp cốc này không giống Băng Cấm Hạp Cốc, từ đầu tới cuối hoàn toàn thẳng tắp, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một ít cảnh tượng điểm cuối cùng, nhưng hạp cốc này vừa mới tiến vào trong trăm trượng liền bắt đầu uốn lượn, căn bản không thể nhìn thấy bất cứ cảnh tượng nào phía trước.

Vu tiên sinh và lão giả mặc bạch sam dừng lại một lát trước hạp cốc, cuối cùng Vu tiên sinh dẫn đầu bước đi, tiến thẳng vào trong hạp cốc, lão giả mặc bạch sam chần chờ một chút, cũng theo bước phía sau.

Cổ Thần đi sát phía sau hai người, rất nhanh tiến vào trong hạp cốc.

Đã tới nơi này, Cổ Thần không có khả năng lại lùi bước, chỉ cần không tiến vào trong cấm địa chân chính ngoài nghìn dặm, Cổ Thần vẫn tương đối tự tin bảo vệ chính mình, coi như là chạy vào ổ hân băng thú, có Chiến Thần Lệnh chống đỡ hân khí, một lần gặp phải hơn mười đầu hân băng thú Cổ Thần cũng không sợ.

Hạp cốc cũng không phải rất dài, mới vòng qua hai chỗ, vượt qua khoảng cách không tới hai trăm trượng đã nhìn thấy đầu cùng.

Chỗ vòng qua thứ nhất là vừa mới tiến vào chừng trăm trượng, chỗ vòng qua thứ hai là vượt qua chỗ vòng thứ nhất không quá hai mươi trượng, liền nhìn thấy được cảnh tượng bên ngoài hạp cốc!

- Cái gì?

- Ông trời...

Vu tiên sinh và lão giả bạch sam vừa mới chuyển qua chỗ vòng thứ hai nhất thời vang lên hai tiếng kinh hô, trong ánh mắt nhìn phía trước tràn đầy kinh ngạc, kinh ngạc tới cực độ!

505. Chương 115: Đại Đại Hỏa Diễm.

Cổ Thần cách hai người phía trước hơn hai mươi trượng, căn bản không thể nhìn thấy được cảnh tượng hai người đang nhìn, thế nhưng giờ khắc này, đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hô của bọn họ, trong lòng Cổ Thần cũng không tránh khỏi cả kinh.

Hai người chỉ ít cũng là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, nhất là vị Vu tiên sinh kia, Cổ Thần có thể cảm giác được, thực lực của hắn không hề kém hơn chính mình, rốt cuộc là cảnh tượng như thế nào mới khiến hai người khiếp sợ như vậy?

Lão giả mặc bạch sam giơ hai tay lên, chỉ về phía trước, thanh âm run rẩy:

- Này... Sao có khả năng? Thế nào có khả năng?

Vu tiên sinh dụi dụi con mắt, khiếp sợ nói:

- Điều này thực không thể, nơi đây là cấm địa Bắc Hoang, là thế giới của hàn băng, làm sao có thể xuất hiện cảnh tượng như thế này, ảo thuật, nhất định là ảo thuật! Người dám khẳng định, phía trước xác thực có nơi cực âm?

Lão giả mặc bạch sam thu hồi lại hai tay run run, nói:

- Huyền Âm Bí Pháp dò xét không thể sai lầm, tuy rằng hiện tại ta không thể thi pháp, thế nhưng vì tu luyện Huyền Âm bí pháp, thân thể theo bản năng cảm ứng được nơi cực âm, ngay phía trước hơn trăm dặm, không thể sai được!

Vu tiên sinh lại hướng về phía bầu trời tham bái một cái, đồng thời niệm chú ngữ trong miệng, nói:

- Vu Thần phù hộ, nếu phía trước thực sự là nơi cực âm, vậy chúng ta tiếp tục tiến lên! Đi...

Nói xong, lại thuận thế nhấc chân lên, bước về phía trước, lão giả mặc bạch sam cắn răng, trong mắt hiện lên chút biểu tình chết cũng không sờn, bám sát phía sau.

Đôi lông mày Cổ Thần nhíu chặt lại, không biết hai người nhìn thấy cái gì, dĩ nhiên không khiếp sợ như vậy.

Cảm thấy hai người đã đi về phía trước được hai ba mươi trượng, lúc này Cổ Thần mới rời khỏi băng thạch, bước đuổi theo, đi tới chỗ hai người vừa đứng.

Dán sát vào vách băng chuyển ngoặt theo phía bắc, Cổ Thần chậm rãi vươn đầu ra, nhìn về phía trước.

Ánh mắt lướt qua vách tường băng hạp cốc cách hơn mười trượng, ánh mắt Cổ Thần trong nháy mắt rơi vào phương xa.

Một phiến đại địa màu đỏ hồng đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của Cổ Thần, một đoàn lại một đoàn hỏa diễm màu đỏ, liên tục thiêu đốt không ngừng nghỉ trên mặt đất, một ngọn lại một ngọn núi trọc cao chừng trăm trượng dựng đứng lên, trên đỉnh núi đều là hỏa diễm màu đỏ thiêu đốt kịch liệt, phiến đại địa này chỉ ít có hơn phân nửa địa phương bị hỏa diễm đốt cháy.

Con người của Cổ Thần mạnh mẽ ro rút lại, suýt chút nữa kinh hô thành tiếng, trong lòng mạnh mẽ chấn động, đi qua hạp cốc này, phía trước dĩ nhiên xuất hiện một phiến đại địa hỏa diễm?

- Sao có khả năng?

Trong lòng Cổ Thần kinh hãi, lúc này mới hiểu được vì sao vị Vu tiên sinh và lão giả mặc bạch sam kia lại khiếp sợ như vậy!

Điều này rõ ràng không hợp với lẽ thường, quá không hợp với lẽ thường, cấm địa Bắc Hoang vốn hoàn toàn là thế giới hàn băng, vậy mà nơi này dĩ nhiên không hề có một chút hàn băng nào, trong thế giới hàn băng dĩ nhiên xuất hiện một phiến đại địa bao trùm dưới hỏa diễm?

Đồng thời, lão giả mặc bạch sam kia còn nói vô cùng khẳng định, nơi cực âm ở ngay phía trước hơn trăm dặm, ở đây nào có cái gì là nơi cực âm? Quả thực là một nơi cực dương mới đúng!

“Vật cực tất phản, âm cực hóa hư...”

Trong lòng Cổ Thần lặng yên thì thầm:

“Lẽ nào, phía trước thực sự là nơi cực âm? Bởi vì không thể hóa thành thuần âm, ngược lại cực âm hóa dương, khiến nơi này biến thành một mảnh địa đại hỏa diễm?”

Cảm giác được trong lòng Cổ Thần vô cùng khiếp sợ, Hư Tử Uyên truyền âm nói:

- Sư đệ, phát sinh chuyện gì rồi?

Cổ Thần truyền âm:

- Sư tỷ, nói đến sợ là nàng không tin, tại cấm địa Bắc Hoang vốn là thế giới hàn băng, thế nhưng nơi này dĩ nhiên xuất hiện một phiến đại địa hỏa diễm, hàn băng hoàn toàn không thấy, thực sự kỳ quái!

Hư Tử Uyên cả kinh nói:

- Ta từng nghe Vô Cực sư bá nói qua, vật cực tất phản, là nơi chí hung thiên hạ, sư đệ, người không nên bước tiếp nữa!

Cổ Thần truyền âm trở lại:

- Sư tỷ yên tâm, thiên hạ có thứ gì đó ta không sợ nhất chính là hỏa diễm, nơi cực âm ở ngay phía trước, trưởng lão Cực Bằng Tông nhất định đã tới nơi này, thuần dương đan phương ngay trước mắt, ta sẽ không bỏ qua!

Đồng thời trong lòng Cổ Thần lặng lẽ nói:

“Không biết hỏa diễm nơi này có đủ lợi hại hay không? Chiến Thần Lệnh có thể hấp thu được hay không? Nếu Chiến Thần Lệnh có thể hấp thu, vậy chẳng phải ta có thể thu được càng nhiều chân khí thuần dương!”

Trải qua một hồi kinh ngạc ngẩn ngui, trong lòng Cổ Thần không lo lắng, ngược lại còn mừng rỡ, nhìn đại đại hỏa diễm phía trước giống như nhìn một bảo tàng cực lớn.

Vu tiên sinh và lão giả mặc bạch sam đã tiến vào trong đại địa hỏa diễm rồi, tựa hồ bọn họ không xuất hiện vấn đề gì, bọn họ cố gắng tránh khỏi khu vực hỏa diễm thiêu đốt, đi về hướng đông bắc.

Trong đại địa hỏa diễm, phạm vi tầm nhìn tương đối rộng rãi, Cổ Thần không vội vã đuổi theo, đợi khi hai người đi được hơn năm mươi trượng Cổ Thần mới từ trong hạp bốc đi ra, bước vào trong đại địa hỏa diễm.

Vù...

Một bước tiến vào đại địa hỏa diễm, một cỗ nhiệt khí lập tức ập vào mặt, Cổ Thần nhíu mày nhìn, hạp cốc, ngọn núi phía sau đều là huyền băng lạnh lẽo, thế nhưng bước tới nơi này lại là thế giới hỏa diễm đỏ đậm.

Theo lý thuyết, hạp cốc, ngọn núi cách đại địa hỏa diễm gần như vậy, nhiệt khí thổi tới cũng có thể hòa tan băng tuyết mới đúng, thế nhưng Cổ Thần vừa mới tiến vào trong hạp cốc, chưa hề cảm thấy nửa điểm nóng bức nào, ngược lại vô cùng lạnh lẽo.

- Trận pháp...

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, đưa tay về phía sau, phát hiện hạp cốc chỉ cách một thước tựa hồ trở nên xa xôi giống như cuối chân trời, bàn tay Cổ Thần duỗi dài như thế nào cũng không thể tiến vào khu vực hạp cốc hàn băng.

Cổ Thần đi sâu vào trong hạp cốc hàn băng, mắt thấy hạp cốc hàn băng chỉ cách hán không tới một thước, thế nhưng bước đi tới đâu, đại địa bên dưới tựa hồ chuyển động rút lui tới đấy, Cổ Thần đi liền mười bước, hạp cốc hàn băng chỉ cách một bước vẫn nguyên một bước, không thể quay về.

Loại trận pháp này không phải lần đầu tiên Cổ Thần gặp phải, tạo nghệ trận pháp của Cổ Thần hiện tại có thể nói đã tiến vào cảnh giới tông sư, nếu như là trước đây đối với trận pháp không gian cảm thấy kinh ngạc vạn phần, nhưng hiện tại không còn kinh ngạc nữa rồi, chỉ cần dò xét trận pháp này trong một đoạn thời gian nhất định Cổ Thần có thể thôi diễn ra nguyên lý trận pháp, thông qua phương pháp chính xác rời khỏi nơi này.

Thấy Vu tiên sinh và lão giả bạch sam đã đi được hơn bảy mươi trượng, Cổ Thần không tiếp tục dừng lại, nhanh chóng bám theo hai người.

Biết được nơi này có trận pháp không gian, Cổ Thần cũng không sợ hai người bọn họ phát hiện ra, cách xa nhau hơn mười trượng sợ rằng hai người phát hiện được Cổ Thần cũng không có cách nào chạy tới trước mặt hán.

Cổ Thần đi theo phía sau Vu tiên sinh và lão giả mặc bạch sam, đi được hơn nghìn trượng đột nhiên một đoàn hỏa diễm phía bên phải hai người mạnh mẽ bùng lên, một đầu cự thú hỏa diễm thật lớn từ trong hỏa diễm vọt ra ngoài.

Đầu cự thú này cao năm sáu trượng, dài hơn mười trượng, toàn thân có lân giáp hỏa hồng bao phủ, nơi nơi đều là hỏa diễm đỏ sậm thiêu đốt.

Nếu như đặt cho cự thú này một cái tên, hỏa diễm thú là thích hợp nhất, vừa vặn tương ứng với hàn băng thú.

Hỏa diễm thú từ trong hỏa diễm lao ra, nhắm thẳng về phía Vu tiên sinh và lão giả bạch sam đánh tới, hai người còn không lớn bằng một một cự trảo của hỏa diễm thú, móng vuốt của hỏa diễm thú chụp tới giống như cả một ngọn núi hỏa diễm đè xuống.

506. Chương 116: Máu Tổ Long (thượng).

Vu tiên sinh và lão giả mặc bạch sam thất kinh, theo phản ứng bản năng, hai tay hợp lại, một vòng quang trảo pháp lực sản sinh, hỏa diễm thú nhào vào cương trảo pháp lực, nhưng không thể khiến quang trảo pháp lực dao động dù chỉ một chút.

Vu tiên sinh và lão giả mặc bạch sam vui vẻ, cười lớn một tiếng:

“Nơi này dĩ nhiên không bị trói buộc pháp lực? Ha ha...”

Tại cấm địa Bắc Hoang, tu vi pháp lực vẫn luôn bị một cỗ lực lượng kỳ dị trói buộc, đã liên tục vài ngày hai người đã thành thói quen rồi, thế nên khi bước vào trong đại địa hỏa diễm, cỗ lực lượng trói buộc kia hoàn toàn biến mất, nhưng hai người vẫn không phát hiện ra.

Không nói Vu tiên sinh và lão giả mặc bạch sam, ngay cả Cổ Thần cũng không hề phát hiện cỗ lực lượng kỳ dị trói buộc tu vi pháp lực kia đã biến mất.

Đã có pháp lực, vậy hiển nhiên giết hỏa diễm thú dễ dàng nhiều, Vu tiên sinh đánh mạnh một chưởng, một chưởng cương đen kịt lớn trăm trượng chụp xuống, trong nháy mắt đã đánh hỏa diễm thú thành một đồng cặn bã, trực tiếp miểu sát.

Một cỗ lực lượng kinh khủng từ trên người Vu tiên sinh bùng lên.

Đồng thời lão giả mặc bạch sam cũng ngoại phóng tu vi, tản mát ra khí tức siêu cường.

“Vu tiên sinh dĩ nhiên là cao thủ Minh Khiếu trung kỳ đứng đầu, lão giả mặc bạch sam kia cũng là đại cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ, thực lực của hai người này quả nhiên lợi hại!”

Nhìn hai người, trong lòng Cổ Thần thầm nói.

Một cỗ thần thức cường đại trong nháy mắt từ thức hải của Vu tiên sinh tuôn ra.

Cổ Thần vừa mới nhìn thấy Vu tiên sinh và lão giả mặc bạch sam khôi phục pháp lực liền lập tức thu liễm khí tức, trốn sau một đồng đất đá nhô cao, hắn cảm giác được có một cỗ thần thức cường đại đảo qua trên người hắn, nhưng Cổ Thần không hề lộ ra nửa điểm ba động pháp lực, Vu tiên sinh không thể nào phát hiện được hắn tồn tại.

Thực lực của Cổ Thần hiện tại so với cao thủ tuyệt đỉnh Nguyên Thần hậu kỳ còn lợi hại hơn một chút, khi hắn toàn lực ẩn nấp khí tức, cho dù là cao thủ Minh Khiếu kỳ cũng khó có thể phát hiện ra.

Chốc lát sau, liền nghe được tiếng cười vui sướng của Vu tiên sinh:

- Ha ha... Nơi này dĩ nhiên có thể khôi phục tu vi pháp lực, quả nhiên là Vu Thần phù hộ, chỉ cần một thân tu vi của lão phu vẫn còn, có chỗ nào không thể đi? Ha ha ha ha...

Lão giả mặc bạch sam kia cũng vui vẻ hơn không ít, vô luận như thế nào, hiện tại bọn họ có lực lượng cường đại trong tay, mức độ nguy hiểm so với thời điểm trói buộc pháp lực lúc trước nhỏ hơn rất nhiều.

Cổ Thần cẩn thận nhìn bốn phía, tuy rằng thoát nhìn có vẻ rất bình yên, nhưng hắn cũng không dám phớt lờ, vật cực tất phản là nơi chí hung thiên hạ, khẳng định nguy hiểm dị thường, nguy hiểm chân chính cho dù là có pháp lực trong người đi nữa cũng không chắc có thể chống đối.

Lão giả mặc bạch sam nhắm mắt ngưng thần, qua một lát mở hai mắt ra, nói:

- Vu tiên sinh, nơi cực âm cách nơi này hơn trăm dặm, ta đã vận chuyển Huyền Âm bí pháp xác định một lần nữa rồi.

- Tốt...

Vu tiên sinh gật đầu, nói:

- Chúng ta đi!

Hai người tiếp tục đi về phía đông bắc, nơi này chưa vượt qua khoảng cách nghìn dặm ngoài cấm địa chân chính, lại khôi phục tu vi pháp lực như ban đầu, lòng tin của hai người đã tăng lên rất nhiều, một đường

- Không có khả năng... Cổ Sát Thần, cho dù là ta tới đây cũng cử tử nhất sinh, người thế nào không hề thụ thương, người sao có khả năng tới được nơi này?

Không bị trực tiếp hút qua nghìn dặm ngoài cầm địa chân chính, ngược lại tới nơi cực âm, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, xoay người nhìn Vu tiên sinh nói:

- Ta cũng tới tìm nơi cực âm, đi theo phía sau các người, đã một ngày một đêm rồi, đáng tiếc các người không hề phát hiện ra, ta phải đa tạ các người, không có các người dẫn đường phía trước, ta cũng không có khả năng tìm được nơi cực âm, vô cùng đa tạ!

- Người không có khả năng sống được, không có khả năng...

Vu tiên sinh trừng lớn con mắt nhìn Cổ Thần, thế nào cũng không thể tin, hẳn là một cao thủ Minh Khiếu trung kỳ đứng đầu, tới nơi này hầu như chín phần chết một phần sống, Cổ Thần bất quá chỉ có tu vi Đoạt Xá sơ kỳ, hẳn là sớm vẫn lạc mới đúng.

- Đối với Cổ Thần ta mà nói, tất cả đều có thể...

Cổ Thần nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn về bốn phía, trong ánh mắt lộ một tia kinh hãi.

Chỉ thấy cách hai bên không xa khối đất dưới chân cũng có hai dãy núi, thân hướng về phương xa, một dãy núi chính là thi thể tổ long thái cổ, như vậy...

- Cửu long khái huyết? Nơi chí hung thiên hạ? Người tiến vào phải chết?

Cổ Thần đột nhiên nhớ tới cái gì, thất kinh.

Cửu long khát huyết? Nơi chí hung thiên hạ? Người tiến vào phải chết!!!

Những lời này chỉ chép tại trang cuối cùng trong Thiên Nhân Kham Linh thuật.

Chân long khái huyết, chỗ tổ long thái cổ vẫn lạc đã là nơi đại hung, mà cửu long khái huyết chính là chín đầu tổ long thái cổ đồng thời vẫn lạc một chỗ, là hung trong hung, nơi chí hung trong thiên hạ.

Thiên Nhân Kham Linh thuật không biết là người phương nào sáng tạo ra, tuy nói niên đại rất cổ, nhưng cuối cùng của bản Thiên Nhân Kham Linh thuật này vẫn lưu lại một ít ghi chép “cửu long khái huyết, người tiến vào hẳn phải chết”, có thể thấy được nơi cửu long khái huyết đích xác nguy hiểm tới cực điểm.

Tổ long thái cổ tại thời đại thái cổ có thể nói là oai phong một cõi, trời sinh có thần thông vô thượng, có thể tranh phong với thần linh, sẽ không vô duyên vô cớ vẫn lạc, mà không phải là một đầu vẫn lạc, rất có thể là bị người khác đánh chết.

Tổ long thái cổ, tu vi thông thiên, vẫn lạc một đầu đã là việc cực kỳ khó khăn, muốn để chín đầu tổ long thái cổ đồng thời vẫn lạc một chỗ, độ khó quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Cửu long khái huyết là nơi chí hung thiên hạ, người vào hẳn phải chết, không thể phá giải!

Cửu long củng châu là nơi chí phúc thiên hạ, chín dãy núi hình đầu rồng tụ tập một chỗ, bảo vệ xung quanh “châu” chính giữa, dãy núi Cửu Long nơi Cực Linh Môn tọa lạc chính là địa hình cửu long củng châu, mộ trùng của Hiên Viên đại đế kiến tạo bên dưới địa hình cửu long củng châu này.

Cửu long khái huyết, vừa vận tương phản với cửu long củng châu, tuy rằng bộ dáng không khác biệt nhiều so với cửu long củng châu, nhưng không phải “củng” hoặc “hợp”, mà là “lập” hoặc “phân”! Bên ngoài đầu rồng, đuôi rồng ở bên trong, khiến phúc khí, vận khí, lộc khí... Đều tán hết ra ngoài, chỉ còn lại tà khí, ác khí, hối khí..., là nơi chí hung thiên hạ.

Chỗ cửu long củng châu, đại đa số đều bị các vị đại năng, đại đế dùng để xây dựng mộ trùng, sau khi tử long có phúc lộc làm bạn, có thể khiến mệnh số kiếp sau tốt hơn.

Chỗ cửu long khái huyết lại là nơi chí hung, trấn áp đại ác, đại tà, hoàn toàn phong ấn phúc, vận, lộc, chỉ có tà, ác, hối làm bạn, kiếp này kiếp sau, vĩnh viễn không thể xoay người.

- Nếu nơi này thực sự là cửu long củng châu, vậy...

Trong lòng Cổ Thần chấn động, thì thầm nói:

- Vậy lần này đúng là phải tới quỷ môn quan rồi!

- Cửu long củng châu? Địa phương phải chết? Người nói cái gì? Cái gì là cửu long khái huyết?

Thấy sắc mặt Cổ Thần đại biến, Vu tiên sinh khẩn trương hỏi.

Tuy rằng hắn đã hấp hối, thế nhưng chung quy vẫn ôm lòng may mắn, nhìn bộ dáng của Cổ Thần, tựa hồ thực sự lâm vào nguy hiểm, trong lòng lại bối rối.

Cổ Thần không để ý tới Vu tiên sinh, Thiểm Thiên Phong Dực mở ra, bay lên không trung.

Năm mươi trượng... Một trăm trượng... Hai trăm trượng...

Nơi này thuộc về nơi cực âm, Cổ Thần bay lên trên không trung dĩ nhiên không hề bị hạn chế, đủ bay lên cao hơn ba trăm trượng mới xuất hiện ảnh hưởng của trận pháp.

Thế nhưng, ngọn núi hỏa diễm xung quanh, cao nhất cũng chỉ hơn trăm trượng, Cổ Thần bay lên cao hơn ba trăm trượng có thể nhìn thấy mây trăm trượng xa xa, lúc này, tất cả địa hình bốn phía đều bị Cổ Thần thu thập vào trong mắt, thần tình càng thêm trịnh trọng.

Dưới chân hắn là nơi cực âm, đại khái phương viên chừng trăm dặm, chia làm hai bộ phận, bên ngoài phạm vi ba mươi dặm là đại địa thiêu đốt hỏa diễm, bên trong chừng hai mươi dặm lại là một mảnh hàn băng, có một thâm uyên hàn băng cực lớn, chừng phương viên mười dặm, sâu không thấy đáy.

Ánh mắt Cổ Thần không hề bị nơi cực âm phương viên trăm dặm hấp dẫn, mà là chín sơn mạch xung quanh nơi cực âm.

Đúng vậy, không nhiều không ít, vừa vặn chín dãy núi, vây quanh bên ngoài nơi cực âm, mỗi cách hơn ba mươi dặm lại có một dãy núi, thông về phương xa, dài tới vạn trượng.

Mỗi một dãy núi đều giống như tổ long nằm ngang, không phải chín thì thể tổ long thái cổ thì còn là cái gì?

Mỗi một đầu cùng dãy núi đều có một hồ nước rộng chừng trăm trượng, trong hồ nước chính là máu tươi giống như dung nham nóng chảy, cũng là máu tổ long.

Tuy rằng trong lòng sớm có dự liệu, nhưng lúc này thu toàn bộ cảnh tượng vào trong mắt, sắc mặt Cổ Thần vẫn không tránh khỏi biến đổi.

Cửu long khái huyết, thực sự là nơi cửu long khái huyết!

Nơi này còn chưa chân chính tiến vào cấm địa, dĩ nhiên xuất hiện nơi chí hung cấp độ cửu long khái huyết? Cấm địa Bắc Hoang này quả nhiên nguy hiểm dị thường, cho dù là rìa ngoài cũng không thể coi thường.

Theo như ghi chép trong Thiên Nhân Kham Linh thuật, tổ long thái cổ có thần thông vô thượng, tiên vương bình thường cũng không phải là đối thủ, đánh chết một đầu tổ long thái cổ cực kỳ khó khăn, đồng thời đánh chết chín đầu tổ long thái cổ càng là trước nay chưa từng có.

Vì vậy địa hình cửu long khái huyết, cho dù thế gian có cũng vô cùng hiếm thấy, cửu long khái huyết chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thế gian có loại địa phương chí hung như thế này hay không đều là điều không ai biết!

510. Chương 118: Thái Cổ Chi Nhân.

Thiên Nhân Kham Linh thuật có ghi chép như vậy, Cổ Thần nhìn, chắc hẳn không phải là không thể, mà ngày hôm nay hắn dĩ nhiên thực sự gặp gỡ một địa phương “cửu long khái huyết”?

Hư Tử Uyên cảm nhận được tâm tình Cổ Thần biến hóa, lập tức truyền âm nói:

- Sư đệ, có phải gặp nguy hiểm gì?

Cổ Thần cười khổ một tiếng, nói lại tình huống nơi này cho Hư Tử Uyên.

Hư Tử Uyên nghe xong, tâm tình vô cùng kích động, nói:

- Ta khuyên người người cũng không nghe, hiện tại tiến vào hung địa rồi, làm sao bây giờ? Ta chỉ có thọ mệnh mười năm, như vậy chết đi cũng được rồi, nhưng sư đệ ngươi là kỳ tài ngút trời, hiện tại thân hãm khốn cảnh, này... Này, phải làm như thế nào cho phải ?

Cổ Thần truyền âm nói:

- Sư tỷ không cần lo lắng, cấm địa sở dĩ được gọi là cấm địa bởi vì không có người còn sống đi ra ngoài mà thôi, cũng không có nghĩa là không thể đi ra, nếu như có người thành công rời khỏi nơi vậy, vậy từ đó không còn được gọi là cấm địa nữa rồi.

Tuy rằng Thiên Nhân Kham Linh thuật có nói cửu long khái huyết là nơi vô cùng kinh khủng, thế nhưng cũng chưa thể phá hủy được lòng tin của Cổ thần, huống hồ lúc này hắn không thể không có lòng tin, một khi ngay cả lòng tin cũng đánh mất đi rồi, như vậy hi vọng rời khỏi nơi đây hầu như là con số không.

Nhìn thoáng qua thâm uyên hàn băng trung tâm nơi cực âm kia, Cổ Thần hạ xuống dưới mặt đất, cánh tay xòe ra, tức thì lấy bí điển Thiên Nhân Kham Linh thuật, mở phần giới thiệu về cửu long khái huyết tỉ mỉ đọc lại một lần nữa.

Ghi chép về cửu long khái huyết bên trong phi thường ít ỏi, điều này nói rõ tiến vào địa phương cửu long khái huyết hẳn là phải chết không cần nghi ngờ, đối với nơi cửu long khái huyết thực ra còn có vài phần bổ cứu.

Cổ Thần thu hồi Thiên Nhân Kham Linh thuật vào Càn Khôn Trắc, mở bước tiến lên, thẳng về phía giữa đất hàn băng nơi cực âm, vừa rồi trên không trung hắn đã nhìn thấy địa thể phương viên hơn trăm dặm nơi đây, biết có mấy con đường đều có khả năng nói thông với giải đất hàn băng khu vực trung gian.

- Cổ Sát Thần, dừng... Dừng đi!

Thấy Cổ Thần hoàn toàn không có ý tứ phản ứng chính mình, Vu tiên sinh vội la lên.

Cổ Thần dừng cước bộ, không quay đầu lại, hỏi:

- Người muốn ta cứu người?

Vu tiên sinh nói:

- Đúng, ta biết người là một vị đan được sư, trên người nhất định có nghịch mệnh hoàn, ta thụ thương rất nặng, xin cứu cứu ta...

- Người nghĩ có thể sao?

Cổ Thần tiếp tục bước đi, thẳng về phía trước.

- Dừng đi... Ta dùng tin tức có tác dụng đối với người để trao đổi đan được.

Thấy Cổ Thần lại tiếp tục bước, thanh âm của Vu tiên sinh cấp bách.

Hắn biết, nếu như không có nghịch mệnh hoàn, nói không chừng ngày mai hoặc cùng lắm là mấy ngày nữa hắn phải chết nơi đây, trong vô số tuổi nguyệt sau này, không người nào biết, không người nào nhớ tới hắn.

Cổ Thần quay thân thể lại, nói:

- Có tin tức gì hữu dụng đối với ta?

Thấy Cổ Thần có hứng thú, trên mặt Vu tiên sinh để lộ một tia vui vẻ, nói:

- Là về Vu Thần đại nhân, Vu Thần đại nhân sẽ đối phó người.

Cổ Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Người không sợ Vu Thần đại nhân giáng tội người sao?

- Địa phương quý quái này, chỉ sợ Vu Thần đại nhân cũng không dám tới nơi đây, hắn sẽ không biết được, địa vị của ta tại Vu Thần Tông không thấp, biết không thiếu thủ đoạn của Vu Thần đại nhân đối phó với người, ta muốn trao đổi đan được, đan được đủ duy trì sự sống cho ta.

Vu tiên sinh nói, bất quá con mắt thỉnh thoảng liếc nhìn bầu trời, tựa hồ sợ hãi Vu Thần thực sự biết được lời hắn nói,

Cổ Thần đáp lại:

- Nói đi, nhìn xem tin tức người cung cấp có tương đương với giá trị đan dược hay không?

- Bản tông đang thu thập chân khí cực âm, cực dương, đợi khi thu thập xong Vu Thần đại nhân sẽ thi triển bí pháp để lực lượng chân thân phủ xuống thế gian, Vu Thần đại nhân biết người có pháp bảo chuyên môn đối phó với nguyên thần, vì vậy cần chân thân tới giết chết người, đồng thời theo kế hoạch, trước khi giết người phải để người tới Xích Đế chi mộ, vì Vu Thần đại nhân lấy được thứ gì đó...

Vu tiên sinh lần lượt kể lại toàn bộ kế hoạch của Vu Thần ra, bất quá hắn biết cũng chỉ tương đối mà thôi, ví dụ như chuyện trên người Cổ Thần có Chiến Thần Lệnh, ngoại trừ thánh nữ Vu Thần Tông và Vu Đạo Tông ra, không có người thứ ba nào khác biết được.

- Xích Đế chi mộ sao?

Hai mắt Cổ Thần sáng ngời, vung tay lên, mấy viên đan dược bắn tới, nói:

- Tin tức của người giá trị mấy viên đan dược, người có thể thoát khỏi đây hay không vậy phải nhìn vận khí của người rồi.

Vu tiên sinh tiếp nhận mấy viên đan dược vào tay, đầu tiên nuốt nghịch mệnh hoàn vào bụng, vui vẻ nói:

- Cảm tạ... Cảm tạ... Ha ha, lão phu có thể khôi phục tu vi, nhất định có thể rời khỏi nơi này!

Xẹt xẹt...

Đang lúc Vu tiên sinh nói chuyện, đột nhiên thanh âm hỏa diễm thiêu đốt mãnh liệt vang lên, nguyên bản không khí cực kỳ nóng bỏng đột nhiên càng trở nên nóng hơn, một cỗ gió nhiệt bỏng cháy tới cực điểm mạnh mẽ thổi qua nơi này.

Cổ Thần và Vu tiên sinh đều nhìn về phương hướng gió nhiệt thổi tới, trong mắt Vu tiên sinh biến đổi, chỉ thấy một đoàn hỏa diễm rộng hơn mười trượng, cao hơn năm trượng, giống như cả một bước tường lửa khổng lồ, rất nhanh ập về phía hai người.

Chiến Thần Lệnh trước ngực run lên, Cổ Thần nhìn hỏa diễm ập tới, trong kinh sợ mà còn thấy mừng rỡ.

Rất nhanh hỏa diễm đã bao phủ Vu tiên sinh và Cổ Thần bên trong, Chiến Thần Lệnh lại bắt đầu thôn phệ hỏa diễm, một tia lại một tia chân khí thuần dương dừng mãnh tràn vào cơ thể Cổ Thần.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong hỏa diễm truyền ra.

Hỏa diễm tựa hồ như bị người nào đó không chế, giống như một cơn gió thổi đi, bay về phương xa, thân ảnh Cổ Thần từ trong hỏa diễm dần dần hiện rõ, Chiến Thần Lệnh lại thôn phệ được không ít hỏa diễm, hóa thành chân khí thuần dương.

Vu tiên sinh không may mắn như Cổ Thần, toàn bộ thân thể đều bị hỏa diễm đốt thành cặn bã, thân hình cầu diệt!

- Ha ha ha ha...

Một tiếng cuồng tiếu từ bên tai Cổ Thần vang lên, thanh âm tựa hồ từ xa vời truyền đến:

- Hơn mười vạn năm rồi, ha ha ha ha, hơn mười vạn năm rồi, rốt cuộc cũng có người mang theo Thuần Dương Lệnh tới nơi đây rồi, ha ha ha ha...

Hơn mười vạn năm? Trong lòng Cổ Thần chấn động, lẽ nào cổ nhân thái cổ bị phong ấn nơi đây còn chưa chết?

Hơn mười vạn năm, chính là nhân

Thời đại thái cổ, chính là thời đại ngay cả văn tự ghi chép cũng không hề lưu truyền tới nay a, chỉ có mấy đại năng đếm được trên đầu ngón tay, bởi vì sáng lập ra thánh địa, để lại truyền thừa đạo thống mới có thể khiến thế nhân đời sau biết được.

Trừ chuyện này ra, thời đại thái cổ đối với tu sĩ hiện tại mà nói, hoàn toàn là một thời đại xa lạ tới cực điểm, cho dù là tu sĩ thời đại thượng cổ đối với những chuyện phát sinh tại thời đại thái cổ cũng chỉ biết cực kỳ ít ỏi.

Lúc này dĩ nhiên có một thanh âm vang lên ngay bên tai Cổ Thần, nói sống hơn mười vạn năm? Trong lòng Cổ Thần bảo sao không sợ hãi?

Cổ Thần nhìn bốn phía, lại hướng bầu trời nhìn một chút, không hề phát hiện ra bất cứ thân ảnh nào khác, thần thức đảo qua, cũng không có bất cứ phát hiện gì.

- Người nào? Ở chỗ này giả thần giả quỷ?

Cổ Thần hét lớn, hắn cũng không tin tưởng sẽ có một nhân vật thời đại thái cổ nào đó sống tới tận bây giờ.

- Ha ha ha ha...

Tiếng cười kia lại điên cuồng vang lên:

- Tiểu oa nhi, đừng nói là người, cho dù tu sĩ tu vi cường thịnh hơn người một trăm lần, một nghìn lần cũng đừng mơ tưởng phát hiện ra ta, ha ha ha ha...

511. Chương 119: Thuần Dương Đan Phương (thượng).

Cổ Thần âm thầm nhú mày, tu vi của người này tựa hồ thực sự thông thiên triệt địa.

Qua một lát, thấy Cổ Thần trầm mặc không nói, thanh âm kia lại vang lên:

- Tiểu oa nhi, người không tin ta sống hơn mười vạn năm?

- Không tin...

Cổ Thần nói chắc như đinh đóng cột.

Sống hơn mười vạn năm, đây là chuyện vui đùa gì, trước đây Cổ Thần không biết tu sĩ Độ Hư cảnh có thọ nguyên dài bao nhiêu, thế nhưng hiện tại đã từng nói chuyện với Ngao Liệt, hắn đối với điều này nhiều ít có lý giải nhất định.

Tu sĩ bước vào Minh Khiếu kỳ, nhìn trên người kích phát được bao nhiêu khiếu huyết, thọ nguyên tối cao có thể đạt tới 1296 tuổi. Sau này nếu bước vào Độ Hư cảnh, mỗi một khi tu vi đề cao một cảnh giới, thọ nguyên liền tăng trưởng 1296 tuổi, đạt tới Hợp Đạo Kỳ, giống như tu vi chư tử đại tiên, thọ nguyên tăng càng nhiều, thế nhưng thọ nguyên tối cao cũng chỉ là 12960 tuổi.

Đương nhiên, đây là tu sĩ nhân tộc, thọ nguyên của tu sĩ yêu tộc dài hơn một ít, thế nhưng cũng không dài lâu quá mức.

Cho dù là chư tử đại tiên thượng cổ tối đa thọ nguyên cũng không vượt qua 12960 tuổi, có thể nghĩ sống hơn mười vạn năm là tồn tại biến thái cỡ nào?

Cổ Thần đương nhiên không tin!

- Hắc hắc hắc hắc...

Thanh âm kia lại vang lên:

- Người chỉ là một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh nho nhỏ, sao biết được bao nhiêu chuyện? Tự nhiên không thể biết được sự lợi hại của bản tôn, bản tôn xác thực đã sống hơn mười vạn năm rồi, thế nào? Tiểu oa nhi, có muốn rời khỏi nơi đây?

Cổ Thần không nói theo đối phương, ngược lại hỏi:

- Người đã sống hơn mười vạn năm, như vậy người khẳng định biết những tu sĩ đã từng tiến vào nơi này?

Thanh âm kia nói:

- Có vài điều nhớ kỹ, có một chút không nhớ được, hơn mười vạn năm qua ta nhớ kỹ tu sĩ đầu tiên tiến vào được nơi đây, có lẽ là... Đại khái khoảng mười vạn năm, đến bây giờ tổng cộng không một nghìn thì cũng có tám trăm, bọn họ đều có một kết quả chung, không hề có ngoại lệ, toàn bộ đều chết.

Trong lòng Cổ Thần đối với người này đã tin bảy phần, tiếp tục hỏi:

- Người còn nhớ rõ, những tu sĩ tiến vào nơi đây, tu vi mạnh nhất là người nào hay không?

- Hắc hắc... Tiểu oa nhi, người một vốn bốn lời, tin hay không ta đập chết người!

Thanh âm kia nói:

- Nhưng rất nhiều năm không nói chuyện với người khác rồi, bản tôn liền nói chuyện thêm với người vậy, kể có tu vi mạnh nhất ta tự nhiên nhớ kỹ, đại khái khoảng bảy tám vạn năm trước, cũng chỉ bất quá tu vi Hợp Đạo kỳ mà thôi, hấn vào được nơi này tuy có thể bảo trụ tính mệnh không chết, thế nhưng không cách nào rời khỏi nơi đây, hắc hắc, qua mấy nghìn năm, cuối cùng chết già.

Một chư tử đại tiên thượng cổ tiến vào nơi này dĩ nhiên bị vây khốn đến chết, trong lòng Cổ Thần thầm giật mình, hỏi tiếp:

- Tiên bối, vậy tiên bối còn nhớ rõ khoảng một vạn năm trước có tu sĩ Độ Hư cảnh nào tiến vào nơi này?

Thanh âm kia nói:

- Tu sĩ Độ Hư cảnh? Tiến vào nhiều lắm, đợi ta ngẫm lại một chút... Một vạn năm trước, tựa hồ có điểm ấn tượng.

- Người này là một lão nhân, đại nạn buông xuống, pháp quyết tu luyện là Cực Băng Đại Pháp, đối với hàn băng chi đạo lĩnh ngộ rất sâu...

Cổ Thần nhắc nhở.

- A... Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi!

Thanh âm kia trở nên vang dội, nói:

- Một vạn năm trước, khi đó không hề thiếu tu sĩ Độ Hư cảnh tiến vào nơi đây, cứ cách mấy năm lại chạy vào một người, ấn tượng tương đối sâu, kể tu luyện hàn băng chi đạo, có tu vi Hư Không kỳ, thực tương đương đối, hấn tới nơi này muốn tiến vào cực âm chi nhân mà, hắc hắc, nơi này bị Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận phong ấn, sao có khả năng đi vào cực âm chi nhân? Hấn ở sát biên giới cực âm chi sát đau khổ công kích hơn mười năm, cuối cùng ôm hận bỏ mình.

Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận? Cho tới bây giờ Cổ Thần vẫn chưa bao giờ từng nghe nói qua loại trận pháp này, bất quá nghe tên trận pháp tựa hồ vô cùng lợi hại.

Trận pháp chỉ chợt lóe qua trong lòng Cổ Thần, cũng không hoàn toàn hấp dẫn lực chú ý của hấn, mục đích của hấn lần này tiến vào cấm địa Bắc Hoang chính là vì tìm kiếm hạ lạc đại trưởng lão luyện đan đường Cực Băng Tông vạn năm trước đây, cũng là tìm thuần dương đan phương, theo tình hình hiện tại, trưởng lão Cực Băng Tông kia đích xác đã tiến vào nơi này.

Cổ Thần hỏi:

- Không biết di hài của vị tu sĩ kia ở nơi nào?

Thanh âm kia cười nói:

- Tiểu oa nhi, vào nơi này, hi vọng thoát khỏi ra ngoài cũng không có, người còn đi tìm di hài của người khác làm cái gì?

Cổ Thần thần nhiên trả lời:

- Mục đích ta tới đây chính là vì tìm kiếm di hài của vị tu sĩ kia, đợi khi hoàn thành mục đích rồi ta mới nghĩ đến phương pháp ra ngoài!

Thanh âm kia cười cười, lộ ra một tia tán thưởng:

- Tiểu oa nhi, người thực sự là người tinh táo nhất ta từng chứng kiến trong hơn mười vạn năm qua, tất cả các tu sĩ còn lại, coi như là tu sĩ Hợp Đạo kỳ, tiến vào nơi đây cũng vì không thể ra ngoài mà buồn lo thất thường. Người muốn tìm di hài của người kia, vậy thì hãy đi theo phía bắc, hơn ba mươi dặm, trực tiếp theo phía bắc, hẳn ở rìa ngoài cực âm chi nhân, nơi đó bị hạ cấm chế, tu sĩ tiến vào không một ai có thể giải trừ được.

Cổ Thần ôm quyền hướng bầu trời, nói:

- Đa tạ tiên bối nhắc nhở.

Nói xong, Cổ Thần liền đi về phía bắc, những lời nói của hắn đúng là suy nghĩ trong lòng, trước mặt kệ có thể ra ngoài được hay không, mục đích tới đây lần này chính là vì tìm kiếm thuần dương đan phương, trước tiên hoàn thành mục đích rồi mới nghĩ đường ra ngoài.

Thanh âm kia nói đã lâu hắn không nói lời nào, bộ dáng tựa hồ rất muốn trò chuyện, thế nhưng trên đường Cổ Thần đi theo phía bắc, thanh âm này lại không hề phát ra một tiếng, thanh âm kia đã không nói, Cổ Thần cũng lười mở miệng, không quá lâu sau liền đi tới đầu cùng đại địa hỏa diễm, phía trước chính là một mảnh đại địa hàn băng tuyết trắng.

Từ trung ương của đại địa địa hàn băng có một thâm uyên cực lớn, đường kính chừng mười dặm.

Dọc theo đường đi, Cổ Thần gặp qua không ít di hài, mỗi một bộ đều duy trì thân thể bất diệt, chỉ là huyết nhục khô héo, nói rõ chí ít cũng có tu vi Độ Hư cảnh, nhưng lại vô thanh vô tức vẫn lạc nơi này.

Dọc theo đường đi, Cổ Thần gặp phải mấy lần bị hỏa diễm tập kích, hỏa diễm đủ thiêu chết cao thủ Minh Khiếu kỳ đứng đầu, đối với Cổ Thần mà nói, hoàn toàn là nguyên liệu cô đọng chân khí thuần dương tốt nhất, đáng tiếc, những hỏa diễm này chỉ thoáng lướt qua, tuyệt đối không dừng lại, Chiến Thần Lệnh chỉ có thể kéo dài thời gian thôn phệ hỏa diễm hơn một chút, hóa thành chân khí thuần dương, dùng mảnh truyền vào cơ thể Cổ Thần.

Sau khi vài lần bị hỏa diễm tập kích, Cổ Thần ngược lại hi vọng số lần hỏa diễm tập kích có thể càng nhiều càng tốt, khoảng cách mỗi một lần xuất hiện có thể càng ngắn hơn một chút.

Những hỏa diễm này ngay cả tu sĩ Độ Hư cảnh cũng cảm thấy đau đầu, cần phải tiêu hao rất nhiều pháp lực tiến hành chống lại, nếu như biết được suy nghĩ trong lòng Cổ Thần, sợ là phải xấu hổ tới chết.

Trên đường, Cổ Thần tổng cộng gặp phải bảy lần hỏa diễm tập kích, Chiến Thần Lệnh thôn phệ bảy lần hỏa diễm, chân khí thuần dương lại tăng lên không ít.

Tại sát rìa ngoài cực âm chi nhân quả nhiên có một gã tu sĩ ngồi tĩnh tọa, hẳn so với các tu sĩ khác không giống nhau, lúc tử vong thân thể không hề khô héo, ngược lại biến thành một bộ băng thi, bên ngoài kết xuất hàn băng, giống như một bức tượng băng, trải qua vạn năm, bức tượng băng này vẫn không hề bị hòa tan.

512. Chương 119: Thuần Dương Đan Phương (hạ).

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, người này đối với hàn băng chi đạo lĩnh ngộ cao thâm tới như vậy, hẳn là trưởng lão Cực Băng Tông không giả.

- Đắc tội...

Cổ Thần tới trước mặt bức tượng băng, Bàn Long Sát Thần thương xuất hiện, thẳng hướng ngón tay bức tượng băng đâm tới, tức thì tháo rời được một chiếc nhẫn bạch ngọc.

Cổ Thần nắm tay lại, lập tức hư không hút lấy nhẫn bạch ngọc, bàn tay của người này đã bại lộ trong không khí, toàn bộ thân thể cấp tốc héo rõ, hóa thành cây khô.

Mặt ngoài chiếc nhẫn bạch ngọc có khắc bốn chữ Cực Băng Ngọc Giới, qua vạn năm lạc ấn pháp lực trong chiếc nhẫn bạch ngọc này đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Thần thức Cổ Thần dò xét, không ngoài dự liệu, chiếc nhẫn này là một pháp bảo không gian, so với Càn Khôn Trạc có tác dụng không khác biệt.

Thế nhưng không gian trong Cực Băng Ngọc Giới này không đơn giản như pháp bảo, còn có khí tức hàn băng cường liệt, hàn khí bức người, thân thể người này có thể bảo trì vạn năm, nguyên nhân cực lớn chính là vì chiếc Cực Băng Ngọc Giới này, chỉ ít cũng là một kiện tiên bảo, so với Càn Khôn Trạc hiển nhiên cao hơn hẳn một cấp bậc.

Thông qua chiếc Cực Băng Ngọc Giới này, Cổ Thần cơ bản có thể kết luận, người này chính là vị trưởng lão Cực Băng Tông tiến vào nơi cực âm rồi.

Trong Cực Băng Ngọc Giới không có nhiều thứ cho lắm, xem ra người này đến cấm địa Bắc Hoang, biết mười phần hung hiểm, vì vậy không mang theo quá nhiều tài nguyên, chỉ là một ít đan dược cùng với một ít đan phương các loại.

Thần thức Cổ Thần rất nhanh đảo qua những đan phương này, theo đó thần tình vui vẻ, thần thức khê động, một quyển trục từ trong Cực Băng Ngọc Giới bay ra ngoài, hạ xuống tay Cổ Thần.

Thuần dương...Đan.... Phương!

Trên quyển trục này có viết bốn chữ cổ.

- Thuần dương đan phương, rốt cuộc ta đã lấy được thuần dương đan phương rồi...

Cổ Thần vui vẻ, hoan hô nói.

Lập tức, Cổ Thần truyền tin tức này nói cho Hư Tử Uyên, thế nhưng Hư Tử Uyên biết Cổ Thần đang bị nhốt trong nơi chí hung thiên địa, làm thế nào cũng không thấy vui vẻ nổi.

Cổ Thần nhìn quét qua một lượt những đan phương còn lại, kỳ thực có mấy đan phương thuộc về tiên cấp, thế nhưng Cổ Thần lúc này hoàn toàn bị thuần dương đan phương hấp dẫn.

Mở thuần dương đan phương ra, bên trong có phương pháp luyện chế thuần dương đan phương cùng với các loại tài liệu khác nhau.

Một viên thuần dương đan luyện thành, số lượng tài liệu thảo dược dĩ nhiên cần hơn mười loại, trong đó chủ dược chỉ cần hai loại, đại bộ phận đều là phổi dược, coi như là phổi dược, theo như Cổ Thần biết, tất cả đều là những loại thảo dược cực kỳ trân quý, không hề thua kém mấy may so với hai loại chủ dược cửu diệp liên, ngưng anh hỏa luyện chế hóa anh đan.

Tuy những phổi dược này rất trân quý, thế nhưng Cổ Thần đều nghe nói qua, ngoại trừ một ít linh dược cực kỳ hiếm thấy, Cổ Thần có thể kiếm được đại bộ phận tài liệu bên trong.

Then chốt chính là hai loại chủ dược luyện chế thuần dương đan, Cổ Thần chưa bao giờ nghe nói qua, một loại là cửu viêm xích diễm hoa, một loại là cửu dương liệt nhật quả.

Ngay cả tên tài liệu cũng chưa từng nghe nói qua, Cổ Thần nhin không được nhú nhú mày.

- Ha ha... Tiểu oa oa, không nhận ra hai loại kỳ hoa dị quả này đúng không?

Thanh âm vừa rồi lại xuất hiện bên tai Cổ Thần.

Nghe khẩu khí của người này, tựa hồ hẳn nhận ra được, Cổ Thần hỏi:

- Xin tiên bối chỉ giáo!

Thanh âm kia cười cười đầy đắc ý, nói:

- Cửu viêm xích diễm hoa và cửu dương liệt nhật quả là hai loại kỳ hoa dị quả chí cương trên thế gian, chỉ có nơi chí dương thiên hạ mới có thể sinh trưởng, tiểu oa nhi, nơi chí dương trong thiên hạ không nhiều lắm, bình thường đều là vu cương Nam Hoang và hỏa hải cực nam, nếu như ngươi muốn thu được hai loại kỳ hoa dị thảo này, trước tiên phải rời khỏi rồi mới nói!

- Vậy phải rời khỏi nơi đây như thế nào?

Cổ Thần hỏi.

Tuy rằng tu sĩ tiến vào nơi đây không có ngoại lệ, tất cả đều vẫn lạc, thế nhưng thanh âm kia năm lần bảy lượt nhắc Cổ Thần về chuyện rời khỏi, Cổ Thần cảm giác tựa hồ người này biết được phương pháp rời khỏi nơi đây.

Câu hỏi của Cổ Thần để thanh âm kia cười ha ha, tựa hồ chờ đợi Cổ Thần hỏi câu này thật lâu, nói:

- Bằng vào tu vi của ngươi, cho dù tu luyện cả đời cũng vĩnh viễn không cách nào rời khỏi, vốn ngươi nên sớm chết rồi mới đúng, thế nhưng trên người ngươi có một bảo vật rất có địa vị mới có thể bảo vệ được tính mệnh, bất quá nó không thể nào giúp ngươi rời khỏi nơi đây, cuối cùng chỉ có thể chờ đại nạn tới, kết quả chết già tại chỗ.

Cổ Thần nhẹ nhàng cười, nói:

- Nơi này sở dĩ không ra được không ngoài nguyên nhân bởi vì có trận pháp cấm chế, trừ phi là một Ngũ Hành đại trận hoàn chỉnh chân chính, bằng không không có trận pháp nào có thể vây khốn ta mãi mãi.

- A...

Thanh âm kia cười nhạo một tiếng, nói:

- Tiểu oa nhi không biết trời cao đất rộng mới dám phát lời cuồng ngạo như vậy, trên trời dưới đất phương viên mấy trăm dặm nơi này đều bị trận pháp bao phủ, mạnh mẽ biến một nơi cực âm trở thành đại địa hỏa diễm, sao có thể bằng vào một Ngũ Hành đại trận nho nhỏ có thể so sánh được? Nếu chỉ là Ngũ Hành đại trận, hừ... Hừ, không cần quá lâu bản tôn liền có thể mạnh mẽ phá trận ra ngoài, sao lại bị phong ấn hơn mười vạn năm, chỉ thoát được một tia ý niệm?

So với Ngũ Hành đại trận còn lợi hại hơn? Trong mắt Cổ Thần cả kinh, trong lòng hẩn từ trước tới nay trận pháp lợi hại nhất chính là Ngũ Hành đại trận, chỉ cần năm phần trận kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, đều lợi hại không gì sánh được, cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng không thể phá hủy, Ngũ Hành đại trận hoàn chỉnh càng là chư tử đại tiên cũng vĩnh viễn bị trấn áp, thế nhưng người này dĩ nhiên nói Ngũ Hành đại trận chỉ cần trong chốc lát là có thể mạnh mẽ phá trận ra ngoài, điều này cần phải có pháp lực thông thiên triệt địa ra sao?

Trận pháp kia trấn áp hẩn hơn mười vạn năm, hẩn chỉ có thể chạy ra một tia ý niệm, rốt cuộc trận pháp này có lực lượng kinh khủng tới cỡ nào?

- Trên đời này dĩ nhiên có trận pháp lợi hại như vậy?

Cổ Thần hỏi, trong đầu nhớ rớt tên trận pháp người này đã nói, hỏi tiếp:

- Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận?

Thanh âm kia trả lời:

- Không sai, chính là Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, bày trận này cần phải đánh chết chín đầu tổ long thành niên, lấy long thi bày bình bố trận, hừ, không nói uy lực của trận này, chỉ là chín đầu tổ long thành niên vẫn lạc tạo thành nơi chí hung thiên địa cửu long khải huyết, cho dù là tu sĩ Hợp Đạo kỳ tiến vào cũng không có bất cứ biện pháp nào rời khỏi!

“Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận?”

Trong lòng Cổ Thần mặc niệm, dâng trào không ngớt, thời đại thái cổ đến tận cùng là thời đại tu chân thịnh thế cỡ nào? Một tâm mất rộng lớn chưa từng có xuất hiện trong lòng Cổ Thần.

Thanh âm kia nói tiếp:

- Ta bị trận pháp này trấn áp hơn mười vạn năm, cũng coi như tương đối hiểu rõ, nhưng chỉ lực lợi được tầng ngoài cùng của trận pháp, hắc hắc... Nếu ngươi cũng có thọ mệnh vài vạn năm, mười vạn năm, ngươi cũng có thể chậm rãi ở lại thôi diễn trận pháp, hắc hắc....

513. Chương 120: Bí Văn Thái Cổ.

Cổ Thần hiện tại mới chỉ có tu vi Đoạt Xá kỳ, thọ nguyên không đủ bốn trăm tuổi, nghe người này nói xong, Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận so với Ngũ Hành đại trận còn lợi hại hơn không chỉ vạn lần, hoàn toàn là trận pháp hai cấp bậc khác nhau, hiện tại muốn Cổ Thần thôi diễn Ngũ Hành đại trận, cho dù là Thổ Chi Đại Trận cũng khó có thể thôi diễn thấu triệt toàn bộ, sao có khả năng thôi diễn được trận pháp so với Ngũ Hành đại trận còn lợi hại hơn vạn lần?

- Tựa hồ tiền bối biết là sao để đi ra ngoài?

Cổ Thần hỏi.

Thanh âm kia lại có chút đắc ý cười cười, nói:

- Bản tôn tự nhiên có! Ha ha, chỉ cần bản tôn nguyện ý, đương nhiên có thể giúp người rời khỏi!

Cổ Thần hỏi:

- Tiền bối có điều kiện gì, mời nói.

Thanh âm kia cười to nói:

- Tiểu oa nhi thông minh, mười vạn năm qua có không ít tu sĩ tiến vào nơi này, không thiếu người được bản tôn có thể cứu ra ngoài, thế nhưng bản tôn đều để bọn họ chết tại nơi đây, đó là bởi vì bọn họ không thỏa mãn điều kiện của bản tôn, nhưng người khác nhau, người có thứ mà bọn họ không có! Ha ha... Người có Thuần Dương Lệnh, người có Thuần Dương Lệnh, ha ha, người dĩ nhiên có pháp bảo của tên gia hỏa kia, ha ha ha ha...

Người nọ vừa nói, vừa cười to, tâm tình tựa hồ sáng khoái tới cực điểm.

- Thuần Dương Lệnh?

Cổ Thần nghi hoặc sờ sờ ngực, lấy Chiến Thần Lệnh ra, nói:

- Tiền bối nói cái này?

Người này đã biết được, Cổ Thần không cần phải giấu diếm, đồng thời tựa hồ người này còn biết được một số tin tức mà Cổ Thần không biết, ví dụ như Chiến Thần Lệnh nguyên lai tên là Thuần Dương Lệnh.

- Đúng vậy, chính là nó...

Thanh âm kia nhất thời kích động:

- Gia hỏa kia năm đó chính là dùng Thuần Dương Lệnh đánh chết chín đầu tổ long, bày ra Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, trấn áp bản tôn ở nơi này, a.... Hơn mười vạn năm rồi, Thuần Dương Lệnh đã tới tay người, gia hỏa kia hẳn là đã không còn?

Cổ Thần nuốt nước bọt, hỏi:

- Gia... Gia hỏa kia, là ai?

- Ha ha ha ha...

Thanh âm cười ha ha, nói:

- Người chiếm được Thuần Dương Lệnh, dĩ nhiên không biết gia hỏa kia là ai?

Chuyện liên quan tới đại nhân vật thời đại thái cổ, tinh thần Cổ Thần phấn chấn, hỏi:

- Văn bối thực sự không biết, cũng không biết tên của tiền bối!

Thanh âm kia ngẩn người, nói:

- Đúng vậy, lâu lắm rồi, đã hơn mười vạn năm rồi, ai còn nhớ rõ bản tôn? Thiên địa vô lượng kiếp tới, bọn họ khẳng định đều đi, toàn bộ đều đi, chỉ có ta bị trấn áp ở nơi này mới ở lại, tiểu oa nhi, nhớ kỹ, bản tôn tên là Lăng Phong, bởi vì tu luyện âm chi bản nguyên nên tu sĩ thế gia tôn xưng bản tôn là Âm Tôn,

gia hỏa trấn pháp bản tôn hơn mười vạn năm tên là “Dương”, là một tôn đại thần đồng sinh với thiên địa, thuần dương chi thần, Thuần Dương Lệnh chính là tiên thiên linh bảo Dương năm đó sử dụng.

Cổ Thần kinh ngạc nhìn Chiến Thần Lệnh trong tay, dĩ nhiên là tiên thiên linh bảo của một tôn cổ thần sử dụng tại thời đại thái cổ?

Bất quá, tiên thiên linh bảo so với tiên bảo vô thượng có khác nhau hay không? Cổ Thần chưa từng nghe nói qua tiên thiên linh bảo, tuy rằng cảm giác được Chiến Thần Lệnh so với Như Ý Linh Lung bảo tháp tựa hồ càng lợi hại hơn một chút, nhưng trong lòng cũng chỉ có một chút đại khái, vì vậy trực tiếp hỏi vấn đề này.

Âm Tôn Lăng Phong nói:

- Tiên thiên linh bảo là bảo bối đồng sinh với thiên địa, tiên bảo vô thượng là trọng bảo tu sĩ hậu thiên luyện chế ra, lại được gọi là hậu thiên linh bảo, dùng tài liệu khác nhau, người luyện chế khác nhau, uy lực cũng khác nhau, nhưng có một số hậu thiên linh bảo cực kỳ ngoại lệ, sử dụng tiên thiên linh bảo để luyện chế tăng thêm, uy lực càng mạnh.

- Quá xa quá xa...

Âm Tôn Lăng Phong tựa hồ đột nhiên phát hiện chạy khỏi vấn đề ban đầu, ngữ khí biến đổi, nói:

- Ta bị trấn áp hơn mười vạn năm, bằng vào lực lượng của bản thân ta tuyệt đối không thể thoát khỏi Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, nhưng người có Thuần Dương Lệnh, người có cơ hội để phá giải Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận.

Tuy rằng Cổ Thần muốn biết càng nhiều bí văn thời đại thái cổ, thế nhưng Âm Tôn Lăng Phong không dự định nói tiếp, Cổ Thần cũng không tiện hỏi nhiều, hiện tại, làm cách nào rời khỏi nơi đây mới là quan trọng nhất.

Cổ Thần nói:

- Âm Tôn tiên bối, tiên bối muốn ta phá giải Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, cứu tiên bối ra ngoài?

Nói xong Cổ Thần trầm nghĩ:

“Nếu thả người này ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ tu sĩ mọi tộc đàn trong Cổ Hoang cộng lại cũng không đủ cho người dùng ngón tay út đâm một cái.”

- Không sai.

Âm Tôn Lăng Phong nói:

- Bất quá, tu vi của người thực sự quá mức nhỏ yếu, hiện tại vô luận như thế nào cũng không phá được trận pháp này.

- Vậy nên làm cái gì bây giờ?

Cổ Thần hỏi.

- Thề, bản tôn muốn người phải thề, chờ người có thực lực giúp bản tôn thoát ra ngoài, người nhất định phải trở lại nơi này, phá giải Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, người phải lập thề nặng, bản tôn sẽ nói cho người biết làm thế nào để rời khỏi!

Âm Tôn Lăng Phong lớn tiếng nói.

- Tiên bối yên tâm, nếu như người có thể cứu được bản bối ra ngoài, chỉ cần bản bối có thực lực kia, nhất định sẽ giúp tiên bối thoát khỏi, chỉ là...

Cổ Thần lại hỏi:

- Cần phải có thực lực như thế nào mới có thể phá giải được Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận?

Âm Tôn Lăng Phong nói:

- Đợi người vượt qua được ngũ hành thoát thai kiếp, người có thể thử tới đây một lần, có Thuần Dương Lệnh trong tay, hơn nữa ta đã nghiên cứu lý giải nhiều năm đối với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, phá trận không thành vấn đề, ta cho người thời gian một vạn năm, nếu như một vạn năm sau người vẫn chưa tới giúp ta thoát khổn, vậy tức là người đã bị thiên địa vô lượng kiếp chế tài, hồn phi yên diệt, hóa thành hư vô.

Cổ Thần sờ sờ đầu, nói:

- Tiên bối, ngũ hành thoát thai kiếp và thiên địa vô lượng kiếp là cái gì?

- Điều này người không cần hỏi, đợi khi tu vi của người đạt tới mức, tự nhiên sẽ hiểu rõ, người chỉ cần hạ lời thề nặng với thiên địa, ta sẽ nói cho người biết phương pháp rời đi.

Thanh âm Âm Tôn Lăng Phong thúc dục.

Cổ Thần chỉ tay lên trời cao, một tay chỉ đại địa, nói:

- Ta Cổ Thần ở đây lập thệ, trong vòng vạn năm, nếu không trợ giúp Âm Tôn tiên bối thoát khỏi nơi đây, nhất định sẽ bị thiên địa vô lực kiếp chế tài, hồn phi yên diệt, hóa thành hư vô...

Ầm ầm...

Lời này của Cổ Thần vừa mới nói ra, bầu trời vang lên tiếng sấm nổ, gió nổi mây phun, biến huyền không thể đo lường, tựa hồ hóa thành một khuôn mặt to lớn, bao quát đại địa, chỉ tồn tại trong nháy mắt, lập tức biến mất không còn.

Nhìn dị tượng trong không trung, trong lòng Cổ Thần khiếp sợ không ngớt, thiên địa vô lượng kiếp rốt cuộc là cái gì vậy? Âm Tôn Lăng Phong lần thứ hai nhắc tới, trước đây lúc Cổ Thần thu Như Ý Linh Lung bảo tháp, mấy chữ vàng Bảo Tháp Thiên Vương lưu lại cũng từng nói qua.

Như Ý Linh Lung Tháp, Thiên Đình Lăng Tiêu Cung, vô lượng thiên kiếp tới, cuối cùng công dã tràng.

Những lời này lại vang lên trong đầu Cổ Thần.

514. Quyển 5 Chương 1: Đề Thăng Tu Vi.

Đang lúc Cổ Thần còn kinh ngạc thì thanh âm của Âm Tôn Lăng Phong lại vang lên:

- Ha ha, hảo hảo, người đã đáp ứng lập trọng thệ, ta liền nói cho người biết cách rời khỏi nơi này. Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận từ trong ra ngoài phân làm ba khu vực. Khu vực trung tâm chính là Cực âm nhân, nơi này phạm vi nhỏ nhất nhưng lại bị trận pháp ảnh hưởng lớn nhất. Bản tôn chính là bị trấn áp bên trong đó.

- Khu vực trung gian chính là phạm vi trăm dặm xung quanh Cực âm nhân, chỉ cần bước vào phạm vi thi thể của cửu long sẽ bị lực lượng của trận pháp mạnh mẽ hút tới đây. Tới đây rồi thì cho dù là Hợp Đạo kỳ tu sĩ cũng vĩnh viễn không thể nào thoát ra ngoài được nữa.

- Khu vực ngoại vi mặc dù rất rộng nhưng chịu ảnh hưởng của trận pháp ít nhất. Mặc dù vậy nhưng Minh Khiếu tu sĩ và Độ Hư tu sĩ cũng không thể thoát ra ngoài được.

- Bốn tôn đã ở đây hơn mười vạn năm nên đã thôi diễn trận pháp ngoại vi được không ít. Cho nên chỉ cần người có thể đi ra tới khu vực ngoại vi liền có thể thoát khỏi trận này.

- Từ giờ trở đi, mỗi ngày ta sẽ dạy người một canh giờ về ngoại vi của Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa Trận này. Chỉ cần học được một bộ phận nhỏ của trận này thì những hỏa trận khác đối với người chỉ là một cái nhát tay.

Cổ Thần hỏi:

- Có Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa Trận vậy chắc còn có Đại Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa Trận chứ?

- Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận cần chín thi thể Tổ long thành niên để bày trận mà Đại Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận lại cần chín thi thể Tổ long vương để bày trận, so ra hơn kém nhau không chỉ trăm lần. Tiểu oa nhi, người cả đời này có thể gặp được Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận mà còn có thể sống đi ra ngoài đã là vạn sự may mắn rồi. Người lại còn muốn tiến vào Đại Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận sao?

Cổ Thần có chút ngượng ngùng nói:

- Vãn bối chỉ mà tò mò một chút thôi.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Cổ Thần lại vạn lần khiếp sợ, tiểu trăn đã khủng bố như vậy mà đại trận lợi hại hơn gấp trăm lần thì kinh khủng đến cái dạng gì? So ra kiến thức của bản thân vẫn còn như ếch ngồi đáy giếng, thiên địa còn có rất nhiều chuyện mà bản thân chưa biết.

Cổ Thần đem lời Âm tôn Lăng Phong vừa nói hồi tưởng lại một lần, có chút nghi hoặc hỏi:

- Âm tôn tiền bối, người không phải chỉ có thể thôi diễn ra ngoại vi của trận này sao? Khu vực trung gian ngay cả Hợp Đạo kỳ tu sĩ cũng không thể thoát ra thì ta làm sao có thể rời đi được?

- Điều này phải nhìn nỗ lực của người!

Âm tôn Lăng Phong hắc hắc cười nói.

Cổ Thần hỏi lại:

- Ta? Ta còn tưởng rằng người có biện pháp đưa ra ngoài nữa chứ?

- Ta tống người đi ra ngoài? Thân thể của bốn tôn và cả nguyên thần đều bị trấn áp trong khu vực hạch tâm, hiện tại nói chuyện với người chỉ là một tia ý niệm mà thôi. Tuy rằng có thể xuất ra một chút pháp thuật nhưng muốn đưa người rời khỏi chỗ này là tuyệt đối không thể.

Âm tôn Lăng Phong trợn mắt lên nói.

Cổ Thần ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Vậy người nói ta dựa vào chính mình là như thế nào?

Thấy Cổ Thần không hiểu, Âm tôn Lăng Phong nói:

- Từ giờ trở đi, mỗi ngày ta dạy người một canh giờ về ngoại vi trận pháp của Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận, còn lại thời gian người đều phải tập trung tu luyện tranh thủ sớm này bước vào Nguyên Thần kỳ, đến lúc đó lôi kiếp đánh xuống. Coi như là Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận cũng không thể ngăn trở được lôi kiếp. Lôi kiếp đánh xuống, trận pháp phía trên liền phá, lúc đó người tranh thủ phi độn ra khu ngoại vi. Khi đó người cũng đã am hiểu ngoại vi trận pháp, còn không thể ra ngoài sao? May mà người chỉ là một tu sĩ Đoạt Xá kỳ, bước vào Nguyên Thần kỳ cũng không khó. Nếu là Độ Hư tu sĩ thì ít nhất cũng phải mất vài trăm đến ngàn năm mới có thể dẫn độ lôi kiếp.

- Tu luyện đến Nguyên Thần kỳ, độ lôi kiếp?

Cổ Thần thầm nhắc lại trong lòng rồi có chút khẩn trương nói:

- Vậy ta phải ở lại nơi này bao lâu đây?

Hiện tại thời gian của hắn cũng không nhiều, hắn còn muốn đi tìm kiếm linh dược luyện chế Thuần Dương đan, việc này sẽ tiêu tốn không ít thời gian.

Âm tôn Lăng Phong nói:

- Sở dĩ ta nói cần tự thân người nỗ lực là vì người càng chăm chỉ tu luyện thì tốc độ lại càng nhanh, ta thấy người tư chất không kém, lại có Thuần Dương lệnh trong tay. Ở trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận là hoả trận, mà Thuần Dương lệnh cũng là thuộc tính hoả. Là tiên thiên linh bảo tương thông với hoả linh khí trong trận tương thông. Người dùng Thuần Dương lệnh hấp thu hoả linh khí để tu luyện, nhanh thì mười năm, chậm thì hai mươi năm liền có hi vọng tiến vào Nguyên Thần kỳ. Người tu luyện pháp quyết gì? Ta dạy cho người vài loại pháp quyết để giúp người đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Cổ Thần thành thật nói:

- Chủ tu là Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết, Linh Kinh Thuần Tứ quyết.

- Người tuổi chưa tới hai mươi mà đã đạt tới Đoạt Xá kỳ, rất tốt, bổn tôn coi trọng người!

Hiện tại mới gần cuối tháng chín, Cổ Thần còn gần hai tháng nữa là tròn hai mươi tuổi. Với niên kỷ như vậy mà đã có Đoạt Xá kỳ tu vi khiến ngay cả Âm tôn Lăng Phong là nhân vật từ thời Thái cổ cũng rất tán thưởng.

Vì vậy, từ lúc này Cổ Thần liền bắt đầu khổ tu trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận, một bên cùng Âm tôn Lăng Phong học tập trận pháp ngoại vi.

Trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận cực dương khí phi thường hùng hậu, đồng thời cách mỗi khắc sẽ một luồng cực dương hoả đảo qua trong trận. Chiến Thần lúc này liền có thể hấp thu một chút thuần dương chân khí truyền vào cơ thể Cổ Thần giúp tu vi của hắn nhanh chóng tăng trưởng.

Cổ Thần vốn chính là một trận pháp tông sư có Âm Dương trận đồ trong tay, đối với trận pháp linh ngộ rất sâu, vì vậy dưới sự chỉ dạy của Âm tôn Lăng Phong, Cổ Thần học tập trận pháp ngoại vi cực nhanh.

Tu vi nhanh chóng tăng trưởng, trình độ trận pháp cũng nhanh chóng tăng cao. Mỗi ngày, Cổ Thần cùng với sư tỷ thần thức giao lưu, có sư tỷ làm bạn cho nên cuộc sống khổ tu trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận không giống bị vây khốn mà giống như đang ẩn cư vậy.

Đại Doanh để đình, để đồ, trong một không gian bí mật.

Tàng Thiên Cơ một mình một người ngồi ngay nấn trên một cái đài cao, thần tình ngưng trọng, tay kết pháp ấn điểm ra mấy đạo pháp lực xung quanh thân thể.

- Đồ Độc, người đi ra đi!

Tàng Thiên Cơ đột nhiên mở miệng, không biết là đang nói chuyện với ai.

Tàng Thiên Cơ vừa dứt lời, một bóng đen từ trong cơ thể của hắn nhẹ nhàng đi ra, hoá thành một cái đầu lâu rất lớn. Cái cằm của khô lâu khai mở, phát ra tiếng người nói:

- Thế nào? Tàng Thiên Cơ, hiện tại người rốt cuộc đã nghĩ đến ta sao?

Tàng Thiên Cơ cắn răng nói:

- Từ yêu tộc truyền đến tin tức, Cổ Thần tại bắc hải dĩ nhiên một mình chặn đánh hơn mười cao thủ Mệnh Tuyền kỳ, trong đó có tới sáu vị là Nguyên Thần kỳ. Trong hai năm này ta liên tục tu luyện nhưng tu vi vẫn không thể bước vào Đoạt Xá trung kỳ. Ta phải thừa nhận tư chất của ta không bằng hắn, Đồ Độc, ta cần sự trợ giúp của người!

- Ha ha ha ...

Khô lâu gọi là Đồ Độc cười ha hả nói:

- Lão tử đã nói một ngày nào đó người nhất định sẽ cần tới ta mà ha ha ha ... Đã hai ngàn năm rồi, ha ha, hôm nay lão tử rốt cuộc lại có cơ hội xuất hiện tại thế gian này ha ha ha ...

515. Chương 2: Nguyên Anh Hoá Thần

Nếu có cường giả sống qua hai ngàn năm ở đây lúc này sẽ rất khiếp sợ. Đồ Độc hai ngàn năm trước chính là ma môn Thi Hồn Tông tông chủ. Một đời ma vương, cái thế kiêu hùng. Lúc Đồ Độc còn tại vị, Thi Hồn Tông từ một ma môn đại phái đã biến thành cự đại tông môn có thể so với Âm Dương Tông và Tà Bằng Tông, thậm chí còn có chút vượt trên.

Khi đó, ngàn năm không tới, Đồ Độc đã bước chân vào Hư Không hậu kỳ, chỉ kém một bước là có thể dung hợp đại đạo bước vào Hợp Đạo kỳ trở thành tồn tại ngang cấp với thượng cổ Chư Tử đại tiên. Thế nhưng bởi vì hắn cùng với đạo gia thánh địa Thái Hư Cung kết cừ oán. Thái Hư Cung dù sao cũng là một thánh

517. Chương 4: Đại Hình Đẩu Giá Hội.

Sau đó, Cổ Thần còn từ Âm tôn Lăng Phong học được ngoại vi trận pháp của Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả Trận. Tuy chỉ là trận pháp ngoại vi nhưng sự huyền diệu trong đó giúp hắn được lợi không ít. Lĩnh ngộ đối với Âm dương trận càng tăng lên rất nhiều.

Nguyên bản trong đầu hắn, ngũ hành đại trận còn là một đàn loạn thất bát tao, nhưng hôm nay có mơ hồ có chút hình dáng bên ngoài, nhất là hoả trận càng lĩnh ngộ sâu vô cùng.

- Đã sáu năm rồi. Cổ Thần ta lại trọng xuất thiên hạ. ha ha ha ...

Cổ Thần vui vẻ cười nói. Thiểm Thiên Phong Dực vỗ mạnh, hoá thành một đạo điện quang nhanh chóng bay đi.

Lúc này, thành Bắc Đẩu đón chào một đại nhân vật - Đệ đệ của Đại Doanh đế quốc - Đại Doanh đế đình khâm sát sử - Tàng Tiêu Vân - một cao thủ Minh Khiếu trung kỳ.

Bắc Đẩu thành là thành của tu sĩ, Mệnh Tuyền cảnh tu sĩ cũng thường xuyên xuất hiện, nhưng đa số là Linh Anh kỳ và Đoạt xá kỳ tu sĩ, Nguyên Thần kỳ cao thủ rất khó gặp được chứ đừng nói đến Minh Khiếu kỳ cao thủ.

Tàng Tiêu Vân vừa vào Bắc Đẩu thành đã hấp dẫn không ít người chú ý. Trong lúc nhất thời Bắc Đẩu thành liền trở thành địa phương mọi người đều chú mục vào.

Tàng Tiêu Vân tới Bắc Đẩu thành liền trực tiếp đi vào Thiên Tuyền Các. Cẩm chế của Thiên Tuyền Các đối với Tàng Tiêu Vân không nổi lên chút tác dụng nào, cho nên rất nhanh Tàng Tiêu Vân đã xuất hiện trên quảng trường của Thiên Tuyền Các.

Tàng Tiêu Vân cũng không phải lén lút đến đây. Với thực lực của hắn thì bất luận tới địa phương nào cũng không cần phải lén lút. Tu vi hắn ngoại phóng hình thành một cỗ uy áp cường đại bao phủ toàn bộ Bắc Đẩu thành.

Uy áp của một cao thủ Minh Khiếu trung kỳ khiến các tu sĩ trong Bắc Đẩu thành đều cảm thấy sợ hãi.

Tàng Tiêu Vân vừa xuất hiện ở Thiên Tuyền Các, một tu sĩ Kim Đan kỳ khoảng chừng bốn mươi tuổi liền đi ra tiếp đón. Người này chính là tổng quản sự Tần Văn của Thiên Tuyền Các.

- Tiêu Vân tiền bối, người rảnh rồi giá lâm Bắc Đẩu thành khiến Thiên Tuyền Các thật vinh hạnh! Tiền bối, thỉnh vào bên trong!

Vừa thấy Tàng Tiêu Vân, Tần Văn lập tức khom người ôm quyền cung kính nói.

Tàng Tiêu Vân là tiền bối thành danh trên Cổ Hoang đại lục từ mấy trăm năm trước. Là một nhân vật phong vân của Cổ Hoang, Tần Văn làm tổng quản sự của Thiên Tuyền Các thì cho dù chưa gặp qua thì cũng đã xem qua tranh hoạ chân dung.

Cao thủ Minh Khiếu kỳ ngoại trừ Độ Hư cảnh cường giả chính là cao thủ đỉnh phong của Cổ Hoang đại lục hiện nay. Chỉ cần một cái dặm chân của cao thủ tầm này cũng đủ khiến không ít thế lực ở đây rung động.

Tàng Tiêu Vân liếc mắt nhìn Tần Văn một cái rồi phất ống tay áo đi vào trong Thiên Tuyền Các. Thái Hải cảnh tu sĩ trong mắt Tàng Tiêu Vân chỉ như một con kiến hôi, căn bản không có tư cách để hắn liếc mắt nhìn lần thứ hai.

Tàng Tiêu Vân đi phía trước, Tần Văn đi theo phía sau trực tiếp đi đến Thiên Tuyền Các tầng ba. Tàng Tiêu Vân đi tới ngồi ở ghế chủ vị, Tần Văn đứng một bên không dám ngồi xuống, khom người nói:

- Tiêu Vân tiền bối, người giá lâm Thiên Tuyền Các không biết có gì chỉ bảo?

- Lão phu cần một gốc Kim Diễm thảo, ở đây có không?

Tàng Tiêu Vân nói thẳng vào vấn đề.

Kim Diễm thảo? Tần Văn trong lòng vừa động, là tổng quản sự của cửa hàng linh dược Thiên Tuyền Các lớn nhất Cổ Hoang này, Tần Văn tất nhiên biết Kim Diễm thảo, đây là một loại tiên thảo.

Bất luận loại tiên thảo nào đều là khả ngộ bất khả cầu, chẳng hạn như Kim Diễm thảo, Hoá Hình thảo ...

Nhưng những loại tiên thảo này ở Bắc Đầu thành vẫn có để mua bán.

Nếu là một ít loại tin thảo đặc biệt hiếm thấy, có điều kiện sinh trưởng cực kỳ hạn chế như Cửu Viêm Xích Diễm hoa, Cửu Dương Liệt Nhật quả ngoại trừ tự bản thân đi tìm thì trong phường thị không có khả năng có ai mang ra bán.

- Cái này...

Tần Văn chần chờ một chút.

Tàng Tiêu Văn thúc giục:

- Có hay không có? Lão phu khẳng định sẽ cho người một cái giá tốt.

Thiên Tuyền Các này phía sau lưng chính là Âm Dương Tông, mà sau lưng Âm Dương Tông lại là Đại Kiền thánh đình, ngay cả Tàng Tiêu Văn là Minh Khiếu trung kỳ cao thủ tại Bắc Đầu thành này nếu không vạn bất đắc dĩ cũng không dám cường hành.

Tần Văn nói:

- Bực này tiên thảo, bản các hiện tại không có, nhưng mặt trên truyền xuống, sắp tới sẽ một nhóm linh dược quý hiếm, bên trong tựa hồ có vài loại tiên thảo. Còn có hay không Kim Diễm thảo tiểu nhân không rõ. Bực này tiên thảo bản các xưa nay chưa hề giao dịch tư nhân, mà sẽ thông cáo thiên hạ tiến hành đại hình đấu giá hội. Đây là quy củ của bản các từ nhiều năm nay. Đầu tháng tư là ngày cử hành đấu giá, gần tới ngày đấu giá, bên trên sẽ tiết lộ số linh dược mang ra đấu giá. Thêm vài ngày nữa, bên trên truyền xuống tin tức, sẽ biết được thảo dược được mang ra đấu giá. Nếu có Kim Diễm thảo thì thỉnh Tiêu Văn tiên bối đến đầu tháng một lại đến đây. Quy củ của bản các là bên trên sở định, tiểu nhân cũng không thể thay đổi được.

- Đầu tháng tư? Vậy là phải chờ thêm hơn hai mươi ngày nữa?

Tàng Tiêu Văn nhíu mày nói.

Tần Văn nói:

- Vâng, ba ngày sau, bên trên sẽ truyền xuống tin tức, bản các khi đó sẽ thông cáo thiên hạ các chủng loại linh dược bán đấu giá.

- Nếu có Kim Diễm thảo thì đầu tháng sau lão phu sẽ lại đến đây.

Tàng Tiêu Văn dứt lời liền vung tay áo, bộ pháp như điện, rất nhanh rời khỏi Thiên Tuyền Các.

Quy củ của Thiên Tuyền Các, cho dù cường đại như Tàng Tiêu Văn cũng vô pháp thay đổi.

Ngày mười tháng ba, Thiên Tuyền Các hướng thiên hạ phát thông cáo, tháng tư mừng một Thiên Tuyền Các sẽ cử hành đại hình đấu giá một ít trân quý hi hữu linh dược. Giá thấp nhất cũng trên mười vạn linh thạch.

Linh dược bán đấu giá có: Kim Diễm thảo, Hoả Long quả, Tử Tâm thảo ... Linh dược cao cấp thành thực có: Ngọc Đỉnh quả, Ngưng Anh quả, Cửu Diệp liên, Thiên Âm chi, Cửu Dương thảo, Hoả Diễm đằng, Xích Tinh Tử ...

Những linh dược này trên cơ bản đối với Mệnh Tuyền cảnh tu sĩ đều có tác dụng rất lớn. Mỗi cách hơn mười năm Thiên Tuyền Các sẽ tổ chức một lần đại hình đấu giá như vậy. Hơn mười năm đó, một ít tiên thảo thu thập được sẽ được đồng thời bán đấu giá.

Để đấu giá càng thêm náo nhiệt, trước khi đấu giá cử hành một hai năm, Thiên Tuyền Các sẽ đình chỉ bán ra các cao cấp linh dược, để dành tham gia vào đấu giá. Như vậy sẽ càng hấp dẫn nhiều người tham gia hơn.

Lần trước Thiên Tuyền Các cử hành đại hình đấu giá cách đây đã sáu chục năm. Qua hơn sáu chục năm tích súc, Thiên Tuyền Các là cửa hàng bán linh dược lớn nhất Cổ Hoang đại lục, có vài gốc tiên thảo là bình thường.

Thông cáo của Thiên Tuyền Các vừa ra, đại lượng Mệnh Tuyền cảnh cao thủ đều bắt đầu hướng Bắc Đẩu thành đi tới. Cao cấp linh dược mang ra bán đấu giá, cơ bản đều có mấy ngàn năm tuổi đã ngoài, nếu trực tiếp phục dụng đối với tu sĩ có hiệu quả rất lớn. Nếu có thể để tiên đan sư luyện thành đan dược hiệu quả càng tốt hơn, vì vậy các Mệnh Tuyền cao thủ rất mong chờ đại hội đấu giá này.

Đương nhiên những linh dược này đối với Mệnh Tuyền cao thủ thì chỉ có hữu dụng lớn với Linh Anh kỳ và Đoạt Xá kỳ. Tu sĩ từ Nguyên Thần kỳ trở lên thiên hạ đã rất ít đan dược có ích với họ. Cho dù có thì cũng là một ít hi hữu kỳ hoa dị thảo.

Minh Khiếu kỳ cường giả cần đến linh dược càng hi hữu hơn. Muốn có chỉ có thể dựa vào bản thân tạo hoá và cơ duyên mà thôi. Tỷ như Cửu Viêm Xích Diễm thảo, Cửu Dương Liệt Nhật quả các hoả hệ tu sĩ trực tiếp phục dụng tu vi sẽ bạo tăng một mảng lớn.

518. Chương 5: Tất Cả Đều Mua Hết

Cổ Thần ra khỏi bắc hoang cấm địa thì rất nhớ nhà. Mỗi ngày đều hướng phương nam nhanh chóng độn quang. Hôm nay tu vi của Cổ Thần đã tăng mạnh, độn tốc nhanh hơn nhiều, trong một ngày có thể đi được hai ba mươi vạn dặm. Hai mươi ngày sau, Cổ Thần đã vượt qua bắc hải bằng nguyên, tiến vào địa giới Đại Mông, lại qua mấy ngày, đã tới khu vực có người ở tại trung thổ.

Cổ Thần trở về, trạm thứ nhất chính là Huyền Âm tông.

Trận pháp tạo nghệ của Cổ Thần hôm nay, vạn năm trong vòng hắc xung đệ nhị thì không ai có thể xưng đệ nhất ngoại trừ trận pháp tiên sư thời thượng cổ ra. Mà trận pháp sư từ vạn năm sau này đã không ai có thể đạt tới trình độ như Cổ Thần lúc này.

Coi như là lịch đại tông chủ của Âm Dương tông cũng không lĩnh ngộ Âm Dương trận đồ sâu bằng Cổ Thần.

Huyền Âm tông tọa lạc tại phía đông bắc của Bắc Đẩu thành cách mấy vạn dặm trong Thái Huyền Sơn. Huyền Âm tông có đại trận hộ sơn là Vạn Lý Huyền Băng đại trận, cùng đẳng cấp với Vạn Lý Hoàng Sa đại trận.

Cổ Thần chiếm được truyền thừa thổ chi đại trận của Hiên Viên đại đế, và đã lĩnh hội được rất sâu. Bên cạnh đó còn từ Âm tôn Lăng Phong học được ngoại vi trận pháp của Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả trận nên đối với hoả chi đại trận lĩnh ngộ cũng rất sâu. Ngũ hành đại trận trong lòng hắn đã dần rõ ràng hơn. Thổ, hoả hai loại đã cơ bản sáng tỏ, chỉ còn lại kim, thủy, mộc tam đại trận pháp chưa rõ.

Nếu dụng phải Thủy đại trận, Cổ Thần còn không dám tùy tiện hành sự, nhưng Vạn Lý Huyền Băng đại trận này chỉ là một tiểu bộ phận so với Thủy đại trận, với tạo nghệ trận pháp của Cổ Thần thì hoàn toàn có thể xông vào trận, căn cứ vào trận pháp mà thôi diễn ra hướng đi.

Ngày ba mươi tháng ba, Thái Huyền Sơn, Huyền Âm cốc vang lên một tiếng chuông rung trời, đây là tiếng chuông cảnh báo Huyền Âm tông có đại địch tiến vào đại trận hộ sơn. Tiếng chuông này chỉ khi nào Huyền Âm tông gặp phải tình huống sinh tử tồn vong mới phát ra.

Đã hơn vạn năm nay, Vạn Lý Huyền Băng đại trận lảng lảng thủ hộ Huyền Âm tông chưa hề có động tĩnh gì thế mà hôm nay lại có người mạnh mẽ xông vào.

Có người xông vào trong trận, cũng không phải chuyện lạ, trong vạn năm nay, có không ít tu sĩ đã xông vào trận nhưng không có ngoại lệ, ngay cả Độ Hư cường giả xưng bị trận pháp vây khốn rồi bị Huyền Âm tông bắt giữ.

Nhưng lần này lại không giống vậy, thái thượng trưởng lão của Huyền Âm tông chạy tới địa điểm đại trận cảnh báo nhưng không hề phát hiện bất luận kẻ nào. Điều này nói lên có người xông vào trong trận sau đó lại thần không hay quỷ không biết thoải mái ra trận.

Vạn năm nay, chưa từng có ai có thể xông vào trận mà còn có thể bình yên rời khỏi. Ngay cả Độ Hư cảnh cường giả cũng không ngoại lệ!

Thế nhưng lúc này đây lại xuất hiện ngoại lệ đầu tiên.

Vạn Lý Huyền Băng đại trận là từ thời thượng cổ được các bậc tổ tiên của Huyền Âm tông bày ra, toàn bộ trăm dặm phạm vi xung quanh Huyền Âm cốc đều bị bao phủ trong trận bảo vệ cho Huyền Âm tông đời đời truyền thừa cho tới nay.

Nếu Vạn Lý Huyền Băng đại trận không thể ngăn cản được địch nhân vậy chứng minh Huyền Âm tông nguy cơ đã tới thời khắc sinh tử tồn vong.

Người xông vào Vạn Lý Huyền Băng đại trận tất nhiên là Cổ Thần, hắc vô thanh vô tức lén vào, trận này tuy rằng Cổ Thần có thể phá giải nhưng cũng phải mất mấy ngày thời gian.

Cổ Thần vốn dự định ở trong trận chậm rãi thôi diễn sau đó phá giải, thế nhưng lúc hắc tiến vào trong Huyền Âm tông lại tình cờ từ trong miệng đệ tử Huyền Âm tông nghe được tin tức về đại hình đấu giá hội của Thiên Tuyền Các.

Trong đấu giá hội này dĩ nhiên lại có Kim Diễm thảo, Hoả Long dược hai loại tiên thảo cực dương thuộc tính.

Hai loại này có trong danh sách các loại tiên thảo chủ phối dược liệu để luyện chế Thuần Dương Tiên đan. Hiện giờ các ngày một tháng tư chỉ còn có một ngày, Cổ Thần không thể tốn thời gian ở đây phá giải Vạn Lý Huyền Băng đại trận được nữa, vì vậy, hắc nhanh chóng rời khỏi trận chạy tới Bắc Đẩu thành.

Ngày một tháng tư năm nay là một ngày trọng đại!

Hơn sáu mươi năm, Thiên Tuyền Các mới lại tổ chức một lần đại hình đấu giá hội nữa. Linh dược được tích lũy hơn sáu mươi năm trong ngày hôm nay sẽ được toàn bộ mang ra bán đấu giá.

Toàn bộ trung thổ, tứ đại đế đình, tiên tông cự phái, chư tử thế gia cùng một ít đại hình môn phái ... hầu như tất cả các thế lực lớn của trung thổ đều có tu sĩ đến đây. Đồng thời những tu sĩ tới đây ít nhất cũng là Mệnh Tuyền cảnh cao thủ, trong các thế lực đều là các lão già sống lâu năm.

Lần đấu giá này, các thế lực chú tâm vào không ít các linh thảo của Thiên Tuyền Các, đặc biệt là vài loại tiên thảo càng là mục tiêu trọng yếu để tranh giành.

Người tới tham gia đấu giá hội ngày càng nhiều, thậm chí Nguyên Thần kỳ cao thủ cũng không ít.

Nhưng tham gia đấu giá hội bên trong, bị người chú mục cũng không phải mấy cao thủ Nguyên Thần kỳ kia mà là một vị Minh Khiếu trung kỳ cao thủ thành danh từ nhiều năm trước - Tàng Tiêu Vân.

Tu sĩ tham gia đấu giá hội cơ bản đều tùm ba tùm năm lại với nhau, chỉ có hai người ngoại lệ.

Một người chính là Tàng Tiêu Vân. Người còn lại là một trung niên nam tử tướng mạo bình thường đơn độc ngồi trong một góc.

Nam tử này có tu vi Nguyên Thần sơ kỳ, là một cao thủ đơn độc một mình cho nên không ít ánh mắt đều rơi trên người người này. Mọi người đều âm thầm nhủ mày, không biết người này lai lịch ra sao.

Nguyên Thần kỳ thành danh ở trung thổ hắc là không có người này.

- Chẳng lẽ người này vừa mới tiến vào Nguyên Thần kỳ? Một người sao có thể đơn độc tu luyện tới mức này? Rốt cuộc người này thuộc thế lực nào?

Không ít tu sĩ trong lòng nghi hoặc thầm nghĩ.

Tu sĩ trăm dặm này không ai khác ngoài Cổ Thần.

Đấu giá hội lần này, tụ tập hầu hết các thế lực tại trung thổ, cừu địch Cổ Thần kết hạ cũng không ít mà lần này hắc muốn yên ổn thu thập dược liệu nên không muốn phát sinh phiền toái ngoài ý muốn.

Cổ Thần sử dụng Chân Nhan đan biến hoá tướng mạo một chút, nếu sử dụng nguyên mạo, sợ rằng còn chưa chờ đấu giá hội bắt đầu đã phải rơi vào chiến đấu không dứt rồi.

Nơi tổ chức đấu giá là Thiên Tuyền Các tầng thứ nhất, nơi này rộng rãi cũng đủ dung nạp mấy trăm người. Từ lúc Thiên Tuyền Các thông cáo cử hành đấu giá cũng đã ngừng buôn bán luôn.

Tu sĩ tới tham gia đấu giá hội cơ bản đều tới trước một ngày. Cho nên trước đấu giá hội mở ra một canh giờ hầu như mọi người đã đến đông đủ để đấu giá được tổ chức đúng giờ.

Người chủ trì đấu giá là một Đoạt Xá kỳ tuổi chừng năm mươi, mặt trắng không râu. Lần đấu giá này tuy nói là quang minh chính đại tổ chức nhưng bốn phía đều có Mệnh Tuyền cao thủ, thậm chí còn có Nguyên Thần kỳ cao thủ giấu ở chỗ tối bảo đảm đấu giá hội không gặp phải bất luận sai lầm nào.

- Hoan nghênh các vị tới tham gia đấu giá hội lần này, tại hạ là Dương Đình Hư, chịu trách nhiệm cho buổi đấu giá hôm nay.

Dương Đình Hư ôm quyền hướng chúng tu sĩ hơi khom mình, sau đó liền cho mở màn đấu giá hội:

- Đấu giá hội của bản các có rất nhiều linh dược trân quý cùng một ít tiên thảo hi hữu, đối với tu luyện của các vị có lợi rất lớn. Đầu tiên đưa ra đấu giá là một ít cao cấp linh thảo, tiên thảo sẽ được đấu giá sau cùng. Linh thảo đầu tiên là Cửu Dương thảo, tổng cộng ba gốc 2000 năm tuổi, giá khởi điểm mỗi gốc là hai mươi vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không thấp hơn hai vạn linh thạch, hiện tại bắt đầu đấu giá gốc đầu tiên.

Giá khởi điểm đã là hai mươi vạn linh thạch, một lần tăng giá không ít hơn hai vạn linh thạch. Nếu không phải đại hình tông môn thế lực thì giá này đối với các tông môn nhỏ và tu chân gia tộc có thể đem toàn bộ gia sản của họ đào rỗng.

Vì vậy chỉ có đại hình tông môn thế lực mới có tư cách tham gia đấu giá, các tông môn và tu chân gia tộc nhỏ ngay cả tư cách để tham gia cũng không có.

- 20 vạn linh thạch.

Dương Đình Hư vừa dứt lời liền có người hô giá.

Cửu Dương thảo đối với người tu luyện hỏa thuộc tính có tác dụng rất lớn, nhất là Cửu Dương thảo 2000 năm tuổi trực tiếp phục dụng đều có thể gia tăng chân khí hỏa hệ không ít.

- 22 vạn linh thạch.

- 24 vạn linh thạch.

- 30 vạn linh thạch.

- 40 vạn linh thạch.

.....

Rất nhanh gốc Cửu Dương thảo đầu tiên đã tăng giá lên gấp đôi, không ít người đều muốn đoạt được gốc linh thảo này, dù sao trong thiên hạ người tu luyện hỏa hệ pháp quyết không ở số ít, mà Mệnh Tuyền cao thủ hỏa hệ cũng nhiều. 40 vạn linh thạch cho một gốc Cửu Dương thảo 2000 tuổi đã là giá rất cao, nếu không tại đấu giá thì bình thường dùng 30 vạn linh thạch là đã có thể tới tay.

Khi người có đưa ra giá 40 vạn linh thạch đã không còn ai tiếp tục ra giá nữa.

Thấy không có người tiếp tục ra giá, Dương Đình Hư lên tiếng nói:

- Bán ...

- 45 vạn linh thạch.

Dương Đình Hư vừa mở miệng thì một thanh âm từ trong góc vang lên, thanh âm tuy không lớn nhưng đều rõ ràng rơi vào tai chúng tu sĩ.

Mọi người chuyển mắt nhìn lại thì thấy người ra chính là vị Nguyên Thần kỳ đơn độc kia.

Cửu Dương thảo mặc dù tốt nhưng đối với Nguyên Thần kỳ cao thủ cũng không có bao nhiêu tác dụng. Các Nguyên Thần kỳ cao thủ đến đây mục tiêu đều là các loại tiên thảo phía sau cho nên vị Nguyên Thần kỳ này vừa ra giá đều khiến mọi người ngạc nhiên.

Cổ Thần muốn Cửu Dương thảo tự nhiên không phải cấp bản thân sử dụng mà vì muốn luyện chế Thuần Dương Tiên đan cần rất nhiều thảo dược dương tính, dương tính càng mạnh càng tốt. Cửu Dương thảo chính là một trong các loại phối dược của Thuần Dương Tiên đan cho nên Cổ Thần tất nhiên phải mua.

Cổ Thần cái gì không thiếu nhất chính là linh thạch, diệt Cự Linh Môn, cướp công phẩm của Đại Doanh để đình cho nên hiện tại linh thạch toàn bộ đều nằm trong Càn Khôn Trạc, chỉ cần có linh dược Cổ Thần muốn mua thì bao nhiêu linh thạch hắn cũng có thể mua được.

Quả nhiên, Cổ Thần vừa ra giá đã tăng thêm 5 vạn linh thạch thì không ai nguyện ý cùng hắn tranh đoạt nữa. Tu vi Nguyên Thần kỳ của Cổ Thần cũng khiến đông đảo tu sĩ phải âm thầm nhượng bộ rồi.

Không ai tiếp tục cạnh tranh, Cổ Thần dùng 45 vạn linh thạch mua gốc Cửu Dương thảo đầu tiên.

Bán đi gốc Cửu Dương thảo đầu tiên, Dương Đỉnh Hư tiếp tục nói:

- Những đạo hữu chưa mua được không cần nhụt chí, vẫn còn hai gốc Cửu Dương thảo, mỗi người đều có cơ hội.

- Có thể đồng thời bán hai gốc không? Ta toàn bộ muốn mua.

Một tu sĩ hỏi.

Dương Đỉnh Hư nói:

- Nếu có năm người đồng ý ta nguyện ý đồng thời bán hai gốc Cửu Dương Thảo.

- Ta nguyện ý.

Người vừa hỏi liền giơ tay lên nói.

- Ta nguyện ý.

- Ta nguyện ý.

- Ta nguyện ý ...

Rất nhanh liên tục có sáu bảy người đều giơ tay lên nói. Ở nơi này đều người của tiên tông cự phái các thế lực lớn, dùng mấy trăm vạn linh thạch không thành vấn đề, mà vấn đề là linh dược có đáng giá hay không mà thôi.

- Hảo, còn hai gốc Cửu Dương thảo, đồng thời bán đấu giá, giá quy định là 40 vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới 4 vạn linh thạch!

Dương Đỉnh Hư nói lớn.

- 40 vạn linh thạch.

- 44 vạn linh thạch.

- 76 vạn linh thạch.

- 80 vạn linh thạch.

Không quá bao lâu đã có người đưa ra giá 40 vạn cho mỗi gốc Cửu Dương thảo. Giá này đã vượt quá mức thừa nhận của chúng tu sĩ. Cửu Dương thảo mặc dù tốt nhưng 40 vạn linh thạch một gốc cũng không phải nhỏ. Các tiên tông cự phái tiêu linh thạch cũng phải tính toán có hợp lý hay không.

- 90 vạn linh thạch.

Trong lúc chúng tu sĩ đều cho rằng hai gốc Cửu Dương thảo này đã được bán cho người ra giá 80 vạn kia thì trong góc lại vang lên thanh âm ra giá.

Chúng tu sĩ nhìn lại, thì kinh ngạc phát hiện người vừa ra giá lại là tu sĩ Nguyên Thần kỳ đơn độc kia. Hắn dĩ nhiên mua liền ba gốc Cửu Dương thảo mà còn là mỗi gốc mua với giá 45 vạn linh thạch. Tổng cộng cũng là 135 vạn linh thạch. Đây là khoản tài phú mà các tiên tông cự phái cũng phải đắn đo suy nghĩ.

Cổ Thần đối với ánh mắt kinh ngạc của mọi người đều không để ý. Hắn quyết phải mua đủ cả ba gốc Cửu Dương thảo này.

Dương Đình Hư cười rất tươi, hắn không cần biết ai là người mua được, hắn chỉ cần biết số lượng linh thạch thu về là bao nhiêu thôi.

- Linh dược thứ hai được đấu giá là Hoả Diễm Đăng 1500 tuổi, tổng cộng hai gốc đồng thời đấu giá một lần, giá quy định là 15 vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới 2 vạn linh thạch.

Dương Đình Hư mỉm cười xuất ra hai gốc Hoả Diễm Đăng nói.

- 15 vạn linh thạch.

- 17 vạn linh thạch.

- 20 vạn linh thạch.

- 30 vạn linh thạch.

Khi một vật phẩm mang ra đấu giá được đưa ra với giá gấp hai giá quy định đã là rất cao rồi. Cho nên khi có tu sĩ hô giá 30 vạn thì toàn trường liền yên tĩnh xuống.

Qua một lúc, một thanh âm không nhanh không chậm lại từ trong góc vang lên:

- 35 vạn linh thạch.

Hoả Diễm đăng cũng là linh dược hoả hệ nên Cổ Thần tự nhiên là muốn mua.

Ngay cả Hoả Diễm đăng 1500 tuổi cũng muốn, không ít tu sĩ nhìn Cổ Thần vừa kinh ngạc vừa thầm tức giận.

- 37 vạn linh thạch.

Người hô giá 30 vạn linh thạch liếc mắt nhìn Cổ Thần rồi lần thứ hai nâng giá.

Người này sau lưng có thể lực không nhỏ, đối với Nguyên Thần kỳ cao thủ cũng không có nhất định tôn kính, nhưng liên quan tới lợi ích của bản thân cũng sẽ tuyệt không lùi bước.

- 45 vạn.

Cổ Thần không nhanh không chậm ra giá.

45 vạn linh thạch? Mua hai gốc Hoả Diễm đăng?

Chúng tu sĩ nhìn Cổ Thần với ánh mắt càng kinh ngạc hơn, mọi người đều thầm nghĩ: “Người này linh thạch nhiều lắm sao? 170 vạn linh thạch mà dễ dàng đưa ra như vậy?”

Vấn đề linh thạch đối với Cổ Thần không là gì, chỉ cần là linh dược dương thuộc tính hắn sẽ mua tất cả!

Dùng 45 vạn linh thạch, Cổ Thần đem hai gốc Hoả Diễm đăng thu mua.

Ba gốc Cửu Dương thảo, hai gốc Hoả Diễm Đăng tổng cộng 170 vạn linh thạch. Nhiều linh thạch như vậy, ngay cả một tiên tông cự phái, tu tiên thế gia cũng không dễ dàng bỏ ra, nhưng đối với Cổ Thần thì chừng đó linh thạch chỉ như một sợi lông trên chín con trâu mà thôi.

Trong Càn Khôn Trạc của hắn hạ phẩm linh thạch có mấy trăm vạn, hiện giờ ngay cả một nửa còn chưa dùng tới, trung phẩm tinh thạch hắn còn hơn 30 vạn tương đương với hơn 3000 vạn hạ phẩm linh thạch, mà thượng phẩm linh thạch hắn cũng có hơn một vạn tương đương với hơn một ức hạ phẩm linh thạch. Cho dù mua đi toàn bộ vật phẩm đấu giá hắn cũng đều có thể mua hết được.

Đương nhiên, Cổ Thần không phải bại gia chi tử, hắn chỉ mua những gì cần thiết, còn những linh dược không cần một gốc hắn cũng không động tới.

519. Chương 6: Linh Thạch Không Thiếu.

Mới khởi đầu mà năm gốc linh dược đã bán được một trăm bảy mươi vạn linh thạch, Dương Đỉnh Hư trong lòng rất thoả mãn, trên mặt tiêu ý càng đậm mở miệng nói:

- Kế tiếp sẽ bán đấu giá Thiên Âm Chi, tổng cộng ba gốc đều trên hai nghìn năm tuổi, giá quy định mỗi gốc là ba mươi vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới ba vạn linh thạch.

- Ba mươi vạn linh thạch

- Ba mươi ba vạn

- Ba mươi sáu vạn

Thiên Âm Chi là linh thảo thuộc tính cực âm nên cũng không thiếu tu sĩ muốn có. Thế nhưng người thứ vừa ra giá thì toàn trường liền yên lặng.

Người mở miệng không phải ai khác chính là Tàng Tiêu Vân, cao thủ Minh Khiếu kỳ duy nhất ở đây.

Không ai nguyện ý vì một gốc Thiên Âm Chi mà tạo mâu thuẫn với một cao thủ Minh Khiếu kỳ.

Không ít tu sĩ đều hướng ánh mắt về phía Cổ Thần. Mấy lần vừa rồi Cổ Thần đều là nửa đường ngáng chân hoành đao đoạt ái, nhưng lúc bán Thiên Chi Âm lại không phải là vật Cổ Thần muốn nên gốc linh dược này đối với hắn chẳng khác gì cỏ dại.

- Hừ, trước mặt Minh Khiếu kỳ cao thủ thì cho dù là Nguyên Thần kỳ đỉnh phong cũng phải nín!

Không ít tu sĩ đều thầm nghĩ như vậy.

Bọn họ bị Cổ Thần đoạt đi Cửu Dương thảo và Hoả Diễm đằng, lại thấy Cổ Thần là Nguyên Thần kỳ cao thủ nên cũng khó chịu nhưng chỉ dám để trong lòng không dám ra mặt. Hiện tại thấy Cổ Thần không dám cùng Tàng Tiêu Vân tranh đoạt Thiên Âm Chi nên trong lòng họ cũng có chút thoả mãn.

Tàng Tiêu Vân dùng ba mươi sáu vạn linh thạch mua một gốc Thiên Âm Chi, hai gốc còn lại hắn cũng không tiếp tục mở miệng ra giá cho nên bị hai vị tu sĩ khác dùng giá năm mươi vạn linh một gốc mua đi.

- Kế tiếp chính là Ngọc Tuỷ hoa, có năm gốc, hai gốc trên ba ngàn năm và ba gốc trên hai ngàn năm. Trên ba ngàn năm mỗi gốc giá quy định là bốn mươi vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới bốn vạn. Trên hai ngàn năm giá quy định là hai mươi vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới hai vạn.

Dương Đỉnh Hư cất cao giọng hô.

Linh dược có tuổi càng cao thì càng quý, chênh nhau ngàn năm giá liền tăng gấp đôi.

Ngọc Tuỷ hoa cũng không phải loại dược thảo Cổ Thần cần. Hai gốc ba ngàn năm tuổi phân biệt được hai vị Nguyên Thần kỳ thu về, ba gốc hai ngàn năm tuổi thì bị chúng tu sĩ còn lại kịch liệt cạnh tranh.

- Bán đấu giá tiếp theo là ...

...

...

...

...

...

Từ lúc bắt đầu bán đấu giá Ngọc Tuỷ hoa, Dương Đỉnh Hư liên tục đưa lên các loại dược liệu nhưng đều không có một loại thuộc tính cực dương nào cho nên Cổ Thần cũng không mở miệng, lặng yên ngồi trong góc khuất khép hờ hai mắt giống như đấu giá hội này với hắn không hề có chút quan hệ nào.

Thời gian qua gần nửa ngày, Cổ Thần vẫn không lên tiếng, chúng tu sĩ dần dần đã quên mất vị Nguyên Thần kỳ ngồi trong góc này.

Liên tục đấu giá hơn mười loại cao cấp linh dược, Dương Đỉnh Hư đột nhiên hơi ngừng lại một chút rồi cất cao giọng, có vẻ hưng phấn nói:

- Cao cấp linh dược cơ bản đã được đấu giá hết. Trước khi bán đấu giá tiên thảo còn có một loại dược liệu được coi là nằm giữa linh thảo cao cấp và tiên thảo cũng được mang ra bán đấu giá. Gốc dược thảo này là do một vị trưởng bối của bản các mấy tháng trước tại một nơi cực dương ngẫu nhiên phát hiện - Xích Tinh Tử!

Xích Tinh Tử ...

Không ít tu sĩ tu luyện pháp quyết hoá hệ trong lòng đều mừng rỡ.

Cổ Thần nãy giờ khép hờ hai mắt cũng đột nhiên mở ra lộ vẻ hứng thú.

Xích Tinh Tử là một loại linh dược có thuộc tính cực dương. Chỉ có nơi cực dương chí dương mới có thể sinh trưởng. Vì điều kiện sinh trưởng hạn chế nên số lượng rất hi hữu và được xếp vào nhóm giữa linh thảo cao cấp và tiên thảo.

Đối với biểu hiện của chúng tu sĩ, Dương Đỉnh Hư rất thoả mãn:

- Xích Tinh Tử rất hiếm gặp, thường thường hơn mười năm cũng khó xuất hiện một gốc. Thế nhưng bản các may mắn lại thu được mười gốc.

“Mười gốc Xích Tinh Tử!”

Các tu sĩ tu luyện hoá hệ pháp quyết trên mặt đều nở nụ cười rất tươi. Mười gốc a, lần này thế nào cũng phải thu được một gốc!

Khoẻ mặt của Cổ Thần cũng khẽ vểnh lên, thầm nghĩ: “Hắc hắc, mười gốc Xích Tinh Tử, không biết bao nhiêu tuổi. Nếu có thể mua được toàn bộ thì trên cơ bản các loại phối liệu bình thường đều có thể thay thế.”

Thuần Dương Tiên đan cũng không có hạn chế chết một vài loại phối liệu. Ngoài trừ những tiên thảo như hai cái chủ dược và vào loại chủ phối dược là không thể thiếu thì hơn mười loại phối liệu còn lại chủ yếu là xem nồng độ dương tính mạnh hay yếu bên trong nên có thể dùng các loại dược liệu có nồng độ dương tính cao cấp hơn thay thế được.

Trong Càn Khôn Trắc của Cổ Thần vốn đã có không ít linh dược đã ngoài ngàn năm, linh dược thuộc tính dương cũng không thiếu, nếu có thể đem mười gốc Xích Tinh Tử này cũng thu về tay thì coi như vấn đề phối dược đã có bản được giải quyết.

Dương Đỉnh Hư hiển nhiên biết tâm tư của chúng tu sĩ, nên hần chờ một lát lại nói tiếp:

- Mười gốc Xích Tinh Tử này, mỗi gốc đều đã trên bốn ngàn năm tuổi.

- Bốn ngàn năm tuổi?

Có tu sĩ buột miệng kinh hô.

“Đủ rồi! Ha ha!” Cổ Thần cũng thầm mừng.

Dương Đỉnh Hư lộ ra nụ cười rất hài lòng nói tiếp:

- Mười gốc Xích Tinh Tử bốn ngàn năm tuổi, mỗi gốc quy định giá là một trăm vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười vạn!

một trăm vạn linh thạch mới chỉ là giá khởi điểm, đây cũng không phải là giá mà ai cũng có thể chấp nhận được, nhưng đối với một gốc Xích Tinh Tử đã trên bốn ngàn năm tuổi thì một trăm vạn cũng đáng giá. Dù sao đây cũng là cơ hội hiếm có.

- Một trăm vạn linh thạch ...

Dương Đỉnh Hư còn chưa dứt lời thì đã có người ra giá.

- Một trăm vạn linh thạch

- Một trăm mười vạn linh thạch

- Một trăm hai mươi vạn linh thạch
- Một trăm ba mươi vạn linh thạch
- Một trăm bốn mươi vạn linh thạch
- Một trăm năm mươi vạn linh thạch ...

Rất nhanh, giá đã tăng lên một trăm năm mươi vạn linh thạch. Có người vừa hô giá này ra thì toàn trường hơi chững lại một chút rồi không khí đấu giá lại tiếp tục dồn dập.

- Một trăm sáu mươi vạn linh thạch ...

...

...

...

...

- Hai trăm vạn linh thạch!

Hai trăm vạn linh thạch đối với một gốc Xích Tinh Tử bốn ngàn năm tuổi đã là giá rất cao rồi. Từ sau khi giá lên tới một trăm năm mươi vạn thì số người cạnh tranh đã giảm hẳn. Dù sao tổng cộng có tới mười gốc, vẫn còn cơ hội.

Giá hai trăm vạn vừa ra thì toàn trường liền yên tĩnh. Qua gần hai phút sau mới có một thanh âm vang lên:

- Hai trăm mười vạn!

Ánh mắt của Cổ Thần và những người khác đều nhìn về phía người vừa hô giá. Là một hoà thượng có tu vi Nguyên Thần trung kỳ, xem ra là người của Đại Linh đế đình. Tu luyện Phật môn pháp quyết thì linh thảo thuộc tính cực dương có hiệu quả rất lớn.

Linh dược quý hiếm như Xích Tinh Tử thì một gốc cũng không chế thiếu, hai gốc cũng không chê ít. Người đã mua rồi cũng không phải không muốn mua nữa cho nên gốc Xích Tinh Tử đầu tiên cũng rơi vào cạnh tranh rất kịch liệt.

Nguyên Thần kỳ cao thủ dù sao vẫn không thể trấn áp toàn trường được như Minh Khiếu kỳ cao thủ. bốn ngàn năm Xích Tinh Tử đối với những tu sĩ khác cũng rất cần mà đa số tu sĩ tới đây có ai mà thể lực sau lưng không mạnh?

Hai trăm mười vạn linh thạch, không ít hoá hệ tu sĩ liếc mắt nhìn nhau rồi lắc đầu. Giá này cũng đã rất cao lại thêm một vị Nguyên Thần kỳ cạnh tranh nên chúng tu sĩ đều muốn bán mặt mũi cho người ta.

520. Chương 7: Năm Nghìn Vạn Linh Thạch.

- Hai trăm hai mươi vạn linh thạch!

Ngay lúc mọi người cho rằng gốc Xích Tinh Tử đầu tiên sẽ được bán cho hoà thượng kia thì một thanh âm không lớn không nhỏ từ trong góc vang lên, rơi vào tai mọi người.

Chúng tu sĩ nhìn lại thì phát hiện lại là tên Nguyên Thần kỳ tu sĩ lúc trước. Nãy giờ yên lặng lại đột nhiên lò đầu ra?

Cổ Thần mỗi lần ra giá đều là vào lúc sau khi chúng tu sĩ đã cạnh tranh gần tới điểm cuối. Cổ Thần biết ra giá từ đầu chỉ tổ tốn nước miếng mà thôi.

- Hai trăm ba mươi vạn!

Hoà thượng kia căm tức nhìn Cổ Thần rồi nâng giá lên.

- Hai trăm năm mươi vạn!

Cổ Thần không nhanh không chậm nâng giá thêm hai mươi vạn linh thạch.

- Người ...

Hoà thượng kia phất ống tay áo, phần nộ quát một tiếng nhưng cũng không động thủ lại bỏ qua đấu giá.

Hai trăm năm mươi vạn linh thạch, gốc Xích Tinh Tử thứ nhất đã bị Cổ Thần thu vào tay.

Dương Đình Hư mặt đầu tiểu ý, rất nhanh liền cho bắt đầu đấu giá gốc Xích Tinh Tử thứ hai.

Lần này cũng không khác mấy so với lần trước, sau khi hoà thượng kia ra giá hai trăm vạn, Cổ Thần lại đưa ra giá hai trăm hai mươi vạn. Hoà thượng kia cảm tức trừng mắt nhìn Cổ Thần rồi lại buông tha. Cổ Thần dùng hai trăm hai mươi vạn mua gốc Xích Tinh Tử thứ hai.

Đến lúc này, Cổ Thần đã dùng hết sáu trăm bốn mươi vạn linh thạch.

Ngoại trừ tứ đại đế đình và chư tử thế gia, ngay cả tiên tông cự phái, tu tiên thế gia cũng khó có khả năng một lần xuất ra nhiều linh thạch như vậy.

Chúng tu sĩ nhìn Cổ Thần như nhìn một quái vật, trong lòng thầm nghĩ: “Quái thai này từ đâu chui ra thế? Một Nguyên Thần kỳ mà lại có nhiều linh thạch như vậy?”

Đối với ánh mắt kinh dị của mọi người, Cổ Thần như không thấy nhưng trong lòng hần thầm nghĩ: “Linh thạch ta không thiếu, linh thảo ta muốn, hết thấy đều phải mua được.”

- Hai trăm mười vạn linh thạch.

- Hai trăm hai mươi vạn linh thạch.

- Hai trăm ba mươi vạn linh thạch.

- Hai trăm năm mươi vạn linh thạch.

Người khinh người quá đáng! Lão nạp cùng người liều mạng: “hai trăm bảy mươi vạn linh thạch”

...

- Ba trăm vạn!

Tràng đấu giá gốc Xích Tinh Tử thứ ba nhấc lên một hồi cao trào không nhỏ.

Hoà thượng kia quá tức giận, thấy Cổ Thần mỗi lần đều đập đầu hần cho nên khi Cổ Thần ra giá hai trăm năm mươi vạn, hần liền tăng lên hai trăm bảy mươi vạn.

Nhưng Cổ Thần vẫn như trước không nhanh không chậm hô giá ba trăm vạn linh thạch, Cổ Thần vừa ra giá giống như một tiếng sét miểu sát hoà thượng vậy.

Ba trăm vạn linh thạch là một khoản tài phú không nhỏ, mua một gốc Xích Tinh Tử bốn ngàn năm tuổi với cái giá này hoàn toàn là giá trên trời.

Linh thạch nhiều ít đối với Cổ Thần cũng không có quá nhiều tác dụng, trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả trận Cổ Thần đối với Thiên Nhân Kham Linh thuật đã cẩn thận nghiên cứu thấy đáo cho nên việc tìm mạch khoáng không thành vấn đề.

Đối với Cổ Thần thì linh thạch dễ có, linh dược khó cầu, cho dù dùng 400 vạn linh thạch Cổ Thần cũng sẽ đem Xích Tinh Tử thu vào tay cho bằng được, để sau này đỡ phải tốn thời gian đi tìm.

300 vạn linh thạch đối với hoà thượng kia cũng là một con số không nhỏ cho nên hần chỉ có thể trừng mắt cảm giận nhìn Cổ Thần rồi ngồi xuống chỗ. Dù sao hần cũng là tu sĩ đã sống mấy trăm năm, sẽ không vì một chút tức giận mà đánh nhau.

Gốc Xích Tinh Tử thứ ba lại bị Cổ Thần dùng ba trăm vạn linh thạch mua về. Lúc này Cổ Thần đã tiêu đi hơn chín trăm bốn mươi vạn linh thạch, số linh thạch đối với tứ đại đế đình, các thế gia chư tử cũng không thể nhẹ nhàng bỏ ra như vậy một lần.

- Người này rốt cuộc là từ đâu tới? Sao có nhiều linh thạch như vậy?

Chúng tu sĩ lúc này nhìn Cổ Thần với ánh mắt có chút kinh sợ.

Lại thu được ba trăm vạn linh thạch, Dương Đình Hư miệng cười càng tươi, bắt đầu cho đấu giá gốc thứ tư.

- Một trăm vạn linh thạch.

- Một trăm mười vạn linh thạch.

- Một trăm hai mươi vạn linh thạch.

...

...

...

- Một trăm năm mươi vạn linh thạch.

- Một trăm sáu mươi vạn linh thạch.

Rất nhanh giá đã được đẩy lên tới một trăm sáu mươi vạn linh thạch, mặc dù chưa bằng mấy lần trước nhưng toàn trường lúc này lại đột nhiên im lặng. Bởi vì người vừa ra giá một trăm sáu mươi vạn linh thạch chính là Tàng Tiêu Vân.

Tàng Tiêu Vân không cần Xích Tinh Tử nhưng hẳn vẫn hô giá.

Hắn vừa ra giá khiến chúng tu sĩ lập tức đình chỉ cạnh tranh. Trừ phi là tiên thảo, nếu không chỉ bằng những dược liệu cao cấp này mà đắc tội một cao thủ Minh Khiếu kỳ, bọn họ không thấy đáng.

Nãy giờ Tàng Tiêu Vân không hề ra giá mà lúc này đột nhiên lại lên tiếng khiến mọi người rất khó hiểu. Mọi người nhìn theo ánh mắt Tàng Tiêu Vân thì thấy một người trong góc.

Lúc này mọi người đã coi như hiểu ra, có lẽ Tàng Tiêu Vân cảm thấy tên Nguyên Thần kỳ kia chương mắt.

Trong lúc nhất thời, chúng tu sĩ trong lòng rất sáng khoái thầm nghĩ: “Người càn rỡ đi! Dám ở trước mặt cao thủ Minh Khiếu kỳ càn rỡ sao? Nguyên Thần kỳ trước mặt Minh Khiếu kỳ cũng chỉ như một con kiến!”

Chúng tu sĩ rất sáng khoái nhưng Dương Đình Hư lại rất không vui, Tàng Tiêu Vân ra giá khiến mọi người không tiếp tục tranh chấp nữa, vậy thì Thiên Tuyền Các sẽ thất thu.

- Một trăm bảy mươi vạn!

Đang lúc Dương Đình Hư cho rằng gốc Xích Tinh Tử này sẽ bán với giá một trăm sáu mươi vạn linh thạch thì một tiếng rao giá vang lên.

Trong đầu chúng tu sĩ đang thầm cười trộm Cổ Thần nhất gan thì Cổ Thần đột nhiên ra giá.

Hắn nói không nhanh nhưng lời vừa ra khỏi miệng hắn liền cảm giác một đạo ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào mình. Hắn biết người này chính là Tàng Tiêu Vân.

Cổ Thần mặt không đổi sắc, mắt không chớp, không có bất kỳ phản ứng gì. Đừng nói là Xích Tinh Tử, cho dù là Kim Diễm thảo, Hoả Long hoa Tàng Tiêu Vân muốn thì Cổ Thần hẳn cũng sẽ mạnh mẽ lấy về hướng chỉ Xích Tinh Tử lại không phải là thứ Tàng Tiêu Vân cần. Tàng Tiêu Vân muốn chính là áp chế Cổ Thần!

“Cái gì?”

Chúng tu sĩ mở to hai mắt, quả thật không thể tin được. Tàng Tiêu Vân ra giá mà tên Nguyên Thần kỳ kia còn dám ra giá nữa?

Minh Khiếu kỳ cao thủ mới chân chính là cao thủ trong Mệnh Tuyền cảnh. Bước vào cảnh giới này, thực lực không chỉ tăng mười lần, muốn áp chế một Nguyên Thần kỳ rất dễ dàng.

Mà vị cao thủ Nguyên Thần kỳ này cũng chỉ mới là Nguyên Thần trung kỳ, trong kho Tàng Tiêu Vân đã là Minh Khiếu trung kỳ. Chỉ cần Tàng Tiêu Vân dậm chân một cái thì toàn bộ trung thổ này cũng có thể rung động chứ đừng nói một Nguyên Thần trung kỳ nhỏ nhỏ.

Dương Đỉnh Hư rất vui mừng, có chút kinh ngạc nhìn hướng Cổ Thần, hần vạn lần không ngờ người này lại dám tiếp tục ra giá!

Một thoáng sau, Cổ Thần liền cảm giác ánh mắt sắc bén của Tàng Tiêu Vân đã thu hồi. Tàng Tiêu Vân nhắm hai mắt lại giống như đang nhập định, qua tam tức thời gian cũng không thấy tiếp tục ra giá nữa, coi như là đã bỏ qua.

Thế nhưng Cổ Thần biết tướng mạo hiện tại của hắn đã bị đối phương nhờ kỹ. Cổ Thần nhún vai, nhớ kỹ thì nhớ đi, ta không quan tâm! Danh tiếng của Tàng Tiêu Vân, Cổ Thần tự nhiên từ sớm đã biết, nhưng hần đối với Tàng gia cừu hận còn ít sao?

Chúng tu sĩ trong lúc nhất thời bị dọa cho sợ ngây người nên cũng không ai tiếp tục ra giá nữa. Vì vậy gốc Xích Tinh Tử thứ tư bị Cổ Thần dùng một trăm bảy mươi vạn linh thạch thu về.

Sau đó, gốc thứ năm, thứ sáu ... cho đến gốc Xích Tinh Tử cuối cùng, Tàng Tiêu Vân vẫn khép hờ hai mắt, không chút nào phản ứng. Cho nên sáu gốc này toàn bộ đều rơi vào túi Cổ Thần.

Chúng tu sĩ lúc này nhìn Cổ Thần như nhìn một quái vật, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Mua xong mười gốc Xích Tinh Tử, bởi vì sáu gốc sau cạnh tranh kịch liệt nên Cổ Thần mất gần ba ngàn vạn linh thạch mới mua về hết. Cộng thêm Cửu Dương thảo và Hoả Diễm đằng lúc trước mua hết một trăm bảy mươi vạn linh thạch, vừa vặn tiêu tốn của Cổ Thần ba ngàn vạn linh thạch.

Ba ngàn vạn linh thạch, cho dù là tứ đại đế đình, các thế gia Chư tử, các tiên tông đại phái mặc dù có thể xuất ra nhưng xuất ra sẽ khiến cho hậu bối đệ tử của họ không đủ linh thạch tài nguyên sử dụng trong ít nhất là một năm, thậm chí là mười năm.

Chỉ cần một ngày không đủ linh thạch cũng đã là nguy cơ không nhỏ đối với một thế lực chứ đừng nói là một năm hay mười năm.

Vậy mà tu sĩ Nguyên Thần kỳ mọi người chưa từng gặp qua này lại có thể trong một lần lấy ra ba ngàn vạn linh thạch, làm sao không khiến mọi người chấn kinh?

Sau khi thu được mười gốc Xích Tinh Tử thì một ít phối dược trong Thuần Dương Tiên đan xem như đã được giải quyết. Chỉ cần tìm được Cửu Diễm hoa, Cửu Dương Liệt Nhật quả hai chủ dược và mấy loại chủ phối dược như Kim Diễm thảo, Hoả Long quả, Hoả Long đan hoặc Hoả Lân đan là có thể bắt đầu luyện chế được Thuần Dương Tiên đan rồi.

Mười gốc Xích Tinh Tử đều được bán đi khiến Dương Đỉnh Hư rất vui mừng. Ngoại trừ gốc thứ tư thì những gốc còn lại đều bán được với giá tốt nên Dương Đỉnh Hư mặt đầy tiểu ý nói:

- Cảm tạ các vị đã ủng hộ bản các, cao cấp linh dược hiện giờ đã toàn bộ được bán hết. Tiếp theo sẽ là tiên thảo. Tiên thảo được bán đấu giá có bốn gốc: một gốc Hoả Long hoa, một gốc Huyết Liên hoa, một gốc Kim Diễm thảo, một gốc Kinh Diệp thảo.

- Gốc tiên thảo đầu tiên là Hoả Long hoa hơn ba ngàn hai trăm tuổi, giá quy định tám trăm vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới năm mươi vạn linh thạch! Đấu giá bắt đầu!

Mấy gốc tiên thảo này chính là mục tiêu chính của các tu sĩ tham gia đấu giá lần này. Mỗi gốc tiên thảo đều có kỳ hiệu đặc biệt riêng. Nhưng với giá quy định tám trăm vạn linh thạch thì cho dù là các thế lực lớn mua được rồi, muốn mua gốc tiên thảo tiếp theo cũng không dễ dàng.

Hoả Long hoa là hoả hệ tiên thảo đối với các tu sĩ tu luyện hoả hệ công pháp đều là tiên dược quý hiếm hằng ao ước.

Vì vậy vừa bắt đầu đấu giá, các vị cao thủ Nguyên Thần kỳ trong mắt đều đầy dục vọng. Tiên thảo bậc này cho dù bản thân không cần thì cấp cho thế lực của mình cũng rất tốt.

- Tám trăm vạn linh thạch.

Một vị Nguyên Thần kỳ dẫn đầu ra giá. Cổ Thần nhận thức người này, người này chính là tu sĩ của một trong tứ đại Chư tử thế gia Hạ gia. Kiếp trước Cổ Thần ở tại Đại Kiền thánh đình không ít thời gian nên đối với các tu sĩ thành danh cũng biết không ít.

- Tám trăm năm mươi vạn!

Người vừa ra giá là một cao thủ Nguyên Thần kỳ toàn thân bao phủ hắc bào, chắc hẳn là tu sĩ Thần Vũ tông.

- Chín trăm vạn

- Chín trăm năm mươi vạn linh thạch.

- Một ngàn vạn!

Rất nhanh, gốc Hoả Long hoa đã được đẩy giá lên 1000 vạn linh thạch. Những người ra giá đều là Nguyên Thần kỳ cao thủ dưới trướng của tứ đại đế đình và Chư tử thế gia.

- Một ngàn một trăm vạn!

Hoà thượng tranh giành Xích Tinh Tử với Cổ Thần lúc này cũng mở miệng ra giá rồi nói:

- Gốc Hoả Long hoa này lão nạp nhất định phải được!

Hoà thượng này vừa ra giá là tăng lên 100 vạn, giống như là tình thế bất buộc vậy.

- Một ngàn hai trăm vạn linh thạch.

- Một ngàn ba trăm vạn.

- Một ngàn bốn trăm vạn linh thạch.

- Một ngàn năm trăm vạn.

Những người cạnh tranh lúc này, không ai là dễ chọc, ngoại trừ Minh Khiếu kỳ Tàng Tiêu Vân ra thì không ai có thể chần trệ được bọn họ. Nhưng Hoả Long hoa hiển nhiên không phải vật Tàng Tiêu Vân muốn, hơn nữa Đại Doanh đế đình tuy cường thế nhưng còn có Thánh Đình một bên, không thể lấy thúng mà úp voi được. Tiên thảo bậc này cho dù Tàng Tiêu Vân ra giá thì những tu sĩ ở đây cũng sẽ không nhượng bộ.

Một ngàn năm trăm vạn linh thạch là cái giá để cho một ít đại hình tông phái, tu tiên thế gia nghe là mất hồn. Muốn bọn họ xuất ra nhiều linh thạch như vậy có thể thế lực của họ sẽ lập tức phải tan rã.

- Một ngàn bảy trăm vạn linh thạch.

Thấy các vị Nguyên Thần kỳ liên tục cạnh tranh, hoà thượng kia tiếp tục ra giá. Mà lần này tăng liền hai trăm vạn.

Một ngàn bảy trăm vạn đã là con số trên trời rồi. Các Nguyên Thần kỳ thầm lắc đầu, thấy vậy hoà thượng kia trên mặt liền lộ vẻ tươi cười.

- Hai ngàn vạn linh thạch.

Đúng lúc này, thanh âm của Cổ Thần lại từ trong góc vang lên.

Mọi người đều thất kinh, không ai ngờ rằng Cổ Thần lại còn có khả năng để tranh đoạt Hoả Long hoa! Hai ngàn vạn linh thạch, thêm vào lúc trước ba ngàn vạn nữa là tổng cộng lên tới năm ngàn vạn linh thạch!

Năm ngàn vạn linh thạch cũng để để một thế lực lớn tiêu dùng trong bốn năm năm, vậy là trong đấu giá hội lần này có người phóng tay một lần.

Các tu sĩ ở đây, ai nhìn Cổ Thần cũng mang theo vẻ đổ kỵ: “Linh thạch rất nhiều, nhiều lắm ...”

Ngay cả Tàng Tiêu Vân này giờ khép hờ hai mắt cũng nhịn không được liếc mắt nhìn Cổ Thần nhú mày.

Đối với ánh mắt của mọi người, Cổ Thần vẫn không hề để ý, mặt không chút biểu tình ngồi tại chỗ.

Nhưng tên hoà thượng của Đại Linh đế đình lại giận sôi gan. Xích Tinh Tử hẳn cần cũng bị Cổ Thần mua hết, hẳn không được một gốc nào. Bây giờ đến cả Hoả Long hoa hẳn đã gần như tiêu tốn cả tài sản mà cũng bị Cổ Thần hút mất.

Mới đầu hắn đã nghĩ Hoả Long hoa sẽ thu vào được trong tay không hề lo lắng. Ai ngờ Cổ Thần lại đột nhiên xông ra tiếp chứ?

- Hừ!

Hoà thượng kia hừ lạnh một tiếng, căm tức nhìn Cổ Thần quát lớn:

- Hai ngàn vạn linh thạch, ngươi còn có thể bỏ ra được nữa sao?

Vừa rồi Cổ Thần đã dùng hết ba ngàn vạn linh thạch cho nên hắn không tin rằng Cổ Thần còn có thể tiếp

Không gian xung quanh rất nhanh khôi phục lại, Thiểm Thiên Phong Dực sau lưng Cổ Thần nhanh chóng mở ra lảng không mà đứng. Trên người không hề có chút tổn thương nào, cũng không hề bị đánh rơi xuống đất.

Cách Cổ Thần khoảng hơn nghìn trượng có một vị lão giả mặc tử bào chân đạp hư không, trong mắt thoáng có chút kinh hãi vì Cổ Thần có thể tiếp được hấn một chiêu mà không tổn thương gì.

Người này ngoài Tàng Tiêu Vân ra thì còn ai!

Chúng tu sĩ thấy thế nhin không được kinh hô. Vị Nguyên Thần kỳ cao thủ kia thực lực kinh khủng như vậy! Có thể đối chưởng trực tiếp với cao thủ Minh Khiếu trung kỳ như Tàng Tiêu Vân?

Trong đám tu sĩ đột nhiên có một người kinh hô lên:

- Các người còn nhớ tám năm trước có một vị cái thể thiên tài danh chấn thiên hạ không?

Tu sĩ đứng hai bên người này đột nhiên cả kinh hô lên:

- Ý người nói là ...

- Không sai, nghe nói Cổ Sát Thần có một cặp phi hành pháp bảo Thiểm Thiên Phong Dực, khi trải ra có thể dài tới mười trượng, trên cánh ẩn hiện thiểm điện lôi quang cùng với cặp cánh của vị tu sĩ kia rất giống nhau.

- A! Đúng rồi đúng rồi. Ta cũng từng nghe người ta nhắc qua. Khó tin thật, người này lại chính là Cổ Sát Thần? Tám năm trước ta ở tại Đại Mông để dò có gặp qua Cổ Sát Thần một lần, hấn không phải tướng mạo như lúc này! Cổ Sát Thần bước vào Mệnh Tuyền cảnh khi mới có mười tám tuổi, chắc chắn tướng mạo không thể như thế này!

- Có thể Cổ Sát Thần có bí thuật cải biến dung mạo nào đó. Ta nhớ khoảng sáu năm trước, có nghe nói Cổ Sát Thần tại Đại Mông để dò độ kiếp bước vào Đoạt Xá kỳ, với tốc độ tu luyện kinh khủng của Cổ Sát Thần thì sáu năm qua bước vào Nguyên Thần kỳ cũng không phải là không có khả năng.

- Lê nào thực sự là Cổ Sát Thần? Hấn đã yên lặng hơn sáu năm, bây giờ muốn trọng xuất thiên hạ sao?

- Ta đoán chính thành là vậy. Ta cũng không nghe nói qua có tu sĩ nào khác có Thiểm Thiên Phong Dực. Những cao thủ Nguyên Thần kỳ khác có ai khi ra ngoài mà không có ít nhất một hai tùy tùng đi theo chứ? Chỉ có người này là độc hành giả, so với Cổ Sát Thần rất tương tự.

Tàng Tiêu Vân có chút hơi giật mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cầu tặc! Là người?

Hiển nhiên Tàng Tiêu Vân cũng đã nhận ra Cổ Thần.

Cổ Thần giết chết bốn tên hoàng tử của Đại Doanh để đình, Tàng Tiêu Vân là trưởng bối của Tàng gia, làm sao có thể không biết đến Cổ Thần được chứ!

Cổ Thần đã biến mất khỏi đại lục hơn sáu năm rồi. Mới đầu Tàng Tiêu Vân cũng không có kịp để ý, nhưng vừa nãy nghe các tu sĩ bàn luận, Tàng Tiêu Vân liền biết người này chính là cừu nhân của Tàng gia - Cổ Sát Thần!

Tám năm trước, Đại Doanh để đình thảo luận phương án đối phó với Cổ Sát Thần: các hoàng tử còn lại thì chủ chiến nhưng đám trưởng bối Tàng Tiêu Vân lại muốn “nhẫn”. Lúc đó các trưởng lão của Tàng gia cho rằng Cổ Thần thể đang lên, thực lực mạnh cho nên không thể đả thảo kinh xà, chờ Tiêu Thần để quân hoàn toàn khôi phục thương thể rồi mới tiếp tục tính sổ với Cổ Thần, mục đích là muốn một lần phải diệt gọn luôn!

Gần tám năm thời gian mà Cổ Thần có thể liên tục đột phá hai cảnh giới bước vào Nguyên Thần kỳ. Ngay cả Tàng Tiêu Vân đối với tốc độ tu luyện của Cổ Thần cũng nhin không được cảm thấy lạnh gáy.

Nếu đã bị nhận ra thì Cổ Thần cũng không cần giấu diếm nữa. Tướng mạo Cổ Thần khẽ thay đổi một chút, trở lại thành hình dáng của một thanh niên nhìn chằm chằm Tàng Tiêu Vân, lạnh lùng nói:

- Tàng Tiêu Vân - Đại Doanh để đình khâm sát sử, Minh Khiếu trung kỳ, người cho là chỉ bằng một mình người là có thể ngăn cản được Cổ Thần ta sao?

Lời Cổ Thần vừa nói ra, chúng tu sĩ trong Bắc Đẩu thành liền kích động hẳn lên. Nhìn ra thân phận của cũng không nhiều nhưng cái tên Cổ Thần này lại không người không biết!

Tên của Cổ Thần giống như có ma lực rất cường đại, mọi người vừa nghe liền lập tức liên tưởng tới uy danh của Cổ Sát Thần tám năm trước.

Tàng Tiêu Vân ngược pháp phòng, tức giận nhìn Cổ Thần, cả thù mới hận cũ đều khiến sự tức giận trong lòng hắn bành trướng, quát lên:

- Chỉ mới sáu năm qua mà ngươi đã bước vào Nguyên Thần kỳ, hừ, xem ra bản đế đình lần trước buông tha cho ngươi là đã thả hổ về rừng. Bất quá, hôm nay ngươi đã gặp phải ta thì ta liền lưu lại cái đầu của ngươi để thanh toán cả thù mới hận cũ ...

- Khoác lác!

Khí thế của Cổ Thần không chút nào yếu kém nói:

- Đừng nói là ngươi, cho dù là Tiêu Thần tự mình đến đây cũng không dám khẩu xuất cuồng ngôn như vậy. Hôm nay ta đến Bắc Đẩu thành mua linh dược là mua bán sòng phẳng, người tình ta nguyện. Tàng Tiêu Vân ngươi lại muốn gây khó dễ với ta, muốn cướp tiên thảo trong tay ta? Hừ, hôm nay Cổ Thần ta trùng hiện thiên hạ, liền lấy cái đầu chó của ngươi để chứng nhận danh hiệu Cổ Sát Thần này. Để người trong thiên hạ biết, Cổ Thần ta không phải là một người dễ khi dễ như vậy!

Cổ Thần nhìn chằm chằm vào Tàng Tiêu Vân, thanh âm phát ra ầm ầm kinh ca, người ở ngoài trăm dặm cũng có thể nghe thấy được lời hắn. Mà hắn thực sự cũng muốn cho những tu sĩ khác có ý định bất thiện biết khó mà lui bước.

Lời Cổ Thần vừa nói ra cũng khiến Tàng Tiêu Vân tức muốn học máu. Hắn đường đường là một cao thủ Minh Khiếu trung kỳ, bước vào Mệnh Tuyền cảnh cũng đã hơn năm trăm năm, là một trong những nhân vật phong vân hàng đầu của trung thổ. Vậy mà rơi vào trong mắt Cổ Thần lại không đáng một đồng, biểu sao hắn không phẫn nộ cho được?

- Cầu tặc làm càn! Hừ, nhận lấy cái chết cho ta!

Tàng Tiêu Vân tay kết chưởng ấn hướng Cổ Thần phách xuống rồi tiếp tục hét to một tiếng:

- Kim Cương ấn!

Kim Cương ấn trong Ngũ Hành Phân Thần Ấn có lực công kích mạnh nhất.

Chưởng ấn của Tàng Tiêu Vân vừa ra, trên bầu trời lập tức xuất hiện một kim sắc chưởng cương nghìn trượng. Toàn bộ cự chưởng đều giống như từ hoàng kim đúc thành, vừa lóng lánh vừa toả ra kim quang vạn trượng, trông rất đẹp.

Kim sắc chưởng cương vừa ra, tựa như vô kiên bất tồi, không gì có thể phá được.

Không gian trong nháy mắt như bị cự chưởng này đánh vỡ nát rồi cự chưởng nhanh chóng xuất hiện trước mặt Cổ Thần.

Một kích Kim Cương ấn này uy lực rất mạnh, đừng nói Linh Anh kỳ, Đoạt Xá kỳ tu sĩ, mà ngay cả Nguyên Thần kỳ tu sĩ đối diện với một ấn này thân thể cũng không nhịn được mà run lên.

Kim Cương ấn truyền đến lực lượng khiến cho các cao thủ Nguyên Thần kỳ đều cảm giác vô lực ngăn trở, ngoại trừ xoay người bỏ chạy cũng không thể làm gì khác được!

- Bàn Long Sát Thần thương!

Cổ Thần không hề tránh nê, hét lớn một tiếng, trong tay ngay lập tức nhiều hơn một thanh hắc sắc trường thương dài đến gần ngàn trượng.

Đối mặt với Kim Cương ẩn của Tàng Tiêu Vân, Cổ Thần hai tay nắm Bàn Long Sát Thần thương bước tới một bước.

Bàn Long Sát Thần thương đột nhiên bắn ra một đạo hắc sắc thương cương, đâm thẳng về phía trước hướng lòng bàn tay của chưởng ấn mà tới.

Song song lúc đó, mi tâm Cổ Thần chợt loé lên kim quang, một toàn bảo tháp cao chín tầng hiện ra, theo thần thức khổng lồ của Cổ Thần nhanh chóng phóng lên cao.

- Âm âm!

Thương cương của Bàn Long Sát Thần thương trong nháy mắt đâm trúng lòng bàn tay của kim sắc cự chưởng, thanh âm như sắt thép bị nghiền nát vang lên, rồi hắc sắc thương cương tiếp tục đâm xuyên ra phía sau chưởng cương tiếp tục đi tới.

Sau khi đâm xuyên chưởng cương, hắc sắc thương cương liền biến thành một thanh hắc sắc trường thương dài ngàn trượng nhanh chóng đâm tới trước mặt Tàng Tiêu Vân. Kim Cương ẩn uy lực tuyệt luân, cho dù là cao thủ Nguyên Thần kỳ cũng không thể đón đỡ, nhưng Bàn Long Sát Thần thương của Cổ Thần vừa ra liền đâm xuyên qua chưởng ấn, cho dù Kim Cương ẩn có cường đại cỡ nào nhưng ở giữa bị đâm thủng một cái lỗ như cái động to gần trăm trượng, không thể đánh trúng Cổ Thần thì cũng chỉ phí công.

Ngược lại, Bàn Long Sát Thần thương mang theo một cỗ sát ý mãnh liệt đâm thẳng vào mệnh tuyến của Tàng Tiêu Vân khiến hắn trong nháy mắt rơi vào trong tình cảnh nguy cấp.

Màn giao thủ chỉ trong nháy mắt đã khiến chúng Nguyên Thần kỳ cao thủ cho tới Tiên Thiên cao thủ ở trong Bắc Đẩu thành chấn kinh vì thực lực của Cổ Thần. Ngay cả Minh Khiếu kỳ cao thủ mà mới một lần giao thủ đã rơi vào tình thế nguy hiểm tới tính mạng!

Tàng Tiêu Vân dù sao cũng là một cao thủ Minh Khiếu trung kỳ, khiêu huyết cũng đã kích hoạt hơn 300 cái, thân thể câu thông với thiên địa lực, đối với công kích của địch nhân, không cần dùng mắt nhìn cũng có thể cảm giác được.

Tàng Tiêu Vân bước ra một bước liền quỷ dị di chuyển cách xa đó mấy trăm trượng, một thương này Cổ Thần liền đâm vào khoảng không.

Dưới chân Tàng Tiêu Vân có mang Thanh Long hài nên ở trong không trung rất linh hoạt di chuyển, so với chân đạp pháp bảo thì tiện lợi hơn rất nhiều. Do đó hắn mới có thể nhanh chóng tránh thoát một kích trí mạng vừa rồi như vậy.

Cổ Thần cũng đã sớm có dự liệu, nên khi Tàng Tiêu Vân vừa tránh né, trên bầu trời đột nhiên hiện ra kim quang vạn trượng. Không biết từ lúc nào, Như Ý Lung Linh Tháp đã hoá thành ngàn trượng huyền phù trên không. Kim quang pháp tắc toả ra, ngay cả Minh Khiếu kỳ cao thủ cũng bị ảnh hưởng mạnh. Bị kim quang chiếu trúng giống như bị hàng ngàn vạn lưỡi đao sắc bén cắt vào thân thể. Tàng Tiêu Vân phát ra một tiếng kêu thảm thiết nhưng hắn phản ứng cũng rất nhanh, pháp lực trong người nhanh chóng tuôn ra hoá thành cương trảo đem kim quang chấn bên ngoài thân thể.

Vừa mới ngăn trở được công kích của Như Ý Lung Linh Tháp thì trước mặt Tàng Tiêu Vân lại gặp nguy hiểm do Bàn Long Sát Thần thương lần thứ hai đâm tới.

Thực lực của Cổ Thần vận chuyển thêm Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng so với Tàng Tiêu Vân cũng sần sần nhau. Thế nhưng Như Ý Lung Linh Tháp là vô thượng tiên bảo, Bàn Long Sát Thần thương là trung phẩm tiên bảo, một khi giao thủ thì Cổ Thần liền chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

Hai chân Tàng Tiêu Vân hành tẩu như điện, nhanh chóng tránh ra hơn trăm trượng tránh thoát được một thương này của Cổ Thần.

Cổ Thần tay cầm thương hoặc đâm, hoặc bổ, hoặc đánh, hoặc chém liên tục. Tàng Tiêu Vân một bên chống đỡ công kích của Như Ý Lung Linh Tháp, một bên cố gắng né tránh Cổ Thần thần công kích, lâu lâu cố gắng bổ ra một chưởng công kích Cổ Thần. Tuy nghiền trước mặt Bàn Long Sát Thần thương thì bất luận là Mộc Lôi Ấn, Hắc Thủy ấn hay Kim Cương ấn đều bị đâm thủng một lỗ lớn hoặc bị chém thành hai nửa.

Nhất là Xích Hoả ẩn đối với Cổ Thần mà nói chính là nguyên liệu thuần dương chân khí tốt nhất, cho nên mỗi khi Tàng Tiêu Vân đánh ra một chiêu Xích Hoả ẩn liền bị Cổ Thần quỷ dị hấp thu khiến Tàng Tiêu Vân bị tổn thất pháp lực mà không được kết quả gì nên không dám tiếp tục dùng nữa.

524. Chương 11: Thiên Hạ Khiếp Sợ

Chương 11: Thiên hạ khiếp sợ

Trận này đánh cho long trời lở đất. Mấy vạn tu sĩ trong thành Bắc Đẩu đều tận mắt chứng kiến. Tuy nhiên đại bộ phận tu sĩ thấy không rõ ràng lắm, chỉ thấy trên bầu trời có hai luồng quang mang chói mắt tới tới lui lui, cũng không biết ai thắng ai bại.

Một lúc sau, hai người giao thủ đã mấy trăm lần, công kích đều bị đối phương nhất nhất hoá giả. Tàng Tiêu Vân đối với công kích của Như Ý Lung Linh Tháp và Bàn Long Sát Thần thương càng lúc càng quen thuộc.

Cổ Thần đâm ra một thương, phá tan một cái Kim Cương ấn, mũi thương lấp lánh hàn quang tiếp tục đâm về phía Tàng Tiêu Vân.

Tàng Tiêu Vân thân ảnh như điện, né trái tránh phải một hồi mới ổn định được cơ thể thì một cơn lốc xoáy từ trên trời do Như Ý Lung Linh Tháp tạo thành ép xuống.

Mi tâm Tàng Tiêu Vân chợt loé, một kiện tiên bảo bay ra chặn lại cơn lốc.

Chính lúc này, Cổ Thần đột nhiên biến mất, khi xuất hiện đã đứng trước mặt Tàng Tiêu Vân, hoá thành một con ngũ trảo kim long mấy ngàn trượng.

Kim long vung nắm tay, một quyền tụ tập thuần dương chân khí hình thành thuần dương quyền cương đánh mạnh về phía Tàng Tiêu Vân.

Tàng Tiêu Vân vừa mới tránh công kích của Bàn Long Sát Thần thương thì lực chú ý liền bị Như Ý Lung Linh bảo tháp hấp dẫn.

Cổ Thần đột nhiên thuận đi, một quyền đánh tới trước mặt Tàng Tiêu Vân khiến hắn không thể tránh né, mà cố muốn tránh cũng không kịp.

Tàng Tiêu Vân tuy là Minh Khiếu kỳ cao thủ nhưng cũng không biết phong ảnh độn, mà không bước vào Độ Hư cảnh giới thì không tài nào thuận di được.

Cổ Thần đột nhiên hoá thân kim long, một quyền đánh tới đã ra ngoài sở liệu của Tàng Tiêu Vân. Nhưng trong mắt hắn lại không chút sợ hãi, ngược lại mỉm cười nói:

- Trên người ta đã kích hoạt hơn bốn trăm khiếu huyết, thân thể mạnh mẽ sao có thể dễ một tên Nguyên Thần kỳ như ngươi so được? Nếu như ngươi sử dụng thanh trường thương trung phẩm tiên bảo kia đối với ta còn có uy hiếp, chứ bằng thân thể ngươi ... ha ha, đây là ngươi muốn chết!

Con người là vạn vật chi linh, trong cơ thể có một nghìn hai trăm chín sáu cái khiếu huyết, mỗi một khiếu huyết đều có thể cấu thông thân thể với thiên địa lực. Mở thêm một khiếu thì có thể thu được nhiều thiên địa lực hơn. Khi mở được khiếu huyết đầu tiên thân thể tu sĩ sẽ được lần thứ hai thoát thai hoàn cốt, có được lực lượng so với trước kia cường đại hơn rất nhiều lần.

Tàng Tiêu Vân là Minh Khiếu trung kỳ cao thủ, khiếu huyết đã kích hoạt hơn bốn trăm cái, thân thể lực lượng so với Nguyên Thần kỳ cao thủ mạnh hơn gấp trăm lần, cho nên khi Tàng Tiêu Vân thấy Cổ Thần bỏ qua tiên bảo dùng thân thể liều mạng với hắn, bảo sao hắn không vui?

Đối với long quyền của Cổ Thần, Tàng Tiêu Vân kết một cái quyền ấn, hình thành một cái quyền cương quang mang lấp lánh mãnh mẽ đánh ra.

Trong nháy mắt, hai cái quyền cương đánh vào nhau, thiên địa biến sắc, gió nổi mây tan, tiếng bạo hưởng như tiếng sấm rền vang. Cương khí bạo ngược như những lưỡi đao sắc bén cắt trăm hư không bốn phía rách tới tả.

Một bóng người trong sát na đó bị đánh văng mạnh ra ngoài tạo thành một đường vòng cung trong không trung, trong miệng phun ra một tia máu dài, trong mắt tràn đầy khiếp sợ rơi thẳng xuống mặt đất, người này không ai khác chính là Tàng Tiêu Vân.

Trong Bắc Đẩu thành, chúng tu sĩ đều trừng to hai mắt, không thể tin được. Một Minh Khiếu trung kỳ cao thủ lại bị một Nguyên Thần kỳ cao thủ một quyền đánh bay, miệng còn phún máu?

Tình huống trước mắt đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của chúng tu sĩ.

Bọn họ không biết, trong sáu năm qua, Cổ Thần ngày nào cũng bế quan trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả trận, mỗi một canh giờ trong trận sẽ có chừng mười đạo cực dương hoả xẹt qua, tuy những đạo cực dương hoả này không dừng lại nhưng mỗi lần như vậy đều bị Chiến Thần lệnh hấp thu một ít hoá thành thuần dương chân khí chui vào trong cơ thể Cổ Thần.

Một lần hấp thu thuần dương chân khí không nhiều lắm, mười lần vẫn còn chưa nhiều, vậy trăm lần, ngàn lần ... vạn lần thì sao?

Một canh giờ có thể hấp thu mười lần, một ngày đêm có mười hai canh giờ liền có thể hấp thu 120 lần, một năm là có thể hấp thu hơn bốn vạn lần.

Mà Cổ Thần hấp thu như vậy tròn sáu năm thời gian, tổng cộng số lần hấp thu thuần dương chân khí cũng gần hai mươi lăm vạn lần.

Tích tiểu thành đại, trong sáu năm này, Cổ Thần ở trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả trận trận hấp thu thuần dương chân khí so với lần hấp thu thuần dương chân khí khi giao đấu tại Đại Mông đế đô nhiều hơn không chỉ mười lần.

Nếu không Cổ Thần cũng không thể trong vòng sáu năm ngắn ngủi có thể đột phá tới Nguyên Thần kỳ.

Nếu nói thuần dương chân khí của Cổ Thần sáu năm trước là một con suối dài hành tẩu trong cơ thể thì hiện tại đã là một cái cự đại hồ nước tràn ngập cả thân thể Cổ Thần.

Nếu có thêm thuần dương chân khí hút vào thì sớm muộn sẽ có một ngày sẽ hoá thành một đại dương mệnh môn toàn thuần dương chân khí.

Nhiều thuần dương chân khí như vậy ngưng tụ lại với nhau, phối hợp thêm Thiên Cương Thối Thể đại pháp đệ thập trọng thì thân thể Cổ Thần có lực công kích so với Minh Khiếu trung kỳ cao thủ chỉ hơn chứ không kém.

Mà thuần dương chân khí còn cao hơn một bậc so với chí dương chân khí, không hề có chút tạp chất nào. Thuần dương chân khí biến thành quyền cương, uy lực cực mạnh, làm sao một Tàng Tiêu Vân có thể chống đỡ được?

Không hạ thủ thì thôi, mà đã hạ thủ là bất lưu tình!

Nếu cuộc chiến đã mở thì Cổ Thần đã hạ quyết tâm phải giết, dùng Tàng Tiêu Vân để báo cáo thể gian, Cổ Sát Thần đã trở về!

Bàn Long Sát Thần thương chợt loé liền xuất hiện trong tay Cổ Thần. Thân thể Tàng Tiêu Vân trong lúc còn đang rơi xuống thì hai tay Cổ Thần đã mạnh mẽ đánh xuống thêm một thương. Mũi thương loé lên hàn quang, tựa hồ như đem không trung chém thành hai nửa. Nơi trường thương đi qua, không trung hiện ra một đạo vết rách thật lớn màu đen.

Mũi thương chuẩn xác đâm vào thân thể Tàng Tiêu Vân.

Một đoàn huyết hoa phun ra trên nền trời, Bàn Long Sát Thần thương là trung phẩm tiên bảo, so với công kích bằng thân thể của Cổ Thần còn mạnh hơn mười lần, một thương này đã đem thân thể Tàng Tiêu Vân toái thành từng mảnh nhỏ.

Mệnh tuyến bị nghiền nát, khiếu huyết vỡ tan, ngay cả cường giả Minh Khiếu kỳ đỉnh phong bị thương như vậy cũng không thể bảo toàn được thân thể, chỉ có thể nguyên thần trốn đi đoạt xá sống lại.

- Aaaaaa ...

Tàng Tiêu Vân phát ra một tiếng kêu thê lương đến cực điểm. Thân thể vừa vỡ, nguyên thần của hắn trong nháy mắt liền từ trong mi tâm chạy ra, trong nháy mắt hoá thành nguyên thần cao gần trăm trượng nhanh chóng hướng phía nam bỏ chạy.

Cứu người cứu cho trót, giết người thì diệt cho trọn!

Nếu đã diệt thân thể của Tàng Tiêu Vân thì nguyên thần của hắn cũng không thể bỏ qua được.

Nguyên thần của Tàng Tiêu Vân động tốc mặc dù rất nhanh nhưng Cổ Thần còn nhanh hơn, Phong ảnh động vừa thi triển liền xuất hiện trước mặt Tàng Tiêu Vân, tay trái Cổ Thần nhấc lên, Trấn Minh Ngọc Bi xuất ra. Bảo vật này đối phó với nguyên thần là tốt nhất.

- Xèo ... xèo ... xèo ...

Nguyên thần của Tàng Tiêu Vân vừa chạm vào Trấn Minh Ngọc Bi liền phát ra hào quang chói mắt cùng với thanh âm như nước dập lửa vang lên.

Một tiếng kêu thê lương rất thảm thiết từ trong miệng nguyên thần Tàng Tiêu Vân đồng thời vang lên. Trấn Minh Ngọc Bi tiếp xúc với nguyên thần của Tàng Tiêu Vân liền để lại trên nguyên thần hắn một cái quang động rất lớn, bên trong phát ra quang mang rất đẹp mắt.

Diệt Hồng Trần

525. Chương 12: Cường Thế Xuất Kích

Chương 12: Cường thế xuất kích

Ánh mắt Tàng Tiêu Vân tràn ngập vẻ khó tin và đau đớn, trong miệng hắn không ngừng phát ra âm thanh kêu gào thảm thiết. Quang động trên nguyên thần hắn càng lúc càng lớn, trong nháy mắt liền bao phủ hoàn toàn nguyên thần của hắn. Chỉ trong chốc lát, trên không trung chỉ còn lại quần sáng đẹp mắt đó, còn nguyên thần của Tàng Tiêu Vân đã hoàn toàn hoá thành hư vô.

Yên tĩnh!

Toàn bộ Bắc Đầu thành lúc này là một mảnh yên tĩnh tuyệt đối!

Chúng tu sĩ giống như đã ngừng luôn hô hấp, không hề có bất cứ động tác nào.

Khung cảnh hoàn toàn tĩnh lặng nhưng trong lòng chúng tu sĩ lại đang như ba đào mãnh liệt, vẻ khiếp sợ chiếm đầy hai mắt.

Tàng Tiêu Vân đã chết!

Một gã Minh Khiếu trung kỳ cao thủ, một tồn tại đã xem như đứng đầu đại lực hiện nay cứ như vậy đã chết đi!

Không chỉ thân thể vẫn lạc mà ngay cả nguyên thần cũng bị diệt hoàn toàn!

Một nhân vật phong vân ngang dọc cả trung thổ mấy trăm năm đã hình thành câu diệt!

Thiểm Thiên Phong Dực mở rộng ra, Cổ Thần lẳng không mà đứng, Bàn Long Sát Thần thương và Như Ý Lung Linh bảo tháp đều bị Cổ Thần thu vào trong cơ thể. Cổ Thần hư không một trảo, cần Khôn Trạc và kiện tiên bảo của Tàng Tiêu Vân đều bị Cổ Thần thu vào tay.

Cổ Thần lẳng không đứng, ánh mắt nhìn về hướng Bắc Đầu thành đảo qua. Mặc dù cách xa mấy ngàn trượng nhưng chúng tu sĩ trong thành vẫn cảm giác được một ánh mắt sắc bén đảo qua.

Chiến đấu đã kết thúc, Tàng Tiêu Vân vẫn đã chết nhưng chúng tu sĩ trong Bắc Đầu thành vẫn không dám thở mạnh. Nhìn Cổ Thần trên không trung xa xa, chúng tu sĩ cảm giác như có một loại áp lực vô hình đè nặng lên người khiến họ thở không nổi, ngay cả Nguyên Thần kỳ cũng không ngoại lệ.

Những tu sĩ có chủ ý bất thiện với Cổ Thần lúc này đều thu lại tâm niệm tham lam của bản thân, ánh mắt nhìn Cổ Thần đầy sợ hãi, không hề dám tiếp tục có chút tâm tưởng xấu xa nào nữa.

Cổ Thần không nói gì, đứng ở trong không trung quét mắt nhìn mọi người trong thành một cái.

Quan sát một lúc, Thiểm Thiên Phong Dực vỗ cánh, Cổ Thần như thiểm điện hướng phía đông bắc bay đi, không hề lưu lại bất cứ thanh âm nào.

Đến khi thân ảnh Cổ Thần hoàn toàn biến mất cuối chân trời thì tu sĩ trong Bắc Đầu thành mới dám mở miệng thở hổn hển từng hơi.

- Quá kinh khủng! Ngay cả Minh Khiếu kỳ cao thủ cũng chết!

- Mới vài năm không xuất hiện mà thực lực của Cổ Sát Thần đã đạt tới cảnh giới khủng khiếp như vậy! Ngay cả Minh Khiếu trung kỳ cũng vẫn lạc trong tay hắn!

- Đại Doanh để đình mất đi một vị Minh Khiếu kỳ cao thủ so với mất đi một vị hoàng tử còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Không biết Đại Doanh để đình sẽ trả thù như thế nào đây?

- Cổ Sát Thần bước vào Mệnh Tuyền cảnh bất quá mới chỉ hơn tám năm mà ngay cả Minh Khiếu trung kỳ cũng đã không phải là đối thủ của hắn rồi. Thiên hạ làm sao có thể xuất hiện thiên tài đến yêu nghiệt như thế chứ?

Chúng tu sĩ trong Bắc Đầu thành nhanh chóng bàn luận rất sôi nổi.

Bắc Đầu thành là một đại thành của tu sĩ, truyền âm đại trận trong thành hầu như có . liên kết với các thể lực lớn trong thiên hạ.

Rất nhanh tin tức Cổ Sát Thần hiện thân tại Bắc Đầu thành, đánh chết Minh Khiếu trung kỳ cao thủ Tàng Tiêu Vân đến tai các thể lực lớn này.

Không chỉ nhân tộc mà ngay cả vu tộc, yêu tộc mấy ngày sau cũng biết được tin tức này.

Trong thoáng chốc, tin tức Cổ Sát Thần trùng xuất thiên hạ, đánh chết Minh Khiếu kỳ cao thủ đã trở thành chuyện lớn nhất trong giới tu chân, tại bất cứ nơi nào cũng có tu sĩ bàn luận về chuyện này.

Hư Thiên Tông, tông chủ Vô Thủy hạ lệnh triệu tập tất cả thái thượng trưởng lão đang bế quan, tăng số lượng tu sĩ tuần tra, tăng số trạm gác xung quanh Hư Thiên Tông để ngăn cản Đại Doanh để đình bất ngờ tập kích.

Đại Doanh để đình, tin Tàng Tiêu Vân tại Bắc Đầu thành bị Cổ Thần giết chết như một tiếng sét đánh xuống hoàng thất.

Nhất là thái tử Tàng Thiên Cơ, khi nghe Cổ Thần xuất hiện tại Bắc Đầu thành giành mất Kim Diễm thảo, còn đánh chết Tàng Tiêu Vân khiến hắn phát ra tiếng rống giận cùng với oán khí vang vọng cả đế đô.

Đại Doanh để đình đế đô, mây đen tụ tập phải ba ngày sau mới dần tiêu tán.

Tàng Tiêu Vân vẫn lạc, Đại Doanh để đình lại một lần nữa triệu tập hội nghị.

Thương thế của Tiêu Thần đế quân còn chưa hoàn toàn khôi phục, thái tử Tàng Thiên Cơ vẫn còn đang bế quan nên đều vắng mặt.

Toàn bộ Đại Doanh để đình, Minh Khiếu kỳ cao thủ không quá năm người, mà hiện tại đã chết mất một khiến cho lực lượng của Đại Doanh để đình bị hao tổn rất lớn.

Tàng Tiêu Vân chết đi làm Đại Doanh để đình bị tổn thất lực lượng rất lớn, chạm vào đến căn cơ của cả đế đình, còn thêm nguy cơ dao động vị trí đứng đầu tứ đại đế đình nữa.

Việc lần này so với việc bốn vị hoàng tử bị giết chết tám năm trước còn nghiêm trọng hơn gấp mười gấp trăm lần!

Tàng Tiêu Vân chết khiến Tàng gia rất tức giận, và hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng!

- Giết! Khởi động bản đình sở hữu tất cả lực lượng giết chết cẩu tặc kia, băm thây vạn đoạn, để hắn chết không có chỗ chôn!

Một vị Tàng gia trưởng lão tức giận nói.

Tám năm trước, Tàng gia trưởng lão đối với chuyện của Cổ Thần là dùng thái độ quan vọng để chờ để quan thương thể hồi phục mới đem Cổ Thần diệt sát. Thế nhưng lúc này Tiêu Thần để quân còn chưa hồi phục, mà cao thủ Minh Khiếu trung kỳ của đế đình đã vẫn lạc trong tay Cổ Thần khiến các vị trưởng lão Tàng gia đều cảm thấy lạnh sống lưng, vừa sợ hãi vừa phẫn hận, thế phải giết chết Cổ Thần mới được.

- Tám năm trước, bản đế đình nên đem toàn bộ lực lượng nhất cử diệt sát tên cẩu tặc kia thì không đến nỗi bây giờ tên cẩu tặc đó trưởng thành, ngay cả Tiêu Vân thúc cũng chết dưới tay hắn. Ngay cả phụ thân tự thân xuất thủ cũng chưa chắc có thể giết được hắn. Ta nghĩ, chúng ta cần có một kế sách vẹn toàn, không thể lỗ mãng hành sự!

Đại đế tử Tàng Kiên Cơ nói.

Mấy vị hoàng tử còn lại cũng gật đầu phụ họa.

Tình huống hiện giờ trái ngược với tám năm trước, các trưởng lão Tàng gia lúc này lại chủ chiến mà các hoàng tử lại không muốn xung đột chính diện với Cổ Thần.

- Tên cẩu tặc kia dám không coi Đại Doanh đế đình ta vào đâu, nếu không trừng trị hắn thì ngày khác lại có người leo lên đầu lên cổ chúng ta sao? Không giết hắn làm sao an tâm được?

I - Tốc độ tu luyện của hắn nhanh đến khó có thể tưởng tượng được. Thực hắn rất mạnh, Đại Doanh đế đình ta lúc này cũng khó có thể khống chế được. Và hắn cũng không chỉ là đại địch của bản đình mà còn là đại địch đối với Thánh đình. Chúng ta nên tấu lên Thánh Hoàng, nhờ người ban lệnh tru sát hắn!

Tứ hoàng tử Tàng Đạo Cơ lên tiếng.

Đề nghị của Tàng Đạo Cơ rất nhanh chiếm được ủng hộ của mọi người, thực lực của Cổ Thần lúc này quá mạnh, nếu không có Thánh đình đứng ra thì khó có thể đánh chết được Cổ Thần. Quyết nghị đến cuối cùng, Tàng Tiêu Xa sẽ đi tới Thánh đình thỉnh Thánh Hoàng hạ lệnh tru sát Cổ Thần.

Tàng Tiêu Xa và Tàng Tiêu Vân đều là Minh Khiếu trung kỳ cao thủ của Đại Doanh đế đình. Tại Đại Doanh đế đình ngoại trừ Tiêu Thần để quân thì hai người này là mạnh nhất, hôm nay để quân thương thể chưa khôi phục, Tàng Tiêu Vân thì đã chết, cho nên Tàng Tiêu Xa lúc này là người mạnh nhất ở đây.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tàng Tiêu Xa liền rời khỏi Đại Doanh đế đình đi tới Đại Kiên thánh đình.

Ban đêm, tại một không gian bí mật trong Đại Doanh đế đình, Tàng Thiên Cơ phát ra một tiếng rít gào:

- Cổ Thần, là người bức bản thái tử ta, vô luận như thế nào, bản thái tử cũng muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn, cho dù có giết toàn bộ người trong thiên hạ cũng không tiếc!

- Hắc hắc, thành sự đều do bản thân, không nên câu nệ tiểu tiết. Người thắng là người mạnh, tất cả đều sinh mệnh của chúng sinh thấp kém. Tàng Thiên Cơ, luyện chế Tụ Huyết phiên tu luyện Cửu khiêu thông thần bí pháp bất quá chỉ là một bước nhỏ, chỉ cần sau này người có thể phóng xuất ta ra khỏi Thái Hư Tiên đình này, ta sẽ dạy cho ngươi Thiên Đô Huyết Sát đại pháp, khi đó ngươi sẽ biết cái gì mới là thần thông chân chính! Đáng tiếc, bản vương lúc đương thời chỉ còn kém một chút là có thể luyện đến đại thành, hận a ...

Thanh âm của Đồ Độc trống rỗng vang lên.

Không lâu sau đó, trên không trung của Đại Doanh đế đình đột nhiên bốc lên một cỗ hắc hắc cuộn cuộn, ẩn vào đám mây hương phương đồng nhanh chóng bay đi.

Ngay kế tiếp, Tàng Tiêu Xa đã gặp mặt Thánh Hoàng, Thánh Hoàng hạ Thánh đình tru sát lệnh, phái thánh tử Cơ Thần Không tru sát Cổ Thần. Trung thổ tứ đại đế đình, các Chư Tử thế gia, tiên tông đại phái, tu tiên thế gia ... đều thu được mệnh lệnh của Thánh Hoàng.

Ngày kế tiếp, tại một thành trì nhỏ cách Đại Doanh đế đô hơn 20 vạn dặm.

Trên bầu trời thành trì đột nhiên xuất hiện màn mằng đen kịt che kín cả hư không bao phủ hoàn toàn cả thành.

Trong mây đen mớ có có thể thấy một bóng người đang cầm một cái hắc phiến. Hắc phiến đón gió lớn lên, hoá thành hơn mười trượng, trên mặt phiến là một bộ khô lâu huyết hồng sắc mang theo dày đặc mùi tanh tưởi.

Huyết phiến vừa ra, mây đen trên không trung liền hạ xuống bao phủ cả toà thành vào trong.

Ngay sau đó, từ trong thành vang lên từng tiếng thê lương thảm khốc, vô số huyết quang hiện lên, hoá thành một dòng huyết hà phiêu hướng không trung rồi toàn bộ đều bị huyết phiến hấp thu không còn một mảnh.

Cổ Thần ngày đó ly khai Bắc Đầu thành cũng không có đi xa, hẩn phi độn theo hướng đông bắc hơn ba vạn dặm liền tìm một toà núi hoang đem cần Khôn Trạc của Tàng Tiêu Vân kiểm tra một lần, trong đó thu được hơn 3000 vạn linh thạch, ngũ hành phân thần ấn Mộc Lôi ấn, Xích Hoả ấn, Kim Cương ấn, Hắc Thuỷ ấn bốn bí quyết chưởng ấn. Cực phẩm pháp bảo không ít cùng một ít đan dược.

, Ngũ Hành Phân Thân ấn là vô thượng tuyệt học của Tàng gia ấn chứa ngũ hành đại đạo huyền ảo vô cùng, Cổ Thần thu được bốn loại ấn quyết đối với việc thôi diễn ngũ hành đại trận của Cổ Thần có rất nhiều chỗ tốt.

Nếu sau này có thể học được thêm Địa Sát ấn, Ngũ Hành Phân Thân ấn toàn bộ học xong, cộng thêm ngũ hành đại trận hỗ trợ thì đối với lĩnh ngộ ngũ hành đại đạo của Cổ Thần sẽ có trợ giúp rất lớn.

Kiện tiên bảo của Tàng Tiêu Vân là một cái vòng tay gần giống như cần Khôn Trạc, không biết dùng tại liệu gì làm thành, cầm vào tay cảm thấy rất nặng. Đây cũng là một kiện trung phẩm tiên bảo, trách không được Tàng Tiêu Vân có thể bằng vào nó ngăn cản được công kích của Như Ý Lung Linh bảo tháp.

Cổ Thần luyện hoá cái vòng tay rồi mang vào cổ tay. Ngày sau đối địch lại có thêm một kiện pháp bảo lợi hại nữa. Pháp bảo đeo lên tay khá giống cần Khôn Trạc nên Cổ Thần liền gọi nó là Cần Khôn Hoàn.

Đơn Cần Khôn Hoàn luyện hoá hoàn tất, Cổ Thần liền bắt đầu thôi diễn Vạn lý huyền băng đại trận hộ tông của Huyền Âm tông.

Cổ Thần thu được Hắc Thuỷ ấn quyết, mặc dù không phải đồng dạng với trần pháp nhưng cũng cùng một nguồn cho nên cũng có chỗ tương thông, Cổ Thần đối với lĩnh ngộ trần pháp đã đạt được tạo nghệ cực cao, quan khán Hắc Thuỷ ấn quyết liền có thể hiểu được không ít đạo lý trong thủy chỉ đại trận. Điều này làm cho việc thôi diễn Vạn lý huyền băng đại trận của Cổ Thần càng thêm nhanh chóng.

Chỉ mất ba ngày thời gian, Cổ Thần đã thôi diễn hoàn toàn Vạn lý huyền băng đại trận của Huyền Âm tông.

- Huyền Âm tông, thời khắc báo ứng của các ngươi tới rồi!

Cổ Thần lạnh lùng thẳm tuyên phán hạ tràng của Huyền Âm tông.

Một đạo độn quang như thiểm điện xẹt qua bầu trời, rất nhanh hướng bí đông bắc mà đi. Chư tới hai canh giờ đã đi tới bầu trời Thái Huyền Sơn - Thái Âm cốc.

Từ ngoài xa, Cổ Thần đã lên vào Vạn lý huyền băng đại trận mà thần không hay quỷ không biết.

Vào trận, Cổ Thần như cá gặp nước, Vạn lý huyền băng đại trận căn bản không thể ngăn cản cước bộ của Cổ Thần chút nào. Cổ Thần cũng không vội vàng tiến vào Huyền Âm tông mà đi vòng quanh Thái Âm cốc bày ra Bát Môn Toả Thiên đại trận.

Lần trước ở Cự Linh phong Cổ Thần bày ra Bát môn toả thiên đại trận đã khiến không ai có thể đào thoát được, mà khi đó tạo nghệ trận pháp của Cổ Thần so với hiện tại đã là một trời một vực.

Khi đó trong trận chỉ có thể phong toả tu sĩ dưới Mệnh Tuyền cảnh. Mà hiện tại coi như là Linh Anh kỳ, Đoạt Xá kỳ tu sĩ cũng vô pháp đột phá được trận pháp của Cổ Thần. Nguyên Thần kỳ cao thủ cũng phải mất không ít thời gian mới có thể phá trận được, chỉ có Minh Khiếu kỳ cao thủ mới có thể dễ dàng xuất nhập trong trận.

Huyền Âm tông tuy không có trải qua đại nạn như Băng Thần tông, Hu Thiên Tông nhưng trong tông cũng không có cao thủ Minh Khiếu kỳ. Ngoại trừ hai lão già Nguyên Thần kỳ thì cũng chỉ có tông chủ Thiên Huyền Tử tu vi bất quá cũng chỉ mới Đoạt Xá hậu kỳ.

Có thể nói nếu không có Vạn lý huyền băng đại trận thì Cổ Thần muốn huyết tẩy cả Huyền Âm tông cũng rất dễ dàng, bởi vì trong Huyền Âm tông không có một ai là đối thủ của hắn.

Tuy mấy ngày trước đại trận hộ phái bị địch nhân đột nhiên xông vào Huyền Âm tông đã tăng cường tu sĩ tuần tra nhưng làm sao có thể phát hiện được cao thủ có thể so với Minh Khiếu kỳ như Cổ Thần?

Sau khi Cổ Thần bày trận xong, cả Huyền Âm tông vẫn không có ai biết gì.

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên, một toà bảo tháp chín tầng cao tới ngàn trượng từ trên trời giáng xuống, trấn ngay trước Huyền Âm đại điện trong Thái Âm cốc. Lúc này Huyền Âm tông tu sĩ mới phát hiện có địch tập kích.

Tiếng chuông cảnh báo đại biểu cho kiếp nạn sinh tử tồn vong khẩn cấp vang lên, vô số đạo độn quang nhanh chóng hướng Huyền Âm đại điện bay tới, trong đó cũng có không ít Mệnh Tuyền cao thủ.

Khi thấy toà bảo tháp chín tầng kia, đám tu sĩ Huyền Âm tông đều biến sắc.

Lọt vào mắt chúng tu sĩ là một thanh niên khoảng mười tám mười chín tuổi đang đứng trước toà kim quang bảo tháp kia. Thanh niên này mặc áo xám, ánh mắt như đao quét nhìn chúng tu sĩ của Huyền Âm tông.

- Là... là.... là Cổ Sát Thần!

- Cổ Sát Thần thực sự tới đây?

Từng tiếng kinh hô liên tục vang lên, đám tu sĩ Huyền Âm tông thấy Cổ Thần nhất thời liền mình bạch người mấy ngày trước xông vào Vạn lý huyền băng đại trận chú là Cổ Sát Thần, Cổ Sát Thần đột nhiên xuất hiện tại Bắc Đầu thành đánh chết một vị Minh Khiếu kỳ cao thủ đã khiến đám tu sĩ Huyền Âm tông cảm thấy bất an.

Không ngờ, Cổ Sát Thần thực sự tới, mà còn tới nhanh như vậy! Càng khiến đám tu sĩ này khiếp sợ hơn là Vạn lý huyền băng đại trận của bản tông vậy mà không có chút ảnh hưởng nào đối với Cổ Thần!

Nghĩ đến đây, cả đám đều mặt xám như tro tàn.

- Tổng Bạch Ngọc lăn ra đây!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, trong thanh âm ẩn chứa pháp âm kinh ca vang vọng cả thiên địa. Toàn bộ Thái Âm cốc đều vang vọng thanh âm của Cổ Thần.

Diệt Hồng Trần

526. Chương 13: Đấu Tiên Đại Trận

Chương 13: Đấu Tiên Đại Trận

Mệnh Tuyền cảnh tu sĩ nghe thấy thì cảm thấy màng tang đau nhức, Thần Hải cảnh tu sĩ thì trực tiếp thổ huyết ngã xuống đất, Tiên Thiên tu sĩ thì rơi vào hôn mê lập tức.

Mười năm trước, Cổ Thần tại bên ngoài di chỉ Tà Băng tông đã lập lời thề trong vòng mười năm sẽ đến Huyền Âm tông lấy lại công đạo.

Hôm nay, thời gian cũng vừa tới mười năm, một tu sĩ ngày đó chỉ mới là một Trúc Thai kỳ nho nhỏ đã trở thành một nhân vật có thể đánh chết Minh Khiếu kỳ cao thủ!

Huyền Âm tông cũng giống Hư Thiên Tông là tông phái tu tiên đã truyền thừa từ thời thượng cổ chỉ sơ.

Nghe nói, vị tổ sư đầu tiên của Huyền Âm tông đi du lịch ngang qua Thái Huyền sơn

- Thái Âm cốc ngẫu nhiên thu được một quyển tu chân bí điển từ thời thái cổ. Mấy trăm năm sau liền tu luyện thành công, mặc dù không thể xưng bá thiên hạ nhưng cũng đủ uy chấn nhất phương. Sau đó liền

tại Thái Huyền sơn - Thái Âm cốc này khai tông lập phái, mấy ngàn năm sau cũng trở thành một phương tiên đạo, phương viên hơn mười vạn dặm không có bất kỳ thế lực nào có thể so sánh.

Huyền Âm tông cách trung thổ rất xa về phía đông bắc, rời xa khu vực tu sĩ đông đúc cho nên cũng rất ít cùng các thế lực khác phát sinh mâu thuẫn, vì vậy mấy vạn năm qua vẫn trường thịnh không suy.

Chỉ là, ngàn năm trước, tam tộc đại chiến, Huyền Âm tông thân là một phần tử của nhân tộc nên cũng không thể đứng ngoài nhìn được. Trong lúc tam tộc nhân-vu-yêu đại chiến thì trong nhân tộc cũng có hai đại thánh địa nội chiến khiến tình thế loạn càng thêm loạn, cường giả khắp nơi liên tiếp vẫn lạc, thực lực các thế lực giảm xuống, Huyền Âm tông cũng không ngoại lệ.

Cổ Hoang đại lực từ thời thượng cổ thiên địa số mệnh đại giảm, thêm ngàn năm trước tam tộc đại chiến tử thương vô số, khí huyết sát dâm thăng tăng trời khiến thiên địa số mệnh triệt để biến mất.

Vì vậy từ lúc đó Cổ Hoang liền không còn ai có thể đột phá được Độ Hư cảnh nữa.

Thực lực các thế lực lớn ngàn năm qua giảm mạnh, Huyền Âm tông không có sinh tử đại địch như kiểu Hư Thiên Tông và Băng Thần tông cho nên thực lực giảm đi không nhiều. Trong tông đến giờ vẫn còn hai gã Nguyên Thần kỳ cao thủ, Linh Anh kỳ,

Đoạt Xá kỳ có tới 31 người, trong các tiên tông đại phái cũng thuộc hàng nhất đẳng.

Mấy ngày trước, Huyền Âm tông biết được có tu sĩ xông vào Vạn lý huyền băng đại trận, cũng đã bắt đầu tiến vào trạng thái chiến đấu cho nên Cổ Thần vừa hiện thân trong nháy mắt tại Huyền Âm đại điện đã tụ tập gần trăm tu sĩ.

Gần trăm tu sĩ này đứng thành một trận hình kỳ quái đối diện với Cổ Thần.

Đứng trước đội hình là hai vị lão giả tóc bạc trắng, phía sau hai người là mười tên Đoạt Xá kỳ cao thủ, sau nữa là 21 tên Linh Anh kỳ cao thủ, sau cùng là 66 Kim Đan kỳ cao thủ. Mỗi một tu sĩ đều ngồi trên đất, hai tay kết pháp ấn kỳ quái, một ngón tay chỉ vào người phía trước, pháp lực cuộn cuộn tuôn ra tiến vào người trước.

Pháp lực của 66 Kim Đan kỳ cao thủ rót vào 21 Linh Anh kỳ cao thủ, sau đó 21 Linh Anh kỳ cao thủ này lại tiếp tục rót vào 10 tên Đoạt Xá kỳ phía trước. Cuối cùng mười tên Đoạt Xá kỳ- cao thủ này đem toàn bộ pháp lực rót vào cơ thể hai lão giả Nguyên Thần kỳ đứng ở đầu.

Hai Nguyên Thần kỳ đỉnh phong cao thủ được pháp lực của chúng tu sĩ phía sau dồn mãnh rót vào khiến thực lực bạo tăng, trong nháy mắt từ Nguyên Thần trung kỳ đột phá tới Nguyên Thần hậu kỳ rồi đột phá Nguyên Thần hậu kỳ bước vào Minh Khiếu sơ kỳ.

Hai vị Nguyên Thần kỳ cao thủ này thực lực vẫn còn tiếp tục tăng lên, trong nháy mắt từng tiếng bạo hưởng vang lên, từng cái khiếu huyết đột nhiên được kích hoạt.

Một cái... hai cái... ba cái...

Liên tục hơn năm trăm tiếng bạo hưởng vang lên rồi mới dừng lại, thực lực của hai người này cũng không tiếp tục tăng trưởng nữa, dừng lại tại khoảng Minh Khiếu trung kỳ tu vi.

Hai bậc phát lão giả Nguyên Thần trung kỳ lúc này lại tương đương với hai cao thủ Minh Khiếu trung kỳ. Cổ Thần từ trên thân của họ cảm giác được khí tức không kém gì Tàng Tiêu Vân.

Khiếu huyết của Tàng Tiêu Vân chỉ kích hoạt khoảng 400 cái, mà hai người này lúc này đã kích hoạt hơn 500 cái khiếu huyết, đơn độc một người cũng đã mạnh hơn Tàng Tiêu Vân rồi.

Cổ Thần đứng trước Như Ý Lung Linh bảo tháp đảo mắt nhìn về phía trước, lạnh giọng nói:

- Huyền Âm tông, các ngươi định phản kháng sao? Oan có đầu, nợ có chủ, Cổ Thần ta lần này đến Huyền Âm tông một là muốn giết Bạch Ngọc Tiên đề hấn bồi táng cùng với Vân Tu vết, hai là ta muốn giết tông chủ Thiên Huyền Tử để tẩy đi oán khí đối với Huyền Âm tông bấy lâu nay. Ta cũng không có ý định đối phó với toàn bộ Huyền Âm tông.

Cổ Thần tuy rằng đã huyết tẩy cả Cự Linh môn nhưng bởi vì Cự Linh môn đối với Cổ gia có nguy hại, đồng thời môn hạ đệ tử hành vi không thể tha thứ. Mà Huyền Âm tông tu sĩ có trên vạn, Cổ Thần cũng không phải ma vương thì huyết làm sao có thể bởi vì một cơn tức giận mà huyết tẩy toàn bộ?

Nếu Huyền Âm tông giao ra Bạch Ngọc Tiên để Cổ Thần xử lý, sau đó để tông chủ Thiên Huyền Tử tự vẫn tạ tội thì Cổ Thần còn có thể lưu cho nguyên anh của Thiên Huyền Tử một con đường sống, từ nay về sau ân oán với Huyền Âm tông cũng hoàn toàn xoá bỏ.

Nhưng mà tình huống hiện tại xem ra Huyền Âm tông là muốn tử chiến đến cùng cũng không nguyện giao ra Bạch Ngọc Tiên.

Cổ Thần lạnh lùng nhìn tới, sát khí bùng phát ra, nếu Huyền Âm tông thực sự muốn đánh một trận thì Cổ Thần cũng sẽ không nương tay, cho dù giết cho máu chảy thành sông cũng không màng.

Hai vị Nguyên Thần kỳ cao thủ của Huyền Âm tông đều có tu vi Nguyên Thần trung kỳ, cũng đã thành danh hơn hai trăm năm trước, một người gọi là Bạch Nhân Tung, một người là Ngụy Cô Hàn.

Hai người đều râu tóc bạc trắng, mặc áo bào trắng. Bạch Nhân Tung vóc người hơi béo, bước về phía trước một bước nói:

- Cổ Sát Thần, ngươi có thể vô thanh vô tức đi vào Vạn lý huyền băng đại trận đích xác là làm cho ta rất kinh ngạc, bất quá, hắc hắc ... chỉ bằng ngươi mà cũng dám đến Huyền Âm tông ta giương oai? Vậy thì ta sẽ cho ngươi kiến thức một bí mật của Huyền Âm tông chúng ta - Đầu tiên đại trận!

Đầu tiên đại trận? Cổ Thần khẽ nhíu mày, trận pháp thiên hạ giống như nước trong biển rộng, nhiều vô số kể. Ngay cả Cổ Thần là kỳ tài trận pháp đệ nhất vạn năm nay đã biết rất nhiều trận pháp nhưng vẫn còn có vô số trận pháp hẩn vẫn chưa từng gặp

Ngụy Cô Hàn vóc người hơi gầy cũng tiến về trước một bước nói:

- Bản tông truyền thừa mấy vạn năm, trải qua không biết bao nhiêu mưa gió mà vẫn sừng sững không ngã. Cổ Sát Thần, chỉ dựa vào một tiểu mao nhi như ngươi mà cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn kết luận sinh tử của đệ tử bản tông? Thực sự là quá cuồng vọng! Hừ, Đầu tiên đại trận của bản tông có thể đem pháp lực của mọi người tập trung lại lên hai người chúng ta, khiến thực lực của chúng ta tăng mạnh, đánh chết tu sĩ trên một cảnh giới dễ như trở bàn tay, lấy phạm sát tiên, Cổ Sát Thần ngươi cho dù có thực lực Minh Khiếu kỳ thì hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết!

Đang khi nói chuyện, thân thể Bạch Nhân Tung và Ngụy Cô Hàn chầm rãi bay lên không trung mà không dùng bất cứ pháp bảo gì.

Bất quá cái này cũng không đại biểu cho thực lực của hai người đã bước vào cảnh giới Độ Hư mà chỉ là mượn lực lượng của chín mươi bảy tu sĩ phía sau đạp bước hư không mà thôi.

Rất nhanh hai người đã bay lên cùng độ cao với Cổ Thần.

Diệt Hồng Trần

527. Chương 14: Ta Nói Chúng Phải Chết

Chương 14: Ta nói chúng phải chết

Ánh mắt của Cổ Thần đảo qua chúng tu sĩ phía dưới, rất nhanh đã tìm được bóng dáng của Bạch Ngọc Tiên trong đó, Bạch Ngọc Tiên năm nay tuổi đã gần 30 nhưng tướng mạo vẫn như trước. Mới cách mười năm thời gian mà hẩn cũng đã là Kim Đan hậu kỳ, cộng thêm hẩn có thông huyền linh thể, Linh Anh kỳ cao thủ bình thường cũng không phải là đối thủ của hẩn.

Bạch Ngọc Tiên hiện tại so với mười năm trước đã lợi hại hơn gấp mười gấp trăm lần, nhưng so với Cổ Thần vẫn như ánh sao so với mặt trời, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Tiếp xúc với ánh mắt của Cổ Thần, trong lòng Bạch Ngọc Tiên liền run lên, không biết vì sao, tuy rằng thái gia gia của hắn là Bạch Nhân tung đã nói chỉ cần hắn ở trong trận thì vấn đề an toàn không phải lo nhưng khi vừa tiếp xúc với ánh mắt của Cổ Thần hắn lại có cảm giác như bị cô lập vậy.

Từ trong ánh mắt của Cổ Thần hắn như đọc được một câu nói: “Người chắc chắn phải chết!”

Cổ Thần thu hồi ánh mắt nhìn về phía hai người trước mặt nói từng chữ:

- Ta nói Bạch Ngọc Tiên hắn phải chết thì cho dù là cái gì Đấu tiên đại trận cũng không cứu được hắn!

Mỗi một chữ rơi vào trong tai Bạch Ngọc Tiên đều như tiếng quỷ khóc đòi mạng, khiến thân thể hắn không nhịn được run lên bần bật.

Thanh âm của Cổ Thần âm hàn đến cực điểm. Bạch Nhân Tung nghe xong trong lòng cũng dâng lên một cỗ lạnh lẽo khiến hắn vừa sợ vừa giận. Trong chốc lát, râu tóc hắn dựng ngược lên, cả giận quát:

- Thật đông dặc! Đấu tiên nhất trăm, trăm đầu chó của ngươi!

Vừa nói, Bạch Nhân Tung đưa tay hư không một trăm, pháp lực cương khí như bài sơn đảo hải cuộn cuộn

529. Chương 16: Sơ Kiến Thánh Tử

Chương 16: Sơ kiến thánh tử

Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Cho dù ta không giết, ta đem cách phá giải Vạn lý huyền băng đại trận tố cáo cho thế gian thì không biết Huyền Âm tông các người còn có thể truyền thừa được bao lâu? Một năm? Mười năm? Hay là tìm đến Thánh đình chờ? Ta sợ là đến lúc đó người đầu tiên hạ thủ với các người lại chính là Thánh đình đó. Ài, để Thánh đình chiếm lợi còn không bằng để Cổ Thần ta làm một hồi ác nhân! Thẳng tay giết một trận cho long trời lở đất, hai mươi tức đã hết!

Dứt lời, mũi thương của Bàn Long Sát Thần thương biến lớn, đâm mạnh vào mi tâm của vị tu sĩ Linh Anh kỳ kia, khiến hắn mất mạng ngay lập tức. Oán niệm của Cổ Thần đối với Huyền Âm tông rất nặng, cho dù giết thêm vài người thì sao?

Tiếng kêu thê lương của tu sĩ Linh Anh kỳ kia lúc tử vong đã chấn động toàn bộ tu sĩ của Huyền Âm tông. Một tên Đoạt Xá kỳ quái lớn:

- Trước sau cũng là chết, chúng ta cùng nhau liều mạng!

Dứt lời, một kiện pháp bảo từ trong mi tâm hắn bay ra hướng Cổ Thần đánh tới.

Bởi vì đứng trước tử vong nên sợ hãi, bởi vì sợ hãi nên mới phản kháng!

Nhất thời trên mười tên Mệnh Tuyền tu sĩ còn lại đều xông lên đánh tới Cổ Thần.

- Không biết tự lượng sức!

Cổ Thần khẽ quát một tiếng, Bàn Long Sát Thần thương quang mang đại trướng quét ra, một đạo hắc sắc quang mạc trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đám Mệnh Tuyền tu sĩ xông lên.

- Ầm ầm!

Tầng thứ nhất của Như Ý Lung Linh bảo tháp mở ra, một mảnh kim quang van trượng đem chúng tu sĩ trước mặt toàn bộ bao phủ bên trong.

Chúng tu sĩ liều mạng thúc giục cương trảo chống đỡ công kích của kim quang.

Bàn Long Sát Thần thương trên tay Cổ Thần lại chỉ về một tên tu sĩ Linh Anh kỳ khác, rồi quay mặt nhìn Ngụy Cô Hàn quát lớn:

- Cho người thêm 20 tức nữa, sau 20 tức này giết chóc sẽ bắt đầu, lúc đó Huyền Âm tông sẽ chính thức biến mất khỏi cổ Hoang!

- Tổ tông aaaa....

Ngụy Cô hàn quỳ xuống đất, phát ra tiếng thê lương hướng về phía chân trời vái lạy mấy cái rồi đứng dậy cắn răng nói:

- Được! Huyền Âm bí điển nguyên bản ta có thể cho người, nhưng người phải thề không được tiết lộ cho ai khác, không được đem cách phá giải Vạn lý huyền băng đại trận tiết lộ ra ngoài và từ nay về sau không được bước vào Thái Âm cốc nữa, không thương hại bất cứ vị tu sĩ nào của Huyền Âm tông!

Cổ Thần khẽ gật đầu nói:

- Cái này tất nhiên, Cổ Thần ta sẽ không tiết lộ dù nửa chữ. Từ nay về sau người đi đường quan đạo của người, ta đi cầu độc mộc của ta. Ta cùng với Huyền Âm tông không còn ân oán gì nữa. Nếu trái lời trời tru đất diệt!

-Hảo!

Thân ảnh Ngụy Cô Hàn rất nhanh bay vào trong Huyền Âm đại điện, không quá lâu lại từ bên trong đi ra, trong tay nhiều hơn một quyển trục cổ xưa - chính là nguyên bản của Huyền Âm bí điển.

Ngụy Cô Hàn đơn Huyền Âm bí điển hướng Cổ Thần nên tới.

, Tiếp vào trong tay, Cổ Thần đảo mắt nhìn, đúng là nguyên bản gốc của Huyền Âm bí điển thì trong lòng đại hỉ. Bất luận vô thượng bí pháp nào, ở các lĩnh vực khác nhau đều có chỗ độc đáo riêng.

Có Huyền Âm bí điển trong tay, không nói đến sự bang trợ trong tu luyện đối với Cổ Thần mà đối với việc lĩnh ngộ Thuỷ chỉ đại trận càng thêm mạnh mẽ.

Cổ Thần không có vội vã nghiên cứu Huyền Âm bí điển mà đơn bỏ vào cần Khôn Trạc, Bàn Long Sát Thần thương cũng thu lại, cửa tầng một của Như Ý Lung Linh bảo tháp cũng đóng lại rồi nói:

- Cổ Thần ta và Huyền Âm tông từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng. Nhưng nếu để ta biết được Huyền Âm tông đối với ta lại có mưu đồ gì khác thì hắc hắc, lần thứ hai ta đến đây sẽ không dễ dãi như vậy đâu!

Dứt lời, Cổ Thần quét mắt nhìn đám đông tu sĩ của Huyền Âm tông rồi Thiểm Thiên Phong Dực mở ra phá không bay đi.

Thấy tên sát tinh Cổ Sát Thần này đã rời đi, về mặt chúng tu sĩ Huyền Âm tông liền tốt lên, một gã tu sĩ vội vàng nói:

- Trận pháp bên ngoài Thái Âm cốc thì làm sao bây giờ?

Thanh âm của Cổ Thần từ xa xa vọng lại:

- Ba ngày sau, trận pháp tự hủy!

Thẳng đến khi thân ảnh của Cổ Thần biến mất, các cao thủ của Huyền Âm tông mới ổn định lại tâm thần, tốp năm tốp ba tụ lại nhỏ giọng nghị luận.

- Tin tức Cổ Sát Thần tới Huyền Âm tông thông qua truyền âm đại trận đã thông báo cho Thánh đình, không biết hiện giờ tu sĩ của Thánh đình đã tới chưa, và không biết có thể ngăn chặn được tên Cổ Sát Thần này không?

- Sau này, chuyện về Cổ Sát Thần, Huyền Âm tông chúng ta không bao giờ đề cập tới nữa! Chọc phải một tên sát tinh như vậy đúng là khủng khiếp!

Cổ Thần lúc này đã ra khỏi Thái Âm cốc cho nên đối với nghị luận của đám tu sĩ Huyền Âm tông tự nhiên không biết được.

Lần này xông vào Huyền Âm tông, không chỉ hoàn thành tâm nguyện giết chết Bạch Ngọc Tiên và Thiên Huyền Tử hai người mà còn lấy được Huyền Âm bí điển cho nên trong lòng Cổ Thần hiện giờ rất vui vẻ.

Ra khỏi Thái Âm cốc, Cổ Thần liền một đường hướng tây phi hành, định đi tới Đại Mông để đô. Hắc và Mông Tiên Âm đã sáu năm không gặp, lần này hắc trở về tại Bắc Đầu thành tạo ra danh tiếng thì chắc là Mông Tiên Âm cũng đã thu được tin tức và đang ngóng trông hắc.

Rời khỏi Thái Âm cốc chưa tới một thời thần, Cổ Thần đã hướng phía tây phi độn được hơn ba vạn dặm. Vừa mới thu được Huyền Âm bí điển nên tâm trạng của Cổ Thần rất vui, trên mặt cũng khó khăn chế được nở nụ cười.

- Cổ Sát Thần người hôm nay gặp chuyện gì vui vẻ hay sao mà ngay cả trong lúc phi hành cũng cười vui như vậy?

Trong lúc Cổ Thần đang chìm trong vui vẻ thì đột nhiên một đạo thanh âm vang lên trong thức hải của hắc.

Tinh thần Cổ Thần rung lên, toàn thân lông tóc đều dựng ngược, một cảm giác mát lạnh chạy dọc theo sống lưng, trong lòng hắc đây kinh hãi.

Có người dùng thần thức truyền âm với hắc nói rõ là khoảng cách không xa.

Thế nhưng!

Cổ Thần tán thần thức ra lại không phát hiện bất cứ tu sĩ nào tới gần phạm vi mấy trăm dặm quanh đây.

Thực lực của người truyền âm ít nhất cũng phải là Minh Khiếu hậu kỳ!

Cổ Thần lúc này đang ở trên cao vạn trượng, tầm nhìn cực lớn, ngàn dặm trong vòng đều có thể nhìn thấy được nhưng hẳn lại không thấy bất cứ ai cả.

Thần thức không phát giác mà mắt nhìn cũng không thấy?

Điều này làm Cổ Thần càng kinh hãi, thâm nghĩ gặp phải cường địch quá lợi hại rồi!

- Đừng tim loạn lên nữa, ngươi nhìn lên trên đầu đi!

Thanh âm kia lại vang lên, nhưng lại từ trên đỉnh đầu Cổ Thần truyền xuống.

Vạn trượng trên không đã là cực hạn của Mệnh Tuyền tu sĩ. Đem hai vạn trượng thì Mệnh Tuyền tu sĩ vô luận thế nào cũng không thể tới đó được, vừa chạm tới sẽ bị phong chỉ pháp tắc cắt thành mảnh nhỏ, hình thần câu diệt lập tức.

Mà người này lại từ trên cao như vậy đi xuống thì...!

Cổ Thần nín thở ngẩng đầu nhìn lên. Trên đỉnh đầu là tầng mây trắng nhìn không thấy điểm cuối. Đột nhiên từ trong đám mây trắng tít trên cao một bóng người đột ngột hiện ra. Người này mặc hoàng sắc cửu long kim bào, dầu đội tử ngọc kim quan, thắt lưng đeo một cái kim long ngọc dải, dưới chân đạp một đám mây trắng, chậm rãi hạ xuống.

Độ Hư cảnh, Đẳng Vân kỳ cường giả!

- Cơ Thần Không!

Cổ Thần vừa nhìn thấy người này, trong lòng thầm hô một tiếng.

Người này Cổ Thần kiếp trước ngẫu nhiên gặp qua một lần, chính là Đại Kiền thánh đình, nhi tử đặc ý của Thánh hoàng Cơ Nghiêu - Cơ Thần Không!

Thánh tử Cơ Thần Không lúc mười tám tuổi đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh, hơn một trăm năm mươi tuổi bước vào Độ Hư cảnh, là một thiên tài ngàn năm có một của cổ Hoang.

Với thiên tư tuyệt thế của Cơ Thần Không, ngàn năm trước đã bước vào Đẳng Vân kỳ, hôm nay ngàn năm đã qua, sợ rằng ít nhất cũng là Giá Vụ kỳ tu vi, thậm chí còn

Thế nhưng Cổ Thần cũng biết Cơ Thần Không trong lần tam tộc đại chiến ngàn năm trước đã bị trọng thương khiến thực lực đại giảm. Qua ngàn năm, tuy rằng thương thế đã khỏi nhưng tu vi cũng chỉ ở mức mới bước vào Độ Hư cảnh giới.

Mặc dù vậy nhưng chênh lệch giữa Độ Hư và Mệnh Tuyền chính là chênh lệch giữa tiên và phàm. Mặc kệ mà mới bước vào Độ Hư hay Giá Vụ kỳ, Hư Không kỳ siêu cấp cường giả đều cũng không phải là nhân vật mà một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh như Cổ Thần có thể đối phó được.

Cổ Thần thâm nghĩ hoặc: “Ta không có trêu chọc Thánh đình, Cơ Thần Không sao lại tìm tới ta?”

Mấy ngày trước sau khi rời khỏi Bắc Đầu thành, Cổ Thần liền tại một u động trong vùng núi hoang vu thôi diễn Vạn lý huyền băng đại trận, ba ngày sau đó mới trực tiếp đi tới Huyền Âm tông cho nên hẳn căn bản không biết Thánh đình ra hạ lệnh tru sát

Toàn bộ trung thổ các đại tu tiên thế gia, tứ đại đế đình, các tiên tông đại phái đều thu được Thánh hoàng tru sát lệnh của Thánh hoàng, chỉ cần có tin tức Cổ Thần thì báo về cho Thánh đình, do Thánh đình xử lý.

Vì vậy, khi Cổ Thần vừa đến Huyền Âm tông đã có tu sĩ thông qua truyền âm đại trận đem tin tức hắn xuất hiện báo cho Thánh đình. Cơ Thần Không có được tin tức liền thông qua truyền tống trận đi tới Bắc Đầu thành rồi đi tới Huyền Âm tông, mà Cổ Thần ở Huyền Âm tông cũng không lâu nên vừa vịn bị Cơ Thần Không bắt gặp.

Cơ Thần Không tu vi cao hơn Cổ Thần xa, lại phi hành tròn cao hơn hai vạn trượng cho nên Cổ Thần không thể nào phát hiện được.

Cơ Thần Không chậm rãi hạ xuống đứng trước mặt Cổ Thần. Long tơ toàn thân Cổ Thần đều dựng đứng lên, tinh thần bảo trì cực độ phòng bị. Bị một cường giả Độ Hư tìm đến cũng không phải chuyện tốt gì.

- Chào Thánh tử!

-

Cổ Thần ôm quyền nói, tuy nói hiện tại hắn không thể biết tên của Cơ Thần Không nhưng từ cách ăn mặc của đối phương cùng với khả năng phi độn tại hai vạn trượng trên không trung thì cũng phải đoán ra được.

Trừ Thánh tử ra thì trung thổ có mấy vị hoàng tử có tu vi như vậy?

Cổ Thần nói tiếp:

- Không biết Thánh tử tìm cổ mộ có chuyện gì?

-

Cơ Thần Không tuy tuổi đã hơn ngàn nhưng dáng dấp thoát nhìn vẫn như mười tám tuổi lúc vừa bước vào Mệnh Tuyền cảnh. So với Cổ Thần bộ dáng cũng tương xứng, thế nhưng vàng trán của hắn lại lộ ra một vẻ tang thương của năm tháng lại chứng minh hắn là nhân vật đã sống không ít năm tháng.

Cơ Thần Không nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt đầy vẻ hứng thú nói:

- Người được thiên hạ mệnh danh là Cổ Sát Thần, mười tám tuổi bước vào Mệnh Tuyền cảnh, 26 tuổi lại bước vào Nguyên Thần kỳ, ngay cả Minh Khiếu trung kỳ cao thủ cũng phải chết trong tay người. Không tồi, rất không tồi, người so với Tàng Thiên Cơ còn mạnh hơn, thậm chí so với ta cũng chỉ hơn không kém, nhưng đáng tiếc ...

-

Là vì Tàng Tiêu Vân mà đến sao? Tâm niệm Cổ Thần khẽ động, nghe ngữ khí của Cơ Thần Không thì lần này hơn chín phần là có phiền toái rồi.

Một Độ Hư cường giả đứng ở trước mặt, cơ hội đảo tảo coi như bằng không. Nghĩ vậy, Cổ Thần chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi:

- Đáng tiếc cái gì?

-

Cơ Thần Không nhìn Cổ Thần với ánh mắt chứng sinh là cổ kiến nói:

- Có người nói Cổ Sát Thần người tự tập thiên hạ đại khí vận trên người, ta lại không cho là như vậy. Phúc họa liên kề, có đại vận thì cũng sẽ có đại kiếp nạn kèm theo. Người tuy rằng thiên tư tuyệt luân, là một thiên tài vạn năm khó gặp, đáng tiếc người lại không sinh vào nhà tài phiệt, không có thiên mệnh. Hôm nay kiếp nạn của người đã đến, người sẽ không tránh khỏi cái chết, cho dù người thiên tư có tốt thì sao, người chết rồi thì tất cả đều là phù du. Không phải điều này rất đáng tiếc sao?

-

Thấy Cơ Thần Không bộ dạng luôn cao cao tại thượng như vậy khiến Cổ Thần rất phản cảm nói:

- Thánh tử người nói sai rồi. là tu sĩ chính là đi theo con đường nghịch thiên mà hành đạo, trước mặt thiên đạo, chúng sanh bình đẳng làm gì có chuyện phân biệt trọng khinh? Mạng của cổ mộ do tự bản thân cổ mộ nắm giữ, có thể sử dụng hay không đều do Cổ mộ một suy nghĩ mà ra!

-

- Không phải!

-

Cơ Thần không thần thái như người đứng đầu thiên hạ, chỉ thiên chỉ địa nói:

- Trời sinh vạn vật, đều có số mệnh riêng. Mượn nhân loại mà nói: có người sinh ra là phàm phu tục tử, lại có người sinh ra lại là một tu sĩ rất có tiềm năng. Trong những người bình thường cũng có người thấp hèn, kẻ làm quan to chức lớn, vinh hoa phú quý đầy nhà, có người lại vì miếng cơm manh áo mà tranh đấu suốt ngày. Những cái này đều là số mệnh đã được định đoạt từ trước. Trong tu chân giới càng là như vậy, Cơ gia ta trời sinh chính là nhân tộc đứng đầu là người mạnh thánh mệnh, các đại đế đình, các thế gia Chư tử đều có định mệnh là tùy tùng phục vụ cho Thánh đình ta.

-

Cho dù người có bao nhiêu vận khí thì Cổ Sát Thần người sinh ra cũng chỉ là bình dân thấp kém, tại trong tu chân giới người chỉ có thể bắt đầu từ những con đường nhỏ, đây chính là đại biểu cho tiện mệnh. Người sinh ra đã được định trước là một cái tiện mệnh, cho dù có nhiều hơn thiên địa đại vận cũng không có phúc mà thụ hưởng. Cơ gia ta thế thiên hành đạo, sẽ đem tiện mệnh này của người vứt đi, để thiên địa số mệnh không bị lãng phí trên người một tiện mệnh như người!

Cổ Thần âm thầm đem pháp lực toàn bộ rót vào trong Chiến Thần lệnh, chuẩn bị toàn lực một kích, ngoài mặt thì lạnh lùng nói:

- Trước mặt thiên đạo, vạn vật đều chỉ là cỏ rác, lời kiếp đánh xuống chúng sinh đều như nhau! Ngàn năm trước tam tộc đại chiến, Cơ gia người cũng tử thương thảm trọng, đây cũng là do các người cũng chỉ là tiện mệnh trước mặt thiên đạo.

- Cơ Thần Không, ngàn năm trước người bắt quả chỉ là lượm lặt được một chút cái tiện mệnh trở về mà cũng dám ở trước mặt ta cuồng vọng mở miệng phân tích cái gì tiện mệnh, quý mệnh sao?

- Gọi người một tiếng Thánh tử cũng không phải vì thân phận của người có bao nhiêu tôn quý mà là cấp cho người một phần mặt mũi xã giao khi các tu sĩ gặp nhau mà thôi. Người đừng có mà lên mặt rồi tự trát vàng lên mặt mình. Người thật sự cho rằng bản thân rất cao quý sao? Ta cùng Cơ gia Thánh đình các người xưa nay nước sông không phạm nước giếng, Cổ Thần ta không đối địch cùng Thánh đình các người là vì ta không thích phiền toái chứ không phải ta không dám mà cũng không phải vì ta sợ các người. Cơ Thần Không người đừng khinh người quá đáng!

- Phải không?

Cơ Thần Không mỉm cười nói:

- Người dám cùng với Thánh đình là địch sao? Người rất giỏi sao? Thiên hạ dũng sĩ rất nhiều nhưng đáng tiếc người có thể chân chính làm anh hùng lại rất ít. Người đối với Thánh đình ta mà nói cũng chỉ là một con kiến mà thôi! Chúng ta muốn tính mạng của người dễ như lấy đồ trong túi vậy! Phụ hoàng của ta đã ra tru sát lệnh phải bắt người đem về cho ông ấy xử trí. Hôm nay ta liền bắt người mang đi, một con kiến tí tiện như người có thể làm được cái gì?

Đang lúc nói chuyện, tay phải Cơ Thần Không giơ lên, hư không xuất hiện một bàn tay thật lớn hướng Cổ Thần chụp tới.

Diệt Hồng Trần

530. Chương 17: Đột Phá Nguyên Thần Trung Kỳ

Chương 17: Đột phá Nguyên thần trung kỳ

Cổ Thần cảm giác không gian xung quanh như đọng lại, không khí như biến thành thể rắn giam hãm lại ở giữa.

Không gian trói buộc! Cổ Thần muốn động dậy cũng không được, muốn nói cũng không xong vì ngay cả môi cũng không thể cử động được.

Trong lòng Cổ Thần rất kinh hãi, đây chính là pháp tắc lực lượng sao? Vô hình vô tính, nhưng lại không thể phản kháng được.

Tựa hồ không gian xung quanh biến thành một khối băng vạn năm, đóng băng Cổ Thần trong đó. Chỉ là khối băng này vô hình vô sắc, Cổ Thần đang dang hai cánh của Thiểm Thiên Phong Dực đứng ở hư không giống như dính phải thời gian tĩnh chỉ đột nhiên bị có định tại hư không vậy!

Bàn tay thật lớn kia tại hư không như nắm phải một thứ gì đó cực lớn, Cổ Thần bị lực lượng vô hình trói buộc, thân thể không thể động, miệng không thể nói, chỉ còn có đại não vẫn duy trì tư tưởng ý nghĩ.

Cơ Thần Không trên mặt vẫn nở nụ cười vui vẻ như trước, giờ tay cầm lấy hư không, tựa như cầm một đồ vật trong túi rồi nói:

- Cổ Sát Thần, đây mới chân chính là lực lượng, lực lượng không gì có thể sánh được. Pháp lực của người cho dù có hùng hậu đến đâu, thân thể người có mạnh mẽ cỡ nào thì ở trước mặt ta cũng chỉ là một con kiến mà thôi. Ta chỉ cần đưa ra một chút không gian pháp tắc nhỏ là đã dễ dàng đem người trói buộc, bàn tay ta nhẹ nhàng vậy cũng rất dễ dàng biến người thành hư vô. Đây chính là sự khác biệt giữa ta và người, cho dù người có thiên phú cao tới đâu nhưng lại xuất thân tiện mệnh thì không thể nào có tư cách nắm giữ được pháp tắc lực lượng! Cơ gia ta thể thiên hành đạo, đem những cái tiện mệnh như người thanh trừ toàn bộ, vĩnh viễn cũng không thể chạm tới bức tường pháp tắc lực lượng. Đạt tới Minh Khiếu kỳ đã là điểm cuối của người rồi, bởi vì giờ chết của người sắp đến!

Cổ Thần liêu mạng vận chuyển pháp lực, hần cảm giác được lực lượng trong người tràn ngập nhưng lực lượng trói buộc bên ngoài cơ thể so với bên trong cơ thể còn mạnh hơn gấp ngàn lần vạn lần.

Cổ Thần cảm giác như trên cơ thể hần hiện tại đang bị một toà trọng sơn nặng hàng tỉ tỉ cân đè lên khiến hần không thể động đậy được mấy may.

Toàn thân pháp lực của Cổ Thần hoàn toàn bị trói buộc bên trong cơ thể, ngay cả thần thức vừa ra khỏi mi tâm liền bị một cổ lực lượng kỳ dị phong ấn, không thể đi ra ngoài.

Không gian trói buộc này khiến ngay cả phong ảnh động cũng không thể thi triển, lúc này hần giống như một con bọ nhỏ, cho dù mang ra bao nhiêu sức mạnh cũng không thể động đậy được.

- Thánh đình! Cơ gia!

Giờ khắc này trong lòng Cổ Thần tràn ngập tức giận, hần cùng với Cơ gia không cừu không oán nhưng Cơ gia lại vì hần không có xuất thân tốt nhưng lại có lực lượng mà những tu sĩ khác cả đời cũng khó đạt được mà đem tính mệnh của hần cưỡng chế đoạt đi!

Đây là mệnh của hần sao?

“Không!” Trong lòng Cổ Thần rống giận, cái này chỉ là mệnh mà Cơ gia áp lên người hần, mệnh của hần nhất định phải được nắm giữ trong tay hần!

Cổ Thần liêu mạng giây dựa, tuy rằng thân thể không thể nhúc nhích nhưng thể nội lực lượng lại như ba đào mãnh liệt cuộn trào.

- Ta có thể cảm giác được người đang giây dựa, ta cũng có thể cảm giác được cảm thụ trong lòng người rất không cam lòng, rất phẫn hận.

Cơ Thần Không chỉ tay về phía Cổ Thần mỉm cười nói tiếp:

- Thế nhưng, như vậy có tác dụng sao? Đây chính là mệnh của người! Người không cam lòng thì sao? Phẫn hận thì sao? Đây chính là định mệnh của người, là Cơ gia ta

đưa ra định mệnh cho người, cho dù người cố gắng giây dựa thế nào đều không thể cải biến được vận mệnh này. Thật đáng tiếc một thân thiên phú của người, đáng tiếc người không sinh ra tại Cơ gia, đáng tiếc ... một cái tiện mệnh không xứng có được như vậy thiên phú!

Cổ Thần kiệt lực giây dựa, pháp lực kịch liệt tiêu hao, lúc này tựa hồ như đã sắp cạn kiệt, đột nhiên trước ngực Cổ Thần nóng lên, Chiến Thần lệnh đột nhiên tuôn ra một dòng nước ấm dưng mãnh chảy vào trong ngực Cổ Thần khiến pháp lực của hần trong nhất mắt khôi phục lại.

Một cỗ nhiệt khí mãnh liệt hội tụ tại ngực khiến Cổ Thần không tự chủ được theo bản năng mạnh mẽ hé miệng phát ra một tiếng rống.

- Dương!

Răng rắc, răng rắc, răng rắc ...

Theo thanh âm của Cổ Thần vang lên, chu vi ngàn trượng xung quanh trên hư không đột nhiên vang lên tiếng như thủy tinh bị nghiền nát. Không gian nguyên bản đang trong suốt đột nhiên xuất hiện những vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan ra.

Một tiếng rống đỏ của Cổ Thần đã đem không gian pháp tắc trói buộc cử Cơ Thần Không chấn nát.

Không gian nứt ra, lực lượng trói buộc trên người Cổ Thần kịch liệt giảm xuống, rốt cuộc Cổ Thần cũng có thể động, Bàn Long Sát Thần thương nhanh chóng xuất hiện trên tay, không gian đang nứt nở xung quanh nhất thời liền bị Cổ Thần chấn thành phần toái hoá thành hư vô.

Lúc này trên người Cổ Thần đã không còn bị bất cứ thứ gì trói buộc nữa.

Cổ Thần có thể phá nát không gian pháp tắc trói buộc của hắn, khiến Cơ Thần Không cũng cả kinh, nhưng vẻ kinh hoảng chỉ thoáng qua rồi thôi. Mi tâm hắn lộ lên một đạo hỏa quang, một cái hỏa hồ màu xích điểm đột nhiên xuất hiện. Cơ Thần Không nhìn vào Cổ Thần quát lớn:

- Cửu Dương Tinh Thần hồ, thu!

Xích điểm hỏa hồ kia lập tức biến lớn bắn ra một mảnh xích quang bao phủ phương viên vạn trượng trong hư không.

Cổ Thần một thương vừa chấn nát không gian, đang muốn thuận di tới bên cạnh Cơ Thần Không dùng Chiến Thần lệnh xuất ra thuận dương hoà tiến hành đánh lên thì đột nhiên bị một màn xích quang bao phủ, một có khí tức nóng bức nhất thời tràn ngập cả không gian.

Ngay lúc đó, một lực hút mãnh liệt từ bên trong xích điểm hồ lộ kia sinh ra tác dụng lên thân thể Cổ Thần khiến Cổ Thần không tự chủ được mãnh mẽ hướng xích dương hồ lộ bay tới.

- Vụttttttt!

Cổ Thần bị mãnh mẽ hút vào bên trong Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ. Bên trong cũng không phải một màn hắc ám mà là một mảnh xích sắc hỏa điểm mênh mông như hải dương.

Cơ Thần Không đem Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ thu lại trên lòng bàn tay, biểu tình như trước nhẹ nhàng nói:

- Cổ Sát Thần, ngươi dĩ nhiên có thể phá không gian pháp tắc của ta, thực khiến ta bất ngờ, xem ra trên người ngươi còn có trọng bảo, bất quá, ngươi cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay ta. Tiến vào Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ của ta rồi thì trước hết ngươi nếm thử tư vị bị cửu dương thánh hỏa thiêu đốt đi! Đợi đến lúc về đến Thánh đình có lẽ cái tiện mệnh của ngươi cũng đã bị thiêu đốt tám phần rồi!

Bị Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ hút vào trong nháy mắt, Cổ Thần thập phần khiếp sợ, nhớ tới bản thân còn nhiều chuyện chưa làm xong mà đã rơi vào tay của Thánh đình khiến trong lòng hắn tràn đầy bi phẫn.

Thế nhưng ngay sau đó Cổ Thần lại mừng như điên.

Ngay khi vừa tiến vào trong Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ, cửu dương thánh hỏa xung quanh Cổ Thần liền bị Chiến Thần lệnh trên ngực Cổ Thần mãnh mẽ hấp thu thôn phệ. Cửu dương thánh hỏa bên trong này giống như thiêu thân ừn ừn lao vào vị trí ngực của Cổ Thần.

Theo đó, đại lượng thuận dương chân khí từ Chiến Thần lệnh cuộn cuộn tiến vào cơ thể Cổ Thần.

Một cảm giác thư sướng đến cực điểm lan toả toàn thân, rồi trong nháy mắt pháp lực của Cổ Thần nhanh chóng đề thăng!

Bên trong Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ này tồn trữ không ít cửu dương thánh hỏa, uy lực rất bá đạo. Bất cứ tu sĩ nào bị hút vào đây trừ những tu sĩ đối với hỏa hệ có tạo nghệ cực sâu đều bị cửu dương thánh hỏa thiêu thành tro tàn.

Cổ Thần tuy có Minh Khiếu kỳ thực lực nhưng dưới sự thiêu đốt của cử dương thiên hỏa chỉ có thể gắng gượng nhiều lắm là hai canh giờ. Bất quá trong hai canh giờ cũng đủ để Cơ Thần Không về đến Thánh đình rồi, đến lúc đó đem Cổ Thần từ bên trong Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ thả ra thì tính mạng của Cổ Thần mười phần cũng đã mất tám.

Thánh hoàng chỉ nói muốn bắt giữ Cổ Thần chứ không nói là phải bắt giữ hần hoàn hảo vô khuyết, chỉ cần không chết là được cho nên Cơ Thần Không cần gì phải quan tâm Cổ Thần bị cử dương thánh hỏa thiêu đốt như thế nào?

Nhưng Cơ Thần Không trăm triệu lần cũng không thể nào ngờ được, trên người Cổ Thần lại có thuần dương chí bảo Chiến Thần lệnh. Với Chiến Thần lệnh thì hỏa diễm càng lợi hại thì càng là bảo bối, đối với Cổ Thần càng được lợi không nhỏ.

Bị hút vào Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ, Cổ Thần giống như bị quăng vào một cái đại bảo khối, thuần dương chân khí như nước sông Hoàng Hà nhảy chồm lên từ trong Chiến Thần lệnh dũng mãnh nhập vào người Cổ Thần.

Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ này tuy là thượng phẩm tiên bảo, nhưng nếu bên trong cử dương thánh hỏa mất hết thì uy lực sẽ đại giảm, tối đa chỉ tương đương với một kiện tiên bảo bình thường nhất, Cổ Thần có trung phẩm tiên bảo Bàn Long Sát Thần thương và vô thượng tiên bảo Như Ý Lung Linh bảo tháp nên muốn phá vỡ một kiện tiên bảo bình thường rất dễ dàng.

Cổ Thần lập tức tập trung tinh thần, bình tĩnh tiến vào tu luyện.

Theo đại lượng thuần dương chân khí dũng mãnh tiến vào cơ thể, tu vi của Cổ Thần không ngừng được đề cao, trong thức hải, nguyên thần của Cổ Thần được nguồn pháp lực chân khí dồi dào tầm bổ đang không ngừng lớn lên.

Cổ Thần mới bước vào Nguyên Thần kỳ, nguyên thần chỉ cao khoảng một trượng thể nhưng lúc này nguyên thần của hần dùng mắt thường cũng có thể thấy được đang nhanh chóng lớn lên, không quá lâu sau đã đạt đến hai trượng rồi ba trượng!

Cửu dương thánh hỏa bên trong Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ số lượng rất nhiều, Chiến Thần lệnh mặc dù thôn phệ rất nhanh nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn hấp thu hết được. Đại lượng thuần dương chân khí tiếp tục hướng thân thể Cổ Thần vọt tới, pháp lực của Cổ Thần không ngừng đề cao, không ngừng tăng trưởng, nguyên thần cũng rất nhanh đạt đến bốn trượng!

Bốn trượng nguyên thần! Đây chính cực hạn của Nguyên Thần sơ kỳ!

Tiếp tục tăng lên đến năm trượng là đã tiến vào Nguyên Thần trung kỳ!

Nguyên thần cao đến mức này tựa hồ gặp phải trở ngại lớn, tốc độ tăng trưởng trở nên chậm rãi lại tiến dần tới bích chương của Nguyên Thần trung kỳ.

Bất quá bích chương trong cùng cảnh giới so với bích chương khi đột phá cảnh giới mới yếu nhược nhiều lắm. Khi thuần dương chân khí liên tục từ trong Chiến Thần lệnh tiến vào cơ thể, tu vi của Cổ Thần vẫn duy trì tốc độ tăng trưởng rất nhanh, nguyên thần tuy rằng tăng trưởng chậm lại nhưng chỉ được một lúc rồi lại bắt đầu bạo tăng lên tới năm trượng.

Từ lúc bị Cơ Thần Không bắt nhốt vào Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ đến lúc Cổ Thần đột phá tới Nguyên Thần trung kỳ mới chỉ qua được gần nửa khắc thời gian. Cơ Thần Không tuy là Đẳng Văn kỳ, một bước đi mấy ngàn trượng cũng chỉ mới đi được khoảng vạn dặm.

Cổ Thần tu vi tiến vào Nguyên Thần trung kỳ, cửu dương thánh hỏa bên trong Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ rất nhanh bị Chiến Thần lệnh thôn phệ không còn một mảnh hoá thành thuần dương chân khí, toàn bộ bị Cổ Thần hấp thu.

Cổ Thần nắm chặt nắm tay, cảm giác toàn thân đều tràn ngập lực lượng! Nguyên Thần trung kỳ, thực lực của Cổ Thần lúc này so với lúc mới bước vào Nguyên Thần kỳ mạnh hơn không chỉ ba lần!

Cửu Dương Tinh Thần hồ lộ bị Chiến Thần lệnh thôn phệ hết toàn bộ cửu dương thánh hỏa bên trong khiến cho không gian bên trong lúc này là một mảnh trống trải không có bất kỳ thứ gì. Nguyên bản là một

kiện thượng phẩm tiên bảo nhưng lúc này Cửu Dương Tinh Thần hồ lô tối đa chỉ có thể xem là một kiện tiên bảo hạ phẩm cấp thấp nhất.

Bàn Long Sát Thần thương trong tay Cổ Thần mạnh mẽ hướng lên trên đâm tới.

Một đạo thương cương thật lớn phóng lên cao, hướng đỉnh chóp của Cửu Dương Tinh Thần hồ lô mà tới. Cửu Dương Tinh Thần hồ lô uy lực đại giảm cho nên một kích toàn lực của Cổ Thần liền phát ra một tiếng bạo tạc, Cửu Dương Tinh Thần hồ lô bị đục thủng một cái lỗ không nhỏ, thân ảnh Cổ Thần theo đó nhanh chóng bắn ra ngoài.

Vừa mới thoát ra ngoài, Cổ Thần liền sử dụng phong ảnh độn biến mất, xuất hiện lại đã cách hơn trăm dặm bên ngoài.

Đã kiến thức thủ đoạn không gian pháp tắc trời buộc của Cơ Thần Không, Cổ Thần liền bỏ đi ý định đánh lên, trừ khi Cơ Thần Không đứng bất động cho Cổ Thần giết, bằng không với chênh lệch giữa Mệnh Tuyền và Độ Hư cảnh giới thì cho dù Chiến Thần lệnh có uy lực vô cùng cũng không thể đánh chết Cơ Thần Không được.

Thật vất vả mới kiếm được một đường sinh cơ, tự nhiên phải tranh thủ nhanh chóng đào tẩu rồi!

Cổ Thần liền tiếp sử dụng phong ảnh độn như thiểm điện chạy ra mấy trăm dặm.

Cửu Dương Tinh Thần hồ lô đột nhiên xuất hiện tiếng bạo tạc rồi đột nhiên bị đánh bay ra ngoài khiến Cơ Thần Không rất kinh hãi. Cửu Dương Tinh Thần hồ lô là một kiện thượng phẩm tiên bảo, cho dù Cổ Thần có sử dụng Như Ý Lung Linh bảo tháp công kích cũng khó có thể đánh bay được. Chỉ cần Cơ Thần Không thêm chút tiên lực trấn áp thì Cổ Thần vĩnh viễn cũng không thể nào thoát ra được mới đúng!

Càng làm Cơ Thần Không kinh hãi hơn là toàn bộ cửu dương thánh hỏa bên trong Cửu Dương Tinh Thần hồ lô đều bị Cổ Thần làm cho trống rỗng!

Cửu dương thánh hỏa là bộ phận tối trọng yếu của Cửu Dương Tinh Thần hồ lô. Cửu Dương Tinh Thần hồ lô có thể được coi là thượng phẩm tiên bảo toàn bộ đều do cửu dương thánh hỏa mà thành. Không có cửu dương thánh hỏa thì Cửu Dương Tinh Thần hồ lô chỉ có thể xem là một kiện tiên bảo bình thường nhất mà thôi. Cho nên Cổ Thần rất dễ dàng từ bên trong đánh thủng một cái động khẩu rồi thoát ra.

Cơ Thần Không mắt nhìn vào bên trong Cửu Dương Tinh thần hồ lô mà phát hoả, tức giận đến sôi gan!

- Cổ Sát Thần, người huỷ tiên bảo của ta, ta muốn ngươi sống không được chết không xong!

Cơ Thần Không không tiếp tục bảo trì phong độ phong vân khinh đạm được nữa. Bộ dạng tươi cười hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt găm gù tức giận.

Trong lúc này, Cổ Thần đã liên tục sử dụng năm lần phong ảnh độn thuật đi được hơn năm trăm dặm. Hai mắt Cơ Thần Không loé lửa giận, thân ảnh như điện, cước đạp bạch vân bước tới một bước thân thể liền biến mất xuất hiện ở hơn ngàn trượng phía trước.

Chỉ vài bước Cơ Thần Không đã đi được hơn bảy mươi dặm. Cơ Thần Không thân là Đẳng Vân kỳ tu sĩ, cự ly thuần di cũng không quá xa, so với Cổ Thần sử dụng phong ảnh độn còn có chút không bằng. Thế nhưng Cơ Thần Không là linh ngộ không gian pháp tắc, có thể bảo trì thuần di liên tục, mà Cổ Thần sử dụng phong ảnh độn thuật là tiêu hao pháp lực nên chỉ có thể liên tục sử dụng hơn ba mươi lần một chút.

Cổ Thần vừa bước vào Nguyên Thần trung kỳ, pháp lực trong cơ thể dâng trào hơn trước rất nhiều, Cổ Thần liền tiếp thuần di hơn mười lần mà pháp lực vẫn còn sung túc.

Lúc này Cổ Thần đã đem Cơ Thần Không bỏ xa hơn tám trăm dặm nhưng thần thức của Cơ Thần Không rất mạnh, có thể đạt tới gần ngàn dặm khoảng cách cho nên mặc dù đã cách xa hơn tám trăm dặm nhưng Cổ Thần vẫn cảm thấy một cổ thần thức cường đại đang tập trung lên người.

Diệt Hồng Trần

531. Chương 18: Ngô Tinh Trở Về

Chương 18: Ngô Tinh trở về

Nhanh nữa ...nhanh nữa ..nhanh nhanh nhanh hơn nữa!

Cổ Thần một mực sử dụng tốc độ nhanh nhất tiến hành thuận di, sau khi liên tục sử dụng phong ảnh động hơn hai mươi lần rốt cuộc đã đem Cơ Thần Không bỏ xa hơn ngàn dặm bên ngoài, thoát khỏi phạm vi thần thức của hắn, thế nhưng bằng vào thị lực của Cơ Thần Không thì phạm vi ngàn dặm trên không trung vẫn không thoát khỏi tầm mắt của hắn.

Cổ Thần khoẻ mắt khê liếc về phía sau vẫn thấy Cơ Thần Không ở ngoài ngàn dặm phía sau đang tiếp tục đuổi tới.

Pháp lực của Cổ Thần đã tiêu hao hơn phân nửa, nếu tiếp tục sử dụng phong ảnh động thuật thì chỉ có thể sử dụng thêm mười lần nữa. Phong ảnh động thuật một khi không thể tiếp tục sử dụng thì với tốc độ thuận di của Cơ Thần Không sẽ rất nhanh có thể đuổi tới.

Nghĩ đến đây, Cổ Thần cắn răng một cái, tựa hồ như đã quyết định chuyện gì đó, hai tay Cổ Thần khê động về ra một đồ án quỷ dị, một ngum máu phun lên đồ án đó.

Sau đó, hai tay Cổ Thần hướng mặt đất vỗ một cái, thì ra đồ án này chính là huyết dẫn thổ động thuật. Thân thể Cổ Thần liền từ trên trời hạ xuống, nhập vào trong huyết đồ kia rồi biến mất.

Huyết dẫn thổ động thuật khi sử dụng sẽ tiêu hao đại lượng pháp lực, đồng thời pháp lực sẽ bị đình trệ một thời gian. Không phải bất đắc dĩ, Cổ Thần vô luận thế nào cũng sẽ không sử dụng thuật này.

Cổ Thần bước vào Nguyên Thần trung kỳ, từ Chiến Thần lệnh thu được không ít thuận dương chân khí, nhưng vừa thi triển huyết dẫn thổ động thuật đã tiêu hao gần như không còn.

Với tu vi Nguyên Thần trung kỳ, Cổ Thần thi triển huyết dẫn thổ động thuật có hiệu quả không nhỏ. Trong nháy mắt Cổ Thần ở dưới đất đã thuận di hơn ba ngàn dặm.

Sau đó, Cổ Thần đổi hướng tiếp tục ở dưới mặt đất ngàn trượng tiếp tục phi động. Cự ly này đã cách Cơ Thần Không rất xa, cộng thêm ở dưới mặt đất đã hoán đổi phương hướng, Cổ Thần không tin còn có thể bị Cơ Thần Không tìm được. Đã tổn thất đại lượng pháp lực mà còn không trốn được thì cũng quá xui xẻo rồi!

Trong lòng đất phi động so với trên không trong tốc độ chậm hơn rất nhiều nhưng Cổ Thần hoàn toàn không có ý niệm đi ra khỏi mặt đất lúc này. Thần thức của tu sĩ trong lòng đất sẽ bị thổ địa ngăn trở khiến phạm vi giảm thiểu rất nhiều.

Thần thức của Cơ Thần Không trong không khí có thể tán ra hơn ngàn dặm nhưng dưới mặt đất không thể nào đạt được phạm vi đó, đồng thời hiện tại Cơ Thần Không đang ở trên cao, cách mặt đất khá xa cho nên để tìm được Cổ Thần càng khó khăn hơn.

Cổ Thần ở ngàn trượng dưới mặt đất liên tục phi động hơn nửa canh giờ cũng đi được hơn vạn dặm. Ở dưới mặt đất liên tục biến đổi phương hướng chạy đi nên Cổ Thần lúc này cũng không biết bản thân đã chạy đến đâu.

Trong nửa canh giờ ngày Cổ Thần cũng không bị thần thức của Cơ Thần Không chạm tới.

Bất quá ngay lúc này lại có một cổ thần thức cường đại rơi lên người Cổ Thần, cổ thần thức này ít nhất cũng Độ Hư cường giả, Cổ Thần đang bị Cơ Thần Không truy đuổi, lúc này lại bị một đạo thần thức cường đại như vậy tìm ra thì nhất thời trong lòng cả kinh, thậm chí không xong.

Đột nhiên trong thần hải truyền tới thần thức truyền âm khiến tâm tình đang khẩn trương của Cổ Thần giảm đi nhanh chóng.

- Cổ huynh đệ, là người sao?

Thanh âm của Ngạo Liệt vang lên trong thần hải của Cổ Thần.

Cổ Thần liền từ dưới mặt đất nhanh chóng lao ra ngoài.

- Ta tại phụ cận Bắc Đầu thành tìm người đã vài ngày, vừa nãy lại nhìn thấy thân ảnh của Cơ Thần Không, Thánh hoàng hạ tru sát lệnh đối với người nên vừa thấy Cơ Thần Không ta liền biết người ở phụ cận không xa! Ha ha, quả nhiên đã tìm được người!

Vừa mới thì triển huyết dẫn thổ động thuật, sắc mặt Cổ Thần có chút tái nhợt nói:

- Ta bị Cơ Thần Không truy sát, vừa rồi thần thức của *** huynh đảo qua dọa ta sợ chết khiếp, còn tưởng là bị hấn bắt được!

Ngạo Liệt vỗ vỗ ngực nói:

- Người gặp phải ta chính là đại nạn không chết ha ha! Cơ Thần Không thì tính là cái gì, cho dù Thánh hoàng có đích thân tới cũng không thể động được người, Ngô Tinh đại ca cũng đang tìm người đó, hắc hắc, hẳn biết ta tìm được người sẽ rất nhanh tới đây thôi!

- Ngô Tinh đại ca đã từ Tây hải thoát ra rồi?

Nghe được Ngô Tinh tin tức, Cổ Thần đại hỉ.

Ngạo Liệt gật đầu nói:

- Hai năm trước, Ngô Tinh đại ca cùng với Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư ba người trước sau đều từ Tây hải trở về. Ba người đều gặp nguy hiểm không nhỏ nhưng cũng thu được vài thứ. Sau khi ra ngoài cũng không có tiếp tục đánh nhau.

Ngô Tinh đại ca biết được Mông Tiên Âm là người trợ giúp lên vị trí đế quân cho nên hai năm nay đều một mực ở tại Đại Mông để chờ người!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, một đạo độn quang liên tục chớp động, rất nhanh hướng chỗ này thuần di tới. Rất nhanh liền tới cách hai người ba ngàn trượng. Người này đầu đội tử ngọc kim quan, mặc cửu long kim bào, chính là Thánh tử Cơ Thần Không, hai mắt nhìn Cổ Thần tràn ngập lửa giận.

Cửu Dương Tinh Thần hồ lô là tiên bảo thời thượng cổ được một vị Thánh hoàng của Cơ gia tại một nơi chí dương tổn hao ba trăm ba mươi chín năm mới luyện chế thành một kiện thượng phẩm tiên bảo như vậy. Cửu dương thánh hỏa bên trong chính là được vị Thánh hoàng kia dùng hơn ba trăm năm thời gian hấp thu mới được. Kết quả lại bị Cổ Thần dùng chưa tới nửa khắc thời gian toàn bộ đều hấp thu không chừa chút nào, khiến cho kiện tiên bảo này biến thành tiên bảo bình thường nhất.

Cơ Thần Không trong tay cầm Cửu Dương Tinh Thần hồ lô không có chút cửu dương thánh hỏa nào không thể nào kìm chế được lửa giận trong lòng. Cơ Thần Không thoáng liếc mắt nhìn Ngạo Liệt một cái, thấy Ngạo Liệt cũng chỉ là Đẳng Vân kỳ tu vi thì liền giơ tay một chưởng hướng Cổ Thần phách tới, đồng thời rống lên:

- Cổ Sát Thần, đem tiện mệnh của người lưu lại đi!

Cơ Thần Không một chưởng chộp tới, Cổ Thần lập tức cảm giác không gian bị trói buộc, bất quá cảm giác này chỉ vừa chớp hiện liền bị Ngạo Liệt giơ tay lên một cái liền biến mất.

Đối với không gian pháp tắc linh ngộ. Ngạo Liệt không dưới Cơ Thần Không.

Đối với một chưởng của Cơ Thần Không, Ngạo Liệt chỉ hoá giải chứ không có làm bất cứ công kích đánh trả nào. Nhưng sắc mặt Cổ Thần lại thoáng chốc biến đổi.

CHỈ thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện một cự chưởng phách một tát, Cơ Thần Không liền bị đánh bay hơn mười dặm!

Cự chưởng sau khi tát bay Cơ Thần Không thì biến mất, một bóng người theo đó từ trong hư không hiện ra.

Bạch y tóc bạc, lãng không mà đi hướng tới chỗ Cổ Thần hai người. Thân ảnh người này vừa rơi vào mắt Cổ Thần thì hắn liền nhận ra. Không phải Ngô Tinh thì là ai?

- Ngô Tinh đại ca!

Cổ Thần kêu to một tiếng.

- Ha ha, đại ca ta chạy tới Tây hải bị nhốt sáu năm đại nạn không chết, trong đó tuy rằng là cấm địa từ thời thượng cổ, nguy hiểm không ít nhưng cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết. Ta biết người khẳng định có thể từ trong bắc hoang cấm địa đi ra, quả nhiên sau sáu năm người lại hiện thân!

Ngô Tinh vui vẻ cười nói.

Ngô Tinh vừa nói, bàn tay vỗ lên vai Cổ Thần:

- Không sai, không sai, tu vi lại tăng trưởng một ít. Người trùng xuất thiên hạ so với ta còn oanh động hơn nhiều đó, tại Bắc Đầu thành giết chết một tên Đại Doanh để đình khâm sát sử, ha ha, người không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng liền nổi tiếng!

Diệt Hồng Trần

532. Chương 19: Bí Mật Tây Hải

Chương 19: Bí Mật Tây Hải

Thiếu, bổ sung sau!

Diệt Hồng Trần

533. Chương 20: Vinh Quy Hư Thiên Tông

Chương 20: Vinh quy hư Thiên Tông

Bất quá có Ngô Tinh ở đây thì chút khoảng cách đó không thành vấn đề. Hắn trực tiếp mang theo Cổ Thần và Ngạo Liệt cấp tốc thuận đi mà đi, một bước liền đi hơn ngàn dặm khoảng cách.

Hai mươi vạn dặm đối với Cổ Thần phải phi độn một ngày một đêm thì đối với Ngô Tinh chỉ là mấy chục bước chân, Cổ Thần cảm thấy dưới chân sơn xuyên đại địa không ngừng lui lại phía sau nhanh như sao băng khiến hắn không thể nhìn rõ được bất cứ cảnh tượng gì, chỉ có cảm giác hình ảnh dưới chân nhanh chóng thay đổi.

Chỉ một lát sau, Ngô Tinh liền dừng lại, cảnh tượng xung quanh cũng không tiếp tục thối lui nữa, trước mắt Cổ Thần liền hiện lên rõ ràng chính là Đại Mông đế đô.

Trên đỉnh Đại Mông đế đình cung điện đang đứng một người bạch y như tuyết, một tuyệt đại cực mỹ nữ tử, ánh mắt lúc này đang nhìn về hướng Bắc Đầu thành lộ vẻ hi vọng và chờ mong. Đột nhiên trong hư không đi ra ba người khiến trên mặt nàng liền cả kinh, khi thấy rõ mặt của ba người này thì vẻ mặt lập tức liền chuyển thành kinh hãi.

Ngô Tinh đem Cổ Thần đẩy tới bên người Mông Tiên Âm rồi cùng với Ngạo Liệt biến mất.

- Cổ Thần!

Mông Tiên Âm kinh hô một tiếng, nhanh chóng nhào vào lòng Cổ Thần.

Cổ Thần đem nàng ôm chặt vào lòng.

- Lúc người tiến vào Bắc hoang cấm địa liền không có chút tin tức nào, sáu năm nay mỗi ngày ta ở đây chờ người đến nóng ruột nóng gan. Mỗi ngày đều hướng lên trời cầu khẩn cho người. Vài ngày trước nghe tin người xuất hiện tại Bắc Đầu thành, ta rất vui mừng nhưng không lâu sau lại nghe tin Thánh hoàng hạ tru sát lệnh đối với người khiến ta rất sợ hãi!

Mông Tiên Âm ôm chặt Cổ Thần, tựa đầu vào lòng hắn, nỉ non kể lại những tưởng niệm trong suốt sáu năm qua.

Nói một hồi, Mông Tiên Âm mới nhớ tới chính đề, vội vàng hỏi:

- Tử Uyên tỷ tỷ đâu? Đan phương Thuần Dương Tiên đan người có tìm được không? Cổ Thần vỗ vỗ mái tóc của Mông Tiên Âm nói:

- Đã tìm được rồi, ta cũng đã bình an trở về, nàng không cần lo lắng nữa! Sư tỷ đang ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp!

Dứt lời, Cổ Thần liền truyền âm cho Hư Tử Uyên nói cho nàng hẳn đã về đến Đại Mông đế đình, đã gặp lại Mông Tiên Âm.

Hư Tử Uyên mặc dù thân tại Như Ý Lung Linh bảo tháp tầng thứ hai nhưng bảo tháp chính là tiên bảo của Cổ Thần cho nên hẳn có thể dễ dàng đem thần thức truyền vào bên trong.

Ngay sau đó, trong thức hải của Mông Tiên Âm vang lên thanh âm của Hư Tử Uyên:

- Là Tiên Âm muội muội đó sao? Mấy năm không gặp mà muội đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh rồi a!

Mông Tiên Âm tu luyện thượng cổ vô thượng bí thuật Cực Bằng đại pháp, mỗi ngày đều ở bên trong tiểu tiên giới tu luyện hai canh giờ cho nên thực lực dễ thăng rất nhanh. Sau khi Cổ Thần tiến vào bắc hoang cấm địa một năm, Mông Tiên Âm liền linh hồn hoá thực, ngưng tụ thành linh anh, Kim Đan vỡ vụn hoá thành mệnh tuyền bước chân vào Mệnh Tuyền cảnh giới. Mỗi ngày đều tại bên trong tiểu tiên giới tiếp tục tu luyện, tuy rằng là ở vùng ngoại vi nhưng tốc độ tu luyện nhanh hơn phải ba lần không ít tương đương với mỗi ngày đều tu luyện hơn sáu canh giờ, đồng thời liên tục hấp thu thượng phẩm linh thạch cho nên tốc độ tu luyện nhanh hơn tu sĩ bình thường nhiều.

Tu luyện năm năm, tương đương với tu sĩ bình thường tu luyện 8 đến 10 năm, hiện tại Mông Tiên Âm đã là Linh Anh trung kỳ cao thủ!

Đại Doanh đế đình vốn có một ít tu sĩ phản đối Mông Tiên Âm làm đế quân nhưng theo tu vi của nàng không ngừng dễ thăng, những tu sĩ này dần dần đối với Mông Tiên Âm đều biểu thị lòng trung thành, những tu sĩ khẩu phục tâm không phục cũng dần dần tâm phục khẩu phục.

Hai năm trước Thánh hoàng trở về, thấy Mông Tiên Âm đem Đại Mông đế đình cai trị ngay ngắn rõ ràng, trên dưới một lòng, mặc dù biết Mông Tiên Âm là do Cổ Thần trợ giúp bước lên đế quân nhưng cũng không quan tâm nhiều.

Đương nhiên việc này cũng có quan hệ tới việc Ngô Tinh trường kỳ lưu lại Đại Mông đế đô!

Mông Tiên Âm thần thức không thể thâm nhập vào trong Như Ý Lung Linh bảo tháp cho nên chỉ có thể nghe được thần thức truyền âm của Hư Tử Uyên mà không cách nào truyền âm lại được. Hai người nói chuyện với nhau đều do Cổ Thần thay nàng truyền đạt.

Nói về kinh lịch sáu năm qua một chút, Cổ Thần và Mông Tiên Âm liền tiến vào bên trong cung điện của Đại Mông đế đình.

Đi tới cung điện phía sau, ngay chỗ tiến nhập tiểu tiên giới, Mông Tiên Âm hỏi:

- Cổ Thần, người sắp tới chuẩn bị tiếp tục đi tìm linh dược để điều chế Thuần Dương Tiên đan hay trước mắt tiến vào tiểu tiên giới bế quan tu luyện để sớm ngày bước vào Minh Khiếu kỳ?

Bước vào Nguyên Thần kỳ, Cổ Thần đã có thể mở ra tầng thứ ba của Như Ý Lung Linh bảo tháp một chỉ pháp tắc. Trong ngũ hành, mộc chủ sinh, lực công kích tuy không bằng tầng thứ nhất kim chỉ pháp tắc nhưng lại có hiệu quả trị thương rất cường đại. Tiến vào trong tầng thứ ba, chỉ cần sinh mệnh chưa dứt, mặc kệ thụ trọng thương; cơ nào cũng có thể dựa vào mộc chỉ pháp tắc ở trong đó tiến hành chữa trị, so với và loại tiên đan chữa thương hiệu quả còn tốt hơn. Nếu tu vi của Cổ Thần lại tiến thêm một tầng bước vào Minh Khiếu kỳ thì có thể tiếp tục mở ra tầng thứ tư cũng là thời gian pháp tắc, nhưng so với thời gian pháp tắc ở tầng thứ hai cường đại hơn nhiều, tầng thứ hai thời gian chỉ có thể thay đổi nhanh chậm hơn hai lần, nhưng tầng thứ tư thời gian lại có thể thay đổi mười lần. Nếu Cổ Thần có thể mở ra tầng thứ tư, để Hư Tử Uyên tiến vào trong đó thì Cổ Thần càng có thêm rất nhiều thời gian.

Hiện tại Hu Tử Uyên còn bảy năm thọ nguyên, Cổ Thần ở bên ngoài có mười bốn năm, nếu trong vòng mười năm có thể tiến vào Minh Khiếu kỳ mở ra tầng thứ tư, có như Hu Tử Uyên còn có hai năm thọ nguyên thì Cổ Thần ở bên ngoài vẫn còn có hai mươi năm thời gian để tìm cách bài trừ Huyền Âm tuyệt mạch. Nếu như trong chín năm Cổ Thần có thể đột phá thì hẳn có tới hai mươi lăm năm để tìm kiếm.

Nhớ mười ba năm trước, Cổ Thần mới mười ba tuổi, tại chính quảng trường này trắc thí tư chất chỉ có hạ phẩm tư chất, phải thông qua luận võ đài đánh bại Đặng Phi mới thành công tiến vào Hư Thiên Tông, cũng từ lần đó mà kết thù hận với Hoàng Phủ Hạo.

10 năm trước, cũng tại nơi này Cổ Thần tham gia ngũ mạch đại tái, Cổ Thần và Hoàng Phủ Hạo tranh ngôi vị quán quân, khi đó Cổ Thần đánh bại Hoàng Phủ Hạo, đoạt được danh vị đệ nhất ngũ mạch đệ tử, trở thành nhân vật được các đệ tử trong tông ngưỡng vọng.

Hôm nay đã qua 10 năm, Hoàng Phủ Hạo từng tranh chấp với Cổ Thần hiện tại đã chết, tên của hắn cũng từ sớm bị lãng quên trong đầu chúng tu sĩ.

mười ba năm, những sư huynh đệ đồng nhập môn đều đã trải qua sinh hoạt của đệ tử bình thường, hiện tại vẫn như trước là đệ tử của Hư Thiên Tông, những người tư chất bình thường vẫn còn đang là Tiên Thiên cảnh, những thiên tài thì từ lâu đã bước vào Thần Hải cảnh.

Mà Cổ Thần hiện tại thành tựu đã tới mức bọn họ muốn mơ cũng chưa thể mơ tới.

Tu vi của Cổ Thần lúc này đã siêu việt tất cả thiên tài sư huynh đệ khác, siêu việt cả các vị trưởng lão, tức mạch thủ toạ, cùng thái thượng trưởng lão cũng như tông chủ Vô Thủy trở thành Hư Thiên Tông đệ nhất nhân, là tông chủ mới của Hư Thiên Tông!

Trong mười ba năm nay bọn họ đều ngày qua ngày bình thường cuộc sống tu luyện, mà Cổ Thần lại đã đi qua Đông Hoang yêu vực, đến quá Đông hải, xuyên qua bắc hoang, đi tới bắc hải xâm nhập vào Bắc hoang cấm địa.

Kinh lịch của Cổ Thần bọn họ có thể cả đời cũng khó mà trải qua được, Cổ Thần cũng gặp được những nhân vật mà có thể cả đời bọn họ cũng khó có thể thấy được một lần!

Vô Thủy đi tới phía trước, chúng tu sĩ liền hô lên:

-Tông chủ!

Vô Thủy khoát tay, thanh âm của chúng tu sĩ liền dừng lại:

- Từ hôm nay trở đi, ta không còn là tông chủ của bản tông nữa. Tông chủ của chúng ta chính là người tìm về được Hư Thiên Kinh, chém giết bốn tên hoàng tử cùng một tên khâm sát sứ của Đại Doanh để đình, đạt được vô thượng công tích Cổ Thần - Cổ Sát Thần!

Đại danh của Cổ Sát Thần mỗi đệ tử Hư Thiên Tông đều biết đều kích động, nhưng khi nghe Vô Thủy nói Cổ Thần là tân nhiệm tông chủ thì sự kích động của chúng tu sĩ như vị chặt ngang!

Cổ Thần mới nhập môn mười ba năm, đã trở thành tông chủ sao? Không nói toàn bộ lịch sử Hư Thiên Tông, coi như toàn bộ lịch sử cá tiên tông cự phái của Cổ Hoang cũng tìm không ra một người mới hai mươi mấy tuổi làm tông chủ một tông môn!

Vậy mà, chúng tu sĩ đối với lời nói của Vô Thủy chỉ thoáng bất ngờ, nhưng lại không chút hoài nghi nào.

Tuy một ít người trong ánh mắt vẫn còn chút không tin, nhưng bản năng vẫn hô lên:

- Bái kiến Cổ Thần tông chủ!

Diệt Hồng Trần

536. Chương 23: Cổ Thần Truyền Đạo

Chương 23: Cổ Thần truyền đạo

Trong chúng tu sĩ, những người khiếp sợ nhất chính là những hoàng y đệ tử, bọn họ còn nhớ rõ là lúc mới nhập môn Cổ Thần chỉ là một đệ tử có tiên căn hạ phẩm, bị Bách Thảo phong và Ẩn Kiếm phong hai vị trưởng lão tranh đoạt, còn nhớ rõ 10 năm trước Cổ Thần là đệ nhất nhân của ngũ mạch đại tái...

Thời gian mới bao lâu?

10 năm trôi qua, Cổ Thần trong mắt bọn họ đã trở thành một vầng thái dương, cao đến không thể với tới được!

Cổ Thần khẽ phát tay, ánh mắt đảo qua chúng tu sĩ, cũng có bắt gặp vài ánh mắt dị dạng.

Một người là tử y trưởng lão, Cổ Thần có thể cảm thụ được thật sâu trong mắt hắn là sự sợ hãi, vừa nhìn người này, Cổ Thần liền nhận ra, trước ngực có khắc một thanh tiểu kiếm là người của Ân Kiếm phong. Vị tu sĩ của Ân Kiếm phong này nhìn Cổ Thần đầy khiếp sợ, người này chính là chú của Hoàng Phủ Hạo, một vị trưởng lão của Ân Kiếm phong.

Một người khác mặc hoàng y, là một thiên tài đệ tử, mới là hoàng y đệ tử mà đã có tu vi Trúc Thai hậu kỳ. Nàng tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, gương mặt như ngọc điêu khắc mà thành, trong đôi mắt trong veo to tròn đó ngoại trừ sự khiếp sợ còn có một loại tâm tình rất khó hình dung, giống như là ánh mắt của người vợ lâu ngày gặp lại trượng phu vậy!

- Là nàng?

Trong lòng Cổ Thần khẽ động, nhớ lại 10 năm trước, sau khi ngũ mạch đại tái kết thúc, có một thiếu nữ khuôn mặt đỏ hồng chạy tới trước mặt hắn đưa cho hắn một cái hồng tâm ngọc giản ... năm tháng không buông tha bất kỳ ai, một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi năm nào, bây giờ đã là một tuyệt đại mỹ nhân hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi rồi.

Còn có hai người mặc thanh sắc trường bào, một nam một nữ, trong ánh mắt ngoại trừ vẻ khiếp sợ còn có nhiều hơn là kinh hi. Hai người đều là đại thiên tài, mới là thanh y đệ tử mà đã có tu vi Trúc Thai hậu kỳ, tuy rằng đã cách tám năm không gặp nhưng Cổ Thần vẫn nhận ra hai người là Cổ Lam và Cổ Thiên.

Ánh mắt của chúng tu sĩ nhìn Cổ Thần hầu hết đều là khiếp sợ. Cổ Thần nhìn chúng tu sĩ lại có cảm giác thốn thức, bất khả tư nghị!

Đối với chúng tu sĩ, Cổ Thần cũng không có quá nhiều để ý, chỉ dừng lại trên quảng trường một chút để mọi người biết Hư Thiên Tông có một tông chủ mới là Cổ Thần!

Không lâu sau, Cổ Thần cùng với các trưởng lão từ Kim Đan kỳ trở lên rời khỏi quảng trường đi vào Hư Thiên điện.

Cổ Thần cũng đã có chút quen với việc mình là tông chủ, hắn phân phó một chút rồi để mọi người trở về, chỉ để lại một mình Hoàng Dược Tiên.

Hoàng Dược Tiên bước vào Mệnh Tuyền cảnh giới liền được phong làm Hư Thiên Tông thái thượng trưởng lão, thủ tọa Bách Thảo phong liền truyền cho một vị sư đệ, sau đó mặc kệ tất cả toàn tâm toàn ý tu luyện.

- Sư phụ!

Cổ Thần nhìn lão nhân tóc trắng xoá trước mặt giống như nhìn thấy bản thân hắn kiếp trước vậy!

Hoàng Dược Tiên vui mừng gật đầu nói:

- Tiểu Uyên đâu? Bệnh của nàng như thế nào rồi?

Mi tâm Cổ Thần chợt loé lên, Như Ý Lung Linh bảo tháp bay ra, tầng thứ hai mở ra, một bóng người từ bên trong bay ra, chính là Hư Tử Uyên.

- Sư phụ!

Hư Tử Uyên đi tới trước mặt Hoàng Dược Tiên, run run giọng nói.

Hư Tử Uyên từ nhỏ đến lớn đều đi theo bên người Hoàng Dược Tiên, tuy là thầy trò nhưng tình cảm lại như phụ tử vậy. Từ lúc Hư Tử Uyên bị Mông Ngưng Băng bắt đến Băng Thần Tông đến nay đã hơn tám năm, Hoàng Dược Tiên tại Hư Thiên Tông mỗi ngày đều lo lắng cho nàng!

-Tiểu Uyên!

Hoàng Dược Tiên vỗ vỗ mái tóc của Hư Tử Uyên, tâm thần cũng kích động, vốn có rất nhiều lời muốn nói nhưng chỉ thốt ra được ba chữ:

- Hảo! Hảo! Hảo!

- Sư phụ, người không cần lo lắng, Thuần Dương Tiên đan của Cực Bằng tông ta đã từ trong bắc hoang cầm địa lấy được rồi. Tại Bắc Đầu thành ta cũng đã góp nhặt không ít phổi được, chỉ cần tìm thêm vài loại chủ được nữa là có thể đảm bảo luyện chế được Thuần Dương Tiên đan rồi.

Cổ Thần lên tiếng nói.

- Thuần Dương Tiên đan? Bắc hoang cầm địa?

Hoàng Dược Tiên nghe xong liền hít vào một ngụm lãnh khí nói:

- Cổ ... tông chủ, người dĩ nhiên đi vào bắc hoang cầm địa?

Đối với việc Cổ Thần đi vào Bắc hoang cầm địa, Hoàng Dược Tiên đúng là thất kinh.

Cổ Thần nói:

- Một ngày là thầy, cả đời là thầy, sư phụ cứ trực tiếp gọi tên của đồ nhi là được, không cần phải khách khí như vậy! Bắc hoang cầm địa tuy nguy hiểm nhưng cũng không phải không có sinh lộ như trong truyền thuyết, đồ nhi tại bắc hoang cầm địa bị nhốt sáu năm mới xông ra ngoài được. Hiện tại cũng đã có phương thuốc Thuần Dương Tiên đan, chỉ là tài liệu không loại nào không phải là thế gian hiếm có. Đồ nhi trở lại tông môn vấn an sư phụ một chút, sau đó ít ngày sẽ rời đi để tiếp tục tìm kiếm tiên thảo, sớm ngày luyện chế Thuần Dương Tiên đan giúp sư tỷ giải trừ Huyền Âm tuyệt mạch.

Cổ Thần vừa nói xong, Hoàng Dược Tiên cũng không tiếp tục câu thúc nữa liền hỏi:

- Cổ Thần, cần những linh dược gì?

Cổ Thần nói:

- Cửu Viêm Xích Diễm hoa, Cửu Dương Liệt Nhật quả, Hoả Kinh quả, Hoả Lân đan hoặc Hoả Long đan. Tất cả đều là thiên hạ chí dương tiên linh dược.

Sắc mặt Hoàng Dược Tiên đầy kinh hãi nói:

- Hoả Kinh quả ta còn có nghe nói qua, đúng là một loại dược thảo khó gặp, Hoả Lân đan và Hoả Long đan thì ở trên người hai chủng thần thú Long Lân. Nhưng thực lực của cả hai thần thú này đều rất phi phàm, Hoả Lân tộc số lượng lại rất thưa thớt, nghe nói chính là thánh thú của cổ vu tộc, Hoả Long tộc thì ở cực nam vu cương, thực lực cũng rất mạnh, tộc trưởng Hoà Long vương từng là một yêu vương danh chấn thiên hạ, tham gia tam tộc đại chiến ngàn năm trước cũng không vãn lạc. Mà Cửu Viêm Xích Diễm hoa và Cửu Dương Liệt Nhật quả ta ngay cả nghe nói cũng chưa!

Cổ Thần nói:

- Đây là hai loại thiên hạ chí dương tiên thảo tiên quả, chỉ có tại nơi chí dương trong thiên địa mới có thể sinh trưởng. Sư phụ, ta cần đi nam hoang vu cương một chuyến để tìm những dược liệu này, bên cạnh đó nhìn xem có cơ hội học được bí pháp bảo điển của Cổ vu tộc hay không. Thời gian của sư tỷ cũng không còn nhiều cho nên lần này đi nam cương ta nhất định phải triệt để giải trừ Huyền Âm tuyệt mạch cho nàng.

Hoàng Dược Tiên gật đầu nói:

- Vói tu vi hiện tại của ngươi cũng có thể đi tới nam cương một chuyến, bất quá cổ vu tộc rất nhiều tu sĩ tài ba, bọn họ tu luyện bí pháp đều là chí cương chí dương rất

mạnh mẽ. Tới đó ngươi phải cẩn thận, Chiến Thần của cổ vu tộc tuy rằng ngàn năm trước đã vãn lạc khiến cổ vu tộc thực lực giảm mạnh, hiện tại đã không còn Độ Hư cảnh cường giả nhưng vẫn không thể xem thường được cho nên tới nam hoang vu cương nguy hiểm cũng không nhỏ.

Cổ Thần nói:

- Sư phụ yên tâm, đi nam cương việc trọng yếu chính là bài trừ Huyền Âm tuyệt mạch cho sư tỷ, ta sẽ tận khả năng không cùng người khác tranh đấu.

- ừm!

Hoàng Dược Tiên rất hài lòng với đệ tử này, vui mừng gật đầu nói:

- Khi nào thì đi?

Cổ Thần nhìn Hư Tử Uyên đứng bên cạnh rồi nói:

- Thời gian của sư tỷ không còn nhiều cho nên là phải càng nhanh càng tốt. Lần này di không biết sẽ mất bao lâu, sư phụ phải bảo trọng thân thể, ta thân là tông chủ nhưng không có cách nào ở lại tông môn tranh giành lợi ích cho Hư Thiên Tông ta. Nếu bản tông gặp nạn mà ta đang ở Vu cương cũng không thể giúp đỡ được gì cho nên trước khi đi ta sẽ đem những bí pháp sở học của bản thân lưu lại trong tông, để thực lực của Hư Thiên Tông ta có thể nhanh chóng tăng lên!

- Tim về Hư Thiên Kinh, người đối với Hư Thiên Tông đã làm ra công tích vô thượng rồi. Còn có cái gì vô thượng bí pháp nữa sao?

Hoàng Dược Tiên kinh ngạc hỏi.

Cổ Thần nói:

- Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết!

Truyền thừa bí pháp của Đạo gia thánh địa Thái Hư Cung - Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết. Là vô thượng bí pháp khó lường trong thiên hạ. Hư Thiên Tông cũng xuất thân từ Thái Hư Cung cho nên tu luyện Đỉnh Thiên quyết cũng không có gì trở ngại.

Trước đây Cổ Thần còn nhỏ yếu, thực lực thấp kém tự nhiên sẽ không bại lộ bản thân có vô thượng bí pháp Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết của Thái Hư Cung!

Nhưng hiện giờ đã khác.

Thực lực của Cổ Thần hiện nay đã dư sức bảo vệ bản thân, hiện tại cũng đã chấp nhận chức vụ tông chủ của Hư Thiên Tông mà Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết của hắn cũng đã không còn là bí mật gì nữa. Đại Doanh Tàng gia cũng đã biết rồi. Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết không giống như Nghịch Mệnh Hoá Long quyết không thể ngoại truyền cho nên Cổ Thần truyền lại cho Hư Thiên Tông cũng coi như là bảo vệ một đạo truyền thừa cho Thái Hư Cung.

Nhưng Cổ Thần cũng chỉ biết được nửa bộ đầu của Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết, nửa bộ sau khắc trên Thái Hư Tiên đình ở trong tay Tàng Thiên Cơ. Trước đem nửa bộ trước lưu lại Hư Thiên Tông, ngày sau có cơ hội đoạt được nửa bộ sau sẽ tái hợp thành một quyển hoàn chỉnh để Đạo gia Thái Hư Cung một mạch được truyền thừa đầy đủ.

Đêm hôm đó, Cổ Thần căn cứ theo trí nhớ đem nửa bộ trên của Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết toàn bộ viết ra. Tuy rằng không đầy đủ nguyên bộ nhưng đại đạo ẩn chứa bên trong đó so với Hư Thiên Kinh vẫn cao hơn một bậc.

Ngày tiếp theo, Cổ Thần triệu tập Hư Thiên Tông thái thượng trưởng lão, tứ mạch thủ tọa đến Hư Thiên điện đem nửa bộ trên của Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết truyền xuống.

Chúng tu sĩ biết được Cổ Thần khi biết được Cổ Thần truyền xuống chính là truyền thừa chính thống của Thái Hư Cung thì đều khiếp sợ trùng lớn hai mắt, chỉ là Hoàng Dược Tiên đã biết trước thì không có biểu hiện gì.

Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết truyền xuống khiến cho toàn bộ tu sĩ Hư Thiên Tông đối với Cổ Thần càng thêm tâm phục khẩu phục! Một tông chủ như vậy đi đâu mà tìm chứ?

Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết trân quý còn hơn Hư Thiên Kinh cho nên không phải ai cũng có thể được học. Hư Thiên Kinh chỉ có tu sĩ có tiên căn từ trung phẩm trở lên là những người kho hi vọng đột phá THần Hải cảnh giới trùng kích vào Mệnh Tuyền cảnh giới vừa vặn thích hợp tu luyện.

Mà Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết chỉ có đệ tử có tiên căn thượng phẩm trở lên hoặc là tu sĩ tiên căn trung phẩm đối với tông môn có công hiển trọng đại và được các trưởng lão trong tông xác nhận thân phận rõ ràng mới có thể xem.

Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết quyết do Cổ Thần lưu lại được đặt trong tầng cao nhất của tầng thư các và được phó tông chủ Vô Thủy cùng mấy thái thượng trưởng lão có thực lực mạnh nhất cộng đồng nắm giữ lệnh bài ra vào.

Cổ Thần sau khi giải quyết chuyện này liền tuyên bố một tin tức trọng đại:

- Từ hôm nay trở đi ta muốn bé quan tu luyện, có thể là 10 năm, cũng có thể là 20 40 năm đến khi đạt tới Minh Khiếu kỳ mới xuất quan. Do đó tất cả sự vụ trong tông đều sẽ do phó tông chủ Vô Thủy sư bá xử lý!

Đêm hôm đó Cổ Thần dùng Chân Nhan đan hoá thành một đệ tử bình thường của Hư Thiên Tông lặng lẽ rời khỏi Hư Thiên Tông. Ngoài trừ Hoàng Dược Tiên, toàn bộ tu sĩ Hư Thiên Tông lúc này đều cho rằng Cổ Thần đang bế quan khổ tu. Có Cổ Thần tọa trấn Hư Thiên Tông khiến cho mỗi tu sĩ đều như uống thuốc an thần, ở trước mặt các tiên tông cự phái khác cũng không cần tiếp tục tự ti nữa mà có thể ngẩng cao đầu bình khởi bình tọa.

Cổ Thần len lén ra khỏi Hư Thiên Tông liền dùng truyền âm lệnh phù báo cho phụ thân Cổ Thương Khung là hẳn rất nhanh sẽ mang theo Hư Tử Uyên đến thăm khiến Cổ Thương Khung trong lòng đại hỉ.

Bất quá trạm dừng chân thứ nhất của Cổ Thần không phải là Nhạc Thủy thành là Lam Không Sơn. Nam Thiên đạo nhân và Mông Ngưng Băng ở đây ẩn cư, từ Ngao Liệt biết được tin tức, Phạm Âm hoà thượng và tiểu long nữ Ngao Nhị Nhi cũng đến Lam Không Sơn bế quan khổ tu.

Lần đi nam hoang này một là sẽ giải trừ được Huyền Âm tuyệt mạch của Hư Tử Uyên còn không sẽ là Huyền Âm tuyệt mạch phát tác khiến tàn mai cốt tha hương vì vậy trước khi đi chắc chắn phải gặp phụ thân nàng là Hư Nam Thiên một lần.

Mông Ngưng Băng lúc này tính mệnh cũng đã như một phàm nhân, Hư Nam Thiên cũng đã triệt để buông bỏ tất cả cùng Mông Ngưng Băng sống qua thời gian còn lại. Còn Phạm Âm vì muốn báo thù cho cha nên sẽ phải đối mặt với quái vật lớn là Đại Linh để đình cho nên lúc này vẫn còn đang khổ tu không thể gặp mặt.

Lưu lại Lam Không Sơn không bao lâu, Cổ Thần lại rời đi hướng về Nhạc Thủy Thành.

Thành Nhạc Thủy, Cổ gia.

Cổ Thần rời khỏi đây cũng đã hơn tám năm, hiện giờ thực lực của Cổ gia đã hơn trước đây nhiều. Hậu bối đệ tử cũng đã xuất hiện Thần Hải cảnh tu sĩ.

Bất quá với thực lực như vậy Cổ gia vẫn rất hạ mình, không hề mở rộng địa bàn, Cổ gia đệ tử cũng ít cùng người khác tranh đấu. Thành Nhạc Thủy ở cực đông của Đại Doanh đế đình, một địa phương xa xôi hẻo lánh cho nên danh khí Cổ Sát Thần mặc dù truyền khắp trung thổ nhưng một thành nơi xa xôi như Nhạc Thủy thành lại không biết gì. Nơi này đối với ngoại giới giống như một phiến thiên địa khác vậy.

Nguyên nhân vì vậy, thêm vào Cổ gia thu mình hành sự trong khu vực cực đông này nên cũng không hấp dẫn sự chú ý của các thế lực khác.

Tộc trưởng cổ Thương Khung từ lâu đã bước vào Thần Hải cảnh nhưng không ai biết hiện giờ đang có tu vi như thế nào.

Cổ Thương Khung nghe Cổ Thần sẽ về nhà liền đơn nơi ở trước đây của hai người quét dọn sạch sẽ.

Một buổi chiều ánh sáng êm dịu, cổ Thương Khung một mình đứng trong sân thì truyền âm phù vang lên tiến Cổ Thần:

- Phụ thân, ta lập tức sẽ tới!

Đột nhiên không gian bên cạnh cổ Thương Khung chợt loé lên, một người chui ra, chính là Cổ Thần. Tới gần Nhạc Thủy thành gần trăm dặm Cổ Thần liền sử dụng Phong ảnh độn trực tiếp xuất hiện bên cạnh cổ Thương Khung.

- Phụ thân, ta đã trở về!

Thanh âm của Cổ Thần đột nhiên vang lên bên tai cổ Thương Khung.

Cổ Thần vung tay lên, một vòng pháp lực vô hình đem toàn bộ viện tử bao phủ, thoát nhìn từ bên ngoài vào thì trong viện rất bình tĩnh yên lặng giống như không có ai!

Cổ Thần đột ngột xuất hiện cũng khiến cổ Thương Khung kinh hãi nói:

- Thần nhi? Thuần di?

Cổ Thần mỉm cười nói:

Phụ thân, đây là một loại thượng cổ bí thuật hài nhi may mắn học được - phong ảnh động, tiêu hao đại lượng pháp lực liền có khả năng xuyên toa hư không tiến hành thuần di. Lần này về nhà, hài nhi sẽ đem bí mật này dạy cho phụ thân dùng phòng thân. Hài nhi sẽ đi nam hoang cho nên trong khoảng thời gian ngắn không thể trở lại trung thổ được.

Ánh mắt Cổ Thần quét qua người cổ Thương Khung một lần rồi đột nhiên kinh hãi nói:

- Phụ thân, người đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh?

Cổ Thương Khung ngày thường đều sử dụng bí pháp ẩn nấp tu vi mà Cổ Thần dạy cho để ẩn dấu tu vi. Ở Nhạc Thủy thành này cũng không có cao thủ Mệnh Tuyền cảnh nào cho nên không ai có thể phát hiện ra tu vi thật sự của cổ Thương Khung được. Mọi người còn tưởng rằng cổ Thương Khung chỉ mới là Thần Hải cảnh tu sĩ, bí pháp ẩn nấp tu vi của cổ Thương Khung là Cổ Thần dạy mà hiện tại tu vi của Cổ Thần đã có thể so với Minh Khiếu kỳ tu sĩ cho nên chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra.

Diệt Hồng Trần

537. Chương 24: Âm Dạ Hắc Ảnh

Chương 24: Âm dạ hắc ảnh

Cổ Thương Khung mỉm cười gật đầu nói:

- Hai lần độ kiếp ta đều lên đi vào bên trong Đông Hoang cho nên không ai biết được ta đã vượt qua hai lần lôi kiếp.

Pháp quyết tu luyện của cổ Thương Khung hầu hết là do Cổ Thần truyền dạy không sai biệt mấy so với bản thân hắn, chỉ trừ Nghịch Mệnh Hoá Long quyết là hắn không dạy thôi cho nên thực lực của cổ Thương Khung cũng rất mạnh, tu vi ở sơ kỳ cũng có thể so với tu sĩ hậu kỳ cho nên việc độ kiếp cũng không có gì khó khăn. Nguyên nhân là vậy nên cổ Thương Khung mới dám một mình xông vào Đông Hoang độ kiếp.

Cổ Thần ôm quyền nói:

- Chúc mừng phụ thân đã trở thành Mệnh Tuyền cao thủ.

Cổ Thương Khung cũng rất vui mừng nói:

- Đừng chúc mừng ta, người nói là mang con dâu về cho ta gặp mặt mà, nàng đâu?

Cổ Thần mỉm cười, mi tâm chợt lộ kim quang, Như Ý Lung Linh bảo tháp hiện ra, Hư Tử Uyên từ tầng thứ hai hiện ra bên cạnh Cổ Thần.

- Tử Uyên bá kiến ... phụ thân!

Hư Tử Uyên hướng cổ Thương Khung hành lễ nói.

Cổ Thương Khung nhìn Hư Tử Uyên hài lòng cười toe toét nói:

- Không cần đa lễ!

Dứt lời, Cổ Thương Khung vỗ mạnh lên vai Cổ Thần cười nói:

- Hảo tiểu tử, ánh mắt rất tốt, so với mẫu thân ngươi lúc trước còn xinh đẹp hơn ha ha ... Nàng ấy đã gọi ta là phụ thân, các người đã bá đường thành thân?

Cổ Thần ngượng ngượng cười nói:

- vẫn chưa phụ thân.

Hư Tử Uyên cũng đỏ mặt nói:

- Cái này đây là cổ sư đệ

Cổ Thương Khung phát phát tay nói:

- Không cần nói nữa, ha ha ... nếu còn chưa bái đường thì nhân lúc hôm nay các người về nhà, ta liền làm chủ hôn cho các người kết bái phu thê. Mẫu thân của Thần nhi mà biết hẳn thành thân nhất định sẽ rất cao hứng ha ha ha ... Đi thôi, Thần nhi, người mang theo Tử Uyên theo ta đi bái tế mẫu thân người trước đã, để cho mẫu thân của người cũng biết được mặt mũi con dâu chứ!

Dứt lời, Cổ Thương Khung còn không đợi Cổ Thần và Hư Tử Uyên trả lời đã nhanh chân đi vào trong chù đường.

Cổ Thần nhìn Hư Tử Uyên nói:

- Chúng ta đi thôi, ngày hôm nay chúng ta sẽ kết thành phu thê, phu thê chúng ta đồng tâm nhất định có thể giải trừ được Huyền Âm tuyệt mạch!

Hư Tử Uyên gật đầu theo Cổ Thần sóng vai đi theo sau cổ Thương Khung.

Bên trong chủ thính là một cái bàn cao, trên đó có đặt bài vị của mẫu thân Cổ Thần là Cổ u Lan.

Cổ Thương Khung đứng trước bài vị của cổ u Lan, thần tình nghiêm túc nhưng vẫn khó che giấu được ý cười trong mắt nói:

- u Lan, Thần nhi đã về rồi đây, nàng có thấy được không? Thần nhi còn mang theo

I con dâu trở về đó, con dâu của chúng ta cũng xinh đẹp như nàng vậy, hôm nay chúng ta cộng đồng tác chủ để cho chúng nó bái đường thành thân kết thành phu thê!

Nói xong, Cổ Thương Khung đứng yên lặng nhìn bài vị một lúc lâu rồi xoay người đi qua một bên nói:

- Cổ Thần, Tử Uyên, chúng là người tu hành, không cần quá nhiều lễ tiết của thế tục, các người bái thiên đại sau đó bái ta và mẫu thân, sau đó các người đối bái với nhau liền chính thức trở thành phu thê.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên nhìn nhau khẽ gật đầu, hai người quỳ xuống, đầu tiên là bái thiên địa, sau bái cổ Thương Khung và bài vị của cổ u Lan, cuối cùng hai người nhìn nhau bái một lần.

Cổ Thương Khung đại hỉ cười ha hả nói:

- Hảo hảo hảo! Thần nhi, Tử Uyên, các người sau này phải luôn quan tâm yêu thương lẫn nhau, nhân sinh muốn tìm được một người làm bầu bạn suốt đời cũng không dễ dàng, các người nhất định phải biết quý trọng!

- Phụ thân, chúng con biết!

Cổ Thần và Hư Tử Uyên đồng thanh nói.

Cổ Thương Khung lại nói:

- Thần nhi, Tử Uyên, các người vừa mới bái đường thì ở lại đây thêm chút thời gian đi. Thần nhi, năm nay người cũng đã sắp 30 tuổi rồi, các người sớm sinh nhi tử đi, ta sẽ giúp các người trông coi ha ha ha Ta sẽ dạy bảo hẳn từ nhỏ, trưởng thành sẽ để hẳn kết thừa chức vị tộc trưởng là ta có thể buông tha tất cả đi du lịch thiên hạ rồi ha ha ha...

- Phụ thân, chúng ta lần này không thể ở lại lâu được, sư tỷ nàng ...

Cổ Thần đem tình hình Huyền Âm tuyệt mạch của Hư Tử Uyên cùng với việc di nam hoang vu cương tìm kiếm được liệu của Thuần Dương Tiên đan nhất nhất nói cho cổ Thương Khung nghe.

Nghe xong, cổ Thương Khung liền chau mày nói:

- Khổ cho con bé, Thần nhi, người nhất định phải trị dứt bệnh cho Hư Tử Uyên, cũng được để nàng giống như mẫu thân của người, tuổi còn trẻ mà đã ra đi nghe chưa!

- Vâng thưa phụ thân!

Cổ Thần khẳng định nói.

Cổ Thương Khung nói:

- Đã vậy thì ta không giữ các người nữa, các người đi nam cương càng sớm càng tốt, Tử Uyên nhanh chóng trả vào trong Như Ý Lung Linh bảo tháp đi, thời gian rất quý giá, không nên lãng phí!

Hư Tử Uyên nói:

- Phụ thân, người không cần lo lắng, một hai ngày cũng không có gì đáng ngại đâu! Cổ Thần tiếp lời:

- Phụ thân, chúng ta ở lại với người một đêm, sáng mai sẽ lên đường đi nam hoang.

- Vậy cũng tốt!

Cổ Thương Khung gật đầu nói:

- Mấy ngày gần đây phụ cận xảy ra một ít quái sự, nếu người không về ta cũng dự định đi thăm dò thử.

- Quái sự? Quái sự gì?

Cổ Thần hỏi.

Cổ Thương Khung nói:

- Vài ngày trước, một toà thành trì cách đây hơn 2000 dặm về phía tây nam đột nhiên trong một đơn liên biến thành một toà tử thành, trong thành mặc kệ là tu sĩ hay phạm nhân toàn bộ đều bị rút hết tinh nguyên khí huyết hoá thành thây khô. Một đêm có hơn mười vạn tu sĩ và phạm nhân mất mạng, mỗi ngày đều có ba bốn toà thành trì biến thành tử thành như vậy, và hiện giờ đang hướng chỗ Nhạc Thủy thành. Có lẽ đêm nay vài toà thành trì cách đây khoảng ngàn dặm sẽ bị tập kích, ta dự định sẽ đi thăm dò xem, nếu không đêm mai Nhạc Thủy thành sẽ lâm nguy mất.

- Cả toà thành tất cả tu sĩ và phạm nhân đều bị rút hết tinh nguyên khí huyết hoá thành thây khô?

Cổ Thần và Hư Tử Uyên đều kinh hô lên.

Cổ Thương Khung gật đầu nói:

- Đúng vậy, những toà thành trước đều tương tự như Nhạc Thủy thành ta, mỗi thành trì đều có khoảng ba bốn vạn nhân khẩu, tuy rằng phạm nhân chiếm đa số nhưng tu chân gia tộc trong một thành trì cũng phải có chừng hơn mười cái, tu sĩ cũng hơn ngàn mà lại gặp tình cảnh quỷ dị như thế. Đêm nay ta sẽ đi Hắc Mộc thành ở ngoài ngàn dặm phía tây nam xem xét thể nào, nếu thật sự không thể ngăn trở được thì Cổ gia chỉ có thể toàn tộc di dời đi chỗ khác thôi!

Cổ Thần nói:

- Phụ thân, việc quỷ dị này để tối nay ta đi điều tra cho, người canh giữ ở Cổ gia là được rồi. Với thực lực hiện tại của ta trừ khi gặp phải Độ Hư cường giả nếu không cho dù gặp phải Đại Doanh để quân ta cũng có thể toàn thân trở ra!

Cổ Thần có kinh nghiệm kiếp trước, cộng thêm kiếp này cũng đã đi qua không ít nơi nhận thức không ít đại nhân vật, cho nên kiến thức so với cổ Thương Khung phải nhiều hơn rất nhiều.

- Phụ thân Dạ Mạc thâm lâm trong lịch sử cũng từng xuất hiện tình huống rất nhiều toà thành toàn bộ mọi người bị rút hết tinh nguyên khí huyết thành thây khô.

Cổ Thần lẩm bẩm tự hỏi:

- Chẳng lẽ có ma tu của Thì Hồn tông tới đây tu luyện tà công? Nhưng Dạ mạc thâm lâm cách nơi này hơn vạn dặm, người nếu chạy tới chỗ này cũng có chút quá xa rồi!

Vô luận thế nào, Cổ Thần đối với tên lấy tinh huyết của người người khác như vậy đều dâng lên sát ý ngập trời. Những người lấy tính mạng người khác để tu luyện tà công thì nhất định phải giết, Cổ Thần mặc dù bị thiên hạ xem là ma đầu giết người không chớp mắt nhưng trong lòng hắn chỉ những tên ác nhân, kẻ thù hắn mới giết sạch không nương tay còn những người không liên quan như bách tính phàm nhân hắn không bao giờ đi tổn hại họ.

Diệt Hồng Trần

538. Chương 25: Huyết Hải Nhân Kiếm

Chương 25: Huyết hải nhân kiếm

Bên cạnh đó, tên tà tu này còn có uy hiếp tới an nguy của Nhạc Thủy thành, Cổ gia đời đời sinh hoạt tại đây đã thâm căn cố đế, nếu muốn di chuyển đi chỗ khác nói dễ vậy sao?

Tên kia một đêm liền biến một toà thành thành từ thành, nếu hắn đến Nhạc Thủy thành thì không phải toàn bộ Cổ gia tinh huyết đều bị hắn rút đi hay sao? Cổ Thần làm sao có thể để cho chuyện đó xảy ra được!

Cổ gia chính là nghịch lân trong lòng Cổ Thần, đụng vào là phải chết. Mặc kệ người đó có là ai đi nữa, tà cũng được chính cũng được, chỉ cần hắn đối với Cổ gia có uy hiếp, Cổ Thần sẽ giết không tha, tuyệt không nương tay.

Buổi tối, thiên địa tựa hồ như bị một miếng vải đen trùm lên, hắc ám bao phủ khắp nơi, bầu trời là một mảnh đen kịt.

Một đám mây đen từ trong một toà núi hoang phóng lên cao, bên trong đám mây đen đó mơ hồ có một cái bóng đen kịt, toàn thân bao phủ trong hắc bào.

Bóng đen đó lẳng không đứng một lúc rồi rất nhanh phi độn đi. Noi mây đen bay qua tạo nên từng đoàn âm phong lạnh lẽo.

- Đêm nay đã là đêm thứ năm rồi, bốn đêm trước tổng cộng đi qua mười bốn cái thành trì, tổng cộng thu được hơn 40 vạn nhân tộc tinh nguyên khí huyết. Với tốc độ này ít nhất phải thêm mười ngày nữa, rút tinh huyết của sáu bảy chục toà thành nữa mới đủ!

Bên trong mây đen, bóng người kia lẩm bẩm nói.

- Hắc hắc, làm sao vậy? Thái tử diện hạ người cảm thấy tiếc hận giùm cho con dân Đại Doanh sao?

Một tràng thanh âm âm lãnh khác từ bên trong bóng đen đó phát ra.

Trên thân bóng đen đó vậy mà có hai thanh âm khác nhau, tựa hồ như có hai linh hồn đồng thể vậy.

-Hừ!

Thanh âm vang lên trước hừ lạnh một tiếng noi:

- Còn cần bản thái tử phải nhọc lòng sót thương sao? Người không cảm thấy tiến độ quá chậm sao? Đồ Độc, người không thể một lần luyện hoá nhiều thêm một chút sao? Như vậy thì bản thái tử đêm nay liền đi một lượt 16 17 cái toà thành luôn cho nhanh. Cứ như hiện tại bản thái tử người không giống người, quỷ không giống quỷ tới bao

giờ?

Âm thanh âm lãnh của Đồ Độc vang lên:

- Tụ huyết phiên dễ dàng luyện thành như vậy sao? Mười ngày nửa tháng có thể luyện thành đã là rất nhanh rồi, một phần cũng do tinh huyết bên trong tụ huyết phiên đại đa số là của phàm nhân, nếu đổi thành toàn bộ đều là tu sĩ thì chỉ ít cũng cần mấy tháng thời gian.

-Hừ!

Tàng Thiên Cơ hừ nhẹ một tiếng, không nói gì nữa.

Đám hắc vân này nhanh chóng phi động trong màng đêm, nó và màn đêm như hoà vào nhau thành một thể, nếu không có tu sĩ tu vi cực cao thì rất khó có thể nhận ra.

Tốc độ của hắc vân rất nhanh, không quá bao lâu đã đi được mấy trăm dặm tới trên bầu trời của một toà tiểu thành.

Tuy rằng đêm đã khuya nhưng bên trong thành vẫn còn không ít ngọn đèn được thắp sáng, tin tức liên tiếp có các toà thành biến thành tử thành từ sớm đã được truyền bá trong đám tu sĩ, có chút phàm nhân cũng biết được, thế nhưng nơi đây là nơi bọn họ đã sinh sống lâu năm, nếu như rời đi thì đồng nghĩa với rời bỏ quê quán mất đi gia viên, mất đi tất cả. Ngoại trừ một ít Tiên Thiên tu sĩ có thể ngự khí phi hành còn có ý định rời khỏi thành, còn lại phàm nhân và các hậu thiên tu sĩ cho dù muốn rời đi thì có thể đi được bao xa? I

Sở dĩ tuy rằng không ít người nghe tin nhiều toà thành biến thành tử thành trong một đêm nhưng cũng chỉ có thể kiên trì ở lại đặt hi vọng lên đám quan phủ.

Thế nhưng người thứ nhất bỏ thành mà đi lại chính là đám quan phủ này. Quan phủ chính là tu sĩ của Cung gia, thế lực của bọn họ trải rộng hầu hết các thành trì cho nên rời khỏi toà thành này cũng không sợ không có nơi để đi.

Những ngọn đèn nhỏ nhoi trong thành chiếu không tới được hắc ám trên bầu trời kia nên không biết được có một đám hắc vân đang phiêu phù phía trên không trung.

Đột nhiên, hắc vân cuộn cuộn nổi lên, huyết phiến trong nháy mắt toả ra từng luồng hắc khí hướng ra bên ngoài, đầu tiên biến thành hơn mười trượng rồi trăm trượng, ngàn trượng đến cuối cùng đã đem toàn bộ toà tiểu thành này bao phủ vào trong.

Khi mọi người trong thành phát hiện hắc khí khắp nơi thì cũng đã quá muộn. Hắc khí khê chạm vào thì thân thể của họ liền truyền tới cảm giác đau nhức, trong thành nhất thời vang lên từng trận tiếng kêu rên thê lương thảm thiết. Vô luận là tu sĩ hay phàm nhân, tinh nguyên khí huyết của họ khi bị hắc khí đụng vào liền lập tức bị hút ra.

Thân thể của họ rất nhanh co rút, khí huyết bị hút ra không còn một mảnh, thân thể liền biến thành một cái cây khô.

Gần nửa khắc thời gian sau, tiếng kêu la ó trong thành liền nhỏ yếu bớt, rất nhanh liền an tĩnh lại, lúc này toàn bộ toà thành đã không còn chút khí tức sinh mệnh nào, chỉ còn lại tử vong bao phủ.

Hắc vân chậm rãi hạ xuống, huyết phiến to lớn kia cũng hạ xuống theo cắm ngay trung ương toà thành, một bóng người toàn thân đen kịt đứng ngay bên cạnh.

Một tiếng cười âm lãnh từ trong hắc bào truyền ra:

- Ha ha, khí tức tử vong thật là mãnh liệt ha ha ... Nơi đây đúng là thiên đường để luyện chế tụ huyết phiến!
- Đồ Độc, bớt nói nhảm đi, nhanh tay hút lấy tinh huyết rồi luyện hoá đi, bản thái tử sẽ nhanh chóng đi tới toà thành tiếp theo!

Tàng Thiên Cơ lạnh lùng nói.

- Không vội, không vội! Tù tù sẽ đến, chỉ có tiến hành theo đúng chất lượng trình tự thì mới có thể thành công luyện thành Tụ huyết phiến để tu luyện Cửu Khiếu thông thần đại pháp được.

Đồ Độc chậm rãi nói.

Theo tiếng nói vừa dứt, một bộ khô lâu màu đen thật lớn từ trong hắc bào bay ra đi tới trước cái huyết sắc khô lâu trên huyết phiến thật lớn bên cạnh.

Hắc sắc khô lâu đến gần huyết phiến thì huyết phiến nhất thời sinh động hẳn lên như huyết hải đang cuộn trào, trên bề mặt huyết phiến hiện lên từng cái mặt người gào thét như muốn lao ra ngoài.

Rậm rạp mặt người từ trong huyết hải hiện ra khiến huyết hải như nhấc lên ba đào mãnh liệt để cho huyết sắc khô lâu trên bề mặt huyết phiến lung lay như sắp rơi xuống vậy.

Răng rắc...

Hắc sắc khô lâu kia thấy thế thì nghiêng hai hàm răng lại rồi nhảy vào bên trong huyết hải kia.

Mặt người nào trên huyết hải có dấu hiệu muốn lao ra thì hắc sắc khô lâu liền há mồm nuốt vào rồi lại nhả ra, sau khi nhả ra tất cả những mặt người đó đều hiện lên vỏ thống khổ và tựa hồ có tiếng rên rất yếu ớt truyền ra. Thế nhưng những mặt người đó lại không hề có chút dấu hiệu giãy dụa nào nữa mà chìm vào bên trong huyết hải. 1

Hắc sắc khô lâu kia nhanh như thiểm điện, cái miệng của nó liên tục đóng mở, mỗi một lần đều có một mặt người hiện lên về thống khổ chìm vào trong huyết hải.

Những mặt người đó chính là những tinh nguyên khí huyết mà huyết phiên vừa hấp thu vào. Ý thức của con người khi vừa mới chết sẽ bị diệt hết nhưng khi bị huyết phiên hấp thu thì ý thức lại bảo trì bất diệt, chỉ là không có thân thể, chỉ có cảm giác vô cùng vô tận máu tanh, bị hắc sắc khô lâu kia một ngụm nuốt vào thì ý thức sẽ bị hạ một tầng cảm chế khiến những ý thức đó thống khổ không ngớt.

Tu sĩ tu vi càng cao thì ý thức càng mạnh, đột nhiên trên huyết hải có một mặt người giãy dụa vọt ra khỏi huyết hải, mặt người do tinh nguyên khí huyết biến thành so với mặt người bình thường lớn hơn rất nhiều, khí tức trên đó cũng cường đại hơn nhiều.

Đây chính là một tinh nguyên khí huyết của tu sĩ Tiên Thiên cảnh. Tiên thiên cảnh tu sĩ, ý thức đã hoá thành Ý niệm cho nên rất cường đại cho nên đoàn ý niệm này rất nhanh từ trong huyết hải vọt ra.

Diệt Hồng Trần

539. Chương 26: Nguyên Lai Là Người!

Chương 26: Nguyên lai là người!

Bất quá, chạy ra khỏi huyết hải không có nghĩa là hẳn có thể đào tẩu.

Bóng đen chợt loé, hắc sắc khô lâu nhanh như thiểm điện xuất hiện trước mặt người

Răng rắc!

Hắc sắc khô lâu há miệng ra một ngụm đem mặt người này nuốt vào, đại khái qua thời gian lâu hơn khi nuốt những mặt người khác khoảng ba bốn lần mới nhả mặt người này ra. Về mặt của mặt người này đầy thống khổ kèm theo tiếng kêu rất thê lương.

Mặt người to lớn đó nhanh chóng chìm vào trong huyết hải nhưng lại kỳ dị là không hề làm bắn lên một giọt máu nào. Ý niệm của tu sĩ Tiên thiên tuy rằng so với ý thức của người thường khó luyện hoá hơn nhưng cũng chỉ là thời gian ngắn hay dài mà thôi. Dưới cái miệng của Đồ Độc thì tất cả chỉ là vấn đề thời gian.

Ý niệm, ý thức của mấy vạn con người trong toà tiểu thành đều bị nguyên thần biến thành hắc sắc khô lâu của Đồ Độc từng bước luyện hoá. Qua thời gian khoảng một thời thần thì toàn bộ đều bị luyện hoá hoàn toàn.

Huyết phiên liền khôi phục lại bình tĩnh, huyết sắc khô lâu cũng lặng yên dán lên trên mặt của huyết phiên giống như một bức tranh vậy.

- Người lại mất tới một thời thần, xem ra đêm nay tới đa cũng chỉ có thể thu được tinh nguyên khí huyết của bốn toà thành trì thôi!

Thanh âm băng lãnh của Tàng Thiên Cơ vang lên, trong giọng nói tràn ngập bất mãn.

Hắc sắc khô lâu từ trong huyết phiên bay ra đứng trước mặt Tàng Thiên Cơ há miệng nói:

- Tàng Thiên Cơ, khuyết điểm lớn nhất của ngươi là nôn nóng, dực tốc bất đạt, ngươi có hiểu được đạo lý này không? Thân thể minh khiêu dễ dàng như vậy sao? Luyện chế Tụ huyết phiên, tu luyện Cửu Khiếu Thông Thần đại pháp đã là biện pháp nhanh nhất để kích hoạt khiêu huyết thành tựu Minh Khiếu kỳ rồi. Tu luyện Cửu Khiếu Thông Thần mới là tốn thời gian dài hơn so với luyện chế Tụ Huyết phiên!

Tàng Thiên Cơ có chút cảm giận nói:

- Ta hiện tại hận không thể lập tức đột phá Minh Khiếu kỳ, khi đó ta liền có Minh Khiếu kỳ thực lực, mặc kệ Cổ Thần ở chân trời góc biển nào ta cũng sẽ bầm thây hấn vạn đoạn, rút nguyên thần của hắn nhét vào trong Tự huyết phiên vĩnh viễn áp chế để hắn trọn đời thống khổ.

- Hắc hắc hắc, sẽ có ngày đó, Cổ Thần mới bước vào Nguyên Thần kỳ không lâu, hừ, muốn bước vào Minh Khiếu kỳ còn cần thời gian rất dài. Mà người tu luyện Cửu Khiếu Thông thần thuật nhanh thì mấy tháng, chậm thì một hai năm liền có thể bước vào Minh Khiếu kỳ. Đến lúc đó đánh chết Cổ Thần dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Đồ Độc cười âm hiểm nói.

Tàng Thiên Cơ gật đầu nói:

- Được rồi, dừng huyền thuyền nữa, chúng ta nhanh chóng đi tới toà thành khác đi. Theo tin tức Cung gia cung cấp thì toà thành tiếp theo gọi là Hắc Mộc thành, bên trong không thiếu Tiên Thiên cảnh tu sĩ, ngay cả Tiên Thiên tầng chín cũng có, hắc hắc, xem ra chúng ta sẽ có đại thu hoạch rồi!

- Hắc hắc! Tu sĩ tu vi càng cao thì tinh nguyên khí huyết càng cường đại, luyện chế thành Tự huyết phiên càng thêm cường đại, tu luyện Cửu Khiếu thông thần thuật kích hoạt khiếu huyết càng dễ dàng, thực lực lại càng mạnh!

Thanh âm âm lãnh của Đồ Độc lại vang lên.

Dứt lời, hắc sắc khô lâu liền bay vào trong hắc bào cùng Tàng Thiên Cơ hoà thành một thể.

Tàng Thiên Cơ khẽ phẩy tay, huyết phiên từ mười trượng liền biến thành một trượng thu vào tay Tàng Thiên Cơ. Tàng Thiên Cơ bay lên thiên không hoá thành một đoàn hắc vân rất nhanh biến mất trong bầu trời đêm.

Cách chỗ này về phía đông nam khoảng 500 dặm có một toà thành trì hơi lớn gọi là Hắc Mộc thành. Hắc Mộc thành cách Nhạc Thủy thành, Đài Dương thành khoảng ngàn dặm, lúc trước Cổ gia chưa hưng khởi thì Đài Dương thành chính là thành trì lớn nhất trong phạm vi ngàn dặm xung quanh.

Mà lúc này Cổ Thần đang ẩn úp tại phụ cận Hắc Mộc thành!

Hắc Mộc thành cách toà thành nhỏ kia khoảng 500 dặm. Khi toà tiểu thành kia biến thành tử thành thì Hắc Mộc thành bên này không hề biết chút tin tức nào.

Lúc này, đêm đã khuya, trong Hắc Mộc thành đại đa số tu sĩ và phàm nhân đều đã ngủ, nhưng vẫn còn không ít ngọn đèn đang tỏa sáng trong thành.

Tại phụ cận Hắc Mộc thành, trên một sườn núi nhỏ, trên một khối cự thạch giữa đám cây cối rậm rạp, Cổ Thần đang ngồi trên đó, từ vị trí này toàn bộ Hắc Mộc thành đều rơi vào mắt Cổ Thần.

Hắc Mộc thành chỉ cách Nhạc Thủy thành khoảng ngàn dặm, Cổ Thần xuất hiện ở đây tất nhiên phải dùng Chân nhân đan biến đổi tướng mạo, thoát nhìn là một tu sĩ trung niên khoảng 40 tuổi.

Đêm tối không thể ngăn trở tầm mắt của Cổ Thần.

Cổ Thần ẩn nấp khí tức, dùng mắt thường giám thị toàn bộ Hắc Mộc thành.

Đột nhiên, hai mắt Cổ Thần sáng ngời, một đám hắc vân vô thanh vô tức phiêu phù tới trên bầu trời Hắc Mộc thành, bên trong đám hắc vân đó tựa hồ còn có một bóng người.

- Rất cuộc cũng tới!

Cổ Thần khẽ lẩm bẩm.

Tuy rằng chỉ loáng thoáng thấy cái bóng bên trong nhưng Cổ Thần vẫn có thể đoán được người này không phải là Đồ Hư cường giả.

Bóng đen trong đám hắc vân dùng thần thức đảo qua phương viên vài trăm dặm một chút rồi thu thần thức về, sau đó một cái tiểu huyết phiên bao phủ trong hắc vân bay

Tiểu phiên đón gió lớn lên, rất nhanh liền biến thành một cái đại phiên hơn mười trượng, trên bề mặt có hình một cái huyết sắc khô lâu. Trong một đêm tối đen như mực như hôm nay thì phạm nhân căn bản không thể nhìn thấy được gì nhưng với Cổ Thần thì tất cả đều rõ ràng trong mắt.

Một luồng hắc khí rất nhanh từ bên trong huyết phiên bay ra, ngày càng nhiều dần dần phủ xuống Hắc Mộc thành.

Từ hắc khí kia, Cổ Thần cảm giác được một cỗ khí tức hung ác, tanh tưởi đầu tử vong. Chỉ cần tu sĩ dưới Thần Hải cảnh bị hắc khí này bám vào thì hậu quả thật khó lường.

- Cũng đủ độc ác đó!

Cổ Thần trong lòng giận dữ, thân thể đột nhiên biến mất không thấy, thi triển phong ảnh đột tiến hành thuấn di.

Hư không cách hắc vân gần trăm trượng đột nhiên dao động rồi một đạo hàn quang thoáng hiện, một đạo thương cương đen kịt cùng với bầu trời hoà thành một thể từ trong hư không đâm tới, trong sát na liền xuyên qua tầng tầng hắc khí cách trăm trượng xuyên tới bóng đen bên trong hắc vân.

Nếu không phải là Độ Hư cường giả, Cổ Thần tự nhiên sẽ không cho phép hắn làm vậy, cho nên quyết định thuấn di đánh lén, cho dù là Minh Khiếu hậu kỳ cũng khó trở tay kịp.

Thế nhưng khi thương cương của Cổ Thần vừa xuất hiện trong hư không thì một thanh âm âm lãnh đột nhiên từ trong hắc vân vang lên:

- Cẩn thận! Đánh lén!

- Hừm?

Một thanh âm khác vang lên, hắc khí liền cuộn chuyển thành một cái trụ đâm tới thương cương.

Bóng đen kia dưới chân khẽ động, lợi dụng vân trụ ngăn trở thương cương, thoáng chốc tránh xa hơn trăm trượng.

Thương cương của Cổ Thần liền đâm vào chỗ không người, thương cương mạnh mẽ còn tiếp tục đâm tới ngàn trượng.

Hắc vân dừng lại, bóng đen kia chuyển người, nhìn về phía Cổ Thần cười nhạt nói:

- Đêm nay thật sự là ngoài ý muốn, dĩ nhiên lại gặp phải một tên chính đạo nhân sĩ trừ ma vệ đạo!

Một cái thanh âm âm lãnh khác từ bên trong bóng người nói tiếp:

- Hắc hắc, đây là việc đại hỉ, chỉ cần đem linh hồn người này thu vào trong tụ huyết phiên sẽ khiến tụ huyết phiên tăng lên không ít ha ha ...

Thanh âm trước lại nói:

- Tu vi người này so với hai tên chính đạo tu sĩ lần trước cao hơn không ít, dĩ nhiên có thể len lén len tới cách ta gần trăm trượng, chắc hẳn chỉ ít cũng là Nguyên Thần kỳ tu sĩ!

Thanh âm âm lãnh kia lại nói:

- Hắc hắc ...Như vậy rất tốt, nếu tụ huyết phiên có thể hấp thu tinh nguyên khí huyết của một Nguyên Thần kỳ tu sĩ, luyện hoá nguyên thần của hắn, hắc hắc ... không cần phải lấy thêm tinh huyết của phạm nhân nữa cũng đã đủ để tụ huyết phiên trực tiếp hình thành đạt tới đại thành ha ha ...

Một cỗ thần thức cường đại bao phủ lên người Cổ Thần rồi thanh âm lúc đầu lại vang

- Không sai! Không sai! Một tên Nguyên Thần trung kỳ cao thủ lại dám phá việc tốt của ta, mặc kệ người là người phương nào, hôm nay ta cũng khiến người chết không chỗ chôn!

Thần thức của Cổ Thần cũng đồng dạng tập trung vào bóng đen kia, trong lòng cũng kinh hãi: "Rõ ràng tu vi là Nguyên Thần hậu kỳ nhưng vì sao từ trên người hắn ta lại cảm giác được sự cường đại không chút nào kém hơn ta?"

Tàng Thiên Cơ có thông huyền linh thể, Nguyên Thần hậu kỳ đủ có thể so với Minh Khiếu trung kỳ tu sĩ, đồng thời hắn còn tu Luyện không ít ma công do Đồ Độc truyền dạy, cộng thêm vô thượng tuyệt học ngũ hành ẩn của Tàng Thiên Cơ thì thực lực càng mạnh, có thể xem là tồn tại vô địch dưới Minh Khiếu hậu kỳ.

Nếu Tàng Thiên Cơ có thể đột phá Minh Khiếu kỳ thì thực lực sẽ trực tiếp có thể so với Minh Khiếu hậu kỳ tu sĩ.

Tu sĩ thần thể khiếu huyết kích hoạt dưới 300 cái gọi là Minh Khiếu sơ kỳ, kích hoạt 300-600 cái khiếu huyết là Minh Khiếu trung kỳ, kích hoạt từ 600 khiếu huyết trở lên thì là Minh Khiếu hậu kỳ.

Kích hoạt 300 khiếu huyết cũng là Minh Khiếu trung kỳ, kích hoạt 599 cái cũng là Minh Khiếu trung kỳ. Cùng là Minh Khiếu trung kỳ nhưng thực lực cũng có khác biệt rất lớn. Tàng Thiên Cơ tương đương với Minh Khiếu trung kỳ đỉnh cũng tức là tương đương với tu sĩ Minh Khiếu kỳ kích hoạt 599 cái khiếu huyết, còn hơn xa Tàng Tiêu Vân chỉ mới kích hoạt 400 cái khiếu huyết.

Bạch Nhân Tung và Ngụy Cô Hàn lợi dụng Đấu Tiên đại trận cũng chỉ có thể tương đương với tu sĩ kích hoạt khiếu huyết tầm 500 cái, hai người liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Tàng Thiên Cơ.

Cổ Thần tại Nguyên Thần sơ kỳ đối mặt với sự liên thủ của hai người Ngụy Cô Hàn và Bạch Nhân Tung cũng không thể so được, hiện tại tuy rằng đã đột phá Nguyên Thần trung kỳ thực lực tăng trưởng không ít, nếu đối mặt với liên thủ của hai người Ngụy Cô Hàn, Cổ Thần tự tin có thể dễ dàng đánh bại họ, nhưng đối mặt với bóng đen này Cổ Thần lại cảm thấy có áp lực.

Đồng thời, trong hắc vân rõ ràng chỉ có một bóng người, nhưng lại truyền ra hai thanh âm khác nhau càng khiến Cổ Thần kỳ quái, chẳng lẽ là một người có hai linh hồn? Điều này cũng khó tin quá đi!

Cổ Thần cải biến tướng mạo, lần trước xuất hiện tại Bắc đấu thành cũng mới là Nguyên Thần sơ kỳ cho nên Tàng Thiên Cơ không thể nào đoán ra được người trước mắt chính là cừu địch mà hắn ngày đêm muốn giết chết.

Tàng Thiên Cơ toàng thân bao phủ trong hắc bào, thêm vào hắc khí cuộn cuộn vây xung quanh nên Cổ Thần chỉ có thể thấy được một cái bóng đen trong đó. Thanh âm của bóng đen này âm lãnh không gì sánh được, so với thanh âm lúc trước của Tàng Thiên Cơ khác nhau một trời một vực, đồng thời trong bóng đen còn có một thanh âm khác. Tám năm trước, Tàng Thiên Cơ bắt quả chỉ là Đoạt Xá sơ kỳ mà hiện tại tu vi của bóng đen này là Nguyên Thần hậu kỳ không kém gì thực lực của Cổ Thần cho Cổ Thần cũng hoàn toàn không thể nào ngờ được bóng đen này chính là cừu nhân Tàng Thiên Cơ mà hắn m T

Nửa tháng này, Cổ Thần liên tục ra vào các đại thành trì trong lãnh địa của CƯng gia và Hướng gia đem tin tức Tàng Thiên Cơ là hung thủ khiến các toà thành biến thành tử thành truyền bá ra ngoài. Sau đó Hên tục hơn mười ngày lại không thấy có tin tức tử thành xuất hiện, Cổ Thần phán đoán chắc hẳn Tàng Thiên Cơ đã lấy đủ lượng tinh nguyên khí huyết bắt đầu bế quan tu luyện rồi.

Nhạc Thuỷ thành đã an toàn, nên sau đó Cổ Thần liền cùng Hư Tử Uyên cáo từ cổ Thương Khung bước vào lộ trình đi Nam hoang.

Chuyến đi nam hoang này toàn bộ trung thổ chỉ có ba người biết, một người là Hoàng Dược Tiên, một người là Hư Nam Thiên và một người còn lại là cổ Thương Khung. Ba người này, bất kỳ người nào cũng sẽ không để lộ hành tung của Cổ Thần và Hư Tử Uyên ra ngoài, cho nên chuyến đi lần này của Cổ Thần cực kỳ bí ẩn.

Cổ Thần dùng Chân Nhan đan, biến ảo tướng mạo thành một Mệnh Tuyền tu sĩ tuổi chừng 30, chân đạp một kiện thượng phẩm pháp bảo, mấy ngày sau đã đi ra khỏi địa / giới của Đại Doanh để đình tiến vào phía nam cổ Hoang, đạp nhập phạm vi của Đại ỉ Ly để đình.

Đại Ly, Thần Vu phong, Vu Thần điện!

Thần Vu Tông thánh nữ bước nhanh tới trước pho tượng của Vu Thần. Vừa rồi trong thức hải của nàng vang lên thanh âm triệu hoán của Vu Thần.

Cung kính quỳ gối trước mặt tượng Vu Thần, Thần Vu Tông thánh nữ trong miệng lầm bầm niệm những câu tối nghĩa nào đó.

Trong sát na sau, từ bên trong pho tượng của Vu Thần, một mảng hắc ám toả ra.

Ngoài Vu Thần điện, trên không trung hắc vân cuộn cuộn như vạn mê hồn đặng hướng không của Thần Vu phong tụ tập lại.

Từng đạo hắc mang từ trên không hắc vân cuộn cuộn vọt tới Thần Vu phong.

Từng đạo thiểm điện tại trong không trung bay lượn giống như những con lồi long lập loè trong hắc vân, tiếng sấm ầm ầm rền vang trong thiên địa.

Dị tượng như vậy, cách ngoài vạn dặm cũng có thể nghe thấy được.

Cùng lúc đó toàn bộ Vu Thần miếu trong cảnh nội Đại Ly để đình đều phát ra một đạo ô quang phóng lên cao hướng Thần Vu phong tụ tập lại.

Toàn bộ phạm nhân và tu sĩ bên trong cảnh nội của Đại Ly để đình lúc này đều quy lạy trên mặt đất hô to Vu Thần hiển linh.

Trong Vu Thần điện, pho tượng Vu Thần uy áp phát ra càng lúc càng mãnh liệt, thần vu tông thánh nữ sau khi niệm xong từng đoạn chú ngữ tối nghĩa kia thì hô to một tiếng:

- Vu Thần đại nhân vĩ đại, người hiện thân đi!

Một đám hắc vân xuất hiện trên đỉnh đầu của pho tượng, một cái bóng nửa đen nửa trắng tại trong hắc vân ẩn hiện, thanh âm của Vu Thần từ trong hắc vân truyền ra:

- Cổ Sát Thần đã tới, ta đã cảm giác được khí tức của hân, hân đã bước chân vào cảnh nội của Đại Ly. Cực dương chân khí và Cực âm chân khí ta cần đã đủ chưa?

Thánh nữ cung kính nói:

- Thưa Vu Thần đại nhân, hiện tại thời gian mới qua hơn tám năm, Cực dương chân khí đã đủ nhưng Cực âm chân khí còn thiếu một ít, chỉ cần thêm một năm thời gian chúng ta hoàn toàn có thể thu thập đủ.

- Cái gì?

Vu Thần gầm lên:

- Cổ Sát Thần đều đã đi tới địa giới của để đình, không thứ ta cần các ngươi còn chưa chuẩn bị đủ?

Thần VU tông thánh nữ phủ phục trên mặt đất nói:

- Vu Thần đại nhân bớt giận, một vi thái thượng hộ pháp đi tới bắc hoang cấm địa đã mất đi tung tích, có khả năng đã gặp chuyện gì đó nguy hiểm, nếu không Cực âm chân khí đã thu thập đủ rồi!

- Cổ Sát Thần đến Đại Ly ta chính là cơ hội trời cho, hắn đã tiêu diệt hai đạo nguyên thần lục của ta, hiện tại hắn lại tự chui đầu vào lưới, vô luân như thế nào lần này ta cũng hắn ném quả đấm!

Vu Thần cảm giận nói: *

- Gần đây nhất có tin tức gì của Cổ Sát Thần hắn không?

Thánh nữ nói: *

- Khởi bẩm Vu Thần đại nhân, sáu năm trước Cổ Sát Thần sau khi đột phá Đoạt Xá kỳ tại Đại Mông để đình thì mất tích, nghe nói là tiến vào bắc hải cùng với băng long nhất tộc và đông hải long tộc xảy ra tranh đấu, sau đó liền không thấy bóng dáng hắn đâu nữa. Thẳng đến một tháng trước đây, hắn đột nhiên hiện thân tại Bắc đảo thành của Đại Mông để đình, đánh chết Đại Doanh để đình khâm sát sử Tàng Tiêu Vân, sau đó lại hiện thân tại Đại Mông để đô, tiếp sau liền về tới Hư Thiên Tông lên làm tông chủ mới của Hư Thiên Tông. Sau đó liền mất đi tin tức của hắn, không ngờ lúc này hắn lại xuất hiện ở địa giới của Đại Ly ta. Nếu không có Vu Thần đại nhân nhìn rõ mọi việc thì thiên hạ quả thật không ai biết tung tích của Cổ Sát Thần hắn!

- Bản thân là nhân vật nào chứ? Chỉ cần hắn ở trong cảnh nội của Đại Ly ta liền trốn không thoát được tầm mắt của bản thân hắc hắc!

Vu Thần cười một tiếng rồi ngữ khí biến đổi nói:

- Tên Tàng Tiêu Vân kia là dạng gì tu vi?

Thánh nữ cung kính nói:

- Minh Khiếu trung kỳ, đã kích hoạt hơn 400 khiếu huyết.

- Mới tám năm thời gian mà thực lực của hắn đã đạt tới trình độ này?

Diệt Hồng Trần

542. Chương 29: Hoàn Mỹ Nữ Tử

Chương 29: Hoàn mỹ nữ tử

Nguồn: vipvandan

Đã tự: banlong.us - Bàn Long Hội

Trong giọng nói của Vu Thần có ẩn ước một chút kinh hãi, càng nhiều hơn là một cỗ lệ khí:

- Không thể tiếp tục lưu hắn, cho dù ở thời cổ đại người này cũng được xem là một cái thể thiên tài, nếu tiếp tục để hắn phát triển ngày sau bản thân cũng khó có thể chế phục được hắn. Nhưng hiện nay đã có cơ hội, hắn đã đến Đại Ly thì xem như đã tự chui đầu vào lưới. Nhất định phải khiến hắn chết, quyết không thể tái dung hắn sống trọn đời này!

- Thỉnh Vu Thần đại nhân chỉ điểm, làm sao có thể diệt sát hắn?

Thánh nữ cung kính hỏi.

Vu Thần chưa trả lời mà hỏi:

- Khi hắn tái hiện có từng đi qua phía đông?

Thánh nữ nói:

- Hắn tái xuất hiện là ngay tại Bắc đảo thành của Đại Mông để đình, ở đó hắn mua rất nhiều linh dược tiên thảo, theo tin tức nhận được thì hắn đang tìm vài loại linh thảo là: Cửu Viêm Xích Diễm hoa, Cửu

Dương Liệt Nhật quả, Hoả Kinh quả và những linh được hấn mua được tại Bắc đầu thành đều là cực dương tiên thảo!

- Cửu Viêm Xích Diễm hoa? Cửu Dương Liệt Nhật quả? Ha ha ha!

Vu Thần đột nhiên cười to nói:

- Hấn nhất định là đang tìm tài liệu luyện chế Thuần Dương Tiên đan, trách không được hấn đột nhiên lại xuất hiện ở nam hoang này. Mục đích của hấn chắc chắn là tìm kiếm địa phương cực dương chí dương, cho nên chắc chắn mục tiêu là nam hoang vu cương, thậm chí là cực nam hoả hải, thiên hạ địa phương chí dương không nhiều, mà Xích đế mộ trùng lại là một trong số đó ha ha ha!

Thánh nữ nói:

- Vậy chúng ta đem tung tích của Xích đế mộ trùng nói cho Cổ Sát Thần biết để hấn tự chui đầu vào lưới?

Vu Thần nói:

- Không thể, chỉ có thể cho hấn biết tin tức về cực dương chí địa, nếu đem tin tức về Xích đế mộ trùng truyền khai sợ rằng sẽ hấp dẫn không ít Độ Hư cường giả đến đây.

Có Cực dương và Cực âm chân khí ta có thể thi triển bí pháp đem chân lực của ta phủ xuống, nếu Cực âm chân khí thu đủ thì chân thân lực của ta sẽ có thực lực Đẳng Vân kỳ, nhưng hiện tại tối đa chỉ có thể phủ xuống thực lực Minh Khiếu hậu kỳ. Bất quá, bản thân có biện pháp đối phó với Chiến Thần lệnh để đánh chết Cổ Sát Thần vậy là đủ rồi. Lần này trời cho cơ hội, bản thân không thể đợi thêm nữa!

Thánh nữ nói:

- Chân thân lực của vu Thần đại nhân phủ xuống thì thiên hạ còn có ai có thể chống lại? Trực tiếp đem Cổ Sát Thần diệt sát đoạt lấy Chiến Thần lệnh rồi đến Xích đế mộ trùng thu lấy Hoả chỉ bản nguyên là được, cần gì phải để Cổ Sát Thần hấn tiến vào Xích đế mộ trùng? Xích đế mộ trùng chính là thiên hạ đệ nhất một cái bảo khố, vạn nhất, thuộc hạ nói là vạn nhất Cổ Sát Thần đào tẩu được, đem tin tức Xích đế mộ trùng truyền khai thì có vẻ không ổn!

Vu Thần nói:

- Xích đế là một tồn tại còn cường hoành mạnh mẽ hơn bản thân nhiều, hấn lưu lại gì đó chang lẽ không có cấm chế sao? Nếu không có huyết mạch tương đồng với hấn thì sẽ bị Hoả chỉ bản nguyên phản phệ, ngay cả bản thân cũng không ngoại lệ. Chiến Thần lệnh đã từng tự động thay Cổ Sát Thần ngăn trở công kích, nói rõ hấn đã có thể hoàn mỹ sử dụng Chiến Thần lệnh. Cho nên ta muốn để hấn dùng Chiến Thần lệnh mở ra cấm chế của Hoả chỉ bản nguyên, sau đó ta sẽ ra tay cướp đoạt. Có Hoả chỉ bản nguyên trong tay, nhanh thì mấy năm, chậm thì mười năm, chân thân của ta hoàn toàn có thể phủ xuống có Hoàng ha ha ha. Lúc đó bản thân thống nhất thiên hạ, còn ai có thể kháng cự? Ta sẽ trở thành nhân - vu - yêu tam tộc đứng đầu, thành tựu trước nay chưa ai có, vô tiền khoáng hậu cái thế công tích ha ha ha!

Thánh nữ cung kính nói:

- Chúc mừng Vu Thần đại nhân nhất thống thiên hạ, trở thành đứng đầu tam tộc, vu giáo truyền khắp thiên hạ, thống ngự bát phương truyền thừa muôn đời, tuyệt đại vô song...

- Ha ha ha ...

VU Thần cười to nói:

- Người vì bản thân cúc cung tận tụy, đợi ngày bản thân nhất thống cổ Hoang trở thành chúng sinh đứng đầu sẽ phong người thành chúng sinh chỉ mẫu!

Thánh nữ vội vàng phủ phục xuống nói:

- Tạ ơn Vu Thần đại nhân!

Vu Thần nói tiếp:

- Lần này dụ dỗ Cổ Sát Thần đi vào Xích để mộ trùng, đồ hấn mờ ra cấm chế của Hoả chỉ bản nguyên là yếu tố trọng yếu để chân thân bản thần phủ xuống cổ Hoang, người là âm mị thân thể, nam tử cùng người giao hoan không chỉ đem pháp lực vô thức truyền cho người mà còn không tự chủ được yêu người, nghe người sai bảo! Người hãy lợi dụng tốt lợi thế này của người, nếu có thể không chế được Cổ Sát Thần trong tay thì chuyển đi vào Xích để mộ trùng này sẽ vạn vô nhất thất, nếu không với bản lĩnh của tên Cổ Sát Thần này cho dù có tiến vào Xích để mộ trùng sợ rằng cũng khó thụ bản thần sai sử!

Tiến vào Đại Ly để đình đã một ngày một đêm, Cổ Thần vẫn tiếp tục hướng nam mà phi độ hơn 20 vạn dặm thâm nhập sâu vào bên trong Đại Ly để đình. Tiếp qua một ngày một đêm nữa là có thể lướt qua Đại Ly, sau đó sẽ tới một nơi được gọi là Thập vạn đại sơn liên miên hơn mười vạn dặm.

Qua khỏi Thập vạn đại sơn chính là nam hoang vu cương.

Mục đích chuyến đi lần này của Cổ Thần chính là Nam hoang vu cương, cổ Hoang có thiên đại linh mạch và cũng có âm dương nhị mạch nhưng rất thưa thớt, đồng thời âm dương nhị mạch này so với thiên địa linh mạch càng khó kiếm hơn. Bởi vì âm dương nhị mạch không có định mà là không ngừng di động, thỉnh thoảng trôi lên mặt đất hình thành thiên địa chí âm chí dương chỉ địa, khi âm dương nhị mạch tiến vào lòng đất thì chí âm chí dương chỉ địa liền biến mất.

Những chí âm chí dương chỉ địa có đình trong thiên địa rất hiếm thấy như phượng mao lân giác vậy. Chí âm chỉ địa nghe nói chỉ có trong chỗ cực sâu của bắc hoang cấm địa mới có. Còn chí dương chỉ địa trong thiên địa chỉ có một chỗ chính là thánh địa Chiến Thần sơn của cổ vu tộc.

Âm dương nhị mạch lưu động liên tục, rất khó bắt gặp khi nó trôi lên mặt đất, cho nên nếu muốn tìm một chỗ chí dương chỉ địa như tìm kim đáy biển, Cổ Thần đi tới nam hoang vu cương, tự nhiên là coi trọng thánh địa Chiến Thần sơn của cổ vu tộc!

Cửu Viêm Xích Diễm hoa và Cửu Dương Liệt Nhật quả chỉ có ở tại nơi chí dương mới có thể sinh trưởng. Nhu Kim Diễm thảo, Hỏa Kinh quả, Xích Tinh Tử tuy rằng cũng là tiên thảo cực dương nhưng ở tại nơi cực dương chỉ địa cũng có thể sinh trưởng được.

Chí dương chỉ địa chính là trừu thuần dương bên ngoài là nơi có dương tính mạnh mẽ nhất, so với cực dương chỉ địa còn mạnh hơn không chỉ mười lần.

Cho nên có thể nói Chiến Thần sơn là hi vọng tìm kiếm Cửu Viêm Xích Diễm hoa và Cửu Dương Liệt Nhật quả duy nhất của Cổ Thần lúc này. Nếu không thì hấn chỉ có thể dựa vào vận khí đi khắp cực nam hoả hải vô biên vô tận kia thử vận may.

Cổ Thần không có ý định dừng lại tại cảnh nội Đại Ly quá nhiều, tới ban đêm cổ . Thần sẽ tới một ngọn núi hoang nào đó để ở một đêm mà không hề tiến vào bất cứ một thành trì nào. Đến ngày hôm sau lại tiếp tục hướng phía nam đi tới.

I Sau hai canh giờ, Cổ Thần đã đi được hơn tám vạn dặm, cách Thập vạn đại sơn chỉ còn tầm mười vạn dặm.

Đột nhiên lúc này có mấy đạo độn quang rơi vào trong mắt Cổ Thần.

Một đạo độn quang phía trước, ba đạo độn quang đuổi theo phía sau.

Truy sát! Nhìn tình cảnh này, Cổ Thần biết là ba đạo độn quang phía sau đang truy sát đạo độn quang phía trước. Mà bốn đạo độn quang này đang hướng chỗ Cổ Thần bay đến.

Diệt Hồng Trần

543. Chương 30: Chí Dương Chi Địa

Chương 30: Chí dương chi địa

Nguồn: vipvandan

Đã tự: banlong.us - Bàn Long Hội

Cổ Thần lần này ẩn nấp hành tung không muốn gây sự nhưng có ý tránh nó cũng không phải phong cách của Cổ Thần hử! Hử dừng lại tại chỗ hướng nhìn mấy đạo độn quang kia, nếu bọn họ không dừng lại thì hử cũng không dự định xen vào việc người khác.

Lúc này bốn đạo độn quang kia còn cách Cổ Thần mấy ngàn dặm. Cho nên hử chỉ có thể thấy được bóng ảnh mờ mờ mà không thấy rõ được người bên trong.

Ba đạo độn quang phía sau tốc độ so với đạo độn quang phía trước nhanh hơn một chút, đến khi cách Cổ Thần khoảng ngàn dặm thì đã bắt kịp đạo độn quang phía trước.

Lúc này Cổ Thần cũng đã có thể thấy rõ mấy người trong độn quang. Đạo độn quang phía trước là một nữ tử, nhìn còn rất trẻ tuổi, nhưng khoảng cách quá xa không thể thấy rõ dung mạo nhưng nhìn thoáng thoáng cũng có thể thấy là một nữ tử có khuôn mặt phi thường xinh đẹp,

Ba đạo độn quang phía sau đều là nam tử, người ở giữa có một chòm râu là phi độn nhanh nhất.

Ba nam tử đuổi theo một nữ tử, không hề hạ thủ lưu tình, ba người nhất tề xuất thủ tung ra sát chiêu, mỗi người tung ra một chưởng hoá thành cự đại chưởng cương đánh tới nữ tử kia.

Nữ tử liền phóng xuất hai kiện pháp bảo, chặn được công kích của hai người kia, nhưng lại bị chưởng cương của nam tử có chòm râu bắt được. Nữ tử đột nhiên sử dụng bí pháp nào đó, hắc khí tuôn ra nàng đột nhiên biến mất, tái xuất hiện đã tránh xa gần trăm dặm. Bí pháp này cũng là một dạng thuật di như phong ảnh độn của Cổ Thần.

Nam tử có chòm râu kia bắt hụt nữ tử nhưng trong tay lại bắt được một thứ trông giống như một quyền trục.

Nữ tử kia vừa thoát được một kiếp lập tức hướng chỗ Cổ Thần bay đến, miệng kêu

- Đạo hữu, cứu ta!

Ba nam tử phía sau lại tiếp tục đuổi theo.

Rất nhanh nữ tử kia liền tới cách Cổ Thần chỉ mấy trăm dặm, tương mạo rõ ràng nhất thanh nhị sở hiện lên trong mắt Cổ Thần.

- Hảo một hoàn mỹ nữ tử!

Cổ Thần không nhịn được kêu lên một tiếng cảm thán, kiếp trước tới kiếp này những nữ nhân hử nhân thức cũng chỉ có Tiểu Bạch mới có thể so sánh tương mạo được với nữ tử trước mắt này!

Da trắng như tuyết, vẻ mặt tinh xảo, một đôi mắt to như long lanh như hai luồng thu nguyệt.

Song phong trước ngực khê rung ẩn hiện hai chóp đỉnh mê người cùng đường vòng cung hoàn mỹ, toàn thân nàng bao bọc trong hắc sam càng làm nổi bật những đường công lả lướt trên thân thể.

Nữ tử này từ dung mạo đến làn da, vóc dáng đều hoàn mỹ không chỗ nào không mỹ lệ đến cực điểm, có thể nói cho dù tiên nữ trên trời so với nàng cũng phải xấu hổ.

Hoàn mỹ nữ tử này có tu vi Đoạt Xá trung kỳ mà ba người đuổi theo phía sau, nam tử có chòm râu lại là một cao thủ Minh Khiếu sơ kỳ, hai người còn lại đều là Đoạt Xá hậu kỳ, nhìn qua đều khoảng 40 tuổi.

Độn tốc của hoàn mỹ nữ tử so với ba người kia chậm hơn, nhất là vị Minh Khiếu sơ kỳ kia độn tốc càng nhanh hơn nhiều.

Mắt trăm dặm cự ly rất nhanh liền tới, hoàn mỹ nữ tử lúc này đã thấy rõ Cổ Thần liền hô to: ,

- Đạo hữu cứu ta!

Phi độn tới cách Cổ Thần mấy trăm trượng, hoàn mỹ nữ tử liền dừng lại, tiếp tục nói:

- Đạo hữu cứu ta, bọn họ không chỉ muốn đoạt bảo vật trong tay ta mà còn muốn hại tính mạng của ta, xin đạo hữu cứu ta!

Cổ Thần còn chưa phản ứng gì thì ba tên nam tử kia đã tới cách Cổ Thần gần ngàn trượng, một tên Đoạt Xá hậu kỳ quát lên:

- Người nào? Dám quấy việc của Thần Vu tông ta? Hạn cho ngươi trong tam tức thời gian rút nhanh cho lão tử, nếu không Vu đại nhân sẽ diệt thân thể ngươi, trói buộc nguyên thần của ngươi, khiến chịu chịu vạn kiếp dày vò!

Cổ Thần vẫn chưa lên tiếng thì tên Đoạt Xá hậu kỳ còn lại đã chen vào nói:

- Vu đại nhân, tiểu nhân này không biết sống chết, để ta xử lý hắn!

Dứt lời, hai tay hắn kết thành một quyền ẩn mạnh mẽ oanh ra một quyền. Một cái hắc sắc quyền cương nhanh chóng đánh tới Cổ Thần.

Cổ Thần nguyên bản không muốn gây sự, nhưng tên Đoạt Xá hậu kỳ đầu tiên nói đã khiến hắn tức giận, tên thứ lại đánh tới hắn đã triệt để kích phát lửa giận của Cổ Thần. Lửa giận của Cổ Thần lúc này nếu không phải là Độ Hư cường giả thì ai có thể ngăn cản?

Nơi này tuy là cảnh nội Đại Ly để đình nhưng giết mấy tên tu sĩ Thần Vu tông thì đã sao? Lúc này Cổ Thần cũng chỉ cách Thập vạn đại sơn không bao xa, ngày mai liền có thể thâm nhập vào trong thế lực của cổ vu tộc ở nam hoang vu cương rồi, cho nên Cổ Thần cũng không có gì phải kiêng kị.

Đối mặt với cái quyền cương đang hướng tới kia, ánh mắt Cổ Thần lạnh băng rồi cũng kết một cái quyền ẩn, Cổ Thần dùng bảy thành thực lực đánh ra một kim cương quyền.

Với thực lực của của Cổ Thần, xuất ra ba thành đã đủ để đánh bại một tên Đoạt Xá hậu kỳ cao thủ, mà dùng bảy thành là có thể trong nháy mắt miểu sát. Cổ Thần đã không ra tay thì thôi, đã ra tay thì phải cho đối phương một cái giáo huấn khó quên.

Tên Minh Khiếu sơ kỳ cao thủ kia thấy vậy thì biến sắc, thân thể chợt loé ngấn trước mặt của tên Đoạt Xá hậu kỳ kia, bàn tay hắn cũng xuất một chưởng vỗ tới Cổ Thần.

Kim cương quyền ẩn của Cổ Thần phát ra kim quang mãnh liệt chói mắt, trong nháy mắt đã đem quyền cương của tên tu sĩ Đoạt Xá hậu kỳ kia đánh nát bươm rồi oánh kích lên chưởng cường của tên Minh Khiếu kỳ kia.

-Ầm!

Một tiếng bạo hưởng vang vọng trong thiên địa, vô số pháp lực cương khí hình thành từng làn sóng gợn trong không gian hướng bốn phương khuếch tán ra.

Thân hình của tên Minh Khiếu kỳ kia bị chấn động mạnh, tại trong hu không lui về sau gần trăm trượng, sắc mặt đại biến quát lên:

- Người này rất lợi hại, mau trốn!

Dứt lời hắn liền phương phía sau quay đầu bỏ chạy, hai tên cao thủ Đoạt Xá hậu kỳ kia nghe vậy cũng không dám chậm trễ lập tức chạy theo. Không quá lâu thì ba đạo độn quang đã biến mất trong tầm mắt của Cổ Thần.

Hoàn mỹ nữ tử kia đi tới bên người Cổ Thần ôm quyền, khom người nói:

- Đa tạ đạo hữu ra tay tương trợ, Nguyệt nhi vô cùng cảm kích!

Cổ Thần nhìn hoàn mỹ nữ tử gọi là Nguyệt nhi này liếc mắt một cái rồi hỏi:

- Ngươi là ai? ờ

Tuy rằng chuyện lần này phát sinh có vẻ rất hợp lý nhưng Cổ Thần vẫn có một loại cảm giác khác thường khó nói thành lời. Hắn từ đầu tới cuối không hề nói lời nào tại tự nhiên lại kết oán với ba tên tu sĩ kia và trở thành ân nhân cứu mạng của mỹ nữ Nguyệt nhi này?

Nguyệt nhi nói:

- Chúng ta đều là Thần Vu tông tu sĩ, cha ta có lưu lại cho ta một bản đồ về một nơi chí dương chỉ địa. Ba vị sư huynh kia không biết như thế nào lại biết được tin tức này đến đoạt bản đồ trong tay ta, còn muốn giết ta. Đa tạ đạo hữu đã ra tay cứu giúp, bằng không tính mạng của Nguyệt nhi hôm nay đã ...

- Bản đồ về chí dương chỉ địa?

Cổ Thần nhất hời kinh ngạc hỏi:

- Người vừa nói chính là cái quyền trục mà ba tên kia vừa cướp được?

Nguyệt nhi vừa nói xong khiến Cổ Thần hồi hận không thôi. Sớm biết cái quyền trục kia là bản đồ của một nơi chí dương chỉ địa thì vô luận thế nào hẳn cũng không buông tha cho ba tên kia rồi đi!

Nguyệt nhi gật gật đầu.

Cổ Thần đưa mắt nhìn lại, lúc này bóng dáng của ba tên kia đâu còn nữa, đã sớm biến mất không thấy đâu rồi!

Cổ Thần hỏi:

- Nghe nói chí dương chỉ địa có định trong thiên hạ chỉ có một chỗ chính là thánh địa Chiến Thần sơn của cổ vu tộc, còn lại những chí dương chỉ địa khác đều là thiên địa dương mạch di động không hề có định, sao lại có bản đồ về chí dương chỉ địa?

Cổ Thần trong lòng tuy rằng rất muốn tìm chí dương chỉ địa nhưng vẫn chưa đến mắt không biết suy nghĩ.

Nguyệt nhi nói:

- Thiên hạ to lớn, chuyện người ta không biết thì nhiều lắm. Chí dương chỉ địa có định ở Chiến Thần sơn chỉ là một cái thế nhân đều biết mà thôi. Mà cha ta lưu lại cho ta bản đồ cũng là một cái chí dương chỉ địa có định. Chí dương chỉ địa dương tính rất nặng, là nơi tốt nhất để tu luyện dương tính pháp quyết, đạo hữu chẳng lẽ cũng muốn đi tới chí dương chỉ địa?

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Ta không muốn tới chí dương chỉ địa để tu luyện mà có chút việc khác.

Nguyệt nhi liền nói:

- Đạo hữu cứu ta một mạng, từ nay tính mạng của Nguyệt nhi liền thuộc về đạo hữu, bản đồ kia Nguyệt nhi đã nhớ như in trong đầu, đạo hữu nếu muốn tới đó, Nguyệt nhi có thể mang người đi. Chỉ là ba vị sư huynh kia của ta cũng sẽ đi tới đó!

- Vậy làm phiền cô nương rồi!

Cổ Thần ôm quyền nói.

Trùng hợp đến kỳ diệu như vậy? Cổ Thần hẳn vừa cứu một người liền trùng hợp là người có bản đồ đi tới một cái chí dương chỉ địa?

Những cái trùng hợp liên tiếp này cũng có chút quá bất hợp lý !

Cho nên trong lòng Cổ Thần vẫn luôn duy trì một chút cảnh giác!

Thế nhưng có tin tức của chí dương chỉ địa, Cổ Thần vô luận thế nào cũng muốn đến đó, trừ phi là Độ Hư cường giả, bằng không Cổ Thần muốn đi đâu thiên hạ có mấy người cản được hắn? Mặc kệ là trùng hợp cũng được, có tình cũng được, đã có tin tức , về chí dương chỉ địa, Cổ Thần đều phải đi tới đó thử.

> - Thực lực của đạo hữu còn trên ba vị sư huynh của ta, cho nên có lẽ ba vị sư huynh có đi cũng không thể gây trở ngại được cho đạo hữu! Đạo hữu, mời!

Nguyệt nhi hướng phía tây nam làm một thủ thế mời.

Cổ Thần khẽ gật đầu, cước đạp pháp bảo cùng Nguyệt nhi nhanh chóng phi độn đi. Hắn tài cao lớn mật, có tin tức về chí dương chỉ địa thì nhất định sẽ đi tới tìm hiểu thật giả.

Nguyệt nhi chỉ về phía trước nói:

- Cách nơi này về phía trước khoảng hơn 30 vạn dặm chỗ cực nam của Thập vạn đại sơn, chỗ sông Xích Thủy, chí dương chỉ địa ở sâu dưới mặt đất nơi đó. Trong bản đồ có ghi như vậy, ta đã nhớ kỹ trong đầu cho nên cho dù không có bản đồ chúng ta vẫn có thể tìm tới được đó.

Cổ Thần từ Đại Doanh tiến vào Đại Ly là ở phía đông của Đại Lý, mà sông Xích Thủy chính là một phần bên trong Thập vạn đại sơn nối thẳng một đường tới nam hoang vu cương.

Thập vạn đại sơn ở phía nam Đại Ly kéo dài từ biên giới phía đông qua tới phía tây tính theo chiều bắc nam rộng khoảng 10 vạn dặm, mà theo chiều đông tây cũng khảng chừng hơn 10 vạn dặm, thượng lưu sông Xích Thủy ở vào khoảng phần giữa của Thập vạn đại sơn, còn Đại Ly để đình nằm ở trung ương cho nên vị trí lúc này của Cổ Thần muốn đi tới sông Xích Thủy đúng là hướng tây nam.

Hiện giờ đã qua buổi trưa, 30 vạn dặm, cổ Thần cùng Nguyệt nhi đồng hành thì nhanh nhất cũng phải đến ngày mới mới có thể tới nơi.

Hai người một đường hướng nam phi độ, đến chạng vạng tối đã đi được hơn 10 vạn dặm, lúc này đang ở trên một ngọn cao phong mấy ngàn trượng bên trong Thập vạn đại sơn.

Sâu trong núi có một cái khe sâu không thấy đáy, bên dưới là một cái đầm nước nóng, trong hồ thường lui tới các loại quái thú man hoang hình thù kỳ lạ mà ở trung thổ hay yêu vực không hề thấy được.

Thỉnh thoảng còn có một tiếng rống to từ trong thâm sơn truyền ra chấn động cả không gian khiến cho màng tai của Cổ Thần cũng hơi run lên. Có thể thấy được, man thú trong núi này thực lực rất cao cường, so với Cổ Thần cũng không yếu hơn chút nào.

Thâm sơn ác thủy như vậy đừng nói là con người, cho dù là tu sĩ tiến vào cũng tương đối nguy hiểm, trách không được Thập vạn đại sơn này lại có thể được xem là tấm chắn ngăn giữa trung thổ nhân tộc và cổ vu tộc ở nam hoang vu cương.

Tiến vào Thập vạn đại sơn, phi độ được hơn hai vạn dặm, sắc trời liền tối sầm xuống, Cổ Thần và Nguyệt nhi liền tìm một ngọn núi không có man thú cường đại dừng tạm một căn nhà gỗ nhỏ, để ở qua một đêm.

Trong Thập vạn đại sơn man thú thực lực cường đại nhiều vô số, nhưng những man thú này không có cách nào chuyển hoá thành nhân thân được, cho nên ngay cả yêu tộc cũng coi bọn chúng như thú vật.

Nhưng mặc dù Cổ Thần có Minh Khiếu kỳ thực lực cũng không dám xông loạn vào Thập vạn đại sơn vào buổi tối.

Không nói Minh Khiếu kỳ man thú có thực lực đủ để quét ngang tu sĩ cùng cấp. Mà trong Thập vạn đại sơn này ai dám chắc không có một đầu man thú Độ Hu kỳ nào?

Cho nên ở nơi đây buổi tối sáng suốt nhất là ở tại một chỗ.

Ban đêm trong Thập vạn đại sơn tựa hồ như có một mảnh hắc khí bao trùm cả bầu trời.

Cổ Thần và Nguyệt nhi mỗi người một phòng phân biệt nghỉ ngơi.

Trong đêm vắng vô đột nhiên truyền đến một tiếng thót chói tai đầy sợ hãi.

Thanh âm chính từ trong phòng của Nguyệt nhi phát ra.

Muốn đi tới chí dương chỉ địa cần phải có Nguyệt nhi dẫn đường cho nên khi nghe tiếng kêu này, Cổ Thần đang tu luyện Linh Kinh Thuần Túc quyết đột nhiên mở hai mắt, thân thể chợt loé lên vọt vào trong phòng Nguyệt nhi.

Mặc dù là đêm tối nhưng không che được ánh mắt của Cổ Thần.

Trong phòng, một thân thể trắng như tuyết đang run rẩy trên giường. Nửa thân trên của Nguyệt nhi không một mảnh vải, cặp song phong tuyết bạch đang ngạo nghễ trước mặt Cổ Thần!

Theo từng nhịp hô hấp của Nguyệt nhi, song phong trước ngực nàng cũng phập phồng di chuyển lên xuống bất định.

Cổ Thần mạnh mẽ xoay người lại, đưa lưng về phía Nguyệt nhi nói:

- Người làm sao vậy?

Thanh âm Nguyệt nhi có chút sợ hãi nói:

- Có ... có quái thú. Nó động tác rất nhanh, chỉ thoáng cái đã... đã ... lột mất... y phục của ta...

Cổ Thần nhíu mày nói:

- Loại quái thú gì mà có thể lột được y phục của người mà còn có thể tránh được thần thức của ta?

- Người cẩn thận ... nó ... nó chưa có rời đi!

Thanh âm của Nguyệt nhi có chút sốt ruột vang lên.

Thanh âm Nguyệt nhi vừa vang lên, đột nhiên một bóng đen chợt loé lên hướng Cổ Thần đánh tới, tốc độ nhanh tới cực điểm.

- Hừm?

Hắc mang trong tay Cổ Thần chợt loé, Bàn Long Sát Thần thương trong nháy mắt đâm ra.

Bóng đen chợt loé lần nữa đã biến mất không thấy, một thanh âm rắc rắc vang lên, tường gỗ trong phòng đã bị đục ra một cái lỗ không nhỏ. Thân thể Cổ Thần trong nháy mắt đuổi theo ra bên ngoài nhưng nhìn khắp nơi cũng không thấy nửa điểm tung tích bóng đen kia.

Thật sự có thứ gì đó tập kích? Trong lòng Cổ Thần rất khiếp sợ, bóng đen này dĩ nhiên lại có thể tránh thoát thần thức của hắn vô thanh vô tức lại gần hắn hơn mười trượng, quá đáng sợ!

- Đạo hữu ...

Thanh âm run rẩy của Nguyệt nhi từ trong phòng vang lên.

Cổ Thần đi tới bên vách tường bị đục thủng một lỗ to rồi nói:

- Nguyệt nhi cô nương, sao cô nương không mặc y phục vào?

- Ta... y phục của ta đã bị quái thú kia lấy đi... không ... không ... còn y phục nữa!

Thanh âm của Nguyệt nhi càng ngày càng nhỏ, nghe thấy có thể tưởng tượng được lúc nói những lời này mặt nàng ngày càng đỏ hồng lên.

Cổ Thần nhắc tay một cái, một bộ thanh sam hiện ra, đây là quần áo hắn từng mặc nên vẫn đặt bên trong cần Khôn Trắc. Hiện tại hắn đã là tông chủ của Hư Thiên Tông . nên y phục cũng không cần tuân theo màu sắc nữa.

Đem thanh sam ném vào trong phòng, Cổ Thần nói:

- Nguyệt nhi cô nương, uy khuất người một chút, mặc tạm cái này vậy!

- Cảm tạ đạo hữu!

Nguyệt nhi cảm kích nói.

Diệt Hồng Trần

544. Chương 31: Nơi Chiến Thần Vãn Lạc

Chương 31: Nơi Chiến Thần vãn lạc

Nguồn: vipvandan

Đã tự: banlong.us - Bàn Long Hội

Sau đó bên trong phòng liền truyền ra thanh âm sột soạt...

Cổ Thần đứng bên ngoài thần thức tản ra mấy trăm dặm. Tất cả hoang thú trong phạm vi mấy trăm dặm này đều bao phủ trong thần thức của Cổ Thần, cực mạnh cũng chỉ là hoang thú Linh Anh kỳ.

Chỉ một thoáng sau, Nguyệt nhi đi ra nói:

- Đa tạ đạo hữu, người lại cứu Nguyệt nhi một lần nữa!

Cổ Thần khẽ ôm quyền nói:

- Chỉ là nhắc tay mà thôi, không đáng nhắc đến, Nguyệt nhi cô nương, phòng của ngươi đã bị phá, để tránh con súc sinh kia quay lại đánh lén, nếu không chê thì đêm nay hãy nghỉ ngơi bên phòng của ta đi!

- Ách...

Ngập ngừng một lát rồi Nguyệt nhi gật đầu.

Cổ Thần nói:

- Nguyệt nhi cô nương, thỉnh!

Sau đó hắn đi trước trở về căn phòng của mình, Nguyệt nhi chậm rãi đi theo sau.

Phòng của Cổ Thần cũng không có giường chiếu gì, hắn mỗi lần “qua đêm” đều là trực tiếp đắp toạ nhập định. Nhưng Nguyệt nhi như vậy lại không có chỗ để nghỉ ngơi.

- Ngươi chờ một chút!

Cổ Thần nói rồi đi ra bên ngoài giơ tay một trảo, pháp lực ngưng thành một bàn tay khổng lồ chụp về phía nhà gỗ đã bị tổn hại của Nguyệt nhi rút ra vào tấm ván gỗ, hai tay vung vẩy một lúc tạo thành một cái giường gỗ.

Đem giường gỗ mang vào trong phòng xong Cổ Thần nói:

- Nguyệt nhi cô nương, cô yên tâm nghỉ ngơi đi, ta ở đây hộ pháp để xem con súc sinh kia còn dám tới không!

Nguyệt nhi lẳng lặng nhìn hành động của Cổ Thần rồi cẩn cẩn môi ngồi xuống chiếc giường gỗ.

Cổ Thần thì trực tiếp đắp toạ trên một tấm ván gỗ khác tiến vào tu luyện. Phòng nhỏ này bốn phương đều phong kín, nếu có cái gì tiến vào, cho dù tránh được thần thức của Cổ Thần thì cũng phải phá vỡ tường gỗ mới vào được. Mà Cổ Thần ở ngay trong phòng, cho dù súc sinh kia có tốc độ nhanh hơn nữa cũng không có khả năng vô thanh vô tức tiến vào phòng mà hắn không biết được.

Vừa nãy đến phòng của Nguyệt nhi, Cổ Thần còn hoài nghi Nguyệt nhi bày trò, nhưng khi thấy bóng đen kia, Cổ Thần liền phủ định suy nghĩ này, hoài nghi đối với Nguyệt nhi lúc ban ngày liền đem chìm vào trong óc.

Cổ Thần mặc dù nhắm mắt nhưng thần thức vẫn duy trì cao độ tản ra, đột nhiên thần thức khẽ động, Nguyệt nhi trên giường có động. Nguyên bản đang nằm, Nguyệt nhi đột nhiên ngồi dậy, nhẹ nhàng bước xuống giường.

- Nàng ta muốn làm cái gì?

Cổ Thần không mở mắt nhưng thần thức vẫn tập trung vào Nguyệt nhi.

Nguyệt nhi từ từ đi tới bên cạnh Cổ Thần.

Trên thân thể của nàng không hề có pháp lực ba động, không giống muốn đánh lén, chỉ cần nàng xuất thủ đánh lén thì nhất định phải có pháp lực ba động, cho dù Cổ Thần không mở mắt nhưng thần thức chắc chắn sẽ cảm nhận được.

Nguyệt nhi tới sau lưng Cổ Thần, rồi đột nhiên đưa tay ra ôm hắn.

Thân thể Cổ Thần trong nháy mắt đó đột nhiên đứng lên bước ngang một bước, xoay đầu nhìn lại Nguyệt nhi. Chỉ thấy Y phục của nàng nửa trên đã không còn, trước ngực là một mảng tuyết bạch lộ ra hai toà song phong ngạo nghễ động lòng người.

- Cô nương làm cái gì vậy?

Cổ Thần trong nháy mắt liền quay người lại đưa lưng về phía Nguyệt nhi, giọng trách mắng.

Nguyệt nhi hơi sững sốt nói:

- Đạo hữu hai lần cứu ta, Nguyệt nhi muốn báo đáp cũng chỉ có thể lấy tấm thân này báo đáp cho đạo hữu!

Cổ Thần nói:

- Cô nương dẫn ta đến chí dương chỉ địa đã là hồi báo lớn nhất đối với ta rồi, không cần phải làm như vậy!

Nguyệt nhi tiến tới trước một bước nói:

- Ta mặc dù cùng đạo hữu mới lần đầu gặp mặt nhưng đối với đạo hữu thập phần cảm kích, ta rất vui lòng phục tùng đạo hữu, lấy thân báo đáp là Nguyệt nhi tình nguyện!

- Nguyệt nhi cô nương, cô nương nhanh mặc y phục vào rồi hãy hảo hảo nghỉ ngơi, việc này không cần nói nữa!

Cổ Thần hơi nghiêm giọng nói.

- Chẳng lẽ tư sắc của Nguyệt nhi quá kém không lọt được vào mắt đạo hữu sao? Nguyệt nhi vừa rơi nước mắt vừa nói.

Cổ Thần lại nghiêm mặt nói:

- Tư sắc của cô nương là ta bình sinh hiếm thấy, luận dung mạo thiên hạ khó ai có thể sánh bằng cô nương.

- Thật sao? Nguyệt nhi cam tâm tình nguyện lấy thân báo đáp, cùng đạo hữu có một đêm đẹp, mặc kệ sau này đạo hữu muốn Nguyệt nhi như thế nào, Nguyệt nhi cũng sẽ không oán không giận!

Vừa nói, song thủ Nguyệt nhi mở ra, thanh sam chảy xuống, toàn thân thể tuyệt mỹ của nàng liền hiện lên trước mắt Cổ Thần, nàng hơi thẹn thùng tiến tới ôm Cổ Thần.

Cổ Thần nhanh chóng tránh ra, thủy chung vẫn không quay đầu lại nói:

- Lòng ta đã sớm có người tâm xứng, Nguyệt nhi cô nương, cô nương nhanh mặc y phục vào rồi lên giường nghỉ ngơi để ngày mai còn mang ta đi vào chí dương chỉ địa. Như vậy ta đã rất cảm kích rồi! Nếu cô nương còn tiếp tục như vậy thì tại hạ chỉ đành đi trước, đợi đến ngày mai ta trở về!

Nguyệt nhi nước mắt như suối châu tuôn rơi nói:

- Người vì sao lại đối xử với ta như vậy?

- Nguyệt nhi cô nương, hùng đông ngày mai tại hạ lại tới tìm cô nương vậy!

Cổ Thần dứt lời liền nhanh chóng hướng bên ngoài mà đi.

- Đứng! Đứng! Ta sợ quái thú, để ta mặc y phục vào, người đừng đi!

Nguyệt nhi vội la lên.

Vừa nói nàng vừa vội vàng nhặt y phục dưới đất xoay người mặc vào.

Cổ Thần dừng bước nói:

- Nguyệt nhi cô nương, hãy nghỉ ngơi cho tốt!

Nguyệt nhi liếc nhìn Cổ Thần một lúc rồi lại bước tới bên giường gỗ, cứ đi mỗi hai ba bước lại ngoái đầu nhìn Cổ Thần, ánh mắt mang theo vẻ khó giải thích được.

Khi Nguyệt nhi trở lại trên giường, Cổ Thần đã ngồi xuống nhắm hai mắt lại tiến vào nhập định. Thần thức lại tiếp tục thả ra bao phủ cả ngọn núi, bất cứ cái gì dù nhỏ nhất cũng khó thoát được thần thức của hắn.

Nguyệt nhi nằm trên giường, nhưng nửa điểm buồn ngủ cũng không có, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn bóng lưng của Cổ Thần, trong ánh mắt lộ vẻ mê vông.

Mặt trời vừa hé, một vầng dương quang lập tức từ phương đông xa xa chiếu rọi đại địa, báo hiệu một ngày mới đã tới.

Lúc Nguyệt nhi tỉnh dậy thì trong phòng đã sớm không có bóng dáng của Cổ Thần.

Nguyệt nhi lập tức cả kinh, nhanh chóng lao ra khỏi phòng, liền thấy Cổ Thần đang đứng ở bên vách núi nhìn mặt trời đang lên.

Nghe tiếng bước chân, Cổ Thần liền xoay người lại nói:

- Nguyệt nhi cô nương đã tỉnh rồi à? sắc trời cũng đã sáng, chúng ta cũng nên khởi hành nhanh chóng tới chí dương chỉ địa thôi!

- ừm!

Nguyệt nhi gật đầu, ánh mắt trộm nhìn Cổ Thần nhưng từ trên mặt Cổ Thần nàng không thu được tin tức gì hữu dụng cả, tựa như việc tối qua Cổ Thần đã quên mất rồi

vậy.

Hai người liền tiếp tục khởi hành, nhanh chóng hướng phía tây nam tiếp tục đi tới. Một lúc sau hai người đã tới thượng lưu của một dòng sông, nhìn qua đây chỉ là một dòng suối bình thường nhưng hai người phi hành trên cao nhìn xuống liền thấy được dòng suối này đi tiếp mấy trăm dặm liền biến thành một cái sông nhỏ, tiếp qua mấy ngàn dặm liền hoá thành một cái sông lớn.

Nguyệt nhi chỉ hướng sông lớn nói:

- Đó chính là Xích Thủy hà, bắt đầu từ trung ương Thập vạn đại sơn kéo dài hơn trăm vạn dặm tới tận nam hoang vu cương, so với sông Trường Giang của trung thổ còn dài hơn. Chí dương chỉ địa ngay dưới lòng sông tại biên giới của Thập vạn đại sơn, chúng ta cứ dọc theo Xích Thủy hà đi tiếp hoàng hai canh giờ liền tới.

Sông lớn Cổ Thần gặp qua chính là Hắc Thủy hà kéo dài từ Đại Mông tới Bắc hải dài chừng mười vạn dặm, so với Xích Thủy trước mặt lúc này quả thật khó có thể so được.

Hai người dọc theo Xích Thủy phi hành, bởi vì nơi này gần với Thập vạn đại sơn nên dọc theo bờ sông có không ít khu đất bằng phẳng, nhỏ thì vài chục trượng, lớn thì trên vạn trượng, có cái còn lớn hơn mười dặm.

Diệt Hồng Trần

545. Chương 32: Xích Đế Mộ Trùng

Chương 32: Xích đế mộ trùng

Nguồn: vipvandan

Đã tự: banlong.us - Bàn Long Hội

Đáng tiếc nói này là trong Thập vạn đại sơn, nếu không những khu đất bằng này rất thích hợp cho con người sinh sống.

Hai canh giờ sau, hai người đã phi độ hơn bảy vạn dặm, những dãy núi liên miên không dứt cũng đã thừa thốt và trước mặt liền xuất hiện một mảnh vô cùng rộng lớn đất đỏ, Xích Thủy đến đây đã đi qua hơn bảy vạn dặm, bề ngang con sông cũng đạt gần ngàn dặm.

- Tới rồi, chính là chỗ này!

Nguyệt nhi đột nhiên dừng lại. Cổ Thần đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy nơi này không chỉ có mặt sông rất rộng, mà hai bên bờ còn có khu đất bằng bằng rất rộng rãi kéo dài đến tận mảnh bình nguyên đất đỏ phía xa xa.

Chỉ là, tại chỗ Xích Thủy hà tiến vào Nam hoang vu cương, hai bên bờ có hai toà cự phong cao tới mấy ngàn trượng, trông giống như một đôi phu thê đứng hai bên sông nhìn ngắm nhau vậy. Bên cạnh hai toà

cự phong này là một dãy núi liên miên không thấy điểm cuối đơn tầm mắt phía trước cắt ngang, tạo thành một đường biên giới tự nhiên ngăn cách nam hoang vu cương ra vậy.

Từ trong Thập vạn đại sơn đi đến đây ngoại trừ Xích Thủy hà rộng mênh mông cũng chỉ có dãy núi chắn ngang phía trước đó đem phương viên mấy ngàn dặm chỗ này bao vây lại.

Nguyệt nhi chỉ vào một mảnh đất giống như một ốc đảo ở giữa lòng sông Xích Thủy đằng xa nói:

- Chỉ dương chỉ địa ở ngay bên dưới đáy sông Xích Thủy này, cái ốc đảo kia chính là nơi Thánh Hoàng đời thứ nhất và Chiến Thần Xi đại chiến, và nơi này cũng chính là nơi Chiến Thần Xi vẫn lạc!

Nơi Chiến Thần Xi vẫn lạc?

Tinh thần Cổ Thần rung lên, đây chính là Chiến Thần đầu tiên của cổ vu tộc tay cầm Chiến Thần lệnh quét ngang bát phương tám hướng, nếu không phải là Thánh Hoàng đời thứ nhất Cơ thì không ai có thể chống đỡ được.

Lúc Nguyệt nhi nói đến Chiến Thần Xi, Chiến Thần lệnh trước ngực Cổ Thần mơ hồ truyền đến cảm giác ấm áp, tựa hồ như đang hoài niệm vị chủ nhân cũ vậy.

Nhìn dòng sông rộng hơn ngàn dặm dưới chân, Cổ Thần nói:

- Chỉ dương chỉ địa ở trong đáy nước sao?

Nguyệt nhi gật đầu nói:

- Nếu không như vậy thì tại sao nơi này tới nay vẫn không ai khác biết chứ? Nếu cha ta không ngẫu nhiên có được bản đồ thì ta cũng trăm triệu lần không ngờ được. Lộ tuyến trên bản đồ ta đã nhớ nằm lòng, đạo hữu, chúng ta xuống dưới đó thôi!

-Đi!

Cổ Thần gật đầu rồi đi trước nhào xuống dưới sông.

Rất nhanh hai người đã chìm sâu vào lòng sông. Hai người đều là Mệnh Tuyền cảnh cao thủ, pháp lực cương khí hình thành một cái quang tráo bên ngoài cơ thể cho nên mặc dù ở trong nước nhưng không hề dính một giọt nước nào.

Xích Thủy hà rộng chừng ngàn dặm, sâu cũng khoảng ngàn trượng, trên mặt nước nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng vừa đến đáy nước, dòng nước ngầm rất mãnh liệt, xuống sâu dưới sáu bảy trăm trượng, dòng nước siết mạnh đến nỗi pháp lực cương tráo của Nguyệt nhi lung lay bất ổn, tựa hồ tùy lúc đều có thể bị dòng nước cuốn đi.

Cổ Thần đến bên cạnh Nguyệt nhi, vung tay lên, một cái cương tráo hiện lên bao bọc lấy Nguyệt nhi rồi nói:

- Đừng cách xa quá!

Tại Huyết Loan hải, khi đó Cổ Thần tu vi chỉ mới là Thần Hải cảnh cũng đã có thể xuống sâu hơn vạn trượng, nhưng di chuyển trong lòng sông so với trong biển thì khó hơn rất nhiều, xuống dưới tám chín trăm trượng, dòng nước ngầm rất mạnh, có nơi còn hình thành những xoáy nước rất mãnh liệt, với tu vi hiện giờ của Cổ Thần mà vẫn cảm thấy có một cỗ lực lượng rất lớn tuy thời đều có thể phá tan quang tráo của Cổ Thần ra làm hai.

Xoáy nước ở đây so với Cửu Hoang Toàn Phong đại trận mà Cổ Thần bày ra còn muốn lợi hại hơn nhiều.

Đi xuống sâu gần trăm trượng hơn, đáy sông đã có thể nhìn thấy được, đáy sông cũng không phải bằng phẳng mà cự thạch san sát, nằm hỗn loạn bất quy tắc hình thành nên các xoáy nước còn khủng bố hơn.

-Hửm?

Nhìn những cự thạch hỗn loạn dưới đáy sông, trong lòng Cổ Thần đột nhiên sáng ngời, những cự thạch này thoát nhìn như hỗn loạn bất quy tắc nhưng rơi vào mắt một tiên trận sư như Cổ Thần lại biến thành một cái trận pháp rất bí ẩn và huyền diệu.

Cổ Thần tập trung pháp lực lên hai mắt, hướng phía dưới nhìn kỹ, quả nhiên đúng như hắc đoán, dưới độ sâu hơn ngàn trượng, tuy rằng có một số cự thạch nằm rải rác hình thành nên các xoáy nước nhưng độ mạnh yếu của những cái xoáy nước này cũng không quá mãnh liệt, Thần Hải cảnh tu sĩ cũng có thể vượt qua được.

Nhưng xoáy nước ở chỗ Cổ Thần đang dừng lại thì ngay cả Minh Khiếu kỳ cao thủ như Cổ Thần cũng cảm thấy áp lực.

Thanh âm của Nguyệt nhi đột nhiên vang lên:

- Nơi này là một cái thượng cổ kỳ trận, trong bản đồ có ghi lại phương pháp đi thông qua trận pháp này. Chỉ dương chỉ địa ở dưới đây sông hơn vạn trượng, cần phải thông qua trận này mới vào được.

Cổ Thần nhìn những cự thạch phía dưới, trận này tựa hồ có chút tương tự với cái thượng cổ kỳ trận trên Tụ Linh phong của Cự Long sơn mạch, nhưng có một vài chỗ Cổ Thần cũng nhìn không ra, cụ thể là như thế nào thì Cổ Thần cần phải thôi diễn mới được, với tạo nghệ trận pháp lúc này của Cổ Thần, tiêu tốn mấy ngày thời gian nhất định có thể thôi diễn ra toàn bộ trận này.

Nhưng Nguyệt nhi nói biết phương pháp đi vào trận này thì Cổ Thần tất nhiên sẽ không dư hơi làm điều thừa nên nói:

- Mời dẫn trước!

Nguyệt nhi khẽ gật đầu đi lên phía trước, Cổ Thần theo sát phía sau. Lúc thì nhảy lên cự thạch, lúc đi vòng quanh, lúc lại nhảy xuống một cái hố nào đó ... Cổ Thần đi theo cước bộ của Nguyệt nhi đi chuyển hơn nửa khắc thời gian mới đến được một cái hố rất sâu ở trung tâm đại trận này.

Trong cái hố sâu này dòng nước siết rất mạnh, hình thành nên một cái xoáy nước rất mạnh, vừa mới tiến vào bên trong, Cổ Thần liền cảm thấy như thiên toàn địa chuyển, khiến Cổ Thần như mất đi khống chế với cơ thể, không từ chối được bị xoáy nước hút xuống phía dưới.

Chỉ trong chớp mắt, cảm giác thiên toàn địa chuyển liền biến mất, lúc này Cổ Thần đã đặt chân lên một nơi cực nóng.

Đây là một cái sơn động, cho dù là mặt đất, vách tường hay đỉnh động đều là một màu đỏ sẫm, trong không khí tràn đầy khí tức nóng bức.

Nguyệt nhi đang đứng bên cạnh Cổ Thần, khí nóng ở đây khiến toàn thân đều phỉm hồng, nhìn qua càng thêm mê người.

Nguyệt nhi lên tiếng nói:

- Theo bản đồ miêu tả, chúng ta còn phải tiếp tục đi về phía trước hơn ngàn trượng nữa, càng đi về phía trước, không khí càng nóng bức, dương tính càng nặng, đi qua 1 300 trượng là cực dương chỉ địa, tiếp tới một ngàn trượng chính là chí dương chỉ địa.

Cổ Thần xoay người nhìn bốn phía rồi nói:

- Nơi này không có đường lui, làm sao đi ra ngoài?

Nguyệt nhi nói:

- Ta cũng chỉ mới xem qua bản đồ, cũng là lần đầu tiên tiến vào đây, theo bản đồ ghi chép thì cần phải đi tới chí dương chỉ địa phía trước mới thấy được đường ra!

- Phong! Phong! Phong!

Vô số long quyển phong lại xuất hiện cuốn hoả hải bay lên cửu thiên, mà Kiếp thương chỉ vũ lại không bị long quyển phong gây ra chút tổn hại nào, tiếp tục hạ xuống, hoá thành từng đạo băng trụ như mưa sao băng đánh xuống Chiến Thần Xi.

- Hào một cái pháp quyết hô phong hoá vũ, dĩ nhiên có thể ngăn chặn hoả chỉ bản nguyên!

Cổ Thần nhìn Chiến Thần Xi và Thánh Hoàng Cơ chiến đấu, trong lòng cảm khái không thôi. Quan khán trận đấu đỉnh cao này khiến Cổ Thần đối với pháp tắc đã có thực chất lĩnh ngộ. Tuy rằng hiện tại Cổ Thần vẫn chưa thể vận dụng được pháp tắc lực nhưng trong lòng đã mơ hồ minh bạch được đạo lý trong pháp tắc. Sau này nếu có thể đặt chân vào Độ Hư cảnh, một phần ngộ tính hôm nay đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc của Cổ Thần sẽ có lợi rất lớn.

“Nhưng Chiến Thần Xi là một đời đại đế, vừa là cổ vu tộc đời thứ nhất Chiến Thần, muốn đánh bại hắn sợ rằng không đơn giản!” Cổ Thần nhìn Chiến Thần Xi đang chiến đấu trước mặt, trầm nghĩ trong lòng.

Quả nhiên, Chiến Thần Xi đối mặt với Kiếp thương chỉ vũ tuy rằng lửa giận ngập trời nhưng nhân thần không hề có nửa phần sợ hãi.

- Chiến Thần Tinh Kinh, Trăm sát chi phủ! Giết! Giết! Giết!

Chiến Thần Xi rống to một tiếng, rồi đột nhiên thân thể hắn biến đổi.

Diệt Hồng Trần

548. Chương 35: Ba Đầu Sáu Tay!

Chương 35: Ba đầu sáu tay!

Nguồn: vipvandan

Đã tự: banlong.us - Bàn Long Hội

Hai vai của hắn đột nhiên mọc thorn hai cái đầu giống nhau như dục, dưới hai nách , cũng đồng thời mọc ra bốn cánh tay so với bắp đùi thường nhân còn lớn hơn hai vòng.

- Ba đầu sáu tay?

Cổ Thần chấn động, trong Xích Đế mộ trùng, Cổ Thần thấy thi thể của Chiến Thần Xi cũng là hình dạng này, nhưng chỉ còn phần thân sáu cánh tay, ba cái đầu không thấy đâu.

Chiến Thần Xi hoá thân thành ba đầu sáu tay, ba cây búa phía say đồng thời đều bay lên nằm gọn trong ba cánh tay bên phải.

- Giết! Giết! Giết!

Chiến Thần Xi rống to lên ba thanh âm đồng thời, ba thanh cự phủ (búa) liên tục đánh xuống, hư không liên nứt toạc ra, ban đạo phủ cương ẩn chứa sát lực pháp tắc đến cực hạn ầm ầm đánh tới Thánh Hoàng Cơ.

Đồng thời ba cánh tay bên trái của Chiến Thần Xi cũng đánh ra, miệng quát lớn:

- Chiến Thần Diệt Tinh quyền! Diệt! Diệt! Diệt!

Ba đạo quyền cương phóng lên cao, tử vong pháp tắc, huỷ diệt pháp tắc, sát lực pháp tắc đều tập trung vào trong ba đạo quyền cương. Quyền cương lướt qua, vô số kiếp thương băng trụ liền hoá thành hư vô.

Thánh Hoàng Cơ nhìn thấy ba đạo phủ cương đánh tới, trong mắt lần đầu tiên lộ vẻ ngưng trọng, hét lớn một tiếng:

- Phong!

Lúc này cũng không tiếp tục xuất hiện vô số những long quyển phong nữa mà trước mặt Thánh Hoàng Cơ đột nhiên hình thành một đạo phong nhận mạnh mẽ chém tới. Phong nhận đem hư không trước mặt Thánh Hoàng Cơ chém ra một cái khe chừng mấy trăm dặm, sau đó thân thể hắn liền biến mất không thấy.

Những cường giả bước vào Hợp Đạo kỳ đối với pháp tắc linh ngộ đã đạt tới mức độ cực kỳ cao thâm rồi hợp thành đạo của chính mình hình thành nên ngôn xuất pháp tùy. Lời vừa nói ra, pháp tắc liền thay đổi, trong vùng không gian xung quanh cường giả Hợp Đạo kỳ sẽ hình thành một không gian thuộc về chính họ gọi là tuyệt đối lĩnh vực!

Mỗi một cường giả Hợp Đạo kỳ đều lĩnh ngộ được tuyệt đối lĩnh vực, pháp lực càng mạnh thì uy lực tuyệt đối lĩnh vực càng lớn!

Khi hai vị Hợp Đạo kỳ cường giả đã ngoài gặp nhau đều bị tuyệt đối lĩnh vực của đối phương ảnh hưởng. Ảnh hưởng lớn nhất chính là không gian pháp tắc xung quanh hai người bị nhiễu loạn khiến hai người không thể tiến hành thuận di được!

Thánh Hoàng Cơ sử dụng phong pháp tắc bổ ra một cái khe hở không gian, thân ảnh chợt loé lên liền biến mất trong đó, trong nháy mắt liền xuất hiện tại mấy trăm dặm ngoài.

Ba đạo phủ cương của Chiến Thần Xi bổ ra khiến Thánh Hoàng Cơ cũng phải tạm lánh.

Trong phủ cương tràn đầy sát lục, huy diệt, tử vong pháp tắc. Nơi phủ cương lướt qua tất cả đều hoá thành hư vô tạo thành một cái khe không gian dài hơn ngàn dặm. Những dãy núi liên miên không dứt đằng xa bị ba cái phủ cương đánh trúng liền nát bấy rồi bị hút vào trong cái khe không gian dài ngàn dặm đó biến mất không thấy bóng dáng.

Ba phủ liền khiến cho mặt sông Xích Thủy bên dưới xuất hiện ba vết rách rộng mấy trăm trượng, dài hơn ngàn dặm.

- Cơ Thiên, người quá nhu nhược, uống phí người tự xưng là vạn tộc chỉ chủ lại không dám cùng bản đế đường đường chính chính đánh một trận? Tên tiểu nhân ti /

tiện nhà người lợi dụng Viên Phượng áp chế ta tới đây đánh một trận mà lại không

> dám tiếp trăm sát chỉ phủ của ta?

Chiến Thần Xi hai mắt trừng lên, ba miệng cùng quát lớn, thanh âm chấn động cả phương viên mấy ngàn dặm bên trong. Mặt sông Xích Thủy cũng bị âm thanh của hắn chấn động dâng lên từng cột sóng cao vạn trượng, gần như bao phủ luôn cả những ngọn núi gần đó.

Thanh âm còn chưa dứt thì Chiến Thần Xi đã nói tiếp:

- Đã không dám tiếp trăm sát chỉ phủ của ta thì tiếp Chiến Thần Diệt Tinh quyền của ta đi!

Dứt lời, ba cánh tay trái của Chiến Thần Xi đồng thời kết quyền ấn đánh tới Thánh Hoàng Cơ.

Ba đạo quyền cương mỗi đạo lớn chừng vạn trượng, che khuất cả mặt trời. Mỗi một quyền có thể so với một toàn siêu cấp cự thành, ba đạo quyền cương này có thể trong nháy mắt tiêu hủy ba toà siêu cấp cự thành thành mặt đất bằng phẳng.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh. Chiến Thần Xi vừa nói thì ba đạo phủ cương lúc trước đã đánh rách ba cái khe cực lớn trên Xích Thủy Hạ, ngay sau đó ba đạo quyền cương cũng liền xuất hiện.

Ba đạo quyền cương xuất ra, hư không liền vỡ nát, nơi quyền cương đi qua để lại trong hư không từng cái hắc động to cả vạn trượng, sông núi đất đá đều bị oanh nát hoá thành hư vô.

Đối mặt ba đạo quyền cương này, trong mắt Thánh Hoàng Cơ cũng hiện vẻ ngưng trọng, trong miệng quát lớn:

- Phong!

Phong pháp tắc tức thì hoá thành từng đạo phong nhân sắc bén cắt nát hư không không thành một cái khe không gian dài mấy trăm dặm. Thân ảnh Thánh Hoàng Cơ rất nhanh biến mất trong cái khe đó né tránh công kích của ba đạo quyền cương.

Cùng lúc đó, toàn bộ nước sông Xích Thủy đột nhiên dâng trào, hoá thành từng con thủy long dài mấy trăm trượng hướng tới Chiến Thần Xi.

Thánh Hoàng Cơ vừa thoát đi, ba đạo quyền cương liền đánh xuống, nơi quyền cương đánh xuống đều hoá thành mặt đất bằng tạo ba mảnh đất bằng phẳng to hơn vạn trượng ngay bờ sông Xích Thủy.

Đối mặt với thủy pháp tác tạo thành thủy long của Thánh Hoàng Cơ, Chiến Thần Xi liếc mắt nhìn, ba cái phủ trong tay mạnh mẽ trăm tới, ba đạo phủ cương lướt qua, những con thủy long liền bị trăm thành hai nửa, trong nháy mắt hoá thành những giọt nước như mưa rơi xuống Xích Thủy hà.

- Cơ Thiên, tên nhu nhược nhà ngươi không dám tiếp một quyền hay một phủ của ta sao?

Chiến Thần Xi hét lớn một tiếng, ba đạo trăm sát chỉ phủ và ba đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền đồng thời đánh ra, hướng Thánh Hoàng Cơ cách đó mấy trăm dặm phủ xuống.

- Phong!

Thánh Hoàng Cơ lại một lần nữa xé rách không gian né tránh công kích của Chiến Thần Xi.

Trận chiến càng lúc càng kịch liệt, mỗi đạo công kích của Chiến Thần Xi đều đánh cho mặt đất tạo thành từng mảnh đất bằng phẳng to vạn trượng, những ngọn núi xung quanh Xích Thủy hà mấy vạn dặm đều bị Chiến Thần Xi đánh thành bình địa, tất cả đất đá đều bị những cái khe không gian do công kích của hắn tạo thành hút mất hoá thành hư vô.

Cổ Thần tuy rằng thân đã ở trên chiến trường của hai vị cường giả này nhưng công kích của hai người đều không có bất luận ảnh hưởng nào tới hắn, mà hai người cũng không phát hiện trên chiến trường lúc này đang có một người đứng bên quán khán.

Tựa hồ, trận chiến này chính là một thước phim sống động diễn ra trước mắt Cổ Thần (giống phim 3D). Cổ Thần cũng không phải là ý thức đảo ngược về mười mấy vạn năm trước mà giống như tiến vào một ảo cảnh nào đó. Mà ảo cảnh này chính là trận quyết chiến mười mấy vạn năm trước của Chiến Thần Xi và Thánh Hoàng Cơ. Cho nên Cổ Thần đối với trận chiến này chỉ có tư cách là người quan khán, không tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào.

Nếu nói thuần túy là ảo giác thì hẳn ảo giác này rất giống thật, pháp tắc mà Chiến Thần Xi và Thánh Hoàng Cơ sử dụng đều chấn động thật sâu trong lòng Cổ Thần. Tất cả đều như thực chất tồn tại vậy, Cổ Thần có thể từ trong công kích của hai người cảm thụ được lực lượng hủy thiên diệt địa.

Đồng thời, theo Chiến Thần Xi biến thân ba đầu sáu tay, Cổ Thần lại có một cảm giác rất kỳ dị.

Ý niệm của Cổ Thần và Chiến Thần lệnh trên người Chiến Thần Xi đột nhiên dung hợp với nhau. Pháp lực lưu động trong kinh mạch của Chiến Thần Xi đều rõ ràng trong ý niệm của Cổ Thần.

- Đây là chuyện gì?

Cổ Thần thất kinh, tuy rằng là ý niệm cùng chiến Thần lệnh dung hợp với nhau, nhưng tất cả diễn ra bên trong cơ thể Chiến Thần Xi, Cổ Thần lại có thể rõ ràng cảm giác được rất chân thực. Đường như thân thể của Chiến Thần Xi lúc này chính là thân thể của hắn, giống như linh hồn của hắn lúc này đang bám lên thân thể của Chiến Thần Xi.

Diệt Hồng Trần

549. Chương 36: Bí Mật Thượng Cổ

Chương 36: Bí mật thượng cổ

Nguồn: vipvandan

Đã tự: banlong.us - Bàn Long Hội

Thế nhưng khác với linh hồn đoạt xá, Cổ Thần chỉ biết được cách vận chuyển pháp lực trong cơ thể Chiến Thần Xi chứ không cách nào khống chế được thân thể này.

Ngẩn ngừ kinh ngạc rồi tiếp theo đó Cổ Thần lại thấy rất hưng phấn và kinh hãi!

Có thể biết được phương pháp vận hành pháp lực trong kinh mạch của Chiến Thần Xi, cũng đồng nghĩa với việc Cổ Thần biết được cách vận dụng pháp lực cũng như công pháp đang thực hiện của Chiến Thần Xi!

Nói trắng ra là chỉ cần Chiến Thần Xi thi triển bí pháp gì thì Cổ Thần đều có thể rõ ràng biết được. Ngày sau chỉ cần án chiếu theo phương pháp vận hành này là có thể tu luyện được.

Nói cách khác, Cổ Thần có thể học được thần thông của Chiến Thần Xi.

Đây chính là chiến thần đời thứ nhất của cổ vu tộc đó, là một trong năm vị đại đế linh ngộ hoá chỉ pháp tắc đến tận cùng, tự mình thể hội được công pháp của người này so với tự thân tu luyện bí pháp bảo điển sẽ dễ dàng hơn gấp trăm ngàn lần. Chỉ cần có thể học thuộc lộ tuyến vận chuyển pháp lực liền có thể trăm phần trăm luyện thành.

Cổ Thần lập tức tập trung tinh thần lại, tạm thời không để ý tới trận chiến của hai vị cường giả nữa mà toàn tâm toàn ý nghiên cứu phương pháp cùng lộ tuyến vận chuyển pháp lực trong cơ thể của Chiến Thần Xi, tranh thủ học tập thần thông.

Bất quá, khiến Cổ Thần cảm thấy đáng tiếc là lộ tuyến và pháp lực vận chuyển trong cơ thể Chiến Thần Xi quá huyền ảo, phức tạp đến cực điểm, nhất là khi Chiến Thần Xi thi triển Chiến Thần Diệt Tinh quyền và trầm sát chỉ phủ, pháp lực trong cơ thể hắn trong thời ngắn lại biến mất, ngay sau đó mặc danh kỳ diệu cuồn tăng lên vô số lần.

Cổ Thần tâm tư rất thông tuệ, trong đầu khẽ động liền hiểu được nguyên nhân. Hiển nhiên, pháp lực đột nhiên biến mất, ngay sau đó thực lực bạo tăng chắc chắn có liên quan đến khiếu huyết trên người Chiến Thần Xi. Cổ Thần tuy rằng có thể cảm giác được pháp lực vận chuyển trong kinh mạch của Chiến Thần Xi nhưng không cách nào cảm giác được khiếu huyết của hắn.

Chỉ có một loại bí pháp không có thông qua khiếu huyết vận chuyển mà Cổ Thần có thể học được chính là bí pháp ba đầu sáu tay.

Trên thực tế, tấm bia đá bên cạnh thi thể Chiến Thần Xi chính là do Chiến Thần Hình tạo ra. Nếu có người mang theo Chiến Thần lệnh nhìn thấy những khắc tự trên bia đá liền có thể tiến vào trong ảo cảnh này thông qua Chiến Thần lệnh học được bí pháp của Chiến Thần Xi.

Nhưng đáng tiếc, Cổ Thần nếu muốn biết cách vận chuyển trong khiếu huyết của Chiến Thần Xi, thì ít nhất hắn cũng phải có Minh Khiếu kỳ tu vi. Mà Cổ Thần lúc này chỉ có Nguyên Thần trung kỳ thực lực, cho nên không cách nào cảm ngộ được trầm sát chỉ phủ và Chiến Thần Diệt Tinh quyền trong đệ nhất bí điển Chiến Thần Tinh Kinh mà Chiến Thần Xi xuất ra.

Chiến Thần XI và Thánh Hoàng cơ vẫn tiếp tục chiến đấu, Cổ Thần thì tập trung ý niệm học tập thần thông ba đầu sáu tay.

Thánh Hoàng Cơ liên tục né tránh, Chiến Thần Xi thì liên tục thi triển trầm sát chỉ phủ và Chiến Thần Diệt Tinh quyền. Sau nửa canh giờ, phạm vi hơn ngàn dặm hai bên bờ Xích Thủy hà đã bị Chiến Thần Xi đánh thành bình địa.

- Cơ Thiên, bản đế linh ngộ chính là hoá chỉ bản nguyên, có thể liên tục sử dụng, ta tu luyện Chiến Thần Tinh Kinh có cái thể thần lực, thao thao bất tuyệt, bản đế càng đánh càng mạnh, ngươi còn có thể né tránh được bao nhiêu lần công kích của ta?

Chiến Thần Xi lớn tiếng nói, Thánh Hoàng Cơ dưới công kích liên tục của Chiến Thần Xi, tình huống càng lúc càng nguy hiểm.

Chiến Thần Xi càng đánh càng hăng, trầm sát chỉ phủ và Chiến Thần Diệt Tinh quyền liên tục đánh ra công kích khắp nơi, khiến Thánh Hoàng Cơ lúc này gần như không có chỗ trốn.

Một búa chơi hết, một búa lại ra, một quyền chưa xong, một quyền lại tới...

Liên miên không dứt phủ cương và quyền cương đem phạm vi ngàn dặm xung quanh Thánh Hoàng Cơ bao phủ lại. Thánh Hoàng Cơ lúc này dưới ảnh hưởng của hỏa chỉ bản nguyên do Chiến Thần XI lĩnh ngộ ra áp chế xung quanh cũng vô pháp thi triển phong pháp tắc bỏ ra khe không gian tiến hành thuận di!

- Cơ Thiên, người trốn không được đâu!

Chiến Thần Xi quát lớn một tiếng.

Thánh Hoàng Cơ sắc mặt ngưng trọng, cũng quát lớn:

- Xích Vũ, người thật cho ra ta sợ người? Hàng Thiên Tỳ xuất, vạn tộc thần phục! Xích Vũ, người không phục ta, ta liền đánh cho người phục!

Đang khi nói chuyện, mi tâm Thánh Hoàng Cơ chợt loé, một cái ngọc ẩn bay ra, đây chính là vô thượng tiên bảo Hoàng Thiên Tỳ của Thánh Hoàng Cơ.

Hoàng Thiên Tỳ, Cổ Thần từng thấy qua trên tay của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu. Lần đó là Cơ Nghiêu chiến đấu với Ngô Tinh, hai người đều xuất ra Hoàng Thiên Tỳ và Tổ Long Ấn.

Hoàng Thiên Tỳ trong tay Thánh Hoàng Cơ so với trong tay Cơ Nghiêu, uy lực mạnh hơn không chỉ trăm lần, ngàn lần, trong nháy mắt đã hoá thành vạn trượng từ trên không trung mạnh mẽ áp xuống.

Trong phương viên mấy vạn trượng, phủ cương và quyền cương của Chiến Thần Xi đều bị Hoàng Thiên Tỳ chấn thành hư vô.

“Oanh!”

Một tiếng bạo nổ vang lên, toàn bộ thiên địa giống như bị sốc lên, Hoàng Thiên Tỳ đánh xuống mặt đất, phá hủy toàn bộ phủ cương và quyền cương của Chiến Thần Xi, những ngọn núi trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh đều bị đánh thành bình địa.

Hoàng Thiên Tỳ to cả vạn trượng nhưng trong tay Thánh Hoàng Cơ lại rất linh hoạt. Thánh hoàng Cơ vung tay lên, Hoàng Thiên Tỳ lần thứ hai bay lên không trung rồi ép tới Chiến Thần Xi.

Cùng lúc đó, Thánh Hoàng Cơ cũng hét lớn một tiếng rồi hai tay kết ấn:

- PHong!

Phạm vi ngàn dặm xung quanh nổi lên từng cái lốc xoáy, hoá thành thành từng cái phong nhận sắc bén cùng chém tới Chiến Thần Xi.

Ba cánh tay phải của Chiến Thần Xi cầm ba thanh cự phù chém ra ba đạo phủ cương, nơi phủ cương đi qua, tất cả phong nhận đều bị trảm thành hư vô.

Hai cánh tay trái cũng đồng thời đánh ra hai đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền, tay còn lại hư không một trảo, Chiến Thần liền bay tới toả ra quang mang đại thịnh.

- Thuần dương chỉ hoá!

Chiến Thần Xi hét lớn một tiếng rồi ném Chiến Thần lệnh tới chỗ Hoàng Thiên Tỳ,

Ý niệm của Cổ Thần ở trong Chiến Thần lệnh cũng thất kinh. Bên trong Chiến Thần lệnh nho nhỏ lại là một không gian dường như vô tận, bên trong là một mảnh hỏa hải tràn ngập vô biên vô hạn thuần dương chỉ hoá.

Chiến Thần lệnh phát ra quang mang bạch sắc tinh khiết, thuần dương chỉ hoá trong nháy mắt ra!

“Rắc! Rắc!”

Chiến Thần lệnh và Hoàng Thiên Tỳ va vào nhau phát ra một tiếng nổ mạnh, thế nhưng Hoàng Thiên Tỳ lại bị Chiến Thần lệnh đánh cho vang lên tiếng rắc rắc, vỡ ra

Vô cùng vô tận thuần dương chỉ hoá từ trong Chiến Thần lệnh tuôn ra, trong nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn Hoàng Thiên Tỳ vào trong.

Lúc này Chiến Thần Xi lần thứ hai chém ra ba đạo phủ cương và ba quyền cương Chiến Thần Diệt Tinh quyền đánh tới Thánh Hoàng Cơ.

Hoàng Thiên Tỳ tổn thương, phong pháp tắc thì bị Chiến Thần Xi phá nát. Thánh Hoàng Cơ cũng khó duy trì phản kích, rất nhanh lâm vào tình trạng cực độ nguy hiểm.

Thánh Hoàng Cơ thấy vậy, tay liền kết pháp ấn, miệng hét lớn:

-Thổ! THỔ! Thổ!

Thổ pháp tắc tức thì hiện ra, đại địa dưới chân hấn đột nhiên mọc ra vô số tương đất cao mấy ngàn trượng chắn trước mặt hấn.

Chính vào lúc này, một tiếng phương minh từ trong Hoàng Thiên Tỳ vang lên, truyền ra ngoài. Một đầu phương hoàng dài đến ngàn trượng từ trong hỏa diễm bay thẳng lên trời.

Phương hoàng dự hỏa trùng sinh, cũng chỉ tối đa có thổ chịu được bốn nguyên chỉ hỏa thiêu đốt, mà thuần dương chỉ hỏa chính là hỏa diễm thuần túy đến cực hạn, bên trong ẩn chứa hỏa chỉ pháp tắc còn mạnh hơn hỏa chỉ bốn nguyên rất nhiều lần, cho dù là phương hoàng cũng không thể chịu được.

Khi con hỏa Phương Hoàng kia vừa từ trong Hoàng Thiên Tỳ lao ra, toàn thân đều bị thuần dương chỉ hỏa đốt cháy, phát ra tiếng kêu rất thê lương.

- Viêm Phương Hoàng!

Chiến Thần Xi thấy thế trong mắt liền hiện vẻ cả kinh, tay hấn vẫy mạnh, Chiến Thần lệnh trong nháy mắt thu về, thuần dương chỉ hỏa tất cả đều bị hấp thu vào trong Chiến Thần lệnh biến mất không thấy.

Thuần dương chỉ hỏa đã không còn, Phương Hoàng trên không trung liền phát ra một tiếng hoan minh, nhanh chóng biến thành một tuyệt sắc mỹ nữ toàn thân bao bọc trong xích hồng sắc trường bào, tại trong hư không giẫm chân một cái, nhanh chóng hướng tới chỗ Chiến Thần Xi.

- Xích ca!

Mỹ nữ từ hỏa Phương Hoàng biến thân thành trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, hô lên một tiếng.

Chiến Thần Xi cũng mừng rỡ nói:

- Viêm Phương Hoàng, mau tới đây, Cơ Thiên dám khi dễ ngươi, hôm nay bản đế ta sẽ thay ngươi đòi lại toàn bộ!

Trong sát na khi Chiến Thần lệnh bị Chiến Thần Xi ném về phía Hoàng Thiên Tỳ, ý niệm của Cổ Thần cũng đã từ trong Chiến Thần lệnh thoát ra bay lên trên cao nhìn xuống dưới.

Cổ Thần kinh ngạc phát hiện, ngay lúc này trên khoé miệng Thánh Hoàng Cơ lại lộ ra một nụ cười âm hiểm.

- Không tốt!

Có lẽ bởi vì Chiến Thần lệnh nên có Thần theo bản năng muốn hô to một tiếng nhưng tiếng hô chỉ có thể vang lên trong ý niệm của Cổ Thần.

Viêm Phương Hoàng tốc độ cực nhanh, từ khoảng cách mấy trăm dặm trong nháy mắt đã tới bên cạnh Chiến Thần Xi.

- Viêm Phương Hoàng!

Chiến Thần Xi nhìn Viêm Phương Hoàng, trong mắt tràn đầy yêu thương, không hề có chút phòng bị nào. I

Đúng lúc này, Hỏa Phương Hoàng lại đột nhiên xuất thủ, một đạo hàn quang đột nhiên loé lên. Với khoảng cách gần trong gang tấc và Chiến Thần Xi không hề phòng bị, ba cái đầu người nhất thời bay ra, ba vòi máu nóng nhất thời phóng lên cao.

Nguyên thần của Chiến Thần Xi còn trong mi tâm nên thân thể mất đi nguyên thần khổng lồ liền từ trong hư không rơi xuống.

- Cơ Thiên, người dĩ nhiên tu luyện cổ thuật nhiếp hồn!

Thanh âm uất giận của Chiến Thần Xi từ trong mi tâm của hắn vang lên, rồi một cỗ uy áp khủng bố đột nhiên tản ra, nguyên thần của Chiến Thần Xi đang muốn từ trong mi tâm thoát ra.

Nhưng đã muộn một bước, Viêm Phượng Hoàng bàn tay vừa lật, một cái ngọc phù liền đánh lên ba cái đầu của Chiến Thần Xi.

“Phốc!”

Tiếng vỡ nát vang lên, ba cái đầu của Chiến Thần Xi liền bị cái ngọc phù kia đánh thành nát bấy, ngay cả nguyên thần của Chiến Thần Xi cũng hoá thành hư vô.

Trên cái ngọc phù kia khắc đầy hoa văn tang thương cổ xưa, là một cái tinh thần phù từ thời thái cổ truyền lại, uy lực cực mạnh, ngay cả nguyên thần của Chiến Thần Xi cũng có thể diệt!

Một đời Chiến Thần cứ như vậy bị nữ nhân mình yêu thương nhất, quy trọng nhất diệt luôn nguyên thần!

Mặc dù Chiến Thần Xi đã vẫn lạc nhưng ba đạo quyền cương và ba đạo phủ cương của hắn vẫn tiếp tục đánh tới mấy bức tường tạo thành tù thổ pháp tắc, rồi tiếp tục đánh lên người Thánh Hoàng Cơ.

Thánh Hoàng Cơ oa một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể hắn cũng van lên từng tiếng răng rắc nứt toát ra rất nhiều vết thương từ đầu tới chân. Khí thể trong nháy mắt liền yếu bớt không ít, tựa hồ bị thương rất nặng.

Thánh Hoàng Cơ vừa bị thương, đôi mắt vốn lạnh lùng của Viêm Phượng Hoàng đột nhiên thanh minh, rồi nước mắt theo đó tuôn rơi, thét lên một tiếng thê lương:

- Xích ca....

Thân hình Viêm Phượng Hoàng chợt loé đã đến bên cạnh thân thể của Chiến Thần Xi, ôm lấy thân thể của hắn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, không nói được lời nào, rồi đột nhiên điên cuồng hét lên:

- Aaaaaaaa...

Tiếng hét thê lương vừa dứt, Viêm Phượng Hoàng liền xoay chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thánh Hoàng Cơ ở phía xa, căm giận nói:

- Cơ Thiên, người rốt cuộc đã làm gì ta? Tên tiểu nhân dê tiện nhà ngươi, Cơ gia của người ở trong nhân tộc tác oai tác quái thì cũng thôi, còn muốn yêu tộc của ta gà chó không yên. Vu tộc ở nam hoang cùng nhân tộc của người cách nhau cả dãy thập vạn đại sơn mà người cũng không buông tha. Xích ca! Xích ca... hắn ... bất quá thấy ta thương cảm đã cứu ta một lần nhưng cũng không có đuổi tận giết tuyệt người, tha cho người một mạng. Người căn bản không phải địch thủ của Xích ca, vậy mà hôm nay người... người dĩ nhiên lại lợi dụng ta giết hại Xích ca! Cơ Thiên, tên tiểu nhân lang tâm cầu phước nhà ngươi, ngày sau chết không được tử tế!

Thánh Hoàng Cơ mạnh mẽ vận chuyển pháp lực trong cơ thể, tạm thời chặn lại thương thế nói:

- Cơ gia ta thụ thiên mệnh, thống ngự bát phương, Cơ Thiên ta chính là người đại biểu cho thiên mệnh, là chủ nhân của vạn tộc thiên hạ lấy nhân tộc vi tôn, các chủng tộc ti tiện còn lại chỉ có tư cách làm nô lệ phục vụ cho ta thì mới có tư cách sinh tồn trên thế giới này. Những chủng tộc không phục, bốn hoàng đều khiến chúng biến mất

khỏi thế giới này, tiện tộc chỉ có tiện mệnh, há có thể cùng nhân tộc Cơ gia ta đồng sanh? Trời cao có mười hai tầng, tộc phân mười hai chủng, sinh linh phân mười hai mệnh, đây chính là thiên đạo, mà Cơ gia chúng ta chính là thượng đẳng tộc quần, là người chấp hành thiên mệnh, thay trời hành đạo! Vu, yêu nhị tộc các người dám không phục, là phản lại thiên mệnh nhất định phải thanh trừ. Đối với nội bộ tiện mệnh trong nhân tộc cũng vậy, há chỉ chúng tiện mệnh ngoại tộc các người?

- Bốn hoàng nhất thống vạn tộc thuận với thiên mệnh, mặc kệ sử dụng thủ đoạn gì, thành tựu chính là vô lượng công tích, muôn đời công đức. Cơ Thiên ta sẽ trở thành muôn đời đế nhất nhân. Bất luận kẻ nào, chủng tộc nào chặn đường ta đi đều phải diệt trừ, bốn hoàng là thiên mệnh ứng nhân, vạn tộc chí tôn, yêu nghiệt nhà ngươi lại dám khẩu xuất cuồng ngôn mắng bốn hoàng?

Viêm Phượng Hoàng nhổ một ngụm nước bọt khinh bỉ nói:

- Thiên đạo vô tình dĩ vạn vật vi vô cầu! Lôi kiếp giáng xuống, mặc kệ ngươi là ai, bất kể tộc đàn nào đều bình đẳng, làm gì có phân chia? Hiên Viên đại đế còn tại thế hơn ngươi gấp trăm lần ngàn lần, cầu tặc thiên hạ độ nhất tiểu nhân nhà ngươi cùng với Cơ gia của ngươi chỉ là tồn tại làm tổn hại sinh linh, ô uế chúng sinh, ngươi mới chính là thiên hạ tối ti tiện nhân, người người phải nhớ!

Thánh Hoàng Cơ nhướng mày, trong mắt loé lên tia sáng xanh lục, hai tay kết xuất pháp ấn quy dị, chỉ một ngón tay tới Viêm Phượng Hoàng. Đột nhiên trên trán Viêm Phượng Hoàng nổi lên một cái đồ án tang thương quỷ dị, ánh mắt vốn tràn ngập lửa giận liền biến mất vô ảnh vô tung, phản phát như biến thành một người hoàn toàn khác!

Thấy Viêm Phượng Hoàng đình chỉ mắng chửi, Thánh Hoàng Cơ cười lạnh nói:

- Mấy kẻ tầm thường như các ngươi làm sao hiểu được chí lớn của bốn hoàng? Bốn hoàng nhất thống vạn tộc, thành tựu công tích muôn đời vô tiền khoáng hậu, để hậu thế tôn xưng ta thành thần. Như vậy có biết bao nhiêu vinh dự chứ? Thiên mệnh đã phân thiên có mười hai tầng, tộc có mười hai chủng, nhân có mười hai mệnh, cao thấp khác nhau. Đây chính là thiên đạo, bốn hoàng ngày sau thành tựu trường sinh đại đạo, bằng công tích để đời này sẽ để cho Cơ gia ta đời đời là vạn tộc chỉ chủ, người thì hành thiên mệnh!

Dứt lời, Thánh Hoàng Cơ nhìn Viêm Phượng Hoàng mặt không chút biểu cảm đứng bên cạnh thi thể Chiến Thần Xi, giậm chân một cái, quát lớn:

- Đưa tất cả pháp bảo cùng thi thể của hắc mang qua đây. Hừ, bốn hoàng phải đem thi thể của hắc mang chặt thành mười hai đoạn, đặt trên mười hai chiến xa đi thảo phạt nam cương, để bọn chúng biết chiến thần của bọn chúng cũng bị bốn hoàng chém giết, xem bọn chúng còn dám phản kháng bốn hoàng hay không? Viêm Phượng Hoàng, phân thân thi thể của hắc mang cho ta.

550. Chương 37: Hoả Chi Bản Nguyên

551. Chương 38: Cửu Viêm Xích Diễm Hoa

552. Chương 39: Chân Thân Vu Thần

553. Chương 40: Mở Ra Hoả Chi Bản Nguyên

554. Chương 41: Quang Huy Chiến Thần.

555. Chương 42: Nguyên Thần Hậu Kỳ

556. Chương 43: Thực Lực Đối Lập

557. Chương 44: Lực Lượng Bạo Tăng!

558. Chương 45: Chín Đại Bộ Lạc

559. Chương 46: Nam Hoang Vu Sĩ.

Chương 46: Nam hoàng vu sĩ.

Chiến Thần điện không có Chiến Thần khiến cho Cổ vu tộc như rắn mất đầu, cửu đại bộ lạc hình thành nên Vu sư hội nghị lấy Thiên Vu, Dương Vu và Hoả Vu dẫn đầu, hình thành ba thế lực ai cũng không phục ai.

Chiến Thần điện mặc dù còn có một thánh nữ, nhưng lại không có uy vọng như Chiến Thần, không thể áp chế được cử đại bộ lạc. Ngàn năm qua, nội bộ Cổ vu tộc thường xuyên nội chiến, ngay cả thị tộc cũng sinh ra chiến tranh, thậm chí còn có hai lần phát sinh hai đại bộ lạc đại chiến.

Ngàn năm trước, Cổ vu tộc đối mặt với sự giáp công của Yêu tộc và Nhân tộc đã tổn thất thảm trọng, không chỉ Chiến Thần vẫn lạc, ngay cả Độ Hư cường giả mười người thì mất hết chín, người còn sống sót cũng bị thương nặng rồi lần lượt vẫn lạc. Từ 200 năm trước, vị Độ Hư cường giả cuối cùng của Cổ vu tộc cũng đã ngã xuống, từ đó Cổ vu tộc đã không còn một vị cường giả Độ Hư nào nữa. Nếu không phải Nhân Yêu hai tộc đều chưa hồi phục nguyên khí thì có lẽ Cổ vu tộc từ sớm đã đại hoạ lâm đầu rồi.

Bởi vì Chiến Thần lệnh là thuần dương chí bảo, là tín vật của lịch đại Chiến Thần, chỉ có tu sĩ tu luyện dương hệ bí pháp mới có thể trở thành Chiến Thần, cũng vì vậy cho nên lịch đại Chiến Thần đều xuất hiện trong ba bộ lạc lớn nhất là Dương Thiên và Hoả.

Tỷ như Chiến Thần Xi chính là người của Dương Vu bộ lạc, Chiến Thần Hình là Thiên Vu bộ lạc, và Chiến Thần Viêm là Hoả Vu bộ lạc.

Chiến Thần sinh ra ở bộ lạc nào thì trước khi Chiến Thần đó vẫn lạc thì bộ lạc đó luôn an ổn ngồi ở vị trí thứ nhất, có thể thu được tối đa tài nguyên.

Thượng cổ thời đại, Chiến Thần đều là đời đời truyền thừa, trong lúc tại vị, Chiến Thần cũng sẽ thu vãi tên đệ tử, đến cuối cùng sẽ đem Chiến Thần vị truyền lại cho đệ tử có thực lực mạnh nhất, có công lao đối với Cổ vu tộc lớn nhất. Và với quy củ rất nghiêm ngặt như vậy, cho nên Chiến Thần đời tiếp theo xuất hiện từ bộ lạc nào không ai có thể quyết định trước được.

Thế nhưng hiện tại Cổ vu tộc đã ngàn năm không có Chiến Thần, vì lợi ích mà các đại thị tộc phân tranh không ngừng. Cổ vu tộc từ tu sĩ cho tới người thường đều mong mỏi có được vị Chiến Thần mới xuất hiện nhất thống Cổ vu tộc kết thúc phân tranh nội bộ.

Thiên Vu, Dương Vu, Hoả Vu tam đại bộ lạc tất nhiên đều muốn Chiến Thần đời tiếp theo phải là người trong bộ lạc mình!

Do Chiến Thần của Cổ vu tộc còn chưa có cho nên ba bộ lạc này tranh đấu rất gay gắt.

Sáu đại bộ lạc còn lại cũng phân chia đứng theo các bên khác nhau.

Địa Vu và Thổ Vu đồng mạch truyền thừa đều đứng bên Thiên Vu bộ lạc.

Âm Dương bất hoà, THuỷ Hoả bất dung cho nên Âm Vu và Dương Vu, Thuỷ Vu và Hoả Vu xưa nay đều đứng ở thế đối lập.

Vì vậy, Thuỷ Vu và Kim Vu ủng hộ Dương Vu. Âm Vu và Mộc Vu ủng hộ Hoả Vu.

Hình thành nên ba cỗ thế lực cực đại, các thị tộc bên dưới cũng phân tranh liên tục.

Chiến Thần thánh nữ tuy rằng biểu hiện chính là đại biểu cho Chiến Thần điện nhưng cũng vô lực cải biến sự phân tranh này.

Từ Xích Thuỷ hà tiến vào khu vực của Cổ vu tộc, đầu tiên là gặp Kim Vu bộ lạc. Tu sĩ của Kim Vu bộ lạc tu luyện là kim hệ pháp quyết, công kích rất mạnh, mỗi lần cùng Nhân Yêu lưỡng tộc tranh đấu đều là bộ lạc đi tiên phong.

Cổ Thần cũng không có trực tiếp tiến vào Kim Vu bộ lạc mà kiếm một toà núi hoang gần đó để nguyên thần xuất khiếu đi đến các thôn xóm nhỏ điều tra tình hình.

Cổ Thần muốn tìm hiểu bộ dáng và thói quen của người Cổ vu tộc.

Nguyên thần của Cổ Thần xuất khiếu Mệnh Tuyên tu sĩ cũng rất khó phát hiện. Tuy nói Cổ vu tộc chỗ nào cũng có vu sĩ nhưng nơi này chỉ là một cái thôn xóm nhỏ, không ai có thể phát hiện được nguyên thần của Cổ Thần!

Đây là một thôn trang dài hơn một dặm, rộng khoảng mấy trăm trượng, trong thôn có khoảng ba trăm cái nhà, nhân khẩu tầm khoảng một ngàn.

Kiến trúc nhà ở đây so với ở trung thổ rất khác biệt, tất cả vật liệu đều từ gỗ dựng lên, mỗi căn nhà đều cao ít nhất là ba trượng.

Bên ngoài căn nhà treo đầy các loại xương cốt dã thú, mãnh thú. mãnh thú càng lợi hại thì chứng minh thực lực của chủ nhà càng mạnh, địa vị càng cao.

Vòng quanh thôn có một hàng cây cổ thụ cao tới mười trượng đem toàn bộ thôn trang bao lại. Nam hoang vu cương rất nhiều dã thú và mãnh thú, cho nên Cổ vu tộc dựng hàng rào như vậy để ngăn trở một ít mãnh thú công kích.

Ở giữa thôn có một con đường lớn nối thẳng từ đầu thôn tới cuối thôn.

Trong thôn chỉ có một cái kiến trúc được xây hoàn toàn bằng đá cao khoảng năm trượng, cánh cửa cũng cao đến ba trượng.

Lúc này đã là chạng vạng tối, những nam dân trong thôn ra ngoài săn bắt cũng đang trở về, trong tay mỗi người đều là một ít thi thể dã thú, cũng có không ít mãnh thú.

Nam tử phụ trách việc săn bắn ở ngoài, lưu lại trong thôn thấy họ trở về đều đi ra nghênh đón.

Cổ Thần cẩn thận quan sát đám Cổ vu tộc thôn dân này, phát hiện tướng mạo của họ không khác gì mấy so với nhân tộc, chỉ là cao hơn một chút thôi. Trung bình cũng cao khoảng hai thước hai đến hai thước ba, cao lớn thì tầm hai thước bốn hai thước năm, thân hình rất cao to rất giống một toà tháp sắt.

Cổ Thần hồi tưởng lại bộ dáng của Chiến Thần Xi cũng cao chừng ba thước, ở trong Cổ vu tộc cũng tính là rất cao, người như vậy cả ngàn năm cũng khó có một.

Người Cổ vu tộc Cổ Thần cũng chỉ mới thấy qua Chiến Thần Xi và Chiến Thần Hình. Chiến Thần Hình thấp hơn Chiến Thần Xi nhiều, chỉ có hai thước ba, trong Cổ vu tộc cũng chỉ được xem là bình thường.

Có thể thấy được, chiều cao và thực lực cũng không phải luôn tỉ lệ thuận.

Cổ Thần hôm nay đã 30 tuổi, năm hắc 18 tuổi đã bước vào Mệnh Tuyên cảnh, sau đó tướng mạo của hắn liền không phát sinh biến hoá gì nữa cho nên lúc này cũng chỉ cao một thước tám. Chiều cao này ở trong nhân tộc cũng đã tính là tương đối rồi, thế nhưng ở trong Cổ vu tộc thì ngay cả tiêu chuẩn của người trưởng thành thấp nhất cũng không đạt được.

Ngay cả nữ tử của Cổ vu tộc thấp nhất cũng đã hơn một thước bảy, đại đa số đều tầm một thước tám đến một thước chín, thậm chí có người còn hơn hai thước.

Cổ Thần lẳng lặng cẩn thận quan sát.

Mấy nam tử vừa từ bên ngoài trở về liền đi tới trung tâm thôn đem thu hoạch thả xuống dưới đất.

- Đi mời Vu ra đi!

Một nam nhân có vẻ giống thủ lĩnh nói.

Một nam tử đứng bên cạnh liền nhanh chóng hướng phía cuối thôn chạy đi. Tới trước cửa căn nhà đá liền cung kính nói:

- Vu, những nam nhân đi săn bắn bên ngoài đã về, thỉnh người đi ra phân phối!

- Ừm!

Một thanh âm già nua từ trong truyền đến.

Rồi sau đó một người từ bên trong căn nhà đá đó đi ra, người này mặc hắc bào, trong tay là một quả trứng, bộ dáng trông rất già nua.

- Hửm?

Cổ Thần nhíu mày, người được gọi là Vu này thân cao không tới hai thước, chỉ vào khoảng một thước chín. Trong nhân tộc thì chiều cao này đã rất khác biệt rồi, nhưng ở trong Cổ vu tộc lại rất thấp.

Tên Vu này có tu vi Thần Hải cảnh Dẫn Hồn sơ kỳ. Cổ Thần đảo mắt qua liền nhìn ra.

Dẫn Hồn kỳ tu sĩ so với thực lực của Cổ Thần thì cách xa cả vạn dặm cho nên nguyên thần của Cổ Thần đứng bên cạnh hắn cũng không phát hiện.

Thân thể tên Vu này trông khá yếu ớt tựa hồ như chỉ cần một cơn gió thổi qua liền có thể bị thổi bay. Thế nhưng bước chân của hắn lại rất vững vàng, chậm rãi bước từng đi tới trung tâm thôn, tốc độ vậy mà so với tên nam tử trưởng thành cao hơn hai thước đằng sau còn nhanh hơn một chút.

- Xem ra Cổ vu tộc không phải tất cả tu sĩ đều có khí lực cường đại!

Cổ Thần nhìn tên Vu này thầm nói.

Tên Vu kia đi tới chỗ trung tâm thôn thì mọi người dù già trẻ lớn bé gì cũng đều rất cung kính khom người với hắn. Qua đó có thể thấy được địa vị của Vu trong thôn rất cao.

Dưới sự chủ trì của Vu, căn cứ vào xuất lực của thôn dân và đối với cống hiến của từng người với thôn, rất nhanh đã phân phối xong đám thi thể dã thú và mãnh thú dưới đất cho hơn hai trăm hộ dân ở đây. Sau đó hắn liền trở lại trong căn nhà đá kia.

Cổ Thần yên lặng nhìn tất cả những chuyện này, liền biết được một ít tin tức cơ bản, hắn biết Cổ vu tộc cùng với nhân tộc có một số chỗ rất khác nhau.

Cổ vu tộc chính là cộng đồng sinh hoạt, không hề phân biệt giàu nghèo, mọi người cùng ở một chỗ thì cùng nhau lao động, thu được thức ăn thì cộng đồng chia nhau, tuy rằng là tùy theo cống hiến mà phân chia nhưng nếu là người trong thôn thì dù một điểm khí lực không ra cũng sẽ được phân một phần.

Mà nhân tộc thì lại lấy gia đình làm chính.

Đối với Cổ vu tộc thường nhân, Cổ Thần không mấy lưu tâm, người khiến hắn có chút để ý chính là tên Vu kia. Ở trong thôn trang này Cổ Thần đã biết một việc chính là Vu đối với Cổ vu tộc thường dân có địa vị rất cao.

Đồng thời cũng không phải tất cả Cổ vu tộc tu sĩ đều có thân thể cường tráng và thiện chiến, giống như tên Vu này, Cổ Thần thấy lực lượng thân thể của hắn rất yếu, thậm chí so với thân thể của đạo gia tu sĩ cũng không bằng.

Chân nhan đàn chỉ có thể cải biến diện mạo, nhưng chiều cao lại không thể cải biến quá nhiều, tối đa cũng chỉ có thể thay đổi khoảng mười cm. Các thanh niên nam nữ của Cổ vu tộc đa số đều cao hơn hai thước, cho dù Cổ Thần có biến ảo tướng mạo thì với chiều cao của hắn cũng rất dễ gây chú ý.

Nhưng hiện giờ đã có tên Vu phía trước làm ví dụ nên Cổ Thần đã có chủ ý.

Nguyên thần trở lại trong cơ thể, Cổ Thần nhanh chóng biến hoá tướng mạo thành cao một thước chín, mặc hắc bào, tướng mạo so với tên Vu kia khá tương tự.

Những gì tên Vu kia lúc nãy mang trên người Cổ Thần đều rõ ràng ghi tạc trong lòng. Cổ Thần vào trong núi tìm một cây quả trượng không khác biệt mấy so với cây quả trượng của Vu rồi lấy một thanh phi kiếm nhét vào bên trong làm pháo bảo. Từ bên ngoài nhìn vào không thể phát hiện được vấn đề gì.

Làm xong mọi thứ, Cổ Thần đem quả trượng ném ra rồi bước lên nhanh chóng phi độn đi.

Cổ Thần vừa mới biến mất thì ngay chỗ này liền có một bóng đen xuất hiện ra. Người này toàn thân bọc trong hắc bào, trên mặt có một tấm hắc sa, vóc người rất lả lướt, hiển nhiên là một vưu vật nữ tử.

Cổ Thần bay về phía nam hơn mười dặm lại thấy một cái thôn trang. Nguyên thần lần thứ hai xuất khiếu, đi tới thôn trang đó thăm dò, cái thôn này so với cái thôn trước còn nhỏ hơn một chút, trong thôn chỉ có khoảng năm sáu trăm người, ở cuối thôn cũng có một căn nhà đá.

Nguyên thần của Cổ Thần tiến vào căn nhà đá này thăm dò thì thấy tên Vu của thôn này chỉ có tu vi Trúc Thai kỳ, thân cao không đủ hai thước, so với tên Vu ở thôn trước còn thấp hơn một chút. Đồng dạng cũng là thân thể khô gầy.

Nguyên thần của Cổ Thần lại tiếp tục đi tới các thôn xóm dọc theo Xích Thủy hà, gần thì vài dặm, xa thì hơn mười dặm là có một cái thôn trang, các thôn này độ lớn nhỏ khác nhau nhiều, có thôn chỉ có mấy trăm người, có thôn lại tới mấy ngàn người.

Thế nhưng trong tất cả các thôn này Vu đều là thân thể khô gầy, không có một ai có thân thể lực lượng giống như Chiến Thần Xi hay Chiến Thần Hình.

Thân thể của Cổ Thần ngồi trong một toà núi hoang, nguyên thần thì đi thăm dò khắp nơi, chỉ cần thân thể bình an thì nguyên thần cũng có thể đi thăm dò hơn một tháng. Nhưng nguyên thần rời khỏi thân thể, thân thể không được không chế sẽ rất nguy hiểm, nếu thân thể không ở một nơi tuyệt đối an toàn, thì tu sĩ Nguyên Thần kỳ không ai dám rời khỏi thân thể quá xa.

Thân thể của Cổ Thần đang ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp, trên thân thể còn bày thêm cấm chế, tuy rằng không phải 100% bình an nhưng nguyên thần Cổ Thần rời khỏi trong phạm vi mấy vạn dặm cũng không có vấn đề gì, nếu thân thể gặp phải công kích thì nguyên thần cũng rất nhanh có thể trở về.

Nguyên thần của Cổ Thần mỗi khi đi qua một cái thôn trang liền đi vào trong căn nhà đá nhìn một chút rồi rất nhanh rời đi. Trên đường thăm dò Cổ Thần phát hiện khá nhiều thôn trang, có thôn chỉ mấy trăm người, có thôn thì ngàn người, có thôn mấy ngàn thậm chí lên tới trên vạn người. Và thực lực của Vu trong thôn cũng rất khác biệt.

Trong thôn trang vài trăm người thì Vu chỉ có tu vi Trúc Thai kỳ.

Thôn có trên ngàn người và dưới vạn người thì Vu có tu vi Dẫn Hồn kỳ.

Còn thôn có trên vạn người thì Vu có tu vi Bồi Nguyên kỳ.

Các Vu này thực lực không đồng đều nhưng có một chỗ tương đồng chính là thân hình của chúng đều thấp nhỏ hơn so với các nam tử Cổ vu tộc bình thường. Lực lượng thân thể cũng rất yếu.

Càng xâm nhập vào sâu trong vu cương, các thôn xóm của Cổ vu tộc càng lớn, nguyên thần Cổ Thần đi thăm dò khoảng mấy nghìn dặm thì ngay cả thôn xóm mấy vạn người tới trên mười vạn người cũng đã thấy vài cái. Thôn có nhiều người như vậy nên phạm vi cũng rộng lớn, ít nhất cũng trên mười dặm, bên ngoài các thôn này đều có các bức tường đá cao ngất, trong khá giống một toà thành nhỏ.

Những thôn xóm có trên mấy vạn người thì Vu đều có thực lực Kim Đan kỳ, đồng thời đại bộ phận người trong thôn cũng đều tu luyện luyện thể thuật, không ít người có tu vi Hậu Thiên tám chín tầng, thậm chí còn có Tiên Thiên cảnh, có thể ngự khí phi hành. Bất quá, một thôn trang chỉ có một Vu là những người thân thể nhỏ yếu nhưng pháp lực cường đại. Ngược lại những tu sĩ tu luyện luyện thể thuật thực lực cũng không mấy cường đại, ngay cả Tiên Thiên cảnh cũng rất hiếm thấy chứ đừng nói tới Thần Hải cảnh.

Tu sĩ luyện thể đều có thân thể cường tráng, giống như một khối sắt hình người!

Tại trong một thôn trang hơn mười vạn dân, Cổ Thần thấy có một Vu tu vi Mệnh Tuyền cảnh Linh Anh Kỳ. Nguyên thần của Cổ Thần vào trong thôn, tên Vu kia giống như có cảm ứng hướng chỗ Cổ Thần đứng nhìn lại. Tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh thực lực đã rất mạnh, nếu nguyên thần ở gần quá rất có thể bị phát hiện.

Vì tránh phiền phức, nguyên thần Cổ Thần không có tiếp tục dừng lại lâu mà lên đường trở về thân thể.

Vu của Cổ vu tộc cũng không có cường đại như trong nhận thức của Nhân tộc. Nhân tộc cho rằng Vu sĩ đều là thân thể mạnh mẽ, chiến thiên phạt địa, công kích mạnh mẽ, nhưng Cổ Thần thấy qua mấy trăm tên Vu đều là thân thể lực lượng nhỏ yếu, pháp lực cường đại. Vu sĩ như vậy đơn đả độc đấu coi như lợi hại, nhưng nếu quần chiến thì với thân thể quá yếu như vậy rất dễ chết, không thích hợp cho những cuộc chinh phạt đại chiến.

Cổ Thần nghi hoặc không hiểu vì sao trong Cổ vu tộc, tu sĩ luyện thể cũng không mạnh, mà ngược lại những tu sĩ luyện hồn mới có thực lực mạnh hơn.

Cách lúc Chiến Thần sơn mở ra còn có một năm thời gian, Cổ Thần dự định đi xâm nhập vào trong một thôn trang nhỏ cùng sinh hoạt với Cổ vu tộc một thời gian, may ra mới có thể hiểu được.

Ở trong núi một đêm, ngày hôm sau Cổ Thần bước lên pháp trượng tiếp tục phi động về phía nam. Cổ Thần biến thành Vu sĩ cùng bộ dáng với tên Vu hấn đã gặp ở thôn trang đầu tiên cho nên phải rời khỏi này xa một chút để khỏi phải đụng người quen của tên Vu kia.

560. Chương 47: Cổ Thần Hoá Vu

Cổ Thần vừa mới biến mất ở chân trời thì ngay chỗ núi hoang này, cách chỗ Cổ Thần dừng lại khoảng hơn ngàn trượng xuất hiện một nữ tử toàn thân hắc bào, trên mặt mang hắc紗. Tuy rằng không thấy rõ tướng mạo nhưng hắc bào cũng không thể che đầy hết được thân hình tuyệt mỹ. Từ xa nhìn lại thì nàng chắc chắn là một một vưu vật mỹ nữ. Nữ tử này chỉ dừng lại một lát rồi nhìn phương hướng Cổ Thần biến mất phi động theo.

Cổ Thần bay về phía nam hơn hai vạn dặm, đi qua rất nhiều thôn trang, cuối cùng mới tìm được một cái khu vực trong phạm vi ngàn dặm không có thôn trang lớn nào dừng lại. Thần thức tản ra, Cổ Thần liền phát hiện cách ngàn hấn khoảng mấy ngàn trượng, trong một toà thâm sơn có một đội ngũ khoảng gần 200 người đang cùng một đàn thú đánh giết.

thân thể Cổ Thần khẽ động, nhanh chóng phi động về phía đó, không quá lâu sau đã vào trong núi.

Hơn 200 người này chính là thôn dân của Lê Khâu thôn cách đây hơn hai dặm. Bọn họ lúc này đang vây bắt hơn mười đầu dã thú.

Trong những ngọn núi gần đây đa số đều là lợn rừng, hương ly, lộc thú ... tuy rằng dã thú trưởng thành có khí lực rất lớn nhưng đối với Cổ vu tộc vu dân mà nói thì bắt giết hoàn toàn không có vấn đề.

Thế nhưng lúc này đâu, vận khí của đám thôn dân này có vẻ kém, lại gặp phải một đám cạp răng kiếm. Đám cạp răng kiếm này khoảng chừng hơn 20 con, trong đó hơn 10 con còn nhỏ, còn lại mười mấy con đều đã trưởng thành.

Cạp răng kiếm trưởng thành cao hơn ba trượng, dài hơn năm trượng. Mỗi một con đều có lực lượng mấy ngàn cân, cho dù là Hậu Thiên chín tầng tu sĩ cũng không phải là đối thủ. Những thôn dân bình thường cần phải hơn 10 người hợp sức lại cùng với sử dụng vũ khí mới có thể bắt giết được.

Lê Khâu thôn chỉ có hơn 1000 người, là một thôn nhỏ, trong thôn cũng không có vu sĩ luyện thể cường đại, lợi hại nhất cũng chỉ là Hậu Thiên tầng thứ năm, căn bản không phải là đối thủ của Cạp răng kiếm. Bất quá bọn họ ở trong thâm sơn này đã bày bố cạm bẫy, trong tay lại có vũ khí, tổ chức có trật tự mới tạm thời vây khốn được đám Cạp răng kiếm này. Cạp răng kiếm là mãnh thú nổi danh trong vu cương, nếu để chúng tới gần Lê Khâu thôn thì rất nguy hiểm.

Lúc này Cổ Thần đang biến ảo tướng mạo thành Dương Cổ của Cổ vu tộc, thực lực có thể so sánh với cao thủ Minh Khiếu kỳ kích hoạt bảy trăm năm mươi cái khiếu huyết, mà tên Long Nham chỉ mới kích hoạt hơn bảy trăm khiếu huyết một chút, hoàn toàn không phải đối thủ của Cổ Thần.

Cổ Thần ẩn nấp thân thể, từ vạn trượng hư không tới gần bầu trời chỗ vị trí tên Long Nham. Sau đó, tay trái Cổ Thần cầm Thất Thái Tuyệt Thần kiếm, tay phải cầm Bàn Long Sát Thần thương, Thiểm Thiên Phong Dực thu lại, Cổ Thần từ trên vạn trượng hư không xoay người dốc đầu xuống.

Bàn Long Sát Thần thương bắn ra một đạo thương cương ngàn trượng đâm thẳng xuống dưới!

Trong không gian nơi này đột nhiên vang lên tiếng bùm bùm, rồi một đạo thương cương từ trên cao lấy tốc độ cực nhanh đánh xuống dưới.

Thương cương kia vừa loé lên đã biến mất không thấy đâu. Tiếp đó Thất Thái Tuyệt Thần kiếm quang mang toả ra bốn phía rồi hoá thành một đạo thất thái thiên hồng dài ngàn trượng chém xuống dưới.

Mấy ngọn núi trong vùng công kích đều bị đánh nát phần ngọn, thất thái thiên hồng cũng theo đó chém xuống đám hoả sơn còn một nửa đó.

Ngay sau đó một cái thi thể Hoả LONG từ trong ngọn núi ở giữa hiện ra, thi thể đã bị chém thành bảy đoạn.

Cổ Thần cầm Bàn Long Sát Thần thương khê khều một cái đã đem cái long đầu thu vào trong Cần Khôn Trạc, sau đó thân hình Cổ Thần chợt loé lên tới bên thi thể Hoả Long thu thập chiến lợi phẩm.

Mà lúc này gần trăm tên Mệnh Tuyền Hoả Long tu sĩ mới từ trong kinh hãi phản ứng lại. Thủ lĩnh của họ ngay cả một chút phản kháng cũng không được, đã bị người ta đánh chết, thân thể bị cắt thành mấy khúc, nguyên thần cũng bị chém thành hư vô!

Bọn họ nhìn tên Vu sĩ đằng xa xa như thấy ác ma, nhất thời cả đám đều sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Cổ Thần sau khi thu thập cái thi thể long thân này liền mở Thiểm Thiên Phong Dực ra bay nhanh về hướng bắc!

Một ngày sau, Cổ Thần đã phi độn về phía bắc hơn hai mươi vạn dặm, đi vào một ngọn núi hoang trong địa phận của Hoả Vu bộ lạc.

Gần mười ngày, Cổ Thần đã hoàn thành viên mãn hành trình tới cực nam hoả hải!

Thành công giết chết một đầu Minh Khiếu hậu kỳ Hoả Long, như vậy trong lần Liệp Long đại hội này đã không còn ai có thể vượt trên Cổ Thần rồi. Không nói đến đám tu sĩ tham gia chỉ có tu vi Nguyên Thần kỳ, không có khả năng mỗi người đều có thực lực mạnh mẽ như Cổ Thần được. Cho dù có kẻ biến thái thì cũng không có khả năng kích sát một đầu Hoả Long Minh Khiếu hậu kỳ nhan chóng và dễ dàng như Cổ Thần được!

Cực nam hoả hải nhìn như vô biên vô hạn, so với trung thổ và vu cương còn lớn hơn rất nhiều. Nếu muốn đụng phải một đầu Hoả Long Minh Khiếu hậu kỳ ở chỗ này so với xuống biển tìm cây kim còn khó hơn. Nếu chỗ đám Hoả Long tộc ở có tên Độ Hư cường giả Hoả Long Vương tọa trấn thì cho dù toàn bộ Vu sĩ tham gia lần săn rồng này hợp lại cũng không đủ cho Hoả Long Vương giết!

Thắng lần đại hội này là có thể tiến vào Chiến Thần sơn rồi. Hôm nay Cổ Thần cũng lấy được nội đan của Hoả Long, đây chính là một loại tài liệu trong phương thuốc của Thuần Dương Tiên đan. Hiện giờ chỉ còn thiếu mỗi Cửu Dương Liệt Nhật quả nữa là đủ!

Chiến Thần sơn chính là chí dương chi địa, đồng thời còn là một cái chí dương chi địa cố định rất lớn so với Xích Đế mộ trùng còn lớn hơn nhiều. Có lẽ tiên thảo bên trong khẳng định phải nhiều hơn trong Xích Đế mộ trùng nhiều.

Cổ Thần có Chiến Thần lệnh, đây chính là thánh vật của Cổ vu tộc, cùng loại với thánh địa Chiến Thần sơn và thiên hạ đệ nhất bí pháp Chiến Thần Tinh Kinh. Đây đều là truyền thừa của Chiến Thần.

Nếu đã được xưng là bí pháp tốt nhất thiên hạ thì tất nhiên phải có chỗ hơn người. Ngay cả Nghịch Mên Hoả Long quyết cũng chỉ có thể xếp vào nhóm năm bí pháp mạnh nhất, mà Chiến Thần Tinh Kinh từ xưa tới nay vẫn luôn được tôn là đệ nhất thì đến tột cùng sẽ có dạng uy lực như thế nào?

nếu có thể có được Chiến Thần Tinh Kinh thì

Trong lòng Cổ Thần lúc này rất hưng phấn, bí pháp bảo điển đối với tu sĩ là rất quan trọng.

Kiếp trước của Cổ Thần vì không có bí pháp tốt nên tu vi mới không thể tiến thêm được nữa.

Thẳng đến khi ngẫu nhiên có được Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết của Thái Hư Cung, mặc dù chỉ là nửa bộ thượng nhưng cái công pháp này cũng đã giúp Cổ Thần tiến vào Mệnh Tuyền cảnh, thọ nguyên tăng thêm nhiều, trở thành một tuyệt đỉnh cao thủ có thể tự do du lịch khắp thiên hạ.

Nếu có được Chiến Thần Tinh Kinh, trong đó có phương pháp minh khiêu so với cả bộ nửa bộ dưới của Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết còn hiệu quả hơn nhiều. Phương pháp minh khiêu của Đạo gia còn kém hơn của Phật môn, mà Phật môn vẫn kém hơn Chiến Thần Tinh Kinh, so ra thì kém hơn rất nhiều!

- Chiến Thần sơn! Chiến Thần Tinh Kinh! Chờ Cổ Thần ta tới lấy đi!

Cổ Thần sờ tay lên Chiến Thần lệnh thầm nói.

Bình ổn lại tâm tình, Cổ Thần nhấc tay lên, hai cái Cần Khôn Trạc liền xuất hiện trong tay. Đây là hai cái Cần Khôn Trạc của Ngao Hoảng và Long Nham Cổ Thần thu được khi giết chúng.

Ngao Hoảng và Long Nham đều là Long tộc Minh Khiếu hậu kỳ tu sĩ, ở trong Long tộc địa vị cũng cực cao, đồ tốt trên người tất nhiên là không ít, nhất là Ngao Hoảng có thân phận Đông Hải Long tộc tam thái tử càng tôn quý. Bằng không, làm sao với tu vi chưa tới Độ Hư cảnh của hắn lại có được Thất Thái Tuyệt Thần kiếm thượng phẩm tiên bảo trong tay? Ngay cả Cơ Thần Không là Thánh Đỉnh Thánh hủ tử đã có tu vi Độ Hư cảnh mà pháp bảo trên người cũng bất quá là một kiện thượng phẩm tiên bảo Cửu Dương Tinh Thần hồ lô mà thôi.

Chương 60: Thu hoạch của Cổ Thần! (Hạ)

Nếu trên người Ngao Hoảng đã có Thất Thái Tuyệt Thần kiếm thì khẳng định vẫn còn đồ tốt khác nữa.

Cổ Thần đem ấn ký của Ngao Hoảng xóa đi, dùng thần thức tiến vào trong Cần Khôn Trạc của Ngao Hoảng.

Thần thức đảo qua Cổ Thần lập tức phát hiện một cái cổ đỉnh bát giác cao chừng một trượng, tám mặt có khắc hình tam con rồng, trên nắp đỉnh cũng có một con con. Mỗi con rồng cái miệng đều há to, bên trong là một mảnh đen kịt giống như những cái cửa thông tới một nơi u ám nào đó.

Cái đỉnh này chính là một kiện pháp bảo hoàn chỉnh, gọi là Cửu Long Phù Không Môn, là một kiện không gian tiên bảo. Lợi dụng mấy cái miệng của mấy con rồng mà có thể tiến hành thuận di đi tám hướng. Đây là một kiện trung phẩm không gian tiên bảo, so với Nhật Nguyên Âm Dương Toa còn cao hơn một phẩm, cự ly tối đa có thể thuận di đạt tới vạn trượng.

Không gian tiên bảo rất trân quý, kiện Cửu Long Phù Không Môn này tuy chỉ là trung phẩm tiên bảo nhưng giá trị của nó so với thượng phẩm tiên bảo như Thất Thái Tuyệt Thần kiếm còn cao hơn nhiều. Tiên bảo tuy số lượng không ít nhưng trong đó đại đa số chỉ là công kích tiên bảo, không gian tiên bảo cực kỳ hiếm thấy.

Lần này Ngao Hoảng lên vào Nam Hoang vu cương, là vì muốn tiến vào Chiến Thần sơn tìm Chiến Thần Tinh Kinh. Đông Long Vương biết các Đại Vu của Cổ vu tộc đều là Minh Khiếu kỳ cực hạn tu sĩ, Ngao Hoảng nếu bạo lộ hành tung thì sẽ rất nguy hiểm.

Do đó hắn mới đem cái tiên bảo không gian Cửu Long Phù Không Môn này cho Ngao Hoảng phòng thân. Nhưng làm sao hắn có thể ngờ được Ngao Hoảng lại bị Cổ Thần đóng đinh xuống mặt đất rồi giết chết, ngay cả Cửu Long Phù Không Môn cũng không có cơ hội để sử dụng.

Lúc Ngao Hoảng để nguyên thân xuất khiêu cũng không sử dụng Cửu Long Phù không môn để đào tẩu mà lại vọng tưởng muốn giết chết Cổ Thần cứu lấy thân thể. Nhưng Trần Minh Ngọc Bì của Cổ Thần ngay cả nguyên thân của Độ Hư cường giả còn phải e sợ thì làm sao một cái nguyên thân Minh Khiếu kỳ như Ngao Hoảng có thể ngăn cản?

Mà cho dù Ngao Hoảng có sử dụng Cửu Long Phù Không Môn để đào tẩu thì với phong ảnh độ thuật một lần đi cả trăm dặm, cũng tương đương với hơn hai vạn trượng cự ly thì tốc độ vẫn nhanh gấp đôi so với Cửu Long Phù Không Môn, do đó Ngao Hoảng cũng sẽ khó tránh được bị Cổ Thần truy sát.

Cổ Thần hài lòng cười đem Cửu Long Phù Không Môn thu vào trong Cần Khôn Trạc của mình. Có tiên bảo này rồi thì sau này biện pháp giữ mạng của Cổ Thần càng nhiều hơn một chút.

Trừ Cửu Long Phù Không Môn ra, trong Cần Khôn Trạc của Ngao Hoảng còn có rất nhiều pháp bảo, đa số đều là thượng phẩm pháp bảo, cực phẩm pháp bảo cũng có mấy kiện. Những pháp bảo này đã từng là mơ ước khó cầu của Cổ Thần, nhưng với tài phú hiện nay của hắn thì chúng lại chẳng có chút tác dụng nào. Mấy kiện cực phẩm pháp bảo này tuy hắn không cần nhưng dùng để tặng người khác thì vẫn rất tốt.

Trong Cần Khôn Trạc còn có một ít phù chú, linh thạch ... và mấy thứ không có mấy tác dụng với Cổ Thần. Nhưng Cổ Thần cũng không ghét bỏ, toàn bộ đều thu vào trong Cần Khôn Trạc của mình. Những thứ đồ tốt này để cho đám đệ tử trong Hư Thiên Tông sử dụng.

Cần Khôn Trạc của Ngao Hoảng đã rỗng tuếch, Cổ Thần lưu lại vài bộ tu chân pháp quyết và một ít linh thạch đan dược rồi ném ra xa. Cần Khôn Trạc này lưu lại trong người cũng vô dụng, không bằng để lại cho người hữu duyên đi.

Sau đó Cổ Thần lại tiếp tục xem xét Cần Khôn Trạc của Long Nham, pháp bảo của Long Nham hiển nhiên không có đồ tốt như của Ngao Hoảng, nhưng lại có một kiện tiên bảo gọi là Xích Lân Dương Hoả kiếm.

Xích Lân Dương Hoả kiếm là một kiện hạ phẩm tiên bảo, dùng vẩy của Độ Hư cường giả long tộc dung hợp với Hoả Long thảo luyện thành. Uy lực tuy không bằng Thất Thái Tuyệt Thần kiếm nhưng so với cực phẩm pháp bảo thì lớn hơn rất nhiều lần.

Cực phẩm pháp bảo đối với Độ Hư cường giả không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào, nhưng tiên bảo cho dù chỉ là hạ phẩm, chỉ cần bổ trúng thân thể thì cũng có thể giết chết Độ Hư cường giả.

Cổ Thần thi triển ba đầu sáu tay có thể sử dụng một lúc nhiều pháp bảo, cho nên càng nhiều pháp bảo thì thực lực của hắn càng mạnh. Đồ vật trong Cần Khôn Trạc của Long Nham đa số cũng đều Cổ Thần thu thập hết vào trong Cần Khôn Trạc của hắn. Cần Khôn Trạc của Long Nham Cổ Thần cũng không có ném đi mà lưu lại, bởi vì nếu ném cả cái này đi thì đã không gọi là duyên nữa mà phải gọi là gieo.

Ngày hôm sau Cổ Thần tiếp tục hướng phía bắc bay đi, lúc này sử dụng Cửu Long Phù Không Môn thuận di cho nên tốc độ của Cổ Thần nhanh hơn trước phải gấp mười lần. Chỉ hai canh giờ mà Cổ Thần đã phi độ được hơn sáu mươi vạn dặm trở lại trong Chiến Thần điện.

Mới hơn mười ngày trôi qua cho nên những tu sĩ tham gia Liệp Long đại hội lần này ngoài trừ Cổ Thần vẫn chưa có ai trở về. Tự Ngọc và chín vị Đại Vu cũng không ở trong Chiến Thần điện mà đã đi vào trong cực nam hoá hải. Lúc này ở trong Chiến Thần điện chỉ còn mấy Vu sĩ thủ hộ.

Cái tên Dương Cổ có siêu phẩm tiên căn, danh tiếng từ sớm đã truyền khai trong Cổ vu tộc, nhất là những Vu sĩ ở trong Chiến Thần điện đã từng thấy qua Cổ Thần và Thần nữ Tự Ngọc đồng hành nên đều nhận thức Cổ Thần. Cho nên khi thấy Cổ Thần trở về thì vị thủ lĩnh Vu sĩ ở đây là Thiên Trung liền tự mình ra đón.

Cổ Thần cũng biết Thiên Trung này, Tự Ngọc đã từng giới thiệu qua. Hắn tuy là Vu sĩ của Thiên Vu bộ lạc nhưng cũng đồng thời là người thủ hộ trung thành của Chiến Thần điện.

- Cổ, nhanh như vậy đã trở về sao? Người đã liệp sát được đầu hoả long nào cực mạnh phải không?

Thiên Trung vừa đi tới trước mặt Cổ Thần vừa lớn tiếng nói.

- Đúng vậy, Trung!

Cổ Thần gật đầu với Thiên Trung.

Thiên Trung nói tiếp:

- Đi theo ta! Đem đầu của con Hoả Long người giết được bỏ vào trong Táng Long Cốc, ta cũng sẽ ghi lại tu vi của đầu Hoả Long mà người giết được.

Táng Long Cốc ở phía đông cách Chiến Thần điện hơn mười dặm, cho nên Cổ Thần và Thiên Trung rất nhanh đã tới nơi. Nơi này là một sơn cốc rộng chừng hai trăm trượng, dài hơn ngàn trượng, trong sơn cốc có rất nhiều cây cọc dựng lên, trên đó cắm không ít cái đầu rồng, chỉ ít cũng phải hơn vạn đầu, tuyệt đại đa số đều là Hoả Long, có một ít là Hắc Long, Băng Long, Sa Long.

Thiên Trung nói:

- Dem cái đầu của con Hoả Long người giết lấy ra đi, nó có tu vi gì?

Cổ Thần nhẹ nhàng nói:

- Minh Khiếu hậu kỳ!

Vừa dứt lời, Cổ Thần liền lấy hai cái đầu rồng của Ngoa Hoàng và Long Nham ra.

Về mặt Thiên Trung nhất thời đại biến.

Minh Khiếu hậu kỳ long tộc tu sĩ, không chỉ một mà Cổ Thần còn lấy ra hai đầu!

Khiếp sợ, trong mắt Thiên Trung lúc này chỉ có vẻ khiếp sợ cùng với khiếp sợ!

Thiên Trung chính là thủ lĩnh của đám thủ vệ Chiến Thần điện cho nên ở trong Chiến Thần điện này ngoài trừ Tự Ngọc thì tu vi của hắn là cao nhất, cũng là Minh Khiếu hậu kỳ.

Đối với đám Vu sĩ tham gia Liệp Long đại hội lần này đều chỉ có tu vi Nguyên Thần kỳ, người tối cao cũng chỉ là Nguyên Thần hậu kỳ, đối với Thiên Trung không tính là gì. Nhưng Cổ Thần dĩ nhiên thì được Thiên Trung nhớ kỹ, đó là bởi vì Cổ Thần có tư chất siêu phẩm tiên căn giống như Thần nữ Tự Ngọc, là thiên tài ngàn năm khó gặp của Cổ vu tộc.

574. Chương 61: Cửu Âm Huyền Thể

Thế nhưng lúc này đây, trong lòng Thiên Trung đối với Cổ Thần đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Thiên Trung thân cao hai thước rưỡi, so với chiều cao một thước chín của Cổ Thần thì rất cao lớn. Trước giờ Thiên Trung đều là dùng loại ánh mắt từ cao nhìn xuống Cổ Thần, một là vì hắn cao hơn mà càng nhiều hơn là do tu vi của hắn mạnh hơn Cổ Thần nhiều.

Nhưng mà hiện tại, khi nhìn Cổ Thần, Thiên Trung mặc vẫn phải cúi đầu xuống nhưng trong ánh mắt đã không còn mang theo vẻ kẻ bề trên nữa mà ánh mắt đối với người ngang hàng mình, thậm chí trong đó còn có chút hâm mộ.

Ngay cả Minh Khiếu hậu kỳ Long tộc tu sĩ đều có thể bị Cổ Thần giết chết, mà lại tới những hai đầu. Thiên Trung cũng chỉ có tu vi Minh Khiếu hậu kỳ cho nên đứng ở bên cạnh Cổ Thần hắn vẫn cảm giác được một cỗ hàn khí khiến lông tóc hắn muốn dựng ngược lên.

Cổ Thần hai tay cầm hai cái đầu rồng nói với Thiên Trung:

- Trung, Tầng Long Cốc to lớn như vậy thì ta phải cắm hai cái đầu này ở chỗ nào?

Tầng Long Cốc dài hơn ngàn trượng, rộng hơn hai trăm trượng, đám đầu rồng cắm ở chỗ này rất nhiều, có một số đã bị phong hoá chỉ còn lại một cái đầu lâu, thậm chí có còn một một cái khớp xương hàm lơ lửng trên cây cọc.

Đầu rồng bị cắm ở đây ít nhất cũng hơn vạn đầu, mỗi một đầu chỉ ít cũng là Mệnh Tuyền cảnh, bất quá, trong đó đại đa số đều chỉ còn lại hình dạng đầu lâu, chỉ có một số ít trải qua vô số năm tháng mà vẫn còn bảo trì nguyên dạng.

Mấy cái đầu rồng trải qua nhiều năm như vậy mà vẫn không bị biến dạng phong hoá thì ít nhất cũng có tu vi Hợp Đạo kỳ khi còn sống. Chỉ có dạng tu vi như thế thì khi chết thân thể cho dù trải qua vô vàn năm tháng cũng không bị tổn thương chút nào.

Mà những Độ Hư cường giả bình thường thì khi tử vong thân thể sẽ dần dần khô héo lại biến thành một cái cây khô.

Có tu vi Mệnh Tuyền cảnh thì lúc chết, thân thể sẽ hoàn toàn phong hoá chỉ còn lại bộ xương, căn cứ vào tu vi mạnh yếu khác nhau mà màu sắc của xương cũng khác nhau. Minh Khiếu kỳ bộ xương sẽ có màu trong suốt như ngọc, có thể bảo tồn mấy vạn năm, Nguyên Thần kỳ có màu trắng ngọc có thể bảo tồn khoảng vạn năm, còn Linh Anh kỳ, Đoạt Xá kỳ xương cốt bảo tồn khoảng vài ngàn năm sẽ hoá thành hư vô.

Thiên Trung giới thiệu Táng Long Cốc này cho Cổ Thần:

- Nơi này là từ thời thượng cổ bắt đầu, bản tộc cùng với Long tộc tu sĩ tương chiến, chủ yếu là Hoả Long tộc, Long tộc tu sĩ bị bản tộc giết chết thì đầu của họ sẽ đưa vào đây, căn cứ theo tu vi khác nhau từ Linh Anh kỳ ở ngoài cùng, đến Hợp Đạo Kỳ là ở tận cùng của sơn cốc. Do đó càng đi vào bên trong thì đầu rồng càng được bảo tồn tốt hơn, những cái đầu của Long tộc tu sĩ Hợp Đạo kỳ sau mấy vạn năm mà vẫn trông rất sống động giống như vừa mới chém xuống vậy. Còn những cái đầu rồng ở vùng bên ngoài, đại đa số đều đã bị phong hoá, một số còn bảo trì nguyên dạng chính là mấy cái đầu được mang vào gần đây.

- Người giết được hai tên Long tộc tu sĩ đều có tu vi Minh Khiếu hậu kỳ, cho nên hai cái đầu này người có thể cầm ở chỗ có mấy cái đầu lâu màu ngọc, chỗ đó đều là đầu của Long tộc Minh Khiếu hậu kỳ!

Cổ Thần đi theo hướng Thiên Trung chỉ, quả nhiên thấy trong khu vực này mấy cái đầu rồng đa số đều chỉ còn lại đầu lâu, huyết nhục đều đã bị phong hoá. Mấy cái đầu lâu này đều có màu sắc như tinh ngọc, chính là xương đầu của Minh Khiếu hậu kỳ Long tộc.

Cổ Thần bước lên quả trượng bay lại khu vực đó, đem đầu cẩu Ngao Hoàng và Long Nham cắm lên hai cây cọc trống rỗng đi ra bên ngoài sơn cốc.

Cổ Thần nhún nhún vai nói:

- Liệp Long đại hội, đại công cáo thành!

Thiên Trung mỉm cười nói:

- Cổ, người giết chết hai đầu Minh Khiếu hậu kỳ Long tộc tu sĩ, ta đã ghi chép lại, nhưng lần này quy tắc là liệp sát Hoả Long, cho nên ta chỉ có thể ghi lại thành tích về đầu Hoả Long thôi.

Cổ Thần nói:

- Không có gì, tên Hắc Long kia chỉ là một tên ngoại tộc tu sĩ giả dạng tộc ta, bị ta ngẫu nhiên phát hiện nên thuận tay diệt sát thôi, không cần tính vào Liệp Long đại hội lần này!

Thiên Trung nói:

- Cổ, người có thể giết chết một tên Minh Khiếu hậu kỳ Hoả Long, ta có thể bảo chứng, Liệp Long đại hội lần này người đã thắng chắc. Một Vu sĩ muốn đánh chết một đầu Hoả Long Minh Khiếu kỳ còn khó hơn lên trời, cho nên người đã nắm chắc gần trăm phần trăm có thể đi vào Chiến Thần sơn rồi!

Cổ Thần nói:

- Hi vọng là vậy!

Từ Táng Long Cốc trở về, Tự Ngọc và chín vị Đại Vu và đám Vu sĩ tham gia Liệp Long đại hội đều chưa ai trở về, nên Cổ Thần đành tạm thời ở lại trong Chiến Thần điện.

Trở lại chỗ của mình, Cổ Thần đem Như Ý Lung Linh bảo tháp xuất ra, mở cửa tầng thứ hai rồi Cổ Thần tiến vào khu vực thời gian giảm tốc hai lần.

Hư Tử Uyên đang nghiên cứu luyện đan thuật, nàng vốn trời sinh đã có Cửu Âm Huyền Thể vạn năm khó gặp rất gần với thể chất Thuần Âm, Thuần Dương thân thể. So với tuyệt đại thiên tài có siêu phẩm tiên căn, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn rất nhiều, có thể nắm chắc trăm phần trăm có thể tiến vào Độ Hư cảnh. Trong thân thể trời sinh đã có sẵn huyền âm pháp tắc chỉ cần tu vi vừa đến là lập tức có thể tiến vào Độ Hư cảnh.

Nhưng đáng tiếc, Hư Tử Uyên từ lúc còn trong bụng mẹ đã bị băng phách hàn khí đả thương, khi đó nàng chỉ là thai nhi, Cửu Âm Huyền Thể còn chưa thành thực cho nên bị băng phách hàn khí áp chế.

Đồng thời, băng phách hàn khí này còn xâm nhập vào toàn thân Hư Tử Uyên, theo nàng lớn lên liền biến thành Huyền Âm tuyệt mạch, sinh ra Huyền Âm hàn khí được xem là thiên hạ đệ nhất cực băng hàn khí. Do đó, mặc dù Hư Tử Uyên có cái thể chất Cửu Âm Huyền Thể vạn năm khó gặp này nhưng lại không cách nào phát huy được công dụng.

Ngược lại, Cửu Âm Huyền Thể từ nhỏ đã bị Huyền Âm tuyệt mạch áp chế cho nên đến năm Hư Tử Uyên ba mươi ba tuổi sẽ là lúc nó phát sinh đại bạo phát, phản công lại Huyền Âm tuyệt mạch. Lúc đó, mặc kệ là Cửu Âm Huyền Thể thắng hay Huyền Âm tuyệt mạch thắng thì Hư Tử Uyên cũng chỉ có một con đường chết!

Trước lúc đó, Hư Tử Uyên tu luyện cũng chỉ tương đương với người có tư chất trung phẩm tiên căn, nên tốc độ tu luyện cũng không nhanh mấy.

Hư Tử Uyên vốn là luyện đan thiên tài, thiên phú đối với luyện đan thuật còn hơn Cổ Thần. Kiếp trước Cổ Thần chính là nhờ có Hư Tử Uyên chỉ dạy mới đi lên con đường luyện đan bước vào đại đạo.

Hư Tử Uyên sau khi bước vào Thần Hải cảnh, có Cổ Thần lưu lại cho nàng luyện đan bí thuật rất nhiều, cho nên tâm tư của nàng đa số đều đặt vào luyện đan thuật. Những năm gần đây, tu vi của nàng không có tiến bộ nhanh, hiện giờ cũng chỉ là Dẫn Hồn hậu kỳ, thế nhưng tạo nghệ trên luyện đan thuật lại không kém Cổ Thần chút nào. Cổ Thần lưu lại rất nhiều phương thuốc tiên đan, đều đã được nàng tìm hiểu thấu triệt.

Ngay cả phối phương của Thuần Dương Tiên đan, Cổ Thần cũng đều đưa cho nàng nghiên cứu mà hần chỉ lo toàn tâm toàn ý đi tìm kiếm tài liệu luyện chế. Một khi tìm đủ thì sẽ giao cho Hư Tử Uyên luyện chế.

Luyện đan thuật, cũng không phải cứ dựa theo phương thuốc cùng với tài liệu là có thể luyện chế thành công. Luyện đan cũng như tu luyện, mặc dù có pháp quyết, có linh thạch và đan dược hỗ trợ nhưng cũng cần tu sĩ phải khổ luyện mới có thể tăng trưởng tu vi, luyện đan thuật cũng đồng dạng cần phải tìm hiểu thấu triệt phương thuốc, minh bạch được nguyên lý đan dược hình thành, mỗi một bước cần thêm loại tài liệu nào, nhiệt độ ra sao, thời gian như thế nào ...

575. Chương 62 : Nguyên Thần Mười Hai Trọng

Không đem những vấn đề này hiểu rõ ràng thì cho dù có phối phương và đầy đủ tài liệu cũng vô pháp luyện chế thành công được.

Cổ Thần vừa tiến vào, ngay lúc Hư Tử Uyên đang tìm hiểu Thuần Dương Tiên đan phối phương. Cổ Thần thu được phối phương này đã hơn mười năm, Hư Tử Uyên ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp này tìm hiểu cũng đã hơn năm năm rồi.

Năm năm này, Hư Tử Uyên mỗi lần hiểu được một chút Thuần Dương Tiên đan phối phương thì tạo nghệ luyện đan thuật lại tăng lên một lần, đã từ từ vượt qua cả Cổ Thần, hiện nay đối với phối phương Thuần Dương Tiên đan này nàng cơ bản đã hiểu rõ.

Càng hiểu thấu triệt được phối phương thì xác suất thành công khi luyện chế càng cao, nếu có thể hoàn toàn thấu triệt thì có thể trăm phần trăm luyện ra được đan dược có hiệu quả tốt nhất. Nếu còn chỗ nào chưa thấu triệt thì cho dù có đầy đủ tài liệu thì cũng có xác suất thất bại. Tài liệu để luyện chế Thuần Dương Tiên đan cũng không phải dễ kiếm, nếu thất bại thì xem như là kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ, mà cho dù có may mắn thành công thì đan dược luyện chế ra cũng không có hiệu quả tốt nhất được.

Vì vậy, trước khi luyện chế Thuần Dương Tiên đan nhất định phải nghiên cứu thấu triệt hoàn toàn phối phương.

Cổ Thần chuyên tâm đi tìm tài liệu, Hư Tử Uyên thì chuyên tâm nghiên cứu phối phương, hai người đồng lòng hợp sức thì mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất luyện chế ra được Thuần Dương Tiên đan.

- Sư tỷ!

Cổ Thần đi tới bên cạnh Hư Tử Uyên nói:

- Thế nào rồi?

Thấy Cổ Thần đến, trên mặt Hư Tử Uyên liền lộ ra nụ cười rất hạnh phúc nói:

- Đã lĩnh ngộ xong, hiện tại nếu luyện chế thì xác suất thành công rất cao!

Cổ Thần nói:

- Hiện tại cách lúc Chiến Thần sơn mở ra chỉ còn hơn tám tháng, nàng tiếp tục nghiên cứu phối phương của Thuần Dương Tiên đan này đi, nếu có thể hoàn toàn hiểu rõ thì có thể nắm chắc trăm phần trăm luyện chế thành công, nếu không khó mà kiếm đủ tài liệu để luyện chế lần thứ hai!

Hư Tử Uyên gật đầu nói:

- Ta đã tìm hiểu tới chỗ then chốt khi luyện chế đan dược này, tối đa là nửa năm nữa, ta có thể hoàn toàn thấu triệt, và có thể trăm phần trăm luyện thành đan dược. Sự đệ, nếu gặp tài liệu luyện chế Thuần Dương Tiên đan, người cố gắng thu thập nhiều một chút, nếu có thể luyện chế hai khoảng thì tốt biết mấy. Thuần Dương Tiên đan này đối với thuần dương chân khí của người rất có lợi, có thể giúp tu vi của người nhanh chóng đề cao!

Cổ Thần nắm lấy ngọc thủ nhỏ nhắn của Hư Tử Uyên nói:

- Tốc độ tu luyện của ta đã rất nhanh rồi, có hay không có Thuần Dương Tiên đan cũng không thành vấn đề, nhưng nếu ở trong Chiến Thần sơn thu được Chiến Thần Tinh Kinh thì đối với việc minh khiếu của ta sẽ có trợ giúp rất lớn!

Tạm biệt Hư Tử Uyên, Cổ Thần đi tới khu vực thời gian gia tốc gấp đôi.

Liệp Long đại hội, Cổ Thần đã giết được một đầu Hoả Long Minh Khiếu hậu kỳ, cơ bản đã xác định có trăm phần trăm khả năng tiến vào Chiến Thần sơn. Những VU sĩ còn lại không có khả năng giết được Hoả Long có tu vi cao hơn hẳn.

Hiện tại cách lúc Chiến Thần sơn mở ra chỉ còn hơn tám tháng, Cổ Thần có thể ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp tập tu luyện mười sáu tháng là một năm rưỡi thời gian. Có đại lượng cực phẩm linh thạch trong người nên tu vi của Cổ Thần có thể ở trước lúc Chiến Thần sơn mở ra còn có thể tăng trưởng không ít.

Hiện tại nguyên thần của Cổ Thần đã cao mười trọng, cách Nguyên Thần hậu kỳ đỉnh phong chỉ còn hai bước cho nên Cổ Thần chuẩn bị một mạch bế quan tới lúc Chiến Thần sơn mở ra, tranh thủ để tu vi bước vào Nguyên Thần hậu kỳ đỉnh phong.

Đến lúc đó, nếu ở trong Chiến Thần sơn có thể tìm được Chiến Thần Tinh Kinh, thì Cổ Thần cũng có thể thuận tiện tiến hành minh khiếu bước vào Minh Khiếu kỳ. Chiến Thần Tinh Kinh là thiên hạ đệ nhất công pháp hẳn là hiệu quả sẽ rất tốt, và minh khiếu cũng không chậm!

Cổ Thần xếp bằng ngồi ngay ngắn trong một toà động phủ, hai tay cầm hai viên cực phẩm linh thạch, thể nội vận chuyển Phệ Linh quyết hấp thụ linh khí trong linh thạch vào cơ thể, sau đó lại tu luyện Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết bằng tốc độ nhanh nhất đem linh khí chuyển thành pháp lực của bản thân đi tắm bổ cho nguyên thần, để nguyên thần ngày càng lớn hơn, tu vi càng cao hơn.

Cực phẩm linh thạch có hàm lượng linh khí rất đậm đặc, Cổ Thần một ngày đem vận chuyển Phệ Linh quyết cũng chỉ có thể hấp thu được hai đến ba khối. Trong Cẩn Khôn Trạc của Cổ Thần còn gần hai vạn khối như vậy, cũng đủ cho Cổ Thần hảo hảo tu luyện vài chục năm thời gian mà không sợ khuyết thiếu linh thạch.

Mỗi ngày trôi qua, Cổ Thần đều có thể cảm giác được thể tích của nguyên thần từ từ lớn lên, mỗi ngày đều có phát ánh biến hoá.

Tu luyện thời gian như trôi đưa, ngày qua ngày rồi lại ngày qua ngày ...

Bất tri bất giác Cổ Thần đã tu luyện hơn năm tháng. Hơn năm tháng liên tục không ngừng tu luyện, nguyên thần của Cổ Thần đã cao thêm được một trọng, lúc này đã đạt tới mười một trọng.

Pháp lực tu vi của Cổ Thần cũng tăng hơn ba thành.

Nguyên thần đạt tới mười một trọng, Cổ Thần cũng không có đình chỉ tu luyện mà vẫn tiếp tục bế quan muốn đem nguyên thần đề cao tới mười hai trọng bước vào Nguyên Thần hậu kỳ đỉnh phong. Đến lúc đó mới có thể cảm ứng được khiêu huyết để bước vào Minh Khiếu kỳ.

Thân thể mình khiêu, đây là cảnh giới mà kiếp trước Cổ Thần sống năm trăm năm cũng không chạm tới được. Mà kiếp này, hiện tại Cổ Thần chỉ mới ba mươi tuổi đã sắp chạm tới cánh cửa này rồi, cho nên trong lòng Cổ Thần tràn ngập hi vọng và chờ mong.

Chỉ sợ ngay cả thượng cổ thời đại cũng không có tu sĩ Minh Khiếu kỳ nào nhỏ hơn bốn mươi tuổi a!

Ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp trôi qua hơn năm tháng thì bên ngoài cũng chỉ mới đi qua hơn hai tháng thời gian. Sau khi Liệp Long đại hội bắt đầu được ba tháng thì người thứ hai tham gia đã trở về Chiến Thần điện.

Đây là một vị Nguyên Thần sơ kỳ Vu sĩ, vừa trở lại Chiến Thần điện đã bị Thiên Trung gọi tới bên trong Chiến Thần điện.

Tự Ngọc và chín vị Đại Vu hơn mười ngày trước cũng đã trở lại Vu cương. Mười người tại cực nam hỏa hải cùng Hoả Long Vương giao thủ, Cửu Sát Đô Thiên đại trận của Cổ vu tộc quả thật là lợi hại phi thường. Hoả Long Vương có tu vi Độ Hư cảnh mà cũng bị Tự Ngọc mượn lực lượng của đại trận đánh cho trọng thương, tuy rằng hấn chạy trốn được nhưng thương thế như vậy căn bản là rất khó có thể khôi phục lại như trước.

Uy hiếp từ Hoả Long tộc ở cực nam hỏa hải đã được giải trừ, chín vị Đại Vu sau khi trở lại Chiến Thần điện đều tự mình trở về trong bộ lạc. Tất cả Vu sĩ tham gia Liệp Long đại hội chỉ để xác định người cuối cùng có thể tiến vào Chiến Thần sơn cho nên tất cả những người đã được chọn trước đó đều trở về trong bộ lạc của mình chờ đợi.

Thời gian chỉ còn gần nửa năm nữa cho nên các vị Đại Vu phải tranh thủ trở về bộ lạc của mình giảng giải những kinh nghiệm khi tiến vào Chiến Thần sơn cho những người sắp tiến vào.

Chiến Thần sơn chính là một cái chí dương chi địa có phạm vi mấy ngàn dặm quanh năm bao phủ trong Hoả pháp tắc cực trí. Cho dù lúc Chiến Thần sơn mở ra thì cũng chỉ có một khu vực nhỏ là không có Hoả pháp tắc thiêu đốt, đại bộ phận còn lại vẫn chìm trong Hoả pháp tắc. Tiến vào trong Chiến Thần sơn không thể phi hành, trong đó khắp nơi đều là hỏa khí, rất khó phân biệt phương hướng, đường đi lại giống như mê cung.

Thời gian ở trong Chiến Thần sơn tối đa chỉ có năm năm, mà địa đồ trong Chiến Thần sơn cũng không bao giờ được truyền xuống cho nên các vị Đại Vu cũng chỉ có thể truyền lại kinh nghiệm của bản thân khi tiến vào đó cần chú ý những gì mà thôi.

Bí pháp truyền thừa trong Chiến Thần sơn nhiều vô số, ngoài trừ Chiến Thần Tinh Kinh thì các bí pháp đó đều là bí pháp cực mạnh có thể giúp cho những người sắp tiến vào này trong tương lai trở thành Đại Vu của bộ lạc, cho nên các vị Đại Vu phải tận tình chiêu cố.

Vị Nguyên Thần sơ kỳ vừa mới trở về kia lúc tiến vào Chiến Thần sơn, vẻ mặt đầy tiếu ý, trong tay hấn cầm một cái đầu rồng hải long nói:

- Thần nữ, ta đánh chết một tên Hoả Long Nguyên Thần hậu kỳ, ha ha ...

Tự Ngọc trên mặt vẫn mang hắc sa, nhãn thần như thu thủy, khẽ vẫy tay nói:

- Trung, dẫn hấn vào trong Tảng Long Cốc đi!

- Vâng, Thần nữ!

Thiên Trung ứng tiếng nói rồi quay mặt nói với tên Vu sĩ kia:

- ĐI theo ta!

Tên Vu sĩ kia liền ngoan ngoãn đi theo Thiên Trung, hấn đối với vị Minh Khiếu hậu kỳ Vu sĩ thủ lĩnh của đội thủ hộ Chiến Thần điện này rất kính nể và sùng bái bởi vì thủ lĩnh của đội thủ hộ Chiến Thần điện là tước vị mà đại đa số Vu sĩ luôn mong ước có được.

Trong Cổ vu tộc, vị trí thủ lĩnh của đội thủ hộ Chiến Thần điện so với vị trí Đại Vu còn được mọi người ước ao hơn, bởi vì ở trong Chiến Thần điện thì có thể ngày ngày ... gặp được Thần nữ!

Trong lòng đám Vu sĩ này thì chỉ cần được Thần nữ coi trọng liếc mắt nhìn một cái cũng là một loại phúc phận rồi, mà thủ hộ của đội thủ hộ Chiến Thần điện chính là người thủ hộ tối cao của Chiến Thần điện, giống như vệ sĩ của Thần nữ vậy, không chỉ hàng ngày có thể gặp mặt mà còn có thể nói chuyện thường xuyên với Thần nữ, bảo sao chúng Vu sĩ không ước ao đây?

- Trung đại nhân, ta giết được một đầu Hoả Long Nguyên Thần hậu kỳ mà sao ta không thấy Thần nữ có chút biểu tình nào vậy? Chẳng lẽ đã có người đánh chết Hoả Long có tu vi cao hơn rồi sao?

Tên Vu sĩ kia đi theo sau lưng Thiên Trung, vẻ mặt có chút nghi ngờ hỏi.

Hắn chỉ có tu vi Nguyên Thần sơ kỳ nhưng có thể đánh chết một con Hoả Long Nguyên Thần hậu kỳ đã là đại chiến tích rồi, nói không chừng còn có thể vượt qua cả mấy tên Nguyên Thần hậu kỳ Vu sĩ kia. Dù sao Nguyên Thần hậu kỳ và Minh Khiếu kỳ thực lực cũng kém vài lần, hắn không tin rằng có Vu sĩ Nguyên Thần hậu kỳ nào có thể đánh chết được Minh Khiếu kỳ Hoả Long.

Long là thần thú, trong cùng cảnh giới, Long tu sĩ có thực lực mạnh hơn nhiều so với các tu sĩ khác, cho nên hắn có thể giết chết một đầu Hoả Long Nguyên Thần hậu kỳ hơn hẳn hai cấp đã là rất giỏi rồi.

Mặc dù vậy nhưng khi hắn nói cho Thần nữ nghe chiến tích của hắn mà Thần nữ lại không có biểu tình gì ngoài ý muốn, cũng không có ngạc nhiên hay gì cả, điều này làm cho hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Thiên Trung cười cười nói:

- Người là người tham gia Liệp Long đại hội thứ hai trở về Chiến Thần điện!

Tên Vu sĩ kia cũng nghe được ẩn ý trong lời nói của Thiên Trung nên vội vàng hỏi:

- Người đầu tiên là ai? Hắn về lúc nào?

Thiên Trung nói:

- Hắn đã về gần được ba tháng, hắn gọi là Cổ!

Tên Vu sĩ kia liền kinh hô lên:

- Cổ? Là tên tuyệt đại thiên tài Cổ kia sao? Liệp Long đại hội cũng vừa mới bắt đầu được ba tháng, chẳng lẽ tên kia ở cực nam hỏa hải hơn mười ngày đã trở lại? Đầu Hoả Long hắn giết có tu vi như thế nào?

- Minh Khiếu hậu kỳ!

Thiên Trung chậm rãi nói từng chữ.

- Hả? Cái gì?

Tên Vu sĩ kia trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng được.

Thiên Trung lại tiếp tục nói:

- Hai đầu! Đầu là Minh Khiếu hậu kỳ!

Tên Vu sĩ kia nhất thời liền đình chỉ cước bộ, trong đầu hắn chỉ còn lại mấy chữ, trong miệng lẩm bẩm:

- Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể chứ? ...

Từ sau khi người thứ hai trở về Chiến Thần điện thì những người khác cũng lục tục trở về. Hoả Long Vương trọng thương đã khiến cho Hoả Long tộc rất khiếp đảm, đám Minh Khiếu kỳ cao thủ của Hoả Long tộc đều run như cây sậy nhanh chóng rời khỏi Vu cương ẩn sâu vào trong cực nam hỏa hải.

Vu sĩ tham gia Liệp Long đại hội tại cực nam hỏa hải đã thực hiện một lần thanh tẩy nhưng Hoả Long tu sĩ có tu vi cao gặp phải cũng không nhiều. Tên Vu sĩ trở về thứ hai sau Cổ Thần có thể đánh chết một đầu Hoả Long Nguyên Thần hậu kỳ đã rất may mắn rồi.

Những người tiếp theo sau khi trở về biết được người trở về sớm nhất là Cổ tham gia Liệp Long đại hội chỉ hơn mười ngày đã đánh chết một đầu Hoả Long Minh Khiếu hậu kỳ rồi trở về Chiến Thần điện đã khiến đám Vu sĩ này há hốc mồm!

Biết được Cổ giết được một đầu Hoả Long Minh Khiếu hậu kỳ thì họ đều cảm thấy đầu choáng mắt hoa, trong đầu không suy nghĩ được gì nữa.

Đúng như dự đoán, Cổ Thần đoạt được vị trí đệ nhất trong lần Liệp Long đại hội này, không có bất kỳ Vu sĩ nào có thể giết được Hoả Long có tu vi so sánh được với đầu Hoả Long Cổ Thần giết cho nên Cổ Thần chiếm ưu thế tuyệt đối, đánh bại tất cả Vu sĩ tham gia, thành công đạt được danh ngạch cuối cùng để tiến vào Chiến Thần sơn.

Từ lúc người thứ hai trở về đến lúc toàn bộ Vu sĩ tham gia trở về cũng qua hơn một tháng thời gian, đến lúc này danh ngạch cuối cùng tiến vào Chiến Thần sơn mới được xác định.

Cách lúc Chiến Thần sơn mở ra chỉ còn hơn ba tháng thời gian, Cổ Thần từ lúc đêm đầu của Long Nham cắm vào trong Táng Long Cốc cũng không hề xuất hiện nữa mà một mực bế quan tu luyện.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, khi ở bên ngoài thời gian đã qua được tám tháng thì Cổ Thần ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp cũng đã tu luyện được gần mười sáu tháng.

Trải qua mười sáu tháng liên tục tu luyện, nguyên thần của Cổ Thần rốt cuộc cũng vừa đạt được mười hai trọng, bước vào Nguyên Thần hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cần củng cố tu vi một thời gian nữa là có thể bắt đầu cảm ứng khiêu huyết tiến hành minh khiêu rồi!

Ở bên ngoài lúc này đã gần tới ngày Chiến Thần sơn mở ra rồi. Đây là ngày tối trọng yếu trong một trăm năm qua Cổ vu tộc cho nên chín vị Đại Vu đều mang theo những Vu sĩ của bộ lạc mình đi tới Chiến Thần điện.

Cổ Thần thầm tính toán cũng biết sắp tới ngày Chiến Thần sơn mở ra rồi, nguyên thần cũng vừa thành công đạt tới chiều cao mười hai trọng cho nên hắn cũng kết thúc bế quan đi tới khu vực giảm tốc nói chuyện với Hư Tử Uyên một lúc rồi rời khỏi Như Ý Lung Linh bảo tháp ra ngoài.

Từ lúc chạy ra khỏi Xích Đế mộ trũng đi tới Vu cương đã qua tròn một năm, trong lúc Cổ Thần bế quan cũng đã vượt qua sinh nhật lần thứ ba mươi một của hắn, nếu tính luôn thời gian ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp thì tuổi thực tế của Cổ Thần phải là ba mươi hai tuổi rồi.

Mặc kệ là ba mươi một hay ba mươi hai, với tuổi đời như vậy đã bước vào Nguyên Thần hậu kỳ đỉnh phong thì cho dù ở thời thượng cổ cũng không mấy ai làm được.

Cổ Thần kết thúc bế quan ra ngoài liền thông qua thần thức báo cho Tự Ngọc. Không lâu sau đó Tự Ngọc đã tới chỗ ở của Cổ Thần.

Đã lâu không gặp nhưng Tự Ngọc vẫn như vậy, vẫn xinh đẹp, hoàn mỹ, vẫn vóc dáng trước tấn công sau phòng thủ và đôi mắt như làn thu thủy khiến trái tim người khác phải đập nhanh liên hồi.

Khi gặp mặt Cổ Thần, trên mặt Tự Ngọc không mang theo hắc sa, tuyệt mỹ dung nhan của nàng hoàn toàn lộ ra trước mắt Cổ Thần.

576. Chương 63 : Chiến Thần Sơn Mở Ra

Tiến vào trong phòng, Tự Ngọc ngồi bên cạnh Cổ Thần nói:

- Người đứng là quý trọng từng chút thời gian đó, Chiến Thần sơn ngày mai mở ra mà đến hôm nay người mới chịu xuất hiện!

Cổ Thần nói:

- Ta không phải là vì muốn trước khi tiến vào Chiến Thần sơn có tu vi càng mạnh hơn để càng đảm bảo hơn sao? Ta là một ngoại tộc tu sĩ, nếu ở trong đó gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao?

Hôm nay nguyên thần của Cổ Thần đã đạt tới mười hai trọng, tu vi so với lúc trước ở cực nam hỏa hải ít nhất cũng đề cao thêm sáu thành, ở trạng thái nhân loại bình thường thì có thể tương đương với Minh Khiếu kỳ tu sĩ kích hoạt tám trăm khiếu huyết, nếu thi triển ba đầu sáu tay thì Minh Khiếu kỳ cao thủ kích hoạt chín trăm khiếu huyết cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Hiện tại cũng chỉ có cao thủ Minh Khiếu kỳ đã kích hoạt hơn một ngàn cái khiếu huyết mới có thể áp chế được Cổ Thần một chút.

Tự Ngọc khẽ nhắc ngọc thủ trắng nõn của nàng lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một đạo hắc phù rồi nói:

- Mang cái Vu phù này trên người là có thể tránh khỏi công kích của cấm chế trong Chiến Thần sơn!

Cổ Thần đem cái hắc phù kia cầm vào trong tay thì cảm giác được một cổ khí tức thanh lương và pháp lực ba động trên đó. Cổ Thần dùng thần thức thăm dò thì cảm thấy như rơi vào trong biển rộng quỹ dị không gì sánh được, tựa hồ thập phần ảo diệu.

Cổ Thần đem hắc phù thu vào trong Cẩn Khôn Trạc rồi nói:

- Nghe nói người và chín vị Đại Vu cũng đi vào cực nam hỏa hải phải không? Vào đó làm gì vậy?

Tự Ngọc nhìn Cổ Thần rồi nói:

- Vậy giết Hoả Long Vương, nếu không các người cho rằng các người có thể dễ dàng tiến hành Liệp Long đại hội sao?

Cổ Thần trong lòng khẽ động nói:

- Hoả Long Vương? Tên đó là một Độ Hư cường giả mà!

Tự Ngọc mỉm cười nói:

- Độ Hư cường giả cũng không phải là tồn tại vô địch, huống hồ Hoả Long Vương ngàn năm trước cũng bị trọng thương, pháp lực cũng không hoàn toàn khôi phục được đến trạng thái đỉnh phong. Cổ vu tộc ta có thể truyền thừa từ thời thái cổ tới bây giờ mà vẫn trường thịnh không suy, vẫn là một trong tam đại tộc đàn của Cổ Hoang thì chẳng lẽ không có bản lĩnh giữ nhà hay sao? Lúc Cổ vu tộc ta thực lực cường thịnh cũng có thể cùng lúc đại chiến với cả Nhân Yêu lương tộc, mặc dù lúc này Cổ vu tộc ta đứng ở vị trí cuối trong tam tộc, mà Hoả Long tộc lại cũng dám vọng tưởng làm khó dễ bản tộc sao? Không để cho hắn một cái giáo huấn mạnh mẽ còn tưởng là Cổ vu tộc dễ bị khi dễ hay sao?

Cổ Thần nháy mắt mấy cái rồi nói:

- Hoả Long Vương bị các người diệt sát rồi?

Cổ Thần trong lòng thật sự rất khiếp sợ, Độ Hư cường giả và Mệnh Tuyên tu sĩ so sánh với nhau nhưng tiên nhân và phạm nhân vậy, tiên lực và pháp lực là hai cái đẳng cấp hoàn toàn khác nhau, Tự Ngọc cùng chín vị Đại Vu dĩ nhiên có thể liên thủ giết chết một Độ Hư cường giả, lấy phạm diệt tiên làm sao không khiến Cổ Thần khiếp sợ cho được?

Cổ Thần dù sao cũng từng thể nghiệm qua sự đáng sợ của Độ Hư cường giả, Cơ Thần Không có tu vi Đẳng Vân kỳ mà thực lực đã kinh khủng như vậy, chỉ một cái nhắc tay là hư không liền bị giam cầm, Cổ Thần liền bị cố định tại hư không, không thể nhúc nhích mảy may, ngay cả sức để phản kháng cũng không có.

Tự Ngọc lắc đầu, trong mắt toát lên vẻ đáng tiếc nói:

- Chung quy hắn vẫn là Độ Hư cường giả, mặc dù chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều nhưng hắn vẫn chạy thoát được, nhưng thân thể và nguyên thần đồng thời bị trọng thương tới căn cơ, sau này căn bản không có khả năng khôi phục tới trạng thái đỉnh phong được nữa. Hi vọng với lần giáo huấn này, hắn đừng tiếp tục có ý định đánh chủ ý tới Cổ vu tộc ta!

Độ Hư cường giả, thân thể và nguyên thần đồng thời bị thương cũng khiến Cổ Thần thâm hít một hơi. Cổ vu tộc cũng là một trong tam tộc đứng đầu, thực lực mạnh mẽ không như bề ngoài đơn giản, tuy hiện giờ không có Độ Hư cường giả tọa trấn, nhưng cũng không phải tùy tiện một Độ Hư cường giả có thể uy hiếp được Cổ vu tộc.

Ngày hôm sau rốt cuộc cũng đến ngày Chiến Thần sơn mở ra!

Thần nữ Tự Ngọc cùng với chín vị Đại Vu mang theo các Vu sĩ đi tới quảng trường phía sau núi của Chiến Thần điện.

Mặt nam của quảng trường hợp với mặt sau của Chiến Thần điện, mặt bắc thì hợp với Hoả pháp tắc của Chiến Thần sơn. Từ chỗ này có thể thấy được Chiến Thần sơn cao chót vót ẩn hiện bên trong màn hoả diễm do Hoả pháp tắc tạo thành.

Trên cái quảng trường rộng chừng trăm trượng này có trên trăm vị VU sĩ đang đứng. Trừ Tự Ngọc và chín vị Đại Vu cùng với ba mươi người sắp tiến vào Chiến Thần sơn còn có đám thủ vệ của Chiến Thần điện và một số cao thủ đứng đầu của các bộ lạc.

Cổ Thần là lần đầu tiên thấy các vị Vu sĩ khác cùng tiến Chiến Thần sơn ngoài Dương Vu bộ lạc. Ánh mắt Cổ Thần khẽ đảo qua, trong lòng thâm kinh hãi, trong đám Vu sĩ này vậy có người Cổ Thần nhìn không thấu được thực lực, giống như Ngao Hoàng lúc trước vậy.

Năm vị VU sĩ trong Hoả VU bộ lạc, trong đó có một vị Linh Vu cao một thước tám, vóc người so ra trong đám Linh Vu cũng tính là nhỏ, thoạt nhìn chỉ có tu vi Nguyên Thần hậu kỳ nhưng tu vi thực tế hiển nhiên đã có ẩn dấu, Cổ Thần căn bản nhìn không ra.

Còn lại những Vu sĩ khác có tu vi như thế nào, thực lực ra sao, Cổ Thần vẫn nhìn ra được.

Tu vi của tên Vu sĩ Hoả bộ lạc kia hiển nhiên là có ẩn nấp, thực tế đã có Minh Khiếu kỳ tu vi, hoặc là cũng có thực lực biến thái như Cổ Thần, mới là Nguyên Thần hậu kỳ đã có thực lực so được với Minh Khiếu kỳ cao thủ, cho nên Cổ Thần mới nhìn không thấu được.

Tên Vu sĩ kia cũng nhìn về hướng Cổ Thần, trong mắt hắn Cổ Thần cũng đồng dạng như Cổ Thần nhìn hắn, không rõ được thực lực thế nào, trước mắt chỉ như một màn vụ thủy, nhìn không ra được thực hư.

Ánh mắt hai người khẽ lướt qua nhau rồi đồng thời chuyển dời đi nơi khác.

Người có thể tiến vào Chiến Thần sơn thì phải có huyết mạch của Cổ Vu sĩ, hắn là không có khả năng có ngoại tộc lên vào, nếu là Cổ vu tộc Vu sĩ thì Minh Khiếu kỳ cũng không được tiến vào. Xem ra người này hắn là giống cr có thực lực biến thái rồi!

- Hừm?

Đột nhiên Cổ Thần khẽ nhướng mày, nhìn về một phía, một hoàn mỹ nữ tử rơi vào trong mắt Cổ Thần.

Da trắng như tuyết, mặt thanh như nguyệt, đôi mắt to như hai làn thu thủy, đôi song phong ngạo nghệ khẽ rung động lộ ra hai hình vòng cung hoàn mỹ sau lớp hắc sam không thể che lấp được những đường cong lung linh trên người trên cơ thể.

Nữ tử này từ dung mạo đến thân hình, vẻ mặt không chỗ nào là không hoàn mỹ đến cực điểm, nữ tử trong thiên hạ này cũng chỉ có Tự Ngọc là có thể so với nàng đẹp hơn thôi.

Mà nữ tử này dĩ nhiên lại là Nguyệt nhi, Thần Vu Tông thánh nữ!

Ở chỗ này gặp phải nàng ta cũng khiến Cổ Thần rất bất ngờ.

Hôm nay, Cổ Thần tinh thần sảng khoái vô cùng. Rốt cuộc hần cũng đã đi ra khỏi cái sơn cốc vòng vèo kia tiến vào một cái sơn cốc thẳng tắp thông hướng thẳng tới chỗ Chiến Thần sơn. Từ chỗ này chỉ còn đi khoảng trăm dặm nữa là tới nơi.

Cổ Thần dọc theo sơn cốc liên tục đi về phía trước, rất nhanh đã đi đến đầu kia của sơn cốc. Trước mặt Cổ Thần xuất hiện một toà ngọn núi cao ngàn trượng chắn lối đi, Cổ Thần dọc theo chân núi chậm rãi hướng về phía Chiến Thần sơn.

- Đây là ... Hoả Diễm Đẳng!

Đêm hôm sau, Cổ Thần sau khi đi qua không biết bao nhiêu cái sơn cốc rốt cuộc cũng đã đi qua được cái ngọn núi ngàn trượng kia. Khoảng cách tới Chiến Thần sơn chỉ còn lại hơn mười dặm. Ở dưới một chân núi ngàn trượng khác, Cổ Thần phát hiện một gốc Hoả Diễm Đẳng.

Hoả Diễm Đẳng là cực dương tiên được, cũng là tài liệu dùng để luyện chế Thuần Dương Tiên đan. Tuy rằng Cổ Thần lúc trước đã mua được hai gốc, nhưng lúc này hần cũng không chê ít, Thuần Dương Tiên đan tài liệu, tự nhiên là càng nhiều càng tốt rồi!

Cổ Thần đem Hoả Diễm Đẳng cẩn thận hái xuống bỏ vào trong hộp thuốc. Hoả Diễm Đẳng này cũng hơn ba ngàn năm tuổi, so với hai gốc một ngàn năm trăm tuổi mua được lúc trước, hàm lượng dương linh khí nồng hậu hơn rất nhiều.

Đi qua khỏi ngọn núi này, sơn cốc ở tiền phương tựa hồ đã thông thoáng, không còn nhiều ngọn núi chặn phía trước nữa.

Ngày hôm sau, Cổ Thần đã đi tiếp được hơn hai trăm dặm. Trên đường Cổ Thần bắt gặp một cái thi thể. Thi thể này Cổ Thần cũng biết, chính là một người trong Dương Vu bộ lạc tên là Dương Thạch. Lúc trắc thí huyết mạch chính là người đầu tiên trắc thí có được thượng đẳng Cổ Vu huyết mạch.

Bắt gặp Vu sĩ chết ở chỗ này khiến Cổ Thần rất kinh ngạc!

Chiến Thần sơn là thánh địa của Cổ vu tộc, Dương Thạch là người của Cổ vu tộc thì tất nhiên sẽ không bị Chiến Thần sơn cấm chế giết chết, như vậy chỉ có thể do người khác giết!

Cổ Thần quang sát thi thể của Dương Thạch thì thấy hần chết là do người ta một kích mạnh mẽ đánh nát mệnh tuyến, ngay cả nguyên thần cũng biến mất. Có thể nói là một kích hình thần câu diệt!

Dương Thạch có tu vi Nguyên Thần hậu kỳ, ở trong đám Vu sĩ tiến vào đây cũng được coi là thực lực đứng đầu, người có thể trong nháy mắt giết chết hần thì không có thực lực Minh Khiếu kỳ rất khó làm được.

Trong nháy mắt này đột nhiên Cổ Thần nhớ tới tên Linh Vu của Hoả Vu bộ lạc lúc trước.

Lẽ nào tên Linh VU đó không phải là người của Cổ vu tộc? Nếu không phải là Cổ vu tộc thì làm sao hần có thể lên vào trong này được?

Cổ Thần là có Tự Ngọc dẫn dắt trở thành một vu sĩ trong Dương Vu bộ lạc, nếu tên Hoả Vu Linh Vu kia là ngoại tộc thì chẳng lẽ Hoả Huỳnh Đại Vu làm phản? Nếu không một tên ngoại tộc làm thế nào có thể qua mắt được hần?

Cổ Thần không thể nào ngờ được là Tàng Thiên Cơ có Đồ Độc chỉ dẫn mới vào được đây. Đồ Độc chính là ma vương nổi danh từ hai ngàn năm trước, chỉ kém một bước là hợp đạo thành công. Lúc trước hần chỗ nào mà không thể đi? Đông Hoang Yêu vực hay Nam Hoang vu cương, đều in dấu chân của hần, cho nên đối với một số việc của Yêu Vu hai tộc hần biết được cũng không ít.

Đồng thời Tàng Thiên Cơ cũng không phải ngay từ đầu đã đội lốt Hoả Địch, mà hần chờ khi Hoả Địch tham gia huyết mạch trắc thí xong mới giết chết, rút nguyên thần bỏ vào trong Tụ Huyết Phiên để Đồ Độc hấp thu ký ức của Hoả Địch, đồng thời Tàng Thiên Cơ dùng Chân Nhan đan biến đổi thành bộ dáng của Hoả Địch, do đó mà không ai, kể cả Hoả Huỳnh nghi ngờ được.

Từ lúc gặp phải thi thể của Dương Thạch, trên đường đi tới Cổ Thần cũng không có gặp được bất luận Vu sĩ nào khác. Mấy ngày sau Cổ Thần đã tới được chân núi của Chiến Thần sơn, trước mặt là một khối đất bằng phẳng rộng vài trăm trượng, ở cuối khối đất bằng này có một vách dựng đứng gần ngàn trượng.

Trên mặt vách đá có khắc chi chít ký tự.

Cổ Thần trong lòng khê động, đi tới bên dưới vách đá, nhìn lên, chậm rãi lẩm bẩm: “Thuần Dương bí điển.”

Tinh thần Cổ Thần đại chấn, cái này không ngờ chính là bí pháp Thuần Dương bí điển truyền thừa của Dương Vu bộ lạc, xem ra hiện tại Cổ Thần là người đầu tiên đến chỗ này, phạm vi mấy trăm trượng trên chỗ đất bằng này không hề có chút hoả pháp tắc nào.

Khi Cổ Thần đến gần vách đá này, Chiến Thần lệnh trong ngực Cổ Thần đột nhiên trở nên sinh động, có vẻ như rất hưng phấn.

Cổ Thần thần thức đảo qua thì phát hiện thuần dương hoả trong Chiến Thần lệnh đang liên tục cuộn trào, Chiến Thần lệnh lúc này mặc dù không được Cổ Thần dùng pháp lực thôi động nhưng vẫn tự động thôi động.

Chiến Thần lệnh có phản ứng rất kịch liệt, hiển nhiên Chiến Thần sơn này đối với Chiến Thần lệnh cũng có ý nghĩa rất đặc thù nào đó mới khiến cho Chiến Thần lệnh trở nên hưng phấn như vậy.

Gần nửa khắc sau, Chiến Thần lệnh mới bình ổn trở lại, Cổ Thần khê thở phào một hơi, ánh mắt tiếp tục nhìn vào Thuần Dương bí điển trên vách đá.

Cổ Thần đã tu luyện Đỉnh Thiên Chiến Đại quyết, Hỗn Động Âm Dương quyết, Nghịch Mệnh Hoá Long quyết mấy loại vô thượng bí điển cho nên đối với bí pháp tốt xấu cũng đã có nhãn giới nhất định.

Vừa nhìn lên Thuần Dương bí điển này đọc chưa tới mười câu, Cổ Thần đã lộ ra biểu tình hưng phấn rồi bị bí điển này hấp dẫn luôn.

“Trong thiên địa, lấy chữ thuần làm nhất, Thuần Dương là tối cương, Thuần Âm là tối âm. Thiên địa từ lúc sơ khai lấy nguyên bắt đầu phân chia hỗn động, diễn hoá âm dương, Âm Dương chi đạo chính là Thiên Đại đại đạo. Thuần Dương chi đạo chính là đại đạo tối cao trong thiên địa ...”

Thuần Dương bí điển này và Hỗn Động Âm Dương quyết có nguyên lý như nhau nhưng có chỗ tinh diệu hơn so với Hỗn Động Âm Dương quyết. Điều này làm cho Cổ Thần rất kinh hỉ. Hỗn Động Âm Dương quyết nghe nói từ thái cổ thời đại, nhân loại phỏng theo Cổ ma mà sáng tạo ra.

Chân lý tu chân so với Đạo gia Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết cũng không kém hơn chút nào. Mơ hồ còn có chút cao hơn. Thuần Âm, Thuần Dương chính là tối cường bí pháp tu chân trong thiên hạ, đáng tiếc Hỗn Động Âm Dương quyết chỉ đưa ra được lý luận về Thuần Âm và Thuần Dương chứ không có cách nào giúp tu sĩ luyện thành Thuần Âm, Thuần Dương thân thể. Ngược lại bởi vì tu luyện bí pháp này khiến dương thịnh âm suy hoặc là âm thịnh dương suy cho nên buộc phải có nam nữ song tu để điều hoà, do đó môn công pháp này mới bị thiên hạ tu sĩ liệt vào bí pháp ma đạo.

Thuần Dương bí điển có chừng hơn ba tậm chữ, Cổ Thần lúc xem xong tất cả liền cảm thấy hứng thú càng lớn, nhưng cũng thất vọng không ít.

Thuần Dương bí điển này hơn ba vạn chữ đều không có một chữ nào nhắc tới làm sao tu luyện thành Thuần Dương thân thể. Hỗn Động Âm Dương quyết tuy rằng không có bí pháp tu luyện thành Thuần Dương thân thể nhưng cũng có thể giúp tu sĩ tu luyện thân thể đến chí dương, uy lực cũng thập phần kinh khủng.

Mà Thuần Dương bí điển này toàn bộ chỉ đều là giảng giải cách vận hành chân khí trong kinh mạch, làm sao phát huy lực lượng thân thể, chính yếu là phương pháp kích hoạt khiếu huyết giảng giải hơn một ngàn một trăm hai mươi chín cái khiếu huyết.

Nghe tên Thuần Dương bí điển rồi nhìn bằng giới thiệu chung của của bí pháp này Cổ Thần tưởng rằng đây là bí điển để tu luyện thành Thuần Dương thân thể cho nên rất hưng phấn, nhưng kết quả lại phát hiện Thuần Dương bí điển này cùng với Thuần Dương thân thể không có chút quan hệ nào!

580. Chương 67 : Tin Tức Tàng Thiên Cơ

- Ô, không đúng!

Cổ Thần cẩn thận nghiên cứu lại Thuần Dương bí điển này thêm nhiều lần.

Thuần Dương bí điển, dùng hai chữ Thuần Dương để đặt tên cho bí điển và trong mấy dòng giới thiệu cũng là nói đến Thuần Dương, như vậy không có khả năng không liên quan gì tới Thuần Dương thân thể!

Thời gian từ từ trôi qua, sống lưng của Cổ Thần đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, lông tóc như muốn dựng ngược lên, một cỗ khí lạnh từ trong xương sống của Cổ Thần nhảy mắt dọc theo lưng truyền tới đỉnh đầu Cổ Thần!

Cổ Thần lúc này cả người hơi chấn động, rồi trong đầu đột nhiên sáng tỏ, buộc miệng kinh hô lên một tiếng:

- Đây là pháp quyết cấp cho người có Thuần Dương thân thể tu luyện!

Cổ Thần lúc này dường như đã hiểu ra, nói:

- Trách không được Thuần Dương bí điển này lại không hề nhắc tới việc làm sao tu luyện thành Thuần Dương bí điển, nguyên lai là dùng để cấp pháp quyết tu luyện cho người thiên sinh đã có thân thể Thuần Dương. Người đã có thân thể Thuần Dương thì cần gì phương pháp tu luyện Thuần Dương thân thể?

Cổ Thần trong nháy mắt này cảm thấy khiếp sợ, cả kinh nói:

- Thuần Dương bí điển này phải là người không có Thuần Dương thân thể cũng có thể tu luyện kích hoạt hoàn toàn một ngàn một trăm hai mươi chín cái khiếu huyết, là một bí pháp nhất đẳng trong thiên hạ. Nếu là người có Thuần Dương thân thể tu luyện thì sẽ có hiệu quả đến mức nào đây?

- Đến tốt cùng là nhân vật thiên tài nào mới có thể sáng tạo ra bộ bí điển kinh người thế này? Người này nếu đã có thể sáng tạo ra pháp quyết này thì ắt hẳn tự thân đã là một người có Thuần Dương thân thể!

Cổ Thần vừa sợ hãi than, ánh mắt vừa hướng về mấy chữ cuối cùng trên vách đá nhìn lại.

Mới vừa rồi Cổ Thần bị Thuần Dương bí điển này hoàn toàn hấp dẫn, lúc đầu xem qua vẫn chưa hiểu rõ nên càng chăm chú quan sát nội dung, nghiền ngẫm nghiên cứu nên không hề chú ý đến mấy chữ cuối cùng này.

- Dương!

Chỉ một cái chữ “Dương” cổ phác xuất hiện trong mắt Cổ Thần. Lúc nhìn chữ “Dương” này, nguyên thần Cổ Thần bị chấn động mạnh mẽ, giống như có một tia lửa điện nóng cháy từ trong chữ “Dương” này kích thích lên nguyên thần hắn vậy.

Chữ “Dương” này kích thước chỉ có một thốn, so với những chữ chứa nội dung trong Thuần Dương bí điển nhỏ hơn nhiều, nhưng huyền ảo trong một chữ “Dương” này so với hơn ba vạn chữ kia lại lớn hơn nhiều.

Nhưng điều làm Cổ Thần khiếp sợ nhất không phải là đạo ẩn chứa trong chữ “Dương” kia mà là khi Cổ Thần nhìn thấy nó, Chiến Thần lệnh đột nhiên truyền tới một cỗ nhiệt lưu lớn, giống như Chiến Thần lệnh đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ nào đó dẫn dắt, một đạo xích quang trong nháy mắt từ lồng ngực Cổ Thần bắn ra.

Luồng xích quang từ trong Chiến Thần lệnh bắn ra chiếu thẳng tới chỗ chữ “Dương” kia, từ trong chữ “Dương” đó cũng đồng dạng bắn ra một luồng xích quang dung hoà cùng với luồng xích quang của Chiến Thần lệnh.

Chiến Thần lệnh nhẹ nhàng rung động, phá ra một tiếng hoan minh thư sướng.

Cổ Thần kinh ngạc nhìn Chiến Thần lệnh đang dần bay lên không trung, trong miệng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Thuần Dương bí điển này là do vị đại nhân vật thời thái cổ Dương kia khắc lên?

Cổ Thần lúc trước khi bị Thiên Ma Bát Âm công kích đối mặt với tình thế rất nguy hiểm, Chiến Thần lệnh đã đột nhiên tự động xuất ra một cỗ thuần dương chân khí nhập vào người Cổ Thần, để Cổ Thần không tự chủ rống lên một chữ “Dương” phá tan công kích của Thiên Ma Bát Âm.

Lúc Cổ Thần bị Thánh Tử Cơ Thần Không dùng không gian pháp tắc giam cầm, ngay cả nửa điểm lực lượng phản kháng cũng không có, cũng tại lúc nguy hiểm quan đầu đó, Chiến Thần lệnh lại tự động xuất

ra một luồng Thuần Dương chân khí dũng mãnh chui vào cơ thể Cổ Thần để Cổ Thần lại một lần nữa rống lên chữ “Dương” phá tan không gian giam cầm của Cơ Thần Không.

“Dương” này cũng là đại nhân vật từ thời thái cổ duy nhất mà Cổ Thần có chút hiểu biết, hiểu biết lớn nhất về “Dương” là lúc Cổ Thần tại Bắc Hoang cấm địa, ở trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả trận cùng với Âm Tôn Lăng Phong nói chuyện với nhau.

Âm Tôn Lăng Phong chính là bị “Dương” dùng Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả trận trấn áp trong Bắc Hoang cấm địa hơn mười vạn năm nay!

Đến tận bây giờ Cổ Thần vẫn chưa biết được Âm Tôn Lăng Phong rốt cuộc có cái dạng gì tu vi. Mà “Dương” so với Âm Tôn Lăng Phong còn mạnh hơn, có thể trấn áp hẳn trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả trận hơn mười vạn năm thì thực lực khủng bố đến mức nào?

Lúc này, ở trước mắt Cổ Thần chính là cổ thần thông chân chính do đích thân nhân vật khó lường như “Dương” lưu lại chứ không phải là thần thông mô phỏng nào đó trong thiên hạ.

Cổ Thần nhìn Thuần Dương bí điển trên vách đá nói:

- Nếu để cho người có Thuần Dương thân thể tu luyện Thuần Dương bí pháp này thì chỉ sợ bí pháp này không chỉ là bí pháp nhất đẳng trong thiên hạ, mà còn có thể tương đương với Chiến Thần Tinh Kinh thiên hạ đệ nhất bảo điển không chừng!

Bí pháp cường đại như vậy, nếu gặp phải thì Cổ Thần sao có thể bỏ qua nên hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống tỉ mỉ nghiên cứu Thuần Dương bí điển này.

Chí cương chí dương bí pháp bí điển theo như lời Hoàng Dược Tiên nói thì trong thiên chỉ có bí pháp dạng này có thể giải trừ Huyền Âm tuyệt mạch của Hư Tử Uyên và cũng chỉ có trong Cổ vũ tộc mới có loại bí pháp nhất đẳng như vậy.

Thuần Dương bí điển này là do nhân vật tuyệt đỉnh Dương từ thời thái cổ sáng tạo ra, hiện giờ đang sờ sờ trước mắt, chỉ cần là Mệnh Tuyền tu sĩ lĩnh ngộ được một phần vạn trong đó cũng đã có thiện đại thu hoạch rồi.

Thời gian ở trong Chiến Thần sơn này tối đa là năm năm, Cổ Thần muốn tìm tài liệu luyện chế Thuần Dương Tiên đan cũng được, tìm kiếm Chiến Thần Tinh Kinh cũng được không nhất thiết phải nóng vội trong chốc lát. Bởi vì cho dù có kiếm đủ tài liệu luyện chế Thuần Dương Tiên đan thì cũng phải chờ cho Hư Tử Uyên nghiên cứu thấu triệt phối phương mới có thể bắt đầu luyện chế.

Thuần Dương bí điển là kỳ ngộ trăm năm khó gặp, nếu đã gặp được thì đương nhiên phải tận dụng cơ hội mà tìm hiểu, đem Đạo của Dương lưu lại khắc thật sâu vào trong thức hải, như vậy ngày sau tu luyện Thuần Dương bí điển cũng thuận lợi hơn.

Những bí pháp truyền thừa trong Chiến Thần sơn đều không thể mang ra ngoài bởi vì tất cả bí pháp trong đây đều bị hạ cấm chế, không thể lưu vào ngọc giản, chỉ có thể dụng tâm ghi nhớ vào trong đầu.

Thời gian năm năm ngắn ngủi, nếu muốn đem bí điển thuộc loại đệ nhất thiên hạ như Thuần Dương bí điển này tu luyện hoàn chỉnh hiển nhiên là không có khả năng, cho nên lúc này chỉ có thể cố gắng đem từng chữ trong bí điển cùng với Đạo của Dương ẩn chứa trong đó khắc sâu vào trong đầu.

Đem Đạo khắc vào sâu trong đầu cũng chỉ là những lĩnh ngộ trong ý niệm của tu sĩ mà thôi, không thể diễn tả bằng lời hay mô phỏng lại để truyền cho người khác được.

Trong Chiến Thần sơn có vô số truyền thừa bí điển nên ngộ tính của tu sĩ ở chỗ này rất trọng yếu, vô luận tư chất cao thấp thế nào thì cũng chỉ có thể ở trong năm năm thời gian. Cho nên trong năm năm này, thu hoạch của các tu sĩ chính là có thể xem họ lĩnh ngộ được bao nhiêu và ghi nhớ được bao nhiêu, lĩnh ngộ càng sâu sắc thì ghi nhớ càng sâu sắc, lĩnh ngộ nông cạn thì sự ghi nhớ rất mơ hồ. Giống như học bằng cách hiểu sẽ nhớ lâu hơn là học vẹt vậy.

Vì vậy, cho dù người có tư chất cao tới đâu nhưng sau khi rời khỏi Chiến Thần sơn này mà trong thức hải không có bao nhiêu ấn tượng với bí điển đã gặp qua thì cũng không thể nào tu luyện theo bí điển được.

Cổ Thần có tư chất siêu phẩm, trong thiên hạ những người có tư chất này cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thế nhưng thứ Cổ Thần sở trường nhất và tự tin nhất không phải là tư chất siêu phẩm này mà chính là ngộ tính của hắn. Kiếp trước có năm trăm năm kinh nghiệm, mặc dù trong năm trăm đó vì báo thù nên hầu hết thời gian Cổ Thần đều chìm trong tu luyện nhưng dù sao thì hiện giờ cũng có hơn người khác năm trăm năm kinh nghiệm, ngộ tính so với người thường ít nhất cũng cao hơn mười lần thậm chí mấy chục lần!

Giống như vô thượng pháp quyết Hỗn Độn Âm Dương quyết, không có ai chỉ dạy nhưng Cổ Thần cũng có thể thông qua ngộ tính của bản thân mà lĩnh ngộ được bảy tám phần. Âm Dương trận trong đó cho dù là Âm Dương Tông lịch đại tông chủ tốn hao cả ngàn năm tìm hiểu cũng không bằng Cổ Thần chỉ dùng có một năm thời gian đã thấu triệt!

Người khác có lẽ phải mất mấy năm mới có thể đem từng chữ trong Thuần Dương bí điển ghi khắc vào trong đầu, nhưng Cổ Thần lại nhanh hơn nhiều, chỉ cần vài tháng là đủ.

Cổ Thần cũng là một người có thái độ tu luyện rất chăm chú, sau khi nói với Hư Tử Uyên vài câu, để nàng tiếp tục nghiên cứu Thuần Dương Tiên đan, Cổ Thần liền bắt đầu ngồi trước vách đá chuyên tâm tìm hiểu Thuần Dương bí điển này.

Cổ Thần lúc này giống như một khối đá bất động đã tồn tại không biết bao nhiêu năm thang cùng với vách đá trước mặt. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm lên vách đá, tập trung vào từng nét khắc, từng ký tự khắc trên đó. Sau khi nghiên cứu một hồi, Cổ Thần lại hướng về phía chữ Dương ở cuối cùng nhìn một cái. Mỗi lần như thế Cổ Thần đều cảm giác được có một loại hàm ý nào đó từng chút một lắng đọng trong đầu.

Tròn một ngày một đêm trôi qua, Cổ Thần cũng đã không biết bản thân nhìn mấy ký tự trước mặt bao nhiêu lần, và nhìn vào cái chữ Dương kia bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đều có tia hàm ý lưu lại trong thức hải của Cổ Thần, tích tụ càng lúc càng nhiều, dần dần hình thành một đoàn trạng thái bất uy tắc không hình không dạng trong thức hải Cổ Thần.

Đối với đoàn trạng thái này, Cổ Thần chỉ có thể cảm giác được như có như không, nhìn không thấy được nhưng lại có thể cảm giác được giống như một cái mê vòng bao trùm lên thức hải của Cổ Thần vậy, cho nên Cổ Thần càng cố gắng không ngừng lĩnh ngộ Thuần Dương bí điển.

Liên tiếp ba ngày, trong thức hải Cổ Thần đột nhiên như có một trận gió mát thổi qua khiến nguyên thần của Cổ Thần trong nháy mắt đột nhiên chấn động, một cảm giác rất vi diệu cũng đột nhiên từ trong thức hải tuôn ra. Một cái hàm ý hay cũng có thể là một loại hàm chữ Đạo nào đó xuất hiện bên trong thức hải của Cổ Thần.

- Đây là cái gì? Chẳng lẽ chính là Đạo mà Dương lưu lại sao?

Cổ Thần hơi ngẩn ra rồi lập tức đại hỉ.

Trong thức hải đột nhiên xuất hiện cái cảm giác vi diệu kia nhưng lại rất mờ lung và thưa thớt. Cổ Thần có cái hiểu cái không, thế nhưng vẫn rõ ràng cảm giác được nó tồn tại còn hơn lúc trước nhiều. Nhưng đây cũng chỉ mới là bước đầu lĩnh ngộ được đối với Thuần Dương bí điển mà thôi.

Chỉ mới mấy ngày mà Cổ Thần đã có thể nắm bắt được một tia hàm ý trong đó đã khiến hắn mừng đến phát điên. Nếu là tu sĩ có ngộ tính hơi cao một chút thì ít nhất cũng phải mất một tháng thậm chí là mấy tháng mới có thể làm được tới bước này như Cổ Thần.

Hiểu được một tia hàm ý này, Cổ Thần đối với việc tu luyện Thuần Dương thân thể càng có hiểu biết sâu hơn và Cổ Thần cũng cảm giác được Hỗn Độn Âm Dương quyết với Thuần Dương bí điển này có mối liên hệ với nhau.

Từ xưa đến nay, chưa có tu sĩ nào có thể đồng thời tu luyện cả hai bộ vô thượng pháp quyết này ngoại trừ Cổ Thần, và cũng vì vậy Cổ Thần mới phát hiện được mối liên hệ giữa hai bộ công pháp này.

Đã bắt được một tia hàm ý, Cổ Thần càng thêm hứng phấn tiếp tục nghiên cứu lĩnh ngộ Thuần Dương bí điển, đến tối thì tu luyện Linh Kinh Thuần Tức quyết. Ban này dùng gần tám canh giờ liên tục nghiên

cứu linh ngộ Thuần Dương bí điển, đến tối Cổ Thần chỉ dùng bốn canh giờ tu luyện Linh Kinh Thuần Túc quyết là tinh lực lại tràn đầy.

Cứ liên tục như vậy tiếp qua nhiều ngày, tuy rằng đoàn trạng thái trong thức hải vẫn không rõ ràng lắm nhưng cảm ngộ của Cổ Thần lại càng lúc càng sâu sắc hơn.

Đại khái qua hơn mười ngày, chỗ vách đá này đón tiếp vị Vu sĩ thứ hai tiến đến.

Cổ Thần tuy rằng chuyên tâm trong tu luyện nhưng trong vòng ngàn trượng xung quanh có tiếng chân rơi cũng không thể thoát được hai lỗ tai của Cổ Thần. Cho nên vừa nghe tiếng bước chân, Cổ Thần liền dùng thần thức đảo qua, người tới là một Nguyên Thần trung kỳ Vu sĩ, rất nhanh đã đến gần chỗ Cổ Thần ngồi, người này là một võ vu cao hai thước bốn.

Trên ngực áo của tên Vu sĩ này có đồ đằng hình sóng nước, vừa nhìn là biết người của Thủy Vu bộ lạc. Thủy Vu bộ lạc cùng Dương Vu bộ lạc cũng có giao hảo nên người này nhìn Cổ Thần khẽ chào hỏi một tiếng rồi hưng phấn nhìn lên vách đá.

Thấy được truyền thừa Thuần Dương bí điển của Dương Vu bộ lạc khắc trên đó, trong mắt tên Vu sĩ kia cũng toát lên khát vọng nhưng cũng có chút thất vọng. Thủy Vu bộ lạc và Âm Vu bộ lạc tu luyện bí pháp đều thiên về Cực Âm bí pháp cho nên không thích hợp tu luyện bí pháp có thuộc tính dương cương. Trừ khi hãn cũng có tu luyện Đạo gia âm dương hợp nhất Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết, nếu không rất khó đồng tu loại công pháp tương khắc như vậy được.

Tuy nhiên tên Võ vu kia cũng kiếm chỗ khoanh chân ngồi xuống gần Cổ Thần, tuy rằng hãn không thích hợp để tu luyện Thuần Dương bí điển nhưng quan sát, nghiên cứu vẫn rất có lợi cho hãn.

Vừa ngồi xuống hãn liền quay sang Cổ Thần hỏi:

- Dương Vu bộ lạc huynh đệ, ta là Thủy Vu bộ lạc Thủy Nguyên, xin hỏi tôn tánh đại danh của huynh đệ?

- Dương Cổ!

Cổ Thần nhàn nhạt trả lời, ánh mắt vẫn thủy chung không rời khỏi vách đá trước mặt.

Thủy Nguyên hướng bốn phía nhìn một lần rồi hỏi tiếp:

- Cổ huynh, người có phát hiện thi thể bên trong Chiến Thần sơn không?

Cổ Thần hơi nhướn mày lên, có chút hứng thú nói:

- Có thấy qua một cái. Người cũng thấy thi thể Vu sĩ khác sao?

Thủy Nguyên gật đầu nói:

- Ta phát hiện hai cái thi thể, một là của Thủy Vu bộ lạc ta, một là của Âm Vu bộ lạc. Tên ngoại tộc tu sĩ kia dám ở trong Chiến Thần sơn này tàn sát Vu sĩ tộc ta!

Vừa nói, Thủy Nguyên vừa siết chặt nắm tay, hiển nhiên là rất tức giận.

- Ngoại tộc tu sĩ?

Cổ Thần có chút cả kinh, vội hỏi:

- Cái gì ngoại tộc tu sĩ?

Vừa hỏi Cổ Thần vừa thăm đoán, trong ba mươi người tiến vào Chiến Thần sơn ngoài Cổ Thần ra thì hai mươi chín người còn lại đều trải qua huyết mạch trắc thí. Mà Cổ Thần được Tự Ngọc bảo đảm nên không ai biết được thân phận ngoại tộc của hãn. Trong đầu Cổ Thần đột nhiên hiện lên một bóng người, đó là tên Linh Vu của Hoả Vu bộ lạc mà Cổ Thần nhìn không thấy kia.

- Thiên Vu bộ lạc và Dương Vu bộ lạc tiến vào đây sớm nhất nên hiển nhiên là Cổ huynh không biết rồi. Lúc Hoả Vu bộ lạc tiến vào thông đạo, trên bầu trời đột nhiên đánh xuống một đạo cương mang ngàn trượng, bổ lên người một gã Linh Vu của Hoả Vu bộ lạc. Mà tên ngoại tộc tu sĩ đó nhờ có một cái cổ đỉnh hộ thân nên mới thoát được công kích của cương mang chạy vào trong thông đạo.

Thủy Nguyên từ từ kể hết những chuyện phát sinh bên ngoài sau khi Cổ Thần tiến vào:

- Thần nữ muốn chúng ta sau khi tiến vào trong núi thì tận lực tụ tập cùng một chỗ, tên ngoại tộc tu sĩ kia có tu vi Minh Khiếu kỳ, những Vu sĩ chết trong đây, rõ ràng là do hắn giết!

Nghe Thủy Nguyên kể lại, trong lòng Cổ Thần như dậy sóng, hắn vừa nghe liền biết lai lịch của cái cổ đỉnh kia và tên ngoại tộc tu sĩ đó.

- Tên kia chính là Tàng Thiên Cơ!

Cổ Thần trầm hô.

581. Chương 68 : Trấn Áp Tàng Thiên Cơ(1)

Thái Hư Tiên đỉnh cho dù có hoá thành tro, Cổ Thần cũng nhận ra, cho nên Thủy Nguyên vừa nói là Cổ Thần liền biết tên ngoại tộc tu sĩ kia chính là Đại Doanh để đình đương kim thái tử Tàng Thiên Cơ.

Trong lòng Cổ Thần lúc này tràn đầy kinh hãi. Tên ngoại tộc tu sĩ kia mặc kệ là Nhân tộc hay Yêu tộc cũng không có khả năng khiến Cổ Thần kinh hãi như vậy.

Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ chính là cừu địch không đội trời chung cả hai kiếp. Không ngờ đúng là oan gia ngõ hẹp, Cổ Thần chạy tới tận Nam hoang vu cương này mà Tàng Thiên Cơ cũng chạy tới.

Cổ Thần nhờ có Thần nữ Tự Ngọc hỗ trợ nên mới có thể thông qua Liệp Long đại hội chiếm được danh ngạch tiến vào Chiến Thần sơn.

Mà Tàng Thiên Cơ lại trực tiếp đánh chết một tên Vu sĩ Hoả Vu bộ lạc đã được xác định là có thể tiến vào Chiến Thần sơn rồi dung hợp với ký ức của hắn, sau đó dùng Chân Nhan đan cải biến tướng mạo qua mắt Thần nữ và chín vị Đại Vu lẫn vào trong Chiến Thần sơn.

Kinh hãi qua đi, trong mắt Cổ Thần liền bắn ra một đạo lệ quang.

Năm năm, trong năm năm vừa qua thực lực của Cổ Thần đã từ Nguyên Thần trung kỳ tiến lên Nguyên Thần hậu kỳ đỉnh phong, đồng thời còn luyện thành thần thông ba đầu sáu tay, thực lực so với năm năm trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Năm năm trước, khi Cổ Thần hoá long mới khó khăn lắm so sánh được với tu sĩ Minh Khiếu kỳ kích hoạt sáu trăm khiêu huyết.

Năm năm sau, Cổ Thần sử dụng thần thông ba đầu sáu tay thực lực đã có thể so sánh với cao thủ Minh Khiếu kỳ kích hoạt hơn chín trăm cái khiêu huyết.

Cho dù là cao thủ đã kích hoạt chín trăm cái nếu giao thủ Cổ Thần cũng có cơ đánh chết.

- Tàng Thiên Cơ, ngày chết của ngươi đã tới rồi!

Cổ Thần trong lòng trầm quát!

Thủy Nguyên vẫn tiếp tục nói:

- Cổ huynh, tên ngoại tộc tu sĩ kia rất lợi hại, chúng ta cũng nên giao hảo một chút, nếu gặp phải tên tu sĩ ngoại tộc đó cũng có thể chiếu cố cho nhau.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Ta đang tìm hiểu Thuần Dương bí điển cho nên tạm thời sẽ không rời khỏi chỗ này.

Thủy Nguyên do sợ hãi Tàng Thiên Cơ nên tuy rằng Thuần Dương bí điển không phải là truyền thừa của Thủy VU bộ lạc nhưng hắn vẫn lưu lại chỗ này tìm hiểu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mấy ngày sau lại có hai gã Vu sĩ đến chỗ này, một người là Dương Vu bộ lạc tên Thiết, một người là Vu sĩ của Địa VU bộ lạc.

Hai người này vừa tới thấy Cổ Thần và Thủy Nguyên thì lập tức đại hỉ bước nhanh tới.

Vừa nói chuyện một hồi, hai người kia cũng thấy qua vài cái thi thể VU sĩ nên trong lòng cả đám nhất thời bàng hoàng không thôi.

Chiến Thần sơn chưa bao giờ xuất hiện tình trạng có ngoại tộc tu sĩ lén vào tàn sát Cổ vu tộc Vu sĩ. Sợ rằng ngay cả Thần nữ và chín vị Đại Vu cũng không ngờ được tên ngoại tộc tu sĩ này lại có vô thượng tiên bảo tương liên với mệnh thần, ngay cả cấm chế của Chiến Thần sơn cũng không thể gạt bỏ hẳn.

Bởi vì sợ đụng phải tên ngoại tộc tu sĩ kia nên cả ba người đều dừng lại ở chỗ này với Cổ Thần.

Mấy ngày tiếp theo lại có thêm ba Vu sĩ nữa tới.

Dần dần, không gian trăm trượng bao quanh vách đá đã có bảy Vu sĩ. Trong đó Dương Vu bộ lạc ba người, Thiên Vu, Hoả Vu, Thuỷ Vu, Địa Vu và Âm Vu mỗi bộ lạc một người.

Vu sĩ của Dương VU bộ lạc đều có thể tu luyện Thuần Dương bí điển truyền thừa của bộ lạc, mà mấy Vu sĩ của bộ lạc khác chỉ có thể cảm ngộ được một chút từ trong mấy ký tự kia.

Thời gian ở trong Chiến Thần sơn thập phần quý giá, cho nên mấy vị Vu sĩ kia đều muốn đi tìm truyền thừa của bộ lạc mình, thế nhưng không có ai đồng hành nên họ đành phải chờ ở đây.

Tiếp theo mấy ngày kế tiếp lại có một Vu sĩ của Thuỷ Vu bộ lạc tới đây.

Dừng lại chỗ này một ngày, vị Vu sĩ của Thuỷ Vu bộ lạc vừa mới đến này cùng với Thuỷ Nguyên chuẩn bị cùng nhau đi kiếm truyền thừa Thuỷ Cực bí điển của THUỷ Vu bộ lạc.

Mới vừa rời khỏi chỗ vách đá hơn trăm trượng thì Thuỷ Nguyên đột nhiên dùng bước hô to:

- Thạch!

- Thạch huynh, chỗ này là truyền thừa Thuần Dương bí điển của Dương Vu bộ lạc các người, đã có ba huynh đệ của Dương Vu bộ lạc ở đây. Không thấy người, chúng ta vẫn còn lo lắng không biết người có gặp nguy hiểm gì không, bây giờ thì tốt rồi ...

Tên Vu sĩ còn lại của Thuỷ Vu bộ lạc cũng lên tiếng, hưng phấn nói.

Dương Vu và Thuỷ Vu hai bộ lạc đều có quan hệ rất tốt cho nên đại đa số Vu sĩ trong hai bộ lạc đều biết nhau, chỉ có Cổ Thần là ngoại lệ.

Hai người Thuỷ Nguyên vừa đi ra được trăm trượng đã thấy Dương Thạch của Dương Vu bộ lạc đang hướng bên này đi tới thì liền vui vẻ hô lên.

Cùng lúc đó, khi Cổ Thần nghe được thanh âm của, thân thể hắn chợt léo lên, song chưởng vỗ mạnh lên mặt đất đã rời khỏi chỗ ngồi hơn ba mươi trượng, sau đó nhanh chóng tới bên cạnh hai người Thuỷ Nguyên, kéo hai người họ trở về chỗ vách đá.

- Cổ huynh, người làm gì vậy?

Thuỷ Nguyên hoàn toàn không hiểu tại sao Cổ Thần hành động như vậy nên có chút kinh hãi hỏi.

Chúng Vu sĩ còn lại cũng tỏ vẻ nghi hoặc, không biết tại sao Cổ Thần vừa thấy tên Dương Thạch liền như lâm đại địch, hai người cùng là người của Dương Vu bộ lạc mà?

Dương Thạch kia nhìn Cổ Thần, trong mắt tràn đầy nộ ý.

Cổ Thần đứng trước mấy Vu sĩ, lạnh lùng nói:

- Ta đã thấy thi thể của Thạch, hắn đã chết rồi!

- Cái gì?

Chúng Vu sĩ đều kinh hãi hét lên, sắc mặt biến đổi rồi quay về phía Dương Thạch kia quát lớn:

- Người là ai?

- Ha ha ha ha ...

Dương Thạch ha hả cười rồi dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn mấy vị Vu sĩ trước mặt nói:

- Trách không được vì sao mấy ngày nay ta không tìm được tên Vu sĩ nào để giết, thì ra các người đều trốn ở chỗ này. Hắc hắc, Thuần Dương bí điển của Dương Vu bộ lạc cũng ở đây, thực sự là song hỷ lâm môn mà! Ha ha ...

Dứt lời, tên Dương Thạch kia liền chuyển ánh mắt lên người Cổ Thần, trong mắt hắn hiện lên vẻ nghi hoặc, tên Vu sĩ này để cho hắn có cảm giác thâm bất khả trắc, đồng thời còn có cảm giác hơi quen thuộc, khiến hắn rất tò mò.

Thế nhưng tò mò chỉ thoáng chốc rồi hắn hưng phấn nghĩ: “Một tên Nguyên Thần hậu kỳ cho dù thực lực có biến thái cỡ nào thì trong thiên hạ này có mấy tên có thể so được với tên siêu cấp biến thái Cổ Thần kia?”

- Hắn chính là tên ngoại tộc tu sĩ kia, chúng ta cùng nhau liên thủ giết chết hắn đi. Các vị, vì huynh đệ đã chết mà báo thù a ...

Thuỷ Nguyên nghiêng răng nói.

Tên Dương Thạch kia lạnh lùng nhìn Thuỷ Nguyên rồi cười lạnh nói:

- Chỉ bằng các người? Đám kiến hôi các người cho dù có nhiều hơn cũng chỉ có thể đứng đó chờ chết mà thôi, Chiến Thần sơn là thánh địa của các người đúng không? Vậy hôm nay nó sẽ trở thành mồ chôn của các người!

Đang lúc nói chuyện, tay tên Dương Thạch kia cũng đồng thời nhấc lên, trong lòng bàn tay hắn liền xuất hiện một cái tiểu phiến màu đen, trên cái tiểu phiến này có khắc một cái huyết hồng khô lâu. Tên Dương Thạch này nói tiếp:

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu ... Ồ có tới tám cái nguyên thần, ha ha, Tụ Huyết Phiến của ta lại có thể đại tăng uy lực rồi!

- Tàng Thiên Cơ, người lụn bại tới mức này sao?

Cổ Thần nhìn chằm chằm vào hai mắt của tên Dương Thạch kia đạm nhiên nói.

Tàng Thiên Cơ nghe Cổ Thần nói nhưng cũng không hề nghĩ tới người trước mặt này chính là đối thủ truyền kiếp Cổ Thần của hắn, mà làm một bộ mặt rất kinh ngạc hỏi lại:

- Người vậy mà nhận ra ta?

582. Chương 69 : Trấn Áp Tàng Thiên Cơ(2,3)

- Hừ!

Cổ Thần khẽ cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Các người lui lại phía sau đi, hắn chỉ ít cũng có thực lực Minh Khiếu hậu kỳ, các người không phải đối thủ của hắn. Đối phó hắn, hừ, chỉ mình ta là đủ rồi!

- Cổ huynh, người nhiều lực đại a!

Thuỷ Nguyên thấy Cổ Thần định một mình xuất thủ liền la lên.

Cổ Thần đạm nhiên nói:

- Minh Khiếu hậu kỳ Hoả Long ta còn có thể chém giết mà còn phải sợ một tên Minh Khiếu sơ kỳ sao? Các người mau lui về phía sau đi!

Thấy ngữ khí cứng rắn của Cổ Thần, mấy tên Vu sĩ liền ngoan ngoãn lui tới dưới vách đá.

Trong mắt Tàng Thiên Cơ lập lòe hung quang, rồi trực tiếp hoá thành nguyên dạng. Bị một tên Nguyên Thần hậu kỳ Vu sĩ xem thường đã khiến hắn triệt để nổi giận. Mà từ trong mắt tên Vu sĩ này Tàng Thiên Cơ cũng cảm nhận một sự khinh thường.

- Chết! Người đi chết đi!

Tàng Thiên Cơ nổi giận rống lên một tiếng, ném Tụ Huyết Phiên trong tay hướng tới Cổ Thần.

Tụ Huyết Phiên đón gió lớn lên, trong nháy mắt đã biến thành trăm trượng che khuất cả không trung quảng trường, không chỉ bao phủ Cổ Thần mà ngay cả bảy tên Vu sĩ kia cũng bị bao phủ luôn.

Tuy trên mặt Cổ Thần biểu hiện vẻ khinh thường nhưng trong lòng hắn vẫn cảnh giác cao độ. Ngay lúc Tàng Thiên Cơ ném Tụ Huyết Phiên ra, trong tay Cổ Thần cũng loé lên quang bảy màu, một cổ sát khí xung thiên theo đó tràn ra chấn động tất cả mọi người ở đây.

Thượng Phẩm công kích tiên bảo: Thất Thái Tuyệt Thần kiếm!

Mắt thấy Tụ Huyết Phiên to mấy trăm trượng chụp xuống, hai tay Cổ Thần vung mạnh Thất Thái Tuyệt Thần kiếm lên, mạnh mẽ chém một nhát, Thất Thái Tuyệt Thần kiếm quang mang đại thịnh bắn ra một đạo thất thái thiên hồng mang theo kiếm khí phóng thẳng lên cao.

“Rầm!”

Một tiếng bạo hưởng mãnh liệt vang lên, Tụ Huyết Phiên to mấy trăm trượng kia liền xuất hiện bảy đạo vết nứt, mỗi vết nứt đều sâu hơn mười trượng.

Vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong Tụ Huyết Phiên vang lên, quang mang của Tụ Huyết Phiên cũng ảm đạm xuống lui lại phía sau.

Thất Thái Tuyệt Thần kiếm không phải cùng đẳng cấp để Bàn Long Sát Thần thương so sánh được. Thất Thái Tuyệt Thần kiếm vừa ra thì thân thể liền bị chém thành bảy đoạn, nguyên thần cũng bị chém thành hư vô. Vô luận là thân thể hay nguyên thần đều có lực sát thương rất lớn. Tụ Huyết Phiên thu thập vô số tinh nguyên khí huyết luyện chế thành, làm sao chống đỡ được công kích của Thất Thái Tuyệt Thần kiếm?

Tàng Thiên Cơ sắc mặt đại biến, nhưng ánh mắt nhìn về phía Thất Thái Tuyệt Thần kiếm trên tay Cổ Thần lại lộ ra vẻ tham lam, bàn tay hắn khẽ động, kết xuất một pháp ấn quỷ dị rồi hướng một ngón tay chỉ về phía Tụ Huyết Phiên.

Trong sát na đó, vô số tiếng kêu chói tai vang lên, một cái huyết sắc nhân diện từ trong huyết hồng khô lâu lao ra bổ khuyết chỗ mấy vết nứt trên Tụ Huyết Phiên. Theo đó gần vạn cái huyết sắc nhân diện đồng thời lao ra, nhanh chóng khôi phục lại Tụ Huyết Phiên như ban đầu chụp xuống đầu Cổ Thần.

Đồng thời, hai tay Tàng Thiên Cơ kết xuất một cái pháp ấn khác, miệng hét lớn:

- Kim Cương ấn!

Một đạo kim sắc chưởng cương nhanh chóng từ trong lòng bàn tay Tàng Thiên Cơ phóng lớn lên thành ngàn trượng, nhưng theo thủ ấn biến đổi của Tàng Thiên Cơ, cái kim sắc chưởng cương đó lại nhanh chóng áp súc lại thành cỡ trăm trượng bắn tới chỗ Cổ Thần. Trên đường nó đi qua, mặt đất như bị cày xới thành một cái rãnh sâu gần mười trượng.

Trong mắt các Vu sĩ còn lại đều tràn ngập vẻ hoảng sợ. Tụ Huyết Phiên như một cái hắc thủ che trời toả ra mùi tanh tưởi nồng đậm so với lúc trước còn nồng hơn, uy thế cũng mãnh liệt hơn.

Mà đạo kim sắc quyền cương kia lại như một vầng thái dương nhỏ rất chói mắt. Nơi nó đi qua có thể hình dung như vạn vật giai không.

Trăm trượng cự phiên cùng trăm trượng quyền cương, một cái trên trời, một cái từ dưới đất đồng thời đánh tới, uy áp toả ra kinh thiên động địa khiến các Vu sĩ đều hít thở khó khăn.

Cổ Thần trong tay cầm Thất Thái Tuyệt Thần kiếm lại không hề có nửa điểm khẩn trương, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên. Tay trái chợt vung lên, Xích Lân Dương Hoả kiếm hiện ra!

Hai tay vũ động, quang mang trên mũi Thất Thái Tuyệt Thần kiếm đại thịnh, lại bắn ra một đạo thất thái thiên hồng phóng lên trời đâm vào Tụ Huyết Phiên.

Đồng thời Cổ Thần mạnh mẽ dùng Xích Lân Dương Hoả kiếm chém mạnh một cái, một cái khe nứt không gian theo đó hiện ra. Sau đó một tiếng bạo hưởng mãnh liệt vang lên, mọi người nhìn lại thì chỉ thấy cái kim sắc quyền cương của Tàng Thiên Cơ đánh ra từ một phân thành hai, đã bị trăm thành hai nửa.

Trên bầu trời tiếp đó cũng truyền lại âm thanh như vải bị xé rách, Thất Thái Tuyệt Thần kiếm lại khiến cho Tụ Huyết Phiên xuất hiện bảy vết nứt.

Cổ Thần hai tay hai kiếm, Thất Thái Tuyệt Thần kiếm và Xích Lân Dương Hoả kiếm, một kiện là thượng phẩm tiên bảo, một kiện là hạ phẩm tiên bảo khiến cho mấy Vu sĩ phía sau càng trợn mắt lú lười. Bọn họ trong tay ngay cả một kiện tiên bảo cũng không có, vậy mà Cổ Thần cùng lúc có hai kiện.

Trong mắt Tàng Thiên Cơ cũng thoáng hiện vẻ thất kinh, một tên Vu sĩ Nguyên Thần hậu kỳ mà cũng có thực lực Minh Khiếu hậu kỳ như hắn đã khiến hắn khó tin rồi, vậy mà bây giờ trên tay đối phương còn có hai kiện vô thượng tiên bảo!

Thất Thái Tuyệt Thần kiếm và Xích Lân Dương Hoả kiếm là thu hoạch của Cổ Thần khi giết chết Ngao Hoảng và Long Nham cho nên Tàng Thiên Cơ chưa bao giờ thấy qua. Trong mắt Tàng Thiên Cơ lúc này, tên Vu sĩ trước mắt so với đối thủ sống còn của hắn là Cổ Thần cũng không thua kém chút nào, thậm chí còn có chút mạnh hơn. Nhưng cho dù hắn tưởng tượng thế nào cũng không thể nào ngờ rằng người trước mặt lại chính là đối thủ sống còn Cổ Thần của hắn!

Một thân phận mới, tiên bảo mới đã biến Cổ Thần trở thành một kinh địch hoàn toàn mới của Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ lúc trước luôn được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất thiên tài, mới hai mươi tuổi đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh giới, tiền đồ vô lượng cho nên từ trước tới giờ hắn đều tự cho mình là đệ nhất. Kết quả Cổ Thần xuất hiện đã phá vỡ thần thoại của hắn, còn mạnh mẽ đem hắn đạp dưới chân!

Nguyên tưởng rằng rời khỏi trung thổ thì tu sĩ trẻ tuổi trong thiên hạ đã không còn ai so được với hắn nữa, nhưng ai ngờ trong Cổ vũ tộc này lại xuất hiện một tên biến thái không kém Cổ Thần, mới chỉ tu vi Nguyên Thần hậu kỳ mà đã có thực lực không kém gì Tàng Thiên Cơ hắn rồi!

Đồng thời trên người còn có pháp bảo có thể khắc chế của Tụ Huyết Phiên của hắn!

Phần nộ! Ngập trời phần nộ!

Tàng Thiên Cơ trong mắt hồng quang đại thịnh, quát lên một tiếng giận giữ rồi nói:

- Đồ Độc, ra đi, chúng ta cùng nhau tiêu diệt hắn, rút nguyên thần của hắn ra!

Tàng Thiên Cơ mặc dù phần nộ nhưng lòng tin đánh chết tên Vu sĩ trước mặt này vẫn còn đó. Con bài chưa lật của hắn còn có Thái Hư Tiên đỉnh, mà trong thiên hạ này ngoài Cổ Thần ra còn ai có thể không chế được Thái Hư Tiên đỉnh uy hiếp đến tính mạng hắn?

Tàng Thiên Cơ vừa dứt lời thì một bóng đen từ trong mi tâm hắn bắn ra hoá thành một cái hắc sắc khô lâu thật lớn, chính là do nguyên thần của ma vương Đồ Độc biến thành.

Bóng đen chợt loé lên đã tới bên Tụ Huyết Phiên, Trần Minh Ngọc Bi vừa xuất hiện trong tay Cổ Thần còn chưa kịp đánh ra thì cái bóng đen đó đã chui vào trong cái huyết sắc khô lâu trên Tụ Huyết Phiên.

- Huyết linh không hồn đại pháp!

Một thanh âm âm lãnh tới cực điểm đột nhiên vang lên.

Tụ Huyết Phiên lay động mãnh liệt một hồi rồi mười hai bóng người từ trong Tụ Huyết Phiên phóng ra đứng trước mặt Tàng Thiên Cơ.

- A, đó là Thạch!

- Kia là Ô ...

- Kia là Quyển

...

Mấy VU sĩ đứng phía sau liên tục kinh hô lên, mười hai bóng người này lại chính là mười hai Nguyên Thần kỳ Vu sĩ cùng họ tiến vào Chiến Thần sơn này.

Mà mười hai bóng người xuất hiện ở đây chính là nguyên thần của mười hai người này, nhưng thực lực so với lúc còn sống mạnh hơn rất nhiều, mỗi một cái nguyên thần đều có thực lực không kém Minh Khiếu kỳ tu sĩ, thậm chí còn có nguyên thần có thực lực Minh Khiếu trung kỳ và Minh Khiếu hậu kỳ!

Hiển nhiên nguyên thần của mười hai người này đã bị ma vương Đồ Độc tế luyện cho tăng trưởng tu vi từ lên tròn một cảnh giới: từ Nguyên Thần sơ kỳ lên Minh Khiếu sơ kỳ, Nguyên Thần trung kỳ lên Minh Khiếu trung kỳ và Nguyên Thần hậu kỳ lên Minh Khiếu hậu kỳ!

Mười hai cái huyết hồn, trong đó có sáu tên Minh Khiếu sơ kỳ, bốn tên Minh Khiếu trung kỳ và hai tên Minh Khiếu hậu kỳ.

Trách không được Tàng Thiên Cơ vừa nãy khi Tàng Thiên Cơ thấy mấy người Cổ Thần liền nói là có thêm tám cái nguyên thần của họ thì uy lực của Tụ Huyết Phiên lại tăng mạnh, thì ra là tám cái nguyên thần liền có thể biến thành tám cái Minh Khiếu kỳ huyết hồn.

Có ma vương Đồ Độc tương trợ, bằng vào Tụ Huyết Phiên, Tàng Thiên Cơ cũng có thể luyện chế ra một chỉ đại quân huyết hồn hùng mạnh. Có một đội quân toàn Minh Khiếu kỳ như vậy cũng đủ để quét ngang Minh Khiếu kỳ trở thành tồn tại vô địch dưới Độ Hư rồi!

Mười hai huyết hồn, hai tên một chỗ phân thành sáu hướng tạo thành một cái huyết hồn đại trận.

Một cỗ huyết sát hung khí nhất thời mạnh mẽ tuôn ra, khí thế ngập trời, trong không khí nhanh chóng tràn ngập mùi máu tanh.

Mấy Vu sĩ đứng phía sau cắn chặt răng lại, thân thể khẽ run rẩy bởi vì bị một cỗ khí tức khủng bố đang bao phủ toàn trường đang tăng lên.

Cổ Thần nhìn mười hai cái huyết hồn trước mắt, khẽ nhíu mày. Thi Hồn Tông ma tu cả đời chỉ có thể luyện chế ra một cái thi hồn mà cái nguyên thần trốn trong thân thể Tàng Thiên Cơ lại có thể một lần luyện ra mười hai cái huyết hồn, vừa nghe đã thấy rợn da đầu rồi.

Trừ khi cái nguyên thần đó là của một tên đại ma vương từ hơn ngàn năm trước nếu không hiện tại không có bất luận một tên ma tu nào có khả năng và thực lực như vậy!

Cổ Thần nhíu mày không phải vì mười hai cái huyết hồn này khó đối phó, ngược lại đối với Cổ Thần, chỉ cần nhắc tay là có thể dễ dàng phá tan cái huyết hồn đại trận này đem mười hai cái huyết hồn đó toàn bộ diệt sát. Huyết hồn và thi hồn khác nhau, thi hồn là có thân thể mà huyết hồn chỉ có nguyên thần.

Nguyên thần trong thiên hạ đối với Cổ Thần mà nói chính là cá nằm trên thớt, chỉ cần xuất Trấn Minh Ngọc Bì ra tất cả đều bị diệt sạch!

Thế nhưng Trấn Minh Ngọc Bì cũng phải phải là pháp bảo bí mật của Cổ Thần, hiện giờ bên cạnh có bảy tên Vu sĩ đang nhìn chằm chằm, nếu để chúng phát hiện ra Trấn Minh Ngọc Bì thì khó tránh khỏi sẽ có một ít phiền phức.

- Ha ha ha ha ha ...

Mười hai huyết hồn vừa xuất hiện, Tàng Thiên Cơ liền điên cuồng cười ha hả, trong mắt hân hoan quang càng thịnh, thân thể cũng mơ hồ có chút hồng quang, tựa hồ cũng sắp biến thành một cái huyết hồn rồi mở miệng nói:

- Toàn bộ các người đều đi chết đi cho ta! Một tên cũng đừng mong sống sót, ta muốn đem nguyên thần của các người đều luyện thành huyết hồn vĩnh viễn bị ta điều khiển, đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh ha ha ha ha ...

Ánh mắt Cổ Thần lúc này càng thêm lạnh lùng, Thất Thái Tuyệt Thần kiếm trong tay càng thêm nắm chặt, sát khí dần tăng lên, tên Tàng Thiên Cơ này nếu còn tiếp tục để hân trên đời thì chỉ càng là tai họa, lúc này thực lực của Cổ Thần đã có phần vượt trên Tàng Thiên Cơ nên trong lòng đã hạ quyết tâm phải giết chết Tàng Thiên Cơ hôm nay.

Thế nhưng nếu không xuất toàn bộ bản lĩnh ra thì đối mặt với mười hai cái huyết hồn, thêm vào cái nguyên

- Hả?

Đột nhiên trong lòng Cổ Thần đại hỉ.

Khi cả bàn tay của Cổ Thần đã tiến vào trong cực hạn Hoả pháp tắc mà Cổ Thần vẫn không hề phát hiện bàn tay hắn bị công kích, mặc dù vẫn có cảm giác cực nóng nhưng Cổ Thần hoàn toàn có thể thừa nhận được độ nóng này, bởi vì bên trong Chiến Thần lệnh cũng đồng dạng truyền ra sức nóng không kém như vậy.

Cổ Thần liền đưa nguyên cả cánh tay tiến vào bên trong. Vẫn không bị cực hạn Hoả pháp tắc công kích mà ngược lại tất cả ba động bên trong hoả hải do cực hạn Hoả pháp tắc tạo thành này đều truyền vào trong Chiến Thần lệnh và bị Cổ Thần trong nháy mắt nắm bắt được.

- Là Tàng Thiên Cơ!

Cổ Thần trong nháy mắt đó đã xác định được chỗ phát ra ba động cách hắn chỉ có mấy trăm trượng.

Hoả hải lúc này rất bình tĩnh, khi cánh tay của Cổ Thần tiến vào trong đó liền có thể cảm giác được ba động trong phạm vi ngàn trượng, trong đó chỉ có một chỗ mà Hoả pháp tắc thiêu đốt bất định sản sinh ra ba động, hiển nhiên là có người đang di chuyển bên trong Hoả hải làm Hoả pháp tắc chỗ đó chấn động.

Hai cánh tay ... rồi bốn cánh tay ...

Cổ Thần chậm rãi đem từng cánh tay thò vào bên trong Hoả hải, khi thân thể tiến vào Hoả hải càng nhiều phần thì cự ly cảm giác của Cổ Thần trong Hoả hải càng mở rộng. Khi Cổ Thần đem toàn bộ sáu cánh tay thò vào trong Hoả hải thì đã có thể cảm giác được cự ly khoảng vạn trượng.

Trong phạm vi vạn trượng này chỉ có một chỗ là xuất hiện ba động, còn lại toàn bộ đều bình thường.

Sau đó Cổ Thần liền đem cả thân hình tiến vào trong Hoả hải. Đột nhiên một cảm thụ sướng đến cực điểm đột nhiên sinh ra, tựa hồ như phạm vi hai vạn trượng xung quanh Cổ Thần chính là những cái xúc tua của hắn khiến hắn có thể cảm giác được tất cả ba động bên trong.

Trừ chỗ Tàng Thiên Cơ đang di chuyển tạo ra ba động thì ở một chỗ khác cách Cổ Thần khoảng một vạn ba trăm trượng, Cổ Thần cũng cảm giác được một cỗ ba động rất mãnh liệt, nơi đó chính là chỗ có Thuần Dương bí điển.

- Ha ha ha ...

Cổ Thần sung sướng cười ha hả.

- Thì ra là thế, thì ra là thế ha ha ha ...

Nguyên lại người có Chiến Thần lệnh có thể tùy ý tiến vào trong các cấm chế của cực hạn Hoả pháp tắc bao phủ, đồng thời còn có thể ở trong Hoả hải đó cảm giác được các vị trí truyền thừa. Nếu không có Hoả hải thì muốn ở trong Chiến Thần sơn tìm kiếm thì cũng phải mấy tháng mới có thể kiếm được một chỗ có truyền thừa, nhưng có Hoả hải này thì trong phạm vi hai vạn trượng xung quanh nếu có bất cứ truyền thừa nào cũng có thể trong nháy mắt phát hiện ra.

585. Chương 72 : Trấn Áp Tàng Thiên Cơ(7,8)

Cổ Thần trong lòng đại hỉ không thôi, chỉ cần ở trong Hoả hải này đi tìm thì tìm thấy Chiến Thần Tinh Kinh không phải dễ dàng hơn nhiều sao?

Trách không được Chiến Thần lệnh được Cổ vu tộc xưng là thánh vật, trách không được lịch đại Chiến Thần đều muốn Chiến Thần lệnh đời đời truyền thừa. Nguyên lai là có Chiến Thần lệnh mới không bị cực hạn Hoả pháp tắc trong Chiến Thần sơn công kích, đồng thời còn cảm nhận được vị trí truyền thừa từ trong Hoả hải của cực hạn Hoả pháp tắc.

Cứ như vậy, bằng vào Chiến Thần lệnh người có huyết mạch Chiến Thần sẽ dễ dàng tìm được Chiến Thần Tinh Kinh.

Tự thượng cổ trở về sau, Cổ vu tộc cũng đã từng xuất hiện đoạn thời gian huyết mạch Chiến Thần đứt đoạn sau khi một đời Chiến Thần đại nạn buông xuống mà phi hồn yên diệt, sau đó không có Chiến Thần mới thay thế, nhưng sau đó Cổ vu tộc thu được Chiến Thần lệnh và lại có Vu sĩ tiến vào Chiến Thần sơn thu được truyền thừa Chiến Thần Tinh Kinh.

Chiến Thần Tinh Kinh chỉ có lịch đại Chiến Thần mới có thể tìm thấy được. Mà lịch đại Chiến Thần đều là người có huyết mạch Chiến Thần trong người, cho nên tất cả Vu sĩ của Cổ vu tộc mới cho rằng chỉ có người có huyết mạch Chiến Thần mới có thể kiếm được truyền thừa Chiến Thần Tinh Kinh.

Nhưng trên thực tế, Chiến Thần lệnh mới chính là mấu chốt của vấn đề.

Cực hạn Hoả pháp tắc nơi đây từ thời thượng cổ đến nay vẫn chưa bao giờ ngừng thiêu đốt một khắc nào, vẫn duy trì tiết tấu như vậy, vẫn đồng dạng quy luật như vậy khiến cho Cổ Thần lúc này có cảm giác như đang đứng trong một hoả hải rất yên tĩnh.

Cho nên trong cái hoả hải yên tĩnh này có bất cứ di động nào trong vòng cảm ứng Cổ Thần thì Cổ Thần đều có thể biết được.

Phạm vi hai vạn trượng quanh Cổ Thần chỉ có hai nơi có hoả diễm ba động, một là chỗ vách đá khắc Thuần Dương bí điển có ba động nhưng không di động, còn chỗ còn lại thì lại đang di động, cho nên có thể khẳng định nơi đang có ba động di động chính là do Tàng Thiên Cơ đang di chuyển. Khoé miệng Cổ Thần khẽ nhếch lên nở một nụ cười lạnh, hai chân đột nhiên di động, nhánh chóng hướng tới chỗ Tàng Thiên Cơ phóng đi.

Tàng Thiên Cơ bên ngoài cơ thể có Thái Hư Tiên đỉnh bảo hộ ngăn cản tất cả cực hạn Hoả pháp tắc bên ngoài, mà cực hạn Hoả pháp tắc nơi đây cũng không thể tổn hại đến Thái Hư Tiên đỉnh chút nào mà chỉ khiến nó dần dần đỏ rực lên.

Thái Hư Tiên đỉnh vốn được Thái cổ Tiên Tôn Thái dùng để luyện đan cho nên nó có thể chịu được nhiệt độ rất cao mới có thể hoà tan được dược liệu luyện các loại tiên đan!

Lúc này, Tàng Thiên Cơ đang ở trong Thái Hư Tiên đỉnh cũng giống như một viên tiên đan hình người đang không ngừng bị ngưng luyện vậy. Tàng Thiên Cơ chỉ cảm thấy toàn thân hần nóng cháy khó có thể chịu được.

Mà ở trong này hần cũng không thể nhìn thấy gì, bốn phía đều là một mây xích hồng, nhìn không thấy được cái gì khác, ngay cả thần thức vừa đưa ra ngoài một chút liền bị thiêu đốt thành hư vô cho nên lúc này Tàng Thiên Cơ hần chẳng khác gì một người mù.

Tàng Thiên Cơ không dám biến đổi phương hướng để tránh bị lạc trong đây mà cắn răng cắn đầu chạy thẳng về phía trước.

Càng lúc cảm giác nóng cháy càng mãnh liệt, nếu vẫn còn ở lâu trong hoả hải do toàn cực hạn Hoả pháp tắc tạo thành này thì sớm muộn gì Tàng Thiên Cơ hần cũng sẽ bị Thái Hư Tiên đỉnh biến thành tài liệu luyện đan mà ngưng luyện mất.

Tàng Thiên Cơ trong lòng rất sốt ruột: “Đi qua ngọn núi này, nhất định sẽ gặp được một cái sơn cốc!”

Nếu không bị Cổ Thần bức đến tuyệt cảnh thì Tàng Thiên Cơ hần cũng phải dùng tới cả tính mạng để đặt cược như lúc này.

Nhưng lúc đó nếu để Cổ Thần cường hành đoạt Thái Hư Tiên đỉnh đi thì bản thân hần chết là cái chắc. Cho nên chỉ có biện pháp tiến vào cấm chế do cực hạn pháp tắc tạo thành quanh Chiến Thần sơn, dùng nó để uy hiếp tính mạng bản thân mạnh mẽ thu Thái Hư Tiên đỉnh về thì mới có hi vọng sống sót. Cho nên lúc đó Tàng Thiên Cơ không thể đắn đo nữa, trực tiếp nhảy vào trong cấm chế.

Khi Thái Hư Tiên đỉnh lại xuất hiện bên người, Tàng Thiên Cơ lúc đó phải nói là mừng như điên bởi vì vạn cực bằng tính mạng đó của hần đã thắng!

Nhưng sau khi tiến vào trong hoả hải này một lúc thì trong lòng Tàng Thiên Cơ chỉ còn lại chỉ là sợ hãi và sợ hãi. Thái Hư Tiên đỉnh đúng là bảo vật cùng mệnh thân của hần tương liên, chỉ cần có Thái Hư Tiên đỉnh là trong thiên hạ không có bất luận công kích nào có thể dồn hần vào chỗ chết được!

Nhưng lúc này hần lại giống như một cái nhân hình đan được đang bị Thái Hư Tiên đỉnh ngưng luyện, khiến hần khóc cười cũng không xong.

Trong lòng càng sợ hãi, Tàng Thiên Cơ càng không ngừng tăng tốc về phía trước.

Đột nhiên!

Cảm giác nóng cháy đã biến mất, một cơn gió nhẹ từ trước mặt thổi tới, tuy rằng cơn gió này cũng có mang theo hơi nóng nhưng so với sức nóng của cực hạn Hoả pháp tắc thì gần như có thể coi bằng không.

Tàng Thiên Cơ đại hỉ, cuối cùng đã thoát ra khỏi cái hoạ hải đáng sợ kia xuất hiện trong một cái sơn cốc không có hoạ diễm.

Sau khi ra khỏi hoạ hải, tính mạng của Tàng Thiên Cơ cũng đã không còn bị uy hiếp nên Thái Hư Tiên đỉnh liền ẩn vào trong người hần.

Trên mặt Tàng Thiên Cơ lộ ra một nụ cười rất thư sướng và sáng khoái rồi từ từ mở mắt ra.

- Cái gì?

Tàng Thiên Cơ kinh hãi hét lên.

Khi hần vừa mở mắt ra lại thấy Cổ Thần ba đầu sáu tay đang đứng trong sơn cốc cách hần hơn mười trượng phía trước và đang nhìn hần mỉm cười.

Bộ dáng tươi cười của Tàng Thiên Cơ liền cứng ngắt, trong nháy mắt liền biến thành vẻ mặt kinh hãi, khó tin, kinh ngạc ...

- Cổ Thần tại sao lại có thể xuất hiện trước mặt hần?

Không đợi Tàng Thiên Cơ kịp phản ứng thì Như Ý Lung Linh bảo tháp cao ngàn trượng đã từ trên trời giáng xuống.

“Ầm!”

Tiếng va đập long trời lở đất vang lên, trong lúc Tàng Thiên Cơ còn đang mất hồn thì đã bị Như Ý Lung Linh bảo tháp đánh cho đầu óc càng thêm choáng váng.

Cổ Thần nhấc tay, Như Ý Lung Linh bảo tháp liền bay tới một bên, cửa tháp tầng thứ ba mở ra. Một chỗ khí tức bao hàm sinh mệnh khí tức nồng đậm đột nhiên toả ra khắp sơn cốc.

Mộc chi tháp là tầng có thể chữa trị hầu hết các thương tổn, ẩn chứa gần như vô hạn sinh mệnh tinh hoa của vạn vật trong thiên địa, đối với các tu sĩ bị thương có công hiệu rất lớn.

Bảo tháp tầng thứ nhất là Kim chi tháp ẩn chứa Kim pháp tắc mà Kim chủ sát, lực công kích cực mạnh, đối với Tàng Thiên Cơ sẽ có uy hiếp đến tính mạng nên có thể dẫn phát Thái Hư Tiên đỉnh trong cơ thể Tàng Thiên Cơ hiện ra bảo hộ.

Tầng thứ hai là lại thời gian chi tháp, trong đó ẩn chứa thời gian pháp tắc nhưng hiện tại Hư Tử Uyên đang ở tầng đó cho nên Cổ Thần không có khả năng bỏ Tàng Thiên Cơ vào.

Cho nên Cổ Thần chỉ có thể đem Tàng Thiên Cơ nhốt vào trong tầng thứ ba Mộc chi tháp. Tầng thứ ba này, tu sĩ tiến vào bên trong chỉ cần chưa chết, cho dù có trọng thương cỡ nào cũng có thể phục hồi như cũ.

Đem Tàng Thiên Cơ nhốt vào đây, tính mạng của Tàng Thiên Cơ sẽ không bị uy hiếp cho nên Thái Hư Tiên đỉnh cũng không thể bảo hộ hần và hần cả đời này cũng đừng mơ tưởng trốn thoát nữa.

Bảo tháp tầng thứ ba cũng một một phương tiểu thế giới, trong đó là một khu rừng rậm rạp xanh tươi toả ra sinh cơ bừng bừng, mỗi một tác trong không gian này đều tràn ngập sinh mệnh khí tức!

Cổ Thần sau khi đem Tàng Thiên Cơ bỏ vào trong này thì cửa tháp tầng thứ ba liền nhanh chóng đóng lại. Thế giới đầy sinh cơ này đã hoàn toàn bị bít kín.

Sau đó Cổ Thần ném Tàng Thiên Cơ xuống mặt đất giống như ném một con chó, tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất.

Trong Như Ý Lung Linh bảo tháp có lưu lại Đạo của Bảo Tháp Thiên Vương cho nên mặc dù trong các tiểu thế giới này mặc kệ bị phá hư như thế nào, không quá một ngày sau liền khôi phục lại nguyên trạng. Vì vậy Cổ Thần không hề lo lắng cái tiểu thế giới này sẽ bị sụp đổ,

Tàng Thiên Cơ từ trong hồ đứng lên, trong ánh mắt nhìn Cổ Thần đầy vẻ sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn hiện lên vẻ kiên cường. Sau đó hần liếc nhìn bốn phía rồi quay đầu nhìn Cổ Thần quát lên:

- Cổ Thần, người giết không được ta đâu, ta và Thái Hư Tiên đỉnh là cùng một thể, người vĩnh viễn cũng không có khả năng giết được ta, người vĩnh viễn đâu không lại ta!

Cổ Thần nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tàng Thiên Cơ, hai tay lại kết xuất Lạc Tinh Quyền ẩn, bầu trời liền hoá thành một mảnh tinh không, vô số quyền tinh (ngôi sao hình nắm đấm) hướng Tàng Thiên Cơ đánh xuống.

Mặt khác, bốn cánh tay còn lại thì hai tay kết xuất Âm Dương ẩn hai tay kết xuất Thái cực đồ cùng với Lạc Tinh Thần Quyền chụp xuống Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ vừa mới ngăn trở công kích của Lạc Tinh Thần quyền thì Thái cực đồ và Âm Dương ẩn ký đã chụp xuống đầu, ép chặt hần xuống mặt đất. Thái cực đồ và Âm Dương ẩn ký giống như hai toà trọng sơn đè lên khiến Tàng Thiên Cơ không thể động đậy được chút nào.

- Cổ Thần, người không giết được ta! Người không có khả năng giết ta! Người không có khả năng! ...

Thanh âm của Tàng Thiên Cơ từ trong phong ấn liên tục truyền ra.

Cổ Thần mở rộng Thiểm Thiên Phong Dực đứng trong hư không liên tục đem Thái cực đồ và Âm Dương ẩn ký đánh xuống, một tầng Thái Cực đồ rồi một tầng Âm Dương ẩn ký ... sau khi xuất ra một vạn tầng như vậy, Cổ Thần mới dừng tay.

Từ lúc này cho dù Tàng Thiên Cơ có thiên đại tạo hoá cũng khó mà thoát ra được.

Sau khi đã phong ấn trấn áp Tàng Thiên Cơ trong Mộc chi tháp xong, Cổ Thần liền rời đi Như Ý Lung Linh bảo tháp trở vào trong Hoả hải. Tàng Thiên Cơ lúc trước ở trong này giống như một con cá giãy dụa trong nước nóng, mà Cổ Thần lại giống như người cá vùng vẫy thư sướng tung hoành trong biển rộng vậy.

Thần thức của Cổ Thần chuyển hướng về hướng Chiến Thần sơn tản ra.

Thuần Dương bí điển Cổ Thần đã tìm hiểu được đại khái, sau này có thời gian thì quay lại tiếp tục tìm hiểu sau, hiện giờ cần phải tìm được Chiến Thần Tinh Kinh trước đã.

Nếu tu sĩ khắp thiên hạ đều muốn có được Chiến Thần Tinh Kinh này thì chắc hẳn nó phải có chỗ bất phàm!

Cổ Thần bước vào trong Hoả hải thì mọi thứ trong phạm vi hai vạn trượng quanh hần đều rõ ràng trong lòng bàn tay, nơi có truyền thừa Cổ Thần cũng tìm được mấy chỗ. Mấy ngày sau, Cổ Thần đột nhiên phát hiện một chỗ có hoả diễm ba động với cường độ cực kỳ kịch liệt!

Cổ Thần ở trong Hoả hải di chuyển cho nên rất nhanh đã đến được chỗ phát ra ba động kịch liệt đó!

Nơi này là một cái sơn cốc rất dài, bốn phương tám hướng đều bị Hoả pháp tắc bao quanh, nếu không thể đi xuyên qua Hoả pháp tắc cấm chế thì đừng mơ tiến được vào chỗ này!

Nếu không bởi vì Tàng Thiên Cơ thì Cổ Thần cũng không xâm nhập vào trong cấm chế của cực hạn Hoả pháp tắc và cũng không thể biết được có Chiến Thần lệnh là có thể tự do di chuyển bên trong đó. Nếu không biết chuyện này thì đừng nói là năm năm, cho dù là mười năm Cổ Thần cũng chưa chắc có thể tìm được đến chỗ này.

Nơi có ghi chép các truyền thừa đều có ba động rất lớn nhưng cũng không kịch liệt như ở chỗ này. Ba động ở chỗ này so với chỗ có truyền thừa kịch liệt hơn ít nhất là gấp đôi.

Cổ Thần thâm suy đoán nơi này rất có thể là nơi cất chứa truyền thừa Chiến Thần Tinh Kinh, nhưng khi thấy được tình hình trong sơn cốc lại ra ngoài dự đoán của Cổ Thần.

Chỗ này là một cái sơn cốc rộng chừng mười trượng, dài ít nhất hơn năm mươi trượng, hai bên sơn cốc lại có mấy xích sắc pho tượng hình người dọc theo sơn cốc trông khá giống một cái thông đạo.

Cổ Thần chậm rãi đi tới chỗ tận cùng của sơn cốc thì thấy trước mặt xuất hiện một vách đá dựng đứng. Nhưng trên vách đá dựng đứng này lại không có khắc bí điển như những nơi có truyền thừa mà chỉ có bốn chữ lớn: “Trọng Sơn Thánh Địa”.

Bên dưới bốn đại tự này là một đồ án cổ xưa, trên đó có khắc hình chín ngọn hoả diễm. Trong lòng Cổ Thần khẽ động, cái đồ án kia cùng với đồ án trên bề mặt Chiến Thần lệnh giống nhau như đúc.

Cổ Thần liền lật tay lấy Chiến Thần lệnh ra áp lên trên đồ án trên vách đá.

Vừa tới gần đồ án kia, Chiến Thần lệnh đột nhiên toả ra quang mang đại thịnh bắn ra một đạo xích sắc quang mang bao phủ lên đồ án trên vách đá. Chịu ảnh hưởng bởi đạo xích sắc quang mang này, đồ án trên vách đá cũng đồng dạng toả ra xích sắc quang mang.

Thân thể của Cổ Thần trong nháy mắt liền bị xích sắc quang mang bao phủ, trong nháy mắt đó Cổ Thần chỉ cảm thấy dưới chân rất mềm mại, đại địa giống như đột nhiên biến thành những đám mây rồi khung cảnh xung quanh đột nhiên nhanh chóng bị kéo lui lại, Cổ Thần thoát nhìn giống như đã hoá thành một tia sáng đi chuyển cực nhanh vậy!

Đồ án trên vách đá không chỉ toả ra xích sắc quang mang bao phủ Cổ Thần mà còn phóng lên bắn thẳng vào vòm trời soi sáng chín tầng mây khiến cho toàn bộ Vu sĩ trong phạm vi vạn dặm quanh Chiến Thần sơn đều có thể thấy được rõ ràng.

Chiến Thần điện, Thần nữ Tự Ngọc hướng nhìn về cột xích sắc quang mang kia, trong mắt ánh tràn đầy vẻ kích động, hô hấp cũng trở nên dồn dập, thì thào:

- Một ngàn năm rồi, đã một ngàn năm rồi Chiến Thần sơn mới lại xuất hiện dị tượng khi Chiến Thần xuất thế. Tổ tiên Sí báo mộng cho ta là thật? Ngàn năm sau, kẻ mang theo Chiến Thần lệnh trở về Cổ vu tộc chính là tân Chiến Thần! Cổ Thần, thật sự là người gây ra dị tượng Chiến Thần xuất thế này sao? Nhưng người rõ ràng không có Chiến Thần huyết mạch, là Nhân tộc tu sĩ mà?

Chiến Thần sơn đột nhiên xuất hiện dị tượng báo hiệu Chiến Thần xuất thế, tin tức này trong nháy mắt đã thông qua truyền âm đại trận của Chiến Thần điện truyền tới các đại tộc lạc khiến cho cả Cổ vu tộc đều rung động. Mỗi một Vu sĩ đều suy đoán, sau ngàn năm, Chiến Thần mới của Cổ vu tộc sẽ là người của bộ lạc nào đây?

Cho dù toàn bộ Vu sĩ của Cổ vu tộc có tưởng tượng nát óc cũng không thể nào ngờ được người kích phát dị tượng Chiến Thần xuất thế lần này lại là một Nhân tộc tu sĩ mà không phải là người của bất cứ bộ lạc nào.

Cổ Thần cũng không biết được Chiến Thần sơn đã tạo ra động tĩnh lớn như vậy. Sau khi bị xích sắc quang mang bao phủ, qua một hồi cảm giác như thiên toàn địa chuyển, nháy mắt sau Cổ Thần đã cảm giác chân đạp lên đất bằng, cảnh tượng xung quanh cũng dần rõ ràng trong tầm mắt.

Cổ Thần nhìn lại, bốn phía đều là một mảnh xích sắc, thân thể của hắn cứ như vậy bị đoàn xích sắc quang mang kia trực tiếp hút vào bên trong Chiến Thần sơn!

- Chẳng lẽ Chiến Thần Tinh Kinh lại nằm trong lòng Chiến Thần sơn?

Trong lòng Cổ Thần khẽ động, lập tức men theo sơn động đi về phía trước.

Mới đi được hơn mười trượng, đột nhiên một bên vách động có một đoàn hoả diễm bay lượn hình dáng giống như một đầu hoả long hấp dẫn ánh mắt của Cổ Thần!

586. Chương 73 : Cửu Dương Liệt Nhật Quả

- Đây là Hoả Long hoa?

Cổ Thần bước nhanh đến trước đoàn hoả diễm bay lượn kia, thốt lên một tiếng kinh hãi.

Hoả Long hoa, Kim Diễm thảo, Hoả Kinh quả, Hoả Long đan hoặc Hoả Lân đan chính là bốn loại chủ phối dược để luyện chế Thuần Dương Tiên đan. Cổ Thần lúc này trừ Cửu Dương Liệt Nhật quả ra thì chỉ còn

thiếu mỗi Hoả Long hoa và Hoả Kinh quả hai loại chủ phối được nữa. Hiện tại Hoả Long hoa đã tới tay thì chỉ còn thiếu Hoả Kinh quả và Cửu Dương Liệt Nhật quả nữa là đủ!

Chiến Thần sơn chính là một nơi chí dương chi địa, nơi này lại chính là ngay trong lòng Chiến Thần sơn thì càng là chí dương trong chí dương, thậm chí còn có một ít thuần dương khí lưu chuyển. Nơi này ngoại trừ lịch đại Chiến Thần mang theo Chiến Thần lệnh thì chưa từng có ngoại nhân tiến vào, ắt hẳn là tiên thảo dương thuộc tính trong này sẽ không ít!

Vừa mới tiến vào đây đã thu được một gốc Hoả Long hoa càng khiến lòng tin của Cổ Thần tăng mạnh có thể ở trong này kiếm đủ tài liệu để luyện chế Thuần Dương Tiên đan.

Cổ Thần cẩn thận nhìn lại, gốc Hoả Long hoa này tuổi ước chừng hơn bốn ngàn năm, rất nhanh sẽ thành thực, chính là tài liệu tốt nhất dùng cho Thuần Dương Tiên đan, cho nên Cổ Thần không hề khách khí hái xuống cẩn thận bỏ vào trong Cẩn Khôn Trạc.

Sau đó, Cổ Thần lại tiếp tục tiến về phía trước, hướng trung tâm lòng núi mà đi, đồng thời cẩn thận chú ý hai bên vách sơn động xung quanh có thêm loại tiên thảo mới nào hay không?

Đi tới trước hơn một trăm trượng, Cổ Thần lại phát hiện một gốc Kim Diễm thảo hơn một ngàn năm tuổi, Cổ Thần cũng không thu lấy mà tiếp tục đi về phía trước.

Lại đi được hơn trăm trượng, động khẩu phía trước dần biến lớn, tầm nhìn càng trở nên rộng rãi, Cổ Thần lúc này đã tiến vào trong một cái động thính rộng chừng hai trăm trượng.

Mặt đất trong động thính này cũng không bằng phẳng mà hình thành rất nhiều ụ đất cao thấp khác nhau, ở giữa là một ụ đất cao nhất, to nhất chừng hơn ba mươi trượng.

Cả động thính là một màu đỏ đậm, nhiệt độ bên trong cũng rất nóng, so với bên ngoài còn nóng hơn gấp mấy lần, ngay cả với tu vi hiện tại của Cổ Thần cũng cảm giác được sức nóng kinh khủng của nó.

Cổ Thần nhìn về phía trước trầm nghĩ:

- Nơi này có lẽ là nơi tiếp giáp với địa tâm thuần dương chi địa, nếu không làm sao có thể có nhiệt độ cao đến cỡ này? Cao thủ Mệnh Tuyền cảnh bình thường lọt vào đây chỉ sợ trực tiếp bị thiêu chết!

Thực lực của Cổ Thần lúc này đủ để so sánh với cao thủ Minh Khiếu kỳ cực hạn, tuy hiện giờ cảm giác hơi chút nóng nực nhưng cũng không hề bị tổn thương chút nào.

Vừa mới bước vào động thính, Cổ Thần liền bước nhanh tới bên phải, ở một sườn của một ụ đất gần đó có một gốc cây kết ra một loại quả hoả hồng sắc cực kỳ hấp dẫn.

- Hoả Kinh quả!

Trong lòng Cổ Thần hô to lên, tràn ngập vẻ kinh hỉ.

Chiến Thần sơn này quả nhiên là bảo địa, loại chủ phối được cuối cùng cũng đã tìm được rồi.

Cổ Thần nhìn kĩ gốc cây này thì thấy nó kết được tổng cộng mười ba khoả Hoả Kinh quả.

Chỉ cần sáu quả Hoả Kinh quả là đã đủ để luyện chế một viên Thuần Dương Tiên đan rồi, mà nơi này có tới mười ba quả đã thành thực, Cổ Thần đều hái xuống toàn bộ, hi vọng có thể kiếm được đủ tài liệu luyện ra hai khoả Thuần Dương Tiên đan.

Nơi sinh trưởng của Hoả Kinh quả và Cửu Dương Liệt Nhật quả cực kỳ tương tự, nơi có Cửu Dương Liệt Nhật quả sinh trưởng thì nhất định sẽ có Hoả Kinh quả, mà nơi có Hoả Kinh quả sinh trưởng thì cũng sẽ có tỷ lệ nhất định có Cửu Dương Liệt Nhật quả!

Hiện tại trong cật của Cổ Thần đã gần đủ tài liệu để luyện chế Thuần Dương Tiên đan, chỉ còn thiếu mỗi Cửu Dương Liệt Nhật quả nữa thôi!

Cổ Thần đưa mắt cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, Cửu Dương Liệt Nhật quả thì chưa thấy nhưng Hoả Long hoa lại phát hiện thêm một gốc, đồng thời cách gốc Hoả Long hoa đó tầm hơn mười trượng còn có một gốc cây có chín phiến lá.

- Cửu Dương thảo?

Cổ Thần lại kinh hô lên một tiếng.

Trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hoả trận, Âm Tôn Lăng Phong đã từng giảng giải cho Cổ Thần: Cửu Dương thảo là một loại cực dương thảo, tuy rằng dương tính không bằng tiên thảo nhưng Cửu Dương thảo lại bởi vì có Cửu Dương Liệt Nhật quả mà sinh, có Cửu Dương thảo thì phụ cận nhất định có Cửu Dương Liệt Nhật quả sinh trưởng.

Chỉ cần vị Chiến Thần từ ngàn năm trước không có hái mất Cửu Dương Liệt Nhật quả nơi này thì chắc chắn nó vẫn tồn tại đâu đó gần đây.

Cổ Thần lúc này cực kì hài lòng, hần nhanh chóng đem Hoả Long hoa và Cửu Dương thảo thu vào trong Càn Khôn Trắc, gốc Hoả Long hoa này tuổi đã gần sáu ngàn năm, so với gốc lúc trước hiệu quả còn tốt hơn nhiều.

Phát hiện Cửu Dương thảo khiến cõi lòng Cổ Thần tràn ngập hi vọng bắt đầu cẩn thận tìm kiếm Cửu Dương Liệt Nhật quả.

Cổ Thần cẩn thận đi hết một vòng biên giới của cái động thính này, phát hiện không ít dương tính tiên thảo và cao cấp linh dược, Cổ Thần đem tất cả tiên thảo và linh dược đã thành thực đều hái hết nhưng vẫn chưa phát hiện ra Cửu Dương Liệt Nhật quả.

- Chẳng lẽ đã bị Chiến Thần lúc trước hái rồi?

Cổ Thần trong lòng trầm nghi hoặc.

Đồng thời ánh mắt Cổ Thần lại rơi vào ụ đất ở trung tâm, ụ đất này chính là ụ đất cao nhất trong cái động thính này và cũng lớn nhất ở đây hẳn là đỉnh ụ đất cũng không nhỏ. Cả động thính đều đã kiếm hết rồi, chỉ còn mỗi chỗ đỉnh ụ đất đó là chưa.

Hi vọng có được Cửu Dương Liệt Nhật quả vẫn còn!

Cổ Thần cẩn thận quan sát cái đỉnh của ụ đất kia lại ngoài ý muốn phát hiện, xích hồng sắc chỗ đỉnh ụ đất đó tựa hồ có chút khác biệt với những chỗ khác, dường như là đậm hơn một chút. Bởi vì khác biệt cũng không nhiều nên mới nhìn sẽ không phát hiện ra, hiện tại nhìn kỹ mới thấy.

Đỉnh ụ đất đó có quang mang xích hồng sắc càng đậm, chứng tỏ chỗ đó có dương tính nặng nhất, mà Cửu Dương Liệt Nhật quả ở nơi có dương tính càng nặng thì càng có khả năng sinh trưởng.

Cổ Thần nhanh chóng hướng tới chỗ đỉnh ụ đất đi tới.

Càng tới gần, Cổ Thần lại phát hiện xích hồng sắc càng đậm, nhiệt độ cũng càng nóng. Rất nhanh Cổ Thần đã đi tới được cái đỉnh của ụ đất.

Một đoàn quang mang đỏ như máu lập tức đập vào mắt Cổ Thần!

Trên đỉnh của ụ đất này là một mặt đất bằng khoảng hơn mười trượng, ở trung tâm có một đoàn quang mang đỏ như máu cùng với một cỗ nhiệt khí nóng bỏng tỏa ra.

- Đây là ...

Cổ Thần cẩn thận tới gần, nhìn kỹ vào đoàn quang mang màu máu kia, trong đó có một gốc cây nhỏ cao chừng sáu xích lộ ra cửu xích sắc quang điểm.

Huyết sắc quang mang bên ngoài bao phủ toàn bộ gốc cây nhỏ này cho nên chín cái xích sắc quang điểm kia không thể lộ ra ngoài, mà thực tế mỗi một cái quang điểm đều là một quả kim sắc to cỡ quyền đầu một đứa trẻ.

Chính là Cửu Dương Liệt Nhật quả!

Trong lòng Cổ Thần lúc này đại hỉ, Cửu Dương Liệt Nhật quả chính là loại dược liệu quan trọng nhất và cũng là dược liệu duy nhất còn khuyết thiếu để luyện chế Thuần Dương Tiên đan.

Hư Tử Uyên cũng đã hoàn toàn thấu triệt phối phương của Thuần Dương Tiên đan, cho nên chỉ cần có được Cửu Dương Liệt Nhật quả quả là có thể lập tức luyện chế Thuần Dương Tiên đan!

Thuần Dương Tiên đan chính là vô thượng tiên đan của thượng cổ thánh địa ma môn Cực Băng tông. Một viên Thuần Dương Tiên đan đủ có thể áp chế được cực băng hàn khí của một vị cường giả Độ Hư cảnh của Cực Băng tông.

587. Chương 74 : Thuần Dương Tiên Đan

Mà Huyền Âm hàn khí so với cực băng hàn khí còn lợi hại hơn mấy lần rất gần với thuần âm hàn khí, cho nên chưa biết được Thuần Dương Tiên đan có thể giải trừ được Huyền Âm tuyệt mạch của Hư Tử Uyên hay không nhưng thủy chung vẫn còn có hi vọng.

Dù sao, khởi nguồn của Huyền Âm hàn khí cũng là từ cực băng hàn khí mà ra, tuy rằng trò giỏi hơn thầy nhưng mà Thuần Dương Tiên đan có thể áp chế được cực băng hàn khí của cường giả Độ Hư cảnh thì có thể thấy được thuần dương khí bên trong Thuần Dương Tiên đan nồng hậu tới cỡ nào.

Cổ Thần đưa tay hướng tới đoàn huyết sắc quang mang một trảo, pháp lực cương khí hoá thành một bàn tay thò vào bên trong huyết sắc quang mang hái xuống một viên Cửu Dương Liệt Nhật quả. Khi quả Cửu Dương Liệt Nhật quả này rời khỏi huyết sắc quang mang thì đột nhiên tỏa ra kim quang vạn trượng, đem cả động thính đều biến thành một mảnh kim quang óng ánh, Cửu Dương Liệt Nhật quả trông giống như một tiểu thái dương trong động thính này vậy.

Cửu Dương Liệt Nhật quả ba ngàn năm khai hoả, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm thành thực, mỗi một lần sẽ kết xuất chín quả, trải qua chín ngàn năm dằng dẳng mới có thể tạo thành được chín quả Cửu Dương Liệt Nhật quả đã thành thực như thế này. Mà muốn chế Thuần Dương Tiên đan thì số lượng Cửu Dương Liệt Nhật quả cũng cần chín quả.

Lúc này hái xuống thì cần phải thêm chín ngàn năm nữa gốc cây này mới có thể một lần nữa xuất hiện chín quả Cửu Dương Liệt Nhật quả thành thực.

Mà chín quả Cửu Dương Liệt Nhật quả này tuổi cũng đã gần vạn năm, sợ chẳng từ sau thời kì thượng cổ đã không còn ai tới đây hái nó.

Cổ Thần thật cẩn thận đem cả chín quả Cửu Dương Liệt Nhật quả hái xuống bỏ vào trọng hộp thuốc chuyên dụng.

Sau đó, mi tâm Cổ Thần bắn ra một đoàn kim quang, một toà bảo tháp chín tầng phát ra kim quang rơi xuống bên cạnh Cổ Thần.

Cửa tháp tầng thứ hai mở ra mang theo tiếng ầm ầm, Cổ Thần liền hoá thành một đạo độn quang như thiểm điện tiến vào bên trong.

- Sư tỷ!

Vừa mới bước vào khu vực thời gian chậm gấp đôi, còn chưa thấy được thân ảnh Hư Tử Uyên, Cổ Thần đã hưng phấn gọi to:

- Ta đã thu thập đủ tài liệu để luyện chế Thuần Dương Tiên đan rồi ha ha ha ...

Cổ Thần đi tới bên hồ nhưng vẫn không thấy thân ảnh của Hư Tử Uyên đâu, nhất thời ánh mắt hắn liền nhìn vào trong hồ thì thấy một thân ảnh tuyệt mỹ lơ lửng đang đứng trong đó, kèm theo là tiếng của Hư Tử Uyên vang lên:

- Sư đệ, người mỗi lần tiến vào đều cố ý không báo trước cho ta một tiếng như vậy sao?

Khuôn mặt Hư Tử Uyên đỏ bừng, trong hồ nước trong suốt có thể thấy được những đường cong lả lướt như ẩn như hiện của nàng, Hư Tử Uyên kẹp chặt hai đùi, hai tay cố gắng che đậy không để cho cảnh xuất tiết tục tiết ra ...

Đang ở trong hồ nước tắm rửa bị Cổ Thần bắt chợt xông vào đã không phải lần đầu tiên, Hư Tử Uyên tuy vẫn còn chút ngượng ngùng nhưng đã tốt hơn lần trước nhiều. Trên mặt tuy vẫn đỏ bừng nhưng ... vẫn dường như có ý không ngại để cho Cổ Thần nhìn ngắm ...

Cổ Thần vẫn đang trong ... cơn hưng phấn, tiếp tục đi tới bên hồ nói:

- Sư tỷ, toàn bộ tài liệu cần để luyện chế Thuần Dương Tiên đan ta đã kiểm đủ rồi, nàng sắp có thể luyện chế Thuần Dương Tiên đan để giải trừ Huyền Âm tuyệt mạch rồi!

- Thật sao?

Trong mắt Hư Tử Uyên cũng lộ vẻ kinh hỉ, nhất thời liền nhảy lên bờ khiến cho Cổ Thần suýt trào máu họng ...

Hư Tử Uyên nhanh chóng hong khô người rồi mặc quần áo vào tới bên cạnh Cổ Thần nói:

- Đồ ngốc, nhìn cái gì chứ? Lấy tài liệu luyện được ra đây, ta bây giờ bắt đầu luyện đan!

- A!

Cổ Thần lúc này mới xấu hổ hồi phục tinh thần rồi lấy tài liệu từ trong Cần Khôn Trạc ra phóng lên mặt đất, một bên hẳn cũng vừa thuyết minh cái này là Xích Tinh Tử, cái kia là Xích Diễm hoa, cái đó là Cửu Dương Liệt Nhật quả ...

Sau khi đem hơn một trăm cái hộp đựng dược liệu ra và giới thiệu toàn bộ cho Hư Tử Uyên, Cổ Thần lại xuất ra một cái đan đỉnh. Đây là một kiện cực phẩm pháp bảo lấy được trong Cần Khôn Trạc của Ngao Hoàng. Tiên đỉnh dùng để luyện đan trong thiên hạ không nhiều lắm mà Cổ Thần trong tay có được cái đỉnh cực phẩm pháp bảo này đã là rất không tồi rồi!

Mặc dù tiên đỉnh có thể đề cao xác suất thành công khi luyện chế tiên đan nhưng nếu người luyện chế đã thấu hiểu triệt để phối phương thì cho dù dùng đan đỉnh pháp bảo cực phẩm cũng không khác nhau bao nhiêu. Chỉ cần không phạm phải sai lầm thì vẫn có cơ hội rất cao luyện thể thành công Thuần Dương Tiên đan.

Hư Tử Uyên xếp các hộp dược liệu vào vị trí thuận tiện bên người rồi nói:

- Sư đệ, người không hoá, ta phóng dược, chúng ta đồng tâm hiệp lực cùng nhau luyện đan!

Cổ Thần gật đầu, đem Chiến Thần lệnh ra thôi động pháp lực, một đoàn Thuần Dương hoả liên từ trong Chiến Thần lệnh phóng ra.

Thuần Dương hoả dưới thần thức khống chế của Cổ Thần cuốn xuống dưới đáy đan đỉnh bắt đầu thiêu đốt.

Thuần Dương hoả quá mức lợi hại nên Cổ Thần cũng chỉ dám lấy ra một đoàn nhỏ từ trong Chiến Thần lệnh, không dám lấy ra nhiều hơn, để tránh cho Thuần Dương hoả đem cả cái đan đỉnh hoà tan. Một đoàn Thuần Dương hoả nho nhỏ như vậy cũng đã lợi hại hơn Hoả pháp tắc hơn mười lần, cũng đủ để luyện đan rồi.

Đồng thời, lấy Thuần Dương hoả luyện chế Thuần Dương Tiên đan, Thuần Dương Tiên đan hấp thu Thuần Dương linh khí của Thuần Dương hoả thì hiệu quả sẽ đề cao rất nhiều, xác suất thành công cũng lớn hơn.

Cổ Thần cẩn thận khống chế Chiến Thần lệnh không ngừng thiêu đốt dưới đáy dược đỉnh. Hư Tử Uyên thì mở nắp đan đỉnh, bỏ vào trong ít dương thủy, dương thủy chính là nước dùng để luyện chế đan dược dương thuộc tính, cũng không hiếm thấy.

Đổ dương thủy vào xấp xỉ hai phần trong đan đỉnh, Hư Tử Uyên mới dùng chỉ rót vào để cho dương thủy từ từ sôi trào lên.

Nếu là nước bình thường, dưới sự thiêu đốt của Thuần Dương hoả thì chỉ cần tích tắc là đã khô sạch, nhưng dương thủy so với nước bình thường thì khác biệt rất nhiều.

Dương thủy muốn đun sôi phải cần có nhiệt độ cực cao, đồng thời lúc sôi trào cũng rất khó có thể hoá thành hơi nước được.

Hai phần dương thủy trong đan đỉnh lúc này cần phải liên tục đun sôi chín ngày chín đêm mới có thể để toàn bộ hoá thành hơi nước. Mà trong chín ngày chín đêm này Hư Tử Uyên lại theo trình tự lần lượt bỏ vào được liệu vào trong đan đỉnh, mượn nhờ dương thủy bên trong đem chúng dung hợp lại một chỗ.

Chờ chín ngày chín đêm đi qua, toàn bộ dương thủy đã bốc hơi hết, các tạp chất bên trong được liệu cũng theo đó mà được tinh lọc, lưu lại cũng chỉ là những được liệu của hỗn hợp để luyện chế một viên Thuần Dương Tiên đan dung hợp lại một chỗ.

Sau khi đun sôi dương thủy một thời thần, Hư Tử Uyên đầu tiên mở hộp thuốc chứa Xích Diễm hoa lấy xuống một gốc bỏ vào trong được đỉnh, trong sát na đó, trong đan đỉnh toát ra từng đoàn hoà diễm, tựa hồ muốn đem toàn bộ dương thủy bên trong đốt cháy hết.

Không đợi đoàn hoà diễm kia kịp lớn mạnh lên, Hư Tử Uyên đã nhanh chóng đóng nắp đỉnh lại, không cho nửa điểm được tính của Xích Diễm hoa tràn ra ngoài.

Sau đó Hư Tử Uyên quay sang nói với Cổ Thần:

- Sư đệ, hoả lực tăng thêm ba phần!

Thêm vào Cửu Viêm Xích Diễm hoa thì cần phải trước hết đem Cửu Viêm Xích Diễm hoa hoà tan thành dịch thể, như vậy mới có thể đem toàn bộ tạp chất bên trong trục xuất ra, đồng thời nâng cao khả năng tương đương với những được liệu khác.

588. Chương 75 : Huyền Âm Tuyệt Mạch Bạo Phát

Có thêm Cửu Viêm Xích Diễm hoa nên Cổ Thần phải gia tăng hoả lực của Thuần Dương hoả, hoả lực này sẽ bị Cửu Viêm Xích Diễm hoa hấp thu để đẩy nhanh quá trình hoà tan, nhưng hoả lực cũng không thể quá mức dẫn đến đan đỉnh bị thiêu huỷ, Cửu Viêm Xích Diễm hoa cũng không thể hấp thu hết mà khiến được liệu bị huỷ trong chốc lát.

Hư Tử Uyên đã đem Thuần Dương Tiên đan phối phương tìm hiểu triệt để, lúc nào nên làm gì, cần bao nhiêu hoả lực ... đều nhất thanh nhị sở trong đầu.

Cổ Thần đối với Thuần Dương Tiên đan phối phương cũng có nghiên cứu vài lần, trình độ so với Hư Tử Uyên còn kém rất xa, cho nên lúc này luyện đan lấy Hư Tử Uyên làm chính, Cổ Thần đứng bên phụ trợ, Hư Tử Uyên nói thế nào thì Cổ Thần phải làm như vậy, y chang một tên hầu vậy.

Thuần Dương hoả sau khi gia tăng hoả lực hơn ba phần thì đã bao phủ gần một nửa đan đỉnh.

Cứ như vậy qua một thời thần, Hư Tử Uyên nhanh tay xuất ra một khoả Cửu Dương Liệt Nhật quả, tay như thiểm điện mở nắp đỉnh bỏ vào rồi đóng lại.

Cả quá trình này phải chính xác từng chút đến từng chi tiết thời gian, không được nhanh hơn cũng không được chậm hơn. Nếu quá chậm thì Cửu Viêm Xích Diễm hoa đã hoà tan dung hợp thành một thể với dương thủy, lúc đó rất khó để dung hợp với được liệu khác, dễ dẫn đến luyện đan thất bại.

Nếu quá sớm thì Cửu Viêm Xích Diễm hoa vẫn chưa được hoà tan hoàn toàn, sẽ có độ bài xích cao với được liệu khác, cũng dẫn đến xác suất thất bại khi luyện đan.

Hư Tử Uyên trong cả quá trình trong tích tắc đó mà động tác như hành vân lưu thủy, trên mặt không hề có bất luận biến hoá nào, rõ ràng là không hề phạm phải sai lầm nào cả.

Hư Tử Uyên nói:

- Sư đệ, hoả lực lại tăng thêm ba phần ...

Cổ Thần lại tăng hoả lực thêm ba phần, lúc này Thuần Dương hoả đã bao phủ gần ba phần tư đan đỉnh.

Một thời thần say Hư Tử Uyên lại nói:

- Sư đệ, tăng hoả lực thêm hai phần nữa!

Vừa nói Hư Tử Uyên vừa mở nắp được đỉnh ra bỏ thêm một gốc được liệu vào.

- Sư đệ, hoả lực lại tăng thêm hai phần nữa ...

- Sư đệ, hoả lực giảm xuống ba phần ...

Ngày đầu tiên, Hư Tử Uyên tổng cộng bỏ vào được đỉnh một gốc Cửu Viêm Xích Diễm hoa, một khoả Cửu Dương Liệt Nhật quả cùng một số loại phối dược khác.

Cổ Thần không chế hoả lực, Hư Tử Uyên thì không thể thời gian bỏ dược liệu vào để hần gia tăng hay giảm hoả lực.

Cửu Viêm Xích Diễm hoa và Cửu Dương Liệt Nhật quả là hai loại chủ dược, mỗi thứ có chín gốc chín khoả, mỗi ngày đều phải luyện hoá 1 khoả và một gốc.

Ngày thứ hai, Hư Tử Uyên bỏ thêm vào Kim Diễm thảo.

...

Ngày thứ tư Hư Tử Uyên bỏ vào Hoả Long hoa

...

Ngày thứ sáu Hư Tử Uyên bỏ vào Hoả Kinh quả

...

Ngày thứ tám Hư Tử Uyên bỏ vào Hoả Long đan.

Tới ngày thứ chín, một khoả Cửu Dương Liệt Nhật quả cuối cùng cùng với một gốc Cửu Viêm Xích Diễm hoa cuối cùng cũng đã được bỏ vào trong đan đỉnh. Lúc này toàn bộ dược liệu cần thiết đều đã bỏ vào trong đan đỉnh.

- Sư đệ, hoả lực giảm xuống ba phần, sau đó bảo trì liên tục ba canh giờ rồi thu hoả lại!

Trải qua chín ngày chín đêm, Cổ Thần mới đình chỉ thao túng Thuần Dương hoả thiêu đốt, Hư Tử Uyên cẩn thận mở đan đỉnh ra, bên trong toàn bộ dương thủy đã bốc hơi hoàn toàn, toàn bộ tiên linh thảo đều đã dung hợp thành một viên đan dược thuần bạch sắc gần như trong suốt!

Một cổ đan hương nồng đậm từ trong đan đỉnh bay ra, bao phủ toàn bộ khu vực này trong tầng thứ hai của Như Ý Lung Linh bảo tháp.

Thuần Dương Tiên đan chính là đan dược chỉ có xuất hiện ở thời thượng cổ đã tái hiện.

Tà Bổng tông tuy là được Cực Bổng tông truyền thừa Thuần Dương Tiên đan nhưng vẫn chưa bao giờ có thể luyện chế thành công được, tối đa cũng chỉ có thể mô phỏng theo phối phương của Thuần Dương Tiên đan luyện thể thành Chí dương đan.

Cửu Viêm Xích Diễm hoa và Cửu Dương Liệt Nhật quả chính là hai loại tiên thảo hi hữu chỉ có thể sinh trưởng tại nơi chí dương chi địa, mà những nơi chí dương chi địa có bao nhiêu người có thể biết đến? Ngoại trừ một cái cổ định ở Chiến Thần sơn này ra thì những cái chí dương dương mạch di động từ thời thượng cổ đến nay người biết đến vị trí của chúng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thế nhưng hôm nay Thuần Dương Tiên đan đã xuất hiện ngay trước mặt của Cổ Thần và Hư Tử Uyên.

Cổ Thần nhìn Thuần Dương Tiên đan vui vẻ nói:

- Sư tỷ, mau đem Thuần Dương Tiên đan phục dụng đi, thuần dương chân khí bên trong nó so với trong cơ thể của ta còn mạnh hơn không chỉ mười lần đâu, để ta xem thử nso có thể xua tan Huyền Âm hàn khí trong người nàng không?

Trong cơ thể của Cổ Thần có Thuần Dương chân khí mặc dù không nhiều nhưng cũng đủ khiến hần đề thăng mấy cái cảnh giới, mà hàm lượng Thuần Dương chân khí bên trong một viên Thuần Dương Tiên đan còn nhiều hơn trong cơ thể hần mười mấy lần, tu sĩ Linh ANh kỳ chỉ cần phục dụng một viên thì tu vi ít nhất cũng có thể trực tiếp đề thăng tới Nguyên Thần hậu kỳ!

Cái này chỉ mới là một tác dụng trong đó, Thuần Dương Tiên đan còn có tác dụng tẩy tẩy phạt kinh, thông thoảng khiêu huyết, trợ giúp tu sĩ dễ dàng minh khiêu hơn, cho nên một viên Thuần Dương Tiên đan thể này có thể xem là trân hữu thể gian khó cầu.

Hư Tử Uyên cầm Thuần Dương Tiên đan trong tay nói:

- Ta có thể cảm giác được Thuần Dương lực lượng thập phần nồng hậu bên trong nó, nhưng Huyền Âm tuyệt mạch của ta từ khi còn trong bào thai đã cùng ta sinh trưởng, hiện giờ đã có thể nói là vô biên vô tận rồi, một khoả Thuần Dương Tiên đan thể này e rằng cũng không mấy hữu dụng. Sư đệ trong người đã có sẵn Thuần Dương chân khí, nó đối với người sẽ có tác dụng lớn hơn, cho nên người hãy dùng nó đi, để thực lực của người có thể đề thăng thêm một lần nữa!

Cổ Thần nói:

- Sư tỷ nàng nói cái vậy? Ta tâm tâm khổ khổ tìm kiếm được liệu để luyện chế Thuần Dương Tiên đan này là vì cái gì? Là để cho bản thân ta dùng sao? Hơn nữa tu vi của ta hiện tại đã là Nguyên Thần hậu kỳ đỉnh phong, cho dù có dùng Thuần Dương Tiên đan cũng không thể khiêu huyết được, ngoại trừ có thêm một chút Thuần Dương chân khí cũng không có tác dụng gì cả!

- Tu vi của ta nếu muốn bước thêm một bước nữa thì chỉ có thể tìm được Chiến Thần Tinh Kinh để nhanh chóng minh khiêu. Sư tỷ, mặc kệ hữu dụng hay vô dụng, khoả Thuần Dương Tiên đan này nàng nhất định phải dùng, nếu là hữu dụng thì là vạn sự đại cát, nếu vô dụng thì ta sẽ tiếp tục tìm kiếm Chiến Thần Tinh Kinh để kiếm biện pháp khác giải trừ Huyền Âm tuyệt mạch cho nàng!

Thấy Hư Tử Uyên còn chần chừ, Cổ Thần trực tiếp nắm lấy ngọc thủ của nàng, thuận tay lấy Thuần Dương Tiên đan nhét vào trong miệng nàng.

Thuần Dương Tiên đan vừa vào trong miệng, trong nháy mắt liền bị Hư Tử Uyên nuốt xuống bụng.

- A, ta cảm giác như mình vừa nuốt một cái mặt trời vào bụng

Thuần Dương Tiên đan vừa vào bụng, Hư Tử Uyên liền thất thanh kêu lên.

Cổ Thần đỡ lấy Hư Tử Uyên nói:

- Sư tỷ, Thuần Dương Tiên đan dương tính càng mạnh thì khả năng khu trừ được Huyền Âm hàn khí trong cơ thể nàng càng lớn, nàng cố gắng một chút, Thuần Dương Tiên đan sẽ không nguy hại đến tính mạng nàng đâu.

Thuần Dương Tiên đan vừa vào trong bụng Hư Tử Uyên, ngay sát na tiếp xúc với Huyền Âm hàn khí trong cơ thể nàng liền kịch liệt xung đột. Huyền Âm tuyệt mạch không cho pháp lãnh địa của nó có bất luận một chút hỏa thuộc tính nào tồn tại, chỉ cần có một tia hỏa thuộc tính xuất hiện thì nó sẽ lập tức điều hoà tiêu diệt.

Cho nên khi Thuần Dương Tiên đan vừa tiến vào, lập tức liền có đại lượng Huyền Âm hàn khí tràn ra muốn bao phủ lấy nó.

Thuần Dương Tiên đan bên trong chứa đựng rất nhiều Thuần Dương chân khí làm sao có thể dễ dàng bị Huyền Âm hàn khí thôn phệ cắn nuốt chứ?

Vì vậy lập tức một trường đại chiến giữa hai thứ mang thuộc tính đối nghịch âm dương này phát sinh ngay trong cơ thể Hư Tử Uyên.

Vô số hàn băng đột nhiên xuất hiện trên người Hư Tử Uyên biến thân thể nàng lập tức hoá thành băng điêu.

Hai tay Cổ Thần đang đỡ lấy Hư Tử Uyên trong nháy mắt cũng bị kết thành băng tinh, Cổ Thần lập tức vận chuyển Thuần Dương chân khí đến hai cánh tay, thể nhưng Huyền Âm hàn khí từ trong Hư Tử Uyên vẫn tiếp tục tràn ra, so với trước còn nhanh và nhiều hơn cả ngàn lần.

Ngay cả Thuần Dương chân khí uy lực có mạnh hơn Huyền Âm hàn khí thì cũng vô pháp chống đỡ được biến Huyền Âm hàn khí như vô biên vô tận như vậy. Hai tay Cổ Thần ngày càng kết thêm nhiều băng tinh, rồi nhanh chóng lan tràn ra thân thể của Cổ Thần.

Cổ Thần nhanh chóng bỏ hai tay ra, Thuần Dương chân khí trong cơ thể lúc này mở có thể bức được Huyền Âm hàn khí ra.

Mà lúc này đâu, Huyền Âm hàn khí trong cơ thể Hư Tử Uyên đã hoàn toàn bạo phát, lúc trước khi Cổ Thần dùng Thuần Dương chân khí xua tan Huyền Âm hàn khí cho Hư Tử Uyên thì Huyền Âm tuyệt mạch cũng không có bạo phát mãnh liệt như vậy.

Hiển nhiên Huyền Âm tuyệt mạch đã cảm thấy Thuần Dương Tiên đan có uy hiếp trí mạng với nó nên lúc này nó mới dốc toàn lực đánh trả.

Hàn băng bên ngoài thân thể Hư Tử Uyên kết ngày càng nhiều, khối băng điều ngày càng lớn lên, rất nhanh liền biến thành một khối băng to hơn mười trượng, đem thân thể Hư Tử Uyên bao bọc bên trong đó.

Lạnh! Lạnh đến cực điểm! Hàn khí cực lạnh tràn ngập cả không gian!

Trong mắt Cổ Thần hiện lên vẻ lo lắng, sự lợi hại của Huyền Âm tuyệt mạch so với trong tưởng tượng của Cổ Thần còn khủng khiếp hơn nhiều. Một khi bộc phát liền bá đạo như vậy, trong nháy mắt đã đem Hư Tử Uyên đóng băng, và trong chưa tới nửa khắc đã kết xuất thành một khối băng cao rộng hơn mười trượng!

Đồng thời, khối băng này vẫn đang tiếp tục không ngừng biến lớn, nói rõ Huyền Âm tuyệt mạch vẫn còn đang liên tục phóng xuất Huyền Âm hàn khí, nếu không ngăn cản nó lại thì khối băng này thậm chí có thể đạt tới trăm trượng, ngàn trượng, có khi còn có thể đem toàn bộ không gian tầng thứ hai của Như Ý Lung Linh bảo tháp hoàn toàn đóng băng, biến thành một cái thế giới tràn ngập băng giá.

Xích quang trong tay Cổ Thần chợt loé lên, Xích Lân Dương Hoả kiếm phóng xuất xích hoả kiếm cương nhanh chóng đánh xuống khối băng.

Kiểm cương Y ng d a K ệttr ư K 8 8 ân Dương ệà đốc khổ

- Kiếp này nếu không có sự đệ thì ta có lẽ vẫn ở tại Bách Thảo Phong từ từ vượt qua cuộc đời này, không hề quan tâm tới việc sống chết thế nào. Nhưng sau khi gặp người ta liền ham muốn được sống, ta ghét cái chết, nhưng lúc này đây Huyền Âm tuyệt mạch vẫn không thể giải trừ, mà chúng ta cũng không biết nó ẩn mình ở đâu và cũng không biết khi nào nó phát tác? Ta cũng có thể chết bất cứ lúc nào, chỉ sợ sự đệ người kỳ vọng quá nặng mà oán niệm càng sâu, tâm tư không thoải mái, làm dao động đạo tâm sẽ lỡ đi tiền đồ của sự đệ!

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Tâm của ta rất kiên định, tâm của ta chính là muốn phá tan tất cả mọi gông xiềng! Nàng nếu muốn đạo tâm của ta không dao động thì nàng nên lấy lại lòng tin đi. Nàng ở đây một thời gian ngắn nữa đi, ta nhất định sẽ tìm được Chiến Thần Tinh Kinh, nhất định sẽ tìm được phương pháp giải trừ Huyền Âm tuyệt mạch cho nàng!

Dứt lời Cổ Thần liền rời khỏi Như Ý Lung Linh bảo tháp trở lại trong lòng Chiến Thần sơn, sau đó thu hồi Như Ý Lung Linh bảo tháp vào trong mi tâm, hướng chỗ sâu trong Chiến Thần sơn đi vào.

Lúc trước tiến vào khu vực thời gian giảm gấp đôi của Như Ý Lung Linh bảo tháp hết chín ngày chín đêm thì bên ngoài cũng đã đi qua được hơn mười tám ngày rồi.

Đi qua cái động thính có đại lượng tiên thảo kia là tới một cái sơn động thật dài không ngừng uốn lượn về phía trước.

Đi chừng khoảng hơn ba trăm trượng thì phía trước liền xuất hiện một cái động thính khác rộng chừng bốn trăm trượng, cao hơn trăm trượng.

Trung ương của cái động thính này có một toà thạch phong cao ước chừng sáu mươi trượng bề ngoài khá giống với Chiến Thần sơn, hay có thể gọi là một cái Chiến Thần sơn thu nhỏ bên trong lòng Chiến Thần sơn.

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào trên cái Chiến Thần sơn thu nhỏ thì liền bắn ra một đạo tinh mang tràn ngập kinh hỉ.

Chỉ thấy trên Chiến Thần sơn thu nhỏ có một bức tranh rậm rạp tinh đồ, cùng với một ít chữ khắc phía bên phải: “Chiến Thần Tinh Kinh!”

Cổ Thần tràn ngập kinh hỉ nhanh chóng chạy tới bên toà thạch phong.

Một toà thạch phong cao hơn sáu mươi trượng so với Chiến Thần sơn bên ngoài cao cả vạn trượng thì đúng là tiểu phong nhưng so với Cổ Thần thì vẫn giống như một quái vật khổng lồ!

Cổ Thần đi tới chỗ thạch bích có khắc Chiến Thần Tinh Kinh, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên trái có từng nhóm cổ tự thật lớn: “Chiến Thần Diệt Tinh quyền! Một quyền Đẳng Vân vong, thập quyền Giá Vụ diệt, Bách quyền Hư Không tiêu, Thiên quyền Hợp Đạo niết, vạn quyền cùng xuất, chư thiên vạn giới liệt!”

- Một quyền Đẳng Vân vong, thập quyền Giá Vụ diệt, Bách quyền Hư Không tiêu, Thiên quyền Hợp Đạo niết!

Cổ Thần thì thầm từng chữ một, trong lòng khiếp sợ không ngớt, Đẳng Vân, Giá Vụ, Hư Không, Hợp Đạo đây là bốn cảnh giải của Độ Hư cảnh! Chiến Thần Diệt Tinh quyền mạnh mẽ đến vậy sao? Ngay cả Độ Hư cường giả cũng có thể một quyền đánh chết!?

Thiên hạ còn có quyền pháp lợi hại như vậy?

Chiến Thần Diệt Tinh quyền chỉ là một trong các thần thông của Chiến Thần Tinh Kinh mà đã kinh khủng như vậy! Chiến Thần Tinh Kinh quả không hổ được xưng là thiên hạ đệ nhất tu chân bí pháp!

Chấn động do Thuần Dương bí điển mang lại cho Cổ Thần còn không bằng một phần của Chiến Thần Diệt Tinh quyền này nữa!

Đẳng Vân kỳ cường giả đã bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc mà cũng không chịu nổi một quyền của Chiến Thần Diệt Tinh quyền, nói rõ quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh quyền trong đó ẩn chứa tinh túy đến cực điểm của thiên địa pháp tắc rồi!

Nếu Minh Khiếu kỳ tu sĩ học được Chiến Thần Diệt Tinh quyền thì cho dù chưa lĩnh ngộ được thiên địa pháp tắc nhưng cũng có thể lấy sức người phạm diệt tiên nhân, ngay cả Đẳng Vân kỳ, Giá Vực kỳ cũng có thể đánh chết!

Mệnh Tuyên tu sĩ đánh chết Độ Hư cường giả! Cái này quả là khủng bố!

Cổ Thần nhìn kinh văn ghi chú về Chiến Thần Diệt Tinh quyền, trong lòng càng kích động hơn, nếu có luyện thành Chiến Thần Diệt Tinh quyền này thì Độ Hư cường giả hẳn còn phải e dè sao?

591. Chương 78 : Hi Vọng Của Hư Tử Huyền

Nếu Cơ Thần Không còn dám ở trước mặt hắn nói cái gì quý mệnh tiện mệnh thì hẳn nhất định sẽ cho một quyền diệt sát, để Cơ Thần Không hiểu được mặc kệ cái gì mệnh của hắn dưới Chiến Thần Diệt Tinh quyền cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Lịch đại Chiến Thần của Cổ vu tộc tu vi ở Minh Khiếu kỳ luyện thành Chiến Thần Diệt Tinh quyền cũng chỉ có mỗi Chiến Thần Xi mà thôi.

Phần cuối của Chiến Thần Diệt Tinh quyền có viết: “Tu luyện Chiến Thần Diệt Tinh quyền cần phải có Chiến Thần bất diệt thể đại thành!” Mà Chiến Thần bất diệt thể cũng là một trong các thần thông khác của Chiến Thần Tinh Kinh, là môn thần thông bắt buộc phải tu luyện nếu muốn tu luyện Chiến Thần Tinh Kinh!

Cũng giống như Thiên Cương Thối Thể đại pháp, Chiến Thần Bất Diệt Thể cũng là một loại thần thông rèn luyện thân thể của tu sĩ, thể nhưng Chiến Thần Bất Diệt Thể được xưng là thiên hạ đệ nhất phương pháp tối luyện thân thể, cho nên so với công pháp Thiên Cương Thối Thể đại pháp thì tinh ảo hơn không chỉ trăm lần.

Tu sĩ bước vào Mệnh Tuyên cảnh thì Thiên Cương Thối Thể đại pháp liền đại thành, mà Chiến Thần Bất Diệt Thể muốn tu luyện thì tu vi ít nhất cũng phải là Nguyên Thần hậu kỳ! Từ đó có thể thấy được chênh lệch của hai công pháp này lớn như thế nào rồi.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn vào chỗ công pháp Chiến Thần Bất Diệt Thể, trong mắt loé lên quang mang kì dị.

Phương pháp minh khiếu ở ngay trong chuỗi kinh văn tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể này. Đây cũng là phương pháp minh khiếu triệt để nhất trong Cổ Hoàng thể giới, có thể kích hoạt toàn bộ 1296 khiếu huyết trên cơ thể tu sĩ.

Chiến Thần Bất Diệt Thể có mấy vạn tự chín gần chín phần số văn tự trên cả thạch bích. Chiến Thần Bất Diệt Thể là bốn nguyên là căn bản của Chiến Thần Tinh Kinh, là thần thông bao hàm tất cả các thần thông khác của Chiến Thần Tinh Kinh cho nên muốn tu luyện các thần thông khác đều phải có điều cơ bản là tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể, đồng thời phải đạt tới trình độ nhất định mới có thể thi triển.

Bên cạnh kinh văn tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể là một bộ tinh đồ rậm rạp. Cổ Thần nhìn sơ qua Cổ Thần quả thật tưởng nó là một bức tinh đồ, nhưng khi nhìn dòng chú thích trong Chiến Thần Bất Diệt Thể mới biết đây mà một mạch đồ toàn bộ kinh mạch trong cơ thể cùng với giải thích về tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể//

Trên mạch tinh đồ ghi rõ ràng mỗi một vị trí khiếu huyết, vừa trong 1296 cái. Mỗi một cái khiếu huyết đều là nút thắt giao nhau của các kinh mạch, giống như Thuần Dương bí điển biểu hiện ra kinh mạch đồ là 1196 cái, thiếu đúng 100 cái so với Chiến Thần Tinh Kinh.

Cổ Thần đã nghiên cứu Thuần Dương bí điển nên trong lòng cũng đã nắm được 1196 vị trí khiếu huyết kia, cho nên lúc này Cổ Thần chỉ tập trung vào 100 cái khiếu huyết còn lại!

Rồi đột nhiên, vẻ mặt Cổ Thần đại biến!

Trên kinh mạch đồ này Cổ Thần lại phát hiện ra mười một đoạn kinh mạch mà Cổ Thần chưa bao giờ biết đến, mười một kinh mạch này đều vươn ra từ mệnh tuyến và phong nhị khiếu tới khắp nơi trong thân thể.

Nhưng mười một kinh mạch này giao nhau với mười hai kinh mạch chính rất ít. Mỗi kinh mạch chỉ có chín cái giao tiếp điểm, mỗi cái giao điểm đều là một cái khiêu huyết.

Mười một kinh mạch, mỗi kinh mạch đều có chín khiêu huyết, tổng cộng là chín mươi chín cái khiêu huyết.

Tại đầu nguồn của mười một kinh mạch này là mệnh tuyền có thêm một cái khiêu huyết nữa, là chỗ mười một kinh mạch này cùng giao nhau hình thành một cái khiêu huyết rất lớn, hầu như chiếm hết cả mệnh tuyền.

Chín mươi chín cái khiêu huyết cùng với cái đại khiêu huyết kia vừa đủ một trăm cái khiêu huyết mà Chiến Thần Tinh Kinh có nhiều hơn so với Thuần Dương bí điển.

Ánh mắt Cổ Thần vẫn tập trung vào mười một kinh mạch và một trăm cái khiêu huyết kia. Mười một kinh mạch này đều xuất phát từ mệnh tuyền nhưng thiên hạ tu chân bí điển từ trước đến nay chưa hề có ghi chép nào về chúng.

Trong cơ thể con người dĩ nhiên còn có mười một cái kinh mạch mà mọi người chưa biết đến. Trong sát na thấy mười một cái kinh mạch này, Cổ Thần cũng đã hiểu được nguồn gốc của Huyền Âm tuyệt mạch trong cơ thể Hư Tử Uyên!

Trách không được tại sao trong mệnh tuyền của Hư Tử Uyên, Huyền Âm hàn khí vẫn như trước vô cùng vô tận. Thì ra là Huyền Âm tuyệt mạch lại ẩn núp trong mười một cái ẩn mạch này và cùng với mệnh tuyền tương liên tuần hoàn không ngừng giống như một thế giới đối lập với mười hai kinh mạch chính vậy!

Mười một kinh mạch này so với mười hai kinh mạch chính không hề giống nhau, chân khí không thể thăm dò được, thần thức cũng không thể phát giác được, nhìn không thấy, mò không tới cho nên Cổ Thần gọi chúng nó là ẩn mạch. Thế nhưng từ trên kinh mạch tinh đồ trước mặt có thể thấy được mười một cái ẩn mạch này xác thực có tồn tại.

Nếu không thì làm sao giải thích được Huyền Âm tuyệt mạch của Hư Tử Uyên trốn ở chỗ nào?

Mi tâm Cổ Thần chợt loé lên, Như Ý Lung Linh bảo tháp lập tức bay ra, cửa tháp tầng thứ hai cũng đồng thời mở ra, Cổ Thần nhanh chóng bay vào trong, phóng vào khu vực thời gian giảm tốc.

- Sư tỷ! Sư tỷ ...

Cổ Thần hưng phấn gọi to.

- Sao thế?

Hư Tử Uyên nghi hoặc nhìn Cổ Thần hỏi:

- Người đã tìm được Chiến Thần Tinh Kinh?

Cổ Thần có chút kích động gật gật đầu nói:

- Tìm được rồi, sư tỷ! Ta rốt cuộc cũng biết được Huyền Âm tuyệt mạch trong cơ thể nàng ẩn nấp ở chỗ nào! Trong thân thể con người đúng là còn có những ẩn mạch mà mọi người không biết đến!

- Cái gì?

Hư Tử Uyên kinh thán nói:

- Thật sự có sao? Lẽ nào những nhân vật thiên đại kỳ tài nhưng Chư tử đại tiên mà cũng không biết? Tu chân bí điển bọn họ truyền lại trừ mười hai chính kinh cùng một ít vi mạch ra không hề có ghi chép về bất cứ kinh mạch nào khác!

Cổ Thần nói:

- Trong thân thể vẫn còn mười một điều ẩn mạch từ trong mệnh tuyền vươn ra. Mười một điều ẩn mạch này thần thức không thể phát hiện ra, chân khí cũng không thể thăm dò tới, nhìn không thấy, mò không tới nhưng chúng nó xác thực là có tồn tại! Huyền Âm tuyệt mạch chính là ẩn núp trong mười một điều ẩn mạch này cùng tương liên với mệnh tuyền, vì vậy Huyền Âm hàn khí trong cơ thể nàng mới vô cùng vô tận, không thể nào diệt trừ hết như thế!

- Mười một điều ẩn mạch?

Hư Tử Uyên lúc này vẫn bị tin tức này làm cho khiếp sợ.

Cổ Thần nói:

- Trong Chiến Thần sơn này Thuần Dương bí điển, Thuần Âm bí điển, Hoả Cực bí điển, Thuỷ Cực bí điển và nhiều loại bí pháp bảo điển khác đều được ghi chép truyền thừa ở vách ngoài Chiến Thần sơn nhưng Chiến Thần Tinh Kinh này lại được ghi chép và truyền thừa trong lòng Chiến Thần sơn. Có thể thấy được địa vị của Chiến Thần Tinh Kinh so với các loại bí pháp truyền thừa khác cao hơn không biết bao nhiêu. Nó có thể được xưng là bí điển chi vương thiên hạ đệ nhất, bao hàm tin tức mà ngay cả Chư tử đại tiên cũng không thể nào biết được.

Hư Tử Uyên nói:

- Mười một điều ẩn mạch kia, thần thức không thể phát hiện, chân khí không thể thăm dò, nhìn cũng không thấy, sờ cũng không cảm giác được thì làm sao có thể đem Huyền Âm tuyệt mạch từ trong đó thanh trừ đi được?

Cổ Thần nói:

- Mười một điều ẩn mạch này có tổng cộng là một trăm cái khiếu huyết, nếu Chiến Thần Tinh Kinh đã có ghi chép về chúng thì tất nhiên sẽ có phương pháp tu luyện! Sư tỷ, Chiến Thần Tinh Kinh này tinh ảo đến cực điểm, ta không thể giảng thuật cho nàng được, nàng đi theo ta ra ngoài quan sát, nếu tu luyện được mười một điều ẩn mạch này thì có hi vọng thanh trừ được Huyền Âm tuyệt mạch của nàng rồi!

592. Chương 79 : Cổ Thần Minh Khiếu

Hư Tử Uyên gạt đầu một cái rồi cùng Cổ Thần rời khỏi Như Ý Lung Linh bảo tháp xuất hiện trước vách đá Chiến Thần Tinh Kinh.

- Một quyền Đẳng Vân vong, thập quyền Giá Vụ diệt, Bách quyền Hư Không tiêu, Thiên quyền Hợp Đạo niết! Vạn quyền cùng xuất, chư thiên vạn giới liệt!

Ánh mắt Hư Tử Uyên rơi vào trên Chiến Thần Diệt Tinh quyền cũng nhìn thấy được câu này, tinh thần mạnh mẽ chấn động. Uy lực mạnh mẽ của Chiến Thần Diệt Tinh quyền khiến nàng khó có thể tưởng tượng nổi:

- Thiên hạ lại có thể có quyền pháp lợi hại như vậy sao? Ngay cả Độ Hư cường giả cũng có thể một quyền diệt sát, thực sự là khó có thể tin được, không biết câu cuối cùng Vạn quyền cùng xuất, chư thiên vạn giới liệt là có ý tứ gì?

Cổ Thần ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Có thể đó là cảnh giới càng cao hơn nữa, con đường tu chân vốn là vĩnh vô bất tận, hiện tại mạnh nhất cũng chỉ có Độ Hư cường giả nhưng từ thời Thái cổ, thượng cổ ... Độ Hư cường giả nhiều như mây, không biết phía trên Độ Hư cảnh còn có cảnh giới gì nữa?

Hư Tử Uyên cũng nói:

- Chỉ sợ cho dù có vô hạn thọ mệnh cũng không thể nào đi tới tận cùng được! Chiến Thần Diệt Tinh quyền này quả nhiên là thiên hạ quyền pháp tối cao, Lạc Tinh thần quyền của bản tông mặc dù cũng là vô thượng tuyệt học nhưng so với Chiến Thần Diệt Tinh quyền quyền này vẫn kém quá xa. Nhưng cái kinh mạch tinh đồ này và tinh vân đồ khi thi triển Lạc Tinh thần quyền cũng có chút tương tự!

Theo lời của Hư Tử Uyên nói, Cổ Thần cũng quay lại nhìn kỹ vào kinh mạch tinh đồ.

Lúc trước khi Cổ Thần vừa nhìn lên liền bị mười một điều ẩn mạch kia hấp dẫn, căn bản không thể nào quan sát cả cái tinh đồ được, cho nên lúc này nghe Hư Tử Uyên nói Cổ Thần mới phát hiện ra điểm này!

Kinh mạch tinh đồ hay có thể gọi là Khiếu huyết đồ của Chiến Thần Tinh Kinh cùng với bí pháp bảo điển khác có chút không giống nhau. Những khiếu huyết đồ của các bí pháp khác đều là hình nhân thể nhưng mà Chiến Thần Tinh Kinh lại là một bản tinh đồ!

1296 cái khiếu huyết, mười hai chính kinh, mười một ẩn mạch đều được kéo thẳng ra bốn phía, hình thành nên một cái tinh đồ rất lớn.

Ở giữa mệnh tuyến chính là khiếu huyết tổng của thân thể, là tâm nhân của tinh vân đồ khi thi triển Lạc Tinh thần quyền.

Cổ Thần cẩn thận quá sát khiếu huyết đồ của Chiến Thần Tinh Kinh đồng thời nhớ lại lúc thi triển Lạc Tinh thần quyền thì phát hiện trong đó có một chút khác biệt.

Tinh không do Lạc Tinh thần quyền tạo ra rất phức tạp cùng với ngàn vạn ngôi sao hội tụ cùng một chỗ hình thành từng cái tinh đoàn, vừa lúc có chút tương đối với huyết huyết đồ của Chiến Thần Tinh Kinh.

Chỉ là khiếu huyết đồ của Chiến Thần Tinh Kinh có 1296 khiếu huyết mà tinh không do Lạc Tinh thần quyền tạo ra chỉ có 999 tinh đoàn đối ứng với phương pháp minh khiếu trong Hư Thiên Kinh cũng chỉ có 999 cái khiếu huyết.

Cổ Thần nhìn khiếu huyết đồ của Chiến Thần Tinh Kinh, trong đầu lại không nhưng hồi tưởng lại tinh không do Lạc Tinh thần quyền tạo ra mà so sánh suy luận không ngừng. Hiển nhiên Lạc Tinh thần quyền và Chiến Thần Tinh Kinh có một chút tương tự.

Tuy rằng tinh không do Lạc Tinh thần quyền tạo ra lớn hơn và nhiều ngôi sao hơn khiếu huyết đồ của Chiến Thần Tinh Kinh nhưng nói về độ phức tạp thì hiển nhiên không bằng được Chiến Thần Tinh Kinh.

Căn cứ vào khiếu huyết đồ của Chiến Thần Tinh Kinh, trong đầu Cổ Thần đột nhiên hiện lên một cái tinh không hoàn chỉnh với tròn 1296 tinh đoàn dựa theo khiếu huyết đồ của Chiến Thần Tinh Kinh mà sắp đặt, so với tinh không của Lạc Tinh thần quyền nhiều hơn 297 cái tinh đoàn.

Quyền cương do một cái tinh không hoàn chỉnh đánh xuống thì chắc hẳn uy lực mạnh hơn nhiều so với quyền cương của Lạc Tinh thần quyền!

Hư Thiên Kinh là Hư Thiên Tông tuỷ tổ Hư tử trong lúc tu luyện thần thông bí pháp của Thái Hư CUNG dung hợp với kinh nghiệm của bản thân sáng chế ra. Hư tử sáng tạo ra Lạc Tinh thần quyền tinh không đồ hiển nhiên là lĩnh ngộ Đạo mà ngay cả thái cổ Tiên tôn Thái cũng chưa từng lĩnh ngộ.

Chỉ là khiếu huyết bên trong Hư Thiên Kinh quá ít, chỉ có 999 cái, nếu Hư tử có thể thấy được Chiến Thần Tinh Kinh, trong thân thể mình khiếu tròn 1296 cái khiếu huyết thì không biết Lạc Tinh thần quyền có thể trở thành quyền pháp độc nhất vô nhị trong thiên hạ không?

Nếu quả thực là vậy, thiên hạ lúc đó chỉ sợ cũng chỉ có Chiến Thần Diệt Tinh quyền là có thể so sánh được với Lạc Tinh thần quyền!

Cổ Thần nhìn Chiến Thần Tinh Kinh trước mặt, nghi hoặc hỏi:

- Nếu Lạc Tinh thần quyền và Chiến Thần Tinh Kinh có chỗ tương tự, không biết sử dụng phương thức kinh mạch vận chuyển của Lạc Tinh thần quyền đối với việc tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể có tác dụng không?

Hư Tử Uyên cười nói:

- Trong lúc tu luyện Chiến Thần Tinh Kinh, thử một chút là biết mà!

Cổ Thần gật đầu rồi lại cẩn thận quan sát phương pháp tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể.

Chiến Thần Bất Diệt Thể chia làm ba giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất là thân thể minh khiếu, giai đoạn thứ hai là nhất khiếu thông bách khiếu, giai đoạn thứ ba là nguyên thần dung khiếu.

Chỉ có đạt được giai đoạn thứ ba mới có thể xem là tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể tới đại thành, từ đó về sau nguyên thần và khiếu huyết tương dung, nguyên thần không thể kỵ khai thân thể nữa, thể nhưng

do nguyên thần lực và thân thể kết hợp cùng một chỗ nên lại hình thành một thân thể có thể xem là bất diệt!

Tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể tới đại thành thì toàn thân 1296 khiêu huyết, chỉ cần còn một cái khiêu huyết chưa bị tổn hại tức là nguyên thần cũng bất diệt, liền có thể tái tạo lại thân thể như cũ.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền cũng cần phải tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể tới giai đoạn thứ ba mới có thể thi triển được. Nguyên thần lực và thân thể lực hai hợp làm một, một quyền đánh ra liền dẫn phát thiên địa pháp tắc, quyền cương vừa xuất thì ngay cả Độ Hư cường giả cũng phải chết!

Trong những văn tự truyền thừa của Chiến Thần Bất Diệt Thể cũng có ghi chép về một loại vô thượng thần thông là Trảm sát chi phủ. Đây là một phủ pháp tuyệt luân có một không hai, dùng thiên địa sát khí dung nhập vào trong phủ, một búa chém ra cũng dẫn phát thiên địa pháp tắc lấy giết chóc làm nền.

Trảm sát chi phủ muốn thi triển được thì ít nhất cũng phải có một thanh tiên phủ làm vũ khí. Chỉ cần đem Chiến Thần Bất Diệt Thể tu luyện đến giai đoạn thứ hai là có thể thi triển được Trảm sát chi phủ rồi, mặc dù dẫn phát pháp tắc không tinh diệu bằng Chiến Thần Diệt Tinh quyền nhưng uy lực cũng thập phần nghịch thiên!

Phủ cương chém xuống cũng đủ để chém giết cao thủ mới bước vào Độ Hư cảnh.

Sau khi xem hoàn tất toàn bộ Chiến Thần Tinh Kinh, Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, Chiến Thần Tinh Kinh bên trong có ghi lại phương pháp minh khiêu hoàn chỉnh nhất thiên hạ, nàng hôm nay cũng đã đạt đến tu vi Nguyên Thần hậu kỳ đỉnh phong cũng đã đủ để cảm ứng khiêu huyết để minh khiêu. Hiện tại trên người ta cũng có đủ Kim Diễm thảo, chúng ta mỗi người dùng một gốc để cảm ứng khiêu huyết tu luyện Chiến Thần Tinh Kinh này!

- Nếu nàng có thể kích hoạt được khiêu huyết trong mười một ẩn mạch này thì nhất định có thể triệt để thanh trừ được Huyền Âm tuyệt mạch luôn ẩn nấp trong đó. Ta cũng sẽ sớm ngày bước vào Minh Khiêu kỳ để mở ra tầng thứ tư của Như Ý Lung Linh bảo tháp. Tầng thứ tư cũng là thời gian pháp tắc nhưng có thể gia giảm tốc độ thời gian lưu chuyển hơn mười lần.

- Hiện tại tuy rằng không biết Huyền Âm tuyệt mạch trong cơ thể nàng khi nào sẽ bạo phát nhưng khi nàng có thể tiến vào bảo tháp tầng thứ tư cũng có thể làm chậm lại thời gian bạo phát của Huyền Âm tuyệt mạch!

- Hiện tại nàng còn sáu năm thọ mệnh, ở trong tầng thứ hai ta cũng chỉ có được mười hai năm thời gian, nếu như có thể mở ra tầng thứ tư thì thời gian của ta cũng có nhiều thêm vài chục năm.

- Sau khi minh khiêu, ta sẽ hảo hảo đem kinh nghiệm minh khiêu một trăm cái khiêu huyết của ẩn mạch truyền lại cho nàng để nàng sớm ngày có thể kích hoạt chúng rồi thanh trừ đi Huyền Âm tuyệt mạch!

Dứt lời, Cổ Thần lấy trong Cẩn Khôn Trạc ra hai gốc Kim Diễm thảo. Kim Diễm thảo này là loại tiên thảo có thể trợ giúp tu sĩ cảm ứng khiêu huyết, tư chất càng cao thì số khiêu huyết cảm ứng càng nhiều, tốc độ minh khiêu cũng càng nhanh. Cổ Thần có tư chất siêu phẩm cho nên có thể phát huy hiệu quả lớn nhất của Kim Diễm thảo này.

Hư Tử Uyên vốn là Cửu Âm Huyền Thể gần với Thuần Dương, Thuần Âm thân thể là một loại thể chất vô cùng hiếm có cùng tề danh với Cửu Dương Huyền Thể. So với tu sĩ có tư chất siêu phẩm tiên căn còn tốt hơn nhiều. Tuy rằng bị Huyền Âm tuyệt mạch áp chế khiến Cửu Âm Huyền Thể của Hư Tử Uyên không thể phát huy nhiều tác dụng nhưng khi phát huy cùng với được hiệu của Kim Diễm thảo thì không phải chuyện đùa!

Hư Tử Uyên gật đầu, nhận lấy Kim Diễm thảo cùng Cổ Thần đồng thời ăn vào.

Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, nàng trước tiên ở chỗ này khoảng một tháng, đem kinh mạch tinh đồ của Chiến Thần Tinh Kinh này khắc sâu vào đầu rồi hãy tiến vào Như Ý Lung Linh bảo tháp tầng thứ hai. Ở trong đó tu luyện được bao nhiêu hay bấy nhiêu, có thể minh khiêu được là tốt nhất, nếu không thể minh khiêu thì đợi ta khi bước

vào Minh Khiếu kỳ sẽ tận lực tu luyện phương pháp minh khiếu ẩn mạch rồi sẽ giúp nàng giải trừ Huyền Âm tuyệt mạch trong cơ thể.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên song song ngồi xuống vách đá, cùng nhau quan khán phương pháp tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể cùng với kinh mạch tinh đồ.

Nhoáng cái đã bảy ngày trôi qua, Cổ Thần và Hư Tử Uyên liên tục tìm hiểu bảy ngày mới có thể đưa được các phương pháp minh khiếu hiểu được, đồng thời được hiệu của Kim Diễm thảo cũng bắt đầu phát tác dụng. Từng cái khiếu một lần lượt được Cổ Thần và Hư Tử Uyên cảm ứng đến.

Sau bảy ngày, hai người dựa theo phương pháp minh khiếu trong Chiến Thần Bất Diệt Thể bắt đầu trung kích khiếu huyết.

Cổ Thần lúc đầu vừa tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể thì trong Chiến Thần lệnh tự đồng tuôn ra một dòng nước ấm tiến vào trong cơ thể Cổ Thần, dọc theo quỹ tích di chuyển trong kinh mạch của Chiến Thần Bất Diệt Thể tự động vận chuyển.

Hư Tử Uyên thì lại hét lên một tiếng kinh hãi:

- Không được! Không được! Ta tu luyện không được, ta cảm giác được trong kinh mạch có một đoàn hỏa diễm như muốn thiêu đốt kinh mạch ta thành tro, ngay cả Thuần Dương chân khí cũng bị nó thiêu đốt, nó có lẽ chính là Thuần Dương Hỏa!

Hư Tử Uyên thử lại một lần nữa nhưng vẫn không được. Cổ Thần tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể không có chút khó chịu nào, nhưng khi Hư Tử Uyên tu luyện thì trong kinh mạch tại sinh ra một đoàn Thuần Dương Hỏa khiến nàng khó mà chịu đựng được.

Thuần Dương Hỏa so với bốn nguyên chi hỏa còn bá đạo hơn nhiều, không ai có thân thể có thể thừa nhận được Thuần Dương Hỏa thiêu đốt cả, ngay cả Độ Hư cường giả cũng không được.

Bất đắc dĩ, Hư Tử Uyên đành phải buông tha tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể. Dưới đề nghị của Cổ Thần, nàng trở lại trong tầng thứ hai của Như Ý Lung Linh bảo tháp, tạm thời tu luyện Hư Thiên Kinh của Hư Thiên Tông để xem có thể minh khiếu được hay không?

Cổ Thần ăn vào Kim Diễm thảo đã cảm ứng được hơn sáu mươi cái khiếu huyết, lúc Hư Tử Uyên trở vào Như Ý Lung Linh bảo tháp Cổ Thần vẫn tiếp tục tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể trùng kích khiếu huyết đầu tiên: Thiên Linh khiếu.

Thiên Linh khiếu nằm trên đỉnh đầu, là khiếu huyết dùng để cấu thông thân thể với thiên địa.

Thời gian như nhật nguyệt thoi đưa

Nháy mắt đã qua hơn một năm thời gian!

Từ lúc Chiến Thần sơn mở ra đến lúc này đã tròn hai năm.

Từ hơn một năm trước, Chiến Thần sơn xuất hiện dị tượng Chiến Thần xuất thế, sau đó lại đến việc có người liên tục độ qua bốn lần lôi kiếp. Mà hôm nay trên bầu trời Chiến Thần sơn lại một lần nữa xuất hiện dị tượng khiến Cổ vu tộc thập phần chấn động, hấp dẫn hàng vạn ánh mắt của chúng Vu sĩ Cổ vu tộc về Chiến Thần sơn.

Trên bầu trời mây đen đột nhiên kéo đến cuộn cuộn, tiếng sấm ầm ầm, khoảng không trên Chiến Thần sơn xuất hiện một cái hắc ám toàn qua thật lớn, vô số lôi điện từ trong mây đen trải dài cả vạn dặm xung quanh điên cuồng hướng tới hắc ám toàn qua tụ tập lại, hình thành năm đạo lôi kiếp to cả trăm trượng, dài gần như vô tận từ trên vòm trời đánh thẳng xuống Chiến Thần sơn.

Trải qua hơn một năm, Cổ Thần rốt cuộc cũng đã minh khiếu được khiếu huyết đầu tiên bước vào cảnh giới Minh Khiếu kỳ dẫn phát đệ ngũ trọng lôi kiếp của thiên địa pháp tắc!

Trong Chiến Thần điện, Thần nữ Tự Ngọc và chín vị Đại Vu nhìn lên ngũ trọng lôi kiếp trên khoảng không Chiến Thần sơn, THuỷ Cọng Đại Vu kinh ngạc nói:

- Ngũ trọng lôi kiếp? Trong Chiến Thần sơn có người thân thể mình khiêu thành công bước vào Minh Khiếu kỳ?

Cổ vu tộc tuy rằng cao thủ Minh Khiếu kỳ không ít, địa vị cũng rất cao, đều là tộc trưởng cái đại thị tộc. Nhưng Chiến Thần sơn vừa mở ra hai năm dĩ nhiên đã có tu sĩ bước vào Minh Khiếu kỳ khiến ngay cả các vị Đại Vu này cũng cảm thấy khiếp sợ.

Thiên Túc Đại Vu nhìn lôi kiếp trên trời vẻ mặt hưng phấn nói:

- Tất nhiên là nguyên thần của vị Chiến Thần nào đó đoạt xá sống lại rồi. Năm ngoái mới độ cả bốn lần lôi kiếp, một năm sau đã lại độ ngũ trọng lôi kiếp, nếu không phải là nguyên thần của Chiến Thần đoạt xá sống lại thì làm gì có ai có tốc độ tu luyện nhanh như vậy được!

Chiến thần có thể tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể đến cảnh giới đại thành cũng không có bao nhiêu người, đại bộ phận Chiến Thần cũng chỉ có thể tu luyện tới giai đoạn thứ hai, bằng vào Trảm sát chi phủ cùng với 1296 khiêu huyết được kích hoạt trong cơ thể cũng đủ để quét ngang tu sĩ cùng cấp rồi.

Không đem Chiến Thần Bất Diệt Thể tu luyện đến giai đoạn thứ ba là nguyên thần dung khiêu thì nguyên thần của Chiến Thần vẫn có thể xuất khiêu, cho nên suy nghĩ của Thiên Túc Đại Vu cũng không phải không có đạo lý. Chiến Thần dùng bí pháp đem nguyên thần của bản thân phong ấn lại, đợi mấy ngàn năm sau mới đoạt xá sống lại cũng không phải không có khả năng.

Trong Chiến Thần sơn, Cổ Thần vẫn đứng trước thạch phong Chiến Thần Tinh Kinh. Bước vào Minh Khiếu kỳ, thân thể Cổ Thần đột nhiên liên tiếp với thiên địa từ Thiên Linh khiêu trên đỉnh đầu. Cổ Thần cảm giác được thân thể thời thời khắc khắc đều có thể tương liên với thiên địa.

Thân thể chính là thiên địa, thiên địa chính là thân thể, Cổ Thần đúng là có loại cảm giác này!

Đồng thời, Cổ Thần cũng cảm giác được thiên địa pháp tắc ba động và biết được lôi kiếp phủ xuống.

“Ầm! Ầm!”

Đột nhiên một tiếng bạo hưởng vang lên, năm đạo lôi kiếp to cả trăm trượng xuất hiện trong Chiến Thần sơn bao phủ hoàn toàn động thánh Cổ Thần đang đứng, tiếp tục đánh xuống Cổ Thần.

Tu sĩ minh khiêu, thân thể có thể câu thông với thiên địa, thời khắc có thể ngưng tụ thiên địa pháp tắc để bản thân sử dụng đã nghiêm trọng phá hư quy tắc của thiên địa, cũng gần như Độ Hư cường giả mượn tạm thiên địa quy tắc vậy.

Do đó độ ngũ trọng lôi kiếp so với độ tứ trọng lôi kiếp còn mạnh hơn mấy chục lần. Tu sĩ bước vào Minh Khiếu kỳ nếu không có tiên phẩm pháp bảo hộ thân tốt hoặc là lúc độ kiếp không có tu sĩ có thực lực cường đại ở bên ngoài hộ pháp thì rất khó vượt qua được một kiếp này.

593. Chương 80 : Ngũ Trọng Lôi Kiếp

Bất quá, Cổ Thần đối với độ ngũ trọng lôi kiếp này trên mặt lại không hề có chút sợ hãi hay khẩn trương nào.

Bước vào Minh Khiếu kỳ, thực lực của Cổ Thần lại bạo tăng thêm không ít lần, lúc này chỉ sợ cao thủ Minh Khiếu kỳ cực hạn cũng chỉ có thể đánh ngang tay được với Cổ Thần. Nếu Cổ Thần tung ra toàn bộ các con bài tẩy của hắn thì ngay cả cao thủ Minh Khiếu kỳ cực hạn cũng phải chịu chết!

Trong sát ngũ trọng lôi kiếp đánh lên người Cổ Thần, Cổ Thần liền vận chuyển Chiến Thần Bất Diệt Thể. Lôi kiếp nhập thể đều bị kéo vào quỹ tích vận hành của Chiến Thần Bất Diệt Thể tuần hoàn trong kinh mạch của Cổ Thần một chu thiên.

Lôi kiếp đến nhanh mà đi cũng nhanh, mà cơ thể của Cổ Thần cũng không hề bị tổn hại gì, ngược lại còn bởi vì được lôi kiếp khơi thông mà kinh mạch càng thêm thông thuận, tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể càng thêm dễ dàng hơn.

Khiếu huyết thứ hai là Túc Tâm khiếu, dưới sự trùng kích của lôi kiếp cũng có dấu hiệu ngo ngoe muốn mình khiếu!

Cổ Thần lập tức mở ra tầng thứ tư của Như Ý Lung Linh bảo tháp đem Hư Tử Uyên đưa vào trong đó rồi lại lập tức ngồi xếp bằng trước thạch phong Chiến Thần Tinh Kinh tu luyện với ý niệm rèn sắt khi còn nóng!

Thiên Linh khiếu, câu thông thiên thanh, thu lấy thiên địa lực để bản thân sử dụng, vận chuyển theo Chiến Thần Bất Diệt Thể bắt đầu trùng kích Túc Tâm khiếu.

Thiên Linh khiếu câu thông thiên thanh, Túc Tâm khiếu câu thông đại địa. Hai cái khiếu huyết này là dùng để câu thông và dung hợp với thiên địa, tụ thập thiên địa lực lượng vào trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng, vô cùng vô tận, vĩnh viễn không kiệt!

Đại bộ phận phương pháp minh khiếu của các tu chân bí điển hầu như đều là từ Tâm Tạng khiếu bắt đầu. Mà Chiến Thần Tinh Kinh lại bắt đầu từ Thiên Linh khiếu và Túc Tâm khiếu cũng đủ thấy được sự chênh lệch giữa hai đẳng cấp bí pháp rồi.

Kích hoạt khiếu huyết đầu tiên thì gian nan nhưng đến khiếu huyết thứ hai thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Nói là dễ nhưng cũng chỉ là tương đối với khiếu huyết đầu tiên thôi. Kích hoạt Thiên Linh khiếu Cổ Thần đã mất hơn một năm thời gian mới thành công, cho nên Túc Tâm khiếu kích hoạt mặc dù dễ dàng hơn nhưng cũng phải cần không ít thời gian.

Hướng hồ Thiên Linh khiếu chỉ có một cái ở trên đỉnh đầu mà Túc Tâm khiếu lại có tới hai cái ở giữa hai lòng bàn chân.

Tu vi của Cổ Thần sớm đã đạt tới ích cốc cảnh giới, khi kích hoạt thành công Thiên Linh khiếu, thời khắc nào cũng liên tục hấp thu thiên địa lực lượng cho nên cơ thể hầu như lúc nào cũng thoải mái rất khó xuất hiện tình trạng mệt mỏi. Lúc này Cổ Thần cũng không cần mỗi ngày buổi tối phải nghỉ ngơi nữa, mười ngày nửa tháng nghỉ ngơi xả hơi một lần cũng không thành vấn đề.

Cổ Thần trùng kích Túc Tâm khiếu mất hơn nửa tháng thời gian mới thành công kích hoạt cả hai khiếu huyết này trên hai chân.

Túc Tâm khiếu vừa thông suốt, Cổ Thần cước đạp đại địa liền cảm giác được đại địa ba động, vô cùng vô tận đại địa lực dũng mãnh từ Túc Tâm khiếu ở hai lòng bàn chân Cổ Thần chui vào trong cơ thể. Chỉ cần chân chạm đất là pháp lực xem như vĩnh viễn cũng không khô kiệt.

Một cái Thiên Linh khiếu, hai cái Túc Tâm khiếu, lúc này Cổ Thần đã kích hoạt được ba cái khiếu huyết rồi.

Kích hoạt Túc Tâm khiếu, hai chân đứng trên mặt đất, lực đại địa dũng mãnh tràn vào cơ thể khiến thân thể vốn hơi mỏi của Cổ Thần nhất thời liền thần thanh khí sảng.

Kích hoạt Thiên Linh khiếu có thể nửa tháng liên tục không cần nghỉ ngơi, mà kích hoạt thêm hai cái Túc Tâm khiếu, Cổ Thần đã có thể tu luyện cả tháng cũng không cần phải lo lắng.

Độ Hư cường giả, trên người khiếu huyết đều kích hoạt trên trăm cái, cho nên lúc đấu pháp, nếu thực lực tương đương nhau, đánh đến vài tháng, vài năm thậm chí vài chục năm cũng không nhất định có thể phân thắng bại bởi vì hai người đều có lực lượng vô cùng vô tận, trừ khi thực lực hai bên có khác biệt lớn mới có thể dễ dàng phân thắng bại được.

Cổ Thần dùng Kim Diễm thảo tổng cộng cảm ứng được hơn sáu mươi cái khiếu huyết. Sáu mươi cái khiếu huyết này tất nhiên kích hoạt nhanh hơn nhiều so với những khiếu huyết chưa cảm ứng được, cho nên Cổ Thần phải nhanh chóng kích hoạt sáu mươi cái khiếu huyết này, bởi vì được hiệu của Kim Diễm thảo cũng không phải vô hạn, mà chỉ có thể kéo dài hai đến ba năm thời gian.

Thời gian càng lâu thì được hiệu càng thấp, những khiếu huyết đã cảm ứng được lúc trước sẽ mất đi cảm ứng, phải từ từ mò mẫm lại.

Đã kích hoạt xong Túc Tâm song khiêu, Cổ Thần liền lập tức bắt đầu kích hoạt khiêu huyết tiếp theo là: Thông Minh song khiêu.

Thông Minh song khiêu chít làm Tai Thính khiêu và Mắt Minh khiêu. Kích hoạt tai thính khiêu có thể để cho hai tai tương thông với thiên địa linh khí, cơ thể nghe rõ ràng được âm thanh ba động trong không khí. Cho dù tiếng nói khê ở ngoài trăm dặm cũng có thể nghe được rõ ràng.

Kích hoạt khiêu huyết cũng có chia thành triệt để và không triệt để. Nếu kích hoạt càng triệt để thì hiệu quả thu được càng lớn.

Nghe nói ở thời thượng cổ có thiên lý nhân và thuận phong nhĩ chính là tu sĩ đã kích hoạt Mắt Minh khiêu và Tai Thính khiêu đến tình trạng cực hạn triệt để, có thể nghe thấy thanh âm từ ngoài vạn dặm, nhìn rõ ràng mọi vật ngoài vạn dặm, thậm chí là ngoài mười vạn dặm!

Sau khi kích hoạt Thông Minh song khiêu, tu sĩ sẽ kích hoạt Tị Khang (xoang mũi) song khiêu, Chún Thiệt (lưỡi) khiêu, Yết Hầu khiêu, Mi Tâm khiêu ... nói chung là toàn bộ ba mươi sáu khiêu trên đầu. Tị Khang song khiêu giúp mũi nhận mùi linh mẫn hơn, đồng thời mũi cũng là nơi tu sĩ dùng để hô hấp thiên địa linh khí, cho nên kích hoạt được Tị Khang song khiêu, tu sĩ hô hấp thiên địa linh khí nhiều hơn trước không chỉ mười lần, thậm chí là trăm lần, ngàn lần ... Đến mức có thể chỉ hít một hơi, mấy tháng, thậm chí mấy năm sau mới thở ra cũng được.

Người kích hoạt triệt để Tị Khang song khiêu còn có thể hoàn toàn ngừng thở hơn mười năm!

Bên cạnh đó, người kích hoạt triệt để Tị Khang song khiêu khi bước vào Độ Hư cảnh, phát âm từ hai mũi cũng ẩn chứa thiên địa pháp tắc, phát ra thanh âm quỷ thần khó lường!

Nghe nói thời thái cổ có hai vị thượng tiên là Hừ và Cáp đã đem Tị Khang song khiêu kích hoạt hoàn toàn triệt để. Chỉ cần hừ nhẹ một tiếng cũng có thể miểu sát được Độ Hư cường giả!

Kích hoạt Chún Liệt khiêu có thể giúp tu sĩ nhận biết rõ hơn về các loại vị đạo.

Kích hoạt Yết Hầu khiêu có thể giúp tu sĩ phát ra thanh âm lớn hơn, sử dụng âm ba công uy lực mạnh hơn thập bội.

Nghe nói vị Cáp thượng tiên thời thái cổ cũng đã kích hoạt triệt để Yết Hầu khiêu chỉ cần hét lớn một tiếng “Cáp” cũng có thể miểu sát Độ Hư cường giả.

Kích hoạt Mi Tâm khiêu là để thức hải và thiên địa ngoại giới hoàn toàn tương thông khiến nguyên thần thanh khí sáng, thư giải một ngọc, giúp cho khoảng cách thời gian tu sĩ cần nghỉ ngơi càng lâu hơn, đồng thời nguyên thần lực cũng có thể trực tiếp cấu thông thiên địa lực, uy lực càng mạnh.

Nguyên thần nằm ở mi tâm mà mi tâm nằm ở trên đầu. Tu sĩ là dùng nguyên thần khống chế thân thể, cho nên khi mình khiêu ưu tiên kích hoạt khiêu huyết trên đầu, sẽ giúp tu sĩ có thể hoàn mỹ phát huy thực lực bản thân đồng thời khống chế thân thể hoàn hảo hơn.

Quá trình kích hoạt khiêu huyết của Chiến Thần Tinh Kinh từ Túc Tâm song khiêu ra thì toàn bộ khiêu huyết trên đầu đều được ưu tiên trước hết.

Thời gian như thoi đưa, nhaoáng cái lại một năm nữa trôi qua, trong một năm này Cổ Thần vẫn ngồi trước thạch phong Chiến Thần Tinh Kinh, nghỉ ngơi cũng chỉ có bốn lần, bình quân mỗi ba tháng mới nghỉ ngơi một lần! Trải qua một năm liên tục tu luyện, khiêu huyết được Cổ Thần kích hoạt đã lên tới bốn mươi chín cái.

594. Chương 81-82 : Diệt Sát Tàng Thiên Cơ(1-3)

Một năm kích hoạt hơn bốn mươi cái khiêu huyết, tốc độ như vậy đã đủ để khiến bất cứ tu sĩ nào trong thiên hạ cũng phải khiếp sợ và thẹn thùng. Một Minh Khiêu kỳ cao thủ một năm có thể kích hoạt một cái khiêu huyết đã là phi thường tài giỏi rồi.

Nhiều cao thủ Minh Khiếu kỳ sau khi bước vào Minh Khiếu kỳ mười năm cũng khó có thể kích hoạt được một cái khiếu huyết. Mấy trăm năm cũng khó kích hoạt được mười cái khiếu huyết, tu vi cũng vĩnh viễn dừng lại ở Minh Khiếu sơ kỳ, không thể tiến thêm được nữa.

Coi như là Minh Khiếu hậu kỳ, Minh Khiếu kỳ cực hạn tuyệt thế thiên tài một năm cũng khó có thể kích hoạt được ba bốn cái khiếu huyết!

Cho dù Chiến Thần Tinh Kinh là thiên hạ đệ nhất tu chân bí điển, trong đó ghi lại phương pháp minh khiếu cao cấp nhất thiên hạ nhưng Cổ Thần một năm có thể kích hoạt hơn bốn mươi cái khiếu huyết cùng với được hiệu của Kim Diễm thảo có liên hệ không nhỏ.

Vt có tư chất siêu phẩm tiên căn, tu sĩ bình thường ăn Kim Diễm thảo vào có thể cảm ứng được mười đến hai mươi khiếu huyết đã rất không tồi, mà Cổ Thần lại có thể cảm ứng hơn sáu mươi cái!

Mà thông qua Kim Diễm thảo cảm ứng khiếu huyết là một chuyện, muốn kích hoạt khiếu huyết đó Cổ Thần phải dùng chính chân khí của bản thân chậm rãi thăm dò, ngay cả đối chiếu với khiếu huyết đồ biết được vị trí chính xác của khiếu huyết nhưng khi khiếu huyết chưa được kích hoạt thì nó cùng với những nơi khác trong kinh mạch giống nhau như đúc cho nên muốn kích hoạt nó vẫn phải cẩn thận dò tìm và cảm ứng!

Lúc đó tốc độ kích hoạt khiếu huyết sẽ rơi chậm lại rất nhiều, một năm có thể kích hoạt hơn mười cái khiếu huyết đã là tốc độ cực kỳ nhanh rồi. Bước vào Minh Khiếu kỳ khoảng trăm năm là có thể kích hoạt toàn bộ khiếu huyết, tốc độ đó quả thật là khó có thể tưởng tượng nổi.

Sau khi kích hoạt hơn bốn mươi cái khiếu huyết, Cổ Thần thừa dịp được hiệu của Kim Diễm thảo vẫn còn, tiếp tục hăng hái trùng kích thêm hơn hai mươi khiếu huyết còn lại trong sáu mươi chín cái đã cảm ứng được.

Trong sáu mươi chín cái khiếu huyết đó có năm mươi tám cái thuộc về minh mạch, mười một cái thuộc về ẩn mạch, vừa vặn mỗi điều ẩn mạch cảm ứng được một cái khiếu huyết.

Chờ sau khi kích hoạt toàn bộ mười một cái khiếu huyết của ẩn mạch này, Cổ Thần liền có thể thông qua vị trí khiếu huyết của bản thân tìm ra vị trí mười một điều ẩn mạch trong cơ thể Hư Tử Uyên, sau đó dùng Thuần Dương chân khí thanh trừ Huyền Âm tuyệt mạch.

Huyền Âm tuyệt mạch là đầu nguồn của Huyền Âm hàn khí, chỉ cần đem toàn bộ Huyền Âm tuyệt mạch trong mười một ẩn mạch này thanh trừ thì Huyền Âm hàn khí trong mệnh tuyến sẽ không còn đầu nguồn nữa, khi Thuần Dương chân khí dũng mãnh tiến vào liền dễ dàng hoà tan Huyền Âm hàn khí còn lại trong đó.

Đang lúc Cổ Thần cố gắng tiếp tục kích hoạt khiếu huyết thì trên khoảng không của Chiến Thần sơn lại một lần nữa phát sinh dị tượng. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện cửu sắc theien hà bắn ra từng đạo quang mạc dung nhập vào trong phạm vi mấy ngàn dặm Chiến Thần sơn.

Rồi đột nhiên từ trong Chiến Thần sơn xuất hiện một cái Cửu Giác Tinh trận, thông đạo ly khai Chiến Thần sơn đồng thời khai mở.

Ở trong lòng Chiến Thần sơn, chỗ Cổ Thần hiện tại cũng xuất hiện một đạo cửu sắc thiên hà. Tiến vào Chiến Thần sơn đã ba năm, từ lúc rời khỏi thành Nhạc Thủy đi tới Nam Hoang vu cương này, Cổ Thần đại bộ phận thời gian đều ở trong sơn động vượt qua.

Từ lúc rời khỏi Nhạc Thủy thành cũng đã qua hơn tám năm, đầu tiên là ở trong Xích Đế mộ trung vượt qua bốn năm, hiện tại lại ở trong lòng Chiến Thần sơn này vượt qua thêm ba năm nữa.

Trong tám năm đã có tới bảy năm là ở trong sơn động rồi.

Thế nhưng tám năm này cũng là tám năm thực lực Cổ Thần tăng trưởng nhanh nhất. Tám năm trước, Cổ Thần chỉ là một tu sĩ Nguyên Thần trung kỳ, mà hôm nay Cổ Thần đã là một tu sĩ Minh Khiếu sơ kỳ!

Minh Khiếu kỳ là một bước ngoặt mà rất nhiều tu sĩ Nguyên Thần kỳ cả đời cũng không thể nào đặt chân tới được!

Kiếp trước của Cổ Thần tu vi thủy chung vẫn chỉ dừng lại ở Nguyên Thần hậu kỳ. Một trăm sáu mươi năm cuối cùng cũng không thể tiến thêm được một bước này. Tới hậu, đại nạn bùng xuống, cho dù không chết trong tay Tàng Thiên Cơ thì Cổ Thần cũng sẽ hết thọ nguyên mà chết già.

Kiếp này, gần tám năm, Cổ Thần đã bước qua được một bước mà cả kiếp trước không thể nào bước qua trở thành cao thủ Minh Khiếu kỳ có thực lực nhất đỉnh tại Cổ Hoang thế giới chỉ dưới Độ Hư cường giả!

Cổ Thần thu hồi ánh mắt, trong lòng niềm tin lại càng thêm kiên định, hiện tại đã có thể bước qua ranh giới mà ngay cả kiếp trước dùng cả đời cũng không qua được, kiếp này nhất định có thể nghịch thiên cải mệnh, không chỉ báo thù kiếp trước đem Tàng Thiên Cơ diệt sát mà Cổ Thần còn muốn du ngoạn sơn thủy truy cầu cảnh giới đỉnh cao của tu chân.

Thượng cổ chư tử đại tiên, thái cô tiên vương tiên tôn ... những nhân vật trong truyền thuyết này rốt cuộc đã đi đâu?

Tứ phương chi cực của CỔ Hoang thế giới, thiên địa chi cực, các cấm địa ... trong đó cất chứa những bí mật gì?

Trong lòng Cổ Thần kiên định nói:

- Tất cả, tất cả những điều mà vô số tu sĩ từ trước tới nay chưa thể giải đáp được, hãy để cho ta đi tìm đáp án đi! Nhưng trước khi đó, Tàng Thiên Cơ phải giải quyết, ta đã bước vào Minh Khiếu kỳ, trước mặt sẽ giải trừ Huyền Âm tuyệt mạch của sư tỷ, sau đó sẽ là thời khắc Tàng Thiên Cơ phải chết!

Dứt lời, Cổ Thần liền thu liễm tinh thần, không hề suy tưởng gì nữa, toàn tâm toàn ý tiếp tục trùng kích khiếu huyết.

Tiến vào trong Chiến Thần sơn tổng cộng có ba mươi người, trừ Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ còn lại hai mươi tám người.

Tàng Thiên Cơ giết hết mười lăm Vu sĩ, trong đó Nguyên Thần kỳ mười hai người, Đoạt Xá kỳ ba người, luyện ra huyết hồn Minh Khiếu kỳ mười hai cái, Nguyên Thần kỳ huyết hồn ba cái, kết quả là mười hai cái huyết hồn Minh Khiếu kỳ đều bị Cổ Thần dùng Trấn Minh Ngọc Bì trong nháy mắt diệt sát, còn ba cái huyết hồn Nguyên Thần kỳ kia thì ma vương Đồ Độc lại không dám dùng đến nữa.

Do đó hiện tại trong Chiến Thần sơn sống sót còn mười ba Vu sĩ cùng với Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ là mười lăm người. Khi Cổ Thần và Tàng Thiên Cơ rời khỏi chỗ truyền thừa Thuần Dương bí điển, mười ba Vu sĩ kia cũng không gặp lại hai người, không biết tình hình chiến đấu của hai người là ai thắng ai thua, hay là cùng lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận?

Thế nhưng, mười ba Vu sĩ còn sống sót này ở trong Chiến Thần sơn, trong lòng vẫn thập phần bất an, tựa hồ tính mạng thời khắc đều nguy hiểm. Cho nên sau khi tập trung lại, mười ba Vu sĩ này đồng hành tìm kiếm xung quanh đem thi thể Vu sĩ đã tử vong tập trung tại nơi truyền thừa Thuần Dương bí điển.

Nơi truyền thừa Thuần Dương bí điển ...

Khi thông đạo rời khỏi Chiến Thần sơn mở ra, mặc dù đã hơn hai năm không hề gặp lại Cổ Thần và tên ngoại tộc tu sĩ kia nhưng vẫn có một nửa số Vu sĩ lựa chọn rời khỏi đây, đem thi thể của mười lăm VU sĩ bị sát hại ra ngoài Chiến Thần sơn.

Một nửa Vu sĩ còn lại lựa chọn lưu lại. Chiến Thần sơn trăm năm mới mở ra một lần, đầu nhất cũng chỉ có thể ở trong đây năm năm thời gian, cơ hội này khó khăn lắm mới có được cho nên tính mạng có bị nguy hiểm thì cũng đáng giá để mạo hiểm.

Khi sáu Vu sĩ mang theo mười lăm thi thể Vu sĩ tử vong rời khỏi Chiến Thần sơn trở lại trong Chiến Thần điện hiển nhiên đã khiến cho cả Cổ vu tộc đại động.

Vu sĩ có thể tiến vào Chiến Thần sơn đều là tinh anh trong tinh anh của Cửu đại bộ lạc. Hầu như họ chính là những đại trụ cột của cửu đại bộ lạc thời gian tới. Vu sĩ tiến vào trong Chiến Thần sơn có ba mươi người, trong đó có một gã ngoại tộc tu sĩ, thì chết đi mười lăm Vu sĩ đã hơn quá nửa tổng số Vu sĩ tiến vào rồi.

Phẫn nộ!

Chín vị Đại Vu phẫn nộ!

Âm Ngột Đại Vu lớn tiếng nói:

- Những Vu sĩ vừa rời khỏi Chiến Thần sơn đều phải trở lại trong Chiến Thần điện, trong hai năm tới này, chúng ta sẽ túc trực trong Chiến Thần điện. Tên ngoại tộc tu sĩ kia vừa ra chúng ta liền nhất định băm thây hắn thành vạn đoạn, nghiền nát xương cốt hắn ra!

Đại Tàng Đại Vu căn rằng nói:

- VU sĩ tiến vào Chiến Thần sơn lần này đều là thiên tài có huyết mạch Cổ vu, là trụ cột tương lai của Cổ vu tộc ta! Dám sát hại hậu bối truyền thừa của chúng ta, nhất định phải đem tên ngoại tộc tu sĩ đó bắt ép hỏi ra lai lịch, chúng ta nhất định sẽ báo thù, không chỉ đem tên ngoại tộc tu sĩ đó thiên đao vạn quả mà còn phải xuất binh chinh phạt thế lực của hắn, nợ máu phải trả bằng máu!

Mệnh tuyền bị thương có thể cứu, nhưng mệnh mạch hao tổn thì không thể nào cứu được. Ngay cả thượng cổ Chư tử đại tiên cũng không biết mệnh mạch nằm ở chỗ nào, huống chi là hiện tại, vậy thì làm sao mà cứu?

- Ta đã nói người này tâm tư trầm ổn, sẽ không làm chuyện gì không nắm chắc đâu!

Thanh âm của ma vương Đồ Độc lại vang lên trong thức hải của Tàng Thiên Cơ.

Thấy Tàng Thiên Cơ đối với việc Cổ Thần có thể cường hành phá vỡ liên hệ mệnh thần của hắn và Thái Hư Tiên đỉnh đồng thời còn phá hư mệnh tuyền của hắn, Tàng Thiên Cơ đã cảm thấy cực kỳ khiếp sợ. Đồ Độc nói tiếp:

- Tên Cổ Thần này quá kinh khủng, thân thể này của ngươi không thể sống quá vài ngày nữa đâu, trên tay Cổ Thần còn có bảo vật khắc chế được nguyên thần, thân thể ngươi một khi tiêu vong thì nguyên thần của ngươi cũng đừng mong trốn được! Tàng Thiên Cơ, chết trên tay Cổ Thần ngươi cam tâm sao? Ngươi muốn kết cục như vậy sao?

- Không! Ta không cam tâm, ta không cam tâm! Ta hận, hận, hận!

Nguyên thần của Tàng Thiên Cơ rống to lên.

- Tàng Thiên Cơ, ngươi không muốn thoát khỏi kiếp nạn lần này để lần sau tìm Cổ Thần báo thù sao?

Thanh âm dụ hoặc của Đồ Độc lại vang lên trong thức hải Tàng Thiên Cơ.

- Không! Ta muốn báo thù, ta muốn báo thù, điên cuồng báo thù! Ta phải băm thây Cổ Thần thành ngàn vạn đoạn!

Nguyên thần của Tàng Thiên Cơ lại tiếp tục điên cuồng rống lên.

- Hiện tại chỉ có ta mới có thể giúp được ngươi, thân thể của ngươi đã dần chết đi rồi, đáng tiếc một cái thông huyền linh thể, ngươi hiện tại để ta đoạt xá, ta cũng sẽ không đoạt lấy thân thể của ngươi. Ngươi chỉ cần phóng xuất toàn bộ nguyên thần của ta trong Thái Hư Tiên đỉnh ra. Với tu vị Độ Hư cảnh Hư Không kỳ của ta, đánh chết Cổ Thần dễ như trở bàn tay. Mau để ta phóng xuất giết chết Cổ Thần đi, giết Cổ Thần, giết giết giết giết giết giết ...

Đồ Độc cũng điên cuồng hét to lên.

Đồ Độc hắn đã bị nhốt bên trong Thái Hư Tiên đỉnh hơn hai ngàn năm rồi, lúc trước tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới Hư Không kỳ, có gần bốn ngàn năm thọ nguyên, trở thành cao thủ có khả năng nhất bước vào Hợp Đạo kỳ lúc đó, trở thành tồn tại ngang hàng với Chư tử đại tiên. Nhưng hiện giờ hắn chỉ còn lại chưa tới một ngàn năm thọ nguyên mà thôi!

Hơn hai ngàn năm qua, không thời khắc nào Đồ Độc hắn không muốn thoát khỏi cái Thái Hư Tiên đỉnh này, nhưng mãi vẫn không có cơ hội. Những chủ nhân của Thái Hư Tiên đỉnh trong hơn hai ngàn năm qua, không có một ai muốn đem hắn phóng xuất ra cả!

Đồ Độc biết, nếu để Cổ Thần thu được Thái Hư Tiên đỉnh thì kiếp này hắn cũng đừng mơ tưởng có thể từ trong tay Cổ Thần thoát ra được nữa. Hắn chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi đến lúc thọ nguyên hao hết mà chết bên trong Thái Hư Tiên đỉnh!

Cho nên lúc này, có một cơ hội có một không hai trước mắt thế này, vốn là Tàng Thiên Cơ bất luận thế nào cũng sẽ không phóng xuất toàn bộ nguyên thần của hắn ra, cho dù bị Cổ Thần trấn áp bốn năm liên hắn cũng không hề có ý định làm vậy. Nhưng lúc này đã không giống trước nữa rồi, tính mạng của Tàng Thiên Cơ đã rất nguy cấp rồi nên hắn không còn lựa chọn nào khác nữa.

- Hảo! Giết giết giết giết giết ... giết Cổ Thần!

Tàng Thiên Cơ điên cuồng hét lên:

- Thái Hư Tiên đỉnh, khai!

Tàng Thiên Cơ cùng với Thái Hư Tiên đỉnh mặc dù đã không còn tương liên mệnh cách với nhau nhưng Thái Hư Tiên đỉnh vẫn là bảo vật của Tàng Thiên Cơ, mặc dù lúc này đang bị Cổ Thần phong ấn, Tàng

Thiên Cơ không thể thu hồi được Thái Hư Tiên đỉnh nhưng vẫn có thể điều động được một chút Thái Hư Tiên đỉnh.

Thần thức giao lưu chỉ thoáng cái là xong, cho nên Tàng Thiên Cơ và Đồ Độc bàn bạc chỉ bất quá mới một cái chớp mắt thời gian.

Cổ Thần sau khi phá nát mệnh mạch của của Tàng Thiên Cơ liền quát lớn:

- Tàng Thiên Cơ, mặc kệ ngươi có cái gì cao quý, cái gì bảo mệnh, ở trước mặt ta, ngươi chỉ có đường bị phá mệnh mà thôi! Cái gì để đình thái tử? Cái gì truyền nhân thế gia? Tàng Thiên Cơ, ngươi và thiên hạ tu sĩ có gì khác nhau chứ?

Mệnh mạch vừa phá thì ngươi cũng chẳng khác gì một con chó!

Dứt lời, trên tay Cổ Thần loé lên thất thải quang mang, Thất Thải Tuyệt Thần kiếm liền xuất hiện mạnh mẽ chém xuống một nhất.

Thất Thải Tuyệt Thần kiếm bổ ra một kiếm kinh thiên, một đạo thất thải thiên hồng như xé rách thiên địa chém xuống Tàng Thiên Cơ.

Đúng lúc này, tầng tầng phong ấn trên Thái Hư Tiên đỉnh đột nhiên vang lên một tiếng bạo hưởng, một cỗ lực lượng khổng lồ đột nhiên từ bên trong Thái Hư Tiên đỉnh thoát ra, trong nháy mắt đã đem tất cả phong ấn diệt sạch, một cái hắc sắc khô lâu lớn chừng trăm trượng từ bên trong Thái Hư Tiên đỉnh hiện ra.

Cổ Thần chỉ cảm thấy không gian xung quanh đột nhiên đều trở nên đậm đặc lại, trên người giống như mang theo hàng tỉ cân nặng, ngay cả cánh tay muốn động đậy cũng khó khăn.

“Không gian trói buộc?!”

Thất thải thiên hồng do Thất Thải Tuyệt Thần kiếm chém ra đột nhiên rơi chậm lại, nguyên bản giống như một tia chớp đột nhiên như biến thành rùa bò! Cái hắc sắc khô lâu to lớn kia vươn ra một bàn tay hư không một trảo đem thân thể Tàng Thiên Cơ chụp vào trong tay.

Tụ Huyết Phiến cũng từ bên trong cơ thể của Tàng Thiên Cơ bay ra nằm trong tay của ma vương Đồ Độc.

596. Chương 85 : Đánh Trọng Thương Đồ Độc

Một tiếng kêu thê lương theo đó vang lên, một ngón tay của Đồ Độc điểm lên mi tâm của Tàng Thiên Cơ rồi đem nguyên thần của Tàng Thiên Cơ bắt ra quăng vào bên trong Tụ Huyết Phiến!

Sau đó ánh mắt của Đồ Độc mới rơi lên người Cổ Thần, đồng thời cười nói:

- Ngươi có tư chất siêu phẩm tiên căn ha ha, vừa đúng thích hợp làm thân thể mới cho bản vương!

- Đồ Độc, ngươi dám ... bản thái tử ... a a a ...

Tiếng kêu thê lương của Tàng Thiên Cơ từ trong Tụ Huyết Phiến không ngừng vang lên.

Tụ Huyết Phiến biến lớn chừng hơn mười trượng rơi vào trong tay của bộ xương khô, huyết sắc khô lâu trên Tụ Huyết Phiến liên tục tản ra từng mùi tanh tươi khó chịu.

Tàng Thiên Cơ có tu vi Minh Khiếu sơ kỳ, nguyên thần cao chừng hơn mười trượng, thực lực đủ để so sánh với cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ kích hoạt khoảng chín trăm khiếu huyết, vậy mà lúc này ở trước mặt Đồ Độc lại không có chút lực phản kháng nào!

Tàng Thiên Cơ đang điên cuồng kêu la, Đồ Độc điểm một ngón tay vào Tụ Huyết Phiến, đột nhiên vô số huyết sắc nhân diện từ trong huyết sắc khô lâu vọt ra đem nguyên thần của Tàng Thiên Cơ bao phủ lại.

Thanh âm phẫn nộ của Tàng Thiên Cơ đột nhiên biến mất, chỉ còn lại vắng vắng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Đại Doanh đế đình thái tử đã từng được xem là đệ nhất thiên tài Tàng Thiên Cơ hôm nay đã đi tới bước cuối cùng của sinh mệnh, mệnh mạch thì đã bị Cổ Thần phá nát, không thể sống thêm bao lâu, nguyên

thần thì lại bị chính tên ma vương Đồ Độc bản thân hấn phóng xuất ra ném vào trong Tụ Huyết Phiên để suốt đời vĩnh viễn chịu dần vật thống khổ!

Tàng Thiên Cơ bước vào Minh Khiếu kỳ, thọ nguyên có thể hưởng dài nhất chính là 1296 năm, năm nay hấn mới hơn bốn mươi tuổi, nguyên thần còn có khả năng sống hơn cả ngàn năm nữa, nếu bị Tụ Huyết Phiên luyện chế thì trừ khi bị người khác tiêu diệt nguyên thần trong Tụ Huyết Phiên bằng không thì nguyên thần của hấn sẽ phải chịu hành hạ suốt hơn một ngàn năm, đến khi thọ nguyên hao tẫn mới thôi.

Đồ Độc nhìn Tàng Thiên Cơ giẫy dụa trong Tụ Huyết Phiên cười lạnh nói:

- Ha ha ha ha ha ... Tàng Thiên Cơ, bản vương sao có thể cùng ngươi tương xứng? Cơ Nghiêu lúc trước cũng là bại tướng dưới tay ta, ngươi cũng dám ở trước mặt bản vương làm càn sao? Thực là muốn chết mà, hãy để nguyên thần của ngươi cho bản vương luyện chế huyết hồn đi ha ha ha ... Một cái nguyên thần Minh Khiếu kỳ, có thể luyện ra một cái huyết hồn vô địch dưới Độ Hư cảnh rồi. Rất tốt, rất tốt! ha ha ha ha ...

Đang lúc nói chuyện, Đồ Độc vung tay lên, dùng Tụ Huyết Phiên thu luôn cả tinh nguyên khí huyết còn sót lại của Tàng Thiên Cơ vào trong huyết sắc khô lâu trên Tụ Huyết Phiên, chỉ để lại một bộ thân khô nằm lại trên mặt đất.

Cổ Thần lãnh tĩnh nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh, trong lòng không khỏi thổn thức, hấn cùng với Tàng Thiên Cơ là địch thủ cả hai kiếp, hấn lúc nào cũng muốn tự tay giết chết Tàng Thiên Cơ, nhưng thật không ngờ một người tâm cao khí ngạo, một đời thái tử của Đại Doanh đế đình như Tàng Thiên Cơ dĩ nhiên lại rơi vào hạ tràng thế này.

Vì để luyện chế Tụ Huyết Phiên, Tàng Thiên Cơ đã không tiếc thu thập tinh nguyên khí huyết của hơn trăm vạn nhân tộc, tuy rằng luyện thành Tụ Huyết Phiên nhưng phương pháp luyện chế lại là do Đồ Độc chỉ dạy, cũng là Đồ Độc luyện thành.

Chắc chắn lúc luyện chế Đồ Độc sẽ động tay động chân vào đó, mặc dù biểu hiện bên ngoài vẫn do Tàng Thiên Cơ khống chế, nhưng trên thực tế người chân chính có thể khống chế Tụ Huyết Phiên chỉ có Đồ Độc, đồng thời khi Đồ Độc sử dụng Tụ Huyết Phiên thì uy lực so với Tàng Thiên Cơ sử dụng không chỉ mạnh hơn gấp đôi!

Không ngờ tới cuối cùng tinh nguyên khí huyết và ngay cả nguyên thần của Tàng Thiên Cơ đều bị chính Tụ Huyết Phiên mà bản thân hấn vất vả “luyện chế” ra hấp thu, đúng là một sự đời trên người mà!

Đồ Độc lúc bị phong ấn, tu vi đã là Hư Không kỳ, là cao thủ có hi vọng đột phá lên đhk, trở thành cường giả sánh ngang với Chư tử đại tiên tôn, thực lực có thể so sánh với Cơ Nghiêu, Ngô Tinh, mạnh hơn Cơ Thần Không rất nhiều!

Ở trong Thái Hư Tiên đình hơn hai ngàn năm, tu vi của Đồ Độc không hề tăng thêm chút nào, nhưng cũng không bị yếu đi quá nhiều, với tu vi Hư Không kỳ của hấn thì muốn giết chết một cao thủ Minh Khiếu kỳ so với bóp chết một con kiến cũng dễ dàng như nhau.

Cổ Thần tuy rằng đã đối mặt với Cơ Nghiêu và Ngô Tinh, chứng kiến hai người giao thủ một lần nhưng vẫn chưa từng đối diện với uy áp và sát ý của cường giả Hư Không kỳ bao giờ.

Không lâu sau đó, tiếng kêu thảm thiết của Tàng Thiên Cơ cũng dần biến mất, nguyên thần của hấn đã bị vô số huyết sắc nhân diện bao phủ rồi bị huyết sắc khô lâu kéo vào trong dung hợp vào trong Tụ Huyết Phiên.

Giải quyết xong Tàng Thiên Cơ, mục tiêu của Đồ Độc liền chuyển lên Cổ Thần, hấn nhìn Cổ Thần cười ha hả nói:

- Ha ha ha ... Cổ Thần, thân thể của ngươi so với thông huyền linh thể của Tàng Thiên Cơ còn lợi hại hơn, thực sự là một hảo thân thể a ... hắc hắc ...

Đồ Độc cười to, hai khớp hàm của bộ xương khô va vào nhau nghe thành tiếng cạch cạch rất rợn người.

Sau khi cười to, bộ xương khô liền phóng tới Cổ Thần, tới cách Cổ Thần khoảng gần trăm trượng, bộ xương liền há miệng đớp tới như muốn một cặp ăn luôn cả Cổ Thần.

Cổ Thần đối mặt với nguyên thần của Đồ Độc biến thành khô lâu nhưng không hề sợ hãi, tuy rằng tu vi của Đồ Độc cao hơn Cơ Thần Không nhiều, nhưng khi Cổ Thần đối mặt với không gian trói buộc của Đồ Độc lại không chật vật như khi đối mặt với Cơ Thần Không.

Trong Như Ý Lung Linh bảo tháp, mỗi một tầng đều bao hàm một loại pháp tắc, trong không khí đều tràn ngập pháp tắc lực. Mà Như Ý Lung Linh bảo tháp là một kiện vô thượng tiên bảo mà Cổ Thần đã luyện hoá, tuy Cổ Thần hiện tại chưa thể trực tiếp sử dụng các loại pháp tắc trong đó nhưng Như Ý Lung Linh bảo tháp là bảo vật thông linh, chỉ cần Cổ Thần ở trong tháp là Như Ý Lung Linh bảo tháp sẽ tự động hộ chủ.

Mỗi tầng của Như Ý Lung Linh bảo tháp đều là một tiểu không gian, có lưu lại đạo của Bảo Tháp Thiên VUương. Cho nên khi Đồ Độc sử dụng không gian trói buộc lên Cổ Thần thì đã bị pháp tắc lực trong tầng thứ ba cản lại hơn nửa.

Cũng như thất thải thiên hồng vừa rồi cũng không phải hoàn toàn bị không gian trói buộc mà chỉ là làm chậm lại tốc độ của nó mà thôi, điều này nói rõ Đồ Độc cũng không thể hoàn toàn đem không gian giam cầm.

Cổ Thần tuy rằng cảm giác trên người như có hàng tỉ cân nặng đè lên nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể động đậy được.

Đối mặt với tấn công của Đồ Độc, Cổ Thần cũng không hề hoảng loạn, mà tâm thần bình tĩnh, lẳng lặng nhìn nguyên thần hình khô lâu của Đồ Độc chờ đợi cơ hội một kích trí mạng!

Với tu vi của Đồ Độc, Cổ Thần thế nào cũng trốn không thoát, huống chi hiện tại đang ở trong không gian giam cầm của hắn, ngay cả Phong ảnh độn thuật cũng không thể sử dụng thì làm sao mà trốn?

Cho nên Cổ Thần chỉ có thể đặt hi vọng vào Trấn Minh Ngọc Bi, bảo vật có thể khắc chế mọi quỷ hồn, nguyên thần trong thiên hạ. Nguyên anh, nguyên thần của bất kỳ tu sĩ nào cũng chưa từng chịu được công kích của Trấn Minh Ngọc Bi, tuy chưa biết nguyên thần của Đồ Độc cường giả có tác dụng không, nhưng Cổ Thần chỉ có thể đánh cược một lần mà thôi.

Đồ Độc biết trên người Cổ Thần có bảo vật đối phó với nguyên thần, hắn luyện ra mười hai cụ Minh Khiếu kỳ huyết hồn đều bị Cổ Thần một chiêu diệt sạch.

597. Chương 86 : Chiến Thần

Nhưng lúc này, nguyên thần của Đồ Độc đã toàn bộ tập hợp đầy đủ, tu vi cũng toàn thịnh ở Hư Không kỳ, không còn Minh Khiếu kỳ như trước nữa.

Độ Hư cảnh và Mệnh Tuyền cảnh là hai cảnh giới khác biệt như tiên nhân và phàm nhân, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, huống chi Hư Không kỳ đã là cảnh giới tầng thứ ba của Độ Hư cảnh giới, cho dù là ở thời thượng cổ cũng được xem là siêu cấp cường giả gần với Chư Tử đại tiên.

Đồ Độc tự tin tràn đầy, bằng vào tu vi của hắn thì cần gì phải sợ hãi bảo vật chuyên đối phó nguyên thần nào đó?

Vì vậy, bộ khô lâu đen kịt của Đồ Độc không hề do dự tấp tểi tới Cổ Thần.

Một trăm trượng ... năm mươi trượng ... ba mươi trượng ...

Cổ Thần lãnh tĩnh nhìn hàm răng của Đồ Độc từ từ lại gần, cự ly ngày càng gần, chớp mắt Đồ Độc đã tới cách Cổ Thần trong vòng mười trượng, cái miệng to lớn của khô lâu, mỗi cái răng đều lớn hơn Cổ Thần thập bội, nhìn rất kinh khủng.

Chính vào lúc này, tả chưởng của Cổ Thần đẩy tới phía trước, một đạo quang hoa đẹp mắt từ trong lòng bàn tay Cổ Thần bắn ra, toả quang mang rực rỡ.

Hắc sắc khô lâu, mắt thấy sắp nuốt trọn được Cổ Thần thì Trấn Minh Ngọc Bi lại đột nhiên che trước người Cổ Thần cho nên nó còn chưa kịp nuốt Cổ Thần đã chạm vào Trấn Minh Ngọc Bi rồi.

“Xèo! Xèo!”

Ở trong phạm vi không gian trối buộc của Đồ Độc, Trần Minh Ngọc Bi cũng không thể như một mũi tên phóng ra mà cứ thông thả từ trong lòng bàn tay của Cổ Thần bay ra, nhưng mà hắc sắc khô lâu lại tự theo đà đùn đầu vào!

Hắc sắc khô lâu mạnh mẽ run lên, phát ra một tiếng kêu thê lương đến cực điểm.

Trong nháy mắt, Cổ Thần chỉ cảm thấy không gian trối buộc bốn phía đột nhiên biến mất không thấy. Quang mang lóng lánh của Trần Minh Ngọc Bi tốc độ bạo tăng như lưu tinh thiểm điện chui vào trong cái miệng há lớn của hắc sắc khô lâu rồi sau đó đâm xuyên qua cái ót tạo thành một cái hắc động nhỏ trên hắc sắc khô lâu. Từ bên trong đó bắn ra quang mang bạch sắc rất xinh đẹp!

Uy lực của Trần Minh Ngọc Bi quá mạnh mẽ, quả thực khó mà tưởng tượng nổi, nhìn phản ứng của hắc sắc khô lâu thì biết Đồ Độc hẳn là đã bị thương nặng. Cái động do Trần Minh Ngọc Bi tạo ra càng ngày càng lớn lên ...

Tiếng kêu thảm thiết của Đồ Độc cũng không ngừng vang lên, tiếng hét chói tai mang theo âm lượng ngày càng cao. Hắc sắc khô lâu to cả trăm trượng kịch liệt thu nhỏ lại giống như đang bị rút gân vậy. Trong nháy mắt đã thu nhỏ lại rất nhiều rồi chui tọt vào bên trong Tụ Huyết Phiên.

Tụ Huyết Phiên liên tục lay động rồi cuộn lại bao bọc lấy cán phiên trông như một cây trường thương. Trong tiếng kêu thảm thiết của Đồ Độc, Tụ Huyết Phiên liền hoá thành một mũi tên bắn đi.

Tiếng ầm ầm liên tục vang lên, đại môn tầng thứ ba của Như Ý Lung Linh bảo tháp bị Đồ Độc mạnh mẽ đục thủng thoát ra ngoài.

Cổ Thần khê vẫy tay thu hồi Trần Minh Ngọc Bi vào tay, thân ảnh cũng loé lên xuất hiện bên ngoài Như Ý Lung Linh bảo tháp thì thấy hắc sắc trường thương do Tụ Huyết Phiên tạo thành đã biến mất trong Cửu Giác Tinh Trận của Chiến Thần sơn.

- Đáng tiếc!

Cổ Thần thâm cảm thán trong lòng.

Ma vương Đồ Độc là cao thủ cùng tầng thứ với Cơ Nghiêu và Ngô Tinh, là một Hư Không kỳ siêu cấp cường giả, hôm nay để hấn trốn thoát, sau này lại có thêm một địch nhân mạnh mẽ rồi!

Bia ngọc Trần Minh, mặc dù lợi hại nhưng rõ ràng không khiến Ma Vương Đồ Độc tổn thương chí mạng.

Nhưng Ma Vương Đồ Độc lập tức quay người bỏ trốn, có thể thấy nguyên nhân của hắn bị thương không nhỏ, nếu không đối mặt với một người chỉ có mình khiêu kì tu vi như Cổ Thần, cần gì phải chạy trốn chết, Ma Vương Đồ Độc là độ hư bí cảnh hư không kì điều cấp cường giả, giết chết mình khiêu kì tu sĩ, dễ như trở bàn tay.

Bên trong Chiến Thần Điện, Thần nữ Tự Ngọc và chín vị đại vu vì muốn nghênh đón Chiến Thần mới, từ khi thông đạo rời khỏi Chiến Thần Sơn mở ra, một mực túc trực trong Chiến Thần Điện.

Bất cứ con đường rời khỏi Chiến Thần Sơn nào, lối ra đều ở trong Chiến Thần Điện.

Từ sau khi cửu giác tinh trận rời khỏi Chiến Thần Điện xuất hiện, đã qua một năm rưỡi thời gian, trừ lúc cửu giác tinh trận vừa xuất hiện, sau khi xuất hiện mấy bị vu sĩ, hơn một năm vừa qua, không còn ai bước ra khỏi Chiến Thần Sơn nữa.

Truyền thừa bí điển của các đại bộ lạc truyền thừa chi địa, bên trong ẩn chứa đạo vận, là thứ mà chúng vu sĩ tham ngộ cả đời, cũng không tham ngộ thấu, vu sĩ ở lại Chiến Thần Sơn, khẳng định muốn nắm lấy cơ ngộ này, không đến một khắc cuối cùng, không chịu rời khỏi Chiến Thần Sơn.

Nhưng hôm nay, bầu trời cửu sắc trên Chiến Thần Sơn, sau hơn một năm bình tĩnh, đột nhiên quang mang đại thịnh, một đường quang mang cửu sắc từ trong Chiến Thần Điện bắn ra, chiếu lên cửu sắc thiên hà, sau đó, cửu sắc thiên hà thả xuống một đường cửu sắc quang mang, chiếu rọi Chiến Thần Điện.

Dị tượng trong thiên không khiến tất cả vu sĩ đều trở nên có tinh thần, lại có người từ trong Chiến Thần Sơn đi ra, hơn nữa, còn là từ trong Chiến Thần Sơn sơn thể.

Thần Nữ Tự Ngọc cùng Dương Dập, Kim Nguyên, Thủy Cộng ba vị đại vu mặt đều lộ ra biểu tình hưng phấn, sáu vị đại vu còn lại, mặc dù không có hỉ sắc nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ tôn kính.

Lần này Chiến Thần Sơn mở ra, thiên không xuất hiện dị tượng Chiến Thần xuất thế, lúc này có người rời khỏi Chiến Thần Sơn sơn thể, Thần Nữ Tự Ngọc và chín vị đại vu nghĩ rằng nhất định là Chiến Thần đi ra.

Trong nháy mắt, chín đường quang mang cửu sắc rơi xuống từ cửu sắc thiên hà, đáp xuống Chiến Thần Điện, một cửu giác tinh trận, đột nhiên xuất hiện.

Thần Nữ Tự Ngọc đứng phía trước, chín vị đại vu xếp hàng một đứng phía sau, nhìn quang mang cửu sắc từ trên trời rơi xuống, sắc mặt cung kính chuẩn bị nghênh đón Chiến Thần...

Đột nhiên, một đường cương mang đen kịt từ quang mang cửu sắc bắn ra, một mùi huyết tanh mãnh liệt trong chốc lát tràn ngập Chiến Thần điện, gió tanh đại tác, ma khí ngợp trời.

Trong Chiến Thần điện, có một số vu sĩ thủ hộ thực lực hơi yếu, bị huyết tinh chi khí ảnh hưởng.

Hai mắt đột nhiên đỏ ngầu, một luồng sát ý lập tức lan tràn trong lòng.

Thần Nữ Tự Ngọc và chín vị đại vu đều khẽ giật mình, sắc mặt đại biến, Thần Nữ Tự Ngọc hét lớn một tiếng:

- Cửu sát đô thiên đại trận!

Chín vị đại vu nhanh như chớp, lập tức quay trở về vị trí cũ kết thành Cửu sát đô thiên đại trận, Cửu sát đô thiên đại trận chi lực tụ trên người Thần Nữ Tự Ngọc, khiến tu vi của nàng tăng lên trong nháy mắt.

Gió tanh đại tác, ma khí ngợp trời, người đi ra liệu có phải Chiến Thần? Hoàn toàn là một đại ma.

Ma Vương Đồ Độc xuất hiện trong Chiến Thần Điện, phiến huyết tụ không hề dừng lại mà tiếp tục hóa ra một đường cương mang đen kịt, lóe lên một cái rồi biến mất, xuyên qua hư không, đợi chín vị đại vu kết thành Cửu sát đô thiên đại trận, Ma Vương Đồ Độc sớm đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong Chiến Thần Điện, xuất hiện một con đại ma, đường cương mang đen kịt kia mặc dù biến mất, nhưng Thần Nữ Tự Ngọc và chín vị đại vu sắc mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Tôn đại ma vừa xuất hiện lóe lên rồi biến mất, Thần Nữ Tự Ngọc và chín vị đại vu đều không thể nhìn ra tu vi của nó, nhưng có một điểm có thể khẳng định, uy áp truyền đến từ người đại ma khẳng định có Độ Hư Bí Cảnh tu vi.

Thần Nữ Tự Ngọc và chín vị đại vu đều là khiêu học kì sống hơn một ngàn năm, mình khiêu kì cực hạn đỉnh tiêm cao thủ, có thể nói là dưới sự tồn tại đỉnh phong nhất dưới Độ Hư Bí Cảnh, nhưng tôn đại ma vừa xuất hiện, khiến mọi người không khỏi cảm thấy tuyệt vọng, tại sao lại là Độ Hư Bí Cảnh cường giả, tại sao lại có được uy áp cường đại như vậy?

- Tôn... tôn đại ma... trong Chiến Thần Sơn, tại sao lại xuất hiện một tôn đại ma?

Thổ Luân đại vu nhìn cương mang đen xì vừa biến mất, sợ hãi đến nổi ngũ khí lập bấp.

Chiến Thần Sơn là thánh địa của vu tộc, nhất là trong Chiến Thần Sơn sơn thể, càng là chỉ có Chiến Thần lịch địa mới có thể vào, lúc này từ trong Chiến Thần Sơn sơn thể chạy ra một tôn đại ma, đúng là chuyện lạ muôn đời không có.

Nghe Thổ Luân đại vu nói, các vị đại vu quay sang nhìn nhau, không ai thốt nổi nên lời, họ cũng bị tình huống vừa rồi làm cho chấn động.

Vốn dĩ các vị đại vu đang chuẩn bị nghênh đón tân Chiến Thần, tâm trạng cực kì thoải mái, đột nhiên chui ra một tôn đại ma, khiến thần kinh mọi người lập tức căng thẳng, chuyển biến nhanh như vậy, cho dù là mình khiêu kì cực hạn đỉnh tiêm cao thủ cũng cảm thấy tinh thần mệt mỏi.

Thần Nữ Tự Ngọc thấy vậy, nói:

- Có thể là ma đầu từng bị Chiến Thần đời trước trấn áp trong Chiến Thần Sơn sơn thể, hôm nay nhảy ra ngoài, các vị đại vu, không cần hoảng sợ, cẩn thận lại có ma đầu chạy ra!

Nói đoạn, Thần Nữ Tự Ngọc nhú mày liếc sang Chiến Thần Sơn, nói:

- Không biết Chiến Thần cổ, trong Chiến Thần Sơn, lúc này thế nào?

Cổ Thần lúc này đang đứng cạnh cửu giác tinh trện rời khỏi Chiến Thần Sơn, đối diện với một câu hỏi khó.

Rời khỏi Chiến Thần Sơn, Cổ Thần lại phải biến về bộ dạng Nam Hoang đại vu, nhưng, lúc hấn biến hóa, đột nhiên phát hiện, tướng mạo của mình cải biến không thể cải biến,

- Chân nhan đơn, mất hiệu quả rồi.

Sau khi tu luyện một cơ thể chiến thần bất diệt mình khiêu, chân nhan đơn trong cơ thể hấn cũng bị thanh trừ toàn bộ được lực, Cổ Thần đã kích hoạt toàn bộ bốn mươi chín khiêu học trên đầu, sử dụng chân nhan đơn, biến hóa, chỉ có thể biến hóa thân thể, không thể biến hóa khuôn mặt.

Khuôn mặt không thể biến hóa, đương nhiên mất đi hiệu quả biến hóa tướng mạo.

Chân nhan đơn mất đi hiệu quả, sau khi rời khỏi Chiến Thần Sơn, Cổ Thần muốn tiếp tục giả làm vu sĩ Cổ Vu tộc là hoàn toàn không thể.

Nhưng mục đích đến Nam Hoang Vu Cương đã đạt được, Chiến Thần Sơn vào rồi, “Chiến Thần tinh kinh” đã có, giả làm vu sĩ nữa hay không không còn là vấn đề quan trọng, chỉ là, ra ngoài với thân phận nhân tộc tu sĩ, chỉ sợ sẽ xảy ra xung đột với Cổ Vu Tộc tu sĩ.

Cổ Thần đáp ứng Tự Ngọc, lấy được “Chiến Thần tinh kinh”, trừ phi là nhân, Vu hai tộc đại chiến, nếu không Cổ Thần sẽ phải bảo vệ Cổ Vu tộc, đương nhiên không muốn sản sinh mâu thuẫn với Cổ Vu tộc.

Nhưng, cứ ở trong Chiến Thần Sơn cũng không phải là cách, thêm nữa năm nữa, Chiến Thần Sơn sẽ phong ấn trở lại.

Hơn nữa, mấy tháng này, Cực Nam Hỏa Hải phần dương mạch siêu cực đại tiếp cận Thuần Dương sẽ xuất hiện trên mặt đất, Cổ Thần cần phải tiến nhập dương mạch siêu cực đại đó, tu thành chí dương chi thể, sau đó cùng Hư Tử Uyên song tu “Hỗn độn âm dương chân quyết”, cùng tu thuần âm, thuần dương chi thể.

Cho nên, Cổ Thần không thể không rời khỏi Chiến Thần Sơn, hơn nữa, không thể lãng phí thời gian, thêm một ngày, sự tỷ sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Tu luyện Chiến Thần bất diệt thể, tất cả khiêu học kích hoạt, so với bí pháp mà hấn tu chân, kích hoạt càng triệt để hơn một chút, Cổ Thần tu vi bây giờ, so với bốn năm trước lúc mới vào Chiến Thần Sơn, tăng lên không chỉ mười lần?

Hôm nay, chỉ sợ Cổ Vu tộc chín vị đại vu mình khiêu cực hạn đỉnh tiêm cao thủ, thực lực đều đã không bằng Cổ Thần.

Thần Nữ Tự Ngọc sớm biết Cổ Thần là nhân tộc tu sĩ, đương nhiên không xuất thủ với Cổ Thần, mặc dù Cổ Vu tộc nền móng thâm hậu, Cổ Thần có Phong ảnh độn thuật, rời khỏi Cổ Vu tộc không phải việc gì khó.

Nghĩ đến đây, Cổ Thần cất bước, đi vào Cửu giác tinh trện.

Một đường cầu vòng cửu sắc, lại nổi lên từ trong Chiến Thần Sơn sơn thể, bắn vào thiên hà cửu sắc trên Chiến Thần Sơn, rất nhanh, lại có một đường cầu vòng cửu sắc, từ trên trời rơi xuống, chiếu sáng Chiến Thần điện.

Thiên Túc đại vu kinh hô một tiếng:

- Lại có người từ Chiến Thần Sơn đi ra!

Lúc này chui ra một tôn đại ma, khiến chín vị đại vu bắt đầu kiêng kị cầu vòng cửu sắc, cầu vòng cửu sắc vẫn chưa rơi xuống, chín vị đại vu đã tự động tổ thành Cửu sát đô thiên đại trận, Thần Nữ Tự Ngọc tu vi trong nháy mắt nâng lên Độ Hư Cảnh tu vi.

Cầu vòng cứu sắc rơi vào Chiến Thần điện, một Cửu giác tinh trập đột nhiên xuất hiện, thân ảnh Cổ Thần xuất hiện trong Chiến Thần điện.

- A... là nhân tộc tu sĩ.

Mộc Ân đại vu, sợ hãi rống lên.

Hỏa Huỳnh đại vu trừng mắt, kinh hãi nói:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể, nhân tộc tu sĩ, sao có thể vào được Chiến Thần Sơn? Nơi đó chỉ có lịch đại chiến thần mới có thể vào được.

Các vị đại vu nhìn Cổ Thần, nhân thần còn chấn động hơn cả lúc nhìn thấy Ma Vương Đồ Độc.

- Nhân tộc tu sĩ, người giết chết mười lăm vị thiên tài của bốn tộc, chúng ta phải phanh thây xẻ thịt người, để báo thù cho thiên tài vu sĩ của bốn tộc.

Thần Nữ Tự Ngọc lắc đầu nói:

- Hắn không phải người đó.

Cổ Thần nói:

- Người đó, đã bị ta giết rồi.

- Người là Tự Dương Cổ?

Dương Dập đại vu nghi hoặc hỏi.

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Ta chính là, Cổ...

Mắt của các đại vu một lần nữa biến lớn, Tự Dương Cổ cũng là nhân tộc tu sĩ biến hóa, lọt qua mắt họ, thật không thể tưởng tượng nổi.

Dương Dập đại vu sắc mặt càng trở nên chấn động hơn, nói:

- Người lấy được Chiến Thần truyền thừa rồi?

Cổ Thần gật gật đầu lần nữa, nói:

- Ta đã học được “Chiến Thần tinh kinh”.

Lời vừa xuất, Thần Nữ Tự Ngọc sắc mặt thoáng động, mặc dù không cười ra tiếng, nhưng trong lòng thì đang mừng thầm, nói:

- “Chiến Thần tinh kinh” chỉ có lịch đại Chiến Thần truyền nhân mới có thể tu luyện, tu luyện “Chiến Thần tinh kinh” nếu không có gì bất ngờ, cuối cùng đều trở thành Cổ Hoang Chiến Thần cái thể, các vị đại vu, với Tân Chiến Thần, các vị có ý kiến gì không?

Cái gì? Tân Chiến Thần?

Cổ Thần nghe vậy, nội tâm khẽ động, thầm nghĩ:

- Không phải chứ, ta là nhân tộc tu sĩ, cũng có thể làm Chiến Thần của Cổ Vu tộc sao?

Cùng suy nghĩ với Cổ Thần, còn có mấy vị đại vu.

Thiên vu, địa vu, thổ vu, âm vu, mộc vu...các bộ lạc đại vu, thấy Chiến Thần xuất thân từ dương vu bộ lạc lại là nhân tộc tu sĩ, nhất thời phần nộ lên tiếng:

- Chiến Thần Cổ Vu tộc ta, sao có thể để nhân tộc tu sĩ làm?

Thần Nữ Tự Ngọc nói:

- Sao không thể? Hắn có thể học được “Chiến thần tinh kinh”, chứng tỏ hắn có phúc duyên với lịch đại chiến thần, hắn cũng có thể thủ hộ Cổ Vu tộc, khiến Cổ Vu tộc không vị nhân, yêu hai tộc chen ép, tại sao lại không thể làm Chiến Thần.

Những lời Thần Nữ Tự Ngọc nói, không thể khiến sáu đại bộ lạc đại vu tín phục, Hỏa Huỳnh đại vu nói:

- Nhân, yêu hai tộc, cả đời không qua lại với nhau, là kẻ thù không đội trời chung, Chiến Thần là thủ lĩnh chí cao của bốn tộc, hắn một không có huyết mạch Chiến Thần, hai không có huyết mạch Cổ Vu, còn là nhân tộc tu sĩ, cũng muốn làm Chiến Thần của Cổ Vu tộc ta, đúng là vọng tưởng.

- Thần Nữ, “Chiến Thần tinh kinh” là Chiến thần truyền thừa của bốn tộc, là bí mật không thể truyền ra ngoài, người này học được “Chiến Thần tinh kinh”, không thể để hắn sống sót rời khỏi đây, giết chết hắn!

Thần Nữ Tự Ngọc nói:

- Nhân, yêu hai tộc trở thành kẻ thù truyền kiếp cũng là bởi Cơ gia, tại sao lại giận lây sang cả thế nhân? Người này hoàn toàn không cùng đạo tâm với tu sĩ Cơ gia, hắn không phải kẻ thù của bốn tộc, có thể học được “Chiến Thần tinh kinh”, chứng tỏ hắn đã thông qua lịch đại Chiến Thần tinh lịch khảo nghiệm, là người thủ hộ của bốn tộc, Hỏa Huỳnh đại vu, hắn có tên của bốn tộc, là vu sĩ của Dương Vu bộ lạc Tự Dương Cổ...

598. Chương 87 : Dương Mạch Siêu Cực Đại

Hỏa Huỳnh đại vu phản nộ nói:

- Không có huyết mạch bốn tộc, cũng có thể trở thành Chiến Thần? Trừ phi hắn có tín vật lịch đại Chiến Thần Chiến Thần lệnh, nếu không chỉ dựa vào việc hắn học được “Chiến Thần tinh kinh”, mang đến cho hắn, chỉ có một con đường chết, nhân tộc tu sĩ, người có Chiến Thần lệnh không?

Hỏa Huỳnh đại vu thần sắc đặc ý nhìn Cổ Thần, nhận định Cổ Thần không có.

Đúng lúc này, thần thức truyền âm của Thần Nữ Tự Ngọc vang lên trong thức hải Cổ Thần,

- Vậy đó sẽ dẫn đến đại họa, không được nói ra.

Cổ Thần thoáng sững người, Tự Ngọc biết trên người hắn có Chiến Thần lệnh? Cổ Thần nội tâm đột nhiên rộng mở, vừa vào Nam Hoang Vu Cương, Thần Nữ Tự Ngọc cả quãng đường đi theo tương trợ thì ra là có nguyên nhân.

Cổ Thần lắc lắc đầu, cho dù Thần Nữ Tự Ngọc không truyền âm nhắc nhở, Cổ Thần cũng không thể nói ra, nếu như để cho người khác biết, nhân, yêu lưỡng tộc Độ Hư Cảnh cường giả sẽ ừn ừn kéo đến, một trăm Cổ Thần cũng không còn đường sống.

Hỏa Huỳnh đại vu quát lớn một tiếng:

- Nếu như không có, vậy thì ngươi chịu chết đi!

Thấy Thần Nữ Tự Ngọc không động thủ với Cổ Thần, Hỏa Huỳnh đại vu trực tiếp lao ra từ trong Cửu sát đô thiên đại trận, tung một đường hỏa diễm quyền cương màu đỏ về phía Cổ Thần.

Hỏa Huỳnh đại vu tựa hồ hạ quyết tâm giết chết Cổ Thần, một quyền đánh ra chỉ ít dùng hết chín phần thực lực, có lẽ hắn cũng nhìn ra, Cổ Thần mặc dù chỉ có minh khiêu sơ kì tu vi, nhưng thực lực cao thâm khó đoán, cực khó phân biệt là đối thủ của hắn.

Thần Nữ Tự Ngọc cũng không ngăn cản, khoanh tay đứng nhìn, tựa hồ biết Cổ Thần có thể chống lại một quyền của Hỏa Huỳnh đại vu.

Hỏa diễm quyền cương của Hỏa Huỳnh đại vu, chí cương chí dương, nóng đến cực điểm, so với Xích hỏa ấn Tàng Thiên Cơ từng sử dụng, cường thịnh trăm lần.

Nhưng Chiến Thần lệnh ở trước ngực Cổ Thần, cũng không xuất hiện trạng thái rung động gặp phải hỏa diễm có thể thôn phệ mà ngược lại.

Tựa hồ Chiến Thần lệnh không sản sinh ảnh hưởng đối với hỏa hệ bí thuật của Cổ Vu tộc.

Nhưng Chiến Thần lệnh không có phản ứng, mệnh tuyến trong tim Cổ Thần đột nhiên chuyển đến một đường ba động.

Cổ Thần khê giật mình, nơi đó là hỏa chi bốn nguyên, sau khi tiến nhập mệnh tuyến sẽ như một miếng bàn thạch, không hề nhúc nhích, hôm nay đối diện hỏa diễm quyền cương của Hỏa Huỳnh đại vu, lại sản sinh một tia phản ứng.

Cổ Thần trong lòng thoáng vui, có ý muốn thử tác dụng của bốn nguyên, giơ tay một quyền, bí pháp gì cũng không thi triển, chỉ đánh ra một đường quyền cương bình thường, nghênh đón hỏa liệt quyền cương của Hỏa Huỳnh đại vu.

Mặc dù hai người thực lực tương cận, Cổ Thần vẫn nhỉnh hơn một chút, nhưng một quyền bình thường của Cổ Thần so với hỏa liệt quyền cương mà Hỏa Huỳnh đại vu thông qua “Hỏa cực bí điển” thi triển, uy lực kém hơn không chỉ mười lần.

Thần Nữ Tự Ngọc thần sắc nghi hoặc nhìn Cổ Thần, không biết Cổ Thần sao lại khinh địch như vậy.

Các vị đại vu mở to hai mắt, chờ xem kết quả giữa hai người.

Đột nhiên, hai đường quyền cương va vào nhau, nhưng, không nổ tung như mọi người dự đoán.

Quyền cương tương đối, Cổ Thần lập tức cảm thấy trong mệnh tuyến nóng rực, như là dung nham cực nóng, sôi lên như muốn tràn ra ngoài, một lực hút cực lớn dâng lên từ trong mệnh tuyến.

Như trường kinh hút nước, hỏa liệt quyền cương và quyền cương bình thường của Cổ Thần dung hợp, hóa thành vô hình, thuận theo cánh tay, tất cả bị hỏa chi bốn nguyên hút vào trong mệnh tuyến, biến mất không chút tăm hơi.

Quyền kinh của Cổ Thần, mất đi lực cản, tiến quân thần tốc, nhanh như điện xẹt, đánh thẳng vào người Hỏa Huỳnh đại vu.

Ầm...

Lúc này, mới là một tiếng nổ lớn, thân thể Hỏa Huỳnh đại vu như đạn pháo, bay theo phương hướng của quyền cương.

Trong chốc lát, lại một tiếng “bành”, thân thể Hỏa Huỳnh đại vu va vào tường Chiến Thần điện, tạo thành một vết lõm sâu hình người, sau đó rớt xuống, ngã trên mặt đất.

Hỏa Huỳnh đại vu cũng là một võ vu, thân thể cường hãn, mặc dù như vậy, cũng không bị thương quá nặng, chỉ ho vài tiếng, sau đó lại bò dậy, nhìn Cổ Thần, trong mắt đầy vẻ khó hiểu và kinh ngạc.

Rõ ràng không tin, Cổ Thần chỉ giơ tay nhắc chân tùy ý tung một quyền, mà phá được hỏa diễm quyền cương, đánh trúng thân thể hắn.

Thần Nữ Tự Ngọc và các vị đại vu cũng mặt đầy nghi hoặc, hỏa diễm quyền cương và quyền cương bình thường của Cổ Thần vừa dung đã bại, đường quyền cương của Cổ Thần cũng quá cường đại, quả thực không thể tưởng tượng.

Nhưng, quyền cương của Cổ Thần đánh lên thân thể Hỏa Huỳnh đại vu, Hỏa Huỳnh đại vu không bị thương quá nặng.

Đến thổ huyết cũng không có, chỉ là ho mấy tiếng, chứng tỏ một quyền của Cổ Thần, không bao nhiêu sức.

Một đường quyền cương không có quá nhiều sức lại phá được hỏa diễm quyền cương đủ để khai sơn phá thạch của Hỏa Huỳnh đại vu, chính là điểm khiến mọi người khiếp sợ.

Tránh không để cho Cổ Thần hạ sát thủ, Âm Dập đại vu và Mộc Ân đại vu lập tức chạy đến bên Hỏa Huỳnh đại vu, Thiên Túc đại vu, Địa Tàng đại vu, Thổ Luân đại vu, cũng chặn giữa Cổ Thần và Hỏa Huỳnh đại vu, Âm Dập đại vu, Kim Nguyên đại vu, Thủy Cộng đại vu cũng nâng cao cảnh giác, chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Nhưng, Cổ Thần đánh xong một quyền, rõ ràng không muốn tiếp tục xuất thủ, phỉ phỉ tay nói:

- Ta là một nhân tộc tu sĩ, ta cũng không muốn làm Chiến Thần của Cổ Vu tộc tộc các ngươi, đi vào Chiến Thần Sơn, tìm kiếm “Chiến Thần tinh kinh” là hành động bất đắc dĩ, “Chiến Thần tinh kinh” không phải là thứ ai cũng có thể tu luyện, các ngươi không cần lo lắng ta sẽ truyền “Chiến thần tinh kinh” khắp thiên hạ, sau này ta đi dương quan đạo của ta, các ngươi đi cầu độc mộc của các ngươi, không ai liên quan đến ai, cáo từ!

Cổ Thần đang định rời đi, Thần Nữ Tự Ngọc thần thức truyền âm nói:

- Cổ, ngươi đã lấy được “Thần Chiến tinh kinh”, đừng quên ước định giữa chúng ta.

Cổ Thần truyền âm nói:

- Bây giờ ta có chuyện gấp phải đi Nam Hỏa Hải, sau này chỉ cần ta biết Cổ Vu tộc có nạn, lập tức tương cứu.

Thần Nữ Tự Ngọc truyền âm nói:

- Đa tạ!

Cổ Thần truyền âm nói:

- Ta lấy được “Chiến Thần tinh kinh”, phải đa tạ nàng mới đúng, cáo từ.

Nói đoạn, thân ảnh Cổ Thần lóe lên, biến mất trong Chiến Thần điện.

Thuần di...?

Các đại vu trong Chiến Thần điện, mắt đều lộ vẻ khiếp sợ, trong tim họ, Cổ Thần hoàn toàn là một người nhìn không chuẩn, sờ không thấu, cao thâm khó đoán.

Lần xuất hiện thứ hai, Cổ Thần đã ở cách Chiến Thần điện trăm dặm về phía Nam. Phong ảnh tiêu thuật, đến sơ nhập Độ Hư Cảnh cường giả cũng nhìn không ra, Cổ Thần một hơi thi triển hơn ba mươi lần, chớp mắt đã ra khỏi Chiến Thần điện hơn ba ngàn dặm.

Với tu vi hiện tại của Cổ Thần, pháp lực so với bốn năm trước, thâm hậu hơn rất nhiều lần, khiến “Phong ảnh độn thuật” đáng sợ có thể liên tục thi triển trăm lần, thi triển hơn ba mươi lần, pháp lực trong người vẫn như cũ, không hề có dấu hiệu khô kiệt.

Nhưng, chưa bước vào Độ Hư Cảnh, cứ sử dụng Phong ảnh độn thuật sẽ có lúc pháp lực khô kiệt, cũng không phải cách hay, sau khi ra khỏi Chiến Thần điện hơn ba ngàn dặm, Cổ Thần sử dụng Cửu long phù không môn tiếp tục di chuyển về phía Nam.

Sử dụng Cửu long phù không môn, di chuyển có thể đạt đến vạn trượng một lần, so với Phong ảnh độn thuật, chậm hơn gần một nửa, nhưng, Cửu long phù không môn là một món tiên bảo không gian, không cần Cổ Thần tiêu hao quá nhiều pháp lực vẫn có thể động dụng, có thể sử dụng.

Chớp mắt vạn trượng, tốc độ này, cho dù là sơ nhập Độ Hư Cảnh cường giả, cũng chỉ có đạt đến Đẳng Vãn Kỳ hậu kỳ tu vi, đem không gian pháp lĩnh ngộ đến một trình độ nhất định mới có khả năng đạt được.

Dùng Cửu long phù không môn so với Cổ Thần sử dụng Thiểm thiên phong dực phi hành, tốc độ nhanh hơn không chỉ mười lần, một ngày đủ phi độn gần ba trăm vạn dặm, nhanh như lưu tinh, không thua gì điện xẹt.

Cổ Thần phi độn hai ngày, đã ở rất xa Vu Cương, thâm nhập Cực Nam Hỏa Hải, hơn năm trăm vạn dặm, căn cứ dương mạch lưu động đồ khắc trên thạch phong trong Chiến Thần Sơn, dải dương mạch siêu cực đại tiếp cận Thuần Dương, mấy tháng thời gian này, trong phạm vi ba bốn trăm vạn dặm vuông, thỉnh thoảng xuất hiện trên mặt đất.

599. Chương 88 : Hoả Long Vương

Dương mạch lưu động, thời gian xuất hiện trên mặt đất không nhiều, ngắn thì chỉ có nửa canh giờ, dài thì dừng lại một ngày, hơn nữa vị trí không ngừng biến hóa, nhưng, Cổ Thần đã ghi nhớ dương mạch lưu động đồ, đại khái lúc nào xuất hiện ở đâu, trong lòng biết rõ.

Lưu động đồ của dải dương mạch siêu cực đại này, vẽ rất kỹ, chứng tỏ thời thượng cổ, Chiến Thần của Cổ Vu tộc hiểu rất rõ về nó.

Có lưu động đồ của Chiến Thần để lại, Cổ Thần sử dụng Cửu long phù không môn, phi độn, tốc độ vừa nhanh, một ngày có thể phi độn gần ba trăm dặm, tìm kiếm rất dễ.

Ngày thứ ba đến Cực Nam Hỏa Hải, Cổ Thần phát hiện ra tông tích của dải dương mạch siêu cực đại.

Cực Nam Hỏa Hải, chỗ nào cũng là núi lửa phun phát, dung nham lưu động, tu sĩ dưới Thần Hải Bí Cảnh, căn bản không thể tồn tại, đừng nói người phàm.

Nhưng, đối với Mệnh Tuyền Bí Cảnh tu sĩ mà nói, Cực Nam Hỏa Hải tràn đầy hỏa tính linh khí, trừ tu sĩ tu luyện hỏa hệ bí pháp, không cách nào tu luyện, còn không cảm thấy nóng.

Nhưng hôm nay, Cổ Thần phi độn men theo một dải hạp cốc lớn, mà đã cảm thấy nóng rực, Cổ Thần biết, cách dương mạch siêu cực đại ngày một gần, trước mắt, dải hạp cốc chính là nơi dương mạch siêu cực đại vừa đi qua.

Dương mạch siêu cực đại, đang ở ngay phía trước!

Cổ Thần trong lòng mừng rỡ, men theo hạp cốc nóng bỏng, phi độn thật nhanh về phía trước.

Dương mạch lưu động, tốc độ cực nhanh, so với Độ Hư Cảnh cường giả di chuyển, cũng không kém hơn là mấy, nếu như là Mệnh Tuyền Bí Cảnh tu sĩ, trừ phi may mắn gặp dương mạch đi qua, nếu không đuổi kịp tốc độ lưu động của dương mạch là điều không thể.

Cổ Thần may mắn có không gian mật bảo Cửu long phù không môn, nếu không chỉ dựa vào Thiên phong đực phi hành, đừng mong đuổi kịp dương mạch.

Cổ Thần thân ảnh nhanh như điện xẹt, không ngừng nhảy nhót trong hư không, đuổi về phía trước.

Cực Nam Hỏa Hải, vô cùng mênh mông, nói là dương mạch siêu cực đại mới đi qua chưa được bao lâu, trên thực tế, cho dù chỉ mới đi qua một canh giờ, thì khoảng cách bây giờ ít nhất trên mười vạn dặm.

Dải hạp cốc này vô cùng vô tận, không ngừng lan về phía trước, trong hỏa diễm mang theo chí dương khí cực cuộn cuộn bốc lên.

Cổ Thần không ngừng sử dụng Cửu long phù không môn, phi độn về phía trước, chưa đến một canh giờ, đã phi độn được hơn hai mươi vạn dặm, hỏa diễm đại hạp cốc, cuối cùng cũng hết.

Mấy ngàn dặm phía trước, một mảng hỏa diễm màu đỏ cực lớn như một con thuyền phá sóng mà đi, những nơi nó đi qua, mặt đất nhuộm một màu đỏ rực, tất cả đều phải tránh sang hai bên, hình thực một dải hạp cốc cực đại.

Đi qua mảng hỏa diễm màu đỏ, dung hỏa phun ra từ lòng đất, mang theo khí tức chí dương chi hỏa.

Thần Chiến lệnh trước ngực Cổ Thần nhẹ nhàng run rẩy, cảm giác run rẩy ấy chỉ xuất hiện trước khi có nó chuẩn bị thôn phệ hỏa diễm.

- Chí dương chi hỏa...

Cổ Thần mừng rỡ, mảng hỏa diễm màu đỏ rộng gần trăm dặm, dài hơn ngàn dặm phía trước chính là chí dương chi hỏa.

Nơi có chí dương chi hỏa bao phủ, chính là dải dương mạch lưu động siêu cực đại, hạp cốc hỏa diễm dài mấy chục vạn dặm chính là dấu vết dương mạch lưu động siêu cực đại tạo ra.

Cổ Thần có Chiến Thần lệnh hộ thân, lại có hỏa chi bốn nguyên, thuộc về mệnh tuyến, trừ thuần nguyên chi hỏa có phần kiêng kỵ, thiên hạ chi hỏa đều không coi ra gì, pháp lực cương khí bảo hộ bên ngoài, hình thành một tấm màn ánh sáng chói mắt, Cổ Thần luồn qua chí dương chi hỏa cự đại, lao vào bên trong.

Tiến nhập chí dương chi hỏa, Chiến Thần lệnh quang mang đại thịnh, vô số chí dương chi hỏa hóa thành những con hỏa xà, bị Chiến Thần lệnh hút vào trong, hóa thành thuần dương chân khí, chảy vào trong cơ thể Cổ Thần.

Đồng thời, trong mệnh tuyến Cổ Thần cũng nóng rực, như vô số dung nham trào ra, sóng nhiệt ập tới, một luồng thôn phệ chi lực cực đại đột nhiên sản sinh, tất cả chí dương chi hỏa tiếp cận Cổ Thần trong phạm vi một trượng đều hóa thành vô hình. Hỏa chi bốn nguyên như trường kinh hút nước, hấp thu không còn dấu vết.

Thân ảnh Cổ Thần, không hề có dấu hiệu dừng lại, nhanh như điện xẹt xuyên qua chí dương chi hỏa, như một mũi khoan kim cương luồn vào lòng đất.

Chí dương chi hỏa trên mặt đất dù nhiều, nhưng bên trong dương mạch còn nhiều hơn, dải dương mạch này lúc này cũng có thể chui vào lòng đất, mặc dù Cổ Thần nhìn thấy dương mạch lưu động đều, nhưng người vẽ cũng sớm có đánh dấu, dương mạch lưu động, mặc dù phần lớn thời gian lộ tuyến tương cận, nhưng thời gian chui xuống lòng đất thì không có định số.

Có lẽ một giây trước còn trên mặt đất, nhưng một giây sau đã ở dưới lòng đất.

Dương mạch lưu động dưới lòng đất, nhanh như trên mặt đất, một canh giờ, đủ để lưu động trên vạn dặm, trên mặt đất Cổ Thần còn có thể dùng Cửu long phù không môn đuổi kịp, chui vào lòng đất, Cổ Thần vẫn chưa bước vào Độ Hư Bí Cảnh, tu luyện thổ độn chi thuật chân chính, thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Cho nên, Cổ Thần không có ý định xem xét chí dương chi hỏa trên bề mặt mà chui thẳng vào trong trung tâm dương mạch, vào được bên trong dương mạch, theo dương mạch lưu động mà động, không cần quan tâm dương mạch sẽ lưu động đến đâu, yên tâm tu luyện.

Chớp mắt, Cổ Thần đã chui xuống gần ngàn trượng, đột nhiên đất đá không còn, thay vào đó là một động sảnh cự đại xuất hiện trước mắt Cổ Thần.

Động sảnh dưới lòng đất, chính là nội môn của dương mạch siêu cự đại, rộng đủ vài chục trượng, dài vài trăm trượng, như một thế giới thu nhỏ.

Cổ Thần xuất hiện trong động sảnh, còn sững sờ quan sát nó rộng bao nhiêu, đã bị một con hỏa long cự đại làm cho giật mình.

Chỉ thấy một con hỏa long khổng lồ dài vài ngàn trượng nằm vắt ngang trước mặt Cổ Thần, đầu rồng dài đủ ba trăm trượng, ngẩng lên, mở to hai mắt nhìn vị khách không mời mà đến, nhân thần có chút kinh ngạc.

Cổ Thần không ngờ, trong dương mạch siêu cự đại lại có một con hỏa long lớn đến vậy, con hỏa long này nhìn không thấy đuôi, nhưng dựa vào thân thể và cái đầu khổng lồ của nó, Cổ Thần ước tính, n4k sảnh lồ c hả

- Nhân tộc tu sĩ, trên người người có Chiến Thần lệnh, ta sẽ truyền tin tức này khắp thiên hạ, người chết chắc rồi... Người dám diệt thân ta. Người chết chắc rồi...

Nguyên thần của Hỏa Long Vương vừa chui ra khỏi đầu lâu, liền xông lên phía trên, bỏ lại một đường thanh âm phần hận.

Cổ Thần hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Hỏa Long Vương, người không đi được nữa đâu...

Vừa nói, thân thể Cổ Thần vừa lóe, biến mất không chút dấu vết, trong nháy mắt thuần di đến chỗ đỉnh đầu nguyên thần Hỏa Long Vương, tay trái ấn xuống, một đường quang hoa chói mắt bật ra, chính là “Trần minh bài”.

Hỏa Long Vương vẫn chưa ra khỏi dương mạch siêu cực đại, nguyên thần đã bị “trần minh bài” đánh trúng, những lời phần hận còn chưa nói xong, lại một tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên từ trong nguyên thần Hỏa Long Vương.

Trần minh bài, chuyên khắc thiên hạ nguyên thần quỷ hồn, đến hư không kì siêu cấp cường giả như Ma Vương Đồ Độc bị trần minh bài đánh trúng cũng bị trọng thương, huống hồ Hỏa Long Vương là đẳng vãn kì cường giả bình thường?

Trần minh bài đánh vào đỉnh đầu nguyên thần Hỏa Long Vương, đánh ra một đường quang mang chói mắt, nguyên thần Hỏa Long Vương sau một tiếng kêu thảm thiết, bắt đầu run rẩy kịch liệt, rất nhanh rơi xuống đáy dương mạch, dội rơi xuống mặt đất, quang mang chói mắt đã bao phủ lấy toàn bộ cơ thể nguyên thần Hỏa Long Vương.

Tiếng kêu thảm thiết của Hỏa Long Vương không duy trì được lâu, không gian dần dần trở nên yên lặng, quang mang chói mắt tiêu tán, Hỏa Long Vương nguyên thần đã hóa thành hư vô, vô ảnh vô tung.

Cổ Thần thu “Trần minh bài” vào lòng bàn tay, đáp xuống bên cạnh Hỏa Long Vương.

Lân giáp của Hỏa Long Vương cứng rắn vô cùng, không phải tiên bảo không thể tổn thương được nó, nếu như luyện thành nội giáp, có thể chặn được công kích của bất cứ loại pháp bảo nào dưới tiên bảo, mặc một bộ nội giáp luyện chế từ lân giáp Hỏa Long Vương, cho dù là cực phẩm pháp bảo “Thần hình câu diệt kiếm”, “Ngũ hành phần thần chùy” đều không thể đột phá phòng ngự.

Hỏa Long Vương thân thể dài hơn một trượng, lân giáp không biết bao nhiêu, mặc dù luyện chế nội giáp pháp bảo nguyên liệu cần thiết rất nhiều, nhưng là lân giáp của Hỏa Long Vương, để dễ luyện ra mười bộ nội giáp pháp bảo loại này.

Cổ Thần lột lân giáp Hỏa Long Vương, rồi lại cắt lấy bốn chiếc móng rồng màu đỏ. Long trảo của Hỏa Long Vương cũng là nguyên liệu quý giá, có thể luyện ra vũ khí cực kì sắc bén, công kích lực so với cực phẩm pháp bảo vẫn hơn một phần, đủ để hủy hoại nội giáp pháp bảo luyện chế từ lân giáp Hỏa Long Vương.

Chương 91: Kích sát Hỏa Long Vương (5)

Pháp bảo luyện chế là Hỏa Long Vương lân giáp và Hỏa Long Vương long trảo mặc dù không thể gọi là tiên bảo nhưng cũng chỉ thua mỗi tiên bảo, so với cực phẩm pháp bảo còn lợi hại hơn, coi là tiên bảo hạng hai, nếu như cộng thêm mấy món nguyên liệu luyện chế tiên bảo, có Độ Hư Bí Cảnh cường giả khắc lên pháp bảo, là có thể biến thành tiên bảo.

Mặc kệ lân giáp hay long trảo, đều là nguyên liệu trân quý.

Thu Hỏa Long Vương lân giáp và long trảo vào vòng cần khôn, Cổ Thần tóm vào hư không, lấy luôn cả cái đầu, Hỏa Long Vương có Độ Hư Bí Cảnh tu vi, nếu như đưa đầu lâu của Hỏa Long Vương cho Cổ Vũ Tộc, treo trên Táng Long Cốc, có lẽ sẽ trả được ân tình của Thần Nữ với mình.

Cổ Thần lấy Bàn long sát thần thương đâm đâm vào người Hỏa Long Vương, chọn ra một viên trân châu thuần xích lớn bằng đầu đũa tre, chính là nội đan của Hỏa Long Vương.

Hỏa Long nội đơn, là nguyên liệu luyện chế thuần dương tiên đơn, Cổ Thần ở trong Chiến Thần Sơn, giành được vô số tiên thảo cần thiết, chỉ thiếu một viên Hỏa Long nội đơn và một gốc Cửu viêm xích diễm hoa nữa.

Thu Hỏa Long nội đơn vào trong vòng cần khôn, Cổ Thần dùng hư thủ, nhặt chiếc vòng cần khôn của Hỏa Long Vương đang rơi bên cạnh thanh cự kiếm.

Cự kiếm dài ba trượng, trên thân kiếm tràn đầy dương khí tức cường đại, trên thanh kiếm có khắc năm chữ: Long Hoàng chí dương kiếm.

Hỏa Long nhất tộc, thời đại thượng cổ phồn thịnh từng xuất hiện qua một vị Long Hoàng, Long Hoàng chí dương kiếm này là tiên kiếm do vị Long Hoàng đó luyện chế ra, so với Tuyệt thần kiếm bảy màu, không hề thua kém, thậm chí còn có phần hơn, là cực chí trong thượng phẩm tiên bảo.

Thu Long Hoàng chí dương kiếm vào vòng cần khôn, Cổ Thần xóa pháp lực bên trong vòng cần khôn của Hỏa Long Vương, dùng thần thức tiến nhập vào không gian trong đó.

Độ Hư Bí Cảnh cường giả, linh thạch đã vô dụng, cho nên bên trong không có lấy một viên linh thạch, bùa chú bình thường, pháp bảo một món cũng không có, thấp nhất là cực phẩm cấp pháp bảo, tổng cộng ba món, còn có một món hạ phẩm tiên bảo.

Xem ra tu sĩ tu vi càng cao, nhu cầu càng ít, nhưng vật phẩm trong vòng cần khôn, món nào cũng tốt.

Linh thảo trong vòng cần khôn không thiếu, hơn nữa, trong đó còn có một số tiên thảo, mà dương tiên thảo chiếm phần nhiều. Xem ra tiên thảo trong dải dương mạch siêu cực đại này đều bị Hỏa Long Vương hái hết rồi.

Kim diễm thảo... Hỏa đào giáo... Xích tinh tử... Hỏa long huyết.... vân vân, tiên thảo linh thảo gì trong đó đều có hết, tựa hồ như muốn thu thập nguyên liệu để luyện chế một viên “Thuần dương tiên tử”.

- Cửu viêm xích diễm...

Cổ Thần kinh hô một tiếng, thanh âm lộ vẻ vui mừng.

Trong vòng cần khôn của Hỏa Long Vương còn có một gốc Cửu viêm xích diễm hoa, có gốc Cửu viêm xích diễm hoa này là có thể luyện chế thêm một viên “Thuần dương tiên đơn” rồi.

Nếu có thể luyện ra Thuần dương tiên đơn, Thuần dương tiên đơn được hiệu bá đạo như vậy, Cổ Thần uống vào, tu luyện Hỗn độn âm dương chân quyết, tốc độ chí ít nhanh gấp đôi, như vậy, sẽ kịp quay về trước khi giới hạn thọ nguyên của Hư Tử Uyên đến, luyện thành Chí dương chi thể, vậy là có hi vọng.

Mặc kệ nhưng tiên thảo khác, Cổ Thần lấy Cửu viêm xích diễm hoa trước, bỏ vào trong vòng cần khôn của mình.

Về phần Hỏa Long Vương long cốt, Cổ Thần sớm đã qua bích cốc cảnh giới, trừ phi là tiên đơn cấp bậc linh đơn nếu không không có thứ gì mang lại lợi ích cho Cổ Thần, Hỏa Long Vương long cốt đối với hắn mà nói không có tác dụng gì.

Thôi thì cứ để Hỏa Long Vương long cốt lưu lại dải dương mạch siêu cực đại này, sau này dùng bộ xương khổng lồ khô quắt đó làm bằng chứng rằng đã từng có một Độ Hư Bí Cảnh vẫn lạc tại đây.

Làm xong mọi việc, Cổ Thần đến trung tâm dương mạch siêu cực đại, tiếp cận thuần dương chi địa, phạm vi ngàn trượng vuông quanh đây, đây chí dương chi hỏa hùng lực, bảo sao Hỏa Long Vương lại muốn chiếm giữ nơi này.

Dương khí nơi này, so với trong Chiến Thần Sơn, nồng hậu hơn rất nhiều, rất hợp cho việc tu luyện Hỗn độn âm dương chân quyết, nam tu dương, Cổ Thần tu luyện Hỗn độn âm dương chi quyết ở đây, có thể tu luyện thành Chí dương chi thể với tốc độ nhanh nhất.

Trước khi tu luyện Hỗn độn âm dương chân quyết, Cổ Thần tiến nhập vào trong Như ý lung linh bảo tháp, đưa nguyên liệu luyện chế Thuần dương tiên đơn chi Hư Tử Uyên, sau mười ngày chín đêm, một viên Thuần dương tiên đơn mới ra lò.

Viên Thuần dương tiên đơn này do Hỏa Long Vương nội đơn luyện chế mà thành, so với viên nội đơn của mình khiêu hậu kì hỏa long lần trước, hiệu quả tốt hơn.

Cổ Thần uống Thuần dương tiên đơn mà như nuốt phải một vầng thái dương, cảm giác bỏng rát theo cổ họng trượt xuống đáy bụng.

Một lượng lớn Thuần dương chân khí từ trong Thuần dương tiên đơn tràn ra, tuôn chảy khắp cơ thể Cổ Thần, đến tứ chi bách hài, Thuần dương chân khí rất nhiều, còn nhiều hơn gấp mười lần Thuần dương chân khí đang có sẵn trong người Cổ Thần.

Cổ Thần đang ở giữa trung tâm dương mạch siêu cực đại, toàn thân bùng bùng chí dương chi hỏa, bên trong cơ thể tràn ngập một lượng lớn Thuần dương chân khí, tu luyện “Hỗn độn âm dương chân quyết”, như nước chảy thành sông, thông suốt vô cùng.

Cổ Thần mặc dù lần đầu tiên tu luyện “Hỗn độn âm dương chân quyết” nhưng sớm đã nghiên cứu “Hỗn độn âm dương chân quyết” cẩn thận, nắm được những chỗ tinh hoa then chốt nhất, đến bây giờ tu luyện đương nhiên chỉ mất nửa phần công phu.

Tốc độ tu luyện chí dương chi thể nhanh hơn dự kiến.

Quang âm như tiền...

Chớp mắt, mười năm trôi qua, Cổ Thần ở trong dương mạch siêu cực đại này đã tròn mười năm!

Mười năm thời gian ngắn ngủi, Cổ Thần đem “Hỗn độn âm dương chân quyết” luyện đến cảnh giới đại thành, luyện chế chí dương chi thể, phá vỡ kỉ lục từ thời thượng cổ của Âm Dương Ma Tông, không tiền tuyệt hậu, trở thành tu sĩ đầu tiên chỉ mất mười năm luyện “Hỗn độn âm dương chân quyết” đến cảnh giới đại thành.

Mặc dù nói Thuần dương tiên đơn và dải dương mạch siêu cực đại này có tác dụng không nhỏ, nhưng cũng có liên hệ rất lớn với việc Cổ Thần sớm đã lĩnh ngộ tinh túy “Hỗn độn âm dương chân quyết”.

Mười năm thời gian, Cổ Thần không chỉ luyện “Hỗn độn âm dương chân quyết” đến cảnh giới đại thành, dưới được lực của Thuần dương tiên đơn, tu vi Cổ Thần còn tiến bộ vượt bậc.

Trong nguyên liệu luyện chế Thuần dương tiên đơn, vốn đã có loại tiên thảo cảm ngộ khiêu học Kim điểm thảo, sau khi luyện thành Thuần dương tiên đơn, được hiệu của Kim điểm thảo tăng lên gấp đôi, sau khi dùng một gốc Kim điểm thảo, rồi lại dùng thêm gốc nữa, hiệu quả sẽ không còn, nhưng được hiệu của “Thuần dương tiên đơn” thì không giống vậy, số lượng khiêu học cảm ứng nhiều hơn so với lần thứ nhất dùng Kim điểm thảo.

Mười năm thời gian, Cổ Thần mỗi năm đều kích hoạt số lượng khiêu học, duy trì ở khoảng sáu mươi, mười năm Cổ Thần kích hoạt đúng sáu trăm khiêu học, cộng thêm sáu mươi chín khiêu học vốn có, bây giờ số lượng khiêu học trên người Cổ Thần đã vượt quá con số bảy trăm.

Mười năm thời gian, tu vi từ minh khiêu sơ kì bước vào minh khiêu hậu kì.

Chiến Thần bắt diệt thể, giai đoạn thứ nhất thân thể minh khiêu đã bắt đầu bước vào cảnh giới đại thành.

Ở thời điểm minh khiêu sơ kì, thực lực Cổ Thần đã vượt qua minh khiêu cực hạn đỉnh tiêm cao thủ, lúc này, thực lực tăng lên không chỉ mười lần, nếu là Hỏa Long Vương vẫn chưa hồi phục đến thực lực sử dụng pháp tắc, Cổ Thần không cần dùng “Chiến Thần lệnh” cũng có thể đánh bại Hỏa Long Vương.

601. Chương 92 : Thuần Âm Thuần Dương

Cổ Thần luyện thành chí dương chi thể, lập tức dừng bế quan, tu luyện tiếp âm dương điều hòa, nam nữ song tu nếu như âm thịnh dương suy, dù mạnh cỡ nào cũng sẽ bạo thể mà chết, thần hình đều diệt.

Mang Như ý lung linh thấp ra, Cổ Thần hóa thành một đường tiêu quang, tiến nhập vào tầng thứ tư Như ý lung linh tháp, khu vực thời gian giảm tốc mười lần.

Bên ngoài đã là mười năm, nhưng Hư Tử Uyên trong này mới chỉ một năm, thọ nguyên của nàng đã cạn kề, chỉ vì uống đơn dược duy trì dung mạo nên tướng mạo mới không thay đổi, nếu không, giờ phút này đã là một lão thái bà già nua, như một ngọn đèn cầy hắt hui trước gió, lúc nào cũng có thể dập tắt.

Một năm nay, Hư Tử Uyên chỉ tìm hiểu “Hỗn độn âm dương chân quyết”, có Cổ Thần giảng giải cộng thêm Hư Tử Uyên ngộ tính kinh nhân, đối với “Hỗn độn âm dương chân quyết” đã có lĩnh ngộ sâu sắc.

Chỉ đợi Cổ Thần tu thành chí dương chi thể, là có thể cùng Cổ Thần song tu “Hỗn độn âm dương chân quyết”.

Một sợi Long dương thông nhập chỗ kín, âm dương song tu hỗn độn quyết, dương nghê nhập thể kích ám học, âm thâm loại bỏ thuần dương, huyền âm tuyệt mạch bị che phủ, Cửu âm huyền thể hóa thuần âm, Hỗn độn âm dương sai khi đại thành, thuần âm thuần dương hiện thể gian.

Cổ Thần tiến nhập dương nguyên vào trong cơ thể Hư Tử Uyên, hút đi tất cả âm khí trong đó, đồng thời, âm nguyên trong người Hư Tử Uyên phát tiết, thân thể như một lỗ đen tham lam, hút cạn dương khí trong người Cổ Thần.

Một dù một bên ngày càng dương thịnh âm suy, một bên ngày càng âm thịnh dương suy, nhưng hai người thân thể tương liên, hóa thành một chỉnh thể, âm dương tương hành.

Muốn luyện thành thuần âm thuần dương chi thể, cần phải hút hết dương dương, âm dương hoặc âm âm, dương âm chi khí trong người đối phương, là một quá trình rất lâu dài.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên quấn chặt lấy nhau liên tiếp bảy bảy bốn chín ngày đêm, âm âm, dương âm chi khí trong người Cổ Thần đều bị Hư Tử Uyên hút đi từng tia một, dương dương, dương âm chi khí trong người Hư Tử Uyên cũng như vậy.

Trải qua bảy bảy bốn chín ngày đêm giao hoan và hấp thu, Cổ Thần và Hư Tử Uyên song song luyện thành thuần dương thuần âm chi thể, đến mười một sợi âm dương chi khí trong ám kinh cũng đều giúp nhau chuyển biến hoàn tất, đạt đến thuần âm thuần dương chi thể chất thực sự.

“Hỗn độn âm dương chân quyết” truyền thừa vạn cổ của Âm Dương Ma Tông, chưa có thiên tài nào luyện ra được thuần âm thuần dương chi thể, chỉ có Cổ Thần, Hư Tử Uyên hai người, đem “Hỗn độn âm dương chân quyết” tu luyện đến đỉnh phong cao nhất.

Trong quá trình chuyển hóa thành thuần dương, tu vi Cổ Thần bạo trưởng như hỏa tiễn, khiếu học trong cơ thể lao xao như rang đậu, mỗi ngày đều phải kích hoạt mấy lần, bốn mươi chín ngày ngắn ngủi, khiếu học trong cơ thể liên tục kích hoạt hơn ba trăm cái.

Đợi Cổ Thần luyện thành thuần dương chi thể, khiếu học trong cơ thể đã kích hoạt gần một ngàn một trăm cái, đạt đến mức khiêu kỳ cực hạn tu vi.

Không chỉ như vậy, pháp lực chân khí trong cơ thể cũng đã hoàn toàn chuyển biến thành thuần dương chân khí, từ đó về sau, thuần dương chân khí của Cổ Thần như pháp lực cương khí, tuần hoàn không nghỉ, liên miên bất tuyệt, không còn cảnh dùng bao nhiêu bớt bấy nhiêu và phải dùng Chiến Thần lệnh hấp thu hỏa diễm chuyển hóa nữa.

Từ bây giờ, bất cứ linh khí nào trong thiên địa bị Cổ Thần hấp thu vào trong cơ thể đều chuyển hóa thành Thuần dương chân khí.

Luyện thành thuần dương chi thể, Cổ Thần không chỉ tu vi bạo tăng, thực lực cũng tăng trưởng gấp mấy lần, bây giờ thực lực Cổ Thần chỉ là không thể sử dụng pháp tắc, nhưng dựa vào sức mạnh thân thể và pháp lực, e rằng đẳng vân kỳ Độ Hư Cảnh cường giả cũng phải chấn kinh.

Sử dụng Thuần dương chân khí vô cùng vô tận, đẳng vân kỳ Độ Hư Cảnh cường giả cũng không dám dùng sức mạnh bản thân liều mạng.

Đương nhiên, pháp tắc chi lực, là thực lực cường đại nhất của Độ Hư Cảnh cường giả, thực lực hiện tại của Cổ Thần mặc dù cực kỳ kinh nhân, nhưng cũng không thể bù đắp được chênh lệch với Độ Hư Cảnh cường giả sử dụng pháp tắc chi lực.

Cổ Thần luyện thành thuần dương chi thể, tu vi bạo tăng, Hư Tử Uyên khiêu học dưới sự trùng kích của chân khí, thể như phá trúc, cộng thêm Hư Tử Uyên cũng từng uống Thuần dương tiên đơn, thuần dương tiên đơn hiệu quả so với kim điểm thảo cường đại hơn nhiều, cảm ứng với khiêu học là vĩnh viễn tồn tại.

Cho nên, số lượng khiêu học mà Hư Tử Uyên kích hoạt không hề ít hơn Cổ Thần, bốn mươi lăm ngày ngắn ngủi, khiêu học trên người đã kích hoạt hơn ba trăm cái, bước vào minh khiêu trung kỳ tu vi, với thuần âm chi thể kinh thể thể chất của mình, cho dù là minh khiêu kỳ cực hạn đỉnh tiêm cao thủ cũng không phải đối thủ của nàng.

Hư Tử Uyên tu thành thuần âm chi thể, Huyền âm tuyệt mạch hóa thành hư vô, mệnh mạch tổn thương tất cả hồi phục, bước vào minh khiêu kỳ cảnh giới, thọ nguyên cũng theo đó hồi phục, minh khiêu kỳ tu sĩ có hơn một ngàn năm thọ nguyên, dài nhất có thể đạt đến một ngàn hai trăm chín mươi sáu năm.

- Ha ha ha ha...

Từ trong như ý lung linh bảo tháp tầng thứ tư truyền đến tiếng cười vui vẻ đến cực điểm của Cổ Thần:

- Sư tỷ, tỷ khỏe rồi, ha ha..., tỷ khỏe rồi, Huyền âm tuyệt mạch trong người tỷ, hết rồi, thọ nguyên cũng hồi phục rồi, ha ha... ha ha ha ha!

Thân thể hai người ôm chặt lấy nhau, trong mắt Hư Tử Uyên cũng tràn đầy hỉ sắc, nói:

- Ta thực sự không ngờ, lại có kết quả tốt đến vậy, sư đệ, đệ đã luyện thành thuần dương chi thể từ cổ đến nay chưa ai luyện được, thật đúng là thiên tài, không chỉ thiên hạ đệ nhất thiên tài mà còn là tự cổ đến nay đệ nhất thiên tài, theo như ta thấy, cho dù Chư Tử đại tiên trong truyền thuyết thượng cổ cũng chưa chắc có được thiên phú như sư đệ.

Cổ Thần vuốt nhẹ khuôn mặt Hư Tử Uyên, nói:

- Sư tỷ cũng luyện thành thuần âm chi thể từ cổ đến nay không ai luyện được còn gì, ta sợ đến sư tỷ ta cũng không bằng.

Hư Tử Uyên cười nhẹ một tiếng, nói:

- Ta luyện thành thuần âm chi thể, không phải đều là công lao của đệ sao.

Cổ Thần thẳng lưng, để cho thân thể hai người càng thêm liên kết chặt chẽ, nói:

- Nếu như không có sư tỷ, ta cũng không thể luyện thành thuần dương chi thể, ta thấy công lao của sư tỷ còn lớn hơn.

Hư Tử Uyên há miệng định nói gì, thân thể Cổ Thần liền động, Hư Tử Uyên một câu cũng không thốt nổi nên lời, chỉ thấy truyền đến một trận mê hồn túy thần chi thanh.

Từ Như ý lung linh bảo tháp tầng thứ tư đi ra, bên trong là bốn chín ngày, nhưng bên ngoài thời gian đã qua được hơn một năm.

Hư Tử Uyên Huyền âm tuyệt mạch đã hóa thuần âm chi thể, thọ nguyên lại hồi phục, không cần ở lại trong Như ý lung linh bảo tháp nữa, cùng Cổ Thần đi ra ngoài.

Cổ Thần nhìn chí dương chi hỏa trước mắt, trải qua mười năm hấp thu, chí dương chi hỏa nơi này không hề ít đi, tựa hồ vô cùng vô tận, nhưng, từ sau khi thuần dương chân khí trong người Cổ Thần đạt đến trình độ nhất định, Chiến Thần lệnh không còn hấp thu hỏa diễm nữa.

Bây giờ Cổ Thần luyện thành thuần dương chi thể rồi, Chiến Thần lệnh càng không phản ứng với chí dương chi hỏa.

Thời gian đã hết, thuần dương lại chuẩn bị phát lực.

602. Chương 93 : Vu Tộc Cự Biến

Cổ Thần nhìn lên chí dương chi hỏa trước mắt nói:

- Sư tỷ, từ khi ly khai Trung Thổ đến nay cũng đã hai mươi năm, không biết hiện tại Trung Thổ thế nào ? Huyền Âm tuyệt mạch của tỷ đã trừ, chúng ta nên trở lại Trung Thổ để phụ thân và sư phụ cùng biết tin tức tốt này, hai mươi năm qua không biết tin tức của chúng ta, nhất định mọi người rất nhớ.

Hư Tử Uyên gật gù đầu nói:

- Ta cũng rất nhớ mọi người rồi, đầu dương mạch này đã không còn tác dụng với chúng ta nữa, đi thôi.

Nhìn về phía long thi cực lớn bên trong dương mạch chi địa, Cổ Thần gật đầu nói:

- Đi ...

Nói xong hai người phóng lên trời, thuần dương chân khí cùng thuần âm chân khí hóa thành hai đạo cương mang bao phủ bên ngoài cơ thể, chỉ dương chi hỏa gặp phải liền tách ra.

Vô biên cực nam hỏa hải rộng lớn, từng tòa núi lửa không ngừng phun trào, những địa phương còn lại dung nham biển lửa không ngừng lưu động, cảnh tượng nơi nơi đều như vậy.

Hôm nay dường như cực nam hỏa hải phát sinh một điểm biến hóa, chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm nổ mạnh, tại một địa phương trong cực nam hỏa hải xuất hiện hai đạo hào quang đột nhiên từ bên trong cực nam hỏa hải lao thẳng lên trời.

Đạo cương mang màu trắng lao đến đầu phương viên trăm dặm đều biến thành một mảnh hoang vu, núi lửa sụp đổ, dung nham tựa hồ như bị hỏa diễm cực nóng thiêu đốt hóa thành hư vô.

Băng sắc cương mang lao đến đâu, phương viên trăm dặm biến thành một mảnh huyền băng, núi lửa đang phun trào lập tức bất động kết thành băng điều, dung nham đang lưu động lập tức biến thành băng tuyết, không thể nào hình dung được cảnh tượng bên trong cực nam hỏa hải lại xuất hiện băng tuyết.

Hai đạo cương mang đó tự nhiên là Cổ Thần và Hư Tử Uyên. Hai người rời khỏi dương mạch chi địa chính là địa phương sâu mấy ngàn trượng, hai người lợi dụng thuần dương và thuần âm chân khí hình thành cương mang bao bọc, chui lên từ dưới đất.

Cổ Thần có không gian tiên bảo Cửu Long Phù Không Môn có thể xuyên thẳng không gian cũng có thể phá nát hư không, trực tiếp xuất hiện vạn trượng trong hư không. Quan sát cực nam hỏa hải chỉ thất khắc nơi đều là dung nham, vô số núi lửa phun trào cũng khó biết rõ đây là nơi nào.

Hư Tử Uyên chân đạp pháp bảo, đứng bên cạnh Cổ Thần nói:

- Cực nam hỏa hải rộng lớn khôn cùng không biết nơi này cách Vu Cương bao xa ?

Cổ Thần nhấc tay, một đôi tia chớp liền xuất hiện trong lòng bàn tay, nói:

- Ta có Cửu Long Phù Không Môn, cái này đối với Thiểm Thiên Phong Dực đã vô dụng, tỷ cầm lấy đi, không quản nơi này cách Vu Cương bao xa tóm lại cực nam hỏa hải ở phía nam Vu Cương chúng ta cứ phi độn về phía Bắc. Ta sử dụng Cửu Long Phù Không Môn thuận đi phi độn trong một ngày có thể đo hơn hai trăm vạn dặm, cực nam hỏa hải có rộng lớn bao nhiêu cũng không phải là vô cùng, không bao lâu sẽ trở lại Vu Cương.

Hư Tử Uyên tiếp nhận Thiểm Thiên Phong Dực liền để lại lạc ấn rồi dung nhập vào trong cơ thể, lập tức có một đôi cánh liền xuất hiện sau lưng nàng.

Hư Tử Uyên đạp lên pháp bảo, Thiểm Thiên Phong Dực mở ra đạp lên hư không nói:

- Không có thần nữ Tự Ngọc người muốn có Chiến Thần Tinh Linh căn bản là không có đâu mới. Chúng ta trước khi cùng nhau trở về Trung Thổ nhất định phải đi Chiến Thần Điện chào thần nữ Tự Ngọc, dù sao trở lại Trung Thổ cũng nhất định phải đi qua Nam Hoang Vu Cương cũng vừa thuận đường.

Cổ Thần nói:

- Việc đó là đương nhiên, không có Chiến Thần Tinh Kinh chúng ta cũng không biết mười một đầu ám mạch cùng một trăm ám mạch khiêu huyết, căn bản không cách nào luyện thành Hỗn Độn Âm Dương Quyết, ta cũng không có khả năng tu luyện thành Thuần Dương thân thể, sư tỷ cũng không thể tu thành Thuần Âm thân thể. Ta đã đáp ứng nàng ta nếu luyện thành Chiến Thần Tinh Kinh nhất định sẽ bảo hộ Cổ Vu tộc

an toàn, không biết mười một năm qua Cổ Vu Tộc thế nào ? Không biết có gặp phải địch nhân lợi hại nào không ? Tuy nhiên ngay cả Đẳng Vân kỳ Hỏa Long Vương cũng thiếu chút nữa bị Tự Ngọc và chín vị Đại Vu đánh chết chắc hẳn Cổ Vu Tộc cũng không gặp phải vấn đề gì quá lớn. Lúc này trên đường đi qua Vu Cường liền qua Chiến Thần Điện chào tạm biệt và cảm ơn nàng ta trước khi về Trung Thổ. Sư tỷ, tỷ tiến vào Linh Lung Bảo Tháp ta sử dụng Cửu Long Phù Không Môn.

Cổ Thần thả ra Linh Lung Bảo Tháp, khai mở tầng thứ tư, Hư Tử Uyên tiến vào trong bảo tháp tầng thứ tư. Lần này Hư Tử Uyên tiến vào lần thời gian gia tốc mười lần, Hư Tử Uyên có Thuần Âm thân thể không cần tu luyện tại chí dương chi địa, trên người lại có cực phẩm linh thạch, tự nhiên có thể tu luyện trong Linh Lung Bảo Tháp kích hoạt khiếu huyết.

Hiện tại thọ nguyên của Hư Tử Uyên kéo dài đến hơn ngàn năm, tiến vào khu vực gia tốc gấp mười lần tu luyện cũng không sao, Cổ Thần phi độn một ngày Hư Tử Uyên liền có thể tu luyện mười ngày, Cổ Thần phi độn mười ngày nàng có thể tu luyện một trăm ngày, thời gian khác biệt là tương đối lớn.

Cổ Thần sử dụng Cửu Long Phù Không Môn phi độn về phía Bắc, phi độn chín ngày, đến ngày thứ mười, biến dung nham trước mặt cuối cùng cũng đến giới hạn, một mảng đại địa đỏ rực xuất hiện trong tầm mắt Cổ Thần, chính là Nam Hoang Vu Cương.

Lúc Cổ Thần tiến nhập vào dải dương mạch siêu cực đại kia, chỉ cách Vu Cương đại địa hơn bốn trăm vạn dặm, bây giờ rời khỏi dương mạch siêu cực đại, khoảng cách với Vu Cương đã là hơn hai ngàn dặm, phạm vi lưu động của dương mạch siêu cực đại quả nhiên không nhỏ.

Trở lại Vu Cương, phía trước đã là Chiến Thần điện. Cả Nam Hoang Vu Cương chỉ rộng một trăm vạn dặm, Cổ Thần chạy một ngày là hết.

Đại địa giáp với Cực Nam Hỏa Hải thỉnh thoảng vẫn xuất hiện từng khối từng khối hỏa diễm đỏ rực, hoặc là thường xuyên nhìn thấy một ngọn núi lửa đang phun dung nham hỏa diễm, nơi này, chính là chỗ ở của Hỏa Vu bộ lạc.

Cổ Thần tốc độ bay cực nhanh, một hơi vạn trượng, rất nhanh, hẳn đã phi độn được mấy ngàn dặm.

Sau một lần thuận di, Cổ Thần bước ra từ trong hư không, thân thể không biến mất nữa mà dùng bước chân, mắt lộ ra một tia kinh sắc.

Thời điểm tham gia đại hội sắp xong, Cổ Thần đã từng đi qua dải lộ tuyến này, hẳn nhớ, ở đây có vài chục thôn xóm, hơn nữa, trong đó còn có những thôn xóm lớn với nhân số trên vạn người, nhưng nơi mà Cổ Thần vừa đi qua, chỗ nào cũng im ắng, mấy chục thôn xóm, phòng ốc vẫn còn nhưng bên ngoài, một nửa bóng người cũng không có.

603. Chương 94 : Nộ Hoả Của Cổ Thần

Cổ Thần đáp xuống một thôn xóm với diện tích chừng một ngàn trượng vuông, thôn này vốn dĩ có năm sáu ngàn người, lúc này cả thôn lặng ngắt như tờ, Cổ Thần kích hoạt nhĩ khiếu, lúc này một con kiến bò cách đó mười dặm hẳn cũng có thể nghe thấy, nhưng trong thôn này, Cổ Thần không nghe thấy dù chỉ một âm thanh.

Cổ Thần thần thức tìm kiếm, trong nhà trên căn bản đều có người ở, lúc này đang là ban ngày, nhưng những người này đều nằm trên giường.

Cổ Thần phân ra một luồng nguyên thần, nguyên thần xuất khiếu, một bóng Cổ Thần mờ mờ đi vào căn nhà gỗ gần đó nhất.

Vừa vào nhà gỗ, một luồng tà dị chi khí chí âm xộc đến, khiến luồng nguyên khí của Cổ Thần phải rùng mình còn Cổ Thần thì không khỏi cảm thấy kì lạ.

Cổ Thần trầm nghĩ:

- Nơi này, e rằng đã xảy ra chuyện, không biết Cổ Vu tộc có bị ảnh hưởng gì không.

Cổ Thần là thuần dương chỉ thể, trong nguyên thần cũng dính thuần dương, khắc thiên hạ âm tà chi vật, cho nên đi đến đâu, âm tà chi khí tránh ra đến đâu, luồng nguyên thần của Cổ Thần tiến nhập vào trong phòng, chỉ thấy trên giường có phủ chăn, dưới chăn có thứ gì đó nổi lên, hình như là có mấy người đang ngủ.

Luồng nguyên thần giờ hư thủ, thuần dương chân khí hóa thành một bàn tay mờ mờ, kéo tấm chăn xuống, bốn thi thể da bọc xương xuất hiện trước mắt Cổ Thần.

Bốn bộ xương khô chỉ còn lại da bọc xương, theo tỷ lệ có thể có thể phân biệt, hai thi thể là của hai vu dân trưởng thành, hai thi thể khác là của hai đứa trẻ chừng chín mười tuổi.

Chăn bị kéo ra tựa hồ như làm kinh động bốn bộ xương khô, trong nháy mắt, cả bốn đồng thời mở mắt, “rắc rắc”, bốn bộ xương há miệng, lao vào cắn luồng nguyên thần.

Đây chỉ là bốn bộ xương bình thường, Cổ Thần mặc dù phân ra một luồng nguyên thần, thực lực chỉ có một phần ngàn, nhưng đối phó với bốn bộ xương này cũng dễ như trở bàn tay, tiện tay một điểm, mấy đường cương mang bắn ra, làm mấy bộ xương khô nát bấy.

Cùng lúc đó, trong Chiến Thần điện cách đó mấy chục vạn dặm, Hỏa Huỳnh đại vu nhắm mắt ngồi trong một căn phòng u ám, đột nhiên hai mắt trợn trừng, nói:

- Tàng Thiên Cơ!

- Có thủ hạ.

Từ trong bóng đen nơi góc phòng truyền đến một giọng nói.

Hỏa Huỳnh đại vu nói:

- Lãnh địa Chúc Hỏa dân tộc có tu sĩ phá hoại cốt hồn, người đi kiểm tra xem, hôm nay bốn thần giáp hôn, không muốn có bất kì sai sót gì.

- Vâng, Chiến Thần đại nhân!

Giọng nói lại truyền đến từ bóng đen nơi góc phòng, liền sau đó, huyết ảnh lóe lên, góc phòng chỉ còn lại không khí.

Cổ Thần tiêu diệt bốn bộ xương khô, kinh ý trong lòng càng thêm đậm, luồng nguyên thần nhất thời phi độn sang một gian nhà gỗ khác.

Rất nhanh, mấy chục gian nhà gỗ đều bị Cổ Thần kiểm tra lần lượt, trong mỗi ngôi nhà hoặc là hai người, hoặc là ba bốn người, nhiều thì năm sáu người đều nằm trên giường, tinh nguyên khí huyết không còn, chỉ còn lại một bộ xương khô, bị Cổ Thần đánh thức, lao vào Cổ Thần, và bị hắn lần lượt giết chết.

Trong lúc luồng nguyên thần du đang trong thôn, Cổ Thần đã thần thức truyền âm với Hư Tử Uyên, kể cho nàng nghe hiện tượng quái dị nơi này.

Hư Tử Uyên nghe xong, lập tức từ trong Như ý lung linh thần tháp bay ra, xuất hiện bên cạnh Cổ Thần, nói:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Cổ Thần nói:

- Mấy bộ hài cốt này bị người ta hút đi tinh nguyên khí huyết, rất giống với Tử Thành trong Đại Doanh cảnh nội, nhưng ý thức của chúng vẫn chưa bị hút hết, còn lưu lại trên thân thể, hình như có người dùng tà pháp, theo như ta thấy, có lẽ là hành vi của Ma Vương Đồ Độc, Tàng Thiên Cơ từng luyện Tự huyết phiến, rút tinh nguyên khí huyết của tu sĩ phạm nhân, chính là làm theo chỉ thị của Ma Vương Đồ Độc.

- Ma Vương Đồ Độc!

Hư Tử Uyên kinh hô một tiếng, nói:

- Lần trước hắc bị Trấn minh ngọc bài đả thương, đến giờ đã qua mười một năm thời gian, chỉ sợ thương thế sớm đã hồi phục, Ma Vương Đồ Độc, hai ngàn năm trước đã bước vào hư không kì siêu cấp cường giả, nếu không phải Ngô Tinh đại ca, tuyệt đối không thể tương địch.

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Trấn minh ngọc bài thập phần không đơn giản, là món pháp bảo duy nhất có thể so sánh với Chiến Thần lệnh, Hỏa Long Vương bị thương dưới tay Tự Ngọc, đã qua năm năm, thực lực vẫn không thể khôi phục được hai phần ba.

Ma Vương Đồ Độc bị Trấn minh ngọc bài trực tiếp đánh trúng nguyên thần, bị thương còn nặng hơn Hỏa Long Vương, mười một năm thời gian, không thể khôi phục, chỉ là không biết, thực lực bây giờ hồi phục đến cảnh giới nào, hư không kì siêu cấp cường giả, hồi phục được hai phần ba thực lực, vậy cũng có đẳng vân kì tu vi.

Chỉ cần có thể sử dụng pháp tắc chi lực, ta khó có thể địch nổi, ta vừa mới đến Vu Cương, không biết Ma Vương Đồ Độc đã gây ra động tĩnh lớn nhường nào, nhưng ta đã hứa với Tự Ngọc là sẽ bảo vệ Cổ Vu tộc, nếu như để Ma Vương Đồ Độc làm xằng làm bậy, ta há không phải nuốt lời sao?

Hư Tử Uyên nói:

- Nếu đúng như đệ nói, thực lực Ma Vương Đồ Độc vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, vậy Cổ Vu tộc có lẽ có phương pháp ứng phó, Hỏa Long Vương cũng là Độ Hư Bí Cảnh cường giả, thời điểm hắc chưa bị thương, không phải cũng bị Thần Nữ Tự Ngọc và chín vị đại vu đánh trọng thương sao?

Cổ Thần lắc đầu, rồi lại gật gật đầu, nói:

- Nói thì nói vậy, nhưng Ma Vương Đồ Độc không phải là thứ Hỏa Long Vương có thể so sánh, hai ngàn năm trước hắc chính là kẻ dẫm Thánh Hoàng Cơ Nghê dưới chân, người này xuất thế, e rằng không dễ đối phó, chúng ta vẫn nên quay về Chiến Thần điện, hỏi ý kiến Tự Ngọc.

Vừa nói xong, Cổ Thần nhận ra có một đường độn quang từ xa bay đến.

Cổ Thần kích hoạt “nhân minh chi khiêu” từ cách xa ngàn dặm vẫn có thể mọi chuyện, đường độn quang này chỉ cách có hai trăm dặm, Cổ Thần có thể nhìn rõ tu sĩ bên trong độn quang.

Đầu tiên Cổ Thần hơi nhíu mày, sau đó biểu tình hơi kinh, tu sĩ bên trong độn quang mặc dù cao chừng một mét bảy, nhưng da dẻ mịn màng, khuôn mặt còn rất non nớt, rõ ràng là một thiếu niên mười một mười hai tuổi.

Khiến Cổ Thần kinh ngạc là thiếu niên mười một mười hai tuổi này có Thần Hải Bí Cảnh tu vi, mặc dù chỉ là trúc thai sơ kì, nhưng khiến Cổ Thần chấn kinh, lúc Cổ Thần bước vào trúc thai kì đã hơn mười ba tuổi.

Thiếu niên kia, bay thẳng về hướng Cổ Thần đang đứng, đến lúc chỉ còn cách nhau trăm trượng, chân dẫm pháp bảo dừng lại giữa hư không, quát hỏi Cổ Thần:

- Tiên bối, người đứng ở lại đây, sẽ bị đại ma đầu bắt đi luyện thành khôi lỗi đấy.

-Ồ... đại ma đầu?

Ánh mắt Cổ Thần co lại, nói:

- Đại ma đầu là ai?

Thiếu niên lắc đầu nói:

- Không biết, chỉ biết đại ma đầu đó rất lợi hại, chiếm đoạt thân thể Hỏa Huỳnh đại vu, tám vị đại vu còn lại đều không phải đối thủ của hắc, Thần Nữ cũng không phải đối thủ của đại ma đầu, đại ma đầu giết chết hàng tỉ vu dân vu sĩ Hỏa Vu bộ lạc ta, thủ đoạn thâm độc, vu dân vu sĩ bị giết, tinh nguyên khí huyết đều bị rút lết, chỉ còn sót lại bộ xương và một lớp da, còn cả một tia ý thức, dùng tà pháp luyện chế thành cốt hồn. Đại ma đầu đó lợi hại vô cùng, ta thấy tiên bối nhất định lần đầu đến đây, bởi vì hiếu kì nên mới dừng lại, khuyên tiên bối mau chóng rời đi, miễn hại tính mệnh.

Cổ Thần nói:

- Ta một nhân tộc tu sĩ, sao ngươi lại quan tâm đến tính mệnh của ta như vậy?

Thiếu niên nói:

- Lịch đại chiến thần nói, kẻ thù của Cổ Vu tộc ta không phải cả nhân tộc, mà là Cơ gia, Thần Nữ đời này, cũng từng nói, trong nhân tộc tu sĩ có địch nhân nhưng cũng có bằng hữu, ta tin những gì Chiến Thần và Thần Nữ nói.

Hư Tử Uyên mỉm cười, nói:

- Chúng ta là bạn của Cổ Vu tộc, ngươi tên gì?

Thiếu niên nói:

- Ta tên Chúc Hỏa Dung, các ngươi có thể gọi ta là “Dung”, tộc dân của Hỏa Vu bộ lạc Chúc Hỏa thị tộc. Thôn này từng là quê hương của ta, nếu như không phải ta khi còn nhỏ ngẫu nhiên gặp được tiên duyên dưới chân sơn mạch, đạt được tiên nhân di vật, trong đó có không ít bùa chú thần kì, cùng bí pháp tu luyện, bởi vậy mới bước vào con đường tu chân.

Thời điểm tay sai của Đại Ma Đầu đến thôn rút tinh nguyên khí huyết, ta dựa vào bùa chú thần kì do tiên nhân để lại, mới chạy thoát thân, nếu như các ngươi là bằng hữu của Cổ Vu tộc ta, thì hãy mau rời khỏi đây, đừng để Đại Ma Đầu phát hiện, tính mạng khó bảo.

Dưới chân sơn mạch? Cổ Thần hình như có chỗ nghỉ hoặc, thăm nghĩ:

- Không lẽ lại là vòng càn khôn mà mình bỏ lại trên hoang sơn? Nhớ là trong vòng càn khôn của Ngạo Hoảng có không ít bùa chú, trong đó nhiều nhất là phi tiêu, ẩn nấp... các loại bùa chú chạy trốn, nhưng ta lúc đó tu vi đã thành, không quan tâm đến những bùa chú đó, nên mới bỏ lẫn trong vòng càn khôn.

Không ngờ, chiếc vòng càn khôn đó lại đưa người này đến con đường tu chân, còn cứu mạng thiếu niên này? Xem ra ta với người này có duyên với nhau, tuổi mới mười một mười hai đã bước vào Thần Hải Bí Cảnh cảnh giới, e rằng chỉ ít cũng là siêu phẩm tiên căn tư chất.

Cổ Thần bây giờ có Cửu long phù không môn, không gian mật bảo. Lại biết Phong ảnh độn thuật, thuận di bí thuật. Pháp bảo lợi hại trên người có vô số món, cho dù gặp phải Độ Hư Bí Cảnh cường giả, không đánh lại, thì vẫn chạy thoát, hơn nữa Vu Cương mặc dù không lớn, nhưng cũng có hơn một trăm vạn dặm vuông, trừ phi cố ý đi tìm Ma Vương Đồ Độc, nếu không hi vọng gặp gỡ ngẫu nhiên không lớn, Cổ Thần căn bản không sợ bị kẻ thù phát hiện, mất đi tính mệnh.

Cổ Thần nói:

- Ta cũng có Cổ Vu tộc danh tự, là “Tự Dương Cổ”, ngươi có thể gọi ta là “Cổ”, ta chuyên môn tiêu diệt đại ma đầu, nói cho ta biết, bây giờ tình hình Cổ Vu tộc thế nào? Hình thế ra sao?

Chúc Hỏa Dung tròn mắt, nhìn Cổ Thần có chút không tin, nói:

- Ngươi chuyên môn tiêu diệt Đại Ma Đầu? Ta nghe một số tiên bối nói, Đại Ma Đầu là Độ Hư Bí Cảnh cường giả trong truyền thuyết.

Ma Vương Đồ Độc đã hồi phục đến Độ Hư Bí Cảnh tu vi? Cổ Thần thăm nghĩ: chỉ cần Ma Vương Đồ Độc có thể sử dụng pháp tắc chi lực, sức lực Cổ Thần dù mạnh đến mấy, cũng khó thoát khỏi sự trói buộc của pháp tắc, cùng Ma Vương Đồ Độc khiêu chiến, chỉ có bị đánh, đừng nói giết chết Ma Vương Đồ Độc, đến chạy trốn đều có phong hiểm nhất định.

Nhưng, Cổ Thần đã đáp ứng Tự Ngọc, bảo vệ Cổ Vu tộc, Cổ Thần mặc dù không phải kẻ ngốc, biết rõ là tử lộ vẫn gắng xông vào, nhưng cũng phải tìm hiểu tình hình trước, sau đó tính tiếp, cứu được thì cứu, cứu không được cũng không biết làm thế nào.

Nhìn mắt Chúc Hỏa Dung, Cổ Thần gật gật đầu.

Ánh mắt Chúc Hỏa Dung lập tức lộ vẻ vui mừng, nói:

- Vậy thì tốt quá, Cổ tiên bối, ngươi mau đi cứu Thần Nữ đi!

Tự Ngọc xảy ra chuyện?

Cổ Thần và Hư Tử Uyên quay sang nhìn nhau, tim nhói lên một cái, đồng thanh nói:

- Tự Ngọc thế nào rồi.

Thấy Cổ Thần và Hư Tử Uyên gọi thẳng tên Thần Nữ, Chúc Hỏa Dung càng tin họ là bạn, vẻ mừng rỡ trong mắt càng thêm rõ ràng, nói:

- Đại Ma Đầu đòi làm Chiến Thần, còn bức hiếp Thần Nữ, đòi lấy Thần Nữ làm vợ, nếu không sẽ giết hết vu sĩ của Cổ Vu tộc ta, Thần Nữ vì hàng tử vu sĩ, nhận lời Đại Ma Đầu, hôm nay chính là hôn kì của họ, Cổ tiên bối, người mau đi cứu Thần Nữ đi, Thần Nữ thánh khiêu cao quý, trong lòng hàng ngàn hàng vạn lần không muốn gả cho Đại Ma Đầu.

- Cái gì? Tự Ngọc gả cho Đại Ma Đầu?

Cổ Thần đột nhiên hét lớn một tiếng, thanh âm nhất thời cao hơn mất lần, tin tức này tựa hồ vô tình chạm đến nộ hỏa sâu trong lòng Cổ Thần, thú tính bao năm chưa từng có, tựa hồ lại xông ra, Cổ Thần có cảm giác như sắp biến thành kim long, xé nát Ma Vương Đồ Độc thành trăm mảnh.

Cổ Thần bình thường không vậy, nhưng một khi đã nổi giận thì rất mạnh động, biết rõ không phải đối thủ của Ma Vương Đồ Độc, nhưng trong lòng không hề có ý rút lui, cho dù chết cũng phải ngăn không cho Ma Vương Đồ Độc lấy Tử Ngọc.

Hư Tử Uyên biết Cổ Thần lúc này đã là một con sư tử nổi giận, tin tức này không thể coi như không biết, bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn lại.

Cổ Thần nộ hỏa cuồng đốt, nói:

- Ma Vương Đồ Độc, còn muốn làm Chiến Thần? Cút mẹ hán đi, lão tử có tin vật Chiến Thần, lão tử có Chiến Thần thần thông, lão tử mới là Chiến Thần thực sự, làm Chiến Thần thì thôi, còn muốn lấy Tự Ngọc làm vợ? Cút mẹ hán đi, xem lão tử có đánh cho người vãi máu, thần hình đều diệt hay không...

Thấy Cổ Thần giận đến mức nói ra những điều không nên nói, Hư Tử Uyên vội vàng ngắt lời Cổ Thần, nói:

- Sư đệ, đừng nói nữa, nói nữa Tự Ngọc phải cười thật đấy, bây giờ vẫn chưa muộn, chúng ta lập tức xuất phát, ta và đệ thuận âm thuận dương hợp bích, liên thủ đối kháng Ma Vương Đồ Độc, cứu Tự Ngọc.

Như người vừa bừng tỉnh giữa cơn mơ, Cổ Thần lập tức lấy ra Như ý lung linh bảo tháp, nói:

- Chúng ta đi.

Như ý lung linh bảo tháp tầng thứ ba mở ra, Cổ Thần đang định thu Hư Tử Uyên và Chúc Hỏa Dung vào trong bảo tháp thì một đường độn quang như điện xẹt từ phương Bắc thuận di đến, một ngàn trượng chớp mắt đã đến, hăm tốc độ, người đến lớn tiếng cười vang, quát:

- Ha ha ha ha... Cổ Thần, lại gặp người rồi, hôm nay sẽ là ngày chết của người, ha ha ha ha... trước khi ta chết có thể nhìn thấy người chết dưới tay ta, ta chết cũng không hối tiếc, ha ha ha ha...

Cổ Thần lạnh ánh mắt, nói:

- Tàng Thiên Cơ, người thân thể đã diệt, nguyên thần bị Ma Vương Đồ Độc luyện thành huyết hồn, mà vẫn còn cười được à? Người bây giờ đến cầu cũng không bằng, còn không biết xấu hổ? Người nếu như chịu chết dưới tay ta, còn có thể coi như anh hùng mạt lộ, thời vận không tốt, người bị luyện thành huyết hồn, lại sống tạm bợ, nói vui chính là trư cầu cũng không bằng, nếu như người có một chút tự tôn, liên thủ với ta, kích sát Ma Vương Đồ Độc, người sống coi như còn có một chút tôn nghiêm!

Những lời Cổ Thần nói làm cho tiếng cười của Tàng Thiên Cơ ngưng bật, sắc mặt chuyển từ xanh sang đỏ, phức tạp vô cùng.

Tàng Thiên Cơ vẫn chưa nói gì, Cổ Thần đã nói trước:

- Người không cần làm bộ, Ma Vương Đồ Độc đem người luyện thành huyết hồn, chắc phải trồng thủ đoạn khổng lồ trên người người chứ, đâu có cho người tự chủ ý thức? Người cần bản không có quyền quyết định,

mười năm trước không diệt nguyên thần ngươi, hôm nay càng phải cho ngươi biến mất triệt để trên trong thiên địa này!

- Cổ Thần! Dựa vào ngươi?

Tàng Thiên Cơ đại nộ, quát:

- ta bị luyện thành huyết hồn, thực lực đã tăng gấp mười lần, cho dù là minh khiêu kì cực hạn đỉnh tiêm cao thủ, trước mặt ta, cũng chỉ có một con đường chết, giết như chém rau thái thịt, hắc hắc hắc hắc... trừ phi ngươi bước vào Độ Hư Bí Cảnh, nếu không, ngươi chịu chết đi!

Cổ Thần cười khê một tiếng, nói:

- Huyết hồn? Huyết hồn của Ma Vương Đồ Độc cũng bị Trấn minh ngọc bài của ta đánh thành trọng thương, suýt chút nữa nguyên thần hủy diệt, dựa vào chút tu vi cở con, cũng dám cuồng ngôn sinh tử trước mặt ta! Đúng là đốt đèn lồng tự tử trong nhà xí!

604. Chương 95 : Hôn Lễ Của Tự Ngọc

- Hắc hắc.

Tàng Thiên Cơ cười gian tà, nói:

- Chiến Thần đại nhân lúc luyện chế ta, sớm đã nghĩ đến điểm này, hắc hắc... cho nên cố ý tạo cho ta một thân thể mới, giúp ta nguyên thần tàng thân, ta mặc dù là huyết hồn, nhưng lại không phải toàn là huyết hồn, nửa người, nửa huyết hồn, món pháp bảo kia của ngươi chỉ có hiệu quả với huyết hồn, ta có một nửa thân thể, chỉ cần nguyên thần của ta không xuất khiếu, ngươi không dễ thương ta được đâu. Ha ha... Cổ Thần, chịu chết đi!

Vừa nói, thân ảnh Tàng Thiên Cơ liên tục chớp động, khoảng cách mấy ngàn trượng chớp mắt đã đến, thân thể lao thẳng về phía Cổ Thần, muốn cùng Cổ Thần cận thân đối chiến.

Cổ Thần khước miệng nhếch lên, cười khê một tiếng, nói:

- Tàng Thiên Cơ, không cần, ngươi tưởng Trấn minh ngọc bài của ta dễ đối phó sao? Ngươi muốn chết, vậy thì chết đi! Lạc tinh Chiến Thần quyền.

Cổ Thần quát lớn một tiếng, thân thể đột nhiên lóe lên, lùi sau vạn trượng, hai tay kết Lạc tinh Chiến Thần chưởng ấn, thiên không đột nhiên cự biến, hóa thành một tinh không hoàn chỉnh, Cổ Thần chưởng ấn vừa động, tinh quang chỉ chít rơi xuống, hóa thành những đường cương mang, đánh xuống Tàng Thiên Cơ.

Tàng Thiên Cơ mặc dù có “Dương nguyệt âm dương lăng”, cự ly vạn trượng cũng chỉ cần mười giây, tương đương hai cái búng tay là đến. Thời gian dài như vậy, Tinh lạc Chiến Thần chưởng ấn của Cổ Thần sớm đã hoàn toàn kết thành, chưởng cương rơi xuống thiên không, ám hợp quy tắc bao phủ phạm vi một ngàn trượng quanh người Tàng Thiên Cơ.

Bất luận Tàng Thiên Cơ tiếp tục lao vào Cổ Thần cũng được, hay là thuận dịch chạy sang phương hướng khác cũng được, đều bị Lạc tinh Chiến Thần quyền cương đánh trúng.

Tàng Thiên Cơ nhận thần âm lạnh, không tránh không né, hai tay kết chưởng ấn, một mảng huyết hồng, lớn tiếng quát:

- Nếu như không phải Độ Hư Bí Cảnh cường giả xuất thủ, mang theo pháp tắc chi lực, thiên hạ còn ai có thể dễ thương được ta. Cổ Thần, ngươi cũng quá coi trọng Lạc tinh Chiến Thần quyền của Hư Thiên Tông ngươi đấy, chịu chết đi, á...

Chưa quát xong, Tàng Thiên Cơ đã kêu lên một tiếng thê lương, thân thể đang lao vào Cổ Thần, bị Lạc tinh Chiến Thần quyền cương đánh ngay chính giữa, quyền cương chỉ chít lập tức chôn vùi Tàng Thiên Cơ, thanh âm thảm thiết kẹt lại trong mũi.

Cổ Thần thu chưởng ấn, tinh không đầy trời quay lại vẻ trong sáng vốn có.

Thân thể Tàng Thiên Cơ đã bị vô số quyền cương đập xuống mặt đất, thần thức Cổ Thần rơi xuống bên cạnh Tàng Thiên Cơ, nói:

- Nói rồi quyền pháp của ta không phải “Lạc tinh thần quyền” mà là “Lạc tinh Chiến Thần quyền”, một quyền đủ lấy mạng người.

Vừa nói, Cổ Thần vừa giơ ngón tay trở, điểm lên chân mày Tàng Thiên Cơ, thân thể Tàng Thiên Cơ lập tức nổ tung, như một đồng bụi, bị gió thổi bay, hóa thành hư vô.

Lạc tinh Chiến Thần quyền, ám hợp pháp tắc chi lực như tiên bảo công kích, đến đẳng vân kỳ Độ Hư cường giả, bị tiên bảo công kích, thân thể cũng bị thương thậm chí chết, Tàng Thiên Cơ bị luyện thành huyết hồn, thực lực mặc dù đã đạt đến minh khiêu kỳ cực trí của cực trí, nhưng cuối cùng vẫn không bằng đẳng vân kỳ Độ Hư cường giả.

Cho dù Hỏa Long Vương tu vi đã hồi phục đến đẳng vân kỳ, không

Thuần dương quyền cương và thuần âm quyền cương dung hợp lại với nhau, âm dương tương hợp, phát ra sức mạnh không thể tưởng tượng, va chạm với đường cương mang đen xì, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, không gian một ngàn trượng vuông lập tức sụp đổ, tất cả bị chấn thành hư vô.

Cổ Thần và Hư Tử Uyên thân thể hơi chấn, bắn ngược ra sau, bay gần mấy trăm trượng, Ma Vương Đồ Độc trong hắc khí như mực, không hề có động tĩnh, tựa hồ như không di chuyển nửa bước.

Ma Vương Đồ Độc một kích động dụng pháp tắc chi lực, đủ để miểu sát bất cứ tu sĩ nào dưới Độ Hư Bí Cảnh, nhưng bị Cổ Thần và Hư Tử Uyên liên thủ, dùng âm dương đại đạo phá, nếu không phải Cổ Thần và Hư Tử Uyên tu vi quá thấp, chỉ cần một trong hai người đến đẳng vân kì tu vi, bị chấn bay, không phải Cổ Thần và Hư Tử Uyên mà là Ma Vương Đồ Độc.

Hai người thân ảnh vừa ngừng, khoe miệng trắng tuyết của Hư Tử Uyên treo một đường huyết ấn, thân thể Hư Tử Uyên không cường đại bằng Cổ Thần, trải qua vô số lần thoát thai hoán cốt, nhất thời vị Ma Vương Đồ Độc làm cho nội thương.

Cổ Thần thấy vậy, nói:

- Sư tỷ, tỷ lùi sang một bên trước, để ta một mình chiến với Đồ Độc, như vậy ta cũng rảnh rang tay chân, phát huy thực lực mạnh nhất.

Hư Tử Uyên biết, ở lại bên cạnh, Cổ Thần không thể sử dụng “Cửu long phù không môn” tránh né, gật gật đầu, hóa thành một đường độn quang, đáp xuống bên cạnh Thần Nữ Tự Ngọc.

Ma Vương Đồ Độc thấy vậy, hắc hắc cười nói:

- Các ngươi hai người thuần âm thuần dương liên thủ còn không địch nổi, dựa vào một mình ngươi, cũng xứng làm đối thủ của ta? Đúng là tự tìm cái chết.

- Ba đầu sáu tay,

Cổ Thần rống lớn một tiếng, đột nhiên hai vai mọc ra hai cái đầu mới, dưới nách mọc thêm bốn cánh tay, biến thành bộ dạng “Ba đầu sáu tay”.

Sáu cánh tay Cổ Thần, bên phải ba cái cầm ba thanh tiên phẩm cấp pháp bảo phi kiếm: Long hoàng chí dương kiếm, Tuyệt thần kiếm bảy màu, Xích xương lân hỏa kiếm.

Một cánh tay bên trái cầm một thanh trường thương màu đen, chính là “Bàn long sát thần thương”, hai cánh tay còn lại vừa hay sử dụng “Lạc tinh Chiến Thần quyền”.

Cổ Thần ba đầu sáu tay, trong tay cầm bốn món tiên bảo, đứng giữa hư không, khí thế bức nhân.

Nhìn bộ dạng Cổ Thần, Thần Nữ Tự Ngọc và các vị đại vu thần sắc lại biến, Dương Dập đại vu kinh thanh nói:

- Cổ Thần thần thông “Ba đầu sáu tay”, cho dù ở thời đại thượng cổ, nghe nói cũng chỉ có Chiến Thần đời thứ nhất, Xi, mới có thể tu luyện ra loại cổ thần thần thông “Ba đầu sáu tay” này?

Thần thông mà Chiến Thần đời thứ nhất “Xi” từng sử dụng qua, Cổ Vu tộc đương nhiên có ghi chép, Chiến Thần “Xi” vốn là đại vu Dương Vu bộ lạc, Dương Dập đại vu thấy Cổ Thần sử dụng “Ba đầu sáu tay”, không khỏi giật mình.

Cổ Thần vừa hóa thân ba đầu sáu tay, Long hoàng chí dương kiếm, Tuyệt thần kiếm bảy màu, Xích xương lân hỏa kiếm ba thanh tiên kiếm đã đồng thời chém ra, bổ trúng tụ huyết phan đen xì như mực.

Lập tức, Cổ Thần sáu tai thoáng động, nghe thanh âm đoán phương vị, Ma Vương Đồ Độc vừa động, Bàn long sát thần thương trong tay Cổ Thần liền một thương đâm mạnh ra, tạo thành một lỗ hổng lớn giữa hư không, đâm thẳng vào thân thể Ma Vương Đồ Độc.

Hơn nữa, hai bàn tay còn lại, kết Lạc tinh Chiến Thần quyền ấn, hắc khí đen như mực trong hư không biến mất, thay vào đó là một bầu trời sao rộng lớn, vô số sao trời rơi xuống, hóa thành quyền cương đập xuống Ma Vương Đồ Độc.

- Không gian cấm cố...

Ma Vương Đồ Độc quát lạnh một tiếng, lại sử dụng không gian pháp tắc, mấy ngàn trượng vuông không gian đột nhiên cấm cố, kiếm cương, thương cương mà Cổ Thần đâm ra đều bị định trong hư không, quyền cương đầy trời của Lạc tinh Chiến Thần quyền tất cả công kích đều không thể chạm vào Ma Vương Đồ Độc.

Giờ khắc này, huyết hồn Âm Ngột và Mộc Ân lại bị Ma Vương Đồ Độc từ tụ huyết phản phóng ra, Âm Ngột điểm ra một đường chỉ mang đen xì, bắn thẳng vào mệnh tuyến Cổ Thần, Mộc Ân chém ra một đường thủ đao, đao mang chém thẳng vào cổ họng Cổ Thần.

Thanh âm của Ma Vương Đồ Độc vang lên âm lạnh trong tụ huyết phản:

- Hắc hắc hắc hắc... thuần âm thuần dương hợp bích, còn có thể khiến bốn thần hao phí tay chân, Cổ Thần, dựa vào một mình ngươi, ta giết ngươi dễ như giết một con kiến, hắc hắc hắc hắc... ngươi không thể động đây, xem ta diệt thân thể ngươi, cướp nguyên thần ngươi, cho ngươi chịu đựng tất cả mọi đau khổ trên thế gian này, hắc hắc hắc hắc...

Các vụ sĩ bên Thần Nữ nghe vậy, trong lòng cũng chấn động, nếu như Cổ Thần chết, hi vọng đối kháng với Ma Vương Đồ Độc của họ không phải tan vỡ triệt để sao.

Chỉ là, Cổ Thần bị cấm cố trong hư không, mà không thấy lộ vẻ lo lắng, chỉ thấy môi hân hơi động, thì thầm nói:

- Thiên vương vẫn thiên...

Đột nhiên, một đường kim quang vạn trượng từ trong thân thể Cổ Thần bắn ra, một cự ảnh kim sắc cao gần ngàn trượng xuất hiện trong kim quang vạn trượng, chính là hư ảnh của Tháp bảo thiên vương.

Không gian pháp tắc của Ma Vương Đồ Độc sao có thể cấm cố được Bảo tháp thiên vương? Đến hư ảnh của Bảo tháp thiên vương cũng cấm cố không được, Tháp bảo thiên vương vừa hiện, không gian pháp tắc của Ma Vương đồ độc lập tức nổ tung, biến mất vô hình. Tất cả công kích Cổ Thần chém ra, ba đường kiếm cương, một đường thương cương, và Lạc tinh Chiến Thần quyền quyền cương đầy trời nhất tề đánh về phía Ma Vương Đồ Độc. Đồng thời, Bảo tháp thiên vương hư ảnh quát lớn:

- Dám hỏi thương thiên, còn có chân tiên?

Sưu sưu sưu sưu sưu sưu sưu sưu!

Tám đường kiếm ẩn từ chân mây Cổ Thần đột nhiên bắn ra, hóa thành tám cổ tự kim sắc lớn chừng ngàn trượng: Dám hỏi thương thiên còn có chân tiên! Đập vào thiên không nơi Ma Vương Đồ Độc đang đứng. Không gian pháp tắc bị Cổ Thần phá vỡ, Ma Vương Đồ Độc giật mình, lại bị vô số công kích đánh đến, nhất thời không kịp trở tay.

Mặc dù thực lực Ma Vương Đồ Độc vượt xa Cổ Thần, cũng không dám dùng thân thể chống lại bốn món tiên bảo công kích, hơn nữa, hai món trong đó đều là thượng phẩm tiên bảo công kích lực cực cường. Hắc ảnh lóe lên, Ma Vương Đồ Độc thân thể lập tức biến mất, thuần di ra xa ngàn trượng, ba đường kiếm mang, một đường thương mang đều không chém trúng thân thể Ma Vương Đồ Độc, một chuỗi thanh âm như tiếng xé vải vang lên, tụ huyết phản bị chém ra chín đường cự đại, với lỗ hổng lớn như vậy, tám cổ tự kim sắc lớn hơn ngàn trượng nhất tề đánh lên vị trí Ma Vương Đồ Độc vừa đứng, đánh tan hắc khí của tụ huyết phản, tụ huyết phản nhất thời thu nhỏ, hóa thành một cảnh phản nhỏ đen xì bằng bàn tay, bay về phía Ma Vương Đồ Độc.

Thiên vương vẫn thiên thuật chính là 59 kim sắc tự ẩn mà Cổ Thần có được từ Bảo tháp thiên vương, tu vi Cổ Thần càng cao, thực lực phát ra càng lớn. Lúc còn ở nguyên thần kì, Cổ Thần bị Cơ Thần Không dùng không gian pháp tắc cấm cố, lúc đó Cổ Thần đến miệng cũng không động được, căn bản không thể sử dụng “Thiên vương vẫn thiên thuật”, lúc đó tu vi còn cách Độ Hư Bí Cảnh quá xa, sử dụng “Thiên vương vẫn thiên thuật” đối phó mình khiêu kì đỉnh tiêm cao thủ còn được, đối phó không gian pháp tắc của Độ Hư cường giả sợ không có nhiều sức mạnh như vậy. Nhưng hiện tại, tu vi Cổ Thần đã đạt đến minh khiêu hậu kì, sức mạnh thân thể có thể so sánh với Độ Hư Bí Cảnh đẳng vân kì cường giả, chỉ là không thể sử dụng pháp tắc mà thôi. Bây giờ sử dụng “Thiên vương vẫn thiên thuật” uy lực chỉ cường, để tiêu diệt đẳng vân kì Độ Hư cường giả pháp tắc công kích. Lạc tinh Chiến Thần quyền tinh đồ thiên không rộng hơn vạn trượng, chỉ cần Cổ Thần chuyển ẩn hơi động, hơn vạn trượng vuông đó đều là phạm vi công kích.

Ma Vương Đồ Độc vừa từ hư không bước ra, liền bị Lạc tinh Chiến Thần cường cương đánh trúng, Lạc tinh Chiến Thần cường như mưa rơi, trong nháy mắt có vô số đường quyền cương đập lên thân thể Ma Vương Đồ Độc. Ma Vương Đồ Độc kêu lên một tiếng, từ trong thanh âm có thể nghe ra, hắn chịu không ít thiệt thòi, thân ảnh của hắn lóe lên, lại biến mất trong hư không, thuấn di lần nữa, lần này, thuấn di liền mấy ngàn trượng, tiên lực hình thành một cương trảo, bảo vệ thân thể, lần thứ hai xuất hiện trong hư không, môi mở ra, nuốt tụ huyết phan đã thu nhỏ vào trong miệng. Về phần huyết hồn của Âm Ngột và Mộc Ân, cũng bị Lạc tinh Chiến Thần quyền cương đánh trúng, thân thể hai huyết hồn tương đương đẳng vân kì cường giả, bị ám hợp pháp tắc chi lực Lạc tinh Chiến Thần quyền cương đánh trúng, chỉ là bị chút thương nhẹ, đều bị Lạc tinh Chiến Thần quyền quyền cương đánh thành hư vô. Một giây trước, Cổ Thân bị Ma Vương Đồ Độc dùng không gian pháp tắc cấm cố, không thể động đậy, huyết hồn của Mộc Ân và Âm Ngột đánh đến, khiến Cổ Thân đối mặt với uy hiếp chí mạng. Nhưng, “Thiên cương vận thiên thuật” của Cổ Thân vừa xuất, hình thể lập tức chuyển biến, Cổ Thân với Mệnh Tuyền Bí Cảnh tu vi, lấy phạm đánh kích tiên, vậy mà đã thương Độ Hư Bí Cảnh Ma Vương Đồ Độc. Chuyển biến này, vượt qua sức tưởng tượng của tất cả mọi người. Vu sĩ đứng bên Thần Nữ Tự Ngọc, vuốt vuốt ngực, vừa rồi họ đã tuyệt vọng, nhưng lúc này, niềm tin của họ đại tăng.

- Hắc hắc hắc hắc...

Giọng nói âm lạnh chí cực của Ma Vương Đồ Độc lại vang lên, nói:

- Tốt... tốt... tốt! Cổ Thần, ngươi vẫn còn thủ đoạn này, đúng là không tầm thường. Bốn thần một chiêu chịu thiệt đều là trên tay ngươi, không biết con át chủ bài này của ngươi có thể sử dụng bao nhiêu lần? Không gian pháp tắc của bốn thần, số lần sử dụng mặc dù không phải vô hạn, nhưng cũng có không ít lần, không biết ngươi có thể lần lượt hóa giải?

Vừa nói, Ma Vương Đồ Độc một quyền đánh ra, một đường cương cương đen xì như mực đột nhiên xuất hiện, từ trên trời rơi xuống, nhưng ẩn hàm pháp tắc chi lực, Cổ Thần cảm nhận được uy hiếp chí mạng trong đường cương ẩn này, chỉ cần bị mực cương đánh trúng, đủ để lập tức giết chết Cổ Thần. Trong tiên bảo cũng ẩn hàm pháp tắc chi lực, mực cương do Ma Vương Đồ Độc mặc dù lợi hại, Cổ Thần không thể không đỡ, với tiên bảo trên người, Cổ Thần có thể liều mạng với Ma Vương Đồ Độc. Nhưng, Cổ Thần vẫn chưa muốn liều mạng, ai cũng biết, trong tiên bảo ẩn hàm pháp tắc chi lực, liều mạng, người thiệt thòi sẽ chỉ là Cổ Thần. Thân ảnh lóe lên, Cổ Thần sử dụng thuấn di chi thuật, biến mất trong hư không, đường mực quyền kia đánh vừa không trúng.

Cổ Thần thuấn di ra xa ngàn trượng, ba thanh tiên kiếm cùng Bàn long sát thần thương, bốn món tiên bảo đồng thời đánh ra, chém xuống Ma Vương Đồ Độc. Ma Vương Đồ Độc không tránh không né, tiên lực ngưng tụ bên ngoài cơ thể, hình thành một chiếc cương trảo chói mắt, há miệng thổ, tụ huyết phan lập tức bay ra, nghênh phong mà trướng, quần lấy kiếm cương của Long hoàng chí dương kiếm và Tuyệt thần kiếm bảy màu. Đồng thời, Tay trái thành quyền, đánh ra một đường quyền cương đen xì như mực, đánh về phía thương mang Bàn long sát thần thương, tay phải điểm ra một đường chỉ cương đen xì như mực, đánh về phía kiếm cương của Xích dương lân hỏa kiếm.

Một loạt thanh âm như tiếng xé vải vang lên, tụ huyết phan bị kiếm cương của Long Hoàng chí dương kiếm và Tuyệt thần kiếm bảy màu tạo ra những vết rách lớn.

Nhưng, tụ huyết phan tầng này quần lấy tầng kia, tựa hồ vô cùng vô tận, kiếm cương của Long hoàng chí dương kiếm và Tuyệt thần kiếm bảy màu không thể địch nổi, cuối cùng khí thể yếu dần, quang mang tối đi, bị huyết tụ phan tầng tầng quần chặt.

607. Chương 99 : Nhất Khiếu Thông Bách Khiếu

Ma Vương Đồ Độc sử dụng cương cương và chỉ cương đánh lên Bàn Long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm, phát ra hai tiếng nổ lớn, thương mang và kiếm mang quang mang nhất thời tối đi, thu vào trong hai món tiên bảo, một luồng phản chấn chi lực cự đại từ Bàn long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm truyền đến.

Thân thể Cổ Thần chấn động, bị phản chấn chi lực chấn bay trăm trượng. Cổ Thần toàn thân nhúc nhích, tiên phạm cách biệt, thực lực Cổ Thần dù mạnh, Mệnh Tuyền Bí Cảnh tu vi, liều mạng với Độ Hư Bí Cảnh cường giả, cũng không phải đối thủ.

Khiến Cổ Thần kinh ngạc nhất là, Long hoàng chí dương kiếm và Tuyệt thần kiếm bảy màu hai món thượng phẩm tiên bảo, bị tụ huyết phan tăng tăng quần chặt, dù Cổ Thần dùng bao nhiêu pháp lực cũng không thể thu hồi, hai món thượng phẩm tiên bảo không hề nhúc nhích, như kẹt trong bùn. Tụ huyết phan được Ma Vương Đồ Độc rút tinh nguyên khí huyết của hàng tỉ vu dân vi sĩ tế luyện, uy lực chi cường, không giống bình thường.

- Hắc hắc hắc hắc...

Tiếng cười băng lạnh của Ma Vương Đồ Độc vang lên,

- Cổ Thần, tiên phạm khác biệt, với thân thể phạm nhân của ngươi, dù mạnh thế nào cũng không thể địch lại một đòn do tiên nhân chi thể ta đánh ra, ngươi không bước vào Độ Hư Bí Cảnh, vĩnh viễn cũng không phải đối thủ của ta, ngươi diệt sát nguyên thần Tàng thiên Cơ, ta sẽ luyện nguyên thần của ngươi thành nửa thân thể nửa huyết hồn, giữ lại ý thức của ngươi, để ngươi đích thân chứng kiến, bốn thần hùng bá Cổ Hoang, nhất thống vạn tộc truyền kì kinh nghiệm, ha ha ha ha...

Đang nói chuyện, Ma Vương Đồ Độc một chỉ điểm xuất, một đường chỉ mang đen xì bắn đến mệnh tuyền Cổ Thần.

Ma Vương Đồ Độc một lần nữa sử dụng không gian pháp tắc “Không gian cấm cố”, đột nhiên, Cổ Thần như lún sâu vào trong kim cương, không thể nhúc nhích, định trong hư không.

Ma Vương Đồ Độc điểm ra chỉ mang đen xì, nhanh như điện xẹt, nhanh như sao băng, tiếp cận Cổ Thần, tựa hồ chỉ có nửa cái chớp mắt đã bắn đến trước mệnh tuyền Cổ Thần.

Vu sĩ đứng bên cạnh Tự Ngọc mắt đầu vẻ sợ hãi, Cổ Thần lúc này bị không gian pháp tắc cấm cố trong hư không, tránh cũng không thể tránh, đường chỉ mang ẩn hàm tà ác, phá hoại, hủy diệt pháp tắc ai cũng biết, nếu đánh trúng mệnh tuyền Cổ Thần sẽ giết chết hẳn.

Không ai có thể cứu nổi!

Các vu sĩ kinh hô, lại bị không gian cấm chế, vu sĩ thấp hơn mình khiêu kì tu vi đến môi cũng không động đậy được, muốn kinh hô cũng không ra tiếng, chỉ có một số minh khiêu đỉnh tiêm cao thủ trở lên mới phát được những tiếng kinh hô nho nhỏ.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, khi tất cả mọi người đều đang nghĩ rằng mình sẽ chết thì một cự đỉnh cũ kĩ khổng lồ đột nhiên xuất hiện, chụp lấy cả người Cổ Thần, bảo vệ bên trong.

Đỉnh này, chính là Thái hư tiên đỉnh Cổ Thần lấy được từ tay Tàng Thiên Cơ, lại một món vô thượng tiên bảo, trong Thái hư tiên đỉnh, có nửa cuối bộ “Đỉnh thiên chiến thần quyết”, nhưng Cổ Thần sau khi luyện được “Chiến Thần tinh kinh”, đối với Đạo gia thân thể minh khiêu chi pháp không còn quan tâm nữa, nên chưa từng tu luyện.

Thái hư tiên đỉnh là đơn đỉnh luyện chế đơn được tốt nhất thiên hạ, hơn nữa lực phòng ngự cực cường, Tàng Thiên Cơ dựa vào Thái hư tiên đỉnh, có được bất tử chi thân, mặc dù Cổ Thần không thể cùng Thái hư tiên đỉnh mệnh thân tương liên, nhưng Đỉnh thiên quyết tu luyện hoàn toàn tương dung với Thái hư tiên đỉnh, có thể thu nhập hái hư tiên đỉnh vào trong cơ thể, hộ thân bất cứ lúc nào, cho dù không đạt đến hiệu quả bất tử chi thân, Thái hư tiên đỉnh cũng là một món hộ thể chi bảo.

Keng...

Chỉ cương của Ma Vương Đồ Độc đánh lên Thái hư tiên đỉnh, phát ra một tiếng nổ lớn.

Chỉ cương vỡ nát, bắn khắp nơi, nhất thời biến mấy vô ảnh vô tung trên Thái hư tiên đỉnh, không để lại bất cứ dấu vết gì, với tu vi của Ma Vương Đồ Độc vẫn chưa thể làm được gì Thái hư tiên đỉnh vô thượng tiên bảo.

Thấy Thái hư tiên đỉnh chặn được công kích của Ma Vương Đồ Độc, Hư Tử Uyên tạm thời yên tâm, từ sau khi Huyền âm tuyệt mạch của nàng giải trừ, điều khiến nàng lo lắng nhất là Cổ Thần xảy ra chuyện, nếu như Cổ Thần có mệnh hệ gì để nàng lại một mình, đối với nàng, còn không bằng Huyền âm tuyệt mạch không giải trừ, trực tiếp chết cho xong.

Thần Nữ Tự Ngọc, cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thấy Ma Vương Đồ Độc một chỉ điểm vào mệnh tuyến Cổ Thần, trái tim nàng đã nhảy lên tận cổ họng.

- Thái hư tiên đỉnh...?

Ma Vương Đồ Độc kinh hô một tiếng, hần bị Thái hư tiên đỉnh trấn áp hai ngàn năm, thanh âm tràn ngập hận ý, nói:

- Cổ Thần người và Thái hư tiên đỉnh vẫn chưa mệnh thần tương liên, ta đoạt tiên đỉnh của người, xem người còn thủ đoạn nào nữa.

Nói đoạn Ma Vương Đồ Độc vươn tay, tiên lực hóa thành cự chưởng đen xì chụp lấy Thái hư tiên đỉnh, rút mạnh.

Đúng lúc này, một tràng thanh âm du dương từ trong Thái hư tiên đỉnh truyền ra, trong thanh âm ẩn hàm tự nhiên đại đạo, thông thuận như nước chảy, khiến người ta nghe thấy, tâm trạng bình tĩnh, nhẹ nhàng.

Chính là Cổ Thần vô thượng thần thông Kinh ca Cổ Thần luyện thành sau khi tu luyện Linh kinh thuần tức quyết đến cảnh giới đỉnh phong.

Kinh ca chi thanh Cổ Thần hát ra lúc này, so với thời điểm mới luyện thành, lĩnh ngộ sâu sắc hơn, thanh âm thông thuận hơn, ẩn hàm tự nhiên chi đạo sâu sắc, tựa như có pháp tắc chi lực, mặc dù Kinh ca chi thanh không có công kích lực, nhưng Kinh ca chi thanh vừa xuất, tất cả những thứ vô hình bất tự nhiên đều bị hóa giải.

Không khí vốn dĩ là vật vô hình, vạn vật trong không khí cũng là tự do hành động, Ma Vương Đồ Độc sau khi sử dụng không gian pháp tắc cấm cố, không khí như biến thành thực chất, khiến người ta không thể động đậy, như vậy là bất tự nhiên, Kinh ca chi thanh vừa xuất, lập tức hóa giải không gian pháp tắc của Ma Vương Đồ Độc.

Về phần Không gian pháp tắc của Ma Vương Đồ Độc bị Kinh ca chi thanh của Cổ Thần hóa giải, hay là Kinh ca chi thanh của Cổ Thần bị không gian pháp tắc của Ma Vương Đồ Độc cấm cố, thì phải xem trình độ lĩnh ngộ của hai người.

Cổ Thần đối với không gian pháp tắc lĩnh ngộ so với Ma Vương Đồ Độc đương nhiên kém xa mười vạn tám ngàn dặm, nhưng đối với Kinh ca chi thanh lĩnh ngộ, lại có cảnh giới nhất định.

Kinh ca chi thanh như Đại phạm âm của Phật môn, Thiên long bát âm của Long tộc, Hạo nhiên chính khí ca của Nho môn, cuộn cuộn mênh mông, cũng như pháp tắc.

Kinh ca chi thanh của Cổ Thần vừa xuất, nhất thời cảm thấy áp lực xung quanh nhẹ dần, không khí quay trở lại về bình thường, thân thể không còn bị không khí cấm cố, tâm đại hỷ, Bàn long sát thần thương, Xích dương lân hỏa kiếm trong tay nhất thời tấn công lên cự chưởng đang tóm lấy Thái hư tiên đỉnh.

Thương cương của Bàn long sát thần thương xuyên qua chưởng cương của Ma Vương Đồ Độc, hỏa diễm kiếm cương của Xích dương lân hỏa kiếm cũng chém quyền cương thành hai nửa, biến mất vô hình.

Vu sĩ trên mặt đất tất cả đều thất kinh, họ vẫn ở trong không gian cấm cố, nhưng Cổ Thần trong không trung đã hồi phục lại tự do.

Kinh ca chi thanh của Cổ Thần có thể hóa giải không gian cấm cố của Ma Vương Đồ Độc, nhưng chỉ có thể hóa giải một phần, chứ không thể phá vỡ hoàn toàn. Ma Vương Đồ Độc là hư không kì siêu cấp cường giả, đối với pháp tắc lĩnh ngộ, đã đến cảnh giới cực kì sâu sắc, bây giờ chỉ là thực lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Nếu như không phải Cổ Thần đối với Kinh ca chi thanh cũng lĩnh ngộ đến cảnh giới nhất định, e rằng Kinh ca chi thanh mà Cổ Thần hát đến bản thân cũng không nghe thấy, sẽ bị cấm cố hoàn toàn.

608. Chương 100 : Chiến Thần Truyền Thừa

Kinh ca chỉ thanh không thể hóa giải không gian pháp tắc của Ma Vương Đồ Độc, nhưng Cổ Thần trong lòng đã rất vui sướng, chỉ cần thân thể của hắn không bị cấm cố, đã đủ rồi.

Đối chiến với Độ Hư Bí Cảnh cường giả, Mệnh Tuyền Bí Cảnh tu sĩ chịu thiệt thòi nhất chính là bị Độ Hư Bí Cảnh cường giả sử dụng không gian pháp tắc cấm cố, không thể động đậy, tùy ý chém giết, chỉ cần phá trừ không gian pháp tắc của Ma Vương Đồ Độc, trận chiến đó không còn là chiến nữa mà gọi là bị ngược đãi.

Quyền cương do tiên lực do Ma Vương Đồ Độc dùng tiên lực hóa thành bị diệt, hai mắt tròn tròn, đầy vẻ chấn động, nói:

- Đến Thái hư cung vô thượng thần thông Kinh ca cũng luyện thành, chưa bước vào Độ Hư Bí Cảnh mà đã lĩnh ngộ đến cảnh giới này? Thái Hư Cung đạo sĩ mà ta biết, thiên tài nhất cũng phải đến giá vụ kì tu vi mới có thể lĩnh ngộ Kinh ca đến cảnh giới đó, người mới minh khiêu kì tu vi, sao lại có thể? Sao lại có thể?

Thu hồi Thái hư tiên đỉnh vào trong cơ thể, Cổ Thần cười khê một tiếng, nói:

- Độc Độc, người quên rồi, trên người ta, tất cả đều có thể! Hai ngàn năm trước, người bị Thái Hư Cung trưởng bối trấn áp dưới Thái hư tiên đỉnh, hôm nay, ta sẽ tiếp tục di nguyện của trưởng bối Thái Hư Cung, diệt sát người triệt để.

Ma Vương Đồ Độc giận dữ hừ một tiếng, nói:

- Kinh ca, chỉ có thể hóa giải vô hình chi khí, nên có tác dụng với không gian pháp tắc, nhưng với thực chất pháp tắc thì không có nửa phần tác dụng, hừ hừ... cho dùng bốn thần không sử dụng tắc, người cách ta quá xa, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn?

Bí mật trên người người quá nhiều, ta vốn dĩ rất có hứng thú với người, nhưng người thập phần đáng sợ, bắt đầu từ bây giờ, ta không muốn bắt sống người nữa, chỉ cần có cơ hội giết chết người, tuyệt đối không lưu tình, cho người sống sẽ là một sai lầm lớn, Cổ Thần, người chết đi...

Vừa nói, hai tay Ma Vương Đồ Độc vừa kết pháp ấn, chỉ về phía Cổ Thần, âm phong, thủy khí trong không khí bị Ma Vương Đồ Độc ngưng tụ lại với nhau thành từng giọt, sau đó những giọt nước ấy ngưng cố lại, hình thành băng trùy hung ác, như cuồng phong bạo vũ, bắn về phía Cổ Thần.

Nhưng băng trùy này không phải băng trùy bình thường, mỗi mảng băng trùy đều ẩn hàm thủy chi pháp tắc lĩnh ngộ của Ma Vương Đồ Độc, đủ để miểu sát bất cứ tu sĩ nào dưới Độ Hư Cảnh, công kích lực chi cường, nằm ngoài sức tưởng tượng...

Cổ Thần biết những băng trùy này lợi hại, không dám đón đỡ, sử dụng Cửu long phù không môn, thuận di tránh né, Cửu long phù không môn đủ để thuận di vạn trượng, Ma Vương Đồ Độc sử dụng pháo tắc chi lực công kích, phạm vi lớn nhất chỉ có hơn ngàn trượng, nếu Cổ Thần không ngừng thuận di, kiểu gì cũng tránh được băng phong công kích của Ma Vương Đồ Độc.

Hơn nữa, Cổ Thần vừa tìm thấy cơ hội liền đột nhiên thuận di đến bên cạnh Ma Vương Đồ Độc, phát khởi một đòn tập kích, tốc độ thuận di của Cổ Thần rất nhanh, Ma Vương Đồ Độc liên tục phát ra hơn một trăm lần công kích, đều không thể chạm vào một sợi tóc của Cổ Thần.

Thấy Cổ Thần sử dụng thuận di chi thuật phi độn tránh né, Ma Vương Đồ Độc cũng sử dụng thuận di chi thuật bám sát sau lưng, không ngừng sử dụng thủy chi pháp tắc, phát khởi mãnh công về phía Cổ Thần.

Vu sĩ trên mặt đất đều bị không gian pháp tắc cấm cố, chỉ có thể trợ mắt đứng nhìn Cổ Thần và Ma Vương Đồ Độc không ngừng thuận di, thân thể lúc ẩn lúc hiện.

Trận chiến này, đã kéo dài mười ngày mười đêm, Cổ Thần và Ma Vương Đồ Độc vẫn không ngừng thuận di bỏ chạy.

Băng trùy chi thuật của Ma Vương Đồ Độc ẩn hàm thủy chi pháo tắc, quá sức lợi hại, Cổ Thần đến cơ hội phản công cũng không có, nhưng sư tỷ và Thần Nữ Tự Ngọc đều bị cấm cố trong quảng trường Chiến Thần

Điện, ngoài ra còn có tính mạng của hơn vạn vu sĩ, Cổ Thần không thể bỏ mặc họ mà đi, đành phải liều mạng với Ma Vương Đồ Độc.

Ma Vương Đồ Độc là Độ Hư Bí Cảnh tu sĩ, dù có phải đánh vài năm cũng không kiệt sức, còn Cổ Thần chỉ có Mệnh Tuyền Bí Cảnh tu vi, thời gian kéo dài, sẽ không có đủ pháp lực.

- Ha ha ha ha...

Ma Vương Đồ Độc vừa xuất thủ, vừa cười lớn:

- Bốn thần tiên lực vô tận, còn pháp lực của ngươi rồi sẽ có ngày cạn kiệt, Cổ Thần, ngươi lấy gì đấu với ta?

Thời gian không ngừng trôi đi, Cổ Thần không ngừng thuấn di tránh né, không ngừng tiêu hao pháp lực, pháp lực trong cơ thể càng lúc càng ít, thân thể không ngừng thuấn di trong không trung, không hề ngơi nghỉ nên càng lúc càng đau.

Dần dần, hai mươi ngày đêm trôi qua...

Ba mươi ngày đêm trôi qua...

Cổ Thần kiên trì đến cùng, trong khiếu học thân thể của Cổ Thần, đột nhiên phát ra những tiếng nổ lộp bộp, tựa như đường ống bị tắc được khơi thông, một luồng sức mạnh cường đại từ sâu trong khiếu học, trào ra ngoài.

Một khiếu thông bách khiếu, thân thể đạt đến cực hạn, nhanh đến nỗi như muốn nổ tung, “Chiến thần bất diệt thân” đạt đến giai đoạn thứ hai.

Quyết không đầu hàng...

Đó là tín niệm duy nhất Cổ Thần duy trì suốt ba mươi ba ngày đêm vừa rồi.

Toàn thân đã trở nên tê dại, pháp lực trong cơ thể đã khô kiệt.

Nhưng, chính vì bốn chữ này, Cổ Thần dùng hết tất cả lực khí của mình, khổ sở kiên trì.

Không có minh khiếu kì tu sĩ nào có thể kiên trì suốt ba mươi ba ngày đêm dưới công kích của Độ Hư Bí Cảnh cường giả, đừng nói kiên trì dưới công kích của Độ Hư Bí Cảnh cường giả, cho dù liên tục phi độn với tốc độ nhanh nhất suốt ba mươi ba ngày, minh khiếu cảnh tu sĩ cũng phải thoát lực mà chết.

Nhưng thân thể Cổ Thần, trải qua mấy lần thoát thai hoán cốt, khác hẳn người thường, hẳn chịu đựng được.

Khổ sở kiên trì ba mươi ba ngày đêm, Cổ Thần dùng nốt một tia lực khí cuối cùng, thời khắc đối diện với cái chết, thân thể chống chịu không nổi, cường hình trùng khai ba mươi lăm khiếu học, bình quân một ngày đã kích hoạt hơn một khiếu học.

Đến khắc cuối cùng, Cổ Thần toàn thân khiếu học đều đang run rẩy, muốn ép nốt chút sức lực cuối cùng, trong những giờ phút quan trọng này, Cổ Thần cuối cùng cũng tu luyện Chiến Thần bất diệt thể đến giai đoạn thứ hai Khiếu thông bách khiếu.

Khiếu học kích hoạt, là đã thông một lỗ ở tất cả vị trí khiếu học, bên trong vẫn còn rất nhiều tạp chất bế tắc, mà một khiếu thông bách khiếu, là khơi thông toàn bộ tạp chất bế tắc trong lỗ.

Trong thân thể, chỉ có khiếu học là khó tu luyện nhất, khiếu học kích hoạt đã rất khó, muốn đạt đến một khiếu thông bách khiếu, rất nhiều Độ Hư Bí Cảnh tu sĩ đều không làm được.

Nếu như không phải cùng Ma Vương Đồ Độc đánh một trận sinh tử đại chiến, Cổ Thần có luyện thêm mười năm cũng khó lòng đạt đến cảnh giới một khiếu thông bách khiếu, thậm chí, sau khi bước vào Độ Hư Bí Cảnh, đều không đạt được.

Khiếu huyết nhất thông, vô số sức lực trào ra, khí lực vốn đã khô kiệt như cây khô gặp mùa xuân, phát ra sinh cơ, pháp lực trong cơ thể trong nháy mắt hồi phục đến trạng thái đỉnh phong nhất.

Khiếu học trong cơ thể Cổ Thần đã kích hoạt hơn một ngàn một trăm chiếc, lần này một khiếu thông bách khiếu, khiếu học kích hoạt có thể tương đương hơn mười một vạn chiếc, mặc dù khơi thông một khiếu học

và kích hoạt một khiêu học thực lực thu được khác nhau, nhưng thực lực Cổ Thần cũng tăng trưởng không chỉ mười lần.

Thân thể chi cường đến đẳng vân kì Độ Hư cường giả cũng không bằng được, nếu không luận pháp tắc chi lực như Hỏa Long Vương lúc ở trong dương mạch siêu cực đại, đều không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Vốn tướng sinh cơ của Cổ Thần đã hết, Ma Vương Đồ Độc trong lòng đại hỉ, ai ngờ, Cổ Thần đột nhiên cây khô gặp xuân, bùng phát sinh cơ, không chỉ có vậy, thực lực còn bạo tăng không chỉ mười lần, thực lực vốn dĩ thấp hơn Ma Vương Đồ Độc, bây giờ gần như đã đuổi kịp.

Ma Vương Đồ Độc đại nộ, đồng thời nội tâm không khỏi kinh ngạc trước sự biến thái của Cổ Thần, thầm nghĩ: Người này quá đáng sợ, sinh cơ sắp tuyệt, vậy mà vẫn có thể đột phá thực lực tăng trưởng tu vi lên gấp mười lần, nếu như không phải bốn thần đã hồi phục đến đẳng vân kì đỉnh phong cảnh giới, hôm nay chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm...! Đáng sợ! Quá đáng sợ, người này tuyệt đối không thể giữ lại!

Trên mặt Hư Tử Uyên sớm đã đầy vết nước mắt, nhìn Cổ Thần khổ sở chống đỡ, sinh cơ sắp tuyệt, Hư Tử Uyên đau lòng muốn chết, lúc này thấy Cổ Thần tuyệt địa phùng sinh, niềm vui trong lòng không sao diễn tả nổi, thân thể bị không gian pháp tắc cấm cố, không thể động đậy, trái lại, nước mắt càng tuôn ra dữ dội hơn.

Thần Nữ Tự Ngọc sớm đã hai mắt thất thần, thấy Cổ Thần tuyệt địa phùng sinh, nhất thời lóe sáng, các vu sĩ bên Thần Nữ sớm đã rơi vào tuyệt vọng, lúc này, lại nhìn thấy ánh sáng của sự hi vọng, trên mặt hồi phục không ít thần sắc.

- Đồ Độc! Ta đã có được Chiến Thần truyền thừa, trừ phi ngươi miếu sát ta trong nháy mắt, nếu không sinh cơ ta cuộn cuộn bất tuyệt, chiến ý trong lòng vĩnh viễn không khuất phục, càng chiến càng cường, ha ha... Ngươi không chỉ giết không nổi ta, ta ngược lại còn tiêu diệt ngươi, ha ha ha ha...

Cổ Thần tuyệt địa phùng sinh, vui vẻ cười lớn, trong lòng thoải mái vô cùng.

- Ta bước vào hư không kì mới đạt đến cảnh giới một khiêu thông bách khiêu, ngươi chưa bước vào Độ Hư Cảnh mà đã làm được, đáng ghét đáng ghét.

Ma Vương Đồ Độc sắc mặt âm trầm, nói:

- Cổ Thần, ta biết ngươi không phải người thường, nhưng cũng đừng quá đắc ý, chỉ cần ngươi chưa bước vào Độ Hư Bí Cảnh, lĩnh ngộ pháp tắc, thực lực có cường đến mấy cũng không phải đối thủ bốn thần.

Ta mới là Chiến Thần chân chính, đến một ngày, ta cũng sẽ có được Chiến Thần truyền thừa, ngươi dù thiên tài cũng không thể trực tiếp từ Mệnh Tuyền Bí Cảnh nhảy lên Độ Hư Bí Cảnh, trận chiến này, ta nhất định giết chết ngươi, nếu không đợi ngươi bước vào Độ Hư, sai lầm hôm nay sẽ trở thành đại họa, thành vật cản lớn nhất cản trở hi vọng nhất thống Cổ Hoang của bốn tông, chịu chết đi.

Vừa nói, Ma Vương Đồ Độc một lần nữa dùng thủy chi pháp tắc, hút lấy thủy khí trong thiên địa, hóa thành thủy trụ, tấn công về phía Cổ Thần.

Cổ Thần có ý muốn thử Chiến Thần bắt diệt thể, sau khi tu luyện đến giai đoạn thứ hai một khiêu thông bách khiêu, thực lực đạt đến trình độ nào? Cự ly với Ma Vương Đồ Độc còn cách bao nhiêu.

Cho nên, đối diện với công kích của Ma Vương Đồ Độc, lần này Cổ Thần không tránh né, Bàn long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm trong tay dũng mãnh đánh xuống, thương mang và kiếm mang nhất tề chém xuống bằng trụ.

Đang đang đang đang đang đang đang...

Một chuỗi những tiếng kim loại va chạm vang lên trên Bàn long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm, thủy chi pháp tắc cường đại đánh lên hai món tiên bảo, làm cho tay Cổ Thần tê rần, chứng minh luận thực lực, Ma Vương Đồ Độc vẫn mạnh hơn hẳn một bậc.

Mặc dù Cổ Thần đã đạt đến một khiêu thông bách khiêu cảnh giới, nhưng tóm lại vẫn là minh khiêu kì tu vi, hơn nữa, Ma Vương Đồ Độc thân thể cũng đạt đến một khiêu thông bách khiêu, Ma Vương Đồ Độc cướp

lấy thân thể của Hỏa Huỳnh đại vu, Hỏa Huỳnh đại vu cũng là khiêu học kích hoạt hơn một ngàn chiếc, không hề thua kém Cổ Thần.

Ma Vương Đồ Độc lúc này đã hồi phục đến đẳng vân kì đỉnh phong tu vi, so với Cổ Thần cao hơn không chỉ một cảnh giới, giữa hai người còn có khoảng cách tiên phạm của Mệnh Tuyền Bí Cảnh và Độ Hư Bí Cảnh, chỉ độ riêng sức mạnh thân thể, Cổ Thần không có bất cứ ưu thế gì, cộng thêm pháp tắc chi lực của Ma Vương Đồ Độc, Cổ Thần kém hơn một bậc cũng là lẽ đương nhiên.

Nếu như những Độ Hư cường giả mới bước vào đẳng vân kì thân thể không có một khiêu thông bách khiêu, pháp tắc chi lực cũng không linh ngộ được bao nhiêu, thì không phải đối thủ của Cổ Thần.

Cổ Thần bị lực phản chấn, đẩy ngược ra sau mấy chục trượng, so với trước đây, cự ly bị đẩy thu nhỏ mười lần, chứng tỏ khoảng cách thực lực giữa hai người đã giảm bớt biên độ, Cổ Thần dưới công kích của Ma Vương Đồ Độc không phải không có lực hoán thủ.

Thấy Cổ Thần bị đánh bay mấy chục trượng, Ma Vương Đồ Độc cười nói:

- Cổ Thần, cho dù ngươi đạt đến một khiêu thông bách khiêu cảnh giới thì vẫn thua xa thực lực của ta, trừ phi lần này ngươi bay thẳng lên Độ Hư Bí Cảnh tu vi, nếu không, ngươi chết chắc rồi, dù ngươi có chạy đến chân trời góc bể thì ta cũng giết chết ngươi...

Lúc này Cổ Thần tâm trạng cũng không tệ, cười nói:

- Đồ Độc, ngươi vẫn không nhìn ra tình thế sao? Đại thế của ngươi đã mất rồi, lúc này ta chỉ là thử nghiệm, bây giờ cho ngươi biết thế nào là Chiến Thần truyền thừa “Trảm sát chi phủ”...

Nói đoạn, Bàn long sát thần thương, Xích dương lân hỏa kiếm lấy thương làm rìu, lấy kiếm làm rìu, tung ra vô thượng thần thông ghi chép trong “Chiến Thần tinh kinh”

Trảm sát chi phủ.

Trảm sát chi phủ cần một chiếc rìu tiên phẩm cực làm vũ khí mới có thể thi triển. Cổ Thần không có rìu tiên phẩm cực, nên dùng Bàn long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm thay thế, thương mang và kiếm mang chém ra mặc dù không có lực phá hoại và giết chóc pháp tắc như rìu thật nhưng cũng tương đối lợi hại.

Ma Vương Đồ Độc sắc mặt vụt biến, thương mang và kiếm mang Cổ Thần vừa chém ra khiến hắn cảm thấy uy hiếp chí mạng.

Mặc dù công kích lực phát ra từ hai món tiên bảo vốn dĩ không quá uy hiếp Ma Vương Đồ Độc, chỉ cần không đánh trúng vị trí yếu hại, thì không thể tạo thành vết thương chí mạng cho Ma Vương Đồ Độc.

Nhưng lúc này, thương mang và kiếm mang mà Cổ Thần chém ra, trừ pháp tắc chi lực ẩn hàm bên trong hai món tiên bảo, còn mang theo phá hoại, giết chóc pháp tắc, mặc dù không phải sâu sắc, nhưng đã đủ làm cho Ma Vương Đồ Độc bị thương.

Về sợ hãi trên mặt Ma Vương Đồ Độc càng sâu hơn, thầm nghĩ: Chỉ là mình khiêu kì tu vi, vậy mà lại thi triển ra quyền cương ám hợp pháp tắc chi lực, còn có thể thi triển ra kiếm cương và thương cương ám hợp pháp tắc chi lực, chiến thần truyền thừa, quả nhiên không bình thường.

Mặt mặc dù kinh sợ, nhưng Ma Vương Đồ Độc không hề tỏ ra sợ hãi, pháp tắc chi lực mà hắn lĩnh ngộ, so với kiếm cương và thương cương ẩn hàm pháp tắc chi lực của Cổ Thần cao thâm hơn rất nhiều.

Ma Vương Đồ Độc nói:

- Chỉ có thể sử dụng nửa phần pháp tắc chi lực mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ, để bổn thần cho ngươi biết thế nào mới là pháp tắc chi lực chân chính! Một chi pháp tắc...

Ma Vương Đồ Độc hét lớn một tiếng, thiên không đột nhiên xuất hiện vô số cự mộc to lớn, mỗi một thanh dài hơn mười trượng, dưới sự điều khiển của Ma Vương Đồ Độc, rào rào rơi xuống thương mang và kiếm mang của Cổ Thần.

Những thanh cự mộc khổng lồ này cũng do Ma Vương Đồ Độc dùng tiên cương ngưng tụ mà thành, ẩn hàm mộc chi pháp tắc, không phải loại gỗ bình thường, công kích lực chi cường, không hề thua kém bằng trụ.

Một tiếng nổ vang giữa không trung, cự mộc còn cứng hơn gang thép, phá vỡ thương mang và kiếm mang của Cổ Thần, làm chúng hóa thành hư vô, thân thể Cổ Thần rung mạnh, đối diện với cự mộc đầy trời, thân ảnh nhất thời lóe lên, sử dụng thuần di chi thuật, xuất hiện cách đó hai ngàn trượng, thoát khỏi công kích của cự mộc.

609. Chương 101 : Nguyên Thần Dung Khiếu

Ma Vương Đồ Độc pháp tắc linh ngộ không chỉ sâu sắc, hơn nữa thập phần toàn diện, không chỉ linh ngộ một hai loại pháp tắc, bây giờ mặc dù chỉ hồi phục đến đẳng vân kì đỉnh phong cảnh giới, nhưng pháp tắc công kích đã ừn ừn.

Cự mộc công kích vừa qua, Ma Vương Đồ Độc lại hét một tiếng:

- Thổ chi pháp tắc...

Theo pháp ấn của Ma Vương Đồ Độc, trong thiên không xuất hiện vô số hoàng thổ, ngưng kết thành những đồng hoàng thổ lớn, mỗi đồng như một ngọn núi nhỏ, ẩn hàm sức mạnh thổ chi pháp tắc, đập về phía Cổ Thần.

Sức mạnh mà thổ thạch màu vàng hàm chứa so với vô số cự mộc lúc này, không hề thua kém, thậm chí còn có phần hơn.

Cổ Thần một lần nữa sử dụng Cửu phù không môn thuần di hai ngàn trượng tránh khỏi công kích của thổ chi pháp tắc. Bàn long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm trong tay chém xuống, “Trảm sát chi phủ” lại được sử dụng, bổ ra hai đường thương cương và kiếm cương ẩn hàm phá hoại và giết chóc pháp tắc.

Đồng thời, một tay ném Như Ý lung linh bảo tháp về phía Ma Vương Đồ Độc, dù không thể đập được chết hấn thì cũng làm hấn hao phí một chút thời gian, bàn tay còn lại nắm chặt lăng tử đen xì, ném mạnh ra.

Lăng tử hóa thành lưu tinh màu đen, bắn về phía Ma Vương Đồ Độc, tạo thành một lỗ hồng hư không nhỏ xíu, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Hai cánh tay còn lại, kết Lạc tinh Chiến Thần quyền ấn, tinh không một lần nữa xuất hiện trong hư không, phồn tinh rơi xuống, hóa thành quyền cương đầy trời, ám hợp pháp tắc chi lực, rót xuống xối xả như bạo vũ.

Cổ Thần sau khi đem Chiến Thần bắt diệt chi thể tu luyện đến giai đoạn thứ hai một khiêu thông bách khiêu, lần đầu tiên phát khởi toàn phương vị công kích, uy lực chi cường, so với trước kia, cường đại không chỉ mười lần.

Đối diện với nhiều công kích như vậy, Ma Vương Đồ Độc có chút luống cuống tay chân, mỗi một món tiên bảo đều tạo thành uy hiếp cự đại đối với hấn, đến Như Ý lung linh bảo tháp mặc dù không phải lợi khí công kích gì, nhưng nếu như để mặc sẽ bị Như Ý lung linh bảo tháp đập trúng, Ma Vương Đồ Độc mặc dù đập không chết, nhưng thân thể cũng bị trọng thương.

Bàn long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm càng không cần nói nữa, hai món vốn dĩ là tiên bảo loại công kích, có uy hiếp đối với Ma Vương Đồ Độc, cộng thêm Cổ Thần sử dụng Trảm sát chi phủ bí pháp, trong thương cương và kiếm cương đều ẩn hàm phá hoại và chém giết pháp tắc chi lực, uy lực càng thịnh.

Về phần lăng tử ngăm đen, mặc dù chỉ là một món hạ phẩm tiên bảo, nhưng nhỏ nhắn chẳng khác gì một mũi khoan kim cương, công kích lực dù nhỏ cũng không thể coi thường.

Một lúc đối diện với từng ấy tiên bảo, còn cả vô số quyền cương đang từ thiên không rơi xuống, Ma Vương Đồ Độc có chút khó đối phó, thân ảnh lóe lên rồi biến mất vô ảnh vô tung, dùng thuần di chi thuật khiến cho công kích của Cổ Thần rơi vào hư hư không.

Ma Vương Đồ Độc lần thứ hai xuất hiện là ở cách đó mấy chục trượng, tiên cương ngưng tụ bên ngoài cơ thể, hình thành một tấm màn ánh sáng chói mắt, hai tay đánh ra phía trước, quyền cương đen xì như mực, lao nhanh về phía Cổ Thần.

Cổ Thần như pháp bào chế, đối diện với công kích của Ma Vương Đồ Độc, thân ảnh lóe lên rồi biến mất, cũng sử dụng thuật di chi thuật, Cổ Thần và Ma Vương Đồ Độc đang cùng nhau triển khai một cuộc rượt đuổi bằng thuật di chi.

Nhưng, cuộc rượt đuổi này không giống với cuộc rượt đuổi trước kia, khi Cổ Thần vẫn chưa có được Chiến Thần bất diệt chi thể, còn đang ở giai đoạn hai.

Cuộc rượt đuổi đó là Ma Vương Đồ Độc đuổi theo Cổ Thần.

Dưới công kích của Ma Vương Đồ Độc, Cổ Thần không thể chống đỡ, không hề có cơ hội hoán thủ, mà chỉ có thể dùng Cửu long phù không môn không ngừng chạy trốn.

Nhưng cuộc rượt đuổi hiện tại lại là một trận chiến đấu truy cản giữa Cổ Thần và Ma Vương Đồ Độc, thực lực hai người đã không còn cách nhau một trời một vực nữa, mặc dù vẫn còn một chút chênh lệch nhưng đều có thể ứng phó với những uy hiếp chí mạng của đối phương, cho nên, đối diện với công kích của đối phương, đều dùng thuật di tránh né, sau đó tiến hành phản công.

Hình ảnh trong thiên không tựa hồ lại quay trở về lúc trước, thân ảnh của Cổ Thần và Ma Vương Đồ Độc thoát ẩn thoát hiện trong hư không, không ngừng thuật di.

Vũ sĩ trên mặt đất vẫn còn trong pháp tắc cấm cố, trơ mắt nhìn hai người hiện đi hiện lại trong không trung, trừ Hư Tử Uyên, tự Ngọc mây người tinh thông chăm chú quan sát diễn biến tình hình, đại bộ phận tu sĩ đều chỉ thấy mơ mơ hồ hồ, cứ như vậy, một cuộc chiến dài hơi nữa lại bắt đầu.

Cuộc rượt đuổi trước kéo dài những một tháng ba ngày nên bây giờ các vu sĩ thấy hai người lại bắt đầu thuật di truy đuổi, tinh thần nhất thời trở nên uể oải.

Nhưng, lần truy cản này không duy trì quá lâu, chỉ hơn một canh giờ, Ma Vương Đồ Độc tựa hồ đã chán chiến đấu kiểu ấy, giận dữ nói:

- Cổ Thần, tại sao không dám cùng ta đường đường chính chính đánh một trận? Cứ chạy tới chạy lui như vậy còn ý nghĩa gì? Người tưởng chạy đến khi pháp lực của người khô kiệt, thực lực sẽ lại tăng trưởng mười lần nữa sao? Cổ Thần, một kẻ nhu nhược như ngươi có dám đấu với ta mười hiệp hay không?

Mặc dù Ma Vương Đồ Độc gào thét, Cổ Thần không động thánh sắc, cười lạnh nói:

- Đồ Độc, ngươi là Đồ Hư Bí Cảnh cường giả vậy mà không biết xấu hổ đòi một Mệnh Tuyền Bí Cảnh như ta đường đường chính chính đấu với ngươi sao?

Ngươi có bản lĩnh thì đừng dùng thuật di bỏ chạy, cứ đứng đó đón nhận mười lần công kích của ta ra?

Ma Vương Đồ Độc hừ lạnh nói:

- Hừ! Bốn thần đã không còn muốn dây dưa với ngươi nữa, ngươi không muốn liều mạng với ta vậy thì để ta giết vợ ngươi, xem ngươi có liều hay không... Thổ chi pháp tắc!

Vừa nói, Ma Vương Đồ Độc vừa kết pháp ấn, chỉ vào mặt đất chỗ Hư Tử Uyên, vô số hoàng thổ ngưng kết thành những tảng cự thạch khổng lồ, rơi xuống như bạo vũ, đập về phía Hư Tử Uyên.

Hư Tử Uyên bị không gian pháp tắc cấm cố, không thể cử động, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn cự thạch màu vàng ẩn hàm thổ chi pháp tắc đánh về phía mình.

- Đồ Độc, ngươi muốn chết...

Cổ Thần thấy vậy, nhất thời bạo nộ, hét lớn một tiếng, thân thể ngăn giữa Hư Tử Uyên và cự thạch màu vàng, Bàn long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm trong tay đồng thời đánh vào cự thạch màu đen đang bay đến.

Như ý lung linh bảo tháp cũng tấn công cự thạch màu vàng, phát ra những tiếng nổ nổ kinh thiên động địa, thân thể Cổ Thần hơi run, nhất thời lùi lại hơn mười trượng, pháp tắc chi lực công kích của Ma Vương Đồ Độc quá lợi hại, Mệnh Tuyền Bí Cảnh tu vi đỡ được đã là nghịch thiên.

Ma Vương Đồ Độc hắc hắc cười, thanh âm âm lạnh đến cực điểm, nói:

- Sớm biết người coi trọng những người khác như vậy, bổn thần đã không kéo dài thời gian, phong chi pháp tắc...

Cự thạch màu vàng vừa bị đánh tan, thân thể Cổ Thần bị chấn lùi mấy chục trượng, vô số phong nhận như những lưỡi đao sắc bén từ các phía chém đến.

Sau lưng Cổ Thần, Hư Tử Uyên và bọn Tự Ngọc không thể tránh né, đành phải liều mạng lần nữa, dùng bàn long sát thần thương và Xích dương lân hỏa kiếm, Cổ Thần sử dụng Trảm sát chi phủ thần thông, Như Ý lung linh bảo tháp, lăng tử nhuộm đen và Lạc tinh Chiến Thần quyền đồng thời phụ trợ công kích.

Phong nhận dày đặc, tựa hồ như không có kết thúc, cắt nhỏ hư không, tạo thành những lỗ hổng lớn, tựa như bạo vũ, chém xuống Cổ Thần.

Phong nhận số lượng quá nhiều, Cổ Thần không thể đỡ được toàn bộ, không ít phong nhận đột phá thương cương, kiếm cương phòng ngự, trực tiếp cắt vào thân thể Cổ Thần.

610. Chương 102 : Quyền Sát Đồ Độc

Nhìn những đám mây trong không trung, Thần Nữ Tự Ngọc và chúng vu sĩ thần tình đều trở nên kích động, lẩm bẩm nói:

- Mười hai loại màu sắc, chỉ có Chiến Thần đời thứ nhất, Xi, mới xuất hiện mười hai loại vân đoàn...

Mười hai đám mây với những màu sắc khác nhau giáng hạ mười hai đường hào quang, chụp lấy toàn bộ thân thể Cổ Thần.

Từ cổ đến nay, trong lịch đại Chiến Thần, chỉ có Chiến Thần đời thứ nhất, Xi, lúc toàn bộ khiêu học trên cơ thể được kích hoạt, mới xuất hiện mười hai loại hào quang, hôm nay nó lại được tái hiện hậu thế, xuất hiện trên người một nhân tộc tu sĩ như Cổ Thần.

Chúng vu sĩ Cổ Vu tộc ai cũng khiếp sợ.

612. Chương 104-105 : Đại Thủ Ấn

Mười hai loại hào quang, từ vòm trời không biết cao bao nhiêu buống xuống, quang mang chói mắt, đứng cách đó mấy vạn dặm cũng có thể nhìn rõ.

Dị tượng trong không trung duy trì đúng nửa khắc thời gian rồi mới dần dần biến mất, Cổ Thần bởi vì khiêu học cường hình trùng khai, sớm đã ngất đi, hào quang tan biến, thân thể từ không trung rơi xuống.

Thiểm thiên phong dục vô nhẹ, Hư Tử Uyên xuất hiện bên dưới Cổ Thần, đỡ lấy cơ thể hắn.

Thần Nữ Tự Ngọc và các vị đại vu vây xung quanh, từ thời khắc này, họ đã không còn coi Cổ Thần là tu sĩ ngoại tộc nữa, chỉ có sự tôn kính dành riêng cho Chiến Thần.

Cổ Thần không chỉ có huyết mạch Chiến Thần, hơn nữa còn là huyết mạch tương đồng với Chiến Thần đời thứ nhất “Xi”, so với lịch đại Chiến Thần huyết mạch, đều không thuần chính, cao quý bằng, chẳng trách lúc trắc thí huyết mạch ở Dương Dập bộ lạc, trắc thí thạch lại trực tiếp nổ tung.

Trắc thí thạch chỉ có thể trắc thí ra Chiến Thần huyết mạch chín hào quang, mà Cổ Thần là thiên giáng mười hai đường hào quang, hơn hẳn huyết mạch Chiến Thần bình thường, trắc thí thạch không thể chịu đựng nổi.

Chiến Thần thiên giáng mười hai đường hào quang, chỉ có Chiến Thần đời thứ nhất “Xi” mà thôi, có được coi là Chiến Thần huyết mạch hay không thì không ai biết.

Chí ít, Thần Nữ Tự Ngọc và các vị đại vu đã hoàn toàn coi Cổ Thần là Chiến Thần của Cổ Vu tộc.

Cổ Thần mê man liền ba ngày ba đêm sau đó mới dần dần tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, bên cạnh là Hư Tử Uyên và Thần Nữ Tự Ngọc.

- Người tỉnh rồi...

Thấy Cổ Thần mở mắt, Hư Tử Uyên mừng rỡ hỏi.

Tự Ngọc đứng bên cạnh, ánh mắt cũng lấp lánh thần sắc kích động.

Cổ Thần gật gật đầu, theo thói quen động dụng thần thức, phát hiện trong thức hải một tia nguyên thần cũng không còn, ba ngày ba đêm vừa rồi, số nguyên thần còn lại sớm đã dung nhập vào trong hơn một trăm khiêu học bị huyết dịch cường hình kích hoạt.

Sau khi nguyên thần và cơ thể tương dung, không thể tách rời, nguyên thần chỉ lực dung nhập vào trong thân thể chỉ lực, tự nhiên không còn nguyên thần xuất khiếu, thần thức rời thể nữa.

Mặc dù không có thần thức, nhưng Cổ Thần hai tai lại trở nên cực kỳ minh mẫn, tập trung một lúc, ngay cả tiếng gió thổi hoa lay cách đó hàng trăm dặm, Cổ Thần cũng có thể nghe được.

Ở đâu có một phiến lá vừa rơi xuống, ở đâu có một con sâu bò qua, dù là những âm thanh nhỏ nhất, đều lọt vào hai tai Cổ Thần, sau khi nguyên thần dung khiếu, khiêu học kích hoạt so với một khiêu thông bách khiếu càng triệt để hơn.

Hơn nữa, Cổ Thần không chỉ hai tai trở nên minh mẫn, đến cảm giác của cơ thể cũng trở nên nhạy cảm vô cùng, không khí trong phạm vi hàng trăm dặm xung quanh có bất cứ ba động nào, Cổ Thần đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Ở đâu có một con chim bay qua, ở đâu có một bông hoa vừa bị gió thổi lên thiên không, Cổ Thần đều biết được hết.

Mặc dù không còn thần thức, nhưng lúc này Cổ Thần dùng thân thể cảm nhận, so với dùng thần thức kiểm tra còn có phần rõ ràng hơn.

Lại xuất hiện tu sĩ sở hữu Chiến Thần huyết mạch, khiến tất cả tu sĩ của Cổ Vu tộc vừa chấn kinh vừa hưng phấn.

Cổ Thần dù sao cũng là tu sĩ ngoại tộc, nhân vụ lưỡng tộc hai bên quan hệ vốn không hữu thiện, bất luận thế nào vẫn là Chiến Thần sinh trưởng trên Cổ Vu tộc khiến vu sĩ Cổ Vu tộc cảm thấy yên tâm hơn.

Chúc Hỏa Dung sở hữu huyết mạch Chiến Thần, đương nhiên trở thành Chiến Thành truyền nhân.

Cổ Thần không thể lưu lại Cổ Vu tộc lâu được, chỉ là để lại cho Chúc Hỏa Dung pháp thuật tu luyện, và một số linh thạch tài nguyên.

Bây giờ khiếu học trên người Cổ Thần đã kích hoạt hoàn toàn, Chiến Thần bất diệt thể cũng đã tu luyện đến cảnh giới đại thành, thực lực muốn tiến thêm một bước, chỉ có lĩnh ngộ pháp tắc, bước vào Độ Hư Bí Cảnh rồi linh thạch đối với Cổ Thần không còn tác dụng gì nữa.

Mấy ngày sau, trong Chiến Thần điện.

Cổ Thần ngồi giữa phòng, thưởng thức đặc sản hương trà của Cổ Vu Tộc, nhắm mắt suy tư, suy tư về những người cần gặp, suy tư về những việc cần làm, hồi ức lại những năm đã qua, cũng những vị khách đã đi qua cuộc đời mình.

Kẹt một tiếng, cửa phòng mở ra, Hư Tử Uyên bước vào.

Ngồi bên cạnh Cổ Thần, Hư Tử Uyên nói:

- Các người đoán ta vừa từ đâu đến?

Cổ Thần liếc nhìn Hư Tử Uyên, nở nụ cười nhưng không nói gì.

Hư Tử Uyên nguyền Cổ Thần một cái, nói:

- Giải lắm, lại nghe lén ta và Tự Ngọc nói chuyện rồi.

Cổ Thần nhún nhún vai, nói:

- Trong vòng vài trăm trượng vuông, cho dù là thanh âm của một phiến lá rụng ta cũng nghe rõ, huống hồ hai người nói chuyện không dùng phương pháp cách âm, ta không muốn nghe thì thanh âm vẫn cứ lọt vào tai.

Hư Tử Uyên cười nói:

- Cũng tốt, dù sao người cũng nghe thấy rồi, ta đỡ phải lặp lại, mỗi một đời Thần Nữ đều là Chiến Thần phụ nhân, trước đây Cổ Vu tộc không có Chiến Thần, bây giờ có rồi, người phải thực hiện Chiến Thần nghĩa vụ, cưới Thần Nữ làm vợ.

Cổ Thần kinh ngạc nhìn Hư Tử Uyên, nói:

- Sư tỷ là vợ ta, khuyên chồng mình lấy người khác làm vợ ta mới chỉ thấy một mình sư tỷ!

- Vậy thì đã sao? Người lấy lung tung ta đương nhiên không cho phép, nhưng lấy Tự Ngọc thì ta đồng ý cả hai tay, hắc hắc.

Hư Tử Uyên ngoác miệng cười, từ sau khi Huyền âm tuyệt mạch giải trừ, Hư tử Uyên tích cách vui vẻ hơn nhiều.

Cổ Thần trầm mặc không nói.

Hư Tử Uyên cố nín cười, nói:

- Sao? Nghe thấy Ma Vương Đồ Độc muốn lấy Tự Ngọc làm vợ là giận đến phát điên, không phải trong lòng chàng rất thích nàng ấy sao? Tự Ngọc nói với ta rồi, chắc chàng cũng đã nghe thấy, trong lòng nàng ấy cũng rất thích chàng, nếu chàng muốn lấy nàng ấy làm vợ, hôm nay ta sẽ để nàng ấy đến cùng chàng viên phòng.

Cổ Thần nói:

- Ta sống không cố định, đến bản thân còn không biết tương lai mình sẽ ở đâu, Tiên Âm nhất biệt là hai mươi năm, hoan lạc không nhiều, lo lắng và suy tư thì lại không ít, ta vẫn chưa có dự định gì cho tương lai, Tự Ngọc và Tiên Ngọc đều có sự mạng của riêng mình, ta có thể rời khỏi Cổ Vu tộc chứ Tự Ngọc tuyệt đối không thể, nếu không Cổ Vu tộc sẽ phải giải tán, Tự Ngọc đi theo ta, chỉ sợ sẽ giống như Tiên Âm, hoan lạc không nhiều ngược lại chỉ thấy lo lắng và suy tư...

Hư Tử Uyên nắm lấy cánh tay Cổ Thần, nói:

- Ai bảo chàng tốt như vậy, cho dù Tiên Âm hay Tự Ngọc.

Không theo chàng thì cũng lo lắng cho chàng, suy nghĩ cho chàng, bây giờ Huyền âm tuyệt mạch của ta đã khỏi, sau này không cần cùng ta bôn ba khắp nơi nữa, chỉ cần trở lại Đại Doanh một chuyến, thăm phụ thân phụ chàng, phụ thân ta, về Hư Thiên Tông sau đó có thể ở lại Đại Mông, về Cổ Vu tộc, hai bên đều có vợ ngoan tuyệt mỹ, sống cuộc sống tiêu diêu mà thế nhân ngưỡng mộ...

Cổ Thần lắc lắc đầu, nói:

- Cuộc sống an định làm người ta sa ngã, ta vẫn còn việc phải làm, muốn sớm bước vào Độ Hư thì phải chăm chỉ khổ luyện.

Hư Tử Uyên hỏi:

- Tu vi của chàng đã bước lên Cổ Hoang chi đỉnh, thiên hạ có mấy người thắng được chàng? Còn phải làm gì nữa?

Cổ Thần nhăn nhăn trán, nghiêm nghị nói:

- Ta muốn bước vào Độ Hư, Nhập Thiên Đình, cứu Tiểu Bạch, ta đã nhận lời nàng ấy là sẽ đưa nàng ấy đi khắp năm châu bốn biển.

Hư Tử Uyên giận dỗi nói:

- Giỏi lắm, ta sớm đã biết chàng có tình cảm có con tiểu hồ ly ấy, hừ!

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Cổ Thần đang uống trà, nghe vậy một ngụm nước trà nhất thời phun ra, đang định tranh biện, nhưng nhìn nhân thân Hư Tử Uyên, trong lòng không khỏi có chút áy náy, nói:

- Sư tỷ, ta vốn dĩ muốn cả đời cả kiếp này chỉ sống với một mình sư tỷ., nhưng sau đó... sau đó... sau đó ta cũng không biết tại sao nữa.

- Tiểu Bạch và ta sớm chiều cùng nhau, nàng ấy từ một con tiểu hồ ly không hiểu chuyện, dần dần biến thành một đại cô nương rất hiểu lòng người, cùng ta trải qua hoạn nạn, cùng sinh cùng tử, dần dần đi vào trong tim ta, về phần Tiên Âm, giữa chúng ta vốn dĩ có thể duy trì khoảng cách, giống như Tự Ngọc bây giờ, nhưng thiên ý trêu ngươi...

Hư Tử Uyên phì một tiếng, bật cười, nói:

- Sư đệ, xem chàng căng thẳng chưa kìa, ta chỉ nói vui mà thôi, lúc đó ta ốm đau bệnh tật, sợ liên lụy chàng, khó khăn lắm chàng mới chuyển sự chú ý sang phía người khác, Tiểu Bạch cùng chàng cùng sinh ra tử, hôm nay thân hãm thiên đình, đương nhiên phải cứu nàng ấy ra, đến lúc đó, ta và Tiên Âm, Tự Ngọc, Tiểu Bạch bốn người cùng đi theo chàng, sau đó đón cả phụ thân phụ mẫu chàng đến, cả gia đình đại đoàn tụ.

Cổ Thần kinh ngạc nhìn Hư Tử Uyên, nói:

- Sư tử, nàng nghĩ xa quá đấy!

Hư Tử Uyên nói:

- Vậy thì nói gần, chàng và Tự Ngọc...

Cổ Thần trực tiếp ôm Hư Tử Uyên vào lòng, ngắt lời nàng, ngã xuống giường, nói:

- Chuyện Tự Ngọc đợi ta quay về trung thổ rồi tính, nói gần, hai chúng ta phải âm dương hợp bích trước mới đúng...

Sáng sớm hôm sau, Cổ Thần và Hư tử Uyên rời khỏi Chiến Thần điện.

Hư Tử Uyên quay đầu nhìn Chiến Thần điện, nói:

- Sư đệ, chàng thật sự không muốn cáo biệt Tự Ngọc?

Cổ Thần lắc lắc đầu, nói:

- Những gì cần nói đã nói hết rồi, nếu như ta sau này an định, đương nhiên sẽ trở lại nơi này, nếu như sau này bọn ba, đương nhiên không dám nghĩ đến, sư tử, lúc đến đây nàng vẫn chưa được thăm chú Vu Cương đại địa, thường thức Vu Cương phong quang, chúng ta cứ từ từ quay về trong thổ!

- Được!

Hư Tử Uyên hưng phấn gật gật đầu.

Trên đỉnh Chiến Thần điện, Thần Nữ Tự Ngọc và Chúc Hỏa Dung nhìn lên bầu trời phía Bắc, nơi hai đường độn quang đang dần biến mất.

Một tiếng thở dài rất khẽ truyền ra.

Chúc Hỏa Dung nhìn Thần Nữ Tự Ngọc, nói:

- Sư mẫu, sư phụ có quay lại nữa không?

Tự Ngọc lắc lắc đầu, một lúc lâu sau mới nói:

- Không biết,... nhưng nếu Cổ Vu tộc có nạn, hẳn nhất định sẽ xuất hiện!

Cổ Thần và Hư Tử Uyên đi về phía Bắc, men theo Xích Thủy, mỗi lần đi qua một địa danh nào, Cổ Thần lại dừng lại giới thiệu chi tiết với Hư Tử Uyên.

Ngày thứ ba, Cổ Thần và Hư Tử Uyên đã ở địa danh cuối cùng còn vu dân cư trú, phía trước là một mảng đại địa đồ rục, chỉ Xích Thủy triền miên, không giống như những nơi khác, Cổ Thần chỉ những thôn xóm vu dân hai bên Xích Thủy nói:

- Sư tử, lần đầu tiên đến Cổ Hoang, ta dùng nguyên thần xuất khiếu, tiến nhập vào trong thôn xóm kia, sau đó ta hóa thành bộ dạng thần vu thâm nhập một thôn bản Lê vu cách đây một vạn dặm về phía Tây Nam, chính tại nơi này, thân phận của ta bại lộ, Tự Ngọc xuất hiện, mang ta về Dương vu bộ lạc...

Hư Tử Uyên hé miệng cười:

- Chàng ấy...bảo chàng lấy Tự Ngọc chàng còn ngại nọ ngại kia, bây giờ thì không quên được rồi chứ gì? Một cô gái đẹp như Tự Ngọc, đừng nói cả Cổ Hoang, cho dù thêm một ngàn một vạn năm nữa cũng khó tìm ra người thứ hai.

Cổ Thần nói:

- Thọ mệnh chúng ta nhiều hơn con số một ngàn, thời gian còn dài, đâu phải không còn gặp lại nhau nữa, có gì mà không quên được, được rồi, từ chỗ này, chúng ta sẽ rời Nam Hoang Vu Cương, mấy vạn dặm nữa là đến Thập Vạn đại sơn, Xích Đế Mạc Chung chính là ở cửa sông Xích Thủy.

Hư Tử Uyên vui vẻ nói:

- Chúng ta đi thôi...

Ngày thứ ba, Cổ Thần và Hư Tử Uyên men theo Xích Thủy tiến nhập Thập Vạn đại sơn...

Ngày thứ tư, hai người bước vào địa giới Đại Doanh, chỉ còn cách phụ thân Cổ Thương Khung hơn hai mươi dặm, lần này quay trở về Lạc Thủy Thành, Cổ Thần trong lòng kích động nhất.

Tối ngày thứ tư, hai người đã ở cực Đông Đại Doanh để đình, sắp đến Lạc Thủy Thành.

Cổ Thần đứng trên hư không, sau lưng Hư Tử Uyên “Thiểm thiên phong dực” thiểm động như điện, bay nhanh về phía Lạc Thủy Thành.

Nhìn Cự Long sơn mạch dưới chân, Cổ Thần nói:

- Sắp rồi, đây là địa chỉ cũ của Cự Linh Môn, nơi Hiên Viên Mộ Trùng sống, cách Lạc Thủy Thành còn khoảng một vạn dặm nữa.

Đi thêm mấy ngàn dặm, Cổ Thần lại hưng phấn nói:

-Sắp rồi, cách Lạc Thủy Thành chỉ còn hơn sáu ngàn dặm.

Lần này về Lạc Thủy Thành, Cổ Thần không còn phải kiêng kị nữa, tu vi của hắn đã chạm đến đỉnh Cổ Hoang, có thể sánh ngang với bất cứ thực lực siêu cực đại nào ở Cổ Hoang, về Lạc Thủy Thành, không cần phải lén lút, mà quang minh chính đại vinh quang về quê.

- Sắp rồi... Cách Lạc Thủy Thành chỉ có hơn bốn ngàn dặm, nàng xem, kia là Thái Sơn, nhà ta ở phía Bắc Thái Sơn, ở đó có một khoáng mạch, bên trong linh thạch khoáng mạch, ở đó là Linh Phù Sơn,

Ta hồi nhỏ thường xuyên lên núi tu luyện, Tiểu Bạch và ta cũng tương ngộ nhau trên Linh Phù Sơn, ý... Bây giờ có lẽ nhìn thấy Lạc Thủy Thành rồi.

Cổ Thần vừa phi độn, vừa nói, nhìn Thái Sơn và Linh Phù Sơn phía trước, đột nhiên nhú mây, nơi này chỉ cách Lạc Thủy Thành hơn bốn ngàn dặm, Cổ Thần kích hoạt nhãn minh chi khiếu, hơn nữa còn đạt đến Nguyên thần dung khiếu cảnh giới, đủ để nhìn rõ ở khoảng cách xa như vậy.

Linh Phù Sơn không cao lắm, có thể nhìn thấy vị trí Lạc Thủy Thành, nhưng hắn lại không nhìn thấy gì, nhất thời khiến Cổ Thần nảy sinh cảnh giác.

- Sư tỷ, ta đi xem trước...

Cổ Thần vừa dứt lời, thân ảnh lóe lên rồi biến mất, trực tiếp sử dụng Phong ảnh độn thuật trong nháy mắt đi được hơn trăm dặm, một lúc sau đã thấy Cổ Thần xuất hiện trên thiên không Lạc Thủy Thành.

Cổ Thần hai mắt nhất thời trở nên đỏ ngầu, một đại thủ chưởng ẩn lớn hơn ngàn trượng xuất hiện trong mắt hắn.

Cả Lạc Thủy Thành bị người ta một chưởng, đánh lõm mấy chục trượng xuống lòng đất, tất cả nát bét.

Cổ gia là gốc rễ của Cổ Thần!

Đại thủ ấn rơi vào trong mắt Cổ Thần, não hải hắn ong một tiếng, khí huyết trong người theo nộ hỏa dâng lên tận óc, mắt trở nên đỏ ngầu.

Long có nghịch lân! Chạm vào tất chết!

Cổ gia chính là nghịch lân của Cổ Thần!

- Cha...

Cổ Thần hét to một tiếng, thân ảnh lóe lên, lao vào cái hố lớn trong đại thủ ấn.

Lạc Thủy Thành chỉ là một biên cảnh tiểu thành, dài chưa đến bốn năm trăm trượng, không bằng một nửa cự chưởng, cự chưởng đập xuống, mọi thứ trong Lạc Thủy Thành đều nát bấy.

Cổ Thần đáp xuống hố, mùi máu tanh xộc lên mũi, trong đồng đồ nạt của Lạc Thủy Thành chỗ nào cũng là những thi thể không trọn vẹn, bị đập thành thịt nát, máu tươi trào ra, máu của hàng vạn người chảy ra, hình thành nên một hồ máu.

Lạc Thủy Thành bị người ta trong nháy mắt một chưởng đánh tụt vào lòng đất, cả thành trì chỉ là bị đánh bẹp, trên cơ bản vẫn còn hình dáng cũ, trên đường cái vẫn có một lượng lớn người qua lại, đột nhiên bị cự chưởng từ trên trời rơi xuống, đập thành mảnh vụn.

Muốn tìm ra một người trong đồng xương thịt này, quả thực còn khó hơn lên trời.

Cổ Thần đến Đông bộ di chỉ Lạc Thủy Thành, cả Đông thành, đều là viện địa Cổ gia, Cổ Thần ánh mắt như điện, tìm kiếm hình bóng phụ thân trong máu tươi, thịt nát và phế tích.

Nhưng, phế tích Cổ gia cũng giống như cả Lạc Thủy Thành, không nhìn thấy một thi thể toàn vẹn, thậm chí, còn không nhìn thấy một cánh tay gãy chân hoàn chỉnh, chứng tỏ người xuất chưởng tu vi rất cao, một chưởng đập xuống, tất cả đều thành mảnh vụn.

Não hải Cổ Thần đang phân tích rất nhanh, từ độ lớn của chưởng ấn, có thể nhìn ra người xuất chưởng chí ít cũng có minh khiếu hậu kỳ tu vi.

Số lượng minh khiếu hậu kỳ tu vi tu sĩ trong thiên hạ không nhiều, như vậy mục tiêu của Cổ Thần có thể giảm tối thiểu.

613. Chương 106 : Thị Huyết Kim Long

Cổ Thần từ Vu Cương đến, Cổ Vu tộc trừ Thổ Luân đại vu, không còn vu sĩ nào có cơ hội này, Thổ Luân đại vu mặc dù hại khỏi Cổ Vu tộc, nhưng không có thù oán gì với Cổ Thần, căn bản không biết Cổ Thần từ đâu đến sao có thể một chưởng hủy diệt cả Lạc Thủy Thành?

Trung Thổ nhân tộc, trừ Đại Mông ra, còn có tam đại đại đế đình đế quân, có thể trong mỗi thực lực đứng sau đế đình có một hai người tu vi như vậy.

Cổ Thần từng cùng Đại Linh đế đình A Cửu La Vương xô sát, nhưng không phải đại thù, hơn nữa Đại Linh và Lạc Thủy Thành cách nhau rất xa, A Cửu La Vương cũng không biết xuất thân của Cổ Thần, cơ bản có thể loại trừ Đại Linh đế đình.

Đại Doanh đế đình gần đây nhất, hơn nữa có đại thù với Cổ Thần, Tàng Thiên Cơ chết dưới tay Cổ Thần, Tàng Thiên Cơ từng nhìn thấy Cổ Thần gần Lạc Thủy Thành, có lẽ Đại Doanh đế đình biết sự tồn tại của Lạc Thủy Thành, hiềm nghi rất lớn.

Đại Ly đế đình sau lưng có Thần Vu Tông, giữa Vu Thần và Cổ Thần cũng có đại thù, mặc dù Xích Đế Mộ Trùng Vu Thần sau khi bị thương dưới tay Cổ Thần, liền biến mất không chút dấu vết nhưng Vu Thần xuất quỷ nhập thần, chính là đại nhân vật sánh ngang với Chư Tử đại tiên của thời đại thượng cổ, Cổ Thần cũng không thể nhìn ra thủ đoạn của Vu Thần, có lẽ Vu Thần có thể tìm ra Lạc Thủy Thành, Đại Ly đế đình, cũng có hiềm nghi rất lớn.

Ngoài ra còn có Đại Càn thánh đình, trong Đại Càn thánh đình, tu sĩ có thực lực như vậy nhiều không kể hết, tứ đại Chư Tử thế gia, tứ đại Nho Môn thánh gia và nhân tộc chi chủ Cơ gia, trong đó Cổ Thần chỉ có một chút xô sát với Cơ gia, Cơ gia là nhân tộc chi chủ, thủ đoạn thông thiên, có lẽ có thể tìm ra Lạc Thủy Thành, cũng có hiềm nghi.

Nhưng, Cơ gia thực lực cường đại, Thánh hoàng Cơ Nghiêu là một trong những người đỉnh phong nhất đương thế, nếu như Cơ gia xuất thủ, có thể trực tiếp tìm gặp Cổ Thần, cần gì phải lén lút lút lút hủy diệt Lạc Thủy Thành?

Nghĩ như thế, hiềm nghi của Cơ gia nhỏ đi rất nhiều.

Ngoài ra còn có Yêu tộc, Cổ Thần và Yêu tộc đại thế giao ác không nhiều, chỉ có Phong Lôi Ưng tộc mà thôi, Long tộc giao ác thì sâu hơn, nhưng Cổ Thần kích sát Long tộc tu sĩ, người ngoài đều không biết, thù hận giữa hai bên nếu không ai nói thì sao có thể tìm đến Lạc Thủy Thành, khiêu khích nghịch lân của Cổ Thần?

Suy ngẫm trước sau, trong não hải Cổ Thần chọn ra hai thế lực hiềm nghi lớn nhất; Đại Doanh đế đình và Đại Ly đế đình.

Cả Lạc Thủy Thành đã biến thành phế tích, trong thành bất luận phạm nhân hay tu sĩ hay nhân viên quan phủ đều bị miểu sát trong nháy mắt, Cổ Thần tìm kiếm trong đồng phế tích Cổ gia một lúc mà không thu hoạch được gì, không tìm thấy thi thể Cổ Thương Khung.

Không biết có phải Cổ Thương Khung cũng giống như những người khác, bị đập nát nát, hay là đã chạy thoát thân?

Cổ Thương Khung thường ngày đều ở trong Cổ gia, người xuất chưởng chỉ ít là mình khiêu hậu kì đỉnh tiêm cao thủ, Cổ Thần nghĩ đi nghĩ lại, phụ thân cũng không có khả năng thoát thân, nước mắt trào ra, lòng buồn da diết.

Đồng thời, vô số nộ ý từ trong tim Cổ Thần lan ra, hồng mang trong mắt càng sâu hơn, biến thành màu đỏ thẫm, vô số lân phiến từ trong người mọc ra, y phục trong nháy mắt nát vụn, một tiếng long ngâm bi thảm vang lên, một con kim long dài hơn hai ngàn trượng từ hồ sâu trong đại chưởng ẩn bay thẳng lên trời, tâm trạng bi thương trong nháy mắt chiếm cứ trái tim Cổ Thần, chỉ muốn xé tan tất cả thành mảnh vụn.

Nộ! Rầu rề Cổ Thần đứng đứng, như một cây kim thép!

Ngửa mặt lên trời, một tiếng long khiêu làm đại địa cũng phải rung chuyển, Linh Phú Sơn dưới tiếng long khiêu của Cổ Thần không ngừng chấn động, ba con yêu quái kim đan kì từ trong Linh Phù Sơn lao ra, quỳ mọp dưới đất, nhìn con kim long trên trời không ngừng bái lạy, ba con yêu quái kim đan kì này là Cổ Thần sau khi ăn xong sinh nhật mười tám tuổi, đến Đông Hoang Yêu Vực mang về trông coi Cổ gia, thời gian thấm thoát thoi đưa, với số linh thạch Cổ Thần đưa làm thù lao, mấy năm nay, ba con yêu tu vẫn sống phía sau Linh Phù Sơn.

Mặc dù đã qua hai mươi năm, Cổ Thần tu vi đại biến, hóa thân kim long, nhưng ba con yêu tu vẫn nhận ra thân phận hèn.

Cổ Thần thấy ba con yêu tu lộ diện, từ thiên không lao xuống, quát:

- Nói, là ai...

Ba con yêu tu sống sau Linh Phù Sơn, nếu như không chết, nhất định đã từng tận mắt chứng kiến quá trình người kia đem Lạc Thủy Thành đập lún xuống lòng đất.

Kim đan hậu kì báo yêu run rẩy đưa ra một chiếc thẻ ngọc, giọng nói cũng run rẩy:

- Chủ... chủ nhân, đây là của người đó để lại.

Long trảo cự đại của Cổ Thần giơ ra, cầm lấy chiếc thẻ ngọc, bóp vỡ trong nháy mắt, một cảnh tượng hư huyền lập tức xuất hiện trong hư không.

Trong ảo ảnh, một vị lão giả tuổi độ ngũ tuần thân khoác long bào màu xanh, đôi long hài thêu mây xanh đạp lên hư không, ánh mắt tràn ngập sát ý, nhìn Cổ Thần, rít gào:

- Cổ Thần, ngươi giết Thiên Cơ con trai ta, ta diệt Cổ thị toàn tộc ngươi...

Nói xong long bào lão giả tung một chưởng xuống dưới chân, một đường chưởng cương rộng hơn ngàn trượng trong nháy mắt đổ xuống mặt đất.

Dưới chân long bào lão giả chính là Lạc Thủy Thành, một tiếng nổ vang, trong nháy mắt, cả Lạc Thủy Thành bị chưởng cương khổng lồ đánh lún xuống lòng đất, vỡ thành những mảnh nhỏ.

- Ha ha ha ha... ha ha ha ha ha ha...

Long bào lão giả bật cười điên cuồng, dần dần ảo ảnh biến mất, thiên không hồi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Nhưng nộ hỏa trong mắt Cổ Thần thì đang phun trào như núi lửa, ngửa mặt lên trời rống vang một tiếng:

- Tàng Tiêu Thần, ta thề sẽ diệt hết Tàng thị toàn tộc... Nếu như nuốt lời, trời tru đất diệt!

Ngũ lôi oanh đỉnh, chết không tử tế...

Thẻ xong, long thân khổng lồ lóe lên rồi biến mất, thuần tức vạn trượng, phi độn về phía Đại Doanh đế đình.

- Sư đệ.

Hư Tử Uyên từ xa nghe thấy tiếng hét thê thảm của Cổ Thần, lo lắng gọi.

Đội Hư Tử Uyên đến thượng không Lạc Thủy Thành, Cổ Thần sớm đã biến mất, chỉ còn lại một đường đèn quang đang không ngừng vươn dài về hướng Tây.

HuTwr Uyên kinh ngạc nhìn chường ẩn cự đại trên mặt đất, thần tình có chút hoảng hốt, còn tưởng giải quyết huyền âm tuyệt mạch xong, nàng và Cổ Thần có thể an định, ai ngờ việc này chưa xong việc khác đã đến, Cổ Thần vừa bước lên Cổ Hoàng chi đỉnh, Cổ gia đã phát sinh thảm án!

Trong não hải Hư Tử Uyên, vang lên giọng nói Cổ Thần:

- Tương lai của ta chưa biết thế nào...!

Hư Tử Uyên vười khổ một tiếng, thầm nghĩ:

- Tương lai đúng là chưa biết thế nào, ai cũng không biết sắp tới còn biến cố gì! Sự tình đến lúc phát sinh, đều khiến người ta người ta ngỡ ngàng, thất kinh!

- Bọn... bọn ta có thể rời đi được chưa?

Báo yêu run rẩy nói.

Hư Tử Uyên phẩy phẩy tay, nói:

- Đi đi...

Ba con yêu tu như được đại xá, nhất thời phi độn vào sâu trong Đông Hoang.

Hư Tử Uyên nhìn theo phương hướng Cổ Thần vừa biến mất, nói:

- Sư đệ, cuồng tính của chàng một khi đã phát, sẽ là máu chảy thành sông, nếu như giết nhầm người tốt sau này sẽ rất hối hận, haizzz, thiên hạ còn ai ngăn cản được chàng? Ngô Tinh đại ca, chỉ có Ngô Tinh đại ca...

Hư Tử Uyên vừa nghĩ, tiềm thiên phong dực vừa tiềm động, nhanh chóng phi độn về hướng Bắc.

Hai mắt Cổ Thần lấp lánh quang mang đỏ thẫm, để lộ sát ý kinh nhân, sử dụng Cửu long phù không môn, thuận di phi độn.

Từ Lạc Thủy Thành đến Đại Doanh đế đô, chỉ có hơn hai mươi vạn dặm, Cổ Thần thuận di chưa đến một canh giờ, đã đến thượng không Đại Doanh đế đô.

614. Chương 107 : Trịnh Gia Gia Chủ

Nội hỏa báo thù đã làm mờ tâm trí Cổ Thần, lúc này trong lòng hắn chỉ còn lại một chữ: Sát sát sát sát sát sát!

Con kim long dài hai ngàn trượng đột nhiên xuất hiện trên thượng không Đại Doanh đế đô, nhất thời thu hút sự chú ý của Đại Doanh đế đô, nhưng, không đợi Tàng gia có bất cứ phản ứng gì, con cự long trên thiên không đã há mồm, một luồng hỏa diễm màu trắng từ thiên không trút xuống.

Hỏa diễm màu trắng này chính là thuần dương chi hỏa tích lũy trong Chiến thần lệnh, đủ để thiêu rụi thế gian.

Vô số tu sĩ Tàng gia, vừa bay lên thiên không, trong đó không ít người là Mệnh Tuyền Bí Cảnh cao thủ, còn có cả Minh Khiếu Kỳ đỉnh tiêm cao thủ, đang định lên tiếng hỏi kim long đến có việc gì thì đã bị hỏa diễm bao phủ.

Một loạt những tiếng hét thê lương vang lên, trong nháy mắt, mấy chục tu sĩ bị thuần dương chi hỏa thiêu trụi thành hư vô, đến Minh Khiếu Kỳ đỉnh tiêm cao thủ cũng không phải ngoại lệ.

Một lượng lớn thuần dương chi hỏa rơi xuống Đại Doanh đế đô, phạm vi ngàn trượng vuông hóa thành hỏa diễm, trong nháy mắt, tất cả trong phạm vi ngàn trượng vuông lại bị đốt thành hư vô, chỉ còn lại những tiếng kêu thảm thiết.

Đế đình chấn động!

Đại Doanh đế đình kiến lập hơn một ngàn năm nay, chưa có ai to gan làm càn như vậy, đơn thương độc mã lao vào Đại Doanh đế đô.

Đại Doanh đế đô rộng vạn trượng vuông, là một tòa thành tri cự đại, trong thành phân thành tám bộ phận. Giống như địa đồ Đại Doanh đế đình, Tàng gia ở giữa, tám tu tiên gia tộc còn lại tương vệ bốn phương tám hướng, Đại Doanh đế đô cũng như vậy.

Tu sĩ Tàng gia sống trong đế cung, nằm giữa trung tâm đế đô, bốn phương tám hướng còn có tám tiểu thành tương vệ, do tám đại tiên tu gia tộc tu sĩ cư trú.

Đại Doanh đế đình, không giống Huyền Âm Tông, Hư Thiên Tông những tiên tông cự phái, tự thượng cổ truyền thừa, có hộ sơn đại trận của riêng mình, chiếm cứ một phương.

Mà dựa vào thánh đình, sau lưng có một chỗ dựa cường đại, không cần hộ sơn đại trận.

Ngàn năm trước, Đại Càn thánh đình trấn Đông hầu Khôn Huyền theo thành đình diệt Thái Hư Cung có công, được thánh hoàng phong làm đế quân, Tàng Khôn Huyền ở địa chỉ trấn Đông hầu phủ cũ kiến lập Đại Doanh đế đình, nên mới có Đại Doanh đế đình lớn như bây giờ.

Có thánh đình tương cố, thiên hạ còn ai dám xuất thủ với Đại Doanh đế đình?

Cho dù mạnh như Ngô Tinh, Ngạo Liệt, cũng chỉ là đả thương Đại Doanh Tiêu Thần đế quân, chứ chưa lấy được mạng hắn, bởi vì sau lưng Đại Doanh đế đình có Đại Càn thánh đình siêu cự đại thế lực, chỉ sợ Thánh hoàng nổi giận, thì sẽ nổ ra trận đại chiến giữa nhân, yêu lương tộc.

Yêu tộc cường giả rất ngại nhân, yêu lương tộc đại chiến, nhân tộc cường giả cơ bản đều trong thánh đình, không ai là kẻ thù của Đại Doanh đế đình, nếu không phải Độ Hư Bí Cảnh cường giả, cũng không phải đối thủ của Đại Doanh đế đình.

Đại Doanh đế đình một ngàn năm qua có thể nói là sống rất vui vẻ.

Nhưng, chỉ có Cổ Thần là ngoại lệ, hắn mặc dù không phải Độ Hư Bí Cảnh cường giả, nhưng lại có thực lực của Độ Hư Bí Cảnh.

Hắn mặc dù là nhân tộc tu sĩ, nhưng không thuộc về thánh đình, cũng không sợ thánh đình.

Cổ gia bị diệt, nghịch lân của Cổ Thần bị đụng chạm, dưới cơn thịnh nộ, còn quản gì thế lực sau lưng Đại Doanh đế đình? Chỉ cần xả cho hết nộ khí trong người, máu chảy thành sông, thì mới cam lòng!

Thuần dương chi hỏa là hỏa liệt nằm ngoài ngũ hành, Độ Hư Bí Cảnh cường giả cũng có thể bị thuần dương chi hỏa giết chết, tu sĩ dưới Độ Hư đối diện với Thuần dương chi hỏa, cơ bản bị diệt trong giây lát.

Kim long sau khi phun ra Thuần dương chi hỏa, khoanh tròn trong hư không, long âm như lời:

- Kẻ nào họ Tàng, giết không tha! Kẻ nào không phải họ Tàng, chạy sống chiến chết!

Nói xong, long trảo khổng lồ nắm lại, tấn công Đại Doanh đế cung dưới mặt đất, hai đường thân dương quyền cương ngàn trượng như hai vầng thái dương chói mắt rơi xuống nhân gian,

hai tiếng nổ lớn, trung tâm đế đô, bị quyền cương của Cổ Thần đánh ra hai quyền ấn ngàn trượng, lõm sâu trăm trượng vào trong lòng đất.

Long vĩ Cổ Thần từ không trung quất xuống, bạo thanh vang lên, cả hư không tựa hồ vỡ làm hai nửa, một vết nứt không gian cự đại từ thiên khung giáng xuống nhân gian.

Thiên địa chấn động, mặt đất cũng xuất hiện một vết nứt dài hơn ngàn trượng, sâu đủ trăm trượng.

- Yêu nghiệt, dừng tay...

Những tiếng quát lớn từ trong đế cung vang lên, trong nháy mắt, có hơn trăm đường độn quang xuất hiện.

Cổ Thần hai mắt đỏ ngầu, trong mắt chỉ còn sát ý, làm gì còn thời gian nghe người khác nói nữa câu sau? Hai chiếc long trảo cự đại tóm về phía trăm đường độn quang, long trảo đi đến đâu, pháp lực cương trảo hộ thể của các tu sĩ vỡ ra đến đó.

Thân thể bị long trảo đánh trúng, nát như đậu phụ.

Trong nháy mắt, hơn nửa số tu sĩ đã bị đánh thành tro bụi.

Số tu sĩ còn lại hồn kinh đảm táng, hóa thành độn quang bỏ trốn, cho đến khi cách Cổ Thần hơn ngàn trượng mới dám dừng lại.

Một vị lão giả tuổi độ lục tuần đứng trước chúng tu sĩ, chính là Đại Doanh đế đình hình phạt sử Tàng Tiêu Viễn, trong Đại Doanh đế đình, chỉ thua mỗi Tàng Tiêu Chấn đế quân đỉnh tiêm cao thủ, ming khiêu trung kì tu vi.

Tàng Tiêu Viễn hai mắt mở to, giận dữ quát lớn:

- Yêu nghiệt, Đại Doanh đế đình ta có thù oán gì với người?

Mà người lại hạ độc thủ như vậy? Người nhận chỉ thị từ ai?

Kim long há miệng, long âm vang lên như kinh lôi:

- Ta là Cổ Thần! Là người có ân cừu oán với Tàng gia, hôm nay ta sẽ diệt hết Đại Doanh đế đình người, diệt Tàng thị nhất tộc người,...

Vừa nói, kim long vừa lao lên phía trước, tạo thành một đường kim quang trong thiên không, lóe lên rồi biến mất.

Nghe thấy cái tên Cổ Thần, Tàng Tiêu Viễn giật mình, sợ hãi nói:

- A...!

Cổ Thần, là người?

Lời vừa dứt, một đường kim quang đột nhiên bắn ra từ hư trong hư không, một con cự long dài hơn ngàn trượng đột nhiên xuất hiện trước mặt Tàng Tiêu Viễn, hai chiếc long trảo đánh ra, nhanh như điện xẹt, như một chiếc kim lăng, trong nháy mắt đánh trúng thân thể Tàng Tiêu Viễn.

Tàng Tiêu Viễn và Cổ Thần, thực lực chênh lệch quá xa, cộng thêm Cổ Thần sử dụng thuận di, Tàng Tiêu Viễn đến lực hoán thủ cũng không có, thân thể đã bị long trảo xé tan, nguyên thần phát ra một tiếng kêu sợ hãi, hoảng hốt bỏ chạy.

Kim long há miệng, một dải cầu vòng bảy sắc bắn ra, Tuyệt thần kiếm bảy màu chém ra bảy đường kiếm cương, hoàn toàn bao phủ một ngàn trượng phía trước, một tràng những tiếng kêu thảm thiết vang lên, nguyên thần Tàng Tiêu Viễn bị cầu vòng bảy sắc bổ trúng, thân thể chết, nguyên thần diệt, hóa thành hư vô.

Đến đẳng vân kì Độ Hư cường giả cũng không phải đối thủ của Cổ Thần, trong tu sĩ Tàng gia ming khiêu kì đỉnh tiêm cao thủ cũng chỉ có mấy người, sao có thể địch lại Cổ Thần?

Cổ Thần như hổ giữa đàn dê, không ai có thể ngăn cản, đi đến đâu, giết đến đó, một bước giết mười người, ai thấy cũng phải khiếp sợ.

Trong một thời gian ngắn, Đại Doanh đế đình bị hủy quá nửa.

Ban đầu, bát đại tu tiên gia tộc tu sĩ còn ra ngăn cản, nhưng sau khi bị Cổ Thần miểu sát một số, không còn ai dám tiến lên nữa, bỏ chạy tán loạn khắp nơi.

Trong Đại Doanh đế cung, Tiêu Thần đế quân sợ hãi lên tiếng:

- Mau mau mời lão tổ tông!

Bên cạnh Tiêu Thần đế quân, là một vị tu sĩ tuổi độ tứ tuần, khí độ bất phàm, tu sĩ đó nói:

- Tàng tiền bối đang bế quan trong sinh tử cảnh, một khi rời đi, rất khó vào lại được, người này mặc dù điên cuồng nhưng ta không tin hắn đến thánh đình cũng không coi ra gì, chỉ bằng chúng ta ra nói chuyện với hắn!

615. Chương 108 : Diệt Sát Doanh Đế

- Sớm biết có ngày hôm nay, lúc đó ta đã đích thân ra tay, giết hắn từ trong trứng nước, Thiên Cơ con trai ta chết trong tay hắn, bây giờ đến cả Tàng gia hắn cũng không bỏ qua,...

Tiêu Thần nghiêng răng nói.

Tu sĩ tứ tuần nói:

- Ta đã truyền âm với thánh đình, thông qua truyền tống trận, Thánh hoàng có lẽ sẽ đến nhanh thôi, người này có càn rỡ thế nào, dưới tay Thành hoàng cũng chỉ có một con đường chết, chúng ta ra cầm chân hắn trước, đừng để hắn hủy diệt cả đế cung.

Tiêu Thần để quân chấp tay nói:

- Đa tạ Trịnh huynh tương trợ.

Kim long đi đến đâu, nơi đó trở nên nát vụn, tu sĩ Tàng gia chết và bị thương vô số, từ sau khi Đại Doanh đế đình hình phạt sử Tàng Tiêu Viễn chết dưới tay kim long, không còn tu sĩ nào dám ngăn cản nó nữa, tất cả đều chạy trốn chết.

Kim long đột tốc như quang, nhanh như điện xẹt, Tàng gia tu sĩ muốn chạy cũng không chạy thoát, bất luận Đông Tây Nam Bắc, vừa bay lên trời, kim long lập tức xuất hiện, xuất thủ miểu sát tu sĩ đó.

Cổ Thần đang hưng phấn đột nhiên hai luồng khí tức cường đại bùng lên từ trong đế cung, hai đường đột quang vọt thẳng lên trời.

Hai mắt Cổ Thần càng thêm đỏ ngầu, trong hai đường đột quang đó, một người tuổi độ ngũ tuần, thân khoác long bào màu xanh, chân đi long hài màu xanh, đạp trên hư không, chính là Đại Doanh đế đình đế quân Tàng Tiêu Thần.

Người còn lại tuổi độ tứ tuần, khí độ bất phàm, tu vi không hề thua kém Tàng Tiêu Thần, là minh khiêu kì cực hạn đỉnh tiêm cao thủ đã kích hoạt hơn một ngàn khiêu học.

Hai người đứng cách Thần ngàn trượng, tu sĩ tứ tuần quát:

- Cổ Thần, ngươi dám hủy diệt đế đình, không sợ thánh đình trách phạt sao? Thánh hoàng mà nổi giận thì ngươi cũng biến thành tro bụi.

Kim long tạm thời ngừng công kích, nhìn thẳng vào tu sĩ tứ tuần, lạnh giọng nói:

- Ngươi là ai?

Tu sĩ tứ tuần hơi nghenh mặt, nói:

- Trịnh Mộng Nam!

Trong mắt kim long ánh lên một tia kinh ngạc, nói:

- Chư Tử thế gia Trịnh gia gia chủ?

Trịnh Mộng Nam nói:

- Chính là lão phu! Cổ Thần, ta biết ngươi và Đại Doanh Tàng gia ân oán thâm sâu, nhưng ngươi đã giết thái tử Đại Doanh, lại diệt rất nhiều tu sĩ Tàng gia, có thù oán gì cũng nên chấm dứt tại đây, ngươi nên biết, Đại Doanh là một bộ phận của thánh đình, nếu như ngươi diệt Đại Doanh đế đình, thánh hoàng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, nhân tộc sẽ không còn chốn cho ngươi dung thân, chỉ bằng dừng lại ở đây, ân oán lưỡng tiêu, ngươi thấy thế nào?

Kim long giận dữ gầm lên một tiếng, long trảo chỉ vào Tiêu Thần đế quân, quát:

- Muốn ta tha cho những người khác cũng được, nhưng người này nhất định phải tự vẫn trước mặt ta.

Tiêu Thần để quân nhúu mày, hấn đường đường là một đế quân, vậy mà lại bị người khác tùy tiện chỉ tay, đòi hấn tự vẫn, thật đúng là một sự sỉ nhục quá lớn, trong lòng đại nộ, nhưng nghĩ đến thực lực Cổ Thần, vẫn phải nghiêng rằng, không dám nói gì.

Trịnh Mộng Nam nói:

- Cổ Thần, lão phu không phải cầu xin người, người đã làm náo loạn cả Đại Doanh đế đình, thánh đình không trách tội người đã là thiên đại ân đức, người đừng tưởng có được Cổ Vu tộc Chiến Thần truyền thừa, có thể kích sát đẳng vân kì Độ Hư cường giả là vô pháp vô thiên, sức mạnh thánh đình thế nào người không tưởng tượng được đâu, không nói thánh đình Cơ gia, tứ đại Nho môn thánh gia, tứ đại Chư Tử thế gia, sức mạnh ẩn tàng thế nào, không phải mình người có thể địch nổi, làm người phải biết thức thời, lỗ mãng hành sự, mang đến cho người chỉ có diệt nạn.

- Cút...

Kim long lên tiếng.

Trịnh Mộng Nam tưởng mình nghe nhầm, kinh ngạc hỏi:

- Người nói gì?

Cổ Thần nhấn mạnh từng chữ:

- Ta bảo người cút...

Tiêu Thần để quân tranh thủ nói:

- Cổ Thần, người là cái gì mà dám hỗn láo với Trịnh gia gia chủ?

Trịnh Mộng Nam trong lòng vốn đã nổi giận, nhất thời nộ hỏa ngợp trời, lớn tiếng nói:

- Dám làm càn trước mặt ta, Cổ Thần, người muốn chết à!

- Phàm kẻ họ Tàng, ta đều giết hết, không phải họ Tàng, chạy thì sống, chiến thì chết!

Cổ Thần không trả lời, hét lớn một tiếng, kim quang biến mất, hóa thành hình người, quyền ấn hơi động, một quyền đánh ra “Chiến Thần diệt tinh quyền”, một đường quyền cương ẩn hàm hủy diệt, phá hoại, tử vong, giết chóc pháp tắc đánh về phía Tiêu Thần để quân và Trịnh Mộng Nam.

Trịnh Mộng Nam nổi giận, nói:

- Tặc tử, người tưởng người vô pháp vô thiên rồi sao?

Nói xong, một chưởng đánh ra, từ chưởng tâm bay ra một miếng thiết phiến đen xì, thiết phiến lập tức biến lớn, như một bức tường chặn đứng trước mặt hai người.

Ầm ầm...

Một tiếng nổ lớn, quyền cương của Cổ Thần thiết phiến đen xì va vào nhau, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, pháp tắc chi lực cuồng bạo bay tán loạn khắp nơi, tạo thành vô số những lỗ thủng trong không gian, bao phủ phạm vi mấy trăm trượng.

Lúc này, vài trăm trượng vuông đó, đến đẳng vân kì Độ Hư cường giả cũng không dám bước vào, sẽ bị pháp tắc chi lực cuồng bạo giết chết.

Đội khí tức cuồng bạo bình tĩnh trở lại, Chiến Thần diệt tinh quyền quyền cương biến mất vô ảnh vô tung, thiết phiến đen xì trước Trịnh Mộng Nam và Tiêu Thần để quân không hề suy chuyển.

Cổ Thần hơi sững người, kinh thanh nói:

- Là phòng ngự tiên bảo?

Pháp bảo loại công kích dễ kiếm chứ pháp bảo loại phòng ngự khó kiếm vô cùng, tiên phẩm cấp phòng ngự pháp bảo càng như lông phượng hoàng hoặc sừng lân.

Pháp bảo loại công kích cho dù là thượng phẩm tiên bảo Tuyệt thần kiếm bảy màu, Long hoàng chí dương kiếm cũng không thể chặn được công kích của Chiến Thần diệt tinh quyền, quyền cương vừa đến, chỉ dựa vào kiếm cương căn bản không thể ngăn chặn.

Còn pháp bảo phòng ngự, cho dù chỉ là hạ phẩm cấp tiên bảo, cũng có thể đỡ được công kích của Chiến Thần diệt tinh quyền mà Cổ Thần thì triển.

Phía sau thiết phiến đen xì, Trịnh Mộng Nam thân thể hơi rung, một tia máu tươi từ khóe miệng trào ra, phòng ngự pháp bảo nào không hoàn toàn chặn được công kích, luồng chấn kích chi lực đó, bất luận thể nào cũng không đỡ được.

Ví dụ Thái hư tiên đỉnh, coi như một món vô thượng tiên bảo loại phòng ngự, Thái hư tiên đỉnh mặc dù có thể chặn được công kích của Ma Vương Đồ Độc nhưng Cổ Thần trong đỉnh vẫn phải chịu chấn kích chi lực cự đại.

Chấn kích chi lực có thể thông qua pháp bảo, tiến hành truyền dẫn.

Tu ci Trịnh Mộng Nam vẫn là minh khiếu cực hạn, chưa đạt đến Độ Hư Bí Cảnh, thiết phiến đen xì cũng chỉ là một món hạ phẩm phòng ngự tiên bảo, khả năng ngăn chặn công kích lực có hạn, Trịnh Mộng Nam đương nhiên chịu không nổi chấn động của pháp tắc chi lực. Vội vàng lấy tay chùi vết máu, Trịnh Mộng Nam thần thức truyền âm nói:

- Tàng huynh, ta cùng lắm chỉ có thể đỡ được một lần công kích nữa, nếu Thánh hoàng chưa đến huynh có cách nào kéo dài thời gian không?

Tiêu Thần để quân truyền âm nói:

- Bồn quân trong tay cũng có một món hạ phẩm phòng ngự tiên bảo, có thể đỡ được hai lần công kích của hắc, Chiến Thần diệt tinh quyền là một loại quyền pháp pháp lực tiêu hao cực kì cự đại.

Tu vi của hắc vẫn chưa bước vào Độ Hư Bí Cảnh, đánh ra một quyền đã là không dễ, theo như ta thấy hắc đánh ra hai quyền đã là rất khó khăn, đánh ra ba quyền đã là cực hạn chúng ta, chỉ cần đỡ được công kích của Chiến Thần diệt tinh quyền, huynh ta liền thủ, cầm chân hắc không thành vấn đề.

Trịnh Mộng Nam truyền âm nói:

- Được, hai lần trước để ta ứng phó, Tàng huynh, phía sau dựa vào huynh...

Trịnh Mộng Nam và Tiêu Thần để quân đều đứng sau thiết phiến đen xì, cản trở tầm nhìn của Cổ Thần, nhưng hai tai Cổ Thần cực kì nhạy bén, thông qua những âm thanh nho nhỏ đã đoán ra Trịnh Mộng Nam đang bị thương nhẹ, nhất thời cười lạnh một tiếng, nói:

- Trịnh Mộng Nam, ta xem ngươi còn chặn được mấy quyền của ta? Ta và ngươi không thù không oán, nhưng ngươi xuất thủ cùng Tàng gia thì chỉ có một con đường chết.

616. Chương 109 : Tổ Tiên Tàng Gia

Nguyên thần của Tiêu Thần để quân và Trịnh Mộng Nam bị Chiến Thần diệt tinh quyền đánh thành hư vô, tiếng kêu thảm thiết của hai người vẫn còn vang vọng trong hư không.

Cổ Thần đứng trên hư không, hư thủ nắm lại, Ngũ hành ấn và thiết phiến đen xì hai món hạ phẩm phòng ngự tiên bảo đồng thời bị nắm vào trong tay.

Kích sát Tiêu Thần để quân khiến nộ khí trong tim Cổ Thần dội đi phần nào, hồng mang trong mắt yếu bớt, nhìn thiết phiến đen xì trong tay, kích sát một vị Chư Tử thế gia gia chủ, Cổ Thần biết rõ tình thế nghiêm trọng.

Tứ đại Chư Tử thế gia, là tứ địa gia tộc duy nhất: Hạ, Hầu, Trịnh, Thương từ thượng cổ truyền hạ trường thịnh bất suy, những Chư Tử gia tộc còn lại, cơ bản đều đã chôn vùi trong dòng chảy thời gian, hoặc là thể lực suy bại, nhân tài điêu linh, từ lâu không còn tồn tại, ẩn cư hậu thế, không muốn nhắc đến thân phận Chư Tử truyền nhân, để tránh khỏi mất mặt.

Chỉ có Hạ, Hầu, Trịnh, Thương tứ đại Chư Tử thế gia, thực lực trường thịnh bất suy, tứ đại thế gia đồng khí liên chi, đều truyền từ thượng cổ, trải qua hàng vạn năm thậm chí trên mười vạn năm, nền móng vững chắc, vượt xa tứ đại đế đình, tứ đại Chư Tử thế gia liên hợp lại với nhau, cho dù thánh đình Cơ gia cũng phải kiêng nể.

Nhưng tứ đại Chư Tử thế gia không giống Đạo gia thánh địa Thái Hư Cung, tương địch với thành đình mà giống như Phật Môn thánh địa Thiên Đàn Tự, thừa nhận Cơ gia là nhân tộc chỉ chủ, biểu thị thần phục thánh đình, định cư trong Đại Càn thánh đình, cùng thánh đình cung quản thiên hạ.

Nhiều năm qua, thế lực tứ đại Chư Tử thế gia trong thánh đình đã rắc rối phức tạp, như một tấm lưới lớn, thâm căn cố đế, tứ đại Chư Tử thế gia đều không có dấu hiệu tương nghịch với thánh đình, thánh đình mặc dù có phần kiêng nể, nhưng cũng không có có tiến hành hạn chế tứ đại Chư Tử thế gia,

Cổ Thần đánh chết một vị Chư Tử thế gia gia chủ, tương đương tuyên chiến với tứ đại Chư Tử thế gia, Cổ Thần kiếp trước có năm trăm năm kinh nghiệm, lại sống ở Đại Càn trong một thời gian ngắn, trong lòng biết rõ mặc dù nhân tộc Độ Hư cường giả bên ngoài chỉ có Thánh hoàng và Độ Đàn đại sư hai người.

Trên thực tế, con số không chỉ dừng ở đó, ví dụ Thánh tử Cơ Thần Không, Cổ Thần kiếp trước và kiếp này đều đã từng gặp qua.

Cổ Thần kiếp trước khoảng một trăm tuổi từng nghe nói một trong năm vị đại đế Hắc đế Mộ Trùng xuất hiện trong Đại Mông cảnh nội, có không ít Độ Hư Bí Cảnh cường giả hiện thân, mặc dù chỉ là tin đồn, nhưng tự nhiên đến ắt hẳn có nguyên nhân.

Cổ Thần kiếp trước từng nghe nói, trong tứ đại Chư Tử thế gia ẩn tàng Độ Hư Bí Cảnh cường giả, lúc đó Cổ Thần nhân giới hơi thấp, nghĩ rằng mình khiêu khích đã là đỉnh phong của Cổ Hoang tu chân cảnh giới, Độ Hư cường giả chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Bây giờ nghe Trịnh Mộng Nam nói vậy, trong tứ đại Chư Tử thế gia, e rằng đúng là vẫn còn ẩn tàng Độ Hư Bí Cảnh cường giả, ngàn năm trước tam tộc đại đại chiến, vô số Độ Hư cường giả vẫn lạc, cường giả sống sót cũng toàn thân trọng thương thậm chí là thương vào căn bản, chí mạng thương.

Tam tộc đại chiến kết thúc, Cổ Hoang đại địa không còn xuất hiện Độ Hư cường giả nữa, một thời gian Độ Hư cường giả chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Mấy trăm năm sau, Thánh hoàng và Thiên Đàn đại sư mới đột nhiên xuất hiện, chứng minh cho thế nhân thấy thế gian vẫn còn Độ hư cường giả trong truyền thuyết.

Nếu trong tứ đại Chư Tử thế gia vẫn còn ẩn tàng Độ Hư Bí Cảnh cường giả thật, chỉ sợ năm đó sau khi tam tộc đại chiến kết thúc, Độ Hư cường giả bị thương toàn bộ nghỉ ngơi dưỡng sức, trị thương dưỡng thần, chứ không phải chết hết toàn bộ, chỉ là chưa từng hiện thế mà thôi, sinh tồn bằng mọi loại thủ đoạn.

Ví dụ Yêu tộc đại danh lừng lẫy Thiên Hồ Vương, trải qua ngàn năm, cũng phải đoạt mệnh trùng sinh, mặc dù nguyên thần cuối cùng bị Cổ Thần tiêu diệt, khiến Tiểu Bạch hồi phục thân thể tự do, nhưng những Độ Hư cường giả khác, e rằng cũng có nhiều người dùng thủ đoạn đặc thù không ai biết, sinh tồn cho đến hôm nay.

Cổ Thần hít ngược một hơi lãnh khí, thầm nghĩ: Như vậy, Độ hư cường giả trong thiên hạ vẫn còn không ít?

Trong lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng Cổ Thần không hề cảm thấy hối hận, Cổ Thần một khi đã giận, không giết được Tiêu Thần đế quân tuyệt đối không cam lòng, Trịnh Mộng Nam làm khó dễ từ bên trong, sao có thể can được bước chân giết chóc của Cổ Thần?

Dưới cơn thịnh nộ, Cổ Thần không còn nghĩ nhiều, cho dù hậu quả nghiêm trọng cũng phải làm cho long trời lở đất mới thôi.

Chỉ có điều lúc này Tiêu Thần đế quân đã chết, lại giết thêm một Trịnh gia gia chủ không thù không hận, sát tâm của Cổ Thần cũng dần dần bình tĩnh lại, nhìn xuống mắt đất, Đại Doanh đế cung hơn một nửa đã bị hủy hoại.

Thực lực Tàng Khôn Sơn quá mạnh, Cổ Thần căn bản không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì với hắn, tùy tiện xuất thủ, thiết thời chỉ có thể là bản thân.

Chịu thiệt một lần, Cổ Thần biết thực lực của hắn cách đối phương quá xa, căn bản không có hi vọng chiến thắng, với giá vụ kì tu vi của đối phương, ch dù Cổ Thần sử dụng Chiến thần lệnh phóng xuất thuần dương chi hỏa đối phương cũng có thể rời đi trong giây lát, ngược lại còn bạo lộ con át chủ bài của mình, tiết lộ tin tức Chiến Thần lệnh.

Nếu như không thể tạo thành uy hiếp với đối phương, Cổ Thần không xuất thủ tiến hành công kích nữa, thuận di xuất hiện cách đó hơn vài trượng, thấy chỉ mang của Tàng Khôn Sơn lại bắn đến, thân ảnh Cổ Thần một lần nữa biến mất, sử dụng thuận di bỏ chạy.

Tàng Khôn Sơn mấy lần liền xuất thủ đều bị Cổ Thần nhẹ nhàng né qua.

Cho dù Tàng Khôn Sơn sử dụng không gian tắc cấm cố không gian, nhưng, dưới sự ảnh hưởng của kim chi tắc khí tức bảo tháp tầng thứ nhất, cộng thêm Cổ Thần thi triển Thái Hư Cung vô thượng thần thông Kinh ca, không bị không gian tắc của Tàng Khôn Sơn ảnh hưởng, tự do xuyên đi lại trong hư không.

Không gian trong Như ý lung linh bảo tháp tầng thứ nhất rộng chừng ba ngàn trượng, bất luận Tàng Khôn Sơn công kích thế nào, Cổ Thần đều có đủ không gian tiến hành né tránh.

619. Chương 112 : Tâm Tình Xúc Động

Cổ Thần không làm bất cứ hành động hoàn thủ nào, đối diện với công kích của Tàng Khôn Sơn, chỉ là không ngừng né tránh, mặc dù không phải bỏ chạy nhưng nhất thời Tàng Khôn Sơn không thể làm gì được Cổ Thần.

Tàng Khôn Sơn không ngừng bỏ ra thổ sát ấn, hoặc là lấy tắc chi lực hay vô kiên bất tối chỉ cương tiến hành công kích, Cổ Thần một mực né tránh, nửa khắc trôi qua, Tàng Khôn Sơn công kích hơn trăm lần, đều bị Cổ Thần tránh được, bất luận Tàng Khôn Sơn công kích nhanh thế nào cũng không nhanh bằng Cổ Thần.

Đường đường giá vụ kì cường giả, cho dù kích sát đằng vân kì cường giả cũng chắc chín phần mười, nhưng lại không thể công kích được một mình khiêu kì Mệnh Tuyên tu sĩ, lâu dần, bản thân Tàng Khôn Sơn cũng giận muốn vỡ ngực.

- Tiểu tử, giỏi thì đừng chạy...

Nửa khắc sau, Tàng Khôn Sơn vẫn chưa chạm được vào gấu áo Cổ Thần, giận dữ rống lớn.

Cổ Thần cười lạnh một tiếng, nói:

- Lão đầu, ngươi giỏi thì đừng xuất thủ.

Tàng Khôn Sơn nghiêng răng nói:

- Tiểu tử, tìm được ngươi, lão phu sẽ lột da, rút gân, lấy mỡ ngươi đốt đèn lồng...

Cổ Thần thuận di tránh công kích của Tàng Khôn Sơn, nói:

- Lão bất tử, muốn bắt được ta? Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh ấy.

- Lão phu đường đường giá vụ kì Độ Hư cường giả lại không có bản lĩnh bắt một Mệnh Tuyên tiểu tu sĩ ngươi? Tức chết lão phu, có giỏi thì qua đây..

Tàng Khôn Sơn phẫn nộ nói.

Tàng Khôn Sơn càng giận, tốc độ càng nhanh, nhưng Cổ Thần đã có ý tránh, muốn bắt được Cổ Thần, trong Như ý lung linh bảo tháp căn bản không thể.

Nhưng nếu Tàng Khôn Sơn rời Như ý lung linh bảo tháp, Cổ Thần căn bản không ra ngoài, Tàng Khôn Sơn muốn ép cũng không được, chỉ có thể ở lại trong Như Ý lung linh bảo tháp, độ kiên nhẫn với Cổ Thần.

Cổ Thần liên tục sử dụng sáu lần Chiến Thần diệt tinh quyền, pháp lực trong cơ thể đã mất đi chín phần, còn lại không nhiều, nhưng sử dụng Cửu long phù không môn thuận di, căn bản không mất bao nhiêu lực, tạm thời vẫn có thể chống chịu được một hai ngày.

Trước mắt không có cách thoát thân, Cổ Thần cũng chỉ có thể ở lại trong Như ý lung linh bảo tháp, cùng Tàng Khôn Sơn đo độ kiên nhẫn.

Tàng Khôn Sơn gần giọng nói:

- Tiểu tử, xem ngươi kiên trì được bao lâu... lão phu chơi với ngươi đến cùng, rồi một ngày, ngươi cũng phải khô kiệt!

Thời gian không ngừng trôi qua.

Rất nhanh, hai canh giờ đã qua, trong tầng thứ nhất Như ý lung linh bảo tháp, vẫn là Tàng Khôn Sơn không ngừng công kích, Cổ Thần không ngừng thuận di tránh né, không hề có dấu hiệu khô kiệt.

Đột nhiên, Như ý lung linh bảo tháp rung mạnh.

Một luồng sức mạnh cự đại đột nhiên giáng xuống, Cổ Thần vừa từ hư không thuận di ra, đã bị định trong hư không, đến môi cũng không cử động nổi.

Cổ Thần chấn động, đây là một cổ lực lượng không thể kháng cự được.

Tàng Khôn Sơn thấy Cổ Thần bất động tại hư không thì trong lòng đại hỉ, đang muốn hạ sát thủ thì hần lại kinh hãi phát hiện bản thân hần cũng bị giam cầm tại hư không, không cách nào nhúc nhích.

Vừa rồi Như Ý Lung Linh bảo tháp mãnh liệt chấn động, chứng tỏ có người vừa cường hành tiến vào trong bảo tháp.

Tàng Khôn Sơn là cao thủ Giá Vụ kỳ, mà người tới có thể giam cầm cả hần thì chứng tỏ người này thực lực ít nhất phải là Hư Không hậu kỳ cao thủ.

Đương kim thế gian đã không còn tồn tại như Chư tử đại tiên, cho nên người tới chắc hẳn phải là cao thủ mạnh nhất dưới Hợp Đạo.

Đột nhiên có cao thủ Hư Không Kỳ siêu cấp giáng lâm khiến cả Cổ Thần và Tàng Khôn Sơn đều khiếp sợ.

Hai người còn chưa kịp suy đoán là cao thủ nào thì một cổ lực lượng cường đại không kém vừa rồi cũng đột nhiên ập xuống.

Cổ Thần lúc này hoàn toàn như biến thành một con kiến ở trong băng điều, không thể nhúc nhích mảy may, ngay cả lông tóc cũng vậy.

Tàng Khôn Sơn còn đang kinh ngạc thì một đạo cương quang chói mắt đã phá không mà tới, hư không bị cương mang bổ ra một cái khe rộng chừng trăm trượng, bên trong là một mảnh đen kịt, một cổ lực lượng tử vong khủng bố lập tức bao phủ xuống Tàng Khôn Sơn.

Đối mặt với đạo cương mang kia, Tàng Khôn Sơn không khỏi sinh ra một loại cảm giác chắc chắn phải chết! Đó là một cổ lực lượng không thể kháng cự được!

Tàng Khôn Sơn vô cùng khiếp sợ, người có thể khiến hần có cảm giác này ít nhất phải là Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả!

Trong lúc Tàng Khôn Sơn còn đang kinh hãi, lại có một đạo huyền bạch cương mang có lực lượng cường đại không kém đạo trước chụp tới.

“Oanh!”

Một tiếng bạo nổ long trời vang lên. Hai đạo cương mang mang theo lực lượng khổng lồ của Hư Không Kỳ cường giả đánh vào nhau.

Cả Như Ý Lung Linh bảo tháp bị chấn động kịch liệt nhấc bổng lên trời phải hơn vạn trượng có thừa. Lúc nó rơi xuống hoàn toàn phá vỡ Đại Doanh để đình cung điện thành phần toái.

Pháp tắc lực khi va chạm vào nhau liền oanh tạc thành vô vàn tai năng lượng vung vẩy ra khắp nơi, lực lượng này cũng đủ để nháy mắt xé nát một cao thủ Đẳng Vân Kỳ!

Vén vén chỉ là một chút cương mang của pháp tắc chi lực va chạm bạo liệt ra mà cũng đã khiến Cổ Thần có cảm giác tính mạng bị uy hiếp kịch liệt.

Cổ Thần vẫn còn bị không gian pháp tắc cường đại cố định tại hư không, không cách nào nhúc nhích, cho nên lúc các tia cương mang bị bạo liệt bay tới chỗ Cổ Thần, Cổ Thần không cách nào né tránh được.

Đúng lúc này, một cái cương tráo thật lớn đột nhiên đem Cổ Thần bao bọc vào bên trong.

Những tia cương mang bạo liệt kia chạm vào cương tráo này liền hoá thành hư vô.

Không gian giam cầm bao quanh Cổ Thần trong lúc đó cũng đã biến mất.

Cổ Thần quay đầu lại thì thấy hai người, một người một thân xanh lục chính là Hư Tử Uyên. Đứng bên cạnh nàng là một thanh niên tuổi chừng hai mươi, áo trắng tóc trắng không gió tự bay chính là Ngô Tinh.

Bên cạnh Tăng Khôn Sơn giờ phút này cũng nhiều thêm một người chính là Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Cổ Thần vừa mới nhận ra Ngô Tinh và Cơ Nghiêu thì cánh tay liền bị người ta nắm lấy. Ngô Tinh cầm tay Cổ Thần và Hư Tử Uyên chợt loé lên đã ra khỏi Như Ý Lung Linh bảo tháp. Theo sau đó là hai đạo độn quang cũng không nhanh không chậm bay ra.

Độn quang dừng lại, Cổ Thần, Ngô Tinh, Hư Tử Uyên ba người đứng chung một chỗ, Cơ Nghiêu và Tăng Khôn Sơn đứng một chỗ cách xa nhau tầm hai ngàn trượng hơn.

Hư Tử Uyên nắm lấy cánh tay của Cổ Thần nói:

- Sư đệ, người ...

Vừa nói, ánh mắt của Hư Tử Uyên liền nhìn thấy phế tích máu chảy thành sông bên dưới, trong lòng liền thở dài một hơi.

Cổ Thần đem Như Ý Lung Linh bảo tháp thu vào trong lòng bàn tay rồi hướng Ngô Tinh nói:

- Đa tạ đại ca ra tay cứu giúp!

Ngô Tinh vỗ vỗ bả vai Cổ Thần, đối với thảm trạng bên dưới hần giống như không thấy, nói:

- Cổ Thần lão đệ, người đứng là làm cho ta kinh ngạc, còn chưa bước vào Độ Hư cảnh mà dưới sự công kích của cao thủ Giá Vực kỳ vẫn còn bảo trụ được tính mạng ha ha ha ... thật là làm cho ta phải mở rộng tầm mắt, ha ha ha ... bội phục! Ta thực sự bội phục!

Cổ Thần nói:

- Nhờ có Như Ý Lung Linh bảo tháp và mấy cái tiên bảo nếu không mạng của ta hôm nay coi như xong rồi! Đại ca, người tại sao lại cùng tên Thánh Hoàng kia một chỗ vậy?

Hôm nay thực lực của Cổ Thần đã đủ mạnh để so với cường giả Độ Hư cảnh cho nên khi đối mặt với Cơ Nghiêu đã không còn cảm giác đầy áp lực như lần trước nữa.

Nhất là sau khi trải qua chuyện trong Xích Đế mộ trùng, biết được đạo tâm của Cơ gia từ Cơ Thiên thì trong lòng Cổ Thần đã không vừa mắt đám Cơ gia này rồi.

620. Chương 113 : Về Phương Bắc

Mặc dù Cơ Nghiêu hiện tại ngay trước mặt, Cổ Thần cũng chỉ coi hần như là một tu sĩ bình thường, không còn một chút tôn kính hay thấy có cảm giác cao quý nào nữa.

Ngô Tinh liếc nhìn phía trước nói:

- Nếu không phải tại tên diên kia dây dưa thì ta sớm đã tới đây trợ giúp người rồi. May mắn là người khá biến thái, ngay cả Giá Vụ kỳ cường giả cũng không thể giết chết người, nếu không ta thực sự sẽ hướng Thánh đình khai đao a!

Cơ Nghiêu lúc này cũng đang nói với Tàng Khôn Sơn là do Ngô Tinh dây dưa nên mới tới muộn, khi nghe những lời này sắc mặt liền sa sầm xuống:

- Khẩu khí thật là lớn, dám khai đao với thánh đình ta? Hừ, chọc bản hoàng ta giận dữ thì thiên hạ này sẽ không còn một còn rỗng nào đâu!

Tàng Khôn Sơn nhìn Ngô Tinh cả kinh nói:

- Người này là Long tộc tu sĩ? Vì sao tam tộc đại chiến ngàn năm trước chưa từng thấy qua hắn?

Đối với xuất thân của Ngô Tinh, Cơ Nghiêu cũng không thể nào biết được. Nhưng đối với tên địch nhân đột nhiên xuất hiện này hắn lại tràn ngập lửa giận:

- Không biết là yêu nghiệt từ đâu chui ra mà trận tam tộc đại chiến ngàn năm trước lại làm con rùa đen rút đầu không ra. Đến gần đây mới xuất hiện.

Cổ Thần nghe vậy liền nói:

- Đại ca của ta tung hoành từ thời thượng cổ, bề quan vạn năm tới gần đây mới xuất thế!

Cơ Nghiêu và Tàng Khôn Sơn liếc mắt nhìn Ngô Tinh một cái, đối với lời nói của Cổ Thần hiển nhiên không tin, Cơ Nghiêu liền phản bác:

- Tên yêu nghiệt này xuất thân tuy không rõ nhưng bổn sự lại không nhỏ. Bổn hoàng cũng chưa thể làm gì được hắn, Tàng lão tam, có tên yêu nghiệt này ở đây, hôm nay ngươi muốn báo thù sợ là khó mà thành được.

Tàng Khôn Sơn hướng về một mảnh phế tích bên dưới, nội tâm tràn ngập lửa giận nói:

- Tàng gia ta ngàn năm cơ nghiệp liền bị huỷ hoại trong chốc lát. Mấy vạn hậu nhân tất cả đều chết hết, thù này là bất cộng đái thiên, làm sao có thể không báo?

Cơ Nghiêu nói:

- Tên yêu nghiệt này cho dù hiện tại ta và người liên thủ cũng không cách nào báo thù được, sao không chờ thời cơ khác, đợi đến lúc Tàng Khôn Huyền cùng với Tàng lão nhị khôi phục tu vi từ trong Sinh Tử Cảnh đi ra? Đến lúc đó có ta kiềm chế tên yêu nghiệt này, với ba người các ngươi một Hư Không Kỳ, hai Giá Vụ kỳ chẳng lẽ không thể thu thập được một tên tiểu tử Minh Khiếu Kỳ cực hạn sao?

Lúc hai người còn đang bàn luận thì Ngô Tinh đã mở miệng nói:

- Cơ phong tử, các người hảo hảo mà thương lượng đi, lão tử đi trước, nếu muốn đánh thì nhanh lên, lão tử sẽ cùng người đánh cho thống khoái!

Dứt lời, Ngô Tinh liền nắm cánh tay Cổ Thần và Hư Tử Uyên biến mất tại chỗ, tiếp sau đó liền xuất hiện ngoài ngàn dặm xa ...

Tàng Khôn Sơn nhìn theo độn quang đang dần biến mất trước mắt, cắn răng nói:

- Hảo, vậy để cho tên tiểu tử kia sống thêm ít ngày nữa, đợi khi đại ca cùng nhị ca ta thương thế khỏi hẳn, từ trong Sinh Tử Cảnh đi ra, lúc đó sẽ lột da rút xương tên tiểu tử này, để cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!

Cơ Nghiêu khẽ gật đầu, khoé môi nhếch lên nụ cười thâm hiểm như có như không.

Ngô Tinh thuận di một lần cả ngàn dặm liền tục nữa khắc sau đã rời khỏi Đại Doanh để đình mấy vạn dặm, tiến vào khu vực đông bắc bộ, phụ cận Hư Thiên tông.

Đến cách Hư Thiên tông còn khoảng ngàn dặm, Ngô Tinh liền dừng lại. Cổ Thần hiện tại là chủ giáo chí tôn của Hư Thiên tông, Hư Tử Uyên cũng là trưởng lão cho nên hắn tự nhiên là đưa hai người trở về đây.

Từ lúc rời khỏi Đại Doanh để đình, trong lòng Cổ Thần vẫn không ngừng hiện lên khuôn mặt của phụ thân hắn, ngẫu nhiên cũng xuất hiện hình ảnh hắn tàn sát ở Đại Doanh để đình. Khiến nội tâm hắn lúc này thập phần khó chịu và mong lung.

- Sư tỷ, nàng đi về trước đi!

Nhìn Linh Hư sơn mạch phía trước, trong nội tâm Cổ Thần không hề muốn trở về vào lúc này.

Hư Tử Uyên kinh ngạc nhìn Cổ Thần nói:

- Người không trở về Hư Thiên tông sao? Muốn đại Đại Mông?

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Chỗ nào ta cũng không muốn đi, ta vốn chỉ muốn trở về Nhạc Thủy thành, trở về Cổ gia, thế nhưng hiện giờ ...

Hư Tử Uyên nắm chặt cánh tay Cổ Thần nói:

- Ta biết người rất thương tâm, phụ thân ở trong lòng người rất trọng yếu, thế nhưng người phải biết rằng, ta cũng thân nhân tốt nhất của người, Hư Thiên tông cũng là nhà của người!

Cổ Thần nói:

- Không biết vì cái gì, sau khi báo thù nội tâm của ta lại trống rỗng, không biết phải làm thế nào tiếp theo. Nhưng ta vẫn cảm giác được trong lòng ta có một cái bóng khí, không thể nào thông được, khiến ta rất mong lung. Phía trước là một khoảng trống rỗng, không hề có con đường nào cho ta bước đi, và cũng không biết hướng về đâu. Ta hiện giờ chỉ muốn yên lặng một chút để hiểu rõ ta muốn cái gì, phải đi hướng nào và con đường nào để đi!

Ngô Tinh mỉm cười nói:

- Đệ muội, người nên để cho hắn ở một mình một thời gian, tu vi của hắn hiện giờ đã tới Minh Khiếu kỳ cực hạn, muốn bước vào Độ Hư cảnh thì phải trải qua tâm tình xúc động. Chỉ cần xông qua được cửa ải này hắn liền có thể bước vào Độ Hư, tiến vào tiên đạo. Nếu không xông qua được thì cả đời này hắn cũng chỉ có thể dừng lại tại đây. Vốn là tâm tình xúc động cần phải bước vào Minh Khiếu kỳ cực hạn cả trăm năm thậm chí mấy trăm năm về sau không ngừng ngộ đạo mới có thể sinh ra. Nhưng Cổ Thần lão đệ vừa trải qua một trận phong bá tinh thần quá lớn, mà vừa vận hắn đang là Minh Khiếu kỳ cực hạn ... có thể nói là nhân họa đắc phúc đó!

Cổ Thần cười khổ một tiếng nói:

- Nhân họa đắc phúc? Ta tình nguyện không có cái phúc này a! Cái phúc này có giá quá lớn, quá lớn ...

Hư Tử Uyên nói:

- Sư đệ, người còn chưa bước vào Độ Hư cảnh giới đã kết lấy nhiều địch nhân Độ Hư cường giả như vậy, ta như thế nào có thể yên tâm?

Ngô Tinh nói:

- Cổ Hoang thế giới rất to lớn, nếu muốn tìm một người, nói dễ vậy sao? Khi đạt tới lúc tâm tình xúc động thì cần phải tìm một chỗ dốc lòng ngộ đạo. Mà trong lúc một người đang dốc lòng ngộ đạo thì bất luận là ai cũng không thể cảm ứng hay tìm được hắn. Cho nên ta sẽ giúp Cổ Thần lão đệ tìm được chỗ để ngộ đạo rồi đi!

- Vậy thì phiền đại ca.

Hư Tử Uyên nói, sau đó quay sang nhìn Cổ Thần:

- Sư đệ, bao giờ chàng quay về Hư Thiên Tông?

Cổ Thần nhìn bầu trời, qua một lát, nói:

- Ta cũng không biết, nhưng sư tỷ yên tâm, một ngày nào đó ta sẽ trở về... Đợi đến khi trở về, ta nhất định tâm thanh thần tĩnh, không còn mê vọng nữa.

Ngô Tinh nói:

- Cổ Thần sư đệ, đợi đến khi đệ tâm thanh thần tĩnh, không còn mê vọng nữa là đã bước vào Độ Hư Bí Cảnh rồi, ha ha, đệ bây giờ chưa quá năm mươi, ta cũng muốn biết, đệ bao nhiêu tuổi bước vào Độ Hư Cảnh? Hai trăm tuổi? Một trăm tuổi? Theo như ta được biết, thượng cổ Chư Tử đại tiên, một trăm năm mươi tuổi bước vào Độ Hư Bí Cảnh đã là một con con số hiếm hoi...

Cổ Thần nói:

- Ta chỉ cầu tâm thanh thần tĩnh, bao nhiêu tuổi bước vào Độ Hư, tất cả cứ để tùy duyên!

Nói đoạn, Cổ Thần chuyển ánh mắt sang Hư Tử Uyên, nói:

- Sư tỷ, nàng trở về Hư Thiên Tông, truyền chuyển lệnh của ta, ta lần này rời đi, không biết năm tháng dài ngắn, nhường lại ngôi vị Hư Thiên Tông chuyển giáo chí tôn, để các vị thái thượng trưởng lão lựa chọn ra một chuyển giáo chí tôn mới, thống lĩnh Hư Thiên Tông.

621. Chương 114 : Sinh Tồn Pháp Tắc

Hư Tử Uyên gật gật đầu, nói:

- Sư đệ yên tâm.

Cổ Thần càng nắm chặt cánh tay Hư Tử Uyên hơn, nói:

- Sư tỷ, nàng về trước đi, đợi nàng về đến tông, ta mới rời đi.

Nói xong, Cổ Thần buông lỏng ngọc thủ.

- Bảo trọng!

Hư Tử Uyên nhìn hai người, cuối cùng ánh mắt dừng lại chỗ Cổ Thần, lưu luyến không rời, chậm chậm quay người, Thiên phong dục vũ nhẹ, phi độn về hướng Hư Thiên Tông.

Hư Tử Uyên mấy lần quay đầu, chưa được bao lâu đã tiến nhập vào trong Thiên tinh hóa hư đại trận.

Cổ Thần quay người, nhìn Ngô Tinh, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Ngô Tinh nói:

- Đệ chuẩn bị đi đâu?

Ánh mắt Cổ Thần, hướng về phương Bắc xa xôi, nói:

- Về hướng Bắc!

Thanh ảnh hai người biến mất trong chớp mắt, thuần di trong thiên không, xuyên qua hư không, phi độn về hướng Bắc.

Lúc này Cổ Thần không cần Ngô Tinh giữ trong tay tiến hành hư không thuần di một tức ngàn dặm nữa mà tự dựa vào Cửu long phù không môn của mình, tiến hành thuần di phi độn, tốc độ mặc dù không bằng chớp mắt ngàn dặm của Ngô Tinh nhưng cũng rất nhanh.

Hơn một canh giờ sau, hai người đã phi độn được hơn năm mươi vạn dặm, ra khỏi địa giới Đại Doanh, xuyên qua địa giới Đại Mông, đến Bắc Hoang tụ tập vô số phàm nhân quốc độ.

Cổ Thần giảm tốc độ, không thuần di phi hành nữa, cùng Ngô Tinh chậm rãi phi độn trong vạn trượng cao không, ngắm nhìn mệnh mông đại địa, đông đảo chúng sinh.

Mảnh đất tụ tập phàm nhân quốc độ này men theo đôi bờ Hắc Thủy Hà, mở rộng về hướng Bắc, Nam Bắc dài gần ba mươi vạn dặm, Đông Tây rộng hơn hai mươi vạn dặm, tương đương diện tích một Đại Doanh để đình.

Trong đó tiểu quốc trăm dặm vuông, đại quốc ngàn dặm vuông, còn có đại đế quốc vài ngàn, vài vạn dặm, liên miên bất tận.

Đại đa số phàm nhân, cả đời cũng không đi nổi trăm dặm, một số hành thương giả, hành binh giả cũng khó đi hơn ngàn dặm, chỉ có một số ít lữ hành giả, viễn hành thương nhân mới có khả năng bước đủ vạn dặm, nhưng đối với cả Cổ Hoàng mà nói, chỉ là một cọng lông trên lưng con bò.

Cho nên, trong mắt phàm nhân nơi này, trời tròn đất vuông, trời cao lớn vô cùng, đất sâu rộng vô cùng.

Trăm dặm mặt nước gọi là đại hồ, ngàn dặm mặt nước gọi là đại hải, vạn dặm mặt nước gọi là hải dương...

Phàm nhân nơi này kiến thức không bằng phàm nhân trong lòng đất, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tiên tu giả phi độn trong không trung, nơi này mặc dù có truyền thuyết tiên nhân, nhưng chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Cổ Thần và Ngô Tinh thân ở vạn trượng cao không, phàm nhân mặt đất căn bản không thể dùng mắt thường quan sát và phát hiện ra sự tồn tại của họ.

Nhưng, hình ảnh vô số phàm nhân đang bận rộn làm công việc của mình lại hiển hiện rõ ràng trong mắt Cổ Thần và Ngô Tinh.

Đối với tu sĩ mà nói, phàm nhân với cuộc sống bận rộn giống như những con kiến, mặc dù cùng chung sống dưới một bầu trời, nhưng lại là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Cổ Thần nhìn chúng sinh đông đảo, trong lòng hình như có ngộ, nhưng tia minh ngộ đó lóe lên rồi lại biến mất, nhanh đến mức Cổ Thần chưa kịp phản ứng đã biến mất rồi, không thể nắm bắt, nhưng trong lòng càng nhiều thêm một tầng mê vọng.

Cổ Thần nói:

- Chúng sinh đông đảo, trước mặt tu sĩ, như những con kiến, rõ ràng là người của hai thế giới khác nhau, nhưng lại sống cùng dưới một bầu trời?

Ngô Tinh nói:

- Giữ con kiến và phàm nhân, giữa phàm nhân và tu sĩ, khoảng cách lúc nào cũng là một trời một vực. Cùng sinh sống dưới một bầu trời, thiên đạo hữu tình, dung nạp vạn vật, nuôi dưỡng hàng tỉ sinh mệnh, thiên đạo vô tình, vạn vật chỉ như con chó, mặc kệ là kiến, hay phàm nhân, hay tu sĩ hoặc là hàng tỉ sinh mệnh Cổ Hoàng, đều chẳng khác gì con kiến.

Trong mắt đệ, Cổ Hoàng có vạn tộc sinh mệnh, mỗi một tộc quần đều có không gian sinh tồn của riêng mình, tương đương một thế giới độc lập, mới có một khoảng trời riêng, cảm giác vô số thế giới; trước thiên đạo, thiên địa chỉ có một loại: chư sinh đều là kiến, tự nhiên là một mảng thiên không, một thế giới.

- Một mảng thiên không, một thế giới.

Cổ Thần nhìn mặt đất đông đúc chúng sinh, vô số dã thú, ngư xà sâu kiến.... vừa phi hành về phía trước vừa lẩm nhẩm niệm đạo.

Trong mê vọng hình như có một tia minh ngộ, nhưng lại bị trùng trùng mê vọng bao vây, không biết ở đâu?

Nhìn chúng sinh mặt đất, Cổ Thần và Ngô Tinh lại phi độn thêm một canh giờ nữa, lúc này, trước mặt xuất hiện một đại thảo nguyên vạn trượng vuông, diện tích đại thảo nguyên còn rộng hơn vu vực đế quốc cường đại nhất phàm nhân.

Đây là thiên đường của dã thú.

Trên thảo nguyên, từng đàn trâu rừng, hươu nai, ngựa... vô số loại dã thú từng đàn từng đàn sinh sống với nhau, tộc quần lớn số lượng trên ngàn vạn con, tụ tập cuồng ôn, khí thế bức nhân.

Cho dù là quân đội tinh nhuệ nhất phạm nhân, đối diện với số lượng dã thú này, cũng chỉ có kết cục toàn quân phục diệt, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến phiến thảo nguyên chỉ có một lượng nhỏ nhân loại sống ở sát biên giới này, trở thành thiên đường của các loại dã thú.

Trên thảo nguyên sinh sống vô số chủng loại dã thú, mỗi giờ mỗi khắc đều diễn một màn thịnh yến đầm máu.

Trên thảo nguyên, số lượng động vật nhỏ ăn cỏ là nhiều nhất, từng đàn từng đàn sinh sống với nhau, ít thì trăm vạn, nhiều thì ngàn vạn, thậm chí vài vạn.

Số lượng tộc quần ăn thịt cường đại ít hơn rất nhiều, nhưng cũng vài chục vài trăm sinh sống với nhau, hiệp trợ lẫn nhau, săn bắt con mồi.

Cổ Thần nhìn hàng tỉ loại thú trên thảo nguyên, não hải vẫn đang tiếp tục tư duy câu nói “Một phiến thiên địa, một thế giới...” Giữ vững tốc độ, phi động về phía trước.

- Cổ Thần lão đệ, đợi đã...

Ngô Tinh đột nhiên dừng phi động, đứng trên vành trượng hư không, nhìn hàng tỉ loài thú trên thảo nguyên.

Cổ Thần cũng dừng thân thể, mặc dù hiểu những gì Ngô Tinh nói lúc này nhưng vẫn không thể lĩnh ngộ đại đạo trong đó.

Cổ Thần nói:

- Chuyện gì vậy?

Ngô Tinh chỉ đại địa mệnh môn, hàng tỉ loài thú, nói:

- Đệ nhìn vô số dã thú này, có ra được cái gì không?

Cổ Thần đứng trong vạn trượng cao không, kích hoạt thêm nhãn minh chi khiếu còn có thể đạt đến cảnh giới nguyên thần dung khiếu, mọi thứ trong phạm vi vài ngàn trượng vương, Cổ Thần đều có thể nhìn rõ.

Một con sông chỉ rộng mười trượng chảy qua chính bên dưới Cổ Thần, được hơn trăm dặm, con sông nhỏ đó lưu nhập vào một hà lưu rộng đến trăm trượng, được hơn ngàn dặm, hà lưu trăm trượng đó lại lưu nhập vào một đại giang ngàn trượng, dòng đại giang đó chảy về phía Tây, cuối cùng chú nhập vào trong Hắc Thủy Hà cuộn cuộn.

Một đàn linh dương từ xa chạy đến, tùy theo khí hậu thảo nguyên biến hóa, nước mưa lên xuống, cỏ xanh sinh trưởng, đám linh dương này phải từ phía Bắc con sông chạy đến phía Nam.

Hà lưu trăm trượng đám linh dương căn bản không thể đi qua, nên phải chạy đến tiểu hà mười trượng dưới chân Cổ Thần.

Nước sông bình lặng... nhưng vẫn tung bọt trắng xóa khi hàng trăm con linh dương chạy qua.

Càng nhiều linh dương chạy qua, mặt sông càng nổi sóng lớn.

Trong cơn sóng, vô số nước sông theo đám linh dương đập vào hai bên bờ.

Tràng diện hỗn loạn, không con linh dương nào chú ý đến sự biến hóa trong nước sông.

Đội nước sông chạm vào thân thể linh dương, những con cá sấu cự đại từ trong nước sông lên, há cái miệng máu khổng lồ, cắn vào mặt linh dương.

Một bộ phận linh dương tránh được công kích của cá sấu, nhưng cũng có một bộ phận linh dương bị cá sấu cắn trúng.

Linh dương bị cắn trúng, bị kéo xuống nước, trở thành mồi ngon cho cá sấu, một bộ phận linh dương thoát được khỏi miệng cá sấu, lập tức chạy trốn với vết thương trên người.

Đội cả đàn linh dương qua được tiểu hà, chỉ ít có hơn ngàn con bị cá sấu cắn chết, trở thành bữa ăn ngon lành.

Vẫn còn hơn ngàn con linh dương bỏ chạy với vết thương trên người, đi theo sau đàn, tiếp tục tiến về phía trước.

Cách đó ba bốn dặm, một đàn sư tử đột nhiên từ trong bụi cỏ lao ra, đoàn linh dương hỗn loạn, tung chân bỏ chạy, những con bị thương vốn đã tụt phía sau đoàn, bây giờ càng bị bỏ xa hơn, sư tử vừa đến, đại bộ phận linh dương bị thương rơi vào miệng sư tử.

Một ít linh dương bị thương mặc dù thoát khỏi công kích của đàn sư tử nhưng vì đã tách khỏi đàn quá xa, đành phải lang thang trên thảo nguyên, sớm muộn gì cũng trở thành thức ăn cho những kẻ săn mồi khác hoặc trọng thương mà chết.

Sư tử thu hoạch một lượng lớn linh dương, đang hưởng thụ bữa ăn ngon thì một đàn chó săn đột nhiên lao đến, số lượng lên đến vài trăm con, sư tử biết không địch nổi, nuối tiếc từ bỏ bữa ăn, ngượng ngùng rời đi.

Chó săn mới ăn được một phần mười số linh dương, đàn sư tử đứng quan sát bên cạnh đột nhiên tung chân chạy, như nhìn gặp đại địch, chỉ thấy một đội chó sói ào ào phi đến, số lượng trên vạn con.

Đội chó sói đi đến đâu, tất cả những dã thú không thể chạy trốn đều trở thành bữa ăn của chúng, đàn sư tử phát hiện sớm, bỏ đi xa, đàn chó săn đang ăn ngon lành, thấy đội chó sói ào đến, mặc dù không cam tâm, nhưng cũng chỉ biết quay đầu bỏ chạy, cuối cùng linh dương rơi vào miệng chó sói.

- Đây là cái gì?

Nhìn đàn chó sói hung hãn bên dưới, Cổ Thần hỏi.

Ngô Tinh nói:

- Sinh tồn pháp tắc!

- Sinh tồn pháp tắc?

Cổ Thần trầm ngâm.

Ngô Tinh nói:

- Mạnh được yếu thua, vạn vật cũng như thiên trạch, kẻ thích ứng thì sinh tồn, kẻ kém hơn thì diệt vong... đó gọi là sinh tồn pháp tắc.

Cổ Thần nói:

- Những thứ này có phải cũng liên quan đến tu luyện không?

Ngô Tinh gật gật đầu, nói:

- Nếu như tu vi của đệ không bước vào Độ Hư Bí Cảnh, thì những thứ này không liên quan gì đến đệ, nếu như muốn bước vào Độ Hư Bí Cảnh, thì chúng có mối liên hệ rất lớn, cái gì gọi là “đạo”? Thiên địa căn bản chính là đạo.

Thiên địa mệnh mông, vô cùng vô tận, mặc dù nói thượng cổ thời đại truyền ngôn, thiên cao hai mươi vạn chín ngàn sáu trăm trượng, địa rộng hai mươi vạn chín ngàn sáu trăm trượng, nhưng tự cổ đến nay, chưa ai từng đo qua thiên địa chi lực, không biết là thật hay giả.

Tu sĩ tu vi cao đến đâu, thực lực cường đến đâu, cho dù có thể rời non lấp biển, đoạn giang tị hà thì đối với cả thiên địa mà nói, cũng như con kiến mà thôi, chỉ cần lĩnh ngộ một tia thiên địa căn bản, một tia “đạo”, thiên địa chi lực thu hoạch so với sức mạnh mà đệ khổ tu cả đời thậm chí còn nhiều hơn.

Cho nên, tu sĩ bước vào Độ Hư Bí Cảnh, thực lực so với mình khiêu kì cực hạn, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần... thiên địa căn bản chính là thiên địa pháp tắc, vô hình cũng vô tích, vô lượng cũng vô kích... Đạo nơi nào cũng có, nhưng lại rất khó cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Cổ Thần hít một hơi thật sâu, nói:

- Đệ hình như đã hiểu, nhưng đệ vẫn chưa thu hoạch được sức mạnh cường đại, cũng chưa cảm nhận được sự tồn tại của đạo, xem ra đệ vẫn chưa thực sự hiểu?

Ngô Tinh mỉm cười nói:

- Đạo lý ta có thể giảng cho đệ nghe, nhưng đạo cảm ngộ đệ phải tự mình lĩnh ngộ, đạo tương đồng như người thì khác nhau, trình độ lĩnh ngộ và sức mạnh thu được có cao có thấp, bây giờ ta có thể giảng cho đệ đạo chỉ lý, nhưng, sau này đạo lĩnh ngộ của đệ chưa chắc đã hơn được ta.

Cổ Thần day day trán, nói:

- Đệ nghe huynh giảng đạo lý nhưng đối với đạo vẫn không có chút lĩnh ngộ nào, không biết rốt cục là chuyện gì?

Ngô Tinh nói:

- Hiểu đạo lý dễ, lĩnh ngộ đạo cần phải có thời gian, đạo vô hình vô tích, vô lượng vô khích..dùng ngôn ngữ không nói rõ được, chỉ được nói về đạo chứ không thể truyền đạo, trừ phi là Hợp Đạo Kỳ Chư Tử đại tiên, lĩnh ngộ đạo của mình, ngôn xuất pháp tùy, trong nhất ngôn nhất hành, nhất cử nhất động đều ẩn hàm sự tồn tại của đạo, khó hơn ngôn ngữ có thể là hành động, biểu đạt ra đạo của mình.

Cổ Thần nói:

- Mạnh được yếu thua, vạn vật cũng như thiên trạch, kẻ hợp sinh tồn, kẻ yếu diệt vong... sinh tồn pháp tắc này đệ nghĩ mình hiểu, nhưng đối với đạo vẫn chưa có lĩnh ngộ, không biết phải làm thế nào?

Ngô Tinh nói:

- Đệ là nhân loại, nhìn dã thú sinh tồn, đương nhiên khó có cảm xúc, nếu như muốn lĩnh ngộ được pháp tắc, vẫn cần phải thông qua cuộc sống con người lĩnh ngộ nhân sinh biến hóa, một phiên thiên địa, một thế giới, pháp tắc sinh tồn của dã thú cũng là pháp tắc sinh tồn của nhân loại, bất luận đệ thông qua tộc quần nào lĩnh ngộ pháp tắc, đều là thế gian vạn tộc tương đồng pháp tắc, đều là thiên địa pháp tắc!

- Một phiên thiên địa, một thế giới, dã thú sinh tồn pháp tắc cũng là nhân loại sinh tồn pháp tắc, cũng là thế gian vạn vật sinh tồn pháp tắc, cũng là thiên địa pháp tắc!

Cổ Thần trong lòng mặc niệm một câu, mắt hơi sáng, nói:

- Đa tạ đại ca điểm ngộ, giúp đệ hiểu ra, đệ mặc dù vẫn chưa lĩnh ngộ được bất cứ pháp tắc gì, nhưng đệ nghĩ mình đã bắt đầu hiểu được bản chất của đạo...

Nói xong, Cổ Thần phóng ánh mắt ra xa ngàn dặm, biên giới phía Tây đại thảo nguyên có một tiểu sơn mạch, ở đó có một số phạm nhân cư trú, nói tiếp:

- Đại ca, đệ định tiềm tâm ngộ đạo ở đây, quan sát nhật trăng nguyệt lạc, nhìn nhân sinh biến hóa...

Ngô Tinh mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, nói:

- Cổ Thần lão đệ, chỉ mấy câu nói mà cảnh giới trong lòng đệ đã phát sinh biến hóa, ngộ tính chi cao, đời này được mấy người, có lẽ đệ có thể sáng tạo truyền kỳ, thành tựu sau này sánh ngang với thời đại thương cổ đệ nhất Hợp Đạo Kỳ cái thế cường giả Chư Tử đại tiên, ha ha ha ha...

Cười lớn mấy tiếng, Ngô Tông Minh nói tiếp:

- Ta đệ đến đây, thiên hạ không ai biết, đệ muốn đi đâu thì đi, đợi lát nữa ta cũng sẽ rời khỏi đây.

Cổ Thần chấp quyền nói:

- Đa tạ đại sư huynh đưa tiễn, không biết việc đại sư huynh thừa cứu Long hoàng chuẩn bị đến đâu rồi?

Ngô Tinh nói:

- Từ cổ mạt đến đây thời gian đã qua vạn tái, hai mươi năm nay ta Đông bên Tây tẩu, không có mục tiêu gì lớn, không biết cổ mạt, Long hoàng đi Tây Hải làm gì?

Cổ Thần nói:

- Vậy tiếp theo đại ca định làm gì?

Ngô Tinh nói:

- Ta muốn nhất thống Long tộc, dùng cả Long tộc chi lực, nghênh cứu Long hoàng, Đông Hải hắc long, Bắc Hải băng long, Nam Hải hỏa long, Tây Hải sa long, Đông Hoang thanh long, Trung Thổ hoàng long, và tạp long, thất đại long tộc, nhất thống không khó, quan trọng là Kim long nhất tộc trong Long tộc mặc dù số lượng ít nhất, nhưng thực lực mạnh nhất, hơn nữa cư trú không ổn định, rất ít xuất hiện trên thế gian, không biết ẩn cư nơi nào? Ta sau khi nhất thống thất đại Long tộc, sẽ đi tìm kim long nhất tộc. Thời gian ngắn dài có lẽ cũng bằng đệ linh ngộ pháp tắc, rất khó nói trước!

Cổ Thần nói:

- Vậy chúc sư huynh sớm ngày thống nhất Long tộc, sớm ngày tìm được kim long nhất tộc, lão đệ đi trước.

Ngô Tinh gật gù đầu, nói:

- Làm nhiều xem ít, tốt nhất vẫn là ngộ tính chỉ xem, có lẽ mấy người chỉ xem, qua một trăm năm, đã có thể lĩnh ngộ chín phần, sớm hơn so với Chư Tử đại tiên...

622. Chương 115 : Tử Vong Cốc

Cổ Thần sử dụng thuận di, tiểu sơn mạch chỉ cách đó mấy ngàn dặm, chưa hết trăm tức đã đến nơi.

Biên giới phía Tây đại thảo nguyên, giang diện rộng đủ ngàn trượng, tựa hồ vắt ngang đại thảo nguyên, từ đó tiếp tục chảy về phía Tây.

Phía Bắc đại giang có một dải tiểu sơn mạch kéo dài mấy trăm dặm, đương nhiên, nó chỉ nhỏ sơ với tu sĩ, đối với phàm nhân mà nói, tiểu sơn mạch là một đường thiên hiểm rất khó vượt qua.

Phía Đông sơn mạch là đại thảo nguyên mênh mông vô bờ, phía Tây sơn mạch dưới chân núi có khoảng một trăm thôn trang.

Trong thôn trang có không ít phàm nhân cư trú, tất cả dựa vào dải sơn mạch này ngăn chặn mãnh thú từ thảo nguyên tấn công, trên thực tế dải sơn mạch này căn bản không chặn được bước chân mãnh thú, chỉ là thức ăn trên thảo nguyên đã đủ, đám thú ăn thịt rất ít khi vượt qua núi hãm hại thôn trang.

Lâu dần, phàm nhân trong thôn trang dần dần phồn uy.

Dải sơn mạch này không phải từ đầu đến đuôi đều thuộc một dải sơn mạch, từ đại giang đi thêm một trăm dặm về hướng Bắc có ngọn núi lớn tách rời, ở giữa hình thành một dải tà cốc dài, địa thế cao hơn thảo nguyên mười trượng, so với cả dải sơn mạch thấp hơn rất nhiều, từ phía Tây sơn trang, thông thẳng đến thảo nguyên.

Bởi vậy, dải sơn cốc này trở thành nơi thôn dân bị mãnh thú thảo nguyên tấn công nhiều nhất, gần như mỗi năm đều có người đụng phải mãnh thú thảo nguyên ở dải cốc này, không ít người vì thế mà thiệt mạng.

Lâu dần, thôn dân coi dải sơn cốc này là bất tường chi địa, gọi là Tử Vong Cốc, gần như là cấm địa trong thôn trang.

Cổ Thần đến Tử Vong Cốc, một thiếu niên mười tuổi đang nằm trong vũng máu, bên cạnh là một con sư tử đực dài ba mét.

Sự có mặt của Cổ Thần khiến con sư tử đực uy vũ toàn thân run rẩy, bản năng thiên phú của dã thú giúp nó cảm nhận được uy hiếp chí mạng trên người Cổ Thần.

Cổ Thần tiến về phía con sư tử, phẩy tay, con sư tử như được đại xá, hừ khê một tiếng, quay người chạy về phía cốc, vòng qua Cổ Thần, cuồn bôn mà đi, ra khỏi Tử Vong Cốc, biến mất trên thảo nguyên.

Thiếu niên chưa chết, thân thể mặc dù vong nhưng ý thức vẫn còn.

Trong nháy mắt, trong não hải Cổ Thần chuyển qua vô số ý niệm, sau đó, hần hạ quyết tâm, cứu sống thiếu niên này.

Nếu như không có Cổ Thần, thiếu niên này chắc chắn sẽ chết, Cổ Thần cứu chính là nghịch với mệnh trời.

Cổ Thần muốn chính là như vậy, hắn không chỉ nhìn nhân sinh biến hóa mà còn muốn biến hóa vận mệnh, một người chắc chắn phải chết, trù lâm nhân thế, vi phạm thiên mệnh, sẽ sống một cuộc sống như thế nào?

Một giọt sinh mệnh tinh nguyên từ mệnh tuyến Cổ Thần trào ra, Cổ Thần hư tử nhất điểm, giọt sinh mệnh tinh nguyên phi nhập vào trong miệng thiếu niên.

Dưới sinh mệnh tinh nguyên thôi hóa của Cổ Thần, trong nháy mắt, thân thể thiếu niên hồi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, máu tươi trên mặt đất cũng phân ly khỏi bùn đất, được di chuyển sinh mệnh tinh nguyên, hút vào trong thân thể thiếu niên.

Một lúc sau, thiếu niên mở trừng hai mắt, kinh hô một tiếng:

- Ô... ta vẫn còn sống?

Nhìn thấy Cổ Thần đang ngồi bên cạnh mình, thiếu niên chớp chớp mắt, nói:

- Đại thúc, thúc là ai? Là thúc cứu ta sao?

Cổ Thần lúc này phong ấn tu vi, chẳng khác gì người phàm, Ngô Tinh bảo hắn làm ít nhìn nhiều, không làm chỉ nhìn, hắn đã động thủ, nghịch thiên mệnh, cứu sống thiếu niên, không muốn làm bất cứ chuyện gì nữa, chỉ muốn quan sát thiếu niên cả đời.

Cổ Thần lắc lắc đầu, nói:

- Ta đi qua nơi này, thấy người hôn mê bất tỉnh, chạy đến xem thì người đã tỉnh, người tên gì?

- Không lẽ ta vẫn đang ngủ? Và lúc này chỉ là nằm mơ?

Thiếu niên nghi hoặc sờ sờ đầu, nghe Cổ Thần hỏi, nói:

- Ta tên Cốc Trần, là người của Cốc gia bên kia.

Cốc Trần?

Thiếu niên thanh âm không lớn, nhưng rơi vào trong tai Cổ Thần như một tiếng nổ kinh thiên động địa, nhưng, Cổ Thần sắc mặt không hề thay đổi, bề ngoài vẫn rất bình thường, hỏi:

- Cốc nào? Trần nào?

Cốc Trần rõ ràng vẫn chưa hiểu lúc này là mơ hay thực, nghe Cổ Thần hỏi, nói:

- Cốc của đạo cốc và Trần của vạn trượng hồng trần, đại thúc, thúc vẫn chưa nói cho ta biết thúc là ai? Ta chưa từng nhìn thấy thúc, thúc hình như không phải người vùng này.

- Cốc Trần!

Cổ Thần trong lòng mặc niệm một câu, mỉm cười, nói:

- Ta là dân du cư, phiêu đảng khắp nơi, ta thấy nơi này phong cảnh không tệ, cho nên dạo quanh một vòng, không ngờ nhìn thấy người đang ngủ, đại thúc tên Cốc, gọi ta là Cốc thúc!

Cốc Trần hiểu kì hỏi:

- Tên của Cốc thúc chỉ có một chữ thôi sao?

Cổ Thần khẽ gật đầu, nói:

- Nơi này hung hiểm, một đứa trẻ như người vô duyên vô cớ sao lại đến đây?

Cốc Trần toét miệng cười, thần sắc vui vẻ, nói:

- Đại thúc, thúc không biết, ta cùng bạn bè trong thôn đánh cược, nếu như người nào dám vào Tử Vong Cốc này, ở lại một canh giờ thì người đó chính là lão đại, xem ra một canh giờ sắp hết, ta sau này chính là lão đại của họ rồi, hắc hắc... chắc tên tiểu tử Thành Chiến sẽ phải giận đến hộc máu, ha ha...

Cổ Thần trong lòng khẽ thở dài, trẻ con quả nhiên vô tri, lại dám đánh cược với nhau như vậy, nếu như không phải gặp được hắn, tính mạng Cốc Trần hôm nay đã kết thúc rồi.

Có điều, Cốc Trần hình như đã coi nguy hiểm lúc này chỉ là giấc mơ, không còn thấy sợ nữa, cười lớn nói:

- Cổ thúc, nghe người lớn nói trong cốc này trường xuyên có mãnh thú xuất hiện, nếu ta ngủ lại đây, cực kì không thích hợp, may mà có đại thúc, nếu không bị dã thú tha đi rồi không biết chừng, thúc đến thôn ta một chuyến, để ta có cơ hội cảm ơn thúc.

Cổ Thần đang muốn vào trong cốc, nói:

- Ta đã đi cả quãng đường dài, lưu lạc bốn phương, hôm nay đến đây, cuối cùng tìm được một nơi hợp ý, chuẩn bị dừng chân, tạm thời ở lại một thời gian.

Cốc Trần mừng rỡ, mặc dù không bị thương nhưng cảnh tượng bị con sư tử cắn xé vẫn hiển hiện trong não hải, mặc dù chỉ là một giấc mơ nhưng cũng khiến nó sợ hãi, bởi vì có Cổ Thần bên cạnh nên mới cảm thấy yên tâm, có lẽ là linh hồn cảm ứng, nó có ấn tượng rất tốt Cổ thúc vừa mới gặp mặt này, biết Cổ thúc định ở lại thôn, thập phần vui sướng.

Cốc Trần nói:

- Cổ thúc, đợi nửa khắc nữa là tròn một canh giờ, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Cổ Thần gật gật đầu, thuận tiên hỏi qua tình hình trong thôn, cũng như chi tiết quá trình đánh cược của Cốc Trần. Thông qua miệng Cốc Trần, sơ lược biết một số chuyện.

Dải tà cốc này thông đến sơn mạch phía Tây, ở đó có một thôn trang tên là “Cốc gia trang”

Tên gọi Cốc gia trang nhưng trên thực tế người họ Cốc trong thôn không nhiều, mà các họ thị đều có, bởi vì Cốc gia tổ tiên từng phồn thịnh, trăm năm trước toàn thôn đều họ Cốc, nên mới có tên “Cốc gia trang”.

Trăm năm nay, thiên hạ không thái bình, chiến loạn phân phi, cường đạo tung hoành, tiểu sơn thôn này mặc dù hẻo lánh nhưng cũng trải qua mấy lần binh sự, trong chiến loạn người họ Cốc tử thương không ít, dần dần thế suy, Cốc gia thôn đất rộng người thưa, sai đó không ít người ngoài thấy nơi này hẻo lánh, xa vùng chiến loạn, dần dần đến đây dừng chân.

Quốc độ nơi này một trăm năm trải qua vô số triều đại, như bây giờ vẫn là chia năm xẻ bảy, chiến loạn không ngừng, càng lúc càng nhiều người ngoài dừng chân ở Cốc gia, đến hôm nay, mặc dù tên gọi “Cốc gia trang”,. trên thực tế là một thôn trang với rất nhiều họ thị tập cư, người họ Cốc, chỉ chiếm một phần năm thôn trang.

623. Chương 116 : Lục Huỳnh Đệ

Cốc Trần năm nay mười tuổi, có một em trai tên là Cốc Đan, năm nay chín tuổi, Cốc Trần và bốn thiếu niên cùng trang lứa trong thôn quan hệ rất tốt, chúng là: Trương Viễn, Thành Chiến, Quan Kỳ, Tư Mã Diên...

Trong đó Thành Chiến lớn nhất, năm nay mười một tuổi, cơ thể to lớn là người có võ lực mạnh nhất trong các thiếu niên.

Trương Viễn, Quan kỳ và Cốc Trần cùng tuổi, đều là mười tuổi, ba người là hạch tâm trong sáu người, Thành Chiến mặc dù lớn hơn một tuổi, cao hơn cường tráng hơn nhưng muốn làm thủ lĩnh sáu người thì vẫn bị ba người tập thể phản đối và hạ bệ.

Tư Mã Diên và Cốc Đan cùng tuổi, năm nay chín tuổi, giống như Cốc Đan, là cái đuôi trong nhóm, không có quyền phát ngôn, Cốc Đan chỉ nghe Cốc Trần, Cốc Trần nói gì nó làm theo nấy, Tư Mã Diên thì không nghe ai, chỉ theo tập thể đại thể mà đi.

Cốc Trần, Cốc Đan, Trương Viễn, Thành Chiến, Quan Kỳ, Tư Mã Diên, sáu người là tập thể thân thiết nhất trong Cốc gia trang, người khác đừng hòng phá hoại được tập thể kiên cố đó.

Chỉ là, một quần thể, lúc nào cũng cần có người lãnh đạo, gặp phải sự tình nên có người đưa ra quyết định, nếu không chỉ cần Cốc Trần, Trương Viễn, Thành Chiến, Quan Kỳ bốn người ý kiến không hợp, sẽ là một trận tranh cãi không bao giờ kết thúc, cuối cùng dùng vũ lực phân thắng bại, không ngoại lệ, Thành Chiến

cao to tráng đại bao giờ cũng nhẹ nhàng đánh bại Cốc Trần, Trương Viễn, Quan Kỳ ba người, bắt mọi người phải nghe theo ý kiến nó.

Cho nên, Thành Chiến bị Cốc Trần, Trương Viễn, Quan Kỳ bài trừ khỏi hạch tâm tập thể, nhưng trong tập thể này, phân lượng vẫn là hết sức quan trọng.

Tranh cãi lâu dần, sự tình càng lúc càng bị Thành Chiến dùng vũ lực cường hình làm chỉ, Cốc Trần, Trương Viễn, Quan Kỳ ba người cảm thấy sự tình không thể tiếp tục phát triển như vậy, sớm muộn đến một ngày, tập thể của chúng sẽ trở thành Thành Chiến chí tôn, nghe Thành Chiến sắp xếp.

Cho nên, nhất định phải chọn ra một lão đại, chấm dứt những cuộc tranh luận không có hồi kết, Cốc Đan và Tư Mã Diên bị loại ra ngoài, chỉ còn phát sinh giữa Cốc Trần, Trương Viễn, Quan Kỳ, Thành Chiến bốn người.

Muốn trở thành lão đại nhất định phải khiến mọi người tâm phục khẩu phục mới được, bởi vì Thành Chiến vũ lực rất cao, cho nên, Thành Chiến nêu phương án dùng vũ lực giải quyết, bị Cốc Trần, Trương Viễn, Quan Kỳ ba người trực tiếp phản đối, lấy tư thái ba chọi một, giết ngay suy nghĩ của Thành Chiến từ trong nôi.

Đã không dùng vũ phân thắng bại, mấy người đều là nam nhi, không thể độ thêu hoa mà phải độ cái gì có thể hiện nhiệt huyết nam nhi, cho nên, Cốc Trần đề nghị độ gan, quá trình tỷ thí là ai dám ở lại trong Tử Vong Tử

- Các hương thân, xử lý đám cầu tặc này...

Chỉ là lời Cốc Trần không nhận được quá nhiều hưởng ứng. Dưới mã đao sáng loáng, các thôn dân ai cũng sợ run người, hai chân không ngừng run rẩy, chỉ có phụ mẫu sáu người thấy con mình nguy hiểm, nhất thời lao ra cùng một số người họ Cốc, cũng nhặt khúc gỗ bên cạnh, theo sát phía sau.

Có khoảng sáu bảy mươi người lao đến, nhưng, trong tay họ không có ngựa cũng không có đao sắc. Đối diện với gần ba mươi tên cường đạo cười ngựa trong tay cầm mã đao, thực lực hoàn toàn không tương xứng.

Mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhất thời có mấy người bị chém ngã xuống đất, những thôn dân phía sau thấy vậy đâm khí tán tăn, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy.

- Kẻ nào dám phản kháng, ta chém kẻ đó thành thịt nát...

Tam đương gia hai mắt tràn đầy nộ khí, rít lên trong cổ họng.

Thân ảnh bên cạnh loáng một cái, một tên cường đạo loạng choạng lùi về phía hắc, Tam đương gia định giữ lại hắc thì phát hiện máu tươi đang trào ra từ miệng và người này đã tắt thở.

Một nắm đấm xuất hiện trong mắt Tam đương gia, sau đó biến lớn trong giây lát.

Cốc Trần xuất thủ như điện, một quyền đánh ra.

Thịch...

Một âm thanh trầm đục, Cốc Trần thu hồi nắm đấm, trên mặt Tam đương gia bị đánh ra một dấu tay sâu hoắm, không kịp kêu thảm đã thiệt mạng.

Cơ thể Cốc Trần sau khi chinh hợp một giọt sinh mệnh tinh nguyên của Cổ Thần, sức mạnh trở nên càng cường đại.

Mấy năm nay, Cốc Trần kinh ngạc phát hiện, từ sau lần đi Tử Vong Cốc, thân thể hắc so với trước mạnh hơn rất nhiều, sức mạnh ẩn hàm thậm chí còn lớn hơn Thành Chiến, chỉ là hắc giấu sức mạnh trong cơ thể chứ không triển hiện như Thành Chiến.

Không chỉ sức mạnh, thân thể Cốc Trần còn rất linh hoạt, xuất quyền như điện, một quyền đánh ra, cường đạo không chết thì bị thương.

Thành Chiến tay cầm một thanh mã đao, mã đao chém đến đâu, mã đao trong tay cường đạo hoặc là bị đánh bay, hoặc là bị Thành Chiến chém thành hai nửa, sau đó bổ xuống đầu.

Tuyệt đại bộ phận thôn dân không động, thôn dân đến ứng cứu sáu người lúc này mặc dù nhân số không ít nhưng vẫn không phải đối thủ của cường đạo. Cốc Châu, Trương Viễn, Quan Kỳ, Tư Mã Diên bốn người mặc dù sức mạnh không nhỏ, nhưng cũng chỉ có thể giữ thế cân bằng với một cường đạo thành niên.

Gần ba mươi đạo tặc, toàn dựa vào Cốc Trần và Thành Chiến hai người chém giết.

Tràng diện thập phần tàn liệt, không ngừng có cường đạo chết dưới tay Cốc Trần và Thành Chiến, cũng có thôn dân không ngừng chết dưới tay cường đạo.

Nhưng Cốc Trần và Thành Chiến di dũng không phải mười người có thể địch nổi, cường đạo dưới sự giết chóc của hai người, càng ngày càng ít, càng lúc thể càng mỏng.

Thôn dân còn lại vẫn không dám động, Thanh Long Trại cường đạo, không chỉ có ba mươi tên, đến ba trăm tên còn chưa đủ, phải hơn ngàn người, đều là nam tử tinh tráng có thể chinh chiến.

625. Chương 118 : Đại Thế Quật Khởi

Giết ba mươi tên cường đạo này, sẽ bị Thanh Long Trại điên cuồng báo thù, họ nhìn cảnh tàn sát trước mắt, nhưng nỗi sợ trong lòng khiến họ có chút trơ lì, thậm chí sản sinh nhu nhược, nghĩ rằng phản kháng sẽ càng chọc giận Thanh Long Trại, khiến họ cũng bị liên lụy.

Một trận huyết chiến...

Ba mươi đạo tặc Thanh Long Trại tất cả đều chết, Cốc Trần, Cốc Châu, Trương Viễn, Thành Chiến, Quan Kỳ, Tư Mã Diên sáu người đều bảo toàn tính mạng, nhưng thôn dân chết dưới tay cường đạo không chỉ ba mươi người, hơn nữa, trên cơ bản đều là người thân của họ.

Trong Cốc gia trang vang lên những rống bi phẫn của sáu người!

Lúc này tràng diện hỗn loạn, người thân rời đi không kịp bị thương, nhưng bây giờ, cả sáu người đều đang ngửa mặt lên trời gào thét điên cuồng.

Một lão thôn dân từ đám đông bước ra, nói với bọn Cốc Trần:

- Các người chộc giận Thanh Long Trại, đại đương gia nhất định không bỏ qua cho các người đâu, cả Cốc gia trang rồi sẽ bị liên lụy. Đám yêu tinh hại người các người đúng là hại người hại cả mình!

Thanh Long Trại cường đạo đã chết, những thôn dân còn lại mặc dù vẫn còn sợ Thanh Long Trại, nhưng không còn sự uy hiếp trực tiếp, thân thể không còn run rẩy nữa.

Nghe lão thôn dân nói vậy, không ít thôn dân chỉ chỉ trỏ trỏ bọn Cốc Trần, ngữ khí có vẻ trách mắng, nói là làm liên lụy đến họ.

Đạo quang lóe lên, một đầu người rơi xuống.

Lão thôn dân thân thể còn đứng ở đó, đầu lâu đã bay ra xa, máu tươi từ cổ ồng ộc trào ra.

Cốc Trần tay cầm mã đao đứng bên cạnh thi thể không đầu của lão thôn dân, trên mã đao vẫn còn vết máu loang lổ, hắn dùng đôi mắt bạo nộ nhìn khắp một lượt thôn dân, quát nói:

- Còn ai dám nói thêm câu gì, ta sẽ chém đầu kẻ đó!

Nói xong, Cốc Trần đá chân, thi thể không đầu của lão thôn dân đổ vật xuống đất.

Phụ mẫu đều đã thiệt mạng dưới tay cường đạo vậy mà những thôn dân này lại chỉ biết khoanh tay đứng nhìn, trong lòng Cốc Trần sớm đã nộ hỏa ngút trời, sát tâm đột khởi. Từ giây phút này, Cốc Trần trưởng thành từ Cốc gia trang, tâm cảnh phát sinh biến hóa cực đại.

Nhu nhược và tòng thuận chỉ có thể mang đến áp bức chứ không thể mang đến tôn nghiêm.

Năm người còn lại mặc dù không bằng lòng với thủ đoạn của Cốc Trần nhưng người thân của họ cũng thiệt mạng, ai cũng đang ở trong nộ hỏa, nên không lên tiếng ngăn cản.

Cổ Thần ở trong căn nhà gỗ của mình, tất cả những gì trong thôn hắn đều cảm nhận được hết. Hắn liếc nhìn Cốc Trần, mặc dù cách cự ly rất xa, còn có vô số cây cối che chắn tầm nhìn, nhưng trong ánh mắt hắn vẫn lộ ra một tia quỷ dị, cuộc đời Cốc Trần phát sinh cải biến, đón nhận một chương mới. Đối với tương lai sắp tới, Cổ Thần trong lòng càng hiểu rõ!

Càng là nhân sinh nhiều trắc trở, càng ẩn hàm đạo, mặc dù đạo chỗ nào cũng có, trong cuộc sống bình thường cũng tồn tại, nhưng nếu muốn lĩnh ngộ đạo trong cuộc sống bình thường tựa hồ không thể, cho dù qua ngàn năm vạn tái, cũng khó có thể chạm đến đạo.

Chỉ có trong nhân sinh kịch tính mãnh liệt mới tập trung thiên địa đại đạo, để quan sát và ngộ.

Lần này, nhân sinh Cốc Trần bắt đầu biến hóa, tâm cảnh cũng chuyển biến theo, Cổ Thần quan sát mà trong lòng cũng có cảm ứng vi diệu.

Cốc Trần sinh ra và lớn lên ở Cốc gia trang, đương nhiên biết Thanh Long Trại cường đại, mấy chục trang thôn gần đó, mỗi năm đều bị Thanh Long Cốc áp bức, nhưng không dám nổi giận cũng chẳng dám lên tiếng, cường đạo thu nạp công phẩm bị giết, trong đó còn có Tam đương gia Thanh Long Trại. Cốc gia trang khẳng định sẽ bị Thanh Long Trại điên cuồng báo thù.

Cốc Trần, Thành Chiến dù dũng, nhưng dựa vào sức hai người đối kháng cả Thanh Long Trại khẳng định là không thể.

Chuyện này Cốc Trần biết, muốn đối phó với Thanh Long Trại không thể một mình chiến đấu!

Ánh mắt Cốc Trần dừng trên người chúng thôn dân, nói:

- Đám cầu tặc Thanh Long Trại chết ở Cốc gia trang, bắt luận các người có động thủ hay không đều bị Thanh Long Trại coi như kẻ thù, chỉ có một con đường chết, chỉ có nghe theo sự sắp xếp của ta, cùng Thanh Long Trại huyết chiến đến cùng, mới có đường sống, các người cầu sinh hay cầu tử, các người tự mình lựa chọn!

Những lời Cốc Trần nói, chúng thôn dân không phải không hiểu, thế nhưng muốn đối kháng với Thanh Long Trại thì họ vạn phần không dám, trong lòng họ vẫn còn một chút hi vọng: dù sao người không phải mình giết, chỉ cần mỗi năm mình cống nạp đầy đủ có lẽ sẽ không tìm mình gây chuyện.

Lão ấy phụ nho không nói làm gì, nam tử có thể chiến đấu vẫn còn hơn ba trăm người, nhưng chỉ có một trăm người bước đến phía sau Cốc Trần, hơn hai trăm người còn lại trong lòng vẫn còn e sợ Thanh Long Trại, không dám phản kháng.

Cốc Trần tiến lên phía trước, tóm lại một nam tử trắng kiện tuổi độ ba mươi, nói:

- Tại sao người lại lựa chọn cái chết?

Nam tử này nói:

- Cùng người phản kháng Thanh Long Trại mới là đường chết, người của Thanh Long Trại không phải chúng ta giết, Thanh Long Trại cần chúng ta giao nộp cống phẩm, sẽ không giết chúng ta đâu, đi theo người mới là tự sát.

Hai mắt Cốc Trần đột nhiên trở nên âm trầm, nói:

- Thanh Long Trại không giết người, nhưng ta sẽ giết người.

Lời vừa dứt, đao quang lóe lên, đầu nam tử này tung lên, máu tươi như sóng triều từ trong cổ hần trào ra, đôi mắt đầu lâu còn đầu kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Cốc Trần sẽ hạ sát thủ.

Lại thêm một người bị Cốc Trần giết, thôn dân còn lại sắc mặt đại biến, nhìn Cốc Trần như nhìn sát thủ đội lốt.

- Đại ca, họ đều là người cùng thôn, không đi theo ta thì thôi, có gì phải cường hoành giết chết người ta?

Giọng nói Quan Kỳ vang lên từ phía sau.

Họ mặc dù là thiếu niên huyết tính, nhưng không phải cuồng ma giết người, Cốc Trần một lúc giết liền hai thôn dân, khiến mọi người sắc mặt không vui.

Cốc Trần đối với lời nói của Vu Quan Kỳ không hề để vào tai, hần quét mắt nhìn về phía thôn dân quát:

- Đi theo ta phản kháng Thanh Long trại, sống! Người sợ chết, chết!

Cốc Trần biết rõ chỉ có đem tất cả mọi người buộc cùng một chỗ mới có thể đại chiến cùng Thanh Long trại một trận, nếu không chỉ có một con đường chết, mặc kệ dùng thủ đoạn gì đều phải buộc tất cả mọi người lại với nhau.

Từ trong lời nói của Cốc Trần, chúng thôn dân cảm nhận được nồng đậm sát cơ.

Từ dấu hiệu vừa rồi, nếu có bất kỳ người nào có can đảm không theo, Cốc Trần chắc chắn sẽ không do dự chặt đầu người đó xuống làm gương.

Thanh Long trại hung danh ngập trời, nhưng giờ phút này sát danh của Cốc Trần tại đây còn cao hơn!

Tình nguyện cũng được, không tình nguyện cũng được, tất cả thôn dân đều bị sát danh của Cốc Trần uy hiếp mà đi đến sau lưng hần.

Mặc kệ đám thôn dân này có thật tâm hay không thật tâm phản kháng lại Thanh Long trại, ít nhất hiện tại đã đều nhất trí, chỉ cần bọn họ đi vào con đường chống lại Thanh Long trại, thì về sau lựa chọn đã không còn là quyền của họ nữa rồi.

Dù sao số người muốn phản kháng cũng đã chiếm đa số rồi.

Đem nam tử Cốc gia thôn có thể chiến đấu gom lại một chỗ, trừ đi hơn mười người vừa mới chết thì vẫn còn được 388 người. Cốc Trần đem 388 người này chỉ thành sáu đội ngũ, sáu huynh đệ bọn hắn mỗi người mang một đội.

Cốc Trần mang chín mươi chín người cộng thêm hắn là tròn một trăm, Cốc Thuyền, Trương Xa, QUAN Kỳ, Tư Mã Duyên mỗi người mang theo bốn mươi chín người là tròn năm mươi người một đội. Còn lại tám mươi bảy người đều cho Thành Chiến đài lĩnh.

Cốc Trần đem những thôn dân không thật tâm đối kháng với Thanh Long trại phân tán trong các đội ngũ lại để cho người khác giám thị, nếu phát hiện người có dị tâm lập tức giết không tha.

Sau khi phân đội xong, Thành Chiến nói:

- Đại ca, những thôn trang gần đây cũng đều chịu ỨC HIẾP của Thanh Long trại, từ sớm đã chịu không nổi nữa rồi, chúng ta sao không hô hào lên để tụ tập thêm càng nhiều người muốn phản kháng Thanh Long trại, lúc đó thực lực của chúng ta sẽ càng mạnh thêm. Mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, đánh bại đám cẩu tặc Thanh Long trại đi!

Cốc Trần nói:

- Nói người đầu óc ngu si quá đúng mà! Người cho rằng người hô một tiếng là người ta sẽ quần đít chạy tới à? Người đừng có mơ, nghe theo mệnh lệnh của ta, mang theo đội ngũ của mình tiến hành bố trí cùng với hợp tác huấn luyện. Từ giờ khắc này trở đi cấm bắt luận kẻ nào rời khỏi Cốc gia thôn một bước, kẻ nào dám tiết lộ tin tức trong Cốc gia thôn lập tức giết không tha!

Một cái Cốc gia thôn phải thông qua giết người ỨC HIẾP mới có thể miễn cưỡng đem toàn bộ thôn dân tụ tập cùng một chỗ phản kháng lại Thanh Long trại, nhưng chỉ như vậy mà muốn kêu gọi những thôn trang khác thì có khác gì nằm mơ?

Ngược lại, có khi vừa hô hào lên thì tin tức đã lọt tới tai Thanh Long trại, nói không chừng còn chưa có bao nhiêu người tới đây, mà nếu có tới cũng là toàn quân ô hợp, lúc đó Thanh Long trại đại đương gia phái toàn bộ binh lực dưới trướng tới chinh phạt thì cho dù có tụ tập được thêm mấy ngàn thôn dân cũng chỉ là để cho người ta giết thêm mà thôi.

Cho nên lúc này biện pháp duy nhất là phong tỏa tin tức, Thanh Long trại chỉ biết là mấy người đi Cốc gia thôn thu cống phẩm không trở về, cho dù có thể đoán được nguyên nhân, Thanh Long trại muốn phái người tới trả thù một cái Cốc gia thôn cũng sẽ không phái đi bao nhiêu người!

Tanh Long trại chính là hang ổ của bọn chúng, dễ thủ khó công, trừ khi bất đắc dĩ, sẽ không thể nào khinh suất điều động toàn bộ binh lực. Nếu không có lực lượng phòng thủ mạnh mẽ ở lại thì vạn nhất bị quan binh đánh lên thì hối hận không kịp.

Huống hồ, mọi việc phát sinh trong Cốc gia thôn, Thanh Long trại cũng không thể nào biết được. Theo tình huống bình thường thì đại đương gia của Thanh Long trại cũng chỉ phái khoảng ba trăm người tới Cốc gia thôn điều tra một phen. Bả trăm cường đạo, mỗi tên đều là giết người như ngoé, mà người có thể chiến đấu trong Cốc gia thôn cũng chỉ có khoảng bốn trăm người, cái kia còn không đủ ỨC HIẾP sao?

Cốc Trần an bài ổn thỏa hết thấy liền đem một trăm con tuấn mã phân phối cho người trong đội ngũ của mình, tổ kiến một chi tiểu kỵ binh, đây chính là lực lượng trọng yếu nhất của thôn hiện tại. Cái bách nhân đội này có bảy thành đã ngoài đều là thật tâm muốn phản kháng Thanh Long trại.

Cốc Trần bổ nhiệm một vị nam tử làm đội trưởng tạm thời hướng dẫn các thôn dân huấn luyện. Sau khi an bài thỏa đáng, Cốc TRẦN liền đi tới chỗ ở của Cổ Thần tại Tử Vong cốc.

Cổ Thần ở tại Cốc gia thôn sáu năm, bình thường đều sinh hoạt giống như các thôn dân. Cổ Thần chính mình đã đạt tới ích cốc cảnh giới nên cũng không cần ăn bất kỳ thứ gì, do đó lương thực tích lũy trong nhà hắn cũng ngày càng chất đống.

Bởi vì Cổ Thần thường này cũng ít lộ mặt, luôn ở lại phụ cận Tử Vong cốc, mà lương thực hàng năm của hắn đều chủ động đưa ra cho mọi người, cho nên các thôn dân trừ khi tới chỗ hắn mượn điểm lương thực thì cũng rất ít khi liên hệ.

Người quen thuộc với Cổ Thần ở trong Cốc gia thôn cũng chỉ có mấy người Cốc Trần, Cốc Thuyền, Thành Chiến, Trương Viễn, QƯan Kỳ, Tư Mã Duyên sáu người mà thôi. Bởi vì Cổ Thần là người đã chứng kiến sáu người họ kết nghĩa huynh đệ.

Đương nhiên trong sáu người chỉ có Cốc Trần là quan hệ gần với Cổ Thần nhất, thường xuyên chạy tới chỗ của Cổ Thần chơi.

Cốc Trần từ cái nằm gặp được Cổ Thần trong Tử Vong cốc về sau, thân thể ngày càng biến cường. Mà Cốc Trần cũng không phải người ngu ngốc gì, liên tưởng đến cảnh bị con sư tử mạnh mẽ kia xé xác trong mơ, trực giác nói cho hắn biết Cổ thúc là một người không đơn giản.

Cổ Thần bởi vì danh tự của Cốc Trần và cũng bởi vì Cốc Trần là người dễ dàng trực tiếp quan sát trong quá trình ngộ đạo lần này cho nên đối với Cốc Trần hắn cũng rất hiền lành, trừ một ít không nên cho người thường biết ra, căn bản là Cốc Trần có nghi vấn gì hắn đều giải đáp.

Cốc Trần giờ phút này đã gặp phải thời kì phi thường chuyên biến mấu chốt trong cuộc đời hắn, tuy vẻ ngoài lạnh lùng tàn nhẫn nhưng trên thực tế trong lòng của hắn cũng rất hoang mang. Mà trong cả Cốc gia thôn lúc này cũng chỉ có Cổ Thần là người hắn có thể linh giáo được.

Đối với tương lai cho dù là Cổ Thần cũng không thể nào nhìn thấu được, bất quá đối với biểu hiện của Cốc Trần hắn cũng rất tán thưởng, nói:

- Người làm không sai, chỉ có như vậy mới có thể khiến toàn thôn đoàn kết lại, như vậy mới có hi vọng đối kháng với Thanh Long trại, bất quá phòng bị đối với Thanh Long trại người không thể chờ tới ngày mai! Buổi tối hôm nay, Thanh Long trại thấy có người chưa trở về sẽ lập tức phái người tới đây, là cường đạo nên chúng đều có thói quen giết người phóng hỏa, sức chiến đấu viễn siêu thôn dân. Mà hiện giờ thôn dân có thể chiến đấu cũng chỉ có hơn ba trăm người, các người muốn giành thắng lợi là quá khó khăn, nếu như số lượng cường đạo tới đây hơn bốn trăm thì các người chắc chắn chết!

Cốc Trần nghe vậy thì lập tức hỏi:

- Cổ thúc, chúng ta vậy phải làm thế nào mới có hi vọng thắng?

Cổ Thần nói:

- Mai phục trên con đường mà Thanh Long trại muốn tới đây phải đi qua tiến hành phục kích. Như vậy cho dù người của Thanh Long trại tới đây có nhiều hơn chút nữa, sau khi bị phục kích cũng sẽ trở tay không kịp mà đại bại, chuyện sau đó hắn là người đã biết làm thế nào.

Cốc Trần nói:

- Đánh bại Thanh Long trại thì thực lực của Thanh Long trại sẽ hao tổn nhiều, mà sĩ khí của chúng ta sẽ nâng cao, đến lúc đó vùng tay hô hào chắc chắn sẽ có thôn trang khác hưởng ứng. Đến khi đó, cho dù đại đương gia của Thanh Long trại có mang toàn bộ lực lượng tới đây thì ta cũng muốn cho hắn vẫn mệnh!

Ban đêm, không ngoài Cổ Thần sở liệu, Đại đương gia của Thanh Long trại phát hiện người đi thu cống phẩm ở Cốc gia thôn không trở về lập tức sinh nghi, phái nhị đương gia suất lĩnh năm trăm người suốt đêm đi tới Cốc gia thôn điều tra hạ lạc của tam đương gia.

Năm trăm người trong tay cầm đao loáng bóng vùng vẫy hùng hổ tiến tới Cốc gia thôn. Đại đương gia đã hạ lệnh nếu tam đương gia có mệnh hệ gì thì dùng tính mệnh toàn bộ Cốc gia thôn bồi táng theo.

Thanh Long trại thu thập cống phẩm cũng phải mấy chục thôn trang, cho nên có thiếu mất một cái cũng không không hề gì, mà còn có tác dụng giết gà dọa khỉ để cho đám thôn dân còn lại không dám sinh lòng phản kháng, nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng sự tình đã vượt quá dự đoán của Đại đương gia, nhị đương gia suất lĩnh năm trăm cường đạo đi tới cách Cốc gia thôn khoảng sáu dặm tại chỗ một tiểu sơn cốc thì bị Cốc gia thôn mai phục.

Bọn hăng vừa mới đi tới đầu sơn cốc thì một loạt lao đột nhiên phóng tới, phồng chừng trăm cái. Lập tức có vài chục tên cường đạo bị đâm xuyên lồng ngực chết tại chỗ.

Lượt lao đầu tiên vừa qua thì đợt thứ hai đã tới khiến đám cường đạo sợ hãi nhanh chóng lùi vào trong sơn cốc.

Mà giờ phút này, hai bên vách núi, lại có vô số cự thạch lăn xuống, mỗi khối cự thạch đều cao cỡ nửa thân người, bị cự thạch đập trúng nhẹ thì bị trọng thương nặng thì lập tức mất mạng!

Vừa bị ném lao, lại bị cự thạch đè xuống khiến năm trăm cường đạo liền mất đi một nửa. Đám cường đạo còn lại thì hồn phi phách tán, hoảng loạn bỏ chạy ra ngoài sơn cốc. Lúc này nhân số cũng đã tổn thất hai phần ba, còn thừa lại chưa tới hai trăm người hoảng loạn tới cực độ.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên, một đội kỵ binh từ bên sườn núi xông tới. Cốc Trần xugn trận phía trước, trong tay cầm thanh loan đao sáng bóng, một đao vung lên lập tức liền có một cái đầu của một tên cường đạo văng ra.

Hai trăm cường đạo vốn là một cỗ lực lượng cường đại nhưng giờ phút này lại bị một cỗ kỵ binh một trăm người giết cho không còn manh giáp.

Mà phía sau lại có Thành Chiến, Trương Xa, Cốc Thuyền, Quan Kỳ, Tư Mã Duyên bọc hậu bao quanh giết toàn bộ những tên cường đạo chạy trốn.

Cuối cùng nhị đương gia cũng chết dưới đao của Cốc Trần, toàn bộ năm trăm tên cường đạo chạy trốn không được năm mươi tên.

- Đại ca, những tên bị thương xử lý thế nào?

Sau cuộc chiến, Trương Xa hỏi.

- Giết!

Cốc Trần lạnh nhạt nói.

Trương Xa kinh hô:

- Tổng cộng có hơn một trăm ba mươi tên lận đó!

- Giết! Một tên cũng không lưu!

Thanh âm lạnh lẽo của Cốc Trần một lần nữa vang lên.

Trương Xa một lần nữa nhú mày hỏi:

- Còn hơn chín mươi tên đầu hàng thì sao?

- Giết! Một tên cũng không lưu!

Giọng điệu của Cốc Trần vẫn lạnh lùng như trước vang lên.

Trương Xa khẽ cắn răng, thở dài một hơi nói:

- Vâng!

626. Chương 119 : Di Bảo Của Đại Đế

Một trận chiến này, Cốc gia thôn giết bốn trăm năm mươi lăm tên địch, không tù binh, không thương binh.

Đến ngày thứ hai, trận chiến này đã truyền khắp các thôn trang phụ cận. Tên Cốc Trần nhất thời vang dội.

Cốc Trần vung tay hô hào muốn diệt trừ Thanh Long trại, chỉ trong một ngày số thôn dân đến tụ tập đã vượt hơn hai ngàn. Cộng thêm người vốn có trong Cốc gia thôn thì binh lực của Cốc Trần đã hơn hai ngàn sáu trăm người.

Cốc Trần, Thành Chiến mỗi người đều mang theo một đội hơn năm trăm người. Cốc Thuyền, Trương Xa, QƯan Kỳ, Tư Mã Duyên mỗi người mang đội bốn trăm người. Trong chốc lát đã có một đội ngũ chiến đấu khá cường đại.

Đại đương gia của Thanh Long trại giận dữ điều đãi lĩnh một ngàn tên cường đạo muốn vì nhị đương gia và tam đương gia báo thù!

Thanh Long vốn không phải là tên của đại đương gia Thanh Long trại, tên thật của hắn là Lý Thanh Thuỷ, là người của một cái thôn trang nằm bên cạnh một con sông lớn cách Cốc gia thôn khoảng mấy trăm dặm về phía nam. Bởi vì thân ở thời loạn thế, nhiều lần bị cướp bóc, sinh tồn khó khăn. Hắn vì cuộc sống mà đã cướp đoạt tài vật của người khác và bị thôn trang dùng hình phạt chìm sông.

Lý Thanh Thuỷ bị trôi gô lại ném vào trong lòng sông, nhưng không ngờ hắn lại không chết. Khi tái hiện trong thiên hạ hắn đột nhiên có một thân thần lực, một cánh tay có thể nâng vật nặng cả ngàn cân, dũng mãnh vô cùng, trăm người cũng không phải địch thủ của hắn.

Sau khi trở về, Lý Thanh Thuỷ đã dùng biện pháp máu tanh nhất đối với thôn trang đã chìm sông hắn trả thù. Trong ba ngày thời gian, Lý Thanh Thuỷ bằng vào một thân thần lực đồ diệt toàn bộ bốn thôn trang, trong cộng giết hơn ba trăm năm mươi bảy người, không phân biệt già trẻ lớn bé, nam nữ lão ấu gì, cả bốn thôn trang đều bị hắn giết không còn một ai.

Cái này chính là sự việc từ ba mươi năm trước, lúc đó một vị quan quản hạt khu vực này của một tiểu quốc thấy tức giận liền phái một chi tinh binh hai trăm người muốn giết Lý Thanh Thuỷ.

Lý Thanh Thuỷ bị hai trăm tinh binh vây khốn đại chiến mấy ngày, giết hơn một nửa quân địch sau đó hắn bị thương chạy trốn vào trong một cái đại sơn mạch ở phía đông. Hoàn cảnh bên trong sơn mạch hiểm ác, không thích hợp nhiều người đuổi bắt, mà vũ lực của Lý Thanh Thuỷ quá mạnh mẽ, nhân số binh lính vây bắt lại không còn bao nhiêu nên không thể nào bắt được hắn.

Hơn nữa, bên trong sơn mạch còn có mãnh thú qua lại cho nên không có mấy ai dám đi vào.

Kể từ đó quan binh đối với Lý Thanh Thuỷ đã trốn vào trong núi không có biện pháp xử lý nữa. Từ lúc đó về sau, Lý Thanh Thuỷ ở trong sơn mạch chọn một ngọn núi làm lâm tặc, thành lập ra Thanh Long trại.

Thanh Long trại là bởi vì có hung danh của Lý Thanh Thuỷ công thêm Thanh Long trại ở trong vùng khỉ ho cò gáy nên quan binh cũng không thể tiến hành vây bắt được. Trong ba mươi năm, thời loạn thế, chính quyền thay đổi mấy lần, cũng đã tiến hành vây bắt Lý Thanh Thuỷ không ít lần nhưng đến bây giờ Thanh Long trại vẫn tồn tại không ngã!

Lý Thanh Thuỷ tiến hành thu nạp cống phẩm của hơn mười thôn trang xung quanh, thời gian dần trôi qua quan binh cũng mặc kệ hắn, từ từ vậy mà Thanh Long trại đã phát triển thành một ổ cường đạo có tới năm sáu trăm người.

Ba mươi năm trôi qua, số thôn dân lúc trước biết đến hung danh của Lý Thanh Thuỷ dần chết đi, đến hiện tại đã không còn bao nhiêu người nhớ tới. Nhưng cái tên đại đương gia Thanh Long trại vẫn là cái tên vang dội trong các thôn xóm quanh đây.

Ba mươi năm nay, Thanh Long trại làm ác không ít nhưng vì hung danh đã từng đồ sát bốn thôn trang lúc trước cho nên không có một thôn trang nào dám cả gan chống lại cả, bọn họ sợ chọc phải lửa giận của đại đương gia mà toàn thôn sẽ bị tàn sát.

Suốt ba mươi năm qua, vị đại đương gia này không hề rời khỏi Thanh Long trại mà vẫn một mực ở lại vùng khỉ ho cò gáy này hưởng hết bao nhiêu là mỹ thực, mỹ nữ, tiền tài, quyền lực ... như một thổ hoàng đế tại đây.

Vị đại đương gia Thanh Long trại này phi thường hưởng thụ cái cảm giác hiện tại. Hàng năm luôn luôn đều có một ít thôn trang không giao nộp đủ cống phẩm, hắn sẽ lợi dụng những thiếu nữ tuổi từ mười lăm đến hai lăm để bù vào. Muốn có xử nữ liền có xử nữ, muốn có mỹ phụ liền có mỹ phụ ...

- Coi như là hoàng đế lão nhân cũng không thể thoải mái được như lão tử ở đây

Đây chính là lời mà Lý Thanh Thuỷ thường xuyên nói với đám cường đạo Thanh Long trại đi theo hắn. Lúc nói những lời này, trên mặt hắn luôn lộ vẻ đắc ý không thôi.

Ba mươi năm nay, quan binh không thể đụng đến, thôn dân lại không dám làm phản khiến cho Lý Thanh Thuỷ cảm giác như hắn chính là trời, hắn muốn thế nào thì người khác không được phép nói chữ không!

Cho nên, nhị đương gia và tam đương gia chết đi khiến cho khuôn mặt luôn tươi cười của vị đại đương gia này hơn ba mươi năm qua lập tức biến thành vụn vụn chưa từng có. Hắn thề phải huyết tẩy cả Cốc gia thôn, huyết tẩy tất cả những ai dám can đảm phản kháng lại hắn.

Đối với người thường thì hung danh từ ba mươi năm trước của Lý Thanh Thủy đã như một truyền thuyết rồi!

Thanh Long ngồi trên một đầu tuần mã cao lớn, ánh mắt nhìn về phương xa, trầm nghĩ: “Lão tử muốn để cho đám sâu bọ các ngươi biết được chữ ”Chết” viết như thế nào!”

Cốc Trần lúc này mặc dù đã có hơn hai ngàn sáu trăm binh lực, nhưng lúc đại đương gia Thanh Long trại làm đại động tác như vậy, hắn cũng không dám đại ý.

Uy danh của Thanh Long không phải nhỏ, Cốc Trần nhưng cũng không lăm úy kỵ, lực lượng của hắn cũng rất mạnh mẽ, một thân thần lực so với Thành Chiến lúc trước còn mạnh mẽ hơn nhiều. Hai người đều có khả năng lấy một địch trăm, hai người liên thủ lại đối phó tên đại đương gia kia hẳn là không có gì đáng ngại.

Cốc Trần phá Cốc Thuyền suất lĩnh năm trăm binh sĩ đi đường vòng xâm nhập vào trong hang ổ của Thanh Long trại, thừa dịp Thanh Long đã dốc toàn bộ lực lượng tinh nhuệ ra ngoài đánh lên hang ổ của hắn, diệt trừ đường lui của hắn.

Sau đó, Cốc Trần tự mình suất lĩnh số quân sĩ còn lại muốn cùng tên đại đương gia kia quyết một trận tử chiến.

Cốc Trần cùng Thành Chiến liên thủ đánh với Thanh Long, hai ngàn binh sĩ còn lại thì đánh với một ngàn binh sĩ của Thanh Long, xem ra phần thắng bên Cốc Trần vẫn lớn hơn.

Có giáo huấn của nhị đương gia lần trước, đại đương gia Thanh Long phái ra hai đội ngũ mỗi đội chừng trăm người chia trước sau chủ binh lực tám trăm người hắn mang theo. Như vậy ý đồ mai phục của Cốc Trần sẽ mất đi hiệu quả, tối đa cũng chỉ có thể phục kích một đội ngũ trước hoặc sau mà thôi, đối với chủ lực không thể tạo thành uy hiếp.

Đã không thể dùng mưu kế, vậy thì chỉ thể dựa vào sức mạnh, quyết một trận tử chiến!

Bên ngoài Cốc gia thôn khoảng một dặm có một bãi đất trống tương đối bằng phẳng và rộng lớn. Cốc Trần lựa chọn chỗ này sẽ là chiến trường giữa hắn và đám cường đạo Thanh Long trại.

Binh sĩ bên phía Cốc Trần tuy nhiều nhưng sức chiến đấu lại kém, chỉ có thể mượn nhờ số lượng và ưu thế tại đất bằng xông lên mới có thể phát huy ra sức chiến đấu lớn nhất. Nếu tại khu vực nhỏ hẹp, nhân số có nhiều hơn nữa cũng khó có thể triển khai binh lực được, lúc đó khai chiến với đám cường đạo Thanh Long trại chỉ có rơi xuống hạ phong.

Bởi vì vậy, các thôn dân chỉ có xông lên, dùng sĩ khí mạnh mẽ cùng với một ngàn tên cường đạo tương chiến, chiếm lấy thế thượng phong.

Một ngàn cường đạo kia đều là tinh anh của Thanh Long trại, thường cùng với đám quan binh tác chiến, có tiến có lùi, tuy bị trùng trùng điệp điệp thôn dân xông lên bao vây nhưng cũng không chút kinh hoàng mà hợp thành một đoàn thủ vững vị trí.

Thôn dân cùng với đám binh lính cường đạo chiến đấu nhất thời khó phân thắng bại, chiến đấu trọng điểm liên chuyển dời đến trận chiến giữa Thanh Long và hai người Cốc Trần, Thành Chiến.

Lẽ ra đại đương gia Thanh Long lúc thành lập Thanh Long trại tuổi đã gần ba mươi, hiện nay thêm ba mươi năm đi qua tuổi phải gần sáu mươi mới đúng. Thế nhưng khi Cốc Trần và Thành Chiến nhìn thấy hắn thì chỉ là một trung niên tuổi không quá bốn mươi, thân thể cường tráng, nào có nửa điểm già nua?

Nhưng vừa rồi Cốc Trần và Thành Chiến đều rõ ràng nghe thấy đám cường đạo hô tên này là đại đương gia, vậy thì hẳn chắc chắn là đại đương gia Thanh Long rồi.

627. Chương 120 : Bàn Cốc Đại Đế

Thành Chiến thân cao một mét chín, hai cánh tay to lớn cũng phải cỡ cái đùi người bình thường. Lực lượng không thể nào nhỏ được, vũ khí hắc sử dụng cũng là một thanh trường đao dày nặng bảy tám chục cân.

Lực lượng của Cốc Trần so với Thành Chiến còn lớn hơn nhưng vóc người lại không cao lớn như Thành Chiến, vũ khí của hắn là một thanh trường thương, mặc dù không nặng như thanh trường đao của Thành Chiến nhưng lực lượng bỏ ra so với Thành Chiến còn hơn chứ không kém.

Với sự dũng mãnh của Cốc Trần và Thành Chiến, đều là một người có thể địch lại trăm người, cho dù là bị hai trăm tên tinh binh vây khốn cũng không thể làm gì được hai người, nhưng là khi hai người bị đại đương gia Thanh Long công kích lại phải liên tiếp lùi lại phía sau rơi xuống hạ phong.

Trong tay Thanh Long cầm hai cái thiết chuỳ rất lớn, mỗi cái phải nặng ít nhất trăm cân. Thành Chiến là nổi tiếng về lực lượng mà khi liên mạng một kích với Thanh Long hai tay cũng phải run bần bật.

Hai người tuy đều biết Thanh Long lợi hại, nhưng khi thân mắt chứng kiến mới thất kinh. Một người năm nay gần sáu mươi tuổi không chỉ bề ngoài chỉ mới chưa tới bốn mươi mà lực lượng cũng lớn vô cùng, quả thật là vượt quá sức tưởng tượng của hai người.

Tên này không giống một người thường mà giống một yêu nghiệt hơn.

Cách chiến trường mấy trăm trượng xa, Cổ Thần đang ngồi trong nhà của mình nhưng mọi thứ phát sinh trên chiến trường hắn đều thấy rõ ràng, lúc này trong ánh mắt hắn lộ lên một tia dị sắc.

Cổ Thần từ trên người tên đại đương gia Thanh Long kia cảm nhận được khí tức của tu tiên giả, hơn nữa còn là khí tức vô cùng cường đại.

Tuy cổ khí tức này vô cùng mỏng manh nhưng bản chất của khí tức này lại cường hãn dị thường, vượt qua bất kỳ người nào hắn đã từng gặp, ngay cả Ngô Tinh và Cơ Nghiêu cũng không bằng được.

Cổ Thần nhắm mắt lại, tập trung tinh thần lên người Thanh Long. Từ khí tức của tên Thanh Long này thì xác thực hắn chỉ là một phàm nhân.

Nếu hắn đã là một phàm nhân nhưng trên người lại có khí tức của tu tiên giả, như vậy trên người hắn khẳng định có vật phẩm của tu tiên giả.

Đúng lúc này, hai mắt Cổ Thần đột nhiên mở ra, trong mắt lộ ra tia hưng phấn khó che giấu được.

Song chuỳ trên tay Thanh Long dũng mãnh phi thường. Song chuỳ nện xuống, Cốc Trần và Thành Chiến đều không thể chống đỡ, chỉ có thể né tránh, tình thế rất nguy hiểm.

Cốc Trần và Thành Chiến chính là trụ cột của đám thôn dân. Khi thấy hai người dưới công kích của Thanh Long chật vật như vậy, thì niềm tin liền bị dao động, khí huyết nhất thời giảm xuống rất nhiều. Chúng cường đạo lại thừa cơ phản công, trong nhất mắt tình thế liền nghịch chuyển, cường đạo chiếm thế thượng phong.

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên gió nổi lên, những đám mây quay cuồng, biến hoá bất thành hình linh động mọi người nhảy dựng, không tự chủ dừng lại mọi động tác, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện một cái cự chưởng thuần bạch sắc to hơn mười trượng, từ trên trời giáng xuống.

Nhất thời tiếng hét sợ hãi khắp nơi vang lên, vô luận là thôn dân hay đám cường đạo đều chưa từng gặp qua tình cảnh như thế này bao giờ. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái cự chưởng, đây chính là sự tình mà tiên nhân hoặc yêu ma quỷ quái trong truyền thuyết mới có thể làm được.

Cái bạch sắc cự chưởng kia không hề để ý tới ánh mắt của mọi người, trực tiếp chộp xuống đại đương gia Thanh Long. Lúc cách Thanh Long còn khoảng hơn mười trượng, một khối hắc sắc vật phẩm từ trung lòng ngực Thanh Long đột nhiên bay ra, rồi bị cự chưởng chộp vào trong tay.

Ngay sau đó, cự chưởng chợt loé lên như một đạo lưu quang biến mất trong một ngọn núi cao ở xa xa.

Trong lòng bàn tay Cổ Thần đột nhiên xuất hiện một khối ngọc bội toàn thân đen kịt toả ra khí tức của cường giả. Mà bên trên miếng ngọc bội còn có bốn chữ: “Hắc Thủy cuộn cuộn!”

Cổ Thần vừa thấy bốn chữ này thì thần sắc lập tức biến đổi, cả kinh nói:

- Hảo một kiện vô thượng tiên bảo, không ngờ lại là di vật của Hắc Thủy đại đế. Vật này lại rơi vào tay một phạm nhân, thật sự là huỷ hoại bảo vật mà!

Ở giữa chốn phạm nhân thế này, vậy mà lại kiếm được một kiện vô thượng tiên bảo, cái này không khỏi khiến Cổ Thần vạn phần kinh hãi.

Huống hồ đây cũng không phải là một kiện vô thượng tiên bảo bình thường, mà là tiên bảo của một trong năm vị đại đế trong truyền thuyết: Hắc Thủy đại đế!

Cổ Thần cẩn thận quan sát khối ngọc bội này, trên bề mặt mang theo một loại khí tức cổ xưa mà tang thương, tựa hồ như muốn nói với thế nhân về sự vô tình của thời gian.

Khí tức của Hắc Thủy đại đế trong khối ngọc bội này đã rất mỏng manh, ngay cả Cổ Thần cũng chỉ có thể cảm nhận được một chút khí tức mà thôi. Nhưng ui áp ẩn chứa trong cổ khí tức này lại vô cùng cường đại, ngay cả siêu cấp cường giả đương thời như Ngô Tinh, Cơ Nghiêu cũng khó mà theo kịp.

Với cảm ứng lực nhạy cảm đến cực điểm của Cổ Thần mà cũng chỉ có thể cảm ứng được một tia khí tức yếu ớt trên miếng ngọc bội, có thể nghĩ tu luyện giả bình thường có được khối ngọc bội này cũng không thể nào nhận ra nó là một kiện vô thượng tiên bảo mà chỉ nghĩ nó là một khối ngọc bội bình thường mà thôi. Về phần phạm nhân thì khỏi cần phải nói.

Một kiện vô thượng tiên bảo của Hắc Thủy đại đế như thế này tại sao lại ở trong tay một phạm nhân thì Cổ Thần nhún mày không thể nào hiểu được.

Khối ngọc bội này chắc chắn không phải vật gia truyền của Thanh Long, cũng không phải là hãn vật đoạt được từ tay người khác.

Hơn ba mươi năm trước, Lý Thanh Thủy cũng chỉ là một thôn dân bình thường, mặc dù tính tình có chút hung ác nhưng lực lượng lại không có bao nhiêu, dựa vào ý chí không sợ trời không sợ đất đơn đả độc đấu thì rất ít người có thể đánh bại được hắn. Nhưng nếu là cùng lúc hai ba người thì hắn không phải là đối thủ. Cho nên lúc Lý Thanh Thủy bị tuyên án đày sông không hề có chút sức phản kháng nào mà bị trói gô lại ném vào trong lòng sông.

Tại đáy sông, lúc Lý Thanh Thủy tưởng là sắp chết ngạt thì lại phát hiện một khối hắc sắc ngọc bội lẳng lẳng nằm yên dưới đáy sông, mà thân thể hắn lúc này vừa vịn ở trên khối ngọc bội đó.

Tới lúc tối hậu, Lý Thanh Thủy đã chịu hết nổi rồi, mở miệng muốn hô hấp một cái nhưng việc lạ lại phát sinh. Hắn vậy mà không bị ngộp thở chết, cũng không có bởi vì hít thở mà bị nước sặc chết, giống như là hắn không phải ở trong nước vậy.

Hơn nữa, lực lượng của hắn không hiểu tại sao lại biến lớn khiến hắn có thể vùng vẫy thoát khỏi mớ dây trói.

Việc lạ như vậy đều bởi vì khối hắc ngọc kia, Lý Thanh Thủy tuy không thể nhìn ra nó có cái gì đặc biệt nhưng đây rõ ràng là một khối ngọc bội vô cùng quý báu, một kiện bảo vật trân quý. Hắn cũng không ngờ vận may của mình lại tốt đến vậy, lúc tưởng như sắp chết lại vớ được bảo vật cứu mạng.

Khi đeo nó lên người thì hắn sẽ có được lực lượng không gì tưởng nổi.

Vì vậy, từ lúc đó trở đi, Lý Thanh Thủy luôn mang theo khối ngọc bội này trên người, từ đó mà hắn có khả năng bằng sức một người đồ sát toàn bộ cả bốn thôn trang.

Bất kể là ba mươi năm trước Lý Thanh Thủy hay là Thanh Long ba mươi năm sau này, uy danh của hai người đều từ khối ngọc bội này mà có. Khối ngọc bội này không chỉ giúp bọn hắn có lực lượng cường đại mà còn có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Bởi vì vậy nên sau ba mươi năm mà dung mạo của hắn chỉ già hơn không tới mười tuổi, tuổi đã gần sáu mươi nhưng bề ngoài hắn vẫn chỉ mới gần bốn mươi mà thôi.

Bạch sắc cự chưởng từ trên bầu trời khiến mọi người vô cùng kinh hãi kia khiến toàn trường nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, tất cả chiến đấu đều dừng lại.

Giữa lúc đó, một tiếng hét thê lương đến cực điểm đột nhiên vang lên từ trong miệng của vị đại đương gia Thanh Long. Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy dung mạo của hắn đang nhanh chóng già đi, làn da đang căng cứng nhanh chóng trở nên nhăn nheo, mái tóc đen tuyền dần trở nên bạc trắng, thân thể trung niên trắng kiện cũng trong chớp mắt trở nên già yếu.

Những biến hoá này đều xảy ra trước mắt tất cả mọi người.

“Oành! Oành!”

Hai tiếng nổ lớn vang lên, hai cái thiết chùy to lớn của hắn từ trên tay rơi xuống đất.

Thanh Long nhìn hai bàn tay vô lực lúc này của hắn, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin. Chỉ trong chớp mắt hắn đã mất đi lực lượng, mất đi thanh xuân, mất đi hết thảy trở lại là một lão già bình thường tuổi lục tuần.

Một đạo hàn quang như lưu tinh từ trong tay Cốc Trần đâm tới, trong lúc Thanh Long còn đang kinh ngạc, ý thức muốn tránh né một thương này nhưng thân thể lại không kịp phản ứng. Trường thương thẳng tắp xuyên thẳng qua yết hầu của hắn. Thanh Long lập tức mất mạng.

Mất đi kiện tiên bảo của Hắc Thủy đại đế để lại, đại đương gia Thanh Long căn bản cũng chỉ là một lão đầu bình thường, không chịu nổi một kích.

Trường thương run lên rút ra khỏi yết hầu của Thanh Long, một cột máu tươi cũng theo đó bắn ra. Dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, thi thể của Thanh Long đổ ập xuống.

Cốc Trần tay cầm trường thương hướng xuống đất gõ mạnh một cái, hai mắt trừng lên quét qua chúng cường đạo quất:

- Đại đương gia Thanh Long đã chết, người nào tiếp tục phản kháng, chết! Người đầu hàng, sống!

Chúng thôn dân nhất thời hưng phấn rống to lên, tên đại đương gia Thanh Long có hung danh uy chấn ba mươi năm qua đã chết rồi! Sĩ khí của đám thôn dân nhất thời lại tăng cao, cảm giác sợ hãi vừa rồi trong nháy mắt liền biến mất không thấy, trong ánh mắt họ chỉ còn lại hưng phấn mà thôi.

Ngược lại, đám cường đạo Thanh Long trại vừa thấy đại đương gia chết đi, trụ cột trong lòng bọn họ đã không còn nữa, cảm giác sợ hãi vừa nãy vẫn còn lưu lại, bây giờ còn tăng mạnh, bọn họ nhất thời đều ném đi vũ khí trong tay, chạy tới trước hô to đầu hàng.

Thanh Long mang tới đây tổng cộng một ngàn tên cường đạo, ở trong Thanh Long trại chỉ lưu lại không tới một trăm tên thủ vệ. Vừa rồi chiến đấu mặc dù có chút khốc liệt nhưng thời gian không dài. Từ lúc Cổ Thần biến Thuần Dương cương khí thành cự chưởng xuất hiện thì chiến đấu đã lập tức đình chỉ rồi.

Cho nên số người tử thương của hai bên cũng không nhiều, một ngàn tên cường đạo hiện tại cũng còn hơn tám trăm tên.

Lúc trước đám cường đạo đầu hàng, Cốc Trần đều giết hết là bởi vì lúc đó Thanh Long vẫn còn tồn tại, những người đầu hàng lúc đó không có thực sự đầu hàng, chỉ cần Thanh Long còn thì bọn họ nhất định sẽ lâm trận đào ngũ cho nên chỉ có thể giết đi.

Mà bây giờ, Thanh Long đã chết, Thanh Long trại đã không còn tồn tại nữa, đám cường đạo Thanh Long trại đã không còn chỗ để đi thì rất khó sinh ra dị tâm.

Hơn tám trăm tên cường đạo này đều là tinh anh trong chiến đấu, thu nhập vào dưới trướng có thể làm cho thực lực của Cốc Trần tăng mạnh, cho nên Cốc Trần mới kêu gọi đầu hàng.

Cốc Trần hợp nhất hơn tám trăm cường đạo của Thanh Long trại này thì binh lực dưới trướng đã có hơn ba ngàn ba trăm người, thực lực lại một lần nữa mạnh lên.

Đến tối lại có một tin tức tốt truyền tới, Cốc Thuyền suất lĩnh năm trăm binh sĩ đã đánh hạ được hang ổ Thanh Long trại thu về đại lượng lương thực. Vũ khí và tiền tài vô số, cứ vớt hơn một trăm nam nô, hơn chín trăm nữ nô.

Ngày kế tiếp, Cốc Trần tự mình dẫn đại quân tiến về phía Thanh Long trại nghiệm thu chiến lợi phẩm.

Vừa mới ra khỏi Cốc gia thôn chưa tới mười dặm, phía trước đột nhiên có một huyết nhân chạy tới, gấp rút hô to:

- Thanh Long trại bị quan binh công chiếm ...

Thành Chiến đang đi trước liền kinh hãi nói:

- Binh lính ở lại trong trại như thế nào?

Huyết nhân kia nước mắt đầm đìa nói:

- Quan binh muốn đoạt lấy tài phú trong trại, Cốc đại nhân sống chết chống cự nên đã chết trận sa trường, năm trăm huynh đệ cơ hồ toàn bộ đều chết dưới tay quan binh, một số ít có thể chạy trốn đi rồi.

Khi tin tức truyền tới tại Cốc Trần thì hấn liền nổi giận lôi đình triệu tập binh lính dưới trướng cắt máu ăn thề quyết trả thù cho đệ đệ. Hấn thề phải giết hết tất cả tướng lĩnh của Trần quốc không chừa một ai.

Một cuộc chiến tranh phản quốc lập tức triển khai, tâm tình của Cốc Trần đại biến khiến cho một hồi huyết chiến kéo dài mở màn.

Lúc này, Trần quốc đang lâm vào tình trạng bão lụt thiên tai, dân chúng nghèo khổ, thuế má trầm trọng, dân chúng lầm than. Cuộc chiến phản quốc của Cốc Trần liền đạt được sự ủng hộ nhiệt tình của dân chúng, không đến mười ngày đã tập kết được một chi quân đội hơn hai vạn người.

Trần quốc phái ra hai vạn tinh binh vây quét nhưng lại không địch được sự dũng mãnh của Thành Chiến và mưu lược của Cốc Trần nên qua ba tháng hai vạn tinh binh toàn quân bị diệt, không một ai trốn thoát, cũng không kêu hàng một ai.

Càng ngày càng có thêm nhiều dân chúng ủng hộ phản quyền quân của Cốc Trần, sau ba tháng Cốc Trần đã có được một đội quân hơn năm vạn.

Sau khi tiêu diệt hai vạn tinh binh của Trần quốc, Cốc Trần liền chỉ huy đại quân tây tiến đánh chiếm Giang thành là một toà thành ở phía đông của Trần quốc.

Nửa tháng phá được thành, tất cả quan viên binh tướng trong thành đều bị giết hết, tổng cộng hơn ba vạn sáu ngàn người.

Cốc Trần lấy Giang thành làm đại bản doanh, chiêu binh mãi mã. Trong một năm thời gian tổng cộng đánh lui và tiêu diệt ba lượt quân Trần quốc, diệt địch hơn năm vạn người, nhánh quân của Cốc Trần cũng nhanh chóng lớn mạnh trở thành một đại quân hơn hai mươi vạn người.

Một năm sau, Cốc Trần tự mình dẫn đại quân tiếp tục tây tiến. Sau ba năm đã chiếm được hơn mười toà đại thành trì của Trần quốc, số binh sĩ bị đồ sát phải hơn trăm vạn.

Đến năm thứ tư, Cốc Trần đánh hạ đô thành của Trần quốc. Trần hoàng cùng thái tử trốn sang hướng Triệu quốc. Hơn ba vạn người trong hoàng tộc Trần quốc cùng với cả vạn quan viên, binh tướng hơn mười vạn dưới mệnh lệnh của Cốc Trần, tất cả đều bị đồ sát.

Thời gian bốn năm, Cốc Trần đã không còn là một thiếu niên không hiểu thế sự ở Cốc gia thôn như xưa kia nữa mà đã trở thành một thiết huyết đế vương người người nghe phải khiếp vía.

Từ lúc đoạt được di bảo của Hắc Thuy đại đế từ tay Thanh Long, Cốc Trần mang binh tạo phản, Cổ Thần cũng không còn lý do tiếp tục lưu lại bên hấn nữa, cho nên Cổ Thần cũng không hiện thân ra mặt. Bất quá Cổ Thần vẫn một mực ở bên cạnh không xa Cốc Trần, luôn luôn ở một chỗ bí mật yên lặng quan sát nhân sinh của Cốc Trần.

Tính cách của Cốc Trần đại biến, nhưng cũng không khiến Cổ Thần có bao nhiêu kinh ngạc. Sát tâm của Cốc Trần cũng có chút tương tự như hắn, bất quá hai người tuy đồng dạng giết không ít người nhưng Cổ Thần lại không bị hãm vào trong đó, ngược lại Cốc Trần lại càng lâm vào sâu hơn.

Trần hoàng cùng thái tử trốn sang Triệu quốc, Cốc Trần phong Thành Chiến thành Bắc đại tướng quân dẫn theo ba mươi vạn binh đi chinh phạt Triệu quốc.

Triệu quốc ở phía bắc của Trần quốc, Cốc Trần phong Tư Mã Duyên thành Tây đại tướng quân mang binh mười vạn trấn thủ phía tây phòng ngừa quân Vệ quốc ở phía đó xâm lấn.

Cốc Trần phong Quan Kỳ là Nam đại tướng quân mang theo mười vạn binh mã trấn thủ khu thủy vực của sông Đại Giang. Phong Trương Xa là hộ quốc tướng quân thống lĩnh mười vạn quân trấn thủ Hoàng đô.

Còn hơn hai mươi vạn cấm vệ binh khác cũng trú tại Hoàng đô do chính Cốc Trần thống lĩnh.

Năm thứ năm, Bắc đại tướng quân Thành Chiến sơ báo thắng lợi tiến công liên tiếp được hai toà đại thành và hơn mười toà tiểu thành của Triệu quốc.

Ba tháng sau, Cốc Trần ban bố thiên hạ đẳng cơ lập đế, vì kỉ niệm đệ đệ Cốc Thuyền của hắn, thành Bàn quốc, tự phong bản thân là Bàn Hoàng, thế nhân xưng hô là Bàn Cốc đại đế.

Năm đó, Cốc Trần hai mươi một tuổi.

Cốc Trần đẳng cơ làm đế, lấy muội muội của Trương Xa làm vợ, lập vị hoàng hậu.

Trương Tiêu năm năm trước thiếu chút nữa đã bị tam đương gia của Thanh Long trại cướp đoạt. Lúc đó tuy tam đương gia là do Cốc Trần giết chết, nhưng người đầu tiên ra mặt cho Trương Tiêu lại là Thành

Mặt nước dưới chân tựa hồ có một bàn tay to vô hình đem thân thể Cổ Thần nâng lên, có một cổ vô hình lực lượng dưới chân hần cuộn cuộn không ngừng xuất hiện.

Trong óc Cổ Thần tựa như mở ra một lỗ hổng, rồi đột nhiên được quán vào một trận linh quang, trong lòng có sự linh ngộ nhưng không nắm chắc được, đạo đột nhiên trở nên rõ ràng.

Trong sát na, Cổ Thần chỉ cảm thấy pháp lực tu vi của mình không ngừng tăng lên gấp chục lần, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có một cổ lực lượng khác hẳn ngày trước, loại lực lượng này nhìn không thấy, sờ không được, thế nhưng mạnh mẽ vô cùng, chính là thiên địa pháp tắc lực, thiên địa đại đạo lực.

Bất quá, trên bầu trời cũng không có đệ lục trọng lôi kiếp hạ xuống, chứng minh Cổ Thần còn chưa hoàn toàn tiến nhập Độ Hư bí cảnh.

Độ Hư có thể không mượn lực lượng của pháp bảo, có thể lắng không hư độ, là độ hư.

Cổ Thần bây giờ còn mới chỉ có thể độ thủy, còn chưa thể Độ Hư được, đã tiếp xúc với cánh cửa của pháp tắc lực rồi, rốt cuộc chỉ còn nửa bước là tiến nhập Độ Hư bí cảnh.

Nếu muốn hoàn toàn vui vẻ làm một Độ Hư cường giả, đi lại trên mặt nước là chưa đủ, mà phải là bay trên bầu trời.

Khi Cổ Thần có thể hoàn toàn cảm giác được một cổ vô hình lực lượng dưới mặt nước, lực cảm ứng của thân thể hần còn linh mãnh hơn gấp chục lần ngày trước.

Trên mặt Hắc Thủy Hà thỉnh thoảng lại có những cơn gió thổi qua làm mặt nước rung động, ngọn nguồn của cổ lực lượng vô hình kia không phải nước, mà là khí, không chỉ là trên mặt nước, mà còn có trong bất kỳ chỗ nào trong không khí, tuy rằng vô hình vô tích, nhưng không đâu không có.

Trong lòng Cổ Thần đột nhiên hiểu ra, hần có một cảm giác nắm bắt được đạo, tuy rằng đạo này vô hình vô tích, vô lượng vô lượng vô kích thế nhưng lúc này, Cổ Thần tựa hồ đã hiểu được.

Cổ Thần tâm thanh thần tịnh, mang theo chút ngộ ra đó tiếp tục đi trên mặt nước Hắc Thủy Hà. liên tục tiến về đầu nguồn.

Sau nửa bước chân của hần, chân trước đạp tới không trung cảm nhận cổ lực lượng vô hình trong không khí.

Giống như lúc đầu Cổ Thần vừa hành tẩu trên Hắc Thủy Hà, bước một bước giẫm lên không khí, rồi giẫm xuống mặt nước, còn như hôm nay, mặt nước lại như mặt đất, còn không khí lại như mặt nước vậy.

Liên tiếp mấy ngày, mỗi lần Cổ Thần nhấc chân cũng không thể dừng lại chút nào trong không khí, một bước giẫm xuống liền trực tiếp xuống lên mặt nước.

Cổ Thần cũng không nổi giận, ban đầu hần học cách đi trên mặt nước cũng như vậy, hần đã cảm ngộ được cổ vô hình lực lượng trên mặt nước, một ngày nào đó hần cũng sẽ cảm ngộ được cổ vô hình lực lượng trên không khí, đến lúc đó hần sẽ chân chính ngộ đạo.

Hành tẩu trên không khi so với trên mặt nước khó khăn hơn rất nhiều.

Một tháng trôi qua, Cổ Thần tuy rằng cảm nhận được cổ lực lượng vô hình trong không khí nhưng nếu muốn dựa vào nó để tiến nhập Hư Không, lại là không thể.

Lại một ngày nữa trôi qua, Cổ Thần tại giữa lòng Hắc Thủy Hà liên tục đi về phía đầu nguồn ở hướng nam.

Mỗi ngày Cổ Thần lòng mang cảm ngộ, không ngừng tiến về phía trước, không biết qua bao lâu, trong chớp mắt, ba tháng đã qua, Cổ Thần dọc theo Hắc Thủy Hà đi cả mấy vạn dặm, thế nhưng đối với lĩnh ngộ Pháp tắc, vẫn dừng lại tại cảnh giới đi trên mặt nước, còn kém một bước để đi được trên không khí.

Trong ba tháng này, Cổ Thần một mực nghĩ làm sao bước vào Hư Không, thế nhưng mãi vẫn không thành công, hần không khỏi nghĩ thầm có phải là hướng suy nghĩ của mình đã sai rồi không?

Hần liên tục hồi tưởng Ngao Liệt đã từng nói qua với hần về Độ Hư bí cảnh.

Độ Hư bí cảnh là một giai đoạn tu chân lớn, trong đó chia làm bốn cảnh giới: Đẳng Vân, Giá Vụ, Hư Không, Hợp Đạo.

Tu sĩ chân chính lẳng không hư, không bất luận lực lượng gì, phải đạt tới Hư Không kỳ mới có thể làm được. Tại hai cảnh giới Đẳng Vân, Giá Vụ cần phải mượn mây và sương mới có thể bước lên Hư Không.

Cổ Thần liên tục hồi tưởng, linh ngộ trọng tâm, lại từ không khí, về tới mặt nước, nếu muốn một bước đăng không, xem không có khả năng. Lúc này Cổ Thần đối với linh ngộ thiên đạo sâu nhất cũng chỉ có thủy, do đó cũng chỉ có thể từ thủy bắt đầu.

Cước đạp mặt nước, Cổ Thần cảm thụ được mỗi một tia khí tức, mỗi một gợn sóng, mỗi một dòng xoáy trong nước.

Lại một lần nữa, Cổ Thần bước một bước.

Mặt nước ở dưới chân Cổ Thần, không chỉ tựa như biến thành mặt đất, còn biến thành một loại lực lượng chi nguyên.

Mỗi một bước đạp xuống của Cổ Thần đem lực lượng vô hình gần mặt nước tụ tập lại dưới chân, hình thành một cỗ lực hấp dẫn thật lớn, một một lần giơ chân đều đem toàn bộ nước dưới chân nhấc lên.

Mỗi lần giơ chân nước dưới chân đều bị cỗ lực lượng vô hình này phân ra, dưới mỗi cước đạp xuống của Cổ Thần, mặt nước dưới chân bị nhấc lên ngày càng cao.

Sau một ngày đêm, mặt nước dưới chân Cổ Thần, mặt nước Hắc Thủy Hà cao hơn một tấc.

Mười ngày sau cao hơn mười thốn.

Trăm ngày sau cao hơn trăm thốn.

Một hiện tượng kỳ quái xuất hiện trên Hắc Thủy Hà, Cổ Thần ở giữa sông đi tới, thể nhưng hai trụ nước dưới chân dĩ nhiên so với mặt Hắc Thủy Hà cao hơn ba trượng.

Trên bầu trời phong vân thay đổi dần, mây đen chậm rãi tụ đỉnh đầu Cổ Thần, không biết khi nào, một tiếng sấm vang lên, trên bầu trời một tia sét cực lớn đánh xuống làm sáng ở trời đất, sau đó đổ mưa tầm tã.

Mưa to không ngừng, trên bầu trời càng ngày càng nhiều mây đen tụ lại, đỉnh đầu Cổ Thần đã hoàn toàn bị mây đen bao phủ, khắp nơi nhìn không rõ.

Trong phương viên chừng vạn lý? Không, phương viên mười vạn lý cũng không chừng...

Lúc này tựa hồ cả khối thiên địa đều đang run rẩy, sấm sét trên bầu trời không ngừng đánh xuống.

Từng đạo sấm sét dữ dội, tựa như nhân gian đến ngày diệt vong.

Toàn bộ Cổ Hoang đại địa, vô số mây đen đều mãnh liệt tụ về phía bắc hoang.

Mặc kệ là trung thổ nhân tộc, hay Đông Hoang yêu vực, hay Nam Hoang vu cương, cường giả, cao thủ tam tộc đều khiếp sợ nhìn lên bầu trời, thiên địa biến sắc, một cường giả sắp được trùng sinh.

Cổ Thần nhất tâm dung nhập vào mặt nước dưới chân, dị tượng trên bầu trời không hề quan tâm, lúc này, hần linh ngộ cỗ vô hình lực lượng dưới chân đã đạt tới xuất thần nhập hóa, hai trụ nước kia bị hần nhấc lên càng ngày càng cao, dần dần, vượt lên trên mặt nước bốn trượng...rồi năm trượng...

Thân thể Cổ Thần ở trong hư không, chỉ là cột nước dưới chân hần liên tiếp kéo lên khỏi mặt nước, chỉ cần cột nước dưới chân vừa đứt, Cổ Thần vẫn có thể bảo trì bước trong hư không, như vậy, hần liền thành công tiến nhập Độ Hư bí cảnh!

Rốt cục cột nước dưới chân Cổ Thần, vượt lên mặt Hắc Thủy Hà chừng mười trượng.

Trên bầu trời sấm sét vũ loạn, vô số mây đen tụ tập lại cùng một chỗ, đen kịt không gì sánh được, tựa như mở ra khuôn mặt ác ma, tàn bạo nhìn chằm chằm vào Cổ Thần.

Cước bộ của Cổ Thần không ngừng tiến về những chỗ cao hơn, cột nước lại bị hần nhấc lên cao hơn...

Rốt cuộc khi cột nước được nhắc lên tới trình độ nhất định, Cổ Thần bước một bước làm cột nước dưới chân như bị kéo thành một đường cong, trong nháy mắt tan vỡ rơi xuống mặt nước.

Thế nhưng, bọt nước trong phạm vi một tấc dưới chân Cổ Thần lại bị cỗ vô hình lực lượng nâng lên, nhưng cũng không có rơi xuống, tựa một đám mây mềm mại bị hắt dầm dưới chân.

Cột nước tan vỡ, rơi xuống sông, Cổ Thần đạp hai luồng thủy vân, đạp lên Hư Không!

Tu vi của Cổ Thần lại tăng tiến, trong sát na tựa hồ tích tụ lực lượng thành công tiến nhập Độ Hư bí cảnh.

Trong ngàn năm qua, trở thành cường giả đầu tiên của nhân tộc bước vào Độ Hư bí cảnh.

Mười tuổi sống lại, mười tuổi bước vào Tiên Thiên, mười ba tuổi bước vào Thần Hải bí cảnh, mười tám tuổi bước vào Mệnh Tuyền bí cảnh, một trăm lẻ tám tuổi bước vào Độ Hư bí cảnh!

Tốc độ tu luyện như vậy cho dù là chư tử đại tiên thượng cổ đều phải cam bái hạ phong, chỉ có đại đế trong truyền thuyết, siêu thoát chư tử đại tiên, ngang dọc toàn bộ Cổ Hoang đại địa mới có thể so sánh với hắn.

Ngay khi Cổ Thần bước vào Độ Hư bí cảnh, trong nháy mắt cả thiên địa tựa như tan vỡ, vô số sấm sét từ trên trời giáng xuống, từng đạo lớn như vòi nước, tiếng nổ kinh thiên liên tiếp vang lên.

Đỉnh đầu Cổ Thần không xuất hiện vòng xoáy hắc ám như những người khác độ kiếp, mà lộ ra một khuôn mặt lớn đen kịt, khuôn mặt này treo trên trời, trong con mắt lớn chừng mấy vạn lý lóe ra ánh mắt giận dữ đến cực điểm.

Tu sĩ bước vào Độ Hư sẽ phải đối mặt với đệ lục trọng lôi kiếp khảo nghiệm, lôi kiếp có chín, đệ cửu trọng lôi kiếp được gọi là cửu cửu đại lôi kiếp, đệ lục trọng lôi kiếp trở lên gọi là lục lục trọng lôi kiếp, dưới đệ lục trọng lôi kiếp đều gọi là tiểu lôi kiếp.

Do đó từ đệ lục trọng lôi kiếp trở lên, lực lượng lôi kiếp tăng tiến một đoạn lớn, đã ẩn chứa lực lượng pháp tắc, thực lực mạnh hơn ngũ trọng lôi kiếp phía trước vô số lần.

Nhưng mà, từ xưa đến nay, mặc kệ là vị tu sĩ nào khi độ đệ lục trọng lôi kiếp chẳng bao giờ gặp phải trường hợp như Cổ Thần, trên bầu trời dĩ nhiên xuất hiện khuôn mặt lớn đen kịt, chỉ riêng con mắt đã chiếm phương viên mấy vạn rồi.

Khuôn mặt lớn này ở trên bầu trời, bởi vì cự ly quá xa, thoát nhìn mới là như vậy, nếu nhìn gần, khuôn mặt kia lớn tới mức nào thật không thể tưởng tượng được.

Coi như là đệ thất, đệ bát trọng lôi kiếp, cùng cửu cửu đại lôi kiếp cũng chưa bao giờ có khí thế lớn như thế!

Trong hai đôi mắt đen kịt, thẳm thẳm dày đặc sát khí, chiếc miệng lớn đen ngòm hé ra, một trận bạo hưởng ầm ầm, sáu đạo lôi kiếp chói mắt trong nháy mắt từ trong miệng phóng ra, từ trên bầu trời oanh xuống.

630. Chương 4 : Hủy Diệt Lôi Kiếp

Một tu sĩ có lòng phá đạo dĩ nhiên lĩnh ngộ thiên đạo, bước vào Độ Hư bí cảnh, phát hiện thiên địa quy tắc, thiên đạo giận dữ, thế phải tiêu diệt con kiến hôi không biết trời cao đất dày này.

Đệ lục trọng lôi kiếp đánh xuống ẩn chứa pháp tắc lực công kích so với đệ thất trọng lôi kiếp bình thường có phần mạnh hơn.

Lôi kiếp Bình thường là khảo nghiệm, mà lúc này thiên đạo đối với Cổ Thần là muốn hủy diệt.

Trong nháy mắt, coi như là tu sĩ ở ngoài mười vạn dặm cũng có thể nhìn thấy ở xa hiện ra một khuôn mặt lớn đen kịt, trên bầu trời bắc hoang phóng ra sáu đạo lôi kiếp có thể tiêu diệt cả cường giả Giá Vụ kỳ.

Trong lòng Cổ Thần khê động, nhin không được thoáng nhìn về phía đông.

Lúc này lôi kiếp sắp tới, ánh mắt Cổ Thần chợt lóe rồi lập tức thu lại, hết sức chăm chú đối mặt với lôi kiếp.

Lấy thực lực của Cổ Thần, bước vào Độ Hư, thực lực so với Minh Khiếu Kỳ cực hạn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, coi như là cường giả Giá Vụ kỳ cũng không phải địch thủ của hắn.

Vốn tưởng rằng, độ đệ lục trọng lôi kiếp cũng dễ dàng như trước.

Lại không ngờ lần này thực lực dĩ nhiên mạnh kinh khủng khiến Cổ Thần cảm thụ được uy hiếp trí mạng cực độ.

Cổ Thần có thể cảm giác được bản thân nếu bị sáu đạo lôi kiếp này đánh trúng, cho dù thân thể hắc có mạnh hơn cả cường giả Giá Vụ kỳ thì không chết cũng bị trọng thương.

Điều này làm cho Cổ Thần cực kỳ khó hiểu, đệ lục trọng lôi kiếp này uy lực kinh khủng như vậy, ngày trước cường giả bước vào Độ Hư rốt cuộc làm sao vượt qua được?

Không có khả năng mỗi một cường giả Độ Hư đều như Cổ Thần, thân thể trải qua mấy lần thoát thai hoán cốt, đồng thời còn tu luyện thiên hạ đệ nhất tu chân bí điển “Chiến Thần Tinh Kinh”.

Mà quan trọng nhất là Cổ Thần đã đem Chiến Thần Bất Diệt Thể tu luyện tới Nguyên Thần Dung Khiếu đại thành cảnh giới rồi, thân thể cường đại, cường giả Giá Vụ kỳ cũng không thể theo kịp.

Thế nhưng, cho dù như vậy, Cổ Thần có thể từ đệ lục trọng lôi kiếp cảm thụ được uy hiếp trí mạng.

Cổ Thần lại không biết, đạo tâm của hắc phạm kỵ, phải chịu thiên đạo tru sát, lôi kiếp đánh xuống dĩ nhiên không phải là khảo nghiệm, mà là hủy diệt!

Thiên đạo muốn tiêu diệt hắc, há có thể cho hắc cơ hội tồn tại?

Tuy là lục trọng lôi kiếp, nhưng lực lượng lôi kiếp này so với trọng lôi kiếp bình thường cũng còn mạnh hơn rất nhiều.

Cổ Thần không có tiếp tục suy nghĩ vì sao lực lượng lôi kiếp lại mạnh mẽ như vậy nữa, hắc chỉ biết nếu bị trọng lôi kiếp này đánh trúng, 99% là phải chết, do đó hắc không thể ngồi chờ chết, để mặc cho lôi kiếp đánh xuống được.

Thân thể Cổ Thần trong nháy mắt biến hóa thành ba đầu sáu tay, thực lực bạo bạo tăng.

Ba cái đầu, tất cả đều nhìn lên bầu trời, rống lên một tiếng thật lớn:

- Chiến Thần Diệt Tinh Bán!

Ngay khi hắc hét lên, sáu cánh tay song song kết thành quyền ẩn Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đánh về phía lôi kiếp ở trên đỉnh đầu.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền là bí pháp công kích chí cường trong thiên địa, bản thân ẩn chứa pháp tắc lực cường đại. Cổ Thần có tu vi Minh Khiếu Kỳ, sử dụng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền liền có thể giết được cả cường giả Đẳng Vân kỳ.

Hôm nay tu vi của Cổ Thần đã bước vào Độ Hư, lại thi triển Chiến Thần Diệt Tinh Quyền bên trong ẩn chứa pháp tắc lực còn mạnh hơn cả chục lần so với Minh Khiếu Kỳ.

Lúc này, trong nháy mắt Cổ Thần đánh ra đồng thời sáu quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, uy lực càng mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền phóng lên cao, trong sát na kết hợp xông lên cao mấy nghìn trượng.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Sáu tiếng nổ kinh thiên động địa đồng loạt vang lên, chấn điếc tai người nghe.

Sáu đạo lôi kiếp tuy rằng lực lượng cường đại đủ để oanh sát cường giả Giá Vụ kỳ, nhưng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền của Cổ Thần thực lực cũng không kém hơn, sáu quyền đồng loạt đánh ra, cường giả Giá Vụ kỳ cũng phải thối lui.

Bất quá lôi kiếp vô cùng vô tận, Cổ Thần đánh ra sáu đạo quyền cương, trong sát na, sáu đạo quyền cương đánh nát lôi kiếp, rồi tan biến, còn lôi kiếp vô cùng vô tận vẫn tiếp tục bổ xuống.

Cổ Thần mặt không gợn sóng, từ lúc sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đánh ra, sáu cánh tay đã lại kết thành quyền ấn, trên bầu trời sáu đạo quyền cương vừa mới tan biến, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương lại đánh lên cao, cùng lôi kiếp trên bầu trời đánh xuống va chạm với nhau.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Lại sáu tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Cổ Thần lấy thực lực mạnh mẽ lần thứ hai giao phong chính diện với thiên đạo lôi kiếp.

Sáu đạo quyền cương lại cùng lôi kiếp hơn nghìn trượng đồng thời nổ tung, chỉ nghe Cổ Thần rống to một tiếng:

- Chiến Thần Diệt Tinh Quyền!

Tiếp tục lại có sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đồng thời đánh lên bầu trời.

Cổ Thần cước đạp thủy vân, đứng giữa Hư Không, đối mặt với thiên đạo lôi kiếp, tựa như một pho tượng chiến thần bất bại, trong lòng tràn ngập chiến ý bất khuất, khiến hắn đứng sừng sững tựa như một tòa núi, dưới lôi kiếp đánh xuống vẫn không chút sụt mẻ.

Lại một loạt tiếng nổ kinh thiên vang lên, Cổ Thần đánh ra Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương tiếp tục đụng độ với thiên đạo lôi kiếp hóa thành hư vô.

Lôi kiếp bình thường đánh xuống đã sớm bị đánh tan, nhưng lôi kiếp lần này tựa như không dứt.

Cổ Thần liên tục ba lần đánh ra mười tám Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương, chặn lại lôi kiếp, trên trời tiếng sấm sét nổ vang không ngừng, lôi kiếp vô cùng vô tận lại tiếp tục đánh xuống.

Cổ Thần bước vào Độ Hư, pháp lực trong cơ thể hóa thành tiên lực, cuộn cuộn không ngừng, nếu là sử dụng quyết pháp thuật khác. Liên tục thi triển như vậy thì không thành vấn đề.

Nhưng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền là một loại quyền pháp tiêu hao pháp lực cực lớn, tu sĩ tu vi càng cao, thi triển Chiến Thần Diệt Tinh Quyền uy lực càng mạnh, tương ứng pháp lực tiêu hao cũng càng nhiều.

Cổ Thần khi còn dừng tại Minh Khiếu Kỳ cực hạn đã từng liên tục sử dụng sáu lần Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, hôm nay đã bước vào Độ Hư bí cảnh, cho dù Chiến Thần Diệt Tinh Quyền không giống pháp thuật bí quyết khác có thể sử dụng liên tục không ngừng, nhưng số lần sử dụng cũng nhiều hơn Minh Khiếu Kỳ cực hạn cả chục lần.

Do đó, Cổ Thần tuy rằng không ngừng đánh ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền. Thế nhưng tiên lực vẫn như trước cuộn trào mãnh liệt, không có chút cảm giác kiệt lực nào, lôi kiếp chưa dừng, chiến ý trong lòng Cổ Thần cũng không khuất phục, sáu cánh tay vẫn tiếp tục kết Chiến Thần Diệt Tinh Quyền ấn, đánh ra sáu đạo quyền cương ẩn chứa đại lượng pháp tắc lực.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Lôi kiếp vô cùng vô tận, từng đạo không ngừng từ trên bầu trời đánh xuống, đều bị Cổ Thần sử dụng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền từng bước oanh diệt.

Lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ tám, lần thứ chín!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!...

Trên bầu trời tiếng sấm vẫn như trước không ngừng vang lên, lôi kiếp lại từ trên bầu trời đánh xuống người Cổ Thần.

- Người có còn muốn tiếp tục hay không?

Cổ Thần nhin không được ngửa mặt lên trời rống lớn.

Cổ Thần liên tục sử dụng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đánh ra năm mươi bốn quyền, cho dù hắn đã bước vào Độ Hư bí cảnh, cũng cảm thấy tiên lực trong cơ thể tiêu hao rất lớn, dần dần sản sinh cảm giác kiệt lực.

Thế nhưng, đối mặt với lôi kiếp tạo thành uy hiếp trí mạng, Cổ Thần vẫn không ngừng kết Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền ẩn, sáu cánh tay lại hướng lên bầu trời đánh ra sáu đạo quyền cương.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

631. Chương 5 : Cổ Sát Thần,người Cư Nhiên Bước Vào Độ Hư

Sau một hồi, tròn sáu mươi ba đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đã được đánh ra. Có câu ” nhất quyền Đẳng Vân vong, thập quyền Giá Vụ diệt”, nghĩa là cho dù Giá Vụ cường giả thì với sáu mươi Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cũng đủ để tru diệt sáu tên.

Thế nhưng đệ lục trọng lôi kiếp lại vẫn chưa kết thúc.

Khuôn mặt lớn đen kịt, trong hai mắt đen ngòm tựa hồ ẩn chứa hung quang vô cùng, có một loại ngoan ý không đem Cổ Thần diệt sát quyết không bỏ qua.

Liên tục đánh ra sáu mươi quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, tiên lực trong cơ thể Cổ Thần đã tiêu hao mất chín phần mười, nếu lại đánh tiếp, e là tiên thể cũng vì tiên lực tiêu hao quá độ mà hư thoát.

Chính vào lúc này, một cổ dẫn lực cường liệt lại từ phương xa xói xuất hiện khiến trong lòng Cổ Thần giật mình thật sâu.

Tuy rằng thân thể không thể cảm giác được, con mắt cũng không thể nhìn thấy, nhưng trong lòng Cổ Thần lại cảm ứng được, phương xa xói sản sinh một cổ ba động cường liệt, đó là loại ba động tương liên với hắn.

Trên bầu trời, khuôn mặt lớn đen kịt đột nhiên đình chỉ đánh xuống lôi kiếp, hơi chuyển động tựa như nhìn về phương đông, trong sát na càng di chuyển lên cao hơn, dần dần biến mất trên bầu trời.

Cổ Thần thở ra một hơi thật dài, lôi kiếp chết tiệt này cuối cùng cũng kết thúc, nếu không kết thúc, coi như là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ cũng không thể chịu nổi công kích vô cùng vô tận của lực trọng lôi kiếp này, bị đánh tới chết.

Thoảng điều chỉnh nội tức một chút, ánh mắt Cổ Thần hướng phương đông xa xôi nhìn lại, thầm nghĩ: phương đông nhất định là xảy ra chuyện lớn, mới hấp dẫn được khuôn mặt lớn đen kịt kia, bằng không mà nói, thiên đạo chết tiệt kia không biết còn muốn đánh xuống bao nhiêu lôi kiếp nữa, nếu thiên đạo chết tiệt kia biết ta muốn phá đạo trọng lập, cố ý đưa ta vào chỗ chết sao? Bằng không há có lôi kiếp dài và cường đại như vậy?

Suy nghĩ một trận, Cổ Thần lẩm bẩm than thở:

- Nếu thiên đạo quả thực muốn đưa ta vào chỗ chết, chuyện ở phương đông kia đã cứu ta một mạng, chuyện này xảy ra cách chỗ ta rất xa, nhưng trong lòng ta lại có thể cảm ứng được, không ngờ giữa chúng ta lại có sự liên hệ?

Chỉ là ta năm nay đã một trăm lẻ tám tuổi, tính thời gian, kiếp trước, phần mộ của Hắc Thủy Đại Đế chính là mở ra vào lúc này, đồng thời ta cũng có được Đỉnh Thiên Quyết, tu vi còn chưa bước vào Tiên Thiên, chỉ có tư cách nghe người khác luận đàm về nó. Kiếp này ta đã là Độ Hư cường giả, cũng muốn tham gia góp vui, hơn nữa...

Chiến thần “Hình” từng nói qua, hỏa chi bản nguyên không phải chỉ là đồ vật có ích, thu được hỏa chi bản nguyên, ngũ hành pháp tắc bên trong liền có thể lĩnh ngộ được hỏa chi pháp tắc, nghe khẩu khí của hắn, nếu lĩnh ngộ ngũ hành pháp tắc không được đầy đủ tựa hồ có hại rất lớn.

Mà hấp thu hỏa chi bản nguyên, còn phải có bốn bản nguyên khác, mới có thể lĩnh ngộ ngũ hành pháp tắc, hỏa chi bản nguyên đã nhập vào trong cơ thể ta, xem ra ta phải tìm cách lĩnh ngộ những bốn bản nguyên còn lại, nhất định phải như vậy.

Ngoại trừ hỏa chi bản nguyên, ta chỉ biết thổ chi bản nguyên bị Hiên Viên đại đế triệt để phong ấn, không biết lấy tu vi hiện tại của ta có thể đoạt được hay không? Nếu phần mộ của Hắc Thủy Đại Đế sắp sửa xuất thế, để lĩnh ngộ thủy chi pháp tắc, vô luận như thế nào, ta cũng muốn đem thủy chi bản nguyên đoạt tới trong tay.

Phương Đông vừa xảy ra chuyện gì nhỉ? Đợi ta đoạt được thủy chi bản nguyên rồi điều tra cũng không muộn, một năm ở nhân gian, tuy nói thọ nguyên của tu sĩ rất dài, nhưng thời gian một năm cũng không ngắn, không biết sự tỷ hiện tại thế nào rồi? Hư Thiên Tông lại ra sao?

Tiên Âm một mình đi vào Nam Hoang, đến nay đã hơn tám mươi năm rồi, thực sự là khổ cực cho nàng, một mực ở tại thiên đình chờ ta, đến nay đã hơn chín mươi năm! Hiện tại lòng ta đã thông suốt, hẳn là nên đi tìm các nàng thôi.

Ánh mắt từ phương đông xa xôi thu hồi, quay về đầu nguồn Hắc Thủy Hà nhìn lại.

Lúc này mây đen trên bầu trời đã tản đi, cũng không còn mưa nữa, đường nhìn rất tốt, thế nhưng, Hắc Thủy Hà uốn lượn nên Cổ Thần dù cố gắng nhìn ra tận cùng vẫn chưa đến đầu nguồn.

Hắc Thủy Hà dài đến hơn mười vạn lý, lúc này Cổ Thần vừa mới rời khỏi khu vực Bắc hoang phạm nhân. Chỉ riêng phần đất liền đã hơn vạn lý, mà cảnh nội Hắc Thủy Hà còn rộng hơn hai mươi vạn lý, nên hẳn tự nhiên là không thể nhìn thấy đầu nguồn rồi.

Dưới chân bước ra một bước, hai luồng thủy vân ở lòng bàn chân Cổ Thần hướng về phương nam, cước đạp hư không mà đi.

Bước vào Độ Hư bí cảnh, cảm xúc đối với pháp tắc càng thêm linh mãnh hơn nhiều, Cổ Thần có thể dễ dàng cảm giác được cỗ lực lượng vô hình trong hư không, cũng có thể sử dụng nó.

Trong không khí tựa hồ hiện ra một cái lưới, lại tự có một cánh cửa trùng điệp đem toàn bộ không gian liên kết lại cùng một chỗ.

Cổ Thần cảm ngộ không gian pháp tắc, dưới chân lại bước một bước, thân thể trong sát na biến mất không thấy, bước trong hư không, nhưng khi vừa dừng lại đã đi xa được hơn mười trượng.

Một bước nhẹ nhàng liền có thể đi ra hơn mười trượng, lần đầu tiên Cổ Thần sử dụng lĩnh ngộ của mình đối với không gian pháp tắc, tiến hành thuận di, không có mượn bất kỳ không gian pháp bảo nào.

Tuy rằng Cổ Thần đối với lĩnh ngộ không gian pháp tắc còn không thành thạo, xuyên qua Hư Không cự ly phi thường ngắn, trong lòng hẳn cũng không nổi giận, tiếp tục bước về phía trước.

Theo Cổ Thần liên tục xuyên qua Hư Không, cự ly càng ngày càng xa.

Vừa mới bắt đầu, Cổ Thần chỉ có thể thuận di ra hơn mười trượng, khi lĩnh ngộ đối với không gian pháp tắc càng lúc càng sâu sắc, vận dụng càng thêm thành thạo, cự ly thuận di cũng xa hơn rất nhiều. Sau hơn hai canh giờ liền có thể trong nháy mắt đi ra trăm trượng, ngày thứ hai liền có thể thuận di mấy trăm trượng liền...

Buổi chiều ngày thứ hai, Cổ Thần một đường thuận di rất cực dọc theo Hắc Thủy Hà đi tới đầu nguồn.

Đầu nguồn Hắc Thủy Hà ở một giải đất cao nguyên phía tây nam bộ, là nơi trung gian giữa Đại Linh Đế Đình tiến về phía nam và Đại Kiền Thánh Đình.

Khi Cổ Thần Nguyên Thần Dung Khiếu, mặc dù không có thần thức, nhưng phạm vi lực cảm ứng của thân thể so với thần thức điều tra còn rộng lớn và linh mãnh hơn nhiều. Bước vào Độ Hư bí cảnh, Cổ Thần có thể cảm ứng mọi động tĩnh trong phương viên hơn ngàn dặm.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn về phía nam, ngoài mấy trăm dặm có một ngọn núi cao vút chặn mất tầm nhìn của hẳn, hẳn rõ ràng cảm ứng được bên kia ngọn núi, các hẳn chừng tám trăm dặm đang có một hồi chiến đấu.

Có sáu người đang chiến đấu, từ trên người họ truyền ra pháp lực ba động đều là cao thủ Minh Khiếu Kỳ, một bên chỉ có một người, mà bên kia lại có tới năm người.

Chiếm thượng phong không phải là bên nhiều người, mà là bên đơn độc, dĩ nhiên kẻ đó có tu vi Minh Khiếu Kỳ cực hạn, còn năm người kia đều có tu vi Minh Khiếu trung kỳ, năm người liên thủ cũng không phải là đối thủ của Minh Khiếu Kỳ cực hạn, liên tục lâm vào hiểm trạng.

Dưới chân Cổ Thần khê động, thân thể thuần di biến mất không thấy, bước vào trong hư không, trong nháy mắt xuất hiện ở một nơi ngoài vạn tượng, rất nhanh liền lao tới bầu trời phía trên sáu người đang chiến đấu.

Cổ Thần đã là Độ Hư cường giả, tu vi hơn xa sáu người, hắn ở trên đám mây nhìn xuống phía dưới, mà không một ai cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Trong sáu người phía dưới dĩ nhiên có mấy người mà hắn quen biết.

Một người đầu trọc mặc áo cà sa màu trắng là một hòa thượng, lúc này trên thân hắn phát ra kim quang tựa như kim cương lâm thế, thể lực mạnh mẽ đến cực điểm, chính là thiên tài phật môn A Cừ La vương chín mươi năm trước, tại đế đô, trên Đoạt Đế Đại Hội đã cùng Cổ Thần đánh một trận.

Một người khác trong tay cầm một cây phương thiên kích thật lớn, đại vừa ra, khí thế kinh người đủ có thể phá phân thiên địa, náo động âm dương, cũng đã từng cùng Cổ Thần giao đấu trên Đoạt Đế Đại Hội, đó là người của chư tử thế gia Hưu Quân Cực.

Còn có một người, thân mặc trường bào màu đen, cả người tựa hồ đều bao phủ trong âm ảnh, trong lúc chiến đấu cũng không thấy hắn tiến về phía trước, mà là ngồi dưới đất, nói lẩm bẩm, phía trước một đoàn hắc khí cuộn cuộn bay, bên trong có một cự ảnh cao chừng mười trượng, nửa trắng nửa đen, là phân thân của Vu thần.

Người này Cổ Thần cũng nhận ra được, hắn là thủ tịch đại vu sư Vu Đạo Tông của Đại Ly Đế Đình, năm xưa cũng từng giao thủ trên Đoạt Đế Đại Hội.

Ngày đó ba người này đều có tu vi Nguyên Thần, cho tới bây giờ, đều đã bước vào Minh Khiếu trung kỳ, nhất là A Cừ La vương thực lực đại phát, có dấu hiệu sắp đột phá Minh Khiếu hậu kỳ.

Ngoài ba người A Cừ La vương, Hưu Quân Cực, Vu Đạo Tông, còn hai người khác thoát nhìn đều là tu sĩ chừng ba mươi lăm tuổi, đều có tu vi Minh Khiếu trung kỳ, Cổ Thần chưa từng gặp qua.

Năm vị tu sĩ Minh Khiếu trung kỳ cùng một vị tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ đối chiến, có thể chiếm thượng phong, nhưng so với tu sĩ Minh Khiếu Kỳ cực hạn thực lực vẫn còn kém xa. Ngay cả năm người đều là thiên tài nhưng đối mặt với tu sĩ Minh Khiếu Kỳ cực hạn công kích vẫn liên tục lâm vào hiểm cảnh.

Cổ Thần cười nhạt, hôm nay không biết là ngày gì, dĩ nhiên lại gặp được mấy người quen, vị tu sĩ Minh Khiếu Kỳ cực hạn kia, hắn không ngờ cũng nhận ra được, chính là Thổ Luân Đại Vu vào sáu mươi năm trước, nhân lúc Cổ Thần và Ma Vương Đồ Độc đại chiến đã chạy ra vu cương.

Lúc đó Cổ Thần và Ma Vương Đồ Độc đại chiến, ngoại trừ Hỏa Huỳnh, Mộc Ân, Âm Ngột ba vị đại vu đã chết, các đại vu khác còn sống đều đứng về phía Cổ Thần. Chỉ có mình Thổ Luân Đại Vu lựa chọn cùng Ma Vương Đồ Độc cùng tiến thoái.

Kết quả Ma Vương Đồ Độc bị Cổ Thần sử dụng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, một quyền oanh sát, Thổ Luân Đại Vu thấy tình thế không ổn, nhân lúc hỗn loạn lẫn trốn, từ đó về sau không biết tung tích, dĩ nhiên hôm nay lại gặp phải.

Ánh mắt Cổ Thần chăm chú nhìn vào trên người Thổ Luân Đại Vu, hắn thân là chiến thần cổ vu tộc, hôm nay lại gặp được phản đồ, tự nhiên là muốn thanh lý môn hộ, đem Thổ Luân Đại Vu án theo vu tộc quy xử trí.

Bất quá, Cổ Thần không có nóng lòng động thủ, hắn vẫn đứng ở trên đám mây, phát hiện từ rất xa phía nam có một đạo tiêu quang đang phi đến tới nơi này.

Dựa theo tin tức kiếp trước nghe được, A Cừ La vương và Hưu Quân Cực đều là chính là nhân vật có thể tiến nhập phần mộ của Hắc Thủy Đại Đế. Hiện tại đang trong khoảng thời gian phần mộ của Hắc Thủy Đại Đế chuẩn bị hiện thế, bọn họ ở đây có lẽ liên quan tới chuyện này.

Cổ Thần không tìm được vị trí phần mộ của Hắc Thủy Đại Đế, với hắn thật sự muốn nhìn xem vì sao bọn họ lại cùng Thổ Luân Đại Vu chiến đấu?

Thổ Luân Đại Vu ổn định chiếm thượng phong, cười ha hả, quát lớn:

- Nhân tộc tu sĩ, mau đem bảo vật giao ra đây, gia gia còn có thể tha cho các người một mạng, nếu còn ngoan cố, ta cũng mặc kệ các người có lai lịch gì, đều phải ra tay giết người.

Trong lúc nói chuyện, Thổ Luân Đại Vu liên tục oanh quyền, từng đạo quyền cương màu vàng nhưng ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng, tu vi của hắn còn cao hơn năm người hai cấp bậc, nên trực tiếp dùng lực lượng mạnh mẽ xuất kích khiến bọn họ người không thể chống đối.

Coi như là A Cửu La vương cả người phát ra kim quang tựa như một pho phật tượng bằng đất, chỉ dựa vào thân thể Minh Khiếu trung kỳ căn bản không thể liều mạng với Thổ Luân Đại Vu/

Quyền lướt qua, năm người đều phải né tránh, đồng thời huy quyền ngạnh kháng, quyền cương giao nhau, thân thể liền bị lực phản chấn đánh văng ra xa, thân thể đập mạnh lên mặt đất, tạo thành cái hố sâu mấy trượng.

- Bảo vật?

Cổ Thần ở trên mây nghe được, trầm nghĩ:

- Rốt cuộc là loại bảo vật gì lại có thể khiến mấy người giao thủ, chẳng lẽ không phải là liên quan tới mộ phần của Hắc Thủy Đại Đế?

Đám người A Cửu La vương không thể địch lại, mắt thấy Thổ Luân Đại Vu muốn hạ sát thủ, một gã tu sĩ thoát nhìn hơn ba mươi tuổi từ trong hố sâu đi ra, quát:

- Cho người...

Trong lúc nói, người nọ liền vung tay lên, một đạo hắc ảnh cỡ nửa bàn tay bay về phía Thổ Luân Đại Vu. Tuy rằng hắc ảnh kia nhanh như thiểm điện, nhưng lại Cổ Thần nhìn thấy rõ ràng, đồng thời kinh ngạc vì không ngờ nó là một khối ngọc bội đen kịt.

Nhìn khối ngọc bội kia cực kỳ giống với vô thượng tiên bảo mà Hắc Thủy Đại Đế lưu lại đang nằm trong tay Cổ Thần.

Trong lòng Cổ Thần nhất thời có hứng thú.

Thổ Luân Đại Vu cười ha ha, thủ ảnh khê động, ngọc bội đen kịt liền bị hắn nắm trong tay, liếc mắt nhìn ngọc bội đen kịt cảm nhận được cảm không bên trong.

Bất quá, Thổ Luân Đại Vu vẫn chưa rời khỏi ngay, ánh mắt đảo qua năm người, nói:

- Trên người các người còn có bảo vật gì, mau chóng giao ra đây, đừng để ta...Ấn?

Đang khi nói chuyện, khuôn mặt Thổ Luân Đại Vu đột nhiên đại biến, quay đầu về phía nam nhìn lại, chỉ thấy ngoài mấy trăm dặm, sáu đạo tiêu quang đang cấp tốc lao về phía này, nhất thời nhướng mày hóa thành một đạo tiêu quang bay về phía đông.

Năm người Hầu Quân Cực nhìn thấy sáu đạo tiêu quang, nhất thời tinh thần đại hỉ, một lúc sau, sáu đạo tiêu quang đã đến bên cạnh năm người, tu sĩ vừa ném ra ngọc bội đen kịt chỉ vào tiêu quang của Thổ Luân Đại Vu la lớn:

- Mau đuổi theo, bảo vật bị hắn cướp đi một kiện rồi.

Sáu người vừa tới chột nhứ mày, cùng kêu lên:

- Đuổi theo...

Trong sát na, mười một đạo tiêu quang phóng lên cao, đuổi theo Thổ Luân Đại Vu/

Trên mặt Thổ Luân Đại Vu mang vẻ tươi cười, quay đầu lại nhìn mười một đạo tiêu quang phía sau, trầm nghĩ:

- Trừ phi Độ Hư cường giả bằng không chỉ dựa vào các người sao có thể đuổi được gia gia chứ?

- Ôi!

Thổ Luân Đại Vu đang suy nghĩ, thì đột nhiên một tiếng thét kinh hãi, trong khoảng không phía trước tựa hồ hóa thành tường đồng vách sắt, đầu của hắn liền bị đập vào đó, trong lúc kinh hô, một cỗ lực lượng cường đại từ bốn phương tám hướng bao phủ lên.

Chu vi xung quanh trong sát na tựa hồ toàn bộ đều biến thành thực chất, đem Thổ Luân Đại Vu nhốt vào bên trong.

- Xong, là Độ Hư cường giả.

Trong lòng Thổ Luân Đại Vu đại động.

Chính lúc trong lòng Thổ Luân Đại Vu kinh hãi, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, con mắt Thổ Luân Đại Vu còn chưa biến đổi, nhưng nhất thời nổi lên vẻ khiếp sợ.

- Chiến thần! Dĩ nhiên là chiến thần? Nhanh như vậy, chiến thần dĩ nhiên đã bước vào Độ Hư bí cảnh?

Trong mắt Thổ Luân Đại Vu lộ rõ vẻ khủng hoảng, trong lòng nhắc lên kinh đào hãi lãng.

Mười một đạo tiêu quang phía sau cũng đã đuổi tới, thấy phía trước đột nhiên xuất hiện một Độ Hư cường giả cước đạp lên đám mây, nhất thời đình chỉ tăng tốc.

Đội thấy rõ tướng mạo Cổ Thần, trong mắt ba người A Cửu La vương, Hầu Quân Cực, Vu Đạo Tông đều mạnh mẽ nhảy lên, cùng kinh hô:

- Cổ sát thần! Người dĩ nhiên đã bước vào Độ Hư bí cảnh?

Vô luận nhân thần, hay âm điệu đều chứng minh nỗi khiếp sợ trong lòng ba người.

632. Chương 6 : Người Muốn Giết Ta

Chín mươi năm trước, Cổ Thần mới vào Mệnh Tuyền, ba người A Cửu La vương, Hầu Quân Cực, Vu Đạo Tông đã sớm là cao thủ tuyệt đỉnh danh chấn Cổ Hoàng rồi.

Trên Đoạt Đế Đại Hội, ba người A Cửu La vương, Hầu Quân Cực, Vu Đạo Tông thua dưới tay Cổ Thần, tên tu sĩ trẻ tuổi có tu vi mới vào Mệnh Tuyền bí cảnh, hôm nay đã trở thành cường giả bước vào Độ Hư bí cảnh, nếu như nói chín mươi năm trước, ba người bại dưới tay Cổ Thần còn cảm thấy phiền muộn, thì lúc này thấy Cổ Thần, trong lòng cũng chỉ có kinh hãi cùng ngạc nhiên.

Các vị cao thủ đứng đầu đuổi theo nhìn Cổ Thần trong mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ, tên tu sĩ vừa rồi tung ngọc bội đen kịt ra thở dốc nói:

- Cổ sát thần? Hắn chính là kẻ sáu mươi năm trước, tàn sát mấy vạn tu sĩ Tàng gia, hủy diệt Đại Doanh Đế Đình? Hắn chính là Cổ Thần?

Người này tinh thần kích động, tay phải chỉ vào Cổ Thần liên tục run rẩy.

Vu Đạo Tông liếc mắt nhìn tu sĩ kia, nói:

- Trịnh huynh, chính là hắn.

Đồng thời với Vu Đạo Tông lên tiếng, trong ánh mắt người nọ cũng đột nhiên phát ra một tia sát khí, lấy lực cảm ứng linh mẫn của Cổ Thần tự nhiên là rất rõ ràng điều này. Khuôn mặt không khỏi trầm xuống, rồi đột nhiên trong không khí có mùi thuốc súng.

Ngoại trừ năm tên cao thủ Minh Khiếu trung kỳ, thì sáu kẻ vừa tới trợ giúp có bốn người là cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ, hai người còn lại cũng đều là Minh Khiếu trung kỳ.

Trong mười một người này, bốn người là Minh Khiếu hậu kỳ, bảy người là Minh Khiếu trung kỳ, mười một người liền thủ coi như là cao thủ Minh Khiếu Kỳ cực hạn cũng chỉ có thể chạy trốn chết, thực lực mạnh đủ có thể quét ngang Mệnh Tuyền bí cảnh.

Thế nhưng tu vi của Cổ Thần không chỉ là Mệnh Tuyền bí cảnh, mà là Độ Hư bí cảnh, tuy rằng chỉ mới tiến nhập nhưng cũng vẫn là Độ Hư a.

Giữa Mệnh Tuyền bí cảnh và Độ Hư bí cảnh có một khoảng cách không thể vượt qua, một bên là phạm, một bên là tiên, chỉ cần Cổ Thần nguyện ý động thủ, mười một tên cao thủ Minh Khiếu Kỳ này, trong lúc giở tay nhắc chân liền có thể giết chết.

Ánh mắt Cổ Thần chăm chú vào trên người tên tu sĩ họ Trịnh kia, nói:

- Thế nào? Người muốn giết ta?

Cao thủ hai bên đều quay đầu thoáng nhìn qua tên tu sĩ họ Trịnh kia, một số trong mắt lộ vẻ đã hiểu, số còn lại thì khó hiểu, đồng thời ra hiệu với tên tu sĩ họ Trịnh kia rằng:

- Đối phương là một vị cường giả Độ Hư, muốn giết chúng ta dễ như trở bàn tay, dù có thù hận gì, cũng đợi đạt tới Độ Hư bí cảnh hãy nói.

Tên tu sĩ họ Trịnh kia vẫn đứng yên, không động đậy, hiển nhiên đối với tu vi của Cổ Thần thập phần sợ hãi, thế nhưng cừu hận trong lòng lại áp lực khiến hắn thở hổn hển nói:

- Sáu mươi năm trước, khi Cổ Thần đánh chết Đại Doanh Tiêu Thần đế quân, hủy diệt Đại Doanh Đế Đình, gia phụ Trịnh Mộng Nam cũng ở Đại Doanh đế đô, Cổ Thần người có còn nhớ không?

Một câu phía trước là giải thích với cao thủ hai bên, còn câu phía sau là để chất vấn Cổ Thần.

- Trịnh Mộng Nam?

Cổ Thần lẩm bẩm một câu này, tựa như nhớ về sáu mươi hai năm trước, một hồi giết chóc máu tanh gât đầu nói:

- Chư truyền thừa Trịnh gia gia chủ! Ta nhớ kỹ, hắn thực lực không sai, có thể tiếp được hai quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, nguyên lai người là con của hắn? Trách không được thấy ta lại có thâm cừu đại hận! Bất quá tu vi của người quá yếu, cho dù một trăm, một nghìn năm nữa cũng không phải đối thủ của ta, muốn báo thù chờ người bước vào Độ Hư bí cảnh đã!

Trải qua hơn sáu mươi năm tu tâm dưỡng tính tại trần thế, tâm tình Cổ Thần sớm đã twf trạng thái giết chóc ngày trước khôi phục bình tĩnh trở lại. Trong lòng không còn có cảm giác thị huyết này nữa.

Nghe xong hai người đối thoại, trong ánh mắt mấy tu sĩ kia đều lộ vẻ đã hiểu, ngày đó Trịnh Mộng Nam chết dưới tay Cổ Thần, chư tử thế gia cũng không có kiên nhẫn nói toạc ra, ngay cả Thánh Hoàng và Tàng gia lão tổ Tàng Khôn Sơn cũng chưa từng có thể ngăn cản Cổ Thần, nói rõ tu sĩ bình thường truy sát đối với Cổ Thần vô dụng.

Đem tin tức Trịnh gia gia chủ bị Cổ Thần đánh chết nói ra ngoài ngược lại sẽ làm hạ thấp danh dự của chư tử thế gia, do đó, Trịnh Mộng Nam chết dưới tay Cổ Thần cũng chỉ có một ít thành viên nội bộ chư tử thế gia biết được.

Đối với chuyện báo thù, hậu thế của tứ đại chư tử thế gia còn được mấy vị lão tổ truyền xuống, bất kể là ai cũng không được tự tiện đi tìm Cổ Thần báo thù, ân ân oán oán đều do bọn họ giải quyết.

- Trịnh huynh! Hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, Cổ Thần đã bước vào Độ Hư, chúng ta không phải đối thủ của hắn, nghìn vạn lần không nên hành động theo cảm tình, khiến mọi người phải liên lụy.

Một vị tu sĩ ở bên cạnh khuyên nhủ.

Tu sĩ họ Trịnh kia cắn răng, thở dài một hơi, quay đầu sang một bên, không hề để ý tới Cổ Thần nữa, bộ dáng rất phiền muộn.

Cổ Thần cũng không có đem mười một tên Minh Khiếu Kỳ cao thủ này để trong lòng, xoay chuyển ánh mắt về phía thổ vu.

Thổ vu đang bị định trong hư không thấy vậy, thì trong lòng nhảy lên một chút. Thân thể nhất thời lạnh nửa người, muốn nói, nhưng lại bị Cổ Thần trói buộc hoàn toàn, ngay cả miệng cũng không mở ra được, chỉ có thể dùng ánh mắt thương cảm nhìn Cổ Thần để cầu tình.

Cổ Thần nói:

- Thổ vu, ta và ngươi cũng có duyên gặp mặt vài lần, tại cổ vu tộc, ta chỉ có danh nghĩa chiến thần, trên thực tế, ta còn là tu sĩ nhân tộc, ngươi phản bội cổ vu tộc, ta sẽ không giết ngươi, thế nhưng, ta đã có danh là chiến thần cổ vu tộc, nếu đã gặp lại ngươi cũng không thể để ngươi tiếp tục làm xằng làm bậy, vậy tạm thời đem ngươi giam giữ, mang về chiến thần điện, giao cho thần nữ cùng các vị đại vu thẩm lí và phán quyết.

Nghe xong nửa câu đầu, trong ánh mắt thổ vu còn lộ vẻ mừng rỡ và cảm kích, nhưng sau khi nghe được nửa câu còn lại, trong ánh mắt chỉ còn kinh hoảng, trở lại chiến thần điện bị thẩm lí và phán quyết, hắn thân là đại vu nên tự nhiên biết căn cứ theo tộc quy cổ vu tộc, hắn sẽ phải chịu kết quả như thế nào.

Cổ Thần cũng mặc kệ trong lòng thổ vu có nguyện ý không, trong mi tâm bắn ra một đoàn kim quang, chính là vô thượng tiên bảo Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, tầng tháp thứ ba vừa mở ra, Cổ Thần vung tay lên, liền đem thổ vu nhốt vào bên trong.

- Cổ... Cổ... Cổ chiến thần!

Lúc này, một thanh âm từ phía sau vang lên, một vị cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ trong mười một tu sĩ kia đi ra, xoay người ôm quyền với Cổ Thần, nhưng nhất thời lại không biết phải xưng hô ra sao.

Đối phương là một vị cường giả Độ Hư bí cảnh, trực tiếp gọi tên tựa hồ không lễ phép, nếu gọi là tiền bối thì trên thực tế tuổi tác Cổ Thần so với bất kỳ ai trong đám tu sĩ tại đây đều nhỏ hơn không ít.

Mà gọi là Cổ sát thần lại càng không thỏa đáng, đây là hung danh thế nhân đặt cho Cổ Thần, chỉ có khi cùng Cổ Thần tương chiến mới có thể trực tiếp gọi ra hung danh của gã. Cổ Thần là Độ Hư cường giả, dù cho toàn bộ mười một người bọn họ liên thủ cũng không đỡ nổi một cước của hắn, nên tự nhiên không muốn chiến đấu gì cả.

Nghĩ tới nghĩ lui, không biết gọi gì, đánh kêu vài tiếng “Cổ”, nghĩ đến một thân phận khác của Cổ Thần là chiến thần cổ vu tộc. Chiến thần là một danh hiệu, lại không phải hung danh, nên cũng có thể dùng để xưng hô được.

Cổ Thần nghe vậy, xoay người nhìn lại tên cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ kia, nói:

- Gọi ta có chuyện gì?

633. Chương 7 : Thế Ngoại Siêu Nhiên

Nhìn ánh mắt Cổ Thần, vẻ mặt tên cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ kia biến ảo bất định, tựa hồ rất khó xử, nhưng lại có một cỗ lực lượng trời buộc hắn, làm hắn không thể không nói.

Cổ Thần không rảnh cùng hắn dây dưa, nói:

- Có chuyện gì thì nói mau...

Tên cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ kia đành cắn răng, nói:

- Cổ chiến thần! Khối ngọc bội trên tay ngươi là mới đoạt được từ tên thổ vu nọ, ngươi có thể trả lại cho chúng ta được không?

Hắn chỉ vào khối ngọc bội đen kịt trên tay Cổ Thần, lại nhắc đến vừa rồi thổ vu cùng năm tên Minh Khiếu trung kỳ giao chiến đoạt bảo.

Vừa đem thổ vu nhốt vào tầng thứ ba của Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, Cổ Thần cũng thuận lợi lấy khối ngọc bội đen kịt trên tay hắn, còn chưa kịp tỉ mỉ xem xét, tên cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ này đã mở miệng muốn đòi đồ.

Cổ Thần liếc mắt nhìn về phương nam xa xôi, khẽ cười một tiếng, giơ khối ngọc bội trong tay lên, nói:

- Thứ này là ta là ta bắt thổ vu, đoạt được từ trên người hần, ta mặc kệ hần từ đâu mà có, chỉ biết là hiện tại nó là chiến lợi phẩm của ta, nếu người muốn, có thể tới cướp đoạt từ trong tay ta, khi ấy nó sẽ là của người.

Tên cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ vẻ mặt lập tức trắng bệch, nói:

- Tại...tại hạ nào dám? Cổ chiến thần, thứ này đối với chúng ta có tác dụng rất lớn, mong ngài giơ cao đánh khẽ, trả lại cho chúng ta đi nhá!

Cổ Thần tỉ mỉ nhìn thoáng qua ngọc bội đen kịt trong tay, cùng với khối ngọc bội hần đoạt được từ tay đại đương gia Thanh Long Trại tuy rằng bề ngoài tương tự, nhưng lại có khác biệt rất lớn, đầu tiên mặt trên khối ngọc bội đen kịt này không có khắc chữ, chỉ khắc một

dòng nước đang chảy, là tiêu chí của Hắc Thủy Ma Tông thời thượng cổ.

Mà trên khối ngọc bội đoạt được từ tay đại đương gia Thanh Long Trại lại có khắc bốn chữ “Hắc thủy thao thao”.

“Hắc thủy thao thao, thao tấn thiên hạ” đây là danh hiệu của Hắc Thủy Đại Đế ngày trước.

Cơ thủy thao thao, thao tấn thiên hạ là câu khẩu hiệu của Cơ gia Thánh Đình, nhưng khi ấy Hắc Thủy Đại Đế lại sấm hạ “Hắc thủy thao thao, thao tấn thiên hạ”, ý nói khi ấy hai bên Cơ gia Thánh Đình cùng Hắc Thủy Đại Đế không phải là bạn.

Một khối ngọc bội kia có khắc bốn chữ “Hắc thủy thao thao” rõ ràng so với khối ngọc bội không có khắc chữ này quý giá hơn nhiều, tuy rằng trên khối ngọc bội này khí tức của thượng cổ ma đế rất nặng, nhưng chỉ là một món bảo vật bình thường. Trên khối ngọc bội có khắc bốn chữ “Hắc thủy thao thao” tuy rằng khí tức đó rất mỏng, nhưng lại hiện lên uy thế của Hắc Thủy Đại Đế là một món vô thượng tiên bảo.

Cổ Thần biết, khối ngọc bội đen kịt trong tay này so ra kém khối kia, nên đối với hần không có tác dụng gì, nhưng hần lại muốn biết, bên trong nó đến tột cùng ẩn chứa tác dụng gì? Vì sao thổ vu muốn tới cướp giết?

Cổ Thần nói:

- Khối ngọc bội này đối với các người có tác dụng gì? Đối với ta sẽ vô dụng sao? Người nói cho ta biết, nếu thực sự là nó hữu dụng với người, lại vô dụng với ta, ta liền trả lại người, được chứ?

- Cái này...

Tên cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ chần chờ một chút, rồi nói:

- Khối ngọc bội này là để tiến vào một chỗ...

Nói đến chỗ này, tiếng nói của hần chợt dừng lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía nam.

Ánh mắt Cổ Thần đã sớm đi trước một bước, chuyển hướng về phía phía nam, chỉ thấy một bóng người, xuyên qua Hư Không mà đến, cước đạp một đoàn sương trắng, chính là một vị Độ Hư cường giả Giá Vụ kỳ.

Độ Hư cường giả Giá Vụ kỳ ngay lập tức đến gần, tốc độ cực nhanh, mới nhìn còn đang ở ngoài mấy nghìn dặm, trong chớp lát đã tới trước Cổ Thần năm nghìn trượng.

- Tàng tiền bối...

Mười một cao thủ Minh Khiếu Kỳ sắc mặt đại hỉ, thân ảnh khẽ động, đồng thời phi độn tới phía sau tên Độ Hư cường giả Giá Vụ kỳ.

Tên cường giả Giá Vụ kỳ họ tàng,, chính là lão tổ Tàng gia Đại Doanh Đế Đình, Tàng Khôn Sơn từng cùng Cổ Thần giao thủ một trận.

Ba vị lão tổ Tàng gia, lão đại Tàng Khôn Huyền, tu vi Hư Không sơ kỳ, tại nghìn năm trước trợ giúp Thánh Đình tiêu diệt thánh địa Thái Hư Cung, thuận tiện cho Trấn Đông Hậu Phủ thành lập Đại Doanh Đế Đình,

lấy Thánh Đình trấn thủ đông phương, đối kháng Đông Hoang yêu tộc, khi tam tộc đại chiến, Đại Doanh đứng mũi chịu sào.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Thật không? Đã như vậy, ta tạm dừng lại đây một đoạn thời gian.

Khóe miệng Tàng Khôn Sơn lộ ra mỉm cười, nói:

- Chúng ta đi!

Nói xong, thân ảnh chợt lóe, thân thể Tàng Khôn Sơn liền xuất hiện ở ngoài trăm dặm, mười một vị cao thủ Minh Khiếu Kỳ thấy thế, đem độn tốc đề cao tới trạng thái lớn nhất, đuổi theo hắn.

Cổ Thần nhìn chúng tu sĩ độn đi xa, khóe miệng nổi lên tia mỉm cười, thầm nghĩ:

- Người nói cho ta biết tin tức Mộ phần Hắc Đế, lại cực lực giữ ta lại, xem ra, lần này những người chuẩn bị tiến nhập mộ phần, thân phận đều không đơn giản.

Bất quá, trừ phi là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, bằng không nói, ai có thể làm khó dễ được ta? Nhìn dáng vẻ đặc ý của người, lẽ nào Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng muốn thân nhập mộ phần Hắc Đế? Hắc Thủy Đại Đế lĩnh ngộ thủy chi bản nguyên.

Không nói thủy chi bí thuật, hay thủy chi bản nguyên cũng đều là trần bảo có một không hai mà tu sĩ thiên hạ đều mong cầu. Thánh Hoàng không có lý do gì để cho người khác, hắc hắc... Bất quá, coi như là Thánh Hoàng tự thân tới thì sao? Ta cứ đi tới, ai có thể ngăn cản?

Cổ Thần thu hồi ánh mắt, thân ảnh chợt lóe, liền biến mất không thấy, lợi dụng thuận di thuật rất nhanh liền bầu trời phía trên ngọn núi ngăn chặn tầm mắt của hắn lúc trước.

Ngọn núi này liên miên vạn lý, trong đó có nhiều ngọn núi cao tận trời xanh.

Thân thể Cổ Thần cảm giác linh mãnh cực kỳ, dọc theo núi non phi độn bất quá thiên lý, liền thông qua ba động, cảm ứng được trên ngọn núi phía trước có một sơn động.

Bước vào Độ Hư, Cổ Thần liền vận sử dụng thuận di chạy đi, tuy rằng lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng còn chưa có cần thận thể hội, nếu mộ phần Hắc Đế sắp xuất thế, liền dùng thời gian này để hảo hảo thể hội một chút diệu dụng của pháp tắc.

Mộ phần Hắc Thủy Đại Đế xuất thế, sẽ trời giáng dị tượng, khẳng định là kinh thiên động địa, phong vân biến sắc, chỉ cần tại phụ cận mấy vạn lý, Cổ Thần không có khả năng không có cảm giác thiên địa biến hóa, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ thời cơ.

Về phần Tàng Khôn Sơn muốn dẫn những cường giả Độ Hư khác đến đây trả thù, hắc hắc... Trong lòng Cổ Thần khẽ cười một tiếng, cứ để hắn đến đây đi! Coi như là Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tự mình tới cũng không thấy được cái bóng của Cổ Thần.

Cổ Thần tạm ở lại trong sơn động, đem pháp tắc lĩnh ngộ trong lòng, tỉ mỉ chậm rãi thể hội, hoàn toàn chuyển hóa.

Tàng Khôn Sơn liên tục thuận di, một đường hướng nam đi, trong lòng liên tục cười nhạo, thầm nghĩ:

- Cổ Thần, qua nhiều năm như vậy, chúng ta một mực tìm người, cũng không hình bóng, hôm nay người dám lộ diện, hừ hừ! Cho dù người bước vào Độ Hư bí cảnh, thực lực có thể hơn ta, thì tính là gì? Chỉ cần người không giống rùa đen rút đầu, trốn trốn tránh tránh, không dám gặp người, đợi nhị ca tìm đến, lại thêm lão quỷ Trịnh gia, hắc hắc... Cho người chết không chỗ chôn, nếu muốn an toàn, để Thánh Hoàng cũng mời tới, mấy lão quỷ các đại gia tộc khác cũng gọi, lần này Mộ phần Hắc Đế xuất thế, hết thảy đều phải đi ra! Cổ Thần, người thực lực có mạnh, thì chấp cánh cũng khó thoát.

Tàng Khôn Sơn độn tốc nhanh chóng, ngay lập tức đi trăm dặm một giờ, liền rời khỏi địa giới Đại Mông, tiến nhập địa giới Đại Kiên Thánh Đình, chưa tới một canh giờ đã tới đệ nhất thánh đô Ngọc Tiêu Thành.

Ngọc Tiêu Thành ở trung ương Đại Kiên Thánh Đình, là tu sĩ thành trì lớn nhất trung thổ, diện tích chừng thiên lý.

Ở giữa Ngọc Tiêu Thành là một khoảng đất trống diện tích vạn trượng, trên bầu trời của nó có một tòa cung điện thật lớn huyền phù, chính là Ngọc Tiêu Cung.

Tàng Khôn Sơn đi tới Ngọc Tiêu Thành, lập tức đem tin tức Cổ Thần hiện thế, nói cho các vị cường giả Độ Hư bí cảnh từ trong sinh tử bí cảnh đi ra.

Bởi vì chư tử thế gia Trịnh gia gia chủ Trịnh Mộng Nam bị giết chết, tứ đại chư tử thế gia đều có một lão tổ từ trong sinh tử bí cảnh đi ra, trong đó Hầu gia và Hạ gia lão tổ đều là cường giả Giá Vụ sơ kỳ. Thương gia lão tổ là cường giả Giá vụ trung kỳ, Trịnh gia lão tổ là cường giả Giá Vụ hậu kỳ.

Kinh lịch qua trăm năm tam tộc đại chiến, lại sống đến bây giờ thì đều là cường giả Độ Hư, chỉ ít cũng cường giả Giá Vụ, cường giả Độ Hư Đẳng Vân kỳ nếu không phải thương vong tjit cũng hao hết thọ nguyên, số còn lại rất ít ỏi, giống như Cơ Thần Không vậy.

Trong Tàng gia tam lão trừ Tàng Khôn Sơn, lão nhị Tàng Khôn Phàm đều từ trong sinh tử bí cảnh đi ra chỉ có lão đại Tàng Khôn Huyền còn cần một chút thời gian, lâu thì ba năm nhanh thì một hai năm liền có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Đến khi Cổ Thần xuất thế, Tàng Khôn Phàm cùng lão tổ tứ đại chư tử đều động dung.

Lúc Cổ Thần hủy diệt Đại Doanh Đế Đình liền biến mất sáu mươi năm, Tàng gia và tứ đại chư tử thế gia cường giả Độ Hư từ trong sinh tử bí cảnh đi ra, kết quả tìm không thấy người, không phát tiết một ngụm ác khí trong lòng. Hôm nay biết được tin tức của Cổ Thần cả người bừng bừng từng cổ nhiệt khí, không nói hai lời liền theo Tàng Không Sơn phi độn đến đầu nguồn Hắc Thủy.

Trước khi đi thật ra mấy người đều đã hỏi qua ý kiến Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, kết quả Thánh Hoàng vô cùng vui mừng, giết một tu sĩ Độ Hư làm sao có thể phải dốc toàn bộ lực lượng Thành Đình, nếu làm như vậy không khỏi để người khác chê cười, có mấy người Tàng gia đảm nhiệm việc tiêu diệt Cổ Thần quả là cầu còn không được.

Ngẫm lại thì mấy người đó cũng là hai vị lão tổ Tàng gia, lão tổ tứ đại chư tử thế goa, tổng cộng sáu người trong đó có hai người là Giá Vụ hậu kỳ, một người Giá Vụ trung kỳ, ba người Giá Vụ sơ kỳ. Sáu người liền thủ coi như là siêu cấp cường giả Hư Không sơ kỳ đều phải nể mặt ba phần, chẳng lẽ lại sợ không tiêu diệt được một tu sĩ Độ Hư Đẳng Vân sơ kỳ ?

636. Chương 10 : Hắc Thủy Đại Đế

Cho dù Cổ Thần có được truyền thừa của Chiến Thần Vu tộc thực lực cao hơn tu sĩ cùng giai thậm chí cường giả Độ Hư Giá Vụ sơ kỳ cũng không là đối thủ nhưng trước sự liên thủ của sáu vị cường giả Giá Vụ cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Tàng Khôn Sơn, Tàng Khôn Phàm, Trịnh Diệc Hùng, Thương Vũ Văn, Hậu Vô Duyên, Hạ Phi Trần, sáu vị cường giả Giá Vụ xuyên toa trong hư không cao hơn hai vạn trượng, tốc độ nhanh đến cực điểm. Chỉ không đến một thời thần sáu vị cường giả Giá Vụ đã đến vị trí mà Tàng Khôn Sơn và Cổ Thần giao chiến. Mặt đất bị xói thành một hố to sâu trăm trượng, phương viên ngàn trượng xung quanh bị cày nát như mạng nhện, cảnh tượng chiến đấu đập vào mắt khiến mấy người nhìn thấy đều kinh hãi.

Trên đường đi đến Tàng Khôn Sơn đã miêu tả thực lực của Cổ Thần cho năm người còn lại, mỗi một người nghe thấy đều há miệng trờng mắt. Nếu như người kể lại không phải là Tàng Khôn Sơn bọn họ tuyệt đối không tin một tu sĩ mới bước chân vào Độ Hư Đẳng Vân sơ kỳ lại có thể chiến thắng được một cường giả Độ Hư Giá Vụ.

Đồng thời quá trình chiến đấu còn diễn ra nhanh đến mức khó tin.

Tàng Khôn Phàm hạ xuống mặt đất, nhìn hố sâu trước mặt cả kinh nói:

- Lão tam, có đúng là hai hiệp, Cổ Thần chỉ cần hai hiệp đã oanh kích người chịu trọng thương ?

Khuôn mặt Tàng Không Sơn trở nên trắng bệch gật đầu, tựa hồ sự việc thất bại trong vòng hai chiêu trước một tu sĩ kém xa tu vi khiến hắn cực kỳ mất mặt.

Một vị cường giả Giá Vụ hậu kỳ khác, Trịnh Diệc Hùng nhìn hố sâu trước mặt rồi cuối cùng ánh mắt dừng lại dưới đáy hố nói:

- Thật là một quyền bá đạo, Cổ Thần mới tiến vào Độ Hư, thực lực đã kinh khủng như vậy, nếu chờ tu vi của hắn thăng lên một cảnh giới nữa đến lúc đó sợ là cho dù sáu người chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn. Người này quá mức đáng sợ nếu không có thâm cừu đại hận thật sự là không nên dính vào. Nhưng nếu đã có cừu hận thì chúng ta tuyệt đối không thể để hắn tạo thành uy hiếp, cần phải lấy thể sát đánh không kịp bưng tai, không từ bất kỳ thủ đoạn nào diệt sát hắn. Không thể nào để cho hắn thêm cơ hội phát triển nữa.

Ba vị lão tổ Hạ Phi Trần, Hầu Vô Duyên, Thương Vũ Văn đồng thời gật đầu biểu thị đồng ý với ý kiến của lão tổ Trịnh gia.

Tàng Khôn Sơn quét mắt nhìn xung quanh nói:

- Cổ Thần rất quan tâm đến Hắc Đế Mộ Trùng, ta đã lợi dụng điểm này đưa hắn chế trụ ở xung quanh. Hắn là hắn đang ẩn nấp không xa nơi này, chúng ta bắt đầu tìm kiếm những vùng phụ cận, không thể để hắn lại trốn thoát lần nữa.

- Ok.

Mọi người đồng loạt gật đầu đồng ý.

Tàng Khôn Phàm nói:

- Chúng ta chia làm ba tổ, tạo thành hình chữ thập, tiến hành vây kín tìm tòi khu vực xung quanh, lão tam cùng một tổ với ta, Trịnh lão quý và Hạ lão quý thành một tổ còn lại Thương lão quý và Hầu lão quý tạo thành một tổ. Chúng ta mạnh yếu liên hợp, mặc kệ tổ nào phát hiện ra Cổ Thần đều cố gắng áp chế hắn trong chớp lát đợi hai tổ đến chi viện. Lúc đó chính là tử kỳ của hắn.

Thời gian Cổ Thần và Tàng Khôn Sơn chiến đấu không mất bao nhiêu, Cổ Thần đang nhắm mắt ngồi trên sơn động, đang thể hội cảm giác khi bước vào Độ Hư, đột nhiên thần sắc khẽ động, hai mắt liền mở ra.

- Quả nhiên là không biết giáo huấn, muốn tìm chết.

Cổ Thần thở dài.

Cổ Thần tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể sớm đã tu luyện đến Nguyên Thần dung khiếu, đạt đến cảnh giới đại thành, nha thần dung nhập, từ nay về sau huyết nhục không thể bị chia lìa, thân thể mạnh mẽ không gì sánh được, đủ điều kiện để tu luyện bí thuật đệ nhất thiên hạ Chiến Thần Diệt Tinh Thần.

Nói cách khác Cổ Thần và tu sĩ bình thường khác nhau ở chỗ không có nguyên thần không có thần thức. Mà tu sĩ sử dụng thần thức là để điều tra thần thức của tu sĩ khác nếu như hai người có tu vi không quá khác biệt như vậy thần thức mạnh hơn có thể phát hiện ra thần thức yếu hơn mà thần thức yếu hơn không thể nào phát hiện ra thần thức mạnh hơn được.

Cổ Thần không có thần thức vì vậy tu sĩ khác đừng hòng phát hiện ra hắn tồn tại thế nhưng Cổ Thần lại có thể cảm ứng người khác đến gần nhờ ... cơ thể.

Khi có sinh vật hoạt động trong không khí sẽ tạo thành ba động không khí, vô luận tu sĩ có tu vi cường đại cỡ nào chỉ cần thân thể khẽ động không khí xung quanh liền có biến hóa mà không khí có biến hóa là lập tức Cổ Thần có thể cảm nhận được.

Sáu vị cường giả Giá Vụ đến không ngờ Cổ Thần lại dường như không thèm quan tâm, không để ý đến sáu người, lập tức nhắm mắt lại.

Tàng Khôn Phàm, Tàng Khôn Sơn, Trịnh Diệc Hùng, Thương Vũ Văn, Hầu Vô Duyên, Hạ Phi Trần, sáu vị lão tổ tìm kiếm tì mĩ hết một ngày trời xung quang phương viên một vạn lý đầu nguồn Hắc Thủy đến nửa bóng người cũng không thấy.

Trở lại chỗ cũ, sáu người lại tụ tập về một phía.

Ánh mắt Trịnh Diệc Hùng quét nhìn về bốn phía, ngoại trừ sáu người ra thì dường như không còn bất kể một ai khác.

Khuôn mặt Trịnh Diệc Hùng khẽ nhíu lại nói:

- Tầng lão tam, người chắc chắn Cổ Thần không rời khỏi chỗ này ? Hắn mới bước vào Độ Hư Đằng Vân kỳ không thể nào có thể thoát khỏi thần thức của chúng ta điều tra. Hay là người bị hắn lừa dối cố ý dẫn chúng ta đến đây một chuyến vô ích ?

Trong các đời Chiến Thần của Cổ Vu Tộc thì người có thể tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể đến cảnh giới Nguyên Thần Dung Khiếu cũng không nhiều. Bởi vì Nguyên Thần Diệt Tinh Quyền nhất định phải tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể đạt tới cảnh giới đại thành thì mới có thể thi triển. Cho nên đại bộ phận Chiến Thần đều không thể thi triển được Chiến Thần Diệt Tinh Quyền. Từ trước tới giờ đều là dùng vũ khí để giết địch.

Thân hình cường tráng, lưng đeo một thanh Cự Phủ tản mát ra chiến ý kinh thiên. Đây cũng là hình tượng khắc hoạ các đời Chiến Thần của Cổ Vu Tộc.

Từ sau thời thượng cổ, Cổ Vu Tộc cũng không có xuất hiện trên thế gian. Người có thể tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể đến cảnh giới Nguyên Thần Dung Khiếu cũng chỉ có Chiến Thần Tinh Kinh là một trong những đại Chiến Thần của Cổ Vu Tộc mới có thể tu luyện được. Vu sĩ của Cổ Vu Tộc không ai không biết. Tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể đến cảnh giới đại thành thì khi dùng thần thức điều tra sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Vu sĩ Cổ Vu Tộc còn như thế thì người, yêu hai tộc lại càng không biết. Cho nên Trịnh Diệc Hùng cũng không thể nào biết được. Không chỉ riêng bọn hắn mà coi như Thánh Hoàng đích thân đến đây cũng không có khả năng dùng thần thức để tìm được Cổ Thần.

Tàng Khôn Sơn tỏ vẻ khó chịu nói:

- Ta cũng không thể xác định. Bất quá ta xem Cổ Thần cũng phải giống như một tên trộm gian dùng mảnh lối trên cột người khác. Hắn đối với phần mộ của Hắc Thủy có hứng thú, chắc chắn không rời đi quá xa.

Trịnh Diệc Hùng nói:

- Ta xem như hắn đang đùa cột người. Hắn cũng không phải là người ngu, chẳng nhẽ còn tiếp tục ẩn thân ở xung quanh đây chờ người dẫn chúng ta đến tìm hắn?

Tàng Khôn Phàm giơ tay lên nói:

- Bây giờ không phải là lúc để tranh luận! Mặc kệ Cổ Thần có ở đây hay không, chúng ta đều phải tra xét. Hắc Thủy Hà Nguyên này có phạm vi vài dặm, cũng không có thấy bóng dáng của hắn....

Tàng Khôn Phàm vừa nói chuyện đồng thời ánh mắt cũng chuyển động nhìn về một vết nứt trên sườn núi cách đó không xa.

- Chúng ta đi qua sườn núi kia xem. Cổ Thần hoặc là đã rời khỏi nơi này, rất có thể là hắn đang ẩn thân ở bên trong núi sâu. Dưới sự ngăn trở của đất đá, chúng ta có dùng thần thức cũng không thể nào điều tra hết được. Có lẽ ở trong khe nứt ở sườn núi kia có một cái sơn động cách trở thần thức chúng ta điều tra cũng không chừng.

Chương 10: Hắc Thủy đại đế. (Hạ)

Nhìn theo tay của Tàng Khôn Phàm, ánh mắt mấy vị lão tổ đều nhìn về phía sườn núi lớn mà gật đầu.

Xác thực thần thức của tu sĩ cũng không cách nào xuyên qua được đất đá. Nếu như so với không khí bên ngoài thì khi dùng thần thức tra xét phạm vi sẽ giảm đi rất nhiều.

Nếu như có một sơn động tịch mịch đi thông xuống dưới lòng đất thì dùng thần thức không thể nào điều tra được.

Tàng Khôn Phàm nói:

- Xem ra trong phạm vi của địa phương này cũng chỉ có cái sơn mạch kia là phức tạp nhất. Bên trong sơn mạch có hạp cốc cực lớn. Dù chúng ta có đứng ở ngay trên đỉnh núi mà Cổ Thần lại ẩn thân vào sâu bên trong hạp cốc thì cũng không thể nào phát hiện được. Hiện giờ đi vào xem nếu như hắn ở trong đó, có thể nói là bắt rùa trong hồ. Còn không thì khẳng định hắn đã rời khỏi nơi này.

Sáu vị lão tổ hướng tới chỗ sơn mạch gần đó mà phi động đến. Cổ Thần trốn ở trong sơn động, cách chỗ sáu người đứng cũng không xa. Lúc này Cổ Thần không chỉ cảm nhận được vị trí của sáu vị lão tổ mà ngay cả cuộc đối thoại của sáu người Cổ Thần cũng có thể nghe rõ.

Rất nhanh, sáu vị lão tổ đã tìm được sơn động mà Cổ Thần đang ẩn thân.

- Chỗ đó có sơn động!

Tàng Khôn Phàm phi động ở phía trước chỉ tay hưng phấn nói.

- Đi nhìn một cái....

Ánh mắt Trịnh Diệc Hùng vô cùng hưng phấn.

Rất nhanh, sáu vị lão tổ đã đứng ở bên ngoài sơn động. Bọn họ dùng thần thức tìm tòi nhưng sáu người lại ngây người nhìn nhau. Bọn họ cũng không có điều tra ra trong sơn động có tu sĩ. Trừ phi sơn động này rất sâu, sâu không thấy đáy thì mới có địa phương mà thần thức khó có thể tra xét đến.

- Đi... Vào xem!

Trịnh Diệc Hùng đi vào bên trong sơn động, năm đạo độn quang loé lên. Năm vị lão tổ theo sát sau lưng của Trịnh Diệc Hùng.

Vào trong sơn động, sáu vị lão tổ mới phát hiện ra sơn động này cũng không có sâu như trong tưởng tượng. Cũng chỉ có chừng hai mươi trượng mà thôi. Sáu vị lão tổ kiểm tra sơn động này một lần rồi lại dùng thần thức điều tra một lần nữa sau đó mới rời đi.

Đến khi sáu vị lão tổ rời đi thì thân thể Cổ Thần từ dưới mặt đất ở trong sơn động chui lên.

Vừa rời sáu vị lão tổ vào bên trong sơn động, Cổ Thần liền thi triển Thổ Độn Thuật vào trong bên trong lòng đất dưới sơn động hơn mười trượng.

Thần thức của tu sĩ tuy không thể điều tra vào trong đất đá quá sâu, nhưng mà đối với thần thức của cường giả Độ Hư thì có thể kéo dài xuống dưới quá ngàn trượng. Nếu như tu sĩ bình thường lên vào trong mặt đất chỉ tần không quá hai nghìn trượng thì không thể nào chạy thoát khỏi thần thức điều tra của sáu vị lão tổ.

Nhưng mà Cổ Thần lại không phải là một tu sĩ bình thường. Trừ phi là người khác dùng mắt nhìn. Nếu không thì đừng mơ tưởng có thể dùng thần thức để điều tra hắn.

Cổ Thần xuất hiện ở trong sơn động, tiếp tục nhắm mắt lại bắt đầu cảm ngộ cảnh giới Độ Hư.

Sáu vị lão tổ vẫn đang bận rộn không thôi. Bọn họ đã điều tra toàn bộ sơn mạch, mọi ngõ ngách đều cẩn thận tìm tòi một lần nhưng cũng không thể nào tìm được bóng dáng của Cổ Thần. Cuối cùng bọn họ cũng chỉ có thể rời đi, lúc này sáu người bọn họ đều cho rằng Cổ Thần đã rời đi.

Từ khi sáu vị lão tổ rời đi thì cũng không còn ai tiến vào trong sơn động nơi Cổ Thần đang ẩn thân. Cổ Thần đang đắm chìm trong pháp tắc ảo diệu. Trong nháy mắt mấy ngày đã trôi qua. Lại qua nửa ngày nữa, Cổ Thần lại lĩnh ngộ thêm được một phần, so với lúc mới bước vào cảnh giới Độ Hư thì càng thêm hiểu sâu hơn một phần.

Ví dụ như không gian pháp tắc, hiện tại Cổ Thần thuần di, ít nhất có thể thuần di với khoảng cách hai nghìn trượng. Nếu như phối hợp với không gian bảo Cửu Long Phù Long Môn thì Cổ Thần có thể thuần di tới vị trí cách đó một vạn hai nghìn trượng. Với tốc độ thuần di như vậy cơ hồ có thể sánh vai cùng cường giả Vực kỳ.

Bảy ngày sau, Cổ Thần một mực ở trong động cảm ngộ pháp tắc chi lực. Trong lúc đó mặt đất dưới chân chấn động. Lập tức trong không khí có một cỗ chấn động kịch liệt truyền đến.

Hai mắt Cổ Thần trợn lên, trong mắt hắn liền mang theo kinh hãi, trầm nghĩ: Có biến hoá?

Thân ảnh loá lên, Cổ Thần liền lao ra khỏi sơn động.

Cổ Thần chân đạp Thuỷ Vân, bay vào trong hư không. Từ trên cao nhìn xuống phía tây dưới chân sơn mạch.

Nơi đó có một ngọn núi lớn, so với ngọn núi là Cổ Thần đang ẩn thần thì còn lớn hơn, chừng vạn trượng!

Giờ phút này, ngọn núi cực lớn kia bắn ra một đạo quang đẹp mắt, xuyên thẳng lên chân trời.

- Chẳng lẽ là phần mộ của Hắc Đế xuất thế?

Cổ Thần kinh hỉ nói.

Đạo quang đẹp mắt kia xuyên thẳng lên trời cao. Cho dù có đứng cách đó ngoài vạn dặm cũng khó có thể chứng kiến được.

Trong phương viên vạn dặm của Hắc Thủy Hà Nguyên, có một đám tu sĩ Thành Đình một mực chờ đợi. Lúc này thiên địa dị tượng vừa mới xuất hiện, rất nhanh tin tức liền được truyền đến nội cung Thánh Đình Ngọc Tiêu.

Thánh Hoàng cùng với mấy vị cường giả Độ Hư từ trong sinh tử bí cảnh đi ra một mực chờ đợi phần mộ Hắc Đế xuất hiện. Nghe được tin tức này bọn họ lập tức phi độn tới Hắc Thủy Hà.

Một phút trôi qua, đạo quang đẹp mắt phóng lên trời kia mới dần dần tiêu tán. Lúc này cả một ngọn núi lớn giống như bị người ta chém đi một nửa, sự to lớn của nó giảm xuống trên ngàn trượng.

Nhưng mà thay vào đó là một toà cung điện có diện tích chừng ngàn trượng xuất hiện ngay trên đỉnh núi.

Tựa hồ lúc trước toà cung điện này bị phong ấn ở trong lòng ngọn núi. Hiện giờ sơn thể của ngọn núi bị mất đi chừng ngàn trượng thì toà cung điện này mới xuất hiện ở chính giữa.

Cổ Thần nhíu mày, trong lòng kinh nghi. Toà cung điện phía trước chiếm diện tích ngàn trượng, vô cùng to lớn, cực kỳ xa hoa. Thấy như thế nào cũng không thể giống phần mộ được.

Bất quá giờ phút này cũng không phải lúc để suy nghĩ. Đạo quang đẹp mắt lúc trước đã không thấy đâu, toàn cung điện xa hoa liền hiển lộ. Từ bốn phương tám hướng liền xuất hiện hơn mười đạo độn quang hướng tới toà cung điện. Nhìn qua thì đều là những cao thủ Minh Khiếu kỳ. Cổ Thần cũng không hề chậm chút nào, thân thể loé lên liền biến mất không thấy gì nữa. Hắn dùng thuật di chi thuật mà phi độn đến toà cung điện.

Luận tốc độ thì những người kia không thể nào so sánh được với Cổ Thần. Khoảng cách mấy ngàn dặm đối với Cổ Thần thì chỉ cần mấy chục tức là đến. Hắn cũng là người đầu tiên xuất hiện bên cạnh toà cung điện đồ sộ này.

- Hắc Thủy Thánh Tông!

Cổ Thần nhìn hàng chữ ở cửa chính nghi ngờ nói:

- Đây không phải là phần mộ của Hắc Đế sao? Sao lại là di chỉ của Hắc Thủy ma Môn?

Quản gì đến Hắc Thủy Ma Môn, phần mộ Hắc Đế chính là phần mộ Hắc Đế. Trước tiên vào xem một chút.

Cổ Thần tài cao lớn mật, hắn cũng không có cảm ứng được điều gì nguy hiểm, bước chân đi nhanh đến trước của cung điện. Sau khi khê thăm dò xung quanh không thấy có dị tượng gì thì mới bước vào bên trong cung điện.

- Cung điện thật lớn...

Cổ Thần cảm thán không thôi.

Vô luận là đế cung của Đại Mông Đế Đình hay là đế cung của Đại Thắng Đế Đình hay là Chiến Thần Điện của Cổ Vu Tộc, những nơi đó Cổ Thần đều đã đi qua nhưng so với toà cung điện của Hắc Thủy Ma Tông thì còn kém xa.

Tại nơi sâu nhất trong cung điện có một đài cao ước chừng trăm trượng. Trên đài cao có một chiếc ghế khổng lồ. Tất nhiên là ngày xưa Hắc Thủy Đại Đế ngồi ở trên đó.

637. Chương 11 : Độ Hư Như Mây

Trên bức tường đằng sau chiếc ghế có một bức hoạ cực lớn, rộng chừng mười trượng, cao ba mươi trượng. Người trong bức hoạ mặc bộ áo đen, mắt đen, tóc đen. Tuổi tác ước chừng chỉ có mười tuổi, nhưng anh tuấn dị thường. Cặp mắt đen giống như có mị lực lại để cho người nhìn trúng liền không muốn rời đi.

Trên cổ của người thiếu niên này có đeo một khối ngọc bội. Ngọc bội kia ước chừng cũng phải mấy trượng. Cả miếng ngọc bội là một màu đen kịt, trên đó có ghi lại bốn chữ: Hắc Thủy nghệ tích!

Ánh mắt Cổ Thần nhìn lên trên khối ngọc bội đó. Thần sắc trấn động. Nếu như đem bức hoạ này thu nhỏ lại vừa tầm với một người bình thường thì miếng ngọc bội mà thiếu niên đeo trên cổ kia vừa lòng bàn tay giống hệt với khối ngọc bội mà Cổ Thần đoạt được từ tay Đại Đường gia của Thanh Long Trại.

- Người này là Hắc Thủy Đại Đế?

Cổ Thần gian nan rời mắt khỏi bức hoạ, hần không khỏi thét lên kinh hãi.

Ánh mắt Cổ Thần lại nhìn qua bức hoạ của Hắc Thủy Đại Đế, nhưng lúc này hần lại nhìn lên phía trên. Thần sắc một lần nữa khê động. Chỉ thấy phía bên trên bức hoạ có sáu chữ lóng lánh:

- Thánh Tông Xuất, Đế Mộ Hiện!

- Thánh tông xuất, đế mộ hiện?

Cổ Thần nhìn sáu từ lớn lấp lánh kia, trầm nghĩ:

- Nói như vậy, mộ Hắc Thủy Đại Đế sẽ hiện thế sao?

Đang lúc suy nghĩ, đầu Cổ Thần vừa chuyển, nhìn về phía ngoài đại điện, hơn mười đạo độn quang đồng thời rơi xuống cung điện, thông qua lực ba động của chúng tu sĩ, Cổ Thần có thể dễ dàng phán đoán ra tư vi của người tới, đều là tu sĩ Minh Khiếu Kỳ.

Nhất thời, một trận tiếng ồn ào hỗn độn từ ngoài cung điện truyền vào.

- Các người dám yêu nghiệt này, dám đến địa giới tộc chúng ta, quả thực chính là muốn chết!

- Hắc Thủy Đại Đế chính là đại đế tộc chúng ta, dám yêu nghiệt các người cũng dám đến đây quấy rối, đoạt bảo vật của tộc chúng ta, thực sự là cả gan làm loạn.

- Ha ha ha ha...nói khoác không biết ngượng, chỉ cần lão tử thích, đừng nói vùng hoang vu dã ngoại này, cho dù là Ngọc Tiêu Cung, lão tử cũng có thể đi.

- Hắc hắc...tộc của đại đế? Hắc Thủy Đại Đế là ma đế, nhân tộc các người đưa coi hần là tà ma ngoại đạo, Hắc Thủy Đại Đế tới lui cùng yêu tộc chúng ta càng nhiều hơn một chút, cùng yêu tộc Thanh Hoa Đại Đế là bạn tốt, trái lại dám nhân tộc gian trá các người luôn mồm gọi hần là tà ma ngoại đạo, giới lại nói là truyền thừa bảo khố của hần, thật là không biết xấu hổ...

Nghe giọng nói này, đám tu sĩ tới bên ngoài cung điện tựa hồ cũng không phải tất cả đều là nhân tộc, dĩ nhiên còn có yêu tộc! Bất quá, tu sĩ bên ngoài cung điện tuy đều là cao thủ Minh Khiếu Kỳ, nhưng trên thực tế, chỉ là tiên phong, vẫn dừng lại tại gần đầu nguồn Hắc Thủy Hà, cường giả Độ Hư phía sau bọn họ mới là chính chủ.

Do đó, hai bên càng là người nói đến, ta mắng đi, nhưng vẫn chưa động thủ.

Mắng hai câu, hai bên cũng không có ý tứ tiếp tục, cũng không dự định bỏ đi, một người nói:

- Mục đích của đại gia chính là phần mộ của Hắc Thủy Đại Đế, vậy đừng ở chỗ này mà tranh giành miếng lưỡi, di chỉ Ma Môn lớn như vậy khẳng định là tổng bộ Hắc Thủy Ma Môn, chúng ta cùng nhau đi vào, bảo vật bên trong, ai cướp được trước thì là của người đó, được chứ?

Trong mười năm này, phụ cận đầu nguồn Hắc Thủy Hà thỉnh thoảng có di chỉ thượng cổ Hắc Thủy Ma Môn xuất hiện, bất quá, di chỉ xuất hiện chỉ là một ít điểm nhỏ, bên trong đôi lúc cũng có một số dấu hiệu để tìm hắc ngọc bội, theo ghi chép này đi vào mộ phần Hắc Thủy Đại Đế.

Lần này cung điện to lớn như vậy xuất hiện, ai nấy đều biết khẳng định là tổng bộ của Hắc Thủy Ma Môn, các điểm nhỏ đều chứng tỏ đã tiến vào mộ phần, tất nhiên hắc ngọc bội cũng ở trong này, đồng thời số lượng hẳn là không ít.

Vô luận tu sĩ nhân tộc hay tu sĩ yêu tộc đều suy đoán trong tổng bộ Hắc Thủy Ma Môn, tất nhiên có thể thu được không ít lợi ích, do đó, người nọ đề nghị lập tức được phần lớn người ủng hộ, nhất thời hơn mười tên cao thủ Minh Khiếu Kỳ nhất tề vượt qua đại môn, hướng đại điện Hắc Thủy Ma Môn vọt tới.

Bất quá, những cao thủ Minh Khiếu Kỳ vừa nhảy vào trong đại điện, thấy, phía trước có một tu sĩ trẻ tuổi đang đứng, nhìn bọn họ, vẻ mặt thản nhiên.

Đám cao thủ trong lòng còn đang kinh ngạc thì có người đã tiến vào đại điện, một cỗ lực lượng thật lớn, từ bốn phương tám hướng tràn vào, trong hư không vô hình, tựa hồ trở nên cứng rắn đem bọn họ trói lại một chỗ.

- Cái gì? Độ Hư cường giả?

Điều này khiến trong lòng chúng tu sĩ chấn động mạnh mẽ.

Trong đại điện, đích xác có một ít hắc ngọc bội đều rơi rải rác trên mặt đất, tuy rằng cách rất xa mới có một khối, thế nhưng diện tích đại điện thập phần to lớn, số lượng hắc ngọc bội chỉ ít phải có hai mươi khối.

Chúng tu sĩ nhảy vào trong đại điện, nhìn hắc ngọc bội dưới đất, trong mắt đều lộ ra vẻ hưng phấn, thế nhưng khổ nỗi thân thể bị Cổ Thần dùng “Không gian cầm cố” định trong hư không, chẳng thể nhúc nhích, chỉ có thể trợn mắt nhìn.

Cổ Thần hư thủ một trảo liền có một khối hắc ngọc bội rơi vào trong tay hắn.

Đám cao thủ Minh Khiếu Kỳ cứ như vậy đành trợn mắt nhìn cảnh Cổ Thần đem từng khối hắc ngọc bội đoạt lấy.

Đột nhiên, ánh mắt Cổ Thần chợt lóe, lại nhìn về phía bên ngoài cửa điện, hẳn rõ ràng cảm ứng được lại có mấy tên cao thủ Minh Khiếu Kỳ phi độn tới, hạ xuống bên ngoài cung điện.

- Nhanh! Trước tiên mọi người cùng tiến vào...

Một thanh âm gấp gáp vang lên.

Ngay sau đó, năm bosg người liền từ ngoài đại điện nhanh chóng vọt vào, năm cao thủ Minh Khiếu Kỳ này còn chưa rõ tình huống bên trong đã bị không gian cầm cố, trói lại trong hư không.

Mộ phần Hắc Thủy Đại Đế cần có hắc ngọc bội của Hắc Thủy Ma Tông mới có thể đi vào, không có hạn chế thời gian, nếu như mộ phần xuất thế sớm một chút và muộn một chút cũng không có khác biệt quá lớn.

Do đó, cường giả Độ Hư muốn tiến nhập mộ phần Hắc Thủy Ma Tông cũng không chờ ở phụ cận đầu nguồn Hắc Thủy Hà, chỉ là thế lực khắp nơi đều để lại một nhóm cao thủ Minh Khiếu Kỳ đỉnh phong, ở trong phạm vi xung quanh giám sát.

Độ Hư cường giả trong tổng bộ Hắc Thủy Ma Môn lúc này cũng chỉ có một mình Cổ Thần, đối mặt với đám cao thủ Minh Khiếu Kỳ đỉnh phong, tự nhiên là không chút áp lực, đem tất cả tu sĩ tiến vào bên trong dùng không gian cầm cố trói lại, không thể nhúc nhích.

Hai tay Cổ Thần không có dừng lại, lại hư thủ bắt ra một khối hắc ngọc bội nữa bị hắn đoạt vào trong tay, bỏ vào Càn Khôn Trạc.

Chốc lát, lại có một nhóm cao thủ Minh Khiếu Kỳ đỉnh phong rơi xuống bên ngoài cung điện, không hề dừng lại, tựa hồ như có chút vội vã nhảy vào bên trong.

Tự nhiên, vừa tiến vào đại điện lại bị Cổ Thần sử dụng không gian cầm cố nhốt lại trong không trung, không thể động đậy, ngay cả miệng cũng không mở ra được.

Lúc này đây lại có bốn tăng nhân tiến vào đại điện, xem ra là người trong phật môn.

Cổ Thần đem toàn bộ hắc ngọc bội rơi trong đại điện thu vào trong tay, để trong Càn Khôn Trắc, ánh mắt đảo qua đám tu sĩ Minh Khiếu Kỳ nhìn lại.

Bốn tu sĩ phật môn tiên vào cuối cùng, mười một người lúc trước, có một số là tu sĩ của nhân tộc Thánh Đình, có một số là tu sĩ yêu tộc, Cổ Thần đi tới chỗ năm tu sĩ Minh Khiếu Kỳ ở giữa quan sát, không biết năm người này thuộc về phương thế lực nào?

Chương 11: Độ Hư như mây. (Hạ)

Phật môn, Thánh Đình, yêu tộc, ngoại trừ cổ vu tộc, các siêu cấp đại thế lực của nhân, yêu lưỡng tộc cơ bản đều tới rồi, cổ vu tộc không có Độ Hư cường giả, cạnh tranh như vậy tự nhiên là lựa chọn không dính vào rồi.

Đi tiên phong đều là cao thủ Minh Khiếu Kỳ đỉnh phong, có thể thấy được mỗi một phương đều có cường giả Độ Hư tồn tại, ngoại trừ phật môn, Thánh Đình, yêu tộc cũng có cường giả Độ Hư của mình.

Cổ Thần vung tay lên, năm tên tu sĩ Minh Khiếu Kỳ ở giữa nhất thời cảm thấy áp lực xung quanh biến mất, thân thể khôi phục tự do.

Thấy những tu sĩ khác chưa được giải phóng, chỉ có năm người được thả, liền đồng thanh nói:

- Đa tạ tiền bối!

Cổ Thần chưa bao giờ gặp qua năm người, năm người cũng không nhận ra Cổ Thần, thấy Cổ Thần là cường giả Độ Hư, còn tưởng rằng là nhân vật ngàn năm, một câu “tiền bối” cũng tương xứng.

Cổ Thần khoát tay áo, nói:

- Các người là tu sĩ long tộc sao?

Thần Hải bí cảnh, long tộc tự có thể biến hóa, nhưng cũng không triệt để, vẫn còn lưu lại một chút đặc thù của long tộc. Ví dụ như long giác, long lân...nhưng đạt tới Mệnh Tuyền bí cảnh, long tộc có thể triệt để biến hóa, cùng nhân tộc nhìn như nhau, năm người đều là cao thủ Minh Khiếu Kỳ đỉnh phong, dưới trạng thái hình người, Cổ Thần dĩ nhiên nhìn không ra là tu sĩ long tộc.

Một tên tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ tiến về phía trước một bước, nói:

- Hồi bẩm tiền bối, năm người chúng ta đều là bộ tộc kim long.

- A...

Cổ Thần thần sắc khẽ động, thâm nghĩ:

- Chẳng lẽ Ngô Tinh đại ca đã tìm được kim long tộc, nhất thống long tộc rồi sao?

Cổ Thần lập tức hỏi:

- Kim long bộ tộc? Người Ngô Tinh đại ca của ta không?

Năm người sắc mặt vui vẻ, cùng kêu lên nói:

- Tiền bối, người biết Ngô Tinh đại thống lĩnh?

Cổ Thần trong lòng vui vẻ, Ngô Tinh quả nhiên đã nhất thống long tộc, hỏi:

- Hiện đang ở đâu?

Tu sĩ kim long Minh Khiếu hậu kỳ nói:

- Đại thống lĩnh muốn ta chờ ở gần đầu nguồn Hắc Thủy Hà, đợi Hắc Thủy mộ phần xuất thế, ta thấy nơi này bắn ra một đạo quang mang chói mắt, xông thẳng lên trời, liền cho rằng mộ phần đã xuất thế, nên nhanh chóng truyền tin cho đại thống lĩnh rồi. Có lẽ hiện đang đi tới đây.

- Được...ha ha!

Cổ Thần nghe vậy vui vẻ cười một tiếng, nói:

- Ta cùng với Ta cùng với Ngô Tinh đại ca lâu rồi không gặp, nếu hấn đến đây, ta liền ở lại chờ vậy.

Trong đại điện ngoài bức họa Hắc Thủy Đại Đế cùng với hắc ngọc bội rơi vung vãi trên đất cũng không còn gì cả, Cổ Thần để năm tên kim long tu sĩ tìm kiếm các gian phòng khác mỗi cái một lần, tìm ra được không ít bảo vật, tâm tình đại hỉ.

Khi năm tên kim long tu sĩ trong cung điện tìm kiếm bảo vật, Cổ Thần đem những tên tu sĩ còn lại tất cả nhốt trong Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, sau đó đi ra bên ngoài cung điện chờ đợi.

Tuy rằng nói đám cường giả phật môn, Thánh Đình, yêu tộc đều đang đi tới nơi này, để cho toàn bộ tụ họp lại, nhưng Cổ Thần không muốn hiện tại bị những tên tu sĩ này tiết lộ tin tức, nên chờ đợi gặp được Ngô Tinh rồi thả người ra cũng không muộn.

Khoảng chừng nửa ngày trôi qua, Cổ Thần ánh mắt sắc bén, liền thấy ngoài năm sáu trăm dặm phía đông bắc có chín đạo độn quang như thiểm điện xuyên qua Hư Không mà đến, người tới chính là chín tên Độ Hư cường giả.

Từ phía đông bắc mà đến, một không phải phật môn tu sĩ, hai không phải Thánh Đình tu sĩ, chỉ có thể là long tộc hoặc là yêu tộc tu sĩ, Cổ Thần tinh thần lập tức đề cao, đồng thời, trong lòng rất kinh ngạc, dĩ nhiên có tới chín tên Độ Hư cường giả, nếu người tới quả thật là đám người Ngô Tinh, như vậy thực lực của bộ tộc kim long quả nhiên kinh khủng.

Bất quá, ánh mắt của Cổ Thần cũng không chỉ cố định ở một phương hướng, tùy thời đều chú ý bốn phương tám hướng, mới nháy mắt qua đi, phía nam lại có tám đạo độn quang xuất hiện trong tầm nhìn của Cổ Thần. Độn quang này tựa như lưu tinh, xuyên qua hư không mà đến, người tới cũng là tám tên Độ Hư cường giả.

Phía đông bắc chín tên Độ Hư cường giả, phía nam lại có tám tên Độ Hư cường giả nữa, kiếp trước cường giả Độ Hư chỉ tồn tại trong truyền thuyết, lúc này không ngờ xuất hiện nhiều như vậy, ngay cả Cổ Thần đã bước vào Độ Hư, trong lòng vẫn nhện không được bị chấn động.

Chính lúc đang kinh hãi, ánh mắt Cổ Thần lại khê động, chỉ thấy hướng tây nam cũng xuất hiện ba đạo độn quang, đồng dạng xuyên qua Hư Không mà đến, dĩ nhiên cũng là ba tên Độ Hư cường giả!

Chỉ một cái Hắc Thủy mộ phần không ngờ dẫn tới hai mươi vị Độ Hư cường giả vốn tồn tại như truyền thuyết, quả thật khiến Cổ Thần thất kinh.

Kiếp trước Cổ Thần sống qua năm trăm năm, Độ Hư cường giả mà hấn từng gặp cũng chỉ có một mình Cơ Thần Không. Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư cũng chỉ là nghe đồn, mà những Độ Hư cường giả còn lại thì chỉ khi Hắc Thủy mộ phần xuất thế, thỉnh thoảng nghe nói tới, nhưng không có lưu lại tên, nên không biết là thật hay giả.

Lúc này, không ngờ có hai mươi vị Độ Hư cường giả đồng thời xuất hiện trước mắt Cổ Thần, sao không khiến hấn sợ hãi cho được?

Những vị Độ Hư cường giả, tuyệt đại đa số đều có tu vi Giá Vụ, tốc độ chạy cực nhanh, mới vừa xuất hiện trong tầm nhìn của Cổ Thần, hiện tại đã lộ rõ diện mạo.

Trong phạm vi gần Cổ Thần nhất chính là chín vị Độ Hư cường giả đến từ phía đông bắc, ba trước sáu sau.

Ba người phía trước đều độ hư mà đi, dưới chân không có đám mây, cũng không có vụ khí, dĩ nhiên là ba gã Hư Không kỳ siêu cấp cường giả. Một người ở giữa, tóc bạc, mặc bạch y, tuổi chừng song thập, khí thôn thiên hạ, nhìn thấy Cổ Thần, trong ánh mắt lộ vẻ vui mừng, chính là thượng cổ cường giả Ngô Tinh được hấn cứu ra từ địa cung.

Cổ Thần đang muốn tiến lên bắt chuyện, thì đột nhiên một cỗ sát khí sắc bén từ tiền phương cuộn trào mãnh liệt mà đến.

Cội nguồn sát khí là từ một vị trung niên nam tử tuổi chừng ba mươi, mặc kim sắc trường bào, mắt như mắt ưng, trong mắt nộ khí đằng đằng, tràn đầy sát ý.

Người này Cổ Thần nhận ra được, chính là con Kim Sí Đại Bàng bị Cổ Thần một kiếm trúng tim trong Côn Ngô Bí Cảnh kia.

Từ lúc Cổ Thần từ Nam Hoang trở về, thương thể của kim bàng cũng gần phục nguyên toàn bộ, trải qua khoảng hai tháng, thương thể kim bàng hồi phục hoàn toàn, liền đi tới trung thổ, tìm kiếm Cổ Thần, nhưng lúc này, Cổ Thần đã dung nhập bắc hoang trần thế, tại Cốc gia thôn trải qua những ngày yên bình. Kim bàng không tìm được Cổ Thần, mấy năm sau liền quay trở về Đông Hoang yêu vực. Sau khi thương thể phục nguyên, thực lực không người cường đại là vị Hư Không kỳ siêu cấp cường giả, trong yêu tộc không ai có thể đối địch, hơn mười năm qua, kim bàng đem cường giả yêu tộc từng người đánh bại, sớm nhất thống yêu tộc, danh hào Kim Bàng Vương không chỉ có tại yêu tộc như mặt trời ban trưa, mà ngay cả trong nhân tộc tu sĩ cũng là đại danh lẫy lừng. Trong lòng Kim Bàng đối với việc Cổ Thần một kiếm đánh trúng tim hẳn vẫn nhớ mãi không quên thân ảnh Cổ Thần gắt gao khắc trong lòng Kim Bàng. Lúc này vừa thấy Cổ Thần, lửa giận liền bùng phát, không nói hai lời đã hạ sát thủ.

Cổ Thần vừa mới cảm thấy sát khí bao phủ, thân thể Kim Bàng Vương chợt lóe liền biến mất không thấy. Hư Không kỳ siêu cấp không thấy, thuận di có thể đạt tới thiên lý, trong sát na xuyên phá hư không, vượt qua thiên lý xuất hiện cách Cổ Thần ngoài trăm dặm.

638. Chương 12 : Kim Bàng Vương

Chỉ thấy kim sắc trường bào của Kim Bàng Vương rồi đột nhiên bùng phát kim quang, biến thành một đôi kim sí (cánh chim) rộng chừng nghìn trượng. Trên đôi kim sí này tràn ngập kim sắc trường linh cực kỳ hung ác. Theo đôi cánh của Kim Bàng Vương chấn động, không dưới trăm vạn kim sắc trường linh, tất cả đều bắn về phía Cổ Thần. Một một đạo kim sắc trường đều hóa thành một thanh lợi đao màu vàng, một cổ khí tức trí mang bao phủ Cổ Thần, một một thanh lợi đao màu vàng đều có uy lực tương đương với một kiện tiên bảo. Bị hàng ngàn hàng vạn kiện tiên bảo đồng thời công kích, cho dù là Hư Không kỳ siêu cấp cường giả nếu bị bổ trúng e là cũng bị chém nát bấy. Ngay sát na thân thể Kim Bàng Vương từ trong hư không xuyên qua, bốn phương tám hướng trong hư không đột nhiên truyền đến một trận lực lượng vô cùng lớn nhất thời đem Cổ Thần định tại hư không.

Cổ Thần nhìn thấy Ngô Tinh, trong lòng bình phục, không nghĩ tới dĩ nhiên lại bị người ta tập kích từ phía sau, nhất thời lâm vào hiểm cảnh.

Không gian cầm cố của siêu cấp cường giả Hư Không kỳ so với cường giả Giá Vực kỳ, lực lượng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Cổ Thần có thể dễ dàng phá tan không gian cầm cố của Tàng Khôn Sơn, thế nhưng dưới không gian cầm cố của Kim Bàng Vương, ngay cả mỗi cũng không mấp máy được, một cổ lực lượng vô hình khiến lực lượng toàn thân căn bản không thể thi triển được.

Cổ Thần từ trong không gian cầm cố của Kim Bàng Vương cảm nhận được một cổ khí tức không thể kháng cự, điều này chứng tỏ Kim Bàng Vương lĩnh ngộ đối với không gian cầm cố vượt xa Cổ Thần. Khoảng cách hơn kém giữa hai người vô cùng xa, nên mới có cảm giác không thể kháng cự đó.

Cổ Thần khi tại Minh Khiếu Kỳ cực hạn đối mặt với không gian cầm cố của Tàng Khôn Sơn, còn có thể dựa vào Như Ý Linh Lung Bảo Tháp và vô thượng thần thông phối hợp để phá giải.

Cổ Thần thúc dục lực lượng muốn phóng xuất Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, thế nhưng mi tâm của hắn tựa hồ cũng bị trói buộc, Như Ý Linh Lung Bảo Tháp trong không gian mi tâm tả xung hữu đột, không thể lao ra khỏi. Không gian cầm cố của Kim Bàng Vương dĩ nhiên lợi hại đến mức đó, Cổ Thần ngay cả có bảo vật cũng không dùng được.

Nếu muốn phá không gian pháp tắc của Kim Bàng Vương thì có một cách đó chính là sử dụng thuần dương chí bảo Chiến Thần Lệnh phóng xuất thuần dương chi hỏa. Thuần dương vượt qua ngũ hành, có thể đốt cháy tất cả, coi như là chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng không chịu nổi thuần dương chi hỏa thiêu đốt. Thuần dương chi hỏa vừa xuất tất nhiên có thể đem không gian cầm cố của Tinh khiết đốt sạch. Bất quá, Chiến Thần Lệnh là một đồ vật tai họa, lúc này tứ phương có nhiều Độ Hư cường giả nhiều như vậy, nếu Cổ Thần lộ ra Chiến Thần Lệnh, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Nếu để lộ ra Chiến Thần Lệnh sợ rằng từ nay về sau sẽ trở thành công địch của tất cả Độ Hư cường giả.

Nghìn năm trước, chiến thần cổ vũ tộc mang theo Chiến Thần Lệnh, dù là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ vẫn bị vô số Độ Hư cường giả vây công đến chết. Cổ Thần hôm nay mới đạt tới Đẳng Vân kỳ, bước vào Độ Hư bí cảnh, tuy rằng đem Chiến Thần Bất Diệt Thể tu luyện tới cảnh giới đại thành so với Chiến Thần Sĩ còn có trình độ cao hơn, nhưng thực lực so với chiến thần sĩ Hư Không kỳ kém xa cả vạn dặm. Nếu bị bại lộ e là Cổ Hoàng sẽ chẳng có chỗ dung thân, bị Độ Hư cường giả liên thủ truy sát vô cùng vô tận.

Sử dụng Chiến Thần Lệnh hậu quả nghiêm trọng.

Không dùng Chiến Thần Lệnh vô vọng đào thoát.

Đang lúc trong lòng Cổ Thần do dự, đột nhiên bốn phía áp lực giảm xuống, một người tóc bạc từ trong hư không bước ra xuất hiện trước Cổ Thần nghìn trượng, mặc bạch y chính là Ngô Tinh.

Ngô Tinh đánh ra một chưởng, một đạo tứ phương long từ lòng bàn tay hần bay ra, trong nháy mắt hóa to ra, phương viên chừng vạn trượng, chính là vô thượng tiên bảo, Tổ Long Ấn.

Tổ Long Ấn chặn ngang phía trước, tựa như một bức tường thành không thể phá vỡ, hàng ngàn hàng vạn kim linh của Kim Bằng Vương biến thành kim cương sắc bén đều bị Tổ Long Ấn ngăn chặn.

- Kim Bằng đạo hữu! Có gì đã thương huynh đệ của ta?

Ngô Tinh hét lớn một tiếng.

Thấy Ngô Tinh xuất thủ, Kim Bằng Vương ngăn người, nói:

- Người này từng thiếu chút nữa hủy đi đạo hạnh của ta, diệt thần hình của ta, muốn lấy tính mạng của ta, thù oán như vậy sao có thể không giết?

Ngô Tinh từ phía tây nam xuyên qua hư không mà đến, nhìn thoáng qua, nói:

- Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện hòa thượng cùng tới, chúng ta cường địch bao quanh, Kim Bằng đạo hữu, hôm nay chúng ta liên thủ kháng địch, không thể nổi giận, Cổ Thần có ân cứu mạng với ta, là huynh đệ của ta, nể mặt ta có thể hóa thù thành bạn, hòa thuận chung sống được chăng? Ân oán ngày trước, ta thay mặt Cổ Thần xin lỗi người, như vậy được không?

Kim Bằng Vương hung hăng liếc mắt nhìn Cổ Thần, lại nhìn cường giả nhân tộc đã dừng ở ngoài ngàn dặm, biết lúc này cần phải liên thủ cùng long tộc mới có thể chống lại cường giả nhân tộc, nên gật đầu nói:

- Được! Tạm thời bỏ qua cho hần một lần, bất quá, trước đây hần hại tính mạng của ta, ta không lấy tính mạng của hần, hần phải bồi thường cho ta!

Ngô Tinh nói:

- Hôm nay không phải thời gian thích hợp để nói những điều này, miễn cho cường giả nhân tộc chê cười, Kim Bằng đạo hữu, ngày khác ta nhất định cho người một câu trả lời thuyết phục, hôm nay phải lấy Hắc Đế mộ phần làm trọng, được chứ?

Kim Bằng Vương cười hắc hắc, nói:

- Hà tất đợi tới ngày khác, ta chỉ có một yêu cầu nho nhỏ, Cổ Thần tại Côn Ngô Bí Cảnh đã thương tâm tạng của ta, sau đó chiếm được một kiện vô thượng tiên bảo Như Ý Linh Lung Bảo Tháp... Chỉ cần hần đem Như Ý Linh Lung Bảo Tháp cho ta, ân oán trong Côn Ngô Bí Cảnh liền xóa bỏ.

- Kim Bằng Vương, hôm nay chúng ta vì mộ phần Hắc Thủy Đại Đế mà đến, cường địch tộc khác bao vây xung quanh, chúng ta cần phải đoàn kết lại, liên thủ đối địch, người sao có thể vì ân oán cá nhân, tranh cãi ầm ĩ không ngừng không nghỉ, mà không lấy đại cục làm trọng hả? Người lòng dạ khí độ như vậy sao có thể đứng đầu yêu tộc?

Một vị cường giả yêu tộc Giá Vụ hậu kỳ trách mắng.

- Thạch hầu vương, người...

Kim Bằng Vương tức giận, quay đầu lại trừng mắt với Thạch Hầu Vương, nhưng đối phương cũng không chịu yếu thế, dùng ánh mắt sắc bén đầu lại.

Kim Bằng Vương nhìn thoáng qua hai gã cường giả yêu tộc khác, thấy cả hai đều đứng về phía Thạch Hầu Vương, bản thân lại bị cô lập, chỉ đành thuận theo tình thế, nói:

- Được được được.... Cổ Thần, chuyện hôm nay tạm thời ngừng ở đây, chờ chuyện mộ phần Hắc Thủy Đại Đế chấm dứt, lại cùng người tính sổ, người thân là tu sĩ nhân tộc, là muốn đứng về phía đại ca người, hay muốn đến bên đám nhân tộc kia?

Kim Bằng Vương lời này vừa nói ra, đám cường giả nhân tộc đều chăm chú nhìn về phía Cổ Thần, xem hắn trả lời ra sao, nếu Cổ Thần nói muốn cùng cường giả yêu tộc một bên, rồi bỏ nhân tộc, vậy có thể cường giả liệt vào phản đồ nhân tộc, khiến hắn mất hết danh dự, trở thành kẻ địch của nhân tộc.

Từ số lượng trước mắt mà xem, cường giả Độ Hư của nhân tộc là mười một người, cường giả Độ Hư của yêu tộc và long tộc có ít hơn, nên luận thực lực, nhân tộc vượt trội hơn một chút.

Ngoại trừ những người đó, Cổ Thần cũng là cường giả Độ Hư, đồng thời cũng không kém hơn một cường giả Giá Vụ kỳ là mấy, chỉ cần hắn đứng về phía yêu tộc, thì tổng thể thực lực hai bên cơ bản là cân bằng.

639. Chương 13 : Ta Nói Người Không Biết

Chúng cường giả yêu tộc, long tộc cũng đều nhướng mày, nhìn Kim Bằng Vương tựa như ngây ngốc.

Nguyên bản Cổ Thần và Ngô Tinh hai người có danh nghĩa là huynh đệ, mặc kệ có đứng về một phía hay không, khi tiến nhập mộ phần Hắc Thủy Đại Đế khẳng định cũng sẽ không đối lập với nhau, mà Kim Bằng Vương vừa nói ra lời này, là buộc Cổ Thần phải lựa chọn, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Cổ Thần thân là tu sĩ nhân tộc, không có khả năng bất chấp tất cả nói muốn thoát ly nhân tộc, đứng về

Một cơn lốc xoáy kinh thiên đẩy tầng tầng khí lãng chứa đựng hắc thủy ma khí, khí thể ngập trời bay về phía tu sĩ nhân tộc.

Kim Bằng Vương đột nhiên trêu chọc cường giả nhân tộc, khiến cường giả long, yêu lương tộc đều là nhượng mày. Hai bên thực lực tương đồng, lại đều là Độ Hư cường giả. Một chiêu tấn công này e là phải một đoạn thời gian rất dài cũng khó phân thắng bại, Một phần Hắc Đế chuẩn bị xuất thể, Kim Bằng Vương lại làm chuyện như vậy đúng là không khôn ngoan chút nào.

Bất quá, Kim Bằng Vương không hề cảm thấy hành động của mình có gì không khôn ngoan. Ngược lại còn nhếch cằm cao lên, vô cùng đắc ý nhìn đám tu sĩ nhân tộc, khoe khoang bản lĩnh của mình.

Chúng cường giả nhân tộc hiện lên vẻ mặt tức giận. Không ít cường giả đều chuẩn bị động thủ cùng yêu tộc cường giả đánh một trận!

Bất quá Thánh Hoàng Cơ Nghiêu chưa hạ lệnh, chúng cường giả nhân tộc cũng không dám tự ý xuất thủ, mà đều chờ đợi.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng chưa lên tiếng, tựa hồ không có ý muốn động thủ.

Độ Thiện lão tăng lại một lần nữa hai tay hợp thành chữ thập, miệng khẽ mấp máy, niệm ra sáu từ: Đốn! Ma! Ni! Bá! Mê! Kiện!

Đây chính là phát môn vô thượng thần thông Lục Tự Đại Phạn Âm, và nho môn Hạo Nhiên Chính Khí ca, long tộc Thiên Long Bát Âm, đạo gia Kinh ca có uy lực kinh người.

Lục Tự Đại Phạn Âm vừa mới phát ra từ trong miệng Độ Thiện lão tăng, trong không gian liền sản sinh vô số đạo âm ba, mắt thường có thể thấy được, Đốn! Ma! Ni! Bá! Mê! Kiện! Sáu từ làm thành một vòng bay về phía trước, rất nhanh liền cùng cơn lốc kinh thiên của Kim Bằng Vương đụng tại một chỗ.

Sáu từ nhìn như nhẹ nhàng, đơn giản nhưng trên thực tế lại ẩn chứa lực lượng thâm sâu khó lường, khí lãng cuộn cuộn ở phía trước đột nhiên bị một cỗ vũ hình lực lượng biến thành hư vô. Lục Tự Đại Phạn Âm cùng cơn lốc kinh thiên va chạm tại một chỗ. Một cơn lốc kinh thiên đủ để thổi sủi nhạc lại trong nháy mắt tan vỡ.

Trong sát na, cơn lốc kinh thiên kia tán loạn thành vô hình, bị Độ Thiện lão tăng nhẹ nhàng mở miệng liền hóa giải hoàn toàn.

Đồng thời, Lục Tự Đại Phạn Âm vẫn còn di động trong không trung, chưa tán loạn, mà tiếp tục bay về phía trước, vô số âm ba tràn về phía tu sĩ long, yêu nhị tộc.

Kim Bằng Vương trong mắt chấn động, vẻ mặt kinh hãi, giao đấu lần này, ai nấy đều thấy được Độ Thiện lão tăng chiếm thượng phong, thực lực cao hơn hẳn một bậc.

Cổ Thần nhìn Độ Thiện lão tăng, trầm nghĩ: tu vi pháp lực của người này thực sự là sâu không thể dò được.

Lấy thực lực hiện tại của Cổ Thần tối đa có thể nhìn ra tu vi của cường giả Giá Vực kỳ, Hư Không kỳ siêu cấp cường giả liền không thể nhận biết, tựa như Ngô Tinh, Kim Bằng Vương, Độ Thiện lão tăng, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, bốn người đều là Hư Không kỳ siêu cấp cường giả, nhưng ai mạnh ai yếu, tu vi cao thấp ra sao, Cổ Thần chưa thể nhìn ra được, chỉ biết họ đều là Hư Không kỳ siêu cấp cường giả.

- Ô! Cô! Bá! Ma! Kiện! Y! Huê! Ba!

Khi Lục Tự Đại Phạn Âm đang lao tới, Ngô Tinh há mồm vừa quát, liền xuất long tộc vô thượng thần thông Thiên Long Bát Âm.

Thiên Long Bát Âm vừa ra liền cùng Lục Tự Đại Phạn Âm va chạm tại một chỗ, đồng thời hóa thành vô hình.

Đánh tan cơn lốc kinh thiên của Kim Bằng Vương, uy lực của Lục Tự Đại Phạn Âm đã giảm đi một nửa, Ngô Tinh cũng không muốn cùng cường giả nhân tộc đại chiến, nên không dùng nhiều lực lượng, chỉ đơn giản hóa giải Lục Tự Đại Phạn Âm, chứ chưa tiến hành phản kích.

Đội âm ba hóa thành vô hình, Ngô Tinh nói:

- Độ Thiện hòa thượng, Cơ phong tử, Mộ phần Hắc Đế đã hiện thể, lão tử hiện tại không rảnh cùng các người đánh, có hứng thú thì đội tiến nhập Mộ phần Hắc Đế, lại buông tay đánh một trận, được chứ?

Ngô Tinh ngưng chiến, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng muốn tiến Mộ phần Hắc Đế trước, thừa dịp xuống thang, nói:

- Được, ta tạm thời tha mạng cho các người, đội bước vào Mộ phần Hắc Đế, hắc hắc... Các người tốt nhất là đi cùng một chỗ, ngàn vạn lần đừng phân tán...Chúng ta đi!

Thánh Hoàng vừa dứt lời, tu sĩ nhân tộc tất cả đều hướng đầu nguồn hắc thủy ma khí phi độn tới. Bởi vì nơi đó ma khí xung thiên, Độ Hư cường giả không có trực tiếp sử dụng thuận di tới, mà là lợi dụng tiên lực cương khí hình thành một đại quang trảo, đem tu sĩ nhân tộc bao phủ bên trong, ngăn cản hắc thủy ma khí ở bên ngoài.

Ngô Tinh nói:

- Chúng ta đi...

Tu sĩ nhân tộc đã đi, tu sĩ long, yêu nhĩ tộc cũng không lưu lại làm gì, liền dựa theo dòng tiên lực cương khí bảo hộ mọi người ở bên trong, rồi hướng chỗ đầu nguồn hắc thủy ma khí phi độn tới.

Cự ly mấy trăm dặm, hít thở liền tới, rất nhanh, mọi người đều tới phụ cận đầu nguồn hắc thủy ma khí.

Hắc Thủy Phong cao vót cũng không phải tận cùng. Từ Hắc Thủy Phong đi về phía tây còn có một ngọn núi nhưng là càng ngày càng thấp, cuối cùng trở về đất bằng, đoạn đường dài mấy trăm dặm.

Chỗ đầu nguồn của hắc thủy ma khí chính là tận cùng của Hắc Thủy Sơn Mạch cùng đất bằng được tiểu sơn bao bọc tương liên, cao chừng hơn hai mươi trượng. Bề rộng chừng hơn năm mươi trượng, dài chừng hơn tám mươi trượng.

Chúng tu sĩ tất cả đều bay qua Hắc Thủy Sơn Mạch, đi tới bầu trời vùng đất bằng, nơi này cội nguồn của ma khí.

Kim Bằng Vương nhìn tiểu sơn bao bọc phía trước phát ra ma khí xung thiên, nói:

- Theo suy đoán của ta, Mộ phần Hắc Đế ngay trong tiểu sơn này...

Chúng tu sĩ liếc mắt nhìn Kim Bằng Vương, trầm nghĩ:

- Ai chẳng biết là như vậy!

Tiểu sơn bao bọc kia bình thường vô kỳ, nếu không có thể ma khí xung thiên từ bên trong phóng ra, cho dù ai cũng không ngờ một tòa tiểu sơn như vậy dĩ nhiên lại là mộ phần của thượng cổ Hắc Thủy Đại Đế.

Cổ Thần tuy rằng thân thể cảm ứng linh mẫn, nhưng cũng chỉ có thể cảm ứng sự vật trong không khí, tất không thể so sánh với dùng thần thức dò xét được.

Không đợi Cổ Thần ra tay, chúng Độ Hư cường giả cũng đã dùng thần thức dò xét tòa tiểu sơn phía trước.

Thế nhưng, toàn bộ tiểu sơn đều bị ma khí kinh thiên bao phủ, một mảnh âm trầm, ngay cả thần thức của siêu cấp cường giả Hư Không kỳ cũng không thể tiến nhập bên trong, càng đừng nói tiến vào lòng đất dò xét.

Bốn phía tiểu sơn không có bất kỳ sơn động hay cửa vào nào cả. Chúng tu sĩ tỉ mỉ dò xét xung quanh, nhưng đều không tìm ra được cửa vào Mộ phần Hắc Đế ở đâu!

Ầm...

Một tiếng bạo hưởng kinh thiên, đám cường giả nhân tộc bắt đầu khởi xướng công kích đối với tiểu sơn. Giá Vực hậu kỳ Trịnh gia lão tổ Trịnh Diệc Hùng oanh ra một quyền.

Kết quả ngoài dự đoán mọi người, quyền cương đánh lên tiểu sơn phát ra một tiếng bạo hưởng kinh thiên, sau đó bị chấn tán loạn, mà tòa tiểu sơn thì không chút hao tổn, cây cỏ bên trên cũng không có biến hóa.

Ầm...

Lại một tiếng bạo hưởng nữa vang lên, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu bỏ ra một chưởng, tình huống giống như của Trịnh Diệc Hùng, tiểu sơn không chút tổn hại.

Kim Bằng Vương nhìn tòa tiểu sơn bị hắc thủy ma khí bao phủ, nhú mày nói:

- Tòa tiểu sơn này hiển nhiên là được lực lượng cường đại, hoặc là trận pháp mạnh mẽ nào đó bảo hộ, khó có thể hủy hoại, nhưng Mộ phần Hắc Đế hiển nhiên ở ngay bên trong, không tìm được cửa vào, thì làm thế nào mà tiến nhập?

Cổ Thần nhìn tiểu sơn, suy nghĩ chốc lát, rồi nói:

- Hắc Thủy Đại Đế chính là đại đế Ma Môn, chú ý phô trương xa hoa, tựa như hắc thủy đại điện vô cùng rộng lớn, là ta bình sinh hiếm thấy. Ta thấy mộ phần Hắc Đế tả cũng vô cùng rộng lớn, phạm vi vượt xa tiểu sơn này, theo ý kiến của ta, toàn bộ tiểu sơn đều là lối vào Mộ phần Hắc Đế.

642. Chương 16 : Lựa Chọn Sinh Tử

- Toàn bộ tiểu sơn đều là lối vào của Mộ phần Hắc Đế?

Ngô Tinh nghe Cổ Thần nói, trong mắt khê động, nói:

- Ý ngươi là bao phủ bên trên tiểu sơn có truyền tống tận? Có thể trực tiếp tiến nhập Mộ phần Hắc Đế?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Hẳn là như vậy, đã có ghi chép nói hắc sắc ngọc bội là bằng chứng để đi vào Mộ phần Hắc Đế, ta thấy chỉ cần trên người có nó, liền có thể tiến vào bên trong tiểu sơn, hẳn thông qua trận pháp, truyền tống tới Mộ phần Hắc Đế!

Ngô Tinh nói:

- Khẳng định là như vậy, việc này không thể chậm trễ, chúng ta đi!

- Bao trên tiểu sơn là ma khí ngập trời, ngay cả siêu cấp cường giả Hư Không kỳ cũng không hủy hoại được, tùy tiện bước vào bên trong, vạn nhất có gì nguy hiểm thì làm sao bây giờ?

Kim Bằng Vương gơ tay, ngăn cản các vị cường giả.

Cổ Thần chính là trận pháp Tông Sư, đã sớm nhìn ra tòa tiểu sơn này bị một trận pháp huyền ảo bao trùm, hẳn thu được Huyền Âm Bí Điển của Huyền Âm Tông, lại tìm hiểu được Vạn Lý Huyền Băng Đại Trận của Huyền Âm Tông, rồi theo đó lĩnh ngộ được Âm Dương Trận Đồ, đối với thủy chi đại trận có tạo nghệ nhất định, Cổ Thần nói bao trên tiểu sơn có thể trực tiếp tiến nhập Mộ phần Hắc Đế, tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, nhưng cũng không phải chỉ là suy đoán hồ đồ.

Kim Bằng Vương xuất thủ ngăn cản, cũng không phải là bởi vì Cổ Thần nói không có đạo lý, mà trong đáy lòng hẳn không muốn cùng Cổ Thần làm bạn, càng đừng nói nghe lời Cổ Thần. Do đó, Cổ Thần nói cái gì, hẳn đều có ý phản đối.

Tu sĩ long, yêu nhĩ tộc bị Kim Bằng Vương ngăn trở, nhất thời đều dừng lại.

Tu sĩ nhân tộc dừng lại không xa, song phương đều ở xung quanh tòa tiểu sơn, đề phòng lẫn nhau, Cổ Thần nói cũng bị cường giả nhân tộc nghe thấy.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đối với lời nói của Cổ Thần hoàn toàn tán thành, trực tiếp vung tay lên, nói:

- Chúng ta đi!

Tu sĩ nhân tộc nhất thời toàn bộ đều phi về phía trong tòa tiểu sơn, vừa mới tiến nhập bên trong núi, một trận quang mang chói mắt đột nhiên phát ra. Trong hư không tựa hồ xuất hiện một cánh cửa thật lớn, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư...mười một vị cường giả nhân tộc đều biến mất tiêu.

Mà đám tu sĩ Minh Khiếu Kỳ trên người không có hắc sắc ngọc bội, thì tiếp tục lưu lại bên ngoài tiểu sơn, xem ra hắc sắc ngọc bội quả nhiên là bằng chứng để đi vào Mộ phần Hắc Đế.

Mấy đạo tiêu phá không mà đi, tu sĩ nhân tộc Minh Khiếu Kỳ thấy không thể tiến nhập Mộ phần Hắc Đế, không thể ở lâu tại nơi ma khí ngập tràn, đều bay về hướng nam, trở lại Thánh Đình.

Rõ ràng Cổ Thần nhìn ra huyền cơ của tiểu sơn trước, kết quả lại bị chúng cường giả nhân tộc chiếm mất tiên cơ, giành tiến nhập Mộ phần Hắc Đế. Trên mặt Ngô Tinh hiện lên một tầng sương lạnh, nói:

- Kim Bằng đạo hữu, chẳng lẽ người cùng Thánh Đình nhân tộc có giao dịch gì hay sao? Có gì ngăn cản chúng ta, để cho cường giả nhân tộc giành vào Mộ phần Hắc Đế trước!

Kim Bằng Vương há mồm nói:

- Ta...

Không đợi Kim Bằng Vương nói hết, Ngô Tinh đã tức giận hừ một tiếng, thân thể trực tiếp phóng về phía bên trong tiểu sơn, các Độ Hư thân thể còn lại cũng theo sát phía sau hắn.

Ngoại trừ năm vị tu sĩ Minh Khiếu Kỳ yêu tộc còn đứng bên cạnh Kim Bằng Vương, toàn bộ tu sĩ còn lại đều phóng vào bên trong tiểu sơn, quang mang chói mắt cũng phát ra, một cánh cửa hư huyền cực lớn xuất hiện trong hư không.

Mặc kệ là Độ Hư cường giả, hay tu sĩ Minh Khiếu Kỳ, trên người bọn họ đều có hắc sắc ngọc bội, trong sát na đều biến mất không thấy.

- Ai! Chúng ta cũng đi!

Kim Bằng Vương cảm thán một tiếng, rồi dẫn theo năm vị tu sĩ yêu tộc phi tới bên trong tiểu sơn.

Cổ Thần vừa mới bước vào bên trong tiểu sơn, hoàn cảnh trước mắt đột nhiên phát sinh biến hóa thật lớn, quang mang chói mắt trong tức khắc biến mất, bốn phía một mảnh đen kịt, bốn phía không khí tĩnh như thu thủy, không có chút ba động nào, đám tu sĩ Ngô Tinh, Long Thương vừa rồi còn ở bên cạnh, lúc này dĩ nhiên biến mất không thấy.

Cổ Thần đem cảm giác thân thể đề cao tới trạng thái linh mẫn nhất. Nhưng vẫn không cảm ứng được bất cứ thứ gì ở xung quanh, bốn phía một mảnh vắng vẻ.

Đang lúc Cổ Thần kinh hãi, một âm thanh lớn đột nhiên từ trên đỉnh đầu truyền đến:

- Tiểu tử, hoan nghênh ngươi tới động phủ của bản đế, bên trong nơi này, bản đế để lại vô số vũ khí pháp bảo, tu chân bí điển, bốn nguyên pháp tắc! Ha ha chỉ cần ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của bản đế, liền có thể được truyền thừa, thu được lực lượng và thực lực mà bao người mơ ước, có thể ngang dọc Cổ Hoang, hùng bá thiên hạ, ha ha ha ha, tiểu tử, ngươi có phải là rất hưng phấn? Đừng tự đắc quá sớm, ngươi có thể còn sống để giữ được bảo bối hay không đã? Ha ha ha ha....

Cổ Thần ngẩng đầu nhìn lại, phía trên và bốn phía cũng đều một mảnh đen kịt như nhau, chỉ biết thanh âm kia từ phía trên truyền đến, lại không biết cụ thể ở chỗ nào.

Nghe lời này, người nói hẳn là Hắc Thủy Đại Đế, thế nhưng, Hắc Thủy Đại Đế không phải là nhân vật từ thời thượng cổ mười vạn năm trước, sao có thể còn sống lâu như vậy?

Cổ Thần trong lòng sáng tỏ, nguyên lai cũng không phải thật sự là âm thanh của Hắc Thủy Đại Đế, mà là Huyền âm, tuy vậy Cổ Thần vẫn hạ giọng nói:

- Đường nào?

- Ha ha ha ha...đường nào? Hỏi rất hay!

Hắc Thủy Đại Đế phát ra một trận tiếng cười thật lớn, huyền âm lại một lần nữa vang lên:

- Vào động phủ của bản đế, một con đường là đi tới, một con đường là đi về phía sau...

Cổ Thần trầm nghĩ:

- Người không phải phóng rầm sao!

- Đừng tưởng rằng bản đế đang phóng rầm, tiểu tử, hai con đường này, để người đối mặt với sinh tử, nếu như người đi tới, phía trước sẽ có bao nhiêu khảo nghiệm nặng nề, nếu không có tu vi Độ Hư, chín mươi phần trăm hẳn phải chết, coi như là Độ Hư cường giả chưa bước vào Hợp Đạo kỳ vẫn cứ phải chết, chỉ có một thành sinh cơ, nếu như người có cảnh giới Hợp Đạo kỳ đi tới sẽ có năm thành sinh cơ, sinh tử mỗi thứ một nửa!

Nếu như người lui về phía sau sẽ đi tới một không gian an toàn, nơi đó có thông đạo để đi ra bên ngoài động phủ, đi tới hay lui về phía sau, là cầu sinh hay muốn chết, chính người lựa chọn!

Nghe xong thanh âm của Hắc Thủy Đại Đế, trong lòng Cổ Thần bắt đầu tính toán, chưa bước vào Độ Hư cường giả Hợp Đạo kỳ, đi tới thì có chín thành phải chết, chỉ có một thành sinh cơ, tỉ lệ sống sót cũng quá thấp đi.

Qua nửa ngày, huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế lại vang lên:

- Tiểu tử, người có thể tiến nhập động phủ của bản đế, khẳng định tu vi không thấp, ta đợi tu sĩ, thọ nguyên đã lâu, nếu là đã chết, cái gì cũng chẳng có tác dụng, ta khuyên người hãy bảo trọng sinh mệnh, lui về phía sau đi vào đường sống đi thôi!

Cổ Thần cười lạnh một tiếng, Hắc Thủy Đại Đế chính là đại đế Ma Môn, nếu là ma đế sao lại có tâm địa tốt như vậy, quan tâm sinh tử của kẻ khác? Thâm nghĩ:

- Người nói lui về phía sau là đường sống, nhưng e rằng vị tất đã là đường sống, Cổ Thần ta trên con đường tu chân đều là đi thẳng về phía trước, lần nào không phải là tử trong nguy hiểm tìm một đường sinh cơ! Sao có thể sợ hãi mộ phần của người được? Phía trước đã có một đường sinh cơ, vì sao ta không đi tới?

Trong lòng Cổ Thần làm ra quyết định, liền đi nhanh về phía trước!

Huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế lại một lần nữa vang lên:

- Tiểu tử, đạo hạnh suốt đời người đến đây không đổi, hay lui về phía sau đi lên đường sống đi thôi! Bước vào tử lộ, thật là đáng tiếc!

643. Chương 17 : Âm Hồn Khôi Lỗi

Cổ Thần đối với lời nói của Hắc Thủy Đại Đế chẳng quan tâm, tiếp tục đi về phía trước, một bước lại một bước, đại khái đi được ngàn bước, phía trước đột nhiên có biến hóa, một mảnh đen kịt xuất hiện một đạo quang môn, trên quang môn lóe ra bốn từ lớn: Cửu tử nhất sinh!

Cổ Thần thoáng dừng lại, tiếp tục đi đến phía trước, đợi tới gần quang môn, huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế lại vang lên:

- Tiểu tử, phía trước là một con đường không có lối về, bước vào tử lộ đã chẳng còn đường rút lui, sống hay chết, người tự mình lo lắng!

Về mặt Cổ Thần không hề thay đổi, đưa tay đẩy quang môn ra, phía trước một mảnh huyền bạch, không nhìn thấy bất kỳ cái gì, cũng không cảm nhận được bất kỳ cái gì.

Cổ Thần bước chân vừa nhấc, liền vượt qua quang môn, đi ra khỏi không gian đen tối, cảnh tượng bốn phía phát sinh biến hóa, Cổ Thần xuất hiện bên trong một đại điện, dài, rộng, cao đều khoảng nghìn trượng, ngoại trừ trên vách tường trước mặt có một bức họa thật lớn, thì toàn bộ đại điện lại không còn gì khác.

Người trong bức họa kia, tuổi chừng mười tám, mười chín, tóc đen, mặc y phục màu đen, anh tuấn dị thường, hai mắt thâm thúy, tựa như có ma lực vô cùng làm cho vừa nhìn liền bị hấp dẫn, khó có thể dời ánh mắt, trên cổ đeo một khối ngọc bội đen kịt, mặt trên có khắc bốn từ lớn: Hắc Thủy Thao Thao!

Người trong tranh này cùng bức họa Hắc Thủy Đại Đế trong di chỉ Hắc Thủy Ma Cung giống nhau như đúc, cũng chính là Hắc Thủy Đại Đế.

- Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...

Cổ Thần bước vào trong đại điện, tiếng cuồng tiếu của Hắc Thủy Đại Đế liền đột nhiên từ trên đỉnh đầu hần vang lên, Cổ Thần ngẩng đầu nhìn lại, phía trên ngoại trừ tường, thì không có cái gì khác, thanh âm này quả nhiên là huyền âm do Hắc Thủy Đại Đế lưu lại. Mặc kệ bản thân ở đâu, đều nghe được thanh âm từ trên đỉnh đầu phát ra.

- Tốt tốt tốt.

Hắc Thủy Đại Đế thậm chí nói ba tiếng tốt, rồi tiếp tục nói:

- Tiểu tử, ngươi dám bước vào tử lộ, quả nhiên lá gan không nhỏ, ta đợi tu sĩ chính là muốn thấy tinh thần dũng cảm thám hiểm này, mới có thể đi trên con đường nghịch thiên tu hành, đi được xa hơn, bản đế nói cho ngươi biết, vừa rồi hai con đường sinh tử ta nói đích xác không giả, thế nhưng ha ha ha ha! Đây mới là sinh lộ.

Cái kia mới chính là tử lộ, ha ha ha ha, bản đế lừa dối người, thiên hạ không mấy ai biết, tiểu tử, ngươi có thể bước vào sinh lộ, không sai, thực sự là không sai, ha ha ha ha!

Cổ Thần nghe vậy, trong lòng nhin không được phần nộ một trận, Hắc Thủy Đại Đế này quả nhiên là một đời ma đầu, tự ngay cả sau khi chết cũng muốn tiếp tục trêu cợt người khác.

Cổ Thần trong lòng đang phần nộ, huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế lại tiếp tục vang lên:

- Tiểu tử, không nên tức giận. Con đường tu chân từng bước gian nan, vốn là nghịch thiên giành mạng sống, nếu là kẻ sợ chết, sao còn khí phách tranh giành với trời? Chỉ có ở trong hiểm cảnh cầu sinh cơ, con đường tu chân mới có thể càng chạy càng cao, càng chạy càng xa, nếu muốn trường sinh bất tử, lại không muốn nỗ lực gì hết, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy? Người đã đi lên sinh lộ, bản đế liền nói cho ngươi biết, mặc kệ tu vi của ngươi ra sao, khảo nghiệm phía trước đều là năm phần sống năm phần chết, có thể sống sót thoát được vũ khí trong bảo khố hay không thì hết thảy đành dựa vào tạo hóa của ngươi rồi.

Đối với lời nói của Hắc Thủy Đại Đế, Cổ Thần sẽ không có nửa điểm tin tưởng, bất luận tình huống gì, đều lấy phán đoán của chính mình làm chuẩn.

Cổ Thần suy nghĩ một chút, cường giả các tộc cùng nhau tiến nhập Mộ phần Hắc Đế, cùng với tu sĩ Minh Khiếu Kỳ của long, yêu nhị tộc, không biết bọn họ có phải cũng đối mặt với lựa chọn sinh tử.

Nếu như vậy, không biết có bao nhiêu tu sĩ nghe xong Hắc Thủy Đại Đế lừa dối, trong lòng đánh trống thu quân, lui về phía sau bước lên tử lộ!

Cổ Thần tỉ mỉ quan sát chỗ của hần trong đại điện, bốn phía một mảnh vắng vẻ, cũng không biết cửa ra ở chỗ nào!

Hắc Thủy Đại Đế tựa hồ đã sớm liệu được tâm niệm của tu sĩ hậu thế khi tiến nhập chỗ này, huyền âm lại vang lên:

- Đây là Luân Hồi Điện. Bản đế suốt đời giết người, Nguyên Thần của chúng đều bị bản đế trói buộc, không thể tiến vào luân hồi. Bản đế liền tự kiến tạo một tòa Luân Hồi Điện để cho bọn họ ở đây trọn đời trường sinh. Tiểu tử, ta sẽ căn cứ theo tu vi của ngươi, phóng xuất âm hồn đồng cảnh giới, những âm hồn này không chết, liền trọn đời sinh sống trong Luân Hồi Điện, không được vãng sinh, chỉ có để bọn họ chân chính tử vong, mới có thể luân hồi, chuyển thế sống lại. Do đó, trừ phi ngươi đem âm hồn giết chết, bằng không chúng sẽ không bỏ qua, bất quá, bản đế sẽ không để chúng chết dễ dàng, có thể chiến thắng bọn chúng hay không, thông qua thảo nghiệm đầu tiên, phải nhìn vào bản lĩnh của ngươi, ha ha ha ha...

Huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế vừa tắt, rồi đột nhiên trong đại điện vắng vẻ, nổi lên một trận âm phong. Dưới bức họa Hắc Thủy Đại Đế, đột nhiên thoát ra một trận hắc khí, trong sát na, có năm nhân ảnh từ trong đó vọt ra.

Ánh mắt năm người này ngây dại, vẻ mặt vô tình, đều là âm hồn.

Đồng thời tuy rằng bọn chúng đều đã chết, nhưng chưa tận diệt, bị lực lượng cường đại nô dịch gọi là bất tử âm hồn, có chút tương tự với huyết hồn của Thi Hồn Tông. Có điều so với huyết hồn lại cao cấp hơn nhiều lắm. bởi vì bất tử âm hồn hầu như vĩnh viễn không chết, vĩnh viễn bị dày vò, không được giải thoát.

Năm tên bắt tử âm hồn này đều có tu vi Độ Hư bí cảnh Đẳng Vân kỳ, tuy rằng trong tay chúng không có bảo vật gì. Nhưng một tu sĩ Đẳng Vân kỳ đồng thời đối mặt với năm tên bắt tử âm hồn Đẳng Vân kỳ hiển nhiên là một loại khiêu chiến thật lớn.

Nhìn năm tên bắt tử âm hồn phía trước, Cổ Thần thầm nghĩ:

- Ma đế chính là ma đế, dĩ nhiên đem người đã chết toàn bộ trói buộc nguyên thần, khiến họ suốt kiếp không được siêu sinh, không biết Hắc Thủy Đại Đế đã giết bao nhiêu tu sĩ, e là một con số vô cùng khổng lồ đi!

Cổ Thần đi qua mộ phần của Hiên Viên đại đế và Xích Vưu Đại Đế, đều không có bắt tử âm hồn độc ác này. Xích Vưu Đại Đế đơn giản nhất, bởi vì Xích Vưu Đại Đế tịnh không phải bình thường mà chết. Sau khi chết chỉ còn chiến thần hình. Tại một nơi chỉ dương trên Xích Thủy giang, theo đó đào ra được mộ phần.

Mộ phần của Hiên Viên tuy rằng phức tạp hơn một chút, nhưng chỉ là bố trí một cái thổ chi đại trận. Sau đó để bảo vệ đạo thống truyền thừa của mình, thiết hạ huyết mạch thông đạo, tuy rằng bên trong mộ phần có không ít cường giả chết đi, nhưng không có cảm giác máu tanh như ở Mộ phần Hắc Đế.

Từ lúc bước vào Mộ phần Hắc Đế, chính là một mảnh đen kịt, hiện tại đại điện này tuy có sáng hơn một chút, nhưng vẫn vô cùng âm u. Cảm giác của Cổ Thần về Mộ phần Hắc Đế chỉ có hai chữ: âm u!

Bất quá, đối mặt với Hắc Thủy Đại Đế khảo nghiệm, Cổ Thần cũng cười khê một tiếng, môi nhện không được vểnh lên, Cổ Thần không sợ nhất là cái gì? Chính là quỷ vật thần hồn trong thiên hạ, có Trần Minh Ngọc Bi trong tay, tựa như cả Hư Không kỳ siêu cấp cường giả Ma Vương Đồ Độc đều bị Trần Minh Ngọc Bi đánh cho trọng thương, tu vi đại giảm, âm hồn Đẳng Vân kỳ căn bản không ở trong mắt hắn.

Năm tên bắt tử âm hồn đồng dạng bước đi, tốc độ cũng cực nhanh, từ trong hắc sắc ma khí bên dưới bức họa Hắc Thủy Đại Đế đi ra, thân thể xuyên phá hư không, một bước qua trăm trượng, vài bước liền tới gần Cổ Thần/

Chương 17: Âm hồn khôi lỗi. (Hạ)

Trong mắt Cổ Thần tinh quang chợt lóe, tay trái vừa nhấc, đánh một chưởng về phía trước, một đạo quang hoa đẹp mắt từ lòng bàn tay bắn ra, một khối bạch sắc ngọc bi rộng chừng nhị thốn, dài chừng một thước tựa như mũi tên lao về phía năm tên bắt tử âm hồn.

Trần Minh Ngọc Bi phát ra quang hoa đẹp mắt soi sáng toàn bộ đại điện.

Hầu như cùng một lúc Trần Minh Ngọc Bi bắn ra, trong nháy mắt quang hoa đẹp mắt đã xuyên phá thân thể của năm tên bắt tử âm hồn.

Nơi Trần Minh Ngọc Bi đi qua, trong thân thể năm tên bắt tử âm hồn lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

Năm tên bắt tử âm hồn tựa hồ đã bị thống khổ cực đại, toàn thân run rẩy kịch liệt, lỗ hổng trên người không mở rộng, trong nháy mắt, quang mang huyền bạch đem thân thể của chúng bao phủ toàn bộ.

Trần Minh Ngọc Bi vừa ra, nguyên thần của thiên hạ quỷ vật đều bị tiêu diệt, năm tên bắt tử âm hồn bị nó đánh thành hư vô.

Bắt tử âm hồn bị diệt, nhưng âm phong trong đại điện chưa đình chỉ, huyê âm của Hắc Thủy Đại Đế tiếp tục vang lên:

- Tốt! Tiểu tử, năm tên bắt tử âm hồn đồng cảnh giới đều ngăn không được ngươi, rốt cuộc ngươi cũng thông qua khảo nghiệm thứ nhất của bản đế. Bất quá một cửa của Luân Hồi Điện này vẫn chưa dừng lại đâu, bản đế tinh thông cơ quan khôi lỗi chi thuật, đem bắt tử âm hồn và cơ quan khôi lỗi dung hợp lại với nhau, sáng tạo ra một tay sai cường đại, âm hồn khôi lỗi. Chúng rất lì lợm, bảo vật khó làm thương được, có kim cương thiết cốt, đồng thời lại có lực lượng của bắt tử âm hồn, tiểu tử, nếu ngươi có thể đánh bại ba âm hồn khôi lỗi thì một cửa Luân Hồi Điện này liền tính ngươi thành công vượt qua. Có tư cách bước vào mộ phần của bản đế.

Hắc Thủy Đại Đế vừa nói, đồng thời dưới bức họa lại có một cổ hắc sắc ma khí tuôn ra, ba quái vật hình người, đen thui từ trong ma khí đi ra.

Ánh mắt Cổ Thần sáng ngời, tài liệu chế tạo ba tên quái vật hình người này không ngờ là khôi mị thạch!

Khô khô thạch là loại khoáng vật đặc thù đã tuyệt tích từ thời thượng cổ, đối với Nguyên Thần Quỷ Hồn có lực sát thương cường đại.

Cực phẩm bảo vật của Cổ Thần, Thần Hình Câu Diệt Kiếm dùng tài liệu chính là mị bạt thạch, đoạt được trong Âm Minh Đàm ở khu vực thứ nhất của Côn Ngô Bí Cảnh, là khô mị thạch phẩm chất thấp nhất.

Ba tên quái vật hình người này tài liệu so với nga thiên thạch mà Cổ Thần đã từng đoạt được, phẩm chất còn muốn cao hơn, chí ít đều là tiên phẩm cấp. Đây chính là tài liệu có thể luyện chế tiên bảo.

Mị bạt thạch cứng rắn không gì sánh được, mị khô thạch phẩm chất thấp nhất cũng đã có lực công kích dưới tiên bảo, mị bạt thạch tiên phẩm cấp thì ngay cả tiên bảo cũng khó có thể tổn hại, trách không được Hắc Thủy Đại Đế nói âm hồn khô lỗi, đao thương bất nhập, bảo vật khó thương.

Coi như là mị bạt thạch tiên phẩm cấp bình thường nhất thì trình độ cứng rắn, hạ phẩm tiên bảo cũng không thể so sánh được. Còn như trung phẩm tiên bảo thì vẫn khó có thể tổn hại nó được, e là chỉ có thượng phẩm tiên bảo mới có thể tạo thành thương tổn nhất định!

Cường giả Đằng Vân kỳ trên người hạ phẩm tiên bảo khẳng định có, trung phẩm tiên bảo liền khó nói, còn như cường giả Đằng Vân kỳ có thượng phẩm tiên bảo, thân phận tuyệt đối là nhân vật đặc thù trong siêu cấp thế lực.

Do đó, cường giả Đằng Vân kỳ nếu gặp phải một âm hồn khô lỗi sẽ rất khó đối phó. Ba âm hồn khô lỗi thật đúng là không phải cường giả Đằng Vân kỳ bình thường có thể ứng phó được, còn hơn năm bất tử âm hồn thực lực mạnh hơn nhiều lắm.

Bất quá, Cổ Thần cũng không phải tu sĩ bình thường. Trên người, hạ, trung, thượng phẩm tiên bảo đều có. Còn có vô thượng tiên bảo Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, Thuần dương chí bảo Hắc Thủy Ngọc Bội, Chiến Thần Lệnh, Trấn giới chi bảo Trấn Minh Ngọc Bì.

Chỉ là âm hồn khô lỗi Đằng Vân kỳ, Cổ Thần càng chưa để vào mắt.

Trong tay quang mang chợt lóe, một thanh xích sắc tiên kiếm cùng một thanh thất thải tiên kiếm hiện ra. Đây chính là hai kiện thượng phẩm tiên bảo: Long Hoàng Chí Dương Kiếm, Thất Thái Tuyệt Thần Kiếm!

Ba âm hồn khô lỗi cũng là một bước trăm trọng, xuyên qua hư không, nhanh chóng lao về phía Cổ Thần.

Còn cách mấy trăm trọng, Cổ Thần đã giành xuất thủ trước, Long Hoàng Chí Dương Kiếm và Thất Thái Tuyệt Thần Kiếm đồng thời đánh xuống, một đạo xích sắc kiếm cương đẹp mắt và một đạo thất thải kiếm hồng nhất thời phá khai hư không, chém tới ba âm hofonn khô lỗi.

Toát sự sự...

Ba đạo nhân ảnh chợt lóe, ba âm hồn khô lỗi trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi. Xích sắc kiếm cương và thất thải kiếm hồng bổ vào khoảng không, đem mặt đất bổ ra hai đạo vết cắt thật lớn, bất quá, theo kiếm cương vừa thu lại, đạo vết cắt thật lớn cũng lập tức khôi phục nguyên dạng. Hiển nhiên đại điện này cũng không phải một tòa đại điện thực chất, mà là trong ảo cảnh.

Từ lúc vừa tiến vào Mộ phần Hắc Đế, Cổ Thần liền mất đi liên hệ với đám Ngô Tinh, nguyên bản một tu sĩ ngay bên cạnh đột nhiên biến mất không thấy đâu, hiển nhiên là đã lâm vào trong ảo cảnh.

Ba âm hồn khô lỗi từ trong hư không xuyên ra, xuất hiện ở bên trái, bên phải, và phía sau của Cổ Thần. Ba đạo tiếng âm bạo đột nhiên vang lên, ba đạo quyền cương kéo tới, đem hư không đánh ra ba lỗ thủng thật lớn.

Sau đó, ba đạo quyền cương cực lớn oanh tới bên người Cổ Thần, đồng thời Cổ Thần cảm giác được không khí xung quanh đột nhiên trở nên trầm trọng, thân thể hắn tựa như hãm sâu vào bùn lầy.

- Thật là lợi hại! Ba âm hồn khô lỗi liên thủ dĩ nhiên có thể so với cường giả Giá Vực kỳ!

Trong lòng Cổ Thần cảm thán, môi khẽ nhếch, sử xuất đạo gia vô thượng thần thông, trong sát na một trận thanh âm ẩn chứa tự nhiên đại đạo vang lên, áp lực không khí xung quanh Cổ Thần đột nhiên biến mất.

Thân ảnh nhoáng lên, liền biến mất không thấy đâu, Cổ Thần phá giải không gian trói buộc của ba âm hồn khô lồi, đồng dạng sử dụng thuần di, tránh thoát ba đạo quyền cương công kích, xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng.

Cổ Thần đồng dạng sử dụng “Không gian pháp tắc, trói buộc” Long Hoàng Chí Dương Kiếm và Thất Thái Tuyệt Thần Kiếm lại bỏ xuống.

Ba âm hồn khô lồi tuy rằng tu vi cũng là Đẳng Vân kỳ, nhưng sinh tiền (lúc còn sống) tu vi so với Cổ Thần khẳng định chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. Đối với lĩnh ngộ không gian pháp tắc so với hắn cũng là thâm sâu hơn nhiều. Không gian trói buộc của Cổ Thần vẫn chưa phát ra tác dụng quá lớn, chỉ khiến chúng dừng lại trong tức tắc mà thôi.

Đối với chí dương kiếm cương và thất thái kiếm hồng của Cổ Thần mà nói, trong nháy mắt cũng là một khoảng thời gian không ngắn.

Ngay khi ba âm hồn khô lồi thoát khỏi không gian trói buộc của Cổ Thần, trong nháy mắt thân thể bước vào hư không, một âm thanh thanh thúy thật lớn vang lên.

Đang...

Cánh tay phải của Cổ Thần rõ ràng chấn động, Long Hoàng Chí Dương Kiếm trong tay bỗng trúng cánh tay của một tên âm hồn khô lồi, thất thái kiếm hồng lại rơi vào khoảng không.

Một khối khối mị thạch đen bóng rơi xuống dài cỡ hai nắm tay, chính là từ trên cánh tay của âm hồn khô lồi bị Long Hoàng Chí Dương Kiếm chém đứt.

Rất nhanh, ba âm hồn khô lồi lại từ trong hư không chui ra, chia làm ba hướng đem Cổ Thần kẹp ở giữa, ba người đồng thời xuất thủ, trong sát na, sáu đạo quyền cương từ ba hướng đánh về phía hắn.

Âm hồn khô lồi đứng bên phải Cổ Thần, trên cánh tay rõ ràng thiếu một đoạn chừng hai nắm tay do bị Long Hoàng Chí Dương Kiếm vừa rồi chém xuống. Bất quá âm hồn khô lồi là cá thể không có sinh mệnh, nên vô pháp nhận biết đau đớn.

644. Chương 18 : Đệ Nhất

Trên cánh thiếu một khối, căn bản không ảnh hưởng chút nào tới phản ứng và công kích của âm hồn khô lồi. Thực lực như cũ. Âm hồn khô lồi chính là một cỗ máy, khống chế thân thể chính là âm hồn không chết bên trong nó, trừ phi đem âm hồn đó diệt sát, bằng không cho dù đem khô lồi chém thành từng khối cũng vô pháp tiêu diệt được.

- Hừ!

Cổ Thần hừ nhẹ một tiếng sử dụng Long Hoàng Chí Dương Kiếm và Thất Thái Tuyệt Thần Kiếm hai kiện tiên bảo, tuy rằng có thể gây tổn thương cho âm hồn khô lồi, nhưng trong lúc nhất thời nếu muốn tiêu diệt ba âm hồn khô lồi này thật sự có chút khó khăn.

Đối mặt với ba âm hồn khô lồi, kích tới quyền cương, Cổ Thần đem hai thanh thượng phẩm kiếm tiên cầm trong tay vừa thu lại, thân thể đột nhiên biến hóa mọc thêm hai đầu, bốn cánh tay.

- Chiến Thần Diệt Tinh Quyền!

Cổ Thần hét lớn một tiếng.

Sáu cánh tay đồng thời kết Chiến Thần Diệt Tinh Quyền ấn, đánh ra sáu đạo quyền cương, từ ba hướng đánh tới ba tên âm hồn khô lồi.

Lưỡi cùng ba tên âm hồn khô lồi đánh lâu dài, Cổ Thần muốn tốc chiến tốc thắng, đồng thời khối mị thạch trên người chúng là tài liệu có thể luyện chế tiên bảo, hắn cũng không muốn chèn thành từng khối nhỏ.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Sáu đạo quyền cương của âm hồn khô lồi cùng sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương va chạm với nhau, phát sinh sáu đạo bạo hưởng kinh thiên, chấn cho toàn bộ đại diện rung chuyển.

Cổ Thần tuy rằng chỉ có thực lực Đẳng Vân sơ kỳ, nhưng lực lượng thân thể có thể so với Độ Hư cường giả Giá Vụ kỳ còn muốn mạnh hơn một bậc, thi triển thiên hạ đệ nhất công phạt bí thuật Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, thực lực mạnh tới ngay cả Độ Hư cường giả Giá Vụ kỳ cũng khó có thể chống đỡ.

Âm hồn khô lồi tuy rằng lợi hại, nhưng cũng chỉ là bởi vì thân thể cứng rắn, hầu như đao thương bất nhập, pháp bảo khó nhưng cùng cường giả Giá Vụ kỳ so sánh vẫn là không bằng, làm sao có thể tiếp được Chiến Thần Diệt Tinh Quyền của Cổ Thần?

Trong sáu đạo bạo hưởng kinh thiên, sáu đạo quyền cương của âm hồn khô lồi cũng bị Cổ Thần đánh thành hư vô, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền của hắn lại vẫn thế tới không giảm, phong ấn hư không, khiến ba tên âm hồn khô lồi không thể động đậy, đều bị lưỡng đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đồng thời đánh trúng, thân thể tựa như đạn pháo, trong tức tắc bạo nổ bắn về phía sau.

Âm hồn khô lồi tuy rằng chỉ có thực lực Đẳng Vân kỳ, thế nhưng thân thể cường hãn, còn hơn Độ Hư cường giả Giá Vụ kỳ, mặc dù bị Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đánh trúng, thân thể bạo nổ bắn về phía sau, lại vẫn chưa tử vong, thậm chí cũng không có trọng thương, chỉ là thân thể phải chịu lực lượng va đập thật lớn, có chút không thể khống chế được, toàn bộ đánh vào tường trong đại điện.

Một quyền Đẳng Vân vong, mười quyền Giá Vụ ngã!

- Một quyền không chết, cũng suy giảm đi một nửa!

Cổ Thần trầm nghĩ, thân thể chưa động, sáu tay tiếp tục kết Chiến Thần Diệt Tinh Quyền ấn, đánh ra sáu đạo quyền cương.

Sáu đạo quyền cương này đồng thời hướng lên một âm hồn khô lồi đánh tới, sáu quyền hợp nhất, uy lực cực mạnh, kinh khủng tuyệt luân, vượt xa liên tiếp đánh ra từng quyền một, thậm chí là đánh ra mười quyền, uy lực cũng sẽ bị chia nhỏ đi.

Cự ly mấy trăm trượng, thuận di liền tới, tên âm hồn khô lồi kia liền bị chấn bay đập vào vách tường, tạo thành một lỗ hổng lớn trên đó.

Ầm!

Một tiếng bạo hưởng kinh thiên động địa, tên âm hồn khô lồi kia trong sát na bị đánh trúng, tứ phân ngũ liệt biến thành một khối khô mị thạch thật lớn, rơi xuống mặt đất. Khô mị thạch bên trong bất tử âm hồn đã bị Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đại hủy diệt thành hư vô.

Một tên âm hồn khô lồi đã bị hủy diệt, hai tên âm hồn khô lồi vừa mới rơi xuống mặt đất, Cổ Thần lại kết quyền ấn, lần thứ hai oanh ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương về phía âm hồn khô lồi bên trái.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền phong ấn hư không, người bị công kích, trừ phi tu vi vượt xa Cổ Thần, bằng không không thể chạy thoát khỏi. Do vậy âm hồn khô lồi phía bên trái cũng bị sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương nghiền nát thành những khối khô mị thạch, hủy diệt thành hư vô.

Chỉ còn một tên âm hồn khô lồi cuối cùng, thân ảnh chợt lóe tấn công về phía Cổ Thần, hắn khẽ cười một tiếng, đón quyền cương. Sáu tay đều xuất hiện, lại đánh ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương, khiến âm hồn khô lồi cuối cùng cũng bị đánh thành những khối khô mị thạch.

Trong nháy mắt, ba âm hồn khô lồi toàn bộ bị tiêu diệt, biến thành hơn hai mươi khối khô mị thạch. Thân thể Cổ Thần biến trở lại nguyên dạng một đầu hai tay, khoát tay một cái, khô mị thạch trên mặt đất đều bị thu vào trong Càn Khôn Trắc. Những khô mị thạch này đều là tài liệu rất tốt để luyện chế tiên bảo, hiện tại Cổ Thần còn thiếu một chiếc búa tiên bảo.

- Trảm Sát Chi Phủ phải sử dụng một cây búa cấp bậc tiên bảo mới có thể phát huy ra uy lực. Tuy rằng dùng kiếm tiên cũng có thể đánh ra bộ dáng, nhưng uy lực giảm đi, kém xa so với dùng búa tiên bảo.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền tuy rằng lợi hại, thế nhưng tiêu hao quá lớn, cho dù Cổ Thần đã bước vào Độ Hư bí cảnh, cũng không thể sử dụng quá nhiều. Nếu muốn sử dụng liên tục trong chiến đấu, Trảm Sát Chi Phủ có tác dụng phù hợp nhất.

Ba âm hồn khô lồi rơi ra số khô mị thạch cũng đủ để luyện ra một thanh búa cấp tiên phẩm.

Cổ Thần vừa mới đem khô mị thạch thu nhập trong Càn Khôn Trạc, huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế lại vang lên:

- Tiểu tử khá lắm, người dĩ nhiên đánh bại được âm hồn khô lồi của bản đế, ha ha ha ha, chúc mừng người, người đã có tư cách chính thức để bước vào mộ phần của bản đế, khảo nghiệm chân chính còn ở phía sau, người có thể có được truyền thừa của bản đế hay không, hắc hắc, còn nhìn vào tạo hóa của người đi!

Huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế vừa dứt, phía trước đột nhiên bắn ra một đạo quang mang, Cổ Thần nhìn lại, phía dưới bức họa Hắc Thủy Đại Đế hắc khí tiêu tán, hiện ra một đạo quang môn, Cổ Thần đi đến đó, rất nhanh liền tới bên cạnh quang môn.

Tương tự quang môn thứ nhất, trong quang môn này cũng là một mảnh huyền bạch, nhìn không thấy bất cứ thứ gì, cũng không cảm ứng được điều gì, chỉ là trên quang môn đã không còn viết bốn chữ “cửu tử nhất sinh”.

Thoáng quan sát, Cổ Thần dần bước tiến vào trong quang môn, tựa hồ đã bước vào bên trong một truyền tống trận pháp, một trận thiên toàn địa chuyển, bốn phía một mảnh huyền bạch, trong nháy mắt, Cổ Thần bước trên thực địa, ánh sáng xung quanh vụt tắt, Cổ Thần nhìn lại bốn phía, hắc đang ở bên trong một hang động thật lớn.

Hang động này rộng chừng nghìn trượng, ở phía trước Cổ Thần có một cánh cửa đá thật lớn, rộng chừng trăm trượng, cao hai trăm trượng, trên cửa đá có khắc bốn chữ cổ thật to: Mộ phần Hắc Đế!

Cổ Thần nhìn cửa đá thật lớn kia, trầm nghĩ:

- Hắc Thủy Đại Đế làm một đời ma đế, quả nhiên xa hoa, chỉ là cửa vào cũng thiết kế hai nơi ảo cảnh, một hang động lớn như vậy, ta cứ tưởng đi qua tiểu sơn bao quanh, liền tới trong Mộ phần Hắc Đế, không nghĩ tới hiện tại mới là cửa vào.

Cổ Thần đang mãi suy nghĩ, huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế lại từ trên đỉnh đầu vang lên:

- Hoan nghênh người, tiểu tử, người là người thông qua khảo nghiệm của bản đế nhanh nhất, là tu sĩ đầu tiên tiến tới cửa vào mộ phần của bản đế, ha ha ha ha, một bậc tử, xem ra người so với những người khác, có hy vọng thu được truyền thừa của bản đế lớn hơn chút. Tiểu tử, người tạm thời ở đây chờ đợi, mộ phần của bản đế chỉ mở ra một lần, đợi tu sĩ tiến nhập động phủ của bản đế tề tựu đông đủ, cửa vào mộ phần mới có thể mở ra.

645. Chương 19 : Tề Tụ

Cổ Thần có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới chính mình dĩ nhiên là người thứ nhất thông qua khảo nghiệm của Hắc Thủy Đại Đế, còn đám siêu cấp cường giả Hư Không kỳ Ngộ Tinh, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Kim Bằng Vương, Long Thương lại vẫn ở phía trước.

Bất quá ngẫm lại, trong lòng Cổ Thần cũng liền hiểu rõ, tại ảo cảnh trong đại điện, đối mặt với bát tử âm hồn và âm hồn khô lồi đều là căn cứ vào tu vi của tu sĩ hiện ra. Đám siêu cấp cường giả Hư Không kỳ Ngộ Tinh tuy rằng lợi hại, thế nhưng đồng dạng muốn đối mặt bát tử âm hồn và âm hồn khô lồi Hư Không kỳ chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

Nói trong đám tu sĩ đồng cảnh giới, ai là vương giả vô địch, đương nhiên không ai ngoài Cổ Thần. Hắc tu luyện thiên hạ đệ nhất tu chân bí điển Chiến Thần Tinh Kinh, đồng thời đã đem Chiến Thần Bất Diệt Thể tu luyện tới Nguyên Thần Dung Khiếu đại thành cảnh giới rồi. Coi như là tu sĩ cao hơn hẳn một cảnh giới cũng không phải đối thủ, nếu là trong đám tu sĩ đồng cảnh giới đó là tung hoành tuyệt đối.

Cổ Thần nhìn một chút xung quanh, toàn bộ bên ngoài cửa vào đều là trống rỗng, không có chỗ nào đặc biệt, thấy các tu sĩ khác còn chưa đến, Cổ Thần đem Khôi mị thạch Càn Khôn Trạc Càn Khôn Trạc ra, cùng Thần Hình Câu Diệt Kiếm của hắn so sánh quả nhiên phẩm chất cao hơn một chút.

Hôm nay Cổ Thần đã bước vào Độ Hư bí cảnh, bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc, có năng lực luyện chế tiên bảo.

Thế nhưng ban đầu Cổ Thần luyện chế Thần Hình Câu Diệt Kiếm đã mất không ít thời gian, tuy rằng hiện tại tu vi của hắn cùng lúc đầu không thể đánh đồng. Nhưng khôi mị thạch trong tay cũng là tiên phẩm cấp so với khôi mị thạch lúc ấy luyện chế Thần Hình Câu Diệt Kiếm tốt hơn một chút, do đó, muốn cảm khôi mị thạch luyện chế thành tiên bảo, cần thời gian nhất định.

Tu sĩ tiến nhập trong Mộ phần Hắc Đế không ít, cường giả bước vào Độ Hư bí cảnh tuy rằng cũng không phải không có hạng người sợ chết, hầu hết đều đạo tâm vững chắc, dũng cảm tiến tới mới có thể đạt được thành tựu trên đường tu hành. Cường giả bị Hắc Thủy Đại Đế dọa lui về phía sau hẳn là không nhiều.

Bất tử âm hồn và âm hồn khôi lỗi trong Luân Hồi Điện kia, tuy rằng lợi hại, nhưng trong tay cũng không có pháp bảo, mà trong tay Độ Hư cường giả không nói có bao nhiêu pháp bảo, nhưng chắc chắn sẽ không thiếu, thời gian càng lâu chung quy cũng sẽ xông qua được Luân Hồi Điện.

Tựa như Hắc Thủy Đại Đế nói Luân Hồi Điện chỉ là một khảo nghiệm nhập mộ nho nhỏ, khảo nghiệm chân chính còn ở trong lúc tiến nhập mộ phần.

Cổ Thần cũng không biết lúc nào sẽ có thêm người từ Luân Hồi Điện xông ra, muốn đi tới cửa vào Mộ phần Hắc Đế, lại cảm khôi mị thạch luyện chế được tiên bảo khẳng định không đủ thời gian.

Đem khôi mị thạch thu vào trong Càn Khôn Trạc, Cổ Thần ngồi trên mặt đất, bắt đầu tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể, vừa rồi để đánh bại ba âm hồn khôi lỗi, liên tục thi triển hai mươi tư quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, tiên lực tiêu hao mất một phần ba.

Trước khi tiến nhập Mộ phần Hắc Đế, Cổ Thần phải đem trạng thái của bản thân khôi phục tới cao nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong trạng thái không phải chiến đấu, tốc độ Cổ Thần khôi phục tiên lực là phi thường nhanh, qua nửa canh giờ, tiên lực liền khôi phục tới đỉnh rồi.

Nửa canh giờ cũng không có thêm một tu sĩ nào xông qua Luân Hồi Điện, xuất hiện trước cửa vào đại điện.

Nghe Hắc Thủy Đại Đế nói, tựa hồ là muốn đám tu sĩ tiến nhập động phủ tề tụ đầy đủ trước cửa vào Mộ phần Hắc Đế, thì mới có thể mở cửa.

Điều này chứng tỏ, các tu sĩ khác tiến nhập Mộ phần Hắc Đế cùng Cổ Thần như nhau, đầu tiên đều trải qua lựa chọn sinh tử lộ, sau đó lại xông vào Luân Hồi Điện.

Trong lòng Cổ Thần âm thầm kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Khó có tốc độ bọn họ xông quan chậm như vậy? Ta đây chẳng phải là nhanh nhất?

Trên thực tế chính là như vậy, Cổ Thần có Trấn Minh Ngọc Bi có thể tiêu diệt nguyên thân của thiên hạ quỷ vật, nắm bắt tử âm hồn kia vừa ra tới, trong nháy mắt đã bị hắn tiêu diệt. Ba âm hồn khôi lỗi sau đó cũng bị Cổ Thần sử dụng “ba đầu sáu tay” liên tục oanh ra hai mươi tư quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền toàn bộ diệt sát.

Các tu sĩ khác, cho dù tu vi cao tới đâu, đối mặt với bất tử âm hồn có tu vi đồng cấp với mình, đều phải tốn thời gian lớn. Ba âm hồn khôi lỗi phía sau càng là chiến đấu kéo dài, tốc độ Cổ Thần xông qua Luân Hồi Điện tự nhiên là nhanh hơn gấp bội bọn họ rồi.

Tiếp tục vẫn không có người tiến đến cửa vào mộ phần, Cổ Thần liền tiếp tục thể hội lĩnh ngộ pháp tắc, tu luyện thêm.

Lại qua nửa canh giờ nữa, đột nhiên trong không khí truyền đến hai cỗ pháp lực ba động cường đại, hai mắt Cổ Thần lập tức vừa mở chỉ thấy hai bóng người từ trong hư không đi ra.

Một người bạch y tóc bạc, tuổi chừng song thập, khí nuốt thiên hạ chính là Ngô Tinh, một người mặc cửu long kim bào, đầu đội tử ngọc hoàng quan, chính là Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

nhiên phát ra một đạo quang mang đẹp mắt, chợt lóe rồi biến mất, mơ hồ thấy được yêu tộc cường giả Ma Đăng Vương theo quang mang biến mất dạng.

- Lại là một trận pháp ngay cả siêu cấp cường giả Hư Không kỳ cũng không hề có dự cảm, khẳng định là một thượng cổ kỳ trận, nếu nơi này là trong Mộ phần Hắc Đế, trận pháp nhất định là do Hắc Thủy Đại Đế bày bố, xem ra chính là một trong ngũ hành đại trận thủy chi đại trận.

Trong lòng Cổ Thần trầm nghĩ.

Cổ Thần kiến thức qua thổ chi đại trận và hỏa chi đại trận đều là đại trận có phương viên trên vạn trượng, đồng thời là do một tổ hợp trận pháp cấu thành, bao gồm khôn, sát, mí,.. các loại trận pháp.

Tỷ như trong Vạn Lý Hoàng Sa đại trận chính là một đại hợp trận, tuy rằng phạm vi trận pháp không rộng, nhưng vừa vào trong trận, thân hãm mí trận, thì có phương viên vạn lý, mà thổ chi đại trận còn lại là do ngàn vạn Vạn Lý Hoàng Sa đại trận này tổ hợp thành một đại hợp trận. Đến ngay cả chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ gặp phải thượng cổ kỳ trận này cũng đều bị nhốt một khoảng thời gian, thậm chí nguy hiểm tới tính mệnh

Hắc Thủy Đại Đế nói xong rất rõ ràng, nếu là không ai có thể tiến nhập mộ tâm tại trung ương mộ phần, liền không thể có được đạo thống truyền thừa, tiên bảo tiên bảo của hắn, đồng thời tu sĩ tiến nhập mộ phần sẽ vĩnh viễn bị nhốt lại ở bên trong Liền ngay cả thọ nguyên hao hết, thân thể cô quạnh, nguyên thần cũng không thể siêu thoát, sẽ biến thành bất tử âm hồn, đời đời kiếp kiếp đều bị nhốt lại trong Mộ phần Hắc Đế này.

Dùng một cái thủy chi đại trận thủ hộ mộ phần, muốn bước vào mộ tâm tại trung ương, đích thật là không dễ dàng gì.

Tu sĩ tiến nhập Mộ phần Hắc Đế, tổng cộng có hai mươi vị, thế nhưng, một khi một bước vào trong thủy chi đại trận, chỉ cần ở trong trận đi khoảng mười trượng, sẽ kích động truyền tống trận pháp trong trận, rất nhanh, hai mươi vị tu sĩ đều phân tán trong toàn bộ thủy chi đại trận. Bởi vì tầm nhìn nên không thể nhìn rõ một ai.

Cổ Thần không có vội vã di động, mà là trong bầu trời ngập tràn hoa tuyết, ngồi tại đó, tiên lực bên ngoài cơ thể hình thành một đạo tiên lực cương, gió lạnh và hoa tuyết tới gần thân thể hắn một trượng đều bị cách trở.

Cổ Thần bàn tay vừa nhấc, Âm Dương Trận Đồ xuất hiện ở trong tay hắn, đối với Âm Dương Trận Đồ, Cổ Thần đã lĩnh ngộ rất sâu sắc. Đối với ngũ hành đại trận, Cổ Thần đã hoàn toàn đem thổ chi đại trận, hỏa chi đại trận lĩnh ngộ thấu triệt, thủy chi đại trận cũng có tạo nghệ nhất định.

Hiện tại ngay trong thủy chi đại trận, Cổ Thần tin tưởng, bằng vào tạo nghệ trận pháp của mình, nhất định có thể đem toàn bộ trận pháp của thủy chi đại trận đều thôi diễn ra, rời khỏi trận này.

Thôi diễn một phen, Cổ Thần liền tại thủy chi đại trận đi lại một chút, tiến hành thí nghiệm, chỉ thấy bộ pháp của hắn chợt trái chợt phải, lúc tiến lúc thoái, tại thủy chi đại trận liên tục đi qua hơn hai mươi trượng, cũng không có gây ra truyền tống trận pháp.

Trong lòng Cổ Thần đại hỉ, có thể thấy được phương hướng thôi diễn của hắn là chính xác.

Bất quá, nếu muốn một lần đem thủy chi đại trận thôi diễn ra hết, khẳng định là không có khả năng. Khi Cổ Thần đi qua ba mươi trượng về phía trước, một đạo quang thúc phóng lên cao, bao phủ lấy hắn. Cổ Thần cảm giác một trận thiên toàn địa chuyển, đợt lần thứ hai cước đạp thực địa, hắn đã ở trong bầu trời đầy băng tuyết, dưới chân như trước là băng thiên tuyết địa.

Chỉ là Cổ Thần lại biết vị trí hiện tại tuyệt đối không phải là chỗ lúc này.

Kích khởi trận pháp một lần, trong lòng Cổ Thần lại hiện ra một tia cảm ngộ, dừng lại rồi tiếp tục thôi diễn, khoảng nửa khắc, đột nhiên bên cạnh âm phong khẽ động, một đạo nhân ảnh từ trong băng tuyết ngấm chui ra, vẻ mặt vô tình, mắt vô thần, chính là bất tử âm hồn mà Cổ Thần đã nhìn thấy trong Luân Hồi Điện.

Bất tử âm hồn này có tu vi khoảng Giá Vực kỳ.

Xem ra, trong thủy chi đại trận này không chỉ có lực sát thương của trận pháp, đồng thời còn có tu sĩ ngày trước bị Hắc Thủy Đại Đế nhốt trong thủy chi đại trận, có thể khiến Hắc Thủy Đại Đế động thủ, cơ bản đều là cường giả Độ Hư bí cảnh.

Bất tử âm hồn đối với Cổ Thần mà nói, không đáng lo ngại, tả chưởng vừa nhấc, quang hoa đẹp mắt chợt lóe, Trần Minh Ngọc Bi trong nháy mắt bắn trúng thân thể bất tử âm hồn kia, coi như là Giá Vụ kỳ cũng không tránh khỏi bị diệt sát.

Cổ Thần không chế Trần Minh Ngọc Bi đánh ra hai quang động huyền bạch trên thân thể bất tử âm hồn Giá Vụ kỳ, rất nhanh, bất tử âm hồn liền hóa thành hư vô.

Cổ Thần dừng lại trong trận, liên tục thôi diễn thủy chi đại trận, thỉnh thoảng bị bất tử âm hồn quấy rối, đã bị Cổ Thần sử dụng Trần Minh Ngọc Bi trực tiếp đánh chết.

Thông qua thôi diễn đối với trận pháp, Cổ Thần tránh thoát hai lần sát chiêu của thủy chi đại trận, dần dần, đối với thủy chi đại trận càng lúc càng quen thuộc.

Một lúc lâu sau, Cổ Thần lại một lần tại thủy chi đại trận đi lại, tiến hành thử nghiệm, lúc này đây, Cổ Thần đã đi ra ngoài trăm trượng, trong tuyệt địa phát ra một đạo quang mang đem Cổ Thần mang đi.

Hai chân đang di động trong khoảng không, rồi đột nhiên bước trên thực địa, quang mang tán đi, khắp bầu trời bốn phía tuyết bay, mặt đất một mảnh tuyết trắng, bất quá, ánh mắt Cổ Thần sáng ngời, ngoài bốn mươi trượng phía trước hắn, một vị tu sĩ tuổi chừng bốn mươi, là Độ Hư cường giả Giá Vụ sơ kỳ.

Cổ Thần đối với người này rất là quen thuộc, chính là một trong Tàng gia lão tổ Tàng Khôn Sơn, sáu mươi năm trước, Cổ Thần từng cùng Tàng Khôn Sơn đánh một trận ở Đại Doanh đế đô. Vài ngày trước, Cổ Thần ngay phụ cận đem Tàng Khôn Sơn đánh cho thụ thương.

Lúc đó Cổ Thần vừa mới bước vào Độ Hư, trong lòng vui sướng vô cùng, nhất phái bình thản, không muốn lại kết thành hận thù hận, liền tha Tàng Khôn Sơn một mạng.

Cũng không ngờ, mới qua một ngày, Tàng Khôn Sơn liền mang theo Tàng Khôn Phàm cùng với bốn vị lão tổ của chư tử thế gia đến đây trả thù.

Tới lúc đó, trong lòng Cổ Thần minh bạch, mặc kệ hắn có nguyện ý không kết thành hận thù hay không, chư tử thế gia và Tàng gia đều đã coi hắn là cừu nhân nhất định phải giết.

Trong lòng Cổ Thần đối với Tàng Khôn Sơn đã động sát khí rồi!

Lúc này chúng tu sĩ đều bị nhốt trong thủy chi đại trận, không thể nhìn thấy lẫn nhau, Cổ Thần lại cùng Tàng Khôn Sơn gặp gỡ, chẳng phải chính là cơ hội tốt chém giết hắn?

Có cơ hội, sẽ nắm chặt!

Cổ Thần là một người thập phần quả đoán, không giết thì không giết, một khi đã động sát tâm, thì không có nửa phần do dự.

Lợi dụng quen thuộc đối với thủy chi đại trận, thân ảnh Cổ Thần như điện hướng Tàng Khôn Sơn đuổi theo.

Khắp bầu trời tuyết hoa bay lượn, thân ảnh Cổ Thần trong tuyết hoa xuyên qua lặng yên không một tiếng động.

Tàng Khôn Sơn đưa mắt nhìn tiền phương, rơi vào băng thiên tuyết địa này, đã một thì thần, hắn gặp phải bốn tên bất tử âm hồn, may mà vận khí coi như tốt, bốn tên đó chỉ có một tên tu vi Minh Khiếu Kỳ, hai tên tu vi Đằng Vân kỳ, duy nhất một tên là Giá Vụ kỳ mới khiến hắn mất không ít sức lực.

Chỉ là bất tử âm hồn không có tạo thành uy hiếp đối với hắn, trong băng thiên tuyết địa này thành linh xảy ra Băng Tuyết Phong Bạo cũng thiếu chút nữa muốn lấy mạng hắn rồi.

Trong Băng Tuyết Phong Bạo kia ẩn chứa thủy chi pháp tắc chí cực, Tàng Khôn Sơn ở gần ranh giới giải đất cũng cảm thụ được khí tức trí mạng, may mà lúc đó sử dụng phòng ngự tiên bảo, chặn một chút công kích của Băng Tuyết Phong Bạo, hắn mới nhân cơ hội trốn thoát. Thế nhưng kiện phòng ngự tiên bảo kia

lại bị Băng Tuyết Phong Bạo cuốn đi. Tàng Khôn Sơn không vận lên nửa điểm dũng khí đuổi theo Băng Tuyết Phong Bạo tìm lại phòng ngự tiên bảo.

Vừa mới từ trong Băng Tuyết Phong Bạo tìm được đường sống trong chỗ chết, bị một đạo quang mang truyền tới nơi này. Trong lòng Tàng Khôn Sơn kinh hãi chưa hết, đang ráng điều chỉnh tâm tình, đứng tại chỗ, cũng chưa hề di động.

Đối với Cổ Thần đang đến gần, Tàng Khôn Sơn không hề có cảm giác.

Bốn mươi trượng... Ba mươi trượng... Hai mươi trượng...

Cổ Thần tựa như một con linh miêu, khi trái khi phải, lúc tiến lúc thoái, thế nhưng cự ly với Tàng Khôn Sơn cũng càng ngày càng gần.

Trong thủy chi đại trận, cách nhau quá xa tiến hành công kích cũng sẽ gây ra truyền tống trận pháp, quyền cương đánh ra, cũng không nhất định có thể trúng mục tiêu. Có khi dẫn dắt truyền tống trận pháp, quyền cương trực tiếp bị truyền tới chỗ hấn cũng nên. Do đó, Cổ Thần cũng không có vội vã xuất thủ, chí ít cũng muốn tới gần đối phương khoảng mười trượng.

Lấy linh ngộ của Cổ Thần đối với thủy chi đại trận, dù có thể đi lại trong cự ly trăm trượng, rất nhanh, liền lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau Tàng Khôn Sơn khoảng mười trượng.

Thân thể Cổ Thần biến đổi, trong nháy mắt dài thêm hai cái đầu, bốn cánh tay, vận chuyển cổ tinh thần thần thông "ba đầu sáu tay". Tàng Khôn Sơn là Độ Hư cường giả Giá Vụ kỳ, so với tu vi của Cổ Thần, cao hơn một cảnh giới, chấn giết Tàng Khôn Sơn chỉ có sử dụng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền.

Trong thủy chi đại trận, khắp nơi đều là truyền tống trận pháp, tu sĩ ở trong trận khê động, tùy thời đều có thể bị truyền tống tới chỗ khác, Cổ Thần nếu xuất thủ, sẽ một kích tất sát, tuyệt không để Tàng Khôn Sơn có bất kỳ cơ hội đào tẩu nào.

Cổ Thần sáu tay khê động, song song kết Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền ấn.

Tàng Khôn Sơn vừa mới bình ổn tâm tình, để tìm đập bình thường trở lại, rồi đột nhiên một cổ nguy cơ trí mạng nhất thời bao phủ hấn, một cổ sát khí cường liệt từ phía sau điên cuồng tuôn ra.

- Không tốt! Chẳng lẽ là bất tử âm hồn?

Tàng Khôn Sơn trầm nghĩ trong lòng không ổn, thân thể mạnh mẽ xoay người một cái.

Sáu đạo quyền cương thật lớn lao như thiểm điện oanh đến Tàng Khôn Sơn. Quyền cương đánh ra trận gió, phương viên hơn mười trượng tuyết hoa bay lượn khắp bầu trời, không trung một mảnh thanh tịnh.

Ánh mắt Tàng Khôn Sơn nhất thời chấn động, thần tình đại biến, ở phía sau sáu đạo quyền cương, hấn thấy được bộ dáng ba đầu sáu tay của Cổ Thần. Hấn nhớ rõ ràng là uy lực sáu đạo quyền cương này hợp nhất có bao nhiêu kinh khủng. Một lần trước nếu không có kiện phòng ngự tiên bảo chống đỡ, Tàng Khôn Sơn vô cùng có khả năng bị sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương của Cổ Thần đánh cho thần hình câu diệt.

Trong sát na, một cổ cảm giác bị phản dâng lên trong lòng Tàng Khôn Sơn, hấn mơ hồ thấy được cảnh tượng mình bị sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương bắn trúng.

Tàng Khôn Sơn muốn chạy trốn, thế nhưng, không gian bốn phía đều bị một cổ lực lượng phong ấn kỳ dị. Hấn bước đi còn khó, chứ đừng nói tới muốn trong sát na đó né tránh được sáu đạo quyền cương của Cổ Thần.

Không thể chống đỡ, lại cũng không trốn thoát được, Tàng Khôn Sơn chỉ có tử chiến đến cùng, trong sát na, tiên lực trong cơ thể vận chuyển tới trạng thái đỉnh phong, lưỡng chưởng song song đánh ra lưỡng đạo Thổ Sát Ấn chưởng cương.

Ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm!

Hai tiếng bạo hưởng, lưỡng đạo Thổ Sát Ấn chưởng cương trong nháy mắt bị chấn cho tiêu tán.

Ngay sau đó lại thêm bốn tiếng bạo hưởng, bốn đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương hầu như song song oanh lên thân thể Tàng Khôn Sơn. Cổ Thần tung ra Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cũng không phải đánh ra bình thường mà là từng cái một, từ cao đến thấp.

Tàng Khôn Sơn bị Chiến Thần Diệt Tinh Quyền bắn trúng, vẫn chưa bị đánh bay, mà là trực tiếp bị oanh vào dưới nền đất.

Nơi này bị thủy chi đại trận bao trùm, toàn bộ mặt đất cứng rắn vô cùng, Cổ Thần lấy Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cũng chỉ oanh ra một cái hố sâu hơn mười trượng. Tàng Khôn Sơn bị bốn đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền song song bắn trúng, thân thể tầng tầng rạn nứt, nhất thời bản thân bị trọng thương.

Chương 22: Diệt Tàng (Hạ).

Bất quá, còn không chờ Tàng Khôn Sơn có bất kỳ phản ứng gì, Cổ Thần vừa mới oanh ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, đột nhiên há mồm vừa phun, một đạo thất thải thiên hồng từ trong đó bắn ra.

Trong sát na, thất thải thiên hồng phát sáng lên, hóa thành bảy đạo kiếm cương, trực tiếp trảm vào hố sâu trên mặt đất. Thất thải thiên hồng kia chính là Thất Thải Tuyệt Thần Kiếm, Tàng Khôn Sơn vừa mới khôi phục ý thức, bảy đạo kiếm cương đã bổ trúng người hắn.

A...

Một đạo tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể Tàng Khôn Sơn nhất thời bị Thất Thải Tuyệt Thần Kiếm trảm thành thất đoạn. Nguyên bản thân thể đã trọng thương, mệnh tuyến vỡ nát, lại bị Thất Thải Tuyệt Thần Kiếm trảm trúng, trong nháy mắt liền chết đi.

Thất Thải Tuyệt Thần Kiếm, thần hình câu diệt, nguyên thần của Tàng Khôn Sơn cũng bị trảm thành thất đoạn, trong nháy mắt tử vong.

Từ lúc Cổ Thần ra tay, đến Tàng Khôn Sơn bị thần hình câu diệt, bất quá trong hai cái nháy mắt, tốc độ thật sự là nhanh đến cực điểm.

Thất thải thiên hồng co rút lại, hóa thành một thanh tiểu kiếm phát ra thất thải quang mang, Cổ Thần hé miệng ra, liền đem Thất Thải Tuyệt Thần Kiếm nuốt vào. Đầu và cánh tay thừa ra cũng thu lại, thân thể trở lại trạng thái bình thường.

Khoát tay một cái, Càn Khôn Trạc của Tàng Khôn Sơn liền bị Cổ Thần chop lấy. Tuy rằng Tàng Khôn Sơn là cường giả Giả Vực kỳ, thể nhưng tiên lực trong cơ thể, cũng không có phẩm chất cao như thuần dương tiên lực. Cổ Thần thôi động thuần dương tiên lực liền đem pháp lực đóng dấu trên Càn Khôn Trạc của Tàng Khôn Sơn xóa đi.

Thuần dương tiên lực tiến vào trong Càn Khôn Trạc, đem vật phẩm bên trong nhìn rõ từng thứ một.

Trong Càn Khôn Trạc có một cái trung phẩm tiên bảo, hai cái hạ phẩm tiên bảo, đều là loại công kích tiên bảo, kiện phòng ngự tiên bảo lần trước thì vẫn chưa tìm thấy.

Tiên bảo bình thường đã không khơi dậy được hứng thú của Cổ Thần nữa. Dem ba kiện tiên bảo lấy ra, trực tiếp thu nhập trong Càn Khôn Trạc của mình.

Thấy trong Càn Khôn Trạc của Tàng Khôn Sơn không có gì nhiều, Cổ Thần lấy ra toàn bộ rồi ém nó vào trong thủy chi đại trận.

Một ít pháp bảo, đan dược, cùng với một ít phối phương đan dược, có một quyển trục, bí điển trong Càn Khôn Trạc.

Cổ Thần cầm lấy một quyển bí điển, trên mặt bìa có năm chữ: Ngũ Hành Phân Thần Ấn!

Cổ Thần giở ra xem qua, rất nhanh nổi lên hứng thú. Ngũ Hành Phân Thần Ấn này tuy rằng Tàng gia tu sĩ thi triển cũng đến một loại tuyệt học tương đối bình thường. Thế nhưng đạo lý trong đó tuyệt không đơn giản.

Ngũ Hành Phân Thần Ấn là một loại chương pháp lợi dụng ngũ hành lực tấn công địch. Ngũ hành lực càng thuần khiết, uy lực càng lớn.

Tàng gia tu sĩ sử dụng Ngũ Hành Phân Thần Ấn, là bởi vì bọn họ ngũ hành lực của bởi vì bọn họ cũng không thuần khiết, do đó Ngũ Hành Phân Thần Ấn trong tay bọn họ chỉ có thể giống như một loại tuyệt học bình thường. Nếu có thể tu luyện ra ngũ hành lực thuần khiết, nhất là lĩnh ngộ cực kỳ sâu sắc ngũ hành pháp tắc, dùng lại Ngũ Hành Phân Thần Ấn, theo Cổ Thần thấy, uy lực mạnh, cho dù so với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cũng không kém là mấy.

Cổ Thần thầm nghĩ:

- Nếu là một ngày kia, ta có thể tu luyện được kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại bí thuật, đem chúng hợp nhất. Ngũ Hành Phân Thần Ấn này chính là vô thượng tuyệt học số một số hai. Nếu như tề tựu đủ ngũ hành bốn nguyên, Ngũ Hành Phân Thần Ấn uy lực càng không phải chuyện đùa. Trong thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có Chiến Thần Diệt Tinh Quyền là có thể so sánh với nó.

Cổ Thần đơn giản xem Ngũ Hành Phân Thần Ấn một lần, rất nhanh liền thấy được một tờ cuối cùng, phương pháp tu luyện vẫn chưa nói, chỉ thấy cuối trang viết ghi: hết quyển thượng, mời xem tiếp quyển trung.

Cổ Thần đem quyển thượng Ngũ Hành Phân Thần Ấn thu vào trong Càn Khôn Trạc, thầm nghĩ:

- Xem ra, Ngũ Hành Phân Thần Ấn này còn có quyển trung và quyển hạ. Nếu trên người hắn chỉ có quyển thượng, như vậy mấy quyển còn lại tất nhiên ở trên người một vị Tàng gia lão tổ khác.

Đem đan dược kiểm tra một lần, những đan dược này đối với Cổ Thần đều không còn tác dụng. Thế nhưng, Cổ Thần trong một vài quyển trục, lại tìm ra được một loại đan phương cực kỳ có lợi đối với mình.

Ngộ Hư Đan: tiên phẩm cấp, dùng để tăng thêm ngộ tính của tu sĩ, làm tu sĩ lĩnh ngộ sâu sắc đối với pháp tắc, đối tượng hữu hiệu: Tu sĩ Đẳng Vân kỳ, Giá Vụ kỳ; ghi chú: tu sĩ Giá Vụ kỳ dùng, tu vi dễ thăng một tầng, tu sĩ Đẳng Vân kỳ dùng, tu vi dễ thăng hai tầng, sau khi dùng lĩnh ngộ pháp tắc có thể làm cho tu vi tấn chức tới Đẳng Vân kỳ.

Cần tài liệu: cửu khúc vân chi thảo (tiên thảo), vạn niên thủy tham (tiên dược), thanh thụ thảo (hi hữu linh thảo), huyết ô (cao cấp linh dược), âm dương chi (cao cấp linh dược).

Cổ Thần nhìn Ngộ Hư Đan đan phương trong tay, trong lòng không động đậy. Là đan dược Tông Sư, kiếp trước năm trăm năm. Cổ Thần cũng chưa từng nghe nói qua đan dược như vậy, dĩ nhiên có thể khiến cường giả Đẳng Vân hậu kỳ, trực tiếp tấn chức tới Giá Vụ kỳ, đồng thời còn có thể tăng thêm ngộ tính của tu sĩ.

Ngộ Hư Đan này là đan dược tiên phẩm cấp, lại tựa như giống với Thuần dương tiên đan, thậm chí, còn cao cấp hơn nữa. Tài liệu cần có khẳng định cũng không dễ dàng tìm được.

Cổ Thần biết, chỉ huyết ô và âm dương chi hai loại cao cấp linh dược, về phần thủy tham, hẳn thật ra lại biết là một loại tiên dược trong nước. Bất quá, thủy hơn một nghìn năm tại Tu Chân Giới khó có thể nhìn thấy. Thủy tham hai ba nghìn năm xuất thế đều là chuyện hiếm có, vạn niên thủy tham, Cổ Thần không chỉ có chưa nghe nói qua, ngay cả ghi chép cũng chưa thấy.

Về phần cửu khúc vân chi thảo và thanh thụ thảo, Cổ Thần càng không có gặp qua, kiếp trước tu vi của hắn chỉ đạt được Nguyên Thần hậu kỳ, tuy rằng là đan dược Tông Sư nhưng không thể tiếp xúc đến Độ Hư bí cảnh. Do đó đối với đan dược liên quan đến Độ Hư bí cảnh cơ bản là không hề biết gì cả.

Nếu là muốn Cổ Thần trực tiếp đi tìm tài liệu luyện đan của Ngộ Hư Đan, e là có thấy được cửu khúc vân chi thảo và thanh thụ thảo, hẳn cũng không nhận ra.

Bất quá, may mà trên đan phương của Ngộ Hư Đan có ghi chép và hình vẽ về tài liệu. Cổ Thần dụng tâm nhìn lại.

Cửu khúc vân chi thảo sinh trưởng trên thảo nguyên hoặc trong rừng rậm, có chút tương tự với linh chi, thế nhưng linh chi thông thường chỉ có hai ba lá, mà cửu khúc vân chi thảo lại có tới chín lá.

Cửu khúc vân chi thảo, cứ qua một nghìn năm mới có thể mọc ra một lá, chỉ riêng mọc đủ chín lá thôi đã mất chín ngàn năm, nên mới gọi là cửu khúc vân chi thảo, mới có hiệu quả luyện chế Ngộ Hư Đan.

Đến khi dài ra chín lá, cửu khúc vân chi thảo đã tu luyện thành tinh, có thể tự động hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, thiên địa linh khí, đợi qua một ngàn năm tiếp theo, cửu khúc vân chi thảo có thọ mệnh vạn năm, thì có thể mở ra linh trí, biến hóa lớn, trở thành một tên thực vật sinh linh yêu tu.

Nếu đợi cửu khúc vân chi thảo trở thành yêu tu, nó chứa đựng được lực cường đại vạn năm, lại bị chính hần hấp thụ, tu vi tiến mạnh, vừa mới bước vào con đường tu hành, tu vi liền có thể một đường tiến thẳng Minh Khiếu hậu kỳ, chỉ chờ linh ngộ pháp tắc, liền bước vào Độ Hư bí cảnh.

Do đó, muốn dự đoán được cửu khúc vân chi thảo, nhất định phải để nó mở ra linh trí, biến thành hình người, trở thành yêu tu trước mới có hiệu quả luyện chế Ngũ Hư Đan.

648. Chương 23 : Yêu

Cửu khúc vân chi thảo phải trải qua chín ngàn năm, mới có thể trưởng thành, sau đó, chỉ có thể duy trì thêm một nghìn năm nữa, mới tu luyện được thành yêu, do đó, dự đoán được một gốc cây cửu khúc vân chi thảo phi thường khó khăn. Cần may mắn cực lớn, nếu không tìm tới mấy nghìn năm cũng tìm không được.

Trên đan phương của Ngũ Hư Đan có một điểm gợi ý về cửu khúc vân chi thảo, trong thực vật sinh linh có một loại yêu hoa gọi là phệ huyết hoa, thông qua hấp thụ linh khí do cửu khúc vân chi thảo tản ra mà tu luyện, do đó, địa phương có cửu khúc vân chi thảo nhất định có phệ huyết hoa.

Nhìn chỗ này, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, nhớ tới lần đầu bước vào Đông Hoang yêu vực, hần liền đi tới Đồ Yêu Cốc, gặp được một cây phệ huyết hoa, còn thiếu chút nữa bỏ mạng trong miệng của nó.

Sau đó cây phệ huyết hoa bị tiêu diệt lại dẫn tới một vị phệ huyết hoa yêu Kim Đan kỳ truy sát, Cổ Thần bay lên cao, mới thoát khỏi. Ký ức này còn mới mẻ đối với Cổ Thần.

- Trong Đồ Yêu Cốc có phệ huyết hoa, không biết có cửu khúc vân chi thảo ở đó hay không?

Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng, đem bộ dáng của cửu khúc vân chi thảo ghi nhớ thật kỹ, sau đó nhìn về phía phần giới thiệu của loại thanh thụ thảo.

Thanh thụ thảo dài chừng nửa thước, có ba lá, hai bên có răng cưa, ở trên có lông, là một loại linh thảo thoát nhìn cực kỳ bình thường, thế nhưng thanh thụ thảo điều kiện sinh trưởng cực kỳ hà khắc, chỉ sinh trưởng ở gần thanh hoa thụ Hợp Đạo kỳ.

Cổ Thần nhìn nhướng mày, thăm mắng một tiếng hỗn đản, hiện tại toàn bộ Cổ Hoang thế giới, ba người Ngô Tinh, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư tu vi mạnh nhất, cũng chỉ có Hư Không kỳ. Cái thế cường giả Hợp Đạo kỳ chỉ tồn tại vào thời thượng cổ.

Hà hưởng thanh hoa thụ Hợp Đạo kỳ? Thanh hoa thụ nguyên bản chính là một loại tinh thần mộc, cực kỳ thừa thớt, cho dù vào thời thượng cổ, muốn tìm một tên thanh hoa thụ yêu tu Hợp Đạo kỳ cũng cực kỳ khó khăn, chứ đừng nói tới thời đại hiện nay.

Về huyết ô, âm dương, Cổ Thần rất là rõ ràng, hiện tại trên người hần đều có hai loại linh thảo này. Thủy tham kia Cổ Thần cũng từng nghe thấy, cũng là một loại tiên thảo vô cùng hiếm có, chỉ sinh trưởng ở trong biển sâu.

Đem đan phương của Ngũ Hư Đan thu vào trong Càn Khôn Trắc, Cổ Thần thở dài một hơi, vô luận là vạn niên thủy tham, hay cửu khúc vân chi thảo cũng đều là tiên thảo trân quý ngàn năm khó gặp. Nhưng chỉ cần có hy vọng, Cổ Thần sẽ không nản lòng.

Thế nhưng thanh thụ thảo điều kiện sinh trưởng cũng quá hà khắc rồi, thanh hoa thụ Hợp Đạo kỳ, vô luận Cổ Thần nghĩ như thế nào cũng thấy vô cùng hư vô mờ ảo, thanh thụ thảo này là linh thảo hiếm có.

Cổ Thần ổn định tâm tình, không hề suy nghĩ tới dựa vào Ngũ Hư Đan mà tài liệu luyện chế quá mức khó tìm nữa. Vẫn nên thông qua nỗ lực của bản thân khắc khổ tu luyện thôi.

Trên thực tế, Tàng Khôn Sơn có đan phương của Ngũ Hư Đan vào một nghìn năm trăm năm trước, khi đó hần mới có tu vi Đẳng Vân trung kỳ, cũng từng thử tìm kiếm tài liệu luyện chế như vạn niên thủy tham,

huyết ô, âm dương chi hần đều tìm được, nhưng cửu khúc vân chi thảo và thanh thụ thảo thì tìm thể nào cũng không được.

Khi đó thực lực yêu tộc còn phi thường cường đại, tựu ngay cả thực vật sinh linh bộ tộc đều là cường giả như mây, Tàng Khôn Sơn cũng không dám đi Đồ Yêu Cốc trong Đông Hoang yêu vực tìm kiếm. Nhưng cho dù hần có ở trong Đồ Yêu Cốc tìm được cửu khúc vân chi thảo, không có thanh thụ thảo cũng vô pháp luyện ra Ngô Hư Đan.

Ngô Hư Đan mặc dù tốt, nhưng tài liệu cần có thật sự là chuyện đùa, nếu như ở thời thượng cổ, những tài liệu này không chừng không quá khó khăn. Ngô Hư Đan còn có đất dụng võ, chứ ở thời hiện đại này, thật sự có chút yếu.

Tàng Khôn Sơn tìm kiếm tài liệu luyện chế Ngô Hư Đan không có kết quả, đem đan phương này ném vào bên trong Càn Khôn Trắc, sau đó tam tộc đại chiến bạo phát, Tàng Khôn Sơn bản thân bị trọng thương, thiếu chút nữa bị mất mạng, phải trốn vào trong sinh tử bí cảnh, thông qua hiệu quả gấp ba thọ nguyên, trải qua thời gian tu dưỡng, thương thế mới dần tốt lên. Đan phương Ngô Hư Đan đã sớm bị Tàng Khôn Sơn quên mất.

Ngoại trừ đan phương của Ngô Hư Đan, trong Càn Khôn Trắc của Tàng Khôn Sơn cũng không còn gì hấp dẫn ánh mắt của Cổ Thần nữa. Còn đồ vật gì có tác dụng, Cổ Thần đều thu vào trong Càn Khôn Trắc của mình, không có tác dụng thì trực tiếp ném vào trong thủy chi đại trận.

Sau đó, Cổ Thần tiếp tục đi về phía trước, tiếp tục thôi diễn thủy chi đại trận, đồng thời thử nghiệm hiệu quả thôi diễn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác, đã qua cả một ngày.

Cổ Thần thông qua thôi diễn cả ngày, thử nghiệm, đối với thủy chi đại trận đã tìm hiểu càng lúc càng sâu sắc. Có thể trực tiếp trong thủy chi đại trận liên tục đi lên bốn năm trăm trọng đều không có vấn đề gì. Cứ tiếp tục như vậy, không cần tới một ngày nữa, Cổ Thần liền có thể đem toàn bộ thủy chi đại trận hoàn chỉnh thôi diễn ra, có thể tự do xuyên qua đại trận này rồi.

Thủy chi đại trận này, cũng không biết phạm vi lớn bao nhiêu, sau khi Cổ Thần tiến nhập bên trong, ngoại trừ lúc đầu nhìn thấy Ngô Tinh và Ma Đằng Vương, sau lại ở bên trong hành tẩu, gặp thêm Tàng Khôn Sơn, thì những tu sĩ còn lại, một người cũng không đụng độ.

Cổ Thần trầm mê trong thôi diễn trận pháp, ngược lại cũng không cảm thấy cô đơn, trong nháy mắt, đã đến chạng vạng ngày thứ hai, hần trải qua hai ngày một đêm liên tục thôi diễn, thử nghiệm, đến lúc này rốt cuộc đem toàn bộ trận pháp của thủy chi đại trận hoàn chỉnh thôi diễn ra.

Cổ Thần tâm tình đại hỉ, lập tức hướng về phía trước đi, thủy chi đại trận đã nhốt không được hần, nếu hần có thể tự do xuyên qua thủy chi đại trận, những người khác không nói, Ngô Tinh nhất định phải tìm được, cứu ra.

Toàn bộ thủy chi đại trận, phương viên đại khái vạn trọng, cùng thổ chi đại trận và hỏa chi đại trận lớn không kém. Thế nhưng bên trong mê trận trùng trùng, tu sĩ rơi vào trong đó, không gian ảo cảnh hầu như vô cùng vô tận, không hiểu trận pháp rất khó phá trận.

Ở bên trong phạm vi trận pháp, không gian đều bị trói buộc, không thể phi độn, không thể thuận di, tu sĩ chỉ có thể dựa vào hai chân mà đi.

Cổ Thần ở trong thủy chi đại trận hành tẩu, cũng không phải là không ngừng đi thẳng về phía trước, mà là dựa theo trận thế để đi. Do đó tốc độ cũng không tính là nhanh, nếu muốn ở đây tìm kiếm, e là phải mất vài ngày.

Hiện tại không có phương pháp tốc độ nhanh hơn, Cổ Thần cũng chỉ đành từ từ tìm kiếm như vậy.

Cổ Thần không ngừng đi lại, chỉ mới đi qua hơn nghìn trọng, rốt cuộc thấy được vị tu sĩ thứ tư từ khi tiến nhập thủy chi đại trận.

Đây là một vị tu sĩ long tộc Minh Khiếu Kỳ, y phục trên người có chút rách nát, khoe môi nhếch lên một vết máu. Hần có thể tồn tại ở bên trong này hai ngày, vận khí xác thực rất khá rồi.

Ngô Tinh là đại thống lĩnh long tộc, Kim Long tộc là Ngô Tinh tìm tới, nếu đã gặp phải, Cổ Thần cũng không có ý niệm bỏ rơi hắn trong đầu. Hà hướng Cổ Thần sử dụng Nghịch Mệnh Hóa Long quyết cũng là hóa thân thành kim long, đối với tu sĩ Kim Long tộc mơ hồ có chút cảm giác thân thiết.

Cổ Thần đi tới phía sau vị tu sĩ long tộc Minh Khiếu Kỳ này, nói:

- Đi theo ta!

Phía sau đột nhiên vang lên âm thanh, dọa cho tu sĩ này vừa động, hắn lập tức xoay người nhìn lại, liền thấy Cổ Thần. Biết Cổ Thần và long tộc đại thống lĩnh quan hệ không cạn, ánh mắt tên long tu này nhất thời tựa như người chết đuối vớ được cọc rơm, kích động nói:

- Tiền bối...

649. Chương 24 : Tàng Khôn Phàm

Cổ Thần khẽ gật đầu, tiếp tục nói ” Đi theo ta”, rồi lại đi về phía trước, tên long tộc tu sĩ kia gắt gao đi theo sau hắn, một tắc cũng không rời.

Cứ như vậy đi về phía trước chừng sáu bảy trăm trượng, lại có một gã tu sĩ xuất hiện trong tầm mắt của Cổ Thần.

- Ủm...

Ánh mắt Cổ Thần sáng ngời, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ta cùng với Tàng gia nhị vị lão tổ hữu duyên như vậy?

Tu sĩ xuất hiện ở phía trước Cổ Thần chính là lão nhị trong Tàng gia tam lão Tàng Khôn Phàm, cường giả Giá Vụ hậu kỳ.

Nơi này còn cách Tàng Khôn Phàm tám chín trăm trượng, lại là ở phía sau, nên Tàng Khôn Phàm không có phát hiện ở nơi cách xa mình, Cổ Thần đang chăm chú nhìn vào hắn.

Từ trên tay Tàng Khôn Sơn chiếm được Ngũ Hành Phân Thần Ấn quyền thượng, như vậy quyền trung và quyền hạ vô cùng có khả năng ở trên người Tàng Khôn Phàm, thế nhưng, Tàng Khôn Phàm là cường giả Giá Vụ hậu kỳ, thực lực so với Tàng Khôn Sơn có thể mạnh hơn nhiều.

Cổ Thần ngừng bước, trong lòng bắt đầu tính toán.

Lấy tu vi Đẳng Vân sơ kỳ của Cổ Thần sử dụng ba đầu sáu tay kết hợp Chiến Thần Diệt Tinh Quyền có thể đơn giản đánh bại cường giả Giá Vụ sơ kỳ, vừa vặn vượt qua một cảnh giới.

Đối với cường giả Giá Vụ trung kỳ, Cổ Thần tin tưởng bằng thực lực hắn là cũng có thể đánh một trận ngang nhau. Cho dù đánh không lại chỉ ít cũng có thể tự bảo vệ mình, bất phân thắng bại.

Nói cách khác, thực lực hiện tại của Cổ Thần tối đa chỉ có thể cùng cường giả Giá Vụ trung kỳ đánh một trận, đối với cường giả Giá Vụ hậu kỳ thực lực còn có khoảng cách nhất định.

Cổ Thần từ xa nhìn Tàng Khôn Phàm, trong lòng chiến ý không ngừng dâng lên.

Theo lý thuyết, Tàng Khôn Phàm là vị Độ Hư cường giả Giá Vụ hậu kỳ, Cổ Thần gặp hắn, tránh còn không kịp.

Cho dù Cổ Thần có thể tự do xuyên qua thủy chi đại trận, muốn tránh khỏi Tàng Khôn Phàm, dễ dàng.

Bất quá, từ trong tay Tàng Khôn Sơn lấy được quyền thượng Ngũ Hành Phân Thần Ấn, hấp dẫn hứng thú của Cổ Thần thật nhiều, chính là bởi vì ở trong thủy chi đại trận, Cổ Thần thắng có thể chiến, bại có thể chạy.

Đồng thời, khắp bầu trời tuyết bay, tu sĩ bị nhốt trong trận, cơ bản đều không thể nhìn rõ, cộng thêm một ít con bài chưa lật, thủ đoạn, Cổ Thần cũng có thể lớn mật sử dụng.

Kể từ đó, tại đây thiên thời, địa lợi, Cổ Thần đối với đánh chết Tàng Khôn Phàm, vị Độ Hư cường giả Giá Vụ hậu kỳ này, lòng tin cũng tăng nhiều.

Tàng Khôn Phàm bị vây trong thủy chi đại trận hai ngày, cũng từng gặp phải nguy hiểm hai lần, nhưng đều bị hấn sớm phát hiện, tránh được. Hai lần đều hóa hiểm vi nghi, tuy rằng bởi vì bị nhốt trong trận, mà tinh thần có vẻ uể oải, nhưng một thân tu vi không có nửa điểm suy giảm.

Tàng gia tam, lão đại Tàng Khôn Huyền nghiên cứu luyện khí phù chú thuật, lão nhị Tàng Khôn Phàm nghiên cứu trận thuật, lão tam Tàng Khôn Sơn nghiên cứu đan dược thuật.

Tàng Khôn Phàm là một vị trận Tông Sư, tuy rằng đối với thủy chi đại trận, hấn tìm hiểu có chút khó khăn, nhưng cũng có tạo nghệ nhất định. Trong thủy chi đại trận hai lần gặp nguy, chính là Tàng Khôn Phàm lấy trận thuật, sớm thôi diễn ra, bằng không cho dù hấn có tu vi Giá Vụ hậu kỳ, gặp phải hai lần sát khí kia, không chết cũng bị thương nặng.

Tương tự Cổ Thần, Tàng Khôn Phàm không có giống như con ruồi bay loạn trong thủy chi đại trận, mà là căn cứ theo lộ tuyến chính mình đi qua, không ngừng thôi diễn trận thế.

Đến tận đây, Tàng Khôn Phàm đã thôi diễn ra một phần năm trận thế, nếu có thêm thời gian, nói không chừng Tàng Khôn Phàm thật sự có thể đem thủy chi đại trận hoàn chỉnh thôi diễn ra, bất quá, Cổ Thần hiển nhiên sẽ không cho hấn cơ hội này.

Cổ Thần không ngừng đi tới, long tộc tu sĩ Minh Khiếu Kỳ theo sát ở phía sau hấn, không ngừng tới gần Tàng Khôn Phàm.

Cách Tàng Khôn Phàm chỉ còn ba mươi trượng, Tàng Khôn Phàm đang thôi diễn trận thế, tựa hồ có dấu hiệu đột phá bình cảnh, trên mặt đại hỉ, đột nhiên xoay người hướng tứ phương nhìn lại, thân ảnh Cổ Thần liền rơi vào trong tầm mắt của hấn.

Cổ Thần thâm nghĩ đáng tiếc, muốn đối phó giống như Tàng Khôn Sơn, đột nhiên đánh lén đã là chuyện không có khả năng nữa rồi.

Tàng Khôn Phàm thấy Cổ Thần, thần sắc đột nhiên chấn động, thế nhưng, trong nháy mắt lại hóa thành kinh hỉ, trong mắt sát ý bộc phát.

Theo Tàng Khôn Phàm thấy, hấn đối với thủy chi đại trận đã có lý giải nhất định, dĩ nhiên lại gặp được Cổ Thần. Đồng thời, bên cạnh Cổ Thần không có cường giả khác, mà chỉ có một tu sĩ long tộc Minh Khiếu Kỳ, lúc này, chẳng phải thời cơ tốt nhất để đánh chết Cổ Thần sao?

Tuy rằng biết được Cổ Thần đơn giản đánh bại Tàng Khôn Sơn, trong lòng Tàng Khôn Phàm có chút kinh ngạc, nhưng hấn không có như Tàng Khôn Sơn, Giá Vụ hậu kỳ và Giá Vụ sơ kỳ ở giữa còn cách một cảnh giới Giá Vụ trung kỳ, mỗi một tầng thứ thực lực đều kém rất nhiều, có thể nói thực lực Tàng Khôn Phàm hầu như gấp gần chục lần Tàng Khôn Sơn.

Coi như là cường giả Giá Vụ trung kỳ đều có thể đơn giản thắng được Tàng Khôn Sơn. Tàng Khôn Phàm sao lại để Cổ Thần vào mắt, trong lòng lo lắng không phải làm sao đánh chết Cổ Thần, mà là làm sao không cho Cổ Thần chạy trốn.

Trong lòng Tàng Khôn Phàm nhin không được đắc ý cười, bằng vào hấn đối với thủy chi đại trận thôi diễn trận thế, đã có thể an toàn hành tẩu hơn trăm trượng, mà lúc này Cổ Thần chỉ có cách hấn ba mươi trượng, kể từ đó, tính mệnh Cổ Thần chẳng phải là đã nằm trong tay hấn sao?

Thấy Tàng Khôn Phàm cũng không có xoay người bỏ chạy, trong lòng Cổ Thần cũng sinh ra chút vui mừng.

- Lui về phía sau mười trượng, ta đến ngăn trở hấn!

Cổ Thần giả vờ kinh hoảng, đem long tộc tu sĩ che chắn, đồng thời quát lớn.

Đang khi nói chuyện, không chỉ có đem long tộc tu sĩ kia đẩy về phía sau sáu bảy trượng, thân thể Cổ Thần cũng đồng thời bắn về phía trước mười trượng, chỉ còn cách Tàng Khôn Phàm hai mươi trượng.

Trong thủy chi đại trận, chỉ cần cách xa nhau hơn mười trượng, hầu như sẽ có truyện tổng trận, nếu là đi thẳng về phía trước, tất sẽ bị truyện tổng trận truyền đi, tu sĩ thi triển ra thuật công kích sẽ không dựa theo

trận thế hành tẩu. Do đó, một khi vẫn còn cách mười trượng, thi triển quyền cương, chưởng, tiên bảo...các loại thủ đoạn công kích đều gây ra truyện tống trận, bị truyện tống chỗ hấn.

Bởi vậy, chỉ có song phương tới gần cự ly mười trượng, mới có thể chiến đấu hữu hiệu.

Thấy thần tình Cổ Thần có chút kinh hoảng, che chắn phía trước long tộc tu sĩ. Trên mặt Tàng Khôn Phàm hiện lên vẻ tươi cười, nói:

- Cổ Thần, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người tự vào, ha ha ha ha... Hôm nay, ta xem người chạy đi đường nào!

Tàng Khôn Phàm cười to, dưới chân bước chân khê động, thông qua trận thế, cũng bước về phía trước mười trượng, còn cách Cổ Thần chỉ có mười trượng.

Khi Tàng Khôn Phàm tới gần bên cạnh mười trượng, Cổ Thần đột nhiên xuất thủ, bàn tay vỗ, trên bầu trời xuất hiện một đôi cự chưởng lôi quang chập chờn, ước chừng mười trượng, mang theo âm thanh lôi điện mạnh mẽ phách tới Tàng Khôn Phàm.

Ánh mắt Tàng Khôn Phàm đột nhiên chấn động, lôi điện cự chưởng này chính là từ bí thuật tuyệt học không truyền ra ngoài của Tàng gia, Mộc Lôi Ẩn trong Ngũ Hành Phân Thần Ẩn.

Trong quyển thượng Ngũ Hành Phân Thần Ẩn ghi chép phương pháp tu luyện Kim Cương Ẩn và Mộc Lôi Ẩn hai loại chưởng ẩn. Lấy ngũ tính và tu vi của Cổ Thần đem quyển thượng Ngũ Hành Phân Thần Ẩn nhìn qua một lần là có thể thi triển ra.

Cổ Thần cố ý sử dụng bí thuật tuyệt học của Tàng gia, quả nhiên khiến Tàng Khôn Phàm thất kinh.

650. Chương 25 : Hỏa Phần

Trong thủy chi đại trận, chưởng ẩn và quyền cương chỉ có thể khống chế trong vòng mười trượng, vượt lên trước mười trượng, sẽ gây ra truyện tống trận bị truyện tống tới chỗ hấn.

Cổ Thần bỏ ra Mộc Lôi Ẩn, tuy rằng chỉ có cỡ mười trượng, thế nhưng chưởng ẩn trải qua áp súc lại áp súc, lực lượng ẩn chứa trong đó còn hơn chưởng ẩn trăm trượng.

Tàng Khôn Phàm đồng dạng đánh ra một chưởng, một đạo Mộc Lôi Ẩn lớn cỡ mười trượng oanh ra, đem Mộc Lôi Ẩn của Cổ Thần chấn nát bầy, hóa thành hư vô.

Vừa xuất chưởng, Tàng Khôn Phàm hét lớn một tiếng kinh ngạc:

- Cổ Thần, sao ngươi lại có bí thuật tuyệt học của Tàng gia ta, Ngũ Hành Phân Thần Ẩn?

Cổ Thần chỉ là sơ học Mộc Lôi Ẩn, luận tạo nghệ, cùng với Mộc Lôi Ẩn của Tàng Khôn Phàm kém xa. Sau khi chấn tan Mộc Lôi Ẩn của Cổ Thần, thế đi không giảm tiếp tục hướng Cổ Thần oanh tới.

Thân thể Cổ Thần đột nhiên biến đổi, mọc ra hai đầu bốn tay nữa, thi triển cổ tinh thần thông ba đầu sáu tay. Sau đó sáu tay đồng thời bỏ ra sáu đạo cương chưởng ẩn phát ra đạo kim quang chói mắt. Chính là Kim Cương Ẩn.

Mộc Lôi Ẩn của Tàng Khôn Phàm tuy rằng lợi hại, nhưng Kim Cương Ẩn của Cổ Thần số lượng nhiều, lại trải qua va chạm với Mộc Lôi Ẩn, lực lượng đã bị tiêu hao không ít. Khi gần tới tam chưởng Kim Cương Ẩn của Cổ Thần, Mộc Lôi Ẩn của Tàng Khôn Phàm liền bị chấn tan, hóa thành hư vô, ba đạo Kim Cương Ẩn còn lại xếp thành hàng đánh thẳng tới.

Bỏ ra sáu chưởng, Cổ Thần ha ha cười, nói:

- Hôm qua, ta đụng phải một vị Giá Vụ cường giả khác của Tàng gia, bí điển Ngũ Hành Phân Thần Ẩn này chính là đoạt được từ trên người hấn, ha ha...

Tàng Khôn Phàm nghe vậy trong lòng chấn động, Cổ Thần tuy rằng chỉ hơi hột nói ra một câu, nhưng ý nghĩa trong đó thập phần rõ ràng, một vị cường giả Giá Vực khác của Tàng gia chết trong tay hắn.

Trải qua ngàn năm, Độ Hư cường giả của Tàng gia ngày đó chỉ còn lại có ba người Tàng Khôn Huyền, Tàng Khôn Phàm, Tàng Khôn Sơn. Lúc này nghe được Tàng Khôn Sơn đã chết, trong lòng Tàng Khôn Phàm cực độ bị phần.

Muốn cho đối thủ diệt vong, tất phải làm hắn điên cuồng trước, Cổ Thần lấy cái chết của Tàng Khôn Sơn kích thích Tàng Khôn Phàm, quả nhiên có hiệu quả!

- Cổ Thần, ngươi, tên cầu tặc này, ngươi mau chôn cùng lão tam đi thôi!

Hai mắt Tàng Khôn Phàm đột nhiên lóe ra một đạo hồng quang, một tiếng bạo hưởng, trên trời cuồng phong xoay chuyển, vô số hoa tuyết bị cắt thành một đoàn, ngưng tụ thành một trường long tuyết hoa, từ trên bầu trời lao thẳng xuống, lộ ra răng nanh hung ác, thân thể chưa đến miệng lớn của trường long tuyết hoa đã mở ra, vô số đạo băng trùy từ đó phun xuống, nhanh chóng bắn tới Cổ Thần.

Về mặt Tàng Khôn Phàm giận dữ, tay trái kết ấn, sử dụng thủy chi tắc thủ, lấy hoa tuyết băng lạnh trong thủy chi đại trận hóa thành trường long tuyết hoa. Bên trong trường long tuyết hoa ẩn chứa thủy chi pháp tắc cực kỳ cao thâm, đối với tu sĩ dưới Giá Vực kỳ hầu như phải chết.

Tay trái Tàng Khôn Phàm cũng không rảnh rỗi, vươn ngón trỏ, điểm về phía Cổ Thần, trong sát na, trong hư không truyền đến một tắc chi lực cường đại đem thân thể Cổ Thần trói buộc. Cổ Thần cảm giác trên người như bị đè ép mấy nghìn cân, khó có thể nhúc nhích.

Cổ Thần ba đầu ngửa mặt lên trời, cùng rống lên một tiếng, trong miệng đều phun ra một chút hỏa diễm.

Sau khi bước vào Độ Hư bí cảnh, trong cơ thể Cổ Thần có hỏa chi bản nguyên, trong ngũ hành pháp tắc liền chỉ có thể lĩnh ngộ hỏa chi pháp tắc, tuy rằng hiện tại đối với lực lượng hỏa chi bản nguyên luyện hóa chưa nhiều, nhưng từ trong hỏa chi bản nguyên lĩnh ngộ ra hỏa chi pháp tắc cũng vượt xa tu sĩ Đăng Vực kỳ đủ để so sánh với cường giả Giá Vực kỳ.

Trong miệng Cổ Thần phun ra pháp tắc chi hỏa lĩnh ngộ từ hỏa chi bản nguyên. Ba đạo hỏa diễm thiêu đốt hừng hực, ngưng kết lại một chỗ hóa thành trường long hỏa diễm, phóng lên cao, rồi từ trên trời từ trên trời giáng xuống đánh tới trường long tuyết hoa.

Đối mặt vô số băng trùy trường long tuyết hoa phun ra, miệng lớn của trường long hỏa diễm cũng huyết một tiếng dài, vô số hỏa diễm nhỏ bắn ra.

Tựa như pháo hoa bắn trên không cùng vô số băng trùy va chạm cùng một chỗ, phát ra tiếng bạo hưởng liên tiếp.

Hỏa hoa tinh tử cùng băng trùy đồng thời biến mất, trường long hỏa diễm và trường long tuyết hoa đấu lực lượng ngang nhau.

Há mồm phun ra ba đạo hỏa diễm, sáu cánh tay của Cổ Thần cũng không nhàn rỗi, đồng thời ngưng kết, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền ấn, sáu tay đồng thời đánh ra.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vừa ra, một cổ khí thể không thể chống đối đột nhiên xuất hiện, không gian pháp tắc trói buộc bên ngoài cơ thể trong nháy mắt tan vỡ. Áp lực lên thân thể Cổ Thần tiêu tán.

Sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đánh tan không gian pháp tắc của Tàng Khôn Phàm, thì lực lượng đã yếu bớt không ít.

Tay phải Tàng Khôn Phàm vung lên, vô số khối băng trên mặt đất bay lên, ngưng kết thành bức tường băng.

Ầm...

Một tiếng bạo hưởng kinh thiên, tường băng bị sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đánh cho nát bấy, vô số mảnh nhỏ bắn ra xung quanh, bay ra ngoài mười trượng, vô số chùm tia sáng từ trong lòng đất phóng lên cao, đem những mảnh băng nhỏ tất cả đều truyền tống tới chỗ hắn.

Trong nháy mắt, những khối băng nhỏ hầu như bị truyền tống ra khắp các nơi trong đại trận. Tu sĩ các tộc bị nhốt trong trận gần đó, thấy đột nhiên bắn ra mấy khối băng nhỏ đều bị thất kinh, trong lòng thầm nghĩ:

- Có người đại chiến ở trong trận?

Đánh tan tường băng, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền cương tuy rằng vẫn chưa hóa thành hư vô, nhưng lực lượng đã không còn dư lại bao nhiêu, cùng quyền cương bình thường không khác biệt lắm.

Tàng Khôn Phàm hữu chưởng vỗ lên mặt đất, phương viên mười trượng dưới chân tất cả đều nứt ra. Theo Tàng Khôn Phàm khẽ nâng hữu chưởng, vô số khối băng từ mặt đất bay lên, ẩn chứa thủy chi pháp tắc cao thâm, oanh tới Cổ Thần, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền cương bị vô số khối băng đánh cho hư vô.

Tàng Khôn Phàm thân là cường giả Giá Vực hậu kỳ, đối với lĩnh ngộ pháp tắc, đích xác có tạo nghệ cực cao, đồng thời, trong thủy chi đại trận, Tàng Khôn Phàm sử dụng thủy chi pháp tắc kết hợp càng tăng thêm sức mạnh, uy lực gấp bội. Trái lại hỏa chi pháp tắc của Cổ Thần tuy rằng trường long hỏa diễm lúc đầu cùng trường long tuyết hoa tương đương. Thế nhưng trường long tuyết hoa là do vô số hoa tuyết trong thủy chi đại trận ngưng tụ thành, hầu như vô cùng vô tận, Tàng Khôn Phàm sử dụng thủy chi pháp tắc, lấy trận pháp lực của thủy chi đại trận để dùng.

Trừ phi Cổ Thần có thể đem toàn bộ thủy chi pháp tắc trong thủy chi đại trận hủy diệt, bằng không trường long tuyết hoa của Tàng Khôn Phàm sẽ không thể đánh bại. Cổ Thần trong thủy chi đại trận tự bảo vệ mình có thừa, nhưng Cổ Thần thủy chi đại trận, coi như là chực chờ đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng không dám khoa trương nói bậy.

Do đó, trường long hỏa diễm và trường long tuyết hoa giao phong, khí thế dần kém đi.

Đỉnh đầu có một cái trường long tuyết hoa, trước người có vô số khối hàn băng lớn, vô luận là trường long tuyết hoa hay khối hàn băng lớn, đều ẩn chứa lĩnh ngộ của Tàng Khôn Phàm thủy chi pháp tắc có uy hiếp trí mạng với Cổ Thần. Đồng thời còn lực lượng hỗn loạn của thủy chi đại trận, Cổ Thần chỉ cần bị trường long tuyết hoa hoặc là khối hàn băng lớn bắn trúng, đều không tránh khỏi kết cục trọng thương, tử vong.

Đối mặt vô số khối hàn băng lớn nhanh chóng công kích tới, Cổ Thần lại thi triển sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền cương hợp nhất, uy lực cực mạnh, kinh thiên động địa khiến tầng tầng lớp lớp khối hàn băng đều bị oanh thành hư vô.

Chương 25: Hỏa phân. (Hạ)

Trong mắt Tàng Khôn Phàm lộ vẻ kinh hãi, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này quả nhiên có vài phần bản lĩnh thật sự, dĩ nhiên dưới thủ hạ của ta còn có thể kiên trì lâu như vậy, hừ hừ! Trong thủy chi đại trận, thủy chi pháp tắc của ta vô cùng vô tận, dùng mãi không hết, ta lại muốn nhìn quyền pháp này của người có thể sử dụng bao lâu nữa?

Hữu chưởng Tàng Khôn Phàm vỗ một cái, lại có hàn băng cự khối từ mặt đất bay lên đánh tới Cổ Thần.

Đồng thời tả chưởng Tàng Khôn Phàm thành trảo hướng tứ phương đảo qua, xoay một vào trên đỉnh đầu, ngũ chỉ đánh một cái, trong sát na vô số hoa tuyết bay lượn khắp bầu trời nhất tề hướng trường long tuyết hoa trên không trung tụ tập lại.

Trong nháy mắt trường long tuyết hoa lại lớn thêm một vòng, dài gấp đôi. Thực lực so với lúc trước cao hơn mấy lần. Lúc này trường long hỏa diễm do hỏa chi pháp tắc biến thành trải qua tiêu hao lực lượng cực lớn, thân thể nhỏ lại một vòng, chiều dài ngắn đi một nửa.

Trước mặt trường long tuyết hoa, trường long hỏa diễm tựa như đứa nhỏ, bị trường long tuyết hoa đập thành từng mảnh nhỏ.

Tàng Khôn Phàm cười ha ha:

- Cổ Thần, người chết chắc rồi!

Trường long tuyết hoa sau khi phá nát trường long hỏa diễm, lại nhắm đỉnh đầu Cổ Thần đập xuống.

Đỉnh đầu Cổ Thần có trường long tuyết hoa, trước mặt có vô số hàn băng cự khối, chịu song trọng giáp công, ngăn lại bên kia, thì bị bên này đánh trúng, ngăn lại hai bên lực lượng phân tán, sẽ không thể chống đỡ. Trong mắt Cổ Thần chợt lóe lộ ra một cổ thối ý.

- Cổ Thần, ngươi chịu chết đi! Ngươi trốn không thoát!

Tàng Khôn Phàm một bên cuồng tiếu, đồng thời tay phải trao tới người Cổ Thần.

Một cổ không gian pháp tắc cường đại lại đem không gian xung quanh Cổ Thần trói buộc, khiến hắn không

Tu sĩ kia mặc kim sắc trường bào, thân hình cao lớn, trên đầu cắm hai gốc kim sắc trường linh, chính là người đứng đầu yêu tộc Kim Bằng Vương.

Lúc này Kim Bằng Vương đang ở trong trận gọi tới gọi lui, liên tiếp bỏ ra một chưởng, oanh ra một quyền, chưởng ấn và quyền cương đánh ra, đều biến mất trong hư không, tựa hồ xung quanh hắn có vô số lỗ hổng không gian, đem chưởng ấn quyền cương của hắn hấp thu toàn bộ.

Kim Bằng Vương gọi tới gọi lui, chuyển động trong không gian phương viên hơn mười trượng, cũng không có truyền tống trận, vô luận hắn gọi thế nào, đi ra sao cũng không có truyền tống tới chỗ hắn.

- Tiền bối, là Kim Bằng Vương...

Long tộc tu sĩ giơ một ngón tay chỉ hướng Kim Bằng Vương, nói:

- Kim Bằng Vương đang làm cái gì vậy?

Cổ Thần nhìn thoáng qua, nói:

- Rơi vào trong khốn trận rồi.

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần liên tục xoay chuyển ý niệm, đối với Kim Bằng Vương cứu hay không cứu?

Luận quan hệ Cổ Thần và Kim Bằng Vương, Cổ Thần khẳng định là sẽ không cứu rồi.

Thế nhưng, sự vô tuyệt đối, làm việc muốn phân thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Tuy rằng Cổ Thần và Kim Bằng Vương quan hệ không tốt, đồng thời Kim Bằng Vương đối với Cổ Thần còn có cừu hận, hận không thể đem Cổ Thần giết chết thật nhanh, nhưng ở trong Mộ phần Hắc Đế, quan hệ giữa hai người coi như là đồng minh.

Ở trong Mộ phần Hắc Đế, địch nhân lớn nhất của Cổ Thần không phải Kim Bằng Vương, mà là thế lực Thánh Đình và Phật môn. Thánh Hoàng Cơ Nghiêu muốn giết Cổ Thần, Độ Thiện đại sư khẳng định sẽ không đứng nhìn.

Tuy nói thủy chi đại trận này thập phần lợi hại, tựu ngay cả chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng vậy khốn được. Nhưng Cổ Thần nhớ rõ, kiếp trước cũng không có nghe được tin tức Thánh Hoàng chết trong Mộ phần Hắc Đế, nói rõ Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đã rời khỏi thủy chi đại trận.

Rời khỏi thủy chi đại trận, Cổ Thần còn cần Kim Bằng Vương kiềm chế Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư, bằng không chỉ dựa vào Ngô Tinh và kim long tộc trưởng Long Thương không phải đối thủ của bọn chúng. Nếu lúc này cứu Kim Bằng Vương, thì rời khỏi thủy chi đại trận, có lẽ Cổ Thần sẽ chết ở trên tay của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng nên.

Có nhân tộc cường giả ở đây, Kim Bằng Vương vì suy nghĩ an toàn của bản thân, cũng sẽ không xuất thủ với Cổ Thần trong Mộ phần Hắc Đế, như vậy sẽ phá vỡ quan hệ với long tộc, hai người dù có đại thù hận, cũng sẽ phải đợi rời khỏi Mộ phần Hắc Đế đã.

Trong đầu Cổ Thần chỉ vừa suy nghĩ, liền đã có quyết định, vì an toàn của bản thân, Kim Bằng Vương phải được cứu trợ.

Kim Bằng Vương rơi vào khốn trận, từ bên trong vô pháp phá trận, trừ phi có tu vi Hợp Đạo kỳ liên tục công kích ba tháng liền, mới có thể cường ngạnh phá trận. Kim Bằng Vương chỉ có tu vi Hư Không kỳ, e là phải công kích ít nhất ba trăm năm mới có thể phá trận, thoát ra.

Cổ Thần đi tới bên ngoài khốn trận, đánh ra một quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vào giữa khốn trận, trong sát na, khốn trận bị phá, ảo cảnh xung quanh Kim Bằng Vương tất cả đều biến mất, thân ảnh Cổ Thần và long tộc tu sĩ liền xuất hiện trước mắt hắn.

- Là người đã cứu ta?

Kim Bằng Vương nhìn Cổ Thần, có chút kinh ngạc nói/

Hiển nhiên Kim Bằng Vương đối với Cổ Thần sẽ cứu hắn, trong lòng rất là ngoài ý muốn.

Cổ Thần nói:

- Muốn rời khỏi mê trận này, thì hãy đi theo ta.

Kim Bằng Vương đã ném thử sự lợi hại của thủy chi đại trận, nên gặt đầu.

Cổ Thần tiếp tục về phía trước, Kim Bằng Vương và long tộc tu sĩ Minh Khiếu Kỳ theo ở phía sau.

Trong thời gian kế tiếp, đi qua cự ly, ngắn thì mấy trăm trượng, dài thì hơn nghìn trượng, cũng gặp được một vị tu sĩ nhân tộc, nhìn thấy đoàn người Cổ Thần đi qua, từ cách rất xa đã sợ tới xoay người bỏ chạy, thông qua truyện tổng trận biến mất không còn bóng dáng.

Một ngày đêm sau, ngoại trừ Ngô Tinh, cường giả long tộc, yêu tộc lần lượt được Cổ Thần tìm thấy. Tu sĩ Minh Khiếu Kỳ chỉ còn ba tên sống sót, đều là Kim Long tộc tu sĩ, hai tên tu sĩ Minh Khiếu Kỳ khác chỉ tìm thấy thi thể.

Ma Đằng Vương, Long Việt hai người đều bị trọng thương, hiển nhiên là ở trong trận gặp nguy hiểm, tộc trưởng Long Thương cũng bị một vết thương nhẹ, cộng thêm vết thương nhẹ của Cổ Thần, thì chỉ có Kim Bằng Vương, Thạch Hầu Vương, Long Đào ba vị cường giả bình yên vô sự.

Không có tìm được Ngô Tinh, trong lòng Cổ Thần có chút bối rối, các vị long tộc tu sĩ cũng là vẻ mặt ưu sầu.

Ngô Tinh không thấy, vô luận như thế nào đều là phải tìm được, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Trong lúc tiếp tục tìm kiếm, đám người Cổ Thần đụng phải Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, song phương cách nhau bảy, tám mươi trượng, đã phát hiện thân ảnh của đối phương.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tự nhiên sẽ không sợ đến đào tẩu, mà ở bên phía Cổ Thần, Ngô Tinh không có, Long Thương thụ thương, tuy rằng nhân số không ít, lại cũng không địch được Thánh Hoàng Cơ Nghiêu. Dưới Cổ Thần đài lĩnh chỉ đành bỏ qua, tiếp tục tìm kiếm Ngô Tinh.

Thấy Cổ Thần dĩ nhiên có thể dẫn người tự do xuyên qua thủy chi đại trận, ánh mắt lộ ra Thánh Hoàng Cơ Nghiêu ánh mắt lộ ra kinh ngạc, tựa hồ đang tính toán cái gì.

Bỏ qua Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, lại đi khoảng hơn nghìn trượng, mọi người rốt cục tìm được Ngô Tinh, đang nằm trong tuyết, máu tươi nhuộm đỏ đất.

Một đóa tuyết hoa bay xuống, nhưng cũng không rơi trên thân thể Ngô Tinh, trên y phục bạch sắc của hắn là vết máu tươi, nhìn mà giật mình, chứng minh thời gian Ngô Tinh thụ thương vẫn chưa lâu lắm.

Ngô Tinh là người duy nhất trong yêu, long nhị tộc có thể địch nổi hai vị cường giả nhân tộc Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư. Nếu là Ngô Tinh ngã xuống, không ai có thể chống lại Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư, như vậy an toàn của chúng tu sĩ trong Mộ phần Hắc Đế liền vô cùng nguy hiểm.

653. Chương 28 : Mộ Tâm

Vì vậy! Trước mặt mọi người thấy Ngô Tinh ngã trong vũng máu, đều là thất kinh, thần tình biến đổi lớn.

- Ngô Tinh đại ca....

- Đại thống lĩnh...

Một trận hô hoán cấp bách, đám tu sĩ Cổ Thần bước nhanh đi tới trước mặt Ngô Tinh.

Cổ Thần ngồi xổm xuống, kiểm tra kinh mạch của Ngô Tinh, hoàn hảo, tuy rằng Cổ Thần không có cảm giác được hô hấp của Ngô Tinh, thế nhưng kỳ kinh bát mạch của hắn vẫn còn vận động, chứng tỏ Ngô Tinh vẫn chưa chết, điều này làm cho Cổ Thần thở dài một hơi.

- Đại thống lĩnh thế nào?

Thấy Cổ Thần buông cánh tay Ngô Tinh xuống, chúng tu sĩ long tộc vội la lên.

- Hoàn hảo! Không có nguy hiểm tính mạng.

Về mặt Cổ Thần lộ ra vui mừng, nói tiếp:

- Xem ra, Ngô Tinh đại ca là dụng phải sát chiêu lợi hại nhất trong trận,

- Cụ Phong Băng Bạo?

Các vị cường giả cả kinh nói, Cụ Phong Băng Bạo là một sát trận lợi hại nhất trong thủy chi đại trận, nghe ngữ khí, bọn họ hiển nhiên không biết Cụ Phong Băng Bạo là cái gì.

Bất quá, trên mặt Ma Đằng Vương và Long Việt thoáng có chút suy nghĩ, hiển nhiên, bọn họ khẳng định đã gặp qua một cơn lốc ở trong trận.

Cổ Thần nói:

- Cụ Phong Băng Bạo trận là sát trận lợi hại nhất trong Thủy chi đại trận, tựu ngay cả chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ gặp phải cũng bị cuốn vào trận tâm, rồi mất mạng. Ngô Tinh đại ca trốn thoát được, cũng đã là rất may mắn rồi.

Cường giả long, yêu lương tộc đều hút một ngụm lãnh khí, dĩ nhiên ngay cả chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ đều có thể bị vẫn lạc, Cụ Phong Băng Bạo trận kia uy lực thật sự quá mức kinh khủng

Long Thương động dung nói:

- Như vậy xem ra, đại thống lĩnh là bị thương nặng rồi. Cổ Thần đạo hữu nơi này là trong Mộ phần Hắc Đế, còn có mấy tên cường giả nhân tộc tồn tại, nếu đại thống lĩnh bất tỉnh, như vậy nên làm thế nào cho phải?

- Ngô Tinh đại ca cần trị liệu.

Nói đến đây, Cổ Thần đột nhiên giật mình, nhớ tới trong Càn Khôn Trạc của Tàng Khôn Phàm thu được một ít đan dược, trên mặt thoáng lộ vẻ vui mừng, nói:

- Ta có một số đan dược có lẽ có thể trợ giúp Ngô Tinh đại ca nhanh chóng khôi phục thương thể.

Tu sĩ Độ Hư bí cảnh thụ thương, nếu chỉ là thương tổn bình thường, linh đan dưới tiên phẩm còn có thể tác dụng chữa thương, bất quá, nếu chỉ là như vậy, sinh mệnh tinh trong Mệnh Tuyền của Độ Hư cường giả tựu cũng đủ nhanh chóng trị liệu cho chính bản thân rồi, căn bản không cần ăn bất cứ đan dược gì.

Do đó, cường giả Độ Hư bí cảnh một ngày thụ thương, linh đan căn bản vô dụng, chỉ có chữa thương đan dược tiên phẩm cấp mới có thể tạo được hiệu quả.

Trước đây Cổ Thần chỉ luyện qua linh đan, duy nhất một lần luyện qua đan dược tiên phẩm cũng là Hư Tử Uyên luyện chế mà thành. Do đó đan dược trên người Cổ Thần đối với thương thể của Ngô Tinh không có chút tác dụng nào.

Thế nhưng Cổ Thần thu được một ít đan dược trong Càn Khôn Trạc của Tàng Khôn Sơn, bởi vì là đan dược tăng thêm tu vi, nên hắn không có chú ý lắm, liền trực tiếp vắt vào trong Càn Khôn Trạc. Hiện tại vừa nghĩ đến, Tàng Khôn Sơn đối với đan dược thuật, tạo nghệ không kém, tiên đan đan phương cất dấu, như vậy đan dược lưu lại vô cùng có khả năng là tiên đan trị liệu thương thể.

Cổ Thần vừa nhấc tay, đem cái chai đan dược trong Càn Khôn Trạc của Tàng Khôn Sơn, toàn bộ đều lấy ra.

Quả nhiên, Cổ Thần từ trong phần lớn linh đan trong chai đan dược, tìm được một lọ đan dược tiên phẩm cấp.

Cổ Thần lại tìm ra Sinh Sinh tiên linh đan đan phương, quả nhiên, Sinh Sinh tiên linh đan là một loại tiên đan trị liệu của Độ Hư cường giả. Tuy rằng không thể đem Độ Hư cường giả đã bị pháp tắc thương tổn, hoàn toàn trị hết, nhưng cũng có thể giúp tu sĩ sau khi bị thương, rất nhanh khôi phục một ít thương thể và tu vi.

Cổ Thần mở cái chai, số lượng Sinh Sinh tiên linh đan bên trong cũng không nhiều, tổng cộng chỉ có chín viên, thấy Ngô Tinh thương thể quá nặng, Cổ Thần trực tiếp cho hắn uống vào hai viên.

Sau đó lại lấy ra bốn viên, để chính mình ăn một viên, sau đó cho Long Việt, Long Thương, Ma Đằng Vương mấy vị cường giả thụ thương mỗi người một viên, Ngô Tinh đã thụ thương, nên Cổ Thần trong lòng không

chút tiếc nuối, vạn nhất xảy ra gặp nhân tộc cường giả trong Thủy chi đại trận, đối phương thấy Ngô Tinh trọng thương, tất nhiên sẽ xuất thủ, nhân cơ hội đem bọn người Cổ Thần nhất cử tiêu diệt.

Do đó, Cổ Thần không có keo kiệt Sinh Sinh tiên linh đan, ai bị thương đều cho một viên, trợ giúp bọn họ mau chóng khôi phục thương thế.

Còn lại ba viên Sinh Sinh tiên linh đan, Cổ Thần để lại trong chai, thu vào trong Càn Khôn Trạc.

Cổ Thần chờ bốn vị tu sĩ bị thương, dùng Sinh Sinh tiên linh đan, rồi nhắm mắt điều tức, ba người Kim Bằng Vương và Thạch Hầu Vương, Long Đào thì sử dụng tiên lực giúp Ngô Tinh thôi hóa được lực, trợ giúp trị liệu thương thế.

Một lát sau, Ngô Tinh dưới sự trợ giúp của ba vị cường giả hấp thu được lực của Sinh Sinh tiên linh đan, thông thả mở hai mắt ra, tỉnh lại.

Ngô Tinh vừa tỉnh, liền có thể tự mình vận chuyển tiên lực, điều dưỡng thương thế, không cần ba người Kim Bằng Vương tương trợ nữa.

Như vậy qua nửa khắc, Cổ Thần cũng mở hai mắt ra, trải qua Sinh Sinh tiên linh đan khôi phục, thương thế của hắn so với vừa rồi đã nhẹ đi một chút.

Người bị thương đều đang nhắm mắt tu dưỡng, Kim Bằng Vương, Thạch Hầu Vương, Long Đào, cùng với ba vị tu sĩ Minh Khiếu Kỳ thì đứng ở bên ngoài chúng tu sĩ, tiến hành hộ pháp.

- Ngô Tinh đại ca! Các vị đạo hữu!

Cổ Thần lên tiếng để các vị cường giả đang điều tức ngừng lại.

Ngô Tinh mở hai mắt, tuy rằng hắn đã tỉnh, nhưng vẻ mặt vẫn có chút tái nhợt, nhìn về phía Cổ Thần, trong mắt tràn đầy cảm kích, nói:

- Cổ Thần lão đệ, người lại đã cứu ta một lần nữa!

Cổ Thần nhợt nhạt cười, nói:

- Đại ca cũng từng cứu ta trong tay Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, đại ca gặp nạn, người làm đệ này phải tận lực nghĩ cách cứu giúp, đây hẳn là chuyện mà ta nên làm.

Ngô Tinh cười nói:

- Mặc kệ nên hay không, ta đều cảm tạ người, Cổ Thần lão đệ, người yên tâm, chỉ cần Ngô Tinh ta còn trên đời này một ngày, thì bảo vệ người một ngày bình an.

Ngô Tinh nói ra như thế, nhân thần hướng chúng tu sĩ lướt qua, ở trên mặt Kim Bằng Vương thoáng dừng trong chốc lát.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Trước không nói chuyện này nữa, chúng ta mau rời khỏi đây, lập tức có đại phong bạo thổi tới.

Đại phong bạo trận có bao nhiêu lợi hại, mọi người từ trên người Ngô Tinh đại ca cũng đã thấy được, nghe Cổ Thần nói sắp có đại phong bạo đi qua nơi này, chúng tu sĩ nhất thời đề cao cảnh giới, đều nói:

- Vậy nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Mọi người đi theo ta, di tới mộ tâm.

Cổ Thần hướng mọi người phát phát tay, xoay người rời đi.

Chúng tu sĩ không dám chậm trễ, theo sát phía sau Cổ Thần.

Sinh Sinh tiên linh đan có tác dụng giúp Độ Hư cường giả thụ thương nhanh chóng khôi phục một ít thương thế và thực lực, cũng không thể hoàn toàn phục nguyên được. Nếu muốn thương thế khỏi hẳn, phải trải qua thời gian dài tự thân điều tức, lấy bản thân lĩnh ngộ pháp tắc chi lực, chậm rãi đem pháp tắc chi lực đang phá hư sinh cơ trong thân thể thanh trừ.

Cổ Thần càng đi về phía trước, tuyết hoa rơi xuống càng lúc càng lớn, nhiệt độ cũng càng lúc càng lạnh. Cường giả Độ Hư bí cảnh tuy rằng thấy lạnh, chỉ cần vận chuyển một chút tiên lực trong cơ thể liền có thể trừ hàn, nhưng ba tu sĩ Minh Khiếu Kỳ lại lạnh tới răng run cầm cập.

654. Chương 29 : Hủy Trận

Cổ Thần thân là Thuần dương chi thể. Trong cơ thể có vô cùng thuần dương tiên lực, thuần dương tiên lực vận chuyển một vòng, bất kỳ hàn khí gì đều bị hóa thành hư vô, mặc kệ nhiệt độ có thấp xuống bao nhiêu nữa, hắn vẫn không cảm giác lạnh.

- Sao ta cảm giác không ra khỏi trận, mà càng lúc càng đi vào trong tâm trận vậy, nhiệt độ càng ngày càng lạnh rồi...

Kim Bằng Vương nghi hoặc hỏi.

Trong lòng các vị tu sĩ đều có cảm giác này, không chỉ có nhiệt độ không khí càng ngày càng lạnh, thậm chí từng cơn lốc bình thường xuất hiện ở hai bên, tuy rằng Cổ Thần đều dẫn mọi người tránh thoát được, nhưng các vị tu sĩ vẫn khiếp đảm, kinh hãi.

Cổ Thần không có quay đầu lại, tiếp tục án theo trận thể mà đi về phía trước, nói:

- Một tâm trong Mộ phần Hắc Đế chính là trận tâm của thủy chi đại trận. Chỉ có đi đến mộ tâm mới tìm được đạo thống truyền thừa đạo thống truyền thừa Hắc Thủy đại đế lưu lại, và mới có cơ hội rời khỏi mộ phần. Đương nhiên là phải đi tới trận tâm rồi.

Tuy rằng Cổ Thần chỉ là suy đoán, nhưng hắn có thể kết luận trăm phần trăm là một tâm chính là trận tâm của thủy chi đại trận. Từ đó, xung quanh mộ tâm mới được thủy chi đại trận bảo hộ. Nếu là ở bên kia của thủy chi đại trận thì Hắc Thủy Đại Đế sao lại gọi nó là mộ tâm?

Thủy chi đại trận, Cổ Thần đã hoàn toàn thôi diễn ra, tuy rằng càng đi tới mộ tâm, trận thể lại càng phức tạp, nhưng hắn đã rõ ràng, cho dù có thể phá hủy tất cả đại phong bạo, xung quanh chúng tu sĩ hơn mười hai mươi triệu, nhưng Cổ Thần thông qua trận thể mặc lẳng đi đến, không chắc không ai bị đại phong bạo công kích.

Cổ Thần đi được thần tình thản nhiên, các vị tu sĩ theo phía sau, nhìn đại phong bạo ở hai bên, lại từng bước kinh hãi, khiếp đảm, chăm chú đi theo phía sau hắn. Chỉ sợ bước sai một bước, bị đại phong bạo cuốn đi, thì đúng thật là kết cục cứu tử nhất sinh.

Cứ đi như vậy khoảng chừng một canh giờ, khi đi qua một giải đất đầy rẫy phong bạo, một đạo quang mạc xuất hiện phía trước, Cổ Thần liên tục bước đi, trực tiếp đi tới quang mạc, phong bạo tứ phía.

Băng tuyết tiêu tán, Cổ Thần xuất hiện ở trong một hang động phương viên chừng mấy nghìn trượng.

Trong hang động có một tòa cung điện hàn băng rộng chừng hơn ba trăm trượng.

Các vị tu sĩ ở phía sau, theo Cổ Thần đi qua quang mạc, vừa mới nhìn vào, đâu còn băng thiên tuyết địa nữa, mà là một hang động. Chỗ bọn họ đứng là một hang động ngầm hoàn toàn phong bế.

Nơi này tuy rằng là trận tâm của thủy chi đại trận, nhưng cũng không ở trong trận mà là mộ phần Hắc Thủy Đại Đế chân chính.

Kinh hãi ngăn ngừa qua đi, theo sau đó chính là kinh hãi, ánh mắt mọi người nhất tề rơi vào cung điện hàn băng ở giữa hang động.

- Ha ha ha ha.... Ha ha ha ha....

Đoàn người Cổ Thần vừa mới tiến nhập mộ tâm, đang quan sát hàn băng cung điện to lớn ở giữa hang động, huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế lại một lần nữa vang lên, thanh âm vang vọng toàn bộ Mộ phần Hắc Đế.

Vô luận là đám người Cổ Thần, Ngô Tinh đang ở mộ tâm, hay đám nhân tộc cường giả còn bên trong thủy chi đại trận đều nghe được tiếng cười to của Hắc Thủy Đại Đế.

- Hảo! Hảo! Hảo! Hậu bối tiểu tử dĩ nhiên thực sự đi qua được thủy chi đại trận do bản đế bày bố. Không sai! Ha ha ha ha.... Các hậu bối tiểu tử tiến nhập mộ tâm, cung điện hàn băng trước mắt các người đó là mộ lăng của bản đế. Đạo thống truyền thừa, thủy chi bản nguyên, vũ khí tiên bảo, của bản đế đều ở bên trong đó. Các người tiến nhập lăng có! Thế nhưng còn phải trải qua khảo nghiệm thứ ba - đánh bại hộ lăng sứ giả của bản đế, các tiểu tử hậu bối, chỉ cần các người có thể xông qua cửa thứ ba, đạo thống truyền thừa bản đế lưu lại, thủy chi bản nguyên, vũ khí tiên bảo toàn bộ đều thuộc về các người! Ha ha ha ha...

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu còn bị nhốt trong thủy chi đại trận, sau khi nghe được thanh âm của Hắc Thủy Đại Đế nhần trán.

Cổ Thần và long tộc, yêu tộc tu sĩ đã tiến nhập trung ương mộ tâm, nếu là xông qua cửa thứ ba, bảo vật, bí điển cùng với thủy chi bản nguyên có trong Mộ phần Hắc Đế này có thể bị bọn họ lấy được.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tiến nhập Mộ phần Hắc Đế, mục đích chính là vũ khí tiên bảo Hắc Thủy Đại Đế lưu lại, cái này có liên quan đến thành công mở ra thông đạo tiên phạm.

Về phần thủy chi bản nguyên kia cũng là vật Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nhất định muốn. Thiên hạ tu sĩ đều bị ngũ hành bốn nguyên do năm vị đại đế thượng cổ lưu lại, có nó trong tay, nếu có thể thu được ngũ hành bốn nguyên, không cần lĩnh ngộ thiên đạo, chỉ cần luyện hóa bốn nguyên pháp tắc liền có thể thu được pháp tắc chi lực vô cùng.

Nếu đem ngũ hành bốn nguyên luyện hóa, đem một thân tu vi của đại đế thượng cổ thu được thành thực lực bản thân.

Năm vị đại đế thượng cổ, mỗi một vị đều là vượt lên trước chư tử đại tiên.

Hiện tại toàn bộ Cổ Hoàng thế giới, từ thời thượng cổ đã qua vạn năm, cũng không có chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ xuất hiện, mà thu hoạch được một loại bốn nguyên trong ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngày sau tu vi còn muốn vượt lên trên Hợp Đạo kỳ. Tu sĩ vì muốn thu được ngũ hành bốn nguyên, ai không tranh tới dầu rơi máu chảy?

Do đó, nghe được huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế biết đám người Cổ Thần dĩ nhiên đã đi ra thủy chi đại trận, tiến nhập trung ương mộ tâm, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu rất là phần nộ, lông mày nhất thời nhíu lại.

Hắn Thánh Hoàng Cơ Nghiêu muốn gì được đó, có khi nào để rơi vào tay người khác? Nghìn năm trước, đạo gia thánh địa Thái Hư Cung và Thánh Đình đối nghịch, thế lực Thái Hư Cung cường đại như vậy, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu giận dữ đều đem nó bật cả gốc rễ lên, huồn chi là Cổ Thần?

Không chỉ Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, mà cường giả nhân tộc còn lại biết đám người Cổ Thần đã tiến nhập trung ương mộ tâm, tới trước mộ lăng của Hắc Thủy Đại Đế rồi, trong lòng đều vô cùng phần nộ và đổ kỵ.

- Dĩ nhiên để cái tên tiện mệnh kia đoạt trước, đáng trách! Thực sự là đáng trách! Cổ Thần, người dám phá hỏng chuyện tốt của Thánh Đình ta, ngày sau ta nhất định không tha cho người. Ta muốn cho tên tiện mệnh nhà người biết, tiện mệnh phải sống cảnh tiện mệnh, nếu muốn lên trời chỉ có một con đường chết.

Cơ Thần Không nghe xong Hắc Thủy Đại Đế nói ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

....

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lẳng lặng đứng trong thủy chi đại trận, vẫn không nhúc nhích, thần tình trên mặt ngưng trọng, một lúc lâu sau mới nắm chặt song quyền nói:

- Nhất định không thể để cho bọn họ đem vũ khí, đạo thống truyền thừa Hắc Thủy Đại Đế lưu lại lấy được. Bốn hoàng tự mình tiến nhập Mộ phần Hắc Đế tuyệt không thể để cho người khác đoạt trước. Kẻ đoạt trước ta đều chỉ có một kết cục - chết!

Đệ nhất Thánh Hoàng tổ tiên, hôm nay tử tôn Cơ Nghiêu để Thánh Đình phải sử dụng một đạo hủy diệt phù chú người lưu lại, ta quyết không thể dễ dàng tha thứ để cho người khác giành trước tất cả đồ vật Hắc Thủy Đại Đế lưu lại. Quyết không thể để bất luận kẻ nào đối với cơ nghiệp muôn đời của Thánh Đình sản sinh uy hiếp gì, quyết không thể để bất luận kẻ nào phá hoại ta mở ra thông đạo tiên phạm, tìm kiếm con đường trường sinh bất tử!

Theo Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tiếng nói vừa dứt, trong tay hần đột nhiên hiện ra một khối phù chú thần bí ước chừng bàn tay, lóng lánh.

Phù chú thần bí này ẩn chứa khí tức hủy diệt kinh khủng, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu xuất ra tấm phù chú này, trong phương viên mười trượng, tuyết hoa vừa mới còn bay lượn khắp bầu trời nháy mắt biến mất, tựa hồ đều bị hủy diệt. Phù chú thần bí này chính là hủy diệt phù chú trong miệng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

Chương 29: Hủy trận. (Hạ)

Hủy diệt phù chú chính là Thánh Hoàng đời thứ nhất luyện chế, uy lực cực mạnh, tương đương với một kích toàn lực của ông ta, coi như là chư tử đại tiên đều phải trong nháy mắt bị chém giết.

Thánh Hoàng đời thứ nhất cũng không lưu lại bao nhiêu phù chú hủy diệt, Thánh Đình Thánh Đình mà nói, hủy diệt phù chú mạnh hơn bất kỳ pháp bảo nào, uy lực to lớn, cũng đủ diệt sát bất cứ một vị cường giả trên Cổ Hoàng thế giới ngoại trừ mấy đại đế. Tự ngay cả chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng không ngoại lệ, là một kiện thiên đại bảo bối.

Thế nhưng hủy diệt phù chú số lượng cực nhỏ, tổng cộng truyền xuống không đến mười tám, chỉ truyền thừa trong tay lịch đại Thánh Hoàng, chỉ có lịch đại Thánh Hoàng gặp phải khó khăn trọng đại mà tự mình không thể giải quyết mới có thể sử dụng hủy diệt phù chú. Trải qua mười vạn năm, truyền tới trong tay Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, hủy diệt phù chú chỉ còn lại có một tấm này.

Một tấm hủy diệt phù chú này thật sự là quý giá dị thường, bình thường Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vô luận gặp chuyện gì cũng đều luyện tiếu không nỡ sử dụng. Tự ngay cả nghìn năm trước, tam tộc đại chiến, vài chục năm trước cùng Ngô Tinh đại chiến, bị nhốt ở tây hải, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vẫn không có sử dụng.

Hôm nay, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu chuẩn bị để sử dụng hủy diệt phù chú, bởi vì, đồ vật trong Mộ phần Hắc Đế đối với hần thập phần trọng yếu.

Thứ nhất, thiếu khuyết thủy hệ tiên bảo Hắc Thủy Đại Đế lưu lại, thông đạo phạm khó có thể mở ra.

Thứ hai, nếu bị người khác thu được thủy chi bản nguyên, theo thời gian trôi qua, một ngày nào đó, tu sĩ thu được luyện hóa sẽ đem nó toàn bộ luyện hóa, đến lúc đó, tu sĩ kia sở hữu lực lượng mạnh mẽ, tựa như Hắc Thủy Đại Đế sống lại.

Thánh Đình làm chủ tể nhân tộc, đương nhiên không muốn thấy có tu sĩ khác, thực lực có thể siêu thoát trên Thánh Đình, thật có thật có thực lực siêu thoát trên Thánh Đình, sau đó thực lực chẳng phải cũng bị người đó tiêu diệt sao?

Do đó, vô luận là vì công hay tư, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đều không cho phép đám người Cổ Thần thu được đạo thống truyền thừa, vũ khí tiên bảo Hắc Thủy Đại Đế lưu lại.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nhìn hủy diệt phù chú trong tay, tuy rằng rất là không muốn, nhưng vẫn quả quyết đem nó ném xuống mặt đất.

Hủy diệt phù chú hóa thành một đạo quang, tựa như một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp bắn vào dưới nền đất.

Trong nháy mắt, đột nhiên toàn bộ đại địa chấn động mạnh mẽ, một cổ vô hình sóng khí từ chỗ hủy diệt phù chú rơi xuống mạnh mẽ khuếch tán ra tứ phương, sóng khí lướt qua, tuyết bay trong không trung tất cả đều hóa thành vô hình.

Vô hình sóng khí tựa như một cái lồng khí thật lớn, liên tục khuếch tán trong nháy mắt liên khuếch tán ra phương viên nghìn trượng. Trong vòng phương viên nghìn trượng này thủy chi đại trận đều bị hủy.

Không trung vô hình sóng khí khuếch tán, đồng thời toàn bộ mặt đất cũng hạ thấp xuống, tựa hồ đại địa dưới chân đột nhiên nứt ra một khoảng không.

Một cổ hủy diệt lực lượng, trên mặt đất lan tràn nhanh chóng, đại địa sụp đổ theo vô hình sóng khí, khuếch tán ra tứ phương. Chỗ sụp đổ hình thành một vòng tròn thật lớn, càng lúc càng lớn, chứng minh phạm vi sụp đổ càng lúc càng rộng.

Sóng khí khuếch tán và chỗ mặt đất sụt lở không có đình chỉ, liên tục lan ra tứ phương, đại khái qua non nửa khắc, mặt đất rung động mới khôi phục bình yên, sóng khí trong không trung cũng hóa thành hư vô.

Thế nhưng, hoa tuyết bay lượn khắp bầu trời cũng theo đó mà biến mất, toàn bộ mặt đất tầng tầng rạn nứt tựa như một tấm mạng nhện.

Thủy chi đại trận bị hủy diệt, trong không khí không còn có hoa tuyết bay lượn, đường nhìn trống trải đây là một không gian rộng chùng vạn trượng. Các vị cường giả nhân tộc đều kinh ngạc nhìn bốn phía.

Giữa không gian vạn trượng, có một quang tráo thật lớn, ánh mắt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đang rơi vào quang tráo thật lớn kia.

Chúng cường giả nhân tộc còn đang kinh hãi, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đã bước trên hư không, hét lớn một tiếng:

- Đi theo ta...

Chúng cường giả thấy cảnh đó, mới phát hiện trận pháp dĩ nhiên bị hủy, tuyết bay khắp bầu trời và đại phong bạo đều đã biến mất, tất cả đều đại hỉ, song song bước vào trong hư không, đuổi tới gần Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

Cổ Thần và tu sĩ long, yêu nhĩ tộc vừa mới đi tới phía mộ lăng của Hắc Thủy Đại Đế, liền có một âm hồn khô lồi thật lớn từ bên trong vọt ra.

Âm hồn khô lồi này cao chừng một trượng, là vị siêu cấp cường giả Hư Không kỳ. Thực lực cực mạnh, còn vượt trên Long Thương và Kim Bằng Vương, bất quá, ngoại trừ Ngô Tinh trọng thương, Long Việt, Ma Đằng Vương, những người còn lại cùng nhau liên thủ đối phó lăng sứ giả Hư Không kỳ này cũng không quá khó.

Giữa lúc chúng tu sĩ và lăng sứ giả chuẩn bị giao chiến, đột nhiên toàn bộ mộ phần truyền đến một cổ rung động thật lớn. Toàn bộ mặt đất không ngừng rung chuyển, chúng tu sĩ có một loại cảm giác long trời lở đất.

Biến hóa bất ngờ xảy ra, khiến chúng tu sĩ thất kinh, Cổ Thần thầm nghĩ trong lòng không ổn, rung động thật lớn này tất nhiên cùng các cường giả nhân tộc bị vây trong thủy chi đại trận rất có liên quan.

Có thể là tâm huyết dâng trào, Cổ Thần cảm giác tình thế bất lợi, sản sinh cảm giác nguy hiểm.

- Mọi người đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng giải quyết tên hộ lăng sứ giả này, sớm đoạt lấy di vật của Hắc Thủy Đại Đế, rời khỏi nơi này, nếu là cường giả nhân tộc xông qua thủy chi đại trận, tình huống liền nguy rồi.

Cổ Thần hô to một tiếng, trong cơ thể thuần dương tiên lực điên cuồng vận chuyển, xuất thủ lực lượng nhất thời tăng mạnh.

Rung động vừa rồi khiến các tu sĩ khác cũng sản sinh một tia cảm giác không ổn, xuất thủ đều mạnh hơn, hộ lăng sứ giả dưới chúng tu sĩ vây công, càng lúc càng bại lui, cuối cùng bị bọn họ dùng tiên bảo đồng thời đánh trúng, bạo tạc thành từng mảnh nhỏ.

- Ha ha ha ha...

Đúng lúc này, tiếng cuồng tiếu của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đột nhiên vang lên trong trung ương mộ tâm.

Chém giết hộ lăng sứ giả, tinh thần căng thẳng của mọi người mới vừa có chút thư giãn, đột nhiên nghe được tiếng cuồng tiếu của Thánh Hoàng, khiến chúng tu sĩ thất kinh. Tinh thần trong nháy mắt lại nhắc lên trạng thái cao độ.

Chúng tu sĩ xoay người nhìn lại, chỉ thấy một người mặc cửu long kim bào, đầu đội tử ngọc hoàng quan, hai mắt lấp lánh hữu thần, vẻ mặt uy nghiêm, lại ẩn chứa vẻ vui mừng, chính là Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

Giữa lúc chúng tu sĩ xoay người, bên cạnh Thánh Hoàng Cơ Nghiêu trong hư không đột nhiên xuất hiện mấy đạo nhân ảnh.

Thánh Tử Cơ Thần Không, Trịnh gia lão tổ Trịnh Diệc Hùng, phật môn linh tự Độ Thiện đại sư, cùng với một vị phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ, bốn vị cường giả vừa mới bước qua quang xuất hiện tại trung ương mộ tâm.

Nhân tộc cường giả, ngoại trừ Tàng Khôn Phàm và Tàng Khôn Sơn không thấy, chỉ có vị phật môn tăng tu Giá Vụ kỳ bị chút thương, những người còn lại tựa hồ vận khí vô cùng tốt, trong thủy chi đại trận ba ngày mệt nhọc, dĩ nhiên không có thụ thương, cũng không có cảm giác mệt mỏi, tiên lực thập phần dư thừa.

Trái lại bên phía Cổ Thần, đệ nhất cường giả Ngô Tinh bản thân bị trọng thương, vẻ mặt có chút trắng bệch, Long Việt và Ma Đằng Vương thương thế cũng không nhẹ, Cổ Thần và kim long tộc trưởng Long Thương cũng có chút thương tích, tuy nói thực lực không giảm, nhưng duy trì chiến đấu lực lại suy giảm lớn.

Chỉ có ba vị cường giả Kim Bằng Vương, Thạch Hào Vương, Long Đào và ba vị tu sĩ Minh Khiếu Kỳ thân thể hoàn hảo.

Nhân tộc cường giả, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư hai vị chí cường giả đều không chút nào hao tổn, ngoại trừ vị phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ bị chút vết thương nhẹ, còn có Trịnh Diệc Hùng Giá Vụ hậu kỳ, Cơ Thần Không Đằng Văn hậu kỳ.

655. Chương 30 : Tình Thế Nguy Hiểm

Ngô Tinh trọng thương, Long Thương vết thương nhẹ, dựa vào một mình Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng đủ khiến đám người Cổ Thần phải đau đầu rồi. Huống hồ đối phương còn có Độ Thiện đại sư thực lực không kém gì Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

Tuy rằng Cổ Thần và Độ Hư cường giả long, yêu nhị tộc tổng cộng có tám vị, mà Độ Hư cường giả nhân tộc chỉ có năm vị, thế nhưng thực lực song phương đối lập, thì nhân tộc cường giả lại muốn vượt hơn rất nhiều.

Nhân tộc cường giả đã nhanh chóng xông qua thủy chi đại trận. Trong ánh mắt tu sĩ long, yêu nhị tộc đều là khiếp sợ, còn có một tia hoảng loạn, đích tình lúc này phi thường không ổn.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu một tiếng cười to qua đi, ánh mắt đảo qua trên người tu sĩ long, yêu nhị tộc. Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mặt Ngô Tinh, vẻ vui mừng trên mặt trong nháy mắt biến thành kinh hãi, đại hãi.

Quang mang trong hai mắt phát sáng, Thánh Hoàng Thánh Hoàng vui vẻ cười, nói:

- Yêu nghiệt, người bị thương?

Ha ha... Người thụ thương không nhẹ! Chính là trời ban cơ hội tốt, ha ha ha ha...

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vui cười, trong ánh mắt sát ý cũng càng lúc càng rõ ràng, tán phát ra khí thế càng ngày càng mạnh.

Cổ Thần thấy thế, hét lớn một tiếng:

- Nhanh, tiến nhập Hắc đế mộ lăng.

Trong lòng tu sĩ long, yêu nhị tộc đang hoảng loạn, nghe Cổ Thần quát lên, nhất thời đi theo phía sau hẩn, thân thể chợt lóe, liền nhảy vào trong cung điện hàn băng.

- Chạy đâu!

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu hô to một tiếng, nói:

- Ngô Tinh yêu nghiệt kia bản thân bị trọng thương, bọn họ không phải đối thủ của chúng ta. Lúc này chính là cơ hội tốt để giết chết bọn họ, đuổi, giết không tha, để lũ yêu nghiệt này cùng Cổ Thần, một tên cũng không được để lại.

Theo tiếng nói của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vừa dứt, nhân tộc cường giả tất cả đều thân ảnh chợt lóe, liền biến mất không thấy. Truy sát tới cung điện hàn băng ở phía trước.

Trong sát na, năm vị nhân tộc cường giả liền xuất hiện trong hư không ở ngoài cung điện hàn băng, năm đạo tàn ảnh xẹt qua lao vào bên trong.

Vừa mới nhảy vào trong mộ lăng Hắc Thủy Đại Đế, Cổ Thần liền hô to một tiếng:

- Nhanh tìm cửa ra, giữ được rừng xanh, lo gì không có củi đốt, tránh được kiếp nạn này là hơn.

Lúc này nhân tộc cường giả giết tới, long, yêu nhị tộc thể yếu, sinh mệnh chúng tu sĩ nguy trong sớm tối, so với đạo thống truyền thừa, vũ khí của Hắc Thủy Đại Đế lưu lại thì tính mệnh của bản thân mới là quan trọng nhất.

Mộ lăng của Hắc Thủy Đại Đế này, bên ngoài là một tòa cung điện hàn băng thật lớn, bên trong là một không gian do hàn băng cự khối phong bế, dài chừng hai trăm trượng, cao khoảng hơn năm mươi trượng.

Toàn bộ mộ lăng trống trơn, chỉ có tận cùng bên trong có một tòa băng đài cao chừng mười trượng, rộng khoảng mười trượng. Một đạo u lam sắc quang mang từ trên băng đài phát ra, cùng băng bích phía trên mộ lăng liên kết với nhau.

Trong u lam sắc quang mang, có một đoàn thâm lam cỡ song quyền tới gần ám tử sắc quang đoàn, cực kỳ chói mắt.

Ở phía trước u lam sắc quang mang, có một chiếc ghế hàn băng lớn, một vị thanh niên chừng mười tám, mười chín tuổi, tướng mạo anh tuấn đến cực điểm, mặc hắc y, tóc đen, hai mắt thâm thúy, tựa như có vô cùng ma lực làm cho mọi người coi trọng, nhìn không dứt ra được.

Người này và bức họa Hắc Thủy Đại Đế Cổ Thần từng nhìn thấy giống nhau như đúc, chính là thân thể thực của Hắc Thủy Đại Đế, trải qua mười vạn năm vẫn không bị hủy hoại.

Trên vách băng ở bên phải mộ lăng, khắc nhiều đồ án trận pháp chính là đồ giải tử mĩ của thủy chi đại trận, cũng tại một đồ án còn khắc nhiều chữ viết, chi chít, chắc là đạo thống truyền thừa của Hắc Thủy Đại Đế lưu lại.

Một trong ngũ bí, thủy chi bí thuật hẳn là cũng ở trong đó.

Bên trái vách băng trong mộ lăng bị mở ra một hô sâu chừng một trượng, trong hố bày bố một kiện vật phẩm phát ra quang mang, xem ra đều là pháp bảo tiên phẩm cấp.

Ngoại trừ đài cao mười trượng ở phía trước, đồ án trận pháp ở hai bên vách tường, đạo thống truyền thừa, vũ khí tiên bảo, đều không thấy có chỗ nào khác dị thường, càng đừng nói tới cửa ra. Toàn bộ mộ lăng ngoại trừ cửa chính đi vào, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Nhảy vào trong mộ lăng hắc đế, tu sĩ long, yêu nhị tộc trong nháy mắt liền đem toàn bộ cảnh tượng trong này thu vào mắt, đồng thời thét một tiếng kinh hãi:

- Không xong, lại bị Hắc Thủy Đại Đế chơi đùa, ở đây một cái cửa ra cũng không có.

Toàn bộ mộ lăng chính là một cái hang động trống trơn, đồng thời hoàn toàn phong bế, từ thủy chi đại trận có thể tiến đến, nhưng không thể lui về, chúng tu sĩ đều cho rằng, cửa ra của Mộ phần Hắc Đế ngay trong cung điện hàn băng. Thế nhưng cảnh tượng trong mộ lăng hắc đế thật sự là khiến bọn họ hoàn toàn thất vọng.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, nhân tộc cường giả theo sát phía sau mà vào, tiến nhập trong lăng mộ hắc đế, bất quá trong nháy mắt, không cho đám người Cổ Thần kịp suy nghĩ nhiều, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư hai vị nhân tộc chí cường giả đã dẫn đầu tiến vào.

Ba đạo nhân ảnh theo sát phía sau, Cơ Thần Không và Trịnh Diệc Hùng, phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ, toàn bộ vọt vào trong.

Cảnh tượng trong lăng mộ Hắc đế rơi vào trong mắt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, khiến hắn đại hỉ, cười nói:

- Ha ha ha ha, nguyên lai nơi này không có thông đạo hướng ra ngoài mộ phần, các ngươi, đám yêu nghiệt này, tiện loại nhân tộc, tất cả đều đã tự đâm đầu vào tử lộ, ha ha bốn hoàng liền đóng cửa đánh chó, đem các ngươi bắt gọn, giết tới một tên cũng không để lại.

Đang khi nói chuyện, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu liền trực tiếp nhào tới Ngô Tinh, hắn cùng với Ngô Tinh đại chiến vô số lần, bất phân thắng bại, đã sớm coi Ngô Tinh là cái đinh trong mắt, lúc này thừa dịp Ngô Tinh bản thân bị trọng thương, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu trong lòng đại hỉ, muốn lấy tính mệnh đối phương.

Độ Thiện đại sư xuất thủ tốc độ cũng không hề chậm so với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, ở ngoài mộ phần, Kim Bằng Vương từng đem hắc thủy ma khí thổi về phía nhân tộc cường giả, đối với Độ Thiện đại sư tiến hành khiêu khích. Lúc đó Độ Thiện đại sư không để ý đến Kim Bằng Vương, lúc này mới lại tìm hấn tính sổ.

Cơ Thần Không, Trịnh Diệc Hùng, cùng với vị phật môn tăng tu kia theo sát phía sau Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư, đồng thời kết pháp ấn, quyền ấn, chưởng ấn chưởng ấn và quyền cương nhất tề oanh đến đám người Cổ Thần.

Thực lực Ngô Tinh và Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vốn là tương đương, nhưng lúc này Ngô Tinh bản thân bị trọng thương, một thân thực lực phát huy không được bảy tám thành. Nên không phải đối thủ của Thánh Hoàng phát huy, Long Thương thấy Thánh Hoàng Cơ Nghiêu công tới Ngô Tinh, thân thể chợt lóe, liền đến bên cạnh Ngô Tinh cùng liên thủ đối chiến.

Long Thương và Ngô Tinh liên thủ cùng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đấu một chưởng. Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lui về phía sau ba bốn bước, mà Ngô Tinh và Long Thương lại lui về phía sau sáu, bảy bước.

Nếu là bình thường, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng không phải đối thủ của hai đại cường giả siêu cấp Hư Không kỳ, nhưng hôm nay Long Thương cũng có thương tích trong người, nên cả hai dù đã liên thủ vẫn không đấu lại hắn.

Nhất là Ngô Tinh chống lại một chưởng của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, vết thương cũ tái phát, liền phun ra một ngụm máu tươi, tu sĩ long tộc Long Đào thấy thế cũng lao tới bên cạnh Ngô Tinh, gia nhập chiến đoàn đối chiến Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

Kim Bằng Vương và Độ Thiện đại sư từ ở bên ngoài mộ phần, hai người đã có giao thủ, lúc đó đã phân cao thấp, thực lực Kim Bằng Vương so với Độ Thiện đại sư kém hơn một bậc. Thấy Độ Thiện đại sư đánh về phía Kim Bằng Vương, một vị yêu tộc cường giả Giá Vụ hậu kỳ khác là Thạch Hẫu Vương liền thủ cùng nhau đối chiến Độ Thiện đại sư.

656. Chương 31 : Thủy Chi Bản Nguyên

Thạch Hẫu Vương trời sinh kim thân thiết cốt, trong tay cầm một cây gậy tiên bảo uy vũ vô cùng, tuy chỉ có tu vi Giá Vụ hậu kỳ, thế nhưng sức chiến đấu lại đủ để so sánh với siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, cùng Kim Bằng Vương liên thủ, nhất thời dĩ nhiên chiến ngang bằng với Độ Thiện đại sư.

Cổ Thần âm thầm may mắn, may mà trong thủy chi đại trận, đem Kim Bằng Vương cứu ra, chứ nếu giờ không có hắn, thực lực hai bên càng chênh lệch lớn, căn bản ngay cả lực lượng phản kháng cũng không có, chỉ còn đường chết.

Cường giả long tộc Giá Vụ trung kỳ Long Việt cùng phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ đối chiến, hai người đều bị thương, nhưng Long Việt thụ thương nghiêm trọng hơn, nên lúc giao đấu, Long Việt liền rơi vào hạ phong.

Thánh Tử Cơ Thần Không và Trịnh gia lão tổ Trịnh Diệc Hùng, hai người đều lấy mục tiêu là Cổ Thần, đều muốn nhanh chóng giết chết hắn.

Cổ Thần âm thầm nhủ mày, lúc đánh chết Tàng Khôn Phàm, hắn trúng một kích liều mạng của đối thương, bị thương nhẹ, Trịnh Diệc Hùng là cường giả Giá Vụ hậu kỳ đầu tiên xông ra Luân Hồi Điện, thực lực còn mạnh hơn Tàng Khôn Phàm.

Cho dù Cổ Thần chưa thụ thương đều không phải đối thủ của Trịnh Diệc Hùng, càng không nói hiện tại. Bên cạnh còn có Cơ Thần Không Đẳng Văn hậu kỳ xuất thủ với hắn, càng là áp lực tăng mạnh.

Nhân tộc cường giả vừa động thủ, Cổ Thần cũng đã thi triển cổ tinh thần thần thông Ba đầu sáu tay.

Lúc này trong lăng mộ hắc đế, khắp nơi đều là Độ Hư cường giả chiến đấu, vô luận hướng nào cũng có một vị Độ Hư cường giả tới gần.

Bởi vì khí tràng bên trong nên không ai có thể sử dụng thuật di thuật tại mộ lăng hắc đế/

Không thể sử dụng thuật di thuật tránh né, đối mặt hai vị cường giả Trịnh Diệc Hùng và Cơ Thần Không giáp công, Cổ Thần chỉ đành liều mạng!

Sáu tay hợp lại, Cổ Thần lập tức thi triển Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, thực lực phát huy tới trạng thái tối cao.

Nếu một trận chiến này không thể tránh, như vậy...chỉ có huyết chiến tới cùng!

Chính vào lúc này, bên cạnh Cổ Thần đột nhiên nhô ra một thân cây thô trảng, cỡ thùng nước, tốc như thiểm điện, trong chớp mắt tiếp xúc, hướng Cơ Thần Không mạnh mẽ nhấc lên. Yêu tộc cường giả Ma Đằng Vương thấy mọi người đều đã xuất thủ, cũng không có nhân rồi. Bất quá, Ma Đằng Vương bản thân bị trọng thương, lại chỉ có tu vi Đằng Vân hậu kỳ, thực lực còn kém vài phần. Chúng nhân tộc cường giả chỉ co Cơ Thần Không không đến tu vi Giá Vụ kỳ, mục tiêu công kích của Ma Đằng Vương tự nhiên là Cơ Thần Không rồi. Tuy rằng Ma Đằng Vương chỉ là cường giả Đằng Vân hậu kỳ, thế nhưng thực vật sinh linh sống đã rất lâu, đồng thời thân cận đại địa, theo thời gian, tạo thành thực lực thâm hậu.

Do đó, mặc dù Ma Đằng Vương thụ thương, nhưng một thân thực lực cũng không yếu, Cơ Thần Không hướng Cổ Thần bổ tới chưởng cương, bị Ma Đằng Vương xuất thân cây, chặn lại, chỉ còn phải chuyên tâm đối phó một mình Trịnh Diệc Hùng công kích, áp lực giảm đi. Sáu tay đều xuất hiện, Cổ Thần quay về phía Trịnh Diệc Hùng, đồng thời oanh ra sáu Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương, sáu đạo quyền cương hợp nhất, uy lực long trời lở đất, khí thế dâng trào có uy thế như phá thiên liệt địa.

Trịnh Diệc Hùng khẽ nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc đối với thực lực của Cổ Thần, hiển nhiên rất là khiếp sợ. Một tu sĩ chỉ mới bước vào Độ Hư Đằng Vân sơ kỳ, dĩ nhiên có thể phát huy thực lực như vậy, nếu hắn không phải là Độ Hư cường giả Giá Vụ hậu kỳ, nói không chừng thực sự bại trên tay Cổ Thần rồi.

Tiên lực cương khí hướng tứ phương bắn ra, sáu đạo bạo hưởng kinh thiên, vang vọng trong lăng mộ Hắc đế, quyền cương của Cổ Thần và Trịnh Diệc Hùng đồng thời va chạm.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền của Cổ Thần khí thế dâng trào, có một cỗ khí thế không thể chèn ép, cuộn trào mãnh liệt về phía trước, tựa hồ không thể ngăn trở. Nhưng tu vi pháp lực của Trịnh Diệc Hùng vượt xa Cổ Thần. Tuy rằng quyền cương cũng không giống như quyền cương của Cổ Thần oanh ra lực lượng cường đại hơn bản thân vài lần, nhưng thắng ở cơ sở lực lượng cường đại. Đằng Vân sơ kỳ và Giá Vụ hậu kỳ cách nhau tới năm cấp bậc, coi như là sử dụng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, Cổ Thần thực lực bạo tăng cũng không thể bù đắp được cách biệt so với Trịnh Diệc Hùng.

Trong tiếng bạo hưởng, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền cương của Cổ Thần cùng quyền cương của Trịnh Diệc Hùng đồng thời nổ nát bấy, hóa thành hư vô.

Thân thể Trịnh Diệc Hùng bị lực phản chấn cường đại chấn tới rung chuyển, lui về phía sau nửa bước, mới ổn định được.

Mà Cổ Thần bị lực phản chấn cường đại kéo tới, cả người rung động, một trận đau nhức dưới chân, bước chân khẽ nhấc ”đăng đăng đăng đăng đăng”, liên tục lui về phía sau năm bước.

Cổ Thần có thương tích trong người, tuy rằng thực lực chưa giảm, thế nhưng lực chống đỡ của thân thể cũng suy giảm mạnh.

Nếu không thì thân thể Cổ Thần vốn dĩ cũng không kém Trịnh Diệc Hùng, cho dù lực lượng quyền cương kém chút, bị đẩy lui năm bước cũng không đến mức chấn tới nội tạng đau nhức.

Trịnh Diệc Hùng thấy Cổ Thần đỡ không được quyền cương công kích của hắn, nhất thời cười lạnh một tiếng nói:

- Cổ Thần, người giết chư tử hậu nhân của Trịnh gia ta, hôm nay liền để người chôn cùng Mộ Nam.

Đang khi nói chuyện, Trịnh Diệc Hùng vận chuyển tiên lực điên cuồng, một thân thực lực phát huy tới trạng thái đỉnh phong, hai thiết quyền nắm chặt. Trong lòng bàn tay truyền đến hai tiếng âm bạo thật lớn, lưỡng quyền oanh ra, hư không vỡ tan, quyền cương chưa đến, một cỗ cương phong kịch liệt liên như bài sơn đảo hải vọt tới.

Do đó, trong Mộ phần Hắc Đế, mọi người đối với Cổ Thần mà nói là phi thường tín phục. Thấy Cổ Thần thủ thế khê động, chúng tu sĩ nhất thời đem thực lực bạo phát, đem tiên lực trong cơ thể vận chuyển tới trạng thái cao nhất, quả thực muốn liều mạng với nhân tộc cường giả.

Thậm chí cả ba tên tu sĩ Minh Khiếu Kỳ cũng đều đánh ra hai chiêu, oanh tới đám nhân tộc cường giả ở phía trước.

Tu sĩ long, yêu nhị tộc đột nhiên như phát điên, dĩ nhiên tiến hành phản công, đồng thời khí thế như tức nước vỡ bờ, trong lúc nhất thời chiếm được thượng phong.

Độ Thiện đại sư, Cơ Thần Không, Trịnh Diệc Hùng, Phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ đều bị Cổ Thần và tu sĩ long, yêu nhị tộc đột nhiên bạo phát tấn công, đánh cho không kịp trở tay, liên tục lui về phía sau.

Trong nháy mắt, nhân tộc cường giả đã bị chúng tu sĩ long, yêu nhị tộc bức lui hơn mười trượng.

Tuy rằng đại bộ phận tu sĩ long, yêu nhị tộc đều đang bị thương. Thế nhưng lúc này bọn họ tựa hồ đã quên đi thương thế, liều mạng tấn công, thi triển thực lực còn hơn lúc chưa bị thương, sử dụng thực lực mạnh nhất của bản thân.

Mà Cổ Thần vào lúc oanh ra lực quyền, hai chân đạp mạnh một phát, cước đạp hai luồng thủy văn, thân thể như cung rời nỏ, nhanh chóng vọt tới bằng đài cao mười trượng kia.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đang ở dưới tường băng phía đối diện, thu được thủy tính tiên bảo, đột nhiên tu sĩ long, yêu nhị tộc phản công, nhất thời khiến hắn xoay người lại, vài món tiên bảo thủy tính đã bị Thánh Hoàng Cơ Nghiêu thu nhập trong Càn Khôn Trắc. Đang muốn xuất thủ nhất cử tiêu diệt tu sĩ long, yêu nhị tộc, nhân thân của hắn đột nhiên lóe ra một đạo khiếp sợ.

Thân thể Cổ Thần đang hướng thân thể Hắc Thủy Đại Đế đánh tới, vừa rồi Thánh Hoàng Cơ Nghiêu bị thân thể Hắc Thủy Đại Đế liên tục đẩy lui hai lần. Tất cả mọi người biết thân thể Hắc Thủy Đại Đế không thể chống cự.

Thế nhưng, Cổ Thần lại hướng thân thể Hắc Thủy Đại Đế lao tới, ngay cả Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng bị lực lượng phong ấn trong thân thể Hắc Thủy Đại Đế đẩy lùi dễ dàng. Cổ Thần bất quá tu vi Đẳng Văn kỳ, nếu là bị lực lượng phong ấn trong thân thể Hắc Thủy Đại Đế phản công, tuyệt đối là kết quả bị giết.

Tại chúng tu sĩ xem ra, Cổ Thần là một người thông minh, tràn ngập sắc thái thần kỳ, tuyệt đối sẽ không làm ra việc ngốc thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trong chớp mắt, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu thần tình chấn động, tựa hồ nghĩ tới cái gì, rộng to hơn một tiếng:

- Nhanh... Ngăn cản Cổ Thần!

Đang khi nói chuyện, thân thể Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tựa như lưu tinh chợt lóe, trong sát na, xẹt qua hơn trăm trượng, nhắm phía thân thể Hắc Thủy Đại Đế đánh ra một chiêu với Cổ Thần.

Người chưa đến, một cổ cương phong kịch liệt đã thổi đến, một cổ khí tức tử vong bao phủ Cổ Thần.

Đúng lúc này, Ngô Tinh đột nhiên khí thế đại bạo phát, một cổ bạch y, tóc bạc, thân thể như bạch sắc thiểm điện, trong nháy mắt ngăn giữa Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Cổ Thần. Hai tay song song oanh ra lưỡng quyền, đỡ một chiêu tràn đầy sát khí của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đối với Cổ Thần.

Kim Bằng Vương và Long Thương, hai người đem thực lực phát huy tới cực hạn, ngăn cản Độ Thiện đại sư, Long Đào, Long Việt, Thạch Hầu Vương, Ma Đẳng Vương, bốn người ngăn cản ba người Cơ Thần Không, Trịnh Diệc Hùng, Phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ.

Đối mặt cường giả long, yêu tộc công kích tựa như phát điên, không có Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, nhân tộc cường giả trong lúc nhất thời liền rơi vào hạ phong.

Thế nhưng, Ngô Tinh lấy thân thể trọng thương đối kháng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, cũng tình thế không ổn.

Chỉ nghe một tiếng bạo hưởng kinh thiên, song quyền của Ngô Tinh và song chưởng của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu va chạm với nhau, tiên lực cương khí bắn ra tứ phương. Đem không gian cắt ra vô số khe nhỏ, không gian vỡ nát, theo tiên lực cương khí bạo tán mà mở ra, hình thành một vòng trong thật lớn, không ngừng mở rộng tứ phía.

Thân thể Thánh Hoàng Cơ Nghiêu chấn động, trong sát na lui về phía sau ba bước.

Ngô Tinh cũng oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi nồng đậm, nhưng thân thể lại chưa hề thối lui nửa bước. Hai mắt hần biến thành ngân sắc, trên trán đột nhiên dài ra một đôi long sừng ngân sắc, y phục bạch sắc trên người hóa thành một mảnh ngân sắc long lân.

Dường như Cổ Thần ngày trước tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long quyết giống nhau, biến thành hình thái long nhân. Lăng mộ Hắc Đế này phạm vi quá nhỏ, long khu chi thân quá lớn, Ngô Tinh không thể hoàn toàn hóa long đối phó với địch, chỉ đành hóa thân phân nửa, thể nhưng tu vi của Ngô Tinh cũng mạnh lên không ít.

Tuy rằng khoe môi Ngô Tinh nhếch lên một vết máu, long lân màu ngân bạch trước ngực đã hóa thành huyết hồng, thế nhưng, Ngô Tinh khí thế ngập trời, chiến ý trùng tiêu, trong ánh mắt không có nửa phần thoái nhượng, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Cổ Thần lão đệ, nhanh...

Cổ Thần biết Ngô Tinh bản thân bị trọng thương, cho dù hóa long cũng không giữ được lâu, vừa mới rồi Thánh Hoàng Cơ Nghiêu xuất thủ, bị Ngô Tinh ngăn lại. Cổ Thần vừa mới bước trên đài cao hàn băng, đi tới trước mặt thân thể Hắc Thủy Đại Đế.

Thời gian khẩn cấp, Cổ Thần chỉ chốc lát vừa rơi xuống đài cao, đã sớm đem khối hắc sắc có khắc bốn chữ “Hắc thủy thao thao” kia cầm trong tay, hướng cổ Hắc Thủy Đại Đế mang đi.

- Kẻ ngăn cản ta phải chết....

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu bị Ngô Tinh đẩy lui ba bước, mắt thấy Cổ Thần đã tới bên cạnh Hắc Thủy Đại Đế, móc ra một khối hắc sắc tản ra khí tức của vô thượng tiên bảo. Thánh Hoàng Thánh Hoàng thấy được bức họa của Hắc Thủy Đại Đế, tự nhiên minh bạch hắc sắc trong tay Cổ Thần là vật gì, nhất thời giận dữ.

Theo tiếng hô của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, một đoàn cương khí chói mắt xuất hiện bên ngoài cơ thể của hần, chính là nho môn vô thượng tuyệt học Thiên Cương Chính Khí do tu luyện Thiên Cương Chính Nguyên Quyết mà thành.

Thiên Cương Chính Khí tùy thân, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu thực lực đồng dạng bạo tăng, thân thể lại phóng về phía Ngô Tinh.

Thủy chi bản nguyên chính là vật phẩm quan trọng nhất mà Thánh Hoàng Cơ Nghiêu muốn lấy, hiện tại sắp bị Cổ Thần đoạt được, hần sao có thể cam tâm?

Cổ Thần có hắc sắc ngọc bội nơi tay, quả nhiên không có bị lực lượng phong ấn trong thân thể Hắc Thủy Đại Đế công kích, hai tay hần nhanh chóng đưa hắc sắc ngọc bội qua đầu Hắc Thủy Đại Đế, đeo lên cổ.

Chính vào lúc này, thủy chi pháp tắc vẫn yên lặng đột nhiên phát sinh một trận quang mang vô cùng chói mắt.

659. Chương 34 : Một Quyền Bại Thánh Hoàng

Thủy chi bản nguyên, quang mang đại diện, đồng thời u lam sắc quang trụ kia trong nháy mắt tan vỡ, bị thủy chi bản nguyên tất cả đều hút vào bên trong.

Chính vào lúc này, một tiếng bạo hưởng kinh thiên vang lên, vang vọng đại diện, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Ngô Tinh lại thi triển giao phong đến trình độ cực hạn.

Ngô Tinh thân hóa long, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu Thiên Cương Chính Khí tùy thân, thực lực hai người đều so với ban đầu mạnh hơn một bậc.

Tu sĩ long, yêu nhị tộc có thể không gặp dữ hóa lành, có thể không thoát khỏi Mộ phần Hắc Đế, hy vọng đều dựa vào Cổ Thần. Do đó, Ngô Tinh không thể để an nguy của Cổ Thần xuất hiện bất kỳ sai lầm nào. Chấn ở giữa Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Cổ Thần, không thể để Thánh Hoàng vượt qua một bước.

Ngay cả Ngô Tinh bản thân bị trọng thương, nhưng một cổ cường đại tín niệm cổ cường đại giúp hắn đứng vững không ngã, trong ánh mắt tràn đầy chiến ý, tinh thần toả sáng, không có nửa điểm uể oải và chán chường.

Đối với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu mà nói, thủy chi bản nguyên là vật mà hắn muốn đoạt được, ban đầu vì không thể đánh lại thân thể Hắc Thủy Đại Đế, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng chỉ đành buông tay.

Thế nhưng lúc này, đồ vật mà Thánh Hoàng Cơ Nghiêu hắn muốn, dĩ nhiên sắp rơi vào tay Cổ Thần, điều này làm cho hắn sao không giận dữ? Thánh Hoàng Cơ Nghiêu không chỉ có giận dữ, càng thêm điên cuồng, một thân tu vi đề thăng tới trạng thái cao nhất, sử xuất thực lực mạnh nhất.

Ngô Tinh và Thánh Hoàng Cơ Nghiêu bốn phương giao nhau, bạo hưởng thật lớn, chấn kinh mỗi một tu sĩ trong lăng mộ, cương phong vũ bão tản ra tứ phương, dường như Băng Tuyết Phong Bạo trong thủy chi đại trận. Lấy hai người làm trung tâm, thổi lên một cơn lốc xoáy nhanh chóng phóng lên đỉnh lăng mộ.

Hai người đều là liều mạng một kích, tràng diện chấn động khiến mỗi một vị tu sĩ đều thất kinh, đều ngừng công kích, nhân tộc cường giả và tu sĩ long, yêu nhị tộc cũng nhau thối lui, trốn mất, ngây ngốc nhìn cơn lốc xoáy từ chỗ hai người Ngô Tinh và Thánh Hoàng Cơ Nghiêu giao chiến đang tản ra.

Cơn lốc xoáy trong nháy mắt mở rộng, đem Ngô Tinh và Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đều bao phủ trong đó. Trong cơn lốc, toàn bộ không gian đều bị cắt thành mảnh nhỏ, vô số khí lưu nhanh chóng xoáy tròn, thậm chí cả siêu cấp cường giả Hư Không kỳ đều và Long Thương đều không nhìn rõ bên trong cơn lốc.

Chỉ có Độ Thiện đại sư nhìn được tràng cảnh bên trong, hai mắt lộ vẻ vui mừng.

Cơn lốc xoáy đang hấp dẫn lực chú ý của chúng tu sĩ, ai cũng không có phát hiện, đạo thâm lam tiếp cận ám tử sắc thủy chi bản nguyên, sau khi hấp thụ hoàn toàn u lam sắc quang trụ, đột nhiên tựa như lưu tinh nhắm Cổ Thần vọt tới.

Tốc độ cực nhanh, mắt thường khó phân biệt, dường như thuận di.

Cổ Thần còn chưa kịp phản ứng, thủy chi bản nguyên liền chui vào trong cơ thể hắn, thẳng nhập Mệnh Tuyền.

Trong Mệnh Tuyền của Cổ Thần, Hỏa chi bản nguyên vẫn vững vàng chiếm ở đây, đột nhiên lại có một đoàn thủy chi bản nguyên chạy ào đến, tựa như mãnh thú có lãnh địa bị xâm lấn, hỏa chi bản nguyên vốn yên lặng, trong nháy mắt trở nên sôi sục.

Không chỉ là sôi sục, thậm chí có thể nói là bạo phát...

Tục ngữ nói, một núi không thể chứa hai hổ, một nước không thể thờ hai vua.

Trong Mệnh Tuyền của Cổ Thần, vẫn luôn là hỏa chi bản nguyên chiếm giữ, hiện tại thêm một đoàn thủy chi bản nguyên muốn chiếm không gian vốn thuộc về nó. Hỏa chi bản nguyên sao có thể không bạo phát?

Cổ Thần cảm giác đan điền nóng lên, trong Mệnh Tuyền dường như nổi lên một đoàn hỏa diễm thật lớn. Sự thực chính là như vậy, hỏa chi bản nguyên trong nháy mắt thiêu đốt ra đại lượng bản nguyên chi hỏa, chiếm toàn bộ Mệnh Tuyền, ý đồ đem thủy chi bản nguyên đột nhiên lao đến, bức ra ngoài.

Thủy chi bản nguyên vào Mệnh Tuyền của Cổ Thần, há lại để hỏa chi bản nguyên muốn khu trục, liền khu trục được?

Cổ Thần vừa mới cảm giác đan điền nóng lên, trong sát na, lại có một cỗ lạnh lạnh vô cùng từ trong Mệnh Tuyền truyền đến. Thủy chi bản nguyên trong nháy mắt phóng xuất ra vô số bản nguyên chi thủy vô cùng lạnh giá, đem không ít bản nguyên chi hỏa tiêu diệt, đóng băng phân nửa Mệnh Tuyền.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, ngay trong nháy mắt. Trong Mệnh Tuyền của Cổ Thần, thủy chi bản nguyên và hỏa chi bản nguyên hình thành cục diện giằng co, đều tự chiếm một bên Mệnh Tuyền, diên cuồng muốn khu trục bốn nguyên khác ra khỏi Mệnh Tuyền.

Thế nhưng, lưỡng chủng bốn nguyên lực lượng thật sự là tương đương, không ai hơn ai, nên cứ mãi giằng co như vậy bên trong Mệnh Tuyền của Cổ Thần.

Lúc này, Cổ Thần nửa người như hỏa lò, nửa còn lại như hầm băng, thật sự là vô cùng khó chịu.

Thủy hỏa bất dung, lúc này Cổ Thần cuối cùng cũng cảm nhận được ý tứ của câu này.

Đang lúc thủy chi bản nguyên và hỏa chi bản nguyên giằng co, đột nhiên, một cổ lực lượng cường đại từ trong thân thể Hắc Thủy Đại Đế tuôn ra, thần không biết quỷ không hay chui vào trong cơ thể Cổ Thần. Đợi Cổ Thần kịp phản ứng, đã cảm giác được cả người tràn ngập lực lượng, tựa như vốn chỉ có một trăm cân, đột nhiên lại có lực lượng một nghìn cân, trong sát na, thực lực dĩ nhiên tăng lên gấp trăm lần.

Cổ lực lượng cường đại kia trực tiếp cùng thủy chi bản nguyên dung hợp với nhau. Trong sát na, thủy chi bản nguyên lực lượng tăng nhiều, cùng hỏa chi bản nguyên đối kháng, hiển nhiên chiếm thượng phong. Thủy chi bản nguyên là đạo pháp cả đời của Hắc Thủy Đại Đế. Lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế đều xuất phát từ thủy chi bản nguyên, do đó, thủy chi bản nguyên cùng hỏa chi bản nguyên giằng co, lực lượng phong ẩn trong thân thể Hắc Thủy Đại Đế cảm ứng được thủy chi bản nguyên đang bị hỏa chi bản nguyên khu trục, liền tự động phân ra một phần lực lượng đi vào tương trợ.

Hỏa chi bản nguyên rất nhanh liền bị thủy chi bản nguyên dâng trào lực lượng đè ép xuống. Bất quá, hỏa chi bản nguyên vốn ở trong Mệnh Tuyền của Cổ Thần, tuy rằng lúc này không dịch lại lực lượng của thủy chi bản nguyên, nhưng lui thành một tựa như yên lặng nằm trong Mệnh Tuyền. Thủy chi bản nguyên cũng không có hoàn toàn đem hỏa chi bản nguyên tiêu diệt, hai đại bốn nguyên sẽ cùng tồn tại trong Mệnh Tuyền của Cổ Thần.

Giữa hai đại bốn nguyên giằng co rất nhanh kết thúc, thế nhưng cổ lực lượng từ trong thân thể Hắc Thủy Đại Đế vọt tới, vẫn chưa dừng ở trong cơ thể Cổ Thần giúp hắn dễ dàng thực lực.

Nói thì dài, hiện thực lại chỉ trong nháy mắt.

Lúc này, cơn lốc xoáy cuồng bạo kia rốt cuộc cũng tản đi, thân ảnh Ngô Tinh và Thánh Hoàng Cơ Nghiêu từ bên trong hiện ra.

Chỉ thấy Thánh Hoàng Cơ Nghiêu không chút sứt mẻ, vẫn đứng thẳng trên mặt đất, thế nhưng, thân thể Ngô Tinh lại lui về phía sau hơn mười trượng, long lân tràn đầy máu tươi, không ít chỗ còn có vết thương lớn, huyết nhục không rõ.

Trong miệng Ngô Tinh lúc này có máu tươi chảy ra, tuy rằng hắn vẫn đứng đó, thế nhưng hai chân hiển nhiên khó có thể chống đỡ trọng lượng thân thể. Ngay trong nháy mắt cơn lốc xoáy tán đi, chân trái mềm nhũn, thân thể nhất thời lão đảo một cái, ngã ngồi xuống đất.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu liềm mạng một kích toàn lực, lực lượng mạnh đủ để hủy diệt thành trì. Tuy rằng thực lực Ngô Tinh không kém Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, thế nhưng lại đang bị trọng thương, đồng thời, Ngô Tinh hoàn toàn hóa long, thực lực còn hơn hình thái long nhân, mới là đối thủ của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu phát huy thực lực tới đỉnh.

Lúc này giao phong Ngô Tinh hiển nhiên là bị thua, thương thế quá nặng, tiên lực tiêu tán, đã không ngăn nổi Thánh Hoàng Cơ Nghiêu được nữa.

- Đại thống lĩnh...

Chúng tu sĩ long tộc kinh hô một tiếng, nhất tề thiểm tới bên cạnh Ngô Tinh.

660. Chương 35 : Một Kiếm Trảm Thánh Tử

Ngô Tinh nhất thống long tộc, đem chuyện long hoàng bị nhốt ở Tây Hải bố cáo toàn bộ bát đại tộc long tộc. Biết được long hoàng còn sống, toàn bộ tu sĩ long tộc đều mừng rỡ như điên, do đó, Ngô Tinh dẫn dắt

long tộc, nghĩ cách cứu viện long hoàng, nhận được tu sĩ long tộc ủng hộ, thấy Ngô Tinh trọng thương tới mức đó, trong mắt chúng tu sĩ long tộc lộ vẻ bi thương và phần hận.

Thế nhưng, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu hiển nhiên không có bất kỳ hứng thú nào đối với tu sĩ long tộc giao thủ. Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng đã biết Ngô Tinh thất bại, bản thân bị trọng thương, không kịp lo lắng, điều hấn quan tâm nhất chính là Cổ Thần.

Cơn lốc xoáy qua đi, ánh mắt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu trực tiếp chuyển hướng Cổ Thần. Vừa nhìn, hấn nhất thời trợn trừng hai mắt, giận dữ, chỉ thấy u lam sắc quang trụ đã không thấy, tựa như cả thủy chi bản nguyên cũng đều biến mất không còn tăm hơi.

Lúc này chỉ có một mình Cổ Thần đứng ở bên cạnh thủy chi bản nguyên, lại nghe huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế lúc trước, không khó phán đoán thủy chi bản nguyên đã lọt vào tay Cổ Thần rồi.

Trong mắt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu sát khí gia tăng tới cực điểm, đang muốn động thủ, thế nhưng trung ương lăng mộ Hắc Đế truyền đến một tiếng vang lớn, một đạo quang mang đột nhiên sản sinh, lao thẳng lên trời, đem tường hàn băng băng thủng.

Quang mang một đường lao lên, đem toàn bộ nền đất vạn trượng xuyên thủng, cuối cùng xuất hiện bên ngoài, trực tiếp bắn về phía bầu trời. khiến trong nháy mắt thiên địa biến sắc, phong khởi vân dừng, đại địa chấn động.

Quang mang xuất hiện, đồng thời huyền âm của Hắc Thủy Đại Đế vang lên:

- Người hữu duyên, người tìm lại bảo vật bản đế đánh rơi, bản đế cảm tạ sâu sắc, bản đế đem đạo pháp chi nguyên cả đời thủy chi bản nguyên truyền cho người, để hồi báo. Thông đạo trở lên mặt đất đã mở ra, người hữu duyên nhanh chóng rời khỏi đây, sau nửa canh giờ, thông đạo sẽ đóng, bản đế lấy lại bảo vật đánh rơi, từ nay về sau, liên vĩ viễn nằm dưới lòng đất, vĩnh bất hiện thế.
- Tiệt loại người, chỉ bằng người cũng có tư cách thu được thủy chi bản nguyên? Mau chóng giao ra đây, bằng không người muốn bị trời phạt.

Thánh Tử Cơ Thần Không rống lớn.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu càng trực tiếp nhắm phía Cổ Thần đánh ra một chưởng, quát lớn:

- Tiệt loại, lấy mạng chó của người, thủy chi bản nguyên ngoài bốn hoàng ra, ai cũng không có tư cách đoạt lấy, chết.

Lúc này đã không có Ngô Tinh ngăn trở, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu trực tiếp xông đến trước mặt Cổ Thần.

Thế nhưng, lúc này Cổ Thần lại không hề cảm giác được sự uy hiếp từ trong cương Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, tựa hồ một chưởng này căn bản không thể tạo thành bất kỳ thương tổn nào với hấn

Không biết vì sao, một cổ tự tin cường đại từ trong lòng Cổ Thần lan tràn, nghênh đón chưởng cương của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, hấn liền đánh lại một quyền.

Ầm!

Đạo nhân ảnh bạo thối, thân thể Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nhất thời bị một quyền của Cổ Thần đánh bay, từ trên đài cao mười trượng ngã xuống.

Cổ Thần dĩ nhiên đem Thánh Hoàng Cơ Nghiêu một quyền đánh bay?

Khiếp sợ !

Khiếp sợ không gì sánh được!

Trong lăng mộ Hắc Đế các vị Độ Hư cường giả, tu sĩ Minh Khiếu, trong mắt đều là vẻ không dám tin tưởng.

Thân thể Thánh Hoàng Cơ Nghiêu rơi trên mặt đất, lăn lộn hơn mười trượng, mới ngừng lại. Từ quyền cương của Cổ Thần truyền đến lực lượng đẩy mạnh thật lớn, từ trên mặt đất bò dậy, chập vạt đến cực điểm.

Thế nhưng, mỗi một tu sĩ trong lăng mộ Hắc Đế, lúc này ánh mắt cũng không chú ý tới Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đang lăn lộn trên mặt đất. Mà là ngửa đầu nhìn về phía Cổ Thần đang đứng trên đài cao hàn băng.

Lúc này toàn thân Cổ Thần tản ra khí thể kinh thiên, tựa như đại đế thượng cổ, trọng lâm hậu thế, ánh mắt đậm đặc bao quát các vị nhân tộc cường giả đứng phía dưới, tràn đầy sát khí.

Một cổ khí thể kia tựa ngay cả Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư đều cảm giác được một loại không thể ngăn trở, tựa hồ vô pháp chống lại.

Trong sát na, chúng cường giả nhân tộc sắc mặt cũng không dám tin tưởng, biến thành vẻ kinh hãi

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu từ trên mặt đất bò dậy, trong mắt không còn nửa phần cuồng ngạo, chỉ còn lại có chật vật, cùng với sự sợ hãi và kinh khủng sâu bên trong, rống to hơn một tiếng:

- Chúng ta đi...

Nói xong, thân thể Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tựa như thiểm điện, hướng quang trụ thông lên mặt đất, nhanh chóng phóng đi.

Chỉ một quyền đã đem Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tại trạng thái thực lực cao nhất đánh bay, ngã lăn lộn trên mặt đất cả mười trượng, khiến hắn cảm giác được trên quyền cương của Cổ Thần có lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế.

Cổ Thần nguyên bản chỉ có tu vi Đằng Vân kỳ, cho dù thu được thủy chi bản nguyên, thực lực có chút tăng trưởng, không có khả năng tăng trưởng nhanh như vậy. Trong chớp mắt, thực lực dĩ nhiên trở mình gấp trăm lần, xuất thủ lực lượng dĩ nhiên so với chư tử đại tiên thượng cổ.

Trong lòng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu sáng tỏ, hiển nhiên, đó không phải lực lượng của Cổ Thần mà là lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế. Không biết vì nguyên nhân gì, lực lượng trong thân thể Hắc Thủy Đại Đế chuyển dời đến trên người Cổ Thần. Đây mới là nguyên nhân chính giúp Cổ Thần một quyền đem Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đánh bay.

Lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế có bao nhiêu đáng sợ, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đã có thể hội sâu sắc, nguyên bản lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế chỉ là phong ấn tại trong thân thể, chỉ cần thân thể hắn không di động, liền sẽ không phát ra công kích với người khác.

Thế nhưng hiện tại khác nhau, lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế bám vào trên người Cổ Thần, là một người sống có ý thức tự chủ, nhân tộc cường giả chỉ thiếu một cơ hội, bằng không đã sớm đem Cổ Thần giết chết. Hiện tại Cổ Thần có lực lượng cái thế, sao có thể không phản công nhân tộc cường giả?

Do đó, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lập tức quả đoán làm ra quyết định: Chạy....

Độ Thiện đại sư đồng dạng nhìn ra lực lượng chi nguyên của Cổ Thần. Cho dù Thánh Hoàng không nói đi, Độ Thiện đại sư cũng muốn đi, tốc độ so với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu không chậm chút nào, hướng quang trụ ở trung ương lăng mộ Hắc Đế phóng đi.

Vị tăng tu Giá Vụ trung kỳ kia khi Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lăn lộn trên mặt đất, đã nhận được Độ Thiện đại sư âm thầm truyền âm rồi. Chuẩn bị rời khỏi, lúc này theo sát phía sau Độ Thiện đại sư, nhanh như thiểm điện.

Trịnh gia lão tổ Trịnh Diệc Hùng thấy Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng bị Cổ Thần một quyền đánh bay. Trong lòng sinh ý sợ hãi, nghe được Thánh Hoàng Cơ Nghiêu hét lớn một tiếng đi. Thân thể nhất thời xẹt qua một đạo tàn ảnh tựa như mũi tên nhọn nhăm quang trụ hướng lên mặt đất ở trung ương lăng mộ Hắc Đế nhanh chóng phóng tới.

Chỉ có Thánh Tử Cơ Thần Không còn có chút chần chờ. Tuy rằng bởi vì Thánh Hoàng Cơ Nghiêu rống to hơn một tiếng, nghe theo mệnh lệnh phản ứng, cũng hướng quang trụ phóng tới. Thế nhưng tốc độ không thể nghi ngờ là chậm nhất, đồng thời trong miệng lầm bầm:

- Phụ hoàng, Ngô Tinh yêu nghiệt kia đã không chịu nổi, những yêu nghiệt khác không phải địch thủ của chúng ta, vì sao phải chạy? Cổ Thần tên tiện loại kia chính là bị lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế chiếm được, căn bản không phải lực lượng của chính hắn. Chờ nó tiêu hao hoàn toàn, chúng ta liền thủ còn sợ hắn nữa sao?

- Ha ha ha ha...

Đang lúc nhân tộc cường giả hướng quang trụ thông lên mặt đất nhanh chóng phi tới, Cổ Thần ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, trong tay xích sắc quang mang chợt lóe, lập tức một thanh kiếm tiên - thượng phẩm tiên bảo Long Hoàng Chí Dương Kiếm.

- Các người thoát được sao?

Cổ Thần hét lớn một tiếng, thân thể chưa, Long Hoàng Chí Dương Kiếm trong tay quang mang bạo phát, một kiếm bổ ra.

Chương 35: Một kiếm trăm Thánh Tử. (Hạ)

Một đạo xích sắc kiếm cương tinh khiết trong nháy mắt nổ bắn ra, từ trong tay Cổ Thần trực tiếp bổ tới đầu cùng bên kia lăng mộ Hắc Đế.

Lực lượng Hắc Thủy Đại Đế trong cơ thể Cổ Thần, tất cả tất cả đều ngưng tụ trong kiếm cương. Trong kiếm cương ẩn chứa pháp tắc lực của Hắc Thủy Đại Đế, một kiếm đánh xuống, uy lực cực mạnh, cái thể Cổ Hoàng, trong sát na, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Cơ Thần Không, Trịnh Diệc Hùng, phật môn tăng tu, năm vị Độ Hư cường giả đều cảm giác được một cổ nguy cơ trí mạng.

Xích sắc kiếm cương đem toàn bộ lăng mộ Hắc Đế chia làm hai nửa, chém xuống đầu năm vị nhân tộc cường giả.

Đó là một cổ lực lượng không thể chống đối, pháp tắc lực ẩn chứa trong kiếm cương coi như là Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện cũng không thể ngăn cản. Kiếm cương chém xuống chặt đứt không gian giữa năm vị nhân tộc cường giả và đạo quang trụ ở trung ương lăng mộ.

Không gian phía trước đã bị xích sắc kiếm cương trăm thành vô số mảnh nhỏ, hình thành một khe hở đen kịt, năm vị nhân tộc cường giả vô pháp tiếp tục đi tới.

Đồng thời, xích sắc kiếm cương lực lượng kinh khủng, còn từ đỉnh đầu năm vị nhân tộc cường giả phác thiên cái địa mà đến. Dưới nguy cơ tử vong, năm vị nhân tộc cường giả phản ứng bạo phát tới cực điểm, trong sát na, thân thể ngừng lại, mạnh mẽ bắn về phía sau.

Năm vị nhân tộc cường giả, hai người Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư tránh thoát nhanh nhất. Trịnh Diệc Hùng và phật môn tăng tu thứ hai, nhưng là vẫn theo sát phía sau Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư. Duy chỉ có Thánh Tử Cơ Thần Không thoáng chần chờ trong nháy mắt, cuối cùng hạ xuống, đã bị kiếm cương của Cổ Thần chém xuống công kích.

Khi bốn người Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng, phật môn tăng tu bắn về phía sau, thân thể Thánh Tử Cơ Thần Không đã bị kiếm cương bao phủ, không thể chạy thoát, xích sắc kiếm cương chém xuống, pháp tắc lực cường đại đem không gian dưới mũi kiếm chém thành nát bấy, hình thành một mảnh chân không. Thánh Tử Cơ Thần Không lúc này rơi vào trong chân không, mắt thấy xích sắc kiếm cương kinh khủng kia chém xuống đầu, lại vô pháp nhúc nhích.

- Thần Không...

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vừa mới chạy thoát, đã thấy con hắc Cơ Thần Không lâm vào khoảng không kiếm cương chém xuống, nhất thời sắc mặt trắng bệch, rống to hơn một tiếng:

- Sử dụng Thánh Hoàng lệnh.

Từ lúc tam tộc đại chiến nghìn năm trước, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nhất tâm dưỡng thương, mấy trăm năm sau, thương thể phục nguyên, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu một lòng cầu trường sinh bất tử chi đạo, không hề tiếp cận nữ sắc, nghìn năm qua, nhi tử của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lần lượt chết đi, chỉ còn lại có một mình Cơ Thần Không, tuy rằng Cơ Thần Không cuồng ngạo tự đại, nhưng điều này tuyệt không ảnh hưởng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu sủng ái đối với hắn.

Thân là hậu nhân Cơ gia, Thánh Hoàng chi tử, muốn chính là cuồng ngạo, muốn chính là tự đại, muốn chính là giỏi hơn chúng sinh, đem tất cả mọi người coi là tiện mệnh, mình ta độc tôn. Đối với Cơ Thần Không cuồng ngạo tự đại, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vui mừng đều không kịp.

Thế nhưng lúc này, ngay trước mặt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Thánh Tử Cơ Thần Không lâm vào tình thế nguy hiểm sinh tử. Mà Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đối với đạo xích sắc kiếm cương của Cổ Thần đánh xuống, cũng không thể chống đỡ, trong xích sắc kiếm cương ẩn chứa lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế, tựa như cả hần Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đều không thể ngăn lại, cũng không kịp chống đỡ.

Theo một tiếng rống to của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, trong mi tâm Cơ Thần Không đột nhiên kim quang chợt lóe, một đạo lệnh bài kim hoàng sắc nổ bắn ra. Chính là Thánh Hoàng lệnh theo như lời trong miệng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

Thánh Hoàng lệnh và Chiến Thần Lệnh giống nhau là tín vật mỗi đời Thánh Hoàng Cơ gia. Bất quá, Chiến Thần Lệnh là thuần dương chí bảo. Mà Thánh Hoàng lệnh là vô thượng tiên bảo do Thánh Hoàng đời thứ nhất luyện chế, tương đối mà nói, đẳng cấp của Chiến Thần Lệnh vẫn cao hơn một ít.

Tín vật của Lịch đại Thánh Hoàng ở trên người Cơ Thần Không, rõ ràng, Thánh Tử Cơ Thần Không đã được chỉ định là Thánh Hoàng tương lai.

Thánh Hoàng lệnh trong nháy mắt thành lớn, chùng phương viên mười trượng, chấn trên đỉnh đầu Thánh Tử Cơ Thần Không.

Trong lăng mộ Hắc Đế, ánh mắt chúng tu sĩ đều rơi vào đỉnh đầu Cơ Thần Không, trong ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Trong lòng đều muốn vô thượng tiên bảo Thánh Hoàng lệnh không thể ngăn được một đạo xích sắc kiếm cương này của Cổ Thần.

Tuy rằng Cổ Thần chỉ là dùng thượng phẩm tiên bảo Long Hoàng Chí Dương Kiếm chém ra kiếm cương, thế nhưng ai cũng không dám xem thường lực lượng của nó. Nguyên không phải vì nó, mà vì lực lượng trong kiếm cương cũng không phải là lực lượng của Cổ Thần, mà là lực lượng của thượng cổ Hắc Thủy Đại Đế.

Nếu là tu vi của Cổ Thần, dùng nói chỉ là một kiện thượng phẩm kiếm tiên, coi như là cực phẩm kiếm tiên cũng không thể đối với vô thượng tiên bảo chém ra một chút vết tích.

Nhưng mà, trong kiếm cương có lực lượng Hắc Thủy Đại Đế, tình huống liền hoàn toàn khác nhau.

Đang...

Xích sắc kiếm cương trực tiếp chém lên Thánh Hoàng lệnh trên đỉnh đầu Cơ Thần Không.

Chỉ nghe thấy Đang một tiếng thanh thúy vang lên. Thánh Hoàng lệnh trong nháy mắt bị trảm thành hai nửa, hướng hai bên bắn ra.

Xích sắc kiếm cương do Cổ Thần chém xuống tốc như thiểm điện, tiếp tục chém đầu Thánh Tử Cơ Thần Không.

A...

Một tiếng kêu thê lương, thảm thiết trong nháy mắt vang lên, thân thể Thánh Tử Cơ Thần Không trong nháy mắt bị thành hư vô, thân thể hủy, Nguyên Thần diệt!

Thánh Đình Thánh Tử, người kế thừa Thánh Hoàng đời sau, cứ như vậy ở trước mặt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, bị một kiếm của Cổ Thần trảm thành hư vô, thần hình câu diệt.

Tựa như cả vô thượng tiên bảo Thánh Hoàng lệnh cũng bị Cổ Thần một kiếm trảm thành hai nửa, cũng không có thể bảo trụ tính mệnh của Cơ Thần Không.

Thánh Tử bị giết, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu ngửa mặt lên trời một tiếng bi khiêu, trong mắt hồng mang chợt lóe, thần thái điên cuồng:

- A... Cổ Thần, ngươi, tên tiện loại này, dám giết nhân tộc Thánh Tử, ngươi đây là muốn cùng cả nhân tộc đối địch. Bốn hoàng phải bẩm thây vạn đoạn, cho Cổ gia ngươi đoạn tử tuyệt tôn, đem Cổ gia ngươi trảm - tận - sát - tuyệt.

Ngô Tinh nguyên bản đã gần đến mê man, tại Cổ Thần một kiếm chém Thánh Tử Cơ Thần Không, lại khôi phục, lộ ra một tia tiếu ý, nói:

- Cổ Thần lão đệ, ngươi dĩ nhiên thực sự đem Thánh Tử chém chết, ha ha ha ha...

Cổ Thần bị lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế chiếm được, tâm thần cũng chịu ảnh hưởng của một đời ma đế, cười nhạt một tiếng, nói:

- Ngô Tinh đại ca, Thánh Tử Cơ Thần Không tính cái gì? Người cứ ở đó mà nhìn, hôm nay ta không chỉ muốn chém chết Thánh Tử, nhân tộc cường giả là địch của ta, chém giết hết, Thánh Hoàng lão nhi, trăm -! Phật môn tu sĩ, trăm -! Trịnh gia lão tổ, trăm -!

Cổ Thần trợn mắt nhìn chằm chằm vào bốn vị nhân tộc cường giả, khí thế như sấm đình băng phát, hai người Trịnh Diệc Hùng và Phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ đều biến sắc, "đăng ách ách..." nhất thời thối lui liền ba bước.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư, trong ánh mắt cũng hiện lên một tia kinh hãi, tuy rằng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói tới nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng lúc này hắn không phải địch thủ của Cổ Thần, cũng không dám động thủ với Cổ Thần.

Vừa uy lực một kiếm kia của Cổ Thần khiến Độ Thiện đại sư cũng cảm thấy uy hiếp trí mạng, lúc này đề cao cảnh giác. Tu vi đề cao tới trạng thái cao nhất, phía sau đột nhiên hiện ra bảy đạo kim sắc quang quyển, bên trên có phạm văn lưu động. Thực lực Độ Thiện đại sư mạnh mẽ đề thăng không ít, tựa như chân Phật lâm thế.

661. Chương 36 : Trăm Trăm Trăm Diệt Diệt Diệt

Phật môn tu sĩ Giá Vụ trung kỳ kia phía sau cũng mọc lên lục đạo kim sắc quang quyển, tụ tập tín ngưỡng chỉ lực của chúng sinh tham bái, thực lực đề thăng lớn.

Nhân tộc cường giả tuy rằng từng bước từng bước đem thực lực thi triển tới trạng thái cao nhất, thế nhưng lại không có ai động thủ. Lúc này lực lượng của Cổ Thần cùng nhân tộc cường giả hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, bọn họ phòng thủ còn chưa kịp, sao lại động thủ?

Bất quá, nhân tộc cường giả không động thủ, Cổ Thần cũng sẽ không nhàn rỗi.

Ba tiếng trăm từ miệng nói ra, Long Hoàng Chí Dương Kiếm trong tay Cổ Thần, quang mang bạo phát, lại chém tới bốn vị nhân tộc cường giả, một đạo xích sắc kiếm cương thật lớn nổ bắn ra, trong nháy mắt liền phách bên kia lăng mộ Hắc Đế.

Một kiếm đánh xuống, đem bốn vị cường giả nhân tộc, tất cả đều bao phủ trong phạm vi công kích của kiếm cương.

Một kiếm này của Cổ Thần chém xuống so với một kiếm lúc trước, tốc độ nhanh hơn, uy lực càng mạnh, trong sát na, xích sắc kiếm cương thật lớn liền đã phủ xuống đỉnh đầu bốn vị nhân tộc cường giả.

Đối với kiếm cương Cổ Thần chém xuống, nhân tộc cường giả, không ai ngăn đỡ, chỉ đành tránh né như bốn mũi tên rời cung, bốn vị nhân tộc cường giả hướng mỗi bên bắn ra.

Tuy rằng cùng lúc trốn tránh, nhưng trình tự trước sau đã không có tổ chức.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư tu vi tối cao, tốc độ nhanh nhất. Trịnh Diệc Hùng Giá Vụ hậu kỳ tốc độ thứ hai, gần với hai người kia.

Rơi vào tối hậu là vị Phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ kia, hắn không chỉ có tu vi thấp nhất, đồng thời trên người bị thương, tốc độ tránh ra hơi chút chậm chạp.

Cổ Thần chém xuống xích sắc kiếm cương, tựa như lưu tinh, nhanh như thiểm điện, khi xích sắc kiếm cương chém xuống, chỉ một thoáng chậm chạp đều là nguy hiểm trí mạng.

Trịnh Diệc Hùng vừa mới chạy ra khỏi phạm vi công kích của xích sắc kiếm cương, thì nó đã đem không gian phía dưới chém thành nát bấy, hóa thành một mảnh khoảng không hư vô đen kịt. Phật môn tu sĩ Giá Vụ trung kỳ rơi vào trong chân không, cấp tốc chạy trốn, thân thể trong nháy mắt dừng lại.

Lập tức, xích sắc kiếm cương thật lớn vô tình đánh xuống, trong nháy mắt trăm lên thân thể Phật môn tu sĩ Giá Vụ trung kỳ.

A....

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ trực tiếp bị xích sắc kiếm cương lực lượng cái thể thành hư vô, thần hình cụ diệt.

Kiểm cương của Cổ Thần uy lực cực mạnh, vượt quá tưởng tượng của chúng tu sĩ, cường giả long, yêu nhị tộc cả đám ngây ngốc, trợn mắt nhìn Cổ Thần chém ra kiếm cương, chấn động không ngớt. Thậm chí cũng quên cả bang trợ Cổ Thần, liên thủ đem Thánh Hoàng Thánh Hoàng và Độ Thiện đại sư cùng với Trịnh Diệc Hùng, ba vị nhân tộc cường giả tiêu diệt.

Bất quá cho dù cường giả long, yêu nhị tộc nghĩ tới, nhưng dưới kiếm cương hủy thiên diệt địa của Cổ Thần cũng không dám bang trợ. Cổ Thần đánh xuống kiếm cương, cũng không có nhận thức, chỉ cần là bất kỳ ai ở dưới kiếm cương đều bị nó trảm thành phần toái. Cường giả long, yêu nhị tộc căn bản không dám nhảy vào chiến đấu cùng nhân tộc cường giả ở phía trước.

Ba người Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng chật vật không chịu nổi, tránh thoát được xích sắc kiếm cương mà Cổ Thần vừa chém ra, liền tựa như truy tinh cần nguyệt hướng quang trụ ở trung ương lăng mộ Hắc Đế phóng tới.

Thế nhưng, luận tốc độ, Cổ Thần phát tay trảm nhanh hơn, một kiếm chém chết phật môn tăng tu Giá Vụ trung kỳ. Cổ Thần lại tiếp tục bổ ra một kiếm, ba vị nhân tộc cường giả còn chưa tới gần quang trụ ở trung ương lăng mộ Hắc Đế. Xích sắc kiếm cương Cổ Thần chém ra đã đem không gian phía trước trảm nát bảy thành chân không, đồng thời, lực lượng hủy thiên diệt địa lại bao phủ lấy ba vị nhân tộc cường giả, chém xuống đỉnh đầu bọn họ.

Sưu sưu ba...

Trong một kiếm, Cổ Thần lại hét lớn một tiếng, Long Hoàng Chí Dương Kiếm vừa chém ra xích sắc kiếm cương thật lớn, trong nháy mắt chém tới ba vị nhân tộc cường giả.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng, hai vị trong ba người là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, một vị là Giá Vụ hậu kỳ, chỉ kém một bước liền bước vào Hư Không kỳ, tu vi thập phần thâm hậu, thực lực thập phần cường đại.

Đồng thời ba người đến tận đây, ngoại trừ Thánh Hoàng Cơ Nghiêu Cơ Nghiêu thân thể Hắc Thủy Đại Đế phản chấn hai lần, quyền cương của Cổ Thần oanh bạo một lần, thì đều không ai bị bất kỳ thương tổn nào. Tuy rằng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu bị đẩy lui ba lần, nhưng cũng không có thụ thương, do đó, phản ứng của cả ba vô cùng linh mãnh. Cổ Thần chém xuống xích sắc kiếm cương lại bị bọn họ né tránh.

Tuy rằng ba vị nhân tộc cường giả không thể vọt tới quang trụ ở trung ương lăng mộ, trốn không thoát được. Thế nhưng kiếm cương của Cổ Thần cũng trảm không trúng thân thể của họ. Cổ Thần liên tục chém hơn mười kiếm đều bị cả ba cùng lúc tránh thoát, trong lúc nhất thời, tình hình chiến đấu tựa hồ rơi vào cục diện bế tắc.

Cường giả long, yêu nhị tộc chỉ có thể đứng ở một bên nhìn, vô pháp trợ giúp. Bọn họ nếu đi tới, thể tất cũng sẽ bị Cổ Thần trợ giúp xích sắc kiếm cương bổ trúng. Nếu Cổ Thần bận tâm sinh tử của bọn họ, xích sắc kiếm cương chậm nửa phần, ba vị nhân tộc cường giả ngược lại có hy vọng chạy thoát khỏi lăng mộ.

Do đó, cường giả long, yêu nhị tộc chỉ có thể đứng một bên mà nhìn, muốn giúp cũng không được.

Cổ Thần liên tục chém ra gần hai mươi kiếm, rồi đột nhiên cả kinh, lực lượng trong cơ thể hắn, đang mạnh mẽ suy yếu. Cổ lực lượng cường đại dung nhập trong thủy chi bản nguyên cũng không phải là vô cùng vô tận. Đây là lực lượng Hắc Thủy Đại Đế lưu lại, cũng không phải là do Cổ Thần tự mình luyện được, ngẫu nhiên tiến nhập trong cơ thể hắn, Cổ Thần tiêu hao hết, sẽ không còn nữa.

Nếu là nội lực trong cơ thể do Hắc Thủy Đại Đế lưu lại tiêu hao hết, mà vẫn chưa thể đem ba vị nhân tộc cường giả chém chết. Chưa nói để ba vị nhân tộc cường giả chạy thoát khỏi lăng mộ, e là Cổ Thần và tu sĩ long, yêu nhị tộc ngược lại sẽ có nguy hiểm tới tính mệnh.

Chỉ cần thực lực của Cổ Thần hạ thấp xuống, nhân tộc cường giả tuyệt đối sẽ không tha cơ hội đem bọn họ giết chết.

Nghĩ lại, Cổ Thần vừa chém ra một kiếm, xích sắc kiếm cương thật lớn điên cuồng chém xuống, ba vị cường giả Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng lại né tránh khỏi. Ba người tựa hồ biết lực lượng của Cổ Thần không thể vĩnh viễn sử dụng mà không hết.

Thấy Cổ Thần chém ra kiếm cương trăm không đến thân thể bọn họ. Ba vị nhân tộc cường giả tâm tình bình thản lại, đã không còn vẻ kinh sợ, ngược lại sắc mặt một mảnh âm trầm, trong lòng đều có dự định, chỉ cần lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế trong cơ thể Cổ Thần tiêu hao hết. Bọn họ lập tức phản kích, đem Cổ Thần và tu sĩ long, yêu nhị tộc, một lưới bắt hết, toàn bộ giết sạch, để cho bọn họ táng thân trong lăng mộ Hắc Đế.

Nghĩ như thế, ba vị nhân tộc cường giả cũng không vội vã phóng tới quang trụ ở trung ương lăng mộ nữa. Toàn tâm toàn ý tránh né kiếm cương do Cổ Thần chém xuống.

Bất quá, lúc này đây Cổ Thần chém ra xích sắc kiếm cương, đột nhiên Long Hoàng Chí Dương Kiếm trong tay đảo một cái, xích sắc kiếm cương biến mất không còn bóng dáng. Trong sát na, sáu cánh tay của Cổ Thần đồng thời kết Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền ấn, nhất tề đánh tới ba vị nhân tộc cường giả.

Ầm ầm Ầm ầm Ầm ầm!

Sáu tiếng bạo hưởng kinh thiên vang lên, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương từ sáu đạo quyền ấn của Cổ Thần oanh ra.

662. Chương 37 : Đăng Vân Trung Kỳ

Cổ Thần tại chiếm được lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế, thi triển thiên hạ đệ nhất công phạt bí thuật Chiến Thần Diệt Tinh Quyền. Đồng thời lại thi triển cổ tinh thần thông ba đầu sáu tay, Thánh Hoàng lục quyền đều xuất hiện.

Uy lực mạnh mẽ có thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này, trong khoảng không trên mặt đất chỗ mộ phần Hắc đế, đột nhiên sấm sét chằng chịt, thiên địa rung động, phong vân biến sắc, toàn bộ thiên địa đều đang run rẩy. Ở chỗ sâu trong nền đất, tựa hồ tuôn ra một cổ dịch cường đại đến cực điểm. Trên mặt đất phương viên vạn lý tầng tầng rạn nứt, xuất hiện một cái khe sâu cực lớn, nhìn thấy mà giật mình, sơn băng địa liệt. Mặt đất còn như vậy, trong lăng mộ Hắc Đế, khí thế càng cuộn trào mãnh liệt, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vừa ra, toàn bộ lăng mộ Hắc Đế rung động kịch liệt, tựa hồ khắp đại địa đều đang run rẩy. Quyền chưa đến, một cổ cương phong kịch liệt đã thổi tới ba vị nhân tộc cường giả.

Ngay sau đó, trong không gian truyền đến cổ lực lượng cường đại tựa như không gian trói buộc, toàn bộ không gian lăng mộ Hắc Đế đều bị một cổ lực lượng phong ấn kỳ dị, chính là phong ấn lực của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền.

Lúc này thực lực của Cổ Thần hầu như tương đương với một vị chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ, sử xuất lực lượng phong ấn cường đại của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, tựa ngay cả Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư đều không thể động đậy.

Ba người Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng đang muốn tránh thoát, đột nhiên bị một cổ lực lượng cường đại phong ấn tại trong hư không, nhất thời dường như thời gian tĩnh lặng, bị trói buộc trong hư không.

Ba vị cường giả tất cả đều hoảng sợ. Trong mắt lộ vẻ kinh khủng, một cổ lực lượng thật lớn không thể chống đối, đang lao tới ba vị cường giả, trong sát na, nguy cơ tử vong bao phủ ba vị nhân tộc cường giả Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng.

- Chiến Thần Diệt Tinh Quyền! Diệt tận giết tuyệt!

Cổ Thần oanh ra lục quyền, đồng thời ba mồm rống to, phối hợp sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền quyền cương, khí thế lâm người, tựa như hủy thiên diệt địa.

Hai vị siêu cấp cường giả Hư Không kỳ Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư nhìn Cổ Thần kích tới sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, trong sát na, lại từ hoảng sợ hóa thành sợ hãi.

Lấy thực lực có thể sánh bằng chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ, Cổ Thần oanh ra một quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền. Ba vị nhân tộc cường giả Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng cũng là trăm triệu không thể chống đối. Huống chi sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đồng thời oanh tới?

Cùng lúc Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương đánh ra, liên lập tức phong ấn không gian, ba vị nhân tộc cường giả muốn tránh cũng không được, chỉ đành trợn mắt trừng trừng nhìn sáu đạo quyền cương có thể oanh cho bọn họ thần hình câu diệt. Ngay Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư đã bị nguy hiểm trí mạng. Đồng thời tránh cũng không thể tránh. Hai người đều sử xuất con bài bảo mệnh chưa lật của bản thân.

Trong mi tâm Thánh Hoàng Cơ Nghiêu kim quang chợt lóe, một khối tứ phương ngọc lữ kim quang lấp lánh, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, chính là Thánh Đình chí bảo Hoàng Thiên Lũ từ thời Thái Cổ.

Hoàng Thiên Lũ vừa ra, trực tiếp rơi trên đỉnh đầu Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, nhanh chóng hóa lớn. Thân thể Thánh Hoàng Cơ Nghiêu trong nháy mắt tiêu thất, trực tiếp bị Hoàng Thiên Lũ hút vào không gian bên trong.

Trong mi tâm Độ Thiện đại sư cũng hiện ra một quang đoàn đen nhánh tựa như cái bát, quang mang tán đi, cái bát đen nhánh trong nháy mắt cũng hóa lớn, thành một căn phòng. Căn phòng úp xuống không chỉ đem Độ Thiện đại sư bảo hộ bên trong, cũng để Trịnh gia lão tổ Trịnh Diệc Hùng núp bên dưới.

Cái bát này chính là vô thượng tiên bảo Nguyên Tổ Ô Bát từ thời Thái Cổ. Tương truyền phật môn thủy tổ đã từng dùng nó để hóa duyên.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, hai kiện vô thượng tiên bảo từ trong mi tâm Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư bay ra, bảo hộ thân thể ba người bọn họ, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

trong sát na, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đã trực tiếp oanh lên hai kiện vô thượng tiên bảo Hoàng Thiên Lũ và Nguyên Tổ Ô Bát.

Ầm ầm Ầm ầm Ầm ầm!

Sáu tiếng bạo hưởng kinh thiên đột nhiên vang lên.

Vừa rồi Thánh Tử Cơ Thần Không phóng xuất vô thượng tiên bảo Thánh Hoàng lệnh bị Cổ Thần sử dụng Long Hoàng Chí Dương Kiếm trăm thành hai nửa, Thánh Tử Cơ Thần Không cũng bị trăm thành hư vô, thần hình câu diệt. Lúc này Cổ Thần oanh ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương, còn hơn một đạo kiếm cương vừa rồi đến mấy lần.

Cường giả long, yêu nhị tộc trợn lớn hai mắt, nhìn không chớp mắt sáu đạo quyền cương do Cổ Thần oanh ra, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, không biết sáu đạo quyền cương này có giống như xích sắc kiếm cương, đem hai kiện vô thượng tiên bảo của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư oanh thành hai nửa?

Trong tiếng bạo nổ thật lớn, tiên lực cương khí tựa như một cơn lốc xoáy kịch liệt, mạnh mẽ khuếch tán ra tứ phương, hình thành một viên cầu sóng khí thật lớn, không ngừng mở rộng ra.

Dưới ánh mắt không rời của tu sĩ long, yêu nhị tộc, ba đạo nhân ảnh từ bên trong cơn lốc tiên lực cương khí bắn về phía sau.

Một người thân mặc cửu long kim bào, một người đầu trọc, râu bạc trắng, một người thân mặc hắc sam, chính là ba vị nhân tộc cường giả: Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng.

Ba người trang phục khác nhau, tướng mạo khác nhau, duy nhất tương đồng chính là trong miện tốtU T h Diệc Hùng.

Ngô Tinh cùng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư đều là siêu cấp cường giả. Ai cũng không biết được trong tay hắn còn thủ đoạn bảo mệnh gì, vạn nhất liều mạng lên, kết quả khó mà đoán trước được, Kim Bằng Vương cũng không có lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế phụ thân.

Ánh mắt Kim Bằng Vương rơi vào hai yêu tộc cường giả khác, nói:

- Thạch Hào Vương, Ma Đằng Vương, Ngô Tinh đã bị trọng thương, hiện tại chỉ là nỗ lực hết sức, phỏng chừng thanh thế, các người bắt hắn cho ta diệt.

Kim Bằng Vương nói xong, hai vị yêu tộc cường giả cũng không có động, Thạch Hào Vương nói:

- Kim Bằng Vương, yêu, long nhị tộc giao tình không phải người nói không có là sẽ không có, các vị đạo hữu long tộc, tu sĩ yêu tộc ta và long tộc luôn luôn hòa thuận chung sống. Kim Bằng Vương nói vậy, chỉ là lời nói của bản thân hắn, không liên quan tới yêu tộc.

Ma Đằng Vương đứng bên cạnh Thạch Hào Vương, trầm mặc không lên tiếng, nhưng gật đầu, hiển nhiên biểu thị khẳng định lời nói của Thạch Hào Vương.

- Các người lại dám không nghe theo mệnh lệnh của bản vương?

Kim Bằng Vương cả giận nói, hắn vạn lần không ngờ tới, hai vị cường giả yêu tộc, dĩ nhiên không thêm để ý tới lời nói của hắn.

Tuy rằng Kim Bằng Vương dựa vào vũ lực để trở thành thủ lĩnh yêu tộc. Thế nhưng đó cũng chỉ là trên danh nghĩa, cũng không có nửa phần uy vọng. Kim Bằng Vương chỉ là hiện tại trọng lâm hậu thế, cùng chúng cường giả yêu tộc không phải tu sĩ cùng một thời đại. Hắn không hề nhận ra tuy rằng mình ngồi trên vị trí yêu tộc chi chủ, thế nhưng cường giả yêu tộc căn bản sẽ không hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn, tùy ý cho hắn làm càn trong yêu tộc.

Yêu tộc và long tộc nhiều đời giao hảo, nếu như khai chiến, chỉ có hại, không có lợi, đây là chuyện mà bất kỳ cường giả yêu tộc nào cũng biết rõ trong lòng. Cũng chỉ có Kim Bằng Vương mới tự phụ, tự cho là đúng, mới có thể nghĩ tiêu diệt long tộc.

665. Chương 40 : Hồi Tông

Một vị tu sĩ long tộc Minh Khiếu Kỳ thấy Kim Bằng Vương yếu thế, nguyên bản dám mở miệng, lá gan lớn chút, nói:

- Kim Bằng Vương tại thủy chi đại trận, người bị nhốt trong trận. Nếu không có Cổ Thần tiên bối phá trận, cứu người đi ra, người ngay cả thủy chi đại trận cũng không ra được, vẫn còn bị nhốt lại bên trong trận ở lăng mộ Hắc Đế. Cổ Thần tiên bối cứu mọi người, người có thể không tiếp thu ân tình của hắn. Thế nhưng tại thủy chi đại trận, Cổ Thần tiên bối có ân cứu mạng đối với người, người có thể nào quên? Ân tình người đã quên hết sạch, một chút thù hận lại vẫn ghi nhớ trong lòng, Kim Bằng Vương, sao người có thể như vậy?

Chúng tu sĩ tại đây vừa nghe, thế mới biết nguyên lai tại thủy chi đại trận, Cổ Thần cũng cứu Kim Bằng Vương một lần, trong mắt đối với Kim Bằng Vương càng khinh bỉ.

Thạch Hào Vương và Kim Bằng Vương cũng đứng trước mặt Cổ Thần, cùng Kim Bằng Vương đối lập, Thạch Hào Vương nói:

- Yêu tộc chúng ta tuy rằng là yêu, nhưng là ân cừu phân minh, có ân báo ân, có cừu báo cừu, Kim Bằng Vương, nếu Cổ Thần đạo hữu đã cứu tính mệnh của người, có cừu oán gì, cũng có thể trung hòa với nhau. Chúng ta ở trong Mộ phần Hắc Đế đều nhờ Cổ Thần đạo hữu, mới có thể từ trong tay nhân tộc cường giả đào sinh, lấy phần ân tình đó, Thạch Hào Vương ta ghi khắc trong tim, Kim Bằng Vương, người nếu muốn tìm Cổ Thần đạo hữu báo thù, vậy phải hỏi qua Thạch Hào Vương ta trước đã.

- Ta Ma Đằng Vương cũng sẽ không vong ân phụ nghĩa.

Ma Đằng Vương vẫn băng lãnh không nói, cũng mở miệng nói một câu.

- Người... Các người hai tên vô liêm sỉ!

Kim Bằng Vương tức giận đến nói lấp bắp, nếu là Thạch Hầu Vương và Ma Đằng Vương cũng đừng về phía Cổ Thần, cho dù Kim Bằng Vương hấn lông tóc chưa thương, lại là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, một mình hấn cũng không phải đối thủ của nhiều người như vậy.

Phải biết rằng, Thạch Hầu Vương trời sinh thân thể cường hãn, sức chiến đấu rất mạnh, đủ có thể so với siêu cấp cường giả Hư Không kỳ.

Thạch Hầu Vương và Ma Đằng Vương ánh mắt nhìn thẳng Kim Bằng Vương, cũng không lùi bước, Thạch Hầu Vương tuy rằng không phải địch thủ của Kim Bằng Vương. Nhưng Kim Bằng Vương cũng khó giết được hấn, nên Thạch Hầu Vương căn bản không sợ. Ma Đằng Vương là thực vật sinh linh tu sĩ, tuy rằng chỉ có tu vi Đằng Vân hậu kỳ, nhưng thực vật sinh linh trong đám Độ Hư cường giả đoàn kết thành một chỉnh thể, bởi vì thực vật sinh linh trong tu đạo, cường giả thành công cực nhỏ, do đó rất đoàn kết. Ma Đằng Vương có toàn bộ thực vật sinh linh cường giả làm chỗ dựa vững chắc, nên cũng không sợ Kim Bằng Vương.

Thạch Hầu Vương, Ma Đằng Vương, cùng với chúng long tộc cường giả đem Cổ Thần bảo hộ ở giữa, nếu Kim Bằng Vương muốn động thủ với Cổ Thần, thế tất muốn đại chiến một hồi với hai vị yêu vương cùng với long tộc cường giả trước.

- Tốt...thôi vậy, thôi vậy!

Kim Bằng Vương thấy không làm gì được Cổ Thần, khí thế giảm xuống, nói:

- Cổ Thần hôm nay có nhiều người như vậy thay người trợ trận, bản vương liền tha cho người một lần, bắt quá, người có thủ trăm trái tim của bản vương, bản vương vẫn sẽ ghi nhớ trong lòng. Trong lăng mộ Hắc Đế, người và bản vương là quan hệ đồng minh, cứu bản vương là chuyện tất nhiên, nhưng bản vương không phải người vong ân phụ nghĩa, từ nay về sau, ta sẽ không tìm tới người để trả thù. Thế nhưng người không được xuất hiện ở trong tầm mắt của ta. Bản vương đến chỗ nào, người đều phải cách xa ra, nếu lại để bản vương thấy một lần, tất trăm đầu chó của người, hừ!

Kim Bằng Vương tức giận hừ một tiếng, xoay người một cái, nghìn trượng cự sĩ võ mạnh thân thể trong nháy mắt biến mất không thấy. Tiếp theo liền xuất hiện ở ngoài nghìn dặm, lại võ liền xuất hiện ở ngoài ba nghìn dặm, Kim Bằng Vương làm phi cầm bộ tộc, vận tốc cực nhanh, còn hơn Ngô Tinh.

Sau khi Kim Bằng Vương rời khỏi, Thạch Hầu Vương đối với Cổ Thần ôm quyền nói:

- Cổ Thần đạo hữu, Kim Bằng Vương tuy rằng vừa mới tự cho là đúng, lòng dạ chật hẹp, trừng mắt tát báo, thái độ làm người cũng không gian xảo, nói lời giữ lời. Người có thể yên tâm, ngày sau hấn sẽ không chủ động tìm người trả thù, đa tạ đạo hữu tại Mộ phần Hắc Đế tương trợ, Thạch Hầu Vương rất cảm kích, ngày sau nếu có khó xử, bản vương nhất định tương trợ, hôm nay tạm thời cáo từ.

- Cáo từ!

Ma Đằng Vương mặt vô biểu tình nói thêm một câu.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đa tạ nhị vị đi thông thả!

Thạch Hầu Vương và Ma Đằng Vương thân thể nhoáng lên liền biến mất không thấy, lại xuất hiện tại đông phương xa xa.

Chờ yêu tộc cường giả rời khỏi, Ngô Tinh khí thế rất nhanh liền suy giảm, sắc mặt càng tái nhợt, thân thể đều có chút lung lay sắp đổ, Ngô Tinh nói:

- Cổ Thần lão đệ, người đi con đường nào?

Trong ánh mắt Cổ Thần lộ ra vẻ chờ đợi, nói:

- Ta lúc này đây tiến nhập trần thế, đã hơn sáu mươi năm, trong lòng có nhiều người tưởng niệm, hồi lâu không gặp mặt, ta đi trước Đại Mông để dò, sau đó trở lại Hư Thiên Tông.

Nghe Cổ Thần nói về Đại Mông đế đô, Ngô Tinh cùng người khác long tộc cường giả khác liếc nhau, trong ánh mắt để lộ ra một cổ kỳ quái.

Cổ Thần cảm giác nhạy cảm, lập tức cảm ứng được một tia không ổn, hỏi:

- Đại Mông Đế Đình làm sao vậy?

Ngô Tinh nói:

- Ba mươi bảy năm trước người đi bắc hoang, Trịnh Diệc Hùng và Tàng Khôn Phàm đều từ trong sinh tử bí cảnh đi ra. Bởi vì người đã lâu không xuất hiện. Bọn họ tìm không được người, biết được Đại Mông Đế Đình Tiên Âm để quân là bởi vì người mới ngồi trên đế quân vị, cho rằng Đại Mông Đế Đình cùng người có quan hệ không cạn. Hư Thiên Tông có trận hộ sơn, bọn họ tuy rằng muốn hủy tông môn của người, nhưng đi vào không được, liền trút lửa giận lên đầu Đại Mông Đế Đình.

- Cái gì?

Trong lòng Cổ Thần chấn động, mở trừng hai mắt, nói:

- Tiên Âm thế nào?

- Cổ Thần lão đệ không cần lo lắng, khụ khụ...

Ngô Tinh thấy Cổ Thần kích động, nhin không được nói nhanh một chút, liền ho khan một trận kịch liệt, mới nói:

- Mấy năm nay ta hồi hải ngược xuôi, Đại Mông đế đô cơ bản là điểm dừng chân của ta tại trung thổ. Một năm đó, ta vừa lúc tìm được Kim Long tộc, thống nhất long tộc, trở lại trung thổ, liền liền Đại Mông đế đô, vừa đúng gặp gỡ ba người Trịnh Diệc Hùng, Tàng Khôn Phàm, Tàng Khôn Sơn tàn sát hàng loạt dân trong thành tàn sát hàng loạt dân trong thành. Mông gia tu sĩ mười phần chết chín, Mông Tiên Âm trốn trong tiểu tiên giới, mới tránh được một kiếp, khi ta đến, tiểu tiên giới cũng sắp bị hủy trên tay bọn chúng, ta đem ba người đẩy lùi, Mông Tiên Âm liền từ trong tiểu tiên giới đi ra, nàng không có thù thương, chỉ là toàn bộ Mông gia chỉ còn chưa tới mười người sống sót, rốt cuộc bị hủy.

Biết được Mông Tiên Âm không có gặp chuyện không may, trong lòng Cổ Thần thư sướng không ít, nói:

- Trịnh Diệc Hùng chính là Trịnh gia lão tổ kia?

Trong thanh âm của Cổ Thần tràn đầy sát khí.

Ngô Tinh gật đầu, nói:

- Tàng gia hai vị lão tổ đều chết ở trong Mộ phần Hắc Đế, tu sĩ ngày đó đồ sát Đại Mông đế đô chỉ còn lại có một mình Trịnh Diệc Hùng.

- Trịnh Diệc Hùng, một ngày nào đó, ta phải đem hắn băm thây vạn đoạn.

Cổ Thần hung ác nói:

- Ngô Tinh đại ca, đa tạ người xuất thủ cứu giúp, Tiên Âm hiện ở nơi nào?

Ngô Tinh nói:

- Thánh Đình vứt bỏ Mông gia, bọn họ tại nhân tộc hầu như không có chỗ dung thân. Ta muốn bọn họ đi trước long tộc ở lại. Bọn họ lại không muốn, sau đó ta tìm được đệ muội, nói chuyện của Mông gia, đệ muội thật ra rất sáng khoái đưa bọn họ dẫn vào Hư Thiên Tông. Những năm gần đây, Tàng gia và chư tử thế gia đối với người tìm kiếm khổ sở. Đã lâu không tìm được, một bụng lửa giận đều phát tiết lên Hư Thiên Tông, vài tu sĩ của Hư Thiên Tông ra ngoài đều bị giết, hiện tại tu sĩ Hư Thiên Tông cơ bản không ra ngoài đã ba mươi năm, không có tuyển nhận đệ tử mới. Mông Tiên Âm và Mông gia tu sĩ vẫn đều ở trong Hư Thiên Tông.

Chương 40: Hồi tông. (Hạ)

Cổ Thần thầm than thế sự khó lường, nhớ tới năm đó Mông gia và Hư Thiên Tông sinh tử chi cừu, thủy hỏa bất dung, đến tối hậu, dĩ nhiên là Hư Thiên Tông trở thành chỗ dung thân cuối cùng của bọn họ. Cổ

Thần biết Hư Thiên Tông Thái thượng trưởng lão có thể đáp ứng để Mông gia tu sĩ tiến đến, nguyên nhân lớn là vì hấn.

Biết được Mông Tiên Âm đã ở Hư Thiên Tông, Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Nếu Tiên Âm đã ở Hư Thiên Tông, ta liền trực tiếp trở lại đó. Ngô Tinh đại ca, theo như lời người vừa nói, sinh tử bí cảnh là địa phương nào? Sao Trịnh Diệc Hùng và Tàng Khôn Phạm đều là từ đó đi ra?

Ngô Tinh nói:

- Sinh tử bí cảnh là thánh địa của Bách Thánh Các, nghe nói là tổ Khâu của Bách Thánh Các mở ra một tiểu thế giới, bên trong cải biến sinh mệnh huyền ảo khó lường. Tu sĩ ở trong sinh tử bí cảnh, nguyên thọ nguyên kéo dài ba lần, nghĩa là ở trong đó ba trăm năm, thọ nguyên chỉ trôi qua một trăm năm. Nghìn năm trước tam tộc đại chiến, Độ Hư cường giả liên tục vẫn lạc. Nhưng sống đến tối hậu khảng định vẫn còn một ít, nhân tộc Độ Hư cường giả toàn bộ đều tiến nhập sinh tử bí cảnh. Ở trong đó một nghìn năm, nguyên mới trôi qua hơn ba trăm năm, như vậy có thêm hai lần thời gian để trị liệu thương thế.

- Thì ra là thế, thế gian dĩ nhiên có địa phương cải biến được sinh mệnh tắc. Quả nhiên thần kỳ!

Cổ Thần lặng yên hiểu ra. Lúc này mới hiểu được vì sao kiếp trước nhìn không thấy Độ Hư cường giả, tu sĩ hậu bối đều cho rằng cường giả Độ Hư bí cảnh đều tại nghìn năm trước tam tộc đại chiến vẫn lạc cả rồi. Nhưng một hồi đại chiến, sao có thể khiến toàn bộ Độ Hư cường giả vẫn lạc? Tổng thể có một tí cường giả chống đỡ tới cuối cùng mới đúng?

Đồng thời, Cổ Thần đối với sinh tử bí cảnh lại rất kinh ngạc. Hấn bước vào Độ Hư bí cảnh, tự nhiên biết sinh mệnh tắc là tắc huyền ảo, khó lường nhất. Cổ Thần đối với lĩnh ngộ tắc cũng đã nhập môn rồi. Thế nhưng đối với sinh mệnh tắc thì hoàn toàn là một chút cảm ứng cũng không có, càng đừng nói tới lĩnh ngộ.

Đừng nói Cổ Thần, chính là Ngô Tinh đều còn chưa cảm giác tới được sinh mệnh tắc.

Ngô Tinh nói:

- Bách Thánh Các thánh Khâu là tiên tôn thời đại Thái Cổ. Nhân vật của thời đại đó, tu vi bước vào cảnh giới nào, hắc hắc... Ngay cả thượng cổ năm vị đại đế đều không đạt được cảnh giới của tiên vương tiên tôn Thái Cổ, cũng chỉ có thể ở trong tưởng tượng của ta, khụ...khụ....

Ngô Tinh thần tình ao ước, nói xong có chút kích động. Hô hấp quýnh lên, lại ho khan kịch liệt.

- Ngô Tinh đại ca, thương thế của người...

Cổ Thần lo lắng nói.

- Đại thống lĩnh, người sớm trở về dưỡng thương đi thôi!

Chúng long tộc tu sĩ thấy thế vội la lên.

Ngô Tinh ngừng ho khan, nói:

- Cổ Thần lão đệ, lúc này đây đại ca ta tổn thất thảm trọng, không có vài chục năm, đừng mơ tưởng phục nguyên. Sau đó ta không thể giúp được người cái gì hiện tại người cũng cường đại rồi. So với ta chưa được, nhưng chờ vài chục năm nữa, bọn họ muốn tại tu dưỡng vượt qua, đối với người cũng không tạo thành uy hiếp gì, người phải chú ý là Kim Bằng Vương. Tuy rằng hấn nói sẽ không đến chủ động tìm người trả thù, nhưng phải cẩn thận hấn giữ mặt. Ngoại trừ Kim Bằng Vương, người còn phải chú ý nhân tộc cường giả, Độ Hư cường giả trong sinh tử bí cảnh số lượng tuy rằng không nhiều lắm, thế nhưng cũng không quá ít. Đồng thời, cường giả có thể trải qua tam tộc đại chiến mà tồn tại cũng không phải là hạng người chỉ có hư danh. Người phải cẩn thận Thánh Đình trả thù.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Ta sẽ chú ý.

- Người muốn đặc biệt lưu ý một người.

Long Thương ở bên cạnh nói:

- Tàng gia đệ nhất cường giả nghìn năm trước Tàng Khôn Huyền.

- Tàng Khôn Huyền?

Cổ Thần cả kinh nói:

- Hắn không chết?

Tàng Khôn Huyền là người sáng lập Đại Doanh Đế Đình, Cổ Thần kiếp trước nghe nói hắn đã bị yêu tộc Thiên Hồ Vương đánh chết.

Long Thương nói:

- Nghìn năm trước sau khi đại chiến kết thúc, Tàng gia tổng cộng có tám vị Độ Hư cường giả, cũng không vẫn lạc hết. Nhưng đều là bản thân bị trọng thương, bọn họ đều tiến nhập sinh tử bí cảnh, hiện tại còn mấy vị cũng không biết.

Cổ Thần con người co rút, thực lực Tàng gia tại nghìn năm trước thật là khổng lồ, trong lòng đột nhiên nhớ tới từ trên tay Tàng gia hai vị lão tổ lấy được hai quyển Ngũ Hành Phân Thần Ấn. Cổ Thần thầm nghĩ: chẳng lẽ quyển hạ kia chính là trong tay Tàng Khôn Huyền? Tại nghìn năm trước Tàng Khôn Huyền đều là đại danh鼎鼎, chính là nhân vật a.

Long Thương đem tu vi, dung mạo của Tàng Khôn Huyền miêu tả một lần. Cổ Thần ghi tạc trong lòng, sau đó, liền cùng chúng tu sĩ long tộc cáo biệt, chuẩn bị phản hồi Hư Thiên Tông. Ba người Ngô Tinh, Long Thương, Long Việt đều là trọng thương. Chỉ có Long Đào chưa tổn hại, bốn người cũng trở lại sào huyệt Kim Long tộc, ba vị bị thương cũng cần chữa thương.

Cổ Thần động tốc như quang, tại trong hư không liên tục thuần di, kinh qua hành trình Mộ phần Hắc Đế, tu vi của hắn mới vào Độ Hư Đăng Vân sơ kỳ, bước vào Đăng Vân trung kỳ, đối với lĩnh ngộ không gian tắc, tăng sâu không ít. Hiện tại cự ly Cổ Thần thuần di có thể đạt tới năm sáu nghìn trượng. Cộng thêm Cửu Long Phủ Không Môn có hiệu quả ngay lập tức thuần di vạn trượng. Do đó, trong nháy mắt Cổ Thần có thể thuần di một vạn sáu nghìn trượng. Còn hơn thuần di Giá Vực cường giả, động tốc đều nhanh hơn.

Cùng sư tỷ phân ly hơn sáu mươi năm, cùng Mông Tiên Âm càng ly biệt hơn tám mươi năm, lúc này trở lại Hư Thiên Tông, dù là Cổ Thần bước vào Độ Hư, tâm tình sau khi siêu nhiên thế ngoại cũng nhịn không được tim đập nhanh hơn, trong lòng mong đợi.

Chỗ Mộ phần Hắc Đế cùng Hư Thiên Tông cách nhau khoảng chừng ba mươi vạn lý. Lấy tốc độ của Cổ Thần hiện tại, dọc theo đường đi hắn chưa chịu bất kỳ ngăn trở gì, nửa canh giờ, liền từ bầu trời Mộ phần Hắc Đế đi tới Linh Hư Sơn mạch Hư Thiên Tông.

Thiên Tinh Hóa Hư đại trận đối với Cổ Thần mà nói, thùng rỗng kêu to, thần không biết quỷ không hay liền đi qua Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, tiến nhập trong Hư Thiên Tông.

Hư Thiên Tông, ngọn núi cao nhất Đô Thiên Phong, còn có bốn tòa vũ phong khác là Bách Thảo Phong, Ẩn Kiếm Phong, Thanh Viêm Phong, Lạc Hà Phong.

Tứ tòa vũ phong và ngọn núi cao nhất Đô Thiên Phong cách nhau khoảng hai trăm trượng. Cổ Thần đi qua Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, toàn bộ Hư Thiên Tông ngũ mạch đều nằm trong cảm ứng của hắn.

Tòa sơn phong nào có người hành tẩu, tòa sơn phong nào có người nói chuyện đều không thoát khỏi tai, mắt của Cổ Thần. Đương nhiên, đây là chỉ bên ngoài, nếu là bên trong, có tường cách trở, thanh âm cùng không khí ba động sẽ bị ngăn trở.

Trong lòng Cổ Thần lấy làm kinh hãi, hơn tám mươi năm chưa trở lại Hư Thiên Tông, Hư Thiên Tông cùng tám mươi năm trước có biến dạng lớn.

Tám mươi năm trước, Hư Thiên Tông cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh có thể đếm được trên đầu ngón tay, tu sĩ Thần Hải bí cảnh số lượng cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy trăm, đại đa số tu sĩ đều là đệ tử nhập môn, lấy Tiên Thiên cảnh chiếm đa số.

Thế nhưng hiện tại, nhân số muốn so với tám mươi năm trước thiếu một ít, chỉ khoảng hai nghìn người, nhưng trong đó dĩ nhiên không có một tu sĩ Tiên Thiên cảnh, chỉ ít đều là tu vi Thần Hải bí cảnh. Trong đó không ít đều là cao thủ Mệnh Tuyền bí cảnh.

Tự ngay cả cao thủ Minh Khiếu Kỳ cực hạn cũng đều có không dưới mười vị.

Xem ra Hư Thiên Tông thu được Hư Thiên Kinh nguyên kinh và Đỉnh Thiên Quyết của Thái Hư Cung, thực lực phát triển thật mạnh. Tuy rằng đã ba mươi năm không thu đệ tử mới, nhưng thực lực so với trước đây vẫn mạnh hơn vô số lần.

666. Chương 41 : Gặp Lại

Cổ Thần không biết, thiên địa có số mệnh, vạn năm trước chư tử đại tiên tập thể thất tung, Cổ Hoang xảy ra biến cố trọng đại, có người phong ấn tiên phạm thông đạo, định trụ số mệnh, từ nay về sau thiên hạ không có ai có thể bước vào Hợp Đạo kỳ.

Nghìn năm trước tam tộc đại chiến, khí huyết bao trùm toàn bộ Cổ Hoang, đem thiên địa vốn đã yếu ớt càng tách ra không còn tăm hơi. Do đó, nghìn năm qua, Cổ Hoang cũng có khó lấy ra một Độ Hư cường giả.

Thế nhưng, theo Cổ Thần sống lại, tu vi một đường nước lên thuyền lên, đại khí vận tùy thân, toàn bộ thiên địa số mệnh tựa hồ chậm rãi khôi phục theo hướng nghìn năm trước/

Cổ Thần tinh tế cảm ứng một phen, cũng không có nghe được thanh âm của Hư Tử Uyên và Tiên Âm, thế nhưng, lại cảm ứng được, trong Tử Tâm Tiểu Trúc có không khí ba động truyền đến, chứng tỏ bên trong có người ở.

Tử Tâm Tiểu Trúc là nơi ở cũ của Hư Tử Uyên, đã có người ở lại, như vậy, vô cùng có khả năng chính là Hư Tử Uyên.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe liền biến mất không thấy, hai lần tuần di liền đi tới Bách Thảo Phong, lại một lần tuần di nữa, thân thể hần đã trực tiếp xuất hiện ở trong Tử Tâm Tiểu Trúc.

Cự ly gần như vậy, coi như là ở bên trong, thanh âm và pháp lực ba động đều không thoát khỏi cảm ứng của Cổ Thần, trong Tử Tâm Tiểu Trúc, không chỉ có Hư Tử Uyên ở lại, có một người khác, Cổ Thần đối với khí tức của nàng cũng thập phần quen thuộc, chính là Tiên Âm.

Hơn mười năm không gặp, Hư Tử Uyên đã là cao thủ Minh Khiếu Kỳ cực hạn, Tiên Âm cũng đạt được tu vi Minh Khiếu hậu kỳ. Hư Tử Uyên là thuần âm chi thể, sáu mươi năm trước đã bước vào Minh Khiếu Kỳ, hiện tại đạt tới Minh Khiếu Kỳ cực hạn, cũng là bình thường. Tiên Âm trải qua thời gian tám mươi năm, tự bước vào cảnh giới Minh Khiếu hậu kỳ, tốc độ tu luyện tại Tu Chân Giới quả thực chính là đột nhiên tăng mạnh.

Xem ra, Hư Tử Uyên mấy năm nay mỗi ngày đều ở trong tiểu tiên giới tu luyện một canh giờ, hiệu quả không nhỏ.

Cổ Thần Nguyên Thần dung nhập trong khiếu, cả người vô thanh vô tức, thần thức không thể thăm dò, đi tới bên trong Tử Tâm Tiểu Trúc. Hư Tử Uyên và Tiên Âm cũng không phát giác ra.

Hư Tử Uyên và Tiên Âm ngồi đối diện với nhau ở trong phòng, thanh âm của Hư Tử Uyên rõ ràng vang lên bên tai Cổ Thần:

- Tiên Âm muội muội, có chi mặt ủ mày chau, còn đang vì Minh gia mà thương tâm sao?

Nghe Hư Tử Uyên nói, hiển nhiên nàng vừa đi tới trong phòng của Tiên Âm.

Cổ Thần gờ bước, đi đến gian phòng của hai người.

Bên trong phòng, Tiên Âm lắc đầu nói:

- Đã hơn mười năm rồi, có đau xót nữa, cũng đều là quá khứ, ai, Hư Uyên tử, người nói hần có phải là đã thực sự trở về?

Hư Tử Uyên nhợt nhạt cười, nói:

- A! Tiên Âm muội muội, nguyên lai người đang nhớ sư đệ a.

- Hắc hắc...

Cổ Thần đi tới trước cửa, nghe hai người nói tới mình, liền ngừng bước, nghiêng tai lắng nghe.

Cổ Thần vô thanh vô tức, Hư Tử Uyên và Tiên Âm cũng không biết hắn đã tới ngoài cửa rồi.

Tuy rằng Tiên Âm đã qua trăm tuổi, thể nhưng tướng mạo lại như mười tám, mười chín tuổi, một thân bạch y phiêu phiêu, da trắng như tuyết, thịt như ngọc cao, nàng và Cổ Thần phân ly, khi ấy mới hai mươi tuổi, hơn tám mươi năm không gặp Cổ Thần. Lúc này vẫn còn duy trì tâm tình thiếu nữ, nghe Hư Tử Uyên vừa nói, hai gò má nhện không được nổi lên hai luồng yên hồng.

Tiên Âm nói:

- Tử Uyên tỷ, ta không phải nghe người ta nói hắn từng xuất hiện gần đầu nguồn Hắc Thủy Hà sao? Hắn cùng chúng ta phân ly, vừa đi đã vài chục năm, Tử Uyên tỷ chẳng lẽ người không nhớ hắn sao?

Cổ Thần xuất hiện tại đầu nguồn Hắc Thủy Hà, đám Minh Khiếu Kỳ tu sĩ Hậu Quân Cực, Vu Đạo Tông, A Cừ La vương đều có thấy. Cổ Thần thân là tu sĩ nhân tộc, lại trở thành chiến thần cổ vu tộc, đồng thời, Cổ Thần tại nhân tộc còn có một danh hào vang dội “Cổ sát thần”. Cao thủ Mệnh Tuyền bị Cổ Thần chém giết vô số kẻ, tự ngay cả Đại Doanh Đế Đình cường thế cũng đều bị hắn hủy diệt, do đó, Cổ Thần là nhân vật nổi tiếng nhất nhân tộc.

Cổ Thần xuất hiện tại phụ cận đầu nguồn Hắc Thủy Hà, bị Hậu Quân Cực, A Cừ La vương đồn ra ngoài, rất nhanh tại toàn bộ Tu Chân Giới truyền đi. Hư Thiên Tông tuy rằng vài chục năm đều vì tuân theo tự phong, nhưng cũng không có hoàn toàn không chú ý tới Tu Chân Giới, nên bình thường vẫn âm thầm phái ra một ít tu sĩ, biết được xu thế động thái của Tu Chân Giới.

Do đó, Cổ Thần xuất hiện tại đầu nguồn Hắc Thủy Hà, trải qua hơn mười ngày truyền bá, dần dần cũng truyền tới trong Hư Thiên Tông.

Hơn tám mươi năm không thấy Cổ Thần, Tiên Âm đối với hắn vẫn thường xuyên tưởng niệm, nhất là Đại Mông Đế Đình bị Trịnh Diệc Hùng, Tàng Khôn Phạm, Tàng Khôn Sơn, ba vị Độ Hư cường giả hủy diệt, toàn bộ Mông gia gặp phải đại nạn, tâm của Tiên Âm tựa như con thuyền nhỏ bị lật trong đại dương mênh mông, không chỗ dựa vào, khi đó, đối với Cổ Thần càng ngày đêm chờ đợi, sớm chiều mong nhớ.

Tuy rằng sau đó Tiên Âm tiến nhập Hư Thiên Tông, có Hư Tử Uyên làm bạn, đối với tưởng niệm Cổ Thần dần dần chôn vào trong lòng, nhưng ngày gần đây nghe nói Cổ Thần đã xuất hiện ở trung thủ, trong lòng Tiên Âm lại chờ đợi.

Hư Tử Uyên nói:

- Sư đệ lúc này đây tu luyện là muốn hóa khai tâm kết, lĩnh ngộ ” Thiên đạo ” bước vào Độ Hư bí cảnh trong truyền thuyết. Hiện tại sư đệ bất quá một trăm lẻ tám tuổi, cho dù thượng cổ chư tử đại tiên, cũng chưa từng nghe nói qua trăm tuổi liền bước vào Độ Hư bí cảnh. Nếu là sư đệ thực sự trở về trung thổ, khẳng định sẽ tới tìm chúng ta, nếu là không tới tìm chúng ta, khẳng định là đồn đãi, vài chục năm qua, mấy Độ Hư cường giả đều để toàn bộ trung thổ lục lọi vài lần, muốn tìm kiếm hắn, kết quả đều vô ích, nói không chừng là bọn hắn muốn tìm sư đệ đến phát điên rồi, lừa mình dối người đây mà.

Tiên Âm quyết miệng, nói:

- Hắn cũng thật là rời khỏi lâu như vậy, cũng không tới gặp ta một lần, nếu không phải ta mạng lớn, lần đó ở trong tiểu tiên giới tu luyện, ta cùng với hắn cũng vô pháp gặp lại, hay là trong lòng hắn căn bản không có ta.

Nói đến chỗ này, Tiên Âm có chút buồn bã.

Hư Tử Uyên kéo ngọc thủ nhỏ và dài của Tiên Âm, nói:

- Tiên Âm muội muội, cái này thì người trách oan sư đệ rồi. Lúc đó Cổ gia gặp phải đại nạn, sư đệ giận dữ, đem toàn bộ Đại Mông Đế Đình hoàn toàn hủy diệt, giết người vô số, chính là trong lòng hoang mang và khó chịu, hấn tới bên ngoài Hư Thiên Tông, nhưng ngay cả tông môn cũng không tiến vào, Tiên Âm muội muội, người đừng trách hấn. Lúc đó tâm lý của hấn không dễ chịu, cần tìm một chỗ yên lặng một chút, chỉ cần sư đệ thoát khỏi hoang mang, trở lại trung thổ. Nhất định hấn sẽ đến gặp xem chúng ta. Trong lòng hấn sao lại không có người được! Lúc đi, hấn cũng rất do dự có nên tới gặp người hay không, chỉ là trong lòng có chuyện, không thể buông bỏ mà thôi. Sư đệ là người trọng tình nghĩa, mấy năm nay, hấn khẳng định cũng đều nhớ đến chúng ta.

- Phải không?

Tiên Âm tâm tình lập tức chuyển tốt lên, hỏi.

Hư Tử Uyên còn chưa mở miệng, một thanh âm từ ngoài cửa vang lên:

- Đương nhiên đúng vậy, sư tỷ người quả nhiên là hiểu ta, nói rất đúng, chúng ta quả nhiên là tâm hữu linh tê, ta nghĩ như thế nào, người đều biết cả, ha ha ha ha...

Theo tiếng cười, Hư Tử Uyên và Tiên Âm nhất thời chấn động toàn thân, hai mắt tựa như bất động, khoảng chừng trong nháy mắt, hai người mới có phản ứng, quay đầu cùng hướng về phía cửa nhìn lại, trong ánh mắt tràn đầy kinh hỉ và chờ đợi.

667. Chương 42 : Thần Thoại

Ngay trong nháy mắt bọn họ bất động, cửa phòng đã mở, Cổ Thần từ ngoài bước vào, tiến nhập gian phòng, nói:

- Sư tỷ, Tiên Âm...ta đã trở về!

Lúc này trong ánh mắt Hư Tử Uyên và Tiên Âm, chỉ còn lại có thân ảnh của Cổ Thần, tất cả phía sau hấn cũng không rơi vào mắt hai người. Phảng phất Cổ Thần tựa một mảnh bạch quang đi tới.

- Sư đệ...

- Cổ Thần...

Hư Tử Uyên và Tiên Âm đồng thời mở miệng, mặc dù vừa rồi còn đang đàm luận về Cổ Thần, thế nhưng lúc này hấn đột nhiên xuất hiện trước mặt các nàng, để hai người cảm giác được có chút không thể tin nổi, vừa rồi Hư Tử Uyên bình tĩnh, lúc này đã toàn bộ biến thành hưng phấn và kích động.

Nhìn bộ dáng hai nàng ngơ ngác, Cổ Thần trực tiếp đi tới bên cạnh hai nàng, hai tay giương lên, kéo hai nàng vào bên người, đem cả hai đồng thời ôm vào trong ngực, Cổ Thần nói:

- Vừa rồi các người đều còn nói nhớ ta rất nhiều, sao thấy ta trở về lại không có phản ứng?

- Sư đệ (Cổ Thần), người thực sự đã trở về!

Hư Tử Uyên và Tiên Âm trải qua kinh ngạc ngắn, sau đó là vui mừng như điên, hai người quả thực đều cuống lên, ôm chặt lấy thân thể Cổ Thần, nhìn trái nhìn phải.

Để sớm kết thúc hai nàng kiểm tra, Cổ Thần thẳng thắn trước mặt hai nàng giơ lên hai tay xoay chuyển một quyền, nói:

- Thế nào, nhìn hết chứ, có gì không yên tâm không.

- Vẫn giống như trước đây!

Hai nàng cùng kêu lên nói.

Lập tức, Tiên Âm trầm tư trong chốc lát, đồng thanh nói:

- Cảm giác khí thể khác nhau chút.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Đó là đương nhiên.

Hư Tử Uyên kinh hỉ mà hỏi thăm:

- Sư đệ, người giải được tâm kết trong lòng, bước vào Độ Hư bí cảnh trong truyền thuyết rồi?

Cổ Thần gật đầu.

Hư Tử Uyên và Tiên Âm đồng thời trợn trừng hai mắt, trong nháy mắt qua đi, khiếp sợ nói:

- Người mới một trăm lẻ tám tuổi!

Cổ Thần vẻ mặt mỉm cười, lại gật đầu.

Độ Hư cường giả một trăm lẻ tám tuổi, siêu việt thượng cổ chư tử đại tiên tồn tại, trên dưới một trăm tuổi bước vào Độ Hư bí cảnh, ở trên thời cổ đại, cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, như năm vị đại đế, Thánh Hoàng đời thứ nhất, đời thứ hai chiến thần “Hình”, đời thứ ba chiến thần “Viêm”, tất cả đều là tồn tại vượt lên chư tử đại tiên.

Hiện nay thế gian, Độ Hư cường giả đã là truyền thuyết, thượng cổ chư tử đại tiên càng chỉ là một ký hiệu của lịch sử. Cổ Thần không chỉ có bước vào Độ Hư bí cảnh trong truyền thuyết, đồng thời còn hơn thượng cổ chư tử đại tiên, thời gian bước vào Độ Hư rất ngắn, bất luận một tu sĩ nào nếu biết được tốc độ tu luyện của hắn đều phải khiếp sợ. Bất luận siêu cấp thiên tài và cực phẩm yêu nghiệt nào ở trước mặt Cổ Thần đều là phù vân.

Hư Tử Uyên và Tiên Âm vui mừng, đủ trải qua cả một khắc, mới có thể bình tĩnh lại. Tiên Âm nói:

- Cổ Thần, từ Thánh Đình truyền ra tin tức, nghe nói người xuất hiện tại phụ cận đầu nguồn Hắc Thủy Hà, đây là sự thật chăng?

Cổ Thần gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta từ bắc hoang phạm nhân quốc độ, dọc theo Hắc Thủy Hà một đường yểm hành, đạp nước mà đi, thông qua “thủy thể” cùng “khí thể”, rốt cục lĩnh ngộ pháp tắc áo nghĩa, thành công bước vào Độ Hư bí cảnh. Sau đó ta dọc theo Hắc Thủy Hà, đi tới đầu nguồn, kết quả liền gặp phải tu sĩ Thánh Đình.

Hai nàng vẻ mặt chuyển thành lo lắng, nói:

- Mấy năm nay Thánh Đình đột nhiên xuất hiện mấy vị Độ Hư cường giả, một mực tìm kiếm người, người có gặp phải bọn họ hay không?

Cổ Thần nói:

- Phi thường may mắn, ta gặp được toàn bộ.

- A!

Hư Tử Uyên và Tiên Âm một tiếng thét kinh hãi song song bưng kín miệng mình lại.

Cổ Thần nói:

- Đừng lo lắng, bọn họ không làm gì được ta đâu. Người xem ta không phải bình yên vô sự sao. Tại đầu nguồn Hắc Thủy Hà, ta cũng gặp được Ngô Tinh đại ca dẫn theo tu sĩ long tộc, cùng với một ít yêu tộc yêu tộc trùng hợp gặp được Mộ phần Hắc Đế mở ra, Thánh Đình và phật môn cường giả cũng đều chạy đến, mọi người cùng nhau tiến nhập Mộ phần Hắc Đế, sau lại...

Cổ Thần đem quá trình trong Mộ phần Hắc Đế kể lại, cùng với hơn sáu mươi năm kinh lịch tại bắc hoang phạm nhân quốc độ, cũng đều nói lại cho hai nàng nghe một lượt, kể tới nửa đêm, trăng treo trên đầu.

Hư Tử Uyên và Tiên Âm ỉ ôi ôm ấp ở hai bên của Cổ Thần, lắng lắng nghe hắn kể lại, thời gian nguy hiểm đều nhẩn mặt, nhúu mày, lúc vượt qua nguy hiểm đều hiện lên dáng vẻ tươi cười.

- Thật không ngờ, người mới bước vào Độ Hư bí cảnh, vừa mới phản hồi trung thổ, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, may mà người tại bắc hoang phạm nhân quốc độ, có được bảo vật đánh rơi của Hắc Thủy Đại Đế, bằng không nói, lúc đó đã gặp nguy hiểm rồi.

Nghe Cổ Thần nói tất cả tao ngộ, Hư Tử Uyên và Tiên Âm vỗ ngực, suy nghĩ vì hấn mà lo sợ không ngớt.

Cổ Thần vỗ vỗ đầu hai nàng, nói:

- Đừng sợ, ta không phải bình yên vô sự đã trở về sao, không chỉ có vậy, Tàng gia hai vị Độ Hư cường giả đều bị ta chém giết, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư cũng bị ta đánh thành trọng thương, Thánh Đình muốn đối phó ta, không dễ dàng như vậy. Ngày đó ba vị Độ Hư cường giả tập kích Đại Mông đế đô, hôm nay chỉ còn lại có một mình Trịnh gia lão tổ Trịnh Diệc Hùng, Tiên Âm, người yên tâm, sớm muộn có một ngày, ta phải diệt lão tặc kia.

- Ân!

Tiên Âm nặng nề mà gật đầu.

Cổ Thần nói:

- Sư tỷ, ta xem trong tông hiện tại cao thủ Mệnh Tuyên bí cảnh không ít, vài chục năm qua, thực lực Hư Thiên Tông đột nhiên tăng mạnh a!

Hư Tử Uyên gật đầu, mỉm cười, nói:

- Cái này đều nhờ người tìm trở về Hư Thiên Kinh, còn có Đỉnh Thiên Quyết, so với lúc chúng ta làm đệ tử, thực lực Hư Thiên Tông quả thực tăng lên gấp trăm lần.

Cổ Thần nói:

- Hai vị đường huynh muội của ta hiện tại sao rồi?

Hư Tử Uyên nói:

- Cổ Thiên gả cho đại sư huynh, vì đại sư huynh sinh một nam một nữ. Cổ Lam cưới sư muội Lạc Hà Phong làm vợ, sinh bảy đứa con, lão đại đến lão ngũ đều đã tìm được người bầu bạn rồi. Cổ gia đời thứ ba đã có mười mấy người, hôm nay, Cổ Thiên đã là chương giáo phu nhân. Cổ Lam đã là Thái thượng trưởng lão rồi của bản tông rồi. Hai người tại hơn ba mươi năm trước, đều đã bước vào Mệnh Tuyên bí cảnh, hiện tại đều là đại cao thủ Đoạt Xá Kỳ.

- Tốt! tốt! tốt!

Trên mặt Cổ Thần lộ vẻ vui mừng, tươi cười nói:

- Cổ Lam sinh bảy nhi tử, ha ha, thiên đạo bất tử, Cổ gia bất vong a, ha ha ha ha...

Hư Tử Uyên nói:

- Cổ Lam ngay con trai con gái đều có mười mấy người rồi, người không định cho Cổ gia thêm một nam một nữ chứ?

Cổ Thần cười hắc hắc, hướng hai nàng nhéo một cái, nói:

- Được, đêm nay ta liền vì Cổ gia tạo nhân đại nghiệp mà nỗ lực, ha ha...

Tiên Âm bên tai đều đỏ lên, nói:

- Người...người cùng Tử Uyên tỷ đi nỗ lực, ta... Ta trở về phòng nghỉ ngơi đây!

Cổ Thần cánh tay không buông, ngược lại đem Tiên Âm ôm chặt hơn nữa, nói:

- Tiên Âm, hiện tại trời đã khuya, người liền ở lại đây nghỉ ngơi đi thôi!

- A!

Hư Tử Uyên và Tiên Âm song song một tiếng thét kinh hãi, nói:

- Hai chúng ta cùng nhau...?

Cổ Thần một tiếng vui cười, nói:

- Thì cả hai cùng nhau đi thôi, ha ha ha ha...

Nói xong, mỗi bên một người, đem hai nàng ôm trong tay, hướng giường đi đến.

Ngày thứ hai, toàn bộ Hư Thiên Tông sôi trào, thần thoại Hư Thiên Tông chứng giáo chí tôn, rời khỏi đã hơn tám mươi năm, liền trở về rồi.

Chương 42: Thần thoại. (Hạ)

Đồng thời, hơn tám mươi năm ngắn ngủi, chứng giáo chí tôn truyền kỳ, liền từ tu vi Nguyên Thần trung kỳ, đột phá đến Đẳng Vân trung kỳ, bước vào Độ Hư bí cảnh trong truyền thuyết, trở thành Độ Hư cường giả so với thượng cổ chư tử đại tiên đều trẻ hơn.

Vị chứng giáo chí tôn thần thoại này chính là Cổ Thần, người đã tìm về Hư Thiên Kinh, cùng vô thượng bí pháp Đỉnh Thiên Quyết do Thái Hư Cung truyền xuống cho Hư Thiên Tông.

Tuy rằng Cổ Thần ly khai Hư Thiên Tông hơn tám mươi năm, cho dù chứng giáo chí tôn chỉ ở trong Hư Thiên Tông có vài ngày, thế nhưng, nói tới Cổ Thần, trong Hư Thiên Tông bất kỳ một tên đệ tử, trưởng lão, các mạch thủ tọa, Thái thượng trưởng lão nào, cũng đều là không ai không biết, không ai không hiểu.

Tin tức Cổ Thần trở về là từ chỗ Thái thượng trưởng lão Hoàng Dược Tiên truyền ra, Cổ Thần bái nhập Hư Thiên Tông, tại Bách Thảo Phong làm luyện dược đệ tử. Lúc đó một mạch thủ tọa Bách Thảo Phong chính là Hoàng Dược Tiên, đem Cổ Thần thu làm đệ tử thân truyền, do đó, khi Cổ Thần trở lại tông, ngày thứ hai trời sáng, liền đi bái phỏng Thái thượng trưởng lão Hoàng Dược Tiên.

Biết được Cổ Thần trở về tông môn, trong sát na, động phủ Thái thượng trưởng lão Hoàng Dược Tiên trở thành địa phương náo nhiệt nhất Hư Thiên Tông. Đầu tiên là chứng giáo chí tôn chứng giáo phu nhân phu nhân Cổ Thiên đến đây bái phỏng, sau đó là các vị Thái thượng trưởng lão của Hư Thiên Tông nhất nhất đến đây, đem nơi này chen chúc chật như nêm cối.

Hiện nay, Thái thượng trưởng lão Mệnh Tuyền bí cảnh của Hư Thiên Tông so với ban đầu là hơn mười người, đã biến thành hơn trăm người, người tới bái phỏng nhiều lắm, những nhân vật tựa như trưởng lão muốn gặp mặt thần thoại Hư Thiên Tông một lần, cũng còn chưa có tư cách.

Đối với trong tông sôi trào, Cổ Thần cũng không quá thích, do đó, cũng không có dự định dừng lại. Cổ Thần từ trong tay Tàng Thiên Cơ chiếm được trần cung chi bảo của Thái Hư Cung Thái Hư Tiên Đỉnh.

Cổ Thần tu luyện Chiến Thần Tinh Kinh là thiên hạ đệ nhất tu chân chi thuật, nhục thân Minh Khiếu chi pháp, Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết đối với Cổ Thần đã mất tác dụng, liền đem Chiến Địa Quyết cũng lưu tại tàng kinh các của Hư Thiên Tông, để Hư Thiên Tông có trọn bộ Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết, đạo thống truyền thừa của đạo gia thánh địa Thái Hư Cung, tại chi nhánh Hư Thiên Tông của nó có thể kéo dài.

Không có thân phận Thái thượng trưởng lão, duy nhất may mắn nhìn thấy Cổ Thần đó là hai đứa con của Cổ Thiên, cùng với bảy nhi tử, mười mấy tử tôn của Cổ Lam, nhìn thấy Cổ gia nhân đình hưng vượng, trong lòng Cổ Thần có chút vui mừng, lại có chút lòng chua xót, trong đầu tựa hồ nhớ lại thời kì thiếu niên, tại thành Nhạc Thủy Cổ gia phủ viện sinh hoạt.

Cổ Thần đối với hậu nhân của Cổ Thiên, Cổ Lam, mỗi người đều tặng cho một kiện cực phẩm pháp bảo, làm lễ gặp mặt.

Ngày thứ ba, Cổ Thần và sư phụ Hoàng Dược Tiên, đại sư huynh Vân Phiêu Trần hiện giữ chứng giáo chí tôn cáo biệt, sáng sớm, Cổ Thần mang theo Hư Tử Uyên, Tiên Âm ly khai Hư Thiên Tông.

- Sư đệ, chúng ta hiện tại đi nơi nào?

Rời khỏi Hư Thiên Tông, Hư Tử Uyên hỏi.

Cổ Thần nói:

- Ta bước vào Độ Hư bí cảnh, chịu đệ lục trọng lôi kiếp, lỡ mờ cảm ứng được ở đông phương xa xôi, tựa hồ xảy ra sự tình gì lớn, ta cuối cùng có một loại cảm giác, đông phương xa xôi có một chỗ, hoặc là vật thể, hoặc là sự kiện, cùng ta có chút liên lụy. Ta dự định đi trước đông phương một chuyến, bất quá, trước khi đông phương, ta phải đi trước Nam Hoang vu cương một chuyến. Ta cùng với Nam Thiên tiên bối, đã có

hơn tám mươi năm không gặp mặt. Không biết Phạm Âm tại Lam Không Sơn bế quan, đã xuất quan hay chưa. Do đó, đi Nam Hoang vu cương trước, chúng ta tới trạm thứ nhất Lam Không Sơn, bái phỏng phụ thân người.

Trong mắt Hư Tử Uyên, lờ ra lưỡng đạo nhật quang hài lòng, nói:

- Được, từ Thánh Đình xuất hiện mấy Độ Hư cường giả phong tỏa Hư Thiên Tông. Chúng ta tự chưa có đi ra khỏi, lần trước đi Lam Không Sơn đã là bốn mươi năm trước, khi đó...

Hư Tử Uyên nhìn thoáng qua Tiên Âm, Tiên Âm ý bảo không ý kiến, thấy Hư Tử Uyên ngừng nói, liền tiếp lời:

- Khi đó sư phụ ta đại nạn đã tới, trước lúc sư phụ lâm chung triệu gặp ta một lần, không nghĩ tới sư phụ mới vừa đi vài năm, Đại Mông Đế Đình, liền gặp kiếp nạn.

Cổ Thần mi tâm kim quang chợt lóe, bay ra một tòa kim quang bảo tháp chín tầng.

Như Ý Linh Lung Bảo Tháp hóa thành cao đến mười trượng, đứng thẳng bên cạnh Cổ Thần, ầm ầm một tiếng, cánh cửa tầng thứ ba mở ra, Cổ Thần nói:

- Các người tiến nhập trong Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, ta thuận di chạy đi, tốc độ nhanh hơn chút.

Hư Tử Uyên, Tiên Âm tiến nhập Như Ý Linh Lung Bảo Tháp. Như Ý Linh Lung Bảo Tháp hóa thành một đạo kim quang, thu hồi mi tâm Cổ Thần. Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe liền biến mất không thấy. Lần thứ hai xuất hiện đã ở ngoài trăm dặm phía tây nam rồi.

Lam Không Sơn ở vào hơn năm vạn dặm phía tây nam Hư Thiên Tông, cách địa chỉ cũ của đông bắc Đại Doanh để độ tám vạn lý.

Hầu như là nửa khắc đồng hồ, Cổ Thần một đường thuận di liền đi tới Lam Không Sơn.

Lam Không Sơn quần sơn vòng quanh, bốn phía rất nhiều sơn hạp cốc cao lớn, phương viên thiên lý, đều không có con người ở lại.

Nhưng mà, ở trong một sơn cốc hẻo lánh tại Lam Không Sơn, đã có một tòa nhà gỗ, hai bên trái phải căn nhà có một cái mộ phần không lớn. Mặt trên phần mộ thấp phần sạch sẽ, không có một ngọn cỏ, hiển nhiên có người bình thường quét dọn.

Phía trước phần mộ có một tấm bia đá, mặt trên có khắc: Ái thê Mông Ngưng Băng chi mộ.

Phía trước tấm bia đá, một vị lão giả râu tóc bạc trắng đứng đó, mặc một kiện bát quái đạo y, mi vũ mơ hồ có thể thấy rõ vẻ đau buồn. Bạch Phát Lão Giả này chính là Nam Thiên đạo nhân ngày trước.

Nam Thiên đạo nhân nhìn một chút phần mộ trước mắt, nhìn một chút bầu trời phía trước, đột nhiên, một đạo tiêu quang từ phía chân trời xa xôi chợt lóe nhảy đến trước mắt.

Thuần di, một vị Độ Hư cường giả.

Nam Thiên đạo nhân nheo lại hai mắt, nhìn đạo tiêu quang kia, giây lát, tiêu quang liền xuất hiện tại nghìn trước phía trước hắn, nhất thời, trong mắt Nam Thiên đạo nhân lờ ra một đạo quang mang, lộ vẻ linh lợi.

Tiêu quang liên tục toát ra, mặc lẳng Hư Không, rất nhanh, Cổ Thần liền từ trong hư không bước ra, đi tới chắn trước mặt Nam Thiên đạo nhân.

Hơn tám mươi năm ngắn ngủi, Nam Thiên đạo nhân dĩ nhiên biến thành một lão nhân tóc bạc, trong mắt Cổ Thần có chút kinh ngạc, đối với tu sĩ Mệnh Tuyền bí cảnh mà nói, tám mươi năm không tính là lâu.

- Nam Thiên tiên bối.

Cổ Thần lễ phép ôm quyền nói với Nam Thiên đạo nhân.

Nam Thiên đạo nhân nhìn Cổ Thần, trong mắt quang mang càng lúc càng sáng, nói:

- Tốt! Cổ Thần, người thực sự là khiến ta mở rộng ra nhãn giới, gần trăm linh mấy tuổi, dĩ nhiên đã bước vào Độ Hư bí cảnh, hắc hắc, tự ngay cả thượng cổ chư tử đại tiên trong truyền thuyết cũng không bằng. Ta

không có nhìn lầm người, người quả nhiên không giống người thường, thành tựu ngày sau, vượt quá tưởng tượng của người khác.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Nam Thiên tiền bối, người xem ta dẫn theo ai tới đây.

Nói xong, kim quang trong mi tâm chợt lóe, Như Ý Linh Lung Bảo Tháp bay ra, cửa tầng tháp thứ ba mở ra, Hư Tử Uyên và Tiên Âm từ bên trong đi ra.

668. Chương 43 : Vu Biến

Mà Tàng Khôn Phàm, Tàng Khôn Sơn hai người bên trong thủy chi đại trận bị Cổ Thần giết chết, trừ một vị tu sĩ Long tộc Minh Khiếu kỳ biết Tàng Khôn Phàm là chết trong tay Cổ Thần. Thiên hạ căn bản không có ai biết, mà tu sĩ Long tộc không có khả năng đem tin tức tiết lộ cho Thánh Đình, do đó, Thánh Hoàng căn bản không biết Cổ Thần giết Tàng Khôn Phàm và Tàng Khôn Sơn.

670. Chương 45 : Gièm Pha

Nếu là đem năm vị Giá Vụ cường giả chết đổ lên người Cổ Thần, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nhất thời cười nhạt một tiếng, trong lòng vui vẻ.

Nguyên bản Cổ Thần chỉ là ngộ sát gia chủ Chư Tử Trịnh gia, mâu thuẫn với chư tử thế gia không phải là không thể điều hòa, thế nhưng, nếu là Hậu, Hạ Thương tam đại chư tử thế gia Giá Vụ cường giả bị chết do Cổ Thần. Độ Hư cường giả của mấy đại chư tử thế gia kia cùng Cổ Thần liên hoàn toàn thể không lưỡng lập, không giết Cổ Thần không chịu thôi.

Tứ đại chư tử thế gia thế lực vẫn trường thịnh không giảm, càng lúc càng lớn, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu sớm đã có lòng muốn làm suy yếu thế lực của bọn họ, để tránh lực lượng tứ đại chư tử thế gia quá mạnh mẽ, tạo thành uy hiếp đối với Cơ gia hần. Để cho bọn họ cùng Cổ Thần đấu với nhau quả là quá hay.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lạnh lùng cười, quay đầu nói với Thiên Toán Tử rằng Cổ Thần có đại vận khí trong người, khó có thể giết chết, sự thực chứng minh cho dù Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tự mình xuất thủ, cũng không thể chém giết hần. Do đó, đem tên Cổ Thần xương cứng này vừa lúc giao cho chư tử thế gia đi gặm. Đồng thời, cộng thêm Tàng gia còn có một vị cường giả Hư Không Kỳ Tàng Khôn Huyền, thế lực lớn như vậy toàn bộ xuất động, cho dù Cổ Thần có khó gặm đi nữa, vẫn phải chết.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu gật đầu, nói:

- Phương pháp này không sai, Thiên Toán Tử, tính ra hành tung của Cổ Thần, Tàng Khôn Huyền và chư tử thế gia lão quỷ sẽ cho hần kinh hỉ.

Thiên Toán Tử gật đầu, giơ lên tả chưởng, liên tục bấm ngón tay, một lát, hữu chưởng cũng giơ lên, dưới chân bước chân chậm rãi di động, trên trán toát ra một ít mồ hôi.

Quá nửa tuần hương, Thiên Toán Tử lẩm bẩm một tiếng:

- Hướng Đông?

Đang khi nói chuyện, tay trái Thiên Toán Tử chỉ về phía bên phải, ánh mắt cũng chuyển về Đông phương xa xôi, lại quá nửa khắc, trên trán Thiên Toán Tử mồ hôi như mưa, nói:

- Thánh Hoàng bệ hạ, ít ngày nữa Cổ Thần sẽ khởi hành đi phương Đông xa xôi, có thể gặp được trong Đồ Yêu Cốc tại Đông Hoang yêu vực. Nhất định phải đi qua một vùng hải ngàn hơn mười vạn dặm phụ cận Đồ Yêu Cốc, tiến nhập Đông Hải, tiếp tục đi về hướng đông, có thể tiến nhập Đông Hải Long cung, cuối cùng, không thể điều tra rõ.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nhú mày lại, nói:

- Thiên Toán Tử, năm đó ngươi tính thành Nhạc Thủy cũng không thấy ngươi vất vả như vậy. Đồng thời tính ra vị trí không kém chút nào, sao hiện tại tính Cổ Thần lại không tìm được địa điểm cố định? Đều là những nơi hần có thể đi qua vậy?

Thiên Toán Tử lau lau mồ hôi, nói:

- Thánh Hoàng không biết, thành Nhạc Thủy là địa phương cố định, không thể di động, do đó tại hạ có thể tính chuẩn xác. Nhưng Cổ Thần lại là vật sống, bao giờ đi đến đâu, hoàn toàn không thể biết rõ. Đồng thời, trên người Cổ Thần có đại vận khí, chôn u minh có người muốn giúp hần nghịch thiên hành sự, do đó tại hạ tính toán cực kỳ khó khăn, chỉ có thể tính Cổ Thần ít ngày nữa đi về hướng Đông, những địa phương kia, hần có thể cũng không đi, tất cả chỉ là một ý niệm của hần, không thể tính chuẩn xác được. Bất quá, có thể xác định Cổ Thần muốn nhập Đông Hải, tất phải đi qua vùng hải ngàn phụ cận Đồ Yêu Cốc.

- Vùng hải ngàn hơn mười vạn dặm phụ cận Đồ Yêu Cốc? Được, bằng thực lực Tàng Khôn Huyền và tứ đại chư tử thế gia cũng đủ đem nơi đó phong tỏa. Lúc này đây, ta lại muốn nhìn, Cổ Thần làm sao từ trong tay Tàng Khôn Huyền và chư tử thế gia cường giả thoát thân, hừ hừ...

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu hừ cười nói.

Thiên Toán Tử gật đầu nói:

- Thánh Hoàng anh minh, mặc kệ là bọn hắc đánh chết Cổ Thần, hay lại là Cổ Thần kích giết bọn hắc, thu được lợi ích, thủy chung là Thánh Hoàng người. Người chỉ cần thu thập Thượng Cổ dị bảo, mở ra thông đạo tiên phạm, đột phá Hợp Đạo Kỳ, tiên độ thế gian, đập trường sinh bất tử, phá giải thiên địa phong ấn, so với Cổ Thần càng là đại vận khí bao phủ. Đến lúc đó chính là Cổ Thần không đáng để lo nghĩ.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cười lớn một tiếng, nói:

- Lúc này đây Đông Hải sản sinh dị tượng cường liệt, khả năng có Thượng Cổ di tích hiện thế, trong đó có lẽ có Thượng Cổ dị bảo, thu thập Thượng Cổ dị bảo, bốn hoàng sẽ tự thân xử lý, bốn hoàng triệu Trịnh Diệc Hùng thương lượng đối phó Cổ Thần.

Sau khi Thiên Toán Tử tiến nhập Hoàng Thiên Tỳ, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu liền triệu kiến Trịnh Diệc Hùng, cũng không quá lâu, Trịnh Diệc Hùng đi tới trước mặt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu.

Trịnh Diệc Hùng vẻ mặt so với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu càng thêm trắng bệch, bị thương quá nặng, nói:

- Thánh Hoàng triệu ta có chuyện gì?

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Bốn hoàng bị thương, trong khoảng thời gian ngắn không khôi phục được, dự định lại mở ra Sinh Tử Cảnh, tiến nhập Sinh Tử Cảnh chữa thương tu dưỡng.

Trịnh Diệc Hùng vẻ mặt khê động, lúc này đây hắc thụ thương rất nặng, e là cần không ít thời gian chữa thương mới có thể phục nguyên. Sinh tử bí cảnh là nơi cải biến sinh mệnh pháp tắc, không chỉ có kéo dài gấp ba thọ nguyên, đối với chữa thương cũng có lợi ích rất lớn, có thể để tốc độ tu sĩ khôi phục thương thế nhanh hơn gấp bội.

Tiến nhập sinh tử bí cảnh chữa thương, một là thọ nguyên tổn hao chậm hơn, hai là thương thế phục nguyên nhanh hơn, là nơi có điều kiện tốt nhất chữa thương.

Trịnh Diệc Hùng nói:

- Thánh Hoàng, lần này ta thụ thương rất nặng, có thể không tiến vào Sinh Tử Cảnh tu dưỡng?

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Có thể, thế nhưng Cổ Thần không chết, bốn hoàng không có cam lòng a.

Trịnh Diệc Hùng nói:

- Ta cũng ước gì Cổ Thần chết sớm.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Chúng ta đây đều tiến nhập Sinh Tử Cảnh, ai tới đối phó Cổ Thần?

Trịnh Diệc Hùng nói:

- trong Sinh Tử Cảnh còn có nhiều Độ Hư cường giả.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Tàng Khôn Phạm, Tàng Khôn Sơn, Hạ Phi, Hầu Vô Duyên, Thương Vũ Văn, năm người bọn họ đều vì Cổ Thần mà chết. Ta cùng với người đều vì hắc mà bị thương. Bởi vì Cổ Thần bên trong mộ phần Hắc Đế thu được thủy chi bản nguyên, chiếm được lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế, do đó, đánh chết Tàng Khôn Phạm, Tàng Khôn Sơn, Hạ Phi Trần, Hầu Vô Duyên, Thương Vũ Văn, cũng làm ta với người bị trọng thương. Cùng với Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng, ta nói vậy có đúng không?

- Cái này...

Trịnh Diệc Hùng vốn định nói không phải, thế nhưng nhìn ánh mắt của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, trong nháy mắt mình bạch ý tứ, gật đầu nói:

- bọn họ đều bị Cổ Thần giết chết.

Thánh Hoàng gật đầu, nói:

- Đường đường chư tử thế gia Độ Hư cường giả bởi vì sợ hãi tử vong mà bị Hắc Thủy Đại Đế lừa lên con đường tử vong chân chính, nói như vậy, truyền ra đối với chư tử thế gia không tốt đẹp gì, do đó, bọn họ đều là Cổ Thần giết.

Trịnh Diệc Hùng lộ ra một nụ cười mỉm, nói:

- Không sai, còn có Tàng gia nhị lão đều là Cổ Thần giết chết.

Trịnh Diệc Hùng có thể không tin bằng thực lực Cổ Thần có thể đánh chết Tàng Khôn Phàm Giá Vụ hậu kỳ, thế nhưng, trên thực tế, những lời này của hắn thật không có oan uổng Cổ Thần chút nào.

Lúc Sinh tử bí cảnh mở ra, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, Trịnh Diệc Hùng đều tiến nhập bên trong chữa thương.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Trịnh Diệc Hùng đem Độ Hư cường giả tứ đại chư tử thế gia, cùng với Tàng Khôn Huyền tụ tập lại, nói cho mọi người bởi vì Cổ Thần bên trong mộ phần Hắc Đế thu được Thủy Chi Bản Nguyên, chiếm được lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế, Tàng Khôn Phàm, Tàng Khôn Sơn, Hạ Phi Trần, Hầu Vô Duyên, Thương Vũ Văn, năm vị cường giả đều bị Cổ Thần giết chết.

671. Chương 46 : Bảo Tàng

Tàng Khôn Huyền và chư tử thế gia cường giả nghe xong giận dữ, đều từ trong sinh tử bí cảnh đi ra, thế phải bầm thây đoạn, trừu hồn, luyện kiện.

Tổng cộng chín vị Độ Hư cường giả, Hư Không kỳ một người Tàng Khôn Huyền, Giá Vụ hậu kỳ năm người là Hầu Vô Nghiệp, Hạ Phi Viễn, Thương Chính Thu, Thương Chính Lam, Trịnh, ba người Giá Vụ trung kỳ: Hầu Vô Hành, Hạ Phi Trác, Trịnh Diệc Tường.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu hướng chín vị Độ Hư cường giả, báo cho biết hành tung của Cổ Thần: ít ngày nữa sẽ đi tới Đông Hải, có thể đi qua Đồ Yêu Cốc, có thể lại đi Đông Hải Long cung, nhất định phải đi qua vùng hải ngàn hơn mười vạn dặm phụ cận Đồ Yêu Cốc để tiến nhập Đông Hải.

Vì chặn lại Cổ Thần, chín vị Độ Hư cường giả tỉ mỉ phân phối nhân viên phân bố.

Tàng Khôn Huyền làm Hư Không kỳ siêu cấp cường giả, tuy rằng chỉ là sơ kỳ, nhưng thực lực không hề nghi ngờ là đệ nhất trong chín vị cường giả, vô hình trung, Tàng Khôn Huyền trở thành thủ lĩnh trong lần truy sát này.

Tàng Khôn Huyền nói:

- Đông Hải Long cung quá xa, nếu Cổ Thần nhất định phải đi qua vùng hải ngàn hơn mười vạn dặm phụ cận Đồ Yêu Cốc. Chúng ta đây ở nơi đó thiết hạ chặn đường, đem Cổ Thần đánh chết. Ta, Vô Nghiệp đạo hữu, Phi Viễn đạo hữu, Diệc Hồng đạo hữu, bốn người chúng ta ở hai đầu phụ cận Đồ Yêu Cốc chờ đợi.

Chính Lam đạo hữu, Chính Thu đạo hữu, cùng với Vô Hành đạo hữu, Phi Trác đạo hữu, Diệc Tường đạo hữu, năm người các vị tiến nhập Đồ Yêu Cốc, tiến hành dò xét, nếu là Cổ Thần đi qua đó, nhất định gặp phải năm người các vị. Nếu Cổ Thần lách qua Đồ Yêu Cốc, mặc kệ hắn đi về phía nào, đều gặp phải bốn người chúng ta.

Cổ Thần chỉ có tu vi Đẳng Văn sơ kỳ, chính mình đánh chết Giá Vụ sơ kỳ, Giá Vụ trung kỳ cường giả đều có thể ngăn chặn hắn, năm người tiến nhập Đồ Yêu Cốc chia ra tìm kiếm, một khi Cổ Thần hình bóng Cổ Thần, trước hết ngăn cản hắn, sau đó phóng tín hiệu, hợp lại mà diệt.

Thời điểm Cổ Thần bước vào Đăng Vân trung kỳ thì lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế đã hoà nhập vào trong thân thể hắn. Thẳng đến khi lực lượng Hắc Thủy Đại Đế trong cơ thể hắn dần nhạt nhòa thì Cổ Thần mới phát hiện nguyên lai tu vi hắn đã đề cao thêm một cấp chính thức bước vào Đăng Vân trung kỳ.

Thời điểm này Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiên Đại Sư cùng Trịnh Diệc Hùng cũng sớm có mặt ở bên trong phần mộ Hắc Đế. Nhưng ba người căn bản không hề biết tu vi của Cổ Thần đã nâng cao thêm một cấp. Ba người vẫn còn tưởng rằng tu vi Cổ Thần vẫn chỉ là Đăng Vân sơ kỳ mà thôi.

Thực lực Cổ Thần tăng trưởng, cùng với tu vi hoàn toàn có quan hệ trực tiếp với nhau. Đăng Vân sơ kỳ có thể nhẹ nhàng đánh chết một cường giả Vụ sơ kỳ. Hôm nay tu vi của hắn đã là Đăng Vân trung kỳ thì việc đánh chết cường giả Vụ trung kỳ cũng nhẹ nhàng.

Tàng Khôn Huyền, Thương Chính Lam... chín vị cường giả từ Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Trịnh Diệc Hùng mà đã đánh giá sai tu vi của Cổ Thần. Bọn họ để cường giả Vụ trung kỳ đi tìm kiếm Cổ Thần là một việc không khôn ngoan chút nào.

Cổ Thần ở lại Cổ Vu Tộc một ngày. Trong một ngày này Thần Nữ Tự Ngọc Tiên hiệu triệu chín đại bộ lạc Đại Vu cùng với truyền nhân của Chiến Thần thương thảo xem nên xử lý tộc trưởng của Thổ Vu bộ lạc như thế nào. Cuối cùng mọi người quyết định phong ấn vùng đất của Thổ Vu bộ lạc, giam cầm Thổ Vu cả đời ở trong đấy.

Tuy nói rằng Thổ Vu ở thời khắc mấu chốt phản bội Cổ Vu Tộc nhưng xét cho cùng thì cũng là một đại bộ lạc, trước kia đối với Cổ Vu Tộc cũng có nhiều cống hiến to lớn cho nên mới miễn cho hắn tội chết.

Sau đó Thần Nữ Tự Ngọc Tiên lại mang chức vị Thần Nữ của Chiến Thần Điện truyền cho đệ tử của nàng là Thiên Hồng. Nghi thức trao quyền cũng được hoàn tất trong ngày. Lúc đó trời cũng đã tối mịt.

Ngày thứ hai, Cổ Thần mang theo Hư Tử Uyên, Mộng Tiên Âm cùng Tự Ngọc Tiên ba người rời khỏi chỗ tị nạn của Chiến Thần Điện chuẩn bị đi về phương đông.

Trung thổ cách Đông Hải ước chừng hơn một ngàn bảy trăm vạn. Cho dù là Cổ Thần sử dụng thuận di đi chẳng nữa thì cũng phải mất gần hai ngày mới đến nơi. Trong Dạ Mạc Sâm Lâm, có một toà cổ truyền tổng trận có thể đi thông qua Tàn Sát Yêu Cốc ở phụ cận lãnh địa Thanh Long nhất tộc. Như vậy thì có thể tiết kiệm được vô số thời gian. Cổ Thần tự nhiên sẽ đi tới Dạ Mạc Sâm Lâm trước, thông qua cổ truyền tổng trận mà bước tới Đông Hải ở cạnh Đông Hoang yêu vực.

Đi về Đông Hải, quá trình này có thể nói là lâu dài. Hư Tử Uyên cùng Tự Ngọc Tiên tiến vào bên trong tầng thứ ba Như Ý Linh Lung bảo tháp. Còn Mộng Tiên Âm thì tiến vào tầng thứ tư của Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Hư Tử Uyên cùng với Tự Ngọc Tiên đều có tu vi Minh Khiếu kỳ cực hạn, chỉ có linh ngộ pháp tắc thì tu vi mới có thể tiến thêm được một bước, bước vào Độ Hư.

Mà Mộng Tiên Âm chỉ là Minh Khiếu hậu kỳ, khiếu huyết trong cơ thể mới kích hoạt được sáu trăm kinh mạch. Tu vi vẫn có thể thăng tiến được nữa. Vốn Như Ý Linh Lung bảo tháp không có linh khí ở bên trong, tu sĩ ngồi ở trong tháp tu luyện thì cần phải hấp thu linh thạch.

Hơn mười năm trước, khi cổ thần mới bước vào Vu Cương thì phát hiện ra một mạch khoáng Cực Phẩm linh thạch. Mạch khoáng này đã được Tự Ngọc Tiên phái một lượng lớn Vu sĩ đến khai thác. Lúc này Cổ Thần vì Cổ Vu Tộc mà xuất ra không ít Cực Phẩm linh thạch cho Mộng Tiên Âm tu luyện.

Thời gian gia tốc gấp mười lần, Mộng Tiên Âm tu luyện mười năm ở trong bảo tháp thì Cổ Hoang thế giới cũng chỉ mới trải qua một năm mà thôi. Duy chỉ có một nhược điểm là ở bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp chỉ có Thời Gian Pháp Tắc cũng không phải là Táng Mạng Pháp Tắc. Cho nên khi ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp thì thọ nguyên cũng trôi qua nhanh hơn.

Điều này tương đương với việc thiêu đốt táng mạng để có thể đạt được tu vi cùng thực lực cường đại hơn. Hôm nay Cổ Thần đã bước vào Độ Hư, Hư Tử Uyên và Tự Ngọc Tiên đều là Minh Khiếu kỳ cực hạn. Mộng Tiên Âm sợ chính mình cản trở mọi người cho nên muốn nhanh chóng tăng lên tu vi của chính mình.

Huống chi, bên ngoài Mệnh Tuyền Bí Cảnh thì tu si mỗi lần tăng lên một cảnh giới thọ nguyên cũng tăng lên một cách đáng kể, cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Thời gian này, Cổ Thần liền phản hồi trở lại Trung Thổ. Mục tiêu thứ nhất không phải là Dạ Mạc Sâm Lâm mà là phần mộ Hiên Viên dưới lòng đất của Cự Long sơn mạch.

Hôm nay Cổ Thần đã cùng với Thánh Đình chính thức tranh đấu. Mà ngay cả Thánh Từ cũng đã bị Cổ Thần diệt trừ, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu cũng thiếu chút nữa vấp lạc dưới tay Cổ Thần. Cổ Thần biết rõ, hiện tại bản thân hắn tuy thời đều có thể gặp phải sự tập kích của cao thủ Thánh Đình.

Từ nay về sau, chỉ có thực lực của bản thân tăng lên không ngừng thì mới có thể đảm bảo được tính mạng của bản thân hắn. Thủy Chi Bàn Nguyên giúp cho tu vi của Cổ Thần rất nhanh từ Đẳng Vân sơ kỳ tăng lên Đẳng Vân trung kỳ. Chắc hẳn Thổ Chi Bàn Nguyên cũng có hiệu quả không kém.

Rời khỏi phần mộ Hắc Đế, Cổ Thần muốn đi lấy Thổ Chi Bàn Nguyên. Trước đó Hư Thiên Tông cùng Cổ Vu Tộc hiển nhiên khiến cho Cổ Thần lo lắng nên hắn mới do dự không đi. Hôm nay Hư Tử Uyên, Mộng Tiên Âm, Tự Ngọc Tiên, ba nữ nhân đã đi theo bên người, Cổ Thần tự nhiên muốn đi đến phần mộ Hiên Viên trước khi đến Đông Hải.

Chương 46: Bảo Tàng. (Hạ)

Lần này đi Đông Hải, nếu như có đại sự phát sinh thì bản thân hắn khó có thể đảm bảo được an toàn. Nếu như có thể đoạt được Thổ Chi Bàn Nguyên thì tu vi hắn là lại tiến thêm một tầng. Lúc đó cũng an toàn hơn một ít.

Cổ Thần thông qua Đại Hạp Cốc ở phía đông nam Cự Long Sơn Mạch mà tiến vào thông đạo Thổ Thủy, vượt qua Thổ đại trần là tiến vào bên trong đại điện Hiên Viên ở vùng đất trung tâm phần mộ Hiên Viên.

Một cột sáng màu vàng phát ra từ bên trong đại điện Hiên Viên. Thổ Chi Bàn Nguyên lớn bằng nắm tay đang lơ lửng ở trong cột sáng, phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

Xích sắc quang mang loé lên, Long Hoàng Chí Dương Kiếm xuất hiện ở trong tay Cổ Thần hướng tới cột sáng màu vàng đất, mãnh liệt bổ xuống một phát.

Keng... Một tiếng vang thật lớn, Long Hoàng Chí Dương Kiếm run rẩy kịch liệt, lập tức bắn ngược thân thể Cổ Thần lại phía sau. Bá, bá, bá.... Bị lực phản chấn cực lớn khiến cho hắn liên tục lui về phía sau ba bước. Mà cột sáng màu vàng đất vẫn kiên cố như trước không có bất cứ biến hoá nào xảy ra.

Cổ Thần vô cùng kinh ngạc. Hôm nay với thực lực của hắn đủ để đánh một trận với cường giả Vụ hậu kỳ. Bản thân hắn cầm một thanh Thượng Phẩm Tiên Kiếm vậy mà cột sáng màu vàng đất kia mấy may không có xây xước gì cả

Tam Đầu Lục Tì!

Cổ Thần lập tức thi triển thần thông, nắm tay kết thành Chiến Thần Diệt Tinh Quyền ấn hướng tới cột sáng màu vàng đất mãnh kích.

Sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cương hợp nhất uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Rầm rầm rầm Rầm rầm rầm Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Sáu tiếng nổ vang trời liên tục vang lên. Vô số cương khí tiên lực khuếch tán ra bốn phương tám hướng khiến cho cả một mảnh không gian phải vặn vẹo. Trong lúc không gian vặn vẹo thì một đạo nhân ảnh bắn ra. Cổ Thần bị lực phản chấn đẩy bay ngược ra sau vài chục trượng.

Bành,... Một tiếng vang thật lớn vang lên, thân thể Cổ Thần không ngừng văng lên vách tường đại điện Hiên Viên. Đại điện Hiên Viên này không biết là sử dụng tài liệu nào để chế tạo ra, thụ một đòn nghiêm trọng như vậy mà không có nửa điểm sứt mẻ, Cổ Thần bị vách tường bắn ngược lại ngã xuống mặt đất.

Cổ Thần nằm dưới mặt đất bò dậy, may mà thân thể hắn cường hãn nên cũng không có bị thương, thể nhưng bộ dạng có chút chật vật. Lúc này bò dậy hắn lại nhìn cột sáng màu vàng đất bên trong đại điện, ánh mắt vô cùng khiếp sợ. Một quyền khủng bố của hắn vậy mà vẫn không thể nào làm gì được cột sáng đó.

Phong ấn Thổ Chi Bản Nguyên cũng quá mức cường đại, với lực lượng của Cổ Thần hiện tại cũng không thể nào làm gì được nó.

Cổ Thần ngấm lại, cuối cùng cũng đành tiếp nhận cái sự thật này. Năm vị Đại Đế từ thời thượng cổ: Hiên Viên đại đế, Thanh Hoa đại đế, Xích Vũ đại đế, Hắc Thủy đại đế, Bạch Đà đại đế, mỗi một vị đại đế đều tung hoành thiên hạ, một tay che trời. Nhưng mà đạt được danh hiệu đệ nhất thiên hạ, một đời danh xưng Vô Địch thì cũng chỉ có mình Hiên Viên đại đế mà thôi.

Hiên Viên đại đế được bốn vị đại đế còn lại công nhận là đệ nhất đại đế, đệ nhất cường giả. Từ sau thời thái cổ thì trên trời dưới đất năm hoang tứ hải thì Cổ Hoang vạn tộc là đệ nhất.

Cảnh giới của năm vị đại đế cũng không cách biệt nhau bao nhiêu nhưng vì sao Hiên Viên đại đế lại có thể vượt qua bốn vị đại đế còn lại trở thành tồn tại Vô Địch trên đời này.

Điều này chắc chắn có liên quan đến Thổ Chi Bản Nguyên.

Thổ là một phần trong Ngũ Hành pháp tắc chi nguyên, nó cũng là ngọn nguồn của vạn vật. Mộc được sinh ra từ Thổ, Thuần Dương chi hoả bá đạo trong thiên địa cũng từ Thổ mà ra. Trong khắp thiên hạ này mọi vật đều liên quan đến Thổ, coi như là nhất đại hải dương thì cũng không thể tồn tại mà không có Thổ. Vàng, bạc, đồng, thiết,... các loại kim loại cũng đều tồn tại ở trong đất.

Thổ chính là mẹ của vạn vật chúng sinh. Kim Mộc Thủy Hoả Thổ, Thổ đứng vị trí cuối cùng với tư cách là trụ cột cho những hành khác trong ngũ hành phát triển.

Từ đó có thể thấy được Thổ Chi pháp tắc so với bốn lại ngũ hành pháp tắc khác thì càng lên lợi hại. Thổ Chi bản nguyên lại càng kinh khủng hơn.

Thông qua Thổ Chi bản nguyên ở trước mắt, từ độ kiên cố của nó Cổ Thần đã có thể cảm nhận được lực lượng của Thổ Chi bản nguyên kinh khủng tới như thế nào.

Cổ Thần phán đoán, nếu như một ngày kia có thể đoạt được Thổ Chi bản nguyên thì tu vi của hắn nhất định sẽ tiến một bước dài. Tuyệt đối so với việc đoạt được bốn loại bốn nguyên khác thì cường đại hơn rất nhiều.

Nghĩ như vậy, trên mặt Cổ Thần lộ ra một tia vui mừng, nói như vậy thì Thổ Chi bản nguyên là đại bảo tàng của thiên địa. Mặc dù có chút đáng tiếc nhưng tâm tình Cổ Thần cũng rất vui sướng, với thực lực của hắn bây giờ cũng không thể nào chiếm được Thổ Chi bản nguyên nhưng về sau thực lực bản thân hắn tăng lên một ngày nào đó có thể bài trừ được phong ấn Thổ Chi bản nguyên đoạt được Thổ Chi bản nguyên. Cuối cùng Cổ Thần cũng chỉ còn biết rời khỏi phần mộ Hiên Viên.

- Thổ Chi bản nguyên, một ngày nào đó ta sẽ phá vỡ được phong ấn của ngươi, đoạt ngươi vào trong tay.

Rời khỏi phần mộ Hiên Viên, Cổ Thần liền đi tới Dạ Mạc Sâm Lâm bay đi.

Phần mộ của Hiên Viên chỉ có Cổ Thần vào được. Những người khác nếu như ngộ nhập vào trong Thổ đại trận bên ngoài, coi như là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ cũng không thể nào thông qua được. Muốn đột nhập xuống dưới đất để vào bên trong phần mộ Hiên Viên cũng không thể nào được. Đại diện Hiên Viên vô cùng kiên cố và an toàn, Cổ Thần cũng không cần phải lo lắng sẽ bị người khác lấy trước.

Cho nên Thổ Chi bản nguyên này chỉ có Cổ Thần mới có thể đoạt được.

Hơn nữa, iện giờ với tu vi của Cổ Thần mà không thể nào phá hủy được phong ấn Thổ Chi bản nguyên thì thiên hạ không thể có người nào có thực lực phá vỡ

Bản thân lực chiến đấu của Cổ Thần đủ để so với cường giả Vụ hậu kỳ mà cũng không thể nào dao động được phong ấn Thổ Chi bản nguyên. Chỉ sở siêu cấp cường giả Hư Không kỳ cũng khó có thể làm nó rung chuyển.

Cũng không lâu lắm, Cổ Thần liền từ trong Cự Long sơn mạch đi ra, đi vào bên trong Dạ Mạc Sâm Lâm rồi thông qua cổ truyền tổng trận trong nháy mắt thời gian liền đi tới chỗ cực đông của Đông Hoang yêu vực, thuộc phạm vi lãnh địa của Thanh Long nhất tộc. Cách Tàn Sát yêu cốc cũng không đến trăm vạn dặm.

Một giờ sau, Cổ Thần liền đi tới phạm vi lãnh địa Thương Lang nhất tộc. Sau đó một đường hướng chính đông phi hành. Cũng không mất bao lâu Cổ Thần liền hạ xuống dưới đất.

Bên cạnh Cổ Thần có một tấm bia đá cực lớn, trên đó có khắc cổ văn: Tàn Sát Yêu Cốc.

Cách Tàn Sát yêu cốc trăm dặm cũng có rất ít dấu chân của sinh vật. Trong Tàn Sát yêu cốc có một gốc cây Cự Mộc che trời, kỳ hoa dị thảo vô số. Phương viên gần trăm vạn dặm đều là thực vật, sinh sinh hiểm có trong thiên hạ.

Tại nơi sinh trưởng Cửu Khúc Vân Chi Thảo, nhất định có một loại thực vật sinh sống là Phệ Huyết Hoa.

Cổ Thần biết, đừng nói Trung Thổ, mà ngay cả trong Đông Hoang Yêu Vực, trừ khi Đồ Yêu Cốc, không có Phệ Huyết hoa tồn tại.

Cho nên, nếu như Cổ Hoang còn có Cửu Khúc Vân Chi Thảo, nhất định chỉ sinh trưởng trong Đồ Yêu Cốc.

Lần đi Đông Hải này, vừa hay đi ngang qua Đồ Yêu Cốc, tuy nói Ngô Hư Đan. Tài liệu rất khó lấy được, nhưng trong lòng Cổ Thần tổng vẫn mang một phần hi vọng, nhưng sẽ không quá cường cầu, nếu có thể tìm được Cửu Khúc Vân Chi Thảo thì tốt, tìm không thấy, cũng chẳng sao.

672. Chương 47 : Muốn Chết

Phạm vi Đồ Yêu Cốc rất lớn, nam bắc dài gần trăm vạn dặm, rộng gần bảy mươi vạn dặm, muốn tìm kiếm Chu Tiên Thảo, cực kỳ khó khăn, nếu như tinh tế dò xét từng tấc đất, phương viên mấy mươi vạn dặm Đồ Yêu Cốc, chỉ sợ không có một năm, sẽ không xem xét xong.

Cổ Thần sẽ không nhàn rỗi dò xét từng tấc đất của Đồ Yêu Cốc, tối đa tìm kiếm trong Đồ Yêu Cốc ba ngày, liền phải đi Đông Hải.

Ba ngày tìm trong Đồ Yêu Cốc, cũng chỉ có thể chọn lựa một ít nơi có khả năng có Cửu Khúc Vân Chi Thảo sinh trưởng.

Thân ảnh Cổ Thần lóe lên, liền đạp vào hư không, cước đạp mây, đưa mắt nhìn, phương viên mấy ngàn dặm phạm, tất cả đều được thu nhập vào mắt.

Cổ Thần Thông Nhân Minh Chi Khiếu, hơn nữa còn kích hoạt cực kỳ triệt để, trong phạm vi mấy ngàn dặm, Cổ Thần thấy rất rõ ràng.

Nơi nào có Phệ Huyết Hoa sinh trưởng, nơi nào có số lượng Phệ Huyết Hoa nhiều nhất, Cổ Thần thu hết vào trong mắt.

Nguyên thần Cổ Thần dung nhập vào hư không, lỗ chân lông toàn thân phong bế. Thân ở trong hư không, không người nào biết được Cổ Thần đã đến.

Trong lúc đó, thân ảnh Cổ Thần lóe lên liền biến mất không thấy nữa, xuất hiện trở lại, đã ở trên một ngọn núi có Phệ Huyết Hoa sinh trưởng.

Những Phệ Huyết Hoa này còn chưa khai mở linh trí, đầy khắp núi đồi, theo gió phiêu lãng, hoa nở thập phần xinh đẹp, nhưng mà. Không nên bị vẻ xinh đẹp bề ngoài của Phệ Huyết Hoa mê hoặc, chỉ cần bắt luận động vật sinh linh gì tới gần, dây leo của Phệ Huyết Hoa sẽ theo bản năng cuốn lấy vật đó, đưa đến gần Phệ Huyết Hoa. Phệ Huyết Hoa sẽ mở ra, một cái gai nhọn được che dấu trong hoa tâm(trung tâm bông hoa) sẽ hiển lộ ra, chích vào cơ thể sinh linh bị bắt để hút huyết dịch cho đến khi không còn giọt máu nào.

Sau đó, thả thi thể sinh linh đó ra, cứ thế lâu dần, thi thể hư thối, hóa thành chất dinh dưỡng tiếp tục bị rễ Phệ Huyết Hoa hấp thu.

Cổ Thần xuất hiện trên ngọn núi có nhiều Phệ Huyết Hoa, đều là Phệ Huyết Hoa chưa khai mở linh trí, dù căn bản không biết Cổ Thần nguy hiểm cỡ nào. Có vô số dây leo, nhao nhao hướng Cổ Thần lao tới.

Ngay khi dây leo tiếp cận Cổ thần, lập tức có một lực lượng vô hình phong bế hư không. Phong ấn cả không gian, tất cả dây leo đều dừng lại trong hư không, giống như thời gian dừng lại vậy.

Không gian trong phương viên mười dặm, đều bị Cổ Thần khống chế. Sau khi không gian bị phong bế, cùng lúc đó, một cỗ tiên lực cương khí từ thể nội Cổ Thần tuôn ra. Hình thành một đạo phù văn hư ảo trong suốt, lan ra khắp bốn phía.

Cổ Thần, không gian tắc. Vừa thu phong ấn lại, một làn gió nhẹ thổi qua, dây leo bị đình chỉ trong hư không, tất cả đều hóa thành bụi phấn, bị gió thổi tiêu tán không còn tăm hơi.

Thân ảnh Cổ Thần như điện, những nơi đi qua, những Phệ Huyết Hoa công kích hấn, tất cả đều hóa thành bụi phấn.

Rất nhanh. Cổ Thần đã đi đến rất nhiều khu vực Phệ Huyết Hoa sinh trưởng, tinh tế kiểm tra một lần, cũng không phát hiện Cửu Khúc Vân Chi Thảo. Những nơi Cổ Thần đi qua, tất cả những Phệ Huyết Hoa công kích hấn, dây leo bị chấn thành bụi phấn, tanh mạng lụi tàn.

Cổ Thần lại kiểm tra hết một khu vực Phệ Huyết Hoa sinh trưởng, thân ảnh lóe lên. Liên xuất hiện tại nơi ngoài trăm dặm, liên tục tuần di hơn mười lần. Hắn đã đứng cách nơi cũ ngàn dặm, đây là một địa phương sinh trưởng cực kỳ nhiều Phệ Huyết Hoa.

Thời gian trôi qua, một giờ sau, Cổ Thần đã tinh tế xem xét gần như tất cả những nơi Phệ Huyết Hoa sinh trưởng, hấn tiến về phía nam cách đó hơn mười vạn dặm, lại xem xét Phệ Huyết Hoa trong khu vực này, không dưới trăm chỗ.

Phệ Huyết Hoa chưa khai mở linh trí, dựa theo bản năng công kích Cổ Thần, toàn bộ đã chết, những Phệ Huyết Hoa đã khai mở linh trí, thấy Cổ Thần xuất hiện bên cạnh, sợ tới mức toàn thân run rẩy, cường giả Độ Hư cảnh, chỉ từ uy áp trên, cũng đủ để làm đứt gãy dây leo trên thân của Phệ Huyết Hoa đã khai mở linh trí, làm nó trọng thương.

Đến Thần Hải Bí Cảnh Phệ Huyết Hoa, đã có thể ly khai mặt đất, tiến hành di động, nhìn thấy Cổ Thần. Tất cả giống như chim vỡ tổ, bỏ chạy ra khắp bốn phía, như thế lại làm cho Cổ Thần tìm kiếm Cửu Khúc Vân Chi Thảo thuận tiện hơn rất nhiều.

Phệ Huyết Hoa cách mỗi nghìn dặm, liên tập trung tại một khu vực, Cổ Thần đã thấy không ít, nhưng mà, Cửu Khúc Vân Chi Thảo, Cổ Thần không phát hiện ra bóng dáng của nó.

Lại qua một canh giờ, Cổ Thần xuất hiện trong khu vực sinh trưởng rất nhiều Phệ Huyết Hoa, tìm được một cây có năm múi lá giống nhau linh chi, nhưng mà, những cây này lớn hơn linh chi rất nhiều, lá dày, đường cong cang hoàn mỹ, giống như đám mây, linh khí lại nhiều hơn linh chi, chính là Vân Chi Thảo.

Bất quá, cây Vân Chi Thảo này mới gần 5000 năm tả hữu, chỉ có thể gọi là Ngũ Khúc Vân Chi Thảo, cách Cửu Khúc Vân Chi Thảo quá nhiều.

Tuy nhiên không phải Cửu Khúc Vân Chi Thảo, căn bản không thể làm tài liệu luyện chế Ngô Hư Đan, nhưng khi Cổ Thần tìm thấy nó, hưng phấn hơn không ít, dù sao, đã nhìn thấy một cây Vân Chi Thảo, nói không chừng, trong Đồ Yêu Cốc này, thực sự có Cửu Khúc Vân Chi Thảo chín ngàn năm.

Cây Ngũ Khúc Vân Chi Thảo, là một loại tài liệu khó cầu, đối với tu sĩ dưới Độ Hư Bí Cảnh, có rất lớn tác dụng, Mông Tiên Âm đang bế quan tu luyện, kích hoạt khiếu huyết, muốn kích hoạt từ 600 khiếu huyết, đạt tới ngoài 900 khiếu huyết, không có có vài chục năm khổ tu, muốn hoàn thành rất khó.

Nhưng mà, có gốc Ngũ Khúc Vân Chi Thảo này, nói không chừng có thể tiết kiệm cho Mông Tiên Âm mười năm khổ tu.

Cổ Thần khê vươn tay, liền đem gốc Ngũ Khúc Vân Chi Thảo hái xuống, để vào trong hộp, tránh cho được lực xói mòn.

Trong mi tâm trong lóe lên một quang điểm, Như Ý Lung Linh Bảo Tháp bay ra, Cổ Thần đi vào tầng thứ tư Như Ý Lung Linh Bảo Tháp, đem Ngũ Khúc Vân Chi Thảo mới hái xuống, tặng cho Mông Tiên Âm, trong lúc đó, dáng tươi cười trên mặt hấn cứng lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy tại địa phương cách hấn hơn hai ngàn dặm, một đạo độn quang đang bay tới.

Người tới là một vị Độ Hư cường giả, đang tiến hành không gian tuần di, xuyên qua hư không, khoảng cách đang rút ngắn, còn cách hấn khoảng chín trăm dặm. Người đến ít nhất cũng là Giá Vụ kỳ cường giả.

Cổ Thần nhướng mày, tên Giá Vụ kỳ cường giả này đang hướng hẳn bay đến, hiển nhiên Cổ Thần chính là mục tiêu của hắn.

Không chỉ có như thế, tên Giá Vụ kỳ cường giả lúc đang thuấn di, còn thả lên bầu trời một đạo tín hiệu phù, tín hiệu phù bay lên bốn năm vạn dặm hư không, bạo tạc mãnh liệt, lóe lên một tia sáng cực kỳ chói mắt. Tu sĩ trong phương viên mười vạn dặm, cũng có thể nhìn thấy tín hiệu.

Ánh mắt Cổ Thần, đã nhìn thấy rõ tên Giá Vụ Kỳ cường giả, là một lão giả chừng năm mươi tuổi. Từ lực chấn động trên người hắn, Cổ Thần cảm ứng ra, tu vi người này đã đạt đến Giá Vụ kỳ, xem ra, ở phụ cận còn có người giúp đỡ, hiển nhiên Cổ Thần là mục tiêu của bọn họ.

-Người đến là cường giả Nhân Tộc, hoặc là cường giả Yêu tộc.

Cổ Thần trầm nghĩ, đem Ngũ Khúc Vân Chi Thảo bỏ vào Càn Khôn Trạch.

Cường giả Nhân Tộc trừ Thánh Đình, còn có Phật môn. Nghiêm khắc mà nói, Phật môn cũng thuộc về thế lực của Thánh Đình, hiện giờ Cổ Thần cùng Thánh Đình đã thành thể như nước với lửa, cho nên, cường giả Nhân Tộc, trên cơ bản đều là địch nhân của Cổ Thần.

Trong Yêu tộc. Cổ Thần có cừu hận với Bằng Vương, giờ phút này Cổ Thần đến Đông Hoang Yêu Vực, có lẽ người tới là người của Kim Bằng vương phái đến.

673. Chương 48 : Sát Nhân Phải Đoạt Mệnh,diệt Cỏ Phải Diệt Tận Gốc

Tên Giá Vụ kỳ cường giả đã thuấn di đến khoảng cách trăm dặm.

Cổ Thần hét lớn một tiếng:

- Người đến là người phương nào?

- Trịnh gia Trịnh Diệt Tường, Cổ Thần, ngươi là đồ nghịch tặc, dám giết cường giả của tam đại thế gia, hôm nay lão phu đến đây, là vì muốn lấy mạng chó của ngươi.

Trịnh Diệt Tường đã cách Cổ Thần trăm dặm, rất nhanh liền thuấn di đến trước mặt Cổ Thần, đi về phía trước. Vận chuyển Chấn Thiên Quyết, một đôi khâm quyền như song long xuất thủy, oanh tới Cổ Thần.

Rầm rầm... , hai tiếng nổ, cả hư không, đều bị Trịnh Diệt Tường một đôi khâm quyền, đánh ra hai lỗ thủng lớn.

Cổ Thần nhướng mày, ba vị cường giả Chư Tử thế gia. Rõ ràng là đã chết trong sinh tử lộ trong Hắc Đế mộ, Trịnh Diệt Tường lại nói chết trong tay Cổ Thần. Hiển nhiên là Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đổ oan cho hắn.

Hai tay Cổ Thần khẽ động,Chiến Thần Diệt Tinh Quyền.

Quyền Ấn.

Đón một đôi thiết quyền của Trịnh Diệt Tường, mãnh liệt về đánh về phía trước, hai đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, cùng một đôi thiết quyền của Trịnh Diệt Tường đụng vào nhau.

Oanh nhất nhất

Oanh nhất nhất

Hai tiếng nổ kinh thiên vang lên, tiên lực cương khí hướng tứ bạo liệt khắp tứ phương, đem hư không xé rách thành nhiều mảnh vỡ, thân ảnh Cổ Thần chấn động.

Thân hình Trịnh Diệt Tường, cũng dừng lại, có chút lung lay, trong nội tâm cả kinh:

- Không phải nói Cổ Thần chỉ có tu vi Đẳng Vân sơ kỳ hay sao? Như thế nào lại là Đẳng Vân trung kỳ? Làm sao hắn có thể đón đỡ hai quyền của ta?

Cổ Thần thu hồi quyền, điều tức một chút, ánh mắt bình tĩnh nhìn qua Trịnh Diệt Tường, nói:

- Hai vị cường giả Tàng gia, đúng là đã chết trong tay ta, Thánh Tử Cơ Thần Không, cũng đã chết trong tay ta, nhưng mà, ba vị cường giả Thi gia thế gia, là tự mình vẫn lạc trong Hắc Đế mộ mả, lão tử nói một là một, sẽ không nói bừa, giết ai, là được giết người đó, Trịnh Diệc Tường, người cũng đừng nghe lão gia hỏa Thánh Hoàng vu oan cho ta, bị người khác tính toán còn mỉm cười xông về phía trước.”

- Người nói lão, Thánh Hoàng sao lại vu oan một tên nghịch tặc như ngươi, đường huynh Trịnh Diệc Hùng của lão phu, cũng tận mắt nhìn thấy, nói là khi Hắc Thủy Đại Đế phụ thể vào người giết chết, Cổ Thần, người là tên chết nhất, đừng dám làm không dám chịu, người dám giết cường giả Chư Tử thế gia chúng ta, chịu chết đi! .”

Trịnh Diệc Tường giận dữ, lại thấy một đạo độn quang thuần di tới, lập tức thân ảnh khê động, lần nữa xông về hướng Cổ Thần, hai đạo khâm quyền như hai tòa núi cao kích tới.

- Lão tặc, ngươi cho là ta chẳng sợ ngươi sao, nếu ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Hai mắt Cổ Thần giận dữ, trong chớp lát biến thành ba đầu sáu tay. Lục Đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đồng thời đánh về phía Trịnh Diệc Tường.

Cổ Thần hận Trịnh Diệc Tường thấu xương, Trịnh Diệc Tường là cường giả Trịnh gia, trong nội tâm đã tức giận, chỉ là không muốn bị người ta vu oan, mới nói lý một lần, nay Trịnh Diệc Tường không tin, Cổ Thần cũng không khua môi múa mép đầu khẩu với hắn.

Rầm rầm!

Hai tiếng nổ vang lên, hai đạo quyền cương của Trịnh Diệc Tường bị Lục Đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền kích thành phần vụn, còn thừa bốn đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, giống như lưu tinh, nhanh như thiểm điện đánh lên người Trịnh Diệc Tường, hét thảm một tiếng, Trịnh Diệc Tường phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như là đứt dây, từ không trung rơi xuống.

Thế nên Chư Tử thế gia nhất định phải đem chuyện ba cường giả bị vẫn lạc tính lên người Cổ Thần rồi, muốn giết Cổ Thần một phen cho thống khoái, Cổ Thần chẳng lẽ lại sợ bọn hắn sao?

Cái chết của ba vị cường giả kia, không liên quan gì đến Cổ Thần cả, Cổ Thần chỉ nói một lần, Chư Tử thế gia có tin hay không là tùy họ, nhưng nếu như Chư Tử thế gia không biết tốt xấu, muốn khiêu khích tranh chấp, vậy thì “Chiến Thần diệt tinh quyền” của Cổ Thần đánh xuống, cũng không quan tâm đến việc diệt thêm mấy vị Độ Hư cường giả.

Trịnh Diệc Tường thân thể khê trầm xuống, trên bầu trời liền xuất hiện một đạo Thất Thái quang mang, trên tay Cổ Thần đột nhiên nhiều thêm một thanh Tiên Kiếm —— Thất Thái Tuyệt Thần kiếm, mãnh liệt chém xuống.

Trịnh Diệc Tường cũng chỉ là Giá Vụ kì cường giả thôi, dù là Hư Không kỳ, cũng không dám để thượng phẩm tiên khí tùy ý đánh chém người, huống chi là Trình Diệc Tường?

Quang hoa bảy màu khê lóe, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thân thể của Trình Diệc Tường, bị chém thành bảy đoạn, nguyên thần cũng chịu chung kết cục.

Tay kia của Cổ Thần chụp một cái, một chương ấn cự đại từ trên trời giáng xuống, đem thân hình đã bị chia làm bảy khúc của Trình Diệc Tường, vỗ vào mặt đất, đập thành một đồng thịt vụn.

Mới qua hai hiệp, thân thể của Trình Diệc Tường đã bị hủy, nguyên thần tiêu vong, chỉ một khắc thời gian thân hình đều câu diệt.

- Cường giả của Chư Tử thế gia, lại dám đồ diệt Đại Mông Đế Đình, đánh chết vu dân Cổ Vu tộc, lão tử còn chưa tìm các ngươi trút giận, các ngươi lại dám tự mình tìm đến cửa, đừng nói ba vị Giá Vụ cường giả thật sự vẫn lạc trong phần mộ của Hắc Đế, cho dù thật do lão tử giết đi chẳng nữa, thì đã sao? Hôm nay ta lại muốn nhìn một chút, Chư Tử thế gia đến cùng có bao nhiêu cường giả tới giết ta? Đến một người, lão tử diệt một người, đến hai người, lão tử diệt một đôi...

Cổ Thần nhìn thoáng qua mặt đất nơi Trịnh Diệc Tường vẫn lạc một chút, xoay chuyển ánh mắt, đã nhanh chóng hướng tầm mắt đến đạo độn quang vừa đến.

Tốc độ của đạo độn quang này rất nhanh, nếu so với tốc độ thuần di của Trịnh Diệc Tường thì nhanh hơn nhiều lắm, trong chốc lát, đã thuần di đến ba bốn trăm lần, ít nhất phải là Giá Vụ hậu kì cường giả.

Người đến đúng là cường giả Thương Chính Thu của Thương gia thuộc Chư Tử thế gia, Độ Hư Giá Vụ hậu kỳ.

Trông thấy tín hiệu của Trịnh Diệc Tường, Thương Chính Thu vẫn đang ở ngoài mấy ngàn dặm, liền nhanh chóng bay về hướng này, tốc độ của hắn ít nhất phải gấp ba lần Trịnh Diệc Tường, lúc Trịnh Diệc Tường vừa bay đến trước mặt Cổ Thần, Thương Chính Thu đã cách đây chỉ ngàn dặm.

Độ Hư cường giả, đã có thể nhìn rõ sự vật ở ngoài ngàn dặm, tầm mắt phải đến chừng vạn dặm, nếu có ánh sáng, còn có thể nhìn được khoảng cách xa hơn nữa, tỉ như phạm nhân, trong đêm tối cũng có thể nhìn được vô cùng xa, càng không phải nói đến tu sĩ.

Độn quang của Thương Chính Thu rất yếu, thẳng đến khi chỉ còn cách nơi này tầm hai vạn dặm, Trịnh Diệc Tường cùng Cổ Thần mới phát hiện ra, khoảng cách hai vạn dặm, đối với Thương Chính Thu mà nói, chỉ là sáu mươi lần thuần di thôi, cũng chính là sáu mươi lần hô hấp.

Trịnh Diệc Tường dù cho có kinh ngạc khi tu vị của Cổ Thần không giống như phỏng đoán, nhưng rõ ràng đã đạt đến Đẳng Vân trung kỳ, tự cho là có thể ngăn chặn được Cổ Thần, trì hoãn đến khi Thương Chính Thu đến, nghĩ đến đó, vừa ra tay, trong vòng hai hiệp, nháy mắt đã bị Cổ Thần đánh cho thần hình câu diệt.

Trong nháy mắt đó, Thương Chính Thu cũng chỉ mới thuần di được chừng hai nghìn dặm, khoảng cách với Cổ Thần cùng Trịnh Diệc Tường, còn đến một vạn tám nghìn dặm, căn bản không cách thấy rõ tình huống lúc đó, chỉ thấy hào quang do quyền cương cùng kiếm cương của hai người truyền ra chói lóa, trong nháy mắt, liền biến mất không còn chút gì.

Thương Chính Thu không biết, đến cùng là Cổ Thần bị thương dưới tay Trịnh Diệc Tường, hay là ngược lại, hào quang tan đi, khoảng cách quá xa, Thương Chính Thu căn bản không thể trông thấy hai người.

Cổ Thần thấy đạo độn quang đang cấp tốc chạy đến kia vẫn còn ở ngoài vạn dặm, thân thể liền khê động, đáp xuống mặt đất, phong bế lỗ chân lông toàn thân, sử dụng thổ độn thuật, lặn xuống phần đất bên dưới thi thể của Trịnh Diệc Tường.

Chương 48: Sát nhân phải đoạt mệnh, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc! (Hạ)

Qua thời gian sáu mươi lần hô hấp, Thương Chính Thu cũng đã đến được nơi này, nhìn cự đại chưởng ấn dưới mặt đất kia, mắt liền trừng lớn, ở trung tâm chưởng ấn để lại bảy khối thi thể đã nát thành cặn bã, một mảnh tĩnh mịch.

Thông qua bảy khối thi thể kia, căn bản không thể nhận ra được thân phận của người chết, nhưng là, theo cảm giác quen thuộc từ đó truyền đến, cùng với những mảnh quần áo nát vụn, Thương Chính Thu cũng đoán ra được, cường giả bị vẫn lạc, đúng là Trịnh Diệc Tường.

Thương Chính Thu kinh hãi, lúc Trịnh Diệc Tường định ra tín hiệu phù này, đã sớm ước định trước với các cường giả, chỉ khi nào phát hiện Cổ Thần mới được truyền đi, việc này nói rõ, Trịnh Diệc Tường nhất định đã phát hiện ra hành tung của Cổ Thần.

Thương Chính Thu trông thấy Trịnh Diệc Tường thả ra tín hiệu phù, ngay lập tức liền hướng mấy vị cường giả khác sử dụng “phi kiếm truyền âm”, sau đó lập tức chạy đến nơi này, thời gian tiêu tốn, chỉ qua chừng trăm lần hô hấp, khi còn cách đây khoảng một vạn bảy tám nghìn dặm, hắn còn thấy được hào quang mãnh liệt của quyền cương cùng kiếm cương, nhưng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau đó lập tức lặn vào một mảnh tĩnh mịch, không xuất hiện bất cứ chuyện gì nữa.

Nào biết được, đợi khi Thương Chính Thu đến được đây, trên mặt đất chỉ còn lại một cái cự đại chưởng ấn, cùng với thi thể của Trịnh Diệc Tường đã bị chém làm bảy mảnh, ngay trong khoảng hào quang xuất hiện trong nháy mắt đó, Trịnh Diệc Tường liền vẫn lạc trong tay Cổ Thần, việc này khiến Thương Chính Thu cảm thật thật khiếp sợ.

Tuy rằng Thương Chính Thu là một Giá Vực hậu kỳ cường giả, nhưng hắn cũng rất rõ, nếu mình muốn giết Trình Diệc Tường thì không khó, nhưng muốn trong khoảng nháy mắt đó, liền lấy đi tính mệnh của Trình Diệc Tường, lại không dễ dàng chút nào, trừ phi Trình Diệc Tường bị hắn đánh lén, nếu không căn bản không có khả năng.

Trình Diệc Tường thả ra tín hiệu phù, hiển nhiên trước đó đã phát hiện ra Cổ Thần, sau đó mới nảy sinh chiến đấu, không có khả năng bị đánh lén được, Thương Chính Thu trong lòng cả kinh, thực lực của Cổ Thần, thật vượt ngoài dự liệu của hắn.

Thương Chính Thu tản ra thần thức, trong phương viên hai ngàn dặm, đều bị thần thức bao phủ, nhưng sinh linh yếu tu thực lực yếu kém thì bị tìm ra không ít, nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ Độ Hư cường giả nào cả, Thương Chính Thu đem thần thức thu lại, tập trung trong phương viên trăm dặm, sao đó lại kéo dài xuống mặt đất, đem hơn hai ngàn trượng thổ địa dưới đó, đều dò xét một lần, nhưng không phát hiện ra hành tung của Cổ Thần.

Tựa hồ, Cổ Thần đã sớm rời khỏi nơi này rồi.

- Nhanh như vậy đã bỏ chạy rồi, thật là giáo hoạt.

Thương Chính Thu cắn răng, âm thanh căm hận nói.

Lại nhìn thoáng qua bốn phía, thần thức quét sơ qua một lần, xác định Cổ Thần đã đi xa, ánh mắt của Thương Chính Thu liền rơi vào cạnh thi thể của Trình Diệc Tường, dưới chân sương mù tản ra, bọc lấy thân thể của Trình Diệc Tường bên cạnh.

- Ai...

Thương Chính Thu thở dài một tiếng, nhìn cạnh thi thể của Trình Diệc Tường, nói:

- Diệc Tường đạo hữu, không thể tưởng được người cũng chết vào tay tên nghịch tặc Cổ Thần kia, ta đã phát ra “phi kiếm truyền âm”, đem tin tức Cổ Thần xuất hiện tại Đồ Yêu cốc nói cho Khôn Huyền, cùng Diệc Hồng mấy vị đạo hữu, người yên tâm, chỉ cần Cổ Thần thật ở Đồ Yêu cốc, nhất định sẽ không thoát được thiên la địa võng của chúng ta, đến lúc đó, chúng ta sẽ đem Cổ Thần... Ân?

Hầu Vô Hành thuận di trong mặt đất, nhìn không thấy thân ảnh Cổ Thần, thần thức cũng chỉ có thể tản ra cự ly mấy nghìn trượng, điều tra không đến, mà Cổ Thần lại đối với vị trí của Hầu Vô Hành Hầu Vô Hành nhất thanh nhị sở, đối với Cổ Thần mà nói, Hầu Vô Hành chui vào dưới nền đất liền biến thành người mù.

Cổ Thần thuận tức trăm dặm, đuổi theo Hầu Vô Hành.

Hầu Vô Hành bằng linh ngộ thổ chi pháp tắc, trên mặt đất mặc lằng, tốc độ cũng không chậm, trong nháy mắt có thể đạt tới vạn trượng, chớp mắt một cái, Cổ Thần chỉ có thể truy gần ba mươi dặm, khoảng cách giữa hai người cần hơn một trăm lần thuận tức, mới có thể đuổi kịp.

Thời gian một tức một tức trôi qua.

Hầu Vô Hành liên tục mặc lằng trên mặt đất, hẳn không cảm giác Cổ Thần tồn tại, thế nhưng trong lòng sợ hãi, lại không giảm đi chút nào, tựa hồ Cổ Thần tùy thời đều có thể xuất hiện bên cạnh hắn.

Hơn một trăm tức qua đi, Cổ Thần quả nhiên truy tới phía sau Hầu Vô Hành, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền oanh ra. Hầu Vô Hành tựa như một người mù, hoàn toàn không biết, Cổ Thần đã đến bên cạnh, đợi hắn phát giác ra quyền cương, đã muộn...

Một cổ phong ấn lực thật lớn khiến tốc độ phi tiêu của hắn trong nháy mắt chậm lại, tựa như rơi vào vũng bùn, lúc này ở trong nền đất tức thì bị hạn chế, vô pháp nhúc nhích.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Cả động đất, sáu đạo tiếng vang đình tai thật lớn từ dưới nền đất truyền đến, từ mặt đất có thể thấy cả đại địa phương viên trăm dặm, đột nhiên đổ sụp úống, xuất hiện sáu đạo vết lõm thật to, nhìn mà giật mình.

Chỉ trong nháy mắt, mặt đất liền chấn động, khi, động đất còn chưa

qua, mặt đất đã nứt ra một cái khe, sau đó tiếp tục rung chuyển, sáu âm thanh ầm ầm cực lớn bỗng vang lên từ trong lòng đất.

Cả một vùng đất rộng lớn một lần nữa rung động dữ dội, lại sụp xuống thêm lần nữa, cái khe hở trên mặt đất kia lại tiếp tục mở rộng, kéo dài ra phía ngoài phải hơn ngàn dặm.

Cổ Thần đang thi triển trạng thái “Ba đầu sáu tay” tiếp tục phát ra hai chiêu Chiến Thần Diệt Tinh quyền, hơn mười hai luồng quyền cương Chiến Thần Diệt Tinh nhân lúc Hầu Vô Hành còn chưa kịp phản ứng lại, đã nện thẳng vào thân thể hắn.

Cả cơ thể Hầu Vô Hạnh cùng với đất đá trong phạm vi không gian trên trăm trượng xung quanh hắn liền tan thành hư vô, Chiến Thần Diệt Tinh quyền ước chừng cũng phải phóng ra xa thêm hơn trăm dặm nữa, biến cả một vùng đất dài trăm dặm thành một mảnh tan hoang.

Hạ Phi Trác, Hầu Vô Tỉnh, hai vị cường giả Độ Hư trung kỳ của Chư Tử thế gia cũng bỏ mạng trong tay Cổ Thần.

Trước sau chưa đến nửa canh giờ, cường giả của Chư Tử thế gia đã chết mất năm vị, hai Độ Hư hậu kỳ, ba vị Độ Hư trung kỳ, nếu như năm người này mà liên thủ lại, Cổ Thần chỉ có nước quay đầu bỏ chạy, thế nhưng, lại bị Cổ Thần chia ra đánh bại từng người một, cuối cùng giết sạch.

Chín vị cường giả Độ Hư đuổi giết Cổ Thần đã chết mất năm, tử vong hơn phân nửa.

Tất nhiên, chết mất năm người đối với bốn vị cường giả còn lại mà nói, là không đáng để nhắc đến, vèn vèn chỉ cần một mình Tàng Khôn Huyền cảnh giới Hư Không sơ kỳ thôi cũng đủ để sánh với tám tên cường giả cảnh giới Độ Hư, mặt khác, ba vị cường giả Độ Hư hậu kỳ với thực lực mạnh mẽ, so với năm người đã chết thì chỉ mạnh hơn chứ không thua kém chút nào.

Chương 51: Cửu Khúc Vân Chi. (Trung)

Đánh chết năm tên cường giả Độ Hư, Cổ Thần cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, hẳn cũng đã đặt chân vào cảnh giới Độ Hư, lãnh ngộ một chữ “Đạo”, tâm cảnh đã cao hơn trước rất nhiều.

Sau khi bước vào cảnh giới Độ Hư, Cổ Thần đã không dễ gì phát giận như trước, tâm cảnh bình hòa, trong tâm bớt đi một phần sát lục, nhưng mà nếu như có kẻ không biết sống chết, Cổ Thần cũng không hề nhủu mảy, dù có giết cũng không mang theo gánh nặng tâm lý gì cả.

Nếu không đáng giết, Cổ Thần sẽ không giết, nhưng nếu thực sự phải giết, Cổ Thần nhất quyết sẽ không bao giờ bỏ qua, giả như có kẻ tự dâng đầu tới, vậy thì tiến hẳn lên đường cho nhanh.

Trịnh Diệt Tường nói, tổng cộng tất cả có chín vị cường giả truy sát Cổ Thần, tám người của Chư Tử thế gia, còn có một lão tổ ẩn mình là Tàng Khôn Huyền nữa, nay chín tên cường giả đã chết mất năm, vậy là vẫn còn tới bốn tên thực lực không hề yếu, thêm vào đó, Tàng Khôn Huyền thuộc loại đại danh鼎鼎, một siêu cấp cường giả Hư Không kỳ đã nổi danh từ ngàn năm trước.

Cổ Thần cũng không muốn chơi đùa với chúng nữa, giết chết năm tên cường giả Độ Hư cũng đủ xả hết giận trong lòng rồi, nếu như không thể ở lại Đồ Yêu cốc, vậy thì cũng nên sớm đến Đông Hải thôi.

Trong lòng đất, quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh quyền bị nén lại, không cách nào mau chóng tiêu tan, là mục tiêu bị công kích, lại không có chỗ nào trốn được nên Hầu Vô Hành bị đánh cho hình thần câu diệt, không gian trên trăm trượng dưới lòng đất cũng tan thành hư vô, ngay cả Càn Khôn thủ trạc trên tay Hầu Vô Hành gặp phải lực công kích khổng lồ và mãnh liệt như vậy đánh trúng, vì không có vắng ra được nên cũng bị vỡ tan thành từng mảnh, tiểu không gian bên trong Càn Khôn trạc cũng hoàn toàn bị hủy diệt, vật phẩm trong đó cũng biến thành hư vô.

Cổ Thần chậm rãi từ trong mặt đất đi ra, trên mặt đất lúc này, vì bên dưới đã bị nện cho rỗng tuếch nên cả một vùng rộng lớn trên trăm dặm đã sụp xuống, tạo thành một cái khe khổng lồ kéo dài tới ngàn dặm, tất cả âu cũng là do Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần gây ra, lực công phá của nó mãnh liệt tới mức khiến người khác nhìn vào không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Lên tới mặt đất, Cổ Thần vừa định dùng thuật di, nhằm hướng Đông Hải mà đi tới, nhưng đột nhiên thân thể bỗng khựng lại, trong mắt lóe lên thần sắc kinh ngạc, hai mũi hít hít một hơi, ngay sau đó từ ngạc nhiên bỗng chuyển sang mừng rỡ.

Một làn khí tinh thuần thanh đậm lặng lẽ mà ngập tràn trong không khí.

Ánh mắt Cổ Thần thoáng chuyển sang một ngọn núi ở cách đó ngàn trượng, ngọn núi này nằm dọc theo phạm vi sụt lún, chân núi nằm ngay trên khe nứt, sườn núi ở ngay đó cũng đã sụp xuống một đoạn, để lộ ra vài nhánh hang.

Mùi hương thoang thoang trong không khí, chính là phát tán ra từ trong hang kia, hương thơm mặc dù loãng đi rất nhiều, nhưng Cổ Thần đã đem những gì miêu tả về cổ Cửu Khúc Vân Chi nhớ lại rất kỹ, đúng là có mùi hương này.

Hơn nữa, thân thể có cảm giác linh mãnh của Cổ Thần cũng đã cảm ứng được bên trong ngọn núi kia có không ít Yêu quái cảnh giới Mệnh Tuyền đang sống quần cư ở nơi đây, thì ra bên trong núi chính là một thế giới riêng biệt, là một cái động không nhỏ.

Nếu như sườn núi kia không sụp xuống, để lộ mấy nhánh hang kia thì cho dù có biết Phệ Huyết Yêu ở đó, vô luận Cổ Thần có làm như thế nào cũng sẽ không biết ở đây còn có cổ Cửu Khúc Vân Chi, cho dù biết, không có hương thơm của nó bay ra, Cổ Thần cũng không biết bên trong ngọn núi này còn có một không gian như vậy.

Trong khoảnh khắc Cửu Khúc Vân Chi vừa xuất hiện, thân ảnh Cổ Thần trong nháy mắt đã lóe lên, tức khắc đã biến mất, rất nhanh Cổ Thần đã vượt qua, xuyên thẳng qua khe núi hiện ra ở cái động bên trong núi.

Vừa có mặt bên trong động, Cổ Thần liền sực tỉnh, trong cái động này, số lượng Yêu quái phỏng chừng cũng phải hơn trăm, toàn bộ đều có tu vi Mệnh Tuyền, trong đó còn có không ít cao thủ Minh Khiếu kỳ.

Đám Yêu quái này không phải sinh vật nào kỳ lạ, mà chính là Phệ Huyết Yêu, bởi vì đã tiến vào Mệnh Tuyền Bí Cảnh, cơ hồ đã hóa thành hình người, không trách được vì sao khi Cổ Thần ở cách đó ngàn dặm lại không thấy được bất kỳ Phệ Huyết Yêu nào sinh trưởng, thì ra nơi này chính là hang ổ của đám Phệ Huyết Yêu này, chỉ có Phệ Huyết Yêu đã đạt đến cảnh giới Mệnh Tuyền mới có tư cách sống tại đây.

Mà ở trung tâm của hang động, có một gốc cây khổng lồ cao hơn hai thước, chín phiến lá cây có hình dạng giống như linh chi, màu đen tuyền, chính là Cửu Khúc Vân Chi thảo, tài liệu tối quan trọng để luyện chế Ngộ Hư đan!

Quả thực là đập mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công!

Cổ Thần vừa xuất hiện bên trong động, ánh mắt chỉ lướt qua đám Phệ Huyết Yêu mang cảnh giới Mệnh Tuyền một chốc, đã liền dán chặt vào Cửu Khúc Vân Chi thảo ở trung tâm.

Tu vi của đám Phệ Huyết Yêu trong động cao nhất chỉ đến Minh Khiếu hậu kỳ, không có lấy nổi một cường giả cảnh giới Độ Hư nào, Cổ Thần chỉ vừa xuất ra tu vi của chính mình, khí tức của cường giả Độ Hư giống như một cơn sóng dồn dập tuôn ra ngoài, uy áp khổng lồ khiến cho cả đám Phệ Huyết Yêu nơm nớp lo sợ, toàn thân run rẩy, chỉ lo Cổ Thần tức giận lên, sẽ giết sạch bọn chúng.

Cửu Khúc Vân Chi thảo chính là Thánh bảo của Phệ Huyết tộc, tu luyện bên cạnh chỗ Cửu Khúc Vân Chi thảo sinh trưởng, hấp thụ linh khí của Cửu Khúc Vân Chi có thể giúp cho tốc độ tu luyện của đám Phệ Huyết Yêu tăng nhanh gấp mấy lần.

Thế nhưng nhìn Cổ Thần từng bước đi tới bên cạnh Cửu Khúc Vân Chi thảo, hơn trăm mạng Phệ Huyết Yêu một tiếng cũng không dám thốt lên, chỉ dám cầu khẩn ở trong lòng, mong sao vị cường giả Nhân tộc này lấy đi Cửu Khúc Vân Chi thảo rồi rời đi, tha cho chúng một mạng.

Cửu Khúc Vân Chi thảo này dài chừng hai xích, trong số các loại tiên thảo thì đã được xem như là lớn nhất rồi, được hạp (hộp thuốc) bình thường căn bản không chứa được nó, chẳng qua Cổ Thần sớm đã biết trước kích thước của Cửu Khúc Vân Chi thảo, sớm đã chuẩn bị sẵn được hạp dài hơn hai thước, khẽ với tay định bẻ xuống một gốc Cửu Khúc Vân Chi.

Ừm...

Bàn tay Cổ Thần như quơ vào trong không khí, Cửu Khúc Vân Chi thảo ở chính giữa động phất cái đã biến mất, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vân Chi thảo một ngàn năm mới mọc ra được một lá, Cửu Khúc Vân Chi thảo sinh trưởng cũng phải qua hơn chín ngàn năm. Mặc dù còn chưa hóa thành Yêu, nhưng dấu sao cũng đã mở ra linh trí, tu luyện thành tinh, đã có thể tự động thổ tức, tu luyện thành Yêu thì tất nhiên, cũng có thể phân biệt họa phúc.

Cửu Khúc Vân Chi thảo khi thổ tức sẽ nhả ra linh khí, có lợi vô cùng cho đám Phệ Huyết Yêu, mà mặt của Phệ Huyết Yêu cũng chính là chất dinh dưỡng tối ưu dành cho Cửu Khúc Vân Chi thảo, thế nên ở đâu có Vân Chi thảo, ở đó có Phệ Huyết Yêu, hai loại thực vật cộng sinh với nhau, song phương đều có lợi.

Cửu Khúc Vân Chi thảo mọc ở giữa động này, nhưng nếu nói Cửu Khúc Vân Chi thảo vốn dĩ sinh trưởng ở nơi đây cũng là không đúng, bởi vì chỉ có ở trong hang động, linh khí do Cửu Khúc Vân Chi thảo nhả ra mới không dễ dàng tiêu tan, như vậy đám Phệ Huyết Yêu mới có thể dễ dàng hấp thu được.

Chính là vì vậy, gốc Cửu Khúc Vân Chi này mới có mặt tại trung tâm của hang động.

Chương 51: Cửu Khúc Vân Chi. (Hạ)

Cửu Khúc Vân Chi thảo là tiên thảo cao cấp, linh trí mười phần, ngay từ lúc mới chỉ có sáu lá, liền có được năng lực xuyên qua đất, hơn nữa tốc độ lại mau, đến khi mọc đủ chín lá trên thân, hóa thành Cửu Khúc Vân Chi thảo, xuyên qua xuyên lại trong lòng đất đối với nó mà nói, cũng giống hệt như việc cường giả Độ Hư biết thuấn di vậy, chỉ cần nó muốn, ngay lập tức liền có mặt tại vị trí khác, cách chỗ cũ ngàn trượng!

Vì chưa tu luyện đủ ngàn năm để trở thành Yêu, Cửu Khúc Vân Chi thảo một khi rời khỏi đất thì sẽ chết, Cổ Thần tiến lại muốn hái đi Cửu Khúc Vân Chi thảo, tự nhiên nó sẽ cảm nhận được hơi thở nguy hiểm từ trên người Cổ Thần, vậy nên nhất thời liền lén chui vào trong đất, nấp cho thật kỹ rồi.

Cổ Thần nhíu mày, trên được phương (phương pháp luyện đan) của Ngộ Hư Đan không có ghi rõ Cửu Khúc Vân Chi thảo còn có thể độn thổ, vật đã tới tay rồi bỗng nhiên lại biến mất không còn một chút tăm hơi, khiến trong lòng Cổ buồn bực không dứt.

Thân ảnh Cổ Thần lại chợt lóe, đồng dạng tiến vào trong lòng đất.

Nếu như chưa tiến vào cảnh giới Độ Hư, gốc Cửu Khúc Vân Chi thảo này vừa biến mất, Cổ Thần quả thực là không có cách nào bắt nó lại được, thế nhưng hiện tại Cổ Thần có thể thi triển Thổ Tiêu thuật, có thể đi lại trong lòng đất, một lần có thể vượt trăm dặm, so với sử dụng không gian pháp tắc để thuần di thì còn nhanh hơn, tất nhiên là không sợ Cửu Khúc Vân Chi thảo lặn mất dạng trong lòng đất rồi.

Cổ Thần vừa tiến vào trong đất, cảm ứng của thân thể so với khi ở trên mặt đất thì càng thêm nhạy bén, hành tung của Cửu Khúc Vân Chi thảo hẳn cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, chỉ trong nháy mắt vừa rồi, Cửu Khúc Vân Chi thảo thể mà đã tháo chạy hai trăm dặm có hơn rồi, một gốc tiên được còn chưa tu luyện thành Yêu mà đã có tốc độ nhanh đến như thế, quả nhiên là thần tốc.

Cổ Thần một bước đi trăm dặm, nhằm thẳng hướng Cửu Khúc Vân Chi thảo mà đuổi theo, Cửu Khúc Vân Chi thảo là tiên thảo, vừa ra khỏi đất liền tử vong, nhưng mà ở trong đất, cảm ứng của nó cũng trở nên mười phần linh mẫn, cơ hồ đã hòa thành một thể với đại địa, chính vì thế mới có thể thoát mái ung dung phóng nhanh đến như vậy, nhưng nói gì thì nói, cũng không tài nào sánh được với cường giả Độ Hư.

Cổ Thần bám theo, Cửu Khúc Vân Chi thảo dường như liền cảm ứng được, lại thấy tốc độ mau lẹ của Cổ Thần, bỗng nhiên nó lại có xu hướng lao lên mặt đất.

Cổ Thần vội gia tăng tốc độ trong lòng đất, so với Cửu Khúc Vân Chi thảo còn nhanh hơn gấp bội, ngay lúc Cửu Khúc Vân Chi thảo vừa vọt tới mặt đất, Cổ Thần cũng vừa vọt đuổi đến nơi, thế nhưng tốc độ của Cửu Khúc Vân Chi thảo lại không giảm một chút nào, lại bay thẳng lên không trung!

Rời khỏi đất là Cửu Khúc Vân Chi thảo sẽ chết ngay lập tức, linh trí cũng tiêu tan, thế nhưng gốc Cửu Khúc Vân Chi thảo đã luyện thành tinh, có được linh trí, lúc này dù có phải chết cũng nhất quyết không để cho Cổ Thần bắt được.

Trong lúc Cửu Khúc Vân Chi thảo vừa chui lên khỏi mặt đất, rễ cây chỉ còn một xú xiu nữa là sẽ tách ra khỏi đất thì từ trong hư không bỗng xuất hiện một cổ lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Không khí vô hình dường như biến thành tường đồng vách sắt.

Cửu Khúc Vân Chi thảo đang hướng tới khung trung mà bay lên, trong chớp mắt liền khựng lại, như bị đóng đinh giữa hư không, cứ như thế thời gian lúc này đã dừng lại vậy.

Cổ Thần sử dụng không gian pháp tắc: Cấm Cố Hư Không, Cửu Khúc Vân Chi thảo bị giữ chặt trong không khí, căn bản là không tài nào nhúc nhích được.

Thân thể Cổ Thần rất nhanh đã hiện ra trên mặt đất, nhìn về phía Cửu Khúc Vân Chi thảo mà cười nhạt, được hạp dài hơn hai thước đã lại xuất hiện ở trong tay, một tay hướng đến Cửu Khúc Vân Chi thảo mà chớp tới.

Thế nhưng còn chưa kịp nắm lấy Cửu Khúc Vân Chi thảo, Cổ Thần bỗng cả kinh! Từ trong không khí truyền đến một chút dao động rất nhỏ, thế nhưng vẫn không thoát khỏi cảm ứng nhạy bén của Cổ Thần.

Cổ Thần vội vàng quay đầu lại, nhìn về hướng Đông Nam, nhất thời ngẩn người ra.

Chỉ thấy một đạo độn quang từ hướng Đông Nam xuyên qua hư không mà đến, nhanh đến cực điểm, nhoáng cái đã vượt cả ngàn dặm xa!

Cổ Thần vừa thấy đạo Độn quang kia thì khoảng cách giữa cả hai là khoảng tám, chín ngàn dặm gì đó, thế nhưng chỉ trong hai hơi hít thở, khoảng cách đã rút lại còn hai ngàn dặm hơn.

Tức thì vượt qua ngàn dặm chính là thần thông chỉ có siêu cấp cường giả Hư Không kỳ mới có thể có được, mà cũng chỉ có lãnh ngộ không gian pháp tắc đến một cảnh giới cực kỳ cao thâm mới có thể có tốc độ mau chóng đến cùng cực như vậy.

Lấy thực lực hiện tại của Cổ Thần, so với cường giả Độ Hư hậu kỳ thì không chênh lệch cho lắm. Thế nhưng cách biệt giữa Độ Hư hậu kỳ và Hư Không kỳ nhìn qua tưởng như chỉ thua kém có một bậc, nhưng thực lực giữa đôi bên có thể nói chính là cách nhau đến mười lần! Cho dù Cổ Thần có đạt đến cảnh giới Độ Hư hậu kỳ đi chăng nữa, thực lực so với siêu cấp cường giả Hư Không cũng còn cách quá xa!

Với siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ, cho dù Cổ Thần có sử dụng Chiến Thần Lệnh, cũng không dám chắc là sẽ chiến thắng.

Trong số chín cường giả Độ Hư truy sát Cổ Thần, chỉ có một vị là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, đó chính là lão tổ ẩn mình của Chư Tử thế gia: Tàng Khôn Huyền, người đến lần này, không phải ai khác mà chính là lão!

Siêu cấp cường giả Hư Không kỳ tập kích, Cổ Thần biết chắc tình huống rất nghiêm trọng, hiện tại Ngô Tinh lại không có ở đây, huống chi cho dù có mặt, Ngô Tinh thân mang trọng thương cũng không thể nào ngăn được một siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, có thể thoát hay không, chỉ có thể dựa vào mình.

Nói thì đông dài, nhưng khi Cổ Thần thấy được đạo độn quang mau lẹ kia, đoán ra là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, suy tính trong lòng một lượt, thời gian cũng chỉ mới qua hai tích tắc mà thôi.

Nhanh như chớp, Cổ Thần vung tay đem Cửu Khúc Vân Chi thảo bỏ vào trong dực hạp, sau đó thân thể lóe lên, lại chui vào trong đất, hái xuống, cho vào hạp, chui vào trong đất, cả quá trình liền mạch trong phút chốc, chỉ chớp mắt, Cổ Thần đã biến mất, không còn thấy đâu nữa.

Siêu cấp cường giả Hư Không kỳ nháy mắt có thể vượt qua ngàn dặm, so với tốc độ có thể đi hai trăm dặm ngay tức khắc của Cổ Thần thì nhanh hơn gấp bốn lần, nếu như phi động giữa hư không thì căn bản không cách nào trốn thoát Tàng Khôn Huyền đang truy sát được, Cổ Thần chỉ còn cách chui vào trong đất, lợi dụng Ngũ Hành tiên thuật, Thổ Độn thuật để tránh khỏi kiếp nạn này. Ở khoảng cách ngoài vạn dặm, Tàng Khôn Huyền đã nhìn thấy được bóng dáng Cổ Thần, lão nhận được Phi kiếm truyền âm của Liễu Thương Chính và Tu Vô Hành, không nghĩ tới còn chưa được nửa canh giờ, năm vị cường giả dò xét Đồ Yêu Cốc thể mà đã toàn bộ đã bỏ mạng dưới tay Cổ Thần.

Chín cường giả Độ Hư đuổi giết Cổ Thần, kết quả lại bị Cổ Thần giết mất năm, kết cục như vậy không khác nào tát thẳng vào mặt Chư Tử thế gia!

Tàng Khôn Huyền là thủ lĩnh tạm thời của đám người truy sát Cổ Thần, cũng theo đó mà mất sạch thể diện, mặt mũi xám xịt không thôi.

Cho tới này, đám tinh anh hậu bối của Tàng gia căn bản cũng bị Cổ Thần hủy hoại sạch, Tàng Khôn Phàm, Tàng Khôn Sơn, hai vị cường giả Độ Hư cũng chết trong tay Cổ Thần, cả đám cường giả Tàng gia chỉ còn lại mỗi một mình Tàng Khôn Huyền. Tàng Khôn Huyền bực bực phần nộ, căm hận muốn chết.

677. Chương 52 : Tàng Khôn Huyền

Lần này dưới sự dẫn dắt của hắn, lại có thêm năm vị cường giả Độ Hư của Chư Tử thế gia chết trong tay Cổ Thần nữa, chuyện này đã khiến cho lửa giận trong lòng Tàng Khôn Huyền phun trào như núi lửa, sát ý trong lòng đối với Cổ Thần đã dâng lên đến tột đỉnh!

Thấy Cổ Thần chợt biến mất, trong mắt Tàng Khôn Huyền hiện lên một tia lạnh lẽo, thân thể từ trên bầu trời nháy mắt đã lao xuống đất, nhập thẳng vào trong lòng đất.

Siêu cấp cường giả có thần thức cực kỳ mạnh mẽ, trong vòng ngàn dặm, không có chỗ nào là không nằm trong phạm vi thần thức bao trùm.

Khoảng cách giữa Tàng Khôn Huyền và Cổ Thần đã rút xuống chỉ còn sáu, bảy ngàn dặm, nhưng Cổ Thần vừa vào trong đất, tầm mắt cùng với thần thức của Tàng Khôn Huyền thể mà lại không tài nào tìm thấy được bóng dáng Cổ Thần đâu, căn bản không thể nào tra ra được sự tồn tại của Cổ Thần, thế nên Tàng Khôn Huyền không còn cách nào khác cũng phải tiềm nhập vào trong đất.

Siêu cấp cường giả Hư Không kỳ lĩnh ngộ pháp tắc đã đến một cái cảnh giới vô cùng thâm sâu, không thể nào dùng Độ Hư cường giả để mà so sánh được, trong lòng đất chỉ có thể dùng thần thức để mà dò xét, không thể nhìn thấy được gì, ngay cả siêu cấp cường giả Hư Không kỳ sau khi tiến vào trong lòng đất thì cũng không khác gì Cổ Thần, chỉ có thể cảm ứng sự rung động trong lòng đất mà phán đoán.

Vừa chui vào trong đất, Tàng Khôn Huyền đã lập tức phát hiện được hành tung Cổ Thần, hiện Cổ Thần đang ở hướng Đông Bắc, không ngừng dùng thuật di để lẫn trốn.

Chúng kiến Cổ Thần ở trong đất mà vẫn có thể bỏ trốn nhanh như vậy, Tàng Khôn Huyền cũng cảm thấy khiếp sợ, coi như là Độ Hư cường giả, nếu cùng so tốc độ di chuyển với Cổ Thần thì cũng chỉ còn nước hừ khói mà thôi. Ngay cả Tàng Khôn Huyền khi thi triển đòn thuật cũng chỉ có thể trong nháy mắt vượt qua hơn trăm dặm mà thôi.

Cổ Thần đang nhanh chóng trốn về phía Đông, bất chợt lại cảm thấy kinh hãi trong lòng, siêu cấp cường giả Hư Không kỳ ở trong lòng đất thế mà cũng có thể khóa chặt hành tung của hắn, thông qua chấn động trong lòng đất truyền tới, Cổ Thần liền biết được vị siêu cấp cường giả Hư Không kỳ kia đang nhắm về phía hắn mà truy đuổi.

Trốn vào trong đất chính là lá bài chạy thoát thân lớn nhất của Cổ Thần, chính là do trong đất không thể dùng mắt để quan sát được, chỉ có thể dùng thần thức để điều tra, mà thần thức vừa khéo lại tra không ra được một tên quái thai như Cổ Thần, chính vì thế, một khi lén được vào trong đất, liền có thể thoát thân suôn sẻ, cường giả Độ Hư cũng không tài nào biết được hành tung Cổ Thần.

Cổ Thần không thể ngờ, cứ nhiên khi tiến nhập vào trong đất, siêu cấp cường giả Hư Không kỳ đang truy sát kia vẫn có thể biết được vị trí của hắn.

Tốc độ thuần di của Tàng Khôn Huyền còn nhanh hơn gấp rưỡi so với Cổ Thần, chỉ trong một thời gian ngắn đã thuần di đến hơn một trăm bốn, năm mươi dặm gì đó, một hơi thở lại có thể kéo gần thêm bốn, năm mươi dặm, trăm lần hô hấp, liền có thể đuổi kịp Cổ Thần rồi! Trong thời gian ấy Cổ Thần chỉ di chuyển được khoảng vạn dặm mà thôi, nếu như để Tàng Khôn Huyền đuổi theo kịp, vậy thì nguy rồi!

Cổ Thần không ngừng chạy trốn, trong lòng lại càng cố gắng nghĩ ra kế sách đào vong, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Cổ Thần cho dù làm thế nào cũng không nguyện ý giao thủ cùng với siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, bởi vì cho dù có dùng Chiến Thần Lệnh, hắn cũng không tài nào nắm chắc có thể đánh bại được Tàng Khôn Huyền.

Tuy không biết Vu Thần làm thế nào có thể đánh rớt Chiến Thần Lệnh, tin tức này cũng chưa có truyền ra ngoài, nhưng Cổ Thần cũng biết hiện tại nếu như lộ ra tin tức về Chiến Thần Lệnh, thì tình huống của hắn khi ấy liền trở nên vô cùng hung hiểm. Cường giả Nhân, Yêu hai tộc cùng nhau kéo tới cướp đoạt, giả như đồng thời xuất hiện thêm vài siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, Cổ Thần có trốn cỡ nào cũng không thoát.

Trong đầu Cổ Thần bỗng lóe lên một ý, thân thể nhất thời càng luồn sâu vào trong lòng đất.

Một ngàn trượng... Một ngàn trượng... Vạn trượng...

Hai vạn trượng... Ba vạn trượng...

Càng xuống sâu, Thổ pháp tắc ẩn chứa bên trong đất càng thêm lợi hại, trừ khi nhục thân của tu sĩ đã vượt ra khỏi sự trói buộc của Ngũ Hành, mới không bị pháp tắc tự nhiên của Ngũ Hành ảnh hưởng, nếu không thì cho dù là Chư Tử đạo tiên Hợp Đạo kỳ, càng vào trong lòng đất sâu, càng gặp sự bài xích của Thổ pháp tắc ẩn bên trong đất, do đó cũng ảnh hưởng đến lực lượng pháp tắc của chính mình.

Cổ Thần không phải sử dụng Thổ pháp tắc để xuyên vào trong lòng đất, mà là dùng môn thần thông di chuyển hạn chế nhất do Hiên Viên Đại Đế truyền xuống, Thổ Động thuật! Cho nên khi xuyên sâu vào lòng đất không hề chịu sự ảnh hưởng của Thổ pháp tắc.

Mà Tàng Khôn Huyền là sử dụng Thổ pháp tắc để tiến vào trong lòng đất, hòa làm một thể với đại địa xung quanh, vì thế khi thuần di trong đất nếu bị Thổ pháp tắc tác động đến, tốc độ sẽ giảm xuống nhanh chóng.

Cổ Thần tiếp tục xuyên xuống hơn ba vạn trượng thì không thể tiếp tục xuống sâu hơn được nữa, vì Thổ pháp tắc mặc dù không hề có ảnh hưởng gì đến tốc độ, nhưng mà sẽ giết chết Cổ Thần!

Tu sĩ lên trời hay xuống đất thì cũng đều có giới hạn của riêng nó, như tu sĩ cảnh giới Thần Hải nhiều nhất cũng chỉ có thể bay lên không quá vạn trượng, nếu quá, vậy thì sẽ bị cương phong giết chết, tu sĩ cảnh giới Mệnh Tuyền chỉ có thể vượt qua vạn trượng hư không, nhưng không thể hơn hai vạn trượng được, mà cường giả cảnh giới Độ Hư, Đẳng Văn kỳ có thể vượt qua ba vạn trượng hư không trở lên, Giá Vực kỳ có thể vượt qua bốn vạn trượng trở lên, Hư Không kỳ có thể vượt qua hơn năm vạn trượng, Hợp Đạo kỳ có thể vượt qua sáu vạn trượng hư không.

Thực lực không đủ, một khi vượt qua giới hạn hư không có thể thừa nhận được, tất sẽ bị cương phong do Không gian pháp tắc sản sinh ra chém thành từng mảnh, biến thành hư vô.

Cực hạn trong lòng đất cũng giống như trên trời vậy, tu sĩ mới tu luyện sẽ phải chịu sự hạn chế lớn nhất, chỉ đến khi bước vào cảnh giới Độ Hư sau này mới có thể lĩnh ngộ Thổ Pháp Tắc, tiến nhập vào lòng đất vô tận không khác gì thiên không.

Chính là vì tu sĩ không thể nào tùy ý lên trời xuống đất, cho nên Tu Chân giới trải qua muôn ngàn năm tháng cho tới nay, không có một tu sĩ nào có thể biết được tận cùng của thiên địa chính là ở chỗ nào.

Trong truyền thuyết, trời cao mười hai vạn chín ngàn sáu trăm trượng, đất sâu mười hai vạn chín ngàn sáu trăm vạn trượng, đây cũng chính là truyền thuyết lưu lại từ thời thái cổ, chưa từng có ai nghiệm chứng qua, cũng không biết là thật hay giả, bởi vì chưa từng có tu sĩ nào có thể đến được tận cùng của thiên địa, tứ hải chi nguyên.

Cổ Thần tuy chỉ có tu vi Đẳng Vân kỳ, nhưng thực lực có thể sánh cùng với cường giả Giá Vụ kỳ, cổ lỗ cũng chỉ có thể lên hết ba vạn trượng trời cao, chui xuống ba vạn trượng dưới mặt đất.

Tàng Khôn Huyền sau khi xuống đến độ sâu vạn trượng dưới lòng đất thì bắt đầu gặp phải ảnh hưởng của Thổ pháp tắc, tốc độ nhanh chóng giảm xuống, sau khi xuống thêm hai vạn trượng, tốc độ thuần di so với Cổ Thần đã không quá mười dặm, xuống tới ba vạn trượng, tốc độ của Tàng Khôn Huyền đã là càng lúc càng chậm hơn so với Cổ Thần, trong chớp mắt, chỉ còn có thể xuyên qua khoảng cách bảy, tám chục dặm.

Cổ Thần dùng Thổ Độn thuật thuần di trăm dặm, mà Tàng Khôn Huyền sử dụng lại là Thổ pháp tắc, sâu hơn ba vạn trượng dưới mặt đất chỉ có thể thuần di bảy tám mươi dặm, khoảng cách giữa hai người lúc này chính là càng lúc càng xa.

678. Chương 53 : Kim Long Nhập Hải

Sâu hơn ba vạn trượng dưới mặt đất, Cổ Thần không ngừng lẩn trốn, Tàng Khôn Huyền ráo riết đuổi theo.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng giãn ra, từ năm ngàn dặm đến sáu ngàn dặm, bảy ngàn dặm... tám ngàn dặm... Dần dần đã kéo ra đến vạn dặm có hơn.

Tàng Khôn Huyền nội tâm kinh hãi không thôi, lão đường đường là một siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, nói về tốc độ, lão vượt xa Cổ Thần, nói về lĩnh ngộ pháp tắc, Cổ Thần cũng xa xa không bằng lão.

Thế nhưng ở sâu hơn ba vạn trượng dưới lòng đất, tốc độ của Cổ Thần thế mà lại không hề giảm sút chút nào, thậm chí còn nhanh hơn sơ với lão, nếu Tàng Khôn Huyền không tận mắt chứng kiến, vô luận như thế nào lão cũng không thể tin được là bản thân mình đuổi không kịp một tu sĩ mới đạt tới cảnh giới Đẳng Vân.

Hai người nhanh chóng bôn tẩu trong lòng đất, khoảng cách càng lúc càng xa.

Cho dù siêu cấp cường giả Hư Không kỳ đi chẳng nữa, cảm ứng ba động trong lòng đất cũng có giới hạn mà thôi, nếu như khoảng cách vượt xa hơn hai, ba vạn dặm, cũng là không thể nào cảm ứng được.

Tàng Khôn Huyền vền vẹn chỉ có cảnh giới Hư Không sơ kỳ, sức cảm ứng ở bên trong đất chỉ đạt đến khoảng cách hơn hai vạn dặm mà thôi, thời gian mỗi khắc trôi qua, khoảng cách giữa lão và Cổ Thần đã càng lúc càng xa.

Mất thấy nếu cứ tiếp tục đuổi theo như vậy, Cổ Thần nhất định sẽ vượt ra khỏi phạm vi mà lão có thể cảm ứng được, Tàng Khôn Huyền trong lòng khẩn trương hẳn lên, nhất thời hướng lên trên mặt đất mà lao đi.

Cách mặt đất còn ba vạn trượng... hai vạn trượng... một vạn trượng...

Càng gần mặt đất, Thổ pháp tắc bên trong đất càng thưa thớt, ảnh hưởng đối với Tàng Khôn Huyền càng lúc càng yếu đi.

Đến khi Tàng Khôn Huyền còn cách mặt đất khoảng chừng năm, sáu ngàn trượng gì đó, Thổ pháp tắc trong đất đã vô cùng thưa thớt, không cách nào gây ảnh hưởng tới Tàng Khôn Huyền được nữa, lão nhanh chóng khôi phục lại tốc độ tức thì có thể vượt qua một trăm bốn mươi, một trăm năm mươi dặm.

Mặc dù chỉ cách mặt đất có năm, sáu ngàn trượng, so với Cổ Thần đang ở sâu hơn ba vạn trượng dưới mặt đất thì không cùng chung một mặt phẳng, thế nhưng Cổ Thần vẫn ở trong lòng đất, vẫn như trước không thoát ra khỏi cảm ứng của Tàng Khôn Huyền được.

Tàng Khôn Huyền một mực duy trì khoảng cách năm sáu ngàn trượng dưới mặt đất, tốc độ trở lại gấp rưỡi Cổ Thần, tiếp tục bám riết không tha.

Đột nhiên, Tàng Khôn Huyền cảm thấy bản thân quả thực là đồ ngốc, cổ thần chui xuống sâu ba vạn trượng, mình cũng lại đâm đầu chui xuống theo.

Trên thực tế, Tàng Khôn Huyền chỉ cần xuống sâu mấy ngàn trượng là có thể truy kích Cổ Thần, hơn nữa tốc độ di chuyển cũng không hề suy giảm.

Tàng Khôn Huyền cách mặt đất mấy ngàn trượng, tốc độ ngay lập tức phải nhanh hơn khi trước bốn mươi, năm mươi trượng, hoàn toàn có thể trực tiếp bám theo Cổ Thần, sau đó chui xuống ba vạn trượng, tóm lấy Cổ Thần.

Suy nghĩ cẩn thận một lượt, trong lòng Tàng Khôn Huyền trở nên vô cùng thư sướng, ba vạn trượng đã là cực hạn của Cổ Thần, chui xuống thêm chút nữa, vượt qua bốn vạn trượng thì hẳn sẽ bị Thổ pháp tác giết chết, Tàng Khôn Huyền chỉ cần đuổi phía trên, vậy Cổ Thần đã không còn đường thoát.

Mất thấy sắp cất đuôi Tàng Khôn Huyền được rồi, Cổ Thần đang chuẩn bị tìm chỗ ẩn nấp, chỉ cần không di chuyển trong lòng đất nữa, Tàng Khôn Huyền cho dù có tu vi cao đến đâu, không dựa vào ba động truyền lại cũng không tài nào đoán biết được vị trí của hắn, lại không ngờ tới, Tàng Khôn Huyền thông minh đột xuất, đột nhiên lại chui lên, cách mặt đất năm sáu ngàn trượng mà đuổi theo.

Cứ như vậy, khoảng cách giữa Cổ Thần và Tàng Khôn Huyền lại bắt đầu nhích lại gần.

Cổ Thần biết, nếu cứ một mực di chuyển như vậy, sớm muộn gì Tàng Khôn Huyền cũng sẽ đuổi tới nơi, hơn nữa, một khi bị lão bắt được, trong lòng đất lại không có chốn đào vong, tỷ lệ thoát khỏi là vô cùng mong manh.

Phi hành trên không trung, Tàng Khôn Huyền vẫn nhanh hơn, Cổ Thần dù có làm thế nào cũng không thể thoát khỏi ma trảo của Tàng Khôn Huyền, tỷ lệ trốn thoát so với trong lòng đất còn mỏng manh hơn!

Ngoài khả năng bay lượn trên trời, tu sĩ còn có thể xuyên qua Ngũ Hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Kim và Mộc vốn dĩ không là một thể, thuận di cự li ngắn còn được, cự li dài căn bản là không xác định được điểm đến, đồng thời Kim và Mộc đều dựa vào Thổ để sinh tồn, Cổ Thần trong đất đã trốn không thoát, vậy thì Kim với Mộc lại càng không được.

Ngoại trừ Kim, Mộc, thổ, trong Ngũ Hành cũng chỉ còn lại Thủy và Hỏa, lực lượng bốn nguyên mà Cổ Thần có được vừa khéo cũng chính là Thủy và Hỏa, nếu như tiến nhập vào trong nước hoặc lửa, may ra còn có thể thúc dục lực lượng bốn nguyên để mà đề thăng tốc độ lên cao, khi ấy có lẽ còn có cơ hội trốn thoát.

Trong lòng đất bên dưới Đồ Yêu cốc, dọc theo hướng Đông của Hoang Yêu vực chính là biên giới tiếp giáp với Đông Hải, nơi này cách Nam Hải quá xa, không có Hỏa vực trong phạm vi lớn, bất quá Đông Hải bao la rộng lớn, toàn bộ đều là nước!

Cổ Thần một đường chạy về phía Đông, là đã tính trước sẽ lao vào Đông Hải, thấy Tàng Khôn Huyền dí theo càng lúc càng gần, đã đuổi sát tới bên hông, Cổ Thần đem Thuần Dương tiên lực bên trong cơ thể thúc đẩy trạng thái cuồng bạo, khiến hiệu quả do Thổ Tiêu thuật mang đến phát huy đến cực hạn.

Cổ Thần toàn lực thúc đẩy, tốc độ Thổ Tiêu thuật lại tăng thêm hai phần, khoảng cách thuận di lúc này đã đạt đến một trăm mười hai dặm, nhưng mà, nếu so sánh với Tàng Khôn Huyền thì hẳn còn chậm hơn một chút, mặc dù khoảng cách giữa hai người đang có xu hướng thu hẹp dần, nhưng khoảng cách đã thu hẹp ấy, lúc này cũng không có thay đổi thêm nữa. =”=

Cứ như thế, một đuổi một chạy, hai người không biết đã ở trong đất bao lâu, khoảng cách giữa song phương cũng là gần lúc càng gần.

Dí! Dí! Dí! Chạy! Chạy! Chạy!

Cổ Thần điên cuồng thiêu đốt Thuần Dương tiên lực trong cơ thể, tâm trí tràn đầy hy vọng, hân lúc này đã chạy trốn trong đất rất lâu, hẳn là sắp tới được Đông Hải rồi!

Năm nghìn dặm... Bốn nghìn dặm... Ba nghìn dặm... Hai nghìn dặm...

Một nghìn dặm... Chín trăm dặm... Tám trăm dặm...

Khoảng cách giữa hai người đã càng ngày càng gần!

Cổ Thần nhanh chóng phóng lên mặt đất, khoảng cách giữa hai bên đã không thể nào gần hơn được nữa, không thể nào tiếp tục chạy trốn trong đất được, nếu không một khi để cho Tàng Khôn Huyền chặn ngay trên đỉnh đầu, vậy thì hẳn đúng là lên trời không được, xuống đất không xong.

Ngay khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại đúng năm trăm dặm, Cổ Thần đã lao ra khỏi đất.

...

Một bóng người phóng lên cao, giống như một tia chớp, Cổ Thần nháy mắt đã hiện ra giữa độ cao mấy ngàn trượng giữa không trung.

Nhìn về phía trước, ánh mắt Cổ Thần không khỏi lóe lên một tia mừng rỡ, nước biển đã lâu không thấy, nay đã hiện ra trước mặt, hơn trăm dặm ở phía trước chính là Đông Hải, một đại dương mênh mông, rộng lớn đến vô cùng!

Thân ảnh cổ Thần chợt lóe, liền thuấn di hai trăm dặm, trực tiếp hiện ra trên mặt nước Đông Hải.

Đang định nhảy vào Đông Hải thì bất chợt, từ trong hư không bỗng xuất hiện một cổ lực lượng vô cùng to lớn, từ bốn phương tám hướng đè nén lại, trong phút chốc, bốn phía như được dựng lên bốn bức tường không khí vững chãi như thành đồng vách sắt, thân thể Cổ Thần tức khắc bị dính chặt giữa không trung, thời gian như dừng hẳn lại.

Cổ Thần vừa ra khỏi đất thì đồng thời, Tàng Khôn Huyền cũng đã lao ra theo, chẳng qua lão bị bỏ rơi ở phía sau hơn năm trăm dặm, lúc Cổ Thần thuấn di tới bầu trời Đông Hải, Tàng Khôn Huyền cũng lập tức thuấn di, trực tiếp theo sát sau lưng hắn.

679. Chương 54 : Ngọc Kinh Vương

Không Gian Cấm Cố của siêu cấp cường giả Hư Không kỳ nhất thời phong ấn Cổ Thần tại giữa hư không.

Cùng một lúc, bàn tay Tàng Khôn Huyền vỗ tới trước, cương khí tiên lực từ giữa lòng bàn tay phóng ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ màu vàng đất hướng về phía Cổ Thần mà chụp đến.

Một ấn cuối cùng của Ngũ Hành Phân Thần Ấn, cũng chính là một ấn có uy lực mãnh nhất của Ngũ Hành Phân Thần Ấn.

Tàng Khôn Huyền chính là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, sự linh ngộ đối với pháp tắc đã đạt đến cảnh giới vô cùng thâm sâu, Thổ Sát Ấn thi triển ra so với khi Tàng Khôn Phàm thi triển, thì uy lực mạnh mẽ hơn không chỉ gấp mười lần.

Đừng nói là cường giả Đằng Vân kỳ, cho dù là Giá Vụ hậu kỳ, bị Thổ Sát ấn của Tàng Khôn Huyền đánh trúng nhất định cũng phải thần hình câu diệt ngay tức khắc.

Không gian bốn phía xung quanh bị cầm cố, Thuần Dương tiên lực khắp người Cổ Thần bỗng tuôn ra, điên cuồng vận chuyển, vừa thi triển thiên hạ đệ nhất bí thuật: Chiến Thần Diệt Tinh quyền, vừa hét lên một tiếng, thi triển tiếp Đạo gia vô thượng thần công: Kinh ca!

Chiến Thần Diệt Tinh quyền hủy thiên diệt địa, phá vỡ tinh thần, mang theo khí thế không gì có thể ngăn cản, dưới Không Gian Cấm Cố của Tàng Khôn Huyền, Cổ Thần đánh ra một kích Chiến Thần Diệt Tinh quyền, đem phong ấn bên ngoài cơ thể đánh thủng một lỗ lớn.

Hơn nữa, Cổ Thần còn thi triển vô thượng thần thông Kinh ca, thanh âm vừa ra khỏi miệng, một chữ Đạo thật lớn liền xuất hiện, nhất thời khiến cho áp lực do pháp tắc không gian của Tàng Khôn Huyền đang đè

nén bên ngoài thân thể suy giảm trên diện rộng, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đang tuôn thẳng ra ngoài nhất thời bạo phát.

Trong phút chốc, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền cương phóng thẳng ra ngoài, đánh cho Không Gian Cầm Cốt tan thành từng mảnh.

Trong mắt Tàng Khôn Huyền một lần nữa lóe lên một tia kinh hãi, Cổ Thần tu vi chỉ mới đến Đẳng Văn kỳ, thế mà lại có thể phá vỡ Không Gian Cầm Cốt do một siêu cấp cường giả Hư Không kỳ như mình xuất ra, thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng, sát ý lạnh như băng trong mắt Tàng Khôn Huyền không giảm bớt chút nào, cho dù phá vỡ Không Gian Cầm Cốt thì đã sao?

Thổ Sát Ấn đã chụp thẳng tới đầu Cổ Thần, Cổ Thần phá vỡ phạm vi Không Gian Cầm Cốt, chẳng qua cũng chỉ giải phóng được thân thể, không thể nào dùng thuận di để né tránh, dù có tài cao bằng trời thì nhất định vẫn sẽ bị Thổ Sát Ấn bổ trúng.

Trong mắt Tàng Khôn Huyền bắt đầu xuất hiện niềm vui của kẻ thắng cuộc, cường giả dưới cảnh giới Hư Không kỳ, cho dù là tu vi Độ Hư, cũng không có một ai có thể đỡ nổi một Thổ Sát Ấn của lão.

Ngàn năm trước, trong cuộc đại chiến tam tộc, đã có không biết bao nhiêu Yêu tộc và Long Tộc cảnh giới Đẳng Văn, bị Thổ Sát Ấn của lão miểu sát ngay tại chỗ.

Song, Cổ Thần là ngoại lệ!

Trong khoảnh khắc Thổ Sát Ấn ập thẳng xuống đầu, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền đã nhắm thẳng hướng Thổ Sát Ấn mà phóng đến.

Hơn nữa, bên ngoài thân thể Cổ Thần bỗng nhiên xuất hiện một cái đỉnh mang theo khí tức cổ lão mà tang thương, chính là Thái Hư Tiên Đỉnh từng thuộc về Tàng Thiên Cơ, một thời là trấn cung chi bảo của Thái Hư cung.

Sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền trong nháy mắt đã va chạm với Thổ Sát Ấn, sáu tiếng nổ vang trời đồng thời vang lên, Thổ Sát Ấn đột nhiên sáng rực, sáu đạo quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh quyền bỗng giòn như vỏ trứng, nhất thời bị Thổ Sát Ấn phá tan.

Ngay sau đó, Thổ Sát ấn nhu một tia chớp phóng xuống, vỗ thẳng vào thân Thái Hư Tiên Đỉnh.

...

Một tiếng vang thật lớn từ Thái Hư Tiên Đỉnh phát ra, Thái Hư Tiên Đỉnh giống như một ngôi sao băng, bị Thổ Sát Ấn đánh cho rớt thẳng vào Đông Hải.

Thái Hư Tiên Đỉnh một kiện tiên bảo tối thượng, do Tiên Tôn từ thời thái cổ để lại, chất liệu vô cùng rắn chắc, có thể nói là tiên bảo có sức phòng ngự cao nhất.

Cổ Thần trốn trong Thái Hư Tiên Đỉnh, dưới tình thế hung hiểm cuối cùng cũng thoát khỏi một kích tất sát của Tàng Khôn Huyền.

Trong mắt Tàng Khôn Huyền không khỏi lộ ra nét phẫn nộ vô cùng, Thái Hư Tiên Đỉnh, cũng chính là bảo vật ngàn năm trước lão giúp Thánh Đỉnh diệt Thái Hư cung mà đoạt được, ngàn năm qua luôn cất trong nhà, xem thành Thánh bảo truyền đời.

Ngày hôm nay, Thái Hư Tiên Đỉnh vốn là của lão lại cứu Cổ Thần một mạng,

Mượn lực một ấn kia của Tàng Khôn Huyền, Cổ Thần rơi vào trong Đông Hải, Thái Hư Tiên Đỉnh đột nhiên biến mất, một đoàn kim quang bắn ra, thân thể Cổ Thần bỗng hóa Kim Long, rỗng vào biển rộng.

Thái Hư Tiên Đỉnh vừa xuất hiện, khuôn mặt tươi cười của Tàng Khôn Huyền lập tức cứng lại, dùng dưng nổi giận. Ngàn năm trước trong trận chiến tiêu diệt Thái Hư Cung, Tàng Khôn Huyền phải liều mạng, Tàng gia vẫn lạc bao nhiêu Độ Hư cường giả, mới có thể chiếm được Thái Hư Tiên Đỉnh. Ngàn năm sau Tàng

Khôn Huyền vẫn còn sống, nhưng cơ nghiệp Tàng gia đã bị hủy, trọng bảo truyền thừa ngàn năm Thái Hư Tiên Đỉnh cũng đã đổi chủ

Vốn một chưởng Thổ Sát Ẩn này chụp xuống, Tàng Khôn Huyền đã nắm chắc trăm phần trăm có thể đánh chết Cổ Thần. Ai dè lại bị ngăn trở bởi Thái Hư Tiên Đỉnh, bảo vật vốn thuộc về Tàng gia, thuộc về Tàng Khôn Huyền hẳn. Khiến cho nhất kích tất sát của Tàng Khôn Huyền, thất bại trong gang tấc

Tình huống như thế, Tàng Khôn Huyền sao lại có thể không nổi giận?

Hai mắt trừng lớn, mái tóc dài của Tàng Khôn Huyền bay tán loạn, không khác gì một bác mệnh cuồng sư, phần nộ gào thét:

- Cổ Thần, tên cầu tặc này, hôm nay không giết được ngươi, Tàng Khôn Huyền ta thể không làm người!

Nói xong, thân thể Tàng Khôn Huyền giống như là một mũi tên, lao thẳng xuống dưới mặt biển. Nước so với mặt đất mềm mại hơn vô số lần, chấn động trong nước so với chấn động trong lòng đất lại càng thêm rõ ràng.

Tàng Khôn Huyền vừa tiến vào trong lòng biển, thông qua chấn động truyền đến, lập tức biết được vị trí của Cổ Thần. Cổ Thần nhả xuống biển, Tàng Khôn Huyền lập tức đuổi theo, thời gian qua đi bất quá chỉ giống như là một lần thuấn di. Nhưng trong thời gian một lần thuấn di này, Cổ Thần đã chạy xa ngoài ngàn dặm rồi, hướng đây Đông Hải, nhanh chóng chạy đi. Bên trong mệnh tuyến của Cổ Thần có “Thủy Chi Bản Nguyên”, đối với thủy tính vô cùng hòa hợp. Vừa vào Đông Hải, Cổ Thần lập tức thúc dục “Thủy Chi Bản Nguyên” bên trong cơ thể, lợi dụng lực lượng của “Thủy Chi Bản Nguyên”, ngự thủy phi hành, động tốc cực nhanh, so với sử dụng “Thổ Động Thuật” bên trong lòng đất còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Hơn nữa, Cổ Thần còn có thể hóa thân thành Kim Long, phòng khách phòng khách chính là loại yêu thú có thủy tính mạnh nhất. Theo truyền thuyết mưa gió trên thế gian đều là do Long quản lý, ngoại trừ Sa Long cùng Hỏa Long, sáu chi Long tộc còn lại cùng nước đều có quan hệ mật thiết.

Rong vào biển cả, chim bay trên trời, đều có thể đem tốc độ phát huy đến mức tận cùng

Cổ Thần đã có “Thủy Chi Bản Nguyên” bên trong Mệnh Tuyến, lại có thể hóa thân thành Kim Long, động tốc ở trong nước không chỉ nhanh hơn mấy lần so với bên trong lòng đất, so với khi thuấn di trong không trung, cũng nhanh hơn rất nhiều. Một lần thuấn di vượt qua khoảng cách hơn một ngàn dặm.

Một lần thuấn di vượt qua ngàn dặm, đây chính là tốc độ chỉ có siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ mới có thể đạt được.

Động tốc trong nước của Cổ Thần, khiến cho Tàng Khôn Huyền chấn động. Bất quá Tàng Khôn Huyền nhìn nước biển xung quanh có chút đỏ thắm, chợt cười lạnh. Tàng Khôn Huyền thầm nghĩ: “Cổ Thần, động tốc trong nước của ngươi chính xác khiến ta kinh ngạc, không ngờ một lần có thể vượt qua ngàn dặm. Nhưng khiến ngươi hoàn toàn không ngờ tới, pháp tắc lão phu lĩnh ngộ sâu sắc nhất lại chính là thủy pháp tắc a. Hừ! Ngươi đã bị thương, dưới đây Đông Hải này, ngươi trốn không thoát khỏi bàn tay ta.

Chương 54: Ngọc Kinh Vương. (Hạ)

Tàng Khôn Huyền vừa tiến vào bên trong nước biển.” nước biển phía trước lập tức phân thành hai, hình thành một khoảng không gian đen kịt. Thân ảnh Tàng Khôn Huyền lóe lên, liền biến mất giữa không không gian kia, sau khi xuất hiện đã vượt qua quãng đường hơn một ngàn dặm. Động tốc của Tàng Khôn Huyền trong nước biển so với Cổ Thần không hề kém hơn chút nào, đuổi theo sát sau lưng Cổ Thần.

Phán đoán của Tàng Khôn Huyền hoàn toàn chính xác, Cổ Thần đã bị thương, nước biển trở nên đỏ thắm chính là do máu của Cổ Thần chảy bên ngoài mà hình thành. Cổ Thần tuy trốn ở bên trong VTà ở O đ n (

Chương 56: Phong Bạo Thâm Uyên. (Hạ)

Đối với vật bên trong Phong Bạo Thâm Uyên, Cổ Thần có dự vọng tìm hiểu vô cùng lớn. Nghe ngữ khí của Cổ Thần, tựa hồ chưa từng nghe nói qua Phong Bạo Thâm Uyên. Ngao Liệt giải thích nói:

- Thế nhân đều nói, Đông Hải vô cùng mênh mông, vô cùng vô tận. Trên thực tế Đông Hải cũng có điểm cuối cùng, phía đông tiếp giáp với Yêu vực, phía nam tiếp giáp với Nam Hoang Hỏa Vực. Mà điểm cuối cùng phía đông, là một cái vòng xoáy vô cùng lớn, gọi là Phong Bạo Thâm Uyên.

Phong Bạo Thâm Uyên có phải là điểm cuối cùng của Đông Hải hay không? Không ai biết được, bởi vì ai cũng không thể vượt qua Phong Bạo Thâm Uyên, Bên trong Phong Bạo Thâm Uyên là một cái xoáy nước cực lớn. Lực hấp dẫn tỏa ra bốn phía cho dù là Chư Tử đại tiên thời thượng cổ, cũng sẽ bị hút vào, không cách nào thoát ra được. Theo ghi chép của tổ tiên Long Tộc từ thời thượng cổ. Từ biên giới của Phong Bạo Thâm Uyên, đến biên giới của vòng xoáy chừng hơn hai trăm vạn dặm. Mà từ biên giới của vòng xoáy, đến trung tâm vòng xoáy cũng có khoảng cách hơn hai trăm vạn dặm.

Mặt khác, trên bầu trời của trung tâm vòng xoáy có một cơn cuồng phong lớn vô cùng. Nổi thẳng từ mặt biển lên đến chín tầng trời. Phía dưới là một cái vực sâu cực lớn, bên trong một mảng đen kịt, không nhìn thấy đáy, không trông thấy bờ bên kia. Nếu đã tiến vào trung tâm vòng xoáy, cho dù người có tu vi thông thiên, cũng đành phải bó tay. Nếu cố tình vượt qua, lập tức bị vòng xoáy hút vào bên trong vực sâu, thì cốt không còn, biến mất vô ảnh vô tung. Cho nên không có cách nào biết được Phong Bạo Thâm Uyên có phải là điểm cuối cùng của Đông Hải hay không. Bởi vì chưa từng có một ai có thể vượt qua đến bờ bên của Phong Bạo Thâm Uyên, Một nửa xoáy nước đã vượt qua hơn hai trăm vạn dặm rồi, coi như là Chư Tử đại tiên cũng nhìn không ra cảnh tượng của bờ bên kia.

Bán kính bên ngoài của vòng xoáy đã là hai trăm vạn dặm rồi, trung tâm vòng xoáy càng là vô biên vô hạn. Trên bầu trời lại có một trận cuồng phong vô tận nổi thẳng bầu trời với mặt biển. Trong đầu Cổ Thần tưởng tượng ra hình dáng của Phong Bạo Thâm Uyên, hẳn không khỏi hít một hơi khí lạnh. Đây là cảnh tượng đồ sộ đến bậc nào. Đối mặt với lực lượng như vậy ngay cả Đô Hư cường giả cũng cảm thấy nhỏ bé.

Nhân tộc tu sĩ đối với Cổ Hoang hiểu rất rõ, đại bộ phận đều thuộc Trung Thổ, tiếp theo là đông, tây, nam bắc tứ hoang. Nói tóm lại trong ngũ hoang, tứ hải, chỉ có năm hoang, là được ghi chép lại tương đối kĩ càng. Còn đối với tứ hải, ghi chép vô cùng sơ sài. Bởi vì khoảng cách đến tứ hải quá mức xa xôi. Có lẽ thời kỳ thượng cổ từng có Nhân tộc cường giả thăm dò qua tứ hải. Chỉ là không có để lại ghi chép, hoặc là ghi chép phần lớn nằm trong tay các thế lực siêu cấp. Người bình thường, căn bản là không có cách nào biết được.

Cho nên, kiếp trước Cổ Thần mặc dù sống hơn năm trăm năm, nhưng cũng chỉ biết được Cổ Hoang thế giới có ngũ hoang tứ hải. Nhưng đối với tin tức chi tiết, một chút cũng không rõ ràng lắm. Điểm cuối cùng của Đông hải, Phong Bạo Thâm Uyên, hẳn giờ phút này mới nghe nói qua.

Cổ Thần nói:

- Long huynh tại Phong Bạo Thâm Uyên có điều tra được tin tức gì không?

Ngao Liệt lắc đầu nói:

Chỉ có Hợp Đạo kỳ Chư Tử đại tiên, mới có thực lực, tiến vào bên trong trung tâm xoáy nước, Đô Hư cường giả Hợp Đạo kỳ trở xuống. Chỉ có thể đi đến khu vực biên giới. Khu vực biên giới cũng đã dài chừng hơn hai trăm vạn dặm. Với thực lực của ta, cũng chỉ có thể tiến vào sâu thêm một trăm vạn dặm. Cho nên mới hướng Yêu Tộc cường giả xin trợ giúp, liên thủ tìm kiếm. Bên trong Phong Bạo Thâm Uyên truyền ra linh khí vô cùng phân thịnh. Hơn nữa nửa tháng trước phát sinh dị tượng cực lớn. Có thể khẳng định, bên trong Phong Bạo Thâm Uyên có lẽ là có trọng bảo hiện thế. Có lẽ là Thượng Cổ, thậm chí Thái Cổ di chỉ xuất hiện.

- Thái Cổ di chỉ...?

Cổ Thần nhin không được kinh hô một tiếng, hẳn từng tiến vào mộ Hiên Viên đế, mộ Xích Đế, mộ Hắc Đế, đều là mộ của năm vị đại đế thời thượng cổ. Coi như là bên trong Thượng Cổ di chỉ đã đạt đến đỉnh điểm rồi. Nhưng Thái Cổ di chỉ, hẳn còn chưa từng gặp qua.

Ngao Liệt gật đầu nói:

- Không sai, có khả năng lớn sẽ là Thái Cổ di chỉ. Bởi vì Phạm Âm đã từng tiến vào trong đó, Côn Ngô Tiên Kiếm cũng là được hấn giác tỉnh ở bên trong di chỉ kia. Côn Ngô Tiên Kiếm là một kiện Vô Thượng tiên bảo. Hơn nữa ta đã từng thấy qua Vô thượng tiên bảo, uy lực tuyệt đối không thể so sánh cùng với Côn Ngô Tiên Kiếm. Thanh kiếm này tuyệt đối không phải là do Chư Tử đại tiên thời thượng cổ chế tạo ra. Người đúc ra Côn Ngô Tiên Kiếm chỉ sợ ít nhất cũng là một vị đại năng cấp bậc Tiên Tôn từ thời Thái Cổ....

- Phạm Âm không phải đã đến Đông Hải rồi sao? Hấn ở đâu?

Nghe Ngao Liệt nhắc đến Phạm Âm, Cổ Thần mới nhớ ra. Nửa tháng trước Phạm Âm đã đến Đông Hải rồi, hấn đi cùng Ngao Nhụy Nhi. Hiện tại Ngao Nhụy Nhi ở đây, nhưng lại không thấy Phạm Âm. Ngao Liệt nói:

- Phạm Âm tu vi càng ngày càng cao, phát huy ra lực lượng của Côn Ngô Tiên Kiếm càng lúc càng lớn. Bảy ngày trước, ta với Phạm Âm cùng đi do thám Phong Bạo Thâm Uyên. Côn Ngô Tiên Kiếm tựa như là nhận được triệu hoán, uy lực đại tăng. Kiếm quang bùng lên, một kiếm bổ ra liền ngăn cản toàn bộ nước biển trước mặt đem Phạm Âm kéo vào bên trong Phong Bạo Thâm Uyên, còn ta thì bị chặn ở ngoài

Ngao Nhụy Nhi có chút lo lắng nói:

- Phạm Âm đã đi vào mấy ngày rồi, một điểm tin tức đều không có. Ta quả thực là lo cho hấn, chỉ sợ hấn gặp chuyện không may....

Cổ Thần nói:

- Phạm Âm đã từng nói qua, hấn từng gặp người bên trong một di chỉ dưới đáy biển hơn hai năm. Cuối cùng, đem Côn Ngô Tiên Kiếm giác tỉnh, nó mới mang hấn ra bên ngoài. Xem ra, Côn Ngô Tiên Kiếm cùng cái di chỉ kia có quan hệ rất lớn. Có Côn Ngô Tiên Kiếm trong tay, Phạm Âm cũng không có chuyện gì đâu!

Ngao Liệt nói:

- Không sai! Phạm Âm lần trước tiến vào bên trong di tích kia, giác tỉnh được Côn Ngô Tiên Kiếm, khiến cho hấn tu vi từ Bồi Nguyên kỳ trực tiếp bạo tăng lên bước vào Mệnh Tuyền Cảnh. Hiện tại Phạm Âm đã là cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ, nếu có thêm cơ duyên một lần nữa. Nói không chừng có thể bước vào Độ Hư cảnh. Như vậy Nhân tộc lại xuất hiện thêm một đại thiên tài rồi.

Ngao Nhụy Nhi, cũng bình tâm trở lại, trong nội tâm kinh hỷ.

Cổ Thần nói:

- Bao lâu nữa thì chúng ta xuất phát đi Phong Bạo Thâm Uyên?

Ngao Liệt nói:

- Chờ bọn họ thương thảo một phen, chúng ta sớm là tốt công tác chuẩn bị, đợi chút nữa liền xuất phát.

- Tốt...!

Cổ Thần nhẹ gật đầu, truyền âm nói:

- Long huynh, ta có một chuyện muốn hỏi huynh ?

Thấy Cổ Thần dùng tiên lực truyền âm, Ngao Liệt biết rõ hấn có ẩn tình, thần thức truyền âm nói truyền âm nói:

- Mời nói.....

Cổ Thần truyền âm nói:

- Long huynh có biết cửa vào Thiên Đình ở nơi nào không?

Ngao Liệt vẻ mặt xin lỗi, truyền âm nói truyền âm nói:

- Thiên Đình là địa phương tuyệt mật của Yêu tộc. Chỉ có Yêu tộc Độ Hư cường giả mới có thể biết được đường đi. Long Tộc chúng ta cũng không thể biết được, kể cả Ngô Tinh đại ca. Cổ huynh, người muốn đi Thiên Đình làm gì?

Cổ Thần truyền âm nói:

- Gặp một vị cổ nhân. Chín mươi năm trước, bên trong Côn Ngô Bí Cảnh ta và một vị bằng hữu bị Yêu tộc cường giả bắt vào bên trong Thiên Đình. Hiện tại đã có thực lực, ta muốn mang nàng ra ngoài.

682. Tam Thế Tình Duyên (bach Hồ)

Phía đông Nhạc Thủy Thành, dưới chân núi Linh Phù Sơn, mưa thu vào đầu đông lất phất rơi.

Bạch chậm rãi mở cây ô ra, đi dưới cơn mưa phùn lất phất hướng phía trong thành đi đến. Trên đường đi người đi đường tới tấp ghé mắt, ngắm cái thân ảnh thuốt tha vũ mị kia. Rìa ven đường, bên trong một tòa phong vũ đình có một vị võ sinh công tử tuổi còn rất trẻ đôi mắt lập tức trợn tròn nhìn thẳng về phía trước, bội kiếm trong tay rơi xuống đất lúc nào, hồn nhiên không biết. Khó trách tự cổ đã có câu:

Khả tiểu thi thư không tự cao

Tự cổ thánh hiền giai danh lợi

Ngay cả một tên thiếu niên võ sinh đã phóng đảng đâm ô rồi. Bạch nghĩ thầm, loại người ô uế như vậy, lưu hẩn lại làm gì, không bằng để ta thu lấy hồn phách của hắn. Cũng tốt giúp ta hoàn thành chiếc nan hoa thứ tám mươi một của chiếc U Minh Bảo Tán (tán đây nghĩ là cái ô)

Quyết định xong, Bạch cười nhẹ, nụ cười đầy quyền rũ, thân ảnh đi về phía ngoại thành. Người võ sinh nam tử kia đã sớm mê loạn, hai mắt không chớp, chăm chú nhìn thân ảnh tuyệt mỹ trước mắt. Bạch đem cây ô che trên đầu thư sinh, hai người đều im lặng, võ sinh nam tử thì trong lòng có quỷ, còn Bạch tổng lòng lại nghĩ: muốn mượn linh hồn người làm tán hồn (hồn phách của cây ô) thứ tám mươi một của ta.

Chỉ thấy cây ô trên tay nàng nhẹ xoay tròn, những hạt mưa xung quay cây ô liền bắn sang một bên. Khung của cây ô làm bằng thanh ngọc ngọc lập tức tỏa ra một đạo khí tức lạnh thấu xương. Đột nhiên một cái Phương Thiên Bảo ẩn thoáng hiện lên. Bạch khẽ quát lên một tiếng, thân hình lập tức bay ngược về phía sau, nhìn thân ảnh thư sinh phía trước, hình ảnh cái Phương Thiên Bảo Ẩn liền trở nên mờ nhạt. Hiên nhiên nếu không phải cái bảo ẩn kia xuất hiện bảo vệ một tia nguyên thần của hắn, bằng không hắn đã sớm mất mạng rồi

- Người, người, người không ngờ lại là yêu quái? Yêu nghiệt, ta chính là Đại Doanh thái tử, Tàng Thiên Cơ. Bản thái tử có Cửu Long Bảo Ẩn hộ thể. Người đừng hòng có thể hãm hại ta, ta mặc dù hiện giờ không diệt trừ được người nhưng sau này sẽ khiến người trả giá đắt.

Nói xong không quan tâm đến thân thể đang bị trọng thương, nhanh chóng bỏ chạy. Bạch nhìn về bóng lưng người nam tử, Thiên Ý như vậy, cũng không cần cưỡng cầu. Tốt nhất vẫn hoàn thành nốt cái tâm nguyện cuối cùng này, sau đó ẩn cư chốn thâm sơn, sớm ly khai cái trần thế phức tạp này.

Nhiều năm về trước, Bạch còn là một con hồ yêu trong chốn thâm sơn. Mùa đông một năm, nàng ra ngoài kiếm ăn vô ý rơi vào bẫy của thợ săn, một đám thiếu niên đã kêu gào bắt đầu muốn giết nàng. Nàng thất kinh trong tai tràn ngập tiếng gọi của đám thiếu niên:

- Cổ Thần, Cổ Thần, chúng ta cùng đi khiêng đá thôi!

Thiếu niên cầm đầu tên là Cổ Thần, lại chỉ đứng im lặng, hẩn bình tĩnh nhìn nàng, trong ánh mắt có chút thương tiếc, nhẹ nói:

- Chỉ là một đầu Bạch hồ mà thôi, tha cho nó!

Trong khoảnh khắc này, nàng nhớ kỹ ánh mắt trong veo, cùng với nốt ruồi màu đỏ nằm ở phía trên vành tai phải của hắn

(1) Xuân ngữ điệu

Tháng ba, bên trong Nhạc Thủy thành, trên đường ẩm áp, oanh ca yến hót, trăm hoa đua nhau khoe sắc. Nhưng cho dù xuân sắc đến đâu cũng không hề liên quan đến Bạch. Tràn đầy bên trong trái tim nàng, tất cả đều là sự cô đơn. Một mùa đông nữa qua đi, nàng vẫn chưa tìm được Cổ Thần

Sáng sớm ngày hôm nay, đi qua hiệu thuốc phía tây Nhạc Thủy Thành. Vừa qua góc đường, nàng chợt thấy thân ảnh một thiếu niên tuần dật trầm mặc ngồi ở đối diện hiệu thuốc. Bên cạnh hắn chất đầy dược thảo: Bạch cúc, đương quy, thược dược, trần bì, . . .

Chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, bất chợt Bạch liền nhận ra một tia khí tức quen thuộc bên trong ánh mắt vị thiếu niên đó.

Nàng không khỏi dừng lại nhìn thêm một lúc, chỉ thấy động tác bốc thuốc, ước lượng dược liệu, gói thuốc của vị thiếu niên vô cùng thành thục. Các loại dược liệu cần thiết không cần nhìn lập tức đã biết được đặt ở vị trí nào. Trên con phố đông đúc, dòng người tấp nập đi lại, thiếu niên kia vẫn chăm chú vào công việc của mình, không có chút xao nhãng nào, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt trong trẻo mà tràn đầy kiên nghị

Thân hình Bạch run rẩy. Cho dù mưa xuân chợt đổ xuống, nhưng nàng vẫn chưa nhận ra. Thiếu niên kia luống cuống chân tay thu hồi dược liệu, quay người lại, Bạch lập tức nhìn thấy trên vành tai bên phải của hắn có một cái nốt ruồi màu đỏ. Bạch rùng mình, khó trách ánh mắt kia lại quen thuộc như thế—Hắn đúng là Cổ Thần.

Thiếu niên tuyệt mỹ như thế lại phải lưu lạc nơi phố phường, dựa vào việc buôn bán dược liệu mà mưu sinh. Bạch chợt cảm thấy trong lòng chua xót. Cổ Thần đột nhiên phát hiện trên phố có một nữ tử mặc bạch y đang kinh ngạc nhìn hắn, cho dù trời đang đổ mưa vẫn hồn nhiên không biết.

- Cô nương, có phải cô không mang theo ô hay không?

Hắn ân cần hỏi

Bạch ngẩn người, không đợi nàng hồi phục tinh thần, Cổ Thần đã tiến về phía trước. Cầm một chiếc ô cũ nát không chịu nổi nhét vào trong tay nàng, quay người đẩy xe, rất nhanh đã biến mất dưới cơn mưa.

Bạch chợt bừng tỉnh. Trên cán chiếc ô vẫn còn hơi ấm hắn lưu lại. Chỉ là một chiếc ô cũ nát, lại khiến nàng có cảm giác hoa mỹ xinh đẹp không gì sánh được. Giống y như thiếu niên kia, cho dù phải luân lạc nơi phố phường, vẫn giống như một bông hoa sen xinh đẹp mà u tĩnh.

Nàng, không có nhận lầm. mấy ngày sau Bạch hỏi thăm mọi người. Nam tử buôn bán dược liệu kia, đúng là Cổ Thần. Tuổi vừa đôi mươi, là một thiếu niên tuấn mỹ, trời sinh tài hoa, bất đắc dĩ vì gia cảnh bần hàn, không thể không gác lại nhàn sự, tiến vào trong rừng rậm kiếm dược thảo tìm đường mưu sinh. Chỉ là trong nhà thỉnh thoảng vẫn ngâm thơ, làm phú tự than thở:

- Phong nhĩ chích vi đạo lương mưu (kẻ nhĩ nhận thì vẫn cần cơm để sống)

Ngoại trừ chua xót, Bạch còn cảm thấy vô cùng không cam lòng—Cổ thần đã có thê tử, thê tử của hắn là người phụ nữ bán đậu hũ ở tây thành tên là Hư Tử Uyên. Lần đầu tiên nghe thấy tin này, Bạch cảm thấy giống như tâm can bị thiêu đốt. Một nữ nhân bán đậu hũ thô bỉ, cũng xứng đôi với Cổ Thần của ta?

Bạch quyết định thu lấy hồn phách của Hư Tử Uyên, vừa vặn là tán hồn thứ tám mốt của cây U Minh Bảo Tán. Chợ phía tây thành, dòng người qua lại náo nhiệt, Bạch đứng đối diện tiệm bán đậu hũ, quan sát nữ nhân gọi là Hư Tử Uyên kia. Lúc này, bên trong tiệm đậu hũ là một nữ tử còn rất trẻ đang bố trí hai cái bánh bao nóng cho hai người hành khất. Bạch ý niệm thoáng động., nàng kia ánh mắt trong sáng, gương mặt xinh đẹp, tuy chỉ mặc bộ y phục bình thường nhất, nhưng lại toát ra vẻ thanh thoát, nhã nhặn, hiền lương.

Bạch chỉ cần thu lấy hồn phách của nàng, Cổ Thần sẽ thuộc về Bạch

- Tỷ tỷ, ta mua hai khối đậu hũ.

Trong tay không có tiền, Bạch vẫn trực tiếp đưa cánh tay thon dài của mình ra. Rõ ràng là đang muốn trêu chọc. Nhìn lòng bàn tay trắng không, Hư Tử Uyên giật mình nói:

- Vị cô nương này, nếu là quên mang theo ngân lượng, cứ mang đồ đi, sau đó quay lại trả tiền cũng không muộn.

Vừa nói vừa nhanh nhẹn dùng lá sen gói kỹ hai khối đậu hũ, nhiệt tình đưa qua. Bạch nhìn thấy bàn tay nàng thô ráp, đầy mỡ, tuế nguyệt phong trần cùng vất vả để lại dấu vết hằn sâu trên đôi tay của nàng. Đôi tay của Hư Tử Uyên càng tôn lên vẻ rực rỡ linh lung tỏa ra từ đôi tay ngọc ngà của nàng. Chỉ là nàng không cảm thấy chút vui vẻ nào, trong lòng giống như là bị kim đâm. Hai khối đậu hũ trong lòng bàn tay như hai thanh sắt lung đốt cháy tâm can nàng. Bạch đột nhiên không thể hạ thủ

Nếu Hư Tử Uyên nếu là một nữ tử thô tục, Bạch sẽ không ngần ngại thu lấy hồn phách của nàng. Chỉ là hết lần này tới lần khác nàng không làm được. Bên trong nhân gian chìm nổi, nhuộm tuế nguyệt phong trần, không ngờ còn xuất hiện một đóa bách hợp chốn hoang dã tỏa ra vẻ đẹp siêu thoát như vậy.

Chỉ là, thế nhân vốn đã đầy nhỏ nhen, giả dối, đã chỉ có một Cổ Thần, ta cần gì phải khác khí với nàng. Bạch trong lòng khẽ động: ta ngược lại muốn xem một mặt thô tục chân thật nhất của người, ta muốn cùng người đo sức một phen

- Tỷ tỷ ta cùng với cha mẹ từ quê lên đây, không ngờ phụ mẫu đều mất, ta tha hương lưu lạc, sống qua ngày, ngay cả lộ phí về quê cũng không có. Tỷ tỷ người tốt bụng không biết có thể cho ta ở tạm mấy ngày?

Tử Uyên thất thần. Hai con mắt Bạch đồng thời rơi xuống hai dòng nước mắt

Trầm tư một lát. Tử Uyên dùng vải lau sạch đôi tay, nói:

- Nếu như không chê, muội có thể tạm đến ở nhà ta, đợi gom đủ tiền lộ phí, về quê cũng không muộn

- Tỷ tỷ người thật tốt

Bạch tiến lên nhẹ ôm lấy Tử Uyên, thân mật không khác gì hai tỷ muội ruột thịt.

- Từ hôm nay trở đi, ta gọi người là tỷ tỷ nha?

Khóe miệng nở một nụ cười lạnh: Cổ Thần, nhất định thuộc về ta rồi!

(2) hạ chi tình

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, rất nhanh đã sang mùa hạ. Vợ chồng Cổ Thần Tử Uyên đối đãi với Bạch giống như thân muội muội. Bọn họ cả ngày lam lũ, khiến cho Bạch cảm thấy rất không đành lòng. Vợ chồng trên thế gian, Bạch gặp qua không ít, có người ân ái chưa được trăm ngày đã cạn tình trở mặt, có người vụng trộm có tư tình bên ngoài, có người thì đánh cãi lộn nhau kêu trời kêu đất. Giống như vợ chồng Cổ Thần cùng Tử Uyên ôn hòa lễ phép, nghiêm khắc với bản thân, lịch thiệp với người khác quả đúng là hiếm thấy

Mùa hạ, sau bữa cơm chiều, Bạch liền ngồi trước cửa, uống chén canh của Tử Uyên tỷ nấu, nhìn Cổ Thần dọn thảo dược. Trong mắt Bạch, Cổ Thần quả thực là thiên tài.

Nàng vốn chỉ là một con yêu quái vô tình, cũng không thể đành lòng dành lấy Cổ Thần—Tử Uyên tỷ xem nàng như thân muội muội, luôn dốc bầu tâm sự cùng nàng phân ưu. Càng ngày đối với Hạ Tử Uyên nàng lại tôn kính thêm một phần

Nàng biết rõ Cổ Thần đối với nàng không có tình yêu, chỉ coi nàng như em gái của hắn. Hắn một lòng chỉ coi Tử Uyên là thê tử duy nhất. Mà thu lấy hồn phách của Tử Uyên thì nàng lại không đành lòng.

Bất lực, tự trách, Bạch càng ngày càng đau khổ. Một ngày sau, một cơn mưa rào mùa hạ chợt ập xuống. Tử Uyên dặn dò Bạch mang cho Cổ Thần một chiếc ô

Nhẹ mở cây ô ra, Bạch thầm nghĩ: “Ta không tin không dụ hoặc được chàng”

Lúc đến cửa nhà, một cơn gió chợt thổi tới, Bạch chợt bày ra bộ dạng yếu đuối. Cổ Thần bất chấp nam nữ khác biệt, liền đỡ lấy nàng. Cây ô bị thổi bay, nước mưa rơi xuống như những bông hoa, bông hoa nhấp nháy như ánh sao trên trời, quả thực là một hồi mộng đẹp. Tâm thần Bạch say mê. Nước mưa ướt đầm y phục, dán chặt lên thân thể nàng. Một khắc này, Bạch đầy dục ý—Tử Uyên tỷ mặc dù hiền thực, sợ cũng khó chống được một nụ cười phong tình của ta

- Cổ Thân, ta có thể cho huynh vinh hoa phú quý, huynh có thể tận tâm ngâm thơ làm phú.

Bạch nhẹ nhàng thủ thủ bên tai hắn, hơi thở thơm như mùi hoa lan.

- Ta biết muội gia cảnh không tầm thường, muội một thân gấm phục, há có thể là con cái nhà thường dân Cổ Thân than nhẹ Bạch đem eo nhỏ dán chặt lên người hắn—nữ tử thế gian ai có thể vũ mị hơn thiên niên hồ tu?

Ai ngờ Cổ Thân chợt bừng tỉnh, đẩy nàng ra nghiêm mặt nói:

- Tuổi còn trẻ, như thế nào đã học được một thân mị cốt, lại không quản ta là người có vợ hay chưa?

Trong chốc lát Bạch mặt đỏ tới tận mang tai, trong lòng vô cùng nhục nhã. Trước kia nàng nhẹ nhàng giết người, mặc sức trêu ghẹo, mị hoặc vô cùng, mê hoặc đủ loại nam nhân, nàng cũng chưa từng có loại cảm giác này. Một khắc này Bạch chợt nhận ra: Chính mình đã có tình cảm của phạm nhân, trái tim đã biết cảm thấy xấu hổ. Nàng không còn là một con yêu tu thanh tâm quả dục, tâm tĩnh lặng như mặt nước hồ nữa.

Màn đêm buông xuống, Bạch không thể nào ngủ được. Sắc trời dần sáng, nàng hạ quyết tâm, nữ tử thế gian, bắt phải bỏ đi người mình yêu thương thì làm sao chịu được?

Bỏ đi hay thu hồn phách của nàng?

Ai ngờ lúc này chợt thấy Tử Uyên nói mơ. Bạch nín thở tập trung suy nghĩ, nghiêng tai lắng nghe:

- Ngày mai cố bán thêm một chút đậu hũ, liền tiết kiệm đủ lộ phí cho Bạch muội muội về quê rồi!

Giọng nói rất nhỏ, lại giống như sét đánh bên tai Bạch

Bạch khòe mắt chảy xuống vài giọt nước óng ánh. Cái này chẳng lẽ chính là nước mắt mà thể nhân thường nói? Không ngờ trên thế gian này vẫn có chân tình, có thể khiến cho Hồ Yêu chảy nước mắt.

Cổ Thân, ta yêu chàng sâu đậm hơn, cũng không có cách nào đành lấy một góc trong tâm chàng. Tử Uyên ta hận tỷ sâu đậm hơn, cũng không chống nổi tấm chân tình này.

Lưu lại một phong thư, Bạch ra đi.

Dây dưa, trầm luân thêm cũng đã không còn ý nghĩa, chỉ khiến cho nàng càng thêm đau khổ, bất lực mà thôi. Trái tim nàng tan vỡ.

Trên đường gặp phải tu sĩ phật môn ngăn cản. Song phương bắt đầu đánh nhau. Bạch ra chiêu trí mạng đối phương lại thành thạo phá giải. Bạch càng ra chiêu, tâm trạng càng thêm phiền muộn. Chợt cây thiền trượng của tăng nhân kia đã đặt lên trên cổ nàng

- Vì sao không giết ta?

Bạch bi thương hỏi

- Tâm nguyện của ngươi chưa hoàn thành, tình duyên chưa dứt

- Tình duyên?

Bạch nở nụ cười thê lương

- Cuộc đời này, ta đã không còn cách nào đành được tình yêu thuộc về mình rồi

- Không ngươi sai rồi. Trên thế gian này, tình yêu cực hạn không phải là sự chiếm hữu, mà đó là sự thành toàn

Sáng sớm, tia sáng đầu tiên chiếu rọi lên người Bạch. Nàng lập tức ngộ ra triết lý vị tăng nhân vừa nói

Nàng suy nghĩ sau đó nói:

- Ta có thể vì chàng mà bỏ qua kiếp trước cùng kiếp này của mình, ngươi nguyện ý giúp ta sao?

- Người cần biết rõ. Vứt bỏ kiếp trước cùng kiếp này của mình, sẽ đem người biến thành người không ra người quý không ra quý

Bạch lặc đầu nói:

- Ta còn cần kiếp trước cùng kiếp này làm gì?

(3) Thu hồn

Trung thu, Cổ Thần cùng Tử Uyên đều muốn tặng cho đối phương một món quà. Tử Uyên muốn tặng cho hần một chiếc ô mới. Gia cảnh bần hàn, chỉ có duy nhất một chiếc ô cũ, Cổ Thần đã đem tặng cho một người qua đường. Mỗi khi trời mưa, hần chỉ có thể trú dưới tàng cây. Mà Cổ Thần muốn tặng cho Tử Uyên một chiếc trâm cài ngọc. Thê tử người khác đều có, duy chỉ mình nàng không có. Nàng luôn trong trắng, thuần khiết như thế

Hội Trung thu, Cổ Thần cùng Tử Uyên trong lòng mỗi người đều có một bí mật, sớm đã đi ra ngoài. Tử Uyên trong lòng tràn đầy hi vọng sớm có thể bán hết đậu hũ, như vậy nàng có thể mua một chiếc ô mới, trượng phu cũng không cần sợ trời mưa nữa. Mà Cổ Thần chờ mong hần có thể bán thêm một ít đồ tre, như vậy hần sớm có thể mua được một cái trâm cài tóc, sớm chút về nhà cùng Tử Uyên ngắm trăng ăn bánh trung thu

Hoàng hôn buông xuống, một vị tăng nhân đi ra từ tiệm đậu hũ của Tử Uyên. Hần một hơi ăn hết hai chén đậu hũ, lúc tính tiền mới phát hiện ra trên người mình không có đồng nào, vì vậy để lại cây ô của bản thân.

Tử Uyên nhìn chiếc ô, trong tâm đầy vui sướng. Là một cây ô chuôi làm bằng một thanh trúc tía, xinh đẹp chắc chắn, khung có tám mươi một chiếc nan hoa bằng ngọc, ôn nhuận trong suốt. Duy khiến nàng thấy có chút kỳ quái chính là trong tám mươi một chiếc nan hoa kia có tám mươi chiếc làm từ thanh ngọc, duy chỉ có một chiếc nan hoa làm từ bạch ngọc lại tỏa ra màu bích lục. Tử Uyên thu quán đem cây ô cất kỹ, vô cùng cao hứng đi về nhà

Cùng lúc đó quán được liệu của Cổ Thần sinh ý thừa thớt. Sắc trời dần dần chuyển tối Cổ Thần chán nản, thất vọng bắt đầu thu thập sạp hàng. Đúng lúc này một vị tăng nhân chợt đi qua, trợn lấy một kiện ống đựng bút bằng trúc. Sau đó hỏi Cổ Thần:

- Ta không có ngân lượng, có thể đổi bằng chiếc trâm cài tóc này được không?

Cổ Thần nhận lấy trâm cài tóc. Là một chiếc trâm làm bằng bạch ngọc, có hình một con miêu ly, thanh nhã bất phàm. Tử Uyên nhất định sẽ rất thích, Cổ Thần cao hứng thâm nghĩ. Hần cẩn thận đem trâm cài tóc bỏ vào trong ngực, thu thập sạp hàng, vô cùng cao hứng đi về nhà

Trước cửa nhà, Tử Uyên cùng Cổ Thần gặp nhau. Cả hai vẻ mặt đều quý dị đi vào bên trong phòng khách, nói muốn cho đối phương một cái kinh hỷ

Tử Uyên nói:

- Tết trung thu năm nay, ta tặng huynh một cây ô mới

Cổ Thần cầm chặt cây ô, phảng phất như nắm hạnh phúc một đời. Hần nghẹn ngào để cho Tử Uyên ngồi ngay ngắn trước gương đồng, nhẹ dấn nàng nhắm chặt hai mắt. Đợi đến lúc Tử Uyên mở mắt ra, nàng phát hiện trên búi tóc mình có một chiếc trâm cài rất chi thanh lệ. Cổ Thần đứng trước kính cười, ánh mắt đầy thâm tình

Trong thiên địa, vầng trăng tròn chậm chậm bay lên. Một tàn hồn liếc nhìn bọn họ. Trâm cài nàng kia mang trên đầu chính là tiền kiếp của nàng, còn cây ô trong tay nam tử là kiếp này của nàng.

Tàn hồn cười thoải mái, khóe mắt có hai hàng nước mắt tuôn rơi. Ánh trăng rọi xuống, tàn hồn trong tuế nguyệt thờ dài tịch tịch, sau đó qua người biến mất, lưu lại trong hồng trần cuộn cuộn một bóng lưng đầy cô tịch.

683. Chương 57 : Thiên Lực Vô Cùng

Ngao Liệt truyền âm nói:

- Cổ huynh đệ, nhìn người khí tức cuộn cuộn, thân thể cường đại, thực lực đã siêu việt Đẳng Vân kỳ cường giả. Chỉ là, Thiên đình là thánh địa của Yêu Tộc. Bên trong có không ít cường giả. Không nói cái khác, Hư Không kỳ cường giả đã có đến ba vị. Ngoài Ngọc Kinh Vương đi cùng người, còn có một vị Thần Giao Vương. Trước đó vài chục năm lại xuất hiện thêm Kim Bằng Vương, lợi hại vô cùng, đánh bại cả Thần Giao Vương, trở thành một vị tân Yêu tộc chi chủ. Người nếu muốn đi Thiên Đình, cần phải cẩn thận.....

Trước mắt, Cổ Thần nếu sử dụng Chiến Thần Lệnh, đối phó với Tàng Khôn Huyền còn không chắc thắng. Huông chi là đối mặt với ba vị Hư Không kỳ Yêu tộc siêu cấp cường giả, càng không có thực lực đánh một trận. Cổ Thần âm thầm nhíu mày, Kim Bằng Vương cùng hắn cừu hận sâu như vậy, nếu như đi Thiên Đình, tất nhiên là không thể tránh khỏi một trận chiến. Không có thực lực đánh bại Kim Bằng Vương, liền không có cách nào mang Tiểu Bạch ra ngoài. Kim Bằng Vương chính là siêu cấp cường giả gần bằng với Ngô Tinh, Cơ Nghiêu Thánh Hoàng, Độ Thiện Đại Sư. Cổ Thần đại khái có thể đoán ra được tu vi của Kim Bằng Vương, ít nhất cũng là Hư Không trung kỳ, thậm chí có thể là Hư Không hậu kỳ siêu cấp cường giả.

Mặc dù Cổ Thần thân mang Chiến Thần Lệnh, lại tu luyện thiên hạ đệ nhất bí điển “Chiến Thần Tinh Kinh”, hơn nữa còn có được Thuần Dương Chi Thể. Nhưng cũng chỉ có thể tung hoành vượt một cấp mà thôi. Hắn hiện giờ có tu vi Đẳng Vân trung kỳ, bằng vào thực lực có thể đánh chết tu sĩ Giá Vụ trung kỳ. Đối với cường giả Giá Vụ Hậu kỳ, nếu không muốn vận dụng đến hai kiện trọng bảo Chiến Thần Lệnh cùng Như Ý Linh Lung Bảo Tháp trừ phi là đánh lên mới có thể chiến thắng.

Bước vào Độ Hư cảnh, tốc độ tăng trưởng tu vi càng về sau lại càng thêm rõ ràng. Đẳng Vân kỳ, Giá Vụ kỳ chỉ có thể xưng là cường giả. Mà Hư Không kỳ chính là siêu cấp cường giả, danh xưng như vậy không phải là không có lý do của nó. Đẳng Vân kỳ cường giả còn có khả năng vượt cấp đánh chết Giá Vụ kỳ cường giả. Nhưng Giá Vụ Kỳ cường giả, cơ hồ không có khả năng đánh chết Hư Không kỳ siêu cấp cường giả.

Bước vào Hư Không kỳ, có thể chính thức lãng không hư độ, lực lượng gia tăng vô số lần. Cảm ứng lực của thân thể, nguyên thần cũng được tăng cường. Cùng Giá Vụ Kỳ cường giả so sánh, sự chênh lệch giống như là giữa đỉnh núi với chân núi vậy.

Về phần Hợp Đạo Kỳ tu sĩ, càng xưng là cái thể cường giả, so với Hư Không kỳ càng thêm chênh lệch. Cái thể cường giả vừa xuất hiện, cho dù hàng ngàn hàng vạn Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả cũng không phải là đối thủ. Hợp Đạo Kỳ cái thể cường giả đã có “đạo” của chính mình, so sánh cùng với Hư Không kỳ, chênh lệch thực lực quả thực giống như là giữa trời và đất. Trừ phi là tồn tại đồng cấp, nếu không sẽ bị cái thể cường giả trực tiếp miểu sát.

Hợp Đạo Kỳ cái thể cường giả được xưng là Chư Tử đại tiên. Đây tuyệt đối là danh bất hư truyền, thời đại Thượng Cổ, Đô Hư cường giả vô số, nhưng có thể bước vào cảnh giới thứ tư Hợp Đạo Kỳ, thành tựu Chư Tử đại tiên, lại chẳng có mấy người.

Dùng thời gian một vạn năm là mốc, bên trong Cổ Hoang vạn tộc, tổng số cường giả Chư Tử đại tiên không vượt quá ba mươi người. Suốt mười vạn năm Thượng Cổ thời đại, dẫn sinh ra không quá ba trăm vị Chư Tử đại tiên.

Dùng Nhân tộc làm thí dụ, Thượng Cổ thời đại mười vạn năm, sinh ra chưa tới một trăm vị. Một vạn năm chưa tới mười vị, bình quân một ngàn năm chưa chắc đã sinh ra một vị. Mà đó chính là thời đại Tu Chân giới cường thịnh nhất. Sau thời Thượng Cổ, ngay cả một vạn năm cũng không sinh ra một vị Chư Tử Đại Tiên

Sau Hợp Đạo Kỳ, Cổ Thần không biết cụ thể sẽ là cảnh giới nào nữa. Nhưng có thể suy đoán được, mỗi một lần cảnh giới tăng lên, tu vi nhất định sẽ bạo tăng. Càng về sau sẽ càng thêm lợi hại. Cho nên muốn vượt cấp chiến thắng, lại càng thêm khó khăn. Tuy rằng, nói Cổ Thần hiện tại với thực lực Đẳng Vân trung kỳ, có thể dựa vào Chiến Thần Lệnh cùng Như Ý Linh Lung Bảo Tháp đánh chết Giá Vụ hậu kỳ cường giả. Nhưng đợi cho đến khi Cổ Thần bước vào cảnh giới Giá Vụ trung kỳ, bằng Chiến Thần Lệnh cùng Như Ý Linh Lung Bảo Tháp chưa chắc có thể đánh thắng Hư Không hậu kỳ siêu cấp cường giả.

Nếu Kim Bằng Vương là Hư Không hậu kỳ siêu cấp cường giả, Cổ Thần muốn chiến thắng hắn, cần phải bước vào Hư Không sơ kỳ, mới có thể nắm chắc. Từ Minh Khiếu kỳ đạp nhập vào bên trong Độ Hư cảnh, Cổ Thần cần đến vài chục năm thời gian, từ Đăng Vân kỳ tiến lên Giá Vụ kỳ, Giá Vụ kỳ bước vào Hư Không kỳ còn cần không biết bao nhiêu thời gian nữa. Nội cảnh giới còn dễ dàng tăng trưởng, chứ đột phá cảnh giới, khó lại càng thêm khó

Cổ Thần cắn răng, vô luận như thế nào, hắn cũng phải nhanh chóng đem Tiểu Bạch mang ra khỏi Thiên Đình.

Cần phải trở nên mạnh mẽ.....Mạnh mẽ hơn nữa! Cổ Thần trong thâm tâm quyết định

Tiến vào Hư Không kỳ còn phi thường xa xôi. Việc tạm thời cần làm, vẫn là nên tìm hiểu rõ Thiên Đình nằm ở nơi nào?

Chỉ cần tu vi tăng trưởng thêm hai cấp độ, sau khi bước vào Giá Vụ Kỳ. Cho dù đánh không lại Kim Bằng, lén lút lén vào bên trong Thiên Đình mang theo Tiểu Bạch chạy trốn vẫn là có thể làm được.

Thiên Đình là thánh địa yêu tộc, là địa phương tuyệt mật, trên đường đi đến Phong Bạo Thâm Uyên. Cổ Thần dùng tiên lực truyền âm dò hỏi Ngọc Kinh Vương, vị trí của Thiên Đình. Xem Ngọc Kinh Vương có thể nể mặt Ngô Tinh đại ca mà tiết lộ hay không. Hiển nhiên, kết quả là không thể nào, Ngọc Kinh Vương nói: "Thiên đình là thánh địa Yêu tộc, là cứ điểm cuối cùng, là chỗ tị nạn khi Yêu tộc bị yếu thế. Cho dù là đích thân Ngô Tinh dò hỏi, năng cũng sẽ không nói ra.

Cổ Thần cũng có thể hiểu được, giống như là cửa vào bên dưới Chiến Thần Điện của Vu tộc vậy. Cánh cửa đó nằm ở nơi nào, bất luận một ai cũng đừng mở tường khiến Tự Ngọc nói ra. Chỉ là vô luận như thế nào, Cổ Thần cũng muốn tiến vào bên trong Thiên Đình cứu Tiểu Bạch ra. Nếu Ngọc Kinh Vương không thể nói ra, hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp lấy từ trong miệng người khác.

Lần này tiến đến Phong Bạo Thâm Uyên, tổng cộng có ba vị Yêu tộc cường giả, đứng đầu là Ngọc Kinh Vương, tiếp theo là vị đại hán thân cao quá hai trượng, tên là Man Ngưu Vương có tu vi Giá Vụ hậu kỳ, đứng cuối cùng là Hắc Xà Vương, chỉ có tu vi Giá Vụ sơ kỳ

Man Ngưu Vương cùng Thạch Hầu Vương, đều có thiên phú dị bẩm. Thân thể trời sinh cường hãn đủ để so sánh cùng Tàng Khôn Huyền, Cổ Thần loại bỏ Man Ngưu Vương ngay từ ban đầu. Như vậy mục tiêu phù hợp nhất cũng chỉ có một người Hắc Xà Vương. Cổ Thần thầm nghĩ:

- Cũng tốt, Hắc Xà Vương! Tiểu Bạch chính là bị người cùng Khổng Tước Vương bắt vào bên trong Thiên Đình, ta liền từ trong miệng của người tìm được câu trả lời.

Cổ Thần trong nội tâm quyết định, tiến vào Phong Bạo Thâm Uyên, chỉ cần Hắc Xà Vương bị bỏ lại phía sau, liền lập tức bắt giữ, ép hỏi vị trí của Thiên Đình. Từ Long cung đến biên giới Phong Bạo Thâm Uyên, khoảng cách hơn hơn ba trăm vạn dặm, đối với Hư Không kỳ cường giả mà nói, cũng không tính là xa xôi gì. Sau hai canh giờ, tất cả mọi người đều có mặt tại biên giới Phong Bạo Thâm Uyên.

Sáu người tiến vào, theo thứ tự theo thứ tự là Yêu tộc cường giả Ngọc Kinh Vương, Man Ngưu Vương, Hắc Xà Vương; Long tộc cường giả Đông Long Vương, Ngao Liệt, cùng với Cổ Thần. Ngao Liệt chân thân là biến dị Huyết Long, với tư cách là Độ Hư cường giả, cũng có một phong vương: danh xưng Huyết Long Vương

684. Chương 58 : Tiên Thiên Linh Bảo

Đã đến biên giới Phong Bạo Thâm Uyên, không thể tiếp tục phi độ. Trên bầu trời là vô số đạo long quyển phong(vòi rồng), loại nhỏ thì có đường kính vài trăm trượng, loại lớn thì đạt đến ngàn trượng. Sức gió cường đại đem mặt biển tạo thành vô số vòng xoáy nhỏ thì vài ngàn trượng, lớn thì có thể đạt tới vạn trượng

Những đạo long quyển phong đạt tới ngàn trượng cho dù là Độ Hư cường giả cũng không dám tiến vào. Bên trong hàm chứa phong chi pháp tắc vô cùng mãnh liệt, đủ để đem Đăng Vân kỳ, Giá Vụ Kỳ cường giả đánh thành trọng thương thậm chí là hủy diệt. Từng trận phong bạo nổi tiếp nhau, liên miên bất tuyệt, xông

thăng lên tới tận vòm trời. Khe hở ở giữa ngắn thì vài chục dặm mà dài thì lên đến vài trăm dặm. Phong bạo đang không ngừng di động bên trong

Sáu vị cường giả đứng ở bên ngoài Phong Bạo Thâm Uyên, nhìn về phía những trận phong bạo liên miên bất tuyệt kia, Cổ Thần thở dài:

- Nếu tu sĩ có thể thi triển ra nhiều phong bạo như vậy, không biết cần phải đem phong chi pháp tắc lĩnh ngộ đạt đến trình độ nào?

Ánh mắt của mọi người, liền rơi vào trên người Ngọc Kinh Vương, Ngọc Kinh Vương lắc đầu:

- Nếu là trong phạm vi nhỏ, chiếc sừng của ta có thể hình thành hơn mười trận phong bạo có chu vi ngàn trượng. Nhưng trên cả mặt biển vô cùng vô tận này, phong bạo vô số kể, chỉ sợ ngay cả Hợp Đạo Kỳ Chư Tử đại tiên, cũng không cách nào làm được.

Đông Long Vương nói:

- Nhân lực có hạn, mà thiên lực thì vô cùng. Cái này còn không coi là gì. Càng tiến gần về phía trước, phong bạo càng lúc càng lớn. Sau trăm vạn dặm thậm chí sẽ xuất hiện phong bạo có chu vi lớn đến vạn trượng. Ngay cả Hư Không kỳ siêu cấp cường giả, bị quét trúng cũng sẽ lập tức bị miểu sát. Nếu tiến đến gần vòng xoáy chính, cho dù là phong bạo có chu vi mười vạn trượng đều có, ngay cả Chư Tử đại tiên gặp cũng phải tránh đi. Về phần trận Hủy diệt phong bạo ở giữa trung tâm vòng xoáy, thì vô cùng vĩ đại, vô cùng vô tận. Không kẻ nào biết nó lớn đến bao nhiêu, bởi vì ngay cả Hợp Đạo Kỳ cái thể cường giả, cũng không thể tới gần quá một vạn dặm trận Hủy Diệt Phong Bạo này, nếu không cũng sẽ bị nó cuốn vào bên trong, xé thành phần vụn, thi cốt vô tồn. Với thực lực chúng ta, chỉ sợ là ngay cả mười vạn dặm bên ngoài cũng không thể tới gần.

Chúng cường giả không hít sâu một hơi, trận Hủy Diệt Phong Bạo ở trung tâm Phong Bạo Thâm Uyên kia, thực sự là quá mức khủng bố. Phong Bạo Thâm Uyên sâu không thấy đáy, vô biên vô tận, chính là vì nó mà hình thành.

Phía trước nó, trong phạm vi mười vạn dặm, nước biển đã không có cách nào tiến gần thêm. Nước biển tới gần, đều bị cuồng phong xoắn thành phần vụn. Cho nên phía trước mới xuất hiện một cái vực sâu vô tận này. Cổ Thần đối với Hủy Diệt Phong Bạo cũng cảm thấy rung động không thôi. Lực lượng như vậy thật sự là là mạnh đến mức không thể tưởng tượng được nữa rồi. Nhân lực nếu muốn đạt tới trình độ này, cơ hồ không có hi vọng

Cổ Thần cảm thấy rung động, sợ hãi trước sức mạnh của trận Hủy Diệt Phong bạo. Cũng không phải bởi vì đạo tâm hấn chưa vững chắc, mà là Cổ Thần có thể nhận thức được, chỗ đáng sợ của nó. Người không biết mới cảm thấy không sợ.

Trận Hủy Diệt Phong Bạo kia cùng vô số những trận phong bạo cần quét trong phạm vi mấy trăm vạn dặm trên mặt biển. Hiển nhiên, không phải là do nhân lực gây nên. Đều là tự nhiên hình thành, cái này là lực lượng của thiên nhiên cũng chính là lực lượng của Thiên Đạo. Lực lượng của Hủy Diệt Phong bạo thực sự quá mạnh mẽ, gây ra áp lực cực lớn với Cổ Thần. Bất quá áp lực này cũng không thể làm dao động đạo tâm của hấn. Hấn đem áp lực hóa thành động lực, đạo tâm lại càng thêm vững chắc, tính niệm càng thêm kiên định. Rồi có một ngày hấn sẽ phá vỡ thiên địa, đập đổ hết thảy bất công, tà ác, chèn ép, bá thế... ở giữa phiên thiên địa này.

Tại biên giới Phong Bạo Thâm Uyên, sáu vị cường giả không dừng lại lâu, liền chìm vào bên trong đại dương. Tránh khỏi vô số những trận phong bạo trên bầu trời, tiếp tục phi độn hướng cực đông mà đi

Trên bầu trời, vô số trận phong bạo đảo qua, đem nước biển biến thành một xoáy nước cực lớn, nổi thẳng đến tận đáy biển. Phong bạo phạm vi mấy trăm trượng hình thành xoáy nước đối với các vị cường giả còn chưa sinh ra ảnh hưởng gì lớn.

Bất quá nếu phong bạo đã vượt quá phạm vi ngàn trượng, sinh ra xoáy nước, có thể lập tức giết chết Đằng Vân kỳ cường giả, Giá Vụ Kỳ cường giả bị quét trúng không chết cũng bị trọng thương. Bên trong sáu vị cường giả, chỉ có Ngọc Kinh Vương cùng Man Ngưu Vương là không cần chú ý đến những trận phong bạo

đã ngoài ngàn trượng. Những người còn lại thấy xoáy nước tới gần, hoặc là tạm thời né tránh hoặc là buộc phải ngạnh kháng xuyên qua

Vì vậy vận tốc so với bình thường muốn chậm hơn rất nhiều. Nhất là càng đi sâu vào bên trong Phong Bạo Thâm Uyên. Trên bầu trời phong bạo càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhiều, đường kính đã đạt tới mấy ngàn trượng. Ngay cả Man Ngưu Vương thực lực có thể so sánh cùng với Hư Không kỳ siêu cấp cường giả, cũng phải tránh đi

Tiêu hao trọn vẹn mấy canh giờ, sáu người mới vượt qua quãng đường trăm vạn dặm

Trước kia, Ngao Liệt chính là đi vào sâu bên trong một trăm dặm, Phạm Âm có “Côn Ngô Tiên Kiếm”, một kiếm phá vỡ thêm trăm vạn dặm nước biển, tiến sâu vào bên trong Phong Bạo Thâm Uyên, Ngao Liệt bởi vì thực lực có hạn, chỉ có thể quay lại

Đã đến nơi này, trên bầu trời, không chỉ có phong bạo lớn đến ngàn trượng. Ngay cả cự hình phong bạo có phạm vi vạn trượng cũng đã bắt đầu xuất hiện. Ngay cả siêu cấp cường giả như Ngọc Kinh Vương, cũng phải tránh qua một bên. Sơ sẩy một cái bị phong bạo quét trúng, nếu bị cuốn thẳng lên trời, thì chỉ có con đường chết

Bất quá, rất ít khi cự hình phong bạo phạm vi ngoài vạn trượng xuất hiện. Xuất hiện chủ yếu vẫn là phong bạo có phạm vi trên dưới ngàn trượng. Ngay cả như vậy Đằng Vân, Giá Vụ Kỳ cường giả, chỉ cần bị quét trúng cũng lập tức gặp phải kết cục thân tử đạo tiêu

Tuy giữa từng trận phong bạo đều tồn tại một khoảng không gian nhất định. Nhưng đôi khi cũng sẽ xuất hiện vài trận phong bạo đồng thời quét qua. Gặp phải hoàn cảnh này, tu sĩ nhất định phải chọn cái yếu nhất, ngạnh kháng xông qua.

Cho nên, muốn tiến xa hơn về phía trước nhất định phải có thực lực đã ngoài Hư Không kỳ, Đằng Vân cùng Giá Vụ Kỳ cường giả, nếu còn cố tiến thêm. Nếu gặp phải tình cảnh vài trận phong bạo đồng thời quét qua, trước mặt chỉ còn con đường chết.

Ngao Liệt nói:

- Lần trước ta đại khái là dừng ở chỗ này, phong bạo phía trước đều có chu vi đã ngoài ngàn trượng. Ngay cả cự hình phong bạo có chu vi vạn trượng cũng đã thường xuyên xuất hiện. Sáu người chúng ta nhất định phải liên thủ, chỉ cần né tránh cự hình phong bạo có phạm vi đã ngoài vạn trượng còn đâu liên ngạnh kháng xông qua. Sáu người chúng ta liên thủ, cho dù là cự hình phong bạo, cũng có thể mạnh mẽ xông qua một lần. Phiến khu vực này, chắc hẳn là không gặp phải vấn đề gì. Trong nước biển truyền ra ba động linh khí ẩn chứa lực lượng không nhỏ. Phía trước hiển nhiên là có trọng bảo xuất thế

Ngọc Kinh Vương chân thân là một đầu cá kình, lớn lên ở bên trong Đông Hải. Luận thủy tính, so với Long Tộc không yếu hơn chút nào, đặc biệt lại có tu vi Hư Không kỳ, cảm giác phi thường linh mãnh, cũng cảm ứng được bên trong nước biển truyền ra ba động linh khí mãnh liệt

Chương 58: Tiên Thiên linh bảo. (Hạ)

Cái này không giống ba động linh khí của linh mạch, linh thạch ẩn chứa trong linh mạch phát ra ba động linh khí chỉ có nồng đậm cùng mỏng manh, không có được cảm giác cường liệt như thế này. Bên trong nước biển, ba động linh khí còn ẩn chứa một luồng lực lượng như có như không, tất nhiên là do có một kiện kinh thiên động địa tiên bảo xuất thế.

Đông Long Vương nói:

- Bảo vật xuất thế, ít nhất cũng phải là một kiện thượng phẩm tiên bảo, là tồn tại đỉnh cấp bên trong thượng phẩm tiên bảo.

Đông Long Vương mặc dù chỉ có tu vi Giá Vụ sơ kỳ, chỉ là sinh mạng dài lâu cho nên dày dặn kinh nghiệm. Thông ba ba động linh khí bên trong nước biển cũng có thể sơ bộ đoán được cấp bậc bảo vật xuất thế.

- Không phải!

Ngọc Kinh Vương lắc đầu phủ định phán đoán của Đông Long Vương, nói:

- Mặc dù ba động linh khí trong nước biển mỏng manh, nhưng mà lại ẩn chứa lực lượng mười phần mãnh liệt. Cho nên ít nhất cũng là một viên Vô Thượng tiên bảo!

Một đạo sóng âm từ trong miệng Cổ Thần tràn ra, hư không phía trước mặt Cổ Thần, xuất hiện từng vòng gợn sóng, đó là sóng âm truyền đi. Chỉ là những vòng sóng âm này chỉ vượt qua quãng đường hơn mười dặm, liền bị cản lại.

Quả nhiên cỡ lực lượng nâng cái xoáy nước cực lớn kia lên, đối với toàn bộ không gian đều có ảnh hưởng, thanh âm của Cổ Thần vậy mà chỉ có thể truyền xa mười dặm. Mà thân ảnh của Cổ Thương Khung cách nơi này chừng ba trăm dặm. Cổ Thần lập tức liều mạng tăng tốc đuổi theo thân ảnh phía trước. Bình nguyên này chỉ có phạm vi hơn ba trăm dặm, không đến bốn trăm dặm. Thân ảnh của Cổ Thương Khung chỉ còn cách điểm cuối của bình nguyên ba bốn mươi trượng. Mà thân ảnh phía trước tốc độ so với Cổ Thần không kém hơn chút nào, đợi Cổ Thần đi được ba bốn mươi dặm. Người đó đã tiến vào bên trong hai ngọn núi phía cuối bình nguyên. Tốc độ của Cổ Thần rất nhanh, so với bình thường còn nhanh hơn một thành. Rất nhanh đã đến được hai ngọn núi phía cuối bình nguyên. Phía sau hai ngọn núi này là một sơn cốc rộng lớn.

Đi thêm ước chừng hơn hai mươi dặm nữa, trên mặt đất có một dấu chân rẽ về phương bên phải, Cổ Thần lập tức chuyển hướng tiếp tục đuổi theo. Cứ mười dặm cho đến hai mươi dặm về phía trước, sơn cốc lại mở ra một nhánh nhỏ. Có đôi khi phân thành hai ba thậm chí là bốn nhánh. Chỉ là Cổ Thần vẫn đi theo vết dấu chân rất mờ nhạt in trên mặt đất kia, một đường đuổi theo sau.

Đuổi theo trọn vẹn hơn một ngàn dặm, Cổ Thần vẫn chưa thấy thân ảnh Cổ Thương Khung. Phía trước đã là cuối sơn cốc, rốt cuộc cũng không mở thêm nhánh nhỏ nữa. Mà xuất hiện một cái thung lũng ước chừng ngàn trượng. Khiến Cổ Thần cảm thấy ngoài ý muốn chính là, cả thung lũng đều do đá xanh tạo thành. Dấu chân mờ nhạt kia, đến chỗ này thì biến mất. Cổ Thần đi xuống thung lũng phủ đầy đá xanh kia, tìm tòi cẩn thận trên mặt đất. Chỉ là không phát hiện ra nửa điểm dấu chân. Bốn phía thung lũng thông với chừng mười ba cái sơn cốc. Trong đó có năm cái là tử cốc, Cổ Thần liếc qua đã thấy được không có bất kỳ một cái dấu vết nào. Thân ảnh trước đó có lẽ là đi vào một trong tám cái sơn cốc còn lại.

Tám cái sơn cốc, nếu chỉ dựa vào may mắn, tỷ lệ thực sự quá thấp.

Cổ Thần đem cửa vào tám cái sơn cốc kiểm tra một lượt. Phát hiện hai trong số tám sơn cốc trên mặt đất còn lưu lại dấu chân, chỉ là quá mờ nhạt, căn bản là không cách nào phân biệt hình dáng người để lại, chỉ biết là có người đã từng đi qua chỗ này. Hai chọn một, năm thành tỷ lệ.

Cổ Thần trong tâm linh, một mực đi theo dấu vết thứ đã cứu hắn từ bên trong đạo hủy diệt lôi kiếp ra. Hắn cảm giác được ,sơn cốc phía bên phải là nơi truyền ra cảm ứng mãnh liệt. Không dừng lại lâu, lập tức hướng tới sơn cốc phía bên phải điên cuồng đuổi theo.

Sơn cốc này dài một cách thần kỳ. Trọn vẹn đi một trăm dặm, vẫn chưa đến điểm tận cùng.

Ba trăm dặm vẫn chưa tới điểm cuối

Ba trăm dặm rồi, còn khôn gặp qua người nào. Nếu chọn không đúng đường, phải quay lại thung lũng kia, đuổi theo hướng khác. Hơn sáu trăm dặm, căn bản là không có cách nào đuổi kịp rồi. Cổ Thần chỉ có thể hy vọng bản thân đuổi đúng hướng. Lại điên cuồng đuổi theo hơn sáu mươi dặm nữa, cái sơn cốc này vẫn chưa thấy điểm cuối cùng. Nhưng phía trước lại xuất hiện một bóng người, hai chân thon dài, mặc một bộ y phục màu đen, eo như thủy xà.

Yêu tộc cường giả Hắc Xà Vương.

Không xong, chọn sai đường rồi.

Cổ Thần vội xuống một chương, tâm tình cực kỳ phiền muộn.

Nếu quay đầu tiếp tục đuổi theo, bóng người kia có tốc độ không kém gì Cổ Thần, căn bản là không có cách nào đuổi kịp. Cổ Thần chăm chú nhìn Hắc Xà Vương. Giờ phút này, Ngọc Kinh Vương cùng Man Ngưu Vương đều không có ở chỗ này. Chỉ có một người Hắc Xà Vương, đúng là cơ hội tốt. Đã không thể đuổi kịp Cổ Thương Khung, sự thất vọng trong lòng Cổ Thần đều hóa thành dục vọng muốn lấy được chỗ của cửa vào Thiên Đình từ trong miệng của Hắc Xà Vương.

Tại đây không có cách nào dùng pháp bảo phi độn, không cách nào dùng không gian pháp tắc để thuận di. Đối với Cổ Thần rất có lợi, Hắc Xà Vương căn bản không có cách nào chạy trốn. Hắc Xà Vương không hề

phát hiện ra Cổ Thần đi theo sau, so với Cổ Thần tốc độ của nàng chậm hơn rất nhiều. Cổ Thần đã bám sát Hắc Xà Vương, chỉ còn cách nàng gần ba trăm trượng.

Tuy trong không khí có lực lượng vô hình ngăn cản. Nhưng Hắc Xà Vương cũng là cường giả Giá Vụ Kỳ, vẫn cảm thấy được bất ổn, quay đầu lại nhìn về phía sau, chợt phát hiện ra Cổ Thần đang cấp tốc đuổi theo nàng. Hắc Xà Vương đành chỉ bước chân, quay đầu nhìn Cổ Thần, sắc mặt lạnh lùng nói:

- Người muốn gì?

Cổ Thần bên trong mộ Hắc Đế, chém giết Giá Vụ cường giả của Chư Tử thế gia cùng với Tàng gia, được Thánh Đình nhiệt liệt tuyên dương, huyền náo toàn bộ Cổ Hoang. Thánh Đình là như vậy chính là để vừa mê hoặc người trong thiên hạ, vừa truyền tin tức giả ra bên ngoài. Bởi vì khi Thánh Đình tuyên dương, có nói qua Cổ Thần là được lực lượng của Hắc Thủy đại đế phụ thể mới có thể chém giết được Giá Vụ kỳ cường giả của Chư Tử thế gia cùng với Tàng gia. Khi đó Cổ Thần, vền vẹn mới bước vào Độ Hư, chỉ là Đẳng Vân sơ kỳ cường giả. Hắc Xà Vương đối với Cổ Thần cảm thấy kinh ngạc, vền vẹn chỉ là vì niên kỉ của Cổ Thần khi bước vào Độ Hư cảnh, chứ không phải là bởi vì tu vi của Cổ Thần.

Cổ Thần đã có tu vi Đẳng Vân trung kỳ, tuy cùng với tin tức của Thánh Đình sai lệch. Nhưng Hắc Xà Vương đã là Giá Vụ sơ kỳ cường giả, căn bản là không để Cổ Thần vào trong mắt. Hai người không chỉ kém hai cấp độ, mà còn kém cả một cái cảnh giới.

Cổ Thần còn sợ nàng chạy trốn, nàng ngừng lại, chính là hợp với ý của hắn. Rất nhanh hắn đã đuổi kịp Hắc Xà Vương nói:

- Hắc Xà Vương, cửa vào Thiên đình ở nơi nào?

Hắc Xà Vương lạnh lùng nhìn Cổ Thần nói:

- Như thế nào? Người vẫn còn si tâm vọng tưởng với Thiên Hồ Vương? Người đừng có tự mình đa tình nữa! Thiên Hồ vương đã khôi phục tu vi đến Minh Khiếu hậu kỳ đỉnh phong. Chẳng bao lâu nữa, lại có thể một lần nữa trở thành Độ Hư cường giả. Với thiên phú của Thiên Hồ Vương, trong tương lai khẳng định là có thể bước vào Hư Không kỳ, nàng là Yêu tộc cường giả, cùng với nhân tộc tu sĩ người không có bất cứ liên quan gì.

Cổ Thần tiến lên còn cách Hắc Xà Vương hai mươi trượng thì dừng lại nói:

- Sự tình của ta cùng Tiểu Bạch không cần người quan tâm. Người chỉ cần cho ta biết cửa vào Thiên Đình nằm ở nơi nào?

Hắc Xà Vương cười một tiếng nói:

- Si tâm vọng tưởng.....

Cổ Thần ánh mắt lạnh lẽo nói:

- Tiểu Bạch là do người cùng Không Tước Vương dẫn vào bên trong Thiên Đình. Hôm nay, nếu người không nói cho ta biết cửa vào Thiên Đình nằm ở nơi nào, chỉ sợ khó thể bình an mà li khai.

Hắc Xà Vương khinh miệt nói:

- Chỉ bằng người...?

Cổ Thần trừng mắt, y phục không gió mà tung bay. Thân thể chợt lóe lên, xẹt qua một đạo tàn ảnh. Hướng Hắc Xà Vương vọt tới, tốc độ không khác gì tia chớp.

Vút.....

Thân ảnh Cổ Thần đã nhanh như tia chớp, quyền phong lại còn nhanh hơn, quyền đầu mãnh liệt đánh về Hắc Xà Vương trước mặt. Hắc Xà Vương mặc dù có đề phòng, nhưng thật không ngờ tốc độ của Cổ Thần lại nahn như thế, lóe lên một cái đã ở trước mặt mình, tránh cũng không thể tránh. Bất quá, trong mắt Hắc Xà Vương không có nửa phần sợ hãi. Đối mặt với công kích của Cổ Thần, nàng không cần né tránh. Cánh tay phải vừa nhấc lên, đồng dạng đánh ra một quyền.

687. Chương 61 : Côn Ngô Giới

Oanh long long....

Hai đạo quyền cương va chạm vào nhau, một người chột bắn ra xa. Hắc Xà Vương phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị đánh văng về phía sau hơn mười trượng.

Chỉ một quyền, hắc xà vương đã bị Cổ Thần đánh bị thương. Thân ảnh Cổ Thần lóe lên, nhanh như lưu tinh. Hắc Xà Vương vừa rơi xuống đất, hai tay Cổ Thần đã điểm xuống. Trong chốc lát hắn đã điểm ra vài chục chỉ.

Linh Hải, Minh Đài, Thiên Khuyết. . .

Từng cái khiếu huyết bị Cổ Thần dùng Thuần Dương tiên lực phong ấn

Khiếu huyết không thể vận chuyển. Một thân tu vi của Hắc Xà Vương không có cách nào thi triển ra, tương đương với việc tu vi bị phong ấn.

- Cửa vào Thiên Đình ở đâu?

Cổ Thần liếc nhìn Hắc Xà Vương, ánh mắt sắc như đao

Hắc Xà Vương phần nộ nhìn Cổ Thần, nói:

- Muốn lấy tin tức từ trong miệng ta? Đừng mơ!

- Tốt ! Ta xem ngươi mạnh miệng đến lúc nào?

Cổ Thần nói xong, mi tâm lóe lên kim quang. Như Ý Linh Lung Bảo Tháp lập tức bay ra, đại môn tầng thứ tư chậm rãi mở ra. Cổ Thần nhắc Hắc Xà Vương lên, đi vào bên trong.

Mông Tiên Âm chính là đang bế quan tại tầng thứ tư. Thời gian bên trong này so với bên ngoài chậm gấp mười lần. Cổ Thần đem Hắc Xà Vương ném xuống đất nói:

- Thời gian trong này so với bên ngoài chậm gấp mười lần. Bên ngoài trải qua một năm, trong này đã trải qua mười năm, sẽ khiến người tiêu hao mười năm thọ nguyên. Hắc Xà Vương người một ngàn năm trước đã là Độ Hư cường giả, thời gian tu luyện đến Độ Hư cảnh cũng phải mất hơn ngàn năm. Thọ nguyên của người còn thừa lại bao nhiêu? Người bị nhốt ở trong này, ta ở bên ngoài đợi câu trả lời của người, bắt ta chờ một năm người liền mất đi mười năm thọ nguyên, bắt ta chờ mười năm người liền mất đi trăm năm thọ nguyên, bắt ta chờ một trăm năm người liền tiêu hao một ngàn năm thọ nguyên. Hắc Xà Vương người định bắt ta đợi bao lâu?

Bước vào Mệnh Tuyền Cảnh, thọ nguyên của tu sĩ sẽ tăng lên

Thần Hải Cảnh tu sĩ, thọ nguyên tối đa có thể đạt tới một nghìn hai trăm chín mươi sáu tuổi. Bước vào Mệnh Tuyền Cảnh, mỗi một lần gia tăng cảnh giới, thọ nguyên của tu sĩ đều tăng lên một ngàn hai trăm chín mươi sáu năm.

Linh Anh kỳ thọ nguyên tối đa có thể đạt tới hai nghìn năm trăm chín mươi hai năm

Đoạt Xá kỳ thọ nguyên tối đa có thể đạt tới ba nghìn tám trăm tám mươi tám năm. Gia thần kỳ thọ nguyên tối đa có thể đạt tới năm ngàn một trăm tám mươi tư năm

Tuổi thọ của phàm nhân, có thể kéo dài sáu mươi năm, có thể kéo dài đến hơn bảy mươi năm. Tu sĩ cũng đồng dạng như vậy, không phải tất cả mọi tu sĩ đều sống đến lúc hết thọ nguyên. Ví dụ như tu sĩ Nguyên Thần kỳ, thọ nguyên tối đa có thể đạt năm trăm tám mươi tư tuổi. Chỉ là khi bước vào tuổi bốn trăm, thân thể sẽ bắt đầu già yếu. Nếu tu sĩ đã từng bị trọng thương có lẽ khi bốn trăm năm mươi tuổi, đại nạn đã ập xuống. Tình huống tốt hơn một chút, có thể sống đến năm trăm tuổi. Chỉ có một ít tu sĩ cực kỳ tinh thông thuật dưỡng sinh, mới có thể sống đến hết thọ nguyên.

Đương nhiên, là không bao gồm tu sĩ đã phục dụng linh đan gia tăng thọ nguyên

Tu sĩ bước vào Minh Khiếu kỳ, khiếu huyết được kích hoạt, kích phát ra tiềm năng thân thể. Thọ nguyên sẽ gia tăng với mức độ lớn, tối đa có thể đạt tới một nghìn hai trăm sáu mươi chín năm.

Độ Hư cảnh cường giả, mỗi lần gia tăng cảnh giới, thọ nguyên đều được nâng lên rất nhiều. Mỗi lần tăng một cái cảnh giới, thọ nguyên sẽ tăng thêm một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm

Đằng Vân kỳ cường giả thọ nguyên có thể đạt tới hai nghìn năm trăm chín mươi hai năm

Giá Vụ kỳ cường giả thọ nguyên có thể đạt tới ba nghìn tám trăm tám mươi tám năm

Tu sĩ bước vào Hư Không kỳ, thực lực so với Giá Vụ kỳ, tăng lên gấp vô số lần. Đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc đã bước vào cảnh giới đại thành. Thọ nguyên tăng trưởng, so với hai cảnh giới trước lớn hơn rất nhiều, thọ nguyên cao nhất có thể đạt tới sáu nghìn bốn trăm tám mươi năm.

Hợp Đạo kỳ cái thể cường giả, so với Hư Không kỳ siêu cấp cường giả, thọ nguyên còn lâu dài hơn nhiều. Cao nhất có thể đạt tới mười hai nghìn chín trăm sau mười năm, đã sống vượt quá vạn năm. Có thể tưởng tượng, Hợp Đạo Kỳ Chư Tử đại tiên thực lực mạnh bao nhiêu. Tu sĩ cùng Thiên đạo tranh đấu, thực lực cùng thọ nguyên có quan hệ trực tiếp. Thực lực càng mạnh, đạt được thọ nguyên càng dài, sống lại càng lâu

Tu sĩ bị trọng thương, nếu không được chữa trị kịp thời. Khiến cho thực lực bị hao tổn, lập tức sẽ kéo theo thọ nguyên bị hao tổn. Thời gian chính là căn nguyên của việc tu sĩ truy cầu trường sinh bất tử. Cho nên một khi bị trọng thương, tu sĩ phải lập tức bế quan dưỡng thương. Nếu thương thế kéo dài, sẽ làm cho thọ nguyên bị hao tổn. Mỗi một cảnh giới đều có thọ nguyên cực hạn, chỉ khi bước vào cấp độ hậu kỳ đỉnh phong mới có thể đạt được thọ nguyên cực hạn, nếu chỉ đạt đến cấp độ trung kỳ, tuổi thọ sẽ mất đi một thành, nếu chỉ là cấp độ trung kỳ, tuổi thọ so với cực hạn thọ nguyên sẽ mất đi hai thành.

Hắc Xà Vương là Giá Vụ Kỳ cường giả, Giá Vụ Kỳ thọ nguyên nhất có thể đạt tới ba ngàn tám trăm tám mươi tám tuổi. Nhưng Hắc Xà Vương chỉ có tu vi Giá Vụ sơ kỳ, cho nên tuổi thọ của Hắc Xà Vương sẽ không vượt quá ba ngàn năm. Tuổi thọ của Yêu tộc sẽ dài hơn một ít, thậm chí còn gấp hai lần tuổi thọ của Nhân tộc, nhưng tốc độ tu luyện của Yêu tộc sẽ chậm hơn rất nhiều. Tu luyện tới Giá Vụ kỳ, Hắc Xà Vương khẳng định tốn không ít thời gian lại thêm một ngàn năm tam tộc đại chiến. Như vậy tối đa Hắc Xà Vương còn hai ngàn năm thọ nguyên, so với cường giả nhân tộc cùng cấp, đã lớn hơn một ngàn năm thọ nguyên rồi

Hai ngàn năm thọ nguyên, nhìn như có vẻ rất dài. Nhưng trong tầng thứ tư của Linh Lung Bảo tháp thời gian gia tốc gấp mười lần. Bên ngoài một năm bằng trong này mười năm. Hai ngàn năm bên trong Linh Lung Bảo tháp, Cổ Hoang thế giới bên ngoài cũng chỉ trôi qua hai trăm năm mà thôi. Bất Cổ Thần phải chờ Hắc Xà vương một hai ngàn năm, Cổ Thần tuyệt đối sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy. Nhưng nếu chỉ là hai trăm năm, chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ cần Hắc Xà Vương nguyện ý lãng phí thọ nguyên như vậy

Quả nhiên nghe Cổ Thần nói như vậy, Hắc Xà Vương sắc mặt lập tức đại biến. Đối với tu sĩ mà nói, vài chục năm thời gian chỉ giống như một cái nháy mắt vậy. Giống như lần này bị vây khốn bên trong Hắc Bạo Thâm Uyên năm mươi năm là chuyện rất bình thường

Bên ngoài năm mươi năm, nhưng trong Linh Lung Bảo Tháp đã trôi qua vài chục năm thậm chí trăm năm. Nếu có thể tu luyện thì quả là vô cùng có lợi, rất nhanh có thể nâng cao thực lực của mình. Chỉ là Hắc Xà Vương, chín trăm tám mươi tám khiếu huyết toàn thân đều bị Cổ Thần phong ấn, nguyên thần không thể xuất khiếu, cả người không thể nhúc nhích, chớ nói chi đến việc tu luyện.

Trong này ngày ngốc một ngày, liền lãng phí mất một ngày, lãng phí một hại năm cũng không nói làm gì. Nhưng nếu thực sự lãng phí mấy chục năm thậm chí trăm năm, Hắc Xà Vương sao có thể bỏ ra nhiều thọ nguyên như thế được

Cử động lần này của Cổ Thần, so với chém vài đao trên người Hắc Xà Vương còn muốn tàn nhẫn hơn

- Liên Thiên sơn mạch, đỉnh Thiên Phong....

Hắc Xà Vương nghiêng răng nghiêng lợi phun ra vài chữ này.

Chương 61: Côn Ngô giới. (Hạ)

- Liên Thiên sơn mạch, đỉnh Thiên Phong, đây chính là dãy sơn mạch khổng lồ đem Đông Hoang Yêu Vực phân thành hai nửa sao? Nghe nói sơn mạch phía đông đã kéo dài đến vạn dặm, chỉ có cao thủ Mệnh Tuyền cảnh có thể phi hành trên độ cao vạn trượng, mới vượt qua được dãy núi này. Mà đỉnh Thiên Phong, là đỉnh núi cao nhất bên trong Liên Thiên Sơn Mạch. Cũng là đỉnh núi cao nhất Cổ Hoang thế giới. Cao chừng hơn hai vạn trượng, ngay cả cao thủ mệnh tuyền cảnh cũng không thể phi hành cao quá hai vạn trượng, chỉ có Độ Hư cường giả mới có thể bước vào đỉnh Thiên Phong

Cổ Thần trong đầu lập tức hiện lên tin tức của Liên Thiên Sơn Mạch cùng đỉnh Thiên Phong nói:

- Đỉnh Thiên Phong, chỉ có Độ Hư cường giả mới có thể đặt chân đến, cũng có thể là cửa vào Thiên Đình, việc này có lẽ không giả. Cửa vào Thiên Đình có lẽ là không dễ dàng tiến vào như vậy. Nếu không thời điểm Nhân tộc cường giả thăm dò đỉnh Thiên Phong đã sớm phát hiện ra Thiên Đình rồi, sẽ ghi lại vị trí của Thiên Đình, nói cho ta biết phương pháp tiến vào bên trong Thiên Đình.

Giống như là cửa vào phía bên dưới Chiến Thần điện của Cổ Vu tộc. Cho dù ngoại nhân biết được, cũng không thể vào được. Một là không có cách nào thúc đẩy trận pháp, hai là không có cách nào phá giải trận pháp. Mà bốn phía nơi đó đều được đại pháp lực của Thượng Cổ Chiến Thần phong ấn, không phải là Hợp Đạo kỳ cái thể cường giả, mãnh mẽ tiến vào là chuyện cực kỳ khó khăn.

Thấy Hắc Xà Vương trầm mặc, Cổ Thần nói:

- Người bây giờ không nói cũng được, nói ta cũng sẽ không tin tưởng, ta sẽ dẫn người cùng vào Thiên Đình. Nếu gạt ta, người chỉ có một con đường chết

Nói xong liền liếc nhìn Mông Tiên Âm đang nhắm mắt tu luyện ở phía xa xa. Nhất định nàng đang kích hoạt khiếu huyết đến lúc quan trọng nhất, Cổ Thần cũng không làm phiền nàng, liền mang theo Hắc Xà Vương ra khỏi tầng thứ tư của Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, tiến vào bên trong tầng thứ ba

Hư Tử Uyên cùng Tự Ngọc, đều đã là tu sĩ Minh Khiếu kỳ đỉnh phong, tu luyện đã không còn tác dụng, cần phải lĩnh ngộ pháp tắc liên sinh hoạt tại tầng thứ ba Mộc hành tháp. Bên trong Như Ý Linh Lung Bảo Tháp chỉ có khí tức của pháp tắc, chứ không có pháp tắc thực sự tồn tại. Hơn nữa lại bị cách ly cùng Cổ Hoang thế giới, căn bản là không thể lĩnh ngộ được pháp tắc. Tu sĩ muốn muốn lĩnh ngộ pháp tắc, nhất định phải ở bên trong thế giới bốn nguyên, chứ không phải bên trong tiểu thế giới do con người tạo ra. Bất quá bên trong Phong Bạo Thâm Uyên, không lúc nào không có nguy hiểm rình rập. Các nàng chưa bước vào Độ Hư cảnh, hiển nhiên không thể để cho các nàng đi ra.

Đem Hắc Xà Vương bỏ lại tại tầng thứ ba của Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, nói chuyện vài câu với Hư Tử Uyên cùng Trần Ngọc, Cổ Thần liền đi ra khỏi Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, đem bảo tháp thu hồi vào bên trong mi tâm, tiếp tục đi về phía trước

Hơn một canh giờ sau, Cổ Thần đi thêm được hơn một ngàn dặm. Đúng lúc đó, phía trước truyền đến tiếng đánh nhau. Bên ngoài ngàn trượng, liền xuất hiện một mảng lớn kiến trúc tàn phá

Ba động linh khí mãnh liệt, truyền ra từ bên trong mảng kiến trúc này. Chắc chắn là có trọng bảo xuất thế. Đây là một cái di chỉ, nếu như trọng bảo xuất thế là Tiên Thiên linh bảo thì di chỉ này một trăm phần trăm là Thái Cổ di chỉ rồi

Đạo khí tức quen thuộc mà Cổ Thần cảm nhận được bên trong nội tâm, cũng xuất phát từ phiến di chỉ này

Trên một khoảng đất trống phía trước di chỉ, có bốn người đang giao đấu

Gồm có hai vị Yêu tộc cường giả Ngọc Kinh Vương cùng Man Ngưu Vương, người thứ ba chính là Long tộc cường giả Đông Long Vương. Người cuối cùng khiến Cổ Thần cả kinh, không ngờ lại chính là phụ thân hắn Cổ Thương Khung.

Cổ Thương Khung đang mặc hắc y, che mặt, nhưng thân ảnh quen thuộc kia, Cổ Thần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra được. Cổ Thần trong nội tâm khiếp sợ không thôi, Ngọc Kinh Vương là Hư Không kỳ siêu cấp cường giả, hơn nữa còn là người nổi bật. Man Ngưu Vương tuy chỉ là Giá Vực kỳ cường giả, nhưng sức chiến đấu hoàn toàn có thể so sánh cùng với Hư Không sơ kỳ cường giả, Đông Long Vương là giá vực sơ kỳ cường giả.

Mà Cổ Thương Khung tám mươi năm trước vẫn vẹn vẹn chỉ là một tiểu tu sĩ Kim Đan kỳ. Giờ phút này, Cổ Thương Khung một người lại có thể đối chiến cùng với cả ba vị cường giả.

Đây là thực lực đã đạt đến cấp độ gì?

Cổ Thần đầu óc choáng váng, nửa trên hình ảnh phía trước lập tức trở nên mơ hồ. Nhưng lắc lắc đầu, hình ảnh lại trở nên yên ổn. Đây không phải ảo giác, chính xác là đang xảy ra chiến đấu phía trước. Cổ Thần cảm thấy nghi ngờ, có phải là có người có cùng hình dáng với phụ thân khiến mình nhận lầm rồi hay không. Đây không phải là Cổ Thương Khung, nhưng cái cảm giác từ thân ảnh kia truyền tới, vì sao lại quen thuộc như vậy

Giờ phút này Cổ Thần cảm thấy vô cùng bối rối. Hắc y nhân kia độc chiến ba người, hơi yếu thế hơn một chút. Ngọc Kinh Vương một chèo chọt thẳng vào đầu hắc y nhân. Hắc y nhân lập tức né tránh nghiêng đầu qua một bên tránh thoát một kiếp

Nhưng khăn che mặt của Hắc y nhân bị cương phong của một trảo kia giật xuống, lộ ra diện mục. Cổ Thần giật mình nội tâm không còn chút hoài nghi nào nữa. Hắc y nhân, đúng là Cổ Thương Khung.

Bị người giật xuống khăn che mặt, thân ảnh Cổ Thương Khung lập tức bạo lui, lóe lên liền tiến vào bên trong di chỉ

Ngọc Kinh Vương, Đông Long Vương, Man Ngưu Vương lập tức đuổi theo

Gặp lại được phụ thân, Cổ Thần lập tức phóng đến với tốc độ lớn nhất, vô luận như thế nào, cũng không thể để mất dấu. Hắn muốn tìm Cổ Thương Khung hỏi cho rõ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra

Ngạo Liệt từ bên trong một cái sơn cốc khác tiến ra, thấy Cổ Thần, liền gọi to. Chỉ là nội tâm của Cổ Thần toàn bộ đều đặt trên người Cổ Thương Khung. Đối với việc Ngạo Liệt gọi mình, hoàn toàn không nghe thấy, thân thể trên không trung để lại một đạo tàn ảnh, rất nhanh đã tiến vào bên trong di chỉ

Rất nhanh Ngạo Liệt cũng bám theo sau

Mảnh di chỉ này cũng không biết là rộng bao nhiêu, Cổ Thần vừa tiến vào bên trong thân ảnh bốn người Cổ Thương Khung, Ngọc Kinh Vương, Man Ngưu Vương, Đông Long Vương đã hoàn toàn biến mất. Địa phương bốn người đi qua, đều để lại dấu chân, Cổ Thần theo dấu chân truy đuổi theo sau. Mới đuổi được không đến ngàn trượng, một đạo bạch quang chọt bắn tới. Cổ Thần né tránh không kịp, lập tức bị chùm tia sáng bao phủ, bạch quang chói mắt khiến cho Cổ Thần không có cách nào mở mắt ra được, một hồi trời đất quay cuồng

Đợi cho ánh sáng nhạt nhòa đi. Cổ Thần mở mắt ra, bản thân đã ở bên trong một cái không gian bị phong ấn. Đứng bên cạnh hắn là một hòa thượng trẻ tuổi đang ôm một cây kiếm phía trước là một cánh cổng bằng ánh sáng. Trên cái cổng ánh sáng này huyền phù ba cái cổ tự: “Côn Ngô Giới”

-Phạm âm

-Cổ Thần

Thanh âm của Phạm Âm cùng Cổ Thần đồng thời vang lên, cùng kinh ngạc nhìn đối phương

Hai người đã không gặp nhau hơn tám mươi năm rồi, Phạm Âm không ngờ bên trong mảnh di chỉ cổ này, lại gặp được Cổ Thần. Tuy rằng Cổ Thần sớm đã biết Phạm Âm ở bên trong mảnh di chỉ này. Chỉ là vừa rồi một mực mãi đuổi theo Cổ Thương Khung, trong lúc bất ngờ, chợt bị một đạo bạch quang hút vào bên trong không gian này. Không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp lại Phạm Âm

Phạm Âm trong tay ôm một thanh thần kiếm rực rỡ, chính là thanh hắc thiết hấn nhật được bên trong cái bí cảnh khi xưa. Sau đó giác tỉnh ở nơi này, biến thành một thanh vô thượng tiên bảo “Côn Ngô Tiên Kiếm”

688. Chương 62 : Tiên Đế

- Cổ Thần sao ngươi lại tới nơi này?

Phạm Âm nhìn Cổ Thần, trong mắt đầy vẻ mừng rỡ. Đôi mắt khê liếc qua, chợt thét lên kinh hãi

- A....! Cổ Thần, ngươi đã bước vào Độ Hư Cảnh trong truyền thuyết rồi sao?

Cổ Thần gật gật đầu, nói:

- Mới bước vào không lâu trước, mà không gian này là chỗ quái quỷ nào thế? Côn Ngô Giới?

Nhìn ba chữ cổ huyền phù trên cánh cổng bằng ánh sáng kia, Cổ Thần chợt suy nghĩ.

Phạm Âm nói:

- Ta cũng không biết, lúc trước ta chính là bị nhốt ở nơi này hai năm. Về sau giác tỉnh được Côn Ngô Tiên Kiếm, nó mới mang ta trở lại Đông Hải. Bất quá bên trong cái Côn Ngô Giới này, chỉ sợ là có bảo vật xuất thế. Có một cỗ lực lượng cường đại không ngừng tuôn ra từ bên trong cánh cổng ánh sáng này.

Thân thể Cổ Thần cảm giác linh mãnh, đã sớm cảm ứng được rồi. Hơn nữa, một chút cảm ứng trong tâm linh kia, đến nơi này cũng càng thêm mãnh liệt. Có thể khẳng định, thứ đã cứu hãn thoát khỏi hủy diệt lôi kiếp chính là bên trong Côn Ngô Giới này

Cổ Thần liếc nhìn bốn phía, nơi này là một cái không gian bị phong bế rộng chừng ba, bốn mươi trượng. Ngoại trừ chính giữa có một cánh cổng ánh sáng ra, xung quanh không còn bất cứ một cái thông đạo nào, hãn hoi

- Ngươi đến đây vài ngày rồi, như thế nào còn chưa đi vào bên trong “Côn Ngô Giới” xem xét?

Phạm Âm cười khở một tiếng, nói:

- Muốn đi vào trong cánh cổng ánh sáng này cũng không dễ dàng như vậy. Côn Ngô giới tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình phong ấn. Nếu tiến gần tới cánh cổng này trong vòng một trượng, lập tức sẽ bị một cỗ lực lượng cường đại ngăn cản, căn bản là không có cách nào đi vào bên trong

- Còn có chuyện này?

Cổ Thần nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ “Côn Ngô Tiên Kiếm” trong tay ngươi cũng không làm gì được?

Phạm Âm lắc đầu, nói:

- Ta thử qua rồi, vô luận xuất ra bao nhiêu thực lực, Côn Ngô Tiên Kiếm cũng không thể tách cánh cổng này ra một chút nào, kiếm cương tiến đến trước cánh cổng này một trượng, liền bị cỗ lực lượng kia ngăn cản, không thể hạ xuống thêm một tấc nào nữa.

Nói xong, Phạm Âm trong mắt sáng ngời, ánh mắt rơi vào trên người Cổ Thần nói:

- Cổ Thần ngươi đã là Độ Hư cường giả. Có lẽ, bằng thực lực của ngươi, có thể tiến vào bên trong Côn Ngô giới xem xét!

Cổ Thần nhẹ gật đầu nói:

- Để ta thử xem!

Ngoài miệng tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng Cổ Thần không ôm một chút hi vọng nào. Chủ nhân của cái “Côn Ngô Giới” này khẳng định là có quan hệ cùng với vị cường giả đã nâng cái xoáy nước khổng lồ ở trung tâm Phong Bạo Thâm Uyên kia lên, thậm chí còn có thể chính là một người, thực lực người này đã không cách nào có thể tưởng tượng nổi rồi

Nếu vị này không muốn để cho người khác tiến vào Côn Ngô giới, như vậy cho dù là Chư Tử đại tiên thời thượng cổ cũng đành phải bó tay

Ôm vận may thử một lần, Cổ Thần đi thẳng về phía trước. Vừa bước chân, Cổ Thần cảm thấy bên trong nội tâm vô cùng dễ chịu, sâu bên trong cánh cửa ánh sáng phía trước, tựa hồ truyền ra lời kêu gọi. Cổ Thần lập tức cả kinh, một phần cảm ứng trong tâm linh lại càng trở nên mãnh liệt, giống như là thứ mà đã cứu hãn từ hủy diệt lôi kiếp chính là ở bên trong cánh cổng ánh sáng, hướng tới hãn vậy gọi

Cổ Thần tăng tốc, bất tri bất giác đã đến gần cánh cổng ánh sáng. Phạm Âm mở to hai mắt, Cổ Thần không phát ra bất luận chút công kích nào. Cứ như thế, không hề bị lực lượng nào ngăn cản đi thẳng vào bên trong cánh cổng ánh sáng. Trong chớp mắt thân ảnh của Cổ Thần liền biến mất. Phạm Âm lập tức đi theo sau, chỉ là vừa tới phụ cận của cánh cổng ánh sáng dẫn đến Côn Ngô Giới, một cỗ lực lượng khổng lồ, chợt ngăn cản hắn. Thân thể của Phạm Âm đứng ở phía trên, phản lực tạo ra không ngờ khiến cho hắn lùi lại vài bước.

Cái cảnh cổng ánh sáng này tựa hồ lập ra là vì Cổ Thần, những người khác sẽ bị nó ngăn cản ở bên ngoài. Chỉ có duy nhất Cổ Thần mới có thể đi vào bên trong. Cổ Thần xuyên qua cánh cổng ánh sáng, xuất hiện trước mắt là một cái phòng cực lớn, chiều dài chiều rộng đều vượt quá hai mươi trượng.

Vách tường ở phía trước là một đạo màn sáng, từ đó truyền ra dao động lực lượng vô cùng khổng lồ. Vách tường phía bên phải cũng là một màn ánh sáng có phạm vi hơn một trượng. Phía dưới vách tường bên phải, có một bộ bàn ghế, trên mặt chiếc bàn ánh sáng nhấp nháy, để trên mặt bàn là một quyển sách

Chính giữa gian phong, có một hắc y nhân đang đứng, đưa lưng về phía Cổ Thần. Mặc dù cách Cổ Thần khoảng cách không xa. Nhưng Cổ Thần khi nhìn thân ảnh ấy, luôn có một cảm giác mờ mờ lung lung. Nhìn thân ảnh mờ mờ lung lung của vị hắc y nhân đứng trước mặt này, Cổ Thần luôn có một cảm giác quen thuộc, giống như là đã từng gặp mặt. Chỉ là cái cảm giác mờ mờ lung lung kia lại khiến cho Cổ Thần không tài nào nhớ nổi, mình đã gặp qua cái thân ảnh kia khi nào?

- Tiểu tử, ta chờ ngươi lâu lắm rồi

Thân ảnh kia quay người lại, nhìn Cổ Thần nói

Khi hắc y nhân quay đầu lại, Cổ Thần đứng chính diện cùng hắn. Chỉ là khuôn mặt của hắn cũng vô cùng mờ mờ lung lung, cho dù Cổ Thần khởi động Nhân Minh chi khiêu, cũng không nhìn ra chân diện mạo của hắn. Chỉ thấy đôi mắt hắn sáng ngời, hữu thần. tinh quang lóe sáng

Một cỗ lực lượng cường đại, cùng tâm linh cảm ứng vô cùng mãnh liệt, tuôn ra từ trên người Hắc y nhân.

- Là hắn?

Cổ Thần lập tức xác định, thứ đã cứu thoát Cổ Thần từ bên trong hủy diệt lôi kiếp, chính là vị Hắc y nhân trước mặt

Giờ phút này, hắc y nhân truyền đến tâm linh cảm ứng so với ngày cứu hắn từ bên trong hủy diệt lôi kiếp mãnh liệt hơn ngàn vạn lần

Ngay ấy khi Thiên Đạo đánh xuống hủy diệt lôi kiếp, vốn là muốn đem Cổ Thần triệt để hủy diệt, chỉ là phương đông tựa hồ đột nhiên đã xảy ra sự tình vô cùng trọng đại, đem Thiên Đạo hấp dẫn, bỏ qua Cổ Thần, dời lực chú ý về phía đông. Đến tận cùng là thứ lực lượng gì, mà ngay cả Thiên Đạo cũng bị hấp dẫn. Cổ Thần mất thấy cái xoáy nước cự đại trung tâm Phong Bạo Thâm Uyên bị một cỗ lực lượng vô hình nâng lên phía trên một trăm trượng, Phạm Âm nói cách cánh cổng ánh sáng một trượng thì không thể tiến gần thêm. Ngay cả “Côn Ngô Tiên Kiếm” cũng không thể rung chuyển cánh cổng này một tí tẹo nào

Lúc đó, Cổ Thần chợt hiểu ra, hắc y nhân người cứu mình thoát khỏi hủy diệt lôi kiếp, chỉ sợ chính là chủ nhân của Côn Ngô giới, cũng chính là cường giả đem xoáy nước trung tâm Phong Bạo Thâm uyên nâng lên trăm trượng

Từ lực lượng truyền ra trên người hắc y nhân, so với trời long đất nổ, thiên băng địa liệt còn cường đại hơn gấp vạn lần. Trước mặt hắc y nhân, Cổ Thần cảm giác mình tựa như một con kiến. Không, liền con kiến cũng không bằng, chỉ là một hạt bụi mà thôi. Bất quá Cổ Thần có một đạo tâm vô pháp phá hủy, vững chắc vô cùng. Bất luận lực lượng gì, đều sẽ không thể khiến hắn khom lưng

Cổ Thần hai tay ôm quyền, cung kính mà không mất tôn nghiêm nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối

Cổ Thần thầm nghĩ: Từ lúc ta độ lôi kiếp đến bây giờ bất quá cũng chỉ trôi qua nửa tháng, như thế nào mà đã lâu lắm rồi? Chẳng nhẽ trong mắt vị tiền bối này, mười ngày nửa tháng đã là thời gian dài lắm sao?

- Một trăm năm, người rót cục cũng có tư cách gặp ta

Ánh mắt hắc y nhân sáng ngời, nhìn Cổ Thần nói

- Một trăm năm?

Cổ Thần nhớ lại, một trăm năm trước hắn chỉ mới không đến mười tuổi, chẳng lẽ vị tiền bối này chú ý ta ngay từ lúc đó? Nghĩ đến đây, Cổ Thần chợt cả kinh, hắn chợt nhớ lại một ngày quỷ dị của chín mươi tám năm về trước. Kiếp trước sống năm trăm năm, tự bạo nguyên thần chết ở trong tay Tàng Thiên Cơ, sau lại mặc danh kỳ diệu sống lại thời điểm mười tuổi. Cách hiện tại, chỉ kém hai năm là không đầy một trăm năm hay sao?

689. Chương 63 : Thái Cổ Bí Văn

Cổ Thần lập tức nghĩ tới chuyện gì, giống như một đạo linh quang dội sáng thiên linh, vô số chuyện quỷ dị trước kia, giờ phút này tựa hồ đã có đáp án

Hắc y nhân hỏi:

- Tiểu tử ngươi nghĩ tới điều gì?

Mang tâm tình kích động, Cổ Thần hỏi:

- Tiểu tử kiếp trước đã tử vong, có phải là do tiền bối cứu mạng?

- Người quả nhiên nhạy bén.

Hắc y nhân nói:

Vốn ta định đem thiên địa khí vận gia trì trên người của Tàng Thiên Cơ, để cho hắn thực hiện nốt mộng tưởng dang dở của hắn. Nhưng Tàng Thiên Cơ không ngờ chỉ là một đám bùn nhão, hắn cuồng vọng tự đại, không coi ai ra gì, lại không có một khóa đạo tâm dấn thân đối nghịch với Thiên Đạo, lãng phí nhiều năm tâm huyết của ta. Bất quá, người cho dù phải tự bạo nguyên thần, cũng muốn tìm Tàng Thiên Cơ báo thù, người không hề sợ chết, có một trái tim kiên cường, người so với Tàng Thiên Cơ mạnh hơn vạn lần. Người mới là kẻ có thể đối nghịch được với Thiên Đạo, ta liền bảo vệ một tia ý niệm của người, sau đó đem thời gian đảo ngược năm trăm năm, đem khí vận gia trì trên người của người. Cho người một cái một cái khởi đầu lại. Bất quá một trăm năm qua đi, đã bước được vào Độ hư cảnh, tốc độ tu luyện cũng miễn cưỡng chấp nhận được, dù sao so với Tàng Thiên Cơ cũng nhanh hơn nhiều....Tiểu tử quả nhiên ta không nhìn lầm người

Có thể không chế thiên địa khí vận, gia trì lên thân thể người khác? Có thể không chế số mệnh, đảo ngược thời gian lại năm trăm năm trước...Lực lượng như vậy rốt cuộc là đã đến trình độ nào?

Cổ Thần nghe được liền trợn mắt há hốc mồm, trách không được kiếp trước Tàng Thiên Cơ ba gần ba trăm tuổi đã bước vào Độ Hư cảnh, trở thành nhân tộc tu sĩ thứ nhất bước vào Độ Hư cảnh trong một ngàn năm qua. Hóa ra là có thiên địa khí vận gia trì. Kiếp này con đường tu luyện của bản thân một đường thẳng tiến, chỉ sợ cùng thiên địa khí vận kia có mối liên hệ không thể phân cách

Cùng là người được thiên địa khí vận gia trì Tàng Thiên Cơ hơn ba trăm tuổi mới bước vào Độ Hư, mà Cổ Thần chỉ có gần một trăm lẻ tám tuổi đã bước vào Độ Hư. Có thể thấy được, thiên địa khí vận tuy rằng tác dụng không nhỏ nhưng cũng không phải là tất cả, cố gắng của mỗi cá nhân, tâm cảnh của mỗi người, đều có liên quan lớn lao cùng với thành tựu của tu sĩ

Hắc y nhân trước mặt thực lực mười phần khủng bố này, có chuyện gì hắn không thể làm được?

Cổ Thần nói:

- Không biết quý tính đại danh của tiền bối? Chẳng lẽ cường giả như tiền bối, cũng có chuyện không thể làm được?

Hắc y nhân nói:

- Ta tên gọi là Côn Ngô, mở ra Côn Ngô Bí Cảnh, thành lập thiên đình, nhất thống ngũ hoang tứ hải, âm dương hai giới, thể gian vũ trụ. Các tu sĩ đều gọi ta là Côn Ngô Tiên Đế, mộng tưởng của ta, là muốn thiết lập lên một cái thế giới công bình. Chỉ là không như mong muốn, Thiên Đạo bất công, nhân tâm bất công, Thiên Đạo muốn diệt trừ ta, một vài kẻ xấu xa lập tức đầu nhập vào Thiên Đạo. Có kẻ mượn lực lượng thiên đạo, ám toán ta, hủy diệt nhục thân của ta. Mấy chục vạn năm qua, ta chỉ có thể trốn tránh Thiên Đạo đuổi bắt..

Cổ Thần nghe được trong nội tâm khiếp sợ không thôi. Thời đại thái cổ, không ngờ Cổ Hoang thế giới đã từng nhất thống một lần. Côn Ngô Tiên Đế không chỉ có thống nhất ngũ hoang tứ hải, còn thống nhất âm dương hai giới, thể gian vũ trụ.

Nghe xong lời giải thích của Côn Ngô Tiên Đế, Cổ Thần rốt cục cũng nhớ ra vì sao nhìn thân ảnh của Côn Ngô Tiên Đế lại có chút cảm giác quen thuộc rồi. Trong Côn Ngô bí cảnh, thời điểm quan sát tấm bia kia. Cổ Thần từng nhìn thấy một cái thân ảnh mờ lung, giờ tay bỏ ra một nhát, hư không rạn nứt, liền thành lập nên một cái thế giới. Cái thân ảnh mờ lung kia, chính là Côn Ngô Tiên Đế.

Cổ Thần nói:

- Côn Ngô tiền bối, thiên hạ chẳng lẽ còn có người có thể ám toán tiền bối sao?

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Có, ta có một địch thủ tên là Hồng, người này thiên tư tuyệt luân, kinh tài tuyệt thế, dùng thân thể Nhân tộc, tu vi lại có thể áp đảo Cổ Thần tộc, đủ để cùng ta tranh phong. Vốn là hai ta liên thủ, cùng đối nghịch với Thiên Đạo, muốn mở ra một cái thế giới mới không thuộc quản hạt của Thiên Đạo. Thành lập một chế độ công chính, công bình. Đáng tiếc, ta tuyệt đối không thể ngờ tới, Hồng lại thuận theo Thiên Đạo. Vào thời khắc mấu chốt đối kháng cùng Thiên Đạo liền đem ta ám toán. May mắn khi đó, ta đã mở ra Côn Ngô giới, là một thế giới không thuộc sự quản hạt của Thiên Đạo, ta mới có thể trốn thoát khỏi công kích của Thiên Đạo cùng Hồng, nhưng nhục thân bị hủy nguyên thần bị tổn thương không thể chữa trị

- Hồng....? Có phải là cường giả trong thái cổ truyền thuyết, người thứ nhất mô phỏng theo Cổ Thần tu luyện, nhân tộc đạo tổ “Hồng”?

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Cái gì mà người thứ nhất mô phỏng theo Cổ Thần tu luyện? Trước Hồng vô tận tuế nguyệt, Nhân tộc đã bắt đầu mô phỏng theo Cổ Thần tu luyện rồi. Chỉ là Hồng đạt được thành tựu lớn nhất. Hơn nữa sau khi thuận theo Thiên Đạo, ám toán ta, đã trở thành đệ nhất nhân dưới Thiên Đạo, tự phong là Đạo tổ. Người đời sau, mới lần lần hần là người thứ nhất mô phỏng theo Cổ Thần tu luyện

Thời đại thái cổ, đã cách đây mười hai mươi vạn năm về trước, vô tận tuế nguyệt trôi qua, không biết từ lúc nào đôi câu vài ba lời lưu truyền trong dân gian đã trở thành truyền thuyết, đối với những chuyện phát sinh tại thời đại thái cổ, không ai có thể biết được

Đối với Cổ Thần mà nói, Côn Ngô Tiên Đế vị cường giả này cũng đã tồn tại từ thời Thái Cổ, hiển nhiên là biết rõ vô số chuyện. Hơn nữa Côn Ngô Tiên Đế so với Âm Tôn lăng phong còn muốn lợi hại hơn nhiều. Âm Tôn Lăng Phong bị Cổ Thần “Dương” trấn áp tại bắc hoang cấm địa, bên trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa Đại Trận, Côn Ngô Tiên Đế bị Hồng ám toán, nhục thể bị phá hủy, nguyên thần thụ trọng thương. Hai vị Thái Cổ Đại năng Cổ Thần từng gặp qua, một người bị trấn áp, một người bị ám toán. Nhưng bọn họ vẫn tồn tại cho tận đến ngày hôm nay, như vậy những vị Thái Cổ Đại Năng không bị trấn áp, ám toán cũng có thể đều còn sống mới đúng

Chỉ là toàn bộ Cổ Hoang thế giới, từ vô tận tuế nguyệt cho đến nay, đều không có ghi lại tư liệu của bọn họ, cũng chưa một ai thấy qua thân ảnh của bọn họ, vậy bọn họ đã đi đâu?

Vấn đề này, ngay cả Âm Tôn Lăng Phong cũng không biết. Nhưng, Côn Ngô Tiên Đế so Âm Tôn Lăng Phong còn lợi hại hơn nhiều, hơn nữa không bị trấn áp. Sự tình giữa Cổ Thần cùng Tàng Thiên Cơ hần cũng biết, như vậy hơn mười vạn năm tuế nguyệt kia Côn Ngô Tiên Đế đều một mực chứng kiến qua, quả thực chính là một khối hóa thạch sống, cũng sẽ biết được Thái Cổ Tiên Vương Tiên Tôn cùng Thượng Cổ Chư Tử đại tiên, đến tột cùng đều đã đi đến nơi nào?

- Côn Ngô tiền bối, Hồng đã thuận theo Thiên Đạo, ngài còn sống, chắc hẳn cũng còn sống chứ? Tại sao vô số năm tháng qua đi, cũng chỉ nghe đến truyền thuyết về “Hồng”, chứ chưa từng có ai chứng kiến qua “Hồng” xuất hiện ở nơi nào? Thái Cổ Tiên Vương Tiên Tôn, Thượng Cổ Chư Tử đại tiên còn tại thế không?

Cổ Thần đem nghi hoặc trong lòng, nhờ Côn Ngô Tiên đế giải đáp

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Bọn hắn đương nhiên còn sống, bất quá, vì trường sinh, bọn hắn cũng không có ở trên Cổ Hoang thế giới
- Vì cái gì?

Cổ Thần hỏi

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Tiểu tử ngươi từng nghe qua câu nói “Một ngày trên tiên giới bằng một năm dưới phàm trần” chưa?
- Chưa từng nghe nói qua!

Chương 63: Thái Cổ bí văn. (Hạ)

Cổ Thần lắc lắc đầu, nói:

- Một năm khoảng chừng ba trăm sáu mươi ngày, chẳng lẽ so với thời gian pháp tắc trên thế gian, nhanh hơn ba trăm sáu mươi lần?

Cổ Thần trong nội tâm hít một hơi lạnh, ba trăm sáu mươi lần, khác biệt cũng quá lớn a, Như Ý Linh Lung Bảo Tháp là thượng đẳng Vô Thượng tiên bảo, nếu mở ra tầng thứ tám thời gian cũng chỉ chậm hơn so với bên ngoài một trăm lần mà thôi, so với ba trăm sáu mươi lần quả thực còn kém xa

- Không. . .

Côn Ngô Tiên Đế lắc đầu, nói:

- Tiên giới cùng nhân gian, cải biến không phải thời gian pháp tắc, mà là tánh mạng pháp tắc.
- Tánh mạng pháp tắc?

Cổ Thần chấn động, tánh mạng pháp tắc là pháp tắc huyền ảo nhất, thời gian pháp tắc cải biến đi một trăm lần, Cổ Thần cũng không có chút nào kinh hãi. Bởi vì Như Ý Linh Lung Bảo Tháp cũng có thể làm được việc này, thánh đình Vô Thượng tiên bảo ‘Hoàng Thiên Ngọc Tỉ’ cũng có thể cải biến thời gian pháp tắc đạt đến một trăm lần.

Nhưng nếu là tính mạng pháp tắc, vậy thì quá biến thái rồi. Cổ Thần duy nhất một lần nghe nói qua thứ có thể cải biến tánh mạng pháp tắc, chính là Bách Thánh Các mà “Khâu” Thánh Tổ lưu lại cho Sinh Tử cảnh, cũng chỉ có thể cải biến tánh mạng pháp tắc gấp ba lần

Mà thế gian cùng Tiên Giới, chênh lệch tính mạng pháp tắc không chỉ à ba lần, cũng không chỉ là một trăm lần, mà là ba trăm sáu mươi lần.

- Thọ nguyên tu sĩ sẽ tăng lên ba trăm sáu mươi lần....?

Cổ Thần nhin không được kinh hô Minh khiêu kỳ tu sĩ, thọ nguyên cao nhất là một ngàn hai trăm chín mươi sáu năm, nếu gấp lên ba trăm sáu mươi lần, thọ nguyên sẽ đạt tới, bốn trăm sáu mươi sáu ngàn năm trăm sáu mươi năm, có thể sống đến bốn mươi sáu vạn năm. Cổ Thần bây giờ có tu vi Đẳng Văn kỳ, thọ nguyên cao nhất là hai ngàn năm trăm chín mươi hai năm, nếu gấp lên ba trăm sáu mươi lần, sẽ đạt đến chín trăm ba mươi ba ngàn một trăm hai mươi năm, có thể sống đến chín mươi ba vạn năm

bốn mươi sáu vạn năm....

chín mươi ba vạn năm

....

Đây là thời gian dài đến mức độ nào?

Thời đại Thái Cổ cũng chỉ cách lúc này mười hai vạn năm. Âm Tôn Lăng Phong bị trấn áp mười mấy vạn năm, liền kéo dài từ thời đại thái cổ cho tới tận bây giờ. Côn Ngô Tiên Đế cũng chỉ là nhân vật không quá vài chục vạn năm

Chín mươi ba vạn năm, cái này còn chỉ là tu sĩ Đẳng Vân kỳ. Nếu như là Giá Vụ kỳ? Hư Không kỳ? Hợp Đạo Kỳ?

Hợp Đạo Kỳ cái thể cường giả, có được mười hai ngàn chín trăm sáu mươi năm thọ nguyên, tại Cổ Hoang thế giới, chính là vạn thọ vô cương. Đã sống quá một thời đại, nhưng nếu nâng lên ba trăm sáu mươi lần, Hợp Đạo Kỳ cái thể cường giả có thể sống đến bốn trăm sáu mươi sáu vạn năm. Mặc dù không có vĩnh sinh bất tử, cùng Thiên Địa đồng thọ, nhưng nếu so mấy trăm vạn năm với một vạn năm, đây hoàn toàn là cảnh giới trường sinh rồi

Côn Ngô Tiên Đế nói, vì trường sinh, tại Phụng Hoàng xã một đám tu sĩ chăm chú nhìn lên một đám tu sĩ khác đã ly khai tiên giới, tiến vào vũ trụ. Cùng lúc đó, thọ nguyên của bọn chúng trở nên vô cùng dài, đã bước vào cảnh giới trường sinh. Thời đại thái cổ cũng thế, thời đại thượng cổ cũng vậy. Bất quá thông đạo tiên phẩm, không phải nói mở là mở, mỗi lần qua một cái kiếp nạn, sẽ mở ra một lần. Chỉ có cường giả đã ngoài Hợp Đạo kỳ mới có thể thông qua thông đạo này, ly khai Tiên giới, tiến vào bên trong vũ trụ

- Như ý Linh Lung Tháp, Thiên đình lăng tiêu cung; thậm chí vô lượng thiên kiếp, đến cuối cùng chỉ là công dã tràng

- Diệt! Diệt! Diệt!

Ngửa mặt lên trời rít gào, thống hận. .

Hỏi Thiên Địa? Thực có Chân Tiên? Đạt được vĩnh sinh không?

"Tiên độ phạm gian khú, tâm niệm trần thế sinh;

Không lưu linh lung tháp, tặng dư hậu duyên nhân!"

Cổ Thần trong đầu, lập tức nhớ lại thời điểm lấy được Như Ý Linh Lung Bảo Tháp bên trong Côn Ngô Bí Cảnh chứng kiến bảo tháp Thiên Vương lưu lại năm mươi chín chữ vàng

Lúc ấy hẳn rất là nghi hoặc "Tiên độ phạm gian khú, tâm niệm trần thế sinh;" có ý nghĩa gì. Bây giờ nghe Côn Ngô Tiên Đế nói ra, liền lập tức minh bạch

- Côn Ngô tiền bối, nói như vậy Cổ Hoang Thế giới chính là Tiên giới, mà bên ngoài thế giới này còn có một vũ trụ, chính là phạm giới? Ở bên trong Côn Ngô Bí Cảnh ta từng đạt được Vô Thượng tiên bảo Như Ý Linh Lung Bảo Tháp do Bảo Tháp Thiên Vương lưu lại. Nhìn bút tích để lại của hắn, hiển nhiên là cũng đi đến phạm giới rồi. Tiền bối, theo truyền thuyết nói Thiên Đình là do Thiên đế kiến lập, mãi cho đến cuối thời đại Thái Cổ, Thiên Đế mới biến mất.....

- Thiên Đế? Cái con tiểu điều phun ra lửa kia á? Nó bất quá chỉ là một tọa kỵ của ta thôi, lại dám cấu kết cùng Hồng, cùng nhau quy thuận Thiên Đạo. Tu sĩ đời sau chỉ biết đến nó, nhưng lại không biết sự hiện hữu của ta, Thiên đình nếu không có ta thành lập, ta cần gì phải mở ra thông đạo thông với Côn Ngô bí cảnh! Lúc ta thành lập Thiên Đình, nhất thống ngũ hoang tứ hải thể gian vũ trụ, ta phong ấn thông đạo giữa hai giới âm dương tại bên trong Côn Ngô Bí Cảnh. Mở ra hai lối đi, một đầu thông với Âm giới, một đầu thông với dương giới, nếu không phải ta dùng "Trần Minh Ngọc Bì" ngăn cách âm dương trấn áp âm giới, âm giới Quỷ Hồn đã sớm chạy lên trên Dương giới làm loạn rồi

Côn Ngô Tiên Đế trong giọng nói, đối với 'Thiên Đế' rất không hài lòng

Đường đường Thái Cổ Thiên đình chỉ chủ- 'Thiên Đế ', thần

tg â lầ N iệ â C tGôn hoa à

pháp tắc. Cho nên, bất kể là ở địa phương nào, chỉ cần Cổ Thần luyện hóa thủy, hỏa hai đạo bốn nguyên bên trong Mệnh tuyến là có thể đạt được lực lượng pháp tắc, tu vi tăng lên, thực lực tăng trưởng.

Thấm thoát qua thêm bốn mươi năm, Mông Tiên Âm đã bước vào Minh khiếu hậu kỳ đỉnh phong, đã ra khỏi tầng thứ tư của Như Ý Linh Lung Bảo Tháp

Cổ Thần cũng đã sờ được đến da lông của Phá Thiên Chỉ, tu vi cũng đã tăng thêm, từ Đẳng Vân trung kỳ đạt đến Đẳng Vân trung kỳ đỉnh phong

Hai mươi năm. . . Bốn mươi năm. . . sáu mươi năm. . . Tám mươi năm. . .

Thời gian như nước chảy, ngày tháng thoi đưa. . .

Cổ Thần ở bên trong Như Ý Linh Lung Bảo Tháp cũng không biết đã qua thời gian bao lâu. Bất tri bất giác, hắn đã bế qua hơn tám mươi năm

Hơn tám mươi năm qua, ngoại trừ ngẫu nhiên cùng Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc gặp nhau ngắn ngủi một lần. Thời gian còn lại Cổ Thần đều dùng để luyện hóa thủy, hỏa hai đạo bốn nguyên cùng với tu luyện Phá Thiên Chỉ. Tu luyện hơn tám mươi năm cũng không có uống phí, tu vi cũng đã tiến thêm một bước dài, bước vào Đẳng Vân hậu kỳ. Sau khi bước vào Minh Khiếu hậu kỳ, tu vi nếu muốn tăng thêm một bước đều mười phần khó khăn. Tuyệt đại đa số tu sĩ đều bị kẹt ở dưới Độ Hư cảnh

Mà sau khi bước vào Độ Hư cảnh, muốn tăng tu vi lên, độ khó lại càng cao. Tu sĩ bình thường sau khi bước vào Độ Hư cảnh, tu vi muốn tăng lên một cấp độ cũng phải tốn đến mấy trăm năm. Coi như là thiên tài cũng cần hai ba trăm năm mới có thể tăng được một cấp, còn nếu muốn tăng lên một cảnh giới, cần phải tốn sáu bảy trăm năm

Tốc độ tu luyện của Cổ Thần hiển nhiên là đã phá vỡ kiến thức thông thường, không nói đến chuyện viên siêu tu sĩ phổ thông, ngay cả tu sĩ thiên tài cũng bị bỏ đằng sau xa lắc xa lơ

Mười tuổi Tiên Thiên, mười bốn tuổi Thần Hải, mười tám tuổi Mệnh Tuyền, gần kề một trăm lẻ tám tuổi, liền bước chân vào Độ Hư, không đến một trăm năm sau đã bước vào Đẳng Vân hậu kỳ

Sau khi bước vào Đẳng Vân hậu kỳ, thực lực của Cổ Thần so với khi còn ở Đẳng Vân trung kỳ tăng lên gấp bội. Nếu gặp lại Tàng Khôn Huyền, cho dù không có hi vọng thủ thắng, Cổ Thần cũng sẽ không thua, thậm chí nếu sử dụng hai món pháp bảo 'Chiến Thần Lệnh, cùng 'Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, hắn còn có hi vọng đánh chết Tàng Khôn Huyền

Hơn tám mươi năm. Cổ Thần đối với việc tu luyện Phá Thiên Chỉ cũng đã đạt tới thời khắc mấu chốt. Thiếu một chút nữa thôi là hắn có thể luyện thành Phá Thiên Chỉ, đạt được chút thành tựu ở đệ nhất trọng cảnh giới

Lại mười năm qua đi, ngoại trừ Ngũ Hành đại trận, Cổ Thần đem tất cả trận pháp bình sinh sở học, căn cứ theo công pháp tu luyện Phá Thiên Chỉ rốt cuộc cũng ngưng luyện thành một đạo chỉ cương. Mất thời gian gần một trăm năm, Cổ Thần cuối cùng cũng có chút thành tựu ở đệ nhất trọng.

Như Ý Linh Lung Bảo Tháp tầng thứ tư khai mở, thân ảnh Cổ Thần lóe lên liền xuất hiện tại bên ngoài bảo tháp. Y phục Cổ Thần không gió mà bay, tản ra một cỗ khí tức mãnh liệt. Hơn mười năm qua, Cổ Thần đã củng cố cảnh giới cho vững chắc, khí tức trầm ổn, cường đại vô cùng, so với thời điểm còn ở Đẳng Vân trung kỳ, hoàn toàn bất đồng

Bất quá phần khí tức ẩn núp sâu bên trong, thường nhân không có cách nào nhìn ra được. Bên ngoài, chỉ thấy Cổ Thần tăng lên tu vi cùng thực lực, lại không nhìn thấy trong cơ thể của Cổ Thần ẩn chứa một lực lượng khủng bố đến cực điểm.

Ánh mắt Cổ Thần rơi lên phía trên bức tường ánh sáng phía bên phải, Tiên Thiên Linh Bảo 'Càn Khôn Ngọc Bích' chính là ở phía sau bức tường này, "Cấm Tiên Thần Phù", "Phá Thiên Chỉ", "Càn Khôn Ngọc Bích" là ba tiên bảo mà Côn Ngô Tiên Đế lưu lại cho Cổ Thần.

692. Chương 66 : Càn Khôn Ngọc Bích

Hai bảo vật trước, Cổ Thần đã xem xét qua rồi, bất luận “Cấm Tiên Thần Phù” hay “Phá Thiên Chỉ” đều khiến Cổ Thần vô cùng rung động. Chắc hẳn, Càn Khôn Ngọc Bích cũng là một kiện bảo vật khó lường. Trên thực tế, bất kỳ bảo vật nào đã là Tiên Thiên Linh Bảo đều vô bất phạm. ‘Như ý Linh Lung Bảo Tháp’ cùng với ‘Thái Hư Tiên Đỉnh’ trên tay của hắn đã vô cùng lợi hại rồi mà cũng chỉ là thượng phẩm vô thượng tiên bảo. Tiên Thiên Linh Bảo đã là tồn tại vượt qua vô thượng tiên bảo đương nhiên là sẽ không bình thường.

Ví dụ như ‘Chiến Thần lệnh’ có thể dẫn phát ra một trận đại chiến có một không hai giữ nhân, vu , yêu tam tộc. Cổ Thần đi đến trước mặt bức tường bình khí ngưng tức, vận chuyển Phá Thiên Chỉ, một chỉ điểm ra. Đầu ngón tay của Cổ Thần lúc đó tỏa ra quang mang chói mắt

Ba....

Một tiếng giòn tan, không gian tan vỡ, bức tường ánh sáng trong phút chốc đã bị đánh nát bấy

Nhanh....

Quá nhanh....

Cổ Thần nhìn đầu ngón tay của mình đầy kinh ngạc. Tốc độ của “Phá Thiên Chỉ” nhanh đến không tưởng tượng nổi, hắn vừa rồi còn chưa kịp nhìn rõ, chỉ cương bắn ra từ đầu ngón tay của hắn như thế này, không gian phía trước đã vỡ vụn, bức tường ánh sáng lập tức đã nát bấy

- Uy lực của “Phá Thiên Chỉ” đã cực kỳ khủng bố. Chỉ là cho dù công kích khủng bố nhưng nếu bị người tránh được, thì cũng chẳng có chút tác dụng nào

Bất quá, Phá Thiên Chỉ với tốc độ công kích trước mắt, trừ phi là đã có chuẩn bị trước, thời điểm Cổ Thần ra tay liền lập tức ngăn cản hoặc né tránh, nếu không tuyệt đối khó có thể ngăn cản công kích của Phá Thiên Chỉ. Lực công kích biến thái, tốc độ công kích biến thái hai thứ này phối hợp với nhau mới có thể thực sự xứng danh với bốn chữ tất sát chi thuật

Cổ thần có thể khẳng định trừ phi đối phương biết được sự lợi hại của Phá Thiên Chỉ. Cổ Thần vừa ra tay liền lập tức chạy trốn, hoặc là xuất ra thượng phẩm tiên bảo phòng ngự, bằng không sẽ phải ăn thiệt thòi lớn.

- Bên trong “Phá Thiên Chỉ” dung hợp với vô số trận pháp. cùng với vô số các loại pháp tắc, chỉ cần trúng “Phá Thiên Chỉ” không chết cũng trọng thương, mà tổn thương sẽ vĩnh viễn không thể khôi phục

Cổ Thần nhếch miệng cười, đối với thuật pháp này vô cùng hài lòng

Bức tường ánh sáng bị “Phá Thiên Chỉ” đánh tan, quang mang bên trong lại càng thêm chói mắt. Một cỗ tiên khí mãnh liệt bành trướng ra, khiến cho cả thể xác lẫn tâm hồn Cổ Thần giống như là được tắm gió xuân, cảm thấy khoan khoái dễ chịu tới cực điểm. Còn chưa thấy “Càn Khôn Ngọc Bích” nhưng chỉ cần dựa vào một đạo khí tức truyền đến này, lại khiến cho cảm giác của thaant hể cùng với toàn bộ bốn nguyên thể giới tương liên cùng một chỗ, dường như đã đạt đến yêu cầu cao nhất của Cổ Thần

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào bên trong bức tường ánh sáng, thò tay vào bên trong tìm tòi. Bên trong vùng quang mang chói mắt, hắn tìm được một khối ngọc hình cầu, bóng loáng vô cùng, so với loại ngọc thượng đẳng, còn muốn sáng bóng gấp trăm lần.

Tuy “Càn Khôn Ngọc Bích” vô cùng cứng rắn, nhưng khi Cổ Thần nắm trong tay, lại có cảm giác vô cùng mềm mại, quái dị đến cực điểm. Cổ Thần đem tiên lực truyền vào bên trong “Càn Khôn Ngọc Bích”, cùng “Càn Khôn Ngọc Bích” dung hợp làm một thể. Trong chốc lát, “Càn Khôn Ngọc Bích” đã trở thành pháp bảo của Cổ Thần. Dưới sự khống chế của hắn, quang mang của “Càn Khôn Ngọc Bích” liền thu vào bên trong, rất nhanh toàn bộ quang mang đều đã biến mất, chỉ còn lại một khối bạch ngọc bóng loáng

Cổ Thần có một loại ảo giác, giờ phút này, hắn nắm trên tay chính là vàng trắng trên bầu trời. Khí tức của Cổ Thần cùng “Càn Khôn Ngọc Bích” hòa thành một thể, cả người tỏa ra một luồng khí tức ôn hòa. Nhấc chân, động tay cùng với hoàn cảnh xung quanh đều vô cùng hòa hợp.

Mà bên trong mệnh tuyến của Cổ thần, khiến cho Cổ Thần chấn động chính làm thủy, hỏa hai đạo bản nguyên đang có một loại xu thế muốn dung hợp. Cổ Thần nhớ rõ, khi Thủy Chi Bản Nguyên tiến vào bên trong Mệnh tuyến, hai đạo bản nguyên tranh chấp khiến cho toàn thân hắn một bên giống như bị lửa thiêu đốt, một bên thì giống như bị nhốt trong hầm băng, thiếu chút nữa đem Mệnh Tuyến của hắn bẻ thành hai nửa.

Cũng may là lúc ấy ở bên cạnh di hài của Hắc Thủy đại đế, được lực lượng của Hắc Thủy Đại Đế phụ thể, mới có thể chế trụ tranh đấu sống chết giữa hai đạo bản nguyên. Tuy từ lúc đó về sau hai đạo bản nguyên cùng tồn tại bên trong Mệnh Tuyến của Cổ Thần, chỉ là mỗi thứ chiếm một nửa. Hai đạo bản nguyên đã là như vậy, nếu có một đạo bản nguyên nữa đi vào bên trong Mệnh Tuyến của Cổ, không biết tình huống sẽ xấu đến mức như thế nào?

Chỉ sợ Mệnh Tuyến của Cổ Thần dưới tranh đấu của ba đạo bản nguyên, sẽ trực tiếp bạo tạc, kết cục là thân thể bị hủy diệt. Đây mới chỉ là ba đạo bản nguyên, cho dù Cổ Thần may mắn, không rơi vào kết cục Mệnh Tuyến bị nổ tung. Nhưng nếu ngày sau hắn có được bốn đạo bản nguyên, năm đạo bản nguyên thì sao? Kết cục cũng sẽ bị năm đạo bản nguyên phá vỡ Mệnh Tuyến, thân thể nổ tung, thì cốt vô tồn.

Nhưng nếu có “Càn Khôn Ngọc Bích” trong tay mọi chuyện đều khác. “Càn Khôn Ngọc Bích” không ngờ lại có công hiệu dung hợp bản nguyên, vô luận Cổ Thần đạt được bao nhiêu đạo bản nguyên, đều có thể tự nhập ở bên trong Mệnh Tuyến, dung hợp thành một chỉnh thể. Hơn nữa, công hiệu của “Càn Khôn Ngọc Bích” không chỉ có thế này. Sau khi có được “Càn Khôn Ngọc Bích”, khí tức của Cổ Thần dường như được quán thông, cả người có cảm giác vô cùng thoải mái. Kinh mạch toàn thân tựa hồ được khơi thông, hơn nữa dưới sự điều dưỡng của “Càn Khôn Ngọc Bích”, dường như càng ngày càng được mở rộng.

Giống như tu vi, kinh mạch càng lớn càng có thể chứa nhiều Thuần dương tiên lực hơn, khiến cho thực lực của Cổ Thần càng trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Thân thể Cổ Thần bị khí tức của “Càn Khôn Ngọc Bích” bao phủ, hô hấp tại lỗ chân lông được tăng cường gấp nghìn, vạn lần không khác gì hô hấp bằng mũi. Cổ Thần có thể cảm giác được, dưới sự hô hấp tại lỗ chân lông, tạp chất bên trong thân thể đang không ngừng được tổng xuất ra bên ngoài. Mà thân thể dưới sự chăm sóc của “Càn Khôn Ngọc Bích” càng ngày càng thêm lớn mạnh. Trong lúc bất tri bất giác, làn da cùng với xương mao của Cổ Thần đang được cải biến trở nên hoàn mỹ.

Chỉ cần một mực mang “Càn Khôn Ngọc Bích” ở trên thân, ngày sau không chỉ không cần lo vì lấy được Ngũ Hành bản nguyên chống đỡ không được bạo thể mà chết. Hơn nữa dưới sự chăm sóc của “Càn Khôn Ngọc Bích”, kinh mạch sẽ ngày càng được mở rộng, lực lượng thân thể cũng càng ngày càng mạnh, làn da sẽ trở nên sáng bóng như ngọc, trở thành một tuyệt mỹ nam tử chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Biến hóa của thân thể cùng kinh mạch Cổ Thần có thể cảm ứng được rõ ràng, còn về phần biến hóa của xương mao, bản Thân cổ thần cũng không biết.

- “Càn Khôn Ngọc Bích” cũng giống như là “Chiến Thần Lệnh” không thể thu vào bên trong mi tâm hoặc là bên trong Càn Khôn Trắc. Hiển nhiên đây là đặc tính chung của Tiên Thiên Linh Bảo.

Đem “Càn Khôn Ngọc Bích” thu vào bên trong người, thực lực của Cổ Thần dường như là được đề cao thêm một thành. Hơn nữa theo thời gian biến hóa, cho dù tu vi của Cổ Thần không đổi, thực lực vẫn được đề cao từ ba thành, bốn thành, năm thành.....Mang “Càn Khôn Ngọc Bích” giấu ở trên thân, “Chiến Thần Lệnh” đeo ở trước ngực. Cổ Thần đi vào bên trong khu vực gia tốc thời gian nhanh hơn gấp mười lần.

Có được “Càn Khôn Ngọc Bích”, Cổ Thần có thể cảm giác được phát sinh biến hóa trên thân thể. Thực lực được đề cao thêm một thành, hắn liền muốn đem thân thể cải tạo thoáng qua một phát rồi hăng tính tiếp. Nháy mắt đã trôi qua trăm ngày, bỏ ra thời gian suốt một trăm ngày, Cổ Thần thông qua “Càn Khôn Ngọc Bích” đem thân thể triệt để cải tạo một phen, lại một lần nữa thoát thai hoán cốt.

693. Chương 67 : Uy Lực Của Phá Thiên Chỉ

Da của hắn trở nên sáng bóng như ngọc, trắng nõn không vết.

Tướng mạo của hắn trở nên anh tuấn vô cùng, suất khí bức người.

Thực lực của hắn trở nên càng cường đại hơn, được đề cao bảy thành

Giờ phút này, tuy Cổ Thần chỉ có tu vi Đẳng Văn hậu kỳ, không cần sử dụng “Phá Thiên Chỉ”, đơn giản chỉ dựa vào “Chiến Thần Lệnh” cùng với “Như Ý Linh Lung Bảo Tháp” cũng đủ để có thể giết chết Tàng Khôn Huyền. Cho dù không sử dụng “Chiến Thần Lệnh” cùng với “Như Ý Linh Lung Bảo Tháp” chỉ dựa vào thực lực bản thân hắn cũng có đến bảy thành tỷ lệ có thể đánh bại Tàng Khôn Huyền.

Đẳng Văn hậu kỳ cùng Hư Không Sơ kỳ kém trọn vẹn hai cảnh giới, khoảng cách trong đó có thể so sánh với khoảng cách giữa trời và đất để hình dung. Nhưng chỉ cần một kiện “Càn Khôn Ngọc Bích” lại có thể đề cao thực lực của Cổ Thần, đủ để chiến một trận cùng với Hư Không sơ kỳ siêu cấp cường giả. Hơn nữa bên trong Mệnh Tuyền của Cổ Thần, thủy hỏa hai đạo bốn nguyên đã bắt đầu dung hợp, mỗi khi dung hợp được một phần Cổ Thần lại có được thêm một phần lực lượng pháp tắc. Nếu ngày sau có thể đạt được năm đạo bốn nguyên, dung hợp năm đạo bốn nguyên vào làm một, không biết có thể đạt được lực lượng đến mức như thế nào?

Tác dụng của Tiên Thiên Linh Bảo quả thực là không bình thường, vượt xa dự kiến của Cổ Thần.

Trăm ngày sau, Cổ Thần đã ra khỏi tầng thứ tư, đi vào bên trong tầng thứ ba.

Thời gian trăm ngày bên trong tầng thứ tư, cũng chỉ bằng thời gian mười ngày bên trong tầng thứ ba mà thôi.

Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc cũng không biết rằng Cổ Thần đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đợi cho đến khi Cổ Thần xuất hiện trước mặt tam nữ, tam nữ đều há to miệng, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ, kinh ngạc nhìn tuyệt thế mỹ nam tử trước mắt. Tướng mạo Cổ Thần vốn chỉ bình thường, mà nam tử trước mắt này, quả thực là hoàn mỹ vô song, không có bất luận chút khiếm khuyết gì chỉ có hai hàng lông mày cùng ngày xưa có bảy phần tương tự. Có thể phán đoán, tuyệt thế mỹ nam tử trước mắt xác thực là Cổ Thần.

- Cổ Thần, là huynh.....

Nửa ngày sau Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc mới từ trong khiếp sợ khôi phục lại.

Cổ Thần mỉm cười, một nụ cười đủ để mê loạn ngàn vạn thiếu nữ trong thiên hạ nói:

- Ba vị lão bà, là ta.

Ngày tháng như thoi đưa, thấm thoát lại qua thêm một tháng.

Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, bên trong tầng thứ tư, ba trăm năm đã trôi qua.

Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc tam nữ phân biệt dùng “Càn Khôn Ngọc Bích” mỗi người tu luyện một trăm ngày, đem thân thể triệt để cải tạo, vốn tam nữ đã là mỹ nhân tuyệt sắc, lúc này lại càng như mỹ nhân trong tranh, tiên tử trong mộng.

Làn da mịn màng như da em bé, sáng bóng như thiên trì mỹ ngọc.....

Nhìn tam tử đẹp như tiên nữ trong mộng, Cổ Thần nhẹ nhàng nâng “Càn Khôn Ngọc Bích” lên, kinh thánh vì hiệu quả thực sự nghịch thiên của nó. Bước vào Đẳng Văn Hủy kỳ, nếu không có kỳ ngộ trong thời gian ngắn rất khó có thể bước vào Giá Vực kỳ.

Cổ Thần hao phí hơn một trăm năm, “Phá Thiên Chỉ” mới có chút thành tựu ở đệ nhất trọng cảnh giới. Nếu muốn tu luyện đến đại thành, chỉ sợ cần phải tốn vài trăm năm. Hơn nữa còn cần kỳ ngộ, nếu có kỳ ngộ có lẽ hơn trăm năm thì có thể đại thành, còn nếu không chỉ sợ là vài trăm năm cũng không thể thành công. Tuy nói nơi này không bị ngoại nhân quấy nhiễu, là một nơi bệ quan tốt, nhưng mà Cổ Thần sẽ không thể mang theo tam nữ bên cạnh. Cho nên Cổ Thần có ý định ly khai Phong Bạo Thâm Uyên, trước tiên đến đây biển Đông Hải tìm kiếm Vạn năm Thủy Tham cùng với “Thanh Thụ Hoa”. Nếu có thể luyện thành “Ngộ Hư Đan” có lẽ có thể trong thời gian ngắn bước vào Giá Vực kỳ.

Cổ Thần sau khi lấy được “Càn Khôn Ngọc Bích”, cái không gian bị phong bế này lập tức xuất hiện một cái thông đạo đi ra ngoài. Tam nữ liền quay trở lại tầng thứ ba của Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, sau đó

cổ thần đem bảo tháp thu vào bên trong mi tâm, bước vào bên trong cánh cổng ánh sáng. Một hồi trời đất quay cuồng, trong nháy mắt, hần đã xuất hiện ở biên giới Phong Bạo Thâm Uyên.

- Ủa?

Cổ Thần nội tâm khẽ động, hần cảm giác được mình cùng với nước biển vô cùng hòa hợp. Hần có thể cảm thấy toàn bộ ba động truyền ra từ bên trong nước biển, khoảng cách đến mười vạn dặm. Tuy nói thân thể Cổ Thần vô cùng linh mẫn, trước khi vào bên trong Phong Bạo Thâm Uyên, khoảng cách cực hạn mà Cổ Thần cảm ứng được đã xấp xỉ tầm một vạn dặm. Cho dù hiện tại tu vi tăng trưởng, khoảng cách cảm ứng tăng lên nhưng cũng sẽ không vượt quá hai vạn dặm.

Giờ phút này không ngờ khoảng cách thân thể có thể cảm ứng đạt đến mười vạn dặm. Cổ Thần tâm tư lập tức đặt lên trên “Càn Khôn Ngọc Bích”, cái Tiên Thiên Linh Bảo này tựa hồ có thể làm cho Cổ Thần cùng với hoàn cảnh xung quanh hòa hợp đến cực điểm.

Cổ Thần có một loại cảm giác, nước biển chính là thân thể hần và hần cũng chính là nước biển.

Thân ảnh Cổ Thần lóe lên, trong chớp mắt đã xuất hiện cách đó ba ngàn dặm. Một lần thuần di vượt qua ba ngàn dặm?

Trước khi tiến vào Phong Bạo Thâm Uyên, Cổ Thần thúc dục Thủy Chi Bản Nguyên, khoảng cách thuần di cũng không quá một ngàn dặm, mà hiện tại khoảng cách một lần thuần di tăng lên trọn vẹn hai ngàn dặm?

- Công năng của “Càn Khôn Ngọc Bích” quả nhiên là nghịch thiên, không hề là Tiên Thiên Linh Bảo.

Phong Bạo Thâm Uyên vốn nằm sâu dưới đáy Đông Hải, đáy biển cách mặt biển hai vạn trượng mà Vạn năm Thủy Tham chỉ có thể sâu dưới đáy biển một vạn trượng nữa mới có thể phát triển, lúc trước đều là thuần di trên không trung, tới giờ phút này hần cần cẩn thận tìm kiếm một phen. Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc ba người chỉ có tu vi Minh Khiếu Kỳ không có cách nào có thể sinh tồn tại độ sâu như thế cho nên ba người không thể trợ giúp hần tìm kiếm.

Đáy biển rộng lớn vô cùng, phạm vi vượt quá ngàn vạn dặm. Nếu dựa vào thuần chi, hần chỉ cần tồn không bao lâu đã có thể đi ngang qua toàn bộ Đông Hải, nhưng nếu muốn cẩn thận tìm tòi toàn bộ đáy biển, quả thực không có một chút nào dễ dàng. Bề mặt đáy biển thiên kì bách quái, có sơn mạch dài kéo dài vô tận, có bình nguyên vô cùng rộng lớn, có hạp cốc cực lớn. Hơn nữa còn có một ít địa phương giống như là vùng trung du. Ngoại trừ bình nguyên ra, những địa phương khác rất khó tìm tòi bằng mắt thường.

Tuy nói tiên thảo có linh khí, Cổ Thần hoàn toàn có thể bằng thân thể cảm ứng được, nhưng tiên thảo không phải lúc nào cũng thổ tức (hô hấp). Các loại tiên thảo đều có thể tự bế hơi thở, nếu như một mực tản ra linh khí, một cây tiên thảo chỉ sợ cũng không thể phát triển đến lúc thành thực đã bị yêu thú đi ngang qua ăn mất, hoặc là bị tu sĩ thu lấy. Mặc dù tiên thảo không có cách nào hoàn toàn phong bế hơi thở, nhưng có thể đem ba động linh khí thu hẹp vào phạm vi nhỏ nhất. Nếu không tới gần tiên thảo, căn bản là không thể cảm ứng được. Cho nên muốn dùng cảm ứng thân thể cảm ứng trong phạm vi ngàn trượng vạn trượng tất nhiên là việc hao huyền.

- Phía tây nam hơn năm vạn dặm, xuất hiện một cường giả Giá Vực hậu kỳ.

- Phía tây bắc tám vạn dặm, xuất hiện một cường giả Giá Vực hậu kỳ.

Chương 67: Uy lực của Phá Thiên Chỉ. (Hạ)

Thời điểm Cổ Thần đang lục soát dưới đáy biển, trong phạm vi mười vạn dặm, bất luận thứ gì đều không thể thoát khỏi cảm ứng của hần. Ở đâu xuất hiện yêu thú, ở đâu xuất hiện tu sĩ, hần đều có thể biết được. Nơi này là biên giới của Phong Bạo Thâm Uyên, cách Long Cung phải đến vài trăm vạn dặm, cách Trung thổ lại càng thêm xa xôi. Một địa phương gần như là điểm tận cùng của Đông Hải, không ngờ lại xuất hiện hai cường giả Giá Vực hậu kỳ, đây tuyệt đối là chuyện bất thường.

Nếu tu vi của Cổ Thần còn thấp, hần nhất định sẽ nhanh chóng ly khai, tránh đụng độ với hai cường giả Giá Vực hậu kỳ này. Vô luận đối phương có việc gì, nếu làm phiền đối phương sẽ khó tránh khỏi sinh ra tranh đấu. Bất quá với tu vi hôm nay, cường giả Giá Vực hậu kỳ hần đã không để vào trong mắt. Trừ phi bị quần công, nếu không chỉ một hai tên đối với hần không tạo thành bất cứ nguy hiểm nào.

Phạm vi ngàn vạn trượng Cổ Thần không có cách nào cảm ứng được sự tồn tại của tiên thảo, nhưng phạm vi trăm trượng, Cổ Thần vẫn có thể cảm ứng được. Cho dù tiên thảo tự bể hơi thở thì vẫn phát ra ba động linh khí. Cổ Thần thân thể đã hòa hợp cùng với nước biển, trong phạm vi trăm trượng không có thứ gì có thể thoát khỏi cảm ứng của hắn. Cổ Thần sử dụng thuật di, cứ nháy mắt liền vượt qua trăm trượng, tìm kiếm một cách cẩn thận. Chỉ là đối với Đông Hải mà nói, trăm trượng cũng chẳng khác gì chiều dài của một cây kim. Cho dù tốc độ của hắn có nhanh đi chăng nữa, muốn tìm một cây vạn năm thủy tham cũng không khác gì mò trăng đáy nước, khó khăn vô cùng.

Cổ Thần bảo trì tốc độ tìm kiếm, một mực tiến về phía trước. Thời gian dần trôi qua, hắn đã đi về phía tây được vài vạn dặm, thu hẹp khoảng cách cùng hai tên cường giả kia không ít. Nhất là tên cường giả phía tây nam, cách Cổ Thần còn chưa đến hai vạn dặm.

- Ân? Hư Không kỳ siêu cấp cường giả?

Cổ Thần nội tâm khẽ động, mười vạn dặm phía tây nam, xuất hiện một cỗ linh lực cường đại. Trong nháy mắt đã vượt qua hơn một ngàn dặm hướng tên cường giả Giá Vực hậu kỳ phía nam mà đi.

- Khí tức của người này thực quen thuộc?

Khi Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả còn cách Cổ Thần năm vạn dặm, hai mắt Cổ Thần sáng ngời:

- Là hắn Tàng Khôn Huyền!

Mười năm trước, hắn bị Tàng Khôn Huyền một mực truy sát từ Đồ Yêu cốc, đuổi đến tận đáy Đông Hải. Về sau, Ngọc Kinh Vương xuất hiện, mới bức Tàng Khôn Huyền bỏ chạy, Cổ Thần đối với khí tức của Tàng Khôn Huyền có ấn tượng sâu đậm. Trong một khoảng cách nhất định, hắn lập tức có thể cảm ứng được.

- Tàng Khôn Huyền, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào. Lão tử đang muốn tìm người báo thù, người ngược lại lại tự động chạy tới trước mắt ta. Cũng tốt, vừa lúc có thể thí nghiệm trên người của người, để cho lão tử xem “Phá Thiên Chỉ” đệ nhất trọng cảnh giới có chút thành tựu có được uy lực đến mức nào?

Cổ Thần cười lạnh một tiếng, thân ảnh lóe lên, ngay lập tức vượt qua ba ngàn dặm, hướng phía tây nam mà đi. Đợi cho đến lúc khoảng cách giữa song phương chỉ còn gần hai vạn dặm, vận tốc của Cổ Thần lập tức giảm xuống, biến thành chỉ còn hơn một nghìn dặm, không khác gì mười năm về trước, Khi song phương chỉ còn cách nhau một vạn trượng, vận tốc của Tàng Khôn Huyền đột nhiên gia tăng, đã phát hiện ra Cổ Thần.

- Phía trước xuất hiện tu sĩ Đằng Vân kỳ, nhất định là tên tặc tử Cổ Thần đi ra, lập tức thông tri cho Hầu Vô Nghiệp cùng Hạ Phi Viễn, nhanh chóng đuổi theo, không để cho hắn chạy trốn.....

Tàng Khôn Huyền lưu lại một câu với Trịnh Diệc Hồng, vận tốc nhanh đến cực điểm, lập tức phóng đến chỗ của Cổ Thần.

- Tám năm rồi, Cổ Thần, lão tử đợi người bên ngoài Phong Báo Thâm Uyên trọn vẹn tám năm trời. Rốt cuộc cũng đợi được cho đến lúc người đi ra. Lúc này, người chấp cánh cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta. Lão tử muốn hảo hảo tra tấn người một phen, cho người sống không bằng chết, mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng ta.

Tàng Khôn Huyền một bên phi hành, một bên thâm nghĩ.

Cổ Thần coi như là chưa phát hiện ra Tàng Khôn Huyền đang đến, đợi cho đến lúc Tàng Khôn Huyền còn cách hắn hơn một ngàn dặm. Cổ Thần chợt dừng lại.

.....

Tàng Khôn Huyền chỉ trong hai cái nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Cổ Thần, cách hắn có hơn một ngàn trượng. Trịnh Diệc Hồng phát ra Thủy Kiếm truyền âm cho Hạ Phi Viễn cùng Hầu Vô Nghiệp. Thủy Kiếm truyền âm là một loại thần thông truyền âm trong nước, có tốc độ cực nhanh. Rất nhanh hai kẻ này đã nhận được tin tức, lập tức chia làm hai đường nam bắc bao vây Cổ Thần. Chỉ là khoảng cách giữa hai người với Cổ Thần quá xa, Hầu Vô Nghiệp cách Cổ Thần hơn năm vạn dặm mà Hạ Phi Viễn cách đến mười vạn dặm. Muốn đuổi kịp, cần một ít thời gian.

Trịnh Diệc Hồng thông tri hoàn tất, rút lại phía sau lưng Tàng Khôn Huyền hơn năm ngàn dặm, lập tức đuổi theo, một lần thuấn di vượt quá năm trăm dặm.

- Ha ha.....

Tàng Khôn Huyền dừng lại, cười to một tiếng, tuy tướng mạo Cổ Thần trở nên anh tuấn, nhưng từ khí tức phát ra cùng với hai hàng lông mày tương đồng, hắn vẫn có thể xác định được kẻ đứng đằng trước chính là Cổ Thần, hắn nói:

- Cổ Thần, hôm nay không còn kẻ nào cứu ngươi, ngươi chết chắc rồi, ha ha.....

- Vậy sao?

Cổ Thần nhếch miệng cười, nói:

- Tàng Khôn Huyền, ngươi biết hai từ “Muốn chết” ghi như thế nào không?

Nói xong, tay trái Cổ Thần điểm ra một chỉ. Một đạo hào quang đẹp mắt từ đầu ngón tay của Cổ Thần bắn ra, hình thành một đạo chỉ cương cực lớn đánh thẳng tới chỗ Tàng Khôn Huyền. Hư Thiên tông thượng thừa công pháp “Kinh tiên bổng”

- Kinh Tiên Chỉ? Thứ công pháp rác rưởi này có thể làm gì được ta?

Tàng Khôn Huyền đứng nguyên tại chỗ, quần áo không gió tự bay, tiên lực xuất ra bên ngoài, hình thành một cái tiên lực cương trảo có phạm vi mười trượng.

Cổ Thần mỉm cười, tay phải đột nhiên điểm ra thêm một chỉ.

Ầm.....

Quang mang chói mắt bắn ra từ đầu ngón tay hắc không gian phía trước lập tức bị nghiền nát. Một đạo hư vô chỉ cương, đánh nát hư không, lập tức vượt qua Kinh Tiên Chỉ, đánh thẳng vào tiên trảo trước ngực Tàng Khôn Huyền.

- Lão tử coi như đứng nguyên ở đây, ngươi cũng không thể.....

Ba chữ “tổn thương ta” còn chưa kịp thốt ra, tiên lực cương trảo của hắn lập tức nát bấy, trong nháy mắt chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy ngực hắn đã bị đục thủng.

- Đây là chỉ pháp gì?

Tàng Khôn Huyền hai mắt trợn trừng, nói ra câu sau cùng, sau đó lập tức mất mạng.

Phá Thiên chỉ, dung hợp đủ loại trận pháp cùng pháp tắc, một chỉ điểm ra, phá hủy thân thể, diệt sát nguyên thần.

Có chút thành tựu tại đệ nhất trọng cảnh giới, Phá Thiên Chỉ cũng đủ để miểu sát Hư Không sơ kỳ siêu cấp cường giả.

Tàng Khôn Huyền, chỉ là Hư Không sơ kỳ siêu cấp cường giả, trừ phi có thượng phẩm tiên bảo phòng ngự ngăn cản. Nếu không sao có thể chống đỡ được công kích của, “Phá Thiên Chỉ”? Bị “Phá Thiên Chỉ” đánh trúng, một kích lập tức mất mạng, thần hình câu diệt.

Sau khi Tàng Khôn Huyền chết, thân hình vẫn đứng đó không hề ngã xuống, hai mắt trợn trừng tràn đầy thần sắc không thể tin nổi. Hắn vô luận như thế nào, cũng không thể đoán được. Cổ Thần bằng tu vi Đẳng Vân hậu kỳ, vậy mà chỉ cần một đạo chỉ cương liền đem hắn một vị Hư Không sơ kỳ siêu cấp miểu sát.

Cổ Thần mỉm cười, uy lực của “Phá Thiên Chỉ” khiến hắn hết sức hài lòng.

694. Chương 68 : Phản Sát

Những điều trong bí kíp ghi lại quả thực không giả, chỉ cần có chút thành tựu ở đệ nhất trọng cảnh giới, “Phá Thiên Chỉ” lập tức có thể miểu sát Hư Không sơ kỳ siêu cấp cường giả, quả thực không có nửa điểm giả dối, Tàng Khôn Huyền dưới một chỉ đã lập tức mất mạng.

Tàng Khôn Huyền trước mặt Cổ Thần nói vào câu, sau đó bị một chỉ của Cổ Thần miểu sát, thời gian bất quá chỉ là trong nháy mắt. Một cái nháy mắt, Trịnh Diệc Đào cũng đã thuận di được năm lần. Trịnh Diệc Hồng rút lại phía sau Tàng Khôn Huyền năm nghìn dặm.

Khi Tàng Khôn Huyền chỉ còn cách Cổ Thần một ngàn trượng, khoảng cách này đã kéo dài thành bảy tám ngàn trượng. Đợi cho đến khi Tàng Khôn Huyền mất mạng, khoảng cách đã rút ngắn chỉ còn năm ngàn dặm.

- Ủa?

Một lần thuận di, Trịnh Diệc Hồng vượt qua quãng đường hơn năm trăm dặm

Tàng Khôn Huyền bị một chỉ của Cổ Thần miểu sát, Trịnh Diệc Hồng hoàn toàn không ngờ đến. Hắn chưa từng nghĩ rằng, Tàng Khôn Huyền sẽ chết ở trên tay Cổ Thần. Sau khi Tàng Khôn Huyền mất mạng, hắn vẫn theo thói quen thuận di tiếp tục tiến về phía trước.

Trong nháy mắt này, thân ảnh Cổ Thần lóe lên, xuất hiện bên cạnh Tàng Khôn Huyền, tung ra một trảo đem Càn Khôn Trạc của Tàng Khôn Huyền thu vào trong tay, sau đó tung ra một bước, đá văng thi thể của Tàng Khôn Huyền ra xa. Đến lúc này, Trịnh Diệc Hồng mới kịp phản ứng, Tàng Khôn Huyền đã chết. Trong máy mắt đó, Tàng Khôn Huyền đã chết trên tay Cổ Thần.

Tình huống bất thành linh chuyển biến, biến thành đả kích trầm trọng.

“Đông”, một tiếng vang thật lớn, nội tâm của Trịnh Diệc Hồng giống như bị gõ một cái thật mạnh, thân thể chấn động. Lập tức đình chỉ tiến về phía trước, nhìn Cổ Thần giống như một tên ma quỷ. Trong ánh mắt không còn chút vui mừng nào, chỉ còn lại vô tận sợ hãi.

- A.....

Trịnh Diệc Hồng hét lên một tiếng thê lương, sau đó đột nhiên qua người bỏ chạy, kéo dài khoảng cách giữa hắn và Cổ Thần lên năm ngàn dặm.

- Đến rồi thì cần gì đi vội vã như thế? Hôm nay ta cũng cho các ngươi những kẻ cao cao tại thượng Chư Tử thế gia này ném thử tư vị bị người đuổi giết.

Thấy Trịnh Diệc Hồng chạy trốn, Cổ Thần đem Càn Khôn Trạc của Tàng Khôn Huyền đặt ở bên hông, thân ảnh lóe lên, liền đuổi theo, một lần thuận di vượt qua ba ngàn dặm. Khoảng cách giữa hai người lập tức bị thu hẹp chỉ còn hai ngàn dặm. Nhưng Trịnh Diệc Hồng cũng thuận di một lần kéo dài khoảng cách lên thành hai ngàn năm trăm dặm.

Hai người lại một lần nữa thuận di. Trịnh Diệc Hồng kéo dài khoảng cách giữa hai bên lên thành ba ngàn dặm. Chỉ là, Cổ Thần thuận di đạt tới quãng đường hơn ba ngàn dặm. Trong chốc lát đã chỉ còn cách Trịnh Diệc Hồng một ngàn trượng.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền!

Cổ Thần hai tay kết ấn Chiến Thần Diệt Tinh, xuất ra hai quyền.

Ầm.....

Hai đạo quyền cương lập tức xuất ra, giống như là hai đạo sao băng, lập tức đánh tới phía sau lưng Trịnh Diệc Hồng Thuận di?

Thuận di?

Một luồng lực lượng khổng lồ đánh úp lại từ sau phương, Trịnh Diệc Hồng đang muốn thuận di né tránh. Chỉ là lập tức một một cỗ lực lượng khổng lồ truyền đến từ bốn phương tám hướng, khiến cho hắn cảm giác

giống như là hãm vào bên trong vũng bùn. Thuần di lập tức mất đi hiệu lực, Trịnh Diệc Hồng trốn cũng không thể trốn, tránh cũng không thể tránh, ngoại trừ liều mạng, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Ầm.....

Ầm.....

Hai tiếng nổ lớn vang lên, quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền lập tức tiêu tán, đạo quang mạc màu vàng đất không hề dao động. Trịnh Diệc Hồng trốn sau đạo quang mạc này, không có chút thương tổn gì.

- Trung phẩm tiên bảo phòng ngự?

Cổ Thần nhướng mày, cho dù đồng thời đánh ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, trong thời gian ngắn cũng rất khó có thể phá hủy một kiện trung phẩm tiên bảo phòng ngự. Trung phẩm tiên bảo phòng ngự ngay cả công kích của Hư Không kỳ cường giả cũng có thể ngăn cản được một vài lần. Nếu sử dụng “Phá Thiên Chỉ”, một chỉ điểm ra lập tức có thể đem quang mạc màu vàng đất này xuyên thủng, đánh chết Trịnh Diệc Hồng. “Phá Thiên Chỉ” đạt được chút thành tựu ở đệ nhất trọng cảnh giới, trừ phi là thượng phẩm tiên bảo phòng ngự mới có thể chống đỡ được.

Đáng tiếc, “Phá Thiên Chỉ”, quá mức nghịch thiên, một ngày chỉ có thể sử dụng một lần. Nếu còn tiếp tục dùng đến lần thứ hai, Cổ Thần sẽ lập tức gặp phải cản trở, người gặp thiệt thòi lại là hắn.

Ngăn được công kích của Cổ Thần, Trịnh Diệc Hồng trong lòng mừng rỡ, thu hồi quang mạc vào bên trong mi tâm. Thân ảnh lóe lên, thuần dị một cái vượt qua quãng đường năm trăm dặm. Cổ Thần theo sát Trịnh Diệc Hồng như hình với bóng. Lại xuất hiện phía sau lưng Trịnh Diệc Hồng, đánh ra một quyền.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, một quyền tung ra.

Tu luyện “Phá Thiên Chỉ”, Cổ Thần phải đem trận pháp trong thiên hạ dung nhập vào bên trong một đạo chỉ cương, khiến cho lực công kích của “Phá Thiên Chỉ” trở nên cường đại chưa từng có. Vừa rồi khi đánh ra hai đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền. Cổ Thần nội tâm khẽ động, phải chăng có thể đem Chiến Thần Diệt Tinh Quyền dung hợp với nhau giống như “Phá Thiên Chỉ”.

“Phá Thiên Chỉ” dung hợp vô số trận pháp, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cũng có lẽ cũng có thể hai quyền hợp thành một quyền, ba quyền hợp thành một quyền...mười quyền hợp thành một quyền. Nếu như có thể hợp mười quyền hợp nhất, Cổ Thần đánh ra một quyền tuy không thể biến thái bằng “Phá Thiên Chỉ”, nhưng cũng có thể miểu sát cường giả Giá Vực Kỳ.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cũng là một loại bí pháp công kích tiêu hao rất nhiều tiên lực, nhưng so với “Phá Thiên Chỉ”, một ngày chỉ được dùng một lần, vẫn tốt hơn nhiều. Mười quyền hợp thành một quyền, Cổ Thần còn không cách nào làm được. Nhưng nếu Cổ Thần dùng thần thông ba đầu sáu tay đồng thời đánh ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền. Đã có kinh nghiệm tu luyện “Phá Thiên Chỉ”, hợp nhất sáu quyền này cũng không phải là chuyện gì khó.

Một quyền này đúng là hợp nhất từ sáu quyền, một đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền lực công kích tổng thể tương đương với sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền.

Bốn phía không gian bên cạnh Trịnh Diệc Hồng lại lập tức đông cứng lại, hiệu quả phong ấn không gian của một đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền này so với “Phá Thiên Chỉ” còn muốn biến thái hơn, trừ phi tu vi của mục tiêu viễn siêu hơn so với Cổ Thần, nếu không không có một nửa cơ hội chạy trốn.

Một cỗ lực lượng kinh khủng từ phía sau đánh tới Trịnh Diệc Hồng, tuy chỉ là một đạo quyền cương nhưng so với hai đạo quyền cương lúc trước còn cường đại hơn gấp mấy lần.

Ầm....

Quang mạc màu vàng đất lại hiện ra, ngăn trước mặt Trịnh Diệc Hồng. Ngay khi đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền kia đánh trúng quang mạc màu vàng đất.

Ùnh.....

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền lại bị chấn nát bấy, chỉ là quang mạc màu vàng đất cũng bắt đầu lay động kịch liệt, nhưng cuối cùng vẫn chặn được một quyền này của Cổ Thần

- Bảy quyền hợp nhất.....

Cổ Thần hét lớn một tiếng. Tiên lực toàn thân tuôn ra, lại đánh ra thêm một quyền, một quyền này so với sáu quyền hợp nhất lại mạnh hơn mấy thành. Trịnh Diệc Hồng đang muốn thuận di bỏ chạy, không gian lại bị phong ấn, hắn lên trời không được, xuống đất không xong, chỉ còn cách đỡ một quyền này.

Uỳnh.....

Quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền lại một lần nữa đánh lên quang mạc màu vàng đất, phát ra tiếng nổ kinh thiên, quang mạc màu vàng đất bị đánh lui trăm trượng, lung lay sắp đổ, rắc một tiếng, sinh ra một vết rách rất nhỏ.

695. Chương 69 : Tiên Thảo Hai Vạn Năm

- Tám quyền hợp nhất.

Cổ Thần vừa đánh vừa ngưng luyện Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, lại dung hợp thêm một quyền, quyền cương so với bảy quyền hợp nhất lại mạnh thêm vài thành. Trịnh Diệc Hồng mặt xám như tro tàn, Cổ Thần một quyền lại một quyền đánh tới, lực lượng phong ấn không gian vừa mới nhạt đi, thì lại một cỗ lực lượng phong ấn cường đại hơn từ bốn phương tám hướng xông đến, khiến cho hắn nửa bước cũng khó đi được.

Càng khiến cho Trịnh Diệc Hồng tuyệt vọng hơn chính là, quyền cương đánh đến lực lượng càng ngày càng mạnh.

Uỳnh.....

Lại thêm một tiếng nổ lớn.

Rắc rắc rắc.....

Quyền cương của tám quyền hợp nhất khiến cho quang mạc màu vàng đất kia xuất hiện thêm hơn mười đạo vết rạn.

- Chín quyền hợp nhất.....

Một quyền đánh ra, Cổ Thần lại có thêm một phần linh ngộ, trong chốc lát lại dung hợp thêm được một quyền.

Ầm.....

Quang mạc màu vàng đất dưới quyền cương của chín quyền hợp nhất cuối cùng đã bị đánh nát bấy. Trung phẩm phòng ngự tiên bảo, cũng không thể ngăn cản được sự công kích một quyền so với một quyền càng ngày mạnh hơn của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền.

Trịnh Diệc Hồng sợ đến vỡ mật, trong mắt đầy hoảng loạn, rống lên thê lương:

- Van cầu người, đừng giết ta...

Hắn là một Giá Vụ hậu kỳ cường giả, thọ nguyên còn ít nhất hơn một ngàn năm, còn có thể sống được vô cùng lâu.

-Mười quyền hợp nhất.....

Cổ Thần đã động sát tâm, một lần nữa dung hợp thêm một đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, một quyền đánh ra tương đương với mười quyền đồng thời công kích.

Một quyền Đẳng Vân vong, mười quyền Giá Vụ diệt.

Mười quyền hợp nhất đủ để miêu sát Giá Vụ Kỳ cường giả.

Trịnh Diệc Hồng không còn tiên bảo phòng ngự nữa. Thấy quyền cương đánh lại, tiên lực toàn thân vận chuyển tới cực hạn rống to một tiếng:

- Ta liều mạng với ngươi....

Ầm.....

Trịnh Diệc Hồng vận chuyển tiên lực toàn thân, tung ra hai đạo quyền cương mạnh nhất, đánh về phía Cổ Thần.

Ầm.....

Hai đạo quyền cương bị một đạo quyền cương hợp nhất từ mười đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đánh cho nát bấy.

Quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền không hề dừng lại. đánh thẳng lên trên người Trịnh Diệc Hồng.

A.....

Một tiếng kêu thê lương thấm thiết vang lên, thân thể Trịnh Diệc Hồng lập tức bị đánh thành cát bụi, thân hình câu diệt. Với Thuần Dương Tiên lực hùng hậu như ngày hôm nay, Cổ thần cho dù liên tục đánh ra một trăm đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cũng không thành vấn đề. Tuy nói một trăm quyền có thể đánh chế Hư Không cường giả, nhưng nếu liên tục đánh ra hơn một trăm đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cũng không có khả năng giết chết một vị Hư không kì siêu cấp cường giả, trừ phi là đồng thời hợp nhất một trăm quyền.

Mười quyền hợp nhất còn dễ, chứ trăm quyền hợp nhất quả thực quá khó khăn.

- Ầm

Dưới đáy biển, một tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Trịnh Diệc Hồng thân hình đều đã câu diệt, nhưng công kích của Cổ Thần vẫn không hề dừng lại.

Cổ Thần một hơi, đem, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền sáu đạo hợp nhất, bảy đạo hợp nhất, tám đạo hợp nhất, chín đạo hợp nhất, mười đạo hợp nhất. Một quyền này Cổ Thần thử hợp nhất mười một quyền. Quyền cương đánh lên một tòa tiểu sơn phía trước ngàn trượng, đem trọn bộ tòa tiểu sơn này đánh nát bấy, tạo ra dưới đáy biển một cái hố to mấy trăm trượng.

Lực xung kích khuyến tán ra tứ phương đạt tới ngoài ngàn dặm. Tuy nơi này là đáy biển cách mặt biển hơn hai vạn dặm, nhưng cũng tạo lên trên mặt biển những con sóng cao tới mấy trăm trượng. Mặc cho nước biển cuộn cuộn, tiên lực cương tráo bên ngoài cơ thể Cổ Thần không có chút sút mẻ nào. Cổ Thần hít một hơi, nói:

- Mười một quyền hợp nhất đã là cực hạn của ta lúc này, nếu muốn tiến thêm một bước, cần có thêm thời gian tu luyện rồi. Bất quá đạt tới mười quyền hợp nhất, cường giả dưới Hư Không kỳ, không cần sử dụng bất luận loại tiên bảo nào, ngay cả thần thông ba đầu sáu tay cũng không cần, chỉ dựa vào thực lực bản thân, ta đều có thể chém giết dễ dàng. Nếu bị mười tên cường giả Giá Vụ kỳ vây công, Hư Không sơ kỳ siêu cấp cường giả cũng phải tránh lui nhưng lại không phải là đối thủ của ta....

Tuy đánh ra mười đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền hợp nhất thành một đạo cũng cần hao phí tiên lực gấp mười. Nhưng đối với pháp lực toàn thân của Cổ Thần giờ phút này, hoàn toàn có thể đánh ra hơn mười đạo quyền cương Chiến Thần Diệt Tinh Quyền mười quyền hợp nhất. Thậm chí còn có thể không ngừng đánh ra hai mươi đạo quyền cương cũng không thành vấn đề. Chém giết Giá Vụ hậu kỳ cường giả, cũng chẳng khác gì thái rau.

Đánh chết Trịnh Diệc Hồng, Giá Vụ hậu kỳ cường giả ở phía bắc chỉ còn cách Cổ thần hai vạn dặm, mà ở phía nam mười mấy vạn dặm lại xuất hiện thêm một gã Giá Vụ hậu kỳ cường giả, đang hướng đến chỗ Cổ Thần.

- Còn có hai gã Giá Vụ hậu kỳ cường giả, nội tình của Chư tử thế gia, quả nhiên là thâm hậu...Hừ, ta hôm nay ngược lại muốn nhìn xem, Chư Tử thế gia có thể đưa đến bao nhiêu tên Giá Vụ hậu kỳ cường giả? Đến

một tên ta giết một tên, đến mười tên ta giết cả mười tên.....Để ta xem Chư tử thế gia có thể đưa đến đây bao nhiêu Giá vụ hậu kỳ cường giả cho ta giết?

- Cơ Nghiêu, người xui Chư tử thế gia truy sát ta, hi vọng ta cùng với Chư Tử thế gia lưỡng bại câu thương. Người tính nhầm rồi, ta trước diệt Chư Tử thế gia, đợi khi ta bước vào Hư Không kỳ, “Phá Thiên Chỉ” có chút thành tựu ở đệ nhị trọng cảnh giới, sẽ diệt Thánh Đình của người, đem các người dẫm dưới chân ta, để ta xem các người còn có thể nói gì.....

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, thân thể thuần di lập tức vượt qua ba ngàn dặm đi về phía bắc. Tên Hầu Vô Nghiệp còn chưa đuổi đến địa điểm Trịnh Diệt Hồng phát ra Thủy Kiếm truyền âm, chợt phát hiện bên ngoài mấy ngàn dặm, có một tên tu sĩ đang phi độn đến đây, độn tốc nhanh đến cực điểm, một lần có thể vượt qua ba ngàn dặm.

Hầu Vô Nghiệp bên trong nước biển cảm ứng cự ly, khoảng cách giữa hai bên chỉ có hơn sáu ngàn dặm. Đợi khi hắn cảm ứng được Cổ Thần đến, Cổ Thần đã xuất hiện cách hắn ba ngàn dặm. Một cái chớp mắt qua đi, Cổ Thần đã đứng ở trước mặt Hầu Vô Nghiệp.

- Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, mười quyền hợp nhất.

Cổ Thần vừa đến lập tức đánh ra một quyền, quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền ẩn chứa lực lượng khổng lồ, đánh thẳng về phía trước.

Trung phẩm tiên bảo phòng ngự bay ra từ bên trong mi tâm Hầu Vô Nghiệp lập tức bị một quyền của Cổ Thần đánh nát.

Lên...

Một quyền qua đi, quyền thứ hai lập tức đánh đến.

- Chạy.....

Hầu Vô Nghiệp chỉ kịp xuất ra một đạo Thủy Kiếm truyền âm cho Hạ Phi Viễn, hộ thể cương khí lập tức bị quyền cương của Cổ Thần đánh tan nát, nguyên thần lập tức tan vỡ, bị quyền cương đánh thành cát bụi, lập tức thần hình tiêu diệt.

Hạ Phi Viễn đang gấp rút phi độn đuổi theo về phía bắc, một lần vượt qua hơn bảy trăm dặm, bên trong ba tên Giá Vụ hậu kỳ cường giả, có thực lực mạnh nhất, đã chạm tới bức tường Hư Không kỳ, chỉ thiếu một chút nữa thôi là lập tức có thể bước vào Hư Không kỳ.

Đúng lúc này Hạ Phi Viễn biến sắc, Hầu Vô Nghiệp gửi tới cho hắn một đạo Thủy Kiếm truyền âm. Trong tin tức chỉ có một chữ: “Chạy...”

Một tiếng này thê lương đến cực điểm, hiển nhiên Hầu Vô Nghiệp đã gặp phải nguy cơ sinh tử, mới hét ra chữ này, Hạ Phi Viễn lập tức cảm giác được đại sự không ổn, lập tức hướng phía nam quay đầu bỏ chạy. Hai quyền đã diệt Hầu Vô Nghiệp, thân ảnh Cổ Thần lóe lên, lập tức hướng tới Hạ Phi Viễn ở phía nam đuổi theo sau.

696. Chương 70 : Vạn Niên Thủy Tham

Một lần thuần di Hạ Phi Viễn vượt qua bảy trăm dặm đường, đã là độn tốc cực hạn của Giá vụ kỳ cường giả rồi, nhưng trước mắt Cổ Thần vẫn quá chậm, chỉ một lần thuần di, Cổ Thần đã rút ngắn khoảng cách hơn hai ngàn dặm rồi.

Mười hơi thở qua đi, Cổ Thần đã rút ngắn khoảng cách hơn hai vạn dặm.

Năm mươi hơi thở qua đi, Cổ Thần đã xuất hiện ngay sau lưng Hạ Phi Viễn.

Đồng dạng cũng là hại đạo quyền cương mười quyền hợp nhất của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền. Quyền thứ nhất đánh tan trung phẩm tiên bảo của Hạ Phi Viễn, quyền thứ hai liền diệt thể xác cùng nguyên thần của Hạ Phi Viễn. Chỉ sau hơn một trăm hơi thở, Tàng Khôn Huyền cùng ba vị Giá Vụ hậu kỳ cường giả của Chư Tử thế gia đều đã ngã xuống.

- Ngày xưa các người truy sát ta, có từng nghĩ đến hậu quả ngày hôm nay Cổ Thần liếc nhìn thi thể của Hạ Phi Viễn đánh ra thêm một quyền nữa.
- Mười một quyền hợp nhất.

Ầm.....

Nhìn thấy thần thái tự nhiên của cổ thần không giống nói bừa, Ma Đằng Vương nói.

- Cổ thần đạo hữu, người đúng là thiên hạ đệ nhất kì nhân từ xưa đến nay, coi như chư tử đại tiên tại đẳng vân kì cũng không thể chống lại hư không kì cường giả, không..liền nằm vị đại đế cũng không làm được như vậy.

Cổ thần cười nhạt một tiếng nói.

- Vậy Ma Đằng Vương có thể cho ta biết chứ?

Ma Đằng Vương suy tư một chút nói.

- Cổ thần đạo hữu, thanh hoa vương là người có thực lực mạnh nhất của một tộc, ta không muốn thanh hoa vương tổn thương đến người, cũng không muốn người dễ thương thanh hoa vương, nếu thanh hoa vương vẫn lạc, thì địa vị của một tộc chúng ta sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Cổ thần nói.

- Nếu đánh nhau thì thụ thương là không thể tránh khỏi, nhưng ta có thể cam đoan tuyệt đối sẽ không cùng thanh hoa vương sinh tử đấu, tuyệt không tổn thương tính mạng hắn, nếu có thanh thụ thảo ta liền hái một ít, nếu không có ta liền rời đi. Ma Đằng Vương, hiện tại ta có nhu cầu cấp bách với thanh thụ thảo, kính xin nói cho ta biết địa phương thanh hoa đại đế sinh trưởng.

- Tốt, nếu không có cổ thần đạo hữu ta đã sớm vẫn lạc tại bên trong phần mộ hắc đế, người đã cam đoan như thế ta cũng không làm kẻ vong ân phụ nghĩa.

Ma Đằng Vương nói.

- Chỗ mà thanh hoa đại đế sinh trưởng lúc ban đầu tại Liên thiên sơn mạch, đỉnh Thiên Phong trong sơn cốc thường có thanh hoa thần thụ sinh trưởng nên gọi là thanh hoa cốc, cốc này trừ một tộc chúng ta cũng không có ai biết, nếu người xâm nhập khó tránh khỏi sẽ phải chiến đấu với thanh hoa vương, vậy ta đi cùng người một chuyến, hi vọng có thể thương lượng một chút.

Cổ thần gật đầu nói.

- Như vậy rất tốt.

Ma Đằng Vương cùng Cổ Thần ly khai Đồ Yêu cốc hướng đến Liên Thiên sơn mạch phi hành.

Đồ Yêu cốc tại biên giới phía đông của Đông Hoang yêu vực, mà Liên Thiên sơn mạch tại khu vực phía tây, khoảng cách còn hơn một ngàn năm trăm vạn dặm, nếu theo Liên Thiên sơn mạch đi xa hơn về phía tây một trăm vạn dặm liền đi ra lãnh địa cực đông của Nhân tộc.

Ma Đằng Vương là Đằng Vân hậu kì cường giả, khoảng cách thuận di chỉ có trên dưới vạn trượng nhưng Cổ Thần phi độn có thể gấp ba mươi lần như thế đó là ba mươi vạn dặm.

Ly khai Ma Đằng thành, Ma Đằng Vương mới phi độn hơn mười tức, thì thân thể Cổ Thần đã lóe lên, liền gọi Ma Đằng Vương phía trước nói.

- Ma Đằng Vương, tốc độ như vậy quá chậm, mấy ngày mới có thể đến nơi, người hãy tiến vào Như Ý Linh Lung bảo tháp cầu ta, ta mang người đi một đoạn.

Cổ Thần nói xong, trên mi tâm lóe ra một đoàn quang mang, Như Ý Linh Lung bảo tháp biến lớn thành mây trượng phủ bên người Cổ Thần.

Ầm ầm...

Tầng thứ hai, thời gian chỉ thoáng mở cửa ra.

Ma Đằng Vương biết rõ độn pháp của Cổ Thần nhanh hơn với mình không nói gì thêm, trực tiếp tiến vào tầng thứ hai Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Cổ Thần thu hồi Như Ý Linh Lung bảo tháp vào mi tâm, thân ảnh lóe lên đã xuất hiện ngoài ngàn dặm, hướng miền tây Đông Hoang yêu vực tiến đến.

Tuy phi độn ở đây so với trong đông hải có kém hơn nhưng một tức hai ngàn dặm cũng là nhanh đến cực điểm.

Một hơi hai ngàn dặm

Mười hơi hai vạn dặm

Ngàn hơi tám vạn dặm

Bảy ngàn hơi, một ngàn bốn trăm vạn dặm.

Một giờ bảy ngàn hai trăm tức.

Gần một giờ sau Cổ Thần liền từ Đồ Yêu cốc đã đi đến Liên Thiên sơn mạch, đến chân núi Thiên Phong.

Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra khỏi mi tâm, tầng thứ hai mở ra, Ma Đằng Vương liền đi ra.

Ma Đằng Vương nhìn xuyên qua tầng mây lên đỉnh Thiên Phong cả kinh nói.

- Nhanh như vậy sao? Hơn nửa canh giờ? Chẳng lẽ Đồ Yêu cốc có truyền tống trận đến Liên Thiên sơn mạch sao?

Ma Đằng Vương tại bên trong tầng thứ hai là thời gian giảm dần, bên ngoài một giờ bên trong mới có nửa giờ.

Cổ Thần mỉm cười nói.

- Đồ Yêu cốc và Liên Thiên sơn mạch cũng không xa, Ma Đằng Vương, thanh hoa cốc ở chỗ nào.

- Không xa? Kim bằng vương cũng khó có khả năng trong nửa giờ bay tới a?

Ma Đằng Vương thăm nhủ trong lòng một tiếng nói.

- Cổ Thần đạo hữu đi theo ta.

Nói xong Ma Đằng Vương bay dọc theo chân núi Thiên Phong hướng về phương bắc.

Đỉnh Thiên Phong cao tới hơn hai vạn trượng, cả sơn thể vô cùng khổng lồ, sơn mạch liên miên không dứt, nhánh núi ngọn núi cũng có rất nhiều, sơn cốc tầng tầng lớp lớp, đếm không xuể.

Ma Đằng Vương mang theo Cổ Thần bay về phương bắc hơn bảy nghìn dặm sau đó chuyển sang hướng tây hơn hai ngàn dặm mới dừng lại tại một nhân hình sơn mạch.

Trong sơn cốc phía trước, cỏ xanh um tùm dạt dào, sinh cơ bừng sáng.

Hình như có vô cùng vô tận khí tức sinh mệnh tuôn ra từ trong cốc, một linh khí nồng đậm tới cực điểm, rất thích hợp với cây cối phát triển.

Ma Đằng Vương chỉ vào sơn cốc phía trước nói.

- Đây là Thanh Hoa cốc, mỗi trăm năm, trong Thanh Hoa cốc sẽ có một số thực vật mở ra linh trí, bước lên con đường tu chân, đây chính là một chỗ bảo địa.

- Linh khí dồi dào đến cực điểm, hơn nữa đều thích hợp với thực vật hấp thu, nói này quả nhiên là bảo địa.

Cổ Thần nhìn qua sơn cốc khẽ cười nói.

Tuy biểu hiện như thường nhưng trong nội tâm Cổ Thần đang kinh nghi bất định, tuy vẫn còn bên ngoài Thanh Hoa cốc nhưng trong Cổ Thần mệnh tuyến hai đại bốn nguyên Thủy, Hỏa như là đã tỉnh lại trong giấc ngủ say.

699. Chương 73 : Thanh Hoa Vương

Càng tới gần Thanh Hoa cốc hai bốn nguyên Thủy ,Hỏa sinh động càng mãnh liệt. loại tình huống này chỉ có tại bên trong Phần mộ Hắc đế mới xuất hiện qua.

Chỉ là khi đó Thủy, Hỏa không dung, tại bên trong Cổ Thần mệnh tuyên tiến hành sinh tử chiến đấu.

Mà giờ khắc này CỔ Thần có tiên thiên linh bảo Càn Khôn Ngọc Bích nên hai đại bốn nguyên tuy sôi trào mãnh liệt nhưng không đấu đá với nhau mà tiến hành dung hợp, có xu thế hòa vào làm một.

- Chẳng lẽ bên trong Thanh Hoa cốc cũng có một loại Ngũ Hành bốn nguyên?

Trong nội tâm Cổ Thần khẽ động, trong ánh mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Ngũ hành bốn nguyên thì Cổ Thần đã có hai loại là Thủy, Hỏa, bốn nguyên hệ Thổ thì Cổ Thần biết bên trong Hiên Viên phần mộ có nhưng Mộc và Kim hẳn lại không biết ở đâu. Thanh Hoa cốc là nơi Thanh hoa đại đế sinh trưởng cũng được coi là gia viên của đại đế.

Nếu Thanh Hoa cốc có bốn nguyên phải chăng là Mộc hệ?

Cổ Thần mới bước vào Đằng Vân kì không đến nửa tháng nhưng bởi vì đạt được bốn nguyên hệ Thủy mà tu vi của hắn đã đột phá đến trung kì.

Tuy hắn có thêm bốn nguyên hệ Hỏa nhưng không dung hợp với hệ Thủy mà xa lánh nhau, tuy có lực lượng của Hắc thủy đại đế ngăn cản chúng đấu đá nhưng cũng chỉ là làm cho bọn chúng chiếm một chỗ trong Mệnh Tuyên không thể sống chung với nhau.

Tại tình huống đó, tu vi của Cổ Thần đã đột phá Đằng Vân trung kì.

Hiện tại trên người Cổ Thần có tiên thiên linh bảo Càn Khôn Ngọc Bích có thể dung hợp bốn nguyên, nếu như lại đoạt được một loại nữa chính là tam đại bốn nguyên dung hợp, như vậy tu vi của hắn khẳng định sẽ tăng lên, nói không chừng có thể tăng lên một cấp độ.

Mặc kệ bên trong có thanh thụ thảo hay không thì Cổ Thần cũng tràn ngập hứng thú với Thanh Hoa cốc.

- Thủy, Hỏa hai đại bốn nguyên ta đã đạt được, Thổ chỉ bốn nguyên tại phần mộ Hiên Viên bây giờ lại phát hiện Mộc hệ, chỉ có Kim bốn nguyên còn không biết tung tích. Bạch đà đại đế là Phật môn đại đế có lẽ Kim bốn nguyên tại đại linh Đế đình cảnh, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ hành bốn nguyên, một ngày nào đó ta sẽ tìm được chúng. Chiến thần Hình từng nói, có được một hệ lại có hại, chỉ có toàn bộ mới có đại tác dụng, ta muốn xem có được tất cả sẽ có trọng dụng gì?

Nhìn qua Thanh Hoa cốc trong lòng Cổ Thần trầm nghĩ.

- Thanh Hoa vương, Ma Đằng tới bái phỏng.

Ma Đằng vương hướng về Thanh Hoa cốc hô to một tiếng.

Cả Thanh Hoa cốc rộng chừng ngàn trượng, chiều dài hơn ba ngàn trượng, dưới sự cảm ứng của Cổ Thần cả Thanh Hoa cốc đều xuất hiện trong đầu hắn.

Trong cốc có không ít cây cỏ đã xuất hiện linh trí, còn có một số bước vào Thần Hải bí cảnh hóa thành hình người, tạm thời có thể ly khai mặt đất.

Tại chỗ sâu nhất của sơn cốc sinh trưởng trên trăm cây thanh hoa thần thụ, tất cả đều không có mở ra linh trí nhưng cứng rắn vô cùng có thể so với cực phẩm pháp bảo, là tài liệu luyện chế pháp bảo tốt nhất.

Tuy thanh hoa thần thụ là tài liệu tốt để luyện chế pháp bảo nhưng không có ai dám chặt cây tại đây, trong rừng cây có một luồng khí tức khủng bố của một siêu cấp cường giả.

Trong rừng cây có một tòa nhà đá, khí tức này phát ra từ đây.

Cả Thanh hoa cốc cũng chỉ có tòa nhà này để lộ ra khí tức khủng bố chứng tỏ Thanh Hoa vương đang ở đây.

- So về thực lực, Thanh Hoa vương vẫn còn trên Tàng Khôn Huyền, xem ra Ma Đằng vương nói không sai, đúng là Thanh Hoa vương đã đạt đến hư không sơ kì đỉnh phong có thể bước vào trung kì, nhưng mà muốn tiến lên một bước đây cũng không dễ dàng, với thực lực này ta có thể chiến một trận.

Cổ Thần cảm nhận được khí tức của Thanh Hoa vương trong nội tâm liền phán đoán ra thực lực của hắn, mạnh hơn so với Tàng Khôn Huyền nhưng yếu hơn Ngọc Kinh Vương, cho nên hắn là sơ kì đỉnh phong.

Cường giả hư không kì mỗi khi tăng lên một cấp, thực lực đều tăng trưởng trên diện rộng so với Đằng Vân, Giả Vụ cảnh thì hơn nhiều lắm. tuy Cổ Thần có thể chiến thắng hư không sơ kì cường giả nhưng trong những cường giả đó cũng có sự chênh lệch không nhỏ.

- Thanh Hoa vương Ma Đằng tới bái phỏng.

- Thanh Hoa vương Ma Đằng tới bái phỏng.

Trước sơn cốc Ma Đằng vương hô to ba lượt, thanh âm ở ngoài ngàn dặm cũng có thể nghe thấy được nhưng Thanh Hoa vương vẫn không xuất hiện.

Chắc hẳn đang bế quan trùng kích cảnh giới trung kì nên không để ý tới Ma Đằng vương.

Cổ Thần nói.

- Ma Đằng vương, Thanh Hoa vương đang bế quan vào lúc quan trọng, tạm thời có lẽ không để ý tới mọi việc, không bằng chúng ta trực tiếp vào tìm.

Cả thanh hoa cốc hoàn toàn yên tĩnh, nếu Thanh Hoa vương vẫn không xuất hiện, Ma đằng vương gật đầu.

- Đi.

Cổ Thần đi trước, MaDDawngf vương theo sát tiến vào bên trong cốc.

Vừa đến bên ngoài Thanh hoa cốc thì một luồng khí tức hung mãnh từ sâu bên trong bộc phát, như một luồng sao băng phá toái hư không xuất hiện bên ngoài ngàn trượng.

Oanh..

Bóng người vừa hiện ra, một đạo quyền cương nổ bắn về phía Cổ Thần.

- Chiến Thần diệt tinh quyền, mười hai quyền hợp nhất.

Tay phải Cổ Thần đánh ra chiến Thần diệt tinh quyền.

Bành...

Hai đạo lực lượng như núi oanh kích một chỗ, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hai đạo quyền kinh đồng thời nát bấy, tiên lực cương khí mãnh liệt khuếch tán ra bốn phương hình thành mấy đám mây hình tròn, trong chốc lát liền bành trướng đến vạn trượng bên ngoài, những nơi đi qua như là cuồng phong phá hủy, cát bay đá chạy một mảnh bừa bãi.

Cổ Thần đaons được lực lượng của đạo quyền kinh cũng đánh ra một đạo tương tự không mạnh không yếu.

Mà hẳn phản kích Chiến Thần diệt tinh quyền, hai người hòa nhau không ai chiếm được tiện nghi.

- Thanh Hoa vương ta là Ma Đằng mau dừng tay.

Ma Đằng vương hô to, thân ảnh lóe lên ngăn cản ở giữa hai người.

Quyền kinh tán đi, thân ảnh Thanh Hoa vương liền xuất hiện trước người Cổ Thần. hẳn thân cao chừng hơn hai mét, thập phần cao lớn, tóc buông trên vai thể hiện một luồng khí tức cuồng dã.

- Ma Đằng vương ngươi dám mang ngoại tộc đến Thanh Hoc cốc, có dụng ý gì?

Thanh Hoa vương hét lớn vang vọng sơn cốc.

Đối với hư không kì cường giả thì sự linh ngộ pháp tắc đã cực kì sâu, chỉ cần nhìn là biết nguyên hình cầu tu sĩ, trừ khi tu vi của đối phương hơn xa mình mới khó có thể nhìn ra, Cổ Thần là nhân tộc, Thanh Hoa vương vừa nhìn liền biết.

Tu vi của Cổ Thần chỉ là Đằng Vân hậu kì, lại có thể tiếp được một quyền bảy thành thực lực của hắn khiến cho nội tâm hắn kinh ngạc không thôi, phải biết rằng một quyền này có thể miểu sát một gã giả Vụ hậu kì cường giả. Nếu Cổ Thần không có thực lực thì một quyền vừa rồi có thể đem hắn hình thần câu diệt, Ma Đằng vương cũng không kịp mở miệng.

Gặp thực lực cầu Cổ Thần không kém hấn mới đề xuống sát tâm, mở miệng hỏi.

Thanh hoa vương tuy chỉ dùng bảy thành thực lực nhưng hấn lại không biết Cổ Thần mới chỉ dùng mười hai quyền hợp nhất, mới chỉ chiếm bốn thành thực lực của Cổ Thần.

Ma Đằng vương nói.

- Thanh Hoa vương, tuy Cổ Thần đạo hữu là tu sĩ nhân tộc nhưng không phải là người của Thánh Đỉnh, tại bên trong phần mộ hắc đế hấn đã cứu tính mệnh của tu sĩ yêu tộc, Long tộc còn đánh trọng thương Thánh Hoàng cơ Nghiêu và Độ thiên hòa thượng là bằng hữu của Ma Đằng ta.

700. Chương 74 : Đả Bại Thanh Hoa Vương

- Hấn là Cổ Thần?

Với tư cách là người mạnh nhất Mộc tộc tự nhiên có nhiều người báo cáo với hấn tình hình của Tu Chân giới, cho dù đang bế quan, nhưng đối với tình hình cầu Tu Chân giới hấn cũng biết rõ ràng. Tuy Cổ Thần đánh bị thương Nghiêu và Độ Thiên đại sư nhưng đó là do có lực lượng của Hắc Thủy đại đế phụ thể, điều này không làm cho Thanh Hoa vương kiêng kỵ.

Ánh mắt Thanh Hoa vương rơi vào trên người Cổ Thần nói.

- Chỉ bằng tu vi Đằng Vân hậu kì có thể tiếp được một quyền bảy thành thực lực của ta, người còn mạnh hơn một gã Giả vụ hậu kì nhưng so với ta còn quá kém, người quấy rầy ta bế quan là phạm vào tử tội, nhưng niệm tình người có ân với yêu tộc, hôm nay tha cho người một mạng, mau chóng ly khai nơi này, nếu ta còn nhìn thấy sẽ giết không tha.

Ma Đằng vương nói.

- Thanh Hoa vương, Cổ Thần đạo hữu chỉ muốn tìm kiếm một loại linh dược trong thanh hoa cốc mà thôi, niệm tình hấn có ân với Yêu tộc, một cây linh dược đối với người có là gì.

Thanh Hoa vương nói.

- Ma Đằng vương, bất kì một cây gì trong cốc đều là của bổn vương, hấn cứu người chứ không phải ta, ta cần gì để cho hấn tiến vào trong cốc hái linh thảo?.

- Ngươi...

Ma Đằng vương nói.

- Niệm tình chúng ta quen biết lâu năm người giúp ta một lần có được không.

Thanh hoa vương nói.

- Ma Đằng, ta đang bế quan vào lúc quan trọng các người quấy rầy ta đã không truy cứu bây giờ còn muốn tiến vào Thanh Hoa cốc sao, mơ tưởng.

Cổ Thần nói.

- Thanh Hoa vương ta chỉ muốn một cây Thanh thụ thảo, ta cũng sẽ không lấy không, người cần gì ta sẽ trao đổi với người.

- Thanh thụ thảo?

Thanh hoa vương lộ vẻ kinh ngạc.

- Loại linh thảo này so với nhiều loại tiên thảo hiếm thấy đều ít hơn nhiều vậy mà người cũng biết?

Cổ Thần nói.

- Thanh thụ thảo tuy hiếm thấy nhưng cũng chỉ coi như một loại phối dược, ta lấy một hạ phẩm tiên bảo đổi lấy như thế nào?

- Hạ phẩm tiên bảo đối với ta như rác rưởi.

Thanh hoa vương nói.

- Thật lâu trước đây thanh thụ thảo đã tuyệt chủng nhưng trên tay ta còn một cây được tổ tiên truyền thừa lại, tuy khô héo nhưng được hiệu vẫn còn, trong thiên hạ có lẽ chỉ còn một cây này mà thôi, hạ phẩm tiên bảo tuy trân quý nhưng trong tay độ hư cường giả ai cahr có một hai kiện? mà thanh thụ thảo chỉ có một cây, chỉ một kiện hạ phẩm tiên bảo mà người muốn đổi với ta.

Trong nội tâm Cổ Thần vui vẻ, chỉ cần có thanh thụ thảo thì mọi chuyện đều dễ nói, chỉ sợ thanh thụ thảo tuyệt chủng, thiêu thanh thụ thảo cũng không luyện được Ngộ Hư Đan.

Cổ Thần nói.

- Thanh hoa vương muốn đổi cái gì?

Thanh hoa vương mỉm cười nói.

- Nghe nói trong tay người có một kiện vô thượng tiên bảo, là thái cổ bảo tháp thiên vương truyền xuống, Như Ý Linh Lung bảo tháp, nếu người dùng nó để đổi ta sẽ đổi.

Cổ Thần cười lạnh một tiếng.

- Khẩu vị của Thanh Hoa vương đúng là rất lớn.

Trong thanh âm tràn đầy sát khí.

Đối với sắc mặt của Cổ Thần, Thanh Hoa vương làm như không thấy, nói.

- Như thế nào? người không muốn? vậy ta nhượng bộ một chút, Như Ý Linh Lung bảo tháp vẫn là của người, nhưng cho ta thuê một thời gian, đến hạn ta sẽ trả lại người, đây là cây thanh thụ thảo cuối cùng của Cổ Hoang thế giới, thuê cần bao lâu đây? một ngàn năm? Không một ngàn năm đối với chúng ta là quá ngắn hai ngàn năm? Còn thiếu một chút, ba ngàn năm, được rồi, nhưng nếu người cảm thấy vẫn quá dài, vậy bản vương tiếp tục nhượng bộ, hai ngàn năm trăm năm cũng được, bốn vương không quan tâm năm trăm năm kia.

Thanh hoa thần thụ chắc chắn vô cùng, khi chưa mở ra linh trí thì tương đương với cực phẩm pháp bảo. Thượng phẩm pháp bảo chém vào cũng không tạo ra dấu vết.

Nếu mở ra linh trí, trở thành yêu tu Thanh hoa thần thụ, càng cứng rắn vô cùng viễn siêu cực phẩm pháp bảo, đạt tới cấp bậc tiên phẩm pháp bảo.

Thanh hoa vương là hư không sơ kì đỉnh phong, thân thể có thể so với trung phẩm tiên bảo gần đạt tới thượng phẩm tiên bảo, nếu hắn tu luyện tới hư không hậu kì thì thượng phẩm tiên bảo đều không thể tổn thương hắn.

Hiện tại thân thể của Thanh hoa vương đến thượng phẩm tiên bảo còn khó tổn thương nên hắn hạ phẩm hay trung phẩm tiên bảo, nên hắn mới mở công phu sư tử ngọam muốn Vô thượng tiên bảo.

Thanh hoa vương biết rõ, Cổ Thần không có khả năng đem vô thượng tiên bảo đổi lấy thanh thụ thảo, mà thanh thụ thảo chỉ có một cây, nhưng vô thượng tiên bảo là vật báu vô giá, cả hai hướng đó giá trị đối lập, khác biệt rất lớn.

Cho nên thanh hoa vương cố đề cao điều kiện để Cổ Thần tức giận, nhìn mặt Cổ Thần tức giận khiến hắn khoan khoái dễ chịu.

- Người sinh khí, sinh khí thì có thể làm gì? Xem mặt mũi của Ma đẳng vương thì bốn vương mới tha cho người, nếu không chỉ dựa vào thân phận Nhân tộc dám xâm nhập thánh địa thanh hoa thần thụ, bốn vương muốn đem người thần hình câu diệt, tốt nhất là người lửa giận công tâm động thủ với ta, lúc đó cũng không cần bận tâm Ma đẳng vương, đem người đánh chết thì Như Ý Linh Lung bảo tháp còn không phải là vật trong tay bốn vương?

Thanh hoa vương vẻ mặt mỉm cười, tâm niệm chuyển động, khoái ý liên miên.

Thanh hoa vương hung hỏ dạy người như thế, Cổ Thần đã thật sự tức giận.

Ma đăng vương nhìn thấy Cổ Thần biến đổi sắc mặt nói.

- Thanh Hoa vương, ngươi không đổi thì thôi, cần gì phải dung công phu sư tử ngoạm như thế? True đùa người khác, đây là người tự rước họa vào thân, nếu thanh thụ thảo vô dụng với người sao không trao đổi với Cổ Thần, người cũng không tổn thất gì.

Thanh hoa vương thu lại vẻ tươi cười nói.

- Ta rước họa vào thân? Ma đăng vương ngươi dám xem thường ta? Chỉ bằng hắc sao? Bất quá là tiếp được một quyền tiện tay của ta, bốn vương mới dùng có bảy thành lực lượng, nếu bốn vương dùng mười thành thực lực thì hắc chỉ có nước hình thần câu diệt.

Một vị cường giả không thích nghe nhất là nói hắc không bằng người khác, huống chi Thanh Hoa vương còn là một siêu cấp cường giả.

Cổ Thần khẽ cười một tiếng.

- Nguyên lai một quyền kia mới có bảy thành thực lực của ngươi? Ta mới dùng có bốn thành mà thôi.

Ánh mắt Cổ Thần lộ vẻ đùa cợt.

Bị một vị Đăng Vân hậu kì tu sĩ khinh thị, Thanh Hoa vương giận dữ, tóc bay oạt xa, mạnh mẽ quát.

- Ma đăng vương, đừng trách bốn vương không niệm giao tình, đây là hắc tự tìm đường chết, hôm nay bốn vương muốn đập nát miệng hắc.

Trong thân thể Cổ Thần, Thuần Dương tiên lực dâng trào, tản mát ra khí tức mãnh liệt, không thua kém Thanh Hoa vương mấy may.

- Cổ Thần đạo hữu.

Khi hai người muốn đại chiến một hiệp thì Ma đăng vương hô gấp.

Dù Thanh Hoa vương hung hăng càn quấy nhưng dù sao hắc cũng là trụ cột của Mộc tộc, vô luận như thế nào Ma đăng vương cũng không muốn hắc vẫn lạc, như vậy đại vị của Mộc tộc sẽ đi xuống rất nhiều.

Cổ Thần biết rõ lo lắng của Ma đăng vương nói.

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy tính mạng của hắc, nhưng ta muốn cho hắc biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, không nên là một con ếch làm chủ một ngọn núi.

Lời nói của Cổ Thần càng làm Thanh Hoa vương giận dữ hắc hét lớn.

- Éch ngồi đây giéng, ngược lại ta muốn nhìn ai mới là ếch ngồi đây giéng? Cổ Thần nếu hôm nay ngươi có thể thắng ta, thì thanh thụ thảo cho ngươi. Nhưng nếu ngươi bại thì để lại Như Ý Ling Lung bảo tháp hoặc là tính mệnh.

701. Chương 75 : Thanh Thụ Thảo

- Tốt.

Cổ Thần hét lớn một tiếng, nếu chiến đấu có thể giải quyết, vậy thì chiến.

Thanh Hoa vương lộ ra một tia cười khẽ nói.

- Chúng ta đổi địa phương khác, đừng hủy hoại Thanh Hoa cốc của bốn vương.

Cổ Thần vậy mà dám can đảm chiến một trận với hắc vượt qua dự kiến của Thanh Hoa vương, hắc kinh hỉ vô cùng, vô luận như thế nào Thanh Hoa vương cũng sẽ không tin một tu sĩ Đăng Vân hậu kì có thể đánh bại hắc.

Thân ảnh Thanh Hoa vương lóe lên đã xuất hiện ngoài ngàn dặm, đồng dạng Cổ Thần cũng dùng thuận đi lập tức xuyên qua hư không tới trước Thanh Hoa vương hét lớn.

- Năm quyền là đủ để đánh bại người.

Trong khi nói chuyện, cánh tay phải của Cổ Thần vận dụng chiến Thần diệt tinh quyền oanh ra, một đạo quyền cương nổ bắn mà ra, đến giữa chừng biến thành to lớn như sơn hướng Thanh Hoa vương oanh tới.

Chiến Thần diệt tinh quyền, hai mươi quyền hợp nhất.

Thanh Hoa vương biến sắc, thuần di ngàn dặm, đây là tiêu chí của hư không sơ kì cường giả, còn tướng Cổ Thần một lúc mới đến đây.

Nhưng Cổ Thần chỉ cần thuần di một lần, khoảng cách so với Thanh Hoa vương còn xa hơn, ngăn tại trước mặt hắn.

Bởi vậy có thể thấy được, Cổ Thần thuần di nhanh hơn so với Thanh Hoa vương.

Chỉ bằng vào khả năng thuần di như thế còn chưa đủ để Thanh Hoa vương biến sắc, dù sao có lẽ trên người Cổ Thần có bí bảo gì đó, có thể đề cao tốc độ.

Chính thức làm cho Thanh Hoa vương biến sắc là đạo quyền cương này của Cổ Thần, để lộ ra thực lực cường hoành.

Hết thấy chỉ là hư ảo, chỉ có chân chính thực lực mới khiến người ta sợ hãi.

Một quyền này của Cổ Thần so với mười thành thực lực của Thanh Hoa vương còn muốn cường hãn hơn.

Chiến đấu đã bắt đầu, không để cho bất kì kẻ nào lùi bước.

Đối mặt với một quyền của Cổ Thần, Thanh Hoa vương chỉ có thể đánh trả, không thể khoan tay chịu chết.

Một quyền của Thanh Hoa vương phát ra, không gian xé rách, phong vân biến sắc, không khí vặn vẹo tục hồ cả thiên địa đều đang run rẩy, đối mặt với quyền thứ nhất của Cổ Thần, Thanh Hoa vương phải xuất một quyền mạnh nhất mười thành thực lực.

Hai đạo quyền cương đụng vào nhau sinh ra bạo tác mãnh liệt, khí lưu hình nắm phóng lên trời, cương phong như lưỡi dao sắc bén bay vụt ra tứ phương.

Hai đạo quyền cương đồng thời nát bấy.

Nhưng thân hình của Cổ Thần không động mà Thanh Hoa vương lại lùi về sau ba bước.

Bành...Bành...Bành...

Tuy giẫm vào trong hư không nhưng không khí dưới lòng bàn chân xuất hiện như mạng nhện sinh ra âm thanh bạo liệt nặng nề.

- Quyền thứ hai.

Quyền thứ nhất vừa trôi qua, Cổ Thần hét lớn, lập tức đánh ra quyền thứ hai.

Chiến thần diệt tinh quyền, hai mươi lăm quyền hợp nhất.

Quyền cương vừa hiện, như một tòa núi cao cự đại, hư không phía trước sinh ra một cỗ lực lượng cường đại.

Trong mắt Thanh Hoa vương khiếp sợ không thôi, thực lực của Cổ Thần vượt qua dự đoán của hắn.

Thanh Hoa vương lần nữa xuất ra mười thành thực lực oanh ra một đạo quyền cương.

Oanh..

Hai quyền đụng vào nhau, lại vang lên một tiếng rung trời, quyền cương vỡ vụn hóa thành tiên lực cương khí, bay tán loạn, như hủy diệt phong bạo bay xuống đại địa.

Bành...bành...bành...bành...

Thân thể của Thanh Hoa vương liên tục lui về phía sau, trọn vẹn mấy chục bước, lui về hơn trăm trượng phía sau, trong mắt hiện vẻ hoảng sợ.

Thân thể Cổ Thần vẫn không lay động hết lớn một tiếng

- Đệ tam quyền.

Cổ Thần vừa lên tiếng lại một đạo Chiến thần diệt tinh quyền oanh ra, một quyền này dung hợp tận những ba mươi quyền, so với quyền thứ hai lại tăng thêm một đoạn.

Quyền cương vừa ra, cuồng phong phát ra thanh âm nổ mạnh, dường như cả thiên địa đều thút thít nỉ non.

Không gian bắt đầu nghiền nát, thiên địa run rẩy, phong vân tứ tán, mà một cỗ lực lượng vô hình vọt tới đem không gian phía trước quyền cương phong ấn.

- Không có khả năng, ta không thể thua trong tay một gã tu sĩ Đằng Vân hậu kì. Phá cho ta.

Thanh Hoa vương rống to một tiếng, hai quyền hợp nhất đồng thời oanh ra, dưới áp lực cường đại, vậy mà so với một quyền mười thành thực lực vừa rồi còn muốn mạnh hơn một phần.

Bất quá cho dù mạnh hơn nữa nhưng trước một đạo Chiến Thần diệt tinh quyền của Cổ Thần vẫn vô lực như cũ.

Oanh..

Một tiếng nổ rung trời vang lên, quyền kinh của Thanh Hoa vương giống như bọt biển bị phá nát bấy, đánh thành hư vô.

Mà đạo quyền cương của Cổ Thần tuy thể tích bị giảm một nửa nhưng vẫn không tiêu tán, giống như thiểm điện hướng về phía trước phóng đi.

Thanh Hoa vương đang lui về phía sau thì bị quyền cương đánh trúng trực tiếp bay ra ngàn trượng.

Thân thể của Thanh Hoa vương vô cùng cường hãn, lực lượng của đạo quyền cương kia đã yếu, không tạo thành thương tổn gì với hắn nhưng làm cho tiên lực trong thể nội bạo loạn trong nhất thời không thể ngưng tụ thành hình.

Mà giờ khắc này thân thể của Cổ Thần tiến tới ngàn trượng hết lớn.

- Đệ tứ quyền.

Một quyền này, Cổ Thần dung hợp ba mươi hai Chiến thần diệt tinh quyền, so về lực lượng muốn hơn rất nhiều so với quyền thứ ba.

Thanh Hoa vương ngoài khiếp sợ chỉ còn hoảng sợ, một quyền mạnh hơn một quyền, làm cho người ta không thể tưởng tượng được thực lực của Cổ Thần mạnh tới trình độ nào?

Lúc này thể nội của Thanh Hoa vương còn chưa kịp hồi phục thì Chiến Thần diệt tinh quyền đã phóng tới người Thanh Hoa vương.

...

Thân thể Thanh Hoa vương giống như đạn pháo bắn ra bên ngoài vạn trượng.

Chỉ cần bốn quyền cũng đã đánh trúng thân thể của Thanh Hoa vương.

Bốn tức thời gian, Ma đẳng vương mới thuấn di bốn lần, mới tới gần có hai trăm dặm, cách Cổ Thần và Thanh Hoa vương còn hơn bảy trăm dặm.

Giờ phút này, Ma Đẳng vương há to mồm. khiếp sợ nhìn trước mặt.

Người mạnh nhất Mộc tộc Thanh Hoa vương chỉ kiên trì được bốn quyền đã bị Cổ Thần đánh bay vạn trượng.

Thanh hoa vương là một cây thanh hoa thần thụ tu luyện mà thành, tương đương với Long tộc, tại cảnh giới ngang nhau, tựa như một tồn tại vương giả.

Bất kể Nhân tộc hay Yêu tộc trong cảnh giới Hư không sơ kì không ai là địch thủ của Thanh Hoa vương, dưới hư không sơ kì, Thanh Hoa vương như là vương giả không ai có thể địch nổi.

Nhưng, Thanh Hoa vương bại.

Hơn nữa lại thua trong tay một vị tu sĩ Đẳng vân hậu kì.

Lúc đầu Cổ Thần nói hấn đánh chết Tàng Khôn Huyền, Ma Đẳng vương còn bán tín bán nghi nhưng giờ phút này hấn đã tin tưởng hoàn toàn.

Cổ Thần có thực lực đánh chết Tàng Khôn Huyền.

- Đồng dạng là tu vi Đẳng Vân hậu kì, Ma đẳng ta đã sống qua vô số tuế nguyệt tiên lực hùng hậu gặp Giá Vực sơ kì cũng có thể đánh một trận nhưng so với Cổ Thần còn quá kém thậm chí hư không sơ kì siêu cấp cường giả cũng không phải đối thủ của hấn, mà tu vi của hấn vẫn chỉ là Đẳng Vân hậu kì nếu bước vào Giá vực kì chẳng lẽ có thể giao phong với hư không hậu kì cường giả? Biến thái, quả thực là biến thái nếu hấn bước vào hư không kì thì chẳng lẽ trở thành vô địch thiên hạ?

Ma đẳng vương đứng bất động trong hư không tròn mắt nhìn Thanh Hoa vương bị đánh trúng thì thào nói, biểu hiện trên mặt là một vẻ khiếp sợ không tưởng tượng được.

Ma đẳng vương đã đủ rung động nhưng còn một người còn rung động hơn đó chính là Thanh Hoa vương.

Ngàn năm trước, đại chiến tam tộc, người của hai tộc Nhân , Vu chết trên tay hấn không ít.

Chương 75: Thanh Thụ Thảo. (Hạ)

Thực lực của hấn cường đại cho dù hư không sơ kì siêu cấp cường giả đều bị thương trong tay hấn. cho dù gặp hư không trung kì hấn cũng có thể bình yên thoát ra. Ngàn năm trước hấn bị thương là do một vị hư không hậu kì cường giả.

Ngày hôm nay hấn thua trong tay một vị Đẳng vân hậu kì, trong nội tâm hấn rung động có thể nghĩ, làm cho hấn sinh ra một loại giống như mộng như ảo, trong đầu trống rỗng, không thể tin tưởng.

Thanh Hoa vương tụt bị đánh bay vạn trượng nhưng thân thể của hấn cường đại nên vẫn chưa bị tổn thương.

Chỉ là chấn động mãnh liệt làm cho cơ thể của Thanh hoa vương càng thêm bạo loạn, đại não trống rỗng không làm ra hành động chống cự nào.

- Còn đệ ngũ quyền.

Chính vào lúc này thanh âm của Cổ Thần vang lên.

Thanh Hoa vương lui bước tuy nhanh nhưng Cổ Thần thuần di còn nhanh hơn, trong chớp lát đã xuyên qua hư không vạn trượng, tiến đến bên cạnh Thanh Hoa vương oanh ra một quyền.

Một quyền này đồng dạng là ba mươi hai quyền hợp nhất, đây là thực lực mạnh nhất mà Cổ Thần có thể phát ra.

Nhanh như thiểm điện, nặng tựa núi cao, quyền cương trong nháy mắt chạm vào người Thanh Hoa vương.

Bành....

Một tiếng bạo nổ rung trời, thân thể Thanh Hoa vương bay về phía sau trong nháy mắt liền không thấy gì nữa, toàn bộ hóa thành hư vô, hình thành một mảnh chân không.

- Không xong.

Ma Đẳng vương giật mình, Thanh Hoa vương bị đánh cho không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bất quá, chỉ trong nháy mắt hơn hai trăm dặm hư không phía trước đột nhiên hé mở, một đạo nhân ảnh bắn ra xẹt qua hơn bốn vạn trượng bắn thẳng đến trước mặt Ma Đẳng vương, bị Ma Đẳng vương một tay tiếp được mới dừng lại.

Đây không phải là Thanh Hoa vương thì là ai?

Một quyền này đem ngàn trượng hư không đánh cho sụp đổ. Thân thể Thanh Hoa vương xuyên qua hư không khoảng năm trăm dặm mới xuất hiện giống như là thuần di.

Về sau lại nổ bắn ra hơn hai trăm dăm bị Ma Đằng vương tiếp được.

Giờ phút này Thanh Hoa vương chật vật không thể chịu nổi, khóe môi tràn ra tia máu, trên khuôn mặt xuất hiện mấy đạo vết rách, máu tươi ồ ồ chảy ra, hiển nhiên đã thụ thương không nhẹ.

Cổ Thần đánh ra là ba mươi hai quyền hợp nhất, thân thể Thanh Hoa vương tuy có thể so với trung phẩm tiên bảo nhưng liên tục bị hai đạo Chiến Thần diệt tinh quyền đánh trúng thì chắc chắn phải bị thương.

Đây là bởi vì trong cơ thể Thanh Hoa vương có tiên lực duy trì, tuy không đánh trả nhưng có thể tự thủ hộ, nếu không chỉ dựa vào thân thể liền bị hai quyền của Cổ Thần đánh thành mảnh vỡ.

Mặc dù có tiên khí hộ thể nhưng Thanh Hoa vương cũng bị thương không nhẹ, trong mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ.

Quyền kinh của Cổ Thần khủng bố đến thế, nếu đánh tiếp mấy quyền nữa thì dù hấn là siêu cấp cường giả hay một gốc thanh hoa thần thụ đều bị hình thần câu diệt.

Thanh Hoa vương không biết Chiến Thần diệt tinh quyền cũng cự kì tiêu hao tiên lực, với thực lực hôm nay của Cổ Thần cũng chỉ có thể đánh ra hơn một trăm quyền, vừa rồi tung ra liên tục năm quyền nhưng đều là dung hợp hai ba mươi quyền vào làm một nên trong cơ thể tiên lực tiêu hao hầu như không còn, muốn đánh cho Thanh Hoa vương hình thần câu diệt là điều không có khả năng.

Bất quá thần thông của Cổ Thần không chỉ có Chiến Thần diệt tinh quyền còn có rất nhiều tiên bảo, thanh Hoa vương đã bị thương không nhẹ, cho dù không xử dụng phá thiên chỉ thì đánh chết Thanh Hoa vương cũng không khó.

Thân thể của Thanh Hoa vương vừa mới bị Ma Đằng vương tiếp được thì Cổ Thần đã trực tiếp thuận di đến trước mặt.

Cổ Thần nói.

- Thanh Hoa vương, ngay cả một chiêu của ta Tàng Khôn Huyền cũng không tiếp được bị ta miểu sát, người có thể tiếp được năm quyền mà không chết thì cũng đủ để kiêu ngạo rồi.

Thanh âm vang lên hữu lực nào có nửa điểm tiêu hao quá nhiều tiên lực?

Tàng Khôn Huyền đều là hư không sơ kì cường giả, cũng đều là người sống sót sau đại chiến tam tộc, tự nhiên Thanh Hoa vương biết rõ.

Nghe Cổ Thần nói Tàng Khôn Huyền là do hấn miểu sát, trên mặt Thanh Hoa vương càng kinh ngạc.

Ma đằng vương cũng kinh ngạc, quyền cương cẩu Cổ Thần tuy uy lực khủng bố nhưng muốn miểu sát một vị hư không sơ kì hiển nhiên không đủ, chẳng lẽ trên người hấn còn có át chủ bài nào đó mạnh hơn?

Nhìn thấy Thanh Hoa vương đang ngơ ngẩn, Cổ Thần nói.

- Thanh Hoa vương người đã bại, mau giao thanh thụ thảo ra đây.

Thanh Hoa vương lau vết máu trên khóe miệng nói.

- Thanh thụ thảo không ở trên người ta, người theo ta trở lại Thanh hoa cốc, ta giao cho người.

Nói xong Thanh hoa vương đang muốn quay về Thanh hoa cốc thì thanh âm lạnh lùng của Cổ Thần vang lên.

- Thanh Hoa vương nếu người muốn nhờ Mộc chi đại trận vây khốn ta thì người sai lầm rồi, Ma đằng vương là bằng hữu của ta, lúc trước người hung hăng căn quấy ta không so đo nhưng nếu tâm tư người không đứng đắn thì thủ hạ của người ta đều giết, nhân tộc cường giả ta cũng giết không ít thì sẽ không để ý giết thêm một ít cường giả ngoại tộc.

Cổ Thần là tông sư trận pháp, Thủy Hỏa Thổ ba loại ngũ hành đại trận cũng đã thấu triệt, đối với Kim hệ đại trận và Mộc hệ đại trận suy diễn cũng không sai biệt lắm, tiến vào trong trận không những không bị khó khăn còn có thể thao túng trận pháp.

Ở chỗ sâu trong Thanh Hoa cốc có bố trí Mộc hệ địa trận sao Cổ Thần lại không biết.

Thanh Hoa vương chấn động xoay người lại hỏi.

- Người am hiểu Mộc hệ đại trận?

Cổ Thần nói.

- Ngũ hành đại hợp trận không trói buộc được ta.

Ngũ hành đại hợp trận là do Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm thượng cổ kì trận tạo thành, đến chư tử đại tiên đều có thể vây được.

Nghe Cổ Thần nói, Thanh Hoa vương và Ma Đằng vương đều biến sắc.

Ma Đằng vương nói.

- Thanh Hoa vương, một cây thanh thụ thảo mà thôi, làm gì cần biến thành kết quả sinh tử?

Sắc mặt Thanh Hoa vương biến ảo, vừa rồi hắn suy nghĩ muốn dẫn Cổ Thần vào Mộc đại trận để giết hắn nhưng không ngờ về mặt trận pháp Cổ Thần lại có tạo nghệ sâu như thế, hình như Mộc đại trận còn không làm hắn bận tâm.

- Nếu Mộc hệ đại trận không trói được hắn thì bốn vương và hắn tất phải sống chết với nhau, nhưng đại trận này ngay cả bốn vương đều không thể tìm hiểu thấu, hắn là tu sĩ nhân tộc mới tu luyện được bao lâu? Tu vi tăng nhanh như vậy thì có thời gian tìm hiểu trận pháp sao?

- Nhưng xem bộ dạng hắn như vậy, hình như có vài phần tạo nghệ, bỏ đi một cây thanh thụ thảo mà thôi đối với bốn vương cũng có tác dụng không lớn, đợi ngày ta đột phá trung kì thì đòi lại mối nhục ngày hôm nay gấp mười lần.

Thanh Hoa vương nghĩ một hồi, trong tay liền xuất hiện một hóp thuốc ném cho Cổ Thần nói.

- Cho người.

Cổ Thần duỗi tay, Thuần Dương tiên lực hóa thành cự chưởng bắt lấy mở ra bên trong quả nhiên là Thanh thụ thảo.

Thanh thụ thảo đã có, Cổ Thần đã có thể luyện chế Ngộ Hư đan dựa vào Ngộ Hư đan, nhanh thì vài năm chậm thì mười năm hắn có thể bước vào Giá vụ kì rồi.

Cổ Thần đại hỉ, nếu bước vào giá vụ kì thì có thể bắt được Mộc hệ bốn nguyên, có lẽ sẽ đột phá giá vụ trung kì.

Có tu vi giá vụ trung kì, trong tay còn có cấm thần tiên phù có thể giảm xuống một cấp độ của địch nhân, có đầu đủ thực lực tiến vào thiên đình chiến với Kim Bằng vương.

702. Chương 76 : Luyện Tiên Đan

“ Luyện tiên đan”

Sau khi đem “ Thanh Thụ Thảo” thu hồi vào càn khôn trạc, Cổ Thần bèn nói :

- Đa tạ Thanh Hoa Vương, xin cáo từ!

Sau khi Cổ Thần rời đi, Ma Đằng Vương cũng hướng về Thanh Hoa Vương ôm quyền mà nói :

- Thanh Hoa Vương, ta cũng xin cáo từ. Tổn thất Thanh Thụ Thảo, ngày sau Ma Đằng này sẽ đền bù lại cho người.

- Cút!

Thanh Hoa Vương tóc buông dài trong gió, quát một tiếng chói tai.

Ma Đằng Vương đành thở dài, rồi theo sau Cổ Thần, bóng hình dần dần khuất xa.

Hai người đi một mạch hướng tây nam, sau khi rời khỏi Thanh Hoa Cốc hơn vạn dặm, Cổ Thần mới dừng lại nói :

- Ma Đằng Vương, ta trên người còn có chuyện quan trọng, không thể đi đến Đồ Yêu Cốc, chúng ta già biệt nhau ở đây vậy!”

- Được!

Ma Đằng Vương nhìn Cổ Thần, trong đáy mắt lộ ra chút cảm thán, nói :

- cuộc đời này của Ma Đằng, tu luyện đã tới hạn, có lẽ chỉ dừng tại Đằng Vân Hậu Kỳ hay tới đa cũng chỉ là Giá Sương Kỳ, Cổ Thần đạo hữu, ta không thể tưởng tượng được con đường đi của người sau này sẽ ra sao. Hư Không Kỳ là chuyện tất nhiên, thậm chí, ta nghĩ người còn có thể bước vào cảnh giới chư tử đại tiên trong thượng cổ truyền thuyết. Nếu ta có thể sống đến lúc đó, có thể nhìn thấy đại lục Cổ Hoang lại một lần nữa xuất hiện Hợp Đạo Kỳ chư tử đại tiên, âu cũng là mãn nguyện rồi.

Cổ Thần nói :

- Ma Đằng Vương không cần khiêm tốn, chỉ cần có một khóa cường giả chi tâm, một ý chí kiên định, một lòng quyết tâm hướng về phía trước, không bao giờ lùi bước, dẫu tương lai ra sao, có lẽ đều do bản thân nắm giữ, không nên tự giới hạn mình, mà thượng cổ chư tử đại tiên chắc gì đã là nấc thang cuối của con đường tu chân, ở trên còn có ngũ vị đại đế, còn có Thái Cổ Tiên Vương Tiên Tôn, chỉ cần kiên trì đi tới, rồi nhiều năm sau nhìn lại, người sẽ phát hiện mình đã vượt qua cái mình tự gọi là giới hạn.

Ma Đằng Vương tựa như đã ngộ ra điều gì đó, trong mắt lấp lánh tinh quang, ôm quyền nói :

- Đa tạ Cổ Thần đạo hữu đã chỉ điểm cho ta, giúp ta thu được không ít, trong tâm tựa như đã có gì đó nảy nở, sau khi chia tay, Ma Đằng sẽ về Ma Đằng Thành để bế quan tu luyện, ngày sau Cổ đạo hữu, nếu rảnh rồi xin ghé đến Ma Đằng Thành, ta nhất định sẽ long trọng tiếp đón.

- Ngày sau gặp lại!

Cổ Thần ôm quyền đưa tiễn Ma Đằng Vương đi về phía xa.

Đợi Ma Đằng Vương đi xa, thân ảnh Cổ Thần chợt lóe lên, liền vọt ra xa hơn hai ngàn dặm, lập tức trở về chân núi phía nam Đỉnh Thiên Phong, đi vào trong một sơn cốc mỹ lệ.

Sơn cốc này chỉ gần trăm trượng, cách Đỉnh Thiên Phong Thanh Hoa Cốc hơn một vạn lý.

Cổ Thần định bế quan ở đây, để luyện chế “ Ngộ Hư Đan” sau đó phục dụng nó, sớm ngày đột phá Đằng Vân hậu kỳ tiến vào Giá Sương Kỳ cảnh giới.

Bên ngoài Thanh Hoa Cốc, Cổ Thần đã cảm giác được bốn nguyên chi lực, nằm sâu dưới đất hơn vạn trượng. Trong thể nội hần đã có “ Thủy Hỏa “ hai đại bốn nguyên, hơn nữa nếu không có dung hợp bốn nguyên tiên thiên linh bảo “ càn khôn ngọc bích” thì căn bản không cách nào cảm ứng được sự tồn tại của các loại bốn nguyên ngũ hành khác.

Mà tên Thanh Hoa Vương kia đã tu luyện hơn ba ngàn năm nhưng có lấy một chút gì của mộc chi bản nguyên của khi xuất thủ tại Thanh Hoa Cốc, điều này chứng tỏ hần không biết được mộc chi bản nguyên ngay tại Thanh Hoa Cốc.

Hoặc là hần biết được điều này nhưng mộc chi bản nguyên được Mộc Chi Đại Trận bảo hộ nên hần không cách nào phá giải được, vì thế không thể chiếm được mộc chi bản nguyên.

Nhưng mặc kệ Thanh Hoa Vương kia biết hay không về mộc chi bản nguyên, thì ở Thanh Hoa Cốc này, trong thời gian ngắn hần cũng khó có thể đạt được mộc chi bản nguyên...

Việc cấp bách hiện nay của Cổ Thần là luyện chế “ Ngộ Hư Đan” để bước vào Giá Sương Kỳ. Mộc chi bản nguyên có thể hiện tại chưa cần đến, đợi bước vào Giá Sương Kỳ sau đó mới đem nó thu vào mệnh tuyến, lúc đó chắc có thể tiến thêm một bước, tiến vào Giá Sương trung kỳ.

Mi tâm hần lóe lên một đạo kim mang, Như Ý Linh Lung Thập lập tức hiện ra, tầng thứ ba của bảo tháp lập tức mở ra, Hư Tử Uyên và..... Tự Ngạc, ba người lập tức xuất hiện.

- Sư đệ, Thanh Thụ Thảo đã lấy được rồi à?

Thấy vẻ mừng rỡ trên mặt Cổ Thần, ba người đồng thời vui mừng hỏi thăm.

Cổ Thần liền gật đầu, nói

- tài liệu luyện chế ngộ hư đan ta đã thu thập đầy đủ, giờ ta muốn đi vào tầng thứ tư của bảo tháp để luyện chế đan dược này. Sau đó phục dụng nó để trùng kích tiến vào Giá Sương Kỳ. Còn nơi này là đệ nhất đỉnh của Cổ Hoang Đỉnh Thiên Phong, linh khí sung túc, trong hư không tràn ngập thiên địa pháp tắc, ta luyện đan để trùng kích Giá Sương Kỳ thì không thể một sớm một chiều được, các người có thể ở đây để tu luyện, lĩnh ngộ pháp tắc, bước vào Độ Hư, cần thời gian để lĩnh ngộ mới có thể tiến triển, một ngày nào đó các người sẽ hậu tích bạc phát, tiến vào Độ Hư Bí Cảnh.”

Tam nữ không khỏi gật đầu, Hư Tử Uyên nói :

- Sư đệ đã muốn tiến vào Giá Sương Kỳ, chúng ta phải nhanh lên một chút, nếu không sẽ không theo kịp hần.

Tự Ngọc liền nói :

- Ta đã vào Minh Khiếu Kỳ đỉnh phong hơn trăm năm, vẫn chưa thể lĩnh ngộ pháp tắc gì, mà Cổ Thần đã hơn sáu mươi năm bước vào Độ Hư, hiện tại liền muốn bước vào Giá Sương Kỳ , thật khó có thể bì kịp.

Mông Tiên Âm liền cau mày nói :

- Ta mới tiến vào Minh Khiếu Hậu Kỳ không lâu, còn chưa bước vào Độ Hư, chẳng phải là xa mãi xa sao ?

Cổ Thần mỉm cười nói :

- Chỉ cần có đạo tâm vững chắc, trong nội tâm chỉ cần không lùi bước, thì một ngày sẽ bước vào Độ Hư, mà lỡ ngày sau có bước vào Độ Hư, ta lại có thể có được ba vị lão bà bảo kê, không sợ ai ăn hiếp ta cả, sớm hay chậm vào Độ Hư thì có gì khác nhau đâu ? Lần này ta tiến vào bảo tháp một lòng bế quan, quyết tâm tiến vào Giá Sương Kỳ. Nhưng có lẽ cần thời gian không ngắn, để tránh bị quấy rầy, ta sẽ bố trí “ Thủy Chi Đại Trận”, các người cứ ở trong trận tu luyện, cho dù có Hư Không Hậu Kỳ siêu cấp cường giả cũng không thể có cách nào tới gần các người cả.

Lập tức, Cổ Thần chặt vài cành Chu Cổ Mộc, trong sơn cốc để dựng mấy gian nhà gỗ, sau đó bắt đầu bày trận.

Mười ngày sau...” Thủy Chi Đại Trận” đã hoàn thành.

Cổ Thần cùng Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc nói lời từ biệt, rồi tiến vào Như Ý Linh Lung Bảo Tháp tầng thứ tư, nơi thời gian gia tốc gấp 10 lần bình thường.

Muốn luyện chế “ Ngộ Hư Đan” thì cần phải có đan đỉnh tốt nhất, Cổ Thần đã đem Thái Hư Tiên Đỉnh trong tay Hư Tử Uyên về.

Ầm...Ầm

Thái Hư Tiên Đỉnh lập tức hạ xuống trước mặt Cổ Thần, khiến mặt đất bị chấn động.

Cổ Thần liền lấy tài liệu luyện chế Ngộ Hư Đan đều lấy ra, Cửu Khúc Vân Chi Thảo. Vạn Niên Thủy Tham, Âm Dương Chi, Thanh Thụ Thảo.

Nắm được hạp để một bên, Cổ Thần ngồi trước mặt Thái Hư Tiên Đỉnh, song chưởng đều hướng về Thái Hư Tiên Đỉnh mà đánh đến.

Hai ngọn lửa từ tay Cổ Thần bay về phía dưới Thái Hư Tiên Đỉnh, dưới đáy đỉnh lập tức bùng cháy lên.

Chương 76: Luyện tiên đan. (Hạ)

Ngọn lửa toàn một màu đỏ như máu, cũng không như thuần dương chi hỏa màu trắng, mà cực hạn của lửa trong ngũ hành, hỏa chi bản nguyên.

Thuần Dương Chi Hỏa siêu thoát ngoài ngũ hành, bá đạo vô cùng, có thể đốt cháy hết mọi thứ, chỉ cần có thời gian thì Thái Hư Tiên Đỉnh – vô thượng tiên bảo, cũng bị ngọn lửa này đốt ra tro.

Tất nhiên, muốn đốt cháy hết một kiện vô thượng tiên bảo, thì vô cùng khó khăn, cho dù luyện thành Ngộ Hư Đan thì cũng Thái Hư Tiên Đỉnh cũng không thể bị hòa tan, còn cần rất nhiều thời gian, nhưng dù không đốt cháy Hư Tiên Đỉnh thì thời gian đốt lâu dài như thế này cũng có thể khiến đan đỉnh này bị hư hao, mất khó có thể bù được.

Cho nên sử dụng hỏa chi bốn nguyên có thể đốt cháy hết thủy tiên bảo phía dưới vô thượng tiên bảo, mà Thái Hư Tiên Đỉnh là thượng đẳng vô thượng tiên bảo, cho nên, sử dụng bốn nguyên chi hỏa đốt dài lâu cũng không có vấn đề gì.

Mà Hỏa chi bốn nguyên trong cơ thể Cổ Thần có thể liên tục đốt ra không ngừng đốt ra hỏa chi bốn nguyên,

Cũng may, tu vi của Cổ Thần từ Đẳng Vân trung kì đến Đẳng Vân hậu kì rồi bước vào giá vụ kì đều củng cố tu vi không tiếp tục cường hoành tăng lên.

Hiện tại Cổ Thần vừa bước vào Giá vụ kì trực tiếp đến đáy cốc Thanh hoa đạt được Mộc hệ bản nguyên có thể bước vào giá vụ trung kì.

Chỉ có điều như vậy thì từ Đẳng Vân sơ kì đến trung kì, rồi từ Giá vụ sơ kì đến trung kì đều có căn cơ không ổn định, tại giai đoạn về sau sẽ xuất hiện tình huống vô cùng bất lợi.

Cổ Thần biết rõ tầm quan trọng của căn cơ nên tất nhiên sẽ ổn định căn cơ của chính mình.

Cho nên trước khi đạt được Mộc hệ bản nguyên thì phải đem căn cơ ổn định trước đã.

Thời gian như nước chảy, Cổ Thần ở bên trong bảo tháp tu luyện đã ba mươi năm.

Trải qua ba mươi năm tu luyện, Cổ Thần lĩnh ngộ pháp tắc đã hoàn toàn thấu triệt và củng cố được tu vi.

Củng cố tu vi không phải là nâng cao tu vi đến sơ kì đỉnh phong mà phải nắm giữ pháp tắc mình lĩnh ngộ, tiện tay phát huy tùy tâm sở dục cho nên phải dùng thời gian ba mươi năm.

Khi ly khai tầng thứ tư của bảo tháp thì bên ngoài đã qua ba năm.

Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tư Ngọc vẫn còn ở tầng thứ sáu của bảo tháp tu luyện, Cổ Thần thu hồi bảo tháp vào trong mi tâm, hướng Thanh hoa cốc bay đến.

Sau hai nhịp thở Cổ Thần đã thuần di được vạn dặm cách Thanh hoa cốc chỉ còn ngàn dặm.

Còn cách xa ngàn dặm nhưng hết thấy trong Thanh Hoa cốc đều được Cổ Thần cảm ứng.

Thanh Hoa vương vẫn ở chỗ sâu trong Thanh Hoa cốc bế quan tu luyện, sau bốn năm vẫn không có tiến triển gì.

Từ hư không sơ kì đỉnh phong bước vào trung kì cũng không phải chuyện đơn giản.

Từ thời thượng cổ, có không ít cường giả vĩnh viễn phải dừng chân ở cảnh giới này không thể tiến thêm nữa bước.

Cho dù thành công bước vào trung kì thì cũng phải mất một hai trăm năm thậm chí mấy trăm năm.

Cổ Thần bước vào Giá vụ kì trên thực lực đều tăng lên một khoảng lớn, hư không sơ kì có thể đơn giản chém giết, ngay cả hư không trung kì đều có thể chiến một trận.

Tu vi của Thanh Hoa vương hoàn toàn không còn trong mắt Cổ Thần.

Cổ Thần cũng không tiến vào Thanh hoa cốc mà từ ngoài ngàn dặm trực tiếp tiến vào trong lòng đất.

- Ân? Hòa hợp với đại địa tuyệt không kém hơn với không khí, Càn khôn ngọc bích không hổ là tiên thiên linh bảo, quả nhiên nghịch thiên.

Cổ Thần tiến vào đại địa có cảm giác chấn động, hẳn có thể khẳng định thổ độn so với trên không khí sẽ không có chênh lệch gì, nếu sau này có thêm Thổ hệ bản nguyên thì sẽ như cá vào biển rộng tốc độ còn muốn vượt qua phi độn.

Sau khi bước vào giá vụ kì nhờ có Càn khôn ngọc bích mà trình độ dung hợp hai hệ Thủy Hỏa đã vượt qua Đẳng Vân kì gấp trăm lần, lực cảm ứng với hệ khác cũng mãnh liệt hơn nhiều.

Hiện tại Cổ Thần không cần suy đoán mà khẳng định tại Thanh Hoa cốc có chứa Mộc hệ bản nguyên tại một vạn năm ngàn trượng dưới mặt đất.

Hư không kì cường giả có thể tiến vào bốn vạn trượng dưới lòng đất, mà cường giả như Thanh hoa vương không có khả năng một vạn năm ngàn trượng đều không tiến vào được.

Cho nên nhất định xung quanh Mộc hệ bản nguyên có gì đó che chắn không để cho Thanh hoa vương tiếp cận.

Phần mộ của Hiên Viên đại đế, Xích Đế, Hắc Đế đều kiến tạo tại vạn trượng dưới lòng đất, phân biệt có Thổ đại trận, Thủy đại trận, Hỏa đại trận bảo hộ, coi như hư không kì cường giả cũng không thể xông vào.

Nhất là phần mộ của Hiên Viên đại đế, Cổ Thần nhìn thấy không ít thi thể của cường giả có thực lực gần với chư tử đại tiên.

Cổ Thần dựa trên đó mà suy đoán thì Mộc hệ bản nguyên có lẽ bên trong phần mộ của Thanh Đế, mà phần mộ này cũng bị Mộc hệ đại trận thủ hộ.

Mộc mặc dù chủ sinh nhưng không có nghĩa là không có lực sát thương, bên trong ngũ hành tuy có phân chủ công chủ phòng chủ sát chủ sinh nhưng dùng làm gì còn phải xem người điều khiển.

Ví dụ như dược liệu, dùng cho cứu người là thuốc còn dùng cho hại người là độc dược.

Công pháp Mộc thuộc tính sinh cơ bùng bùng có thể khiến khí tức sinh mệnh của con người tràn đầy nhưng cũng có thể khiến họ sinh cơ đoạn tuyệt.

Ngũ hành là bốn nguyên pháp tắc, cả thiên địa đều tồn tại trong ngũ hành, không có cái nào yếu.

Cổ Thần đoán không sai, đáy cốc Thanh hoa là phần mộ của Thanh đế.

Lúc kết thúc thái cổ thời đại, thông đạo tiên phạm đại Thiên Đế yêu tộc phong ấn một lần, thế cho nên mấy vạn năm Thượng cổ sơ kì tiên phạm thông đạo không thể mở ra, năm vị đại đế không cách nào phi thăng thành tiên, đại nạn đến đều nhao nhao vẫn lạc.

Năm vị đại đế còn như thế thì tất nhiên chư tử đại tiên đều mất mạng, tuy lúc đó tu chân giới cường thịnh nhưng những cường giả hàng đầu nhao nhao vẫn lạc tạo nên một bóng ma tử vong.

Đến vài vạn năm về sau lực phong ấn của Thiên đế yêu tộc mới yếu dần mà bị vài vị cường giả cái thế liên thủ phá vỡ thông tiên phạm thông đạo.

Thời kì thượng cổ trung, hậu kì chư tử đại tiên đều vượt qua thông đạo tiên phạm bước vào vũ trụ, thọ nguyên gấp ba trăm sáu mươi lần tiến vào trường sinh chi đạo.

706. Chương 80 : Tài Liệu Vô Thượng Tiên Bảo

Chỉ là đến cuối thời kì thượng cổ, Thành hoàng Cơ Càn Vũ lại đem phong ấn thông đạo, còn phong ấn số mệnh Thiên địa, định trụ thiên địa đại đạo, làm cho tu sĩ chỉ có thể bước vào hư không kì đỉnh phong không thể hợp đạo.

Đây là nói sau.

Cổ Thần lên vào lòng đất hướng đáy Thanhhoa cốc mà đi, vừa mới tới liền bị một nguồn lực khổng lồ ngăn cản.

Phiến thổ địa phía trước nồng đậm khí tức hệ Mộc, bùn đất tựa hồ cũng hóa thành Cự mộc chắc chắn làm cho Cổ Thần không thể tiến lên.

- Quả nhiên là Mộc hệ đại trận.

Phần đất phía trước có trận thế lưu động, tạo nghệ của Cổ Thần về trận pháp không phải đùa nên lập tức nhận ra.

- Tốt, Mộc hệ đại trận và Kim hệ đại trận ta chỉ có trên lý thuyết, tuy suy diễn không sai biệt lắm nhưng còn chưa thấy qua phương pháp chính xác, lúc này ta sẽ đem Mộc hệ đại trận hoàn toàn hiểu rõ.

Cổ Thần miệng hơi vênh, liền đi dọc theo biên giới đại trận quả nhiên tìm thấy cửa vào liền tiến vào bên trong Mộc hệ đại trận.

Nguyên lai còn tưởng rằng khi tiến vào đại trận còn cần thời gian suy diễn và nhận thức.

Nhưng Cổ Thần hoàn toàn không ngờ đến sự cường đại của Càn khôn ngọc bích, Cổ Thần vừa tiến vào thì Mộc hệ đại trận bên trong ngọc bích liền hòa hợp với Mộc hệ đại trận bên ngoài, ngay lập tức Cổ Thần cảm ứng được toàn bộ đại trận.

Trong chốc lát nội tâm Cổ Thần liền xuất hiện một bộ trận đồ hư ảo, cả hệ thống phân bố Mộc hệ đại trận đều xuất hiện bên trong trận đồ hư ảo.

Hư ảo trận đồ này đúng là Mộc hệ đại trận.

Trong nháy mắt Mộc hệ đại trận đã bộc lộ trong nội tâm Cổ Thần, không cần tốn nhiều sức.

Cổ thần trực tiếp tìm hiểu trận đồ hư ảo trong nội tâm, rất nhanh liền thấu triệt giống như Thổ đại trận, Hỏa đại trận, Thủy đại trận.

Mộc hệ đại trận đối với Cổ Thần như thùng rỗng kêu to.

Càn Khôn ngọc bích quá biến thái, khi tiến vào trận pháp liền hòa hợp cùng trận pháp, cả trận pháp liền bị cảm ứng đến.

Có Càn khôn ngọc bích chẳng phải tất cả trận pháp trong thiên hạ đều không là gì?

- Thiên hạ còn trận pháp gì có thể vây khốn ta?

Cổ Thần sờ Càn khôn ngọc bích thầm nghĩ trong lòng.

- Ngũ hành đại trận đều có thể cảm ứng được, như vậy thượng cổ kì trận không cái nào có thể ngăn cản ta, không biết trận pháp Thái cổ có thể cảm ứng được không? Nếu có thể cảm ứng ra tiểu đồ thiên cửu viêm hung hỏa đại trận thì chẳng phải có thể cứu ra Âm tôn Lăng Phong sao?

Nghĩ lại Cổ Thần lắc đầu, cho dù có thể cảm ứng được tiểu đồ thiên cửu viêm hung hỏa đại trận chỉ sợ cũng không cứu được Âm tôn Lăng Phong.

Âm tôn Lăng Phong là thái cổ tiên tôn, thực lực mạnh nhưng bị tiểu đồ thiên cửu viêm hung hỏa đại trận vây khốn không có một điểm phản kháng, đại trận lợi hại như vậy có thể nghĩ.

Linh ngộ trận pháp không nhất định có thể phá vỡ trận pháp.

Giống như một Linh anh kì tu sĩ biết rõ tin tức của một vị Độ hư cường giả, từ công pháp đến pháp bảo hay sự linh ngộ pháp tắc.

Nhưng linh anh kì tu sĩ có thể chiến thắng Độ Hư kì sao? Hiển nhiên không thể, Độ Hư cường giả chỉ cần thổi một hơi đã thổi chết Linh anh kì tu sĩ, cho dù biết hết tẩy cũng không có tác dụng.

Trận pháp thái cổ quá mức lợi hại, vượt xa thượng cổ kì trận, cho dù Cổ Thần có thực lực gấp trăm lần bây giờ cũng không dám xông loạn vào Thái cổ trận pháp.

Khi linh ngộ thấu triệt Mộc hệ đại trận, Cổ thần rất nhanh liền xuyên qua trận pháp.

Hình ảnh xung quanh quay cuồng, biến hóa phát sinh khiến cho đại não Cổ Thần lâm vào bối rối.

Chỉ trong nháy mắt hình ảnh bốn phía lại bình thường trở lại, bốn phía đã không còn đất đá thô cứng mà là một sơn cốc tú lệ.

Trong sơn cốc cây cối rợp trời, cao tới mấy trăm trượng như là một ngọn núi.

Mộc linh khí đậm đặc trong hư không, quả thực không thể xưng là mộc linh khí mà có lẽ phải là Mộc nguyên khí, tựa hồ phát ra từ Mộc hệ bản nguyên ẩn chứa Mộc hệ pháp tắc.

Cổ Thần quét mắt qua bốn phía thì thấy một cây cao chừng nửa xích, lá cây xanh biếc, xuất hiện trong tầm mắt.

- Thanh thụ thảo?

Cổ Thần hét lên kinh hãi, nơi này thậm chí có một cây thanh thụ thảo còn sống.

Thanh thụ thảo chỉ có thể sinh trưởng bên cạnh thanh hoa thần thụ hợp đạo kỳ, nơi này là phần mộ cầu Thanh Hoa đại để quả nhiên có thanh thụ thảo.

Cổ Thần quơ tay lập tức hái gốc thanh thụ thảo này chứa vào hộp đựng được liệu.

Tuy Ngô Hư đan đã luyện thành nhưng Cổ Thần không chê nhiều thanh thụ thảo, nếu ngày sau có được Cửu Khúc vân chi thảo, vạn năm thủy tham như vậy liền có thể luyện chế Ngô Hư đan cho tam nữ chờ bọn họ bước vào Đẳng Vân hậu kỳ rồi phục dụng.

Hái xuống một cây thanh thụ thảo, cổ Thần lại hướng ánh mắt sang chỗ khác.

- Ăn lại một gốc thứ hai.

Cổ Thần hái xuống hai gốc thanh thụ thảo liền bắt đầu tìm tòi kĩ hơn.

- Bên kia là gốc thứ ba.

- Ý bên kia có sáu gốc

- Oa bên kia nhiều quá, chừng mười gốc,

- Trời ạ, tại sao ở đây nhiều thanh thụ thảo như vậy, ít nhất cũng phải trên trăm gốc.

Cổ Thần đi về phía trước thì thanh thụ thảo xuất hiện càng nhiều.

Phía trước hơn nghìn trượng, lứa thưa mấy tán lá mà sinh trưởng một mảng lớn, trọn vẹn hơn trăm gốc.

Cổ Thần đi tiếp ngàn trượng nữa thì đi ra khỏi phạm vi cây cối, trên bãi cỏ chỉ có ba cái cọc bằng gỗ.

Ngẩn ngừ kinh ngạc qua đi, Cổ Thần chú ý đến ba cái cọc trên mặt đất.

Nơi này thanh thụ thảo nhiều như vậy khiến cho Cổ Thần kinh ngạc đồng thời trong nội tâm cũng hơi nghi ngờ.

Nơi khác sinh trưởng thanh thụ thảo không ngoại lệ đều thuần một màu sắc thanh hoa thần thụ.

Mà ở bên ngoài rừng cây thanh hoa thần thụ lại là một mảng lớn thanh thụ thảo, vây quanh ba cái cột làm cho người ta kì quái.

Sự tình khác thường tất có điều bí ẩn.

Đại phương kì quái thường có nguyên nhân của nó.

Cổ Thần muốn biết nguyên nhân tại sao thanh thụ thảo lại mọc ở đây nhiều như vậy?

Thân thể Cổ Thần linh mẫn lại có Càn Khôn ngọc bích nên cùng cảnh vật xung quanh hòa hợp hoàn mỹ một chỗ, động tĩnh bốn phía đều không thoát được cảm ứng của Cổ Thần.

Trong thảm thanh thụ thảo chỉ có ba cái cột, Cổ Thần chỉ cảm giác đến tử vong và cô quạnh chứ không có bất kì vật gì.

Ba căn cọc gỗ kia giống như là ba cây đã chết bị người ta cắm xuống mặt đất không có bất kì sinh cơ gì.

- Kì quái, ba căn cọc gỗ này nhìn cũng bình thường, tại sao thanh thụ thảo lại vây quanh mà sinh trưởng, hơn nữa còn rất nhiều, thật sự là kì quái.

Cổ Thần nhíu mày không giải thích được.

Quan sát một lúc Cổ Thần cũng không phát hiện vấn đề gì.

Hơn một trăm gốc thanh thụ thảo tự nhiên Cổ Thần sẽ không bỏ qua, giậm chân tại chỗ hướng phía trước đi tới.

Cách bụi thanh thụ thảo còn mười trượng, Cổ Thần dừng lại hóa cương khí thành bàn tay hướng phía trước nắm lại.

Trong lúc Cổ Thần muốn hái thanh thụ thảo thì một luồng sinh cơ bùng bùng tuôn ra phía trước, sinh ra một đạo khí lãng trong hư không.

Chỉ nghe thấy rằng rắc ba tiếng, ba cây cọc gỗ đột nhiên biến đổi.

Trên đầu cọc gỗ sinh ra một bộ phận giống như cái túi, hai bên sinh ra hai cánh uốn lượn, ở bên dưới phân ra thành hai, biến thành hai cái chân gỗ.

Chương 80: Tài liệu Vô Thượng Tiên Bảo. (Hạ)

Trong chốc lát ba căn cự mộc biến thành ba mộc đầu nhân.

Trong ánh mắt trống rỗng của Mộc đầu nhân bộc phát ra sát cơ kịch liệt.

Cổ Thần còn chưa kịp hái thanh thụ thảo thì ba mộc đầu nhân đã ập tới, đánh ra một quyền về phía Cổ Thần.

Lúc trước còn là ba căn cọc gỗ bây giờ nhanh chóng biến thành ba mộc đầu nhân sát khí phô thiên.

- Khôi lỗi Mộc đầu nhân.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn ba đạo tàn ảnh bay tới liền lui về phía sau trăm trượng nhanh hơn so với Mộc đầu nhân.

Tuy Cổ Thần không nhìn ra bí ẩn của ba căn cọc gỗ nhưng cũng chưa ngơi cảnh giác.

Nên khi ba Mộc đầu nhân đánh tới Cổ Thần liền dứt khoát lui về phía sau khai mở khoảng cách.

Giờ phút này, ba căn cọc gỗ tỏa ra khí tức sinh mệnh cường đại so với Độ hư cường giả còn muốn dày đặc thêm.

Cổ Thần có thể cảm ứng được lực lượng trên người Mộc đầu nhân không kém gì Thanh Hoa vương, ba Mộc đầu nhân này tu vi ít nhất là hư không sơ kì đỉnh phong.

Mộc đầu nhân đánh không trúng Cổ Thần liền ngay lập tức phát ra quyền chưởng trào về phía Cổ Thần

Quyền đánh về đầu Cổ Thần, Chưởng bổ vào ngực, trào vào hạ âm, ba chiêu nhanh đến cực điểm, thế công sắc bén ngoan độc, do ba Mộc đầu nhân hư không sơ kì phát ra tương đương với gấp năm lần Thanh Hoa vương.

Khi còn ở Đẳng Vân hậu kì thì Cổ Thần đã có thực lực đả bại Thanh Hoa vương, hiện tại bước vào giá vụ kì thì gấp mười lần Cổ Thần cũng không để vào mắt.

- Chiến thần diệt tinh quyền, ba mươi lăm quyền hợp nhất.

Ba Mộc đầu nhân đánh úp lại, Cổ Thần lui về phía sau đồng thời đánh ra Chiến Thần diệt tinh quyền.

Hai đạo ba mươi lăm quyền hợp nhất tuông đương với trong nháy mắt phát ra bảy mươi quyền.

Một trăm quyền là có thể miểu sát hư không kì cường giả, thì bảy mươi quyền có thể thừa sức đánh trọng thương.

Cổ Thần đã làm tốt kế hoạch chiến đấu trong nội tâm, liên tục đánh ra ba lượt Chiến Thần diệt tinh quyền, ba mươi lăm quyền hợp nhất đủ để đánh Mộc đầu nhân thành tro bụi.

Bước vào giá vụ kì thì Thuần dương tiên lực của Cổ Thần có thể đánh ra liên tục sáu bảy trăm quyền, chỉ cần có thể đem chiến thần diệt hoàng khoán dung hợp vào trăm quyền hợp nhất là có thể dùng một quyền đánh chết một vị hư không kì cường giả.

Oanh...

Oanh...

Hai tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Hai đạo quyền kinh đồng thời đánh trúng ba Mộc đầu nhân.

Đạp đạp đạp đạp...

Quyền cương tiêu tán, tiên lực cương khí cuống bạo bắn về bốn phía, ba Mộc đầu nhân bị đánh trúng lui về phía sau mấy bước.

Cổ Thần lui về phía sau, lập tức đánh ra hai đạo quyền kinh ba mươi lăm quyền hợp nhất.

Đi..

Lên...

Lại là hai tiếng bạo nổ, ba Mộc đầu nhân lần nữa lui về phía sau.

- Ân vậy mà còn chưa nát, ba Mộc đầu nhân này làm từ cái gì mà cawcs thế?

Cổ Thần nhú mày trong nội tâm thán phục.

- Mặc kệ người làm bằng gì, để xem người tiếp được bao nhiêu quyền của ta, ta muốn đánh người thành nhão nhoẹt.

Cổ Thần vung tay lần nữa, hai đạo quyền cương lập tức đánh về phía người gỗ.

Lại là ba mươi lăm đạo hợp nhất.

An...

Oanh...

Hai tiếng nổ vang lên, ba người gỗ lui về phía sau hơn mười trượng nhưng vẫn chưa bị nghiền nát.

- Bị ta đánh liên tục ba lượt mà vẫn chưa nát, đến thượng phẩm tiên bảo còn muốn nát, chẳng lẽ chúng còn cứng hơn thượng phẩm tiên bảo?

Trong lúc khiếp sợ, Cổ Thần lại đánh ra ba mươi lăm đạo quyền kinh hợp nhất

Oanh

Lên

- Lại đến..

Lên

Oanh

- Lại đến...

Lên

Lên

Cổ Thần liên tục đánh ra sáu lần Chiến Thần diệt tinh quyền, sáu lần tương đương với bốn trăm hai mươi quyền chiến thần diệt tinh.

Ba người gỗ bị Cổ Thần đẩy lùi hơn trăm trượng.

Nhưng ba người gỗ vẫn không có dấu hiệu bị nghiền nát chứ đừng nói là oanh thành mảnh vỡ.

- Làm sao có thể? Chẳng lẽ tài liệu làm ba người gỗ này là Vô thượng tiên bảo tại liệu.

Cổ Thần khiếp sợ.

Chiến Thần diệt tinh quyền vô kiên bất tồi mà không có tác dụng với ba người gỗ.

Ba người gỗ là khô lồi chứ không phải tu sĩ, nếu là tu sĩ thì dù bên ngoài có vô thượng tiên bảo áo giáp hộ thân nhưng chịu bốn trăm hai mươi quyền cầu Cổ Thần cũng muốn bị đánh chết, nhưng ba người gỗ hoàn toàn không có tổn thương gì.

- Tốt biến thái khô lồi, ba người gỗ này so với âm hồn khô lồi cầu Hắc Thủy đại đế còn lợi hại hơn trăm lần.

Cổ Thần ngừng công kích, đánh liên tục hơn bốn trăm quyền, thuần dương tiên lực trong người Cổ Thần đã tiêu hao trọn vẹn năm thành.

Chiến thần diệt tinh quyền căn bản không làm gì được ba người gỗ này, cho dù tiêu hao hoàn toàn cũng không làm gì được.

Cổ Thần dừng lại, ba người gỗ lập tức phản công tới, một quyền, một trảo một chưởng lập tức đánh tới.

Đến chiến thần diệt tinh quyền cũng không đánh vỡ được chúng thì chất liệu làm nên chúng chắc chắn như thế nào có thể nghĩ, cho dù thân thể Cổ Thần cường đại, vô địch cùng cảnh giới, nhưng ở trước mắt ba người gỗ này cũng giống như đậu hủ.

Thân thể Cổ Thần tuy mạnh ngang với hạ phẩm, trung phẩm tiên bảo nhưng vẫn không sánh bằng thượng phẩm tiên bảo, chứ đừng nói vô thượng tiên bảo, thân thể của ba người gỗ có thể so sánh với vô thượng tiên bảo.

Đối mặt với ba người gỗ đang cấp tốc đánh tới, Cổ Thần lấy ra hai thanh thượng phẩm Tiên kiếm, Long Hoàng chí dương kiếm và Thất thái tuyệt thần kiếm lập tức chém tới ba người gỗ.

Keng keng..

Thanh âm như kim thiết vang lên, ba người gỗ bị chấn lùi về phía sau nhưng vẫn không bị tổn thương.

- Thượng phẩm tiên kiếm cũng không thể thương tổn được chúng, quả nhiên có thể so với vô thượng tiên bảo, nếu có thể bắt chúng luyện thành ba cái búa thì có thể so với vô thượng tiên bảo khác.

Cổ Thần nhìn ba người gỗ nhào lên mà ánh mắt sáng ngời.

Sưu sưu sưu

Ba đạo tàn ảnh như thiểm điện, ba con mộc khôi lỗi phóng tới Cổ Thần.

Trên người Cổ Thần mặc dù có vô thượng tiên bảo nhưng một cái là Thái Hư tiên đỉnh, một cái là Như Ý Lung Linh bảo tháp, đều là tiên bảo không có bao nhiêu lực công kích. Nếu như Cổ Thần có được một kiện tiên bảo công kích như Côn Ngô tiên kiếm thì có thể trực tiếp chém ba con mộc khôi lỗi này thành mảnh vụn rồi.

Nhưng hiện tại trong tay Cổ Thần chỉ có Long Hoàng Chí Dương kiếm và Thất Thái Tuyệt Thần kiếm, căng bản không thể làm bị thương được ba đầu mộc khôi lỗi này.

Về phần tiên thiên linh bảo Càn Khôn ngọc bích thì lại là loại phụ trợ có tác dụng dung hợp bốn nguyên lực lượng khiến lực công kích của Cổ Thần được đề cao, nhưng không thể trực tiếp dùng nó để phát động công kích được. Chiến Thần lệnh thì là loại tiên thiên linh bảo loại đặc thù, bên trong chứa Thuần Dương hỏa, trong ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ thì hỏa khắc mộc, chắc chắn có thể đem ba con mộc khôi lỗi này đốt thành tro bụi.

Bất quá, Cổ Thần đối với tài liệu dùng để luyện chế ba đầu mộc khôi lỗi này rất có hứng thú, vật liệu bằng gỗ có thể luyện thành vô thượng tiên bảo như thế thì Cổ Thần làm sao có thể đốt nó thành tro được chứ!

Về phần Trấn Minh Ngọc Bì thì uy lực chỉ cường đại khi đối mặt với âm hồn nguyên thần mà thôi, đối với thực thể như mộc khôi lỗi thì chẳng có chút lực công kích nào cả.

Pháp bảo trên người Cổ Thần không ít nhưng muốn bằng vào pháp bảo khắc chế ba đầu mộc khôi lỗi này thì lại không thể.

707. Chương 81 : Bản Nguyên Thủy Ấn

Đúng như Cổ Thần suy đoán, tài liệu dùng để chế tác ba đầu mộc khôi lỗi này xác thực so ra còn quý hơn cả vô thượng tiên bảo bình thường nhiều, hơn nữa ở trong những vô thượng tiên bảo cũng có thể xem như nhất đẳng tồn tại bởi vì nó là dùng chính bản thể của Thanh Hoa đại đế dung hợp với mộc chi bản nguyên mà luyện thành!

Thanh Hoa đại đế chính là tồn tại còn siêu việt cả Chư tử đại tiên, là cường giả có thể tung hoành thiên hạ không có kị gì, cái thể Cổ Hoang, bản thể chính là Thanh Hoa thần thụ trời sinh thần mộc, cứng rắn và chắc chắn vô cùng.

Có thể nghĩ, lúc Thanh Hoa đại đế tu vi đạt tới đỉnh phong, bản thể Thanh Hoa thần thụ của hắn chắc chắn đến trình độ nào?

Thanh Hoa Vương có tu vi Hư Không sơ kỳ, bản thể rất chắc chắn vượt qua cả trung phẩm phòng ngự tiên bảo, nếu hắn tu luyện tới Hư Không hậu kỳ thì độ cứng rắn của thân thể cũng có thể so được với thượng phẩm phòng ngự tiên bảo.

Nếu là bước vào Hợp Đạo kỳ thành tựu Chư tử đại tiên thì thân thể hắn có thể so được với vô thượng tiên bảo!

Mà tu vi của Thanh Hoa đại đế còn trên cả Chư tử đại tiên, cường độ chắc chắn của bản thể tự nhiên so với vô thượng tiên bảo còn muốn chắc chắn hơn, có thể xem như là thượng đẳng nhất vô thượng tiên bảo.

Mộc khô lỗi tuy lợi hại nhưng dù sao cũng là do bản thể của Thanh Hoa đại đế tạo thành, Thanh Hoa đại đế cũng không có khả năng tự hại mình quá ác liệt mà luyện ra nhiều mộc khô lỗi cho nên cả mộ trung của hắn cũng chỉ có ba đầu mộc khô lỗi này thôi.

Thanh Thụ thảo chỉ có thể ở bên cạnh Thanh Hoa thần thụ đã ngoài Hợp Đạo kỳ mới có thể sinh trưởng, mà ba đầu mộc khô lỗi này chính là do bản thể của Thanh Hoa đại đế luyện thành, hoàn toàn chính là Thanh Hoa thần thụ đã ngoài Hợp Đạo kỳ, chỉ là có pháp lực tu vi Hư Không sơ kỳ mà thôi.

Đừng xem chúng nó chỉ có tu vi Hư Không sơ kỳ mà khinh thường, ba cái mộc khô lỗi này tốc độ vô cùng nhanh, Cổ Thần là vì có Càn Khôn ngọc bích trong người nên có thể cùng với không khí xung quanh dung hợp, nhờ đó mới tránh thoát được công kích của ba cái mộc khô lỗi này.

Tốc độ hôm nay của Cổ Thần so với Hư Không hậu kỳ siêu cấp cường giả còn nhanh hơn nhiều, cho dù dùng tốc độ của Kim Bằng Vương cũng không theo kịp một nửa Cổ Thần!

Nếu là những người khác tiến vào nơi này, tốc độ bảo đảm không thể nào theo kịp được mộc khô lỗi, cho dù là Hư Không hậu kỳ cường giả cũng không thể nào ngăn cản được công kích của chúng dưới tốc độ như vậy.

Lực công kích của mộc khô lỗi này phát ra chỉ tương đương với Hư Không sơ kỳ nhưng nếu bị bản thể của chúng trực tiếp đánh trúng thì tương đương với một kích của một kiện vô thượng tiên bảo, đừng nói là Hư Không hậu kỳ, cho dù là Hợp Đạo kỳ Chư tử đại tiên cũng phải bị thương, sinh cơ hao tổn chứ chẳng chơi.

Đương nhiên, Hợp Đạo kỳ Chư tử đại tiên không có khả năng bị mộc khô lỗi như thế này trực tiếp kích trúng được, bất kể là pháp tắc lực lượng hay là tốc độ họ đều viên siêu mộc khô lỗi rất nhiều.

Nhưng mà, nếu là cách lúc Thanh Hoa đại đế vẫn lạc mới mấy vạn năm thì coi như Hợp Đạo kỳ Chư tử đại tiên tiến vào mộ trung của hắn cũng chỉ hữu tử vô sinh.

Ba cái mộc khô lỗi này tu vi lúc ban đầu đúng là Hợp Đạo kỳ, bởi vì chúng dù sao cũng là do một bộ phận bản thể Thanh Hoa thần thụ của Thanh Hoa đại đế luyện thành, bên trong vốn đã ẩn chứa mộc bản nguyên, cho nên cũng có thể xem như ba mộc khô lỗi này chính là ba khối thân ngoại hoá thân của Thanh Hoa đại đế.

Tuy ba con mộc khô lỗi này không có khả năng chính mình hợp đạo nhưng đạo của Thanh Hoa đại đế vẫn có thể dung nhập vào bên trong chúng để chúng sử dụng hình thành nên ba cái thân ngoại hoá thân, do đó chúng mới có tu vi Hợp Đạo kỳ.

Lúc Thanh Hoa đại đế vẫn lạc là vào khoảng thời kì thượng cổ sơ kỳ, cách lúc này cũng gần mười vạn năm, theo thời gian trôi qua, đạo của Thanh Hoa đại đế lưu lại cũng dần phai nhạt, cho nên tu vi của ba con mộc khô lỗi này mới ngày càng giảm xuống.

Cho tới bây giờ đã thoái hoá đến Hư Không sơ kỳ đỉnh phong, nếu Cổ Thần tiến vào sớm hơn mấy ngàn năm, lúc đó tu vi của chúng vẫn là Hư Không trung kỳ, làm sao Cổ Thần có thể là đối thủ của chúng!

Bất quá hiện tại tốc độ của Cổ Thần nhanh như chớp, ở trước mặt ba đầu khô lồi này coi như đã ở vào thế bất bại.

Một mặt né tránh công kích của ba con khô lồi, một mặt Cổ Thần cảm ứng cấu tạo của chúng.

Mộc khô lồi tuy là do Thanh Hoa đại đế luyện chế thành, nhưng cũng không phải là cả một khối nguyên vẹn đẽo gọt ra, nếu là cả một khối gỗ nguyên vẹn thì chúng làm sao có được tính linh hoạt? Cho dù có chắc chắn đến cỡ nào mà không cách nào nhúc nhích thì cũng vô dụng.

Chúng đã có bộ dáng con người, hơn nữa tính linh hoạt cũng không kém người bình thường là mấy, như vậy trong cơ thể của chúng chắc chắn phải có một dạng như xương cốt giống con người, cũng như các ngón tay phải có đốt.

Chỗ các khớp xương chính là chỗ có lực phòng ngự yếu kém nhất, những khớp xương này mà bị hư tổn thì sẽ ảnh hưởng đến hành động rất lớn.

Thực tế mộc khô lồi thân hình rất chắn chắn, một khi các khớp xương bị hư hao thì có khi còn làm cả thân hình chúng tê liệt.

Cổ Thần nghĩ đến đây thì cũng bắt đầu chú ý đến các khớp chi tiết giống như khớp xương trên thân hình mộc khô lồi. Nếu có thể phá những khớp nối này thì mộc khô lồi tự nhiên sẽ hư tổn, như vậy Cổ Thần có thể đạt được ba con khô lồi này rồi.

- Mấy cái khớp nối này được ẩn giấu rất kỹ lưỡng, hiếm khi lộ ra bên ngoài, hơn nữa tốc độ của mấy con khô lồi này cũng không chậm, trong lúc nó công kích thì căn bản không có cách nào đột phá phòng ngự của chúng được, chỉ có thể cố gắng phá khớp nối trung tâm!

Chỉ trong thoáng chốc, Cổ Thần đã phát hiện ra nhược điểm của mấy con khô lồi này, nhưng nhược điểm này lại được chúng phòng ngự rất kỹ càng, cơ hồ không thể trực tiếp công kích tới được.

Tốc độ công kích của ba con khô lồi này quá nhanh, sơ với Hư Không hậu kỳ cường giả còn nhanh hơn nhiều, cho dù với tốc độ hiện tại của Cổ Thần cũng không cách nào đột phá được hai tay công kích của chúng để đánh vào nhược điểm của chúng.

Đột nhiên khoé môi Cổ Thần khẽ nhếch lên, nếu là tu sĩ khác gặp được mấy con khô lồi có tốc độ biến thái này thì không có biện pháp chứ hẳn thì ngoại lệ.

- Bồn nguyên thủy ẩn!

Thân thể Cổ Thần bạo lui, lập tức hướng trăm trượng trên hư không chụp một cái.

Một cái ngân sắc cự chưởng giống như thủy ngưng ngưng tụ thành từ trên trời đột nhiên giáng xuống trên người ba con mộc khô lồi.

“Rầm! Áo ào ...”

Bọt nước văng tung toé khắp nơi, ngân sắc cự chưởng vỡ vụn ra nhưng ba con mộc khô lồi không hề có chút tổn thương nào.

Nhưng mà những giọt thủy ngân bị vỡ vụn kia cũng không có biến mất mà hoá thành một cái ngân sắc hải dương toả ra vô tận hàn khí.

708. Chương 82 : Mộc Chi Bản Nguyên

Rừng rậm trong phạm vi ngàn trượng xung quanh trong nháy mắt liền bị đóng băng, sương trắng bao phủ khắp nơi, trong ngân sắc hải dương, bồn nguyên thủy chậm rãi lưu động mà không kết thành băng, tuy nhiên đột rét lạnh của nó so với vạn trượng hàn băng còn lạnh hơn rất nhiều.

Một chiêu Bồn nguyên thủy ẩn này là Cổ Thần căn cứ vào Ngũ hành phân thần ẩn Hắc Thủy ẩn mà thi triển ra.

Trong có thể Cổ Thần đã có Thuỷ chi bản nguyên, cho nên sử dụng bốn nguyên lực lượng hoá ra Bốn nguyên chi thủy so với Hắc Thuỷ ấn cường đại hơn không chỉ gấp trăm lần.

Hắc Thuỷ ấn của Tàng gia tu luyện tới cực trí thì trong vòng ngàn dặm đều có thể hoá thành băng, đóng băng mọi vật trong đó, so với hàn băng bình thường còn rét lạnh hơn gấp mười lần.

Nhưng bất luận là loại hàn băng gì đều khó có khả năng đóng băng được thân thể của mấy con mộc khôi lỗi này. Thân thể của bọn chúng so ra còn hơn cả vô thượng tiên bảo, mà sự rắn chắc của hàn băng lại không thể nào bằng được vô thượng tiên bảo, do đó chúng nó rất dễ dàng phá vỡ được hàn băng và không chịu chút ảnh hưởng nào.

Nhưng hàn khí nơi đây lại chính là do Bốn nguyên chi thủy tạo thành, không phải là hàn băng bình thường, nó tuy lạnh hơn so với tất cả hàn băng bình thường nhưng lại không phải ở thể rắn mà là thể lỏng, do đó ba đầu mộc khôi lỗi ở bên trong sử xuất bao nhiêu lực lượng cũng không thể nào dứt khỏi bốn nguyên chi thủy được.

Một giọt bốn nguyên chi thủy tương đương với sức nặng của một ngọn núi ngàn trượng, bị vô số bốn nguyên chi thủy bao phủ cũng giống như có vô số ngọn núi ngàn trượng trấn áp, cho dù ba con mộc khôi lỗi có thể nhúc nhích nhưng cũng không cách nào có thể huỷ diệt được vô số ngọn núi khổng lồ như vậy được.

Mặc dù không có hoàn toàn bị đóng băng cố định tại chỗ nhưng ba con khôi lỗi giống như bị hãm vào vũng bùn, tốc độ trở nên đặc biệt chậm chạp.

- Phá Thiên Chỉ!

Ngón tay Cổ Thần điểm tới phía trước, một con khôi lỗi không kịp phản ứng đã bị đánh trúng ngay khớp nối trên đầu, là một trong những chỗ có nhược điểm lớn nhất của nó khiến nó lập tức bất động, sinh cơ lập tức biến mất, hoàn toàn giống như miếu sát.

Bốn nguyên chi thủy đối với Cổ Thần không hề có chút ảnh hưởng nào, cho nên tốc độ của Cổ Thần vẫn rất nhanh như trước.

Phá Thiên Chỉ vừa ra, một đạo kiếm cương thuần xích sắc đã bắn tới.

“Keng keng keng keng”

Liên tục bảy tiếng bạo nổ vang lên, Cổ Thần cầm trong tay Long Hoàng Chí Dương kiếm nháy mắt đâm ra bảy kiếm vào vị trí khớp nối trên đầu một khôi lỗi khác.

Con khôi lỗi thứ hai tử vong!

Xích sắc kiếm cương như lưu tinh xẹt qua, lại vài tiếng nổ vang lên, đầu mộc khôi lỗi cuối cùng cũng đã bị Cổ Thần giải quyết.

Khớp nối trên đầu vừa bị vỡ, đám khôi lỗi này liền không bao giờ còn là khôi lỗi nữa mà chỉ còn là một đồng vật liệu bằng gỗ mang hình người không thể nào hành động được nữa mà thôi.

- Vừa đủ cho ta luyện chế ba cái tiên phủ, đợi lúc ta thu được Mộc chi bản nguyên bước vào Giá Vụ kỳ liền sẽ luyện chế tiên phủ. Sau đó đem Ngũ hành phân thần ấn cùng Trảm sát chi phủ tu luyện thành thạo sẽ đánh lên thiên đình cứu Tiểu Bạch.

Cổ Thần hạ xuống mặt đất, tay trái vung lên, cách không thu lấy bốn nguyên chi thủy bên dưới trở về trong Thuỷ chi bản nguyên.

Thân thể ba con mộc khôi lỗi đã ngã trên mặt đất, bề ngoài vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng khớp nối trên đầu đã hoàn toàn hư hao. Sinh mệnh lực tuy vẫn còn đó nhưng lại không cách nào tập trung lại để hình thành tính mạng như trước nữa.

- Khí tức sinh mệnh thật cường đại!

Cổ Thần ngồi xổm xuống bên cạnh một con mộc khôi lỗi thò tay ra sờ.

Vừa tiếp xúc với thân thể của khôi lỗi, cảm giác linh mãnh của cơ thể Cổ Thần rất nhanh chóng đã cảm ứng được toàn bộ thể nội của đầu khôi lỗi này.

- Là Thanh Hoa thần mộc?

Cổ Thần cả kinh:

- Long Hoàng Chí Dương kiếm và Thất Thái Tuyệt Thần kiếm đều không thể gây chút tổn thương nào với nó, Thanh Hoa thần mộc này so với Thanh Hoa Vương còn cứng hơn nhiều, ít nhất cũng phải là Thanh Hoa thần thụ đã ngoài Hợp Đạo kỳ mới có thể rắn chắc đến độ này. Chẳng lẽ ... đây là bản thể của Thanh Hoa đại đế?

Thanh Hoà thần thụ đã ngoài Hợp Đạo kỳ từ xưa đến nay chỉ có duy nhất một mình Thanh Hoa đại đế một người!

- Thanh Hoa đại đế bản thể quả nhiên là tài liệu vô cùng kiên cố, hơn nữa bên trong còn có khí tức của Mộc chi bản nguyên, sinh cơ mạnh mẽ, cầm vào tay khiến sinh cơ dào dạt, tấn công địch nhân thì có thể trăm sát sinh cơ của đối phương, luyện chế thành Trảm sát chi phủ thì uy lực số với tiên phẩm Âm Mị thạch còn muốn lợi hại hơn nhiều.

Cổ Thần đại hỉ đem cả ba đầu mộc khôi lỗi nhanh chóng thu vào trong Càn Khôn Trạc.

Rồi sau đó Cổ Thần đi tới phiến rừng Thanh Thụ thảo đem hơn trăm gốc thu vào trong Càn Khôn Trạc.

- Trách không được tại sao nơi này lại có nhiều Thanh Thụ thảo ở bên cạnh ba cái khôi lỗi này như vậy. Nguyên lai ba cái mộc khôi lỗi này đều là bản thể của Thanh Hoa đại đế luyện chế thành, đúng chuẩn Thanh Hoa thần thụ đã ngoài Hợp Đạo kỳ!

Cổ Thần sau khi thu thập Thanh Thụ thảo liền tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Rất nhanh Cổ Thần đã đi ra khỏi sơn cốc, phía trước liền xuất hiện một màn ánh sáng ngăn trở. Muốn đi tới được chỗ màn sáng này thì bắt buộc phải đi qua chỗ của ba đầu mộc khôi lỗi kia, như vậy ba đầu mộc khôi lỗi đó chính xác chính là Thanh Hoa đại đế luyện chế ra để thủ hộ mộ trung của hắn rồi!

Những nhân vật phong vân sau khi vẫn lạc đều không hi vọng sẽ có người khác tiến vào mộ huyết của bản thân quấy rầy giấc ngủ ngàn thu của bản thân! Dù sao tu sĩ đã ngoài Kim Đan kỳ đều có thể luân hồi, nghe nói vận mệnh kiếp sau cùng mộ huyết kiếp trước có liên hệ với nhau. Cho nên những người có thực lực cường đại lúc sắp toạ hoá đều sẽ gắng sức tìm một nơi phong thủy bảo địa để hạ táng, hơn nữa còn không muốn người khác tới phá hư.

Bất luận người nào tiến vào trong mộ huyết của Thanh Hoa đại đế cũng chính vì vậy mà phải chịu công kích của ba đầu mộc khôi lỗi kia. Ba đầu khôi lỗi này là Thanh Hoa đại đế đã chuẩn bị để giết chết bất cứ kẻ nào dám xâm nhập vào đây.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, ba cái thân ngoại hoá thân này của Thanh Hoa đại đế thực lực đã bị giảm xuống rất nhiều cho nên mới không thể ngăn cản được bước tiến của Cổ Thần.

Cổ Thần không cảm nhận được nguy hiểm từ trên màn sáng cho nên hắn không chút do dự cất chân bước vào bên trong màn sáng.

Sau một trận cảm giác như trời đất xoay chuyển, Cổ Thần liền xuất hiện trong một cái động sảnh rộng hơn trăm trượng.

Nơi này mới thật sự là đại địa thuộc về Cổ Hoàng thế giới, cái sơn động ban nãy hắn là một không gian mà Thanh Hoa đại đế đã mở ra.

Vừa bước vào trong động sảnh, một luồng lực lượng sinh mệnh mênh mông liền từ phía sau Cổ Thần ập đến.

Cổ Thần quay người lại thì thấy cách hắn hơn hai mươi trượng có một cái đài cao tám mươi trượng, trên đó có một cái ghế cực lớn, trên ghế là một nam tử mặc thanh sam tuổi chừng hai mươi, mái tóc đen dài như thác nước buông tới tận hông. Cánh tay phải đặt trên đùi, cánh tay trái thì buông thõng xuống.

Chương 82: Mộc chi bản nguyên. (Hạ)

- Đây là Thanh Hoa đại đế? Quả nhiên không hổ là vị đại đế có thể lĩnh ngộ Mộc chi bản nguyên, người đã chết gần mười vạn năm rồi mà thân thể vẫn phát ra sinh cơ dào dạt như vậy, so với Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả còn muốn cường đại hơn không chỉ trăm lần!

Các vị đại đế để tránh cho thân thể sau khi chết bị người khác huỷ diệt nên trước khi lâm chung đều sẽ phong ấn một chút thực lực lúc còn tại thế vào thân thể của chính mình. Giống như Hắc Thủy đại đế, vên vên chỉ là một chút lực lượng còn sót lại phụ thể vào trong Cổ Thần cũng đủ để Cổ Thần đánh trọng thương Cơ Nghiêu cùng Độ Thiên đại sư hai siêu cấp cường giả.

Cho nên, Cổ Thần đối với thân thể của Thanh Hoa đại đế cũng không có bất kỳ tà niệm nào. Mặc dù thân thể của Thanh Hoa đại đế chắc chắn còn hơn cả vô thượng tiên bảo, trải qua đằng đằng tuế nguyệt đầu không chút tổn thương vẫn như vừa mới chết ngày hôm qua, nhưng nếu ai dám động đến thân thể này của hắc tuyệt đối là tìm chết!

Bên cạnh cái đài cao Thanh Hoa đại đế ngồi có một cột sáng màu xanh nổi lên từ dưới lòng đất lên đến đỉnh động.

Trong cột sáng màu xanh này có một cái hạt châu to cỡ nắm tay trẻ con tản ra mêng mang sinh mệnh khí tức, tựa hồ như sinh mệnh lực của cả thế giới đều tụ tập trong hạt châu nho nhỏ đó vậy.

- Mộc chi bản nguyên!

Hai mắt Cổ Thần toả sáng, kinh hô lên một tiếng.

Thân thể linh mẫn của Cổ Thần có thể rõ ràng cảm ứng được hạt châu nho nhỏ kia đúng là là Mộc chi bản nguyên mà từ cách vạn trượng trên mặt đất hắc cảm ứng được lúc trước.

Thủy chi bản nguyên có thể làm cho tu vi của hắc vừa mới bước vào Đằng Vân sơ kỳ bước thẳng vào Đằng Vân trung kỳ, Cổ Thần tin chắc là với tu vi Giá Vụ sơ kỳ đã cực kỳ củng cố, sắp tiến vào Giá Vụ sơ kỳ đỉnh phong hiện tại của hắc, bằng vào Mộc chi bản nguyên nhất định có thể một lần nữa đột phá bước vào Giá Vụ trung kỳ!

Trong mộ huyết của Hắc Thủy đại đế, lúc đó có chừng mười mấy người đều muốn cướp lấy Thủy chi bản nguyên, nhưng lúc này đây, ở nơi này chỉ có mỗi một mình Cổ Thần, không có một ai khác tranh giành cho nên Cổ Thần cũng không hề sót ruột đi thu Mộc chi bản nguyên.

Trong mộ huyết của Hắc Đế, Cơ Nghiêu bị lực lượng cường đại của Hắc Thủy đại đế phản chấn đã để Cổ Thần một bài học kinh nghiệm sâu trong lòng.

Ở trong mộ huyết của Hắc Đế Cổ Thần may mắn có được di vật đã bị mất của Hắc Thủy đại đế nên mới có thể tiếp cận Thủy chi bản nguyên, nhưng hiện tại trong tay hắc không hề có bất kỳ cái gì đại loại như di vật của Thanh Hoa đại đế cả.

Ánh mắt của Cổ Thần liền chuyển lên vách tường hai bên động sảnh.

- Mộc đại trận đồ!

Cổ Thần nhìn trận đồ khắc trên vách động bên trái cười nói.

- Nếu không có Càn Khôn ngọc bích, có lẽ ta còn phải mất thời gian tìm hiểu Mộc đại trận đồ một phen, nhưng hiện tại không cần phải làm vậy rồi!

Dứt lời, Cổ Thần liền hướng vách động bên phải nhìn qua, trên đó khắc chằng chịt cổ văn, đều là tu chân bí pháp Thanh Hoa đại đế lưu lại.

Khi đại nạn của tu sĩ đến, trong nội tâm của họ đều rất mâu thuẫn, vừa hi vọng sau khi chết sẽ không bị bất luận kẻ nào quấy rầy cho nên mới thiết kế thủ vệ hoặc cơ quan thủ hộ mộ huyết.

Nhưng một mặt lại hi vọng sở học cả đời của bản thân có thể lưu truyền hậu thế, cho nên ở nơi trung tâm của mộ huyết họ thường thường sẽ lưu lại tu chân bí pháp cho người hữu duyên.

- Có thêm Mộc chi bí thuật, vậy là trong Ngũ hành bí thuật ta đã có được bốn loại, chỉ kém Kim bí thuật là có thể đem Ngũ hành bí thuật hợp nhất rồi!

Cổ Thần nhìn Mộc bí thuật trên vách động bên phải vui vẻ nói:

- Năm vị đại đế thượng cổ mỗi người đều có thành tựu đỉnh cao trong một lĩnh vực, đối với pháp tắc lĩnh ngộ cũng rất đặc biệt và có lý giải thập phần sâu sắc. Nói về Ngũ hành bí thuật thì bọn họ so với Thái cổ tiên vương tiên tôn còn lợi hại hơn rất nhiều. Nếu như ngũ hành bí thuật hợp nhất sẽ hoàn toàn vượt qua bất kỳ một loại bí pháp nào từ xưa đến nay!

Có Càn Khôn ngọc bích bên người, khả năng lĩnh ngộ của Cổ Thần đã đến trình độ biến thái, lần đầu xem qua Mộc bí thuật hẳn không chỉ đem toàn bộ ghi nhớ sâu vào trong lòng mà còn có thể lĩnh ngộ được sáu thành, lần thứ hai xem thì đã lĩnh ngộ đến tám phần, lại nhìn một lần nữa thì đối với Mộc bí thuật hẳn đã lĩnh ngộ thấu triệt như là một tông sư cả đời tu luyện Mộc bí thuật vậy.

Hơn nữa, Mộc bí thuật sau khi được Cổ Thần lĩnh ngộ vào trong tâm trí liền dần dần dung hợp với ba loại bí thuật hẳn đã lĩnh ngộ trước đó, khiến trong tâm trí của Cổ Thần dần hình thành một chỉnh thể kết hợp của bốn loại ngũ hành bí thuật với nhau.

Một ngày sau, Cổ Thần đối với Mộc bí thuật đã hoàn toàn lĩnh ngộ xong, hơn nữa còn đem Thuỷ Hoả Mộc Thổ bốn loại trong ngũ hành bí thuật hoàn toàn dung hợp hình thành một loại bí thuật mới. Nếu sau này đạt được Kim bí thuật, Ngũ hành bí thuật đồng thời dung hợp cùng một chỗ chính là một loại bí pháp vượt xa tất cả cái gì gọi là vô thượng bí pháp!

Sau khi xem xong bí thuật, ánh mắt Cổ Thần lại lần nữa tập trung lên Mộc chi bản nguyên.

- Phá Thiên Chỉ!

Cổ Thần điểm một ngón tay ra.

Một tia sáng chói lóng lánh từ đầu ngón tay Cổ Thần toả ra, chỉ cương còn chưa xuất hiện đã nghe một tiếng “keng” thật lớn vang lên, nguyên lai chỉ cương đã dùng tốc độ cực nhanh xuyên thẳng qua hư không trực tiếp đánh lên cột sáng màu xanh.

Chỉ cương Phá Thiên Chỉ đánh trúng cột sáng lại vang lên âm thanh như kim thiết chạm vào nhau.

Chỉ cương Phá Thiên Chỉ nhát nhoa đi vậy mà cột sáng màu xanh kia lại không hề lay động chút nào.

- Phá Thiên Chỉ của ta so với mấy chục năm trước đã tiến bộ hơn rất nhiều, lực công kích cơ hồ đã tăng gấp đôi, vậy mà vẫn không thể tạo thành chút vết tích nào đối với cột sáng kia! Lực phòng ngự của cột sáng này quả thật đã đạt tới trình độ bất khả tư nghị rồi!

Cổ Thần nhìn chằm chằm vào cột sáng bao bọc bên ngoài Mộc chi bản nguyên kia kinh ngạc không thôi.

Phá Thiên Chỉ một ngày chỉ có thể sử dụng một lần, là công kích mạnh nhất mà Cổ Thần có thể phát huy ra. Lúc này ngay cả Phá Thiên Chỉ cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của cột sáng thì Cổ Thần đã không còn biện pháp nào khác với nó nữa rồi.

Mộc chi bản nguyên ở ngay trước mắt vậy mà Cổ Thần lại chỉ có thể nhìn mà không thể sờ được.

Cổ Thần nhìn Mộc chi bản nguyên mà trong nội tâm lại khổ sở suy nghĩ biện pháp để lấy nó ra.

Mộc chi bản nguyên là Cổ Thần bắt buộc phải lấy rồi, vô luận như thế nào cũng phải thu được nó vào tay. Chỉ có bước vào Giá Vụ trung kỳ mới đủ thực lực xâm nhập vào Thiên Đình.

Từ khi bước vào Giá Vụ kỳ, trong lòng Cổ Thần đối với siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ đã có một chút phán đoán đại khái. Tầng Khôn Huyền, Thanh Hoa Vương đều là Hư Không sơ kỳ tu sĩ, Ngọc Kinh Vương, Long Thương là Hư Không trung kỳ tu sĩ, Kim Bằng Vương chính là Hư Không hậu kỳ tu sĩ.

709. Chương 83 : Giá Vụ Trung Kỳ

Về phần Ngô Tinh, Cơ Nghiêu, Độ Thiên đại sư thì đã là Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, là tu sĩ Hư Không Kỳ đã đạt tới cực hạn, chỉ còn thiếu một bước là có thể có Đạo của bản thân bước vào hàng ngũ siêu cấp cường giả Hợp Đạo kỳ rồi!

Đang suy nghĩ, hai mắt Cổ Thần đột nhiên như phát sáng lên, bởi vì hắn phát hiện Mộc chi bản nguyên hình như vừa động dậy một chút!

Không chỉ hai mắt Cổ Thần phát hiện Mộc chi bản nguyên khẽ run lên mà thân thể thập phần linh mẫn của hắn cũng cảm ứng được rõ ràng.

Mộc chi bản nguyên đột nhiên run động cùng lúc với Thuỷ chi bản nguyên và Hoả chi bản nguyên trong cơ thể của Cổ Thần.

Chỉ là thời gian nó run động chỉ trong nháy mắt, thêm cột sáng bên ngoài che phủ cho nên rất khó nhận thấy.

Trong đầu Cổ Thần chợt loé lên linh quang, Cổ Thần đã nghĩ tới một biện pháp có khả năng sẽ thu được Mộc chi bản nguyên vào tay.

Cổ Thần không tiếp tục cố gắng đi công kích cột sáng màu xanh kia nữa mà dồn toàn bộ tinh thần vào trong hai đại bản nguyên trong cơ thể, toàn lực thúc dục chúng.

Trong chốc lát, Thuỷ Hoả hai đại bản nguyên trong mệnh tuyến của Cổ Thần kịch liệt rung động, phải nói là cuồng bạo có lẽ đúng hơn. Nếu không có Càn Khôn ngọc bích thì mệnh tuyến của Cổ Thần đã bị hai đại bản nguyên THuỷ Hoả này phá nát rồi.

Mộc chi bản nguyên là một nguyên trong ngũ hành, bị Thuỷ Hoả bản nguyên ảnh hưởng khiến nó cũng rung động, hơn nữa rung động càng lúc càng kịch liệt.

Cổ Thần dai dẳng, Mộc chi bản nguyên có cột sáng màu xanh thủ hộ cho nên từ bên ngoài Cổ Thần không cách nào phá vỡ được phòng ngự của cột sáng, ngay cả công kích mạnh nhất của Cổ Thần là Phá Thiên Chỉ cũng không làm gì được. Nhưng Cổ Thần lại có thể thông qua hai đại bản nguyên THuỷ Hoả khiến cho Mộc chi bản nguyên cảm ứng, tự động phá tan cột sáng ra ngoài. Đến lúc đó, Cổ Thần sẽ có được Mộc chi bản nguyên mà không tốn bao nhiêu sức lực.

Theo phản ứng lúc này của Mộc chi bản nguyên, Cổ Thần đã thấy hành động của mình có hiệu quả.

Thuỷ Hoả bản nguyên trong cơ thể Cổ Thần rung động ngày càng mạnh, Mộc chi bản nguyên cũng từ yên lặng mà trở nên rung động ngày càng mãnh liệt.

Cột sáng màu xanh này chính là phong ấn là Thanh Hoa đại đế tạo ra, có lực phòng ngự phải nói là siêu cường, cho nên Cổ Thần có sử dụng Phá Thiên Chỉ cũng không thể nào gây chút tổn hại nào cho nó.

Tuy từ bên ngoài không thể làm gì nó nhưng không có nghĩa là không thể phá hoại từ bên trong!

Cổ Thần không ngừng thúc dục Thuỷ Hoả hai đại bản nguyên, dù sao cũng có Càn Khôn ngọc bích trong người, Cổ Thần căn bản không sợ hai đại bản nguyên này tranh đấu kịch liệt khiến mệnh tuyến hắn nổ tung.

Mộc chi bản nguyên kịch liệt rung động, vô luận cột sáng xanh kia áp chế thế nào cũng không thể nào khống chế được sự rung động ngày càng kịch liệt của nó.

Giằng co như vậy suốt một canh giờ, rốt cuộc, Mộc chi bản nguyên điên cuồng giãy dụa thoát khỏi trói buộc của cột sáng màu xanh kia, trực tiếp hiển lộ bên ngoài hư không.

Cổ Thần gơ tay khẽ vẫy một cái, một cổ hấp lực đột nhiên sinh ra, Mộc chi bản nguyên như lưu quang rơi vào trong tay Cổ Thần.

Rốt cuộc cũng đã đắc thủ Mộc chi bản nguyên!

Nhìn hạt châu màu xanh to như nắm tay trẻ em trong lòng bàn tay, trong mắt Cổ Thần tràn đầy hi hắc nói:

- Mộc chi bản nguyên, ta có thể bước vào Giá Vụ trung kỳ hay không đều nhờ cả vào ngươi đấy!

Dứt lời, Cổ Thần liền há miệng nuốt thẳng Mộc chi bản nguyên vào miệng, thẳng tiến vào trong đan điền.

Chỉ thoáng chốc, Mộc chi bản nguyên đã tụ hợp cùng một chỗ với THuỷ Hoả hai đại bản nguyên.

Có Càn Khôn ngọc bích tại thân, mệnh tuyền của Cổ Thần cũng không hề xuất hiện tình trạng ba đại bốn nguyên bài xích lẫn nhau mà ngược lại chúng còn thập phần hoà hợp cùng nhau rung động, so với lúc này Cổ Thần cố ý không chế còn mãnh liệt hơn gấp trăm lần. Dưới tác dụng dung hợp của Càn Khôn ngọc bích, ba đại bốn nguyên dần dần dung hợp với nhau bắt đầu quá trình tam nguyên hợp nhất.

Trong quá trình tam nguyên hợp nhất, một đạo lại một đạo pháp tắc lực từ trong tam đại bốn nguyên dần dần tràn vào cơ thể Cổ Thần cho hắn hấp thu.

Cổ Thần rõ ràng có thể cảm giác được, lĩnh ngộ của hắn đối với pháp tắc lực đang không ngừng tăng lên, càng thêm thâm sâu hơn. Rất nhiều pháp tắc huyền ảo, vốn Cổ Thần phải cần mấy chục năm, trên trăm năm đi lĩnh ngộ thì trong quá trình tam nguyên dung hợp đã rút ngắn lại rất rất nhiều, toàn bộ dung nhập vào trong đầu Cổ Thần.

Cổ Thần biết rõ, bốn nguyên dung hợp là lúc đầu nhanh, sau đó chậm dần, bây giờ Mộc chi bốn nguyên mới lần thứ đầu tiên dung hợp với Thuỷ Hoả hai đại bốn nguyên cho nên tốc độ dung hợp là nhanh nhất, hiệu quả dung hợp cũng lớn nhất.

Cổ Thần lập tức ngồi xuống, nhắm mắt nội thị tại mệnh tuyền, tập trung quan sát Mộc Thuỷ Hoả ba đại bốn nguyên dung hợp đồng thời tận lực thúc dục tam đại bốn nguyên tranh thủ lần thứ nhất dung hợp có thể dung hợp được càng nhiều càng tốt.

Có như vậy thì Cổ Thần mới có thể trong thời gian ngắn nhất đạt được lực lượng lớn nhất, nếu có thể dung hợp đến tình trạng Thuỷ Hoả hai đại bốn nguyên đã dung hợp thì Cổ Thần có thể xác định, bước vào Giá Vụ trung kỳ là điều chắc chắn.

Lần trước ở trong mộ huyết của Hắc Thuỷ đại đế bởi vì có lực lượng của Hắc Thuỷ đại đế phụ trợ khiến cho thực lực của Cổ Thần tăng lên, bất tri bất giác tu vi đã tăng tiến một cấp độ.

Còn lần này, Cổ Thần dùng chính bản thân lực lượng của hắn đi luyện hoá dung hợp Mộc chi bốn nguyên, cho nên thời gian phải lâu hơn một chút.

Một ngày một đêm trôi qua, tam đại bốn nguyên đã dung hợp được không ít.

Tuy nhiên Mộc chi bốn nguyên dung hợp còn cách trình độ Thuỷ Hoả hai đại bốn nguyên một khoảng cách, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc gia tăng tu vi của Cổ Thần.

Tu vi của Cổ Thần sau một ngày đã bạo tăng từ Giá Vụ sơ kỳ lên Giá Vụ trung kỳ. Thực lực của Cổ Thần ít nhất cũng đề thăng gấp ba lần.

- Cuối cùng cũng đã bước vào Giá Vụ trung kỳ, có thể nói Hư Không Trung Kỳ siêu cấp cường giả đã không còn là đối thủ của ta nữa rồi!

Cổ Thần đã từng gặp Hư Không Trung Kỳ siêu cấp cường giả là Long Thương và Ngọc Kinh Vương, bọn họ thực lực cường đại vô cùng, nhưng thực lực của Cổ Thần hiện giờ cũng không so với họ yếu, thêm vào rất nhiều con át chủ bài thì so ra còn mạnh hơn họ một phần.

- Thực lực của Kim Bằng Vương so với ta hiện tại vẫn còn mạnh hơn nhiều, hẳn dù sao cũng là Hư Không hậu kỳ siêu cấp cường giả, cho dù sử dụng Cẩm Thần tiên phù đem tu vi của hắn giam cầm hạ xuống Hư Không trung kỳ, nhưng với thực lực của Kim Bằng Vương lúc đó ở trong Hư Không trung kỳ cũng thuộc hàng siêu cấp tồn tại. Muốn thắng được hắn vẫn rất gian nan, khẳng định phải quyết một hồi chiến đấu kịch liệt!

- Chiến Thần Diệt Tinh quyền tiêu hao quá lớn, không thích hợp chiến đấu lâu dài, ta vẫn là trước hết đem Trảm Sát chi phủ cùng Ngũ hành phân thần ẩn tu luyện thành thạo rồi tới Thiên Đỉnh cũng không muộn.

Chương 83: Giá Vụ trung kỳ. (Hạ)

- Như Ý Lung Linh bảo tháp tầng thứ tư có thể gia tốc thời gian gấp mười lần, ở bên trong mười năm thì bên ngoài mới trôi qua chỉ một năm, dùng mấy năm đi tu luyện Trảm sát chi phủ và Ngũ hành phân thần ẩn cũng đủ rồi. Cùng với Tiểu Bạch cách biệt cũng đã hơn một trăm năm rồi, nhiều thêm một vài năm cũng không sao. Tốt nhất vẫn là chuẩn bị đầy đủ, xông vào Thiên Đỉnh nhất định phải cứu được Tiểu Bạch ra, không thể đi một chuyến tay trắng được.

Cổ Thần trầm tính toàn rồi rất nhanh đã quyết định, mi tâm Cổ Thần loé lên, Như Ý Lung Linh bảo tháp bay ra dựng một bên, Cổ Thần liền tiến vào tầng thứ tư, khu vực thời gian gia tốc mười lần.

Tung tay đánh ra một chưởng, một dấu ấn hình bàn tay thật lớn từ trong tay Cổ Thần bay ra hoá thành một ngân sắc cự chưởng mạnh mẽ oanh kích lên mặt đất.

“Oanh!”

Một tiếng bạo hưởng vang lên, cả tầng thứ tư đều kịch liệt chấn động, đại địa bị Bốn nguyên thủy ấn đánh ra một cái hố vừa sâu vừa rộng.

So với chưởng cương bình thường sau khi đánh ra một chưởng tiên lực cương khí sẽ tiêu tán bớt đi, mà bốn nguyên thủy ấn sau khi phá ra một cái hố to như vậy mà vẫn nguyên vẹn như trước, đồng thời còn hoá thành ngân sắc bốn nguyên thủy tràn ngập cả cái hố trông giống như một cái ngân sắc tiểu hồ vậy.

Nếu có tu sĩ bị bốn nguyên thủy ấn đánh trúng, cũng sẽ bị đại lượng bốn nguyên thủy bao phủ như vậy.

Một goat bốn nguyên thủy có sức nặng tương đương với một ngọn núi cao ngàn trượng, vô số giọt bốn nguyên thủy ép lên thân thể, chỉ sợ Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả cũng không thể hành động được!

Cổ Thần tiến vào bảo tháp tầng thứ tư cũng không có vội vã luyện chế tiên phủ mà tu luyện Ngũ hành phân thần ấn trước.

Khi chiến đấu với ba cái mộc khôi lỗi, Cổ Thần lần đầu tiên sử dụng Ngũ Hành phân thần ấn căn bản không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ dùng sự cường đại của Bốn Nguyên Thủy ấn đem ba con khôi lỗi chìm vào trong Bốn Nguyên Thủy.

Nếu đối chiến là tu sĩ khác thì họ chắc chắn so với ba con khôi lỗi kia thông minh hơn nhiều, căn bản sẽ không tuỳ ý để cho Bốn Nguyên Thủy ấn đánh trúng thân thể mình, cho nên lúc này Cổ Thần không chỉ muốn đem Ngũ Hành phân thần ấn tu luyện thành mà còn muốn luyện thành thành thực.

Bốn Nguyên Thủy ấn đánh ra không chỉ là chưởng mà còn có thể biến thành quyền, thành trảo, thậm chí biến thành hình dạng binh khí, yêu thú tấn công địch nhân. Còn cụ thể như thế nào còn phải xem trình độ tu luyện của người sử dụng.

Bốn Nguyên Hoả ấn, Bốn Nguyên Mộc ấn cũng như thế, cần phải có thời gian dài tập luyện mới có thể thành thạo được.

Thời gian như nước trôi đi ...

Nháy mắt ở trong tầng thứ tư của Như Ý Lung Linh bảo tháp đã trôi qua năm năm, Cổ Thần tốn một năm tu luyện Bốn Nguyên Thủy Ấn, thêm một năm nữa tu luyện Bốn Nguyên Hoả Ấn, lại thêm một năm để tu luyện Bốn Nguyên Mộc Ấn.

Sau đó lại thêm hai năm đem tam đại Bốn Nguyên ấn này dung hợp lại với nhau tạo thành một chiêu có uy lực cực kỳ cường đại là Tam Ấn Quy Nguyên chưởng.

Ngũ Hành phân thần ấn đã tu luyện đến trình độ cực kỳ thành thực, tạm thời coi như xong.

Năm thứ sáu, Cổ Thần bắt đầu nghiên cứu Tàng Thị Luyện Khí Phổ, mấy ngày sau liền bắt tay vào luyện chế tiên phủ.

Ở trong Hắc Đế mộ huyết thu được Vồng Lượng thạch, ở trong Thanh Đế mộ huyết thu được bản thể Thanh Hoa thần mộc của Thanh Hoa đại đế, đều bị Cổ Thần lấy từ trong Càn Khôn Trạc ra.

Tay trái Cổ Thần vung lên, một đạo xích sắc chưởng cương vô cùng tinh khiết hiện ra, chưởng ấn Cổ Thần khẽ động, xích sắc chưởng cương đột nhiên biến thành một cái xích diễm dong lô toả ra hoả diễm phừng phừng.

Bước đầu tiên khi luyện khí là dung luyện. Muốn luyện chế một kiện tiên bảo, trước tiên phải đem tài liệu hoà tan, bỏ đi tạp chất, lưu lại những thứ tinh hoa nhất/

Tay phải Cổ Thần vung lên, tất cả tiên phẩm Vồng Lượng thạch đều bay vào trong xích diễm dong lô.

Cả cái xích diễm dong lô đều là do Bồn Nguyên Hoả tạo thành cho nên nhiệt độ cực kỳ cao.

Cũng không lâu sau, tiên phẩm Vồng Lượng thạch vô cùng chắc chắn cũng đã bắt đầu hoà tan.

Ba canh giờ sau, tất cả Vồng Lượng Thạch đều đã bị hoà tan hoàn toàn hoá thành một đồng chất lỏng màu đen phiêu phù trong xích diễm dong lô.

Dưới sự thiêu đốt của Bồn Nguyên Hoả, tất cả tạp chất bên trong Vồng Lượng Thạch đều đã hoá thành tro bụi.

Quá trình dung luyện tiếp tục kéo dài suốt một ngày, tạp chất trong Vồng Lượng Thạch đã triệt để bài trừ, màu sắc cũng từ mây đen chuyển thành màu mặc ngọc lóng lánh.

Lúc này, thủ ấn của Cổ Thần lại biến đổi, xích diễm dong lô lập tức biến hoá, hoá thành khuôn đúc của ba cái rìu dài chừng một rượng, lưỡi búa rộng chừng nửa xích nhìn rất lớn.

Vồng Lượng thạch của Cổ Thần đều từ trong Luân Hồi Điện bên trong Hắc Đế mộ huyết có được công thêm ba cái Mộc khôi lỗi thu được ở đây vừa vặn có thể luyện chế thành ba cái tiên phủ.

Điều khiển tất cả chất lỏng Vồng Lượng thạch triệt để tràn ngập vào trong ba cái khuôn, tay phải Cổ Thần liền nhanh chóng điểm ra ba chỉ.

Ba đạo thuần thanh sắc cương mang theo ba chỉ của Cổ Thần điểm ra bắn nhanh vào phôi hình của ba cái tiên phủ vừa hình thành.

Ba đạo cương mang đó chính là Bồn Nguyên Mộc, dung nhập Bồn Nguyên Mộc vào sẽ giúp cho Vồng Lượng thạch tăng thêm độ cứng rắn và tính dẻo dai không dễ bị nghiền nát. Quá trình này gọi là ôn dưỡng.

Đợi đến khi Bồn Nguyên Mộc cùng với chất lỏng do Vồng Lượng thạch đã hoà tan dung hợp với nhau, tay phải Cổ Thần lại điểm ra ba chỉ, bắn ra ba đạo ngân sắc cương mang.

- Bồn Nguyên Thuỷ!

Vồng Lượng thạch đang ở trạng thái lỏng với nhiệt độ cực cao đột nhiên bị Bồn Nguyên Thuỷ dội vào lập tức nhanh chóng cứng lại.

Luyện khí sai khi đã hoàn thành các bước dung luyện, tạo phôi, ôn dưỡng thì hiện tại bắt đầu giai đoạn cuối cùng là ngưng hình.

Bồn Nguyên Thuỷ cùng Bồn Nguyên Hoả là tồn tại cùng một cấp bậc cho nên Bồn Nguyên Thuỷ cũng không cách nào dập tắt được Bồn Nguyên Hoả và ngược lại Bồn Nguyên Hoả cũng không thể nào khiến Bồn Nguyên Thuỷ hoàn toàn bốc hơi được.

Theo Vồng Lượng thạch từ trạng thái lỏng từ từ cứng lại, từng đạo Bồn Nguyên Hoả cũng chậm rãi thu vào vào trong tay Cổ Thần.

Đúng lúc này Cổ Thần lại kích ra một trảo, đại lượng Bồn Nguyên Thuỷ từ trong tay hắn bắn ra hoá thành một cái ngân sắc thủ chuồng, đem cả ba cái phôi hình tiên phủ nắm lại.

Sau đó thủ ấn của Cổ Thần lại biến đổi, ngân sắc thủ chuồng lập tức hoá thành Bồn Nguyên Thuỷ đem ba cái phôi hình tiên phủ hoàn toàn bao phủ vào trong.

Trong nháy mắt, ba cái phôi vẫn còn hơi chút ở trạng thái lỏng liền cấp tốc bị đóng băng lại biến thành thể rắn hoàn chỉnh.

Bởi vì bên trong ba cái tiên phủ này có ẩn chứa Bồn Nguyên Mộc cho nên không hề bởi vì nhiệt độ thay đổi đột ngột từ cực nóng sang cực lạnh mà nứt vỡ, ngược lại chúng còn loé sáng lên.

Đến lúc này quá trình luyện chế ba kiện tiên phủ xem như đã hoàn thành.

Gọi là tiên phủ là bởi vì tài liệu dùng để luyện chế chúng là tiên phẩm Vồng Lượng Thạch, nhưng thật ra ba kiện tiên phủ này vẫn chưa thể được gọi là tiên bảo.

Một kiện pháp bảo muốn trở thành tiên bảo thì nhất định phải được đh cường giả gia trì pháp tắc lực lên trên nó, nếu không cho dù nó có được luyện thành từ tại lậu đẳng cấp vô thượng tiên bảo thì cũng chỉ là một kiện pháp bảo đặc biệt mà thôi.

710. Chương 84 : Tiểu Bạch,ta Đến Đây

Ba kiện tiên phủ này hiện tại chỉ mới có độ cứng rắn của tiên bảo chứ chưa có được uy lực của tiên bảo.

Giống như ba con Mộc khôi lỗi lúc trước, tuy chúng được tạo thành từ tài liệu so với vô thượng tiên bảo còn trên, nhưng pháp lực tu vi của chúng cũng chỉ là Hư Không sơ kỳ, do đó chúng không thể nào phát huy ra được hiệu quả của vô thượng tiên bảo.

Tay phải Cổ Thần khẽ hấp một cái, đem tất cả Bốn Nguyên Thủy đều thu lại.

Ba kiện tiên phủ loé lên ô quang dưới tiên lực khổng lồ của Cổ Thần trôi nổi trong hư không trước mặt hắn.

Cổ Thần dựa theo phương pháp ghi trong Tàn gia luyện khí phổ khắc ấn khi pháp tắc lực lên trên ba kiện tiên phủ.

Hai tay Cổ Thần kết xuất một cái đồ án quỷ dị cổ xưa áp vào ba kiện tiên phủ, đây là tất cả những ảo diệu pháp tắc lực mà hắn đã lĩnh ngộ được tập trung lại từng đạo một khắc lên trên ba kiện tiên phủ.

Quá trình khắc ấn này kéo dài suốt ba ngày ba đêm, quá trình thập phần rườm rà và phức tạp.

Ba ngày ba đêm, ba kiện tiên phủ đã dần biến hoá thành có tiên lực dồi dào, Cổ Thần có thể rõ ràng cảm nhận được pháp tắc lực từ trên ba kiện tiên phủ này toả ra.

Ba ngày trước còn là ba kiện cực phẩm pháp bảo, ba ngày sau đã là ba kiện tiên bảo chân chính.

Với thực lực hôm nay của Cổ Thần, so ra đã vượt qua không ít siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ, có thể luyện chế ra thượng phẩm tiên bảo, nhưng Vồng Lượng thạch thu được trong Hắc Đế mộ huyết chỉ là phẩm chất tiên phẩm nhất giai, là tài liệu tiên bảo hạ phẩm cho nên tối đa cũng chỉ có thể luyện ra được hạ phẩm tiên bảo!

Hao tổn mấy ngày thời gian, đóng Vồng Lượng thạch thu hoạch được trong Hắc Đế mộ huyết toàn bộ đã được luyện thành ba kiện hạ phẩm tiên phủ.

- Ba kiện tiên phủ này do Vồng Lượng thạch luyện thành, vậy liền đặt tên là Vồng Lượng tiên phủ đi.

Cổ Thần vừa nói xong lại thở dài cảm thán:

- Đáng tiếc chỉ là hạ phẩm tiên bảo, nếu có Vồng Lượng thạch phẩm cấp cao hơn thì tốt rồi, lúc đó ta cũng có thể luyện chế được thượng phẩm tiên phủ, bất quá ta còn có ba khối tài liệu là ba đầu mộc khôi lỗi. Đây chính là tài liệu có phẩm cấp đỉnh cấp trong vô thượng tiên bảo, nhưng ta tối đa dùng ba khối tài liệu này cũng chỉ có thể luyện thành thượng phẩm tiên bảo. Không sao, tài liệu là vô thượng tiên bảo, chờ sau này tu vi ta đại tiến, một lần nữa dùng pháp tắc lực khắc ấn là có thể biến thượng phẩm tiên bảo thành vô thượng tiên bảo rồi!

Dứt lời, Cổ Thần lại bắt tay vào tiếp tục luyện chế tiên phủ.

Mộc khôi lỗi là tài liệu cấp vô thượng tiên bảo, so với tiên phẩm Vồng Lượng thạch còn kiên cố hơn nhiều, luyện chế cũng khó khăn hơn.

Quá trình luyện chế vẫn như trước nhưng tiêu hao thời gian của Cổ Thần gần trăm ngày mới có thể luyện thành ba cái tiên phủ/

Ba cái tiên phủ này loé ra thanh sắc âm u nhưng sinh cơ lại dồi dào, so với Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả còn mạnh hơn. Ba kiện tiên phủ này là thượng phẩm tiên bảo, nhưng bởi vì vấn đề tài liệu luyện chế cho nên so với thượng phẩm tiên bảo bình thường còn cứng rắn hơn nhiều, uy lực theo đó cũng lợi hại hơn gần đạt tới trình độ vô thượng tiên bảo.

- Ba kiện tiên phủ này là dùng bản thể của Thanh Hoa đại để luyện thành vậy đặt lên là Thanh Đế tiên phủ đi!

Cổ Thần nhìn ba kiện tiên phủ vừa luyện chế trước mặt khẽ cười nói.

Ba kiện hạ phẩm Võng Lượng tiên phủ, ba kiện thượng phẩm Thanh Đế tiên phủ, tổng cộng sáu kiện tiên phủ, vừa vận nhu cầu sử dụng với biến thân ba đầu sáu tay của Cổ Thần.

- Ba đầu sáu tay!

Sáu chuôi tiên phủ vừa luyện thành, thân thể Cổ Thần liền lập tức biến thành ba đầu sáu tay, sáu cánh tay duỗi ra nắm lấy sáu chuôi tiên phủ. Tay phải cầm ba thanh Thanh Đế tiên phủ, tay trái cầm ba thanh Võng Lượng tiên phủ. Cổ Thần thân cao một mét chín, thì triển ba đầu sáu tay thân hình liền bạo tăng tới chiều cao hai mét hai, sáu cánh tay cầm sáu chuôi tiên phủ dài hơn một trượng, quả thực trong giống như thái cổ sát thần.

Thân hình vừa đứng vững, thì một cỗ chiến ý khổng lồ như xuyên thẳng chín tầng trời toả ra, Cổ Thần như một ngọn núi sừng sững trăm vạn năm toả ra khí thế bức người đứng tại đó.

- Trảm Sát chi phủ!

Cổ Thần quát lớn một tiếng, sáu tay cùng động.

“Vụt! Vụt! Vụt! Vụt! Vụt! Vụt!”

Ba đạo thanh mang, ba đạo hắc mang, tổng cộng sáu đạo phủ cương mãnh liệt chém xuống.

Trong nháy mắt, hư không liền bị xé ra sáu cái vết rách to cả ngàn trượng, phủ cương cự đại lập tức đánh lên vách Như Ý Lung Linh bảo tháp ở cả ngàn trượng.

“Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!”

Phủ cương của Cổ Thần không cách nào phá được Như Ý Lung Linh bảo tháp nhưng vẫn khiến cho Như Ý Lung Linh bảo tháp chấn động mãnh liệt, đồng thời phát ra sáu tiếng bạo nổ rung trời.

Sáu tiếng nổ này thậm chí còn vang ra tận bên ngoài Như Ý Lung Linh bảo tháp.

- Uy lực của Trảm Sát chi phủ thật cường đại, so với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền chưa dung hợp cũng không yếu chút nào, mà thậm chí còn mạnh hơn!

Cổ Thần sợ hãi thán phục.

Đúng là như vậy, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền lợi hại là ở chỗ có thể dung hợp được với nhau, số lượng quyền dung hợp càng nhiều thì uy lực càng cường đại, căn cứ theo số lượng quyền dung hợp bất đồng cũng có thể miêu sát cường giả Độ Hư cảnh bất đồng.

Chỉ đơn thuần là Chiến Thần Diệt Tinh Quyền cùng với Trảm Sát chi phủ thì hiện tại

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền mạnh hơn một chút. Nhưng đến hậu kỳ, theo thực lực tu sĩ tu luyện càng tăng thì khi phối hợp với tiên bảo thì triển ra Trảm Sát chi phủ uy lực so với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền sẽ cường đại hơn rất nhiều.

Hơn nữa Chiến Thần Diệt Tinh Quyền rất tiêu hao tiên lực, không thể nào kéo dài được, mà Trảm Sát chi phủ lại có thể thi triển không ngừng, một Chiến Thần Độ Hư cảnh thi triển Trảm Sát chi phủ liên tục vài năm cũng không thành vấn đề!

Trảm Sát chi phủ Cổ Thần cũng chỉ mới vén vờn xem qua một lần trong Chiến Thần Sơn, sau này vì không có vũ khí thích hợp nên cũng không có tu luyện, do đó Cổ Thần hiểu biết đối với Trảm Sát chi phủ chỉ mới ở mức hiểu được da lông bên ngoài.

Hiện tại trong tay đã có được sáu chuôi tiên phủ, nên Cổ Thần muốn đem Trảm Sát chi phủ hảo hảo mà tu luyện, với tư cách là một Chiến Thần, Cổ Thần phải tu luyện Trảm Sát chi phủ đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, đây chính là trình độ cơ bản nhất của một vị Chiến Thần.

Nhưng Cổ Thần không chỉ muốn tu luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, mà còn tham vọng đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, xuất thần nhập hoá!

Nếu như không có Càn Khôn ngọc bích mà muốn tu luyện tới cảnh giới đăng phong tạo cực, xuất thần nhập hoá rất khó khăn, nhưng đã có Càn Khôn ngọc bích thì bất luận là công pháp, trận pháp ... Cổ Thần đều có thể hoàn mỹ kết hợp với chúng!

Thời gian như nhật nguyệt trôi đưa ...

Cổ Thần tu luyện Trảm Sát chi phủ suốt mười lăm năm mới có thể đem nó hoàn toàn lĩnh ngộ tới cảnh giới đăng phong tạo cực, xuất thần nhập hoá!

Ngũ Hành phân thân ẩn cùng Trảm Sát chi phủ cũng đều đã luyện thành, Cổ Thần cũng đã ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp hơn hai mươi năm!

Nhưng bên ngoài cũng chỉ mới trôi qua hơn hai năm mà thôi!

711. Chương 85 : Đại Náo Thiên Đình

Rời khỏi tầng thứ tư, tiến vào tầng thứ sáu, thấy tam nữ Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm và Tịch Ngọc vẫn còn đang tu luyện, Cổ Thần cũng không quấy rầy liền rời khỏi Như Ý Lung Linh bảo tháp, sau đó rời khỏi Thanh Đế mộ huyết, thuận di trực tiếp đến Thiên Phong đỉnh.

Cửa vào của Thiên Đình nằm tại chỗ này! Cổ Thần đi tới trước một chỉ, Phá Thiên Chỉ bắn ra, trận pháp ẩn dấu liền bị phá nát, một cánh cổng ánh sáng theo đó xuất hiện tại trung ương đỉnh núi.

- Tiểu Bạch, ta đến đây!

Cổ Thần thềm hô lớn một tiếng rồi cất bước vào bên trong cánh cổng ánh sáng.

Bạch quang huyền sắc bao quanh toàn thân Cổ Thần, bốn phía đều mà một màu bạch sắc như vậy khiến Cổ Thần không thể nhìn rõ được cái gì.

Sau một trận trời đất quay cuồng, bạch quang huyền sắc xung quanh liền tán đi.

Cổ Thần nhìn quanh bốn phía thì thấy khắp nơi đều là mây trắng, Cổ Thần lúc này tựa hồ cũng như đang đứng trên một tầng mây.

Bầu trời xanh thẫm như một cái đáy nồi cực lớn úp ngược xuống.

Ở xa xa, những đám mây như những ngọn núi thật lớn bị lật ngược, đám mây nhỏ cũng vài dặm, lớn cũng hơn mười dặm.

Trên những đám mây đó có rất nhiều toà cung điện tráng lệ, ít nhất cũng trên trăm toà.

Nhất là toà cung điện ở trung tâm, được kiến tạo trên một khuôn viên gần trăm dặm, cả toà cung điện chiếm diện tích khoảng chừng vạn trượng, tuy vẫn còn cách mấy ngàn dặm nhưng ánh mắt Cổ Thần vẫn rõ ràng thấy được hai chữ “Thiên Đình” cực lớn trên đại môn của cung điện.

Hai mắt Cổ Thần trừng lớn lên nhìn chằm chằm vào hai chữ “Thiên Đình”.

Truyền thuyết từ thời thái cổ nói Thiên Đình chính là nơi chưởng quản toàn bộ Yêu tộc, Cổ Thần cũng đã từng nghe nói qua.

Thiên Đình này là do Côn Ngô tiên đế kiến tạo, lần đầu tiên đến đây Cổ Thần cũng thập phần rung động, mà lần này do nghĩ sắp gặp được Tiểu Bạch nên trong lòng Cổ Thần cũng rung động không kém.

- Người nào? Dám cả gan xâm nhập vào Thiên Đình?

Đang lúc Cổ Thần ngẩn nhìn hai chữ Thiên Đình đằng xa thì bên tai đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn.

Ngay sau đó, một đạo hào quang hiện ra cách Cổ Thần khoảng ngàn trượng, một bóng người theo đó cũng từ trong hư không bước ra.

Đây là một trung niên tuổi chừng bốn mươi, bộ dáng khôi ngô, cao chừng hai mét rưỡi, nếu ở trong Cổ Vụ tộc cũng được xem là người rất cao!

Cổ Thần ngay cả nhìn cũng không cần, chỉ bằng vào cảm ứng linh mẫn của thân thể cũng đã biết người tới là một cao thủ Đẳng Vân Kỳ!

Trung niên nam tử nhìn chằm chằm vào Cổ Thần, khi phát hiện Cổ Thần là cao thủ Giá Vụ kỳ, thần thái của hắn lập tức biến đổi, nhưng thanh âm vẫn lạnh lùng như trước nói:

- Các là người nào? Đến Thiên Đình của Yêu tộc ta có việc vì?

Nơi này là Thiên Đình, có rất nhiều cường giả Yêu tộc, cường giả Giá Vụ kỳ cũng không tính là quá mạnh mẽ, cho nên mặc dù trung niên nam tử kia chỉ có tu vi Đẳng Vân Kỳ cũng không bị Cổ Thần chấn nhiếp.

- Ta tìm Thiên Hồ Vương!

Cổ Thần biết rõ, lần này tiến vào Thiên Đình, Yêu tộc sẽ không có khả năng đơn giản mang Tiểu Bạch ra để dẫn đi khỏi Thiên Đình mà bắt buộc phải chiến đấu!

Bất quá Cổ Thần từ trước đến giờ vốn là người dẫn đầu gây sự, không sợ phiền toái, nhưng cũng không phải người ham đánh đánh giết giết, cho nên Cổ Thần cũng không phải vừa mới tiến vào đây gặp người liền đánh.

Thần sắc trung niên nam tử khê biến đổi, nói:

- Thiên Hồ Vương bắt luận ai cũng không được gặp, mời người trở về đi!

Hai mắt Cổ Thần đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nói:

- Nếu ta nhất định muốn gặp thì sao?

- Hừ!

Trung niên nam tử hừ lạnh một tiếng rồi quát:

- Người rút nhanh cho ta!

- Là rút như thế này phải không?

Quần áo của không gió mà bay, tay phải đưa ra một cái tát, một đạo thuần thanh sắc cự chưởng từ trong lòng bàn tay Cổ Thần bắn ra, chính là một trong Ngũ Hành phân thần ấn - Bốn Nguyên Mộc ấn!

Bốn Nguyên Mộc ấn nhanh chóng biến thành ngàn trượng cự chưởng đem hư không đánh vỡ cả một mảng lớn, lực lượng cường đại như bài sơn đảo hải hướng trung niên nam tử đánh tới.

Tốc độ nhanh tới cực điểm, trung niên nam tử không kịp vận tiên lực hình thành một cái hộ thể cương tráo thì đã bị Bốn Nguyên Mộc ấn đánh trúng.

Dưới công kích của Bốn Nguyên Mộc ấn, hộ thân cương tráo của trung niên nam tử không duy trì được tích tắc nào đã vỡ nát như bột nước, thân thể trung niên nam tử bị Bốn Nguyên Mộc ấn đánh văng đi như một khúc gỗ lăn tròn không biết bao nhiêu vòng trong hư không bắn ra cả vạn trượng xa.

Tiếng nổ vang lực lớn chấn động rất nhiều cường giả Yêu tộc trong Thiên Đình. Trong chớp lát, chừng hơn mười người lăng không bay đến trước mặt trung niên nam tử tiếp lấy hắn.

- Chuyện gì?

- Cự Mãng Vương, chuyện gì thế?

- Cự Mãng Vương, là ai đánh người? Ta đi thu thập hắn!

Đối với Cổ Thần thì dùng thần thức không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của hắn được cho nên khi những Yêu tộc cường giả này đi ra dùng thần thức quét qua phương viên mấy ngàn dặm xung quanh mà không hề phát hiện được ai cả.

Mà Cự Mãng Vương bị đánh quay mòng mòng trên trời quá mức bắt mắt cho nên không ai chú ý tới ở cách đó mấy trăm dặm, Cổ Thần đang đứng trên một đám mây che phủ cả nửa thân dưới.

- Có kẻ thù từ bên ngoài xâm lấn, là cường giả Giá Vụ kỳ!

Cự Mãng Vương phun ra một ngụm máu tươi, dùng tay chỉ về phía Cổ Thần, quát lớn.

Đám cường giả Yêu tộc theo hướng tay Cự Mãng Vương chỉ nhìn lại thì lập tức phát hiện ra Cổ Thần!

- Một cường giả thật trẻ tuổi, xem tướng mạo thì hẳn chưa đến hai mươi tuổi đã bước vào Mệnh Tuyền cảnh giới!

- Ngàn năm trước ta chưa từng thấy qua người này, chẳng lẽ là cường giả vừa mới tấn thăng?

- Không có khả năng, cường giả Độ Hư mới tấn chức làm sao có thể là Giá Vụ kỳ được?

- Vậy hẳn là ai? Là Nhân tộc hay Long tộc?

- Cường giả Độ Hư còn sống sót của Nhân tộc ta cơ bản đều biết, nhưng chưa bao giờ thấy qua người này. Trong đám cường giả Độ Hư chỉ có cường giả trong Kim Long tộc là bí ẩn nhất, hẳn rất có thể là người của Kim Long tộc!

- Long tộc cùng với Yêu tộc chúng ta gần đây giao tình rất tốt, cường giả của Kim Long tộc chạy tới Thiên Đình làm cái gì?

- Đúng vậy, Kim Bằng Vương vẫn thường cùng Đại thống lĩnh của Long tộc nói chuyện với nhau, quyết định liên hợp với nhau đối kháng Nhân tộc mà! Tên này bị điên hay sao mà lại chạy tới Thiên Đình tập kích Yêu tộc cường giả chúng ta?

- Ta nghe nói hai mươi năm trước, lúc rời khỏi Hắc Đế mộ huyết, Kim Bằng Vương đã có chút mâu thuẫn với Đại thống lĩnh Long tộc, mà lúc đó tộc trưởng Kim Long tộc cũng ở đó, chẳng lẽ tên này là vì chuyện đó mà tới đây tìm Yêu tộc chúng ta phiền toái sao?

- Hẳn dám khinh thường Yêu tộc chúng ta như vậy sao? Dám chạy tới Thiên Đình đánh bị thương cường giả Yêu tộc chúng ta, hẳn ngại sống quá lâu sao?

- Những chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là hẳn làm cách nào có thể đi vào đây? Không phải ngay cả vị Đại thống lĩnh của Long tộc cũng không biết cửa vào Thiên Đình ở đâu sao? Hẳn làm sao lại biết được?

- Đừng đoán mò nữa, cứ bắt hẳn lại hỏi là biết chứ gì! Dám tự tiện xông vào Thiên Đình, còn dám làm tổn thương cường giả Yêu tộc bọn họ, hừ, hẳn phải gánh chịu hậu quả rất nghiêm trọng!

Chương 85: Đại náo Thiên Đình! (Hạ)

- Giết hẳn sao?

- Không, hiện tại Nhân tộc thế đại, đừng làm cho quan hệ của Yêu tộc và Long tộc bất hoà. Lưu mạng hẳn lại, nhưng hẳn dám đả thương cường giả Yêu tộc bọn ta thì không thể bỏ qua được, bắt lấy hẳn rồi hảo hảo tra tấn, khu nhục hẳn rồi đem hẳn trả về cho Long tộc, sau đó đem hành vi càn quấy của hẳn nói cho Long tộc, lại để Long tộc tiếp tục trừng phạt hẳn, tiếp đó bồi thường cho Yêu tộc chúng ta!

- Hảo, bắt hẳn rồi tra tấn, hành hạ hẳn!

Hơn mười cường giả Yêu tộc ở đây, thực lực mạnh nhất là Giá Vụ hậu kỳ chỉ có một người, Giá Vụ trung kỳ có ba người, mấy người còn lại đều là Giá Vụ sơ kỳ và Đăng Vân hậu kỳ.

Đám Yêu tộc này nghị luận cái gì đều bị Cổ Thần tường tận nghe được cả. Còn chưa đợi bọn chúng hành động, chớp mắt một cái, Cổ Thần đã xuất hiện tại ngàn trượng trước mặt chúng.

Cổ Thần quát lên:

- Đừng bát nháo nữa, ta là Nhân tộc tu sĩ, ta đến đây là tìm Thiên Hồ Vương! Hiện giờ nàng ở chỗ nào?

- Lại là Nhân tộc tu sĩ sao?

- Một tên Nhân tộc tu sĩ vậy mà dám xâm nhập vào cấm địa Yêu tộc chúng ta? Quả thực là muốn chết mà!

- Giết hắn cho hình thần cậu diệt một thể, không được để hắn trốn mất!

Nghe Cổ Thần tự xưng là Nhân tộc tu sĩ, đám cường giả Yêu tộc này liền lập tức nổi giận cho nên mấy câu Cổ Thần nói sau đó không có ai nghe vào tai cả. Lúc này trong mắt họ chỉ tràn ngập thù hận, chỉ muốn đem Cổ Thần chém thành vạn mảnh!

Người vừa rồi nói với Cự Mãng Vương: “Là ai tổn thương người? Ta đi thu thập hắn!” là người công kích đầu tiên, thân thể hắn giống như một mũi tên xông tới Cổ Thần, hai tay hắn bày ra thể thảo muốn chụp tới Cổ Thần.

Hai đạo thảo cương từ song thảo của hắn bắn ra, trong chớp lát đã hoá thành hai con cự ưng cỡ ngàn trượng vỗ mạnh đôi cánh chụp xuống đỉnh đầu Cổ Thần.

Tên Yêu vương này là một cường giả Giá Vực trung kỳ, ngang cấp với Cổ Thần, lúc này trong mắt hắn nhìn Cổ Thần bộc lộ vô tận sát cơ.

- Không biết lượng sức!

Cổ Thần nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ, tay phải hướng không trung đánh ra một thảo, Bốn Nguyên Hoả ẩn trong nháy mắt nổ bắn ra, hoá thành hai cây hoả diễm trường mâu nhanh chóng vọt qua khoảng các ngàn trượng trong tích tắc, xuyên qua ngực của hai con cự ưng!

“Quét! Quét! ...”

Hai âm thanh có vật bị xuyên thấu cùng với hai tiếng kêu thê lương đồng thời vang lên, trong sát na, hai con cự ưng đã bị hai cây trường mâu miểu sát!

Tên Yêu vương kia kinh hãi không thôi, từ một chiều này có thể nhìn ra thực lực của hắn so với Cổ Thần quả thật là một trời một vực, khiến trong lòng hắn lập tức sinh ra ý niệm muốn chạy trốn.

Nhưng ... đã trễ rồi!

Cổ Thần sau khi miểu sát hai con cự ưng thì bàn tay trái lại nhấn xuống một cái, hai cái xích diễm trường mâu lập tức dung hợp với nhau, hoá thành một cái cự chưởng gần ngàn trượng đập tới tên Yêu vương kia.

“Ầm!”

Tên Yêu vương kia lập tức bị Bốn Nguyên Hoả ẩn đánh bay ra xa mấy ngàn trượng, hơn nữa toàn thân hắn còn bị liệt diễm thiêu đốt không ngừng.

“A a a a a”

Tên Yêu vương này liên tục phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, đồng thời liều mạng dập lửa trên người!

- Thần Ưng Vương!

Mấy tên Yêu vương còn lại đều nhanh chóng bay đến giúp tên được gọi là Thần Ưng Vương kia dập lửa trên người. Nhưng lúc này toàn thân Thần Ưng Vương đã là một mảng đen kịt, chặt vật đến cực điểm.

Chưa tới hai tức, cường giả Giá Vực trung kỳ như Thần Ưng Vương đã thảm bại trong tay Cổ Thần khiến đám Yêu vương còn lại đều kinh hãi! Bọn chúng đối với thực lực của Cổ Thần rất khiếp sợ, thủ đoạn như thế, cường giả Giá Vực hậu kỳ cũng không thể nào làm được!

Mà cái này vẫn còn là Cổ Thần đã hạ thủ lưu tình, bằng không thì vừa rồi hai tên Cự Mãng Vương và Thần Ưng Vương kia đã bị miểu sát lập tức!

Ngọc Kinh Vương từng từ trên tay Tàng Khôn Huyền cứu Cổ Thần một mạng, tuy rằng là do sự uỷ thác của Ngô Tinh nhưng Cổ Thần vẫn nhớ kỹ phần nhân tình này vì vậy hắn cũng không có trực diện đối với cường giả Yêu tộc hạ sát thủ xem như là nể mặt Ngọc Kinh Vương.

Cường giả Giá Vực hậu kỳ duy nhất trong đám Yêu vương này vốn cũng ngo ngoé muốn động thủ thì lập tức dừng lại, quát lớn một tiếng:

- Mọi người cùng xông lên, ta đã dùng thần thức truyền âm cho Thạch Hầu Vương và Man Ngưu Vương, Khổng Tước Vương. Bọn họ rất nhanh sẽ chấm dứt bế quan đi ra, chúng ta tạm thời cầm chân người này chờ ba người họ tới nhất định sẽ có thể giết chết tên Nhân tộc này!

Thạch Hầu Vương, Khổng Tước Vương và Man Ngưu Vương là ba Yêu vương mạnh nhất trong đám Giá Vụ kỳ cường giả của Yêu tộc, ba người này đều có tu vi Giá Vụ hậu kỳ đỉnh phong, có sức chiến đấu có thể so với Hư Không sơ kỳ, thực lực không yếu chút nào.

Cũng có thể nói, ngoại trừ siêu cấp cao thủ Hư Không Kỳ thì trong Yêu vương trong Thiên Đình, ba người này là mạnh nhất!

Nghe nói Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương sắp đến, đám cường giả Yêu tộc này lập tức phấn chấn tinh thần, tuy vừa rồi Cổ Thần nhẹ nhàng đem Thần Ứng Vương đánh bại cũng khiến cho bọn chúng đối với thực lực của Cổ Thần thập phần sợ hãi.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không tin Cổ Thần có thể là đối thủ của Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương. Ba vị Yêu Vương này mà liên thủ thì ngay cả siêu cấp cao thủ Hư Không sơ kỳ cũng thể giết chết!

Đủ loại âm thanh tiếng xé gió vang lên, tất cả cường giả Yêu tộc lúc này đều phát ra công kích bất đồng tấn công tới Cổ Thần.

Trong chốc lát, Cổ Thần đã lâm vào sự vây công của hơn mười tên Yêu tộc cường giả, đủ loại cương mai từ bốn phương tám hướng vây lấy Cổ Thần ở giữa.

Một cường giả Giá Vụ hậu kỳ, ba Giá Vụ trung kỳ, năm Giá Vụ sơ kỳ và sáu Đẳng Vân hậu kỳ!

Tổng cộng là mười bốn cường giả Độ Hư cảnh liên thủ một kích, cho dù là cường giả Giá Vụ hậu kỳ đỉnh phong cũng có thể bị công kích tầng tầng lớp lớp thế này oanh thành mảnh vụn.

- Mọi người đem tất cả thủ đoạn và lực lượng đều thi triển ra đi, không cần bất luận che giấu gì, tên này lực công kích tuy mạnh nhưng lực phòng ngự không chắc sẽ mạnh mẽ như thế đâu, chúng ta đồng loạt ra tay nhất định có thể miểu sát hắn!

Tên cường giả Giá Vụ hậu kỳ lớn tiếng nói.

- Đừng cho hắn cơ hội ra tay ...

- Thi triển lực lượng cường đại nhất ...

- Lập tức giết chết hắn ...

- Cho hắn biết Yêu tộc chúng ta lợi hại thế nào ...

- Nhân tộc cường giả, hãy nhận lấy lửa giận của cường giả Yêu tộc chúng ta đi, hãy hoá thành tro tàn đi ...

Đám cường giả Yêu tộc này đều đồng thanh hét lớn, đem thực lực bản thân thi triển ở trình độ lớn nhất, thi triển ra một kích mạnh nhất.

Đối mặt với đủ loại cương mang đang ập tới từ khắp nơi, Cổ Thần vẫn không động, trong mắt không có nửa phần sợ hãi, thậm chí còn có một tia khinh miệt.

- Thực lực của các người cũng chỉ có một chút như vậy sao?

Đối mặt với công kích toàn lực của đám cường giả Yêu tộc này, Cổ Thần giống như một tảng đá ngầm dưới biển cả, mặc cho thủy triều dồn dập như thế nào, mặc cho gió lốc cường đại như thế nào, hắn cũng không hề sợ hãi, không có chuyện gì có thể vẽ mặt hắn biến động mấy may.

Trong chớp mắt, vô số đạo cương mang đã tiếp cận Cổ Thần trong khoảng mười trượng.

712. Chương 86: Phiên Ta Ra Tay!

Đúng lúc này, một luồng khí tức cường đại từ trong cơ thể Cổ Thần bạo phát ra, lấy Cổ Thần làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng toả đi.

Trong sát na đó, một cái tiên lực cương tráo một màu bạch sắc hơi trong suốt xuất hiện bên ngoài cơ thể Cổ Thần.

Đây chính là hộ thể cương tráo do Thuần Dương tiên lực tạo thành, thập phần chắc chắn, lực phòng ngự so với trung phẩm phòng ngự tiên bảo còn muốn hơn.

Trung phẩm phòng ngự tiên bảo tuy chắc chắn nhưng lại không có lực lượng duy trì liên tục phía sau, mà hộ thể cương tráo của Cổ Thần vẫn luôn có Thuần Dương tiên lực duy trì liên tục không ngừng, trừ khi trong chớp mắt nhận công kích vượt quá cực hạn của cương tráo có thể thừa nhận, nếu không căn bản không cách nào nghiền nát được nó.

“Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! ...”

Chỉ trong vài sát na, vô số đạo cương mang đã đánh lên hộ thể cương tráo của Cổ Thần, phát ra tiếng nổ kinh thiên liên tục.

Hộ thể cương tráo của Cổ Thần lay động kịch liệt một hồi, nhưng cuối cùng vẫn y nguyên không hề bị nghiền nát, chỉ là có vẻ ảm đạm đi khá nhiều, nhưng sau khi có đại lượng Thuần Dương tiên lực bổ sung vào thì nó lại khôi phục vẻ hào quang lóng lánh như ban đầu.

- Cái gì?

- Làm sao có thể chứ?

- Mười bốn Độ Hư cường giả chúng ta liên thủ một kích mà ngay cả hộ thể cương tráo của hắn cũng không thể phá được?

- Thực lực của người này tuyệt đối không yếu hơn Giá Vụ hậu kỳ cường giả, ít nhất cũng tương đương hơn với siêu cấp cường giả Hư Không sơ kỳ!

Hơn mười đạo cương mang bị phản chấn bắn ngược lại khiến đám cường giả Yêu tộc này đều trợn mắt há mồm.

- Thiên Hồ Vương ở đâu?

Cổ Thần quát lớn một tiếng:

- Nhanh chóng để cho Thiên Hồ Vương ra gặp ta, nếu không hôm nay ta sẽ để cho Thiên Đình gà bay chó chạy, ai dám ngăn ta, chết!

- Thạch Hào Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương sắp ra tới đây rồi, mọi người giữ hắn lại đừng để hắn chạy mất, hẻo dù hắn có thực lực Hư Không sơ kỳ cũng không thể nào là địch thủ của ba vị Thạch Hào Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương được. Mọi người đừng sợ, chúng ta còn có Ngọc Kinh Vương, Thần Giao Vương và Kim Bằng Vương ở phía sau. Hôm nay cho dù hắn có thiên đại bản lĩnh thì hắn cũng chết chắc rồi!

Tên cường giả Giá Vụ hậu kỳ kia quát lớn trấn an mọi người.

Nghe tên ba người Ngọc Kinh Vương, Thần Giao Vương và Kim Bằng Vương, đám cường giả Yêu tộc còn lại liền phẫn chấn, ba người kia đều là cường giả Hư Không Kỳ, nhất là Kim Bằng Vương là cường giả Hư Không hậu kỳ. Có bọn họ, một tên cường giả Giá Vụ kỳ Nhân tộc có là gì?

Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả ở trong Yêu tộc chính là tồn tại cường đại nhất, cho nên rất ít lộ mặt. Nhưng một khi xuất hiện sự tình gì mà đám cường giả Đằng Vân Kỳ, Giá Vụ kỳ không thể giải quyết được, bọn họ nhất định sẽ ra mặt, dù thể nào cũng không thể để cho ngoại tộc tu sĩ hung hăng càn quấy tại Thiên Đình được!

- Giết!

Đám cường giả lại hét lớn một tiếng, tiếp tục phát ra công kích tới Cổ Thần.

Lúc này bọn chúng đã được uy danh của ba vị cường giả Ngọc Kinh Vương, Thần Giao Vương và Kim Bằng Vương hỗ trợ nâng cao tinh thần, cho nên một lần nữa phát huy thực lực đạt đến trạng thái đỉnh phong nhất của bản thân, so với một kích vừa rồi còn muốn mạnh hơn.

- Đây là các ngươi muốn chết!

Đôi môi Cổ Thần khẽ động nhưng thanh âm lại như sấm rền vang vọng trong tai mỗi một tên Yêu tộc cường giả ở đây.

“Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! Rầm! ...”

Hơn mười đạo cương mang lại một lần nữa oanh kích lên hộ thể cương tráo của Cổ Thần phát ra tiếng bạo nổ liên tục, lúc này đây, lực công kích của đám cường giả Yêu tộc đã bạo tăng hơn lần trước nhiều, trong chốc lát đã phá tan hộ thể cương tráo của Cổ Thần.

Chỉ là, lực phản chấn cường đại cũng làm cho mấy tên Giá Vụ sơ kỳ và Đằng Vân hậu kỳ bạo lui về phía sau, chỉ có công kích của tên Giá Vụ hậu kỳ và ba tên Giá Vụ trung kỳ bổ lên người Cổ Thần.

Tên Giá Vụ hậu kỳ phát ra một đạo quyền cương, ba tên Giá Vụ trung kỳ phát ra một đạo kiếm cương, một đạo thương cương và một đạo chỉ cương.

“Oanh!”

“Oanh!”

“Keng!”

“Keng!”

Bốn tiếng nổ lớn vang lên, bốn đạo công kích của bên tên cường giả Yêu tộc này đều rơi lên người Cổ Thần, bất quá Cổ Thần vẫn không hề động đậy, bốn đạo cương mang cũng không thể tạo thành bất kỳ thương tổn nào đối với hắn.

Thậm chí, kiếm cương và thương cương đâm lên mặt Cổ Thần còn phát ra tiếng kim thiết va nhau.

Thân thể của Cổ Thần trải hai mấy lần thoát thai hoàn cốt, tu luyện lại là bí thuật luyện thể đệ nhất thiên hạ Chiến Thần Bất Diệt Thể, hơn nữa đã luyện đến cảnh giới đại thành, do đó lực phòng ngự của cơ thể Cổ Thần cũng có thể so với thượng phẩm tiên bảo, so với siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ còn mạnh hơn.

Mà kiếm cương và thương cương kia đều là công kích do Giá Vụ kỳ cường giả dùng trng phẩm tiên bảo đánh ra, làm sao có thể khiến Cổ Thần bị thương?

Muốn gây thương tổn cho Cổ Thần thì phải do Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả dùng tay không hoặc là hạ phẩm tiên bảo, hoặc là cường giả cầm thượng phẩm oanh kích mới được. Mà thượng phẩm tiên bảo cho dù là Mệnh Tuyền tu sĩ phát ra công kích, Cổ Thần cũng không dám dùng thân thể của mình ngạnh kháng.

Không có siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ hoặc là thượng phẩm tiên bảo thì không ai có thể tạo thành bất kỳ tổn thương nào với Cổ Thần được!

Đám cường giả Yêu tộc lại một lần nữa đại chấn, Cổ Thần không chỉ có thực lực cường hãn mà ngay cả lực phòng ngự của thân thể cũng cường đại quá mức bình thường, vượt quá sự tưởng tượng của họ rồi!

- Hắc hắc ...

Cổ Thần cười lạnh hai tiếng, đảo ánh mắt lạnh như băng qua đám Yêu tộc, quát lớn:

- Hiện tại, tới phiên ta ra tay!

Dứt lời, ánh mắt Cổ Thần liền tập trung lên người tên cường giả Giá Vụ hậu kỳ.

- Không tốt!

Tên Giá Vực hậu kỳ thăm hồ không tốt rồi lập tức quay người bỏ chạy, hắn có một loại dự cảm, đối phương vừa ra tay thì nhất định là long trời lở đất, biển gầm núi lở, chỉ sợ không đợi được Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương tới, hắn đã chết trên tay đối phương rồi!

Chỉ trong một cái chớp mắt, tên cường giả Giá Vực hậu kỳ này đã lẳng không mấy trăm dặm, hướng chỗ Thiên Đình cung điện nhanh chóng bỏ chạy.

- Thoát được sao?

Đang lúc tên cường giả Giá Vực hậu kỳ này thấy may mắn vì đã thuận di thành công, tránh được sát chiêu của đối phương thì thanh âm lạnh lùng của Cổ Thần lại vang lên sau lưng hắn.

Tên Giá Vực hậu kỳ này liên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cổ Thần chẳng biết từ lúc nào đã bỏ xa đám cường giả Yêu tộc còn lại hiện ra sau lưng hắn khoảng ngàn trượng.

Giờ phút này, trong tay Cổ Thần đã nhiều hơn một cái tiên phủ, và đồng thời một phủ cũng đã chém ra.

“Roẹt! Roẹt! ...”

Cả thiên không liền bị mở ra một lỗ hổng, hư không như bị chặt làm hai khúc!

Phủ cương cự đại trong chớp lát đã vượt qua ngàn trượng, phá toái hư không hình thành một cái khe hẹp dài đến cả ngàn trượng, hơn nữa còn đang không ngừng mở rộng ra.

Tên cường giả Giá Vực hậu kỳ này liền bị dọa cho thất sắc, trong đầu chỉ nghĩ được một câu: “Mạng ta xong rồi!”

713. Chương 87: Ai Dám Can Ta?

- Cổ Thần đạo hữu, phủ hạ lưu tình!

Chính vào lúc này, một giọng nói vang lên trong thức hải Cổ Thần. Cổ Thần nhớ rõ giọng nói này là của Thạch Hầu Vương.

Cách đó mấy ngàn dặm bên ngoài, ngay cửa cung điện Thiên Đình có mấy đạo nhân ảnh hiện ra, Thạch Hầu Vương chính là ở trong đó.

“A a a a a ...”

Một tiếng hét thê lương từ trong miệng tên cường giả Giá Vực hậu kỳ của Yêu tộc kia vang lên.

Cổ Thần khi nghe được tiếng nói của Thạch Hầu Vương thì lập tức thay đổi quỹ tích của phủ cương chém rụng cánh tay phải của tên Yêu tộc Giá Vực hậu kỳ này.

Nếu không phải Thạch Hầu Vương cầu tình thì một phủ này của Cổ Thần chém xuống, tên Yêu tộc Giá Vực hậu kỳ này có chín cái mạng cũng chỉ có chết!

Đám cường giả Yêu tộc từ bên trong Thiên Đình đi ra có tổng cộng năm người, năm người này đều là cường giả Giá Vực hậu kỳ, trong đó có ba người là Giá Vực hậu kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là có thể bước vào Hư Không Kỳ chính là Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương, cả ba người này Cổ Thần đều đã từng gặp qua.

Đám cường giả Yêu tộc liền lập tức bay lại chỗ mấy người Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương.

Mà tên Yêu tộc Giá Vực hậu kỳ kia vẫn còn liên tục gào rú ở đó, thân thể không ngừng gãy đổ trong hư không.

Bị pháp tắc lực ẩn chứa trong Trảm Sát chi phủ của Cổ Thần chém trúng, tên Giá Vực hậu kỳ này trừ khi có kỳ ngộ gì đó nếu không cánh tay kia chỉ sợ là trên trăm năm cũng không thể sinh ra lại được.

Tổn thương do pháp tắc lực tạo thành rất khó khôi phục, nhất là Trảm Sát chi phủ ẩn chứa hủy diệt pháp tắc càng khó khôi phục hơn nữa.

- Thiết Sư Vương, người thế nào rồi?

- Thiết Sư Vương, Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương đã tới rồi, người sẽ không bị tổn thương nữa đâu, tên Nhân tộc tu sĩ kia chết chắc rồi!

Đám cường giả Yêu tộc vội vàng chạy tới bên người tên Yêu tộc Giá Vụ hậu kỳ được gọi là Thiết Sư Vương kia nâng hân dậy mang đi bên người mấy người Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương.

- Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương, Khổng Tước Vương tên Nhân tộc tu sĩ này dám chặt đứt một cánh tay của ta, các người nhất định phải giúp ta báo thù a!

Thiết Sư Vương khi thấy ba người Thạch Hầu Vương, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương thì lập tức đại hỉ kêu loạn lên.

- Cổ Thần! Người dám xâm nhập vào Thiên Đình, lại còn làm tổn thương cường giả Yêu tộc ta? Người quả thực là coi trời bằng vung, cho dù người cùng với Ngọc Kinh Vương có giao tình, thì hôm nay bốn vương cũng phải lột da người, để thống khổ vô tận tra tấn người!

Tên Thiết Sư Vương kia cùng với Man Ngưu Vương rất tâm đầu ý hợp cho nên khi thấy Thiết Sư Vương bị thương như vậy, Man Ngưu Vương lập tức giận dữ, khí thế bạo phát như sóng biển ngập trời.

- Man Ngưu Vương, chậm đã!

Đang lúc Man Ngưu Vương muốn ra tay với Cổ Thần, Thạch Hầu Vương đã tiến tới ngăn trước người hân, nói:

- Cổ Thần là bằng hữu của ta, Man Ngưu Vương, bình tĩnh lại một chút đi đã!

Địa vị của Thạch Hầu Vương trong đám cường giả Yêu tộc cũng không dưới Man Ngưu Vương, nên khi nghe Thạch Hầu Vương nói Cổ Thần là bằng hữu của hân, trong mắt của Man Ngưu Vương liền loé lên một ít kinh ngạc, nhưng vẫn không ngăn được lửa giận trong lòng.

- Coi như người gặp may.

Cổ Thần thầm nghĩ như vậy bởi vì một tên như Man Ngưu Vương còn không đủ để lột vào mắt hân!

Lần này xông vào Thiên Đình, Cổ Thần sớm đã chuẩn bị tinh thần, muốn đem Tiểu Bạch mang ra khỏi Thiên Đình nhất định sẽ gặp nhiều ngăn trở! Chưa nói đến mang Tiểu Bạch đi, thậm chí muốn gặp mặt một lần cũng không dễ dàng!

Lúc này Cổ Thần dựa vào chỉ có thực lực của chính mình, cho dù có bất kỳ ngăn trở nào, Cổ Thần cũng sẽ bằng vào thực lực của mình dẹp bỏ từng cái một, cho nên mặt kệ bất luận kẻ nào ngăn cản phía trước, Cổ Thần cũng sẽ không chút do dự bằng vào thực lực của bản thân tiêu diệt tất cả địch nhân, phá huỷ tất cả ngăn trở hân!

Đã đến đây rồi, Cổ Thần cũng đã chuẩn bị tâm lý để cùng Kim Bằng Vương đại chiến một trận, trừ Kim Bằng Vương ra, bất kỳ Yêu Vương nào của Yêu tộc Cổ Thần căn bản không hề xem là đối thủ của hân, ai dám cản đường hân thì hân sẽ một cước đá đi chỗ khác.

- Độc Chu Vương, Ngân Lang Vương các người trước hết mang Thiết Sư Vương, Thần Ứng Vương và Cự Mãng Vương trở về dưỡng thương đi.

Sau khi ngăn lại Man Ngưu Vương, Thạch Hầu Vương lại để cho hai vị Giá Vụ hậu kỳ cường giả đi theo hân, Man Ngưu Vương và Khổng Tước Vương đưa mấy người bị thương trở về trị thương.

Thiết Sư Vương, Thần Ứng Vương và Cự Mãng Vương đều bị đả thương dưới tay của Cổ Thần, cả ba người đều hận không thể được chứng kiến Cổ Thần bị chúng cường giả Yêu tộc giết chết nên không hề muốn rời đi, nhưng uy vọng của Thạch Hầu Vương rất cao, bọn hân không thể không nghe theo cho nên đành phải đi theo Độc Chu Vương và Ngân Lang Vương đi vào trong cung điện Thiên Đình.

- Cổ Thần đạo hữu!

Thạch Hầu Vương đi tới chỗ Cổ Thần mở miệng nói:

- Đã gần mười sáu năm không gặp, đạo hữu đã từ Đẳng Vân trung kỳ một bước tiến thẳng vào Giá Vụ trung kỳ, thật khiến người ta sợ hãi thán phục. Yêu tộc chúng ta có chỗ nào mạo phạm, mong rằng đạo hữu rộng lòng tha thứ!

Những lời này của Thạch Hầu Vương vừa ra liền làm cho chúng cường giả Yêu tộc phải hít vào một ngụm khí lạnh!

Mười sáu năm đối với một cường giả Độ Hư cảnh mà nói bất quá chỉ là một cái nháy mắt mà thôi.

Khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, Ngô Tinh, Cơ Nghiêu và Độ Thiên đại sư còn không đủ để hoàn toàn khôi phục thương thế bị thương trong Hắc Đế mộ huyết nữa là ...

Nhưng cũng bằng đó thời gian, tu vi của Cổ Thần có thể từ Đẳng Vân trung kỳ bước thẳng vào Giá Vụ trung kỳ, trọn vẹn tăng lên một cảnh giới, tốc độ tu luyện nhanh chóng như vậy bảo sao đám cường giả Yêu tộc không khiếp sợ?

Mà trên thực tế, Cổ Thần từ khi bước vào cảnh giới Độ Hư đến nay ở trong Cổ Hoang thế giới bất quá cũng chỉ vừa qua mười sáu năm một chút mà thôi, nếu tính ở trong Như Ý Lung Linh bảo tháp tầng thứ tư tu luyện thì cũng qua hơn một trăm sáu mươi năm một chút một thôi.

Vô luận là một trăm sáu mươi năm hay mười sáu năm, đối với tất cả cường giả Độ Hư cảnh mà nói đều là tốc độ tu luyện quá nhanh, nhất là mười sáu năm, đừng nói là thượng cổ Chư tử đại diện, ngay cả thượng cổ đại đế đều không ai có thể có tốc độ tu luyện nhanh chóng như vậy được!

Về phần thái cổ thời đại là cảnh tượng như thế nào, không ai có thể tưởng tượng được. Mà cho dù ở thời thái cổ có người có thể trong mười sáu năm thời gian từ Đẳng Vân trung kỳ tăng lên Giá Vụ trung kỳ thì chắc hẳn cũng phải là tuyệt thế thiên tài cấp độ yêu nghiệt.

- Quả nhiên là cường giả Độ Hư mới tấn chức của Nhân tộc, thảo nào ngàn năm trước ta chưa từng gặp qua người này!

- Trời ơi, trên đời này lại có thiên tài yêu nghiệt như thế này sao? Chỉ có bấy nhiêu năm mà có thể từ Đẳng Vân trung kỳ bước vào Giá Vụ trung kỳ! Đúng là yêu nghiệt nghịch thiên mà!

Chương 87: Ai dám cản ta? (Hạ)

- Bốn vương bước vào Độ Hư cảnh đã gần đến hai ngàn năm mà hiện tại tu vi vẫn một mực bị kẹt tại Đẳng Vân hậu kỳ, mà người này chỉ có mười mấy năm đã vượt qua cả ta bước vào Giá Vụ trung kỳ, điều này sao có thể tin được!

Đám cường giả Yêu tộc đều bị bao vây trong sự khiếp sợ!

Khổng Tước Vương nhìn Cổ Thần cũng lộ vẻ khó tin, nàng còn nhớ rõ lần trước nàng gặp Cổ Thần ở tại chỗ này, Cổ Thần cũng chỉ mới là một tu sĩ Đoạt Xá kỳ, hơn nữa lúc đó còn là nhờ vào Côn Ngô Ấn mạnh mẽ tăng tu vi lên đến Mệnh Tuyền cảnh. Thực tế thì lúc đó Cổ Thần chỉ mới là một tu sĩ Thần hải cảnh Bồi Nguyên Kỳ mà thôi!

Mới bao nhiêu năm chứ? Vậy mà hiện tại Cổ Thần đã là một cường giả Giá Vụ trung kỳ, hơn nữa thực lực còn không dưới nàng, nội tâm của Khổng Tước Vương lúc này khiếp sợ đến cỡ nào, không cần phải đoán rồi!

Đối với sự sợ hãi thán phục của đám cường giả Yêu tộc này, Cổ Thần vẫn bất động thanh sắc nói:

- Thạch Hầu Vương, ta cùng với Yêu tộc nước sông không phạm nước giếng, Yêu tộc cường giả không làm khó dễ ta, ta cũng sẽ không làm khó dễ bất luận cường giả Yêu tộc nào, nhưng mà hôm nay bước chân của ta sẽ không đình chỉ, ai dám cản ta, thì ta vẫn sẽ một đường giết tới!

Mấy lời này của Cổ Thần nói ra như chém đinh chặt sắt, không có chỗ cho thượng lượng!

Thạch Hầu Vương hỏi lại:

- Không biết đạo hữu đến Thiên Đình có chuyện gì?

- Ta đến thực hiện lời hứa và tâm nguyện khi trước của ta!

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt nhìn lên người Khổng Tước Vương, quát lớn một tiếng:

- Khổng Tước Vương, Thiên Hồ Vương ở đâu?

Cổ Thần biết rõ, đám Yêu tộc này sẽ không gọi Tiêu Bạch là Tiêu Bạch mà là Thiên Hồ Vương.

- Nàng ... nàng rất tốt!

Khổng Tước Vương né tránh ánh mắt của Cổ Thần, nói:

- Thiên Hồ Vương rất nhanh sẽ bước vào Độ Hư cảnh, các người Nhân Yêu khác tộc, Thiên Hồ Vương sẽ không gặp lại người đâu, người đi đi! Mặc dù tu vi của người tăng trưởng rất nhanh nhưng trong Thiên Đình còn có Hư Không hậu kỳ siêu cấp cường giả, người không thể làm bậy được đâu!

Tuy trên mặt Khổng Tước Vương không lộ vẻ gì, nhưng Cổ Thần vẫn có thể từ ánh mắt của nàng thu được một tin tức là nàng tựa hồ có chút sợ hãi Cổ Thần biết rõ tin tức về Thiên Hồ Vương.

Bất quá, càng là như thế Cổ Thần đối với tin tức của Tiêu Bạch càng bức thiết muốn biết.

Ánh mắt Cổ Thần lập tức biến thành lạnh như băng, nói:

- Ta nói một lần cuối cùng, hôm nay ta phải gặp được Thiên Hồ Vương, ai dám ngăn cản ta, ta sẽ giết thẳng một đường, ai cản ta chỉ có chết. Một người cản ta giết một người, mười người cản ta giết cả mười giết cho cả Yêu tộc máu chảy thành sông mới thôi!

- Làm càn! Khẩu khí thật lớn a!

Man Ngưu Vương lập tức giận dữ, quát lớn:

- Ta ngược lại muốn xem người có bản sự gì mà dám khẩu xuất cuồng ngôn như vậy, muốn tàn sát hết Yêu tộc ta, giết cho máu chảy thành sông? Hừ, bản vương sẽ thu lấy cái mạng chó của người trước!

Đang lúc nói chuyện, khí thế của Man Ngưu Vương một lần nữa bành trướng, trong tay loé lên, một thanh trường đao khổng lồ dài hơn mười trượng lóng lánh tinh quang tán ra khi thúc kinh người liền xuất hiện. Cổ Thần nhìn tiên lực ba động của thanh trường đao này lập tức nhận ra nó là một kiện thượng phẩm tiên bảo.

- Muốn chết?

Cổ Thần cũng quát lạnh một tiếng, Vòng Lượng tiên phủ trong tay liền biến không thấy, hai đạo lực quang chợt loé lên, hai thanh thượng phẩm tiên phủ Thanh Đế tiên phủ đã nằm trong tay.

- Man Ngưu Vương, dừng tay!

Một hồi đại chiến lập tức muốn phát sinh, Thạch Hầu Vương kinh hãi nói:

- Cổ Thần đạo hữu, chuyện gì cũng có thể từ từ

Không đợi Thạch Hầu Vương nói xong, trường đao trong tay Man Ngưu Vương đã chỉ hướng Cổ Thần, một lần nữa quát lớn:

- Tất cả mọi người nghe hiệu lệnh của ta, giết tên tặc tử này. Giết!

Có Man Ngưu Vương mở miệng, ngoài trừ Thạch Hầu Vương ra, kể cả Khổng Tước Vương cùng tất cả Yêu tộc cường giả còn lại đều xuất ra tiên bảo của bản thân, trong chốc lát, hào quang chớp loé, vô số đạo cương mang đã hướng Cổ Thần đánh tới.

- Hồngбет rồi!

Thạch Hầu Vương thầm thở dài một tiếng, ánh mắt của hắn so với mọi người ở đây đều cao minh hơn nhiều.

Ngay cả hắn nhìn Cổ Thần cũng chỉ thấy như giống như một đại dương mệnh mông, cao thâm mạt trắc, thực lực cực mạnh, tuyệt đối không phải hắn có thể làm đối thủ cho nên trong lòng hắn đã đem Cổ Thần trở thành cường giả tồn tại cùng cấp với siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ như Ngọc Kinh Vương.

Giờ phút này, cường giả Yêu tộc tuy nhiều nhưng đa số chỉ là Đẳng Vân hậu kỳ và Giá Vực sơ kỳ cộng thêm một chút Giá Vực trung kỳ, Giá Vực hậu kỳ, ngay cả một Hư Không sơ kỳ cường giả cũng không có. Khổng Tước Vương cùng Man Ngưu Vương tuy thực lực đều có thể so sánh với Hư Không sơ kỳ nhưng đó cũng chỉ là so sánh mà thôi.

Một Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả thật sự có thể dễ dàng tiêu diệt bọn họ!

Đối mặt với rậm rạp cương mang công kích như vậy, Cổ Thần cũng không hề chớp mắt mà thập phần lãnh tĩnh.

Nhưng mà trong ánh mắt lãnh tĩnh đó lại tràn ngập sát khí.

Khi đám cường giả vừa tung ra công kích của mình thì thân ảnh của Cổ Thần cũng chợt lóe lên biến mất, tất cả công kích đều đánh vào khoảng không.

- Chết!

Cơ hồ là trong một sát na, một tiếng quát lớn như sấm rền vang lên.

Thân ảnh của Cổ Thần đồng thời xuất hiện cách ngàn trượng bên người Man Ngưu Vương, hai tay huy vũ, hai thanh Thanh Đế tiên phủ trong tay nháy mắt chém ra, hai đạo phủ cương dài đến ngàn trượng theo đó phóng ra.

“A a a a a ...”

Một tiếng hét thê lương thấm thiết đột nhiên vang lên, một tên cường giả Giá Vực sơ kỳ ở gần đó trực tiếp bị phủ cương chém thành hư vô, thân hình câu diệt.

Sau khi chém chết một cường giả Giá Vực sơ kỳ, hai đạo phủ cương tốc độ vẫn không giảm, trong chớp mắt đã chém xuống Man Ngưu Vương, cả thiên không đều bị chém thành hai vết rách khổng lồ, giống như chia thiên không thành ba khu vực bất đồng vậy, hai đạo phủ cương mang theo khí thế không thể ngăn cản, gấp thân sát thân gặp phật giết phật công kích tới.

Man Ngưu Vương ở ngay trung tâm của đám cường giả Yêu tộc, bốn phía đều có những cường giả Độ Hư của Yêu tộc bao quanh cho nên hẳn không cách nào sử dụng thuật di tránh đi cả.

Đối mặt với hai đạo phủ cương của Cổ Thần, hẳn chỉ có thể dùng trường đao chém ra một đạo đao cương dài ngàn trượng cùng Cổ Thần liều mạng.

Đao cương của Man Ngưu Vương cùng với phủ cương của Cổ Thần nhanh chóng bổ vào nhau.

“Roẹt!”

Âm thanh như vải vóc bị xé vụn vang lên, đao cương của Man Ngưu Vương lập tức bị phân thành hai mảnh.

“Keng!”

Phủ cương của Cổ Thần tiếp tục công kích tới, một tiếng nổ mạnh lại vang lên, đạo phủ cương đầu tiên đã chém lên kiện thượng phẩm tiên đao của Man Ngưu Vương.

Một đạo lưu quang như lưu tinh bay vút ra trong hư không, thanh trường đao thượng phẩm tiên bảo trên tay Man Ngưu Vương lập tức bị đánh bay ra hơn ngàn trượng bên ngoài.

Đạo phủ cương đầu tiên sau khi trảm phá đao cương của Man Ngưu Vương, tiếp tục chấn bay trường đao trong tay Man Ngưu Vương thì cương man đã tán loạn, nhật nhòa không còn bao nhiêu.

714. Chương 88: Thần Giao Vương.

Nhưng đạo phủ cương thứ hai cũng đã theo sát tới, ngay sát na kiện thượng phẩm tiên bảo trường đao bị đánh văng đi, nó đã chém thẳng lên người Man Ngưu Vương.

Trong hư không lúc này chỉ còn vang lên tiếng kêu thảm thiết của Man Ngưu Vương, thân thể của hắn trong nháy mắt đã bị chém thành hư vô.

- Man Ngưu Vương ...

- Làm sao có thể thế được? Thực lực của Man Ngưu Vương có thể so sánh với cường giả Hư Không sơ kỳ mà lại bị miểu sát?

- Thực lực của người này đến tột cùng là ở trình độ nào?

Giá Vụ hậu kỳ đỉnh phong Man Ngưu Vương bị Cổ Thần miểu sát, hình thần câu diệt khiến cho đám cường giả Yêu tộc nội tâm đại chấn!

- Cổ Thần đạo hữu, hạ thủ lưu tình!

Thạch Hầu Vương hít một ngụm lãnh khí, tuy lúc trước hắn đoán Cổ Thần có thực lực cỡ Ngọc Kinh Vương nhưng khi ctg có thể miểu sát Man Ngưu Vương, Thạch Hầu Vương vẫn cảm thấy không thể nào tưởng tượng được, dù sao Cổ Thần chỉ có tu vi Giá Vụ trung kỳ!

- Chư vị Yêu vương, các ngươi không phải đối thủ, nhanh chóng lui lại!

Thạch Hầu Vương quát lớn một tiếng.

Cổ Thần sau khi giết chết Man Ngưu Vương cùng một tên Yêu vương Giá Vụ sơ kỳ xui xẻo cũng không có tiếp tục ra tay.

Những tên Yêu vương này đối với hắn không tạo thành uy hiếp gì mà hắn cũng không phải một người hiếu sát, sau kinh nghiệm cảm ngộ nhân sinh hơn sáu mươi năm, tâm tình của Cổ Thần đã rất bình thản, đã không còn bị Nghịch Mệnh Hoá Long Quyết ảnh hưởng nữa.

Chỉ là lần này xông vào Thiên Đình, việc mang Tiểu Bạch đi đối với Cổ Thần đã là chuyện ván đã đóng thuyền, bất luận là ai cũng không thể nào cản được hắn.

Bất kể là ai dám cản đường hắn, hắn đều nhất nhất tiêu diệt!

Cho nên khi đám cường giả Yêu tộc này chặn trước con đường của Cổ Thần thì Cổ Thần sẽ dẹp sạch chúng, đồng thời cũng muốn lập uy để chúng biết khó mà lui. Để làm việc này thì giết một tên Yêu Vương có thực lực cường đại là biện pháp tốt nhất và nhanh nhất.

Man Ngưu Vương chủ động khiêu khích, rất không may cho hắn đã trở thành đối tượng Cổ Thần dùng để lập uy.

Về phần tên Giá Vụ sơ kỳ bị kẹp ở giữa Cổ Thần và Man Ngưu Vương lúc đó thì chỉ có thể nói là hắn xui xẻo thôi.

Bởi vì bốn phía Man Ngưu Vương đều có các Yêu Vương khác bao quanh, duy chỉ có phương hướng đó chỉ có một mình hắn, nếu Cổ Thần chọn phương hướng khác tấn công thì sợ là sẽ có rất nhiều Yêu Vương phải chôn cùng Man Ngưu Vương!

Quả nhiên, sau khi Cổ Thần miểu sát Man Ngưu Vương đã khiến đám cường giả Yêu tộc còn lại sợ đến vỡ mật, hai mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn chằm chằm Cổ Thần.

Nghe Thạch Hầu Vương quát lớn, đám Yêu Vương này lập tức chạy tán loạn, nhanh chóng rời khỏi Cổ Thần cách ngoài trăm dặm, thấy Cổ Thần không có đuổi giết mới yên tâm dừng lại.

- Không Tước Vương, cuối cùng là chuyện gì?

Thạch Hầu Vương nhìn Không Tước Vương lớn tiếng hỏi.

Yêu tộc cường giả chết đi khiến Thạch Hầu Vương rất bức bối, nhưng Man Ngưu Vương là người khiêu khích trước, Cổ Thần lại từng cứu tính mạng hắn, cho nên Thạch Hầu Vương chỉ có thể trút giận lên Không Tước Vương.

Cổ Thần ở trong Hắc Đế mộ huyết đã cứu mạng đám Yêu tộc tu sĩ cho nên có thể nói Cổ Thần đối với Yêu tộc không hề có ân oán gì ngoại trừ đối với Kim Bằng Vương. Nhưng Thạch Hầu Vương biết rõ Cổ Thần là người ân oán phân minh, nếu không lúc ở trong Hắc Đế mộ huyết Cổ Thần đã không cứu Yêu tộc tu sĩ rồi.

Cổ Thần xông vào Thiên Đình, khẳng định có lý do, mà Cổ Thần làm sao biết Thiên Hồ Vương, Thạch Hầu Vương cũng không biết, lúc này Cổ Thần quát hỏi Khổng Tước Vương nên Thạch Hầu Vương đoán Khổng Tước Vương biết rõ nàng, vì vậy hắn mới mở miệng hỏi nàng.

Thạch Hầu Vương cùng với Khổng Tước Vương có địa vị tương đồng trong Yêu tộc cho nên nàng cũng không sợ hắn.

Nhưng giờ phút này, Man Ngưu Vương đã bị Cổ Thần giết chết, Khổng Tước Vương cũng vô cùng khiếp sợ, khí thế hạ thấp đến cực điểm, bị Thạch Hầu Vương quát hỏi, nàng liền trả lời:

- Nguyên thần của Thiên Hồ Vương sống nhờ trong huyết quan của một con hồ ly để ngàn năm sau có thể trọng sinh. Không biết tại sao đầu yêu hồ đó lại kết bạn với Cổ Thần, hơn trăm năm trước cùng nhau tiến vào Côn Ngô bí cảnh. Lúc đó chúng ta mới phát hiện ra nàng, nhưng Thiên Hồ Vương đã mất đi trí nhớ không chịu trở lại Thiên Đình. Mà Thiên Hồ Vương chính là siêu cấp cường giả của Yêu tộc chúng ta, khi tu vi chưa cao, chúng ta làm sao có thể để nàng lưu lạc bên ngoài? Vạn nhất gặp nguy hiểm chẳng phải oan uổng sao? Cho nên ta mới cùng Hắc Xà Vương bức bách đem nàng trở về Thiên Đình. Và bây giờ Cổ Thần lại đến đây tìm nàng, sự tình là như vậy!

- Ta cùng với Yêu tộc nước sông không phạm nước giếng, nhưng phạm kẻ nào dám ngăn cản ta gặp Thiên Hồ Vương thì ta sẽ giết không tha!

Cổ Thần lạnh lùng quát.

Thạch Hầu Vương nói:

- Cổ Thần và Thiên Hồ Vương đã là bằng hữu, vì sao lại ngăn cản họ gặp nhau?

Câu này là hắn hỏi Khổng Tước Vương.

Khổng Tước Vương nói:

- Cái này ... Kim Bằng Vương ...

- Kim Bằng Vương thế nào? Hắn có chuyện gì thì để hắn tự mình giải quyết đi!

Thạch Hầu Vương nói xong liền nhìn Cổ Thần nói tiếp:

- Cổ Thần đạo hữu, ta có thể mang người đi gặp Thiên Hồ Vương, nhưng Thiên Hồ Vương ở bên trong Thiên Đình, trong đó còn có Kim Bằng Vương, Ngọc Kinh Vương và Thần Giao Vương cho nên người muốn gặp Thiên Hồ Vương sợ là không dễ đâu.

Cổ Thần nói:

- Không vấn đề gì, trước khi tới đây ta đã chuẩn bị cùng với Kim Bằng Vương chiến một trận rồi.

Đám Yêu vương thêm một lần nữa hoảng sợ! Kim Bằng Vương chính là siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ, tu luyện giả càng tiến về sau tu vi càng khó để thắng, nhưng thực lực lại cường đại hơn rất nhiều. Hư Không trung kỳ và Hư Không sơ kỳ là hai đẳng cấp cách biệt về thực lực rất lớn, mà Hư Không hậu kỳ so với Hư Không trung kỳ còn lớn hơn nữa!

Đối với một siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ thì cường giả dưới Hư Không Kỳ chỉ là con sâu cái kiến, cho dù là cường giả Hư Không trung kỳ và Hư Không sơ kỳ cũng không được họ để vào mắt.

- Người này còn dám khiêu chiến cả Kim Bằng Vương? Khó trách lại dám xông vào Thiên Đình!

- Vừa rồi ta còn muốn đánh chết hắn, từ trên người hắn kiếm chút lợi tức, bây giờ mới biết là ta không tự lượng sức rồi!

- Thực lực người này quá khủng bố, may mắn lão tử phúc lớn mạng lớn, nếu không vừa rồi đã là oan hồn dưới tay hắn rồi!

Nghe câu nói của Cổ Thần, đám Yêu vương trong nội tâm đều đột nhiên sinh ra cảm giác rất bất lực.

Thạch Hầu Vương mặc dù biết Cổ Thần khẳng định đã sớm có chuẩn bị mà đến, nhưng khi nghe Cổ Thần nói muốn quyết phân cao thấp với Kim Bằng Vương cũng không khỏi khiếp sợ, nói:

- Cổ Thần đạo hữu, mời đi theo ta.

Dứt lời hần liền dẫn đầu đi trước, hướng về phía cung điện Thiên Đình, Cổ Thần theo sát phía sau.

Dám Yêu vương còn lại đợi cho hai người đi xa ngoài ngàn dặm mới dám đi theo sau.

Thạch Hầu Vương một lần thuận đi được khoảng cách hơn chín trăm dặm, mấy nhịp hô hấp đã đi tới trước cổng Thiên Đình.

Đúng lúc này lại có năm đạo thân ảnh từ bên trong đi ra.

- Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả!

Hai mắt Cổ Thần đột nhiên sáng ngời.

715. Chương 89 : Bốn Vương Diệt Người

Trong năm người vừa đi ra này có tới ba người là Hư Không Kỳ.

Hai Giá Vụ hậu kỳ còn lại chính là Độc Chu Vương và Ngân Lang Vương vừa mới đem Thiết Sư Vương, Thần Ứng Vương và Cự Mãng Vương đi vào bên trong.

Hai Giá Vụ hậu kỳ Cổ Thần cũng không buồn để ý, ánh mắt hần lúc này chỉ tập trung lên ba vị cường giả Hư Không Kỳ, nói đúng hơn là tập trung lên người vị nam tử trung niên đứng ở giữa.

Ba người này, Hư Không sơ kỳ là một vị đại hán đáng người so với Vực Mãng Vương hơi gầy hơn một chút nhưng đối với Cổ Thần uy hiếp không lớn, người thứ hai chính là Ngọc Kinh Vương Cổ Thần đã biết trước.

Còn vị nam tử trung niên đứng ở giữa cũng là cao thủ Hư Không trung kỳ, nhưng thực lực lại mạnh hơn Ngọc Kinh Vương không chỉ một lần, người này có lẽ đã đạt đến Hư Không trung kỳ đỉnh phong rồi.

Trong đầu Cổ Thần liền hiện lên danh tự tương xứng với người này - Thần Giao Vương.

Theo Ngọc Kinh Vương nói, Thần Giao Vương vốn là Yêu tộc chi chủ, về sau bị Kim Bằng Vương đánh bại mới bị đoạt đi chức vị này.

Cho nên ở trước khi Kim Bằng Vương xuất hiện, cường giả mạnh nhất Yêu tộc chính là vị Thần Giao Vương này.

Đương nhiên đây chỉ là tính trong Yêu tộc lúc này, cả Cổ Hoang vô cùng rộng lớn, biết đâu còn có cường giả ẩn cư ở một nơi nào đó không muốn lộ diện.

- Thần Giao Vương, Ngọc Kinh Vương, Mãnh Hổ Vương.

Thạch Hầu Vương dừng chân lại, ôm quyền chào ba người này.

Ba người này đều là Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả, cộng thêm Thanh Hoa Vương nữa là những tồn tại cao cấp nhất của Yêu tộc.

- Ngọc Kinh Vương.

Cổ Thần hướng Ngọc Kinh Vương ôm quyền, gật đầu nói, Ngọc Kinh Vương cũng gật đầu trả lễ.

Trừ Ngọc Kinh Vương thần sắc vẫn bình tĩnh ra, Thần Giao Vương và Mãnh Hổ Vương nhìn Cổ Thần đầy giận dữ.

Thiên Đình là đại bản doanh của Yêu tộc, là nơi cường giả Yêu tộc tụ cư, cũng xem như là Thánh Địa của Yêu tộc, vậy mà có cường giả Nhân tộc xông vào đây đã thương cường giả Yêu tộc, bảo sao họ không giận dữ?

Độc Chu Vương và Ngân Lang Vương hiển nhiên đã báo cáo tình hình chi tiết việc Thần Ứng Vương, Thiết Sư Vương và Cự Mãng Vương bị thương, riêng việc Man Ngưu Vương phát sinh sau khi họ rời đi thì không thể bẩm báo được.

- Cổ Thần, ngươi lại dám gây tổn thương cho cường giả Yêu tộc của ta? Thật sự là khinh người quá đáng,

Đám cường giả Yêu tộc đang đứng xem cuộc chiến đều há hốc mồm, vốn bọn họ cho rằng tỷ lệ Thần Giao Vương chiến thắng ít nhất phải chín thành, nhưng không ngờ rằng dưới công kích cuồng bạo của Cổ Thần, Thần Giao Vương lại nhanh chóng bị bức đến tình trạng chật vật như thế này.

- Trảm!

Cổ Thần lại quát lớn một tiếng, mấy đạo phủ cương lại chém ra, lúc này Cổ Thần cũng đã liên tục chém ra mấy trăm búa, mỗi lần Thần Giao Vương đều rất khó khăn né tránh.

Nhưng dù sao thì đi cạnh bờ sông cũng có ngày ướt chân, lúc Cổ Thần chém ra búa thứ ba trăm sáu mươi bảy, một tiếng rống thê lương đột nhiên vang lên. Phủ cương của Cổ Thần trực tiếp chém trúng thân thể Thần Giao Vương.

Tuy chỉ là chặt nghiêng qua, cũng không phải trực tiếp chặt Thần Giao Vương thành hai đoạn nhưng cũng tạo ra một đoạn vết thương cực lớn, dài đến hơn bốn trăm trượng, sâu đến vài chục trượng, máu tươi như nước sông lũ lượt phun ra.

Thần Giao Vương đã trọng thương!

Thừa dịp bất bệnh phải lấy mạng hắn!

- Trảm!

Thừa dịp Thần Giao Vương bị trọng thương, tiên phủ trong tay Cổ Thần một lần nữa chém ra. Lần này cả sáu đạo phủ cương đồng thời chém xuống. Trong hư không thoáng chốc đã xuất hiện ba đạo ô mang và ba đạo thanh mang dài cả ngàn trượng.

Một đạo lục mang từ trong mi tâm Thần Giao Vương bắn ra, hoá thành màn sáng lục sắc chắn trước người hắn.

“Bành!”

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên, màn sáng lục sắc lập tức hoá thành phấn vụn, một kiện thượng phẩm phòng ngự tiên bảo lập tức bị huỷ!

Tốc độ của sáu đạo phủ cương vẫn không giảm, tiếp tục bổ tới Thần Giao Vương.

Đúng lúc sáu đạo phủ cương sắp chém vào người Thần Giao Vương thì đột nhiên trong hư không xuất hiện vô số lưỡi dao kim sắc từ trên trời giáng xuống.

“Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!”

Tiếng nổ vang liên tiếp bùng nổ, những lưỡi dao kim sắc kia toàn bộ đều đánh lên sáu đạo phủ cương, trong chốc lát đã chém sáu đạo phủ cương thành hư vô.

Một nam tử to lớn mặc áo bào màu vàng cao ngạo xuất hiện bên người Thần Giao Vương.

- Kim Bằng Vương!

- Cổ Thần, ngươi muốn chết?

Kim Bằng Vương vừa hiện thân lập tức quát lớn một tiếng.

Kim Bằng Vương vừa hiện thân, ánh mắt Cổ Thần liền trở nên sắc bén hẳn. Đối thủ chính thức đã xuất hiện rồi!

Là một cường giả Hư Không hậu kỳ, thực lực Kim Bằng Vương tán phát ra so với Thần Giao Vương còn cường đại hơn mấy lần, khí thế như bão tố bành trướng không ngừng, hơn xa Thần Giao Vương.

Hơn nữa, khí thế của hắn còn áp đảo cả khí thế vượt trùng thiên của Cổ Thần lúc trước, mạnh mẽ áp chế khí thế của Cổ Thần xuống dưới.

- Kim Bằng Vương!

- Kim Bằng Vương!

- Kim Bằng Vương!

...

Lúc trước bởi vì Kim Bằng Vương ngang trời xuất thế đánh bại Thần Giao Vương chiếm lấy vị trí Yêu Tộc chi chủ cho nên đám cường giả Yêu Tộc rất sợ thực lực của hắn, tuy nhiên vẫn có không ít người trong nội tâm vẫn không chấp nhận hắn.

Nhưng hiện tại, Kim Bằng Vương hiện thân lại khiến cho đám cường giả vốn đang hoảng sợ giống như được uống thuốc an thần.

Bọn họ là lần đầu tiên cảm giác được Kim Bằng Vương thân thiết như thế, do đó không ít Yêu Tộc cường giả lập tức lớn tiếng hoan hô.

Thần Giao Vương lúc này đã hoá thành nhân hình, bên sườn có một vết thương cực lớn.

Miệng vết thương cơ hồ chiếm lấy cả một bên ngực của hắn, sâu đến tận xương, máu tươi không ngừng chảy ra, không cách nào ngăn cản được.

Lực lượng huỷ diệt pháp tắc cường đại trong phủ cương của Trảm Sát chi phủ khiến cho vết thương của Thần Giao Vương không cách nào khép lại được. Mười năm thậm chí hai mươi năm sau, vết thương này vẫn còn đó, máu tươi vẫn sẽ liên tục chảy ra như mãi không dứt.

Thần Giao Vương đứng bên cạnh Kim Bằng Vương, nói:

- Kim Bằng Vương, đa tạ!

Bị Kim Bằng Vương đoạt mất vị trí của mình trong Yêu Tộc, Thần Giao Vương trong nội tâm vẫn một mực khúc mắc, nhưng hôm nay, Kim Bằng Vương ra tay cứu hắn một mạng đã khiến cho khúc mắc đó triệt để biến mất.

Thần Giao Vương lúc này đã cúi thấp cái đầu cao ngạo của mình xuống, thật tâm xem Kim Bằng Vương là Yêu Tộc chi chủ.

Kim Bằng Vương nở nụ cười thoải mái, thầm nghĩ: “Cổ Thần người vậy mà đã giúp ta một cái nhân tình không nhỏ, niệm tình việc này ta sẽ để cho người được chết toàn thây!”

Kim Bằng Vương đảo mắt nhìn Cổ Thần một cái rồi nhìn Thần Giao Vương nói:

- Bổng vương đã tế luyện thành công Thiên Đế Ấn, cũng đã hoàn toàn nắm giữ được lực lượng của nó. Từ nay về sau ta chính thức là một Yêu Đế là Thiên Đình chi chủ chống quân thiên hạ Yêu tu. Thần Giao Vương người cũng là một thành viên của Yêu tộc, bổng vương tất nhiên sẽ bảo vệ tính mạng của người!

- Thật vậy?

Trong mắt Thần Giao Vương lộ ra vẻ kinh ngạc cực độ.

717. Chương 91 : Đáng Tiếc,hôm Nay Người Phải Chết

Thiên Đế Ấn là Vô thượng tiên bảo do thái cổ Yêu tộc Thiên Đế lưu lại, là một kiện vô thượng tiên bảo cực đỉnh. Trong truyền thuyết nó được sánh gần bằng với Chiến Thần Lệnh của Cổ Vu tộc và ngang cấp với Hoàng Thiên Tử của Nhân tộc.

Từ sau thời thái cổ, cường giả Yêu tộc có được Thiên Đế Ấn chính là Yêu tộc chi chủ.

Thượng cổ thời đại, người đầu tiên chống quân Thiên Đế Ấn chính là Thanh Hoa đại đế một trong năm bị đại đế của Cổ Hoang.

Để tôn trọng thái cổ Thiên Đế, mọi đời Yêu tộc chi chủ đều trừ người đầu tiên là Thanh Hoa đại đế ra, những người còn lại đều chỉ lấy một chữ để kết hợp với chủng tộc gọi là Yêu Đế mà không bao giờ tự xưng là Thiên Đế nữa.

Cũng như Chiến Thần Lệnh là tín vật của Cổ Vu tộc, Thiên Đế Ấn cũng là tín vật của Yêu tộc.

Không được Thiên Đế Ấn tán thành, thì cho dù có là Yêu Tộc chi chủ cũng không thể tự xưng là Yêu Đế, mà chỉ có thể được gọi là Yêu Tộc chi chủ. Chỉ khi nào được Thiên Đế Ấn tán thành mới có thể đạt được tôn xưng Yêu Đế. Yêu Tộc chi chủ chỉ là một cái xưng hô trên danh nghĩa, mà trở thành Yêu Đế sẽ được tất cả Yêu tộc thần phục vô điều kiện. Yêu Đế chính là vua, còn những Yêu tu còn lại chính là thần, đây là quy củ của Thiên Đình từ xưa đến nay.

Ai dám phá hư quy củ chính là xúc phạm đến thiên quy, phải bị xử tử hình.

Kim Bằng Vương lúc là Yêu tộc chi chủ, Thạch Hầu Vương có thể không dám phản kháng nhưng nếu Kim Bằng Vương giết Thạch Hầu Vương thì sẽ khiến cả Yêu tộc bất mãn, cho nên, dù Thạch Hầu Vương không phục Kim Bằng Vương, Kim Bằng Vương trong lòng có giận dữ cũng không cách nào phát tiết.

Nhưng nếu Kim Bằng Vương trở thành Yêu Đế thì bất luận cường giả Yêu tộc nào dám không nghe lệnh của hắn đều là trái với thiên quy, chính là tử tội. Lúc này Thạch Hầu Vương còn dám chống lại Kim Bằng Vương, hắn có thể dùng thân phận Yêu Đế của mình dựa vào thiên quy quang minh chính đại xử tử Thạch Hầu Vương.

Do đó, Yêu tộc chi chủ và Yêu Đế địa vị tuy giống nhau, đều là thủ lĩnh của Yêu tộc nhưng khác biệt trong đó có thể nói là thiên soa địa viễn.

Thiên Đế Ấn có tác dụng tồn trữ lực lượng từ trong tay các đời Yêu Đế truyền xuống cho nên mỗi đời Yêu Đế đều có thể lấy được nhiều hoặc ít lực lượng mà các Yêu Đế đời trước lưu lại trong Thiên Đế Ấn để sử dụng. Nhưng trước khi vị Yêu Đế này chết cũng phải lưu trữ lại lực lượng của mình vào trong Thiên Đế Ấn để tạo phúc cho đời sau.

Tam tộc đại chiến ngàn năm trước, lực lượng lưu lại bên trong Thiên Đế Ấn hầu như đã cạn kiệt, nhưng trước khi vị Yêu Đế ngàn năm trước vẫn lạc cũng đã lưu lại một bộ phận lực lượng của mình vào bên trong Thiên Đế Ấn.

Yêu Đế đời trước là một vị siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, vì vậy lực lượng hắn lưu lại trong Thiên Đế Ấn lúc này cũng tuyệt đối là kinh thiên động địa.

Thiên Đế Ấn có lực lượng cường đại như thế nên cũng rất khó khống chế, người bình thường có được nó căn bản không cách nào phát huy được uy lực, nghe nói ít nhất cũng phải có tu vi Hư Không hậu kỳ mới có thể sử dụng lực lượng của nó.

Ngàn năm trước, sau khi Yêu Đế đời trước trọng thương rồi sau đó mấy trăm năm liền vẫn lạc, Yêu tộc không hề xuất hiện một cường giả Hư Không hậu kỳ nào nữa. Thần Giao Vương tuy có được Thiên Đế Ấn nhưng lại không cách nào phát huy được lực lượng của nó.

Thẳng đến khi Kim Bằng Vương xuất hiện mới có tư cách tế luyện Thiên Đế Ấn.

Chỉ là vài thập niên trước Kim Bằng Vương vẫn không tiến triển được bao nhiêu, về sau ở trong Hắc Đế mộ huyết nhận thấy thực lực của bản thân so với Ngô Tinh, Cơ Nghiêu và Độ Thiên đại sư vẫn còn một khoảng cách, cho nên khi trở về lại Thiên Đình, hắn liền rút lấy kinh nghiệm xương mảy lần đó bế quan tế luyện Thiên Đế Ấn.

Cho đến hôm nay cũng đã qua hơn mười năm mới có thể tìm hiểu phát huy được một phần lực lượng của Thiên Đế Ấn.

Kim Bằng Vương gật đầu, vẻ mặt kiêu ngạo, nói:

- Bỏ để muốn một lần nữa kiến lập trật tự của Thiên Đình, xác lập lại quy củ của Thiên Đình. Thần Giao Vương, người có thần phục bỏ để hay không?

Trách không được tại sao Kim Bằng Vương lại dương dương đắc ý như vậy. Trở thành Yêu Đế, hắn chính là chúa tể chính thức của Yêu tộc, nói một là một hai là hai, tất cả Yêu tộc tu sĩ đều phải nghe theo mệnh lệnh của hắn, nếu không chính là phạm tội đại nghịch bất đạo.

Thần Giao Vương sắc mặt khê biến, nếu thần phục Kim Bằng Vương, từ nay về sau quyền sinh sát đều nằm trong tay Kim Bằng Vương, Kim Bằng Vương nói hắc sống thì hắc sống, nói hắc chết thì hắc phải chết.

- Kim Bằng Yêu Đế tại thượng, ta ... thần phục!

Thần Giao Vương quỳ trong hư không, hướng Kim Bằng Vương bái lạy.

Thần phục với Kim Bằng Vương thì Thần Giao Vương không ở trước mặt Kim Bằng Vương tiếp tục tự xưng là bốn vương được nữa.

Kim Bằng Vương tạm thời giống như hoàn toàn xem Cổ Thần là không khí. Cổ Thần trong mắt hắc cũng khác gì so với người đã chết, không cách nào sinh ra ảnh hưởng gì đến hắc, cho nên trong ánh mắt của hắc lúc này đầy hưng phấn quét nhìn đám cường giả Yêu tộc xung quanh, nói:

- Các người có thần phục bốn đế?

Cường giả Đằng Vân Kỳ và Giá Vụ kỳ bình thường làm gì có quyền lên tiếng, nên tất cả đều thần phục.

Ngọc Kinh Vương, Mãnh Hồ Vương, Thạch Hầu Vương, Khổng Tước Vương bốn người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt nhau vẻ bất đắc dĩ rồi cùng nhau bái phục xuống, đồng thanh nói:

- Chúng ta thần phục!

- Hảo! ha ha ha ha ... ha ha ha ... ha ha ha

Kim Bằng Vương cất tiếng cuồng tiếu rồi nói:

- Bốn đế sắp cùng Thiên Hồ Vương song tu Thiên Yêu đại pháp, không lâu nữa bốn đế sẽ bước vào Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, đến lúc đó bốn đế trước sẽ diệt Cổ VU tộc, sau diệt Nhân tộc nhất thống Cổ Hoang, chưởng quản cả thiên hạ. Bốn đế muốn khôi phục lại vô thượng vinh dự của thượng cổ Thiên Đình. Các người đi theo bốn đế thì chính là bất thế công thần ha ha ha ...

- Kim Bằng Yêu Đế nhất thống Cổ Hoang, chưởng quản thiên hạ, bát phương thần phục ...

Không ít cường giả Yêu tộc cùng lớn tiếng chúc mừng.

- Ha ha ha ... Ha ha ha ... Ha ha ha ...

Thanh âm cuồng tiếu của Kim Bằng Vương càng ngày càng cuồng dã, sau đó tinh quang trong mắt loé lên, nhìn Cổ Thần quát:

- Cổ Thần, hôm nay ta sẽ trảm cái đầu chó của ngươi xuống, lấy máu Nhân tộc của ngươi cùng máu Cổ VU tộc trong người ngươi để hiến tế cho kế hoạch thống trị của ta!

- Kim Bằng Yêu Đế, thuộc hạ muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Thanh âm của Ngọc Kinh Vương vang lên.

Kim Bằng Vương vung tay lên, nói:

- Nói!

Cái nhấc tay này của hắc lộ ra khí thế đế vương so với lúc vừa mới xuất hiện còn mãnh liệt hơn mấy lần, giống như cả thiên địa tựa hồ đều nằm trong tay hắc vậy!

Kim Bằng Vương cảm giác giống như mình đã trở thành chúa tể trong thiên địa, thiên địa vạn vật đều nằm gọn trong lòng bàn tay hắc.

Ngọc Kinh Vương nói:

- Cổ Thần là huynh đệ của Ngô đại thống lĩnh Long tộc, Yêu tộc ta cùng với Long tộc tương giao tâm đầu ý hợp, nếu giết huynh đệ của Long tộc đại thống lĩnh, có thể ảnh hưởng đến giao tình của hai tộc ta hay không?

- Đúng, thỉnh Kim Bằng Yêu Đế nghĩ lại.

Thạch Hầu Vương cũng mở miệng nói.

718. Chương 92 : Đánh Chết Người,con Táp Mao Điều Này

Hiện tại Ngọc Kinh Vương và Thạch Hầu Vương khi nói chuyện với Kim Bằng Vương đã chuyển đổi ngữ khí, tràn ngập khiêm tốn, địa vị của Kim Bằng Vương lúc này đã là cao cao tại thượng rồi!

- Hừ!

Kim Bằng Vương hừ lạnh một tiếng, cả giận nói:

- Bồn để muốn giết ai còn cần bọn người nhiều lời sao? Long tộc thì tính là cái gì? Bồn để nhất thống Cổ Hoang trở thành thiên địa chí tôn, Nhân Vu lương tộc đều phải thần phục dưới chân ta huống chi là một cái Long tộc? Long tộc đại thống lĩnh lúc đó cũng phải thần phục bồn để, đem sinh tử của hắn giao vào tay bồn để, nếu không cũng chỉ có một con đường chết!

- Cái này ...

Ngọc Kinh Vương và Thạch Hầu Vương liếc mắt nhìn nhau một cái không biết nói gì nữa. Kim Bằng Vương cuống vọng không kém gì Đông Long Vương ngày xưa.

- Hắc hắc ...

Đúng lúc này, một tiếng cười lạnh vang lên, Cổ Thần mở miệng nói:

- Kim Bằng Vương, người mơ mộng hão huyền không ít đó, nhưng đáng tiếc ...

Lời Cổ Thần nói đều khiến cho đám cường giả Yêu tộc kể cả Kim Bằng Vương đều khẽ giật mình.

Kim Bằng Vương lạnh giọng nói:

- Đáng tiếc cái gì?

Cổ Thần nói:

- Đáng tiếc! Hôm nay người sẽ chết!

- Cái gì?

- Ta có nghe lầm hay không?

Đám Yêu tộc cường giả đều trợn mắt há mồm, giống như là bị dính định thân thuật vậy, mắt chữ O mồm chữ A.

Bọn hắn tuyệt đối không ngờ Cổ Thần lại nói ra những lời như vậy.

Kim Bằng Vương lúc này khí thế như mặt trời giữa trưa không thể ngăn chặn được, thực lực lại là Hư Không hậu kỳ sắp đột phá tới Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, mà Cổ Thần lại dám nói hôm nay Kim Bằng Vương phải chết?

- Ha ha ha ha ... Ha ha ha ... Ha ha ha ...

Đang lúc đám cường giả Yêu tộc còn đang ngây người khiếp sợ vì lời nói của Cổ Thần, thì Kim Bằng Vương lại lớn tiếng cuồng tiếu!

Liên tục cười to ba tiếng, tiếng cười của Kim Bằng Vương đột nhiên dừng lại, vẻ cao ngạo trên mặt lập tức biến mất hoá thành băng hàn, trong đôi mắt tràn ngập sát cơ.

Kim Bằng Vương cười không phải vì vui mà cười mà là do quá giận dữ mà cười!

- Cổ Thần, bởi vì một câu nói này của người, ta sẽ khiến người bị tra tấn thống khổ còn hơn chết gấp mười lần!

Sau đó Kim Bằng Vương nghiêng răng nghiêng lợi quát lên:

- Để mạng lại đi!

Đang khi nói chuyện, Kim Bằng Vương duỗi tay ra hướng Cổ Thần chộp tới, một đạo kim sắc trảo cương từ trong lòng bàn tay hắn nổ bắn ra, trong thoáng chốc đã hoá thành một cái cự trảo lớn cỡ ngàn trượng. Cự trảo toả ra kim quang lóng lánh, toàn bộ đều do tiên lực cương khí ngưng tụ thành.

Cự trảo lóng lánh kim quang này mang theo một cỗ lực lượng khủng bố như có thể xé rách cả thiên địa!

Nhìn trảo cương Kim Bằng Vương đánh ra, đám cường giả Yêu tộc giống như bị hãm vào trong một cái tiểu thế giới vậy. Cả cái thế giới này giống như đều bị rút hết vào trong cái cự trảo kia.

Trong sát na đó, trảo cương của Kim Bằng Vương giống như là thứ duy nhất tồn tại trong thiên địa, tất cả pháp tắc trong hư không như đều ngưng tụ vào trong một trảo này.

Một trảo này lại có thể trực tiếp mượn pháp tắc lực trong không gian khiến có uy lực của nó bội tăng.

Trong thiên địa lúc này tựa hồ chỉ còn lại một trảo này, không chỗ nào không có, không chỗ nào không phá được, vô kiên bất tãi, khiến cho người ta có một loại cảm giác không thể ngăn cản được.

- Cổ Thần chết chắc rồi!

Đám cường giả Yêu tộc đều sinh ra một ý niệm như vậy trong đầu. Pháp tắc lực ẩn chứa bên trong một trảo này của Kim Bằng Vương đã cực kỳ thâm ảo, cho dù là Hư Không trung kỳ đỉnh phong như Thần Giao Vương dưới một trảo này cũng chỉ có thể liều mạng chạy trốn, không cách nào chạy trốn!

Trốn?

Kim Bằng Vương lại sao có thể để cho Cổ Thần trốn được! Hắn là một cường giả Hư Không hậu kỳ, không gian pháp tắc hình thành tuyệt đối lĩnh vực đạt hơn vạn trượng, chỉ có cường giả cùng cấp với hắn mới có thể triệt tiêu được một nửa cái tuyệt đối lĩnh vực như vậy.

Cho dù là cường giả Hư Không hậu kỳ mà có tu vi thấp hơn Kim Bằng Vương, ở trong tuyệt đối lĩnh vực này cũng căn bản không thể nào sử dụng thuận di.

Hướng chi, vừa ra tay Kim Bằng Vương đã thi triển không gian trói buộc, pháp tắc lực cường đại ở trong hư không vô hình hình thành những đường vân uốn éo có thể thấy được bằng mắt thường, lấy Kim Bằng Vương làm trung tâm, phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh đều hoàn toàn bị phong tỏa!

Thần Giao Vương đứng cách Kim Bằng Vương không xa, hắn cũng là một cường giả Hư Không Kỳ mà cũng cảm giác được như lâm vào trong một vùng bùn, hành động vô cùng khó khăn. Mà Cổ Thần vèn vèn chỉ có tu vi Giả Vực trung kỳ, lĩnh ngộ đối với không gian pháp tắc so với Thần Giao Vương còn không bằng thì làm sao có thể so với Kim Bằng Vương? Hắn làm sao có thể nhúc nhích được?

Xác thực là như thế, tu vi của Kim Bằng Vương hơn xa Thần Giao Vương, không gian pháp tắc vừa ra, Cổ Thần cảm giác như hư không bốn phía đều trở nên giống như tường đồng vách sắt.

Nhưng trong mắt Cổ Thần lúc này lại không hề có chút bối rối nào! Chiến Thần Diệt Tinh Quyền ẩn chứa các loại pháp tắc cũng đủ có thể khắc chế đối với không gian pháp tắc ở một trình độ nào đó.

Chỉ là tu vi của Cổ Thần và Kim Bằng Vương chênh lệch quá lớn, chỉ dựa vào Chiến Thần Diệt Tinh Quyền thì không cách nào phá vỡ được không gian trói buộc của Kim Bằng Vương.

Nhưng là, Cổ Thần hôm nay đối với việc tu luyện Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đã không chỉ còn dừng lại ở tu luyện trụ cột như xưa. Từ mười sáu năm trước, sau lần đầu tiên sử dụng Phá Thiên Chỉ, Cổ Thần đã bắt đầu dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh Quyền.

Đến hôm nay đã mười sáu năm qua đi, Cổ Thần cũng đã đem Chiến Thần Diệt Tinh Quyền dung hợp được sáu mươi sáu quyền.

Cổ Thần vận chuyển Chiến Thần Diệt Tinh Quyền sáu mươi sáu quyền hợp nhất. Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vừa mới hình thành ở trong cơ thể, còn chưa phát ra ngoài đã tản mát ra một cỗ lực lượng vô hình mà thập phần khổng lồ ra bên ngoài.

Trong chốc lát, hư không xung quanh lấy Cổ Thần làm trung tâm liền xuất hiện từng vết rách giống như mạng nhện.

Sáu mươi sáu quyền hợp nhất Chiến Thần Diệt Tinh Quyền tích súc trong cơ thể Cổ Thần nên tự nhiên là không tiêu hao Thuần Dương tiên lực, nhưng chỉ như vậy mà cũng đã tạo thành lực đả kích cực lớn lên không gian giam cầm của Kim Bằng Vương rồi.

Đúng vào lúc này, ba cái miệng của Cổ Thần đồng thời ngâm xướng, một tiếng ca du dương với khí tức ẩn chứa đại đạo tự nhiên vang lên. Đây chính là vô thượng thần thông Diêu Ca, tiếng ca giống như thủy triều lên xuống, giống như mặt trời vận hành hàng ngày, tự nhiên mà thành, tràn ngập đại đạo của thiên nhiên, so với Kinh Ca của Ngọc Kinh Vương còn cường đại hơn.

Diêu Ca vừa ra, hư không giống như mạng nhện lập tức nát bấy, hoá thành vô hình, khôi phục bình thường. Không gian xung quanh của Cổ Thần đã không còn chịu ảnh hưởng bởi không gian pháp tắc của Kim Bằng Vương nữa.

Đối với một trảo như duy ngã độc tôn kia của Kim Bằng Vương, Cổ Thần khê cười, quát:

- Cấm Thần Tiên Phù! Cấm!

Một cái ngọc phù lập tức xuất hiện trong tay Cổ Thần rồi nhanh chóng men theo trảo cương của Kim Bằng Vương vọt tới thân thể hắn.

Chương 92: Đánh chết người, con tạp mao điều này! (Hạ)

Một đạo tinh mang như điện quang, còn nhanh hơn cả lưu tinh trong chốc lát đã xuyên qua cái duy ngã độc tôn trảo cương kia. Cự trảo không hề có chút lực ngăn cản nào, trực tiếp hoá thành hư vô.

Chất liệu luyện chế Cấm Thần Tiên Phù rất đặc thù, cơ hồ có thể so sánh với Trấn Minh Ngọc Bia, không gì phá nổi, chỉ cần tuyển định mục tiêu thì ở giữa vô luận có cái gì ngăn cách cũng đều hoá không sau đó tiến tới giam cầm mục tiêu.

Quả nhiên, trảo cương bị đánh tan mà tốc độ của Cấm Thần Tiên Phù vẫn không giảm, giống như thuận di, trong sát na đã đến trước mặt Kim Bằng Vương. Trong lúc Kim Bằng Vương còn đang kinh ngạc không hiểu thì nó đã bắn vào trong cơ thể hắn.

Cấm Thần Tiên Phù trực tiếp bắn vào trong thân thể của Kim Bằng Vương, trong chốc lát Kim Bằng Vương liền cảm thấy như có một tấm lưới vô hình bao phủ lấy hắn. Kinh mạch trong người không ngừng ngưng lại, tiên lực trong cơ thể theo đó cũng không ngừng giảm bớt.

Chỉ thoáng chốc đã giảm đi một phần lớn lực lượng của Kim Bằng Vương, tu vi của hắn từ Hư Không hậu kỳ trực tiếp hạ xuống Hư Không trung kỳ!

- Đây là pháp bảo gì?

Tu vi của Kim Bằng Vương vậy mà bị hạ xuống một cấp độ khiến hắn hoảng sợ hô to một tiếng, khí thể rút xuống cả ngàn trượng.

- Đây là thái cổ thần phù - Cấm Thần Tiên Phù!

Cổ Thần quát lớn một tiếng rồi nói tiếp:

- Éch ngồi đấy giéng mà cuồng vọng tự đại, hôm nay lão tử sẽ đánh chết con tạp mao điều nhà người!

Vừa nói, sáu thanh tiên phù trong tay Cổ Thần liền biến mất, cánh tay vung lên, lập tức đánh ra một đạo chưởng cương.

Chưởng cương thuần một màu thanh sắc trong chốc lát liền hoá thành ngàn trượng từ trên trời vỗ xuống Kim Bằng Vương.

Cổ Thần đối với Kim Bằng Vương đã tức giận tới cực điểm, sử dụng tiên phù không đủ, hắn muốn dùng tay trần đánh chết tên tạp mao điều này mới hả giận.

Đám cường giả Yêu tộc lại một lần nữa trợn mắt há mồm.

Một trảo vừa rồi của Kim Bằng Vương, họ đều cảm nhận được khí tức tử vong, cho nên họ cho rằng Cổ Thần hẳn là phải chết, có muốn trốn cũng không trốn được.

Nhưng không ai có thể ngờ rằng, Cổ Thần không chỉ nhanh chóng phá nát không gian giam cầm của Kim Bằng Vương mà cự trảo khủng bố kia cũng hoá thành hư vô, ngay cả tu vi của bản thân cũng bị hàng thấp một cấp.

Thực lực của Kim Bằng Vương đại giảm, bằng với cấp bậc của Thần Giao Vương, hơn nữa Thần Giao Vương vốn là Hoang thú, cùng cảnh giới tu vi thì luận thực lực Thần Giao Vương còn muốn mạnh hơn.

Bất quá Cẩm Thần Tiên Phù chỉ có thể giam cầm tiên lực tu vi của Kim Bằng Vương, lực lượng thân thể của hắn vẫn y nguyên như cũ là thân thể của cường giả Hư Không hậu kỳ, cho nên thực tế thực lực của hắn cũng sàn sàn với Thần Giao Vương.

Thần Giao Vương vừa rồi đã bại dưới tay Cổ Thần, bởi vậy có thể thấy được giờ phút này Kim Bằng Vương đã không còn là đối thủ của Cổ Thần. Do đó Cổ Thần từ tuyệt đối yếu thế đã biến thành tuyệt đối ưu thế, hoàn toàn chuyển bại thành thắng.

Biến hoá như vậy bảo sao không khiến đám cường giả Yêu tộc kinh hãi?

Đối mặt với Bồn Nguyên Mộc Ẩn của Cổ Thần đánh xuống, hai mắt Kim Bằng Vương co rút lại, hắn từ bên trong chưởng ấn này cảm nhận được cảm giác nguy hiểm, cái này nhìn như một đạo chưởng ấn thanh sắc bình thường nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó cũng khiến Kim Bằng Vương cảm thấy sợ hãi.

- Cổ Thần, bôn đề hôm nay quyết không tha cho ngươi, bảo đảm ngươi sẽ không được chết yên lành!

Tu vi của Kim Bằng Vương bị cấm chế nên đối mặt với Bồn Nguyên Mộc ẩn của Cổ Thần hắn thập phần giận dữ, gào lên đồng thời hai tay cong lại đánh ra một kích, hai đạo cự đại kim sắc cự trảo bắn ra.

“Roẹt!”

Hai cái cự trảo đánh lên Bồn Nguyên Mộc ẩn lập tức đem Bồn Nguyên Mộc ẩn xé thành hai nửa.

Nhưng Bồn Nguyên Mộc ẩn cũng không phải bình thường chưởng ấn sẽ hoá thành tiên lực nhàn nhò. Sau khi bị xé làm hai, chưởng ấn vẫn tiếp tục nện xuống Kim Bằng Vương.

Ngũ hành Bồn Nguyên ẩn, tất cả đều nặng vô cùng, một giọt Bồn Nguyên Thuỷ cũng có sức nặng như một ngọn núi cao ngàn trượng, mà Bồn Nguyên Mộc cũng không kém hơn chút nào, mỗi tia Bồn Nguyên năng lượng đều có sức nặng như một ngọn núi cao vạn trượng!

Vô số tia Bồn Nguyên Mộc như mưa rơi xuống đầu Kim Bằng Vương.

“Nguy hiểm! Cái này tựa hồ là Bồn Nguyên Mộc?”

Nội tâm Kim Bằng Vương run lên, Cổ Thần có thể thi triển ra Bồn Nguyên công kích nói rõ hắn đã có được Bồn Nguyên Mộc, mà Bồn Nguyên Thuỷ lúc trước Kim Bằng Vương đã tận mắt chứng kiến Cổ Thần thu lấy. Có được Bồn Nguyên chính là có thể đạt được lực lượng của một vị Đại Đế từng tung hoành CỔ Hoang. Được hai cái Bồn Nguyên thì càng có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ rồi!

- Người vô địch thiên hạ chỉ có thể là Kim Bằng Vương ta, tuyệt đối không phải là ai khác!

Nghĩ tới đây, sát cơ trong lòng Kim Bằng Vương đối với Cổ Thần càng thêm dày.

Nhìn Bồn Nguyên Mộc đang rơi xuống, kim quang trên người Kim Bằng Vương mãnh liệt bành trướng, trong chớp lát hắn đã hoá thành một con kim sắc thiên bằng mấy ngàn trượng, toàn thân toả ra kim quang chói mắt.

Hai cánh Kim Bằng Vương vỗ mạnh tạo ra từng cái vòi rồng lớn chừng năm sáu trượng. Cự trảo to mấy trượng của hắn liền đánh cho Bồn Nguyên Mộc thành phần toái.

Sau khi hao tâm tổn sức chín trâu hai hổ hắn mới có thể ngăn trở vô số Bồn Nguyên Mộc rơi xuống.

Còn không đợi Kim Bằng Vương phá huỷ hết Bồn Nguyên Mộc, trong hư không lại đột nhiên xuất hiện một cái ngân sắc cự chưởng ngàn trượng.

Sau đó là tiếng quát của Cổ Thần:

- Tạp mao điều, lão tử sẽ tát chết ngươi!

Kim Bằng Vương vừa mới cực lực ngăn trở Bồn Nguyên Mộc, chưa kịp phản ứng thì đã bị Bồn Nguyên Thủy ấn đánh bay ra mấy ngàn trượng.

Trong hư không loé lên một đạo kim quang thật chói mắt, Kim Bằng Vương bị Bồn Nguyên Thủy ấn tạt một cái rụng sạch lông mao trên người.

Một đạo tàn ảnh xẹt qua hư không, Cổ Thần nhoáng một cái đã vượt qua khoảng cách ngàn trượng tiến tới chỗ Kim Bằng Vương.

Khoảng cách thuận di của Cổ Thần đạt tới khoảng hai ngàn dặm, hiện giờ Kim Bằng Vương chỉ cách Cổ Thần không quá vạn trượng cho nên chút khoảng cách như thế này với Cổ Thần chỉ cần loé lên liền tới.

- Cổ Thần, chết đi cho ta! Ưc vạn kim cương trăm!

Kim Bằng Vương quát lớn một cái rồi đình chỉ di động, đôi cánh giang giộng chừng hơn hai ngàn trượng mãnh liệt rung động, trong phút chốc, vô số kim sắc lông vũ từ trên người Kim Bằng Vương nổ bắn ra một rậm rạp giống như bạo vũ đột kích, nhìn qua đúng là phải hơn ức vạn cái.

Mỗi một cái lông vũ đều toả ra kim sắc cương mang, như một chuỗi thần binh lợi khí, lực công kích cực mạnh, không thua gì thượng phẩm tiên bảo.

Ưc vạn kim sắc lông vũ đánh xuống, cũng giống như ức vạn kiện thượng phẩm tiên bảo công kích, lực công kích mạnh đến nỗi trừ khi là Hợp Đạo kỳ Chư tử đại tiên mới có thể lấy lực phá được. Cường giả dưới Hợp Đạo kỳ nếu không có vô thượng tiên bảo phòng ngự thì dưới công kích này của Kim Bằng Vương chỉ có nước thân tử đạo tiêu, thần hình câu diệt!

Ưc vạn kim cương trăm là một đại tuyệt chiêu của Kim Bằng Vương, cho dù thực lực cao hơn hẳn là Ngô Tinh, Cơ Nghiêu, Độ Thiên đại sư nếu không có vô thượng tiên bảo phòng ngự cũng khó mà tiếp được một kích này!

719. Chương 93 : Bạo Đánh Kim Bằng Vương

Lúc thi triển ức vạn kim cương trăm, khoảng cách càng gần thì lực công kích càng mạnh, nhưng Cổ Thần lại không lui, ngược lại còn tăng tốc vọt tới. Kim Bằng Vương thấy vậy thì trong lòng thầm mừng rỡ.

Cách thân thể Kim Bằng Vương còn gần hai ngàn trượng, công kích của Kim Bằng Vương đã vọt tới cách Cổ Thần chỉ còn trăm thước. Đám lông vũ này như phô thiên cái địa vô cùng rậm rạp biến cả hư không thành một mảnh ánh sáng màu vàng kim.

Đối với ức vạn kiếm cương của Kim Bằng Vương, trong mắt Cổ Thần không hề có chút sợ hãi nào và cũng không có ý định lui lại, tay trái Cổ Thần vỗ một cái, một đạo hồng sắc cương mang từ trong tay Cổ Thần bắn ra hoá thành một cái xích điểm ấn ngàn trượng - Bồn Nguyên Hoả Ấn.

Bồn Nguyên Hoả Ấn bắn ra xích sắc quang mang vô cùng đẹp mắt, bao phủ gần như cả nửa bầu trời.

Vốn ức vạn kiếm cương của Kim Bằng Vương toả ra kim quang lóng lánh đã ngăn trở ánh mắt của đại bộ phận cường giả Yêu tộc, lúc này lại thêm xích sắc quang mang của Bồn Nguyên Hoả Ấn khiến trong mắt họ trên bầu trời chỉ còn hai loại ánh sáng xích kim, ngăn trở tất cả mọi ánh nhìn vào bên trong.

Đám cường giả Yêu tộc đứng cùng hướng với Kim Bằng Vương nên sau khi xích sắc quang mang hiện họ cũng không còn thấy bóng dáng Cổ Thần đâu nữa.

Ưc vạn kiếm cương cùng với Bồn Nguyên Hoả Ấn đều có uy lực cực lớn, không chỉ cách trở ánh mắt của đám cường giả Yêu tộc mà ngay cả thần thức cũng bị chặn lại. Cổ Thần sau khi lọt vào trong màn kim quang thì giống như đã triệt để biến mất trước mặt đám cường giả Yêu tộc, ngay cả thần thức cũng không thể nào phát hiện.

“Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ...”

Vô số âm thanh vật phẩm bị thiêu đốt vang lên không dứt, lông vũ của Kim Bằng Vương tuy rất cứng rắn, lực công kích cũng có thể so với thượng phẩm tiên bảo, nhưng dù sao chúng nó cũng không phải là thượng

phẩm tiên bảo mà chỉ là một đồng lông vũ mà thôi, bị Bồn Nguyên Hoả thiêu đốt rất nhanh liền hoá thành tro tàn.

Tất cả những kiếm cương kim sắc này đều là do lông vũ của Kim Bằng Vương biến thành, sau khi công kích qua đi, Kim Bằng Vương vẫn còn có thể thu hồi lại chúng.

Cho nên mỗi một căn lông vũ bị thiêu cháy là Kim Bằng Vương lại mất đi một căn. Lông vũ của Kim Bằng Vương không phải nói mọc ra liền mọc ra, cần phải có thời gian nhất định, nếu đem toàn bộ lông vũ của hắn thiêu trụi thì Kim Bằng Vương không khác gì một con chim trụi lông!

Bồn Nguyên Hoả chính là chi dương hoả thuần khiết nhất, trong ngũ hành có thể đốt cháy tất cả, Kim Bằng Vương hiển nhiên cũng không thoát ly khỏi ngũ hành được, cho nên lông vũ của hắn gặp phải Bồn Nguyên Hoả chỉ có nước bị thiêu rụi.

Bất quá, thân hình của Kim Bằng Vương rất lớn, hai cánh mở ra toàn bộ cũng có thể dài đến năm sáu ngàn trượng, lông vũ trên người cũng không biết có bao nhiêu cái, lông vũ bắn ra công kích liên tục, tốc độ cực kỳ nhanh nhưng không ít lông vũ đều bị Bồn Nguyên Hoả đốt thành tro.

Dù sao lông vũ quá nhiều, Bồn Nguyên Hoả thiêu đốt chúng cũng phải bị tiêu hao, cho nên không ít căn lông vũ có thể xuyên qua Bồn Nguyên Hoả Ẩn mang theo hoả diễm chí cương của Bồn Nguyên Hoả tiếp tục bắn tới Cổ Thần.

Lông vũ của Kim Bằng Vương mặc dù không cứng rắn bằng thượng phẩm tiên bảo nhưng cũng không kém bao nhiêu, do đó Bồn Nguyên Hoả muốn nháy mắt thiêu nó thành tro hiển nhiên là không có khả năng.

Một cái Bồn Nguyên Hoả Ẩn này của Cổ Thần cũng đã thiêu huỷ hơn mười vạn căn lông vũ của Kim Bằng Vương, nhưng là đối với ức vạn căn thì mười vạn cũng chẳng thấm vào đâu, số lông vũ còn lại nhìn vẫn không ít đi bao nhiêu, vẫn rậm rạp chằng chịt như trước bắn về phía Cổ Thần.

Lông mày Cổ Thần khẽ nhíu lại, hừ nhẹ một tiếng, năm cánh tay còn lại đồng thời động thủ.

“Vụt! Vụt! Vụt! Vụt! Vụt!”

Năm đạo xích mang từ năm cánh tay Cổ Thần bắn ra, hoá thành năm cái xích sắc cự chưởng ngàn trượng. Năm đạo Bồn Nguyên Hoả ẩn hai trước ba sau kết thành một cái bức tường bằng hoả diễm xông tới phía trước.

Cánh tay lúc trước vừa đánh ra một đạo Bồn Nguyên Hoả Ẩn lại thò vào trong ngực, một đạo bạch sắc hoả diễm cực kỳ tinh khiết từ trong Chiến Thần Lệnh tuôn ra, chính là Thuần Dương Hoả!

- Tạp mao điều, lão tử sẽ đốt trụi lông ngươi, cho ngươi biến thành một con chim trụi lông!

Cổ Thần quát lớn một tiếng, bàn tay không chế Thuần Dương Hoả vỗ tới trước, Thuần Dương Hoả liền hoá thành một cái hoả diễm cự chưởng xuất hiện trước mặt Cổ Thần theo sau năm cái Bồn Nguyên Hoả Ẩn đẩy về phía trước.

Năm đạo Bồn Nguyên Hoả Ẩn đã ngăn trở ánh mắt của tất cả đám cường giả Yêu tộc, kể cả Kim Bằng Vương cũng không thấy được phía sau vách tường bằng hoả diễm tạo thành đó còn có một cái cự chưởng hoàn toàn do Thuần Dương Hoả tạo thành.

Thuần Dương Hoả là hoả diễm đã siêu thoát ra bên ngoài ngũ hành, so với Bồn Nguyên Hoả còn bá đạo hơn gấp mười, gấp trăm lần, có thể thiêu tận thế gian vạn vật.

- Bồn Nguyên Hoả? Trên người ngươi còn có Hoả Bồn Nguyên?

Kim Bằng Vương cả kinh, sau đó lại lạnh giọng nói:

- Bồn Nguyên Hoả thì thế nào? Lông vũ của bổn đế tới ức vạn căn, vô cùng vô tận, trong thời gian ngắn Bồn Nguyên Hoả có thể thiêu đốt được bao nhiêu căn lông vũ? Hừ, ức vạn kiếm cương của bổn đế sẽ giết ngươi trong nháy mắt sau đó ta sẽ thu lấy tam đại Bồn Nguyên! Đi chết đi cho bổn đế!

Thanh âm cũng Kim Bằng Vương giống như gào thét vang lên, hắn tiếp bắn ra vô số lông vũ công kích tới Cổ Thần.

“Xèo! Xèo! Xèo! Xèo! Xèo! Xèo! Xèo! Xèo! ...”

Vô số kim sắc lông vũ đều bị Bồn Nguyên Hoả đốt thành tro.

Nhưng lại càng có thêm nhiều hơn nữa kim sắc lông vũ xông qua bức tường hoả diễm chui vào trong cự chưởng do Thuần Dương Hoả tạo thành.

Thuần Dương Hoả biến thành cự chưởng cũng tầm ngàn trượng, mà thân hình của Cổ Thần lại chưa tới một trượng, kim sắc lông vũ muốn công kích đến Cổ Thần thì tất nhiên phải xông qua được Thuần Dương Hoả cự chưởng đã.

Kim sắc lông vũ bắn vào trong Thuần Dương Hoả cự chưởng vậy mà một chút âm thanh cũng không có liên lập tức hoá thành hư vô.

Vô số kim sắc lông vũ vọt qua được Bồn Nguyên Hoả lại bị Thuần Dương Hoả đốt không còn chút tro nào.

Ở bên ngoài, Kim Bằng Vương rất nghi hoặc vì sao lại không nghe được tiếng kêu thảm thiết của Cổ Thần, lúc này đã có chừng hơn trăm triệu căn lông vũ xuyên qua Bồn Nguyên Hoả nhưng tựa hồ vẫn không đánh trúng được Cổ Thần.

Phạm vi vạn trượng quanh đây đều nằm trong vực của Kim Bằng Vương cho nên Cổ Thần không có khả năng dùng thuật di trốn đi được.

Kim Bằng Vương mặc dù nghi hoặc nhưng lại không có cách nào giải quyết.

Chỉ trong thoáng chốc, Bồn Nguyên Hoả đã thiêu cháy khoảng năm sáu mươi vạn căn lông vũ, và Bồn Nguyên Hoả cũng đã tiêu hết, ảm đạm dần rồi biến mất.

Sau khi cả năm cái Bồn Nguyên Hoả Ấn đều biến mất thì cái cự chưởng thuần bạch sắc hoả diễm liền lộ ra trước mặt Kim Bằng Vương.

Không có Bồn Nguyên Hoả chặn phía trước, khí tức của Thuần Dương Hoả lập tức mãnh liệt tuôn ra.

- Cái ... cái gì? Thuần Dương Hoả?

Kim Bằng Vương kinh sợ rống to lên:

- Người lại có nhiều Thuần Dương Hoả như vậy? A a a a ... lông vũ của bốn đế!

720. Chương 94 : Thiên Đế Ấn

Kim Bằng Vương vừa rống vừa lập tức thu hồi vô số lông vũ còn sót lại vào trong thể nội rồi một lần nữa biến thành lông vũ bên ngoài thân thể hắn.

Nhưng trong nháy mắt vừa rồi, mười thành đã có bảy tám thành lông vũ bị Thuần Dương Hoả đốt thành hư vô!

Giờ phút này, lông vũ trên người Kim Bằng Vương so với lúc đầu đã thiếu hơn một nửa, có nhiều chỗ thậm chí không có cọng lông nào, nhìn vào chỉ thấy như một mảng da gà ...

Trông Kim Bằng Vương lúc này cực kỳ chật vật.

Thuần Dương Hoả cũng bị Cổ Thần thu lại vào trong Chiến Thần Lệnh, đồng thời thân ảnh loé lên, Cổ Thần lại tiếp tục xông tới Kim Bằng Vương.

Kim Bằng Vương lúc này nào dám vận dụng ức vạn kiếm cương đối phó với Cổ Thần mà trực tiếp giang rộng hai cái cự trảo có thể so sánh với vô thượng tiên bảo vô tới Cổ Thần.

Sáu cánh tay Cổ Thần khê động, đồng thời đánh ra, sáu đạo chưởng cương từ trong lòng bàn tay Cổ Thần bắn mạnh ra rồi hoá thành ngàn trượng cự chưởng.

Ba thanh ba ngân, ba đạo Bồn Nguyên Mộc Ấn và ba đạo Bồn Nguyên Thủy Ấn, mỗi đạo đều trầm trọng vô cùng.

Hai đạo trong đó đánh về hai cái cự trảo của Kim Bằng Vương, ba đạo khác phong bế ba hướng khác của Kim Bằng Vương, còn lại một đạo thì từ trên trời giáng xuống như muốn bắt lấy Kim Bằng Vương.

“Oanh! Oanh!”

Hai đạo chưởng ấn cùng hai cái cự trảo của Kim Bằng Vương đánh vào nhau rồi lập tức tán loạn, hoá thành Bốn Nguyên Mộc và Bốn Nguyên Thuỷ tiếp tục công kích tới Kim Bằng Vương.

Hai cánh của Kim Bằng Vương cố gắng vẫy mạnh muốn ngăn cản lại công kích này nhưng đột nhiên một đạo Bốn Nguyên Thuỷ Ấn lại từ trên cao đánh trúng lưng hắn.

“Rầm!”

Bốn Nguyên Thuỷ Ấn vô cùng trầm trọng đánh lên trên người Kim Bằng Vương, lập tức đập hắn từ trên cao rơi nhanh xuống dưới, va mạnh vào một khối đại địa lơ lửng trên tầng mây rộng khoảng mười dặm.

Thân ảnh Cổ Thần cũng loé lên theo sát tới, tay nắm chân đá lên người Kim Bằng Vương.

- Tập mao điều, cho ngươi hung hăng càn quấy, cho ngươi có mắt không trông, cho ngươi đánh đánh chủ ý lên Tiểu Bạch ... lão tử đánh chết con tập mao điều nhà ngươi, lão tử đốt trụi lông ngươi!

Cổ Thần vừa quát lớn, sáu cánh tay đồng thời thi triển Bốn Nguyên Mộc Ấn, Bốn Nguyên Thuỷ Ấn, Bốn Nguyên Hoả Ấn, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền liên tục nện lên người Kim Bằng Vương.

Trong thoáng chốc, tình hình của Kim Bằng Vương đã rơi vào tình trạng dầu sôi lửa bỏng, kim băng liên tục bắn ra trong hư không, toàn bộ đều là lông vũ của hắn bị đánh văng ra, sau đó liền bị Bốn Nguyên Hoả thiêu rụi.

Từng cái, từng cái Bốn Nguyên Ấn trùng trùng điệp điệp đánh lên người Kim Bằng Vương.

Cái đầu của Kim Bằng Vương bị đập mạnh xuống mặt đất tạo thành một cái hố sâu cực lớn dài mấy trăm trượng, toàn bộ lông vũ trên đầu đều đã rụng sạch, hơn nữa còn có không ít vết thương chảy máu đầm đìa.

Bốn Nguyên Thuỷ Ấn vỡ ra hoa thành đại lượng Bốn Nguyên Thuỷ tràn vào trong hố, Bốn Nguyên Thuỷ vô cùng nặng bao phủ toàn bộ phần đầu của Kim Bằng Vương, gắt gao ghim chặt cái đầu hắn vào trong hố, mặc cho hắn giãy dụa thế nào cũng không thể ngẩng đầu lên.

“Rầm!”

Cổ Thần lại tiếp tục đánh ra một cái Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vào một cái cánh của Kim Bằng Vương, tiếng nổ rung trời vang lên, vô số kim quang lóng lánh trong hư không, lại có thêm không ít lông vũ bị đánh rơi ra bắn về bốn phương tám hướng.

Trên mặt đất xuất hiện một cái quyền ấn cực lớn, cánh của Kim Bằng Vương máu chảy ròng ròng, trực tiếp bị đánh lún vào trong cái hố kia.

“Rầm!”

Cổ Thần lại hướng cái cánh còn lại đánh ra một cái Bốn Nguyên Mộc Ấn.

Bốn Nguyên Mộc Ấn trùng trùng điệp điệp cái cánh còn lại của Kim Bằng Vương, lông vũ trên đó bị đánh rơi ra hơn nữa, Bốn Nguyên Mộc Ấn lại tán ra hoá thành vô số căn nguyên Bốn Nguyên Mộc từ trên không ép cái cánh kia xuống dưới hố.

Cổ Thần nhảy lên cao, ba đạo xích sắc chưởng cương hoá thành ba cái Bốn Nguyên Hoả Ấn nện xuống.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Ba cái Bốn Nguyên Hoả Ấn đồng thời đánh lên lưng và cái đuôi của Kim Bằng Vương, không chỉ đem toàn bộ thân thể hắn đánh ngập vào trong hố mà Bốn Nguyên Hoả còn biến thành một cái biển lửa bao phủ hoàn toàn thân thể Kim Bằng Vương vào trong đó.

“Bùng! Bùng! ...”

Mặc dù có tiên lực hộ thể, lông mao của Kim Bằng Vương vẫn bị thiêu đốt, trong thoáng chốc cả người Kim Bằng Vương đã biến thành một màu đen kịt, trong không khí tràn ngập mùi khét.

Sau khi đánh ra ba đạo Bồn Nguyên Hoả Ấn, thân thể Cổ Thần lại một lần nữa đập lên người Kim Bằng Vương, sáu tay nhất tề động thủ, hoặc là quyền cương, hoặc là chưởng cương điên cuồng nện lên người Kim Bằng Vương, khiến Kim Bằng Vương thống khổ liên tục tru lên.

- Lão tử đốt trụ lông ngươi, lão tử đánh chết con tạp mao điều nhà ngươi!

Cổ Thần dẫm lên lưng Kim Bằng Vương, mỗi một lần quyền cương và chưởng cương đánh xuống đều quát lớn một tiếng, thanh âm truyền ra rất xa, cho dù ở ngoài ngàn dặm cũng có thể nghe được.

Không chỉ là cường giả Độ Hư của Yêu Tộc mà Mệnh Tuyền cao thủ bên trong Thiên Đỉnh của Yêu Tộc cũng bị chấn động mà từ khắp các cung điện chạy ra quan sát.

Giờ phút này, Yêu tộc Độ Hư cường giả hay Yêu tộc Mệnh Tuyền cao thủ đều trợn mắt há mồm!

Kim Bằng Vương được xưng là người mạnh nhất của Yêu tộc lại bị Cổ Thần hung ác hành hạ như thế này?

Càng thêm châm chọc là trước cuộc chiến, Kim Bằng Vương còn hăng hái trở thành Yêu tộc Yêu Đế, tuyên bố trước muốn diệt Vu tộc, sau diệt Nhân tộc, nhất thống Cổ Hoàng, chưởng quản thiên hạ ...

Hùng tâm của hắn còn chưa kịp lộ đầu ra đã bị Cổ Thần dẫm nát dưới chân, hung hăng ngược đãi, đánh như đánh một con chó!

Đám cường giả Yêu tộc đứng từ xa xa nhìn Kim Bằng Vương bị Cổ Thần dẫm dưới chân hành hạ mà không một ai dám bước lên tương trợ. Thực lực của hai người kia đã vượt quá đa số Yêu tu trong Thiên Đỉnh, cho nên cuộc chiến của họ căn bản không ai có thể nhúng tay vào.

Duy chỉ có một mình Thần Giao Vương có thể nhúng tay vào thì đã sớm bị thương nặng, vết thương dưới sườn kia vẫn đang không ngừng đổ máu.

Về phần Ngọc Kinh Vương, thực lực lại so với Thần Giao Vương yếu hơn không chỉ một chút, cho nên không thể uy hiếp được tới Cổ Thần, huống chi Ngọc Kinh Vương có muốn xuất thủ cứu tên Kim Bằng Vương kia không còn chưa biết!

Hận!

Thao thiên đại hận!

Tâm tình lúc này của Kim Bằng Vương chỉ có thể diễn tả bằng một chữ HẬN!

Hắn đem Thiên Đế Ấn tế luyện thành công, cơ bản cũng đã nắm giữ được lực lượng của Thiên Đế Ấn thuận phục được đám cường giả Yêu tộc đẳng làm Yêu Đế. Trong lúc còn đang dương dương tự đắc, hắn không hề để Cổ Thần vào trong mắt.

Nhưng cái tên mà hắn không để vào mắt này hiện tại đang dẫm hắn dưới chân, hung hăng ngược đãi hắn, tàn phá tôn nghiêm hắn, đưa tất cả hăng hái của hắn đánh thành phần mạt, đưa tất cả sự đắc ý của hắn biến thành trò cười!

- A a a a a a ...

Kim Bằng Vương rống lên một tiếng chơi tai, thanh âm xuyên thấu qua cả Bồn Nguyên Thủy, sau đó hắn quát lớn:

- Thiên ... Đế ... Ấn!

Cùng lúc đó, thân hình Kim Bằng Vương bùng lên hào quang, một cái ngọc ấn hình vuông toả ra một vầng quang mang huyền bạch nhu hoà từ trong ngực hắn hiện ra, nhanh chóng biến lớn lên ... lớn lên ...

Chương 94: Thiên Đế Ấn. (Hạ)

Trong chớp mắt, cái ngọc ấn này đã to cỡ vạn trượng, đem toàn bộ thân hình Kim Bằng Vương bao phủ vào trong.

Thân thể của Cổ Thần lại bị cái ngọc ẩn này đẩy ra ngoài, mặc cho các loại Bồn Nguyên Ẩn của Cổ Thần oanh kích mãnh liệt cỡ nào nó cũng không dao động mảy may.

Cái ngọc ẩn này chính là trấn tộc chi bảo của Yêu tộc - Thiên Đế Ẩn.

Kim Bằng Vương đã bị Cổ Thần đánh cho không còn hình thù gì, bằng lực lượng của hắn căn bản không đủ để địch lại Cổ Thần, cho nên hắn phải dùng đến chí bảo Thiên Đế Ẩn, phóng thích lực lượng bên trong Thiên Đế Ẩn do Yêu Đế đời trước để lại.

Thiên Đế Ẩn phóng lớn đến vạn trượng liền đình chỉ, nhưng mà quang mang huyền bạch sắc nhu hoà kia lại lập tức biến đổi, hoá thành vô số đạo huyền bạch cương mang bắn ra khắp nơi.

“Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! ...”

Âm thanh như vải vóc bị xé vụn liên tục vang lên, cả hư không đều bị Thiên Đế Ẩn cắt thành vô số mảnh vỡ.

Cổ Thần ở ngay tại phụ cận Thiên Đế Ẩn nên liền bị đám huyền bạch cương mang này công kích.

- Lực lượng thật cường đại!

Nội tâm Cổ Thần chấn động, huyền bạch cương mang này lại khiến hắn cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố đến trí mạng.

Pháp tắc lực lượng ẩn chứa trong huyền bạch cương mang này viễn siêu một trảo duy ngã độc tôn lúc trước của Kim Bằng Vương, so với Ngũ Hành Bồn Nguyên Ẩn và Chiến Thần Diệt Tinh Quyền Cổ Thần thi triển còn mạnh hơn gấp trăm lần.

Ngay cả Chiến Thần Diệt Tinh Quyền sáu mươi sáu quyền hợp nhất ở trước lực lượng của huyền bạch cương mang này đều không đáng nhắc tới.

Pháp tắc lực lượng ẩn chứa bên trong huyền bạch cương mang này cũng đủ để miêu sát bất kỳ cường giả nào dưới Hư Không hậu kỳ, mà Cổ Thần cũng là một trong những đối tượng có thể bị miêu sát.

Nguy hiểm trí mạng tới gần, thân thể Cổ Thần cấp tốc bạo lui hơn ngàn trượng, sau đó tiếp tục lui ra xa.

Nhưng tốc độ của huyền bạch cương mang nhanh hơn, giống như thuận di một loại, trong chớp lát đã bắn tới trước mặt Cổ Thần.

- Thái Hư Tiên Đỉnh!

- Như Ý Lung Linh bảo tháp!

Trước nguy cơ sinh tử, mi tâm Cổ Thần liền loé lên quang mang, Như Ý Lung Linh bảo tháp lập tức xuất hiện bên cạnh, đồng thời một toà cổ đỉnh tang thương cũng nhanh chóng bao bọc lấy quanh thân Cổ Thần.

“Keng!”

Một tiếng bạo nổ vang lên, Thiên Đế Ẩn phát ra huyền bạch cương mang trăm vạn lên Thái Hư Tiên Đỉnh.

Thái Hư Tiên Đỉnh không hổ là một trong những vô thượng tiên bảo kiên cố nhất, lực công kích khổng lồ như thế cũng không thể lưu lại bất cứ vết tích nào trên nó.

Nhưng lực phản chấn cực lớn lại khiến Cổ Thần chấn động không thôi, thiếu chút nữa tiên lực trong cơ thể đã tán loạn, hộ thể cương trảo lập tức bị chấn nát.

Thái Hư Tiên Đỉnh bị đánh văng mạnh ra xa, tốc độ như lưu tinh cản nguyệt.

Cổ Thần cũng đã sớm tính toán Thái Hư Tiên Đỉnh sẽ bị đánh bay đi nên Như Ý Lung Linh bảo tháp đã mở sẵn cửa tầng thứ ba ngăn ngay phía sau Thái Hư Tiên Đỉnh. Thái Hư Tiên Đỉnh mang theo thân thể Cổ Thần trực tiếp bắn vào trong tầng thứ ba của Như Ý Lung Linh bảo tháp.

“Ầm! Ầm!”

tạo thành có sự thấu hiểu thiên đạo rất sâu, do đó ở trong Thuần Dương Hoả cũng không lập tức bị đốt thành hư vô.

Gần lao ra khỏi Thuần Dương Hoả, chỉ còn một xúu nữa, Kim Bằng Vương liền rống to lên:

- Cổ Thần, ngươi sẽ phải trả giá đắt ...

Cổ Thần khẽ nhấc tay lên, một đạo ánh sáng cực kỳ đẹp mắt đánh tới kim sắc quang cầu bao lấy nguyên thần Kim Bằng Vương đánh tới.

Nguyên thần Kim Bằng Vương vừa lao ra khỏi Thuần Dương Hoả đã bị đạo ánh sáng này tập kích, lập tức một tiếng hét thảm thiết lại vang lên, trong chốc lát tiên lực cương trảo của hắn liền hoá thành hư vô.

Đạo ánh sáng đẹp mắt đó chính là Trần Minh Ngọc Bì chuyên dùng để diệt sát nguyên thần, âm hồn. Tiên lực cương trảo của Kim Bằng Vương vừa mất, Thuần Dương Hoả lại lập tức vô tới, trong chốc lát nguyên thần của Kim Bằng Vương đã hoá thành hư vô.

Kim Bằng Vương, thần hình câu diệt!

Toàn bộ Thiên Đình lúc này đều chìm trong im lặng quỷ dị.

Tất cả các Yêu Tộc tu sĩ lúc này đều có thể nghe được nhịp hô hấp của nhau.

Đang lúc bọn họ còn kinh ngạc vì Cổ Thần xuất ra Chiến Thần Lệnh thì Kim Bằng Vương đã bị Cổ Thần diệt sát, bị Thuần Dương Hoả thiêu đốt hình thần câu diệt.

Lúc này, Cổ Thần đang đạp không đứng trên Thuần Dương Hoả hải, trông như một tử vong sứ giả đến từ địa ngục vậy. Mỗi một tu sĩ Yêu Tộc nhìn tới Cổ Thần, trong nội tâm đều không nhịn được run rẩy.

Thân thể Cổ Thần biến lại về nguyên hình, hư không một trảo chụp lấy Chiến Thần Lệnh vào tay.

Chiến Thần Lệnh giống như miếng bọt biển, hút toàn bộ Thuần Dương Hoả vào trong, chỉ chốc lát tất cả Thuần Dương Hoả đã biến mất.

723. Chương 97 : Cổ Thần Tức Giận

Sau đó, Cổ Thần đem Chiến Thần Lệnh đeo tại bên hông, không còn giấu trong ngực nữa.

Đây là lần đầu tiên Cổ Thần quang minh chính đại sử dụng Chiến Thần Lệnh chiến đấu trước mặt người khác.

Dĩ vãng, Cổ Thần dùng Chiến Thần Lệnh chiến đấu đều luôn tránh để người khác biết.

Chiến Thần Lệnh một khi bạo lộ khẳng định sẽ dẫn tới cường giả Độ Hư công kích, sẽ rất nguy hiểm.

Cho dù khi Cổ Thần đã bước vào Độ Hư cảnh cũng vẫn không dám bạo lộ Chiến Thần Lệnh, Hư Không Kỳ lúc đó vẫn là tồn tại mang tính uy hiếp đối với hắn.

Thẳng đến khi Cổ Thần tiến vào Phong Bạo Thâm Uyên gặp được Côn Ngô tiên đế, tâm tình sợ hãi đối với Chiến Thần Lệnh mới thả lỏng xuống. Đạt được Cẩm Thần Tiên Phù, dùng thực lực Giá Vụ trung kỳ của Cổ Thần thì ngay cả Hư Không hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Mà Hư Không hậu kỳ đỉnh phong như Ngô Tinh, Cơ Hoàng, Độ Thiên đại sư ba người đều đang bị trọng thương chưa phục nguyên, huống chi cho dù Cơ Nghiêu, Độ Thiên đại sư thực sự đến đây, Cổ Thần với Càn Khôn ngọc bích trong tay, cho dù Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cường giả cũng không thể so tốc độ với hắn.

Có thể nói, Cổ Thần hôm nay đã không có người nào khiến hắn sợ hãi nữa rồi. Trong tam tộc, bất luận cường giả nào cũng không thể bắt kịp được tốc độ vô song của hắn.

Điều này nói rõ, Cổ Thần đã có đầy đủ thực lực để có thể để Chiến Thần Lệnh quang minh chính đại hiện ra ánh sáng, để cho thiên hạ biết Cổ Thần hắn nắm trong tay chính là Chiến Thần Lệnh.

Tuy nhiên Chiến Thần Lệnh xuất thế vẫn sẽ khiến cho vô số cường giả chú ý, thậm chí một ít siêu cấp cường giả ẩn giấu trong thế gian cũng sẽ hiện thân.

Kim Bằng Vương có Thiên Đế Ân trong tay, có thể phát ra công kích của Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cường giả, nếu như không thể khắc chế Thiên Đế Ân Cổ Thần cũng không phải là đối thủ của Kim Bằng Vương, mà có thể khắc chế Thiên Đế Ân cũng chỉ có thể là Tiên Thiên Linh Bảo.

Càn Khôn ngọc bích là Tiên Thiên Linh Bảo phụ trợ, Trần Minh Ngọc Bìa là trấn giới chi bảo dùng để đối phó quỷ hồn cho nên đối với Thiên Đế Ân không có chút tác dụng khắc chế nào, chỉ có Chiến Thần Lệnh mới là lựa chọn chính xác nhất.

Giữa đánh chết Kim Bằng Vương và che giấu Chiến Thần Lệnh, với thực lực hiện nay của Cổ Thần, hiển nhiên là lựa chọn cái thứ nhất.

Thuần Dương Hoả nhạt dần, một cái ngọc ẩn hình tứ phương toả ra quang mang huyền bạch sắc yên tĩnh đứng yên trong cái hồ to do thân hình Kim Bằng Vương tạo thành.

Càn Khôn Trắc trên người Kim Bằng Vương cũng đã bị Thuần Dương Hoả đốt thành tro bụi, tất cả vật phẩm bên trong cũng theo đó hoá thành hư vô, duy chỉ có Thiên Đế Ân dưới sự thiêu đốt của Thuần Dương Hoả mà vẫn không hề tổn hao gì.

Mất đi sự khống chế của Kim Bằng Vương, Thiên Đế Ân cũng không thể chủ động tiếp tục công kích Cổ Thần, Cổ Thần hư không bắt một trảo, tiên lực cương khí hoá thành một cự chưởng chụp Thiên Đế Ân vào trong tay.

Thuần Dương tiên lực bùng lên, mạnh mẽ đem một tia tinh thần lạc ấn còn sót lại của Kim Bằng Vương trên Thiên Đế Ân xoá bỏ, trong thoáng chốc Thiên Đế Ân đã thành vật vô chủ.

Ngay lúc đó, Cổ Thần liền cảm ứng được từ bên trong Thiên Đế Ân một cỗ lực lượng rất cường đại đang bành trướng.

- Tồn trữ lực lượng, nghe nói chỉ có cường giả đã ngoài Hợp Đạo kỳ mới có thể thi triển được. Vậy mà cái Thiên Đế Ân này cũng có thể khiến cho cường giả Hư Không Kỳ có thể tồn trữ được lực lượng, quả nhiên lợi hại!

Nhìn Thiên Đế Ân trôi nổi trong lòng bàn tay, Cổ Thần nhẹ cảm khái.

Cổ Thần ở trên Thiên Đế Ân lưu lại một đạo ấn ký, Thiên Đế Ân lập tức biến thành một kiện bảo vật của Cổ Thần, chỉ là Cổ Thần mặc dù cảm giác được lực lượng bành trướng bên trong Thiên Đế Ân nhưng lại không thể vận dụng được.

Tiên lực còn sót lại bên trong Thiên Đế Ân rất cường đại, đối với Thuần Dương tiên lực của Cổ Thần rất bài xích, cái Thiên Đế Ân này chính là Thiên Đế luyện chế thành, mà Thiên Đế lại là Yêu Tộc cường giả, có lẽ Thiên Đế Ân này chỉ có cường giả của Yêu Tộc mới có thể khu sử.

- Thiên Đế Ân ẩn chứa lực lượng quá cường đại, Kim Bằng Vương hao tổn mấy chục năm mới có thể dung hợp được với tiên lực bên trong nó mà mượn nhờ sử dụng. Có thể thấy được muốn vận dụng được Thiên Đế Ân cũng không phải việc đơn giản. Ta tạm thời lưu nó bên mình, nhìn xem có hi vọng tế luyện thành công hay không, nếu không có hi vọng thì lưu lại cho Tiểu Bạch dùng cũng không tệ. Vật này thiếu chút nữa đã giết chết ta, nếu không có Như Ý Lung Linh bảo tháp và Thái Hư Tiên Đỉnh bảo hộ thì có lẽ mạng ta đã xong rồi. Muốn ta trả nó lại cho Yêu Tộc đúng là chuyện không tưởng, nếu nó lại bị một cường giả Yêu Tộc khác tế luyện thành công thì ta lại vô duyên vô cớ có thêm một địch nhân à?

Tâm niệm Cổ Thần khẽ chuyển một chút, Thiên Đế Ân liền bị hấn thu vào trong Càn Khôn Trắc.

Đối với kiện thượng phẩm phòng ngự tiên bảo bị Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đánh bay kia, Cổ Thần cũng không buông tha, thân thể loé lên đã xuất hiện ở mấy ngàn dặm xa, đưa tay một trảo, một kiện hoàng kim chung liền xuất hiện trong tay Cổ Thần rồi bị hấn thu vào trong Càn Khôn Trắc.

Làm xong mọi việc, ánh mắt Cổ Thần mới nhìn tới đám cường giả Yêu Tộc kia.

Bị ánh mắt của Cổ Thần quét tới, đám cường giả Yêu Tộc chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí đột nhiên chạy dọc theo sống lưng. Cổ Thần chém giết Kim Bằng Vương đã hoàn toàn chấn trụ họ, không ai trong họ có can đảm nghĩ có thể ngăn cản được công kích của Cổ Thần cả.

- Thiên Hồ Vương ở đâu?

Trong hư không yên tĩnh lúc này, thanh âm của Cổ Thần vang lên rõ một một.

Thần Giao Vương thầm hít vào một hơi, mặc dù hần cũng có tu vi Hư Không trung kỳ nhưng khi ánh mắt sắc lạnh của Cổ Thần nhìn tới lại làm hần có cảm giác như miệng vết thương trên người lại càng thêm đau đớn.

- Nàng ... ở trong Thiên Đình!

Thần Giao Vương không dám có bất kỳ ý tứ lãnh đạm nào, Cổ Thần vừa hỏi hần liền lập tức trả lời.

- Dẫn ta đi gặp nàng!

Thân ảnh Cổ Thần loé lên đã xuất hiện bên cạnh Thần Giao Vương gần ngàn trượng, rồi lập tức xuất hiện bên cạnh Thần Giao Vương.

Thấy Cổ Thần đang tới gần, Thần Giao Vương chỉ cảm thấy như có một mũi kiếm sắc nhọn đang đâm tới gần hần, khiến nội tâm hần càng thêm sợ hãi, nhưng lại không dám bỏ chạy. Động tác của Cổ Thần hần đã được chứng kiến, cộng thêm một cái Chiến Thần Lệnh, hi vọng chạy trốn của hần liền tan thành mây khói.

Cổ Thần đi theo phía sau Thần Giao Vương, hần cũng không sợ Thần Giao Vương sử dụng âm mưu gì, Thiên Đình này là do Côn Ngô Tiên Đế kiến tạo, bên trong có những trận pháp gì, Côn Ngô Tiên Đế đều đã dung nhập vào trong Phá Thiên Chỉ cho nên không thể ngăn cản được bước chân của Cổ Thần.

Một khi Thần Giao Vương có chút không đúng, Cổ Thần ra tay tuyệt không lưu tình, sẽ lập tức dùng Chiến Thần Lệnh biến Thần Giao Vương thành hư vô.

Thần Giao Vương đã hoàn toàn bị Cổ Thần chấn nhiếp, làm gì có ý định nảy sinh tà niệm gì nữa? Trong nội tâm hần lúc này chỉ thầm cầu mong Cổ Thần đừng đem cơn giận đổ lên đầu hần là được.

Tuổi thọ của tu sĩ hơn ra phạm nhân rất nhiều, nhưng cũng vì như vậy mà họ càng sợ chết.

724. Chương 98 : Vô Thượng Tiên Đan

Cổ Thần đi theo Thần Giao Vương vào trong Thiên Đình điện, ở bên trong lại xuyên qua mấy cái sân nhỏ, cuối cùng đi vào hậu điện của một toà tiểu viện.

Khoé mắt Cổ Thần khẽ giật, trong tiểu viện này lại bố trí một tầng cấm chế, cái cấm chế này đối với Cổ Thần chẳng có chút tác dụng gì, nhưng ở bên trong cấm chế ẩn chứa pháp tắc lực cũng đủ để vây khốn bất cứ tu sĩ nào dưới Độ Hư cảnh, ngay cả tu sĩ vừa mới tiến vào Độ Hư cảnh cũng có thể bị cấm chế này vây khốn thời gian ngắn.

Cổ Thần nội tâm thầm nghĩ ngợi một lúc, lập tức sắc mặt âm trầm hần.

Thần Giao Vương cảm ứng được sát khí của Cổ Thần đang dâng lên, trong nội tâm càng thêm kinh hãi, vội vàng nói:

- Ngài ... ngài đừng nóng giận, ta lập tức đem cái cấm chế này thu hồi thỉnh Thiên Hồ Vương đi ra. Bỏ vạ không, tiểu Giao cam đoan Thiên Hồ Vương không hề bị tổn thương một cọng tóc nào!

Thần Giao Vương vừa nói đã gián tiếp chứng minh Tiểu Bạch đúng là bị nhốt ở trong cái cấm chế này.

- Hừ!

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, bàn tay phải đưa lên, năm ngón tay vũ động bắn ra năm đạo chỉ cương phân biệt bắn về năm chỗ hẻo lánh khác nhau trong nội viện.

Cấm chế này gọi là Ngũ hành tù tiên trận, là một cái trận pháp lợi hại trong ngũ hành trận, nhưng vận dụng Ngũ hành pháp tắc lực cũng không sâu, Cổ Thần với tư cách là một Trận pháp tông sư, chỉ cần liếc qua một cái đã nhận ra tất cả mọi thứ trong trận.

Năm ngón tay điểm ra, cái cấm chế này lập tức bị phá, Ngũ hành phong ấn lực bên trong cũng lập tức biến mất.

Sau đó, không cần Thần Giao Vương mở miệng, Cổ Thần đã vọt vào bên trong, kích động hô lên:

- Tiểu Bạchhhhhh!

Trong nội viện chỉ có một căn phòng đang đóng kín cửa.

- Tiểu Bạchhhhhh!

Cổ Thần chỉ dừng lại trong nội viện một chốc lát, rồi vọt tới trước cửa phòng đẩy cửa vào.

Trong phòng, một thiếu nữ vận áo trắng đang đứng đó kinh ngạc nhìn về phía cửa ra vào.

Thiếu nữ áo trắng này khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, da thịt trắng ngần nhưng mỹ ngọc hoàn mỹ vô khuyết.

Tuy nhiên thiếu nữ này so với Tiểu Bạch trăm năm trước có chút khác biệt, tướng mạo chín phần giống nhau nhưng càng thêm thành thực, càng thêm thủy mị và hoàn mỹ hơn.

Hơn nữa, trên người thiếu nữ này còn tản ra phong thái quyến rũ khiến người nhìn chỉ cảm giác như đối diện với thiên tiên, khiến lòng nhộn nhạo không nhận được yêu thương trù mền.

Mặc dù cách hơn trăm năm không gặp, nhưng Cổ Thần có thể khẳng định, thiếu nữ trước mặt chính là Tiểu Bạch, cho nên hấn hưng phấn hô lên:

- Tiểu Bạch, ta tới tìm nàng rồi đây!

Thiếu nữ nhìn Cổ Thần có chút nghi hoặc, trong mắt cũng không lộ vẻ kinh hỉ, mà thản nhiên hỏi:

- Người là ai?

Vẻ tươi cười của Cổ Thần đột nhiên cứng ngắt, hỏi:

- Nàng không nhận ra ta?

Tiểu Bạch mở miệng lắc đầu, nói:

- Ta không biết người.

- Cái gì?

Cổ Thần quát lớn một tiếng, hấn thiên tân vạn khổ xâm nhập vào trong Thiên Đình chém giết hai gã cường giả Yêu Tộc, lực chiến Thần Giao Vương, diệt sát Kim Bằng Vương, hao hết tâm sức mới tương kiến được Tiểu Bạch.

Giờ phút này tâm tình hấn đang rất kích động, cảm xúc hưng phấn không thôi, nhưng ngữ khí lạnh băng và xa lạ của Tiểu Bạch cùng với câu nói vừa rồi đã khiến lòng hấn đột nhiên lạnh lẽo.

- Nàng mất trí nhớ?

Cổ Thần chấn kinh, duỗi tay ra hướng bàn tay mềm của Tiểu Bạch chộp tới, nói:

- Đưa tay ta xem!

Cổ Thần muốn dùng Thuần Dương tiên lực kiểm tra cơ thể Tiểu Bạch. Phản ứng của Tiểu Bạch quá không bình thường, một tu sĩ trí nhớ rất kinh người, chỉ cần là người quen biết, cả đời đều sẽ không quên, mà Cổ Thần cùng Tiểu Bạch quan hệ có thể nói là thập phần thân thiết, câu chuyện của hai người ngồi nói cả mấy ngày đêm cũng không thể hết được.

- Đừng chạm vào ta!

Thình lình, Cổ Thần vừa đưa tay ra, Tiểu Bạch liền nhanh chóng lui lại phía sau, ánh mắt nhìn Cổ Thần đầy cảnh giác.

Cổ Thần có thể xác định, Tiểu Bạch chắc chắn một trăm phần trăm đã mất trí nhớ, bởi vì từ ánh mắt của nàng lúc này, Cổ Thần chỉ thấy được sự lãnh đạm và lạnh lùng, nàng không hề có một chút ấn tượng về Cổ Thần trong đầu.

- Là ta đây, Cổ Thần đây, nàng không nhớ sao?

Cổ Thần nhìn Tiểu Bạch, nhẹ giọng nói hồng muốn đả động trí nhớ của nàng:

- Chúng ta quen biết nhau ở Linh Phù sơn, cùng nhau xâm nhập vào Hạo Thiên động phủ ở Đông Hoang, cùng nhau tiến vào Hư Thiên Tông, tại Lý gia bí địa nàng thay ta ngăn cản một chương của Tàng Thiên Cơ, sau đó bị truyền tống tới Yêu vực. Rồi tiến vào Côn Ngô bí cảnh chúng ta mới bị tách ra, nàng bị người mang vào Thiên Đình này, lúc chia tay ta đã nói sẽ sớm ngày trở lại Thiên Đình tìm nàng, hiện tại ta đã đến rồi ... chẳng lẽ tất cả nàng đều quên hết sao?

- Cổ Thần?

Tiểu Bạch dò hỏi.

- Là ta, nàng nhớ rồi sao?

Cổ Thần vui nói.

Tiểu Bạch lắc lắc đầu nói:

- Không nhớ, đối với người ta không có một chút ấn tượng nào cả, ta làm sao có thể cùng người trải qua nhiều kinh nghiệm như vậy? Người đừng hồng gạt ta, ta sẽ không cùng tên Kim Bằng Vương kia song tu Thiên Yêu đại pháp gì đó đâu. Chết cũng không!

- Ta không hề lừa nàng, ta là từ bên ngoài Thiên Đình, Trung thổ Cổ Hoàng tới đây, đó là nơi chúng ta quen biết nhau, về phần tên Kim Bằng Vương kia, đã bị ta trảm sát rồi, vĩnh viễn không thể làm phiền nàng nữa!

Cổ Thần nói tiếp:

- Từ nay về sau, nàng có thể làm tất cả những gì nàng muốn, không có bất kỳ ai dám ngăn cản nàng, nếu có một dám tới ta giết một, có hai cái ta giết cả hai!

- Thật sự?

Trên mặt Tiểu Bạch lộ vẻ kinh hỉ, hiển nhiên nàng ở Thiên Đình cũng không được thoải mái gì.

Cổ Thần gật gật đầu nói:

- Chắc chắn một trăm phần trăm!

Tiểu Bạch vui vẻ nói:

- Ta muốn rời đi cái nơi quỷ quái này, ta đã bị nhốt ở đây mấy chục năm rồi, cấm chế bên ngoài quá lợi hại, ta muốn đi ra ngoài cũng không thể được.

- đương nhiên không thành vấn đề, ta đến Thiên Đình chính là muốn dẫn nàng rời khỏi đây mà!

Cổ Thần nói tiếp:

- Nhưng trước khi đi, ta muốn hiểu rõ, nàng rốt cuộc tại sao lại mất trí nhớ!

Dứt lời, Cổ Thần liền quát lớn:

- Thần Giao Vương!

- Tiểu Giao ở đây, ngài có gì phân phó?

Thần Giao Vương lập tức đi vào, không dám chậm trễ chút nào.

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, nhìn Thần Giao Vương, gần giọng nói:

- Nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra?

Thần Giao Vương run run giọng nói:

- Cái này ... đều là do Kim Bằng Vương làm, không liên quan gì tới tiểu Giao, thực sự không có chút xú liên quan nào ...

- Nói!

Cổ Thần quát lạnh.

Thần Giao Vương sợ hãi, nuốt từng ngụm nước bọt, nói:

- Thiên Hồ Vương lúc mới vào Thiên Đình, mỗi ngày đều được Khổng Tước Vương kèm nàng tu luyện, nàng tiến bộ rất tốt, chỉ là sau khi Kim Bằng Vương tới Thiên Đình trở thành đầu lĩnh liền muốn cùng nàng song tu Thiên Yêu đại pháp. Nhưng nàng nhất quyết không theo, hơn nữa còn đối với Kim Bằng Vương vô lễ, nói ngài sớm muộn cũng sẽ có một ngày tới tìm nàng khiến Kim Bằng Vương bạo nộ. Nhưng bởi vì có Khổng Tước Vương và Ngọc Kinh Vương ngăn trở hấn mới không ép buộc nàng song tu. Nhưng hấn rất ghét nàng mỗi ngày đều gọi tên ngài, do đó hấn cho nàng ăn một khoả Vong Trần đan khiến nàng quên hết tất cả mọi việc trước đây, sau đó đem nàng nhốt ở chỗ này. Mặc dù nàng vẫn có thể tu luyện nhưng không thể gặp được người khác.

Chương 98: Vô Thượng tiên đan. (Hạ)

- Vong Trần đan?

Cổ Thần thì thầm ba chữ này, hấn từng tại bên trong Tiểu Đô Thiên Cửu Thiên Hung Hoả Trận, từ trong Càn Khôn Trắc của Cực Bạng Tông trưởng lão biết được loại đan dược này. Đây là một loại tiên đan cũng rất hiếm thấy ở thời thượng cổ, có tác dụng đoạn tuyệt ý niệm, xoá bỏ trí nhớ. Từ sau thời thượng cổ loại đan dược này đã sớm thất truyền rồi.

Thấy sắc mặt Cổ Thần không tốt, Thần Giao Vương lập tức giải thích:

- Đây là một loại thượng cổ tiên đan, phương pháp luyện chế sớm đã thất truyền, nhưng trong Thiên Đình vẫn còn truyền xuống một chút. Đến gần đây còn thừa cũng không bao nhiêu, trừ một khoả cho Thiên Hồ Vương ăn ra thì tất cả đều ở trên người Kim Bằng Vương và cũng đã theo hấn hoá thành tro bụi rồi!

- Thuốc giải thế nào?

Cổ Thần hỏi, Kim Bằng Vương đã chết, trách nhiệm không thể nào truy cứu được nữa, trọng yếu nhất hiện giờ là phải tìm được giải dược để giúp Tiểu Bạch khôi phục trí nhớ.

Thần Giao Vương nói:

- Có một loại thượng cổ tiên đan gọi là Ưc Tâm đan có thể giải trừ được Vong Trần đan, chỉ là ...

- Chỉ là cái gì?

Cổ Thần lạnh lùng gắt.

Thần Giao Vương lau lau cái trán đầy mồ hôi, nói:

- Ưc Tâm đan ở thời thượng cổ so với Vong Trần đan còn hiếm thấy hơn, phương pháp luyện chế cũng đã sớm thất truyền. Trong Thiên Đình không có Ưc Tâm đan lưu lại, cũng chưa từng nghe nói có nơi nào cất chứa Ưc Tâm đan, không biết thánh địa Phật môn Thiên Thiện Tự lấy luyện đan làm trọng có hay không Ưc Tâm đan truyền xuống. Nếu không chỉ có thể tìm đến các di tích của cổ tu sĩ may ra có hi vọng.

- Phật Môn Thiên Thiện Tự? Hừ!

Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Thiên Thiện Tự đâu phải là nơi dễ dàng đi vào! Thần Giao Vương, ngươi là cố ý muốn ta ác đấu với tu sĩ Phật môn?

Thần Giao Vương sợ hãi không thôi, rung giọng nói:

- Tiểu Giao không dám, Thiên Thiện Tự đối với thuật luyện đan có tạo nghệ rất sâu. Nghe nói ở đó có một loại đan dược gọi là Hư Không đan có thể làm cho tu sĩ Giá Vực hậu kỳ lĩnh ngộ pháp tắc đến mức độ cực

sâu sắc, trăm phần trăm có thể bước vào Hư Không Kỳ, loại đan dược này chỉ có Thiên Thiện Tự mới có thể luyện chế ra!

- Hư Không đan!

Cổ Thần thầm ghi nhớ cái tên này.

Nếu đúng như lời Thần Giao Vương nói, Hư Không đan cùng với Ngộ Hư đan chính là một loại đan dược cực kỳ hiếm thấy, có thể cho ngộ tính của tu sĩ tăng lên, có thể giúp tu sĩ lĩnh ngộ pháp tắc sâu hơn theo đó trực tiếp đột phá một giai vị. Đúng là vô thượng tiên đan!

Hơn nữa Giá Vụ kỳ muốn bước vào Hư Không Kỳ khó khăn còn hơn khi từ Đẳng Vân Kỳ bước vào Giá Vụ kỳ không chỉ mười lần. Nhìn số lượng Giá Vụ kỳ và Hư Không Kỳ của tam tộc là biết.

Giá Vụ kỳ cường giả tuy nói không nhiều lắm nhưng ít nhất cũng được vài chục người, mà Hư Không Kỳ siêu cấp cường giả lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Từ Giá Vụ kỳ bước vào Hư Không Kỳ, thọ nguyên gia tăng gấp đôi có dư, mà tuyệt đại đa số cường giả Giá Vụ kỳ đều không thể bước qua được một bước này. Người có thể bước qua một bước này nhanh cũng năm sáu trăm năm, chậm thì phải hơn ngàn năm.

Nếu có thể có được một khối Hư Không đan thì tiết kiệm được tới mấy trăm năm tu luyện, thậm chí tới ngàn năm, thật đúng là vô thượng tiên đan, giá trị so với Ngộ Hư đan còn lớn hơn rất nhiều.

Luyện hoá một khối Ngộ Hư đan, Cổ Thần tốn biết bao nhiêu tinh lực? Hư Không đan mặc dù tốt, chỉ sợ được liệu cũng không phải dễ kiếm, Cổ Thần trong lòng biết rõ nhưng vẫn không ảnh hưởng tới hứng thú của hắn với Hư Không đan.

- Cút đi!

Sắc mặt Cổ Thần hơi chuyển biến tốt lên một chút, phát tay nói.

Thần Giao Vương như thả được cả ngàn cân gánh nặng trong lòng, nhanh chóng lui ra ngoài.

Cổ Thần đưa mắt nhìn lại Tiểu Bạch, nói:

- Tiểu Bạch, nàng cũng đã nghe được những lời Thần Giao Vương nói thì chắc cũng đã minh bạch, nàng ăn phải Vong Trần đan mất trí nhớ trước kia, ta sẽ dẫn nàng rời khỏi đây đi tìm Úc Tâm đan để nàng khôi phục lại trí nhớ ngày trước!

Tiểu Bạch khẽ gật đầu, vừa rồi nàng ở một bên cũng nghe được rõ ràng, nhưng trong lòng đã không có một chút trí nhớ nào, cho nên nàng vẫn nghi hoặc, hỏi:

- Ta thật sự được gọi là Tiểu Bạch sao? Người ở đây đều gọi ta là Thiên Hồ Vương!

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Đợi nàng khôi phục lại trí nhớ sẽ nhất thanh nhị sở thôi, còn có mấy người rất muốn gặp nàng, các nàng cũng nên gặp nhau một chút đi.

Dứt lời, mi tâm Cổ Thần loé lên kim quang, Như Ý Lung Linh bảo tháp bay ra đứng bên cạnh, cửa tháp tầng thứ sáu theo đó cũng mở ra, Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm và Tự Ngọc ba người đều bước ra.

Tam nữ vừa từ trong Như Ý Lung Linh bảo tháp đi ra, ánh mắt lập tức tập trung lên người Cổ Thần một chút rồi dời lên thiếu nữ xinh đẹp đến hoàn mỹ đứng gần Cổ Thần.

Mông Tiên Âm lộ vẻ rất kinh ngạc, nhìn thấy Tiểu Bạch, nàng mới biết được trên đời này vẫn còn có người có tư sắc không hề thua kém so với Tự Ngọc, hơn nữa, trên người Tiểu Bạch còn có một tia quyền rũ trời xinh, khiến cho người nhìn bất tri bất giác yêu thích. Tướng mạo cùng Tự Ngọc tương xứng, nhìn kĩ có vẻ còn rung động lòng người hơn một chút.

- Tiểu Bạch, rốt cuộc cũng tìm được muội!

Hư Tử Uyên thấy Tiểu Bạch một cái liền nhận ra ngay, cười nói:

- Sự đệ luân đối với muội nhớ mãi không quên, lúc nào cũng mong sớm ngày có thể xông vào Thiên Đình mang muội ra ngoài!

- Nàng chính là Tiểu Bạch sao? Trách không được Cổ Thần lại gấp gáp muốn đi tới Thiên Đình tìm gặp như vậy, thật sự so với thiên tiên còn đẹp hơn!

Mông Tiên Âm và Tự Ngọc cũng cười chào hỏi Tiểu Bạch.

- Tiểu Bạch bị ép ăn phải Vong Trần đan nên đã quên hết quá khứ rồi!

- Cái gì? Vậy phải làm thế nào?

Cổ Thần đem tình huống của Tiểu Bạch kĩ càng nói lại một lần cho tam nữ nghe, khiến cho các nàng chấn động không thôi.

Sau một hồi nói chuyện, tam nữ mới hiểu rõ tình huống lúc này của Tiểu Bạch.

Cả ba nàng đều mời Tiểu Bạch cùng đi chung, thái độ của Cổ Thần và tam nữ đối với Tiểu Bạch hiển nhiên bất đồng so với đám cường giả Yêu Tộc. Sau khi cân nhắc, Tiểu Bạch liền đồng ý đi theo mấy người Cổ Thần thẳng đến khi khôi phục trí nhớ mới tiếp tục quyết định đi hay ở.

Sau bao nhiêu sóng gió, rốt cuộc cũng đã được tương kiến cùng Tiểu Bạch, mặc dù nàng bị mất đi trí nhớ nhưng như trước vẫn đi theo hẫn ra khỏi Thiên Đình.

Trước khi rời khỏi Thiên Đình, Cổ Thần liền thông qua Nam Thiên Tiên Môn đi vào Côn Ngô bí cảnh.

Lần trước Cổ Thần vẫn chưa thể tìm tòi được tới tận cuối của Âm Minh Đàm, bên trong có không ít Vong Lượng thạch, thậm chí còn có khả năng tồn tại cực phẩm tiên phẩm Vong Lượng Thạch. Nghe Côn Ngô Tiên Đế nói, Âm Minh Đàm chính là thông đạo giữa âm dương nhị giới, Cổ Thần càng có thêm hứng thú muốn tìm tòi!

Trong khu vực Vân Hải của Côn Ngô bí cảnh, hoàn cảnh rất giống với bên trong Thiên Đình.

Duy nhất khác nhau là, ở trong Thiên Đình, đại bộ phận trên các đám mây bồng bềnh giữa không trung kia đều có cung điện được kiến tạo, mà Vân Hải trong Côn Ngô bí cảnh thì lại hoàn toàn vắng vẻ, không có bất kỳ kiến trúc nào.

725. Chương 99 : Quỷ Hồn Độ Hư

Trong năm người, Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm và Tự Ngọc đều là lần đầu tiên vào đây, Cổ Thần và Tiểu Bạch là lần thứ hai.

Chỉ là lúc này Tiểu Bạch đã mất đi trí nhớ cho nên đối với hoàn cảnh trong này vẫn thấy lạ lẫm, chỉ có một mình Cổ Thần là lòng đầy cảm khái.

Nhìn Nam Thiên Tiên Môn cao tới vạn trượng kia, Cổ Thần nói:

- Tiểu Bạch, hơn trăm năm trước, ta với nàng chính là bị Nam Thiên Tiên Môn này hấp dẫn đi tới, do đó mới gặp phải Hắc Xà Vương và Khổng Tước Vương. Hơn trăm năm trước ta vẫn chỉ là bằng vào Côn Ngô Ấn ở nơi này mượn nhờ lực lượng mà có thực lực Mệnh Tuyên cảnh. Mà Hắc Xà Vương cùng Khổng Tước đều lúc đó đã là cường giả Độ Hư uy chấn từ ngàn năm trước, cho nên ta chỉ có thể trở mắt nhìn nàng bị họ bắt đi vào Thiên Đình. Từ ngày đó trở đi, ta liền lập thệ sẽ đem nàng từ trong Thiên Đình cứu ra. Sau gần trăm năm ta rốt cuộc cũng đã hoàn thành được lời thề này.

Cổ Thần giảng thuật chuyện cũ, hi vọng có thể sinh ra chút tác dụng với Tiểu Bạch.

Hắc Xà Vương vẫn còn bị Cổ Thần nhốt ở bên trong Như Ý Lung Linh bảo tháp tầng thứ ba. Cổ Thần mặc dù không phải người hiểu sát, nhưng trong nội tâm đối với Hắc Xà Vương cũng rất giận, dù sao trăm năm trước, thái độ của Hắc Xà Vương và Khổng Tước Vương khi mang Tiểu Bạch đi hoàn toàn bất đồng.

Cho nên lần này nhốt Hắc Xà Vương, Cổ Thần là muốn cho nàng một cái giáo huấn do đó vẫn không thả ra, đợi khi nào triệt để rời khỏi Thiên Đình mới thả.

Tiêu Bạch khê gật đầu, đối với lời nói của Cổ Thần cũng có vẻ tin tưởng, nhưng trong mắt của nàng lại rất mờ mịt, trong lòng nàng không hề nhớ được bất cứ chuyện gì cả.

Cổ Thần thăm thở dài, nếu không tìm được Ưc Tâm đan, muốn để cho Tiểu Bạch khôi phục trí nhớ không khác gì chuyện viễn tưởng.

Ưc Tâm đan quá mức hư vô, có thể ngộ không thể cầu.

Bây giờ đi vào Côn Ngô bí cảnh, lực chú ý của Cổ Thần hiển nhiên là ở hai nơi ngày xưa làm hắn khiếp sợ.

Một chỗ là Âm Minh Đàm, với tu vi lần trước của Cổ Thần, lặn xuống mấy ngàn trượng liền thiếu chút nữa đã bị đóng thành băng. Hôm nay tu vi của Cổ Thần so với lần trước đâu chỉ mạnh hơn vạn lần! Cho nên lần này Cổ Thần muốn tìm hiểu tới đáy đàm, xem thử có siêu cấp phẩm Vong Lượng thạch hay không.

Còn một chỗ khác chính là tấm bia đá “Côn Ngô Cảnh” đã làm Cổ Thần học máu khi nhìn nó lần đó.

Cổ Thần nói:

- Ở chỗ này có một khối lục địa lơ lửng rất lớn, ở trung tâm khối lục địa này có một tấm bia đá dựng thẳng đứng cao mấy ngàn trượng, trên đó viết ba chữ “Côn Ngô Cảnh”, do một vị thái cổ tuyệt đại nhân vật lưu lại, trong đó ẩn chứa pháp tắc lực rất thâm sâu. Các nàng có thể nhìn một cái thì cảm ngộ đột phá Độ Hư cảnh giới của các nàng sẽ có tác dụng rất lớn.

Lần trước tu vi của Cổ Thần chỉ là Đoạt Xá hậu kỳ, quan sát cái bia đá đó liền chịu không nổi, nếu là cao thủ Minh Khiếu hậu kỳ đang có điều kiện lĩnh ngộ pháp tắc lực thì sẽ không bị tình trạng như vậy.

Cổ Thần phát tay lên, Thuần Dương tiên lực hoá thành một cái cương tráo bao phủ tứ nữ bên trong rồi triển khai tốc độ phóng đi, không lâu sau đã tới khối địa lục khổng lồ bồng bềnh giữa hư không kia, phía trên đó là một tấm bia đá khổng lồ dựng thẳng đứng.

Bia đá này cao bốn ngàn trượng, rộng ngàn trượng, dày trăm trượng, bốn mặt vuông vức. Vốn là một khối cực thạch nguyên vẹn bị Côn Ngô Tiên Đế dùng lực một lần chém gọt ra bộ dáng thế này.

Trên tấm bia đá khổng lồ này có khắc ba chữ cũng khổng lồ không kém: “CÔN NGÔ CẢNH”

Cổ Thần dừng lại trước tấm bia chừng trăm trượng, bỏ đi cương tráo, tứ nữ lập tức xuất hiện bên cạnh, Cổ Thần chỉ vào tấm bia đá trước mặt nói:

- Đây chính là tấm bia đá Côn Ngô Cảnh, các nàng cẩn thận quan sát, nhất định sẽ có thu hoạch!

Tứ nữ lập tức tập trung tinh thần hướng mắt quan sát tấm bia đá.

Quả nhiên như Cổ Thần nói, trước mắt các nàng lập tức như xâm nhập vào một thế giới hỗn độn, trong đó có một thân ảnh mờ lung bước ra, đưa tay vạch một cái liền phân ra âm dương, năm ngón tay khê nhần liền diễn hoá ngũ hành, trong chốc lát đã mở ra một thế giới ...

Ánh mắt Cổ Thần nhìn lên tấm bia đá, trước mặt cũng đồng dạng xuất hiện những ảo giác này, chỉ có điều, người trong ảo giác lại không hề mờ lung, Cổ Thần rõ ràng nhận ra người này chính là Côn Ngô Tiên Đế.

Quá trình Côn Ngô Tiên Đế kiến tạo Côn Ngô bí cảnh rất đơn giản và dễ dàng, có thể tưởng tượng được tu vi của Côn Ngô Tiên Đế ngày xưa đạt tới mức độ đẳng phong tạo cực thể nào!

Quá trình nhìn tuy đơn giản nhưng bên trong đó ẩn phức pháp tắc lại cực kỳ huyền diệu, như vô cùng vô tận. Côn Ngô Tiên Đế giống như một Thế Giới Chủ, các loại pháp tắc lực chỉ cần vẫy tay là thành, trong chớp mắt đã đem Côn Ngô bí cảnh sáng tạo thành một thế giới có sinh mạng lực.

Trong đại não Cổ Thần liền ông ông lên, trong lòng chợt loé linh quang, Cổ Thần nhìn cảnh tượng Côn Ngô Tiên Đế sáng tạo thế giới, trong hư không tràn ngập pháp tắc lực, khiến cho Cổ Thần đối với pháp tắc lực lĩnh ngộ càng sâu hơn một tầng mới.

Tu vi của Cổ Thần trong thoáng chốc vậy mà tăng tiến không ít. Mới vừa bước vào Mộc Bản Nguyên tiến vào Giá Vực trung kỳ không lâu, hiện tại tu vi đã gần như đạt tới Giá Vực trung kỳ đỉnh phong rồi.

Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc các nàng cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại. Trên mặt bốn người đều lộ ra một cổ hàm súc ý bị, hiển nhiên các nàng đã lĩnh ngộ được không ít.

Trong tứ nữ trừ Mông Tiên Âm có tu vi Minh Khiếu hậu kỳ thì Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Tự Ngọc đều là Minh Khiếu kỳ cực hạn, đều có thể lĩnh ngộ pháp tắc để đạt điều kiện bước vào Độ Hư cảnh, cho nên các nàng từ cảnh tượng Côn Ngô Tiên Đế khai mở Côn Ngô bí cảnh cảm ngộ được một ít pháp tắc lực.

Vạn sự khởi đầu nan, đối với pháp tắc lĩnh ngộ cũng như thế, tu sĩ sau khi bước vào Độ Hư, lĩnh ngộ pháp tắc lực sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, mà tu sĩ chưa bước vào Độ Hư muốn lĩnh ngộ được pháp tắc bước vào Độ Hư quả thực còn khó hơn lên trời.

Nói đến đan dược có thể giúp tu sĩ trực tiếp lĩnh ngộ pháp tắc bước vào Độ Hư thì ngay cả thời thái thượng cổ cũng không có được loại đan dược nghịch thiên như vậy. Nhưng sau khi bước vào Độ Hư thì lại có các loại đan dược như Ngộ Hư đan, Hư Không đan giúp tu sĩ trực tiếp tăng lên cảm ngộ pháp tắc và cảnh giới tu vi.

Dù là thiên tài như Cổ Thần cũng phải hao tổn hơn sáu mươi năm thời gian mới thể ngộ được pháp tắc huấn chi là người khác?

Cho nên, tứ nữ có thể cảm ngộ được một chút pháp tắc lực cũng đã là thu hoạch phi thường lớn, cái này sẽ đem thời gian bước vào Độ Hư của các nàng rút ngắn lại rất nhiều.

Hao tổn một ngày thời gian, tứ nữ đem toàn bộ những cảm ngộ của mình hoàn toàn hiểu thấu trong lòng, Cổ Thần mới cùng các nàng tiếp tục đi về phía tây, xuyên qua khu vực núi rừng, từ tâm bình nguyên tiến tới âm minh sâm lâm đến mục tiêu là Âm Minh Đầm.

Cổ Thần bọc tứ nữ trong cương trảo, dùng tốc độ nhanh nhất bay đi, rất nhanh liền ra khỏi khu vực Vân Hải, xuyên qua vùng núi rừng đi vào Tù Tâm bình nguyên.

726. Chương 100 : Một Trăm Lễ Tám Tôn Quỷ Tướng

- Hừm?

Vừa đi tới trung tâm của Tù Tâm bình nguyên, nơi ngày xưa Kim Bằng Vương trọng sinh, Cổ Thần đột nhiên kinh hô một tiếng.

Vạn dặm phía trước có bốn đạo độn quang hướng chỗ Cổ Thần đi tới.

Bên trong Côn Ngô bí cảnh làm sao có người ở lại? Cổ Thần cảm thấy rất kỳ quái.

Chẳng lẽ là Yêu Tộc cường giả? Cổ Thần lập tức bỏ đi ý nghĩ này, Yêu Tộc cường giả bị hấn đánh cho sợ hãi không thôi, biết rõ hấn muốn đi vào Côn Ngô bí cảnh, ai còn dám đi vào?

Hơn nữa, Côn Ngô bí cảnh chính là cấm địa của Yêu Tộc, nghiêm cấm cường giả của Yêu Tộc đi vào, tiến vào bên trong Côn Ngô cảnh tối đa cũng chỉ là Nam Thiên Tiên Môn phụ cận khu vực Vân Hải mà thôi, không có khả năng đi tới tận Tù Tâm bình nguyên này.

- Rốt cuộc là thần thánh phương nào đây?

Cổ Thần lòng đầy nghi vấn, đồng thời cũng rất hiếu kỳ.

Cổ Thần vung tay lên, tiên lực cương trảo tán đi, tứ nữ liền xuất hiện bên cạnh hấn, Cổ Thần nói:

- Trong Côn Ngô cảnh có chút kỳ quái, không ngờ lại có tu sĩ khác xuất hiện vào lúc này, hơn nữa là dùng thuận đi di chuyển, chắc chắn là Độ Hư cường giả! Các nàng ở đây chờ một chút, ta điều tra xem thế nào.

Tứ nữ đều cả kinh nhìn về bốn đạo độn quang phía trước, mặt mũi đầy vẻ nghi hoặc đứng sau lưng Cổ Thần.

Bốn đạo độn quang kia là hướng phương hướng Cổ Thần bay tới, nhưng lúc này tốc độ lại đột nhiên nhanh hơn vài phần, tới gần liền phát hiện chỗ này có năm người.

Đợi cho bốn đạo độn quang tới gần trong phạm vi năm ngàn dặm, ánh mắt Cổ Thần loé lên, lập tức phát hiện vấn đề:

- Thì ra là Độ Hư quỷ hồn!

Chính xác, bốn người đang đến này đều là quỷ hồn, hơn nữa còn là quỷ hồn có tu vi Độ Hư.

Khoảng cách thuần di của bốn quỷ hồn này đều khoảng trăm dặm một lần, nhưng tu vi thì chỉ có một tên là Giá Vụ kỳ còn lại ba tên đều là Đằng Vân Kỳ.

Không lâu sau, bốn tên quỷ hồn này đã tới trước mặt Cổ Thần khoảng ngàn trượng rồi dừng lại.

Một tên Giá Vụ trung kỳ, một Đằng Vân hậu kỳ, hai Đằng Vân trung kỳ.

Bốn tên quỷ hồn này xếp thành một thành ngang ngăn trước mặt năm người Cổ Thần.

Trong năm người chỉ có Cổ Thần có tu vi Giá Vụ trung kỳ, còn lại tứ nữ đều là Minh Khiếu Kỳ cả, trước mặt Độ Hư cường giả thì Minh Khiếu Kỳ cũng chẳng khác nào con kiến.

Luận về thực lực từ bên ngoài xem xét thì năm người Cổ Thần kém xa bốn tên quỷ hồn này.

- Hắc hắc hắc ... Một cái thân thể Giá Vụ trung kỳ, vừa lúc để bốn hộ pháp đoạt xá!

Tên Giá Vụ trung kỳ trong bốn tên quỷ hồn âm trầm nhìn Cổ Thần cười to.

- Còn lại bốn người tư chất cũng không tệ, tu vi tuy hơi thấp một chút nhưng cũng không sao, bốn hộ pháp có thể bỏ ra chút thời gian tu luyện trở lại, chỉ là cả bốn đều là nữ cũng khiến bốn hộ pháp có chút khó xử rồi.

Tên Đằng Vân hậu kỳ thở dài nói.

- Ha ha ha ... Bốn hộ pháp đang tìm đúng là thân thể nữ tử, vừa ý ta ha ha ha ...

Một tên Đằng Vân trung kỳ cười nói.

- Quả chúng là nam hay nữ, trước hết cứ phụ thể rồi nói, chờ ngày sau tìm được thân thể khác phù hợp hơn thì bốn hộ pháp lại tiếp tục đoạt xá trọng sinh.

Tên Đằng Vân trung kỳ còn lại quét mắt nhìn tứ nữ rồi lạnh lạnh nói.

Cổ Thần khẽ nhú mày, bốn tên quỷ hồn này không hề kiêng nể gì đã khiến Cổ Thần động sát tâm.

Hơn trăm năm trước khi Cổ Thần lần đầu tiên đi vào Côn Ngô cảnh này, gặp quỷ hồn lợi hại nhất cũng chỉ là Bồi Nguyên sơ kỳ mà đã là một cái nguyên thần cao tới hơn ba trượng.

Mà giờ khắc này, bốn tên quỷ hồn trước mặt toàn bộ đều là tu vi Độ Hư, làm cho Cổ Thần rất ngạc nhiên.

Nhớ tới Côn Ngô tiên đế từng nói qua, hắn đã đem thông đạo giữa âm dương hai giới di chuyển vào bên trong Côn Ngô Cảnh, sau đó dùng Trấn Minh Ngọc Bì trấn áp ở đầu thông đạo. Cái Âm Minh Đầm kia chính là đường thông đạo nối liền hai giới.

Trước kia không có quỷ hồn Độ Hư cảnh, như vậy bốn tên này chắc chắn là từ bên trong Âm Minh Đầm trốn ra rồi.

Cổ Thần mở miệng nói:

- Bốn người các ngươi lại dám từ âm giới đến đây? Âm dương khác biệt, các ngươi đi vào trong dương giới là có ý đồ gì?

Một tên quỷ hồn Đằng Vân trung kỳ vỗ vỗ ngực lớn tiếng nói:

- Chúng ta là một trăm lẻ tám Tôn quỷ tướng dưới trướng Độc Giác quỷ vương Thanh Minh, Bạch Mãng, Châu Nhan và Huyền Chiến. Dương giới tu sĩ, chúng ta đã ở âm giới ngàn gốc thời gian không ít, đang muốn tới dương giới hít thở chút không khí, thân thể các ngươi không tệ ha ha ha ha ...

- Độc Giác quỷ vương? Một trăm lẻ tám Tôn Quỷ tướng dưới trướng?

Cổ Thần thâm ngâm nghĩ:

- Dưới trướng Độc Giác quỷ vương này vậy mà đều là cường giả Độ Hư, vậy tên quỷ vương đó rốt cuộc có tu vi gì?

- Cần gì cùng hắn nói nhảm, bọn chúng đều sắp là người chết cả rồi, trực tiếp đoạt xá đi!

Tên quỷ tướng Thanh Minh Giá Vụ trung kỳ quát lớn một tiếng, thân ảnh loé lên để lại trong hư không một đạo hắc sắc tàn ảnh trực tiếp nhào tới Cổ Thần.

Bạch Mãng, Châu Nhan và Huyền Chiến ba tên quỷ tướng thấy Thanh Minh động thủ cũng không cam chịu rút lại phía sau, đồng thời theo sát công lên, hướng tứ nữ đánh tới.

- Đúng là thiên đường có lối không đi, địa ngục không lối cứ thích đâm đầu vào!

Hàn quang trong mắt Cổ Thần loé lên, lạnh lùng nói:

- Nếu các ngươi ở âm giới đã sống không được yên ổn thì ta sẽ đưa tiễn các ngươi một đoạn, để cho các ngươi được chết hoàn toàn hơn, đó là hoàn toàn huỷ diệt!

Vừa nói, thân ảnh Cổ Thần đã loé lên bắn tới bốn tên quỷ hồn.

Đồng thời, pháp tắc lực cường đại từ trong thể nội Cổ Thần mãnh liệt trào ra, trong chốc lát đã đem không gian xung quanh hai ngàn trượng Cổ Thần bap phủ, thi triển không gian cấm cố.

Trước đó tay trái Cổ Thần đã sớm đánh ra một chưởng, một quang sáng đẹp mắt từ trong lòng bàn tay Cổ Thần bắn ra, giống như thuấn di, trong chốc lát đã đánh lên người tên Thanh Minh quỷ tướng.

Thanh Minh quỷ tướng vọt nhanh mà đến, thân ảnh chợt run lên, ngay sau đó một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên trong miệng hắn, một cái quang động toả ra quang mang huyền bạch sắc xuất hiện trước ngực Thanh Minh quỷ tướng khiến hắn kịch liệt run rẩy và đau đớn.

Thanh Minh quỷ tướng bị Trấn Minh Ngọc Bia đánh trúng, lập tức trọng thương.

Bạch Mãng, Châu Nhan, Huyền Chiến ba tên quỷ tướng lập tức bị chấn động, ngay cả Thanh Minh quỷ tướng cũng bị trọng thương dưới tay tên tu sĩ dương giới kia, ba người làm sao là địch thủ? Ba người thấp phần sợ hãi, không hề còn tâm tư muốn đoạt xá mấy người Cổ Thần nữa, hiện giờ chỉ muốn chạy cho nhanh.

Bất quá, ý niệm trốn đi vừa hiện ra trong đầu thì bốn phương tám hướng đột nhiên truyền tới một cỗ lực lượng cường đại đem toàn bộ không gian cố định lại.

Bạch Mãng, Châu Nhan và Huyền Chiến liền bất động, Cổ Thần thi triển không gian cấm cố đã đem cả ba tên giam cứng tại hư không.

Thủ ấn Cổ Thần biến đổi, Trấn Minh Ngọc Bia lập tức chuyển hướng bắn tới bốn tên quỷ tướng.

Chương 100: Một trăm lẻ tám Tôn Quỷ tướng. (Hạ)

- A a a a a ...

Một tiếng kêu thê lương nữa lại vang lên, trước ngực Huyền Chiến quỷ tướng bị Trấn Minh Ngọc Bia đục một lỗ toả ra quang mang huyền bạch sắc trông rất đẹp!

Hào quang chớp động ngày càng nhanh, ngày càng lớn lên, rất nhanh liền đem toàn bộ thân hình Huyền Chiến quỷ tướng bao phủ, trong chốc lát đã khiến hắn biến thành hư vô.

Thanh Minh quỷ tướng tuy tu vi cao hơn một cảnh giới nhưng cũng không ngăn được Trấn Minh Ngọc Bia, lúc này cái quang động huyền bạch sắc kia đã chiếm tới nửa thân thể của hắn.

Trấn Minh Ngọc Bia đối với quỷ hồn có tác dụng trí mạng, lúc này Thanh Minh quỷ tướng đang không ngừng giãy dụa giữa hư không, tiếng quỷ khóc của hắn liên tục vang lên.

- A a a a a

- A a a a a

Liên tục có thêm hai tiếng hét thảm nữa vang lên, Châu Nhan và Bạch Mãng quý tướng bị giam cầm trong hư không, không thể động đậy được, rất nhanh cũng bị Trấn Minh Ngọc Bia đánh trúng, bước vào tử lộ.

Sau ba tiếng kêu thê lương liên tục như thế, trước là Huyền Chiến, sau là Châu Nhan, Thanh Minh và Bạch Mãng cùng hoá thành hư vô, không còn chút dấu vết nào.

Huyền bạch quang loé lên trở lại trong tay Cổ Thần chậm rãi dung nhập vào trong lòng bàn tay hắc biến mất không thấy nữa, Cổ Thần nói:

- Trăm năm trước ta lấy đi Trấn Minh Ngọc Bia vốn không biết nó có tác dụng trấn áp ngay thông đạo giữa

Khí thể của đại quân Quỷ hồn vốn đang mãnh liệt, giờ phút này hoàn toàn sụp đổ, bị một người Cổ Thần đánh cho đại bại phải quay đầu chạy trốn. Hơn nữa tốc độ của Cổ Thần quả thực quá nhanh, đám Quỷ Tướng chạy trốn, nếu bị Cổ Thần đuổi theo, chỉ thấy quang mang màu trắng lóe lên “Trần Minh Ngọc Bi” giống như một đạo hào quang chói mắt bắn ra, trong phút chốc liền giết chết một tên Quỷ tướng. Mỗi giết được ba, bốn tên Quỷ Tướng, Cổ Thần đã đuổi kịp đám Mệnh Tuyền cảnh Quỷ hồn, hất một chưởng đánh ra, kinh phong hóa thành một đạo chưởng ấn có chu vi hơn một ngàn trượng. “Bổn Nguyên Hỏa Ấn” một chưởng phách ra, Mệnh Tuyền cảnh Quỷ hồn trong phương viên hơn một ngàn trượng, lập tức hóa thành tro bụi.

Cổ Thần một đường đuổi giết, chỉ trong chớp lát, hơn một vạn Mệnh tuyền cảnh Quỷ hồn, hơn nửa đã bị Cổ Thần chụp chết. Đồng thời một vài tên Độ Hư Quỷ tướng, cũng bị giết dưới công kích của “Trần Minh Ngọc Bi”. Thẳng cho đến khi Độ Hư Quỷ tướng chỉ còn lại ba tên, Mệnh tuyền Quỷ hồn mất mạng đã ngoài bảy thành. Phía trước, bên trong Âm Minh Sâm Lâm đột nhiên truyền ra một luồng khí tức bành trướng đến cực điểm, một siêu cấp cường giả cực kỳ lợi hại, cuối cùng cũng đã xuất hiện

- Lực lượng thật cường đại

Bên ngoài vạn dặm, Cổ Thần cũng có thể cảm nhận được sự cường đại của kẻ mới đến, thầm nghĩ: “Nếu so sánh tu vi, so với Ngô Tinh, Cơ Nghiêu Thánh Hoàng, Độ Thiên Đại sư đều không kém hơn chút nào, kẻ đến chẳng lẽ là Hư Không hậu kỳ đỉnh phong Quỷ hồn?”

- Tuyệt Hồn Quỷ Tướng đến rồi, mọi người được cứu rồi. . . Là Tuyệt Hồn Quỷ Tướng, bài danh thứ hai trong một trăm lẻ tám tôn Quỷ tướng, c hồng ta rốt cục cũng an toàn rồi.

- Tên cường giả Dương giới kia chết chắc, đám giết nhiều thuộc hạ của Độc Giác Quỷ Vương như vậy, Tuyệt Hồn Quỷ Tướng sẽ khiến nguyên thần hắn bị Âm Giới cực hình tra tấn.

- Tuyệt Hồn Quỷ Tướng, diệt sát nguyên thần của tên cường giả Dương giới kia đi, khiến cho hắn triệt để diệt vong.

Sau khi thân ảnh có khí tức cường đại kia xuất hiện cách đám Quỷ hồn vài trăm dặm, tất cả Quỷ hồn đều hưng phấn hoan hô. Dưới sự đuổi giết của Cổ Thần, đám Quỷ hồn này vốn đã tuyệt vọng. Giờ phút này chứng kiến tuyệt hồn Quỷ Tướng đến, cả đám giống như là được uống thuốc an thần. Sợ hãi trong lòng rất nhanh bị xóa bỏ, lập tức biến thành, muốn diệt sát Cổ Thần trả thù.

Hư Không hậu kỳ đỉnh phong Quỷ Tướng, thực lực không dưới ba người Ngô Tinh, Cơ Nghiêu Thánh hoàng, Độ Thiên Đại sư, đây là địch nhân mạnh nhất Cổ Thần gặp phải đến bây giờ. Nếu trong tay Cổ Thần không có “Trần Minh Ngọc Bi”, gặp phải cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, Cổ Thần còn chưa phải là đối thủ, thực lực giữa hai bên chênh lệch quá thực quá xa. Ngay cả Hư Không hậu kỳ Kim Bằng Vương, Cổ Thần cũng phải dùng “Cấm Tiên Thần phù” phong ấn một tầng tu vi mới có thể giết chết, huống chi là cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong.

Mặc dù cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong trước mắt là Quỷ hồn, Cổ Thần cũng phải vô cùng cảnh giác. Đình chỉ tiếp tục đuổi giết, Cổ Thần đứng ở trong hư không, nhìn về phía xa xa. Tuy tầm nhìn không được tốt, nhưng cảm ứng của thân thể, hoàn toàn có thể xác định được vị trí của kẻ mới đến. Rất nhanh Tuyệt Hồn Quỷ Tướng liền xuất hiện cách Cổ Thần mấy ngàn trượng, đình chỉ phi hành, đám Quỷ hồn bị Cổ Thần đuổi giết đều hướng phía sau lưng Tuyệt Hồn Quỷ Tướng bỏ chạy.

Tuyệt Hồn Quỷ Tướng, Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, trong một trăm lẻ tám tôn Quỷ tướng thuộc hạ của Độc Giác Quỷ Vương, bài danh đứng hai, thực lực vô cùng cường đại

- Tu sĩ Dương giới, người thật lớn mật, lại dám giết hại nhiều Quỷ tướng như vậy, cho dù ngươi chết vạn lần, cũng không đủ đền bù tội nghiệt. Ta sẽ rút nguyên thần của ngươi, dâng lên Quỷ Vương đại nhân, để Quỷ Vương đại nhân luyện hóa nguyên thần của ngươi thành khô lồi, ngày ngày mang ra tra tấn, cho ngươi nếm thử tư vị của Âm Giới cực hình.

Tuyệt Hồn Quỷ Tướng hai mắt âm u, chăm chú nhìn Cổ Thần, lạnh giọng nói

Cùng lúc đó, Tuyệt Hồn Quỷ Tướng, từng bước từng bước đạp trong hư không, hướng Cổ Thần phóng tới. Cổ Thần chợt vui vẻ, lúc trước khoảng cách với Tuyệt Hồn Quỷ Tướng quá xa, tầm vài ngàn trượng, cho

dù “Trần Minh Ngọc Bi” có nhanh, dùng thực lực Hư Không kỳ đỉnh phong, hoàn toàn có thể đơn giản né tránh, phải tới gần trong vòng một ngàn trượng, sử dụng “Trần Minh Ngọc Bi” mới đạt được hiệu quả lớn nhất

Tuyệt Hồn Quỷ Tướng càng tới gần, đối với Cổ Thần càng có lợi.

729. Chương 103 : Trở Lại Âm Minh Đàm

- Tuyệt Hồn Quỷ Tướng, trong tay tên cường giả Dương giới này có một kiện tiên bảo vô cùng lợi hại. Rất nhiều Độ Hư Quỷ Tướng, đều vẫn lạc dưới công kích của thanh tiên bảo này, ngài nên coi chừng.

Một tên Giá Vực kỳ Quỷ tướng cung kính nói.

Tuyệt Hồn Quỷ Tướng bài danh thứ hai, địa vị vô cùng lớn, cho dù đều có thân phận Quỷ tướng, Đăng Vân kỳ Quỷ tướng đối với Tuyệt Hồn Quỷ Tướng, vẫn vô cùng khách khí, không chút bất kính nào.

- Ta nhìn thấy rồi, thanh tiên bảo kia thực sự lợi hại như vậy?

Tuyệt hồn Quỷ Tướng đình chỉ bước chân, nói xong tung ra một trảo, tiên lực cương khí tuôn ra, hóa thành năm đạo chỉ cương đen như mực, xuyên qua khoảng cách hơn ba ngàn trượng, hướng Cổ Thần bắn đến,

Hai tay Cổ Thần thanh mang lóe lên, “Thanh Đế Tiên Phủ” (phủ là cái búa) lập tức xuất hiện trong tay, hai tay khê động hai thanh tiên phủ lập tức bổ xuống.

- Phốc... .

Thân ảnh Cổ Thần lóe lên, trong chớp lát tiếp cận thêm hơn một ngàn trượng, khoảng cách đến Tuyệt Hồn Quỷ Tướng, chỉ còn không đến hai ngàn trượng. Quang mang màu trắng lóe lên, “Trần Minh Ngọc Bi” lập tức xuất ra. Một đạo quang mang màu trắng bắn thẳng đến trước ngực Tuyệt Hồn Quỷ Tướng, phốc—— một tiếng, xuyên thẳng qua lồng ngực của Tuyệt Hồn Quỷ Tướng!

- Aaaaaaaa....

Một tiếng kêu thê lương đến cực điểm đột nhiên vang lên.

Tuyệt Hồn Quỷ Tướng nhìn xuống trước ngực, hai mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, trước lồng ngực hắn xuất hiện một cái quang động to bằng miệng bát, quang động tỏa ra hào quang đẹp mắt, bên trong tràn ngập lực lượng có tính hủy diệt đối với quỷ hồn, phá hư các loại cực hạn pháp tắc. “Trần Minh Ngọc Bi” vừa xuất, thiên hạ quỷ hồn đều bị diệt sát, coi như là Hư không hậu kỳ đỉnh phong quỷ hồn cũng không chống đỡ nổi công kích của “Trần Minh Ngọc Bi”.

Bất quá Tuyệt Hồn Quỷ Tướng vẫn là siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, bài danh thứ hai bên trong một trăm lẻ tám tôn Quỷ tướng, thuộc hạ của Độc Giác Quỷ vương, một thân lực lượng vô cùng cường đại, không dưới Ngô Tinh, Cơ Nghiêu thánh hoàng, Độ Hư Thiên Sư, ba vị tối cường giả của Cổ Hoang thế giới.

Khi xưa ma vương Độc Đồ Thụ tiếp một kích của “Trần Minh Ngọc Bi” cũng không có lập tức chết ngay mà tu vi của Tuyệt Hồn Quỷ Tướng này còn ở trên ma vương Độc Đồ Thụ

- Mặc dù “Trần Minh Ngọc Bi” đối với quỷ hồn có lực công kích rất mạnh, cũng không thể đem Tuyệt Hồn Quỷ Tướng một kích mạng sát

Trong hư không một bóng đen chợt lóe lên, Tuyệt Hồn Quỷ Tướng dưới tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể giống như là mũi tên, lập tức lộn lại phía sau, quay đầu bỏ trốn, chạy chối chết.

- Cái gì? Tuyệt Hồn Quỷ Tướng đại bại?

- Làm sao có thể? Tuyệt Hồn Quỷ Tướng vậy mà bị tên tu sĩ Dương giới kia đánh trọng thương?

- Tuyệt Hồn Quỷ Tướng trong một trăm lẻ tám tôn Quỷ tướng, chính là bài danh vị trí số hai, làm sao có thể bị một tên tu sĩ Dương giới tu vi Giá Vực trung kỳ đánh thành trọng thương?

- Cái quang mang màu trắng kia, đến tột cùng là tiên bảo gì? Ngay cả Tuyết Hồn Quỷ Tướng cũng có thể đả thương?

Tuyết Hồn Quỷ Tướng trong phút chốc đã bị Cổ Thần đả thương, quay đầu chạy trốn chết, khiến cho tất cả Quỷ hồn cảm thấy không thể tưởng tượng được. Cực độ khiếp sợ, cực độ rung động, tất cả quỷ hồn đều kinh sợ tới cực điểm, đồng dạng xoay người bỏ trốn vào sâu bên trong Âm minh sâm lâm

- Trốn đi đâu!

Cổ Thần quát lạnh một tiếng. Thân ảnh lóe lên, liền hướng Tuyết Hồn Quỷ Tướng thuận di đuổi theo. Cổ Thần biết rõ một vạn tên quỷ hồn bình thường, đối với Dương giới tạo thành nguy hại cũng chưa chắc bằng được một tên Hư Không hậu kỳ đỉnh phong quỷ hồn. Cho nên, Cổ Thần nếu như đã đem Tuyết Hồn Quỷ Tướng đánh trọng thương, tự nhiên sẽ không để cho hắn như vậy đào thoát, mà phải nhốt cở tận gốc không để lại hậu họa về sau.

Tuyết Hồn Quỷ Tướng nội tâm hoảng hốt. Thực lực Cổ Thần không chỉ cường đại, mà ngay cả vận tốc cũng nhanh tới cực điểm. Tại Âm minh chi địa là nơi thích hợp cho quỷ hồn sinh tồn, hẳn một Hư không hậu kỳ đỉnh phong Quỷ hồn vậy mà tốc độ so với Cổ Thần một tu sĩ Dương giới Giả vự trung kỳ còn kém hơn một chút! Cổ Thần liên tục thuận di, rất nhanh liền kéo gần khoảng cách cùng Tuyết Hồn Quỷ Tướng. Quang mang màu trắng lóe lên, "Trần Minh Ngọc Bi" lại đánh ra một lần nữa

- Ah. . . !

Tuyết Hồn Quỷ Tướng vốn đã bị "Trần Minh Ngọc Bi" đánh cho trọng thương, một lần nữa lại bị "Trần Minh Ngọc Bi" công kích liền lập tức sụp đổ. Trong chốc lát toàn bộ thân hình đều bị quang mang màu trắng bao phủ, biến mất không còn chút bóng dáng tăm hơi

Một trong một trăm lẻ tám tôn Quỷ tướng, thuộc hạ của Độc Giác quỷ vương, bài danh đứng thứ hai- Tuyết Hồn Quỷ Tướng vẫn lạc!

Từng thanh âm quỷ khiếu, liên tục vang lên, Tuyết Hồn Quỷ Tướng vẫn lạc, khiến cho không ít quỷ hồn bị trực tiếp dọa đến vỡ mật, bởi vì quá sợ hãi mà điên cuồng kêu lên. Thân ảnh Cổ Thần lóe lên vỡ ra một chướng "Bổn nguyên hỏa ấn", phong tỏa chu vi hơn một ngàn trượng, vô số quỷ hồn ở bên trong phạm vi công kích, đều bị "Bổn nguyên hỏa ấn" đốt thành hư vô. Nếu là Độc Hư Quỷ Tướng, Cổ Thần liền tế xuất "Trần Minh Ngọc Bi" nhất kích tất sát.

Rất nhanh tất cả Mệnh tuyến cảnh Quỷ hồn cùng với Độc Hư Quỷ Tướng, đều bị Cổ Thần diệt sát không còn một mống. Mệnh tuyến Quỷ hồn chết dưới tay Cổ Thần, ước chừng hơn một vạn, Độc Hư Quỷ tướng chết dưới tay hắn cũng đến hai mươi bảy tên

Một đại tai kiếp đủ để uy hiếp toàn bộ Cổ Hoang tu chân giới, cứ như thế vô thanh vô tức được Cổ Thần hóa giải.

Tuy toàn bộ quỷ hồn trước mắt đã bị diệt sát, nhưng Cổ Thần vẫn không dám xem thường, hắn giết chết Độc Hư Quỷ tướng cũng chỉ có hai mươi bảy tên, mà từ trong miệng những kẻ này, có khoảng chừng một trăm lẻ tám tôn Quỷ Tướng.

Hơn nữa phía trên một trăm lẻ tám tôn Quỷ Tướng còn có một tên đại năng Độc Giác Quỷ Vương, nếu những kẻ này tiến vào bên trong Cổ Hoang thế giới, gần như sẽ có thể đem Cổ Hoang tu chân giới tiêu diệt toàn bộ, là một hồi đại tai kiếp.

- "Trần Minh Ngọc Bi" là do ta lấy đi, Âm giới quỷ hồn bởi vì ta mà xuất hiện, ta nhất định phải ngăn cản những thứ quỷ hồn này xuyên qua "Côn Ngô bí cảnh" làm loạn Cổ Hoang tu chân giới.

Cổ Thần trong nội tâm âm thầm hạ quyết tâm, hướng sâu bên trong Âm minh sâm lâm tiến đến Trên đường một ít quỷ hồn gặp phải Cổ Thần, đều bị hắn diệt sát, rất nhanh đã tới bên cạnh Âm minh đàm

- A! Có pháp trận!

Cổ Thần hạ xuống bên bờ Âm minh đàm, kinh hô một tiếng.

Vậy mà có một đạo trận pháp, đem toàn bộ Âm minh đảm bao phủ, thời điểm Cổ Thần lần thứ nhất tiến vào Côn Ngô bí cảnh, đối với việc nghiên cứu trận pháp, xa xa không bằng hiện tại, cũng không có phát hiện xung quan Âm minh đảm có trận pháp tồn tại. Có thể thấy được trận pháp này vô cùng bất phàm, bởi vì khi đó tạo nghệ trên phương diện trận pháp của Cổ Thần tuy rằng không thể thâm sâu giống như bây giờ, nhưng cũng là người nổi bật trong giới trận pháp sư.

T

730. Chương 104 : Độc Giác Quỷ Vương

Đầu mối then chốt của trận pháp này, đúng là chỗ dựng “Trần Minh Ngọc Bi” đã bị Cổ Thần lấy đi, trận pháp này tuy tồn tại nhưng tựa hồ giống như là đã mất đi nguyên tuyến, hoàn toàn mất hiệu quả. Đây là một trận pháp chỉ có tác dụng với quỷ hồn. Nếu không, khi Cổ Thần lần thứ nhất tiến vào đã bị trận pháp ngăn cản. Thân ảnh lóe lên, Cổ Thần trực tiếp tiến vào bên trong Âm Minh đảm.

Không biết mấy tên Độ hư Quỷ tướng còn lại có phải ở bên trong Âm minh đảm hay không, nhưng khi xưa khi Cổ Thần lần đầu tiên lên vào bên trong Âm minh đảm liền phát hiện ra một khối Khôi Miễn Thạch, lúc ấy mới đi sâu xuống hơn bốn ngàn trượng. Hôm nay, tu vi của Cổ Thần, so với khi xưa đâu chỉ mạnh hơn vạn lần, ngược lại muốn tiến xuống dưới đáy đầm nhìn xem, có phải hay không tồn tại Khôi Miễn Thạch có phẩm chất cao hơn.

Trong sáu chuỗi tiên phủ, ba thanh Thanh Đế tiên phủ khiến Cổ Thần rất hài lòng, tuy chỉ là thượng phẩm tiên phủ, nhưng tài liệu là lấy từ bản thể của Thanh Hoa đại đế, độ rắn chắc có thể so sánh cùng vô thượng tiên bảo. Đợi Cổ Thần tu vi ngày sau tịnh tiến, một lần nữa hạ lạc ấn pháp tác, có thể đem ba thanh Thanh Đế tiên phủ này luyện chế này vô thượng tiên phủ. Nhưng ba thanh Khôi Miễn tiên phủ đã hoàn toàn là đồ bỏ, chỉ là hạ phẩm tiên phủ, đây không phải là do Cổ Thần tu vi không đủ, mà do tài liệu đúc thành tiên phủ chỉ thuộc loại hạ phẩm tiên phẩm. Ngày sau khi tu vi của Cổ Thần tăng trưởng, cũng không có khả năng đem một thanh tiên bảo chế tạo từ Khôi miễn thạch cấp tiên phẩm luyện chế thành tiên bảo có cấp độ cao hơn.

Nếu như có thể có được Khôi Miễn Thạch cấp thượng đẳng tiên phẩm, Cổ Thần có thể luyện chế ra Khôi Miễn tiên phủ cấp bậc thượng phẩm, khi sử dụng uy lực trăm sát sẽ đại tăng

Tiến nhập vào bên trong Âm minh đảm, Cổ Thần nhanh chóng lặn sâu xuống phía dưới, so với lần thứ nhất, tốc độ còn nhanh hơn nhiều. Thân thể lóe lên, liền xuất hiện sâu dưới Âm minh đảm hơn năm nghìn trượng, đạt tới khoảng cách cực hạn mà lần trước bản thân có thể lặn xuống. Tuy bên trong Âm Minh đảm một mảng đen kịt, nhưng Cổ Thần cảm giác thân thể vô cùng linh mãnh, đem toàn bộ sự vật xung quanh cảm ứng rõ ràng.

Quả nhiên, so với độ sâu bốn nghìn trượng, Khôi Miễn Thạch ở đây nhiều hơn một ít, nhưng vẫn chỉ là phổ thông Khôi Miễn Thạch. Thông qua linh khí tràn ra từ bên trong vách đầm Cổ Thần có thể cảm ứng được rõ ràng, ở đâu có Khôi Miễn Thạch tồn tại, thể tích bao nhiêu, phẩm chất như thế nào. Thân ảnh lóe lên, Cổ Thần lại lặn xuống sâu thêm ba ngàn trượng, đạt tới độ sâu tám ngàn trượng.

- Khôi Miễn Thạch cấp tiên phẩm!

Cổ Thần nội tâm khê động, không ngoài hấn sở liệu, đáy Âm minh đảm quả nhiên có Khôi Miễn Thạch cấp tiên phẩm. Đối với Cổ Thần, Khôi Miễn Thạch phẩm chất càng cao, tự nhiên càng tốt, nắm trong tay Thuần Dương chi hỏa cùng Bồn nguyên chi hỏa, có thể luyện hóa được bất luận Khôi Miễn Thạch phẩm chất như thế nào, cấp vô thượng tiên phẩm cũng không ngoại lệ

Chín ngàn trượng. . . Một vạn trượng. . . Một vạn một ngàn trượng. . .

Cổ Thần không ngừng hướng tới sâu bên trong Âm minh đảm lặn sâu xuống, Âm minh đảm giống như là vực sâu vĩnh viễn không thấy đáy, nhưng càng lặn sâu xuống dưới, phẩm chất Khôi Miễn Thạch càng cao.

- Khôi Miễn Thạch cấp trung đẳng tiên phẩm!

Thời điểm đạt tới độ sâu một vạn năm ngàn trượng, Cổ Thần nội tâm khẽ động, phẩm chất Khôi Miễn Thạch từ cấp tiên phẩm biến thành trung đẳng tiên phẩm, nếu dùng những khối Khôi Miễn Thạch này, có thể luyện chế ra trung phẩm tiên bảo.

Trung đẳng Khôi Miễn Thạch vẫn không làm Cổ Thần dừng bước, hắn tiếp tục lặn sâu xuống dưới đáy đầm, trên đường ngẫu nhiên gặp phải quỹ hồn đều bị Cổ Thần diệt sát.

Một vạn sáu ngàn trượng. . . Một vạn bảy ngàn trượng. . . Một vạn tám ngàn trượng. . .

- Khôi Miễn Thạch cấp thượng đẳng tiên phẩm!

Cổ Thần nội tâm một tiếng hoan hô, khi đạt tới độ sâu hơn hai vạn trượng, phẩm chất Khôi Miễn Thạch đã đạt đến cấp bậc thượng đẳng tiên phẩm. Thanh sắc hào quang lóe lên, Thanh Đế tiên phủ liền xuất hiện trong tay Cổ Thần, thanh cương lóe lên, Cổ Thần dùng Thanh Đế tiên phủ chém một nhát lên trên bề mặt đá, nạy ra một khối Khôi Miễn Thạch.

Đem Khôi Miễn Thạch cấp thượng đẳng tiên phẩm thu vào bên trong Càn khôn trạc, Cổ Thần cảm ứng được sâu phía dưới sáu ngàn trượng, còn có một khối Khôi Miễn Thạch, cũng là cấp thượng đẳng tiên phẩm, Nhìn Thanh đế tiên phủ trong tay, Cổ Thần thầm nghĩ:

- Không biết sâu hơn nữa trong đáy đầm, có tồn tại Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm hay không? Nếu quả thực tồn tại, ngày sau liền có thể luyện chế Thanh Đế tiên phủ từ thượng phẩm tiên bảo biến thành vô thượng tiên bảo.

Nghĩ như thế, Cổ Thần trong tâm liền tìm kiếm không được, tạm thời không để ý tới khối Khôi Miễn Thạch cấp thượng đẳng tiên phẩm, hướng sâu phía dưới đáy đầm tiếp tục lặn xuống. Nếu có được Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm, khi đó ngay cả Khôi Miễn Thạch cấp thượng đẳng tiên phẩm Cổ Thần cũng không thèm để vào trong mắt.

Hai vạn ba ngàn trượng, hai vạn sáu ngàn trượng. . .

Khi đạt đến độ sâu hai vạn chín ngàn trượng, đột phá ba vạn trượng, Cổ Thần trong nội tâm chấn động mãnh liệt.

- Khôi Miễn Thạch cấp Vô Thượng tiên phẩm, quả thực xuất hiện!

Cổ Thần thân ảnh lóe lên, lần nữa lặn sâu xuống hơn một ngàn trượng nữa, trên mặt vách đầm có một khối Khôi Miễn Thạch.

Khối Khôi Miễn Thạch này, to bằng cái sọt, đâm sâu ở bên trong vách đầm, không biết sâu mấy phần, nếu tính chính thể tích, thì to tầm bằng cái sọt, một khối Khôi Miễn Thạch này, có thể thừa luyện chế ra ba thanh tiên phủ. ! .

Thanh mang lóe lên, Thanh Đế Tiên Phủ lập tức xuất hiện trong tay Cổ Thần, thanh cương vừa hiện, Cổ Thần cầm trong tay Thanh Đế Tiên Phủ, lập tức chém một nhát lên trên bề mặt vách đá của Âm Minh Đàm chứa khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm kia.

Ngoài ý muốn chính là, vách đầm cũng không có bị một búa của Cổ Thần mở ra.

Ngược lại một tiếng keng thật lớn, hào quang chói mắt lóe lên, hoa lửa bắn tung tóe, Thanh Đế Tiên Phủ chấn động mãnh liệt, dội ngược trở lại. Cổ Thần nhìn lên trên vách đầm. Trên bề mặt vách đầm chỉ để lại một vết xước nhỏ như cánh tay. Cổ Thần hít một hơi lạnh, thầm nghĩ: “vách đá cứng thật!”

Thanh Đế Tiên Phủ trong tay hắn, tuy chỉ là thượng phẩm tiên phủ, nhưng là thượng phẩm tiên phủ được chế tác từ tài liệu cấp vô thượng tiên phẩm, sắc bén vô cùng. Một tòa cự phong hơn một ngàn trượng, còn bị chém thành hai khúc, vậy mà chém lên bờ vách đá của Âm Minh Đàm chủ có thể lưu lại một dấu vết lớn bằng ngón tay? Bản thân Khôi Miễn Thạch đã vô cùng rắn chắc, Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm, trình độ chắc chắn, so với bản thể của Thanh Hoa Đại Đế- Thanh Hoa Thần Mộc không kém hơn một chút nào. Bởi vì có sự tồn tại của Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm, cho nên đất đá xung quan cũng trở nên rắn chắc dị thường. Cho dù trong tay Cổ Thần có tiên phủ sắc bén giống như là Thanh

Đế Tiên Phủ, muốn đào khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm này ra, chỉ sợ cũng cần phải tốn một thời gian khá dài.

Chương 104: Độc giác quỷ vương. (Hạ)

Đối với tu sĩ mà nói, Khôi Miễn Thạch đều là bảo vật, mà khối Khôi Miễn Thạch trước mắt này chính là bảo vật vô thượng, luyện chế thành vô thượng tiên bảo, chính là tồn tại thượng đẳng. Bảo vật vô thượng như thế, cho dù một bữa chỉ có thể để lại dấu vết giống như một ngón tay, Cổ Thần cũng không có bất luận cái gì không vui, trái lại càng thêm hưng phấn đào xới khối Khôi Miễn Thạch xuống.

Đang. . .

Đang. . .

Đang. . . .

Từng đạo thanh âm vang dội sâu bên trong đáy U Minh Đàm, không ngừng vang lên.

Cổ Thần hóa thành ba đầu sáu tay, cầm ba thanh Thanh Đế Tiên Phủ cùng hai thanh thượng phẩm tiên kiếm- Long Hoàng Chí Dương kiếm, cùng Thất Thái Tuyết Thần Kiếm, không ngừng bổ xuống chung quanh khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm này

Tiếng đing đing, đang đang không ngừng liên tục vang lên, thời gian trôi qua từng giây từng phút, đất đá chung quanh khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm, dưới sự đào bới của năm kiện tiên bảo đã dần dần giảm bớt

Sau một giờ, Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng Tiên Phẩm, trên cơ bản đã bị đào bới lộ ra hơn một nửa thể tích. Chứng kiến một phần lộ ra của khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm này, Cổ Thần giống như là được uống thuốc an thần, lập tức yên tĩnh lại, bộ phận nằm sâu bên trong lớp đất đá, so với bên ngoài còn muốn lớn hơn, khối Khôi Miễn Thạch này đủ để luyện chế ba thanh tiên phủ thậm chí còn có thể dư thừa

Thanh âm đing đing đang đang dừng lại, ánh mắt Cổ Thần nhìn sâu xuống dưới đáy Âm Minh Đàm, thông qua sự chấn động của các dòng nước, Cổ Thần cảm giác được sâu dưới đáy Âm Minh đàm, có không ít tu sĩ đang nhanh chóng hướng lên trên gấp rút phiAPON. Đương nhiên tu sĩ trong lời nói, khẳng định là Âm Giới tu sĩ hay chính là Quỷ hồn trong miệng tu sĩ Dương giới

Sau khi Cổ Thần tiến vào bên trong Âm Minh Đàm, mấy tên Quỷ hồn gặp phải đều bị hấn tiện tay diệt sát, nhưng giờ phút này Cổ Thần có thể thông qua chấn động của các dòng nước rõ ràng cảm ứng được, sâu bên trong Âm Minh Đàm, đang có ba trăm sáu mươi bảy tên Quỷ hồn, đang nhanh chóng hướng đến nơi này

Trong đám Quỷ hồn này, có hơn mười kẻ là cường giả Độ Hư cảnh, đám còn lại đều có tu vi Mệnh tuyến cảnh. Ngay từ khi còn cách xa, thanh âm Quỷ hồn, ở bên trong nước liền hình thành sóng âm, bị Cổ Thần cảm ứng một cách rõ ràng.

- Bây giờ, chúng ta đã vượt qua sự phong tỏa của Giới Hồn Dạ Xoa, rốt cuộc có thể ly khai cái Âm Giới chết tiệt này, một lần nữa quay trở lại Dương Giới

- Ân, không biết Xích Mị Quỷ Tướng của Tuyết Hồn Quỷ Tướng lúc trước ly khai, đã tìm được nhục thân của tu sĩ Dương giới đoạt xa chưa, ta đã nhiều năm chưa được thể nghiệm mỹ diệu sinh hoạt bên trong Dương Giới, lúc này đây, Quỷ Vương ngài đại hiển thân thông, chúng ta rốt cuộc cũng thoát khổ.

- Xích Mị Quỷ Tướng cùng Tuyết Hồn Quỷ Tướng, khả năng vẫn còn ở giới khẩu chờ chúng ta, Quỷ Vương đại nhân nói, tu sĩ Dương giới thân thông quảng đại, không ít tu sĩ, thực lực còn đứng trên cả Quỷ Vương đại nhân. Quỷ binh Quỷ Tướng sau khi đến Dương giới, đợi Quỷ Vương đại nhân tiến vào sẽ lập tức bắt đầu tiến hành tìm nhục thân đoạt xá

- Ta xem giới hồn Dạ Xoa có thể ngăn cản được Quỷ Vương đại nhân bao lâu hắc hắc. . . . Đợi Quỷ Vương đại nhân có thể diệt trừ Giới Hồn Dạ Xoa, đến lúc đó Chí Dương giới sẽ nằm trong tay của Quỷ Vương đại nhân, đến lúc đó nhất định có thể tìm được một cỗ thân thể tốt, hưởng thụ hết thảy cuộc sống tốt đẹp trong Dương giới này hắc hắc hắc!

- Đúng vậy, Âm Giới cả ngày hôn thiên ám nhật(bầu trời u ám), hàn phong lạnh thấu xương, khắp nơi đều băng lãnh, ta đã ly khai Dương giới trên một vạn năm, thật hoài niệm thời gian còn ở trên Dương giới.

- Chỉ cần thời gian không bao lâu sau khi Quỷ Vương đại nhân tiến vào Dương giới, cho dù không thể thành Dương giới bá chủ, cũng có thể thành một phương chư hầu, đến lúc đó nguyện vọng của chúng ta đều có thể thực hiện được, ha ha. . . !

- Ủa, phía trước có dương khí, vậy mà có tu sĩ Dương giới ở chỗ này?

Đám Quỷ hồn này tụ tập cùng một chỗ, Độ Hư cường giả phía trước, Mệnh tuyến Quỷ hồn phía sau, hướng lên phía trên Âm Minh đàm.

Độ Hư cường giả vừa phi độn vừa nói chuyện, trong lúc nhất thời, một vị Hư Không hậu kỳ Quỷ Tướng chợt hét lên một tiếng kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Cổ Thần ở phía xa xa.

- Cái gì? Chỗ này cũng có tu sĩ Dương giới?

Hơn mười vị Độ Hư Quỷ tướng đồng thời kinh hô, nơi này tiếp giáp vô cùng gần với Âm Giới, vậy mà lại có tu sĩ Dương giới, khiến cho chúng Quỷ Tướng chấn kinh.

- Đi, đi xem!

Hư Không hậu kỳ Quỷ tướng thanh âm lạnh lùng nói, thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt trước tiếp xuất hiện cách Cổ Thần hơn một ngàn trượng

Sưu sưu sưu sưu sưu. . .

Hơn mười vị Độ Hư Quỷ Tướng, đều sử dụng thuận di, xuất hiện phía sau lưng Hư Không hậu kỳ Quỷ tướng

- Một tên Dương Giới đệ giai tu sĩ chỉ có tu vi Giá vụ trung kỳ, lại có thân thể không ngờ thật hoàn mỹ, thậm chí còn có thần thông ba đầu sáu tay của Cổ Thần? Ha ha. . . Chọn người không bằng gặp người, tên tu sĩ Dương giới này để bốn tướng đoạt xá!

Tên Hư Không hậu kỳ Quỷ Tướng hai mắt sáng ngời, trong một trăm lẻ tám tôn Quỷ Tướng thuộc hạ của Độc Giác Quỷ Vương, bài danh thứ tư, là một nhân vật cực kỳ lợi hại, thực lực so với Hư Không hậu kỳ Kim Bằng Vương còn hơn một phần. Trong hơn mười vị Quỷ Tướng ở nơi này, ngoại trừ tôn Quỷ Tướng đứng thứ tư ra, bài danh cao nhất bên trong một trăm lẻ tám tôn Quỷ Tướng, là một vị Quỷ tướng có xếp hạng đứng thứ mười một, có tu vi Hư Không trung kỳ, so với vị Quỷ Tướng bài danh thứ tư, địa vị kém quá xa

Đám Quỷ Tướng còn lại địa vị lại càng thấp kém hơn. Cho nên tên Quỷ tướng bài danh thứ nói nói mún đoạt xá Cổ Thần, không có bất cứ kẻ nào tranh giành. Tuy nhục thân Cổ Thần quả thực vô cùng hoàn mỹ, nhưng cũng chỉ có thể trong lòng thở dài mà thôi.

Bất quá chúng Quỷ Tướng còn chưa kịp than thở xong, một đạo quang mang chói mắt đột nhiên xuất hiện, xuyên thẳng qua lồng ngực của tên Quỷ Tướng bài danh thứ tư, đập vào tên thân của tên Quỷ Tướng có tu vi xếp thứ bài, bài danh thứ mười một. Trong nháy mắt “Trần Minh Ngọc Bi” đánh trọng thương hai vị Hư Không kỳ Quỷ tướng.

Ah. . .

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, ngay sau khi hai tên Quỷ tướng bài danh thứ tư và thứ mười một bị đánh trọng thương, đám Độ Hư Quỷ Tướng còn lại, bị Cổ Thần sử dụng không gian pháp tắc, cầm cổ ở bên trong hư không, không cách nào nhúc nhích, từng tên từng tên bị “Trần Minh ngọc bi” kích trúng, hóa thành hư vô.

Trong nháy mắt toàn bộ Độ Hư Quỷ Tướng đều vẫn lạc

Thân ảnh Cổ Thần lóe lên, phóng đến bên cạnh đám Mệnh Tuyến cảnh Quỷ hồn, đánh ra một đạo “Bổn Nguyên Hỏa Ấn” chu vi hơn một ngàn trượng, trực tiếp đánh trúng tất cả các Mệnh Tuyến bí cảnh quỷ hồn, đốt thành tro bụi. Tiêu diệt đám Quỷ Hồn này, đối với Cổ Thần mà nói, bất quá chỉ là tiện tay mà thôi

thân ảnh lóe lên, lại tiếp tục công việc đào bới khối Khôi Mẫn thạch cấp vô thượng tiên phẩm. Bất quá so với lúc trước tốc độ của Cổ Thần nhanh hơn không ít.

731. Chương 105 : Kịch Sát Quỷ Vương

Tựa hồ đang có một đầu ” Giới hồn dạ xoa” canh giữ hai giới âm dương, ngăn cản Độc Giác Quỷ Vương tiến vào bên trong Dương giới. Mà Độc Giác Quỷ Vương đã giao thủ vô số lần cùng Giới hồn dạ xoa, mỗi một lần như vậy, Độc Giác Quỷ Vương lại thừa cơ đưa quỷ binh Quỷ Tướng, thuộc hạ của hắn vượt qua Âm Giới. Chỉ là lần này, đầu “Giới hồn dạ xoa” kia có lẽ đã ngăn cản không được Độc giác quỷ vương nữa, chỉ một thời gian ngắn nữa, Độc Giác Quỷ Vương rất nhanh có thể đánh chết “Giới hồn dạ xoa” vượt qua Âm giới, tiến vào bên trong Chí Dương Giới. Đầu “Giới hồn dạ xoa” kia có tu vi như thế nào, Cổ Thần không rõ ràng lắm, nhưng là Hư Không hậu kỳ đỉnh phong Tuyệt Hồn Quỷ Tướng cũng là một trong những thủ hạ của Độc Giác Quỷ Vương, có thể thấy được, Độc Giác Quỷ Vương tu vi ít nhất cũng là Hợp Đạo kỳ.

Đầu “Giới hồn dạ xoa” có bị diệt hay không, Cổ Thần không quan tâm, nhưng việc Độc Giác Quỷ Vương muốn đến Chí Dương giới, lại cùng Cổ Thần có quan hệ trọng đại, Khôi Mẫn thạch cấp vô thượng tiên phẩm, chính là bảo vật vô thượng, nhất định không thể kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ, trước khi ngăn cản Độc Giác Quỷ Vương tiến đến, phải đem khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm này đoạt vào trong tay. Sau đó trở lại bên ngoài Âm Minh Đàm, đem “Trần Minh Ngọc Bi” một lần nữa đặt tại cửa vào cái trận pháp phong ấn Âm Minh đàm kia, đem Âm dương hai giới triệt để ngăn cách.

“Côn Ngô Tiên Đế” đem “Trần Minh Ngọc Bi” đặt ở bờ Âm Minh Đàm, trải qua vô tận tuế nguyệt, đều không có Quỷ hồn từ trong Âm minh giới chạy đến Dương giới, có thể thấy được cái trận pháp kia tuyệt đối không phải là chuyện đùa, Cổ Thần đối với thực lực của “Côn Ngô Tiên Đế” có một trăm hai mươi phần tín nhiệm.

Sâu dưới chân Cổ Thần, Âm Minh Đàm biến thành một mảng hải dương sâu thẳm, trên mảng hải dương sâu thẳm này, một tầng u quang, đem Âm Minh Đàm cùng mảng hải dương phân thành hai bộ phận.

Bên trong mảnh hải dương âm u kia, có hai đầu quái vật cao tới năm trượng, đang giao tranh kịch liệt. Một tên quái vật trên mọc ra một khóa đầu lâu màu đỏ tươi, trên đầu trọc lóc, đỉnh đầu mọc ra một đôi sừng lớn, làn da nhẵn nhúm, hai mắt màu trắng bạc, miệng đỏ như cái bồn máu, răng nanh mọc dài tọt ra bên ngoài, dài ước chừng ba thước, trên tay cầm một thanh cự chùy dài đến bảy trượng. Tên quái vật còn lại toàn thân đen kịt, trên đầu mọc ra một cái sừng dài đến nửa trượng, vô cùng lớn, hau bàn tay to như hai chậu rửa mặt, năm ngón tay mọc ra móng vuốt đen nhánh vô cùng sắc bén, hàn quang lấp lánh, trong tay không hề có binh khí, nhưng cặp móng vuốt sắc bén kia đón đỡ cự chùy của đầu dạ xoa kia mà không có chút tổn hại nào, có thể so sánh với thần binh lợi khí. Thông qua hình dạng của hai con quái vật, có thể đoán được, con quái vật Dạ xoa cầm cự chùy trong tay chính là “Giới Hồn Dạ Xoa” mà con quái vật trên một sừng kia chính là Độc Giác Quỷ Vương.

Độc Giác Quỷ Vương cùng “Giới Hồn Dạ Xoa” đều vô cùng thần thông quảng đại, không chỉ tiên lực vô biên, càng là ngôn xuất pháp tùy, đại chiến bên trong phiến hải dương mệnh mông, khiến cho phiến hải dương này nhấc lên những cơn sóng gió động trời, nhưng bên cạnh cách đó không xa phía bên kia mảng u quang phân cách âm dương lưỡng giới, lại không có một chút động tĩnh nào.

Bên trong Âm Minh Đàm phía bên kia u quang, hoàn toàn yên tĩnh, Độc Giác Quỷ Vương cùng “Giới Hồn Dạ Xoa” chiến đấu, đối với Âm Minh Đàm không sinh ra bất luận ảnh hưởng gì. Cho dù Cổ Thần thân thể linh mãnh, cũng không cách nào cảm ứng được nửa phần động tĩnh của phiến hải dương phía bên kia u quang truyền lại.

Đình... đình. . .

Đang, . . . đang. . .

Tuy Cổ Thần không biết được tình hình chiến đấu của Độc Giác Quỷ Vương của “Giới Hồn Dạ Xoa” nhưng động tác trong tay hắn càng lúc càng nhanh, chỉ muốn sớm đem khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm này đào ra, sau đó sớm li khai Âm Minh Đàm phải hồi lại Cổ Hoang thế giới. Cái Âm Minh Đàm này

âm khí rất nặng, cho dù Cổ Thần có tu vi nửa bước Đô Hư, cũng cảm thấy hàn khí sâm sâm, không muốn ở lâu tại chỗ này.

- Chỉ kém một ít nữa, là có thể đem khối Khôi Miễn Thạch này đào ra toàn bộ!

Cổ Thần trong lòng mừng rỡ, động tác đào bới càng lúc càng nhanh hơn, rốt cục cũng đến bước cuối cùng, phiến hải dương mệnh môn bên kia u quang đã trở lên tĩnh lặng, chiến đấu giữa “Giới Hồn Dạ Xoa” cùng Độc Giác Quỷ Vương cũng đã chấm dứt. Độc Giác Quỷ Vương thân hình cao lớn, đứng ở bên cạnh u quang phân cách âm dương lưỡng giới, thân hình nhanh chóng thu nhỏ hóa thành một trung niên nam tử mặc cẩm y ngọc bào, không ngờ lại mang vài phần khí khái cùng uy nghiêm. Rất khó có thể liên lạc với thân hình của một con quái vật cự đại ngay trước đó chỉ vài giây. Cách Độc Giác Quỷ Vương hơn một ngàn trượng, thân hình cực lớn của “Giới Hồn Dạ Xoa” đang trôi nổi bên trong phiến hải dương mệnh môn, không có nửa phần sinh khí, đã bỏ mình. Độc Giác Quỷ Vương liếc mắt nhìn thi thể của “Giới Hồn Dạ Xoa”, khoe miệng nhếch lên một nụ cười vui vẻ, dưới chân khẽ động, liền vượt qua u quang, tiến vào đáy của Âm Minh Đàm.

- Ủa? Tu sĩ Dương giới?

Vừa mới bước vào Âm Minh Đàm, Độc Giác Quỷ Vương khẽ nhíu mày, ngay bên kia u quang vậy mà lại có một tiên tu sĩ Dương giới, cái này khiến cho Độc Giác Quỷ Vương không nhận được trong nội tâm khiếp sợ.

- Chẳng lẽ Độc Giác Quỷ Vương đến?

Đồng thời khiếp sợ cùng Độc Giác Quỷ Vương, còn có Cổ Thần đang mãi đào móc khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm. Trong lúc hắn còn đang mãi tiếp tục công việc từ đáy Âm Minh Đàm chợt truyền lên một cỗ khí tức vô cùng cường đại, khiến cho Cổ Thần chấn động mãnh liệt.

Cổ Thần chưa từng cảm nhận được khí tức cường đại như vậy. Cỗ khí tức này còn vượt xa Ngô Tinh, Cơ Nghiêm Thánh hoàng, Độ Thiên Đại Sư ba vị chí cường giả có tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong của Cổ Hoàng thế giới. Cũng không phải là Cổ Thần chưa bao giờ gặp qua người cường đại hơn so với Độc Giác Quỷ Vương, ví dụ như Âm Tôn Lăng Phong, Côn Ngô Tiên Đế, thực lực đều vượt xa Độc Giác Quỷ Vương, chỉ là Cổ Thần cùng hai người này thực lực kém quá xa, căn bản không có cách nào cảm nhận được thực lực chân chính của hai người đến tột cùng là cường đại đến tình trạng nào. Thoạt nhìn bọn họ giống như là phàm nhân nhìn không ra sâu cạn.

Khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm này, chỉ còn một chút bị khảm trên vách đá, Cổ Thần tối đa chỉ cần chém xuống thêm hai lần nữa, là hoàn toàn có thể lấy ra.

Đúng lúc này lại lâm vào tình trạng khẩn yếu quan đầu, Độc Giác Quỷ Vương xuyên qua u quang tiến vào bên trong Âm Minh Đàm.

Đã hoàn thành chín phần chỉ kém có một chút cuối cùng liền có thể thành công, Cổ Thần sao có thể buông tha?

Cương mang lóe lên, ba thanh Thanh Đế Tiên Phủ, cùng với Long Hoàng Chí Dương kiếm, Thất Thái Tuyệt Thần Kiếm đều hướng vào vách đá trên đầm bổ xuống, có trong tay “Trần Minh Ngọc Bì” Cổ Thần tự tin cho dù không phải là đối thủ của Độc Giác Quỷ Vương, nhưng cũng có thể bằng “Trần Minh Ngọc Bì” chống cự một lúc. Dù sao “Trần Minh Ngọc Bì” là khắc tinh của Quỷ hồn, cho dù Độc Giác Quỷ Vương cường đại đến cỡ nào, cũng vẫn chỉ là một Quỷ hồn.

Chương 105: Kích sát Quỷ vương. (Hạ)

Bởi vì cảm giác được Độc Giác Quỷ Vương đã đến, Cổ Thần một kích cuối cùng đánh xuống, lực lượng đặc biệt cường đại, một tiếng vang thật lớn, trực tiếp chặt đứt chỗ tiếp xúc giữa khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm này cùng với vách đầm, một khối thạch đầu đen nhánh so với một cái giỏ lớn hơn ba phần, rơi xuống.

Ô quang lóe lên, cả khối cả khối Khôi Miễn Thạch cấp vô thượng tiên phẩm này trực tiếp bị Cổ Thần thu vào bên trong Càn Khôn Trạc.

Đúng lúc Cổ Thần vận dụng thuần di, ly khai cái Âm Minh Đàm này. Trong tích tắc một cỗ lực lượng cường đại từ bốn phương tám hướng mãnh liệt phóng đến, đem bốn phía đầm nước trong chốc lát đóng băng, hóa thành Huyền băng, giống như là tường đồng vách sắt, đem Cổ Thần nhốt ở trong thủy đàm.

- “Thủy pháp tắc” thực cường đại!

Cổ Thần chấn động, khối Huyền băng này vô cùng rắn chắc, khiến cho hắn không cách nào nhúc nhích, không có nửa điểm phản kháng. Vừa mới bị phong ấn ở bên trong huyền băng, Cổ Thần trong nội tâm phát lạnh, một luồng sát cơ mãnh liệt bao phủ lấy hắn.

Luồng sát cơ này dị thường mãnh liệt, hơn nữa đang nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, trong chốc lát, một vị trung niên nam tử một thân cẩm y ngọc bào xuất hiện trước mặt Cổ Thần, khoảng cách đến chỗ của Cổ Thần chỉ tầm hai trượng, một tay hướng tới Cổ Thần chớp tới.

- Hợp Đạo kỳ Chư Tử đại tiên?

Cổ Thần trong tâm mãnh liệt chấn động, trung niên nam tử này vậy mà trực tiếp thuần di đến bên cạnh hắn, cách hắn chỉ có hai trượng, tu vi hơn xa siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, hoàn toàn có thể khẳng định, ít nhất cũng phải có tu vi Hợp Đạo kỳ. Sát cơ kịch liệt gần ngay trước mắt, cái này khiến cho Cổ Thần sờn hết cả gai ốc. Độc Giác Quỷ Vương tốc độ quá nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, Cổ Thần còn chưa kịp phản ứng, bàn tay của Độc Giác Quỷ Vương đã khoắc lên trên bờ vai hắn. Từ lúc trọng sinh đến nay, đây là lần thứ nhất Cổ Thần có cảm giác tử vong cách mình gần đến vậy, dưới công kích của Độc Giác Quỷ Vương, tốc độ phản ứng của Cổ Thần cho dù nhanh cũng chỉ là chuyện đùa, thậm chí ngay cả một chút sức lực hoàn thủ cũng không có.

Bất quá, tu vi Cổ Thần tuy rằng không cách nào chống lại Độc Giác Quỷ Vương, nhưng “Trần Minh Ngọc Bi” trên người chính là khắc tinh của Quỷ hồn. Đúng lúc bàn tay của Độc Giác Quỷ Vương hạ xuống trên người của Cổ Thần, quang mang chói mắt lập tức lóe lên. “Trần Minh Ngọc Bi” tựa như phản ứng theo bản năng, từ bên trong thể nội phóng ra, vị trí thoát ly khỏi thân thể, chính là chỗ bàn tay của Độc Giác Quỷ Vương chớp tới. Không hề nghi ngờ, Độc Giác Quỷ Vương không có bắt trúng thân hình của Cổ Thần, mà là bắt trúng “Trần Minh Ngọc Bi”, pháp bảo được xưng là khắc tinh của Quỷ hồn.

- A

Độc Giác Quỷ Vương hét lên một tiếng sợ hãi, toàn thân run lên. Thân thể bùng lên, trong chốc lát ly khai khỏi Cổ Thần. Quang mang chói mắt từ “Trần Minh Ngọc Bi” tỏa ra hoàn toàn bao phủ lấy thân thể Cổ Thần. Độc Giác Quỷ Vương vừa rời khỏi, “Thủy pháp tắc” xung quanh lực lượng lập tức đại giảm. Cổ Thần không chế “Thủy chi bản nguyên” bên trong mệnh tuyến, hai ngón tay khép lại, vẽ một cái trong hư không, xuất ra một đạo cương mang.

Kết... .

Toàn bộ thủy đàm bị Độc Giác Quỷ Vương băng phong, đều lập tức tán loạn, tách ra hai bên, thân ảnh Cổ Thần lóe lên, hướng lên trên Âm Minh Đàm xông ra. Không ngờ lại gặp thiết thời trên tay một tên tiểu tu sĩ Dương giới chỉ có tu vi Giá vụ trung kỳ khiến cho Độc Giác Quỷ Vương vô cùng giận dữ, hắn hét lên một tiếng:

- Chạy đi đâu? Lại cả gan dám đả thương bổn tọa, muốn chết!

Độc Giác Quỷ Vương vừa nói xong, liền lóe lên thuần di đến sau lưng Cổ Thần, cách Cổ Thần chỉ có hai trượng. Lại là một cỗ lực lượng cường đại, theo bốn phương tám hướng mãnh liệt truyền đến, dưới sự bao phủ của Thủy chi pháp tắc của Độc Giác Quỷ Vương, bốn phía thủy đàm lập tức bị đóng thành Huyền băng, phong ấn toàn bộ Âm Minh Đàm.

Giống như “Không gian cầm cố” của không gian pháp tắc, toàn bộ Âm Minh Đàm, cũng bị Độc Giác Quỷ Vương sử dụng “Thủy chi pháp tắc” giam cầm. Độc Giác Quỷ Vương thân thể biến đổi, trong chốc lát liền biến thành một quái vật cự đại, toàn thân đen kịt, thân cao chừng sáu trượng, đỉnh đầu mọc ra một cái sừng dài nửa trượng, hai tay mọc ra hai cặp lợi trảo vô cùng sắc bén.

- Pháp bảo gì? Lại có thể đả thương bổn tọa?

Độc Giác Quỷ Vương quát lạnh một tiếng, cặp lợi trào sắc bén to bằng chấu rửa mặt, chộp tới Cổ Thần. Giờ phút này, Cổ Thần toàn thân được quang mang màu trắng bao phủ, “Trần Minh Ngọc Bi” tựa hồ cảm ứng được nguy hiểm, huyền phù trên đỉnh đầu Cổ Thần, đem toàn thân Cổ Thần bảo hộ ở bên trong.

Cặp lợi trào đen nhánh của Độc Giác Quỷ Vương, chính xác là muốn chụp vào “Trần Minh Ngọc Bi” trên đỉnh đầu Cổ Thần. Lợi trào của Độc Giác Quỷ Vương, độ cứng rắn đủ có thể so sánh với Vô thượng tiên bảo, coi như là Tiên thiên linh bảo, cũng khó có thể tổn tại song trào của hắn. Vừa rồi không nghĩ tới lại chịu thiệt thòi dưới “Trần Minh Ngọc Bi”, khiến cho Độc Giác Quỷ Vương hạ quyết tâm nhất định phải đem “Trần Minh Ngọc Bi” của Cổ Thần hủy diệt hoàn toàn.

Thấy Độc Giác Quỷ Vương chủ động công kích “Trần minh ngọc tì” Cổ Thần trong lòng mừng rỡ. Vốn lực lượng pháp tắc của Độc Giác Quỷ Vương quá mức cao thâm huyền ảo, phong ấn Âm Minh Đàm, Cổ Thần mặc dù có được “Thủy chi bản nguyên”, nhưng bởi vì tu vi quá thấp, dưới thời điểm Độc Giác Quỷ Vương toàn lực sử dụng “Thủy chi pháp tắc” cũng không có cách nào phá vỡ phong ấn thoát ra. Ngay cả “Trần Minh Ngọc Bi” bởi vì lực lượng phong ấn quá cường đại, mà không có cách nào ly khai Cổ Thần tiến hành công kích. Độc Giác Quỷ Vương chủ động đánh tới chính là hợp ý Cổ Thần. Trong sát na khi lợi trào của Độc Giác Quỷ Vương đến gần, “Trần Minh Ngọc Bi” quang mang đại thịnh, giống như là một tiểu thái dương chói mắt, hung hăng đánh lên phía trên lợi trào của Độc Giác Quỷ Vương.

- Aaaaaaaa!

Một tiếng rống thê lương vang lên, Độc Giác Quỷ Vương chấn động toàn thân, thân thể giống như thiểm điện lập tức thối lui, phía trên hắc trào xuất hiện một cái quang động to bằng miệng bát, bị “Trần Minh Ngọc Bi” đánh xuyên qua. Độc Giác Quỷ Vương bị thương, lực lượng pháp tắc lập tức giảm xuống. Hai ngón tay của Cổ Thần giống như là hai mũi tiên, bốn nguyên chỉ thủy ngưng tụ thành chỉ cương ngưng tụ lên trên cắt ngang thủy đàm, Cổ Thần thân ảnh phóng lên trời, trong nháy mắt liền thoát khỏi Âm Minh Đàm, xuất hiện ở trên bờ.

- A, tức chết bốn tọa rồi, tu sĩ Dương giới, ngươi lại có thể có được bảo bối này, bốn tọa không giết ngươi, thế không làm người!

Độc Giác Quỷ Vương không giống Hư Không kỳ Quỷ hồn. “Trần Minh Ngọc Bi”, vền vẹn chỉ có thể lưu lại một cái quang động bên trên lợi trào của hắn. Dưới sự khống chế lực lượng pháp tắc cường đại, quang động cũng không có mở rộng, thụ thương không tính là nghiêm trọng.

Hét lớn một tiếng, thân ảnh Độc Giác Quỷ Vương lóe lên, đồng dạng, xuất hiện bên ngoài Âm Minh Đàm, đôi mắt lớn như hai cái chuông đồng, nhìn chăm chăm vào Cổ Thần, như là muốn phun ra nộ hỏa. Độc Giác Quỷ Vương đuổi theo, Cổ Thần cũng không kinh hoảng, ngược lại nở một nụ cười lạnh, thanh âm lạnh lùng nói:

- Ta đang chờ ngươi truy đuổi đây.

732. Chương 106 : Đại Kiếp Yêu Tộc

Trong lúc nói chuyện, bàn tay hắn hướng mặt đất nhấn một cái, quang mang chói mắt lóe lên “Trần Minh Ngọc Bi” lập tức dựng lại ở chỗ cũ, trận pháp bên ngoài Âm Minh Đàm lập tức được kích hoạt. Đúng lúc này, trong phạm vi hơn một ngàn trượng bên trong Âm Minh Đàm, chợt hiện lên một tầng ánh sáng đan xen chằng chịt tạo thành một cái quang vồng hướng thẳng lên trời. Độc Giác Quỷ Vương bên trong phạm vi bao phủ của quang vồng, chỉ kịp hét thảm lên một tiếng, thân hình liền bị tầm quang vồng cắt thành mảnh nhỏ. Đường đường là Hợp Đạo kỳ Độc Giác Quỷ Vương, lập tức mất mạng!

Nhìn thi thể Độc Giác Quỷ Vương bị cắt thành mảnh nhỏ, không còn nhúc nhích. Tầng đá lớn trong nội tâm Cổ Thần cuối cùng cũng đã được dỡ bỏ. Thực lực của Độc Giác Quỷ Vương thực sự là quá cường đại, Cổ Thần trước mắt Độc Giác Quỷ Vương, ngay cả lực hoàn thủ cũng không có. Nếu trong tay không có “Trần Minh Thạch Bi” chỉ sợ cho dù một ngàn, một vạn Cổ Thần cũng không đủ để Độc Giác Quỷ Vương giết, io, C G kị c o,

Chương 107: Cổ Thần đến. (Hạ)

- Chẳng lẽ Yêu tộc cường giả chạy trốn bị đuổi kịp?

Cổ Thần nội tâm khê động, thân ảnh lóe lên, dọc theo đám sơn mạch này hướng phía nam thuận di đến. Một cái chớp mắt đã vượt qua năm ngàn dặm, nhanh tới cực điểm.

Mười lần hô hấp Cổ Thần đã vượt qua quãng đường năm vạn dặm. Ngoài ngàn dặm phía trước có một đám mây đen cực lớn bao phủ một tòa đại sơn có chu vi mấy ngàn trượng, ba động pháp tắc, đúng là từ đám mây đen cùng tòa đại sơn này truyền ra.

Đúng như Cổ Thần phán đoán, song phương giao chiến, đúng là Yêu tộc cường giả cùng với Âm giới Quỷ hồn.

Một trăm lẻ tám tôn Quỷ tướng thuộc hạ của Độc Giác quỷ vương bài danh đệ nhất, Xích Mị Quỷ Tướng suất lĩnh đại lượng Độ Hư Quỷ tướng tập kích Thiên Đình. Hơn ba mươi vị Độ Hư cường giả của Yêu tộc, hầu như đều bị Quỷ tướng phụ thủ, trốn thoát được khỏi Thiên Đình chỉ không đến mười vị.

Sau khi trốn khỏi Thiên Đình, Yêu tộc cường giả cũng không có hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, Hư Không hậu kỳ đỉnh phong Xích Mị Quỷ Tướng đuổi theo tại đỉnh Thiên Phong cách Thiên Đình ước chừng sáu vạn dặm, rốt cuộc chúng Yêu tộc cường giả đã bị đuổi kịp, sau đó bị vây khốn ở bên trong đỉnh núi này.

Xích Mị Quỷ Tướng là một nam tử anh tuấn tuổi chừng ba mươi, có vài phần phong độ. Giờ phút này lặng không đứng bên cạnh đỉnh núi hai tay không ngừng đánh ra hắc sắc chưởng cương, oanh kích xuống tòa đại sơn bị mây đen bao phủ.

Bên trong tòa đại sơn, Ngọc Kinh Vương, Thạch Hào Vương, Khổng Tước Vương cùng tám vị Độ Hư cường giả, tất cả đều xuất ra tiên bảo cường đại nhất của bản thân tạo thành một vòng bảo vệ lớn gần một trượng bảo hộ chúng Yêu Vương ở bên trong. Dưới công kích của Xích Mị Quỷ Tướng, không hề có lực hoàn thủ, chỉ có thể gắt gao phòng thủ.

Ở phía xa ngoài vạn dặm, Cổ Thần thân thể linh mãnh, đem toàn bộ tình huống bên kia cảm ứng rõ ràng.

Xích Mị Quỷ Tướng, liếc mắt, cũng nhìn thấy độn quang của Cổ Thần, ánh mắt khê híp lại, miệng nở một nụ cười lạnh, một tên tu sĩ Dương giới Giá Vực trung kỳ, đối với hắn không tạo ra chút uy hiếp nào. Giờ phút này Xích Mị Quỷ Tướng vây khốn bọn người Ngọc Kinh Vương không có cách nào phân thân, thấy Cổ Thần trực tiếp phi độn hướng tới ngọn đại sơn dưới chân hắn, trong lòng lập tức mừng rỡ.

Độn tốc của Cổ Thần không giảm, hai lần hô hấp đã cách Xích Mị Quỷ Tướng gần một vạn trượng

Tu vi của hắn cùng Xích Mị Quỷ Tướng kém quá xa, nếu tiến vào bên trong “Vực” của Xích Mị Quỷ Tướng, liền không có cách nào thuận di phi hành.

Bất quá thân ảnh của Cổ Thần vẫn không dừng lại, một lần phi độn vượt qua hơn ngàn trượng.

- Mau nhìn! Là Cổ Thần đến!

Bị vây khốn ở bên trong tòa đại sơn, Thạch Hào Vương tinh thần chấn động, chỉ tay về phía bầu trời.

Mấy Yêu Vương còn lại xuyên qua tầng tầng mây đen, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh của Cổ Thần, rất nhanh đem phi độn hướng đến chỗ mọi người. Vốn bị Xích Mị Quỷ Tướng vây khốn, chúng Yêu Tộc cường giả đã tuyệt vọng, toàn bộ Yêu Tộc không ai có thể cứu. Nhưng giờ phút này, thấy thân ảnh của Cổ Thần, mọi người giống như là kẻ chết đuối nắm được ngọn cỏ cứu mệnh, trong chốc lát tinh thần đại chấn.

Một hơi ngàn trượng, tốc độ cũng nhanh đến cực điểm, mấy lần hô hấp. Cổ Thần đã vượt qua khoảng cách mấy ngàn trượng. Khoảng cách với Xích Mị Quỷ Tướng dần được rút ngắn

- Ha ha...

Đúng lúc này Xích Mị Quỷ Tướng hưng phấn cười to quát:

- Không ngờ lại đến một cổ thần thể hoàn mỹ như vậy, tu sĩ Dương giới, Bốn tướng muốn đoạt nguyên thần của ngươi, chiếm cứ thân thể của ngươi, đoạt xá——!

Vừa mới nói xong, Xích Mị Quỷ Tướng tung ra một trảo, vô số quỷ khí ngưng tụ thành một cái quỷ trảo đen kịt có chi vi ngàn trượng, vượt qua khoảng cách mấy ngàn trượng, xuất hiện trên đỉnh đầu của Cổ Thần, chụp xuống.

Cái quỷ trảo này cực lớn, đen nhánh, khủng bố, tà ác, ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại. Quỷ trảo khê động, đám mây đen quỷ phi có chu vi vạn trượng lập tức kịch liệt chấn động. Bầu trời lay động, mặt đất run rẩy!

Một trảo này đoạt Thiên Địa tạo hoas, tụ tinh hoa của Âm hồn, muốn một trảo hủy diệt nguyên thần của Cổ Thần

Nguyên thần của Cổ Thần ngay lập tức có chút xấn động, muốn xuất khiếu. Có thể thấy được một cái quỷ trảo này lực lượng khủng bố đến cực điểm.

Xích Mị Quỷ Tướng miệng khê nhếch lên, nở một nụ cười, một tên tu sĩ Dương giới Giá Vực trung kỳ, sao có thể chống được “Trừu Thần nhất trảo” của hắn? Coi như là cường giả Giá Vực hậu kỳ, Hư Không sơ kỳ, hắn một trảo chụp xuống, cũng sẽ đem nguyên thần rút ra, lập tức bóp thành phần vụn hóa thành hư vô.

Giờ phút này chúng Yêu tộc cường giả mới nhớ ra, Quỷ hồn vậy khốn bọn họ là cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, thực lực Cổ Thần tuy cường đại, cũng chỉ có thể hơn được tu sĩ Hư Không trung kỳ.

Đồng thời khát khao Cổ Thần cứu giúp, chúng Yêu tộc cường giả cũng không khỏi vì Cổ Thần mà cảm thấy lo lắng, Âm giới Quỷ hồn hắn đối mặt, thực sự là quá cường đại.

Đối mặt với “Trừu thần nhất trảo” đoạt Thiên Địa tạo hóa, tụ Âm hồn tinh hoa của Xích Mị Quỷ Tướng. Cổ Thần trên mặt không có nửa phần kinh hoàng, so với Xích Mị Quỷ Tướng lợi hại hơn nghìn lần- Độc Giác Quỷ Vương, Cổ Thần còn gặp qua, há lại sợ hãi Xích Mị Quỷ Tướng?

Một trảo này tuy cường đại, khủng bố. Nhưng so với Độc Giác Quỷ Vương xuất thủ còn thua xa. Đối mặt với Độc Giác Quỷ Vương, Cổ Thần ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Chỉ nương theo “Trần Minh Ngọc Bi” hoàn thủ, đối mặt với công kích của Xích Mị Quỷ Tướng Cổ Thần không có một chút ảnh hưởng nào.

- Chiến Thần Lệnh xuất, Thuần Dương Chi Hỏa hiện, tụ hóa hỏa cương, chém giết hết thảy.

Cổ Thần một chưởng vỗ vào trước ngực, lập tức lồng ngực hắn phát ra quang mang màu đỏ rực rỡ. Chiến Thần lệnh quang mang đại thịnh, bị Cổ Thần chụp vào trong tay.

Theo sự dẫn dắt của Thuần Dương Tiên lực, đại lượng “Thuần Dương Chi Hỏa” từ Chiến Thần lệnh mãnh liệt tỏa ra, ngưng tụ thành một đạo hỏa diễm cương mang thuần màu trắng cực lớn. Cổ Thần nắm trong tay Chiến Thần Lệnh phá không chém xuống một nhát, hỏa diễm cương mang thuần màu trắng lập tức chém ra một đạo bạch quang lóa mắt dài tới ngàn trượng.

“Trừu Thần nhất trảo” lập tức bị Thuần Dương chi hỏa ngưng tụ thành hỏa diễm cương mang hủy diệt. Trong nháy mắt liền hóa thành hư vô. Chiến Thần lệnh là một kiện Tiên Thiên linh bảo công kích, sử dụng Chiến Thần lệnh, thực lực của Cổ Thần tăng lên rất nhiều. Vốn thực lực của Cổ Thần chỉ tương đương với tu sĩ Hư Không trung kỳ. Nhưng giờ phút này, lại có thể cùng siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ đánh một trận.

“Trừu Thần nhất trảo” tuy rằng cường đại, bất quá chỉ là một trảo tiện tay của Xích Mị Quỷ tướng, tự nhiên sẽ bị Chiến Thần lệnh của Cổ Thần trấn phá.

Xích Mị Quỷ Tướng hai mắt tinh quang bạo phát, ánh mắt rời vào “Chiến Thần lệnh” trên tay Cổ Thần, thét lên một tiếng kinh hãi, quát:

- Tu sĩ Dương giới, không ngờ trên tay người lại có bảo bối bậc nào? Không ngờ lại là Tiên Thiên linh bảo? Ha ha ...!

“Trừu Thần nhất trảo” bị phá, Xích Mị Quỷ tướng không hề giận dữ, ngược lại vô cùng vui vẻ cười ha hả nói:

- Tốt, tốt, tốt! Tu sĩ Dương giới, người tặng ta một kiện trọng bảo như thế, ta sẽ để cho nguyên thần của người không phải chịu nỗi thống khổ bị tra tấn, sẽ cho người chết thống khoái, ha ha ha.....! Không gian pháp tắc, Cầm cố hư không, giam cầm cho ta!

734. Chương 108 : Cứu Vớt Chúng Yêu Vương

Cười to một tiếng, một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, trong phút chốc bao phủ vạn tượng hư không, tất cả địa phương bị đám mây đen bao phủ, đều bị Xích Mị Quỷ Tướng sử dụng “Không gian pháp tắc”- Cầm cố hư không.

Trong sát na Cổ Thần giống như là bị đóng băng, bốn phía hư không giống như hóa thành thực chất, khiến cho hắn không có cách nào nhúc nhích. Chiến Thần lệnh chém ra hỏa cương dài ngàn trượng, bị cố định bên trong hư không, giống hệt như “Thời gian tĩnh chỉ”

Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cường giả phát uy, trong nháy mắt phong ấn hết thảy.

Thân ảnh Xích Mị Quỷ Tướng lóe lên, liền xuất hiện cách Dương Thần ba trăm trượng, Thuần Dương Chi Hỏa hóa thành cương mang màu trắng bị cố định trên đỉnh đầu của Xích Mị Quỷ Tướng, vô pháp chém xuống.

Thuần Dương chi hỏa bá đạo vô song, thiêu đốt vạn vật, nhưng Thuần Dương chi hỏa cho dù lợi hại, gặp phải Xích Mị Quỷ Tướng, cũng không có cách nào tạo thành tổn thương đối với hắn.

- Hắc hắc

Xích Mị Quỷ Tướng bởi vì quá hưng phấn mà phát ra một hồi quỷ tiếu chói tai, thân thể giống như mũi tên, phóng thẳng đến chỗ Cổ Thần.

Cổ Thần nội tâm chấn động, thực lực của Hư Không hậu kỳ đỉnh phong chí cường giả, hắn đã được kiến thức. Mặc dù còn thua xa Độc Giác Quỷ Vương, nhưng cũng không phải là thứ hắn có thể ngăn cản .

Lực lượng của hư không cầm cố cường đại vô cùng, Cổ Thần ngay cả miệng cũng không thể nhúc nhích, Đạo gia vô thượng thần thông “Kinh Ca” cũng không thi triển được.

- Cổ Thần đạo hữu.....

Thạch Hầu Vương thét lên một tiếng kinh hãi, nội tâm khẩn trương

- Hồngбет, Cổ Thần bị cầm cố rồi..!

Một vị Yêu vương đồng dạng kinh hô.

Với tư cách là Đô Hư cường giả, bọn họ đều hiểu rằng, nếu tu vi kém quá xa, căn bản là không có hi vọng chiến đấu. Bởi vì một khi bị cầm cố ở bên trong hư không, ngay cả lực hoàn thủ cũng không có.

Xích Mị Quỷ Tướng cầm cố vạn tượng hư không. Nhưng tám đại yêu vương hình thành một cái phòng ngự cương tráo hơn một vạn trượng, cho nên không gian cầm cố mất đi hiệu lực. Tuy rằng bản thân mỗi vị Yêu Vương thực lực kém xa Xích Mị Quỷ Tướng. Nhưng tám Đại yêu vương liên thủ, cũng không phải là không có lực phản kháng. Muốn một lần cầm cố tám đại Yêu Vương, Xích Mị Quỷ Tướng căn bản là không làm được.

Dù sao bên trong Yêu Vương, Ngọc Kinh Vương cũng có tu vi Hư Không trung kỳ, Thạch Hầu Vương cùng Khổng Tước Vương cũng có tu vi Hư Không sơ kỳ. Nhưng lúc này, khoảng cách giữa Cổ Thần cùng tám đại Yêu Vương còn rất xa, với khoảng cách này, không có cách nào hình thành một chỉnh thể phòng ngự. Cho nên tám đại Yêu Vương tuy rằng nóng vội, nhưng cũng đành bất lực, không thể xuất ra nửa điểm tương trợ.

Nói thì dài dòng, như hết thảy mọi việc đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, nháy mắt Xích Mị Quỷ Tướng đã chỉ còn cách Cổ Thần có ba trăm trượng, giống như thiểm điện hướng Cổ Thần đánh đến. Đúng lúc này, trong lòng bàn tay của Cổ Thần lóe lên một đạo quang mang sáng chói, bắn ra một mai ngọc phù.

Ngọc phù này vừa xuất ra, “Không gian cầm cố” bên cạnh Cổ Thần lập tức hóa thành hư vô, quang mang chói mắt lóe lên, ngọc phù giống như là con thoi xuyên qua hư không đánh trúng thân thể của Xích Mị Quỷ Tướng.

Ngọc phù kia chính là “Cầm Tiên thần phù”, Xích Mị Quỷ Tướng thực lực thực sự quá cường đại, Cổ Thần thân ở bên trong “Không gian cầm cố” ngay cả động đậy cũng không thể, thậm chí thức dục “Chiến Thần diệt tinh quyền” cũng không có hiệu quả, chỉ có thể sử dụng “Cầm Tiên thần phù”

Cầm Tiên Thần phù vừa tiến nhập vào bên trong thân thể của Xích Mị Quỷ Tướng, trong chớp lát liền hóa thành một cái quang vồng bao phủ toàn thân Xích Mị Quỷ Tướng.

- Ah——

Xích Mị Quỷ Tướng hoảng sợ rống to một tiếng:

- Đây là pháp bảo gì?

Xích Mị Quỷ Tướng ngay lập tức cảm nhận được, lực lượng của hắn bị xói mòn kịch liệt. Tu vi của hắn, càng ngày càng bị hạ thấp, trong nháy mắt chỉ còn là Hư Không hậu kỳ.

Không còn “Không gian cầm cố”, Thuần dương Chi Hỏa hóa thành một đạo hỏa cương bạch sắc, không bị cầm cố tại hư không nữa, lập tức chém xuống Xích Mị Quỷ Tướng.

Thuần Dương chi hỏa, ngay cả Chư Tử đại tiên còn bị đốt chết. Đối với Xích Mị Quỷ tướng có lực phá hoại vô cùng cường đại. Trong nháy mắt, khi tu vi của Xích Mị Quỷ Tướng chỉ còn là Hư Không hậu kỳ, liền lập tức cảm nhận được một cỗ uy hiếp trí mạng

- Cầm cố hư không

Xích Mị Quỷ Tướng rống to một tiếng, Không Gian pháp tắc lần lượt tràn ngập bên trong hư không, một lần nữa thi triển ra “Không gian cầm cố”

Chỉ là lúc này, tu vi của Xích Mị Quỷ Tướng chỉ còn là Hư Không hậu kỳ, lực lượng của “Không Gian cầm cố” không bằng lúc trước, chỉ có thể làm giảm bớt tốc độ chém xuống của đạo cương mang tạo thành từ Thuần Dương chi hỏa, chứ không thể hoàn toàn cầm cố bên trong hư không.

Xích Mị Quỷ Tướng thân thể bạo lui, lóe lên liền xuất hiện cách chỗ cũ mấy ngàn trượng, tránh thoát khỏi tầm chém giết của Thuần Dương hỏa cương. Những nơi Thuần Dương hỏa cương đi qua, không gian pháp tắc lập tức biến mất

Tám đại Yêu Vương bị đám mây đen vây khốn, lúc Xích Mị Quỷ Tướng tu vi đại giảm, cũng cảm thấy lực lượng vây khốn nhanh chóng giảm xuống, không còn phòng ngự nữa, lập tức thi triển ra lực lượng cường đại nhất, bắt đầu phản kích.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Tám tiếng nổ lớn đồng thời vang lên, tám đại Yêu Vương lập tức đánh vỡ phong ấn của Xích Mị Quỷ Tướng, hóa thành tám đạo độn quang, phi độn đến chỗ Cổ Thần

- Cổ Thần đạo hữu người lại cứu ta một mạng, Thạch Hưu Vương ta có ơn tất báo. Từ nay về sau, Cổ Thần đạo hữu nếu gặp khó khăn, nếu cần dùng đến Thạch Hưu Vương này, cứ việc phân phó.

Vừa phi độn, Thạch Hưu Vương cảm động nói.

- Đa tạ Cổ Thần đạo hữu cứu giúp, ân tình ngày hôm nay, chúng ta suốt đời không quên

Các Yêu Vương còn lại đồng thời nói

Rất nhanh, tám đại Yêu Vương đều đã xuất hiện bên cạnh Cổ Thần, trong ánh mắt Ngọc Kinh Vương đầy vẻ kính ngạc, nói:

- Cổ Thần, ngắn ngủi hơn mười năm, vậy mà ta lại cần người cứu giúp, tốc độ phát triển của người thực quá nhanh.

Khổng Tước Vương nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt cũng đầy vẻ khiếp sợ.

Cổ Thần nói:

- Đám Âm giới Quỷ Hồn này có thể tiến vào trong Dương giới cùng ta có quan hệ lớn lao, các vị bị vây khốn, ta nào có thể thấy chết mà không cứu? Các vị Yêu Vương không cần khách khí, bên trong đám Âm giới Quỷ hồn này, còn có ba Hư Không hậu kỳ cường giả, đang truy đuổi đến đây. Nơi này không phải chỗ có thể ở lâu. Chúng ta vẫn là nên nhanh chóng ly khai.

Phạm vi cảm ứng của Cổ Thần có thể đạt tới mấy vạn dặm. Tự nhiên có thể nắm rõ, ba tên Hư Không hậu kỳ Quỷ Tướng kia đang nhanh chóng truy đuổi đến nơi này. Chỉ là độ tốc so với Cổ Thần chậm hơn rất nhiều, hiện tại còn cách nơi đây một vạn bảy ngàn.

- Muốn đi? Không dễ dàng như vậy, các người toàn bộ đều phải chết.

Xích Mị Quỷ Tướng hét lớn một tiếng, đại lượng mây đen một lần nữa tràn ra, hướng Cổ Thần cùng chúng Yêu Vương bao phủ

Xích Mị Quỷ Tướng tuy bị Cẩm Tiên Thần Phù phong ấn một cấp tu vi, nhưng vẫn còn thực lực Hư Không hậu kỳ, siêu việt hơn Cổ Thần cùng bất luận một vị Yêu Vương nào

735. Chương 109 : Vạn Quỷ Truy Hồn

Quỷ hồn có phương thức liên lạc đặc thù, Cổ Thần biết còn ba vị Hư Không hậu kỳ Quỷ tướng đang truy đuổi đến nơi này, Xích Mị Quỷ Tướng cũng biết được việc này.

Với tu vi lúc này, Xích Mị Quỷ Tướng muốn chặn giết Cổ Thần cùng tám vị Yêu Vương hiển nhiên là không có khả năng. Nhưng hắn chỉ cần ngăn cản mọi người, đợi ba vị Hư Không hậu kỳ Quỷ tướng đuổi kịp là có thể một mẻ hốt gọn tất cả.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Tám tiếng nổ vang lên, tám vị Yêu Vương đồng loạt ra tay. Hướng đám mây đen che phủ bầu trời đánh ra một chưởng, tám đạo chưởng ấn cực lớn, dường như là muốn đem cả thiên địa không gian này đẩy dạt sang một bên, khí thế kinh người.

Chỉ là đám mây đen bao phủ khắp bầu trời kia thực sự quá lớn, phô thiên cái địa. Tầng tầng mây đen, vô luận tám đạo chưởng ấn mãnh liệt như thế nào cũng giống như là con thuyền cho dù lớn vạn dặm cũng không thể ngăn cản được sóng lớn tập kích.

Mắt thấy vô tận mây đen lập tức muốn chụp xuống, Cổ Thần hét lớn một tiếng:

- Các vị Yêu Vương giúp ta một tay, ta tới phá phỡ đám mây đen, tạm thời đánh lui tên Quỷ tướng này!

Lập tức Cổ Thần phi lên phía trước tám đại Yêu Vương, Chiến Thần Lệnh trong tay quang mang rực sáng, Thuần Dương Chi Hỏa ngưng tụ thành một đạo cương mang màu trắng dài hơn ngàn trượng, hướng Xích Mị Quỷ Tướng chém xuống.

- Rầm...!

Bầu trời bị chém thành hai nửa, đám mây đen giống như là một tấm vải, bị Cổ Thần một đao chém thành hai khúc. Bất quá, Xích Mị Quỷ Tướng quỷ pháp vô biên, vô tận mây đen, theo pháp ấn khẽ động lại càng thêm nhiều mây đen, phủ xuống đầu mọi người, đem phương viên vạn trượng bên trong hư không hoàn toàn bao phủ.

Tám vị Yêu Vương thấy thế, trong nội tâm kinh hãi. Nếu bị đám mây đen này bao phủ, muốn thoát ra, ít nhất cũng cần một thời gian ngắn. Ba vị Hư Không hậu kỳ Quỷ tướng phía sau sẽ nhanh chóng đuổi kịp. Trong lúc này, mọi người chỉ có đồng tâm hiệp lực, mới có thể phá vỡ phong ấn của Xích Mị Quỷ Tướng, đoạt được một đường sinh cơ.

Cổ Thần hoàn toàn đem phía sau lưng giao phó cho tám đại Yêu Vương, không chút phòng bị nào nữa. Giờ phút này, duy chỉ có tín nhiệm lẫn nhau, đồng tâm hiệp lực, mới có thể tránh khỏi trận tai kiếp này. Nếu như mình còn phòng bị, chỉ sợ là khó có thể thoát được khỏi tay của Xích Mị Quỷ Tướng.

Yêu Tộc cường giả hiển nhiên đối với tình huống trước mặt cũng đã hoàn toàn hiểu rõ. Lập tức xuất ra tiên lực lớn nhất của bản thân dùng mãnh truyền vào bên trong cơ thể của Cổ Thần.

Trong chốc lát, Cổ Thần cảm thấy tiên lực đại tăng, thực lực nhanh chóng tăng lên.

Dù thân thể Cổ Thần cường đại. “Chiến Thần Bất Diệt Thể” tu luyện tới cảnh giới đại thành cũng cảm thấy muốn bạo thể. Nếu đổi lại là một tu sĩ khác, cho dù là Hư Không trung kỳ siêu cấp cường giả, cũng không có cách nào thừa nhận tiên lực từ tám đại Yêu Vương đồng thời gia trì.

- Thuần Dương Chi Hỏa, nghe theo hiệu lệnh của ta, ngưng hỏa thành cương, Thuần Dương Thuần Cương, trăm phá hết thủy âm hàn, phá cho ta.....!

Cổ Thần hai tay đồng thời nắm chặt lấy Chiến Thần Lệnh, toàn bộ tiên lực đều dùng mãnh truyền vào bên trong Chiến Thần Lệnh, đem Thuần Dương Chi Hỏa bên trong Chiến Thần Lệnh, phóng xuất ra toàn bộ. Theo một nhát chém của Cổ Thần, toàn bộ Thuần Dương Chi Hỏa ngưng tụ thành một đạo cương mang sáng chói, dài đến mấy ngàn trượng, trăm phá thương khung, mãnh liệt chém xuống. Hỏa cương trong nháy mắt đem đám mây đen vạn trượng chém thành hai nửa, không hề dừng lại trực tiếp chém xuống đầu Xích Mị Quỷ Tướng.

Thuần Dương Chi Hỏa, mang theo khí thế bá đạo muốn thiêu đốt hết thủy, thiêu đốt mây đen, thiêu đốt quỷ khí, thậm chí thiêu đốt cả hư không, hình thành trạng thái chân không.

Xích Mị Quỷ Tướng trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, Lực lượng của Thuần Dương Thuần Cương khiến cho hắn cảm thấy uy hiếp trí mạng. Cương mang tựa như muốn hòa tan hắn, thiêu đốt hắn thành hư vô

Lui. . .

Thân ảnh Xích Mị Quỷ Tướng bạo lui, nếu hắn còn tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, có lẽ còn ngăn cản được một kích này của Cổ Thần. Nhưng giờ phút này, tuyệt đối không thể.

- Ah.....

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, Xích Mị Quỷ Tướng trong mắt đầy vẻ sợ hãi, thân ảnh lóe lên trực tiếp tiêu thất. Khi xuất hiện đã ở cách xa ngàn dặm, chỉ thấy cánh tay trái của hắn xuất hiện một đạo quang mang chói mắt, ăn sâu bên vào bên trong cánh tay của Xích Mị Quỷ Tướng.

Trong một sát na kia, Xích Mị Quỷ Tướng rõ ràng nhìn thấy, cương mang còn cách hắn khá xa. Nhưng trong nháy mắt, cánh tay truyền đến đau đớn kịch liệt, Thuần Dương Chi Hỏa biến thành cương mang, đã chém trúng cánh tay trái của hắn. Nếu không phải hắn phản ứng cực nhanh, chỉ sợ giờ phút này cả cánh tay đã bị chém rụng rồi.

Thuần Dương Chi Hỏa chém xuống cánh tay để lại vết thương, Thuần Dương Thuần Cương lực sẽ vĩnh viễn không biến mất, Xích Mị Quỷ Tướng cả đời đừng mơ có thể hồi phục cánh tay này. Cổ Thần một kích toàn lực sử dụng không gian trùng điệp gây rối loạn cảm giác, một chiêu liền đả thương Xích Mị Quỷ Tướng. Từ mi tâm kim quang lóe lên Như Ý Linh Lung Bảo Tháp bay ra

- Âm âm

Đại môn tầng thứ ba của bảo tháp mở ra, Cổ Thần nói:

- Các vị Yêu Vương, nhanh chóng tiến vào bảo tháp, ta mang các vị li khai.

Trong tám đại Yêu Vương, chỉ có Ngọc Kinh Vương có tu vi Hư Không kỳ, còn lại đều là Giá Vụ kỳ Yêu Vương, luận độn tốc, sao có thể so với Hư Không hậu kỳ quỷ hồn?

Tám đại Yêu Vương đều hiểu rõ thần thông của Cổ Thần. Cổ Thần vừa mới nói xong, tám người không chút do dự tiến vào bên trong tầng thứ ba của bảo tháp. Cửa tháp âm âm khép lại hóa thành một đạo kim quang chui vào bên trong mi tâm của Cổ Thần.

Ngay sau đó, thân ảnh Cổ Thần lóe lên, liền xuất hiện cách đó năm ngàn dặm. Thêm một lần nữa, đã vượt qua vạn dặm, cứ một hơi liền vượt qua năm nghìn dặm hướng phía nam phi độn đi

- Đáng giận. . .Thực đáng giận!

Xích Mị Quỷ Tướng cố gắng dập tắt Thuần Dương chi hỏa trên người, lửa giận ngập trời, lớn tiếng gầm thét:

- Không ngờ lại dám đả thương bốn tướng! Cho dù ngươi chạy đến chân trời góc biển, bốn tướng cũng muốn đem người băm thây vạn đoạn, trừu thần luyện tử!

Sau khi Cổ Thần rời đi, cuối cùng ba vị Hư Không hậu kỳ Quỷ tướng đã xuất hiện cách Xích Mị Quỷ Tướng tầm bảy, tám ngàn dặm. Rất nhanh ba vị Quỷ tướng này đã đi tới bên cạnh Xích Mị Quỷ Tướng, tất cả đều kinh hãi:

- Xích Mị Quỷ Tướng, không ngờ ngài bị đả thương? Tu vi của ngài như thế nào lại tụt xuống Hư Không hậu kỳ vậy?

- Đều do tên tu sĩ Dương giới gọi là Cổ Thần kia, không ngờ trên người hắn nhiều pháp bảo lợi hại như thế, khiến cho bốn tướng chịu thiệt thòi lớn...A! Ta muốn đem hắn băm thây vạn đoạn, đem nguyên thần của hắn luyện thành thi hồn, trọn kiếp không được siêu sinh!

Xích Mị Quỷ Tướng lớn tiếng cả giận nói:

Chúng ta tiếp tục truy đuổi, cho dù hắn chạy đến cùng trời cuối đất cũng không thoát khỏi “Vạn Quỷ truy hồn đại pháp”.

Sưu sưu sưu sưu.

Bốn đạo hắc ảnh lóe lên, liền xuất hiện tại bên ngoài hai ngàn dặm. Bốn tôn Quỷ Tướng, cơ hồ là toàn lực phi độn đem độn tốc nâng lên cực hạn. Cho dù như thế độn tốc của bọn hắn so với Cổ Thần vẫn còn chậm hơn không ít.

736. Chương 110 : Cửu Sát Đô Thiên

Cổ Thần hướng phía nam phi độn, một hơi năm ngàn dặm. Một trăm lần như thế đã vượt qua quảng đường hơn năm mươi vạn dặm. Nửa thời thần đã vượt qua hơn hai trăm vạn dặm, sau đó lại chuyển hướng đông, phi độn thêm ba trăm vạn dặm nữa. Vượt qua quảng đường xa như thế, bốn tôn Quỷ Tướng phía sau lưng, không biết đã bị bỏ rơi ở nơi nào. Cổ Thần dùng chân trên một tòa hoang sơn.

Bên trong mi tâm, kim quang lóe lên, Như Ý Linh Lung Bảo Tháp bay ra. Cửa tầng thứ ba vừa mở ra, tám vị Yêu Vương đều đi ra ngoài.

- Đa tạ Cổ Thần đạo hữu ra tay tương trợ. Nếu không, chỉ sợ hôm nay chúng ta đều đã rơi vào tay của đám Quỷ hồn kia...!

Vừa ra ngoài, tám vị Yêu Vương đồng thời chấp tay tạ ơn. Bọn hắn nói cũng không sai, nếu như không có Cổ Thần ra tay cứu giúp. Thì bọn họ chỉ có thể phòng thủ được nhất thời dưới tay của Xích Mị Quỷ Tướng chứ không thể nào trốn tránh được cả đời. Đừng nói một đời, cho dù mấy canh giờ thôi cũng không kéo dài nổi. Không thoát khỏi bàn tay của Xích Mị Quỷ Tướng thì chỉ có rơi vào kết cục thân thể bị đoạt mất, nguyên thần bị hủy diệt. Cho nên sự cảm kích của tám vị Yêu Vương đối với Cổ Thần đều phát ra từ tận tâm can.

Cổ Thần khoát khoát tay, nói:

- Ngày xưa Ngọc Kinh Vương đã từng ra tay cứu ta, Cổ Thần ta có ân báo ân, có oán báo oán, ân oán phân minh. Các vị Yêu Vương không cần phải khách khí. Sự xuất hiện của đám quỷ hồn này cũng có liên quan tới ta, trận tai kiếp này của Yêu tộc, ta cũng gánh phần lớn trách nhiệm. Các vị Yêu Vương gặp nạn, ta ra tay cứu giúp, đây là chuyện nên làm.

Mặc dù Cổ Thần nói như vậy, nhưng chúng Yêu tộc cường giả không cho là như thế. Cổ Thần không thân không quen với họ, cho dù Quỷ hồn là do hắn gây ra, lúc trước hắn cùng chúng Yêu tộc cường giả đại chiến một hồi. Khúc mắc như thế, Cổ Thần không ra tay tương trợ, thì bọn họ có thể làm được gì?

- Cổ Thần đạo hữu, bốn vương có chuyện muốn thỉnh cầu!

Ngọc Kinh Vương đột nhiên mở miệng nói. Cổ Thần nói:

- Mời Ngọc Kinh Vương nói

Ngọc Kinh Vương nói:

- Bên trong tháp, ta phát hiện ra Hắc Xà Vương. Không biết Hắc Xà Vương đắc tội gì với Cổ Thần đạo hữu. Ta thay mặt nàng xin lỗi, xin Cổ Thần đạo hữu hạ thủ lưu tình. Lúc này Yêu tộc gặp phải đại kiếp, nguyên khí đại thương, mong đạo hữu có thể tha mạng cho Hắc Xà Vương.

- Hắc Xà Vương? Ta cùng nàng ân oán không lớn lắm, vốn định khi ly khai Thiên Đình sẽ thả nàng ra. Chỉ là khi Âm giới Quỷ Hồn công hạ Thiên Đình, nhiều chuyện khẩn cấp cho nên quên mất.

Nói xong Cổ Thần thúc dục Tiên lực, một đạo nhân ảnh từ liên bay ra từ bên trong tầng ba của Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, chính là Hắc Xà Vương.

Sưu sưu sưu sưu.

Ngón tay Cổ Thần điểm ra năm chỉ, trong chốc lát liền cởi bỏ phong ấn trên người Hắc Xà Vương. Hắc Xà Vương bị phong ấn mười năm. Một bụng đầy oán khí không chỗ phát tiết.

- Ngọc kinh Vương, Khổng Tước Vương, Thạch Hầu Vương, Cổ Thần giam cầm ta mười năm, ức hiếp ta thực quá đáng.....

- Hắc Xà Vương đủ rồi!

Ngọc Kinh Vương quát lạnh một tiếng, ngắt lời Hắc Xà Vương nói:

- Yêu tộc Thiên đình gặp phải đại kiếp! Bầy thành Yêu Vương đã bị Âm giới đoạt xá, người bị giam cầm bên trong tháp, thoát khỏi một kiếp, cũng là chuyện tốt. Nếu không có lẽ hôm nay người đã chết, bị Quỷ Hồn đoạt xá rồi.

- Cái gì? Đại Kiếp?

Hắc Xà Vương chấn động.

Khổng Tước Vương đứng một bên, nhỏ giọng đem sự tình thuật lại cho Hắc Xà Vương nghe một lần. Hắc Xà Vương vẻ mặt liên tục biến hóa, trầm nghĩ mà sợ, oán khí sớm đã biến mất, chuyển thành cảm thấy may mắn!

- Ngoài chuyện biết được Thiên Đình bị Quỷ hồn chiếm cứ, đồng thời đại lượng Yêu tộc tu sĩ bị Quỷ Hồn đoạt xá, Hắc Xà Vương cũng biết được quá trình Cổ Thần xâm nhập vào bên trong Thiên Đình, đánh chết Kim Bằng Vương, cùng với tình huống ban nãy cứu giúp chúng Yêu tộc cường giả, kịch chiến cùng với Hư Không đỉnh phong Xích Mị Quỷ Tướng, hiểu rõ thực lực của Cổ Thần, bản thân nàng sớm đã không thể so sánh được

Hơn nữa Cổ Thần đối với Yêu Tộc có đại ân, ân oán của Hắc Xà Vương so với ân tình của Yêu tộc, không hề có ý nghĩa gì, yên lặng đứng một bên, không còn đề cập đến chuyện mình bị Cổ Thần giam giữ nữa.

- Các vị Yêu Vương, không biết kế tiếp các vị có ý định gì? Muốn đến chỗ nào?

Cổ Thần hỏi.

Chúng Yêu Vương liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt có chút mê mang, hiển nhiên, Thiên Đình đại kiếp khiến cho bọn họ trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì. Ngọc Kinh Vương nói:

- Số lượng Quỷ hồn quá đông, hơn nữa thực lực cường đại hư không hậu kỳ đỉnh phong chí cường giả có một người, hư không hậu kỳ siêu cấp cường giả có ba người, Yêu tộc ta nguyên khí đại thương không có cách nào ngăn cản Quỷ Hồn xâm lược. Chúng ta dự định sẽ đến Đồ Yêu Cốc liên hợp cùng với Độ Hư cường giả ở đó. Sau đó đi Kim Long Nhai tìm kiếm cường giả Long tộc. Xem xem Yêu tộc cùng Long tộc liên thủ có thể tiêu diệt đám quỷ hồn này hay không? Nếu không được, chỉ sợ phải tạm thời hợp tác cùng Nhân tộc cường giả, cùng chung sức tiêu diệt Quỷ hồn, tránh Quỷ hồn làm hại Cổ Hoang Tu chân giới.

- Kim Long Nhai?

Cổ Thần hỏi

- Là nơi Kim Long nhất tộc cư trú?

Ngọc kinh Vương gật gật đầu

Cổ Thần nói:

- Như vậy, có lẽ đại ca ta Ngô Tinh cũng đang dưỡng thương ở bên trong Kim Long Nhai? Không biết Kim Long Nhai nằm ở chỗ nào?

Ngọc Kinh vương nói.

- Tại cực đông bắc của Yêu Vực, dọc theo bờ biển Đông hải, một đường đi thẳng về phía bắc, giao giới giữa Đông Hải cùng Bắc Hoang Cấm địa chính là Kim Long Nhai.

Cổ Thần tâm niệm chuyển động nói:

- Đại ca ta Ngô Tinh, bên trong phần mộ của Hắc đế thụ trọng thương, không biết có phải đang dưỡng thương tại đó hay không? Bất quá, cho dù Ngô Tinh đại ca hồi phục, trong đám quỷ hồn cũng có một Hư Không hậu kỳ đỉnh phong chí cường giả, thực lực tương đương với Ngô Tinh đại ca, cộng với ba tên Hư Không hậu kỳ quỷ hồn, chỉ sợ Long, Yêu nhị tộc cũng không thể ngăn cản. Có lẽ các vị vẫn phải liên thủ cùng với Nhân tộc thánh đình, Phật Môn.

Chúng yêu vương gật gật đầu, tuy bọn họ cùng với Nhân Tộc Thánh đình thù oán sâu nặng. Nhưng vô luân thế nào cũng là tu sĩ Dương giới, so với Âm giới quỷ hồn vẫn còn đỡ hơn một chút.

Thạch Hầu Vương hỏi:

- Cổ Thần đạo hữu, người chuẩn bị đến địa phương nào?

Cổ Thần ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ta phải về Nam Hoang Vu Cương, tranh thủ sớm ngày tu luyện đạt đến Giá Vực hậu kỳ. Bất quá khi khai chiến cùng quỷ hồn, cần đến nhân thủ, các vị Yêu Vương có thể dùng phi kiếm truyền âm cho ta, ta nhất định sẽ đến, cùng mọi người liên thủ tiêu diệt quỷ hồn.

- Tốt.....

Chúng yêu vương gật gật đầu. Ngọc Kinh Vương nói:

- Chúng ta từ biệt tại đây, đến ngày cùng Quỷ hồn quyết chiến, nhất định sẽ tương kiến. Cổ Thần đạo hữu, cáo từ!

Chúng Yêu Vương đồng thời chấp tay.

Cổ Thần cũng ôm quyền nói:

- Sau này gặp lại....

.....

Bất quá vừa dứt lời, Cổ Thần sắc mặt đột nhiên biến đổi nói:

- Chậm đã!

- Chuyện gì vậy?

Thấy sắc mặt Cổ Thần khác thường, chúng Yêu Vương lên tiếng hỏi. Cổ Thần quay người nhìn về phía xa xa nói:

- Bốn tên Quỷ hồn kia đang đuổi theo.....

Chương 110: Cửu Sát Đồ Thiên. (Hạ)

- Cái gì?

Chúng Yêu Vương thét lên một tiếng kinh hãi

Cổ Thần nói:

- Ta đã cắt đuôi chúng từ rất xa, hơn nữa còn biến đổi phương hướng, vượt qua quãng đường vài trăm vạn dặm, bọn hắc vẫn có thể truy đuổi theo. Có thể thấy được, bốn tên Quỷ hồn này có phương pháp truy tung đặc thù, có biết chúng đang ở đâu không?

Không ít Yêu Vương quay về phía Cổ Thần nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu chúng ta tách ra, sẽ không thoát khỏi bị quỷ hồn truy sát, động tấc của chúng nhanh hơn chúng ta rất nhiều.

Cổ Thần nói:

- Tạm thời không được tách ra, các vị Yêu Vương mau tiến vào bên trong bảo tháp, ta lại đổi vị trí. Xem xem đám quỷ hồn kia có thể tìm được chúng ta hay không!

Đang nói chuyện, mi tâm của Cổ Thần lóe lên kim quang. Như Ý Linh Lung Bảo Tháp lại bay ra. Đại môn tầng thứ ba vừa mở, chín vị Yêu Vương đều nhanh chóng tiến vào. Cửa tháp khép lại, Như Ý Linh Lung Bảo Tháp lại hóa thành một đoàn kim quang ẩn vào bên trong mi tâm của Cổ Thần.

Trong hư không, lực cảm ứng của Cổ Thần đủ để đạt đến khoảng cách sáu, bảy vạn dặm. Mấy tên Quỷ hồn giờ phút này vẫn còn cách nơi đây tầm mấy vạn dặm.

Cổ Thần không biết có phải bốn tên Quỷ hồn này tình cờ tìm đúng hướng hay không. Nếu không thì việc bốn tên quỷ hồn nắm rõ hành tung của Cổ Thần như vậy chỉ cho thấy đám Quỷ hồn đó có phương pháp truy tung đặc thù. Cổ Thần chạy trốn thế nào thì cũng bị bọn chúng đuổi theo được.

Thân ảnh Cổ Thần lóe lên, liền biến mất, trực tiếp chui sâu vào bên trong lòng đất. Nắm trong tay “Càn khôn ngọc bích”, đối với mặt đất mười phần hòa hợp. Sử dụng thuật độn thổ để phi độn, ngay lập tức hắc đã vượt qua quãng đường hơn ba ngàn dặm. So với tốc độ thuận di bên trong hư không của Hư Không hậu kỳ siêu cấp cường giả còn nhanh hơn nhiều.

Sau mười hơi thở, Cổ Thần đã vượt qua ba ngàn dặm đường. Sau đó đình chỉ độn hành, ẩn núp dưới mặt đất tầm ba vạn trượng.

Cổ Thần độn hành trong lòng đất, cho dù là ai cũng sẽ không nhìn thấy, ngay cả thần thức của Cổ Thần cũng không có cách nào điều tra sự tồn tại được. Có thể nói, độn thổ vào bên trong lòng đất, không ai có thể tìm được hắc.

Nhưng chỉ qua một lát, Cổ Thần liền thất kinh. Bốn tên Quỷ Hồn đuổi tới tòa núi hoang mà Cổ thần vừa ngồi ban nãy, cũng đồng dạng tiến vào bên trong lòng đất, dọc theo con đường Cổ Thần đã đi, tiếp tục đuổi theo hướng của Cổ Thần.

Bốn tên quỷ hồn này quả thực có bí pháp truy tung. Vô luận Cổ Thần ẩn núp ở nơi đâu, bọn hắc cũng đều biết được vị trí của Cổ Thần.

Cổ Thần cảm thấy khiếp sợ, hắc chưa từng nghe qua có loại bí pháp truy tung nào như thế này. Toàn bộ Cổ Hoang, Phật, Ma, Yêu, Đạo Nho lục đại phái, Cổ Thần chưa từng nghe qua phái nào bí pháp truy tung cao minh như thế. Vô luận địch nhân trốn ở nơi đâu cũng đều có thể truy ra được.

Bởi vì trên người Cổ Thần không bị bốn Quỷ hồn này hạ bất kỳ ấn chú nào. Cho nên bốn tên quỷ hồn này tuyệt đối không phải thông qua chú ấn thuật mà tìm đến. Chắc hắc là một loại bí thuật truy tung đặc thù nào đó của Âm giới Quỷ đạo.

Quỷ hồn trong lòng đất cũng chẳng khác gì trong hư không, tốc độ vẫn nhanh như trước. Ngay lập tức đã vượt qua hơn hai ngàn dặm, rất nhanh liền có thể rút ngắn khoảng cách với Cổ Thần.

Thân ảnh của Cổ Thần khẽ động, trong chớp lát, liền thoát ra khỏi mặt đất. Thân ảnh lóe lên, liền xuất hiện ở cách đó năm ngàn dặm. Lợi dụng tốc độ di chuyển vô cùng nhanh bên trong hư không, tiếp tục chạy trốn. Rất nhanh, Cổ Thần đã vượt qua hơn mười vạn dặm, đem bốn tên quỷ hồn bỏ xa. Sau đó, hắc liền chui xuống dưới mặt đất, đổi hướng khác, phi hành bên trong lòng đất hơn mười vạn dặm. Phía trước liền xuất hiện một hồ nước cực lớn, phạm vi ước chừng một vạn dặm. Cổ Thần từ bên trong lòng đất, trực tiếp

phi thẳng vào bên trong lòng hồ, xuyên qua cả hồ nước. Sau đó nhất phi trùng thiên, lại đổi phương hướng, phi độn hơn mười vạn dặm nữa mới dừng lại bên một ngọn núi hoang.

Nín thở, Cổ Thần lặng lẽ chờ đợi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, không đến nửa thời thần sau, bốn tên Quỷ hồn lại xuất hiện bên trong phạm vi cảm ứng của Cổ Thần. Hơn nữa còn dọc theo lộ tuyến phi hành của Cổ Thần khi nãy, tiếp tục truy đuổi.

.....

Cổ Thần một chưởng vỗ xuống một cú, ngọn núi bên cạnh, lập tức bị san thành đất bằng, trong nội tâm đầy giận dữ.

Tuy độn tốc của Cổ Thần nhanh hơn bốn tên Quỷ hồn này rất nhiều. Nhưng bốn tên quỷ hồn này luôn biết rõ phương vị của Cổ Thần. Rất nhanh liền có thể đuổi theo, vô luận Cổ Thần trốn đến nơi nào, cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của bốn tên Quỷ hồn này.

- Không xong...Phải nghĩ biện pháp cắt đuôi bọn chúng!

Cổ Thần tâm niệm nhanh chóng chuyển động. Cho dù là ai cũng đều vĩnh viễn không thích có một cái đuôi không ngừng đi theo sau, khiến cho mình không thể dừng chân.

Đánh thì không được, một tên Quỷ hồn Hư Không hậu kỳ, Cổ Thần còn không phải là địch thủ thì huống chi là bốn tên! Hơn nữa, trong đó còn có Xích Mị Quỷ Tướng có tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong chí cường giả. “Cấm Tiên Thần phù” chỉ có thể phong bế tu vi của hắn trong một canh giờ. Chẳng bao lâu nữa hắn sẽ khôi phục tu vi. Như vậy thì Cổ Thần càng không phải là đối thủ của chúng.

- Nếu có “Trần Minh Ngọc Bi” trong tay thì tốt rồi.

Cổ Thần nhin không được thở dài một tiếng, trong nội tâm không chỉ một lần muốn quay trở lại Côn Ngô Bí Cảnh lấy “Trần Minh Ngọc Bi” ra. Chỉ là Cổ Thần lại lo lắng, sau khi lấy ra “Trần Minh Ngọc Bi”, vạn nhất có tên Âm giới Quỷ Vương nào đó vượt qua Âm Minh Đàm, tiến vào bên trong Chí Dương giới thì phải làm sao?

Tuy rằng thực lực của đám Quỷ hồn hiện tại cường đại, nhưng còn chưa đến mức uy hiếp được cả Cổ Hoang Tu chân giới. Chỉ cần các tộc liên thủ thì việc hủy diệt đám Quỷ hồn này, cũng không khó khăn. Bất quá, nếu có Quỷ Vương cấp bậc Hợp Đạo kỳ tới đây thì không thể cứu vãn được nữa rồi. Cả Cổ Hoang sẽ triệt để trời long đất lở, không ai có thể ngăn cản.

Tuy rằng nói “Trần Minh Ngọc Bi” bị Cổ Thần lấy đi hơn một trăm năm cũng không có xuất hiện đại loạn gì. Cổ Thần lấy Trần Minh Ngọc Bi đi trong thời gian ngắn cũng không xuất hiện vấn đề gì quá lớn. Nhưng Cổ Thần cũng không dám mạo hiểm. Nguy hiểm quả thực quá lớn, vạn nhất để cho Quỷ Vương thoát ra, vậy thì không có cách nào có thể cứu vãn được nữa.

Bốn tên quỷ hồn đuổi theo, Cổ Thần lại tiếp tục phi hành thêm một hồi. Chỉ là không lâu sau, bốn tên quỷ hồn lại tiếp tục đuổi theo sau. Chỉ cần Cổ Thần đình chỉ phi hành thì chẳng bao lâu sau, lại phát hiện ra bốn tên quỷ hồn đang đuổi theo phía sau theo lộ tuyến cũ.

- Nơi nào trong thiên hạ mà bốn tên Quỷ hồn này không tới được đây?

Cổ Thần cảm thấy vô cùng đau đầu với bốn tên Quỷ hồn đang đuổi theo ở phía sau.

- Phong Bao Thâm Uyên? Chỗ ta có thể đến thì bọn chúng cũng có thể, về phần cái hắc động ở sâu bên trong đó. Nếu không có sự giúp đỡ của “Côn Ngô Tiên Đế”, ta cũng không thể tiến vào. Tiến vào bên trong “Côn Ngô Giới” tìm “Côn Ngô Tiên Đế”? Không được! không phải là lúc nào hắn cũng ở bên trong Cổ Hoang thế giới. Chỉ sợ ta tùy tiện đi tìm, hắn cũng không có ở đó mà giúp ta tiến vào.

737. Chương 111 : Biện Pháp

- Kim Long Nhai? Thương thế của Ngô Tinh đại ca còn chưa hồi phục, cũng không thể ngăn cản được Xích Mị Quỷ Tướng. Huống chi còn có ba tên Hư Không hậu kỳ siêu cấp cường giả, Long Tộc không thể ngăn

cản được. Sợ rằng không cứu được bản thân, mình còn kéo theo cả Long tộc xuống nước.

- Thánh Đình Ngọc Tiêu Thành? Thánh Đình cùng Nhân tộc thực lực cường đại, cũng không cần sợ bốn tên quỷ hồn này. Nhưng chỉ sợ Thánh Hoàng vẫn còn nhớ thù xưa, không giúp ta đối phó Quỷ hồn. Ngược lại còn tìm cách giết ta trước, sau đó mới tiêu diệt Quỷ hồn.

- Hư Thiên Tông Thiên Tinh Hóa Hư đại trận mới có thể ngăn cản được bốn tên quỷ hồn này. Nhưng nếu ta tiến vào bên trong trận pháp, tuy rằng có thể an toàn. Nhưng lại dẫn bốn tên quỷ hồn này vào bên trong lãnh địa của Nhân tộc. Chẳng phải là sẽ làm hại phạm nhân tu sĩ phụ cận Hư Thiên Tông hay sao?

Cổ Thần nghĩ tới nghĩ lui, rất nhiều địa phương đều không thể đi. Đột nhiên, mắt hắn chợt sáng ngời.

- Di Vu Cương Chiến Thần Điện, Tự Ngọc từng nói qua, Cổ Vu tộc có một loại trận pháp vô cùng lợi hại truyền lại từ thời Thái Cổ, gọi là “Cửu Sát Đồ Thiên Đại Trận”. Thông qua trận pháp, tu sĩ có thể đạt được Đồ Thiên Cửu Sát chi lực, tu vi bạo tăng đến hai cảnh giới. Tự Ngọc thời điểm khi còn ở Minh Khiếu kỳ liền thông qua Cửu Sát Đồ Thiên Đại Trận, đánh bại Đằng Vân hậu kỳ Hỏa Long Vương. Nếu như ta có thể đạt được Đồ Thiên Cửu Sát chi lực. Nói không chừng có thể phản giết bốn tên Quỷ hồn này, đoạn tuyệt hậu hoạn về sau.

Trong lòng đã có quyết định, Cổ Thần lập tức thay đổi phương hướng, thoáng chốc liền bay vút về phía Nam Hoang Vu Cương.

Tốc độ của Cổ Thần, vượt xa hơn hẳn bốn tên quỷ tướng hư không, chỉ cần nhắm được nơi sẽ đến, thì vốn sẽ không sợ bị tứ quỷ cản đường.

Nhanh chóng, Cổ Thần đã tránh được tứ quỷ, thoát cái năm ngàn dặm, vận tốc nhanh cùng cực, bay vun vút về phía Nam Hoang Vu Cương, chưa đến nửa canh giờ, Cổ Thần đã bay được hơn cả vạn dặm, quay trở về Chiến Thần điện tại Nam Hoang Vu Cương.

Hơn mười năm nay, Cổ Thần không hề sinh sống trong Chiến Thần điện, cho nên, những vụ sĩ của bộ tộc Cổ Vu, vẫn phải sống tại nơi lánh nạn ở phía dưới mặt đất.

Hiện giờ trên đại lục Cổ Hoang, những cao thủ độ hư của ngàn năm trước lại lần lượt xuất hiện. Bộ tộc Cổ Vu không hề có cao thủ, cho nên nếu đứng trước mặt hai bộ người và yêu, thì thực sự là quá yếu ớt. Nếu không có Cổ Thần, thì vốn sẽ không đủ sức để chống lại hai bộ tộc người và yêu, chính vì thế chỉ đành phải tạm lánh tại nơi tránh nạn phía bên dưới mặt đất của Chiến Thần điện, để tạm tránh binh đao.

Cổ Thần về đến Chiến Thần điện, xuyên qua đại trận phòng thủ một cách thành thạo, và xuất hiện ngay tại chỗ lánh nạn phía dưới mặt đất.

Lần này Cổ Thần quay về, không còn xuất hiện những vụ sĩ Ô Long cấp thấp không quen biết Chiến thần. Vừa trông thấy Cổ Thần, tên vụ sĩ đứng gác tại cửa vào của đại trận trái lại đã lớn tiếng hoan hô:

- Chiến Thần đã quay về...Chiến Thần quay về rồi....

Chiến Thần đã quay về, tin tức này, nhanh chóng đã lan truyền khắp cả bộ tộc Cổ Vu.

Truyền nhân Chiến thần Chúc Hỏa Dung, cùng với các đại vụ sĩ của chín bộ lạc lớn, đã nhanh chóng bước ra nghênh đón.

- Sư phụ, người quay về rồi sao?

Chúc Hỏa Dung thân cao gần hai mét bốn lăm, vui mừng đi tới.

Hiện giờ Chúc Hỏa Dung tuổi cũng đã hơn tám mươi, so với mười mấy năm trước đây, số lượng huyết đạo được kích hoạt đã gia tăng lên không ít, giờ đã bước vào thời kì tinh thông cực hạn, trong bộ tộc Cổ Vu, giờ đã trở thành một nhân vật lớn có sức ảnh hưởng.

Chỉ là, đối với Cổ Thần, người đã đưa ông bước vào con đường tu chân này, Chúc Hỏa Dung luôn biểu hiện như là đứa bé năm xưa, tràn đầy sự sùng bái và kính phục đối với Cổ Thần.

- Cung nghênh Chiến thần đã quay về!

Chín người đại vụ sĩ đồng loạt khom người nói.

Các đại vu sĩ của bốn bộ lạc lớn Hỏa Vu, Âm Vu, Mộc Vu và Thổ Vu, từ lâu đã đổi người mới, tu tập cũng lần lượt bước vào thời kì tinh thạo cực hạn. Bộ tộc Cổ Vu tuy rằng không có cao thủ độ hư, nhưng thực lực của tu sĩ Mệnh tuyền mật cảnh, vẫn đứng đầu trong ba bộ tộc, chỉ cần trong tộc có người có thể sánh ngang với các cao thủ độ hư của hai bộ tộc người và yêu, thực lực nâng lên đến đứng đầu ba tộc thì cũng không khó khăn gì.

- Miễn lễ!

Cổ Thần quơ quơ tay, miễn đi nhiều lễ tục, và nói với Chúc Hỏa Dung:

- Mau đưa vi sư đến một nơi yên tĩnh, ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

- Vâng.

Chúc Hỏa Dung gật gật đầu.

Cổ Thần đi theo sau Hỏa Chúc Dung, sau khi đi được hơn mấy ngàn trượng của con đường bên dưới mặt đất, cuối cùng đi đến một căn động vắng vẻ, nơi đây không hề có một bóng người, quả nhiên rất yên tĩnh.

Cổ Thần bước vào căn động, ánh sáng từ giữa đôi mây bông lóe lên, Như Ý Linh Long bảo tháp chợt xuất hiện, cánh cửa tháp của tầng thứ sáu bông mở ra, cả bốn người Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm và Tự Ngọc hiện ra ngay giữa căn động.

- Dung nhi?

Tự Ngọc trông thấy Chúc Hỏa Dung, lại nhìn khắp xung quanh rồi cười và nói:

- Về đến Chiến Thần điện rồi sao?

- Sư mẫu!

Chúc Hỏa Dung nói với vẻ cung kính.

Cổ Thần nói:

- Dung nhi, con hãy tạm thời lui xuống, chúng ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

- Vâng, sư phụ, sư mẫu, đồ nhi cáo lui!

Dứt lời, Chúc Hỏa Dung nhanh chóng bước ra khỏi căn động.

Cổ Thần vẫy tay một cái, một vòng sáng nhanh chóng phong ấn và bao bọc lấy căn động.

- Có chuyện gì vậy Cổ Thần?

Trông sắc mặt của Cổ Thần khá nặng nề, bốn cô gái bèn đồng loạt hỏi.

- Sự việc, phải bắt đầu từ trăm năm trước đây khi mà đệ bước vào mật cảnh Côn Ngộ, lấy được một món bảo vật quan trọng....

Trong miệng của Cổ Thần như mọc rễ, thoát cái, ông đã kể lại toàn bộ quá trình sự việc về việc ông đã lấy được bìa ngọc Chấn Minh và oan hồn quỷ thần của Âm giới xuất hiện. Bốn cô gái nghe xong vô cùng kinh ngạc, đặc biệt khi nghe Cổ Thần kể đến việc tại cổng của đầm Âm Minh, đã giết chết một tên quỷ vương thời kì hợp đạo, càng khiến cho cả bốn người kinh hồn bạt vía.

Cổ Thần nói:

- Hiện giờ yêu tộc đang gặp phải kiếp nạn, thiên đình bị oan hồn chiếm đóng, một tên Diên phong hư không hậu kì, ba tên Hư không hậu kì, tổng cộng bốn tên quỷ tướng độ hư, không biết đã dùng bí pháp theo dõi gì, bất luận đệ đi đến nơi nào, bọn chúng đều có thể tìm thấy được. Đệ đến phía dưới Chiến Thần điện này, chỉ cần không đến nửa canh giờ, bốn tên tướng quỷ ấy, có lẽ cũng sắp đến nơi này rồi. Tự Ngọc à, đệ đến chỗ này, là muốn mượn sức của Cửu Sát Đồ Thiên đại trận giết sạch toàn bộ bốn tên tướng quỷ ấy, để tránh hậu họa về sau.

Tốc độ của Cổ Thần, nhanh gấp rưỡi lần bốn tên quý tướng ấy, Cổ Thần mất gần nửa canh giờ mới từ Đông Hoang yêu vực đi đến Chiến Thần điện tại Nam Hoang Vu Cương này. Vì thế mà bốn tên tướng quý ấy cũng phải mất gấp rưỡi thời gian.

Chương 111: Biện pháp. (Hạ)

- Cửu Sát Đô Thiên đại trận?

Tự Ngọc chau chau mày nói:

- Trận đồ này đích thực là vô cùng lợi hại, tuy nhiên, mức độ của uy lực, lại có quan hệ rất lớn đến người bố trận.

-Ồ! Nói như vậy là sao?

Cổ Thần bèn hỏi.

Tự Ngọc nói:

- Ngày trước tể đã cùng chín vị đại vu sĩ dùng Cửu Sát Đô Thiên đại trận đánh bại Hỏa Long vương, nguyên nhân là do chín vị đại vu sĩ ấy thông qua trận pháp, dùng sức mạnh của bản thân, đổi lấy sức mạnh của Đô Thiên Cửu Sát, gia hộ lên người của tể, nên mới có thể khiến cho đạo hạnh của tể tạm thời nâng lên đến cảnh giới đẳng vân trung kì, nhưng đạo hạnh của đệ giờ đã đạt đến giá vụ (cười sương mù) trung kì rồi, cho dù chín vị đại vu sĩ bày Cửu Sát Đô Thiên đại trận để đổi lấy sức mạnh của Đô Thiên Cửu Sát gia hộ lên người của đệ, thì cũng khó có thể khiến cho tu vi của đệ nâng lên đến giá vụ hậu kì được, cho nên tác dụng đối với đệ rất là nhỏ bé.

Cổ Thần nói:

- Ý của tể là sức mạnh của Cửu Sát Đô Thiên đại trận tùy người mà khác nhau sao? Thực lực của tu sĩ bày trận càng mạnh, thì sức mạnh do Cửu Sát Đô Thiên đại trận phát huy ra sẽ càng lớn phải không?

Tự Ngọc gật đầu nói:

- Đúng vậy, với đạo hạnh giá vụ trung kì của đệ, e rằng ít nhất phải cần đến chín vị tu sĩ thuộc kì đẳng vân, thì mới có thể tạm thời nâng tu vi của đệ lên đến cấp giá vụ hậu kì. Còn nếu như muốn tu vi vượt lên hơn một cảnh giới, thì e rằng chỉ ít phải cần đến chín vị có cùng đạo hạnh giá vụ như đệ mới được. Bốn tên tướng quý ấy, một tên là thuộc điền phong hư không hậu kì, ba tên thuộc hư không hậu kì, Cổ Thần à, cho dù tu vi của đệ được nâng lên đến giá vụ hậu kì, thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của chúng?

Cổ Thần gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ ít cũng cần phải có tu vi thuộc cấp hư không trung kì, thì mới có cơ hội giết được bốn tên tướng quý ấy.

- Vu sĩ độ hư, làm gì có thể dễ dàng tìm được chứ? Nếu như nâng tu vi của đệ lên mức hư không trung kì, thì ít nhất cũng phải cần đến chín vị có cấp từ giá vụ kì trở lên đấy!

Mông Tiên Âm đứng bên cạnh góp lời.

Bốn cô gái đưa mắt nhìn nhau, tỏ ra vẻ thất vọng, quả thật, vu sĩ độ hư, làm sao có thể dễ dàng tìm được chứ?

Còn về Cổ Thần, thì vẻ mặt khá rạng rỡ, không hề tỏ ra vẻ thất vọng, hắn ta cười và nói:

- Nếu đã như vậy, thì quả thật là trời giúp ta rồi.

- Sao rồi?

Trông thấy dáng vẻ tự tin của Cổ Thần, bốn cô gái bèn đồng thanh hỏi.

Cổ Thần cười nói:

- Bên cạnh đệ, vừa đứng có chín vị vu sĩ độ hư, đồng thời còn ở cấp giá vụ kì trở lên, hơn nữa, còn có cấp ở hư không trung kì, ha ha...! Tự Ngọc à, Cửu Sát Đô Thiên đại trận này, cao thủ của yêu tộc cũng đủ sức bày trận chứ?

- Cao thủ yêu tộc?

Tự Ngọc kinh ngạc nói.

Cổ thần gật đầu nói:

- Thiên đình của yêu tộc bị oan hồn chiếm đóng, chỉ có chín tên yêu vương, là đã trốn thoát được, lúc này đang lánh nạn trong bảo tháp Như Ý Linh Long này của đệ. Tự Ngọc à, tỉ yên tâm, có đệ ở đây, những tên yêu vương này, sẽ không thể gây bất kì tổn hại nào cho Vu tộc.

Tự Ngọc nói:

- vậy đệ hãy thả bọn chúng ra, chỉ cần nói cho chúng biết cách bày trận, bọn chúng cũng đủ sức bày được Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận, có điều, e rằng sau này yêu tộc sẽ nắm được món điểm mạnh này.

Cổ Thần nói:

- Như vậy thì dễ thôi, Tiểu Bạch, thuật mê hồn xóa kí ức của tỉ vẫn còn chứ?

Tiểu Bạch gật gật đầu, ánh mắt nhìn Cổ Thần với vẻ đầy thân thiết. Dị thuật của cô ta, không có bất kì ai biết được cả, thế mà Cổ Thần lại nói ra được như vậy, chứng tỏ, trước đây cô ta và Cổ Thần có một mối quan hệ không hề tầm thường.

Cổ Thần nói:

- Đợi sau khi giết chết tứ quý, chúng ta sẽ xóa đi kí ức về Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận trong đầu của những cao thủ yêu tộc này, như vậy là không còn gì lo lắng nữa.

Nói dứt lời, Cổ Thần thi triển tiên lực, cánh cổng tầng thứ ba của bảo tháp mở ra, Cổ Thần bèn nói:

- Các vị yêu vương, xin mời hiện thân!

Chín luồng sáng lóe chớp, chín tên yêu vương bèn hiện ra ngay bên trong căn động.

Chín tên yêu vương, trong đó tu vi mạnh nhất là Ngọc Kinh Vương, với tu vi ở cấp hư không trung kì, tiếp đó là Thạch Hẫu Vương và Khổng Tước Vương có tu vi ở cấp độ giá vụ hậu kì, còn sáu tên còn lại, hai tên thì thuộc cấp giá vụ hậu kì, ba tên thuộc cấp giá vụ trung kì, chỉ riêng Hắc Xà Vương thuộc cấp giá vụ sơ kì.

Những cao thủ trốn thoát được từ đại kiếp thiên đình, cơ bản đều là những nhân vật lợi hại trong số những cao thủ của yêu tộc. Cho nên mới nói, Hắc Xà Vương nếu như không phải bị Cổ Thần bắt nhốt, thì mức độ sát thương sẽ tương đối lớn.

Ánh sáng vàng lóe chớp, Như Ý Linh Long bảo tháp lại được thu về giữa đôi mày.

- Các vị yêu vương, nơi này là Nam Hoang Vu Cương, là địa đạo phía dưới Chiến Thần điện của bộ tộc Cổ Vu, là một không gian phong kín, nếu không biết cách, thì chư vị đại tiên cũng không thể vào được nơi này.

Cổ Thần giới thiệu đôi nét về vị trí đang đứng, tiếp đó bèn nói:

- Bốn tên quý tướng ấy, chẳng bao lâu nữa sẽ truy đuổi đến nơi này. Nếu không diệt trừ tứ quý này, thì các ngài e rằng khó có thể rời khỏi nơi đây. Tôi có một cách này có thể giết chết được tứ quý, rất cần sự tương trợ của các vị yêu vương!

Nơi đây lại là nơi ẩn thân của bộ tộc Cổ Vu, điều này khiến cho chúng yêu vương trong lòng cảm thấy kinh hãi. Nếu như là bình thường, cả đời bọn chúng cũng không thể nào đến được nơi này.

Nhưng mà, khi nghe nói Cổ Thần có cách giết được tứ quý, chúng yêu vương trong lòng mừng thầm, nỗi lo sợ trong lòng chợt tan biến, bèn cười và nói:

- Quả thật có cách để tiêu diệt tứ quý hay sao? Cổ Thần đạo hữu, xin cứ nói rõ, chúng tôi sẽ không hề từ nan!

Oan hồn của âm giới đã chiếm lĩnh thiên đình, vô số cao thủ của yêu tộc đều bị mất mạng, không có ai muốn tiêu diệt bọn oan hồn này hơn những tên đại yêu vương còn sống sót này.

Cổ Thần nói:

- Bộ tộc Cổ Vu có một trận pháp, tên gọi là Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận, là một bí mật không bao giờ truyền cho người ngoài ngoại trừ các đại vu sĩ trong tộc ra, các vị yêu vương, giờ tạm thời sẽ đem thể trận này nói cho các vị nghe, các vị có thể thông qua Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận, trợ lực cho tôi giết chết bốn tên tướng quý ấy, có điều là....

Cổ Thần đã đem suy nghĩ trong lòng nói cả ra, Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận đây là con át chủ bài lớn nhất của bộ tộc Cổ Vu, ngoại trừ đại vu sĩ ra, tất cả những vu sĩ khác đều học không được, và đương nhiên là không thể để cho cao thủ của yêu tộc học được, để rồi truyền bá trong yêu tộc.

Cho nên, sau khi giết chết tứ quý, Cổ Thần có yêu cầu là sẽ nhờ Tiểu Bạch xóa đi ký ức về Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận trong đầu của bọn chúng. Nếu như là xóa ký ức một cách cưỡng chế, thì Tiểu Bạch chỉ có thể xóa đi ký ức của tu sĩ có tu vi cao hơn cô ấy hai cấp. Còn cửu đại yêu vương đây, ai nấy cũng đều có tu vi cao cấp hơn Tiểu Bạch rất nhiều, nên nếu như muốn xóa đi ký ức của họ, thì cần phải được họ chủ động cho phép mới được.

738. Chương 112 : Chém Giết Tứ Quý

Không suy nghĩ nhiều, cửu đại yêu vương bèn đồng ý với yêu cầu của Cổ Thần.

“Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận” tuy rằng là công pháp bí truyền của bộ tộc Cổ Vu, đương nhiên là không thể để cho người ngoài học được, nhưng hiện giờ nguyên khí của yêu tộc đang bị tổn thương nghiêm trọng, thực lực đã yếu đi rất nhiều, nên cần phải liên kết với Vu tộc, để cùng chống lại tộc người thánh đình và phạt môn, thì làm sao có thể lại trở mặt với Cổ Thần được?

Huống hồ, cho dù có thật là trở mặt, thì với thực lực và tốc độ của Cổ Thần, thì những cao thủ của yêu tộc cũng không thể trốn thoát được.

Cho nên, chín tên yêu vương không cần phải suy nghĩ nhiều, bèn đồng ý sau khi đánh bại tứ đại quý tướng, sẽ để cho Tiểu Bạch xóa đi ký ức về ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’.

Cổ Thần nói:

- Thời gian gấp rút, tứ đại quý tướng ấy đang truy kích đến nơi này, thiết nghĩ cũng không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta phải khẩn trương lên, nghiên cứu ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’, để khi tứ đại quý tướng vừa đến nơi, thì sẽ lập tức tiêu diệt bọn chúng, trừ hậu hoạn về sau.

- Được!

Chín tên yêu vương đồng thanh trả lời.

- Chúng ta sẽ dạy các ngươi trận pháp của “Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận”

Tự Ngọc bước lên trước và nói:

- Giữa trời đất có chín loại khí, được gọi là cửu linh, khi tấn công dịch gọi là cửu sát. ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’ này, còn có thể được gọi là ‘Cửu Linh Đô Thiên Đại Trận’, cửu linh cửu sát này phân biệt gồm có: thiên, địa, âm, dương, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Chính cửu linh cửu sát này đã cấu thành nên thiên địa vạn vật, không nơi nào mà lại không có, nếu như mà được cửu linh cửu sát hộ thể, thì đạo hạnh sẽ được tăng cường, thực lực sẽ liên tiếp được nâng cao...

.....

Dưới sự hướng dẫn của Tự Ngọc, Cổ Thần cùng với chín tên yêu vương của yêu tộc bắt đầu học cách bày trận và vận dụng sức mạnh của ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’.

Trận pháp của ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’ cũng chẳng khó khăn, cao thâm gì, có điều ưu điểm của nó là ở chỗ hiệu quả đáng kinh ngạc, tu sĩ mà nhận được sự trợ lực của Đô Thiên Cửu Sát, thì đạo thuật sẽ tăng mạnh, thực lực cũng tăng lên gấp bội lần.

Vì thế, học ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’ cũng chẳng có gì là khó khăn.

Chín tên yêu vương, đều là những cao thủ độ hư, ngộ tính rất cao. Còn Cổ Thần thì lại là kì tài một thời trong trận pháp, là tông sư của tông sư trận pháp, đối với sự tham ngộ trong trận pháp, đã vượt cả thành tựu của thời đại cận cổ và trung cổ, thậm chí ngay cả những đại gia trận pháp thời cổ đại, nếu như so về thành tựu trận pháp với Cổ Thần, thì có lẽ còn thua kém.

Thời gian cứ thế dần trôi qua.

Dưới sự hướng dẫn của Tự Ngọc, cộng thêm sự chỉ điểm của Cổ Thần sau khi hắn ta đã lĩnh hội được, chưa đến nửa canh giờ sau, thì chín tên yêu vương đã triệt để học được cách bố trận của ‘Đại trận cửu sát đô thiên’.

Nghĩ đến cuộc đại chiến sắp diễn ra, những cao thủ của yêu tộc trên mặt đều tỏ ra vẻ đầy phấn khích.

Cổ Thần đứng phắt dậy và nói:

- Cũng sắp đến giờ rồi, tứ đại quỷ tướng, có lẽ cũng sắp đến rồi, chúng ta ra bên ngoài Chiến Thần điện đợi thôi, đợi đến khi tứ đại quỷ tướng vừa đến, thì sẽ diệt sạch cả ổ.

- Được! Lần này sẽ khiến cho tứ đại quỷ tướng bại trận hoàn toàn.

Thạch Hầu Vương nói với giọng hưng phấn.

Ban nãy tất cả đã thử nghiệm một lần hiệu quả của ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’ kết quả là do có mặt Ngọc Kinh Vương một cao thủ hư không trung kì siêu cấp, cộng thêm thực lực của Thạch Hầu Vương và Khổng Tước Vương thuộc cấp hư không sơ kì.

Cửu đại yêu vương đã thông qua sức mạnh của ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’ gia hộ lên người của Cổ Thần, khiến cho đạo lực của Cổ Thần trực tiếp tăng cao lên đến cảnh giới hư không hậu kì.

Với cấp độ giá vụ trung kì, Cổ Thần có thể đánh bại cao thủ siêu cấp thuộc hư không trung kì. Nhưng lần này đạo lực lại được nâng lên đến hư không hậu kì, vì thế việc đánh bại bọn oan hồn cùng thuộc cấp hư không hậu kì, sẽ chẳng phải dễ như trở bàn tay hay sao, cho dù đó là xích mị quỷ tướng thuộc cấp hư không hậu kì diên phong, thì cũng khó mà đánh lại Cổ Thần dù chỉ trong vài hiệp.

Cổ Thần nói:

- Sư tử, Tự Ngọc, Tiên Âm và Tiểu Bạch, mọi người cứ chờ đợi ở đây, khi nào giết được tứ đại quỷ tướng, đệ sẽ quay trở xuống đây, và dẫn tất cả vu sĩ quay trở lên mặt đất sinh sống.

Dứt lời, ánh mắt của Cổ Thần bèn quay sang cửu đại yêu vương và nói:

- Chúng ta đi thôi!

Không lâu sau, Cổ Thần và cửu đại yêu vương đã thông qua trận pháp, quay trở lên Chiến Thần điện, chờ đợi tứ đại quỷ tướng tìm đến.

Sau khoảng gần mười phút, ánh mắt của Cổ Thần chợt sáng lên và nói:

- Chúng đến rồi!

Tứ đại quỷ tướng đang ở cách Chiến Thần điện hơn sáu vạn dặm, thế nhưng Cổ Thần thông qua sự rung động của không khí đã cảm nhận được chúng đang đến rất gần.

Các tên yêu vương tuy rằng không trông thấy tứ đại quỷ tướng đến, nhưng lại không hề hoài nghi những gì mà Cổ Thần vừa nói.

Ngọc Kinh Vương nói:

- Chúng ta nên chuẩn bị thật tốt, đừng để khi bọn oan hồn ấy đến qua nhanh khiến chúng ta trở tay không kịp.

Các yêu vương khác đều gật đầu đồng ý, trong chớp nhoáng, bèn đứng xếp thành đội hình hai trước hai giữa và năm sau, bắt đầu bố trận ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’.

Năm tên yêu vương đứng phía sau, vận hành tiên lực, phân biệt chuyển hóa thành khí của ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, rồi truyền vào trong người của hai tên yêu vương đứng chính giữa.

Hai tên yêu vương chính giữa, hai bàn tay đối nhau, một âm một dương, và dùng hết sức chuyển đổi khí của ngũ hành trở thành âm dương khí, rồi sau đó đem âm dương khí, truyền vào người của hai tên yêu vương đứng phía trước.

Ngũ hành hóa âm dương, âm dương hóa thiên địa, hai tên yêu vương phía trước tuy đứng cách gần nhau, nhưng trông ra, lại có cảm giác như một trời một vực, xa cách vô cùng, bao trùm lên là một cảnh giới trời và đất.

Cửu đại yêu vương đã bày bố xong ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’, bất kì lúc nào cũng sẵn sàng đem tiên lực của trời đất được dung hợp từ khí âm dương, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, rót vào trong cơ thể của Cổ Thần, cửu khí hợp nhất, khiến cho đạo lực của Cổ Thần bùng phát, thực lực tăng gấp bội.

Cổ Thần nói quả không sai, chẳng bao lâu sau, bốn đường chớp sáng, đã xuất hiện ở phía đông của bầu trời, chớp cái hơn hai ngàn dặm, đang nhanh chóng bay về phía Chiến Thần điện.

Khi các tên yêu vương vừa trông thấy tứ đại quỷ tướng, thì hình bóng của mười người bọn Cổ Thần, cũng đã lọt vào tầm ngắm của tứ đại quỷ tướng.

Lúc này đây, cách thời khắc mà Cổ Thần sử dụng Cẩm tiên thần phù phong ấn bọn xích mị quỷ tướng này đã qua hơn một canh giờ, hiệu lực phong ấn của cẩm tiên thần phù giờ đã hết tác dụng, và bọn xích mị quỷ tướng này giờ đây đã khôi phục lại thực lực hư không hậu kì diên phong.

- Xích mị quỷ tướng, bọn chúng không còn trốn thoát được nữa, xem chúng đã bày xong thế trận, xem ra lần này dường như là muốn quyết một trận tử chiến với chúng ta rồi.

Khi trông thấy mười người Cổ Thần đã bày xong trận hình, một tên tướng quỷ đã nói.

739. Chương 113 : Tiêu Diệt Triệt Để

Tên tướng quỷ đứng phía trước ba tên xích mị quỷ tướng thuộc cấp hư không hậu kì nói:

- Như vậy là tốt nhất, tốc độ của tên này nhanh không thể tưởng, nếu như cứ trốn chạy như thế này, chúng ta vốn không thể đuổi kịp. Nhưng luận về thực lực, thì bọn chúng làm sao có thể là đối thủ của chúng ta, trừ phi trên tay của Cổ Thần có bảo bối phong ấn thực lực, một mình bốn tướng cũng có thể giết sạch toàn bộ chúng một cách dễ dàng.

- Đúng, có các tướng quỷ xích mị ở đây, việc giết những tên tu sĩ dương thế này, thì dễ như chặt tre, một chiêu là đủ đánh bại chúng rồi.

một tên tướng quỷ khác a dua theo.

Quỷ tướng xích mị cười khì và nói:

- Không được nương tay với chúng, tất cả hãy cùng dốc hết sức lực, giết sạch cả bọn! Giết...!

Trong lúc nói chuyện, tứ đại quỷ tướng thoáng chốc đã đi được hơn vạn dặm, giờ cách quảng trường của Chiến Thần điện chỉ còn vài trăm dặm, tên xích mị tướng quỷ vừa hét vang, tứ đại quỷ tướng thoát một cái đã xuất hiện ngay phía trước Cổ Thần khoảng vài ngàn trượng.

Do có mặt Ngọc Kinh Vương thuộc cấp hư không trung kì, nên cho dù là xích mị quỷ tướng, đang đứng cách đó hơn ngàn trượng, cũng bị ảnh hưởng bởi ‘vực’ của Ngọc Kinh Vương, không có cách nào dịch chuyển tức thời đến ngay được.

Trên hư không chớp hiện bốn luồng bóng đen, tốc độ của tứ đại quỷ tướng nhanh như chớp giệt, đang bay thẳng đến phía bọn người của Cổ Thần.

Quỷ khí cuồng dâng, trong nháy mắt bầu trời mây đen kéo đến dày kịt, tứ đại quỷ tướng trong khi đang bay lượn, bèn tạo thủ ấn, khiến cho vô số mây đen gộp lại tạo thành bốn cây trường kích dài ngàn trượng, đâm thẳng về phía Cổ Thần.

- Ngũ hành hóa âm dương, âm dương tạo thiên địa, cửu khí hợp nhất, cửu sát hợp thân, khởi trận!

Ngay vào lúc này, Cổ Thần hét vang lên.

Ngọc Kinh Vương và Khổng Tước Vương đứng phía trước nhất, cùng lúc đưa hai tay ra, đem toàn bộ tiên lực thiên địa được bao hàm từ âm, dương, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, trong tích tắc truyền toàn bộ vào trong người của Cổ Thần.

Cửu khí hợp nhất, tiên lực tu vi của Cổ Thần dâng trào.

Trong thoáng chốc đã đột phá lên tầng giá vụ hậu kì.

Sau đó, hư không sơ kì-hư không trung kì-hư không hậu kì!

Sự tăng nhanh của tu vi, dường như chỉ trong tích tắc, tu vi của Cổ Thần, liên tiếp nhảy bậc trung thứ, từ giá vụ trung kì, trực tiếp lên thẳng đến hư không hậu kì.

Một luồng sức mạnh ngang ngược, giáng xuống người của Cổ Thần, trong tích tắc đất trời rung chuyển dữ dội, phong vân đổi dời, sấm vang chớp giệt, trời long đất lở, trông như tia sét vừa giáng xuống, trời đất biến đổi.

Sắc mặt của tứ đại quỷ tướng, đột nhiên trở nên kinh sợ, chúng cảm nhận được một luồng hơi chí mạng toát ra từ trên người của Cổ Thần.

Cổ Thần cấp độ hư không hậu kì, mạnh mẽ đến mức độ nào?

Gần như đã vượt qua hư không, có thể sánh ngang với chư vị cổ nhân, tiên lực dồi dào vô hạn, sức mạnh dạt dào động trời.

- Graoo...

Cổ Thần gào vang một tiếng, âm thanh vang vọng cả đất trời, sóng âm như lưỡi dao, chặt thẳng về phía trước, bốn thanh trường kích đen kịt khổng lồ dài hơn ngàn trượng, bị sóng âm của Cổ Thần khiến cho nổ tung, vỡ tan thành ngàn mảnh vụn.

Cùng với tiếng gào to của Cổ Thần, một nguồn tiên lực dạt dào dâng trào vô bờ bến, gần như bao trùm cả hư không vạn trượng. Cuối cùng tiên lực ngưng tụ, hóa thành một hình dạng một tiên nhân, cao gần hơn bốn ngàn trượng, đội trời đạp đất.

Nhân hình tiên cang này, trông như nguyên thần của tu sĩ, nhưng đó lại chẳng phải là nguyên thần, mà là do tiên lực của Cổ Thần ngưng tụ tạo thành, là một dạng thân ngoại hóa thân.

Nguyên thần của tu sĩ rời khỏi thể xác, rồi biến mất, thì người cũng sẽ chết đi.

Còn về thân ngoại hóa thân, thì cho dù bị hủy diệt, thì cũng chỉ tổn thất một chút tiên lực cang khí, chứ không tổn thương đến bản thân, ngưng tụ thân ngoại hóa thân, loại đại thần thông này, không phải thứ mà tu sĩ hư không kì có thể làm được, nhưng tu vi của Cổ Thần ở hư không hậu kì, lại ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân, thực lực so với tứ đại tướng quỷ, không biết cao hơn đến bao nhiêu lần.

Quả nhiên, khi trông thấy tượng thân ngoại hóa thân này, ánh mắt của xích mị quỷ tướng tràn đầy sự kinh hãi, chúng hét lên với giọng kinh hoàng:

- Á! Đây chính là thân ngoại hóa thân, chỉ có những cao thủ cái thế vượt hẳn hư không kì mới có thể thi triển thần thông này, chúng ta không phải đối thủ, chạy mau....

- Chạy à? Người chạy đi đằng nào?

Thân ngoại hóa thân ấy lạnh lùng hứ một tiếng, âm thanh nghe như tiếng của những chiếc chuông khổng lồ cao ngần trượng đập vào nhau, kinh thiên động địa, núi vỡ đá vụn, trong tiếng hứ này, tứ đại quỷ tướng chỉ cảm thấy, lực chấn động trong không khí, như muốn ép vỡ cơ thể chúng.

Thế nhưng, sức mạnh thật sự, lại không phải là âm thanh của thân ngoại hóa thân, mà là ‘không gian pháp tắc’ mà hần tung ra trong nháy mắt, chỉ trong tích tắc đã bao trùm cả hư không mấy vạn dặm.

Không gian bị cầm cố, tứ đại tướng quỷ bị định thân giữa hư không.

Nếu như nói thân ngoại hóa thân của Cổ Thần có kích thước như người bình thường, thì tứ đại quỷ tướng đứng trước thân ngoại hóa thân của Cổ Thần, có thể nói là nhỏ bé như con muỗi vậy.

Bàn tay của thân ngoại hóa thân vừa đập xuống, đã tóm gọn toàn bộ tứ đại tướng quỷ, chỉ cần bóp nhẹ, trong tích tắc, toàn bộ chúng đã bị bóp vỡ vụn, biến thành hư vô.

Cửu đại yêu vương, kinh ngạc triệt để!

Ban nãy phía dưới Chiến Thần điện đã thử nghiệm qua một lần, sức mạnh của Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận mang đến cho Cổ Thần. Chỉ biết là tu vi của Cổ Thần, có thể tạm thời nâng lên đến cấp hư không hậu kì.

Nhưng mà, cửu đại yêu vương thật sự không hề ngờ đến là, Cổ Thần ở cấp hư không hậu kì lại lợi hại đến mức như vậy, có thể ngưng tụ thân ngoại hóa thân- một loại thần thông của cảnh giới hư không siêu việt trong truyền thuyết, đừng nói là ba tên quỷ tướng ở cấp hư không hậu kì, mà ngay đến cả xích mị quỷ tướng ở cấp hư không hậu kì diên phong, khi nằm trong tay Cổ Thần, cũng không có chút sức lực nào để đánh trả lại, trong tích tắc đã bị bóp nát vỡ vụn, hóa thành hư vô.

Cổ Thần dùng một bàn tay bắt lấy, bốn tên tướng quỷ chỉ trong thoáng chốc đã mạng vong.

Thực lực như vậy, từ cổ hoang đến sau thời đại thượng cổ, đã hơn cả vạn năm rồi, cũng chưa từng thấy xuất hiện. Cổ Thần ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân, trong tích tắc đã bóp chết một tên tướng quỷ thuộc cấp hư không hậu kì diên phong và ba tên thuộc cấp hư không hậu kì. Tuy rằng chỉ là do Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận nhất thời hóa thân, nhưng lại giúp giới chân tu Cổ Hoang, mở ra một chương mới.

Sự xuất hiện của thân ngoại hóa thân, đã lôi kéo sự biến động của thiên địa linh khí, gây nên sự tiến hóa trong khí vận của đất trời, và nó cũng đánh dấu, Cổ Hoang Đại Lục, một thời đại sóng gió hùng vĩ đang sắp bắt đầu.

Tứ đại tướng quỷ đã bị tiêu diệt, cửu đại yêu vương thu hồi lại tiên lực của bản thân, Cổ Thần chỉ cảm thấy dòng tiên lực cuộn chảy trong người trở nên trống rỗng, và thân ngoại hóa thân ấy, cũng tan vỡ trong phút chốc.

Nhanh chóng cửu đại yêu vương dừng Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận lại, tu vi của Cổ Thần lại khôi phục trở về cảnh giới giá vụ trung kì.

Chương 113: Tiêu diệt triệt để. (Hạ)

Tuy rằng thực lực của Cổ Thần không yếu hơn gì nhiều so với trước đây, nhưng do sự gia hộ sức mạnh của Cửu Sát Đô Thiên vừa biến mất, khiến cho thực lực của hần từ sức mạnh của hư không siêu việt nhanh chóng thoái cấp trở về, nên khiến hần cảm thấy như có một ảo giác.

Dường như, chỉ cần một cơn gió nhẹ, cũng có thể thổi ngã được hần ta.

Cổ Thần đã từng có kinh nghiệm về việc tu vi tạm thời nâng cấp rồi sau đó lại thoái cấp, biết rằng đây chỉ là một loại ảo giác, cũng giống như sau khi tu vi đột ngột nâng cấp, cũng sẽ xảy ra một loại ảo giác khiến cho cơ thể như có một sức mạnh muốn nổ tung đến tận trời.

Linh hội được sức mạnh của hư không siêu việt trong một khoảng ngắn ngủi, trong lòng Cổ Thần đối với sự linh ngộ pháp tắc lại gia tăng không ít, đồng thời cũng nảy sinh một sự kì vọng đến một lúc nào đó, thực lực thật sự của bản thân có thể đạt được đến trình độ ấy. Tiên lực cang khí tràn ra bên ngoài, bên có thể hóa thành thân ngoại hóa thân. Thân ngoại hóa thân này có một sức mạnh lợi hại vô cùng, đồng thời nó cũng không có liên hệ gì đến xác thịt và nguyên thân, không sợ đau, cũng chẳng sợ chết, mà cho dù có chết

cũng chỉ là tổn hao tiên lực cạn kiệt, mà không tổn thương đến thể xác và nguyên thần, quả thực là một đại thần thông vô cùng lợi hại, chẳng trách chỉ có sức mạnh hư không siêu việt mới có thể thi triển được.

- Cổ Thần đạo hữu, sức mạnh ban này của ngài, quả thật là kinh động đất trời, khiến cho quỷ thần phải nể sợ, đó quả thực là chỉ có cảnh giới hư không siêu việt trong truyền thuyết, mới có thể thi triển đại thần thông thân ngoại hóa thân này?

Cửu đại yêu vương sau khi thu hồi công lực hoàn tất, Thạch Hầu Vương kinh ngạc lên tiếng.

Cổ Thần quay người lại, mỉm cười gật đầu.

Thạch Hầu Vương giọng đầy kinh ngạc:

- Từ sau khi thời đại thượng cổ kết thúc, cổ hoang vẫn chưa từng xuất hiện cao thủ cái thế đạt cảnh giới hư không siêu việt. Tu vi cao nhất cũng chỉ đạt đến hư không hậu kỳ diên phong, chứ không có cách nào thi triển đại thần thông thân ngoại hóa thân. Cổ Thần đạo hữu, có thể nói là ngài là người đầu tiên thi triển thân ngoại hóa thân kể từ sau thời thượng cổ mấy vạn năm đến nay đây.

Cổ Thần cười nhạt nói:

- Đây chẳng qua là do có trợ lực của Cửu Sát Đồ Thiên Đại Trận mới có thể tạo ra thần thông này, nếu như dựa vào thực lực của tôi hiện giờ, thì vẫn còn kém xa.

Một tên yêu vương nói:

- Cổ Thần đạo hữu nói vậy sai rồi, từ sau thời đại thượng cổ, cao thủ hư không hậu kỳ diên phong tuy rằng không nhiều, nhưng cũng không phải là ít, nhưng lại chưa từng có một ai có thể ngưng tụ thân ngoại hóa thân, vậy mà Cổ Thần đạo hữu tu vi chỉ mới đạt cấp hư không hậu kỳ, mà đã có thể thi triển loại đại thần thông vô thượng này, điều đó cho thấy, đợi sau khi Cổ Thần đạo hữu bước vào hư không hậu kỳ, thì đã có thể sánh ngang với những cao thủ đạt cảnh giới cái thế thời xưa rồi. Bất kỳ cao thủ nào vượt qua được thời đại thượng cổ để trở thành cao thủ đầu tiên từ sau thời thượng cổ, thì không ai có thể sánh bằng cả.

- Tôi thấy không chỉ vậy, hư không hậu kỳ, đều có thể ngưng tụ thân ngoại hóa thân, tiêu diệt những cao thủ chỉ thượng của hư không hậu kỳ diên phong, thì dễ như là giết một con muỗi, chỉ e rằng Cổ Thần đạo hữu chỉ cần bước vào hư không trung kỳ, thì cả một cổ hoang giới tu chân, sẽ không còn có ai là đối thủ nữa, và lúc đó có thể trở thành người đầu tiên sau thời đại thượng cổ.

Một tên yêu vương khác lại nói.

Trong mắt của tất cả các yêu vương, đều tràn đầy sự ngưỡng mộ, thậm chí là có chút đổ lệ. Thực lực của Cổ Thần quả thực là quá lớn mạnh rồi. giá trị trung kỳ mà đã có thể tiêu diệt được cao thủ siêu cấp của hư không trung kỳ, nếu như mà đạt đến hư không trung kỳ, thì cơ bản có thể nói là hư không vô địch, ngay đến cả cao thủ mạnh nhất của hư không hậu kỳ diên phong cũng không có cách gì sánh ngang với hắn ta được.

Khi biết được tiềm lực phát triển lớn lao ngày sau của Cổ Thần, trong lòng của mỗi một tên yêu vương đều nảy sinh một ý niệm, hiếm khi có chút giao tình với Cổ Thần, nhất định phải nắm bắt thật tốt, để trở thành bạn bè, chứ nhất thiết chớ nên trở thành kẻ thù, nếu không thì tuyệt đối trở thành một tai họa lớn.

Ngọc Kinh Vương nói:

- Quỷ tướng của âm giới đã chết, nhiệm vụ của chúng tôi cũng đại công cáo thành, Cổ Thần đạo hữu, hãy để Thiên Hồ Vương giúp chúng tôi xóa đi ký ức về Cửu Sát Đồ Thiên Đại Trận thôi!

- Được, các vị yêu vương, xin mời!

Giữa mây của Cổ Thần lại lóe lên một ánh hào quang, Như Ý Linh Long bảo tháp bay ra, xuất hiện bên cạnh, cánh cổng tầng tháp thứ ba mở ra, chín luồng sáng chớp nhoáng một cái, chín tên yêu vương, lại bay trở vào bên trong Như Ý Linh Long bảo tháp.

Ngoài Cổ Thần cùng với Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm và Tịch Ngọc bốn cô gái này ra, những vũ sĩ khác của vu tộc, không hề biết là có cửu đại yêu vương đang ở bên trong nơi lánh nạn, những vũ sĩ bình thường có mâu thuẫn rất lớn với hai bộ tộc người và yêu, nên không để cho họ biết vẫn tốt hơn.

Bước vào Chiến Thần điện, xuyên qua trận pháp, Cổ Thần lại quay trở vào nơi lánh nạn dưới mặt đất.

Rất nhanh, Cổ Thần lại quay trở vào bên trong căn động nơi bốn cô gái đang ở trong đấy.

- Sao rồi? Cổ Thần sư đệ.

Cổ Thần vừa xuất hiện, cả bốn cô gái đồng thanh hỏi.

Tiểu Bạch cùng với Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm và Tự Ngọc ba người ngày đêm ở cùng nhau, nên cũng bị ảnh hưởng bởi ba cô gái ấy và cũng trở nên quan tâm đến Cổ Thần.

Cổ Thần nhìn bốn cô gái mỉm cười và nói:

- Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận quả nhiên lợi hại, tứ đại quý tướng đều bị đệ tiêu diệt, còn lại là quý tướng trên thiên đình, đã không còn đáng để lo ngại nữa....

Trong lúc nói chuyện, Cổ Thần quơ tay một cái, một luồng tiên lực bao trùm cả căn động. Sau đó, giữa đôi mày lại lóe sáng, Như Ý Linh Long bảo tháp lại xuất hiện, cánh cổng tháp tầng ba lại mở ra, cửu đại yêu vương lại từ tháp bay ra, xuất hiện bên trong căn động.

- Tiểu Bạch, vất vả cho tử rồi.

Cổ Thần nhìn về phía Tiểu Bạch, Tiểu Bạch chột cười và nói:

- Không có gì đâu, bây giờ bắt đầu được chưa?

Cổ Thần gật gật đầu.

Cửu đại yêu vương đều thả lỏng tinh thần, không hề có chút kháng cự. Tiểu Bạch bèn triển khai hai loại dị thuật là mê hồn và hủy ký ức, và thế là trong vô thức đã xóa đi những ký ức có liên quan đến Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận của cửu đại yêu vương.

Một lúc sau, cửu đại yêu vương đều thức tỉnh trở lại, cả bọn đưa mắt nhìn nhau.

Những ký ức về việc được Cổ Thần dẫn đến phía dưới địa đạo Chiến Thần điện của bộ tộc Cổ Vu, rồi sau đó học cách bày ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’ với Cổ Thần cũng như việc nghênh chiến với tứ đại tướng quý vẫn đều hiện hữu trong đầu, chỉ riêng việc ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’ được bố trận như thế nào thì lại mơ hồ và không nhớ gì cả.

740. Chương 114 : Giá Vụ Hậu Kỳ

Ngọc Kinh Vương nói:

- Đa tạ Cổ Thần đạo hữu và Vu tộc đã tương trợ, tứ đại quý tướng cuối cùng cũng đã bị triệt tiêu, trừ được hậu hoạn, nhưng trong thiên đình, vẫn còn những tướng quý cùng với việc yêu vương giới bị chiếm cứ, đồng thời số lượng cũng còn khá đông, đó cũng là một mầm họa lớn, trong số đó có không ít đều là cao thủ siêu cấp hư không trung kì và hư không sơ kì, thực lực cũng vô cùng lớn mạnh, chúng ta phải nhanh chóng tiêu diệt bọn chúng.

Dưới quyền của Độc Giác quý vương có hơn một trăm lẻ tám tướng quý độ hư. Trong đó, quý tướng thuộc cấp hư không kì có đến hai mươi hai tên, đệ nhất, đệ nhị, đệ tam, đệ tứ, đệ ngũ, đệ lục, cùng với đệ bát và đệ cửu...đều là những tướng quý lợi hại, và đều đã bị Cổ Thần tiêu diệt. Ngoài ra, cổ Thần còn tiêu diệt cả vài tên tướng quý hư không kì. Thế nhưng những tướng quý hư không kì vẫn còn không ít, còn về những tướng quý thuộc cấp giá vụ kì thì lại còn nhiều hơn, đây quả thực là một nguồn sức mạnh vô cùng to lớn, không thể xem thường.

- Đáng tiếc, chỉ có tứ đại quý tướng đuổi được đến đây.

Thạch Hào Vương thở dài một tiếng và nói:

- Nếu như tất cả quý tướng đều đuổi đến đây, thì thân ngoại hóa thân của Cổ Thần đạo hữu vừa xuất hiện, thì e rằng trong tích tắc là toàn bộ bọn chúng sẽ bị tiêu diệt.

Cổ Thần nói:

- Không đáng ngại, quỷ tướng lợi hại nhất đã chết, những tướng quỷ còn lại, không thể gây sóng gió gì đâu, có điều là số lượng của chúng quá đông, chúng ta nhân lực lại quá ít, cho nên vẫn cần tìm kiếm thêm nhiều trợ thủ, thì mới không có tổn thất. Những tên tướng quỷ ấy do thấy tôi nên mới xuất hiện, tôi sẽ theo các ngài đi một chuyến, cùng các vị yêu vương đồng tâm hiệp lực, quét sạch bọn oan hồn trên thiên đình.

Cửu đại yêu vương vẻ mặt mừng rỡ, Ngọc Kinh Vương nói:

- Vậy thì xin được đa tạ Cổ Thần đạo hữu, chuyến này đến thiên đình, không chỉ phải quét sạch bọn oan hồn, mà còn phải toàn thắng, yêu tộc đã bị tổn thất trầm trọng, không thể có thêm bất kì tổn thất nào nữa. Trước khi đến thiên đình, chúng ta nên tập hợp các cao thủ độ hư thực vật sinh linh, rồi đến Kim Long Nhai tìm thêm một số trợ thủ của bộ tộc rồng, với thực lực đủ mang tính áp đảo như vậy, thì mới bảo đảm không dễ thất bại, đồng thời với việc quét sạch bọn oan hồn, cũng đảm bảo bên chúng ta không xuất hiện bất kì những sai sót ngoài ý muốn nào...

Cổ Thần gật đầu nói:

- Được, nếu vậy tôi sẽ đi cùng các ngài một chuyến, tôi cũng định đi đến Kim Long Nhai để thăm Ngô Tinh đại ca của tôi.

Nói xong, cánh cổng tháp tầng thứ ba lại mở ra, sau đó cửu đại yêu vương lại biến mất vào trong bảo tháp.

Nhìn ánh mắt của bốn cô gái, Cổ Thần mỉm cười và nói:

- Các tỉ cũng đi cùng chứ!

Nói xong, cánh cửa tầng thứ sáu của bảo tháp lại mở ra.

- Được, hihi!

Bốn cô gái cười khì, sau đó biến vào trong không gian bảo tháp ở tầng thứ sáu.

Bảo tháp sau đó biến thành một luồng sáng, ẩn vào chính giữa đôi mày của Cổ Thần, nếu như đã muốn rời khỏi một lúc, thì việc đưa Vu tộc trở lại mặt đất sinh sống, phải tạm thời gác lại để sau vậy.

Rất nhanh đã hơn hai canh giờ trôi qua, một luồng sáng nhanh, di chuyển với tốc độ năm ngàn dặm, bay về phía Chiến Thần điện, đó chính là Cổ Thần.

Với tốc độ nhanh vô cùng tận của Cổ Thần, một canh giờ có thể bay được mấy chục ngàn vạn dặm. cho nên, trong khoảng nửa canh giờ, Cổ Thần đã đến Đồ yêu cốc mang theo ba vị cao thủ thực vật sinh linh ở cấp độ hư. Sau đó lại mất thêm nửa canh giờ để đến Kim Long Nhai.

Và họ đã gặp Ngô Tinh tại Kim Long Nhai, lúc bấy giờ mới biết được là thì ra Ngọc Kinh Vương và Ngô Tinh có mối quan hệ khá sâu sắc, dường như là quan hệ đồng đạo, chẳng trách ngày trước Ngọc Kinh Vương lại ra tay cứu Cổ Thần.

Việc tiêu diệt oan hồn rất khẩn cấp, cho nên họ không dừng lâu tại Kim Long nhai, mà mang theo một số cao thủ độ hư của bộ tộc rồng, và sau đó nửa canh giờ sau đã quay trở về thiên đình.

Sau đó là quét sạch toàn bộ bọn oan hồn không sót một tên.

Tiểu Bạch đã cứu ra, chuyện oan hồn của âm giới xâm lược đã được giải quyết hoàn toàn. Trong lòng của Cổ Thần, đại bộ phận sự việc trong lòng đều đã có được lời giải đáp, có điều về tung tích của phụ thân Cổ Thương Cùng, hẳn vẫn còn canh cánh trong lòng.

Vốn cho rằng Cổ Thương Tùng đã thân vong, thế như Cổ Thần không ngờ được rằng, ngay tại hải vực đầy phong ba vực thẳm lại trông thấy hình bóng của Cổ Thương Tùng, đồng thời, Tu vi của Cổ Thương Tùng lại đạt đến cảnh giới hư không trung kì.

Điều này quả thực khiến cho Cổ Thần kinh ngạc.

Thế nhưng, Cổ Thương Tùng xuất hiện như bóng ma, sau khi đã quét sạch bọn oan hồn trên thiên đình, Cổ Thần đã từng hỏi qua Ngọc Kinh Vương về tin tức của tên hắc y nhân đã đánh nhau với cô ấy và Man

Ngưu Vương, Đông Long Vương trong trận gió bão vực sâu ngày ấy, Ngọc Kinh vương đã nói với Cổ Thần rằng, tên hắc y nhân đó đã đánh một trận với họ tại cửa vào của khu di tích cổ, mà sau đó thì họ không còn trông thấy tên hắc y nhân đó nữa.

Cho nên, Cổ Thần đối với tin tức của Cổ Thương Tùng, không còn một chút manh mối, cho dù là muốn tìm kiếm, tung tích của Cổ Thương Tùng, thì cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Cổ Thần về đến Chiến Thần điện, bèn đưa tất cả vụ sĩ sống phía dưới mặt đất của Chiến Thần điện quay trở lên mặt đất.

Việc tìm kiếm tung tích của Cổ Thương Tùng, không có manh mối, nên không biết phải bắt đầu từ đâu, nên Cổ Thần đành phải tạm gác chuyện tìm phụ thân sang một bên, chuẩn bị bế quan tu luyện trong chiến thần điện, để xem thử có thể đột phá tu vi lên giá vụ hậu kỳ hay không.

Trước khi bế quan tu luyện, Cổ Thần khởi hành đến Hiên Viên Đế Chư một chuyến, để xem dựa vào thực lực hiện tại, có thể phá được luồng sáng bên ngoài của ‘bốn nguyên chi thổ’ hay không, để rồi đoạt lấy ‘bốn nguyên chi thổ’ vào trong tay, việc này có thể giúp cho Cổ Thần có thể nhanh chóng bước vào giai đoạn giá vụ hậu kỳ.

Nhưng mà, kết quả có chút đáng tiếc, thực lực của Hiên Viên đại đế mạnh hơn nhiều so với Thanh Hoa đại đế, luồng ánh sáng màu vàng đất ấy, có mức độ kiên cố đến mức không thể nào ngờ được.

Bất luận Cổ Thần đã sử dụng ‘Phá Thiên Chỉ’ để công kích, hay sử dụng cổ thần thần thông ‘ba đầu sáu tay’ để thi triển ‘riêu phá núi’ để chém vỡ, hoặc kích hoạt các nguồn lực thủy, hỏa, mộc ba nguồn lực lớn trong cơ thể, để đặc tính ngũ hành đồng nguyên, sẽ có thể kích hoạt triệt để ‘bốn nguyên chi thổ’, và để cho ‘bốn nguyên chi thổ’ có thể được đẩy ra khỏi luồng sáng ấy một cách triệt để.

Nhưng kết quả cũng giống nhau, luồng ánh sáng màu vàng đất ấy không hề có chút suy chuyển, Hiên Viên Đại đế được coi là thủ lĩnh của ngũ đế thời thượng cổ, là cao thủ đầu tiên sau thời thái cổ, và phong ấn mà ngài đặt ra quả nhiên là rất mạnh.

Không có cách nào đoạt được ‘bốn nguyên chi thổ’ Cổ Thần đành phải tạm thời từ bỏ hi vọng nhờ vào ‘bốn nguyên chi thổ’ để nâng tu vi lên giá vụ hậu kỳ.

Chương 114: Giá Vụ hậu kỳ. (Trung)

Trong cơ thể Cổ Thần bây giờ đã có tam đại bốn nguyên ngũ hành, ánh sáng là bốn nguyên của tu luyện, là sức mạnh để đạt được pháp tắc, nó nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ của những pháp tắc cảm ngộ tu sĩ khác. Bước vào giai đoạn giá vụ hậu kỳ, thì vấn đề chỉ còn là thời gian, đồng thời, tốc độ sẽ nhanh hơn so với các cao thủ giá vụ bình thường. ‘bốn nguyên chi thổ’ lại không lấy được về tay.

Bốn nguyên chi thổ càng khó lấy được, thì chứng tỏ sức mạnh của ‘bốn nguyên chi thổ’ mạnh hơn nhiều so với tam đại bốn nguyên mà Cổ Thần đang có. Theo sự tăng dần của tu vi, cũng sẽ có một ngày, Cổ Thần sẽ đột phá được luồng sáng màu vàng đất ấy, để rồi đoạt được ‘bốn nguyên chi thổ’. Đến lúc ấy, nhất định sẽ phát huy được hiệu quả lợi ích càng lớn.

Mộ huyết của Hiên Viên vô cùng bí mật, Cổ Thần cũng không sợ bị những tu sĩ khác phát hiện, cho dù là phát hiện được, thì muốn lấy được ‘bốn nguyên chi thổ’ cũng không phải dễ. Chỉ ít, với tu vi hiện giờ của Cổ Thần, thi triển hết mọi bí pháp, sử dụng tất cả tiên bảo, cũng đều bó tay. Vì thế, đối với ‘bốn nguyên chi thổ’ Cổ Thần rất là an tâm.

Sau khi rời khỏi một viên của Hiên Viên, Cổ Thần lại quay trở về xem lại di chỉ xưa của thành Lạc Thủy. Thế nhưng, di chỉ xưa của thành Lạc Thủy từ lâu đã trở thành hồ Cự Trướng, nên Cổ Thần không thể tìm được chút manh mối có liên quan đến người cha Cổ Thương Tùng. Bất lực, Cổ Thần chỉ đành quay về Chiến Thần điện của Vu Tộc.

Lần trước khi khai quật Chiến Thần sơn, Cổ Thần mới ba mươi một tuổi.

Cổ Thần ở trong núi Chiến Thần suốt năm năm trời, rồi sau đó lại đến núi Siêu Cấp Đại Dương ở tận Nam Hải, cùng Hư Tử Uyên song luyện “Hỗn độn âm dương chân quyết”, sau mười năm, lúc ấy hắn đã bốn mươi sáu tuổi, từ Nam Hải quay về, đánh bại Trà Độc Ma Vương, người đã tranh đoạt mất hỏa huyền đại vu.

Và cũng trong cùng một năm, thành Lạc Thủy bị hủy diệt, Cổ Thần phần nộ, đánh giết về phía Đại Doanh Đế Đình, sau đó, Cổ Thần đã đến quốc độ phàm nhân tại Bắc Hoang, và bắt đầu cảm ngộ được nhân sinh đại đạo ở Cốc Gia thôn.

Một trăm lẻ tám tuổi, Cổ Thần rời khỏi Bắc Hoang, đi men theo con sông Hắc Thủy đi về phía nam, và rồi ngộ đạo trên sông Hắc Thủy, một bước đi vào mật cảnh độ hư. Tiếp đó, cùng với những cao thủ độ hư khác, đi vào mộ huyết của Hắc đế, giết chết hai vị lão tử của Tạng gia cùng với Thánh Tử Cơ Thần Không, đồng thời cũng đánh trọng thương Thánh Hoàng Cơ Ngâu và Độ Thiên Đại Sư, đoạt được ‘bổn nguyên chi thủy’ do Hắc Thủy Đại Đế để lại.

Cùng năm đó, Cổ Thần đi về phía vực thẳm gió bão tại Đông hải, quen biết được ‘Côn Ngô Tiên Đế’, và có được vô thượng thần thông ‘Phá Thiên Chỉ’ do ‘Côn Ngô Tiên Đế’ để lại, và cả tiên thiên linh bảo ‘Càn Khôn Ngọc Bích.’

Năm một trăm mười tám tuổi, Cổ Thần rời khỏi vực thẳm gió bão, giết chết Tạng Khôn Huyền cùng với nhiều cao thủ của Chư Tử thế gia. Dưới sự giúp đỡ của Ma Đằng Vương, hấn đến Thanh Hoa cốc, và đoạt được ‘Thanh Thụ Thảo’ từ tay của Thanh Hoa Vương.

Năm một trăm mười chín tuổi, Cổ Thần dựa vào Ngộ Hư Đan tu vi trở nên đột phá đến cấp giá vụ sơ kì.

Năm một trăm hai mươi hai tuổi, Cổ Thần vào tìm mộ huyết của Thanh đế và đã đoạt được ‘bổn nguyên chi mộc’, tu vi một lần nữa lại đột phá, bước vào giai đoạn giá vụ trung kì.

Một trăm hai mươi bốn tuổi, Cổ Thần lên thiên đình, diệt Kim Bằng Vương. Cứu Tiểu Bạch ra, và sau đó trở lại đầm Âm Minh, diệt hết một trăm lẻ tám quỷ tướng của Độc Giác Quỷ Vương.

Tuy rằng tình theo thời gian của Như Ý Linh Lung bảo tháp, Cổ Thần đã được hơn hai trăm tuổi, nhưng tính theo thời gian tại thế giới Cổ Hoang này, Cổ Thần năm nay chỉ mới một trăm hai mươi bốn tuổi.

Núi Chiến Thần cứ mỗi trăm năm lại mở một lần, năm Cổ Thần ba mươi một tuổi núi Chiến Thần đã mở, vậy năm Cổ Thần một trăm ba mươi một tuổi, núi Chiến Thần một lần nữa lại mở ra.

Núi Chiến Thần mở ra lần kế tiếp thì chỉ còn bảy năm thời gian.

Sức mạnh mà Cổ Thần nhận được từ ‘Cửu Sát Đồ Thiên đại trận’, khiến cho tu vi của hắn bùng dâng lên đến hư không hậu kì, thực lực thì vượt lên hẳn sự tồn tại của việt không, trải nghiệm được trước cảm giác tiên lực vô biên, khiến cho sự linh hội của hắn đối với quy luật, càng trở nên sâu sắc hơn, và có được một cảm giác thăng hoa.

Thời gian bảy năm ở thế giới Cổ hoang, thì trong tầng thứ tư của Như Ý Linh Long bảo tháp lại là bảy mươi năm, Cổ Thần đương nhiên sẽ không lãng phí một khoảng thời gian dài như vậy, nhân lúc sự cảm nhận trong lòng vẫn còn, bèn vào bên trong tầng thứ tư của bảo tháp nơi thời gian nhanh gấp mười lần, tiếp tục bế quan, và luyện hóa tam đại bổn nguyên hỏa, thủy, mộc, linh hội sức mạnh của quy luật.

Tiên bảo đẩy nhanh tốc độ, không phải chỉ có Như Ý Linh Long bảo tháp. Thế nhưng, tu sĩ có thể ở bên trong tiên bảo có thể đẩy nhanh thời gian để cảm ngộ quy luật, thì cả một Cổ Hoang chỉ có duy nhất Cổ Thần một người.

Bởi vì, bên trong không gian của bất kì một tiên bảo có khả năng đẩy nhanh thời gian, thì chỉ có sự tồn tại của quy luật thời gian, chứ không có bất kì quy luật khác, tu sĩ khi đã bước vào, thì chỉ có thể tu luyện quy luật thời gian.

Mà bên trong cơ thể Cổ Thần lại chỉ có tam đại bổn nguyên hỏa, thủy, mộc, là tu sĩ mật cảnh độ hư dưới kì hợp đạo, quá trình tu luyện, chính là phải không ngừng cảm nhận quy luật, trong đó quan trọng nhất là quy luật ngũ hành. Ngũ hành chính là nguồn gốc của vạn vật, cũng là nguồn gốc của quy luật, và là cơ sở của bất kì quy luật nào.

Sức mạnh quy luật của những thứ khác đều được sinh ra từ việc sau khi cảm ngộ được quy luật ngũ hành.

Vì thế, Cổ Thần có thể thông qua tam đại bổn nguyên trong cuộc sống, để cảm nhận ba loại quy luật ngũ hành, tốc độ tu luyện, đương nhiên là nhanh hơn nhiều so với những tu sĩ độ hư bình thường.

Kể từ khi oan hồn trên thiên đình bị tiêu diệt, cả ba tộc người, yêu và vu đều khôi phục sự yên bình.

Tin tức Cổ Thần giết chết Kim Bằng Vương đã truyền đi khắp Cổ Hoang, thực lực của hắn đã được các tu sĩ trong thiên hạ liệt ngang hàng với đại thống Ngô Tinh của bộ tộc rồng, Thánh Hoàng Cơ Nghê của bộ tộc người, lãnh tụ pháp môn Thiên Thiên đại sư. Đồng thời, tin tức về tứ đại tướng quý bị Cổ Thần giết chết tại Chiến Thần điện cũng nhanh chóng được mọi người biết đến. Tuy rằng Cổ Thần phải thông qua ‘Cửu Sát Đô Thiên đại trận’ mới có thể giết được bốn tướng quý, thế nhưng vẫn không mấy may ảnh hưởng đến danh tiếng hắn được lưu truyền.

Tuy rằng tin tức về việc trong tay Cổ Thần có ‘chiến thần lệnh’, cũng đã được loan truyền khắp cả giới tu chân, nhưng do khiếp sợ tu vi của Cổ Thần, nên chẳng có ai dám đến Chiến Thần điện để gây loạn.

Dù sao, trong Cổ Hoang hiện nay người có thể uy hiếp được Cổ Thần, ngoại trừ Ngô Tinh, Thánh Hoàng Cơ Nghê và Độ Thiên đại sư ra, rất khó có thể tìm được người thứ tư, mà cả ba người kia kể từ sau khi bị đánh trọng thương tại mộ huyết Hắc Đế từ mười sáu năm trước đến nay, thì chưa từng lộ diện, chứng tỏ là vẫn đang bế quan trụ thương.

Chương 114: Giá Vụ hậu kỳ. (Hạ)

Yêu tộc vốn là cư trú trên thiên đình, rất ít khi lộ mặt, hiện nay nguyên khí lại bị hao tổn nặng nề, tất cả yêu vương đều ẩn nấp trong thiên đình không ra ngoài nữa, chủ yếu là để bồi dưỡng lại tiềm lực của yêu tu, và âm thầm khôi phục nguyên khí.

Tộc người và phật môn, do thủ lĩnh bị trọng thương, những tu sĩ dưới cấp đều không dám tự làm chủ, nên nhìn bề mặt vẫn rất là thanh bình.

Bộ tộc Cổ Vu do núi Chiến Thần không lâu sau lại mở ra, các bộ lạc lớn đều đang bồi dưỡng các vu sĩ tân sinh, để chuẩn bị cho đại sự trăm năm vào thánh địa núi Chiến Thần.

Cả một Cổ Hoang, đều sống lặng lẽ trong yên bình.

Thời gian như mây trôi, âm thầm lặng lẽ

Ngày lại qua ngày, năm này sang năm nọ...

Thế giới Cổ Hoang trải qua thời gian gần bảy năm, trong Linh Long bảo tháp, cũng đã hơn bảy mươi năm trôi qua.

Sau gần bảy mươi năm bế quan tu luyện, Cổ Thần đã luyện hóa không ít tam đại bốn nguyên ‘hỏa, thủy, mộc’, lĩnh hội sâu sắc ba loại quy luật ngũ hành của ‘hỏa, thủy, mộc’. Rồi sau đó, căn cứ vào quy luật ngũ hành của ba loại, để nảy sinh ra các quy luật khác.

Gần bảy mươi năm bế quan, tu vi của cổ thần, cuối cùng cũng tiến lên một mức, từ giá vụ trung kỳ đã vượt lên đến giá vụ hậu kỳ

Năm một trăm hai mươi hai tuổi bước vào thời giá vụ trung kỳ, một trăm ba mươi một tuổi bước vào giai đoạn giá vụ hậu kỳ, nếu tính theo thời gian nhanh gấp mười lần trong bảo tháp, cũng chỉ mất chín mươi năm thời gian, tu vi của Cổ Thần lại có sự tiến bộ hơn, không thể không nói, tốc độ tu luyện như vậy, những tu sĩ khác, quả thực không thể đuổi kịp được.

Lần này Cổ Thần sở dĩ có thể chỉ trong vòng chưa đến trăm năm mà đã từ giá vụ trung kỳ nâng lên giá vụ hậu kỳ, lần trước tiêu diệt tứ quý, nhận được sức mạnh của ‘Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận’, quả là có công dụng, khiến cho Cổ Thần lĩnh hội được quy luật, và có được sự trải nghiệm.

Như vậy, Cổ Thần thông qua quy luật ngũ hành để làm nảy sinh ra sức mạnh của những quy luật khác, nên sẽ nhẹ nhàng hơn và tốn ít thời gian hơn.

Cổ Thần bước vào giai đoạn giá vụ hậu kỳ, bên trong Như Ý Linh Long bảo tháp đại khái là đã qua hai năm thời gian, tại thời gian của thế giới Cổ Hoang, vừa đúng cách lần mở núi Chiến Thần lần trước đã qua đúng một trăm năm.

Thời gian cách nhau trăm năm, núi Chiến Thần một lần nữa lại mở ra, trong ngày trọng đại này, Cổ Thần cũng kết thúc việc bế quan tu luyện, rời khỏi Như Ý Linh Long bảo tháp, với thân phận là chiến thần, chủ trì đại sự trăm năm cho lần mở núi Chiến thần này.

Lần mở núi Chiến Thần này, chuyện quan trọng nhất là, chẳng qua là việc Chúc Hỏa Dung mang trong người dòng máu chiến thần, có thể vào bên trong núi Chiến Thần, để được Chiến Thần truyền thừa “Chiến Thần Tinh Kinh”.

Cổ Thần với tư cách là Chiến thần, tuy rằng được bộ tộc Cổ Vu thừa nhận, nhưng rốt cuộc vẫn là tu sĩ của tộc người, còn Chúc Hỏa Dung là tu sĩ Vu tộc chân chính thuần chất, cho nên việc Chúc Hỏa Dung có thể vào núi Chiến Thần, nhận được chiến thần truyền thừa, điều này khiến cho mỗi một tu sĩ vu tộc đều cảm thấy vui mừng.

Núi Chiến Thần cứ mỗi trăm năm mở một lần, chỉ có những vu sĩ từ cấp minh khiếu trở xuống mới có thể vào bên trong, nhưng truyền nhân chiến thần lại là ngoại lệ, chỉ cần núi Chiến Thần mở ra, truyền nhân chiến thần có thể vào bên trong bất cứ lúc nào.

Hiện giờ tu vi của Cổ Thần đã đạt cấp giá vụ hậu kỳ, cho dù muốn vào núi Chiến Thần, muốn vào thì không phải là không được, chỉ là chiến thần truyền thừa hắn đã nhận được rồi, nên không cần thiết phải vào thêm một chuyện nữa.

Chúc Hỏa Dung tu vi hiện giờ là thuộc hạng Minh Khiếu kì cực hạn, nhưng do trong cơ thể có dòng máu chiến thần, do đó không bị hạn chế bởi núi Chiến Thần, và có thể vào bên trong.

Trước khi Chúc Hỏa Dung vào núi Chiến Thần, Cổ Thần đã xóa đi dấu ấn tiên lực của ‘chiến thần lệnh’, tạm thời giao cho Chúc Hỏa Dung bảo quản, để ông ta vào bên trong núi Chiến Thần, tu luyện “Chiến Thần Tinh Kinh”. Ngoại trừ “Chiến Thần Tinh Kinh”, công pháp tu luyện nhục thân lớn mạnh nhất thiên hạ, cũng chỉ có ghi chép 1196 huyết đạo và phương pháp kích hoạt. Cho nên, cho dù Chúc Hỏa Dung có tu vi ở cấp Minh Khiếu kì cực hạn, nhưng “Chiến Thần Tinh Kinh” đối với ông ta vẫn có tác dụng rất lớn.

Đồng thời, trong “Chiến Thần Tinh Kinh”, ngoại trừ ‘chiến thần bất diệt thể’ ra, còn có ‘chiến thần diệt tinh quyền’ và ‘rìu trăm sát’ là hai tuyệt thể thần thông. Chúc Hỏa Dung có được chiến thần truyền thừa, tu vi sẽ được nâng lên nhiều lần, dưới tu vi vô địch, thậm chí, khi tu thành ‘rìu trăm sát’, có thể bước phân cao thấp với tu sĩ độ hư thuộc cấp đẳng vân sơ kì.

Vào ngày này, các vu sĩ của chín bộ lạc lớn đều tụ tập đến Chiến Thần điện, cả một bộ tộc Cổ Vu đều trải qua một ngày đầy náo nhiệt và sôi động.

Mãi đến khi núi Chiến Thần thực sự mở ra, các vu sĩ tinh anh của các bộ lạc lớn đều đi vào trong núi Chiến Thần, thì cảnh tượng náo nhiệt, mới dần dần lắng xuống.

Lần này núi Chiến Thần mở ra, không hề xảy ra nhiều chuyện giống lần trước khi mà Cổ Thần đi vào núi Chiến Thần, lần này có vẻ bình thường hơn nhiều.

Có một chiến thần thuộc cấp giá vụ hậu kỳ như Cổ Thần ở đây, thì không có bất kì ai có thể qua nổi cặp mắt của hắn để lên vào bên trong núi Chiến Thần được.

Núi Chiến Thần mở ra một lần, sẽ kéo dài trong thời gian năm năm, bất kì tu sĩ nào vào trong núi Chiến Thần, đều có thể ở lại bên trong núi Chiến Thần với thời gian năm năm.

Thời gian năm năm không phải là ngắn, đợi đến khi có vu sĩ tinh anh đều vào bên trong núi Chiến Thần, thì chín vị đại vu sĩ bên dẫn theo các vu sĩ của bộ lạc mình, từ biệt Cổ Thần và rời khỏi Chiến Thần điện.

Cổ Thần và bốn cô gái, cũng quay về nơi dừng chân bên trong Chiến Thần điện.

- Lại một trăm năm nữa trôi qua!

Tự Ngọc thở dài:

- Cổ Thần à, tu vi của đệ ngày càng cao, còn tí thì cứ đứng mãi ở cấp minh khiếu kì cực hạn, đã một trăm năm rồi, bước vào độ hư, quả thực không dễ.

Hư Tử Uyên nói:

- Tỉ cũng vướng lại ở mình khiếu kì cực hạn, một trăm năm rồi, bước vào độ hư rồi, vẫn không cảm thấy có chút tiến triển nào cả.

Cổ Thần nói:

- Bước vào độ hư, không chỉ cần có ngộ tính cao siêu, thời gian dài, mà còn cần một chút thời cơ phù hợp, các tỉ tu luyện bên trong không gian của Như Ý Linh Long bảo tháp, đối với sự lĩnh ngộ quy luật không gian cũng đủ rồi, nhưng vẫn chưa cảm nhận được con đường của đời người, thiếu đi phần gọi là khiết cơ, sau này, các tỉ không cần phải vào không gian bên trong tháp tu luyện nữa, đi ra bên ngoài tìm hiểu, để cảm nhận cuộc sống của những con người và vu sĩ bình thường, sự thay đổi nhân sinh của họ, để cảm nhận con đường lớn của đời người, nên bắt đầu từ quy luật sinh tồn!

Tiểu Bạch nói:

- Sao gọi là quy luật sinh tồn?

Tiểu Bạch có dòng máu của Thiên Thánh Hồ, việc tu luyện thông suốt không trở ngại, và từ rất sớm đã bước vào tu vi minh khiếu kì cực hạn, độ hư mặt cảnh chính là bức chắn đầu tiên của cô ta.

741. Chương 115 : Tây Thù Phật Môn

Cổ Thần nói:

- Lấy mạnh chế yếu, vật đầu với trời, kẻ thích nghi thì sống sót, kẻ yếu thì ắt tự diệt vong, đó chính là quy luật sinh tồn!

- Dĩ cường lăng nhược, vật cánh thiên trạch, thích giả sinh tồn, liệt giả diệt vong, quy luật sinh tồn!

Tiểu Bạch lặp lại một lần, và như có chút suy tư.

Câu nói này chính là do Ngô Tinh đã nói với Cổ Thần, trước khi hắn chuẩn bị bước vào quốc độ của phạm nhân, để cảm ngộ nhân sinh đại đạo. Đồng thời còn dẫn hắn đi xem cảnh tượng sinh tồn của một số dã thú trên đại thảo nguyên, Cổ Thần khi ấy bèn ghi nhớ nằm lòng câu nói này. Và rồi, trải qua hơn sáu mươi năm cảm ngộ nhân sinh, hắn đã lĩnh ngộ triệt để quy tắc sinh tồn.

Quy tắc sinh tồn là một quy tắc duy nhất không giúp người lĩnh hội có được tiên lực, chỉ có thể cải thiện nhận thức của tu sĩ đối với bản chất của thế giới, càng hiểu sâu hơn về toàn thể giới, đồng nghĩa với việc tăng cường tính giác ngộ.

Liên quan đến quy tắc sinh tồn, Cổ Thần từ lâu đã từng nói qua với Hư Tử Uyên, Mộng Tiên Âm và Tự Ngọc, họ đều biết quy luật sinh tồn, nhưng chưa từng được tận mắt trông thấy sự thay đổi nhân sinh của những con người và vu dân bình thường, vì thế, đối với sự lĩnh ngộ quy luật sinh tồn, vẫn chưa đạt đến cảnh giới sâu sắc.

Cổ Thần nói:

- Chỉ có tận mắt quan sát sự thay đổi của nhân sinh, thì mới có thể lĩnh hội được quy luật sinh tồn, và thấy rõ được bản chất của thế giới, và cảm nhận được sức mạnh của các quy luật ở đâu cũng đều thấy, đợi khi các tỷ có thể cảm nhận được sự tồn tại của quy luật, thì khoảng cách bước vào độ hư cũng sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Cả bốn cô gái gật gật đầu, Hư Tử Uyên nói:

- Vậy bắt đầu từ bây giờ, chúng ta mỗi người đi tham quan các nơi của Vu Cương, xem xét sự thay đổi của nhân sinh, cảm nhận quy luật đại đạo.

Mộng Tiên Âm hỏi:

- Cổ Thần à, chúng tỷ sẽ đi cảm nhận đời người của trần thế, còn đệ chuẩn bị sẽ làm gì?

- Đệ..?

Cổ Thần nói:

- Đệ chuẩn bị tiếp tục bế quan tu luyện, tu luyện “Phá Thiên Chỉ” đã được trạng thái khá cao, nếu luyện thêm bước nữa, đệ có thể tu luyện đến cảnh giới đệ nhất nghiêm tuần thành. Đến lúc đó, ‘chỉ cần xuất ‘Phá Thiên Chỉ’, thì có thể giết chết được các cao thủ siêu cấp hư không hậu kì trong vài giây ngắn ngủi, cho dù là cao thủ hư không hậu kì diên phong, chỉ cần trúng phải ‘Phá Thiên Chỉ’ cảnh địa đệ nhất nghiêm tuần thành, thì e rằng cũng gặp phải sự tổn thương nghiêm trọng.

Bốn cô gái đều im lặng, sức mạnh của ‘Phá Thiên Chỉ’ quả thật là không thể ngờ được, mới chỉ tu luyện tới cảnh giới đệ nhất trùng thôi mà đã đáng sợ như vậy.

Cổ Thần nói:

- Các tỷ đến trần thế trải nghiệm, đệ đã để lại trong người các tỷ một đường mệnh tiên lực, nếu như gặp phải bất kì nguy hiểm nào, các tỷ cứ giải phóng nguồn tiên lực ấy ra. Đường mạch này chính là tiên lực bên trong đường mạch của đệ, có sự liên kết hơi thở mạng sống, nếu như mệnh mạch tiên lực có bất kì động tĩnh gì, ta đều cảm ứng được, các tỷ cứ luyện tập trong phạm vi của Vô Cương, nếu có nguy hiểm gì, đệ có thể nhanh chóng đến để tương cứu, các tỷ cứ trải nghiệm trong phạm vi bên trong Vu Cương, khi có gì nguy hiểm, đệ có thể đến kịp để tương cứu.

Dứt lời, Cổ Thần mở miệng nhả một hơi, bốn luồng tiên lực sáng trắng từ trong miệng bay ra, gián tiếp bay vào trong người của bốn cô gái, quả đúng là tiên lực sinh mệnh được tạo ra từ mệnh mạch của bản thân.

Rồi sau đó, bàn tay Cổ Thần đưa lên, xuất hiện bốn kiện tiên bảo: Thái hư tiên đỉnh, kim cang tinh thiết thuẫn, ngũ hành ấn, thiên đế ấn.

Cổ Thần nói:

- Bốn món tiên bảo này, tạm thời để trên người các tỷ để phòng thân, bình thường thì không nên sử dụng, lúc gặp nguy hiểm thì dùng tiên bảo để chống đỡ, đệ sẽ nhanh chóng đến ngay.

Bốn món tiên bảo, Cổ Thần lần lượt trao cho Hư Tử Uyên, Mộng Tiên Âm, Tự Ngọc và Tiểu Bạch.

Cổ Thần nói:

- Năm năm sau, nếu như đệ có thể luyện thành công ‘Phá Thiên Chỉ’ lên cảnh giới đệ nhất trọng đại thành, đợi đám Dung nhi ra khỏi núi Chiến Thần, đem trả ‘chiến thần lệnh’ cho đệ, đệ sẽ triệu hồi các tỷ trở về, dẫn các tỷ đến Tây Thủy phật môn, nơi của Đại Linh Đế Đình một chuyến, thuật luyện đan của phật môn được truyền thừa hoàn chỉnh nhất, đệ đến Tây Thủy, để hỏi thăm tung tích của ‘Ưc tâm đan’ và ‘Hư không đan’, phạm vi tu luyện của các tỷ sẽ lớn hơn, và sẽ gặp phải nhiều sự việc hơn, và cũng sẽ sớm bước vào mật cảnh độ hư sớm hơn.

- Được!

Bốn cô gái nhận lấy bốn món tiên bảo, rời khỏi Chiến Thần điện, đông tây nam bắc mỗi người đi một hướng, và cứ thế đi xa mãi.., nơi họ đến là những thôn làng bộ lạc của những vu dân bình thường, đến đây để trải nghiệm sự thay đổi nhân sinh, cảm ngộ quy luật đại đạo.

Đợi cả bốn cô gái đã đi xa, ánh sáng vàng chói từ đôi mày của Cổ Thần lóe lên, Như Ý Tiểu Xảo bảo tháp, từ giữa đôi mày bay ra, đặt ngay bên cạnh.

Cánh cổng tầng tháp thứ tư mở ra, người Cổ Thần thoát cái, và thế là vào trong khu vực nơi có tốc độ thời gian nhanh hơn mười lần.

Một ngày bên ngoài tháp, trong tháp mười ngày, ngoài tháp một năm, trong tháp mười năm.

Ngày lại qua ngày, năm hết một năm.

Cổ Thần không ngừng ở bên trong tầng thứ tư của bảo tháp, tu luyện “Phá Thiên Chỉ”.

‘Phá Thiên Chỉ’ quảng đại tinh thâm, tập hợp tất cả trận pháp trong một chỉ, hàm chứa tất cả sức mạnh của quy luật, dường như dung hợp toàn bộ đại đạo quy luật của vạn vật trời đất vào một điểm, độ khó của việc tu luyện rất lớn.

Cổ Thần cuối cùng cũng cảm nhận được, đối với việc tu luyện ‘Phá Thiên Chỉ’, giờ đã đến mức tương đối, nhưng vẫn muốn trong một khoảng thời gian ngắn, đưa ‘Phá Thiên Chỉ’ luyện đến cảnh giới đệ nhất trọng đại thành.

Trong nháy mắt, bên ngoài tháp đã hơn ba năm trôi qua, bên trong tháp đã qua đúng ba mươi bảy năm.

Trải qua ba mươi bảy năm, Cổ Thần cuối cùng cũng đột phá được một tầng chướng ngại, ‘Phá Thiên Chỉ’ đã tu luyện đến cảnh giới đệ nhất trọng đại thành.

Tu luyện ‘Phá Thiên Chỉ’ lên đến cảnh giới đệ nhất trọng tiểu thành, Cổ Thần đã phải mất một khoảng thời gian trăm năm, từ cảnh giới đệ nhất trọng tiểu thành đến cảnh giới đệ nhất trọng đại thành, tổng cộng mất đến một trăm sáu mươi bảy năm.

Tuy rằng trong khoảng thời gian ấy có một phần lớn Cổ Thần đều cùng để tu luyện bốn nguyên, tìm hiểu quy luật, nhưng thời gian tu luyện ‘Phá Thiên Chỉ’, cũng mất gần một trăm năm.

Độ khó của việc tu luyện ‘Phá Thiên Chỉ’ nghĩ cũng đủ biết, nó tăng cấp chậm hơn cả tu vi của Cổ Thần.

Đây vẫn chỉ là cảnh giới đệ nhất trọng, nếu như từ đệ nhất trọng tu luyện lên cảnh giới đệ nhị trọng, thì độ khó của nó e rằng sẽ gia tăng nhiều hơn so với từ đệ nhất trọng tiểu thành đến đại thành. Trong vòng một thời gian ngắn, nếu muốn tu luyện ‘Phá Thiên Chỉ’ lên cảnh giới đệ nhị trọng, thì đó là điều không thể tưởng được.

Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ nhị trọng, có thể tiêu diệt được chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ, so với cảnh giới đệ nhất trọng không biết là lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần, và đương nhiên là độ khó cũng sẽ tăng lên.

742. Chương 116 : Luận Đạo Đẩu Phật

Bên ngoài tháp thời gian chỉ mới ba năm trôi qua, cách thời gian tái phong ấn của núi Chiến Thần còn thêm gần hơn một năm nữa, và trong tháp thời gian sẽ còn khoảng gần mười mấy năm.

Cổ Thần không ngừng nghỉ, vẫn tiếp tục bế quan tu luyện, đầu tiên là luyện thành thạo ‘phá thiên chỉ’ ở cảnh địa đệ nhất nghiêm tuấn thành, rồi sau đó cũng cố lại tu vi ở cấp giá vụ hậu kì.

Rất nhanh, mười ba năm đã trôi qua, thời gian trong tháp, đã qua đúng năm mươi năm. Bên ngoài tháp, thời gian chỉ vừa mới trôi qua năm năm. Núi Chiến Thần một lần nữa lại phong ấn trở lại, những vụ sĩ tinh anh ở bên trong núi, đều được gọi cả ra ngoài.

Cổ Thần nhận lại chiến thần lệnh từ tay của Chúc Hỏa Dung, sau đó khởi động tiên lực căn mệnh, triệu tập bốn cô gái quay trở về, và đây cũng là lúc đi về phía Tây Thù Phật môn rồi....!

Chẳng bao lâu sau, bốn cô gái quay trở về Chiến Thần điện, năm năm trải nghiệm ở trần thế, tuy rằng thời gian không phải là dài, nhưng cũng đã trông thấy nhiều biến đổi của nhân sinh, đối với việc lĩnh ngộ quy luật sinh tồn, lại càng lên cao một tầng.

Trong trí nhớ, dường như thấp thoáng mở thêm một khiêu mới vậy, có dấu vết của quy luật đầy mơ hồ không chạm đến được.

Đạt đến được trình độ này, nếu nhanh thì hơn mười năm, chậm thì ba mươi năm, trên cơ bản là có thể một lần cảm ngộ được quy tắc đại đạo, là có thể bước vào bí cảnh độ hư.

Cổ Thần nói:

- Đại linh thể giới, đều là tín đồ của Phật môn, họ tín ngưỡng Phật có khả năng huyền diệu, đem đến cho họ mưa thuận gió hòa, hạnh phúc an khang, so với những con người và vu dân bình thường là hai cơ cấu xã hội hoàn toàn khác nhau. Lần này đến Đại linh, chúng ta có thể đi thông thả, thưởng ngoạn phong cảnh phong tục của tây vực, đại đạo đồng nguyên, người khác nhau, cơ cấu xã hội cũng khác nhau, nhưng hàm chứa đại đạo thì lại giống nhau. Từ phương diện khác nhau, các góc độ thể nghiệm quy luật đại đạo, có lẽ nếu sắc sảo khôn ngoan thì có thể tự giác ngộ quy luật, một bước đi vào mật cảnh độ hư.

Tiểu Bạch, Mộng Tiên Âm, Tự Ngọc đều gật gật đầu.

Hư Tử Uyên nói:

- Đến Đại linh, e rằng không thể đi thông thả được đâu, tĩ vừa nhận được phi kiếm truyền tin của phụ thân, ông nói rằng Phạm Âm đã đi đến Đại linh để đình, để đàm đạo đấu pháp với A Cửu La Vương, để báo thù cho cha, A Cửu La Vương tuy rằng chỉ là tu sĩ minh khiếu hậu kì, thể như cao thủ phật môn nhiều như mây, thể lực lớn mạnh, e rằng Phạm Âm có thắng đi nữa, đánh bại A Cửu La Vương, hắ cũng không có cách nào thoát thân, cho nên, phụ thân muốn chúng ta trợ giúp từ bên cạnh, để Phạm Âm có thể rút lui trong bình an.

- Phạm Âm đã đi Đại linh rồi sao?

Cổ Thần nói:

- Tốt, vậy chúng ta cũng đến Đại linh đô thôi, có đệ ở đây, phật môn đừng hòng đụng đến một sợi tóc của Phạm Âm, chúng ta đi!

Bốn cô gái quay về trong bảo tháp, Cổ Thần thu hồi bảo tháp, bay nhanh về hướng Đại linh để đình, chỉ nửa canh giờ, đã bay được hơn mấy trăm vạn dặm, đến được Đại linh để đô.

Đại linh là lãnh địa của phật môn, Đại linh để đô, chính là trung tâm của phật môn.

Nhìn từ xa, từng tòa phật tháp, đứng sừng sững tại các nơi của để đô, nó mang đậm một khí chất trang nghiêm, uy vũ, lớn mạnh, hào nhoáng, rộng rãi và cao thâm.

Khiến cho người khác trông vào, càng cảm thấy rung động sâu sắc, trong lòng chợt nảy sinh sự quý lễ.

Phật môn thịnh uy, bên trong mỗi một ngọn tháp cao đều là những cao tăng, họ tuyên dương phật pháp, làm an lòng dân, được chúng sinh quý lễ, được sức mạnh tín ngưỡng của chúng sinh, hóa thành phật pháp vô biên, sức mạnh vô cùng lớn mạnh.

Hơn nữa, trong một dãy núi lớn ở Để đô phương tây, cách Để đô gần ba ngàn dặm, có một ngọn núi, cao khoảng ba ngàn trượng, dường như được ai đó dùng tiên lực di dời, đỉnh núi bằng phẳng, diện tích to lớn. Trên thực tế, ngọn núi này không hắ chỉ cao ba ngàn trượng, xem diện tích của đỉnh núi, có lẽ là một ngọn núi to cao vạn trượng, và bị ai đó dùng tiên lực, di dời toàn bộ dãy núi cao trên ba ngàn mét này.

Trên đỉnh núi, có một tòa tháp, phật tháp màu bạch kim, phát ra ánh sáng thuần khiết, tựa hồ có một sức mạnh tín ngưỡng vô tận, đang gia trì trên tòa phật tháp này. Bên ngoài tòa tháp, tạo thành vô số những luồng sáng vô cùng vô tận. Sức mạnh tín ngưỡng, xuyên thấu trời xanh, cả một bầu trời vạn dặm không một gợn mây, dưới ánh sáng thuần khiết, chu vi vạn dặm, bao gồm cả Đại linh để đô, dường như là một cõi tịnh độ.

Phật tháp này cao đến tận mây, cao gần chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng, cộng thêm đỉnh núi cao gần ba ngàn trượng, đỉnh tháp xuyên qua đến mây trắng, vươn lên đến tận trời xanh muôn vạn trượng.

Đứng tại Đại linh để đô, người bình thường đề có thể đứng từ xa ngắm được tòa phật tháp thuần khiết sừng sững xuyên mây này. Mỗi giờ mỗi khắc, đều có những phạm nhân và những kẻ tu phật đứng từ xa quý lễ tòa phật tháp thuần khiết này.

Bên dưới phật tháp trên đỉnh núi cao ngàn trượng ấy, vẫn còn một số ngôi chùa và điện, rải rác khắp toàn bộ đỉnh núi. Phật tháp ấy, đứng chính giữa những tòa điện miếu này, cả một dãy chùa miếu này, quả thực là thánh địa của phật môn...thiên thiên tự.

Nghe nói rằng, tòa phật tháp cao chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng ấy, nó được xây dựa trên việc mô phỏng nguyên thần pháp tướng ‘nguyên’ của thủy tổ phật môn.

‘Nguyên’ là đại năng của thời đại thái cổ, tương truyền rằng ngài phật pháp vô biên, sức mạnh vô cùng, khí độ vô lượng, tiên lực vô tận, nguyên thần của ngài cao đến chín triệu chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng, đã đạt được đến cực hạn của độ cao, tận cùng của trời. Ngài có công tham gia tạo dựng thế gian, phật pháp truyền đến muôn đời, phật tháp ấy được xây dựa trên độ cao nguyên thần của ‘Nguyên’. Nhưng chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng bất luận là như thế nào cũng không thể xây lên nổi, ngoại trừ ‘Nguyên’ ra còn ai có thể bước vào trong vùng trời cao chín vạn trượng?

Vì thế, lấy ý nghĩa của cửu cửu, phật tháp này, đã được xây với độ cao chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng.

Vốn vào thời đại thượng cổ, tu sĩ chỉ có nhục thân và linh hồn, nguyên thần nguyên thần, là chính là do linh hồn của ‘Nguyên’ đã xuất ra, sức mạnh vô cùng vô tận, phật pháp vô biên, khí độ vô lượng, mạnh hơn hẳn so với Cổ Thần, các tu sĩ thời đại thái cổ, đều xem linh hồn của ‘Nguyên’ như là một vị thần, và gọi là ‘Nguyên thần’/

Vì thế, cách gọi nguyên thần được từ từ lưu truyền. Về sau, được diễn biến thành cách gọi linh hồn của các tu sĩ khi đã tu luyện đến sau đại thành.

Cổ Thần đang bay trên bầu trời cao vạn trượng nơi gần Đại linh đế đô. Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt không phải là Đại linh đế đình trang nghiêm, uy vũ, lớn mạnh, hào nhoáng và rộng lớn, mà là từ xa cách đó hơn ngàn dặm, đã trông thấy tòa phật tháp thuần khiết cao tận mây xanh.

Sức mạnh của ánh sáng vô tận bên ngoài phật tháp, khiến cho Cổ Thần cũng cảm giác như vô lực. Đường như, đứng trước mặt nguồn sức mạnh tín ngưỡng vô cùng vô tận này, sức mạnh của Cổ Thần vốn không thể sánh lại được.

Chương 116: Luận đạo đấu phật. (Hạ)

Chỉ cần nhìn qua thôi, Cổ Thần cũng đã nhận ra, cả một Thiên Thiên Tự, đều bị bao trùm bởi một sức mạnh tín ngưỡng được phát ra từ tòa phật tháp ấy. E rằng ngay đến cao thủ chí thượng hư không hậu kỳ diên phong, khi đứng trước mặt sức mạnh to lớn này, cũng sẽ cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, nếu cứ muốn xông vào Thiên Thiên Tự, thì với tu vi hiện giờ của hắn, dường như là vẫn chưa thể được.

Cổ Thần thoát cái đáp người xuống, và xuất hiện ở một nơi nào đó bên trong Đại linh đế đình,

Ánh sáng vàng kim lóe lên giữa đôi mây, Như Ý Linh Long bảo tháp bay vụt ra, bốn cô gái Hư Tử Uyên bèn xuất hiện bên cạnh Cổ Thần, theo đó, Cổ Thần lại thu bảo tháp trở về.

- Đến Đại linh đế đô rồi sao?

Hư Tử Uyên nhìn một lượt xung quanh và nói:

- Sư đệ, Phạm Âm đã đến chưa?

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Có lẽ vẫn chưa đến, chúng ta cứ đi xem thử trước đã.

Bốn cô gái gật đầu, Cổ Thần đi trước dẫn đầu, bốn cô gái đi chia làm hai đi theo trái phải bên cạnh Cổ Thần.

Nơi đây quả là khác xa so với nơi ở của phàm nhân và vu dân, phía bên ngoài cửa tiệm hai bên đường, đều có dán hình phật. Cả một đế đô, đều bao trùm một bầu không khí thần phật.

Cổ Thần thông qua cơ thể nhạy cảm, cảm nhận được trong một quảng trường rộng lớn tại trung tâm đế đô, có không ít mùi vị khá lợi hại, ít nhất có ba người, đều là cao thủ của mật cảnh độ hư. Đồng thời, chính giữa quảng trường, tụ tập một lượng lớn phàm nhân tu sĩ, số lượng khá đông, e rằng phải có đến trên trăm vạn người.

Cao thủ độ hư không thể xuất hiện vô duyên vô cớ được, cả trăm vạn người phàm và tu sĩ, cũng không thể nào vô cớ tụ tập đông như vậy. Cổ Thần bèn dẫn theo bốn cô gái, đi vội vã về phía Quảng trường trung tâm.

Nhanh chóng, Cổ Thần đã đi đến bên ngoài rìa của trung tâm quảng trường.

Nơi đây người đông như kiến.

Quảng trường này có chu vi gần vạn trượng, tụ tập trăm vạn người, cũng không hề phải chen lấn, tắc nghẽn.

Ngay trung tâm của quảng trường, có xây một đài cao to với chu vi khoảng ngàn trượng, bên cạnh đài cao cách đó khoảng trăm trượng, lại xây một khán đài cao hơn nữa, có vài chục người tu sĩ ngồi trên đấy. Trong

đó, ba người ngồi chính giữa, chính là độ hư cao thủ, những tu sĩ còn lại, cũng đều là những tay khá giỏi trong mật cảnh mệnh tuyến.

Không hề có ngoại lệ, những tu sĩ này, đều là người trong phật môn, đều cạo đầu trọc và mặc áo tăng.

Ngay trung tâm của đài cao ngàn trượng, cách nhau trăm trượng, có xây hai tòa phật tọa liên đài. Nhìn cách bày trận này, quả đúng là có tăng nhân phật môn đang luận đạo đấu phật. Có điều, cảnh tượng này thật là hoành tráng, ngay cả độ hư cao thủ cũng bị kinh động, số người đến xem, vượt qua hơn trăm vạn người.

Nằm bên trên phật tọa liên đài phía tây, có một hòa thượng trẻ tuổi độ khoảng ba mươi tuổi đang ngồi trên đấy. Cả người màu da phủ một lớp ánh vàng kim, dưới ánh nắng mặt trời soi rọi, lấp lánh hào quang, trông như một tọa kim thân la hán. Quả đúng là thiên tài phật môn, đệ tử Đại linh—A Cưu La Vương.

Trên phật tọa liên đài phía đông, không có một ai, rõ ràng là có một tu sĩ phật môn luận đạo đấu phật vẫn chưa tới.

Thoáng chốc, Cổ Thần và bốn cô gái đều hiểu ra, người mà A Cưu La Vương đang đợi, có lẽ chính là Phạm Âm.

Phạm Âm muốn đến luận đạo Đấu pháp cùng với A Cưu La Vương, có lẽ đã có giao hẹn từ trước, cho nên mới chuẩn bị sớm như vậy,

Ngay cả cao thủ độ hư mật cảnh cũng bị kinh động đến, xem ra phật môn rất coi trọng trận luận đạo đấu phật này. Cổ Thần âm thầm e sợ, ba vị cao thủ độ hư của phật môn, có một vị ở cấp hư không hậu kỳ, thực lực không thua Kim Bằng Vương. Đồng thời, tu sĩ phật môn có sức mạnh tín ngưỡng, thực lực lại càng cao cường, sức mạnh cũng càng lớn. Vị cao thủ phật môn thuộc cấp hư không hậu kỳ ấy Cổ Thần có một trực giác rằng, Kim Bằng Vương không phải là đối thủ của hắn ta.

Khi còn ở cấp giá vụ hậu kỳ, Cổ Thần còn có chút e ngại đối với các cao thủ hư không hậu kỳ. Bây giờ hắn đã bước vào cảnh giới giá vụ hậu kỳ, trừ khi là cao thủ chí cao hư không hậu kỳ điên phong, còn tất cả những cao thủ siêu cấp hư không kỳ, Cổ Thần đều không hề để trong mắt.

- Nếu như đệ không đến, Phạm Âm đột ngột đến đây, đối phương có cao thủ siêu cấp hư không hậu kỳ. Phạm Âm e rằng sẽ phải chịu thiệt thòi. Nhưng mà, có đệ ở đây, thì người chịu thiệt thòi e rằng là A Cưu La Vương.

Trong lòng Cổ Thần chợt run lên, rồi sau đó bèn bước nhanh về phía trước và lớn tiếng nói:

- Cổ Vu Chiến Thần đến thăm, sẵn tiện tham quan trận luận đấu đại phật lần này.

Giọng nói của Cổ Thần, thâm hàm ẩn quy luật, vang vọng trong tai của mỗi một người có mặt tại đó.

Tất cả những tu sĩ phật môn, đều chợt giật mình, Cổ vu chiến thần đến Đại linh để đồ, thế mà họ lại không hề hay biết.

Điều này là đương nhiên, nhục thân của Cổ Thần đóng lại, thì nhìn cũng như người bình thường, còn bốn cô gái nhóm Hư Tử Uyên, thì chỉ có tu vi minh khiêu kỳ, nên không gây sự chú ý cho ba cao thủ độ hư, những cao thủ khác cho dù nhìn thấy họ, cũng không quen biết họ. Cổ Thần càng vì dùng ‘càn khôn ngọc bích’ thay đổi tướng mạo, từ tướng mạo bình thường ban đầu biến trở nên vô cùng hoàn mỹ, cho dù là người đã từng gặp qua Cổ Thần, cũng đều không nhận ra hắn.

Tên của chiến thần Cổ vu, đã khiến cho thiên hạ kinh ngạc, một mình xông vào thiên đình của yêu tộc, đánh bại nhiều yêu vương, tiêu diệt Kim Bằng Vương. Cả thế giới cổ hoang này, không ai là không biết, không ai là không hiểu.

Cho nên, giọng của Cổ Thần vang lên, ba cao thủ độ hư của phật môn, đều giật mình, sau đó bèn đứng dậy và quay về phía Cổ Thần.

Hai cao thủ giá vụ kỳ, đang nhìn Cổ Thần đều có vẻ ngạc nhiên, họ nhìn không ra cấp độ tu vi của Cổ Thần, mà chỉ biết là một cao thủ độ hư. Còn tên cao thủ hư không hậu kỳ, vừa nhìn là biết ngay, tu vi của Cổ Thần ở cấp giá vụ hậu kỳ.!

Cổ Thần tiêu diệt Kim Bằng Vương, là do mượn sức của ‘cầm tiên thần phù’, khiến cho tu vi của Kim Bằng Vương bị phong ấn xuống hư không trung kì, mới có thể giết được hắn...

Những tu sĩ thông thường không biết được những tin tức chi tiết này, còn những tin tức mà cao thủ độ hư biết được đương nhiên là chi tiết hơn nhiều.

Ba cao thủ phật môn này, đương nhiên là biết được Cổ Thần mượn sức mạnh bên ngoài mới giết được Kim Bằng Vương. Nhưng lúc ấy Cổ Thần chỉ mới ở tu vi giả vụ trung kì. Còn hiện giờ, Cổ Thần đã bước vào giả vụ hậu kì.

Giả vụ trung kì mà đã có thể giết được cao thủ siêu cấp hư không trung kì, Cổ Thần giờ đã bước sang giả vụ hậu kì, chưa chắc là không thể giết được cao thủ siêu cấp hư không hậu kì.

Tuy rằng giữa hư không hậu kì và trung kì, thực lực chênh lệch tương đối xa. Nhưng ba cao thủ phật môn cũng không dám có bất kì ý nghĩ coi thường Cổ Thần.

743. Chương 117 : Già La Bí Tàng

Hai tộc nhân, vu tuy rằng đối lập, nhưng sự viếng thăm giữa các thủ lĩnh cao cấp với nhau, thì cũng rất chú trọng lễ nghĩa.

Cổ Thần đến viếng thăm với tư cách Cổ Vu Chiến Thần, mà không phải là đến gây hấn, các tu sĩ phật môn cũng sẽ không tự tìm phiền não mà cố ý gây khó dễ cho một cường giả, để rồi gây ra những phiền phức không đáng có. Vì thế, tiếp đãi khách khí là rất cần thiết.

Hòa thượng hư không hậu kì nói:

-A di đà phật, lão nạp Khổ Thiện, Cổ Chiến Thần từ xa đến đây, xin mời thượng tọa.

Lão tăng Khổ Thiện xem ra còn già nua hơn cả Độ Thiện đại sư, ông ta không chỉ có một làn râu trắng bạc phơ, trên mặt cũng đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, rõ ràng đã sống rất lâu, thọ nguyên cũng đã đạt đến hậu kì.

Loại tu sĩ này, kiếp này tu vi tịnh tiến đã vô vọng. Nhưng do tích lũy trong thời gian dài, tu luyện qua năm tháng dài lâu, đối với tu sĩ cùng cảnh giới tuyệt đối là vô cùng đáng sợ.

Đồng thời, nghe danh tự của lão tăng này là “Khổ Thiện”, cũng đủ để chứng minh ông là tồn tại đồng bối cùng với Độ Thiện Đại Sư, thực lực tuyệt đối không thua kém.

Cổ Thần cũng không khách khí, nói:

-Ta đi ngang qua nơi này, thấy cảnh tượng hùng vĩ, dường như có một trận luận đạo đấu pháp xuất sắc sắp diễn ra, liền tới xem qua một chút. Khổ Thiện đại sư, các người cứ tự nhiên, ta đây ngồi một lúc rồi sẽ đi.!

Dứt lời, Cổ Thần vung tay, một luồng cương phong xuất hiện, bao trùm lấy tứ nữ. Thân ảnh lóe lên đã mang theo tứ nữ xuất hiện trên khán đài.

Vốn dĩ trên đài đã ngồi đầy người, nhưng Cổ Thần vừa đến, một vài tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh gần đó liền vội đứng dậy nhường chỗ. Cổ Thần và tứ nữ ngồi mất hết năm vị trí, không để ý đến những người khác, bắt đầu trò chuyện cùng nhau.

- Cổ vu chiến thần này, khí thế lớn nhỉ?

- Đúng vậy, ngay cả Khổ Thiện đại sư cũng đối xử khách sáo với hắn, mà hắn ngay cả liếc cũng không thèm nhìn Khổ Thiện đại sư.

- Người nói vậy là sai rồi, hắn đến đây là khách, lại là thủ lĩnh tối cao của Cổ vu tộc, địa vị ngang với Độ Thiện đại sư, Khổ Thiện đại sư đối đãi hắn khách sáo là chuyện lẽ nghĩa. Nếu muốn luận thực lực, nghe nói Khổ Thiện đại sư là nhân vật đứng thứ hai sau Thánh Hoàng và Độ Thiện đại sư. Cổ Vu chiến thần tuy danh tiếng lớn hơn, nhưng nếu luận thực lực, thì vẫn còn thua kém Độ Thiện đại sư.!

- Hắn không phải là đã giết Kim Bằng Vương của Yêu tộc sao? Kim Bằng Vương cũng là nhân vật cấp bậc Hư Không hậu kỳ.

- Vậy là người không biết rồi, ta có nghe qua tin tức chi tiết hơn, Kim Bằng Vương là do bị hắn dùng một kiện tiên bảo đặc thù, phong ấn thực lực mất một cấp, khiến cho tu vi của Kim Bằng Vương bị rút xuống còn Hư Không trung kỳ mới chết trong tay hắn, Hư Không trung kỳ sao sánh được với Hư Không hậu kỳ chứ?

- Ô, thì ra là như vậy, xem ra vẫn là phật môn của chúng ta lợi hại hơn, ngoài Khổ Thiện đại sư ra thì vẫn còn Độ Thiện đại sư. Hừ hừ, tên Cổ Vu Chiến Thần ấy nếu dám làm càn ở chốn Phật môn, nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn rồi.

-Khẳng định là như thế..

.....

Một số tu sĩ Mệnh Tuyền Cảnh, dùng thần niệm truyền âm, âm thầm bàn tán với nhau.

Cổ Thần nhếch miệng, thần niệm truyền âm của họ, làm sao có thể qua lọt lỗ tai của hắn chứ? Thế nhưng đối với những lời bọn hắn vừa nói, Cổ Thần vẻ vện chỉ là lặng yên cười cười

Cổ Thần vừa ngồi lên khán đài không lâu, đột nhiên thần sắc khẽ động, hắn phát hiện, ở bên ngoài phía đông mấy chục vạn dặm, có một đạo độn quang, nhanh như tia chớp đang phi độn hướng thẳng nơi này.

Bên trong độn quang tổng cộng có hai người, tốc độ vô cùng nhanh, cơ hội một lần thuận di vượt qua hai ngàn dặm. Độn quang nhanh như vậy, hẳn là vừa bước vào siêu cấp cường giả Hư Không kỳ mới có thể làm được. Mà Phạm Âm mới chỉ là tu sĩ Minh Khiếu Kỳ, cho dù “Côn Ngô Tiên Kiếm” có thể đẩy nhanh tốc độ độn tốc của hắn, chỉ sợ cũng không thể đạt tới mức một lần thuận di vượt qua ngàn dặm

Mười cái hô hấp qua đi, độn quang kia đã phi độn vượt qua mấy vạn dặm, chỉ còn cách Đại Linh Đế Đô một vạn dặm. Cổ Thần đưa mắt nhìn qua, ánh mắt xuyên hư không mấy vạn dặm, thấy được hai bóng người bên trong độn quang.

Cổ Thần hơi kinh ngạc, hai người bên trong độn quang, một người trong đó đúng Phạm Âm, còn một người nữa không ngờ là Ngao Liệt, trách không được độn tốc lại nhanh đến như vậy, thì ra Ngao Liệt khổng chế ‘Côn Ngô Tiên Kiếm’ phi hành. Bất quá, một lần thuận di ngàn dặm, độn tốc như vậy quả thực là đã nhanh rồi

Lúc Cổ Thần quay đầu lại, ba Độ Hư cường giả của Phật môn cũng đồng thời chuyển hướng, phát hiện Ngao Liệt cùng Phạm Âm đến. Phát hiện cử động của ba Độ Hư cường giả, tất cả các tu sĩ phật môn đều đồng loạt quay đầu nhìn lại. Khi thấy độn quang tốc độ nhanh như vậy, trên mặt đều vô cùng kinh ngạc.

Rất nhanh, Ngao Liệt cùng Phạm Âm đã xuất hiện trên bầu trời của Đại Linh Đế Đô, thân ảnh đáp xuống, xuất hiện ngay trên trung ương quảng trường, bên trên ngọn đài cao ngàn trượng.

-Long huynh, Phạm Âm...

Hai người vừa đáp xuống, Cổ Thần bèn lớn tiếng gọi.

-Cổ Thần?

Hai người đều tỏ vẻ kinh ngạc, rõ ràng không ngờ là lại có thể gặp Cổ Thần ở đây.

Tu vi của Ngao Liệt, so với lúc Cổ thần gặp hắn tại Đông Hải Long Cung đã tăng lên một cấp, tu vi từ Đẳng Vân hậu kỳ đã đột phá lên Giá Vụ sơ kỳ, hơn nữa ‘Côn Ngô Tiên Kiếm’ sắc bén có thể chém vỡ hư không, ngự kiếm mà đi, độn tốc đạt tới một lần thuận di vượt qua ngàn dặm, cơ hồ là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ mới có thể có độn tốc như vậy.

- Phạm Âm, tên nghiệt chướng này!

Phạm Âm đang định cùng Cổ Thần nói vài ba câu, lúc này, thanh âm A Cửu La Vương đột nhiên vang lên:

- Bốn tọa đợi người đã lâu rồi, nhanh lên đây nhận lấy cái chết!

Phạm Âm mặt sắc trầm xuống, nhìn thoáng qua Cổ Thần nói:

- Cổ Thần huynh đệ, đợi lát nữa sẽ cùng người trò chuyện sau.

Dứt lời, bèn đón lấy ‘Còn Ngô Tiên Kiếm’ từ tay Ngao Liệt, thu vào bên trong thể nội, thân ảnh lóe lên Liên đài phật tọa phía đông, nói:

- A Cừu La, tử kỳ của ngươi đã đến.

A Cừu La Vương cười ha hả, ánh mắt không khác gì kim thân la hán đang nhìn chúng sinh bé nhỏ, nói:

- Ngươi cũng sẽ theo bước phụ thân Bồ Già của ngươi, bị cột lên trên hỏa hình đài, bị thiêu đến khi đạo tử thân tiêu(đạo tâm tiêu tán, nguyên thần tiêu tán)

.....

Hai người ngay từ đầu, liền đối chọi gay gắt, luận đạo đấu Phật dưới những lời kịch liệt của hai người đã bắt đầu lắng im trở lại.

Ngao Liệt lại gián tiếp đi lên khán đài, đi tới bên cạnh Cổ Thần, lại có một Phật môn tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đứng lên nhường chỗ. Ngao Liệt ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện với Cổ Thần.

Phạm Âm và A Tu La Vương mới bắt đầu, đã dùng ngôn ngữ kịch liệt đả kích nhau. Phạm Âm cùng A Cừu La Vương luận đàm đấu phật lần này là vì muốn báo thù cho cha, kẻ thua ắt phải bỏ mạng, đương nhiên là không cần khách khí.

Chương 117: Già La bí tàng. (Hạ)

A Cừu La Vương đối với phật pháp nghiên cứu rất sâu, là một cao tăng có tiếng, đàm Phật luận đạo, chưa dưới một ai.

Phạm Âm thì lại không câu nệ tiểu tiết, làm theo ý mình, tuy rằng tạo nghệ trên phương diện phật pháp không sâu, nhưng lại làm theo ý mình, trong tâm có đạo, tựa hồ hắc chính là phật, hắc chính là đạo, mỗi một lời nói ,mỗi một hành vi của hắc, chính là phật pháp, không cần phải cố ý bộc lộ.

A Cừu La Vương dùng Phật pháp, giảng thuật Thiên Địa vạn vật, đẳng cấp sâm nghiêm. Vận mệnh chúng sinh đều do thiên sinh chú định(số mỗi người đều do trời định), chúng sinh vạn dân, chỉ có tín phụng phật pháp, an tâm làm người, không được có những suy nghĩ không đúng đắn, cả đời trải qua sự giáo dục của Phật pháp. Sau khi chết đi sẽ được phật pháp siêu thoát, đẳng tiên phong thần. Nếu không, sau khi chết đi sẽ phải chịu tra tấn muôn đời, vạn kiếp không được siêu sinh.

Phạm Âm thì lấy bản thân làm đạo, giảng Thiên Địa đại đạo, chính là tâm thông niệm đạt, con người không nên bởi vì gông xiềng của vận mệnh tự làm khổ chính mình, mà phải thuận theo tâm, đánh vỡ gông cùm của vận mệnh. Người chết như đèn tắt, tuyệt không có kiếp sau, kiếp này không cố gắng, chỉ có thể để người trả đũa, sống tàn tạ cả đời.

Đạo của hai người hoàn toàn khác nhau. Mới bắt đầu, cả hai đều chân thành nói, kẻ tám lạng người nửa cân, đả kích nhau kịch liệt.

Hai người trên đài kịch liệt luận đạo đấu phật. Phía trên khán đài, cả ba Độ Hư cường giả của Phật môn, đều đang thần niệm truyền âm.

-Đạo “tâm thông niệm đạt” của Phạm Âm, nói nghe vài phần có đạo lý, khiến cho ta hiểu được không ít. A Cừu La Vương tuy rằng thông hiểu Phật pháp, nhưng so với Phạm Âm tự thân ngộ đạo, rõ ràng vẫn còn thua kém. E rằng, A Cừu La Vương sắp bị đánh bại rồi.

- Nếu như A Cừu La Vương bị đánh bại, phải tính làm sao? Có Cổ Chiến Thần ở đây, lưu bọn hắc lại e rằng sẽ khó khăn.

- Không sao, A Cừu La Vương thắng bại không quan trọng, quan trọng là Già La bí tàng trên tay Phạm Âm

.....

- Nghiệp chúng nhà người, không quy củ, không ra thể thống, Phật chính là Phật, Kim Cang(cách gọi hộ pháp trong Phật giáo) chính là Kim Cang, thiên thượng địa hạ, đây chính là quy luật của trời đất. Không phân biệt trên dưới, phân biệt cao thấp, thì sẽ không còn quy củ

A Cưu La Vương thở hồng hộc, lớn tiếng quát.

Phạm Âm nói:

-Ngày trước đệ nhất Kim Cang Gia La Trang, cũng từng có Phật muốn hấn quỳ lạy, nhưng Gia La Trang chỉ cúi đầu, sau đó đánh cho vị Cổ Phật kia rơi khỏi liên đài, thọ trọng thương. Sự thực chứng mình, thực lực cao thấp, không phải ở thân phận, Kim Cang chưa hẳn đã không bằng Phật, không có người trời sinh đã là vĩnh hằng thượng vị giả

A Cưu La Vương nói:

- Phật chính là Phật, công tham tạo hóa, pháp truyền vạn cổ, giáo dục chúng sinh, đại công đại đức, đại ân đại uy, tập hợp niệm lực của chúng sinh, tiên pháp khôn cùng, lực lượng vô biên, chính là vịnh hằng thượng vị giả, không thể thay đổi. Kim Cang dù thế nào vẫn chỉ là Kim Cang, đối với Phật bất kính, chính là đại nghịch bất đạo, cũng như tên nghịch tặc nhà người, đáng lẽ là bị nghiệp hỏa phần thân mà chết.

Phạm Âm cười khẩy và nói:

- Phật nói: Phật nói: *ngã tướng, nhơn tướng, chúng sinh tướng, vô ngã tướng, vô tha tướng, vô chúng sinh tướng, phi ngã tướng phi tha tướng phi chúng sinh tướng*(câu này có ý nghĩa: có ta có người có chúng sinh, không ta không người chúng sinh cũng không nốt nếu ta còn ham muốn, người còn ham muốn, chúng sinh sẽ còn ham muốn không thể chân chính buông tha – Kinh kim cang) cái gì mới gọi là đại công đại đức? Đại ân đại uy? Ý tứ chân chính mà Phật nói chính là ,không muốn chấp nhất không muốn chấp nhất nhơn tướng, mà là thuận theo ý niệm của lòng mình: muốn làm cái gì thì làm cái đó, vô câu vô thúc, vô ngã vô tướng? Cái gì mới là công đức? Không phải hưu tình giả ý ân tạo vạn dân, mà là nhận biết được bản tính của mình, thuận theo bản tính của mình mà làm. Cho nên có đại công đại đức,, tiên pháp khôn cùng, trọng điểm của công đức chính là tâm niệm thư sướng, chứ không phải giáo dục chúng sinh cố chấp. Đại Tự Tại Thiên Ma trời sinh tính tình tàn bạo, hiếu sát, cả đời truy cầu bản tính, người chết trên tay hấn vô số kể, làm sao có thể có đại công đại đức, nhưng phật lại nói Đại Tự Tại Thiên Ma, thực lực không dưới ngài. A Cưu La người bề cong phật pháp, hơn nữa còn dùng phật pháp nô dịch chúng sinh, khiến cho bọn họ không cách nào nhận thức được bản tính của mình, cắt đứt ý niệm của bọn hấn. Đây không phải là công đức, mà là tội ác tày đình, hôm nay ta đến Đại Linh, trong lòng đã quyết phải lấy tính mệnh của người, chịu chết đi!

Giọng nói của Phạm Âm vừa dứt, một đạo kiếm cương đột nhiên xuất hiện, kiếm cương màu huyền bạch phá diệt thiên địa, đâm thủng thương khung, chỉ trong chớp nhoáng, đã chém toàn bộ đài cao phía trước thành hai nửa.

A Cưu La Vương ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra đã bị đạo kiếm cương này chém thành mảnh nhỏ, lập tức thần hình câu diệt

Toàn bộ quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người còn đang bị kinh ngạc bởi những lời nói kia của Phạm Âm, vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, thì A Cưu La Vương đã bị giết chết rồi.

Đường kiếm cương ấy, nhanh đến cực điểm, do tâm niệm của Phạm Âm chém ra. Ngay cả Độ Hư cường giả cũng đều thất kinh, nếu đổi lại bản thân ở vị trí của A Cưu La Vương chỉ sợ cũng khó có thể tránh được một kiếm này. Vì kiếm cương chính là do ‘Côn Ngô Tiên Kiếm’ biến thành, cho dù là siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ, nếu bị ‘Côn Ngô Tiên Kiếm’ chém trúng, e rằng bản thân cũng thọ trọng thương, thậm chí là mất mạng, A Cưu La Vương làm sao có thể đỡ nổi? Đương nhiên là mất mạng trong phút chốc

- Vù....

Kiếm cương màu trắng lóe lên, thu hồi vào bên trong cơ thể Phạm Âm, toàn bộ bầu trời khôi phục lại vẻ ban đầu, tựa hồ một kiếm kia chưa từng chém ra, thế nhưng hai nửa đài cao phía trước Phạm Âm, cùng với những mảnh nhỏ thi thể của Phạm Âm rơi vãi khắp nơi, đã chứng minh một kiếm kinh thiên kia là hoàn toàn có thật.

Thân ảnh lóe lên, một người xuất hiện ngay bên cạnh Phạm Âm, đó chính là Ngao Liệt, lớn tiếng nói:

- A Cưu La Vương đã chết dưới ‘Đạo’ của Phạm Âm, có thể thấy phạt pháp của hắn cũng không hề tinh thâm như lời đồn đại. Trận luận đạo đấu phạt này, A Cưu La Vương đã bại, xin cáo từ!

- Cổ Thần huynh đệ, chúng ta cùng đi thôi!

Phạm Âm hướng Cổ Thần hô một câu, sau khi giết chết A Cưu La Vương, trong lòng hắn rất chỉ là khoan khoái, dễ chịu, một cỗ lực lượng vô hình tạo thành một khí tràng ngay tại bên cạnh hắn, tựa hồ là lực lượng của không gian pháp tắc.

Tu vi của Phạm Âm đã đạt đến tình trạng tùy thời đều có thể bước vào Độ Hư. Có thể thấy, lần trước tại Phong Bạo Thâm Uyên, Phạm Âm nhất định đã đoạt được một chút chỗ tốt, thực lực tăng nhiều.

Hai người vừa dứt lời, liền hóa thành một đạo độn quang, lập tức biến mất.

Cổ Thần đứng dậy, nói:

- Ta cũng cáo từ!

Dứt lời, tiên lực cương khí xoay tròn mang theo tứ nữ, thân thể lóe lên, đồng dạng cũng biến mất

744. Chương 118 : Kim Cương Pháp Tướng

Mấy người này ra vào tự do, tất cả các tu sĩ đều đưa mắt nhìn về phía ba vị Độ Hư cường giả.

- Khổ Thiện sư thúc, sao không giữ bọn họ lại?

Vị cường giả Giá Vụ sơ kỳ hỏi.

Ánh mắt của Khổ Thiện lão tăng nhìn về phía độn quang của Phạm Âm cùng Ngao Liệt biến mất, nói:

- Có Cổ Vũ chiến thần ở đây, bọn họ muốn đi, ta chưa chắc đã có thể giữ họ lại, thôi thì cứ thả con săn sắt bắt con cá cờ vậy!

- Thả con săn sắt, bắt con cá rô?

Vị cường giả Giá Vụ trung kỳ hỏi

Hai mắt của Khổ Thiện lão tăng nhắm lại và nói:

- Mục đích của chúng ta là Già La bí tàng, Già La Trang mặc dù bất kính với Phật tổ, nhưng tu vi thì lại thông thiên triệt địa, hắn thân là tu sĩ phạt môn chúng ta, bí tàng lưu lại, theo lý phải thuộc về cho phạt môn ta. Phạm Âm không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu, có Cổ Vũ Chiến Thần bên cạnh, hắn nhất định sẽ mở ra Già La bí tàng, tránh cho việc chúng ta phải bắt hắn tra khảo, không bằng bớt đi một chuyện.

- Già La bí tàng, bây giờ bọn hắn sẽ đi mở ra sao?

Cường giả Giá Vụ sơ kỳ hỏi.

Khổ Thiện lão tăng gật đầu và nói:

- Nhất định sẽ, chúng ta đi, mọi việc đều nằm trong tay bốn tọa cả.

Cách phía đông Đại linh đế đô khoảng năm vạn dặm, có một dãy sơn mạch hoang vắng. Lúc này, Cổ Thần đang đứng bên cạnh vách núi trên đỉnh một ngọn núi cao ngàn trượng, mấy người Hư Tử Uyên đều đang đứng ở bên cạnh

Ngao Liệt cùng Phạm Âm, đang phi độn bên trên không trung, một lần thuận di vượt qua ngàn dặm, hướng nơi này, phi độn đến. Hư Tử Uyên nói:

- Sư đệ, không phải ngươi định hỏi về “Ức tâm đan” cùng “Hư Không Đan” sao? Vừa nãy, vị Khổ Thiện đại sư kia trong Thiên Thiên Tự địa vị khẳng định là bất phạm, ngươi vì sao lại không hỏi?

Cổ Thần lắc đầu nói:

- Thực lực của Cổ Thiên đại sư, hơn hẳn so với Kim Bằng Vương. Đối phó với ông ấy, không phải là dễ. Thiên Thiên Tự lại ở ngay gần đây, ông ấy muốn đi, ta cũng không giữ nổi. Nếu như ông ấy tiến vào trong Thiên Thiên Tự, cho dù thực lực của ta tăng lên mười lần, cũng không dám xông vào bên trong Phật môn thánh địa. Thiên Thiên Tự từ thời Thái Cổ đã sừng sững, một mực không đổ, ngoại nhân tiến vào, nhất định là cử tử nhất sinh.

- Hơn nữa....

Dừng một lúc, Cổ Thần lại nói:

- A Cửu La Vương đã chết, bọn họ nhất định sẽ không vô duyên vô cớ đem tin tức về vô thượng tiên đan nói cho ta biết. Vừa rồi nghe được đạo “tâm niệm thư sướng” mà Phạm Âm nói, ta cũng linh hội được không ít. Cường hoành cướp đoạt, dùng bất kể âm mưu nào cũng muốn đoạt lấy vốn không phải là bản tính của ta. Ba Phật môn cường giả không ngăn trở Phạm Âm, thật khiến cho ta ngạc nhiên, trong lòng họ nhất định là đã có tính toán khác. Không bằng thuận theo tự nhiên, nếu như Phật môn tu sĩ động thủ với ta trước, thì ta sẽ có dịp phản kích, danh chính ngôn thuận ra tay. Như vậy ta vừa cảm thấy tâm niệm khoan khoái, lại danh chính ngôn thuận, không sợ Phật môn không đem tin tức về nơi hạ lạc của ‘Úc tâm đan’ và ‘Hư không đan’ nói cho ta biết.

- Danh chính, ngôn thuận?

Tiểu Bạch hỏi.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Không sai, là danh chính ngôn thuận, đây là lực lượng của danh phận chính thống, tu vi ta càng tăng trưởng, đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc càng ngày càng sâu sắc. Càng ngày ta càng phát hiện ra lực lượng của danh phận chính thống. Nếu như Cơ Nghiêu Thánh Hoàng chỉ là một tán tu đơn độc, cho dù hắn có thực lực là Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, ta sử dụng “Cầm Tiên Thần Phù”, tùy thời đều có thể giết chết hắn. Nhưng hắn là Thánh hoàng, là nhân tộc chi chủ, đã có danh phận chính thống. Cho nên, tất cả tu sĩ nhân tộc, đều sẽ nghe theo sai khiến của hắn. Nếu không, chính là đại nghịch bất đạo. Giống như ta, cơ bản đã bị cô lập khỏi nhân tộc, tất cả các cường giả Độ Hư cảnh, đều nghe theo lệnh của Thánh hoàng, triển khai đuổi giết ta. Ta muốn giết Thánh hoàng, thì đầu tiên phải đối mặt với nhân tộc, Thánh đình cùng Phật môn. Đây là một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại. Ngay cả Đạo môn thánh địa năm đó, cũng bị hai cỗ thế lực này, diệt trừ tận gốc. Tu vi hiện tại của ta, chỉ có thể tự bảo vệ mình. Nếu như chính diện đối địch Thánh Đình cùng Phật môn vẫn còn kém t

.....

Không bao lâu sau, Ngao Liệt cùng Phạm Âm, cũng đã đến nơi này, độn quang vừa hạ xuống, cả hai người đã xuất hiện bên vách núi.

- Cổ Thần huynh đệ!

Vừa đáp xuống, hai người đã hướng Cổ Thần đi tới, sau khi trò chuyện hỏi thăm cùng tứ nữ. Phạm Âm trực tiếp đi đến trước mặt Cổ Thần và nói:

- Cổ Thần huynh đệ, lần này cũng may nhờ có người. Vốn ta cùng Ngao Liệt sau khi giết chết A Cửu La Vương sẽ bị cường giả Phật môn đuổi giết. Nhưng người vừa xuất hiện, hết thấy nguy hiểm đều lập tức hóa thành hư vô.

Có ‘Côn Ngô Tiên Kiếm’ trong tay, độn tốc của Ngao Liệt có thể sánh với siêu cấp cường giả Hư Không Kỳ, một lần thần di vượt qua ngàn dặm, đương nhiên là có cơ hội chạy thoát khỏi lòng bàn tay của cường giả Phật môn

Cổ Thần mỉm cười và nói:

- Là Nam Thiên tiên bối đã gửi phi kiếm truyền âm đến cho Tử Uyên sư tỷ. Nếu không, chúng ta cũng không biết người lại muốn đến Đại Linh. Cường giả Phật môn nhiều như mây, cái này quá nguy hiểm, sau này nếu có chuyện gì, cứ truyền tin cho ta một tiếng

Phạm Âm xoa xoa đầu và nói:

- Bây giờ ta quả thực là có chút chuyện nhờ đến người.

- Chuyện gì?

Cổ Thần tinh thần chấn động, thân thể linh mẫn của hắn đã cảm ứng được, Khổ Thiện đại sư cùng hai cường giả Giá Vực Kỳ khác, đang từ Đại Linh Đế Đô bay ra, đang hướng chỗ của bọn hắn phi độn đến.

Khoảng cách cảm ứng của thân thể Cổ Thần trong không trung có thể đạt đến ngoài sáu bảy vạn dặm, nhất cử nhất động của mấy vị cường giả Phật môn, đều bị Cổ Thần cảm ứng rất rõ ràng.

Phạm Âm nói:

- Trên người ta có địa đồ bí tàng do đệ nhất Kim cương Gia La Trang để lại, địa đồ ghi lại, Gia La Trang có để lại một bí tàng nằm ở trong Hoàng Sa Cao Nguyên(Cao nguyên đầy cát vàng), nằm ở phía tây bắc Đại Linh Đế Đình. Nghe nói, Gia La Trang dùng lực lượng của pháp tắc, ngưng tụ ra một cái thân ngoại hóa thân, gọi là ‘Kim cương pháp tướng’, phong ấn vĩnh viễn bên trong bí tàng. Chỉ cần đi vào bên trong bí tàng, có thể thấy được ‘Kim cương pháp tướng’ này

Cổ Thần nói:

- Lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân? Kim cương pháp tướng? Gia La Trang là nhân vật từ thời Thái Cổ, ít nhất đã biến mất hơn mười hai vạn năm. Năm tháng qua đi, lực lượng pháp tắc hắn ngưng tụ vẫn không tiêu tan, quả thực có thể vĩnh hằng sao?

745. Chương 119 : Đánh Bại Khổ Thiện

Phạm Âm nói:

- Bí tàng lưu trên bản đồ đích thực ghi lại như thế, ‘Kim cương pháp tướng’ này là do đích thân Gia La Trang phong ấn, tồn tại vĩnh hằng. Cổ Thần huynh đệ, ‘Kim cương pháp tướng’ là do Gia La Trang dùng lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành, cho nên, có được lực lượng thần kỳ. Quan sát ‘Kim cương pháp tướng’ không khác gì với việc trực tiếp tham ngộ pháp tắc, giúp cho tu sĩ đã ngoài Minh Khiếu hậu kỳ đẩy cao xác suất có thể cảm ngộ được pháp tắc, bước vào Độ Hư Cảnh. Bốn người Tử Uyên đều đã có tu vi ngoài Minh Khiếu hậu kỳ, nếu có thể tham ngộ ‘Kim cương pháp tướng’, rất có thể sẽ bước vào Độ Hư Cảnh, giảm bớt đi đại lượng thời gian

- Thật sao?

Cổ Thần mừng rỡ, nói:

- Như thế rất tốt, chúng ta liền đi ngay bây giờ.

‘Kim cương pháp tướng’ kì diệu như thế, Cổ Thần sao lại không vui mừng được, Mệnh Tuyền nhập Độ Hư, đây là cửa ải lớn nhất của tu sĩ. Ngàn năm qua, Nhân tộc chỉ có Cổ Thần mới có thể bước được vào Độ Hư Cảnh. Từ đó có thể thấy khó khăn lớn như thế nào. Nhưng nếu có ‘Kim cương pháp tướng’, tất cả mọi khó khăn này đều sẽ được giải quyết.

Bốn người Hư Tử Uyên đã chạm đến biên giới pháp tắc, Phạm Âm đã đạt đến trình độ mơ hồ có pháp tắc tùy thân, dường như bất kì lúc nào cũng có thể đột phá bước vào Độ Hư Cảnh. Quan sát ‘Kim cương pháp tướng’, bọn họ rất có thể sẽ trong một thời gian ngắn bước vào Độ Hư Cảnh, đều bước vào mật cảnh độ hư, nhất cử bước vào cảnh giới trong truyền thuyết.

Đồng thời, Cổ Thần cũng bắt đầu suy đoán: Cường giả Phật môn bám theo đến nơi này, e rằng cũng đã biết được tin tức về Già La bí tàng, cho nên vừa này mới không ngăn cản. Chắc bọn họ muốn đợi đến lúc chúng ta sau khi tiến vào bên trong Già La bí tàng rồi trở ra, mới ra tay chặn đường cướp đoạt. Cũng được, chúng ta tương kế tựu kế, đến lúc đó, còn chưa biết là ai đoạt của ai? Các người nếu như đánh lên ta trước, ta sẽ đem các người bắt lại, danh chính ngôn thuận để đòi lấy ‘Ưc tâm đan’ cùng ‘Hư không đan’ thay người chuộc thân.

Cổ Thần dẫn theo tứ nữ, cùng với Phạm Âm và Ngao Liệt, lập tức phi độn hướng Tây Bắc thẳng tiến.

Không lâu sau, bảy người đã tới được Hoàng Sa Cao Nguyên phía tây bắc Đại Linh Đế Đình.

Hoàng Sa Cao Nguyên kéo dài hơn mấy chục vạn dặm, trong đó chỉ có mười mấy vạn dặm là nằm bên trong Đại Linh cảnh nội, còn tuyệt đại bộ phận, đều nằm ở bên trong sa mạc phía tây

Toàn bộ Hoàng Sa Cao Nguyên, khắp nơi đều là cát vàng, không hề trông thấy màu xanh của thực vật, ngàn rãnh vạn khe kéo dài không dứt. Từ phía trên nhìn xuống, mỗi một địa phương cơ hồ đều không khác biệt lắm.

Thế nhưng, trên tay của Phạm Âm lại có địa đồ của Già La bí tàng. Không mất thời gian bao lâu đã tìm được cửa vào của Già La bí tàng.

Lối vào của Già La bí tàng, nằm ở phía cực bắc của Hoàng Sa Cao Nguyên, là nơi giao nhau giữa ranh giới của tam đại địa giới : Đại Linh đế đình, Đại Mông đế đình và Tây Hoang sa mạc.

Ở đây so với những nơi khác, bề ngoài trông có vẻ không có gì khác biệt. Thế nhưng, bên trong những khe vực sâu ấy, lại tàng ẩn huyền cơ, ẩn hàm một thế trận.

Do đứng bên ngoài không nhìn thấy được, cho nên, ngay cả tông sư trận pháp như Cổ Thần, cũng không thể phát hiện ra. Nếu không phải là do trên tay Phạm Âm có địa đồ Già La bí tàng, thì bất kì ai cũng không thể ngờ rằng, bên trong những khe vực thẳm liên tiếp này, lại ẩn chứa một trận pháp huyền cơ.

Những khe sâu phía trên Hoàng Sa cao nguyên, nông thì khoảng trăm trượng, sâu thì đạt khoảng ngàn trượng, thậm chí là hàng ngàn trượng, có thể hình dung bên trong rộng lớn tới mức nào.

Phạm Âm đã mở ra tổng cộng mười hai trận pháp bên trong những khe vực thẳm này. Phạm vi của mười hai trận pháp này, đủ đạt đến ngàn dặm.

Khi mười hai trận pháp này hoàn toàn được mở ra, trung tâm phạm vi ngàn dặm của mười hai trận pháp này, xuất hiện một luồng ánh sáng chói mắt, phóng thẳng lên bầu trời.

Sắc trời chợt biến đổi, trên mặt đất khắp nơi rạn nứt, một ngôi đền cổ xưa và khổng lồ, không biết từ nơi sâu thẳm nào bên dưới lòng đất, bỗng dâng cao lên khỏi mặt đất.

Ngôi đền này có diện tích vạn trượng, diện đài lầu miếu, đều tỏa ra kim quang, khiến cho người xem cảm thấy to lớn và uy nghiêm.

Bên trên tấm biển phía trước ngôi đền, có khắc ba chữ cổ cực lớn “Kim cương tự”. Chỉ ba chữ ‘Kim cương tự’ tựa như có một luồng sức mạnh vô hình, xoay vần hư không.

Già La Trang là đệ nhất vị kim cương, Kim cương tự, chính là ngôi đền của Già La Trang, Già La bí tàng, Kim cương pháp tướng đều ở bên trong ngôi đền này.

Kim cương tự vừa xuất hiện khỏi mặt đất, Cổ Thần, Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, Phạm Âm, Ngao Liệt bảy người, lập tức đi đến phía trước Kim cương tự.

Đồng thời, theo đến nơi này, còn có ba vị phật môn cường giả.

- Một ngôi đền thật trang nghiêm, uy vũ, khí thế tràn trề làm sao, không hề thua kém Thiên Thiện tự của Phật môn thánh địa chút nào.

Ngao Liệt thở dài một tiếng.

Phạm Âm nói:

- Già La Tướng là vị đệ nhất kim cương thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, cuồng ngạo ngang ngạnh, các la hán, kim cương, bồ tát, thời thái cổ phật tổ có cấp độ cao, sau khi khai đàn giảng pháp xong, tất cả các tu sĩ phật môn gồm la hán, kim cương, bồ tát đều quỳ lễ bái vị cổ phật ấy, chỉ duy nhất một mình Già La Trang không bái, phật tổ ấy tức giận nói Già La Trang không hiểu phật pháp, không hiểu lễ nghĩa, không khai giáo hóa, nhất định muốn Già La Trang cũng giống như những người khác đều phải lễ bái ngài. Kết quả là khi Già La Trang vừa bái, đã khiến cho vị cổ phật ấy chấn động ngã khỏi liên đài phật tọa, thân thọ trọng thương. Đây là câu chuyện ghi chép đạo thống truyền thừa do Già La Trang lưu lại.

Trên mặt mọi người lập tức tỏ ra kinh ngạc, Ngao Liệt là tu sĩ Long tộc, tuổi thọ đã lâu, kinh nghiệm lâu nhất. Đồng thời, Long tộc có không ít những tài liệu lưu truyền từ thời thượng cổ và thái cổ, nên hẳn biết được thực lực của phật môn thái cổ lớn mạnh cỡ nào.

Ngao Liệt nói:

- Theo ghi chép, mỗi một vị phật tổ của phật môn, đều có đại thần thông thiên triệt địa, phật pháp cao thâm, sức mạnh vô biên. Vào thời thái cổ, họ đều là những cường giả cái thế, tung hoành Cổ Hoang. Nhưng một bái của Già La Trang, lại khiến cho một vị cổ phật ngã khỏi đài sen, hơn nữa còn khiến ngài ấy thọ thương, thực lực cỡ này quả thật quá kinh khủng.

Bốn cô gái cũng cảm thấy kinh ngạc, Tự Ngọc nói:

- Nhân vật như vậy, quả thật là chấn động trời đất, ‘kim cương pháp tướng’ mà ngài ấy để lại nhất định đủ giúp chúng ta bước vào độ hư bí cảnh, chúng ta mau vào bên trong thôi!

Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tiểu Bạch và Phạm Âm bốn người đều gật đầu, họ thấy có hi vọng nhanh chóng bước vào Độ hư bí cảnh nên trong lòng cảm thấy háo hức.

Chương 119: Đánh bại Khổ Thiện. (Hạ)

- Đợi đã...

Cổ Thần chợt ngăn mọi người lại và nói:

- Ba vị phật môn cường giả đã đến, dẹp yên bọn họ rồi hãy tính sau.

Tốc độ của ba vị phật môn cường giả rất nhanh, lúc này đã tới gần. Nghe Cổ Thần nói vậy, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía tây nam Đại Linh để đô.

Cự li tầm nhìn của tu sĩ mệnh tuyền bí cảnh, nhiều nhất cũng chỉ đạt vài ngàn dặm, chỉ có bước vào Độ hư bí cảnh rồi, mới có thể trông thấy được cách đó vạn dặm.

Ngao Liệt là người đầu tiên trông thấy luồng sáng ngoài xa vạn dặm, nói:

- Cổ Thần huynh đệ biết là có người theo đuôi chúng ta đến đây?

Trong thanh âm có xen lẫn một chút kinh ngạc, Cổ Thần từ đầu đến giờ chưa từng quay đầu lại nhìn. Ba cao thủ phật môn ấy, cự li cách họ tương đối xa, Cổ Thần lại có thể biết được, sức mạnh tu vi quả thật là vượt qua nhận thức của Ngao Liệt.

Nhìn tốc độ của luồng sáng ấy, khi Cổ Thần nói chuyện, e rằng ba vị phật môn cường giả ấy còn đang cách khoảng hai vạn dặm, cho dù là siêu cấp cường giả Hư không hậu kỳ, cũng khó mà phát hiện ra tu sĩ ở cách xa hai vạn dặm.

Ngao Liệt đương nhiên không biết, trên người Cổ Thần có tiên thiên linh bảo ‘Càn khôn ngọc bích’ cảm ứng của thân thể trong không khí, có thể vượt qua hai vạn dặm, và có thể đạt đến hơn sáu bảy vạn dặm.

Ba vị phật môn cường giả đến rất nhanh, chưa được bao lâu, thì đã xuất hiện trước mắt của bọn người Hư Tử Uyên. Nhanh chóng, đã đến được Kim Cang tự, cách bọn người Cổ Thần khoảng ngàn trượng.

Khổ Thiện đại sư đứng chính giữa ba vị cường giả, hai tay chấp thành hình chữ thập, nói:

- Các vị thí chủ, Kim Cang tự chính là trọng địa của phật môn bọn ta, mọi thứ trong ấy, đều thuộc sở hữu của phật môn, các vị hãy nhanh chóng rời khỏi đây, để tránh gặp điều rắc rối.

Già La bí tàng mới chính là mục tiêu của phật môn, chỉ cần đoạt được Già La bí tàng, thì việc sống chết của bọn người Cổ Thần không còn quan trọng nữa, Độ thiện đại sư đang mong sao bọn người Cổ Thần bị dọa cho sợ rồi bỏ đi, tránh bớt một trận hỗn chiến.

Cổ Thần cười khê một tiếng rồi nói:

- Đại sư nói đùa đấy à, Già La bí tàng là do Già La Trang để lại cho truyền nhân của hắn, hiện giờ truyền nhân kim Cang của Già La Trang đang ở đây, ba vị đại sư là cao tăng phật môn, phật môn chú trọng tế thể

cứu người, thiện chí giúp người, cầm sát sanh, cầm trộm cắp, cầm sinh lòng tham, ba vị đại sư nên nghe theo lời dạy bảo của phật tổ, nhanh chóng rời khỏi nơi này mới đúng.

- Thiện tai thiện tai.

Độ thiện đại sư nói:

- Cổ chiến thần cũng đã từng xem qua phật tổ truyền huấn? Nên biết phật tổ nói rằng: Hàn yêu trừ ma, an định thiên hạ, là chuyện quan trọng nhất của phật môn sao? Hôm nay lão nạp cần tuân truyền huấn của phật tổ, để diệt trừ bọn yêu nghiệt tà ma các ngươi, A Di Đà Phật, Thiện tai, thiện tai

- Giáng yêu trừ ma, an định thiên hạ: A di đà phật, thiện tai thiện tai

Hai cao thủ phật môn còn lại cũng chấp tay lạy lại.

Thấy biểu hiện của của ba vị cao thủ phật môn, có vẻ như bọn người Cổ Thần chính là đại tà ma vạn ác không từ, bọn họ phải thay trời hành đạo để diệt trừ bọn người Cổ Thần vậy.

- Giết!!!

Ba cao thủ phật môn sau khi niệm xong phật hiệu, đồng thanh quát lớn thành Sư tử hồng, hổ vương hồng, âm thanh kinh thiên động địa, từng vòng tròn ánh vàng kim, xuất hiện sau lưng ba người ấy, giống như phật tổ hạ phàm, bỏ tất giáng thế, muốn trấn sát mọi tà ác, yêu ma vậy.

Vừa mới ra tay, Khổ Thiện đại sư đã dùng ‘không gian pháp tắc’ trong tích tắc đã giam cầm cả hư không.

Ba đầu sáu tay...

Cơ thể Cổ Thần, đột nhiên biến đổi, ba miệng vừa mở lập tức hát lên nhất kinh ca thần thông vô thượng của đạo môn.

Thanh âm ẩn chứa tự nhiên đại đạo vang dội cả đất trời, hư không giam cầm của Độ thiện đại sư lập tức bị phá vỡ, mọi người nhanh chóng thoát ra ngoài.

- Tiếp kiếm.

Phạm Âm quát lớn, một đạo bạch quang huyền ảo, từ bên trong cơ thể hần bay ra, bắn về phía Ngao Liệt.

Ngao Liệt một tay tiếp kiếm, đó chính là vô thượng tiên bảo

- Côn ngô tiên kiếm.

“Côn ngô tiên kiếm” xuất thân từ tay của Côn ngô tiên đế, là cực phẩm tiên bảo vô thượng, khả năng công kích vượt qua bất kì một món tiên bảo vô thượng nào, thậm chí nếu như dùng sức đủ mạnh, có thể trực tiếp hủy diệt các loại tiên bảo vô thượng khác cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Bản thể của Ngao Liệt là biến dị Huyết Long, có tu vi thuộc Giá vụ sơ kỳ, là một biến dị thần thú có sức mạnh còn lớn hơn cả Kim Long, thực lực mạnh hơn nhiều cao thủ Giá vụ trung kỳ khác, và đủ để sánh ngang với cường giả Giá vụ hậu kỳ.

Được sự trợ giúp của “Côn ngô tiên kiếm”, thực lực của Ngao Liệt như tăng gấp bội, cường giả Giá vụ hậu kỳ đều không phải là đối thủ của hần, gần như là vô địch từ Độ hư trở xuống.

Ngao Liệt tay cầm “Côn Ngô tiên kiếm” chém xuống một nhát, trên không lập tức xuất hiện một đạo kiếm cương khổng lồ, trăm toái hư không, đường kiếm bay về phía hai phật môn cường giả Giá vụ kỳ, hần hét to:

- Hai tên này, cứ giao cho ta.

- Được!

Cổ Thần hét vang, chuyên tâm đối phó với Độ thiện đại sư, thực lực của lão cao thủ Hư không hậu kỳ này so với Kim Bàng Vương còn mạnh hơn rất nhiều.

Khổ Thiện đại sư ngồi tọa xuống đất, một đạo kim quang lóe lên giữa mi tâm, lóe lên một bóng người, trông không khác gì so với diện mạo của hần, đó chính là nguyên thần của hần, phát ra kim quang vạn trượng.

Nguyên thần rời khỏi người, trong chốc lát bỗng trở nên to lớn, cao hơn ba ngàn trượng, trông giống như một người khổng lồ vậy.

Cao ba ngàn trượng, gần chín ngàn mét, đỉnh núi thông thường cao gần ngàn trượng, đều là những đỉnh núi cao. Thế nhưng những ngọn núi cao ngàn trượng ấy đứng trước nguyên thần của Độ thiện đại sư giờ đây, chỉ cao chưa đến đầu gối của hắn.

Trông như một nguyên thần khổng lồ, Cổ Thần đứng trước mặt chẳng qua cũng chỉ bằng con kiến mà thôi.

- Nguyên thần đại thủ ấn!

Cái miệng khổng lồ của nguyên thần Độ thiện đại sư vừa mở ra, tựa như tiếng sấm sét nổ vang, tạo ra vô số tia chớp, bao trùm cả bầu trời, cùng với chuông ẩn cực lớn của hắn đánh xuống chỗ Cổ Thần.

Bàn tay đập xuống, kèm theo lôi điện, không gian bị xé toạc, như muốn đập nát Cổ Thần như đập một con kiến nhỏ, một chuông giết chết.

Cổ Thần hừ nhẹ một cái, đáng tiếc là hiện giờ ‘Trần minh ngọc bi’ đang trấn áp bên cạnh Âm minh đàm, nếu không chỉ cần đưa ‘Trần minh ngọc bi’ ra thì trong nháy mắt là có thể khiến cho nguyên thần của Độ thiện đại sư thọ trọng thương và thậm chí là triệt tiêu.

Nhưng mà, cho dù không có “Trần minh ngọc bi” đi nữa thì Cổ Thần vẫn không hề e sợ nguyên thần của Độ thiện đại sư chút nào.

746. Chương 120 : Bắt Toàn Bộ

Sáu con mắt của Cổ Thần, phóng ra sáu đạo tinh quang, ba cái miệng đồng thời hét vang một tiếng:

- Hãy đỡ “Chiến thần diệt tinh quyền” bách quyền hợp nhất của ta.

Chỉ trông thấy sáu cánh tay của Cổ Thần cử động, ba cánh tay phải, trong tích tắc đã tạo thành quyền ấn của “Chiến thần diệt tinh quyền”, ánh sáng từ ba cánh tay phải lóe lên, xuất hiện ba tiên phủ phát ra ánh sáng đen, đó chính là Vòng Lượng tiên phủ – một loại tiên bảo thượng phẩm, trong những ngày bé quan bên trong Chiến thần điện, Cổ Thần đã cố gắng dành thời gian để dùng vòng lượng thạch cấp tiên phẩm vô thượng trong Âm Minh đàm để luyện thành ba cây tiên phủ thượng phẩm.

Ba quyền cùng xuất hiện, ba cây tiên phủ cùng trảm.

Trong tích tắc, Cổ Thần đâm ra ba đạo “Chiến thần diệt tinh quyền” và chém ra ba lần “Trảm sát chi phủ”.

Từ khi rời khỏi Thiên đình, Cổ Thần bế quan tu luyện một trăm hai mươi năm, tuy rằng không tập trung tu luyện “Chiến thần diệt tinh quyền”, nhưng sự dung hợp của “Chiến thần diệt tinh quyền” so với lúc ở Thiên đình, đã tăng lên gấp bội.

Lúc ở Thiên đình, Cổ Thần nhiều nhất chỉ có thể hợp nhất bảy mươi bảy quyền, mà bây giờ, Cổ Thần đã có thể hợp nhất một trăm lẻ tám quyền. Mỗi lần hợp nhất được một quyền, không chỉ đơn giản là thực lực tăng lên một chút mà nó còn là sự biến đổi về chất.

Một quyền Đẳng vân chết, mười quyền giết Giá vụ, trăm quyền diệt Hư không, ngàn quyền tiễn Hợp đạo.

Trăm quyền hợp nhất có thể tiêu diệt siêu cấp cường giả Hư không hậu kỳ, hiện giờ Cổ Thần đối với sự dung hợp của “Chiến thần diệt tinh quyền” đã đạt được một trăm lẻ tám quyền hợp nhất và có hiệu quả sát sát đối với siêu cấp cường giả Hư không kỳ.

Đương nhiên, siêu cấp cường giả Hư không kỳ cũng không thể coi thường, vì đã linh hội pháp tắc đến mức độ vô cùng sâu sắc, tiên lực mạnh vô biên, nên cũng không dễ bị quyền cương trực tiếp đánh chết được.

Cho nên, Cổ Thần một lần đã đâm ra ba đạo “Chiến thần diệt tinh quyền” một trăm lẻ tám quyền hợp nhất. Tức là trong tích tắc đánh ra ba trăm hai mươi bốn quyền, trực tiếp khiến cho tiên lực thuần dương trong cơ thể Cổ Thần tiêu hao hết một phần ba chỉ trong một lần.

Đồng thời Cổ Thần còn có thể một lần trăm ra một lần “Trăm Sát chi phủ”. Tuy rằng uy lực kém hơn “Chiến thần diệt tinh quyền” với một trăm lẻ tám quyền hợp nhất nhiều, thế nhưng đối với siêu cấp cường giả Hư không kì, cũng có sức sát thương chí mạng, nên Khổ Thiện tuyệt đối không dám xem thường.

Ba quyền ba rìu, trong lòng Khổ Thiện chợt run lên, lập tức cảm giác có một cỗ khí tức nguy hiểm chí mạng.

Nguyên thần đại thủ ấn của Khổ Thiện vừa đánh xuống, đã bị “Chiến thần diệt tinh quyền” đánh trả, một tiếng nổ tung, hóa thành ngàn mảnh, vô số tiên lực cương khí bay tứ phía, trông như một dòng sông vàng xuất hiện giữa hư không vậy, trong tích tắc bắn ra ngoài ngàn trượng, tựa như pháo bông rực rỡ.

- Nguyên thần đại thủ ấn!

- Đại nhật phạt quyền!

- Như nguyên thần chuông!

Khổ Thiện trong tích tắc cho ra vô số chuông quyền, mỗi một loại, đều là những tuyệt học bất phàm nhất đẳng của Phật môn.

Đặc biệt là chuông sau cùng “Như nguyên thần chuông” chính là đệ nhất công của Phật môn, chuông ẩn vừa xuất, núi run đất nứt, trời long đá lở, một đạo chuông ẩn khổng lồ xuất hiện giữa không trung, tựa như thân ảnh thủy tổ của Phật môn “Nguyên” giáng lâm, tung ra một chuông chuông.

Một chuông này, cuối cùng cũng khiến cho ba đạo “chiến thần diệt tinh quyền” vốn đã đánh vỡ vô số đường chuông ẩn quyền cươngng cũng phải vỡ vụn. Nhưng sức mạnh của “Như nguyên thần chuông” không chỉ có vậy, ba đường “Trăm Sát chi phủ” trong tích tắc đã chém vào phía trên nguyên thần của Khổ Thiện.

Trong tích tắc, nguyên thần của Khổ Thiện xuất hiện ba vết nứt lớn ngàn trượng, nguyên thần bị tổn thương nghiêm trọng.

Một tiếng kêu thảm thiết đau khổ vang lên, nguyên thần của Khổ Thiện nhanh chóng thu nhỏ lại, trong tích tắc bèn quay trở về nhục thân giữa đôi mày.

....

Nhục thân mở đôi mắt, Khổ Thiện bèn phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi này lại vừa nồng vừa dính, đó chính là mệnh máu của tinh nguyên.

Nguyên thần của Cổ Thần bị tổn thương nghiêm trọng, mệnh mạch cũng bị tổn thương, thọ nguyên tổn thất, có thể nói là thọ trọng thương rất nghiêm trọng.

Trong ánh mắt của Khổ Thiện, tràn đầy sự kinh sợ nhìn Cổ Thần như nhìn một con quái vật. Lão có nghĩ cũng không ngờ rằng, tu vi của Cổ Thần giá vụ hậu kì, lại có thể phát ra sức mạnh lớn mạnh như vậy, chỉ trong thoáng chốc đã khiến lão trọng thương.

Thân người thoát cái, Khổ Thiện với tốc độ nhanh như tên bắn bay về phía sau trốn thoát. Sau đó, bóng hình thoát cái, đã bay ra xa hơn ngàn dặm, lão bị thương quá nặng, không thể tiếp tục chiến đấu nữa, cần phải quay về Thiên Thiên tự, tiến hành trị thương, mức độ lớn nhất là giảm bớt tổn thất của thọ nguyên.

Đến độ tuổi này của lão, thọ nguyên là thứ quan trọng nhất của lão. Mặt mũi có thể nhạt lại nhưng cái mạng già mà mất đi là mất tất cả. Tu vi càng cao lại càng sợ chết, đây gần như là quy luật sắt.

Còn lại hai cao thủ Phật môn giá vụ kì, vốn dĩ đang yếu thế dưới tay của Ngao Liệt.

Khổ Thiện đại sư bị đánh bại trong thoáng chốc, càng khiến cho hai cao thủ Phật môn còn lại kinh ngạc, lòng nảy sinh sợ hãi.

Dường như trong phút chốc, khi Khổ Thiện đại sư vừa mới tháo chạy, hai cao thủ Phật môn giá vụ kì, cũng thoát một cái, hóa thành một luồng điện quang, đuổi theo Khổ Thiện đại sư mà chạy mất.

Tuy rằng thực lực của Ngao Liệt không phải là yếu, nhưng nếu muốn giữ chân hai cao thủ Phật môn giá vụ kì cũng không phải dễ dàng.

Cao thủ phạt môn, nhận sự quỳ lễ của tín đồ, không chỉ có tiên lực của bản thân, mà còn có sức mạnh tín ngưỡng của quảng đại tín đồ. Tín ngưỡng lực cũng là một loại lực lượng không thể xem thường.

Mỗi một vòng tròn hào quang đằng sau mỗi tu sĩ phạt môn, đều đại diện cho sự tín ngưỡng của quảng đại tín đồ.

Cao thủ phạt môn giá vụ kì, đằng sau người có đến sáu vòng tròn hào quang, lúc trốn chạy, ánh sáng của hào quang tăng mạnh, cả hai người đó trong tích tắc như ánh điện quang bay ra bên ngoài cách đó cả trăm dặm, nhanh như dịch chuyển tức thì vậy.

Nếu không phải do vậy, hai cao thủ phạt môn giá vụ kì, trong vòng ngàn trượng bên cạnh Cổ Thần, cũng không có cách nào sử dụng dịch chuyển tức thời. Lúc này Khổ Thiện đã chạy thoát, nếu như Cổ Thần ra tay với hai cao thủ phạt môn giá vụ kì, thì dưới sự liên kết với Ngao Liệt, hai cao thủ phạt môn ấy quyết không thể nào chạy thoát khỏi đây được.

Thế nhưng, sức mạnh của tín ngưỡng qua sáu vòng hào quang ấy, bọn họ đã phát ra một tốc độ nhanh như dịch chuyển tức thời, để tìm đường sống.

Sau đó, hai người đều là ngàn dặm trong tích tắc, bỏ chạy về phía Thiên Thiên tự. Còn về Khổ Thiện đại sư, có thể chạy được hơn hai ngàn dặm trong tích tắc, sau lưng lão có đến bảy vòng hào quang nhấp nháy.

Sự kết hợp giữa sức mạnh tín ngưỡng và quy luật không gian, so với cao thủ hư không hậu kì thuộc loại phi cầm có tốc độ bay nổi tiếng là nhanh nhất như Kim Bằng Vương, thì vẫn còn nhanh hơn nhiều lần.

Chương 120: Bắt toàn bộ. (Hạ)

- Cao thủ phạt môn, có niệm lực của tín đồ hộ thân, quả nhiên lợi hại, ngay cả tốc độ cũng cao hơn nhiều so với tu sĩ cùng cảnh giới!

Trông thấy ba tên cao thủ phạt môn tháo chạy đã xa, Ngao Liệt than vãn một tiếng.

Cho dù hắn có dùng “Côn ngô tiên kiếm” đuổi theo, thì chẳng qua cũng chỉ tích tắc ngàn dặm, nên cũng không thể nào đuổi kịp hai cao thủ phạt môn giá vụ kì kia được.

Thế nhưng, khi tiếng than vãn của Ngao Liệt vừa dứt, thân hình của Cổ Thần thoát cái đã biến mất không thấy tông tích.

Cổ Thần có thể một lúc đi năm ngàn dặm, và xuất hiện phía trên hư không cao hơn hai vạn trượng.

Sau đó, bàn tay và cánh tay cùng lúc cử động, trong tích tắc phát ra tam quyền tam phủ.

Quyền là “chiến thần diệt tinh quyền”, phủ thì lại là “Trảm Sát Chi Phủ”. Lần này, “Chiến thần diệt tinh quyền” chỉ là quyền bắc đầu thông thường, mục đích là để phong ấn hư không, thật sự có một sức công kích rất đáng sợ, đó lại là ba đường bắc đầu phủ được trảm ra từ “Trảm Sát Chi Phủ”.

Khổ Thiện đại sư liên tiếp hai lần dịch chuyển tức thời, vừa mới bay được ở khoảng cách gần năm ngàn dặm, thì không ngờ, Cổ Thần đã đi trước một bước, xuất hiện ở phía trên không vài ngàn trượng trên đầu lão ta.

Khổ Thiện đại sư vừa từ không trung của hư không đáp xuống, thì liền trông thấy ba quyền ba phủ từ trên bầu trời bổ xuống, vừa đúng ngay vị trí mà lão hiện thân.

Quả thật trông giống như Khổ Thiện đại sư tự xông lên đón lấy đòn công kích của Cổ Thần vậy.

‘Chiến thần diệt tinh quyền’ phong ấn hư không, trong phạm vi chu vi hơn vài ngàn trượng, đều bị thể quyền của ‘Chiến thần diệt tinh quyền’ bao trùm lấy. Trong hư không hình thành một nguồn sức mạnh vô hình cấm cố không gian, khiến cho ta không có cách nào thì triển dịch chuyển tức thời.

Tu vi của Khổ Thiện đại sư tuy rằng cao hơn Cổ Thần một cảnh giới. Nhưng luận về thực lực, cả hai tương đương nhau. Cổ Thần sau khi thi triển ba đầu sáu tay, có thể thấy đã hơn hẳn Khổ Thiện đại sư rồi.

Muốn dựa vào thực lực ngoan cường, và ngoại hình mạnh mẽ phá phong ấn ‘Chiến thần diệt tinh quyền’ của Cổ Thần là gần như khó mà làm được.

Vì thế, Khổ Thiện đại sư chỉ còn có một con đường để chọn, đó chính là liều sức với Cổ Thần, liều mạng thì còn con đường thoát thân.

‘Trảm Sát Chi Phủ’ bổ nứt không gian, trong hư không xuất hiện ba đường chân không dài vài ngàn trượng. “Bắc đầu phủ” toát ra sát khí đằng đằng, khóa chặt lấy Khổ Thiện đại sư.

Ánh mắt Khổ Thiện đại sư nhú lại, lão ta đã bị trọng thương, làm sao có thể đỡ nổi ‘Trảm Sát Chi Phủ’ của Cổ Thần được?

Ánh sáng giữa đôi mày lóe lên, một cái bát màu đen huyền từ giữa đôi mày của Khổ Thiện đại sư bay ra. Trong tích tắc trở nên to dần, kích thước gần bằng một ngôi nhà, và đang lật úp chụp xuống và bảo vệ lấy Khổ Thiện đại sư ở phía bên trong.

Đây là một pháp bảo thuộc cấp vô thượng tiên phẩm, đồng thời đây cũng là món pháp bảo phòng vệ, nghe nói đây là thứ mà một vị cổ phật thời đại thái cổ dùng để hóa duyên.

Coong Coong Coong

Ba đường Trảm Sát Chi Phủ bổ xuống chiếc bát tiên bảo này, phát ra ba tiếng nổ kinh trời vỡ đất.

Cái bát cấp vô thượng tiên bảo ấy, tuy rằng đã đỡ được ba đường công kích của Trảm Sát Chi Phủ. Nhưng lại tạo ra sức chấn động quá lớn, bị dư lực đánh bay đi, ầm một tiếng rơi từ trên trời xuống, mang theo cả Khổ Thiện đại sư đang ở bên trong bát cũng rơi xuống theo.

Trong tích tắc rơi thẳng từ độ cao vạn trượng xuống đến mặt đất.

Cổ Thần cũng theo ngay xuống, sau đó lại dùng ba đường ‘Chiến thần diệt tinh quyền’ thông thường phong ấn hư không. Sau đó, ba chiếc phủ bắc đầu lại thu trở về trong người. Ba cánh tay vũ xuống dưới một cái, trong giây lát tạo ra ba làn chuông ảnh phong tỏa khắp nơi.

Một đỏ một bạc một xanh, là ‘bổn nguyên hỏa ấn’, ‘bổn nguyên thủy ấn’, và ‘bổn nguyên mộc ấn’ trong phân thân ẩn ngũ hành.

Tam đại bổn nguyên ngũ hành ấn đập vào trên cái bát to bằng căn nhà ấy, phát ra ba tiếng nổ vang trời.

Mặt đất nứt ra, trong như mạng nhện, độ nứt đạt đến vạn trượng, ngay chính giữa phạm vi hơn ngàn dặm do chịu pháp ấn tam đạo bổn nguyên của Cổ Thần nên trực tiếp ăn sâu xuống đất vài trăm trượng sâu, hình thành nên một vực thăm thẳm khổng lồ.

Bổn nguyên chi hỏa, thiêu đốt trong vực thăm.

Bổn nguyên chi thủy, nhấn chìm cả vực thăm, trấn áp với sức của ức vạn cự phong.

Bổn nguyên chi mộc, hóa thành những điểm nhỏ, đập xuống chiếc bát khổng lồ, tựa hồ như ngọn núi khổng lồ ngàn trượng cao rơi từ trời cao xuống chèn ép mọi thứ.

Khổ Thiện đại sư bị Cổ Thần trấn áp bên dưới lòng đất, không cách nào động dậy được. Tuy rằng có vô thượng tiên bảo vu bát hộ thân, nhưng lại bị từng đợt từng đợt sóng chấn động ngày càng lớn chèn ép, khiến cho Khổ Thiện đại sư thất khiếu chảy máu, tứ chi nứt vỡ.

Cổ Thần cứ một bàn lại một bàn liên tiếp sử dụng tam đại bổn nguyên ngũ hành ấn pháp đập xuống, và chỉ trong một thời gian ngắn, Khổ Thiện đại sư lại bị dư chấn khiến cho trọng thương.

Lần này, thương cũ thêm thương mới, không còn chống cự thêm được nữa, tiên lực nổ loạn, cái vu bát không còn chịu sự khống chế của lão nữa, và thế là bị ‘bổn nguyên mộc ấn’ của Cổ Thần đánh bay sang một bên.

Mất đi sự bảo vệ của vu bát, Khổ Thiện đại sư bị một chuông của Cổ Thần đánh sâu vào trong đất.

Sau đó, bắc đầu chuông của Cổ Thần hóa thành vuốt, nắm chặt Khổ Thiện đại sư trong tay, tiên lực chảy vào trong cơ thể của Khổ Thiện đại sư, phong ấn sự vận hành kinh mạch của lão, tiên lực tuôn chảy, cấm cố tu vi của lão.

Thời gian chưa đầy hai cái búng tay, Khổ Thiện đại sư đã bị Cổ Thần bắt được. Giờ đây lão như một con gà con bị bắt trong tay, việc này khiến cho hai tên cao thủ phật môn còn lại kinh hồn khiếp đảm.

Phía trước Cổ Thần đã chặn đường thoát, hai cao thủ phật môn giá vụ kì nhất thời đành đổi phương hướng, tích tắc ngàn dặm, nhanh như chớp điện dịch chuyển tức thời bỏ trốn.

Cổ Thần hét vang một tiếng:

- Chỉ dựa vào các người mà trốn thoát được sao ?

Vừa nói, thân hình chợt lóe chớp, và ngay sau đó xuống hiện ở phía trên không ngàn trượng của hai cao thủ phật môn giá vụ kì.

Cổ Thần một tay cầm Khổ Thiện, nắm bàn tay còn lại liên tục vung lên hạ xuống “đều đặn” trên người hắn.

Hai đại trưởng ấn khổng lồ màu thủy ngân, từ trên trời giáng xuống, có chu vi hơn ngàn trượng. Hai cao thủ phật môn giá vụ kì vừa từ hư không đáp xuống, thì ‘bốn nguyên thủy ấn’ của Cổ Thần đã đập ầm xuống.

Hai cao thủ phật môn trong nháy mắt đã bị đập trúng, từ trên hư không vạn trượng rơi xuống, ‘bốn nguyên thủy ấn’ đè chặt lên thân thể hai cao thủ phật môn.

Ầm...

Ầm...

Hai tiếng nổ lớn, mặt đất lại xuất hiện hai cái khe sâu ngàn trượng, hai cao thủ phật môn, bị ‘bốn nguyên chi thủy’ ép chặt vào phía dưới đáy khe sâu.

747. Quyển 7: Thượng Cổ Tiên Ma. Chương 1: Tin Tức Tiên Đan

Bản nguyên chi thủy, một giọt đã nặng giống như cả một ngọn núi nghìn trượng.

Hồ nước sâu kích cỡ hơn nghìn trượng, sâu mấy trăm trượng đều bị bản nguyên chi thủy đổ đầy, có thể nghĩ được nặng tới mức nào?

Quả thực chính là mang cả một dãy núi khổng lồ tụ tập lại, đặt lên trên người hai vị cường giả phật môn.

Coi như là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ cũng khó có thể chịu đựng được áp lực nặng nề tới như vậy, huống chi là hai vị cường giả Giá Vụ kỳ?

May mà hai vị cường giả phật môn ngoại trừ bản thân có tiên lực mạnh mẽ, còn có rất nhiều tín ngưỡng lực phụ thể, thực lực hơn xa so với cường giả Giá Vụ kỳ thông thường, bằng không mà nói, bị bản nguyên chi thủy áp xuống, sợ rằng trực tiếp đè ép tới mức phân thân toái cốt, thân thể vỡ tan.

Nhưng cho dù hai vị cường giả phật môn có tín ngưỡng lực phụ thể, lúc này sáu vòng quang quyền phía sau hai người cũng xuất hiện rất nhiều vết rách, có thể thấy được bản nguyên chi thủy trấn áp đè xuống, tín ngưỡng lực cũng không thể duy trì được bao lâu.

Bàn tay Cổ Thần đưa tới, bản nguyên chi thủy đối với hắn không hề có ảnh hưởng.

Tại thời điểm hai vị cường giả phật môn hầu như bị ép tới mức không thể nhúc nhích mấy may, tiên lực của Cổ Thần biến thành cự chưởng, hai tay chộp vào cổ hai người, nhấc lên giống như cầm hai con gà con.

Tiên lực thuần dương rót vào cơ thể hai vị cường giả phật môn, phong ấn kinh mạch, trói buộc tiên lực của bọn họ.

Cổ Thần dẫn theo Khổ Thiện đại sư, cùng với hai vị cường giả phật môn Giá Vụ kỳ, thân thể chợt lóe, lập tức trở về bên ngoài Kim Cương Tự, hạ xuống mặt đất, nhẹ nhàng buông tay, ba vị cường giả Phật môn liền bị ném xuống mặt đất.

Sau đó, đầu, cánh tay Cổ Thần lần lượt biến mất không còn, biến thành trạng thái bình thường.

Ba vị cường giả phật môn xuất thủ đến khi Cổ Thần đánh trọng thương Khổ Thiện đại sư, ba vị cường giả phật môn chạy trốn, Cổ Thần truy đuổi...

Thời gian từ đầu tới cuối không vượt qua mười cái nháy mắt, ba vị cường giả phật môn đã bị Cổ Thần bắt hết toàn bộ, mang trở về, ném xuống dưới mặt đất.

Phạm Âm và Ngao Liệt nhìn Cổ Thần, trong lòng đều thầm giật mình, thực lực của Cổ Thần thực sự có thể dùng bốn chữ để hình dung “không thể tưởng tượng”!

Thực lực cường đại không thể tưởng tượng nổi, tốc độ nhanh tới mức vô tung vô tích, chỉ cần là tu vi bại dưới tay Cổ Thần, hầu như không có bất cứ người nào chạy trốn từ trong tay hắn.

Một cái nháy mắt đã thuận di được năm nghìn dặm, tốc độ này đối với siêu cấp cường giả Hư Không kỳ mà nói đều là xa xa không thể đạt tới.

Coi như là chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, bằng vào tốc độ bay nhanh, toàn lực phi độn cũng chỉ có thể đạt tới tốc độ thuận di hai ba nghìn dặm, so với tốc độ của Cổ Thần kém quá xa.

Tốc độ nhanh, chỗ tốt rất nhiều.

Có nguy hiểm cũng có thể chạy trốn rất nhanh.

Đuổi theo địch nhân, không người có thể chạy thoát.

Bằng hữu gặp nạn cũng có thể trong thời gian ngắn, nhanh xuất hiện giải cứu hơn.

Có tốc độ nhanh không gì sánh được, hầu như đứng tại vị thế bất bại, chỉ cần không bị vây khốn, hầu như không ai có thể giết chết được.

- Đám yêu nghiệt các người, rốt cuộc muốn làm cái gì?

Khổ Thiện bị ném dưới mặt đất, bởi vì tu vi tiên lực toàn thân bị trói buộc, giống như phạm nhân thông thường, thân thể đau đớn khiến hắn khó chịu đựng được, lông mày nhíu chặt, cắn răng quát lên.

Hai vị cường giả Giá Vụ kỳ khác so với Khổ Thiện cũng không tốt hơn bao nhiêu, bọn họ bị bản nguyên chi thủy ép tới mức tứ chi đều bắt đầu vỡ tan, máu tươi chảy ròng ròng, lúc này lại bị trói buộc tu vi tiên lực, nằm sát dưới mặt đất, nhưng cũng đau tới mức nhe răng trợn mắt.

Cổ Thần nhìn chăm chăm vào Khổ Thiện, nói:

- Lão hòa thượng, tâm yêu thì là yêu, tâm nghiệt thì là nghiệt, ta và người nguyên bản không thù không oán, người lại muốn ý vào phật môn thế lớn đối gạt người khác, theo ý của ta, người bất quá chỉ là một tên yêu nghiệt mà thôi.

Hai vị cường giả phật môn Giá Vụ kỳ cùng kêu lên nói:

- Người thối lắm, chúng ta là cao tăng phật môn, nhân tộc chính thống, những yêu nghiệt các người xuất thân nhân tộc lại không tự trọng, hạ thấp thân phận làm bạn với yêu nghiệt yêu tộc, làm cái gì là man thần của man dân Vu Cương, các người không là yêu nghiệt thì là cái gì?

- Người là cao tăng phật môn?

Cổ Thần mở trừng hai mắt, hét lớn một tiếng, hai bàn tay giống như thiểm điện vung lên, một cái tát dán vào mặt một vị cường giả phật môn.

Ba một tiếng nổ vang dội, vị cường giả phật môn kia trong nháy mắt bị tát quỳ rạp dưới mặt đất, trên mặt nhiều hơn một dấu bàn tay đỏ tươi, hầu như lún sâu vào da thịt.

- Người là nhân tộc chính thống?

Cổ Thần một lần nữa hét lớn, lại là một cái tát tung ra, một cái tát dán vào mặt một vị cường giả phật môn ngay bên cạnh.

Ba...

Tiếng nổ giòn tan vang vọng, vị cường giả phật môn này so với người trước giống nhau như đúc, trên mặt nhiều hơn dấu bàn tay đỏ tươi, bị tát tới ép sát dưới mặt đất.

- Người là cao tăng phật môn?

- Người là nhân tộc chính thống?

Cổ Thần tựa hồ là lửa giận bạo phát, lại hét lớn liên tiếp, quay sang hai vị cường giả phật môn, mỗi người chính đều là một cường, dẫn mạnh lên đầu bọn họ.

Hai tiếng nổ mạnh, đại địa rạn nứt, đầu của hai người bị Cổ Thần dùng chân trực tiếp đạp sâu vào trong lòng đất.

Hai người đều là cường giả Giá Vụ kỳ, tuy rằng tiên lực bị phong ấn, tu vi bị trói buộc, giống như con người bình thường, nhưng thân thể cường giả Giá Vụ kỳ vô cùng cường đại, giống như đồng bì thiết cốt, kim gân cương thịt, bị Cổ Thần tát một cái, lại đạp đầu lún xuống lòng đất cũng không xuất hiện hiện tượng đầu nổ tung thành máu thịt.

Thế nhưng Cổ Thần hạ thủ thực sự không nhẹ, coi như sắt thép chân chính sợ rằng cũng bị đánh thành phần mạt, đầu hai người bị Cổ Thần đạp vào lòng đất, tức thì truyền ra tiếng gào thét thê thảm giống như lợn bị đưa lên bàn mổ.

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, rơi vào người Khổ Thiện, lão tăng Khổ Thiện lộp bộp trong lòng, mạnh mẽ giật thót, trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ sợ hãi không thể che giấu.

- Người muốn làm cái gì? Độ Thiện chính là sư đệ của lão nạp, người dám, a...

Khổ Thiện còn chưa nói xong, một cước của Cổ Thần đã quét ngang tới, đá vào giữa đầu Khổ Thiện, trong nháy mắt Khổ Thiện choáng váng, trực tiếp đối thành tiếng thét lớn thê lương thảm thiết.

Bịch... Một đạo thân ảnh bay lên cao, Khổ Thiện bị Cổ Thần đá văng lên trên khoảng không, đủ bay đi hơn nghìn trượng mới nặng nề ngã xuống dưới đất, khiến mặt đất bị lún xuống tạo thành một hố to hình người sâu với mấy chục trượng.

Cổ Thần khẽ vẫy tay, cương khí tiên lực hóa thành một cự chưởng, vượt qua khoảng cách nghìn trượng, nắm xuống dưới mặt đất, lại bắt Khổ Thiện trở về.

Vứt Khổ Thiện ngay bên cạnh hai vị cường giả phật môn, hai vị cường giả phật môn này đã rút đầu từ dưới mặt đất ra ngoài, giáo huấn vừa rồi khiến trong lòng bọn họ sợ hãi, không dám tiếp tục mạnh miệng trước mặt Cổ Thần.

Chương 1: Tin tức tiên đan (hạ).

Cổ Thần nói:

- Độ Thiện lần trước cũng bị thương dưới tay ta, đừng lấy hấn đến dè dặt ta, nếu như sau này Độ Thiện và Cơ Nghiêu còn quấy rầy không ngớt, ta quyết không tha cho hấn, lần trước ta dựa vào lực lượng của Hắc Thủy đại đế đã thương hấn, tiếp theo ta sẽ bằng vào lực lượng của chính mình chém đầu Độ Thiện dưới chân!

Độ Thiện là trụ trì Thiên Thiên Tự, lãnh tụ phật môn, trong phật môn có xưng hào “Thánh tăng”, cùng với Thánh hoàng Cơ Nghiêu ngồi cùng một cấp, địa vị cực cao, nếu như bình thường Cổ Thần dám nói Độ Thiện như thế, sợ rằng ba người Khổ Thiện từ lâu nhảy lên mắng to Cổ Thần.

Thế nhưng hiện tại, ba người đã bị dọa sợ vỡ mật, không dám lên tiếng.

Bọn họ cũng không muốn lại bị Cổ Thần dùng một cước đạp lún xuống dưới đất.

Thấy ba người đã bị chấn trụ, Cổ Thần nói:

- Các người muốn sống? Hay muốn chết?

- Muốn sống...

Hầu như không cần phải nghĩ ngợi, ba người đồng thời kêu lên nói, nói xong mới ngán người, khôi phục lại vẻ cung kính, nói:

- Cổ Chiến Thần khai ân.

Cổ Thần cười lạnh một tiếng, nói:

- Khai ân? Nếu như ta rơi vào tay các người, các người sẽ khai ân? Chúng ta ở đây tổng cộng bảy cái mạng, các người đã tuyên bố muốn hàng yêu trừ ma, chém tận giết tuyệt chúng ta, ta giết ba cái mạng phật môn các người, lại bị cho là cái gì?

Sắc mặt ba người đại biến, tựa hồ cảm nhận được sát tâm của Cổ Thần, vẻ sợ hãi trên mặt càng đậm.

- Cổ Chiến Thần muốn cái gì, người cứ việc nói.

Cường giả phật môn Giá Vụ hậu kỳ tựa hồ là mở khiếu, linh quang trong mắt chợt lóe, mở miệng nói.

Hai người khác bưng tỉnh đại ngộ, nói:

- Cổ Chiến Thần muốn cái gì? Chúng ta có thể dùng bảo bối đến đổi mạng!

Cổ Thần mỉm cười, quyền không chế hoàn toàn nằm trong tay hắn, hắn đã nắm giữ thế chủ động.

Cổ Thần hỏi:

- Nghe nói phật môn đối với thuật luyện đan có truyền thừa hoàn thiện nhất?

Cường giả phật môn Giá Vụ hậu kỳ hưng phấn gật đầu, trả lời:

- Bần bạng là đại sư luyện đan, tạo nghệ luyện đan thuật của phật môn không ai có thể hơn được bần tăng, Cổ Chiến Thần muốn loại đan được gì? Bần tăng nhất định toàn lực trợ giúp Cổ Chiến Thần.

Dĩ nhiên là một vị đại sư luyện đan phật môn, Cổ Thần liếc mắt nhìn vị cường giả phật môn Giá Vụ hậu kỳ này, nói:

- Phật môn có thể có ức tâm đan?

Nói tới ức tâm đan, cổ Thần đảo mắt liếc qua Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng đưa mắt nhìn về phía mấy người, trong ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, trong lòng đều cảm nhận được tâm ý của đối phương.

Cường giả phật môn Giá Vụ hậu kỳ nói:

- Ưc tâm đan là tiên đan thượng cổ, số lượng cực nhỏ, Thiên Thiên Tự không có ức tâm đan, ngay cả đan phương cũng không hề lưu truyền lại, bất quá, Cổ Chiến Thần, ta trở lại Thiên Thiên Tự, nhất định tỉ mỉ kiểm tra lại ghi chép về ức tâm đan, chờ khi tìm được tin tức nhất định sẽ thông báo cho Cổ Chiến Thần,

Cổ Thần hơi thất vọng, ngay cả Thiên Thiên tự cũng không có ức tâm đan, hiện tại tu chân giới Cổ Hoàng chỉ sợ thực sự không còn loại đan được này.

Cổ Thần gật đầu, vị cường giả phật môn Giá Vụ hậu kỳ cho rằng Cổ Thần đã đáp ứng cho hắn trở về Thiên Thiên tự, nhất thời trên mặt vui vẻ.

Cổ thần hỏi:

- Hư không đan thì sao?

Cường giả phật môn Giá Vụ hậu kỳ tựa hồ như thấy được hi vọng sống sót trở về Thiên Thiên Tự, thần tình trở nên hưng phấn rất nhiều, nói:

- Hư không đan là tiên đan vô thượng, cũng chỉ xuất hiện tại thời thái cổ, thời kỳ thượng cổ truyền xuống hư không đan từ ba nghìn năm trước đã hoàn toàn tiêu hao hết, bất quá hư không đan thực ra có truyền xuống đan phương, bởi vì tài liệu cần có để luyện chế rất khó tìm kiếm, vì vậy ba nghìn năm qua phật môn chưa từng luyện chế hư không đan, Cổ Chiến Thần, nếu ngài cần, trở lại Thiên Thiên Tự, nhất định ta sẽ lấy đan phương luyện chế hư không đan cho ngài nhìn qua...

Vị cường giả phật môn này không hề rời khỏi câu nói trở về Thiên Thiên Tự, hi vọng trong lòng tăng lên tới cực điểm, ước gì Cổ Thần nói: “Được rồi, người trở về Thiên Thiên Tự lấy ra cho ta”. Như vậy có thể tránh được một kiếp.

Đợi khi trở lại Thiên Thiên Tự, tất cả đều an toàn rồi, thiên hạ không có bất cứ ai xông vào được Thiên Thiên Tự, coi như là Thánh hoàng Cơ Nghiêu cũng không thể, đến lúc đó cái gì là Cổ Chiến Thần, vứt đi không quan tâm là được.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Thiên Thiên Tự, tự nhiên là muốn các người trở lại.

Ba vị cường giả Phật môn nhất thời vui vẻ, không ngờ Cổ Thần lại chuyển, nói:

- Nhưng ta không tin các người, các người phải làm ra một chuyện khiến ta có thể tin tưởng được, ta mới tha cho các người rời đi!

- Chuyện gì?

Ba người ngẩn ra.

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào người Khổ Thiện, giác quan thứ sáu của Khổ Thiện lập tức cảm giác được một tia không ổn, sắc mặt biến đổi.

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, rơi vào hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ, nói:

- Giết chết Khổ Thiện, ta mới có thể tin tưởng các người, tha cho các người trở về.

Sắc mặt hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ đại biến, kinh khủng nói:

- Không không được!

Khổ Thiện là sư huynh của Độ Thiện, đại vị trong Thiên Thiên tự gần với Độ Thiện nhất, bình thường cao cao tại thượng, bối phận so với hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ còn cao hơn hẳn một lứa, là sư thúc của bọn họ.

Hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ bình thường vẫn luôn luôn bị Khổ Thiện quản chế, trực tiếp nghe theo mệnh lệnh của Khổ Thiện, sớm đã thành thói quen nghe theo mệnh lệnh của Khổ Thiện, hiện tại muốn bọn họ giết chết Khổ Thiện, làm sao dám hạ thủ?

Phạm Âm và Ngao Liệt nhìn nhau, đều thầm hít một ngụm khí lạnh, trong mắt hai người trao đổi ý, hiểu được suy nghĩ của nhau, đều sợ hãi than thở. Một chiêu này của Cổ Thần rất sắc bén, rất độc ác.

Nếu hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ thực sự giết chết Khổ Thiện, như vậy nhược điểm của bọn họ bị Cổ Thần nắm giữ trong tay, sau này chỉ có một con đường duy nhất để đi, Cổ Thần nói cái gì bọn họ cũng không dám cãi lời, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của Cổ Thần để làm việc.

Bởi vì, nếu là Cổ Thần đưa chuyện bọn họ đánh chết Khổ Thiện truyền ra ngoài, trong Phật môn, cả nhân tộc không còn chỗ dung thân cho bọn họ.

Hành động này của Cổ Thần không chỉ muốn thu đan phương hư không đan, mà quan trọng hơn chính là bày ở Phật môn hai quân cờ.

Hiện tại thực lực của Cổ Thần gần như tương đương với chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, đã có thực lực gọi nhịp chính diện với Thánh Đình và Phật môn rồi, vô luận là Cơ Nghiêu hay Độ Thiện, nếu như một mình một người đấu với Cổ Thần mà nói, Cổ Thần còn một Cẩm Tiên Thần Phù cuối cùng, trói buộc tu vi của bọn họ hạ xuống, bọn họ càng không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Từ giờ trở đi, Cổ Thần cũng muốn trừ đi Thánh Đình và Phật môn, an bài hai quân cờ cường giả Độ Hư cảnh trong quân doanh đối phương, tự nhiên không thể tốt hơn.

Phản ứng của hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ hoàn toàn nằm trong dự liệu của Cổ Thần.

748. Chương 2: Cùng Bước Vào Độ Hư

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chỉ có hai lựa chọn, giết chết Khổ Thiện, các người trở về Thiên Thiên Tự, hoặc ta sẽ giết chết hai người các người, mang theo cái mạng của Khổ Thiện để đổi lấy đan phương hư không đan. Lựa chọn thứ nhất, Khổ Thiện chết, lựa chọn thứ hai, hai người các người chết, lựa chọn như thế nào, các người tự mình chọn

lựa, ta cho các người thời gian mười lần nháy mắt tự suy nghĩ, không có câu trả lời thuyết phục, ta lập tức lấy đi tính mệnh của các người.

- Lão nạp là sư thúc của các người, các người dám giết ta chính là sát hại trưởng bối, sẽ bị cực hình hành quyết, nếu như các người hi sinh thân mình vì Phật tổ, lão nạp trở lại Thiên Thiên Tự sẽ lập cho các người Phật tượng muôn đời, vĩnh viễn hưởng thụ chúng sinh tham bái.

Khổ Thiện kinh khủng hô to, lời nói của Cổ Thần để hẳn cảm thấy được uy hiếp vô cùng to lớn.

- Một, hai, ba, bốn...

Cổ Thần mặc kệ Khổ Thiện la lối, bắt đầu đếm.

Thời khắc đối mặt với sinh tử, hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ bốn mắt nhìn nhau, dục vọng cầu xin khiến hai người nhanh chóng có lực chọn chung.

- Sư thúc, thọ nguyên của người đã tiêu hao quá nhiều, không quá hai trăm năm là đại nạn tới rồi, sống không được bao lâu, mà chúng ta chỉ ít cũng có thọ nguyên nghìn năm, đồng thời còn có cơ hội đột phá tu vi, thọ nguyên càng nhiều hơn nữa, vì vậy thọ nguyên hai trăm năm của sư thúc người so sánh với thọ mệnh hơn nghìn năm của chúng ta, thực sự quá mức chênh lệch, hai bên so sánh với nhau tự nhiên là thọ mệnh nghìn năm của chúng ta càng trân quý hơn một chút so với sư thúc rồi, vì vậy, sư thúc, người hãy suy nghĩ cho chúng ta, thọ nguyên hai trăm năm kia không cần cũng được!

Hai người nhìn Khổ Thiện, lời nói tuy rất khách khí, nhưng không thể che giấu được sát khí bên trong.

- Hai nghiệp chướng các người dám giết ta, các người sẽ bị cực hình, các người sẽ không không bằng...

Cổ Thần ném ra hai thanh tiên phủ, chính là Thanh Đế Tiên Phủ, hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ hậu kỳ đồng thời nhặt Thanh Đế Tiên Phủ lên, đồng thời chém vào người Khổ Thiện, một phủ chém nát đầu Khổ Thiện, một phủ chém mệnh tuyến.

Thanh âm của Khổ Thiện quàng quạc dừng lại, dưới công kích của Thanh Đế Tiên Phủ, sinh cơ tan hết, thần hình cầu diệt.

Cổ Thần thu hồi lại hai thanh Thanh Đế Tiên Phủ, nói:

- Cảnh tượng vừa rồi đều bị ta dùng tiên lực ghi chép lại, bắt quá các người yên tâm, chỉ cần các người không sinh lòng đối nghịch với ta, tất cả mọi chuyện ngày hôm nay ai cũng không nói ra ngoài, ta đã để lại hai đạo tiên lực mệnh mạch trong cơ thể các người, để ta có thể tùy thời triệu hoán, hiện tại các người có thể trở về Thiên Thiên Tự, nhanh chóng chuẩn bị tốt đan phương thuần dương đan, sau khi ta rời khỏi Kim Cương Tự sẽ tìm đến các người, cái chết của Khổ Thiện các người cũng biết xử trí như thế nào?

Trên mặt hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ còn có chút kinh khủng trên mặt, hiển nhiên việc giết chết Khổ Thiện khiến trong lòng bọn họ vô cùng sợ hãi, đối với vấn đề của Cổ Thần lắc đầu bối rối.

Cổ Thần há miệng phun ra hai đạo tiên lực mệnh mạch, tiến vào trong cơ thể hai người, nói:

- Nói tin tức các người truy đuổi ta tới tận Kim Cương Tự nói đúng sự thực là được, nói trong chiến đấu sư thúc các người bởi vì bảo hộ hai người các người chạy thoát, bị ta giết chết, được rồi, đi đi...

Tiên lực mệnh mạch của Cổ Thần ẩn núp trong mệnh mạch của hai người, cho dù là ai cũng không thể phát hiện được, coi như bản thân hai người cũng chỉ biết là có một đạo tiên lực mệnh mạch tiến vào cơ thể mà không biết đạo tiên lực mệnh mạch kia rốt cuộc dừng lại ở nơi nào.

Tiên lực mệnh mạch này tương liên với mệnh mạch của Cổ Thần, Cổ Thần lúc nào cũng có thể cảm ứng được tất cả mọi chuyện phát sinh xung quanh tiên lực mệnh mạch, tác dụng đầu tiên là triệu hoán hai người, tác dụng thứ hai chính là giám thị, nếu như hai người không nghe Cổ Thần nói, thực sự cá chết lưới rách, để tất cả chân tướng nói cho Độ Thiện, Cổ Thần lập tức biết được.

Tuy rằng nói ra chân tướng đối với hai người tuyệt đối là đường chết, nhưng Cổ Thần cũng phải phòng bị một chút.

Hai vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ rất nhanh liền rời đi!

Ngón tay Cổ Thần điểm nhẹ, một đạo thuần dương chi hỏa màu trắng từ trong Chiến Thần Lệnh phóng ra ngoài, quấy lên thân thể Khổ Thiện, rất nhanh liền đốt cháy thành hư vô.

Ánh mắt Cổ Thần chuyển hướng mọi người, nói:

- Xong việc rồi, chúng ta tiến vào trong Kim Cương Tự, quan sát kim cương pháp tướng, xem ra mọi người đều phải bước vào Độ Hư rồi.

- Đi...

Phạm Âm có địa đồ, đối với Kim Cương Tự tương đối quen thuộc, dẫn đầu bước đi.

Mọi người đi theo phía sau Kim Cương Tự, rất nhanh liền tiến vào trong Kim Cương Tự.

Kim Cương Tự lớn chừng vạn trượng, cao tới hơn ba trăm trượng, giống như một ngọn núi thật lớn ẩn trong lòng đất.

Từ bên ngoài thoát nhìn vô cùng trang nghiêm, tiến vào trong tự càng cảm thấy uy vũ bất phàm, tràn ngập một cỗ khí tức dâng trào tới cực điểm, tựa hồ từ chỗ xung yếu xông lên trời, bất cứ thứ gì cũng không thể ngăn cản, không thể áp bách.

Toàn bộ Kim Cương Tự chính là một tòa cự điện lớn đủ vạn trượng, trong điện có hơn một trăm cây cột, mỗi cây cột phải mười người mới có thể ôm hết.

Mặt ngoài của cây cột có khắc một ít chim thú quý hiếm, những chim thú quý hiếm này Cổ Thần chưa bao giờ nhìn thấy qua, thậm chí ngay cả thời đại thái cổ cũng không thấy có ghi chép nào, có thể thấy được chim thú quý hiếm khắc trên các cây cột hẳn đều là hồng hoang cự thú chỉ tồn tại thời đại thái cổ.

Hồng hoang cự thú thời đại thái cổ, mỗi một đầu đều có tiên lực vô biên, thực lực mạnh mẽ không gì sánh được, thậm chí ngay cả tiên vương tiên tôn thời đại thái cổ cũng khó có thể hàng phục, là thủy tổ hoang thú hiện nay, tuy chúng không thể biến ảo được thành hình người, thế nhưng bản thân lại sở hữu lực lượng và tiên lực không gì sánh được.

Một vị hòa thượng cao lớn đứng giữa vô cùng vô tận hồng hoang cự thú, để trần thân trên, cơ thể của hắn giống như làm bằng sắt thép, tràn ngập một loại cảm giác lực lượng dâng trào không nói nên lời.

Cánh tay phải của hắn cầm theo một đầu tổ long thái cổ, cánh tay trái thì cầm vào thất thốn của cự mãnh hồng hoang, chân phải dẫm nát đỉnh đầu cự thú một chân to lớn không gì sánh được, chân trái đạp trên lưng một đầu hồng hoang cự thú hung ác tới cực điểm.

Những hồng hoang cự thú kinh khủng này dưới tay của hòa thượng giống như đồ chơi trẻ con.

Đứng gần quan sát bức họa, đám người Cổ Thần cũng có thể cảm nhận được những hồng hoang cự thú này, mỗi một đầu đều có thể thôn tính thổ nguyệt, có đại uy di sơn đảo hải, mà vị đại hòa thượng cao lớn kia càng có một cỗ uy thế không thể dùng ngôn từ để miêu tả, cảm giác đủ sức tiên đạp thiên địa, phá toái tinh hà.

- Phía trước chính là kim cương pháp tướng!

Thanh âm của Phạm Âm vang lên.

Chương 2: Cùng bước vào Độ Hư (hạ).

Kim cương pháp tướng lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, rất nhanh bước về phía trước, tại đầu cùng đại điện có một phật tọa đài sen, trên đài sen có một hòa thượng cao lớn đang ngồi, chính là vị đại hòa thượng đứng trong hồng hoang cự thú vô cùng vô tận kia.

- Đây là đệ nhất kim cương Già La Trang!

Đây chỉ là một thân ngoại hóa thân của Già La Trang, Già La Trang đã sớm rời khỏi Cổ Hoang hơn mười vạn năm, sống hay chết không người nào biết, mà thân ngoại hóa thân này đều là do lực lượng pháp tắc ngưng tụ mà thành, không hề có ý thức.

Mọi người vừa nhìn thấy kim cương pháp tướng của Già La Trang, trong đầu liền ong ong chấn động, tựa hồ bị lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận bao phủ.

Lực lượng pháp tắc bình thường vô cùng khó chạm tới, lúc này tựa hồ ngay bên cạnh thân thể, đưa tay là có thể nắm được.

Ầm ầm...

Trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm sét ầm ầm, vô số thiểm điện lôi long xuất hiện trên không trung, vạn dặm bầu trời trong sát na bị mây đen bao phủ, hóa thành một dòng xoáy đen kịt vô cùng to lớn.

Vô số thiểm điện lôi long hội tụ vào trung ương dòng xoáy hắc ám khổng lồ, hình thành sáu đạo lôi kiếp to lớn không gì sánh được.

Ngay trong nháy mắt đầu tiên nhìn thấy kim cương pháp tướng của Già La Trang lập tức có người đột phá tu vi, từ Minh Khiếu kỳ tiến vào Độ Hư cảnh, một bước lên trời.

- Ha ha ha ha... Đây là Độ Hư cảnh!

Tiếng cười của Phạm Âm vang lên, thân ảnh chợt lóe, lập tức biến mất không còn, trực tiếp rời khỏi Kim Cương Tự, chạy ra bên ngoài độ kiếp.

Nguyên bản Phạm Âm đã tới bước pháp tắc tùy thân, lúc nào cũng có thể đột phá Độ Hư cảnh, công pháp hẩn tu luyện vốn là từ Già La Trang truyền xuống, hiện tại nhìn thấy kim cương pháp tướng của Già La Trang, hai bên dung hợp, trong nháy mắt đột phá, bước vào Độ Hư.

Rất nhanh Phạm Âm độ kiếp hoàn thành, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng trở về Kim Cương Tự, tiếp tục quan sát kim cương pháp tướng.

Ầm ầm...

Đúng lúc này, trên bầu trời lại ầm ầm nổ vang, lôi kiếp sinh ra.

Lần này chính là Hư Tử Uyên, nàng vốn là thuần âm chi thể, bước vào Độ Hư cảnh là chuyện hiển nhiên, chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi, hiện tại nhìn thấy kim cương pháp tướng của Già La Trang, rõ ràng cảm nhận được lực lượng pháp tắc, so với Phạm Âm chậm hơn một bước, rốt cuộc ngộ đại đạo, bước vào Độ Hư cảnh.

Thân ảnh Hư Tử Uyên chợt lóe, cũng chạy ra khỏi Kim Cương Tự, ra ngoài độ kiếp, bất quá Hư Tử Uyên vừa mới rời đi, trong tiếng sấm ầm ầm trên bầu trời lại vang lên một trận sấm sét khác.

Bóng trắng chợt lóe, thân ảnh Tiểu Bạch cũng chợt lóe rời khỏi Kim Cương Tự. Tiểu Bạch cũng bước vào Độ Hư cảnh.

Sấm sét trên bầu trời không ngừng, thiểm điện không thôi.

Lôi kiếp đệ lục trọng một tầng lại một tầng hạ xuống.

Công pháp mà Phạm Âm tu luyện chính là thần công vô thượng của Già La Trang truyền xuống — Ngũ Chuyển Kim Cương Bất Diệt Thần Thể, tự nhiên là triệt để tương dung với thân ngoại hóa thân, kim cương pháp tướng của Già La Trang, vì vậy sau khi quan sát kim cương pháp tướng, hẩn là người đầu tiên ngộ đạo bước vào Độ Hư.

Hư Tử Uyên chính là thuần âm chi thể, bước vào Độ Hư chính là chuyện tất nhiên, nàng và Cổ Thần âm dương hợp tu, linh nhục từ lâu đã âm dương điều hòa, vẫn bảo trì tại trạng thái tốt nhất, cộng thêm nhiều năm qua liên tục tu luyện tại tầng thứ sáu của Như Ý Linh Lung bảo tháp – không gian chi tháp, đối với pháp tắc trên thực tế đã có cảm ngộ nhất định, chỉ là thiếu một phần cơ hội bước vào Độ Hư, lúc này nhìn thấy thân ngoại hóa thân kim cương pháp tướng của Già La Trang, nàng rất nhanh liền đột phá công cùm xiềng xích linh nhục hợp nhất Minh Khiếu kỳ, là người thứ hai ngộ đạo, bước vào Độ Hư.

Tiểu Bạch thì có Thiên Hồ Vương phụ thể, bản thân có huyết mạch mê thiên thánh hồ, truyền thừa huyền công vô thượng nhất mạch mê thiên thánh hồ, nguyên thần của Thiên Hồ Vương mặc dù đã chết, thể nhưng

kinh nghiệm tu đạo suốt đời cũng vẫn ghi lại trong đầu Tiểu Bạch, vì vậy con đường tu luyện của Tiểu Bạch hầu như là thuận buồm xuôi gió, nước chảy thành sông, là người thứ ba hợp đạo, bước vào Độ Hư.

Không quá lâu sau, tiếng sấm nổ vang trên bầu trời dừng lại, mây đen tan hết, khôi phục lại trời quang vạn dặm, thái dương chiếu rọi, động trên cao nguyên cát vàng vô biên vô hạn, cuồng phong thổi bay cát vàng, bay cuộn lay động.

Hư Tử Uyên và Tiểu Bạch lục tục chạy vào trong Kim Cương Tự, tiếp tục quan sát kim cương pháp tướng, trong kim cương pháp tướng ẩn chứa lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận, vô biên vô hạn, dâng trào như biển, cho dù Cổ Thần và Ngao Liệt đã bước vào Giá Vực kỳ, nhưng quan sát kim cương pháp tướng cũng có thu hoạch không nhỏ, đối với lĩnh ngộ pháp tắc càng nâng cao một bước.

Trong Kim Cương Tự, không có người nào nói chuyện, đều lặng lẽ nhìn kim cương pháp tướng, toàn tâm toàn ý cảm ngộ lực lượng pháp tắc tràn ngập ẩn chứa trong kim cương pháp tướng.

Khoảng chừng một canh giờ, bầu trời vô cùng bình tĩnh lại đột nhiên vang lên tiếng sấm, trên mặt Tự Ngọc hiện lên vẻ kinh hãi, khí thể của nàng hiện tại đột nhiên bạo tăng không chỉ mười lần, thân ảnh chợt lóe, trực tiếp xuất hiện bên ngoài Kim Cương Tự.

Quan sát kim cương pháp tướng suốt một canh giờ, rốt cuộc tầng bình cảnh Minh Khiếu kỳ cực hạn vây khốn nặng suốt một trăm năm qua đã bị phá tan, từ nay về sau ngư được long môn, nhất tử bước vào Độ Hư, bước vào cảnh giới trong truyền thuyết.

Luận thời gian bước vào Minh Khiếu kỳ cực hạn, trong tứ nữ thì Tự Ngọc là sớm nhất, cũng chính bởi vì quá lâu không thể đột phá, trong lòng Tự Ngọc vô hình sản sinh ra một tia hoang mang, cho rằng chính mình bước vào Độ Hư vô cùng gian nan, thậm chí không có khả năng bước vào, dần dần tạo thành một loại tâm ma, một canh giờ vừa rồi đối với nàng mà nói, đại bộ phận thời gian chính là chiến đấu với tâm ma tác quái, vì vậy ngược lại chậm chân bước vào Độ Hư hơn so với Hư Tử Uyên và Tiểu Bạch.

Ầm ầm ả... Tiếng sấm sét nổ vang không dứt bên tai, rất nhanh liền ngưng tụ thành sáu đạo lôi kiếp thật lớn, từ trên vòm trời hạ xuống, lôi kiếp chợt lóe liên qua, trong sát na thiên đại không còn tiếng lôi đình nhức óc, khôi phục lại bình tĩnh ban đầu.

Bóng người chợt lóe, Tự Ngọc xuất hiện trong Kim Cương Tự, mặc dù sắc mặt của nàng có chút trắng bệch, nhưng vẫn chưa thụ thương, hiển nhiên vượt qua lôi kiếp đệ lục trọng chưa khiến nàng cảm thấy khó khăn quá lớn.

Cũng giống như Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, sau khi Tự Ngọc bước vào Độ Hư cảnh, tiếp tục trở lại quan sát kim cương pháp tướng, củng cố tu vi, thích ứng với vận dụng biến hóa của lực lượng pháp tắc.

Phạm Âm, Hư Tử Uyên, Tự Ngọc, bốn người lần lượt bước vào Độ Hư cảnh, Cổ Thần và Ngao Liệt thì sớm đã là cường giả Độ Hư cảnh từ lâu, chỉ còn lại một mình một người Mông Tiên Âm vẫn dừng lại tại tu vi Minh Khiếu kỳ, quan sát kim cương pháp tướng, hướng Độ Hư cảnh mạnh mẽ trung kích.

749. Chương 3: Hư Không Đan Phương.

Cái trán nhỏ xinh của nàng mơ hồ tiết lộ vẻ không kiên nhẫn, mọi người đã bước vào Độ Hư cảnh rồi, chỉ còn lại một mình nàng mà thôi, không khỏi có chút áp lực, cảm giác có chút không bằng tam nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch và Tự Ngọc, trong lòng bắt đầu tự ti.

Càng tự ti lại càng muốn chứng minh chính mình, không muốn trước mặt Cổ Thần biểu hiện ra là một người lạc hậu, nhưng mà nàng càng nóng nảy thì lĩnh ngộ đối với lực lượng pháp tắc càng thêm xa xôi, trong mơ hồ hô hấp có chút gấp gấp hơn, trên đỉnh đầu nàng ẩn hiện khí xanh.

Một bàn tay đột nhiên áp vào sau lưng Mông Tiên âm, thanh âm của Cổ Thần vang lên trong đầu nàng:

- Khiếu huyết linh nhục của nàng vẫn chưa kích hoạt quá một nghìn, cho dù lĩnh ngộ được pháp tắc, thời điểm độ lôi kiếp cũng là lành ít dữ nhiều, không bằng giữ lại phần lĩnh ngộ này khắc sâu vào linh hồn, đợi khi khiếu huyết linh nhục toàn thân kích hoạt hoàn toàn, đạt tới cực hạn Minh Khiếu kỳ, sau đó nhất cử

bước vào Độ Hư cảnh, như vậy mới có thể an toàn không lo lắng, dục tốc bất đạt, không cần sốt ruột, thuận theo tự nhiên.

Tiếng nói của Cổ Thần cấp tốc hóa giải tâm ma trong lòng Mông Tiên Âm, tâm tình dần dần bình thản trở lại.

Bước vào Độ Hư cảnh, lôi kiếp đệ lục trọng so với lôi kiếp đệ ngũ trọng lợi hại hơn gấp trăm lần, thời điểm độ kiếp, số lượng huyết khiêu linh nhục được kích hoạt bao nhiêu có liên hệ trực tiếp với thành công hay thất bại.

Theo lý thuyết này, tu sĩ Minh Khiếu kỳ cực hạn đã kích hoạt hơn một nghìn khiêu huyết linh nhục toàn thân, trên cơ bản vượt qua lôi kiếp đệ lục trọng còn có chút dư lực, không quá nguy hiểm, mà tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ kích hoạt trên chín trăm khiêu huyết linh nhục, dưới một nghìn khiêu huyết, khi độ lôi kiếp đệ lục trọng có điểm lực bất tòng tâm, bằng vào cường độ thân thể khó chịu đựng được lực lượng kinh khủng của lôi kiếp đệ lục trọng, dù nhiều lành ít, hầu như chín thành phải chết, cho dù vượt qua được thì bản thân cũng bị thương nặng.

Nếu như có thể bước vào Minh Khiếu kỳ cực hạn mới đột lôi kiếp đệ lục trọng, tự nhiên là an toàn hơn rất nhiều so với Minh Khiếu hậu kỳ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bảy người Cổ Thần ở trong Kim Cương Tự dừng lại tròn một ngày một đêm, sau đó mới rời khỏi Kim Cương Tự.

Mở ra mười hai đạo trận pháp, thời gian Kim Cương Tự xuất hiện chỉ có một ngày một đêm, vừa tròn cả ngày, mười hai canh giờ, truyền thừa Già La Trang sớm có ghi chép rất rõ ràng.

Trong ánh mắt của mọi người, Kim Cương Tự chậm rãi chìm vào trong cao nguyên cát vàng, tiến sâu vào trong lòng đất, chỉ để lại một vực sâu khổng lồ không nhìn thấy đáy, lập tức đại địa bốn phía hợp lại, toàn bộ cao nguyên cát vàng gập khếp chặt như ban đầu, khôi phục bình thường, cát vàng lưu động cũng không nhìn thấy, vừa vụn xuất hiện ẩn ký Kim Cương Tự.

Lần này hành trình tới Kim Cương Tự, mọi người đều thu hoạch rất lớn, Phạm Âm, Hư Tử Uyên, Tiểu Bach, Tự Ngọc, bốn người đều bước vào Độ Hư cảnh, Cổ Thần và Ngao Liệt đối với lĩnh ngộ pháp tắc có bước đề cao không nhỏ.

Tuy rằng còn có Mông Tiên Âm chưa bước vào Độ Hư, thế nhưng lĩnh ngộ đối với pháp tắc cũng đạt tới cấp độ cực hạn, bốn phía pháp tắc tùy thân, tựa hồ lúc nào cũng có thể đột phá, tiến vào Độ Hư cảnh. Năng nghe theo đề nghị của Cổ Thần, trước tiên kích phát toàn bộ huyết khiêu nhục thân, ngoại trừ mệnh mạch, hơn nghìn khiêu huyết, kích hoạt toàn bộ nhất cử bước vào Độ Hư cảnh, coi như có nắm chắc chín phần mười.

- Trách không được số lượng cường giả Độ Hư cảnh tại thời đại thái cổ, thời đại thượng cổ rất nhiều, nguyên lai là quan sát thân ngoại hóa thân là có thể lĩnh ngộ được pháp tắc cực nhanh, thời đại thượng cổ có chư tử đại tiên tu vi Hợp Đạo kỳ, thời đại thái cổ càng có tiên vương tiên tôn trong truyền thuyết, tu sĩ chỉ cần bước vào Minh Khiếu hậu kỳ, quan sát những thân ngoại hóa thân của những đại năng này, căn bản không cần bao nhiêu thời gian là có thể bước vào Độ Hư cảnh.

Ngao Liệt nhin không được thở dài một hơi, thời đại thái cổ, thượng cổ quả nhiên là thời đại tu chân thịnh thế, khi đó tu sĩ bước vào Độ Hư cảnh so với hiện tại đơn giản hơn một trăm lần, một nghìn lần, nếu như không có kim cương pháp tướng của Già La Trang, đám người Phạm Âm cho dù có thể bước vào Độ Hư cảnh đi nữa khẳng định cũng phải tiêu tốn không ít thời gian, làm sao có thể nhanh như hiện tại.

Cổ Thần nói:

- Cùng là thân ngoại hóa thân, nhưng thực lực càng mạnh mẽ, lực lượng pháp tắc càng lợi hại, cảm ngộ càng trở nên dễ dàng hơn, những đại năng thời đại thái cổ so với chư tử đại tiên thời đại thượng cổ ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân, khẳng định càng lợi hại hơn rất nhiều. Già La Trang trong giới đại năng thời đại thái cổ hẳn cũng là một tồn tại cực kỳ lợi hại, quan sát thân ngoại hóa thân của hắn có thể nhanh chóng bước vào Độ Hư cảnh như vậy, chư tử đại tiên thời đại thượng cổ ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân, đối với tu sĩ bước vào Độ Hư cảnh hẳn là có tác dụng thua kém rất nhiều.

Theo như ghi chép, thời đại thượng cổ coi như là chư tử đại tiên, một trăm tuổi liền bước vào Độ Hư cảnh đều mười phần ít ỏi, như vậy bọn họ quan sát thân ngoại hóa thân khẳng định không thể cường đại bằng thân ngoại hóa thân kim cương pháp tướng của Già La Trang.

Cổ Thần thông qua Cửu Sát Đô Thiên Đại Trận cũng từng ngưng tụ qua thân ngoại hóa thân, thế nhưng thân ngoại hóa thân của hắn so với thân ngoại hóa thân của chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ hoàn toàn không cùng một tầng cấp. Vì vậy, tuy rằng lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong thân ngoại hóa thân kia vô cùng cường đại, nhưng người khác lại không cảm nhận được, đối với tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ lĩnh ngộ pháp tắc không có tác dụng.

Kim Cương Tự chìm xuống dưới đất, hành trình Già La bí tàng triệt để kết thúc, nhìn cao nguyên cát vàng rộng lớn vô biên vô hạn, cảnh sắc hoang vu, cũng không đáng để mọi người dừng lại thưởng thức.

Phạm Âm và Ngao Liệt cáo từ, trở lại Đông Hải, lần này tới Đại Linh đấu pháp với A Cửu La vương, bởi vì tình thế hiểm trở, không hề dẫn theo tiểu long nữ tới đây, lúc này nàng đang ở trong long cung chờ đợi tin tức của Phạm Âm và Ngao Liệt, vì vậy hai người phát ra phi kiếm truyền âm báo tin bình an, cũng rất nhanh chạy trở về long cung, miễn cho Ngao Nhị Nhi lo lắng.

Phạm Âm và Ngao Liệt đi rồi, Cổ Thần dẫn theo tứ nữ rời khỏi cao nguyên cát vàng, không quá lâu sau liền đi tới phụ cận đế đô Đại Linh, tại một ngọn núi hoang cách mấy vạn dặm hạ xuống.

Cổ Thần thôi động tiên lực mệnh mạch, tiến hành triệu hoán đối với hai vị cường giả Phật môn.

Thông qua quản chế tiên lực mệnh mạch, Cổ Thần biết được hai vị cường giả Phật môn từ sau khi trở lại Thiên Thiên Tự hoàn toàn làm theo lời nói của Cổ Thần, Phật môn đã trút cái chết của Khổ Thiện đại sư tính lên đỉnh đầu Cổ Thần, hoàn toàn không hề hoài nghi hai người.

750. Chương 4: Tài Liệu Biến Thái

Thế nhưng, lúc này Độ Thiện đại sư vẫn còn đang trong bế quan chữa thương, Phật môn không có người nào đủ sức ngăn chặn phong mang của Cổ Thần, vì vậy tạm thời không hề có bất cứ hành động nào đối với Cổ Thần. Cổ Thần không đánh tới cửa đã a di đà Phật rồi.

Bị Cổ Thần triệu hoán, rất nhanh vị cường giả Phật môn Giá Vụ kỳ liền chạy tới chỗ núi hoang nơi Cổ Thần chờ đợi,

Người này chính là Cuồng Nha đạo nhân, là đệ nhất đại sư luyện đan Phật môn.

Cuồng Nha thượng nhân hạ xuống trước mặt Cổ Thần, Cổ Thần còn chưa mở miệng hỏi, hắn đã lấy ra một quyển trục, hai tay dâng lên:

- Cổ Chiến Thần, đan phương hư không đan, ta đã mang tới đây rồi...

Cổ Thần vung tay, cương khí tiên lực đảo qua, đan phương hư không đan liền rơi vào trong tay Cổ Thần, mở ra vừa nhìn, xác nhận không hề lầm, chỉ là tài liệu luyện chế hư không đan khiến Cổ Thần phải nhíu mày khó khăn.

Chỉ nhìn trong chốc lát, Cổ Thần liền thu thập đan phương thuần dương đan vào trong Càn Khôn Trắc, nói:

- Đan phương ức tâm đan, có thể tìm được tin tức gì hay không?

Cuồng Nha thượng nhân nói:

- Cổ Chiến Thần, bản tăng lần tìm toàn bộ sách thuốc cũng không hề phát hiện ra đan phương ức tâm đan, tất cả tư liệu chỉ chép chỉ tại thời kỳ thượng cổ trở lại đây, theo như bản tăng suy đoán, ức tâm đan hẳn là theo thời đại thượng cổ kết thúc đã thất truyền rồi, đồng thời ghi chép về ức tâm đan thời đại thượng cổ đều đã bị hủy diệt toàn bộ.

- A...

Lông mày Cổ Thần nhíu lên, nói:

- Dĩ nhiên không có bất cứ ghi chép gì về ức tâm đan thời đại thượng cổ, là ai cố ý muốn tiêu hủy toàn bộ tư liệu liên quan tới ức tâm đan?

Cuồng Nha thượng nhân khẽ lắc đầu, nói:

- Điều này thì bản tạng không rõ.

Tâm niệm Cổ Thần chuyển động, hần từ trong miệng Côn Ngô Tiên Đế biết được, tiên vương tiên tôn, chư tử đại tiên biến mất tại thời đại thái cổ, thượng cổ đều là đi vào tiên độ phạm gian, từ thế giới tiên giới Cổ Hoang tiến vào trong vũ trụ phạm gian.

Mà lên thời cổ đại còn lại là một nhóm tiên giới Cổ Hoang cuối cùng di chuyển tiến vào vũ trụ phạm gian, Cổ Hoang đại kết thúc, không có bất cứ ghi chép gì về cuộc di chuyển này.

Từ sau thời đại thượng cổ, trung cổ, cận cổ, tu sĩ đều giống như chư tử đại tiên thời cổ đại, theo thời đại thượng cổ kết thúc mà biến mất tập thể, vẫn là một mê đề không có lời giải, không người biết được.

Có thể thấy được, một lần di chuyển kia cũng là có người tiêu hủy dấu vết lịch sử, để hậu nhân không thể biết được.

Mà ức tâm đan cũng theo thời đại thượng cổ kết thúc, từ đó về sau thất truyền.

Cổ Thần chậm rãi liên kết lại chuyện ức tâm đan và chư tử đại tiên thượng cổ biến mất tập thể, rất tự nhiên một suy nghĩ xuất hiện trong đầu của hắn.

Khả năng là lúc cường giả thượng cổ tiên độ phạm gian, ở trong giới tu sĩ tiên giới Cổ Hoang có một số người biết được bí mật này, mà trong những tu sĩ tiên độ phạm gian lại có người không muốn để hậu nhân tìm hiểu được, nguyên nhân không muốn để cho hậu nhân biết hạ lạc của bọn họ, vì vậy đã cho một số người ăn vào vong trần đan, đánh mất tất cả ký ức trước đây, sau đó lại tiêu hủy toàn bộ ức tâm đan, đan phương cùng với tất cả các ghi chép có liên quan tới đan phương ức tâm đan, toàn bộ đều xóa đi, chỉ còn tồn tại trong truyền lưu biết được đã từng có loại đan dược ức tâm đan này, nhưng đối với cách luyện chế đan dược thì không hề biết mấy may.

Nghĩ như vậy, sự kiện rất nhanh trở nên rõ ràng hơn, Cổ Thần âm thầm giật mình, đã có tám chín thành tin tưởng suy đoán của bản thân.

- Đến tột cùng là ai muốn tiêu hủy tất cả tin tức liên quan tới ức tâm đan? Đồng thời còn không muốn hậu nhân biết tiên độ phạm gian, có thể đạt tới đại bí mật trường sinh? Nhất định là một đại nhân vật nào đó!

Trong lòng Cổ Thần âm thầm suy tư.

Tâm tư Cổ Thần chỉ chuyển biến trong nháy mắt, nói:

- Cuồng Nha, ngươi có tin tức liên quan tới thương thế khôi phục của Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư?

Cuồng Nha thượng nhân nói:

- Tạm thời không có!

Cổ Thần nói:

- Mật thiết quan sát tình huống của hai người, có biến hóa gì lập tức dùng phi kiếm truyền âm cho ta...

- Rõ, Cổ Chiến Thần!

Cuồng Nha thượng nhân đáp ứng.

Hiện tại Cuồng Nha thượng nhân đã nằm trên thuyền giặc của Cổ Thần rồi, ngoại trừ nghe theo mệnh lệnh của Cổ Thần, không còn con đường nào khác có thể đi.

- Người đi đi!

Cổ Thần phát tay nói.

Rất nhanh, Cuồng Nha thượng nhân liền rời khỏi nơi này, bàn tay Cổ Thần vừa lộn, đan phương hư không đan lại xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Thế nào? Sư đệ, luyện chế hư không đan có hi vọng gì hay không?

Hư Tử Uyên bước tới bên cạnh Cổ Thần hỏi, Tiểu Bạch và Tự Ngọc cũng đều chuyển ánh mắt nhìn qua.

Bên cạnh Cổ Thần chỉ có tam nữ, Mông Tiên âm lại tiến vào trong tầng thứ tư Như Ý Linh Lung bảo tháp, khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần, tiếp tục tu luyện thân thể, kích hoạt khiếu huyết, đợi khi đạt tới Minh Khiếu kỳ cực hạn, lại nhất cử ngộ đạo, bước vào Độ Hư.

Mông Tiên Âm quan sát kim cương pháp tướng của Già La Trang tại Kim Cương Tự một ngày một đêm, lĩnh ngộ đối với pháp tắc so với Cổ Thần trải qua sáu mươi năm tại quốc gia phàm nhân còn khắc sâu hơn nhiều, chỉ cần đạt tới Minh Khiếu kỳ cực hạn tùy thời có thể cảm ngộ pháp tắc, ngự được long môn, bước vào Độ Hư cảnh dễ dàng.

Cổ Thần nhìn hư không đan phương, lông mày hơi nhíu, trên mặt có chút khổ sấp, sau một lúc lâu mới lắc đầu, nói:

- Hư không đan quả nhiên là tiên đan vô thượng so với ngộ hư đan còn trân quý hơn mười lần, số tài liệu cần thiết để luyện chế so với ngộ hư đan còn quý hiếm hơn không chỉ mười lần, chỉ cần là thanh thụ thảo, luyện chế một viên hư không đan đã cần phải có tròn mười hai cây.

- Cái gì? Mười hai cây thanh thụ thảo?

Hư tử Uyên và Tự Ngọc đều thét lên kinh hãi.

Trước kia Cổ Thần tìm kiếm thanh thụ thảo, tổn hao bao nhiêu khí lực, các nàng vô cùng rõ ràng.

Một viên ngộ hư đan, chỉ cần một cây thanh thụ thảo, mà một viên hư không đan lại cần tới mười hai cây thanh thụ thảo, tròn mười hai lần.

Cổ Thần nói:

- Thanh thụ hảo cũng không tính là cái gì, ta tại Thanh Đế mộ trũng thu được gần hai trăm cây thanh thụ thảo, muốn luyện chế mười viên hư không đan cũng dư thừa, thế nhưng chỉ riêng thanh thụ thảo vẫn chưa thể luyện chế được, tài liệu cần thiết luyện chế hư không đan rất nhiều, so với ngộ hư đan còn hơn mười lần, cũng là vạn năm thủy tham, hư không đan cần năm cây, cũng là cửu khúc vân chi thảo, hư không đan cần ba cây, đồng thời đây chỉ là một bộ phận phối dược mà thôi, ngoài ra còn cần ít nhất năm loại phối dược, độ trân quý không thua gì so với cửu khúc vân chi tham hay vạn năm thủy tham, mà đây là phối dược. Trừ phối dược ra còn cần ba loại chủ dược, một cây phệ cốt hoa, một cây cúc điệp thảo, một quả thánh ngọc quả...

- Phệ cốt hoa? Cúc điệp thảo? Thánh ngọc quả?

Chương 4: Tài liệu biến thái (hạ).

Hư Tử Uyên nghĩ thầm, trong thanh âm tràn ngập nghi hoặc, nàng cũng là tông sư đan dược, tạo nghệ luyện đan so với Cổ Thần không thua kém bao nhiêu, thậm chí còn nghiên cứu toàn bộ “Tàng thị luyện đan”, nhưng vẫn chưa hề nghe nói qua ba loại tiên thảo tiên quả này.

- Đây đều là những loại tiên dược ngàn năm cổ quái gì?

Đôi lông mày của Cổ Thần nhíu sát lại, nhìn đan phương, nói:

- Phệ cốt hoa, loại hoa này chỉ sinh trưởng tại thi cốt của tu sĩ Hợp Đạo kỳ trở lên, tu sĩ Hợp Đạo kỳ trở lên ngôn xuất pháp tùy, thân động pháp tùy, đã lĩnh ngộ được pháp tắc tới mức cực kỳ thấu triệt, phệ cốt hoa hấp thu huyết nhục trong thi hài, đồng thời cũng hấp thu lực lượng pháp tắc ẩn chứa, tiên lực thông linh, hình thành lực lượng pháp tắc cực kỳ khắc sâu, tu sĩ phục dụng có khả năng ngộ đạo trong nháy mắt, từ Mệnh Tuyền cảnh bước vào Độ Hư cảnh, nếu luyện chế thành hư không đan chỉ ít cũng có thể giúp tu sĩ Giá Vực kỳ rất nhanh bước vào Hư Không kỳ... Ông trời của ta à, tiên dược sinh trưởng trong thi hài của đại nhân vật tương đương chư tử đại tiên thượng cổ, điều này thực sự chỉ nghe nói qua nhưng chưa hề nhìn

thấy, phục dựng một gốc dĩ nhiên có thể trực tiếp đột phá từ Mệnh Tuyền cảnh mạnh mẽ bước vào Độ Hư cảnh, phê cốt hoa này cũng quá mức biến thái đi.

Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Tự Ngọc cũng trừng lớn con mắt, loại tiên dược này sợ rằng bất cứ kẻ nào nghe xong cũng phải khiếp sợ tới rớt cả cằm.

- Thiên hạ dĩ nhiên có tiên thảo như vậy! Thực sự là quái lạ!

Tự Ngọc không nhịn được sợ hãi than thở.

Trên khuôn mặt trắng hồng hoàn mỹ tuy rằng kinh hãi, nhưng càng nhiều hơn chính là hiếu kỳ và hưng thú, nói:

- Cứu diệt thảo và thánh ngọc qua thì sao? Là loại tiên thảo gì?

Cổ Thần nhìn qua ghi chép trong thuần dương đan phương, nói:

- Cứu diệt thảo, sinh trưởng dưới đáy biển hai vạn trượng, thế giới Cổ Hoang duy nhất chỉ có một hải vực phụ cận Phong Bạo Thâm Uyên là có sinh trưởng, chín nghìn năm ấu sinh kỳ, chín nghìn năm thành thực kỳ, chỉ ít cần hơn hai vạn năm mới có thể làm chủ được hư không đan, cứu diệt thảo có hình răng cửa... A!

Vừa đọc Cổ Thần đột nhiên cả kinh, bàn tay vừa nhấc, một hộp thuốc xuất hiện trong tay hắn, mở hộp thuốc ra, bên trong chính là một cây tiên thảo hình lá răng cửa.

Thảo dược này là do Cổ Thần tại Đông Hải tìm kiếm vạn năm thủy tham, trong hải vực phụ cận Phong Bạo Thâm Uyên, sâu tới hai vạn trượng ngẫu nhiên tìm kiếm được, trước kia không biết loại dược thảo này có lai lịch gì, chỉ biết tiên thảo chỉ ít cũng sinh trưởng hai vạn năm trở lên, hiện tại mới biết được, nguyên lai tiên thảo này dĩ nhiên chính là một trong ba loại chủ dược luyện chế hư không đan, cứu diệt thảo.

Phối dược hư không đan Cổ Thần cơ bản đều không có, ba loại chủ dược càng chưa từng nghe nói qua, hiện tại trong tay dĩ nhiên có một cây cứu diệt thảo, vừa vặn là chủ dược của hư không đan, trùng hợp như vậy thực ra khiến Cổ Thần trong lúc thất vọng thu được kinh hỉ cường liệt.

Bất quá cho dù có cứu diệt thảo, muốn luyện chế hư không đan còn cách rất xa.

Đóng hộp thuốc lại, thu cứu diệt thảo vào trong Càn Khôn Trắc, ánh mắt của Cổ Thần tiếp tục rơi vào hư không đan phương, tiếp tục đọc:

- Thành ngọc quả, loại quả kết xuất trên một loại thánh thụ, loại thánh thụ này do hạo nhiên chính khí tẩm bổ sinh ra, đại lục Cổ Hoang, duy nhất trong Bách Thánh Các thánh địa nho môn mới có một cây, cách mỗi một vạn năm mới có thể kết xuất thành ba quả thành thực, nếu trực tiếp ăn loại quả này có thể khiến thọ nguyên tăng lên một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm, tinh hoa vạn pháp thiên địa đều ngưng tụ trong loại quả này...

- Thánh ngọc quả? Dĩ nhiên có thể tăng thêm thọ nguyên một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm?

Tam nữ đều kinh hô, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Pháp tắc sinh mệnh chính là loại pháp tắc thần bí nhất, chỉ khi tu vi bước vào Hợp Đạo kỳ mới có thể mò mẫm bước vào con đường sinh mệnh pháp tắc, mà thánh ngọc quả dĩ nhiên có thể tăng thêm thọ nguyên một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm, làm sao không khiến mọi người khiếp sợ.

Thánh ngọc quả và phê cốt hoa có hiệu quả tương đối giống nhau, phê cốt hoa có thể khiến tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ trực tiếp bước vào Độ Hư cảnh, thọ nguyên tăng trưởng một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm, thánh ngọc quả thì lại trực tiếp tăng trưởng thọ nguyên một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm, quả thực đánh vỡ quy tắc sinh mệnh.

Cổ Thần đóng lại hư không đan phương, trong mắt hơi có ý kinh hãi, nói:

- Chưa bao giờ nghe nói qua Thánh đình dĩ nhiên có loại tiên quả này, phục dựng một quả có thể tăng thọ nguyên thêm 1296 năm? Vậy sao toàn bộ tu chân giới không hề có truyền lưu?

Hư Tử Uyên than thở:

- Tài liệu hư không đan này thực sự quá mức khó kiếm, sư đệ, ngay cả tài liệu luyện chế ngộ hư đan mà người cũng tốn nhiều tinh lực tới như vậy, chỉ riêng phối được hư không đan đã có thể so sánh với toàn bộ tài liệu để luyện chế ngộ hư đan, mà thánh ngọc quả lại đang ở trong thánh địa nho môn Bách Thánh Các, há có thể đơn giản lấy được? Phệ cốt hoa sinh trưởng tại thi thể đại nhân vật Hợp Đạo kỳ tương đương chư tử đại tiên, điều này càng thêm xa vời, cần phải đi tới đâu để tìm thi thể chư tử đại tiên? Trong cơ thể người đã có tam đại bản nguyên, có thể ở trong khu vực gia tộc Như Ý Linh Lung bảo tháp lĩnh ngộ pháp tắc, tốc độ không hề chậm, tốt nhất không nên hao tâm tổn sức vì hư không đan này nữa!

Cổ Thần thở ra một hơi, đáp lời:

- Sư tỷ nói đúng...

Nói xong, liền thu hồi lại hư không đan phương vào trong Càn Khôn Trạc, lập tức ánh mắt Cổ Thần phóng ra một đạo tinh quang, nói:

- Thánh ngọc quả kia có thể tăng thêm thọ nguyên 1296 năm, chính là bảo bối quý hiếm, không biết lúc này trên cây có quả hay không, ta thực sự muốn trộm vài quả xem thế nào.

...

Trung thổ, Đại Kiền!

Một đạo thân ảnh nhanh như lưu tinh, xẹt qua bầu trời đêm, phi độn hướng về phía Ngọc Tiêu Thành.

Thân ảnh người này đứng trong hư không cách mặt đất ba vạn trượng, chợt lóe một cái đã vượt qua năm nghìn dặm, tốc độ phi độn cực nhanh, lại vừa thuần di mà đi, không nói tu sĩ bình thường, coi như là cường giả Độ Hư cảnh thông thường cũng không thể phát hiện được thân ảnh người này tồn tại.

Bóng người phi độn trên không trung chính là Cổ Thần.

Hắn từ thuần dương đan phương biết được thánh địa nho môn Bách Thánh Các có tồn tại thánh ngọc quả, hắn cùng với Thánh Đình đã thành đại cừ, không chết không thôi, tiên quả như vậy làm sao có thể để Thánh Đình hưởng một mình.

Lấy thực lực của Cổ Thần hiện tại, so với Chiến Thần “Hình” đơn thân độc mã xông vào Thánh Đình chém giết Thánh hoàng còn chưa đủ, thế nhưng muốn lên vào Thánh Đình, trộm con mẹ nó mấy quả, coi như có thể an toàn rời khỏi.

Vì vậy sau khi để tam nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch và Tụ Ngọc trở lại Chiến Thần Điện, Cổ Thần liền chạy tới Thánh Đình Đại Kiền.

751. Chương 5: Một Mình Xông Vào Thánh Đình.

Về phần Mông Tiên Âm thì tiếp tục ở lại tầng thứ tư Như Ý Linh Lung bảo tháp tu luyện, tranh thủ thời gian sớm ngày kích hoạt toàn bộ huyết khiếu trong cơ thể, sau đó cảm ngộ pháp tắc, bước vào Độ Hư cảnh.

- Hử!

Trong lúc phi độn, Cổ Thần nhướng mày, chuyển mắt quét qua bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt kia, hắn tựa hồ có một loại cảm giác bị người nhìn trộm, giống như bị ánh mắt người nào đó lướt qua.

Từ lúc Cổ Thần tu luyện Phá Thiên Chỉ tới đệ nhất trọng đại thành, giác quan thứ sáu càng trở nên linh mãnh, nếu không phải như vậy, loại cảm giác bị nhìn trộm vừa rồi phi thường yếu ớt, không giống như bị người nhìn kỹ, tựa hồ có người dùng khước mắt khẽ lướt qua hắn mà thôi, thậm chí còn càng yếu ớt hơn, nếu là Cổ Thần trước kia, tuyệt đối khó có thể phát hiện.

Cổ Thần đưa mắt nhìn bốn phương tám hướng, vẫn chưa thấy bất cứ chỗ nào khả nghi, trong lòng không khỏi hoài nghi.

- Chẳng lẽ cảm giác sai rồi?

Cổ Thần hạ xuống đặt chân trên đại đại vô biên vô hạn:

- Hoặc là mặt đất phía trước có cường giả Độ Hư cảnh trong lúc vô ý nhìn lướt qua bầu trời?

Cổ Thần không giải thích được, nhưng trong lòng càng thêm cẩn thận.

Thánh Đình, Ngọc Tiêu Cung.

Cổ Thương Khung mặc hắc y ngồi tại thánh tọa Thánh Hoàng, ngay bên cạnh hắn chính là Thiên Toán Tử.

Lúc này, về mặt Thiên Toán Tử kinh hãi, sắc mặt lộ ra kinh nghi.

- Xảy ra tình huống gì?

Cổ Thương Khung hỏi.

Thiên Toán Tử gật đầu, trong thanh âm để lộ ý kinh hãi:

- Thánh Hoàng bề hạ, vừa rồi ta dùng Thiên Cơ Toán Thuật tiến hành thiên thị đối với Cổ thần, phản ứng của Cổ Thần so với trước kia rõ ràng linh mãnh hơn rất nhiều, ta vừa mới bắt đầu sử dụng thiên thị đã bị hắn phát hiện ra, thuộc hạ không dám nhìn nhiều, người này so với trước đây càng thêm đáng sợ hơn, chúng quy có một ngày ngày cả ta cũng không tính được hắn.

- A?

Cổ Thương Khung nhắc cao lông mày, trong mắt để lộ một tia tàn khốc, nói:

- Hắn đại thế đã thành, muốn tiêu diệt hắn càng lúc càng thêm khó khăn, mấy ngày trước đây ngay cả Khổ Thiện đại sư Thiên Thiên Tự cũng bị chết dưới tay hắn, thực lực của hắn đã có thể đối địch với ta và Độ Thiện đại sư rồi, người này không trừ, lòng ta khó yên, đợi chân thân bản hoàng phục nguyên sẽ tới Tây Hải, mở ra thông đạo tiên phạm, tiên độ phạm gian, cầu đạt trường sinh, nếu như lưu người này trên đời, thứ nhất sợ hắn ảnh hưởng tới việc mở ra thông đạo tiên phạm lần này, thứ hai sau khi bản hoàng rời khỏi, Cơ tộc sợ rằng không có người nào hàng phục được hắn, trước khi rời khỏi tiên giới Cổ Hoàng, nhất định phải giết chết người này mới được.

- Ai...

Nói xong, Cổ Thương Khung thở dài, nói tiếp:

- Nếu chờ khi chân thân bản hoàng và Độ Thiện đại sư phục nguyên thương thế, vậy thì đại thống linh long tộc Ngô Tinh kia cũng sẽ khôi phục hoàn toàn, nếu như hắn liên thủ với Cổ Thần, cho dù ta và Độ Thiện đại sư cũng không làm gì được, tốt nhất nên động thủ trước khi chân thân của bản hoàng phục nguyên, cụ thể thân ngoại hóa thân này của ta tuy đã đạt tới tu vi Hư Không hậu kỳ, thực lực vượt qua Kim Băng Vương và Khổ Thiện đại sư, nhưng Cổ Thần có thể đánh chết được Khổ Thiện, chứng minh thực lực của hắn sợ là không dưới cái thân ngoại hóa thân này của bản tọa, bằng vào thân ngoại hóa thân muốn giết chết hắn, hi vọng xa vời.

- Thánh Hoàng bề hạ!

Thiên Toán Tử bước lên một bước, nói:

- Ta vừa mới sử dụng thiên thị nhìn qua Cổ Thần, tìm được cơ hội tốt giết chết người này.

Hai mắt Cổ Thương Khung chợt lóe tinh quang, nói:

- Cơ hội gì?

Thiên Toán Tử nói:

- Cổ Thần đang phi độ về phương hướng thánh đô, tuy rằng không biết mục đích của hắn là gì, nhưng thuộc hạ đã tính ra được mục đích chuyến này của hắn chính là Ngọc Tiêu Cung Thánh Đình, Thánh Hoàng bề hạ có thể lợi dụng thân phận của thân ngoại hóa thân này ám toán Cổ Thần, cho dù một kích không chết cũng khiến hắn phải trọng thương, sau đó lợi dụng kỳ trận thượng cổ trong Ngọc Tiêu Cung, hơn nữa có chí cường giả lánh đời các thế gia nho môn, bay thiên la địa võng, nhất cử tiêu diệt Cổ Thần, cho

dù hần có đại khí vận, thế nhưng muốn xông vào Thánh Đình, đó chính là thiêu thân lao vào lửa, tự tìm đường chết.

Cổ Thần ẩn nấp thanh ảnh, vô thanh vô tức tiến vào thánh đô Đại Kiền.

Bách Thánh Các ở trong thánh đô Ngọc Tiêu Cung Thánh Đình cao vạn trượng hư không, lúc này tuy là ban ngày, thủ vệ bốn phía Ngọc Tiêu Cung đều là cao thủ Mệnh Tuyền cảnh, đồng thời còn có một đạo khí tức cường đại phủ toàn toàn bộ phương viên mấy nghìn dặm, hiển nhiên là cường giả Độ Hư cảnh.

Bên ngoài có cao thủ Mệnh Tuyền cảnh dò xét, bên trong có cường giả Độ Hư cảnh trấn thủ, Ngọc Tiêu Cung cơ bản có thể nói là phòng thủ kiên cố.

Đồng thời Cổ Thần là tông sư trận pháp, liếc mắt liền có thể nhìn ra được, bốn phía Ngọc Tiêu Cung đều có trận thế bao phủ, chạm vào là bộc phát.

Bất luận kẻ nào muốn lên tiến vào Ngọc Tiêu Cung cũng không có khả năng.

Không bị tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh bên ngoài nhìn thấy, thì cũng bị cường giả Độ Hư cảnh trấn thủ bên trong cảm nhận được, hoặc có thể xúc động trận thế, thân xông vào trận địa.

Chỉ là Cổ Thần không giống người bình thường, nguyên thần của hần dung nhập vào trong khiếu huyết, coi như là thần thức của cường giả Độ Hư cảnh cũng không thể phát hiện ra hần, hần tận lực ẩn nấp thân ảnh, lấy lực lượng pháp tắc vận vẹo hư không, khiến mọi người không nhìn thấy, cường giả Độ Hư cảnh bình thường cũng không phát hiện được, càng đừng nói tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh.

Về phần trận thế bốn phía Ngọc Tiêu Cung, đối với tông sư trận pháp như Cổ Thần mà nói, có cũng như không, tạo nghệ trận pháp của Cổ Thần đã đạt tới trình độ tông sư trận pháp thượng cổ cũng khó có thể vượt qua được, xông qua trận pháp bốn phía Ngọc Tiêu Cung không thành vấn đề.

Cổ Thần cứ như vậy, dưới con mắt của tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, lấy lực lượng pháp tắc ẩn nấp thân ảnh, vượt qua trận pháp bốn phía Ngọc Tiêu Cung, rất nhanh đã tiến vào bên trong.

Trước khi tới đây, Cổ Thần tại cổ vu tộc tìm đọc một ít tư liệu thượng cổ về Thánh đình, quả nhiên tìm được một ít ghi chép về thánh ngọc quả, bởi vì Chiến Thần đời thứ hai “Hình” đã từng chém giết vào tận Thánh đình, trực tiếp giết chết Thánh Hoàng đời thứ nhất “Cơ”, vì vậy biết thánh thụ kia ở nơi nào.

Theo như ghi chép, thánh thụ sinh trưởng tại hậu điện Ngọc Tiêu Cung, phía trước viện tử tế đường của thánh nhân Bách Thánh Các.

Tế đường thánh nhân chính là tế bái bách thánh nho môn thời đại thái cổ, hạo nhiên chính khí trường tồn, trải qua vô số năm tháng mới trưởng thành một gốc thánh thụ như vậy.

Tiến vào trong Ngọc Tiêu Cung, tinh thần của Cổ Thần càng thêm cẩn thận, trong cung có cường giả Độ Hư cảnh tồn tại, sử dụng lực lượng pháp tắc ẩn nấp thân ảnh căn bản không có hiệu quả, Cổ Thần mượn mái hiên cung điện, vách tường để ngăn cản tầm nhìn, dần dần lên vào hậu điện Ngọc Tiêu Cung.

752. Chương 6 : Huyết Nhục Trọng Sinh

Tới Ngọc Tiêu Cung tựa hồ có một loại lực lượng kỳ lạ bao phủ trong hư không, phạm vi cảm ứng thân thể của Cổ Thần bị thu nhỏ lại rất nhiều, trình độ cảm ứng rõ ràng cũng hạ thấp rất lớn, nhưng thông qua cảm ứng của thân thể, Cổ Thần vẫn biết được trong hư không vạn trượng Ngọc Tiêu Cung không chỉ có cường giả Độ Hư cảnh, đồng thời số lượng không chỉ một vài người, về phần tu vi không thể cảm ứng được rõ ràng, nhưng có vài đạo khí tức ngay cả Cổ Thần cũng cảm giác được áp lực không nhỏ.

Có thể thấy được, sợ rằng chỉ ít cũng là siêu cấp cường giả Hư Không kỳ, thậm chí là Hư Không hậu kỳ.

Tuy nói không phải là chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phùng, đối với Cổ Thần không thể tạo thành uy hiếp quá lớn, thế nhưng bị một đám cường giả Độ Hư cảnh vây khốn, đây rõ ràng không phải là chuyện đơn giản, Cổ Thần càng thêm cẩn thận.

Trong cổ vu tộc có địa đồ Ngọc Tiêu Cung Thánh Đình, cũng không phải rất rõ ràng, bởi vì thời kỳ thượng cổ Chiến Thần “Hình” có thể nói là nghênh ngang đi vào mỗi một địa phương nhỏ nhất trong Ngọc Tiêu Cung Thánh Đình, ngay cả Thánh Hoàng đời thứ nhất “Cơ” cũng bị hấn chém chết dưới phủ, vì vậy địa đồ Ngọc Tiêu Cung lưu lại rất toàn diện.

Địa đồ tỉ mỉ đối với Cổ Thần mà nói có tác dụng rất lớn, điều này có thể khiến hấn tại mức độ lớn nhất mượn kiến trúc xung quanh che chắn, đồng thời thẳng cho tới mục đích tế đường thánh nhân.

Trong hư không, toàn bộ Ngọc Tiêu Thành chừng phương viên vạn trượng, liên miên hơn mười dặm, Cổ Thần lại không thể nghênh ngang phi hành trong không trung để quan sát, vì vậy, nếu không quen thuộc địa đồ Ngọc Tiêu Thành, có thể xuyên toa cả ngày bên trong cũng rất có khả năng không tìm thấy tế đường thánh nhân ở nơi nào.

Có địa đồ tường tận, Cổ Thần đi con đường ngắn nhất, giảm thiểu rất nhiều thời gian.

Cổ Thần tiến vào Ngọc Tiêu Thành huyền phù giữa hư không, tại chỗ sâu trong hậu điện Ngọc Tiêu Thành, Cổ Thương Khung nhú chặt đôi lông mày.

Dựa theo lời nói của Thiên Toán Tử, lúc này Cổ Thần hấn là đã tới thánh đô Ngọc Tiêu Thành rồi, thế nhưng còn chưa nghe được bất luận tin tức gì về Cổ Thần.

Cổ Thương Khung từ lâu đã hạ lệnh, phát hiện ra Cổ Thần cũng coi như không thấy, để hấn tiến vào trong Ngọc Tiêu Thành, thế nhưng bây giờ còn không có tin tức, có thể xảy ra hai tình huống.

Thứ nhất, Cổ Thần đột nhiên thay đổi chủ ý, không đến Ngọc Tiêu Thành nữa, vì vậy hiện tại Cổ Thần còn chưa tới.

Thứ hai, Cổ Thần đã tiến vào trong Ngọc Tiêu Thành rồi, thế nhưng tu sĩ Thánh Đình không ai phát hiện ra.

Nếu như loại tình huống thứ nhất, vậy thì cũng thôi, nhưng nếu là loại tình huống thứ hai, Cổ Thương Khung ngược lại hít sâu một ngụm khí lạnh, phòng ngự của Thánh Đình hấn là người rõ ràng nhất, tương đối thỏa mãn, coi như là chính bản thân hấn cũng khó có thể lén vào.

Nếu như Cổ Thần đã tiến vào Ngọc Tiêu Thành, mà các tu sĩ Thánh đình, bao gồm cả hấn bên trong, không ai phát hiện ra, vậy Cổ Thần cũng quá mức biến thái rồi, cho dù là nguyên thần Thánh hoàng trong người Cổ Thương Khung cũng cảm thấy kinh khủng.

Giữa lúc Cổ Thương Khung buồn bực không ngớt, đột nhiên tấm kính một mặt ngay bên cạnh hấn sáng lên, bên trong kính hiện ra một viện tử, trong viện tử có trồng một gốc thánh thụ trông giống như ngọc chất, ngay bên cạnh là tế đường, trước tế đường có viết “Thánh Nhân Tế Đường”.

Trên thánh thụ giống như ngọc chất kia có kết xuất ba trái cây, giống như hình người, thân như mỹ ngọc, lờ lờ phát quang.

Ánh mắt Cổ Thương Khung rơi vào mặt kính, sắc mặt đại biến, ánh mắt của hấn không hề bị ba trái cây giống như hình người mỹ ngọc kia hấp dẫn, mà rơi vào một góc nhỏ ngay trong viện tử bên cạnh.

Góc nhỏ này có một người đang đứng thẳng, không phải Cổ Thần thì còn là người phương nào?

...

Cổ Thần đã tới viện tử phía trước tế đường thánh nhân, hiện đang đứng tại một góc khuất.

Trung ương viện tử có mọc một cây nhỏ chỉ cao chừng hơn một trượng, toàn thân cây nhỏ giống như bạch ngọc.

Trên cây kết xuất ba trái cây giống như hình người, từng trái cây đều lờ lờ phát sáng, tinh oánh trong sáng, giống như mỹ ngọc đẹp nhất.

Không cần bàn cãi, ngọc thụ trong viện tử này chính là thánh thụ rồi.

Mà trái cây kết xuất trên thánh thụ chính là thánh ngọc quả.

Thánh ngọc quả, một lần chỉ có thể kết xuất ba quả, trải qua vạn năm mới thành thực, mỗi một thánh ngọc quả có thể giúp bất cứ người nào tăng thêm thọ nguyên 1296 năm.

Nói cách khác, một tu sĩ bình thường nuốt vào thành ngọc quả là có thể kéo dài tuổi thọ thêm 1296 năm, đủ sống vượt qua cao thủ Mệnh Tuyền cảnh Minh Khiếu kỳ đứng đầu.

Thánh ngọc quả, là tiên quả chỉ có được hiệu một lần, mặc kệ là kẻ nào, chỉ khi ăn vào quả đầu tiên mới tăng thêm thọ nguyên, nếu tiếp tục ăn vào, ngoại trừ vị đạo ngon ngọt không gì sánh được ra, đối với thọ nguyên không còn nữa điểm tác dụng.

Vì vậy, nghĩ muốn thông qua thánh ngọc quả vô hạn kéo dài thọ nguyên là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Thế nhưng, chỉ cần kéo dài thêm 1296 năm đã là chuyện tình vô cùng khó lường rồi.

Cổ Thần đứng ở góc viện tử, nhìn ba ngọc thánh quả mọc trên thánh thụ không xa trước mắt, tất cả các ghi chép liên quan tới thánh ngọc quả trong hư không đan phương Cổ Thần đều đã đọc qua, mà ba thánh ngọc quả hiện tại còn chưa hoàn toàn thành thực.

Thánh ngọc quả hoàn toàn thành thực không chỉ lờ lờ phát sáng, mà sẽ phát sinh quang mang bảy màu, quang mang đại thịnh, bảy màu chiếu xạ hơn mười trượng, hình thành một loại cảnh tượng ánh sáng chói lọi vô cùng mỹ lệ.

Thánh ngọc quả, hoàn toàn thành thực mới có thể kéo dài thọ nguyên thêm 1296 năm, nếu như chưa hoàn toàn thành thực, tối đa chỉ có thể kéo dài thêm thọ nguyên chừng năm sáu trăm năm mà thôi, hiệu quả suy giảm cực lớn.

Tuy rằng thọ mệnh năm sáu trăm năm không ngắn, thế nhưng so sánh với thọ mệnh 1296 năm mà nói, hiển nhiên là ngắn hơn quá nhiều, hơn nữa sau khi thánh ngọc quả thành thực không lâu, Thánh hoàng vẫn không lấy đi dùng, y đợi được tới khi thánh ngọc quả triệt để thành thực.

Đồng thời, Thánh hoàng Cơ Nghiêu chuẩn bị đi mở thông đạo tiên phạm, tiên độ thế gian, nếu như có thể thành công, từ nay về sau bước vào con đường trường sinh, như vậy thọ nguyên hơn một nghìn năm của thánh ngọc quả đã không còn đặt trong mắt hắn nữa rồi, để nó tiếp tục lớn, đạt tới thành thực triệt để, lưu lại cho hậu nhân Cơ thị cũng là chuyện tốt.

Sau khi thánh ngọc quả bước vào kỳ thành thực, cách thời đại triệt để thành thực còn một đoạn thời gian, ngắn thì mấy trăm năm, lâu thì hơn nghìn năm.

Nguyên nhân chính là hiệu quả của thánh ngọc quả vô cùng kinh người, vì vậy thánh ngọc quả triệt để thành thực có thể giúp tu sĩ từ Mệnh Tuyền cảnh độ phá bước vào Độ Hư kỳ, chỉ cần cơ hội vừa đến, hoặc là chỉ cần thành thực hai ba trăm năm, thậm chí đạt tới thành thực triệt để cũng nói không chừng.

Cũng không biết thánh ngọc quả trước mắt rốt cuộc đã thành thực bao lâu, luyện chế hư không đan cần phải có thánh ngọc quả triệt để thành thực, hái hay không hái, điều này khiến Cổ Thần có chút băn khoăn.

Chương 6: Huyết nhục trọng sinh (hạ).

“Thánh Đình phòng ngự rất nghiêm mật, nếu có cường giả Độ Hư cảnh dò xét bên ngoài Ngọc Tiêu Thành, ta căn bản không có khả năng len vào tận đây, lần sau trở lại có thể tình huống sẽ khó khăn hơn rất nhiều, thật vất vả mới tìm được thánh ngọc quả, hai quả hai bên không hái thì thực sự quá mức xin lỗi một chuyến lên lút này rồi.”

Cổ Thần cắn răng.

“Hư không đan cần phải dùng tài liệu quá nhiều, căn bản không có khả năng thu thập được hết những tài liệu này, mà thánh ngọc quả trước mắt có thành thực triệt để hay không đều không quan trọng, khó có được một chuyến lên vào Thánh Đình, phải hái toàn bộ.”

Tâm niệm Cổ Thần chuyển động, cuối cùng quyết định, mặc kệ thánh ngọc quả trước mắt có thành thực hay không, ba thánh ngọc quả không thể lưu lại, phải lấy đi toàn bộ.

Nhân chân phải lên, Cổ Thần đang định bước về phía trước, bàn chân vẫn còn lơ lửng cách mặt đất, lại chậm rãi thu trở về, Cổ Thần nhất thời ẩn vào góc thật sâu, cùng với toàn bộ hoàn cảnh xung quanh dung hợp với nhau, coi như là cường giả Độ Hư cảnh, nếu không cẩn thận nhìn quét qua một lượt, chỉ sợ khó có thể phát hiện ra.

Thân thể Cổ Thần cảm giác được, một cỗ lực lượng cường đại đang chuyển động về phía viện tử này, bởi vì trong Thánh Đình có một loại lực lượng kỳ lạ bao phủ không trung, khiến khoảng cách cảm ứng của thân thể Cổ Thần giảm đi, hiệu quả cảm ứng cũng yếu hơn rất nhiều, thẳng cho tới khi cỗ lực lượng cường đại kia đến gần hai mươi trượng, Cổ Thần mới phát hiện ra.

Một hắc y nhân, cũng mượn kiến trúc mái hiên các loại che chắn, hướng về phía viện tử này, tốc độ rất nhanh.

Cổ Thần đề cao cảnh giác, khó tức người tới so với Khổ Thiện đại sư không chút thua kém, tu vi chí ít cũng là Hư Không hậu kỳ, thực lực lượng đại, chính là một kinh địch.

Hắc y nhân rất nhanh liền đi tới mái hiên viện tử, nhảy xuống phía dưới, trực tiếp hạ xuống ngay bên cạnh viện tử.

Ánh mắt Cổ Thần chấn động.

Hắc y nhân kia dĩ nhiên là phụ thân hắn, Cổ Thương Khung.

Từ phong bạo thâm uyển dưới đáy biển gặp nhau, cho đến nay đã qua hai mươi ba năm, Cổ Thần lại một lần nữa nhìn thấy thân ảnh Cổ Thương Khung.

So với phúc tại Phong Bạo Thâm Uyên, tu vi của Cổ Thương Khung lại tăng thêm một tầng, đã đạt tới Hư Không hậu kỳ rồi, khí tức trên người dĩ nhiên so với siêu cấp cường giả Khổ Thiện đại sư dừng lại tại quan ải Hư Không hậu kỳ quá nghìn năm còn cường đại hơn.

Cổ Thương Khung dĩ nhiên xuất hiện trong Thánh Đình, điều này khiến Cổ Thần thần kinh, tâm thần đại chấn.

Cổ Thương Khung hạ xuống viện tử, tựa hồ cũng không phát hiện ra sự tồn tại của Cổ Thần, ánh mắt chăm chú nhìn vào ba thánh ngọc quả trên thánh thụ, có loại cảm giác ngo ngoe muốn động hái xuống.

Giữa lúc Cổ Thương Khung nhắc bước chân, muốn tiến tới gần thánh ngọc quả trong viện tử, một thanh âm rất nhỏ hầu như không thể nghe thấy từ trong góc vang lên:

- Phụ thân...

Thân ảnh Cổ Thương Khung run lên, nháy mắt dừng lại, nhìn về phía Cổ Thần trong góc nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Trong vẻ kinh ngạc còn ẩn chứa mừng như điên.

Giống như một người phụ thân tìm về được nhi tử đã thất tán hồi lâu.

Một khắc kinh ngạc và mừng như điên kia, hai loại biểu tình đồng thời xuất hiện, đan xen trên gương mặt Cổ Thương Khung.

Thấy nhân thần quen thuộc của Cổ Thương Khung, còn có biểu tình kinh ngạc, trong lòng Cổ Thần không khỏi dâng lên tình cảm ấm áp, thân ảnh chợt lóe, lập tức từ trong góc chạy tới trước mặt Cổ Thương Khung.

- Thần nhi...

Cổ Thương Khung kinh hô một tiếng, thần sắc trong mắt đại biến, tựa hồ như muốn nói cho Cổ Thần cái gì đó.

Thế nhưng, đang nói đột nhiên dừng lại, biểu tình của Cổ Thương Khung trong nháy mắt biến hóa, tuy rằng chỉ là thể xác của Cổ Thương Khung, thế nhưng nhân thần lại hung ác độc địa không gì sánh được, sát ý tràn ngập.

Một đạo kiếm cương kinh diễm và một đạo quyền cương chói lòa đồng thời thoáng hiện.

Cổ Thần và Cổ Thương Khung chỉ cách nhau hơn một thước, để tinh thần căng thẳng của hắn nhiều hơn một chút thả lỏng, đạo kiếm cương và đạo quyền cương kia thực sự xuất hiện quá mức đột ngột, xuất hiện quá mức nhanh...

Vèo...

Kiểm cương kinh diễm xẹt qua giữa cổ của Cổ Thần, trong mắt Cổ Thần chợt lóe qua quang mang kinh hãi, cái đầu lập tức văng lên cao, trong không khí rải rác một dòng máu đỏ tươi.

Ầm...

Đạo quyền cương ánh sáng ngọc hầu như đồng thời với đạo kiếm cương, đánh trúng vào mệnh tuyến của Cổ Thần, trong quyền cương ẩn chứa một cỗ lực lượng cường đại không hề kém hơn so với lực lượng pháp tắc, chính là hạo nhiên chính khí.

Lực lượng thật lớn khiến cái thân thể không đầu của Cổ Thần giống như đạn pháp, văng ngược về phía sau, tại vị trí mệnh tuyến bị oanh kích thành một quyền ấn thật sâu, thân thể phụ cận mệnh tuyến thì xuất hiện hơn mười vết nứt nẻ, máu tươi chảy ròng.

Ầm... Bịch...

Thân thể không đầu của Cổ Thần nặng nề rơi vào vách tường biệt viện, khiến vách tường biệt viện không biết được làm từ loại chất liệu gì bị lún sâu một lỗ lớn bằng thân người, sau đó bắt đầu rạn nứt lan tỏa như mạng nhện.

Bức tường này là từ thời đại thái cổ kiến tạo thành, tài liệu sử dụng cũng chỉ có thời đại thái cổ từng xuất hiện qua, cứng rắn không gì sánh được, một tu sĩ Độ Hư cảnh Hư Không kỳ bình thường dùng toàn lực oanh ra chưởng ấn quyền cương cũng không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào tới vách tường này.

Mà hiện tại vách tường dĩ nhiên bị phá vỡ như vậy, có thể tưởng tượng được, lực va đập của thân thể không đầu vào vách tường mạnh mẽ tới mức nào, bởi vậy cũng có thể thấy được một kích đánh lên kia Cổ Thương Khung đã vận chuyển thực lực tới đỉnh cao nhất.

- Ha ha ha ha....

Chỗ sâu trong tròng mắt của Cổ Thương Khung hiện lên một tia bi thương, thế nhưng chỉ khẽ lướt qua liền biến mất, ngược lại hài lòng tới cực điểm cười ha hả.

Thân thể của Cổ Thương Khung dĩ nhiên phát ra thanh âm của Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

- Ha ha ha ha, Cổ Thần, cho dù kiếp này ngươi có số mệnh to lớn bằng trời đi nữa, cho dù có thể gặp dữ hóa lành, nhưng cuối cùng vẫn phải rơi vào tay bản hoàng, tiện tặc, đền mạng cho thánh tử của bản hoàng đi thôi!

Một kiếm chém đứt đầu Cổ Thần, một quyền oanh nát mệnh tuyến của Cổ Thần, chiếu theo tình huống này Cổ Thần hẳn là chết chắc rồi, chí ít là thân thể hoàn toàn chết chắc rồi, nguyên thân gặp phải đòn nghiêm trọng, cho dù chưa chết đi nữa thì cũng trọng thương không nhẹ.

Bất quá, ngoài dự liệu của Thánh hoàng, thân thể không đầu của Cổ Thần đột nhiên chấn động, từ vách tường lún sâu nhảy xuống, thanh âm từ thân thể không đầu từng tiếng từng tiếng phát ra:

- Nhiếp Hồn Đạo thái cổ?

Trong thanh âm ẩn chứa một tia khổ sấp, đệ nhất Chiến Thần Xi chính là chết vào tay Thánh hoàng đời thứ nhất “Cơ”, dưới tình huống dùng Nhiếp Hồn Đạo thái cổ không chế Viêm Phượng Hoàng.

Không nghĩ tới, Cổ Thần hẳn hôm nay dĩ nhiên lại bị Thánh Hoàng Cơ Nghiêu sử dụng Nhiếp Hồn Đạo thái cổ, không chế Cổ Thương Khung ra tay.

Trong ánh mắt Cổ Thương Khung hiện ra thần sắc vui vẻ và chấn động, đương nhiên, tia vui sướng kia chỉ lướt qua liền biến mất, chấn động khiếp sợ nhanh chóng chiếm toàn bộ, kinh ngạc nói:

- Nhiếp Hồn Đạo thái cổ chính là bí mật bất truyền của Cơ gia chúng ta, người dĩ nhiên biết?

753. Chương 7 : Đoạt Được Thánh Quả

Bất quá, bởi vì quá mức khiếp sợ, trong lúc nhất thời đã quên Cổ Thần dĩ nhiên chưa chết.

- Ha ha ha ha...

Cổ Thần cười lớn một tiếng, nói:

- Đáng tiếc a đáng tiếc! Người biết ta có đại thần thông Ba Đầu Sáu Tay, lại không biết hiệu quả của Chiến Thần Tinh Kinh và Ba Đầu Sáu Tay, nguyên lai thăm án tại thành Nhạc Thủy dĩ nhiên chính là tay người gây ra? Người dám sử dụng Nhiếp Hồn Đạo khổng chế tinh thần phụ thân ta, hôm nay người chưa thể giết ta, ngày khác ta chắc chắn sẽ giết chết người, khiến Thánh Đình người bị diệt, thiên hạ không còn Cơ thị Thánh Đình.

Tuy là tiếng cười, thế nhưng trong thanh âm lại bộc lộ sát khí tầng tầng, có thể thấy được hấn đối với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu có quyết tâm phải giết/

Chiến Thần Bất Diệt Thể, tu luyện tới cảnh giới thứ ba Nguyên Thần Dung Khiếu chính là cảnh giới đại thành. Nguyên thần chia làm một nghìn hai trăm chín mươi sáu phần, dung nhập một nghìn hai trăm chín mươi sáu khiếu huyết toàn thân, từ nay về sau huyết nhục không phân biệt được, thân thể bị nghiền nát thành nhiều khối, chỉ cần có một huyết khiếu còn tồn tại, nguyên thân chưa chết là có thể huyết nhục trọng sinh.

Thế nhưng Ba Đầu Sáu Tay là một môn đại thần thông cổ thần lợi hại không gì sánh được, thời điểm thi triển Ba Đầu Sáu Tay muốn khống chế được sáu cánh tay, nhất định phải tụ tập toàn bộ tinh thần khí vào trong ba đầu, lúc đó mới có thể khống chế linh hoạt ở mức cao nhất.

Thậm chí ngay cả Chiến Thần Bất Diệt Thể tu luyện tới cảnh giới Nguyên Thần Dung Khiếu, thời điểm thi triển Ba Đầu Sáu Tay cũng phải tạm thời dịch chuyển nguyên thần từ huyết khiếu vào trong ba đầu, lúc này nếu là đồng thời chém xuống ba đầu, coi như là Chiến Thần huyết nhục trọng sinh cũng bị mất mạng trong nháy mắt.

Thời điểm Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đánh lên Cổ Thần, Cổ Thần không phải đang trong hình thái Ba Đầu Sáu Tay, chém xuống một đầu căn bản không có bao nhiêu trở ngại, trong tiếng cười của Cổ Thần, vị trí cổ bắt đầu huyết nhục trọng sinh, một cái đầu hoàn toàn mới mọc ra, mà cái đầu rơi xuống vừa rồi thì hoàn toàn héo rũ, tựa hồ huyết nhục biến thành nguyên khí thiên địa, một lần nữa dung nhập vào trong thiên địa.

Trong mắt Cổ Thương Khung tràn đầy vẻ chấn động, trăm triệu lần không ngờ tới, Cổ Thần bị chém đứt đầu, phá nát mệnh tuyến, tới trình độ tổn thương như vậy rồi mà vẫn chưa chết?

Cái đầu bị chặt đứt rơi xuống hoàn toàn biến thành nguyên khí thiên địa, dung nhập vào trong thiên địa, một lần nữa bị Cổ Thần hấp thu, rất nhanh một cái đầu hoàn toàn mới mọc ra, so với cái đầu lúc trước giống nhau như đúc.

Về phần mệnh tuyến của Cổ Thần, thoát nhìn bên ngoài tựa hồ như bị nghiền nát nghiêm trọng, nhưng trên thực tế nghiền nát chỉ là thân thể phụ cận mệnh tuyến mà thôi.

Quyền cương của Thánh hoàng Cơ Nghiêu kích vào mệnh tuyến của Cổ Thần, tam đại lực lượng bản nguyên hỏa, thủy, mộc trong nháy mắt bạo phát, tiêu tán quyền lực của Thánh hoàng Cơ Nghiêu thành vô hình, ngược lại tam đại bản nguyên bởi vì quyền lực của Thánh hoàng Cơ Nghiêu càng thêm dung hợp một ít, khiến Cổ Thần đối với ba loại pháp tắc hỏa, thủy, mộc càng thêm linh ngộ sâu sắc, nếu như có thực lực diễn hóa pháp tắc, Cổ Thần nhất định có thể càng tiến thêm một bước.

Thân thể tràn đầy vết thương vỡ tan của Cổ Thần thoát nhìn bên ngoài vô cùng dọa người, nhưng thực tế ảnh hưởng lại xa không bằng so với tu sĩ bình thường, Cổ Thần đã kích hoạt toàn một mười một mệnh mạch, trung tâm thân thể sớm không phải là mệnh tuyến, mà là mười một mệnh mạch này.

Mười một mệnh mạch ẩn chứa trong chỗ tối, mệnh tuyến chỉ là một điểm mà mười một mệnh mạch đổ vào mà thôi, vì vậy tuy rằng thân thể Cổ Thần bị một quyền đánh trúng nứt ra hơn mười đạo vết thương ghê người, nhưng không ảnh hưởng tới phát huy thực lực của Cổ Thần.

Trong ngũ hành, mộc chủ sinh!

Cổ Thần có mộc chi bản nguyên trong mệnh tuyền, bằng với thời thời khắc khắc có tiên đan diệu dược chữa trị thân thể, thậm chí so với tiên đan chữa thương hiệu quả nhất trong tu chân giới còn tốt hơn.

Cổ Thần chỉ cần thôi động mộc chi bản nguyên, tức thì chữa trị hoàn hảo tất cả vết thương, vết rách thân thể tại mệnh tuyền dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng, đang chữa trị cực nhanh, so với tình huống tu sĩ bình thường bị lực lượng pháp tắc tổn thương, cần phải bế quan tiềm tu mấy năm, hơn mười năm hoàn toàn không giống nhau.

Chiều theo tình huống hiện tại, không cần dùng tới một thời ba khắc, vết thương của Cổ Thần sẽ khôi phục hoàn toàn.

Cổ Thương Khung bị Thánh Hoàng Cơ Nghiêu khống chế, đương nhiên sẽ không để Cổ Thần chậm rãi khôi phục thương thể, nhất trọng trọng mắt tuôn ra sát khí, quất lớn:

- Cổ Thần, cho dù không thể giết chết ngươi trong nháy mắt, nhưng ngươi đã bị bản hoàng gây thương tích, ha ha ha ha... Tại Ngọc Tiêu Thành Thánh Đình của bản hoàng, cho dù ngươi có đại thân thông và đại số mệnh hơn nữa thì hôm nay cũng phải chết...

Đang khi nói chuyện, âm lượng của Cổ Thương Khung tăng mạnh, hét lớn:

- Mở ra Hạo Nguyên Thương Cương Trấn Ma đại trận.

Theo thanh âm của Cổ Thương Khung vang lên, một vòng quang tráo nửa trong suốt đột nhiên xuất hiện, bao phủ toàn bộ hư không Ngọc Tiêu Thành bên trong.

Từ mặt đất nhìn lại, một quang cầu thật lớn hoàn toàn bao phủ tòa Ngọc Tiêu Thành khổng lồ, phong tỏa kín kẽ đến một giọt nước cũng không lọt.

Vòng quang tráo trong suốt kia tựa hồ bị một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại bao phủ, hình thành nên rất nhiều thứ có hình dạng thiên kỳ bách quái, có khi là binh khí như đao, kiếm, thương, cũng có khi là vật phẩm giống như chung, tháp, điện...

Cổ Thần từ các loại vật thể hình thù kỳ quái do lực lượng pháp lực ngưng tụ thành cương mang tiên lực cảm thụ được một cỗ nguy cơ thật lớn, tựa hồ Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận có thể phát huy được lực sát thương vô cùng to lớn, thậm chí trực tiếp diệt sát hắn tại chỗ.

Đồng thời lúc Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận hình thành còn có bốn đạo thân ảnh khác từ bốn phương hướng trong Ngọc Tiêu Thành bay thẳng lên trời, nhanh như thiểm điện, chớp mắt đã lao về phía viện tử nơi Cổ Thần đang chữa thương.

Bốn người này đều ngoại phóng tu vi, điên cuồng bạo phát, Cổ Thần có thể cảm ứng được vô cùng rõ ràng, bốn người mới tới đều là siêu cấp cường giả tu vi cao thâm, trong đó có hai người là Hư Không hậu kỳ, hai người là Hư Không trung kỳ.

Bốn vị cường giả siêu cấp này chính là bốn người mạnh nhất nho môn thánh gia, chính là gia tộc của thánh nhân thái cổ truyền thừa tới nay, luôn đứng một chỗ với Cơ gia, là lực lượng hạch tâm nhất của Thánh Đình.

Khổng, Mạnh, Nhan, Tăng, tứ đại nho môn thánh gia.

Hai vị cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ chính là gia chủ của hai đại thánh gia Khổng, Mạnh, một người tên là Khổng Lâm, một người tên là Mạnh Đình.

Hai vị cường giả Hư Không trung kỳ chính là hai gia chủ của hai đại thánh gia Nhan, Tăng, một người tên là Nhan Thức, một người tên là Tăng Hiến.

Nho môn thánh gia chính là lực lượng hạch tâm nhất của Thánh đình ngoài Cơ gia, bình thường cường giả nho môn thánh gia đều bế quan tu luyện trong “Sinh Tử Bí Cảnh”, không hồi thế sự, chỉ khi Thánh đình xuất hiện đại sự nào đó khó giải quyết thì bọn họ mới chịu ra ngoài.

Chương 7: Đoạt được thánh ngọc quả (hạ).

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đối với Cổ Thần, không tiếc triệu hồi thánh chủ của tứ đại nho môn thánh gia từ trong Sinh Tử Bí Cảnh ra ngoài, có thể thấy được đối với Cổ Thần, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đã triệt để nổi lên quyết tâm phải giết.

Lúc này đây, không giết chết Cổ Thần, không diệt trừ mối họa lớn trong lòng, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu thì không quả bỏ.

Cổ Thần nhú mày, đại trận bao phủ xung quanh Ngọc Tiêu Thành lợi hại không gì sánh được, chính là trận pháp truyền xuống từ thời đại thái cổ, tuy rằng so với Tiểu Thiên Độ Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận thua kém mấy cấp bậc, thế nhưng so với Ngũ Hành đại trận thì chỉ thua kém một chút.

Trong trận, lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành các loại cương mang tiên lực hình thù kỳ lạ quái dị, lực lượng ẩn chứa trong đó cường đại không gì sánh được, coi như là chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ không cẩn thận cũng phải ăn chút thiệt thòi, thậm chí vẫn lạc, cường giả siêu cấp Hư Không kỳ nếu như xông vào trong trận hầu như là cử tử nhất sinh.

Bên ngoài có Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận vây khốn, bên trong có ngũ đại cường giả siêu cấp kéo tới, tình cảnh của Cổ Thần không thể nói là không nguy hiểm cực độ.

Thân ảnh Cổ Thần biến đổi, trong sát na thi triển thần thông cổ thần Ba Đầu Sáu Tay, sáu đạo quang mang ba xanh và đen chọi lóe, ba thanh Thanh Đế Tiên Phủ, ba thanh Vồng Lượng Tiên Phủ xuất hiện tại sáu bàn tay của Cổ Thần.

Đối mặt với ngũ đại cường giả siêu cấp, Cổ Thần không dám phớt lờ, thi triển Ba Đầu Sáu Tay thực lực đã đề cao tới mức cao nhất.

Sáu thanh tiên phủ đều là tiên bảo thượng phẩm, đồng thời nguyên liệu luyện chế đều là cấp tiên phẩm vô thượng, uy lực kinh người, đối với chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng có hiệu quả thương tổn nhất định, đối với cường giả Hư Không dưới Hợp Đạo kỳ càng là hiệu quả thương tổn cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc này Cổ Thần ba đầu sáu tay, thân thể cao chừng hai mét hai, cầm sáu thanh tiên thủ dài tới một trượng rưỡi, giống như cổ thần thái cổ trọng lâm hậu thế, khí thế như phong quyển tàn vân, tạo thành một vòng khí trường xung quanh thân thể, khiến hư không cũng phải vận vẹo đứt gãy.

Trên người mang theo Càn Khôn Ngọc Bích, Cổ Thần đối với bất cứ thứ gì cũng có thể đạt được sự dung hợp hoàn mỹ, tuy rằng Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận lợi hại vô cùng, thế nhưng rơi vào trong mắt Cổ Thần lại có mấy chỗ hở, những chỗ hở kia uy lực so với các chỗ khác yếu hơn rất nhiều, bằng vào thực lực của Cổ Thần hiện tại, xông qua không phải vấn đề khó khăn.

Vì vậy, đối với năm vị cường giả siêu cấp vây khốn, trong lòng Cổ Thần sớm có đường lui.

Bốn vị cường giả siêu cấp Khổng Lâm, Mạnh Đình, Nhan Thức, Tăng Hiến giống như mũi tên nhọn rời cung, xuất hiện ngay bên cạnh Cổ Thương Khung, trong mắt đều là sát khí um tùm, Cổ Thần chém giết thánh tử Cơ Thần Không, trở thành Chiến thần của cổ vu tộc, lại đánh thương nặng Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư.

Là đại biểu lợi ích của Thánh Đình, vô luận là hành vi nào của Cổ Thần cũng đủ khiến bốn vị thánh chủ nho môn trực tiếp diệt sát Cổ Thần trăm lần, nghìn lần.

Vì vậy, bốn vị thánh chủ nho môn đã tới, hầu như trong nháy mắt năm vị cường giả siêu cấp sẽ xuất thủ đối với Cổ Thần, muốn triệt để diệt sát Cổ Thần.

Nhưng mà, ngay lúc này, biến hóa nảy sinh.

Thánh thụ chính giữa nội viện đột nhiên tản mát ra quang mang vạn trượng, ba thánh ngọc quả tựa hồ bị cái gì đó kích thích, quang mang lờ lờ ban đầu trong sát na liền biến mất không còn, trực tiếp thu vào bên trong thánh ngọc quả.

Chớp mắt tiếp theo, thánh ngọc quả tựa hồ như biến thành một cỗ máy thôn phệ quang mang, quang mang vạn trượng do thánh thụ bộc phát ra đều bị thánh ngọc quả hút toàn bộ.

Biến hóa đột nhiên xảy ra này khiến năm vị cường giả siêu cấp ngẩn ra, tạm thời dừng xuất thủ.

Nói thì chậm, nhưng khí đó cực nhanh, từ lúc thánh thụ bạo phát quang mang vạn trượng cho tới khi thánh ngọc quả hấp thu toàn bộ quang mang bất quá chỉ trong sát na, hầu như là hai lần nháy mắt đã hoàn thành. Mà sau khi thánh ngọc quả thôn phệ quang mang vạn trượng hoàn tất, đột nhiên bộc phát quang mang lóng lánh.

Lúc này đây, thánh ngọc quả phát ra ba đạo ánh sáng bảy màu, hoàn toàn bao phủ toàn bộ viện tử, ánh sáng bảy màu đan chéo vào nhau, hình thành một cảnh tượng cực kỳ huyền lệ.

Thể tích của thánh ngọc quả tựa hồ bành trướng lên không ít, so với lúc trước rõ ràng lớn hơn ba phần, đồng thời ánh sáng bảy màu lóng lánh nhiều hơn một phần linh khí.

Ngay trong nháy mắt này, thánh ngọc quả dĩ nhiên triệt để thành thực rồi.

Năm vị cường giả siêu cấp bởi vì thánh ngọc quả biến hóa khiến lực chú ý đối với Cổ Thần bị giảm sút trong sát na, thân thể Cổ Thần đột nhiên phóng lên cao, hét lớn một tiếng:

- Lão tử đi đây!

Đang khi nói, bàn tay Cổ Thần chợt lóe lên xích mang, Chiến Thần Lệnh trong nháy mắt xuất hiện trong lòng bàn tay, bộc phát quang mang màu đỏ đẹp mắt, hướng về phía cương mang tiên lực phía Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận bao phủ Ngọc Tiêu Thành cấp tốc chém mạnh xuống.

Năm vị cường giả siêu cấp nhất thời kinh hãi, lần này bày ra thiên la địa võng muốn nhất cử đánh chết cổ Thần, một lần tuyệt hậu họa, nguyên bản Cổ Thần dưới sự vây khốn của năm vị cường giả siêu cấp, nhưng chỉ trong sát na thất thần vừa rồi, dĩ nhiên bị Cổ Thần xông ra ngoài.

Nhìn Chiến Thần Lệnh phát ra cương mang màu đỏ, ẩn chứa một loại khí thể có thể phá hủy tất cả mọi thứ cản đường, Cổ Thần lao ra khỏi đại trận cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Năm vị cường giả siêu cấp giận dữ, cùng quát lớn:

- Tiện tặc, trốn chỗ nào!

Hầu như là cùng một lúc, ngũ đại cường giả siêu cấp đồng thời nhảy lên trên không trung.

Con đang trên không trung lao tới, tam đại cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ Cổ Thương Khung, Khổng Lân, Mạnh Đỉnh kết thành pháp ấn, ba đạo chưởng cương nhất thời từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ vỗ về phía Cổ Thần.

Khóe miệng Cổ Thần hiện lên một tia mỉm cười đắc ý, đột nhiên Thái Hư Tiên Đỉnh xuất hiện bên ngoài cơ thể Cổ Thần.

Oanh... Oanh... Oanh...

Ba tiếng nổ lớn, ba đạo chưởng cương hầu như đồng thời kích vào Thái Hư Tiên Đỉnh, giống như một viên lưu tinh rơi xuống mặt đất, Thái Hư Tiên Đỉnh một lần nữa rơi vào trong viện tử.

Đúng lúc này, thân ảnh Cổ Thần từ trong Thái Hư Tiên Đỉnh nổ bắn ra, trong sát na xuất hiện ngay bên cạnh thánh thụ, bàn tay khê đảo, ba thánh ngọc quả lập tức rơi vào trong tay Cổ Thần, chớp mắt liền biến mất không thấy, thu thập vào trong Càn Khôn Trạc.

Cổ Thần cười to một tiếng, quát lớn:

- Đa tạ năm vị trợ giúp, thánh ngọc quả thuộc về lão tử rồi, ha ha ha ha...

- A... Muốn chết!

Năm vị cường giả siêu cấp nhất thời giận dữ, dĩ nhiên bị Cổ Thần đùa giỡn, ngay trong nháy mắt ba thánh ngọc quả dĩ nhiên bị Cổ Thần hoàn toàn đoạt mất.

Thanh âm Thánh Hoàng Cơ Nghiêu giận run người, quát lên:

-Tiện tặc, lấy được thánh ngọc quả ngươi cũng không mang đi được, nhận cái chết cho ta!

Đang khi nói chuyện, năm vị siêu cấp cường giả từ năm phương hướng tầng tầng vây xung quanh Cổ Thần, bàn tay vung lên đập xuống, đồng thời công kích về phía Cổ Thần.

754. Chương 8: Chém Giết Thánh Chủ

Cổ Thần cười nhạt một tiếng, quát lạnh:

- Thực sự cho rằng lão tử sợ các ngươi hay sao? Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, nháy mắt sáu trăm quyền!

Sáu thanh tiên phủ trong tay Cổ Thần biến mất không còn, sáu tay đồng thời kết thành quyền ấn, sáu đạo một trăm lẻ tám quyền hợp nhất Chiến Thần Diệt Tinh Quyền oanh kích ra.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đồng thời oanh kích một trăm quyền là có thể diệt sát được siêu cấp cường giả Hư Không kỳ.

Trong nháy mắt sáu trăm bốn mươi tám Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đồng thời đánh ra, uy lực mạnh mẽ tới cỡ nào?

Sợ rằng chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng không dám không làm bất cứ hành động phản kháng nào, để mặc cho sáu trăm bốn mươi tám Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đồng thời bắn trúng thân thể, nếu không, chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng phải thương nặng.

Về phần cường giả siêu cấp Hư Không kỳ, dưới sáu trăm bốn mươi tám Chiến Thần Diệt Tinh quyền hầu như không chịu nổi một kích, coi như là chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong đối mặt với sáu trăm bốn mươi tám Chiến Thần Diệt Tinh quyền trong nháy mắt cũng phải nhượng bộ lui binh, bằng không hẳn phải chết không cần nghi ngờ.

Đồng thời oanh kích sáu trăm bốn mươi tám quyền, hầu như trong nháy mắt tiêu hao hai phần ba cương khí pháp lực trong cơ thể Cổ Thần, trong nháy mắt cơ thể có hai phần ba lực lượng biến mất khiến Cổ Thần sản sinh một loại cảm giác toàn thân tê dại, nhẹ bẫng, tựa hồ như chỉ cần cơn gió nhẹ thổi tới là có thể cuốn theo hắn đi.

Sáu trăm bốn mươi tám Chiến Thần Diệt Tinh quyền vừa ra, một cỗ lực lượng pháp tắc ẩn chứa khí tức hủy diệt, phá hủy, tử vong, giết chóc mãnh liệt đột ngột phóng lên cao.

Năm vị cường giả siêu cấp Thánh Đỉnh trong sát na đại biến sắc mặt, sáu đạo quyền cương này ẩn chứa lực lượng đủ khiến bọn họ cảm thấy vô cùng sợ hãi, đó là sợ hãi đối với tử vong.

Ầm ầm ầm ầm ầm... Năm tiếng nổ đồng thời vang lên, năm vị cường giả siêu cấp đánh ra chưởng cương hầu như cùng một lúc bị quyền cương của Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đánh tan thành hư vô.

Sáu đạo một trăm lẻ tám quyền hợp nhất Chiến Thần Diệt Tinh quyền không giảm thế đi, tiếp tục cuồng oanh về phía năm vị cường giả siêu cấp.

Hư không bị phong ấn, ngũ đại cường giả siêu cấp muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ đành phải liều mạng. Năm đạo cương mang thoáng hiện, ngũ đại cường giả siêu cấp vận dụng tiên bảo phòng ngự, ngăn cản trước người, đồng thời vận chuyển lực lượng tới mức cao nhất oanh kích hai đạo quyền cương mong chống đối lại công kích từ Chiến Thần Diệt Tinh quyền.

Rầm rầm rầm rầm...

Bốn tiếng nổ vang vọng, bốn người Cổ Thương Khung, Khổng Lâm, Mạnh Đỉnh, Nhan Thức bị chấn tới bật lui liên tiếp, trong mắt hoảng hốt, nhất là Nhan Thức, trong miệng phun trào máu tươi, đã bị thương nặng, nếu như không có tiên bảo phòng ngự chặn lại đại bộ phận lực lượng công kích, sợ là lúc này hắn đã bỏ mình.

Về phần thánh chủ Tăng gia thì bị hai đạo một trăm lẻ tám quyền hợp nhất Chiến Thần Diệt Tinh quyền chiếu cố.

Đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền thứ nhất đã khiến Tăng Hiến gặp phải kết quả giống như Nhan Thúc, khi đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền thứ hai đánh tới, càng trong sát na oanh kích thành nát bấy, hóa tan hư vô, thần hình tiêu diệt.

Tứ đại thanh chủ nho môn, một đại phân thân Thánh hoàng, ngũ đại siêu cấp cường giả Thánh Đình vây công Cổ Thần dĩ nhiên bị Cổ Thần đẩy lùi trong nháy mắt, đồng thời còn giết chết một vị thánh chủ nho môn, nếu việc này truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ nhắc lên cơn sóng gió ngập trời, khiến toàn bộ tu chân giới khiếp sợ.

Cổ Thần đồng thời oanh kích sáu trăm bốn mươi tám đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền hợp nhất, cương khí tiên lực tổn hao quá nửa, cương khí tiên lực tổn hao kịch liệt như vậy đối với cơ thể tạo thành thương tổn không thể xem thường, trong thời gian ngắn khó có thể phục nguyên.

Sáu quyền hợp nhất oanh ra, ngũ đại cường giả siêu cấp Thánh Đình, bốn đẩy lui một chết, Cổ Thần không hề dừng lại, thân ảnh chợt lóe, liền phóng lên cao.

Một đạo quang mang huyền bạch loang loáng nhấp nháy tại đầu ngón tay của Cổ Thần, một đạo Phá Thiên Tử quay sang Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận hình thành cương trảo tiên lực bao phủ toàn bộ Ngọc Tiêu Thành điểm mạnh.

Có Cần Khôn Ngọc Bích, trong Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận lại có mấy khe hở xuất hiện vô cùng rõ ràng trong cảm ứng của Cổ Thần, Phá Thiên Chỉ công kích thẳng vào một khe hở trong đó.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, khiến Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận bao phủ toàn bộ tòa Ngọc Tiêu Thành huyền phù trong hư không xuất hiện một lỗ hổng phương viên trăm trượng, chính là bị Phá Thiên Chỉ mạnh mẽ đánh ra.

Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận lợi hại phi thường, lỗ thủng phương viên trăm trượng kia lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng thu nhỏ lại, cho dù là Phá Thiên Chỉ cũng không thể vĩnh viễn phá hủy được trận pháp này.

Đương nhiên, Phá Thiên Chỉ chuyên phá trận pháp thiên hạ, không thể phá được Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận là vì đây là trận pháp thái cổ, không hề tầm thường, mà Cổ Thần mới chỉ tu luyện Phá Thiên Chỉ tới cảnh giới đệ nhất trọng đại thành, nếu như có thể tu luyện tới đệ tứ trọng, đệ ngũ trọng, chỉ một ngón tay khẽ điểm ra, toàn bộ Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận đều phải hủy diệt không còn bóng dáng tăm hơi trong nháy mắt.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, liền từ trong lỗ thủng tan vỡ trăm trượng kia chui ra, thoát được Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận đã khiến tiên lực của hắn tiêu hao nghiêm trọng, tam đại cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ, bất luận người nào đuổi theo Cổ Thần cũng khó có thể đối phó được, vì vậy không hề dừng lại, tốc độ như thiểm điện, thuận di năm nghìn dặm, chạy trốn cực nhanh.

Đợi khi bốn cường giả siêu cấp Cổ Thương Khung, Khổng Lâm, Mạnh Đình, Nhan Thúc truy đuổi ra bên ngoài Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, thân ảnh của Cổ Thần đã sớm xuất hiện cách vạn dặm, lóe ra vài cái liền biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Thánh Hoàng âm toán trước, lại mời tứ đại thánh chủ nho môn bay ra thiên la địa võng, cộng thêm Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận vây khốn, nguyên tưởng rằng lần này đánh chết Cổ Thần chắn chắn trong lòng bàn tay.

Nhưng không ai có thể ngờ được không chỉ không giết chết Cổ Thần, thậm chí ba thánh ngọc quả mới thành thực triệt để sau thời gian quá vạn năm cũng bị Cổ Thần hái mất, không chỉ như vậy, trong tứ đại thánh chủ nho môn, thánh chủ Tăng Hiến càng vẫn lạc trong tay Cổ Thần. Lúc này đây, Thánh Đình quả thực vừa thiệt binh lại vừa mất tiên quả, triệt để đại bại.

Cổ Thần một hơi liên tục thuận di gần trăm vạn dặm, thẳng cho tới khi rời khỏi biên giới Thánh Đình Đại Kiền mới dừng lại, hạ xuống một ngọn núi hoang địa thế hiểm trở, lại trực tiếp thổ động vào trong lòng núi, phóng Như Ý Linh Lung bảo tháp ra, tiến vào khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần tại tầng thứ tư bảo tháp.

Cổ Thần bị ám toán đã thụ thương, sau đó lại nháy mắt oanh kích ra sáu trăm bốn mươi tám đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền hợp nhất, tiên lực tổn hao càng khiến hắn thụ thương nghiêm trọng hơn, một hơi thuấn di gần trăm vạn dặm rời khỏi Đại Kiền vẫn chưa hề dừng lại chữa thương dù chỉ một chút, nếu không phải trong cơ thể hắn có mộc chi bản nguyên, sợ rằng lần này không chỉ thọ nguyên hao tổn, thậm chí thương thể có thể ác hóa trở thành ác tặc không thể khôi phục.

Chương 8: Chém giết thánh chủ (hạ).

Trong tầng thứ tư bảo tháp, Cổ Thần tiêu tốn thời gian tròn một tháng, sử dụng mộc chi bản nguyên không ngừng bài trừ pháp tức phá hủy ẩn chứa trong quyền cương của Thánh Hoàng, dần dần khôi phục hoàn toàn thương thể trên người.

Tuy rằng lần này Cổ Thần thụ thương không tính quá mức nghiêm trọng, thể nhưng nếu không có mộc chi bản nguyên, sợ rằng phải tiêu tốn thời gian ít nhất là vài năm mới khôi phục.

Mông Tiên Âm vẫn như trước tu luyện trong bảo tháp tầng thứ tư, kích hoạt huyết khiếu, sau khi Cổ Thần phục nguyên thương thể, liền rời khỏi tầng thứ tư bảo tháp, thu hồi Như Ý Linh Lung bảo tháp vào mi tâm, bay về phía Tây.

Hiện tại Cổ Thần đã biết được hạ lạc của phụ thân Cổ Thương Khung, bị Thánh hoàng Cơ Nghiêu sử dụng Nhiếp Đồn Đạo thái cổ khống chế, sát khí đối với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu trong lòng càng tăng lên mãnh liệt.

Nhiếp hồn không thần bí pháp, muốn giải trừ được chỉ có một biện pháp duy nhất, đó chính là hoàn toàn giết chết chân thân bản thân kẻ thi triển nhiếp hồn không thần.

Tiểu Bạch là cao thủ nhiếp hồn không thần, Cổ Thần tự nhiên biết phải đối phó như thế nào.

Chỉ là, nếu muốn đánh chết Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, phải thu được thực lực càng cường đại hơn mới được, lần này hành trình tới Thánh đình, tuy rằng Cổ Thần chiếm thượng phong, thể nhưng đó là dưới tình huống chân thân của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu không xuất hiện, nếu là chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, phối hợp với Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, Cổ Thần có thể chạy trốn được hay không cũng không biết.

Vì vậy, Cổ Thần chỉ có thể tiếp tục đề cao tu vi, đề cao thực lực thêm một bước, như vậy mới có thể chém giết Thánh Hoàng, cứu phụ thân Cổ Thương Khung.

Tài liệu cần có để luyện chế hư không đan thực sự quá mức hiếm thấy và trân quý, căn bản không thể nào thu thập đầy đủ, Cổ Thần suy nghĩ trước tiên tới Đế Đình Đại Linh, tìm kiếm mộ trùng của Bạch Đà đại đế, nhìn xem Bạch Đà đại đế có giống bốn vị đại đế còn lại hay không, để kim chi bản nguyên ở trong mộ trùng của mình.

Nếu như lấy được kim chi bản nguyên, tứ đại bản nguyên hợp nhất, tu vi của Cổ Thần khẳng định có thể tăng lên rất nhiều.

Thậm chí, Cổ Thần có một loại dự cảm, nếu như chiếm được kim chi bản nguyên, vậy thu thổ chi bản nguyên còn lại cũng không phải là việc khó khăn.

Ngũ hành đồng nguyên, nếu là tứ đại bản nguyên đều tới tay rồi, bằng vào lực lượng tứ đại bản nguyên hợp nhất, vẫn không thể thu được thổ chi bản nguyên thì quá mức kỳ quái rồi.

Thời gian trôi qua...

Chớp mắt ba năm đã trôi đi, ba năm gần đây Cổ Thần vẫn luôn ở trong địa giới Đế Đình Đại Linh, đi lại khắp nơi, tìm kiếm hạ lạc mộ trùng của Bạch Đà đại đế.

Thể nhưng, mộ trùng đại đế, muốn tìm nói dễ vậy sao?

Tuy rằng trong cơ thể Cổ Thần có tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc, nếu cách kim chi bản nguyên tương đối gần thì sẽ có cảm ứng, thể nhưng khoảng cách cảm ứng lại không quá xa.

Đế Đình Đại Linh phương viên trăm vạn dặm, nếu tìm kiếm từng tắc từng tắc một, trăm năm cũng không nhất định có thể hoàn thành công việc.

Tiêu tốn thời gian ba năm Cổ Thần vẫn không tìm được hạ lạc mộ trùng của Bạch Đà đại đế.

Bất đắc dĩ, Cổ Thần trở lại Hư Thiên Tông thăm hỏi một chút, sau đó lại đi Chiến Thần Điện.

Mộ trùng đại đế xem ra cần phải có duyên phận, nếu duyên phận không tới, tìm phá đầu cũng không nhất định tìm được, duyên phận tới rồi, nói không chừng ngày mai ngẫu nhiên phát hiện ra.

So với việc tiêu tốn thời gian nhiều như vậy để truy tìm kim chi bản nguyên, còn không bằng bế quan tu luyện, luyện hóa tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc, lấy tốc độ tu luyện của Cổ Thần, tuy rằng đột phá Hư Không kỳ, độ khó phi thường lớn, thế nhưng một hai trăm năm là đủ rồi.

Một hai trăm năm trong Như Ý Linh Lung barot hấp, thời gian tại thế giới Hoang mới chỉ trôi qua mười hai mươi năm mà thôi.

Về phần Cổ Thương Khung, tuy rằng Cổ Thần muốn sớm cứu ra một chút, nhưng ngược lại không lo lắng cho an nguy của hắn, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu đã có quyết định không chế Cổ Thương Khung, khẳng định có tác dụng nào đó, nếu như nói Thánh Hoàng Cơ Nghiêu không chế Cổ Thương Khung là vì đối phó với cổ thần, như vậy chỉ cần Cổ Thần không chế, như vậy Cổ Thương Khung ở trong tay Thánh Hoàng Cơ Nghiêu luôn luôn bảo trì an toàn.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư còn chưa hoàn toàn phục nguyên thương thế, Thánh Đình đối với Cổ Thần không có lực lượng tiêu diệt, chỉ có thể tạm thời bỏ qua, ngược lại trở nên bình tĩnh, thỉnh thoảng có cường giả Độ Hư cảnh nho môn thánh gia tới vụ cường tìm Cổ Thần báo thù, nhưng sau khi bị Cổ Thần chém chết hai người, tất cả cường giả Thánh Đình còn lại đều sợ hãi không dám tới một lần nữa.

Thời gian như nước, một năm lại một năm trôi qua, tại khu vực thời gian gia tốc tầng thứ tư bảo tháp, đã qua năm mươi năm.

Hơn nữa ba mươi năm trước, Mông Tiên Âm đã bế quan tu luyện tại tầng thứ tư bảo tháp tròn tám mươi năm, rốt cuộc Mông Tiên Âm đã kích hoạt được 1296 huyết khiếu trong cơ thể, thành công ngộ đạo, bước vào Độ Hư cảnh.

Tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Tự Ngọc, Mông Tiên Âm cuối cùng sau tám năm lần lượt bước vào Độ Hư cảnh.

Vừa vào Độ Hư cảnh, thọ nguyên tăng nhiều, hai cảnh giới Đằng Vân kỳ và Giá Vụ kỳ đều tăng thêm 1296 năm thọ nguyên.

Tuổi của tứ nữ cũng không lớn lắm, Tiểu Bạch so với Cổ Thần hắn là nhỏ hơn vài tuổi, Mông Tiên Âm thì nhiều hơn Cổ Thần hai tuổi, Hư Tử Uyên lớn hơn bốn tuổi, chỉ có Tự Ngọc là nhiều hơn Cổ Thần đại khái trên dưới hai trăm tuổi, nhưng hôm nay bất quá mới hơn ba trăm tuổi mà thôi.

Cường giả Đằng Vân Kỳ, thọ nguyên 2594 năm, hơn ba trăm tuổi, quả thực giống như ấu sinh kỳ, phi thường trẻ tuổi.

Lúc tứ nữ bước vào Mệnh Tuyền cảnh, phân biệt tiến vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ nhất kim hành chi tháp, tầng thứ ba mộc hành chi tháp, tầng thứ năm thủy hành chi tháp, đều tự tìm kiếm pháp tắc ngũ hành tương ứng, so với tu luyện bình thường thì tốc độ nhanh hơn phân nửa.

Cổ Thần tiếp tục ở trong khu vực gia tốc thời gian mười lần tại tầng thứ tư Như Ý Linh Lung bảo tháp, luyện hóa tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc, lĩnh ngộ tam đại pháp tắc thủy, hỏa, mộc, sau đó căn cứ vào tam đại pháp tắc này thôi diễn ra tất cả pháp tắc.

Nếu muốn giải cứu phụ thân Cổ Thương Khung, đánh chết Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, tu vi của Cổ Thần nhất định phải tăng thêm một bậc, chỉ ít cũng phải bước vào Hư Không kỳ, vì vậy mỗi một phút một giây hắn cũng không thể lãng phí, muốn bảo trì tu luyện.

Thời gian qua mau, ngày tháng trôi đi...

Cổ Thần bế quan trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tư, hầu như đã quên đi thời gian trôi qua, chỉ biết là tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc luyện hóa được càng nhiều, bản nguyên luyện hóa từ từ dung hợp thành một chỉnh thể.

Trong quá trình này, Cổ Thần liên tục lĩnh ngộ tam đại pháp tắc thủy, hỏa, mộc, trình độ lĩnh ngộ càng lúc càng khắc sâu, đối với tam đại pháp tắc thậm chí siêu cấp cường giả Hư Không kỳ cũng thua kém rất xa.

Theo trình độ lĩnh ngộ tam đại pháp tắc càng lúc càng khắc sâu, Cổ Thần thôi diễn ra tất cả pháp tắc cũng càng thêm sâu sắc, Cổ Thần đối với lĩnh ngộ pháp tắc ngày một tăng lên rõ rệt, tu vi cũng theo đó tăng lên, thực lực tăng trưởng chóng mặt.

755. Chương 9: Ngộ Tinh Tới Chơi.

Bất quá, Giá Vụ hậu kỳ bước vào Hư Không kỳ, độ khó thực sự quá lớn, so với Đăng Vân bước vào Giá Vụ khó khăn hơn không chỉ mười lần.

Từ Đăng Vân bước vào Giá Vụ kỳ, thọ nguyên chỉ tăng trưởng 1296 năm, mà từ Giá Vụ kỳ bước vào Hư Không kỳ, thọ nguyên tăng trưởng 2596 năm, từ tăng trưởng thọ nguyên cũng có thể biết được, Giá Vụ kỳ bước vào Hư Không kỳ, nhất định vô cùng khó khăn.

Thời gian một năm lại một năm trôi qua.

Mười năm... Hai mươi năm... ba mươi năm...

Rất nhanh bảy mươi năm trôi đi, cộng thêm năm năm trước đó, Cổ Thần tu luyện bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tròn một trăm hai mươi năm.

Trải qua một trăm hai mươi năm bế quan tu luyện, luyện hóa bản nguyên, Cổ Thần đối với tam đại pháp tắc thủy, hỏa, mộc đã lĩnh ngộ tới trình độ khắc sâu cực điểm, có thể nói, chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh lĩnh ngộ đối với tam đại pháp tắc thủy, hỏa, mộc so với Cổ Thần đều có chỗ không bằng, tùy theo thời diễn mà lĩnh ngộ pháp tắc cũng càng lúc càng khắc sâu.

Rốt cuộc Cổ Thần cũng chạm tới bình cảnh Giá Vụ hậu kỳ đỉnh, nói vậy tiếp qua hơn mười năm hẳn là có thể đột phá được tầng bình cảnh này, sau đó bước vào Hư Không kỳ.

Trong thời gian một trăm hai mươi năm, Cổ thần đối với Chiến Thần Diệt Tinh quyền và Phá Thiên Chỉ cũng luôn bảo trì thời gian tu luyện nhất định trong mỗi một ngày.

Đến nay, Chiến Thần Diệt Tinh quyền đã được Cổ Thần dung hợp với trình độ một trăm bảy mươi chín quyền hợp nhất.

Về phần Phá Thiên Chỉ, độ khó tu luyện thực sự quá cao, một trăm hai mươi năm cũng không đạt được tiến bộ quá lớn, cách đệ nhị trọng tựa hồ còn có khoảng cách nhất định, thế nhưng uy lực mạnh mẽ, so với lúc trước tăng lên không chỉ gấp hai lần, sợ rằng chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cũng không nhất định ngăn cản được uy lực một chỉ Phá Thiên Chỉ này.

Ngày hôm nay, Cổ Thần đang tu luyện, trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm của Hư Tử Uyên:

- Sư đệ, Ngộ Tinh đại ca tới!

- Ngộ Tinh đại ca?

Tinh thần Cổ Thần rung lên, trong nháy mắt rời khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, nói:

- Thương thế của Ngộ Tinh đại ca rốt cuộc khỏi hẳn rồi sao?

Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc đều ở bên ngoài bảo tháp, Hư Tử Uyên nói:

- Ngộ Tinh đại ca vừa mới phát ra phi kiếm truyền âm, nói muốn tới Chiến Thần Điện tìm người, lúc này đang ở trên đường đến. Đã rời khỏi Kim Long Nhai, hẳn là đã khỏi hẳn rồi, lấy tốc độ của Ngộ Tinh đại ca, chắc hẳn không bao lâu sẽ đến nơi.

Cổ Thần vui vẻ nói:

- Vậy khẳng định là khỏi hẳn rồi, chúng ta ra ngoài nghênh tiếp.

Cổ Thần và tứ nữ vừa lập tức đi ra sân rộng bên ngoài Chiến Thần Điện, đợi Ngộ Tinh tới.

Lấy tốc độ của Ngô Tinh, so với phi kiếm truyền âm không chậm hơn bao nhiêu, quả nhiên không ngoài dự liệu, mới được được thời gian nửa khắc liền có một đạo độn quang từ phía đông bay tới cực nhanh, chớp mắt đã vượt qua hơn nghìn dặm.

Chỉ gần mười lần hô hấp, Ngô Tinh vừa mới xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người rất nhanh đã bay tới trước mặt hơn nghìn trượng, thân ảnh chợt lóe, liền hạ xuống sân rộng Chiến Thần Điện.

- Cổ Thần lão đệ!

Ngô Tinh còn chưa chạm chân dưới đất đã la lớn:

- Nhiều năm không gặp, lão đệ khỏe mạnh!

Tiếng nói vừa dứt, Ngô Tinh đã giống như quỷ mị xuất hiện ngay trước mặt Cổ Thần và tứ nữ.

Lần trước gặp nhau, hay là tại Hắc Đế mộ trùng rời đi chia tay nhau, đến nay đã qua ba mươi tám năm.

Thời điểm cùng với cường giả yêu tộc tiêu diệt quỷ hồn âm giới chiếm Thiên Đình, Cổ Thần cùng với cường giả yêu tộc đã chạy tới Kim Long Nhai, thế nhưng khi đó thương thế của Ngô Tinh chưa hồi phục, đang bế quan, không hề gặp mặt.

Nghe được thanh âm của Ngô Tinh liền biết được thương thế của hắn đã khỏi hoàn toàn.

Cổ Thần vui vẻ, nói:

- Sau khi chia tay với đại ca, tiểu đệ rất khá, chém Tàng Khôn Huyền, diệt Kim Bằng Vương, giết Xích Mị Quỷ Tướng, giết Khổ Thiện lão tăng, càng xông vào Thánh Đình một lần, trộm con mẹ nó ba trái thánh ngọc quả, còn chém chết một vị siêu cấp cường giả Hư Không trung kỳ, nghe nói là thánh chủ nho môn thánh gia nào đó, mấy năm nay quả thực rất vui sướng.

Chuyện mấy năm gần đây của Cổ Thần, Ngô Tinh tự nhiên đều nghe thấy, nhưng xông vào Thánh Đình chém chết một vị thánh chủ nho môn, việc này chưa từng truyền ra bên ngoài, Cổ Thần cũng không cố ý tuyên dương, Ngô Tinh hoàn toàn không biết, lúc này không khỏi hưng hăng chấn động.

Ngô Tinh cả kinh nói:

- Cổ Thần lão đệ, xem ra Thánh Đình, phạt môn sớm muộn gì cũng có một ngày bị lão đệ chơi cho sụp đổ, ha ha ha ha...

Cổ Thần cười to, nói:

- Ngô Tinh đại ca đường xa mà đến, mời vào trong nói chuyện, mời...

Rất nhanh Ngô Tinh và mấy người Cổ Thần tiến vào trong phòng khách Chiến Thần Điện, chia nhau ngồi xuống.

Ngô Tinh nói:

- Cổ Thần lão đệ, bốn kiểu thê của lão đệ thực sự là một người đẹp hơn một người, nhớ lại năm đó ta và lão đệ gặp nhau, lão đệ mới chỉ là một tu sĩ Thần Hải cảnh nho nhỏ, khi đó lão đệ một lòng tìm cách giải trừ huyền âm tuyệt mạch cho Tử Uyên mà liều mạng, mê thiên hồ vừa mới chuyển hóa thành hình người, vậy mà nháy mắt đã hơn trăm năm trôi qua rồi, nguyện vọng trong lòng lão đệ năm đó đã thực hiện được toàn bộ, không chỉ trừ được huyền âm tuyệt mạch của Tử Uyên, mê thiên hồ thất tán gặp lại, còn chiếm được hai đại mỹ nhân Tiên Âm và Tự Ngọc như hoa như ngọc, qua đầu nhìn lại hơn một trăm năm qua, thực đúng là thời buổi rối loạn, hơn trăm năm trước ngay cả ta cũng không ngờ tới người sẽ trong thời gian ngắn ngủi vậy đạt được thành tựu kinh người hiện tại.

Ánh mắt Cổ Thần hơi thất thần, tựa hồ như không nhìn vào bất cứ chỗ nào, theo như lời Ngô Tinh nói, tất cả mọi chuyện hơn một trăm năm vừa qua lần lượt ôn lại một lần, một lúc sau mới nói:

- Đáng tiếc, thành Nhạc Thủy bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, ta không thể bảo vệ được, ngược lại còn bị Cơ Nghiêu giá họa, liều mạng người sống ta chết với Tàng gia Đại Doanh, thẳng cho tới lần trước xông vào Thánh Đình mới biết được nguyên lai hung thủ chính là Cơ Nghiêu, đến tay cha ta đã bị Cơ Nghiêu dùng

Nhiếp Hồn Đạo thái cổ khổng chế, kiếp này không chết Cơ Nghiêu, trong lòng ta thực sự khó có thể vui sướng.

Tiểu Bạch nghe xong Ngô Tinh nói, hơi giật mình, đợi khi Cổ Thần nói xong, nàng mới hỏi Ngô Tinh:

- Người nhận thức ta?

- Nhân sinh một đời, há có thể mọi chuyện đều như ý nguyện? Đối với tu đạo chi sĩ chúng ta, thương hải tang điền chỉ là chuyển biến trong chớp mắt, lấy tư chất của lão đệ, sau này thành tựu chư tử đại tiên có nắm chắc, đủ sống qua vạn năm có thừa, mà người nhà của lão đệ há có thể được như vậy, chung quy có một ngày bọn họ phải rời đi, ta cũng có mẫu sinh phụ dưỡng, có huynh đệ tỷ muội, cho tới bây giờ, sớm đã thành khối nhẹ trong dòng sinh mệnh dài lâu của ta, vì vậy không cần vì vậy mà chấp nhất, phụ thân của lão đệ trải qua đại nạn không chết, nói rõ lão đệ và hắn còn có một đoạn duyên phận chưa dứt, tất có một ngày gặp lại, không cần nóng ruột.

756. Chương 10: Tháng Ba Đầu Hạ

Đầu tiên Ngô Tinh đáp lại lời của Cổ Thần, sau đó ánh mắt rơi vào người Tiểu Bạch, nói:

- Ta đương nhiên nhận thức người, mê thiên hồ, người ăn phải vong trần đan, quên đi mọi chuyện, ta cùng với Cổ Thần lần đầu tiên gặp mặt, người vừa mới hóa thành hình người, giờ người đã trưởng thành rồi, đáng tiếc ta đối với thuật luyện đan không am hiểu, bằng không vạn năm trước ta từng gặp qua ức tâm đan, nếu hiểu thuật đan dược, nói không chừng sẽ nhớ kỹ đan phương ức tâm đan.

Tiểu Bạch gật đầu, trong mắt hiện lên biểu tình thì ra là vậy, không tiếp tục nói thêm.

Cổ Thần nói:

- Ngô Tinh đại ca, chúng ta cách nhau nghìn vạn dặm, hiện tại đại ca tới tìm ta, hẳn có chuyện gì đúng không?

Ngô Tinh gật đầu, nói:

- Không sai, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, cũng đã hiểu rõ nguyên nhân long hoàng rơi vào Tây Hải, chuẩn bị khởi hành tới Tây Hải giải cứu long hoàng. Cổ Thần lão đệ, lúc ta ở trong Tây Hải, long hoàng đã từng truyền âm cho ta, hắn nói rơi vào một đại trận hỏa diễm, Chiến Thần Lệnh của cổ vu tộc có thể trợ giúp hắn thoát trận, ta vẫn không biết Chiến Thần Lệnh ở đâu, nguyên lai nó vẫn luôn nằm trong tay lão đệ, hôm nay ta tới đây dự định mời Cổ Thần lão đệ trợ giúp ta một tay, tiến vào Tây Hải, giải thoát Long hoàng, chỉ là Tây Hải được gọi Tiên Nhân Chi Mộ, theo như truyền thuyết ngay cả chư tử đại tiên tiến vào cũng nguy hiểm đến cực điểm, không biết Cổ Thần lão đệ có nguyện ý trợ giúp ta?

Cổ Thần lập tức đáp:

- Nghĩa bất dung từ!

Chư tử thượng cổ, tiên độ phạm gian, địa phương rời đi chính là Tây Hải thần bí.

Phong Bạo Thâm Uyên tại điểm cuối Đông Hải Cổ Thần đã từng đi qua, cấm địa Bắc Hoang tại Bắc Hải, Cổ Thần cũng đã từng xông qua, biển lửa Nam Hoang, trước kia thời điểm tìm kiếm siêu cấp đại dương mạch cũng hầu như chạy tới điểm cuối Nam Hải, chỉ còn nơi được coi như thần bí nhất, gọi là Tiên Nhân Mộ Địa tại Tây Hải là chưa từng đi qua.

Nếu Tây Hải kia được gọi là Tiên Nhân Chi Mộ, khẳng định có tu sĩ thượng cổ vẫn lạc trong đó, Cổ Thần nghĩ thầm, nếu như có thể tìm được di hài của tu sĩ thượng cổ, vừa vặn là vị đan dược sư nào đó, có thể từ trong Càn Khôn Trắc của hắn lấy được một ít tiên đan thượng cổ.

Muốn tìm kiếm ức tâm đan, sợ rằng chỉ có thể tìm các di hài tu sĩ thượng cổ mới có hi vọng.

Nghe Cổ Thần trả lời trực tiếp thẳng thắn như vậy, Ngô Tinh nói:

- Cổ Thần lão đệ quả nhiên không để ta thất vọng, có Cổ Thần lão đệ tương trợ, hành trình tới Tây Hải cứu giúp long hoàng lần này, xác suất thành công tăng nhiều.

Nói xong, Ngô Tinh lại tiếp:

- Hơn trăm năm vừa qua, ta đi khắp ngũ hoang tứ hải, cũng gặp rất nhiều thi hài cường giả thượng cổ, ta từng ở lại một số di chỉ, tìm đọc rất nhiều tư liệu thượng cổ hầu như không lưu truyền bên ngoài, rốt cuộc ta cũng tìm được chút vết tích, cuối thời đại thượng cổ, chư tử đại tiên cùng với rất nhiều cường giả biến mất, vì vậy khiến thời đại xảy ra một đoạn đứt gãy, đều là vì bọn họ tiên độ phạm gian, rời khỏi tiên giới Cổ Hoang rồi, chỉ là hiển nhiên có người muốn thanh trừ hoàn toàn tin tức về tiên độ phạm gian, hầu như đã hủy diệt tất cả ghi chép, thân phận của người nọ tất nhiên vô cùng siêu nhiên, theo như ta thấy, không phải là Thánh hoàng nhân tộc vạn năm trước thì cũng là Chiến Thần cổ vu tộc, hoặc là Yêu đế yêu tộc, không nằm ngoài ba người này.

Cổ Thần giật mình, tin tức về tiên độ phạm gian hầu như hoàn toàn bị hủy diệt, dĩ nhiên bị Ngô Tinh tìm ra vết tích, đồng thời còn suy đoán khẳng định như vậy.

Bất quá, trong lòng Cổ Thần cũng đã sớm có suy đoán, rất có thể chính là một trong ba người Thánh hoàng, Chiến thần, Yêu đế, bất quá theo như Cổ Thần thấy, chỉ sợ phải là ba người liên thủ với nhau mới có thể hủy diệt được toàn bộ ghi chép về tiên độ phạm gian trong tam tộc, một lần tiên độ phạm gian kia chung một mục đích truy cầu trường sinh, hẳn là tam tộc nhân, vu, yêu sản sinh hợp tác ngắn hạn với nhau.

Nếu như Ngô Tinh đã biết về chuyện tiên độ phạm gian, Cổ Thần cũng đỡ phải giải thích nhiều, nói:

- Ngô Tinh đại ca, nếu chư tử thượng cổ, các cường giả siêu cấp đều tiên độ thế gia, vậy hẳn là đã tiến vào vũ trụ phạm gian rồi mới đúng, vì sao long hoàng vẫn còn bị vây khốn trong Tây Hải?

Ngô Tinh suy nghĩ một chút, nói:

- Việc này ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá theo như ta nghĩ, Tây Hải kia thần bí không gì sánh được, bão cát ngập trời, chính là một trong tứ cực cấm địa, đồng thời còn được gọi tên Tiên Nhân Mộ Địa, xét về cấp độ nguy hiểm chỉ sợ là đệ nhất trong tứ cực cấm địa, khẳng định còn có rất nhiều nguy hiểm không biết, coi như là cường giả chư tử thượng cổ đều không thể bình yên vượt qua, như vậy lần đó chư tử đại tiên, chí cường giả thời đại thượng cổ hầu như di chuyển toàn bộ, nhân số khẳng định không ít, không có khả năng hội tụ cùng một chỗ, hẳn là chia làm mấy bộ phận khác nhau, xem ra bộ phận chỗ long hoàng xuất hiện nguy hiểm, bị nhốt tại chỗ sâu trong Tây Hải, bằng không mà nói, chính là long hoang từ rời khỏi đội ngũ, lâm vào hiểm địa, mặc kệ nguyên nhân như thế nào đi nữa, long hoàng đối với ta có ân tình như núi, không có long hoàng sẽ không có Ngô Tinh ta, nếu long hoàng gặp nạn, vô luận như thế nào ta cũng muốn cứu hắn ra ngoài.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Tây Hải thần bí không gì sánh được, đại ca cũng từng bị nhốt bên trong hai năm, hiện tại đại ca nói đã làm tốt chuẩn bị, lẽ nào có biện pháp tự do ra vào trong Tây Hải hay sao?

Ngô Tinh nói:

- Tự do ra vào chưa nói tới, thế nhưng ta tìm được một ít tư liệu long hoàng lưu lại vạn năm trước, có thể là long hoàng tâm huyết dâng trào, cảm giác hành trình tiên độ phạm gian của hắn có thể gặp nguy hiểm, vì vậy đã để lại một ít tin tức, đó là một con đường tiến vào trong Tây Hải, có thể chính là lộ tuyến long hoàng tiên độ phạm gian trước kia, có thể là vạn năm trước có ước định gì đó, không thể lưu lại toàn bộ tin tức về tiên độ phạm gian, vì vậy những tin tức này cực kỳ bí mật, cũng là mấy ngày gần đây ta mới phát hiện ra.

Cổ Thần vui vẻ nói:

- Dĩ nhiên là con đường có thể tiến vào Tây Hải, vậy chuyện này thực sự vạn sự đại cát rồi, ta còn tưởng phải làm người mù sờ voi, xông loạn trong Tây Hải, có lộ tuyến kia, theo dấu chân tiên nhân đi tới, xem ra cũng không nguy hiểm như trong tưởng tượng, Ngô Tinh đại ca, lúc nào xuất phát?

Ngô Tinh nói:

- Tháng ba đầu hạ, đây là ngày đại cát để xuất hành, hành trình Tây Hải lần này cho dù có lộ tuyến long hoàng lưu lại cũng không thể sơ ý, một khi phân biệt sai, khả năng toàn quân bị diệt, phải chọn một ngày

may mắn để xuất hành mới được.

Tu đạo gia, tự biết trong thiên đại có khí vận, khí vận không tốt, làm gì cũng thất bại, khí vận tốt, thuận buồm xuôi gió.

Bắt quá dò xét khí vận quan hệ tới thuật bói toán, không hề có liên quan gì tới tiên lực pháp lực, tu sĩ đối với lĩnh vực này không hề tìm hiểu sâu, ngược lại tướng sĩ phạm nhân nghiên cứu vấn đề này dễ dàng khắc sâu hơn.

Ngày hung cát, có lợi hay không có lợi, điều này không phải là thuật bói toán cao thâm gì, cường giả bước vào Độ Hư cảnh cũng có thể dùng lực lượng pháp tắc để mơ hồ cảm ứng được.

Đây là tình huống tâm huyết dâng trào.

Chương 10: Tháng ba đầu hạ (hạ).

Cổ Thần nói:

- Cách tháng ba đầu hạ còn mười ngày nữa, Ngô Tinh đại ca, ta ở ngay trong Chiến Thần Điện, thời gian vừa tới lập tức đi Tây Hải.

Ngô Tinh đứng dậy nói:

- Tốt, vậy ta trước tiên cáo từ, Tây Hải nguy hiểm tới cực điểm, cho dù có lộ tuyến cũng khó đảm bảo an toàn toàn bộ, vì vậy hành trình Tây Hải lần này chỉ có siêu cấp cường giả Hư Không kỳ trở lên mới đi vào, vì vậy chuyến đi Tây Hải lần này ta nghĩ bốn vị đệ muội không nên đi, nếu xuất hiện sai lầm gì đó, ta thực khó yên lòng.

Cổ Thần nói:

- Các nàng có đi hay không, chúng ta sẽ thương lượng với nhau cẩn thận, đại ca thông thả.

Đợi khi Ngô Tinh rời đi, Cổ Thần và tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc bàn bạc với nhau, kết quả tứ nữ nhất trí muốn theo Cổ Thần tiến vào Tây Hải, nói là ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tu luyện, nếu Cổ Thần bị nhốt, vậy năm người bọn họ bị vây khốn cùng một chỗ, vĩnh viễn không chia xa.

Cổ Thần không khuyên được tứ nữ, đành phải đáp ứng.

Khi Cổ Thần và Ngô Tinh thương nghị tiến vào Tây Hải cứu giúp long hoàng, trong Ngọc Tiêu Cung Thiên Đình cũng có một thương nghị giống như vậy.

Chỉ bất quá, nhân số thương nghị so với Cổ Thần và Ngô Tinh nhiều hơn không ít.

Bao gồm cả Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiên đại sư, phân thân Thánh hoàng Cổ Thương Khung, Khổng Lâm thánh chủ, Mạnh Đỉnh thánh chủ, Nhan Thức thánh chủ... Cùng với mười ba vị siêu cấp cường giả Hư Không kỳ.

Đây là toàn bộ lực lượng đỉnh cao nhất của Thánh đình, phật môn nhân tộc.

Ngoại trừ Cổ Thần nhận thức được năm người ra, còn có hai vị cường giả phật môn Hư Không kỳ, ba vị cường giả Hư Không kỳ nho môn thánh gia, hai vị cường giả Hư Không kỳ Thánh Đình Cơ gia.

Mười ba vị cường giả Hư Không kỳ, tu vi của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiên đại sư cao nhất, đều là Hư không hậu kỳ đỉnh cao.

Thứ nhì đó chính là siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ Khổng Lâm thánh chủ, Mạnh Đỉnh thánh chủ, đệ nhị cường giả Cơ gia Cơ Chiêu, cùng với thân ngoại hóa thân Cổ Thương Khung của Thánh Hoàng.

Ngoại trừ sáu vị này ra, còn có ba vị Hư Không trung kỳ, bốn vị Hư Không sơ kỳ.

Trong điện tổng cộng có mười bốn người, ngoại trừ mười ba vị cường giả siêu cấp Hư Không kỳ ra, còn có một phạm nhân, người này đứng ngay bên cạnh Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, chính là Thiên Toán Tử.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu noi:

- Trải qua nhiều năm chuẩn bị, rốt cuộc cũng hoàn thành điều kiện mở ra thông đạo tiên phạm, vạn năm trước Kiền Vũ Thánh hoàng, cường giả Huyền tiên tiên giới Cổ Hoang, tiên độ thế gia, từ đó về sau phong ấn thông đạo tiên phạm, trói buộc số mệnh tiên giới, thế nên hơn vạn năm tiên giới Cổ Hoang cũng không từng xuất hiện qua cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ, ngay cả cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ cũng không sinh ra được, Cổ Hoang làm sao có thể xưng là tiên giới? Không chỉ có như vậy, càng chặn đứng con đường trường sinh của tu sĩ hậu bối chúng ta, thực sự không đúng với thiên đạo, vì vậy Thánh Hoàng Cơ Nghiêu ta, lần này muốn thuận theo thiên đạo, triệt để đánh vỡ phong ấn của Kiền Vũ Thánh Hoàng bày ra, giúp chúng ta đều có khả năng tiên độ phạm gian, cùng bước vào trường sinh đại đạo.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói năng hùng hồn tới cực điểm, thần tình xúc động, tuy rằng thân là hậu nhân của Cơ gia, thế nhưng tựa hồ đối với hành động của Kiền Vũ Thánh Hoàng vạn năm trước cực kỳ bất mãn.

Điều này cũng khó trách Cơ Nghiêu, bởi vì số mệnh của tiên giới Cổ Hoang bị trói buộc, từ thời thượng cổ tới nay không thể tiếp tục sinh ra cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ, lịch đại Thánh Hoàng đều dừng chân tại tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cần số mệnh mở ra, tất cả đều có hi vọng bước vào Hợp Đạo kỳ.

Hư Không bước vào Hợp Đạo, thọ nguyên trực tiếp tăng lên hai lần, đủ đạt tới một vạn hai nghìn chín trăm mười sáu tuổi, chỗ tốt thu được so với Giá Vụ kỳ bước vào Hư Không kỳ mạnh hơn rất nhiều.

Tu sĩ hậu bối làm sao không hận?

Nhất là phong ấn thông đạo tiên phạm, chặt đứt con đường trường sinh của tu sĩ hậu bối tiên giới Cổ Hoàng, chả khác với nắm chặt cái cổ của tu sĩ hậu bối, mạnh mẽ bóp chết, cho dù Thánh Hoàng Cơ Nghiêu có là hậu nhân Cơ gia, hậu đại của Kiền Vũ, Thánh Hoàng cũng hận tới mức nghiêng răng ken kết.

Các cường giả Độ Hư cảnh bên cạnh chung lợi ích với Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, đối với hành động của Kiền Vũ Thánh hoàng vạn năm trước đều rất bất mãn.

Vì vậy Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vừa nói, chúng cường giả nhất thời phụ họa, cùng kêu lớn:

- Thánh Hoàng trường sinh... Thánh Hoàng trường sinh...

Thế lực Thánh Đình vô cùng khổng lồ, nhân số Cơ gia đông đảo, hành động của Kiền Vũ Thánh hoàng vạn năm trước nghiêm trọng tổn hại tới lợi ích của hậu đại Cơ gia, vì vậy tất cả mọi tin tức liên quan tới tiên độ phạm gian thời kỳ thượng cổ, Kiền Vũ Thánh hoàng tuy đã vận dụng tất cả lực lượng tiến hành hủy diệt, nhưng trong các thành viên Cơ gia vẫn có người lưu lại truyền xuống, điều này là bí mật nội bộ Cơ gia.

Vạn năm trôi đi, lịch đại Thánh Hoàng đều nỗ lực muốn bài trừ phong ấn của Kiền Vũ Thánh hoàng, ý đồ một lần nữa mở ra thông đạo tiên phạm, tiên độ phạm gian, bước vào trường sinh.

Chỉ là, phong ấn do Kiền Vũ Thánh hoàng lưu lại thực sự quá mức bá đạo, kết hợp lực lượng của ba vị cường giả cái thế Kiền Vũ Thánh hoàng và Chiến thần cổ vu tộc, Yêu đế yêu tộc, lịch đại Thánh Hoàng từ trước tới nay chưa thể thành công bài trừ.

Chỉ tới Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, một lần kia cùng với Độ Thiện đại sư truy đuổi Ngô Tinh, Ngao Liệt vào chỗ sâu trong Tây Hải, kết quả phát hiện phong ấn do Kiền Vũ Thánh Hoàng dĩ nhiên xuất hiện vết rách, mở ra thông đạo tiên phạm một lần nữa cuối cùng cũng có hi vọng.

Bài trừ phong ấn của Kiền Vũ Thánh Hoàng cần phải có nhiều tiên bảo thượng cổ, vì vậy Thánh Hoàng Cơ Nghiêu tự mình bắt đầu tìm kiếm di chỉ thượng cổ, trải qua hơn trăm năm rốt cuộc cũng tìm đủ tiên bảo thượng cổ, hiện tại thượng thế đã khôi phục, tự nhiên muốn bắt đầu tiến hành bài trừ phong ấn của Kiền Vũ Thánh Hoàng, mở ra thông đạo tiên phạm, bước vào trường sinh.

Về phần Cổ Thần, đã khó có thể giết chết, đánh chết Cổ Thần so với trường sinh đại đạo tự nhiên là trường sinh đại đạo quan trọng hơn trăm lần, vì vậy Thánh Hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư vừa khôi phục thượng thế, liền lập tức chinh đốn lực lượng Thánh Đình và phạt môn, toàn bộ tụ tập lại, chuẩn bị bắt đầu kế hoạch mở ra thông đạo tiên phạm một lần nữa.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu phát phát tay, mọi người dừng thanh âm, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Lần này bài trừ phong ấn của Kiền Vũ Thánh hoàng, chỉ cho phép thành công, không được thất bại, bằng không rơi vào vây khốn Tây Hải, nơi này được gọi là Tiên Nhân Mộ Địa, sợ rằng đời này kiếp này khó có thể thoát khốn, Thiên Toán Tử, người tính toán ngày lành lên đường.

- Vâng, Thánh Hoàng!

Thiên Toán Tử hơi khom người về phía Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, sau đó nhắm mắt đưa tay tính toán, lập tức hai trong mắt mở ra, nói:

- Thánh Hoàng bệ hạ, tháng ba đầu hạ chính là ngày đại cát để lên đường.

757. Chương 11: Phần Mộ Tiên Nhân

Ngày tháng thoi đưa, thời gian đã trôi qua mười ngày, vô luận là Thánh Hoàng hay Ngô Tinh, cả hai phe đều tiến hành bước chuẩn bị cuối cùng tiến vào Tây Hải.

Đầu tháng ba rất cuộc tới.

Sáng sớm ngày hôm đó, Ngô Tinh chạy tới Chiến Thần Điện, đi theo bên cạnh còn có ba người, tộc trưởng kim long tộc Long Thương, cường giả yêu tộc Ngọc Kinh Vương.

Còn có một người, cũng là cường giả long tộc, có tu vi Hư Không trung kỳ.

Cộng thêm Cổ Thần, nhóm người bọn họ tiến vào trong Tiên Nhân Mộ Địa tổng cộng có năm người.

Về phần tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, tuy rằng cũng theo Cổ Thần, nhưng chỉ ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, sống ẩn tàm trong mi tâm của Cổ Thần, không coi là thành viên trong hành trình Tây Hải lần này.

Chuẩn bị nhiều chỉ vì một ngày này, trợ giúp long hoàng thoát khốn.

Hôm nay, Ngô Tinh cao hứng bừng bừng, tâm tình rất tốt.

Hai vị cường giả long tộc khác, Long Thương và Long Dã cũng tinh thần phấn chấn, tràn ngập kích tình.

Cổ Thần và Ngọc Kinh Vương không có quan hệ gì với long hoàng, nhưng bởi vì trợ giúp Ngô Tinh nên mới cùng theo.

Ngọc Kinh Vương là đạo侶 của Ngô Tinh, còn Cổ Thần là bằng hữu của Ngô Tinh.

Đám người Ngô Tinh vừa tới Chiến Thần Điện, Cổ Thần không hề dừng lại, rất nhanh liền theo bốn người nhất tề phi độ theo phía tây.

Cùng lúc đó, thánh đô Thánh Đình, Ngọc Tiêu Thành.

Mười đạo độn quang từ trong Ngọc Tiêu Thành huyền phù giữa không trung bay ra ngoài, thuần di nghìn dặm, phi độ cực nhanh về phía tây.

Chính là chín vị cường giả siêu cấp Hư Không kỳ của Thánh Đình, cùng với thân ngoại hóa thân Cổ Thương Khung của Thánh Hoàng. Tất cả dưới sự dẫn đầu của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, tiến vào Tây Hải, giải trừ phong ấn do Kiền Vũ Thánh Hoàng lưu lại, một lần nữa mở ra thông đạo tiên phạm.

Không quá lâu sau, mười đạo độn quang bay tới bên ngoài thánh địa phật môn Thiên Thiên Tự tại Đại Linh, từ trong Thiên Thiên Tự bay ra ba đạo độn quang, chính là Độ Thiện đại sư cùng với hai vị cường giả siêu cấp phật môn Hư Không kỳ.

Ba vị cường giả siêu cấp gia nhập vào đội ngũ cường giả Thánh Đình, tiếp tục phi độ theo phía tây.

Rất nhanh mọi người đã bay ra khỏi cảnh nội Đế Đình Đại Linh, tiến vào trong sa mạc Tây Hoang.

Sa mạc Tây Hoang, liên miên nghìn vạn dặm, rộng lớn mênh mông, liếc mắt nhìn quanh đều là cát vàng còn cát không thấy đầu cùng, gió mạnh thổi qua kéo theo vô số cát bụi mù mịt giữa không trung.

Cơn lốc xoay tròn lướt qua, kéo theo cát bụi dưới mặt đất thẳng tắp cuốn vào không trung, hình thành mây đạo cột cát cao tới mấy nghìn trượng, liên tục xoay tròn không ngừng nghỉ.

Cũng giống như phong bạo (cơn lốc) tại Phong Bạo Thâm Uyên, trên bầu trời sa mạc Tây Hoang, phong bạo có thể tùy ý nhìn thấy được, chỉ là hơn một ít cát bụi, nên gọi là sa trần bạo.

Bất quá cơn lốc cát bụi tại Tây Hoang này so sánh với phong bạo tại hải vực Phong Bạo Thâm Uyên nhỏ hơn rất nhiều, khó có thể nhìn thấy sa trần bạo cỡ lớn phương viên nghìn trượng trở lên, đối với cường giả siêu cấp Hư Không kỳ mà nói, không tạo thành bất cứ uy hiếp nào.

Khoảng cách nghìn vạn dặm, đối với cường giả Hư Không kỳ có thể thuận di một lần nghìn dặm mà nói, bất quá chỉ là đoạn đường một canh giờ mà thôi.

Rất nhanh, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư cùng với các cường giả siêu cấp Thánh Đình và phạt môn đã phi độ tới đầu cùng của sa mạc Tây Hoang.

Phía trước là cát bụi cuốn cuộn không ngừng nghỉ, tràn ngập không không gian, khoảng cách tầm nghìn không vượt quá trăm trượng, thế nhưng thần thức có thể phát tán dò xét được, trên bầu trời tràn ngập vô số cát bụi, đều là những đoàn sa trần bạo rộng lớn không gì sánh được hình thành.

Phía trước, chính là Tây Hải.

Tiên Nhân Mộ Địa trong truyền thuyết.

Sa trần bạo trong Tây Hải so với sa mạc Tây Hoang to lớn hơn nhiều, so với phong bạo tại Phong Bạo Thâm Uyên không chút thua kém, mỗi một đoàn sa trần bạo đều cỡ mấy nghìn trượng, thậm chí là trên vạn trượng... Sa trần bạo kích cỡ mấy vạn trượng, cho dù là cường giả siêu cấp Hư Không kỳ cũng phải tránh né từ xa.

Những đoàn sa trần bạo thật lớn này so với sa mạc Tây Hoang có rất nhiều, cách mấy trăm dặm, nghìn dặm là có thể gặp được một đoàn, mật độ phi thường dày đặc.

Chính bởi vì những sa trần bạo này mới khiến cho cát bụi bị thổi lên trời cao vĩnh viễn không rơi xuống, một mực theo cơn lốc xoay tròn, cuối cùng tạo thành biển cát rộng lớn.

Trong Tây Hải, vô biên vô hạn đều là cát bụi, trên bầu trời, dưới mặt đất, sa trần bạo kịch liệt kia cho dù là thần thức của tu sĩ cũng có thể xé nát thành hư vô, coi như cường giả siêu cấp Hư Không kỳ tiến vào trong Tây Hải, phạm vi thần thức dò xét cũng bị giảm xuống trên diện rộng.

Nguyên bản cường giả siêu cấp Hư Không kỳ, phạm vi thần thức đủ vượt qua vạn dặm, thế nhưng trong Tây Hải tối đa chỉ kéo dài trong phạm vi một nghìn dặm, vượt qua khoảng cách này, lực lượng thần thức yếu bớt, dưới sự xoay tròn của sa trần bạo, liên tục cắn xé sẽ bị nát bấy, hóa hư vô.

Cường giả siêu cấp Thánh Đình, phạt môn đứng ở bên ngoài Tây Hải tràn ngập cát bụi không bờ bến.

Mi tâm Thánh Hoàng Cơ Nghiêu chợt lóe, tiên bảo vô thượng Hoàng Thiên Tỳ bay ra ngoài, bay tay lên, một quang tráo trong suốt xuất hiện, khiến tất cả cát bụi đều bị chặn bên ngoài quang tráo.

Sau một khắc, Thiên Toán Tử từ bên trong Hoàng Thiên Tỳ bước ra, xuất hiện trong quang tráo.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Thiên Toán Tử, tính toán cho ta, lúc này Cổ Thần ở nơi nào?

Đối với Cổ Thần, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu luôn luôn có dự cảm không tốt, tu sĩ bước vào Hư Không kỳ, giác quan thứ sáu sẽ tăng lên rất mạnh, trong tương lai có biến hóa thì thỉnh thoảng sẽ sản sinh cảm giác tâm huyết dâng trào.

Hiện tại, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lại có cảm giác tâm huyết dâng trào, chung quy cảm giác Cổ Thần giống như bóng ma theo hắt, tránh đi cũng không được, quả thực giống như để lại dấu vết không thể xóa nhòa trong tâm linh hắc. Thiên Toán Tử bấm đốt tay tính toán, đột nhiên trên mặt biến đổi, buông bấm đốt ngón tay, nói:

- Thánh Hoàng bệ hạ, lúc này Cổ Thần cũng tiến vào trong sa mạc Tây Hoang, thẳng về hướng Tây Hải, cùng đồng hành với hần còn có một số cường giả Hư Không kỳ khác...

Chúng cường giả Thánh Đình, phật môn hơi ngẩn ra, Cổ Thần dĩ nhiên cũng tiến vào trong sa mạc Tây Hoang, thẳng hướng Tây Hải?

Trên mặt Thánh Hoàng Cơ Nghiêu lúc xanh lúc đen, nói:

- Hần tới tầm gì?

Thiên Toán Tử nhú mày nói:

- Khởi bẩm Thánh Hoàng bệ hạ, Cổ Thần này quá mức nhạy cảm rồi, ta vừa mới dùng “thiên thị” nhìn thoáng qua tựa hồ lập tức bị hần phát hiện, xem phương hướng phi độn của bọn họ, mục đích chuyến đi này hần cũng là Tây Hải, nhưng cụ thể mục đích ra sao thì không thể tính toán được, hần đã dần dần thoát khỏi phạm vi “thiên toán” rồi.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu khẽ nhú mày, trong lòng lại nghĩ, hiện tại tất cả các cường giả đỉnh cao nhất Thánh Đình và phật môn đều ở đây, tròn mười ba vị cường giả siêu cấp Hư Không kỳ, cho dù Cổ Thần đồng hành với cường giả siêu cấp Hư Không kỳ long tộc, yêu tộc đi nữa thì thực lực còn kém xa so với Thánh Đình, phật môn, có thể nhân cơ hội này đánh chết đám người Cổ Thần, hoặc có thể mặc kệ bọn họ, trực tiếp tiến vào trong Tây Hải, tất cả lấy chuyện mở ra thông đạo tiên phạm làm trọng?

Chương 11: Phần mộ tiên nhân (hạ).

Nghĩ tới nghĩ lui, Thánh Hoàng lại cảm giác Cổ Thần không thể dễ dàng bị đánh chết như vậy, đã có cường giả Hư Không kỳ đồng hành, sợ rằng đại thống lĩnh Ngô Tinh cũng đang có mặt, như vậy càng thêm khó đánh chết, chuyến này lấy mở ra thông đạo tiên phạm làm trọng, để tránh sinh chuyện ngoài ý muốn, tốt nhất không nên giao phong với đám người Cổ Thần.

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Tiện tặc Cổ Thần kia thực đúng là âm hồn bất tán, hôm nay bản hoàng muốn lấy chuyện mở ra thông đạo tiên phạm làm trọng, không muốn phức tạp, không cần để ý tới bọn họ nữa, mọi người theo ta, chúng ta hiện tại tiến vào Tây hải, hôm nay nhất định phải phá vỡ phong ấn Kiền Vũ Thánh Hoàng lưu lại, để thông đạo tiên phạm mở ra một lần nữa, trường sinh đại đạo lại trở lại tiên giới.

Nói xong, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vung tay lên, thân thể Thiên Toán Tử bị Hoàng Thiên Tỳ thu vào.

Thu hồi Hoàng Thiên Tỳ vào trong mi tâm, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu vung nhẹ tay, một cuộn tranh bay ra, phiêu phù ngay trước mặt, trên cuộn tranh là một bản địa đồ, bức tranh tựa hồ là cát vàng vụn dậm, bên trong có một con đường, vòng vòng vèo vèo, chính là con đường tu sĩ thượng cổ tiên độ phạm gian đi lại trong Tây Hải.

Theo như chỉ thị trên địa đồ, thân thể Thánh Hoàng Cơ Nghiêu chợt lóe, liền nhảy vào trong Tây Hải tràn đầy sa trần bạo, đông đảo cao thủ Hư Không kỳ Độ Thiện đại sư, Khổng Lâm thánh chủ theo sát phía sau.

Sa mạc Tây Hoang.

Trong hư không vụn trượng, năm người Cổ Thần, Ngô Tinh, Long Thương, Ngọc Kinh Vương, Ngọc Dã đang phi độn thẳng hướng Tây Hải.

Đột nhiên, Cổ Thần kinh ngạc liếc mắt nhìn lên bầu trời, vừa rồi tựa hồ lại sản sinh một loại cảm giác bị kẻ nào đó nhìn trộm.

Loại cảm giác này tại thời điểm từng đi Thánh Đình đã xuất hiện một lần, chỉ là hiện tại cảm giác so với trước kia càng thêm mãnh liệt hơn.

Ngoại trừ bốn người Ngô Tinh, Long Thương, Ngọc Kinh Vương, Ngô Dã, vụn dậm bốn phía Cổ Thần không hề nhìn thấy nửa điểm thân ảnh.

Điều này khiến Cổ Thần vô cùng không giải thích được, lẽ nào thiên hạ còn có người có thể nhìn trộm hần mà đối phương là cường giả phương nào hần không nhận ra được?

Điều này không có khả năng, bởi vì coi như là ba người Ngô Tinh, Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư đều không tiến vào trong phạm vi cảm ứng của hắn mà không hề bị Cổ Thần phát hiện.

- Cổ Thần lão đệ, làm sao vậy?

Thấy thần sắc Cổ Thần khác thường, Ngô Tinh hỏi.

Cổ Thần nói:

- Vừa rồi tựa hồ có cảm giác giống như bị người khác nhìn trộm, chợt lóe rồi biến mất, thế nhưng tựa hồ phương viên vạn dặm không có bất cứ người nào, điều này khiến ta không giải thích được, tựa theo lý thuyết mà nói, trong thiên hạ hẳn là không có ai bị ta cảm ứng dò xét mà vẫn không thể phát hiện.

- A!

Ngô Tinh kinh hãi lớn tiếng nói:

- Tu sĩ đúng là không thể làm được, thế nhưng vạn năm trước ta từng nghe nói, trong tướng sĩ nhân tộc có một loại tính toán là Thiên Cơ Toán Thuật, có thể bói toán họa phúc hung cát, có thể sử dụng thuật “thiên thị” nhìn trộm người khác, mà đối phương lại rất khó phát hiện ra bị thiên thị tính toán, trừ phi là người có cảm ứng linh mẫn dị thường. Cổ Thần lão đệ, phương viên vạn dặm nơi này ngoại trừ chúng ta không còn người nào khác, có thể lão đệ bị tướng sĩ nhân tộc dùng thuật thiên thị nhìn trộm rồi.

- Thiên Cơ Toán Học? Thiên thị?

Cổ Thần nhíu mày, nói:

- Không có lý do, tướng sĩ nhân tộc, nhìn trộm ta làm cái gì?

Ngô Tinh nói:

- Thiên Cơ Toán Học là một loại tồn tại rất khó lĩnh ngộ trong tướng thuật, tướng sĩ nhân tộc lĩnh ngộ được Thiên Cơ Toán Học sẽ thông hiểu cổ kim, tính toán không bỏ sót, biết biến hóa tương lai, hiểu họa phúc sớm tối, loại kỳ nhân dị sĩ như thế này ngay cả tu sĩ cũng không thể bằng được, cần phải kính lễ ba phần, phạm là tướng sĩ chung quy đều là phạm nhân, kỳ thực điều này thường mang cho chính bản thân hắn nguy hiểm, phải tìm kiếm tu sĩ cường đại để làm chỗ dựa sinh tồn vững chắc, nhân tộc chỉ có Thánh Đình mới là chỗ dựa vững chắc nhất, xem ra không phải là tướng sĩ phạm nhân muốn nhìn trộm lão đệ, mà là Thánh Hoàng muốn nhìn trộm.

Ánh mắt Cổ Thần sáng ngời, nói:

- Thì ra là thế, trách không được thời điểm ta lên vào Thánh Đình trước đó cũng có cảm giác bị người khác nhìn thoáng qua, kết quả Thánh Hoàng đã sớm có chuẩn bị, bày ra thiên la địa võng chờ đợi, để ta trúng phải ám toán, may mà tu vi của ta đã thành, bọn họ không biết hết toàn bộ con bài chưa lật, như vậy mới giết ngược lại một thánh chủ nho môn, trốn thoát, tướng sĩ phạm nhân kia thực đáng giận, Ngô Tinh đại ca, có phương pháp nào phản kích lại tướng sĩ phạm nhân nhìn trộm ta hay không? Ta ngay cả hắn là ai cũng không hề biết.

Ngô Tinh lắc đầu, trả lời:

- Trên cơ bản không có biện pháp nào, thế nhưng tướng sĩ phạm nhân không phải cường giả Độ Hư cảnh, không hiểu lực lượng pháp tắc, lại mượn lực lượng thiên đạo, nhìn trộm thiên cơ, nhìn trộm người khác, nếu như bị phản kích ắt bị trời phạt, Cổ Thần lão đệ, chỉ có thể tăng thêm trình độ cảm giác linh mẫn của bản thân mới có thể tại thời điểm bị nhìn trộm, trong nháy mắt phát hiện ra người bị nhìn trộm, như vậy có thể phá được thuật thiên thị, mà tướng sĩ phạm nhân kia sẽ gặp trời phạt giết chết, trừ cách này ra chỉ còn cách bước vào Hợp Đạo kỳ, hợp thành đạo của chính mình, như vậy thời điểm bị nhìn trộm có thể dùng đạo của chính mình cách vô tận hư không trực tiếp giết chết người nhìn trộm.

Cổ Thần thở dài, nói:

- Thời điểm phát hiện ra có người nhìn trộm luôn luôn là sau khi bị nhìn trộm, người ta đã sớm thu hồi lại ánh mắt của mình, có thể cảm ứng được ánh mắt đã là trình độ cảm ứng lớn nhất của ta rồi, muốn ta trong nháy mắt phát hiện được người nhìn trộm, sao có thể làm được? Bước vào Hợp Đạo kỳ càng thêm hư vô

mờ mịt, ai... Tướng sĩ phạm nhân kia nhìn trộm ta hai lần, ta lại không có biện pháp nào đối với hắn, thực đúng là ngoài tầm với bản thân, hữu tâm vô lực.

Ngô Tinh nói:

- Lão đệ mới chỉ có tu vi Giá Vụ hậu kỳ có thể phát hiện ra bị thiên thị nhìn trộm đã là chuyện khó lường rồi, ta tại Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cũng khó phát hiện ra, có lẽ lão đệ không cần phải bước vào Hợp Đạo kỳ, chờ khi tu vi của lão đệ đạt tới trình độ như ta hiện tại, tự nhiên cảm ứng linh mãnh hơn gấp trăm ngàn lần, đến lúc đó dù bị thiên thị nhìn trộm cũng có thể phản kích trong nháy mắt, khiến đối phương gặp trời phạt giết chết!

Cổ Thần gật đầu, trong lòng đối với tướng sĩ phạm nhân nhìn trộm chính mình nổi lên sát ý phải giết.

Bị Cổ Thần phát hiện nhìn trộm chỉ có hai lần, nhưng trước đây không phát hiện ra bị nhìn trộm, khẳng định càng nhiều lần hơn.

Cổ Thần nhớ tới, thời điểm đã từng ở Đồ Yêu Cốc tìm kiếm cửu khúc vân chi thảo, cường giả chư tử thế gia không hiểu sao lại chạy tới truy sát, đối với hành tung của hắn hầu như nắm rõ trong lòng bàn tay, một lần đó bị Tàng Khôn Huyền đủ truy sát gần nghìn vạn dặm, Ngọc Kinh Vương xuất hiện mới có thể thoát được Tàng Khôn Huyền truy sát, có thể thấy được tướng sĩ phạm nhân kia nhìn trộm hành tung của hắn.

758. Chương 12: Xá Dĩ Cứu Người

Cho dù là người nào cũng không thích thú gì chuyện luôn luôn có một con mắt từ trong bóng tối nhìn trộm chính mình, vì vậy Cổ Thần đối với tướng sĩ phạm nhân kia hạ quyết tâm phải giết.

Không quá lâu sau, năm người Cổ Thần đã phi độn vượt qua sa mạc Tây Hoang, đi tới bên ngoài Tây Hải được gọi là Tiên Nhân Mộ Địa.

Chỉ thấy bầu trời phía trước cuộn cuộn cát bụi, bầu trời nổi lên thành một phiên, tất cả đều là cát bụi, đã phân biệt không rõ thiên và đại, chỉ có biển cát vô cùng vô tận, bao la hạo hãn.

Năm người dừng phi độn, đứng giữa hư không bên ngoài Tây Hải chừng nghìn trượng.

Ngô Tinh lấy ra một cuộn tranh, mở ra quan sát.

Bốn người Cổ Thần thì lấy ra một khối ngọc giản, tiên lực truyền vào, ngọc giản tức thì chiếu lên một bộ đồ án, so với hình ảnh trong cuộn tranh của Ngô Tinh giống nhau như đúc, đều là lộ tuyến đi lại trong Tây Hải do long hoàng lưu lại.

Năm người quan sát hồi lâu, Ngô Tinh thu lại cuộn tranh, nói:

- Tiếp tục đi về phía nam trên dưới bảy vạn dặm chính là cửa vào Tây Hải năm xưa long hoàng đã đi.

Bốn người quan sát đồ án trong ngọc giản, trên cơ bản cũng nhận ra được cửa vào lộ tuyến đi lại trong Tây Hải, cùng với khoảng cách so với vị trí hiện tại, tất cả cùng gật đầu.

Năm người phi độn về phía nam, bay được bảy vạn dặm rốt cuộc cũng xuất hiện bên ngoài cửa vào Tây Hải năm xưa long hoàng đã đi.

Ngô Tinh nói:

- Chính là nơi này rồi, trong Tây Hải nơi nơi đều là sa trần bạo phương viên vạn trượng, thậm chí là mấy vạn trượng, cho dù chúng ta bị cuốn vào trung tâm sa trần bạo cũng vô cùng nguy hiểm, lộ tuyến tiến vào Tây Hải long hoàng đã đi vạn năm trước hẳn chỉ là tương đối an toàn hơn một chút, trình độ nguy hiểm gặp phải sa trần bạo cũng giảm thiểu chút ít.

- Tuy rằng trong Tây Hải phạm vi thần thức sẽ nhỏ lại, nhưng vẫn có thể phát tán được hơn nghìn dặm, có sa trần bạo đi động cách chúng ta hơn nghìn dặm chúng ta sẽ phát hiện từ sớm, trên tuyến đường này hẳn là sẽ không gặp phải quá nhiều sa trần bạo cỡ lớn đồng thời kéo tới dẫn đến tình huống không thể trốn tránh, vì vậy dựa theo lộ tuyến trên bản đồ đi tới, cẩn thận một chút, đến đầu cùng lộ tuyến hẳn không thành vấn đề quá lớn.

Cổ Thần nói:

- Mọi người nên nhớ kỹ địa đồ trong đầu, nếu như long hoàng bị nhốt nói rõ con đường này không phải an toàn trăm phần trăm, nếu như gặp phải chuyện ngoài ý muốn, bởi vì sa trần bạo mà phải rời khỏi lộ tuyến ban đầu, phải nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, trở lại lộ tuyến ghi trên bản đồ mới tương đối an toàn hơn.

Long Thương, Long Dã, Ngọc Kinh Vương đều gật đầu, tuy rằng Cổ Thần chỉ có tu vi Giá Vụ hậu kỳ, thế nhưng ai cũng không thể phủ nhận được, ngoại trừ Ngô Tinh ra, dù ba người bọn họ hợp lại cũng không thể so sánh với Cổ Thần.

- Chúng ta đi thôi, ngày hôm nay là ngày đại cát đại lợi, nhất định cứu được long hoàng, vạn sự đại cát.

Ngô Tinh tiến vào trong Tây Hải, ngữ khí mở đầu tốt đẹp.

Bốn người Cổ Thần theo sát phía sau Ngô Tinh, tiến vào trong Tây Hải.

Quả nhiên, vừa tiến vào Tây Hải, bốn người Cổ Thần, Long Thương, Long Dã, Ngọc Kinh Vương đều cảm giác được thần thức của chính mình giống như bị trói chặt lực lượng, ngay cả hai nghìn dặm cũng không thể cảm ứng được, đã bị một cổ lực lượng cực lớn cắt xé tan tã.

Thần thức của bọn họ chỉ kéo dài hơn nghìn dặm mới thu được hiệu quả.

Thế nhưng tốc độ của sa trần bạo trong Tây Hải cực kỳ nhanh chóng, chớp mắt đã vượt qua mấy trăm dặm là chuyện cực kỳ bình thường, khoảng cách hơn nghìn dặm, nếu như có sa trần bạo chính diện ập tới, chờ khi bọn họ phát hiện ra, bị sa trần bạo tập kích trước mắt bất quá là chuyện trong nháy mắt.

Bất quá, mấy lần nháy mắt đối với cường giả siêu cấp Hư Không kỳ mà nói cũng không thể tính là ngắn ngủi, hoàn toàn có thể phản ứng kịp.

Nhưng trong sa trần bạo còn có một số tốc độ đặc biệt nhanh, nhanh nhất thậm chí nháy mắt vượt qua được nghìn dặm, sa trần bạo loại này mới là đáng sợ nhất, vừa mới phát hiện trong nháy mắt đã ập tới trước mặt, cho dù là cường giả siêu cấp Hư Không kỳ cũng cảm thấy thời gian né tránh quá không đủ.

Trong Tây Hải, loại sa trần bạo nháy mắt thuận di nghìn dặm này không phải là số ít, bất quá dựa theo lộ tuyến long hoàng lưu lại để di chuyển, tương đối mà nói an toàn hơn bình thường rất nhiều, loại sa trần bạo nháy mắt thuận di nghìn dặm rất ít khi xuất hiện.

Tiến vào trong tây hải, so với bốn người Ngô Tinh khác nhau, bởi vì phong bạo khiến không khí ba động vô cùng kịch liệt, nhưng bản thân lại có tiên thiên linh bảo Càn Khôn Ngọc Bích trong người, trình độ cảm ứng thân thể của Cổ Thần so với tại trong không khí linh mẫn hơn rất nhiều.

Cảm giác toàn bộ thân thể hầu như cùng với sa trần bạo bốn phía dung hợp thành một thể không chia lìa.

Sa trần bạo di động xa xa hơn mười vạn dặm đều bị thân thể Cổ Thần cảm ứng được.

Trong đầu Cổ Thần tựa hồ xuất hiện một địa đồ to lớn siêu cấp, lấy hắn làm trung tâm, chừng phương viên hơn mười vạn dặm, tất cả sa trần bạo di động như thế nào, phương hướng sa sao đều không thể thoát khỏi cảm ứng của Cổ Thần, trong đầu hình thành một đồ hình hư huyền vô cùng chính xác.

Như vậy, có sa trần bạo kéo về phía hắn, cách xa hơn mười vạn dặm Cổ Thần cũng có thể phát hiện ra, có sa trần bạo biến đổi phương hướng hỗn loạn, hay là vừa mới cách hơn nghìn dặm, lại đột nhiên chuyển đổi phương hướng, ập về phía bọn hắn.

Thế nhưng loại sa trần bạo quái dị đột ngột chuyển biến phương hướng như thế này sẽ không thể tạo thành tốc độ quá nhanh, tối đa nháy mắt thuận di được năm sáu trăm dặm, hoàn toàn đủ thời gian cho đám người Cổ Thần phản ứng kịp.

Những sa trần bạo nháy mắt thuận di được nghìn dặm trên cơ bản đều là di động thẳng tắp trên vạn dặm mới có thể đạt được loại tốc độ như vậy.

Khoảng cách trên vạn dặm, nháy mắt vượt qua nghìn dặm cũng cần phải có mười lần nháy mắt, Cổ Thần sớm phát hiện liền tránh thoát.

Trong Tây Hải, Cổ Thần không hề bị trói buộc năng lực cảm ứng, ngược lại có cảm giác giống như cá gặp nước.

Bởi vì khoảng cách cảm ứng đạt tới mười vạn dặm, rất nhanh Cổ Thần nổi lên tác dụng quan chỉ huy trong năm người, dưới sự dẫn đường của hắn, một khi có cát bụi kéo tới, sớm mấy lần hô hấp đã tránh thoát đi. Mấy người đang ở trong Tây Hải, lấy tốc độ phi độn nhảy mất thuấn di mấy trăm dặm mà nói, hoàn toàn vượt qua được ba bốn trăm vạn dặm cũng không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì.

- Cổ Thần lão đệ, lão đệ dĩ nhiên cảm ứng được sự di động của sa trần bạo cách mấy vạn dặm tại Tây Hải, đừng nói là lộ tuyến an toàn này, cho dù là toàn bộ Tây Hải cũng không trói buộc được, đối với lão đệ mà nói, ra vào giống như chỗ không người rồi.

Dọc theo đường đi vô cùng an toàn, thần kinh từ đầu căng cứng của mọi người trở nên thả lỏng hơn nhiều, Ngô Tinh đối với năng lực cảm ứng thân thể của Cổ Thần cảm thấy rất kinh ngạc.

Chương 12: Xá dĩ cứu người (hạ).

- Có Cổ Thần đạo hữu ở đây, tính nguy hiểm trong Tây Hải chỉ ít cũng giảm đi chín phần.

Ngọc Kinh Vương cũng dễ dàng cười nói.

- Sớm nghe đại danh Cổ Chiến Thần, hôm nay vừa thấy, Cổ Chiến Thần quả nhiên không giống người thường, khiến người khác bội phục!

Long Dã dọc theo đường đi luôn trầm mặc ít nói cũng vô cùng bội phục đối với Cổ Thần.

Cổ Thần nhẹ nhàng cười, nói:

- Ta cũng tiến vào trong Tây Hải mới phát hiện ra năng lực cảm ứng thân thể của mình bởi vì ba động sức gió kích thích càng trở nên mạnh hơn, sa trần bạo không thể tập kích tới chúng ta, thế nhưng chỉ sợ trong Tây Hải còn có nguy hiểm lớn hơn nữa, chúng ta không thể coi thường.

Cổ Thần vừa nói xong, đột nhiên có một cơn gió xoáy kịch liệt đột nhiên bao phủ mọi người bên trong.

Mọi người đột nhiên bị tập kích, phát ra mấy tiếng kinh hô, chỉ thấy một cơn gió xoáy thật lớn phóng lên cao, hình thành một sa trần bạo hoàn toàn mới, bao phủ mọi người.

Sa trần bạo này không phải là từ xa di động tới, mà bởi vì sức gió lưu động hỗn loạn, vừa mới ở chỗ này hình thành một sa trần bạo mới, năm người Cổ Thần ở ngay tại điểm trung tâm sa trần bạo mới, tự nhiên bị hút vào trong.

Vô luận thân thể của Cổ Thần có cảm ứng nhạy bén tới cỡ nào, sa trần bạo đột nhiên hình thành trực tiếp bao phủ bọn họ bên trong, hẳn tuyệt đối không có khả năng sớm cảm ứng được.

Chỉ chớp mắt, năm người Cổ Thần bị hãm thân trong nguy hiểm.

Lực lượng sa trần bạo này to lớn không gì sánh được, có thể phán đoán được thể tích không hề nhỏ, trong sát na năm người dồn toàn bộ lực lượng phóng mạnh ra bên ngoài sa trần bạo.

Thế nhưng sức gió của sa trần bạo này thực sự quá mức mạnh mẽ, trong lúc nhất thời năm người không lao ra được, ngược lại còn bị gió xoáy càng lúc càng hút mạnh vào trung tâm, thân thể cũng theo gió xoáy thổi trúng càng lúc càng cao, không biết sẽ bị thổi đi phương nào.

- Các người ra ngoài đi!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, trong sát na biến thành ba đầu sáu tay, song song oanh kích sáu đạo trăm quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền Hợp nhất, chớp mắt phía trước bị Cổ Thần đánh ra một thông đạo chân không trống trải phương viên mấy nghìn trượng.

Năm cánh tay của Cổ Thần đảo qua, lập tức đẩy mạnh bốn người bay ra ngoài, thông đạo chân không đẩy lùi cát bụi gió xoáy bên ngoài, tạo thành một lộ tuyến vô cùng an toàn.

- Cổ Thần lão đệ (đạo hữu)!

Bốn người Ngô Tinh cấp bách hô.

Chỉ thấy thân thể Cổ Thần bởi vì lực lượng phản chấn càng nhanh bị đẩy vào trung tâm sa trần bạo, trong sát na liền biến mất không còn.

Khoảng cách cảm ứng thân thể của Cổ Thần phi thường xa, coi như rời khỏi lộ tuyến an toàn cũng có thể thoải mái ra vào trong Tây Hải này, nhưng bốn người Ngô Tinh lại không thể.

Vì vậy, trong nháy mắt Cổ Thần có quyết đoán, trực tiếp đẩy bốn người rời khỏi sa trần bạo, mà hần mặc kệ bị cát bụi cuốn đi nơi nào cũng có phương pháp thoát thân.

Bốn người Ngô Tinh, Ngọc Kinh Vương, Long Thương, Long Dã được Cổ Thần đẩy ra khỏi sa trần bạo, nhìn thân ảnh Cổ Thần biến mất trong chỗ sâu sa trần bạo, ánh mắt hiện vẻ hoảng hốt.

Sa trần bạo kia xuất hiện nhanh, đi cũng nhanh.

Gần như chỉ dừng lại trong nháy mắt, sau đó lập tức thuận di mấy trăm dặm, rời khỏi thông đạo an toàn đã định ban đầu, nhằm thẳng vào biển cát vàng vô biên vô hạn, mệnh mông hạo hãn sâu trong Tây Hải.

Chỉ qua mấy lần hô hấp đã rời khỏi phạm vi cảm ứng thần thức của bốn người Ngô Tinh, không chỉ ánh mắt không nhìn thấy được, ngay cả thần thức cũng không cảm nhận được Cổ Thần bị cơn sa trần bạo to lớn không gì sánh được kia cuốn đi nơi nào? Sinh tử ra sao?

- Con mẹ nó, sa trần bạo kia quá không đúng lúc, thế nào vừa vận xuất hiện ngay dưới chân chúng ta?

Long Dã gấp đến độ chửi ầm lên, tay nắm song quyền, quát lớn:

- Sa trần bạo kia ít cũng có phương viên mấy vạn trượng, Cổ Chiến Thần bị cuốn vào trong đó, sợ rằng... Sợ rằng khó có thể thoát thân rồi.

Ba người Ngô Tinh hai mặt nhìn nhau, không nói được câu gì, ngay cả sa trần bạo cách mấy vạn dặm Cổ Thần cũng cảm ứng được rõ ràng, có thể nói trong Tây Hải sa trần bạo căn bản không thể tạo thành uy hiếp tới hần.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác sự tình lại phát triển theo hướng không ai ngờ đến, một sa trần bạo dĩ nhiên vô thanh vô tức hình thành ngay dưới chân bọn họ, chờ khi năm người phát hiện ra thì đã bị sa trần bạo bao phủ bên trong.

Điều này cùng với độ cảm ứng nhạy cảm hầu như không có liên quan, có thể nói một khắc kia năm người vừa vận xuất hiện tại trung tâm sa trần bạo hình thành, vận khí thực sự quá mức không xong.

Qua một lát, Ngô Tinh nói:

- Không cần phải bị quan quá mức, thủ đoạn của Cổ Thần lão đệ xa xa không phải chúng ta nhìn thấy đơn giản như vậy, sa trần bạo kia không nhất định có thể giết chết được hần, chỉ là hần rời khỏi lộ tuyến ra toàn, bị sa trần bạo cuốn theo di động không xác định trong Tây Hải, nhất định sẽ bị cổ lực lượng cường đại sâu trong Tây Hải hút vào trong, lần trước ta cũng từng bị cổ lực lượng cường đại kia hút vào, lấy cảm ngộ linh mãnh đối với sự di động của sa trần bạo, cho dù là ở chỗ sâu trong Tây Hải, Cổ Thần lão đệ nhất định có thể chạy trốn ra ngoài.

Ngô Tinh nói như vậy, thần sắc ba người còn lại nhất thời trấn định hơn nhiều, Ngọc Kinh Vương nói:

- Kinh lệnh của Cổ Thần đạo hữu luôn luôn làm cho người khác không dự đoán được, không biết trong thời gian tới bị sa trần bạo cuốn đi là họa hay là phúc, tất cả chưa thể xác định được, hay là Cổ Thần đạo hữu được phúc vận rơi vào đầu, gặp dữ hóa lành cũng nói không chừng.

Long Thương gật đầu nói:

- Chúng ta tiếp tục tiến vào trong, nếu như Cổ Thần đạo hữu bị hút vào chỗ sâu trong Tây Hải, ngược lại đến sớm hơn một bước so với chúng ta.

Đối với hạ lạc của Cổ Thần, bốn người chỉ có thể suy đoán bằng miệng, cũng không thể lưu lại chờ đợi Cổ Thần trở về, chỉ đành tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ là, thiếu đi cảm ứng linh mãnh dị thường đối với sa trần bạo của Cổ Thần, tốc độ di chuyển của bốn người đã giảm đi rất nhiều.

Cổ Thần oanh kích ra sáu đạo trăm quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền hợp nhất, thân thể nhất thời nhẹ nhõm hơn nhiều, bởi vì lực lượng phản chấn, cộng thêm lực xoay tròn tại trung tâm sa trần bạo cường đại không gì sánh được, thân thể rất nhanh bị cuốn vào trung tâm sa trần bạo.

Sa trần bạo này chí ít cũng có phương phương vạn trượng, coi như là cường giả siêu cấp Hư Không kỳ bị cuốn vào trong tâm cũng sẽ bị gió xoáy cường liệt không gì sánh được xé nát thành vô số mảnh vụn, ngay cả Nguyên Thần cũng không thoát.

Tuy rằng thân thể của Cổ Thần so với đại đa số cường giả Hư Không kỳ còn mạnh hơn, thế nhưng tuyệt đối không vượt qua quá nhiều, ngành kháng với lực lượng gió xoáy sa trần bạo, cơ hồ không có khả năng.

Mới tiến vào phạm vi nghìn trượng bên ngoài trung tâm sa trần bạo, Cổ Thần đã có cảm giác thân thể bị lực lượng gió xoáy cắt xé, tựa hồ thân thể rất nhanh sẽ bị gió xoáy xé tan tành, hóa hư vô, ngay cả cận bã cũng không lưu lại.

759. Chương 13: Di Thể Cổ Tu.

- Thái Hư Tiên Đỉnh...

Cũng không biết bị gió xoáy bên trong sa trần bạo thổi lộn nhào bao nhiêu lần, Cổ Thần thủy chung duy trì tinh thần yên tĩnh, thấy lực lượng gió xoáy càng lúc càng lớn, tiên lực khẽ động, một tòa tiên đỉnh cổ lão mà tang thương đột nhiên xuất hiện, bao phủ quanh thân thể Cổ Thần.

Đây chính là tiên bảo vô thượng của thánh địa Đạo gia Thái Hư Cung — Thái Hư Tiên Đỉnh.

Thái Hư Tiên Đỉnh chính là tiên tôn thái cổ “Thái” không biết dùng loại tài liệu thái cổ nào luyện thành tiên bảo vô thượng, trình độ kiên cố Cổ Thần chưa hề gặp qua bất cứ loại tiên bảo nào có thể so sánh được.

Thân thể ẩn nấp bên trong Thái Hư Tiên Đỉnh, lực gió xoáy cường đại không gì sánh được tại trung tâm sa trần bạo đều rơi vào Thái Hư Tiên Đỉnh.

Gió xoáy giống như lưỡi đao, như kiếm cương, như thần thương, như quỷ phủ, lực công kích mạnh mẽ không thua gì nghìn nghìn vạn vạn tiên bảo thương phẩm đồng thời công kích.

Thế nhưng rơi vào Thái Hư Tiên Đỉnh chỉ nghe thấy tiếng va chạm kim chúc nghiêm trọng không dứt, nhưng không thể lưu lại nửa phần ấn ký bên ngoài thân Thái Hư Tiên Đỉnh.

Có thể thấy được lực phòng ngự của Thái Hư Tiên Đỉnh thực sự đạt tới trình độ biến thái tới cực điểm.

Lực lượng gió xoáy trong sa trần bạo quá mức cường đại, Cổ Thần không thể chống chọi.

Chỉ có thể trốn chết trong Thái Hư Tiên Đỉnh, tùy ý để sa trần bạo thổi vào biển sát vô tận, va đập khắp nơi.

Bất quá loại tình huống này không duy trì quá lâu, đột nhiên Cổ Thần cảm giác được một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, khiến hắn không thể nào chống cự được, hoàn toàn không báo trước từ một phương hướng vọt tới bao phủ.

Thậm chí so với lực lượng trung tâm sa trần bạo phương viên vạn trượng cũng không thể bằng được cỗ lực lượng cực kỳ to lớn kia, thậm chí có vẻ như vô cùng nhỏ bé.

Hầu như trong nháy mắt, Thái Hư Tiên Đỉnh bị cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được mạnh mẽ hút đi từ trung tâm sa trần bạo phương viên mấy vạn dặm kia.

Cổ Thần ở bên trong Thái Hư Tiên Đỉnh, chỉ cảm thấy Thái Hư Tiên Đỉnh lấy một loại tốc độ nhanh chóng tới cực điểm bay theo phương hướng nào đó tại biển cát vàng.

Tốc độ này không phải là xuyên toa hư không, không phải là thuận di, thế nhưng tốc độ so với Cổ Thần trong hư không nháy mắt thuận di được năm nghìn dặm còn nhanh hơn. Hư không dưới Thái Hư Tiên Đỉnh

cắt xé trong nháy mắt sụp đổ, theo đường đi qua hình thành một thông đạo đen kịt dài tới vạn dặm, đó chính là do Thái Hư Tiên Đỉnh xẹt qua hư không lưu lại vết rách chân không.

Nếu là thuận di, trực tiếp xuyên qua hư không sẽ không tạo thành phá hủy mạnh mẽ đối với không gian như vậy.

Chỗ Thái Hư Tiên Đỉnh bay qua, không chỉ tạo thành vết rách hư không, không gian hai bên trái phải cũng bị tốc độ nhanh không gì sánh được kia ảnh hưởng, lưu động cực nhanh, hình thành một mảnh sa trần bạo quần thật lớn bị cuốn theo Thái Hư Tiên Đỉnh.

Thái Hư Tiên Đỉnh bay về phía trước cực nhanh, chỉ chớp mắt đã vượt qua vạn dặm, ma sát với hư không, trước mặt Thái Hư Tiên Đỉnh kéo theo một mảnh sa trần bạo quần vô cùng to lớn, có một số đạt tới đạt tới mấy vạn trượng, thậm chí là mười vạn trượng.

Trong Tây Hải hình thành một cảnh tượng kinh khủng chưa từng có.

Tiếp tục duy trì như vậy hơn một nghìn lượt hô hấp, Thái Hư Tiên Đỉnh mang theo Cổ Thần tại Tây Hải vượt qua khoảng cách hơn một nghìn vạn dặm, rốt cuộc cỗ lực lượng cường đại không thể chống cự kia cũng biết mất.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, Thái Hư Tiên Đỉnh mạnh mẽ chấn động, tựa hồ đã rơi xuống mặt đất bằng.

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, toàn bộ Tây Hải vô biên vô hạn, hạo hân mênh mông, trên không thấy trời dưới không thấy đất, Thái Hư Tiên Đỉnh dĩ nhiên rơi vào mặt đất bằng?

Đồng thời Cổ Thần kinh ngạc phát hiện, sa trần bạo quần bạo không gì sánh được bốn phía đều đã không còn.

Trong Tây Hải dĩ nhiên có địa phương không có sa trần bạo, lập tức khiến Cổ Thần vô cùng kinh ngạc, đồng thời lòng hiếu kỳ nổi lên, thân thể chợt lóe, từ trong Thái Hư Tiên Đỉnh ra ngoài.

Bốn phía là một mảnh xanh um, cây cối thành rừng, bao phủ khắp các ngọn núi liên miên kéo dài tới tận chân trời.

Cổ Thần dĩ nhiên phát hiện hần xuất hiện trong một biển màu xanh, đập vào mắt hần, vô luận là núi cao, đất bằng phẳng, đồi núi, sơn cốc, đều là đại thụ che trời, một mảnh đồng cỏ xanh lá, sinh cơ bừng bừng, tràn trề nhựa sống.

- Nơi này là?

Ánh mắt Cổ Thần chợt lóe:

- Mộc Chi Đại Trận?

Trong biển cát vô biên vô hạn dĩ nhiên xuất hiện một mảnh thế giới xanh um, đại thụ che trời, đây hoàn toàn là trái với thường thức, khả năng giải thích duy nhất chính là Cổ Thần đã tiến vào trong một tòa trận pháp, tất cả mọi thứ trước mắt đều là ảo cảnh, hoặc là một phương tiểu thế giới nào đó.

Nhớ tới Ngô Tinh cũng đã từng bị một cỗ lực lượng to lớn không gì sánh được hút vào chỗ sâu trong Tây Hải, dù vậy khôn hai năm mới có thể chạy thoát khỏi Tây Hải, trong lòng Cổ Thần sáng tỏ, lúc này chỉ sợ bản thân đã ở chỗ sâu trong Tây Hải rồi.

Lấy tạo nghệ của Cổ Thần đối với trận pháp, tự nhiên liếc mắt liền nhận ra, bản thân đang bị hãm trong Mộc Chi Đại Trận.

Đối với Mộc Chi Đại Trận, thời điểm Cổ Thần ở trong Thanh Đế mộ trùng đã sớm nghiên cứu tương đối thấu triệt.

Trong Ngũ Hành đại trận, thổ, thủy, hỏa, mộc, tứ đại kỳ trận thượng cổ Cổ Thần đã nghiên cứu nhiều năm, đạt tới trình độ thấu triệt trong lòng, chỉ duy nhất còn lại pháp tắc hệ kim là chưa hề gặp qua, thế nhưng căn cứ vào tứ đại kỳ trận thượng cổ thổ, mộc, thủy, hỏa thổ dĩ nhiên, đối với Kim Chi Đại Trận, Cổ Thần đã

có tạo nghệ tương đối rõ ràng, chỉ kém tận mắt nhìn thấy một Kim Chi Đại Trận chân thực để so sánh đối chiếu mà thôi.

Nếu là người khác, coi như là siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh như Ngô Tinh, Cơ Nghiêu, Độ Thiện, bị nhốt trong Mộc Chi Đại Trận sợ rằng phải tiêu tốn thời gian một hai năm, thậm chí càng lâu, còn có thể là cả đời không thoát ra được.

Nhưng đối với Cổ Thần mà nói, Mộc Chi Đại Trận căn bản không thể ngăn cản được bước chân của hắn.

Căn cứ vào trận thế, Cổ Thần liên tục xuyên qua trong Mộc Chi Đại Trận.

Xuyên toa trong Mộc Chi Đại Trận chừng hơn nghìn dặm, Cổ Thần đột nhiên dừng bước chân, nhân thần ngẩn ra.

Chỉ thấy bên trái phía trước mấy trăm dặm có một cổ thi thể, mà cổ thi thể này nằm bên dưới một gốc đại thụ đỉnh núi.

Cây cối trên đỉnh núi kia rất dày đặc, thi thể chỉ lộ ra một bộ phận rất nhỏ, nhưng cũng không thể tránh thoát được con mắt của Cổ Thần.

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, khẳng định là tu sĩ tiền bối tiến vào trong Tây Hải, bị cổ lực lượng cường đại kia hút tới đây.

Tu sĩ bình thường tiến vào trong Tây Hải trực tiếp bị sa trần bạo cắt nát thành hư vô, ngay cả cận bã cũng không lưu lại, có thể bị cổ lực lượng cường đại kia hút mạnh tới đây, khẳng định là cường giả tu vi cam thâm, chí ít cũng có tu vi Độ Hư cảnh trở lên.

“Chẳng lẽ — là di thể cổ tu?”

760. Chương 14: Khôi Phục Ký Ức

Trong lòng Cổ Thần kích động, không quá lâu sau liền đi tới bên cạnh cổ thi thể.

Cổ thi thể này đã bắt đầu héo rũ, nhưng không nghiêm trọng lắm, có thể thấy được không phải là tu sĩ tử vong thời đại thượng cổ.

Cổ Thần kiểm tra một chút, thời gian chết của thi thể này đại khái khoảng bốn năm nghìn năm trước mà thôi, mà tu vi khi còn sống hẳn là Hư Không kỳ, xem ra là cường giả thời đại trung cổ.

Cổ Thần lấy Càn Khôn Trắc trên người thi thể, kiểm tra một lần, bên trong có một kiện tiên bảo thượng phẩm, hai kiện tiên bảo trung phẩm, số còn lại không đáng kể, đều thu vào trong Càn Khôn Trắc của chính mình, tiếp tục bước đi.

Theo theo đường đi, Cổ Thần liên tục phát hiện không ít thi thể cường giả thời đại trung cổ, tu vi mỗi người trước khi chết hầu như đều là Hư Không kỳ, khi Cổ Thần phát hiện ra di thể cổ tu thứ bảy, trong ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn.

Cổ di thể này đã héo rũ chỉ còn da bọc xương, thời gian chết đi chí ít cũng phải một vạn năm trở lên, là tu sĩ thời đại thượng cổ!

...

Ức tâm đan, hư không đan tại thời đại thượng cổ, cận cổ hầu như không còn ai có thể luyện chế ra được, dần dần trở nên đoạn tuyệt, có cũng chỉ là từ thời đại thượng cổ truyền xuống, số lượng vô cùng ít ỏi.

Thế nhưng, tại thời đại thượng cổ, hai loại tiên đan này tuy rằng không đến mức người người đều có, nhưng số lượng khẳng định không ít.

Tu sĩ có thể xông vào chỗ sâu trong Tây Hải, tu vi khẳng định không bình thường, trước khi chết đều là đại nhân vật các thế lực lớn nào đó, trên người có mang theo vài viên tiên đan cũng không phải là chuyện ngạc nhiên.

Nhất là đan dược sư thời đại thượng cổ, trong người khẳng định mang theo các loại đan dược khác nhau, cùng với những tiên thảo cần thiết để luyện đan, nếu như có thể ngẫu nhiên gặp được di thể của đan dược sư thượng cổ, nói không chừng trên di thể của đan dược sư thượng cổ sẽ có hai loại tiên đan mà Cổ Thần đang tìm kiếm.

Vì vậy Cổ Thần đối với di thể tu sĩ thời đại thượng cổ này hầu như tràn ngập chờ mong trong lòng.

Di thể của tu sĩ thời đại thượng cổ hầu như đã khô cạn hoàn toàn, chỉ còn lại da bọc xương, y phục trên người cũng theo dòng chảy thời gian mà tiêu hủy, hóa thành tro tàn, toàn thân giống như một bộ xác khô.

Trải qua vạn năm, Càn Khôn Trạc cũng sẽ bị dòng chảy thời gian hóa diệt mai một, tất cả vật phẩm bên trong Càn Khôn Trạc cũng theo đó tiêu biến.

Tự nhiên, di thể của tu sĩ thời đại thượng cổ không phải chỉ có loại pháp bảo không gian chứa đựng vật phẩm cấp thấp như Càn Khôn Trạc.

Ánh mắt của Cổ Thần rơi vào ngón tay của di thể tu sĩ thượng cổ, ngón tay trở đeo một chiếc nhẫn màu xanh, mặc dù đã trải qua vạn năm nhưng vẫn lóe sáng như cũ, hiển nhiên là cấp bậc tiên bảo.

Cổ Thần lấy chiếc nhẫn màu xanh xuống, từ trên mặt nhẫn Cổ Thần cảm thụ được lực lượng pháp tắc rất mạnh.

Đây là một kiện tiên bảo! Đồng thời còn là tiên bảo không gian!

Cũng giống như trước kia Cổ Thần tại cấm địa Bắc Hoang, trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, từ trên tay của trưởng lão Cực Băng Tông phát hiện ra một chiếc Cực Băng Ngọc Giới.

Thời đại thượng cổ, tài nguyên tương đối sung túc, cường giả Độ Hư cảnh luyện chế một kiện tiên bảo không gian cũng không phải là chuyện ngạc nhiên.

Tiên bảo không gian không chỉ có không gian công hiệu chứa đựng vật phẩm, đồng thời còn có thuộc tính pháp tắc tương ứng, có công hiệu đặc thù hỗ trợ cảm nhận pháp tắc, so với Càn Khôn Trạc cao cấp hơn nhiều.

Tại thời đại thượng cổ, cường giả Độ Hư cảnh có danh tiếng hầu như đều luyện chế tiên bảo loại nhẫn không gian thay thế cho Càn Khôn Trạc, đây là một loại phong khí (model), trong tiên bảo không gian có không gian trữ vật, điều này không khác gì Càn Khôn Trạc, nhưng bởi vì nhẫn đeo trên ngón tay, thứ nhất tiện lợi, thứ hai là vật phẩm trang sức thể hiện đẳng cấp.

Cực Băng Ngọc Giới tương ứng với pháp tắc hệ băng, loại pháp tắc này là do pháp tắc hệ thủy diễn hóa thành, tuy không có tác dụng gì đối với chủ nhân luyện chế, nhưng đối với tu sĩ tu luyện pháp quyết băng hệ cảnh giới thấp lại có hiệu quả thúc đẩy cảm ngộ rất tốt. Mông Tiên Âm tu luyện chính là công pháp tuyệt học của Cực Băng Tông thượng cổ — Cực Băng Đại Pháp, vừa vặn xứng đôi với Cực Băng Ngọc Giới, từ khi rời khỏi cấm địa Bắc Hoang, Cổ Thần đã sớm tặng Cực Băng Ngọc Giới cho Mông Tiên Âm.

Trên mặt chiếc nhẫn màu xanh này có khắc hai chữ cổ tắt nhỏ — Mộc Nguyên.

Cổ Thần từ Mộc Nguyên Tiên Giới cảm ứng được khí tức pháp tắc hệ mộc, xem ra Mộc Nguyên Tiên Giới hẳn là có hiệu quả trị liệu thương thể, nếu như mang trên người bị thương, Mộc Nguyên Tiên Giới sẽ hút pháp tắc hệ mộc từ trong hư không trợ giúp người đeo tăng cường thể lực, tương đương với thời khắc đều nhận được trị liệu nhất định.

Trực tiếp hấp thu pháp tắc hệ mộc để trị liệu, hiệu quả khẳng định phi thường rõ rệt, chỉ cần không phải thương tổn pháp tắc quá nghiêm trọng, chỉ cần có Mộc Nguyên Tiên Giới trên người, hẳn là trong thời gian rất ngắn hồi phục thương thể.

Đáng tiếc, tu sĩ thượng cổ này bị nhốt trong Mộc Chi Đại Trận, tất cả pháp tắc hệ mộc đều bị Mộc Chi Đại Trận điều động, Mộc Nguyên Tiên Giới ở trong trận này cơ bản không thể hấp thu được pháp tắc hệ mộc, đánh mất đi hiệu quả chữa thương.

Mộc chủ sinh, pháp tắc hệ mộc có thể giúp sinh cơ tu sĩ tăng cường, cũng có thể cướp đoạt đi sinh cơ của tu sĩ, sát chiêu lớn nhất của Mộc Chi Đại Trận chính là chém giết sinh cơ.

Tu sĩ thượng cổ này hiển nhiên bị sát chiêu trong Mộc Chi Đại trận chém giết tại đây, Mộc Nguyên Tiên Giới cũng không thể nào cứu trợ được hẳn.

Sát chiêu của Mộc Chi Đại Trận không lúc nào không di động, Cổ Thần biết được quy luật trận thế, tự nhiên khi sát chiêu tiếp cận đã sớm tránh khỏi, trong Mộc Chi Đại Trận giống như vào chỗ không người, căn bản không hề có nguy hiểm gì.

Mộc Nguyên Tiên Giới là chiếc nhẫn có hiệu quả trị liệu, điều này khiến trong lòng Cổ Thần hơi vui vẻ.

Điều này nói rõ tu sĩ thượng cổ vẫn lạc đối với pháp tắc hệ mộc có tạo nghệ tương đối khắc sâu, coi như có điều kiện ban đầu trở thành tiên đan sư, như vậy tu sĩ thượng cổ này trước khi chết rất có thể chính là tiên đan sư.

Tiên lực thuần dương dũng mãnh truyền vào Mộc Nguyên Tiên Giới, vui sướng chờ mong trong lòng nhất thời biến thành kinh hãi.

Trong không gian Mộc Nguyên Chi Giới, ngoại trừ hai kiện tiên bảo ra còn có rất nhiều thứ, đa phần chính là tiên đan và tiên thảo!

Tu sĩ thượng cổ này trước khi chết quả nhiên là một tiên đan sư.

Đây là một vị tiên đan sư thời đại thượng cổ, đan được luyện chế ra không có chỗ nào không phải là tiên đan thượng cổ, mà Cổ Thần cần ức tâm đan, hư không đan đều là một trong các loại tiên đan thượng cổ, điều này sao có thể không khiến Cổ Thần vui sướng.

Một viên lại một viên đan được Cổ Thần chưa bao giờ gặp qua, thậm chí chưa bao giờ nghe nói qua xuất hiện trong cảm ứng tiên lực thuần dương của Cổ Thần.

Trong Mộc Nguyên Tiên Giới chỉ ít có hơn trăm bình đan được, mỗi một bình đan được ít thì có hai ba viên, nhiều thì hơn mười viên, tổng cộng lại chỉ sợ không dưới một nghìn viên.

Bất quá trong đó không ít đều là linh đan, đối với cường giả Mệnh Tuyền cảnh còn có tác dụng rất lớn, nhưng đến Độ Hư cảnh thì tác dụng giảm nhiều. Số lượng tiên đan tuy ít, nhưng cũng có hơn hai mươi bình, số lượng chỉ sợ không dưới trăm viên.

Nhiều tiên đan như vậy thực sự khiến trong lòng Cổ Thần vui vẻ, trên các bình chứa đựng đan được đều có dán tên cẩn thận, phân loại toàn bộ.

Kim nguyên đan, mộc nguyên đan, thủy nguyên đan, hỏa nguyên đan, thổ nguyên đan, năm loại tiên đan này sau khi phục dụng sẽ đề cao cảm ngộ của tu sĩ đối với pháp tắc hệ tương ứng, đồng thời tốc độ lĩnh ngộ sau này sẽ nhanh hơn nhiều.

Năm loại tiên đan này chiếm hai phần ba số lượng.

Trừ năm loại tiên đan ngũ hành còn có hàng linh đan, chân nhan đan, vong trần đan, ngộ hư đan... Đều là một số tiên đan tương đối hiếm có.

Cuối cùng, trong lòng Cổ Thần chấn động, sau bình ngộ hư đan có một bình đan được, trên bình viết ba chữ ức tâm đan.

Ức tâm đan! Có thể giải trừ được hiệu quả vong trần đan, giúp Tiểu Bạch khôi phục lại ký ức trước kia, rốt cuộc cũng tìm được rồi.

Tuy nói Tiểu Bạch từ lúc rời khỏi Thiên Đình vẫn luôn đi theo bên cạnh Cổ Thần, quan hệ với Cổ Thần càng lúc càng trở nên hòa hợp, thế nhưng bởi vì không có ký ức trước kia, thủy chung giữa hai người có một loại ngăn cách vô hình.

Có ức tâm đan, để Tiểu Bạch khôi phục lại ký ức trước kia, tất cả ngăn cách vô hình giữa hai người tự nhiên tiêu biến không còn.

Cổ Thần tiếp tục dùng tiên lực thuần dương kiểm tra toàn bộ không gian bên trong Mộc Nguyên Tiên Giới, thoáng thất vọng, cũng không có hư không đan mà bản thân cần.

Ngộ hư đan có mấy viên, hư không đan trong các loại tiên đan thượng cổ cũng là một loại cực kỳ trân quý, hiếm thấy, chỉ cần nhìn vào tài liệu cần thiết để luyện chế hư không đan là có thể nhìn ra được.

Trong Mộc Nguyên Tiên Giới ngoại trừ đan dược ra, còn có khá nhiều linh thảo, tiên thảo và các loại kỳ hoa dị quả...

Cổ Thần hút một ngụm lương khí, số lượng mỗi một loại tiên thảo trong Mộc Nguyên Tiên Giới không phải là số ít, vài loại ít nhất cũng không dưới mười cây, mỗi một loại đều là tiên thảo mà ngày nay hầu như không thể nào tìm thấy, đều là bảo vật vô giá.

Vạn năm thủy tham, cửu khúc vân chi thảo, cửu viêm xích diễm hoa, huyết ngọc hồng liên, cửu âm bích nguyệt thảo, cửu diệp thảo...

Những loại tiên thảo hi thế chỉ có thể ngộ không thể cầu, hiện tại khắp Cổ Hoàng khó có thể tìm ra được dù chỉ là một cây, mà trong Mộc Nguyên Tiên Giới mỗi một loại tiên thảo dĩ nhiên đều vượt qua mười cây, thậm chí là mấy chục cây, quả nhiên là bảo khố khổng lồ.

Thất vọng bởi vì Cổ Thần không thấy hư không đan trong nháy mắt biến mất, trong Mộc Nguyên Tiên Giới hầu như đã có đại bộ phận tiên thảo để luyện chế hư không đan, tất cả phối dược đều đã đầy đủ hết, thậm chí đủ số lượng để luyện chế được hai ba viên.

Cho dù là chủ dược cửu diệp thảo cũng có hai cây.

Thiếu sót duy nhất chính là hai loại chủ dược còn lại là phệ cốt hoa và thánh ngọc quả.

Thánh ngọc quả Cổ Thần đã hái được ba quả trong Thánh Đình, như vậy tài liệu khuyết thiếu duy nhất để luyện chế hư không đan chính là phệ cốt hoa.

Phệ cốt hoa chỉ sinh trưởng trên thi thể của tu sĩ cấp độ chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ trở lên, có thể nói chính là một loại tiên bảo khó tìm nhất trong tất cả các tài liệu yêu cầu.

Thế nhưng trong lòng Cổ Thần vẫn tràn ngập lòng tin, trước đó Cổ Thần không ôm bao nhiêu hi vọng đối với việc luyện chế hư không đan, thế nhưng hiện tại một lần đã thu được nhiều loại tiên đan, tiên thảo như vậy, tài liệu cần thiết luyện chế hư không đan chỉ còn thiếu phệ cốt hoa, trong địa phương tràn ngập kỳ ngộ như Tây Hải này, có cái gì là không có khả năng?

Từ xưa tới nay, thường thường kỳ ngộ và nguy hiểm cùng tồn tại với nhau.

Tây Hải được gọi là Tiên Nhân Mộ Địa, cho dù là chư tử đại tiên thượng cổ cũng bị vãn lạc, theo đó phệ cốt hoa sinh trưởng trong thi thể bọn họ không phải là chuyện không có khả năng.

Cổ Thần đối với Ngũ Hành đại trận trên cơ bản đã tìm hiểu thấu triệt, Ngũ Hành đại trận không thể nào vây khốn được hắn, hơn nữa sa trần bạo tại Tây Hải hầu như không có hiệu quả gì đối với Cổ Thần, người khác nói là cấm địa, là Tiên Nhân Mộ Địa, nhưng đối với Cổ Thần mà nói quả thực không có bao nhiêu nguy hiểm, có thể ra vào tự do.

Tiên lực thuần dương thu hồi từ trong Mộc Nguyên Tiên Giới, Cổ Thần nở nụ cười thỏa mãn, cánh tay vừa nhấc, một bình nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, chính là bình nhỏ đựng ỨC TÂM ĐAN, bên trong bình tổng cộng có năm viên.

Dừng lại tại vị trí này không ít thời gian, sát chiêu chém giết sinh cơ cũng sẽ di động tới rất nhanh, Cổ Thần dọc theo trận thế rời khỏi nơi này, tìm vị trí tương đối an toàn một đoạn thời gian mới ngừng lại.

Mi tâm chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài.

Tầng bảo tháp thứ ba mở ra, Cổ Thần bay vào bên trong.

Tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Tự Ngọc, Mông Tiên Âm đều đang ở trong tầng bảo tháp thứ ba mặc hành chi tháp, tìm hiểu pháp tắc hệ mộc.

Thấy Cổ Thần hưng phấn chạy vào trong mặc hành chi tháp, Hư Tử Uyên hỏi:

- Sư đệ, chẳng lẽ ngươi tìm được ỨC TÂM ĐAN rồi sao? Thế nào lại vui vẻ như vậy?

Lúc này Cổ Thần hẳn đang ở trong địa phương nguy hiểm Tây Hải mới đúng, không nên tiến vào trong bảo tháp, nếu như Cổ Thần vào được, lại hưng phấn như vậy, tự nhiên có nguyên nguyên, Hư Tử Uyên lập tức hỏi.

- Sư tỷ, đoán thực chuẩn, ha ha...

Cổ Thần cười ha ha, giơ bình nhỏ trong tay, nói:

- Đây chính là ước tâm đan, Tiểu Bạch, nhanh nuốt vào!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần mở bình nhỏ, lấy ra một viên đan được giao cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch tiếp nhận ước tâm đan, không nói hai lời, liền nuốt vào bụng.

Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc thấy Cổ Thần thực sự tìm được ước tâm đan, cả ba đều vui vẻ, cùng lúc kêu lên chúc mừng:

- Tiểu Bạch muội muội, rốt cuộc muội cũng có thể khôi phục ký ức rồi...

Ước tâm đan vừa vào bụng lập tức có phản ứng, trong đầu Tiểu Bạch tựa hồ có một tầng vách chắn vô hình bị hòa tan, biến mất không còn, trong sát na vô số hình ảnh ồa vào trong đầu Tiểu Bạch.

Một thiếu niên mười tuổi trong rừng núi truy đuổi một đầu bạch hồ một huyết quan trên đầu... Chuyện xưa, bắt đầu từ thời điểm này.

Trong nháy mắt, Tiểu Bạch tựa hồ đã trải qua cuộc sống trăm năm.

Tất cả mọi chuyện trước kia đều xuất hiện trong ký ức chỗ sâu linh hồn của nàng một cách rõ ràng.

Từ lần đầu tiên nàng và Cổ Thần gặp nhau, Cổ Thần lúc mười tuổi truy đuổi nàng trong giải đất sát biên giới Đông Hoang bên ngoài thành Nhạc Thủy, cuối cùng đồng thời xông vào Âm Dương Lương Nghi đại trận.

761. Chương 15: Ngũ Hành Đại Trận

Đến khi hai người tiến vào Côn Ngô bí cảnh, tại phụ cận Nam Thiên Tiên Môn nàng bị Khổng Tước Vương, Hắc Xà Vương dẫn vào Thiên Đình, cùng với tất cả sinh hoạt trong Thiên Đình sau đó, thẳng cho tới một ngày Kim Bồng Vương xuất hiện.

Ký ức gần trăm năm từ từ hiện lên rõ ràng trong đầu Tiểu Bạch.

Trong sát na, Tiểu Bạch rơi lệ đầy mặt, nàng lại một lần nữa cảm thụ được bị thương trong thời gian ly biệt với Cổ Thần cùng với tưởng niệm đối với Cổ Thần trong thời gian bị giữ lại Thiên Đình.

Giống như chim yến về tổ, Tiểu Bạch gục xuống trong lòng Cổ Thần, hai mắt đầm lệ:

- Cổ Thần, rốt cuộc người cũng tìm tới ta rồi!

Hiển nhiên, Tiểu Bạch vẫn còn đang đắm chìm trong trí nhớ trước kia, hầu như đã quên rằng Cổ Thần đã sớm xông vào Thiên Đình, cứu nàng ra ngoài.

Cổ Thần lau đi hai hàng nước mắt trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, nói:

- Tiểu Bạch, từ nay về sau chúng ta vĩnh viễn không xa nhau, ta sẽ dẫn nàng đi khắp ngũ hoang, đạp qua tứ hải, hiện tại chúng ta đang ở trong Tây Hải thần bí nhất tứ hải.

Tiểu Bạch ôm chặt Cổ Thần, nhắm hai mắt lại, vùi đầu vào lồng ngực Cổ Thần, hô hấp dần dần đều đặn.

Ký ức trước kia cùng với ký ức sau khi Tiểu Bạch sử dụng vong trần đan bắt đầu kết nối dung hợp với nhau, nối liền thành một chỉnh thể.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Cổ Thần gạt đầu, sau đó ánh mắt lần lượt rơi vào người tam nữ Hư Tử Uyên, nói:

- Tử Uyên tỷ tỷ, Tự Ngọc tỷ tỷ, Tiên Âm tỷ tỷ...

Tứ nữ đều gật đầu vui cười, nói:

- Tiểu Bạch muội muội, chúng ta tướng giao đã nhiều năm, không cần khách khí.

Tiểu Bạch mỉm cười, gật đầu, ánh mắt bốn người tiếp xúc với nhau, tất cả đều nở nụ cười, mười phần hòa hợp.

Nhìn tứ nữ, trong lòng Cổ Thần tự hào đan xen vui sướng.

Kiếp trước cơ khổ linh đình, suốt đời báo thù, cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng, rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Mà kiếp này, không chỉ chém giết hết cừu địch kiếp trước, tu vi càng đạt tới cảnh giới kiếp trước vĩnh viễn không thể nào với tới được, có xu thế vẫn đỉnh Cổ Hoàng, đồng thời còn chiếm được bốn kiểu thê như hoa như ngọc, nhân sinh như vậy, còn cầu gì hơn nữa?

Tiểu Bạch khôi phục ký ức, tảng đá lớn trong lòng Cổ Thần rốt cuộc cũng trút bỏ được, tứ nữ đều đã bước vào Độ Hư cảnh, có Như Ý Linh Lung bảo tháp hỗ trợ tu luyện, trong cảnh giới Độ Hư này, tốc độ tu luyện của bốn người vượt qua người khác rất nhiều, ngày sau chắc chắn sẽ đạt được thành tựu không tầm thường.

Không còn phải phân tâm vì tứ nữ, từ nay về sau, Cổ Thần có thể toàn tâm toàn ý tu luyện, truy cầu đỉnh cao tu luyện.

Cổ Thần còn đang bị vây trong Mộc Chi Đại Trận, không thể ở lại quá lâu trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, chỉ nói chuyện với Tiểu Bạch và tam nữ một chút, sau đó rời khỏi bảo tháp trở lại Mộc Chi Đại Trận.

Thu hồi Như Ý Linh Lung bảo tháp vào mi tâm, Cổ Thần tiếp tục dọc theo trận thế phía trước, rất nhanh liền rời khỏi Mộc Chi Đại Trận.

Qua Mộc Chi Đại Trận, đột nhiên cảnh sắc núi rừng tràn trề nhựa sống xung quanh biến đổi, trong nháy mắt biến mất không còn, tất cả mọi thứ bốn phương tám hướng trong sát na biến thành biển rộng không bờ không bến, Cổ Thần nhảy vào trong biển rộng, biển rộng sâu không thấy đáy, dòng nước xiết gợn sóng, vừa vào biển rộng Cổ Thần liền bị một dòng nước xiết cuốn theo trôi đi.

Hiện tại đã tiến vào Thủy Chi Đại Trận rồi.

Tiên lực thuần dương vận chuyển, lực lượng pháp tắc cường đại trong nháy mắt bao phủ bốn phía, một cỗ lực lượng vô hình to lớn sản sinh, thân thể Cổ Thần trong nháy mắt dừng lại, tùy ý để dòng nước xiết trong đáy biển cuộn trào như thế nào cũng không thể lay động Cổ Thần mảy may.

Cổ Thần đối với Thủy Chi Đại trận tương đối thông thạo, trong lòng đối với toàn bộ Thủy Chi Đại Trận rất nhanh có lý giải, thân ảnh khẽ động, liền theo hướng mặt nước trời lên, dọc theo trận thế, rất nhanh liền rời đi.

Trong biển xuất hiện rất nhiều dòng nước xoáy lớn nhỏ khác nhau, vô cùng vô tận, những dòng nước xoáy này di động với tốc độ cực nhanh, thế nhưng đối với dòng nước xoáy Cổ Thần tựa hồ sáng tỏ trong lòng, đi lại trong biển rộng một cách thoải mái tự nhiên, dòng nước xoáy đủ sức xé nát tất cả mọi thứ cản đường đều không thể tổn thương tới hắn.

Không quá lâu sau, Cổ Thần từ dưới đáy biển trời lên trên mặt biển.

Vừa mới trời lên trên mặt nước, cảnh tượng bốn phía lại biến đổi, trong sát na toàn bộ biển rộng vô biên vô hạn biến mất, kết thành khối băng, bầu trời đột nhiên rơi xuống vô số bông tuyết lớn bằng bàn tay, đồng thời còn kèm theo bão tuyết phô thiên cái địa đổ ập xuống.

Không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, giống như toàn bộ hư không đều bị đóng thành khối băng cứng.

Vô số gió to từ bốn phương cuộn cuộn nổi lên, gió to kèm theo tuyết trắng tạo thành bão tuyết ngập trời.

Cổ Thần vẫn như trước dựa theo trận thế của Thủy Chi Đại Trận di chuyển, rất nhanh rời khỏi nơi này, bão tuyết thoạt nhìn có thể hủy thiên diệt địa cũng không thể tới gần được Cổ Thần, chốc lát sau Cổ Thần đã vượt qua Thủy Chi Đại Trận.

Cảnh tượng bốn phía âm âm biến đổi, trong sát na bằng thiên tuyết địa biến thành hỏa lò xích diễm, toàn bộ thiên địa, đông tây nam bắc đều bị hỏa diễm màu đỏ vô cùng vô tận vây quanh, những hỏa diễm nóng cháy không gì sánh được này chính là hỏa diễm pháp tắc.

Đồng thời trong biển lửa vô cùng vô tận này còn có một chút hỏa diễm tinh khiết màu đỏ đậm, quả thực giống như bản nguyên chi hỏa, những hỏa diễm tinh khiết màu đỏ đậm này nhỏ thì có phương viên mấy nghìn trượng, lớn thì phương viên mấy vạn trượng, trong biển lửa va chạm lung tung, gặp phải cái gì cũng đốt cháy thành hư vô ngay lập tức.

Tách tách... Tiếng hỏa diễm đốt cháy vạn vật vang lên.

Toàn bộ thiên địa giống như hóa thành địa ngục nhân gian, thành lò luyện hỏa diễm.

Cảnh tượng trong Hỏa Chi Đại Trận so với Mộc Chi Đại Trận, Thủy Chi Đại Trận càng thêm sắc bén, bá đạo.

Nhưng mà, biểu tình của Cổ Thần so với hai đại kỳ trận Thủy, Mộc càng thêm trấn định hơn một chút.

Cổ Thần có thuần dương chi thể, trời sinh không sợ hãi bất cứ hỏa diễm gì, trên người lại có chí bảo thuần dương Chiến Thần Lệnh, càng là khắc tinh của tất cả hỏa diễm trong thiên hạ.

Cổ Thần vừa xuất hiện, tất cả hỏa diễm đều phân tán đi bốn phía, không dám tới gần.

Trong Hỏa Chi Đại Trận có trận thế bao phủ, Chiến Thần Lệnh khó có thể hấp thu hỏa diễm trong trận.

Cổ Thần hoàn toàn phát tán khí tức thuần dương chi thể và Chiến Thần Lệnh ra ngoài, trong Hỏa Chi Đại Trận có thể đi ngang, cho dù là sát chiêu lớn nhất trong Hỏa Chi Đại Trận cũng không thể tạo thành thương tổn tới Cổ Thần, đây chính là kỳ trận thượng cổ duy nhất mà Cổ Thần có thể không nhìn vào trong mắt.

Trong Hỏa Chi Đại Trận Cổ Thần hầu như là tồn tại vô địch.

Rất nhanh Cổ Thần đã vượt qua Hỏa Chi Đại Trận, tiến vào trong Thổ Chi Đại Trận. Nháy mắt, Cổ Thần tựa hồ về với cao nguyên cát vàng, dưới chân là một mảnh đại địa màu vàng đất, khe rãnh dưới mặt đất giống như vô số mạch nhện đan chéo, nhìn không thấy đầu cùng.

Thế nhưng nhìn lên bầu trời lại tựa hồ về tới rìa ngoài Tây Hải, vô số sa trần bạo trần ngập toàn bộ bầu trời, trong hư không rộng lớn di động đan xen với nhau, tốc độ nhanh chóng không gì sánh được.

Bất quá, Cổ Thần vẫn dựa vào trận thế Thổ Chi Đại Trận như trước, bình yên vô sự vượt qua được Thổ Chi Đại Trận, lông tóc không tổn thương.

Rời khỏi Thổ Chi Đại Trận, cảnh tượng bốn phía một lần nữa biến hóa, trong thế giới cát bụi vô tận đột nhiên tuôn ra một đạo kim quang.

Đạo kim quang này giống như khai thiên phách địa, chém toàn bộ thế giới cát bụi thành hai nửa khác nhau, kim quang soi sáng, trong sát na toàn bộ thế giới nhiễm lên một tầng kim quang, biến thành một hải dương màu vàng chói lọi.

Không có cát bụi, không có đất vàng, có chỉ là một mảnh kim quang lóng lánh, đủ loại vật chất khoáng thạch trong màn kim quang chiếu rọi phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Một đạo lại một đạo kim quang chém về phía Cổ Thần.

Đồng thời đủ loại khoáng vật trên đại địa màu vàng đất đều giống như có sinh mệnh, từ trong đại địa màu vàng đất chui ra ngoài, hình thành vô số cự nhân khoáng vật, nhỏ thì cao chừng nghìn trượng, lớn thì lên tới vạn trượng, giống như những ngọn núi nghìn trượng, vạn trượng đồng thời lao vào Cổ Thần.

Bàn tay bọn họ chém xuống, tạo thành một đường kim quang đẹp mắt, nắm tay oanh kích, liền tạo thành quyền cương màu vàng cường mãnh.

Kim Chi Đại Trận là trận pháp duy nhất trong Ngũ Hành đại trận chỉ có sát trận, bất luận tu sĩ nào xông vào trong trận đều phải đối mặt với Kim Chi Đại Trận công kích không ngừng.

Công kích của những cự nhân cao nghìn trượng tương đương với lực lượng của cường giả Đẳng Vân kỳ Độ Hư cảnh, công kích của cự nhân mấy nghìn trượng tương đương với lực lượng của cường giả Giả Vực kỳ, công kích của cự nhân cao vạn trượng tương đương với lực lượng cường giả Hư Không kỳ.

Xa xa còn có những núi quáng thạch khổng lồ không gì sánh được, bởi vì cách Cổ Thần quá xa nên ẩn nấp chưa động, nếu những núi quáng thạch này đứng kên, hầu như đều cao mấy vạn trượng.

Lực công kích đã tương đương với công kích của cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ, nếu như muốn sống sót trong Kim Chi Đại Trận phải có đủ thực lực, chỉ ít cũng phải ngăn cản công kích kim quang của những cự nhân cao vạn trượng, đồng thời không thể dẫn phát những núi quáng thạch cao mấy vạn trượng, không để cự nhân cao mấy vạn trượng có lực công kích tương đương với chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ ra ngoài, bằng không trừ phi là chư tử đại tiên, tất cả đều phải chết không cần nghi ngờ.

Những núi quáng thạch thật lớn này cũng không phải tụ tập một chỗ, mà là cách xa nhau, phân bố tại mỗi một góc riêng biệt trong Kim Chi Đại Trận, chỉ có thể vượt qua chính giữa hai ngọn núi quáng thạch khổng lồ trung tâm nhất mới có thể tránh được hậu quả cự nhân cao mấy vạn trượng bị dẫn phát trời lên khỏi đại địa màu vàng.

Dưới sự công kích dày đặc của vô số cự nhân cao nghìn trượng, mấy nghìn trượng, một vạn trượng còn muốn tìm kiếm vị trí, tránh dẫn phát cự nhân cao mấy vạn trượng, điều này hầu như là chuyện không có khả năng.

Cường giả không thông hiểu Kim Chi Đại Trận, cho dù có tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, đột nhiên bị vô số đạo kim quang công kích, chỉ sợ cũng phải loạn đầu trận quyết, bị kim quang công kích phải càng tiếp cận gần những núi quáng thạch khổng lồ, bước vào đường chết.

Nhưng Cổ Thần đối với Kim Chi Đại Trận đã tìm hiểu tương đối thấu triệt, có tạo nghệ tương đối khắc sâu, đối với trận thế của Kim Chi Đại Trận không nói nắm chắc trong lòng bàn tay, nhưng cũng đại khái biết được hướng đi của trận thế, chỗ nào có lực công kích mạnh nhất, chỗ nào có lực công kích yếu nhất.

Theo trận thế, vừa di chuyển vừa chống đối, chậm rãi xâm nhập vào sâu trung ương Kim Chi Đại Trận, lúc Cổ Thần chống lại kim quang từ Kim Chi Đại Trận đánh tới, trong lòng không ngừng thôi diễn trận thế hoàn chỉnh của Kim Chi Đại Trận.

Cổ Thần đối với tứ đại kỳ trận thượng cổ thủy, hỏa, mộc, thổ hầu như đã thấu triệt trong lòng, đối với Kim Chi Đại Trận cũng đã thôi diễn không sai biệt lắm, còn kém một lần thể nghiệm thực tế mà thôi, lúc này đây so với nói là nguy hiểm, coi như một lần kỳ ngộ của Cổ Thần còn chính xác hơn.

Chỉ cần thấu triệt tận cùng Thổ Chi Đại Trận, Cổ Thần có thể dần dần hợp nhất được Ngũ Hành đại trận, thành tựu trên phương diện trận pháp lại bước lên một cảnh giới hoàn toàn mới, đến lúc đó sợ rằng trận pháp sư lợi hại nhất thời đại thượng cổ so sánh với Cổ Thần cũng không hơn được.

Đồng thời, nếu như hợp nhất được Ngũ Hành đại trận, Cổ Thần đối với lĩnh ngộ tu luyện Phá Thiên Chỉ khẳng định tạo thành hiệu quả phá kén thành điệp, nhất cử đột phá tới cảnh giới đệ nhị trọng cũng nói không chừng.

...

Chỗ sâu trong Tây Hải!

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư cùng với các vị cường giả siêu cấp Hư Không kỳ của Thánh đình và Phật môn đang đứng trước mặt một tầng quang tráo to lớn không gì sánh được.

Đạo quang tráo này hầu như trên nổi tới trời cao, dưới nổi với cửu u, lên trên xuống dưới đều không nhìn thấy đầu cùng.

Trên mặt tầng quang tráo vô biên vô hạn này lóe lên một chữ cổ vô cùng khổng lồ — Phong!

Chữ Phong này lấp lánh ánh sáng, tỏa ra quang mang thánh khiết, lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi, dài rộng chừng vạn trượng.

Chính giữa chữ phong có một vết nứt rộng chừng năm mươi trượng, dài chừng năm mươi trượng, đối với chữ phong dài rộng đều có vạn trượng mà nói, vết nứt này hầu như là một cái khe nhỏ bé không đáng kể.

Các đại cường giả siêu cấp Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư tới gần nghìn trượng trước mặt quang tráo có chữ phong thật lớn liền cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ không gì sánh được chắn phía trước, khiến bọn họ khó có thể tiến tới, đám người dừng lại, cách khoảng cách nghìn trượng, nhìn chữ phong khổng lồ dài rộng chừng vạn trượng kia.

Mặc dù cách vạn trượng, thế nhưng mười ba vị cường giả Độ Hư cảnh Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư cần cần phải ngẩng đầu lên mới có thể hoàn toàn thu vào trong mắt chữ phong này.

Chữ phong chắn nhiếp nhân tâm, tràn ngập một loại khí tức lực lượng khủng khiếp, khiến tất cả mọi người vừa nhìn liền nhẹn không được sinh ra cảm giác sợ hãi, thấy chính mình quá mức nhỏ bé.

- A di đà phật...

Ánh mắt của Độ Thiện đại sư từ chữ phong khổng lồ không gì sánh được phía trước thu trở về, nói:

- Phong ấn Kiền Vũ Thánh hoàng lưu lại quả nhiên lợi hại, lão nạp không phải lần đầu tiên nhìn thấy, thế nhưng nó vẫn chắn động nhân tâm như trước, khiến lão nạp sinh ra cảm giác tuyệt vọng, a di đà phật, lợi hại lợi hại...

Nguyên bản ngoại trừ Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư cùng với phân thân Thánh hoàng Cổ Thương Khung ra, tất cả cường giả siêu cấp Hư Không kỳ khác nhìn thấy chữ Phong khổng lồ kia đều bị một cỗ lực lượng vô hình ép tới hô hấp gấp gáp, tâm sinh sợ hãi, vì vậy có chút tâm loạn ý mê, thần hồn nặng nề, sinh ra một cỗ ý niệm quay đầu chạy trốn.

762. Chương 16: Cổ Thần Huyết Tế

Thế nhưng bị phật âm của Độ Thiện đại sư chắn động màng tai, nhất thời trong lòng giật thót, lập tức sinh ra cảnh giác, trong sát na thần niệm trong vắt, cảm giác sợ hãi hiện rõ trong mắt, không nghĩ tới chữ phong thật lớn kia lại có ma lực khổng lồ như vậy.

Tuy Độ Thiện đại sư nói bản thân bị chữ phong kia chắn động phật tâm, thế nhưng trên thực tế căn bản không hề bị ý cảnh của chữ phong ảnh hưởng, có thể thấy được ý cảnh của chữ phong kia tuy rất lợi hại, có thể khiến Độ Thiện đại sư phải coi trọng, nhưng còn chưa làm gì được hắn.

Độ Thiện đại sư không xưng là “ngã tâm” mà là “phật tâm”, có thể thấy được hắn đối với địa vị của chính mình đã định, là tồn tại tương đương với Phật tổ rồi, người như vậy hoặc là vô tri, hoặc là vô cùng tự tin.

Hiển nhiên Độ Thiện đại sư chính là người vô cùng tự tin, nơi phát nguyên của tự tin chính là một thân thần thông thông thiên triệt địa của hắn.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu thu hồi lại ánh mắt, nhắm mắt tĩnh khí, tựa hồ như muốn trấn áp ý cảnh của chữ phong thật lớn ảnh hưởng tới tâm cảnh, sau đó trợn mắt nói:

- Thiên tâm của đại sư càng lúc càng vững chắc rồi, bản hoàng đối mặt với phong ấn của Kiền Vũ Thánh hoàng lưu lại cũng khó có thể chiều cổ tới người khác.

Độ Thiện đại sư hợp tay hình chữ thập, nói:

- Thánh hoàng quá khen, lão nạp từng khổ tu thiên tâm, công pháp phật môn có hiệu quả ổn định tâm thần. Thánh hoàng là hậu nhân của Kiền Vũ Thánh hoàng, công pháp vừa vận bị khí tức của Kiền Vũ Thánh hoàng áp chế mới coi như thua lão nạp nửa phần. Nếu như phong ấn trước mặt là do trường bối Phật môn bày ra, vậy lão nạp so với Thánh hoàng kém hơn nhiều.

Trên mặt Thánh hoàng hoàn toàn không biểu tình, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện, nói:

- Bản hoàng muốn thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp, trong thi pháp cần có rất nhiều tiên lực duy trì, đồng thời cần rất nhiều tiên bảo thượng cổ câu thông pháp tắc thiên đại, thứ ba cần máu của cổ thần tế

điện, hôm nay ba điều kiện đều đã tụ tập đủ, nhất định sẽ phá vỡ được phong ấn trước mắt, một lần nữa mở ra thông đạo tiên phạm, để số mệnh thiên địa trở lại tiên giới, đại sư, bản hoàng đến lúc đó muốn toàn lực thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp, duy trì tiên lực phải hoàn toàn dựa vào đại sư cùng với các vị rồi.

- Thánh hoàng yên tâm, chúng ta nhất định toàn lực ứng phó, cho dù là tiên lực hư thoát cũng phải trợ giúp Thánh hoàng hoàn thành Cổ Thần Huyết Tế đại pháp, phá vỡ phong ấn.

Chúng cường giả cùng kêu lên nói.

Độ Thiện đại sư liếc mắt nhìn Cổ Thương Khung, nói:

- Việc này lão nạp tự nhiên dốc toàn lực, xác định Thánh hoàng bại họa Cổ Thần Huyết Tế thành công, chỉ là máu của cổ thần, người này thực sự có thể thay thế sao? Vạn năm trước...

Thánh hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Đại sư không cần phải lo lắng, vạn năm trước tuy rằng Kiền Vũ Thánh hoàng hầu như đã tiêu diệt sạch sẽ những tu sĩ sở hữu cổ thần huyết mạch, thế nên hẳn đối với phong ấn tiên giới Cổ Hoàng tự nhiên vĩnh viễn không thể phá giải, nhưng hiển nhiên vẫn có tu sĩ ẩn chứa huyết mạch cổ thần tán đi công lực, trở thành phạm nhân, thành công giữ được mạng sống, bản hoàng từ khi Cổ Thần trở thành Chiến thần cổ vũ tộc mới phát hiện ra, nguyên lai hẳn cùng với Chiến thần đời thứ nhất Xi giống nhau, bản thân có huyết mạch cổ thần. Cổ Thần có số mệnh quán thân, lại có yêu nghiệt Ngô Tinh tương trợ, khó có thể bắt được, bản hoàng suy nghĩ cẩn thận, để Thiên Toán Tử tính toán, tính ra được xuất thân của Cổ Thần, người này chính là phụ thân của Cổ Thần, đồng thời là người mang huyết mạch cổ thần, dùng máu tươi của hắn để thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp tuyệt đối không thành vấn đề.

- A di đà phật...

Độ Thiện đại sư đọc một câu phật hiệu, mỉm cười nói:

- Như vậy thì thiện tai thiện tai rồi!

“Lão hòa thượng, thiên tai con mẹ ngươi, lão tử sẽ đánh cái thiện tai thiện tai con mẹ ngươi! Trách không được lão tử có thể tiến vào trong Chiến Thần Sơn, tu luyện Chiến Thần Tinh Kinh, nguyên lai lão tử có huyết mạch cổ thần càng cao cấp hơn so với huyết mạch chiến thần.”

Sau một cơn cát cách mấy nghìn trượng, Cổ Thần âm thầm ẩn nấp, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Cơ Nghiêu, ngươi dám lấy cha ta để huyết tế, lão tử liều cái mạng này cũng phải đồng quy vu tận với ngươi, cũng muốn chém chết ngươi!”

Đám người Thánh Hoàng dọc theo lộ tuyến Kiền Vũ Thánh hoàng tiến vào trong Tây Hải, trên đường không gặp nguy hiểm đáng nói, sau gần ba canh giờ, rốt cuộc cũng tiến vào chỗ sâu trong Tây Hải, đứng trước địa điểm Kiền Vũ Thánh hoàng bày ra phong ấn.

Cổ Thần thì trực tiếp bị hút vào Ngũ Hành đại trận chỗ sâu trong Tây Hải. Tứ đại kỳ trận thượng cổ thủy, mộc, hỏa, thổ không thể ngăn cản được Cổ Thần bao nhiêu thời gian, chỉ có tại Kim Chi Đại Trận mới khiến Cổ Thần bị nhốt tương đối lâu.

Cổ Thần bên trong Kim Chi Đại Trận đi tới đi lui, giết tới giết lui, lại một lòng thôi diễn trận thế, hiện tại đã có được thể nghiệm thực tế, rốt cuộc hữu kinh vô hiểm, hoàn toàn thấu triệt toàn bộ trận thế Kim Chi Đại Trận vào trong lòng.

Đến lúc này, ngũ đại trận pháp ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đều đã được Cổ Thần lĩnh ngộ triệt để, chỉ cần thêm một đoạn thời gian hợp nhất ngũ hành là có thể tiến thêm một bước trên con đường trận pháp.

Rời khỏi Kim Chi Đại Trận, Cổ Thần đi lại trong chỗ sâu Tây Hải chốc lát, rất nhanh liền cảm ứng được đám cường giả Thánh Đình, Phật Môn Thánh Hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư, vì vậy nhanh chóng ẩn nấp tiến gần.

Cổ Thần vô thanh vô tức, thần thức cũng không hề phát ra điều tra, ngay cả Thánh thánh Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư cũng không hề biết được Cổ Thần đã xuất hiện cách mấy nghìn trượng phía sau bọn họ, chỉ là bởi vì bọn họ nhân số đông đảo, Cổ Thần thể đơn lực bạc nên chưa xuất thủ.

Thế nhưng nếu Thánh Hoàng Cơ Nghiêu dám lấy phụ thân Cổ Thương Khung để huyết tể, vô luận như thế nào Cổ Thần cũng muốn liều mạng đánh cuộc một phen.

Tuy rằng trong lòng Cổ Thần vô cùng tức giận, nhưng lúc này vẫn phải ẩn núp bất động, Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư, bất cứ người nào trong hai người này đều có thực lực mạnh hơn một chút so với hắn, cho dù trên người hắn có Cẩm Tiên Thần Phù thì cũng chỉ có thể đối phó với một người, bại lộ chính mình quá sớm căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, giết không chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, cứu ra Cổ Thương Khung cũng vô dụng, bởi vì vẫn bị Thánh Hoàng Cơ Nghiêu khống chế, Thánh hoàng Cơ Nghiêu chưa chết thì Cổ Thương Khung vĩnh viễn là một bộ phận thân của hắn, trừ phi Thánh hoàng Cơ Nghiêu tự mình thu hồi lại nguyên thân, bằng không không thể thay đổi được kết cục.

Cổ Thần ẩn nấp sau cồn cát, hiện tại hắn chỉ có thể đợi, chờ đợi bọn họ bắt đầu thi triển Cổ Thần Huyết Tể, nhìn khi bọn họ toàn tâm toàn ý Cổ Thần Huyết Tể, phá vỡ phong ấn phía trước được một nửa, lúc đó sẽ có cơ hội rat ay, nhất cử đánh chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, sau đó lại đoạt Cổ Thương Khung bỏ chạy, chơi trò trốn tìm tại chỗ sâu trong Tây Hải, cho dù là cường giả Thánh Đình và Phật môn có nhiều hơn nữa thì cũng mơ tưởng đuổi theo được Cổ Thần.

Bên ngoài Tây Hải, Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã để Thiên Toán Tử tính toán tung tích của Cổ Thần, khi đó Cổ Thần còn đang ở sa mạc Tây Hoang, cách đám người Thánh hoàng mấy trăm vạn dặm.

Sau đó, đám người Thánh Hoàng tiến vào trong Tây Hải, không hề dừng lại dù chỉ chốc lát, một mạch đi tới nơi này, vô luận như thế nào Thánh hoàng Cơ Nghiêu cũng không tưởng tượng ra hiện tại Cổ Thần dĩ nhiên đang ở phía sau bọn họ mấy nghìn trượng.

Cổ Thần bị sa trần bạo cuốn theo rời khỏi thông đạo an toàn, lại bị cổ lực lượng bí ẩn cường đại không gì sánh được mạnh mẽ hút vào trong Ngũ Hành đại trận, trực tiến vào chỗ sâu trong Tây Hải, so với tất cả mọi người đều sớm hơn một bước đến chỗ sâu trong Tây Hải, loại tình huống như thế này quả thực không người dự liệu được.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Việc này không nên chậm trễ, Cổ Thần Huyết Tể đại pháp cần phải duy trì trong thời gian rất dài, mọi người đều có vị trí riêng, hiện tại bắt đầu.

Các vị cường giả nhất tề gập đầu, đứng phía sau Thánh hoàng Cơ Nghiêu, lấy Độ Thiện đại sư làm điểm trung gian, chuyển thành một nửa vòng tròn, vây quanh Thánh hoàng Cơ Nghiêu tại tâm vòng tròn.

Cổ Thương Khung dưới sự khống chế của Thánh hoàng Cơ Nghiêu, ngồi xuống mặt đất phía trước cách mọi người chừng mười trượng.

Tất cả đều đã chuẩn bị hoàn tất, Thánh hoàng Cơ Nghiêu mở rộng hai tay, chỉ mạnh về phía trước, trong sát na, rất nhiều đạo quang mang xuất hiện, bao phủ bốn phía xung quanh Thánh hoàng Cơ Nghiêu, nhìn qua hơn hai trăm đạo quang mang.

Mỗi một đạo quang mang đều là một kiện tiên bảo, theo hai tay của Thánh Hoàng Cơ Nghiêu chỉ về phía trước, tất cả tiên bảo thượng cổ đều trôi nổi phóng lên cao, bắt đầu xoay tròn trên đỉnh đầu Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Nhân lực của Cổ Thần cực mạnh, liếc mắt liền có thể nhìn ra được tiên bảo huyền phù bốn phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu tổng cộng có hai trăm mười sáu kiện.

Trong đó có ba mươi sáu kiện là tiên bảo thượng phẩm, bảy mươi hai kiện là tiên bảo trung phẩm, một trăm lẻ tám kiện là tiên bảo hạ phẩm.

Trách không được Thánh hoàng Cơ Nghiêu phải đi khắp nơi thu thập tiên bảo thượng cổ, hơn hai trăm kiện tiên bảo thượng cổ, cho dù cường đại như Thánh Đình cũng không lấy ra được.

Duy nhất một lần khống chế hai trăm mười sáu kiện tiên bảo thượng cổ yêu cầu đối với tiên lực vô cùng to lớn, cho dù Thánh hoàng Cơ Nghiêu có tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cũng khó duy trì được lâu, trách không được cần có nhiều cường giả siêu cấp Hư Không kỳ trợ giúp như vậy.

Hai trăm mười sáu kiện tiên bảo thượng cổ dưới tiên lực của Thánh hoàng Cơ Nghiêu khổng chế, huyền phù trên đỉnh đầu, xoay chuyển không ngừng.

Đột nhiên, hai tay Thánh hoàng Cơ Nghiêu thu hồi, kết thành một đạo pháp ấn, chỉ một ngón tay về phía Cổ Thương Khung đang ngồi phía trước hơn mười trượng.

...

Thân thể Cổ Thương Khung run rẩy, chỉ thấy một đoàn máu tươi từ đỉnh đầu của hắn bay lên, lớn chừng nắm tay.

Đoàn máu tươi lóe sáng, lóng lánh không gì sánh được, ẩn chứa sinh cơ cường đại, chứng minh huyết nhục của Cổ Thương Khung vô cùng cường đại.

Đoàn máu tươi lớn chừng nắm tay kia di động lên đỉnh đầu Cổ Thương Khung ba thước.

Hai tay Thánh hoàng Cơ Nghiêu đột nhiên hướng lên trời nắm chặt, trước sau vừa chuyển, trên bầu hình thành hình một cổ khí trường vô hình, tất cả tiên bảo thượng cổ đều chuyển biến phương hướng, nhắm vào đoàn máu tươi huyền phù cách đỉnh đầu Cổ Thần ba thước.

- Cổ Thần Huyết Tế, phá vỡ phong ấn!

Thánh hoàng Cơ Nghiêu hét lớn một tiếng, tay phải điểm lên trời cao, điểm trúng một kiện tiên bảo thượng cổ, đây là một thanh phi kiếm.

Chỉ thấy ngón tay phải của Thánh hoàng Cơ Nghiêu vẽ lên ký hiệu vô hình, thanh tiên bảo phi kiếm này giống như mũi tên nhọn, chợt lóe giữa không trung, liền tốc tốc vọt mạnh về phía trước.

Trong sát na, thanh tiên bảo phi kiếm đâm xuyên qua đoàn máu tươi huyền phù trên đỉnh đầu Cổ Thương Khung, toàn bộ máu tươi bị tiên bảo phi kiếm đánh trúng nổ tan thành sương máu, đủ bao phủ phương viên ba thước, đỉnh đầu Cổ Thương Khung giống như một đoàn mây đỏ lượn lờ.

Thanh tiên bảo phi kiếm kia bay qua đoàn máu tươi, nhiễm thêm một tầng màu sắc máu hồng bên ngoài, uy lực nhân lên, tốc độ không giảm mà tăng tiếp tục vọt về phía trước.

Đỉnh...

Một tiếng nổ vang, thanh tiên bảo phi kiếm đỏ tươi thẳng tắp bắn mạnh vào chữ “phong” khổng lồ phương viên lớn chừng vạn trượng.

Theo pháp ấn của Thánh hoàng Cơ Nghiêu biến động, điểm đến điểm đi, bầu khí trường trên đỉnh đầu cuối cùng hóa thành dòng sóng khí, một kiện lại một kiện tiên bảo thượng cổ dọc theo dòng sóng khí này bắn về phía trước.

Sóng khí xuyên qua tầng sương máu trên đỉnh đầu Cổ Thương Khung, tất cả tiên bảo thượng cổ đều bị nhuộm thêm một tầng màu sắc huyết hồng, uy lực tăng mạnh, liên tục không ngừng vọt mạnh về phía chữ “phong” vạn trượng phía trước, tầng tầng công kích, phát ra những tiếng chấn động vang vọng thiên địa, cùng với cương phong mãnh liệt trào đi bốn phương tám hướng.

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh...

Liên miên không ngừng vang lên tiếng nổ, một kiện lại một kiện tiên bảo thượng cổ bị nhuộm thêm một tầng màu sắc huyết hồng, tiết lộ một cỗ lực lượng vô cùng quỷ dị, oanh kích vào chữ phong lớn nghìn trượng.

Rất nhanh, hai trăm mười sáu kiện tiên bảo đều xuyên qua tầng sương máu trên đỉnh đầu Cổ Thương Khung, kích vào chữ phong lớn vạn trượng, khi kiện tiên bảo thứ hai trăm mười sáu đều đã qua đi, sương máu trên đỉnh đầu Cổ Thương Khung đã hoàn toàn biến mất, đều bị hai trăm mười sáu kiện tiên bảo thượng cổ mang đi.

Mà tiên bảo thượng cổ liên tiếp không ngừng công kích chữ phong lớn vạn trượng, tuy rằng không thể nhảy mất đánh tan được phong ấn, thế nhưng vết nứt rõ ràng đã rộng hơn không ít.

Tiên bảo thượng cổ nhiễm hồng công kích một lần đối với phong ấn, vết máu tầng ngoài cùng lập tức biến mất không còn, rất nhanh liền quay trở lại huyền phù xoay tròn trên đỉnh đầu Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Trong miệng Thánh hoàng Cơ Nghiêu liên tục vang lên những âm tự cổ xưa, hai tay kết pháp ấn, một lần nữa chỉ ngón tay về phía Cổ Thương Khung, trong sát na lại có một đoàn máu tươi lớn chùng nắm tay từ trên đỉnh đầu Cổ Thương Khung bay lên, huyền phù cách đỉnh đầu ba thước.

Ngón tay Thánh hoàng Cơ Nghiêu biến đổi, chỉ vào tiên bảo thượng cổ trên đỉnh đầu, vẽ nhẹ về phía trước.

Như pháp ngự khí, kiện tiên bảo phi kiếm thứ nhất lại đánh tan đoàn máu tươi, sau đó một kiện lại một kiện tiên bảo thượng cổ dọc theo một đạo sóng khi liên tục không ngừng xuyên qua sương máu, đình đình đình đình đình... Tiếng va chạm liên tục, toàn bộ đều đánh mạnh vào phong ấn vạn trượng, khiến vết rách phong ấn vạn trượng lần thứ hai bị mở rộng hơn một chút.

Cổ Thần ẩn nấp sau cồn cát cách mấy nghìn trượng, nhìn Thánh hoàng Cơ Nghiêu xa xa đang tiến hành Cổ Thần Huyết Tế, trong lòng giống như bị cắn xé, khó có thể ngăn lại, thầm nghĩ muốn lao ra ngoài chém chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, cứu thoát phụ thân.

Thế nhưng Cổ Thần cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này Thánh hoàng Cơ Nghiêu đang được Độ Thiện đại sư, thánh chủ Khổng gia, thánh chủ Mạnh gia... cùng với chín vị cường giả siêu cấp Hư Không kỳ vây quanh thành nửa hình vòng trong.

763. Chương 17: Đánh Lén Thánh Hoàng.

Vô luận là đánh lén từ vị trí nào đi nữa, giữa Cổ Thần và Thánh hoàng Cơ Nghiêu đều có một vị cường giả chắn đường.

Nếu như Cổ Thần xuất thủ đánh lén, người thứ nhất bị công kích sẽ không phải là Thánh hoàng Cơ Nghiêu mà là một vị cường giả siêu cấp Hư Không kỳ nào đó chắn giữa hai người.

Nếu như một kích không lập tức giết chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Cổ Thần sẽ bị các cường giả Thánh đình và Phật môn áp tới bao vây, có chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong như Độ Thiện đại sư tồn tại, một kích không giết chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Cổ Thần tuyệt đối không có cơ hội công kích lần thứ hai.

Vì vậy Cổ Thần không dám tùy tiện xuất kích, không giết chết được Thánh hoàng Cơ Nghiêu, tự nhiên không thể cứu được Cổ Thương Khung.

Vì vậy tạm thời không ra tay, vừa ra tay phải kinh thiên động địa, phải giết chết mục tiêu.

Cũng may Thánh hoàng Cơ Nghiêu thi triển Cổ Thần Huyết Tế, chỉ là rút máu tươi từ trong cơ thể Cổ Thương Khung ra từng chút từng chút một, đối với thân thể thực lực Hư Không hậu kỳ của Cổ Thương Khung hiện tại mà nói, máu tươi hầu như vô cùng vô tận, một đoàn lại một đoàn máu tươi bị bức ra ngoài cơ thể như vậy, tạm thời Cổ Thương Khung còn chưa có trở ngại gì quá lớn.

Nếu như muốn đánh lén Thánh hoàng Cơ Nghiêu, đạt được hiệu quả, nhất định phải vòng qua những cường giả siêu cấp vây quanh Thánh hoàng Cơ Nghiêu như Độ Thiện đại sư, thánh chủ Khổng Lân...

Thế nhưng, nếu vòng qua bọn họ, thân thể của Cổ Thần sẽ bại lộ bên trái hoặc bên phải Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Thánh hoàng Cơ Nghiêu cùng với mười một vị cường giả Độ Hư cảnh, đủ mười hai vị, nếu Cổ Thần muốn không có bất cứ kẻ nào phát hiện ra, tiến hành đánh lén đối với Thánh hoàng Cơ Nghiêu, độ khó thực sự quá mức cao.

Cổ Thần ẩn nấp sau một gò cát cách chúng cường giả Thánh đình và Phật môn mấy nghìn trượng, không dám hành động thiếu suy nghĩ, tạm thời Cổ Thương Khung còn chưa có nguy hiểm tới sinh mệnh, không tới một khắc cuối cùng, trừ phi là xuất hiện cơ hội nhất cử đánh chết được Thánh hoàng Cơ Nghiêu, bằng không Cổ Thần sẽ không tùy tiện xuất thủ, đánh rần động cỏ, làm chuyện vô dụng.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu không biết Cổ Thần ẩn nấp một bên, thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp không chút dừng lại, hai trăm mười sáu kiện tiên bảo thượng cổ huyền phù trên cao liên tục qua lại đoàn sương máu đỉnh đầu Cổ Thương Khung, tới lại đi, đi lại tới, một lần lại một lần nhiễm máu tươi, kích thẳng vào chữ phong vạn trượng bên ngoài phong ấn.

Một lần...

Hai lần...

Ba lần...

...

Tiên bảo thượng cổ có chứa máu tươi Cổ Thần Huyết Tế liên tục không ngừng công kích, vết nứt trên thân chữ phong lớn vạn trượng trở nên càng lúc càng mở rộng.

Từ ban đầu chỉ rộng năm mươi trượng, dài năm mươi trượng chậm rãi biến thành rộng sáu mươi trượng, rộng bảy mươi trượng.... Một trăm trượng, một nghìn trượng.

Công kích liên tục không ngừng nghỉ kéo tới, vết nứt càng lúc càng lớn.

Nháy mắt, một canh giờ trôi qua.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp, đối với chữ phong lớn vạn trượng kia đã công kích hơn nghìn lần liên tục.

Vết rách nhỏ bé ban đầu hiện tại đã biến dài một cái khe thật lớn, chừng rộng một nghìn trượng, dài một nghìn trượng, hầu như đã chia toàn bộ chữ phong thành hai nửa riêng biệt.

Công kích liên tục hơn một nghìn lần, trong cơ thể Cổ Thương Khung đã liên tục bay ra một nghìn đoàn máu tươi lớn cỡ nắm tay, cho dù hắn có thân thể thực lực Hư Không hậu kỳ cũng dần dần thay đổi sắc mặt, càng lúc càng trở nên suy yếu, nếu như máu tươi trong cơ thể hoàn toàn tiêu hao, thực lực của Cổ Thương Khung có lợi hại hơn nữa thì cũng phải mất mạng.

Cổ Thần ẩn nấp phía sau một cồn cát cách mấy nghìn trượng, đã qua một thời thần mà vẫn không tìm được cơ hội xuất thủ, vô luận Cổ Thần xuất thủ lúc nào đi nữa cũng không có khả năng một kích giết chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, điều này khiến Cổ Thần vô cùng buồn bực, nôn nóng.

Theo thời gian càng lúc càng lâu, máu tươi trong cơ thể Cổ Thương Khung càng lúc càng ít, nếu vẫn không ra tay, chỉ sợ Cổ Thương Khung thực sự có nguy hiểm tới tính mạng.

Cổ Thần cắn răng, nếu vẫn không tìm được cơ hội, vậy chỉ có thể trực tiếp liều mạng với bọn họ, dù sao đi nữa trải qua suốt một thời thần liên tục thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp, mỗi một vị cường giả siêu cấp đều tiêu hao pháp lực vô cùng to lớn, thực lực khẳng định sẽ giảm đi vài phần, đánh cuộc sống chết lần này vẫn có cơ hội thành công.

Ngay lúc Cổ Thần ngo ngoe muốn động thủ, đột nhiên một tiếng nổ thật lớn âm vang truyền tới từ phía trước.

Thanh âm này rung trời động địa, đỉnh tai nhức óc, chữ phong khổng lồ chừng vạn trượng phía trước rung lên mạnh mẽ, tựa hồ đã chịu công kích quá lớn vượt qua sức chịu đựng.

Tiếng nổ âm vang đột nhiên xuất hiện này hấp dẫn sự chú ý của tất cả các cường giả có mặt, cường giả Thánh đình, Phật môn càng bị tiếng nổ vang kia chấn động kinh hãi, thần tình rung động, thậm chí ngay cả Thánh hoàng Cơ Nghiêu cũng tạm thời quên tiếp tục thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp.

Ngay lúc các vị cường giả siêu cấp nhìn chăm chăm vào phong ấn phía trước, Cổ Thần nắm chắc nháy mắt này, nhất thời xuất thủ.

Thân thể hắn đột nhiên biến đổi, hóa thành bộ dáng ba đầu sáu tay, trong tay chợt lóe lên ba quang mang màu xanh, ba quang mang màu đen, sáu thanh tiên phủ thượng phẩm xuất hiện trong tay.

Lập tức, thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, liền xuất hiện bên ngoài bầu trời cách nghìn trượng, đồng thời cùng với Cổ Thần lóe ra còn có một đạo quang mang lóe sáng, chính là Cẩm Tiên Thân Phù, trực tiếp bay về phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Cẩm Tiên Thân Phù còn đang trong không trung, sáu thanh tiên phủ thượng phẩm trong tay Cổ Thần đã bùng phát quang mang, sáu đạo phủ cương lớn mấy nghìn trượng nhất thời chém mạnh, đồng thời hướng về phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Mà lúc này, Cẩm Tiên Thần Phù vừa vận bản trúnng thân thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Trong sát na, một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được trói buộc thân thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu, khiến tu vi của hắn nhất thời giảm xuống hẳn một tầng cấp, biến thành Hư Không hậu kỳ.

Cổ Thần bỏ ra sáu đạo phủ cương, khiến hư không cũng bị chém nát bấy, phá nát toàn bộ không gian ngăn cản chính giữa hắn và Thánh hoàng Cơ Nghiêu, trong sát na Thánh hoàng Cơ Nghiêu cảm thấy một cỗ uy hiếp trí mạng ập tới.

Cổ Thần xuất thủ nhanh tới cực điểm, các vị cường giả vừa vận bị tiếng nổ vang vọng phía trước chấn động, hơi xuất thần, đợi khi hồi phục lại tinh thần, sáu đạo phủ cương đã đánh tới đỉnh đầu Thánh hoàng Cơ Nghiêu, căn bản không kịp cầu viện.

Không... Vẫn còn một người phản ứng kịp, đó là Độ Thiện đại sư.

- Ghào...

Nghe Độ Thiện đại sư gầm lên một tiếng, một đạo sóng âm vang dội vô cùng vang lên, đạo đạo sóng âm từ trong miệng Độ Thiện đại sư nối đuôi sau bùng phát, trong nháy mắt Độ Thiện đại sư thi triển thần thông âm ba vô thượng của Phật môn — Đại Phạm Âm Thuật.

764. Chương 18: Như Nguyên Thần Chương (thượng).

Một tiếng vang lớn này khiến tất cả các vị cường giả Hư Không kỳ bên cạnh đều bị sóng âm chấn động run lên, mấy vị cường giả siêu cấp Hư Không sơ kỳ tức thì bị sóng âm chấn tới mức phun máu tươi tại chỗ, trực tiếp ngã xuống đất, có thể thấy được Đại Phạm Âm thuật của Độ Thiện đại sư lợi hại tới mức nào.

Sóng âm kia giống như lưỡi dao sắc bén, cùng với sáu đạo phủ cương va chạm một chỗ, khiến sáu đạo phủ cương một tắc lại một tắc bị lột bỏ.

Hầu như trong sát na, thể tích của sáu đạo phủ cương nhỏ đi phân nửa, bị Đại Phạm Âm Thuật hủy diệt đi phân nửa lực lượng ban đầu.

Sáu đạo phủ cương đã nhỏ đi phân nửa, tốc độ vẫn như trước không giảm, mạnh mẽ chém vào người Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Lúc này Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã không thể né tránh, hai trăm mười sáu kiện tiên bảo thượng cổ đều rơi xuống mặt đất, tiên lực thu về, hình thành một cương trảo tiên lực phương viên mười trượng, bao phủ thân thể bên trong cương trảo.

Ầm...

Cương trảo tiên lực bên ngoài cơ thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu trong sát na bị nghiền nát hoàn toàn, bị chém thành hư vô.

Tuy rằng sáu đạo phủ cương đã bị Độ Thiện đại sư dùng Đại Phạm Âm thuật hủy diệt đi phân nửa lực lượng, thể nhưng uy lực vẫn mạnh mẽ vô cùng, không phải là cương trảo tiên lực của Thánh hoàng Cơ Nghiêu có khả năng ngăn cản được.

Hiện tại Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã bị Cẩm Tiên Thần Phù cấm chế, tu vi chỉ còn Hư Không hậu kỳ, so với Hư Không hậu kỳ đỉnh phong kém hơn rất nhiều, đối với sáu đạo phủ cương của Cổ Thần cảm thụ được uy hiếp trí mạng.

Cương trảo tiên lực vừa vỡ, mắt thấy sáu đạo phủ cương đồng thời chém mạnh vào thân thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu, đúng lúc này Độ Thiện đại sư cũng không quản Thánh hoàng Cơ Nghiêu được nữa, mà xoay người đánh mạnh một chưởng về phía Cổ Thần.

Trong sát na, một đạo chưởng cương tỏa kim quang chói lọi từ lòng bàn tay của Độ Thiện đại sư bắn ra, hóa thành nghìn trượng, phách về phía Cổ Thần, trong chưởng cương còn có Phạm Âm thuật, đài sen Phật tượng hiện lên, giống như Phật tổ lâm thế, xuất hiện ngay trước mặt, kinh sợ nhân tâm.

Như Nguyên Thần Chưởng!

Thần công đệ nhất Phật môn, chương cương xuất hiện giống như Phật tổ “Nguyên” đích thân tới, uy lực cường đại không gì sánh được, chính là chương pháp đệ nhất thiên hạ, chủ dương cương công phạt, gần với thần công vô thượng Chiến Thần Diệt Tinh Quyền.

Độ Thiện đại sư không còn để ý tới Thánh hoàng Cơ Nghiêu cũng không phải không để ý tới sinh tử của hắn, mà là biết rõ uy lực của sáu đạo phủ cương kia đã tiêu tan nhiều, không thể uy hiếp tới tính mệnh của Thánh hoàng Cơ Nghiêu, vì vậy Độ Thiện đại sư lập tức phát động công kích đối với Cổ Thần, tránh cho Cổ Thần lại tiếp tục bỏ ra đợt phủ cương tiếp theo.

Không ngoài dự liệu của Độ Thiện đại sư, sáu đạo phủ cương tuy vẫn còn lực lượng vô cùng cường đại, thế nhưng chưa thể nháy mắt giết chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, cương trảo tiên lực bên ngoài cơ thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu tiêu tán, một ngọc ấn hình vuông từ trong mi tâm bay ra ngoài, trong nháy mắt biến thành lớn, đứng chắn phía trước Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Chính là tiên bảo vô thượng Thánh Đình — Hoàng Thiên Tỳ.

Sáu đạo phủ cương đều chém mạnh vào Hoàng Thiên Tỳ, không thể để lại nửa điểm dấu vết bên ngoài Hoàng Thiên Tỳ, thế nhưng lực lượng vô cùng to lớn lại chém văng Hoàng Thiên Tỳ bay ngược lại, mạnh mẽ đánh thẳng vào người Thánh hoàng Cơ Nghiêu phía sau.

Một ngụm máu tươi phun trào, thân thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu bị bật lui hơn mười bước mới đứng vững được, lại tiếp tục phun mạnh một ngụm máu tươi.

Thân thể của hắn xuất hiện rất nhiều vết rách, máu tươi tuôn trào, cho dù chưa chết nhưng cũng bị thương rất nặng.

- Cổ Thần, dĩ nhiên là người?

Thánh hoàng Cơ Nghiêu nhìn Cổ Thần trên bầu trời, trong mắt hoảng hốt.

Cổ Thần xuất hiện hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trong chỗ sâu Tây Hải này, không phải người người đều có thể vào được như vậy chứ? Ngay cả chư tử đại tiên vào chỗ sâu trong Tây Hải còn phải vất vả, bọn họ căn bản nhờ vào lộ tuyến an toàn mà Kiên Vũ Thánh hoàng tiên độ thể gian mới có thể đi tới được nơi này, muốn bọn họ xông loạn trong Tây Hải, điều này trăm triệu lần không dám.

Một chương Như Nguyên Thần Chưởng của Độ Thiện đại sư đánh tới, Cổ Thần thầm kêu không xong, nếu để hắn có thời gian nháy mắt tiếp tục chém ra sáu đạo phủ cương, nhất định có thể nhất cử đánh chết được Thánh hoàng Cơ Nghiêu, nhưng hiện tại có Độ Thiện đại sư ngăn cản, Cổ Thần ốc còn không mang nổi mình ốc, căn bản không thể tiếp tục công kích Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Như Nguyên Thần Chưởng là thần công đệ nhất Phật môn, Độ Thiện đại sư lại là cường giả đệ nhất Phật môn, vô luận như thế nào Cổ Thần cũng không dám coi thường một đạo Như Nguyên Thần Chưởng của Độ Thiện đại sư.

- Trảm Diệt Chi Phủ, Trảm Diệt Nhất Thiết!

Cổ Thần hét lớn một câu, sáu cánh tay nhất tề huy vũ, sáu đạo cương mang ba xanh ba đen thoáng hiện, quay về phía Như Nguyên Thần Chưởng hóa thành mấy nghìn trượng mạnh mẽ chém xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Sáu đạo thanh âm vỡ vụn vang lên, Như Nguyên Thần Chưởng bị Trảm Sát Chi Phủ chém thành vô số mảnh nhỏ, chương cương vừa tan, nhất thời bạo tạc nổ tung, hóa thành cương khí tiên lực, tiêu tan trong thiên địa.

Sáu phủ chém vào Như Nguyên Thần Chưởng của Độ Thiện đại sư, thân thể Cổ Thần cũng bị lực lượng phản chấn lui về phía sau ba bước, hư không vô hình bị hắn đạp xuống tạo thành ba vết chân hữ hình, đồng thời tạo thành vết rách không gian giống như mạng nhện chẳng chịt.

Luận về thực lực, Độ Thiện đại sư hơi thắng một chút, cho dù Cổ Thần thi triển Ba Đầu Sáu Tay cũng vẫn phải thua một bậc dưới tay Độ Thiện đại sư.

Nếu muốn chiến thắng chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, xem ra tu vi chí ít cũng phải đột phá Hư Không kỳ mới được.

- Nghịch tặc! Dám to gan đánh lên Thánh hoàng, tội đáng chết ngàn lần, Như Nguyên Thần Chương — Trần Hồi Áp.

Độ Thiện đại sư hét lớn một câu, thanh âm giống như đại hồng chung, đạo đạo sóng âm từ trong miệng hân truyền đi, nháy mắt vượt qua khoảng cách mấy nghìn trượng, bao phủ Cổ Thần.

Đồng thời, hai tay hân giơ lên trời cao, tựa hồ muốn đánh một chương lên bầu trời, nhưng trên thực tế hai bàn tay thật lớn đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Cổ Thần, sau đó mạnh mẽ ập xuống.

Hai đạo chương ẩn đều lớn nghìn trượng, dày nghìn trượng, giống như hai ngọn núi to lớn không gì sánh được, mạnh mẽ trấn áp tất cả mọi thứ bên dưới chương.

Thời đại thái cổ, yêu tộc có một vị đại thánh thần thông quảng đại, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thế nhưng gặp phải thủy tổ Phật môn “Nguyên”, bị “Nguyên” chụp một chương vào đám mây, chương cương hóa thành một ngọn núi khổng lồ, trấn áp bị đại thánh yêu tộc kia suốt 500 năm dài.

Như Nguyên Thần Chương — Trần Hồi Áp bởi vậy mà thành danh, đây là một trong những sát chiêu Như Nguyên Thần Chương lợi hại nhất, cho dù là Khổ Thiện đại sư tu vi Hư Không hậu kỳ cũng không luyện tới mức đại thành.

765. Chương 18: Như Nguyên Thần Chương (hạ).

Bốn phương tám hướng có Đại Phạm Âm Thuật phô thiên cái địa áp mạnh vào chính giữa, trên đỉnh đầu lại có Như Nguyên Thần Chương trấn áp, thực lực bạo phát mạnh nhất của Độ Thiện đại sư trong sát na khiến Cổ Thần rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Đồng thời còn có Khổng Lân thánh chủ, Tăng Đình thánh chủ, Cơ Chiếu, ba vị siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ ở một bên nhìn chăm chăm, ngo ngoe muốn động thủ.

Về phần những cường giả Hư Không trung kỳ, Hư Không sơ kỳ còn lại, vừa bối bị Độ Thiện đại sư dùng Đại Phạm Âm Thuật rộng một tiếng chấn tới mức trọng thương, tạm thời giống như Thánh hoàng Cơ Nghiêu, phải vận công chữa thương.

Một loại thanh âm ẩn chứa đại đạo tự nhiên đột nhiên vang lên bên tai, Cổ thần thi triển thần thông vô thượng đạo gia Kinh Ca, thanh âm vừa ra, sóng âm Đại Phạm Âm Thuật xung quanh lập tức bị hóa giải, biến mất không còn bóng dáng.

Thân thể Cổ Thần chợt lóe, liền xuất hiện cách vị trí cũ hơn nghìn trượng, tiếp tục lóe lên, liền phi độ được ba nghìn trượng, tốc độ nhanh tới mức không thể tưởng tượng liền tiếp lui về phía sau, tránh né hai đạo Như Nguyên Thần Chương trấn áp.

Thế nhưng, vô luận thân thể Cổ Thần tránh né như thế nào, tốc độ phi độ có nhanh đến cỡ nào, hai đạo Như Nguyên Thần Chương trên đỉnh đầu cũng giống như giò bám sâu vào xương cốt, theo sát thân thể Cổ Thần, mạnh mẽ vỗ xuống.

Như Nguyên Thần Chương — Trần Hồi Áp là một trong những sát chiêu Như Nguyên Thần Chương mạnh nhất, tự nhiên không hề đơn giản, so với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền phong ấn hư không tương đối giống nhau, Như Nguyên Thần Chương — Trần Hồi Áp là tập trung, cho dù mục tiêu có phi độ liên tục nghìn dặm thì hai đạo Như Nguyên Thần Chương cũng sẽ thuần di nghìn dặm, xuất hiện trên đỉnh đầu, trấn áp mục tiêu.

Cổ Thần muốn tránh cũng không tránh được, đối mặt với hai đạo Như Nguyên Thần Chương — Trần Hồi Áp, trong lòng không kìm nổi cảm thấy rung động đối với thực lực của Độ Thiện đại sư, so với dự liệu ban đầu của hắn rõ ràng còn mạnh mẽ hơn vài phần.

- Trảm Sát Chi Phủ, trảm phá thương thiên, trảm phá hư không, trảm phá nhất thiết, trảm trảm trảm trảm trảm....

Cổ Thần hô lên liên tục, trong tiếng hét vang, sáu đạo phủ cương liên tục chém mạnh vào bầu trời.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Sáu đạo thanh âm hư không nứt vỡ vang lên, bầu trời đỉnh đầu Cổ Thần xuất hiện sáu đạo phủ cương mấy nghìn trượng chém mạnh lên cao, khiến Hư Không bị chém thành sáu vết rách chân không khổng lồ, một đạo Như Nguyên Thần Chương bị sáu đạo Trảm Sát Chi Phủ chém tan nát.

Đồng thời Cổ Thần bị lực phản chấn vô cùng to lớn khiến yết hầu ngòn ngọt, muốn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhất thời bị chấn rơi khỏi bầu trời, mạnh mẽ đập trên đại địa cát vàng.

Mà lúc này, đạo Như Nguyên Thần Chương — Trấn Hồi Áp thứ hai từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ vỗ thẳng đầu thân thể Cổ Thần.

Cổ Thần không còn kịp bỏ ra phủ cương chống lại Như Nguyên Thần Chương, chỉ đành phải ngạnh kháng một kích Như Nguyên Thần Chương.

Quang mang bên ngoài cơ thể chợt lóe, một cự đỉnh cổ lão tang thương đột nhiên xuất hiện, bao phủ Cổ Thần bên trong, giống như cả một căn phòng to lớn.

Ầm...

Như Nguyên Thần Chương chụp trúng, toàn bộ đại địa mạnh mẽ chấn động, xuất hiện nghìn vạn vết nứt nẻ sâu hoắm, chỗ chương cương chụp xuống, càng khiến đại địa cát vàng bị đánh tung tạo thành một lỗ thủng sâu tới mấy trăm trượng, khiến thân thể Cổ Thần và Thái Hư Tiên Đỉnh nhất tề bị chìm sâu xuống dưới lòng đất mấy trăm trượng.

Một đạo Như Nguyên Thần Chương này chụp xuống, chương cương vẫn chưa tiêu tán, mà hóa thành một ngọn núi lớn nghìn trượng, trấn áp bên ngoài Thái Hư Tiên Đỉnh, khiến Cổ Thần hầu như không thể động dậy.

Đạo chương cương biến thành ngọn núi cao nghìn trượng, so với ngọn núi cao nghìn trượng chân chính còn nặng nề hơn vô số lần, thậm chí so với ngọn núi lớn cao vạn trượng còn nặng hơn, hầu như tương đương với cả một dãy núi liên miên nghìn dặm, khiến Cổ Thần bị trấn áp bên dưới lòng đất, vĩnh viễn không thể xoay người.

Như Nguyên Thần Chương bị trấn áp xuống, lực lượng pháp tắc cường đại bao phủ nền đất phương viên vạn trượng, người bị Trấn Hồi Áp dưới lòng đất căn bản không thể sử dụng thổ độn thuật để chạy trốn.

Phía trên có Như Nguyên Thần Chương trấn áp, phía dưới không có chỗ để độn, thực sự là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Cổ Thần bị một đạo Như Nguyên Thần Chương — Trấn Hồi Áp đè ép dưới lòng đất, tuy rằng đang ở trong Thái Hư Tiên Đỉnh, hoàn toàn có thể chống lại được lực công kích cường đại kia, thế nhưng lực chấn động thật lớn cũng khiến hắn bị chấn tới mức đầu choáng mắt mờ, miệng mũi phun ra máu tươi, bị chút vết thương nhẹ.

Như Nguyên Thần Chương oanh trên mặt đất, hóa thành một ngọn núi khổng lồ, tựa hồ tồn tại tuyên cổ, bất động vạn năm, toàn bộ không gian lại khôi phục bình tĩnh ban đầu.

Ba vị cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ Khổng Lân thánh chủ, Tăng Đỉnh thánh chủ, Cơ Chiếu đang chuẩn bị giúp đỡ Độ Thiện đại sư một tay.

Thế nhưng Cổ Thần lại bị Độ Thiện đại sư trực tiếp trấn áp bên dưới nền đất, ngọn núi lớn nghìn trượng giống như bàn tay dựng đứng trên đại địa cát vàng, bất động vạn năm, một mảnh bình tĩnh, tựa hồ đã hoàn toàn trấn áp được Cổ Thần, khiến Cổ Thần hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Ba người Khổng Lân thánh chủ, Tăng Đỉnh thánh chủ, Cơ Chiếu nhìn thấy vậy, nhất thời chúc mừng đối với Độ Thiện đại sư:

- Độ Thiện đại sư quả nhiên thần công vô địch, Như Nguyên Thần Chưởng vừa ra, mặc Cổ Thần có thực lực cường đại hơn nữa thì cũng sẽ giống như đại thánh yêu cầu thái cổ kia, bị Phất tổ Nguyên trấn áp tới mức không thể nhúc nhích.

- A di đà phật, thiện tai thiện tai!

Hai tay Độ Thiện đại sư hợp lại thành hình chữ thập, thần thái có chút tự đắc, nói:

- Cổ Thần và yêu nghiệt làm bạn, làm Chiến thần cổ vu, đánh lên Thánh hoàng, quả thực là bại hoại nhân tộc, tội đáng chết vạn lần, để hấn bị trấn áp bên dưới Như Nguyên Thần Chưởng, vĩnh viễn không thể thoát ra ngoài được, cho tới khi đại nạn tới, thân tử đạo tiêu mới thôi, để đền lại tội nghiệt kiếp này hấn đã phạm.

- Đại sư từ bi vô hạn, kẻ khác kính nể.

Khổng Lâm thánh chủ, Tăng Đình thánh chủ, Cơ Chiếu đều luôn miệng khen ngợi.

Độ Thiện đại sư nói:

- Ta trợ giúp Thánh hoàng bệ hạ chữa thương, các người cũng trợ giúp bọn họ, nhanh chóng giúp bọn họ phục hồi thương thế, Thánh hoàng bệ hạ còn phải tiếp tục thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp.

Nói xong, Độ Thiện đại sư đi tới phía sau Thánh hoàng Cơ Nghiêu, song chưởng đặt sau lưng Thánh hoàng Cơ Nghiêu, lấy đại pháp tiên lực Phật môn trợ giúp Thánh hoàng Cơ Nghiêu chữa thương.

- Rõ, đại sư!

Ba vị cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ đỉnh Khổng Lâm thánh chủ, Tăng Đình thánh chủ, Cơ Chiếu nhất tề gật đầu, giúp cường giả Thánh đình, Phật môn chữa thương.

Ầm ầm...

Đúng lúc này, một tiếng vang vọng kinh thiên động địa bùng phát từ phía trong phong ấn có chữ phong lớn vạn tượng đã rách nát bất kham.

766. Chương 19: Đối Chiến (thượng).

Thánh hoàng Cơ Nghiêu mở to hai mắt, nhìn chữ phong thật lớn phía trước, nói:

- Xem ra tu sĩ thượng cổ bị nhốt trong phong ấn còn chưa bị vẫn lạc, bọn họ biết phong ấn sắp bị hủy rồi, vì vậy liên thủ tiến hành công kích đối với phong ấn, chỉ là muốn phá vỡ phong ấn từ bên trong rõ ràng khó khăn hơn gấp mười lần so với bên ngoài, xem ra chúng ta còn phải tiếp tục sử dụng Cổ Thần Huyết Tế đại pháp để phong ấn càng bị nghiền nát nhiều hơn một chút.

Một vị cường giả Phật môn Giá Vụ trung kỳ nói:

- Tu sĩ nhân tộc Hư Không kỳ có thọ nguyên bất quá chỉ hơn sáu nghìn năm, từ thời đại thượng cổ tới nay đã qua hơn vạn năm, Thánh hoàng bệ hạ, lẽ nào bị nhốt bên trong là chờ tử đại tiên Hợp Đạo kỳ? Bằng không chỉ có cường giả Hư Không kỳ yêu tộc mới có thể sống quá vạn năm mà vẫn chưa chết đi?

Thánh Hoàng Cơ Nghiêu nhắm lại hai mắt, không mở miệng, toàn lực chữa trị thương thế, Độ Thiện đại sư phía sau nói:

- Nơi này đã là sát biên giới tiên giới, phong ấn chính là thông đạo tiên phạm, chỗ giao tiếp hai giới, bởi vì chịu ảnh hưởng của pháp tắc sinh mệnh phạm giới, thọ nguyên tu sĩ so với tiên giới tăng lên nhiều lần, cường giả Hư Không kỳ sống qua hai ba vạn năm cũng không thành vấn đề, chỉ là nơi này không thể tu luyện, cho dù thọ nguyên có nhiều hơn nữa thì cũng giống như nước sông chảy đi không có tác dụng gì, không phải là địa phương tốt.

- Vậy vì sao bọn họ lại bị vây khốn ở nơi này? Trực tiếp tiến vào phạm gian vũ trụ, thọ nguyên càng tăng thêm mấy trăm lần, có thể đạt tới trường sinh chi cảnh, còn có thể tiếp tục tu luyện, chẳng phải rất tốt?

Một vị cường giả Hư Không kỳ Thánh đình hỏi.

Độ Thiện đại sư lắc đầu nói:

- Việc này sợ rằng chỉ có những tu sĩ thượng cổ bị nhốt lại giao điểm hai giới mới biết được.

Àm ầm...

Trong lúc nói chuyện, lại một tiếng bạo tạc kinh thiên từ bên trong chữ phong không lồ vang lên, tu sĩ thượng cổ bị nhốt tại giao điểm giữa hai giới tiến hành công kích đối với phong ấn rõ ràng có tần suất nhanh hơn.

Tiếng nổ kinh thiên động địa, chấn tới đất rung núi chuyển, thậm chí ngay cả Cổ Thần bị Như Nguyên Thần Chương trấn áp dưới lòng đất cũng có thể cảm nhận được.

Cổ Thần bị trấn áp bên dưới nền đất, vẫn chưa hề bị Độ Thiện đại sư để ý tới, nhưng không thể nhúc nhích, hẳn đang ở trong Thái Hư Tiên Đỉnh, về phần không gian lớn chừng căn phòng bên trong Thái Hư Tiên Đỉnh vẫn có thể giúp hắn hoạt động tự do.

Chỉ là, Cổ Thần bị một chương Như Nguyên Thần Chương trấn ép tới mức bị thương, mà Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa bị đánh lén, không thể một kích giết chết, bọn họ đã có chuẩn bị, Cổ Thần một mình một người thể đan lực bạc, có Độ Thiện đại sư và đông đảo cường giả Thánh đình, Phật môn, Cổ Thần không thể tạo thành uy hiếp đối với Thánh hoàng Cơ Nghiêu nữa rồi.

Mà Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã bị Cổ Thần đánh lén trọng thương, hẳn là đang lấy chữa thương làm trọng, tạm thời không tiếp tục thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn Cổ Thương Khung sẽ không có nguy hiểm gì.

Dưới lòng đất, Cổ Thần định nhân cơ hội khôi phục thương thể rồi mới nghĩ đối sách.

Trong cơ thể hắn có mộc chi bản nguyên, so với bất kỳ thánh dược liệu thương nào trong thiên hạ đều tốt hơn gấp trăm lần, thậm chí ngay cả Mộc Nguyên Tiên Giới cũng xa xa không bằng.

Cổ Thần thụ thương không nghiêm trọng lắm, chỉ là bị lực chấn động khiến thân thể bị phá hủy nhiều chỗ, lực lượng pháp tắc công kích đều bị Thái Hư Tiên Đỉnh chống đỡ chín phần, bằng vào mộc chi bản nguyên có thể hồi phục lại rất nhanh, chỉ ít cũng nhanh hơn rất nhiều so với Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Dưới sự trấn áp của Như Nguyên Thần Chương, Cổ Thần ở bên trong Thái Hư Tiên Đỉnh không có người quấy rối, thôi động mộc chi bản nguyên, thương thể khắp có thể khôi phục lại với tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Chỉ trong thời gian hai trăm lần hô hấp, hai mắt Cổ Thần chợt lóe tinh quang, dưới sự trị liệu của mộc chi bản nguyên, thương thể trong cơ thể Cổ Thần đã triệt tan hết, khôi phục lại trạng thái hoàn mỹ ban đầu.

Thậm chí bởi vì một chương Như Nguyên Thần Chương — Trấn Hồi Áp của Độ Thiện đại sư, rung động tam đại bản nguyên trong mệnh tuyến, khiến tam đại bản nguyên dung hợp càng thêm sâu hơn, đối với lĩnh ngộ tam đại pháp tắc càng tinh tiến thêm một bước.

Tuy rằng Thánh hoàng Cơ Nghiêu cũng được Hoàng Thiên Tỳ chặn lại phần lớn lực lượng pháp tắc công kích, thế nhưng lực phòng ngự của Hoàng Thiên Tỳ so ra kém hơn Thái Hư Tiên Đỉnh rất nhiều, vừa bị Cổ Thần đột nhiên đánh lén, trong lòng không phòng bị, vì vậy thụ thương so với Cổ Thần nghiêm trọng hơn không ít.

Cho dù có Độ Thiện đại sư trợ giúp khôi phục thương thể, ít nhất cũng cần phải có trên dưới ba nghìn lần hô hấp mới có thể hoàn toàn khôi phục, hầu như cần nửa canh giờ.

Cổ Thần trị hết thương thể chỉ trong thời gian hai trăm lần hô hấp, tiếng nổ thật lớn vang lên không ngừng, tròn vang lên bảy lần, đồng thời khoảng cách mỗi một lần càng lúc càng ngắn hơn, xem ra chúng tu sĩ bên trong phong ấn biết phong ấn sắp bị nghiền nát, vì vậy càng ra sức không kích hơn.

Nếu như có thể trước khi chúng tu sĩ bên trong phong ấn phá hủy phong ấn, bám trụ được đám người Thánh hoàng Cơ Nghiêu, như vậy Thánh hoàng Cơ Nghiêu sẽ không cần phải tiếp tục thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp, theo đó Cổ Thương Khung cũng không cần phải chết.

Thương thể đã khôi phục, Cổ Thần không thể tiếp tục bị trấn áp bên dưới lòng đất như hiện tại nữa rồi, không thể để Thánh hoàng Cơ Nghiêu nhàn rỗi chữa thương, cho dù không giết chết được hắn thì cũng phải quấy rầy không tha.

Xích mang chột lóe, Chiến Thần Lệnh liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Thuần dương chi hỏa, đốt sạch vạn vật, đốt hết mọi thứ, đốt...

Tiên lực thuần dương của Cổ Thần điên cuồng dũng mãnh truyền vào trong Chiến Thần Lệnh, trong sát na Chiến Thần Lệnh phát qua thuần dương chi hỏa, dưới sự khống chế của tiên lực thuần dương, cuộn trào mãnh liệt phun ra ngoài.

Một đầu trường long hỏa diễm thuần màu trắng từ trong Chiến Thần Lệnh phun ra, trong sát na liền lan tràn bốn phía xung quanh Cổ Thần, không ngừng tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài, thiêu đốt ngọn núi khổng lồ do Như Nguyên Thần Chưởng biến thành.

Thuần dương chi hỏa, đốt tan vạn vật, thậm chí ngay cả chư tử đại tiên cũng có thể bị thiêu đốt tới chết, ngọn núi khổng lồ do Như Nguyên Thần Chưởng biến thành bất quá là do Độ Thiện đại sư dùng tiên lực phạt hiệu ngưng tụ thành, so với chư tử đại tiên kém xa vạn dặm, dưới tình huống thuần dương chi hỏa liên tục đốt cháy, rất nhanh toàn bộ ngọn núi bị diệt căn cơ, rất có một loại cảm giác sẽ tan vỡ.

Độ Thiện đại sư đang trợ giúp Thánh hoàng Cơ Nghiêu chữa thương đột nhiên biến sắc, kinh ngạc nhìn ngọn núi xa kia, ngọn núi kia là do hắn dùng tiên lực phạt hiệu ngưng tụ thành, hắn có thể cảm giác được tiên lực phạt hiệu của hắn đang bị hủy diệt kịch liệt, biến mất cực nhanh.

- Không tốt — Cổ Thần không bị trấn áp ngăn chặn!

767. Chương 19: Đối Chiến (hạ).

Độ Thiện đại sư thét lên một tiếng kinh hãi, hai bàn tay vốn áp sau lưng Thánh hoàng Cơ Nghiêu lập tức dời đi, đang muốn tiếp tục đánh thêm một chưởng Như Nguyên Thần Chưởng — Trấn Hồi Áp, nhưng đã quá muộn.

Ầm...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngọn núi khổng lồ do Như Nguyên Thần Chưởng hóa thành trong sát na bị phá tan thành mảnh nhỏ, sụp đổ tan tành mây khói, một đoàn hỏa diễm thuần màu trắng phóng lên cao.

Thân thể của Cổ Thần dưới thuần dương chi hỏa bao phủ bay lên trời cao.

- Độ Thiện tặc lư, ăn của ta một chưởng!

Cổ Thần hét lớn, một chưởng đánh mạnh, một đạo chưởng cương màu đỏ hồng từ lòng bàn tay Cổ Thần kích bắn ra, hóa thành nghìn trượng, mạnh mẽ phách về phía Độ Thiện đại sư.

Độ Thiện đại sư, Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Khổng Lân thánh chủ cùng với các cường giả còn lại không cách quá xa, rất cả đều bị chưởng cương bao phủ.

Một đạo chưởng cương màu đỏ này là do bản nguyên chi hỏa hùng hực thiêu đốt ngưng tụ mà thành, chính là bản nguyên ẩn trong bản nguyên chi hỏa, lực công kích cực mạnh, so với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền không hề thua kém hơn.

Tại lúc Cổ Thần chưa tu luyện thành Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn, Như Nguyên Thần Chưởng của Phật môn chính là thần công chưởng pháp đệ nhất thiên hạ, thế nhưng sau này thần công chưởng pháp đệ nhất thiên hạ sẽ phải đổi chủ, thuộc về Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn của Cổ Thần rồi.

Bản nguyên chi hỏa tuy rằng kém hơn so với thuần dương chi hỏa, nhưng lại là cực hạn ngũ hành, cho dù là chư tử đại tiên cũng không thể chịu đựng được, trừ phi là thái cổ đại năng siêu thoát khỏi phạm vi ngũ hành mới có thể không bị ảnh hưởng bởi bản nguyên chi hỏa.

Đồng thời, một đạo Bản Nguyên Hỏa Ẩn này, bề ngoài có chứa rất nhiều hỏa diễm thuần màu trắng, Cổ Thần đã để thuần dương chi hỏa bám vào mặt ngoài của Bản Nguyên Hỏa Ẩn, khiến uy lực của Bản Nguyên Hỏa Ẩn tăng lên rất nhiều.

Uy thế của một đạo Bản Nguyên Hỏa Ẩn này so với một đạo Trảm Sát Chi Phủ càng thêm mạnh mẽ.

- Nghịch tặc muốn chết!

Độ Thiện đại sư gầm lên một tiếng:

- Như Nguyên Thần Chương — Phá!

Bàn tay không nhanh không chậm hướng lên bầu trời, một đạo chương ẩn thuần màu vàng lập tức từ trong lòng bàn tay của Độ Thiện đại sư nổ bắn ra, trong nháy mắt biến thành hơn nghìn trượng, hướng về phía Bản Nguyên Hỏa Ẩn của Cổ Thần đánh tới.

Ầm...

Hai đạo chương ẩn va chạm trong không trung, phát sinh tiếng nổ chấn động thiên địa, đều tan nát thành phần hạt.

Chỉ là Như Nguyên Thần Chương nổ tan thành hư vô, Bản Nguyên Hỏa Ẩn tuy cũng bị vỡ vụn, nhưng còn có rất nhiều bản nguyên chi hỏa không bị diệt, bí mật theo thuần dương chi hỏa từ trên trời giáng xuống, giống như một cơn mưa lửa ngập trời.

Đồng thời thân thể Cổ Thần bị Như Nguyên Thần Chương của Độ Thiện đại sư chấn động văng ngược lại phía sau tròn mười bước, trong hư không xuất hiện mười bước chân, theo bước chân là mười vết hư không rạn nứt như mạng nhện, thực lực của Độ Thiện đại sư quả nhiên mạnh tới kinh người.

Đối mặt với mưa lửa khắp bầu trời, chúng cường giả Thánh Đình, Phật môn không chút hoang mang, hay bàn tay nắm mạnh vào hư không, một cỗ khí lưu xoáy tròn xuất hiện, trong sát na biến thành gió xoáy mãnh liệt, phong lên cao, tất cả hỏa diễm đều bị gió xoáy thổi trúng, cuốn theo bay về phương xa.

- Bản Nguyên Thủy Ẩn!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, sáu tay đều xuất hiện, đánh ra sáu đạo chương ẩn giống như từ thủy ngân đúc thành.

- Một giọt bản nguyên chi thủy nặng tương đương một ngọn núi nghìn trượng, xem các ngươi có thể thổi đi được hay không!

Theo Cổ Thần hét lớn một câu, sáu đạo Bản Nguyên Thủy Ẩn trong sát na đánh ra, hướng về phía chúng cường giả Thánh đình, Phật môn mạnh mẽ chụp xuống.

Trong mắt Độ Thiện đại sư hiện lên một tia kinh ngạc, chương pháp của Cổ Thần tuy rằng rất giống so với Ngũ Hành Phân Thần Ẩn của Tàng gia Đại Doanh, thế nhưng so với Ngũ Hành Phân Thần Ẩn càng cường đại hơn không chỉ trăm lần, thậm chí đệ nhất thần công Phật môn Như Nguyên Thần Chương còn có chỗ thua kém.

- Mọi người đồng loạt ra tay, trực tiếp phản chấn nghịch tặc này tới chết.

Độ Thiện đại sư lập tức hét lớn, sau đó hai mắt mở trừng, mạnh mẽ hít sâu một hơi, tựa hồ đã vận chuyển công lực tới mức cao nhất, sau đó song chương đánh mạnh lên không trung.

Hai đạo quyền ẩn màu vàng từ song chương của Độ Thiện đại sư nổ bắn ra, trong sát na biến thành mấy nghìn trượng, giống như che trời che đất, hướng về phía sau đạo Bản Nguyên Thủy Ẩn oanh kích mạnh mẽ.

Cùng lúc đó ba vị cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ Khổng Lâm thánh chủ, Tàng Đình thánh chủ, Cơ Chiếu đồng thời đánh ra hai chương hướng về phía Bản Nguyên Thủy Ẩn, theo sát phía sau Như Nguyên Thần Chương của Độ Thiện đại sư.

Tuy rằng so sánh với Như Nguyên Thần Chưởng của Độ Thiện đại sư, chưởng ấn của ba người thua kém tương đối lớn, thế nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó vẫn đủ sức kinh thiên động địa, lay chuyển núi sông.

Một vị chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh và ba vị cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ đồng thời liên thủ một kích, lực lượng ẩn chứa bên trong quả nhiên long trời lở đất, cho dù là Ngô Tinh cũng khó có thể ngăn cản được một kích liên thủ của bốn vị cường giả này.

Cổ Thần so sánh với Ngô Tinh, thực lực càng thêm hơn nửa bậc, sự nhiên không dám đón đỡ, bằng không thực sự sẽ bị chưởng lực cường đại kia trong nháy mắt phản chấn mà chết.

Nhanh chóng cắt đứt liên hệ tiên lực với sáu đạo Bản Nguyên Thủy Ấn, mất đi tiên lực thuần dương của Cổ Thần duy trì, Bản Nguyên Thủy Ấn trong nháy mắt tán loạn, hóa thành bản nguyên chi thủy từ trên trời ập xuống.

Mỗi một giọt bản nguyên chi thủy tương đương với cả ngọn núi cao nghìn trượng, bản nguyên chi thủy vô cùng vô tận từ trên trời cao rơi xuống, cũng đủ khiến cường giả Hư Không kỳ bị đập nửa chết nửa sống.

Tuy nói Cổ Thần đã triệt tiêu kết nối tiên lực, bản nguyên chi thủy cũng mất đi thủy chi bản nguyên chống đỡ, rất nhanh sẽ từ từ biến mất trong thiên địa, thế nhưng ít ra cũng duy trì được trong thời gian vài lần nháy mắt, trong thời gian vài lần nháy mắt này, bản nguyên chi thủy nặng nề không gì sánh được ẩn chứa lực công kích vô cùng kinh người.

Bản nguyên chi thủy vô cùng vô tận từ trên bầu trời ập xuống, bị Như Nguyên Thần Chưởng của Độ Thiện đại sư đánh trúng, trong sát na rất nhiều bản nguyên chi thủy bị phá tan thành, hóa thành hơi nước, biến mất trong hư không.

Càng nhiều bản nguyên chi thủy bị đánh trúng văng ngược lại, có một số văng tung tóe bốn phía, có một số bay ngược lại bầu trời rồi lại rơi xuống dưới đất.

Cổ Thần và sáu đạo Bản Nguyên Thủy Ấn này không còn kết nối với nhau, cho dù sáu đạo chưởng ấn bị đánh nát bấy trong nháy mắt, hóa thành hư vô, nhưng Cổ Thần cũng không hề bị nửa phần lực phản chấn.

Cũng chỉ có Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn của Cổ Thần sau khi mất đi tiên lực duy trì mới có thể hóa thành pháp tắc bản nguyên ngũ hành, bảo trì lực lượng công kích, nếu như là bất kỳ loại chưởng pháp nào khác, mất đi lực lượng tiên lực khống chế, vô luận là chưởng cương lợi hại cỡ nào đi nữa cũng bị tán loạn, hóa thành cương khí tiên lực, trực tiếp tiêu tán trong hư không.

768. Chương 20: Tiên Ma Thượng Cổ (thượng).

Bản Nguyên Thủy Ấn rơi xuống dưới đất bị chưởng ấn của ba người Khổng Lâm thánh chủ, Tăng Đỉnh thánh chủ, Cơ Chiêu vũ mạnh, giống như ông kích của Như Nguyên Thần Chưởng, đại bộ phận hóa thành hơi nước biến mất, một bộ phận nhỏ văng đi bốn phía, còn lại một bộ phận nhỏ văng ngược lên bầu trời rồi lại rơi xuống.

Chúng cường giả dưới mặt đất có thể cảm nhận được từ trong những giọt nước rơi xuống ẩn chứa pháp tắc hệ thủy cực kỳ thấu triệt, có lực công kích vô cùng mạnh mẽ, khiến chúng cường giả thấy nguy cơ lạnh lẽo ập tới, chỉ đành một lần nữa đánh ra chưởng ấn, ngăn cản bản nguyên chi thủy rơi trúng người.

Mà lúc này, sáu tay của Cổ Thần khẽ động, lại có sáu đạo chưởng ấn màu xanh vô tới, quát lớn:

- Ném thử vị đạo Bản Nguyên Thủy Ấn rồi, tiếp tục ném thử công kích Bản Nguyên Mộc Ấn đi!

Đang khi nói chuyện, sáu đạo Bản Nguyên Mộc Ấn lại từ trên đỉnh đầu các vị cường giả Độ Thiện đại sư hạ xuống.

Kết nối tiên lực bị cắt đứt, Bản Nguyên Mộc Ấn cũng sẽ bị tán loạn, thế nhưng hóa thành vô số cương trụ bản nguyên chi mộc từ trên bầu trời mạnh mẽ giáng xuống, tập kích hướng về chúng cường giả bên dưới.

Bản nguyên chi mộc, ẩn chứa cực hạn của pháp tắc hệ mộc, diệt sát sinh cơ.

Vật cực tất phản, cực hạn của pháp tắc hệ một chính là cực hạn của sinh cơ, cũng chính là chết!

Trong sát na, chúng cường giả bị khí tức tử vong nồng đậm bao phủ, tựa hồ sinh cơ trong cơ thể sẽ lập tức bị mất hết, sinh mệnh của bọn họ lập tức bị tiêu tan.

- Đây đến tột cùng là loại chứng pháp gì? Sao lại lợi hại như vậy?

Lúc này, chúng cường giả Thánh đình, Phật môn đều hoảng sợ trong lòng.

Bọn họ không dám để bản nguyên chi một trực tiếp từ trên bầu trời hạ xuống, đập vào thân thể bọn họ, nói cách khác bọn họ cảm thụ được sẽ không phải là khí tức tử vong, mà là sinh cơ mất đi chân chính, tử vong thực sự phủ xuống rồi.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Bốn vị cường giả Độ Thiện đại sư, Khổng Lâm thánh chủ, Tăng Đình thánh chủ, Cơ Chiếu nhất tề xuất thủ, hướng về phía bản nguyên chi một trên bầu trời đánh mạnh, thế nhưng sáu đạo bản nguyên chi một này đã không còn một chút quan hệ với Cổ Thần, vô luận là bốn vị cường giả có sử dụng bao nhiêu lực lượng, đánh bản nguyên chi một thành bộ dáng gì đi nữa thì cũng không thể tạo thành thương tổn đối với Cổ Thần.

Bản nguyên chi một so với bản nguyên chi thủy còn kiên cố hơn rất nhiều, cho dù bị đánh nát thì cũng sẽ biến thành vô số khối nhỏ mà không bị trực tiếp đánh tan thành bột phần, vì vậy bản nguyên chi một rơi xuống so với bản nguyên chi thủy càng thêm khó ứng phó.

Trừ phi đánh bản nguyên chi thủy vắng đi chỗ khác, bằng không không còn biện pháp nào khác, rất khó có thể phá hủy.

Bản nguyên chi một trên bầu trời hạ xuống còn chưa hoàn toàn bị bốn người Độ Thiện đại sư, Khổng Lâm thánh chủ, Tăng Đình thánh chủ, Cơ Chiếu đánh tan, Cổ Thần trên bầu trời xa xa khẽ động sáu cánh tay, lại có sáu đạo Bản Nguyên Thủy Ấn oanh kích tới.

Một lần Bản Nguyên Thủy Ấn, một lần Bản Nguyên Mộc Ấn, Cổ Thần đứng trong hư không xa xa cách mấy nghìn trượng, oanh kích Bản Nguyên Thủy Ấn và Bản Nguyên Mộc Ấn xuống đỉnh đầu đám người Độ Thiện đại sư, Cổ Thần liền lập tức triệt tiêu kết nối tiên lực, khiến chứng ấn tự động tán loạn, hóa thành bản nguyên chi thủy, bản nguyên chi một rơi xuống đỉnh đầu chúng cường giả.

Cứ như vậy, Cổ Thần hầu như đứng tại thế bất bại.

Mà bốn vị cường giả Độ Thiện đại sư, Khổng Lâm thánh chủ, Tăng Đình thánh chủ, Cơ Chiếu bị bản nguyên chi thủy và bản nguyên chi một trên bầu trời liên tục rơi xuống kiềm chế gắt gao, không thể thoát thân, căn bản không có lực lượng dư thừa đi trợ giúp Thánh hoàng Cơ Nghiêu cùng với mấy vị cường giả Hư Không trung sơ kỳ khác tri liệu thương thế.

Không có Độ Thiện đại sư trợ giúp tri liệu, thời gian Thánh hoàng Cơ Nghiêu khôi phục thương thế chỉ ít kéo dài gấp đôi.

Trong cơ thể Cổ Thần có thủy chi bản nguyên và mộc chi bản nguyên, hầu như có thể vô hạn oanh kích ra Bản Nguyên Thủy Ấn và Bản Nguyên Mộc Ấn, tiêu hao tiên lực đối với Cổ Thần mà nói hoàn toàn không đáng nhắc tới, căn bản không có khả năng xuất hiện tình huống tiên lực tiêu hao quá nhiều mà hư thoát.

Dưới sự công kích liên tục không ngừng nghỉ của Bản Nguyên Thủy Ấn và Bản Nguyên Mộc Ấn, Cổ Thần đã thành công kiềm chế được bốn vị cường giả siêu cấp Độ Thiện đại sư.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tiếng nổ trong chữ phong vạn trượng xa xa càng lúc càng dày đặc hơn, thanh âm cũng càng lúc càng lớn.

Chúng tu sĩ thượng cổ bị nhốt trong phong ấn càng lúc càng thêm công kích mãnh liệt.

Cổ Thần căn cứ vào tiếng nổ không ngừng nghỉ kia đại khái suy đoán được bị vây khốn bên trong phong ấn rất có thể chính là cường giả thời đại thượng cổ, Ngô Tinh tìm kiếm long hoàng cũng có khả năng ở trong đó, chỉ cần phong ấn vừa bị vỡ ra, Thánh hoàng Cơ Nghiêu sẽ không cần phải tiếp tục thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp, vậy phụ thân Cổ Thương Khung coi như tạm thời an toàn.

Long hoàng chính là cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ thời đại thượng cổ, là đại nhân vật tương đương với chư tử đại tiên nhân tộc, nếu như Ngô Tinh và long hoàng có quan hệ mật thiết, đến lúc đó Cổ Thần có thể mượn lực long hoàng chém giết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, cứu phụ thân Cổ Thương Khung ra cũng không phải là việc khó.

- Cổ Thần lão đệ!

Đang lúc Cổ Thần đang bám trụ mấy vị cường giả siêu cấp Độ Thiện đại sư, có thời gian suy nghĩ tình huống phát triển phía sau, đột nhiên có tiếng hét từ xa xa truyền tới.

Cổ Thần nghe được rất rõ ràng, chính là thanh âm của Ngô Tinh.

Cổ Thần liếc mắt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cách mấy nghìn dặm, bốn người Ngô Tinh, Ngọc Kinh Vương, Long Thương, Long Dã đang phi độn về phía bản thân.

Bốn người Ngô Tinh căn cứ vào lộ tuyến long hoàng lưu lại rất cuộc cũng vượt qua được Tây Hải vốn xưng là Tiên Nhân Phần Mộ, đi tới chỗ sâu nhất trong Tây Hải, vị trí thông đạo tiên phàm.

Thấy bốn người Ngô Tinh chạy tới, đám người Độ Thiện đại sư nhường mào, Thánh hoàng Cơ Nghiêu còn cần một đoạn thời gian nữa mới có thể hoàn toàn phục nguyên, hiện tại một mình Cổ Thần đã có thể quán chân được bốn vị cường giả chưa bị thụ thương, nếu như thêm Ngô Tinh, bọn họ sẽ lập tức rơi vào hạ phong.

Đồng thời, theo Ngô Tinh cùng đến còn có ba vị cường giả siêu cấp Hư Không kỳ, thực lực cũng rất kinh người.

Chính vào lúc này, bốn vị cường giả Hư Không trung kỳ bên phía Thánh đình và Phật môn đứng lên, bọn họ chỉ bị Đại Phạm Âm thuật của Độ Thiện đại sư chấn thương, thụ thương không nặng lắm, so với ba vị cường giả Hư Không sơ kỳ nhẹ hơn rất nhiều, trải qua đoạn thời gian chữa thương vừa rồi đã hoàn toàn khôi phục như thường.

- Ngô Tinh đại ca, trợ giúp ta một tay, chém giết lão tặc Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Thấy đám người Ngô Tinh tới, Cổ Thần vui vẻ, hoan hô kêu gọi.

- Tốt! Độ Thiện lão tặc lựa kia giao cho ta, ha ha...

Ngô Tinh ha ha cười, cách xa nghìn dặm liền lập tức oanh kích một quyền về phía Độ Thiện đại sư.

Oanh...

769. Chương 20: Tiên Ma Thượng Cổ (hạ).

Quyền ấn xuyên qua vạn dặm, thẳng hướng Độ Thiện đại sư đánh tới.

- Cổ Thần giao cho ba người các người!

Độ Thiện đại sư hét lớn với ba người Không Lân thánh chủ, Tăng Đỉnh thánh chủ và Cơ Chiếu, Ngô Tinh đã xuất thủ, hắn không dám coi thường, tập trung toàn lực ứng phó.

Đang khi nói chuyện, một chưởng đánh ra, Như Nguyên Thần Chưởng màu vàng trong nháy mắt bắn trúng quyền cương của Ngô Tinh, một tiếng nổ vang, song song tan vỡ.

Độ Thiện đại sư lui về phía sau nửa bước, thân thể Ngô Tinh vốn lao về phía trước tức thì chấn động, đành phải dừng lại, quát lớn:

- Khá lắm tặc nghiệt lư, tu vi so với lần trước lại có tiến triển rồi.

Ầm...

Độ Thiện đại sư đang muốn nói, đột nhiên một tiếng nổ vang chấn động thiên địa từ trong chữ phong vạn trượng kia truyền tới, một tiếng nổ vang này hoàn toàn vượt qua những tiếng trước, toàn bộ hư không đều bị tiếng nổ chấn thành hình cuộn sóng.

Thân thể mọi người đều theo đó chấn động mạnh mẽ, trong lòng hoảng hốt, nhất tề dừng lại chuyển đầu nhìn về phương hướng chữ phong vân trượng kia.

Chỉ thấy chữ phong lớn vân trượng đã hoàn toàn nát bấy, một đoàn lại một đoàn khí tức dâng trào tới cực điểm, cường đại không gì sánh được từ bên trong truyền ra, chớp mắt xuất hiện hơn một nghìn đạo thân ảnh từ chỗ chữ phong vân trượng bị nghiền nát vọt ra.

Khí tức những người này cường đại không gì sánh được, chỉ ít cũng có tu vi Hư Không hậu kỳ, mà có tới một nửa là chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong.

Khiến mọi người chấn động nhất chính là có gần hai trăm vị cường giả, khí tức trên người bọn họ khủng khiếp tới kinh người, vượt xa chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, tựa hồ chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể đơn giản giết chết cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ.

Trang phục của những người này khác nhau, Cổ Thần nhìn thấy trong đó có không ít cường giả mặc y phục có thêu tiêu chí Hư Thiên Tông và Âm Dương Ma Tông.

Rất nhiều cường giả nho, ma, vu, đạo, yêu, phật thời đại thượng cổ bị nhốt gần thông đạo tiên phạm vạn năm trước rốt cuộc cũng thoát khỏi ra ngoài.

...

Vô luận là cường giả Thánh đình, Phật môn hay đám người Cổ Thần, Ngô Tinh cũng đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, hoàn toàn bị chấn trụ.

Đột nhiên xuất hiện hơn một nghìn tu sĩ thực lực cường đại tới như vậy, ngay cả tu vi thấp nhất cũng là Hư Không hậu kỳ, mà chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cấp độ Ngô Tinh, Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư lại có tới hơn năm trăm người.

Đương nhiên, những người này không phải là điều khiến mọi người khiếp sợ nhất.

Khiếp sợ nhất chính là gần hai trăm vị cường giả cái thể đứng xen lẫn với nhau, nhưng khí tức dâng trào tới cực điểm lại vô cùng chói mắt, mỗi một người đều có ý vị chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể đơn giản giết chết chúng cường giả thực lực Hư Không kỳ như Ngô Tinh, Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Độ Thiện đại sư hay Cổ Thần...

Mỗi một cử động nhỏ nhất của bọn họ đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc cực hạn, ánh mắt mỗi một người đều khiến người khác sinh lòng kinh sợ, tựa hồ chỉ cần một ánh mắt là có thể giết chết được chí cường giả.

Lẽ nào gần hai trăm vị cường giả cái thể này chính là chư tử đại tiên thượng cổ?

Trong lòng các vị cường giả thất kinh, theo như ghi chép, thời đại thượng cổ, số lượng cường giả cấp bậc chư tử đại tiên không nhiều lắm, trừ phi là đầu thời thượng cổ, số lượng cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ cùng một lúc có gần trăm, trong cùng một thời kỳ thượng cổ trung kỳ, hậu kỳ, số lượng cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ chưa bao giờ vượt qua năm mươi người, như thế nào có khả năng một lần duy nhất xuất hiện gần hai trăm vị cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ?

- Người của Thánh đình Cơ gia?

- Người của thánh địa Phật môn?

Đột nhiên, hai đạo thanh âm vang lên, trong thanh âm ẩn chứa lực lượng pháp tắc chấn động nhân tâm, một vị cường giả cái thể mặc hoàng bào cửu long cùng với một vị cường giả cái thể đầu trọc, mặc áo cà sa từ trong đoàn người bước ra, ánh mắt rơi vào người Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu mặc long bào cửu long, thắt lưng đeo triển ngọc đá, tu sĩ hiện nay vừa nhìn liền biết được là Thánh hoàng Thánh đình, trang phục của vị cường giả cái thể mặc hoàng bào cửu long kia tương tự với Cơ Nghiêu, hiển nhiên là cường giả Cơ gia thời đại thượng cổ.

Độ Thiện đại sư mặc áo cà sa, đầu trọc lóc, so với Thánh hoàng Cơ Nghiêu càng thêm rõ ràng, vị cường giả cái thể đầu trọc mặc áo cà sa kia chính là cường giả Phật môn thánh địa Thiên Thiên Tự thời đại thượng cổ, liếc mắt liền nhận ra được thân phận của Độ Thiện đại sư.

Đang khi nói chuyện, hai vị cường giả cái thể liền bước tới trước mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư.

Phía sau hai người còn có hơn mười vị cường giả cái thể khác cùng với hơn ba trăm vị cường giả siêu cấp Hư Không kỳ, hầu như chiếm một phần ba nhân số.

- Người bị thương?

Cường giả cái thể mặc hoàng bào cúi long nhìn vào Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Đối mặt với cường giả cái thể Cơ gia thời đại thượng cổ, tự ngạo như Thánh hoàng cũng phải hạ thấp cái đầu, ôm quyền cung kính nói:

- Thánh hoàng Cơ gia đời thứ sáu mươi lăm ra mắt chư vị tổ bối.

Bên cạnh vị cường giả cái thể kia còn có hơn mười tu sĩ mặc hoàng bào cúi long, trong đó cường giả cái thể có khí tức kinh khủng nhất chừng sáu người, chỉ cường giả tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong tương đương với Cơ Nghiêu chừng hơn ba mươi người, còn lại đều là siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ.

Độ Thiện đại sư ngay bên cạnh cũng hợp hai tay thành hình chữ thập, cung kính hành lễ đối với cường giả cái thể Phật môn, nói:

- Trụ trì Thiên Thiên Tự đời một trăm lẻ chín ra mắt chư vị sư tổ.

Bên cạnh vị cường giả cái thể này tổng cộng có mười hai vị cường giả cái thể có khí tức kinh khủng gần sát với hắn, tăng nhân phía sau càng có số lượng nhiều hơn so với Cơ gia, tổng cộng gần trăm.

Bất quá Thánh đình còn có tứ đại nho môn thánh gia Khổng, Tăng, Nhan, Mạnh, chính thể thực lực so với Phật môn chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Vị cường giả cái thể Phật môn kia nói:

- Bản tọa Kim Thai tôn giả, phong ấn Kiền Vũ Thánh hoàng bày ra là do các người phá vỡ?

Độ Thiện đại sư cung kính trả lời:

- Là do Thánh hoàng bệ hạ thi triển Cổ Thần Huyết Tế đại pháp phá vỡ phong ấn, chúng ta chỉ tương trợ.

- Tốt, Phật môn chúng ta nhận ân huệ không thể không đền đáp...

Nói xong, Kim Thai tôn giả nhấc tay, ném một viên đan dược lập lòe phát quang giống như ngọc thạch về phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu, nói:

- Đây là ngọc tủy đan, có thể trợ giúp người cấp tốc khôi phục thương thể, coi như tỏ lòng biết ơn đối với Thánh hoàng các hạ.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu tiếp nhận ngọc tủy đan, không chút do dự, trực tiếp nuốt vào bụng, nói:

- Đa tạ Kim Thai tôn giả.

Ngọc tủy đan cực kỳ hiệu quả, sắc mặt của Thánh hoàng Cơ Nghiêu chốc lát đã chuyển biến tốt đẹp, xem ra không bao lâu sau là có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

770. Chương 21: Cường Giả Cái Thể.

Bên phía Thánh đình, Phật môn đột nhiên tăng thêm nhiều vị cường giả cái thể có khí tức kinh khủng tới như vậy, trong lòng đám người Cổ Thần chốc lát hạ xuống hầm băng, lực lượng địch nhân đã tăng mạnh tới trình độ khủng bố.

Không nói tới những cường giả cái thể khí tức kinh khủng kia, chỉ cần hơn mười vị chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong phía sau, thực lực mỗi một người sợ rằng đều không người Ngô Tinh, đối với năm người Cổ Thần, Ngô Tinh, Ngọc Kinh Vương, Long Thương, Long Dã mà nói, hoàn toàn là tồn tại không thể đối kháng.

Rống...

Đột nhiên có tiếng long ngâm vang vọng trời đất.

Thân thể Ngô Tinh biến đổi, trong sát na biến thành một đầu ngân long chiều cao tới năm nghìn trượng, xoay quanh một vòng trong hư không.

Ngân long cũng không phải bất cứ một bộ nào trong bát bộ long tộc, so với huyết long biến dị rất giống nhau, đều là một loại huyết mạch biến dị trong long tộc, so với huyết mạch ngũ thảo kim long không chút thua kém.

Long Thương, Long Dã theo sát sau Ngô Tinh, thân thể biến đổi, lập tức phân biệt biến thành hai đầu kim long hơn bốn nghìn trượng và hơn ba nghìn trượng, phát ra tiếng gầm vang trời.

Ba người Ngô Tinh, Long Thương, Long Dã không phải là biểu diễn long thân khổng lồ của chính mình, mà là cho thấy thân phận.

Năm người Ngô Tinh đã đối lập với đám người Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư, hơn nghìn vị cường giả phá vỡ phong ấn thoát ra liếc mắt liền nhận biết được.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư không cần biểu thị thân phận, y phục, đầu trọc đặc thù của bọn họ khiến chúng cường giả thượng cổ Thánh đình và Phật môn liếc mắt liền nhận ra, điều này khiến đám người Ngô Tinh cảm thấy áp lực trầm trọng, bọn họ hiển lộ thân phận là muốn tìm kiếm viện thủ, bởi vì năm người bọn họ căn bản không thể nào chống đối lại cường giả thượng cổ của Thánh đình và Phật môn.

Nếu cường giả thượng cổ Thánh đình và Phật môn đều đã xuất hiện, như vậy rất có thể có cường giả long tộc thượng cổ tồn tại, tuy rằng Ngô Tinh chưa phát hiện ra long hoàng, thế nhưng cũng thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc trong long tộc thời đại thượng cổ.

Quả nhiên bọn họ thể hiện thân phận long tộc, lập tức có mấy chục vị cường giả chạy tới bên cạnh bọn họ.

Cường giả cái thể khí tức kinh khủng chừng sáu vị, chỉ cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh có gần hai mươi vị, còn lại đều là cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ.

Hiển nhiên, những người này đều là cường giả long tộc thời đại thượng cổ, thấy đám người Ngô Tinh cầu cứu, liền lập tức chạy tới.

A...

Đúng lúc này, Ngọc Kinh Vương cũng nháy mắt lộ ra nguyên hình, hóa thành một đầu cá voi lớn chừng mấy nghìn trượng, một đạo cột khí từ trong mũi phóng lên trời cao, phát ra thanh âm ẩn hàm đại đạo tự nhiên sung mãn.

Ngọc Kinh Vương biểu hiện thân phận, trong sát na lại có một phần ba cường giả thượng cổ, chừng bốn năm trăm người phi độn hướng về phía Ngọc Kinh Vương, xem ra đều là cường giả yêu tộc thượng cổ.

- Ngô Tinh, ngươi dĩ nhiên còn sống? Nếu như ngươi không biến thân ngân long, ta cũng không nhận ra ngươi tới!

- Vạn năm trước long hoàng dẫn theo bát bộ long tộc tiên đồ phạm gian, chỉ còn thiếu một mình Ngô Tinh huynh đệ, chúng ta còn tưởng rằng ngươi đã xuất hiện ngoài ý muốn, vẫn lạc rồi, ha ha, nguyên lai ngươi vẫn còn sống.

- Ngô Tinh, ngươi không tham gia hành trình tiên độ phạm gian, rốt cuộc tránh được một kiếp, chúng ta bị nhốt một vạn năm, con mẹ nó thực khó chịu.

- Ha ha ha ha...

Long Nguyên trưởng lão, Long Dạ trưởng lão, Ngao Chiến trưởng lão, Diệp huynh, Long Dịch huynh, Ngao Lỗi huynh, các người đừng hâm mộ ta, con mẹ nó ta cũng bị mấy lão bất tử Cực Băng Tông nắm giữ, nhốt ta ở bên trong địa cung, thẳng cho tới một trăm năm trước mới được Cổ Thần lão đệ cứu ra ngoài.

Ngô Tinh cười lớn một tiếng, hóa thành hình người, đi tới trước mặt Cổ Thần, nói:

- Đây là Cổ Thần lão đệ, ít nhiều có hần hỗ trợ, bằng không ta bây giờ vẫn còn bị nhốt trong địa cung Cực Bằng Tông.

Thấy Cổ Thần chỉ là một tu sĩ Giá Vực hậu kỳ, chúng cường giả long tộc không quá mức chú ý, liếc mắt nhìn Cổ Thần, gạt đầu.

Ngô Tinh thấy thế, nói:

- Mọi người đừng nhìn tu vi của Cổ Thần lão đệ thấp, hiện nay số mệnh thiên địa quá ít, nghìn năm trước tam tộc nhân, vu, yêu xảy ra đại chiến, hai tộc nhân, vu không hề xuất hiện qua cường giả Độ Hư cảnh, thẳng cho tới khi Cổ Thần lão đệ xuất hiện, gây một tiếng kinh trời, năm một trăm lẻ tám tuổi đã bước vào Độ Hư, hôm nay hơn một trăm bốn mươi tuổi đã bước vào Giá Vực hậu kỳ, rất nhanh sẽ đột phá Hư Không kỳ rồi.

- Cái gì? Một trăm lẻ tám tuổi bước vào Độ Hư? Hơn một trăm bốn mươi tuổi cũng sắp bước vào Hư Không kỳ?

Tất cả cường giả long tộc đều hít một ngụm lương khí, nhất tề nhìn về phía Cổ Thần, trong ánh mắt không còn vẻ coi thường lúc trước.

Thậm chí ngay cả cường giả yêu tộc, cường giả Thánh đình, Phật môn xa xa cùng với những cường giả nhân tộc, cổ vu tộc, ánh mắt đều nhìn về phía Cổ Thần, ẩn hàm vẻ kinh hãi thật sâu.

Một trăm lẻ tám tuổi bước vào Độ Hư, đây chính là tư chất kinh khủng so với chư tử tượng cổ còn kinh khủng hơn.

Cường giả cái thế đệ nhất nhân Cơ gia thoát khỏi Cơ Lăng Hư hỏi:

- Tiểu tử kia là ai? Nhìn tuổi tác hần bước vào Độ Hư cảnh, hần là tu sĩ nhân tộc chúng ta, thế nào lại qua lại một chỗ với yêu nghiệt long tộc, yêu tộc?

Thương thế của Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã khôi phục bảy tám thành, nhìn Cổ Thần, sát khí trong mắt dâng trào, nói:

- Lăng Hư thánh tổ, người này tên là Cổ Thần, đích thực là tu sĩ nhân tộc, nhưng là bại hoại của nhân tộc chúng ta, đại cừu nhân của Thánh đình, vừa rồi ta sử dụng Cổ Thần Huyết Tế đại pháp phá vỡ phong ấn, chính là do Cổ Thần đánh lén ta, khiến ta thụ thương.

Thanh âm của Thánh hoàng Cơ Nghiêu không cố ý đè thấp, tất cả mọi người ở đây đều nghe rất rõ ràng.

Cổ Thần có thân phận tu sĩ nhân tộc khiến chúng cường giả long tộc, yêu tộc nghe được có chút kinh ngạc, nhưng nghe Cổ Thần là đại cừu nhân của Thánh đình, chúng cường giả long tộc, yêu tộc, cùng với cổ vu tộc xa xa nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt đều tiết lộ vẻ hứng thú.

- A...

Cơ Lăng Hư nhìn Cổ Thần, thanh âm ngân dài, ánh mắt bình tĩnh, thế nhưng Cổ Thần cảm thụ được trên người hần truyền tới sát khí giống như thủy triều ngập trời, bức thẳng tâm linh, khiến hần có cảm giác khó thở.

Nhìn kỹ Cổ Thần chốc lát, Cơ Lăng Hư hỏi:

- Người nói một chút, hần rốt cuộc kết hạ cừu hận gì đối với Thánh đình chúng ta?

Một vị cường giả cái thế Cơ gia ngay bên cạnh nói:

- Chỉ bằng vào việc hần đánh lén Thánh hoàng chính là tội chết vạn lần, nên tru diệt cừu tộc...

Cơ Lăng Hư vẫy tay ngưng người nọ nói:

- Viêm Hư, nghe Cơ Nghiêu nói một chút, hần rốt cuộc kết hạ cừu hận gì đối với Thánh đình chúng ta?

Thanh âm của Thánh hoàng Cơ Nghiêu có chút âm trầm:

- Truyền nhân Thánh hoàng Thánh đình đời thứ sáu mươi sáu, thánh tử của bản hoàng bị Cổ Thần làm hại.

- Cái gì? Dĩ nhiên giết chết thánh tử?

771. Chương 22: Đấu Võ Mồm (thượng).

- Thánh đình thuận theo thiên mệnh, hần đây là muốn nghịch thiên sao? Thực sự là đáng tội chết vạn lần!

- Nghịch tặc này tội không thể tha, phải để hần chịu đựng tất cả thống khổ dần vặt.

Mấy vị cường giả cái thế Cơ gia nhất thời tức giận sùi bọt mép, nếu không phải bên cạnh Cổ Thần có cường giả cái thế long tộc tồn tại, chỉ sợ bọn họ đã xuất thủ từ lâu, lập tức bắt giữ Cổ Thần, thi triển tất cả thủ đoạn để Cổ Thần chịu đựng đau đớn dần vặt lớn nhất.

Nhưng cường giả thượng cổ bên phía cổ vu tộc, yêu tộc, ánh mắt nhìn Cổ Thần càng thêm có hứng thú một chút.

Cổ Thần có cường giả thượng cổ long tộc bảo hộ, còn có cường giả thượng cổ yêu tộc ở một bên nhìn chăm chăm, tựa hồ cũng cố ý xuất thủ, Thánh hoàng Cơ Nghiêu biết chỉ dựa vào cường giả thượng cổ Thánh Đình chỉ sợ khó có thể đánh chết được Cổ Thần, trước tiên phải cô lập Cổ Thần trước, khiến toàn bộ cường giả nhân tộc đều tụ họp toàn bộ, như vậy mới có thể chém giết Cổ Thần.

Vì vậy, Thánh hoàng Cơ Nghiêu lần lượt lớn tiếng trách mắng kẻ lẽ từng thù hận suốt đời Cổ Thần.

- Tên nghịch tặc Cổ Thần này chính là một cuồng ma sát nhân, suốt đời giết người vô số.

- Huyền Âm Tông bị nghịch tặc này giết tới tận sơn môn, chém chết tông chủ Huyền Âm Tông, chém giết hai vị thái thượng hộ pháp Huyền Âm Tông, chém chết truyền nhân tông chủ Huyền Âm Tông...

- Nghìn năm trước, truyền nhân chư tử Tàng gia Tàng Khôn Huyền thành lập Đế đình Đại Doanh cũng bị nghịch tặc này tiêu diệt, mấy vạn tu sĩ Tàng gia hầu như bị hần giết chết sạch sẽ, ba vị lão tổ Độ Hư cảnh tàng gia sau cùng cũng chết dưới tay nghịch tặc này.

- Tứ đại chư tử thế gia Hầu, Trịnh, Thương, Hạ đều bị nghịch tặc đả kích tàn khốc, cường giả Hư Không kỳ hầu như đều bị nghịch tặc chém giết, mười người có chín người chết.

- Đức đại cao tăng Thiên Thiên Tự Khổ Thiện đại sư và nghịch tặc không thù không oán, nhưng bị nghịch tặc chém giết, thân tử đạo tiêu.

- Nghịch tặc này từng lên vào Ngọc Tiêu Thành, trộm đi thánh ngọc quả, thánh chủ Tăng Hiến Tăng gia chặn lại, bị nghịch tặc chém giết.

- Trừ những điều này gia, còn có rất nhiều trưởng lão và truyền nhân tông chủ Âm Dương Tông, Thi Hồn Tông đều chết dưới tay nghịch tặc, Vu Thần của Vu Thần Tông nghe nói cũng chịu thiệt thòi dưới tay nghịch tặc này.

Theo thanh âm của Thánh hoàng Cơ Nghiêu lần lượt nói ra, chúng cường giả thượng cổ nhân tộc càng lúc càng có nhiều tu sĩ nổi lên sát khí, nhìn Cổ Thần tràn ngập hung bạo.

Nhất là hơn hai trăm vị cường giả thượng cổ thân thể bao trùm trong màn âm ảnh, bọn họ tựa hồ như vĩnh viễn có hắc ám quấn thân, khiến mọi người đều không nhìn rõ ràng, hiển nhiên đều là cường giả chạng cổ ma môn, nghe Cổ Thần đều có cừ hận đối với Âm Dương Ma Tông và Thi Hồn Tông, toàn bộ cường giả ma môn đều nổi lên sát khí đối với Cổ Thần.

Về phần cường giả thượng cổ Thánh Đình, phạt môn, chư tử thế gia, nguyên bản đối với Cổ Thần đã sớm có cừ hận, lúc này sát khí càng tăng mạnh, có thể tưởng tượng bọn họ đối với Cổ Thần đã nổi lên quyết định phải giết.

Thấy đã thành công kích động sát ý của đại bộ phận cường giả nhân tộc đối với Cổ Thần, khoe miệng Thánh hoàng Cơ Nghiêu nhếch lên, thương thế của hần trên cơ bản đã phục nguyên, tâm tình tựa hồ rất tốt, xoay chuyển ánh mắt, lại rơi vào chúng cường giả yêu tộc thượng cổ nói:

- Nghịch tặc Cổ Thần này không chỉ phạm tội nghiệt ngập trời đối với tu sĩ nhân tộc trung thổ, đối với yêu tộc cũng có cừu hận sâu nặng, từng giết vào trong Thiên đình yêu tộc, chém giết rất nhiều cường giả yêu tộc, ngay cả Kim Bằng Vương đã thành Yêu đế cũng bị nghịch tặc này giết chết.

- Cái gì? Cổ Thần giết vào Thiên đình yêu tộc?

- Chém giết rất nhiều yêu tộc? Còn giết chết Yêu đế?

Trong sát na, cường giả thượng cổ yêu tộc đều dừng bàn luận, ánh mắt nhìn Cổ Thần hoàn toàn thay đổi, không ít cường giả thượng cổ yêu tộc đều hiện sát khí rõ rệt, đã coi Cổ Thần như cừu địch.

Ngọc Kinh Vương thấy thế, nói:

- Các vị tổ tiên yêu tộc, Kim Bằng Vương kia cũng không phải là Yêu đế yêu tộc, bị Cổ Thần giết chết là bởi vì giữa hắn và Cổ Thần có ân oán riêng tư, Thiên đình từng bị âm hồn quỷ giới xâm lấn, tạo thành đại nạn, nếu không có Cổ Thần xuất thủ cứu giúp, cường giả yêu tộc sợ là toàn bộ đều vẫn lạc dưới tay âm hồn quỷ giới, toàn bộ yêu tộc sợ là sẽ bị diệt tuyệt trong một lần đại tai kiếp này, sau đó Cổ Thần trợ giúp yêu tộc, trở về Thiên đình, tiêu diệt quỷ hồn, đối với yêu tộc chúng ta có đại ân, các vị tổ tiên nhất thiết không nên nghe Thánh hoàng Cơ Nghiêu gây xích mích.

Ngọc Kinh Vương nói thế khiến ánh mắt chúng cường giả yêu tộc trở nên bình thản hơn không ít, sát khí giảm đi, nhưng vẫn còn có một chút tựa hồ còn canh cánh trong lòng, sát khí đối với Cổ Thần không giảm đi bao nhiêu.

Một vị cường giả cái thể yêu tộc nói:

- Trước giết cường giả yêu tộc chúng ta, sau lại cứu giúp cường giả yêu tộc, vô luận như thế nào, Cổ Thần cùng với yêu tộc chúng ta đều có cừu hận, bất quá nếu đối với cũng có ân tình, Cổ Thần, yêu tộc chúng ta không giết người, nhưng người đừng mơ tưởng muốn chúng ta thay người chống đối lại cường giả nhân tộc, tu sĩ yêu tộc nghe lệnh, lui về sau một vạn trượng, không được nhúng tay vào ân cừu nội bộ nhân tộc.

Vị cường giả cái thể yêu tộc này tựa hồ là người lợi hại nhất trong những cường giả thượng cổ yêu tộc, uy vọng cực cao, tất cả các cường giả yêu tộc đều nghe theo mệnh lệnh của hắn, cùng kêu lên nói:

- Rõ, Thánh Ưng Đại Vương!

Lập tức, tất cả các cường giả thượng cổ yêu tộc đều lui về sau một vạn trượng, chỉ còn lại một mình một người Ngọc Kinh Vương vẫn đứng bên cạnh Ngô Tinh và Cổ Thần.

Cường giả thượng cổ yêu tộc hầu như chiếm một phần ba số lượng cường giả thái cổ có mặt, yêu tộc vừa lui đi, số lượng cường giả long tộc còn lại so sánh với cường giả nhân tộc có vẻ yếu hơn rất nhiều.

Cổ Thần thấy vậy, nói:

- Nghìn năm trước, Thánh đình diệt thánh địa đạo gia Thái Hư Cung, không ít tiên tông đại phái đều bị liên lụy, trong tràng biến động này cả nhà bị tàn sát, Thánh đình đối đãi với tu sĩ thiên hạ như vậy, còn có tư cách gì làm lãnh tụ nhân tộc?

Thánh hoàng Cơ Nghiêu phân hóa lực lượng bên phía Cổ Thần, cô lập Cổ Thần, Cổ Thần lấy đạo của người hoàn lại người.

- Cái gì? Thái Hư Cung bị Thánh đình diệt?

Cổ Thần vừa nói, quả nhiên có hiệu quả, một tiếng quát thật lớn từ trong phía cường giả nhân tộc vang lên, người bước ra là một đạo sĩ vóc người hơi thấp, khí tức trên người vô cùng kinh khủng, so với ba vị cường giả cái thể nổi bật trong đám người như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Thánh Ưng Đại Vương không hề thua kém dù chỉ một chút.

Phía sau người này còn có hơn trăm vị cường giả thượng cổ mặc đạo bào, đồng thời theo tiếng hét lớn của vị đạo sĩ này còn có không ít cường giả nhân tộc tiếp tục nhích lại gần, hiển nhiên đều là những tông môn có quan hệ cực kỳ mật thiết với Thái Hư Cung, nhất thời đối lập với cường giả thượng cổ Thánh đình.

772. Chương 22: Đấu Võ Mồm (hạ)

Cường giả Thánh đình cũng hơi kinh hãi, Thái Hư cũng là thánh địa đạo gia, thực lực mười phần cường đại, tại thời đại thượng cổ có thực lực không thua kém gì so với Thánh đình, nghìn năm trước dĩ nhiên bị Thánh đình diệt sạch, bảo sao bọn họ không kinh hãi?

Số lượng cường giả thượng cổ đạo gia từ trong đoàn cường giả nhân tộc thoát ly, nhất thời khiến thực lực nhóm cường giả thượng cổ nhân tộc đủ giảm đi một phần tư.

Ngô Tinh thấy vậy, thừa cơ làm nghề nguội nói:

- Thế nào? Cơ phong tử, ngươi không dám thừa nhận? Cổ Thần lão đệ chính là chủ đạo giáo chí tôn của Hư Thiên Tông đời trước, nghìn năm trước Hư Thiên Tông cũng thiếu chút nữa bị hủy diệt tận gốc, Cổ Thần lão đệ đều nói đúng sự thực, thậm chí ngay cả thế lực ma môn nghìn năm trước cũng hầu như bị Thánh đình diệt trừ sạch sẽ.

Lời này vừa nói ra khiến gần hai trăm vị cường giả thượng cổ ma môn bao trùm trong bóng tối lập tức tách ra một điểm khoảng cách với cường giả thượng cổ Thánh đình.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu hừ lạnh một tiếng, việc này mọi người đều biết, muốn ẩn dấu cũng không ẩn dấu được, lạnh lùng nói:

- Thái Hư Cung không nghe theo thánh lệnh, nghịch thiên mà đi, bản hoàng thay trời hành đạo, chư vị đại sư Thiên Thiên Tự theo thiên mệnh, trợ giúp bản hoàng nhất cử tiêu diệt Thái Hư Cung, việc này mọi người đều biết, có gì không dám thừa nhận? Về phần thế lực ma môn gặp phải đả kích hẳn là phải nói với hai tộc vu yêu mới đúng, hừ, ma môn cấu kết với yêu tộc, âm toán Chiến thần cổ vu tộc, nhất cử giết chết Chiến thần cổ vu tộc, cướp đoạt đi Chiến Thần Lệnh, lúc này mới khiến cổ vu tộc điên cuồng trả thù, bản hoàng đã cứu Âm Dương Tông ma môn nhất mạch, bằng không chỉ sợ đã sớm bị hai tộc vu, yêu hoàng toàn diệt sạch.

Thánh hoàng bỏ qua đạo gia, lại liên hợp với ma môn, Thánh đình có Cơ gia và tứ đại nho môn thánh gia, còn có chư tử thế gia tương trợ, cộng thêm Thiên Thiên Tự Phật môn, thực lực đã vô cùng kinh khủng, so với một chi long tộc hoàn toàn vượt xa, nếu như cộng thêm ma môn, cho dù là đạo gia và long tộc liên thủ cũng không phải là đối thủ của bên phía Thánh đình.

Đồng thời Thánh hoàng làm rõ ma môn và yêu tộc chém giết Chiến thần cổ vu tộc, cướp đoạt đi Chiến Thần Lệnh, khiến ma môn rơi vào tình thế nguy hiểm, cũng chỉ có liên thủ với Thánh đình mới hóa giải được tình thế nguy hiểm trước mắt.

Mà cổ vu tộc biết Chiến thần cổ vu bị giết, ngay cả thánh vật Chiến Thần Lệnh cũng bị cướp đi, khẳng định sẽ giận dữ, tương đối mà nói không thể nào liên hợp một chỗ với long tộc, thực lực so sánh với bên phía Thánh đình hiển nhiên yếu hơn nhiều, vì vậy cổ vu tộc muốn tìm phiên toái, yêu tộc là lựa chọn tốt nhất.

Theo đó, cổ vu tộc và yêu tộc đánh nhau, căn bản không thể bận tâm được người khác, mà Thánh đình có chư tử thế gia, Phật môn, ma môn liên hợp với nhau, muốn áp chế long tộc và đạo gia không phải là việc khó khăn.

Sự tình phát triển tới mức này, đúng như Thánh hoàng Cơ Nghiêu dự liệu, Chiến thần cổ vu tộc bị giết, thánh vật Chiến Thần Lệnh bị đoạt, cường giả thượng cổ nhất thời giận dữ.

- Thiên Mục Đại Vu, cổ vu tộc tao ngộ sỉ nhục lớn như vậy, chúng ta cần phải trả lại gấp mười lần, dám giết Chiến thần cổ vu, đoạt đi thánh lệnh cổ vu tộc chúng ta, yêu tộc và ma môn to gan lớn mật, tội không thể tha thứ.

Tất cả vu sĩ thượng cổ quay về phía một võ vu đứng trước đoàn người, thân hình cao lớn, chiều cao ước chừng hai mét năm, đồng thanh nói.

Võ vu này tên là Thiên Mục, là đại vu của vu bộ lạc vạn năm trước, thực lực cực mạnh, chỉ dưới chư tử đại tiên đương đại, đơn độc chống lại cho dù là Cơ Lăng Hư Cư gia, Kim Thai tôn giả Phật môn, Thánh Ung đại vương yêu tộc, đại trưởng lão Long Nguyên long tộc cũng phải tạm lánh ba phần.

Thiên Mục Đại Vu cũng vô cùng phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thù này tự nhiên phải báo, ma môn lúc này muốn dây dưa với long tộc, yêu tộc ở một bên vô sự, để tránh thời điểm công kích ma môn lại bị yêu tộc đánh lén, chúng ta trước tiên cho đám yêu tộc giáo huấn, sau này mới tìm ma môn tính sổ.

Vu sĩ thượng cổ cùng quát lớn.

- Hôm nay để những tên ngu xuẩn yêu tộc này ném thử lửa giận của cổ vu tộc chúng ta!

Thiên Mục Đại Vu hét lớn một tiếng, cánh tay vung lên, dẫn đầu vu sĩ thượng cổ, công kích hướng về phía cường giả yêu tộc.

Sắc mặt cường giả yêu tộc biến đổi, số lượng chúng vu sĩ thượng cổ thoát khốn ra ngoài tuy ít nhất trong tam tộc, thế nhưng thực lực trung bình của vu sĩ thượng cổ dù là ai cũng không dám coi thường.

Mắt thấy vu sĩ thượng cổ và cường giả thượng cổ yêu tộc khai chiến, long tộc và đạo gia sẽ đối mặt với Thánh đình, Phật môn, Ma môn, chư tử thế gia, đối với bên phía Cổ Thần tuyệt đối là xu thế không tốt đẹp gì.

Trong lúc khẩn cấp, Ngô Tinh hét lớn một tiếng:

- Chư vị đạo hữu cổ vu tộc, Cổ Thần chính là Chiến thần cổ vu tộc hiện tại, lúc này Thánh đình đang muốn giết Chiến thần cổ vu tộc, các người làm sao có thể không để ý tới?

Tất cả vu sĩ thượng cổ đánh về phía cường giả thượng cổ yêu tộc đều dừng lại, kinh ngạc nhìn Cổ Thần, vẻ mặt Thiên Mục Đại Vu hoài nghi nói:

- Người nói cái gì? Hẳn là Chiến Thần cổ vu tộc chúng ta?

Trong giọng nói của Thiên Mục Đại Vu rất không vui vẻ.

Đôi lông mày của Cổ Thần nhăn lại, cảm giác phiền phức, hẳn không phải không nghĩ tới bộc lộ thân phận Chiến thần cổ vu tộc của chính mình hiện tại, nhưng sợ là những vu sĩ thượng cổ này căn bản không nhận thức một tu sĩ nhân tộc như hẳn là Chiến thần của cổ vu tộc, cho nên mới không nói tới tận bây giờ.

Thế nhưng thực không ngờ Ngô Tinh trong lúc khẩn cấp lại nói ra thân phận Chiến thần cổ vu tộc của Cổ Thần, nghe ngữ khí của Thiên Mục Đại Vu, một là không tin, hai là mất hứng.

Cho dù là vu sĩ hiện tại từ lúc Cổ Thần từ trong Chiến Thần Sơn đi ra ngoài cũng không thừa nhận thân phận Chiến thần của Cổ Thần, thẳng cho tới khi Cổ Thần thi triển Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đánh chết ma vương Độc Hại, vì cổ vu tộc giải cứu một hồi đại tai kiếp, lúc này mới khiến chúng vu sĩ cổ vu tộc tâm phục khẩu phục thừa nhận Cổ Thần là Chiến thần.

Mà vu tộc thời đại thượng cổ, nhân tài xuất hiện lớp lớp, trong cuộc chiến với hai tộc nhân, yêu trên cơ bản luôn luôn chiếm thượng phong, thế nào có khả năng dễ dàng tha thứ cho một vị tu sĩ nhân tộc trở thành Chiến thần của cổ vu tộc?

- Ha ha ha ha...

Đúng lúc này, Thánh hoàng Cơ Nghiêu cười ha hả, nói:

- Không sai, Cổ Thần không chỉ là chủ đạo chí tôn đời trước của Hư Thiên Tông, cũng là Chiến thần hiện tại của cổ vu tộc, linh tụ tối cao của cổ vu tộc các người bắt quá là một tên nghịch tặc, bại hoại của nhân tộc chúng ta mà thôi, ha ha ha ha...

Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa nói ra lời này, tất cả các cường giả thượng cổ đều nhìn về phía Cổ Thần, trong mắt cả kinh, nguyên lai hẳn còn có một thân phận như vậy, dĩ nhiên là Chiến thần cổ vu tộc?

773. Chương 23: Hai Lão Cẩu.

Chỉ là, một thân phận này khiến chúng vu sĩ thượng cổ đều cảm thấy trên mặt không có bao nhiêu ánh sáng, tiếng cười nhạo của Thánh hoàng Cơ Nghiêu tương đương với đánh thẳng vào mặt bọn họ.

Theo tiếng cười của Thánh hoàng Cơ Nghiêu phát ra, những cường giả thượng cổ nhân tộc bên phía Thánh đình, chư tử thế gia, Phật môn cùng với rất nhiều tiên tông đại phái phụ thuộc vào Thánh đình đều cười ha hả, đây là cười nhạo trần trụi.

- A di đà phật!

Lúc này, một tiếng phật hiệu vang lên, ngăn cản tiếng cười của mọi người, Kim Thai tôn giả hợp hai tay thành chữ thập, ánh mắt chăm chú nhìn vào mặt Thiên Mục Đại Vu, nói:

- Thiên Mục thí chủ, Chiến thần cổ vu tộc các người chính là tu sĩ nhân tộc chúng ta, xem ra chung quy có một ngày Thiên Mục chí chủ phải ở dưới tu sĩ nhân tộc chúng ta rồi, thiện tai thiện tai, lão nạp thực vui mừng.

- Ha ha ha ha...

Cơ Lăng Hư cũng nở nụ cười, nói:

- Thiên Mục, một vạn năm qua ngươi và bản tọa, Kim Thai tông giả, Thánh Ứng, Long Nguyên, Ngọc Dương Tử cùng ngồi chung, từ nay về sau người đành phải ở dưới tu sĩ tộc ta, chỉ có Chiến thần của cổ vu tộc các người mới có thể đứng cùng một độ cao với chúng ta, Thiên Mục, ngươi so với chúng ta đã thấp hơn hẳn một bậc rồi, ha ha ha ha...

- Hừ!

Thiên Mục Đại Vu hừ một tiếng tức giận, quát lớn:

- Ai nói hần là Chiến thần cổ vu tộc ta? Bại hoại nhân tộc các người có quan hệ gì với cổ vu tộc ta? Muốn giết muốn chém cứ tự nhiên, cùng với cổ vu tộc ta không có nửa điểm quan hệ!

Thấy Thiên Mục Đại Vu quả nhiên bị kích tướng, Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả đều vênh môi lên, liếc nhau, tâm tình rất tốt.

Nếu là vu sĩ thượng cổ thực sự coi Cổ Thần là Chiến thần cổ vu tộc, thề sống thề chết bảo hộ, thực lực vu sĩ thượng cổ không quá mức mạnh mẽ, số lượng cường giả so sánh với hai tộc nhân, yếu cũng kém hơn, thế nhưng bọn họ sử dụng Cửu Sát Thiên Đô đại trận, hầu như không người địch lại.

Cho dù là đơn đả độc đấu, Thiên Mục Đại Vu cũng là tồn tại lợi hại nhất dưới chư tử đại tiên, nếu như có thêm lực lượng thông qua Cửu Sát Thiên Đô đại trận phụ thể, trừ phi là chư tử đại tiên chân chính, bằng không tuyệt đối không có người nào ngăn cản được, coi như là mười cường giả cái thế cũng không phải là đối thủ của Thiên Mục Đại Vu.

Thế nhưng, quan hệ giữa Cổ Thần và vu sĩ thượng cổ đã bị đám người Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả nói ba xạo vài câu đã phá giải hoàn toàn.

Thân thể Cổ Thần biến đổi, trong sát na biến thành bộ dáng ba đầu sáu tay, sáu đạo quang mang ba xanh ba đen chợt lóe, ba thanh Thanh Đế Tiên Phủ, ba thanh Vồng Lượng Tiên Phủ đều xuất hiện trong tay Cổ Thần.

Ba Đầu Sáu Tay, cầm sáu thanh tiên phủ trong tay, giống như cổ thần thía cổ phủ xuống nhân thế, một cố ý chí bất khuất đặc thù của Chiến thần giống như một đạo khói báo đạo, xông thẳng lên trời cao.

Việc đã tới mức này, cho dù Thiên Mục Đại Vu không tiếp nhận thân phận Chiến thần của Cổ Thần, thế nhưng bản thân Cổ Thần lại không thể lùi bước, liên hợp cổ vu tộc là biện pháp duy nhất đối phó với Thánh đình, bằng không mà nói, dưới cường thế của Thánh đình, long tộc và đạo gia nhất định thất bại.

Cổ Thần hét lớn một tiếng nói:

- Ta có truyền thừa của Chiến thần đời thứ nhất Xi, lại có huyết mạch tương đồng với Chiến thần Xi, tiến vào Chiến Thần Sơn thu được lịch đại Chiến thần tán thành, thu được truyền thừa Chiến thần Chiến Thần Tinh Kinh, trở thành Chiến thần thứ tư trong lịch đại Chiến thần tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể tới cảnh giới đại thành, tu luyện Chiến Thần Diệt Tinh Quyền tới đại thành, cổ vu tộc gặp nạn ta đã cứu cổ vu tộc trong nước sôi lửa bỏng, ta vì cổ vu tộc tìm đến một truyền nhân huyết mạch Chiến thần chân chính, để truyền thừa Chiến thần vốn đứt đoạn có hi vọng kéo dài! Tất cả vu sĩ đều vui lòng phục tùng ta, đại vu

cửu đại bộ lạc, Thần nữ Chiến Thần Điện, lịch đại anh linh Chiến thần đều thừa nhận ta là Chiến thần cổ vu, người — vì sao không tiếp thu?

Ngôn từ của Cổ Thần vô cùng chính nghiã, thanh âm to tát, câu cuối cùng, ánh mắt chăm chú nhìn vào Thiên Mục Đại Vu, từng tiếng từng tiếng hết lớn, tựa hồ như anh linh lịch đại Chiến thần đang rút gào, tâm thần Thiên Mục Đại Vu ngẩn ra, dưới chân bất giác thôi lui, dĩ nhiên lui về phía sau một bước.

Ngoại trừ Cổ Thần là tu sĩ nhân tộc, tất cả các điều kiện khác đều chứng minh hẳn chính là Chiến thần cổ vu tộc, đồng thời trải qua mấy vạn năm sau, là Chiến thần kinh tài tuyệt diệu nhất cổ vu tộc.

Cổ Thần nói đạo lý rõ ràng, thu được anh linh lịch đại Chiến Thần tán thành, còn có đại vu của cửu đại bộ lạc, cùng với thần nữ Chiến Thần Điện thừa nhận, thân phận Chiến thần của hắn danh chính ngôn thuận, quang minh chính đại, thiên kinh địa nghĩa.

Dưới đại thế chính thống danh chính ngôn thuận, cho dù cường đại như Thiên Mục Đại Vu bị Cổ Thần quát lớn cũng bị khí thế của Cổ Thần ảnh hưởng, bất giác lui về phía sau một bước, cái miệng há ra, nhưng lại phát hiện chính mình căn bản không có bất cứ lý lẽ nào để phản bác lại Cổ Thần.

Cổ Thần cũng không tiếp tục gây sự với Thiên Mục Đại Vu, địch nhân chân chính của hắn chính là Thánh đình và Phật môn.

Ánh mắt Cổ Thần chuyển sang hai người Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả, quát lớn:

- Người... Còn có người, dựa vào cái gì muốn cùng các người ngồi chung? Hai người các người tính là cái gì? Hai lão cầu mà thôi, là hai lão cầu sẽ bị lão tử dẫm nát dưới chân! Không quá lâu, Cổ Thần ta sẽ đánh lên Thánh đình, đánh rơi Ngọc Tiêu Thành xuống đất, Lăng Hư lão cầu, ta sẽ đạp chết lão cầu người dưới chân, chém tận giết tuyệt tất cả lão cầu Thánh đình, Kim Thai lão cầu, Phật môn các người nếu lui thân ra ngoài, ta cùng với Thiên Thiên Tự các người nước sông không phạm nước giếng, nếu Thiên Thiên Tự vẫn quyết một dạng với Thánh đình, ta không ngại lão cầu bị ta đạp dưới chân nhiều hơn mấy con!

Cổ Thần thay đổi vẻ trầm mặc lúc trước, khí thế tăng mạnh, muốn chiến, vậy chiến!

Nơi này là nơi sâu nhất trong Tây Hải, Ngũ Hành Đại trận ở ngay bên cạnh, vạn nhất đánh không thắng thì trực tiếp chạy vào trong Ngũ Hành đại trận, cho dù những cường giả cái thế khí tức kinh khủng kia cũng mở tường đối phó được Cổ Thần trong Ngũ Hành Đại Trận.

Dù sao cuối cùng cũng phải đánh một trận, Cổ Thần đương nhiên không khách khí với cường giả Thánh đình và Phật môn, nói hay không nói, mắng hay không mắng, Cơ gia cũng sẽ không bỏ qua hco hắn, còn không bằng mắng mỗ to tát cho thống khoái một phen, trong lòng thư sướng.

Thiên hạ dám mắng hai người Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả là hai lão cầu, sợ rằng chỉ có một mình một người Cổ Thần.

Tuy rằng lời nói của Cổ Thần có chút kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là miệng phun lời điên cuồng, Cổ Thần từng kiến thức qua đại năng thái cổ cấp bậc như Âm Tôn Lăng Phong, Côn Ngô Tiên Đế... Tầm mắt đối với con đường tu chân hơn xa những cường giả thượng cổ xung quanh.

774. Chương 24: Ngô Tinh Hợp Đạo (thượng).

Nhận được sự trợ giúp của Côn Ngô Tiên Đế, Cổ Thần có tự tin, bước vào cảnh giới Hợp Đạo kỳ chỉ là vấn đề thời gian, đồng thời lấy tốc độ tu luyện của Cổ Thần, thời gian để làm được những lời này không quá lâu.

Chỉ cần Cổ Thần không chết, những cường giả thái cổ trước mắt chung quy có một ngày đều bị hắn dẫm nát dưới chân.

Vừa rồi hắn đã truyền âm nói với Ngô Tinh vài câu, biết những cường giả cái thế trước mắt không phải là chur tử đại tiên.

Hợp Đạo kỳ có một quá trình Hợp đạo, mà hợp đạo không phải là chuyện dễ dàng, có thành công, có thất bại, trên cơ bản xác suất thành công phi thường nhỏ, thành công hợp đạo mười phần chỉ có một.

Trên cơ bản Hợp Đạo kỳ chia làm ba giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất là chuẩn bị hợp đạo, cần phải vượt qua lôi kiếp đệ cửu trọng, có thể tính là Hợp Đạo sơ kỳ, Hợp Đạo sơ kỳ chỉ là chuẩn bị hợp đạo, còn chưa thực sự hợp đạo, so sánh với chư tử đại tiên đã hợp đạo thành công hoàn toàn kém xa vạn dặm.

Giai đoạn thứ hai là chính thức hợp đạo, hợp đạo thành công giống như ngư được long môn (cá chép vượt long môn), nhất cử trở thành chư tử đại tiên, ngôn xuất pháp tùy, có thể tính là Hợp Đạo trung kỳ, tu sĩ hợp đạo thất bại sẽ dừng lại ở cảnh giới Hợp Đạo sơ kỳ cho tới khi chết.

Giai đoạn thứ ba là sau khi hợp đạo thành công, lợi dụng đạo của chính mình hư không tạo vật, mở ra thế giới, điều này so với ngôn xuất pháp tùy của Hợp Đạo trung kỳ càng lợi hại hơn gấp trăm lần, cho dù là chư tử đại tiên thượng cổ cũng có rất ít người có thể đạt tới cảnh giới này, coi như Hợp Đạo hậu kỳ.

Hợp Đạo kỳ mới chân chính bước vào điện phủ tu chân đại đạo, mỗi khi tiến thêm một bước, thực lực tăng trưởng so với trước khi hợp đạo mạnh hơn gấp trăm lần, cho dù là ba giai đoạn Hợp Đạo sơ, trung, hậu, mỗi một giai đoạn đều có thực lực hơn kém nhau gấp trăm lần, giữa hai cấp độ giống như ngăn cách trời đất, hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp.

Hợp Đạo sơ kỳ thấp nhất cũng đã vượt qua lôi kiếp đệ cửu trọng, tiến dần từng bước, thực lực cực mạnh, cường giả Hư Không kỳ hoàn toàn không thể so sánh được, đánh chết cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Những cường giả cái thể thoát khỏi từ phụ cận thông đạo hai giới tiên phạm chính là tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, cũng không phải là chư tử đại tiên thượng cổ, chỉ có thể tính là nửa bước chư tử.

Hoàn toàn bước ra khỏi một bước này, Hợp Đạo thành công mới là chư tử đại tiên, bằng không nửa bước chung quy là nửa bước, còn chưa thể ngư được long môn, so sánh với chư tử đại tiên chân chính kém quá xa, không phải là không thể chiến thắng.

Cổ Thần đột nhiên cường thế như vậy, hầu như khiến tất cả cường giả thượng cổ sợ đến ngáy người.

Không chỉ giận dữ quát Thiên Mục Đại Vu cổ vu tộc, nói Thiên Mục Đại Vu tới mức á khẩu không trả lời được, càng trực tiếp chỉ vào Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả, mắng to hai lão cầu.

Giờ khắc này, tất cả cường giả thượng cổ đều khiếp sợ, đồng thời cảm thụ trong lòng cũng hoàn toàn khác nhau.

Không ít vu sĩ thượng cổ cổ vu tộc bởi vì Cổ Thần quát Thiên Mục Đại Vu mà sinh bất mãn trong lòng, thế nhưng đối với việc Cổ Thần mắng to hai người Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả lại rất xả giận, đối với thân phận Chiến thần của Cổ Thần đã có chút lắc lư bất định, bất quá cũng có gần nửa số vu sĩ thượng cổ nhìn về phía Cổ Thần, ánh mắt chuyển biến thành thân mật.

Chúng cường giả thượng cổ Thánh đình và Phật môn tự nhiên không có nửa phần cảm giác xả giận rồi, mỗi người đều cảm thấy như không thể hô hấp, trong lòng nghẹn một hơi thở, lửa giận thiêu đốt hừng hực.

Về phần hai người Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả bị Cổ Thần điểm danh hai lão cầu thì càng tức giận tới sôi lên, đây là tức giận sôi lên chân chân chính chính, từ giận từ mũi, tai mắt, miệng phun trào ra, bởi vì tức giận quá thịnh hầu như hóa thành khí trắng giống như sương mù.

Bất quá hai người dù sao cũng là cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, là tồn tại cấp bậc linh tụ, chung quy ổn định lửa giận trong lòng, không hề đánh mất tâm trí, bạo phát giống như phát rồ.

Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả không bạo phát, thế nhưng không có nghĩa là các cường giả cái thể khác không bạo phát.

- Giết... Giết... Giết... Chém nghịch tặc Cổ Thần này thành thịt vụn...

Cơ Viêm Hư cùng với một vị cường giả cái thể Phật môn thân tình hung ác nhất thời chỉ vào Cổ Thần rít gào âm ỉ, hai người hóa thân thành hai đạo lưu quang, dẫn đầu giết về phía Cổ Thần.

Trong sát na, bên phía long tộc lao ra hai vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ ngăn cản công kích của hai người, bắt đầu đại chiến, cương khí tiên lực dâng trào tràn đi bốn phía, đủ hình thành một con lốc vô cùng

to lớn đạt tới mấy nghìn trượng, uy lực mạnh mẽ, coi như là cường giả Độ Hư cảnh Đẳng Vân kỳ hay Giá Vụ kỳ cũng có thể đơn giản bị cắt nát thành phần mạt.

Cơ Viêm Hư và bị cường giả cái thể Phật môn kia vừa động thủ, cường giả Thánh đình, Phật môn còn lại cũng ào ào xông lên, cường giả ma môn, chư tử thể gia cũng đều xuất thủ.

Cường giả thượng cổ Đạo gia hoàn toàn ngăn cản tu sĩ bên phía Phật môn.

Cường giả thượng cổ long tộc cũng nhảy lên, chiến đấu một chỗ với chúng cường giả thượng cổ Thánh đình, đánh tới kinh thiên động địa.

- Cầu tặc ma môn, ném thử lửa giận của cổ vu tộc chúng ta!

Tựa hồ đã bị Cổ Thần ảnh hưởng, không ít tu sĩ thượng cổ đều đã coi Cổ Thần là Chiến thần thực sự, thấy ma môn đang vây công hướng về phía Cổ Thần, lập tức tiến lên ngăn cản, ma môn làm sao là đối thủ của cổ vu tộc? Chịu chỉ thị của Cơ Lăng Hư, cường giả thượng cổ chư tử thể gia tiến hành trợ giúp đối với ma môn.

Thế nhưng, coi như là ma môn và cường giả thượng cổ chư tử thể gia liên thủ, vu sĩ thượng cổ cổ vu tộc mới xuất động phân nửa cũng đã hoàn toàn chiếm thượng phong, đánh cho chúng cường giả thượng cổ ma môn và chư tử thể gia liên tục bại lui, liên tiếp vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết, chỉ vừa mới bắt đầu đã có mấy vị cường giả Hư Không kỳ vẫn lạc.

Lúc này còn có phân nửa vu sĩ thượng cổ và tất cả cường giả thượng cổ yêu tộc còn chưa động thủ, đang trong quan sát, phòng bị lẫn nhau.

Song phương chiến đấu trên cơ bản là Hợp Đạo sơ kỳ đấu với Hợp Đạo sơ kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh phong đấu với Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, Hư Không hậu kỳ đấu với Hư Không hậu kỳ, số lượng cường giả hai bên không thua kém quá lớn, cho dù có tình huống hai Hợp Đạo sơ kỳ đối chiến với ba Hợp Đạo sơ kỳ, nhưng cũng không xuất hiện cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ đi tàn sát đối với cường giả Hư Không kỳ.

775. Chương 24: Ngô Tinh Hợp Đạo (hạ).

Thứ nhất, cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ bên mình đấu với Hợp Đạo sơ kỳ bên phía đối phương, khiến đối phương không thể tàn sát đối với cường giả Hư Không kỳ, thứ hai cả hai bên đều biết rõ, tàn sát cường giả Hư Không kỳ bên phía đối phương cũng sẽ bị cường giả cái thể bên phía đối phương trả thù ngược lại, vì vậy thời điểm chiến đấu hầu như đều là cường giả tu vi ngang nhau chiến đấu, người thụ thương không ít, nhưng tử vong không nhiều.

Nguyên bản thực lực bên phía Thánh đình muốn đánh chết Cổ Thần có thể nói chiếm thượng phong, có nắm chắc, thế nhưng kết quả vu sĩ thượng cổ có không ít người xuất thủ, khiến bên phía Thánh Đình hoàn toàn không có nửa điểm thượng phong đáng nói.

Cơ Lăng Hư bị đại trưởng lão long tộc Long Nguyên ngăn cản, thực lực của hai người ngang nhau, chiến đấu giằng co không dứt.

Kim Thai tôn giả thì bị đệ nhất cường giả Thái Hư Cung Ngọc Dương Tử ngăn cản, hai người cũng là kỳ phùng địch thủ, hồi lâu không phân yếu mạnh.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Độ Thiện đại sư một lòng muốn chém giết Cổ Thần, nhắm thẳng về phía Cổ Thần phóng đi.

Ngô Tinh thấy thế, bức lui một vị cường giả Hư Không hậu kỳ, thân ảnh chợt lóe, liền ngăn cản trước mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu, hai người chiến loạn thành một đoàn.

Độ Thiện đại sư tiếp tục nhắm về phía Cổ Thần, lại bị một vị cường giả long tộc Hư Không hậu kỳ đỉnh phong ngăn cản.

Cổ Thần đối mặt với hai vị cường giả Hư Không hậu kỳ công kích, ứng phó với hai người này tương đối vững vàng, sáu thanh tiên phủ trong liên tục bổ mạnh, phủ cương lướt qua, không gian nghiền nát, thiên

địa nứt vỡ, chỉ trong hai lần chớp mắt đã chém chết một vị cường giả Hư Không hậu kỳ Cơ gia, trực tiếp chém qua linh hồn của hắn tan thành hư vô.

Thấy Cổ Thần dưới sự công kích của hai vị cường giả Hư Không hậu kỳ vẫn chiếm thượng phong rõ rệt, thậm chí ngay cả chỉ cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh Cổ Thần cũng có thể chống đỡ được một đoạn thời gian dài, đôi lông mày của Thánh hoàng Cơ Nghiêu nhăn lại, xu thế công kích đối với Ngô Tinh càng thêm sắc bén, chốc lát sau tựa hồ dẫn phát đại thể thiên địa, trên bầu trời dĩ dĩ âm âm nổ vang, lôi quang thiểm điện, mây đen rậm rạp, trong sát na hình thành một dòng xoáy đen ngòm cực lớn.

Vô số lôi quang thiểm điện giống như vô số đầu lôi long hướng về phía trung tâm dòng xoáy đen kịt hội tụ lại, hình thành chín đạo lôi kiếp to lớn không gì sánh được.

Lôi kiếp đệ cửu trọng!

Phong ấn số mệnh thiên địa tiên giới Cổ Hoang do Kiền Vũ Thánh hoàng bày ra đã bị phá vỡ, theo các tu sĩ thượng cổ bị vây khốn trong thông đạo tiên phạm thoát ra ngoài, số mệnh thiên địa tiên giới Cổ Hoang cũng quay trở về thời đại thượng cổ.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu sau khi sử dụng ngọc tủy đan, thương thế đã phục nguyên, hắn vốn dừng lại ở Hư Không hậu kỳ đỉnh nhiều năm, chỉ kém một tia số mệnh không đến, hôm nay số mệnh vừa tới, cư nhiên trong chiến đấu đột phá tu vi, nhất tữ bước vào điện phủ tu đạo, đăng đường nhập thất, bước vào cảnh giới Hợp Đạo sơ kỳ, dẫn phát lôi kiếp đệ cửu trọng.

Ầm ầm ầm...

Lôi kiếp thật lớn hấp dẫn sự chú ý của bất cứ tu sĩ nào có mặt ở đây.

Lôi kiếp đệ cửu trọng xuất hiện, có nghĩ lại có một vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ sinh ra.

- Ha ha ha ha...

Thánh hoàng Cơ Nghiêu bay lên hư không vạn trượng, cười ha hả, nói:

- Ngô Tinh, yêu nghiệt nhà ngươi, bản hoàng đã đột phá bình cảnh Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, bước vào Hợp Đạo kỳ, nhất cử bước vào điện phủ tu đạo, đăng đường nhập thất, nhìn xem yêu nghiệt ngươi làm sao ngăn cản ta, hôm nay ta sẽ chém tận giết tuyệt yêu nghiệt ngươi, thần hình câu diệt.

- Thánh hoàng Cơ gia dĩ nhiên trong chiến đấu đột lôi kiếp đệ cửu trọng, bước vào Hợp Đạo kỳ rồi, Thánh hoàng đình lại nhiều hơn một cường giả cái thể a!

Không ít tu sĩ đều kinh ngạc cảm thán.

Mái tóc trắng của Ngô Tinh bay lượn, thân thể cũng bay lên trời cao, đạt tới hư không vạn trượng, lẳng không đứng yên, trong ánh mắt Ngô Tinh tràn ngập chiến ý, nhìn Thánh hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Cơ phong tử, ngươi cho rằng chỉ ngươi đột phá Hợp Đạo kỳ sao? Lão tử dừng lại ở Hư Không hậu kỳ đỉnh đã vạn năm, lực lượng tích lũy không phải ngươi có khả năng tưởng tượng được, so với ngươi càng cường đại hơn nhiều, lão tử bước vào Hợp Đạo, chính là tồn tại lợi hại nhất trong cảnh giới Hợp đạo sơ kỳ, ngươi dựa vào cái gì so sánh với ta? Hôm nay bị chém tận giết tuyệt, thần hình câu diệt chính là ngươi...

Theo tiếng nói của Ngô Tinh vừa dứt, quần áo của hắn không gió tự động, khí tức dâng trào phá thể mà ra, giống như cơn lốc kinh thiên, hình thành gió xoáy khổng lồ, cuộn thẳng trời cao.

- Cái gì? Long tộc cũng có tu sĩ đột phá Hợp Đạo kỳ?

- Trước đây tiên giới Cổ Hoang không có bao nhiêu số mệnh thiên địa, tu sĩ không thể đột phá Hợp Đạo kỳ, tất cả đều phải dừng lại ở Hư Không hậu kỳ đỉnh phong rất nhiều thời gian, tiếp tục đột phá Hợp Đạo kỳ, vượt qua lôi kiếp đệ cửu trọng quả thực rất dễ dàng a, sau khi đột phá so với cường giả cái thể bình thường vừa mới đột phá Hợp Đạo kỳ còn lợi hại hơn.

- Tu sĩ long tộc này cư nhiên dừng lại ở Hư Không hậu kỳ đỉnh một vạn năm, thực sự quá kinh khủng, đột phá Hợp Đạo kỳ, không biết sẽ biến thành biến thái như thế nào?

....

Liên tiếp có hai tu sĩ trong chiến đấu đột phá Hợp Đạo kỳ, trở thành cường giả cái thể, tu sĩ thượng cổ càng thêm khiếp sợ, từng tiếng kinh hô liên miên không dứt.

Ầm ầm!

Nói thì chậm, nhưng diễn biến cực nhanh, Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Ngô Tinh bay lên hư không vạn trượng chỉ mới trôi qua thời gian hai lần nháy mắt, lôi kiếp đệ cửu trọng trên bầu trời liền rơi xuống.

Chín đạo lôi kiếp thật lớn từ trên vòm trời mạnh mẽ hạ xuống, chín đạo lôi kiếp này so với lôi kiếp đệ cửu trọng bình thường còn to lớn hơn nhiều, Ngô Tinh và Thánh hoàng Cơ Nghiêu đồng thời độ kiếp, hai kiếp hợp nhất, so với lôi kiếp đệ cửu trọng bình thường lợi hại hơn nhiều.

Nhưng hai người đều là chí cường giả dừng lại ở Hư Không hậu kỳ đỉnh phong thật sâu, lực lượng tích lũy khổng lồ, lôi kiếp đệ cửu trọng còn chưa lọt vào mắt.

Trong sát na, lôi kiếp đệ cửu trọng oanh kích xuống, bao phủ hai người bên trong.

Lôi kiếp tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chợt lóe liền biến mất, trên người Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Ngô Tinh tựa hồ còn mang theo điện quang, thân thể hai người cũng đánh vào một chỗ, song chưởng va chạm.

Hai người vượt qua lôi kiếp đệ cửu trọng, quả nhiên không chút tổn hao nào, lôi kiếp vừa mới biến mất đã lao vào đấu với nhau.

Oanh...

Một tiếng nổ vang, một đoàn cương khí tiên lực giống như quang cầu bành trướng rồi mạnh mẽ khuếch tán bốn phía.

Thân thể Ngô Tinh chỉ hơi lay động, mà thân thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu lại nhoáng lên, ầm ầm ầm ầm..., liên tục hơn mười tiếng nổ nặng nề từ trên bầu trời vang lên.

Thân thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu trong nháy mắt bị bật lui trăm trượng, trong hư không xuất hiện hơn mười vết chân thật lớn, chấn tới mức hư không vỡ vụn.

776. Chương 25: Đại Chiến Kinh Thiên (thượng).

Trong sát na cao thấp lập tức phân, Ngô Tinh và Thánh hoàng Cơ Nghiêu đồng thời tiến vào Hợp Đạo sơ kỳ, thế nhưng thực lực của Ngô Tinh mạnh hơn Thánh hoàng Cơ Nghiêu nửa bậc, hầu như đã trở thành tồn tại cường đại nhất trong các cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu hoảng hốt, tại thời điểm còn ở Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, thực lực của hắn và Ngô Tinh hầu như không thua kém bao nhiêu, không nghĩ tới sau khi bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, trở thành cường giả cái thể chỉ trong thời đại thượng cổ mới xuất hiện lại trở nên thua kém rõ ràng so với Ngô Tinh.

- Cơ phong tử, nợ lẫn giữa chúng ta cũng nên tính toán một lượt, lại tiếp ta ba chưởng!

Ngô Tinh hét lớn một tiếng, thân ảnh như điện, hướng về phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu đánh mạnh.

Ầm...

Lại một tiếng nổ vang, lúc này đây thân ảnh của Ngô Tinh không hề lay động, nhưng Thánh hoàng Cơ Nghiêu lại bị chấn văng ngược ra xa, đủ đẩy lui hơn ba trăm trượng.

Thân ảnh Thánh hoàng Cơ Nghiêu liên tiếp lui về phía sau đã hấp dẫn sự chú ý của đông đảo cường giả thượng cổ.

Trong suy nghĩ của bọn họ, tuy rằng Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, thế nhưng thực lực thực tế so với đông đảo cường giả thượng cổ Hợp Đạo sơ kỳ bình thường khác còn lợi hại hơn.

Bởi vì, tuy rằng những cường giả thượng cổ này đều bước vào Hợp Đạo sơ kỳ một vạn năm trước, thế nhưng bị vây tại phụ cận thông đạo hai giới tiên phạm, bởi vì pháp tắc hai giới đan xen với nhau, mười phần hỗn

loạn, căn bản không thể tu luyện, vì vậy tu vi so với vạn năm trước mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ không chút tiến triển.

Cường giả thượng cổ Hợp Đạo sơ kỳ vừa mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ không lâu sẽ tiến hành Hợp Đạo, nếu như thất bại, không thể ngưng được long môn, những tu sĩ này trong số các cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ có thực lực thấp nhất, chỉ có những cường giả cái thế vừa mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ không lâu, có hi vọng Hợp Đạo thành công mới là tồn tại lợi hại nhất.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, thực lực đã vượt qua đại bộ phận cường giả cái thế, nếu như những cường giả cái thế vừa mới thoát khỏi ra ngoài phân thành mấy tầng một, hai, ba... mà nói, vậy Thánh hoàng Cơ Nghiêu chỉ ít cũng là tồn tại cấp hai.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã lợi hại tới mức này, thế nhưng Ngô Tinh so với hắn càng lợi hại hơn nhiều, trước mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu có cường thế tuyệt đối, một chiêu đã đẩy lui Thánh hoàng Cơ Nghiêu hơn mười bước, hai chiêu trực tiếp đẩy lui hơn trăm bước.

Vừa mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, thực lực của Ngô Tinh cũng đã có thể so sánh được với những cường giả cái thế có thực lực cao nhất trong nhóm cường giả Hợp Đạo sơ kỳ như Cơ Lăng hư, Kim Thai tôn giả, Long Nguyên, Thiên Mục đại vu, Ngọc Dương Tử, Thánh Ứng đại vương...

Trong lòng Thánh hoàng Cơ Nghiêu khổ sở, bị hai chiêu của Ngô Tinh chấn tới mức huyết khí lồng lộn, tiên lực cuồng loạn, hầu như trực tiếp chặt đứt kết nối với pháp tắc thiên địa xung quanh, không thể tiếp tục ngăn cản chiêu thứ ba.

Thế nhưng Ngô Tinh lại hét lớn một tiếng, thân ảnh giống như lưu quang thiểm điện vọt mạnh, bàn tay giơ lên, lại một chiêu oanh kích hướng về phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Đúng lúc này, một đạo kim quang đột nhiên bay tới.

Vù...

Một hòa thượng toàn thân chìm trong kim quang lấp lánh, thân hình cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Hai tay nắm lại, oanh kích một quyền về phía trước, ngăn cản hai chiêu của Ngô Tinh, hòa thượng chìm trong kim quang lấp lánh này hét lớn:

- Bần tăng Đồ Long tôn giả, sẽ đồ sát tiểu ngân long ngươi.

Oanh! Oanh!

Đồ Long tôn giả và Ngô Tinh quyền cường giao tiếp với nhau, hai tiếng nổ mạnh đồng thời vang lên, rung trời chuyển đất.

Thân ảnh Ngô Tinh vẫn chưa thối lui, thân thể sừng sững giữa hư không, không chút nhúc nhích.

Ầm ầm ầm...

Ba tiếng nổ mạnh, Đồ Long tôn giả một bước mười trượng, đủ lui lại ba mươi trượng, trong không trung để lại ba vết chân to lớn vô cùng, khiến hư không bị rách nát, đủ lan tràn ra xa ba trăm trượng...

Trong sát na, cao thấp lập tức phân định.

Đồ Long tôn giả là một trong những cường giả cái thế lợi hại nhất của Phật môn, chỉ có Kim Thai tôn giả mới có thể trên hắn một bậc, nhưng thực lực vẫn không bằng được Ngô Tinh.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của Ngô Tinh xác thực đã đạt tới tầng cấp những cường giả cái thế mạnh nhất Hợp Đạo sơ kỳ như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả...

Trong mắt Đồ Long tôn giả hoảng sợ, hắn bước vào Hợp Đạo sơ kỳ đã lâu, trong số những cường giả thượng cổ bị nhốt, là một người có thực lực tiếp cận gần nhất tầng cấp cường giả như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Long Nguyên, Thánh Ứng đại vương, Thiên Mục Đại Vương, Ngọc Dương Tử.

Lại chưa từng nghĩ tới, dĩ nhiên bị Ngô Tinh vừa mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ đẩy lui.

- Thánh hoàng các hạ! Chúng ta liên thủ, cùng diệt trừ yêu nghiệt!

Đồ Long tôn giả biết chính mình không phải là đối thủ của Ngô Tinh, hét lớn một tiếng, thân thể trực tiếp thối lui tới bên cạnh Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

- Được!

Thánh hoàng Cơ Nghiêu gật đầu, thanh âm vang dội, cũng không bởi vì phải liên thủ với Đồ Long tôn giả đối phó với Ngô Tinh mà cảm thấy nửa phần mất mặt.

- Thiên địa tiên cương, hạo nhiên chính khí!

- La hán kim thân, hàng long phục hổ.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Đồ Long tôn giả đều sử dụng tuyệt học lợi hại nhất, cương khí tiên lực dâng trào cuộn cuộn bộc phát, hình thành hai thân ngoại hóa thân, cả hai đều đạt tới hơn nghìn trọng.

Thân ngoại hóa thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu do Thiên Cương Chính Nguyên quyết ngưng tụ hạo nhiên chính khí mà thành, tựa hồ đại biểu cho chính thống thiên địa, uy lâm thiên hạ, thống ngự bát phương, có một loại đại khí thể giơ tay nhắc chân, vạn dân giai phục.

Thân ngoại hóa thân của Đồ Long tôn giả chừng hai nghìn năm sáu trăm trọng, so với thân ngoại hóa thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu còn cao hơn hai ba trăm trọng, là một la hán kim thân, giống như từ vàng ròng đúc thành, tràn ngập lực lượng hạo hân, bá đạo kinh khủng.

Thân ngoại hóa thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu đưa tay trào mạnh, giống như thiên tử lấy vật, mang theo một cỗ xu thế không thể ngăn cản, chộp vào đầu Ngô Tinh, thân ngoại hóa thân của Đồ Long tôn giả thì hay tay hợp thành chữ thập, thân thể khẽ động, trực tiếp xông về phía trước, dùng cái đầu cứng rắn không gì sánh được mạnh mẽ lao vào Ngô Tinh.

Thân ngoại hóa thân chính là do cương khí tiên lực ngưng tụ tạo thành, giống như quyền cương oanh ra ngoài, cho dù bị đánh thành nát bất cũng không thể thương tổn tới bản thể tu sĩ, đây chính là thần thông vô thượng mà chỉ có cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ mới có thể thi triển.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Đồ Long tôn giả, hai người tự biết thực lực không bằng Ngô Tinh, dưới tình huống liều mạng, thụ thương chỉ có thể là chính mình, vì vậy song song thi triển thân ngoại hóa thân, như vậy cho dù bị thua cũng không có gì đáng lo ngại.

777. Chương 25: Đại Chiến Kinh Thiên (hạ).

Huống hồ tuy rằng Ngô Tinh mạnh hơn hai người, nhưng muốn trong thời gian ngắn hoàn toàn phá hủy thân ngoại hóa thân của hai người cơ bản không có khả năng, cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ mỗi một người đều cường đại không gì sánh được, tuy rằng giữa bọn họ có khác biệt thực lực khá rõ ràng, nhưng cùng một tầng cấp cũng không xuất hiện sự biến hóa về chất, nếu muốn giết chết một vị cường giả cái thể cùng cấp bậc, độ khó tương đối lớn.

Trừ phi là chư tử Hợp Đạo trung kỳ, đã hợp đạo thành công, có được đạo của chính bản thân mình, đối mặt với cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ mới có ưu thế tuyệt đối.

- Thân ngoại hóa thân? Phá cho ta!

Ngô Tinh thấy thế, hét lớn một tiếng, cương khí tiên lực cũng dừng mãnh trào ra ngoài cơ thể, hình thành một cụ thân ngoại hóa thân, cao chừng ba nghìn trọng, đỉnh thiên lập địa, hướng về phía thân ngoại hóa thân của hai người Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Đồ Long tôn giả.

Thân ngoại hóa thân so với bản thể của tu sĩ hầu như giống hệt nhau, thân ngoại hóa thân của Ngô Tinh cũng là bạch y tóc trắng, tóc trắng phiêu đảng, đủ đạt nghìn trọng, trong lúc giơ tay nhắc chân đều có một cỗ đại thể thiên địa theo sau, thổi tung trận trận lốc xoáy, trùng thẳng trời cao.

Rất nhanh, thân ngoại hóa thân của Ngô Tinh và Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Đồ Long tôn giả công kích cùng một chỗ, thanh âm vang vọng thiên địa, đỉnh tai nhức óc, đối mặt với thân ngoại hóa thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Đồ Long tôn giả, Ngô Tinh không hề rơi vào hạ phong, càng đánh càng hăng.

Bởi vì Ngô Tinh bước vào Hợp Đạo kỳ, một người kiềm chế hai vị cường giả cái thể, thực lực của long tộc tăng lên rất nhiều, trong lúc nhất thời sĩ khí bành trướng, đối mặt với chúng cường giả thượng cổ Thánh đình chiếm thượng phong.

Cường giả cái thể của Thánh đình đều bị người ngăn cản, không ai đến chém giết Cổ Thần, cho dù là chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cũng bị Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn của Cổ Thần ngăn cản từ xa, đồng thời rất nhanh sẽ có chí cường giả bên phía long tộc chạy tới cứu viện.

Về phần cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ thì hoàn toàn không phải là đối thủ của Cổ Thần, Cổ Thần vừa chiến vừa lui, dần dần đã lui tới rìa ngoài cùng chiến trường, sáu thanh tiên phủ thượng phẩm trong tay chỉ ít đã chém chết hơn mười vị cường giả Hư Không hậu kỳ của Thánh đình và Phật môn.

Cường giả Phật môn và Đạo gia tương đương nhau, nhưng từ lúc Đồ Long tôn giả đi hiệp trợ Thánh hoàng Cơ nghiêu, dưới sự công kích của chúng cường giả Đạo gia, Phật môn đã dần dần rơi vào hạ phong.

Về phần cuộc chiến giữa cổ vu tộc và ma môn, chư tử thế gia, cổ vu tộc vẫn chiếm thượng phong như trước, bất quá cổ vu tộc chỉ xuất động phân nửa cường giả, nửa còn lại thì phòng bị nhìn yêu tộc xa xa.

Ầm ầm ầm...

Đang trong lúc bên phía long tộc chiếm thượng phong, đột nhiên trên bầu trời lại vang lên tiếng sấm nổ ầm ầm, trong sát na mây đen rậm rạp, lôi quang thiểm điện.

Một dòng xoáy đen kịt vô cùng to lớn hình thành, vô số lôi quang thiểm điện hướng về phía trung tâm dòng xoáy đen kịt hội tụ lại, hình thành chín đạo loi kiếp vô cùng to lớn.

Lôi kiếp đệ cửu trọng lại xuất hiện rồi, biểu thị có một vị tu sĩ bước vào Hợp Đạo kỳ, trở thành cường giả cái thể.

Độ Thiện đại sư trong nháy mắt bay lên trời cao, dừng lại trong hư không vạn trượng.

- Là Độ Thiện đại sư bước vào Hợp Đạo rồi, Độ Thiện đại sư dừng lại tại cảnh giới Hư Không hậu kỳ đỉnh phong so với bản hoàng còn lâu hơn, sau khi bước vào Hợp Đạo kỳ, thực lực tất nhiên mạnh hơn ta, Đồ Long tôn giả, chúng ta bám trụ Ngô Tinh, cường giả cái thể long tộc hiện tại đều bị chúng ta chế trụ, lúc Độ Thiện đại sư vượt qua lôi kiếp đệ cửu trọng, đó cũng là lúc nghịch tặc Cổ Thần này bị mất mạng.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu hài lòng hô to, công kích đối với Ngô Tinh càng thêm sắc bén mãnh liệt.

Đồ Long tôn giả cũng vui vẻ trong lòng, khê gặt đầu, đồng sử dụng toàn bộ lực lượng, đối với Ngô Tinh khởi xướng tấn công điên cuồng.

Cổ Thần thấy Độ Thiện đại sư cũng bước vào Hợp Đạo kỳ, trong lòng lập tức biết không ổn, Độ Thiện đại sư vốn có mục tiêu chính là hắn, tuy rằng bị chí cường giả của long tộc ngăn cản, thế nhưng khoảng cách với Cổ Thần không xa, chí cường giả bên phía long tộc đều xa xa bị cường giả cái thể Thánh đình kiềm chế, nếu như Độ Thiện đại sư độ lôi kiếp đệ cửu trọng xong, lao thẳng về phía hắn, vậy phụ cận không có người nào ngăn cản kịp ngăn cản.

Trong lòng Cổ Thần hiện lên ý lui, nhất thời sáu đạo phủ cương chém xuống, bức lui ba vị cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ vây công chính mình, thân ảnh chợt lóe, lập tức xuất hiện bên ngoài nghìn trượng, giống như thiểm điện lưu quang lập lòe, rất nhanh phi độn về phương hướng Ngũ Hành đại trận.

Lúc rời đi, truyền âm với Ngô Tinh nói:

- Ngô Tinh đại ca, ta vào Ngũ Hành đại trận lánh nạn, nếu muốn tiếp tục cứu long hoàng, sau một ngày một đêm ta trở lại nơi này hội họp!

Lúc này, Độ Thiện đại sư còn đang tiếp tục độ kiếp, hoàn toàn không để ý tới Cổ Thần, mấy vị cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ thì không thể theo được tốc độ của Cổ Thần.

Người Thánh đình muốn đánh chết chính là Cổ Thần, mà Cổ Thần tiến vào Tây Hải lần này là vì cứu viện long hoàng, vì vậy cường giả long tộc nhất định phải bảo vệ Cổ Thần, một bên muốn giết, một bên muốn bảo vệ, Thánh đình và long tộc mới có thể triển khai đại chiến, đồng thời lan tràn tới các thế lực Phật môn, Ma môn, Đạo gia...

Giữa các thế lực mặc dù có mâu thuẫn, nhưng còn chưa đến mức đấu nhau người chết ta sống, không phải vậy thì bị vây khốn vạn năm đã sớm đấu với không còn người nào rồi.

Vì vậy chỉ cần Cổ Thần rời đi, trận đại chiến kinh thiên này cũng sẽ không còn lý do tiếp tục, ngoại trừ cổ vu tộc và Ma môn, yêu tộc còn có thể tiếp tục đánh nhau, giữa Thánh đình và long tộc nhất định sẽ dừng trận chiến.

Cổ Thần bứt ra ngoài cũng là biện pháp duy nhất để ngưng lại trận đại chiến kinh thiên này.

Oanh!

Lôi kiếp đệ cửu trọng oanh xuống, bao phủ thân thể Độ Thiện đại sư bên trong.

Lúc này, Thánh hoàng Cơ Nghiêu không tiếp tục chú ý tới Độ Thiện đại sư độ kiếp.

Mắt thấy thân ảnh Cổ Thần chợt lóe hơn nghìn trượng, đang rời khỏi chiến trường cực nhanh, phi độn về phương xa, Thánh hoàng Cơ Nghiêu khẩn trương, thấy đám cường giả yêu tộc đang đứng xa xa quan sát, nhất thời quát lớn:

- Trên người Cổ Thần có chỉ bảo cổ vu tộc Chiến Thần Lệnh, ai giết được hắn Chiến Thần Lệnh chính là của người đó...

Nguyên bản Thánh hoàng Cơ Nghiêu nghĩ Thánh đình nắm chắc đánh chết được Cổ Thần, đến lúc đó Chiến Thần Lệnh tự nhiên rơi vào tay Thánh Đình, lấy lực lượng của Thánh Đình cũng có thể bảo vệ được Chiến Thần Lệnh.

Vì vậy Thánh hoàng Cơ Nghiêu vẫn không hề tiết lộ tin tức trên người Cổ Thần có Chiến Thần Lệnh.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu không nói, Ngô Tinh tự nhiên càng không nói, Chiến Thần Lệnh là kiện chí bảo thuần dương, là một kiện tiên thiên linh bảo cuối cùng còn sót lại của tiên giới Cổ Hoàng, có ai không thèm muốn?

Một khi bị người khác biết Chiến Thần Lệnh trên người Cổ Thần, tuyệt đối sẽ là tai họa cực lớn, sẽ trở thành cái đích cho mọi người đả kích.

778. Chương 26: Tiến Vào Đại Trận (thượng).

Quả nhiên!

- Cái gì? Chiến Thần Lệnh...

- Chiến Thần Lệnh dĩ nhiên trên người hắn?

...

Lời của Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa nói ra, nhất thời vô số cường giả cái thế đều kinh hô vang dội.

Ngay trong nháy mắt này, trong chúng cường giả thượng cổ yêu tộc vẫn chưa hề động, Thánh Ứng đại vương vùng tay lên, chỉ về phía Cổ Thần, quát lớn:

- Tru sát Cổ Thần, vô luận như thế nào cũng phải đoạt Chiến Thần Lệnh qua đây!

Cùng thời khắc này, đệ nhất cường giả cổ vu tộc Thiên Mục Đại Vu cũng bắt ra hai đạo tinh quang trong mắt, quát lớn:

- Đoạt lại thánh vật bản tộc, tuyệt đối không thể Chiến Thần Lệnh lạc vào trong tay ngoại tộc.

Trong sát na, cường giả cái thế yêu tộc, cổ vu tộc đều đuổi theo Cổ Thần, nhất là những cường giả cái thế, tốc độ nhanh chóng tới cực điểm, tuy rằng lúc này không thể thuấn di, thế nhưng trong nháy mắt cường giả cái thế cũng có thể phi độn được ba bốn nghìn trượng, hầu như tương đương với tốc độ thuấn di.

Thậm chí ngay cả cường giả Phật môn và Đạo môn, Ma môn, chư tử thế gia và các vu sĩ thượng cổ khác đều đành chỉ chiến đấu, toàn bộ đều đuổi theo Cổ Thần.

Cũng không biết những cường giả thượng cổ này người nào muốn bảo vệ tính mệnh của Cổ Thần, chạy tới cứu hắn, có thể toàn bộ đều là đến truy sát hắn, cướp đoạt Chiến Thần Lệnh cũng nói không chừng.

Bị nhiều cường giả thượng cổ truy sát như vậy, trong lòng Cổ Thần không thể nào bình tĩnh, không nghĩ tới tin tức về Chiến Thần Lệnh bại lộ, dĩ nhiên là kết quả như vậy, khiến trong lòng Cổ Thần giận dữ.

Vừa quay đầu lại, Cổ thần lập tức nhìn thấy hia người Thánh Ứng đại vương và Thiên Mục đại vu xa xa vượt lên đầu, đuổi về phía chính mình, nhóm thứ hai chính là Kim Thai tôn giả và Ngọc Dương Tử.

Cổ Thần cả giận nói:

- Thánh Ứng đại vương, ngươi đã nói yêu tộc và ta triệt tiêu ân oán, lão cầu ngươi dám lật lọng, trước kia ta có thể xông vào Thiên đình giết chết Kim Bằng Vương, ngày khác ta cũng có thể xông vào Thiên đình chém chết lão cầu ngươi.

- Hắc hắc hắc hắc... Nhóc con, ngươi không đợi được ngày đó rồi, ngày hôm nay ngươi phải chết.

Thánh Ứng đại vương không một chút để ý, cười lạnh một tiếng, độn tốc đuổi theo không hề giảm đi.

- Còn có lão cầu ngươi!

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Thiên Mục đại vu, quát lớn:

- Nếu không có ta, cổ vu tộc đã sớm bị diệt trong tay vu ma vương Đồ Độc, ta là Chiến thần cổ vu tộc, ngươi bất quá là đại vu của Thiên Vu bộ lạc mà thôi, hôm nay ngươi ý vào tu vi bản thân mạnh hơn ta, liền không để lão tử vào mắt, một ngày nào đó, ta sẽ để cho ngươi biết, ruộng bỏ Chiến thần là sẽ là kết quả gì... Tất cả vu sĩ thượng cổ, các ngươi đều sẽ nhìn thấy, lửa giận Chiến thần bốc cháy lên, sẽ đốt hết mọi thứ, Chiến thần nghiêm phạt một ngày nào đó sẽ phủ xuống.

Chừng hơn một nửa vu sĩ thượng cổ đều dừng độn tốc lại, hiển nhiên trong lòng bọn họ vẫn coi Cổ Thần là Chiến thần.

Bất quá đại bộ phận những người này đều là cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ, số lượng chỉ cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong rất ít, về phần cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ chỉ có ba người.

Những người còn lại bao gồm cả Thiên Mục đại vu, tổng cộng hơn ba mươi cường giả cái thế cổ vu tộc đều đuổi theo Cổ Thần.

Thiên Mục đại vu lạnh lùng nói:

- Chiến thần cổ vu tộc chúng ta sao có thể để cho tu sĩ nhân tộc ngươi đảm đương? Hôm nay ta sẽ diệt ngươi, đoạt lại thánh vật bản tộc, Chiến thần của bản tộc, bản vu sẽ một lần nữa lựa chọn, ngươi — tìm chết cho bản vu!

- Ha ha ha ha...

Cổ Thần cười ha hả, quát lớn:

- Chỉ bằng đám lão cầu các ngươi cũng có thể giết ta?

Nói xong xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Ngọc Dương Tử, lớn tiếng nói:

- Ta là chủ giáo chí tôn Hư Thiên Tông tiền nhiệm, truyền nhân duy nhất của Thái Hư Cung sau khi bị Thánh đình hủy diệt, ngươi — vì sao cũng đuổi theo ta?

Ngọc Dương Tử vốc người thấp bé, nói:

- Bản đạo dẫn theo các tu sĩ đạo gia tới cứu người, trong chúng ta không hề thiếu là tu sĩ thượng cổ Hư Thiên Tông, là sư tổ của người, Cổ Thần, người không cần chạy trốn, bản đạo sẽ bảo vệ người an toàn.

- Cổ Thần, ta là trưởng giáo chí tôn Hư Thiên Tông đời thứ bốn mươi sáu Hư Tương Trần, ta lấy liệt tổ liệt tông Hư gia thề, tuyệt đối không hại người.

Bên cạnh Ngọc Dương Tử, một vị đạo sĩ trung niên tuổi chừng hơn bốn mươi quát lớn, nhìn qua người này so với Hư Nam Thiên có chút giống nhau.

- Chúng ta đều là tu sĩ Hư Thiên Tông, người đã là trưởng giáo chí tôn tiền nhiệm của bản giáo, chúng ta tuyệt đối sẽ không để người bị yêu ma tà đạo công kích, sẽ bảo vệ người an toàn.

Phía sau Hư Tương Trần, hơn mười vị tu sĩ cùng kêu lên nói.

Xem ra, Đạo gia tựa hồ là đến cứu giúp.

Cổ Thần cười cười, nói:

- Các vị sư tổ thực có lòng tốt, Cổ Thần xin tâm linh, dịch nhiều thế cô, sẽ không phiền phức các vị sư tổ nữa, chỉ bằng vào đám lão cẩu này còn không đuổi kịp được ta, ha ha ha ha, muốn chết thì cứ tới đây đi.

Cổ Thần đột nhiên cười ha ha, thân ảnh chợt lóe không thấy.

Hắn đã phi độn tới sát biên giới Ngũ Hành đại trận, trực tiếp nhảy vào trong trận.

Ngũ Hành đại trận chính là kỳ trận thượng cổ cho dù cái thế cường giả Hợp Đạo kỳ cũng có thể vây khốn, Cổ Thần đối với Ngũ Hành đại trận đã tìm hiểu thấu triệt, có thể tự do ra vào, tiến vào trong Ngũ Hành đại trận, Cổ Thần căn bản không hề sợ hãi những vị cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ này.

- Không tốt, hắn đã tiến vào trong Ngũ Hành đại trận!

Thánh Ưng đại vương hét lớn một tiếng, thân ảnh đuổi tới chỗ Cổ Thần vừa biến mất lập tức dừng lại.

Cường giả thượng cổ, tự nhiên biết chỗ sâu nhất trong Tây Hải có một Ngũ Hành đại trận, hầu như bao phủ trong phạm vi phương viên mấy vạn dặm.

Thánh Ưng đại vương đối với trận pháp hiển nhiên không hiểu biết bao nhiêu, đối với Ngũ Hành đại trận phi thường kiêng kỵ, đứng ở bên ngoài Ngũ Hành đại trận không dám tiếp tục tiến lên.

- Ghê tởm! Hắn dĩ nhiên tình nguyện chết bên trong Ngũ Hành đại trận cũng không trả lại Chiến Thần Lệnh cho bản vụ, thực sự là chết tiệt!

Thiên Mục Đại Vu cũng dừng lại bên ngoài Ngũ Hành đại trận, nhìn phía trước nơi Cổ Thần biến mất, tâm tình vô cùng xấu.

Thiên Mục Đại Vu cũng không tinh thông trận pháp, đối với Cổ Thần nhảy vào trong Ngũ Hành đại trận không hề có biện pháp.

- Ha ha... Người chỉ là một tên yêu man, sao có thể biết được bản lĩnh tu sĩ tộc ta? Luận tạo nghệ trận pháp, vẫn là tu sĩ tộc ta mạnh nhất, tâm tư Cổ Thần tinh tế, định liệu trước hắn tiến vào Ngũ Hành đại trận không phải là muốn chết như vậy, mà là cầu sinh, các người vây ở chỗ này chờ đợi, hắn đã sớm từ chỗ rời trận rồi đi thật xa.

Ngọc Dương Tử rất nhanh liền chạy tới bên ngoài Ngũ Hành đại trận, khẽ cười một tiếng nói.

Kim Thai tông giả hầu như cùng với Ngọc Dương Tử đồng thời chạy tới bên ngoài Ngũ Hành đại trận, nói:

- Tu sĩ Phật môn ta không ít người tinh thông trận pháp, a di đà phật, tuy rằng Ngũ Hành đại trận rất lợi hại, nhưng cũng không phải không thể tiến vào, tu sĩ Phật môn nào nguyện ý tiến vào Ngũ Hành đại trận, đánh chết Cổ Thần?

779. Chương 26: Tiến Vào Đại Trận (hạ).

- Đệ tử đối với trận pháp có nghiên cứu, nguyện ý tiến vào trong Ngũ Hành đại trận, đánh chết Cổ Thần.

Một người lớn tiếng nói.

Kim Thai tôn giả theo tiếng nhìn lại, đã thấy người xung phong, dĩ nhiên chính là Độ Thiện đại sư vừa mới vượt qua lời kiếp đệ cửu trọng, tuy rằng vừa mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, thế nhưng khí tức dâng trào trên người Độ Thiện đại sư lại không hề thua kém so với Thánh hoàng Cơ Nghiêu, có thể thấy được thực lực thâm hậu, trong những cường giả cái thế thoát khốn ra ngoài tuyệt đối xếp trong một số ít cường giả gần sát với tầng cấp linh tụ.

Nguyên bản Độ Thiện đại sư đối với trận pháp có nghiên cứu nhất định, sau đó tại Hắc Đế mộ trung bị Thủy Chi Đại Trận gây khó khăn, càng dồn thêm tinh lực nghiên cứu đối với Ngũ Hành đại trận.

Thiên Thiên tự truyền thừa từ thời đại thái cổ, đối với các loại trận pháp đều có ghi chép, giờ khắc này Độ Thiện đại sư tìm hiểu đối với Ngũ Hành đại trận, tạo nghệ đã vô cùng cao thâm rồi.

Kim Thai tôn giả gật đầu, đối với thực lực của Độ Thiện đại sư phi thường thỏa mãn, có hấn đánh chết Cổ Thần, hầu như nắm chắc.

Thánh Ưng đại vương thấy vậy, nói:

- Tu sĩ yêu tộc ta có ai tinh thông đối với trận pháp, nguyện ý tiến vào Ngũ Hành đại trận đánh chết Cổ Thần, cướp đoạt Chiến Thần Lệnh? Vô luận thành hay bại, bản vương nhất định ban thưởng.

Chỉ thấy một đại hán da ngăm đen bước tới trước mặt Thánh Ưng đại vương, nói:

- Tiểu vương nguyện đi.

Thánh Ưng đại vương liếc mắt nhìn người nọ, nói:

- Hắc Lâm đại vương nguyện ý đi, tất nhiên mã đáo thành công, dễ như trở bàn tay, Cổ Thần chết chắc rồi.

Hắc Lâm đại vương kia cười ha ha, nói:

- Nhất định giết Cổ Thần, đoạt Chiến Thần Lệnh vào tay.

Nói xong, Hắc Lâm đại vương chợt lóe tiến vào, biến mất trong Ngũ Hành đại trận.

Thiên Mục Đại Vu nhìn thoáng qua chúng vu sĩ thượng cổ bên cạnh hấn, bất quá những vu sĩ thượng cổ này tựa hồ không có nghiên cứu gì đối với Ngũ Hành đại trận, đều không dám lấy tính mệnh của chính mình ra để đặt cược, tiến vào trong Ngũ Hành đại trận tìm kiếm.

Ngũ Hành đại trận tại thời kỳ thượng cổ hung danh đỉnh đỉnh, cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo thành công cũng có thể vây khốn, nếu không phải là tu sĩ có nghiên cứu sâu đối với trận pháp, tiến vào trong Ngũ Hành đại trận chính là muốn chết.

Thiên Mục Đại Vu thở dài một tiếng, không ai nguyện ý đi, hấn cũng không thể bắt ép tiến vào, bởi vì chính hấn cũng biết, để một người không am hiểu trận pháp tiến vào trong Ngũ Hành đại trận, ngay cả tự bảo vệ chính mình còn là vấn đề rất lớn, càng đừng nói là đánh chết Cổ Thần, đoạt lại Chiến Thần Lệnh.

Thiên Mục Đại Vu không nói được một lời, sắc mặt âm trầm, tuy rằng không có cường giả cổ vu tộc nào nguyện ý tiến vào trong Ngũ Hành đại trận, nhưng Thiên Mục đại vu cũng không rời khỏi, hấn chờ đợi ở nơi này, đợi tin tức cuối cùng về Cổ Thần, nếu như Cổ Thần bỏ mình, Chiến Thần Lệnh bị đoạt đi, chỉ cần rời khỏi Ngũ Hành đại trận hấn sẽ lập tức xuất thủ tranh đoạt, dùng hết mọi biện pháp đoạt Chiến Thần Lệnh trở về.

Cổ Thần vừa đi, cuộc chiến giữa Thánh đình và long tộc rất nhanh liền kết thúc, thấy các thế lực yêu tộc, cổ vu tộc, Ma môn, chư tử thế gia, Đạo gia... Đều đuổi theo phía sau Cổ Thần, Thánh đình và long tộc tự nhiên không rút lại phía sau.

- Tính mệnh của nghịch tặc này thực đúng là ngoan cường, dĩ nhiên để hấn chạy thoát!

Thánh hoàng Cơ Nghiêu dừng bước bên ngoài Ngũ Hành đại trận, thanh âm tràn ngập phần hân.

Một vị cường giả thượng cổ Cơ gia bổ xung nói:

- Trong Ngũ Hành đại trận từng bước từng bước đều có sát khí, Cổ Thần bất quá chỉ có tu vi Giá Vực hậu kỳ, tiến vào Ngũ Hành đại trận kiên trì không được thời gian nửa khắc chung, hầu như hẳn phải chết không cần nghi ngờ.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu khẳng định nói:

- Không, hẳn không chết được, nhất định sẽ sống.

Thời điểm tại Hắc Đế mộ trống, bị Thủy Chi Đại Trận vây khốn, Thánh Hoàng đã từng kiến thức qua tạo nghệ trận pháp của Cổ Thần, tự nhiên cũng biết Cổ Thần tiến vào trong Ngũ Hành đại trận không phải là tự sát, mà là vì muốn tránh thoát mọi người.

- Làm sao bây giờ? Cổ Thần dĩ nhiên trốn vào trong Ngũ Hành đại trận, đây chính là trận pháp lợi hại nhất thời thượng cổ, cho dù là chư tử đại tiên cũng có thể bị vây khốn, bên trong Ngũ Hành đại trận chúng ta căn bản không giúp được cái gì.

Một vị cường giả thượng cổ long tộc chạy tới bên ngoài Ngũ Hành đại trận, kinh hô.

Ngô Tinh nói:

- Chỗ lợi hại nhất của Cổ Thần lão đệ chính là tạo nghệ trận pháp, Long Anh trưởng lão, ta đối với vị lão đệ này có lòng tin tuyệt đối, bên trong Ngũ Hành đại trận, cho dù tất cả các cường giả cái thế đuổi vào đi nữa cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Vị cường giả cái thế long tộc tên gọi Long Anh cả kinh nói:

- Cổ Thần chỉ có niên kỷ như vậy đã bước vào Độ Hư, vậy mà đối với trận pháp cũng có tạo nghệ cao thâm như vậy?

Chính vào lúc này, một đạo bóng đen trực tiếp từ trong đám tu sĩ ma môn nhào lên, tiến vào trong Ngũ Hành đại trận.

Ngữ khí Long Anh biến đổi, nói:

- Không tốt, đó là ma tu Long Dương đạo nhân của Âm Dương Tông, có người nói tạo nghệ về mặt trận pháp của người này gần lịch đại tông chủ Âm Dương Tông nhất, đối với Âm Dương Trận Đồ đã tìm hiểu tới trình độ cực kỳ khắc sâu, chỉ sợ đối với Ngũ Hành đại trận cũng cực kỳ thấu triệt, Long Dương đạo nhân đuổi vào Ngũ Hành đại trận, tình huống không ổn.

Đại trưởng lão Long Nguyên nhướng mày, nói:

- Long Dương trưởng lão tự hào là trận pháp đệ nhị, hôm nay tông chủ Âm Dương Tông đã tiến vào vũ trụ phạm gian, chỉ sợ Cổ Hoàng tiên giới, luận về tạo nghệ trận pháp không có bất cứ kẻ nào so sánh được với hắn, Ngũ Hành đại trận cũng không nhất định làm khó được hắn.

Ngao Chiến sờ sờ chòm râu dê, nói:

- Huống hồ, tu vi của Long Dương đạo nhân cũng không thấp, so với cường giả cái thế mới bước vào Hợp Đạo kỳ còn lợi hại hơn không ít, ta và hắn từng giao thủ một lần, đánh tròn ba ngày ba đêm, cuối cùng thua một chiêu dưới tay Long Dương đạo nhân.

Mọi người đều kinh hãi, thực lực của Ngao Chiến trong các cường giả thượng cổ long tộc gần ba người Long Nguyên, Long Anh, Long Dạ nhất, trong số các cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ được coi như tồn tại thượng tầng, ngay cả hắn cũng thua Long Dương Đạo Nhân một chiêu, có thể thấy được thực lực của Long Dương đạo nhân đích xác cường đại.

Ngô Tinh trấn định nói:

- Ta tin tưởng Cổ Thần lão đệ nhất định có thể gặp dữ hóa lành, lúc hấn rời đi từng truyền âm cho ta, hấn có trăm phần trăm nắm chắc chạy trốn thành công, chúng ta đi thôi, lưu lại chỗ này cũng không có tác dụng.

Long Nguyên đại trưởng lão gật đầu nói:

- Cho dù Cổ Thần có nguy hiểm, nhưng ở trong Ngũ Hành đại trận chúng ta cũng không quản được, đi thôi!

Rất nhanh, long tộc liền rời khỏi nơi này.

Đợi khi rời khỏi được mười vạn dặm, năm vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân bí mật rời khỏi đội ngũ cường giả long tộc.

780. Chương 27: Bản Nguyên Chi Kim.

Long Nguyên đại trưởng lão dẫn theo cường giả long tộc rời khỏi Tây Hải, mà năm vị cường giả cái thế Ngô Tinh thì len lén lưu lại, chờ ngày mai hội họp với Cổ Thần, tiếp tục nghĩ cách cứu viện long hoàng.

Những tu sĩ thế lực khác đều cho rằng cường giả long tộc đã rời khỏi Tây Hải, đợi lâu Cổ Thần không ra tự nhiên cũng sẽ rời đi, tuyệt đối không nghĩ ra được đám người Ngô Tinh bí mật trở lại.

Trong Ngũ Hành đại trận.

Cổ Thần tiến vào trong Ngũ Hành đại trận, phân trận đầu tiên chính là Kim Chi Đại Trận.

Tuy rằng Cổ Thần đối với Ngũ Hành đại trận đã lĩnh ngộ rất thấu triệt, nhưng cũng không biểu thị không bị Ngũ Hành đại trận công kích, vừa mới vào trong Kim Chi Đại Trận, lập tức vô số quang sơn bên cạnh từ dưới đất đứng lên, biến thành cự nhân cao mấy nghìn trượng, một vạn trượng khởi xướng công kích về phía Cổ Thần.

Cổ Thần linh hoạt không gì sánh được, một mặt né tránh công kích của cự nhân màu vàng, một mặt liên tục xuyên qua, cấp bách lao về phía trước.

Không quá lâu sau, Cổ Thần phát hiện lại có người xông vào trong Ngũ Hành đại trận, người này đầu trục, thân mặc áo cà sa, râu lông mày trắng xóa, chính là Độ Thiện đại sư.

Chỉ bất quá Kim Chi Đại Trận rộng lớn không gì sánh được, vị trí Cổ Thần vừa mới tiến vào trong Ngũ Hành đại trận đã bị cường giả yêu tộc chiếm đóng, Độ Thiện đại sư phải vào tại vị trí cách Cổ Thần khoảng chừng mấy nghìn trượng, tuy cùng tiến vào trong Kim Chi Đại Trận, nhưng giới hạn với ảnh hưởng không gian trận pháp, cách Cổ Thần tương đối xa xôi.

- Cổ Thần, nghịch tặc người, lúc này người trốn không thoát rồi!

Cách xa mấy nghìn dặm trong không gian trận pháp, Độ Thiện đại sư liền hét lớn một câu, hấn bước vào Hợp Đạo kỳ, đối với pháp tắc đã lĩnh ngộ hoàn toàn thấu triệt, chỉ kém một bước là có thể hợp thành đạo của chính mình, trong thanh âm ẩn hàm lực lượng pháp tắc, giống như một mũi tên nhọn, cách xa mấy nghìn dặm cũng có thể truyền tới, Cổ Thần nghe thấy rất rõ ràng.

Cổ Thần cũng không khách khí, vận chuyển thần thông vô thượng Đạo gia Kinh Ca, tuy rằng hấn lĩnh ngộ đối với pháp tắc thua kém Độ Thiện đại sư rất xa, nhưng cũng vẫn có thể thoái mái ngưng tụ sóng âm thành một tia, hình thành mũi tên nhọn truyền đi rất xa, rơi vào trong tai Độ Thiện đại sư:

- Tặc ngốc lư, người đây là thiên đường có lối không chịu đi, địa ngục không cửa thích xông vào, người đã muốn chết ta sẽ thành toàn cho người.

Chính vào lúc này lại sinh biến hóa, bên cạnh Cổ Thần hơn mười dặm, một quang sơn đột nhiên đứng lên, Cổ Thần nhìn lại, chỉ thấy một gã đại hán có làn da màu ngăm đen mạnh mẽ xông vào trong trận.

Gã đại hán màu ngăm đen này chính là cường giả cái thế yêu tộc, Hắc Lân đại vương.

Vị trí Hắc Lân đại vương tiến vào trong trận chỉ kém vị trí Cổ Thần tiến vào hơn mười trượng, khi xuất hiện trong trận chỉ cách nhau mười dặm, khoảng cách rất gần.

Thời điểm Cổ Thần nhìn thấy Hắc Lân đại vương, Hắc Lân đại vương cũng nhìn thấy Cổ Thần, nhất thời chạy nhanh về phía Cổ Thần.

Hắc Lân đại vương cũng có nghiên cứu cơ sở đối với Ngũ Hành đại trận, giữa hắn và Cổ Thần vờ vẩn có một quang sơn khổng lồ vô cùng, hắn là cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ, đối với linh ngộ pháp tắc đã tới cảnh giới hoàn toàn thấu triệt, cự nhân màu vàng lớn mấy nghìn trượng, một vạn trượng công kích bằng pháp tắc hệ kim trên cơ bản không thể gây thương tổn được tới hắn.

Người này là một mối uy hiếp rất lớn!

Trong lòng Cổ Thần rung mình, nhanh chóng né tránh công kích pháp tắc hệ kim của cự nhân màu vàng, đồng thời phi độn chạy trốn.

Phương hướng Cổ Thần phi độn đi cũng không phải hoàn toàn ngược lại so với Hắc Lân đại vương, mà là phi độn về phía bên sườn của Hắc Lân đại vương, đồng thời khoảng cách đối với Độ Thiện đại sư càng thêm kéo xa hơn.

Thoạt nhìn, nếu như Cổ Thần trực tiếp lựa chọn phương hướng phi độn ngược lại, khoảng cách giữa hắn và Hắc Lân đại vương mới có thể kéo dài xa hơn, mà phi độn theo phía bên sườn Hắc Lân đại vương, chỉ cần Hắc Lân đại vương đuổi theo đường thẳng, rất dễ dàng đuổi kịp.

Nhưng trên thực tế, nếu như phi độn theo hướng ngược lại, khoảng cách thẳng tắp giữa bản thân hắn và Hắc Lân đại vương đều là lộ tuyến an toàn, trên cơ bản Hắc Lân đại vương không sợ công kích pháp tắc hệ kim của những cự nhân màu vàng lớn mấy nghìn trượng, một vạn trượng này, mà nếu Cổ Thần không tránh không né, luận về tốc độ Cổ Thần thua kém hơn Hắc Lân đại vương một chút, sớm muộn gì cũng bị đuổi theo.

Mà phi độn theo phía bên sườn, thoạt nhìn tựa hồ khoảng cách đối với Hắc Lân đại vương không hề bị kéo xa, nhưng trên thực tế Hắc Lân đại vương căn bản không dám trực tiếp đuổi thẳng tắp, bởi vì nếu như đuổi thẳng về hướng Cổ Thần nhất định sẽ khiến một quang sơn vô cùng to lớn ngay bên cạnh chú ý tới, đó chính là cự nhân mấy vạn trượng có thể công kích bằng pháp tắc hệ kim ngay cả chư tử đại tiên cũng sợ hãi.

Cổ Thần đối với Kim Chi Đại Trận vô cùng quen thuộc, tuy rằng Hắc Lân đại vương có linh ngộ nhất định đối với Kim Chi Đại Trận, nhưng nếu so sánh với Cổ Thần hiển nhiên kém xa nghìn dặm.

Ngược lại, Độ Thiện đại sư linh ngộ đối với Kim Chi Đại Trận tựa hồ không hề kém hơn so với Cổ Thần, đồng thời tu vi cường đại, xuyên toa qua Kim Chi Đại Trận nhanh chóng như thiểm điện, đuổi theo phía sau Cổ Thần, khoảng cách càng lúc càng gần.

Kim Chi Đại Trận cùng với Phật môn có liên quan cực kỳ sâu, Bạch Đà đại đế của Phật môn đã từng lĩnh ngộ hoàn chỉnh qua Kim Chi Đại Trận, đồng thời có thể bố trí được Kim Chi Đại Trận hoàn chỉnh, lý giải đối với Kim Chi Đại Trận của Độ Thiện đại sư cũng không khiến Cổ Thần cảm thấy ngoài dự liệu.

Cổ Thần trong Kim Chi Đại Trận chạy trái xuyên phải, không ngừng biến ảo phương hướng, Hắc Lân đại vương chăm chú đi theo, mỗi một lần Cổ Thần cách ngay bên cạnh hắn không xa, nhưng hắn lại phải thay đổi phương hướng phi độn một khoảng cách, sau đó mới tiếp tục chuyển hướng đuổi theo Cổ Thần, cứ như vậy khoảng cách giữa hắn và Cổ Thần không hề có chút thu nhỏ lại nào.

Đồng thời Hắc Lân đại vương đối với Kim Chi Đại Trận chưa có tạo nghệ sáng tỏ tất cả trong tâm như Cổ Thần.

Rốt cuộc, tại một lần đuổi theo Cổ Thần, thời khắc chuyển biến phương hướng hơi sớm, dẫn tới một tòa quang sơn khổng lồ không gì ngay được ngay bên cạnh chú ý tới.

Một tiếng nổ vang, tòa quang sơn khổng lồ kia trong nháy mắt sống dậy, từ dưới nền đất mạnh mẽ đứng lên, cao chừng hơn ba vạn dặm, lớn tới mức không thể tưởng tượng, há mồm phun mạnh, một đạo quang trụ màu vàng liên từ trong miệng phun ra, nhắm thẳng vào Hắc Lân đại vương.

Đạo quang trụ màu vàng này vượt qua pháp tắc hệ kim, đây chính là bản nguyên chi kim, lực công kích so với pháp tắc hệ kim lợi hại hơn gấp mấy lần.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cho dù Hắc Lân đại vương có là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ cũng không thể chống đỡ được bản nguyên chi kim, trong nháy mắt đã bị bản nguyên chi kim đồng hóa trở thành một đoàn kim chúc, hóa thành một bộ phận của Kim Chi Đại Trận.

781. Chương 28: Diệt Sát Độ Thiện (thượng).

Thoát khỏi Hắc Lân đại vương, Độ Thiện đại sư càng lúc càng đuổi gần.

Cổ Thần biết lĩnh ngộ đối với Kim Chi Đại Trận, Độ Thiện đại sư hoàn toàn không dưới tay chính mình, lợi dụng Kim Chi Đại Trận diệt sát Độ Thiện đại sư hầu như không có khả năng.

Vì vậy Cổ Thần thay đổi lộ tuyến, xuyên toa vài cái, ngay lúc Độ Thiện đại sư thấy sắp đuổi kịp được thì cũng là lúc vượt qua Kim Chi Đại Trận, xuất hiện bên trong Mộc Chi Đại Trận.

Mộc Chi Đại Trận, trong phương viên mấy vạn dặm đều là màu xanh tươi mát, cây lớn thành rừng, sinh cơ dạt dào.

Nhìn qua thật yên lặng, không giống như Kim Chi Đại Trận có rất nhiều tòa quang sơn kim chúc, liên tục có cự nhân đứng dậy dùng pháp tắc hệ kim công kích, thanh thế bức người.

Thế nhưng trong bình tĩnh lại ẩn chứa sát khí vô cùng vô tận, ai cũng không biết sát chiêu chặt đứt sinh cơ lợi hại nhất trong Mộc Chi Đại Trận kia sẽ xuất hiện khi nào.

Cổ Thần vừa tiến vào trong Mộc Chi Đại Trận, thân ảnh chợt lóe, liền nhanh chóng thuận di phi độ, trong sát na xuất hiện trong một tòa sơn cốc sau gốc đại thụ to lớn che trời.

Ngay sau đó Độ Thiện đại sư cũng xuất hiện trong Mộc Chi Đại Trận, thấy Cổ Thần cách đó không xa, thân ảnh chợt lóe, cũng truy đuổi vào trong sơn cốc.

Sơn cốc này phi thường rộng lớn, chừng phương viên vạn trượng, bên trong cây lớn che trời, mỗi một gốc đều thô to chừng mười người mới ôm hết, cao trên dưới trăm trượng (~330m).

Trong trung ương sơn cốc có một mảnh đất bằng phẳng phương viên mấy nghìn trượng, trên mảnh đất này mọc đầy hoa cỏ màu xanh, chiều cao chừng nửa thân người.

Cổ Thần tiến vào trong sơn cốc liền chạy tới thăm cỏ giữa trung ương.

Lúc này Độ Thiện đại sư đã đuổi vào trong sơn cốc.

Tốc độ phi độ của Độ Thiện đại sư so với Cổ Thần nhanh hơn khá nhiều, trên mặt hắc nộ cười đắc ý, Cổ Thần ngay phía trước, lấy thực lực của hắn hiện tại, Cổ Thần có chấp cánh cũng khó thoát.

Cổ Thần đột nhiên dừng lại, xoay người một cái, nhìn Độ Thiện đại sư, nở nụ cười vô cùng quỷ dị.

Trong lòng Độ Thiện đại sư thích một tiếng, thân thể đang lao tới trong nháy mắt đứng yên, hắc từ trong nụ cười của Cổ Thần cảm giác được một tia vị đạo âm mưu thành công.

Vừa mới tiến vào trong sơn cốc, cách Cổ thần chỉ còn bốn năm nghìn trượng, Độ Thiện đại sư liền dừng lại thân thể, bị Cổ Thần đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, hoàn toàn chấn động.

Cổ Thần đứng giữa trung ương bãi cỏ, cũng không có bất cứ động tác gì khác lạ, tinh thần toàn thân dạt nhiên, tựa hồ không phải là bộ dáng chạy tới điểm cuối con đường.

“Chẳng lẽ Cổ Thần có trá kế gì đó?”

Thấy Cổ Thần hoàn toàn là bộ dáng vân đạm phong khinh, trong lòng Độ Thiện đại sư không nhịn được suy nghĩ.

Cổ Thần chấp tay phía sau lưng, nói:

- Độ Thiện, tặc ngốc lư ngươi, nhanh trở về đi, cầu khẩn vì chúng sinh thiên hạ cũng không phải là chuyện tốt, trở lại nói cho lão cẩu Kim Thai tôn giả, nói Cổ Thần ta một ngày nào đó sẽ tới Thiên Thiên Tự, lấy cái mạng chó của hắn, ngươi đừng tiếp tục đuổi, đuổi nữa ngươi sẽ mất mạng.

Độ Thiện đại sư không biết lúc này Cổ Thần hoàn toàn nói lời thực, nhìn bộ dáng của Cổ Thần tựa hồ đúng là nói thực, thế nhưng lúc này Cổ Thần đã không còn đường chạy trốn, rõ ràng đã tới điểm cuối con đường, nghĩ như vậy, Độ Thiện đại sư cảm thấy Cổ Thần đang lừa dối mình, chơi trò không thành kế, để chính mình không công trở lại.

“Có nghe Mộc Chi Đại Trận có thể trăm diệt sinh cơ tu sĩ, lợi hại dị thường, là một đại trận ta tìm hiểu nông cạn nhất trong Ngũ Hành đại trận, Cổ Thần đối với Ngũ Hành đại trận hiển nhiên có tạo nghệ phi phạm, tuyệt đối sẽ không chạy vào đường chết, nếu như hấn dám đứng trong sơn cốc, nói rõ trong sơn cốc không có nguy hiểm gì, cho dù có nguy hiểm thì công kích cũng không làm gì được hấn, ngược lại sao hại được ta? Tâm tư Cổ Thần cẩn thận, gan to hơn trời, cho dù chết đến nơi thì cũng không có biểu thị gì, lúc này thần tình đạm nhiên vị tất là do trong lòng hấn không vội, hiển nhiên muốn lừa ta lui về phía sau, cầu một đường sống!”

Độ Thiện đại sư nhìn Cổ Thần, trong lòng liên tục nghĩ lại, cười hắc hắc, nói:

- Cổ Thần, ngươi đã không có đường trốn còn dám đồng dạng, bản tọa cũng không ngu ngốc như ngươi sao lại chịu bị người lừa dối. ta biết ngươi có số mệnh phi phạm, thiên tư yêu nghiệt, thời gian không quá nhiều tu vi còn có thể tiếp tục tiến triển hơn nữa, vượt qua Hợp Đạo kỳ cũng không phải là không thể, thế nhưng ngươi không đợi được người đó nữa rồi, hôm nay bản tọa sẽ siêu độ cho ngươi, cho ngươi tất cả thành không.

Nụ cười của Cổ Thần mạnh mẽ dừng lại, sắc mặt lạnh lùng, gằn giọng nói:

- Tặc ngốc lư, ngươi còn dám tiến về phía trước lập tức bị mất mạng.

Thấy vẻ đạm nhiên của Cổ Thần mất hết, trong mơ hồ nhiều hơn một tia cấp bách không thể nhịn, Độ Thiện đại sư càng thêm tin tưởng Cổ Thần đang lừa dối chính mình, ha ha cười lớn, bước chân vừa nhấc đã đi về phía Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần, ta bước vào Hợp đạo, thực lực của ta hiện tại cao hơn ngươi gấp trăm lần, đánh chết ngươi cũng giống như lấy đồ trong túi, lấy hoa trên cây, cho dù trong cốc có cái gì đó nguy hiểm, không làm khó được ngươi, còn khó được bản tọa hay sao?

Độ Thiện đại sư bước một bước vượt qua trăm trượng, rất nhanh đã được nghìn trượng, cách Cổ Thần chỉ còn hơn ba nghìn trượng.

Trong mắt Cổ Thần tựa hồ nhiều hơn vài phần cấp bách, tựa hồ Độ Thiện đại sư tới đây khiến hấn vô cùng lo lắng.

Lộ ra thần sắc như vậy hiển nhiên là bộ dáng sợ hãi Độ Thiện đại sư, điều này khiến Độ Thiện đại sư càng thêm hoài nghi, thâm nghĩ:

“Cho dù tâm tình của Cổ Thần kém thì cũng không nên có thần sắc như vậy mới đúng, có gian trá? Cẩn thận sử dụng thuyền vạn năm, bản tọa đang lấy thân phạm hiểm, để thân ngoại hóa thân thử một lần.”

- Hắc hắc hắc hắc... A di đà phật!

Độ Thiện đại sư hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, niệm một câu phật hiệu, nói:

- Cổ Thần, ta biết ngươi tất có gian trá, tuy rằng bản tọa không coi ngươi vào đâu, nhưng bản tọa vẫn cẩn thận trên hết, thân ngoại hóa thân của bản tọa cũng đủ bắt sống ngươi rồi.

Đang khi nói chuyện cương khí tiên lực của Độ Thiện đại sư tuôn mạnh ra ngoài, ngưng tụ thành một thân ngoại hóa thân thật lớn, chừng hơn nghìn trượng, toàn thân lập lòe kim quang, kim thân đầu trục, giống như một tôn la hán.

Thân ngoại hóa thân của Độ Thiện đại sư bước về phía trước một bước, trực tiếp vượt qua bốn năm trăm trượng, đi về phía Cổ Thần, bàn tay khổng lồ co lại, bắt thẳng về hướng Cổ Thần.

Cổ Thần đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Tặc ngốc lư, ngươi nhìn bốn phía, người thực sự đã chết!

Trong lòng Độ Thiện đại sư chấn động, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên bên ngoài sơn cốc đã xuất hiện một tầng quang mang màu xanh nhàn nhạt, một số chỗ gần như trong suốt, hoàn toàn bao phủ toàn bộ sơn cốc bên trong, cho dù hắc không đi tới thì cũng bị tầng quang mang này bao phủ bên trong sơn cốc.

Trong lòng Độ Thiện đại sư kinh hãi, quát lớn:

- Đây là cái gì?

782. Chương 28: Diệt Sát Độ Thiện (hạ).

Cổ Thần nói:

- Sát chiêu lớn nhất trong Mộc Chi Đại Trận — Trảm Diệt Sinh Cơ! Pháp tắc hệ mộc chủ sinh, vật cực tất phản, sinh đến cực hạn chính là tử, để pháp tắc hệ mộc diễn biến tới cực hạn thì sẽ chuyển hóa thành bản nguyên chi mộc, diệt sát toàn bộ sinh cơ trong sơn cốc này, tử vong bao phủ xuống, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công thì cũng tổn hao sinh cơ cực lớn, cứu tử nhất sinh.

Độ Thiện đại sư nhất thời vỡ mặt vỡ tim, điên cuồng rống to:

- Không có khả năng!

Thân ngoại hóa thân trong nháy mắt tán loạn, hóa thành cương khí tiên lực trở về cơ thể, lập tức thân ảnh Độ Thiện đại sư chợt lóe, liền phi độn ra bên ngoài sơn cốc.

Ầm...

Thân thể Độ Thiện đại sư đâm mạnh vào tầng quang mang màu xanh, phát sinh tiếng nổ rung trời.

Tuy rằng tầng quang mang màu xanh kia rất mỏng, gần như trong suốt, thoát nhìn chỉ cần một ngón tay đâm nhẹ cũng có thể xuyên thủng.

Thế nhưng trên thực tế tựa hồ là một loại lực lượng khổng lồ không gì có thể phá hủy, hình thành một phong ấn vô cùng kiên cố, vô luận công kích cường đại cỡ nào đi nữa thì cũng không thể tạo thành một chút thương tổn đối với tầng quang mang màu xanh nhàn nhạt này.

Cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công, thực lực so với cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ mạnh hơn gấp trăm lần, muốn phá hủy tầng phong ấn này cũng phải công kích toàn lực mấy lần, Độ Thiện đại sư tuy là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ nhưng muốn lao ra khỏi tầng phong ấn này hầu như không thể.

Giờ khắc này, Độ Thiện đại sư rốt cuộc cũng tin lời nói của Cổ Thần, nơi này đã bị sát chiêu lớn nhất trong Mộc Chi Đại Trận — Trảm Diệt Sinh Cơ bao phủ, trong lòng hoảng hốt.

Hắn vừa mới bước vào Hợp Đạo kỳ, thọ nguyên so với Hư Không kỳ tăng trưởng mấy nghìn năm, hầu như có hơn phân nửa sinh mệnh phía trước vẫn chưa được trải nghiệm qua, ngày sau nói không chừng có cơ hội Hợp Đạo thành công, trở thành tồn tại giống như chư tử đại tiên cũng nói không chừng, tuyệt đối không muốn chết ngay bây giờ.

Giờ khắc này Độ Thiện đại sư cảm giác được tử vong bao phủ xuống, trong lòng khẩn trương, quát lớn:

- Sao có khả năng? Sao có khả năng? Cổ Thần, ngươi dĩ nhiên thực sự muốn tạt sát?

Cổ Thần nhún vai, nói:

- Ta đã khuyên ngươi trước rồi, bảo ngươi đi mau, tặc ngốc lư ngươi không chịu nghe, càng muốn cho ta chôn cùng, trách được ai?

Trảm Diệt Sinh Cơ tới cực nhanh, quang mang màu xanh nhàn nhạt kia vừa mới bao phủ sơn cốc, trong thời gian hai lần nháy mắt, một tầng lại một tầng quang mang màu xanh đan thành lưới, liền trên không trung rơi xuống, một tầng lại một tầng, tựa hồ vô cùng vô tận.

Đây chính là pháp tắc hệ mộc diễn biến tới cực hạn, hầu như ngưng tụ thành thực chất, hóa thành bản nguyên chi mộc, pháp tắc hệ mộc cực hạn đó chính là cực hạn của sinh cơ, hóa thành khí tức của tử vong.

Tầng quang mang do bản nguyên chi mộc cấu thành lướt qua, tất cả sinh cơ sẽ đoạn tuyệt.

- A... Ta không cam lòng! Ta hận!

Độ Thiện đại sư liên tục thúc đẩy cương khí tiên lực, hình thành một vong cương trảo tiên lực mạnh mẽ, bao phủ chính mình bên trong, lớn tiếng gào to.

Cổ Thần thì ngồi xuống đất, trong nháy mắt này Cổ Thần tiến vào trạng thái vô vật vô ngã, tất cả ý niệm đều rơi vào mộc chi bản nguyên trong mệnh tuyến, hẩn triệt để bỏ đi tất cả phòng ngự trên người, cương khí tiên lực đều tiến vào trong mệnh tuyến, thôi động mộc chi bản nguyên.

Mộc chi bản nguyên dưới tiên lực thuần dương của Cổ Thần thôi động, hóa thành đạo đạo bản nguyên chi mộc, dọc theo mệnh tuyến, lưu chuyển tới mười một mệnh mạch.

Cổ Thần chỉ dùng mộc chi bản nguyên để bảo vệ mười một mệnh mạch, tất cả còn lại đều không để ý tới.

Trong sát na, tầng quang mang màu xanh do bản nguyên chi mộc hình thành tầng tầng hạ xuống, cương trảo tiên lực của Độ Thiện đại sư không tạo thành một chút tác dụng nào, quang mang bản nguyên chi mộc biến thành đơn giản xuyên qua cương trảo tiên lực của hắn, tiến vào trong thân thể.

Thậm chí còn không phát ra tiếng kêu thảm thiết, Độ Thiện đại sư dưới một loại trạng thái kỳ diệu không tên, tất cả sinh cơ đều bị diệt hết, thần tình trong mắt chốc lát trở nên lơ mơ không chút ánh sáng.

Quang mang màu vàng cũng tiến vào trong cơ thể Cổ Thần, hủy diệt sinh cơ của hắn, Cổ Thần có thể cảm giác được chỗ quang mang màu xanh kia lướt qua, từng điểm từng điểm huyết khiếu toàn thân đều mất đi sinh cơ, một đường kinh mạch trong nháy mắt tử vong.

Thế nhưng, thời điểm quang mang màu xanh này tiến vào mười một mệnh mạch đã bị mộc chi bản nguyên chống lại, không hề nổi lên chút tác dụng nào.

Rất nhanh Trảm Diệt Sinh Cơ trôi đi, toàn bộ sơn cốc lại khôi phục như bình thường, điều khác nhau duy nhất chính là Độ Thiện đại sư nằm dưới mặt đất, không còn ý thức, sinh cơ đoạn tuyệt.

Mà thân thể của Cổ Thần cũng đã chết, thế nhưng mười một mệnh mạch và mệnh tuyến vẫn hoàn hảo như lúc đầu, dưới sự thôi động của tinh nguyên sinh mệnh, thân thể Cổ Thần lấy tốc độ nhanh chóng không gì sánh được, dần dần khôi phục trở lại.

Rất nhanh liền chữa trị hoàn hảo huyết khiếu và kinh mạch bị diệt sinh cơ.

- Phụt...

Cổ Thần phun ra một ngụm máu tươi, tất cả máu đen đều học ra ngoài cơ thể, toàn bộ thân thể cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, bản nguyên chi mộc bảo vệ mệnh mạch và mệnh tuyến, sát chiêu Trảm Diệt Sinh Cơ không thể hủy diệt Cổ Thần.

Chiến Thần Bất Diệt thể của Cổ Thần đã luyện tới cảnh giới đại thành, có thể đơn giản huyết nhục trùng sinh, căn bản không hề bị thương tổn gì quá lớn.

Cổ Thần bước tới trước mặt Độ Thiện đại sư, truyền một đạo tiên lực thuần dương tiến vào trong cơ thể hắn, kiểm tra hắn đúng thực sự đã hoàn toàn tử vong hay chưa, cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ cho dù chỉ có một tia sinh cơ thì cũng sẽ một lần nữa tỏa sáng, thương thể phục nguyên.

Tiên lực thuần dương của Cổ Thần truyền thẳng vào mệnh mạch của Độ Thiện đại sư, vừa mới chạm vào mệnh mạch, thân thể Độ Thiện đại sư chấn động, hai mắt nhất thời khôi phục vài phần thần thái, nhìn Cổ Thần, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nghịch tặc người, dĩ nhiên không chết?

- Đáng tiếc, ngươi lập tức phải chết rồi!

Thanh âm của Cổ Thần vô tình vang lên, tiên lực khê động, nhất thời hủy diệt mệnh mạch của Độ Thiện đại sư, nhân thân Độ Thiện đại sư một lần nữa rơi vào cảnh vô thần, một đời cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ vẫn lạc như vậy.

Bàn tay vung lên, Cổ Thần lập tức thu Càn Khôn Trạc trên người Độ Thiện đại sư vào trong tay.

Đang muốn kiểm tra Càn Khôn Trạc của Độ Thiện đại sư, sắc mặt Cổ Thần đột nhiên biến đổi, thân thể chợt lóe, trong nháy mắt liền biến mất không còn.

Ngay trong nháy mắt này, cơ thể linh mẫn của Cổ Thần cảm ứng được, một cỗ khí tức vô cùng cường đại đột nhiên xông vào trong Mộc Chi Đại Trận, là một vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, so với Độ Thiện đại sư còn lợi hại hơn một chút.

Thân ảnh Cổ Thần vừa mới biến mất không thấy, bên cạnh Độ Thiện đại sư liền xuất hiện một bóng người từ trong hư không chậm rãi bước ra.

783. Chương 29: Lửa Giận Chiến Thần (thượng).

Người này mặc hắc sam, trên đầu cắm trâm tóc cuộn tròn, nhìn trang phục rõ ràng là một đạo sĩ, bất quá sắc mặt lại vô cùng âm nhu, môi hồng răng trắng, trên nét mặt có vài phần nường khí, nhưng nhìn từ bên ngoài rõ ràng là một nam tử chính hiệu.

Người này chính là Long Dương đạo nhân của Âm Dương Ma Tông.

Long Dương đạo nhân không chỉ có thiên tư cực cao phương diện trận pháp, mà trên phương diện tu luyện cũng có tu vi cực mạnh.

Tìm hiểu Hồn Độn Âm Dương chân quyết, nhìn ra được chính là cảnh giới cao nhất âm dương đồng tu, vì vậy hẳn so với nam nữ song tu bình thường của Âm Dương Ma Tông rất khác nhau, Long Dương đạo nhân một mình một người tu luyện cả âm lẫn dương, đồng thời luyện Hồn Độn Âm Dương chân quyết tới cảnh giới đại thành, bước vào Hợp Đạo kỳ.

Chỉ là bởi vì đồng tu âm dương khiến hắn trở thành bán nam bán nữ, nhìn qua cực kỳ quái dị.

Trước kia Cổ Thần cũng nhìn ra được, cảnh giới cao nhất của Hồn Độn Âm Dương chân quyết chính là âm dương đồng tu, đạt tới bước cuối cùng có thể luyện thành nửa thể thuần dương, nửa thể thuần âm, thân thể chính là một phương thiên địa, âm dương hợp thể, biến hóa ngũ hành.

Tuy rằng Cổ Thần cũng đã từng tu luyện Hồn Độn Âm Dương chân quyết, nhưng chỉ dừng lại ở mức dung hợp với Đỉnh Thiên Quyết, hòa hợp ý niệm tu chân, chưa từng có ý nghĩ âm dương đồng tu, cuối cùng dưới sự trợ giúp của Hư Tử Uyên mới luyện tới cảnh giới thuần âm, thuần dương.

Tay Long Dương đạo nhân niết lan hoa chỉ (kiểu thái giám), chỉ một ngón tay về phương hướng Cổ Thần vừa biến mất, lông mi cong cong, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, vang lên một đạo thanh âm ngọt ngào mãnh mãnh:

- Tiểu quỷ này, chạy trốn thực ra rất nhanh!

Nói xong, cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể của Độ Thiện đại sư, nhíu nhíu mày, nói:

- Thực sự là kỳ quái, dĩ nhiên chết dưới sát chiêu lớn nhất của Mộc Chi Đại Trận — Trảm Diệt Sinh Cơ? Nhìn người có thể xông qua được Kim Chi Đại Trận, hẳn là có điều lý giải đối với Ngũ Hành đại trận, không có khả năng bị tiểu quỷ kia lừa dối, chẳng lẽ tiểu quỷ kia cùng với người đều tồn tại trong sơn cốc này, chịu thương tổn Trảm Diệt Sinh Cơ? Lẽ nào hắn có thể tránh thoát được Trảm Diệt Sinh Cơ? Trên người tiểu quỷ này rốt cuộc có cái gì? Sợ rằng còn có bí mật khác ngoài Chiến Thần Lệnh.

- Ha ha... cho dù người có bí mật hơn trời thì trong Ngũ Hành đại trận này cũng không thể trốn thoát được bàn tay Long Dương ta, nhìn người có thể chạy trốn tới đâu!

Long Dương đạo nhân mỉm cười, thân thể chợt lóe liền biến mất không thấy, thân thể giống như quỷ mị u linh, hướng về phía Cổ Thần đuổi theo.

Mặc dù Cổ Thần có Càn Khôn Ngọc Bích trong người, tốc độ phi độ so với chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong còn nhanh hơn rất nhiều, thế nhưng so sánh với cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ vẫn kém hơn.

Cho dù đang ở trong Mộc Chi Đại Trận, không thể thúc đẩy tốc độ phiAPON tới mức nhanh nhất, thế nhưng Long Dương đạo nhân chỉ cần vài lần hô hấp đã đuổi kịp ngay phía sau.

Trong lúc lẩn trốn, Cổ Thần liên tục dẫn dụ Long Dương đạo nhân tiến vào một số địa phương xuất hiện sát chiêu mạnh mẽ.

Thế nhưng trong lòng Cổ Thần thầm giật mình, đạo sĩ phía sau kia tựa hồ vô cùng lý giải đối với Mộc Chi Đại Trận, gặp phải những địa phương nguy hiểm liền sớm tách ra, theo đường vòng mà đi, quyết không tiến vào hiểm địa một bước.

Tốc độ phiAPON của Long Dương đạo nhân so với Cổ Thần nhanh hơn gấp đôi, cho dù thường xuyên phải đi đường vòng, chuyển biến phương hướng, nhưng khoảng cách giữa hẮN và Cổ Thần vẫn như trước càng lúc càng nhỏ, từ từ thu hẹp lại.

Trong lòng Cổ Thần chấn động, hẮN dụng phải cao thủ trận pháp thượng cổ rồi, nói không chừng đối với tìm hiểu Ngũ Hành đại trận cũng giống như chính mình, đã đạt tới trình độ cực kỳ thấu triệt, hiểu biết rõ ràng mỗi một sát chiêu nhỏ nhất trong Ngũ Hành đại trận.

- Tiểu quý, đừng chạy nữa, ngươi không chạy được đâu, ngược lại nghe theo lời ta nói, đạo gia sẽ cho ngươi chết không đau đớn, tuyệt đối không có bất cứ thống khổ nào.

Long Dương đạo nhân càng đuổi càng gần, thanh âm vang lên từ phía sau Cổ Thần chừng nghìn trượng.

Thân thể Cổ Thần chợt lóe, lại nhảy vào trong một sơn cốc giữa hai ngọn núi, nơi này là một địa phương nguy hiểm, Long Dương đạo nhân sớm có đề phòng, thân thể nhoáng lên, liền chuyển phương hướng, đi vòng qua dãy núi.

- Trong Mộc Chi Đại Trận mơ tưởng diệt trừ được người này rồi, xem ra chỉ có thể đi Hỏa Chi Đại Trận hoặc Thủy Chi Đại trận.

Trong lòng Cổ Thần âm thầm suy nghĩ, trên người hẮN hiện tại có tam đại bản nguyên mộc, hỏa, thủy, không sợ công kích sát chiêu trong ba đại trận pháp này, đồng thời Thủy Chi Đại Trận và Hỏa Chi Đại Trận là loại trận pháp chủ công, thậm chí Cổ Thần có thể lợi dụng hai đại lực lượng bản nguyên thủy, hỏa không chế hai lực lượng pháp tắc thủy, hỏa trong hai đại trận pháp, mượn trận pháp có thể giết chết được cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ.

- Ta không chỉ có hỏa chi bản nguyên, còn có chí bảo thuần dương Chiến Thần Lệnh, xem ra Hỏa Chi Đại Trận là địa phương tốt nhất!

Trong lòng Cổ Thần quyết định rất nhanh, khi thấy tên đạo sĩ bán nam bán nữ kia xuất hiện trong tầm mắt, thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, lập tức phiAPON về phương hướng Hỏa Chi Đại Trận.

Mộc Chi Đại Trận không phải là trận pháp chủ công, tuy rằng sát chiêu vô cùng lợi hại nhưng lại Cổ Thần lại không thể khống chế, đồng thời Cổ thần cũng chỉ có thể chống đối lại sát chiêu của Mộc Chi Đại Trận, đảm bảo chính mình không có nguy hiểm tính mệnh.

Mà ở trong Hỏa Chi Đại Trận, trong mệnh tuyến của Cổ Thần có bản nguyên chi hỏa, lại có thân thể thuần dương, căn bản không cần sợ hãi bất cứ loại hỏa diễm nào, hoàn toàn có thể tùy ý phiAPON hành trong Hỏa Chi Đại Trận, đến lúc đó người khác bị Hỏa Chi Đại Trận công kích mà hẮN thì không, đồng thời còn có thể sử dụng thuần dương chi hỏa, bản nguyên chi hỏa và hỏa diễm trong Hỏa Chi Đại Trận hỗn hợp với nhau, đả thương đối thủ trong vô hình.

Cổ Thần nghĩ đến liền làm, dẫn theo Long Dương Đạo Nhân xuyên qua qua lại trong đại trận, lợi dụng một ít hiểm địa tuyệt sát, liên tục kéo dài khoảng cách với Long Dương Đạo Nhân.

Tuy rằng tốc độ của Long Dương đạo nhân so với Cổ Thần nhanh hơn gấp đôi, thế nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi để Cổ Thần bình yên vô sự vượt qua Mộc Chi Đại Trận, tiến vào trong Hỏa Chi Đại Trận.

Vừa mới vào Hỏa Chi Đại Trận, bốn phía lập tức biến thành biển lửa vô cùng vô tận.

Hỏa Chi Đại Trận, nơi nơi đều là pháp tắc chi hỏa, có một số địa phương thậm chí còn hình thành bản nguyên chi hỏa.

Đối với cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ mà nói, pháp tắc chi hỏa đã không thể tạo thành thương tổn thực chất, chỉ có bản nguyên chi hỏa mới có lực sát thương nhất định.

Cổ Thần vừa mới tiến vào Hỏa Chi Đại Trận liền trực tiếp phi độn về phương hướng có bản nguyên chi hỏa.

784. Chương 29: Lửa Giận Chiến Thần (hạ).

Long Dương đạo nhân giống như giò bám vào xương, rất nhanh cũng tiến vào trong Hỏa Chi Đại Trận, pháp tắc chi hỏa bốn phía không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với ánh, hắc chỉ mỉm cười, tay niết lan hoa chỉ, ngón tay chỉ vào môi dưới một chút, nói:

- Tuy rằng trong Hỏa Chi Đại Trận càng nhiều sát chiêu, thế nhưng thực lực của đạo gia thông thiên triệt địa, cho dù đối mặt với bản nguyên chi hỏa cũng có thể kiên trì được trong thời gian nhất định, căn bản không cần giống như Mộc Chi Đại Trận, cần phải tránh né những địa phương nguy hiểm, tiểu quỷ, người đã lựa chọn sai rồi, muốn trốn cũng không thoát, đạo gia tới...

Thân thể của Long Dương đạo nhân mềm mại xoay chuyển, trong hư không chợt lóe tàn ảnh, tốc độ một lần nữa đề cao, đuổi theo Cổ Thần.

Khóe môi Cổ Thần vẽn lên, phía trước đã xuất hiện một biển bản nguyên chi hỏa, hắc không chút do dự vọt vào trong.

Phương viên nghìn dặm nơi này hầu như toàn bộ bị bản nguyên chi hỏa bao phủ.

Cường giả siêu cấp Hư Không kỳ ở trong pháp tắc chi hỏa cũng phải cúi tử nhất sinh, vừa vào bản nguyên chi hỏa cơ bản chết trong nháy mắt.

Chỉ có cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ mới có thể mạnh mẽ vượt qua được biển bản nguyên chi hỏa phương viên nghìn dặm.

Cổ Thần chui vào trong bản nguyên chi hỏa, đoán chắc gã đạo nhân không nam không nữ phía sau tự đại tu vi cao sẽ đuổi vào trong.

- Phiến bản nguyên chi hỏa này có phương viên ước chừng một nghìn dặm, với thực lực của đạo gia muốn vượt qua được bản nguyên chi hỏa nghìn dặm bất quá chỉ trong thời gian mười mấy lần hô hấp mà thôi, căn bản không có bao nhiêu trở ngại, nhìn đạo gia làm sao xông vào bản nguyên chi hỏa bắt giữ người.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Cổ Thần, Long Dương đạo nhân không hề dừng lại dù chỉ chốc lát, trực tiếp truy đuổi vào trong bản nguyên chi hỏa.

Bên ngoài cơ thể Long Dương đạo nhân hình thành một vòng cương tráo tiên lực, nửa âm nửa dương, giống như một ấn ký âm dương hình cầu, bảo vệ toàn bộ thân thể, tiếp tục đuổi theo Cổ Thần.

Bên trong bản nguyên chi hỏa, cho dù là cường giả cái thể Hợp đạo kỳ như Long Dương đạo nhân cũng không thể thuận di, trên thực tế Cổ Thần có thể sử dụng Hỏa Độn Thuận trong Ngũ Hành Độn Thuật để thuận di, rất nhanh kéo dài khoảng cách đối với Long Dương đạo nhân, thế nhưng Cổ Thần lại không làm như vậy, vẫn liều mạng phi độn về phía trước không ngừng.

Long Dương đạo nahan càng đuổi càng gần, rất nhanh đã tiếp cận phía sau Cổ Thần hơn trăm trượng, tiếng cười của Long Dương đạo nhân vang lên:

- Hi hi hi hi... Tiểu quỷ, đạo gia tới.

Đang khi nói chuyện, bàn tay xòe ra, một đạo chưởng chương hóa thành âm dương đánh mạnh về phía Cổ Thần.

Cổ Thần cười lạnh một tiếng, quát lớn:

- Chờ chính là lúc này...

Đang khi nói chuyện, Thái Hư Tiên Đỉnh đột nhiên xuất hiện, bao phủ bên ngoài cơ thể, bảo hộ thân thể ngạnh kháng chưởng cương của Long Dương đạo nhân.

Đồng thời, xích mang trong tay Cổ Thần chợt lóe, Chiến Thần Lệnh chớp mắt đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Thiếu đốt đi, lửa giận Chiến thần!

Cổ Thần rống to, vô số thuần dương chi hỏa từ trong Chiến Thần Lệnh tuôn ra ngoài, trong sát na đã bao phủ không gian phương viên nghìn trượng.

Long Dương đạo nhân cách Cổ Thần không tới một trăm trượng, nhất thời bị thuần dương chi hỏa vây quanh.

Cương tráo âm dương kia có thể ngăn cản được công kích của bản nguyên chi hỏa trong thời gian ngắn, nhưng lại không thể chống đỡ được thuần dương chi hỏa, hầu như trong sát na cương tráo âm dương bên ngoài cơ thể Long Dương đạo nhân đã bị thuần dương chi hỏa đốt thành hư vô.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, chớp mắt Long Dương đạo nhân đã bị thuần dương chi hỏa che trời che đất đốt thành tro bụi.

Nếu như ở bên ngoài Hỏa Chi Đại Trận, Cổ Thần sử dụng Thuần Dương Lệnh phóng ra thuần dương chi hỏa công kích, Long Dương đạo nhân vẫn còn có một chút thời gian né tránh trung tâm.

Thế nhưng hiện tại đang ở trong Hỏa Chi Đại Trận, xung quanh đều là hỏa diễm, đồng thời hỏa diễm này lại là bản nguyên chi hỏa lợi hại không gì sánh được.

Vì vậy, thuần dương chi hỏa vừa mới xuất hiện khiến hắn không chút cảm ứng, chờ khi biết được thì bản thân đã bị thuần dương chi hỏa bao phủ rồi, chốc lát thương tổn cực lớn.

- Hỏa — Hỏa — Hỏa — Phần Tẫn Bát Hoang!

Cổ Thần rống to lớn, không chỉ mạnh mẽ phóng ra thuần dương chi hỏa trong Chiến Thần Lệnh, tiên lực thuần dương trong mệnh tuyến cũng điên cuồng thôi động hỏa chi bản nguyên, bản nguyên chi hỏa vô cùng vô tận liên tục bùng cháy thiêu đốt.

Long Dương đạo nhân không sợ bản nguyên chi hỏa là bởi vì có cương tráo âm dương bảo hộ, hiện tại không còn cương tráo âm dương, bản nguyên chi hỏa rất nhanh sẽ lấy đi cái mạng già của hắn.

Bản nguyên chi hỏa do hỏa chi bản nguyên phóng ra hầu như vô cùng vô tận.

Theo bản nguyên chi hỏa càng lúc càng nhiều tuôn trào ra bên ngoài cơ thể Cổ Thần, cộng thêm bản nguyên chi hỏa vốn đã tồn tại trong Hỏa Chi Đại Trận khiến diện tích bản nguyên chi hỏa bao phủ trong phương viên nghìn dặm càng lúc càng lớn.

Dần dần biến thành phương viên một nghìn năm trăm dặm, hai nghìn dặm, hai nghìn năm trăm dặm...

Long dương đạo nhân bị thuần dương chi hỏa công kích, đạo chưởng cương ban đầu đánh về phía Cổ Thần đã sớm tiêu tan thành mây khói.

Thuần dương chi hỏa bá đạo không gì sánh được, điên cuồng tàn phá thân thể của Long Dương đạo nhân, đốt sạch sinh cơ của Long Dương đạo nhân, trong sát na khiến Long Dương đạo nhân rơi vào thống khổ và dần vận vô biên vô hạn.

Nếu như Long Dương đạo nhân có thể tỉnh táo đầu óc, bằng vào thực lực cái thể Hợp Đạo sơ kỳ của hắn, lao ra khỏi thuần dương chi hỏa nghìn trượng, lao ra khỏi bản nguyên chi hỏa ban đầu chỉ có diện tích phương viên nghìn dặm không phải là vấn đề quá lớn.

Thế nhưng lúc này Long Dương đạo nhân đã bị thuần dương chi hỏa đốt tới mức rơi vào điên cuồng, toàn thân giống như con ruồi không đầu, liên tục xông loạn khắp nơi.

Một khi bị hoảng loạn trong biển lửa, hiển nhiên sẽ quên đi phương hướng, không thể phân biệt phương hướng.

Vì vậy Long Dương đạo nhân kêu thảm thiết liên tục, liên tục xông trái va phải, qua hơn mười lần hô hấp vẫn không thể thoát ra khỏi biển thuần dương chi hỏa nghìn trượng do Cổ Thần phát ra, càng đừng nói là biển bản nguyên chi hỏa đã bao phủ trong phương viên hơn nghìn dặm.

Cổ Thần liên tục thả ra thuần dương chi hỏa và bản nguyên chi hỏa, thân thể linh mãnh rõ ràng cảm giác được vị trí của Long Dương đạo nhân, mặc kệ Long Dương đạo nhân có xông tới đâu, Cổ Thần cũng có thể bám theo, khống chế thuần dương chi hỏa giống như giò ăn sâu vào xương cốt, thời thời khắc khắc vây quanh Long Dương đạo nhân.

Vì vậy tuy rằng Long Dương đạo nhân đang trong hoảng loạn, trên thực tế ngay cả phương viên mấy trăm dặm cũng đã vượt qua, nhưng thuần dương chi hỏa bên ngoài cơ thể hắn luôn luôn tồn tại, theo hắn di động khắp nơi, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

Chư tử đại tiên Hợp Đạo thành công dưới thuần dương chi hỏa đốt cháy liên tục cũng không thể duy trì được lâu.

785. Chương 30: Chỉnh Lý Thu Hoạch.

Về phần cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ càng không thể duy trì được trước sức công phá mãnh liệt của thuần dương chi hỏa, chỉ qua hơn hai mươi lần hô hấp, tiếng kêu thê lương thảm thiết của Long Dương đạo nhân nhanh chóng yếu đi, qua năm sáu lần hô hấp tiếp theo hoàn toàn dừng hẳn.

Tròn ba mươi lần hô hấp, tiếng kêu thảm thiết của Long Dương đạo nhân tắt hẳn, dưới hỏa diễm tinh khiết đốt cháy không ngừng, một mạng ô hô.

Không chỉ như vậy, toàn bộ thân thể cũng bị thuần dương chi hỏa đốt sạch một mảnh đen kịt, nguyên thần cũng bị thuần dương chi hỏa thiêu đốt, theo chân thuần dương chi hỏa tiêu tan.

Nguyên bản cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ sau khi tử vong dù vạn năm trôi qua thì thân thể cũng sẽ không có bất cứ biến hóa gì, thế nhưng vẫn bị thuần dương chi hỏa đốt thành hư vô.

Thấy tiếng kêu thảm thiết của Long Dương đạo nhân dừng lại, Cổ Thần cũng cảm giác được sinh cơ của Long Dương đạo nhân đã tiêu tan, lúc này mới chậm rãi thu hồi toàn bộ thuần dương chi hỏa và bản nguyên chi hỏa.

Bất quá cho dù không có thuần dương chi hỏa và bản nguyên chi hỏa của Cổ Thần phát ra, bên ngoài thân thể Long Dương đạo nhân vẫn có bản nguyên chi hỏa vô cùng vô tận thiêu đốt.

Đây chính là hỏa diễm trong Hỏa Chi Đại Trận, vĩnh viễn không tắt, dưới bản nguyên chi hỏa thiêu đốt không ngừng nghỉ, không lâu sau thì thể của Long Dương đạo nhân sẽ bị đốt cháy không còn một mảnh.

Cổ Thần giống như một hỏa thần, dưới biển lửa hùng hực bước tới, dừng lại bên cạnh thi thể của Long Dương đạo nhân, đưa tay nắm nhẹ, trực tiếp thu hồi chiếc nhẫn nửa trắng nửa đen trên ngón tay của Long Dương đạo nhân.

Làm cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ thời đại thượng cổ, nhẫn đeo trên ngón tay Long Dương đạo nhân tự nhiên là một tiên giới không gian, trên người hắn cũng không có Càn Khôn Trạc giống như tu sĩ hiện nay.

Bản nguyên chi hỏa không ngăn cản được ánh mắt của Cổ Thần, trên chiếc nhẫn nửa trắng nửa đen có khắc hai chữ nhỏ âm dương, Cổ Thần dùng tiên lực thuần dương tìm tòi, quả nhiên là một tiên giới không gian.

Trong sát na Cổ Thần dùng mãnh thức đẩy tiên lực thuần dương vào âm dương tiên giới, hoàn toàn hủy diệt lực ấn tiên lực của Âm Dương đạo nhân còn lưu lại trong Âm Dương Tiên Giới.

Trong Âm Dương Tiên Giới là một không gian vô cùng rộng lớn, chứa đựng vô số bí cấp trận pháp, những trận pháp này tuy không lợi hại bằng Ngũ Hành đại trận, nhưng cũng là trận pháp chỉ thời đại thượng cổ mới xuất hiện, có thể bố trí trong phạm vi nhỏ, trong thời gian ngắn, vô cùng linh hoạt, tiện lợi, đồng thời uy lực phi phàm.

Một kiện tiên bảo vô thượng!

Ngoại trừ những bí cấp trận pháp ra còn có không ít tiên bảo không gian, khiến Cổ Thần chú ý chính là trung ương trong không gian tiên bảo có đặt một chiếc đại kỳ cao chừng năm trượng, một mặt có âm lý thái dương, một mặt có âm ý mặt trăng, trên cột cờ thì khắc bốn chữ cổ rất lớn: Nhật Nguyệt Thần Kỳ.

Nhật Nguyệt Thần Kỳ là một kiện tiên bảo vô thượng do chính Long Dương đạo nhân luyện chế, còn có tên Âm Dương Thần Kỳ, thần kỳ phát mạnh tức thì có thể nhật thôn thiên lý, lửa mạnh thiêu đốt, có thể minh nguyệt cao chiếu, đóng băng tất cả, trong số các tiên bảo vô thượng cũng là tồn tại tương đối cấp thấp, thế nhưng uy lực mười phần cường đại, đối với tu sĩ chưa bước vào Hợp Đạo kỳ có hiệu quả phi thường to lớn.

Đối với Cổ Thần mà nói, Nhật Nguyệt Thần Kỳ không có bao nhiêu hiệu quả, trên người hắn có rất nhiều tiên bảo các loại, ngay cả tiên thiên linh bảo cũng có không dưới một kiện, thế nhưng bốn người Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc cũng cần tiên bảo tốt nhất làm vũ khí, vừa vặn Nhật Nguyệt Thần Kỳ là kiện tiên bảo vô thượng tốt.

Ngoại trừ Nhật Nguyệt Thần Kỳ ra còn có hai kiện tiên bảo thượng phẩm, tiên bảo trung phẩm, hạ phẩm cũng có vài kiện.

Ngoại trừ bí cấp trận pháp, tiên bảo pháp bảo ra, trong Âm Dương Tiên Giới không hề có thứ gì khác, nhưng thu được một kiện tiên bảo vô thượng đã coi như rất không tồi rồi, Cổ Thần trực tiếp đeo Âm Dương Tiên Giới vào tay chính mình, những vật phẩm trên tiên giới trước đó, cộng thêm để trong Càn Khôn Trạc, toàn bộ đều chuyển vào trong Âm Dương Tiên Giới.

Từ nay về sau, Càn Khôn Trạc đối với Cổ Thần mà nói hoàn toàn là đồ cổ rồi.

Âm Dương Tiên Giới thỉnh thoảng hấp thu pháp tắc ngũ hành, chuyển hóa khí âm dương, đối với Cổ Thần sau này muốn tìm toàn bộ bản nguyên ngũ hành mà nói, Âm Dương Tiên Giới đặt trên người chính mình có hiệu quả rất tốt, đối với sau này ngũ hành hóa âm dương cũng có trợ giúp nhất định.

Kiểm tra xong Âm Dương Tiên Giới, Cổ Thần lại lấy Càn Khôn Trạc của Độ Thiện đại sư ra.

Trong Càn Khôn Trạc của Độ Thiện đại sư cũng có một kiện tiên bảo vô thượng, là một chiếc bát vu, chính là tiên bảo vô thượng từng sử dụng qua trong Hắc Đế mộ trùng, đồng thời còn là một kiện tiên bảo vô thượng loại phòng ngự, tên là Nguyên Tổ Ô Bát.

Chỉ tiếc sát chiêu Trảm Diệt Sinh Cơ trong Mộc Chi Đại Trận căn bản không thể ngăn cản, tiên bảo vô thượng loại phòng ngự này không phát huy tác dụng.

Trừ thứ này ra, trong Càn Khôn Trạc còn có không ít xá lợi cổ Phật, đều là xá lợi của những cổ Phật trước khi chết có Phật hiệu vô cùng cường đại, lực lượng ẩn chứa trong đó hầu như đều tương đương với tiên bảo.

Trong Càn Khôn Trạc của Độ Thiện đại sư có không ít đan dược, thảo dược, bất quá Độ thiện đại sư coi như là người cùng một thời đại với Cổ Thần, vì vậy không tích lũy được bao nhiêu đan dược và thảo dược mà Cổ Thần cần.

Tất cả mọi vật phẩm bên trong Càn Khôn Trạc đều quét dọn sạch sẽ, Cổ Thần ném Càn Khôn Trạc xuống nền đất Hỏa Chi Đại Trận, không vội rời khỏi đại trận, thôi động hỏa chi bản nguyên trong cơ thể liên tục phóng ra bản nguyên chi hỏa.

Bản nguyên chi hỏa giống như xúc tua của Cổ Thần, lan tràn bốn phương, cùng với hỏa diễm vô cùng vô tận trong Hỏa Chi Đại Trận dung hợp một chỗ, tựa hồ muốn tương dung với toàn bộ Hỏa Chi Đại Trận.

Vừa rồi Cổ Thần phóng ra bản nguyên chi hỏa công kích Long Dương đạo nhân là bởi vì dung hợp với hỏa diễm trong Hỏa Chi Đại Trận, thân thể linh mãnh sẵn sinh cảm giác, tựa hồ muốn hòa hợp làm một thể với toàn bộ Hỏa Chi Đại Trận, tâm sinh xúc động, hình như có chút linh ngộ.

Có bản nguyên chi hỏa trong mệnh tuyền, Cổ Thần tựa hồ thực sự có thể dung hợp với Hỏa Chi Đại Trận.

Nếu như thực sự trận người hợp nhất, Cổ Thần có thể luyện hóa cả tòa Hỏa Chi Đại Trận này, cảm ngộ lực lượng của Hỏa Chi Đại Trận, dung nhập trận pháp vào trong Phá Thiên Chỉ, như vậy càng nhanh chóng đột phá tới cảnh giới đệ nhị trọng.

Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng so với đệ nhất trọng lợi hại hơn rất nhiều, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng có thể miếu sát, lực lượng ẩn chứa kinh thiên động địa, siêu phàm nhập thánh, khiến người khác không thể tưởng tượng.

Nếu như có thể dung hợp toàn bộ lực lượng của Ngũ Hành đại trận vào Phá Thiên Chỉ, như vậy có thể nhất cử tu thành đệ nhị trọng, đến lúc đó bằng vào Phá Thiên Chỉ, giết cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ giống như giết lợn giết chó giản đơn.

786. Chương 31: Hạ Lạc Của Long Hoàng (thượng).

Ba vị cường giả xông vào Ngũ Hành đại trận đều đã bỏ mình, không còn người nào tới quấy rối Cổ Thần.

Về phần những cường giả cái thế chờ đợi bên ngoài Ngũ Hành đại trận, vậy cứ để cho bọn họ tiếp tục chờ đợi, phạm vi của Ngũ Hành đại trận phi thường to lớn, Cổ Thần có thể tùy ý rời đi từ một trong năm phân trận, thần không biết quỷ không hay, cho dù bọn họ có canh gác tại vị trí Cổ Thần tiến vào trận, chờ một vạn năm cũng là phí công vô ích.

Cổ Thần dựa vào đại thể của bản nguyên chi hỏa bên ngoài cơ thể, liên tục thôi động hỏa chi bản nguyên, chưa từng có lần nào Cổ Thần thôi động hỏa chi bản nguyên tới tốc độ nhanh như vậy.

Trong bản nguyên ngũ hành, mỗi một loại đều cường đại không gì sánh được, Cổ Thần có ba loại bản nguyên thủy, mộc, hỏa, lực lượng phát huy ra ngay cả một phần vạn của ba loại bản nguyên này cũng không được, lấy tu vi của Cổ Thần căn bản không thể hoàn toàn sử dụng lực lượng bản nguyên.

Tam đại bản nguyên trong mệnh tuyến của Cổ Thần cũng giống như ba viên kim cương không thể nào phá vỡ.

Nhiều năm trôi qua, Cổ Thần luyện hóa tam đại bản nguyên, dung hợp tam đại bản nguyên chỉ là một góc nhỏ của cả núi băng to lớn.

Lực lượng bản nguyên to lớn không gì sánh được, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không thể sánh bằng, một loại lực lượng bản nguyên cũng đủ để khắc chế bất cứ chư tử đại tiên nào, đó chính là lực lượng của đại đế thượng cổ, hầu như vượt qua chư tử đại tiên một bước.

Nếu như sau này Cổ Thần lấy được toàn bộ ngũ hành bản nguyên, sau đó hợp nhất ngũ hành bản nguyên, điều này tương đương với hợp nhất lực lượng của năm vị đại đế, so với chư tử đại tiên không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

Chỉ là muốn tìm được toàn bộ bản nguyên ngũ hành vô cùng khó khăn, càng đừng nói là hợp nhất bản nguyên ngũ hành, đây là một chuyện gần như không thể, ngũ hành bản nguyên hợp nhất thậm chí sẽ vượt qua cảnh giới đại đế thượng cổ, tiến vào cảnh giới tu chân Cổ Thần chưa từng nghe nói qua, sợ rằng chỉ có tu vi thời đại thái cổ mới biết chút manh mối.

Đến lúc đó thậm chí Cổ Thần có thể ganh đua dài ngắn với những đại năng thái cổ như Âm Tôn Lăng Phong, Côn Ngô Đại Đế cũng không chừng.

Hiện tại những chuyện này quá mức xa xôi, Cổ Thần chìm đắm toàn tâm toàn ý vào dung hợp hỏa chi bản nguyên và Hỏa Chi Đại Trận, liên tục cảm ngộ lực lượng của Hỏa Chi Đại Trận, đối với tìm hiểu linh ngộ Phá Thiên Chỉ có bước tăng trưởng không nhỏ.

Lực lượng Phá Thiên Chỉ lấy tốc độ vô cùng điên cuồng, liên tục bạo tăng.

Cổ Thần trong Hỏa Chi Đại Trận, lợi dụng hỏa chi bản nguyên kết hợp với Hỏa Chi Đại Trận, người trận hợp nhất, liên tục cảm ngộ lực lượng của Hỏa Chi Đại Trận, dung hợp vào Phá Thiên Chỉ.

Hắc Lân đại vương, Độ Thiện đại sư, Long Dương đạo nhân, ba vị cường giả cái thế đuổi vào trong Ngũ Hành đại trận lần lượt vẫn lạc, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, ngay cả nửa canh giờ cũng không tới.

Cổ Thần và Ngô Tinh ước định sau một ngày một đêm hẹn gặp lại, hiện tại còn rất nhiều thời gian để cảm ngộ ảo diệu và lực lượng của ba trận pháp thủy, hỏa, mộc.

Bên ngoài Ngũ Hành đại trận, nhữn cường giả thượng cổ thuộc các thế lực, yêu tộc, vu tộc, Thánh đình, Phật môn, Đạo gia, Ma môn, chư tử thế gia, tiên tông đại phái, ngoại trừ long tộc ra, tất cả đều đang chờ đợi tại khu vực Cổ Thần tiến vào trong Ngũ Hành đại trận.

Trong đám cường giả thượng cổ yêu tộc có một thanh âm vang lên:

- Thánh Ứng đại vương, ta đã không thể cảm nhận được khí tức của Hắc Lân đại vương rồi, Hắc Lân đại vương khả năng... Đã vẫn lạc!

Người này cũng là một cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ, mặc tử bào, đứng ngay bên cạnh Thánh Ứng đại vương, khí tức mười phần cường liệt, rất tiếp cận với Thánh Ứng đại vương.

Cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ đã bắt đầu tiếp xúc với pháp tắc sinh mệnh huyền diệu khó lường nhất, đối với sinh cơ của tu sĩ quen thuộc thường có cảm giác rất phi thường.

Vì vậy, tuy rằng vị cường giả cái thể kia vẫn chưa tiến vào trong Ngũ Hành đại trận, chưa tận mắt nhìn thấy Hắc Lân đại vương chết, nhưng lại có thể cảm nhận được, Hắc Lân đại vương đã vẫn lạc.

Thánh Ứng đại vương gật đầu, thực lực của hắn so với vị cường giả cái thể yêu tộc kia càng thêm lợi hại, cảm giác càng thêm linh mãnh, tự nhiên biết được Hắc Lân đại vương đã chết trong đại trận.

Trong thanh âm của Thánh Ứng đại vương tiết lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Cổ Thần kia quả không giống bình thường, Ngũ Hành đại trận ngay cả tu sĩ thời đại thượng cổ chúng ta cũng không có bao nhiêu người tìm hiểu thấu triệt, Cổ Thần bất quá chỉ có tu vi Giá Vụ hậu kỳ dĩ nhiên đã tìm hiểu ra được? Tử Hạo đại vương, xem ra yêu tộc chúng ta đã chộp vào một nhân vật lợi hại rồi.

Tử Hạo đại vương cười cười nói:

- Chỉ là một tiểu nhân vật ngay cả Hư Không kỳ cũng không đạt tới mà thôi, cho dù lợi hại hơn nữa thì cũng có thể lật lên bao nhiêu sóng gió? Trước mặt Thánh Ứng đại vương, Cổ Thần coi là cái gì?

Thánh Ứng đại vương nói:

- Tuy là như vậy, bất quá nghe nói hắn mới chỉ hơn trăm tuổi đã bước vào Giá Vụ hậu kỳ, nếu như Cổ Thần chưa chết, một khi có được tin tức của hắn phải nắm chắc cơ hội diệt trừ từ trứng nước.

Tử Hạo đại vương gật đầu, nói:

- Thánh Ứng đại vương yên tâm, Tử Hạo nguyện làm mã tốt, giết chết Cổ Thần từ trong tâ lốt.

Thánh Ứng đại vương khẽ gật đầu, ánh mắt đột nhiên nhìn về phương hướng đám cường giả thượng cổ Phật môn, chỉ thấy nơi này đột nhiên trở nên rối loạn.

Thánh Ứng đại vương và Tử Hạo đại vương đều là người có thực lực rất mạnh, những lời nói trong đám cường giả Phật môn không thể thoát khỏi lỗ tai của bọn họ, thoáng lắng nghe một chút liền hiểu ra nguyên nhân cường giả Phật môn rối loạn.

Nguyên lai, cường giả Phật môn Độ Thiện đại sư truy đuổi vào trong Ngũ Hành đại trận cũng đã vẫn lạc, mọi người đã không thể cảm nhận sinh cơ từ hắn.

Theo như lời nói của cường giả Phật môn, Độ Thiện đại sư đối với Ngũ Hành đại trận đã tìm hiểu tới trình độ nhất định, dĩ nhiên cũng vẫn lạc bên trong Ngũ Hành đại trận mà không có nửa điểm tin tức Cổ Thần vẫn lạc truyền ra, điều này thực sự khiến người khác khiếp sợ.

Ánh mắt chúng cường giả thượng cổ đều rơi vào người chúng cường giả Ma môn, ba vị cường giả cái thể truy đuổi vào trong Ngũ Hành đại trận, duy nhất chỉ còn một mình Long Dương đạo nhân của Âm Dương Ma Tông, hắn là cao thủ trận pháp, đối với Ngũ Hành đại trận đã tìm hiểu vô cùng thấu triệt, theo suy nghĩ của chúng cường giả thượng cổ, Long Dương đạo nhân bắt Cổ Thần hầu như nắm chắc.

Chỉ có Thánh Hoàng cơ nhiều là xám ngoét mặt, biết Độ Thiện đại sư vẫn lạc, trong lòng Thánh hoàng Cơ Nghiêu bắt đầu nhảy loạn lên, hắn biết cho dù là Long Dương đạo nhân chỉ sợ cũng không làm gì được Cổ Thần. Chúng cường giả thượng cổ chưa từng giao phong với cổ Thần, nhưng Thánh hoàng Cơ Nghiêu lại biết rất rõ quá trình phát triển của Cổ Thần, lần nào bị rơi vào hiểm địa cũng an toàn thoát thân, đồng thời tu vi càng tăng mạnh!

787. Chương 31: Hạ Lạc Của Long Hoàng (hạ).

Thậm chí ngay cả lần tại Ngọc Tiêu Thành Thánh đình, Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã bày ra thiên la địa võng, cùng với tứ đại thánh chủ nho môn hiện nay lợi dụng Hạo Nghiên Thiên Cương Trấn Ma đại trận vây khốn cũng không thể giết chết được Cổ Thần, ngược lại còn bị Cổ Thần giết chết một vị thánh chủ nhỏ môn.

Hiện tại Cổ Thần trốn vào trong Ngũ Hành đại trận, chính là cá vào biển rộng, chim bay trời cao, muốn bắt hẳn căn bản là không có khả năng.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu lo lắng không sai, không quá lâu sau bên phía cường giả thượng cổ Ma môn truyền tới tiếng nhốn nháo rối loạn, tâm tình đám cường giả thượng cổ Âm Dương Ma Tông đều vô cùng kịch liệt, lửa giận ngập trời, hiển nhiên Long Dương đạo nhân cũng đã chết.

Ba vị cường giả cái thế truy đuổi Cổ Thần vào trong đại trận đều đã bỏ mình, nhưng Thánh hoàng Cơ Nghiêu có thể cảm nhận rất rõ ràng, Cổ Thần còn sống, bọn họ đã giao đấu với nhau cả chính diện lẫn gián tiếp không biết bao nhiêu lần, đã quen thuộc khí tức của đối phương, nếu như Cổ Thần chết, sinh cơ biến mất, Thánh hoàng Cơ Nghiêu nhất định sẽ có cảm ứng.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Lăng Hư thánh tổ, lần này chúng ta không giết được Cổ Thần rồi, chúng ta đi trước, lần sau có tin tức của Cổ Thần lại tìm đến!

Tuy nói Cơ Nghiêu là Thánh hoàng, hiện tại tu vi càng bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, trở thành cường giả cái thế, thế nhưng những vị cường giả Thánh đình từ thời đại thượng cổ vừa thoát khốn ra hiển nhiên sẽ không nghe theo mệnh lệnh của hắn, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Cơ Lăng Hư.

Cơ Lăng Hư là đệ nhất nhân dưới chư tử đại tiên của Thánh đình, vang danh thời thượng cổ hậu kỳ, một lần tiên độ thế gian kia, chư tử đại tiên đều đã tiến vào vũ trụ phạm gian, mà cường giả dưới chư tử đại tiên lại không thể vượt qua được thông đạo tiên phạm, bị nhốt tại thông đạo, vì vậy đã không có Kiền Vũ Thánh hoàng và chư tử đại tiên của Thánh đình, Cơ Lăng Hư không cần nghi ngờ đã trở thành thủ lĩnh cường giả thượng cổ Thánh đình.

Cơ Lăng Hư liếc mắt nhìn Thánh hoàng Cơ Nghiêu, nói:

- Cổ Thần này là một nhân vật lợi hại, tuyệt đối có tư chất trở thành chư tử đại tiên đời tiếp theo, chúng ta tuyệt đối không để hắn tiếp tục phát triển.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Cổ Thần có thể thông qua Ngũ Hành đại trận rời đi theo rất nhiều địa điểm khác nhau, chúng ta chờ đợi ở chỗ này căn bản không thể nhìn thấy hắn, đồng thời Cổ Thần cùng với tu sĩ bình thường khác nhau, thần thức không thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn, nếu như hắn muốn lén rời đi, ai cũng không biết được, chờ ở chỗ này căn bản không có tác dụng gì, không bằng trở về Thánh đình trước, ta có biện pháp đánh chết hắn.

Cơ Lăng Hư liếc mắt nhìn Thánh hoàng Cơ Nghiêu, nói:

- Có thực không?

Thánh hoàng Cơ Nghiêu gật đầu:

- Thiên chân vạn xác!

- Được...

Cơ Lăng Hư vung tay lên, nói:

- Chúng ta về Thánh đình trước.

Cơ Lăng Hư ra lệnh một tiếng, tất cả cường giả thượng cổ thuộc Cơ gia, nho môn thánh gia, tiên tông đại phái phụ thuộc Thánh đình đều theo phái sau hắn, lũ lượt rời đi.

Vô hình trung, Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã chỉ có danh Thánh hoàng còn quyền lực thực tế của Thánh đình hầu như đều đã rơi vào tay Cơ Lăng Hư toàn bộ.

- Kim Thai tôn giả, các người không đi sao?

Cơ Lăng Hư đi được nghìn trượng, đột nhiên dừng lại hỏi.

Kim Thai tôn giả nhìn Ngũ Hành đại trận một lần nữa, thở dài một hơi nói:

- Đệ tử Phật môn, chúng ta trở lại Thiên Thiên Tự thôi!

Độ Thiện đại sư vẫn lạc, Thiên Thiên Tự đã không có chủ trì, quyền to lãnh đạo Phật môn tự nhiên hoàn toàn rơi vào tay Kim Thai tôn giả.

Thánh đình và Phật môn vừa đi, chúng cường giả thượng cổ Ma môn cũng nhanh chóng bám theo. Cổ vu tộc ở một bên nhìn chăm chăm, nếu như không có Thánh đình bảo hộ, tuyệt đối là một trường tai nạn của Ma môn.

- Tu sĩ Đạo gia, chúng ta cũng rời đi thôi!

Ngọc Dương Tử nhìn tu sĩ nhân tộc đều đã rời đi, cũng dẫn đầu tu sĩ Đạo gia theo chân.

Rất nhanh, nơi này chỉ còn có cường giả thượng cổ cổ vu tộc và yêu tộc.

Qua nửa khắc chung, Thánh Ứng đại vương cũng lắc đầu, biết ở chỗ này ôm cây đợi thỏ tuyệt đối là tổn công vô ích, mang theo chúng cường giả thượng cổ yêu tộc rời đi.

Bị nhốt hơn vạn năm trong thông đạo tiên phạm, các thế lực lớn thoát khỏi đại chiến một hồi, trên cơ bản đều đã thân mệt tâm mỏi, chúng cường giả thượng cổ yêu tộc và Ma môn rời đi, cổ vu tộc không có ý ngăn cản.

Cổ vu tộc dừng lại bên ngoài Ngũ Hành đại trận hơn nửa thời thần, cuối cùng Thiên Mục đại vu cũng hiểu chờ đợi hơn nửa thì vẫn là công dã tràng, dẫn theo cổ vu tộc rời đi.

Thời điểm xuất phát, chúng cường giả thượng cổ cổ vu tộc chia thành hai bộ phận, một bộ phận chăm chú theo Thiên Mục đại vu, còn một bộ phận nhìn Ngũ Hành đại trận, có chút chần chờ, những người này đều là cường giả cổ vu tộc thừa hân Cổ Thần là Chiến thần chính thống, muốn lưu lại nơi đây chờ đợi Cổ Thần đi ra, nhưng lại không tiện thoát ly đội ngũ cổ vu tộc, chỉ đành theo phía sau, lần lượt rời khỏi.

Cổ Thần ở bên trong Ngũ Hành đại trận, đầu tiên là cảm ngộ Hỏa Chi Đại Trận, sau đó lại cảm ngộ Thủy Chi Đại Trận, dung nhập lực lượng hai trận pháp này vào trong Phá Thiên Chỉ, khiến Phá Thiên Chỉ nhất cử đạt tới cảnh giới đệ nhất trọng đại viên mãn.

Sau một ngày một đêm, Cổ Thần từ một phương hướng bí mật vượt qua Ngũ Hành đại trận, trở về vừa nhìn, quả nhiên chúng cường giả thượng cổ khắp các thế lực đều đã rời đi hết, hắn phát ra một đạo phi kiếm truyền âm, rất nhanh đã liên hệ được với Ngô Tinh và bốn vị cường giả cái thế long tộc, hội tụ với nhau tại bên ngoài thông đạo tiên phạm.

- Ta đã nói rồi, Cổ Thần lão đệ khẳng định sẽ bình yên vô sự, ha ha...

Vừa nhìn thấy Cổ Thần, Ngô Tinh lập tức cười ha ha vui vẻ.

- Ba vị cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ đuổi vào trong Ngũ Hành đại trận, thậm chí còn có tông sư trận pháp như Long Dương đạo nhân, người dĩ nhiên có thể an toàn không việc gì, thực sự khiến người khác chấn động!

Bốn vị cường giả cái thế Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân đều vì Cổ Thần cảm thấy khiếp sợ không ngớt.

Hiện tại Ngô Tinh đã bước vào Hợp Đạo kỳ, thực lực mạnh, so với đại trưởng lão long tộc Long Nguyên không hơn kém bao nhiêu, địa vị trong long tộc hết sức quan trọng, không giống như Thánh hoàng Cơ Nghiêu trong Thánh đình hiện tại.

Ngô Tinh đã coi trọng Cổ Thần, bốn người Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân tuy đều là cường giả cái thế thời đại thượng cổ, nhưng bởi vì có Ngô Tinh, tự nhiên không có điều gì kỳ thị đối với Cổ Thần.

Đồng thời, trong con mắt bọn họ, Cổ Thần đã khiến bọn họ chấn động vô cùng, lại bởi vì giải cứu Long hoàng mà đến, sao có thể nhìn thấp Cổ Thần?

- Thoát khỏi ba vị cường giả cái thế đều là vì ta đã tìm hiểu hoàn toàn thấu triệt đối với Ngũ Hành đại trận, chỉ là may mắn mà thôi.

Cổ Thần nhàn nhạt cười, cũng không nói toạc ra, chuyển trọng tâm tới chính đề, nói:

- Không biết Long hoàng các hạ bị vây khốn nơi nào? Vì sao không cùng với các vị đi ra?

788. Chương 32: Chiến Thần Lệnh (thượng).

Long Anh thực lực cực mạnh nói:

- Chúng ta không thể vượt qua thông đạo tiên phạm, đường lui thì bị Kiền Vũ Thánh hoàng phong ấn, vì vậy mới bị nhốt, nếu như Long hoàng ở đây thì đã trực tiếp vượt qua thông đạo tiên phạm, tiến vào trong vũ trụ phạm gian rồi, long hoàng bị nhốt tại một địa phương so với Ngũ Hành đại trận còn hung hiểm hơn gấp trăm lần.

“So với Ngũ Hành đại trận còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần?”

Trong lòng Cổ Thần nháy mắt nghĩ tới cấm địa Bắc Hoang gặp phải hung trận thái cổ Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, chẳng lẽ nơi sâu nhất Tây Hải này ngoại trừ Ngũ Hành đại trận ra còn có một hung trận thái cổ nào khác hay sao?

Long Anh nói:

- Không sai, đây là do Long hoàng tự mình nói cho ta biết, hẳn nói đó là một hung trận thái cổ, xung quanh đều tràn ngập hỏa diễm ngập trời, có một ít hỏa diễm thậm chí chư tử đại tiên cũng bị thiêu chết trong nháy mắt, thời điểm tiên độ phạm gian còn đang ở trong Tây Hải đã xảy ra một chút biến cố, vốn đang trên lộ tuyến an toàn đột nhiên xuất hiện một đoàn sa trần bạo vô cùng to lớn, quần toàn bộ đội ngũ tu sĩ vào trong đó, Long hoàng bởi vì cứu chúng ta, lấy đại thần thông đánh thủng sa trần bạo, mạnh mẽ đẩy chúng ta ra ngoài, thế nhưng bản thân long hoàng thì bại bị cuốn vào trung tâm, lúc đó chư tử đại tiên bị cuốn vào trung tâm sa trần bạo tổng cộng có bốn người, một lúc sau nghe được Long hoàng truyền âm, hẳn cùng với ba vị chư tử đại tiên khác bị một hung trận thái cổ hút vào, thế nhưng ba vị chư tử đại tiên kia đều chết trong hung trận thái cổ, chỉ có một mình một người Long hoàng còn sống!

Ngô Tinh hiển nhiên không phải lần đầu tiên nghe được tin tức hạ lạc của Long hoàng, trên mặt không hề có chút vẻ kinh ngạc nào, nói:

- Cổ Thần lão đệ, tâm tư của Long hoàng lúc đó khẳng định cũng giống như lão đệ, cho rằng thực lực của chính mình cường đại, bị sa trần bạo cuốn đi cũng không có nguy hiểm gì, vì vậy xả thân cứu người, kết quả là bị cuốn vào trong hung trận thái cổ.

Thần tình Cổ Thần ngẩn ra, hoàn toàn bị những lời kể ba vị cường giả cấp bậc chư tử đại tiên chết trong hung trận thái cổ kia hấp dẫn, phê cốt hoa chỉ có thể phát triển trên thi thể của chư tử đại tiên Hợp Đạo thành công, là một loại tiên thảo hiếm thấy, khó tìm nhất để luyện chế Hư Không đan, cho dù là thời đại thái cổ thì cũng là tiên thảo mấy nghìn năm khó gặp.

Cách thời đại tiên độ phạm gian tại thượng cổ hậu kỳ đã qua hơn vạn năm, chỗ ba vị cường giả chư tử đại tiên chết rất có khả năng đã mọc ra phê cốt hoa.

Bất quá hung trận thái cổ kia ngay cả cường giả cái thế tu vi thông thiên như Long hoàng cũng có thể vây khốn, tự nhiên nguy hiểm mười phần, trước khi biết tình huống rõ ràng không nên vội vã xông vào, bằng không trực tiếp tiến vào sợ rằng phê cốt hoa chưa thấy đâu, ngược lại còn đánh mất luôn cái mạng nhỏ.

Cổ Thần hỏi:

- Long hoàng bị nhốt trong trận, chẳng lẽ còn có thể truyền âm nói chuyện với nhau?

Long anh nói:

- Tu vi của Long hoàng đã đạt tới cảnh giới Hợp Đạo hậu kỳ, thông thiên triệt địa, so với chúng ta mạnh hơn gấp vạn lần, hắc lấy tiên lực cường đại mạnh mẽ nghiền nát hư không, truyền thanh âm vào trong tai chúng ta cũng không phải là không thể, chỉ là mỗi một lần truyền âm đều phải tiêu hao rất nhiều tiên lực của Long hoàng, vì vậy cách một đoạn thời gian khá dài hắc mới có thể truyền âm cho ta một lần, vạn năm trôi qua trên cơ bản đủ để hắc kể lại hoàn chỉnh mọi chuyện năm đó bị cuốn vào hung trận thượng cổ.

Ngô Tinh nói:

- Xác thực Long hoàng có năng lực này, hơn trăm năm trước ta bị nhốt trong chỗ sâu Tây hải, không phải đã từng nghe được thanh âm của Long hoàng hay sao, chỉ là tu vi của ta quá thấp, chỉ nghe được thanh âm không thể trả lời ngược lại.

Bốn người Long Anh cùng nói:

- Đừng nói là người của trăm năm trước, cho dù là đại trưởng lão Long Nguyên cũng không thể truyền âm ngược lại cho Long hoàng, chỉ có thể nghe nói.

- Thì ra là thế!

Cổ Thần hỏi:

- Vậy Long hoàng có nói rõ hung trận thái cổ kia có đặc thù gì? Bên trong có tình huống ra sao? Hung trận thái cổ ở địa phương nào?

Long Anh nói:

- Theo như lời Long hoàng nói, lúc bị cuốn vào trong trận, cảm giác trời đất xoay chuyển, căn bản không biết rõ hung trận thái cổ kia ở địa phương nào, thế nhưng Long hoàng từng truyền âm cho ta mấy lần, tuy rằng chúng ta không thể truyền âm ngược lại cho Long hoàng, nhưng cũng có thể cảm nhận được phương hướng đại khái, hắc là bên kia Ngũ Hành đại trận, tại địa phương càng sâu trong Tây Hải.

Ngao Chân nói tiếp:

- Long Hoàng nói nơi đó là một mảnh đại địa hỏa diễm, có rất nhiều hỏa diễm còn lợi hại hơn hỏa diễm pháp tắc, bản nguyên chi hỏa, kỳ lạ nhất chính là hắc cảm giác được bên trong hung trận thái cổ này có khí tức của tổ long thái cổ...

- Đại địa hỏa diễm? Khí tức tổ long thái cổ?

Trong lòng Cổ Thần khẽ động, trầm nghĩ:

“Điều này không phải rất giống so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận?”

Long Anh nói:

- Đúng vậy, Long hoàng rất khẳng định, chính là khí tức của tổ long thái cổ đã cứu mạng của hắc, tuy rằng ba vị chư tử đại tiên còn lại không có tu vi mạnh mẽ như hắc, thế nhưng cũng là tồn tại đỉnh cấp Hợp Đạo thành công, so với cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ lợi hại hơn không chỉ trăm lần, chỉ một đợt công kích qua đi đã bị miểu sát trong nháy mắt, mà hắc cũng bị công kích rất giống khí tức tổ long lướt qua, nhưng chỉ bị chút thương tổn nho nhỏ, khẳng định là khí tức tổ long thái cổ đã bảo hộ hắc, long tức không đưa hắc vào chỗ chết, thế nhưng hung trận thái cổ kia có cấm chế phi thường lợi hại, chỉ có thể tiến, không thể lui, vì vậy cho tới giờ vẫn không thể thoát khốn ra ngoài.

Cổ Thần nghe được càng lúc càng kinh hãi, nghe tình huống Long hoàng giải thuật, so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận quá giống nhau rồi.

Ngô Tinh phát hiện trên mặt Cổ Thần có một tia kinh hãi, nói:

- Cổ Thần lão đệ, chẳng lẽ lão đệ có lý giải đối với hung trận thái cổ kia?

Cổ Thần gật đầu.

Bốn người Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngoa Chân đều lộ vẻ khiếp sợ, đồng thanh nói:

- Đó chính là hung trận tuyệt thế thời đại thái cổ, cho dù là tiên vương tiên tôn thời đại thái cổ cũng có thể tru diệt, ngươi làm sao biết được?

Cổ Thần đáp lời:

- Ta từng tiến vào cấm địa Bắc Hoang, gặp qua một loại hung trận thái cổ, hung trận thái cổ kia còn trấn áp một vị tiên tôn thái cổ, cuối cùng nhờ vào sự trợ giúp của vị tiên tôn thái cổ kia, cộng thêm mượn lực lượng lôi kiếp tạm thời đánh tan phong ấn trận pháp mới có thể thành công trốn thoát được từ hung trận thái cổ kia.

Về phần Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, Cổ Thần chưa bao giờ nói cho người khác nghe, lần này vừa nói ra, bao gồm cả Ngô Tinh trong đó, năm vị cường giả cái thế đều cảm thấy khiếp sợ vạn phần.

789. Chương 32: Chiến Thần Lệnh (hạ).

Cổ Thần dĩ nhiên đã từng gặp qua tiên tôn thái cổ?

Tiên tôn thái cổ, đó là tồn tại vĩ đại cỡ nào?

Long hoàng tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đã khiến mọi người cảm thấy ngưỡng mộ không gì sánh được, trên Long hoàng còn có năm vị đại đế thượng cổ, Thánh hoàng Cơ, Chiến Thần Hình, Chiến thần Liệt... Cùng với một số cường giả cái thế vượt qua chư tử đại tiên.

Mà tiên tôn thái cổ đối với Long hoàng mà nói, tựa như Long hoàng đối với Cổ thần hiện tại, hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp.

Thấy năm vị cường giả cái thế đều khiếp sợ mở to hai mắt, ngay cả nói cũng không ra lời, Cổ Thần giải thích:

- Ta có chút lý giải đối với hung trận thái cổ kia, bởi vì vị tiên tôn thái cổ đã dạy ta một chút về cách phá giải loại hung trận thái cổ này, trên người ta lại có Chiến Thần Lệnh, đủ sức khắc chế hỏa diễm thiên hạ, cứu Long hoàng ra có thể có chút hi vọng!

Thấy Cổ Thần không giới thiệu nhiều về vị tiên tôn thái cổ kia, tuy rằng trong lòng năm người Ngô Tinh vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, Long anh nói:

- Cổ Thần đạo hữu, nếu như ngươi có thể cứu được Long hoàng, chính là ân nhân lớn nhất của Long tộc chúng ta, ngươi có bất cứ tâm nguyện gì, có bất cứ cừu địch gì, Long tộc chúng ta nhất định sẽ giúp ngươi hoàn toàn giải quyết, tuyệt đối không hai lời, chỉ cần Long hoàng xuất thế, những cường giả thượng cổ đuổi tận giết tuyệt đối với ngươi, cái gì Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Thánh Ưng đại vương, Thiên Mục đại vu, ngươi nói một câu bọn họ đều chỉ có một đường chết.

Cổ Thần gật đầu đáp lại:

- Ta làm hết sức, Long hoàng ở nơi nào, các người dẫn đường đi!

Hiện tại Cổ Thần hầu như là địch nhân của thiên hạ, chỉ có Long tộc và Đạo gia có quan hệ thân mật với hắn.

Trong lòng Cổ Thần tin tưởng, chỉ có một phương thế lực Long tộc, bởi vì hắn tin tưởng Ngô Tinh, về phần Đạo gia, trong lòng Cổ Thần luôn luôn duy trì một tia cảnh giác, tuy nói bản thân là chủ đạo giáo tiền nhiệm của hư Thiên Tông, là một phần tử của Đạo gia, nhưng trên người mang theo Chiến Thần Lệnh, vì tất không khiến chúng cường giả thượng cổ Đạo gia không nổi lòng tham.

Một người không có, không có nghĩa là tất cả mọi người đều không có, chúng cường giả thượng cổ hư Thiên Không không có, không có nghĩa là tất cả Đạo gia đều không có.

Long Anh nói:

- Căn cứ vào cảm ứng khí tức, Long hoàng hản là đang ở bên kia Ngũ Hành đại trận, vượt qua Ngũ Hành đại trận phải nhờ Cổ Thần đạo hữu dẫn đường rồi.

- Không thành vấn đề!

Cổ Thần gật đầu, cùng với năm vị cường giả cái thể đi vào trong Ngũ Hành đại trận.

Trên đường đi, Ngô Tinh đột nhiên nói:

- Cổ Thần lão đệ, người có biết tác dụng rất lớn của Chiến Thần Lệnh?

- Có tác dụng gì?

Cổ Thần hỏi:

- Không phải là tồn trữ thuần dương chi hỏa, khắc chế hỏa diễm thiên hạ sao?

Mấy cường giả thượng cổ Long Anh mỉm cười.

Ngô Tinh nói:

- Ta cũng bởi vì bọn họ nói mới biết được, nguyên lai Chiến Thần Lệnh còn có một tác dụng khác lớn hơn rất nhiều, có thể khiến bất cứ tu sĩ nào thành công vượt qua được thông đạo tiên phạm, người phải nghĩ nếu không có tác dụng này, chúng cường giả thượng cổ làm sao bắt chấp tất cả nổi lên tâm tư cướp đoạt Chiến Thần Lệnh?

Cổ Thần hơi kinh hãi:

- Có thể khiến bất cứ tu sĩ nào vượt qua được thông đạo tiên phạm, bước trên trường sinh đại đạo?

Long Anh nói:

- Vạn năm trước, chúng ta cho rằng tất cả mọi người đều có thể vượt qua được thông đạo tiên phạm, kết quả chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể thông qua, vì vậy chúng tu sĩ dưới chư tử đại tiên chúng ta mới bị vây khốn trong thông đạo tiên phạm, tin tức này là do Chiến thần Ngạn của cổ vu tộc vạn năm trước vượt qua thông đạo tiên phạm trực tiếp nói lại cho chúng cường giả cổ vu tộc, thiên chân vạn xác.

Ngô Tinh nói:

- Vì vậy, khi chúng cường giả thượng cổ biết trên người người có Thiên Thần Lệnh đều muốn đánh chết người, cướp đoạt Chiến Thần Lệnh, cầu vượt qua được thông đạo tiên phạm, tiến tới vũ trụ phạm gia, bước trên con đường trường sinh.

Ngao Chiến nói:

- Cho dù là tu sĩ Long tộc chúng ta sợ là cũng có người mang tâm tư khác, bất quá Cổ Thần đạo hữu yên tâm, người vì cứu Long hoàng mà đến, là đại ân nhân của Long tộc chúng ta, chúng ta tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào tạo thành thương tổn đối với người, coi như là tu sĩ Long tộc chúng ta cũng không dám động tới Chiến Thần Lệnh, có kẻ nào vi phạm chúng ta tuyệt đối không bỏ qua.

Ngô Tinh tiếp lời:

- Cổ Thần lão đệ yên tâm, chỉ cần ta còn một hơi thở, long tộc chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu của người, tuyệt đối không là địch.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Đại ca đã nói, ta tự nhiên tin tưởng, Chiến Thần Lệnh có tác dụng này, sau này rời khỏi Tây hải sợ là cường giả khắp thiên hạ đều tới truy sát ta rồi!

- Cổ Thần đạo hữu không cần lo nghĩ nhiều!

Con mắt Long Anh hí lên, nói:

- Nếu như có thể cứu được Long hoàng, tất cả tu sĩ là địch với người, cho dù thực lực mạnh hơn nữa thì cũng chỉ có một đường chết.

Cổ Thần nói:

- Ta cũng không phải là quả hồng mềm mặc người khác niết, cho dù không cứu được Long hoàng, những cường giả đối địch ta đều lần lượt tiêu diệt, bọn họ còn chưa mò mẫm thấy trường sinh đại đạo, ta đã cho bọn họ bước lên con đường tử vong!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần dẫn theo năm người Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân vượt qua Ngũ Hành đại trận, đi tới đầu bên kia Ngũ Hành đại trận, chỗ càng sâu trong Tây hải.

Dưới sự dẫn đường của Cổ Thần, mấy người vượt qua khoảng cách vạn dặm nơi nơi đều là những sa trần bạo kích cỡ cực lớn, Long Anh đột nhiên nói:

- Ta có thể cảm giác được, khoảng cách giữa chúng ta và Long hoàng không còn xa nữa.

- Chúng ta cũng cảm thấy khí tức Long hoàng rồi!

Bốn người Ngô Tinh, Long dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân đồng thanh nói.

Chính vào lúc này, một đạo thanh âm dâng trào như biển đột nhiên vang lên trong tai mọi người, giống như từ chân trời truyền tới:

- Dừng lại, các người không nên tiếp tục liều mạng, tiếp tục đi sẽ không thể quay đầu trở lại được nữa!

- Là thanh âm của Long hoàng!

Chúng cường giả Long tộc thét lên một tiếng kinh hãi.

Nghe được lời cảnh cáo của Long hoàng, mấy người nhất thời dừng phi độn.

Lúc này bọn họ đã rời khỏi phạm vi sa trần bạo bao phủ, phía trước xuất hiện một giãy núi vô cùng to lớn, không biết rốt cuộc cao bao nhiêu, nhìn không thấy đầu cùng.

Tại trung gian dãy núi có một sơn cốc rộng chừng trăm trượng, sáu người Cổ Thần đang đứng bên ngoài sơn cốc này chừng vạn trượng.

- Long hoàng....

- Chúng ta đến nghĩ cách cứu viện người...

...

...

Năm người Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân quay vào sơn cốc hết to.

Năm người đều là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, đối với lĩnh ngộ pháp tắc hầu như đã đạt tới trình độ cực kỳ cao thâm, thời điểm hét lớn đã sử dụng pháp môn Thiên Long Bát Âm dung hợp vào thanh âm, vang vọng thiên địa, sóng âm tụ thành mũi tên, bay thẳng vào trong sơn cốc phi trước, trong sát na liền ẩn vào trong sơn mạch.

790. Chương 33: Hung Trận Thái Cổ.

Dừng lại chốc lát, năm người dừng la hét, lặng yên xem Long hoàng có thể nghe được truyền âm của chính mình, tiến hành trả lời hay không.

Thế nhưng, thực sự khiến bọn họ thất vọng, chờ đợi hơn mười lần hô hấp cũng không nghe được bất cứ truyền âm nào từ Long hoàng.

Hiển nhiên lúc Long hoàng truyền âm đã tiêu tốn không ít tiên lực, đang trong thời điểm ắc còn không mang nổi mình ốc, không thể truyền âm ngược lại.

Nếu lấy tu vi của Long hoàng cũng chỉ có thể truyền âm được một lần, thanh âm của năm vị cường giả cái thế Ngô Tinh hiển nhiên không đủ sức truyền vào trong tai Long hoàng.

Mà khoảng cách giữa bọn họ và Long hoàng đã không xa, có thể thấy được giữa bọn họ và Long hoàng có một cỗ lực lượng vô hình tách ra.

- Làm sao bây giờ? Xem ra Long hoàng ở ngay trong dãy núi này, người nói chúng ta tiếp tục đi về phía trước thì sẽ không thể quay đầu lại được nữa, hiển nhiên đã tới phạm vi hung trận thái cổ bao phủ rồi!

Long Anh nhìn phía trước nói.

Ngô Tinh xoa xoa trán, nói:

- Tới nơi này mà vẫn không thể giao lưu với Long hoàng, tiếp tục đi về phía trước sẽ không thể quay đầu lại, không biết rõ tình huống bên trong như thế nào, làm sao dám tùy tiện cứu giúp? Vạn nhất không cứu được chẳng phải ngược lại để chính mình bị hãm trong hiểm địa?

- Cái này... Ngay cả Long hoàng cũng bị hung trận vây khốn vạn năm không thể đi ra, tùy tiện tiến vào trong đó thực sự là dữ nhiều lành ít.

Dọc theo đường đi rất ít khi mở miệng, Ngao Chân nói.

Cổ Thần góp nói:

- Trận này chỉ có thể tiến, không thể lui, so với hung trận thái cổ ta gặp phải tại cấm địa Bắc Hoang giống nhau như đúc, các người ở chỗ này chờ đợi vậy, ta một mình tiến vào tìm kiếm dò xét, ta có thể dùng phương pháp tiên tôn thái cổ tại cấm địa Bắc Hoang đã dạy để rời khỏi hung trận.

- Này... Có phải quá nguy hiểm rồi?

Ngô Tinh nói:

- Ta và lão đệ cùng đi!

Cổ Thần lắc đầu, nói:

- Ngô Tinh đại ca, tuy rằng thực lực của người mạnh hơn ta gấp trăm lần, thế nhưng trong hung trận thái cổ này ngay cả Long hoàng cũng không thể thoát khốn, có thể thấy được hung trận thái cổ so với chúng ta giống như con kiến hôi và con voi, hầu như không có gì khác nhau, đại ca lại không quen thuộc trận pháp, căn bản không thể giúp đỡ được ta, không bằng ta một mình một người tiến lui như thường, có thể cứu được Long hoàng tự nhiên là tốt nhất, không cứu được Long hoàng thì ta cũng có thể bằng vào lý giải đối với trận pháp thoát khốn ra ngoài.

Long Anh nói:

- Ngô Tinh, người để hấn một mình tiến vào đi, người đi theo ngược lại trở thành gánh nặng, Cổ Thần đạo hữu, người vì Long hoàng mà thân phạm hiểm cảnh, vô luận thành công hay không, Long tộc chúng ta đều thiếu người một ân tình lớn, cho dù địch nhân của người có nhiều hơn nữa, có cường đại hơn nữa thì Long tộc chúng ta cũng sẽ sống chết, tuyệt đối đứng một chỗ với người.

- Ngô Tinh, chúng ta không hiểu trận pháp, cùng Cổ Thần đi vào ngược lại vương chân vương tay, người lưu lại chỗ này, chờ tin tức tốt từ Cổ Thần đạo hữu!

...

Ba người Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân đều khuyên nhủ.

Ngô Tinh vừa vào Hợp Đạo, thực lực trong các cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ là tồn tại lợi hại nhất, tiền đồ vô lượng, chính là đại hồn nhân của toàn bộ Long tộc, là tồn tại trở thành Long hoàng đời tiếp theo, vô luận như thế nào những cường giả Long tộc này đều không muốn Ngô Tinh lấy thân phạm hiểm.

Ngô Tinh nhíu mày nói:

- Nếu để Cổ Thần lão đệ một mình một người phạm hiểm cảnh, như vậy sao có thể khiến ta yên tâm.

Cổ Thần nói:

- Ngô Tinh đại ca, bọn họ nói đúng, đại ca ở chỗ này chờ đợi tin tức tốt từ ta, ta tiến vào trong hung trận thái cổ, nếu như tất cả thuận lợi, tốt đa một tháng là có thể cứu được Long hoàng ra ngoài, các người đợi ta một tháng, nếu như sau một tháng ta vẫn chưa thể ra ngoài được, có thể thấy ta cũng bị vây trong đó rồi, các người hãy về trước đi.

- Ngô Tinh đại ca, các vị đạo hữu Long tộc, các người chờ ta ở đây, ta đi!

Nói xong, Cổ Thần không hề dừng lại, thân ảnh chợt lóe, phi độn về phía trước.

Vô luận như thế nào Cổ Thần cũng muốn tiến vào trong đó tìm tòi, nhìn xem có hi vọng tìm được thi thể của chư tử thượng cổ, thu hoạch phệ cốt hoa hay không.

Nếu như có thể tìm được phệ cốt hoa, tất cả nguyên liệu đã chuẩn bị đầy đủ, rời khỏi nơi đây có hi vọng rất lớn, nếu như không tìm được phệ cốt hoa, Cổ Thần bế quan tu luyện trong hung trận thái cổ, không cần dùng bao nhiêu thời gian là có thể bước vào Hư Không kỳ, theo đó mượn lực lượng lôi kiếp, tạm thời phá vỡ phong ấn, rời khỏi hung trận thái cổ.

- Cổ Thần lão đệ (đạo hữu), cẩn thận bảo trọng!

Ngô Tinh cùng với bốn vị cường giả cái thế Long tộc nhìn theo bóng lưng Cổ Thần, lớn tiếng nói.

Cổ Thần đánh một thủ thế tất cả bình yên về phía sau, cũng lớn tiếng hét lên:

- Ta vượt qua cấm địa không phải số ít, lần này nhất định có thể đại công cáo thành, cứu Long hoàng ra.

Tại phụ cận hung trận thái cổ, Cổ Thần không dám phi độn quá nhanh, một lần hô hấp ước chừng chỉ vượt qua khoảng cách trăm trượng.

Lúc nói chuyện đã cách năm người Ngô Tinh chừng nghìn trượng, đợi khi nói xong đã vượt qua hai nghìn trượng.

Nói xong, lại qua hai mươi lần hô hấp, thân thể Cổ Thần chấn động, nhất thời từ trên bầu trời rơi xuống đất.

- Cổ Thần lão đệ (đạo hữu)!

Năm người Ngô Tinh thất kinh, cấp bách hô một tiếng.

Cổ Thần rơi xuống mặt đất, bình yên vô sự, nói:

- Không có vấn đề, không trung có cấm chế, không thể phi hành mà thôi.

Nói xong, Cổ Thần tiếp tục đi về phía trước, không quá lâu sau bước vào chân dãy núi to lớn không gì sánh được kia, chậm rãi tiến vào trong sơn cốc bề rộng ước chừng trăm trượng, biến mất trong phạm vi tầm nhìn mấy người Ngô Tinh.

Sơn cốc này cực kỳ dài, chừng gần vạn trượng, khúc khúc chiết chiết, không thể nhìn thấy đầu cùng.

Cổ Thần cảm giác tựa hồ trở lại thời điểm trước kia xông vào cấm địa Bắc Hoang, xông vào Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, trước khi tiến vào trong đại địa hỏa diễm cũng có một sơn cốc khúc khúc chiết chiết như thế này.

Sơn cốc không có gì nguy hiểm, Cổ Thần đi về phía trước, không bao lâu sau đã tới đầu cùng sơn cốc, chuyển qua một chỗ ngoặt cuối cùng, quả nhiên giống như trong lòng Cổ Thần dự liệu, một mảnh đại địa hỏa diễm xuất hiện trước mắt hắn.

Đại địa một màu xích hồng, khe rãnh vết nứt giống như những vết thương thật lớn, giăng đầy đại địa mênh mông.

Hỏa diễm màu đỏ hồng từ khe rách, vết nứt trên mặt đất phun ra, giống như mãnh thú thụ thương, phun ra máu tươi đỏ thẫm.

Trên bầu trời tràn ngập sương mù màu đen.

Hỏa hoa phóng lên cao, lơ lửng mấy nghìn trượng trong hư không.

Thậm chí có một ít tại đỉnh chớp ngọn núi là hỏa diễm tinh khiết xích sắc, đã bắt đầu hóa thành màu trắng, một loại dấu hiệu chuyển biến thành thuần dương chi hỏa.

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, đại địa hỏa diễm trước mắt so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận càng thêm nóng bỏng, khí tức càng thêm dâng trào mạnh mẽ.

791. Chương 34: Được Phệ Cốt Hoa (thượng).

Đại địa hỏa diễm không thể ngăn cản bước chân của Cổ Thần, trong cơ thể Cổ Thần có hỏa chi bản nguyên, bản thân lại là thuần dương chi thể, còn có chí bảo thuần dương Chiến Thần Lệnh, tại thời đại thái cổ được gọi là Thuần Dương Lệnh, càng khắc chế hỏa diễm khắp thiên hạ, tuy rằng đại địa hỏa diễm bốc cháy hừng hực, vô cùng nóng bỏng, nhưng đối với Cổ Thần mà nói hoàn toàn không tính là cái gì.

Cổ Thần đi trong đại địa hỏa diễm, đủ vượt qua phương viên nghìn dặm, phía trước xuất hiện một hồ nước đỏ tươi như máu, phương viên chừng mấy trăm trượng.

- Cái này... Cũng là tổ long khái huyết?

Cổ Thần nhìn hồ máu phía trước, máu đỏ tươi giống như nước sôi đang phun trào mãnh liệt, mấy trăm trượng phía bên kia hồ nước có một dãy núi thật lớn, đỉnh đầu của dãy núi này chính là một long đầu to lớn không gì so sánh được.

Trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận từng xuất hiện qua tổ long khái huyết, ở chỗ này cũng xuất hiện rồi.

Thế nhưng hồ máu tổ long nơi này so với trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận càng thêm rộng lớn, dãy núi bên kia hồ máu, nhìn khởi thể cũng biết được so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận càng cao xa.

- Đây đến tột cùng là loại trận pháp gì? Lẽ nào so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận càng thêm kinh khủng? Âm Tôn Lăng Phong đã từng đề cập với ta, hắn nói còn có Đại Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận càng thêm lợi hại hơn? Không biết trận này là...

Cổ Thần một mặt suy tư, một mặt tự nói, đột nhiên thanh âm dừng lại.

Hai mắt Cổ Thần đột nhiên sáng ngời, hắn phát hiện cách hồ máu tổ long đối diện không xa có một cổ thi thể.

Bên cạnh cổ thi thể này có mọc ba cây dược thảo nở hoa màu trắng, theo gió khẽ đung đưa.

- Thi thể chử tử thượng cổ — Phệ cốt hoa?

Cổ Thần vui vẻ, trong thanh âm tràn ngập hưng phấn.

Tiên lực thuần dương thôi động hỏa chi bản nguyên, một đoàn bản nguyên chi hỏa phát ra ngoài, bao phủ toàn thân Cổ Thần, hai chân Cổ Thần đạp mạnh dưới mặt đất, thân thể giống như mũi tên nhọn, hướng về phía đối diện hồ máu vọt tới.

Vào...

Một đoàn hỏa diễm cực nóng từ dưới nền đất hồ máu đột nhiên phun trào, trong nháy mắt bao phủ toàn thân Cổ Thần, giống như long tức.

Trong sát na, Cổ Thần cảm thấy một trận cực nóng, bản nguyên chi hỏa bên ngoài cơ thể dĩ nhiên bị cổ hỏa diễm giống như khí tức tổ long kia đốt cháy không còn một chút bóng dáng tăm hơi.

Hỏa diễm long tức từ trong hồ máu phun lên dĩ nhiên lợi hại hơn hẳn so với bản nguyên chi hỏa.

Nơi này so với hồ máu tổ long khái huyết tại Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận còn nguy hiểm hơn nhiều!

Ngay tại thời điểm bản nguyên chi hỏa bên ngoài cơ thể Cổ Thần bị đốt cháy trong nháy mắt, Chiến Thần Lệnh trước ngực Cổ Thần mạnh mẽ chấn động, trong sát na quang mang bùng phát, bao phủ toàn thân Cổ Thần.

Theo quang mang màu đỏ thoáng hiện, một đoàn thuần dương chi hỏa thuần màu trắng xuất hiện bốn phía quang mang, bên ngoài cơ thể Cổ Thần trong nháy mắt hóa thành một đoàn hỏa diễm thuần màu trắng.

Tách...

Tách...

Tiếng hỏa diễm thiêu đốt dữ dội nổ vang lên.

Long tức kinh khủng kia dĩ nhiên so với thuần dương chi hỏa không hề yếu hơn mấy may, chốc lát thôn phệ, hủy diệt lẫn nhau vô cùng kịch liệt.

Cổ Thần lần đầu tiên gặp phải hỏa diễm có thể đối địch với thuần dương chi hỏa.

Tuy rằng tốc độ phi độn của hắn cực nhanh, vượt qua hồ máu đường kính mấy trăm trượng không cần dùng thời gian quá mười lần hô hấp.

Thế nhưng, giờ khắc này, Cổ Thần cảm giác thời gian tựa hồ trở nên dài dằng dặc không gì sánh được, tiếng nổ vang tách tách từ hỏa diễm bên ngoài cơ thể xuyên thấu vào tận đáy lòng hắn, khiến hắn nhận không được sợ hãi.

Tựa hồ, cỗ khí tức hỏa diễm long tức kinh khủng bên ngoài cơ thể kia tùy thời có thể hoàn toàn hủy diệt thuần dương chi hỏa, đốt tới thân thể của Cổ Thần, khiến hắn bị tan thành mây khói trong sát na.

Liệt diễm long tức phun lên từ dưới hồ máu bao phủ toàn bộ không gian bên trên, số lượng phi thường nhiều, nhưng số lượng thuần dương chi hỏa từ Chiến Thần Lệnh phát ra cũng không phải là ít.

Tuy rằng thuần dương chi hỏa và liệt diễm long tức lấy tốc độ cực nhanh hủy diệt và thôn phệ lẫn nhau, nhưng vẫn luôn luôn có thuần dương chi hỏa cuộn cuộn không ngừng từ trong Chiến Thần Lệnh phun ra, hoàn toàn che chắn bảo hộ thân thể của Cổ Thần.

Vù...

Trước mắt Cổ Thần đột nhiên rộng rãi, trong lòng nhất thời nhẹ nhàng khoan khoái, hắn rốt cuộc cũng đã vượt qua được hồ máu sôi trào liệt diễm long tức, phi độn tới bờ bên kia, thi thể tu sĩ phía trước chỉ cách hắn không quá ba mươi trượng, đang ở bên dưới một khối đá lớn màu đỏ chiều cao ước chừng mười trượng, ba đóa hoa màu trắng vô cùng rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt của Cổ Thần.

Trong lòng Cổ Thần vẫn còn có chút sợ hãi nhìn thoáng qua hồ máu phía sau, chỉ thấy liệt diễm long tức kinh khủng vừa rồi đã hoàn toàn biến mất không thấy, máu trong hồ vẫn sôi trào như trước, liên tục nổ bọt khí nóng bỏng.

Vừa rồi Cổ Thần nhìn hồ máu còn có cảm giác như khi còn dừng lại tại địa điểm tổ long khải huyết trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, thế nhưng lúc này cảm giác hoàn toàn xảy ra biến hóa, trong mắt nhìn hồ máu phía sau còn hiện rõ một tia sợ hãi sâu sắc.

Cỗ liệt diễm long tức kia thực sự quá mức cường đại, trách không được Long hoàng nói cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công đều bị đốt cháy tới chết trong nháy mắt, cho dù là bản nguyên chi hỏa bên ngoài cơ thể Cổ Thần cũng bị đốt cháy thành hư vô chỉ trong sát na.

Xem ra cỗ thi thể kia trước khi chết khẳng định là chư tử đại tiên, bằng không tuyệt đối không có khả năng vượt qua được hồ máu sôi trào liệt diễm long tức ngập trời vừa rồi.

Cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công đi qua liệt diễm long tức cũng phải mất mạng đương trường, có thể thấy được sự lợi hại của liệt diễm long tức kia, quả nhiên là bá đạo vô cùng, không dưới thuần dương chi hỏa.

Thu hồi ánh mắt, Cổ Thần không tiếp tục quan sát hồ máu, chuyển sang thi thể của chư tử đại tiên, cất bước về phía trước.

Rất nhanh, Cổ Thần bước tới cạnh thi thể chư tử đại tiên.

Trên đầu là một đóa, trước ngực một đóa, đáy bụng một đóa, trên thi thể chư tử đại tiên tổng cộng mọc ba đóa hoa lớn chừng cái đầu của người bình thường.

Hiển nhiên, đây chính là phệ cốt hoa!

Mỗi một đóa phệ cốt hoa chỉ có ba cánh hoa, mỗi một cánh hoa lớn gần bằng một bàn tay, bề ngoài cánh hoa không phải là trắng nõn trơn tượt, mà mô hồ có một chút vết tích, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra những vết tích này kết hợp với cánh hoa một chỗ, hình thành đồ án, là hình ảnh mặt người.

Mỗi một bộ dáng mặt người trên cánh hoa đều giống nhau như đúc.

Mà thi thể của chư tử đại tiên thì có chút cháy đen, hiển nhiên đã bị liệt diễm long tức vừa rồi thiêu đốt, trên mặt người mọc một đóa phệ cốt hoa, mà rễ cây của phệ cốt hoa khá dày, hoàn toàn không nhìn ra tướng mạo mặt mũi.

792. Chương 34: Được Phệ Cốt Hoa (hạ).

Dung mạo trên cánh hoa phệ cốt hoa có thể chính là tướng mạo của chư tử đại tiên này khi còn sống.

Đóa hoa sinh trưởng trên thi thể người, đồng thời cánh hoa giống như mặt người, nhìn qua phệ cốt hoa xác thực có vài phần quỷ dị và kinh khủng.

Bất quá, Cổ Thần không hề bị quỷ dị và kinh khủng này gây sợ hãi, cánh tay khê nắm, cương khí tiên lực hóa thành một bàn tay, rất nhanh liền thu toàn bộ ba đóa phệ cốt hoa vào trong hộp thuốc đặc chế.

Vị chư tử đại tiên này khi chết đi tới hiện tại đã vượt qua vạn năm, ba cây phệ cốt hoa này không biết đã mọc từ khi nào, thế nhưng hiện tại đã hoàn toàn thành thực, đủ để luyện chế hư không đan rồi, đồng thời trực tiếp phục dụng cũng có thể giúp tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ trong nháy mắt bước vào Độ Hư cảnh.

Cổ Thần biết rõ chỗ thần kỳ của loại hoa này, chỉ riêng phệ cốt hoa đã có thể giúp tu sĩ linh ngộ pháp tắc thiên đạo, so với thánh ngọc quả còn thần kỳ hơn rất nhiều.

Thu hoạch ba cây phệ cốt hoa, cộng thêm tài liệu tiên thảo mà Cổ Thần thu được trong Mộc Nguyên Tiên Giới trên người vị đan sư thượng cổ tại Mộc Chi Đại Trận, hiện tại đã tụ tập đầy đủ điều kiện luyện chế ba viên hư không đan rồi.

Bất quá Cổ Thần cũng không vội vã luyện đan, thu hồi xong ba cây phệ cốt hoa, tiếp tục đi vào sâu trong hung trận thượng cổ.

Không thấy hình bóng của long hoàng, hiển nhiên đã bị nhốt tại địa phương càng sâu hơn.

Cổ Thần mới đi về phía trước hơn mười trượng, vượt qua khối đá lớn cao chừng mười trượng đột nhiên bước chân dừng lại, trong ánh mắt đột nhiên lộ vẻ kinh hãi, không nhận được bật thốt kinh hãi:

- Còn có thi thể của chư tử đại tiên?

Chỉ thấy phía sau khối đá lớn cao mười trượng còn có hai cỗ thi thể khác, mà trên hai cụ thi thể này đều có ba cây phệ cốt hoa, tổng cộng sáu cây.

Vừa rồi từ chỗ thi thể của chư tử đại tiên đầu tiên, căn bản không thể nhìn thấy cảnh tượng phía sau khối đá lớn.

Long hoàng nói tổng cộng có ba vị chư tử đại tiên theo hắn bị hút vào sâu trong hung trận thái cổ, tất cả đều vẫn lạc, xem ra cũng không trực tiếp bị liệt diễm long tức bốc lên từ đáy hồ đốt thành hư vô, mà có thể xông qua tới tận nơi này mới hoàn toàn chết đi.

Chư tử đại tiên hợp đạo thành công có tu vi thông thiên triệt địa, long tức liệt diễm kia tuy rằng vô cùng lợi hại, nhưng muốn đốt cháy chư tử đại tiên thành hư vô trong nháy mắt thì quá mức không có khả năng, cho dù là Long Dương đạo nhân tu vi Hợp Đạo sơ kỳ cũng có thể chống đỡ được thuần dương chi hỏa trong thời gian mười mấy lần hô hấp, huống chi là chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

Khối đá lớn này cách hồ nước đại khái chừng hơn ba mươi trượng.

Nhìn vị trí của thi thể chư tử đại tiên hẳn là lúc xông qua hồ máu, liệt diễm long tức trên người không hề bị dập tắt lập tức, cuối cùng vọt tới cạnh khối đá lớn này mới triệt để tử vong.

Mà long hoàng hiển nhiên là bởi vì có huyết mạch long tộc, liệt diễm long tức đối với hắn không tạo thành thương tổn quá mức nghiêm trọng, bằng không lấy sự bá đạo của liệt diễm long tức cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng bị thiêu chết không chút sức phản kháng, tu vi Hợp Đạo hậu kỳ như Long hoàng nếu bình thường vượt qua liệt diễm long tức, chỉ sợ dữ nhiều lành ít, cử tử nhất sinh, cho dù không chết thì cũng mất đi nửa cái mạng.

Dĩ nhiên thấy được sáu cốt phệ cốt hoa đối với Cổ Thần mà nói hoàn là chuyện vui mừng lớn, rất nhanh hái đi toàn bộ sáu cây phệ cốt hoa, để vào trong hộp thuốc.

Tiên được như vậy, Cổ Thần thế nào cũng không ngại nhiều.

Thi thể của ba vị chư tử đại tiên đều đã bị đốt cháy, trên tay không có thứ gì khác, tiên giới không gian sợ là qua liệt diễm long tức vừa rồi đã bị đốt thành hư vô, ngoại trừ phệ cốt hoa ra, Cổ Thần không thể thu được bất cứ thứ gì trên thi thể của ba vị chư tử đại tiên.

Đương nhiên, thi thể của chư tử đại tiên so với tiên bảo vô thượng còn cứng rắn hơn, nếu như dùng để luyện chế pháp bảo, chí ít cũng là tồn tại cấp bậc tiên bảo vô thượng.

Nhưng loại chuyện luyện chế thi thể người khác như vậy chỉ có những tu sĩ tà môn mới làm được, Cổ Thần không thể làm được những chuyện như thế này.

“Không biết Long hoàng rốt cuộc bị vây khốn ở đâu? Nơi này có thể giống như Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận hay không, chỉ cần có người đi tới vị trí đâu rồng sẽ lập tức bị hút vào trung tâm đại trận?”

Trong lòng Cổ Thần một mặt suy đoán, một mặt tiếp tục đi vào chỗ sâu trong đại trận.

Đi hai trăm trượng như vậy, rốt cuộc cũng nhìn thấy chỗ dãy núi tổ long, vừa vặn ngay bên dưới đầu rồng.

Vừa mới tới bên dưới dãy núi, thân thể Cổ Thần đột nhiên giống như va vào một vách tường sắt thép, mạnh mẽ chấn động, nhất thời bị bắn ngược lại về phía sau vài bước.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một đạo quang trảo gợn sóng gần như trong suốt, chỗ Cổ Thần vừa mới va vào sản sinh cuộn sóng giống như vẩn nước.

“Ở đây dĩ nhiên không thể tiếp tục đi nữa rồi?”

Cổ Thần nhíu mày, đưa tay sờ sờ.

Quả nhiên, khi bàn tay chạm vào chỗ sóng gợn trong suốt vừa rồi lập tức không thể tiếp tục tiến thêm dù chỉ một chút, có một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được che chắn nơi này.

“Thực sự là kỳ quái!”

Cổ Thần trầm nghĩ kỳ quái, trong lòng vừa mới nhớ tới, lực lượng bị phản chấn khiến hắn lui lại mấy bước, lẽ nào ở đây còn có thể lui lại phía sau?

Cổ Thần xoay người đi vài bước, quả nhiên có thể lui lại, chỉ là đi được không tới mười trượng Cổ Thần đã phát hiện ra chính mình xuất hiện tại vị trí cũ, muốn tiếp tục đi theo hướng phía sau vừa rồi đã không thể nữa rồi.

Cổ Thần nhớ lại, Âm Tôn Lăng Phong đã dạy cho hắn cách phá giải trận pháp tầng ngoài cùng của Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, nơi này và Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận rất giống nhau, không biết sử dụng phương pháp phá trận kia có thể đi ra ngoài hay không.

Dựa theo phương pháp phá trận, Cổ Thần đi lên, thân thể chột trái chột phải, thoát ần thoát hiện, quả nhiên có hiệu quả, hắn dần dần đi về phía trước hơn ba mươi trượng mà không bị quay ngược trở về.

Chốc lát sau, Cổ Thần đi gần bốn mươi trượng, giữa lúc trong lòng Cổ Thần vui mừng, cảm giác có thể bằng vào phương pháp này để rời khỏi trận pháp, đột nhiên không gian tựa hồ như xoay chuyển, chờ khi hần hồi phục tinh thần trở lại thì đã trở về chỗ cũ.

Thái cổ hung trận này so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận tuy rằng rất giống nhau, nhưng không hoàn toàn y hệt, căn bản không thể dùng phương pháp rời trận Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận để thoát khỏi trận này.

Xem ra chỉ có bước vào Hư Không kỳ, mượn lực lượng lôi kiếp tạm thời áp chế lực lượng trận pháp mới thoát thân được.

Giữa lúc Cổ Thần sử dụng phương pháp rời khỏi Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận một lần nữa, đột nhiên có thanh âm hạo hân vô cùng vang lên trong tai Cổ Thần:

- Người thanh niên, người thế nào lại tiến vào nơi này?

793. Chương 35: Đại Kiếp Nạn Thiên Địa (thượng).

Khi còn ở bên ngoài cùng với đám người Ngô Tinh, Cổ Thần đã nghe được thanh âm này cảnh cáo, chính là Long hoàng.

Cổ Thần đang muốn tìm kiếm hạ lạc của Long hoàng, hiện tại nghe được thanh âm của hắn, nhất thời vui vẻ nói:

- Long hoàng các hạ, ta tới cứu người, người đang ở nơi nào?

Cổ Thần lấy thần thông vô thượng Kinh Ca truyền thanh âm khắp bốn phương tám hướng, hắn đã tiến vào trong hung trận thái cổ, long hoàng hẳn là có thể nghe được thanh âm của hắn.

- Tới cứu ta? Người thanh niên, ai nhờ người tới cứu ta? Người có biết đây là địa phương nào? Trận này chỉ có tiến vào không thể đi ra, cho dù là tiên vương, tiên tôn thái cổ vào được cũng không thể ra được, người quả thực chính là cắt đứt tiền đồ của chính mình.

Thanh âm của Long hoàng lại vang lên bên tai Cổ Thần, hiển nhiên Long hoàng nghe được Cổ Thần nói.

Cổ Thần tiếp tục thi triển thần thông vô thượng Đạo gia Kinh Ca, nói:

- Long hoàng các hạ, ta là do đại thống lĩnh Long tộc Ngô Tinh nhờ vả tiến vào cứu người, ta có biện pháp cứu người ra ngoài.

Thanh âm hạo hân vô cùng của Long hoàng tiếp tục vang lên trong tai Cổ Thần:

- A... Người chính là tu sĩ nhân tộc cùng với mấy người Long Anh chạy tới ngoài trận? Người không cứu được ta, hung trận thái cổ này đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của người, bất quá ta thực sự rất có hứng thú, rốt cuộc người muốn dùng biện pháp nào để cứu ta ra ngoài?

Cổ Thần nói:

- Ta gấp đột phá Hư Không kỳ, tại thời điểm độ lôi kiếp đệ bát trọng, mượn lực lượng lôi kiếp tạm thời áp chế lực lượng hung trận, từ không trung bay ra khỏi trận pháp này.

Qua một lát thanh âm của Long hoàng mới xuất hiện, có chút kinh ngạc:

- Cách dễ làm, đích thực là cách dễ làm, xem ra người có hi vọng rời khỏi hung trận thái cổ này rồi, không phải giống như bản thân ta, bị nhốt trong hung trận này không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng!

Nghe ngữ khí của Long hoàng, Cổ Thần hỏi:

- Long hoàng các hạ, lẽ nào lấy lực lượng lôi kiếp cũng không thể phá vỡ được phong trấn trời buộc sao?

Long hoàng truyền âm nói:

- Ta không biết, thế nhưng người không thấy được ta, người cũng không thể nào đến bên cạnh ta, vì vậy lực lượng lôi kiếp của người cường thịnh hơn nữa, nhưng khoảng cách đối với ta quá xa, không thể tạo thành

bao nhiêu hiệu quả, chỉ có bản thân người, người còn chưa bị cuốn sâu vào trong hung trận, có thể lợi dụng lực lượng lôi kiếp để rời khỏi.

- Vì sao không thể đến bên cạnh?

Cổ Thần vừa hỏi, đột nhiên nhớ tới đạo sóng gợn trong suốt chắn phía trước vừa rồi, nói:

- Long hoàng các hạ, chẳng lẽ người còn ở chỗ càng sâu trong hung trận này? Ở bên kia tầng sóng gợn trong suốt?

Long hoàng truyền âm nói:

- Không sai! Tầng phong ấn này phi thường cường đại, cho dù là ta cũng không thể lay động may may, đồng thời ta còn ở địa phương rất xa bên trong phong ấn, sau tầng phong ấn người đang nói còn có rất nhiều tầng phong ấn khác, chỉ sợ là năm vị đại đế tới tận đây cũng không thể nào phá giải được, người căn bản không thể phá vỡ phong ấn, đi tới bên cạnh ta!

Cổ Thần có thể cảm giác được lực lượng cường đại của tầng sóng gợn trong suốt, thế nhưng thực sự không ngờ tới cường đại đến mức này, cho dù là Long hoàng với tu vi Hợp Đạo hậu kỳ cũng không thể lay động may may, mà đây chỉ là tầng phong ấn thứ nhất, theo như lời Long hoàng nói, hình như tiến vào bên trong còn có nhiều tầng phong ấn khác giống như vậy, chỉ sợ là đại đế thượng cổ phục sinh đích thân tới cũng không thể phá vỡ được nhiều tầng phong ấn như vậy, càng đừng nói là Cổ Thần.

Cổ Thần hỏi:

- Long hoàng các hạ, không phải người từng truyền âm cho Ngô Tinh nói Chiến Thần Lệnh có thể cứu người ra ngoài hay sao?

- Người là tu sĩ nhân tộc, lẽ nào có chí bảo Chiến Thần Lệnh của cổ vu tộc?

Trong thanh âm truyền âm của Long hoàng một lần nữa lộ ra ngữ khí kinh ngạc.

Long hoàng có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, tại thời thượng cổ coi như là tồn tại đứng đầu, chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể vào trong mắt hắn. Cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ đối với hắn mà nói đều giống như những con kiến hôi, hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp, dĩ nhiên bởi vì một tu sĩ Giá Vụ hậu kỳ nho nhỏ như Cổ Thần mà kinh ngạc hai lần, đủ để chứng minh Cổ Thần rất không tầm thường rồi.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Ta tuy là tu sĩ nhân tộc, nhưng cũng là Chiến thần của cổ vu tộc, Chiến Thần Lệnh tự nhiên trên người ta.

Trong thanh âm của Long hoàng tiết lộ vẻ kinh hỉ:

- Tốt, người thanh niên, người quả nhiên khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác, người tên là gì?

- Cổ Thần!

Long hoàng thay đổi ngữ khí cao cao tại thượng ban đầu, trong thanh âm bình thản hơn rất nhiều:

- Cổ Thần đạo hữu có Chiến Thần Lệnh, xác thực có hi vọng cứu được ta ra ngoài, chỉ bất quá lúc đó ta trước kia không đủ sức truyền âm nói rõ cho tiểu tử Ngô Tinh, Chiến Thần Lệnh chỉ là một nhân tố, thời gian là một nhân tố thứ hai, chưa tới thời điểm thích hợp căn bản không thể cứu ta ra ngoài.

Cổ Thần hỏi:

- A, muốn tới lúc nào mới có thể cứu Long hoàng các hạ?

Long hoàng truyền âm nói:

- Mỗi lần cách mười hai vạn năm thiên địa sẽ có một hồi kiếp nạn, mà thời đại thái cổ mười hai vạn năm trước kết thúc chính là bởi vì một hồi đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống tiên giới Cổ Hoàng, hầu như đã diệt sạch toàn bộ sinh linh trong tiên giới Cổ Hoàng, chỉ có một chút ít sinh linh mới có thể tiếp tục sinh tồn, chậm rãi sinh sôi nảy nở diễn hóa, hình thành sinh linh vạn tộc, lần trước chúng ta tiên độ phạm gian chính là cách thời đại thái cổ kết thúc mười một vạn năm, hiện nay đã tiếp tục trôi qua một vạn năm, đại

kiếp nạn thiên địa mười hai vạn năm một lần sắp đến, lúc đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống, tất cả phong ấn cấm đại đều sẽ yếu bớt rất nhiều, thế nhưng toàn bộ Cổ Hoang đều sẽ biến thành một cấm địa lớn nhất, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công trước mặt đại kiếp nạn thiên địa cũng có thể vẫn lạc trong nháy mắt, lúc đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống, người có thể mượn lực lượng của Chiến Thần Lệnh, sau đó có thể phá hủy phong ấn hung trận, đi tới bên cạnh người ta, hấp thu hỏa diễm hình hình trối buộc, cuối cùng có thể cứu thoát ta ra ngoài.

Cổ Thần đã từng nghe qua về tin tức thiên kiếp như thiên địa vô lượng kiếp, ngũ hành thoát thai kiếp... Thế nhưng mỗi lần cách mười hai vạn năm đại kiếp nạn thiên địa sẽ phủ xuống một lần, đây là lần đầu tiên nghe nói.

Cổ Thần kinh hãi hỏi:

- Theo như lời Long hoàng các hạ, đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống sẽ hủy diệt tất cả sinh linh, chẳng phải là giống như muốn diệt thế?

Long hoàng truyền âm nói:

- Không sai, mỗi một lần đại kiếp nạn thiên địa đều là một lần đại hủy diệt, nhất là thiên địa vô lượng kiếp của mười hai vạn năm trước, cơ bản đã hủy diệt toàn bộ thái cổ, ngoại trừ mấy đại thánh địa còn kiên trì được, giữ lại một số tin tức về thời đại thái cổ, những địa phương khác hầu như tất cả những tin tức về thái cổ đã bị diệt sạch hoàn toàn...

794. Chương 35: Đại Kiếp Nạn Thiên Địa (hạ).

- Thiên địa vô lượng kiếp chính là một loại kinh khủng nhất trong những loại đại kiếp nạn thiên địa, hôm nay mười hai vạn năm lại trôi qua, đến phiên ngũ hành thoát thai kiếp phủ xuống Cổ Hoang rồi, tuy ngũ hành thoát thai kiếp là một loại đại kiếp nạn có uy lực yếu nhất, nhưng vẫn cường đại hơn rất nhiều so với chư tử đại tiên, đại kiếp nạn tới cho dù có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, nếu không né tránh tại một địa phương có thể chống lại thiên kiếp cũng chỉ có một kết cục thân tử đạo tiêu.

Cổ Thần nhất thời cảm thụ được áp lực, thế giới Cổ Hoàng tựa hồ không còn bao nhiêu thời gian sẽ xuất hiện một lần đại hủy diệt, Hư Thiên Tông không phải là thánh địa từ thời đại thái cổ truyền xuống, căn bản không có năng lực chống đối lại đại kiếp nạn thiên địa, Hư Thiên Tông nhất định phải đối mặt với hủy diệt.

Cổ Thần hỏi:

- Long hoàng các hạ, tin tức liên quan tới đại kiếp nạn thiên địa người biết được bao nhiêu, có thể nói cho ta biết?

Long hoàng truyền âm nói:

- Đại kiếp nạn thiên địa tổng cộng chia làm ba loại, lần lượt là ngũ hành thoát thai kiếp, âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp, mỗi cách ba mươi sáu vạn năm thiên địa sẽ có một lần đại luân hồi, đại kiếp nạn thiên địa sẽ phân biệt phủ xuống một lần, mỗi một lần mười hai vạn năm ngũ hành thoát thai kiếp, âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp lần lượt thay nhau, đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống mười hai vạn năm trước chính là thiên địa vô lượng kiếp, vì vậy tiếp theo sẽ là ngũ hành thoát thai kiếp, tiếp qua mười hai vạn năm chính là âm dương sinh tử kiếp phủ xuống, mười hai vạn năm tiếp theo chính là thiên địa vô lượng kiếp phủ xuống. Lôi kiếp căn bản không thể dừng lại bước chân của tu sĩ trên con đường tu chân, quy tắc thiên địa chỉ có đánh xuống đại kiếp nạn thiên địa, hủy diệt tất cả, diệt sát bất luận sinh linh hay đại năng, bằng không tu sĩ thực sự sở hữu lực lượng vượt qua quy tắc thiên địa, như vậy sẽ không bị quy tắc thiên địa không chế, nhất định sẽ có hành động đánh vỡ quy tắc thiên địa, sáng lập quy tắc mới, điều này không phải là hủy diệt thiên đạo sao? Thiên đạo làm sao có thể dễ dàng tha thứ? Đường nhiên sẽ phủ xuống đại kiếp nạn để tiêu diệt tất cả tu sĩ vượt qua lôi kiếp đệ cửu trọng.

Cổ Thần chính là một người muốn phá nát quy tắc thiên địa, một lần nữa sáng lập quy tắc mới, những tu sĩ khác lúc ban đầu thông thường không có loại giác ngộ này, nhưng theo thực lực cường đại, có được “đạo” của chính mình, bản thân có được lực lượng chống đỡ quy tắc thiên địa rồi, khó tránh khỏi không sản sinh

tư tưởng đánh vỡ quy tắc thiên địa, quy tắc thiên địa tự nhiên không thể dễ dàng tha thứ, trách không được lỗi kiếp đệ cửu trọng cũng không phải là điểm cuối của con đường tu chân, trên Độ Hư bí cảnh còn có Thiên Kiếp bí cảnh.

Cổ Thần hỏi:

- Ngũ hành thoát thai kiếp còn bao lâu sẽ phủ xuống?

Long hoàng truyền âm nói:

- Tuy nói lần tiên độ phạm gian trước đã qua vạn năm, nhưng chỉ là cách nói không rõ ràng, trên thực tế chưa hoàn toàn đủ vạn năm, nói cách khác mười hai vạn năm hoàn toàn đủ, ngũ hành thoát thai kiếp đã sớm phủ xuống rồi, bản hoàng bị nhốt trong hung trận này, thời gian thực tế ta tính toán được hẳn là chín nghìn sáu trăm bốn mươi sáu năm, ba trăm năm mươi bốn năm tiếp chính là một vạn năm tròn, đến lúc đó thiên địa sẽ phủ xuống ngũ hành thoát thai kiếp, tất cả phong ấn các cấm địa sẽ bị áp chế tạm thời, nhưng toàn bộ Cổ Hoang lại bị biến thành cấm địa, năm loại lực lượng bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa, thổ diệt sát tất cả.

Trong đầu Cổ Thần ong ong chấn động, hiện tại hẳn mới một trăm bốn mươi sáu tuổi, tiếp qua ba trăm năm mươi bốn năm chẳng phải là năm trăm tuổi?

Kiếp trước lúc đại nạn năm trăm tuổi tới Cổ Thần tự bạo nguyên thần, chết trong tay Tàng Thiên Cơ đã bước vào Độ Hư cảnh, nguyên lai Cổ Hoàng lập tức phải trải qua ngũ hành thoát thai kiếp? Toàn bộ sinh linh Cổ Hoang đều bị hủy diệt.

Tàng Thiên Cơ lúc đó bất quá mới bước vào Độ Hư cảnh không lâu, tu vi Đẳng Vân hậu kỳ, làm sao chống đỡ được đại kiếp nạn thiên địa? Cho dù có Thái Hư Tiên Đỉnh hộ thể, chỉ sợ cũng phải thân tử đạo tiêu, Côn Ngô Tiên Đế đặt nguyện vọng nghịch thiên mệnh lên người Tàng Thiên Cơ tất nhiên ăn một một lần, hoàn toàn thất vọng nên mới thi triển tu vi nghịch thiên, khiến thời gian đảo ngược lại năm trăm năm trước, chuẩn xác mà nói là bốn trăm chín mươi năm trước, để Cổ Thần sống lại lúc mười tuổi.

Mà lúc này đây Côn Ngô Tiên Đế đã lựa chọn Cổ Thần.

Thời gian năm trăm năm chống đối lại đại kiếp nạn thiên đại, độ khó như vậy thực sự là lớn tới cực điểm.

“Cho dù là Long hoàng tu vi Hợp Đạo hậu kỳ cũng không thể chống đỡ được ngũ hành thoát thai kiếp hủy diệt, ta chống đối như thế nào? Còn có sư tỷ, Tiểu Bạch, Tiên Âm, Tự Ngọc, còn có phụ thân, sư phụ, Ngô Tinh, Phạm Âm... Hân nhân Cổ gia, toàn bộ Hư Thiên Tông...”

Trong lòng Cổ Thần không khỏi khổ sấp, hẳn cảm thấy áp lực cực lớn giống như một ngọn núi khổng lồ đặt lên vai hân.

Lúc này không chỉ đơn giản muốn hoàn thành nguyện vọng của Côn Ngô Tiên Đế, quan trọng nhất chính là những người thân trong lòng hân, phải bảo vệ nữ nhân của hân, bảo vệ bằng hữu...

Long hoàng truyền âm nói:

- Người bởi vì ngũ hành thoát thai kiếp sắp đến mà cảm thấy áp lực nặng nề?

Cổ Thần không giải thích, trực tiếp nói:

- Đúng!

Long hoàng nói:

- Ngũ hành thoát thai kiếp là đại kiếp nạn thiên địa có uy lực nhỏ nhất, trong thiên địa vẫn có không ít địa phương tránh thoát được đại kiếp nạn này, ví dụ như Sinh Tử Bí Cảnh của Thánh đình, chỗ tị nạn của cổ vu tộc, Thiên đình yêu tộc, Tiềm Long Bí Cảnh của Long tộc... Trên người người có Chiến Thần Lệnh, ngũ hành thoát thai kiếp không hủy diệt được người, cho dù đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống người cũng có thể bình yên vượt qua, chỉ bất quá thân nhân bằng hữu của người, huynh đệ tỷ muội khó thoát được kiếp nạn này, nếu như người có thể cứu được bản hoàng ra ngoài, bản hoàng mở ra Tiềm Long Bí Cảnh, có thể trợ giúp bọn họ né tránh đại kiếp nạn thiên địa.

- Được, Long hoàng các hạ, ba trăm năm mươi bốn năm sau ta sẽ trở lại Tây Hải, tiến vào trong hung trận này giải cứu ngươi, quyết không nuốt lời!

Mục đích quan trọng nhất của chuyến đi này tuy rằng là tìm kiếm phệ cốt hoa, đồng thời đã hoàn thành, nhưng cũng đã đáp ứng Ngô Tinh muốn cứu giúp Long hoàng, tự nhiên sẽ không nuốt lời, nếu như ba trăm năm mươi bốn năm sau mới có hi vọng cứu được Long hoàng, như vậy chờ khi đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống lại tới cứu hần.

Long hoàng truyền âm nói:

- Cổ Thần đạo hữu, ngươi có thể vì cứu bản hoàng mà thân phạm hiểm cảnh, tiến vào trong hung trận thái cổ này, bản hoàng tin tưởng ngươi, thực sự cảm giác vinh hạnh thật sâu, được rồi, tuy rằng cùng ở trong một trận với ngươi, nhưng đồng thời muốn truyền âm cho ngươi lần thu thanh âm của ngươi, bản hoàng tiêu hao rất lớn, đã mệt mỏi, ngươi mượn lời kiếp rồi khỏi hung trận này đi thôi, bản hoàng muốn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi ba trăm năm mươi bốn năm sau ngươi trở lại.

795. Chương 36: Tiến Vào Hư Không (thượng).

Cổ Thần lớn tiếng nói:

- Lần sau gặp lại!

Long hoàng không tiếp tục hồi âm, hiển nhiên đã yên lặng rồi.

Mi tâm chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, hạ bên cạnh.

Tầng bảo tháp thứ tư mở ra, Cổ Thần chợt lóe liền tiến vào trong khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần, chuẩn bị luyện chế Hư Không đan.

Thu được đan phương luyện chế Hư Không đan từ lâu, Cổ Thần sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, nghiên cứu thấu triệt, từng có kinh nghiệm luyện chế ngộ hư đan, Cổ Thần đối với tạo nghệ một đường luyện đan lại có bước tăng trưởng, luyện chế hư không đan không thành vấn đề.

Tài liệu cần thiết để luyện chế hư không đan so với ngộ hư đan càng nhiều hơn, thời gian luyện chế cũng càng lâu so với ngộ hư đan.

Cổ Thần lấy ra bốn phần tài liệu luyện chế hư không đan, chuẩn bị một lần liên tục luyện chế bốn viên hư không đan, cũng không phải là Cổ Thần muốn luyện nhiều một chút, mà là loại chủ dược cực điệp thảo chỉ có bốn cây mà thôi.

Phệ cốt hoa còn dư lại cho dù không dùng để luyện chế hư không đan cũng là tiên dược tuyệt hảo, có thể trợ giúp tu sĩ trực tiếp bước vào Độ Hư.

Thời gian luyện chế hư không đan so với ngộ hư đan càng lâu hơn, thời gian tròn sáu tháng Cổ Thần mới hoàn toàn luyện chế xong bốn viên hư không đan.

Bốn viên hư không đan này, Cổ Thần chỉ dùng một viên, ba viên còn lại sẽ lưu cho tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, bất quá còn thiếu một viên, tìm trong người còn có cực điệp thảo hay không, sau này thu vào tay, lại luyện chế thêm một viên để khi tu vi tứ nữ đạt tới Giá Vụ hậu kỳ có thể sớm ngày bước vào Hư Không kỳ.

Thu hồi ba viên hư không đan vào trong Âm Dương Tiên Giới, một viên còn lại Cổ Thần không chút do dự, liền nuốt vào bụng, lập tức luyện hóa, chuẩn bị mượn được lực hư không đan trùng kích Hư Không kỳ.

Cổ Thần bước vào Giá Vụ hậu kỳ, ở trong Như Ý Linh Lung bảo tầng thứ bốn tu luyện hơn trăm năm, tu vi đã củng cố vững chắc, thậm chí rất nhanh sẽ chạm tới bình cảnh Giá Vụ hậu kỳ, sau khi dùng hư không đan rất đơn giản đạt tới Giá Vụ hậu kỳ đỉnh phong, cảm giác được sự tồn tại của bình cảnh, điên cuồng trùng kích không ngừng nghỉ.

Trong hư không đan ẩn chứa tiên thảo vô thượng phệ cốt hoa, loại hoa này chỉ có thể sinh trưởng trên người cường giả cấp bậc chư tử đại tiên, bên trong có lực lượng pháp tắc các loại mà chư tử đại tiên đã lĩnh ngộ

thấu triệt, lại có thánh quả vô thượng như thánh ngọc quả, có thể kéo dài thọ nguyên, đối với mệnh mạch có tác dụng bổ dưỡng không bình thường, trừ điều này ra còn có rất nhiều loại tiên thảo hiếm thấy, mỗi một loại đều có được lực và hiệu quả vô cùng thần kỳ.

Trong một viên hư không đan ẩn chứa lực lượng khó có thể đánh giá.

Cho dù là một tu sĩ Giá Vụ hậu kỳ bình thường dùng hư không đan cũng có thể đột phá bình cảnh, bước vào Hư Không.

Đối với Cổ Thần mà nói, dùng hư không đan lập tức tăng trưởng tu vi mãnh liệt, lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận dũng mãnh tràn vào trong óc của hắn, đều được hắn lần lượt lĩnh ngộ, đối với lĩnh ngộ pháp tắc dần dần khắc sâu trong đầu.

Theo lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa càng lúc càng sâu sắc, thực lực của Cổ Thần cũng tăng trưởng cực nhanh, đối với trùng kích bình cảnh Giá Vụ hậu kỳ đỉnh, khí thế như chẻ tre, không gì ngăn cản được.

Bất quá, bình cảnh Giá Vụ hậu kỳ đỉnh phi thường kiên cố, nếu như không có hư không đan, Cổ Thần thậm chí trùng kích hơn mười năm, trên trăm năm mới có thể phá tan được bình cảnh, bước vào Hư Không kỳ, cho dù có hư không đan, tốc độ trùng kích bình cảnh nhanh hơn không chỉ trăm lần cũng không thể phá tan trong nháy mắt, cần phải có thời gian nhất định.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua!

Chuyển mắt qua đã là hơn trăm ngày.

Bình cảnh Giá Vụ hậu kỳ đỉnh phong dưới sự trùng kích điên cuồng của Cổ Thần rốt cuộc cũng xuất hiện vết nứt nhỏ, lại qua hơn mười ngày rốt cuộc bình cảnh Giá Vụ hậu kỳ bị trùng kích mạnh mẽ nát bấy.

Trong sát na tu vi của Cổ Thần đạt tới một thiên địa hoàn toàn mới, trên con đường tu chân lại tiến thêm một bước, tiến vào Hư Không kỳ.

Hư Không kỳ so với Giá Vụ kỳ cường đại hơn không chỉ mười lần, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc, tu sĩ Đằng Vân, Giá Vụ kỳ chỉ có thể gọi là cường giả.

Mà tu sĩ Hư Không kỳ lại được gọi là cường giả siêu cấp, thực lực khác biệt phi thường to lớn.

Bước vào Hư Không kỳ, thực lực của Cổ Thần so với thời điểm còn tại cảnh giới Giá Vụ hậu kỳ tăng lên hơn mười lần, chỉ cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của hắn, thậm chí cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ cũng không thể đơn giản đánh chết hắn, không cần mượn Ngũ Hành đại trận, bản thân Cổ Thần đã có được thực lực đánh một trận trực diện với cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ bình thường, tuy không thể chiến thắng nhưng nắm chắc chạy trốn.

Ầm ầm ầm...

Cổ Thần vừa mới bước vào Hư Không kỳ, quy tắc thiên địa lập tức có phát hiện, vô số thiểm điện kinh lôi giống như vô cùng vô tận từ trên vòm trời vang lên.

Mây đen từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn tụ họp, bao phủ toàn bộ thiên địa, lại hội tụ tại vòm trời đỉnh đầu Cổ Thần.

Cổ Thần ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tư sắp vượt qua ba năm, thời gian bên ngoài sắp một tháng.

Năm vị cường giả cái thể Ngũ Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Thực còn đợi bên ngoài hung trận thái cổ.

Lúc này trên bầu trời mây đen rậm rạp, sấm sét cuộn cuộn, rất nhanh hấp dẫn sự chú ý của năm vị cường giả cái thể, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều mang theo vẻ hưng phấn.

Đã sắp được một tháng rồi, so với thời gian Cổ Thần ước định sắp hết, thời gian một tháng vừa qua vẫn không hề có bất cứ động tĩnh nào, hiện tại xuất hiện tình huống như vậy, trong lòng đám người Ngũ Tinh đều có một loại cảm giác, đây là khúc nhạc dạo Cổ Thần thoát ra ngoài.

- Mau nhìn, kia là thứ gì vậy?

Bất quá, năm người vừa mới dâng lên hưng phấn, Long Dạ liền chỉ bầu trời, hét lên một tiếng kinh hãi.

Bốn người còn lại cũng đều hưng phấn hóa thành khiếp sợ, nhìn bầu trời, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Trên bầu trời cũng không phải là lôi kiếp bình thường xuất hiện, mây đen từ bốn phương tám hướng hội tụ vào trung tâm hình thành một dòng xoáy đen kịt cực lớn, mà là hình thành một khuôn mặt giống như con người vô cùng khổng lồ, cao cao lơ lửng trên vòm trời.

Khuôn mặt người nọ khổng lồ không thể tưởng tượng, chỉ là một con mắt cũng có phương viên mấy vạn trượng, bởi vì ở cực cao trên vòm trời, mọi người có thể hoàn toàn nhìn thấy rõ, nếu như gần hơn một chút sợ là chỉ nhìn thấy trên bầu trời một mảnh đen kịt, căn bản không thể nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì.

Năm người Ngô Tinh lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt đen kịt không gì sánh được này, khiếp sợ tới không nói ra lời.

Khuôn mặt đen kịt không gì sánh được kia há cá miệng khổng lồ, trên bầu trời tựa hồ vang lên một thanh âm:

- Hủy — Diệt!

796. Chương 36: Tiến Vào Hư Không (hạ).

Tám đạo lôi kiếp so với lôi kiếp bình thường còn cường đại hơn gấp trăm lần nhất thời từ trong miệng mặt người đen kịt khổng lồ, cuộn trào mãnh liệt tuôn ra, trùng kích xuống mặt đất.

Lúc này Cổ Thần đã sớm từ trong Như Ý Linh Lung bảo tháp đi ra, bảo tháp hoá thành một đạo kim quang, bị hấp thu hồi vào trong mi tâm.

Nhìn tám đạo lôi kiếp hủy diệt trên bầu trời đánh xuống, trên mặt vui vẻ, quát lớn:

- Tới hay lắm!

Thân thể biến đổi, trong nháy mắt hóa thành ba đầu sáu tay, sáu tay giơ lên trời cao, đạo đạo tiên lực thuần dương từ lòng bàn tay tuôn ra, lập tức sáu nay hướng về sáu phương hướng xòe rộng, tiên lực thuần dương liên kết với nhau hình thành một cương trảo tiên lực, bao phủ toàn bộ thân thể của hắn bên trong.

Cương trảo hộ thể vừa mới hình thành, lôi kiếp hủy diệt đệ bát trọng cũng đã bắt đầu oanh kích tới đỉnh đầu Cổ Thần, cảm chế của hung trận thái cổ tạm thời bị lôi kiếp áp chế, mất đi hiệu quả.

Hai chân Cổ Thần đạp mạnh, thân thể nhất thời theo tám đạo lôi kiếp hủy diệt phóng lên cao.

Sáu cánh tay đồng thời đánh ra sáu chưởng, hai chưởng Bản Nguyên Hỏa Ấn, hai chưởng Bản Nguyên Thủy Ấn, hai chưởng Bản Nguyên Mộc Ấn, đây chính là chưởng pháp cực mạnh Cổ Thần có thể thi triển được, mượn lực lượng tam đại bản nguyên dung hợp mà thành, so với lực lượng lôi kiếp đệ bát trọng không một chút thua kém, chỉ là thiếu đi đặc tính hủy diệt đặc thù của lôi kiếp.

Đạo đạo Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn đánh ra, lôi kiếp hủy diệt kia tuy rằng kinh thiên động địa, nhưng không có cách nào tổn thương Cổ Thần mấy may, Cổ Thần đang ở trong bầu trời, giống như lưu tinh phi độ, hướng bên ngoài trận.

- Đó là Cổ Thần lão đệ?

Ngô Tinh tinh mắt, sát na đã nhìn thấy trong lôi kiếp xa xa có ba đạo quang mang đẹp mắt, một đỏ, một bạc, một xanh, đồng thời đang không ngừng phi độ về phía bọn họ, tám đạo lôi kiếp giống như giò bám theo xương, chăm chú đi theo Cổ Thần trên bầu trời, liên tục hạ xuống.

Bốn vị cường giả cái thể khác từng lớn con mắt, Long Anh kinh hãi lớn tiếng nói:

- Trách không được Cổ Thần đạo hữu nói hắn có biện pháp đi ra, nguyên lai là mượn lực lượng lôi kiếp, chỉ là lôi kiếp của hắn dĩ nhiên kinh khủng tới như vậy, coi như là tu sĩ Hư Không hậu kỳ cũng khó có thể chống

đổi lại, hẳn dĩ nhiên có thể xuyên toa bên trong lõi kiếp, nói rõ thực lực của hắn so với tu sĩ Hư Không hậu kỳ bình thường còn vượt qua rất nhiều.

- Đâu chỉ có như vậy, cho dù là ta tại thời điểm còn ở Hư Không hậu kỳ đỉnh cũng không thể chống đỡ được quá lâu dưới lõi kiếp hủy diệt này, so với lõi kiếp đệ cửu trọng bình thường còn kinh khủng hơn.

Ngô Tinh nhìn tám đạo lõi kiếp hủy diệt nói.

Tốc độ phi độn của Cổ Thần cực nhanh, đợi khi Ngô Tinh nói xong đã vượt qua dãy núi to lớn không gì sánh được, khi cách mọi người chỉ còn trên dưới vạn trượng, tiếng cười xa xa truyền đến:

- Ha ha ha ha... Ngô Tinh đại ca, các vị đạo hữu Long tộc, ta đã trở về!

Cổ Thần ở trong lõi kiếp đệ bát trọng trò chuyện vui vẻ, đỉnh đầu là tám đạo lõi kiếp hủy diệt kinh khủng tới cực điểm, chân đạp trên thiểm điện kinh lõi mà đi, tình huống như vậy cho dù là năm vị cường giả cái thế như Ngô Tinh cũng phải chấn động mãnh liệt.

Cổ Thần đã cảm giác được sự tồn tại của Côn Ngô Tiên Đế, biết chính mình thoát khỏi thành công, Côn Ngô Tiên Đế lập tức hấp dẫn khuôn mặt lớn trên bầu trời đi, tự nhiên thần thanh khí sáng, vui vẻ thoải mái, vô cùng thư sướng, căn bản không sợ hãi mảy may.

Cổ Thần phi độn một hơi thở nghìn trượng, gần mười hơi thở đạp trên thiểm điện kinh lõi, trong hư không vượt qua vạn trượng, đã rời khỏi phạm vi hung trận thái cổ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Cổ Thần, vừa mới rời khỏi hung trận thái cổ, hắn liền cảm nhận được khí tức của Côn Ngô Tiên Đế tăng mạnh, khuôn mặt đen kịt khổng lồ không gì sánh được trên bầu trời tựa hồ như phát hiện có tình huống trọng đại gì đó, khuôn mặt đen kịt khổng lồ không gì sánh được chợt lóe liên biến mất không thấy.

Theo khuôn mặt biến mất còn có lõi kiếp hủy diệt vô cùng vô tận.

Lõi kiếp biến mất, lõi kiếp đệ bát trọng rốt cuộc cũng vượt qua.

- Cổ Thần lão đệ!

Ngô Tinh bước lên, thấy Cổ Thần bình yên vô sự, trong lòng vô cùng vui vẻ, nói:

- Thế nào? Tình huống trong trận như thế nào?

Bốn vị cường giả cái thế Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân cũng đi lên, cùng hỏi:

- Cổ Thần đạo hữu, có thấy Long hoàng? Người thế nào?

Cổ Thần thở dài một tiếng, nói:

- Ta bên trong trận đã nói chuyện với Long hoàng, hắn bị nhốt tại vị trí càng sâu bên trong, ta căn bản không thể tiến vào, vì vậy ta không thể cứu được Long hoàng ra ngoài, cảm giác vô cùng hổ thẹn.

Ngô Tinh nói:

- Cổ Thần lão đệ có thể thân mạo hiểm cảnh vì Long hoàng, mặc kệ có thể cứu được Long hoàng hay không, đối với long tộc chúng ta đều là ân tình lớn, sao phải hổ thẹn!

Long Anh cũng nói:

- Đúng vậy, Cổ Thần đạo hữu có thể vì Long hoàng tiến vào trong hung trận thái cổ này, Long tộc vì vậy mà cảm tạ thật sâu, sau này Cổ Thần đạo hữu có phiền phức và nguy hiểm gì cứ việc tới Kim Long Nhai, long tộc chúng ta nhất định tiến lui với người. Cổ Thần đạo hữu, người và long hoàng đã nói chuyện với nhau rồi, có thể kể lại tình huống hiện tại của Long hoàng cho chúng ta?

Trong mắt mấy người đều lóe ra quang mang hưng phấn, hiển nhiên đều muốn biết tin tức mới nhất về Long hoàng.

Cổ Thần nói:

- Tuy rằng Long hoàng bị nhốt nhưng cũng không có nguy hiểm gì lớn, đồng thời còn giảng thuật cho ta biết không ít tin tức về đại kiếp nạn thiên địa, ba trăm năm mươi bốn năm sau chính là lúc đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống, đến lúc đó ta lại tiến vào trong trận, bằng vào Chiến Thần Lệnh có thể cứu được Long hoàng!

- Đại kiếp nạn thiên địa?

- Còn có hi vọng cứu Long hoàng ra?

...

Mấy người Ngô Tinh kinh hô, vừa kinh ngạc lại vừa kinh hãi.

Hiển nhiên bọn họ đối với tin tức đại kiếp nạn thiên địa đều cảm thấy kinh ngạc, đối với đại kiếp nạn thiên địa có thể thấy được không hiểu biết quá nhiều, lại vì có hi vọng cứu được Long hoàng ra ngoài mà cảm thấy kinh hãi.

Cổ Thần kể lại một lượt những lời giảng giải của Long hoàng về đại kiếp nạn thiên địa cho năm người nghe, nói:

- Đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống, toàn bộ Cổ Hoàng đều sẽ rơi vào trong hủy diệt, đến lúc đó cầm chế hung trận thái cổ cũng sẽ bị ảnh hưởng suy yếu, ta bằng vào Chiến Thần Lệnh có thể cứu được Long hoàng ra ngoài.

Long Anh kinh ngạc nói:

- Đại kiếp nạn thiên địa cho dù là thời kỳ thượng cổ chúng ta cũng là điều bí mật, chúng ta chỉ thỉnh thoảng nghe thấy mấy từ đại kiếp nạn thiên địa này, căn bản không hề biết nguyên bản đại kiếp nạn thiên địa tổng cộng chia làm ba loại, đồng thời sau ba trăm năm mươi bốn năm nữa là lúc đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống, chỉ sợ đây chính là một hồi tai nạn tuyệt thế, đến lúc đó Long tộc nên tránh kiếp như thế nào?

797. Chương 37: Cường Định Hoàn Tỷ (thượng).

Ngô Tinh nói:

- Long tộc chúng ta không phải có Tiềm Long Bí Cảnh do tổ long thái cổ lưu lại hay sao? Chỉ là đã bị đóng rồi, chỉ có Long hoàng mới có thể mở ra ngoài, đến lúc đó Cổ Thần lão đệ cứu Long hoàng, Long hoàng mở ra Tiềm Long Bí Cảnh, Long tộc chúng ta nhất định có thể tránh được đại kiếp nạn lần này.

- Còn có ba trăm năm mươi bốn năm, đối với chúng ta mà nói chỉ là một đoạn thời gian rất ngắn, xem ra chúng ta cũng phải làm tốt công tác chuẩn bị đối mặt với đại kiếp nạn thiên địa rồi, tạm thời trở về Kim Long Nhai trước.

Long Anh nói:

- Cổ thần đạo hữu, người theo chúng ta trở về Kim Long Nhai, hiện tại tất cả các thế lực lớn trên Cổ Hoàng sợ là đều lòng bất an, không có mấy chỗ an toàn, mà Kim Long Nhai lại là chỗ an toàn nhất trong đó.

Ngô Tinh vỗ vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Không sai, Kim Long Nhai phòng thủ rất kiên cố, bất cứ tộc nào trong nhân, vu, yêu đều không có thực lực đánh hạ Kim Long Nhai. Cổ Thần lão đệ, người không phải luôn luôn có tướng sĩ phạm nhân dùng thiên thị nhìn trộm người hay sao, mặc kệ người trốn ở nơi nào cũng sẽ bị tướng sĩ phạm nhân kia tính ra, đối mặt với cường giả Thánh đình truy sát. Chỉ có tại Kim Long Nhai, cho dù Thánh đình biết được thì đã sao? Bọn họ đối với người cũng không có biện pháp nào!

Cổ Thần suy nghĩ một chút, gật đầu.

Nguyên bản Cổ Thần thân là Chiến thần cổ vu tộc, Chiến Thần Điện là nơi tốt nhất để đi, bằng vào lực lượng của cổ vu tộc, mặc kệ là Thánh đình, Phật môn nhân tộc hay là Thiên đình Yêu tộc đều có thể chống lại.

Thế nhưng vụ sĩ thượng cổ của cổ vu tộc đại đa số đều không thừa nhận Chiến thần như hần, đồng thời một bộ phận tu sĩ thượng cổ thực lực cực mạnh trong cổ vu tộc không chỉ không thừa nhận hần là Chiến thần, còn muốn giết chết thật nhanh, đi vào Chiến Thần Điện bằng với tự tìm đường chết.

Bên cạnh Thánh hoàng còn có một tướng sĩ phạm nhân biết thiên thị, vô luận Cổ Thần ẩn thân nơi nào cũng không an toàn nữa rồi, chẳng lẽ vẫn lẩn trốn tại địa phương rời xa nhân thế, chim không thềm ỉa như Ngũ Hành đại trận sâu trong Tây Hải,

Nơi này bởi vì rất gần với thông đạo kết nối vũ trụ phạm gian, pháp tắc hai giới tương phù, căn bản không thích hợp để tu luyện, nếu như là tìm hiểu pháp tắc khác nhau rất có thể bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì trọng thương, nặng thì bạo thể mà chết.

Cổ Thần luyện hóa lực lượng bản nguyên coi như tốt, then chốt là tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, tuy nói bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp có khí tức pháp tắc, thế nhưng cũng tương đồng với thế giới bên ngoài, vì vậy dừng lại quá lâu tại chỗ sâu trong Tây Hải, các năng không thể tu luyện nhiều, bằng không nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Lúc này toàn bộ cổ Hoang, tam tộc nhân, vu, yêu đều thành địch nhân của Cổ Thần, lực lượng của địch nhân thực sự quá mức lợi hại, phóng mắt khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình Long tộc có thể chống lại.

Long tộc có hai cường giả cái thế đỉnh cao nhất, phân biệt là đại trưởng lão Long Nguyên và đại thống lĩnh Ngô Tinh, hiện tại thực lực không dưới bất cứ bộ tộc nào, tại Kim Long Nhai hoàn toàn có thể ngăn cản được Thánh Đình, chỉ cần tu luyện vài chục năm, tu vi của Cổ Thần lại một lần nữa bước thêm một bước, bước vào Hư Không trung kỳ.

Đến lúc đó gặp phải cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ sẽ không cần phải chạy trốn nữa rồi, một số cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ trung tầng hoàn toàn có thể vẫn lạc trong tay Cổ Thần dưới một trận chiến sinh tử trực diện.

Nếu như bước vào Hư Không hậu kỳ, đã ngưng tụ được thân ngoại hóa thân mà nói, đến lúc đó thực lực của Cổ Thần trong thế giới cường giả cái thế đều thuộc về đẳng cấp đỉnh cao nhất, không hề kém hơn những cường giả cái thế tầng thứ nhất.

Nếu muốn quét ngang những cường giả cái thế đỉnh cao nhất như Cơ Lăng Hư, Kim Thai Tôn Giả, Ngô Tinh... Còn cần phải bước vào Hư Không hậu kỳ đỉnh mới được.

Một khi bước vào Hợp Đạo kỳ, tu sĩ bước vào diện phủ tu đạo, đẳng đường nhập thất, thực lực đề cao gấp trăm lần, so với thực lực đề cao tại cảnh giới Hư Không kỳ cường đại hơn rất nhiều. Ngô Tinh một bước tiến vào Hợp Đạo sơ kỳ chính là tồn tại lợi hại nhất trong những cường giả cái thế, Cổ Thần cần đề cao hai đẳng cấp mới có thể so sánh với hần.

Tại cảnh giới Hư Không kỳ, không có gì khó để đột phá bình cảnh tu vi, tu vi đề cao đối với Cổ Thần hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian, người khác cần tới năm trăm năm, hơn nghìn năm mới có thể đột phá một cấp bậc, mà Cổ Thần luyện hóa tam đại bản nguyên, chỉ cần hai ba trăm năm là được, nếu như ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tư mà nói, thế giới Cổ Hoang mới chỉ hai ba mươi năm, có thể bước thêm một bước.

Chỉ cần bế quan tu luyện tại Kim Long Nhai năm sáu mươi năm là có thể đề cao tu vi đạt tới cấp độ Hư Không hậu kỳ, đến lúc đó thoải mái du lịch thiên hạ, không người ngăn cản được. Hiện tại Cổ Thần bước vào Hư Không kỳ, có Càn Khôn Ngọc Bích, tốc độ phi độn thuần di so với Giá Vụ hầu kỳ đề cao mười lần, đủ có thể thuần di nhảy mất bốn năm vạn dặm, so với cường giả Hợp Đạo kỳ cũng không thua kém.

Đến tu vi Hư Không hậu kỳ, tốc độ càng nhanh, sợ rằng có thể so sánh với chư tử đại tiên hợp đạo thành công rồi, đến lúc đó dù bị bao vây thì cũng thoải mái chạy trốn, ai ngăn cản được?

Cổ Thần và năm vị cường giả cái thế long tộc cùng nhau rời khỏi Tây Hải, trong lòng Cổ Thần đã quyết định, theo Ngô Tinh trở lại Kim Long Nhai, bế quan vài chục năm, đến lúc đó lại hiện thiên hạ, sau đó nháo tam tộc nhân, vu, yêu một hồi long trời lở đất, tất cả những địch nhân hiện tại thoát nhìn như cường đại không gì sánh được, từng người từng người đạp dưới chân.

Cổ Thần dẫn theo năm vị cường giả cái thể long tộc vượt qua Ngũ Hành đại trận, lại vượt qua Tây Hải vô cùng xa xôi, sau ba canh giờ mới rời khỏi Tây Hải, xuất hiện trong sa mạc Tây Hoang.

Năm người Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân đều là cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, một lần thuận di chính là bốn năm vạn dặm, nhanh tới cực điểm, liên tục thuận di theo hướng đông.

Khoảng chừng hơn hai mươi lần hô hấp, năm người đã vượt qua trăm vạn dặm Tây Hải, đột nhiên phía trước xuất hiện một tầng quang mang đẹp mắt phóng lên cao.

Sáu người Cổ Thần thất kinh, không chỉ phía trước, xung quanh bốn phía đều xuất hiện một tầng quang mang đẹp mắt, bao phủ một chỗ, hình thành một cương tráo vô cùng to lớn, phương viên chừng mấy vạn trượng, hoàn toàn bao phủ mấy người vào bên trong.

Tựa hồ là trúng phải mai phục!

Lông mày Ngô Tinh nhíu lại, thực lực của hắn trong những cường giả cái thể đã là tồn tại tầng thứ nhất, cư nhiên bị phục kích, trong lòng giận dữ, quát lớn:

- Theo ta, mạnh mẽ tiến lên.

798. Chương 37: Cường Định Hoàn Tỷ (hạ).

Đang khi nói chuyện, hai tay Ngô Tinh kết pháp ấn, điểm về phía trước, trong sát na hư không phía trước biến ảo, lực lượng pháp tắc cường đại ngưng tụ thành một ngọn núi khổng lồ, lấy khí thể mạnh mẽ không gì sánh được trực tiếp lao mạnh về phía trước.

Theo Ngô Tinh vừa ra tay, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Thực cũng đều kết pháp ấn công kích về phía trước, lực lượng pháp tắc ngưng tụ trường thương, hoặc đại kích, bảo kiếm, cự phủ... Rất nhiều loại binh khí mang tính công kích cực mạnh, mỗi một loại đều lớn mấy nghìn trượng, mạnh mẽ chém vào quang tráo che chắn trước mặt.

Cổ Thần cũng không nhàn rãi, thân thể trong nháy mắt biến thành ba đầu sáu tay, ba thanh Thanh Đế Tiên Phủ, ba thanh Vong Lượng Tiên Phủ nhất thời xuất hiện trong tay, đồng thời chém mạnh sáu đạo phủ cương lớn mấy nghìn trượng về phía trước.

Sáu người liên thủ đánh một kích, đủ sức phá diệt càn khôn, di sơn đảo hải, coi như là một hòn đảo nhỏ phương viên vạn dặm cũng có thể bị một kích này hủy diệt trong nháy mắt, chìm sâu dưới đáy biển.

Một kích này hầu như có thể hủy diệt một mảnh đại địa phương viên nghìn dặm.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Sáu người công kích, tất cả đều rơi vào quang tráo ngăn cản phía trước, phát sinh âm thanh bạo tạc rung trời chuyển đất.

Chuyện khiến sáu người khiếp sợ xuất hiện, sáu người liên thủ một kích, quang tráo kia dĩ nhiên chỉ lay động một chút liền ổn định lại, một cỗ lực lượng phản chấn vô cùng khổng lồ từ trên quang tráo truyền ngược lại, khiến thân thể sáu người mạnh mẽ chấn động, đồng thời dừng lại.

Tu vi của Cổ Thần thấp nhất, càng bịch bịch bịch bịch liên tục luôn về phía sau hơn mười bước mới ổn định được thân thể.

- Ha ha ha ha ha... Yêu nghiệt, các ngươi xông vào Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru ma đại trận, chấp cánh cũng khó thoát!

Tiếng cười lớn từ phía trước nổi lên, trong sát na hơn mười đạo thân ảnh vượt qua quang tráo, xuất hiện trước mặt sáu người Cổ Thần.

Chính là các cường giả cái thể Thánh đình và Phật môn như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Cơ Viêm Hư, Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Đồ Long tôn giả...

Phía sau tầng quang mang trong suốt phương viên mấy vạn trượng kia cũng có rất nhiều bóng người lập lờ, đủ một trăm lẻ tám bóng người, hình thành ba mươi sáu thiên cương, bảy mươi hai địa sát, tỏa thiên tru ma đại trận.

Lúc này đây, Thánh đình và Phật môn hầu như đã sử dụng toàn bộ lực lượng tinh nhuệ nhất, thế phải triệt để chém giết sáu người Cổ Thần.

Trong một trăm linh tám thiên cương địa sát thì ba mươi sáu thiên cương cấu thành Tỏa Thiên Tru Ma đại trận đều là những cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, bảy mươi hai vị địa sát đều là chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong.

Lực lượng cường đại như vậy cấu thành đại trận, thực lực mạnh có thể nói là rung trời chuyển đất, biển gầm núi lở.

Sáu người Cổ Thần, Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân lui về trung ương trận pháp, tạo thành một vòng đề phòng bốn phía.

Ngô Tinh nhíu mày nói:

- Thánh hoàng, Phật môn dĩ nhiên biết hành tung của chúng ta, trước đó đã mai phục dưới lòng đất sa mạc, thực sự kỳ quái! Lẽ nào là kiệt tác của tướng sĩ phạm nhân kia? Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận là một trận pháp cực kỳ lợi hại, so với Cửu Sát Đô Thiên đại trận của cổ vu tộc tuy khác nhưng hiệu quả tương đối giống nhau, trong trận pháp này lực lượng của đối phương sẽ nhân lên gấp bội, đối phương người đông thế mạnh, thực lực nhân lên, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi, chúng ta nghìn vạn lần không nên tách xa nhau, liên hợp một chỗ đột kích vào cùng một vị trí nhất định, nếu như có thể phá vòng vây không nên ham chiến, có bao nhiêu nhanh thì chạy bấy nhiêu nhanh, trở lại Kim Long Nhai!

Đám người Cổ Thần gật đầu, biến tình thế lúc này nghiêm trọng, đối phương hầu như đã xuất động toàn bộ lực lượng tinh nhuệ nhất, bắt bọn họ hầu như là nắm chắc, hi vọng đột phá vòng vây phi thường xa vời, chỉ có sáu người liên hợp một chỗ coi như có chút cơ hội nho nhỏ.

Cổ Thần truyền âm tới năm vị cường giả cái thế:

- Ngô Tinh đại ca, các vị đạo hữu, chúng ta hướng về vị trí chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh đột phá vòng vây, nơi này hẳn là điểm yếu nhất của trận pháp này, ta có một loại thần thông có thể phá trận pháp, nhìn xem có thể từ điểm yếu nhất của trận pháp tạm thời mở ra một đường sống hay không.

- Được!

Năm người đồng thời truyền âm, đối với Cổ Thần lại nhìn cao hơn một phần.

Đám người Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Thánh hoàng Cơ Nghiêu đứng phía trước mấy người Cổ Thần bốn nghìn trượng, tại chỗ sát biên giới Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, cùng với cương trảo của đại trận dung hợp một chỗ.

Cơ Lăng Hư ha ha cười nói:

- Cơ Nghiêu, tướng sĩ phạm nhân Thiên Toán Tử quả nhiên có vài phần thần kỳ, dĩ nhiên có thể tính toán được ngày hôm nay bọn họ nhất định sẽ đi qua nơi này, để chúng ta bày trước Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, ôm cây đợi thỏ, ha ha ha... Thỏ quả nhiên đã tự mình chạy tới rồi!

Cổ Thần vừa nghe, Thánh đình và Phật môn mai phục lần này quả nhiên là do tướng sĩ phạm nhân kia ban tặng.

“Nguyên lai tướng sĩ phạm nhân kia là Thiên Toán Tử?”

Trong lòng Cổ Thần thâm mặc niệm, sát khí nổi lên.

- A di đà phật!

Kim Thai tôn giả hợp tay thành hình chữ thập nói:

- Hiện tại bọn họ bị nhốt trong trận, lên trời không đường, xuống đất không cửa, chúng ta đóng cửa đánh chó, bắt cua trong hang, không cần quan tâm tới yêu nghiệt này là ai, tất cả đều chết, thân tử đạo tiêu,

Thiên Cơ Toán Thuật của Thiên Toán Tử ngay cả bản tôn cũng cảm thấy không tầm thường, quả nhiên thần kỳ!

Thánh hoàng Cơ Nghiêu nói:

- Hiện tại Thiên Toán Tử đã được Lăng Hư thánh tổ ban cho thánh ngọc quả, duyên thọ một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm, sau này còn có thể vì Thánh đình diệt trừ vô số yêu nghiệt tà ma, hắc hắc... Chúng quy có một ngày, mặc kệ là vu tộc, yêu tộc hay long tộc đều phải sụp đổ dưới sự quét khử của Thánh đình chúng ta, Thánh đình nhất thống Cổ Hoang không quá xa rồi.

Mấy người cười cười nói nói, tựa hồ sáu người Cổ Thần đích thực là cá trong chậu, đã khó thoát chết.

Ánh mắt Cơ Lăng Hư chuyển qua sáu người Cổ Thần trong trận, trong nháy mắt biến thành âm hàn, nói:

- Chuyện xa xôi tạm thời không nói tới, hiện tại trước tiên triệt để diệt trừ sáu yêu nghiệt này, một người cũng không để lại.

Giữa lúc Cơ Lăng Hư muốn ra lệnh một tiếng, toàn diện bắt đầu công kích đối với sáu người Cổ Thần, đột nhiên cương trảo phía đông nam lay động, trong không khí truyền tới một trận sóng gợn rung động mãnh liệt.

Trên mặt năm vị cường giả cái thế Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân nhất thời lộ vẻ vui mừng, đồng thời nói với Cổ Thần:

- Là Long Nguyên đại trưởng lão suất lĩnh các cường giả long tộc tới cứu chúng ta rồi, trước khi chúng ta đi từng phát phi kiếm truyền âm cho Long Nguyên đại trưởng lão, hiện tại hân tới tiếp ứng chúng ta rồi, chúng ta xông lên.

799. Chương 38: Phá Trận (thượng).

Cơ Lăng Hư biến sắc, tức giận hừ một tiếng nói:

- Yêu nghiệt long tộc, làm sao có thể nhắc lên bao nhiêu sóng gió, Kim Thai tôn giả, người tới đối phó Ngô Tinh, khống chế Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, chém tận giết tuyệt sáu người trong trận, một kẻ cũng không để lại, ta dẫn cường giả Ma môn đi ngăn cản đám tiểu trùng long tộc và lão quái vật Long Nguyên kia.

Đang khi nói chuyện, thân ảnh Cơ Lăng Hư chợt lóe biến mất, Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Đồ Long tôn giả và mấy vị cường giả cái thế bên cạnh đều theo sau Cơ Lăng Hư, bay về phía long tộc bên phía đông nam.

Phía trước sáu người Cổ Thần chỉ còn một mình một người Kim Thai tôn giả.

Thế nhưng trong Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, bao gồm Kim Thai tôn giả trong đó còn có ba mươi sáu vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ của Thánh đình, Phật môn, Ma môn cùng với những tiên tông đại pháp quy thuộc Thánh đình, hầu như hơn tám thành cường giả cái thế đều đang ở trong Tỏa Thiên Tru Ma đại trận này.

Cơ Lăng Hư dẫn theo những cường giả cái thế đối kháng cường giả long tộc chỉ có năm sáu người ít ỏi mà thôi.

Bất quá năm vị cường giả cái thế long tộc bị nhốt trong Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, số lượng cường giả cái thế còn lại cũng chỉ có năm sáu vị, có Cơ Lăng Hư đối phó với Long Nguyên đại trưởng lão, cộng thêm rất nhiều chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong mà Hư Không hậu kỳ, ngăn cản chúng cường giả long tộc công kích không thành vấn đề.

Ngược lại sáu người Cổ Thần trong trận tuy rằng Cơ Lăng Hư đã suất lĩnh năm sáu vị cường giả cái thế rời đi, thế nhưng trong trận vẫn như trước có ba mươi sáu vị cường giả cái thế, bảy mươi hai vị chí cường giả, đồng thời còn có tồn tại tầng thứ nhất trong những cường giả cái thế như Kim Thai tôn giả, tình huống vẫn mười phần nguy hiểm như tước.

Thánh đình và Phật môn dự định quần chân chúng cường giả long tộc chạy tới cứu viện, trước tiên chém giết sáu người Cổ Thần trong trận, sau đó lại tập trung lực lượng nhất cử đánh tan long tộc.

Long tộc có thể tranh phong với bất cứ thế lực nào như Thánh đình và Phật môn, nhưng cũng chưa đủ sức đối địch với hai thế lực lớn liên thủ với nhau, huống hồ còn có những chư tử thế gia, tiên tông đại phái và Ma môn quy thuộc vào Thánh đình.

- Thiên cương địa sát, nghe ta hiệu lệnh, thiên cương phân thân, tru sát yêu nghiệt!

Giữa lúc sáu người Cổ Thần bắt đầu đột phá vòng vây, Kim Thai tôn giả đột nhiên hét lớn.

Tiếng nói vừa dứt, một cự nhân kim quang cực kỳ to lớn xuất hiện ngay phía trước Kim Thai tôn giả, cự nhân cao chừng bốn nghìn trượng, chính là một cự thân ngoại hóa thân do Kim Thai tôn giả ngưng tụ thành.

Thân ngoại hóa thân của Kim Thai tôn giả tỏa ra hàng ức tỉ vạn đạo kim quang, tương liên với cương trảo Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, tựa hồ cùng với lực lượng của cả tòa đại trận dung hợp một chỗ.

Nguyên bản những cường giả cái thế tầng thứ nhất như Kim Thai tôn giả, Cơ Lăng Hư, Ngô Tinh có thể ngưng tụ ra thân ngoại hóa thân đối đa chỉ hơn ba nghìn trượng, thân ngoại hóa thân tiếp cận bốn nghìn trượng hầu như sắp so sánh được với chư tử đại tiên Hợp Đạo thành công rồi.

Xem ra trong Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, thực lực của Kim Thai tôn giả đã đề cao rất lớn.

Theo tiếng hét lớn của Kim Thai tôn giả, ba mươi lăm vị cường giả cái thế khác cũng đều ngưng tụ ra thân ngoại hóa thân, xuất hiện bên trong đại trận.

Độ cao của thân ngoại hóa thân, thấp thì khoảng trên dưới hai nghìn trượng, cao chừng ba nghìn trượng, hầu như có thể so sánh được với cường giả cái thế tầng thứ nhất.

Ba mươi sáu thiên cương bởi vì có lực lượng của Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, thực lực nhân gấp bội, tăng mạnh rất lớn.

Về phần bảy mươi hai địa sát, giới hạn bởi cảnh giới Hư Không hậu kỳ đỉnh, chưa thể thi triển được loại thân thông vô thượng thân ngoại hóa thân, chỉ tập trung duy trì sự vận chuyển của trận pháp, đồng thời phong tỏa khắp bầu trời, hấp thu lực lượng vô cùng vô tận của thiên địa truyền vào người ba mươi sáu vị cường giả cái thế đóng vai trò thiên cương.

Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận chính là đại hợp trận do tu sĩ cấu thành, trận pháp như vậy thường thường cố định một chỗ, không phải tu sĩ cấu thành trận pháp rơi vào trận này, nếu không có tu vi thông thiên, không thể thắng được tu sĩ bày binh bố trận, hầu như không thể thoát khỏi được.

Trong những tu sĩ bày binh bố trận có tồn tại cường giả cái thế tầng thứ nhất như Kim Thai tôn giả, coi như là Ngô Tinh cũng chỉ ngang hàng với hắn trong trạng thái bình thường, luận thực lực không thể vượt qua được hắn, ngược lại Kim Thai tôn giả bởi vì có lực lượng trận pháp phụ thể, thực lực đã vượt qua Ngô Tinh rất nhiều.

Thấy ba mươi sáu cự thân ngoại hóa thân đều vọt tới, Ngô Tinh hét lớn một tiếng:

- Đi mau!

Đang khi nói chuyện, một ngọc ấn vương vấn từ trong mi tâm Ngô Tinh bay ra ngoài, ngọc ấn trong nháy mắt biến thành lớn, giống như ngọn núi lớn, là trọng bảo của long tộc, trên mặt có khắc đồ án tổ long thái cổ vô cùng khổng lồ, tên là Tổ Long Ấn.

Trong nháy mắt bốn người Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Thực đều tự sử dụng pháp bảo của chính mình, đều là tiên bảo vô thượng, tuy rằng uy lực so với Tổ Long Ấn hơi thua kém một chút, nhưng vẫn cực kỳ bất phàm.

Cổ Thần thấy vậy, trong tay cầm sáu thanh tiên phủ thượng phẩm không đổi, bên ngoài cơ thể lại truyền hồi ra một cự đỉnh tỏa khí tức cổ lão tang thương, lớn chừng một phòng ở, bao phủ cả năm người Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân vào bên trong.

Luận lực lượng phòng ngự của tiên bảo, tiên bảo vô thượng của năm người Ngô Tinh không có kiện nào có thể so sánh được với Thái Hư Tiên Đỉnh của Cổ Thần.

Kim Thai tôn giả là người đầu tiên lao tới trước mặt sáu người Cổ Thần, một đôi kim quyền khổng lồ lớn chừng mấy trăm trượng, cách xa nghìn trượng, hai quyền đã oanh kích mạnh mẽ đánh tới.

Thân ngoại hóa tha này chính là tu sĩ Hợp Đạo kỳ lấy tiên lực vô thượng ngưng tụ tạo thành, đại biểu cho việc thấu triệt pháp tắc tới cực hạn.

Nhìn như một quyền, trên thực tế trong quyền cương ẩn chứa lực lượng pháp tắc so với một quyền bình thường lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần, một quyền đủ đơn giản hủy diệt cả một ngọn núi lớn cao mấy nghìn trượng.

Cho dù là cường giả cái thể bình thường dưới một quyền thân ngoại hóa thân của Kim Thai tôn giả cũng có thể thân tử đạo tiêu trong nháy mắt.

Ngô Tinh đẩy mạnh song chưởng, Tổ Long Ấn dừng mãnh đánh về phía trước, đón nhận song quyền của Kim Thai tôn giả.

Oanh...

Một tiếng nổ rung trời, Tổ Long Ấn mạnh mẽ run lên, rung động kịch liệt, thân thể của Ngô Tinh chấn động, vốn phi độn về phía trước nhất thời dừng lại.

Trong mắt thân ngoại hóa thân của Kim Thai tôn giả cũng lộ ra một tia kinh ngạc, hắn cũng bị chấn tới song quyền tán loạn, song chưởng từ chỗ cánh tay đều bị chấn thành hư vô.

800. Chương 39: Phá Trận (trung).

Ngô Tinh mượn lực lượng của Tổ Long Ấn va chạm một kích với thân ngoại hóa thân của Kim Thai tôn giả mới miễn cưỡng coi như lực lượng ngang nhau, thể nhưng tiên lực của Kim Thai tôn giả khê vận chuyển, song chưởng vốn tán loạn trong nháy mắt khôi phục như bình thường, giống như chưa hề tổn hao gì, một lần nữa nắm tay lại, công kích về phía Ngô Tinh.

Đồng thời lại có hơn ba mươi cụ thân ngoại hóa thân truy đuổi tới bên cạnh sáu người Cổ Thần, hoặc quyền thành chưởng, hoặc trảo thành chỉ, công kích hướng về phía sáu người Cổ Thần.

Có thân ngoại hóa thân thậm chí sử dụng lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành đại đao cự phủ, mạnh mẽ chém xuống đầu sáu người Cổ Thần.

Trong sát na, sáu người Cổ Thần liền lâm vào hơn mười đạo công kích kinh khủng.

Ngô Tinh liên tục sử dụng Tổ Long Ấn đối kháng với thân ngoại hóa thân của Kim Thai tôn giả, đồng thời đánh ra một chưởng, một chưởng cương từ lòng bàn tay hắn phóng đi, trong sát na biến thành nghìn trượng, hướng về phía một thân ngoại hóa thân dùng lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành cự phủ oanh kích tới.

Bốn vị cường giả cái thể Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân đều vận chuyển thực lực của chính mình đề cao tới cực hạn, một bên sử dụng tiên bảo đối địch, một bên còn muốn bỏ ra chưởng ấn quyền cương, ứng phó với càng nhiều thân ngoại hóa thân kéo tới công kích.

Cổ Thần nhìn ra được hơn mười đạo thân ngoại hóa thân này đều có thực lực rất mạnh mẽ, mượn lực lượng của Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, so với Ngô Tinh kém hơn không nhiều, tuy rằng bốn người Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân thuộc vào tầng trung bình trong cách cường giả cái thể, gần với cường giả cái thể tầng thứ nhất như Ngô Tinh, nhưng song quyền khó địch tứ thủ.

Bốn người Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân làm sao có thể chống đỡ được hơn mười đạo công kích từ thân ngoại hóa thân thực lực không kém họ liên thủ với nhau?

Vì vậy Cổ Thần biến lực tấn công của chính mình đối với những thân ngoại hóa thân này căn bản không có bao nhiêu hiệu quả, không bằng toàn lực phòng ngự.

Lập tức, Cổ Thần vận chuyển tiên lực thuần dương trong cơ thể đạt tới mức cực hạn, Thái Hư Tiên Đỉnh dưới tiên lực thuần dương mạnh mẽ của hắn thôi động lại tăng lên vài phần, có thể dung nạp cả một phòng ở bên trong, đồng thời dung nạp cả năm người Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân trong Thái Hư Tiên Đỉnh.

Ầm ầm ầm ầm...

Liên tiếp tiếng bạo tạc đinh tai nhức óc, quả nhiên không ngoài dự liệu của Cổ Thần, bốn người Long anh không thể ngăn cản được hơn mười đạo công kích thân ngoại hóa thân, pháp bảo của bọn họ trong nháy mắt bị đánh vỡ ngược trở lại, chưởng ấn quyền cương của bọn họ đánh ra càng bị hóa thành hư vô.

Công kích của hơn mười thân ngoại hóa thân tiếp tục rơi vào chưởng cương và Tổ Long Ấn của Ngô Tinh, cho dù cường đại như Ngô Tinh cũng không thể ngăn cản được nhiều cường giả cái thể liên thủ công kích như vậy, huống hồ còn có một Kim Thai tôn giả không kém gì so với hắn.

Trong sát na, Tổ Long Ấn cũng bị oanh kích vỡ ngược trở về, lực lượng chấn động thật lớn càng khiến Ngô Tinh trong Thái Hư Tiên Đỉnh liên tục lui lại phía sau hơn mười bước, thẳng cho tới khi va chạm vào vách Thái Hư Tiên Đỉnh, phát ra tiếng ầm ầm chấn động mới ngừng lại được.

Ầm...

Ngô Tinh vừa mới va chạm vào vách Thái Hư Tiên Đỉnh, một tiếng nổ chấn động cực lớn liền từ Thái Hư Tiên Đỉnh truyền tới.

Công kích của hơn mười đạo thân ngoại hóa thân đều oanh kích vào Thái Hư Tiên Đỉnh.

Tuy rằng Thái Hư Tiên Đỉnh không bị nổ nát, thế nhưng lực chấn động vô cùng to lớn cũng khiến Thái Hư Tiên Đỉnh như đạn rời khỏi nòng, bắn đi thật xa, đủ bay được mấy nghìn trượng, sáu người Cổ Thần trong đỉnh bị chấn tới đầu choáng não váng.

Phụt...

Năm vị cường giả cái thể Ngô Tinh còn tốt, thực lực của Cổ Thần thấp nhất, Thái Hư Tiên Đỉnh lại do hắn khống chế, bị lực lượng chấn động ảnh hưởng lớn nhất, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, đã thụ thương.

Chỉ bất quá Cổ Thần bị thương, mộc chi bản nguyên trong mệnh tuyến lập tức nhảy lên, tựa hồ sau khi Cổ Thần bước vào Hư Không kỳ, theo thực lực đề cao rất nhiều, tam đại bản nguyên trong mệnh tuyến càng lúc càng thêm hòa hợp, cũng không cần Cổ Thần thúc giục vận chuyển, một khi thụ thương mộc chi bản nguyên liền lập tức chủ động tiến hành trị liệu.

Mộc chi bản nguyên vô cùng cường đại, Cổ Thần vừa phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt có chút tái nhợt, hầu như là trong hai lần hô hấp sắc mặt Cổ Thần lập tức chuyển biến tốt hơn, thương thế khỏi hơn phân nửa, xem ra chỉ cần mấy lần hô hấp là hoàn toàn khôi phục như thường, tốc độ chữa thương như vậy thực sự nghe mà rợn người.

Có mộc chi bản nguyên trong mệnh tuyến, trừ phi Cổ Thần bị miểu sát trong nháy mắt, bằng không lấy lực lượng khôi phục cường đại của mộc chi bản nguyên, Cổ Thần hầu như có bất tử chi thân, căn bản không thể giết chết.

Lúc này tốc độ chữa thương của Cổ Thần tuy rằng vô cùng rợn người, nhưng năm vị cường giả cái thể Ngô Tinh lại không có tâm tư đi chú ý điều này, trong Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, ba mươi sáu thân ngoại hóa thân của ba mươi sáu cường giả cái thể lại tiếp tục đuổi theo.

Bị Kim Thai tôn giả cùng với hơn mười thân ngoại hóa thân nhanh nhất công kích một lượt, giờ khắc này hầu như hai phần ba thân ngoại hóa thân thiên cương đã đuổi tới nơi, tổng cộng hơn hai mươi người.

Mà hiện tại sáu người Cổ Thần chỉ cách biên giới cương tráo trận pháp trên dưới bốn nghìn trượng, nguyên bản sáu người phóng về hướng đông, đã vượt qua được trên dưới ba nghìn trượng, cách sát biên giới chỉ còn khoảng cách hai nghìn trượng.

Kết quả bị thân ngoại hóa thân của Kim Thai tôn giả và hơn mười thân ngoại hóa thân thiên cương ngăn cản, ngược lại bị oanh kích ngược lại hơn bốn nghìn trượng, hiện tại cách sát biên giới, là cương tráo phía tây ước chừng bốn nghìn trượng.

Khoảng cách bốn nghìn trượng đối với cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ mà nói bất quá là một hai lần hô hấp mà thôi.

Thế nhưng khoảng cách một hai lần hô hấp này căn bản không thể vượt qua, hơn hai mươi thân ngoại hóa thân thiên cương đã từ bốn phương tám hướng vây quanh tới, vây khốn sáu người tại trung tâm, đồng thời xuất thủ.

Tại thời điểm nguy hiểm cận kề này, ánh mắt Cổ Thần đột nhiên chuyển lên phía trên, hét lớn:

- Bay lên trời!

Năm người Ngô Tinh hiểu ý, nhất thời phóng lên cao.

Đồng thời năm vị cường giả cái thế Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân đều xuất thủ, chống đối lại công kích từ hơn hai mươi thân ngoại hóa thân thiên cương.

Lực lượng hai bên thực sự hơn kém quá xa, công kích của năm người Ngô Tinh hầu như trong nháy mắt bị phá hủy.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Thân thể năm người lui mạnh, tất cả đều đánh vào vách Thái Hư Tiên Đỉnh, phun ra một ngụm máu tươi, bị lực lượng phản chấn thụ thương.

Hơn hai mươi thân ngoại hóa thân thiên cương oanh ra công kích đều đánh vào Thái Hư Tiên Đỉnh.

801. Chương 39: Phá Trận (hạ).

Có đủ loại tiên bảo vô thượng, có quyền ấn, có quyền cương, có chỉ cương, có thối cương, ẩn chứa lực lượng pháp tắc cực kỳ thấu triệt ngưng tụ thành các loại vô khí, công kích dày đặc đều hướng về phía Thái Hư Tiên Đỉnh.

Trong lòng Cổ Thần run rẩy, nhiều công kích như vậy chỉ sợ trốn trong Thái Hư Tiên Đỉnh thì sáu người cũng sẽ bị trực tiếp chấn tới chết, thực lực năm người Ngô Tinh cao cường, có thể có chút hi vọng không chết, nhưng Cổ Thần hẳn mới có tu vi Hư Không kỳ, một lần bị nhiều công kích như vậy tuyệt đối kết cục đi đời nhà ma.

Trong lòng Cổ Thần chợt lóe hắc mang, tức thì một chiếc bát vu đen nhánh bay ra ngoài, trong nháy mắt biến lớn, bao phủ toàn bộ Thái Hư Tiên Đỉnh bên trong.

Đây là Nguyên Thần Ô Bát, là tiên bảo phòng ngự vô thượng lấy được từ tay Độ Thiện đại sư.

Nguyên Thần Ô Bát là thủy tổ Phật môn, Nguyên luyện chế tạo thành, nguyên liệu sử dụng để luyện chế không hề kém hơn so với Thái Hư Tiên Đỉnh do Thái luyện chế ra, đồng thời Nguyên Thần Ô Bát còn là một tiên bảo phòng ngự, toàn bộ chú trọng vào phòng ngự, vì vậy luận về hiệu quả phòng ngự so với Thái Hư Tiên Đỉnh còn mạnh hơn một bậc.

Để Nguyên Thần Ô Bát phòng ngự bên ngoài Thái Hư Tiên Đỉnh, trước tiên đỡ sóng công kích mạnh nhất, chờ khi lực công kích của địch nhân xuyên qua Nguyên Thần Ô Bát đã yếu bớt, lúc này lại kích vào Thái Hư Tiên Đỉnh, tới sáu người Cổ Thần có lẽ trong phạm vi thừa nhận được.

Còn có một kiện tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp, nhưng Cổ Thần lại không dám lấy ra dùng, lực công kích của địch nhân quá mức mạnh mẽ, vạn nhất khiến tứ nữ trong tháp bị trực tiếp chấn chết, vậy thì hấn hối hận cũng đã muộn rồi.

Nói thì lâu kỳ thực thời gian giống như thiên quân nhất phát, bất quá trong sát na mà thôi.

Nguyên Thần Ô Bát vừa mới bao phủ Thái Hư Tiên Đỉnh, công kích của hơn hai mươi thân ngoại hóa thân thiên cương đã rơi vào thân Nguyên Thần Ô Bát.

Một tiếng nổ vang vọng, Nguyên Thần Ô Bát trong nháy mắt bị chấn tán loạn, hóa thành lớn bằng bàn tay, bị chấn văng ngược về mi tâm Cổ Thần.

Thế ngưng lực công kích của đối phương xuyên qua Nguyên Thần Ô Bát đã suy yếu rất nhiều, tiếp tục oanh kích vào Thái Hư Tiên Đỉnh tuy rằng đám người Cổ Thần vẫn bị chấn tới phun máu tươi, nhưng coi như chưa mất mạng.

Ngược lại bởi vì bị công kích, Thái Hư Tiên Đỉnh giống như mũi tên rời khỏi dây cung, phóng lên cao, trong sát na đã tới sát biên giới phía trên Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Trụ Ma đại trận.

Trong cương tráo đại trận mỗi cách một ít địa phương đều có một chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong thủ hộ, vận chuyển trận pháp, những địa phương khác đều hồn nhiên thiên thành, giống như một chỉnh thể, duy nhất có vị trí người bày binh bố trận bởi vì là nguyên điểm lực lượng hội tụ và truyền đi, lực lượng của chí cường giả có người mạnh có người yếu hình thành một điểm sơ hở rất nhỏ, coi như là điểm yếu duy nhất của toàn bộ cương tráo đại trận.

Đương nhiên, chỗ yếu này chỉ là cách nói tương đối, lúc trước sáu người Cổ Thần hợp lực công kích chính là một trong những chỗ yếu này, kết quả bị chấn ngược trở về.

Mà lúc này Cổ Thần đã sớm vận chuyển Phá Thiên Chỉ tới trạng thái cao nhất, đồng thời tại thời khắc sinh tử tồn vong, Cổ Thần đối với tìm hiểu Phá Thiên Chỉ lại có bước nâng cao, không chỉ có hai đại kỳ trận thượng cổ thủy, hỏa đã dung nhập vào Phá Thiên Chỉ, ngay cả Mộc Chi Đại Trận cũng đã dung nhập vào trong đó, khiến uy lực của Phá Thiên Chỉ càng tăng cao, hoàn toàn đạt tới cảnh giới đại viên mãn tầng thứ nhất.

Coi như là cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ trực tiếp chịu một kích Phá Thiên Chỉ hiện tại cũng phải bị thương nặng.

Ánh mắt Cổ Thần tập trung vào phương hướng trên đầu, nhìn chăm chăm vào một người đóng vai trò địa sát bày trận, ngón tay điểm nhẹ.

Phá Thiên Chỉ!

Một đạo quang mang ánh sáng ngọc xuất hiện tại đầu ngón tay Cổ Thần, trong hư không còn chưa có chỉ cương xẹt qua, một đạo lực lượng to lớn không gì sánh được liên công kích tới trước mặt người bày binh bố trận đóng vai trò địa sát.

Chỉ cương hư huyền đẹp mắt vô cùng công kích vào quang tráo Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Trụ Ma đại trận hầu như không gì phá nổi, giống như mũi khoan điện không gì ngăn cản được liên tục đột phá về phía trước.

Một bên là đại trận không gì phá nổi.

Một bên là thần thông tuyệt thế không gì không phá được, không trận không phá.

Bên nào càng cường đại hơn.

Phá Thiên Chỉ vừa mới phá vỡ được cương tráo khoảng chừng mười trượng, thời gian như dừng lại, Phá Thiên Chỉ đã dừng lại rồi, Phá Thiên Chỉ trước kia phá tan tất cả, không gì ngăn cản được, hiện tại dĩ nhiên bị cương tráo đại trận ngăn chặn.

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, sáu người đang trong tốc độ cực nhanh phóng lên cao, nếu như Phá Thiên Chỉ không thể phá vỡ được cương tráo đại trận, như vậy sáu người thực đúng là khó chạy thoát được tai kiếp.

Phá Thiên Chỉ dừng lại rất ngắn, ngay tại thời điểm Cổ Thần kinh hãi, Phá Thiên Chỉ rút cuộc cũng bạo phát tiến về phía trước, Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận chung quy không thể ngăn cản được mũi nhọn của Phá Thiên Chỉ không gì không phá, không gì không hủy, trong sát na bị đục thủng một lỗ.

Chỉ cường giả tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh bầy binh bố trận trong nháy mắt bị Phá Thiên Chỉ diệt sát thành hư vô, cương trảo đại trận xuất hiện một lỗ thủng lớn, khuếch tán bốn phía, tới trăm trượng mới dừng lại.

Cương trảo Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận phía trước rút cuộc cũng bị phá ra một lỗ hổng, trong lòng sáu người Cổ Thần vô cùng vui vẻ, rút cuộc thấy được đường sống.

Thế nhưng trong ba mươi thân ngoại hóa thân thiên cương có hơn mười vị thực lực đặc biệt cường đại, lúc này đã đuổi theo rất gần, phát động công kích mãnh liệt đối với sáu người Cổ Thần.

Trước không nói có thể ngăn cản được hơn mười vị cường giả cái thể thực lực cực mạnh này, nhưng có thể khẳng định một điều chính là, nếu như bị ngăn cản trong chớp mắt, cho dù cương trảo đại trận phía trước có chỗ hổng, sáu người Cổ Thần cũng không ra được, rất nhanh sẽ rơi vào sự bao vây của ba mươi sáu thân ngoại hóa thân thiên cương.

Cơ hội chỉ có một lần duy nhất này, Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần trong một ngày một đêm chỉ có thể sử dụng được một lần, cơ hội tốt này nếu bỏ lỡ sẽ không còn, nếu sai lầm sẽ vĩnh viễn không thể thoát được Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận.

- Hóa long thăng thiên, lấy tốc độ nhanh nhất lao ra!

Ngô Tinh đột nhiên hét lớn.

Nếu như không thể tiếp tục bị động công kích, vậy chỉ có thể bằng tốc độ nhanh nhất, trước khi công kích của địch nhân ập tới lao ra khỏi đại trận.

Tu sĩ long tộc khi hóa long, tốc độ sẽ nhanh hơn.

Theo tiếng nói của Ngô Tinh, thân thể Ngô Tinh đột nhiên biến đổi, hóa thành một đầu ngân long to lớn không gì sánh được, giống như một đạo ngân quang thiểm điện, tốc độ một lần nữa đề cao gấp đôi, hướng về phía chỗ lỗ thủng đại trận bị phá vỡ chừng trăm trượng phóng đi cực nhanh.

Bốn người Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Chân cũng biến hóa trong nháy mắt.

802. Chương 40: Giết Ra Một Đường Máu.

Long Anh, Long Dạ biến thành hai đầu kim long, Ngao Chiến biến thành một đầu hắc long, Ngao Chân thì biến thành một đầu hoàng long.

Kim long và hắc long đều phóng lên cao, Ngao Chân biến thành một đầu hoàng long đột nhiên nắm trảo nắm lấy Cổ Thần, Ngao Chân không biết Cổ Thần có Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, sau khi hóa long muốn nắm lấy Cổ Thần, bằng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi đại trận.

Vì vậy sau khi hóa long không phải trước tiên lao đi mà bắt về phía Cổ Thần.

Mà đúng lúc này, Cổ Thần hầu như cùng thời gian, giống như năm người Ngô Tinh, lập tức hóa thân ảnh một đầu kim long vô cùng to lớn, phóng lên cao.

Theo đó, Long Anh, Long Dạ, Cổ Thần, Ngô Tinh, Ngao Chiến vượt qua phía trước, ngược lại Ngao Chân bị tụt lại sau cùng.

- Nguyên lai người cũng có thể hóa long?

Thanh âm Ngao Chân kinh hãi, nhất thời phóng lên cao.

Đúng lúc này, một trường mâu màu vàng từ trong hư không đột phá đâm tới, hầu như dài vạn trượng.

Một tiếng long ngâm thê lương thấm thiết vang lên, thân thể của Ngao Chân vừa mới vượt qua được phân nửa cương trảo phong ấn của Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận đã bị thanh trường mâu dài vạn trượng kia đâm xuyên qua thân thể, từ dưới bụng thấu lên trên lưng, thân thể Ngao Chân bị xuyên thấu trong hư không, xu thế phóng lên cao đột nhiên bị dừng lại.

Phần đuôi của thanh trường thương kim quang nằm trong tay Kim Thai tôn giả, một đạo trường mâu kim quang hầu như ngưng tụ một kích tiên lực suốt đời của hắn, trong trường mâu kim quang ẩn chứa các loại pháp tắc đã lĩnh ngộ tới thấu triệt.

Một mâu này đánh ra hầu như tiêu hao toàn bộ cương khí tiên lực của Kim Thai tôn giả, bình thường không đơn giản đánh ra, thấy đám người Cổ Thần đã chạy ra khỏi đại trận, vô cùng bất đắc dĩ đâm ra một mâu này.

Bởi vì mục tiêu lần mai phục lần này của Thánh đình, Phật môn chính là Cổ Thần, vô luận như thế nào bọn họ cũng phải giết chết Cổ Thần, một mâu vừa rồi của Kim Thai tôn giả có mục tiêu chính là Cổ Thần.

Mà Ngao Chân bởi vì muốn cứu Cổ Thần, thân thể bị rơi sau cùng, Cổ Thần dẫn đầu hóa long chạy ra khỏi đại trận, vì vậy một đạo trường mâu kim quang đã cắm vào người Ngao Chân.

Một kích ngưng tụ tiên lực suốt đời của Kim Thai tôn giả, cho dù là Ngao Chân có thực lực rất gần với cường giả cái thế tầng thứ nhất cũng không chịu nổi, tiếng bi ngâm thê lương giăng co chỉ chớp lát, thanh âm cấp tốc chuyển yếu, thân thể thật lớn rơi ngược vào trong Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, quang mang trong nháy mắt đi rất nhanh, một đời cường giả cái thế đã chết dưới một mâu kim quang của Kim Thai tôn giả.

Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến thoát khốn đều phát ra tiếng rít gào phẫn nộ, Ngao Chân vẫn lạc, bọn họ không thể ngăn cản, thậm chí ngay cả thi thể của Ngao Chân cũng không thể đoạt lại.

Tuy rằng đã chạy ra khỏi Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, nhưng tình thế của bọn họ không lạc quan cho lắm, chưa thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Cho dù không có đại trận phong ấn, ba mươi sáu vị cường giả cái thế kia căn bản không phải là sáu người Cổ Thần có thể chống lại được.

- Đi, hội họp với Long Nguyên đại trưởng lão, mở ra một đường máu, thù của Ngao Chân ngày sau chúng ta sẽ tìm Kim Thai tôn giả, trả lại gấp mười lần! Theo ta đi!

Ngô Tinh hét lớn một tiếng, quát ngừng ba vị cường giả cái thế định ngừng lại cướp thi thể Ngao Chân trở về.

Mọi người cố gắng ngăn cản sự phẫn nộ trong lòng, theo sau Ngô Tinh, trong hư không vạn trượng, cấp tốc phiAPON theo hướng đông nam, hội họp với chúng cường giả long tộc do Long Nguyên đại trưởng lão dẫn tới cứu viện.

Cổ Thần quay đầu lại nhìn thoáng qua, thi thể của Ngao Chân đã rơi vào trong đại trận, Ngao Chân bởi vì muốn cứu hắn mới chậm chân một bước, bằng không một mâu kia rất có thể đã đâm xuyên qua người chính mình rồi.

Cho dù có một chi bản nguyên trong người Cổ Thần cũng không dám khẳng định chính mình có thể chịu đựng được trường kim kim quang kia, rất có thể bị miểu sát nháy mắt, cho dù là một chi bản nguyên cũng không thể cứu được hắn.

“Ngao Chân, người bởi vì ta mà chết, sau này ta nhất định sẽ chém đầu lão cẩu Kim Thai tôn giả báo thù cho người, nhất định! Tuyệt không nuốt lời!”

Cổ Thần cắn răng, trong lòng hạ lời thề.

Rời khỏi Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, đã không còn phong ấn hạn chế, năm người Cổ Thần phiAPON trong không trung với tốc độ cực nhanh, hai lần hô hấp đã phiAPON tới địa phương Cơ Lăng Hư suất lĩnh cường giả nhân tộc đại chiến với chúng cường giả long tộc do Long Nguyên đại trưởng lão suất lĩnh.

Trong chiến trường, kịch liệt nhất chính là hai người Cơ Lăng Hư và Long Nguyên đại trưởng lão.

Long Nguyên đại trưởng lão một lòng muốn cứu người, mỗi khi xuất thủ đều là một kích toàn lực, nhất quyết sinh tử với Cơ Lăng Hư.

Mà Cơ Lăng Hư cũng thề sống thề chết ngăn cản Long Nguyên đại trưởng lão, để Kim Thai tôn giả lợi dụng Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, có thể nhất cử diệt sát sáu người Cổ Thần.

Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận chú trọng nhất chính là chữ “tỏa”, những tu sĩ bên trong không thể thoát ra ngoài, giống như cá trong chậu, không chỗ chạy trốn, trận này muốn phá hủy từ bên trong cực kỳ khó khăn, cho dù sáu người Cổ Thần, mỗi một người đều có thực lực như Ngô Tinh cũng khó có thể bằng vào lực lượng mạnh mẽ phá trận.

Thế nhưng trận này muốn phá từ bên ngoài lại rất dễ, chỉ cần một cường giả cái thể tu vi như Long Nguyên đại trưởng lão cũng đủ sức hoàn toàn phá tan trận pháp, khiến sáu người Cổ Thần bên trong thoát khỏi ra ngoài.

Vì vậy Cơ Lăng Hư tuyệt đối không để Long Nguyên đại trưởng lão chạy tới.

Cơ Lăng Hư và Long Nguyên đại trưởng lão chiến đấu vô cùng kịch liệt, toàn bộ cường giả Long tộc đều trong chiến đấu điên cuồng, căn bản không hề biết rằng đám người Cổ Thần nhanh như vậy đã từ trong Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận phá trận ra ngoài.

Ngô Tinh vừa thấy Long Nguyên đại trưởng lão chiến với Cơ Lăng Hư, nhất thời sát khí trong mắt bùng phát mãnh liệt, Cơ Lăng Hư chính là cường giả cái thể cùng một cấp bậc với Kim Thai tôn giả, đánh chết Cơ Lăng Hư nhất định khiến thực lực Thánh đình hạ thấp trên diện rộng.

Tổ Long Ẩn trong nháy mắt từ trong mi tâm Ngô Tinh bắn ra ngoài, trong sát na biến thành lớn chừng vạn trượng, giống như cả ngọn núi lớn khuynh đảo, đè ép Cơ Lăng Hư xuống dưới.

Cổ Thần thì xoay chuyển ánh mắt, tập trung vào chiến trường, một vị cường giả cái thể mặc cửu long hoàng bào, đầu đội tử kim ngọc quan — Thánh hoàng Cơ Nghiêu, lúc này hấn đang chiến đấu với một vị cường giả cái thể long tộc, hầu như chiếm thượng phong.

Trước ngực Cổ Thần bay ra một đạo xích mang, chính là Chiến Thần Lệnh, trong sát na Chiến Thần Lệnh phun trào rất nhiều thuần dương chi hỏa, tốc độ giống như mũi tên nhọn, hóa thành một đạo hỏa mang thuần một màu trắng, chém về phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Ba người Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến đều tự chọn mục tiêu cho mình, phát động công kích, Ngao Chân vẫn lạc khiến bọn họ xuất thủ đều cực kỳ tàn nhẫn, vừa ra tay chính là sát chiêu mạnh nhất, lấy đi tính mệnh người khác.

803. Chương 41: Hư Không Na Di (thượng).

Cơ Lăng Hư và Long Nguyên đại trưởng lão tương đương nhau, không phân biệt được trên dưới, đột nhiên áp lực trên đỉnh đầu nặng nề ép xuống, chỉ thấy một long ẩn to lớn không gì sánh được đánh về phía chính mình, khí thế dâng trào, lực công kích rất mạnh, không dưới Long Nguyên đại trưởng lão, nhất thời trong lòng rung mình, thất kinh.

Long Nguyên đại trưởng lão vừa nhìn, là Tổ Long Ẩn của Ngô Tinh, biết Ngô Tinh đã thoát khỏi ra ngoài, trong lòng vui vẻ, xuất thủ công kích càng thêm sắc bén ba phần, muốn cùng Ngô Tinh liên thủ công kích, nhất cử diệt sát Cơ Lăng Hư.

Bất quá Cơ Lăng Hư là cường giả cái thể tầng thứ nhất, thực lực thông thiên, sao có thể bị diệt sát dễ dàng như vậy? Trong mi tâm bay ra một kiện pháp bảo, là một kiện ngọc đăng giống như liên hoa.

- Thánh Quang Đăng, thánh quang vạn trượng, soi sáng thiên hạ, Nho môn kinh pháp, vạn hồi cổ đại thịnh.

Cơ Lăng Hư rống lên, ngọc đăng bắn ra quang mang vạn trượng, xuất hiện một cỗ khí trường tuyệt thế, dĩ nhiên ngăn cản Tổ Long Ẩn uy lực cực lớn giữa hư không, không thể tiến thêm dù chỉ một chút.

Thánh Quang Đăng này chính là một kiện tiên bảo vô thượng tiếng tăm lừng lẫy Bách Thánh Các, nghe đồn là thánh đăng do thánh tổ Nho môn tại Bách Thánh Các thái cổ dùng khi đọc sách, ngọn đèn tỏa sáng đại biểu cho đại thể Nho môn, chủ đạo thiên địa, không thể ngăn cản, là một kiện tiên bảo vô thượng uy lực vô cùng, so với Hoàng Thiên Tỳ còn mạnh hơn nửa bậc.

- Thần Long Kích... Thần long xuất thế, quán tuyệt thiên hạ, giết...

Cơ Lăng Hư sử dụng Thánh Quang Đăng ngăn cản công kích Tổ Long Ấn của Ngô Tinh, Long Nguyên đại trưởng lão lập tức xuất hiện một thanh trường kích trong tay, mạnh mẽ đánh tới.

Trường kích màu vàng kia tựa hồ là anh linh thần long thượng cổ, thậm chí là thái cổ, cương mang trường kích tỏa vạn trượng, một đầu thần long màu vàng to lớn không gì sánh được giương nanh múa vuốt trong cương mang, thần thái hung ác, theo cương mang trường kích vạn trượng chém tới Cơ Lăng Hư.

Thánh Quang Đăng một lần nữa chiếu rọi quang mang, giống như một vàng thái dương chói mắt, rất nhiều thánh quang hội tụ bên ngoài cơ thể Cơ Lăng Hư, không chỉ ngăn cản được Tổ Long Ấn, còn muốn ngăn cản trăm sát của Thần Long Kích.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, cương mang vạn trượng của Thần Long Kích chém vào bên ngoài cơ thể Cơ Lăng Hư, thánh quang tầng tầng nghiền nát, Cơ Lăng Hư lấy một địch hai, chung quy không thể địch lại, quang mang Thánh Quang Đăng âm đậm, thu hồi vào mi tâm Cơ Lăng Hư.

Cơ Lăng Hư phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bật lui mấy nghìn trượng, dưới một kích liên thủ của Long Nguyên đại trưởng lão và Ngô Tinh đã bị thụ thương.

Bên kia, Thánh hoàng Cơ Nghiêu đối mặt với nguy cơ lớn nhất trong đời, thân thể vừa chuyển liền thấy thân ảnh Cổ Thần, trong lòng đại chấn, Cổ Thần quá nhanh từ trong Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận phá ra ngoài, thực sự vượt qua dự liệu của Thánh hoàng Cơ Nghiêu, vì vậy khiến Thánh hoàng Cơ Nghiêu phản ứng chậm nửa phần, bị Chiến Thần Lệnh đánh trúng.

- A...

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, Chiến Thần Lệnh trực tiếp đục một lỗ trên thân thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu, khiến bản thân Thánh hoàng Cơ Nghiêu bị thương nặng.

Nguyên bản vị cường giả cái thế Long tộc đối chiến với Thánh hoàng Cơ Nghiêu vẫn bị vây dưới thế hạ phong, bị Thánh hoàng Cơ Nghiêu áp chế mạnh mẽ, lúc này thấy Thánh hoàng Cơ Nghiêu thụ thương, vừa kinh vừa mừng.

Kinh hãi chính là Thánh hoàng Cơ Nghiêu có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, có thực lực gần với cường giả cái thế tầng thứ nhất, dĩ nhiên bị thương dưới tay một tu sĩ Hư Không sơ kỳ như Cổ Thần.

Mừng chính là Thánh hoàng Cơ Nghiêu bị thương khiến thực lực của hắn giảm đi, nhất thời triển khai phản kích điên cuồng.

Vị cường giả cái thế long tộc kia nắm chặt hai bàn tay, cương khí tiên lực ngưng tụ trong tay hóa thành cự chùy lớn mấy trăm trượng, hắn mạnh mẽ đập xuống, hai cự chùy giống cả ngọn núi khổng lồ mạnh mẽ đập vào về phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Ầm ầm...

Cự chùy khê động, trên bầu trời đột nhiên sấm sét rậm rạp, tựa hồ kết nối với pháp tắc lôi điện, vô số kinh lôi thiểm điện từ trên bầu trời đánh xuống, rơi vào hai thanh cự chùy, khiến lôi quang trên cự chùy thoáng hiện, mượn lôi thế, uy lực tăng lên nhiều.

Nơi cự chùy đi qua, Hư Không bạo tạc, đại đại rạn nứt, giống như lôi kiếp hủy diệt hàng thế, phá hủy tất cả, hủy diệt tất cả.

Cổ Thần đứng trong hư không cách Thánh hoàng Cơ Nghiêu xa xa, Thái Hư Tiên Đỉnh bảo vệ thân thể chính mình, hai bàn tay biến đổi pháp ấn, Chiến Thần Lệnh vừa đục lỗ trên thân thể Thánh hoàng Cơ

Nghiêu vòng vo chuyển hướng, lại bùng phát quang mang, biến thành một lưỡi dao quang mang huyền bạch sắc bén, hướng về phía Thánh hoàng Cơ Nghiêu chém tới.

Song song đối mặt với công kích kinh khủng từ phía sau người, sắc mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu trắng bệch, hẳn đã bị thụ thương, lúc này cho dù hắn phản ứng kịp cũng không thể chống đỡ được một kích liên thủ của Cổ Thần và vị cường giả cái thể long tộc kia, một cỗ cảm giác tử vong nồng đậm nhất thời bao phủ toàn thân.

Lui!

Thánh hoàng Cơ Nghiêu lui mạnh, cương khí tiên lực cuộn trào mãnh liệt, hình thành một cụ thân ngoại hóa thân phía trước, cao tới hơn hai nghìn trượng, thân ngoại hóa thân dùng tay chụp lấy Chiến Thần Lệnh của Cổ Thần, một tay còn lại thì oanh kích thành quyền, hướng về phía hai lôi chùy của cường giả cái thể long tộc?

- Bắt được sao? Chiến Thần Lệnh — Trảm!

Cổ Thần quát lạnh một tiếng, pháp ấn hai tay biến đổi, hư không chém mạnh, Chiến Thần Lệnh trong sát na tỏa quang mang vạn trượng, mạnh mẽ chém xuống cánh tay thân ngoại hóa thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Một cánh tay thân ngoại hóa thân còn lại của Thánh hoàng Cơ Nghiêu không thể ngăn cản được hai lôi chùy kinh khủng của cường giả cái thể long tộc oanh kích tới, trực tiếp bị phá nát bấy, lôi chùy thiểm điện tiếp tục hạ xuống, đánh mạnh vào thân thể thân ngoại hóa thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Oanh...

Một tiếng nổ rung trời chuyển đất, thân ngoại hóa thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu trực tiếp bị oanh kích tán loạn, tầng tầng nghiền nát, biến thành một đoàn cương khí, biến mất trong thiên địa.

Thân ngoại hóa thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu bị diệt, nhưng chân thân cũng nhân cơ hội này chạy lui thật xa, về tới bên cạnh một vị cường giả cái thể Thánh đình, đầu tiên bị trúng một kích Chiến Thần Lệnh do Cổ Thần phát ra, sau đó thân ngoại hóa thân bị diệt, tuy rằng thân ngoại hóa thân bị diệt cũng không thương tổn tới bản thân, nhưng cương khí tiên lực xói mòn không trở về được, khiến tiên lực của Thánh hoàng Cơ Nghiêu hao tổn rất lớn.

Năm người Cổ Thần, Ngô Tinh, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến gia nhập chiến trường khiến cuộc đại chiến giữa cường giả long tộc và cường giả Thánh đình hoàn toàn nghiêng về phía long tộc, Thánh hoàng Cơ Nghiêu của Thánh đình cùng với thủ lĩnh thực tế Cơ Lăng Hư của Thánh đình đều đã thụ thương.

804. Chương 41: Hư Không Na Di (hạ).

Thế nhưng loại tình huống này không duy trì được bao lâu, sáu người Cổ Thần vừa mới gia nhập vào chiến trường, ba mươi sáu vị cường giả cái thể đóng vai trò ba mươi sáu thiên cương trong Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận đều đã đuổi ra khỏi trận, phi độn cực nhanh về phía chiến trường, bóng người phía sau lay động, số lượng càng nhiều, còn lại là bảy mươi hai chí cường giả địa sát.

Nếu như bị những người này một lần nữa vây quanh thì toàn bộ long tộc có thể sẽ nguy hiểm, dù sao thực lực của long tộc tối đa chỉ có thể quyết ăn thua đủ với một phương thể lực Thánh đình hoặc Phật môn liên thủ.

Hướng hồ lúc này còn có Ma môn, chư tử thể gia cùng với một số cường giả tiên tông đại phái quy thuộc Thánh đình, thực lực tổng hợp của bọn họ vượt qua long tộc khá xa.

- Lui — Bách long thẳng hồi thiên, hư không na di!

Long Nguyên đại trưởng lão quyết định thật nhanh, hét lớn một tiếng.

Long Nguyên đại trưởng lão và Ngô Tinh sau khi bức lui Cơ Lăng Hư, sau đó liền lập tức xông vào giữa nhóm cường giả long tộc, những nơi đi qua, siêu cấp cường giả Hư Không hậu kỳ hoặc chí cường giả Hư

Không hậu kỳ đỉnh lập tức máu thịt bay ngang, trong nháy mắt tử vong, những cường giả long tộc bị vây khốn lập tức hóa long, phóng lên cao.

Cường giả long tộc chiếm thượng phong thì trực tiếp hóa long, xông vào hư không trời cao.

Rất nhanh, tất cả các cường giả long tộc đều đã hóa long thăng hồi thiên, tiến vào trong hư không vạn trượng, Long Nguyên và Ngô Tinh là người vọt lên cuối cùng, vung tay lên, một đạo quang tráo thật lớn đột nhiên xuất hiện, bao phủ toàn bộ cường giả long tộc bên trong.

Các bộ long tộc trong quang tráo cùng gầm lên một tiếng, phát ra tiên lực ngập trời, tựa hồ như thôi động trận pháp nào đó, trong sát na Cổ Thần cảm giác trời đất xoay chuyển, thời gian vạn vạo, cảnh tượng bốn phía lập tức biến hóa.

Nháy mắt sau, Cổ Thần cảm giác mọi thứ khôi phục bình thường, cảnh tượng bốn phía dần dần rõ ràng hơn, hẳn theo các cường giả long tộc na di tới bầu trời một sơn cốc, cách đó không xa chính là biển rộng vô biên vô hạn, sóng triều cuồn cuộn.

Cổ Thần đã tới địa phương kim long tộc ở lại — Kim Long Nhai.

Kim Long Nhai ở đỉnh phía đông bắc yêu vực Đông Hoang, chỗ giao tiếp giữa Đông Hải và cấm địa Bắc Hoang, biển rộng vô biên mà Cổ Thần nhìn thấy chính là Đông Hải, tiếp tục hướng về phía bắc không xa chính là đại địa băng tuyết, là cấm địa Bắc Hoang.

Địa điểm bị Thánh đình phục kích là trong sa mạc Tây Hoang cách Tây Hải trăm vạn dặm, cách nơi này chừng vài nghìn vạn dặm, dĩ nhiên trong nháy mắt vượt qua được hư không mấy nghìn vạn dặm, chạy tới Kim Long Nhai, một chiêu hư không na di này của long tộc quả nhiên vô cùng cường hãn.

Cường giả long tộc trở lại Kim Long Nhai, Long Nguyên đại trưởng lão liền ra lệnh:

- Điều tự trở về nghỉ ngơi, tăng mạnh tuần tra đề phòng, chuẩn bị lúc nào cũng có thể đối mặt với Thánh đình tấn công.

Chúng cường giả long tộc rất nhanh đều tự thoái lui.

Thấy Cổ Thần có chút suy tư miên man, Ngô Tinh bước tới cạnh Cổ Thần, nói:

- Chúng ta có thể thi triển hư không na di chủ yếu là vì trong Kim Long Nhai có một trận pháp Thăng Long Đại Trận, mặc kệ ở nơi nào chúng ta cũng có thể sử dụng lực lượng bách long thăng hồi thiên thi triển hư không na di, trở lại Kim Long Nhai, nếu như muốn đi nơi khác căn bản không có tốc độ lẫn khả năng thuận di xa như vậy, thuận di mấy nghìn vạn dặm, ha hả... Cho dù là chư tử đại tiên cũng không có khả năng đạt tới mức này.

Cổ Thần gật đầu:

- Thì ra là thế! Ngô Tinh đại ca, Thánh đình muốn tru sát ta thật nhanh, hầu như là không chết không thôi, lực lượng của long tộc tại Kim Long Nhai có thể ngăn cản thế lực Thánh đình và Phật môn liên thủ công kích hay không? Nếu không được ta chẳng phải đã hại long tộc nhất mạch?

Ngô Tinh vỗ vỗ vai Cổ Thần, nói:

- Lão đệ yên tâm, Kim Long Nhai có Thăng Long Đại Trận, phòng thủ kiên cố, cho dù là toàn bộ nhân tộc đánh tới đây cũng không thể công phá được, tuyệt đối không thành vấn đề, lão đệ và ta tình như thủ túc, đồng thời sau ba trăm năm mươi bốn năm sau còn phải nhờ lão đệ tiến vào chỗ sâu trong Tây Hải cứu Long hoàng ra, cả công lẫn tư ta đều phải bảo vệ lão đệ, lão đệ cứ yên tâm ở lại Kim Long Nhai!

Bên kia, Long Nguyên đại trưởng lão để chúng cường giả long tộc rời khỏi, sau khi nghe ba người Long Anh, Long Dạ kể lại cuộc hành trình cùng với Cổ Thần giải cứu Long hoàng, rất nhanh liền bước về phía Cổ Thần và Ngô Tinh.

Long Nguyên đại trưởng lão nói:

- Cổ Thần đạo hữu, người có thể vì cứu Long hoàng mà không để ý sinh tử, ta đại biểu cho Long tộc cảm tạ, Kim Long Nhai ta đã giúp người an bài chỗ ở, người cứ yên tâm ở lại nơi này, bất cứ địch nhân nào tới phạm cũng không thể tiến vào Kim Long Nhai nữa bước.

Cổ Thần tiến vào trong hung trận thái cổ có nguyên nhân chủ yếu là vì tìm kiếm phệ cốt hoa, đương nhiên nếu không có phệ cốt hoa, Ngô Tinh đã mở miệng, Cổ Thần có thực lực kia tự nhiên không chối từ, đối với cảm kích của long tộc Cổ Thần không từ chối.

Cổ Thần nói:

- Đã như vậy, vậy làm phiền rồi!

Long Nguyên đại trưởng lão cười cười, nói:

- Tại sao lại làm phiền? Cổ Thần đạo hữu có thể tới Kim Long Nhai là vinh hạnh của Long tộc chúng ta, Ngô Tinh, người dẫn Cổ Thần đạo hữu tới nơi ở của hân, sau đó tới tìm ta, Cơ Lăng Hư bị chúng ta liên thủ đánh trọng thương, tuyệt đối không chịu để yên, chúng ta phải chuẩn bị thể lực Thánh đình tùy thời tấn công, Long Anh, các người đi theo ta!

- Rõ, đại trưởng lão!

Ngô Tinh gật đầu, sau đó nói với Cổ Thần:

- Đi theo ta, Cổ Thần lão đệ!

Ngô Tinh dẫn Cổ Thần đi rồi, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến cùng với những cường giả cái thể long tộc, trong đó có người liên thủ công kích Thánh hoàng Cơ Nghiêu với Cổ Thần, tên là Ngao Thanh, đều theo Long Nguyên đại trưởng lão đi tới đại sảnh nghị sự của kim long tộc.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt Long Nguyên đại trưởng lão nhìn quét qua chúng cường giả cái thể long tộc, nói:

- Cổ Thần tạm thời ở lại Kim Long Nhai, tất sẽ đưa tới các thể lực Thánh đình và Phật môn liên thủ vây công, các người thấy thế nào?

Long Anh nói:

- Kim Long Nhai có Thăng Long Đại Trận, bằng vào thực lực của Thánh đình và Phật môn liên thủ căn bản không công phá được, chúng ta không cần sợ bọn chúng.

Ba người Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Thanh nhất tề gật đầu, đồng ý nói:

- Chỉ cần thể lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh dám đến, chúng mượn Thăng Long Đại Trận, nhất định sẽ đánh chúng một trận hoa rơi nước chảy.

Một vị cường giả cái thể long tộc ngồi ngay bên cạnh Ngao Thanh nói:

- Thể lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh không thể công phá được, chúng ta tại Kim Long Nhai có phòng thủ rất kiên cố, đã như vậy vì sao chúng ta không tự mình lấy Chiến Thần Lệnh, sau này long tộc chúng ta tự đi cứu Long hoàng không phải rất tốt, trong Kim Long Nhai, bằng vào Cổ Thần hân không có bất cứ lực lượng phản kháng lại, nhất định phải giao ra Chiến Thần Lệnh.

805. Chương 42: Ngô Tinh Lập Uy (thượng).

Rầm...

Mấy người Long Anh đồng thời vỗ mạnh xuống bàn trước mặt, quát lớn:

- Ngao Dương, việc này đừng nói nữa, Cổ Thần đạo hữu vì cứu Long hoàng mà tiến vào hung trận thái cổ, ra sinh vào tử, đối với long tộc chúng ta có đại ân, long tộc chúng ta sao có thể làm chuyện vong ân phụ nghĩa, làm ra chuyện hổ thẹn như vậy? Nói vậy chúng ta nghe được cũng không sao, nhưng nếu để Ngô Tinh đại thông lĩnh nghe được, Ngao Dương, chỉ sợ người khó thoát khỏi nghiêm phạt.

- Hừ...

Cái đầu Ngao Dương ngẩng cao, nói:

- Ngô Tinh sao? Hắn cùng với Cổ Thần giống nhau, bất quá là tu sĩ nhân tộc tu luyện bí thuật hóa long mà thôi, vạn năm trước hắn bất quá là một nhân vật nho nhỏ, hắn cũng dám phạt... a...

Ngao Dương đang nói chuyện, một thân ảnh từ bên ngoài phòng nghị sự chớp mắt đã xuất hiện ngay phía trước hắn, chỉ nghe Ngao Dương hét thảm một tiếng, thân thể văng đi, nặng nề đánh mạnh vào vách tường cách đó không xa, trên mặt đã nhiều hơn một vết bàn tay đỏ hồng.

Bóng người là Ngô Tinh, hắn quát lạnh một tiếng:

- Nói sau lưng ta một chút thì cũng thôi, ta đã quen rồi, nhưng ai dám nói tới huynh đệ ta, lần sau sẽ không phải là một cái tát đơn giản như vậy.

Bởi vì Long Nguyên đại trưởng lão bàn giao, Ngô Tinh dẫn Cổ Thần về chỗ nghỉ ngơi, liền lập tức chạy trở về phòng nghị sự, vừa mới nghe được lời nói của Ngao Dương, nhất thời nổi giận lôi đình, nhảy vào trong phòng nghị sự, một cái tát đánh bay Ngao Dương.

Thực lực của Ngao Dương trong chúng cường giả cái thế Hợp Đạo Sơ kỳ là tồn tại hạ đẳng, so với những cường giả cái thế tầng thứ nhất như Ngô Tinh còn kém rất xa.

Cổ Thần bước vào Hư Không kỳ đã có thực lực sáng ngang với chúng cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ thấp nhất, bước vào Hư Không hậu kỳ đỉnh cang có thể đánh bại được cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ mạnh nhất.

Sự khác biệt giữa Ngao Dương và Ngô Tinh tương đương với sự khác biệt giữa thời điểm Cổ Thần tại Hư Không sơ kỳ và Hư Không hậu kỳ, có thể nghĩ được khác biệt to lớn tới mức nào, Ngô Tinh xuất thủ có thể đơn giản bóp chết Ngao Dương.

Hơn vạn năm trước Ngô Tinh vốn là một đệ tử thế gia tu tiên trung đẳng, tư chất bình thường, trong gia tộc chịu đủ mọi khi dễ, coi thường.

Có một lần Long hoàng và Kiền Vũ Thánh hoàng đại chiến, bản thân bị thương rất nặng, phải tạm thời ở lại phụ cận Ngô gia chữa thương, vừa vặn Ngô Tinh ngẫu nhiên gặp gỡ, lúc đó Ngô Tinh mới mười bảy tuổi, thiếu niên mang bầu máu nóng, liền dẫn theo Long hoàng về nhà trợ giúp chữa trị thương thế.

Đoạn thời gian Long hoàng dưỡng thương trong Ngô gia, được Ngô Tinh dốc lòng chăm sóc, đối với Ngô Tinh vô cùng yêu thích, Ngô Tinh tự nhiên sẽ không nghĩ tới vị đại thúc tướng mạo đường đường kia dĩ nhiên là Long hoàng long tộc. Trong lúc trị thương Long hoàng đã chỉ điểm vài loại pháp thuật đối với Ngô Tinh, khiến thực lực của Ngô Tinh đột nhiên tăng mạnh, trong hàng đệ tử Ngô gia coi như giành được mặt mũi rất lớn, nhưng tư chất của Ngô Tinh có hạn, không có khả năng đi được quá xa trên con đường tu đạo, không có bao nhiêu phát triển, mà lúc đầu Long hoàng cũng chưa từng nghĩ tới truyền dạy Nghịch Mệnh Hóa Long quyết cho Ngô Tinh.

Chỉ là Ngô gia chọc phải một cường địch, đưa tới tai ương diệt môn, địch nhân tới phạm là một thế gia tu tiên vô cùng cường đại, tổ tiên từng xuất hiện qua một vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, gia chủ hiện tại đã có tu vi Hư Không kỳ.

Lúc đó Long hoàng bị trọng thương, không thể xuất thủ, nhưng mang theo Ngô Tinh chạy trốn, né tránh được một kiếp.

Lúc đó để thỏa mãn tâm nguyện báo thù của Ngô Tinh, đã truyền dạy Nghịch Mệnh Hóa Long quyết cho Ngô Tinh, từ đó về sau tư chất của Ngô Tinh tăng lên, đạt tới tiên căn siêu phẩm, tu vi cũng tăng tiến cực nhanh, cuối cùng đã báo được thù hận.

Cừu gia chính là một thế gia tu tiên phụ thuộc vào Thánh đình, mặc dù Ngô Tinh thành công báo thù rửa hận, thế nhưng lại bị Thánh đình truy sát, người nhà Ngô Tinh đã chết hết, vì vậy không còn lo lắng gì, liền theo Long hoàng trở thành một thành viên của long tộc, năm đó không thiếu tu sĩ long tộc nhìn hắn với con mắt trắng, nhưng có long hoàng bảo vệ, tuy rằng tu vi của Ngô Tinh còn chưa bước vào Hợp Đạo kỳ, trong long tộc không quá nhô cao, người khác cũng chỉ dám nói xấu sau lưng hắn.

Trong long tộc nhìn Ngô Tinh bằng con mắt trắng, không có bao nhiêu người thân mật với Ngô Tinh, mà Ngô Tinh niệm ân tình của Long hoàng cùng với mặt mũi của một số bằng hữu, đối với những tu sĩ long tộc nghị luận sau lưng hắn chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, coi như không nghe thấy, mạnh mẽ nhìn xuống. Hiện tại thời gian đã trôi qua vạn năm, sau vạn năm Ngô Tinh hắn đã trở thành một trong hai người mạnh nhất Long tộc, Ngao Dương dám nói xấu sau lưng hắn, hắn làm sao có thể chịu được.

Huống hồ Ngô Tinh lại là người trọng tình trọng nghĩa, năm đó Long hoàng có ân đối với hắn, vì vậy biết được Long hoàng bị vây nhốt trong Tây Hải, hắn liền nghĩ hết biện pháp muốn giải cứu Long hoàng ra ngoài, cho dù thân tử hắn cũng không hề do dự, vì vậy Cổ Thần tiến vào trong hung trận thái cổ Ngô Tinh cũng không hề sợ hãi, muốn cùng Cổ Thần tiến vào.

Người khác nghị luận sau lưng hắn, hắn đã có thói quen không để ý rồi, nhưng Ngao Dương dĩ nhiên dám nói tới Cổ Thần, nghe ngữ khí còn muốn cướp đi cướp đoạt Chiến Thần Lệnh, Ngô Tinh làm sao có thể chịu đựng được? Nếu như không nhìn vào mặt mũi Long hoàng và Ngao Dương còn đang ở trong long tộc, Ngô Tinh sợ là đã sớm bóp chết hắn rồi.

Ngao Dương bị đánh văng vào tường nặng nề rơi xuống đất, sau đó chống tay đứng lên, một tay ôm mặt, biểu tình phần nộ nói:

- Đại trưởng lão, hắn dám động thủ trước mặt ngươi, hắn quả thực không biết lớn nhỏ, hắn thực coi mình là chủ nhân của long tộc rồi? Đại trưởng lão, ngươi nhất định phải giáo huấn hắn, thay đệ tử long tộc ta xả giận!

- Ngao Dương, ta là một thành viên của long tộc, đây là Long hoàng tự mình quyết định, ngươi dám nghi vấn long hoàng? Ta là đại thống lĩnh long tộc, là bát bộ thiên long cộng đồng chọn lựa, ngươi dám nghi vấn quyền lực lựa chọn của bát bộ long tộc?

Ngô Tinh nói một câu liền bước một bước về phía Ngao Dương, khí thế toàn thân bạo phát, thân thể giống như một con ốc, không khí xung quanh bắt đầu vận vẹo, xoay tròn, uy áp thật lớn phủ xuống người Ngao Dương, ép tới mức hắn phải quy gối dưới đất. Mọi người trong phòng nghị sự đều cảm nhận được sự ba động của uy áp, đều thấy hít thở khó khăn, giống như trên người đột nhiên nhiều hơn trọng lượng nghìn vạn cân, trong ánh mắt lộ vẻ kinh hãi nồng đậm, tựa hồ thấy được thân ảnh Long hoàng trước đây.

Trên người Ngô Tinh dĩ nhiên có uy áp giống như Long hoàng phủ xuống?

Đây đương nhiên không phải là uy áp của Long hoàng, mà là của bản thân Ngô Tinh, hiện tại hắn đã bước vào Hợp Đạo, thực lực đột nhiên tăng mạnh, khí thế giống như mặt trời đang lên, đã hình thành một cỗ đại thế, uy lực uy áp đại thế này hầu như có thể theo sát Long hoàng, mới khiến chúng cường giả cái thế long tộc xuất hiện ảo giác như Long hoàng đứng trước mắt. Cho dù là Long Nguyên đại trưởng lão cũng có chút âm thầm kinh hãi, luận về khí thế uy áp, hắn so với Ngô Tinh rõ ràng yếu hơn một bậc.

806. Chương 42: Ngô Tinh Lập Uy (hạ).

Ngô Tinh từng bước từng bước đi tới trước mặt Ngao Dương, mỗi lần đi một bước trái tim Ngao Dương chấn động mãnh liệt, nhịp tim đập của Ngao Dương theo bước chân của Ngô Tinh biến hóa, mỗi một bước của Ngô Tinh đều khiến Ngao Dương có một loại cảm giác trái tim bị bạo liệt.

Khi Ngô Tinh đã bước tới trước mặt Ngao Dương, trên người Ngao Dương đã chảy mồ hôi như tắm, thân thể bị uy áp nghiêm trọng không đứng lên được, cái đầu chỉ vươn tới gần ngực Ngô Tinh, vẫn chưa hề phát giác ra, chỉ biết là lúc này cần ngẩng đầu nhìn Ngô Tinh, trong mắt Ngao Dương, Ngô Tinh lúc này trở nên to lớn không gì sánh được, để hắn sợ hãi thật sâu.

Ba...

Lại một tiếng tát vang, Ngô Tinh tát một cái tát, Ngao Dương còn đang bị ý cảnh uy áp của Ngô Tinh ảnh hưởng, không hề phản ứng kịp, trên mặt giống như bị một ngọn núi khổng lồ đánh tới, truyền cảm giác đau đớn không thể nhận, thân thể mất tự chủ bay đi. Ầm ầm... Nặng nề văng ngược vào vách tường, một lần nữa bắn ngược rồi ngã dưới mặt đất.

- Nghi vấn mệnh lệnh của Long hoàng, nghi vấn lựa chọn của bát bộ long tộc, Ngao Dương phạm tội, đáng lẽ nên chịu trách nhiệm vạn năm, để diện bích tư quá, hối cải làm người mới.

Ngô Tinh mở miệng nói, thanh âm như pháp lệnh, bàn tay nhấc lên, liền biến thành một bàn tay khổng lồ bắt về phía Ngao Dương.

Trong bàn tay thật lớn kia ẩn chứa lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận, Ngao Dương nhìn một chường chớp tới, tựa hồ rơi vào trong vực sâu vạn trượng, trên cách xa trời, dưới không tới đất, bốn phía đều là hư không, chỉ còn lại duy nhất một bàn tay to, vô luận hấn chống lại như thế nào cũng không thể chống đỡ được bàn tay to biến hóa chớp tới, còn đang trog lúc hoảng hốt, thân thể liền cứng ngắc lại, bốn phía đều bị tập trung, bàn tay to bắt hấn lên, lực lượng pháp tắc cường đại trói buộc khiến hấn không thể nhúc nhích mấy may.

Sau khi Ngô Tinh bước vào Hợp Đạo kỳ liền cùng với mấy người Long Anh và Cổ Thần đi vào hung trận thái cổ, còn chưa trở về Kim Long Nhai.

Ngoại trừ mấy người Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến coi hấn là đại thống lĩnh long tộc, những cường giả thượng cổ long tộc thoát khỏi căn bản không hề để đại thống lĩnh Ngô Tinh này thành chuyện gì lớn.

Ngô Tinh hành động như vậy ngoài muốn trút giận vì bằng hữu còn là vì giết gà dọa khỉ, tạo dựng uy tín, khiến chúng cường giả long tộc thoát khỏi biết, bất kính đối với hấn sẽ có kết quả như thế nào.

Ngô Tinh có thực lực này, Long Nguyên đại trưởng lão cũng không thể thắng hấn được, vì vậy hấn liền mạnh mẽ lập uy.

Tình huống của Thánh hoàng Cơ Nghiêu so với Ngô Tinh không khác nhau, nguyên bản là thủ lĩnh Thánh đình, thế nhưng chúng cường giả thượng cổ Cơ gia vừa mới thoát ra, uy tín thủ lĩnh của hấn liền không còn, chúng cường giả thượng cổ Cơ gia chỉ nghe Cơ Lăng Hư, Thánh hoàng Cơ Nghiêu bị ném sang một bên.

Nếu như Thánh hoàng Cơ Nghiêu có thực lực như Ngô Tinh, hấn cũng sẽ thu thập một hai vị cường giả cái thế để tạo dựng uy tín, thế nhưng Thánh hoàng Cơ Nghiêu không có, chỉ đành đi theo đuôi người khác, đi theo phía sau Cơ Lăng Hư, nghe Cơ Lăng Hư phân phó.

Cổ Thần cũng như vậy, nếu như hấn có đủ thực lực liền có thể tạo dựng uy tín Chiến Thần, nghiêm mặt những vụ sĩ thượng cổ dám bất kính đối với hấn, ngưng tụ toàn bộ cổ vụ tộc một chỗ, đối kháng với nhân tộc và yêu tộc.

Đáng tiếc thực lực của Cổ Thần đối với những cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ quá mức kém xa, cho dù là Thánh hoàng Cơ Nghiêu cũng không thể so sánh được, càng đừng nói tới Ngô Tinh, vì vậy chúng vụ sĩ thượng cổ căn bản không để Cổ Thần vào trong mắt, Thiên Mục đại vụ càng muốn trực tiếp giết chết Cổ Thần, một lần nữa lựa chọn Chiến thần.

Trên thế giới này, có thực lực thì cái gì cũng dễ nói.

Có thực lực liền có uy tín, có địa vị.

Đã không có thực lực phải sống dưới chân dưới khác, không có quyền lên tiếng, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của người khác.

Thậm chí bị người khác gạt bỏ.

Ngô Tinh tại Hư Không hậu kỳ đỉnh phong bị vây quanh vạn năm, sau khi đột phá Hợp Đạo kỳ, tiềm lực vô cùng lớn, xu thế tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng, lại trải qua một lần ma luyện dưới Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, thực lực lại có chút tiến, dĩ nhiên Ngao Dương với tu vi Hợp Đạo sơ kỳ ngay cả sức phản kháng cũng không có, lập tức bị bắt lên.

Điểm này Long Nguyên đại trưởng lão đều nhìn hết trong mắt, cho dù là hấn xuất thủ bắt Ngao Dương cũng không dễ dàng như vậy.

Giờ khắc này, Long Nguyên đại trưởng lão đã minh bạch rồi, Ngô Tinh đã không phải là một trong hai người mạnh nhất long tộc, mà là người mạnh nhất chân chính, không có một trong gì hết.

Thế nhưng Ngô Tinh muốn trấn áp Ngao Dương vạn năm, điều này quá nghiêm trọng rồi, cho dù là long tộc có tính mệnh cực kỳ dài lâu thì vạn năm cũng là quãng thời gian quá lớn, Ngao Dương tại thông đạo

tiên phạm bị vây khốn vạn năm, mới vừa rồi thoát khốn ra ngoài, nếu như bị trấn áp vạn năm, sinh mệnh của hắn sợ là chấm dứt trước khi được thả ra.

Ngô Tinh tự nhiên không phải muốn trấn áp Ngao Dương vạn năm, mà là muốn người khác cầu tình, ai cầu tình mới được? Đương nhiên là đại trưởng lão Long Nguyên.

Long Nguyên đại trưởng lão tỏ ra yếu kém, cầu tình Ngô Tinh, bằng với việc thừa nhận Ngô Tinh mới là thủ lĩnh duy nhất của long tộc, Ngô Tinh không phải là người nông nổi, tự nhiên sẽ bán cho Long Nguyên đại trưởng lão một mặt mũi, nghiêm phạt đối với Ngao Dương tự nhiên sẽ không nghiêm khắc trấn áp vạn năm như vậy.

Nếu như Long Nguyên đại trưởng lão tỏ ra yếu kém, lời nói của Ngô Tinh đã phát ra, Long Nguyên đại trưởng lão không để hắn bậc thang xuống, hắn tự nhiên không có khả năng tự đâm chân mình, vậy thì tuyệt đối phải trấn áp Ngao Dương.

Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, còn có mấy vị cường giả cái thế đều đứng lên, cùng nói:

- Đại thống lĩnh, Ngao Dương có chút xúc phạm ngôn ngữ, xác thực thực có tội, đúng là không nên, nhưng nghiêm phạt trấn áp vạn năm có phải quá mức nghiêm trọng? Ngao Dương bị vây khốn vạn năm mới thoát ra ngoài được, nếu như lại trấn áp vạn năm sợ là Ngao Dương tươi sống bị trấn áp tới chết rồi...

Có chút cường giả cái thế thượng cổ nguyên vốn không coi Ngô Tinh là chuyện gì quan trọng, thế nhưng vừa nhìn hình ảnh Ngô Tinh bắt Ngao Dương, bọn họ biết được, thực lực của Ngô Tinh không phải là bọn họ có khả năng chống đối, bọn họ phải cúi đầu, không cúi đầu chính là kết quả giống như Ngao Dương, cho dù Long Nguyên đại trưởng lão cũng không thể ngăn cản được.

Chúng cường giả cái thế thượng cổ khuyên bảo không hề tiến vào trong lòng Ngô Tinh, Ngô Tinh lớn tiếng nói:

- Vô luận là nghi vấn quyết định của Long hoàng hay là nghi vấn quyền lựa chọn của bát bộ long tộc đều là tội lớn, nếu như người người đều giống như Ngao Dương, long tộc chúng ta chẳng phải chia năm xẻ bảy? Nếu không trừng phạt nghiêm khắc Ngao Dương, sao có thể khiến kẻ khác phục tùng? Dùng cái gì để long tộc chúng ta vạn chúng đồng tâm?

- Cái này...

Lời nói nghiêm khắc của Ngô Tinh nhất thời khiến chúng cường giả cái thế không biết nói gì mới phải.

807. Chương 43: Tam Tộc Xâm Lấn (thượng).

Lúc này khí thế của Ngô Tinh giống như mặt trời lên cao, soi sáng vạn dặm, tất cả mọi người đều ở một phương yếu thế, bị Ngô Tinh quát lớn, làm sao dám cãi lại.

Thấy chúng cường giả thượng cổ long tộc không dám nói gì nữa, đại trưởng lão Long Nguyên rút cuộc cũng mở miệng:

- Ngô... Đại thống lĩnh, Ngao Dương mạo phạm đối với ngươi, tuy rằng tội ngập trời, nhưng thế lực Thánh đình, Phật môn vô cùng có khả năng đánh tới Kim Long Nhai rất nhanh, lúc này long tộc chúng ta đang ở chỗ nguy nan, có thể để Ngao Diễm lấy công chuộc tội, để giải mối nguy long tộc?

Chúng cường giả cái thế thấy vậy, mượn thế của đại trưởng lão Long Nguyên, cùng kêu lên nói:

- Lúc này long tộc đang đối mặt với nguy nan, xin đại thống lĩnh để Ngao Dương có cơ hội lấy công chuộc tội, để giải mối nguy cho long tộc.

Đại trưởng lão Long Nguyên đã mở lời, mục đích của Ngô Tinh đạt được, cũng không kiên trì, nói:

- Đại trưởng lão nói có lý, không cần trấn áp Ngao Dương vạn năm, thế nhưng nghiêm phạt không thể thiếu, trói Ngao Dương lại, treo trên quảng trường thị chúng ba ngày, đại trưởng lão, việc này phiền phức người rồi.

Nói xong, Ngô Tinh phất tay một cái, liền ném mạnh thân thể Ngao Dương hướng về phía đại trưởng lão Long Nguyên, ngã ngay trước mặt Long Nguyên.

Trần áp vạn năm biến thành thị chúng ba ngày, độ nghiêm khắc của nghiêm phạt đã giảm đi không chỉ vạn lần, tuy nói mang Ngao Diễm đi thị chúng có tổn hại mặt mũi, thế nhưng đại trưởng lão Long Nguyên cũng không tiện phản bác, nói:

- Đa tạ đại thống lĩnh.

Ngao Dương ngã dưới mặt đất, nghe nói cư nhiên bị trói trên quảng trường thị chúng ba ngày, trong lòng nhất thời tán loạn hơi thở, chỉ kém hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Tuy rằng đại trưởng lão Long Nguyên sẽ bảo vệ hắn, nhưng kết quả nằm ngoài dự liệu của Ngao Dương, hắn cư nhiên bị Ngô Tinh coi như “con gà” giết gà dọa khỉ kia, không người có thể ngăn cản.

Thế nhưng hắn bị Ngô Tinh lấy pháp lực ngập trời trói buộc, thân không thể động, miệng không thể nói, đối mặt với nghiêm phạt của Ngô Tinh, căn bản không có bất luận phản ứng gì, kỳ thực cho dù Ngao Dương có bất cứ phản ứng gì cũng không thể thay đổi được kết quả cuối cùng.

Ngao Dương bị đại trưởng lão Long Nguyên mang ra ngoài, trói tại trung tâm quảng trường, nhất thời hấp dẫn rất nhiều tu sĩ long tộc tới vây xem.

Những tu sĩ long tộc này có không ít người là cường giả thượng cổ vừa thoát khỏi, tu sĩ long tộc nguyên bản sinh sống trong Kim Long Nhai càng nhiều hơn, không bao lâu tin tức Ngao Dương dùng ngôn từ không tốt làm nhục đại thống lĩnh Ngô Tinh, chống đối đại thống lĩnh Ngô Tinh, bị Ngô Tinh đại thống lĩnh nghiêm phạt, thị chúng ba ngày nhanh chóng truyền tới tai tất cả các tu sĩ long tộc.

Chúng tu sĩ nguyên bản sinh sống trong Kim Long Nhai không có bao nhiêu suy nghĩ, Ngô Tinh trở thành đại thống lĩnh long tộc đã nhiều năm, sớm thành uy vọng rất sâu, hôm nay tu vi càng bước vào Hợp Đạo kỳ, nghiêm phạt một cường giả thượng cổ long tộc bất kính đối với hắn quả thực không tính là chuyện gì to tát.

Thế nhưng đối với chúng cường giả thượng cổ long tộc vừa mới thoát khỏi ở chỗ sâu trong Tây Hải lại khác, cả đám như nổi sóng lớn ngập trời, chúng cường giả thoát khỏi từ chỗ sâu trong Tây Hải tuy rằng có hơn trăm người, thế nhưng chúng cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ tổng cộng lại chỉ có hơn mười người mà thôi, mỗi một người đều có địa vị cực cao.

Mà Ngô Tinh tại thời đại thượng cổ vạn năm trước bất quá là tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh, đồng thời lại là tu sĩ nhân tộc chuyển biến thành long tộc, chịu đủ mọi xa lánh, trong long tộc có thể nói là một vai nhỏ bé không đáng kể, hiện tại cư nhiên trói buộc một vị cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ giữa trung tâm quảng trường thị chúng ba ngày, thực sự khiến bất cứ cường giả thượng cổ long tộc nào cũng cảm thấy khiếp sợ.

Đồng thời, người trói Ngao Dương ngay giữa trung tâm quảng trường chính là đại trưởng lão Long Nguyên, đây là một tin tức phi thường quan trọng, thông qua tin tức này, mỗi một vị cường giả thượng cổ long tộc đều thấy được một điều, hiện tại người có quyền nói chuyện chân chính không phải là đại trưởng lão Long Nguyên, mà là đại thống lĩnh Ngô Tinh.

Ngô Tinh nghiêm phạt Ngao Dương, tất cả các vị cường giả cái thế trong phòng nghị sự đều không còn thương nghị gì nữa rồi, Ngô Tinh làm người ra quyết sách, trực tiếp đánh nhíp, bất luận là kẻ nào, bất luận thế lực nào dám tới xâm phạm Kim Long Nhai đều phải thê sông chết ngăn lại, để địch nhân tới xâm lấn chịu cái giá phải trả lớn nhất.

Vô luận như thế nào cũng phải bảo hộ Cổ Thần trong Kim Long Nhai suốt ba trăm năm mươi bốn năm, chờ khi đại kiếp nạn thiên địa tới lại đi cứu Long hoàng, để Long hoàng mở ra Tiềm Long Bí Cảnh, giúp long tộc trong trường đại kiếp nạn thiên địa giữ được tính mạng.

Số lượng cường giả thượng cổ long tộc tuy rằng không bằng bất cứ bộ tộc nào trong ba tộc nhân, vu, yêu, nhưng có hai vị cường giả cái thế tăng như nhất như Long Nguyên đại trưởng lão và Ngô Tinh, cộng thêm Thăng Long Đại Trận trong Kim Long Nhai, thừa sức ngăn cản bất cứ tộc nào toàn lực tới công kích.

Cổ Thần ở trên một ngọn núi hẻo lánh ven biển, vô cùng yên tĩnh, không người quấy rối.

Nguyên bản thực lực của Cổ Thần đã vượt qua chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, tại tiên giới Cổ Hoang hẳn là có thực lực mạnh nhất, thế nhưng chúng cường giả thượng cổ thoát khỏi, số mệnh thiên địa trở về, khiến Ngô Tinh, Thánh hoàng Cơ Nghiêu lần lượt đột phá tu vi tiến vào Hợp Đạo sơ kỳ, thực lực của Cổ Thần hiện tại có chút không đủ nhìn.

Nếu như chỉ có một mình một người, Cổ Thần có thể chậm rãi lo liệu, đánh vững trụ cột.

Thế nhưng hôm nay Cổ Thần bị cường giả ba tộc nhân, vu, yêu đều muốn gạt bỏ, hầu như là địch nhân của thiên hạ, hiện tại chút thực lực của hắn hoàn toàn không đủ nhìn, phải trở nên càng mạnh mẽ hơn mới có thể đặt chân tại tiên giới Cổ Hoang, mới có thể bảo hộ chính mình, bảo hộ bằng hữu.

Thời gian cấp bách, Cổ Thần lập tức bàn giao một chút tình huống đối với tứ nữ Hư Tử Uyên Mông Tiên Âm, Tiểu Bạch, Tự Ngọc, liền lấy tất cả tiên thảo linh dược thu được trong Ngũ Hành đại trận giao cho Hư Tử Uyên, để nàng luyện chế ngộ hư đan, rất nhanh đề cao thực lực của các nàng, giúp các nàng khi đối mặt với tình thế đáng sợ trong tương lai có thêm một phần lực lượng bảo vệ chính mình.

Mà bản thân Cổ Thần thì tiến vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tư, tiếp tục bế qua tu luyện tại khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần.

Đã không còn bình cảnh cảnh giới, Cổ Thần có thể thông qua luyện hóa tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc trong mệnh tuyến, lĩnh ngộ ba loại pháp tắc thủy, hỏa mộc, dần dần thôi diễn các loại pháp tắc, trong cùng một cảnh giới, tu vi có thể tăng trưởng cực nhanh.

Tu luyện thông qua luyện hóa bản nguyên, tốc độ so với thiên tài kinh tài tuyệt diệu cũng nhanh hơn rất nhiều, tu vi Hư Không kỳ một hai trăm năm liền có thể bước thêm một bước, tiến vào tầng cấp hoàn toàn mới.

808. Chương 43: Tam Tộc Xâm Lấn (hạ).

Một hai trăm năm tại bảo tháp tầng thứ bốn, thời gian tại tiên giới Cổ Hoang bất quá chỉ là mười hai mươi năm mà thôi.

Chỉ cần thời gian vài chục năm, Cổ Thần có thể cấp tốc quật khởi, bằng vào lực lượng của chính mình, quyết tranh hơn thua với chúng cường giả thượng cổ thoát khỏi ra ngoài, đồng thời còn có thể nhất quyết thắng bại với cường giả tuyệt thế thượng cổ tầng thứ nhất.

Thời gian trôi qua cực nhanh!

Cổ Thần tu luyện trong bảo tháp tầng thứ tư một ngày một đêm, thời gian tại tiên giới Cổ Hoang mới chỉ hơn một canh giờ.

Mấy ngày sau, chúng cường giả long tộc dự liệu không sai, các thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh đều đã chạy tới bên ngoài Kim Long Nhai, chuẩn bị công phá Kim Long Nhai.

Thế nhưng, chúng cường giả long tộc không dự tính đến, những cường giả tới vây công Kim Long Nhai không chỉ có thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh của nhân tộc, còn có cường giả thượng cổ yêu tộc và cổ vu tộc.

Cường giả thượng cổ tam tộc nhân, vu, yêu kết thành một chi đại quân hạo hạo đặng đặng, bao vây tầng tầng lớp lớp quanh Kim Long Nhai.

Tam tộc nhân, vu, yêu đồng thời xâm lấn Kim Long Nhai, nhất thời khiến toàn bộ long tộc chấn động.

Giữa tam tộc gần như là thế nước và lửa, thế nhưng hôm nay cư nhiên liên thủ cùng một chỗ, cộng đồng đối phó với long tộc?

Hiển nhiên long tộc không phải là mục tiêu đích thực của cường giả thượng cổ ba tộc nhân, vu, yêu, mục tiêu của bọn họ chính là Cổ Thần ẩn thân trong Kim Long Nhai, chuẩn xác mà nói chính là Chiến Thần Lệnh trên người Cổ Thần.

Chính là bởi vì tiên thiên linh bảo Chiến Thần Lệnh này mới khiến bất cứ tu sĩ nào cũng có thể vượt qua được thông đạo tiên phạm một cách an toàn, đạt được trường sinh chi đạo mới khiến ba tộc nhân, vu, yêu chưa từng có liên hợp một chỗ. Cũng giống như vạn năm trước, bởi vì mở ra thông đạo tiên phạm, cùng nhau tiến vào trường sinh chi cảnh, ba tộc vốn thủy hỏa bất dung xuất hiện một đoạn thời gian hợp tác ngăn ngừa.

Chỉ là, vạn năm trước long tộc cũng là một trong những đồng minh liên hợp, mà lúc này đây long tộc trở thành địch nhân của ba tộc đồng minh.

Thế lực nhân tộc có Thánh đình, Phật môn, chư tử thế gia, Ma môn lấy Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả dẫn đầu, ở phía tây Kim Long Nhai, Cơ Lăng Hư tuy bị thương khá nặng, nhưng có linh đan diệu dược, ngăn ngừa chỉ trong một canh giờ đã khôi phục thương thế, phương diện chữa thương của cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ so với những cường giả Độ Hư cảnh dưới Hợp Đạo kỳ phải nhanh hơn rất nhiều.

Chúng cường giả thượng cổ cổ vu tộc lấy Thiên Mục đại vu dẫn đầu, ở phía nam Kim Long Nhai.

Cường giả thượng cổ yêu tộc lấy Thánh Ưng đại vương dẫn đầu, ở phía đông Kim Long Nhai, trên Đông Hải.

Còn phía bắc Kim Long Nhai chính là cấm địa Bắc Hoang, cho dù là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ cũng không dám đơn giản bước vào.

Cường giả thượng cổ tam tộc vây quanh ba phía đông, nam, tây Kim Long Nhai, hầu như hoàn toàn phong tỏa Kim Long Nhai, phương bắc là cấm địa Bắc Hoang, tiến vào hầu như chỉ có một đường chết, căn bản không cần vây khốn. Giữa Cơ Lăng Hư, Thiên Mục đại vu, Thánh Ưng đại vương hiển nhiên đã đạt thành hiệp nghị, muốn liên thủ công phá Kim Long Nhai, vì vậy ngay từ đầu, cường giả thượng cổ ba tộc đều từ ba phương hướng khác nhau vây khốn mà đến.

Chờ khi long tộc biết tam tộc tới vây công thì đã bị chúng cường giả thượng cổ vây quanh ba phương hướng đông, nam tây rồi, chừng hơn một nghìn vị cường giả vây quanh Kim Long Nhai chật như nêm cối.

Long tộc bằng vào Thăng Long Đại Trận có thể chiến thắng được bất cứ bộ tộc nào trong ba tộc nhân, vu, yêu, thế nhưng lại không thể chống đỡ được tam tộc tới vây công. Cơ Lăng Hư hiển nhiên biết rõ có Thăng Long Đại Trận tồn tại, vì vậy không trực tiếp dẫn đầu thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh đánh tới Kim Long Nhai, mà trước tiên đi tìm hai tộc vu, yêu cùng vây công Kim Long Nhai, đợi khi Kim Long Nhai bị phá, dựa vào bản lĩnh của mình cướp đoạt Chiến Thần Lệnh.

Bởi vì sự mê hoặc của Chiến Thần Lệnh, đồng thời không có bất cứ bộ tộc nào đủ sức công phá được Kim Long Nhai, vì vậy Thiên Mục đại vu và Thánh Ưng đại vương đều đồng ý với Cơ Lăng Hư dốc hết toàn lực công phá Kim Long nhai, tranh đoạt Chiến Thần Lệnh.

Lúc này long tộc phải đối mặt với nguy cơ to lớn chưa từng có, Thăng Long Đại Trận đã mở ra, toàn bộ cường giả thượng cổ long tộc đều đã xuất hiện tại ba phía Kim Long Nhai, hóa thân cư long, cùng với Thăng Long Đại Trận hỗ trợ lẫn nhau, hình thành một đạo cương tráo phòng ngự ường đại, bao phủ toàn bộ Kim Long Nhai.

Chúng cường giả thượng cổ long tộc trải rộng khắp nơi trong Kim Long Nhai, hai người Ngô Tinh và Long Nguyên thì ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân cao ba nghìn trượng, lăng không đứng trên hư không vạn trượng bầu trời Kim Long Nhai.

Long Nguyên hướng đông, Ngô Tinh hướng tây, hai người đối ứng phái sau lưng, thu thập vào trong mắt tất cả những cường giả thượng cổ tam tộc tới vây công Kim Long Nhai.

Long Nguyên nhìn Thánh Ưng đại vương, phẫn nộ nói:

- Thánh Ưng, yêu tộc và long tộc đời đời giao hảo, tại thời thượng cổ long tộc chúng ta đã trợ giúp yêu tộc các người ngăn chặn không biết bao nhiêu lần nhân tộc và vu tộc xâm lấn? Hôm nay người dĩ nhiên suất lĩnh cường giả yêu tộc liên hợp với nhân tộc và vu tộc tới phạm Kim Long Nhai, lương tâm của người chẳng lẽ bị chó ăn rồi sao? Tín nghĩa toàn bộ yêu tộc các người đều bị chó ăn rồi sao?

Thanh âm của Long Nguyên mang theo vẻ oán giận, yêu tộc và long tộc từ trước tới nay hầu như là một thể, kết quả Thánh Ưng đại vương dĩ nhiên trợ giúp nhân tộc và vu tộc tới đánh long tộc, đích xác khiến Long Nguyên phi thường thất vọng, trong lòng vô cùng tức giận.

Lời vừa nói ra, rất nhiều cường giả yêu tộc đều lộ ra vẻ xấu hổ trên mặt, hiển nhiên cũng không phải tất cả cường giả yêu tộc đều cam tâm tình nguyện tới đánh Kim Long Nhai, nhưng e sợ uy áp của Thánh Ưng đại vương, không thể không đến.

Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, chính là như vậy.

Thánh Ưng đại vương cười hắc hắc, nói:

- Long Nguyên, người không cần lấy những lời này tới trách ra, thất phu vô tội, hoài bích có tội, lẽ nào người cũng không hiểu sao? Không phải yêu tộc muốn xâm lấn long tộc, chỉ cần long tộc giao Cổ Thần ra, Thánh Ưng ta không nói hai lời, lập tức dẫn đầu tu sĩ yêu tộc rời khỏi Kim Long Nhai, đồng thời yêu tộc ta cũng sẽ không đứng nhìn bàng quan, sẽ trợ giúp hết sức, thế nhưng nếu long tộc chấp mê không tỉnh, quyết tâm vì tiểu tặc Cổ Thần kia làm tấm mộc, đó là tự mình chuốc lấy khổ, không nên trách yêu tộc không niệm tình nghĩa, hôm nay tam tộc nhân, vu, yêu liên thủ, nhất định dễ dàng công phá được Kim Long Nhai. Long Nguyên, bản vương và người tương giao nhiều năm, không muốn người bị vãn lạc như vậy, chỉ cần hiến Cổ Thần lại cho bản vương, bản vương sẽ liên thủ với người, hai tộc long, yêu liên thủ với nhau, thiên hạ ai có thể ngăn cản được? Giao Cổ Thần ra là sống, giữ lại Cổ Thần là chết, hoặc sống hoặc chết, chính người lựa chọn đi!

809. Chương 44: Đại Chiến Nổi Lên.

Long Nguyên nhú nhú mày, hiện tại tính thế rất nguy cấp, hẳn không biết giữ lại Cổ Thần rốt cuộc là phúc hay là họa, hoặc là chưa đợi được tới lúc cứu Long hoàng ra ngoài, Kim Long Nhai đã sớm tiêu tan trong tiên giới Cổ Hoàng rồi.

- Đại thống lĩnh!

Suy nghĩ tới đây, Long Nguyên liên nhìn thoáng qua Ngô Tinh.

Thanh âm của Ngô Tinh vang lên, không chút thỏa hiệp:

- Từ thái cổ tới nay, dừng sĩ long tộc chúng ta khi nào từng lùi bước trước địch nhân? Khi nào từng làm kẻ nhu nhược? Khi nào từng cúi đầu trước kẻ khác cầu mạng sống không ?

- Dừng sĩ long tộc ta đỉnh thiên lập địa, ngạo cốt tranh tranh, có bao giờ sợ ai? Mặc kệ bất cứ kẻ nào, nếu muốn bắt lợi đối với long tộc chúng ta đều phải đối mặt với hung tàn nhất của long tộc, đối mặt với phản kích trí mạng, dám lớn giọng muốn phá Kim Long Nhai, cứ phóng qua đây, cho dù Ngô Tinh ra còn một hơi thở cuối cùng cũng sẽ giết mở một đường máu, dùng máu tươi của kẻ tới xâm phạm tể diện cho trận chiến tranh này, dừng sĩ long tộc! Các người có muốn lùi bước không?

- Không lùi...

Được Ngô Tinh khích lệ, mỗi một vị tu sĩ long tộc đều dâng trào nhiệt huyết, chiến ý ngập trời, cùng rống to:

- Dừng sĩ long tộc, các người có muốn làm kẻ nhu nhược không?

Ngô Tinh một lần nữa hét lớn.

- Không muốn!

- Đồ phụ và nọ phụ (dùng cảm và hèn yếu) chỉ hơn kém một chữ, nắm chặt nắm đấm trong tay các người, cho những kẻ xâm lấn đã kích trầm trọng nhất, dừng sĩ long tộc, các người có dám chiến một trận không ?

- Chiến!

- Chiến!

- Chiến!

Chúng tu sĩ long tộc cùng kêu rống to hơn, thanh âm chấn đám mây trên vòm trời tan tác, núi cao đại địa, biển rộng mang mang đều rung động.

Thực lực của long tộc vô cùng cường đại, cường giả cái thế tầng thứ nhất có hai người Ngô Tinh và Long Nguyên, hơn nữa tiềm lực của Ngô Tinh vô cùng lớn, có thể vượt qua tất cả cường giả cái thế tầng thứ nhất, xu thế trở thành đệ nhất nhân khắp Cổ Hoang, mượn Thăng Long Đại Trận coi như là tam tộc nhân, vu, yêu liên thủ cũng khó có thể công phá được Kim Long Nhai trong thời gian ngắn.

Long tộc trú đóng tại Kim Long Nhai, mượn vào Thăng Long Đại Trận, nếu xét về số lượng nhân thủ tử vong nhiều hơn, khẳng định là tu sĩ ba tộc nhân, vu, yêu tới tấn công chiếm phần nhiều, Ngô Tinh cũng nhìn ra được, số lượng cường giả ba tộc đến phạm tuy rất nhiều, nhưng không phải cam lòng tình nguyện tới đánh Kim Long Nhai.

Trong yêu tộc không hề thiếu tu sĩ vẫn còn nhớ kỷ tình nghĩa giữa long tộc và yêu tộc, trong cổ vu tộc cũng không thiếu vu sĩ, trong lòng đã coi Cổ Thần là Chiến thần cổ vu tộc.

Trong hai tộc yêu, vu, chỉ ít có một nửa cường giả đều vì chịu áp bách mà tới, trên chiến trường đừng hi vọng bọn họ có thể ra bao nhiêu sức lực, càng đừng nói là liều mạng chiến đấu, chân chính muốn sống chết tấn công khẳng định không có bao nhiêu người.

Trong nhân tộc, cường giả Ma môn bởi vì có cường địch cổ vu tộc nên mới phụ thuộc vào Thánh đình, hưởng hồ cho dù công phá được Kim Long Nhai, giết chết được Cổ Thần thì Chiến Thần Lệnh cũng không có phần của cường giả Ma Môn, đại chiến bản đầu cường giả Ma môn khẳng định sẽ không lấy ra toàn lực.

Nhân số ba tộc nhân, vu, yêu rất đông, thế nhưng hầu như không có tâm đánh đấm, ít nhất có một nửa cường giả đều vì tình thế bức bách mà đến, mà cường giả long tộc thì lại là vì thánh địa bị xâm lấn, tất nhiên thế sống thế chết bảo vệ, trên dưới một lòng, không có đường lui, tử chiến đến cùng, mượn Thăng Long Đại Trận chiếm địa lợi, coi như chiếm đại thế.

Thực lực hai bên tuy cách nhau rất xa, nhưng vị tất không có lực đánh một trận.

Có thể bên phía ba tộc nhân, vu, yêu xảy ra thương vong quá lớn, không còn lòng chiến đấu, xuất hiện rất nhiều tu sĩ không muốn tiếp tục tham gia chiến đấu mà chạy trốn, điều này không phải là không có khả năng, theo đó long tộc không chỉ bảo vệ được cho Kim Long Nhai, thậm chí là phản kích ngược lại, lấy yếu thắng mạnh.

Tu sĩ long tộc cũng kêu lớn rít gào, chấn động thiên địa, long tộc vốn là chủng tộc hiếu chiến, càng rống càng hưng phấn, chiến ý bốc trời cao, khí thế càng lúc càng tăng vọt.

Trái lại chúng tu sĩ ba tộc nhân, vu, yêu bởi vì riêng rống rung trời của tu sĩ long tộc, rất nhiều người biến sắc mặt, nhanh chóng sinh ra ý rút lui.

Truy đuổi Chiến Thần Lệnh nói đến cùng đều là chuyện của các cường giả cái thế tầng thứ nhất mà thôi, những cường giả khác bất quá là công cụ bọn họ dùng để hỗ trợ chính mình, vô luận như thế nào, Chiến Thần Lệnh nhất định không có khả năng rơi vào trong tay những tu sĩ tầng dưới, cho dù may mắn rơi vào tay bọn họ thì cũng phải giao ra ngoài, căn bản không có khả năng bảo vệ.

Vì vậy, sở hữu cuối cùng của Chiến Thần Lệnh có thể nói chính là một trong những cường giả cái thế tầng thứ nhất, không thể làm khác, bọn họ đương nhiên không có loại chiến ý bộc phát tại thời điểm sinh tử tồn vong như tu sĩ long tộc hiện tại.

Thấy tu sĩ long tộc rống to một tiếng lập tức ảnh hưởng nghiêm trọng tới sĩ khí của cường giả ba tộc nhân, vu, yêu, Cơ Lăng Hư, Thiên Mục đại vu, Thánh Ứng đại vương đồng thời vung tay lên, lớn tiếng quát:

- Giết...

Ba người sử dụng pháp tắc đã lĩnh ngộ tới thấu triệt phát ra thanh âm, so với tiếng rống to của chúng tu sĩ long tộc còn lớn hơn nhiều, thanh âm biến thành lực lượng pháp tắc tràn ngập trong hư không vạn dặm, kinh sợ lòng người, chúng tu sĩ ba tộc nguyên bản vị tu sĩ long tộc rống to chấn động linh hồn, hiện tại nghe

được ba người quát lớn, nhất thời khôi phục lại không ít, chiến ý cũng hồi phục, nhất thời đồng loạt xuất thủ, hướng về phía chúng tu sĩ long tộc trong Kim Long Nhai mạnh mẽ công kích tới.

Thăng Long Đại Trận chính là một đại trận tuyệt thế cùng cấp bậc với Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, truyền xuống từ thời đại thái cổ, lực lượng phòng ngự của hai trận hoàn toàn tương phản.

Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận cường đại nhất ở phòng ngự, tu sĩ bị vây bên trong trận hầu như khó có thể thoát thân ra ngoài, mà từ bên ngoài phá trận lại vô cùng dễ dàng, là một đại trận mục đích vây giết địch nhân.

Thăng Long Đại Trận có lực phòng ngự mạnh nhất lại là ở phía bên ngoài, muốn từ bên ngoài mạnh mẽ phá trận vô cùng khó khăn, long tộc bằng vào Thăng Long Đại Trận có thể ngăn cản được sự tấn công của các thế lực có thực lực mạnh hơn gấp ba bốn lần, có thể nói, cho dù là hai tộc trong ba tộc nhân, vu, yêu liên thủ với nhau cũng không có bao nhiêu hi vọng công phá được đại trận.

Khuyết điểm hoàn toàn tương phản với Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận, từ bên trong phá trận lại vô cùng rõ ràng, coi như một đại trận thích hợp phòng ngự.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Tiếng bạo tạc kinh thiên liên tiếp không dứt.

Trong sát na, hơn một nghìn cường giả tam tộc nhân, vu, yêu đồng loạt xuất thủ, oanh ra hơn một đạo công kích, hướng về phía chúng tu sĩ long tộc trong Kim Long Nhai, nhưng đều bị cương trảo đại trận bên ngoài Kim Long Nhai ngăn cản, mà công kích của chúng tu sĩ long tộc phát ra từ từ bên trong Kim Long Nhai, thông qua cương trảo đại trận ngăn cản bên ngoài, uy lực càng tăng mạnh, hướng về tu sĩ ba tộc.

810. Chương 45: Lâm Trận Lâm Phản (thượng).

Có Thăng Long Đại Trận hỗ trợ, công kích của chúng tu sĩ tam tộc đều bị cương trảo đại trận ngăn cản, không thể chạm tới tu sĩ long tộc may mắn, mà tu sĩ long tộc xuất thủ lại đánh lên người cường giả ba tộc.

Chỉ cần Thăng Long Đại Trận không bị phá hủy, tu sĩ long tộc đứng tại thế bất bại, trận này thần kỳ như vậy, long tộc có thể lợi dụng nó chống lại lực tấn công hơn long tộc gấp nhiều lần, tự nhiên không cần lo lắng.

Thế nhưng, số lượng cường giả ba tộc đông đảo, đồng thời hầu hết đều là những cường giả thượng cổ từ phụ cận thông đạo tiên phạm thoát khốn ra ngoài, chí ít cũng có tu vi Hư Không hậu kỳ, đồng thời phát ra lực lượng công kích hầu như hủy thiên diệt địa, phiên giang đảo hải, đó là tổng cộng vô số cường giả phát sinh công kích, không phải là một tu sĩ đơn độc, có thể đối kháng trừ phi chư tử đại tiên hợp đạo thành công, thực lực vượt qua Hợp Đạo sơ kỳ.

Cương trảo của Thăng Long Đại Trận bị cường giả ba tộc phát sinh một kích hủy thiên diệt địa, từng đợt rung động không ngừng.

Nhất là vị trí phía nam, toàn bộ cương trảo đại trận càng thêm run rẩy kịch liệt, tựa hồ lung lay sụp đổ.

Nguyên bản Thiên Mục đại vu có thực lực thông thiên, trong số cường giả cái thế tầng thứ nhất chính là tồn tại đầu lĩnh cực mạnh, lúc này cửu đại cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ thi triển Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, hội tụ lực lượng đồ thiên cửu sát phụ thể lên người Thiên Mục Đại Vu, càng khiến thực lực Thiên Mục đại vu tăng lên mấy lần, công kích phát sinh ra hầu như tương đương chư tử đại tiên hợp đạo thành công, luận công kích mạnh yếu không có người nào so sánh được.

Tu sĩ cổ vu tộc không ở số ít, cho dù là tại thời đại thượng cổ chỉ có những cường giả Hợp Đạo kỳ trở lên mới có tư cách học tập Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, thế nhưng những cường giả cái thế cổ vu tộc tổng cộng lại chừng hơn ba mươi vị, cũng đủ bày ra ba Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, lúc này ba vị cường giả cái thế có lực lượng thiên đồ cửu sát phụ thể, đang tiến hành công kích điên cuồng đối với Thăng Long Đại Trận.

Số lượng cường giả thượng cổ cổ vũ tộc tuy ít hơn hai tộc còn lại thế nhưng thực lực lại là đệ nhất ba tộc, phá hư đối với Thăng Long Đại Trận, hai tộc nhân, yêu cộng lại mới có thể so sánh được với một mình cổ vũ tộc.

- Đại trưởng lão, chúng ta đi ngăn cản công kích của cổ vũ tộc, bằng không mà nói, không đến một canh giờ Thăng Long Đại Trận có thể bị phá hủy rồi!

Ngô Tinh thấy vậy, liền hét lớn.

- Rồi!

Long Nguyên gật đầu, bay theo phía sau Ngô Tinh, thân ảnh chợt lóe, liền xuất hiện tại phía nam Kim Long Nhai, hai người đồng thời bỏ ra một chiêu.

Hai đạo trường cương từ trong Thăng Long Đại Trận nổ bắn ra, lớn chừng mấy nghìn trượng, oanh kích về phía ba vị cường giả cái thể cổ vũ tộc được lực lượng cửu sát đô thiên phụ thể.

Người có lực phá hủy lớn nhất đối với Thăng Long Đại Trận trong cổ vũ tộc chính là ba vị cường giả cái thể được lực lượng cửu sát đô thiên phụ thể, một người xuất thủ tương đương với hơn mười vị cái thể cường giả đồng thời công kích, nhất là Thiên Mục đại vu càng so với hai người còn lại mạnh hơn ba phần, lực phá hoại đối với Thăng Long Đại Trận hầu như tương đương với bốn năm mươi vị cường giả cái thể cộng lại.

Ba vị cường giả cái thể được lực lượng cửu sát đô thiên phụ thể, đồng thời xuất thủ, hầu như tương đương với gần một trăm vị cường giả cái thể liên thủ một kích, so với công kích của hai tộc nhân, yêu còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Nếu như tùy ý để cổ vũ tộc tiếp tục công kích, chỉ sợ không tới một canh giờ Thăng Long Đại Trận sẽ bị công phá, Kim Long Nhai sẽ bị hủy diệt.

Vì vậy, hai người mạnh nhất long tộc Ngô Tinh và Long Nguyên đều chạy tới phía nam Kim Long Nhai, phòng ngự cổ vũ tộc công kích, khiến công kích của cổ vũ tộc bị kích diệt bên ngoài Thăng Long Đại Trận.

Thế nhưng lực công kích của cổ vũ tộc thực sự quá mức kinh khủng, cho dù là hai người Ngô Tinh và Long Nguyên liên thủ với nhau cũng không đỡ được ba vị cường giả cái thể có lực lượng cửu sát đô thiên phụ thể, bọn họ bỏ ra trường cương đều bị đánh tan trong nháy mắt, nhưng cũng không hề thiếu công kích với vào cương trảo phòng ngự của Thăng Long Đại Trận.

Thế nhưng lực công kích đã bị Ngô Tinh và Long Nguyên làm suy yếu rất nhiều, nếu như muốn mạnh mẽ oanh phá Thăng Long Đại Trận, không có một hai ngày tuyệt đối không được.

Đây là một hồi chiến đấu ý chí, chỉ cần Thăng Long Đại Trận hoàn hảo một hai ngày, long tộc có thể chậm rãi làm tiêu hao lực lượng, ý chí của cường giả ba tộc nhân, vu, yêu là có thể bức bọn họ bại lui.

Bởi vì thời gian Thăng Long Đại Trận hoàn hảo, tu sĩ long tộc bên trong Kim Long Nhai đều không hề bị tổn thương gì, tất cả tử thương đều ở bên phía cường giả ba tộc nhân, vu, yêu, mà long tộc ở thế bất bại, chiến đấu với đối thủ ở thế bất bại, mà đối phương lại không ngừng xuất hiện thương vong, đối thủ không hề xuất hiện bất cứ tổn thương nào, tình cảnh như vậy tuyệt đối khiến ý chí của cường giả ba tộc nhân, vu, yêu bị hủy diệt cực lớn.

Có Ngô Tinh và Long Nguyên ngăn cản công kích sắc bén nhất của cổ vũ tộc, cương trảo phòng ngự của Thăng Long Đại Trận không còn xuất hiện rung động kịch liệt như vừa rồi, hoàn toàn căn được công kích bên phía ba tộc nhân, vu, yêu.

Liên tục có tiếng kêu thảm thiết vang lên, đó là những cường giả bên ngoài Thăng Long Đại Trận không tránh né kịp công kích bên phía long tộc đáp lại, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tử vong.

Cuộc chiến trong Kim Long Nhai đã sớm làm Cổ Thần tỉnh lại trong bế quan, cho dù là ở bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tư, Cổ Thần vẫn có thể cảm thụ được tình hình chiến đấu kịch liệt rì rào ngoài Kim Long Nhai.

Cổ Thần rời khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, thu hồi bảo tháp vào trong mi tâm, thân thể biến hóa, kim quang bùng lên, hóa thành một đầu kim long to lớn không gì sánh được, bay lên trời cao, cũng gia nhập

chiến đoàn.

Sự xuất hiện của Cổ Thần lập tức hấp dẫn ánh mắt của những cường giả cái thể ba tộc, cho dù hần đã hóa thân kim long, nhưng vẫn khắc sâu vào trong trí nhớ của chúng cường giả cái thể ba tộc.

Chỉ đợi Thăng Long Đại Trận vừa vỡ, bọn họ nhảy vào trong Kim Long Nhai, người đầu tiên đánh chết chính là Cổ Thần, cướp đoạt Chiến Thần Lệnh.

Cổ Thần trực tiếp bay tới phía tây Kim Long Nhai, nơi này là vị trí công kích của thể lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh, có hai vị cường giả cái thể tầng thứ nhất Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả công kích, đồng thời số lượng cường giả Hợp Đạo sơ kỳ cũng nhiều nhất, lực công kích vào Thăng Long Đại Trận chỉ dưới cổ vu tộc.

Cổ Thần hóa thân thành kim long, trong cơ thể có huyết mạch tổ long, trên người có khí tức tổ long, lập tức hòa hợp với Thăng Long Đại Trận, cũng giống như chúng cường giả long tộc, khiến thực lực của hần đề cao hẳn một tầng cấp, đủ chống được công kích của một cường giả cái thể bình thường.

811. Chương 45: Lâm Trận Lâm Phản (hạ).

Tạm thời chiến cuộc coi như ổn định, tam tộc nhân, vu, yêu trong thời gian ngắn không thể công phá được phòng ngự của Thăng Long Đại Trận, long tộc trong trận chiến đầu này vững vàng chiếm thế thượng phong.

Có thể tình thế cuộc chiến sẽ thay đổi, long tộc cuối cùng có thể bị thua, nhưng Thăng Long Đại Trận không phá thì tuyệt đối không gặp phải loại tình huống này.

Tuy rằng tình hình chiến đấu rất kịch liệt, nhưng ít nhất hiện tại đối với long tộc rất tốt, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn, bên phía ba tộc nhân, vu, yêu đã có không dưới mười vị cường giả thượng cổ vẫn lạc, nhưng long tộc lại chưa hề thương vong người nào, cũng không có thụ thương.

Điều này khiến tu sĩ long tộc vô cùng vui mừng, ba tộc nhân, vu, yêu liên thủ tấn công Kim Long Nhai, cư nhiên bị cản lại hoàn toàn, ít nhất có phần hai người Ngô Tinh, Long Nguyên với thực lực thông thiên chống đỡ, lại mượn lực lượng Thăng Long Đại trận, trực tiếp chặn lại đại bộ phận công kích của ba vị cường giả cái thể cổ vu tộc có cứu sát đồ thiên phụ thể.

Giữa lúc chúng cường giả long tộc cảm thấy vui mừng, toàn bộ cương tráo phòng ngự Thăng Long Đại Trận đột nhiên rung động mãnh liệt, phía đông truyền tới mấy tiếng long ngâm thê lương thấm thiết tới cực điểm.

Đây là tiếng long ngâm tử vong, trong sát na, chừng bốn năm vị cường giả long tộc vẫn lạc.

Biến hóa đột nhiên xảy ra khiến chúng tu sĩ long tộc đều chấn động mạnh mẽ, quay đầu nhìn về phía đông.

Chỉ thấy cương tráo phòng ngự phía đông đã xuất hiện một lỗ thủng rộng tới vạn trượng, nguyên bản năm đầu cự long thủ hộ trong phạm vi vạn trượng này bị cắt thành vô số khối, từ bên bầu trời rơi xuống, năm đầu cự long này đều là cường giả thượng cổ vừa thoát khỏi khổ phụ cận thông đạo tiên phàm, ba đầu Hư Không hậu kỳ, hai đầu Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, cư nhiên trong nháy mắt hoàn toàn bị chém chết.

Long huyết rơi vãi khắp bầu trời, một đạo thân ảnh từ trong long huyết lao ra ngoài, hần tóc tai bù xù, trong ánh mắt tràn đầy oán hận, nhìn chằm chằm vào Ngô Tinh và Long Nguyên, quát lớn:

- Long tộc xong, ha ha ha... Kim Long Nhai xong... Ngô Tinh, Long Nguyên, các người khiến ta chịu nhục, hôm nay ta muốn các người đều chết, ha ha ha ha... Thánh Ứng đại vương, ta thoát ly long tộc, từ nay về sau ta chính là một phần tử của yêu tộc, vĩnh viễn không trở lại long tộc một bước.

Kẻ này chính là Ngao Dương, nguyên bản hần bị trói tại trung tâm quảng trường Kim Long Nhai, lúc này không biết được ai thả ra ngoài, cư nhiên lang tâm cẩu phế, tán tận thiên lương như vậy, tại thời điểm sinh tử tồn vong của long tộc cư nhiên phản bội long tộc.

Chỉ vì cơn nhục nhã của một người, cư nhiên khiến toàn bộ tộc đàn của hần đều bị kéo xuống chôn cùng, càng muốn hủy diệt toàn bộ long tộc, tinh thần của người này đã vạn vạ tới cực điểm.

Ngao Dương đối với Ngô Tinh vô cùng kiêng kỵ, tiếng nói vừa dứt, thân ảnh chợt lóe liền bay ra khỏi Thăng Long Đại Trận, xuất hiện trong đội ngũ cường giả yêu tộc.

Ngao Dương đột nhiên phá hủy phương viên vạn trượng trong Thăng Long Đại Trận, Thánh Ưng đại vương vui vẻ, hoan hô nói:

- Ngao Dương đạo hữu bỏ gian tà theo chính nghĩa, bản vương hoan nghênh tới, cường giả yêu tộc nghe lệnh, toàn lực tấn công Kim Long Nhai, giết chết Cổ Thần, tất đoạt Chiến Thần Lệnh.

Phật Phật...

Tóc bạc nghìn trượng bay lượn!

Ngô Tinh tức sùi bọt mép, một tiếng bạo rống:

- Là ai thả Ngao Dương?

Trên trời cao xuất hiện một vết rách không gian đen kịt, đây chính là do thanh âm của Ngô Tinh gây ra, có thể thấy được cơn tức giận trong lòng Ngô Tinh bây giờ.

Phịch...

Ngao Chiến quỳ xuống, rơi lệ nói:

- Là... Là ta Ngao Dương muốn ta thả hần ra, cùng bảo vệ Kim Long Nhai, ta thấy tình thế cấp bách, không báo cáo trước với đại thống lĩnh đã thả hần ra, kết quả, kết quả, không nghĩ tới Ngao Dương cư nhiên là một tên súc sinh như vậy, một tên súc sinh nên bị thiên lôi đánh chết, đại thống lĩnh, ta tội đáng chết vạn lần, xin nguyện chịu phạt, nhưng xin đợi sau khi chiến tranh chấm dứt, đại thống lĩnh lại xử trí ta, để ta có thể tận lực một lần cuối cùng vì long tộc, Ngao Chiến chết cũng không tiếc!

Ngô Tinh nắm chặt tay, lúc này hần thực muốn một chưởng bổ vào Ngao Chiến, thế nhưng Ngao Chiến và Ngao Dương rõ ràng là hai loại người khác nhau, thả Ngao Dương ra nguyên có ý tốt, Ngao Dương là cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, đối với phòng ngự Kim Long Nhai rất có hỗ trợ, Ngao Chiến thực không ngờ tới, Ngao Dương cư nhiên làm được chuyện như vậy, dĩ nhiên hoàn toàn từ bỏ toàn bộ long tộc...

- Ngăn cản yêu tộc!

Ngô Tinh hét lớn một tiếng, thân ảnh như thiểm điện xẹt qua hư không, xuất hiện tại phía đông Kim Long Nhai.

Cương trảo phòng ngự Thăng Long Đại Trận xuất hiện một lỗ thủng lớn vạn trượng, toàn bộ cường giả yêu tộc đều nhanh chóng giết vào trong.

Ngô Tinh, Long Nguyên không tiếp tục chống đối lại công kích của cổ vu tộc, chuyển sang phía yêu tộc, cổ vu tộc công kích thế nào đi nữa cũng phải tốn một canh giờ mới phá hủy được đại trận, mà yêu tộc thì đã đánh vào trong Kim Long Nhai, bên nào nặng bên nào nhẹ có thể thấy rõ ràng.

Ngô Tinh nhô lên cao, bổ một chưởng về phía Thánh Ưng đại vương dẫn đầu đội ngũ cường giả yêu tộc.

Thánh Ưng đại vương cố tình thử một lần xem thực lực của vị cường giả cái thể mới tấn chức này như thế nào, cũng bổ ra hai chưởng, oanh kích về phía Ngô Tinh.

Ầm...

Tiếng nổ kinh thiên động địa, sóng khí vô hình khuếch tán bốn phía, tất cả hư không vạn trượng đều vặn vẹo.

Một thân ảnh nổ bắn ngược về phía sau, sắc mặt Thánh Ưng đại vương hoảng hốt, chưởng lực của Ngô Tinh cư nhiên ngay cả hần cũng xuất hiện một tia cảm giác không thể chống lại, ầm ầm ầm ầm... Liên tục bật lui ngược lại hơn mười bước Thánh Ưng đại vương mới ổn định lại được thân thể.

Thánh Ưng đại vương chính là một trong sáu vị cường giả cái thể tầng thứ nhất thoát khốn ra ngoài, thế nhưng lại bị một chiêu của Ngô Tinh đẩy lui, không cần nghi ngờ, thực lực của Ngô Tinh đã vượt qua những

cường giả cái thể tàng thứ nhất như Thánh Ứng đại vương, Long Nguyên, sánh ngang với Thiên Mục Đại Vu, coi như đệ nhất nhân Cổ Hoang.

- Người xâm lấn long tộc, giết...

Thanh âm của Ngô Tinh ẩn chứa sát khí vô cùng vô tận, khí thể cường đại bạo phát ra ngoài, tất cả tu sĩ xung quanh vạn trượng đều cảm thấy một ngọn núi khổng lồ từ trên bầu trời đè xuống, khiến hô hấp vô cùng khó khăn, thân thể bị ép khom lại, hầu như không thể nhúc nhích.

Hai tay Ngô Tinh khẽ động, mười ngón tay giương lên, nổ bắn ra mười đạo chỉ cương.

Liên tiếp có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Ngoại trừ ba vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ chặn được chỉ cương nổ bắn công kích đến, bảy vị cường giả yêu tộc Hư Không hậu kỳ và Hư Không hậu kỳ đỉnh còn lại trong nháy mắt bị mất mạng, bị chỉ cương của Ngô Tinh bắn thủng, thân hình câu diệt.

Uy thế của Ngô Tinh, đệ nhất vô song.

Long Nguyên cùng giết tới, đã không có Thánh Ứng đại vương chống lại mũi nhọn, càng một chiêu trọng thương một cường giả cái thể bình thường bên phía yêu tộc, sát chiêu liên tiếp, không biết bao nhiêu cường giả yêu tộc đã bị vẫn lạc.

812. Chương 46: Phá Sát Hợp Đạo (thượng).

Thế tiến công của Ngô Tinh và Long Nguyên khiến yêu tộc hoàn toàn bị ngăn cản lại, thế nhưng một giây tiếp theo càng nhiều cường giả cái thể yêu tộc phát động công kích, hơn mười vị cường giả cái thể hướng về phía Ngô Tinh và Long Nguyên bao vây tấn công, những cường giả yêu tộc còn lại thì chọn các cường giả long tộc khác.

Thăng Long Đại Trận vỡ tan, long tộc và yêu tộc giao phong chính diện, hai tộc đàn từ thời đại thượng cổ vẫn luôn giao tình thâm hậu, lúc này triển khai một hồi đại quyết chiến kinh thiên.

Tuy rằng số lượng cường giả yêu tộc vô cùng đông đảo, nhưng tu sĩ long tộc dưới hai vị cường giả mạnh nhất Long Nguyên và Ngô Tinh dẫn dắt, trong lúc nhất thời hoàn toàn chiếm thượng phong trong cuộc đối chiến với long tộc, khiến cường giả yêu tộc không thể tiến thêm một bước.

Thế nhưng, thấy tình cảnh này, hai tộc nhân, vu thiếu đi rất nhiều tu sĩ long tộc ngăn cản, yêu tộc thì đã đánh vào bên trong Kim Long Nhai, cường giả hai tộc nhân, yêu càng thêm công kích mãnh liệt đối với Thăng Long Đại Trận.

Phía đông Thăng Long Đại Trận mặc dù có lỗ thủng, nhưng lúc này yêu tộc đang trong thế tấn công, hai tộc nhân, vu không tiện hủy bỏ ước định vị trí công kích ban đầu, cũng chạy tới lần vào.

Thứ nhất lỗ thủng tại phía đông rất có hạn, cường giả yêu tộc trong lúc nhất thời chưa hoàn toàn xông vào được, nếu như cường giả hai tộc nhân, vu tới thì phải xếp hàng phía sau, trước tiên công kích cường giả yêu tộc, bằng không cũng không vào được.

Nếu như rời khỏi vị trí ước định ban đầu, không còn hiệp định giữa ba tộc, ngược lại có thể bị mũi nhọn vòng vây chia vào, để Cổ Thần và tu sĩ long tộc chạy trốn.

Tình thế lúc này tuy rằng Ngô Tinh xuất linh cường giả long tộc ngăn cản cường giả yêu tộc, Thăng Long Đại Trận cũng thành công ngăn cản được hai tộc nhân, vu bên ngoài, thế nhưng trong lòng Cổ Thần hiểu rất rõ ràng, tình thế của Kim Long Nhai không lạc quan cho lắm, đồng thời không xong tới cực điểm.

Thế tiến công của cổ vu tộc cuộn trào mãnh liệt, không bao lâu là có thể phá hủy được Thăng Long Đại Trận, đại trận vừa vỡ, long tộc đối mặt với ba tộc nhân, vu, yêu vây công, nhất định rơi vào tình cảnh nguy hiểm cực độ.

“Ta phải đi, không thể ở lại Kim Long Nhai...”

Cổ Thần nhấp nháy một ý niệm trong đầu.

“Nguyên tưởng rằng Kim Long Nhai thực sự phòng thủ kiên cố, ta có thể ở trong Kim Long Nhai yên ổn bề quan vài chục năm, sau đó quét ngang thiên hạ, nhưng thực không ngờ mới qua vài ngày, Kim Long Nhai đã xuất hiện tình huống nguy hiểm hủy diệt cận kề.”

“Ba tộc nhân, vu, yêu đều là vì Chiến Thần Lệnh trong tay ta mà đến, long tộc càng bởi vì bảo hộ ta mà trở thành công địch của ba tộc, lâm vào tình cảnh ba tộc vây công.”

“Chỉ cần ta đi, mang theo Chiến Thần Lệnh rời khỏi nơi này, ba tộc vây công Kim Long Nhai lập tức không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Ta đích xác phải đi”

Ánh mắt Cổ Thần đảo qua bốn phía, đột nhiên hóa thành một đạo kim quang, từ trên bầu trời hạ xuống, trực tiếp nhảy xuống nền đất biến mất không thấy.

Thăng Long Đại Trận không chỉ phong tỏa bầu trời cũng phong tỏa cả dưới lòng đất, tu sĩ ba tộc nếu muốn thông qua lòng đất tiến vào Kim Long Nhai, căn bản không có khả năng.

Thế nhưng từ bên trong Thăng Long Đại Trận rời khỏi thì dễ dàng hơn rất nhiều, mà Cổ Thần lại hóa thân thành kim long, căn bản không hề bị Thăng Long Đại Trận ngăn cản.

Cổ Thần vừa mới tiến vào lòng đất, bởi vì trên người có Càn Khôn Ngọc Bích, lập tức hòa hợp với đại địa, phi độ dưới lòng đất so với phi độ trên không trung không kém nhau bao nhiêu, có thể đơn giản rời khỏi Kim Long Nhai, chạy tới địa phương vô cùng xa xôi.

Thế nhưng lúc này Cổ Thần còn chưa rời khỏi Kim Long Nhai quá xa, tại phía tây nam mấy nghìn dặm liền nhảy ra khỏi mặt đất, hân hết lớn nói:

- Lăng Hư lão cẩu, Kim Đài lão cẩu, Thiên Mục lão cẩu, Thánh Ưng lão cẩu, hôm nay các ngươi chưa thể giết được ta, sau này ta tất xông vào tận sào huyệt của các ngươi, đánh chết các ngươi trước mặt tất cả mọi người, để báo mối thù vây công Kim Long Nhai hôm nay!

Cổ Thần nhảy vào trong đại địa nhất thời khiến chúng cường giả hai tộc nhân, vu cảnh giác, sau đó thanh âm của Cổ Thần vừa vang lên, nhất thời nhìn về phía nam, quang mang trong mắt Thiên Mục đại vu, Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả sáng ngời, nhất thời dừng tấn công Kim Long Nhai, thân ảnh chợt lóe lập tức đuổi theo Cổ Thần.

Mục đích tiến đánh Kim Long Nhai chính là Cổ Thần, cướp đoạt Chiến Thần Lệnh, hiện tại Cổ Thần đã chạy ra khỏi Kim Long Nhai rồi, bọn họ tiếp tục tiêu tốn nhiều khí lực đánh Kim Long Nhai như vậy chẳng phải có bệnh hay sao? Tự nhiên phải chỉ thẳng vào mục tiêu, chém giết Cổ Thần.

Thánh Ưng đại vương thấy vậy, thầm nghĩ không tốt, nguyên bản tưởng rằng yêu tộc là phe đầu tiên tiến vào trong Kim Long Nhai, cướp đoạt Chiến Thần Lệnh là tình thế bắt buộc, nhưng Cổ Thần cư nhiên ngu ngốc như vậy, lúc này đột nhiên chạy ra khỏi Kim Long Nhai.

Trong con mắt của Thánh Ưng đại vương, Cổ Thần còn chưa có tu vi Hợp đạo kỳ, rời khỏi Kim Long Nhai, hai tộc nhân, vu muốn bắt được hẳn chẳng phải rất dễ dàng? Ở đây không hề có Ngũ Hành đại trận gì đó, để Cổ Thần có thể trốn vào trong.

Hiển nhiên Thánh Ưng đại vương sai rồi, tốc độ phi độ của Cổ Thần không phải là mọi người có thể suy đoán được, Cổ Thần lớn tiếng kêu gào, mục đích chính là hấp dẫn sự chú ý của các cường giả ba tộc, tiếng nói vừa dứt, thân ảnh chợt lóe, liền phi độ về phía nam, một hơi năm vạn dặm, chờ những cường giả cái thể Thiên Mục đại vu, Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả này đuổi theo, Cổ Thần đã là một cái bóng mờ ảo nhấp nháy xa xa.

- Đuổi...

Thiên Mục đại vu, Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả đều dẫn theo cường giả cái thể đuổi theo, hướng về phía nam, một hơi phi độ được năm vạn dặm, so với tốc độ của Cổ Thần không hề kém hơn.

Thánh Ưng đại vương thấy thế, làm sao có thể để khối thịt béo Cổ Thần này cho hai tộc nhân, vu thu được, nhất thời mạnh mẽ công kích về phía Ngô Tinh, chiêu chiêu liều mạng, bức lui Ngô Tinh vài bước, Thánh

Ứng đại vương nắm cơ hội, dẫn theo cường giả yêu tộc lui lại, quát lớn:

- Đuổi cho ta, đuổi tới chân trời góc biển cũng phải bắt được Cổ Thần...

Cường giả cái thể yêu tộc bên phía yêu tộc rời đi, cường giả Hư Không kỳ còn lại có tốc độ thua xa, bị các cường giả cái thể bỏ lại phía sau, nhất thời rất nhiều bị tu sĩ long tộc vừa bắt vừa giết.

Ngô Tinh nhìn phương xa, biết Cổ Thần rời khỏi Kim Long Nhai chính là vì giải cứu long tộc, sự thực chính là như vậy, theo Cổ Thần rời đi, tình thế nguy hiểm của long tộc không phá tự giải, cường giả cái thể ba tộc nhân, vu, yêu đều đuổi theo sau Cổ Thần, cuộc chiến còn chưa chính thức kịch liệt tại Kim Long Nhai nhất thời tiêu biến vô hình, ngoại trừ cường giả yêu tộc bị bắt làm tù binh, những cường giả nhân, vu, yêu đều biến mất không còn.

813. Chương 46: Phá Sát Hợp Đạo (hạ).

Ngô Tinh không đuổi theo ngăn cản, trước khi Cổ Thần rời đi đã truyền âm cho hắn, với tốc độ của Cổ Thần, cho dù là cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ cũng không đuổi kịp, Ngô Tinh đuổi theo cũng không có tác dụng gì, hắn không đuổi kịp Cổ Thần.

Hướng chi, đại chiến qua đi, long tộc tử thương không ít, một mảnh bờ bãi, hắn là đại thống lĩnh, không nên rời khỏi nơi này, việc cần thiết lúc này chính là giải quyết tốt vấn đề hậu quả, tất cả cứu hận chỉ có thể chờ long tộc an trí hoàn toàn, sau đó báo thù, việc quan trọng đầu tiên là chữa trị Thăng Long Đại Trận, khôi phục Thăng Long Đại Trận như ban đầu, Thăng Long Đại Trận bị vỡ không nổi lên hiệu quả phòng ngự Kim Long Nhai.

Cổ Thần liên tục phi động theo phía nam, cường giả hai tộc nhân, vu đuổi theo không ngừng nghỉ, rất nhanh Cổ Thần đã phi động được mấy trăm vạn dặm, nhưng những cường giả cái thể phía sau vẫn như trước đuổi theo không bỏ, không hề bỏ qua mấy may.

Phi động trong không trung muốn vượt qua được những người này căn bản không có khả năng, Hợp Đạo sơ kỳ đối với pháp tắc hầu như đã tới cấp độ hoàn toàn thấu triệt, chỉ kém một bước hợp thành đạo của chính mình, tốc độ phi động tự nhiên cực nhanh, cho dù Cổ Thần có tiên thiên linh bảo Càn Khôn Ngọc Bích, nhưng với tu vi Hư Không sơ kỳ thì không thể bỏ rơi được đám người đằng sau.

Bất quá, Cổ Thần không chỉ có Càn Khôn Ngọc Bích, trong mệnh tuyến còn có tam đại bản nguyên thủy, hỏa mộc, tốc độ phi động trong nước so với trong hư không còn nhanh hơn vài phần.

Đông Hải không xa phía đông, ánh mắt có thể nhìn thấy được, Cổ Thần lập tức chuyển đổi phương hướng, chuyển sang phía đông, ngay lập tức bay tới bầu trời Đông Hải, trực tiếp nhảy vào biển rộng.

Tiến vào Đông Hải, tốc độ phi động lập tức tăng lên, một lần thuận di Cổ Thần đã xuất hiện cách chỗ cũ bảy tám vạn dặm, hầu như nhanh hơn phân nửa so với phi động trong không trung.

Những cường giả cái thể Thiên Mục, Cơ Lăng Hư... theo sau nhảy vào Đông Hải, mới mấy lần hô hấp, Cổ Thần phía trước đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, vừa rồi còn cảm thụ được khí tức của Cổ Thần, nhưng sau hơn mười lần hô hấp, ngay cả khí tức cũng hoàn toàn biến mất không còn.

Tốc độ phi động trong nước so với trong hư không của bọn họ giống nhau, thuận di một lần năm vạn dặm, mà Cổ Thần lại nhanh hơn phân nửa so với bọn họ, một lần hô hấp đã vượt qua hai ba vạn dặm, sau hơn mười lần hô hấp đã vượt qua mấy trăm vạn dặm, cách xa mấy trăm vạn dặm cho dù là cường giả Hợp Đạo sơ kỳ cũng không cảm nhận được khí tức của Cổ Thần.

Cổ Thần phi động trong Đông Hải, sau hơn trăm lần hô hấp đã phi động được khoảng cách nghìn vạn dặm, bỏ xa những tu sĩ đuổi theo đằng sau.

Thế nhưng, Cổ Thần thủy chung cảm giác được trong hư không tựa hồ có một con mắt đang giám thị chính mình, cứ mỗi một đoạn thời gian là con mắt này lại đảo qua trên người hắn, khẳng định là tướng sĩ phạm nhân kia, chỉ là ánh mắt của tướng sĩ phạm nhân tựa hồ so với trước đây càng thêm bí mật, tu vi của Cổ Thần đã đề cao, cảm giác càng trở nên linh mãnh, thế nhưng trình độ cảm ứng đối với ánh mắt kia lại trở nên thấp hơn.

Thiên Toán Tử được Cơ Lăng Hư ban cho một thánh ngọc quả, thọ nguyên tăng thêm 1296 năm, toàn thân đã trải qua một lần thoát thai hoá cốt, linh ngộ đối với Thiên Cơ Toán Thuật càng tiến sâu một tầng.

Ngoại trừ đạo ánh mắt có lúc có lúc không kia, Cổ Thần còn cảm giác được có một đạo khí tức cường đại khác vẫn truy đuổi ngay phía sau chính mình, mà càng lúc càng tiếp cận gần hơn.

Khi Cổ Thần phi độ được hai nghìn vạn dặm, đạo khí tức cường đại phi sau rốt cuộc đã đuổi kịp Cổ Thần, đứng chắn phía trước, một cỗ lực cưỡng vô cùng cường đại bao phủ, khiến Cổ Thần không thể thuận di.

- Ha ha, cho dù tốc độ phi độ của ngươi nhanh hơn nữa thì trong biển rộng cũng kém hơn so với Kim Thương đại vương ta, hôm nay Kim Thương đại vương ta số mệnh vô song, ta phải lấy được Chiến Thần Lệnh, chịu chết đi.

Gã cường giả cái thể tên gọi Kim Thương đại vương cười ha ha, cánh tay nắm lại, một thanh trường thương màu vàng xuất hiện trong tay hắn, dài tới nghìn trượng, đâm thẳng về phía Cổ Thần.

Kim Thương đại vương là một trong những cường giả cái thể yêu tộc, bản thể là một đầu kim thương ngư biển rộng, tốc độ trong nước của hắn phi thường nhanh chóng, không người nào có thể so sánh được, cho dù Cổ Thần thuận di một lần bảy tám vạn dặm thì vẫn bị Kim Thương đại vương đuổi kịp.

“Chỉ là một cường giả cái thể thực lực bình thường nhất.”

Cổ Thần vừa nhìn thấy Kim Thương đại vương này, trong lòng liền có tính toán, vẫn còn đang trong phạm vi hắn chống lại được.

Thái Hư Tiên Đỉnh trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài cơ thể Cổ Thần, lập tức Nguyên Tổ Ô Bát cũng từ trong mi tâm bay ra ngoài, Cổ Thần chuẩn bị tốc hai tầng phòng ngộ, ngón tay điểm nhẹ về phía trước.

Đầu ngón tay chợt lóe kim quang chói mắt.

Ầm...

- A...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa và một tiếng kêu thê lương thảm thiết đồng thời vang lên.

Kim thương nghìn trượng đâm vào Nguyên Tổ Ô Bát, phát sinh nổ nổ rung trời chuyển đất, trong nháy mắt đánh văng Nguyên Tổ Ô Bát trở về mi tâm Cổ Thần, sau đó kích vào Thái Hư Tiên Đỉnh, nhưng lực công kích đã yếu đi nhiều, toàn thân Cổ Thần chấn động, chưa thụ thương.

Tuy nhiên chỉ cương Phá Thiên Chỉ đã trực tiếp xuyên thấu qua thân thể Kim Thương đại vương, biến thành một lỗ động lớn, trong nháy mắt Kim Thương đại vương đã bị một vết thương không thể xóa nhòa, máu tươi như điên cuồng phun trào.

Phá Thiên Chỉ mạnh mẽ không cần phải bàn cãi, lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận bắn trúng mục tiêu, lực trận pháp, lực pháp tắc sẽ liên tục tàn phá thân thể của mục tiêu, vết thương vĩnh viễn không thể nào khép lại được.

Cổ Thần đã thành công tu luyện Phá Thiên Chỉ đệ nhất trọng tới cảnh giới đại viên mãn, tam đại trận pháp thủy, hỏa, mộc trong Ngũ Hành đại trận đều được Cổ Thần dung nhập vào trong một đạo Phá Thiên Chỉ này, chỉ còn kém một bước là có thể dung hợp viên mãn với Ngũ Hành đại trận, khiến Phá Thiên Chỉ đột phá tới cảnh giới đệ nhị trọng.

Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng vô cùng kinh khủng, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công nếu bị bắn trúng cũng coi như miếu sát trong nháy mắt, trừ phi có tiên bảo vô thượng chống đối, bằng không không có bất cứ kẻ nào ngăn cản được Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng, đồng thời coi như là tiên bảo vô thượng cũng không thể hoàn toàn chống đỡ hoàn toàn.

Cổ Thần hiện tại tu luyện Phá Thiên Chỉ chưa tới mức có thể miếu sát được cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ, nhưng tuyệt đối đủ sức trọng thương hấp hối.

Trên cơ bản bị Phá Thiên Chỉ kích thương, cho dù là cường giả cái thể Hợp đạo kỳ cũng không thể tránh khỏi cái chết, bởi vì vết thương không thể khép lại sẽ liên tục tàn phá sinh cơ, thọ nguyên của Kim Thương

đại vương bởi vì Phá Thiên Chỉ tạo thành vết thương sẽ từ từ tiêu hao, không qua bao nhiêu thời gian Kim Thương đại vương sẽ đi đời nha ma, ai cũng không cứu được hẳn.

814. Chương 47: Cổ Thần Biến Mất (thượng).

- A... Người, đây là loại thần thông gì? Thế nào có khả năng thương tổn vĩnh hằng? A... Nó liên tục tàn phá sinh cơ của ta, thọ nguyên của ta đang xói mòn kịch liệt, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? A...

Kim Thương đại vương che lỗ thủng có thể so sánh với hai nắm tay người lớn, thế nhưng cho dù hẳn ngăn cản thế nào đi nữa cũng không ngăn cản được máu tươi phun trào, sinh cơ trôi qua rất nhanh.

Lúc người bệnh, lấy mệnh người!

Cổ Thần không đợi Kim Thương đại vương kịp hồi hận, xích mang trong tay chợt lóe, Chiến Thần Lệnh trong nháy mắt xuất hiện trong tay, trong sát na hỏa mang bùng phát, Chiến Thần Lệnh hóa thành một đạo kinh hồng, nổ bắn mạnh về phía Kim Thương đại vương.

Kim Thương đại vương đang khiếp sợ vì vết thương vĩnh hằng trên người mà kêu gào thảm thiết, tốc độ của Chiến Thần Lệnh quá nhanh, giống như thiểm điện, chờ khi Kim Thương đại vương phản ứng kịp, Chiến Thần Lệnh biến thành một đạo kinh hồng, giống như mũi tên ngọn, đục một lỗ tại mi tâm Kim Thương đại vương, xuyên thấu qua sau não.

Tách...

Tuy rằng Chiến Thần Lệnh đã xuyên qua đầu Kim Thương đại vương, thế nhưng thuần dương chi hỏa vẫn giữ lại, chớp mắt đã bao phủ toàn bộ đầu của Kim Thương đại vương.

Nước biển không thể dập tắt được thuần dương chi hỏa, tiếng gào thét thê lương thảm thiết của Kim Thương đại vương dừng lại, trong nháy mắt bị mất mạng, thần hình câu diệt.

Nếu như không phải Kim Thương đại vương ngay từ đầu đã khinh địch, đồng thời không lý giải bao nhiêu đối với Cổ Thần, ngay từ đầu đã sử dụng tiên bảo hộ thể, phòng ngự công kích Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần, như vậy Cổ Thần vị tất đã là đối thủ, Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hư Không sơ kỳ, so sánh với cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ kém hơn rất nhiều.

Tuy rằng thực lực của Cổ Thần rất cường đại, đủ có thể so sánh với cường giả cái thể bình thường nhất, nhưng chỉ dừng lại ở mức so sánh được, cùng với đánh chết hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, cho dù Cổ Thần bước vào Hư Không trung kỳ thì cũng không thể đơn giản đánh chết được cường giả cái thể bình thường nhất.

Tu sĩ bước vào Hợp Đạo kỳ, đã bước vào diện phủ tu đạo, đường nhập nhất, sinh mệnh lực phi thường ngoan cường, trừ phi đụng phải địch nhân có thực lực lớn mạnh hơn mười lần, bằng không rất khó vẫn lạc.

Thế nhưng Kim Thương đại vương lại quá mức coi thường Cổ Thần, trước tiên bị Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần gây thương tổn vĩnh hằng, lại bị một kích Chiến Thần Lệnh giết chết, rất dễ dàng Cổ Thần lấy được tính mệnh của Kim Thương đại vương.

Nếu như Kim Thương đại vương có thể đuổi được tới đây, Cổ Thần biết Kim Thương đại vương khẳng định có thủ đoạn truyền đạt thông tin, truyền tung tích của Cổ Thần cho càng nhiều cường giả yêu tộc khác, theo đó Thánh Ứng đại vương sẽ mang theo rất nhiều cường giả yêu tộc đuổi theo.

Cổ Thần thu lấy tiên giới không gian trên tay Kim Thương đại vương, lại thu lấy kim thương, thân ảnh chợt lóe, lập tức biến mất không còn, nơi này không thích hợp ở lâu, phải bỏ chạy thật nhanh.

Tại Đông Hải vòng một vòng rất lớn, Cổ Thần phi độn tới chỗ cực nam Đông Hải, trực tiếp chui xuống dưới lòng đất, sau đó một đường hướng về phía tây, trong đại địa phi độn đi, vượt qua Đông Hải, vượt qua yêu vực Đông Hoang, trở về trung thổ.

Cho dù phi độn dưới lòng đất Cổ Thần vẫn có thể cảm giác được có một ánh mắt thỉnh thoảng nhìn vào chính mình, hiển nhiên vị tướng sĩ phạm nhân kia dùng thiên thuật quan sát, coi như trốn dưới lòng đất cũng không né tránh được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cổ Thần trở về Hư Thiên Tông.

Hư Thiên Tông có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận hộ sơn, trận pháp này tuy không phải từ thời đại thái cổ truyền xuống, nhưng là do tổ sư Hư sáng lập Hư Thiên Tông sáng chế, trong đó ẩn chứa nghĩa lý tinh đồ cực kỳ huyền ảo khó lường, một khi phát động trận này, cho dù là chư tử đại tiên cũng khó có thể chống đỡ được, uy lực không kém hơn so với Ngũ Hành đại trận.

Nếu như vị tướng sĩ phạm nhân kia luôn luôn tìm được vị trí của hắc, vậy thì Cổ Thần rõ ràng để Thánh đình biết rõ, hắc ở ngay trong Hư Thiên Tông.

Thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh không thể so sánh với quý hồn âm giới, bọn họ cũng là thành viên của nhân tộc, vì vậy Cổ Thần không sợ bọn họ đuổi theo tới Hư Thiên Tông sẽ tiến hành tàn sát đối với tu sĩ phạm nhân bình thường xung quanh Hư Thiên Tông.

Hư Thiên Tông có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận chống đỡ, bọn họ cũng không vào được.

Vì vậy, Cổ Thần từ dưới lòng đất một đường lặn xuống sơn mạch Linh Hư, vô thanh vô tức tiến vào trong Hư Thiên Tông.

Sau khi tiến vào trong Hư Thiên Tông, Cổ Thần cư nhiên cảm nhận được rất nhiều khí tức cường giả, trong đó có không ít cường giả thế Hợp Đạo sơ kỳ, đồng thời không chỉ mười người.

Tựa hồ những cường giả thượng cổ Đạo gia thoát khỏi tại chỗ sâu trong Tây Hải đều tụ tập trong Hư Thiên Tông.

Đạo gia lấy thánh địa Thái Hư Cung dẫn đầu, thời đại thượng cổ môn phái Đạo gia nhiều như rừng, chừng hơn mười tiên đông đại phái, truyền thừa cho tới nay, đại bộ phận đều bị chặt đứt tại thời đại trung cổ, nghìn năm trước càng chặt đứt mấy mạch, ngay cả thánh địa Thái Hư Cung cũng bị chặt đứt hoàn toàn, chỉ còn duy nhất Hư Thiên Tông bởi vì có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận bảo hộ còn bảo trì được thực lực tương đối cường đại, mấy nhà truyền thừa còn lại đến hiện nay hầu như không còn, hoặc giống như Thiên Đạo Tông, toàn bộ tông môn chỉ có ít ỏi mấy người.

Cường giả thượng cổ Đạo gia sau khi thoát khỏi ra ngoài không còn chỗ nào để đi, tự nhiên đều tới Hư Thiên Tông. Thái Hư Cung đã bị diệt, Đạo gia và Nho môn, Phật môn triệt để đi tới hướng đối lập, Nho môn và Phật môn hôm nay thế mạnh, chư tử thế gia, Ma môn đều hiệu lực cho Thánh đình, Đạo gia tạm thời không thể tranh phong với Nho môn và Phật môn, chỉ có thể tạm thời né tránh phong mang, mượn Thiên Tinh Hóa Hư đại trận chống lại Nho môn và Phật môn.

Cổ Thần tiến vào trong Hư Thiên Tông, không để bất cứ kẻ nào biết được, Đạo gia nhiều người hỗn tạp, đại bộ phận đều là cường giả Thái Hư Cung, cường giả thượng cổ Hư Thiên Tông chỉ chiếm phần nhỏ trong đó, khó tránh khỏi có người mưu đồ gây rối đối với Chiến Thần Lệnh trong tay bản thân.

Vào Hư Thiên Tông, Cổ Thần tiếp tục độn thổ xuống sâu dưới mặt đất, cường giả thượng cổ trong Hư Thiên Tông không có người nào có thể dùng thần thức phát hiện được sự tồn tại của Cổ Thần.

Cổ Thần tiềm hành tới Bách Thảo Phong, tiến vào động phủ Dược Tiên, đây là nơi ở của Cổ Thần tại lúc còn thiếu niên trong Hư Thiên Tông. Hôm nay động phủ Dược Tiên còn có một chút dược thảo hoa cỏ, thế nhưng không có bất cứ người nào ở lại, nơi này đã từng là động phủ của Cổ Thần, đối với Hư Thiên Tông mà nói có ý nghĩa vô cùng trọng đại, đệ tử hậu hối nào có tư cách vào ở?

Hoa hỏa linh thảo bên trong cứ cách bảy ngày lại có đệ tử tiến vào chăm sóc cắt tỉa.

Thân thể Cổ Thần xuất hiện trong động phủ Dược Tiên, Như Ý Linh Lung bảo tháp từ trong mi tâm của hắc bay ra ngoài.

815. Chương 47: Cổ Thần Biến Mất (hạ).

Cổ Thần không dám để tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc ra ngoài, cường giả thượng cổ Đạo gia hầu như lúc nào cũng phát thần thức bao phủ toàn bộ Linh Hư Sơn, bọn họ vừa ra ngoài lập tức bị phát hiện.

Hư Tử Uyên đang luyện chế ngũ hư đan, Cổ Thần dùng thần thức truyền âm cho tứ nữ, dặn các nàng không rời khỏi bảo tháp, sau khi ngũ hư đan luyện thành lập tức phục dụng luyện hóa, bế quan tu luyện.

Ngũ hư đan có thể giúp cường giả Đằng Vân hậu kỳ đề cao hẳn một cấp bậc, bước vào Giá Vụ sơ kỳ, cũng có thể giúp cường giả Đằng Vân sơ kỳ đề cao hai cấp độ, bước vào Đằng Vân hậu kỳ, Hư Tử Uyên một lượt luyện chế bốn viên ngũ hư đan, cũng đủ giúp các nàng trong thời gian ngắn bước vào Đằng Vân hậu kỳ rồi.

Cổ Thần tiến vào tầng thứ tư trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, tại khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần, tu luyện Phá Thiên Chỉ.

Nếu như muốn bước vào Hư Không trung kỳ, không có thời gian bế quan một hai trăm năm căn bản không có khả năng.

Thế nhưng Cổ Thần liên tục phải đối mặt với đại chiến, sau khi sử dụng Phá Thiên Chỉ đánh chết Kim Thương đại vương, lĩnh ngộ đối với Phá Thiên Chỉ lại có bước đột phá mới, bước vào lĩnh vực cao hơn.

Hai đại trận pháp kim, thổ trong Ngũ Hành đại trận, Cổ Thần đã sớm thấu triệt, chỉ là bởi vì trong cơ thể không có hai đại bản nguyên kim thổ, vì vậy dung nhập vào Phá Thiên Chỉ, tốc độ chậm hơn không ít.

Lúc này đây Cổ Thần chuẩn bị một hơi thổ dung nhập hai đại trận pháp kim, thổ trong Ngũ Hành đại trận triệt để dung nhập vào Phá Thiên Chỉ, giúp Phá Thiên Chỉ hoàn toàn đột phá tới cảnh giới đệ nhị trọng.

Cứ như vậy, coi như là cường giả cái thế tầng thứ nhất bị Cổ Thần sử dụng Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng đánh lén, nếu chưa kịp sử dụng tiên bảo vô thượng ngăn cản cũng phải bị miêu sát trong nháy mắt.

Cho dù là sử dụng tiên bảo vô thượng bình thường cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được lực công kích kinh khủng của Phá Thiên Chỉ, nhất định sẽ bị trọng thương, trừ phi là tiên bảo vô thượng cao cấp nhất mới có thể hoàn toàn ngăn cản được.

Đang trong lúc bế quan, Cổ Thần cũng thu liễm khí tức của mình tới cực điểm, Như Ý Linh Lung bảo tháp hóa thành một hạt bụi bám vào vách tường trong động phủ Dược Tiên, trừ phi là cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ đích thân tới gần quan sát mới có thể phát hiện ra trong những hạt bụi tại vách tường động phủ cư nhiên có một là do Như Ý Linh Lung bảo tháp biến thành.

Cổ Thần cực lực ẩn nấp chính mình, thân thể bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, bằng với việc hoàn toàn biến mất tại thế giới này, cho dù là Thiên Toán Tử không có thời gian nhất định cũng không thể “nhìn” ra được chỗ Cổ Thần đang ở.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua, trong ngày có một đệ tử Hư Thiên Tông tiến vào trong động phủ Dược Tiên chăm sóc hoa cỏ, quét dọn cát bụi, người này hoàn toàn không biết nhân vật thần thoại của Hư Thiên Tông, chẳng giáo chỉ tôn tiền nhiệm lúc này đây cư nhiên đang ở trong động phủ Dược Tiên này.

Cổ Thần giống như biến mất khỏi cảm nhận của mọi người, giống như không tồn tại trong thế gian.

Ngày qua ngày, Thiên Toán Tử liên tục không ngừng sử dụng Thiên Thị nhìn trộm đối với Cổ Thần, sử dụng Thiên Tính thuật tính toán vị trí của Cổ Thần, thẳng cho tới nửa tháng sau mới tính ra được hành tung của Cổ Thần đang ở trong Hư Thiên Tông, thế nhưng chỗ nào ở Hư Thiên Tông hẳn lại không biết.

Mà lúc này Cổ Thần tu luyện Phá Thiên Chỉ đã tới thời khắc quan trọng nhất, hẳn bế quan trong bảo tháp hơn năm tháng, rốt cuộc cũng có dấu hiệu đột phá bước vào Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng.

...

Khi Thánh đình biết được tin tức Cổ Thần trốn trong Hư Thiên Tông, thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh lập tức chạy tới dãy núi Linh Hư, phong tỏa Hư Thiên Tông.

Những cường giả thượng cổ vậy khốn Hư Thiên Tông, bao gồm Nho môn, Phật môn, chư tử thế gia, Ma môn, đủ năm trăm người, trong đó cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ lên tới con số hơn bốn mươi người, còn lại đều là cường giả Độ Hư cảnh, lấy tu vi Hư Không hậu kỳ và Hư Không hậu kỳ đỉnh phong chiếm số lượng lớn nhất.

Cổ Thần đang bế quan tu luyện Phá Thiên Chỉ tới lúc quan trọng, tuy rằng hắn đang ở bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, tuy vẫn có thể cảm nhận được tính huống trong ngoài mấy vạn dặm xung quanh Hư Thiên Tông một cách rõ ràng, nhưng lúc này mắt không nhìn tâm không để ý, một lòng yên lặng tu luyện.

Chỉ khi tu luyện Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng thành công mới có thể giành được một địa phương sống yên ổn trong cái thế giới Cổ Hoang hiện tại mà cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ đi đầy đất này.

Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả đang đứng bên ngoài Thiên Tinh Hóa hư đại trận, nhìn Đô Thiên Phong xa xa trước mắt.

Cơ Lăng Hư nói:

- Tổ sư Hư sáng lập ra Hư Thiên Tông quả thực là một đời kỳ tài kinh điển, không chỉ có tu vi công tham tạo hóa, tại Cổ Hoang lúc đó liệt danh một trong những cường giả đỉnh cao nhất, đồng thời đối với lĩnh vực trận pháp cũng có nghiên cứu cực kỳ cao thâm, không người so sánh được, Thiên Tinh Hóa Hư đại trận chính là tâm huyết suốt đời của Hư, là một đại trận tuyệt thể dung hợp rất nhiều kỳ trận thái cổ và tinh tượng chư thiên tinh thần sáng tạo nghe, nghe nói trận pháp này từng vây khốn qua chư tử đại tiên hợp đạo thành công ba ngày ba đêm, uy lực phi phàm, không cần phải có nhân lực chủ đạo đại trận, mà là do thiên thể, địa thể chủ đạo đại trận, không bởi vì lực lượng của người trong trận quá nhỏ yếu mà uy lực trận pháp bị yếu đi, nổi danh tương đương với Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận và Thăng Long Đại Trận, thể nhưng nếu muốn phá vỡ trận pháp này, độ khó còn cao hơn hai đại trận này rất nhiều.

Kim Thai tôn giả gật đầu nói:

- Thiên Cương Địa Sát Tỏa Thiên Tru Ma đại trận và Thăng Long Đại Trận tuy rằng có danh tiếng vang dội, nhưng lại chịu ảnh hưởng của tu vi người bày binh bố trận, tu vi càng cao thì uy lực trận pháp càng mạnh, nếu như hoàn toàn do cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ bày binh bố trận, lực lượng hai đại trận này chỉ mạnh hơn chứ không kém Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, bất quá trận pháp có cường thịnh hơn nữa cũng không có khả năng vĩnh viễn không phá, chỉ cần chúng ta liên tục bảo trì công kích, không có bất cứ kẻ nào ngăn cản, một ngày nào đó Thiên Tinh Hóa Hư đại trận sẽ bị phá vỡ, vấn đề chỉ là thời gian.

Cơ Lăng Hư nhíu mày nói:

- Cho dù ba tộc nhân, vu, yêu liên thủ cùng công kích, không có hai ba năm chỉ sợ khó có thể phá hủy được Thiên Tinh Hóa Hư đại trận? Nếu như chỉ một mình tu sĩ nhân tộc chúng ta công kích, chỉ sợ ít nhất mười năm mới phá hủy được đại trận này, trong lúc đó còn cần yếu tố không bị ngăn cản, trận này do thiên thể, địa thể chủ đạo, chỉ cần công kích dừng lại dù chỉ một chút, trận pháp sẽ do thiên thể, địa thể tự động chữa trị, tất cả trở thành kiểm củi ba năm thiêu một giờ rồi.

816. Chương 48: Vây Khốn Hư Thiên.

Kim Thai tôn giả nói:

- Chúng ta đánh Hư Thiên Tông, hai lão quỷ Thiên Mục và Kim Ưng nhất định sẽ nhận được tin tức rất nhanh, không cần nói cũng biết ý đồ của chúng ta, bọn họ sẽ dẫn đầu cường giả hai tộc vu, yêu tới Hư Thiên Tông, mưu toan tranh đoạt Chiến Thần Lệnh, sao chúng ta không đi trước một bước, nói tin tức về Cổ Thần cho bọn họ, ba tộc cộng đồng liên thủ, chỉ cần phòng bị lẫn nhau, toàn lực công kích Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, như vậy tốc độ phá trận sẽ nhanh hơn rất nhiều, lực công kích của cổ vu tộc độc nhất vô nhị, nếu như để bọn họ buông tay công kích, thời gian phá trận còn có thể rút ngắn thêm nữa, có thể hơn một năm phá được trận pháp này không phải là chuyện gì khó khăn.

Cơ Lăng Hư gật đầu nói:

- Như vậy, chúng ta liền phát ra hai đạo hư không truyền âm tới hai lão quỷ Thiên Mục và Thánh Ứng đi thôi!

Chỉ thấy khoe môi Cơ Lăng Hư khẽ động, sóng âm từ trong miệng hần truyền đi, nhưng lại hoàn toàn không thành tiếng động, thanh âm bị hần lấy tiên lực ngập trời phá tan vô tận hư không, rất nhanh truyền tới tai hai người Thiên Mục đại vu và Thánh Ứng đại vương.

Cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ có thể dùng thanh âm nghiền nát vô tận hư không tiến hành truyền âm khoảng cách rất xa, thể nhưng điều kiện tiên quyết là không có phong ấn trận pháp ngăn cản, hoặc là khoảng cách không quá cực hạn tu vi, ví dụ như Long hoàng tại hung trận thái cổ sâu trong Tây Hải, xung quanh hần có rất nhiều tầng phong ấn cường đại không gì sánh được, mấy người Long Nguyên, Long Anh không thể truyền tin tới Long hoàng.

Long hoàng có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, thực lực so với đám người Long Nguyên, Long Anh mạnh hơn vạn lần mới có thể đột phá được tầng tầng phong ấn, truyền tới tai bọn họ, nhưng vẫn mười phần khó khăn, thường thường nói xong một hai câu sẽ tiêu hao hầu như bảy tám phần tiên lực của Long hoàng, cần phải thời gian tương đối lâu mới dần dần khôi phục.

Rất nhanh Thiên Mục đại vu và Thánh Ứng đại vương thu được hư không truyền âm của Cơ Lăng Hư, tại lúc Chiến Thần Lệnh còn nằm trong tay Cổ Thần, bọn họ tạm thời hiệp nghị liên minh thể lực, sớm có ước định từ trước, chờ khi giết chết được Cổ Thần sẽ bằng vào bản lĩnh riêng người nào người ấy cướp Chiến Thần Lệnh.

Đạt tới tu vi Hợp Đạo kỳ, tốc độ phi độn cực nhanh, còn có thể dùng tiên lực ngập trời mang theo những cường giả Độ Hư cảnh khác xuyên toa hư không, nhưng vậy cũng chỉ có thể để cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ giảm tốc độ phi độn xuống còn một phần ba, tuy rằng vẫn phi thường nhanh chóng.

Không lâu sau, Thiên Mục đại vu và Thánh Ứng đại vương đã mang theo chúng tu sĩ thượng cổ hai tộc chạy tới bên ngoài Hư Thiên Tông.

Số lượng cường giả thượng cổ tu vi Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh không hề ít, tuy rằng so với cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ xa xa không mạnh mẽ bằng, nhưng hơn ở mặt người đồng thể mạnh, liên thủ công kích cũng có uy lực cực kỳ phi phàm, không hề kém hơn so với những cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ liên thủ công kích.

Khi hai tộc vu, yêu đã tới, Thiên Mục đại vu và Thánh Ứng đại vương đã sớm biến Cổ Thần đang ở bên trong Hư Thiên Tông, hơi gấp mặt bắt chuyện với Cơ Lăng Hư, lập tức bắt đầu triển khai tấn công đối với Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Số lượng cường giả ba tộc nhân, vu, yêu vượt qua nghìn người, vây quanh bốn phương tám hướng Hư Thiên Tông, đồng thời tiến hành công kích mãnh liệt đối với Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, thể nhưng Thiên Tinh Hóa Hư đại trận hiển nhiên có lực phòng ngự cường đại hơn rất nhiều so với Thăng Long Đại Trận của long tộc.

Thiên Tinh Hóa Hư đại trận là do thiên thể, địa thể chủ đạo, mà không phải vì thực lực của chúng tu sĩ Hư Thiên Tông nhỏ yếu mà yếu theo, công kích của ba tộc tuy rằng vô cùng mãnh liệt, thể nhưng công kích vào cương tráo phòng ngự của Thiên Tinh Hóa Hư đại trận chỉ khiến cương tráo sản sinh những tầng sóng gợn giống như ném đá vào mặt nước mùa thu, không hề dao động tới căn cơ trận pháp.

Hiển nhiên, bằng vào công kích liên thủ của tu sĩ ba tộc đối với phòng ngự của Thiên Tinh Hóa Hư đại trận mà nói, gần như không đáng nhắc tới.

Cũng giống như nước và đá, nước so với độ cứng của đá gần như không có giá trị nhắc đến, nhưng cũng có cách nói nước chảy đá mòn, nếu như Hư Thiên Tông không có thực lực cường đại ngăn cản công kích của ba tộc liên thủ, chung quy sẽ có một ngày sảy ra hiện tượng nước chảy đá mòn, Thiên Tinh Hóa Hư đại trận dưới công kích bền bỉ không ngừng của tu sĩ ba tộc mà tan vỡ, hủy diệt.

Hư Thiên Tông, Đô Thiên Phong, Hư Thiên Điện.

Hơn trăm vị cường giả thượng cổ Đạo môn đang tụ tập bên trong Hư Thiên Điện.

Từ lúc thế lực Thánh đình, Phật môn vây khốn Hư Thiên Tông, những cường giả Đạo môn bên trong đã phát hiện ra, lúc đầu không biết nguyên nhân gì, còn tưởng rằng Nho môn, Phật môn chuẩn bị ngả bài, phải triệt để hủy diệt Đạo môn.

Thế nhưng sau đó cường giả hai tộc vu, yêu chạy tới khiến chúng cường giả Đạo môn mới chuyển dời mục tiêu trên người chính mình. Đạo môn và hai tộc vu, yêu không có thù oán gì lớn, ngược lại Thánh đình từ trước tới nay đại biểu cho cả nhân tộc mới là đại địch của hai tộc vu, yêu, hai tộc vu yêu và Thánh đình, Phật môn liên hợp với nhau, tuyệt đối không phải đơn giản là thảo phạt Đạo môn.

Cường giả Đạo môn tự hiểu chính mình như thế nào, bọn họ không có mặt mũi lớn tới như vậy, đáng giá để ba tộc nhân, vu, yêu liên thủ đối phó.

Thăng cho tới khi nghe bên ngoài Hư Thiên Tông có người kêu to:

- Cổ Thần nhanh nhanh ra chịu chết, miễn cho tông môn của ngươi bị liên lụy, nếu như kháng kháng một mực, chúng ta công phá Thiên Tinh Hóa Hư đại trận chắc chắn sẽ tàn sát toàn bộ Hư Thiên Tông, ngay cả gốc rễ cũng trừ sạch, một người không để lại, khiến toàn bộ Hư Thiên Tông chôn cùng với ngươi, Cổ Thần, nhanh nhanh lăn ra đây!

Lúc này chúng tu sĩ trong Hư Thiên Tông mới biết được vị chương giáo chí tôn tiền nhiệm, vị đại nhân vật thần thoại trong truyền thuyết kia, không biết từ khi nào đã trở lại Hư Thiên Tông rồi.

Trong Hư Thiên Điện, tất cả đều là những cường giả thượng cổ thoát khốn từ trong Tây Hải ra ngoài, tu vi thấp nhất cũng là Hư Không hậu kỳ, chương giáo chí tôn đương nhiệm Hư Thiên Tông Văn Phiêu Trần hiện tại mới chỉ có tu vi Nguyên Thần kỳ, căn bản không có tiếng nói, quyền lãnh đạo Hư Thiên Tông hoàn toàn nằm trong tay vị chương giáo chí tôn Hư Thiên Tông Hư Tương Trần vạn năm trước.

Đương nhiên, trong hơn trăm cường giả thượng cổ thì Hư Thiên Tông bất quá chỉ có hơn mười người, cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ chỉ có một mình một người Hư Tương Trần, mà trong hơn mười vị cường giả cái thế, riêng Thái Hư Cung đã có năm người, những người còn lại cũng giống như Hư Tương Trần, đều là chương giáo chí tôn một số tông môn chi nhánh Thái Hư Cung.

Trong đó có chương giáo chí tôn Thiên Đạo Tông vạn năm trước, tên là Đạo Vô Nhai.

817. Chương 49: Giết Người Tế Cờ (thượng).

Vì vậy, trên thực tế, toàn bộ Hư Thiên Tông hiện tại, người có quyền chủ đạo chân chính là Thái Hư Cung, thủ lĩnh toàn bộ đạo môn là đạo nhân Ngọc Dương Tử.

Lúc này hai mắt Ngọc Dương Tử chớp động quang mang, nói:

- Cổ Thần trở về Hư Thiên Tông từ khi nào? Tại sao ta không hề biết?

Hư Tương Trần, Đạo Vô Nhai cùng với các cường giả cái thế khác đều lộ ra vài phần kinh hãi, nói:

- Chúng ta cũng không hề biết được, hắn dĩ nhiên có thể dưới tình huống chúng ta không chút hay biết lên vào trong Hư Thiên Tông, thực sự vô cùng kỳ quái.

Trong giọng nói của mấy vị cường giả cái thế đều tiết lộ một tia kinh ngạc, cho dù là cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ cũng không có khả năng dưới tình huống bọn họ không hề hay biết một chút lên vào trong Hư Thiên Tông, mà Cổ Thần hơn một tháng trước mới chỉ là tu sĩ Giá Vụ hậu kỳ.

Ánh mắt Ngọc Dương Tử rơi vào người Hư Tương Trần, nói:

- Hư sư đệ, ngươi thân là chương giáo Hư Thiên Tông, dĩ nhiên có người tiến vào Hư Thiên Tông cũng không biết, thực sự quá tắc trách rồi, nhanh nhanh truyền lệnh xuống dưới, phát động toàn bộ đệ tử Hư Thiên Tông tìm cho ra Cổ Thần. Hắn trở về Hư Thiên Tông khẳng định là tới tìm người nhà rồi, xem sư phụ hắn, hậu nhân Cổ gia hắn đã gặp mặt hắn hay không!

Sắc mặt Hư Tương Trần có chút khó coi, nói:

- Ngọc Dương sư huynh, hiện tại ba tộc nhân, vu, yêu liên thủ công kích Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, việc quan trọng lúc này hẳn phải là đi ngăn cản ba tộc tấn công chứ không phải là tìm kiếm Cổ Thần! Cổ Thần bị ba tộc truy sát, trở về Hư Thiên Tông cũng là vì muốn tị nạn, chúng ta nên nhờ vào Thiên Tinh Hóa Hư đại trận ngăn cản địch nhân bên ngoài trận, thay hẳn hóa giải trận tai kiếp này.

Ngọc Dương Tử sờ sờ râu, mỉm cười nói:

- Hư sư đệ, người sai rồi, Thiên Tinh Hóa Hư đại trận sao có thể dễ dàng phá hủy như vậy, ngăn cản ba tộc tấn công không cần phải nóng vội nhất thời, nhưng Cổ Thần trở về Hư Thiên Tông ngay cả chúng ta cũng không nhìn thấy là đạo lý gì? Trước tiên nên tìm ra Cổ Thần rồi nói!

...

Bách Thảo Phong, động phủ Dược Tiên.

Trong tầng thứ tư Như Ý Linh Lung bảo tháp biến nhỏ như hạt bụi, hai mắt Cổ Thần mở ra, trong ánh mắt lộ một tia kinh hãi.

Trải qua hơn năm tháng bế quan tu luyện, rốt cuộc thì cũng hoàn toàn dung hợp hai đại trận pháp thổ, kim trong Ngũ Hành đại trận vào Phá Thiên Chỉ, giúp Phá Thiên Chỉ thành công đột phá tới cảnh giới đệ nhị trọng.

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, tựa hồ xuyên thấu qua vô cùng vô tận hư không, nhìn về nơi nào đó, phương hướng chính là Đô Thiên Phong.

Cho dù đang ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra trong phương viên vạn dặm xung quanh Bách Thảo Phong đều nằm trong cảm ứng của Cổ Thần, những chuyện phát sinh trong Hư Thiên Điện Cổ Thần đều biết rõ ràng.

Lúc này ba tộc nhân, vu, yêu liên thủ vây công Hư Thiên Tông, công kích mãnh liệt đối với Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, chúng cường giả đạo môn Hư Thiên Tông cần phải làm chuyện quan trọng nhất chính là nghĩ biện pháp ngăn cản công kích của cường giả tam tộc.

Thế nhưng, sự thực không như vậy, trọng điểm trong lòng Ngọc Dương Tử không đặt trên vấn đề ba tộc vây công Hư Thiên Tông, mà là trên người Cổ Thần.

Cổ Thần và Ngọc Dương Tử hoàn toàn là người thuộc hai thời đại khác nhau, không quen không thân, không nhận thức.

Ngọc Dương Tử có hứng thú đối với Cổ Thần như vậy tự nhiên không có khả năng lo lắng cho Cổ Thần, vậy chỉ còn một khả năng duy nhất, Ngọc Dương Tử có hứng thú đối với Chiến Thần Lệnh trên người Cổ Thần.

Ánh mắt Cổ Thần lạnh lùng, đối với tâm tư của Ngọc Dương Tử đã suy đoán được tám chín phần mười, thậm chí nghĩ trong lòng:

“Ta mới luyện thành Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, nguyên bản ta nghĩ dùng cường giả Thánh đình Cơ gia mở ra huyết tể cho Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng của ta, Ngọc Dương Tử, nếu như người đã không biết tốt xấu, trong lòng nảy sinh tham lam, ta cũng không ngại để người làm người thứ nhất ném thử uy lực Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng.”

Trong lúc suy nghĩ, Cổ Thần thôi động Như Ý Linh Lung bảo tháp nhỏ như hạt bụi lên xuống dưới lòng đất, dần dần phi động về phía Đô Thiên Phong.

Đô Thiên Phong, Hư Thiên Điện.

Lúc này tình thế trong đại điện trở nên rất vi diệu.

Ngọc Dương Tử mặc kệ đám cường giả ba tộc nhân, vu, yêu đang vây công Hư Thiên Tông mà muốn tìm Cổ Thần trước, tâm ý cho dù chưa hoàn toàn nói rõ nhưng cũng có thể suy đoán được, hẳn coi trọng Chiến Thần Lệnh trong tay Cổ Thần.

Hư Tương Trần nén giận trên mặt, nói:

- Ngọc Dương sư huynh, Cổ Thần là chủ đạo giáo tiền nhiệm của Hư Thiên Tông ta, là hắn đã mang truyền thừa bị chặt đứt nghìn năm của Thái Hư Cung tiếp tục truyền thừa tại Hư Thiên Tông, người thân là thủ lĩnh Đạo môn, lẽ nào cũng giống như đám gian tặc Thánh đình và Phật môn, đối với Chiến Thần Lệnh của Cổ Thần muốn dấy máu ăn phần?

Hư Tương Trần nén giận trong lòng, giọng nói oán giận sục sôi, lời lẽ nghiêm trang chính nghĩa.

Thiên Đạo Tông và Hư Thiên Tông từ khi sáng lập tới nay luôn luôn tương giao tâm đầu ý hợp, lịch đại trưởng giáo hai tông đều là huynh đệ kết nghĩa, Đạo Vô Nhai và Hư Tương Trần cũng không ngoại lệ, lên tiếng phụ giúp nói:

- Ngọc Dương sư huynh, Đạo môn chúng ta quang minh chính đại, là danh môn chính phái, há có thể làm chuyện cướp giật đồ vật của hậu bối, để người khác chế nhạo, bị mất thân phận!

Ngọc Dương Tử biến sắc, nếu hai người Hư Tương Trần và Đạo Vô Nhai đã nói rõ, hắn cũng không muốn tiếp tục chơi trò giấu giếm giấu diếm, nói:

- Hai người các ngươi muốn nói cái gì? Cái gì gọi là dấy máu ăn phần? Cái gì gọi là cướp đoạt đồ vật của hậu bối? Ba tộc nhân, vu, yêu liên thủ có thực lực cường đại như thế nào? Người cho rằng bằng vào điểm người Đạo môn chúng ta có thể ngăn cản được ba tộc tấn công? Bản tọa muốn tìm Cổ Thần chính là ý định tạm thời mượn dùng Chiến Thần Lệnh của hắn mới có thể áp được đám người Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả một đầu, mới có hi vọng đánh đuổi được ba tộc tấn công.

Hai gã cường giả cái thế Thái Hư Cung một trái một phải Ngọc Dương Tử quát lớn:

- Hư sư đệ, Đạo sư đệ, Ngọc Dương sư huynh vì tốt cho mọi người, Chiến Thần Lệnh đặt trên người Cổ Thần căn bản không có tác dụng gì, chỉ có Ngọc Dương sư huynh mới có thể phát huy được tác dụng của Chiến Thần Lệnh, đẩy lui cường giả ba tộc.

- Đúng vậy, Ngọc Dương sư huynh công tham tạo hóa, pháp chấn tuyên cổ. Chiến Thần Lệnh phải để Ngọc Dương sư huynh sử dụng thì có thể nói cử thế vô địch. Nếu như Cổ Thần đã trở về Hư Thiên Tông, nên giao Chiến Thần Lệnh cho Ngọc Dương sư huynh, như vậy Ngọc Dương sư huynh mới có thể bảo hộ được Hư Thiên Tông, không bị cường giả ba tộc hủy diệt...

Một vị chủ đạo giáo Cửu Hoa Tông chi nhánh Đạo môn tên là Cửu Hoa đạo nhân lớn tiếng nói.

818. Chương 49: Giết Người Tế Cờ (hạ).

Cửu Hoa đạo nhân vừa nhìn Ngọc Dương Tử và Hư Thiên Tông ở mặt đối lập, lập tức cho thấy thái độ, rất nhanh đứng thành hàng, cùng với những Ngọc Dương Tử đại biểu thế lực Thái Hư Cung đứng với nhau.

Hư Tương Trần cười lạnh một tiếng, nói:

- Chiến Thần Lệnh thuần dương thuần cương, chỉ có những tu sĩ tu luyện công pháp hệ hỏa chí dương chí cương mới có thể phát huy được lực công kích mạnh nhất, Ngọc Dương sư huynh, mặc dù trong tên của ngươi có một chữ dương, nhưng công pháp tu luyện lại là Thái Hư chân kinh, thuộc về đường lối âm nhu, so với thuộc tính của Chiến Thần Lệnh hoàn toàn tương phản, sao có thể phát huy được uy lực của Chiến Thần Lệnh? Có Chiến Thần Lệnh hay không đối với thực lực của ngươi căn bản không có bao nhiêu khác biệt, hà tất phải nói đằng hoàng như vậy, lời lẽ chính nghĩa như vậy? Tất cả mọi người đều rất sáng suốt, người nào không thấy rõ ràng trong mắt? Người nào không hiểu rõ trong lòng?

- Hắc hắc hắc hắc...

Trên mặt Ngọc Dương Tử co rúm, phát ra tiếng cười hắc hắc, Hư Tương Trần hoàn toàn đã vạch trần mặt mũi của hắn, nếu còn tiếp tục giả bộ rõ ràng chính là làm trò cười cho người khác, lập tức không còn ra vẻ, quát lớn:

- Ta chính là muốn Chiến Thần Lệnh thì tính sao? Nếu cường giả ba tộc nhân, vu, yêu đã vây khốn Hư Thiên Tông, Hư Thiên Tông ngay cả con ruồi cũng không bay ra ngoài được, nếu Cổ Thần đang ở trong Hư

Thiên Tông, hắc hắc, vậy thì hắc chấp cánh cũng khó thoát, người không tìm ra Cổ Thần vậy thì bản tọa tự đi tìm, bản tọa sẽ lật toàn bộ Hư Thiên Tông lên trời, nhìn xem Cổ Thần có thể trốn tới đâu?

Lời này đã triệt để bộc lộ suy nghĩ trong lòng Ngọc Dương Tử, Chiến Thần Lệnh thể nhất định phải có, Cổ Thần không giao cho hắn thì hắn cũng muốn đoạt vào tay.

Nguyên bản vóc người Ngọc Dương Tử rất nhỏ bé, là người thấp lùn nhất trong những cường giả cái thế có mặt tại đây, trên khuôn mặt nhỏ gần theo thanh âm càng lúc càng cao, thần thái càng lúc càng hung ác, bộ dáng vô cùng ghê tởm vặn vẹo.

Biểu tình của Ngọc Dương Tử hoàn toàn phá vỡ hình tượng thường ngày, không ít cường giả Đạo môn đều sinh cảm giác chán ghét trong lòng, thế nhưng bởi vì e ngại thực lực cường đại của Ngọc Dương Tử, vì vậy không người nào dám chỉ trích.

Ngọc Dương Tử chính là người có thực lực cường đại đứng hàng thứ nhất trong những cường giả thượng cổ thoát khốn ra ngoài, hoàn toàn cùng cấp bậc với năm người Cơ Lăng Hư, Thánh Ứng đại vương, Kim Thai tôn giả, Thiên Mục đại vu, Long Nguyên, thực lực hơn xa tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ bình thường khác.

Thấy thần thái Ngọc Dương Tử bừa bãi, Hư Tương Trần cả giận nói:

- Nơi này chính là Hư Thiên Tông ta, Ngọc Dương Tử, sợ rằng không phải do ngươi có thể làm càn như vậy, Thiên Tinh Hóa hư đại trận của bản tông...

- Ha ha ha ha...

Ngọc Dương Tử cười ha hả, cắt đứt lời Hư Tương Trần nói:

- Hư Thiên Tông thoát thai từ Thái Hư Cung, Thiên Tinh Hóa hư đại trận cũng thoát thai từ rất nhiều cổ trận của Thái Hư Cung, ngươi nghĩ rằng Thái Hư Cung sẽ không có phương pháp phá giải Thiên Tinh Hóa hư đại trận hay sao? Hư Tương Trần, bản tọa niệm tình ngươi là Đạo môn nhất mạch ta, tìm Cổ Thần cho bản tọa, bản tọa có thể bỏ qua chuyện ngươi dám làm càn, nếu không ngươi nhất định phải trả giá lớn đối với hành động hôm nay.

Hư Tương Trần xì một tiếng, nói:

- Hư Tương Trần ta đúng là muốn chết, thế nào? Ngọc Dương Tử, chẳng lẽ ngươi còn muốn diệt trừ ta hay sao? Hừ! Tuy ngươi mạnh hơn ta, nhưng muốn đánh bại ta chỉ sợ không quá dễ dàng!

Lời vừa nói ra, trong Hư Thiên Điện lập tức xuất hiện một cỗ sát khí.

Đạo Vô Nhai đứng ngay bên cạnh Hư Tương Trần, đầy tình nghĩa nói:

- Muốn hại Hư sư huynh, trước tiên phải vượt qua Đạo Vô Nhai ta!

Tiếng bước chân dồn dập, hai mươi tám vị cường giả thượng cổ Hư Thiên Tông và Thiên Đạo Tông nhất thời đứng phía sau Hư Tương Trần và Đạo Vô Nhai, một bộ biểu tình thấy chết không sờn.

Đồng thời, càng nhiều cường giả thượng cổ đứng phía sau Ngọc Dương Tử, hai bên đối lập kịch liệt, còn có một bộ phận thì nhìn cả hai bên, thế khó xử, trong lòng bọn họ hướng về phía Hư Thiên Tông, thế nhưng lại không dám đứng cùng một chỗ với Hư Thiên Tông.

Bất quá Hư Tương Trần và Đạo Vô Nhai liên thủ, thực lực đã không kém, đồng thời còn có chưởng giáo một mạch chi nhánh Đạo môn đứng bên phía hai người, cũng là một vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, càng đáng giá để Ngọc Dương Tử phải coi trọng.

Hiện tại bên ngoài Hư Thiên Tông bị ba tộc mạnh mẽ công kích, hiện tại tuy rằng bên phía Ngọc Dương Tử có tới bảy vị cường giả cái thế, thực lực hơn xa một phương Hư Tương Trần, thế nhưng cũng không tiện khiến nội bộ Đạo gia tranh đấu.

Ngọc Dương Tử sờ sờ chòm râu, hai mắt chuyển động, cười hắc hắc nói:

- Hư Tương Trần, thực lực của ngươi không kém, ta cũng lười động ngươi, thế nhưng, hắc hắc, Hư Thiên Tông có hơn vạn đệ tử, trưởng lão hơn một nghìn, nếu như ngươi đối địch với bản tọa, bản tọa sẽ lấy đồ

tử đồ tôn của người tiến tới quỷ môn quan một chuyến, giết người tương đối khó khăn, thế nhưng giết bọn chúng lại vô cùng dễ dàng, hắc hắc...

Hư Tương Trần quả nhiên biến sắc, quát lớn:

- Ngọc Dương Tử, người dám!

Đạo Vô Cực lạnh lùng nói:

- Ngọc Dương Tử, người thân là linh tụ Đạo môn, dĩ nhiên dám hạ độc thủ đối với đệ tử Đạo môn, người chính là một tên đại ma đầu, các vị sư huynh đệ Thái Hư Cung, hôm nay hẳn có thể hạ độc thủ với Hư Thiên Tông, ngày sau nhất định sẽ hạ độc thủ đối với các người, các người không thể chạy thoát được tâm lang cầu phế của tên đại ma đầu này!

- Ngọc Dương sư huynh, người thực sự quá phạm rồi.

Hại vị cường giả cái thể bên phía Thái Hư Cung vẫn chưa mở miệng nói chuyện, vừa rồi bọn họ có chút do dự, hiện tại dĩ nhiên thấy Ngọc Dương Tử nói ra loại lời này, càng thêm thất vọng, trực tiếp chuyển biến đội ngũ, đứng sang bên phía Hư Tương Trần.

Xoạt...

Theo Thanh Dương Trên Thượng Dương Tử chuyển biến phương hướng, một số cường giả thượng cổ nguyên bản đang do dự trong lòng, rốt cuộc cũng làm ra lựa chọn, đi tới bên cạnh đám người Hư Tương Trần.

Lúc này, cả hai bên đều có năm vị cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ, thế nhưng Ngọc Dương Tử có tu vi thông thiên, bên phía Hư Tương Trần hiển nhiên vẫn yếu thế hơn một chút.

Lời nói ngoan độc của Ngọc Dương Tử vừa ra, kết quả khiến hắn phải hối hận, ngược lại khiến lực lượng bên phía chính mình giảm nhiều, biết nếu như giết chết đệ tử Hư Thiên Tông, tất nhiên càng khiến các tu sĩ thượng cổ khác thất vọng, nhưng lúc này Cổ Thần đang ở trong Hư Thiên Tông, Ngọc Dương Tử đối với Chiến Thần Lệnh thêm chảy nước miếng, thực sự không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Ngọc Dương tử nói:

- Được lắm, Hư Tương Trần, hôm nay người dám chống đối ta, ta không nghiêm phạt người, đệ tử Hư Thiên Tông ta cũng không động chạm tới, thế nhưng Chiến Thần Lệnh ta nhất định phải có, sư phụ Cổ Thần, hậu nhân Cổ gia, ta nhất định phải bắt giữ, nếu Cổ Thần không ra, ta sẽ giết sạch toàn bộ bọn chúng, ta xem Cổ Thần cuối cùng có chịu hiện thân hay không...

819. Chương 50: Nhất Thống Đạo Môn (thượng).

- Không cần phải phiền phức như vậy, ta đã tới rồi...

Đột nhiên, một thanh âm từ bên ngoài Hư Thiên Điện vang lên, Cổ Thần trực tiếp bước vào trong Hư Thiên Điện, ánh mắt như điện, rơi vào mặt Ngọc Dương Tử, hét lớn một câu:

- Ngọc Dương Tử, hôm nay ta muốn giết người tể cờ!

Thanh âm của Cổ Thần nhất thời hấp dẫn sự chú ý của tất cả cường giả thượng cổ trong Hư Thiên Điện.

Khiếp sợ!

Cổ Thần nói khiến mỗi một vị cường giả thượng cổ đều cảm thấy khiếp sợ không gì sánh được.

Trong lúc nhất thời, chúng cường giả thượng cổ Đạo môn nhìn Cổ Thần tiến vào trong Hư Thiên Điện, hầu như sợ đến ngất người.

Cổ Thần tiến vào trong Hư Thiên Điện, cư nhiên mở miệng nói muốn giết Ngọc Dương Tử tể cờ?

Cổ Thần hiện tại mới có tu vi Hư Không sơ kỳ, so sánh với cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ quả thực giống như giữa trời và đất.

Mà Ngọc Dương Tử chính là linh thụ Đạo môn, là một trong sáu vị cường giả mạnh nhất toàn bộ cường giả thượng cổ thoát khỏi từ chỗ sâu Tây Hải ra ngoài.

Coi như là tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ bình thường, Ngọc Dương Tử cũng có thể dễ dàng đánh chết.

Lúc này, Cổ Thần cư nhiên dám mở miệng sẽ giết Ngọc Dương Tử tể cờ!

Đồng thời nghe ngữ khí của Cổ Thần tựa hồ như định liệu trước, chém giết Ngọc Dương Tử giống như lấy đồ trong túi, chỉ giải quyết trong nháy mắt.

Điều này sao có thể không khiến chúng cường giả thượng cổ Đạo môn trong Hư Thiên Điện chấn động? Làm sao không sợ hãi kinh ngạc?

Nhất thời, toàn bộ cường giả thượng cổ Đạo môn trong Hư Thiên Điện hầu như bức tượng gỗ điêu khắc, nhìn Cổ Thần từ ngoài Hư Thiên Điện bước vào trong điện.

- Ha ha ha ha...

Người thứ nhất phản ứng trở lại chính là Ngọc Dương Tử, nghe Cổ Thần nói muốn giết hắn tể cờ, ngay cả hắn cũng không nhịn được khiếp sợ, bất quá lúc phản ứng trở lại chính là một đợt cười cuồng ngạo, tựa hồ trên đời không có câu nói nào càng buồn cười hơn câu nói của Cổ Thần.

Ngọc Dương Tử cười to, nói:

- Cổ Thần, ngươi muốn giết ta tể cờ? Ha ha ha ha... Giết ta tể cờ? Bản tọa nguyên bản chỉ muốn thu Chiến Thần Lệnh của ngươi, nhưng chỉ dựa vào những lời nói này, hôm nay cho dù là thiên vương lão tử ngăn cản thì bản tọa cũng sẽ chém giết ngươi tại chỗ, chém thành thịt vụn, chém thành hư vô, khiến ngươi thần hình tiêu diệt!

Bốn chữ cuối cùng, Ngọc Dương Tử hầu như là rống lên từng tiếng một, có thể thấy được tiếng cười này của hắn có bao nhiêu điên cuồng, lửa giận trong lòng có bao nhiêu mãnh liệt.

Tiếng cười to của Ngọc Dương Tử nhất thời khiến chúng cường giả thượng cổ Đạo môn phục hồi lại tinh thần, đánh giá Cổ Thần cẩn thận một lượt, đây chính là vị tu sĩ truyền kỳ đệ nhất tiên giới Cổ Hoàng từ sau thời thượng cổ tới nay.

Cổ Thần không chỉ là một thần thoại của riêng Hư Thiên Tông, càng là một thần thoại của cả tiên giới Cổ Hoàng, từ sau khi thời đại thượng cổ chấm dứt, là thần thoại duy nhất từ vạn năm trở lại đây.

Tốc độ tu luyện vượt qua cận cổ, vượt qua trung cổ, thậm chí vượt qua tuyệt đại đa số chư tử đại tiên hợp đạo thành công tại thời đại thượng cổ, hầu như có thể so sánh được với năm vị đại đế tại thời đại thượng cổ sơ kỳ.

Một nhân vật thần thoại như vậy cho dù là những cường giả thượng cổ Đạo môn đứng trong Hư Thiên Điện cũng cảm thấy ngưỡng mộ đối với Cổ Thần. Tuy rằng tu vi của bọn họ hiện tại so với Cổ Thần cao hơn rất nhiều, nhưng nhìn Cổ Thần vẫn phải ngưỡng mộ như trước.

Không chỉ là Cổ Thần có tốc độ tu luyện chấn cổ thức kim, khiến chúng cường giả thượng cổ Đạo môn phải ngưỡng mộ, chỉ cần sát khí kinh thiên Cổ Thần bộc phát ra hiện tại cũng đủ khiến mọi người chấn động.

Cổ Thần giận rồi, cực giận!

Bất luận kẻ nào động tới thân nhân, bằng hữu, tất cả những người thân cận bên cạnh hắn đều lập tức xúc động tới nghịch lân của Cổ Thần.

Mà Ngọc Dương Tử mới vừa rồi tuyên bố muốn giết chết sư phụ hắn, giết sạch hậu nhân Cổ gia hắn, hoàn toàn giật đứt nghịch lân của Cổ Thần.

Trước khi thành Nhạc Thủy bị hủy, Cổ gia bị diệt, Cổ Thần dưới sự giận dữ giết để đồ Đại Doanh tới máu chảy thành sông, bởi vì phản xung động lúc đó là bị Thánh hoàng Cơ Nghiêu âm mưu gây nên.

Giờ khắc này, Cổ Thần hoàn toàn không bị Nghịch Mệnh Hóa Long quyết ảnh hưởng, trong lòng vô cùng thanh tĩnh, thế nhưng lửa giận ngập trời kia không hề thay đổi, sát khí xông thẳng trời cao càng thêm mạnh mẽ hơn trước.

Sát khí của Cổ Thần xông thẳng trời cao, đồng thời trong lòng một mảnh thanh tĩnh, biết chỉ có giết chết Ngọc Dương Tử mới có thể khống chế được cỗ lực lượng Đạo môn cường đại này.

Ánh mắt Cổ Thần như đao quang, như thiểm điện, tâm tình vẫn chưa hề vì tiếng cười điên cuồng của Ngọc Dương Tử mà dao động mảy may, nói:

- Bất luận kẻ nào sinh tham niệm, muốn đoạt Chiến Thần Lệnh của ta đều phải chết, người cũng không ngoại lệ!

Cổ Thần đang nói, sát khí dữ dần giống như ngưng tụ thành thực chất, giống như một đạo ánh đao đẩy mạnh về phía trước, xông thẳng về phía Ngọc Dương Tử.

Chúng cường giả thượng cổ Đạo môn đều nhanh chóng thoái lui sang hai bên Hư Thiên Điện, nhất thời để lộ một thông đạo rộng rãi.

Giữa Cổ Thần và Ngọc Dương Tử không còn bất cứ kẻ nào ngăn cản.

Sát khí thực chất giống như lưỡi dao sắc nhọn phát tán tới gần mười trượng xung quanh Ngọc Dương Tử tựa như bị một vách tường vô hình chặn lại, không thể tiến thêm một phần.

Sát khí của Cổ Thần tuy vô cùng dữ dần, thế nhưng tu vi hoàn toàn không thể sánh được Ngọc Dương Tử, trong mắt Ngọc Dương Tử tràn đầy vẻ khinh miệt, cười cười nói:

- Chỉ bằng người cũng dám mở lời ngông cuồng nói giết ta? Ta chỉ dùng một tay cũng có thể bóp chết người như con kiến!

Đang khi nói chuyện, Ngọc Dương Tử nhấc tay, chộp về phía Cổ Thần.

- Người!

Cổ Thần đột nhiên giơ tay lên, chỉ một ngón tay về phía Ngọc Dương Tử.

Nhìn bộ dáng của Cổ Thần, Ngọc Dương Tử còn tưởng rằng Cổ Thần sẽ phát ra một kích kinh thiên động địa cỡ nào, một kiện tiên bảo phòng ngự hầu như ngay lập tức phóng ra ngoài, chỉ cần Cổ Thần bộc phát ra bất luận công kích nào Ngọc Dương Tử cũng có thể chống đỡ được trong sát na.

Thế nhưng Cổ Thần tựa hồ chỉ là chỉ một ngón tay vô cùng bình thường, căn bản không hề phát sinh ra bất luận đòn công kích nào. Trong lòng Ngọc Dương Tử tự trách cười, thầm nghĩ chính mình lo nghĩ quá nhiều, chỉ bằng vào tu vi Hư Không sơ kỳ của Cổ Thần, có thể phát ra được loại công kích nào xúc phạm tới hắn? Nếu như sử dụng Chiến Thần Lệnh sẽ có dấu hiệu phát cộng công kích ban đầu, hắn hoàn toàn có thể phản ứng kịp thời. Nghĩ như vậy, tâm thần cảnh giác của Ngọc Dương Tử nhất thời thả lỏng, tiên bảo phòng ngự vốn đã phóng ra yên lặng thu hồi trở về mi tâm, pháp tắc không gian cường đại hoàn toàn trói buộc xung quanh, cương khí tiên lực ngưng tụ thành một bàn tay vô thật lớn, hướng về phía Cổ Thần, định trói buộc bắt tới.

Chính vào lúc này, chỉ thấy ngón tay của Cổ Thần chỉ vào Ngọc Dương tử trong sát na thoáng hiện quang mang, trói buộc không gian của Ngọc Dương Tử lập tức hoàn toàn nghiền nát thành hư vô.

820. Chương 50: Nhất Thống Đạo Môn (hạ).

- Chết...

Theo thanh âm của Cổ Thần vang lên, theo thanh âm phát ra, một đạo chỉ cương đẹp mắt tới cực điểm đột nhiên xuất hiện trước ngực Ngọc Dương Tử, hắn căn bản không hề làm ra bất cứ hành động chống đối nào, Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ nhị trọng sẽ đâm xuyên qua lồng ngực hắn.

- A....

Một tiếng kêu thê lương thấm thiết từ trong miệng Ngọc Dương Tử bộc phát vang vọng.

Phá Thiên Chỉ đã đâm xuyên qua lồng ngực, bàn tay thật lớn Ngọc Dương Tử bắn về phía Cổ Thần lập tức biến mất không còn, tiếng kêu thê lương thấm thiết quàng quác dừng lại, trước ngực xuất hiện một lỗ thủng lớn chừng hai nắm tay người lớn, trong ánh mắt vẫn còn duy trì vẻ khiếp sợ không gì sánh được, thể nhưng sinh cơ hoàn toàn không còn, đã biến thành một người chết không thể chết lại.

Trong nháy mắt, Ngọc Dương Tử mất mạng.

Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ nhị trọng cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công bị bắn trúng cũng sẽ mất mạng trong nháy mắt, Ngọc Dương Tử mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, càng không có nửa phần may mắn, cho dù hắn có là một trong sáu vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ mạnh nhất thì cũng bị miểu sát.

Đơn giản, lưu loát, chỉ một chỉ, một trong sáu cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ mạnh nhất, linh tụ cường giả thượng cổ Đạo môn mới thoát khỏi vây khốn tại chỗ sâu trong Tây Hải, Ngọc Dương Tử đã bị Cổ Thần miểu sát trong nháy mắt.

Đây là thực lực cấp độ nào?

Cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng khó có thể làm được một kích giết chết tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ cực mạnh như Ngọc Dương Tử.

Mỗi một vị cường giả thượng cổ trong Hư Thiên Điện, trong sát na toàn thân phát lạnh, giờ khắc này, hình tượng của Cổ Thần trong mắt bọn họ lập tức bành trướng khổng lồ tới mức không gì so sánh được.

Nhìn Cổ Thần, bọn họ chỉ còn ngưỡng vọng, ngưỡng vọng, lại ngưỡng vọng!

Trước đây nhìn thần thoại Cổ Thần này chỉ là đứng trên độ cao một trượng bối vạn năm trước, cho dù có ngưỡng mộ đối với tốc độ tu luyện kinh người của Cổ Thần, những cũng chỉ dừng lại ở ngưỡng mộ, mà lúc này lực lượng cường đại không gì so sánh được của hắn trực tiếp chấn động tới tâm linh của bọn họ.

Lượng lượng khủng khiếp tới mức Ngọc Dương Tử cũng phải mất mạng trong nháy mắt, lực lượng này đủ khiến bất luận một vị cường giả thượng cổ Đạo môn nào trong Hư Thiên Điện đều sợ hãi tái mặt.

Nhất là những vị cường giả chưởng cổ đứng ngay phía sau Ngọc Dương Tử, lúc này trong lòng bọn họ giống như có vạn mã đang phi nước đại, kịch liệt nhảy lên, Cổ Thần trước mặt khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi không gì so sánh được, bọn họ sợ hãi Cổ Thần lại đột nhiên điểm một ngón tay về phía bọn họ, cho dù là Ngọc Dương Tử cũng bị miểu sát trong nháy mắt, bản thân nào có đạo lý may mắn chống đỡ được?

Cho dù là bốn vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, thấy ánh mắt của Cổ Thần đảo qua bốn người bọn họ, đều không tự chủ được run rẩy toàn thân.

Tuy rằng Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hư Không sơ kỳ, thể nhưng không còn bất cứ người nào dám coi thường hắn, mà là ngưỡng vọng, là sợ hãi.

Giờ khắc này, Cổ Thần giống như một đầu cuồng sư, giống như một đầu mãnh hổ, mà chúng cường giả thượng cổ Đạo môn trong Hư Thiên Điện biến thành một đám cừ non.

Miểu sát Ngọc Dương Tử, Cổ Thần đã thành công chấn áp mỗi một vị cường giả thượng cổ Đạo môn ở đây.

Tuy rằng Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hư Không sơ kỳ, thể nhưng bốn vị cường giả cái thể Hợp Đạo vừa mới đi theo Ngọc Dương Tử vừa rồi lúc này lại không hề có một nửa điểm dục vọng muốn báo thù cho Ngọc Dương Tử, trước mặt Cổ Thần, bọn họ căn bản không hề có dũng khí xuất thủ, thậm chí ngay cả dũng khí để chạy trốn cũng không có.

Tâm kinh! Đắm tang! Hồn phi! Phách tán! Khủng cự! Tử vong!

Rất nhiều loại tâm tình mặt trái hầu như khiến tinh thần của bọn họ hoàn toàn tan vỡ.

- Các ngươi muốn sống? Hay là muốn chết?

Ánh mắt Cổ Thần đảo qua chúng cường giả thượng cổ vừa rồi đi theo Ngọc Dương Tử, nhẹ nhàng mở miệng nói, thanh âm lại nặng nề rơi vào trong tai bọn họ.

Phịch... Phịch...

Phịch... Phịch...

Thanh âm của Cổ Thần đã phá hủy một tia ý chí chống đỡ thân thể cuối cùng của bọn họ, trong sát na nhất tề quỳ rạp dưới mặt đất, sợ hãi nói:

- Muốn sống! Muốn sống!

Bọn họ quỳ lạy đối với Cổ Thần, giống như quỳ lạy đối với thần linh. Lực lượng của Cổ Thần vừa mới biểu hiện vừa rồi đối với bọn họ mà nói giống như thần linh không thể khinh nhờn, muốn bọn họ chết, bọn họ nhất định không thể sống.

Cổ Thần đi nhanh về phía trước, từ lối vào Hư Thiên Điện, trực tiếp đi tới tận cùng bên trong, ngồi xuống vị trí chuông giáo chí tôn Hư Thiên Tông trên đài cao, lớn tiếng nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta là linh tụ của Đạo môn, ai muốn theo ta diệt Thánh đình, tru Phật môn, đập phá vu cương, chiến phạt Thiên đình?

- Ta nguyện ý đi theo Cổ Thần linh tụ!

Hư Tương Trần, Đạo Vô Nhai cùng với những cường giả thượng cổ Đạo môn vừa mới đối lập với Ngọc Dương Tử nhất thời ôm quyền khom người, khẽ bái một cái với Cổ Thần nói.

- Ta nguyện ý đi theo Cổ Thần linh tụ, thuộc hạ nguyện ý làm công trâu ngựa!

- Ta cũng nguyện ý đi theo Cổ Thần linh tụ, thuộc hạ toàn tâm toàn ý đi theo, nếu như có hai lòng, trời tru đất diệt.

- Ta cũng nguyện ý...

Nhất thời những cường giả thượng cổ Đạo môn vừa rồi đi theo Ngọc Dương Tử, hiện tại quỳ sát dưới mặt đất, một người lại một người cung kích tham bái đối với Cổ Thần, đều biểu hiện quyết tâm sẽ sống chết đi theo.

Cổ Thần nhìn hơn trăm vị cường giả thượng cổ Đạo môn, thỏa mãn gật đầu, hẩn mượn vào Phá Thiên Chỉ miểu sát Ngọc Dương Tử, trong lòng các cường giả thượng cổ Đạo môn thành công tạo nên hình tượng không gì có thể địch lại được, dễ dàng thống nhất Đạo môn.

Cổ Thần nói:

- Tuy rằng vừa rồi các người đi theo Ngọc Dương Tử muốn đưa thân nhân, sư phụ ta vào chỗ chết, nguyên bản tội đánh chết vạn lần, nhưng ta thân là linh tụ Đạo môn, tự nhiên sẽ tận lực bảo toàn mỗi một vị đệ tử Đạo môn, các người đã nguyện ý đi theo ta, tự nhiên sẽ không có kết cục giống như Ngọc Dương Tử, thế nhưng...

Thanh âm Cổ Thần lạnh lẽo, nói tiếp:

- Tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha, nếu như không cho các người một điểm nghiêm phạt, ta thân là linh tụ Đạo môn, thanh uy ở đâu? Tất cả những tu sĩ Đạo môn vừa đi theo Ngọc Dương Tử, bản tọa phán giam cầm các người một năm, diện bích tư quá, hối cải làm người mới, các người có phục tùng nghiêm phạt của bản tọa?

Thời gian một năm đối với tu sĩ Hư Không kỳ mà nói bất quá là đoạn thời gian nháy mắt trong nhân sinh mà thôi, phi thường ngắn ngủi, Cổ Thần phán giam bọn họ một năm đã là nghiêm phạt tương đối nhẹ nhàng rồi.

Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần trong vòng một ngày chỉ có thể sử dụng được một lần, bằng vào tu vi Hư Không sơ kỳ của hẩn hiện tại, trên thực tế thực lực chỉ có thể so sánh với một cường giả cái thể bình thường nhất.

821. Chương 51: Thực Lực Tăng Lên (thượng).

Nếu không thể dùng Phá Thiên Chỉ, thực lực chân chính của Cổ Thần ngay cả cường giả cái thế bình thường nhất cũng hơi kém hơn một bậc.

Lúc này Cổ Thần bắt quá là miệng cộp gan thỏ, chỉ là uy thế kinh khủng miếu sát Ngọc Dương Tử vừa rồi chấn trụ đông đảo cường giả thượng cổ Đạo môn.

Vì vậy Cổ Thần không dám nghiêm phạt quá nặng, khiến bọn họ bị bức phải lên con đường làm phản, tuy rằng Ngọc Dương Tử đã vắng lạc, nhưng đối phương vẫn còn có bốn vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, thực lực vẫn mười phần cường đại như trước.

Thế nhưng lại phải nghiêm phạt những cường giả thượng cổ Đạo môn này. Ngọc Dương Tử muốn cướp đoạt Chiến Thần Lệnh của Cổ Thần, đám người Hư Tương Trần đưa ra ý kiến phản đối, bọn họ ngược lại muốn đi theo Ngọc Dương Tử, có thể thấy được đối với Cổ Thần căn bản không có thân thiện gì đáng nói.

Hiện tại thuận phục bắt quá là sợ hãi thực lực của Cổ Thần, nếu như có một ngày biết Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần chỉ có thể sử dụng một lần trong ngày, đến lúc đó khẳng định sẽ có hành động gây rối loạn, vì vậy Cổ Thần tạm thời giam cầm bọn họ rồi tính tiếp.

Chờ một năm sau, Cổ Thần tin tưởng bằng vào sự phát triển thực lực của hắn, đủ khiến những cường giả thượng cổ Đạo môn bị giam cầm này phải phục tùng, cho dù bọn họ biết Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần chỉ có thể sử dụng được một lần trong ngày cũng không thể nhắc lên sóng gió gì.

Quả nhiên, Cổ Thần tiến hành nghiêm phạt đối với bọn họ, tâm lý bọn họ tự nhiên vô cùng không muốn, thế nhưng nghiêm phạt giam cầm một năm không quá nặng, vì vậy mà phản kháng lại Cổ Thần, bọn họ cảm thấy vô cùng không đáng, hình tượng Cổ Thần vừa mới miếu sát Ngọc Dương Tử vẫn còn đang bao phủ trong lòng mỗi một vị cường giả Đạo môn ở đây, chỉ là một điểm nghiêm phạt như vậy hoàn toàn không đủ kích thích bọn họ liều mạng phản kích.

Một trong hai vị cường giả cái thế Thái Hư Cung đi theo Ngọc Dương Tử vừa rồi — Tùng Dương Tử nói:

- Linh tụ, lúc này ba tộc nhân, vu, yêu vây khốn Hư Thiên Tông, thỉnh cho phép ta được lập công chuộc tội, theo linh tụ bại lui tam tộc, giải cứu nguy cấp Hư Thiên Tông bị vây khốn.

Làm một vị cường giả cái thế, tự nhiên rất không muốn bị giam cầm, Tùng Dương Tử vừa mới mở miệng, ba vị cường giả cái thế còn lại không hẹn mà cùng nói:

- Xin linh tụ cho phép ta được lập công chuộc tội, theo linh tụ bại lui tam tộc, giải cứu nguy cơ Hư Thiên Tông bị vây khốn.

Trong lòng Cổ Thần sao có thể để cho bọn họ có được cơ hội nhìn thấu hư thực của chính mình, phát phát tay, nói:

- Bại lui ba tộc có gì khó khăn, một mình bản tọa là được rồi, không tất yếu cần các ngươi vướng chân vướng tay, thế nào? Giam cầm các ngươi một năm, lẽ nào các ngươi còn ôm oán niệm, không chịu nhận nghiêm phạt của bản tọa?

Nghe Cổ Thần nói muốn một người bại lui ba tộc nhân, vu, yêu, mỗi một vị cường giả Đạo môn đều hít một ngụm khí lạnh, thế nhưng nghĩ tới hình ảnh Cổ Thần vừa mới miếu sát Ngọc Dương Tử vừa rồi, trong mơ hồ chúng cường giả Đạo môn có cảm giác Cổ Thần tựa hồ có thực lực này.

Nghe ngữ khí của Cổ Thần vừa cứng lại, nhất thời trong lòng lay động, vội nói:

- Ta không dám, nguyện phục tùng nghiêm phạt của linh tụ!

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, trên mặt không hề hiển lộ mấy may, nói:

- Hư tổ sư, người dẫn người phong ấn tu vi của bọn họ, đưa bọn họ vào già giam, một năm này không thể thiếu một ngày, cũng không giam nhiều hơn một ngày, ngày này sang năm lại thả bọn họ ra ngoài!

- Rõ, linh tụ!

Tuy Hư Tương Trần là chứng giáo chí tôn Hư Thiên Tông vạn năm trước, là sư tổ của Cổ Thần, thế nhưng lúc này Cổ Thần là linh tụ Đạo môn, địa vị so với hắn rõ ràng cao hơn không ít, đồng thời đối với thực lực của Cổ Thần cảm thấy cực kỳ chấn động, ngữ khí tương đối tôn kích.

Có Hư Tương Trần động thủ, rất nhanh liền phong ấn toàn bộ cường giả Đạo môn Hư Không hậu kỳ và Hư Không Hậu kỳ đỉnh, dẫn đi giam giữ.

Cuối cùng, Hư Tương Trần bước tới trước mặt bốn vị cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ Tàng Dương Tử, bốn người nhìn thoáng qua nhau, khiếp sợ thực lực của Cổ Thần, chung quy không dám phản kháng, bị Hư Tương Trần phong ấn tu vi, sau đó Hư Tương Trần sai người dẫn theo bốn người Tàng Dương Tử theo bước những cường giả Đạo môn khác, toàn bộ đều bị nhốt trong nhà giam.

Không quá lâu sau, mấy người Hư Tương Trần trở về, trong Hư Thiên Điện hiện tại, số lượng cường giả thượng cổ Đạo môn ít hơn phân nửa, chỉ còn lại chừng trên dưới sáu mươi người, những người này đều là cường giả Đạo môn đứng sau Hư Tương Trần vừa rồi, phản đối Ngọc Dương Tử cướp giật Chiến Thần Lệnh của Cổ Thần, Cổ Thần đối với bọn họ tương đối tín nhiệm.

Sau khi đám người Hư Tương Trần trở về Hư Thiên Điện, nói với Cổ Thần:

- Linh tụ, thế lực Thánh đình, Phật môn, vu tộc, yêu tộc thực sự quá mức kiêu ngạo, thực lực linh tụ thông thiên, thỉnh linh tụ lập tức dẫn dắt chúng ta giết ra Hư Thiên Tông, cho bọn chúng đả kích nặng nề nhất, để bọn họ phải trả giá lớn cho hành động vây công Hư Thiên Tông.

Cổ Thần phát phát tay, nói:

- Hư sư tổ, phòng thủ của Thiên Tinh Hóa Hư đại trận rất kiên cố, trong thời gian ngắn cường giả ba tộc mơ tưởng phá trận, việc này không cần sốt ruột, ta còn có một chút chuyện quan trọng cần phải làm, cường giả ba tộc tạm thời để cho bọn chúng kiêu ngạo một chút cũng không vấn đề gì.

Những cường giả Đạo môn đứng trong Hư Thiên Điện vừa nghe, trong lòng kỳ quái, thầm nghĩ:

“Linh tụ có thực lực như vậy, ngay cả Ngọc Dương Tử cũng miểu sát trong nháy mắt, vậy sao không đi ra ngoài giết cường giả ba tộc một phiên giáp cũng không để lại? Lúc này còn có chuyện gì quan trọng hơn so với ba tộc vây công Hư Thiên Tông? Thực sự là kỳ quái!”

Trong lòng Hư Tương Trần cũng có suy nghĩ như vậy, nói ra nghi vấn trong lòng chúng cường giả Đạo môn:

“Linh tụ có chuyện gì? Dĩ nhiên càng quan trọng hơn so với cường giả ba tộc vây công Hư Thiên Tông?”

Cổ Thần thầm nghĩ:

“Nếu ta có thực lực kia còn cần phải nói với người, ta đã sớm giết ra khỏi Hư Thiên Tông, đại khai sát giới, để chúng cường giả ba tộc vây công Hư Thiên Tông phải máu chảy thành sông rồi, chỉ tiếng, Phá Thiên Chỉ quá mức nghịch thiên, thiên đạo không thể dung thứ, một ngày chỉ có thể sử dụng một lần, đồng thời Phá Thiên Chỉ bắn trúng vào thân thể mục tiêu thì mới có thể giết chết, có thể sử dụng tiên bảo vô thượng để ngăn cản, sử dụng một hai lần còn nổi lên tác dụng đánh lén tốt nhất, chờ khi người khác biết ta có một loại thần thông vô thượng như vậy, vừa nhìn thấy ta đã có phòng bị trước, muốn bằng vào Phá Thiên Chỉ một kích giết chết cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, sau này quả thực mười phần khó khăn rồi, Phá Thiên Chỉ chỉ có thể có kỳ hiệu nhất thời, nếu muốn chân chính đại sát bốn phương, cần phải dựa vào thực lực bản thân mới được.”

822. Chương 51: Thực Lực Tăng Lên (hạ).

- Việc này trong lòng ta tự có chủ trương, Hư sư tổ, ta cần chín vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh trợ giúp, người chọn cho ta chín người, cần phải chọn người trung tâm như một, hoàn toàn nghe lệnh ta, việc này rất quan trọng, không được qua loa.

Cổ Thần mỉm cười, cũng không nói phá ra, nói với Hư Tương Trần muốn chín vị chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, những cường giả thượng cổ Đạo môn này Cổ Thần không quen thuộc lắm, tuy rằng vừa

rồi đều đứng sau lưng Hư Tương Trần, nhưng ai trung tâm hơn ai Hư Tương Trần nhất định càng lý giải hơn hẳn nhiều.

Tuy rằng không hiểu vì sao Cổ Thần lại làm như vậy, thế nhưng Cổ Thần trong lòng Hư Tương Trần hiển nhiên rất có uy tín, cũng không hỏi nhiều, rất nhanh đã chọn được chín vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh xác định tin cậy được, để cho Cổ Thần sử dụng.

Cổ Thần để chín vị cường giả Đạo môn Hư Không hậu kỳ đỉnh ở lại.

Những cường giả Đạo môn khác đều tự rời khỏi Hư Thiên Điện, phân phó Hư Tương Trần tự mình trông coi nhà giam, đảm bảo những cường giả Đạo môn bị giam cầm không bị những người khác giải cứu, làm ra chuyện lâm trận phản loạn, đầu hàng thế lực ba tộc vậy công Hư Thiên Tông, tiết lộ phương pháp phá trận Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Lưu lại chín vị cường giả Đạo môn Hư Không hậu kỳ đỉnh không có ý gì khác, Cổ Thần tự nhiên là dạy cho chín người cầm trận truyền thừa cổ vu tộc Cửu Sát Đô Thiên đại trận, như vậy Cổ Thần có thể mượn lực lượng Cửu Sát Đô Thiên đại trận để tu vi tăng lên, thực lực bạo tăng mới có thể có thực lực chống lại chúng cường giả cái thế tầng thứ nhất.

Theo đó, chín vị cường giả học tập Cửu Sát Đô Thiên đại trận khẳng định sẽ biết được thực lực thực tế của Cổ Thần, vì vậy Cổ Thần mới muốn Hư Tương Trần chọn ra chín vị tu sĩ Đạo môn tuyệt đối đáng tin cậy.

Nếu như là cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ thi triển Cửu Sát Đô Thiên đại trận, khẳng định khiến thực lực của Cổ Thần tăng trưởng càng nhiều hơn, thế nhưng với ti vi của Cổ Thần hiện tại, có thể vững vàng không chế được chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, nhưng chưa đủ sức khống chế được cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ.

Vì vậy phải chủ động nắm giữ tất cả trong tay chính mình, Cổ Thần sẽ không mạo hiểm, chín vị chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong bày ra Cửu Sát Đô Thiên đại trận cũng đủ khiến thực lực của Cổ Thần đạt tới trình độ thỏa mãn rồi.

Cổ Thần để chín vị cường giả Đạo môn Hư Không hậu kỳ đỉnh phong hạ lời thề tuyệt đối không tiết lộ bất cứ tin tức gì có liên quan tới Cửu Sát Đô Thiên đại trận, lưu lại một đạo tiên lực thuần dương bên trong cơ thể bọn họ, có thể nháy mắt không chế sinh tử của bọn họ, lúc này mới bắt đầu truyền thụ Cửu Sát Đô Thiên đại trận.

Học tập Cửu Sát Đô Thiên đại trận không quá khó khăn, chỉ sau một thời gian ngắn chín vị cường giả Đạo môn đã học xong, Cổ Thần để bọn họ bày Cửu Sát Đô Thiên đại trận, thực nghiệm một chút, Cổ Thần sau khi có đô thiên cửu sát phụ thể, tu vi duy trì liên tục tăng lên ba cấp độ nhỏ, từ Hư Không sơ kỳ tăng vọt lên Hư Không hậu kỳ đỉnh phong.

Xem ra Hư Không hậu kỳ đỉnh phong đến Hợp Đạo kỳ là một lần ranh phi thường xa xôi, cho dù chín vị cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh thi triển Cửu Sát Đô thiên cũng không thể khiến tu vi của Cổ Thần tạm thời đột phá tiến vào Hợp Đạo sơ kỳ.

Đương nhiên đây cũng là nguyên nhân vì tu vi của Cổ Thần quá thấp, chỉ có Hư Không sơ kỳ, nếu như có tu vi Hư Không trung kỳ, có thể tăng lên tới Hợp Đạo sơ kỳ cũng nói không chừng.

Cổ Thần không lập tức dẫn đầu chúng cường giả Đạo môn giết ra Hư Thiên Tông, Phá Thiên Chỉ phải đợi một ngày một đêm sau mới có thể tiếp tục thi triển một lần nữa, chờ thêm một ngày, Phá Thiên Chỉ tới thời điểm có thể sử dụng thêm lần nữa lại giết ra Hư Thiên Tông khôn muộn, trước dùng Phá Thiên Chỉ miểu sát một vị cường giả cái thế, tuyệt đối sẽ phá hủy lòng tin của chúng cường giả ba tộc trong nháy mắt, khiến sĩ khí của bọn họ tiêu tán, lòng sinh sợ hãi, Cổ Thần mới có thể dẫn đầu thế lực Đạo môn tương đối “nhỏ yếu” chiến thắng cường giả ba tộc.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong thế lực Thánh đình lại xuất hiện một vị cường giả cái thế, chính là Thánh hoàng Cơ Nghiêu, hắn bị thương không nặng lắm, thời gian đã qua nửa tháng, thương thế của hắn đã hoàn toàn phục nguyên, lúc này đây hắn mang theo cả thân ngoại hóa phân thân Cổ Thương Khung cùng đi.

Cường giả Đạo môn trong Hư Thiên Tông không hề có bất cứ hành động đánh trả nào, điều này khiến thế lực ba tộc nhân, vu, yêu có thể hoàn toàn buông tay tấn công mãnh liệt, phát động công kích mạnh nhất

đối với Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Từ khi công kích bắt đầu đã vô cùng kịch liệt, thế tiến công sắc bén chưa từng xuất hiện nửa phần yếu bớt, điều này khiến bốn vị cường giả cái thể tầng thứ nhất như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Thiên Mục đại vu, Thánh Ứng đại vương đều vô cùng vui vẻ trong lòng.

Công kích càng thêm mãnh liệt, thời gian phá vỡ Thiên Tinh Hóa Hư đại trận càng thêm ngắn ngủi, vì tránh đêm dài lắm mộng, trong lòng bọn họ tự nhiên là càng nhanh phá trận, càng nhanh đánh chết Cổ Thần, càng nhanh đoạt được Chiến Thần Lệnh vào tay càng tốt.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu đến khiến Cơ Lăng Hư càng vui mừng hơn nhiều.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa mới bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, thực lực trong số các cường giả cái thể đã là tồn tại lớp giữa, trong Thánh đình chỉ thua hai người Cơ Lăng Hư và Cơ Viêm Hư, hôm nay thương thế phục nguyên, bản thân có sức chiến đấu vô cùng cường đại.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu bước tới bên ngoài Hư Thiên Tông, khu vực thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh, trực tiếp dừng trước mặt Cơ Lăng Hư, nói:

- Lăng Hư thánh tổ, ta có một kế, có thể khiến Cổ Thần chủ động từ trong Hư Thiên Tông ra ngoài.

Cơ Lăng Hư nghe vậy vô cùng vui vẻ, Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa ra ngoài đã mang tới cho hắn tin tức tuyệt vời, nhất thời dừng công kích lại, nói:

- Là kế gì?

Thánh hoàng Cơ Nghiêu chỉ vào thân ngoại phân thân ngay bên cạnh, nói:

- Cụ thân ngoại phân thân này của ta chính là phụ thân của Cổ Thần, tên là Cổ Thương Khung, Cổ Thần là người rất niệm tình nghĩa, mà coi trọng nhất chính là phụ thân hắn, càng nguyện ý vì hắn làm ra tất cả mọi chuyện, trước kia Cổ Thần bởi vì Cổ Thương Khung mà giận dữ giết chóc mấy vạn tu sĩ Tàng gia, máu chảy thành sông, tuy rằng Cổ Thương Khung có huyết mạch cổ thần, tư chất tuyệt cao, là tài liệu tốt nhất để luyện thành thân ngoại phân thân, thế nhưng hôm nay cho dù ta bỏ qua thân ngoại phân thân này cũng muốn bức Cổ Thần ra khỏi Hư Thiên Tông, bầm thây hắn vạn đoạn.

Bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, trở thành một cường giả cái thể, Thánh hoàng Cơ Nghiêu vẫn liên tục ăn thiệt thòi dưới tay Cổ Thần, bị Cổ Thần sử dụng Chiến Thần Lệnh đánh lên kích thương, đối với Cổ Thần đã thù hận với cực điểm, tuy rằng đối với cụ thân ngoại phân thân Cổ Thương Khung này phi thường thỏa mãn, thế nhưng để đánh chết Cổ Thần, Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã nguyện ý bỏ qua cụ thân ngoại phân thân Cổ Thương Khung này rồi.

823. Chương 52: Miếu Sát Thánh Hoàng (thượng).

Thánh hoàng Cơ Nghiêu muốn dẫn Cổ Thần ra ngoài khẳng định là cầm sinh tử của Cổ Thương Khung để uy hiếp, nhưng nếu như hắn khống chế Cổ Thương Khung, vậy Cổ Thương Khung chỉ là một cụ thân ngoại phân thân của Thánh hoàng, chỉ có tướng mạo Cổ Thương Khung mà thôi, lúc này thương tổn tới Cổ Thương Khung, Thánh hoàng Cơ Nghiêu không khác gì tự tổn thương chính mình, Cổ Thần tự nhiên không thể vì chuyện Thánh hoàng Cơ Nghiêu tự tổn thương mình mà ra ngoài.

Vì vậy Thánh hoàng chỉ có thể thu hồi nguyên thần khống chế Cổ Thương Khung, để Cổ Thương Khung khôi phục lại bản tính, chỉ khi Cổ Thương Khung chân thực tồn tại thì mới có thể khiến Cổ Thần không để ý tới an nguy của bản thân, rời khỏi Hư Thiên Tông.

Đồng thời, cơ hội luyện thân ngoại phân thân chỉ có một lần, Thánh hoàng Cơ Nghiêu bỏ qua Cổ Thương Khung sẽ không còn cơ hội thứ hai nào khác, lại luyện hóa Cổ Thương Khung thành thân ngoại phân thân.

Cơ Lăng Hư gật đầu, nói:

- Kế này rất hay, Cơ Nghiêu, tư chất tu luyện của Cổ Thần so với Cổ Thương Khung càng tốt hơn, tiềm lực cũng cao, dù được Cổ Thần, ta sẽ bắt giữ hắn lại, ta chỉ lấy Chiến Thần Lệnh, thân thể của Cổ Thần thì để lại cho người luyện thành thân ngoại phân thân.

Trong lòng Thánh hoàng Cơ Nghiêu mơ hồ đau đớn, Chiến Thần Lệnh vô luận như thế nào cũng không có phần của hắn, chỉ đành nhịn cơn đau đớn trong lòng, nói:

- Đa tạ Lăng Hư thánh tổ.

Nói xong, thân thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa chuyển, quay về phía Cổ Thương Khung, trong hai mắt đột nhiên bắt ra hai đạo quang mang quỷ dị, ánh mắt Cổ Thương Khung ngẩn ra, một đạo nguyên thần lực từ khắp toàn thân hắn dần dần hội tụ vào mi tâm, cuối cùng hình thành một hình bóng của Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Hình bóng ki đứng trong mi tâm của Cổ Thương Khung, sau đó vọt ra, trong sát na trở về thân thể của Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Ánh mắt quỷ dị của Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã biến mất, cùng lúc đó, trong đôi mắt vốn vô thần của Cổ Thương Khung đột nhiên sáng ngời.

Cổ Thương Khung tựa hồ rất không ngờ ý thức của chính mình còn có thể trở về thân thể một lần nữa, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, thế nhưng nhìn Thánh hoàng Cơ Nghiêu trước mắt, trong sát na liền biến thành phần nộ vô cùng vô tận, lớn tiếng mắng:

- Tên cầu hoàng người, người dám hủy diệt thành Nhạc Thủy ta, diệt Cổ gia ta, người sẽ không chết tử để được, ta nguyện rửa người, cầu hoàng, người rất nhanh phải chết.

Cổ Thương Khung một mặt mắng to, một mặt giãy dụa thân thể, thế nhưng hắn bị một cỗ lực lượng cường đại phong ấn, khiến hắn không thể nhúc nhích mảy may.

Bị Cổ Thương Khung mắng to, biểu tình Thánh hoàng Cơ Nghiêu không động mảy may, cười lạnh một tiếng, nói:

- Cổ Thương Khung, rất nhanh muốn chết không phải là ta, mà là nhi tử tiện loại Cổ Thần của người, hắn trốn trong Hư Thiên Tông làm rùa đen rút đầu, ta tin tưởng nhất định sẽ vì người mà chạy ra tìm cái chết, ha ha ha ha...

Đang khi nói chuyện, Thánh hoàng Cơ Nghiêu trối buộc thân thể Cổ Thương Khung, phi độn tới phía trước Thiên Tinh Hóa Hư đại trận chừng hai nghìn trượng, ngừng lại, hàm răng mở ra, một đạo sóng âm từ trong miệng hắn lan truyền, thi triển hư không truyền âm.

Hầu như trong nháy mắt, trong tai Cổ Thần vang lên thanh âm của Thánh hoàng Cơ Nghiêu:

- Cổ Thần, người dùng thần thức điều tra, nhìn xem bản hoàng dẫn ai tới? Muốn mạng sống của phụ thân người, nhanh nhanh ra ngoài nhận chết, bằng không... Hôm nay ta sẽ cắt đứt tay chân của phụ thân người, từng cái từng cái một, lại rút từng khối từng khối xương ra, rút từng cái từng cái gân mạch, mỗi một cái bị rút ra bản hoàng sẽ khiến hắn phải chịu thống khổ đau đớn nhất thế gian, sẽ làm người nghe được tiếng tru thê lương thảm thiết nhất của hắn, Cổ Thần, nhanh nhanh ra chịu chết!

- Phụ thân...

Ánh mắt Cổ Thần chợt lóe, lực lượng cảm ứng cường đại của thân thể nhất thời thu lại toàn bộ hình ảnh Thánh hoàng Cơ Nghiêu dẫn theo Cổ Thương Khung ngay bên ngoài Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Một cỗ sát khí cường liệt bạo phát!

- Vèo!

Ánh mắt Cổ Thần chợt lóe, tựa hồ ngưng tụ thành lưỡi đao, xuyên toa qua hư không, tập trung lên người Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Trong sát na, Thánh hoàng Cơ Nghiêu cảm giác được có một đạo ánh mắt sắc bén không gì sánh được nhìn thẳng chính mình, hắn biết, đó chính là ánh mắt của Cổ Thần.

Các cường giả khác thuộc thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh vẫn công kích Thiên Tinh Hóa Hư đại trận mãnh liệt như trước, chỉ là cách Thánh hoàng Cơ Nghiêu có một khoảng cách nhất định, duy nhất Cơ Lăng Hư đứng ngay bên sườn Thánh hoàng Cơ Nghiêu chừng hơn nghìn trượng, hai tay chấp sau lưng, lặng lẽ quan sát.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu phát sinh hư không truyền âm, chỉ có một mình Cổ Thần nghe thấy, hẳn muốn dẫn dụ Cổ Thần ra ngoài, tự nhiên không muốn để hai tộc vu, yêu biết được, để Thánh đình đoạt trước một bước, chiếm Chiến Thần Lệnh vào tay.

Vì vậy Cơ Lăng Hư vẫn để các cường giả khác tấn công như bình thường.

- Thế nào? Cổ Thần? Bản hoàng cũng không có bao nhiêu tính nhẫn nại!

Khóe miệng Thánh hoàng Cơ Nghiêu chớp động, lại một đạo hư không truyền âm truyền đi, vang lên bên tai Cổ Thần.

Đồng thời, Thánh hoàng Cơ Nghiêu điểm ra một ngón tay, một đạo quang mang huyền mạch nổ mạnh bắn đi, nhất thời từ trước ngực xuyên qua thân thể Cổ Thương Khung.

- A...

Tiếng tức giận mắng mỏ của Cổ Thương Khung dừng lại, chỉ phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- Cơ Nghiêu! Người dừng tay cho lão tử!

Một tiếng bạo tạc từ phía trước vang lên, thân ảnh Cổ Thần trong nháy mắt xuất hiện phía trước Thánh hoàng Cơ Nghiêu mấy nghìn trượng, vừa vặn ở trong vòng ngoài cùng cương trảo phóng ngự của Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

P phía sau Cổ Thần xuất hiện gần sáu mươi vị cường giả Đạo môn, ngoại trừ Hư Tương Trần tiếp tục trấn thủ tại nhà giam, phòng ngừa phát sinh biến hóa, tất cả các cường giả Đạo môn đều theo Cổ Thần xuất hiện.

Nhìn thấy thân ảnh của Cổ Thần, trên mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu và Cơ Lăng Hư đều lộ ra một nụ cười ẩn ẩn như có như không.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu bật cười ha ha nói:

- Thế nào? Cổ Thần, phụ thân người còn chưa chết, có phải người rất ngoài ý muốn? Hôm nay bản hoàng cho đôi phụ tử tiện loại các người đoàn tụ, người còn không mau đi ra cảm tạ bản hoàng?

Cổ Thương Khung nghe được Thánh hoàng Cơ Nghiêu nói Cổ Thần đã đến, nhất thời nhin cơn đau đớn kịch liệt, hô to nói:

- Thần nhi, đừng để ý tới ta, bảo vệ chính mình, chờ tu vi của người sau này tới rồi, lại tru sát tên cẩu hoàng này báo thù cho...

Ánh mắt Thánh hoàng Cơ Nghiêu lạnh lùng, quát lạnh:

- Tiện loại, cho người lắm mồm!

Đang khi nói chuyện, Thánh hoàng Cơ Nghiêu một lần nữa nhấc tay, chuẩn bị bắn ra đạo chỉ cương thứ hai đối với Cổ Thương Khung.

- Cơ nghiêu! Không phải người muốn lão tử đi ra sao?

Cổ Thần hét lớn một tiếng, nhất thời khiến Thánh hoàng Cơ Nghiêu dừng động thủ, Cổ Thần quát lớn:

- Người đã muốn chết nhanh như vậy, ta sẽ tới thu thập mạng chó của người.

Một bước! Một bước! Lại một bước!

Cổ Thần đi về phía trước, trong lòng tính toán thời điểm, khoảng cách tinh tế tới cực điểm.

824. Chương 52: Miếu Sát Thánh Hoàng (hạ).

“Tiếp qua hai mươi mốt lần hô hấp, mười chín lần hô hấp... Thời gian một ngày tròn trôi qua, Phá Thiên Chỉ đã có thể sử dụng một lần nữa, nhất định phải một kích giết chết, bằng không có Cơ Lăng Hư một bên nhìn chăm chăm, cơ hội cứu phụ thân ra ngoài chỉ có một lần duy nhất, bỏ qua sẽ vĩnh viễn không còn!”

Mười hai... Mười một... Mười...

Khi trong lòng Cổ Thần đã đếm tới mười lần hô hấp, hần bước một chân ra khỏi cương trảo phòng ngự của Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, thân thể hoàn toàn bại lộ trong phạm vi có khả năng công kích của đối phương.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu vui vẻ, lớn tiếng kêu lên:

- Nhanh một chút, nhanh nhanh qua đây, bằng không ta hủy bộ xương già của phụ thân tiện loại người!

Còn có năm lần hô hấp!

Cổ Thần chỉ một ngón tay về phía trước, gần giọng quát lên:

- Người...

Cũng giống như Ngọc Dương Tử, theo thủ thế của Thánh hoàng Cơ Nghiêu khẽ động, thúc đẩy Hoàng Thiên Tỳ trong mi tâm, theo bản năng làm tốt công tác chuẩn bị, thế nhưng Cổ Thần vẫn lẳng lặng chỉ một ngón tay như vậy, không hề phát sinh ra bất cứ công kích nào khác.

Lấy tu vi của Cổ Thần, chỉ có dựa vào Chiến Thần Lệnh mới tổn thương được hần, trong lòng Thánh hoàng Cơ Nghiêu nhất thời thả lỏng cảnh giác, hướng hồ còn có Cơ Lăng Hư một bên, Hoàng Thiên Tỳ trong mi tâm Thánh hoàng Cơ Nghiêu chậm rãi yên lặng.

- Ta tới!

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, trong nháy mắt thuần di về phía trước nghìn trượng.

Một cỗ lực lượng cường đại trong nháy mắt trói buộc toàn bộ hư không, Cơ Lăng Hư cười to một tiếng, sử dụng pháp tắc không gian trói buộc hư không, bàn tay nhấc lên, hóa thành một đại thủ che trời che đất, chộp thẳng trên đầu Cổ Thần.

- Chết...

Cổ Thần không chút biểu tình, không hề sợ hãi, nhẹ giọng quát lên, đầu ngón tay bùng phát quang mang chói mắt, trói buộc không gian của Cơ Lăng Hư trong sát na bị hủy diệt hoàn toàn, một đạo chỉ cương đẹp mắt đột nhiên xuất hiện ngay trước ngực Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Chớp lóe, chỉ cương xuyên thấu qua lồng ngực Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết nhất thời vang vọng khắp thiên địa, Thánh hoàng Cơ Nghiêu, một đời cường giả cái thế bị Phá Thiên Chỉ miếu sát trong nháy mắt.

Thân thể cứng đờ, trong ánh mắt của Thánh hoàng Cơ Nghiêu vẫn còn bảo trì vẻ chấn động không gì sánh được, vẻ kinh khủng nồng đậm!

Thánh hoàng Cơ Nghiêu lợi dụng sinh tử của Cổ Thương Khung uy hiếp Cổ Thần rời khỏi Hư Thiên Tông, bước ra khỏi Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Sau đó Cơ Lăng Hư sử dụng pháp tắc không gian trói buộc hư không, khiến Cổ Thần không thể chạy trốn. Để ăn chắc, khi Cổ Thần mới rời khỏi Thiên Tinh Hóa Hư đại trận vài chục trượng, Cơ Lăng Hư cũng không lập tức hạ thủ, sợ Cổ Thần có pháp bảo lợi hại nào đó, có thể phá vỡ được trói buộc không gian xung quanh, nhanh chóng chạy vào vòng bảo hộ Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Vì vậy, Cơ Lăng Hư kiên nhẫn chờ đợi Cổ Thần rời khỏi Thiên Tinh Hóa Hư đại trận nghìn trượng mới đột nhiên xuất thủ, trong sát na trói buộc hư không, muốn nhất cử bắt giữ Cổ Thần.

Khoảng cách nghìn trượng, cho dù Cổ Thần có pháp bảo phá vỡ trời buộc không gian đi nữa, Cơ Lăng Hư cũng có tự tin đủ thời gian trước khi Cổ Thần kịp chạy vào trong Thiên Tinh Hóa Hư đại trận bắt được hắn.

Tất nhiên, Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hư Không sơ kỳ, tuy rằng thực lực nghịch thiên, thế nhưng so với cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ vẫn không đáng nhắc tới, mà Cơ Lăng Hư lại là một trong sáu vị cường giả cái thể mạnh nhất toàn bộ cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ thoát khỏi ra ngoài.

Thực lực của hai người khác nhau như trời và đất.

Thế nhưng Cơ Lăng Hư nghìn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện Cổ Thần cư nhiên tu luyện một loại thần thông vô thượng nghịch thiên không gì sánh được như Phá Thiên Chỉ.

Phá Thiên Chỉ là do Côn Ngô Tiên Đế truyền lại, đồng thời tại thời đại thái cổ, khi Côn Ngô Tiên Đế thống nhất vũ trụ nội ngoại cũng chưa có Phá Thiên Chỉ, tới lúc hắn bị Hồng và Thiên đế đánh lén, trốn trong Côn Ngô Giới vô số năm mới nghiên cứu sáng tạo ra loại thần thông nghịch thiên này.

Vì vậy Phá Thiên Chỉ chưa bao giờ xuất hiện qua trên lịch sử tiên giới Cổ Hoang, đừng nói là tại thời đại này, coi như là chư tử thượng cổ, đại năng thái cổ cũng không hề biết được.

Con bài chưa lật Phá Thiên Chỉ được ẩn dấu sâu nhất, tất cả những người từng kiến thức qua uy lực của Phá Thiên Chỉ đều đã mất mạng hoàn toàn, Cơ Lăng Hư làm sao có thể biết được.

Trước khi Cơ Lăng Hư xuất thủ, hắn cùng với Thánh hoàng Cơ Nghiêu vốn tưởng rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, bắt giữa Cổ Thần chỉ trong thời gian nháy mắt, nhưng lại bị một chỉ của Cổ Thần hoàn toàn lật ngược, không chỉ phá vỡ trời buộc không gian của Cơ Lăng Hư, đồng thời còn miểu sát Thánh hoàng Cơ Nghiêu trong nháy mắt.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, thương thể của hắn vừa mới phục nguyên, hăng hái tràn đầy chạy tới bên ngoài Hư Thiên Tông, lợi dụng Cổ Thương Khung bức Cổ Thần ra khỏi Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, kết quả ngược lại đưa chính mình vào đường chết.

Ngay cả phản ứng cũng không kịp, nháy mắt đã bị Cổ Thần sử dụng Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng hoàn toàn miểu sát, chỉ còn lưu lại ánh mắt chấn động và khiếp sợ đến cùng cực.

Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa chết, phong ấn trời buộc Cổ Thương Khung trong nháy mắt biến mất không còn tung tích, lập tức khôi phục tự do.

Cùng thời khắc này, trong lòng Cơ Lăng Hư cũng chấn động mãnh liệt, ánh mắt lộ ra một phần kinh khủng, một chỉ vừa rồi của Cổ Thần đã miểu sát Thánh hoàng Cơ Nghiêu trong nháy mắt, lực lượng ẩn chứa khiến Cơ Lăng Hư cảm thấy sợ hãi thật sâu.

Cơ Lăng Hư tại thời đại thượng cổ kiến thức qua không ít chư tử đại tiên hợp đạo thành công, thế nhưng cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không hề khiến Cơ Lăng Hư cảm giác được sự cường đại, mệnh mông, cao thâm không thể đo lường như một chỉ Cổ Thần vừa điểm ra.

Cho dù là Thánh hoàng Cơ Kiên Vũ, tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đỉnh phong, tu sĩ mạnh nhất Cơ Lăng Hư từng chứng kiến tại vạn năm trước cũng không thể phát ra một kích kinh thiên động địa như vậy.

Trong nháy mắt sau khi Thánh hoàng Cơ Nghiêu bị giết chết, trong lòng Cơ Lăng Hư sản sinh cảm giác đầu tiên không phải phẫn nộ, mà là sợ hãi!

Thế nhưng, trời buộc không gian của Cơ Lăng Hư đã bị phá giải, bàn tay che trời che đất vừa mới phát ra vẫn còn tồn tại như trước, lúc này đã tới đỉnh đầu Cổ Thần, sát na sẽ mạnh mẽ chụp xuống, muốn thu hồi cũng không kịp.

Tu vi của Cổ Thần lập tức bạo phát mãnh liệt, trong sát na từ Hư Không sơ kỳ tăng lên tới Hư Không hậu kỳ đỉnh, lực lượng cường đại hình thành một tầng khí trường khổng lồ, phương viên nghìn trượng tựa hồ thổi lên một đoàn gió lốc, khiến hư không cũng bị vạn vạ.

Trong khí trường bên cạnh Cổ Thần ẩn chứa lực lượng giống như sóng biển cuộn trào, tạo cảm giác uy áp rộng lớn mệnh mông, vô thượng...

Đối với bàn tay che trời che đất của Cơ Lăng Hư chụp vào đầu, Cổ Thần không chút nào biến động, tay phải vừa lộn, trong nháy mắt đánh ra một chưởng lên trời.

825. Chương 53: Bại Cơ Lăng Hư.

Một đạo chưởng ẩn màu xanh trong nháy mắt từ lòng bàn tay bắn ra ngoài, trong sát na hóa thành một chưởng cương lớn mấy nghìn trượng, chính là một trong Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn, Bản Nguyên Mộc Ấn.

Bản Nguyên Mộc Ấn của Cổ Thần chuẩn xác không gì sánh được cùng với bàn tay che trời của Cơ Lăng Hư va chạm một chỗ với nhau.

Ầm...

Một đạo thanh âm thật lớn đột nhiên tràn ngập toàn bộ hư không.

Thanh âm này giống như từ xa vờ truyền đến, lại giống như ngay bên tai vang lên, giống như một tiếng trầm muộn, lại giống như một tiếng bạo lôi vang vọng.

Tất cả hư không phương viên vạn trượng trong sát na vạn vẹo sụp đổ, hóa thành một đoàn hư không đen kịt, vô số không gian tầng tầng vạn vẹo, hai đạo chưởng cương song song tiêu tán, bàn tay khổng lồ che trời che đất hóa thành cương khí tiên lực nổ bắn mạnh bốn phía.

Bản Nguyên Mộc Ấn hóa thành vô số bản nguyên chi mộc, đều hạ xuống bị Cổ Thần thu hồi vào cơ thể.

Tất cả cường giả Thánh đình, Phật môn phương viên vạn trượng đều bị sóng địa chấn từ một chưởng va chạm của hai người bắn trúng, mấy tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, siêu cấp cường giả Hư Không kỳ đều nổ tan tành, trực tiếp thần hình tiêu diệt.

Chỉ cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cũng phun máu tươi trong miệng, sắc mặt tái nhợt, trong sát na bản thân đã bị trọng thương.

Chỉ có cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ mới có thể từ dư ba một lần va chạm hủy diệt diệt địa của hai người còn may mắn tồn tại, nhưng bị lực lượng thật lớn đẩy văng đi vạn trượng.

Thân ảnh của Cổ Thần vẫn đứng nguyên một chỗ không động, đồng thời, chưởng trái còn nắm thành trảo bắt về phía Cổ Thương Khung, hình thành một vòng tiên lực cương trảo thật lớn bao phủ Cổ Thương Khung bên trong, để hẳn tránh bị sóng xung kích hai người tạo ra gây thương tổn.

Bịch bịch bịch bịch...

Liên tiếp vang lên mấy bước chân, trong hư không xuất hiện hơn mười chưởng ấn bị nghiền nát thật lớn, Cơ Lăng Hư liên tục lui lại phía sau, đủ vượt qua khoảng cách gần nghìn trượng.

Lúc này trong mắt Cơ Lăng Hư hoảng hốt, vừa mới không chế được thân thể không lui về sau, thân ảnh chợt lóe, trong sát na phi độ mấy nghìn trượng, chạy trốn cực nhanh.

Thực lực của Cổ Thần cư nhiên kinh khủng tới như vậy, điều này khiến Cơ Lăng Hư sợ hãi không ngớt, nào còn dám tái chiến, nhất thời bỏ chạy cực nhanh, đồng thời hét lớn:

- Nhanh rút lui!

Trên thực tế, Cổ Thần mượn Cửu Sát Đô Thiên đại trận để tu vi tăng lên đến Hư Không hậu kỳ đỉnh, thực lực vượt qua đại bộ phận cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, thể nhưng so với cường giả cái thể tầng thứ nhất giống như Cơ Lăng Hư trên thực tế không hề vượt qua được.

Lúc đầu Cơ Lăng Hư đối với Cổ Thần rất coi thường, bắt ra một bàn tay che trời vẫn chưa sử dụng hết mười phần lực lượng, sau đó hình ảnh Thánh hoàng Cơ Nghiêu bị Cổ Thần miểu sát trong nháy mắt khiến trong lòng Cơ Lăng Hư kinh hãi thật sâu, sinh lòng rút lui, vì vậy mới bị một kích của Cổ Thần phản chấn bật lui gần nghìn trượng.

Trong lòng Cơ Lăng Hư đã sinh ý rút lui, lúc này vô cùng e ngại Cổ Thần tiếp tục sử dụng một đạo chỉ cương hủy thiên diệt địa vừa mới giết chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu vừa rồi, bị Cổ Thần đẩy lui đi nghìn trượng, nào còn dám dừng lại lâu hơn, tự nhiên là nhanh chóng bỏ trốn mất dạng rồi.

Động tĩnh kinh thiên động địa vừa rồi sớm đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả cường giả thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh, thấy Cơ Lăng Hư bại một chiêu dưới tay Cổ Thần, trong lòng kinh hồn táng đảm, nghe được Cơ Lăng Hư hét to “nhanh rút lui”, nhất thời dừng công kích đối với Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, tất cả đều cuống cuồng xoay người bỏ chạy.

Thậm chí ngay cả cường giả mạnh nhất Phật môn và Kim Lăng tôn giả cũng không ngoại lệ, cho dù Thánh hoàng Cơ Nghiêu cũng bị miểu sát, Cơ Lăng Hư một chiêu bại trận, thực lực của hắn so với Cơ Lăng Hư chỉ sần sần như nhau, tuy rằng hắn có kinh hãi, cũng có nghi hoặc vì sao thực lực của Cổ Thần lại tăng trưởng nhanh tới mức như vậy, nhưng nào dám chống đối Cổ Thần, tự nhiên là có bao xa chạy bấy nhiêu xa.

Cổ Thần một chiêu đánh bại Cơ Lăng Hư, lập tức đánh tan chiến ý của các cường giả Thánh đình, Phật môn, khiến bọn họ bỏ chạy trời chết.

- Trốn chỗ nào?

Cổ Thần chợt quát một tiếng:

- Đệ tử Đạo môn nghe lệnh, giết cho ta, một người cũng không lưu lại!

Theo tiếng ra lệnh của Cổ Thần, chúng cường giả trong vòng Thiên Tinh Hóa Hư đại trận nhất thời xung quanh xông ra ngoài chém giết.

Cổ Thương Khung đã không còn nguy hiểm, lúc này đại chiến đang tiến hành, Cổ Thần không rảnh vui vẻ vì phụ tử gặp lại, lớn tiếng nói:

- Phụ thân chờ, Thần nhi giết địch xong sẽ nói chuyện với người!

Đang khi nói chuyện, thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, liền phi độn về phía trước mấy nghìn trượng, chín vị cường giả Đạo môn tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh theo đi theo ngay phía sau hắn mấy nghìn trượng cũng phi độn đến, cấu thành Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, giúp Cổ Thần lúc nào cũng có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể.

Thân thể Cổ Thần biến đổi, trong sát na biến thành bộ dáng ba đầu sáu tay, sáu đạo quang mang ba xanh ba đen chợt lóe, trong sáu bàn tay xuất hiện sáu thanh tiên phủ thật lớn.

Sáu tay khẽ động, sáu thanh tiên phủ chém xuống, trong nháy mắt Cổ Thần liền chém ra sáu đạo Trảm Sát Chi Phủ.

Phủ cương trong nháy mắt chém ra mấy nghìn trượng, liên tiếp vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, sáu vị tu sĩ tu vi Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh chạy chậm nhất lập tức bị Cổ Thần chém thành hư vô, thần hình câu diệt.

Tốc độ phi độn của Cổ Thần cực nhanh, chợt lóe một lần nữa lại đuổi theo một gã cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ còn chưa chạy được bao xa, sáu thanh tiên phủ cùng chém xuống, sáu đạo phủ cương ba xanh ba đen đồng thời nổ mạnh, chém thẳng xuống đầu vị cường giả cái thể này.

Sáu đạo phủ cương lớn tới mấy nghìn trượng, theo sáu góc độ khác nhau hướng về phía vị cường giả cái thể kia chém ra, vị cường giả cái thể này không phải hòa thượng, cũng không biết là người Thánh đình hay chư tử thế gia, hoặc là người Ma môn, lúc này trong mắt hoảng hốt, sáu đạo phủ cương của Cổ Thần đã triệt để phong kín lối đi của hắn, khiến hắn không chỗ chạy trốn, chỉ có thể mạnh mẽ ngăn cản sáu phủ của Cổ Thần trảm kích.

Ầm ầm...

Hai tiếng nổ vang, chỉ hai đạo phủ cương chém xuống đã khiến một kiên tiên bảo phòng ngự vô thượng bình thường của vị cường giả cái thể này phóng ra bị chém văng đi mấy vạn trượng.

Ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương thấm thiết vang vọng, sáu đạo phủ cương còn lại chém xuống, nhất thời khiến vị cường giả cái thể này bị chém thành mấy đoạn, trên người xuất hiện mấy đạo vết thương, vô số tinh nguyên tiên lực không ngừng xói mòn, nguyên thần lớn tiếng thê lương tru gào, lập tức từ trong mi tâm vị cường giả cái thể này chạy trốn ra.

Trong sát na, vị cường giả cái thể này, thân thể hủy diệt, nguyên thần trọng thương.

Cổ Thần liên tục chém xuống sáu đạo phủ cương, vị cường giả cái thể này hoàn toàn không chống đỡ được, nguyên thần bị chém thành hư vô trong nháy mắt.

826. Chương 54: Yêu Tộc Tan Tác (thượng).

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, lại giết về một phía khác, sáu tay hắc huy vũ, sở hướng vô địch, sáu đạo phủ cương tung thiên hoành địa, chỗ phủ cương hiện lên đó là chỗ cường giả thể lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh vẫn lạc, tiếng kêu thê lương thấm thiết liên miên không ngừng nghỉ.

Cổ Thần dẫn theo gần sáu mươi vị cường giả Đạo môn, giết về phía địch gần trăm vị cường giả thể lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh, quân lính tan rã, chạy trốn như chó nhà có tang.

Binh bại như sơn đảo, cuộc chiến đấu duy trì liên tục không quá lâu, cường giả thể lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh đã bỏ chạy thật xa, thế nhưng trên mặt đất vẫn lưu lại trên trăm cụ thi thể cường giả nhân tộc.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, cường giả thể lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh chỉ ít có một phần năm bị Cổ Thần suất lĩnh cường giả Đạo môn chém chết, trong đó có ít nhất một phần ba đều vẫn lạc trong tay cổ Thần.

Cổ Thần hóa thân ba đầu sáu tay, cầm theo sáu thanh đại tiên phủ, nơi nào đi qua, máu thịt tung bay, người ngăn lại phải chết, không kể nào địch nổi, là một tôn Chiến thần bất bại danh đứng với thực.

Trong những cường giả vẫn lạc bên phía thể lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh, cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ chiếm nhiều nhất, chỉ cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh cũng không thiếu, đồng thời ngay cả cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ cũng vẫn lạc ba người.

Ba người trong số đó có hai người bị Cổ Thần chém chết, một là Thánh hoàng Cơ Nghiêu, một người được cường giả Đạo môn phân biệt, là cường giả thượng cổ của Cực Băng Tông Ma môn, còn có một người thì bị mấy cường giả Đạo môn liên thủ vây công mà chết.

Cổ Thần cũng không dẫn theo chúng cường giả Đạo môn tiến hành đuổi giết tận cùng đối với thể lực Thánh đình, Phật môn, để tránh bọn họ bị đuổi tới tuyệt lộ, tử chiến tới cùng, trong lòng Cổ Thần rõ ràng, vừa rồi va chạm một chương với Cơ Lăng Hư, biết chính mình không thắng nổi hắc, nếu như trong lòng Cơ Lăng Hư không bị chấn nhiếp, đồng thời không muốn liều mạng với hắc, mà trực tiếp công kích chín vị cường giả Đạo môn bày ra Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, sợ rằng có thể đẩy Cổ Thần vào thế hạ phong.

Chỉ cần chín vị cường giả Đạo môn vẫn lạc một vị, lực lượng đô thiên cửu sát Cổ Thần thu được lập tức biến mất, vậy thì trăm triệu lần không phải là đối thủ của Cơ Lăng Hư, huống chi còn có một Kim Thai tôn giả tồn tại.

Trên thực tế, cho dù Cổ Thần có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, những nhân số cường giả Đạo môn quá ít, chính thể thực lực so với Thánh đình và Phật môn xa xa không bằng, lúc này đây có thể giết bọn họ đại bại mà chạy chính là nhờ vào uy thế Cổ Thần dùng Phá Thiên Chỉ miểu sát Thánh hoàng Cơ Nghiêu, nếu như bọn họ biết được Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần chỉ dụng được một lần duy nhất trong một ngày một đêm, khẳng định sẽ không chạy loạn như vậy.

Đồng thời, các thể lực vây công Hư Thiên Đông, ngoại trừ Thánh đình, liên minh Phật môn còn có hai tộc vu, yêu, Cổ Thần cũng cần phải ngăn cản công kích của bọn họ đối với Thiên Tinh Hóa Hư Đại Trận.

Cổ Thần suất lĩnh cường giả Đạo môn đại chiến với thể lực Thánh đình, Phật môn đã sớm khiến hai tộc vu, yêu chú ý tới, hai tộc biết được Cổ Thần đã ra khỏi Hư Thiên Tông, đều dẫn theo đại quân chạy tới bao vây cường giả Đạo môn do Cổ Thần suất lĩnh.

Cường giả hai tộc vu, yêu không nhìn thấy Cổ Thần miếu sát Thánh hoàng Cơ Nghiêu trong nháy mắt, đối với Cổ Thần không sợ hãi chút nào, tuy rằng thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh đại bại bỏ chạy khiến bọn họ vô cùng giật mình, cho rằng cường giả Đạo môn có nhân vật hậu trường lợi hại nào đó, thế nhưng vô luận như thế nào cũng không có suy nghĩ đặt nhân vật lợi hại kia gắn lên người Cổ Thần.

Vì vậy, cường giả hai tộc vu, yêu tuy rằng rất cẩn thận, nhưng vẫn không hề giống như thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh, chạy trốn chết.

- Đệ tử Đạo môn nghe lệnh, lui vào trong vòng Thiên Tinh Hóa Hư đại trận!

Thấy cường giả hai tộc vu, yêu chạy tới vây công, thái độ cẩn thận, không hề ulla nhau xông lên trước, nhất loạt vây kín cường giả Đạo môn xung quanh, Cổ Thần nhất thời hạ lệnh.

Hai tộc vu, yêu đã không chạy trốn chết, vậy đánh một trận là không thể tránh được, Đạo môn thế yếu, giao phong chính diện với bọn họ hiển nhiên là hành vi không hề khôn ngoan.

- Phụ thân, theo hài nhi vào trong Hư Thiên Tông, từ nay về sau hài nhi nhất định sẽ bảo vệ tốt phụ thân, hài nhi muốn trong thiên hạ, vũ trụ nội ngoại không còn bất cứ người nào có thể tổn thương tới người!

Cổ Thần đạp chân giữa hư không, bay tới trước mặt Cổ Thương Khung.

Thi thể của Thánh hoàng Cơ Nghiêu lúc này đang bị Cổ Thương Khung giữ trong tay, hai tộc vu, yêu đang vây kín mà đến, Cổ Thương Khung cũng biết không phải thời điểm nói chuyện, gạt đầu, liền đi theo Cổ Thần, tiến vào trong vòng Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Tất cả cường giả Đạo môn vừa mới tiến vào trong Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, cường giả hai tộc vu, yêu cùng nhau chạy tới vị trí ngoài trận vừa rồi, bởi vì không biết vì sao thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh bỏ chạy trốn chết như vậy, trong lòng cường giả hai tộc vu, yêu giữ vài phần cẩn thận, tốc độ vây kín tương đối chậm, thế nhưng mới chụp vào không khí như hiện tại.

Phá Thiên Chỉ cần một ngày một đêm mới có thể sử dụng, lúc này bằng vào thực lực Đạo môn căn bản không thể chống lại được hai tộc vu, yêu, Cổ Thần không dự định tiếp tục chiến đấu, chờ ngày mai Phá Thiên Chỉ có thể sử dụng ỏi, tiếp tục ra ngoài giết người lập uy, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái đánh tan đối phương cũng không trễ.

Trên thực tế, những cường giả Đạo gia thông minh đã hiểu được Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần không thể sử dụng liên tục, bằng không ngày hôm nay sau khi miếu sát Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Cổ Thần nhất định phải sử dụng thêm nhiều lần nữa mới đúng.

Không bao lâu sau, nguyên nhân thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh đại bại đều bị hai tộc vu, yêu tìm hiểu được. Một số cường giả Đạo môn thông minh có thể đoán ra được hạn chế của Phá Thiên Chỉ, như vậy cường giả thông minh bên phía hai tộc vu, yêu tự nhiên cũng có thể đoán ra.

Có thể đến ngày mai Phá Thiên Chỉ đã không trấn được tràng diện nữa rồi.

Thế nhưng, Hư Thiên Tông có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận thủ hộ, phòng thủ kiên cố, Cổ Thần một ngày một đêm sử dụng Phá Thiên chỉ một lần, như vậy cứ một ngày một đêm ra giết chết một cường giả cái thế, cho dù không giết được, bọn họ đều có chuẩn bị, sớm sử dụng tiên bảo vô thượng ngăn cản, nhưng chỉ cần không phải tiên bảo vô thượng mạnh mẽ nhất thì không thể hoàn toàn ngăn cản được Phá Thiên chỉ kích thương.

Thương thế do Phá Thiên Chỉ gây ra chính là thương tổn vĩnh hằng, vĩnh viễn không có khả năng phục nguyên, chỉ cần thụ thương dù chỉ một chút sẽ dần dần trở nên nặng hơn, cuối cùng bước vào hoàng tuyền.

Vì vậy, Cổ Thần bằng vào Phá Thiên Chỉ, không cần một năm, chỉ cần mấy tháng cũng đủ sức đẩy lùi toàn bộ cường giả ba tộc vu, yêu rồi, ai dám gây rối bên ngoài Hư Thiên Tông, mỗi ngày trở thành bia ngắm cho một chỉ của Cổ Thần?

827. Chương 54: Yêu Tộc Tan Tác (hạ).

Đến lúc đó, sợ rằng đại bộ phận cường giả cái thế khắp tiên giới Cổ Hoàng, vừa nhìn thấy Cổ Thần lập tức sợ tới mức phải đi đường vòng.

Cùng với phụ thân hơn một trăm năm không gặp nhau, Cổ Thần tự nhiên có rất nhiều điều muốn nói với Cổ Thương Khung, Cổ Thương Khung cũng như vậy, tự nhiên Cổ Thần càng không có lòng ham chiến, sau khi kiểm kê chiến quả một chút, đang chuẩn bị giải tán cường giả Đạo môn trở về nghỉ ngơi, cùng với Cổ Thương Khung tâm sự đơn độc một hồi, đột nhiên bên ngoài Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, phía cường giả yêu tộc xảy ra rối loạn.

Thân thể Cổ Thần rất nhanh cảm ứng được tình huống bạo loạn hậu phương yêu tộc là do đâu, chính là Ngô Tinh dẫn theo dũng sĩ long tộc chạy tới hỗ trợ.

Ngô Tinh, Long Nguyên, Long Anh, Long Dạ, Ngao Chiến, Ngao Thanh... Toàn bộ cường giả long tộc, hầu như là dốc sạch tộc quân chạy tới.

Ngô Tinh vừa mới tới liền hô to một tiếng, thanh âm rung trời chuyển đất:

- Cổ Thần lão đệ, long tộc tới đây trợ giúp ngăn cản ba tộc vây công.

Cường giả cái thế tầng thứ nhất, long tộc có Ngô Tinh và Long Nguyên, nhất là Ngô Tinh, thực lực càng mạnh hơn một chút so với Long Nguyên, đột nhiên giết tới hậu phương yêu tộc, nhất thời khiến chúng cường giả yêu tộc đại loạn, thẳng cho tới khi Thánh Ứng đại vương dẫn theo rất nhiều cường giả yêu tộc ngăn cản thì tình huống mới có chút ổn định.

Ngô Tinh dẫn long tộc tới đây hỗ trợ, Cổ Thần tự nhiên không có khả năng nhìn long tộc và yêu tộc mạnh mẽ liều mạng mà không có bất cứ hành động gì, tạm thời để phụ thân Cổ Thương Khung nghỉ tạm trong Hư Thiên Tông tước, lại dẫn theo chúng cường giả Đạo môn giết ra ngoài, thẳng công yêu tộc.

Thánh Ứng đại vương mang theo rất nhiều cường giả yêu tộc đều đi ngăn cản phía long tộc, số lượng cường giả yêu tộc còn lại làm sao có thể chống đỡ được cường giả Đạo môn do Cổ Thần dẫn đầu.

Nhất thời dưới tình huống long tộc và Đạo môn giáp công, yêu tộc toàn diện tan tác, Thánh Ứng đại vương thấy thế không ổn, cũng giống như Cơ Lăng Hư, chỉ hét lớn một câu rút lui, rồi lập tức chạy trốn mất dạng như chó nhà có tang.

Cổ Thần ra khỏi Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, Thiên Mục đại vu nhất thời mừng rỡ như điên, lập tức toàn thân giống như chim ưng vỗ vỗ, đánh thẳng về phía Cổ Thần, người còn đang trong không trung, hai quyền liền lập tức oanh kích về phía Cổ Thần.

Ầm ầm, trên bầu trời vang lên hai tiếng nổ vang vọng, hai đạo quyền cương kéo theo thiên lôi lập lòe nhất thời từ trong phạm vi quyền phong của Thiên Mục đại vu nổ bắn ra, hóa thành nghìn tượng công kích Cổ Thần.

- Tên bại hoại nhân tộc người, dưới Thiên Lô Thần Quyền của bản tọa, xuống hoàng tuyền làm quỷ đi thôi!

Thiên Mục đại vu còn chưa đến, liền hét lớn một tiếng, thanh âm từ xa xa truyền đến.

Thiên Lô Thần Quyền chính là một loại thần thông vô thượng trong bí điển tu chân Thiên Lô Chân Kinh của bộ lạc Thiên Vu cổ vu tộc, lúc sử dụng, thiên lôi ngưng tụ vào quyền cương, giống như lôi kiếp hàng lâm, uy lực vô cùng kinh khủng.

Hư không nghiền nát, hai đạo Thiên Lô Thần Quyền xuyên qua trời cao, nghiền nát hư không, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách mấy trăm dặm, nặng nề kích thẳng vào Cổ Thần.

Quyền chưa đến, Cổ Thần đã cảm giác được hư không trong phương viên vạn dặm xuất hiện một cỗ áp lực phi thường to lớn, vị trí cách Thiên Lô Thần Quyền hơi gần một chút, không gian xuất hiện nứt vỡ tầng tầng, bị lực lượng cường đại ép tới mức trực tiếp nghiền nát.

Cổ Thần nhìn hai đạo Thiên Lô Thần Quyền, trong mắt không chút sợ hãi, hừ nhẹ một tiếng, quát lạnh:

- Cái gì Thiên Lôì Thần Quyền, ném thử chính thống Chiến Thần của bản tọa — Chiến Thần Diệt Tinh quyền!

Sáu thanh tiên phủ thu hồi vào mi tâm, sáu nắm tay đồng thời oanh kích ra, trong sát na oanh kích sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền.

Sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền này, từng quyền từng quyền đều là hai trăm quyền hợp nhất, hầu như trong nháy mắt oanh kích ra một nghìn hai trăm đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền. Lúc này Cổ Thần có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, tu vi tăng lên tới Hư Không hậu kỳ đỉnh, tiên lực trong cơ thể thao thao bất tuyệt, cho dù trong nháy mắt oanh kích một nghìn hai trăm đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền cũng không có cảm giác thoát lực.

Nghìn quyền Hợp Đạo niết!

Đồng thời oanh kích ra một nghìn đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền, cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ cũng sẽ bị đánh tới bản niết!

Bản niết chính là tử vong, có thể thấy được lực lượng của một nghìn đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền này như thế nào?

Trong nháy mắt Cổ Thần oanh kích ra một nghìn hai trăm quyền, càng thêm cường đại.

Hai tiếng bạo tạc kinh thiên, hai đạo Thiên Lôì Thần Quyền do Thiên Mục đại vu oanh kích ra nhất thời bị đánh tan thành hư vô.

Thực lực của Cổ Thần lúc này so với Thiên Mục đại vu hơi kém hơn một bậc, thế nhưng Chiến Thần Diệt Tinh quyền hiển nhiên so với Thiên Lôì Thần Quyền càng cường đại hơn nhiều, vì vậy không chỉ có oanh diệt Thiên Lôì Thần Quyền, sáu đạo hai trăm quyền Thiên Lôì Thần Quyền vẫn tiếp tục nổ nát hư không, phản kích về phía Thiên Mục đại vu.

Thần tình Thiên Mục đại vu chấn động, thực lực của Cổ Thần khiến hắn có chút kinh ngạc, bất quá hắn chỉ liếc mắt liền nhìn ra được Cổ Thần thông qua Cửu Sát Đô Thiên đại trận mới thu được lực lượng cường đại tới như vậy, cười nhạt một tiếng, quát lên vang dội:

- Tên bại hoại nhân tộc người, cư nhiên dám truyền bí mật bất truyền Cửu Sát Đô Thiên đại trận của bản tộc cho tu sĩ nhân tộc, thực sự là đại gian đại ác, tội không thể tha thứ, tội nên vạn đao xuyên tim... Hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi kiến thức cái gì mới là Cửu Sát Đô Thiên đại trận, đô thiên cửu sát phụ thể chân chính!

Theo Thiên Mục Đại vu hét lớn, chín vị vu sĩ thượng cổ tu vi Hợp Đạo sơ kỳ phía sau hắn lập tức hợp lại thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận, trong sát na lực lượng đô thiên cửu sát cường đại liền phủ lên người Thiên Mục đại vu.

Tu vi của Thiên Mục đại vu vẫn bảo trì tại Hợp Đạo sơ kỳ chưa thay đổi, thế nhưng thực lực đã bạo tăng không ít, tuôn ra một cỗ lực lượng kinh thiên bạo hấn như biển rộng mênh mông, khiến hư không vốn bình tĩnh xung quanh hắn đột nhiên thổi lên một trận gió bão, không gian vặn vẹo sụp đổ.

Sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền do Cổ Thần oanh kích tới trước mặt, Thiên Mục đại vu nhắc quyền đánh mạnh, một Thiên Lôì Thần Quyền từ trên trời đánh xuống, trong sát na hóa thành vạn trượng, bắn trúng sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền, trực tiếp oanh kích xuống nền đất, khiến mặt đất bị đánh thành một vực sâu thật lớn phương viên vạn trượng, sâu tới nghìn trượng.

Lực lượng của Thiên Mục đại vu kinh khủng tới cực điểm, một quyền đã lập tức đánh tan sáu đạo hai trăm quyền Chiến Thần Diệt Tinh quyền hợp nhất của Cổ Thần thành hư vô.

Trong lòng Cổ Thần vừa động, thực lực của Thiên Mục đại vu so với lúc trước ít nhất tăng trưởng bốn năm lần, nguyên bản Thiên Mục đại vu là cường giả dẫn đầu trong số cường giả cái thế tầng thứ nhất, cho dù mười cường giả cái thế bình thường nhất cũng không phải là đối thủ của hắn, lần này thực lực lại tăng lên bốn năm lần, hầu như tương đương với bốn năm mươi cường giả cái thế bình thường, chỉ còn một bước ngắn là đạt tới cao độ chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

828. Chương 55: Được Hoàng Thiên Tỳ (thượng).

Cho dù lúc này Cổ Thần có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, thực lực có thể so sánh được với cường giả cái thể tầng thứ nhất như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, thế nhưng so sánh với Thiên Mục đại vu lúc này thua kém quá xa, tương quan tới mấy lần.

Vì vậy, ngay cả công kích Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần kinh khủng vô cùng, nhưng Thiên Mục đại vu hiện tại có thực lực mạnh hơn hẳn rất nhiều, một quyền đã dễ dàng đánh tan được sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền.

Nguyên bản Thiên Mục đại vu là người mạnh nhất trong số cường giả cái thể tầng thứ nhất, hiện tại lại được chín vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ thi triển Cửu Sát Đô Thiên đại trận, vì hắn thu hút lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, thực lực càng vượt xa bất luận người nào trong số Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Long Nguyên, Thánh Ứng đại vương, thậm chí Ngô Tinh mạnh hơn Long Nguyên vài phần so với lực lượng của Thiên Mục đại vu lúc này cũng xa xa không bằng.

Một quyền của Thiên Mục đại vu đánh tan Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần, nhất thời cười to một tiếng, quát đẹp đường:

- Cổ Thần, ngươi khinh nhờn danh hiệu Chiến thần bản tộc, chiếm lấy thánh vật Chiến Thần Lệnh bản tộc, bản vu sẽ bầm thây ngươi vạn đoạn, tìm cái chết cho ta.

Thiên Mục đại vu lớn tiếng rít gào, song quyền giống như đại pháp liên châu, một quyền nối tiếp một quyền oanh kích về phía Cổ Thần.

Một đạo lại một đạo quyền cương đánh ra, bầu trời phương viên nghìn dặm cao cao, điện quang lập lòe, tiếng sấm ì ùng, mây đen rậm rạp, vô số thiên lôi từ trên bầu trời hạ xuống, cùng với Thiên Lôi Thần Quyền của Thiên Mục đại vu dung hợp vào một chỗ, phát ra tiếng nổ vang rung trời, lôi âm bạo tạc không ngừng.

Một đạo Thiên Lôi Thần Quyền lớn chừng vạn trượng từ trên trời cao giáng xuống, mang theo thiên lôi vô cùng vô tận, giống như lôi kiếp vô cùng vô tận, điên cuồng oanh kích vào Cổ Thần.

- Trảm Sát Chi Phủ — Trảm! Trảm! Trảm! Trảm! Trảm! Trảm!

Sáu đạo quang mang ba xanh ba đen chợt lóe, sáu bàn tay của Cổ Thần trong nháy mắt xuất hiện sáu thanh tiên phủ thượng phẩm, trong sát na chém ra sáu đạo phủ cương, phủ cương ngang dọc mấy nghìn trượng, khiến hư không hoàn toàn vỡ ra, giống như chém ra một không gian chân không đen kịt, chém vào một quyền Thiên Lôi Thần Quyền.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Sáu đạo phủ cương chém vào cùng một vị trí trên Thiên Lôi Thần quyền, nhất thời khiến đạo Thiên Lôi Thần Quyền thứ nhất tan thành mây khói, thế nhưng lực phản chất thật lớn khiến Cổ Thần bị bật lui trăm trượng, đạo Thiên Lôi Thần Quyền thứ hai, thứ ba tiếp tục oanh kích về phía Cổ Thần.

- Trảm!

Sáu bàn tay Cổ Thần cùng động, lần thứ hai chém ra sáu đạo phủ cương, lại bị đẩy lùi trăm trượng, lại chém tan một đạo quyền cương.

Bên ngoài Hư Thiên Tông, Cổ Thần và Thiên Mục Đại Vu triển khai một trận đánh kinh thiên động địa, hai người cách xa nhau chừng trăm dặm, quyền cương của Thiên Mục đại vu vượt qua hư không trăm dặm, đánh tới trước mặt Cổ Thần, bị Cổ Thần nhất loạt đánh tan, thế nhưng lực công kích thật lớn khiến Cổ Thần càng lùi càng xa, sáu bàn tay thì bị chấn tới tê dại đau đớn.

Lực lượng của Thiên Mục đại vu quả thực kinh khủng tới cực điểm, cho dù Cổ Thần có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể cũng không thể chống đỡ được, thân thể không ngừng bật lui về phía sau, trong cơ thể thì bị chấn ra rất nhiều vết thương, máu tươi cuộn trào.

Chỉ bất quá một khi Cổ Thần thụ thương, mộc chi bản nguyên trong mệnh tuyến lại điên cuồng vận chuyển, phóng ra linh khí sinh cơ thuần khiết không gì sánh được, chỗ nào chảy ra, vết thương vỡ tan trong cơ thể chớp mắt khép lại, khôi phục như ban đầu.

Nhìn qua, mỗi lần Cổ Thần tiếp một quyền đều bị đẩy lui trăm trượng, chấn tới mức toàn thân rung mạnh, tựa hồ bản thân bị trọng thương, nhưng trên thực tế tất cả thương thế đều được mộc chi bản nguyên trị hết, Cổ Thần chỉ liên tục thối lui phía sau, thân thể vẫn bảo trì trạng thái hoàn mỹ nhất, không hề có biểu hiện chịu nửa điểm vết thương.

Thấy Cổ Thần bị quyền cương của Thiên Mục đại vương chấn tới mức liên tục bật lui lại phía sau, thân ảnh Ngô Tinh chợt lóe, nhất thời đánh tới, song chưởng đánh ra, hai đạo chưởng cương hóa thành mấy nghìn trượng, kích vào một đạo Thiên Lôi Thân Quyền.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Trong hư không sản sinh tiếng nổ vang vọng như cự cổ đánh mạnh, Ngô Tinh liên tục bật lui phía sau hơn mười bước mới dừng lại được thân thể, trong mắt kinh hãi, rống lên:

- Cổ Thần lão đệ, Thiên Mục lão quỷ có Cửu Sát Đồ Thiên đại trận hỗ trợ, lực lượng mạnh tới không thể tưởng tượng, gần với chư tử đại tiên hợp đạo thành công, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, không thích hợp liều mạng, mau mau lui lại!

Một bên, Long Nguyên cũng chiến đấu một cường giả cái thế vu sĩ thượng cổ có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, nguyên bản thực lực của vu sĩ thượng cổ này không bằng Long Nguyên, thế nhưng được chín vị cường giả cái thế thi triển Cửu Sát Đồ Thiên đại trận hỗ trợ thu được lực lượng cường đại, thực lực tăng lên, so với Thiên Mục đại vu lúc này không kém hơn bao nhiêu, đánh Long Nguyên liên tục bật lui ngược lại.

Số lượng cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ của cổ vu tộc tổng cộng có hơn ba mươi người, có thể hợp thành ba Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, có ba vị vu sĩ thượng cổ nguyên bản thực lực tương đối cường hãn, thu được lực lượng đại trận phụ thể, thực lực tăng mạnh.

Cổ Thần và Ngô Tinh ngăn cản Thiên Mục đại vu, Long Nguyên đại trưởng lão cũng chặn một người, một người còn lại thì bị cường giả Đạo môn và long tộc liên thủ công kích, thế nhưng vị vu sĩ thượng cổ này đối mặt với hơn mười vị cường giả cái thế khác vẫn chiếm thượng phong.

Sức chiến đấu của cổ vu tộc vô cùng cường hãn, quả nhiên danh bất hư truyền, cứ tiếp tục đánh như vậy đạo môn và long tộc sẽ bị cổ vu tộc đánh bại tan tác.

Ngô Tinh muốn lưu lại, Cổ Thần cũng biết không thể tiếp tục liều mạng với cổ vu tộc, hồi âm nói:

- Ngô Tinh đại ca, chúng ta trở về Hư Thiên Tông, cổ vu tộc cũng không có cách nào đối với chúng ta, cường giả long tộc rất nhiều, trong lúc nhất thời khó có thể đồng thời tiến vào Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, không bằng đại ca dẫn theo bọn họ rời khỏi đây trước, mục tiêu của cổ vu tộc chính là ta, long tộc rời đi bọn họ hẳn là không truy kích.

Ngô Tinh hồi âm nói:

- Được, Cổ Thần lão đệ, vậy ngươi nên bảo trọng, không nên tiếp tục liều mạng, chúng ta rút lui trước!

Lập tức, Ngô Tinh thi triển Thiên Long Bát Âm, hét lớn một tiếng, hạ đạt mệnh lệnh rút lui, dẫn theo cường giả long tộc rời đi thật xa.

Cổ Thần đồng thời ra lệnh cho cường giả Đạo môn rút lui, tiến vào trong Hư Thiên Tông, rất nhanh tất cả đều đã vượt qua khu vực Thiên Tinh Hóa Hư đại trận bao phủ, Cổ Thần tiếp tục chống đối lại công kích của Thiên Mục đại vu, tình thế mặc dù rất nguy hiểm, nhưng tất cả vết thương lớn bé đều được mộc chi bản nguyên chữa trị hết, hắn cũng không hề bị thương thế chân chính gì.

829. Chương 55: Được Hoàng Thiên Tỳ (hạ).

Chờ khi chúng cường giả Đạo môn đã rút lui hết vào trong Hư Thiên Tông, Cổ Thần sử dụng Chiến Thần Lệnh tạm thời cản trở công kích mấy quyền của Thiên Mục đại vu, đồng thời thi triển Chiến Thần Diệt Tinh quyền, phá phá trói buộc không gian của Thiên Mục đại vu đối với hắn, cũng nhanh chóng chạy vào trong Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Mặc cho Thiên Mục đại vu bên ngoài trận nổi giận lôi đình, Cổ Thần không chút lay động nào, phòng thủ của Thiên Tinh Hóa Hư đại trận vô cùng kiên cố, hiện tại hai tộc nhân, yêu đã bị đẩy lùi, không có vài năm đừng mơ tưởng phá được trận này, Cổ Thần cũng có đủ thời gian nghỉ ngơi lấy sức.

Trở về Hư Thiên Tông, Cổ Thần dặn dò chúng cường giả Đạo môn một chút, sau đó đều giải tán, trong Hư Thiên Điện chỉ còn sót lại hai người Cổ Thần và Cổ Thương Khung.

- Phụ thân! Thần nhi vô dụng, để cho phụ thân rơi vào tay Thánh hoàng, còn bị khống chế tinh thần, để phụ thân chịu dần vật trăm năm, thực sự là bất hiếu!

Cổ Thần quỳ gối trước mặt Cổ Thương Khung, tự trách thật sâu.

Chỉ có trước mặt phụ thân chính mình, Cổ Thần mới có thể để lộ một mặt mềm yếu của chính mình.

Cổ Thương Khung lập tức nâng Cổ Thần lên, nói:

- Không, Thần nhi, sao con lại vô dụng, con là kiêu ngạo của phụ thân, con là kiêu ngạo toàn bộ thời đại này, ta có nhi tử như con quả thực là tam sinh hữu hạnh, cầu hoàng Cơ Nghiêu đã hủy diệt toàn bộ thành Nhạc Thủy, tội nghiệt ngập trời, hắn chết trong tay con, người đã vì Cổ gia, vì mấy vạn phụ lão hương thân thành Nhạc Thủy báo thù rồi.

Đang khi nói chuyện, Cổ Thương Khung dẫn theo thi thể của Thánh hoàng Cơ Nghiêu ba ba hai tiếng, tát mạnh hai cái lên mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu để tiết cơn giận.

- Không! Báo thù chỉ vừa mới bắt đầu!

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào thi thể của Thánh hoàng Cơ Nghiêu, nói:

- Ta phải lấy thi thể của cầu hoàng này, luyện thành pho tượng, vĩnh viễn quỳ gối bên ngoài thành Nhạc Thủy, đời đời kiếp kiếp chịu thể nhân thóa mạ, đồng thời nhất định có một ngày ta sẽ giết lên Thánh đình, đánh Ngọc Tiêu Thành rơi xuống đất, Cơ gia tự xưng là thánh tử thiên đạo, thiên mệnh sở quy, ta muốn chém hết tất cả thánh tử thiên đạo, chém hết thiên mệnh sở quy, để nhân tộc triệt để thoát khỏi Thánh đình áp bách.

- Tốt!

Cổ Thương Khung gật đầu, nói:

- Thánh đình hầu như chiếm toàn bộ tài nguyên tu luyện nhân tộc, đời đời thống trị nhân tộc, chỉ có những thể lực thuận theo bọn họ mới có thể thu được một chút tài nguyên ban phát, nhưng thể lực không phục đều bị Thánh đình tiêu diệt, người bình thường muốn trên con đường tu đạo bước xa một chút quả thực khó hơn lên trời, gông xiềng Thánh đình hầu như buộc chặt cổ nhân tộc, chỉ có nhân tài Thánh đình mới có thành tựu nhất định, bằng không nhân tộc là vạn vật chi linh, nếu như người người tu tiên sẽ là tình cảnh thịnh thế đến mức nào? Thánh đình bị diệt, nhân tộc đại thể quật khởi! Thần nhi, trên người cầu hoàng có một kiện tiên bảo tên là Hoàng Thiên Tỳ, hắn là còn đang trong mi tâm của hắn, con lấy ra nhìn, gã tướng sĩ phạm nhân nhiều lần tính toán con tên là Thiên Toán Tử, hắn ở trong không gian bên trong Hoàng Thiên Tỳ.

- A... Thực sự đập phá thiết ngoa vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu, Thiên Toán Tử? Hài nhi muốn tìm hắn thật lâu rồi! (Cổ tình trồng hoa hoa không nở, vô tình cảm liễu liễu xanh um)

Cổ Thần hưng phấn nói, tiên lực thuần dương đảo qua, quả nhiên từ chỗ sâu trong mi tâm của Thánh hoàng Cơ Nghiêu phát hiện ra sự tồn tại của Hoàng Thiên Tỳ.

Khẽ nắm tay lại, trong sát na Cổ Thần rút Hoàng Thiên Tỳ từ trong mi tâm của Thánh hoàng Cơ Nghiêu ra ngoài.

Một đạo bạch quang từ chỗ mi tâm Thánh hoàng Cơ Nghiêu lóe lên, rơi vào trong tay Cổ Thần, biến thành một khuôn bạch ngọc hình bông, giống như ấn tỳ hoàng gia, chính là trọng bảo truyền thừa của Thánh đình, có tên Hoàng Thiên Tỳ.

Cổ Thần đã từng nhìn thấy Thánh hoàng Cơ Nghiêu sử dụng Hoàng Thiên Tỳ nhiều lần, tiên bảo này có uy lực rất lớn, trong số các tiên bảo vô thượng thuộc về tồn tại thượng đẳng, so với Tổ Long Ẩn của Ngô Tinh không hề thua kém.

Cổ Thần truyền tiên lực thuần dương vào trong Hoàng Thiên Tỳ, bên trong quả nhiên tự thành không gian, đồng thời chồng chất một tầng lại một tầng linh thạch, đan được, thảo được giống như núi cao.

Hoàng Thiên Tỳ giống như giới chỉ trữ vật của Thánh hoàng Cơ Nghiêu, trong đó cất giữ toàn bộ vật phẩm của Thánh hoàng Cơ Nghiêu, tựa hồ Thánh hoàng Cơ Nghiêu còn nghĩ để Hoàng Thiên Tỳ trở thành thương khó di động bên người, tất cả tài liệu, tài nguyên bên trong hầu như chất thành núi thành biển. Nhiều tài nguyên như vậy Cổ Thần hầu như có thể dễ dàng xây dựng phát triển thành một thế lực lớn siêu cấp.

Phát triển một thế lực lớn siêu cấp cần phải có công pháp, bí quyết vô thượng, ngoài ra cần có tài nguyên tu luyện, bất luận thiên tài nào không mượn vào ngoại lực, không có tài nguyên tu tiên dồi dào cũng không thể đi được quá xa trên con đường tu chân.

Hôm nay Hư Thiên Tông có truyền thừa Đỉnh Thiên Chiến Địa quyết của Thái Hư Cung, lại có nhiều tài nguyên tu luyện như vậy, có thể trong thời gian rất ngắn đủ phát triển thành một thế lực lớn siêu cấp tương đương với một thánh địa.

Bất quá hứng thú của Cổ Thần hiển nhiên không ở tài nguyên tu tiên, tới cảnh giới của hắc hiện tại hầu như không cần tài nguyên tu tiên gì, có tác dụng đối với hắc trừ phi là những bản nguyên lực thể giới như bản nguyên ngũ hành mới tạo thành hiệu quả rõ rệt.

Tiên lực thuần dương của Cổ thần đảo qua tầng tầng không gian, rốt cuộc tại một không gian có tốc độ thời gian lưu động cực kỳ chậm rãi xuất hiện nhiều người, đều là phạm nhân không có pháp lực.

Phạm nhân ở trong Hoàng Thiên Tỳ? Tuy rằng không chỉ có một người, nhưng Thiên Toán Tử hẳn là nằm trong số những người này, tiên lực thuần dương của Cổ Thần nhất thời dung mãnh tiến vào trong không gian này.

Đây là một không gian loại nhỏ phương viên ước chừng trên người ba mươi dặm, bên trong có núi có sông, có hoa cỏ cây cối xanh mềm, cảnh trí đẹp dễ phi phạm.

Một tòa trang viên thật lớn thành lập bên dưới một ngọn núi duy nhất, diện tích phương viên mấy trăm trượng, bên trong đều là thủy tạ lầu thai, ngọc điện kim cung, cực độ xa hoa.

Cổ Thần cảm giác được khí tức phạm nhân ở ngay bên trong ngọc điện kim cung này.

Trong một ngọc điện chính giữa có hơn ba mươi phạm nhân, ở đây bày đặt rất nhiều loại rượu ngon hương vị ngọt ngào, các loại hoa quả, mỹ vị thịnh soạn.

Trên ghế thủ tọa có một trung niên nhân tuổi chừng hơn ba mươi đang ngồi, mặc một kiện đạo bào, chính là Thiên Toán Tử. Sau khi hắc dùng thánh ngọc quả, thọ mệnh tăng thêm 1296 năm, cơ thể càng trở nên trẻ trung hơn.

Cho dù có thọ nguyên 1296 năm, Thánh hoàng Cơ Nghiêu vẫn như trước để Thiên Toán Tử tại khu vực thời gian giảm tốc chảy trăm lần trong Hoàng Thiên Tỳ, muốn Thiên Toán Tử trong năm tháng vô tận phục vụ cho Thánh đình.

Đương nhiên phục vụ cho Thánh đình tự nhiên không thể không có thù lao.

830. Chương 56: Ngược Thiên Toán Tử.

Trong ngọc điện này chỉ có một mình một người Thiên Toán Tử là nam nhân, hơn ba mươi phạm nhân còn lại đều là những tử nữ tuổi chừng trên dưới hai mươi, khuôn mặt mỹ mạo, cả đám xinh đẹp tựa thiên tiên, như kiều như ngọc, trên người chỉ mặc lụa mỏng trong suốt, có người đang múa, có người rót rượu cho Thiên Toán Tử, có người tách hoa quả cho Thiên Toán Tử, còn có người ngồi trong lòng Thiên Toán Tử, tùy ý để Thiên Toán Tử đùa bỡn. Cứ cách mỗi một tháng Thánh đình sẽ vì Thiên Toán Tử đổi một nhóm mỹ nữ, tròn ba mươi sáu người, trăm ngày tại thế giới Cổ Hoàng thì bên trong mới chỉ là một ngày mà thôi.

Những nữ tử này tự nhiên là do Thánh đình chọn lựa trong thế giới phàm nhân, nhân tộc trung thổ vô cùng nhiều, nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp vô số kể, Thánh đình trực tiếp bắt giữ các nàng, trực tiếp dùng lực lượng khổng lồ chế ngự, để các nàng hầu hạ hết mình cho Thiên Toán Tử, thỏa mãn các loại yêu cầu của Thiên Toán Tử.

Trước kia Thánh hoàng Cơ Nghiêu tìm Thiên Toán Tử, muốn hắn phục vụ cho Thánh đình, Thánh đình có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của hắn, Thiên Toán Tử trời sinh tính tình háo sắc, ăn ngon, nói muốn có mỹ nữ vô cùng vô tận, có rượu ngon, thức ăn hiếm có, vì vậy Thánh hoàng Cơ Nghiêu liền đáp ứng yêu cầu của hắn, tại khu vực thời gian giảm tốc độ chảy trăm lần trong Hoàng Thiên Tỳ chuyên môn thành lập một tòa ngọc điện kim cung, dành riêng cho Thiên Toán Tử chơi bời hưởng thụ.

Lúc này Thiên Toán Tử đang hưởng thụ mười vị vị mỹ nữ khiêu vũ trong điện, một tay giữ đầu của một thiếu nữ cúi sát đùi bốn dưới hạ bộ của hắn, một tay thì thò vào mân mê trước ngực một vị nữ tử xinh đẹp, liên tục vẩy vò xoa nắn, trong miệng nói:

- Rót rượu cho ta!

Thiên Toán Tử trong phòng của chính mình và trước mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu hoàn toàn là hai loại tư thái.

Trước mặt Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Thiên Toán Tử là một con chó trung thành, nhưng trong phòng của hắn thì hắn là vua!

Nguyên bản Thiên Toán Tử đã cao tuổi, đùa bốn nữ nhân bắt đầu có chút hữu tâm vô lực rồi, thế nhưng sau khi ăn thánh ngọc quả, gần đây sinh cơ bắt đầu tỏa sáng mãnh liệt, trở về thời thanh xuân, tinh lực cực vượng. Thánh đình có rất nhiều linh đan diệu dược cho hắn bổ dưỡng thân thể, vì vậy cho dù ngày nào hắn cũng trầm mê trong dâm đạo thì cũng không có khả năng phá hỏng thân thể hoàn toàn.

Một vị thiếu nữ tuổi chừng mười bảy mười tám nhắc chai rượu lên, đi tới trước mặt Thiên Toán Tử, giúp hắn uống bằng miệng chính mình.

Thiên Toán Tử vừa uống rượu ngon, ánh mắt rơi vào chòm nho trên bàn, nói:

- Lấy cho ta một quả nho, không nên lấy tay, dùng ngực của nàng lấy cho ta...

Giữa lúc Thiên Toán tử nói như vậy, trong ngọc điện đột nhiên lóe quang mang quang, một người xông vào.

- Thánh hoàng bề hạ...

Thiên Toán Tử nhất thời hô lên, tình huống như hiện tại của hắn bây giờ Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã từng nhìn thấy qua không ít lần, Thiên Toán Tử đã sớm không ngại ngần, không có bất cứ kinh hãi hoang mang nào.

Bất quá! Chờ khi hắn nhìn thấy rõ người xông vào trong cung điện là người phương nào, nhất thời kinh khủng hét lên chói tai:

- Cổ Thần?

Những năm gần đây, Thánh hoàng Cơ Nghiêu muốn Thiên Toán Tử quan tâm nhất tới một người, đó chính là Cổ Thần. Thiên Toán Tử tự nhiên nhận biết rõ ràng, nhất thời sợ hãi nhảy dựng lên, thứ xấu xí dưới khổ nhất thời từ trong cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp của thiếu nữ rút mạnh ra ngoài.

Nguyên bản cứng rắn, thế nhưng đã bị dọa kinh hãi, trong sát na biến thành mềm nhũn! (Đáng thương quá =)))

Cư nhiên nhìn thấy Cổ Thần ở chỗ này, Thiên Toán Tử làm sao không sợ hãi khủng hoảng?

Về phần thiếu nữ xinh đẹp thì bị pháp lực khống chế, căn bản không hề biết sợ hãi, thế nhưng khí thế của Cổ Thần dâng trào mãnh liệt, các nàng vẫn theo bản năng thối lui sang một bên.

- Người chính là Thiên Toán Tử?

Cổ Thần từng bước từng bước tới gần Thiên Toán Tử.

Cổ Thần xuất hiện nơi này, trong sát na Thiên Toán Tử minh bạch rồi, chỉ sợ Thánh hoàng Cơ Nghiêu đã dữ nhiều lành ít, hẳn trợ giúp Thánh hoàng Cơ Nghiêu tính kế Cổ Thần không biết bao nhiêu lần, không ít lần đều bị Cổ Thần phát hiện ra, tự nhiên biết Cổ Thần đối với hắn hận thấu xương, lúc này tính mệnh đang nguy tại sớm tối.

Tuy rằng hắn chỉ là một con người, Thiên Toán tử cũng có mộng tưởng trường sinh bất tử, hôm nay dùng thánh ngọc quả, thọ nguyên tăng lên 1296 năm, tự nhiên càng không muốn chết rồi.

Phịch...

Nhất thời Thiên Toán Tử quên cả kéo quần lên, liền quỳ gối dưới mặt đất, nặng nề đập mạnh mấy cái, cấp bách nói:

- Tha mạng... Tiểu nhân chịu Thánh hoàng bức bách, đại tiên cũng biết tiểu nhân chỉ là phạm nhân bình thường, Thánh hoàng bắt làm cái gì ta tự nhiên không thể chối từ, đừng giết ta, đại tiên đừng giết ta...
- Thiên Toán Tử, nếu như ngươi có toán thuật thông thần, ngươi có từng tính được cầu hoàng Cơ Nghiêu sẽ chết trong tay ta? Có từng tính đến một ngày ngươi sẽ rơi vào tay ta?

Thanh âm Cổ Thần băng lãnh, bàn tay khê nhắc, cương khí tiên lực hóa thành một bàn tay thật lớn cầm Thiên Toán Tử lên.

Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Thiên Toán Tử, ngươi thay cầu hoàng Cơ Nghiêu tính toán ra nơi xuất thân của ta, khiến thành Nhạc Thủy bị hủy diệt trong tay hắn, tuy rằng không phải tự tay ngươi gây nên, nhưng thù hận này ta vẫn phải tính toán lên người ngươi, phải nghiêm phạt.

Đang khi nói chuyện, ngón tay Cổ Thần khê quẹt ngang xuống dưới, cương khí tiên lực hóa thành một đạo đạo khí, cắt đứt thứ xấu xí bên dưới khổ Thiên Toán Tử, chém tận gốc.

- A...

Thiên Toán tử phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, hắn thích nhất nữ nhân, hôm nay mệnh căn đã bị chém, thọ nguyên hơn một nghìn năm không được gần gũi nữ sắc, bất luận là thân thể hay tâm lý lúc này đều phải chịu đả kích thống khổ lớn nhất.

Cổ Thần nhẹ buông tay, Thiên Toán Tử ném xuống mặt đất, toàn bộ thân thể khom lại thành hình con tôm, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết không dứt bên tai.

Đối với tiếng gào thét của Thiên Toán Tử, Cổ Thần không đổi sắc mặt, nói:

- Thiên Toán Tử, ngươi trợ trụ vì ngược, tội nên nhận lấy cái chết, nhưng một thân số học của ngươi ngược lại có vài phần tác dụng, còn có chút tiền vốn lợi dụng, cũng được, ta tha cho ngươi một mạng, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tránh khỏi, ta sẽ luyện ngươi thành thân thể bất tử, sau đó cứ cách ba ngày dùng phi kiếm xuyên tim ngươi một lần, cho ngươi thừa nhận đau đớn phi kiếm xuyên tim trong vòng mười năm!

Đang khi nói chuyện, cánh tay phải Cổ Thần nhắc lên, năm ngón tay mở ra, trong sát na bắn ra năm đạo quang mang màu xanh, tất cả đều dung nhập vào cơ thể Thiên Toán Tử.

Năm đạo quang mang màu xanh này chính là bản nguyên mộc khí, có thể đảm bảo thọ nguyên của Thiên Toán Tử tạm thời bất diệt, cho dù bị phi kiếm xuyên tim cũng không thể chết được, chỉ bị đau đớn dần vặt.

Thiên Toán Tử chính là một phạm nhân, Cổ Thần có thể dễ dàng không chế sinh tử của hắn.

831. Chương 57: Phạt Môn Truyền Âm (thượng).

Cổ Thần xua tay, Âm Dương Tiên Giới phát ra một đoàn kim chúc, chỉ thấy hai bàn tay Cổ Thần chà sát, đoàn kim chúc kia hòa tan, một tay kéo nhẹ, kim chúc hòa tan biến thành một thanh phi kiếm dài hơn một thước.

Lấy tu vi của Cổ Thần hiện tại, luyện chế một kiện pháp bảo bình thường chỉ trong nháy mắt.

Hắn hạ mấy đạo phong ấn trên thanh pháp bảo này, cứ cách ba ngày phi kiểm sẽ tự động công kích một lần, đâm xuyên qua trái tim Thiên Toán Tử.

Thiên Toán Tử khiến thành Nhạc Thủy bị hủy trong tay Thánh hoàng Cơ Nghiêu, lại nhiều lần tính toán Cổ thần. Cũng không riêng Cổ Thần, nghìn năm trước, Thánh đình hủy diệt thánh địa Đạo môn Thái Hư Cung, thuật thiên toán của Thiên Toán Tử cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Cổ Thần vốn định trực tiếp giết chết Thiên Toán Tử, thế nhưng nghĩ Thiên Toán Tử sau này có khả năng sẽ nổi tác dụng nên mới lưu lại hắn một mạng.

Về phần ba mươi sáu vị thiếu nữ phạm nhân thì được Cổ Thần dẫn ra khỏi Hoàng Thiên Tỳ, giúp các nàng giải trừ phong ấn pháp lực trong cơ thể, sau đó Tiểu Bạch thi triển thuật xóa ký ức để các nàng quên đi mọi ký ức không tốt đẹp trước đây, phái người dẫn các nàng trở về trần thế, lưu lại đủ hoang tặc cần thiết để các nàng bình yên vượt qua cuộc đời này.

Ngày hôm sau, Cổ Thần dẫn theo cường giả Đạo môn giết ra khỏi Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, thi triển Phá Diệt Chỉ lại tiêu diệt một vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, khiến chúng cường giả cổ vu tộc đều khiếp sợ không thôi.

Bất quá, Cổ Thần cũng không ham chiến đấu, hắn thân là Chiến thần cổ vu tộc, cũng không muốn triển khai quyết chiến sinh tử với cổ vu tộc, không ít vu sĩ thượng cổ vẫn thừa nhận thân phận Chiến thần của hắn trong lòng, chỉ là lúc này bị tình thế bức vách, Cổ Thần giết chết bọn hắn tự nhiên không có hứng thú gì.

Cổ Thần xuất quỷ nhập thần, cứ cách mỗi một ngày lại đánh lén một vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ.

Cho dù sau này cường giả cổ vu tộc đã đề cao cảnh giác, sử dụng tiên bảo chống lại, thế nhưng trong lúc điện quang đá lửa không thể hoàn toàn ngăn cản, cho dù chưa mất mạng trong nháy mắt, thế nhưng chịu thương tổn vĩnh hằng của Phá Thiên Chỉ, sinh cơ theo thời gian chậm rãi trôi đi, không được bao lâu thọ nguyên sẽ hao tận mà chết.

Cứ như vậy, mấy ngày sau Thiên Mục đại vu biết vậy khôn Hư Thiên Tông cũng không thể nhận được cái gì tốt đẹp, Thiên Tinh Hóa Hư đại trận còn chưa bị công pháp, chỉ sợ cường giả cái thể cổ vu tộc sẽ bị Cổ Thần liên tục đánh lén giết chết sạch sẽ rồi! Chỉ đành phải dẫn đầu cường giả cổ vu tộc rút trở về vu cương Nam Hoang.

Tam tộc vây công Hư Thiên Tông, cuối cùng lấy kết quả hai tộc nhân, yêu tán loạn, cổ vu tộc bị tổn thương nguyên khí mà kết thúc.

Mỗi một ngày Cổ Thần chỉ sử dụng Phá Thiên Chỉ được một lần, không chỉ có cường giả Đạo môn biết rõ, ngay cả cường giả ba tộc nhân, vu, yêu cũng đều sáng tỏ. Đạo chỉ cương kinh khủng kia của Cổ Thần chỉ có thể sử dụng một lần trong một ngày một đêm, thực lực thực tế của Cổ Thần kỳ thực không cao lắm, cần phải nhờ vào Cửu Sát Đồ Thiên đại trận mới có thể miễn cưỡng chống lại được cường giả cái thể tầng thứ nhất.

Nghe được tin tức này, nổi giận nhất chính là Cơ Lăng Hư và Kim Thai tôn giả, nguyên lai thực lực của Cổ Thần cũng không cường đại như tưởng tượng của bọn họ, thế nhưng bọn họ nhìn thấy Thánh hoàng Cơ Nghiêu bị miểu sát lại kinh hồn táng đảm, chiến ý biết mất sạch sẽ, suất lĩnh trên dưới năm trăm cường giả Thánh đình, Phật môn, chư tử thế gia, Ma môn, kết quả bị Cổ Thần suất lĩnh trên dưới sáu mươi cường giả Đạo môn giết đến toàn quân tan dã, chạy trốn như chó nhà có tang.

Thế nhưng, cho dù biết được đáy của Cổ Thần thì cũng không có bất luận kẻ nào dám chạy tới Hư Thiên Tông gây rối, Cổ Thần dựa vào Thiên Tinh Hóa hư đại trận yểm hộ, có thể tiềm hành dưới mặt đất, hành tung xuất quỷ nhập thần, bất luận thế lực nào vây khôn Hư Thiên Tông dưới sự đánh lén liên tục của Cổ Thần cũng phải tan vỡ.

Vì vậy, mọi người đều đang chờ đợi, chờ đợi cơ hội Cổ Thần rời khỏi Hư Thiên Tông, chỉ khi Cổ Thần rời khỏi Hư Thiên Tông thật xa, trong khoảng thời gian ngắn không thể chạy vào Thiên Tinh Hóa Hư đại trận tránh né mới có khả năng đánh chết được hắn.

Thế lực Thánh đình, Phật môn và đồng minh, vu tộc, yêu tộc đều như vậy, chỉ cần Cổ Thần rời xa khỏi Hư Thiên Tông, bị bọn họ biết được tin tức, nhất định sẽ triển khai vây giết đối với Cổ Thần.

Hiển nhiên, Cổ Thần ở Hư Thiên Tông tuyệt đối an toàn thoải mái, không có chuyện gì, tuyệt đối sẽ không rời khỏi Hư Thiên Tông, hẳn có thể bế quan trong Hư Thiên Tông vài chục năm, trong Như Ý Linh Lung bảo tháp chính là mấy trăm năm, luyện hóa tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc, linh ngộ tam đại pháp tắc, sớm ngày bước vào Hư Không trung kỳ, Hư Không hậu kỳ.

Hư Tử Uyên đã luyện chế ngộ hư đan thành công, sau khi tứ nữ ra mắt Cổ Thương Khung, tất cả đều dùng ngộ hư đan tiến vào Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tư tiến hành bế quan luyện hóa, để tu vi sớm ngày đạt tới Đẳng Vân hậu kỳ.

Sau khi Thánh hoàng Cơ Nghiêu rút đi nguyên thần, tu vi của Cổ Thương Khung liền thoái hóa tới Minh Khiếu hậu kỳ, lực lượng thân thể được giữ lại toàn bộ, nhưng linh ngộ pháp tắc chính là Thánh hoàng linh ngộ, không phải của bản thân Cổ Thương Khung, vì vậy muốn bước vào Độ Hư, Cổ Thương Khung phải dựa vào chính mình.

Nguyên bản với tình huống bình thường Cổ Thương Khung khó có thể tu luyện tới Minh Khiếu hậu kỳ trong vòng hơn trăm năm, nhưng trải qua quá trình luyện hóa thành thân ngoại phân thân của Thánh hoàng Cơ Nghiêu, lực lượng thân thể tương đương với Hư Không kỳ, khi nguyên thần Thánh hoàng rút đi thoái hóa chỉ còn Minh Khiếu hậu kỳ, lần này coi như trong họa được phúc.

Cổ Thần lấy ra một cây phệ cốt hoa, trực tiếp để phụ thân Cổ Thương Khung phục dụng, một cây phệ cốt hóa tuyệt đối có thể giúp tu sĩ Minh Khiếu kỳ bước vào Độ Hư cảnh.

Cổ Thương Khung dùng phệ cốt hoa xong, cũng tiến vào quá trình bế quan, được lực của phệ cốt hoa phi thường cường đại, dùng không bao lâu Cổ Thương Khung sẽ nhanh chóng bước vào Độ Hư cảnh.

Cổ Thần đánh chết Thánh hoàng, đánh tan yêu tộc, khiến cổ vu tộc tự động lui lại, tạo thành danh vọng không gì sánh được trong lòng chúng cường giả Đạo môn. Thời điểm Ngọc Dương Tử thống lĩnh Đạo môn, Đạo môn nào đã từng hãnh diện qua? Khi đó Đạo môn thế nhỏ lực yếu, là thế lực yếu kém nhất trong tiên giới Cổ Hoang, đâu giống như ngày hôm nay, đánh Thánh đình, Phật môn chạy trốn giống như chó nhà có tang?

Uy vọng của Cổ Thần vô hình trung thành lập lên, tuy rằng cường giả Đạo môn biết thực lực chân chính của Cổ Thần còn chưa bằng cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, thế nhưng không có người nào dám coi thường hắn, có chỉ là ngưỡng vọng và kính nể.

Tất cả dàn xếp xong, Cổ Thần đang muốn chuẩn bị bế quan, bên ngoài Hư Thiên Tông đột nhiên xuất hiện cường giả Độ Hư cảnh thực lực cường đại.

832. Chương 57: Phật Môn Truyền Âm (hạ).

Rất nhanh, đệ tử Hư Thiên Tông dò xét canh gác nhanh chóng hội báo tất cả tình huống tới tai Cổ Thần.

Đây chính là một đám cường giả cổ vu tộc, số lượng ước chừng hơn ba mươi người, tuyệt đại đa số đều là cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh, thậm chí còn có hai vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ.

Khiến kẻ khác kỳ quái chính là, nhóm cường giả vu tộc này, người đầu lĩnh không phải là hai vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, cũng không phải là vu sĩ thượng cổ tu vi Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh, mà là một vị tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh Minh Khiếu kỳ cực hạn.

Đám cường giả vu tộc này tự nhiên không phải chạy tới đánh Hư Thiên Tông, vu sĩ đầu lĩnh tu vi Mệnh Tuyền cảnh cao chừng hai mét rưỡi, mười phần cường tráng, chính là đệ tử trên danh nghĩa của Cổ Thần, truyền nhân Chiến thần cổ vu tộc Chúc Hỏa Dung.

- Sư phụ, sư mẫu...

Vừa mới tới bên ngoài Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, Chúc Hỏa Dung liền lớn tiếng hét ầm lên.

Trong nháy mắt Cổ Thần xuất hiện bên ngoài Hư Thiên Tông, nói:

- Dung, các người tới nơi này làm gì?

Thấy Cổ Thần, Chúc Hỏa Dung nhất thời hưng phấn, vui vẻ nói:

- Sư phụ, chúng ta tới tìm người, người chính là Chiến thần vu tộc chúng ta, chúng ta đều nguyện ý đi theo người, trong cổ vu tộc còn có rất nhiều vu sĩ đều muốn đi theo người, thế nhưng hiện tại Thiên Mục đại vu nắm trong tay Chiến Thần Điện, Thần nữ nói hần cũng không nghe, rất nhiều vu sĩ đều bất đắc dĩ, ta cũng là nhờ vào hai vị tiền bối Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu mới có thể trốn thoát khỏi Chiến Thần Điện, bọn họ đều thừa nhận người là Chiến thần vu tộc, nguyện ý đi theo người, hi vọng có một ngày người sẽ trở về vu tộc.

- Bái kiến Chiến thần!

Chúng cường giả vu tộc nhất thời quỳ một gối, tham bái Cổ Thần nói.

Cổ Thần vui vẻ, sức chiến đấu của cổ vu tộc rất phi phàm, cho dù là đám vu sĩ này chỉ có hơn ba mươi người, nhưng đây tuyệt đối là cổ lực lượng không nhỏ, nhất là hai vị cường giả cái thể, thực lực mười phần cường đại, rất gần với đám cường giả cái thể tầng thứ nhất như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả.

Hai vị cường giả cái thể này, Cổ Thần nhớ kỹ, tại chỗ sâu trong Tây Hải, lúc cường giả thượng cổ vừa mới thoát khỏi, Cổ Thần bị đông đảo cường giả thượng cổ truy sát, nói chính mình là Chiến thần cổ vu tộc, hai người này đã lập tức ngừng lại, không tiếp tục đuổi theo truy sát, có thể thấy được trong lòng hai người này vẫn thừa nhận thân phận Chiến thần của Cổ Thần.

Trí nhớ của Cổ Thần rất kinh người, trong những vu sĩ thượng cổ Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh này, đại bộ phận hần đều nhớ kỹ, đều là những vu sĩ thượng cổ không đuổi theo truy sát chính mình tại chỗ sâu trong Tây Hải, nếu như Chúc Hỏa Dung dẫn bọn họ tới đây, hần là thành tâm tới hàng phục.

Cổ Thần nói:

- Các vị xin đứng lên, các người đều là trưởng bối vu tộc vạn năm trước, không nên đa lễ!

Chúng cường giả vu tộc đứng dậy, hai vị cường giả Hợp Đạo sơ kỳ đi về phía trước vài bước chính là Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu, một người mặc xích bào, một người mặc kim bào, rất dễ nhận biết.

Dương Châu đại vu nói:

- Thiên Mục đại vu không để ý tới quy củ của lịch đại tổ tiên định ra, không tài không đức, không có truyền thừa huyết mạch, mưu toan tự mình ngồi lên vị trí Chiến thần, vì vậy không được anh linh lịch đại Chiến thần thừa nhận, muốn giết chết Chiến thần, trên thực tế đại bộ phận vu sĩ vu tộc đều ủng hộ Chiến thần, hiện tại Thiên Mục đại vu khiến rất nhiều tộc nhân vu tộc oán trách, thế nhưng thực lực của hần quá mức cường đại, vu sĩ vu tộc giận mà không dám nói gì, hi vọng Chiến thần có thể sớm ngày trở về vu tộc, ngăn cản Thiên Mục đại vu bạo hành.

Kim Mãng đại vu nói:

- Ta thề sống chết đi theo Chiến thần, thẳng cho tới khi Chiến thần trở về đại địa Vu Cương, ngăn cản lại Thiên Mục đại vu mới thôi, hi vọng Chiến thần thu lưu.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Ta bây giờ còn chưa có thực lực ngăn lại Thiên Mục, nhưng chung quy có một ngày có thực lực này, các người theo ta tiến vào trong Hư Thiên Tông, ta muốn bế quan tu luyện, một khi đột phá tu vi, có đủ thực lực đối phó với Thiên Mục, nhất định sẽ dẫn theo các người trở về đại địa Vu Cương, hủy diệt vọng tưởng của Thiên Mục.

Nếu những người này đã tới Hư Thiên Tông tìm hần, Cổ Thần tự nhiên sẽ không để bọn họ ở ngoài, nhưng vì bảo toàn vạn nhất, hần cũng không nói cho bọn họ phương pháp an toàn thông qua Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, chỉ dẫn theo bọn họ tiến vào trong.

Phương pháp ra vào Thiên Tinh Hóa Hư đại trận có thể theo phương vị thay đổi mà thay đổi, dẫn bọn họ vào một lần, bọn họ căn bản không thể nào thu được phương pháp phá trận Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

- Tạ ơn Chiến thần!

Chúng cường giả vu tộc đại hỉ, cùng kêu lên nói.

Cổ Thần đang muốn dẫn theo cường giả vu tộc tiến vào trong Hư Thiên Tông, đột nhiên một thanh phi kiếm truyền âm từ chỗ cực xa bay vút tới, tốc độ cực nhanh, một hơi thở hơn nghìn dặm, chớp mắt đã bay tới bên cạnh Cổ Thần, trực tiếp bắn tới bên tai Cổ Thần.

Một thanh âm từ trong tai Cổ Thần vang lên:

- Cổ Chiến thần, cường giả thượng cổ Thiên Thiên Tự đã phát hiện ra Bạch Đế mộ trùng, Kim Thai tôn giả dẫn theo rất nhiều cường giả thượng cổ Phật môn tới mộ trùng của Bạch Đà đại đế rồi, nghe nói Kim Thai tôn giả muốn lấy kim chi bản nguyên tới đối phó với người! Cuồng Nha!

Đây là Cuồng Nha tôn giả của Phật môn Thiên Thiên Tự truyền đến phi kiếm truyền âm.

Cổ Thần vừa nghe, nhất thời hai mắt sáng ngời.

Mộ trùng của Bạch Đà đại đế? Đây chính là địa phương chính mình muốn tìm kiếm lâu nay a!

Kim mộc thổ hỏa thủy, bản nguyên ngũ hành, Cổ Thần biết được bốn thứ, thu được ba thứ.

Tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc đã thu được, thổ chi bản nguyên Cổ Thần cũng biết ở trong mộ trùng của Hiên Viên đại đế, thế nhưng không cách nào phá vỡ được phong ấn của Hiên Viên đại đế, thu được thổ chi bản nguyên, chỉ có duy nhất kim chi bản nguyên là chưa biết hạ lạc nơi đâu.

Ngũ hành bản nguyên đồng khí liên chi, trong lòng Cổ Thần dám khẳng định, chỉ cần tứ đại bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa tề tựu, nhất định có thể khiến thổ chi bản nguyên từ trong phong ấn của Hiên Viên đại đế lao ra ngoài.

Vì vậy, kim chi bản nguyên trở thành then chốt để Cổ Thần thu hoạch thổ chi bản nguyên.

Mà kim chi bản nguyên là bản nguyên chi đạo mà Bạch Đà đại đế trong ngũ đại đế thượng cổ lĩnh ngộ được, tự nhiên bảo tồn trong mộ trùng của Bạch Đà đại đế.

Cổ Thần đã từng khổ tâm tìm kiếm mộ trùng của Bạch Đà đại đế tại Đế Đình Đại Linh suốt ba năm không có kết quả, không nghĩ tới hiện tại bị cường giả thượng cổ Phật môn tìm được rồi, có thể thấy được cường giả thượng cổ Phật môn vốn biết đầu mối về mộ trùng của Bạch Đà đại đế.

833. Chương 58: Bạch Đế Mộ Trùng (thượng).

Phi kiếm truyền âm chính là Cuồng Nha thượng nhân, một vị cường giả Phật môn tu vi Giá Vụ hậu kỳ, là một trong hai quân cờ Cổ Thần chôn giấu trong Phật môn.

Cổ Thần để lại trong mệnh mệnh của Cuồng Nha thượng nhân một đạo chân khí thuần dương, thời khắc đều giám thị hắn, mấy ngày hôm nay không có bất cứ kẻ nào khu trục chân khí thuần dương bên trong cơ thể Cuồng Nha thượng nhân, điều này nói rõ Cuồng Nha thượng nhân không hề bị người khác bức bách.

Sinh tử của Cuồng Nha thượng nhân nằm trong tay Cổ Thần, đồng thời nếu như Cổ Thần chết đi, chân khí thuần dương trong cơ thể hắn cũng sẽ bạo tạc, khiến hắn mất mạng trong nháy mắt, tự nhiên không cố ý thêu dệt lời nói dối lừa gạt hắn.

Không có người bức bách, lại không có khả năng thêu dệt lời nói dối lừa gạt, có thể thấy được tin tức Cuồng Nha thượng nhân truyền đến không giả, Bạch Đế mộ trùng thực sự bị cường giả Phật môn tìm thấy rồi, đồng thời kim chi bản nguyên ở ngay trong Bạch Đế mộ trùng.

Cuồng Nha thượng nhân cũng là một vị cường giả Độ Hư kỳ, đồng thời còn là đệ nhất đan dược sư của Phật môn, cho dù là cường giả thượng cổ Phật môn đã xuất hiện thì hắn cũng có thân phận và địa vị nhất định, biết được tin tức về Bạch Đế mộ trùng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Bạch Đế mộ trủng vô cùng quan trọng, tuyệt đối thuộc về bí mật cao tầng, cường giả Phật môn không có khả năng tiết lộ bí mật này cho bất cứ người nào, đối lại là tu sĩ Phật môn Mệnh Tuyền cảnh, coi như là cường giả thượng cổ Phật môn phát hiện ra sự tồn tại của Bạch Đế mộ trủng thì khẳng định không thể biết được.

- Sư phụ, xảy ra chuyện gì?

Thấy Cổ Thần dừng lại, biểu tình hưng phấn, Chúc Hỏa Dung hỏi.

Khóe miệng Cổ Thần hơi vênh, nói:

- Ta muốn đi lấy một thứ rất quan trọng, khả năng sẽ phát sinh một lần đại chiến với cường giả Phật môn.

- Ta nguyện ý theo Chiến thành đánh một trận với Phật môn.

Dương Châu đại vu nhất thời ôm quyền nói.

Kim Mãng đại vu ở một bên, lập tức gật đầu theo.

- Tốt! Ta muốn thứ đó, đối với ta rất quan trọng, thực lực Phật môn cường đại, ta sẽ suất lĩnh các người cùng với cường giả Đạo Môn đại chiến với cường giả Phật môn một hồi, miệng hổ đoạt thức ăn, việc này không nên chậm trễ, các người đều tiến vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp đi, ta bằng vào tốc độ phi độn nhanh nhất chạy tới.

Cổ Thần hưng phấn nói, đang khi nói chuyện, mi tâm hắn bay ra một đoàn kim quang, hình thành một tòa bảo tháp chín tầng, chính là Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Tầng bảo tháp thứ ba mở ra, Chúc Hỏa Dung, Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cùng với đông đảo cường giả thượng cổ đều tiến vào trong tầng bảo tháp thứ ba một hành chi tháp.

Cổ Thần lập tức vượt qua Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, khẩn cấp hội tụ chúng cường giả Đạo môn lại, lưu một mình Hư Tương Trần ở lại trấn thủ Hư Thiên Tông, tất cả các cường giả Đạo môn còn lại đều được Cổ Thần thu vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, sau đó rời khỏi Hư Thiên Tông, phi độn về phía tây.

Thuần di một lần năm sáu vạn dặm, Hư Thiên Tông cách Thiên Thiên Tự bất quá hơn ba trăm vạn dặm, chỉ gần trăm lần hô hấp Cổ Thần đã chạy tới đế đô Đại Linh, hạ xuống một chỗ sơn cốc bên cách Thiên Thiên Tự vạn dặm.

Thông qua chân khí thuần dương truyền lại, thanh âm của Cổ Thần vang lên vô cùng rõ ràng bên tai Cuồng Nha thượng nhân, bảo hắn ra ngoài gặp gỡ.

Rất nhanh, Cuồng Nha thượng nhân liền rời khỏi Thiên Thiên Tự, đi tới địa phương Cổ Thần đang chờ đợi.

- Bái kiến Chiến thần!

Cuồng Nha thượng nhân hạ xuống trước mặt Cổ Thần.

Ánh mắt Cổ Thần chăm chú rơi vào người Cuồng Nha thượng nhân, hỏi:

- Nói, Bạch Đế mộ trủng ở địa phương nào?

Cuồng Nha thượng nhân khom người trả lời:

- Cổ Chiến thần, bản tăng không biết rõ vị trí cụ thể, chỉ biết là Kim Thai tôn giả dẫn theo rất nhiều cường giả thượng cổ chạy tới Bạch Đế mộ trủng, bất quá bản tăng có thể căn cứ vào khí tức cao tầng Phật môn, dọc theo lộ tuyến bọn họ di chuyển, truy tung tới vị trí bọn họ dừng lại.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Người dẫn đường, mang theo ta đi tìm bọn họ, nếu như việc này có thể thành công, ta sẽ nhớ công lao của người trong lòng, ngày sau tự có chỗ tốt vô cùng lớn.

- Tạ ơn Cổ Chiến thần, mời theo bản tăng!

Sắc mặt Cuồng Nha thượng nhân lộ vẻ vui mừng, chỉ một ngón tay về hướng tây nam, sau đó phi độn bay đi.

Thân thể Cổ Thần chợt lóe, trực tiếp đuối tới phía trước Cuồng Nha thượng nhân, nói:

- Tốc độ của ngươi quá chậm, ta đến đưa ngươi đoạn đường.

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần trực tiếp phi động tới bên cạnh Cuồng Nha thượng nhân, tiên lực thuần dương tản ra hình thành một tầng quang trảo màu trắng, bao phủ Cuồng Nha thượng nhân bên trong, sau đó thân ảnh chợt lóe liền biến mất không thấy, mang theo Cuồng Nha thượng nhân, nghiền nát hư không, trong sát na thuần đi vách bốn vạn dặm.

Cho dù mang theo một người thì tốc độ của Cổ Thần cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Dưới sự dẫn đường của Cuồng Nha thượng nhân, Cổ Thần liên tục điều chỉnh phương hướng, dọc theo khí tức cường giả Phật môn để lại, liên tục phi động về phía tây nam Đế Đình Đại Linh, tốc độ nhanh chóng tới cực điểm.

Phía tây nam Đế Đình Đại Linh nối liền với Tây Hải và Thập Vạn Đại Sơn phía nam, liên miên rộng chừng trăm vạn dặm, bất quá đối với tốc độ của Cổ Thần mà nói, chỉ là thời gian hơn mười lần hô hấp mà thôi.

Cổ Thần một đường phi động về phía nam, vượt qua khu vực có người ở trong Đế Đình Đại Linh, cuối cùng lại vượt qua một mảnh sa mạc chừng hơn mười dặm, rốt cuộc cũng bay tới một mảnh núi non trùng trùng điệp điệp.

Ở đây hầu như là đầu nguồn phương tây của Thập Vạn Đại Sơn, sơn thế hiểm trở vô cùng, vách núi vách đá, cô phong tuyết lĩnh, chỗ nào cũng có.

Cổ Thần nói:

- Chẳng lẽ Bạch Đế mộ trùng ở trong Thập Vạn Đại Sơn hay sao?

Cuồng Nha thượng nhân nói:

- Hẳn là ở đó, Cổ Chiến thần, ngươi thả chậm tốc độ, ta có thể cảm giác được, bọn họ ở ngay phía trước không xa, không vượt qua năm vạn dặm.

- A, vậy ngươi tiến vào Như Ý Linh Lung bảo tháp lần tránh một chút, ta đi trước kiểm tra!

Mi tâm chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, Cổ Thần thu Cuồng Nha thượng nhân vào trong tầng bảo tháp thứ nhất kim hành chi tháp, sau đó thân thể phóng lên cao, vượt qua hư không bốn vạn trượng, thân thể ẩn nấp trong tầng mây, chậm rãi phi động về phía trước.

Phi động về phía trước chừng được bốn vạn dặm, Cổ Thần nhìn thấy trên một tòa tuyết lĩnh có rất nhiều cường giả thượng cổ Phật môn.

Cổ Thần ẩn nấp thân thể trong tầng mây, không chút tiết ra ba động pháp lực, chúng cường giả thượng cổ Phật môn bên dưới không người nào phát hiện ra Cổ Thần.

Hơn một trăm vị cường giả Phật môn ngồi khắp nơi xung quanh tòa tuyết lĩnh, cấu thành thế một đại trận.

Kim Thai tôn giả đang ở trung tâm đại trận.

Đồ Long tôn giả cùng với những cường giả cái thể Phật môn khác tổng cộng tròn mười hai người, theo tỷ lệ quy tắc vây xung quanh Kim Thai tôn giả.

834. Chương 58: Bạch Đế Mộ Trùng (hạ).

Cổ Thần không cảm giác được xung động có kim chi bản nguyên, cũng không nhìn ra được bất cứ thu hoạch nào trên tòa tuyết lĩnh này, nếu như Bạch Đế mộ trùng ở tại địa phương này mà nói, như vậy khả năng ở sâu dưới lòng đất, bằng không trong cơ thể Cổ Thần ba ba đại bản nguyên ngũ hành thủy, hỏa, mộc, không có khả năng không cảm nhận được sự tồn tại của kim chi bản nguyên.

Cổ Thần không hành động thiếu suy nghĩ, coi trọng trận thế của cường giả Phật môn, tựa hồ là muốn cấu thành một tòa đại trận, triệu hồi Bạch Đế mộ trùng ra ngoài, Cổ Thần có thể chờ đợi, làm đường lang bộ

thiên, hoàng tước phía sau, hoàng tước chờ đợi chúng cường giả Phật môn triệu hồi Bạch Đế mộ trùng xuất hiện, sau đó xông tới cướp đoạt cũng không trễ.

Mặt đất, Thập Vạn Đại Sơn, trên tuyệt lĩnh.

Cường giả thượng cổ Phật môn đang hợp thành đại trận triệu hoán tiên linh.

Hơn trăm vị cường giả thượng cổ Phật môn tạo thành chín vòng, sản sinh một loại đại thể đặc thù liên hệ với thiên địa.

Kim Thai tôn giả trong trận, thần tình nghiêm túc.

Đồ Long tôn giả đang ở ngay phía trước Kim Thai tôn giả, nói:

- Kim Thai sư huynh, mộ trùng của Bạch Đà đại đế thực sự ở nơi này hay sao?

Kim Thai tôn giả thoáng gật đầu, nói:

- Không sai, Thập Vạn Đại Sơn, Kim Nguyên Lĩnh chính là nơi này, mộ trùng của Bạch Đà đại đế chính là ở dưới lòng đất hơn sáu vạn trượng, trừ phi là đại cường giả Thiên Kiếp bí cảnh mới có thể tiến vào trong mặt đất hơn sáu vạn trượng, nhưng chúng ta lại có thể dựa vào bí pháp Bạch Đà đại đế lưu lại, triệu hồi kim thân pháp tướng và kim chi bản nguyên ra ngoài, thu được kim chi bản nguyên.

Một vị cường giả cái thế Phật môn khẽ nhíu mày, nói:

- Bạch Đà đại đế từng lưu lại di mệnh, không đến lúc vạn bất đắc dĩ không cho phép tu sĩ hậu bối Phật môn lấy kim chi bản nguyên ra ngoài, trong ngũ hành, kim chủ sát, kim chi bản nguyên kia ẩn chứa pháp tắc sát lục vô cùng vô tận, có thể khiến người khác trở nên cực kỳ thị huyết, dễ giết chóc, ngay cả Bạch Đà đại đế để năm đó cũng chịu kim chi bản nguyên ảnh hưởng ít nhiều, tính tình dữ dần, tâm giết chóc rất nặng, suốt đời chém giết cường giả không đếm hết, thậm chí ngay cả Hắc Thủy đại đế Ma môn cũng nói số người hắn từng giết không bằng một nửa so với Bạch Đà đại đế. Danh tiếng sát lục của Bạch Đà đại đế vang khắp thiên hạ, số lượng cường giả chết trong tay Bạch Đà đại đế không đếm nổi, vì vậy cuối đời Bạch Đà đại đế tự trách thật sâu, dẫn đến việc thành lập mộ trùng của mình dưới lòng đất hơn sáu vạn trượng, triệt để phong ấn không ra ngoài, chúng ta lấy kim chi bản nguyên ra ngoài rốt cuộc là phúc hay họa?

Kim Thai tôn giả thoáng trầm mặc, nói:

- Hiện tại chính là thời khắc vạn bất đắc dĩ, Cổ Thần này thiên tư yêu nghiệt, tiềm lực phát triển quá lớn, hắn hôm nay đã thành thể nước lửa với Phật môn chúng ta, chung quy có một ngày hắn sẽ giết đến Thiên Thiên Tông trả thù, đến lúc đó chúng ta không thể chống đối, Phật môn sẽ bị hủy diệt trong chốc lát, ta nhất định phải lấy kim chi bản nguyên, triệt để giết chết nghịch tặc Cổ Thần này!

Lại có một vị cường giả cái thế Phật môn nói:

- Bạch Đà đại đế lưu lại di ngôn, nói luyện hóa bất cứ thứ nào trong ngũ hành bản nguyên đều sẽ có hại, bởi vì lực lượng của ngũ hành bản nguyên quá mức nghịch thiên, không thể vượt qua được thông đạo tiên phạm, đến vũ trụ phạm gian, vì vậy năm vị đại đế khi đó có tu vi cực kỳ mạnh mẽ, thẳng đuối tiên vương tiên tôn thái cổ cũng không thể bước vào vũ trụ phạm gian, bước vào trường sinh đại đạo, bị giữ lại tiên giới Cổ Hoang, đại nạn tới rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, Kim Thai sư huynh, người thực sự muốn chinh hợp lực lượng kim chi bản nguyên? Như vậy vĩnh viễn không thể bước vào vũ trụ phạm gian, bước vào trường sinh đại đạo rồi?

Cổ Thần trong đám mây nghe được chúng cường giả Phật môn dưới mặt đất nói chuyện, trong lòng thoải mái:

“Trách không được Chiến thần Hình không luyện hóa hỏa chi bản nguyên do Chiến thần Hoàng lưu lại, nói thu được một thứ không tốt mà còn có hại, nguyên lai lực lượng ngũ hành bản nguyên quá mức nghịch thiên, không thể vượt qua được thông đạo tiên phạm, tiến vào vũ trụ phạm gian, bước vào trường sinh đại đạo?”

Kim Thai tôn giả nói:

- Vạn năm trước ta đã từng nỗ lực Hợp Đạo, thế nhưng đã thất bại rồi, cơ hội Hợp Đạo chỉ có một lần duy nhất, không mượn ngoại lực ta kiếp này không thể Hợp Đạo thành công, vốn không thể vượt qua được

thông đạo tiên phạm, tiến vào trong vũ trụ phạm gian, bước vào trường sinh đại đạo, còn không bằng dung hợp với kim chi bản nguyên, luyện hóa lực lượng bản nguyên để tu vi của ta vượt qua Hợp Đạo, đột phá cực hạn Độ Hư...

Nói đến chỗ này, Kim Thai tôn giả hơi dừng lại, hai tay hợp thành chữ phật:

- A di đà phật, ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục? Để Phật môn không bị hủy trong tay Cổ Thần, bản tọa không thể làm gì khác hơn là vi phạm ý nguyện của Bạch Đà đại đế, lấy đi kim chi bản nguyên dùng một lát, a di đà phật, thiện tai thiện tai!

“Một tên gia hỏa giả dối, Kim Thai lão cẩu, lão tử sẽ cho ngươi như nguyện, đánh ngươi vào trong địa ngục a tỳ.”

Trong lòng Cổ Thần thầm nghĩ.

Địa ngục, chính là âm giới, là địa phương quỷ hồn, xuống địa ngục, ý là hi sinh, là tử vong!

Đồ Long tôn giả nói:

- Dung hợp kim chi bản nguyên cũng không phải nhất định không thể vượt qua được thông đạo tiên phạm, Bạch Đà đại đế từng lưu lại di ngôn nói, nếu như có thể thu hoạch được toàn bộ bản nguyên ngũ hành vào trong tay, có thể khiến ngũ hành hợp nhất, diễn hóa đại đạo vũ trụ bản nguyên, có thể vượt qua được thông đạo tiên phạm, nghe nói trên người Cổ Thần không chỉ có một loại bản nguyên ngũ hành, Kim Thai sư huynh, sư huynh dung hợp kim chi bản nguyên, nếu như có thể đánh chết được hắn, rút bản nguyên ngũ hành trong cơ thể hắn dung hợp lại, sau này vẫn có thể vượt qua được thông đạo tiên phạm, tiến vào vũ trụ phạm gian, bước vào trường sinh đại đạo.

Kim Thai tôn giả mỉm cười, nói:

- A di đà phật, Cổ Thần nghịch tặc kia luyện hóa bản nguyên ngũ hành rất dễ dàng, thu được lực lượng cũng rất nhanh, nghe nói hắn có thể sử dụng bản nguyên chi hỏa, bản nguyên chi thủy, bản nguyên chi mộc, có thể thấy được trong cơ thể hắn có ba loại bản nguyên ngũ hành hỏa, thủy, mộc, trừ phi là bản nguyên ngũ hành hợp nhất, bằng không lực lượng bản nguyên trong cơ thể càng nhiều, luyện hóa bản nguyên càng chậm, bản tọa thu được kim chi bản nguyên không tới trăm năm liền có thể hoàn toàn vận dụng được lực lượng của kim chi bản nguyên, đến lúc đó cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không phải là đối thủ, đánh chết Cổ Thần giống như lấy vật trong túi, dễ dàng làm được.

Trong lòng Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ:

“Kim Thai lão cẩu, chỉ sợ ngươi không thể thu được kim chi bản nguyên, thời gian trăm năm càng không có, tử kỳ của ngươi lập tức tới rồi, ngũ đại bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa, thổ chỉ có lấy được toàn bộ mới có thể phát huy được lực lượng cường đại nhất, vô luận như thế nào ta cũng phải đoạt lấy kim chi bản nguyên vào trong tay.”

835. Chương 59: Kim Chi Bản Nguyên.

Khi mấy người đang nói chuyện, cường giả Phật môn đã thành trận thế, cường giả Phật môn rìa ngoài nhất, bàn tay nối liền với nhau thành hình vòng tròn, cương khí tiên lực dung hợp với nhau tạo thành quang hoa vô cùng đẹp mắt, dần dần vận chuyển hướng vào vòng tròn bên trong.

Một vòng lại một vòng tròn tỏa ra quang hoa đẹp mắt, nhất loạt bắn về phía mười hai vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ giữa trung tâm, sau đó do mười hai vị cường giả cái thể này hấp thu quang hoa đẹp mắt, vận chuyển vào song chưởng, đẩy mạnh đi, quang mang đẹp mắt càng chói lòa nổ bắn ra, trực tiếp oanh kích vào trong cơ thể Kim Thai tôn giả.

Trong sát na Kim Thai tôn giả liền biến thành một người ánh sáng bao phủ trong tầng quang mang chói lòa, hai bàn tay của hắn vỡ xuống dưới mặt đất, vô số quang hoa bao phủ đại địa, bao phủ toàn bộ tuyệt lĩnh vào trong đó.

Trên trăm vị cường giả Phật môn vận chuyển lực lượng ý chí cường đại hội tụ lên người Kim Thai tôn giả, sau đó Kim Thai tôn giả lại lợi dụng cỗ lực lượng cường đại này, đại biểu cho lực lượng cường giả Phật môn, quang hoa ý chí truyền xuống dưới lòng đất, thẳng tiến vào trong Bạch Đế mộ trùng, câu thông với lực lượng của Bạch Đà đại đế lưu lại, cuối cùng dẫn phát kim chi bản nguyên lên trên mặt đất.

Đây là một quá trình phi thường khó khăn, không có trên trăm vị cường giả Phật môn liên thủ, đừng mơ tưởng chuyển ý chí xuyên dưới nền đất sáu vạn trượng, câu thông với lực lượng của Bạch Đà đại đế lưu lại.

Cổ Thần vừa nghe bọn hắn nói bởi vì Bạch Đà đại đế lúc tuổi già tự trách chính mình sát nghiệt quá nặng, vì vậy đã kiến tạo mộ trùng của chính mình xuống dưới mặt đất sáu vạn trượng, phong ấn vĩnh hằng, chỉ khi thông qua bí pháp triệu hoán của Bạch Đà đại đế lưu lại mới có thể đánh thức được lực lượng hắn di lưu trong mộ trùng của mình, đẩy kim chi bản nguyên ra ngoài.

Như vậy, Bạch Đà đại đế không muốn để hậu nhân Phật môn thu được kim chi bản nguyên, nhưng cũng sợ sau này Phật môn phải đối mặt với nguy nan, vì vậy vẫn để lại cho hậu nhân Phật môn một phương pháp để thu kim chi bản nguyên đối địch.

Bằng vào lực lượng của Cổ Thần tuyệt đối không thể lên xuống dưới lòng đất sáu vạn trượng, tiến vào trong mộ trùng của Bạch Đà đại đế, vì vậy hắn chỉ có thể chờ cường giả Phật môn triệu hồi kim chi bản nguyên lên, sau đó mới tới tranh đoạt.

Trong lòng Cổ Thần nghiêm nghị:

“Trách không được ta tìm kiếm suốt ba năm tại Đế Đình Đại Linh cũng không thể tìm ra được bất luận tin tức gì về Bạch Đế mộ trùng, nguyên lai Bạch Đế mộ trùng kiến tạo dưới lòng đất Thập Vạn Đại Sơn, đồng thời còn sâu tới sáu vạn trượng, khoảng cách sâu như vậy ta tuyệt đối không thể cảm nhận được sự tồn tại của kim chi bản nguyên, nếu như không có những cường giả thượng cổ Phật môn này chỉ dẫn, chỉ sợ cả đời ta cũng đừng mong tìm kiếm được Bạch Đế mộ trùng, mà cho dù tìm được thì cũng không lấy được kim chi bản nguyên, cũng phải nhờ vào cường giả Phật môn trước tiên triệu hồi kim chi bản nguyên ra...”

Thầm nghĩ như vậy, Cổ Thần nhất thời cảm thấy những cường giả thượng cổ Phật môn này trở nên vô cùng đáng yêu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Xem ra, muốn quang hoa xuyên qua sáu vạn trượng dưới lòng đất cũng không phải là chuyện dễ dàng, Cổ Thần hiện tại có thể lên trời xuống đất hơn bốn vạn trượng, cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ có thể lên trời xuống đất năm vạn trượng, đạt tới cực hạn rồi, nếu như muốn tiếp tục đột phá lên trời xuống đất xa hơn trở nên phi thường khó khăn.

Cổ Thần ẩn nấp trong đám mây, lẳng lặng chờ đợi.

Khoảng chừng nửa canh giờ trôi qua, đột nhiên tinh thần Cổ Thần chấn động, hắn nhạy cảm cảm nhận được một cỗ lực lượng kinh khủng tới cực điểm đột nhiên bạo phát, từ dưới đất phun trào lên trên.

Kim Thai tôn giả đại hỉ, nhất thời dừng truyền quang hoa xuống dưới lòng đất, cánh tay vừa nhấc, nhất thời toàn bộ cường giả Phật môn đều đình chỉ vận chuyển đại trận, trên Kim Nguyên Linh khôi phục bình tĩnh, thế nhưng trong mắt mỗi người đều để lộ quang mang hưng phấn, dưới lòng đất truyền tới lực lượng dâng trào, mỗi một vị cường giả đều đã cảm nhận được rõ ràng.

Không cần nghi ngờ, cường giả Phật môn đã triệu hoán thành công rồi, lực lượng Bạch Đà đại đế lưu lại trong mộ trùng lúc này đang phá tan tầng tầng mặt đất, vượt qua sáu vạn trượng, mạnh mẽ phun trào lên trên.

Cỗ lực lượng này thật lớn, thế tới cũng mười phần nhanh chóng, trong sát na liền chạy ra khỏi mặt đất, quang mang chói mắt thẳng trùng trời cao, đỉnh Kim Nguyên Linh nhất thời phân chia sang hai bên, một kim thân hòa thượng cao to lên tới hai mét từ dưới lòng đất chui ra ngoài.

Khí tức kinh khủng chính là từ kim thân hòa thượng này phát ra.

Kim thân hòa thượng cũng không phải là người sống, mà là một cụ thân ngoại hóa thân, giống như kim cương pháp tướng của Già La Trang lưu lại trong Kim Cương Tự, đây là do Bạch Đà đại đế dùng cương khí tiên lực ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân, một cụ kim thân pháp tướng.

Pháp tướng là thân ngoại hóa thân tiến giai thêm một cấp độ, chỉ có những tu sĩ cấp độ chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân có kích cỡ giống y hệt như thân thể chính mình, đồng thời có thể thoải mái biến hóa lớn nhỏ, được gọi là pháp tướng.

Pháp tướng ẩn chứa đạo của bản thể, vì vậy kim cương pháp tướng của Già La Trang mới có thể đơn giản để tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ cảm ngộ pháp tắc, bước vào Độ Hư cảnh.

Kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế cùng với kim thân pháp tướng của Già La Trang đều có công hiệu giống nhau, chỉ là Cổ Thần liếc mắt liền nhận ra được, hiển nhiên đạo ẩn chứa trong kim cương pháp tướng của đệ nhất đại kim cương Già La Trang càng mạnh mẽ hơn, đối với tu sĩ càng có tác dụng lớn hơn.

Kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế mặc áo bào trắng, lại tản mát kim quang vạn trượng, khí tức dâng trào, giống như trời long đất lở, hai tay của hắn tụ chưởng, tay phải chĩa xuống đất, tay trái giơ lên cao, trên lòng bàn tay còn có một viên quang châu màu vàng lớn chừng nắm tay.

Đầu nguồn của kim quang vạn trượng chính là viên quang châu này, ánh mắt Cổ Thần lóe lên, tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc trong cơ thể hắn bắt đầu rung động mãnh liệt, không cần nghi ngờ, quang châu màu vàng kia chính là kim chi bản nguyên.

Chỉ nhìn thoáng qua, Cổ Thần từ trên kim chi bản nguyên này cảm giác được sát khí dâng trào vô cùng vô tận, tu sĩ bình thường chỉ cần lấy điểm một tia khí tức kim chi bản nguyên sợ rằng sẽ phải biến thành sắt nhân cuồng ma.

May mà những tu sĩ ở đây đều là cường giả Độ Hư cảnh lĩnh ngộ pháp tắc, cảm ngộ thiên đạo, đồng thời còn là những tồn tại chí cao Hư Không kỳ trở lên, ngược lại không hề bị khí tức của kim chi bản nguyên ảnh hưởng.

- Hậu bối Phật môn, vì sao lại phải triệu hóa bản đế? Vì sao lại tái hiện kim chi bản nguyên tại hậu thế? Kim chi bản nguyên là sát lục chi nguyên, không có nghị lực kiên cường không gì sánh được căn bản không thể nào khổng chế, người phải nhớ cho kỹ, không được rơi vào sát đạo... Không được rơi vào sát đạo!

836. Chương 60: Tranh Đoạt Bản Nguyên (thượng).

Một đạo thanh âm to rõ đột nhiên vang lên, ẩn chứa lực lượng pháp tắc cường đại, trong tai bất cứ người nào có mặt ở đây đều xuất hiện thanh âm của Bạch Đà đại đế.

Cổ Thần biết được, đây bất quá là huyền âm do Bạch Đà đại đế dùng tuyệt thế pháp tắc lưu lại, cũng giống như thanh âm do Hắc Thủy đại đế lưu lại, trên thực tế Bạch Đà đại đế đã sớm chết gần mười vạn năm, đã sớm thành người thiên cổ rồi.

Bất quá, cho dù Bạch Đà đại đế đã chết gần mười vạn năm, thế nhưng khí tức của cụ kim thân pháp tướng này vẫn mười phần kinh khủng như trước, Cổ Thần tin tưởng, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không có lực lượng cường đại như kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế.

Cổ Thần từ kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế cảm thụ được một cỗ khí tức vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy Cổ Thần tiếp tục ẩn nấp trong đám mây, người ẩn nấp từ trong tay kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế cướp đoạt kim chi bản nguyên khẳng định là một chuyện nguy hiểm nhất. Cổ Thần có thể kết luận, Bạch Đà đại đế tuyệt đối sẽ không hữu hảo đối với mình giống như Hắc Thủy đại đế.

Nơi này có chừng hơn trăm cường giả Phật môn, vô luận như thế nào Bạch Đà đại đế cũng sẽ lựa chọn truyền lại kim chi bản nguyên cho hậu nhân Phật môn mà không phải là Cổ Thần.

Cổ Thần yên lặng chờ đợi, đợi Kim Thai tôn giả lấy kim chi bản nguyên từ trong tay kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế xuống.

Đối với kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế, Cổ Thần không dám cướp giật, thế nhưng đối với Kim Thai tôn giả, Cổ Thần không khách khí như vậy rồi.

Kim Thai tôn giả thấy kim chi bản nguyên cũng lập tức tỏa sáng hai mắt, hướng về phía kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế cúi đầu, nói:

- A di đà phật, Phật môn cấp bách, đệ tử hậu bối cử phật Kim Thai mượn kim chi bản nguyên của Bạch Đà đại đế dùng một lát, hi vọng Bạch Đà đại đế thứ lỗi, A di đà phật!

Đang khi nói chuyện, Kim Thai tôn giả trực tiếp giơ tay lên, kim thân pháp tướng kia tựa hồ nghe được thanh âm của Kim Thai tôn giả, kim chi bản nguyên tự động bay xuống, rơi vào trong tay Kim Thai tôn giả.

- Tạ ơn Bạch Đà đại đế!

Kim Thai tôn giả hơi khom người đối với kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế, sau đó rút lui một đoạn khoảng cách, đứng quá gần cho dù là Kim Thai tôn giả cũng cảm giác được một cỗ uy áp tuyệt thế, ép hẳn tới mức không thở nổi.

- Ha ha ha, kim chi bản nguyên, bản tọa dung hợp kim chi bản nguyên, tiên giới Cổ Hoang bản tọa vô địch, ai là đối thủ của ta? Ha ha ha ha...

Kim Thai tôn giả nhìn kim chi bản nguyên trong tay, cười ha ha vang vọng.

Chính vào lúc này, Cổ Thần từ trong đám mây trắng nhảy xuống, vô thanh vô tức phiêu phù, ngón tay điểm về phía Kim Thai tôn giả, quang mang chói mắt chợt lóe.

Phá Thiên Chỉ! Đánh ra!

Một đạo chỉ cương đẹp mắt tới cực điểm ẩn chứa tử vong, sát lục, hủy diệt, hư vô, trống vắng, phá hư, mục nát, thần thánh, trơn bóng... các loại pháp tắc đan xen vào nhau đột nhiên xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Kim Thai tôn giả.

Trong sát na, Kim Thai tôn giả nhất thời từ vui sướng vì thu được kim chi bản nguyên chuyển sang khiếp sợ nồng đậm, toàn thân rung mình một cái, giống như nháy mắt bị rơi vào hầm băng lạnh lẽo, khí tức tử vong hoàn toàn bao phủ hẳn tầng tầng lớp lớp, trong nháy mắt hẳn cảm thụ được sợ hãi, tử vong, hủy diệt...

Một cỗ ý niệm phải chết đột nhiên sinh ra trong đầu Kim Thai tôn giả, hẳn cảm giác như không còn đường nào chạy trốn, toàn bộ thể giới đều đã bị tử vong bao phủ, hẳn hẳn phải chết không cần nghi ngờ.

Thế nhưng Kim Thai tôn giả dù sao cũng là cường giả cái thế tầng thứ nhất, đồng thời trong lúc đặc ý vênh váo cũng bảo trì một phần cảnh giác, bằng không sẽ không có phản ứng nhanh tới như vậy, không giống như Ngọc Dương Tử tuy rằng chính diện đối mặt với Cổ Thần, nhưng về mặt tâm lý lại buông lỏng không có bao nhiêu phần phòng bị.

- Thân thiên hoá nhật, di hoa tiếp mộc, âm dương giao thế, kim thiên thoát khiếu...

Ngay trong nháy mắt khi Phá Thiên Chỉ bắt trúng vào Kim Thai tôn giả, Kim Thai tôn giả đột nhiên rống lớn một tiếng, toàn thân nổ bắn ra một đoàn kim quang vô cùng chói mắt.

Cùng lúc đó, Đồ Long tôn giả ngay cách đó không xa cũng nổ bắn ra quang mang chói mắt giống y hệt.

Hai người bị kim quang bao phủ, không thể tách rời.

Chỉ cương Phá Thiên Chỉ đẹp mắt không chút dừng lại, liên mạch mẽ bắn trúng vào bóng người trong kim quang.

Ầm...

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết mà ngán ngửi đột nhiên vang lên, kim quang trong nháy mắt bị Phá Thiên Chỉ kích nát bấy, đồng thời Phá Thiên Chỉ cũng hoàn toàn miếu sát hòa thượng bên dưới kim quang trong nháy mắt, một lỗ máu đỏ tươi lớn chừng hai nắm tay người lớn từ trên đỉnh đầu xuyên thấu xuống dưới nền đất.

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, hòa thượng tử vong không phải là Kim Thai tôn giả, mà là Đồ Long tôn giả.

Tại một phần vạn sát na vừa rồi, Kim Thai tôn giả thi triển một loại thân thông thấu thiên hoán nhật, kim thiên thoát khiếu, trong sát na trao đổi vị trí với Đồ Long tôn giả, để Đồ Long tôn giả thay hấn ngăn cản một kích Phá Thiên Chỉ này, vì vậy bị miếu sát trong nháy mắt.

Đồ Long tôn giả là sư đệ của Kim Thai tôn giả, hiển nhiên vô cùng không ngờ Kim Thai tôn giả tại thời điểm hung hiểm như vậy lại đẩy hấn vào đường chết thay mình, không hề có chút phản ứng nào đã bị Kim Thai tôn giả thi triển thấu thiên hoán nhật, kim thiên thoát khiếu thành công, trở thành kẻ chết thay cho Kim Thai tôn giả, sợ rằng đến chết cũng không biết vì sao.

Hoặc có lẽ, trên thực tế Đồ Long tôn giả bị Kim Thai tôn giả khống chế, đối với Kim Thai tôn giả không hề có nửa phần lực lượng phản kháng, bằng không mà nói, Đồ Long tôn giả dù gì cũng là cường giả cái thế Hợp đạo kỳ, đồng thời còn là tồn tại tương đối mạnh mẽ, hấn là không có khả năng không chút phản kháng đã bị Kim Thai tôn giả kéo đi làm kẻ chết thay.

Vô luận là nguyên nhân gì đi nữa, Cổ Thần không thể suy đoán, cũng không muốn suy đoán, hấn coi trọng chính là kết quả.

Kết quả là Kim Thai tôn giả dưới Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần đánh lén, tránh thoát được một mạng, lông tóc không thương tổn, đã không có lợi khí tuyệt sát Phá Thiên Chỉ này, Cổ Thần chỉ có tu vi Hư Không sơ kỳ, cho dù có Cửu Sát Đô Thiên đại trận trợ giúp, muốn thắng được Kim Thai tôn giả hầu như không có khả năng.

Một kích không trúng, Cổ Thần lập tức ngừng thân thể đang rơi xuống, mi tâm chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp nhất thời bay ra.

Cửa tháp rộng mở, cường giả Đạo môn, cường giả vu tộc nhất thời từ trong Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra, đứng bên cạnh Cổ Thần.

Chín vị cường giả Đạo môn trước tiên hợp thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận để lực lượng đô thiên cửu sát dung nhập vào cơ thể Cổ Thần, khiến tu vi của Cổ Thần tăng lên trong sát na, lập tức đề cao tới Hư Không hậu kỳ đỉnh, thực lực có thể so sánh được với cường giả cái thế tầng thứ nhất.

837. Chương 60: Tranh Đoạt Bản Nguyên (hạ).

Tất cả các cường giả Phật môn đều dừng ánh mắt lên trên bầu trời, Cổ Thần và chúng cường giả Đạo môn, vu tộc nhất thời rơi hết vào trong mắt chúng cường giả Phật môn.

- Đáng chết...

Kim Thai tôn giả phần nộ rít gào một tiếng, hét lớn:

- Cổ Thần, dĩ nhiên là tên nghịch tặc nguời! Nguời thực sự là tội đáng chết vạn lần, tội nên vạn tiễn xuyên tâm, thân thông của nguời một ngày một đêm chỉ có thể thi triển được một lần, bản tọa dung hợp kim chi bản nguyên rồi, hôm nay nguời chấp cánh cũng khó thoát, Cổ Thần, nghịch tặc nguời, hôm nay nguời chết chắc rồi!

Tiếng nói vừa dứt, Kim Thai tôn giả há miệng, liền cầm kim chi bản nguyên nhét mạnh vào trong, muốn mạnh mẽ nuốt kim chi bản nguyên.

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, thổ đứng đầu, kim, mộc, thủy, hỏa, bốn một bản nguyên ngũ hành đều có, thổ chính là ngũ hành chi nguyên, uy lực mạnh nhất, kim chi bản nguyên bài danh đứng đầu về lực sát thương, luận uy lực gần với thổ chi bản nguyên nhất.

Trong năm vị đại đế thượng cổ, Bạch Đà đại đế nổi danh sát thần nhất, cho dù là Hắc Thủy đại đế của Ma môn cũng than thở số nguời hấn giết suốt đời cũng không bằng một nửa so với Bạch Đà đại đế, có thể thấy được hung danh của Bạch Đà đại đế trên đời như thế nào.

Bạch Đà đại đế ngang dọc ngũ hoang tứ hải, sở hướng vô địch, duy nhất chỉ có một lần bại tích chính là bại dưới tay Hiên Viên đại đế, nghe đồn Bạch Đà đại đế và Hiên Viên đại đế đánh một trận kinh thiên động

địa, đánh một trận vô cùng dài lâu, đủ đánh liên tục mấy ngày mấy đêm Bạch Đà đại đế mới bại dưới tay Hiên Viên đại đế.

Trận chiến ấy chính là một trận chiến vắn đỉnh đệ nhất ngũ đế của Hiên Viên đại đế, cũng là do Bạch Đà đại đế có uy danh mạnh mẽ nhất, sau khi đánh một trận thể gian đều xưng Bạch Đà đại đế là đệ nhị đại đế, về thực lực của hắn chỉ thua Hiên Viên đại đế, đứng trên ba vị đại đế Xích Vũ, Hắc Thủy, Thanh Hoa.

Kim chi bản nguyên ẩn hàm sát ý vô cùng vô tận, chính là sát lực chi nguyên, nếu như Kim Thai tôn giả dung hợp kim chi bản nguyên xong, vậy thì sức chiến đấu sẽ tăng trưởng gấp bội lần, như vậy Cổ Thần và cường giả Đạo môn, vu tộc thực đúng là đối mặt với nguy hiểm.

“Tuyệt đối không thể để Kim Thai lão cầu dung hợp với kim chi bản nguyên.”

Trong nháy mắt Cổ Thần đã có quyết định.

Động thủ cướp đoạt, thực lực của Kim Thai tôn giả không thua kém gì hắn, chỉ cần cho hắn chút thời gian thì vĩnh viễn không thể đoạt được nữa.

Bất quá trong lòng Cổ Thần đã sớm có đối sách, trong sát na tiên lực thuần dương điên cuồng bùng mãnh tràn vào trong mệnh tuyến, lấy lực lượng lớn nhất thôi động tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc.

Gặp được kim chi bản nguyên, tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc đã sớm náo động mãnh liệt, hiện tại được Cổ Thần toàn lực thúc đẩy càng trong nháy mắt bạo phát.

Ngũ hành đồng nguyên, Cổ Thần đã từng dùng hai loại bản nguyên mạnh mẽ bạo phát để mộc chi bản nguyên từ trong phong ấn của Thanh Hoa đại đế tự động vọt ra ngoài, hiện tại tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc bạo phát, hấp dẫn đối với kim chi bản nguyên càng thêm có uy lực mạnh mẽ gấp mười lần.

Đã bị tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc ảnh hưởng, kim chi bản nguyên vừa mới tới bên miệng Kim Thai tôn giả đột nhiên mạnh mẽ run lên, trong nháy mắt liền chấn rời khỏi lòng bàn tay Kim Thai tôn giả, giống như một mũi tên nhọn bay thẳng về phía Cổ Thần.

Bàn tay rộng tuếch của Kim Thai tôn giả chụp vào cái miệng đang há to của hắn, ăn vào một ngụm không khí, thân thể rung lên, thất kinh, trong sát na kinh hồn táng đảm.

Kim chi bản nguyên chính là mệnh căn của hắn để đối phó với Cổ Thần, dĩ nhiên tới bên mép rồi lại bị Cổ Thần đoạt đi mất, nếu như Cổ Thần dung hợp kim chi bản nguyên, tu vi càng có thể đề cao, thực lực tăng lên mãnh liệt, đến lúc đó thực sự chính là ngày diệt vong của Kim Thai tôn giả hắn rồi.

Kim Thai tôn giả rống lên một tiếng to hơn, bàn tay nắm lại hóa thành một đại thủ che trời, mạnh mẽ chụp kim chi bản nguyên vừa mới bay đi cách hắn mấy trăm trượng vào trong tay.

Thế nhưng lực hấp dẫn của Cổ Thần đối với kim chi bản nguyên tựa hồ to lớn không gì sánh được, bàn tay tiên lực khổng lồ của Kim Thai tôn giả gần như chỉ bắt được kim chi bản nguyên trong nháy mắt, liền lập tức bị kim chi bản nguyên rung lên, chấn tan thành khối bụi, sau đó lại tiếp tục bay về phía Cổ Thần.

- Bạch Đà đại đế a, chẳng lẽ người lại mở mắt trừng trừng nhìn kim chi bản nguyên của người rơi vào tay người ngoài hay sao? Phật môn đại nguy, Phật môn đại nguy a...

Kim Thai tôn giả lớn tiếng rít gào, một lần nữa bắt ra một chưởng, chụp về phía kim chi bản nguyên, đồng thời một tay khác thì điểm mạnh về phía kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế, một đạo kim quang bắn vào kim thân pháp tướng.

Trong sát na, kim thân pháp tướng kia tựa hồ nghe được lời hô hoán của Kim Thai tôn giả, đột nhiên tuôn ra một đạo kim quang, giống như một cự chưởng giơ lên trời trong sát na liền hút mạnh kim chi bản nguyên trở về.

Kim Thai tôn giả và bàn tay của kim thân pháp tướng kia hai hợp một, kim chi bản nguyên xung đột vài phần, dĩ nhiên bị chấn áp đè nén xuống, kim chi bản nguyên dừng lại giữa hư không phía trước Kim Thai tôn giả chừng nghìn trượng.

Cổ Thần cả kinh, thực lực của Bạch Đà đại đế quả nhiên vượt qua Thanh Hoa đại đế, mộc chi bản nguyên bị hai loại bản nguyên thủy, hỏa hấp dẫn, lập tức từ trong phong ấn của Thanh Hoa đại đế vọt mạnh ra ngoài,

thể nhưng hiện tại có tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc cũng không thể rút được kim chi bản nguyên từ một cự chưởng kim quang kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế.

Bất quá Cổ Thần không thể mạnh mẽ rút đi kim chi bản nguyên, Kim Thai tôn giả cũng không thể thu hồi kim chi bản nguyên, trong lúc nhất thời kim chi bản nguyên dừng lại giữa hư không, hai người rơi vào cục diện bế tắc.

- Giết giết giết... Giết sạch đám bàng môn tả đạo, bại hoại man vu.

Kim Thai tôn giả lại rống to hơn.

Đang khi nói chuyện, một chưởng đánh mạnh về phía Cổ Thần, một đạo thủ ấn kim quang lớn vạn trượng đột nhiên từ trên vòm trời đỉnh đầu Cổ Thần vỡ mạnh xuống, đây chính là đệ nhất thần công Như Nguyên Thần Chưởng, tuyệt chiêu Như Nguyên Thần Chưởng — Trần Hồi Áp.

Đồng thời hơn trăm vị cường giả Phật môn phóng lên cao, công kích mạnh mẽ về phía cường giả Đạo môn, vu tộc.

Một hồi đại chiến bạo phát trong nháy mắt.

Trong nháy mắt Cổ Thần biến hóa thành ba đầu sáu tay, sáu thanh tiên phủ vừa hiện, đồng thời hướng lên trời chém ra sáu đạo phủ cương, chưởng ấn khổng lồ lớn vạn trượng trên trời lập tức bị Cổ Thần chém thành hư vô.

Cổ Thần và Kim Thai tôn giả đều chấn động, thực lực của hai người hiện tại tương đương với nhau, ai cũng không thể làm gì được nhau.

Nhưng số lượng cường giả Phật môn đông đảo, đại chiến loạn thành một đoàn rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Cổ Thần và Kim Thai tôn giả rơi vào cục diện bế tắc, thực lực Phật môn cường đại, theo thời gian trôi qua cường giả Đạo môn và vu tộc nhất định chịu thiệt lớn.

838. Chương 61: Hư Không Trung Kỳ (thượng).

Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu thấy thế, biết thế cục trước mắt chỉ khi Cổ Thần đoạt được kim chi bản nguyên vào tay mới có thể hóa giải được, hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất thời rút khỏi chiến đoàn, chạy tới ngay bên cạnh chín vị cường giả Đạo môn hợp thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận.

Dương Châu đại vu nói:

- Hai vị đạo hữu tạm thời nghỉ ngơi trước, để chúng ta tới thay thế, tất nhiên có thể giúp thực lực Chiến thần lại tăng lên một bậc.

Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu đều là cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, hai vị cường giả Đạo môn thấy vậy, lập tức rút lui, Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu tiếp nhận vị trí của hai người.

Cổ Thần và Kim Thai tôn giả đại chiến, người tới ta đi, không phân biệt được trên dưới.

Đột nhiên tinh thần của Cổ Thần chấn động, lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể đột nhiên tăng lên mãnh liệt, khiến thực lực của hắn theo đó cũng tăng mạnh.

Cổ Thần vui vẻ, trong nháy mắt thực lực của hắn chỉ ít cũng tăng lên năm thành.

Cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ cấu thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận quả nhiên không giống bình thường.

Mà đây còn là chỉ có hai người Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu là cường giả cái thể, bảy người còn lại đều là chí cường giả Hư Không hậu kỳ đỉnh, nếu như bày binh bố trận đều là chín vị cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ, như vậy thực lực của Cổ Thần sợ là lập tức tăng lên tám chín lần, tu vi có khả năng đột phá tới cảnh giới Hợp Đạo sơ kỳ, nếu như vậy Cổ Thần chính là vô địch trên trời dưới đất.

Bản thân Thiên Mục đại vu là cường giả cái thể tầng thứ nhất, lại được chín vị cường giả cái thể cấu thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận, lực lượng phụ thể, thực lực mạnh mẽ có thể nghĩ, trách không được Ngô Tinh

và Cổ Thần liên thủ cũng bị Thiên Mục đại vu thoải mái đẩy lùi, loại lực lượng này hầu như đã có thể so sánh được với chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

- A di đà phật! Bàn nhược ba la mật! Kim cương ba la mật! Long tượng ba la mật! Minh vương ba la mật...

Kim Thai tôn giả liên tục hét lớn, một tay diên cuồng nắm chắc lấy kim chi bản nguyên, một tay còn lại thì biến quyền thành chưởng, đánh ra cực nhanh, đồng thời trong miệng niệm chú, trong sát na sử dụng mấy loại tuyệt học vô thượng Phật môn.

Như Nguyên Thần Chưởng, Bàn Nhược Thần Chưởng, Kim Cương Đại Thủ Ấn, Long Tượng Đại Lực Quyền, Đại Minh Vương Thần Quyền...

Lúc này Cổ Thần nhìn chưởng ấn quyền cương do Kim Thai tôn giả đánh ra có cảm giác tựa hồ nhỏ yếu hơn rất nhiều.

Điều này đương nhiên không phải là do Kim Thai tôn giả yếu hơn, mà là thực lực của Cổ Thần lại tăng trưởng rồi, hần lấy thực lực của bản thân là vật tham chiếu, hiện tại thực lực của Cổ Thần đã vượt qua Kim Thai tôn giả chừng bốn năm thành, tự nhiên cảm giác công kích của Kim Thai tôn giả trở nên nhỏ yếu.

Khóe môi vểnh lên, Cổ Thần cười nhạt một tiếng, sáu thanh tiên phủ trong tay bùng phát cương mang, trong sát na nổ ra sáu đạo phủ cương, phá phá phá phá phá phá...

Trong sát na, phủ cương vạn trượng, tung thiên hoành địa, phủ cương lướt qua, tất cả đều diệt.

Như Nguyên Thần Chưởng, Bàn Nhược Thần Chưởng, Kim Cương Đại Thủ Ấn, Long Tượng Bàn Nhược Quyền, Đại Minh Vương Thần Quyền... Tất cả công kích của Kim Thai tôn giả đều bị lực phủ của Cổ Thần chém tan thành hư vô.

Chiến ý Cổ Thần thiêu đốt, phóng lên cao, giống như sương khói tinh khí xông thẳng lên trời cao, rống to:

- Kim Thai lão cầu, lấy mạng chó của người!

Vừa nói, Cổ Thần liên tục hợp nhất sáu phủ chém xuống, sáu đạo phủ cương tụ tập vào một chỗ hình thành một thanh cự phủ dài tới vạn trượng, khai thiên phá địa, trảm âm phá dương, trong sát na thiên địa phân, đại địa liệt, một thanh cự phủ vô cùng to lớn chém mạnh về phía Kim Thai tôn giả.

- Phục Ma Thần Trượng, hàng yêu phục ma...

Sắc mặt Kim Thai tôn giả ngưng trọng, rống to, mi tâm bay ra một đạo kim quang, là một cây thiên trượng tỏa kim quang chói mắt, lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong thiên trượng cực kỳ lợi hại, tản mát uy nghiêm vô cùng vô tận, tựa hồ chém giết ma đầu vô cùng vô tận, bản thân có một loại lực lượng kinh khủng chấn nhiếp lòng người.

Kim Thai tôn giả cầm Phục Ma Thần Trượng trong tay, trong sát na Phục Ma Thần Trượng bùng phát kim quang mãnh liệt, hóa thành cương mang dài tới vạn trượng, mạnh mẽ đập vào Trảm Sát Chi Phủ do Cổ Thần đánh tới.

Phục Ma Thần Trượng đi tới đâu, bầu trời sụp đổ, đại địa băng liệt, giống như có uy lực hủy thiên diệt địa.

Trong sát na phủ cương và trượng cương va chạm với nhau.

Yên lặng...

Toàn bộ thiên địa đột nhiên hóa thành một phiến lặng yên, giống như thời gian đình chỉ, tình huống quỷ dị nằm ngoài dự liệu của bất luận cường giả nào có mặt tại đây.

Loại tình huống này cũng giống như nhìn thấy một đạo lôi điện khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trong lòng đã chuẩn bị thể nhưng lại không hề nghe được tiếng sấm nổ vang, cảm giác vô cùng khó chịu.

Cảm giác không có tiếng động giống như thời gian tĩnh lặng, tựa hồ là trong nháy mắt, tựa hồ là một vạn năm, một tiếng bạo tạc phủ xuống thiên địa, phủ cương, trượng cương tầng tầng bạo liệt, nổ thành hư vô.

Thân thể Cổ Thần chấn động, đùi phải đập mạnh, một tiếng nổ mạnh vang lên, hư không nghìn trượng bên dưới nhất thời sụp đổ, bị Cổ Thần đập thành một phiến chân không đen kịt, lúc này mới hoàn toàn đẩy đi toàn bộ lực phản chấn cường đại không gì sánh được.

Kim Thai tôn giả không có thực lực như Cổ Thần hiện tại, ngay nháy mắt khi tiếng nổ vang vọng kia vang lên, thân thể Kim Thai tôn giả giống như mũi tên rời khỏi dây cung, văng ngược về phía sau, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, cũng không biết ở trong hư không thối lui bao nhiêu bước, đủ rồi về phía sau mấy nghìn trượng.

Lực lượng phản chấn thật lớn khiến tất cả cường giả Hư Không hậu kỳ phương viên nghìn trượng xung quanh đều bị chấn tan nát thành thịt vụn, trong nháy mắt tử vong.

Cường giả hai bên đều thất kinh, hoàn toàn bị một kích hủy thiên diệt địa của hai người này dọa kinh hãi, nhất tề lui mạnh về phía sau.

Cường giả cái thế đứng đầu chiến đấu với nhau, uy lực vô cùng kinh khủng, phạm vi phương viên nghìn trượng, vạn trượng đều nguy hiểm mười phần, có thể liên tục tới tất cả mọi người xung quanh. Cuộc chiến giữa Cổ Thần và Kim Thai tôn giả hoàn toàn tiến vào giai đoạn gay cấn nhất, ngoại trừ những cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ còn có thể chịu đựng được khi đứng gần, tất cả cường giả Độ Hư cảnh dưới Hợp Đạo kỳ đều phải tránh né, bằng không chỉ là sóng lực lượng tản đi cũng khiến bọn họ bị hủy diệt.

Cổ Thần dùng một phủ đẩy lui Kim Thai tôn giả, chỉ sau một bước, sáu cánh tay khê động, lại là sáu phủ hợp nhất, chém ra một đạo phủ cương khổng lồ không gì sánh được, ngay cả bầu trời cũng bị chém thành hai nửa.

Một đạo phủ cương này cũng không phải là chém về phía Kim Thai tôn giả đã bị đánh văng ngược về phía sau, mà là chém vào cự chướng do cương khí tiên lực ngưng tụ thành từ kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế.

839. Chương 61: Hư Không Trung Kỳ (hạ).

Lực công kích của Trảm Sát Chi Phủ vô cùng kinh khủng, lấy thực lực của Cổ Thần hiện tại thì khi thi triển thần thông ba đầu sáu tay, sáu phủ hợp nhất tạo thành phủ cương hoàn toàn đủ sức miểu sát một gã cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ.

Cổ Thần lúc này đã sớm muốn chém tan cự chướng do kim thân pháp tướng ngưng tụ thành, chặt đứt sự khống chế của kim thân pháp tướng đối với kim chi bản nguyên.

Tiên lực trong cơ thể Kim Thai tôn giả cuộn cuộn, thân thể bạo lui, hoàn toàn ngoài tầm tay với, căn bản không thể nào ngăn cản công kích của Cổ Thần

Ầm...

Giống như kim thiết va chạm với nhau, tiếng nổ rung trời vang vọng.

Phủ cương vạn trượng trong nháy mắt bắn ngược ngai, đồng thời tầng tầng nghiền nát, chỉ trong sát na đã hoàn toàn tiêu tán hóa thành hư vô.

Thân thể của Cổ Thần run lên kịch liệt, yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi không thể ức chế phun ra ngoài.

Lực phản chấn cực lớn đã khiến Cổ Thần phải thụ thương, trong cơ thể không ngừng nghiền nát, máu tươi phun trào.

Bất quá lúc này mộc chi bản nguyên trong cơ thể vô cùng sôi sục, hầu như đang trong trạng thái bộc phát, mộc khí bản nguyên tuôn ra chớp mắt đã bổ xung sinh cơ bị xói mòn của Cổ Thần, trị hết thương thể cực nhanh.

Kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế cường hãn tới mức này, thực sự khiến Cổ Thần phải thất kinh, mà đây chỉ là bàn tay do cương khí tiên lực lưu lại hình thành mà thôi, đồng thời còn không chủ động công kích Cổ Thần mà Cổ Thần vẫn bị lực phản chấn khiến trọng thương.

Có thể thấy được lực lượng của Bạch Đà đại đế khi còn sống kinh khủng tới mức nào.

Bất quá một phủ của Cổ Thần đối với bàn tay kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế để không phải là không có ảnh hưởng.

Qua thời gia hai lần nháy mắt, rắc một tiếng vang, chỗ phủ cương vừa mới chém xuống xuất hiện vết nứt nhỏ.

Theo vết rách thứ nhất xuất hiện, rắc rắc rắc liên tiếp không ngừng, một đạo lại một đạo vết rách xuất hiện, toàn bộ cự chưởng tiên cương đã xuất hiện hơn mười đạo vết rách.

Theo đó, cự chưởng tiên cương của kim thân pháp tướng sút giảm uy lực rõ rệt, kim chi bản nguyên nhất thời run lên, toàn bộ cự chưởng rất nhanh bị kim chi bản nguyên đánh tan, tầng tầng nghiền nát, kim chi bản nguyên hóa thành một đường vong đẹp mắt, bay thẳng về phía Cổ Thần.

Ngay cả bàn tay do kim thân pháp tướng của Bạch Đà đại đế ngưng tụ thành cũng bị Cổ Thần chém nát, Kim Thai tôn giả không thể ngăn cản, mắt mở trừng trừng nhìn kim chi bản nguyên bay tới trước mặt Cổ Thần.

Tuy rằng Bạch Đà đại đế vô cùng lợi hại, thế nhưng dù sao đã chết nhiều năm, kim thân pháp tướng lưu lại chỉ có chút ý chí bản năng mà thôi, đồng thời thời gian quá lâu, phần ý chí này đã yếu đi rất nhiều, không còn khả năng chủ động công kích Cổ Thần, cướp đoạt kim chi bản nguyên trở về.

Vừa rồi chịu ảnh hưởng của Kim Thai tôn giả, bắt ra một chưởng đối với kim chi bản nguyên hầu như là một kích cuối cùng của kim chi pháp tướng rồi, từ nay về sau ý chí của Bạch Đà đại đế vĩnh viễn biến mất, cự kim thân pháp tướng này cũng không thể nào trở lại mộ trủng, theo thời gian trôi qua chung quy có một ngày cự kim thân pháp tướng này sẽ hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa.

Kim chi bản nguyên đã bị tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc trong mệnh tuyến của Cổ Thần ảnh hưởng, trực tiếp dung nhập vào cơ thể Cổ Thần, tiến vào trong mệnh tuyến.

Kim chi bản nguyên là tiêu điểm của toàn bộ chúng cường giả nơi đây, theo kim chi bản nguyên tiến vào trong cơ thể Cổ Thần, trong sát na ánh mắt của tất cả cường giả Phật môn, Đạo môn, vu tộc đều ngưng tụ hết trên người Cổ Thần.

Nhân thần Kim Thai tôn giả kinh khủng, rống to điên cuồng:

- Giết... Tất cả đệ tử Phật môn nghe lệnh, liều mạng, trước khi nghịch tặc Cổ Thần này dung hợp kim chi bản nguyên, phải giết chết hắn, giết cho ta!

Theo một tiếng rống to của Kim Thai tôn giả, tất cả cường giả Phật môn đều cảm nhận được nguy cơ cực lớn, nhất tề xuất thủ, công kích thẳng về phía Cổ Thần.

Kim chi bản nguyên tiến vào trong cơ thể Cổ Thần, Dương Châu đại vu biết Cổ Thần đang trong thời khắc mấu chốt, trực tiếp hô lớn:

- Ngăn cản bọn họ, chờ Chiến thần dung hợp kim chi bản nguyên hoàn tất chính là tử kỳ của bọn họ.

Kim Thai tôn giả điên cuồng cười ha ha:

- Ha ha ha ha, giết cho ta! Bản nguyên ngũ hành bài xích lẫn nhau, trong cơ thể Cổ Thần đã có tam đại bản nguyên, kim chi bản nguyên tiến vào nhất định sẽ bị tam đại bản nguyên bài xích, trong khoảng thời gian ngắn không thể dung hợp, giết chết Cổ Thần, cướp đoạt toàn bộ bản nguyên ngũ hành trong cơ thể hắn.

Trong sát na, hai phương lại chiến đấu với nhau.

Cường giả Đạo môn, vu tộc che chắn trước mặt Cổ Thần giúp Cổ Thần không bị cường giả Phật môn quấy rối, thế nhưng không có Cổ Thần chống đối Kim Thai tôn giả, nhưng Dương Châu đại vu và Kim Mãng tôn

giả liên thủ dưới công kích của Kim Thai tôn giả không ngừng bị đẩy lùi, cường giả Phật môn cũng không ngừng tấn công điên cuồng, bên phía cường giả Đạo môn, vu tộc nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, tử thương không ít.

Lúc này Cổ Thần đang dung hợp với kim chi bản nguyên, bản nguyên ngũ hành bài xích nhau là đúng, thể nhưng trong cơ thể Cổ Thần còn có tiên thiên linh bảo Càn Khôn Ngọc Bích, có thể dung hợp tất cả, kim chi bản nguyên vừa vào trong mệnh tuyến đã bị Càn Khôn Ngọc Bích hàng phục, lấy tốc độ cực nhanh dần dần dung hợp một chỗ với tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc.

Tu vi của Cổ Thần chớp mắt tăng lên mạnh mẽ, một lần nữa bước về phía trước một bước, từ Hư Không sơ kỳ trực tiếp tăng lên Hư Không trung kỳ.

Thời gian toàn bộ quá trình diễn ra chỉ trong thời gian vài lần nháy mắt.

Thấy cường giả Đạo môn, vu tộc đối mặt với cường giả Phật môn điên cuồng công kích đã vẫn lạc hơn mười người, thụ thương càng nhiều hơn, Cổ Thần giận dữ, rống to:

- Tổ hợp Cửu Sát Đô Thiên đại trận!

Thanh âm của Cổ Thần vang vọng khắp nơi, khiến chúng cường giả đều cả kinh.

Cường giả vu tộc nhìn về phía Cổ Thần, nhất thời hoan hô mãnh liệt:

- Chiến thần dung hợp kim chi bản nguyên rồi, Chiến thần vô địch!
- Chiến thần vô địch!
- Chiến thần vô địch!
- Chiến thần vô địch!

Trong sát na, toàn bộ cường giả vu tộc bộc phát tiếng hoan hô giống như long trời lở đất.

Thực lực Phật môn cường đại, luận nhân số, luận thực lực chính thể rõ ràng hơn xa chúng cường giả Đạo môn và vu tộc do Cổ Thần dẫn đầu, chỉ trong thời gian mấy lần nháy mắt ngăn ngừa đã có hơn mười vị cường giả vẫn lạc dưới tay Phật môn, tình hình chiến đấu hoàn toàn nghiêng hẳn sang một bên.

Nguyên tưởng rằng Cổ Thần dung hợp kim chi bản nguyên cần thời gian rất dài, thể nhưng hoàn toàn ngoài dự liệu, Cổ Thần dung hợp kim chi bản nguyên cực nhanh, tu vi tăng mạnh, chỉ trong thời gian mấy lần nháy mắt ngăn ngừa mà tu vi đã đề cao hẳn một cấp bậc, bước vào Hư Không trung kỳ.

Tu vi đề cao thêm một tầng đại biểu cho thực lực lại tiếp tục tăng lên.

840. Chương 62: Chiến Thần Vô Địch.

Theo Cổ Thần hét lớn một tiếng, chín vị cường giả Đạo môn cấu thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận nhất thời xuất hiện phía sau cổ Thần, bởi vì bọn họ có nhiệm vụ quan trọng hơn, chính là bày binh bố trận, bởi vậy không tiến lên ngăn cản công kích bên phía đối phương, vì vậy không người nào bị vẫn lạc.

Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu đồng thời quát lên một tiếng mạnh mẽ, thực lực bộc phát tới đỉnh cao nhất, tạm thời bức lui Kim Thai tôn giả vài bước, thân thể chợt lóe liền xuất hiện ngay bên cạnh Cổ Thần.

Dương Châu đại vu nói:

- Chúng ta đến!

Hai vị cường giả Đạo môn thay thế lúc trước tự động tách khỏi vị trí để Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu và bảy vị cường giả Đạo môn khác trong nháy mắt tổ hợp thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận.

- Không thể cho bọn hắn cơ hội phản kích, tất cả đệ tử Phật môn nghe lệnh, dồn hết công lực lên người bản tọa, bản tọa muốn đại khai sát giới, triệt để giết chết Cổ Thần, giết chết sạch sẽ đám man vu khốn kiếp này!

Kim Thai tôn giả càng rống to, thân thể bay tới phía trước chúng cường giả Phật môn.

Chúng cường giả Phật môn nghe lệnh, dồn hết công lực suốt đời vào tay, một người tiếp nối một người, tất cả cường giả Phật môn đều vận chuyển tu vi toàn thân truyền lên người mười một vị cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ, sau đó mười một vị cường giả cái thể đánh mạnh hai chưởng, lại dồn tất cả tiên lực chuyển hóa được dung nhập vào trong cơ thể Kim Thai tôn giả.

Thực lực của Kim Thai tôn giả không ngừng tăng lên, trong sát na thực lực đã đề cao thêm hai ba lần.

Nguyên bản Kim Thai tôn giả chính là cường giả cái thể tầng thứ nhất, mười một vị cường giả cái thể còn lại so với thực lực của Kim Thai tôn giả chỉ kém hơn một chút, cộng thêm hơn trăm vị cường giả Phật môn Hư Không kỳ khác liên thủ, so với thực lực của Kim Thai tôn giả hầu như không hơn kém nhau bao nhiêu.

Toàn bộ tiên lực Phật môn hội tụ lại, cộng thêm tu vi nguyên bản của Kim Thai tôn giả, hầu như tương đương với ba cường giả cái thể tầng thứ nhất, coi như là hai ba mươi cường giả cái thể bình thường cũng không nhất định là đối thủ của ba cường giả cái thể tầng thứ nhất.

Cương khí tiên lực của Kim Thai tôn giả tuôn mạnh ra bên ngoài cơ thể, ngưng tụ thành một thân ngoại hóa thân to lớn không gì sánh được, cao hơn bốn nghìn trượng, đỉnh đầu chạm thanh thiên, dưới chân đạp đại địa, trong lúc giờ tay nhắc chân, trời long đất lở, hủy thiên diệt địa.

Thân ngoại hóa thân của kim thai tôn giả cầm một cây thiên trượng màu vàng to lớn không gì sánh được, chính là tiên bảo vô thượng Phục Ma Thiên Trượng, kim quang lấp lánh, dài chừng nghìn trượng.

- Phục ma cái đỉnh, yêu ma giai diệt, phạt trượng hoành không, thiên băng địa liệt! Giết...

Kim Thai tôn giả rống to một tiếng, cầm Phục Ma Thiên Trượng trong tay, quang mang vạn trượng, một trượng giờ lên trời, trong sát na đập thẳng về phía Cổ Thần.

Kim quang như sóng biển cuộn trào, tràn ngập toàn bộ Hư Không, hư không phương viên nghìn trượng tựa hồ hóa thành một mảnh đại dương màu vàng, một cây thiên trượng kim quang dài tới hơn vạn trượng, dưới sóng biển màu vàng đột nhiên xuất hiện, soi sáng trời xanh, tuyên quán vạn cổ, trong sát na giống như trời xanh tan vỡ, một cỗ uy lực diệt thế độ nhiên từ trên không trung ập xuống.

Toàn bộ không gian đều bị trói buộc, hư không giống như vô số ngọn núi không lồ đè ép thật chặt, cường giả Đạo môn, vu tộc chỉ có tu vi Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh phong dưới cỗ áp lực cường đại này bắt đầu chảy máu thất khiếu, thân thể cũng không ngừng bạo liệt tan vỡ.

Thiên trượng chưa đến, tựa hồ có một cỗ đại thế, tất cả chúng cường giả đều bị ép chết.

Thậm chí ngay cả cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ cũng cảm giác trên lưng có một ngọn núi vô cùng khổng lồ, hư không xung quanh đều bị hóa thành tường đồng vách sắt, không thể thuần di, không thể tránh né, mắt thấy thiên trượng kim quang to lớn không gì sánh được kia hạ xuống, trong mắt hoảng sợ.

Hư không vạn trượng hạ xuống Thập Vạn Đại Sơn, một ngọn lại một ngọn núi bắt đầu đổ nát, ngọn núi cao nghìn trượng cũng bị nát bấy trong nháy mắt, đại địa dưới áp lực cực lớn bắt đầu văng tung tóe, một đạo lại một đạo vết nứt thật lớn xuất hiện dưới mặt đất bên phía chúng cường giả Đạo môn, vu tộc, sâu không thấy đáy.

Ngay trong sát na thiên trượng đánh tới, Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cùng với bảy cường giả còn lại đã thành công tạo thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận.

Trong sát na, lực lượng đô thiên cửu sát cường đại không gì sánh được, lực lượng pháp tắc âm dương thiên địa, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ trong nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể Cổ Thần.

Tu vi của Cổ Thần một lần nữa tăng lên.

Hư Không trung kỳ, Hư Không Hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh, Hợp Đạo sơ kỳ!

Tu vi bước vào Hư Không trung kỳ, Cổ Thần dưới lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, cư nhiên vượt qua Hư Không hậu kỳ đỉnh, đạt tới cảnh giới Hợp Đạo sơ kỳ.

Hư Không bước vào Hợp Đạo, đây là sự bay vọt về chất, bằng với việc bước vào diện phủ tu đạo, đăng đường nhập thất.

Thực lực của Cổ Thần đã bạo tăng không chỉ mười lần.

Bước vào Hợp đạo, Cổ Thần đối với thế giới xung quanh lại có một nhận thức mới, vẫn là phiên thiên địa này, thế nhưng bản chất các loại pháp tắc đều được Cổ Thần “nhìn” thấy rõ ràng, lĩnh ngộ tới cảnh giới cực kỳ thấu triệt.

Một cỗ khí thể cường đại trên người Cổ Thần bộc phát ra, giống như một viên cầu trong suốt, rất nhanh mở rộng, khí trường của Cổ Thần đi tới đâu, trôi buộc không gian trong nháy mắt bị ép tan vỡ, áp lực cực lớn cũng biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Rất nhanh tất cả cường giả Đạo môn, vu tộc đều được khí trường của Cổ Thần phát ra bao phủ bên trong, một viên cầu trong suốt bao phủ phương viên vạn trượng lấy Cổ Thần làm trung tâm, xuất hiện tại hư không vạn trượng.

Trong biển hư không màu vàng tựa hồ lại xuất hiện một mảnh trời xanh, giống như tiêu thạch trong biển rộng, cho dù sóng biển mãnh liệt như thế nào cũng không thể chấn động phiên trời xanh kia mấy may.

Phiên trời xanh kia chính là cương khí tiên lực do Cổ Thần tản mát ra, hình thành một vòng quang tráo cực lớn.

Thiên tượng màu vàng to lớn không gì sánh được rơi vào quang tráo màu xanh lập tức bị chặn lại, không thể tiến thêm dù chỉ một chút.

Một kích hủy thiên diệt địa, trời long đất lở này đã bị Cổ Thần ngăn chặn hoàn toàn.

Sắc mặt Kim Thai tôn giả kinh hãi, thực lực của Cổ Thần hiện tại khiến hắn cảm thấy sợ hãi, cho dù tất cả tu vi tiên lực của cường giả Phật môn đều hội tụ trên người hắn nhưng hắn vẫn cảm thấy sợ hãi khôn cùng.

- Đi tìm chết cho bản tọa!

Kim Thai tôn giả rống một tiếng to lớn, càng là sợ hãi, sát ý trong lòng hắn càng thêm kịch liệt.

- Kim Thai lão cầu, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Cổ Thần rống to một tiếng, giống như bạo lôi kinh thiên địa.

Chỉ thấy cánh tay hắn khê động, đồng thời nắm tay, oanh kích lên trời cao.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

841. Chương 63: Phá Thiên Thiên Tự (thượng).

Sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền phóng lên cao, đồng thời đánh ra, sáu quyền hợp nhất hình thành một quyền cương màu vàng lớn chừng vạn trượng.

Một đạo quyền cương này ẩn chứa các loại pháp tắc lực lượng phá hủy, tử vong, hủy diệt đến cực hạn.

Đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền to lớn không gì sánh được này oanh kích vào thiên tượng kim quang.

Ầm...

Một tiếng nổ rung trời chuyển đất, trong sát na thiên tượng kim quang tầng tầng nghiền nát, bạo tạc nứt vỡ, biển hư không màu vàng phương viên nghìn dặm trong nháy mắt nhấc lên một con sóng lớn kinh thiên, phô thiên cái địa.

Trong nháy mắt thiên tượng kim quang hoàn toàn nổ nát bấy biến thành hư không, biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, trong biển hư không màu vàng phương viên nghìn dặm giống như nước sông vỡ đê, mạnh mẽ trút về bốn phương tám hướng, ẩn vào hư không vô cùng vô tận, cũng biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Kim quang nghìn dặm sạch sẽ, bầu trời khôi phục lại trong xanh ban đầu.

Cổ Thần ba đầu sáu tay, đứng ngạo nghễ trước chúng cường giả Đạo môn, vu tộc, chân đạp hư không, không chút lay động, khí thế cường đại không giảm mà còn tăng lên, quần áo, tóc tai không gió tự bay, phiêu đảng không quy tắc.

Ngược lại, bên phía Kim Thai tôn giả và chúng cường giả Phật môn.

Thân ngoại hóa thân thật lớn của Kim Thai tôn giả theo thiên tượng kim quang hóa thành nát bấy, cũng dần dần vỡ tan, bị hủy diệt trong nháy mắt, bản thể Kim Thai tôn giả chấn động mãnh liệt, bật người thối lui ba bước, sắc mặt tái nhợt.

Công lực do chúng cường giả Phật môn phía sau truyền lại trong nháy mắt bị đánh tan tác, cương khí then lực phản chấn ngược về cơ thể bọn họ, tình huống của mười một vị cường giả cái thế còn tốt đẹp một chút, chỉ lui lại hơn mười bước đã có thể bình ổn được thân thể.

Nhưng chúng cường giả Phật môn tu vi Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh thì giống như bị cự chùy đánh trúng thân thể, chấn động mãnh liệt, văng ngược về phía sau mấy trăm trượng, cả đám tái mét mặt, nhất là cường giả Phật môn Hư Không hậu kỳ, trong miệng càng phun máu tươi, thân thể nứt ra, máu tươi chảy ròng ròng.

Cổ Thần bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, thực lực hầu như tương đương với Thiên Mục đại vu được lực lượng đồ thiên cửu sát phụ thể, tương đương với hơn mười vị cường giả cái thế Hợp đạo kỳ, một kích đã hoàn toàn phá tan công kích liên thủ của chúng cường giả Phật môn, đồng thời còn phản chấn bọn họ văng ngược lại rất xa.

- Chiến thần vô địch!

- Chiến thần vô địch!

- Chiến thần vô địch!

Trong sát na, cường giả vu tộc một lần nữa bộc phát tiếng hoan hô vang vọng.

Lấy lực lượng của một người đối kháng với toàn bộ cường giả Phật môn, đây là uy thế cỡ nào? Khí phách cỡ nào?

- Linh tụ vô địch!

- Linh tụ vô địch!

- Linh tụ vô địch!

Không chỉ có cường giả vu tộc, cường giả Đạo môn cũng bị cường giả vu tộc ảnh hưởng, tâm tình sôi sục hưng phấn, lớn tiếng hoan hô vang dội.

- Kim Thai lão cầu, lấy mạng chó của ngươi!

Dưới tiếng hoan hô rung trời chuyển đất của chúng cường giả Đạo môn và vu tộc, Cổ Thần hét lớn, thanh âm vang vọng khắp không gian, vượt qua sự liệu tất cả mọi người.

Ba cánh tay phải của Cổ Thần khẽ động, đột nhiên đánh ra ba đạo chưởng cương, tiên lực từ lòng bàn tay bắn ra, trong sát na hóa thành ba đạo chưởng ẩn vạn trượng, oanh kích thẳng về phía chúng cường giả Phật môn.

Ba đạo chưởng ẩn vạn trượng này, một xanh, một bạc, một đỏ, chính là Bản Nguyên Mộc Ấn, Bản Nguyên Thủy Ấn, Bản Nguyên Hỏa Ấn ẩn chứa bản nguyên ngũ hành.

Hiện tại trong cơ thể Cổ Thần đã có tứ đại bản nguyên, bản nguyên dung hợp càng tiến thêm một bước, một lần nữa thi triển Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn, thực lực tăng lên không chỉ mười lần, mỗi một chưởng đều có uy lực hủy thiên diệt địa.

Cánh tay phải vừa mới đánh ra ba đạo chưởng ẩn vạn trượng, ba cánh tay trái của Cổ Thần cũng không hề nhàn rỗi, chưởng ẩn khẽ động, cũng đánh ra ba chưởng.

Ba đạo chưởng cương màu vàng chói mắt từ trong lòng bàn tay nổ bắn ra, hóa thành ba cự chưởng kim quang kích cỡ vạn trượng.

Dung hợp kim chi bản nguyên, Cổ Thần đã dung hợp kim nguyên lực và Kim Cương Ấn trong Ngũ Hành Phân Thần Ấn làm một, lại học được một bản nguyên ấn trong ngũ hành — Bản Nguyên Kim Ấn.

Kim chủ sát, Bản Nguyên Kim Ấn vừa ra, trong sát na, sát khí tung hoành nghìn dặm, toàn bộ thiên đại xuất hiện tiếng ô ô ghê rợn, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần!

Sáu đạo bản nguyên ấn ngũ hành, ngang dọc hư không vạn trượng, khí thể cuộn trào mãnh liệt, bành trướng cách nghìn dặm.

Một xanh, một bạc, một đỏ, ba vàng, sáu đạo chưởng ấn vạn trượng, một chưởng tiếp nối một chưởng, ngay cả không gian cũng bị áp bách tầng tầng chồng điệp, tất cả cường giả Phật môn có mặt đều bị bao phủ trong đòn công kích sáu đạo chưởng ấn vạn trượng này.

Chưởng chưa đến, giống như đại thể trời xanh ập xuống, áp bức thẳng vào mặt, giống như nghìn vạn thanh thiết trùy mạnh mẽ oanh kích vào thân thể của bọn họ.

Cho dù là cường giả Phật môn chú trọng rèn luyện thân thể, nhưng dù là cường giả tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh, dưới cổ uy áp đại thể khủng khiếp này cũng không tránh khỏi thân thể rạn nứt, máu tươi phun trào.

Nhìn sáu chưởng từ trên bầu trời đánh xuống, trên mặt Kim Thai tôn giả hiện ra thần sắc ngưng trọng không gì sánh được, mười một vị cường giả cái thể khác thì hiện rõ vẻ sợ hãi trong ánh mắt.

Tất cả cường giả Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh thì kinh khủng tái mét mặt.

Sáu đạo chưởng ấn vạn trượng áp đỉnh mà đến, cường giả Phật môn không hèn mà cùng giờ chưởng đồng thời đánh mạnh, hoặc là quyền cương, hoặc là chưởng cương, hoặc là các loại tiên bảo phòng ngự.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm... Vô số đạo quyền cương, chưởng ấn oanh kích vào bản nguyên ấn ngũ hành của Cổ Thần, phát sinh tiếng nổ rung trời chuyển đất.

Hư không phương viên mấy vạn trượng đều bị chấn xuất hiện vô số vết rách.

Bản Nguyên Mộc Ấn bị đánh tan, Bản Nguyên Thủy Ấn bị đánh tan, Bản Nguyên Hỏa Ấn bị đánh tan.

Đồng thời vô số đạo quyền cương, chưởng ấn bị chấn nát thành hư vô, sóng xung kích bạo tạc bao phủ hư không mấy vạn trượng, giống như diệt thể phong bạo, liên tục tàn phá hư không bốn phía xung quanh.

Vô số đạo quang mang hạ xuống, một kiện lại một kiện tiên bảo bị bản nguyên ấn ngũ hành chấn vỡ ngược trở về.

Thế nhưng bản nguyên ấn ngũ hành tán loạn vẫn chưa biến mất, hóa thành bản nguyên chi thủy, bản nguyên chi hỏa, bản nguyên chi mộc từ trên bầu trời giáng xuống, giống như đại kiếp nạn ngũ hành phủ xuống nhân gian, khiến người khác nhìn mà phát lạnh, kinh hồn táng đảm, hồn phi phách tán.

Đặc biệt là ba đạo Bản Nguyên Kim Ấn phía sau vẫn bao phủ hư không vạn trượng như trước, tiếp tục vỗ về phía cường giả Phật môn.

- Lui...

Kim Thai tôn giả hét lớn một tiếng.

Chiều hướng phát triển tới đây, cường giả Phật môn liên thủ cũng không phải là đối thủ của Cổ Thần.

842. Chương 63: Phá Thiên Thiên Tự (trung).

Cổ Thần trước kia không là gì trong con mắt chúng cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ đã hoàn thành chuyển biến cực kỳ đẹp mắt, trở thành cơn ác mộng của cường giả cái thể, thực lực của Cổ Thần đã đề cao tới mức dễ dàng đánh chết một vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, cho dù là cường giả cái thể tầng thứ nhất cũng không ngoại lệ.

Kim Thai tôn giả cầm Phục Ma Thiên Trượng trong tay, mạnh mẽ hoành tảo hư không, trượng cương vạn trượng quét qua không gian, đánh tan một đạo Bản Nguyên Kim Ẩn, Bản Nguyên Kim Ẩn hóa thành vô số bản nguyên chi kim tiếp tục rơi xuống giống như mưa rào mùa hạ.

Nhất thời hư không vạn trượng vốn bị Bản Nguyên Kim Ẩn phong tỏa, xuất hiện một cái khe thật lớn, Kim Thai tôn giả tỏa ra kim quang vạn trượng, Phục Ma Thiên Trượng đâm mạnh một đầu về phía trước, đẩy mạnh vết rách không gian về phía bản nguyên chi kim, sau đó toàn thân hóa thành một đạo kim quang chót lẻo, chạy ra khỏi phạm vi công kích của bản nguyên chi kim, điên cuồng chạy trốn.

Theo sát phía sau Kim Thai tôn giả chính là mười một bóng người tỏa kim quang, tốc độ chỉ chậm hơn Kim Thai tôn giả một chút, chính là mười một vị cường giả cái thể Phật môn, về phần chúng cường giả Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh vẫn còn đang chống cự lại bản nguyên chi mộc, bản nguyên chi thủy, bản nguyên chi mộc, bản nguyên chi kim không ngừng hạ xuống, chỉ có một số rất ít theo sau mười một vị cường giả cái thể, hướng về phía chỗ nứt của Bản Nguyên Kim Ẩn đột phá vòng vây chạy trốn.

Chương án của Cổ Thần biến đổi, Bản Nguyên Kim Ẩn nhất thời cách không quét ngang, trực tiếp đánh mạnh về phía mười một vị cường giả cái thể.

Cường giả Phật môn Hư Không kỳ tuy cũng có không ít phần tử hiếu chiến, thế nhưng đại bộ phận đều là bị Kim Thai tôn giả bức bách mới triển khai truy sát đối với Cổ Thần, bản thân hầu như không có lòng tham đối với hắn, trong lòng Cổ Thần muốn giết chính là lão cẩu Kim Thai tôn giả kia, đối với chúng cường giả Phật môn Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh thực tế không có bao nhiêu cừu hận.

Cổ Thần không phải là người hiếu sát, không vì có liên quan mà tàn sát sạch sẽ, vì vậy chuyển Bản Nguyên Kim Ẩn đánh mạnh về phía mười một vị cường giả cái thể.

Hiện tại, có thể tạo thành uy hiếp đối với Cổ Thần cũng chỉ còn những cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ này mà thôi, muốn giết chết Kim Thai tôn giả, mười một vị cường giả cái thể này là trở ngại rất lớn, trừ phi bọn họ thực sự lựa chọn thần phục Cổ Thần, bằng không Cổ Thần chỉ có thể đánh chết bọn họ.

Bản Nguyên Kim Ẩn vừa đảo qua, áp lực đối với chúng cường giả Phật môn Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh giảm mạnh, trong lòng đại hỉ, đạo đạo kim quang thoáng hiện, phi độn cực nhanh về các phía.

Mười một vị cường giả cái thể Phật môn, trong lòng đột nhiên sợ hãi, nhất tề đánh ra một chương, oanh kích thẳng về phía Bản Nguyên Kim Ẩn.

Tiếng bạo tạc kinh thiên vang vọng, tất cả chương án đều bị đánh rách tả tơi, chúng cường giả cái thể chấn động thân thể mãnh liệt, chương án bản nguyên của Cổ Thần cũng xuất hiện vô số vết nứt, thế nhưng vẫn tràn ngập sát khí kinh thiên, tiếp tục vô mạnh xuống.

Chúng cường giả cái thể Phật môn thấy thế, trong lòng kinh hãi, kim chi bản nguyên là bản nguyên sát lục, ẩn chứa sát ý vô cùng vô tận, chương cương chưa tới đã có sát ý vô cùng vô tận bao phủ hư không vạn trượng, chúng cường giả cái thể Phật môn nhất thời rơi vào trong ảo cảnh.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều đã biến mất không còn, trở thành biển máu núi mây.

Nguy cơ tử vong thật lớn bao phủ chúng cường giả cái thể, giờ khắc này trong lòng bọn họ cảm thụ được sự sợ hãi không gì có thể so sánh được.

Nguy cơ trước mắt, hơn mười đạo quang hoa chói mắt nổ bắn ra, mười một vị cường giả cái thể đều sử dụng hết toàn bộ bản lĩnh đầy hòm, tiên bảo mạnh nhất, cho tới bây giờ mỗi người chỉ bằng vào bản lĩnh của mình để chạy trốn chết giữ mạng.

Quang hoa chói mắt cắt nát hư không, trong sát na có sáu bảy vị cường giả cái thể Phật môn, thân thể giống như mũi tên rời khỏi đây cung, chạy ra khỏi ảo cảnh núi mây biển máu, phi độn cực nhanh về phương xa.

Còn có hai ba người vừa phi thẳng lên trời cao, còn chưa rời khỏi ảo cảnh núi mây biển máu, kim chi bản nguyên cũng đã vô tới, bất quá thân thể đã tới rìa ngoài cùng, bị bắn trúng một chương, phun ra một ngụm máu tươi, bản thân bị trọng thương, mang theo thương thế tháo chạy.

Còn lại mấy vị cường giả cái thế Phật môn trong những cường giả cái thế có thực lực yếu nhất, trực tiếp bị Bản Nguyên Kim Ẩn vỗ trúng.

Pháp tắc sát lục cường đại trong sát na cắn nát thân thể của bọn họ, hủy diệt nguyên thần của bọn họ, trong nháy mắt, thần hình tiêu diệt.

Thực lực của Cổ Thần hiện tại mạnh mẽ tới cực điểm, bất luận một vị cường giả Phật môn nào cũng cảm thấy run như cây sậy, Kim Thai tôn giả vừa chạy trốn, nào còn dám tái chiến? Nhất thời điên cuồng chạy nhanh, thường ngày tương đối thỏa mãn đối với tốc độ bản thân, lúc này chỉ hận quá chậm, e sợ Cổ Thần đuổi theo.

Cường giả Đạo môn, vu tộc bên cạnh đều hô to “Chiến thần vô địch” “linh tụ vô địch” gần như phá cả yết hầu, thực lực cường đại của Cổ Thần khiến tình cảm của bọn họ mãnh liệt trỗi lên, hưng phấn không gì sánh được.

Bọn họ biết, một ngày kia, Cổ Thần sớm muộn gì cũng trở thành vương giả của toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, đi theo bên cạnh một vị thủ lĩnh như vậy, chỗ tốt đối với bọn họ không đếm hết.

Cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ có tốc độ phi độn cực nhanh, chạy ra khỏi phạm vi lĩnh vực tuyệt đối, trực tiếp sử dụng thuận di, trong sát na vượt qua mấy vạn dặm, rất nhanh đã biến mất không còn bóng dáng.

Thế nhưng những cường giả Phật môn Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh theo kịp ban đầu không còn được những cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ mang đi, lúc này Phật môn thất bại thảm hại, cường giả cái thế đều chạy trốn chết, đây chính là thảm bại khi đánh chính diện, chân chính chạy trốn chết, ai cũng không thể lo được cho người khác.

- Đuổi!

Cổ Thần thống lĩnh một tiếng, thân ảnh chợt lóe, liền xẹt qua hư không vạn trượng, đuổi theo đám cường giả Phật môn Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh ngay phía trước.

Đuổi theo một đám cách xa vạn trượng, bàn tay Cổ Thần nắm lại, cương khí tiên lực hóa thành một cự chưởng che trời che đất, mạnh mẽ siết chặt, trong bàn tay to lớn ẩn chứa đại thể thiên địa, muốn tránh cũng không tránh được, cường giả Phật môn liền bị Cổ Thần bắt vào trong một cách vô cùng đơn giản.

Mi tâm chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra, tầng thứ hai thời gian chỉ tháp mở rộng, lập tức ném mạnh cường giả Phật môn vào bên trong.

Cường giả Đạo môn, vu tộc theo sát phía sau Cổ Thần.

Liên tục đuổi, liên tục bắt, tốc độ của Cổ Thần phi thường nhanh chóng, tất cả cường giả Phật môn Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh đều bị bắt giữ, còn chưa chạy tới để đô Đại Linh.

843. Chương 63: Phá Thiên Thiên Tự (hạ).

Bất quá, lúc này, cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ đã sớm chạy trốn vào bên trong Thiên Thiên Tự rồi.

Cổ Thần mới tiến vào Hư Không trung kỳ, muốn củng cố tu vi ít nhất cũng phải bế quan tu luyện vài chục năm, thế nhưng củng cố tu vi còn có một con đường tắt, đó chính là chiến đấu, trải qua chiến đấu sinh tử.

Chỉ có trong chiến đấu thì mới hoàn toàn phát huy được thực lực chân chính, không ngừng ma hợp, đại chiến một hồi, củng cố tu vi tương đương với bế quan tu luyện mấy năm, thậm chí trên mười năm.

Củng cố tu vi chính là lúc thực lực của tu sĩ đề cao, ý thức cảnh giới vẫn còn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảnh giới cũ, thế nhưng tu vi thực tế đã đạt tới cảnh giới mới, vì vậy ý thức và thân thể sẽ có chút ai biệt, chỉ khi phối hợp một cách hoàn mỹ thì mới có thể sinh ra sức chiến đấu cường đại nhất.

Tu sĩ đến mỗi một cảnh giới mới, chuyện quan trọng nhất chính là củng cố tu vi, nếu như chưa trải qua trạng thái củng cố tu vi, tu vi cường ngạnh tăng lên liên tục, ý thức và thực lực chuyển đổi lẫn nhau sẽ sản sinh sai biệt cực kỳ to lớn, nhẹ thì hoàn toàn không phát huy được thực lực bản thân, nặng thì thần kinh thác loạn, tẩu hỏa nhập ma.

Cổ Thần bước vào Hư Không sơ kỳ đến khi bước vào Hư Không trung kỳ cả trước lẫn nhau không vượt qua một tháng, tuy rằng trong khoảng thời gian này Cổ Thần liên tục trải qua mấy lần đại chiến, thế nhưng tu vi vẫn chưa hoàn toàn củng cố đã mạnh mẽ đề cao tới Hư Không trung kỳ.

Hiện tại, Cổ Thần đã có chút dấu hiệu ý thức và thực lực chân chính tách rời nhau, nếu như Cổ Thần không có kinh nghiệm nhiều lần lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, tu vi có sự ba động lên xuống rất lớn, hiện tại khẳng định hẳn không thể vận chuyển được lực lượng chân chính của bản thân, thậm chí có khả năng tẩu hỏa nhập ma.

Chiếm được kim chi bản nguyên, Cổ Thần đã tập hợp được tứ đại bản nguyên, bằng vào lực lượng tứ đại bản nguyên quả thực rất có hi vọng triệu hồi thổ chi bản nguyên ra được, thế nhưng lúc này Cổ Thần chưa muốn triệu hồi thổ chi bản nguyên ra.

Lực lượng của thổ chi bản nguyên là tồn tại đứng đầu trong bản nguyên ngũ hành, chỉ ít đối với tu vi của hắn mạnh mẽ thúc đẩy đề cao một cấp độ, thậm chí có thể tăng lên hai cấp độ.

Như vậy, thứ nhất Cổ Thần tại lúc tu vi Hư Không hậu kỳ hầu như trong trạng thái không củng cố, bằng vào lực lượng bên ngoài mạnh mẽ đề cao, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn thực lực vô cùng cường đại, thế nhưng đối với phát triển sau này không chỗ tốt, trước không nói tới tẩu hỏa nhập ma nặng nề gì đó, chính yếu là tạo thành căn cơ không ổn, tu vi khó tiến thêm.

Tu sĩ bước vào Hợp Đạo kỳ, trình độ củng cố tu vi tại hư Không kỳ chính là căn cơ, căn cơ không ổn, bước vào Hợp Đạo kỳ, muốn tu vi tiếp tục tiến bộ sẽ gặp phải trở ngại phi thường to lớn.

Vì vậy, vô luận là thế nào, Cổ Thần phải trước tiên củng cố tu vi Hư Không trung kỳ, nếu như muốn củng cố một cách nhanh nhất, phải chiến đấu! Chiến đấu! Lại chiến đấu!

Phật môn chính là đối tượng thí nghiệm thứ nhất sau khi tu vi Cổ Thần bước vào Hư không trung kỳ, Kim Thai tôn giả cũng là một trong những lão cẩu Cổ Thần phải giết.

Phi độn liên tục, Cổ Thần dẫn theo chúng cường giả Đạo môn, vu tộc, hạo hạo đặng đặng, giết thẳng về phía Thiên Thiên Tự.

...

Đế đô Đại Linh, vẫn là một mảnh phồn hoa như trước.

Thiên Thiên Tự, như tuyên cổ tồn tại, sừng sững trên một ngọn núi phương viên hơn ba nghìn dặm phía tây đế đô Đại Linh.

Một tòa Phật tháp tỏa quang mang thánh khiết màu vàng bốn phía, thẳng chọc trời cao, cao tới chín nghìn chín trăm nghìn mười chín trượng.

Thiên Thiên Tự là thánh địa toàn bộ Phật môn, tất cả tu sĩ Phật môn tại Đế Đình Phật môn hoặc là tín đồ Phật môn, hoặc là những tu sĩ thành tâm tới thăm viếng thánh địa.

Toàn bộ bên ngoài Thiên Thiên Tự có một tầng ba động nửa trong suốt bao phủ.

Đây là tín ngưỡng lực của toàn bộ tu sĩ Phật môn Đế Đình Đại Linh tập hợp mấy vạn năm, cường đại không gì sánh được, cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo thành công cũng không thể mạnh mẽ công phá.

Chính là bằng tín ngưỡng chi quang này, lực lượng phòng ngự cường đại, một phần giúp Phật môn từ thời kỳ thượng cổ tới nay vẫn luôn giữ địa vị tương đối bình đẳng đối với Thánh đình.

Trước kia, Thiên Thiên Tự thánh khiết mà thần bí, toàn bộ tu sĩ, tín đồ Phật môn đế đô Đại Linh chỉ là nhìn thấy một tòa bạch tháp cao chót vót trong mây, rất ít nhìn thấy tu sĩ ra vào.

Thế nhưng hôm nay, trên hư không vạn trượng, chừng hơn trăm người lẳng không độ hư, chạy tới bên ngoài Thiên Thiên Tự, đập lập hư không.

Tín đồ phàm nhân bằng vào ánh sáng mặt trời khó có thể nhìn thấy trên hư không vạn trượng, thế nhưng tu sĩ Phật môn lại có thể nhìn thấy được, từng người từng người khiếp sợ hoảng loạn.

Trong hư không cao rộng không gì sánh được, khoảng cách vô cùng rộng lớn, hơn trăm vị tu sĩ đập lập hư không, hầu như chiếm phạm vi phương viên mấy nghìn trượng, từ phía dưới nhìn lên là một phạm vi rất lớn.

- Mau nhìn kia! Là ai? Toàn bộ đều đập lập hư không? Là cường giả Độ Hư bí cảnh? Thế nào lại có nhiều cường giả Độ Hư cảnh chạy tới bên ngoài thánh địa? Bọn họ muốn gì?

- Có thể là cường giả Độ Hư cảnh của Thánh đình, hẳn là đi tìm đại phạt Thiên Thiên Tự có việc gì đó!

- Ta thế nào lại thấy không giống a? Những người này tỏa khí thế thật mạnh? Ta thế nào lại có cảm giác bọn họ muốn đánh Thiên Thiên Tự?

- Sao có khả năng? Thiên Thiên Tự là thánh địa Phật môn ta, có tín ngưỡng chi quang cường đại bảo hộ, cho dù là chư tử đại tiên cũng không nhất định có thể phá hủy được!

- Cũng đúng, hơn nữa trong Thiên Thiên Tự còn có rất nhiều đại phạt Độ Hư của Phật môn chúng ta, nhất là Kim Thai đạo phạt, nghe nói là một trong mấy người có tu vi cường đại nhất Cổ Hoang, so với người mạnh nhất của Thánh đình cũng không hề thua kém!

- Đó là đương nhiên, thực lực của Phật môn chúng ta từ trước tới nay luôn luôn cường đại, nếu những người này dám đánh Thiên Thiên Tự, đảm bảo bọn họ sẽ bị Kim Thai đại phạt nghiêm phạt, để bọn họ bị trấn áp trong thánh tháp.

Giữa lúc tu sĩ Phật môn đề độ Đại Linh nghị luận với nhau, một thanh âm quát mắng thật lớn từ trong trời cao vang vọng khắp đại địa:

- Kim Thai lão cẩu, ra ngoài nhận chết cho ta, bằng không cơ nghiệp Phật môn muôn đời sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!

- Cái gì? Người kia là ai, hẳn còn gọi Kim Thai đại phạt như vậy? Tội nghiệt, nghiệp chướng nặng nề a, hẳn nên đi làm nô lệ, làm nô lệ suốt đời!

Nghe Cổ Thần dĩ nhiên dám gọi Kim Thai tôn giả là Kim Thai lão cẩu, chúng tu sĩ Phật môn nhất thời nổi giận bất bình, há miệng giậm chân, tựa hồ như mắng cha mẹ bọn họ, cắt thịt trên người bọn họ.

Đế Đình Đại Linh chỉ có một số rất ít người chiếm toàn bộ tài nguyên lãnh thổ quốc gia, bọn họ gọi là chủ nô, những người còn lại đều là nô lệ.

844. Chương 64: Công Phá Thiên Thiên Tự.

Chủ nô là tu sĩ Phật môn, so với phạm nhân chỉ là số rất nhỏ, toàn bộ lãnh thổ quốc gia Đế Đình Đại Linh, nơi nơi đều có chùa miếu, mỗi một tòa chùa miếu này đều là địa phương của người thống trị, hòa thượng chùa miếu chính là người chưởng quản quyền to đối với sinh tử của mọi người trong lãnh địa.

Bất quá hòa thượng trong chùa miếu hầu hết đều chuyên chú vào tu luyện, vì vậy nhiệm vụ thống trị giao vào tay một ít phạm nhân phụ thuộc vào chùa miếu đi làm, những người này được gọi là chủ nô, hoặc là quý tộc.

Hòa thượng bên trong chùa miếu trên cơ bản đều xuất thân từ những quý tộc này, bọn họ mới có quyền lực tu luyện thực tế, về phần nô lệ, hòa thượng trong chùa miếu nói cho bọn họ biết, đây là thiên mệnh, vận mệnh của bọn họ sinh ra đã như vậy, bọn họ trời sinh chính là để phục vụ chủ nô, không thể phản kháng, phản kháng chủ nô chính là phản kháng lại chùa miếu, chính là phản kháng lại thiên mệnh, chính là nghịch thiên mà đi, nhất định sẽ phải chịu cực hình.

Phương pháp siêu thoát duy nhất chính là tín ngưỡng chùa miếu, một đời một kiếp phục vụ vì chủ nô, như vậy sau khi chết linh hồn có thể tiến vào thiên đường, được sự siêu thoát, phản kháng thì linh hồn sẽ bị đày xuống địa ngục, chịu đả vật vĩnh viễn.

Đời sau quý tộc vẫn là quý tộc, đời sau của nô lệ vĩnh viễn là nô lệ.

Dưới hai tầng trói buộc thân thể và tư tưởng đời đời kiếp kiếp, phàm nhân Đế đình Đại Linh đã sớm tự nhận thiên mệnh, trong lòng bọn họ, bọn họ sinh ra đã là tiện mệnh, chỉ có một số cực ít người có chút giác ngộ, thế nhưng cũng không thể xoay chuyển trời đất, áp bách suốt đời.

Chủ nô, bọn họ nhờ vào Phật môn chiếm được rất nhiều chỗ tốt, bọn họ đương nhiên sẽ bảo trì tín ngưỡng đối với Phật môn, bởi vì mất đi tín ngưỡng đối với Phật môn, bọn họ sẽ bị Phật môn vứt bỏ, cuối cùng sẽ từ chủ nô biến thành nô lệ.

Về phần nô lệ, nguyên nhân không có lực xoay chuyển trời đất, cũng chỉ đành ký thác vào tín ngưỡng đối với Phật môn, hi vọng có thể siêu thoát, tiến vào thiên đường, không còn bị nhiều cực khổ như vậy.

Đối với người của Đế Đình Đại Linh mà nói, Phật môn chính là trời, những đại phật bên trong Thiên Thiên Tự chính là sứ giả của trời.

Vì vậy, Cổ Thần mắng Kim Thai tôn giả so với cắt thịt trên người bọn họ còn nghiêm trọng hơn.

Bất quá, tuy rằng trong lòng tu sĩ Phật môn để đô Đại Linh tức giận bất bình, thế nhưng vô luận như thế nào đi nữa cũng không dám trực tiếp bay lên trời cao phản đối lại hơn trăm vị cường giả Độ Hư cảnh đập lập hư không, đồng thời không phải là Đằng Vân kỳ hay Giá Vụ kỳ, chí ít cũng là cường giả siêu cấp Hư Không kỳ.

Để đô Đại Linh, để quân Đại Linh tu vi cao nhất cũng chỉ là Minh Khiếu hậu kỳ mà thôi, những tu sĩ này chỉ dám phỉ bang một hai câu trong lòng, làm sao dám đứng trước mặt cường giả Độ Hư cảnh tranh luận đúng sai.

Thậm chí còn có một ít tu sĩ Phật môn nhảy cảm sâu đậm đối với nguy hiểm, lúc này đều rời khỏi để đô Đại Linh, phi độn rất xa theo hướng đông, nhanh chóng rời khỏi để đô Đại Linh, rời khỏi phụ cận Thiên Thiên Tự, để tránh bị vạ lây.

Thanh âm của Kim Thai tôn giả từ trong Thiên Thiên Tự vọng ra ngoài:

- Cổ Thần, tên nghịch tặc nguời, bản tọa ở trong Thiên Thiên Tự, mặc cho nguời thực lực thông thiên cũng không làm gì được ta, tín ngưỡng chi quang bên ngoài Thiên Thiên Tự cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng phải công kích liên tục mấy tháng mới phá vỡ được, chỉ bằng nguời, quả thực là vọng tưởng! Tiếp ba trăm năm mươi bốn năm, đại kiếp nạn ngũ hành thoát thai kiếp sẽ phủ xuống, bản tọa có thể ở trong Nguyên Thần Thánh Tháp né tránh được qua kiếp nạn này, mà nguời nhất định sẽ hôi phi yên diệt dưới ngũ hành thoát thai kiếp, ha ha ha ha... Vô luận như thế nào nguời cũng sẽ chết trước ta!

Thanh âm của Kim Thai tôn giả tự thành tia, những cường giả Đạo môn, vu tộc và Cổ Thần đứng giữa hư không có thể nghe thấy rõ ràng, thế nhưng những tín đồ, tu sĩ Phật môn bên dưới lại không thể nghe thấy một điểm, căn bản không biết Kim Thai đại phật của bọn họ nói cái gì, không biết Kim Thai đại phật của bọn họ bị Cổ Thần dọa vỡ mật, trốn trong Thiên Thiên Tự không dám ra ngoài.

Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Ta ngược lại muốn nhìn tín ngưỡng chi quan có thể ngăn cản được bao nhiêu lần công kích Phá Thiên Chỉ! Kim Đài lão cầu, ngày tín ngưỡng chi quang biến mất chính là ngày nguời phải chết!

Lập tức, Cổ Thần phân phó nói:

- Cường giả Đạo môn, vu tộc nghe lệnh, trông giữ Thiên Thiên Tự cho ta, chú ý tình huống bốn phía xung quanh, ta muốn bế quan tu luyện một loại thần thông, nhanh thì nửa tháng, trễ thì hơn tháng, bản tọa sẽ phá hủy tín ngưỡng chi quang.

- Rõ, Chiến thần (lĩnh tụ)!

Chúng cường giả Đạo môn, vu tộc cùng kêu lên.

Mi tâm Cổ Thần chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, hóa thành lớn nghìn trượng, đứng giữa hư không, cửa tháp tầng thứ tư mở ra, Cổ Thần liền lác mình tiến vào trong.

Cổ Thần đi tới khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần trong tầng thứ tư, tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc đang bế qua luyện hóa ngộ hư đan, tiến hành lĩnh ngộ đối với pháp tắc thiên đạo, hầu như mỗi giờ mỗi khắc đều có tiến triển.

Cổ Thần không quá rầy rợn họ, cũng bắt đầu bế quan tu luyện.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền theo tu vi của Cổ Thần đề cao, số lượng quyền dung hợp vào một quyền càng đạt tới hai trăm sáu mươi chín quyền, tu vi của Cổ Thần càng cao, lĩnh ngộ đối với các loại pháp tắc càng khắc sâu, chỉnh hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền cũng càng dễ dàng.

“Phá Thiên Chỉ tu luyện tới đệ nhị trọng, trong khoảng thời gian ngắn không thể tiến triển thêm, đồng thời Phá Thiên Chỉ trong một ngày một đêm chỉ có thể sử dụng một lần, hiện tại nếu muốn đề cao lực công kích nhanh nhất, tự nhiên tu luyện dung hợp số lượng Chiến Thần Diệt Tinh quyền trong một quyền càng nhiều, lực công kích càng thêm cường đại.

“Phá Thiên Chỉ là thần thông do Côn Ngô Tiên Đế dung hợp pháp tắc bản nguyên vũ trụ hình thành, một ngày một đêm chỉ có thể sử dụng một lần là chỉ pháp tắc bản nguyên thời gian vũ trụ, chỉ cần Cổ Thần vẫn còn đang ở trong tiên giới Cổ Hoang, như vậy chỉ khi qua một ngày tại tiên giới Cổ Hoang mới sử dụng tiếp được, cho dù là tiến vào trong khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần tại Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng không thể thay đổi.

Sau khi tu vi đề cao tới Hư Không kỳ, Cổ Thần chưa hề tập trung bế quan dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền, thế nhưng vẫn từ hơn một trăm quyền đạt tới hai trăm sáu mươi chín quyền, theo tu vi của Cổ Thần đề thăng, tốc độ dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền càng thêm nhanh chóng.

Một ngày tại tiên giới Cổ Hoang, tầng thứ tư bảo tháp là mười ngày.

Trải qua mười ngày bế quan, Cổ Thần đối với dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền càng tiến thêm một bước, đạt tới trình độ dung hợp hai trăm bảy mươi hai quyền hợp nhất.

845. Chương 65: Chém Giết Kim Thai (thượng).

Mười ngày trôi qua, Cổ Thần từ trong Như Ý Linh Lung bảo tháp ra ngoài, vừa ra tiên giới Cổ Hoang, vừa vặn là thời gian một ngày một đêm.

Cổ Thần để đám người Dương Châu đại tu kết thành Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, tu vi của hắn lập tức tăng mạnh tới cảnh giới Hợp Đạo sơ kỳ.

Sau đó, Cổ Thần bước về phía trước, đầu ngón tay điểm mạnh, đột nhiên bộc phát ra quang mang chói mắt không gì sánh được.

Một đạo chỉ cương đẹp mắt đột nhiên xuất hiện cách Cổ Thần mấy nghìn trượng, kích vào tín ngưỡng chỉ quang bên ngoài Thiên Thiên Tự.

Ầm...

Một tiếng vang rung trời chuyển đất, tín ngưỡng chỉ quang xuất hiện sóng gợn giống như vẩn nước, lực công kích của Phá Thiên Chỉ rất nhanh bị tiêu biến không còn bóng dáng tăm hơi.

Cũng giống như công kích của cường giả ba tộc đối với Thiên Tinh Hóa Hư đại trận.

Bất quá Cổ Thần cũng không tức giận, vừa điểm ra một ngón tay, thân thể đột nhiên biến đổi, biến thành ba đầu sáu tay, đột nhiên sáu cánh tay đồng thành đánh mạnh, sau đạo hai trăm bảy mươi hai quyền hợp nhất Chiến Thần Diệt Tinh quyền mạnh mẽ oanh kích thẳng vào điểm Phá Thiên Chỉ vừa mới công phá.

Tiếng nổ kinh thiên động địa lần thứ hai vang lên, sóng gợn trên ánh sáng chỉ quang xuất hiện liên tục, lần thứ hai hoàn toàn phá giải Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần.

Trong sáu tay của Cổ Thần đột nhiên nhiều hơn sáu thanh tiên phủ, trong nháy mắt chém ra, sáu phủ hợp nhất, hình thành một phủ cương to lớn không gì sánh được, một lần nữa công kích vào cùng một vị trí hai đợt công kích vừa rồi đối với ánh sáng chỉ quang.

Chúng cường giả Phật môn để đình Đại Linh sợ hết hồn, nhìn Cổ Thần trên bầu trời phát sinh công kích mãnh liệt hầu như ngất người tại chỗ, trong ánh mắt tràn đầy kinh khủng.

Cứ cách mỗi một ngày, Cổ Thần liên tục thi triển Phá Thiên Chỉ, Chiến Thần Diệt Tinh quyền, Trảm Sát Chi Phủ, công kích đối với tín ngưỡng chi quang bên ngoài Thiên Thiên Tự, giống như mưa rền gió dữ, điên cuồng công kích không ngừng nghỉ.

Lấy thực lực của Cổ Thần hiện tại, lực công kích của Phá Thiên Chỉ so với công kích của chư tử đại tiên hợp đạo thành công còn cường đại hơn nhiều.

Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ nhị trọng có chút thành tựu đủ sức giết chết chư tử đại tiên Hợp Đạo thành công, đồng thời hầu như là miếu sát trong nháy mắt, lực công kích bạo phát trong sát na mạnh mẽ vô cùng, thực sự kinh khủng tới mức cực điểm.

Chỉ là một đạo Phá Thiên Chỉ, phá hủy đối với tín ngưỡng chi quang hầu như tương đương với một vị chư tử đại tiên hợp đạo thành công liên tục công kích mấy canh giờ, thậm chí liên tục công kích một ngày một đêm.

Đồng thời trong nháy mắt Cổ Thần sử dụng Phá Thiên Chỉ, sau đó lại sử dụng Chiến Thần Diệt Tinh quyền, Trảm Sát Chi Phủ điên cuồng oanh tạc, phá hủy đối với tín ngưỡng chi quang càng thêm mãnh liệt, giống như sóng lớn không ngừng đập bờ đê.

Tín ngưỡng chi quang cũng không giống như Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, là loại trận pháp ngưng tụ đại thể thiên địa hình thành.

Tín ngưỡng chi quang chính là tín ngưỡng ngự của ức vạn tín đồ Phật môn Đế Đình Đại Linh rất nhiều năm hình thành.

Ngưng tụ đối với tín ngưỡng cần phải có một đoạn thời gian tương đối lớn, không thể trong thời gian ngắn ngưng tụ hình thành một vòng cương trảo phòng ngự cường đại không gì sánh được.

Vì vậy, công kích của Cổ Thần từng điểm từng điểm phá hủy đối với tín ngưỡng chi quang, dừng công kích ngắn ngủi một hai ngày đối với tín ngưỡng chi quang, những điểm bị phá hủy trước đó căn bản không thể khôi phục.

Như Thiên Tinh Hóa Hư đại trận chính là ngưng tụ đại thể thiên địa hình thành, cần phải công kích không ngừng nghỉ mới có thể hoàn toàn phá hủy, bằng không, công kích vừa dừng lại, đại thể thiên địa không chỗ nào không có, không lúc nào không có, rất nhanh là có thể tu bổ lại những địa phương bị hư hao, tự động phục nguyên hoàn toàn.

Tín ngưỡng lực so với đại thể thiên địa hiển nhiên kém hơn rất nhiều.

Trong lòng Cổ Thần không khỏi bội phục đối với thủy tổ Hư sáng lập ra Hư Thiên Tông, người này quả thực là một đời kỳ nhân, tạo nghệ trận pháp đủ để sáng tạo ra Thiên Tinh Hóa Hư đại trận hiển nhiên vượt xa Cổ Thần, sợ rằng rất nhiều trận pháp thái cổ cũng không làm khó được hắn.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua.

Cứ cách mỗi một ngày Cổ Thần lại tiến hành điên cuồng công kích đối với tín ngưỡng chi quang suốt một canh giờ, đầu tiên là công kích bằng Phá Thiên Chỉ, sau đó là Chiến Thần Diệt Tinh quyền, tiếp sau là Trảm Sát Chi Phủ liên tục chém xuống, thẳng cho tới khi tiên lực thuần dương tiêu hao quá nửa thì mới dừng công kích điên cuồng lại, tiến vào trong tầng thứ tư Như Ý Linh Lung bảo tháp, khôi phục nguyên khí, đồng thời dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền.

Một ngày tại tiên giới Cổ Hoàng chính là mười ngày trong tầng thứ tư Như Ý Linh Lung bảo tháp, số lượng Chiến Thần Diệt Tinh quyền Cổ Thần dung hợp được càng ngày càng nhiều.

Mỗi một lần Chiến Thần Diệt Tinh quyền oanh kích ra đều kinh thiên động địa, trời long đất nổ.

Kim Thai tôn giả cùng với chín vị cường giả cái thế Phật môn khác mặc dù đang ở bên trong Thiên Thiên Tự, được tín ngưỡng chi quang bảo hộ, thế nhưng mỗi một ngày đều run như cây sậy.

Thế tiến công kinh khủng của Cổ Thần cho dù là Kim Thai tôn giả cũng không thể xác định tín ngưỡng chỉ quang đến tột cùng có thể ngăn cản được công kích của Cổ Thần hay không, có thể ngăn cản được Cổ Thần công kích bao lâu?

Kim Thai tôn giả sử dụng hư không truyền âm cầu cứu Thánh đình, thế nhưng Cơ Lăng Hư thấy thực lực của Cổ Thần đã đạt tới mức nghịch thiên như vậy, cường giả Phật môn cũng không phải là địch thủ của một mình hắn, Cơ Lăng Hư sợ vỡ mật, càng thêm ích kỷ không dám cứu giúp.

Nếu như tất cả cường giả Phật môn và Kim Thai tôn giả liên thủ với nhau cũng không phải là đối thủ của Cổ Thần, Cơ Lăng Hư tự mình hiểu lấy, thực lực của hắn và Kim Thai tôn giả tương đương với nhau, tự nhiên không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Lấy cừu hận giữa hắn và Cổ Thần, trong lòng Cơ Lăng Hư vô cùng rõ ràng, Cổ Thần khẳng định muốn báo thù, trước tiên giết chết hắn rồi nói tiếp.

Trong Thánh đình có Hạo Nghiên Thiên Cương Trấn Ma đại trận bảo hộ, còn có thể đối kháng được Cổ Thần, Cơ Lăng Hư làm sao dám rời khỏi Thánh đình, chạy tới phụ cận Thiên Thiên Tự, đưa mình tới cho Cổ Thần ngược đãi?

Kim Thai tôn giả đã truyền tín hiệu cầu cứu tới Thánh đình vài ngày rồi nhưng vẫn không có bất cứ người nào chạy tới, điều này khiến hắn triệt để mất đi hi vọng, thế nhưng trong lòng cũng càng lúc càng thêm bàng hoàng.

Nếu cứ để Cổ Thần tiếp tục công kích như vậy, nhìn xu thế công kích mãnh liệt giống như mưa rền gió dữ kia, chỉ sợ tín ngưỡng chỉ quang thực sự bị Cổ Thần phá hủy.

Thế nhưng lúc này ở trong Thiên Thiên Tự còn an toàn một chút, nếu như hắn chạy trốn, Cổ Thần tại thời điểm tu vi Hư Không sơ kỳ đã có tốc độ phi độn không kém hơn Kim Thai tôn giả, hắn từ lâu đã kiến thức được, tu vi của Cổ Thần hiện tại đã tăng lên Hư Không trung kỳ, như vậy tốc độ phi độn càng nhanh hơn, Kim Thai tôn giả sao có thể trốn thoát được?

846. Chương 65: Chém Giết Kim Thai (hạ).

Thánh đình không tới cứu, thiên hạ còn có thể lực phương nào tới cứu vớt Phật môn.

Trong nháy mắt hơn nửa tháng trôi qua, Cổ Thần mỗi một ngày điên cuồng công kích giống như mưa rền gió dữ đối với tín ngưỡng chỉ quang suốt một canh giờ, duy trì công kích liên tục tròn hai mươi ngày.

Mỗi lần qua một ngày một đêm, Cổ Thần đối với dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền càng thêm sâu sắc, đồng thời ý thức và thực lực nhục thân của Cổ Thần cũng từ đó dần dần ma hợp, lực công kích chính thể của Cổ Thần đang tăng trưởng không ngừng nghỉ.

Lúc ban đầu công kích của Cổ Thần rơi vào tín ngưỡng chỉ quang, tín ngưỡng chỉ quang chỉ nổi lên một tầng sóng gợn nho nhỏ, mà hiện tại công kích rơi vào tín ngưỡng chỉ quang đã nhắc lên cơn sóng lớn ngập trời.

Các loại dấu hiệu chứng minh lực lượng của tín ngưỡng chỉ quang càng lúc càng thêm yếu bớt.

Thông qua hai mươi ngày căn cứ xác minh, chỉ có thực lực cường đại mới là căn bản nhất để bất cứ người nào đặt chân trên tiên giới Cổ Hoang.

Thời điểm Cổ Thần không có thực lực, cho dù trốn trong Kim Long Nhai, có cường giả Long tộc bảo hộ, trốn ở trong Hư Thiên Tông, có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận bảo hộ, cường giả ba tộc dùng thế tiến công mạnh mẽ nhất, muốn giết chết Cổ Thần.

Mà hôm nay, thực lực của Cổ Thần đã vượt qua cường giả cái thế tầng thứ nhất, tại bên ngoài Thiên Thiên Tự dừng lại tròn hai mươi ngày, không có bất luận kẻ nào, không có bất luận đại trận nào bảo hộ hắn, thế nhưng cũng không có bất cứ thế lực nào tiếp tục quay lại mạo phạm hắn, cướp đoạt Chiến Thần Lệnh.

Bởi vì, mặc kệ phương thế lực nào, tới lúc này đều biết rõ, bọn họ không thể đoạt được Chiến Thần Lệnh nữa rồi, cho dù thực lực tổng thể mạnh hơn phe Cổ Thần cũng không thể đoạt được Chiến Thần Lệnh vào tay. Bởi vì tu vi của Cổ Thần đủ để bảo vệ Chiến Thần Lệnh.

Ngày thứ hai mươi mốt.

Cổ Thần bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp bế quan mười ngày, Chiến Thần Diệt Tinh quyền đã dung hợp tới trình độ ba trăm ba mươi ba quyền hợp nhất.

Hạn chế thời gian đối với Phá Thiên Chỉ trôi qua, Cổ Thần rời khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, bay tới trước mặt tín ngưỡng chi quang, đám người Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu lập tức hợp thành Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, khiến tu vi của Cổ Thần trong sát na tăng lên tới Hợp Đạo sơ kỳ.

Cánh tay Cổ Thần hợp lại, điểm mạnh một ngón tay về phía trước, một đạo quang mang ánh sáng ngọc trong sát na từ đầu ngón tay bùng phát bắn đi.

Phá...

Một tiếng nghiền nát không gian chói tai đột nhiên vang lên, một đạo chỉ cương cực kỳ đẹp mắt trong nháy mắt xuất hiện bên trên tín ngưỡng chi quang cách phía trước Cổ Thần chừng mấy nghìn trượng/

Ầm...

Giống như thanh âm khí cầu bị phá hủy, bạo tạc nổ vang.

Tình huống kỳ quái xuất hiện rồi, Phá Thiên Chỉ không giống như hai mươi ngày trước, kích vào tín ngưỡng chi quang trong sát na liền biến mất không còn, lực lượng phá hủy bị ánh sáng chi quang chống lại tiêu biến, tuy rằng nhấc lên động tĩnh giống như sóng biển cuộn trào, thế nhưng vẫn như trước hoàn toàn bị tín ngưỡng chi quang đánh bại.

Thế nhưng hôm nay Phá Thiên Chỉ không hề nhấc lên bao nhiêu cuộn sóng, cũng không hề bị tiêu biến trong nháy mắt, mà là trực tiếp xuyên thấu qua tín ngưỡng chi quang.

Tuy rằng chỉ là xuyên thủng một chút, thế nhưng đây chính là dấu hiệu chuyển ngoặt bắt đầu.

Cổ Thần vui vẻ, hét lớn:

- Phá cho ta!

Trong sát na, thân hóa ba đầu sáu tay, sáu đạo ba trăm ba mươi ba quyền Chiến Thần Diệt Tinh quyền hợp nhất đột nhiên đánh ra mãnh liệt.

Lực lượng cường đại đủ khiến bất cứ vị cường giả cái thế Hợp đạo sơ kỳ nào cũng bị miểu sát trong nháy mắt, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền trong nháy mắt kích thẳng vào vị trí Phá Thiên Chỉ vừa xuyên thủng.

Phá Thiên Chỉ giống như một mũi đinh, Chiến Thần Diệt Tinh quyền càng giống như một cây búa lớn.

Cây búa đập vào đinh nhọn, trong tiếng vang kinh thiên, Phá Thiên Chỉ giống như mũi đinh hung hăng đâm mạnh vào trong tín ngưỡng chi quang.

Ầm...

Quang tráo đột nhiên rách rời về hai phía, giống như tiếng vải vóc bị xé toạc, tín ngưỡng chi quang bên ngoài Thiên Thiên Tử bị phá hủy rồi.

Trong tay Cổ Thần nhiều hơn sáu thanh tiên phủ, quang mang trường lên, sáu đạo phủ cương tung thiên hoành địa đột ngột xuất hiện, chém mạnh vào vết rách xuất hiện trên quang tráo tín ngưỡng chi quang.

Ầm...

Toàn bộ quang tráo bị chém thành hai nửa, rách rời sang hai bên, giống như một vỏ trứng bị đập vỡ, Thiên Thiên Tử không hề có chút ngăn cản, hoàn toàn bại lộ trước mặt Cổ Thần.

- Chiến thần vô địch!

- Chiến thần vô địch!

- Lĩnh tụ vô địch!

- Lĩnh tụ vô địch!

...

...

Tín ngưỡng chi quang bị Cổ Thần phá hủy, chúng cường giả vu tộc, Đạo môn nhất thời bạo phát tiếng hoan hô giống như rung trời chuyển đất.

- Kim Thai lão cầu, ngày tàn của ngươi tới rồi!

Cổ Thần hét lớn, sáu phủ hợp nhất, đồng thời chém xuống, một đạo phủ cương to lớn không gì sánh được xuất hiện ngay trong bầu trời, ngang dọc vạn trượng, phân thiên địa, phách âm dương, toàn bộ hư không bị một phủ này chém thành hai nửa, phủ cương lướt qua, xuất hiện một vết rách hư không lớn tới mấy vạn trượng.

Phủ cương còn đang trong hư không mấy nghìn trượng, đại thể thiên địa vô cùng to lớn đã áp tới mặt đất, cuồng phong nổi lên bốn phía, cát bay đá chạy, đại địa rạn nứt, hủy núi hủy sông.

Cho dù đế đô Đại Linh cách xa ba nghìn dặm cũng có thể cảm nhận được một cỗ uy áp cường đại không gì sánh được từ trên bầu trời giáng xuống, trong sát na bị cảm giác tử vong bao phủ, trong đế đô Đại Linh phát ra vô số tiếng lệ khiếu kinh khủng, giống như tận thế hàng lâm.

Lúc này Kim Thai tôn giả đang ở trong một tòa cung điện, thế nhưng trong cung điện sát na vắng tung tóe, bị phủ cương chém thành vô số mảnh nhỏ, phủ cương cực lớn trực tiếp chém mạnh xuống đầu Kim Thai tôn giả.

Kim Thai tôn giả cùng với chín vị cường giả cái thể Phật môn đề sử dụng pháp bảo lợi hại nhất của chính mình, đánh thẳng về phía phủ cương khổng lồ trên bầu trời hạ xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Liên tiếp vang lên tiếng bạo tạc, mười bóng người văng ngược về phía sau, trong hư không xuất hiện vô số tia máu, mười vị cường giả cái thể Phật môn trong sát na bị phủ cương chém trọng thương.

Duy nhất chỉ có Kim Thai tôn giả thụ thương nhẹ nhất, Phục Ma Thiên Trượng trong tay hất đảo qua, trong sát na tạo thành một đạo phủ cương vạn trượng, đập nát đại thể thiên địa ẩn chứa trong phủ cương của Cổ Thần chém xuống, thân ảnh chợt lóe, lại chạy trốn không còn bóng dáng.

Bất quá Cổ Thần đã sớm dự liệu, sáu thanh tiên phủ trong tay đột nhiên biến mất không còn, sáu tay đồng thời oanh kích một chưởng về phía Kim Thai tôn giả.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Sáu đạo chưởng cương từ lòng bàn tay bắn ra, kim quang trương lên, lớn chừng vạn trượng, chính là Bản Nguyên Kim Ấn, đồng thời oanh kích thẳng về phía Kim Thai tôn giả.

Sát khí ngang dọc nghìn dặm, trong hư không vang lên tiếng quỷ khóc lang hào.

Một cỗ đại thể thiên địa bị Kim Thai tôn giả đập tan, lại có một cỗ đại thể thiên địa khác phủ xuống đầu.

847. Chương 66: Sinh Chi Đức (thượng).

Kim Thai tôn giả vừa mới chạy được khoảng cách vạn trượng đã bị Bản Nguyên Kim Ấn hoàn toàn che lại lối đi.

Trách cũng không thể tránh, chỉ có thể đánh một trận.

Hai tay Kim Thai tôn giả cầm Phục Ma Thiên Trượng, mạnh mẽ đánh lên bầu trời, trượng cương vạn trượng phóng lên cao, trong sát na đánh nát bảy ba đạo Bản Nguyên Kim Ẩn.

Thế nhưng Cổ Thần một lần nữa đánh ra ba chưởng, càng nhiều Bản Nguyên Kim Ẩn vỡ mạnh tới.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Kim Thai tôn giả chống đối không nổi, liên tục bị mấy đạo Bản Nguyên Kim Ẩn bắn trúng, trực tiếp bị đánh chìm xuống dưới lòng đất, pháp tắc sát lục cường liệt trong sát na tàn sát nhục thân, nguyên thần của hắn.

Khi Bản Nguyên Kim Ẩn thứ năm hạ xuống, Cổ Thần liền cảm giác được sinh cơ của Kim Thai tôn giả bị chặt đứt, mệnh tang hoàng tuyền.

Đệ nhất cường giả Phật môn, Kim Thai tôn giả vẫn lạc!

Năm đạo Bản Nguyên Kim Ẩn của Cổ Thần chụp xuống, ngay cả ngọn núi lớn phương viên hơn mười dặm bên ngoài Thiên Thiên Tự cũng bị nhấn chìm xuống dưới lòng đất, toàn bộ mặt đất đã bị đánh ra một chưởng ấn cực lớn phương viên vạn trượng, sâu tới nghìn trượng, giống như một vực sâu thật lớn.

Một đạo chưởng ấn này so với ngũ chưởng hồ do thành Nhạc Thủy trước kia biến thành còn lớn hơn mười lần, sâu hơn mười lần.

Thi thể của Kim Thai tôn giả đang ở chỗ giữa lòng bàn tay chưởng ấn, toàn thân bị đánh thành đồng thiet nhão, giống như một tảng giác hơi mỏng.

Lục sát thương của Bản Nguyên Kim Ẩn quá mức bá đạo rồi, ẩn chứa sát lục chi nguyên, coi như là chư tử đại tiên hợp đạo thành công, bị Bản Nguyên Kim Ẩn của Cổ Thần đánh trúng một chưởng cũng phải hao tổn sinh cơ, thân thể lẫn nguyên thần đều thương tổn, trong nháy mắt thương nặng.

Thực lực của Kim Thai tôn giả tuy rằng là tồn tại cường đại nhất trong số cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, thế nhưng so với chư tử đại tiên thì kém vô cùng xa, liên tục bị năm đạo Bản Nguyên Kim Ẩn đánh trúng, tự nhiên tử vong trong nháy mắt, thần hình câu diệt, ngay cả thi thể cũng bị đập thành thiet nát.

Một cây thiên trượng lóng lánh kim quang xuất hiện ngay bên cạnh thi thể Kim Thai tôn giả, chính là Phục Ma Thiên Trượng, đây là một kiện tiên bảo vô thượng, lực công kích vô cùng bá đạo, kim chi bản nguyên của Cổ Thần lợi hại không gì sánh được, cộng thêm thực lực của Kim Thai tôn giả yếu hơn Cổ Thần rất nhiều, nhưng khi sử dụng cây trượng này có thể đánh tan được ba đạo chưởng cương bản nguyên, có thể thấy được uy lực to lớn của Phục Ma Thiên Trượng.

Nếu như Cổ Thần không có loại thần thông cổ thần như Ba Đầu Sáu Tay, sáu nay đều xuất hiện, trong sát na có thể đồng thời bỏ ra sáu đạo chưởng ấn, nói không chừng đã bị Kim Thai tôn giả chạy thoát.

Cổ Thần nắm tay lại, một cự chưởng xẹt qua khoảng cách mấy vạn trượng, thu lấy Phục Ma Thiên Trượng bên trong hố sâu đen kịt.

- A...

Cổ Thần khẽ kêu một tiếng, hai mắt sáng nhu đước, hắn phát hiện trong thi thể thiet nát của Kim Thai tôn giả mơ hồ có một đạo quang mang yếu ớt, bàn tay hút nhẹ, một chiếc nhẫn lấp lánh kim quang lập tức bay ra.

Phục Ma Thiên Trượng và tiên giới màu vàng đều rơi vào trong tay Cổ Thần.

Không vội vã quan sát, dưới chân Cổ Thần điểm nhẹ, thân thể xẹt qua vạn trượng, rơi vào trong Thiên Thiên Tự.

Trong Thiên Thiên Tự còn có một bộ phận mấy vạn tăng nhân chỉ có tu vi Thần Hải cảnh, Mệnh Tuyền cảnh và Độ Hư cảnh chỉ ít ỏi mấy chục người, trừ những người này ra còn có chín vị cường giả cái thế tràn đầy máu tươi toàn thân.

Trong chín người này, năm người nằm trong vũng máu, đã không thể giãy dụa đứng dậy, hiển nhiên là bị trọng thương trí mạng, ba người không ngừng chảy máu tươi, bị Trảm Sát chi Phù tạo thành vết thương rất nặng, pháp tắc phá hư cường đại liên tục tàn phá vết thương, cho dù là cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ, không có thời gian mấy tháng cũng đừng mơ tưởng để vết thương khép lại, nếu như muốn thương thể khỏi hẳn thì nhất định cần phải có thời gian trên dưới một năm, thậm chí vài năm.

Chỉ có hai người là tình huống tương đối tốt một chút, tuy rằng trên người loang lổ vết máu, nhưng đã ngừng chảy máu, thụ thương nhẹ nhất, sắc mặt trắng bệnh, nguyên khí đại thương.

Lúc này, chín vị cường giả cái thể Phật môn đã phân tán bên cạnh Nguyên Thần Thánh Tháp cao tới chín nghìn chín trăm nghìn mười nghìn trượng, trong ánh mắt để lộ vẻ chấn động và hoảng sợ thật sâu.

Kim Thai tôn giả thụ thương tương đối nhẹ, nhưng kết cục của chạy trốn hoàn toàn rơi vào trong mắt của chín vị cường giả cái thể này, hiện tại ngay cả dũng khí chạy trốn bọn họ cũng không có.

Về phần những tu sĩ Phật môn Thiên Thiên Tự thời đại ngày nay, trong mắt càng thêm kinh khủng, sợ hãi.

Thực lực Cổ Thần vừa mới biểu hiện vừa rồi thực sự khiến bọn họ quá mức chấn động, cho dù là tín ngưỡng chi quang bên ngoài Thiên Thiên Tự cũng không thể chống đỡ được hẳn, chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cần phải liên tục công kích ròng rã mấy tháng mới có thể phá vỡ được, kết quả Cổ Thần dùng thời gian không tới một tháng, chỉ hai mươi mốt ngày đã có thể phá vỡ rồi.

Sau đó, trực tiếp một phủ đánh chín vị cường giả cái thể Phật môn trọng thương thảm trọng, sau đó trong nháy mắt oanh kích hơn mười đạo chuông ẩn màu vàng, đệ nhất cường giả Phật môn Kim Thai tôn giả bị đánh thành thịt nát, thân hình câu diệt.

Thần uy như vậy, cho dù là cường giả Đạo môn, vu tộc đều khiếp sợ trừng mắt há mồm, hướng chỉ là tu sĩ Phật môn.

Lúc này đáy lòng bọn họ đang khiếp sợ run rẩy, rất sợ Cổ Thần càng thêm hung tính, trực tiếp giết chết sạch sẽ bọn họ, bởi vì từ thực lực Cổ Thần hiển hiện ra vừa rồi, hiển nhiên đủ sức, thậm chí là dễ dàng diệt sạch toàn bộ Thiên Thiên Tự, để thánh địa này từ nay về sau biến mất trên đời, tựa như nghìn năm trước, Thánh đình và Phật môn liên thủ đối phó với thánh địa Đạo môn Thái Hư Cung, toàn bộ Thái Hư Cung, ngay cả một tu sĩ Đạo môn cũng không hề lưu lại.

Cổ Thần dung hợp kim chi bản nguyên, kim chi bản nguyên ẩn chứa sát lục bản nguyên, cho dù là Bạch Đà đại đế cũng bị ảnh hưởng của kim chi bản nguyên suốt đời, giết người vô số, không chỉ có địch nhân, ngay cả bằng hữu cũng có không ít người chết trong tay hắn, phạm vào sát nghiệt ngập trời, vì vậy cuối đời Bạch Đà đại đế mới tự trách, cuối cùng đưa mộ trủng của chính mình phong ẩn dưới lòng đất sáu vạn trượng, viễn viễn không xuất thế.

Trong suy nghĩ của tu sĩ Phật môn, Cổ Thần chính là một ma vương cái thể, nắm giữa sinh mệnh của bọn họ trong tay, thời thời khắc khắc tính mệnh của bọn họ cũng bị ma vương cái thể này uy hiếp.

Cổ Thần chuyển ánh mắt đảo qua mọi người trong Thiên Thiên Tự, điều này khiến không ít tu sĩ Phật môn không tự chủ được rung mình một cái.

Bất quá Cổ Thần vẫn chưa hề để lộ ra dấu hiệu bản tính hung tàn dễ giết chóc, kim chi bản nguyên tiến vào mệnh tuyến trong cơ thể Cổ Thần liền lập tức dung hợp hoàn mỹ với tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc, dưới sự ảnh hưởng của tiên thiên linh bảo Càn Khôn Ngọc Bích, kim chi bản nguyên căn bản không thể nổi dậy bất luận sóng gió gì.

848. Chương 66: Sinh Chi Đức (hạ).

Ánh mắt của Cổ Thần từ trên người tu sĩ Phật môn thu hồi lại, rơi vào Nguyên Thần Thánh Tháp cao chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng, nói:

- Bản tọa có đức hiếu sinh, sẽ không mở sát giới đối với tu sĩ Phật môn, phạt hiệu dạy mọi người hướng thiện, bản ý là tốt, thế nhưng không nên trói buộc tâm linh người khác, không nên trói buộc tư tưởng, lại

càng không nên vọng tán thiên mệnh, khiến thế gia có phân chia chủ nô, không ai là nô lệ trời sinh, từ hôm nay trở đi, chế độ nô lệ khắp Đại Linh phải bị hủy bỏ, tất cả phàm nhân đều có thổ địa phân phối công bằng, đều có thể thoát khỏi tình huống hiện tại, có thể giành được cơ hội sinh tồn tốt đẹp, Phật môn mở rộng cửa lớn, pháp truyền thiên hạ, không có phân chia quý tiện, không có phân chia cao thấp, người có tiên căn đều có thể tu đạo, chúng sinh thiên hạ đối xử bình đẳng.

- Người trời sinh có mệnh, quý tiện khác nhau, điều này làm sao có thể đối xử bình đẳng?

Một vị tu sĩ Phật môn Nguyên Thần kỳ, thanh âm có chút run run nói, tuy rằng hắn rất sợ hãi Cổ Thần, thế nhưng phần tư tưởng trời sinh có mệnh trong lòng hắn đã ăn vào quá sâu, trong lúc nhất thời vô luận như thế nào cũng không thể thay đổi được.

Nghe Cổ Thần nói hắn có hiếu sinh chi đức, vì vậy gan lớn nói một câu.

Bàn tay Cổ Thần nắm lại, một thủ chưởng xẹt qua nghìn trượng, mạnh mẽ nắm lấy gã tu sĩ Phật môn này trong tay.

- A...

Một tiếng kêu thê lương thấm thiết vang lên, một trảo của Cổ Thần đã lập tức bóp nát bấy gã tu sĩ Phật môn, thân hình cậu diệt.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn quét qua tu sĩ Phật môn, quát lớn:

- Bản tọa có hiếu sinh chi đức, cũng có thiết huyết chi tâm, người không theo, giết không tha! Ai dám không theo?

Trong lòng mấy vạn tu sĩ Phật môn giật thót, hình tượng hiếu sinh chi đức của Cổ Thần trong lòng bọn họ lập tức chuyển biến thành ma vương thiết huyết, cùng kêu lên nói:

- Không dám, không dám!

- Các người thì sao?

Ánh mắt Cổ Thần chuyển hướng sang chín vị cường giả cái thế.

- Cổ Chiến thần có thể tha cho chúng ta một mạng, chúng ta cảm kích vô cùng, từ nay về sau lấy Cổ Chiến thần vi tôn, không dám phản bội.

Chín vị cường giả cái thế cùng nói.

Cổ Thần nói:

- Tốt, pháp truyền thiên hạ, không phân biệt quý tiện, quá trình đối xử chúng sinh thiên hạ bình đẳng sẽ giao cho các người đi làm, bản tọa ở trong Thiên Thiên Tự, nghỉ ngơi lấy lại sức, cũng cố tu vi, cần bề quan một đoạn thời gian, ta sẽ phái người đi kiểm tra tình huống khắp Đế Đình Đại Linh, nếu có vi phạm tât giết chết không tha!

- Không dám! Chúng ta nhất định tận tâm làm việc!

Chín vị cường giả cái thế nói.

Lúc này Cổ Thần không chỉ là thủ lĩnh Đạo môn, Chiến thần vu tộc, toàn bộ Phật môn cũng lấy hắn vi tôn.

Thế lực Thánh đình bao gồm cơ gia cùng với Nho môn thánh gia, còn có chư tử thế gia và Ma môn dựa vào, thực lực so với Phật môn cường đại hơn rất nhiều, đồng thời Ngọc Tiêu Thành còn có Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận bảo hộ, trận pháp này tùy theo thực lực của tu sĩ bày binh bố trận mạnh yếu mà biến hóa.

Cổ Thần đã từng lên vào Ngọc Tiêu Thành, khi đó cường giả thượng cổ chưa ra ngoài, chúng tu sĩ không chế Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại chỉ là cường giả Độ Hư cảnh Đằng Vân kỳ, Giá Vụ kỳ, thậm chí còn có không ít tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh, mà hiện tại chỉ ít cũng là cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ,

thậm chí là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, tự nhiên Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại có uy lực lớn hơn rất nhiều.

Cổ Thần có nắm chắc công phá đối với tín ngưỡng chi quang của Phật môn, thế nhưng không có nắm chắc công phá Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại của Thánh đình, cuộc chiến đấu đối với Kim Thai tôn giả không có bao nhiêu kịch liệt, đối với việc Cổ Thần củng cố tu vi chưa sinh ra bao nhiêu tác dụng.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là trước tiên củng cố tu vi, sau đó lấy thổ chi bản nguyên bên trong Hiên Viên mộ trùng ra ngoài, như vậy bản nguyên ngũ hành hợp nhất, đến lúc đó đánh hạ Thánh đình so với hiện tại dễ dàng hơn rất nhiều.

Cổ Thần nghỉ tạm ngay tại Thiên Thiên Tự, để cường giả Đạo môn, vu tộc giám sát tu sĩ Phật môn hủy bỏ chế độ nô lệ, hần thì tiến vào khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tư.

Tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc còn đang bế quan luyện hóa được lực ngộ hư đan, Cổ Thần không hề quấy rối, không gia bên trong bảo tháp rất rộng rãi, Cổ Thần đứng lại tại một khu vực riêng biệt, trước tiên lấy tiên giới màu vàng của Kim Thai tôn giả ra ngoài.

Trên tiên giới màu vàng này có khắc hai chữ tu di, Cổ Thần gọi nó là Tu Di Tiên Giới, tiên lực thuần dương dùng mãnh tràn vào Tu Di Tiên Giới, rất nhanh đã hủy diệt lực ẩn tiên lực của Kim Thai tôn giả lưu lại, một không gian cực kỳ rộng lớn xuất hiện trong cảm giác của Cổ Thần.

Rất nhiều bí điển Phật hiệu, linh đan tiên dược, pháp bảo tiên bảo, cùng với đủ loại kim chúc, tài liệu pháp bảo, linh thạch...

Còn có hơn mười hạt châu phát quang lờ lờ, mỗi một hạt châu đều lớn chừng nắm tay, bên trong dân trào lực lượng thuần khiết, chính là xá lợi do cao tăng Phật môn lúc bàn niết lưu lại.

Trong lòng Cổ Thần thỏa mãn cười cười, đây là một bút tài nguyên tương đối lớn, Cổ Thần có chí muốn thành lập một thánh địa vượt qua tam đại thánh địa Phật, Đạo, Nho, cần phải có rất nhiều tài nguyên, những thứ này đều có tác dụng vô cùng quan trọng.

Đồng thời Cổ Thần dẹp xong Thiên Thiên Tự, Thiên Thiên Tự là thánh địa Phật môn, hần là có bảo tồn không ít tài nguyên tu chân, còn có chín vị cường giả cái thế Phật môn, bọn họ là cường giả thời đại thượng cổ, trên người đều có tiên giới không gian, mỗi người hần là đều có không ít tài nguyên các loại.

Cổ Thần thu hồi lại Tu Di Tiên Giới, bắt đầu bế quan tu luyện, củng cố tu vi.

Thời gian trôi qua.

Cổ Thần bế quan tu luyện, củng cố tu vi trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, thời gian vượt qua một năm lại một năm.

Cổ Thần vật ngã lưỡng vong, hầu như đã quên đi thời gian trôi qua.

Thoáng chốc, mười năm vụt bay! Hai mươi năm trôi đi! Ba mươi năm trôi đi...

Thời gian Cổ Thần bế quan càng lúc càng lâu dài, ý thức và thực lực thực tế của hần càng lúc càng thêm hòa hợp, tu vi cũng từ từ củng cố.

Dưới hiệu quả cường đại của Càn Khôn Ngọc Bích, kim chi bản nguyên và tam đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc càng lúc càng hòa hợp, có một loại xu thế dung hợp làm một, hiệu quả bế quan lúc này so với trước đây lớn hơn rất nhiều.

Có lẽ, chỉ cần thời gian trên dưới trăm năm, Cổ Thần có thể hoàn toàn củng cố tu vi, đồng thời còn đạt tới cảnh giới Hư Không trung kỳ đỉnh phong, như vậy, mượn thổ chi bản nguyên đề thăng, căn cơ cũng sẽ tương đối vững chắc.

Không biết từ một ngày đêm nào bắt đầu, Cổ Thần cảm giác được trong minh minh có một cỗ lực lượng dần dần phủ xuống trên người hần.

849. Chương 67: Tăng Lên Mười Lần (thượng).

Vừa mới bắt đầu, cổ lực lượng này nhỏ bé như sợi tơ, phi thường yếu nhược, thế nhưng, theo thời gian trôi đi, cổ lực lượng này bắt đầu từ từ biến hóa mạnh mẽ hơn nhiều.

Lúc ban đầu, cổ lực lượng nhỏ bé yếu ớt kia không khiến Cổ Thần chú ý, thế nhưng theo cổ lực lượng càng lúc càng cường đại, rốt cuộc cũng có một ngày, cổ lực lượng này khiến Cổ Thần phải coi trọng.

Nguyên bản lực lượng yếu ớt giống như sợi tơ, trải qua hơn mười năm tích lũy đã biến thành khí thể dòng sông chảy chồm, từ trong hư không minh minh ào ào dung nhập vào trong cơ thể Cổ Thần.

- Là lực lượng tín ngưỡng!

Trong lòng Cổ Thần sợ hãi than, cổ lực lượng này phủ xuống người hắn khiến hắn có thể chạm tới ngọn nguồn lực lượng, chính là vô số chúng sinh khắp Đế Đình Đại Linh.

Cổ Thần bế quan trong Như Ý Linh Lung bảo tháp mấy chục năm, tiên giới Cổ Hoang mới chỉ trôi qua thời gian vài năm mà thôi.

Thời điểm này Phật môn đang trong tình thế mạnh mẽ hủy bỏ chế độ nô lệ, tất cả thổ địa đều theo bình quân phân phối tới tay vô số chúng sinh, mặc kệ là nô lệ hay là chủ nô đều đối xử bình đẳng với nhau, để bọn họ tự lực cánh sinh.

Đế Đình Đại Linh, số lượng nô lệ chiếm tuyệt đại đa số, hầu như có khoảng hơn trăm ức nhân khẩu, số lượng nô lệ đủ chỉ ít có trăm ức trở lên, tỉ lệ chủ nô và nô lệ là một trên một trăm.

Những nô lệ này chưa từng bao giờ tưởng tượng qua sẽ có một ngày bọn họ không còn là gia súc, bọn họ có thể sở hữu thổ địa của chính mình, bọn họ nắm giữ số phận của chính mình mà không phải bị quý tộc tùy ý nắn bóp trong tay, giống như con chó nhỏ, lúc nào cũng có thể bị giết chết.

Vô luận ước thúc phạt hiệu gì gì đó cũng kém xa so với loại cảm giác sùng bái chân thành thuần khiết nhất từ đáy lòng bọn họ sau khi thu được tự do.

Tất cả nô lệ thu được tự do đều biết rằng người chủ đạo của cuộc cải cách lần này chính là Cổ Thần. Cường giả Đạo môn, vu tộc đã sớm truyền rộng tin tức Cổ Thần đánh chết Kim Thai tôn giả, chương quản Phật môn, hủy bỏ tất cả chế độ nô lệ, khắp thiên hạ không ai không biết.

Cổ Thần trong lòng chúng sinh Đế Đình Đại Linh đã là tồn tại giống như thần linh, bọn họ đối với hắn như Thần, tín ngưỡng vô cùng thuần khiết tự nhiên.

Trói buộc tâm linh làm sao có thể so sánh được với trả tự do tâm linh?

Ước thúc tín ngưỡng làm sao có thể so sánh được với chủ động tín ngưỡng?

Lực lượng phủ xuống trên người Cổ Thần chính là lực lượng tín ngưỡng của chúng sinh khắp Đế đình Đại Linh, đây là tín ngưỡng chủ động phát ra từ linh hồn.

Đế Đình Đại Linh vô cùng rộng lớn, phương viên hơn mười vạn dặm, nhân khẩu hơn trăm ức, hủy bỏ chế độ nô lệ cần phải có thời gian.

Theo thời gian đẩy mạnh, càng lúc càng có nhiều nô lệ chiếm được tự do, bọn họ hồn nhiên cảm tạ đối với Cổ Thần, đối với Cổ Thần chủ động tín ngưỡng chân thành nhất, khiến cổ lực lượng tín ngưỡng kia càng lúc càng trở nên to lớn hơn.

Cuối cùng, từ nhỏ bé như sợi tơ biến thành dòng sông chảy siết.

Ngoại trừ thủy tổ Phật môn Nguyên từ thời đại thái cổ, Phật môn chưa từng có người nào có thể thu được tất cả tín ngưỡng chúng sinh như vậy, tuy rằng đại bộ phận chủ nô đối với Cổ Thần có thể nói là hận thấu xương, thế nhưng số lượng chủ nô so sánh với số lượng nô lệ khổng lồ quả thực nhỏ bé không đáng kể.

Tu sĩ Phật môn thu được lực lượng tín ngưỡng cũng không thể dung nhập lực lượng tín ngưỡng vào trong thực lực của chính mình, chỉ có thể dung nạp lực lượng tín ngưỡng coi như sử dụng ngoại lực, ví dụ ngưng

tụ thành phật quang, huyền phù trên đỉnh đầu, tu sĩ Phật môn tu vi Mệnh Tuyền cảnh có thể mượn vào ngoại lực phật quang này để đạp trên hư không mà đi.

Nhưng Cổ Thần thì không.

Trên người Cổ Thần có Càn Khôn Ngọc Bích, đây chính là một kiện tiên thiên linh bảo, cho dù là Côn Ngô Tiên Đế cũng phi thường coi trọng tiên thiên linh bảo này, tuy rằng không hề có lực công kích nào, thế nhưng tác dụng của Càn Khôn Ngọc Bích lại phi thường to lớn.

Có thể nói, tác dụng của Càn Khôn Ngọc Bích đối với Cổ Thần còn to lớn hơn Chiến Thần Lệnh, tuy rằng cả hai đều là tiên thiên linh bảo, thế nhưng không có Càn Khôn Ngọc Bích, Cổ Thần căn bản không có khả năng dung hợp được bản nguyên ngũ hành.

Đừng nói là tứ đại bản nguyên, ngay tại thời điểm Cổ Thần thu được mộc chi bản nguyên, bởi vì tam đại bản nguyên bài xích lẫn nhau khiến bạo thể mà chết, rơi vào kết cục thần hình câu diệt, thân tử đạo tiêu.

Càn Khôn Ngọc Bích tựa hồ chính là bản nguyên nhất trong năng lượng bản nguyên vũ trụ, có thể dung hợp tất cả năng lượng, pháp tắc, vật thể, lực lượng khác nhau.

Tín ngưỡng lực cũng không ngoại lệ.

Tất cả tín ngưỡng đều phủ xuống người Cổ Thần, Cổ Thần cũng không phải luyện thành ngoại lực mang theo bên cạnh, mà trực tiếp hấp thu lực lượng tín ngưỡng vào trong cơ thể, cùng với tiên lực thuần dương trong cơ thể chính mình dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ.

Theo đó, Cổ Thần hầu như có thể phát huy ra lực lượng tín ngưỡng hoàn mỹ nhất, đồng thời làm ít công nhiều, không giống như cường giả Phật môn, ngưng tụ thành lực lượng ngoài thân, làm nhiều công ít.

Cổ Thần liên tục hấp thu lực lượng tín ngưỡng, đồng thời củng cố tu vi, thực lực tiếp tục tăng trưởng rất nhanh.

“Xem ra không cần thời gian trăm năm, tối đa cần năm sáu mươi năm ta đã có thể triệt để củng cố tu vi Hư Không trung kỳ, đồng thời còn có thể bước vào Hư Không trung kỳ đỉnh, thực lực chỉ ít cũng đề cao mười lần, không cần mượn Cửu Sát Đồ Thiên đại trận đã có thể so sánh được với những cường giả cái thế tầng thứ nhất giống như Cơ Lăng Hư, Thánh Ứng đại vương rồi.”

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ.

Nguyên bản Cổ Thần cần phải bước vào Hư Không hậu kỳ mới có thể so sánh được với những cường giả cái thế tầng thứ nhất như Cơ Lăng Hư, thế nhưng hiện tại mới chỉ có tu vi Hư Không trung kỳ đỉnh đã đạt tới trình độ như vậy, thực lực tăng lên không chỉ mười lần.

Hoàn toàn hấp thu lực lượng tín ngưỡng, dung nhập vào thực lực bản thân, Cổ Thần cũng không biết thời đại thái cổ đã từng có cổ phật nào sở hữu tiên thiên linh bảo giống như Càn Khôn Ngọc Bích, có thể hấp thu lực lượng tín ngưỡng, thế nhưng từ thời đại thượng cổ tới nay, từ cổ chí kim, tuyệt đối không có bất cứ người nào hấp thu được lực lượng tín ngưỡng, Cổ Thần chính là đệ nhất nhân.

Thời gian tiếp tục đẩy mạnh về phía trước.

Thoáng qua, lại là mười năm theo gió thổi.

Cổ Thần trong Như Ý Linh Lung bảo tháp đã bế quan tròn bốn mươi sáu năm.

“Thực lực so với lúc bước vào Hư Không trung kỳ đã tăng lên gần mười lần, xem ra chỉ cần tối đa mười năm là ta có thể triệt để củng cố tu vi, bước vào Hư Không trung kỳ đỉnh phong, khi đó có thể thu thổ chi bản nguyên, một lần nữa đề cao tu vi.”

Trong lòng Cổ Thần mừng thầm.

850. Chương 67: Tăng Lên Mười Lần (hạ).

Hơn bốn mươi năm vừa qua, tứ nữ Hư Tử Uyên, Mông Tiên Âm, Tiểu Bạch, Tự Ngọc đã sớm hoàn toàn luyện hóa ngũ hư đan, tu vi toàn bộ đều bước vào Đẳng Vân hậu kỳ, rời khỏi bảo tháp tầng thứ tứ, tiến vào trong ngũ hành chi tháp tu luyện, chờ một mạch củng cố tu vi liền có khả năng một lần nữa luyện chế ngũ hư đan, nhất cử đột phá tới Giá Vụ sơ kỳ.

Từ lâu Cổ Thương Khung đã hấp thu toàn bộ lực lượng của phệ cốt hoa, vượt qua lôi kiếp đệ ngũ trọng, lực lượng pháp tắc ẩn chứa bên trong phệ cốt hoa phi thường cường đại, sau khi bước vào Đẳng Vân sơ kỳ còn có rất nhiều lực lượng dư thừa, Cổ Thương Khung tiếp tục bế quan, triệt để luyện hóa phệ cốt hoa, tu vi hẳn là còn có thể tăng trưởng thêm bước nữa.

Ngày hôm nay, Thiên Thiên Tự có một khác nhân tới, là đại thống lĩnh long tộc Ngô Tinh.

Cổ Thần ngừng bế quan, đi ra nghênh tiếp, nếu là người khác, lúc này Cổ Thần khẳng định sẽ không ra gặp mặt.

- Ngô Tinh đại ca giá lâm, tiểu đệ hoan nghênh!

Vừa ra khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, gặp được Ngô Tinh, Cổ Thần lập tức ôm quyền cười ha ha.

Cổ Thần xuất hiện, ánh mắt Ngô Tinh đột nhiên cả kinh, nói:

- Cổ Thần lão đệ, gần mười năm không thấy, không chỉ lão đệ phá tan Phật môn, chém giết Kim Thai tôn giả, thực lực của lão đệ dĩ nhiên đã tăng trưởng tới mức độ này? Không hề có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể mà đã so sánh được với cường giả cái thế tầng thứ nhất!

Lần cuối cùng Cổ Thần và Ngô Tinh gặp lại, tu vi mới chỉ là Hư Không sơ kỳ, khi đó so với cường giả cái thế bình thường cũng còn có một đoạn khoảng cách nhất định, lúc này mới trôi qua gần năm năm mà tu vi đã bước vào Hư Không trung kỳ đỉnh, tuy tu vi chỉ đề cao một tầng, thế nhưng thực lực đề cao hơn mười lần, so với cường giả cái thế tầng thứ nhất đã không hề thua kém.

Chỉ vào thực lực bản thân, tiên giới Cổ Hoang lúc này cũng chỉ có Ngô Tinh và Thiên Mục đại vu có thể áp qua một đầu so với Cổ Thần.

Hơn bốn năm không thấy, thực lực của Ngô Tinh so với lúc bước vào Hợp Đạo kỳ lại tăng trưởng rất nhiều, tu vi đã củng cố hơn không ít, mơ hồ vượt qua Thiên Mục đại vu.

Cổ Thần chiến đấu với địch nhân trên cơ bản đều dựa vào lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, hoàn toàn không phải là thực lực chân chính của Cổ Thần, vì vậy khi giao đấu với nhau, hiệu quả củng cố tu vi không lớn, mà mỗi lần Ngô Tinh chiến đấu đều là dựa vào thực lực bản thân trạng thái đỉnh phong, không ngừng kích thích như vậy, có thể đề cao tốc độ củng cố tu vi, có thể thu được hiệu quả rất lớn trong các cuộc chiến đấu kịch liệt.

Cổ Thần khẽ cười nói:

- Thực lực của đại ca Ngô Tinh cũng tiến triển cực nhanh, tiêu đề so sánh với đại ca còn kém rất xa.

Trên mặt Ngô Tinh hiện vẻ xấu hổ, nói:

- Cổ Thần lão đệ, lão đệ mới có tu vi gì? Chỉ là Hư Không trung kỳ mà thôi, lão đệ đề cao một cấp độ lập tức vượt qua ta rồi, lão đệ mới chân chính là một ngày nghìn dặm, thực lực của ta tăng trưởng so với lão đệ quả thực giống như rùa bò, nếu như ta muốn đề cao tu vi, chỉ có hợp thành đạo của chính mình, nhưng nói dễ vậy sao? Tu sĩ Hợp Đạo kỳ có thọ mệnh quá vạn năm, thế nhưng trên vạn năm trôi qua, mười tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ cũng không nhất định có một người hợp đạo thành công, thời đại thượng cổ, tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ không hề ít, nhưng chư tử đại tiên hợp đạo thành công lại có bao nhiêu người? Lão đệ mới chỉ đạt tới Hư Không trung kỳ, còn có rất nhiều không gian dễ dàng đề cao.

Thấy Ngô Tinh lộ vẻ mặt xấu hổ, Cổ Thần chuyển đề tài, hỏi:

- Đại ca, tìm ta có chuyện gì?

Sắc mặt Ngô Tinh nghiêm túc, nói:

- Ta liên tục trải qua vài lần đại chiến, lại bế quan mấy năm tu vi củng cố tạm thời lâm vào trạng thái bình cảnh, muốn thu được đột phá bước nữa nhất định phải có thời gian bế quan đáng kể, trận chiến tại Kim Long Nhai đã trôi qua mấy năm, phản đồ Ngao Dương của long tộc ta vẫn đang nhơ nhớt trong yêu tộc, ta đến đây xin lão đệ trợ giúp một tay, đánh vào Thiên đình, giết chết Ngao Dương!

Nếu Ngô Tinh muốn thực lực tiếp tục tiến bộ bước nữa, cần phải có thời gian bế quan đáng kể, trong lòng tự nhiên không muốn Ngao Dương tiếp tục ung dung bên ngoài.

Thế nhưng, cho dù long tộc có hai vị cường giả cái thế tầng thứ nhất, nhưng thực lực yêu tộc vô cùng cường đại, cho dù khuynh hết toàn bộ lực lượng long tộc thì cũng khó đánh được Thiên đình yêu tộc, hầu như chắc chắn rơi vào kết quả lưỡng bại câu thương.

Để giết chết một phản đồ mà vẫn lạc rất nhiều cường giả long tộc, hiển nhiên là một chuyện Ngô Tinh không muốn thấy.

Vì vậy, Ngô Tinh đến đây tìm Cổ Thần.

Hai thế lực lớn đối chiến, hỗn loạn với nhau, coi như là một phương thắng lợi thì cũng sẽ có một phương tử thương.

Xông vào Thiên đình, đánh chết Ngao Dương, giống trống khua chiêng công kích hiển nhiên không thích hợp, tốt nhất là lấy một số ít tinh anh nhất đánh vào Thiên đình mới có thể đảm bảo được trong lúc hỗn loạn tự thân an toàn, sau đó đánh chết mục tiêu đã định.

Ngô Tinh vừa nói xông vào Thiên đình, giết chết Ngao Dương, trong ánh mắt Cổ Thần hiện lên một đạo quang mang, nói:

- Được! Trước kia đám người Kim Thai lão cầu, Thánh Ưng lão cầu truy sát ta, ta đã nói chung quy có một ngày giết chết đám lão cầu này, đánh chết Kim Thai lão cầu là người thứ nhất, thứ hai chính là Thánh Ưng lão cầu rồi, còn có hai lão cầu Cơ Lăng Hư, Thiên Mục đại vu, chúng ta cùng nhau xông vào Thiên đình, đại ca giết phản đồ Ngao Dương, ta giết lão cầu Thánh Ưng.

Cổ Thần đáp ứng, tựa hồ ở trong dự liệu của Ngô Tinh, lập tức nói:

- Đi Thánh đình yêu tộc, ngoại trừ ta cùng với lão đệ còn có đại trưởng lão Long Nguyên, ba người chúng ta liên thủ với nhau cũng đủ nháo Thiên đình một hồi long trời lở đất rồi.

Cổ Thần nói:

- Lúc này xông vào Thiên đình, ta sẽ không sử dụng Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, ta muốn bằng vào lực lượng của bản thân đánh chết Thánh Ưng lão cầu, đạt tới mục đích ma luyện thân thể, hoàn toàn củng cố tu vi bản thân, một hồi sinh tử đại chiến có thể giúp ta giảm bớt bế quan mười năm.

Ngô Tinh gật đầu, nói:

- Chỉ khi ma luyện trong đại chiến sinh tử mới có thể phá hủy được thực lực cảm ngộ lớn nhất của bản thân, bất quá, để an toàn, Cổ Thần lão đệ, tốt nhất lão đệ nên mang theo thành viên cấu thành Cửu Sát Đồ Thiên đại trận bên người để đề phòng vạn nhất.

- Điều này tự nhiên!

Cổ Thần gật đầu, lập tức hư không truyền âm, triệu tập chín vị cường giả cấu thành Cửu Sát Đồ Thiên đại trận trở về, để bọn họ tiến vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, sau đó liền khởi hành tiến vào Thiên đình yêu tộc.

Cổ Thần và Ngô Tinh có tốc độ phi độ rất nhanh, chớp lát đã vượt qua trung thổ, tiến vào Đông Hoang, tiến vào trong dãy núi Liên Thiên, hạ xuống phụ cận đỉnh Thiên Phong.

851. Chương 68: Xông Vào Thiên Đình.

Đại trưởng lão Long Nguyên đã sớm chờ đợi tại nơi này, ba người gặp mặt, bắt chuyện với nhau một chút, sau đó thân ảnh chợt lóe, nhất thời xuất hiện trên đỉnh Thiên Phong.

Gió lạnh thét gào, tuyết trắng bay tán loạn, mặt đất một mảnh băng sương, đây chính là cảnh tượng trên đỉnh Liên Thiên.

Chỗ vào Thiên đình yêu tộc chính là nơi này.

Tạo nghệ trận pháp của Cổ Thần so với lần tiến vào Thiên đình trước đây hoàn toàn không giống nhau, trận pháp tiến vào Thiên đình hoàn toàn không thể làm khó được hắn, không cần sử dụng Phá Thiên Chỉ phá trận.

Cổ Thần dẫn theo Ngô Tinh và Long Nguyên lên đỉnh núi Thiên Phong, dựa theo trận thể vòng vo qua lại trên dưới trăm bước liên tục động trận thể, hư không bốn phía biến ảo, trời đất xoay chuyển, ba người xuyên toa qua không gian, xuất hiện trong một tiểu thế giới phương viên chỉ mấy trăm dặm.

Nơi này biển mây bao phủ, vô số ngọn núi quay ngược, huyền phù trong mây trắng, giống như tiên cảnh nhân gian.

Trên ngọn núi quay ngược là một mảnh đại địa, trên phiến đại địa này có hoa có cỏ có nước, thành lập một cung điện thật lớn, tại giữa trung ương phiến đại địa có một tòa cung điện nổi bật, trước điện là một khối biển lớn, trên biển có khắc hai chữ yêu văn cực kỳ to lớn — Thiên Đình!

Đây chính là Thiên đình yêu tộc bên trong Côn Ngô Bí Cảnh.

Thiên đình yêu tộc hiện tại xưa không bằng nay, dù có gần năm mươi vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, trong Thiên đình, mỗi một tòa cung điện đều có một vị cường giả cái thế tồn tại.

- Người nào dám to gan xông vào Thiên đình?

Ba người Cổ Thần, Ngô Tinh, Long Nguyên vừa mới xuất hiện trong Thiên đình liền có một thanh âm hét lớn từ trong một tòa cung điện gần nhất truyền tới, lập tức có một đạo thân ảnh từ trong tòa cung điện này lao vọt ra ngoài.

Đây chính là một vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ yêu tộc, hắn vừa mới từ trong cung điện lao ra ngoài, thân thể cứng ngắc, liền ngừng cước bộ lại, trên mặt hiện rõ biểu tình kinh hãi.

Ba người Cổ Thần, Ngô Tinh, Long Nguyên, người nào không phải danh chấn đương đại?

Ô Hùng đại vương là một cường giả cái thế yêu tộc, từng tham gia trận chiến Kim Long Nhai, đồng thời còn đánh vào trong Kim Long Nhai, triển khai một lần giao phong với long tộc, làm sao không nhận ra ba người Cổ Thần, Ngô Tinh, Long Nguyên? Nhất thời thất kinh.

- Có địch!

Hầu như trong chớp mắt, Ô Hùng đại vương theo bản năng hét lớn.

Bất quá, hắn vừa mới hét xong, Ngô Tinh đã bước về phía trước một bước, một cỗ khí thế cường đại cuộn trào mãnh liệt tuôn ra, bàn tay hắn nắm lại, hóa thành một đại thủ che trời che đất bắt xuống, lòng bàn tay như đại địa, giống như một phương thế giới ập xuống, có một cỗ đại thế thiên địa cuộn trào mãnh liệt.

Ô Hùng đại vương vừa mới hô lên hai tiếng đã bị đại thủ che trời của Ngô Tinh nắm chặt, trong sát na đại thế thiên địa trời buộc khiến hắn có cảm giác thời gian tĩnh lặng, không gian tĩnh lặng, thế giới toàn bộ tĩnh lặng.

Đã không có thanh âm, đã không có màu sắc, đã không có ánh sáng, đã không còn cảm giác.

Trong nháy mắt, Ô Hùng đại vương bị Ngô Tinh triệt để khống chế, đã không còn một chút lực lượng phản kháng nào.

Bất quá, ngay trong thời gian nháy mắt này, hơn mười đạo thân ảnh từ trong các cung điện tại Thiên đình yêu tộc vọt ra ngoài, cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ đã biết có địch xâm phạm, trước tiên chạy ra. Lúc này trong lòng mỗi một vị cường giả yêu tộc đều khiếp sợ không ngớt, Ô Hùng đại vương nói thế nào đi nữa thì cũng là cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ, cư nhiên ngay cả một chút sức lực phản kháng cũng không có, trong nháy mắt đã bị Ngô Tinh bắt giữ, thực lực của Ngô Tinh thực sự đã tới cảnh giới vô cùng biến thái, so với

những cường giả cái thế tầng thứ nhất như Long Nguyên, Thánh Ưng, Cơ Lăng Hư còn mạnh mẽ hơn mấy phần.

- A...

Gầm lên một tiếng giận dữ, Thánh Ưng đại vương xuất hiện ngay phía trước chúng cường giả yêu tộc, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận, nhìn ba người Cổ Thần, quát lớn:

- Các ngươi thực to gan, dám đương oai trước mặt Thiên đình yêu tộc ta, muốn tìm cái chết hay sao?

Tuy nói tin tức Cổ Thần công phá Phật môn đã truyền rộng khắp thiên hạ, thế nhưng phá Phật môn là do Cổ Thần dẫn theo cường giả Đạo môn, vu tộc, đồng thời thực lực của yêu tộc không phải chỉ riêng Phật môn có thể so sánh được, đủ tranh phong với toàn bộ nhân tộc, cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ chừng trên dưới năm mươi người.

Tuy rằng thực lực của Cổ Thần đã tiến vào hàng ngũ cường giả cái thế tầng thứ nhất, Thánh Ưng đại vương có dẫn yêu tộc đi tìm Cổ Thần gây phiền phức thì cũng không có tác dụng gì, nhưng điều này không có nghĩa là trong lòng Thánh Ưng đại vương sợ hãi Cổ Thần.

Về phần Ngô Tinh, cho dù trong trận chiến Kim Long Nhai từng một chiêu đánh bại Thánh Ưng đại vương, thế nhưng lúc đó chưa vượt qua Thánh Ưng đại vương quá nhiều, hắn không hề biết rằng thực lực của Ngô Tinh ngày hôm nay lại có bước tiến không nhỏ.

Hơn nữa cường giả bên phía yêu tộc hắn rất đông, nhìn địch đến chỉ có ba người Cổ Thần, Ngô Tinh, Long Nguyên, không hề dẫn theo cường giả Long tộc, Đạo môn tới đây, trong lòng Thánh Ưng đại vương suy nghĩ, với thực lực của yêu tộc, muốn lưu lại ba người Cổ Thần hầu như không có khả năng, nhưng vẫn vững vàng áp qua một bậc cả ba người.

Thánh Ưng đại vương gầm lên, khí thế mạnh mẽ, thế nhưng không hề áp bức được ba người Cổ Thần mấy may.

Ánh mắt Cổ Thần như đao, khí thế cường đại, giống như núi lửa phun trào, một cơn gió lốc từ trong cơ thể hắn thổi mạnh, xông thẳng trời cao, thân thể chưa động, một cỗ đại thế thiên địa đã mạnh mẽ lan tràn bốn phía.

Thanh âm của Thánh Ưng đại vương lớn, thanh âm của Cổ Thần càng lớn hơn, quát lạnh:

- Thánh Ưng lão cầu, hôm nay đặc biệt tới lấy tính mệnh của ngươi, hôm nay bản tọa muốn ngươi chết, quyết không lưu mệnh tới ngày mai!

Ánh mắt Ngô Tinh cũng rơi vào người một tên cường giả cái thế đứng trong đám yêu tộc, sát ý như sóng biển cuộn trào, không thể ngăn cản, lạnh lùng nói:

- Ngao Dương, tên phản nghịch ngươi, tàn sát đồng tộc, lâm trận trốn tránh, muốn hủy diệt cơ nghiệp muôn đời long tộc ta, tội đánh chết vạn lần, hôm nay bản thống lĩnh đại biểu cho vô số tu sĩ long tộc tới thẩm lý và phán quyết ngươi, trực tiếp diệt sát ngươi, ngươi chịu chết đi!

Ánh mắt Ngao Dương thiến cận, tuy rằng danh khí hai người Cổ Thần và Ngô Tinh quật khởi mãnh liệt, nhưng cũng suy nghĩ giống như Thánh Ưng đại vương, đối với ba người, vô luận như thế nào cũng không phải là đối thủ của toàn bộ yêu tộc, trong lòng không sợ hãi, ngược lại lớn tiếng cười rộ lên, trong tiếng cười hỗn loạn sát khí oán hận không gì sánh được.

Ngao Dương cười to, quát lớn:

- Ngô Tinh, Cổ Thần, hai người các ngươi đều là bại hoại nhân tộc, đồng thời đều là mãng phu ngu xuẩn, các ngươi cho rằng chỉ bằng vào ba người các ngươi có thể là đối thủ của toàn bộ cường giả yêu tộc? Mơ mộng hão huyền, lão tử chịu ân huệ của Thánh Ưng đại vương, trong yêu tộc được sống phong phong quang quang, ngươi có thể làm khó dễ được ta?

852. Chương 69: Dám Đánh Một Trận (thượng).

Thánh Ứng đại vương nghe Ngao Diễm nói, càng nghĩ càng thấy thực lực yêu tộc cường đại hơn nhiều, cần bản không cần sợ ba người đối phương, thế nhưng ba người Cổ Thần không ai không phải có thực lực cường giả cái thể tăng thứ nhất, muốn đánh chết hiển nhiên vô cùng không dễ dàng, lập tức quát lên:

- Ngô Tinh, nhanh chóng buông Ô Hùng đại vương ra, lập tức rút khỏi Thiên đình, bản vương ân huệ tha cho ba tên không biết sống chết các ngươi rời khỏi, nếu không, hôm nay ba tên không biết sống chết các ngươi sẽ đoạn hồn tại chỗ!

Cổ Thần cười khê một tiếng, nói:

- Ngô Tinh đại ca, ta trước tiên vận dụng Cửu Sát Đô Thiên đại trận cùng với Long Nguyên đại trưởng lão giữ chân chúng cường giả yêu tộc, đại ca trực tiếp đánh chết Ngao Dương, sau đó ta sẽ tính sổ với lão cẩu Thánh Ứng.

Đang khi nói chuyện, mi tâm Cổ Thần chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, tầng bảo tháp thứ ba mở ra, Dương Châu đại vu, Kim Mãnh đại vu cùng với bảy vị cường giả Đạo môn Hư Không hậu kỳ đỉnh phong từ trong bảo tháp đi ra ngoài.

Ngô Tinh gật đầu, nói:

- Được!

Trong ánh mắt nhìn về phía Ngao Dương, sát ý càng giống như sóng biển ngập trời.

- Tổ hợp Cửu Sát Đô Thiên đại trận!

Cổ Thần ra lệnh một tiếng.

Dương Châu đại vu, Kim Mãnh đại vu cùng với bảy vị cường giả Đạo môn lập tức mỗi người có vị trí cương vị riêng, chín người đã tổ trận mấy lần, sớm hình thành ăn ý, trong sát na đã tổ hợp Cửu Sát Đô Thiên đại trận thành công, lực lượng đô thiên cửu sát cường đại trong nháy mắt phủ xuống cơ thể Cổ Thần.

Tu vi của Cổ Thần không ngừng bạo tăng!

Hư Không trung kỳ, Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh, Hợp Đạo sơ kỳ.

Trong nháy mắt, Cổ Thần đã tăng mạnh tu vi tới cảnh giới Hợp Đạo sơ kỳ, khí thể, thực lực, tất cả đều tăng mạnh, kim chi bản nguyên trong cơ thể sinh động mãnh liệt, một cỗ khí thể tức sát trong nháy mắt lan tràn bốn phương tám hướng, trong sát na bao phủ phương viên hư không vạn trượng.

Ánh mắt Cổ Thần đảo qua chúng cường giả yêu tộc, khiến trong lòng không ít cường giả yêu tộc nhất thời rung mình run rẩy.

Thực lực Cổ Thần bước vào Hợp Đạo sơ kỳ trong nháy mắt bạo phát mãnh liệt.

Toàn bộ Thiên đình yêu tộc đều bị một cỗ sát ý vô hình bao phủ, giống như bóng ma tử vong, chớp động trong lòng mỗi một vị cường giả yêu tộc có mặt.

Cổ Thần đánh chết Kim Thai tôn giả tuy rằng đã sớm truyền khắp ngũ hoang tứ hải, thế nhưng không trực diện đối mặt với Cổ Thần, không thể cảm giác được thực lực đáng sợ của Cổ Thần.

Sắc mặt Thánh Ứng đại vương thay đổi.

Lúc này Cổ Thần trong mắt hấn trở lên cao to không gì sánh được, một cỗ cảm giác không thể chiến thắng, không thể ngăn cản khiến trong lòng hấn sinh ra sợ hãi thật sâu.

Lực lượng như vậy, ngoại trừ chư tử đại tiên hợp đạo thành công, hấn chỉ nhìn thấy qua trên người Thiên Mục đại vu được chín vị cường giả cái thể thi triển Cửu Sát Đô Thiên Đại trận, có lực lượng đô thiên cửu sát phủ thể.

Trừ người này ra, không có bất cứ kẻ nào thể hiện được lực lượng cường đại giống như Cổ Thần phát ra lúc này.

Cho dù là Ngô Tinh với thực lực vượt qua cường giả cái thế tầng thứ nhất cũng xa xa không bằng.

Thánh Ưng đại vương run rẩy, toàn bộ cường giả yêu tộc đều run rẩy trong lòng.

Lúc này, Cổ Thần lấy lực lượng của một người hầu như có thực lực chống đối toàn bộ cường giả yêu tộc, cho dù không bằng thì cũng không kém quá xa.

Cộng thêm hai người Ngô Tinh và Long Nguyên, chính thể thực lực của ba người này hoàn toàn vượt qua toàn bộ yêu tộc.

Kinh khủng nhất chính là Ngao Dương.

Giờ khắc này, trong nháy mắt Ngao Dương giống như rơi vào trong địa ngục, bốn phía đều là tử vong, tuy rằng Ngô Tinh còn chưa động thủ, thế nhưng hắn tại Kim Long Nhai đã từng kiến thức qua thực lực của Ngô Tinh, khi đó Ngao Dương hoàn toàn không có lực lượng phản kháng, mà hiện tại thực lực của Ngô Tinh lại càng tiến độ hơn so với lúc tại Kim Long Nhai, giết Ngao Dương hầu như là chuyện trở bàn tay, không cần tốn sức.

Chỉ cần Cổ Thần và Long Nguyên chặn đứng cường giả yêu tộc, Ngao Dương mất đi cường giả yêu tộc che trở, hắn chỉ còn một đường chết.

Hiển nhiên, Cổ Thần biểu hiện ra thực lực chỉ dựa vào một mình hắn cũng có thể ngăn cản toàn bộ cường giả yêu tộc, cộng thêm Long Nguyên, thực lực đã vượt qua toàn bộ yêu tộc.

Nếu như Ngô Tinh không chút cố kỵ xuất thủ đối với Ngao Dương, Ngao Dương sao còn hi vọng sống sót?

Vì vậy, trong lòng Ngao Dương lúc này đã cảm thụ được tử vong uy hiếp ngay cận kề bên cạnh.

- Tên phản tặc vô sỉ này, bản thống lĩnh phải thiên đao vạn quả ngươi, lấy máu tươi của ngươi tế điện anh linh những dũng sĩ long tộc tử vong trong trận chiến Kim Long Nhai.

Thanh âm Ngô Tinh băng lãnh, bao hàm sát khí, bước ra một bước, đi thẳng về phía Ngao Dương.

Ngao Dương cảm giác được khí tức tử vong, càng lúc khí tức tử vong càng gần hơn.

- Thánh Ưng đại vương, ta nguyện ý vào sinh ra tử vì yêu tộc, ta nguyện ý phó thác đạo hỏa cho ngươi, làm trâu làm ngựa cho ngươi, lên núi đao, xuống biển lửa cho ngươi, cứu ta! Thánh Ưng đại vương, đạo hữu yêu tộc, cứu ta!

Ngao Dương chịu áp bách tử vong khổng lồ, tim gan trong lòng như muốn nứt ra, sợ tới mức hồn phi phách tán, nhất thời bắt lấy cánh tay của Thánh Ưng đại vương, thanh âm khóc lóc la hét om sòm.

Cổ Thần và Long Nguyên vẫn chưa động thủ, thế nhưng uy áp từ hai người phát ra khiến toàn bộ cường giả yêu tộc đều không có bất cứ người nào dám động thủ chống lại, bao gồm cả Thánh Ưng đại vương trong đó.

Lúc này bản thân yêu tộc còn khó giữ được, Thánh Ưng đại vương sao có thể vì Ngao Dương càng thêm quyết liệt đối với long tộc?

- Tên phản tặc tham sống sợ chết ngươi, hôm qua ngươi có thể phản loạn rời khỏi long tộc, ngày khác tất cả phản loạn yêu tộc chúng ta, loại vô sỉ không trung không nghĩa như ngươi, yêu tộc ta làm sao có thể lưu lại? Cút đi cho bản vương!

Thánh Ưng đại vương gầm lên một tiếng, một chưởng đánh ta, Ngao Dương không hề phòng bị, nhất thời bị một chưởng của Thánh Ưng đại vương đánh bay.

Một chưởng của Thánh Ưng đại vương vẫn chưa sử dụng quá nhiều lực lượng pháp tắc, không tổn thương tới Ngao Dương, chỉ là đánh văng Ngao Dương về phía Ngô Tinh, để Ngô Tinh có thể tự mình động thủ giết chết, hóa giải thù hận giữa yêu tộc và long tộc.

- A... Không... Thánh Ưng đại vương, ngươi đáp ứng ta, có thể bảo hộ ta suốt đời, a... Thánh Ưng lão cầu, tên gian tặc ngươi, ngươi gạt ta... Lão cầu khôn kiếp ngươi gạt ta...

Ngao Dương bị đánh văng về phía Ngô Tinh, trong lòng vừa sợ lại vừa giận, nhất thời điên cuồng kêu gào.

- Phản tặc, sớm biết hôm nay, sao làm trước kia?

Ngô Tinh quát lạnh một tiếng, cánh tay giơ lên, một chưởng đánh mạnh.

Một bàn tay thật lớn xuất hiện trên đỉnh đầu Ngao Dương, một cổ đại thể thiên đại hoàn toàn bao phủ xung quanh Ngao Dương nghìn trượng, Ngao Dương cũng không thể ngăn lại, trong sát na liền bị Ngô Tinh bắt vào lòng bàn tay.

Ba ba ba ba ba ba ba ba...

853. Chương 69: Dám Đánh Một Trận (hạ).

Tiếng da thịt ba chạm rõ ràng liên tiếp vang lên, trong nháy mắt không biết bao nhiêu tiếng nổi liên nhau, trên mặt Ngao Dương không biết bị Ngô Tinh đánh bao nhiêu cái tát.

Chỉ là trong nháy mắt qua đi, toàn bộ khuôn mặt của Ngao Dương đã sưng phù cao hơn hai tấc, hoàn toàn biến thành một cái đầu heo, mắt, tai, miệng, mũi, ngũ quan thất khiếu đều bị đánh lẫn lộn một đồng/

Liên tiếp vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, Ngao Dương nhất thời kêu lên vang vọng, thanh âm hầu như xuyên thủng trời cao.

Còn đang trong tiếng kêu thảm thiết, năm ngón tay của Ngô Tinh căng thẳng, dùng sức bóp mạnh, toàn bộ thân thể của Ngao Dương đều bị bóp nát, hóa thành một đoàn máu thịt.

Thân thể bị hủy diệt, Ngao Dương còn chưa chết, linh hồn kêu gào thảm thiết, thế nhưng một bàn tay khác của Ngô Tinh điểm ngón tay trở ra, chỉ thẳng vào mi tâm Ngao Dương.

Tiếng kêu thảm thiết của Ngao Dương đột ngột dừng lại, trong sát na nguyên thần đã bị một chỉ của Ngô Tinh diệt sát, chỉ còn lưu lại một cái đầu tròn vo hoàn toàn yên lặng.

Ngao Dương chết, Ngô Tinh vung tay lên, trói buộc Ô Hùng đại vương lập tức được hủy bỏ, trong sát na thân thể vắng mạnh đi, thẳng hướng chúng cường giả yêu tộc.

Trong cường giả yêu tộc.

Thấy Ngô Tinh không đánh chết Ô Hùng đại vương, trong lòng Thánh Ưng đại vương vui vẻ không ít, xem ra cừu hận giữa yêu tộc và long tộc không phải là không thể hóa giải.

Thánh Ưng đại vương chấp tay nói:

- Ngô Tinh đại thống lĩnh, bản vương đã dâng phản tặc long tộc các người, thường tổn đối với Long tộc trong cuộc chiến Kim Long Nhai, bản vương đảm bảo sẽ bồi thường gấp bội lần, trước kia là do bản vương bị hai người Cơ Lăng Hư và Thiên Mục đầu độc, nhất thời bị che mờ tâm trí mới có hành động mạo phạm đối với long tộc, thực sự không phải ý nguyện của bản vương, sau này mỗi lần nhớ lại bản vương đều tự trách không ngớt, hai tộc long, yêu từ trước tới nay đều là một nhà, tương giao tâm đầu ý hợp, chỉ mong Ngô Tinh đại thống lĩnh nhìn vào phần tình nghĩa xưa nay giữa hai tộc long, yêu tha thứ cho hành động không đúng của yêu tộc, sau này yêu tộc nhất định toàn tâm toàn ý, cùng vinh cùng nhục với long tộc, đối kháng lại hai tộc nhân, vu.

Nghe Thánh Ưng đại vương chọn lọc từ ngữ, Ngô Tinh cười lạnh một tiếng, nói:

- Thánh Ưng, thù hận giữa người và ta không có gì to tát, hôm nay tự có người tới tìm người trả thù báo oán, người không cần nhiều lời với ta, sinh tử của người đều nằm trong tay Cổ Thần lão đệ.

- Thánh Ưng lão cậu!

Cổ Thần hét lớn:

- Từ lâu ta đã nói qua, kẻ nào có lòng tham đối với Chiến Thần Lệnh của ta, các người không thể đánh chết được ta, nhất định sẽ có một bàn tay đánh chết đám lão cậu các người, từng bước từng bước thu thập. Kim Thai lão cậu là kẻ thứ nhất, Thánh Ưng lão cậu, người chính là lão cậu thứ hai ta chém giết.

Cổ Thần chỉ mới mở miệng nói, thân thể chưa hề động đậy, thế nhưng trong thanh âm đã có một cỗ khí thể cực kỳ to lớn, phô thiên cái địa cuộn cuộn áp bức tới, ập thẳng về phía chúng cường giả yêu tộc.

Chúng cường giả yêu tộc tựa hồ có một loại cảm giác, Cổ Thần lúc này chính là đứng trên đám mây bảy màu cuộn cuộn lao tới, thế nhưng một lúc tinh thần mới phát hiện, Cổ Thần vẫn chưa động đậy dù chỉ một chút, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Thực lực của Cổ Thần hầu như đã tiếp cận cảnh giới ngôn xuất pháp tùy, thẳng đuối theo ngay sau chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

Bị Cổ Thần nhiều lần mắng là lão cẩu, Thánh Ứng đại vương vô cùng tức giận, thế nhưng lúc này yêu tộc rơi vào thế yếu, trăm triệu lần không phải la đối thủ của ba người Cổ Thần, Ngô Tinh, Long Nguyên.

Hảo hán không ăn thiệt trước mặt, hiện tại Thánh Ứng đại vương suy nghĩ phải hạ thấp tư thái, nói:

- Cổ Thần đạo hữu, mặc dù yêu tộc từng mạo phạm ngươi, thế nhưng hiện tại ngươi cũng không có chuyện gì? Có mâu thuẫn thì mọi người đối mặt nói chuyện rõ ràng, yêu tộc tạo thành bất cứ tổn thất nào đối với ngươi, yêu tộc nhất định bồi thường gấp mười lần, không có địch nhân vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng, Cổ Thần đạo hữu, ngươi nghĩ muốn cái gì? Nếu như có thể hóa giải được thù hận giữa yêu tộc với ngươi, yêu tộc nhất định thỏa mãn!

Thánh Ứng đại vương chọn lọc từ ngữ, không hề nói tới thù hận giữa hắn và Cổ Thần, chỉ nói thù hận giữa yêu tộc và Cổ Thần, khiến chính mình và toàn bộ yêu tộc buộc chặt một chỗ.

- Thứ ta muốn chính là một cái mạng chó của lão cẩu ngươi.

Thanh âm của Cổ Thần lạnh lẽ, quát lớn:

- Thánh Ứng lão cẩu, bản tọa không dùng Cửu Sát Đô Thiên đại trận, bằng vào thực lực bản thân nhất quyết tử chiến với ngươi, nếu như ngươi có thể chiến thắng được ta, bút cừu hận này hủy bỏ, nếu như ngươi bại dưới tay ta, như vậy cái mạng chó của ngươi nhất định chấm dứt, lão cẩu, ngươi có dám đánh với ta một trận?

Đang lúc Cổ Thần nói chuyện, khẽ phất tay, Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cùng với bảy vị cường giả Đạo môn khác đều lĩnh hội ý tứ của Cổ Thần, nhất thời triệt tiêu Cửu Sát Đô Thiên đại trận, tu vi của Cổ Thần nhất thời lui trở về Hư Không trung kỳ, thực lực giảm xuống không chỉ mười lần, trở về trình độ gần như tương đương với cường giả cái thể tầng thứ nhất.

Hư Không trung kỳ so sánh với Hợp Đạo sơ kỳ có khác biệt giống như trên trời và dưới đất, thế thực lực của Cổ Thần giữa hai cảnh giới này mặc dù có khác biệt, nhưng còn chưa tới trình độ quá mức khủng bố.

Đây là bởi vì Cổ Thần mượn vào Cửu Sát Đô Thiên đại trận đề cao tu vi, chỉ là tu vi đề cao, thực lực vì tu vi tăng trưởng mà tăng trưởng, còn thực lực chân chính của Cổ Thần lại không phụ thuộc quá lớn vào tu vi, mà là lực lượng tứ đại bản nguyên cùng với mấy con bài sát thủ của hắn.

Tu vi đề cao tới Hợp Đạo sơ kỳ, lực lượng tứ đại bản nguyên trong cơ thể Cổ Thần vẫn giống như khi còn tại Hư Không trung kỳ, không hề có bao nhiêu biến hóa, biến hóa duy nhất chính là tu vi đề cao từ Hư Không trung tăng vọt lên tới Hợp Đạo sơ kỳ, Cổ Thần tại thời điểm Hư Không trung kỳ đã có thực lực tương đương với Hợp Đạo sơ kỳ.

Vì vậy, biến hóa thực lực cũng không quá mức to lớn giống như khác biệt giữa Hư Không trung kỳ thông thường và Hợp Đạo sơ kỳ.

Ví dụ như Cổ Thần đã từng tại thời điểm các cường giả yêu tộc Ngọc Kinh Vương, Thạch Hào Vương thi triển Cửu Sát Đô Thiên đại trận, tu vi đạt tới Hư Không hậu kỳ, thế nhưng thực lực khi đó so với cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ thông thường còn kém hơn một chút.

Mà hiện tại, tu vi của Cổ Thần mới chỉ là Hư Không trung kỳ, thực lực lại tương đương với cường giả cái thể tầng thứ nhất, so với trước đây mượn Cửu Sát Đô Thiên đại trận đề cao tới Hư Không trung kỳ có thực lực cao hơn rất nhiều, bởi vì trong cơ thể Cổ Thần đã có nhiều hơn một loại bản nguyên là kim chi bản nguyên, đồng thời đối với dung hợp tứ đại bản nguyên so với trước kia đã sâu sắc hơn rất nhiều.

854. Chương 70: Thánh Ứng Chết (thượng)!

Cổ Thần thông qua Cửu Sát Đô Thiên đại trận đề cao tu vi, bất quá là sự biến hóa về lượng, mà bản thân chính mình dung hợp với các loại bản nguyên, đề cao tu vi, đó là sự biến hóa về chất, sự khác biệt giữa hai loại này tương đối to lớn.

Nếu như Cổ Thần thu được thổ chi bản nguyên, lúc đó bản nguyên ngũ hành hợp nhất, căn bản không cần bước vào Hợp Đạo kỳ, mặc kệ là tu vi Hư Không hậu kỳ hay Hư Không hậu kỳ đỉnh, thực lực thực tế đã vượt qua tu vi Hợp Đạo sơ kỳ khi có lực lượng cửu sát đô thiên phụ thể, thậm chí còn cường đại hơn mười lần.

Sắc mặt Thánh Ứng đại vương biến ảo, hẳn chính là một trong sáu vị cường giả cái thể thực lực mạnh nhất trong những cường giả thượng cổ thoát khổn, thống lĩnh toàn bộ yêu tộc, địa vị cao cả, ngoại trừ ít ỏi mấy người, không có ai so sánh được.

Thế nhưng, trong mắt của Cổ Thần tựa hồ không hề coi trọng Thánh Ứng đại vương, trái một câu lão cẩu, phải một câu lão cẩu, coi như là nê bồ tát (bồ tát bùn) thì cũng bị mắng ra lửa giận, huống chi là người mạnh nhất một tộc như Thánh Ứng đại vương?

Nghe nói Cổ Thần không dùng Cửu Sát Đô Thiên đại trận muốn giết chết hẳn, hoàn toàn không lưu lại nửa phần dư địa đàm phán, Thánh Ứng đại vương đã không thể nhẫn nhịn được nữa.

Cổ Thần không mượn Cửu Sát Đô Thiên đại trận, Thánh Ứng đại vương căn bản không chút sợ hãi, lập tức hỏi ngược lại:

- Người nói có thực hay không? Không dựa vào trận pháp đánh một trận với ta? Nếu như ta thắng, thù hận giữa chúng ta một bút tiêu tan?

Không có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, Cổ Thần chỉ có tu vi Hư Không trung kỳ, tuy rằng thực lực cường đại thì cũng chỉ tương đương với Thánh Ứng đại vương mà thôi, tuyệt đối không thể vượt qua được Thánh Ứng đại vương.

Thực lực của Cổ Thần đề thăng tới đẳng cấp cường giả cái thể tầng thứ nhất chưa bao lâu, mà Thánh Ứng đại vương đã dừng lại ở cấp độ này hơn vạn năm, trong lòng Thánh Ứng đại vương phi thường tự tin, tuyệt đối sẽ không thua dưới tay Cổ Thần.

Cổ Thần vung tay áo, nói:

- Bản tọa nói một không hai, một lời giá nghìn vàng. Thánh Ứng lão cẩu, lấy thực lực lớn nhất của ngươi ta đi! Bằng không ta nhất định sẽ chém đứt đầu chó của ngươi, khiến ngươi mất mạng, thần hồn tiêu tán!

- Được!

Thánh Ứng đại vương không thể khống chế lửa giận trong lòng, quát lớn:

- Cổ Thần nói khoác không biết ngược, trước mắt bao người, mỗi một người đều nghe được lời ngươi nói, đến lúc đó ngươi đừng xấu hổ làm càn!

- Đừng dong dài!

Thanh âm Cổ Thần lạnh lùng nói:

- Thánh Ứng lão cẩu, nếu như ngươi không dám đánh một trận, mưu toan để toàn bộ yêu tộc ngươi làm lá chắn, vậy thì bản tọa chỉ có thể dùng Cửu Sát Đô Thiên đại trận, lấy khí thế bẻ gãy nghiền nát, đánh một trận long trời lở đất đối với toàn bộ yêu tộc, giết gà chó không tha!

- Ai nói bản vương không dám đánh với ngươi một trận?

Thấy Cổ Thần nói muốn sử dụng Cửu Sát Đô Thiên đại trận, trong lòng Thánh Ứng đại vương đột nhiên thất kinh, nhất thời hét lên:

- Tất cả cường giả yêu tộc vui lại vạn tượng, bản tọa và Cổ Thần nhất quyết thắng bại.

Cổ Thần đồng thời nói:

- Ngô Tinh đại ca, Long Nguyên đại trưởng lão, các người cũng lui lại phía sau một chút, xem ta chém Thánh Ưng lão cẩu như thế nào.

Cường giả vu tộc Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cùng với bảy vị cường giả Đạo môn đều thối lui qua một bên, lui tới tận đầu cùng Thiên đình yêu tộc, để khoảng cách không gian mấy trăm dặm cho Cổ Thần và Thánh Ưng tiến hành trận quyết chiến.

Cuộc chiến đấu giữa cường giả cái thế tầng thứ nhất tuyệt đối là kinh thiên động địa, phương viên trăm dặm xung quanh đều bị sát chiêu tuyệt thế của hai người bao phủ, vô cùng nguy hiểm, cho dù là cường giả cái thế Hợp Đạo sư kỳ cũng không thể đến quá gần, bị công kích của hai người đánh trúng cũng không tránh khỏi kết cục thân tử đạo tiêu.

- Thiên Ưng thánh pháp!

Thánh Ưng đại vương hét lớn một tiếng, đột nhiên khí thế trương lên mãnh liệt, hấn âm hiểu đạo lý tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương, ngay từ đầu đã chiếm lấy tiên cơ, triển khai công kích mãnh liệt đối với Cổ Thần.

Hai trảo của Thánh Ưng đại vương đánh ra, vô số đạo cương khí tiên lực từ song chưởng bắn mạnh, cương khí biến hóa, biến thành một con chim ưng khổng lồ lớn mấy nghìn trượng, đôi cánh mở rộng, che trời che đất, chầm phương viên mấy vạn trượng, tốc độ cực kỳ nhanh chóng, xông thẳng vào Cổ Thần.

Trong sát na, mấy trăm cự trảo chim ưng đã bắt tới đỉnh đầu Cổ Thần, hư không bị phá nát, thiên địa phân tách, trảo chưa tới, một cỗ lực lượng cường đại đã xuyên thấu qua hư không ập tới, thế muốn xé nát Cổ Thần đương trường.

Thánh Ưng đại vương vừa ra tay, thanh thế kinh người, thế tiến công sắc bén, giống như sóng biển dâng trào, vạn mã chạy chồm, ngưng tụ thành một cỗ đại thế, trùng kích Cổ Thần.

Không ít cường giả yêu tộc đều lộ rõ vẻ hưng phấn sâu trong ánh mắt, khí thế của Thánh Ưng đại vương lúc này trương lên, hoàn toàn ngăn cản được Cổ Thần.

Có thể thấy được, Thánh Ưng đại vương trở thành cường giả cái thế tầng thứ nhất, đủ dừng lại hơn một vạn năm, thực lực của bản thân không phải là loại tu sĩ hậu bối vừa mới đạt tới thực lực cấp độ này như Cổ Thần có thể so sánh được, không ít cường giả yêu tộc tưởng niệm như vậy trong lòng, lập tức vui vẻ cười hớn hở.

Thậm chí trên mặt hai người Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cũng lộ ra vài phần kinh hãi, uy lực hai trảo của Thánh Ưng đại vương thực sự quá mức kinh người, hai người lập tức muốn cùng bảy vị cường giả Đạo môn tổ hợp thành Cửu Sát Đồ Thiên đại trận tới cứu Cổ Thần.

Bất quá Ngô Tinh xua tay, ngăn cản bọn họ lại, trên mặt Ngô Tinh chỉ lộ vẻ tươi cười, thực lực của Cổ Thần chỉ có khả năng càng đáng sợ hơn về bên ngoài, tuyệt đối không thấp hơn, hấn vô cùng tin tưởng như vậy, mặt ngoài Cổ Thần đã có thực lực tương đương với Thánh Ưng đại vương, như vậy thắng được Thánh Ưng đại vương tuyệt đối không phải là chuyện quá khó khăn.

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, thanh âm tuy nhỏ nhưng lại ẩn chứa lực lượng pháp tắc cường đại, vang lên bên tai mỗi một vị cường giả có mặt, một cỗ khí thế rung trời chuyển đất, thẳng trùng trời cao đột nhiên từ trên người Cổ Thần bộc phát ra.

Kim quang chợt lóe, trong tay Cổ Thần nhiều hơn một thanh thiên trượng, chính là Phục Ma Thiên Trượng do Kim Thai tôn giả sử dụng trước kia.

Lực công kích của thiên trượng này vô cùng cường đại, lực lượng thân thể của Cổ Thần đã tu luyện Chiến Thân Bất Diệt Thể tới cảnh giới đại thành, so với Kim Thai tôn giả chỉ mạnh hơn chứ không kém, lấy thân thể cường đại sử dụng Phục Ma Thiên Trượng càng có thể phát huy ra lực công kích cường đại hơn.

Đề trượng hoành ngang, tiếng nổ ầm ầm vang vọng, cương mang màu vàng nổ bắn mạnh, trượng cương thật lớn ngang trời hoành tảo, một trượng đánh ra, hư không nứt vỡ, phục ma trượng vừa ra, yêu ma đều bị diệt — Ầm ầm...

855. Chương 70: Thánh Ưng Chết (hạ)!

Hai tiếng bạo tạc liên tục vang lên, trượng cương khổng lồ quá vạn trượng quật vào hai đạo trảo cương do đầu chim ưng khổng lồ tạo thành, nhất thời khiến đầu chim ưng khổng lồ vạn trượng bị đánh nát bấy.

Ầm ầm...

Lực lượng của Cổ Thần vô cùng to lớn, có khí thế bạt sơn đảo hải, trượng cương khổng lồ vạn trượng trong tay hần nhẹ nhàng giống như lông chim, huy vũ không một chút trở ngại, một trượng lập tức phá tan chim ưng cương khí khổng lồ, Cổ Thần lập tức đánh một trượng thẳng vào đầu Thánh Ưng đại vương. Một trượng cái đỉnh, kim quang loang loáng, trong sát na toàn bộ Thiên đình yêu tộc đều bị kim quang bao phủ, giống như một phiến biển cảnh màu vàng, Phục Ma Thiên Trượng giống như một ngọn núi màu vàng vô cùng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ép thẳng vào đầu Thánh Ưng đại vương.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm... Phục Ma Thiên Trượng còn chưa hạ xuống, vô số khối đại địa huyền phù trên trời cao xung quanh bị lực lượng khổng lồ phá hủy, trực tiếp bạo tạc, toàn bộ khối đại địa, kể cả cung điện bên trên đều bị nổ tan hóa thành hư vô. Cổ Thần được kim quang quán chặt, giống như một pho tượng kim thân chiến thần, oai nghiêm bất bại, Phục Ma Thiên Trượng trong tay hần so với Kim Thai tôn giả càng có uy lực hơn vài phần, không có một chút hoa xảo nào, Cổ Thần lấy lực lượng mạnh mẽ nhất, một kích hạ xuống, trượng cương chột lóe, vạn vật nghiền nát, tất cả đều biến thành khoảng không.

Ánh mắt Thánh Ưng đại vương híp lại, một vòng cương trảo trong suốt lập tức xuất hiện bốn phía xung quanh hần, không ngừng mở rộng ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, nhất thời bảo hộ hần bên trong, đồng thời ngăn cản thế tiến công của Phục Ma Thiên Trượng. Rất nhanh, hần há mồm phun mạnh, một đạo quang mang từ trong miệng Thánh Ưng đại vương xuất hiện, đạo quang mang này trong sát na hóa thành dài mấy nghìn trượng, quang mang chói mắt, ẩn chứa lực lượng cường đại không hề kém hơn Phục Ma Thiên Trượng, cho dù là Cổ Thần cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn. Cương mang mấy nghìn trượng giống như mũi tên rời dây cung, nhanh như tạt quang thiểm điện, xuyên thấu qua tất cả hư không, trực tiếp phóng về phía Cổ Thần.

- Hoàng Thiên Tỳ, ẩn cái thiên hạ!

Một chuồng của Cổ Thần chụp xuống, đánh ra một ngọc tỷ hình vuông, chính là trọng bảo truyền thừa của Thánh đình — Hoàng Thiên Tỳ, trong sát na Hoàng Thiên Tỳ hóa thành vạn trượng, từ trên trời giáng xuống, áp mạnh vào đạo cương mang vừa mới nổ bắn ra vừa rồi.

Hoàng Thiên Tỳ cũng là một kiện tiên bảo vô thượng cao cấp, không chỉ có diệu dụng vô cùng, uy lực càng cường đại mười phần, một ẩn hạ xuống, nhất thời khiến cương mang kia bị chấn không thể nhúc nhích, theo Hoàng Thiên Tỳ mạnh mẽ rơi xuống đất, vang lên tiếng nổ ầm ầm, lại có một khối đại địa huyền phù bị tạc nổ tan thành hư vô. Rắc rắc rắc rắc... Cương trảo tiên lực bên ngoài cơ thể Thánh Ưng đại vương bắt đầu nghiền nát, xuất hiện vô số vết rách, đã không chịu nổi Phục Ma Thiên Trượng ép xuống.

- Thiên Ưng Thánh Vũ Phiến, tụ linh khí thiên địa, hóa pháp tắc ảo diệu!

Thánh Ưng đại vương hét lớn, trong mi tâm chột lóe quang mang, bay ra một cây quạt. Cây quạt này chính là Thiên Ưng Thánh Vũ Phiến, là do Thánh Ưng đại vương sử dụng chính lông chim của chính mình rèn thành pháp bảo bản mạng, Thiên Ưng Thánh Vũ Phiến rơi vào trong tay Thánh Ưng đại vương, trong sát na biến thành lớn chừng nghìn trượng. Hai tay Thánh Ưng đại vương cầm cán quạt, huy vũ mãnh liệt, trong sát na toàn bộ linh khí thiên địa trong Thiên đình yêu tộc đều bị Thiên Ưng Thánh Vũ Phiến khuấy động, lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận xuất hiện, trong nháy mắt cương trảo tiên lực bị Phục Ma Thiên Trượng áp bức bắt đầu nứt nẻ tan vỡ lại khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Đồng thời, Thánh Ưng đại vương còn có dư lực, lực lượng pháp tắc cường đại ngưng tụ thành hình dạng các loại binh khí như đao, kiếm, côn, phủ, thương, đồng thời oanh kích về phía Cổ Thần.

Cổ Thần há miệng phun mạnh, lại là một ngọc ấn vuông vắn nổ bắn ra, ngọc ấn này màu trắng, ngọc thanh quang khiết, thể nhưng khí thế so với Hoàng Thiên Tỳ càng thêm cường đại, vừa mới rời khỏi miệng ngọc ấn liền lập tức hóa thành vạn trượng, đánh mạnh về phía trước.

Tất cả các loại binh khí đao, kiếm, côn, phủ, thương do lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành đều bị ngọc ấn đánh nát bầy trong nháy mắt.

- Thiên đế Ấn...

- A... Chí bảo trấn tộc yêu tộc chúng ta!

- Ghê tởm, dĩ nhiên dùng Thiên đế Ấn đối phó cường giả yêu tộc ta!

Nhất thời chúng cường giả yêu tộc đều rít gào.

Cổ Thần khổng chế Thiên đế Ấn, cường giả yêu tộc rít gào không hề ảnh hưởng tới hần mảy may, Thiên đế Ấn cấp tốc bắn về phía trước.

Ầm... Tiếng nổ vang vọng, Thiên đế Ấn bắn trúng vào cương trảo tiên lực của Thánh Ứng đại vương.

Rắc rắc... Dưới hai tầng công kích của hai tiên bảo vô thượng Thiên đế Ấn và Phục Ma Thiên Trượng, tiên lực cương trảo của Thánh Ứng đại vương trong sát na tan vỡ, giống như một cái phao bị đâm xuyên qua, trong nháy mắt hóa thành nát bầy.

Thiên Ứng Thánh Vũ Phiến mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể chống đỡ được thế tiến công của Thiên đế Ấn và Phục Ma Thiên Trượng, Thánh Ứng Đại vương phun ra một phun máu tươi, Thiên Ứng Thánh Vũ Phiến trong tay bị đánh bay, văng đi thật xa.

Cổ Thần bước về phía trước, Hư Không bị đập thành vết rách giống như mạng nhện, có thể thấy được một cước này mạnh mẽ cỡ nào, Phục Ma Thiên Trượng trong tay vù vù huy vũ, một lần nữa đánh xuống. Lúc này Thánh Ứng đại vương không hề có gì ngăn cản, bị trượng cương vạn trượng đánh trúng, tiếng hét thảm vang vọng, toàn bộ thân thể đều bị đánh tan nát, trong sát na thân tử đạo tiêu.

Máu thịt tung bay.

Thân thể của Thánh Ứng đại vương bị Cổ Thần sử dụng Phục Ma Thiên Trượng đập tan nát, hóa thành máu thịt.

Cổ Thần cầm Phục Ma Thiên Trượng trong tay, toàn thân bao phủ trong màn kim quang màu vàng, đứng giữa hư không, khí thế cường đại, bao phủ mỗi một chỗ không gian khắp Thiên đình yêu tộc, áp lực mạnh mẽ khiến cường giả yêu tộc giật mình thon thót, kinh hồn táng đảm.

Đệ nhất cường giả yêu tộc Thánh Ứng đại vương cũng bị vẫn lạc như vậy, bị một trượng của Cổ Thần đánh chết, cho dù hần cốt thi triển thần thông diệu pháp cường đại như thế nào, dùng tiên bảo vô thượng ra sao thì cũng không thể thay đổi được kết quả tử vong.

Giờ khắc này, toàn bộ Thiên đình yêu tộc hoàn toàn yên lặng, tiếng lá rụng cũng có thể nghe thấy rõ ràng, hầu như chỉ nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập của chúng cường giả yêu tộc.

Bất quá, trạng diện yên tĩnh chỉ giằng co trong nháy mắt, chốc lát sau đã bị tiếng hoan hô vang dội phá vỡ.

- Chiến thần vô địch!

- Chiến thần vô địch!

- Linh tụ vô địch!

- Linh tụ vô địch!

Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cùng với bảy vị cường giả Đạo môn đồng thời hưng phấn hoan hô.

Lần trước, Cổ Thần giết chết Kim Thai tôn giả hoàn toàn dựa vào Cửu Sát Đô Thiên đại trận, mà lúc này đây, đánh chết Thánh Ứng đại vương lại hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân Cổ Thần.

856. Chương 71: Thu Hoạch Tài Nguyên (thượng).

Theo thời gian trôi nhanh, thực lực của Cổ Thần mỗi một ngày đều dùng tốc độ cực nhanh tăng trưởng mãnh liệt, giống như mũi tên rời dây cung.

Ngô Tinh nhìn Cổ Thần đắm chìm trong kim quang, không khỏi thở dài một hơi, biểu tình thốn thức. Cổ Thần bạo phát thực lực quả nhiên so với biểu hiện bên ngoài kinh khủng hơn rất nhiều, cho dù là hắn đơn đả độc đấu với Thánh Ứng đại vương cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy đánh chết được Thánh Ứng đại vương.

Long Nguyên đại trưởng lão nhìn Cổ Thần, thần tình hơi có chút lộ vẻ buồn bã, trong sát na tựa hồ như già nua hơn rất nhiều. Cổ Thần cường thế quật khởi khiến Long Nguyên ý thức được, nguyên lai bọn họ bị nhốt tại Tây Hải vạn năm, bọn họ đều đã già rồi, thời đại mới, thần thoại mới đang mạnh mẽ quật khởi, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản được Cổ Thần phóng ra quang mang chói mắt nhất.

Trong ánh mắt của Long Nguyên đại trưởng lão còn tiết lộ một phần cảm xúc may mắn, may mà giao tình giữa Ngô Tinh và Cổ Thần rất sâu đậm, may mà long tộc không giống như các tộc khác, nổi lên lòng tham đối với Chiến Thần Lệnh của Cổ Thần, đối với Cổ Thần triển khai truy sát, trở thành địch nhân của Cổ Thần.

Long Nguyên hầu như đã nhìn thấy tương lai, tất cả những cường giả mạnh nhất trong những cường giả cái thế trước kia muốn giết chết Cổ Thần cướp đoạt Chiến Thần Lệnh, từng người từng người bị Cổ Thần tiêu diệt.

Người thứ nhất là Ngọc Dương Tử, người thứ hai là Kim Thai tôn giả, người thứ ba là Thánh Ứng đại vương, người thứ tư và thứ năm nhất định là Cơ Lăng Hư và Thiên Mục đại vu rồi.

Cổ Thần cường thế quật khởi, đại thế trùng thiên đã hình thành, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản được nữa.

Kim quang khắp bầu trời biến mất không thấy, Phục Ma Thiên Trọng đã bị Cổ Thần thu hồi vào trong Âm Dương Tiên Giới, hắn khẽ phát tay, Thiên đế Ấn và Hoàng Thiên Tỳ đều hóa thành một đạo quang mang dung nhập vào cơ thể.

Thiên Ưng Thánh Vũ Phiến đang phiêu đảng giữa không trung, Cổ Thần hơi nắm tay, một bàn tay xuyên toa qua vạn trượng hư không, trong sát na xuất hiện ngay trước mặt Thiên Ưng Thánh Vũ Phiến, chộp vào trong tay.

Trong sát na, lạc ấn tiên lực của Thánh Ứng đại vương lưu lại trong Thiên Ưng Thánh Vũ Phiến bị Cổ Thần phá hủy hoàn toàn, lại một kiện tiên bảo thượng phẩm vào tay.

Hoàng Thiên Tỳ bị thu hồi, đạo cương mang chói mắt dài mấy nghìn trượng lúc trước bị Hoàng Thiên Tỳ đè mặt xuống dưới đất cũng đã hiển lộ nguyên hình.

Là một thanh phi kiếm, cư nhiên cũng là tiên bảo thượng phẩm, toàn thân màu mặc lục, kiếm rộng hai ngón tay, dài chừng ba thước, trên thân kiếm tỏa ra sát khí kinh thiên.

Cổ Thần trao nhẹ liền nắm thanh phi kiếm vào tay, tiên bảo loại kiếm từ trước tới nay đều có lực công kích phi thường kinh khủng, từ thời đại thái cổ, nghe nói có kiếm tu lấy thân luyện kiếm, lực công kích cường đại, đủ so sánh với tu sĩ có tu vi cao hơn bản thân hắn một cảnh giới, pháp bảo loại phi kiếm luyện chế ra có lực công kích thường vượt qua cùng giai.

Thanh phi kiếm này tỏa ra khí tức hồng hoang cổ lão, giống như Thái Hư Tiên Đỉnh, có thể thấy được nguyên liệu để luyện chế thanh phi kiếm này không phải chuyện đùa, thế nhưng tu sĩ luyện chế phi kiếm có thể là tu vi không cao lắm, hoặc là kỹ thuật luyện khí không tốt, mặc dù có nguyên liệu tốt nhưng thanh phi kiếm này chỉ thuộc loại hạ đẳng nhất trong các tiên bảo thượng phẩm.

Cũng giống như Thanh Đế Tiên Phủ, Vong Lượng Tiên Phủ của Cổ Thần, đều dùng nguyên liệu có thể luyện chế tiên bảo vô thượng, thế nhưng bởi vì tu vi của Cổ Thần thấp, tiên phủ luyện chế ra chỉ đạt tới cấp độ tiên bảo thượng phẩm mà thôi.

Thanh phi kiếm này là do Thánh Ưng đại vương tại thời đại thượng cổ, ngẫu nhiên xông vào trong một khu di tích thái cổ, thu được một kỳ ngộ, tuy rằng phi kiếm chỉ thuộc hàng hạ đẳng nhất trong các tiên bảo thượng phẩm, thế nhưng lực công kích cũng không hề tầm thường, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không thể chịu đựng được công kích trực tiếp của phi kiếm này.

Vì vậy, lúc phi kiếm này xuất hiện, Cổ Thần lập tức có một loại cảm giác tim đập nhanh hơn, tựa hồ đã bị uy hiếp trí mạng, có thể thấy được uy lực của phi kiếm này đến mức nào. Hoàng Thiên Tỳ là tiên bảo thượng phẩm thượng đẳng cũng vô cùng miễn cưỡng ngăn cản được nó.

“Thanh phi kiếm này quả nhiên là một kiện bảo bối, nếu như sau này bước vào Hợp Đạo trung kỳ, có đủ thực lực lại luyện chế phi kiếm này một lần nữa, nhất định có thể khiến đẳng cấp của nó tiếp tục tăng lên một bậc, lực công kích tuyệt đối kinh khủng, sợ rằng chư tử đại tiên hợp đạo thành công bị kiếm này chém trúng thân thể cũng sẽ tử vong trong nháy mắt.”

Cổ Thần thu hồi phi kiếm vào trong Âm Dương Tiên Giới, trong lòng mừng thầm.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn lướt qua chúng cường giả yêu tộc, toàn bộ cường giả yêu tộc đều nơm nớp lo sợ, không dám chạm vào ánh mắt của Cổ Thần. Những cường giả Độ Hư cảnh như Ngọc Kinh Vương, Thạch Hầu Vương từng cùng với Cổ Thần đối đầu phó với âm hồn quỷ giới, cũng coi như có chút giao tình. Nguyên bản quan hệ giữa Cổ Thần và yêu tộc có thể nói là hòa hợp, hôm nay, cường giả mạnh nhất yêu tộc Thánh Ưng đại vương đã bị Cổ Thần giết chết, những cường giả năm xưa truy sát hấn quả thực rất nhiều, có người tự nguyện, có người bị tình thế áp bách, đã không thể phân biệt rõ ràng.

Cổ Thần cũng không phải là người thích giết chóc, có thiết huyết chi tâm, cũng có hiếu sinh chi đức, đã từng bị yêu tộc truy sát liên đại khai sát giới, giết sạch toàn bộ yêu tộc, điều này không hợp với đạo tâm của Cổ Thần, tự nhiên sẽ không hung tàn như vậy.

Cổ Thần chỉ một ngón tay về phía cường giả yêu tộc, nói:

- Người, người, còn có người... Đám người các ngươi đều đã từng truy sát đối với ta, cuộc chiến tại Kim Long Nhai cũng có thân ảnh các ngươi, vậy công Hư Thiên Tông cũng có thân ảnh các ngươi, bản tọa có hiếu sinh chi đức, không muốn đại khai sát giới, giết sạch các ngươi đền tội, nhưng các ngươi truy sát bản tọa, từng muốn dồn bản tọa vào chỗ chết, nếu như bản tọa không truy cứu, rõ ràng không hợp tình hợp lý, để chúng tu sĩ trong thiên hạ cho rằng Cổ Thần ta dễ ăn hiếp, mặc kệ a miê a miê nào cũng có thể đứng thả nước tiểu trên đầu ta, các ngươi nói, bản tọa có nên nghiêm phạt đối với các ngươi hay không? Giết gà dọa khỉ?

Nghe Cổ Thần nói sẽ không lấy đi tính mệnh của bọn họ, trong lòng chúng cường giả yêu tộc thậm thở một hơi, Cổ Thần vừa hỏi, nhất thời liên tục gật đầu:

- Nèn! Nèn! Ta đã mạo phạm Cổ Chiến thần trước, Cổ Chiến thần có bất cứ nghiêm phạt nào, ta cũng không dám có bất cứ câu oán hận gì!

- Tốt!

Cổ Thần lớn tiếng nói:

- Các ngươi đều đã là cường giả Độ Hư cảnh, tài nguyên tu chân bình thường đối với các ngươi đã mất đi tác dụng, giao hết toàn bộ tài nguyên tu chân cất giữ của các ngươi ra đây, sau đó mỗi người giao ra một kiện tiên bảo thượng phẩm hai kiện tiên bảo trung phẩm, ba kiện tiên bảo hạ phẩm, chỉ cần giao những vật phẩm này, thù hận giữa chúng ta có thể xóa bỏ!

857. Chương 71: Thu Hoạch Tài Nguyên (hạ).

Bọn họ đều là cường giả thượng cổ, trên người nhất định có rất nhiều tài nguyên tu chân các loại, đối với cường giả Độ Hư cảnh mà nói, tu luyện quan trọng nhất chính là cảm ngộ pháp tắc, trừ phi là tài nguyên tu chân liên quan tới pháp tắc, bằng không những tài nguyên bình thường khác, ví dụ như linh thạch, thảo dược, linh đan đối với bọn họ trên cơ bản không có tác dụng gì, ngoại trừ một vài món tiên bảo lợi hại còn quý trọng một chút đối với bọn họ, những thứ còn lại, so với tính mạng của bản thân, quả thực không đáng nhắc tới.

Chỉ như vậy đã có thể hóa giải được cừu hận giữa bọn họ và Cổ Thần, cường giả yêu tộc sao có thể không muốn?

Nhất thời cường giả yêu tộc lần lượt chuẩn bị tốt những vật phẩm theo như lời của Cổ Thần giao ra toàn bộ. Không gian Âm Dương Tiên giới của Cổ Thần rất lớn, tất cả tài nguyên tu chân ai đến cũng không từ chối, toàn bộ đều thu vào Âm Dương Tiên Giới.

Có một số cường giả yêu tộc có hai ba kiện tiên bảo thượng phẩm, nhưng lại không có hai kiện tiên bảo trung phẩm, hoặc là ba kiện tiên bảo hạ phẩm, hoặc vay hoặc mượn, tất cả đều giao dịch rất nhanh chóng, bất quá tài nguyên của cường giả yêu tộc đều tương đối khổng lồ, rất nhanh đều đã chuẩn bị xong những vật phẩm cần thiết, đều giao cho Cổ Thần.

Tài nguyên tu chân thu được từ cường giả yêu tộc hầu như chất đồng toàn bộ không gian trong Âm Dương Tiên Giới, chồng chất như núi.

Nhiều tài nguyên tu chân như vậy, hơn nữa từ Kim Thai tôn giả và Thiên Thiên Tự thu được không ít tài nguyên tu chân, hoàn toàn đủ cho Cổ Thần thành lập nên một thánh địa khổng lồ rồi, bất quá nếu muốn phát triển lâu dài, những thứ này còn chưa đủ, còn cần càng nhiều hơn.

Tài nguyên tu chân thiên hạ thế lực nào nhiều nhất, tự nhiên chính là Thánh đình. Cổ Thần cũng không nóng nảy, chỉ cần dọn dẹp xong Thánh đình thì hẳn sẽ có đủ tài nguyên để thành lập thánh địa và phát triển trong khoảng thời gian rất dài rồi.

Cổ Thần diệt Thánh Ưng đại vương, thu được rất nhiều tài nguyên tu chân từ yêu tộc, bút thù hận giữa hắn và yêu tộc hóa giải từ đây, lập tức hắn trở về bên cạnh đám người Ngô Tinh, Long Nguyên, Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu.

Nợ nần giữa Cổ Thần và yêu tộc đã tính toán xong, nhưng Ngô Tinh và Long Nguyên đại biểu cho long tộc lại chưa xong.

Đánh chết Ngao Dương chỉ là một trong những mục tiêu của Ngô Tinh và Long Nguyên đến Thánh đình yêu tộc.

Ngày ấy, trong cuộc chiến Kim Long Nhai, bởi vì Ngao Dương làm phản, phá hủy cương tráo phòng ngự của Thăng Long Đại Trận, khiến cường giả yêu tộc và long tộc phải giao chiến chính diện, không ít tu sĩ long tộc đã vẫn lạc trong trận chiến này.

Ngô Tinh và Long Nguyên tới Thiên đình yêu tộc có mục đích chủ yếu chính là Ngao Dương và bắt những cường giả yêu tộc đã từng giết chết tu sĩ long tộc trong trận chiến Kim Long Nhai.

Mặc kệ là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, hoặc là cường giả siêu cấp Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cần trong trận chiến Kim Long Nhai từng lấy dính máu tươi của tu sĩ long tộc, sát hại tính mệnh của tu sĩ long tộc, Ngô Tinh và Long Nguyên nhất định phải bắt bọn họ, mang về Kim Long Nhai, tế điện những chiến sĩ long tộc bị vẫn lạc trong trận chiến Kim Long Nhai.

Có Cổ Thần đứng một bên nhìn chằm chằm, chúng cường giả yêu tộc không dám có chút lộn xộn nào, Ngô Tinh và Long Nguyên bắt đủ hơn ba mươi cường giả yêu tộc, cường giả yêu tộc hoàn toàn không có phản kháng, những người bị điểm danh bắt giữ tuy cũng muốn chạy trốn, thế nhưng căn bản không thể thoát được lòng bàn tay của hai người Ngô Tinh và Long Nguyên đại trưởng lão.

Sau khi bắt xong, đám người Cổ Thần, Ngô Tinh rời khỏi Thiên đình yêu tộc, tại đỉnh Thiên Phong đồng thời cáo biệt.

Ngô Tinh và Long Nguyên trở về Kim Long Nhai, tế điện những chiến sĩ long tộc vẫn lạc, Cổ Thần thì trở về trung thổ.

Đánh một trận với Thánh Ưng đại vương, Cổ Thần hoàn toàn sử dụng tu vi của chính bản thân mình, lịch lãm trong các cuộc chiến đấu khiến nguyên bản cần phải có trên dưới mười năm Cổ Thần mới có thể hoàn toàn củng cố tu vi, bước vào Hư Không trung kỳ đỉnh, nhưng hiện tại tất cả như nước chảy thành sông, chỉ cần trở về tinh tu một thời gian ngắn là bước vào Hư Không trung kỳ đỉnh.

“Cũng sắp tới thời điểm đi Hiên Viên mộ trùng lấy thổ chi bản nguyên rồi!”

Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng.

- Thần nhi!

Cổ Thần vừa mới rời khỏi dãy núi Liên Thiên, trong đầu đột nhiên nghe được thần thức truyền âm của Cổ Thương Khung.

Thân ảnh Cổ Thần chứng lại, mi tâm chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, cánh cửa bảo tháp tầng thứ tư mở ra, Cổ Thương Khung liền từ trong bảo tháp xuất hiện.

Tại khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần trong bảo tháp tầng thứ tư, trải qua hơn bốn mươi năm, rốt cuộc Cổ Thương Khung cũng hoàn toàn luyện hóa xong được lực của phệ cốt hoa, từ hơn ba mươi năm trước Cổ Thương Khung đã bằng vào phệ cốt hoa bước vào Đẳng Vân sơ kỳ, hôm nay tu vi càng tiến thêm một bước, bước vào Đẳng Vân trung kỳ.

Một gốc phệ cốt hoa có hiệu quả to lớn như vậy, không hổ là tiên thảo vô thượng chỉ sinh trưởng được trên thi thể của chư tử đại tiên, hiệu quả không gì so sánh được.

Thấy Cổ Thương Khung, ánh mắt Cổ Thần sáng ngời, nói:

- Phụ thân, người đã hoàn toàn luyện hóa hấp thu được lực lượng của phệ cốt hoa rồi?

Cổ Thương Khung gật đầu:

- Trước đây sinh hoạt tại nơi hẻo lánh như thành Nhạc Thủy, cho dù là tu sĩ Thần Hải cảnh cũng vô cùng hiếm thấy, trước kia ta bước vào Mệnh Tuyền cảnh đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi, không nghĩ tới còn có một ngày ta có thể bước vào con đường tu đạo trong truyền thuyết, tiến vào Độ Hư bí cảnh, Thần nhi, vi phụ thực sự nhờ phúc của con rồi!

Cổ Thần nói:

- Không có phụ thân, nào có hài nhi, nếu có cơ hội, hài nhi tự nhiên phải tranh thủ cho phụ thân, hướng chỉ tư chất của phụ thân thông huệ, cho dù không có hài nhi, bước vào Độ Hư bí cảnh cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cổ Thương Khung suy tư, tựa hồ hồi ức trước kia ủa về, đột nhiên có chút buồn bã, nói:

- Không có nương của con, hai phụ tử chúng ta từ lâu đã vào hoàng tuyền rồi, ta đã từng đáp ứng nàng, nhất định phải chiếu cố Cổ gia cho tốt, toàn bộ thành Nhạc Thủy đều bị hủy trong tay cầu hoàng Cơ Nghiêu kia, may mà Cổ gia ta còn có thể khai chi tán diệp tại Hư Thiên Tông, bằng không sau này dưới cữu tuyền ta thực sự không biết nên ăn nói thế nào với nương của con!

Nói tới Thánh hoàng Cơ Nghiêu, trong lòng Cổ Thần bùng phát lửa giận, nói:

- Phụ thân, thành Nhạc Thủy ngay phía trước, hôm nay hài nhi sẽ lấy thi thể cầu hoàng Cơ Nghiêu luyện thành pho tượng, để hắc vĩnh viễn phải quỳ gối bên ngoài thành Nhạc Thủy.

858. Chương 72: Thổ Chi Bản Nguyên (thượng).

Trước kia, thời điểm đánh chết Thánh hoàng Cơ Nghiêu, Cổ Thần đã sớm có dự định lấy thi thể của Thánh hoàng Cơ Nghiêu luyện thành pho tượng, quỳ gối trước thành Nhạc Thủy chuộc tội, thế nhưng bởi vì thực lực thiếu, không thích hợp dừng lại quá lâu bên ngoài Hư Thiên Tông, để tránh khỏi tình huống bị cường giả ba tộc vây công, vì vậy vẫn chậm chậm chưa động.

Hôm nay từ Thiên đình yêu tộc quay về, dãy núi Liên Thiên cách thành Nhạc Thủy chỉ hơn trăm vạn dặm, đối với Cổ Thần mà nói, chính là khoảng thời gian hơn mười lần hô hấp mà thôi.

Hiên Viên mộ trống thì cách thành Nhạc Thủy hơn vạn dặm, Cổ Thần cũng muốn đi vào Hiên Viên mộ trống, nhất định phải đi ngang qua phụ cận thành Nhạc Thủy, vừa lúc tiện đường.

Cổ Thần mang theo Cổ Thương Khung, liên tục xuyên toa hư không, trong sát na đã vượt qua bảy tám vạn dặm, không quá lâu sau đã tới vị trí của thành Nhạc Thủy ngày trước, hôm nay nơi này đã là một hồ nước khổng lồ hình dạng chuông ấn, phương viên chừng nghìn trượng.

Chỉ có Linh Phù Sơn cao hơn trăm trượng vẫn tọa lạc một bên như trước, nhìn sang phía nam, dãy núi Thai Sơn hiện ra rất rõ ràng trong mắt.

Cổ Thần và Cổ Thương Khung hạ xuống bên cạnh Cự Chưởng Hồ, Cổ Thần lấy thi thể của Thánh hoàng Cơ Nghiêu ra ngoài.

Thánh hoàng Cơ nghiêu là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, thân thể vô cùng kiên cố, cho dù trải qua vạn năm cũng không có bất cứ biến hóa gì, ngoại trừ trước ngực bị một Phá Thiên Chỉ tạo thành lỗ thủng lớn chừng hai nắm tay, toàn thân không còn bất cứ vết thương nào khác.

Bất quá cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, thân thể kiên cố hơn nữa thì trải qua hơn vạn năm cũng sẽ mục nát, cho dù là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, trải qua hơn vạn năm cũng phải tử vong, huống chi là một cụ thi thể máu thịt.

Vì vậy, Cổ Thần luyện chế thi thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu một chút, khiến thi triển Thánh hoàng Cơ Nghiêu tinh thể hóa, cứng rắn giống như tiên bảo, thi thể của cường giả cái thế hầu như tương đương với tài luyện luyện chế tiên bảo thượng phẩm, sau khi luyện chế thành một loại tồn tại giống như tiên bảo, hầu như có thể vĩnh viễn không mục nát trong dòng chảy năm tháng vĩnh hằng.

Cổ Thần ngay bên cạnh thành Nhạc Thủy trước kia luyện chế thi thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu, tin tức hẳn cùng với Ngô Tinh, Long Nguyên giết vào Thiên đình, một mình một người chém giết Thánh Ưng đại vương giống như mọc cánh, rất nhanh đã truyền tới Ngọc Tiêu Thành Thánh Đình cùng với Chiến Thần Điện cổ vu tộc.

Gần năm năm trước, Cổ Thần công phá Thiên Thiên Tự, chém giết Kim Thai tôn giả, khiến toàn bộ tiên giới Cổ Hoang phi thường khiếp sợ, hôm nay lại có một vị cường giả cái thế tầng thứ nhất vẫn lạc dưới tay Cổ Thần, đồng thời còn là linh tụ yêu tộc có thực lực cường đại vượt xa Phật môn, càng khiến mỗi một vị tu sĩ tiên giới Cổ Hoang chấn động khiếp sợ.

Ngọc Tiêu Thành, Chiến Thần Điện!

Đối với Cổ Thần cường thế quật khởi, cường giả Thánh đình và vu tộc đã triển khai hội nghị khẩn cấp.

Không cần nghi ngờ, vô luận là Thánh đình hay là vu tộc, hai thế lực siêu cấp này đều cảm nhận được từ trên người Cổ Thần tỏa ra nguy cơ thật lớn.

Cổ Thần cường thế quật khởi hoàn toàn ảnh hưởng tới sự sinh tử tồn vong cả hai thế lực siêu cấp này.

Đương nhiên, cho dù nói cách nào đi nữa đều là do Cơ Lăng Hư và Thiên Mục đại vu mạnh mẽ tuyên truyền, trên sự thực, Cổ Thần vô luận là phá Phật môn hay đánh vào Thiên đình cũng không hề giết chết sạch sẽ cường giả Phật môn lẫn yêu tộc, chỉ là giết chết thủ lĩnh của bọn họ.

Vì vậy, sinh tử tồn vong chân chính cũng không phải là Thánh đình và vu tộc, mà là hai vị cường giả cái thế tầng thứ nhất Cơ Lăng Hư và Thiên Mục đại vu.

Thánh đình trải qua cuộc thảo luận kịch liệt, cuối cùng đã hạ quyết tâm, tử thủ Ngọc Tiêu Thành, bằng vào lực lượng cường đại do Bách Thánh Các truyền thừa tới nay cộng thêm rất nhiều cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, nắm trong tay Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, hẳn là có thể ngăn cản được công kích của Cổ Thần, nếu như vậy còn không thể chống đỡ được Cổ Thần, vậy thì rời khỏi Ngọc Tiêu Thành tìm Cổ Thần tử chiến chỉ có kết cục chết nhanh hơn.

Thế nhưng, hội nghị Chiến Thần Điện lại có kết quả hoàn toàn khác so với Thánh đình.

Cổ Thần thân là Chiến thần cổ vu tộc, trong cổ vu tộc đã thành lập uy vọng cực kỳ cường đại, cho dù Thiên Mục đại vu dùng thủ đoạn cái thế, nắm trong tay toàn bộ Chiến Thần Điện, không chế toàn bộ cổ vu tộc, thế nhưng từ trước tới nay, con dân cổ vu tộc vẫn như trước coi Cổ Thần là Chiến thần chân chính trong lòng bản thân.

Đối với Cổ Thần mà nói, lực phòng ngự của Chiến Thần Điện xa xa không cường đại như Ngọc Tiêu Thành, bởi vì chỗ tị nạn của cổ vu tộc căn bản không thể chống đỡ được bước chân của Cổ Thần, Cổ Thần đối với nơi này hiểu biết rất rõ ràng.

Cho dù Thiên Mục đại vu có trốn vào trong chỗ tị nạn, kết nối nơi tị nạn với phong ấn dưới mặt đất, thế nhưng trên người Cổ Thần có Chiến Thần Lệnh, thoải mái mạnh mẽ mở ra, tiến vào trong chỗ tị nạn, cứ như vậy Thiên Mục Đại vu không còn chỗ nào trốn tránh được.

Chỉ cần thực lực của Cổ Thần đủ cường đại, Thiên Mục đại vu định trước không đường trốn chạy.

Đối chiếu với kết cục của Kim Thai tôn giả, Thánh Ưng đại vương, trong lòng Thiên Mục đại vu hoàn toàn khẳng định, Cổ Thần sẽ không bỏ qua cho hắn.

Kim Thai tôn giả vẫn lạc là lúc Thiên Mục đại vu cho rằng bằng vào Cửu Sát Đồ Thiên đại trận đánh bại được Cổ Thần, vì vậy, lúc đó hoàn toàn không nắm chắc đánh chết của Cổ Thần, Thiên Mục đại vu lựa chọn tiếp tục ẩn nhẫn, hắn sẽ không đối địch chính diện với Cổ Thần, mà là bế quan tu luyện trong Chiến Thần Điện.

Bị nhốt trong thông đạo tiên phạm một vạn năm, thời gian dài như vậy không thể tu luyện, hôm nay đã trở lại tiên giới Cổ Hoang, đại khí vận thời đại thượng cổ đã phủ xuống, Thiên Mục đại vu bế quan hơn bốn năm, thực lực lại có một chút tinh tiến, so với hơn bốn năm trước đã tăng trưởng thêm một thành.

Thế nhưng, hôm nay truyền ra tin tức Thánh Ưng đại vương chết trong tay Cổ Thần, Thiên Mục đại vu mới phát hiện ra hắn sai rồi, hắn hoàn toàn đánh giá quá thấp tiềm lực phát triển cực lớn của Cổ Thần, tăng trưởng thực lực chỉ một thành bé nhỏ của hắn so sánh với Cổ Thần mà nói, hoàn toàn là chuyện cười.

Hơn bốn năm trước, Kim Thai tôn giả vẫn lạc trong tay Cổ Thần, khi đó Cổ Thần mượn lực lượng của Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, Thiên Mục Đại Vu thông qua Cửu Sát Đồ Thiên đại trận cũng có thực lực đánh chết được Kim Thai tôn giả, vì vậy khi đó thực lực của Cổ Thần tuy rất mạnh, nhưng không thể uy hiếp tới an toàn của Thiên Mục đại vu.

Nhưng hôm nay, Thánh Ưng đại vương vẫn lạc trong tay Cổ Thần, Cổ Thần dĩ nhiên không hề dựa vào Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, chỉ dựa vào thực lực bản thân đã có thể đánh chết được Thánh Ưng đại vương.

Điều này nói rõ cái gì?

859. Chương 72: Thổ Chi Bản Nguyên (hạ).

Nói rõ thực lực của Cổ Thần đã có dấu hiệu vượt qua Thiên Mục đại vu, nếu như mượn Cửu Sát Đồ Thiên đại trận, cho dù chín vị cường giả cấu thành Cửu Sát Đồ Thiên đại trận bên phía Thiên Mục đại vu đều là cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ, nhưng so với thực lực của Cổ Thần cũng chỉ tương đương với nhau.

Lực lượng của Cổ Thần tăng trưởng cấp tốc như vậy đã nghiêm trọng uy hiếp tới an toàn của Thiên Mục đại vu, nếu như chờ tu vi của Cổ Thần tiếp tục tiến thêm một bước, như vậy cho dù Thiên Mục đại vu mượn Cửu Sát Đồ Thiên đại trận cũng không còn là đối thủ của Cổ Thần.

Thiên Mục đại vu có thể sẽ phải đối mặt với một ngày Cổ Thần tích lũy đủ thực lực đánh chết hắn, mà lúc đó tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay, mà hắn không chỗ để trốn.

Vì vậy, Thiên Mục đại vu hạ quyết tâm, tuyệt đối không để cho Cổ Thần có cơ hội tiếp tục trưởng thành, nhất định phải sớm một bước đánh chết Cổ Thần, bởi vì để cho Cổ Thần có thời gian lớn thêm một bước, Thiên Mục đại vu càng thêm tiếp cận tử vong một phần.

Hành tung của Cổ Thần đã không còn là bí mật, biết được Cổ Thần sau khi rời khỏi Thiên đình đã chạy tới nơi cực đông trung thổ, dừng lại tại giao giới Trung Hoang và Đông Hoang, đến giờ vẫn chưa thấy rời đi, nghe nói nơi đó từng là cố hương của Cổ Thần.

Thiên Mục đại vu chần chờ, mặc kệ thủ hạ là cường giả cái thể vu tộc có nguyện ý hay không, mạnh mẽ suất lĩnh hơn ba mươi vị cường giả cái thể rời khỏi Chiến Thần Điện, xuất phát tiến về chỗ Cổ Thần đang dừng lại.

Thời điểm nhóm người Thiên Mục đại vu tới gần Cổ Thần chừng mười dặm, thân thể linh mẫn của Cổ Thần đã cảm giác được có một đám cường giả cái thể thực lực vô cùng cường đại phi độn về phía chính mình, tốc độ phi thường nhanh chóng.

Khí tức của cường giả vu tộc, trong lòng Cổ Thần rõ ràng, nhất định là Thiên Mục đại vu, Cổ Thần càng cố ý nhớ kỹ, biết người tới đều là cường giả cái thể cổ vu tộc.

Thực lực của Cổ Thần đã xưa lâu bằng nay, thực lực người tới tuy mạnh, số lượng tuy nhiều, nhưng trong lòng Cổ Thần không chút lo lắng, thi thể Thánh hoàng Cơ Nghiêu luyện chế thành pho tượng trên cơ bản đã hoàn thành. Động tác Cổ Thần liên tục, tiếp tục luyện chế, điều chỉnh trạng thái tu vi chờ đợi chúng cường giả cái thể vu tộc chạy tới.

- Hử?

Cổ Thần đột nhiên nhướng mày, cường giả cái thể cổ vu tộc cách hắn chừng vạn trượng đột nhiên dừng phi độn, hạ xuống mặt đất, nơi này chính là phụ cận dãy núi Cự Long, chính là địa phương tông phái Cự Linh Môn trước kia.

Dưới di chỉ Cự Linh Môn chính là cửa vào mộ trùng Hiên Viên đại đế, cũng là địa phương Cổ Thần chuẩn bị tiến tới khi hoàn toàn luyện chế thành công thi triển của Thánh hoàng Cơ Nghiêu.

Trong ngũ đại bản nguyên, Cổ Thần đã thu được tứ đại bản nguyên thủy, hỏa, mộc, kim, duy nhất khuyết thiếu thổ chi bản nguyên, hiện đang cất giữ tại Hiên Viên đại điện trong Hiên Viên mộ trùng.

Thiên Mục đại vu dẫn theo ba mươi vị cường giả cái thể vu tộc xuất phát từ Chiến Thần Điện Vu Cương Nam Hoang, chạy tới vị trí thành Nhạc Thủy trước kia, tìm kiếm Cổ Thần.

Thế nhưng thời điểm chạy tới dãy núi Cự Long, đoàn người ngừng lại.

Phía đông nam của dãy núi Cự Long có một hạp cốc rất lớn, kéo dài mấy nghìn trượng, sâu tới vạn trượng.

Lúc này chúng cường giả cái thể Thiên Mục đại vu hạ xuống khỏi đám mây, đang đứng ngay bên cạnh hạp cốc cực lớn.

- Nơi này dĩ nhiên có khí tức của bản nguyên đại địa!

- Tuy rằng rất mờ nhạt, thế nhưng đích thực là khí tức bản nguyên đại địa không sai!

- Khí tức của bản nguyên đại địa chính là từ trong hạp cốc này thẩm thấu ra ngoài, lẽ nào bên dưới hạp cốc có bản nguyên chi thổ trong truyền thuyết?

- Khẳng định là có, tuy rằng khí tức bản nguyên đại địa rất mờ nhạt, thế nhưng bản chất vô cùng cường đại, tuyệt đối là bản nguyên chi thổ phát ra, đồng thời số lượng không ít.

- Thậm chí, khả năng là thổ chi bản nguyên!

- Thổ chi bản nguyên, đây chính là bản nguyên ngũ hành của Hiên Viên đại đế lĩnh ngộ ra, lực lượng so với tứ đại bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa còn mạnh mẽ hơn, thổ chi bản nguyên không phải theo Hiên Viên đại đế cùng nhau biến mất rồi sao?

- Trước kia kim chi bản nguyên không phải cũng theo Bạch Đà đại đế biến mất rồi sao? Thế nhưng cuối cùng vẫn xuất hiện trên thế giới, bên dưới hạp cốc này liệu có phải là mộ trùng của Hiên Viên đại đế hay không?

- Nếu như có thể thu được thổ chi bản nguyên, vậy có thể thu được truyền thừa lực lượng của Hiên Viên đại đế, đây chính là lực lượng của đệ nhất đại đế a, nhất định vô cùng cường đại.

...

...

Chúng cường giả cái thể vu tộc nhìn xuống dưới khe sâu, tất cả nghị luận sôi nổi.

Khuôn mặt Thiên Mục đại vu không chút biểu tình, thế nhưng trong hai mắt lại mơ hồ lưu động tinh quang, hiển lộ tâm tình hưng phấn trong lòng hắn lúc này.

Nguyên bản thổ chi bản nguyên bị Hiên Viên đại đế phong ấn bên dưới Hiên Viên đại điện, thế nhưng Cổ Thần phá mở thông đạo huyết mạch do Hiên Viên đại đế lưu lại, điều này khiến thổ chi bản nguyên tự động từ bên dưới đại điện hiện ra, đồng thời phát tán một ít khí tức bản nguyên.

Đương nhiên khí tức bản nguyên này chỉ tồn tại trong mộ trùng của Hiên Viên đại đế, chỉ là lúc Cổ Thần ra ngoài đã mang theo một ít khí tức thổ chi bản nguyên cùng rời khỏi mộ trùng, một đường chạy tới hạp cốc rộng lớn này.

Khí tức bản nguyên có thể bảo trì vạn năm không tiêu tan, cho dù là một tia yếu ớt nhất Cổ Thần mang ra cũng có thể bảo trì được mấy trăm năm.

Nguyên một tia khí tức thổ chi bản nguyên Cổ Thần mang theo rời khỏi Hiên Viên mộ trùng vô cùng mờ nhạt, coi như là cường giả Độ Hư bí cảnh bình thường cũng không thể phát hiện ra được.

Thế nhưng Thiên Mục đại vu cùng với hơn ba mươi vị vu sĩ thượng cổ không phải là cường giả Độ Hư cảnh bình thường, mà là cường giả cái thế đã bước vào điện phủ tu đạo, trên con đường tu đạo đã có đường nhập thất chân chính.

Bọn họ vừa mới phi độn qua nơi này đã phát hiện được trong hạp cốc có lưu lại một tia khí tức bản nguyên đại địa, bản nguyên đại địa chính là thổ chi bản nguyên.

- Chuyện tình đánh chết Cổ Thần tạm thời đặt qua một bên trước.

Thiên Mục đại vu phát phát tay, ra lệnh một tiếng:

- Chúng ta tiến vào hạp cốc này tìm kiếm, nhìn xem đến tột cùng là vật gì có thể tản mát ra khí tức bản nguyên đại địa cường đại và thuần chất đến như vậy?

Nói xong, Thiên Mục đại vu dẫn đầu đoàn người tiến vào chỗ sâu trong hạp cốc, trong lòng thầm nghĩ:

“Nếu như bên dưới thực sự có thổ chi bản nguyên, bản tọa thu được thổ chi bản nguyên, nhận được truyền thừa của Hiên Viên đại đế, hắc hắc, đánh chết Cổ Thần còn không giống như trở bàn tay?”

Hơn ba mươi vị cường giả cái thế nhìn thấy Thiên Mục đại vu tiến vào trong hạp cốc, nhất thời lần lượt nhảy xuống, theo sát phía sau Thiên Mục đại vu, chậm rãi dò xét rơi xuống chỗ sâu trong hạp cốc.

860. Chương 73: Ngũ Nguyên Tề Tụ.

Rất nhanh bọn họ đã hạ xuống dưới đáy, là một hồ nước, khí tức bản nguyên đại địa chính là từ chỗ sâu trong hồ nước này chậm rãi phát tán ra, không một chút do dự, đám cường giả cái thế Thiên Mục đại vu liền lần lượt nhảy ào vào trong hồ nước.

Dọc theo khí tức bản nguyên đại địa, đám cường giả cái thế Thiên Mục đại vu đã tìm được thông đạo dưới hồ nước trước kia Cổ Thần rời khỏi Hiên Viên mộ trùng, không ngừng tiến về phía trước, không quá lâu sau, mực nước phía trước bắt đầu dâng lên, đám người Thiên Mục đại vu bắt đầu gia tốc, lao ra khỏi mặt nước.

Đây là một không gian trong lòng đất, đám cường giả cái thế Thiên Mục đại vương vừa mới lao ra khỏi mặt nước, đây là một hồ nước rộng rãi.

Nơi này chính là chỗ sâu trong mộ trùng của Hiên Viên đại đế, Hiên Viên đại điện đang ở trong không gian này.

- Khí tức bản nguyên đại địa thật mãnh liệt...

- Cái này, khẳng định là thổ chi bản nguyên tản mát ra, thực cường đại!

- Ha ha, nơi này khẳng định là mộ trùng của Hiên Viên đại đế!

- Hơn mười vạn năm thời đại thượng cổ dĩ nhiên không có có tu sĩ nào phá triển ra sự tồn tại của mộ trùng Hiên Viên đại đế, kết quả chúng ta không cần tốn bao nhiêu sức đã tìm được rồi, ha ha... Xem ra chúng ta quả nhiên là vận may gặp trời.

- Nhìn, trung ương không gian này có một tòa đại điện — Hiên Viên Đại điện, ha ha, quả nhiên chính là mộ trủng của Hiên Viên đại đế.

- Khí tức bản nguyên đại địa đang từ trong Hiên Viên đại điện phát tán ra, chúng ta đi xem, thổ chi bản nguyên khẳng định ở bên trong Hiên Viên đại điện.

...

...

Chúng cường giả cái thế vu tộc cảm nhận được sự tồn tại của thổ chi bản nguyên, nhất thời cảm đảm hoan hô vang vọng.

- Theo ta đi, ha ha...

Thiên Mục đại vu cũng không nhận được sự hưng phấn trong lòng, hài lòng cười ha ha.

Từ thông đạo bên dưới hồ nước đáy hấp cốc tiến vào trong Hiên Viên mộ trủng, vòng qua Thổ Chi Đại Trận chính tay Hiên Viên đại đế bố trí tới nơi này, trên cơ bản đã không còn bất cứ nguy hiểm nào khác, đám người Thiên Mục đại vu không một chút trở ngại đã đi tới ngay trước mặt Hiên Viên đại điện.

Cửa lớn trước Hiên Viên đại điện sớm mở ra, khí tức bản nguyên đại địa cường liệt đang từ trong điện phát tán cuộn trào mãnh liệt, dù đứng bên ngoài đại điện cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, trung ương đại điện có một chùm tia sáng màu vàng đất, từ dưới mặt đất đại điện chiếu lên trên, trong đó có một hạt châu màu vàng đất lớn chừng nắm tay, quang mang vô cùng chói mắt, chính là thổ chi bản nguyên.

- Là thổ chi bản nguyên!

Thiên Mục đại vu không nhận được hoan hô.

Trong sát na, tất cả cường giả cái thế vu tộc đều tiến vào bên trong Hiên Viên đại điện, nhìn về phía thổ chi bản nguyên tại trung ương, trong mắt lập lòe quang mang hưng phấn, thậm chí trong mắt không ít vu sĩ ở đây đều ẩn hiện vẻ tham lam sâu sắc.

Mặc kệ là ai, thu được thổ chi bản nguyên, lực lượng nhất định đề cao một bước lớn, cho dù là một cường giả cái thế bình thường thu được thổ chi bản nguyên thì thực lực cũng dễ dàng vượt qua cường giả cái thế tầng thứ nhẫu, sau này từ từ hấp thu lực lượng bên trong thổ chi bản nguyên, dung hợp toàn bộ thổ chi bản nguyên, cho dù là chư tử đại tiên cũng không phải là đối thủ.

Nhất thời, không ít cường giả cái thế đều nảy lên ý xấu trong lòng.

- Cửu Sát Đô Thiên đại trận!

Thiên Mục đại vu hét lớn một tiếng, chín vị cường giả cấu thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận chính là tâm phúc của Thiên Mục đại vu, lúc này Thiên Mục đại chu chỉ tín nhiệm duy nhất chín người này, đối với tất cả các cường giả vu tộc khác đều không yên tâm.

Vì vậy, lập tức để chín vị cường giả cái thế hợp thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận, nhất thời lực lượng của Thiên Mục đại vu tăng lên, lấy thực lực tuyệt đối trấn áp toàn trường, khiến tất cả cường giả cái thế vu tộc khác không dám hành động thiêu suy nghĩ.

Thiên Mục đại vu thành công nắm chắc quyền chủ đạo trong tay, quát lớn:

- Bản tọa thu được thổ chi bản nguyên liền có thể đánh chết được Cổ Thần, đến lúc đó thiên hạ không còn bất cứ người nào là đối thủ của bản tọa, các ngươi theo bản tọa cũng sẽ thu được lợi ích thật lớn, ai dám có mưu đồ gây rối đối với thổ chi bản nguyên, đừng trách bản tọa dùng độc thủ xử lý, tất cả vu sĩ nghe lệnh, dùng hết toàn lực công kích cho ta, phá vỡ phong ấn!

Chúng cường giả Vu tộc nhất thời xuất thủ cùng lúc, công kích thẳng về phía chùm tia sáng màu vàng đất.

Cùng lúc đó, Thiên Mục đại vu cũng mạnh mẽ xuất thủ, song quyền đánh ra, tiếng ầm ầm bạo tạc vang lên không dứt, giống như sấm sét hàng lâm, hai đạo Thiên Lôi Thần Quyền mang theo lôi quang thiểm điện cuộn cuộn, mạnh mẽ oanh kích về chùm tia sáng màu vàng đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Liên tiếp vang lên tiếng bạo tạc thật lớn, chùm tia sáng màu vàng đất xuất hiện lay động rất nhỏ.

Bị nhiều cường giả cái thế công kích như vậy, cho dù là phong ấn của Hiên Viên đại đế lưu lại cũng không thể tránh khỏi bị rung động mãnh liệt.

Thiên Mục đại vu vui vẻ, quát lớn:

- Mọi người nhanh nhanh công kích một chút, dùng thực lực lớn nhất cho bản tọa, tối đa hai canh giờ có thể mạnh mẽ phá hủy được phong ấn này rồi, nhanh... Lại dùng thêm chút lực!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Tiếng bạo tạc vang lên bên tai liên miên không dứt, cường giả cái thế vu tộc quay về phía chùm tia sáng màu vàng đất, điên cuồng công kích không ngừng nghỉ, giống như mưa rền gió dữ.

Chùm tia sáng màu vàng đất dưới sự công kích của chúng cường giả cái thế vu tộc cũng không lừng lừng lay rung động.

Khi chúng cường giả cái thế vu tộc liên tục phát ra hơn mười đợt công kích, chùm tia sáng màu vàng đất đột nhiên lay động mãnh liệt, thổ chi bản nguyên tự động phiêu phù bay lên cao.

Mắt thấy phong ấn chùm tia sáng màu vàng đất sẽ bị nghiền nát, cho dù là có kinh hãi chùm tia sáng màu vàng đất bị nghiền nát sớm quá mức dự liệu, thế nhưng trong lòng Thiên Mục đại vu vẫn không nhìn được vui mừng như điên, lớn tiếng nói:

- Nhanh nhanh nhanh, nguyên lai phong ấn này không chịu nổi một kích như vậy, mọi người tiếp tục công kích, nhanh chóng phá nát toàn bộ phong ấn!

Theo tiếng nói của Thiên Mục đại vu vừa dứt, ầm, toàn bộ chùm tia sáng màu vàng đất giống như tấm kính thủy tinh bị đánh vỡ, biến thành vô số mảnh nhỏ, thổ chi bản nguyên nhất thời bại lộ trong không khí.

- Ha ha ha ha... Thổ chi bản nguyên của ta!

Thiên Mục đại vu lớn tiếng vui cười, một chưởng Chop về phía thổ chi bản nguyên.

Bất quá sự tình phát triển vượt quá dự liệu của Thiên Mục đại vu.

Dị biến nổi lên, quang mang từ thổ chi bản nguyên lại bùng phát, hóa thành một đạo lưu tinh, giống như mũi tên nhọn, chợt lóe liền vọt mạnh về phía cửa đại điện, bàn tay của Thiên Mục đại vu đã bắt vào khoảng không.

Ánh mắt của chúng cường giả vu tộc theo thổ chi bản nguyên chuyển hướng về phía cửa đại điện, tất cả đều mạnh mẽ cả kinh.

861. Chương 74: Thiên Hạ Vô Địch (thượng).

Chỉ thấy chỗ cửa đại điện có một người thiếu niên chừng mười tám mười chín tuổi đang đứng, người này anh tuấn dị thường, toàn thân tìm không ra nửa điểm khiêu thiếu, làn da như mỹ ngọc lưu ly, khí thế tôn quý nói không nên lời, trong tay hắn cầm một hạt châu tỏa quang mang màu vàng đất nồng đậm, chính là thổ chi bản nguyên.

Người thiếu niên nhìn qua chừng mười tám mười chín tuổi này chính là Cổ Thần.

- Cổ Thần!

Thiên Mục đại vu nhất thời hét lên một tiếng kinh hãi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng, cùng với lửa giận ngập trời khi bị đoạt mất thổ chi bản nguyên.

- Thiên Mục lão cầu, ngày chết của ngươi tới rồi!

Cổ Thần mỉm cười, cánh tay kéo nhẹ, một đạo quang mang màu vàng đất từ trên bầu trời gián xuống, ngăn cách hẳn cùng với cường giả cái thế vu tộc hai bên, sau đó há miệng nuốt mạnh thổ chi bản nguyên vào trong bụng.

Đến lúc này, ngũ đại bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đều đã tề tụ, toàn bộ rơi vào trong tay Cổ Thần.

Thiên Mục đại vu căn bản không biết, chùm tia sáng màu vàng đất kia bị nghiền nát kỳ thực là do Cổ Thần dùng tứ đại bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa hấp dẫn, dẫn phát thổ chi bản nguyên bạo động, tự chủ phá tan phong ấn của Hiên Viên đại đế lưu lại.

Hắn chỉ biết là, hắn suất lĩnh toàn bộ cường giả cái thế vu tộc liều mạng công kích, vô cùng vất vả mới khiến chùm tia sáng màu vàng đất bị nghiền nát, có thể thu thổ chi bản nguyên dễ như trở bàn tay.

Kết quả, hắn xông vào không khí, thổ chi bản nguyên hầu như đã tới bên mép lại bị Cổ Thần hoàn toàn đoạt trước vào tay.

Giận! Lửa giận ngập trời!

Hận! Hận ý trùng thiên!

Vội nường đến miệng còn bay, Thiên Mục đại vu vừa giận vừa hận, hắn ngửa mặt trời rống lên một tiếng vang vọng, tinh thần hầu như trở nên điên loạn.

Thổ chi bản nguyên có thể giúp hắn trăm phần trăm đánh chết được Cổ Thần, kết quả hiện tại lại rơi vào trong tay Cổ Thần.

Nếu như chờ Cổ Thần dung hợp thổ chi bản nguyên xong, đó chính là Cổ Thần trăm phần trăm đánh chết Thiên Mục đại vu rồi.

- Tất cả cường giả vu tộc nghe lệnh, tấn công cho ta, lấy hết lực công kích mạnh nhất của các ngươi phát huy ra, trước khi Cổ Thần dung hợp được thổ chi bản nguyên, nhất định phải giết chết hắn, phải giết chết, bằng không chờ hắn dung hợp xong, chúng ta chỉ còn con đường chết, giết cho ta!

Hình thái Thiên Mục đại vu điên cuồng, hắn lớn tiếng rít gào, toàn thân nhảy dựng lên, hai chân đạp mạnh, toàn bộ Hiên Viên đại điện chấn động mãnh liệt.

Mượn lực phản chấn từ đại địa này, Thiên Mục đại vu nhất thời đánh ra hai quyền, hai đạo quyền cương oanh kích bắn mạnh, so với quyền cương bình thường, lực công kích đủ cường hoành hơn không chỉ ba thành, đồng thời đánh về phía Cổ Thần.

Chúng cường giả vu tộc còn lại theo bản năng nghe theo mệnh lệnh của Thiên Mục đại vu, đều lấy lực lượng cường đại nhất công kích, đánh về phía Cổ Thần.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Hơn mười đạo công kích đều rơi vào quang mang màu vàng đất phía trước Cổ Thần, đánh quang mang màu vàng đất không ngừng rung mạnh, liên tục vặn vẹo, tựa hồ như nhắc lên sóng lớn thao thiên.

Thế nhưng, vô luận quang mang màu vàng đất vặn vẹo như thế nào, rung động như thế nào, nhìn qua giống như một mảnh vải vóc bay lượn trong gió mạnh, mặc cho cuồng phong thổi mãnh liệt như thế nào, trong tình cảnh mảnh vải vóc giãy dụa mãnh liệt, khiến toàn bộ lực lượng đều biến mất không còn bóng dáng.

Một đạo quang mang màu vàng đất này cũng không phải là pháp bảo gì đó, mà là Cổ Thần mượn lực lượng Thổ Chi Đại Trận, ngưng tụ thành một vòng quang tráo phòng ngự kiên cố.

Tầng quang tráo phòng ngự này tương liên tới toàn bộ thổ chi đại trận, dung hợp thành một chỉnh thể, lực công kích vào quang tráo phòng ngự đều bị truyền tới toàn bộ Thổ Chi Đại Trận.

Trong ngũ hành, thổ chủ phòng, có thể bao dung vạn vật, chính là vạn vật chi mẫu.

Thổ Chi Đại Trận chính là một tòa trận pháp có uy lực cường đại nhất trong Ngũ Hành Đại Trận, lực phòng ngự đặc biệt nổi bật, trừ phi đám cường giả cái thế Thiên Mục đại vu có thể sở hữu lực lượng đủ sức đánh tan Thổ Chi Đại Trận, bằng không đừng mơ tưởng phá vỡ tầng quan tráo màu vàng đất này.

Tuy rằng Thổ Chi Đại Trận là một đại trận ngũ hành đơn độc, uy lực xa xa không bằng chính thể Ngũ Hành đại trận hợp nhất, thế nhưng muốn mạnh mẽ công phá Thổ Chi Đại Trận hoàn toàn không dễ dàng.

Không có thời gian mấy ngày mấy đêm mơ tưởng tạo thành phá hư đối với Thổ Chi Đại Trận.

Huống chi, Cổ Thần còn dung hợp pháp tắc phong hệ vào quang quang tráo màu vàng đất này, liên tục vận vẹo hóa giải lực lượng, khiến lực công kích tiêu tán bốn phía, xé lẻ ra, chậm rãi biến mất, đám cường giả cái thể Thiên Mục đại vu chỉ sợ cần phải tốn thời gian gấp hai lần trở lên mới có thể hoàn toàn phá hủy được tầng quang tráo phòng ngự này.

Cổ Thần ngay trước mắt, tưởng chừng gần trong một thước, hầu như có thể nhìn thấy rõ ràng dung mạo, thế nhưng cách một tầng quang tráo lại giống như ngăn cách bởi hai thế giới hoàn toàn khác nhau, vô luận đám cường giả cái thể Thiên Mục đại vu có công kích mãnh liệt như thế nào cũng không thể tạo thành một chút ảnh hưởng đối với Cổ Thần.

Cổ Thần vô cùng tin tưởng đối với vòng quang tráo phòng ngự trước mắt, khi định thần nhìn nhìn chúng cường giả cái thể Thiên Mục đại vu.

Thổ chi bản nguyên bị hấn há miệng nuốt vào, bị tứ đại bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa hấp dẫn, trực tiếp truyền tới không gian trong mệnh tuyến.

Ngũ đại bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đều đã hội tụ đầy đủ trong mệnh tuyến của Cổ Thần.

Bản nguyên ngũ hành đại biểu cho cực hạn của ngũ hành, chính là thành tựu cao nhất của năm vị đại đế phân biệt trong năm lĩnh vực ngũ hành khác nhau, theo một phía đến giảng, thậm chí vượt qua đại năng Thiên Kiếp thời đại thái cổ...

Từ cổ chí kim, cho tới hiện tại chưa từng có người nào tập hợp được đầy đủ bản nguyên ngũ hành, ngũ hành là thiên địa chi nguyên, bản nguyên ngũ hành cũng là bản nguyên thiên địa, bản nguyên vũ trụ, ngũ nguyên hợp nhất, đây là một loại đại đạo vô thượng, có thể diễn hóa thành vô số diệu pháp, vạn vật thế gian, tất cả biến hóa.

Ngày hôm nay, Cổ Thần làm được rồi, hấn hợp hợp năm loại bản nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ làm một thể, khiến bản nguyên ngũ hành lần đầu tiên dung hợp với nhau.

Thổ chi bản nguyên vào không gian trong mệnh tuyến, so với bốn loại bản nguyên Cổ Thần thu thập được không giống nhau, trong mệnh tuyến của hấn truyền đến một loại cảm giác vô cùng sáng khoái, đây là một loại đại đạo vô thượng, đạo pháp tự nhiên, không hề cảm giác được bất cứ xung đột nào, trong minh minh, Cổ Thần tựa hồ biết được, tất cả, chính là kết quả như vậy.

Quá khứ, hiện tại, tương lai... Giờ khắc này, lĩnh ngộ của Cổ Thần tựa hồ vượt qua thời không, lĩnh ngộ đối với pháp tắc thời gian đã đạt tới một độ cao hoàn toàn mới mẻ.

862. Chương 74: Thiên Hạ Vô Định (hạ).

Hấn có thể cảm giác được, tương lai, bản nguyên ngũ hành trong mệnh tuyến của hấn hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, diễn hóa các loại pháp tắc khác nhau, giống như một thế giới, một thế giới do chính bản thân hấn làm chủ thể.

Lực lượng của Cổ Thần điên cuồng tăng trưởng, Càn Khôn Ngọc Bích không hề phát huy bất cứ hiệu quả nào của bản thân nó, thổ chi bản nguyên lập tức bắt đầu dung hợp cùng một chỗ với tứ đại bản nguyên kim, mộc, thủy, hỏa.

Tu vi đột phá — Hư Không hậu kỳ!

Sau khi đột phá, tu vi của Cổ Thần vẫn không hề dừng tăng trưởng, bản nguyên ngũ hành trong mệnh tuyến của hấn giống như sôi trào, liên tục dung hợp cùng một chỗ, theo bản nguyên ngũ hành dung hợp với nhau, đủ loại pháp tắc thiên địa dung nhập vào chỗ sâu trong linh hồn Cổ thần, được Cổ Thần — lĩnh ngộ!

- A...

Cơ thể Cổ Thần sung sướng không gì sánh được, nhin không được hoan hô, hét lớn một tiếng vang vọng.

Thiên Mục đại vu cùng với tất cả cường giả vu tộc khác đều thất kinh, cho dù cách quang tráo màu vàng đất bọn họ cũng có thể cảm giác được, khí tức của Cổ Thần càng lúc càng thêm cường đại, giống như bọt biển đang không ngừng bành tước, lực lượng cường đại khiến mỗi một vị cường giả cái thế vu tộc ở đây đều cảm thấy trái tim đập nhanh hơn, cảm thấy sợ hãi.

Tu vi đột phá một lần nữa — Hư Không hậu kỳ đỉnh.

Khí tức cường đại một lần nữa tăng trưởng tới đỉnh cao mới, toàn bộ cường giả cái thế vu tộc đều trừng mắt há mồm, trước mắt bọn họ tựa hồ như có một tôn chư tử đại tiên đang trong thời khắc hợp đạo, khí tức cường đại cuộn trào mãnh liệt.

- Nhanh nhanh ra tay, tiếp tục công kích, giết hấn, tuyệt đối không được để hấn dung hợp hoàn tất!

Trong lòng Thiên Mục đại vu kinh hồn táng đảm, nhưng càng là sợ hãi, sát tâm trong lòng hấn đối với Cổ Thần lại càng thêm mãnh liệt, hấn rống lên bén nhọn, dường như phản kích lần cuối cùng đối với tử vong, tuy rằng tinh thần hầu như trở nên thất thường điên loạn, thế nhưng lực công kích rõ ràng tăng vọt mấy thành.

Các cường giả cái thế vu tộc do dự rồi, lực lượng của Cổ Thần khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, trong lòng bọn họ đối với Cổ Thần sinh ra sợ hãi, chiến ý hoàn toàn tiêu biến.

- Ba Đầu Sáu Tay!

Cổ Thần đột nhiên rống to một tiếng, thân thể đột nhiên biến cao hơn một thước, biến thành bộ dáng ba đầu sáu tay, mỗi một cánh tay đều vô cùng vạm vỡ, lực lượng dâng trào, nhưng vẫn giống như mỹ ngọc lưu ly, không hề mất đi mỹ cảm.

- Chiến Thần Diệt Tinh Quyền!

Lại là một câu rống to, sáu quyền của Cổ Thần đồng thời đánh mạnh lên trời, một cỗ lực lượng vô cùng cường đại đột nhiên từ trong cơ thể Cổ Thần tuôn trào, trong sát na thổi lên quyền phong mãnh liệt.

Thế nhưng, quỷ dị chính là, không có bất cứ động tĩnh gì khác từ trong quyền phong của Cổ Thần bộc phát ra, lực khống chế của Cổ Thần đối với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền hầu như đã đạt tới hoàn mỹ cao nhất.

Sáu tay của Cổ Thần thu lại, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vừa mới đánh ra nhất loạt trở về, kích thẳng vào trong cơ thể Cổ Thần.

Ầm...

Trong cơ thể Cổ Thần vang lên tiếng nổ kinh thiên, giống như sơn băng địa liệt, giống như tiếng sấm bạo tạc, giống như một thế giới bị hủy diệt.

Thế nhưng thân thể Cổ Thần lại hoàn toàn bình yên vô sự, tu luyện đối với Chiến Thần Diệt Tinh quyền đã đạt tới một độ cao hoàn toàn mới, hủy diệt và trọng sinh tương hỗ giao thế, khiến Cổ Thần sản sinh một loại minh ngộ giống như “vĩnh hằng”, thân thể của hấn cơ hồ bất hủ!

Đồng thời, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền dưới sự khống chế của Cổ Thần thu vào trong thân thể, số lượng quyền dung hợp làm một, bạo tăng thật lớn, hầu như tăng lên gấp hai lần, đạt tới trình độ sáu trăm sáu mươi sáu quyền hợp nhất.

Bản nguyên ngũ hành trong cơ thể trải qua bạo phát mãnh liệt nhất dần dần tĩnh táo trở lại, mỗi một loại bản nguyên đều đại diện cho một loại lực lượng cao nhất, nếu như muốn nắm ngoại bản nguyên hoàn toàn dung hợp là một thế, tuy năm mà một, cần phải có rất nhiều thời gian luyện hóa, khi đó kim, mộc, thủy, hỏa thổ đã không còn là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, mà là một loại bản nguyên hoàn toàn mới, nó siêu việt ngũ hành, bao trùm ngũ hành, sẽ diễn hóa thành tất cả.

Ba đầu sáu tay thu hồi vào trong cơ thể, Cổ Thần khôi phục lại hình dáng bình thường.

Biến hóa duy nhất chính là khí tức của Cổ Thần so với lúc trước cường đại hơn vô số lần, trong lúc giờ tay nhắc chân đều có một loại đại thể thiên địa tùy theo mà động, loáng thoáng đã có phong phạm đặc thù của chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

Thế nhưng Cổ Thần còn chưa dẫn phát lôi kiếp đệ cửu trọng, tu vi của hắn cho dù tăng lên hai cấp độ, đạt tới Hư Không hậu kỳ đỉnh, thế nhưng lực lượng của hắn bởi vì bản nguyên ngũ hành tề tựu đầy đủ đã xảy ra sự biến hóa về chất, trước kia không thể nào so sánh được.

Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cùng với bảy vị cường giả Đạo môn lúc này đều ở bên ngoài Hiên Viên đại điện, bọn họ đã dừng Cửu Sát Đô Thiên đại trận này, Cổ Thần lúc này hoàn toàn không có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể, tu vi cũng không đạt tới Hợp Đạo sơ kỳ.

Thế nhưng lực lượng ẩn chứa trong cơ thể hắn khiến thực lực chân chính của bản thân đã vượt qua thời điểm có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể tăng tiến tu vi lên Hợp Đạo sơ kỳ. Thân thể của hắn hầu như đã thành bất hủ, so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công không khác biệt nhiều, lực lượng trong cơ thể của hắn đã đạt tới đẳng cấp vô địch dưới chư tử đại tiên.

Trừ phi là chư tử đại tiên đã hoàn toàn hợp thành đạo của chính mình, bằng không, đối mặt với công kích bất hủ của Cổ Thần, hầu như không thể ngăn cản.

Ánh mắt Cổ Thần dựng thẳng, một đạo quang mang đẹp mắt lập tức sản sinh, một đạo lực lượng pháp tắc xuất hiện, giống như một thanh cự kiếm chém ra, quang tráo màu vàng đất bị chém thành hai nửa, kiếm cương do lực lượng pháp tắc hình thành xuyên qua không gian, chĩa thẳng vào Thiên Mục đại vu.

Đôi môi Cổ Thần khẽ động, một thanh âm vang lên:

- Chết...

Ông! Trong đầu mỗi một vị cường giả cái thể đều ong ong rung động, pháp tắc tử vong phủ xuống rồi, tất cả mọi người đều rơi vào trong vực sâu tử vong.

Trong mắt Thiên Mục đại vu hoảng hốt, tuy rằng chỉ là một đạo ánh mắt của Cổ Thần, thế nhưng lại để hắn cảm thụ được uy hiếp tử vong vô cùng sâu sắc.

Giống như một con thú bị vây khốn đối mặt với tử vong, Thiên Mục đại vu bộc phát phản kích mãnh liệt nhất.

Ầm ầm...

Hai quyền của Thiên Mục đại vu oanh kích ra, hầu như đã bộc phát tiềm lực lớn nhất của bản thân, hai đạo Thiên Lô Thần Quyền từ trong quyền phong xuất hiện, oanh kích vào kiếm quang sắc bén do ánh mắt của Cổ Thần ngưng tụ thành thực chất.

Đình... Đình...

Hai tiếng nổ vang giống như kim thiết va chạm với nhau, kiếm quang bị quyền cương đánh tan rồi.

Thế nhưng thân thể Thiên Mục đại vu bật lui phía sau, dưới chân không khống chế được bật lui một bước, trong mắt lộ vẻ kinh khủng thật sâu.

863. Chương 75: Bóp Chết Thiên Mục (thượng).

Cổ Thần còn chưa xuất thủ, Thiên Mục đại vu đã bị đánh tan rồi, chỉ là một đạo ánh mắt của Cổ Thần mà thôi, cư nhiên cũng bị đẩy lui một bước.

Nếu là Cổ Thần động thủ, vậy thì tương đương với lực lượng cỡ nào?

Tuy rằng bản nguyên ngũ hành hợp nhất khiến hắn hầu như đã đạt tới thực lực ngôn xuất pháp tùy, hầu như có thể so sánh với chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

Thế nhưng Cổ Thần còn chưa mở miệng nói, lực lượng pháp tắc ngôn xuất pháp tùy còn kém hơn rất nhiều so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công, bằng không chỉ bằng vào một đạo ánh mắt và một tiếng quát lớn “chết” vừa rồi cũng đã đủ sức chém Thiên Mục đại vu thành mảnh nhỏ trong sát na.

Bản nguyên ngũ hành vừa mới tề tụ trong mệnh tuyến, tuy rằng ngũ hành bản nguyên đồng căn đồng nguyên, một khi hội tụ sẽ bộc phát ra lực lượng vô cùng cường đại, tương hỗ dung hợp, thế nhưng cách dung hợp chân chính vô cùng xa xôi, cho dù tu vi của Cổ Thần đã đề cao hai cấp độ, thực lực càng tăng lên mấy chục lần, nhưng ý thức và thân thể nghiêm trọng không phù hợp, còn chưa phát huy được lực lượng cường đại nhất.

Nếu chờ khi Cổ Thần củng cố tu vi, có thể vận dụng lực lượng bản nguyên ngũ hành một cách hoàn mỹ, như vậy các loại lực lượng pháp tắc hẳn đều có thể hạ bút thành văn, tùy ý vận dụng, đánh chết cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ chỉ cần giơ tay nhắc chân nhẹ nhàng.

Cổ Thần động thủ rồi, cánh tay của hắn giơ lên, ngón tay tụ lại, vẽ một vạch xuống dưới.

- Chém!

Cổ Thần mở miệng một lần nữa.

Một đạo cương mang từ đầu ngón tay bắn ra, cương khí tiên lực vô cùng cường đại ngưng tụ thành một đạo phủ cương thật lớn, phủ cương này dài tới trăm trượng, lưỡi phủ đẹp mắt, phong mang nổ bắn ra.

Tuy rằng chỉ là cương khí tiên lực ngưng tụ lại chém xuống, nhưng Cổ Thần đã dung hợp với lực lượng pháp tắc Trảm Sát Chi Phủ, pháp tắc sát lục, phá hủy cường đại theo phủ cương chém xuống, tuy rằng không hề vận dụng tiên bảo, thế nhưng uy lực của đạo phủ cương này cực mạnh, so với lúc trước Cổ Thần sử dụng tiên phủ chém ra phủ cương còn mạnh hơn rất nhiều.

Phủ cương của Cổ Thần chém xuống, tập trung toàn bộ hư không, vô luận Thiên Mục đại vu né tránh như thế nào cũng không thể thoát được bị phủ cương chém trúng, chỉ có thể chính diện liều mạng với Cổ Thần, một khi né tránh, ngược lại càng khiến phủ cương không hề ngăn cản chém vào trong thân thể.

Tu sĩ vu tộc lấy luyện thể là chính, rất ít khi luyện chế pháp bảo, thân thể chính là pháp bảo cường đại nhất.

Trên người Thiên Mục đại vu không hề có tiên bảo vô thượng tốt nhất, tiên bảo vô thượng bình thường còn không cường đại bằng thân thể hắn, đối mặt với phủ cương do Cổ Thần chém xuống, hai quyền của Thiên Mục đại vu oanh ra, lấy nhục quyền liều mạng với phủ cương của Cổ Thần.

Thiết quyền và phủ cương oanh kích một chỗ.

Tiếng vang vọng kinh thiên đột nhiên bộc phát, Thiên Mục đại vu hét thảm một tiếng, một ngụm máu tươi phun trào, thân thể giống như mũi tên rời khỏi dây cung, nổ bắn mạnh về phía sau.

Chín vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ hậu phương cấu thành Cửu Sát Đồ Thiên Đại Trận, toàn bộ đều chấn động thân thể, lực lượng cường đại theo Thiên Mục đại vu bị đẩy lui cũng bởi vì trận pháp kết nối tương liên mà truyền tới thân thể bọn họ, cả đám đều phun máu tươi khỏi miệng, mạnh mẽ văng ngược về phía sau.

Thẳng cho tới lúc này, những cường giả vu tộc còn lại mới từ trong vực sâu tử vong giãy dụa thoát ra, tình huống xảy ra trong Hiên Viên đại điện vừa rồi chỉ kéo dài hơn một lần nháy mắt, rất nhanh bọn họ đã nhìn thấy Thiên Mục đại vu cùng với chín vị cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ bị đánh văng ngược lại, miệng phun máu tươi.

Cả đám bọn họ run như cây sậy, mắt mở trừng trừng nhìn Thiên Mục đại vu phun máu bại lui, không dám ra tay viện trợ.

Thân thể Cổ Thần chưa động, bàn tay nắm lại, hướng về phía Thiên Mục đại vu, quát lên:

- Bắt giữ!

Cương khí tiên lực từ trong lòng bàn tay bắn ra, hóa thành một bàn tay thật lớn, trong sát na xuất hiện trên đỉnh đầu Thiên Mục đại vu, năm ngón tay siết lại, giống như một chiến lồng giam, rơi xuống đầu Thiên Mục đại vu.

Năm ngón tay phân thành năm loại màu sắc trắng, xanh, đen, đỏ, vàng, đại biểu cho năm loại bản nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, là bản nguyên chi nguyên, vũ trụ chi chuyên, chiếc lồng giam này giống như một thế giới mới Cổ Thần sáng tạo ra.

Thiên Mục đại vu kinh hãi không hiểu, năm ngón tay của Cổ Thần chớp tới, hần lập tức cảm giác được hư không bốn phía bị trói buộc rồi, hần giống như lâm vào thế giới khác, cách ly hoàn toàn với tiên giới Cổ Hoang, để hần không có chỗ nào chạy trốn.

- A a a a a...

Thiên Mục đại vu một mặt rít gào điên cuồng, một mặt đánh ra vô số đạo Thiên Lô Thần Quyền lên trời, hướng về phía năm ngón tay của Cổ Thần.

Năm ngón tay này đại biểu cho ngũ hành, giống như năm cột trụ, là bản nguyên thế giới, chính là căn bản của một phương tiểu thế giới, đánh tan năm ngón tay tự nhiên phá tán được phong ấn, phá tan được trói buộc.

Thế nhưng năm ngón tay này là do Cổ Thần vận dụng lực lượng bản nguyên ngũ hành, sao có thể bằng vào Thiên Mục đại vu lay động được, vô luận Thiên Mục đại vu có công kích mạnh mẽ tới mức nào cũng không thể tạo thành bất cứ phá hủy nào đối với năm ngón tay kinh thiên.

Bàn tay Cổ Thần tự thành trào, năm ngón tay kinh thiên hợp lại, trong nháy mắt thu nhỏ, Thiên Mục đại vu lập tức không thể động đậy dù chỉ một chút, đã bị Cổ Thần bắt giữ trong tay.

Thiên Mục đại vu bị Cổ Thần bắt giữ trong tay, không thể nhúc nhích, vừa sợ lại vừa gấp, la lớn:

- Nhanh tới cứu ta... Nhanh tới cứu ta...

- Thiên Mục đại vu!

Chín vị cường giả cái thế tâm phúc của Thiên Mục đại vu hét lớn, nhất thời đồng loạt đánh về phía Cổ Thần, mưu toán muốn cứu giúp Thiên Mục đại vu.

- Muốn chết!

Cổ Thần quát lạnh một tiếng, một chưởng đánh ra, một đạo chưởng cương màu vàng đất bắn đi, trong sát na hóa thành lớn trăm trượng, nháy mắt đã hoàn toàn nghiền nát toàn bộ công kích của chín vị cường giả cái thế, thế đi của chưởng cương không giảm, tiếp tục từ trên trời cao vỗ xuống.

Giống như vũ ruồi nặng, chín vị cường giả cái thế bị đập lún xuống dưới mặt đất.

Bản Nguyên Thổ Ấn!

Lúc Cổ Thần dung hợp với thổ chi bản nguyên, lập tức luyện thành một ấn cuối cùng trong Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn, cũng là một ấn uy lực cường đại nhất.

Thổ là vạn vật chi mẫu, không gì không bao dung, cho dù là một giọt bản nguyên chi thủy cũng nặng bằng một ngọn núi cao nghìn trượng, thổ có thể nâng lên thủy vô cùng vô tận, bản nguyên chi thổ còn nặng hơn bản nguyên chi thủy nghìn lần, vạn lần.

Một đạo Bản Nguyên Thổ Ấn chụp xuống, vạn vật đều tan.

864. Chương 75: Bóp Chết Thiên Mục (hạ).

Có thể phong mang của Bản Nguyên Thổ Ấn thua kém so với Bản Nguyên Kim Ấn, cũng giống như một cây thiết chùy không có khả năng sắc bén giống như một cây đại đao, thế nhưng lực công kích của thiết chùy không hề thua kém hơn so với đại đao, đại đao giết địch là chém ra vài vết thương trí mạng, mà thiết

chùy tấn công địch chính là lấy lực lượng không gì địch nổi, trực tiếp chấn định nhân tới chết, chỉ cần lực lượng đủ cường đại, một chùy đánh ra, địch nhân phải chết.

Bản Nguyên Kim Ẩn giống như một thanh đại đao, Bản Nguyên Thổ Ẩn giống như một cự chùy.

Theo Bản Nguyên Thổ Ẩn hạ xuống, toàn bộ Hiên Viên đại diện đều bị chấn động mãnh liệt.

Chín vị cường giả cái thế trong sát na đoạn tuyệt sinh cơ, thần hình câu diệt, thân thể cứng rắn đặc thù vu tộc hầu như có thể so sánh với tiên bảo vô thượng bình thường trực tiếp bị đánh thành hư vô, ngay cả cận bã cũng không lưu lại.

Một chương đánh chết chín vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, toàn bộ Hiên Viên đại diện hoàn toàn yên lặng, tất cả cường giả cái thế vu tộc đều hiện rõ vẻ kinh hãi nồng đậm trong mắt, sợ hãi thật sâu, cả đám sợ đến mức ngừng hô hấp lại, chỉ còn tiếng tim đập dồn dập.

Theo chín vị cường giả cái thế tâm phúc tử vong, Thiên Mục đại vu sợ tái mặt, trước mặt Cổ Thần hắc đã không còn bất cứ lực lượng phản kháng nào khác, tất cả công sức giãy dụa lúc trước hoàn toàn là con số không, hắc hiện tại trước mặt Cổ Thần cũng giống như con kiến hôi nhỏ bé, vô luận phản kháng thế nào đi nữa cũng không có khả năng trốn khỏi lòng bàn tay Cổ Thần.

- Chiến thần đại nhân, ta thần phục người, ta đại biểu cho toàn bộ vu tộc thần phục người, đừng giết ta, ta đời đời kiếp kiếp thần phục người, không nên...

Khi tất cả giãy dụa đều là vô dụng, Thiên Mục đại vu không còn cách nào khác ngoài kinh khủng cầu xin tha thứ.

Thời điểm Thiên Mục đại vu vừa mới thoát khốn ra ngoài Cổ Thần mới chỉ có tu vi Giá Vụ hậu kỳ, vô luận như thế nào hắc cũng không ngờ tới, chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, một tiểu tu sĩ Giá Vụ hậu kỳ lại có thể trưởng thành cho tới mức độ này, trong lúc giờ tay nhắc chân là có thể lấy được tính mạng hắc.

Nếu sớm biết như vậy, hắc tuyệt đối sẽ không nổi lên lòng tham đối với Chiến Thần Lệnh.

Hối hận! Trong lòng Thiên Mục đại vu hối hận thật sâu.

Thế nhưng, chuyện đã làm sai cũng không phải hối hận là có thể cứu vãn được kết cục!

- Bản tọa không cần người thần phục! Người nên trả giá cho hành vi của chính mình, đại vu...

Thanh âm của Cổ Thần từng tiếng từng tiếng vang lên:

- Kẻ mạo phạm thiên uy Chiến thần, chết...

Theo tiếng chết vừa vang lên, năm ngón tay Cổ Thần siết lại, mạnh mẽ niết.

Rắc...

Một phương tiểu thế giới do năm ngón tay hình thành trong nháy mắt bạo tạc, hủy diệt, đây chính là uy lực diệt thế chân chính. Thiên Mục đại vu trong một phương tiểu thế giới này trực tiếp bị nổ tung thành hư vô, cái gì cũng không lưu lại, thần hình câu diệt.

Bịch bịch bịch bịch...

Hơn hai mươi vị cường giả cái thế vu tộc còn lại sợ hãi gần chết, ngay cả đệ nhất cường giả vu tộc như Thiên Mục đại vu còn có thể bị Cổ Thần bóp chết đơn giản như vậy, ngay cả cận bã cũng không lưu lại, chúng cường giả cái thế sợ hãi hồn phi phách tán, nhất thời quỵ xuống.

- Chiến thần đại nhân tha mạng!

- Chúng ta đều là chịu áp bách của Thiên Mục đại vu, tình thế bất buộc, thân bất do kỷ...

- Cầu Chiến thần khai ân, chúng ta thề sống chết theo Chiến thần đại nhân, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không dám có bất cứ di tâm nào!

- Nếu có dị tâm, trời tru đất diệt, cầu xin Chiến thần đại nhân tha mạng!

Đầu tiên là chín vị cường giả cái thế bị một chưởng của Cổ Thần đánh chết, tiếp đó là Thiên Mục đại vu bị Cổ Thần đơn giản bóp nát trong tay, lúc này đã triệt để đánh tan đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng cường giả cái thế vu tộc còn lại, tất cả đều quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

- Chiến thần, Thiên Mục đại vu và tâm phúc của hắn đều đã chết hết, trong số bọn họ có nhiều người hoàn toàn là chịu áp bách, mong Chiến thần nhân từ, bỏ qua cho bọn họ!

Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu đồng thời cầu tình, bọn họ cùng với bảy vị cường giả Đạo môn từ ngoài Hiên Viên đại điện bước đến.

Tuy nói Cổ Thần chỉ chém giết thủ lĩnh các thế lực Phật môn, yêu tộc, thế nhưng hôm nay cũng không phải chỉ giết chết một mình Thiên Mục đại vu, còn trực tiếp đập chết chín vị cường giả cái thế vu tộc khác, trong lòng Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu thực sự sợ Cổ Thần giận dữ, tiến hành đại khai sát giới đối với vu tộc.

Tất nhiên, Cổ Thần thân là Chiến thần vu tộc, kết quả lại bị bọn họ phản bội, không chỉ không chịu thừa nhận thân phận Chiến thần của hắn, còn tiến hành truy sát, có một tầng nguyên nhân này tồn tại, trong ba tộc nhân, vu, yêu, theo lý Cổ Thần nên giận dữ nhất đối với vu tộc.

Ánh mắt của Cổ Thần đảo qua chúng cường giả cái thế cổ vu tộc, chúng cường giả cái thế cổ vu tộc run lên, giống như có một lưỡi dao sắc bén lướt qua bên người bọn họ.

- Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát!

Thanh âm Cổ Thần trầm lý và phán quyết:

- Tất cả tu sĩ vu tộc từng tham gia truy sát bản tọa, Hợp Đạo sơ kỳ trấn áp nghìn năm, Hư Không kỳ trấn áp trăm năm! Nếu có cãi lời, giết không tha!

- Không dám cãi lời!

- Tạ ơn Chiến thần khai ân!

Cái chết của chín vị cường giả cái thế và Thiên Mục đại vu vừa rồi đã chấn động thật sâu trong linh hồn mỗi một vị cường giả cái thế, nghe nói chỉ cần bị trấn áp nghìn năm là có thể tránh thoát được một mạng, nào dám không từ, đều quỳ xuống bái lạy, tạ ân đức.

Lông mày Cổ Thần hơi nhíu, thân thể hắn đột nhiên chấn động rất nhỏ, đột nhiên trong mệnh tuyến giống như thế giới hủy diệt đại bạo tạc, ngũ hành bản nguyên bạo phát thiếu chút nữa khiến thân thể của hắn căng phồng nổ tung tại chỗ.

Nếu như không phải cơ thể Cổ Thần lúc này hầu như đã đạt tới cảnh giới bất hủ, chỉ sợ đột nổ mạnh vừa rồi đã khiến hắn phải tan thành máu thịt, thành một đồng cục bã.

Trong ngực truyền tới một cỗ cảm giác mát mẻ sáng khoải, Càn Khôn Ngọc Bích cảm thụ được bản nguyên ngũ hành bạo động, lập tức giáng xuống lực lượng không thể tưởng tượng, nhất thời khiến mệnh tuyến của Cổ Thần bình tĩnh lại.

“Bản nguyên ngũ hành tề tựu mệnh tuyến, tuy nói ngũ hành đồng nguyên, theo thời gian trôi qua sẽ càng lúc càng thêm dung hợp, thế nhưng nếu ta không thể điều khiển được cỗ lực lượng bản nguyên ngũ hành này, đột nhiên xảy ra bạo phát, hủy diệt, nếu như không có Càn Khôn Ngọc Bích sợ là ta nhất định phải chết, xem ra cần phải bề quan một đoạn thời gian, liên tục đề cao hai cấp độ tu vi, ý thức và thực lực không hòa hợp nghiêm trọng, khó có thể khống chế được thân thể, cần phải bề quan củng cố tu vi, ổn định căn cơ.”

Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng.

Cổ Thần nhìn về phía Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu, phát tay nói:

- Bắt giữ toàn bộ bọn họ!

865. Chương 76: Chiến Thần Tha Mạng (thượng).

Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu xuất thủ, chúng cường giả cái thế cổ vu tộc không dám phản kháng, đều bị bọn họ phong ấn.

Mi tâm Cổ Thần chợt lóe, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, tầng tháp thứ ba mở ra, thu toàn bộ chúng cường giả cái thế vu tộc cùng với Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu và bảy vị cường giả Đạo môn vào trong.

Ánh mắt của Cổ Thần rơi vào thân thể Hiên Viên đại đế tại đầu cùng Hiên Viên đại điện, thi thể của Hiên Viên đại đế vẫn như lúc sống, ngồi trên bảo tọa, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, giống như đang nhìn Cổ Thần.

Cổ Thần trầm nghĩ:

“Năm xưa ta có thể thông qua được thông đạo huyết mạch của Hiên Viên đại đế, có thể thấy được chúng ta có huyết mạch tương đồng, đều là huyết mạch cổ thần, có thể chúng ta tại thời đại thái cổ có cùng một vị tổ tiên cổ thần, coi như là tổ tông của ta rồi.”

Cổ Thần quỳ xuống, bái lạy một cái với Hiên Viên đại đế, nói:

- Tiểu tử hậu bối Cổ Thần cảm tạ Hiên Viên đại đế lưu lại thổ chi bản nguyên, tiểu tử đã hợp nhất được bản nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngày sau chắc chắn sẽ truyền thừa lực lượng ngũ hành, phát dương quang đại, sáng lập thánh địa ngũ hành, để tiên thuật của đại đế truyền bá rộng rãi, để tiên giới Cổ Hoang đồng lòng, người người tu đạo, trở thành thịnh thế tu tiên, tiểu tử cáo từ...

Nói xong, Cổ Thần đứng lên, rời khỏi Hiên Viên đại điện, dọc theo thông đạo bên dưới hồ nước, rời khỏi Hiên Viên mộ trùng.

Xuất hiện bên ngoài hạp cốc, Cổ Thần nhìn thoáng qua hạp cốc thật lớn bên dưới, trầm nghĩ:

“Đây là thông đạo an toàn duy nhất có thể tiến vào Hiên Viên mộ trùng, hiện tại đã lấy đi thổ chi bản nguyên, sau này có lẽ ta không bao giờ trở lại Hiên Viên mộ trùng, để trách cho người khác quấy rầy sự yên tĩnh của Hiên Viên đại đế, vậy phong ấn lại thông đạo này lại.”

Đứng trên đám mây vạn tượng, Cổ Thần liên tục bỏ năm chữ xuống hạp cốc.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Một bạch một thanh một ngân một xích một hoàng!

Bản Nguyên Kim Ấn, Bản Nguyên Mộc Ấn, Bản Nguyên Thủy Ấn, Bản Nguyên Hỏa Ấn, Bản Nguyên Thổ Ấn, Ngũ Hành bản nguyên ấn đồng thời đánh ra.

Mỗi một đạo chữ ấn đều hóa thành vạn tượng vỡ mạnh vào hai bên hạp cốc.

Trong tiếng vang kịch liệt, hạp cốc rộng lớn phương viên mấy trăm dặm đều bị chữ ấn của Cổ Thần phá hủy. Bản nguyên chi kim, bản nguyên chi mộc, bản nguyên chi thủy, bản nguyên chi hỏa, bản nguyên chi thổ di lưu lại trong phương viên mấy trăm dặm, hình thành nên một nơi ngũ hành, bản nguyên ngũ hành sinh sôi không ngừng, triệt để phong ấn thông đạo tiến vào Hiên Viên mộ trùng.

Cho dù là cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ đối mặt với bản nguyên ngũ hành sinh sôi không ngừng cũng chỉ có một đường chạy trốn, không thể vượt qua nơi ngũ hành, tiến vào trong Hiên Viên mộ trùng.

Làm sao tất cả chuyện này, Cổ Thần phi độn về phía Vu Cương Nam Hoang, chốc lát sau đã xuất hiện ngay trên bầu trời Chiến Thần Điện.

Kim quang chợt lóe, Như Ý Linh Lung bảo tháp xuất hiện, tầng bảo tháp thứ ba mở rộng, Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cùng với tất cả các cường giả cái thế vu tộc bị trói buộc đều từ trong tháp bước ra.

Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu ngoại phóng tiên lực, hình thành nên một lồng giam thật lớn, mỗi một người trói buộc hơn mười vị cường giả cái thế cổ vu tộc.

- Chiến thần đã trở về!

Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu đồng thời rống to một tiếng.

Tầng bảo tháp thứ bảy mở rộng, Tự Ngọc trong hành hỏa chi tháp cũng cố tu vi tựa hồ cảm nhận được khí tức Chiến Thần Điện, liền từ bên trong bước ra ngoài.

Tự Ngọc đã luyện hóa hấp thu xong ngộ dư đan, đã là cường giả Độ Hư cảnh Đẳng Vân hậu kỳ, hiện tại đang trong thời gian củng cố tu vi, một ngày hoàn toàn củng cố xong có thể tiếp tục sử dụng ngộ dư đan, nhất tử đột phá đến Giá Vực sơ kỳ.

Tự Ngọc hạ xuống bên cạnh Cổ Thần, nhìn Chiến Thần Điện, nhân thần thân thiết nói:

- Chiến Thần Điện, chúng ta lại trở về!

Tu sĩ trong Chiến Thần Điện nghe được thanh âm, tất cả đều từ trong Chiến Thần Điện chạy ra ngoài, trong đó có một ít tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh nguyên bản ở lại trong Chiến Thần Điện, nhìn thấy Cổ Thần và Tự Ngọc, nhất thời hoan hô vang dội:

- Chiến thần đã trở về, Thần nữ tiền nhiệm đã trở về...

Về phần những cường giả siêu cấp Hư Không kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh thoát khốn từ chỗ sâu trong Tây Hải thấy Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu trời buộc hơn hai mươi cường giả cái thế vu tộc, cả đám đều tròn mắt thất kinh, không thể tin tưởng con mắt chính mình.

Dương Châu đại vu quát lớn:

- Thiên Mục đại vu phản bội Chiến thần, bất kính đối với Chiến thần, mưu toan hại tính mệnh Chiến thần, cả hán lẫn chín tên tâm phúc Hợp Đạo sơ kỳ đã bị Chiến thần trừng trị.

- Cái gì? Thiên Mục đại vu bị Chiến thần trừng trị?

- Điều này sao có thể? Thiên Mục đại vu và chín vị tâm phúc đều là cường giả cái thế a, tổ hợp thành Cửu Sát Đô Thiên đại trận, ngoại trừ chư tử đại tiên hợp đạo thành công ra, không kẻ nào địch được!

- Thiên Mục đại vu và chín vị tâm phúc đều bị giết chết toàn bộ, Chiến thần thế nào lại có lực lượng như vậy?

Những cường giả Độ Hư cảnh trong Chiến Thần Điện nhất thời nghị luận, bọn họ cũng không cảm thấy sợ hãi đối với lực lượng của Cổ Thần, mà là cảm thấy khiếp sợ đối với tin tức vừa nghe, thậm chí không tin!

Thiên Mục đại vu là loại tu vi như thế nào? Còn có chín vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ tương trợ, bọn họ không tận mắt nhìn thấy thực sự không thể tin tưởng được Cổ Thần thực sự có lực lượng cường đại tới như vậy, có thể giết chết sạch sẽ Thiên Mục đại vu và chín vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ.

Thấy mọi người không tin, Kim Mãng đại vu bước về phía trước một bước, cánh tay vung lên, lồng giam tiên lực trong tay hán nhất thời rơi xuống sân rộng trước Chiến Thần Điện, lớn giọng nói:

- Thẩm lý và phán quyết của Chiến Thần, kẻ mạo phạm thiên uy Chiến thần, chết! Thiên Mục đại vu và chín tên tâm phúc tội lớn không thể tha thứ, đều đã bị Chiến thần tiêu diệt!

- Nhưng Chiến thần có đức hiếu sinh, có lòng nhân từ, niệm tình mọi người đều chịu uy hiếp của Thiên Mục đại vu, vì tình thế bức bách, có thể miễn tội chết, thế nhưng tội sống khó tha, phạt tất cả những vu sĩ cùng Thiên Mục đại vu tiến hành truy sát Chiến thần, Hợp Đạo kỳ trấn áp nghìn năm, Hư Không kỳ trấn áp trăm năm, tất cả tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ đều đã tiếp nhận xử phạt của Chiến thần, cảm tạ ân đức của Chiến thần, các người có nguyện ý chịu xử phạt của Chiến thần?

Thấy chúng cường giả Độ Hư cảnh Hư Không kỳ vẫn chưa phản ứng lại, Dương Châu đại vu quát lớn một tiếng:

- Thẩm lý và phán quyết của Chiến Thần, người phản kháng giết không tha!

Uy thế của cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ, cường giả Độ Hư cảnh Hư Không kỳ nhất thời giật thót mình, sợ hãi tái mặt.

Bịch bịch bịch bịch bịch...

Nhất thời không thiếu cường giả Độ Hư cảnh quỳ rạp xuống đất.

866. Chương 76: Chiến Thần Tha Mạng (hạ).

Cho dù là hơn hai mươi vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ đều đã bị trói buộc, có thể thấy được lời nói của Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu không giả, chỉ sợ Thiên Mục đại vu đã dữ nhiều lành ít, một đám tu sĩ Hư Không kỳ như bọn họ làm sao có thể phản kháng?

Cũng không cần Cổ Thần phải xuất thủ, Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu đều có thể đơn giản giết chết bọn họ rồi.

Bịch bịch bịch bịch bịch...

Có người đầu tiên thần phục, tự nhiên sẽ có người thứ hai, người thứ ba, trong sát na, trên cơ bản tất cả tu sĩ Độ Hư cảnh đều quỳ xuống đất, lớn tiếng nói:

- Không dám phản kháng, ta thần phục... Ta thần phục!

Nhưng vẫn còn có một bộ phận nhỏ là tử trung với Thiên Mục đại vu, tổng cộng có gần ba mươi người vẫn chưa chịu quỳ xuống, bọn họ đối với Thiên Mục đại vu có tin tưởng mù quáng, điều này giúp bọn họ có dũng khí phản kháng.

- Cổ Thần là bại hoại nhân tộc, vu tộc chúng ta không có Chiến thần này, Thiên Mục đại vu không có khả năng chết, người sẽ trở về, giết chết toàn bộ các người, giết chết toàn bộ các người...

Một gã vu sĩ tu vi Hư Không hậu kỳ nổi giận, hình tượng vô địch của Thiên Mục đại vu đã in đậm trong đầu óc hắn, hắn không một chút sợ hãi hô to.

- Giết chết toàn bộ các người!

- Giết chết toàn bộ các người!

Nhất thời, gần ba mươi vu sĩ bị ảnh hưởng của người này, cùng nhau kêu gào vang vọng.

- Chết!

Đúng lúc này, một thanh âm rất nhỏ vang lên, nhưng đều nặng nề rơi vào trong linh hồn mỗi một vị vu sĩ có mặt tại nơi này.

Pháp tắc tử vong phủ xuống, tất cả mọi người đều rơi vào trong vực sâu tử vong, không có khả năng hô hấp, bọn họ cảm giác được sinh mệnh đã tới điểm cuối cùng, tất cả sắp hủy diệt, ngày diệt phong sắp xảy ra.

Liên tiếp vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Sát na, cảm giác tử vong biến mất, mỗi một vị vu sĩ đều thoát mồ hôi lạnh toàn thân, vừa rồi bọn họ đã thực sự qua tử môn quan một chuyến, chỉ cần cổ khí tức tử vong kia biến mất chậm hơn một chút, nhất định sẽ triệt để tử vong.

Tất cả những vu sĩ vừa mới phản kháng đều đã hoàn toàn yên lặng, các vu sĩ khác đều quay đầu nhìn qua, gần ba mươi người vừa rồi còn điên cuồng hò hét “giết chết toàn bộ các người”, không tin Thiên Mục đại vu đã chết đều nằm yên trong bãi máu, toàn bộ không còn một tia khí tức sinh mệnh, trong nháy mắt tử vong.

Chấn kinh! Khiếp sợ!

Mỗi một vị tu sĩ đều giống như bị chìm trong hầm băng, cổ khí tức tử vong kinh khủng vừa rồi bọn họ đã cảm nhận được đầu nguồn, chính là từ trên người Cổ Thần truyền đến.

Nguyên bản còn có một số người rục rịch, tin tưởng Thiên Mục đại vu còn chưa chết, chuẩn bị theo gần ba mươi vu sĩ kia ồn ào, muốn đi gặp Thiên Mục đại vu biểu thị lòng trung, nhất thời mạnh mẽ dập đầu xuống dưới mặt đất, luôn miệng nói:

- Chiến thần tha mạng! Ta thần phục! Chiến thần tha mạng!

- Trấn áp toàn bộ!

Cổ Thần vung tay lên, hét lớn một câu, uy áp cường đại nhất thời từ trên trời giáng xuống mãnh liệt.

Chúng cường giả Độ Hư cảnh vu tộc trực tiếp cảm giác được một cỗ áp lực giống như cả ngọn núi khổng lồ đè ép tới, đặt lên trên người bọn họ, mấy trăm vị vu sĩ Độ Hư cảnh Hư Không kỳ đều không thể nhúc nhích.

Giơ tay nhắc chân, trong ngôn hành cử chỉ đều có pháp tắc tương tùy, đây chính là thần thông chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể thi triển, mà Cổ Thần lúc này lại có thể tùy tiện thi triển được.

Bản nguyên ngũ hành trong cơ thể chính là bản nguyên vũ trụ, có thể diễn hóa thành pháp tắc thiên địa, vì vậy trong mỗi một ngôn hành cử chỉ, giơ tay nhắc chân đều có pháp tắc tùy thân, thanh âm, ánh mắt đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc cực kỳ cường đại, cho dù là cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ so sánh với hẳn cũng kém rất xa, huống chi là cường giả Độ Hư cảnh Hư Không kỳ, chỉ cần một ý niệm đã có thể hoàn toàn diệt sát bọn họ.

Bất quá Cổ Thần còn chưa hoàn toàn nắm giữ đối với lực lượng bản nguyên ngũ hành, thần thông ngôn xuất pháp tùy của hắn so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công thông thường còn có khác biệt.

Chư tử đại tiên hợp đạo thành công đã hợp thành đạo của chính mình, tất cả ngôn hành cử chỉ, giơ tay nhắc chân đều có ẩn chứa đạo của bản thân, ví dụ như nhắc cánh tay lên, đồng thời uy lực kinh người, cho dù là cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ cũng có thể dùng một ý niệm giết chết.

Nếu như Cổ Thần muốn đạt tới cảnh giới tương đương với chư tử đại tiên, nhất định phải củng cố tu vi, khống chế lực lượng bản nguyên ngũ hành một cách hoàn mỹ, đạt tới trình độ sử dụng như tay chân bản thân.

Mới chỉ có tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, còn chưa hợp đạo, chưa bước vào điện phủ tu đạo dĩ nhiên đã có được lực lượng tương đương với chư tử đại tiên hợp đạo thành công, từ cổ chí kim có lẽ chỉ có duy nhất một mình một người Cổ Thần mà thôi.

Coi như là năm vị đại đế thượng ngũ lĩnh ngộ ra bản nguyên ngũ hành, có thể khiêu chiến vượt cấp, tối đa cũng chỉ đạt tới Hư Không hậu kỳ đỉnh phong khiêu chiến một số cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ bình thường, bọn họ chỉ có một bản nguyên ngũ hành, lực lượng tăng phúc có hạn.

Mà Cổ Thần đã tề tựu đủ bản nguyên ngũ hành, bằng với trực tiếp thu được lực lượng bản nguyên thế giới, chỉ cần có thời gian dung hợp bản nguyên ngũ hành tới trình độ nhất định hầu như có thể sáng tạo ra một thế giới hoàn toàn mới.

Mượn lực lượng của bản nguyên ngũ hành khiến thực lực của Cổ Thần tại thời điểm Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, trực tiếp theo sát ngay phía sau chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

Thủ đoạn Cổ Thần thi triển ra đã hoàn toàn trấn áp bất cứ cường giả vu tộc nào có mặt, bọn họ hầu như có một loại cảm giác, tựa hồ như chư tử đại tiên thượng cổ đã phục sinh rồi.

Rất nhanh, ngoại trừ Dương Châu đại vu, Kim Mãng đại vu cùng với một ít vu sĩ Độ Hư cảnh Hư Không kỳ ra, tất cả những cường giả vu tộc từng theo Thiên Mục đại vu tiến hành truy sát đối với Cổ Thần đều bị trói buộc tu vi hoàn toàn, trấn áp trong nhà giam tối tăm.

Cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ trấn áp một nghìn năm, cường giả siêu cấp Hư Không kỳ trấn áp một trăm năm!

Tin tức Cổ Thần đánh chết Thiên Mục đại vu, trở về Chiến Thần Điện lại một lần nữa chấn động toàn bộ tu tiên giới Cổ Hoang.

Trước sau chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, đầu tiên Cổ Thần xông vào Thiên đình, đánh chết đệ nhất cường giả yêu tộc Thánh Ứng đại vương, sau đó là tới Vu Cương, chém giết đệ nhất cường giả vu tộc Thiên Mục đại vu, trấn áp rất nhiều cường giả vu tộc.

Hôm nay, tất cả các thế lực trong tiên giới Cổ Hoang, địch nhân của Cổ Thần chỉ còn sót lại một chi độc đình Thánh đình. Đối với xu thế quật khởi mãnh liệt của Cổ Thần, Thánh đình giống như ngọn đèn dầu leo lắt trong cơn mưa gió rền rĩ, tựa hồ như lúc nào cũng có thể tắt ngấm, cũng giống như một con thuyền nhỏ giữa sóng biển cuồng phong bao la, lúc nào cũng có thể bị chìm ngấm.

867. Chương 77: Phô Thiên Cái Địa.

Bất quá, vô cùng ngoài dự liệu, sau khi Cổ Thần giết chết Thiên Mục đại vu cũng không lập tức triển khai công kích toàn diện đối với Thánh đình nhân tộc.

Biết Cổ Thần đã trở về Chiến Thần Điện, Chúc Hỏa Dung dẫn theo các cường giả Độ Hư cảnh vu tộc vẫn ở lại Thiên Thiên Tự, rất nhanh liền chạy về tới Chiến Thần Điện.

Chúc Hỏa Dung thông qua quan sát kim thân pháp tướng của Bạch Đà Đại Đế trong Thập Vạn Đại Sơn, trải qua hơn một năm tìm hiểu, hôm nay đã thành công bước vào Độ Hư bí cảnh Đằng Vân sơ kỳ.

Tư chất của hắn phi phàm, ngộ tính kinh người, tại lúc mới bước vào Đằng Vân Kỳ, khi độ lôi kiếp đã mượn lực lượng lôi kiếp rèn luyện nhục thân, nhất cử tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể tới đệ tam trọng, cảnh giới nguyên thần dung khiêu, trở thành vu sĩ thứ năm của cổ vu tộc sau Cổ Thần tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể tới cảnh giới đại thành.

Biết được Chúc Hỏa Dung bước vào Độ Hư bí cảnh, Cổ Thần vui vẻ, trong Chiến Thần Điện tổ chức nghi thức, truyền lại Chiến thần vị cho Chúc Hỏa Dung.

Bước vào Độ Hư cảnh đã là cường giả một phương, đồng thời Chúc Hỏa Dung còn thành công tu luyện Chiến Thần Bất Diệt Thể tới cảnh giới đại thành, có thể học tập Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, thực lực vô cùng mạnh mẽ, đã có thể khiêu chiến được cường giả cao hơn hắn một cấp độ, cũng đã có đủ tư cách kế thừa vị trí Chiến thần rồi.

Lúc Cổ Thần tiêu diệt Thánh đình sẽ cố gắng xây dựng một thánh địa Ngũ Hành, truyền bá bí thuật ngũ hành khắp thiên hạ, tiếp tục giữ vị trí Chiến thần vu tộc đã có chút không thích hợp rồi, hiện tại Chúc Hỏa Dung đã có thành tựu, tự nhiên muốn truyền cho hắn.

Tuy Chiến Thần Lệnh là tín vật của Chiến thần, thế nhưng Cổ Thần còn muốn dùng để giải cứu Long hoàng, tạm thời chưa truyền cho Chúc Hỏa Dung.

Sau khi Chúc Hỏa Dung tiếp nhận vị trí Chiến thần, Cổ Thần liền quay trở về Hư Thiên Tông, chính thức bế quan tu luyện.

Lúc này đây tu vi của Cổ Thần liên tiếp độ phá hai cấp bậc, trực tiếp từ Hư Không trung kỳ đề cao tới Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, thực lực tăng trưởng quá nhanh, đã xuất hiện dấu hiệu chất biến, nếu như có thể thúc đẩy chất biến diễn ra, hầu như đã so sánh được với chư tử đại tiên.

Ý thức và lực lượng thực tế của Cổ Thần sản sinh sự chênh lệch quá mức to lớn, có đôi khi bản nguyên ngũ hành đột ngột bạo phát, hầu như không thể khống chế, hoàn toàn dựa vào Càn Khôn Ngọc Bích để trấn áp đè nén, vạn nhất hiệu quả của Càn Khôn Ngọc Bích đột nhiên mất linh, Cổ Thần hầu như sẽ bị bản nguyên ngũ hành phản phệ mà chết, hoàn toàn hủy diệt, không lưu lại một điểm cặn bã.

Vì vậy, bế quan là chuyện phải làm.

Chỉ cần hoàn toàn củng cố tu vi, hoàn chỉnh khống chế lực lượng bản nguyên ngũ hành, lợi dụng bản nguyên ngũ hành diễn hóa pháp tắc thiên địa, thực lực của Cổ Thần sẽ tiếp tục tăng lên, tuyệt đối không thấp hơn so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

Thời gian như nước chảy, chậm rãi trôi qua.

Cổ Thần bên trong tầng thứ tư Như Ý Linh Lung bảo tháp bế quan đủ trăm năm mới hoàn toàn nắm giữ được lực lượng bản nguyên ngũ hành, bản nguyên ngũ hành có thể tùy ý biến hóa các loại pháp tắc, Cổ Thần đã có thể sử dụng giống như tay chân bản thân, lật tay là mưa, úp tay là gió.

Mở miệng nói, pháp tắc phủ xuống, gọi gió liền có gió, gọi mưa là có mưa, nói núi lở, núi liền sụp đổ, nói đất rung, đại địa liền nứt ra.

Ngôn xuất pháp tùy, uy lực so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công không hề thua kém dù chỉ một chút.

Trải qua bế quan tu luyện hơn trăm năm, tu vi của Cổ Thần đã hoàn toàn củng cố, thực lực từ thời điểm đánh chết Thiên Mục đại vu có thể miễn cưỡng so sánh được với chư tử đại tiên cho tới hiện tại hoàn toàn ngang sức ngang tài so với chư tử đại tiên.

Một trăm năm! Cổ Thần mở mắt, trong hư không đột nhiên xuất hiện điện mang, quang mang bùng lên, hư không sinh điện, quang minh hàng lâm, một cỗ lực lượng cường đại liền sản sinh rồi, khiến không gian bắt đầu vận vẹo sụp đổ.

Ánh mắt Cổ Thần giống như lưỡi dao sắc bén, như điện mang, tạm thời bỏ vào hư không, một bước đi vào, đến khi xuất hiện Cổ Thần đã ở bên ngoài Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Không hề mở cửa tháp ra, Cổ Thần liền từ trong bảo tháp tầng thứ tư ra ngoài, xuyên toa qua không gian, hoàn toàn không bị bảo tháp ngăn cản.

Đạt tới thực lực giống như chư tử đại tiên, năng lực xuyên toa hư không tăng cường rất nhiều.

Tiên lực đảo qua Như Ý Linh Lung bảo tháp, Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc đều không có trong bảo tháp, duy nhất chỉ có một mình phụ thân Cổ Thương Khung còn đang bế quan tu luyện trong bảo tháp, tựa hồ lại dùng ngộ hư đan, đang trong thời điểm quan trọng bước vào Giá Vụ kỳ.

Lực lượng thần thức của Cổ Thần tản đi bốn phía, lực lượng vô cùng cường đại bao phủ không gian phương viên trăm vạn dặm, rất nhanh liền phát hiện tứ nữ.

Tu vi của các nàng đã đạt tới Giá Vụ kỳ, xem ra trong trăm năm vừa qua các nàng đã hoàn toàn củng cố tu vi Đẳng Vân hậu kỳ, lại thông qua ngộ hư đan đột phá bình cảnh Đẳng Vân kỳ, bước vào Giá Vụ kỳ rồi.

Bước vào Giá Vụ kỳ, trong thời gian ngắn hạn, tu vi của tứ nữ sẽ không có bước tăng trưởng nào, các nàng đã bế quan một đoạn thời gian đáng kể, hiện tại rời khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, dù sao các nàng cũng là nữ tử, không giống như Cổ Thần, chịu được sự tịch mịch trong thời gian tu luyện dài dòng.

Tứ nữ đang ở trong Tử Tâm Tiểu Trúc tại Bách Thảo Phong, Hư Tử Uyên vô cùng hưng thú kể lại thời điểm Cổ Thần còn là thiếu niên tại Hư Thiên Tông, thỉnh thoảng lại yêu cầu Tiểu Bạch kể lại một số chuyện khi Cổ Thần còn đang ở thành Nhạ Thủy.

Cổ Thần mỉm cười, các nàng đang chìm đắm trong vui vẻ thỏa mãn, Cổ Thần không đi quấy rối, lực chú ý chuyển sang Ngọc Tiêu Thành Thánh đình cách trăm vạn dặm.

Trăm năm trong bảo tháp, thời gian bên ngoài mới trôi qua mười năm.

Cơ Lăng Hư căn bản không hề biết, trong thời gian mười năm này, thực lực của Cổ Thần đã sản sinh biến hóa vô cùng to lớn, đã hoàn toàn củng cố tu vi, khống chế lực lượng bản nguyên ngũ hành một cách hoàn mỹ, so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công không hề thua kém mấy may.

Cương khí tiên lực cường đại tràn ra, một cụ thân ngoại hóa thân lập tức hình thành.

Cụ thân ngoại hóa thân này có chiều cao giống như Cổ Thần hiện tại, tướng mạo giống nhau, khí tức giống nhau, thực lực cũng giống nhau.

Đây đã không thể gọi là thân ngoại hóa thân được nữa, mà phải gọi là pháp tướng, cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ dùng cương khí tiên lực hình thành phân thân mới được gọi là thân ngoại hóa thân, thân thể to lớn không gì sánh được, cũng không thể thu nhỏ lại.

Mà chư tử đại tiên hợp đạo thành công ngưng tụ thân ngoại hóa thân có thể biến hóa kích cỡ như thường, đã ẩn chứa đạo, giống như một phương thể giới, không bị giới hạn bởi kích cỡ bề ngoài, có thể biến thành chiều cao mấy nghìn trượng, cũng có thể biến thành chiều cao giống như hạt bụi, bình thường bảo trì phân thân giống như kích cỡ chân thân, gọi là pháp tướng.

868. Chương 78: Chém Cơ Lăng Hư (thượng).

Pháp tướng của Cổ Thần bước ra một bước, hư không phía trước lập tức bị nghiền nát, pháp tướng của Cổ Thần trực tiếp chui vào trong hư không bị nghiền nát, khi xuất hiện đã là cách hơn mười vạn dặm, không tới mười lần hô hấp đã xuất hiện ngay bên ngoài Ngọc Tiêu Thành Thánh đình.

Khí tức cường đại phô thiên cái địa ập tới, bao phủ toàn bộ Ngọc Tiêu Thành huyền phù trong hư không, một thanh âm như từ thiên ngoại thiên truyền tới, thần thánh mà uy nghiêm:

- Lăng Hư lão cầu, bản tọa tới lấy mạng chó của ngươi!

Cùng lúc đó, toàn bộ tu sĩ trong Thánh đình phát hiện ra đầu nguồn của khí tức cường đại áp bách kia, là một nam tử thanh niên hoàn mỹ tới không thể hoàn mỹ hơn, đứng thẳng bên ngoài Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn ma đại trận bao phủ toàn bộ Ngọc Tiêu Thành.

Chính là Cổ Thần!

- Khí tức thực khủng khiếp, người chưa động, pháp tắc đã đi đầu, đây chính là lực lượng chỉ có chư tử đại tiên mới đạt được a?

- Sao có khả năng? Sao có khả năng? Cổ Thần tới không phải là nhục thân, dĩ nhiên là một... Pháp tướng? Chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể ngưng tụ thành pháp tướng a...

- Khí tức chỉ chư tử đại tiên mới có, pháp tướng chỉ chư tử đại tiên mới có, điều này sao có thể? Lẽ nào Cổ Thần đã bước vào Hợp Đạo kỳ, đồng thời còn hợp đạo thành công, đạt tới cảnh giới giống như chư tử đại tiên rồi?

Toàn bộ cường giả Thánh đình trong Ngọc Tiêu Thành đều chấn kinh, khiếp sợ.

Tiếng nghị luận kinh ngạc vang lên không ngớt, giống như sóng biển cuộn cuộn, thao thao bất tuyệt, cả đám tròng lớn hai mắt, há to miệng, không tự chủ được phát ra tiếng kinh hô.

Chấn động!

Chấn động cực độ!

Chư tử đại tiên hợp đạo thành công, cho dù tại thời đại thượng cổ cũng là tồn tại cao quý không gì sánh được.

Thời đại thượng cổ, cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ không ít, thế nhưng số lượng chư tử đại tiên hợp đạo thành công tuyệt đối không nhiều lắm.

Lực lượng, địa vị giữa hai bên giống như huỳnh hỏa so sánh với ánh trăng, có cách biệt giống như trên trời và dưới đất.

Cho dù là những cường giả cái thế tầng thứ nhất như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Thánh Ưng đại vương trước mặt chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không hề có địa vị gì đáng nói, chư tử đại tiên ngôn xuất pháp tùy, đạo pháp tùy thân, có thể đơn giản giết chết bất cứ cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ nào.

Cương khí tiên lực bên ngoài cơ thể ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân, có thể biến hóa kích cỡ như thường, không chế kích cỡ giống như chân thân, được gọi là pháp tướng...

Pháp tướng là thần thông chỉ có những chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể thi triển được, có thể nói là tiêu chí của chư tử đại tiên, cũng giống như chỉ có cường giả cái thế bước vào Hợp Đạo sơ kỳ mới có thể thi triển ra thân ngoại hóa thân.

Cổ Thần ngưng tụ thành một cụ pháp tướng, sao không khiến tất cả cường giả trong Ngọc Tiêu Thành sợ hãi tới vỡ mật vỡ gan?

Hiện tại cường giả Độ Hư cảnh trong Ngọc Tiêu Thành trên cơ bản đều là những cường giả thượng cổ Cơ gia Thánh đình, Nho môn thánh gia, chư tử thế gia, Ma môn cùng với một số thế lực phụ thuộc Thánh đình thoát khốn được từ chỗ sâu trong Tây Hải, trải qua vài lần cộng đồng tác chiến, các cường giả thượng cổ

thể lực Ma môn, chư tử thể gia cơ bản đã hòa hợp thành một thể với Thánh đình, thần phục thánh địa Nho môn Bách Thánh Các.

Cơ Lăng Hư cảm nhận được khí tức đáng sợ kinh khủng của Cổ Thần, trong lòng cực kỳ sợ hãi, giống như trống đánh trong tim, cho dù hắn đã từng tưởng tượng ra một vạn kết quả đối với sự trưởng thành của Cổ Thần cũng tuyệt đối không ngờ tới, Cổ Thần chỉ dùng thời gian ngắn ngủi hơn mười năm, dĩ nhiên có thể thành công ngưng tụ được một cụ pháp tướng.

Khí tức cường đại của Cổ Thần bao phủ mỗi một góc nhỏ nhất Ngọc Tiêu Thành, tập trung vào vị trí Cơ Lăng Hư, Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, ánh mắt xuyên thấu qua tầng tầng không gian, xuyên toa qua hư không, Cơ Lăng Hư lập tức không một chút ngăn trở xuất hiện ngay trước mắt Cổ Thần.

Lúc này Cơ Lăng Hư đang ở trong Ngọc Tiêu Điện, tất cả các cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ trên cơ bản đã tụ tập đầy đủ, bọn họ đều đồng tâm hợp lực sử dụng tiên lực bản thân, dốc hết sức không chế Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận...

Sắc mặt Cơ Lăng Hư đột nhiên biến đổi, hắn cảm giác được một ánh mắt sắc bén không gì sánh được, giống như đao cương kiếm ý, giống như thần binh sắc bén nhất, rơi thẳng vào người hắn.

Trong toàn bộ Ngọc Tiêu Điện, tất cả cường giả cái thế lúc này đều đang thi triển toàn bộ tiên lực không chế Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, tất cả đều nhắm hai mắt, linh hồn đều dung nhập tới trạng thái tốt nhất, không có bất cứ người nào quan sát Cơ Lăng Hư.

Hướng chỉ thực lực của Cơ Lăng Hư không có bất cứ người nào trong Ngọc Tiêu Điện có thể sánh bằng, cho dù có người nhìn hắn cũng sẽ không hề có loại cảm giác thần binh sắc bén, đao cương kiếm ý chĩa thẳng vào người.

Hắn cảm ứng được, đạo ánh mắt kia từ trong minh minh hư không mà đến, khoảng cách cùng với hắn có tầng tầng không gian, thế nhưng đạo ánh mắt kia lại có thể xuyên thấu qua không gian, trực tiếp nhìn xuyên thấu qua hắn.

“Đây là ánh mắt của Cổ Thần!”

Cơ Lăng Hư có thể kết luận, sắc mặt càng thêm thay đổi.

Ánh mắt xuyên thấu qua tầng tầng không gian, lực lượng như vậy kinh khủng tới mức nào? Đáng sợ tới mức nào.

- Không nên keo kiệt tiên lực của các ngươi, không nên ẩn dấu thực lực của các ngươi, mau mau thi triển lực lượng cường đại nhất của các ngươi, dung nhập vào trong Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, chúng ta chỉ có thể nhờ vào Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận để ngăn cản Cổ Thần, các ngươi không nên có suy nghĩ may mắn, lực lượng của Cổ Thần hiện tại đã tới mức biến thái, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không nhất định có thể so sánh được với hắn, nếu như Cổ Thần công phá được Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, hắn nhất định sẽ đại khai sát giới, tất cả chúng ta đều phải chết! Lấy toàn bộ lực lượng cường đại nhất của các ngươi ra cho ta!”

Càng là hoảng hốt, càng là sợ hãi, dự vọng cầu sinh của Cơ Lăng Hư càng thêm mãnh liệt, ánh mắt của Cổ Thần xuyên toa qua hư không mà đến, khiến hắn cảm giác mười phần sợ hãi, điên cuồng hô to.

Bên ngoài Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, pháp tướng Cổ Thần mỉm cười, ánh mắt của hắn xuyên toa qua tầng tầng không gian, thấy được tất cả mọi chuyện phát sinh trong Ngọc Tiêu Điện, tự nhiên cũng nghe được thanh âm tại tầng tầng không gian bên kia, tất cả những lời nói của Cơ Lăng Hư đều lọt vào tai Cổ Thần rất rõ ràng.

- Người ngăn cản ta, chết! Lăng Hư lão cẩu, hôm nay ta muốn lấy mạng chó của ngươi, chém cái đầu nhỏ của ngươi, bất luận kẻ nào, bất cứ vật thể gì cũng không thể ngăn cản được, cái gì là Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, phá cho ta!

Tiếng nói Cổ Thần vừa dứt, thân thể biến đổi, trong sát na biến thành ba đầu sáu tay.

- Ngũ Hành Bản Nguyên ấn.

869. Chương 78: Chém Cơ Lăng Hư (hạ).

Cổ Thần hét lớn một tiếng, sáu cánh tay không ngừng lay động, Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn kim, mộc, thủy, hỏa, thổ vỡ ra liên miên không dứt, mỗi một đạo bản nguyên ấn đều hóa thành vạn trượng, hầu như tương đương với kích cỡ vạn trượng của Ngọc Tiêu Thành huyền phù trong không trung, từ trên trời giáng xuống.

Ngũ hành đồng nguyên, Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn đồng thời sử dụng toàn bộ, ngũ hành tương sinh tương khắc, sinh sôi không dứt, kéo dài không dứt, giống như lực lượng của bản nguyên thế giới, diễn hóa nghìn vạn lần, không ngừng hủy diệt, trọng sinh.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Khi Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn oanh kích vào Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, trên cương trảo đại trận phát ra tiếng bạo tạc rung trời động đất.

Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn đồng thời oanh kích vào một chỗ, giống như một tiểu thế giới bị hủy diệt, phạm vi cực lớn, sản sinh uy lực diệt thế, cho dù là trận pháp thái cổ Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận do thánh địa Nho môn truyền xuống cũng không thể hoàn toàn ngăn cản, cương trảo trận pháp bị chưởng ấn đánh trúng, không khỏi rung động mãnh liệt.

Trong cơ thể Cổ Thần có bản nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa thổ, ngũ hành bản nguyên vỡ ra liên miên không ngừng nghỉ, mỗi một chưởng đều vỡ mạnh vào một điểm giống nhau, cương trảo trận pháp từ lúc ban đầu rung động mãnh liệt, biến thành run rẩy, không ngừng vạn vạo, dưới công kích cường đại của Cổ Thần gặp phải nguy ngập cực kỳ to lớn.

Cổ Thần liên tiếp đánh ra chừng năm sáu trăm đạo Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn, đột nhiên phương thức công kích biến đổi, kết thành quyền ấn Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, một tay còn sót lại thì thu về phía trước, điểm mạnh một ngón tay.

- Phá Thiên Chỉ và chín trăm chín mươi chín quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền hợp nhất, phá cho ta!

Quang mang ánh sáng ngọc đột nhiên từ đầu ngón tay của Cổ Thần lóe lên, năm cánh tay còn lại thì cùng một lúc oanh kích ta năm đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền hợp nhất.

Trải qua trăm năm bế quan tu luyện, Cổ Thần đối với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền từ ban đầu sáu trăm sáu mươi sáu quyền hợp nhất đạt tới trình độ chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất, chỉ kém một quyền là có thể nghìn quyền hợp nhất, dễ dàng một quyền có thể miểu sát một vị cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ.

Nghìn quyền hợp nhất, đây chính là một môn thần thông mạnh mẽ biến thái, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền dung hợp với chín trăm chín mươi chín quyền liền không thể tiếp tục.

Tốc độ công kích của Phá Thiên Chỉ nhanh không gì sánh được, quang mang ánh sáng ngọc mới từ đầu ngón tay Cổ Thần lóe ra, một đạo chỉ cương đẹp mắt đã xuất hiện bên ngoài Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận, kích thẳng vào cương trảo trận pháp.

Năm đạo chín trăm chín mươi chín quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền hợp nhất đồng thời oanh kích tới, hầu như cùng một lúc oanh kích ngay phía sau Phá Thiên Chỉ.

Nguyên bản Phá Thiên Chỉ đã dung hợp lực lượng Ngũ Hành Đại Trận, lực công kích vô cùng kinh khủng, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng có thể miểu sát, lại bị năm đạo chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất đánh trúng, lực công kích càng bạo tăng lên mấy lần.

Phụt...

Thanh âm xé rách vang lên, Phá Thiên Chỉ giống như một mũi khoan thật lớn, trực tiếp chui vào trong cương trảo trận pháp, tạo thành một lỗ thủng to lớn phương viên nghìn trượng.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Lập tức, năm đạo chín trăm chín mươi chín quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền hợp nhất oanh kích cùng vào một chỗ trận pháp bị nghiền nát.

Ầm ầm ầm ầm ầm... Mỗi một đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền đều lớn vạn trượng, toàn bộ cương trảo phòng ngự của Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận trong sát na đều bị oanh kích nát bấy, biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Phụt phụt phụt phụt phụt phụt...

Trong Ngọc Tiêu Điện, hơn hai mươi vị cường giả cái thế dùng tiên lực của bản thân khổng chế Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận đều bị lực phản chấn đánh thương nặng, miệng mũi phun máu tươi.

Không ít cường giả Độ Hư cảnh hiệp trợ khổng chế trận pháp càng bị lực phản chấn trực tiếp chấn nổ tung, hóa thành máu thịt.

Pháp tướng của Cổ Thần xông về phía trước, một đạo bóng ảnh xẹt qua hư không, trong sát na phủ xuống ngay trên đỉnh Ngọc Tiêu Điện.

Ầm ầm...

Tiếng nổ kinh thiên vang lên, toàn bộ Ngọc Tiêu Điện đều bị Cổ Thần trùng kích, khí lưu cường đại hoàn toàn phá hủy đại điện, hơn hai mươi vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ trực tiếp bại lộ trước mặt Cổ Thần.

Cơ Lăng Hư ngồi trên bảo tọa Thánh hoàng chỗ tối cao trong Ngọc Tiêu Điện, lúc này khoe miệng tràn đầy máu tươi, trong mắt lộ rõ vẻ kinh hãi.

Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận bị phá, Cơ Lăng Hư đã không thể tiếp tục ngăn cản công kích của Cổ Thần, thân thể chợt lóe, nhất thời biến mất không thấy.

Ngay trong nháy mắt này, Cổ Thần đánh một chưởng lên trời cao, một đạo Bản Nguyên Thổ Ấn từ trên trời giáng xuống, chưởng lực bao trùm hư không phương viên vạn trượng.

Hư không nghiền nát, một đạo thân ảnh từ trong hư không bị chấn văng ra, miệng phun máu tươi, chính là Cơ Lăng Hư.

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, thanh âm vang lên:

- Lăng Hư lão cẩu, bản tạo giết người giống như bóp chết con kiến, hôm nay mạng cho của ngươi đã hết, chấp cánh khó thoát!

Đang khi nói chuyện, cánh tay Cổ Thần thu lại, một đại thủ kinh thiên đột ngột xuất hiện, năm ngón tay phân thành năm màu trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng, đại biểu cho bản nguyên ngũ hành, một lòng giam tiểu thế giới sản sinh, bao phủ Cơ Lăng Hư.

Cùng thời điểm Cơ Lăng Hư liên cảm giác được khí tức tiên giới Cổ Hoàng biến mất, tuy rằng hắn còn nhìn thấy được tất cả mọi thứ trong tiên giới Cổ Hoàng, thế nhưng thiên địa cách xa nhau, hắn đã xuất hiện trong một thế giới khác.

Đây là một thế giới do Cổ Thần chủ tể.

Cơ Lăng Hư điên cuồng công kích vào năm ngón tay giống như năm cây cột trụ chống trời, thế nhưng tất cả công kích rơi vào năm ngón tay đều không thể lay động dù chỉ là một chút.

- Chém!

Cổ Thần phun ra một chữ, ngón giữ co lại.

Cột trụ trời màu bạc đại biểu cho thủy chi bản nguyên đột nhiên gấp lại, một cây cự phủ màu bạc trong sát na xuất hiện, trực tiếp chém thẳng vào đầu Cơ Lăng Hư.

Cơ Lăng Hư đang ở bên trong lòng giam ngũ hành Cổ Thần sáng tạo, tránh cũng không thể tránh, trốn không thể trốn.

Cự phủ màu bạc chém qua, thân thể Cơ Lăng Hư lập tức bị phân thành hai.

Chỉ kịp kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, đầu Cơ Lăng Hư văng lên cao, trong sát na đã bị mất mạng, trong mắt lộ rõ vẻ không cam lòng.

Cổ Thần vung tay lên, nắm lấy thân thể Cơ Lăng Hư, khẽ bóp nhẹ, nhất thời một phương thể giới bị hủy diệt, thân thể Cơ Lăng Hư bị nổ tan thành hư vô, cái gì cũng không còn sót lại.

Sau đó, một ngón tay Cổ Thần điểm về phía đầu lâu Cơ Lăng Hư, một đạo chỉ cương nổ bắn ra, lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành một cây trường mâu nghìn trượng, bắn thẳng mi tâm Cơ Lăng Hư, xuyên thấu qua sau đầu.

Cổ Thần cầm trường mâu trong tay, cầm mạnh xuống mặt đất, lập tức khiến đầu Cơ Lăng Hư bị xuyên qua trước Ngọc Tiêu Điện.

870. Chương 79: Trùng Kích Hợp Đạo (thượng).

Đệ nhất cường giả Cơ gia Thánh đình Cơ Lăng Hư trong nháy mắt đã vãn lạc dưới tay Cổ Thần, sau đó đầu lâu còn bị Cổ Thần dùng trường mâu xuyên thấu, cắm xuống dưới đất trong Ngọc Tiêu Thành.

Đầu lâu Cơ Lăng Hư lắc lư giữa trường mâu, toàn bộ tu sĩ trong Ngọc Tiêu Thành Thánh đình đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Giờ khắc này, toàn bộ tu sĩ trong Ngọc Tiêu Thành Thánh Đình đều chấn kinh, đều sợ hãi! Trong suy nghĩ bọn họ, Thánh đình thuận theo thiên mệnh, trời sinh cao quý, siêu vượt bách tộc, vĩnh viễn không thể bị diệt, giờ khắc này, tất cả đều dao động rồi.

Trước lực lượng tuyệt đối, không có gì là trời sinh cao quý, không có gì là vĩnh viễn không diệt!

Cổ Thần chính là một ví dụ rõ ràng nhất, dành cho đám truyền nhân Cơ gia Thánh đình, nho môn thế gia, chư tử thế gia... Những kẻ luôn luôn chiếm tư tử địa vị chính thống, tự cho là cao cao tại thượng, coi người khác là tiện mệnh như con kiến hôi một giáo huấn vô cùng sâu sắc.

Trước mặt tử vong, trước mặt lực lượng tuyệt đối, không có cao thấp quý tiện.

Trước mặt nỗ lực không ngừng, trước mặt ngoan cường liều mạng tiến lên, không có thiên mệnh định trước.

Thanh âm của Cổ Thần nặng nề vang lên:

- Cơ Lăng Hư đã chết, từ hôm nay trở đi, thiên hạ không còn Thánh đình, không còn Bách Thánh Các, tất cả tu sĩ Thánh đình trong tòa Hư Không Chi Thành này, Hợp Đạo kỳ trấn áp một nghìn năm, Hư Không kỳ trấn áp năm trăm năm, dưới Hư Không kỳ trấn áp một trăm năm, người không phục, giết không tha!

Thanh âm của Cổ Thần giống như pháp tắc, như thẩm lý và phán quyết, tất cả tu sĩ trong Thánh đình, vô luận là Cơ gia, nho môn thánh gia cũng tốt, hoặc chư tử thế gia cũng được, hoặc thế lực Ma môn cũng thế, tất cả đều lạnh lẽo trong lòng.

Trấn áp một nghìn năm, đối với cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ mà nói, không coi là thời gian quá dài, thế nhưng tuyệt đối không phải là thời gian ngắn.

Một vị cường giả cái thế Cơ gia nhất thời lửa giận trùng thiên, hét lớn:

- Cổ Thần, Cơ gia ta nhận thiên mệnh, chương quản nhân tộc, tên phản nghịch người dĩ nhiên dám giết chết cường giả cái thế Cơ gia ta, người đây là phản bội thiên mệnh, người sẽ bị thiên nghiêm phạt, người sẽ chết không có chỗ chôn chôn...

Trong sát na, mấy vị cường giả cái thế nho môn thánh gia cũng rống giận om sòm:

- Cổ Thần, người bắt quả là một tiện mệnh, một sinh linh hèn mọn mà thôi, Thánh đình thuận theo thiên mệnh, đại biểu chính là thiên ý, người dám bắt lợi đối với Thánh đình chính là nghịch thiên phạt mệnh, vi phạm thiên ý, người nhất định sẽ bị thiên gạt bỏ, người dám ngỗ nghịch thiên ý, nhất định chết không tử tế được!

- Ai sẽ chết không có chỗ chôn?

- Ai sẽ không chết tử tế được?

Cổ Thần liên tục hét lên hai câu, sóng âm từ trong miệng hần truyền ra, lực lượng pháp tắc cường đại hóa thành vô số lưỡi dao cương mang sắc bén, mạnh mẽ bổ thẳng về đám cường giả cái thế to mờ mờ sầm sầm kia.

Đồng thời, năm ngón tay Cổ Thần mở rộng, khe nứt lên, bàn tay khổng lồ lại xuất hiện, năm cột trụ trời màu trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng lại xuất hiện, từ trên bầu trời áp xuống, dài tới mấy vạn trượng, năm cột trụ lập tức hình thành một thế giới hoàn toàn mới, ngăn cách đám người nhảy nhót ra bên ngoài tiên giới Cổ Hoang.

Thấy sóng âm của Cổ Thần giống như cương mang sắc bén ép tới, trong mắt đám cường giả cái thế Cơ gia và nho môn thánh gia hoảng hốt, thân thể lập tức lóc lên, dùng tốc độ nhanh nhất bật người thối lui.

Thế nhưng một lực lượng trói buộc vô cùng cường đại xuất hiện, toàn bộ hư không giống như bị biến thành một vật thể rắn chắc, cho dù là cường giả cái thế Hợp đạo sơ kỳ cũng không thể phá hủy được, lập tức bị lực lượng trói buộc cường đại kia ép tới không thể nhúc nhích, lơ lửng giữa hư không.

Một phương tiểu thế giới này chính là do Cổ Thần lợi dụng bản nguyên ngũ hành sáng tạo thành, Cổ Thần chính là chủ tể của một phương tiểu thế giới này, loại đoạn như vậy so sánh với chư tử đại tiên hợp đạo thành công còn mạnh hơn.

Chỉ có chư tử đại tiên đạt tới Hợp Đạo hậu kỳ, không chỉ hợp thành được đạo của chính mình, pháp tắc ngũ hành đã đạt tới trình độ thấu triệt rõ ràng, đồng thời lĩnh ngộ được hai tầng pháp tắc hủy diệt và trọng sinh không phân ly, đã bắt đầu tiếp xúc tới sát biên giới sáng tạo thế giới riêng mới có thể trong khoảng thời gian ngắn sáng tạo ra một phương tiểu thế giới chỉ thuộc riêng bản thân mình.

Đủ năm vị cường giả cái thế bị trói buộc giữa hư không, vô luận giấy dựa như thế nào cũng không thể nhúc nhích mấy may, sóng âm của Cổ Thần biến thành lưỡi dao sắc bén, tất cả đều cắt hết lên người năm vị cường giả cái thế này, sau đó toàn bộ đều bị chém thành hai đoạn riêng biệt.

Bàn tay niết nhẹ, năm cột trụ trời hợp lại, va chạm với nhau, phát sinh một tiếng bạo tạc kinh thiên động địa, tiểu thế giới vừa hình thành lập tức bị hủy diệt, năm cột trụ trời bị nổ tan thành hư vô, biến mất không còn bóng dáng, thi thể của năm vị cường giả cái thế bên trong cũng bị lực lượng hủy diệt nổ tan thành mây khói.

- Cao quý cái gì? Thánh đình cái gì? Trong mắt bản tọa, cho dù Thánh hoàng Thánh đình cũng không khác một con chó điên! Lập tức xóa bỏ tư thái cao cao tại thượng trong lòng các người, trước mặt bản tọa, nó chỉ mang đến cho các người tử vong, còn có kẻ nào cho rằng chính mình trời sinh đã cao quý, thiên mệnh sở quy, cứ đứng ra kêu gào, bản tọa cho các người nhìn, thiên mệnh kia có thể bảo vệ được cái mạng chó của các người hay không?

Thanh âm của Cổ Thần rơi vào trong tai mỗi một tu sĩ Thánh đình có mặt, uy áp vô cùng to lớn phóng ra, trong hư không vô hình giống như có một ngọn núi khổng lồ không gì sánh được ép xuống, ép tới mức mọi người đều không thể hít thở được.

- Không dám! Không dám! Cổ Chiến thần tha mạng! Cổ Chiến thần tha mạng!

Trong nháy mắt Cổ Thần đã giết chết năm vị cường giả cái thế, nói giết liền giết, tuyệt đối hàm hồ, khiến mỗi một vị tu sĩ trong Ngọc Tiêu Thành đều kinh hồn táng đảm, tất cả quỳ xuống dưới đất, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Không còn bất cứ người nào dám làm chim đầu đàn.

- Bản tọa trấn áp các người một trăm năm, năm trăm năm, một nghìn năm, các người bé quan tư quá cho tốt, từ nay về sau, nho môn không được phép lừa dối thế nhân, nói xằng thiên mệnh, phân chia quý tiện cao thấp, chỉ được phép mở học đường, truyền bá tiên pháp cho chúng sinh, giáo hóa vạn dân, các người tự giải quyết cho tốt...

Đang lúc nói chuyện, Cổ Thần liên tục xuất thủ, trực tiếp dùng lực lượng vô cùng cường đại phong ấn toàn bộ tu sĩ trong Ngọc Tiêu Thành, trực tiếp mở ra thánh địa nho môn Sinh Tử Bí Cảnh, ném tất cả tu sĩ vào trong đó.

Phong ấn trên người bọn họ theo tu vi khác nhau mà khác nhau, thời gian duy trì liên tục phân biệt chia làm một trăm năm, năm trăm năm, một nghìn năm, đến thời gian hạn định phong ấn tự động tiêu tan, lúc đó có thể từ trong Sinh Tử Bí Cảnh đi ra.

871. Chương 79: Trùng Kích Hợp Đạo (hạ).

Sau đó Cổ Thần thi triển Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn, lấy lực lượng cái thể, trải qua ba ngày ba đêm điên cuồng oanh tạc, rốt cuộc cũng đánh rơi Ngọc Tiêu Thành trên hư không vạn trượng xuống dưới mặt đất.

Từ nay về sau, thiên hạ không còn Thánh đình, không còn Bách Thánh Các.

Cổ Thần giao cho Nho môn một nhiệm vụ, chỉ cho phép mở học đường, dạy tiên pháp, tri thức cho chúng sinh, truyền bá văn minh, giáo hóa vạn dân.

Một hồi đại biến cách sắp bắt đầu, Thánh đình diệt vong đại biểu cho thời đại cũ đã kết thúc, một thời đại mới sắp diễn ra.

Rốt cuộc địch nhân đã từng bước từng bước vẫn lạc!

Thế nhưng, Cổ Thần từ Thánh đình trở về không có bao nhiêu hưng phấn, tiếp qua ba trăm ba mươi chín năm, ngũ hành thoát thai kiếp sẽ phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, đến lúc đó pháp tắc ngũ hành sẽ tiêu diệt toàn bộ sinh linh trong tiên giới Cổ Hoang, phá hủy toàn bộ văn minh.

Ngũ hành thoát thai kiếp cũng không phải bình thường như lôi kiếp, nhằm vào mỗi một cá nhân riêng biệt, mà là quy tắc thiên địa, nhằm vào toàn bộ thế giới, tiến hành một lần quét sạch.

Lực lượng của tu sĩ cường đại rồi, nếu như có thể đạt tới mức thiên đạo cũng khó có thể can thiệp được, như vậy coi như là quy tắc thiên địa cũng không thể ước thúc, thậm chí cường giả sẽ đánh vỡ quy tắc, một lần nữa thành lập quy tắc mới.

Pháp tắc thiên địa đã tồn tại thì tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào có lực lượng đánh vỡ được quy tắc thiên địa, khảo nghiệm lôi kiếp bất quá là khúc nhạc dạo nho nhỏ mà thôi, thiên kiếp cường đại mới là hủy diệt chân chính. Cách mỗi mười hai vạn năm quy tắc thiên địa lại tiến hành một lần quét sạch đối với toàn bộ sinh linh tiên giới Cổ Hoang, đồng thời mỗi một lần quét sạch, lực lượng hủy diệt sẽ tăng trưởng theo bội số lần.

Ngũ hành thoát thai kiếp bất quá là đệ nhất kiếp trong thiên kiếp thiên địa, là một kiếp có lực lượng hủy diệt yếu nhất, thế nhưng cho dù là cường giả cái thể Hợp Đạo hậu kỳ, đã tiếp xúc tới pháp tắc hủy diệt và sáng tạo, trước mặt ngũ hành thoát thai kiếp cũng không hề có lực lượng phản kháng.

Có thể thấy được thiên kiếp xuất thế, đích thực là vạn vật đều vong.

Thiên kiếp qua đi, theo thời gian dần trôi, sẽ lại có sinh mệnh mới sinh ra, phát triển, từ từ cường đại hơn, chậm rãi đi đến đỉnh, khi một thời đại luân hồi qua đi lại có một lần thiên kiếp phủ xuống, tuần hoàn không ngừng, sinh sôi không dứt.

Hủy diệt và trọng sinh thay thế nhau, đó chính là lịch trình của vũ trụ từ xưa tới nay.

“Ngọc Dương Tử đã chết, Kim Thai lão cầu đã chết, Thánh Ứng lão cầu đã chết, Thiên Mục lão cầu đã chết, Lăng Hư lão cầu cũng đã chết, từng tên từng tên địch nhân đều ngã xuống dưới chân ta, hiện tại ta đã có lực lượng dễ dàng nghiền nát tất cả bọn họ, trong mắt tất cả mọi người trong thiên hạ, lực lượng của ta tựa hồ đã đạt tới mức độ vô cùng kinh khủng, vô cùng biến thái.”

“Thế nhưng, như vậy còn chưa đủ, xa xa không đủ, so sánh với đại kiếp nạn thiên địa, lực lượng của ta vẫn như trước quá mức yếu đuối, tuy rằng ta có thể bằng vào Chiến Thần Lệnh bảo trụ chính mình, thế nhưng còn có phụ thân, còn có sư tỷ, Tiểu Bạch, Tiên Âm, Tự Ngọc, còn có sư phụ, còn có hơn vạn thành viên Hư Thiên Tông.”

“Không chỉ có như vậy, còn có triệu triệu ỨC ỨC chúng sinh nhân tộc, còn có sinh linh vô cùng vô tận bách tộc, Cổ Thần ta muốn lập chí đánh vỡ thiên đạo, hiện tại thiên muốn diệt thế, ta liền muốn cứu thế, nếu

như chỉ có thể bảo vệ được chính bản thân ta, mặc do thế giới bị đại kiếp nạn thiên địa hủy diệt hoàn toàn, như vậy còn nói gì là phá đạo?”

“Lực lượng, lực lượng càng mạnh mẽ hơn, bằng vào tu vi hiện tại của ta, bằng vào bản nguyên ngũ hành, còn có thể trong khoảng thời gian ngắn sáng tạo ra một tiểu thế giới hoàn toàn mới, thế nhưng thế giới này cực kỳ không ổn định, cách một thế giới chân chính phi thường xa xôi, mở thánh địa ngũ hành chỉ ít cần phải có tu vi Hợp Đạo kỳ mới có thể...”

“Ta muốn mở ra một thế giới mới, mở ra một thánh địa to lớn không gì sánh được, siêu thoát bên ngoài quy tắc thiên địa, để chúng sinh trong thiên hạ cũng còn là quân cờ của thiên địa, không còn bị thiên địa tùy ý hủy diệt...”

Trong lòng Cổ Thần vận chuyển vạn niệm.

Địch nhân đã tử vong toàn bộ cũng không hề đánh mất đi ý chí chiến đấu của Cổ Thần, mục tiêu khiêu chiến của hắn còn phi thường xa xôi, hiện tại mới chỉ bước được một bước nhỏ, nếu như muốn hoàn thành được mục tiêu trong lòng, còn cần phải có thực lực cường đại hơn nhiều, cần càng nhiều thời gian.

Cổ Thần một lần nữa tiến vào bế quan tu luyện, chuẩn bị trùng kích Hợp Đạo kỳ.

Tu sĩ kết thành kim đan trong cơ thể đến khi bước vào Hợp Đạo, mỗi một lần đề cao một cảnh giới sẽ gặp phải lôi kiếp khảo nghiệm thực lực, tổng cộng phải vượt qua chín lần lôi kiếp.

Chín lần lôi kiếp, lực lượng mỗi một lần so với một lần càng thêm kinh khủng, hầu như tăng trưởng theo bội số lần.

Nhất là lôi kiếp đệ cửu trọng, tu sĩ đã lĩnh ngộ thấu triệt pháp tắc thiên địa, nhất cử bước vào điện phủ tu đạo, đăng đường nhập thất, độ khó to lớn hầu như tương đương với từ khi bắt đầu tu đạo tới trước Hợp Đạo kỳ, vì vậy lôi kiếp đệ cửu trọng ẩn hàm lực lượng so với tám lần lôi kiếp trước đó cộng lại còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Tu sĩ từ Hư Không kỳ bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, ngoại độ khó không thua gì so với cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ hợp thành đạo của chính bản thân mình, thậm chí còn khó hơn một chút.

Tuy rằng chư tử đại tiên hợp đạo thành công rất ít, thế nhưng coi như có tỉ lệ mười người thì một người thành công, mà từ Hư Không kỳ bước vào Hợp Đạo kỳ, coi như hai người người cũng khó có một người vượt qua được lôi kiếp đệ cửu trọng, thành công bước vào Hợp Đạo kỳ.

Tu sĩ Hư Không kỳ có thọ nguyên dài tới sáu nghìn năm, trong số năm tháng đáng kể như vậy, vô số cường giả Hư Không hậu kỳ cũng không thể bước vào Hợp Đạo kỳ, có thể thấy được Hư Không bước vào Hợp Đạo đích thực là một chuyện không dễ dàng.

Cổ Thần bế quan trong khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần tại tầng thứ tư Như Ý Linh Lung bảo tháp, liên tục luyện hóa bản nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc thời không ngũ hành, diễn hóa pháp tắc chư thiên bàn địa, tất cả đều lĩnh hội tìm hiểu.

Tuy rằng Cổ Thần có thể thi triển ra lực lượng pháp tắc cường đại giống như chư tử đại tiên hợp đạo thành công, thế nhưng đây hoàn toàn là do mượn lực lượng của bản nguyên ngũ hành, không chân chính thuộc về bản thân Cổ Thần.

Nếu như muốn bước vào Hợp Đạo, nhất định phải không ngừng luyện hóa hấp thu bản nguyên ngũ hành, dần dần chuyển hóa lực lượng bản nguyên ngũ hành trở thành lực lượng của chính mình.

Cổ Thần đã vô địch thiên hạ, nhưng vẫn như trước rất ít lộ diện, luôn luôn bế quan khổ tu, khiến mọi người trong thiên hạ cảm thấy không thể giải thích được, cho dù tứ nữ Hư Tử Uyên, Mộng Tiên Âm, Tiểu Bạch, Tự Ngọc cũng đều có cảm giác khác thường.

872. Chương 80: Lôi Kiếp Cửu Trọng.

Tuy nói con đường tu đạo vô cùng dài dòng xa xôi, không chỉ cần tu khổ luyện, không ngừng đột phá, thu được thọ nguyên càng nhiều hơn, thế nhưng nhân sinh bình phàm, nhất là tu sĩ, thọ nguyên dài tới mấy

trăm, mấy nghìn năm, trong năm tháng dài như vậy, nếu như toàn bộ thời gian đều tiêu tốn trong điên cuồng tu luyện, sinh hoạt bình thường còn không bằng cuộc sống vài chục năm của phàm nhân thông thường, vậy có chút cái được không bù nổi cái mất.

Sinh mệnh dài lâu tựa hồ không mang tới sự vui vẻ, mà là khổ tu liên tục.

Đối với nghi hoặc của tứ nữ, cùng với không giải thích được của người trong thiên hạ, Cổ Thần không có bao nhiêu giải thích, nói cho người đời, đại kiếp nạn thiên địa sắp xảy ra, tất cả gặp bị hủy diệt, thế giới nghênh đón ngày diệt vong, điều này chỉ tạo thành khủng hoảng, khiến toàn bộ tiên giới Cổ Hoang rơi vào bạo loạn.

Nếu như ngày diệt vong thực sự tới, Cổ Thần không cứu được mọi người, như vậy để chúng sinh trong sự bất tri bất giác rơi vào kiếp nạn tốt hơn rất nhiều so với sớm biết kiếp nạn phủ xuống mà rơi vào sợ hãi dần vật.

Thời gian qua mau, nhật nguyệt chuyển dời...

Thời gian giống như nước chảy, chậm rãi trôi qua rồi biến mất.

Hư Không bước vào Hợp Đạo, đây là trở ngại lớn nhất từ khi Cổ Thần tu đạo tới nay, một trở ngại lớn nhất phải đối mặt trên con đường tu chân.

Một trăm năm, hai trăm năm, ba trăm năm...

Thời gian một trăm năm lại một trăm năm trôi qua, Cổ Thần bước vào Hợp Đạo vẫn không hề có nửa phần dấu hiệu.

Từ Hư Không bước vào Hợp Đạo, cần phải lĩnh ngộ nghìn nghìn vạn vạn pháp tắc thiên địa, thực sự rất nhiều.

Cho dù trong cơ thể Cổ Thần có bản nguyên ngũ hành, có thể trực tiếp lĩnh ngộ tới pháp tắc ngũ hành, đồng thời thôi diễn ra các loại pháp tắc thiên địa, tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc không phải người khác có thể so sánh được, cho dù là rất nhiều thiên tài tuyệt thế cũng nhanh hơn tới vài lần.

Bốn trăm năm, năm trăm năm, sáu trăm năm...

Theo thời gian không ngừng trôi qua, Cổ Thần đối với luyện hóa bản nguyên ngũ hành càng lúc càng nhiều, lĩnh ngộ đối với pháp tắc ngũ hành càng lúc càng thấu triệt, đối với cảm ngộ các loại pháp tắc thiên địa càng lúc càng thêm khắc sâu.

Đồng thời bản nguyên ngũ hành bị luyện hóa càng lúc càng nhiều, bản nguyên ngũ hành dung hợp với nhau càng lúc càng hoàn chỉnh, thực lực của Cổ Thần liên tục tăng mạnh như tên bay.

Cổ Thần tiến hành một lần bế quan dài dòng nhất từ trước tới nay.

Thời gian vẫn chưa thể ma diệt ý chí chiến đấu trong lòng hắn, cũng không thể đối với con đường sau này của hắn sản sinh ra bất cứ do dự nào, ngược lại càng thêm kiên định vững chắc.

Tâm của hắn đã kiên cố, ý chí chiến đấu của hắn vĩnh viễn không tắt, con đường chống lại thiên đạo của hắn nhất định sẽ tiếp tục bước đi.

Tròn tám trăm năm trôi qua.

Vạn dặm xung quanh Hư Thiên Tông vẫn bị một cỗ lực lượng cường đại bao phủ, tựa hồ có một bàn tay to vô hình nâng bầu trời lên, thậm chí ngay cả đám mây trên trời cao cũng hoàn toàn bị thổi tung đi nơi khác.

Tròn tám trăm năm trôi qua, trên bầu trời vạn dặm xung quanh Hư Thiên Tông, ngay cả mây trắng cũng rất ít khi xuất hiện, càng đừng nói là mây đen bao phủ.

Thế nhưng, hôm nay đột nhiên bầu trời thay đổi.

Đột nhiên tiếng sấm nổ ầm vang, mây đen từ bốn phương tám hướng xuất hiện, dừng mảnh tụ tập lại.

Chỉ trong nháy mắt, mây đen vô cùng vô tận nhanh chóng bao phủ toàn bộ phương viên vạn dặm xung quanh Hư Thiên Tông, hình thành một khuôn mặt con người rất lớn.

Đen tối không gì sánh được, một khuôn mặt to lớn vô cùng xuất hiện trên vòm trời cao, bao quát đại địa, hai con mắt lớn chừng vạn trượng như hắc động tản mát ra ý vị lạnh lùng vô tình, nhìn vào Hư Thiên Tông trong dãy núi Linh Hư.

Vô số lôi quang thiểm điện rậm rạp từ trong vòm trời, trên khuôn mặt người đen kịt kia, liên tục lập lòe.

Ầm ầm ầm ầm...

Tiếng sấm nổ vang từ trên trời giáng xuống, toàn bộ bầu trời một mảnh đen kịt, mới vừa rồi mặt trời sáng sửa chiếu rọi, trong sát na ban ngày biến thành đêm tối, giống như nghênh đón một ngày diệt vong của nhân gian.

Trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, hai con mắt Cổ Thần mở ra, con người bùng lên tinh quang, khẽ nói:

- Lôi kiếp đệ cửu trọng, cuối cùng cũng tới!

Lôi kiếp đệ cửu trọng phủ xuống, chứng minh tu vi của hắn một lần nữa đột phá, từ Hư Không kỳ bước vào Hợp Đạo kỳ.

Gần tám trăm năm liền từ Hư Không hậu kỳ đỉnh bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, tốc độ tu luyện như vậy, đối với người khác mà nói quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa số năm tháng tu luyện trước đó, tổng cộng thời gian Cổ Thần tu luyện từ trước tới nay cũng chỉ hơn nghìn năm mà thôi.

Trăm năm Độ Hư, nghìn năm Hợp Đạo, tốc độ kinh khủng này chỉ có truyền thuyết tại thời đại thái cổ mới xuất hiện, nhưng hiện tại đã xuất hiện trên người Cổ Thần.

Ánh mắt Cổ Thần nổ bắn ra, hóa thành một lưỡi dao sắc bén, chia hư không phía trước thành hai nửa, bước chân phía dưới hắn khẽ động, liền lập tức bước vào trong hư không.

Khi xuất hiện trở lại, Cổ Thần đã rời khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, rời khỏi Hư Thiên Tông, đi tới hư không vạn trượng bên ngoài Hư Thiên Tông.

Dưới chân của hắn là dãy núi Linh Hư hoang vu không có vết chân con người, uy lực của lôi kiếp đệ cửu trọng vô cùng kinh khủng, huống hồ Cổ Thần phải đối mặt chính là lôi kiếp hủy diệt chính bản thân thiên đạo đánh xuống, cần phải tìm một địa phương không có dấu vết con người để độ kiếp, để không liên lụy tới người khác.

Nếu như độ kiếp trong Hư Thiên Tông, chỉ sợ lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng đánh xuống, toàn bộ Hư Thiên Tông đều bị san thành đất bằng.

Cổ Thần có tâm đối kháng với ý chí thiên địa, bất luận là kẻ nào cũng không thể biết, thế nhưng là chủ tể thiên địa, Cổ Thần có tâm chiêu khiến đối với quy tắc thiên địa, thiên đạo tự nhiên cảm ứng được, cho nên mới đánh xuống lôi kiếp hủy diệt, muốn trực tiếp hủy diệt Cổ Thần hoàn toàn.

Tại thời điểm Cổ Thần từ trong Như Ý Linh Lung bảo tháp bước ra ngoài, vô số lôi quang thiểm điện đều đã tụ tập tới bộ phận miệng của khuôn mặt người khổng lồ, hình thành chín đạo lôi điện khổng lồ không gì sánh được, cách hư không vô tận nhìn lại cũng có thể khiến trái tim băng giá nứt ra.

Đột nhiên, trong thiên địa vang lên một thanh âm vô cùng to rõ ràng, giống như từ trên vòm trời truyền đến, lại giống như vang lên ngay bên tai, tựa hồ không chỗ nào không ở, có mặt khắp nơi.

- Phàm nhân dám có ý chí nghịch lại thiên ý, nhất định bị thượng thiên hủy diệt...

Theo thanh âm này vang lên, khuôn mặt đen kịt khổng lồ trên bầu trời đột nhiên hé mở miệng rộng, trong cái miệng rộng lớn chừng mấy vạn trượng nhất thời phát ra chín đạo lôi kiếp đẹp mắt vô cùng, mỗi một đạo lôi kiếp đều đạt tới vạn trượng, giống như những cây cột trụ trời, từ trên cao rơi xuống, muốn hủy diệt tất cả mọi thứ dám ngăn cản.

873. Quyển 8: Chư Thiên Vạn Giới Chương 1: Lực Lượng Kinh Khủng (thượng).

Bể quan tám trăm năm tại khu vực thời gian gia tốc gấp mười lần, thời gian trong tiên giới Cổ Hoang mới chỉ qua tám mươi năm.

So với tám mươi năm trước, thực lực của Cổ Thần đã có sự biến hóa cực lớn, tám mươi năm trước Cổ Thần có thực lực ngang tài ngang sức với chư tử đại tiên hợp đạo thành công, mà hôm nay, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không nhất định là đối thủ của hắn, kết quả thắng bại như thế nào cần phải thực sự trải qua một cuộc tranh đấu với chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể khẳng định được.

Lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng này trong con mắt của người khác hoàn toàn là tồn tại không thể chống đối, vô luận rơi xuống nơi nào, nơi đó nhất định bị hủy diệt, thế nhưng trong con mắt Cổ Thần lại trở thành bình thường không đáng nhắc tới.

- Ta muốn Thiên không thể che được ánh mắt ta, ta muốn Địa không thể mài mòn được tâm ta, thiên đạo cao cao tại thượng, người không thể áp bách được ý chí của ta, người không thể khống chế được vận mệnh của ta, cho dù là thiên địa, nếu như dám áp bách ta, nếu dám không chế ta, ta sẽ đánh vỡ thượng thiên, đập phá đại địa, thượng thiên cũng phải run lên dưới chân ta, đại địa phải tan biến.

Đối mặt với thiên âm vang lên từ khắp nơi trong thiên địa, Cổ Thần liền triển khai phản kích, trong thanh âm ẩn chứa đại đạo vô thượng, cho dù so với thiên âm cũng không hề thua kém mấy may.

Đồng thời, thân thể của Cổ Thần phóng lên cao, xông vào hư không càng cao hơn.

Hai vạn trượng, ba vạn trượng, bốn vạn trượng...

Trước mặt khuôn mặt khổng lồ đen kịt cùng với chín đạo lôi kiếp hủy diệt kinh khủng, thân thể Cổ Thần thực sự nhỏ bé giống như hạt bụi bặm.

Thế nhưng ý chí của hắn lại đáng sợ tới như vậy, không gì phá nổi như vậy, cho dù đối mặt với thượng thiên cũng không một chút lùi bước.

Khuôn mặt đen kịt trên bầu trời có thể che trời che đất, thế nhưng không thể che được quang mang do Cổ Thần bộc phát ra.

Trong hư không bốn vạn trượng, Cổ Thần và lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng gặp nhau rồi.

Cánh tay Cổ Thần trải nhẹ về phía bầu trời, một bàn tay to lớn cao đột nhiên xuất hiện, năm ngón tay dài tới vạn trượng, trắng xanh bạc đỏ vàng, giống như năm cây cột trụ trời phóng lên cao, hình thành một thế giới hoàn toàn mới, trực tiếp chộp lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng vào trong tay.

Bàn tay nắm nhẹ, năm cây cột trụ trời tan vỡ, thế giới vừa mới hình thành bị hủy diệt, uy lực diệt thế cho dù là lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng cũng bị nổ tung biến mất không còn bóng dáng, tan thành hư vô.

Trên vòm trời, lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng từ khuôn mặt đen kịt rơi xuống vô cùng vô tận, liên miên không dứt oanh kích vào Cổ Thần.

Cổ Thần đứng giữa hư không bốn vạn trượng, khí định thần nhàn, hai chưởng liên tục bắt nhẹ về phía bầu trời, một thế giới mới lại xuất hiện, một thế giới mới bị hủy diệt.

Lấy hủy diệt đối với hủy diệt, Cổ Thần hiện tại dễ dàng ngăn cản được lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng!

Vô luận tốc độ oanh kích của lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng có nhanh tới mức nào, Cổ Thần cũng vẫn chậm rãi, khí định thần nhàn, bàn tay tùy ý đảo qua bầu trời, tiên lực thuần dương liền lập tức biến thành bàn tay khổng lồ lơ lửng lên trời, trong bàn tay tự thành càn khôn, bàn tay sờ nhẹ, càn khôn nghiền nát, thế giới hủy diệt.

Lực lượng hủy diệt cường đại đều kích nổ, mọi thứ tan thành hư vô, cho dù lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng cũng không ngoại lệ.

Lôi kiếp đệ cửu trọng vô cùng vô tận hạ xuống, tất cả đều bị Cổ Thần hóa giải một cách dễ dàng, không thể tổn thương Cổ Thần mấy may.

Chỉ là, lực lượng hủy diệt thế giới kinh khủng do Cổ Thần thi triển ra và lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng vẫn còn dư âm khuếch tán bốn phương, tất cả mọi thứ phương viên nghìn dặm, hư không tầng tầng nghiền nát, đại địa không thể chịu nổi áp lực to lớn, phân liệt sụp đổ, tan thành hư vô.

Lấy đại địa ngay bên dưới Cổ Thần làm trung tâm, trong vòng phương viên nghìn dặm, vô số vết nứt nở giống như mạng nhện xuất hiện, sâu không thấy đáy.

Trong hoàn cảnh kinh thiên động địa, sơn băng địa liệt, Cổ Thần thủy chung sừng sững hư không, lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng đối với hắn không thể tạo thành một chút tổn thương.

Chỉ cần phát tay là có thể đánh tan được lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng, lực lượng của Cổ Thần lúc này đã tới cấp độ không thể tưởng tượng nổi.

Tất cả tu sĩ gần Hư Thiên Tông đều đang quan sát lần lôi kiếp cái thế này, trong hoàn cảnh hủy thiên diệt địa như vậy, Cổ Thần vẫn có thể khí định thần nhàn như trước, không hề bị lôi kiếp hủy diệt ảnh hưởng, đồng thời đơn giản phản kích, khiến tất cả tu sĩ đều trừng mắt há hốc mồm, trong mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Cổ Thần một lần lại một lần hủy diệt lôi kiếp đệ cửu trọng từ trên bầu trời giáng xuống, trong lòng không khỏi vui mừng.

“Xem ra lúc này chỉ cần dựa vào lực lượng của bản thân ta cũng đủ để chống đối với lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng, vô luận là lôi kiếp duy trì bao lâu, cho dù oanh kích tròn mười năm, một trăm năm ta cũng có thể thoải mái chống đỡ, ta ngược lại muốn nhìn lôi kiếp hủy diệt này đến tột cùng có thể duy trì bao lâu.”

Lôi kiếp bình thường chỉ lóe lên là qua, mà từ lúc lôi kiếp đệ ngũ trọng bắt đầu, Cổ Thần độ lôi kiếp hủy diệt chưa từng bao giờ duy trì tới khi lôi kiếp hủy diệt hoàn toàn biến mất, mỗi một lần đều là do Côn Ngô Tiên Đế hấp dẫn khuôn mặt đen kịt khổng lồ trên bầu trời kia đi, khuôn mặt đen kịt khổng lồ trên bầu trời chủ động thu hồi lôi kiếp hủy diệt, đuổi theo Côn Ngô Tiên Đế.

Lúc này đây, Cổ Thần rốt cuộc đã có được thực lực gần như vô hạn đối kháng với lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng, tự nhiên muốn nhìn một chút, lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng rốt cuộc có thể duy trì bao lâu? Muốn bằng vào lực lượng chính bản thân mình, hoàn chỉnh vượt qua lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi.

Trong sát na, hơn mười lần nháy mắt đã trôi qua rồi

Một khắc chung trôi qua...

Lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng trên bầu trời vẫn tiếp tục oanh kích xuống không ngừng nghỉ như trước, Cổ Thần cũng vẫn khí định thần nhàn như trước, đứng thẳng trong hư không bốn vạn trượng, chỉ phát nhẹ tay đã có thể đánh tan lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng, hóa thành hư vô.

- Lôi kiếp này đến tột cùng duy trì bao nhiêu thời gian? Chúng ta độ lôi kiếp không phải trong sát na lôi kiếp đã tan đi rồi sao?

- Đúng vậy, lôi kiếp này thực sự không bình thường a, uy lực so với ba người Ngô Tinh, Cơ Nghiêu, Độ Thiện độ lôi kiếp đệ cửu trọng cường đại hơn không chỉ một trăm lần.

- Tại thời điểm chúng ta độ lôi kiếp, lôi kiếp cũng giống như lúc này, duy trì trong thời gian nửa khắc chung vẫn không dứt, chúng ta sợ là không duy trì nổi trong thời gian mấy lần nháy mắt, nhất định sẽ bị lôi kiếp oanh kích hồi phi yên diệt.

874. Chương 1: Lực Lượng Kinh Khủng (hạ).

- Lực lượng lôi kiếp linh tụ phải độ quả thực quá mức kinh khủng, đồng thời kéo dài không dứt, giống như vô cùng vô tận, như vậy mà linh tụ vẫn có thể dễ dàng độ kiếp, thực lực của linh ngộ thực sự quá mức thông thiên, ta xem lực lượng của lôi kiếp này cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không nhất định có thể ứng phó được...

- Linh tụ đã có thể sáng tạo thế giới, hủy diệt thế giới, so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công khẳng định còn lợi hại hơn, hầu như đã có thể so sánh với cường giả cái thế Hợp Đạo hậu kỳ rồi.

- Cường giả cái thế Hợp Đạo hậu kỳ, cho dù là thời đại thượng cổ cũng là một phương bá chủ tiên giới Cổ Hoàng, cùng một thời đại, số lượng cường giả cái thế Hợp Đạo hậu kỳ có thể đếm được trên đầu ngón tay, chưa từng có lúc nào vượt quá mười người...

- Linh tụ mới bao nhiêu tuổi? Mới hai trăm tuổi mà thôi, thực lực đã có thể so sánh với một phương bá chủ thời đại thượng cổ, thực sự là thần thoại không tưởng, cho dù là năm vị đại đế thời đại thượng cổ cũng không có bản lĩnh như linh tụ a!

- Đương nhiên rồi, linh tụ là thần thoại toàn bộ thời đại hiện nay, truyền kỳ của toàn bộ thời đại thượng cổ tới nay, không người nào so sánh được, chỉ sợ chỉ có những đại năng như tiên vương, tiên tôn thời đại thái cổ mới có thể so sánh được với linh tụ.

Hư Thiên Tông, đám tu sĩ Đạo môn khiếp sợ tới không thể tưởng tượng, trợn mắt há mồm, thế nhưng, theo dòng thời gian đẩy mạnh, tu sĩ Đạo môn sớm từ khiếp sợ chuyển thành chết lặng rồi, thấy Cổ Thần vẫn có thể khí định thần nhàn đơn giản thoải mái đánh tan lôi kiếp hủy diệt, chậm rãi nhưng không hề sơ sót, tất cả bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Trong ngôn ngữ đều là kính nể và chấn động đối với thực lực của Cổ Thần.

Một khắc chung trôi qua...

Hai khắc chung trôi qua...

Ba khắc chung trôi qua...

Lôi kiếp hủy diệt tựa hồ thực sự vô cùng vô tận, trong miệng khuôn mặt to lớn đen kịt kia vĩnh viễn có lôi kiếp hủy diệt liên tục rút xuống, oanh kích thẳng vào Cổ Thần.

Trong lòng Cổ Thần không vội không gấp, bảo trì bình tĩnh, vẫn khí định thần nhàn như trước, trong lúc phát tay là có thể đánh tan lôi kiếp hủy diệt, hóa thành hư vô.

Kỳ thực, tại thời điểm liên tục đối kháng với lôi kiếp hủy diệt, Cổ Thần cũng không ngừng nghỉ linh ngộ đối với lực lượng trong lôi kiếp hủy diệt, trước đây độ lôi kiếp hủy diệt chưa từng có cơ hội như vậy, có thể liên tục cảm ngộ lực lượng của lôi kiếp hủy diệt, bởi vì Cổ Thần căn bản không thể có lực lượng chống đối lôi kiếp hủy diệt quá lâu, nếu như đến lúc không đón đỡ được, Côn Ngô Tiên Đế lập tức xuất hiện, hấp dẫn khuôn mặt khổng lồ đi.

Mà lúc này đây, có thể nói là cơ hội tốt khó có thể gặp, pháp tắc hủy diệt ẩn chứa trong lôi kiếp hủy diệt chính là pháp tắc hủy diệt bản nguyên thiên địa nhất, so với pháp tắc hủy diệt từ bản nguyên ngũ hành thời diễn ra không chút thua kém, thậm chí còn vượt qua.

Cổ Thần sáng tạo thế giới, hủy diệt thế giới chính là dựa vào lực lượng của bản nguyên ngũ hành, bằng vào lực lượng riêng bản thân hắn, hôm nay chỉ vừa mới bước vào Hợp Đạo, nếu như không có bản nguyên ngũ hành tuyệt đối không thể làm được, vì vậy linh ngộ đối với pháp tắc hủy diệt, Cổ Thần chưa hề đạt tới tạo nghệ rất cao, thông qua cảm ngộ pháp tắc hủy diệt trong lôi kiếp hủy diệt giúp Cổ Thần thu được lợi ích rất lớn.

Cổ Thần đang trong trạng thái dung nhập với cảm ngộ pháp tắc hủy diệt, theo thời gian trôi qua, cũng không quá mức lưu ý, hắn vô pháp vô niệm, giống như quên đi thời gian, chỉ là mỗi khi có lôi kiếp hủy diệt từ trên trời giáng xuống, hắn liền thông dong phát nhẹ tay, đồng thời cảm ngộ pháp tắc hủy diệt, đồng thời đánh tan lôi kiếp hủy diệt để cứu trọng.

Bất quá, Cổ Thần bình tĩnh thông dong, chúng tu sĩ Đạo môn trong Hư Thiên Tông thì kích động không ngớt, tức giận bất bình vô hạn.

- Lôi kiếp này sao lại biến thái như vậy? Dĩ nhiên không dứt, nếu như không phải linh tụ có thực lực thông thiên, chỉ sợ là một vị chư tử đại tiên hợp đạo kỳ cũng bị lôi kiếp biến thái vô cùng vô tận như vậy đánh tan xác rồi...

- Lôi kiếp này quá mức biến thái, vì sao linh tụ độ lôi kiếp so với mọi người độ lôi kiếp hoàn toàn không giống nhau? Không chỉ có lực lượng kinh khủng gấp trăm lần, mà đến giờ vẫn không dứt, cũng không có dấu hiệu dừng lại.

- Lôi kiếp biến thái như vậy, đồng thời còn vô cùng vô tận, oanh kích nửa canh giờ rồi, linh tụ cư nhiên có thể khí định thần nhàn phát tay đánh tan lôi kiếp hủy diệt, thực lực linh tụ thực sự... Thực sự... Ta thực sự không thể dùng ngôn từ để hình dung nữa rồi.

- Có phải thực lực của linh tụ đã cường đại tới mức ngay cả thượng thiên cũng bắt đầu sợ hãi? Cho nên thượng thiên mới cố ý đánh xuống lôi kiếp biến thái vô cùng vô tận, muốn diệt sát linh tụ?

- Linh tụ đã nói muốn đánh phá thượng thiên, đập phá đại địa, có khả năng thiên địa thực sự sợ hãi linh tụ...

- Không phải chứ, thiên ở trên, địa ở dưới, chúng ta đều sinh hoạt trong thiên địa, lực lượng của con người còn cường đại hơn nữa thì cũng phải trong thiên địa, thiên địa sao có khả năng sợ hãi linh tụ?

- Linh tụ không phải người bình thường, trong cơ thể có huyết mạch cổ thần, là hậu nhân của cổ thần thái cổ.

- Nếu không phải là thiên địa cũng sợ hãi, vậy người nói vì sao linh tụ độ lôi kiếp biến thái như vậy, còn liên tục không ngừng nghỉ? May mà thực lực linh tụ thông thiên, đổi thành người khác đã sớm bị lôi kiếp oanh kích đi đời nhà ma rồi...

- Vậy nếu như lôi kiếp biến thái kia thực sự liên tục không ngừng nghỉ thì sao bây giờ? Lực lượng thiên địa vô hạn, mà lực lượng con người có hạn, tuy rằng linh tụ có huyết mạch cổ thần, nhưng hiện tại vẫn là con người, một ngày nào đó lực lượng của linh tụ sẽ tan hết, nếu như đến lúc đó lôi kiếp vẫn đánh xuống, như vậy nên làm cái gì bây giờ?

- Thiên địa thực sự không có mắt, linh tụ là người tốt như vậy, cư nhiên muốn dùng lôi kiếp biến thái đánh chết...

- Đúng vậy, linh tụ khoan dung độ lượng, chưa từng chấp nhặt đối với chúng ta, chỉ là nhốt chúng ta ba năm đã bỏ qua tội nghiệt của chúng ta, nếu là thiên địa thực sự có mắt, nên đi đánh thủ lĩnh các tộc đã từng cướp giết Chiến Thần Lệnh của linh tụ mới đúng...

Tu sĩ Đạo môn trong Hư Thiên Tông đều nghị luận sôi nổi, thần tình cả đám sục sôi, chỉ đổ thừa cho thiên địa bất công, thế nhưng tình cảm của bọn họ căn bản không thể tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào tới quy tắc thiên địa.

Lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng trên bầu trời vẫn như trước, không ngừng nghỉ rơi xuống.

Sáu khắc chung trôi qua...

Bảy khắc chung trôi qua...

Tám khắc chung trôi qua...

Thời gian đã trôi qua tròn nửa ngày, lôi kiếp đệ cửu trọng vẫn liên tục không ngừng nghỉ rơi xuống, bổ thẳng vào Cổ Thần, đều bị Cổ Thần phát tay hóa giải.

Tròn một ngày đêm, Cổ Thần luôn luôn duy trì cảm ngộ lực lượng hủy diệt trong lôi kiếp hủy diệt, thu hoạch không nhỏ.

875. Chương 2 : Gặp Lại Côn Ngô

Ba ngày đêm trôi đi, lôi kiếp trên bầu trời rốt cuộc cũng có biến hóa.

Khuôn mặt đen kịt trên bầu trời đột nhiên trở nên linh động hơn rất nhiều, tựa hồ nhiều hơn một cổ cảm giác tức giận, giống như tử thi hoàn hồn.

Đột nhiên, Cổ Thần cảm giác được, một cỗ uy áp cường đại không gì sánh được từ trên trời cao giáng xuống, cảm giác này rất giống khi đối mặt với Côn Ngô Tiên Đế, thế nhưng lực lượng của Côn Ngô Tiên Đế đều thu liễm vào trong cơ thể, Cổ Thần không thể cảm giác được lực lượng của Côn Ngô Tiên Đế đến tột cùng mạnh đến mức nào, chỉ biết là kinh khủng phi thường, căn bản không thể chịu đựng nổi uy áp của Côn Ngô Tiên Đế.

Mà khuôn mặt đen kịt trên bầu trời hiện tại đã ngoại phóng lực lượng cường đại, chỉ là một cỗ khí thể đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với lời kiếp hủy diệt đệ cửu trọng, tầng tầng hư không nghiền nát, Cổ Thần nhất thời bị một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được ép tới mức rơi xuống đất, chỉ trong chớp lát, từ bốn vạn trượng trong hư không giảm xuống còn ba vạn trượng, hai vạn trượng, một vạn trượng...

Oanh!

Cổ Thần trực tiếp bị ép xuống dưới mặt đất, khiến đại địa bạo tác một tiếng kinh thiên, vô số vết rách lầy dưới chân Cổ Thần làm điểm trung tâm, nứt nẻ giống như mạng nhện.

Trong lòng Cổ Thần đại chấn, khuôn mặt đen kịt trên bầu trời giống như một khối lồi không có tình cảm, không biết mệt mỏi, thế nhưng hiện tại lại nhiều hơn một phần “tức giận”, tựa hồ như “sống”, có linh tính.

Giống như một cỗ máy vốn hoạt động thâm lặng đột nhiên biến thành một sinh linh linh hoạt biết tức giận.

Đồng thời lực lượng của “người” này cường đại tới mức không thể tưởng tượng nổi, Cổ Thần có thể cảm giác được, lúc này lực lượng mà khuôn mặt đen kịt kia ngoại phóng ra thậm chí không hề thua kém so với Côn Ngô Tiên Đế.

Tu sĩ Đạo môn trong Hư Thiên Tông từng người từng người biến sắc mặt.

Cổ Thần trong lòng bọn họ hầu như là tồn tại vô địch, cho dù là lời kiếp hủy diệt đệ cửu trọng cũng không thể gây tổn thương mấy may đến Cổ Thần.

Thế nhưng lúc này lại bị một cỗ khí tức trấn áp đè xuống đất từ bốn vạn trượng trong hư không, lực lượng như vậy sợ rằng cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ cũng sẽ bị nghiền nát bấy trong nháy mắt.

Cho dù nói chúng tu sĩ Đạo môn đều đang ở trong Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được lực lượng kinh khủng từ khuôn mặt người đen kịt vô cùng khổng lồ trên vòm trời cao kia.

Rắc rắc rắc rắc rắc...

Cương tráo phòng ngự của Thiên Tinh Hóa Hư đại trận đối mặt với cỗ uy áp khí tức này lập tức vang lên tiếng rắc rắc, giống như một kiện vật phẩm không thể kham nổi gánh nặng, lúc nào cũng có thể bị phá hủy.

- Cái này là gì vậy?

- Lực lượng thực cường đại, cho dù là linh tụ cũng bị ép rơi xuống hư không!

- Trời ạ... Thiên Tinh Hóa Hư đại trận tựa hồ không thể chống đỡ được cỗ uy áp này.

- Làm sao bây giờ? Nếu Thiên Tinh Hóa Hư đại trận bị phá hủy rồi, tất cả chúng ta, kể cả toàn bộ Hư Thiên Tông đều sẽ bị cỗ uy áp này nghiền nát bấy.

- A... Khuôn mặt người đen kịt trên bầu trời thay đổi.

...

...

Chúng tu sĩ Đạo môn trong Hư Thiên Tông kinh khủng vạn phần, uy áp từ trên bầu trời đánh xuống vô cùng khủng khiếp, khiến trong lòng bọn họ khiếp sợ.

Lực lượng như vậy, so với lực lượng Cổ Thần hiển lộ ra còn mạnh mẽ hơn gấp nghìn lần, vạn lần.

Khuôn mặt người đen kịt trên bầu trời đang biến hóa, cái miệng khổng lồ hợp lại, không còn lời kiếp hạ xuống như trước, lời kiếp hủy diệt đệ cửu trọng rốt cuộc cũng kết thúc.

Thế nhưng trong lòng Cổ Thần lại cảm giác không ổn, khuôn mặt người đen kịt trên bầu trời giống như đang kéo sát lại, hình thành một đoàn mây mù màu đen thuần khiết, sau đó lại chậm rãi mở rộng, theo sự biến hóa của khuôn mặt người đen kịt, cổ uy thế từ trong hư không đè ép xuống càng lúc càng thêm cường đại, cho dù là Cổ Thần cũng cảm giác có một ngọn núi lớn không thể chịu đựng nổi ngăn chặn hẳn, khiến hẳn không thể nhúc nhích.

Rất nhanh, mây đen trên vòm trời đã không còn nửa phần bóng dáng khuôn mặt người, mà là hình thành một chữ lớn — Thiên!

Một chữ Thiên!

Uy áp từ trên bầu trời giáng xuống chính là thiên uy cái thế.

Lực lượng thiên uy không biết to lớn tới mức nào, khó có thể đo lường được, vì vậy mới có câu nói thiên uy khó dò.

Lúc này thiên uy từ trên bầu trời đè xuống cho dù là Cổ Thần cũng bị ép tới mức không thể nhúc nhích, nếu không phải nhục thân của hắn đã đạt tới cảnh giới bất hủ, lúc này hẳn là đã bị nghiền nát bậy.

Cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không thể nhẫn nhịn được cổ uy áp kinh khủng này.

Uy áp do thiên uy tạo ra chỉ có một mục tiêu duy nhất, chính là Cổ Thần, vì vậy Cổ Thần phải đối mặt với thiên quy trực tiếp nhất, cường đại nhất.

Về phần Hư Thiên Tông cách nghìn dặm, bất quá là lực lượng tàn dư do thiên uy trấn áp xuống mà thôi, thế nhưng vẫn trấn áp Thiên Tinh Hóa Hư đại trận vang lên tiếng rắc rắc không ngừng nghỉ, tựa hồ sẽ tan biến, có một số địa phương cương tráo phòng ngự của Thiên Tinh Hóa Hư đại trận đã xuất hiện vết rách rất rõ ràng.

- Thiên... Đó là thiên!

- Xong, chúng ta đều xong, thiên đã nổi giận, chúng ta đều không sống được rồi!

- Dĩ nhiên là thiên uy, so với lời kiếp biến thái vừa rồi, lực lượng còn cường đại hơn gấp trăm lần, thượng thiên giận dữ, vạn vật đều vong a, làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

...

...

Chúng tu sĩ Đạo môn trong Hư Thiên Tông đều kinh khủng hô to lên.

Chính vào lúc này, khí tức của Côn Ngô Tiên Đế xuất hiện, lập tức tràn vào trong cảm nhận của Cổ Thần.

Cổ Thần có thể cảm nhận rất rõ ràng, trong lúc Côn Ngô Tiên Đế xuất hiện tại tiên giới Cổ Hoang, lúc này đây Côn Ngô Tiên Đế bắt trước bộ dạng kẻo hồ lô, muốn dẫn dụ “thiên” do khuôn mặt khổng lồ đen kịt trên bầu trời đi.

Thế nhưng tình huống lúc này hiển nhiên có điểm không giống nhau.

Trước kia mỗi lần lời kiếp hủy diệt xuất hiện chỉ là khuôn mặt khổng lồ đen kịt giống như cỗ máy, mà lúc này đây lại biến thành chữ “thiên” hoàn toàn có khí tức sinh mệnh.

Khí tức của Côn Ngô Tiên Đế vừa hiện ra, chữ “thiên” kia rõ ràng lắc lư nhìn trái nhìn phải, tựa hồ có chút kinh ngạc và muốn di động đuổi theo.

Thế nhưng chữ “thiên” thủy chung không nhúc nhích, một thanh âm từ trong chữ “thiên” phát ra:

- Con kiến hôi hèn mọn, dám kháng nghịch lại ta, thực sự là đáng chết, một hoa khai một quả, một niệm một luân hồi, luân hồi tức chung, ngũ hành chỉ linh, để chứng con kiến hôi hèn mọn này đều biến thành hư vô!

Theo thiên âm mệnh môn cuộn cuộn vang lên, năm đạo chưởng ấn trong nháy mắt từ trong chữ “thiên” thật lớn bắt ra, trong sát na biến lớn, mỗi một chưởng ấn đều lớn nghìn dặm, từ trên trời giáng xuống, vỗ mạnh về phía Cổ Thần.

Chương 2: Gặp lại Côn Ngô (hạ).

Năm đạo chưởng ấn này có năm màu sắc trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng, chính là màu sắc của năm bản nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, so với Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn của Cổ Thần hầu như không có gì khác nhau, giống nhau như đúc.

Thế nhưng Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn do chữ “thiên” phát ra so với Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn do Cổ Thần phát ra có lực lượng cường đại hơn không chỉ nghìn vạn lần, uy lực càng cường đại hơn nghìn vạn lần.

Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn vừa mới xuất hiện, toàn thân Cổ Thần liền chấn động mạnh mẽ, một ngụm máu tươi phun ra, toàn bộ thân thể tựa hồ đã bị phá hủy vô cùng nghiêm trọng.

Oanh!

Thiên Tinh Hóa Hư đại trận bên ngoài Hư Thiên Tông dưới lực lượng tàn dư của Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn do chữ “thiên” phát ra lập tức bị nghiền nát tầng tầng, cuối cùng bạo tạc một tiếng, bị chấn thành hư vô.

Đây chính là lực lượng của thiên uy, vừa ra tay, chỉ cần lực lượng tàn dư cũng có thể hủy diệt vạn vật, cho dù là chữ tử đại tiên hợp đạo thành công cũng bị miểu sát trong nháy mắt.

- Không tốt!

Cổ Thần thất kinh, thâm nghĩ không ổn.

Lực lượng của thiên hầu như không thể suy đoán, chỉ biết là cường đại, rốt cuộc cường đại tới mức nào, hoàn toàn không thể biết được, chỉ dựa vào lực lượng tàn dư, Cổ Thần sẽ bị nghiền nát thành phần mạt, nghiền thành hư vô, vạn vật thiên địa đều sẽ bị hủy diệt tan nát.

Đang lúc Cổ Thần có cảm giác không thể nghịch chuyển, đột nhiên một vết rách không gian vô cùng khổng lồ xuất hiện.

Đạo vết rách không gian này dài tới mấy vạn dặm, từ phía đông xa xôi kéo dài tới, từ mặt đất kéo lên hư không vô cùng vô tận.

Vèo...

Thanh âm bay qua giống như tốc độ ánh sáng đột ngột vang vọng, một đạo quang mang ánh sáng ngọc kéo dài vạn trượng từ trong vết rách không gian to lớn vô cùng bắn ra mãnh liệt.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Năm tiếng bạo tạc, năm đạo bản nguyên ấn do chữ “thiên” oanh kích ra bị một đạo quang mang ánh sáng ngọc kia đánh tan nát, đánh thành hư vô.

- Đó là — Phá Thiên Chỉ!

Tại lúc thất khiếu Cổ Thần chảy máu, hầu như thân thể nổ tan thành phần mạt, nháy mắt cuối cùng khi ý thức vẫn còn, nhận ra được đạo quang mang ánh sáng ngọc kia.

Kia chính là Phá Thiên chỉ, một bóng người theo sát quang mang ánh sáng ngọc từ trong vết rách không gian nhảy ra ngoài, trực tiếp thuấn di tới ngay bên cạnh cổ Thần, chụp lấy Cổ Thần vào tay, sau đó chợt lóe nhảy vào trong vết rách không gian, lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Nếu như Cổ Thần vẫn còn tỉnh táo, tự nhiên sẽ biết người cứu hắn từ trong tay chữ “thiên” chính là Côn Ngô Tiên Đế.

Mơ mơ màng màng!

Không biết Cổ Thần đã hôn mê bao lâu.

Đợi khi Cổ Thần tỉnh lại một lần nữa, phát hiện chính mình đang nằm trong một không gian bị phong bế, không gian này vô cùng nhỏ hẹp, chỉ rộng không tới một trăm trượng.

Đây là đâu?

Cổ Thần khẽ nhú mày, hẳn biết mình chưa từng tới địa phương này, nhất thời giãy dựa ngồi dậy.

Lúc này mới phát hiện thương thể của hắn không quá nặng, có lẽ là nói vốn rất nghiêm trọng, thể nhưng trải qua mộc chi bản nguyên liên tục chữa trị, hiện tại đã khôi phục bảy tám phần rồi. Cổ Thần có bản nguyên ngũ hành trong cơ thể, chỉ cần không bị trực tiếp giết chết tại chỗ, thương thể nghiêm trọng hơn nữa cũng không thể làm khó được hắn.

Lúc ngồi dậy Cổ Thần mới phát hiện, phía trước có một hắc ý nhân, bằng vào chỗ khí tức quen thuộc từ người này, tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng lưng, nhưng Cổ Thần vẫn nhận ra được, chính là Côn Ngô Tiên Đế.

Thế nhưng, Cổ Thần lại cảm giác có chút xa lạ, người phía trước kia, đầu tóc bạc phơ, bóng lưng có chút gầy gò, tang thương, tựa hồ, thậm chí nói là vô cùng suy yếu.

Điều này khiến Cổ Thần kinh ngạc, Côn Ngô Tiên Đế là nhân vật cấp độ nào? Sao có thể khiến người khác cảm giác suy yếu? Địa vị của Côn Ngô Tiên Đế trong mắt Cổ Thần không thua gì thủy tổ tu chân, trong mắt Cổ Thần chính là tồn tại vô địch.

Tựa hồ cảm giác được Cổ Thần đã tỉnh lại, thanh âm của Côn Ngô Tiên Đế vang lên:

- Năng lực khôi phục của ngươi xác thực không tồi, chỉ hôn mê bảy ngày đã tỉnh lại rồi, nếu như là người khác, cho dù là tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ, bị thương thể nặng như vậy đã trực tiếp chết rồi, cho dù cứu trị được, không có mấy năm dài căn bản không thể thức tỉnh.

Nghe ngữ khí, Côn Ngô Tiên Đế đối với năng lực khôi phục thương thể của Cổ Thần rất thỏa mãn.

Cổ Thần rời khỏi giường đá, khom người ôm quyền về phía Côn Ngô Tiên Đế, cung kính nói:

- Tiểu tử đa tạ ân cứu mạng của Côn Ngô tiên bối, nếu không có tiên bối cứu giúp, lúc này căn bản không có hi vọng sống sót, trước trước sau sau, tiên bối tổng cộng đã cứu ta sáu lần rồi!

Từ lời kiếp đệ ngũ trọng bắt đầu, lời kiếp đệ cửu trọng kết thúc, tổng cộng năm lần, cộng thêm một lần kiếp trước tử vong trọng sinh, tổng cộng sáu lần.

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Ngươi không cần cảm tạ ta, thiên muốn tiêu diệt ngươi hơn phân nửa chính là nguyên nhân từ ta, nếu không có ta, ngươi căn bản không bị thiên chú ý, lại càng không bị thiên diệt sát.

Cổ Thần nói:

- Nếu không có Côn Ngô tiên bối, kiếp trước ta đã thân tử đạo tiêu rồi, nào còn có cái gì là sống lại một kiếp? Cho dù hậu quả như thế nào, tiểu tử nhất định ghi tạc ân tình cứu mạng của tiên bối trong lòng.

Côn Ngô Tiên Đế thoáng gật đầu, hiển nhiên phi thường thỏa mãn đối với Cổ Thần, nói:

- Nếu như ngươi thực sự muốn cảm tạ ta, vậy thì hãy giúp ta làm một chuyện.

Cổ Thần đáp lại:

- Tiên bối mời nói, tiểu tử nhất định dùng hết sức.

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Chuyện ngươi giúp ta phi thường khó khăn!

Cổ Thần nói:

- Ngay cả Thiên tiểu tử còn không sợ thì sợ gì khó khăn?

- Tốt!

Ngữ khí của Côn Ngô Tiên Đế nặng hơn vài phần, nói:

- Sau này nếu như ngươi có thể thực sự bước tới đỉnh cao tu đạo, như vậy ngươi giúp ta giết hai người, một là Hồng, một là tọa kỵ Thiên đế của ta trước kia, hai người này đã phản bội ta, thuận theo thiên đạo ám

toán ta, khiến tất cả mọi thứ của ta đều hóa thành bọt nước, ta không thể tự mình tìm bọn chúng tính sổ, chỉ có thể nhờ người!

Cổ Thần gật đầu nói:

- Tiểu tử nhất định không nhục mệnh, không giết chết Hồng và Kim Ô thì không bỏ qua.

Dừng lại một chút, Cổ Thần lại hỏi:

- Côn Ngô tiền bối, vì sao tiền bối không tự mình giết chết bọn họ? Ta nhất định dốc toàn lực tương trợ.

Côn Ngô Tiên Đế lắc đầu, thân thể càng thêm gầy gò yếu đuối, nói:

- Sinh mệnh của ta đã tới đầu cùng, không còn hi vọng giết chết bọn chúng nữa rồi!

- Cái gì!

Cổ Thần thét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt khiếp sợ, như sấm đánh vang trời.

Côn Ngô Tiên Đế là nhân vật thế nào? Là đại nhân vật đủ sống hơn mười vạn năm, là đệ nhất nhân thời đại thái cổ, cho dù là đạo tổ Hồng cũng không thể làm gì được hắn, chỉ có thể thông qua ám toán kích thương.

Hôm nay, dĩ nhiên tới đầu cùng sinh mệnh?

876. Chương 3 : Chuyện Cũ Của Côn Ngô

Côn Ngô Tiên Đế xoay người lại, khuôn mặt vô cùng già nua hoàn toàn rơi vào trong mắt Cổ Thần.

Trên mặt không còn một chút nhuệ khí và phong mang ngày xưa, còn lại chỉ là tử khí trầm trầm tuổi xế chiều.

Côn Ngô Tiên Đế lúc này giống như ngọn đèn leo lắt yếu ớt trong đêm mưa gió, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt.

- Côn Ngô tiền bối, đây là có chuyện gì?

Cổ thần bước lên mấy bước, muốn đỡ lấy thân thể Côn Ngô Tiên Đế.

Côn Ngô Tiên Đế phát tay nói:

- Thọ nguyên của ta đã hết, nhưng không đến nỗi suy yếu như người đang tưởng tượng.

Cổ Thần vừa mới tiến gần Côn Ngô Tiên Đế chừng một thước, một cỗ lực lượng cường đại lập tức sinh ra, không thể tới gần Côn Ngô Tiên Đế mấy may.

Trăm năm trước Cổ Thần từng gặp qua Côn Ngô Tiên Đế một lần, khi đó Côn Ngô Tiên Đế vẫn còn bồng bồng sinh cơ, mỗi thời khắc đều tản mát phong mang bức người, tuyệt đối không thể tiêu hao thọ nguyên nhanh như vậy.

Cổ Thần vừa nghĩ, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, trong lòng xuất hiện cảm động và tự trách sâu sắc, nói:

- Côn Ngô tiền bối, người và Thiên giao thủ rồi?

Côn Ngô Tiên Đế gật đầu, nói:

- Nếu như ta tại lúc toàn thịnh Thiên căn bản không thể làm gì được ta, nhưng đáng tiếc, lực lượng của ta sớm không bằng trước kia, cho dù ngộ được Phá Thiên Chỉ thì cũng không thể phá được Thiên, bất quá người không cần lo lắng, Thiên khiến ta bị thương, nhưng Phá Thiên Chỉ của ta cũng gây ra cho Thiên thương tích không nhỏ, thân thể vĩnh viễn bất hủ của nó đã bị ta tạo thành thương tổn vĩnh hằng.

Lúc này Thiên hẳn là đang truy tìm tung tích của chúng ta trong toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, thế nhưng không tới một năm rưỡi, Thiên sẽ biết được uy lực của Phá Thiên Chỉ, Thiên bị trúng Phá Thiên Chỉ, chỉ ít cũng phải ẩn nấp nghìn năm không ra mới có thể khống chế được thương thế, qua một năm rưỡi người rời khỏi nơi này thì sẽ an toàn.

Cổ Thần căn rằng, nói:

- Côn Ngô tiền bối liệu mình cứu giúp, ngày khác cho dù tiểu tử thân tử đạo tiêu, mệnh tang hồn tán cũng nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng của tiền bối, giết chết toàn bộ Hồng và Kim Ô, không giết hai người này, tiểu tử không thể tồn tại thế gian.

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Sinh mệnh mới là đảm bảo duy nhất hoàn thành nguyện vọng, Cổ Thần, ngươi không nên xung động, thọ nguyên của tu sĩ vô cùng dài lâu, nhất là khi tới vũ trụ phàm gian, hầu như đã đạt tới mức trường sinh, ngươi cần phải đối phó với Hồng và Kim Ô, không cần phải nóng lòng nhất thời.
- Tiểu tử ghi nhớ trong lòng.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Côn Ngô tiền bối, không biết Thiên đến tột cùng là vật gì? Là một người? Hay là chủ thể đích thực của thế giới?

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Thiên, Địa đều là cổ thần đồng sinh với thế giới, tại lúc vũ trụ sơ khai đã tồn tại, mà số lượng cổ thần đồng sinh với vũ trụ không ít, Thiên, Địa, Nhật, Nguyệt, Âm, Dương, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi... Tất cả những thân thể bản nguyên đồng sinh với vũ trụ đều là cổ thần, bọn họ cùng sinh cùng diệt với vũ trụ, không tồn tại vấn đề thọ nguyên gì đó.
- Vũ trụ tồn tại bao lâu bọn họ có thể tồn tại bấy lâu, Thiên, Địa là hai cổ thần có lực lượng cường đại nhất, bọn họ là vua của chúng thần, là ý chí cường đại nhất, đồng thời cũng đại biểu cho dục vọng cường đại nhất trong vũ trụ, Thiên, Địa chỉ có thể dễ dàng tha thứ cho người khác thần phục, cúng bái, thuận theo, cho nên mới có câu người thuận lòng trời thì hưng, người nghịch thiên phải vong.

Cổ Thần đã từng nghe nói qua về cổ thần, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa hề nghĩ tới, các vị cổ thần dĩ nhiên chính là những nhân vật như Thiên, Địa, Nhật, Nguyệt... Con người bắt trước theo cổ thần tu luyện, bất quá là mô phỏng theo thiên nhiên mà thôi.

Cổ Thần nhíu mày nói:

- Trong cơ thể ta có huyết mạch cổ thần, mà cổ thần cũng không phải là vật tự nhiên, điều này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Cổ thần đồng sinh với thiên địa, ngay từ đầu đã có thần thông quảng đại không thể tưởng tượng nổi, bọn họ có thể biến hóa hình người, sau khi kết hợp với nhân loại sẽ sinh ra hậu nhân, hậu nhân sẽ có huyết mạch cổ thần, mà huyết mạch của cổ thần chính là huyết mạch bản nguyên vũ trụ, điều này chỉ có lợi, không có chỗ hại.
- Tuy rằng ngay từ đầu cổ thần đã có đại thần thông không thể tưởng tượng nổi, nhưng thần thông của bọn họ ngay từ đầu đã cố định, không thể tiếp tục tu luyện tăng cường, mà nhân loại có huyết mạch cổ thần, tuy rằng bước đầu tiên vô cùng thấp, nhưng có thể thông qua tu luyện, trở nên càng ngày càng cường đại, chính là do nhân loại có huyết mạch cổ thần học được phương pháp tu đạo từ chỗ cổ thần, sau đó mới chậm rãi dung hợp, phát triển và truyền bá khắp nhân tộc.
- Thì ra là thế! Vậy còn yêu tộc thì sao?

Cổ Thần hỏi.

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Tại lúc vũ trụ vừa mới sinh ra có rất nhiều mãnh thú hồng hoang, cũng thuộc về một loại trong các cổ thần, thật lâu thật lâu trước đây số lượng cổ thần vô cùng nhiều, cũng bởi vì vậy mà chia thành các phe phái khác nhau, song phương triển khai một hồi đại chiến quyết liệt.

- Cuối cùng, phe cổ thần Thiên, Địa, Nhật, Nguyệt chiến thắng, cổ thần loại thú chiến bại, đại bộ phận bị chém giết sạch sẽ, tuy rằng bản thân cổ thần có tính mệnh vô cùng vô tận, nhưng cũng không phải là không thể tử vong, cổ thần loại thú cùng với nhân tộc lưu lại hậu đại chính là yêu tộc.

- Về phần huyết mạch của cổ thần loại thú lưu lại sau này chính là hoang thú, bọn chúng có huyết mạch cổ thần, nhưng lại không có lực lượng trời sinh của cổ thần, vì vậy không thể biến ảo thành hình người.

Cổ Thần suy nghĩ cẩn thận, tựa hồ trở về thời đại thái cổ, nói:

- Tuy rằng lực lượng của tu sĩ thời đại thái cổ đều cường đại vô cùng, nhưng chỉ sợ cũng là thời đại có nhiều chiến tranh nhất.

Côn Ngô Tiên Đế thở dài một hơi, tựa hồ rất có cảm khái, nói:

- Những cổ thần do Thiên, Địa dẫn đầu đã giành được thắng lợi, bọn họ chiếm địa vị chính thống trong vũ trụ, lấy vạn tộc làm nô, tại thời đại thái cổ, nhân tộc huyết mạch cổ thần có thân phận cực kỳ cao quý, đó chính là thần chi tử, thay cổ thần quản lý toàn bộ vũ trụ.

- Tuy rằng địa vị của thần chi tử vô cùng cao quý, kỳ thực cũng chỉ là người hầu của cổ thần mà thôi, tuy rằng đại bộ phận thần chi tử đều thỏa mãn với địa vị cao hơn hẳn người bình thường, thế nhưng vẫn có một bộ phận thần chi tử không quên trong cơ thể chính mình còn có huyết mạch nhân tộc.

Mặc dù khi đó “nhân” chỉ là một danh từ vô cùng hèn mọn, nhưng cũng có một số người coi điều này là vinh quang từ tận đáy lòng, ta là một trong những thần chi tử như vậy, đồng thời còn là thần chi tử đời thứ nhất, phụ thân của ta là Sơn (núi), cho ta tên gọi Côn Ngô, ý là thiên hạ đệ nhất sơn.

Chương 3: Chuyện cũ của Côn Ngô (hạ).

- Hắc đã dạy ta làm sao để nô dịch nhân loại, làm sao để ăn thịt nhân loại, uống máu nhân loại, hắc dạy ta pháp thuật nhân loại, giúp nhân loại tu luyện tới cảnh giới Hợp Đạo kỳ, sau đó lại ăn tươi, ta chưa từng quên trong thân thể của ta có chảy xuôi huyết mạch nhân tộc, hành vi của cha ta khiến ta phi thường phẫn cảm, phẫn nộ...

- Thực lực của ta dưới sự cố gắng tu luyện không ngừng nghỉ, càng ngày càng mạnh hơn, rốt cuộc cũng có một ngày ta đã vượt qua phụ thân ta, vì vậy ta bắt đầu nói với hắc từ “không”! Thế nhưng ta nói hắc chưa bao giờ nghe, kỳ thực hắc chưa từng để ta vào trong mắt, thần chi tử chỉ là danh từ tương đối dễ nghe, khó nghe một chút chính là người hầu của thần.

- Tất cả thần chi tử đều là người hầu của thần, tất cả thần đều chưa từng để thần chi tử vào trong mắt, bởi vì trong mắt của các thần, nhân loại chỉ là con kiến hôi, sinh ra với mục đích duy nhất thay bọn họ sinh ra người hầu, vì vậy bọn họ kết hợp với nhân loại, sinh ra hậu đại, để những người hầu có huyết mạch cổ thần này thay bọn họ quản lý những con kiến hôi hèn mọn này mà thôi.

- Ai cũng không biết, thực lực của ta cư nhiên trong lúc bất tri bất giác vượt qua cha ta, trong một lần đại hội ăn thịt nhân loại, nhìn một nhân loại lại một nhân loại bị chúng thần hoặc chửi, hoặc nướng hoặc ăn sống, ta rốt cuộc đã không nhịn được nữa, ta bạo phát...

- Ta giết phụ thân, ta giết tất cả những cổ thần có mặt, từ một ngày đêm hôm đó, một hồi chiến tranh mới bắt đầu, ta giải phóng nhân loại, ta giải phóng yêu tộc, ta dẫn đầu bọn họ, triển khai cuộc chiến với cổ thần.

Một cổ thần lại một cổ thần ngã xuống dưới chân ta, Thiên, Địa cũng không thể ngăn cản được bước chân của ta, ta thành lập Thiên đình, thống nhất Cổ Hoang, nhất thống hai giới âm dương, nhất thống vũ trụ phàm gian, trận chiến tranh với cổ thần này giằng co mấy vạn năm, trong lúc này ta tận mắt chứng kiến Hồng trưởng thành!

- Hồng là một người có huyết mạch nhân loại thuần khiết, nhưng thiên tư trác tuyệt, tốc độ tu luyện so với thần chi tử còn nhanh hơn nhiều, hắc trở thành phụ tá đắc lực của ta, cuối cùng đã trưởng thành tới cảnh giới không phân chia cao thấp với ta, chính là bởi vì Hồng ta mới có thể chính diện chống lại được hai vị cổ thần Thiên, Địa.

- Thế nhưng, ta trăm triệu lần không ngờ tới, Hồng lại thần phục thiên đạo, ta có huyết mạch cổ thần thuần khiết nhất, ta là thần chi tử đời đầu tiên, nhưng ta cũng không quên chính mình có chảy xuôi huyết mạch nhân tộc, nguyên nhân chính là vì như vậy ta mới nói “không” với phụ thân, ta khởi xướng chiến tranh với chúng thần, Thiên, Địa cũng không thể ngăn cản được ý chí của ta.

- Mà Hồng thì sao đây? Hồng là huyết mạch nhân tộc thuần khiết nhất, vì sao? Vì sao hắn lại thần phục thiên đạo? Muốn thần phục chúng thần? Khiến cơ nghiệp ta khổ cực mấy vạn năm mới dựng lên được bị hủy hoại trong chốc lát, khiến nhân tộc một lần nữa trở thành thực vật của chúng thần?

- Vì sao?

- Hắn có thể đối đãi với đồng loại của chính mình như vậy?

- Vì sao?

- Vì sao?

Từ trong hồi ức xa xưa khiến Côn Ngô Tiên Đế kích động không ngớt, nhất là tới cuối cùng, cư nhiên lão lệ ngang dọc, thất thanh khóc rống lên.

Khóe mắt Cổ Thần cũng không nhịn được ứa nước mắt, đồng thời có một cỗ tức giận ngập trời sản sinh trong lòng.

Ăn thịt nhân loại, uống máu nhân loại, chửi rủa nhân loại, nướng nhân loại... Thời đại thái cổ, nhân tộc cư nhiên là thực vật của chúng thần? Nhân tộc như vậy, tình huống của yêu tộc chắc chắn cũng không tốt hơn!

Trong lòng Cổ Thần quật thắt, khớp hàm cắn chặt, tín niệm ban đầu lúc này trở nên kiên định hơn bao giờ hết:

- Hồng, uống cho ngươi mang huyết mạch nhân tộc thuần khiết, cư nhiên làm ra chuyện điên cuồng khôn nạn như vậy, hủy diệt tâm huyết bao nhiêu năm của Côn Ngô Tiên Đế, khiến nhân tộc rơi vào cảnh làm thực vật cho chúng thần, nếu như ta không giết chết bại hoại nhân tộc này, thế không làm người.

Trải qua ba động tình cảm kịch liệt, tựa hồ như Côn Ngô Tiên Đế già nua hơn rất nhiều, nói:

- Cổ Thần, giết Hồng, Hồng không chết, ta chết không nhắm mắt!

...

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, Côn Ngô Tiên Đế già yếu cực nhanh!

Người tới lúc tuổi già thường không ngừng hồi ức lại những chuyện cũ, vô cùng tang thương.

Trải qua gần hai mươi ngày, Côn Ngô Tiên Đế qua đời!

Nhục thân của Côn Ngô Tiên Đế đã sớm tử vong, tồn tại bất quá là một cụ nguyên thần, sau khi tử vong nguyên thần lập tức ngưng tụ thành một viên “linh hồn chủng tử”.

Tới loại cảnh giới như Côn Ngô Tiên Đế, lực lượng quá mức cường đại, lúc tử vong, linh hồn ngay cả âm giới cũng không thể nào thu đi được.

Cổ Thần cất giấu viên “linh hồn chủng tử” này trong người, nếu như sau này Cổ Thần có thể bước chân vào đỉnh cao tu đạo, triệt để lĩnh ngộ pháp tắc sinh mệnh, pháp tắc tử vong, pháp tắc hủy diệt, pháp tắc trọng sinh... Là có thể lấy viên “linh hồn chủng tử” này làm căn cơ, giúp Côn Ngô Tiên Đế phục sinh trở lại.

Viên “linh hồn chủng tử” của Côn Ngô Tiên Đế cũng giống như bộ phận hạch tâm nhất của một cỗ máy, hiện tại cỗ máy đã bị hỏng hóc hoàn toàn, nhưng chỉ cần tìm được tài liệu, hiểu được kết cấu, lợi dụng vào hạch tâm này là có thể tạo ra một cỗ máy công năng hoàn toàn giống nhau.

Thế nhưng, người chết phục sinh so với chế tạo máy móc khó khăn hơn rất nhiều, cần phải đạt tới đỉnh cao nhất trên con đường tu đạo, cũng giống như Côn Ngô Tiên Đế và Hồng, cảnh giới hầu như đã đi tới đầu cùng của con đường tu đạo, cho dù là Thiên và Địa cũng không thể làm gì được.

Cổ Thần hiện tại chỉ có thể tạm thời cất giấu “linh hồn chủng tử” của Côn Ngô Tiên Đế trong người, sau này tu vi tới mức, có thể phục sinh trở lại.

Từ trong lời nói của Côn Ngô Tiên Đế, Cổ Thần biết không gian bản thân đang ở hiện tại chính là Côn Ngô Giới.

Côn Ngô Giới và Phá Thiên Chỉ đều là do Côn Ngô Tiên Đế sáng tạo ra sau khi bị Hồng ám toán, Phá Thiên Chỉ là một bộ thần thông nghịch thiên, Côn Ngô Giới thì tương đương với một kiện pháp bảo nghịch thiên.

Thiên không chỗ nào không ở, không lúc nào không ở, mặc kệ là tiên giới Cổ Hoang hay là vũ trụ phạm gian, không có địa phương nào không tới được, vì vậy một ngày bị Thiên nhìn chăm chăm, trong thiên hạ không có chỗ nào có thể ẩn nấp.

Thế nhưng, cũng có loại ngoại lệ, chính là Côn Ngô Giới...

Côn Ngô Giới chính là do Côn Ngô Tiên Đế phí hết tâm huyết mở ra một thế giới độc lập, thế giới này tồn tại bên ngoài vũ trụ, không hề có bất cứ liên hệ nào với tiên giới Cổ Hoang hoặc là vũ trụ phạm gian.

Cho dù là Như Ý Linh Lung bảo tháp, khi tiến vào Côn Ngô Giới, thời gian chi tháp lập tức bị mất đi hiệu quả, tất cả pháp tắc hoàn toàn không hoạt động, tất cả pháp tắc Cổ Thần lĩnh ngộ được trong Côn Ngô Giới đều không thể phát huy tác dụng.

877. Chương 4 : Cổ Thần Trở Về

Côn Ngô Giới là một thế giới độc lập, tất cả pháp tắc bên trong đều là do Côn Ngô Tiên Đế sáng lập, giống như một vũ trụ hoàn toàn mới, vũ trụ này không lớn, chỉ có kích cỡ trăm trượng, so với không gian tiên giới nhỏ hơn rất nhiều lần.

Thế nhưng tác dụng của Côn Ngô Giới lại hoàn toàn vượt qua bất cứ không gian nào trong thiên hạ, tất cả các không gian, bao gồm cả các loại cấm địa, bí cảnh, nơi tị nạn, tuy rằng đều là những không gian phong bế, nhưng cũng không phải là tồn tại độc lập, cùng với tiên giới Cổ Hoang có gắn bó quan hệ nhất định, theo tiên giới Cổ Hoang bị hủy diệt mà hủy diệt.

Còn Côn Ngô Giới là một thế giới hoàn toàn độc lập do Côn Ngô Tiên Đế sáng tạo, cùng với toàn bộ không gian vũ trụ không có kết nối nào khác, hai thế giới hoàn toàn là hai loại pháp tắc khác nhau, lực lượng pháp tắc trong tiên giới Cổ Hoang tiến vào trong Côn Ngô Tiên Giới không hề có một chút tác dụng nào.

Nếu như có thể sử dụng, Côn Ngô Tiên Giới có thể đi tới bất cứ địa phương nào trong thiên hạ, không có bất cứ nguy hiểm nào ngăn cản được tiến vào Côn Ngô Giới. Nếu có nguy hiểm trực tiếp rời khỏi tiên giới Cổ Hoang tiến vào Côn Ngô Giới, công kích lợi hại tới đâu cũng không thể đánh tới hấn.

Đáng tiếc chính là, Côn Ngô Giới quá mức huyền ảo, không đạt tới tu vi ngũ hành thoát thai kiếp căn bản không thể sử dụng, vì vậy hiện tại Cổ Thần coi Côn Ngô Giới là chỗ tránh nạn tạm thời không thành vấn đề, nhưng muốn mang theo bên người là chuyện không thể.

Không thể tiến vào Như Ý Linh Lung bảo tháp tu luyện, Cổ Thần chỉ đành phải ngồi giữa Côn Ngô Giới, tuy rằng pháp tắc thời gian so với tiên giới Cổ Hoang không giống nhau, nhưng tốc độ lưu động không khác biệt nhiều.

Cổ Thần tu luyện trong Côn Ngô Giới tròn hai năm, trước tiên thoảng củng cố tu vi Hợp Đạo kỳ, sau đó thông qua phương pháp Côn Ngô Tiên Đế lưu lại rời khỏi Côn Ngô Giới, trực tiếp xuất hiện trong Đông Hải vô biên vô hạn.

Côn Ngô Tiên Đế nói tối đa một năm rưỡi Thiên sẽ phải ẩn nấp, đối kháng lại thương tổn vĩnh viễn của Phá Thiên Chỉ, để bảo hiểm Cổ Thần kéo dài hai năm mới xuất hiện, hiện tại Côn Ngô Tiên Đế đã vẫn lạc, Cổ Thần không thể nhờ vào bất cứ kẻ nào đối kháng với Thiên, chỉ có thể cẩn thận.

Sự xuất hiện của Cổ Thần không hề đưa tới sự chú ý của Thiên, xem ra phán đoán của Côn Ngô Tiên Đế không giả, Thiên xác thực bị thương tổn vĩnh hằng, phải ẩn nấp khổng chế thương thế.

Tu vi của Cổ Thần hiện tại, một lần thuận di hai mươi vạn dặm không phải là việc gì khó.

Mới thuận di được hơn trăm vạn dặm, Cổ Thần liền dừng phi độn lại, thất kinh, mặt nước Đông Hải phía trước dĩ nhiên xuất hiện một cái khe lớn dài tới hơn vạn dặm, sâu tới vạn trượng.

Lực lượng pháp tắc kinh khủng cuộn trào mãnh liệt trong cái khe, khiến nước biển hai bên chảy cuộn cuộn như thế nào cũng không thể tiến vào trong cái khe dù chỉ một chút.

Cổ Thần có thể từ trong cái khe kia cảm thụ được sự tồn tại của Thiên uy.

Lúc độ lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng, Cổ Thần từng bị Thiên uy ép tới mức không thể thở nổi, hầu như không thể nhúc nhích, đối với Thiên uy có thể nói vô cùng quen thuộc.

Cái khe lớn dài tới vạn dặm, sâu tới vạn trượng ngoài khơi chính là vết tích do Thiên công kích tạo thành.

Cổ Thần âm thầm kinh hãi, hiển nhiên đây là do Côn Ngô Tiên Đế và Thiên đại chiến lưu lại một chút vết tích.

Hiện nay đã trôi qua hai năm, nước biển cũng không thể bao phủ được cái khe lớn do Thiên tạo thành, công kích phát sinh đích thực đã kinh khủng tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Cổ Thần tiếp tục phi độn về phía trước, mỗi cách hơn mười vạn dặm hoặc là mấy chục vạn dặm ngoài khơi lại có một cái khe to lớn vô cùng, trong đó có khí tức Thiên uy, cũng có khí tức của Côn Ngô Tiên Đế.

Rất nhanh Cổ Thần đã vượt qua Đông Hải, phi độn tới bầu trời yêu vực Đông Hoang, phát hiện trong Đông Hoang cũng giống như Đông Hải, cách chừng mười vạn dặm, trên đại địa lại có một vết tích công kích do Côn Ngô Tiên Đế và Thiên đại chiến lưu lại, sâu tới vạn trượng.

Các vết nứt trong Đông Hải mãi cho tới hải vực Phong Bạo Thâm Uyên mới dừng lại, có thể thấy được Côn Ngô Tiên Đế và Thiên đánh một trận từ phụ cận Hư Thiên Tông tới tận Phong Bạo Thâm Uyên. Thẳng cho tới khi Côn Ngô Tiên Đế mang theo Cổ Thần tiến vào trong Côn Ngô Giới mới có thể tránh thoát được Thiên truy sát, cho dù là như vậy, sau một hồi đại chiến với Thiên đã khiến Côn Ngô Tiên Đế tiêu hao hết thọ nguyên, không lâu sau vẫn lạc.

Cổ Thần dọc theo lộ tuyến Côn Ngô Tiên Đế chiến đấu với Thiên, một đường phi độn về phía tây, không bao lâu sau đã tới dãy núi Liên Thiên.

Dãy núi Liên Thiên cao tới vạn trượng, đỉnh núi xuyên qua mây mù, liên miên không dứt, lúc này dĩ nhiên xuất hiện một vết rách dài tới vạn dặm, rộng chừng hơn trăm dặm, là bị người khác mạnh mẽ phá hủy tạo thành.

Đồng thời đỉnh Thiên Phong cao nhất tiên giới Cổ Hoang đã từ độ cao ước chừng hai vạn trượng bị chém ngang qua thất lưng, đỉnh Thiên Phong cao hơn hai vạn trượng đã bị chém thành hai đoạn, nằm úp sấp một bên.

Côn Ngô Bí Cảnh và Thiên đình đều từ trong không gian hư vô bại lộ ra ngoài, rơi vào mặt đất, toàn bộ Thiên đình đã hóa thành một mảnh phế tích, Côn Ngô Bí Cảnh cũng như vậy.

Cách hơn mười vạn dặm phía tây bắc đỉnh Thiên Phong chính là Côn Ngô Bí Cảnh chính là Côn Ngô Bí Cảnh, địa phương Âm Minh Sâm Lâm hiện nay đã không còn hắc mộc sinh trưởng không biết bao nhiêu, thế nhưng vẫn quỷ khí um tùm như trước, bao phủ phương viên mấy vạn trượng.

Tại giải đất trung tâm có một hồ nước âm u, ngay bên cạnh hồ nước là một khối ngọc bi vô cùng đẹp mắt.

Hồ nước này chính là Âm Minh Đàm, ngọc bi chính là Trấn Minh Ngọc Bi.

Côn Ngô Tiên Đế đại chiến với Thiên, không chỉ tạo thành phá hủy cực kỳ to lớn đối với tiên giới Cổ Hoang, đồng thời theo sự vẫn lạc của Côn Ngô Tiên Đế, Côn Ngô Bí Cảnh và Thiên đình hấn sáng tạo ra cũng bị hủy diệt hoàn toàn.

Cổ Thần không di động Trấn Minh Ngọc Bi, hiện tại Âm Minh Đàm trực tiếp xuất hiện trong tiên giới Cổ Hoang, hai giới kết nối với nhau, nếu như không có Trấn Minh Ngọc Bi trấn áp, quỷ hồn âm giới không cần phải vượt qua Côn Ngô Bí Cảnh và Thiên đình đã có thể trực tiếp xuất hiện trong tiên giới Cổ Hoang rồi.

Cổ Thần tiếp tục bay về phía tây.

Di tích đại chiến giữa Côn Ngô Tiên Đế và Thiên thắng cho tới hơn hai mươi vạn dặm bên ngoài Đông Hoang cách dãy núi Linh Hư mới tới đầu cùng.

Xem ra Côn Ngô Tiên Đế mang theo Cổ Thần mới bước vào trong vết rách không gian, chạy được hai mươi vạn dặm liền bị Thiên đánh bật ra, hai người một đường đánh tới Đông Hoang, tiếp tục đánh về phụ cận Phong Bạo Thâm Uyên trong Đông Hải.

Giữa hai đầu cách nhau hơn ba nghìn vạn dặm, đối với Côn Ngô Tiên Đế và Thiên mà nói, hầu như chỉ là khoảng cách vài lần thuấn di mà thôi, thế nhưng hai người một đường đại chiến đã kéo dài thời gian rất nhiều, mỗi cách chừng mười vạn dặm lại một lần liều mạng.

878. Chương 5 : Thánh Địa Ngũ Hành

Hơn ba nghìn vạn dặm, đủ cho hai người liều mạng công kích hơn trăm lần, trách không được Côn Ngô Tiên Đế bị thương nặng như vậy, ngay cả thọ nguyên cũng bị tiêu hao hết.

Thiên Tinh Hóa Hư đại trận bên ngoài Hư Thiên Tông đã bị Thiên uy trực tiếp đánh nát bấy, may mà cuối cùng cường ngũ hành không hoàn toàn sụp xuống đã bị Côn Ngô Tiên Đế đánh tan, vì vậy mọi người trong Hư Thiên Tông không xuất hiện thương vong số lượng lớn, chỉ là có một ít đệ tử tu vi thấp bị lực lượng tàn dư chấn tử vong.

Nếu như bị cường ngũ hành bản nguyên ngũ hành của Thiên đánh xuống đất, sợ rằng toàn bộ ngũ mạch Hư Thiên Tông lập tức bị san thành đất bằng, tất cả tu sĩ Đạo môn trong Hư Thiên Tông đều bị mất mạng.

May mà Hư Thiên Tông đã không còn cừ địch gì đáng nói, bằng không không có Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, Cổ Thần lại biến mất hai năm, nhất định phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn.

Hai năm rồi, tin tức về Cổ Thần hoàn toàn không, toàn bộ tu sĩ trong Hư Thiên Tông đối với kết cục của Cổ Thần không ôm bao nhiêu hi vọng sống sót.

Lực lượng của Thiên khiến mỗi một vị tu sĩ trong Hư Thiên Tông đều có thể thể hội trực quan, Cổ Thần dưới Thiên uy cũng không thể chống đỡ nổi, thiếu chút nữa bạo thể mà chết, tuy rằng sau đó được người khác cứu đi, thế nhưng chúng tu sĩ Hư Thiên Tông cũng tận mắt nhìn thấy Thiên đuổi theo không bỏ.

Tu sĩ Đạo môn căn bản không thể tưởng tượng Cổ Thần có thể giữ được cái mạng nhỏ.

- Bản tọa đã trở về!

Cổ Thần vừa mới tới Hư Thiên Tông, khí tức cường đại đã bao phủ toàn bộ ngũ mạch trong Hư Thiên Tông.

- Thần nhi!

- Sư đệ!

- Cổ Thần!

....

Năm người Cổ Thương Khung, Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc là nhóm đầu tiên chạy ra ngoài, nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, thoát hiện vết lệ vương.

Độ lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng, Cổ Thần biết khả năng sẽ phát sinh nguy hiểm, không mang theo bất cứ người nào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp cùng nhau độ kiếp.

Vì vậy, lúc độ kiếp, mấy người Cổ Thương Khung, Hư Tử Uyên đều ở trong Hư Thiên Tông.

Cổ Thần bị Thiên đánh rơi xuống mặt đất, trấp áp không thể động đậy, thất khiếu chảy máu, bị một người từ trong vết rách không gian cứu đi, hoàn toàn bị đám người Cổ Thương Khung nhìn rõ ràng trong mắt.

Thế nhưng chữ Thiên trên bầu trời thực sự quá mức lợi hại, vẫn đuổi theo, tuy rằng chiến trước sau đó cách Hư Thiên Tông không xa lắm, con mắt không thể nhìn thấy, nhưng từ phía đông truyền tới hai cỗ khí tức

vô cùng khủng khiếp giúp bọn họ suy đoán được, chữ Thiên đuổi theo người đã cứu Cổ Thần đi, đồng thời triển khai một hồi đại chiến.

Lúc đó năm người Cổ Thương Khung, Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc cùng với một ít cường giả đạo môn Độ Hư cảnh từng theo phía đông điều tra cẩn thận.

Nhưng tốc độ của bọn họ không thể so sánh với Côn Ngô Tiên Đế và Thiên, rất nhanh, ngay cả ba động của hai cổ khí tức kinh khủng kia đều không thể cảm nhận được rồi, thế nhưng những vết nứt nẻ dài tới hơn vạn dặm, sâu tới vạn trượng lưu lại trên mặt đất đủ sức chấn động tâm linh bất cứ người nào.

Bọn họ từ Hư Thiên Tông điều tra tới tận Đông Hải, mãi cho tới phụ cận Phong Bạo Thâm Uyên cũng không thể điều tra được hạ lạc của Cổ Thần.

Thời gian hai năm lặng lẽ trôi qua, bọn họ đều vượt qua trong sự dày vò, hầu như sắp phải tuyệt vọng rồi, như đại bộ phận tu sĩ Đạo môn suy nghĩ, cho rằng Cổ Thần quả thực đã vẫn lạc, ai có thể sống sót được qua sự truy sát của Thiên?

Bất quá, ngay trong lúc tuyệt vọng, Cổ Thần đột nhiên xuất hiện.

Ánh lệ trong mắt năm người đều là quá vui mà khóc.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, lập tức xuất hiện trước mặt năm người, nhìn thấy biểu tình của bọn họ, chỉ biết sự quan tâm đối với chính mình trong lòng bọn họ vô cùng sâu sắc, Cổ Thần nói:

- Phụ thân, sư tỷ, Tiểu Bạch, Tiên Âm, Tự Ngọc, ta không sao, chỉ là Thiên muốn tiêu diệt ta, ta không dám hiện thân quá sớm, né tránh tại địa phương bí mật hai năm mới đi ra, khiến mọi người phải thương nhớ!

Tiểu Bạch chà chà chân:

- Đồ ngốc người, không có việc gì cũng không truyền tin cho chúng ta biết, làm hại chúng ta thương tâm thật lâu!

Tự Ngọc nói:

- Tiểu Bạch muối muối, muối cũng thấy đấy, chữ Thiên kia lợi hại tới mức nào, Cổ Thần cẩn thận một chút cũng là chuyện nên làm, vạn nhất vừa ra bị Thiên bắt được thì phiền phức rồi.

Cổ Thương Khung nói:

- Đã trở về là tốt rồi, đã trở về là tốt rồi...

Cổ Thần nhéo nhéo khuôn mặt của Tiểu Bạch, cười nói:

- Dịch nhân gặp phải lần này thực sự quá mức cường đại, lấy thực lực của ta không nói chống lại, ngay cả tư cách hoàn thủ cũng không có, Tiểu Bạch phụ nhân, một đoạn thời gian rất dài sau này ta sẽ không tiếp tục bề quan, cùng với các nàng khoái hoạt được không?

Sau khi bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, tu sĩ cần phải hợp thành đạo của chính mình mới có thể bước vào cấp độ thứ hai trong Hợp Đạo kỳ, hợp đạo thành công chính là chư tử đại tiên, ngôn xuất pháp tùy, hô phong hoán vũ.

Chư tử đại tiên ngôn xuất pháp tùy, hô phong hoán vũ, không phải mượn bất cứ ngoại lực nào, mà là đạo của chính bản thân, không chỗ nào không có, không lúc nào không có, mỗi tiếng nói, mỗi cử động, trong lúc giơ tay nhắc chân đều ẩn chứa lực lượng của đạo, lực lượng của pháp tắc.

Tuy rằng hiện tại Cổ Thần cũng có năng lực ngôn xuất pháp tùy, hô phong hoán vũ, nhưng là mượn lực lượng của bản nguyên ngũ hành, nếu như muốn bằng vào lực lượng bản thân đạt tới cấp độ ngôn xuất pháp tùy, nhất định phải hợp đạo thành công, bước vào Hợp Đạo trung kỳ, thành tựu cảnh giới chư tử đại tiên.

Quá trình hợp đạo không hề có liên quan tới bản nguyên ngũ hành, vì vậy Cổ Thần tiêu tốn nhiều thời gian luyện hóa bản nguyên ngũ hành hơn nữa đối với Hợp Đạo sơ kỳ đề cao tới Hợp Đạo trung kỳ không có bất cứ tác dụng gì.

Tu sĩ Hợp Đạo cũng giống như tu sĩ Độ Hư, là một ranh giới ngăn cách rất lớn, cần ngộ đạo, cũng không phải chỉ cần thời gian là có thể thành công được.

Tu sĩ Độ Hư cần lĩnh ngộ chính là pháp tắc thiên địa, tu sĩ Hợp Đạo không chỉ lĩnh ngộ thấu triệt các loại pháp tắc, còn phải hợp thành được đạo của chính mình, độ khó cao hơn rất nhiều.

Tu sĩ hợp thành đạo, căn bản theo lĩnh ngộ khác nhau, hợp thành đạo không giống nhau, mỗi người một đặc điểm, trên cơ bản chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ trở lên hợp thành đạo đều là do pháp tắc thiên địa kết hợp với tình huống thực tế của bản thân mà thành, là đạo độc nhất vô nhị thuộc về riêng bản thân mình.

Ví dụ như.

Thủy tổ Đạo môn Thái, thái là chỉ cực, là một loại cao nhất, đạo siêu nhiên thể ngoại.

Thủy tổ Phật môn Nguyên, nguyên là chỉ điểm khởi nguồn, là một loại đạo độc nhất vô nhị, một loại khởi nguồn thiên địa.

Thủy tổ Nho môn Khâu, khâu là chỉ gò núi, là một loại đạo liên miên không dứt, rộng lớn vô cùng.

Chương 5: Thánh địa Ngũ Hành (hạ).

Đạo tổ nhân tộc Hồng, Hồng là chỉ lớn, uyên bác, đang thịnh, là một loại hạo hân vô biên, đại khái bông bột, như uyên như hải, đỉnh đỉnh thiên hạ, ý bao dung vạn vật thế gian, không gì không làm được.

Tu vi của Cổ Thần bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp đã mở ra.

Tầng thứ tám là thời gian gia tốc, giảm tốc, so sánh với thế giới Cổ Hoang là gấp 100 lần, một trăm năm tại thế giới Cổ Hoang, tại bảo tháp tầng thứ tám là một vạn năm.

Thế nhưng cho dù thời gian trong bảo tháp càng lâu hơn nữa, Cổ Thần cũng không thể hợp đạo thành công trong bảo tháp.

Hợp đạo cần phải căn cứ vào pháp tắc bản nguyên vũ trụ cùng với bản thân hợp hai làm một, trở thành đạo, không có liên quan tới bản nguyên ngũ hành, hoàn toàn phải dựa vào chính mình, bất cứ kẻ nào cũng không thể hỗ trợ được.

Vì vậy bế quan tu luyện cũng không có tác dụng.

Cũng không thể giống như lúc trước bước vào Độ Hư, tiến vào thế giới phạm nhân lịch lãm, trải nghiệm trần thế, chỉ có thể cảm ngộ pháp tắc thiên địa, so với hợp đạo không thể so sánh.

Tu sĩ muốn hợp đạo cần phải lĩnh ngộ thấu triệt đối với pháp tắc, hai là phải tìm kiếm được một phần cơ hội, đại đạo không chỗ nào không có, cần phải quan sát lĩnh ngộ, nước từ trên đỉnh núi chảy xuống, sông lớn hồ nước, hoa cỏ cây cối, thiên địa vạn vật, nhất cử nhất động đều có đạo tồn tại.

Có đôi khi nhìn núi nhìn nước, ngay trong nháy mắt đó, tâm linh khẽ động liền chạm vào cơ hội lĩnh ngộ đại đạo, cùng với bản thân hợp hai làm một, nhất cử hợp đạo thành công, bước vào cảnh giới chư tử đại tiên, đó là tỉnh ngộ.

Có đôi khi, trải qua vạn năm cũng không thể nhìn thấy bóng dáng của đạo, thẳng cho tới khi thọ nguyên tiêu hao hết, cả đời cũng không thể bước vào cảnh giới chư tử đại tiên.

Rốt cuộc phải hợp đạo như thế nào, mỗi người đều có gặp gỡ của riêng mình, không thể bắt chước, vì vậy nói chuyện kinh nghiệm chỉ là mây mù vô định.

Trong sinh hoạt bình tĩnh, lĩnh ngộ ảo nghĩa thiên địa, lĩnh ngộ biến hóa ảo diệu thiên địa, đó là cách hợp đạo duy nhất.

Cổ Thần trở về Hư Thiên Tông khiến chúng tu sĩ Đạo môn cảm thấy vô cùng hưng phấn, nếu như không có Cổ Thần, Đạo môn tại tiên giới Cổ Hoang chỉ là thế lực nhỏ yếu nhất trong mấy thế lực lớn, tuy rằng cường giả các thế lực lớn khác đều đã bị trấn áp, thế nhưng chung quy có một ngày đêm thoát khỏi ra ngoài, nếu như Cổ Thần thực sự vẫn lạc, đến lúc đó Đạo môn nhất định sẽ bị các thế lực khác chèn ép.

Cổ Thần không hề bẻ quan tu luyện, ở ngay trong Hư Thiên Tông, mỗi ngày làm bạn với tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, cũng bắt tay vào thành lập thánh địa Ngũ Hành.

Tuy nói vận dụng bản nguyên ngũ hành đối với việc hợp đạo của hắn không có tác dụng gì, nhưng đối mặt với ngũ hành thoát thai kiếp hơn hai trăm năm nữa, Cổ Thần cần phải áp dụng một số biện pháp phòng bị.

Cổ Thần lấy ngũ phong của Hư Thiên Tông làm căn cơ ngũ hành.

Bách Thảo Phong phía đông là mộc hành.

Lạc Hà Phong phía tây là kim hành.

Thanh Viêm Phong phía nam là hỏa hành.

Ẩn Kiếm Phong phía bắc là thủy hành.

Đô Thiên Phong cao nhất là thổ hành.

Lấy ngũ phong làm căn cơ, Cổ Thần dựa vào lực lượng bản nguyên ngũ hành tại ngũ phong mở ra một tiểu thế giới, dài rộng chừng mấy trăm dặm, Cổ Thần gọi đó là Ngũ Hành Bí Cảnh.

Trong Ngũ Hành Bí Cảnh, tràn đầy pháp tắc bản nguyên ngũ hành, đối với tu sĩ Độ Hư cảnh có tác dụng thúc đẩy tu luyện phi thường lớn.

Sau đó, Cổ Thần lại lấy ngũ phong làm trận cơ, thành lập năm tòa trận pháp kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm trận hợp nhất, hình thành một tòa Ngũ Hành Đại Trận hoàn chỉnh.

Phạm vi bao phủ đạt tới phương viên vạn dặm, hầu như toàn bộ dãy núi Linh Hư đều bị Ngũ Hành đại trận bao phủ, uy lực của trận pháp này so với Thiên Tinh Hóa Hư đại trận hoàn toàn không kém hơn.

Mở ra Ngũ Hành Bí Cảnh, Cổ Thần dùng hơn năm mươi năm.

Thành lập Ngũ Hành Đại Trận, Cổ Thần lại dùng hơn mười năm.

Từ đó về sau, Hư Thiên Tông biến thành một thánh địa tu hành, một pháo đài kiên cố.

Tất cả kiến tạo thành công, cái tên Hư Thiên Tông từ nay về sau biến mất trong dòng chảy lịch sử, một cái tên hoàn toàn mới xuất hiện — Thánh địa Ngũ Hành.

Tất cả tu sĩ Đạo môn trở thành nhóm tu sĩ đầu tiên của thánh địa Ngũ Hành.

Trong thánh địa Ngũ Hành, bao gồm rất nhiều bí pháp truyền thừa của các tiên tông đại phái, đồng thời không chỉ có như vậy, Cổ Thần còn hợp nhất năm loại bí thuật vô thượng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, gọi là Ngũ Hành Tiên Thuật, trở thành bí điển trấn địa của thánh địa Ngũ Hành.

Thánh địa Đạo môn Thái Hư Cung từ nghìn năm trước đã bị hủy diệt rồi.

Thánh địa Nho môn Bách Thánh Cách hơn mười năm trước cũng bị hủy diệt.

Thánh địa Phật môn Thiên Thiên Tự tuy chưa bị diệt, nhưng bị Cổ Thần đánh hạ, hiện tại Thiên Thiên Tự so với Thiên Thiên Tự trước đây hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau, cũng có thể coi như bị diệt rồi.

Truyền thừa tam đại thánh địa đến nay chỉ còn có một mình Thiên Thiên Tự Phật môn đã hoàn toàn thay đổi.

Sự quật khởi của thánh địa Ngũ Hành nhất cử trở thành thánh địa lớn nhất toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, là thánh địa duy nhất.

Đồng thời, thánh địa Ngũ Hành khác so với tam đại thánh địa trước kia, mở rộng cửa sơn môn, tuyển nhận đệ tử thành viên không hạn chế khu vực, không hạn chế tộc đàn, pháp truyền thiên hạ.

Trong lúc nhất thời, không chỉ là tu sĩ nhân tộc, cho dù là hai tộc vu yêu cũng có rất nhiều tu sĩ tới đây gia nhập vào thánh địa Ngũ Hành.

Nhất là yêu tộc, theo Côn Ngô Tiên Đế vẫn lạc, Thiên đình bị diệt, cường giả yêu tộc đã mất đi cứ điểm, hiện tại cường giả yêu tộc phân tán khắp nơi trong yêu vực Đông Hoang, đã không có cứ điểm thống nhất, không có thủ lĩnh thống nhất, khiến yêu tộc có dấu hiệu hoàn toàn phân liệt, trở thành năm bè bảy mảng.

Vì vậy, sau khi biết được Cổ Thần thánh lập thánh địa Ngũ Hành, mở rộng thu nhận tu sĩ thiên hạ, không phân biệt khu vực, không phân biệt tộc đàn, không ít tu sĩ yêu tộc đều chạy tới bái phỏng gia nhập.

Tuy rằng Cổ Thần đã đánh chết Thánh Ưng đại vương trong Thiên đình, nhưng Cổ Thần không hề lạm sát kẻ vô tội, hành vi của hắn tu sĩ trong thiên hạ đều biết rõ, biết Cổ Thần là người đáng tin, vì vậy cho dù thánh địa Ngũ Hành có thể được cho là thế lực nhân tộc, nhưng cũng có không ít tu sĩ yêu tộc đến đây gia nhập.

Theo càng ngày càng có nhiều tu sĩ ba tộc nhân, vu, yêu tới bái nhập thánh địa Ngũ Hành, nhân số thánh địa Ngũ Hành đã gia tăng không giới hạn, ngăn ngui trong vòng một năm nhân số đã tăng lên hơn mười vạn người.

Mặc kệ là thế lực Phật môn, hay thế lực vu tộc, hoặc là cường giả yêu tộc, tất cả đều tới thánh địa Ngũ Hành chúc mừng, từ mặt tình thế, thừa nhận thánh địa Ngũ Hành là thế lực mạnh nhất trên tiên giới Cổ Hoang.

879. Chương 6: Cổ Thần Tầm Đạo (thượng).

Trong lúc nhất thời, thánh địa Ngũ Hành phong quang vô hạn, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang không ai không biết, không người không hiểu, người người đều lấy việc bái nhập vào thánh địa Ngũ Hành làm vinh quang.

Thánh địa Ngũ Hành không chỉ thu nhận tu sĩ đã bước chân vào tu chân chi đạo, cũng tuyển nhân phạm nhân có tiên căn, chỉ cần có khả năng tu đạo sẽ cho hắn một cơ hội cố gắng, tất nhiên có nắm bắt được cơ hội, thành công bước lên đỉnh cao tu đạo hay không còn phải phụ thuộc vào chính bản thân.

Ngay trong lúc phạm nhân, tu sĩ khắp Cổ Hoang người trước tiếp nối người sau bái nhập vào thánh địa Ngũ Hành, trong lòng Cổ Thần rơi vào khốn đốn.

Nguyên bản Cổ Thần dùng bản nguyên ngũ hành mở ra Ngũ Hành Bí Cảnh, đủ có thể ngăn cản được thế hủy diệt của ngũ hành thoát thai kiếp.

Thế nhưng diện tích của Ngũ Hành Bí Cảnh có hạn, chỉ có phương viên mấy trăm dặm, mà tu sĩ khắp thiên hạ có quá nhiều, nhất là phạm nhân, càng nhiều như sao trời, nếu như Cổ Thần muốn cứu hết tất cả mọi người, căn bản là điều không có khả năng, chỉ có thể cứu vớt được một bộ phận rất nhỏ trong đó.

Lấy thực lực của Cổ Thần hiện nay, chỉ có thể mở được bí cảnh phương viên mấy trăm dặm, nếu như muốn tiếp tục mở rộng Ngũ Hành Bí Cảnh, tu vi của Cổ Thần chỉ ít cần phải đề cao thêm một tầng cấp mới được, nhất định phải hợp đạo thành công, bước vào cảnh giới chư tử đại tiên.

Cổ Thần lợi dụng ngôn xuất pháp tùy của bản thân và ngôn xuất pháp tùy của bản nguyên ngũ hành dung hợp với nhau, như vậy có thể khiến diện tích Ngũ Hành Bí Cảnh mở rộng gấp mười lần.

Chỉ là, nếu muốn hợp đạo thành công không phải là chuyện dễ dàng, Cổ Thần bước vào Hợp Đạo sơ kỳ đã gần một trăm năm rồi vẫn chưa hề có nửa điểm dấu hiệu cảm ngộ.

Hợp đạo cần phải tuân theo tự nhiên, càng là nóng ruột thì càng cách đạo xa hơn.

Cổ Thần biết rõ đạo lý này.

Mỗi một chư tử đại tiên hợp thành đạo không hề giống nhau, thế nhưng loại hình lại luôn luôn tương tự.

Ví dụ, có người quan sát núi hợp đạo, tuy rằng nhìn đều là núi, thế nhưng mỗi người khác nhau có cái nhìn khác nhau, có lĩnh ngộ khác nhau, cũng chính là có đạo không giống nhau.

Vì vậy, tuy rằng mỗi người hợp thành đạo không giống nhau, thế nhưng bởi vì lĩnh ngộ đầu nguồn giống nhau, đều có cùng một loại, có phân chia mạnh yếu.

Quan sát núi, quan sát nước, quan sát phong vân biến hóa, quan sát tinh không vận hành... Tất cả những điều này đều có thể lĩnh ngộ được đạo, hợp hai làm một với bản thân.

Nếu muốn hợp đạo thành công, trước hết phải chọn một mục tiêu đầu nguồn lĩnh ngộ, vạn vật thiên địa đều có tồn tại đạo lý, ví dụ như một ngọn núi, một hồ nước, phía sau mỗi một vật thể tự nhiên đều ẩn chứa đại đạo vô thượng.

Quá trình hợp đạo của bản thân chia làm ba bước.

Chọn một mục tiêu đầu nguồn để lĩnh ngộ, đây là bước đầu tiên tu sĩ hợp đạo của bản thân.

Sau khi đã chọn được mục tiêu, muốn từ mục tiêu lĩnh ngộ được sự tồn tại của đại đạo, đây là bước thứ hai.

Sau khi lĩnh ngộ được đại đạo, cần phải dung hợp với bản thân làm một, một khi hợp thành lập tức bước vào Hợp Đạo trung kỳ, được gọi là chư tử đại tiên, đây là bước thứ ba.

Hiện nay ngay cả bước đầu tiên Cổ Thần vẫn chưa đạt được, đến tột cùng hợp thành đạo có bộ dáng như thế nào, trong lòng hẳn hoàn toàn mê vông.

Bước đầu tiên của hợp đạo chính là bước quan trọng nhất.

Con đường tu đạo, sợ nhất không phải là gặp bình cảnh cảnh giới, gặp phải trở ngại có bao nhiêu to lớn, mà là phía trước là một mảnh mơ hồ, lẫn lộn tìm hiểu phương hướng, tạo thành kết quả trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Tu sĩ không phải là mỗi một loại đại đạo đều có thể tương dung, một số nhìn sơn là có thể lĩnh ngộ đại đạo, thành công hợp hai làm một, trở thành chư tử đại tiên, để hẳn nhìn thủy không nhất định có thể hợp đạo thành công.

Cũng như vậy, nhìn thủy có thể lĩnh ngộ đại đạo, thành công hợp hai làm một, trở thành chư tử đại tiên, để hẳn đi nhìn sơn cũng không nhất định có thể hợp đạo thành công.

Đến tột cùng tu sĩ và loại đại đạo nào tương dung, bản thân rất khó biết được, rất nhiều tu sĩ hợp đạo sơ kỳ chung thân đều dừng lại tại bước đầu tiên này, đợi khi đại nạn tới cũng không biết rốt cuộc bản thân tột cùng là tương dung thích hợp với loại đại đạo nào? Tiêu tốn rất nhiều năm tháng, tìm hiểu rất nhiều loại đại đạo cũng không thể tìm ra loại thích hợp với bản thân.

Đại đạo vô thượng, không chỗ nào không có, vạn vật thể gian có tồn tại đạo lý liền có đạo.

Nếu muốn từ trong vạn vật thể gian phát hiện ra đạo thích hợp với bản thân, nói dễ vậy sao?

Lúc này, ngộ tính của tu sĩ trở nên cực kỳ quan trọng, thường thường người có ngộ tính càng cao càng có thể dễ dàng cảm ứng được sự liên hệ giữa đạo và bản thân, có thể tìm được đạo thích hợp với bản thân một cách nhanh nhất, nhận thức chuẩn phương hướng là có thể tiếp tục tiến vào bước thứ hai trong quá trình hợp đạo, lĩnh ngộ được sự tồn tại của đại đạo.

Ngộ tính của Cổ Thần không thấp, thế nhưng bước vào Hợp Đạo mới chỉ gần trăm năm đều luôn bận rộn công việc, mở Ngũ Hành Bí Cảnh, xây dựng Ngũ Hành Đại Trận, vì vậy Cổ thần đối với đại đạo thích hợp với bản thân hoàn toàn không có chút linh cảm động chạm nào.

Bước hợp đạo đầu tiên là một bước quan trọng nhất, có thể lĩnh ngộ được sự tồn tại của đại đạo hay không then chốt nhìn vào phương hướng bước đầu tiên đúng hay sai, nếu như phương hướng sai rồi, vậy thì vô luận tiêu tốn bao nhiêu thời gian cũng sẽ là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, làm chuyện vô ích.

Thời đại thượng cổ, chư tử đại tiên hợp đạo thành công, tương đối bình thường, bước đầu tiên hợp đạo thành công chỉ ít cũng dùng trên hai nghìn năm trở lên.

Hai nghìn năm để tìm kiếm phương hướng, nghe thì có vẻ rất khoa trương, thế nhưng trên thực tế, cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ dùng hết thời gian trọn đời cũng không nhất định tìm kiếm được phương hướng thích hợp, thọ nguyên hơn vạn năm vượt qua trong mê vông.

Cũng là chư tử đại tiên, tốc độ tu luyện cũng có cao thấp, thiên tư, ngộ tính cũng phân cao thấp, nhưng coi như chư tử đại tiên dùng thời gian hợp đạo nhanh nhất cũng tiêu phí thời gian hơn một nghìn năm.

Chư tử đại tiên thời đại thượng cổ, bọn họ có thời gian hơn vạn năm để lĩnh ngộ con đường đại đạo, chậm rãi lục lợi, thế nhưng Cổ Thần không có thời gian, hiện tại chỉ sót lại hơn một trăm năm ngũ hành thoát thai kiếp sẽ hàng lâm.

Đến lúc đó lực lượng pháp tắc bản nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ cường đại nhất sẽ phủ xuống bất cứ chỗ nào trong tiên giới Cổ Hoang, phá hủy tất cả văn minh, thu gặt tất cả sinh mệnh.

Nếu như trước ngũ hành thoát thai kiếp, Cổ Thần không thể cứu vớt sinh linh, không có biện pháp cứu sinh linh vạn tộc, như vậy bước đầu tiên chống lại Thiên đã rơi vào kết quả hoàn toàn thất bại.

880. Chương 6: Cổ Thần Tầm Đạo (hạ).

Một ngày một đêm thay nhau trôi qua, Cổ Thần sinh hoạt trong thánh địa Ngũ Hành, trải qua sinh hoạt bình thường cũng với tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, ngày ngày tuy rất bình tĩnh, nhưng mười phần hạnh phúc, khoái hoạt.

Cổ Thương Khung muốn Cổ Thần sinh một tôn tử, thế nhưng đáng tiếc, Cổ Thần đã tu luyện thành thuần dương chi thể, một thân tinh nguyên hóa thành thuần dương, bá đạo vô cùng, căn bản không thể kết hợp với âm nguyên của Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm và Tự Ngọc, không thể sinh ra hậu đại.

Còn Hư Tử Uyên là thuần âm chi thể, một thân âm nguyên hóa thành thuần âm, theo đạo lý mà nói, thuần âm thuần dương hẳn là có thể kết hợp, nhưng trên thực tế vô luận là thuần âm hay thuần dương đều đã không còn một chút tạp chất, căn bản không thể tiếp tục dung hợp cùng một chỗ.

Thuần âm và thuần dương một chỗ, tối đa là không chống lại lẫn nhau, căn bản không thể kết hợp, hòa hợp thành một thể.

Cửa miệng nói, vật cực tất phản, mà đạt tới cảnh giới tinh khiết thì hoàn toàn là một cá thể độc lập, không thể dung hợp với bất kỳ cá thể nào khác.

Sinh hoạt bình tĩnh giăng co hơn mười năm!

Cho dù tâm tình của Cổ Thần bình ổn, nhưng dưới áp lực của ngũ hành thoát thai kiếp cũng không nhịn được bắt đầu nóng ruột.

Còn không tới trăm năm ngũ hành thoát thai kiếp sẽ đánh xuống tiên giới Cổ Hoang, mà Cổ Thần vẫn chưa đạt được bước đầu tiên trong quá trình hợp đạo, còn chưa tìm được phương hướng, bị vây trong mê vọng.

Hắn mỗi ngày hết nhìn sơn lại nhìn thủy, nhìn phong vân biến hóa, nhìn nhật nguyệt thay thế, nhìn tinh không vận hành...

Thế nhưng, tất cả những thứ này rơi vào trong mắt tuy có chút đạo lý, thế nhưng lĩnh ngộ đối với đạo thì hoàn toàn là con số không.

Tại lúc không tìm được phương hướng, Cổ Thần giống như con ruồi không đầu, lao loạn khắp nơi, hắn không dám mong chờ vào vận khí, mỗi ngày chỉ cảm nhận một loại đạo, bởi vì loại xác suất sỡ loạn này thực sự quá mức nhỏ bé, rất dễ sản sinh kết quả ngược trở lại, kèn thổi ngược, như vậy chỉ càng khiến cho khả năng hợp đạo của hắn thêm nhỏ bé hơn.

Thời gian như nước chảy, lẳng lặng trôi đi xa, không lưu lại một chút vết tích.

Hoa nở hoa tàn, xuân đi thu đến! Một năm lại một năm trôi qua.

Chuyển mắt, cách ngũ hành thoát thai kiếp phủ xuống tiên giới Cổ Hoang chỉ còn thời gian sáu mươi năm.

Trong thánh địa Ngũ Hành, sống hạnh phúc với tứ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm Tự Ngọc hơn trăm năm, Cổ Thần vẫn không tìm được phương hướng cho bản thân.

“Xem ra ở trong thánh địa Ngũ Hành không phải là biện pháp rồi, còn lại sáu mươi năm cuối cùng, ta phải đi ra ngoài một lần, tuy nói tiên giới Cổ Hoang đối với ta căn bản quen thuộc hoàn toàn, thế nhưng đi nhiều địa phương hơn một chút chung quy có thể giúp tâm linh thêm mở rộng, có thể tìm được đạo thích hợp với bản thân, thành công hoàn thành bước đầu tiên trong quá trình hợp đạo.”

Trong lòng Cổ Thần suy nghĩ, sinh ra ý lịch lãm bên ngoài.

Chỉ còn sáu mươi năm, ngũ hành thoát thai kiếp phủ xuống, trong vô hình, áp lực đối với Cổ Thần càng lúc càng lớn, sinh hoạt với tứ nữ hơn trăm năm, Cổ Thần muốn một quá trình tâm linh rộng mở hơn.

Cáo từ tứ nữ, Cổ Thần rời khỏi thánh địa Ngũ Hành, chậm rãi không mục đích bước về phía nam.

Đi về phía nam hoàn toàn là Cổ Thần vô ý thức lựa chọn, bởi vì quê hương thành Nhạc Thủy của Cổ Thần ở ngay phía nam Hư Thiên Tông.

Hiện tại Hư Thiên Tông đã biến thành thánh địa Ngũ Hành, thành Nhạc Thủy cũng đã biến thành Cự Chưởng Hồ, nhưng phương hướng không sai, Cổ Thần chậm rãi bước trong hư không, rất nhanh đã xuất hiện ngay trên bầu trời Cự Chưởng Hồ, nơi tọa lạc thành Nhạc Thủy xưa kia.

Pho tượng Cơ Nghiêu đang quỳ trước Cự Chưởng Hồ, Cổ Thần hạ xuống ngay bên cạnh pho tượng.

Nhìn thoáng qua Cơ Nghiêu, ánh mắt Cổ Thần chuyển dời, rơi vào Cự Chưởng Hồ trước mặt, ánh mắt lướt qua hồ nước, hoàn toàn thu hết di chỉ thành Nhạc Thủy dưới đáy hồ vào sâu trong con người.

Tuy rằng đã trôi qua mấy trăm năm, thế nhưng bởi vì đáy hồ không có ai phá hư, di chỉ thành Nhạc Thủy vẫn bao trì tương đối hoàn hảo như ban đầu.

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào phế tích phía đông thành Nhạc Thủy, nơi này từng là viện phủ Cổ gia.

Trong ánh mắt của Cổ Thần, viện phủ Cổ gia đã hóa thành đồng phế tích sứt mẻ, dần dần, bắt đầu trở nên hoàn hảo ban đầu...

Rất nhanh, di chỉ thành Nhạc Thủy trong ánh mắt Cổ Thần đã xảy ra biến hóa, khôi phục lại nguyên dạng mấy trăm năm trước đây, trong thành người đến người đi...

Linh hồn Cổ Thần tựa hồ đã trở về thời đại thiếu niên, từng hình ảnh mờ ảo tại thành Nhạc Thủy trước kia hiện lên trong mắt hắn.

Thấy vật nhớ người!

Những hình ảnh nhỏ nhất thời đại thiếu niên dần dần hiện lên trong đầu Cổ Thần.

Ngoại công Cổ Hiền, tam trưởng lão, Cổ Hằng, Cổ Trữ, Cổ Húc... Một người lại một người lần lượt xuất hiện trong hồi ức của Cổ Thần.

Không biết bao lâu, Cổ Thần từ trong hồi ức tỉnh táo lại, tất cả hình ảnh hoàn hảo trước mắt một lần nữa hóa thành phế tích, lặng yên dưới đáy Cự Chưởng Hồ.

Trong lòng Cổ Thần đột nhiên nhiều hơn một loại cảm giác — Khổ!

Cũng giống như quốc gia phàm nhân tại Bắc Hoang xưa kia, lúc cảm ngộ nhân sinh, Cốc Trần, Cốc Chu, Quan Kỳ, Trương Viên, Thành Chiến, Tư Mã Duyên... Nhân sinh của những con người này trong lòng Cổ Thần cũng biến thành Khổ.

Thế gia có bao nhiêu đẹp đẽ, hạnh phúc, vui vẻ, cũng có bấy nhiêu đau xót, cực khổ, sầu bi...

Thường thường, đẹp đẽ, hạnh phúc, vui vẻ trong trí nhớ cũng giống như phù dung sớm nở tối tàn, không được lâu dài, mà đau xót, cực khổ, sầu bi thì lại thâm nhập lòng người, thật lâu khó quên.

Thế gian giống như một đại khổ hải, ý niệm của chúng sinh trầm luân trong khổ hải, đẹp đẽ, hạnh phúc cũng giống như vô số hòn đảo nhô trong khổ hải, khi thì trôi lên trên mặt nước, khi thì bị mặt nước bao phủ nhấn chìm.

Chung sinh trong khổ hải, đại đa số đều trầm luân trong khổ hải, vô cùng may mắn có thể tìm được một hòn đảo nhỏ vui vẻ cũng khó bảo trì được lâu hơn, sẽ bị khổ hải bao phủ, trong khổ hải vĩnh viễn không có lục địa không chìm đắm.

Khổ hải bất quá là một ý niệm trừu tượng trong lòng Cổ Thần, cũng không phải là thế giới, thực sự là một phiền biên rộng, đó là một phiền đại dương tinh thần, tuy rằng không thể nhìn thấy, nhưng cũng không phải là không thể tồn tại.

Thân thể không tiếp xúc được khổ hải này, cũng không cảm nhận được, coi như là ý thức, ý niệm cũng khó biết được, bởi vì khổ hải rộng lớn vô biên, ý thức của chúng sinh so sánh với khổ hải chỉ là vô số hạt bụi bé nhỏ.

Con kiến quá nhỏ, tuy rằng chúng vẫn tồn tại trong thiên địa, nhưng cũng cách nào biết được đại thể thiên địa rộng lớn tới mức nào, thậm chí căn bản không biết cái gì là thiên địa.

Bụi bặm so sánh với khổ hải càng thêm nhỏ bé, cho dù trong khổ hải cũng không nhất định biết được, hiểu được.

Từ xưa tới nay, chỉ có những người đại trí tuệ, đại ngộ tính mới có thể cảm giác được sự tồn tại của khổ hải.

881. Chương 7: Bàn Chi Đại Đạo (thượng).

Cho dù tâm trí kiên định như Cổ Thần, hồi tưởng lại chuyện cũ trước đây, trong lòng cũng có đầy đau khổ, ý niệm muốn chìm vào trong khổ hải, huống chi là người thường.

“Mỗi khi nhớ tới vong hồn Cổ gia, ta liền muốn trầm luân khổ hải, trừ phi có thể để vong hồn Cổ gia phục sinh, bằng không ý niệm của ta không có khả năng siêu thoát khổ hải?”

“Vô tình cũng không phải là biện pháp siêu thoát khổ hải, cho dù tâm tình càng trở nên lãnh huyết, vô tình kia cũng không phải là quên mất khổ niệm trong lòng, trên thực tế ý niệm vẫn trầm luân trong khổ hải, chỉ là không thể cảm giác, đây chỉ là tự lừa mình dối người.”

“Vô tình chi đạo, nghe đồn là đại đạo cao nhất trong vũ trụ, tự vũ trụ sơ khai, thiên địa hình thành, Thiên và Địa đại biểu cho đại đạo vô tình, nhất cử trở thành vua của chúng thần.”

“Nghe Côn Ngô Tiên Đế nói, Hồng cảm ngộ hồng chi đạo, hạo hãn vô biên, như uyên như hải, định đỉnh thiên hạ, bao dung vạn vật, đại đạo vô thượng không gì không làm được, thế nhưng cuối cùng đồn đãi không gì không làm được hoàn toàn sai, Hồng không thể siêu thoát khổ hải, ngược lại tìm hiểu đại đạo vô tình, phản bội Côn Ngô Tiên Đế, quy thuận Thiên.”

“Hừ, khổ hải vô biên, ngay cả Thiên cũng trầm luân trong khổ hải, chỉ là bởi vì Thiên, Địa vô tình, không biết thống khổ, vì vậy cho rằng không ở khổ hải, đại đạo vô tình đồn đãi là cao nhất kia cũng không thể vượt qua được khổ hải.”

Trong lòng Cổ Thần hình như có sở ngộ, đứng bên cạnh Cự Chuồng Hồ, lẩm bẩm trong lòng.

“Đại đạo vô tình, là đại đạo cao nhất trong vũ trụ, là thiên địa chi đạo, ngay cả đại đạo vô tình cũng không thể vượt qua được khổ hải kia, vậy đến tốt cùng phải làm như thế nào mới có thể vượt qua được khổ hải?”

“Trong vũ trụ, đại đạo vô tình, lấy đại đạo thiên địa vô tình cao nhất, ngay cả đại đạo vô tình cao nhất cũng không thể vượt qua được khổ hải, ta nên tìm hiểu loại đại đạo nào? Và hợp hai làm một với bản thân?”

“Đại đạo vô tình coi là đại đạo tối cao, Côn Ngô Tiên Đế tìm hiểu chính là “đệ nhất đại đạo”, mặc dù không kém đại đạo vô tình, nhưng không thể vượt qua, Hồng tìm hiểu hai loại đại đạo vô thượng hồng và vô tình, cho dù ta tìm hiểu đệ nhất đại đạo có thành tựu cao nhất, có thể đạt tới cấp độ như Côn Ngô Tiên Đế, thế nhưng cũng vẫn không thể vượt qua được Hồng, không thể vượt qua được Thiên, Địa!”

“Ta đây vì sao không tự nghĩ ra một loại đại đạo? Vượt qua đệ nhất, vượt qua Thiên Địa, vượt qua Hồng?”

Tự nghĩ ra một loại đại đạo!

Trong hai mắt của Cổ Thần đột nhiên lóe lên quang mang ánh sáng ngọc.

Ngay trong nháy mắt này, tâm tinh của Cổ Thần thăng hoa tới một độ cao hoàn toàn mới, rồi đột nhiên thanh tĩnh.

Trước kia, Cổ Thần chấp nhất tìm hiểu một loại đại đạo thiên địa, thế nhưng mặc kệ là loại đại đạo thiên địa này cũng không thể vượt qua được Thiên, Địa, coi như là đệ nhất đại đạo của Côn Ngô Tiên Đế cũng không thể vượt qua được, vì vậy trong lòng Cổ Thần luôn mê vọng, không biết phương hướng, không biết mục tiêu.

Giờ khắc này, Cổ Thần đột nhiên nghĩ tới một loại đại đạo hoàn toàn mới, phá thiên chi đạo, nhất thời từ trong mê vông thanh tỉnh lại, phía trước của hắn không còn là một mảnh sương mù dày đặc như trước.

“Cổ Thần ta lập tâm phá đạo, tự nhiên muốn sáng lập ra một loại đại đạo từ xưa tới nay chưa từng có, phá thiên địa, phá tất cả đại đạo.”

Con đường tu đạo của Cổ Thần nguyên bản phía trước là một mảnh sương mù dày đặc, thế nào cũng không thể nhìn thấu được, tựa hồ đã tới đầu cùng, hiện tại sương mù dày đặc tan đi, phía trước trở nên trong sáng, con đường tu đạo kéo dài vô hạn, trở nên dài xa vô cùng, cho dù tưởng tượng cũng không thể chạm đến điểm cuối.

Chỉ là, con đường phía trước cùng với con đường ngay dưới chân Cổ Thần, chính giữa có một hố sâu rộng lớn vô cùng, hiểm trở vô cùng, nếu như muốn đạp trên con đường tu đạo phía trước, trước tiên phải vượt qua được hố sâu này.”

Hố sâu này chính là bởi vì thiếu đi đạo của bản thân Cổ Thần sáng tạo ra, vì vậy tuy rằng Cổ Thần đã tìm được phương hướng, nhưng nếu không hợp đạo thành công, vậy thì con đường phía trước thủy chung là hoa trong nước, trắng trong kính, thấy được, sờ không được.

Cổ Thần phải hợp thành đạo của chính mình trước, như vậy giữa hai đoạn đường tu chân sẽ tự xây thành một cây cầu, như vậy Cổ Thần có thể thực sự bước trên con đường tu đạo, tiếp tục tiến lên.

Một loại đại đạo mới sản sinh, ý nghĩ là con đường tu chân này chính là con đường tu chân chưa bao giờ từng xuất hiện qua, có thể đi được bao nhiêu xa, tới được địa phương nào? Tất cả đều trong không biết.

Chuyện hư vô mờ ảo sau đó Cổ Thần tạm thời không nghĩ đến, quan trọng nhất hiện tại chính là làm cách nào để sáng tạo ra một loại đại đạo mới vượt qua đệ nhất, vượt qua Thiên Địa, vượt qua Hồng.

Muốn sáng tạo một loại đại đạo mới, nói dễ vậy sao?

Nhất là sáng tạo một loại vượt qua đệ nhất, vượt qua Thiên Địa, vượt qua Hồng càng khó hơn lên trời, hầu như là người si nói mộng.

Thế nhưng, trong lòng Cổ Thần không hề có một chút nản lòng, tìm được con đường phía trước, chí ý trong lòng Cổ Thần giống như nước thủy triều, dâng trào không thôi.

Cổ Thần không sợ đường đi tới có bao nhiêu khó khăn, có bao nhiêu gian khổ, sợ chính là không có phương hướng, không biết nên đi như thế nào?

Hiện tại con đường tu chân đã xuất hiện trước mắt một cách rõ ràng, hắn muốn làm chính là sáng tạo ra một loại đại đạo, giữa hai đoạn đường tu chân xây lên một cây cầu, thấy được phương hướng, Cổ Thần tựa hồ như thấy được tương lai, lòng tin tăng lên rất nhiều.

“Vạn vật thiên địa, tồn tại nhất định có đạo lý, đều ẩn hàm đại đạo, đại đạo mạnh yếu ra sao khó có thể nhận biết, nhưng có thể xác định được, đại đạo đệ nhất, đại đạo vô tình, hồng chi đại đạo đều là tồn tại đỉnh cao nhất trong các đại đạo vô thượng.”

“Cho dù là đại đạo vô thượng đỉnh cao nhất cũng không thể vượt qua được khổ hải, như vậy, ta chỉ cần sáng tạo ra một loại đại đạo vượt qua khổ hải, như vậy tự nhiên vượt qua đệ nhất, vượt qua thiên địa!”

“Nếu như thế giới tinh thần là một mảnh đại khổ hải, ý thức chúng sinh đều chìm nổi trong khổ hải, ta sao không sáng tạo ra một con thuyền linh hồn? Đi trên khổ hải? Truyền đi trên nước, gọi là “bàn”! Loại đại đạo ta sáng tạo ra này hãy gọi là — Bàn chi đại đạo!”

Trong mắt Cổ Thần lóe lên quang mang hưng phấn, vui sướng, trong thế giới tinh thần của hắn đột nhiên huyền hóa ra một con thuyền lớn, chịu tải ý niệm của hắn, chạy ra khỏi khổ hải, trong sát na tinh thần của hắn trở nên nhẹ nhàng khoan khoái không gì sánh được, có thể quan sát thế giới, lực lượng pháp tắc vô hình cũng bị Cổ Thần nhìn thấy, dễ dàng chụp vào lòng bàn tay, trong nháy mắt lĩnh ngộ.

Thân thể Cổ Thần nhất thời lóe lên, bay lên trên không trung, hắn hét lớn một tiếng — Bàn!

882. Chương 7: Bàn Chi Đại Đạo (hạ).

Thanh âm to rõ, phá vỡ trời xanh, sóng âm từ trong miệng hần truyền đi, khuếch tán bốn phương tám hướng, một chữ Bàn xuất hiện trong bầu trời, lớn tới nghìn dặm, giống như khác dấu kim câu, chấn động lòng người.

Đúng lúc này, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, vũ trụ phạm gian... Tất cả tu sĩ, phạm nhân đều loáng thoáng nghe được thanh âm: Bàn!

Thanh âm của Cổ Thần xuyên thấu qua thế giới tinh thần, truyền bá trong khổ hải, khuếch tán, lấy một loại phương thức vô cùng kỳ lạ, truyền tới tai mỗi một người khắp thế gian vũ trụ.

Thanh âm này so với thiên âm càng lớn, càng磅礴, tuy rằng có thể nghe thấy, nhưng không biết thanh âm từ đâu truyền tới, thế nhưng một tiếng bàn này đã chấn động bất cứ tâm linh sinh linh con người nào, thật sâu khắc vào trong ý thức linh hồn con người.

Bất quá, Cổ Thần vượt qua khổ hải trong thời gian cực ngắn.

Khổ hải đột nhiên thổi lên một cơn sóng gió vô cùng to lớn, lập tức nghiền nát con thuyền linh hồn của Cổ Thần thành nát bét, Cổ Thần lại trầm luân trong khổ hải.

Cảm giác tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng vừa rồi chỉ trong sát na liền biến mất không còn, chữ bàn khổng lồ chừng vạn dặm trên trời cao kia cũng bị tan vỡ trong sát na, hóa thành hư vô.

Muốn chế tạo con thuyền linh hồn, căn bản không dễ dàng, một thân tu vi của Cổ Thần trong thế giới tinh thần căn bản không thể phát huy được bao nhiêu tác dụng, con thuyền linh hồn hần chế tạo ra quá mức yếu đuối, chỉ cần một cơn sóng gió nhỏ nhỏ trong khổ hải đã có thể dễ dàng nghiền nát con thuyền linh hồn của Cổ Thần thành phần mạt, khiến hần tiếp tục trầm luân khổ hải.

Thế nhưng, tuy rằng ý niệm trầm luân trong khổ hải, thế nhưng cảm giác của Cổ Thần so với lúc trước hoàn toàn không giống nhau.

Tuy rằng hiện tại hần đã chìm vào trong khổ hải, thế nhưng hần đã vượt qua được khổ hải, hần đã từng dùng tư thái từ trên cao quan sát khổ hải, cũng giống như vượt ra khỏi phạm vi thiên địa, quan sát thiên địa bên dưới, thấy một thế giới người khác vĩnh viễn không thể biết, cũng không thể tưởng tượng được.

Vượt qua khỏi sự vật, quan sát bản chất sự vật, đây là điều bất cứ kẻ nào trầm luân trong khổ hải cũng không thể thể hội được hoặc chưa từng thể hội được.

“Bàn chi đại đạo cần phải chế tạo một con thuyền linh hồn, đi lại trên khổ hải, chủ yếu ở chỗ lực lượng linh hồn, lực lượng của ta lại chủ yếu ở thân thể và pháp tắc, lực lượng linh hồn tương đối yếu kém, linh ngộ cũng ít, xem ra tuy rằng người tu thể có thực lực cường đại hơn so với tu niệm, thế nhưng hạch tâm chân chính của tu đạo vẫn là linh hồn, ý niệm, tu thể chỉ là biểu hiện bên ngoài, linh hồn, ý niệm mới là bản chất nhất. Nghe nói Thi Hồn Tông đối với phương diện linh hồn có tạo nghệ rất sâu đậm, ta cũng có thể tham khảo một chút.”

Bước chân Cổ Thần khê động, bước về phương nam, rất nhanh đã phi động tới Dạ Mạc Chi Sâm, vị trí tổng bộ Thi Hồn Tông.

Trận pháp hộ tông của Thi Hồn Tông đối với Cổ Thần mà nói hoàn toàn không có bất cứ hiệu quả gì, Cổ Thần lập tức hạ xuống Thi Hồn Điện trong Thi Hồn Tông.

Lúc này thủ lĩnh của Thi Hồn Tông chính là Thi Giáp Lão Nhân thoát khốn từ Tây Hải.

Cường giả Ma môn sau khi thoát khốn khỏi chỗ sâu trong Tây Hải, dưới sự dẫn đầu của cường giả Cực Băng Tông, cấu kết một chỗ với Thánh đình, cuối cùng bị Cổ Thần trấn áp trong Sinh Tử Bí Cảnh.

Thế nhưng sau khi thoát khốn, từng tông môn Ma môn cũng đều phái hai ba người trở về quản lý tông môn, Thi Giáp Lão Nhân và hai vị cường giả Hư Không hậu kỳ khác của Thi Hồn Tông bị phái trở về Thi Hồn Tông, không tham gia vào việc truy sát Cổ Thần, may mắn tránh được một kiếp.

Thi Giáp Lão Nhân có tu vi Hư Không hậu kỳ, sau khi trở về Thi Hồn Tông, tự nhiên toàn bộ quyền to trong tông đều rơi hết vào trong tay Thi Giáp Lão Nhân, người trong tông còn có thể có tiếng nói cũng chỉ có hai vị cường giả Hư Không hậu kỳ khác cùng thoát khỏi với Thi Giáp Lão Nhân từ chỗ sâu trong Tây Hải.

Lúc này Thi Giáp Lão Nhân và hai vị cường giả Hư Không hậu kỳ đang ngồi trong Thi Hồn Điện uống rượu.

Tâm tình của ba người vô cùng vui sướng, nội dung nói chuyện không ngoài chính mình có vận khí tốt, trước kia lập tức trở về tông môn, không hề tham gia vào việc truy sát Cổ Thần, hôm nay những người khác đều bị trấn áp, mà ba người bọn họ vẫn tiếp tục tiêu dao khoái hoạt, thực sự hồng phúc tề thiên, ra đường gặp đại vận.

Giữa lúc ba người đang nâng chén chúc mừng, một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên phủ xuống Thi Hồn Điện.

Tu vi của ba người ngoại trừ cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ ra, cũng coi như tồn tại đứng đầu một phương, xưng bá một phương, tiêu điều tự tại.

Thế nhưng, lực lượng phủ xuống kia vẫn khiến ba người thất kinh, chén rượu trong tay không tự chủ được rơi xuống bàn, trong cảm giác của ba người, một cỗ lực lượng đột nhiên phủ xuống này to lớn vô cùng, thậm chí là vĩ ngạn, trước mặt cỗ lực lượng khủng khiếp này, bọn họ cảm thấy chính mình nhỏ bé giống như con kiến, tuyệt đối không thể kháng cự.

Ba người nhất tề xoay người, nhìn về phía đầu nguồn cỗ lực lượng phát ra, sắc mặt trong khoảng khắc trở nên trắng bệch, phịch một tiếng, nhất tề quỳ rạp xuống dưới đất, vái lạy Cổ Thần như phụ mẫu:

- Bái kiến Cổ Thánh chủ, chúc thánh địa Ngũ Hành thiên thu vạn tá, nhất thống Cổ Hoang, Cổ Thần Thánh chủ hồng phúc tề thiên.

Ba người Thi Giáp Lão Nhân trong những năm gần đây sợ nhất chính là Cổ Thần sẽ tìm tới cửa, cũng mang theo bọn họ đi trấn áp, tất nhiên, bọn họ đều là phần tử trung kiên của Ma môn, thế nhưng trải qua hơn hai trăm năm cũng không hề thấy Cổ Thần tới đây tìm bọn họ phiền phức, điều này khiến bọn họ mừng rỡ như điên.

Vì vậy, hơn hai trăm năm trôi qua, ba người Thi Giáp Lão Nhân có thể sinh hoạt sung sướng như thường, vậy mà ngày hôm nay, Cổ Thần đột nhiên xuất hiện trong Thi Hồn Điện, quả thực khiến ba người Thi Giáp Lão Nhân sợ tới mức kinh hồn táng đảm, hồn phi phách tán.

Đối với một bộ khẩu hiệu Ma môn này, Cổ Thần không thể trách, cũng không giải thích nhiều, trực tiếp nói:

- Mang Đại Hồn Kinh tới cho ta xem.

Đại Hồn Kinh chính là bí điển trấn tông của Thi Hồn Tông, tuyệt đối không truyền ra ngoài, thế nhưng Cổ Thần đã mở miệng, Thi Giáp Lão Nhân lập tức vươn cổ dài như cổ gà mổ thóc nói:

- Dạ, dạ, dạ...

Cánh tay Thi Giáp Lão Nhân khê lật, trong tay liền nhiều hơn một quyển thư tịch màu đen, trên mặt tờ đầu tiên có ba chữ lớn: Đại Hồn Kinh.

Lập tức, hai tay Thi Giáp Lão Nhân trực tiếp đưa Thi Hồn Kinh tới trước mặt Cổ Thần.

Cổ Thần khê nắm tay lại, Thi Giáp Lão Nhân lập tức cảm giác không khí bốn phía không còn, tựa hồ như biến thành chân không, thân thể hắn đột nhiên bị một cỗ lực lượng cường đại trói buộc, không thể nhúc nhích, Đại Hồn Kinh trong tay cũng trực tiếp bay lên, rơi vào trong tay Cổ Thần.

883. Chương 8 : Nghiên Cứu Linh Hồn

Lấy được Đại Hồn Kinh, Cổ Thần thu hồi bàn tay, lúc này Thi Giáp Lão Nhân mới cảm thấy áp lực bốn phía không còn, toàn thân hắn đã thoát mồ hôi lạnh đầm đìa. Lực lượng của hắn so với Cổ Thần không biết

kém hơn bao nhiêu lần, một người trên trời, một người dưới mặt đất, nếu như Cổ Thần muốn giết hần, chỉ cần một ý niệm trong đầu hần đã chết nghìn vạn lần.

Loại cảm giác không thể nắm giữ sinh mệnh của chính mình, bị người khác nắm trong tay, khiến Thi Giáp Lão Nhân sợ hãi thật sâu.

Thi Giáp Lão Nhân còn như vậy, hai vị cường giả Hư Không hậu kỳ bên cạnh càng không cần phải nói.

Cổ Thần cầm Đại Hồn Kinh trong tay, liền mở ra đọc một lượt.

Một tờ lại một tờ, chờ khi Cổ Thần xem hết toàn bộ Đại Hồn Kinh, thời gian đã trôi qua hai canh giờ.

Đại Hồn Kinh trình bày đối với linh hồn vô cùng rõ ràng khắc sâu, thủy tổ Thi Hồn Tông sáng chế ra Đại Hồn Kinh này đối với linh hồn có nghiên cứu rất sâu, tạo nghệ cũng phi thường cao thâm.

Nghiên cứu đối với linh hồn và tu luyện linh hồn là hai loại khái niệm hoàn toàn khác nhau, Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết là bí điển tu luyện linh hồn cực mạnh, thế nhưng nghiên cứu đối với linh hồn lại không cần thiết phải quá khắc sâu.

Trái lại Đại Hồn Kinh tại phương diện tu luyện hoàn toàn không thể so sánh được với Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết, thế nhưng trên phương diện nghiên cứu đối với linh hồn lại sâu đậm vô cùng, có thể lợi dụng linh hồn làm ra rất nhiều việc, ví dụ như luyện chế thi hồn, luyện chế huyết hồn các loại...

Tuy rằng Cổ Thần xem rất chậm, thế nhưng mỗi khi nhìn một tờ, Cổ Thần đều cẩn thận ghi nhớ suy xét đối với nội dung và trình bày đạo lý trong Đại Hồn Kinh, tất cả đều khắc sâu trong lòng.

Tạo nghệ của Đại Hồn Kinh đối với linh hồn vô cùng khắc sâu, trong khoảng thời gian ngắn Cổ Thần không thể hoàn toàn lĩnh ngộ được, sau khi ghi tạc toàn bộ nội dung, sau này có thể cẩn thận tìm hiểu dần dần.

Nhìn xong Đại Hồn Kinh, Cổ Thần liền trả lại cho Thi Giáp Lão Nhân, thân thể chợt lóe, lập tức biến mất không còn, đã rời khỏi Thi Hồn Tông.

Cổ Thần vừa đi, ba người Thi Giáp Lão Nhân không ngừng lau mồ hôi lạnh, hô to nguy hiểm thật nguy hiểm thật, lại hô to mạng lớn bằng trời.

Cổ Thần tiếp tục phi độn về phía nam, một đường phi độn tới phạm vi Đế đình Đại Ly, từ lúc Thánh đình bị diệt, Đế đình chủ động giải tán, thế nhưng Thần Vu Tông tại Đế đình Đại Linh đã thâm căn cố đế, cho dù là Đế đình Đại Ly có giải tán, Thần Vu Tông vẫn là một lĩnh tụ tinh thần nhân tộc một khu vực rất rộng lớn phía nam.

Ảnh hưởng của thánh địa Ngũ Hành lớn hơn nữa thì cũng không thể ảnh hưởng được tín ngưỡng của con người nơi đây đối với Vu Thần.

Từ bốn năm trước, Vu Thần trong Xích Đế mộ trùng bị Cổ Thần mượn lực lượng của Chiến thần Hoàng kích thương, Vu Thần không còn tiếp tục xuất hiện qua, từ đó về sau hoàn toàn biệt tích, không hề thấy xuất hiện trên thế gian, nhiều năm trôi qua như vậy, Cổ Thần đã sắp bỏ quên Vu Thần sâu trong ký ức.

Vừa xem Đại Hồn Kinh, tuy rằng Đại Hồn Kinh đối với linh hồn có tạo nghệ nhất định, thế nhưng giảng thuật trong Đại Hồn Kinh lấy luyện thi là chính, chú ý làm sao lợi dụng linh hồn, luyện chế người khác trở thành thi hồn, hoặc là trực tiếp luyện chế linh hồn thành huyết hồn, nghiên cứu đối với linh hồn không phải toàn diện.

Bởi vì Đại Hồn Kinh luyện hồn là luyện linh hồn của người khác, không phải là tu luyện linh hồn bản thân, có chỗ thiếu hụt, điều này khiến Cổ Thần nghĩ tới Vu Thần.

Vu Thần chỉ có nguyên thần mới có thể phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, thế nhưng đã tồn tại mấy vạn năm dài, hiện tại Cổ Thần suy nghĩ kỹ, phát hiện ra Vu Thần có nghiên cứu đối với linh hồn khẳng định đạt tới trình độ vô cùng khắc sâu, đồng thời còn vô cùng trọn vẹn, nhất định so với trình bày trong Đại Hồn Kinh càng thêm hữu dụng hơn nhiều.

Cũng giống như tu sĩ Phật môn, Vu Thần mượn tín ngưỡng của tín đồ, thế nhưng Phật môn lấy lực lượng tín ngưỡng luyện thành Phật quang, là một cỗ ngoại lực mang theo bên người, cũng giống như pháp bảo tiên bảo các loại.

Mà Vu Thần thì luyện lực lượng tín ngưỡng vào linh hồn, khiến nguyên thần có thể bảo tồn lâu dài, khiến chân thân không biết ở nơi nào, nhưng lực lượng nguyên thần thủy chung có thể tương liên với tiên giới Cổ Hoang.

Cổ Thần lại muốn trực tiếp hấp thu lực lượng tín ngưỡng, cường hóa thân thể, diễn hóa pháp tắc.

Tuy rằng bằng vào thực lực Cổ Thần cũng có thể hấp thu lực lượng tín ngưỡng cường hóa thân thể, diễn hóa pháp tắc cường đại nhất, thế nhưng luận về quý dị thì Vu Thần đệ nhất.

“Nghiên cứu của Vu Thần đối với linh hồn khẳng định không bình thường, linh ngộ đối với linh hồn có tạo nghệ cực kỳ cao thâm, có thể ta từ trên người Vu Thần cảm ngộ được phương pháp cường hóa con thuyền linh hồn.”

“Vu Thần, tại lúc ta còn trẻ ngươi từng tính toán ra, muốn lấy mạng của ta, giữa chúng ta còn có cừu hận chưa tính toán hết, lúc này đây ta phải tìm ngươi đòi lại chút công đạo, mặc kệ chân thân của ngươi đang ở phương nào? Từ nay về sau ta muốn lực lượng của ngươi không thể nào tiếp tục phủ xuống tiên giới Cổ Hoang.

Cổ Thần biết, Vu Thần có thể để lực lượng nguyên thần phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, khẳng định có liên quan tới các pho tượng Vu Thần cùng với tín ngưỡng của tín đồ.

Chân thân của Vu Thần khẳng định không còn ở trong tiên giới Cổ Hoang, chỉ có thông qua tương liên với pho tượng Vu Thần, chỉ cần hủy diệt pho tượng Vu Thần sẽ triệt để chặt đứt kết nối giữa Vu Thần và tiên giới Cổ Hoang.

Pho tượng Vu Thần trong địa giới Đế đình Đại Ly, có rất nhiều chỗ, trong mỗi một tòa Vu Thần Miếu đều có cung phụng một pho tượng Vu Thần.

Thế nhưng chủ yếu nhất chính là tại tổng bộ Vu Thần Tông, pho tượng Vu Thần trong Vu Thần Điện đỉnh Vu Thần Phong, đây mới là đầu mối then chốt nhất kết nối giữa Vu Thần và tiên giới Cổ Hoang.

Thần Vu Phong đối với tu sĩ khắp thiên hạ từ trước tới nay vô cùng thần bí, từ sau khi thời đại thượng cổ kết thúc, tuy rằng Thần Vu Tông chưa từng xuất hiện qua cường giả quá mức lợi hại, nhưng vẫn luôn sừng sững không ngã, có thể thấy được Thần Vu Tông có phương pháp hộ tông đặc biệt.

Có người nói ngoại trừ là chư tử đại tiên hợp đạo thành công, bằng không tu sĩ khắp thiên hạ dù có thể tiến vào trong Vu Thần Điện, nhưng tuyệt đối không thể toàn thân thoát đi.

Đồng thời, coi như là chư tử đại tiên hợp đạo thành công, trong Vu Thần Điện cũng không thể tùy ý làm bậy, vẫn có khả năng vẫn lạc.

Vu Thần khi còn ở tiên giới Cổ Hoang chính là một đại cường giả cái thế Hợp Đạo hậu kỳ, ngoại trừ mấy vị đại đế cùng với mấy người đếm được trên đầu ngón tay, thời đại thượng cổ không có người nào vượt qua được Vu Thần.

884. Chương 9 : Nghìn Quyền Hợp Nhất

Vu Thần khi còn ở tiên giới Cổ Hoang chính là một đại cường giả cái thế Hợp Đạo hậu kỳ, ngoại trừ mấy vị đại đế cùng với mấy người đếm được trên đầu ngón tay, thời đại thượng cổ không có người nào vượt qua được Vu Thần.

Tại thời đại thượng cổ, danh tiếng của Vu Thần rất gần với năm vị đại đế, hẳn là tu sĩ nhân tộc duy nhất lên vào cổ vu tộc, đồng thời học được bí điển vu tộc.

Đang lúc chính ngộ.

Nhưng khi Cổ Thần chạy tới hơn vạn dặm ngoài Thần Vu Phong, bầu trời đã hóa thành đen tối.

Nhìn về phương hướng Thần Vu Phong, toàn bộ bầu trời đều bị mây đen bao phủ, giống như một đáy nồi đen kịt treo cao trên bầu trời.

Càng đi về phía trước, bầu trời càng âm u.

Cổ Thần đứng trên đám mây, nơi đi qua mây đen tầng tầng tản ra, thân thể của hắn giống như một vầng mặt trời chói sáng, tỏa ra quang mang vạn trượng, đi tới bầu trời Thần Vu Phong.

Thân ảnh chợt lóe, Cổ Thần hạ xuống Thần Vu Phong, trước Vu Thần Điện.

Bình thường toàn bộ Thần Vu Phong đều bao phủ trong âm u, thế nhưng hôm nay bởi vì Cổ Thần đến, bầu trời vốn luôn luôn đen kịt bị vạch ra một lỗ hồng phương viên chừng vạn trượng, phương viên trăm dặm đều được ánh dương quang bao phủ, hóa thành nơi quang minh.

Cổ Thần đến khiến toàn bộ Thần Vu Tông giống như lâm đại địch, tiếng kèn thổi ô ô vang lên, một vòng quang tráo phòng ngự trong suốt lập tức xuất hiện bên ngoài Vu Thần Điện.

Quang tráo trong suốt này hơi có chút điểm màu xanh, âm khí um tùm, ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại.

- Cổ Thánh chủ, khinh nhờn Vu Thần, đây là tội chết, ai cũng không ngoại lệ, kể cả ngươi!

Một thanh âm từ trong Vu Thần Điện vang lên, một hắc y nhân đầu đội mũ đen, toàn thân bao phủ trong lớp hắc bào xuất hiện trước Thần Vu Điện.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn tới, người này có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, khí tức trên người so với đám cường giả cái thế tầng thứ nhất như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả không kém bao nhiêu.

Người này cũng là một trong những cường giả cái thế Thần Vu Tông bị nhốt trong Tây Hải vạn năm, bọn họ luôn luôn quý bí, lúc thoát khốn lập tức trở về Thần Vu Tông, không hề có bất cứ liên quan gì với các thế lực khác, mười phần điệu thấp.

Những tu sĩ Thần Vu Tông thoát khốn từ trong Tây Hải ra ngoài tổng cộng có mười tám người, trong đó Hợp Đạo sơ kỳ có hai người, Hư Không hậu kỳ đỉnh có bảy người, Hư Không hậu kỳ có chín người.

Đối với số lượng tu sĩ Thần Vu Tông thoát khốn ra ngoài Cổ Thần đã sớm biết rõ ràng, cho dù là những nhân vật đầu lĩnh ba tộc như Cơ Lăng Hư, Kim Thai tôn giả, Thánh Ưng đại vương, Thiên Mục đại vu đều bị Cổ Thần giết chết toàn bộ, chỉ là một ít cường giả thượng cổ Thần Vu Tông, đương nhiên còn chưa đủ đặt trong mắt Cổ Thần.

- Hừ! Vu Thần khinh nhờn ta, cũng là tội chết!

Cổ Thần hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Trận pháp thái cổ Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận của Thánh đình cũng không thể ngăn cản được ta, ta ngược lại muốn nhìn Thần Vu Tông dựa vào cái gì để ngăn cản bước chân của ta.

Đang khi nói chuyện, một quyền đánh ra.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền, nghìn quyền hợp nhất.

Nguyên bản Cổ Thần đối với Chiến Thần Diệt Tinh quyền dừng lại tại bình cảnh chín trăm chín mươi chín truyền hợp nhất, một thời gian rất dài cũng không thể tiến thêm một bước.

Thế nhưng, sau khi vượt qua lôi kiếp hủy diệt đệ cửu trọng, tu vi bước vào Hợp Đạo sơ kỳ, bình cảnh dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền tự động tan vỡ, rất tự nhiên đột phá cảnh giới nghìn quyền hợp nhất.

Thời điểm phá Thánh đình, Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, mà lúc này đã là tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, bế quan tu luyện mấy trăm năm, đối với luyện hóa bản nguyên ngũ hành đã đạt tới độ cao hoàn toàn mới, thực lực mạnh đầu chỉ gấp trăm lần so với thời điểm Hư Không hậu kỳ đỉnh phong.

Một đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất này dễ dàng miểu sát một cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, thậm chí, một lần duy nhất miểu sát mười người cũng không thành vấn đề.

Hôm nay hắn đến đây là vì phương pháp nghiên cứu linh hồn của Vu Thần, cũng đến để hủy diệt pho tượng Vu Thần, hoàn toàn chặt đứt kết nối giữa Vu Thần và tiên giới Cổ Hoàng, Cổ Thần sao bị người uy hiếp?

Tên tu sĩ Thần Vu Tông kia mặc dù có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, thế nhưng trong lòng hắn, Vu Thần chính là trời, không thể khinh nhờn, hắn không biết giữa Cổ Thần và Vu Thần đã từng có một lần tranh đấu sinh

tử, thấy Cổ Thần dĩ nhiên xuất thủ công kích Vu Thần Điện, nhất thời giận dữ, tựa hồ Cổ Thần vừa mới ra tay giết chết phụ mẫu thân sinh của hắn.

- Vu Thần chi lực!

Tên tu sĩ Vu Thần Tông kia rống to hơn, trong sát na vô số đạo ô quang đột nhiên từ trong hư không bắn mạnh đi, dung nhập vào trong cơ thể hắn, hai mắt hắn mở ra, bùng lên hai đạo tinh quang giống như thực chất, trong sát na thực lực của tên tu sĩ Thần Vu Tông lập tức tăng lên không chỉ mấy chục lần, hầu như đã so sánh được với Thiên Mục đại vu có lực lượng đô thiên cửu sát phụ thể.

Tu sĩ Thần Vu Tông kia đánh ra một chưởng, một bàn tay đen kịt vô cùng khổng lồ đột nhiên từ bên trong quang tráo bao phủ Vu Thần Điện bắn mạnh ra ngoài, oanh kích cùng một chỗ với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền của Cổ Thần.

Ầm....

Quyền chưởng va chạm, giống như hai ngọn núi khổng lồ va chạm với nhau, cương khí tiên lực nháy mắt đều bị tan vỡ thành mảnh nhỏ, bay loạn bốn phía.

Thân thể Cổ Thần không chút lay động, tên tu sĩ Thần Vu Tông kia lập tức bật lui hơn mười bước, thẳng tới khi lui tới trước cửa lớn Vu Thần Điện, thân thể đánh mạnh vào vách tường Vu Thần Điện mới ngừng lại thân thể được.

- Phụt...

Một ngụm máu tươi từ trong tu sĩ Thần Vu Tông phun ra.

- Sao có khả năng? Chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không có khả năng phát ra lực lượng công kích cường đại như vậy!

Trong lòng tu sĩ Vu Thần Tông hoảng hốt, tràn đầy chấn động.

Đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất vừa rồi chỉ là Cổ Thần tiện tay đánh một kích, lấy tiên lực thuần dương vô cùng vô tận của Cổ Thần hiện nay, Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất hầu như có thể liên tục oanh kích trên vạn quyền, đánh ra một quyền, số lượng tiên lực thuần dương tiêu hao đối với hắn mà nói hầu như không đáng nhắc tới.

Cổ Thần bước một bước về phía trước, lại là một đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất đánh ra.

So với một quyền tiện tay một kích vừa rồi, một quyền này Cổ Thần đã dùng thêm vài phần lực đạo, cùng là Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất, thế nhưng lực công kích lại mạnh hơn không chỉ hai lần.

Trong nháy mắt, trong Vu Thần Điện bắn ra mười bảy đạo thân ảnh, cộng thêm người vừa mới thụ thương, vừa vặn là mười tám cường giả thượng cổ từ trong Tây Hải thoát khốn ra ngoài.

- Kinh nhìn Vu Thần sẽ chết không có chỗ chôn!

Bọn họ cùng rống to hơn:

- Vu Thần chi lực!

Chương 9: Nghìn quyền hợp nhất (hạ).

Một đạo lại một đạo ô quang từ trong hư không bắn ra, dững mãnh tràn vào trong cơ thể bọn họ, khiến thực lực của bọn họ tăng lên cực mạnh, hơn mười đạo cự chưởng đen kịt đồng thời từ trong quang tráo ngoài Vu Thần Điện vỡ mạnh đi.

Oanh!

Lại là một tiếng bạo tạc rung trời.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền và mười tám đạo chưởng ấn đồng thời tan vỡ.

Thân ảnh Cổ Thần không chút lay động, mười tám vị cường giả thượng cổ Vũ Thần Tông lại nhất tề văng ngược về phía sau, hai vị cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ phun mạnh máu tươi trong miệng, bản thân bị thương rất nặng.

Mười sáu vị cường giả Hư Không hậu kỳ, Hư Không hậu kỳ đỉnh thi trực tiếp bị lực lượng phản chấn đánh tan thành vô số mảnh, thân tử đạo tiêu.

Cổ Thần một lần nữa bước về phía trước một bước, lại là một đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền đánh ra.

Một quyền này, Cổ Thần dùng tới tám phần mười lực đạo, lực công kích cực mạnh hầu như tương đương hai lần quyền thứ hai vừa rồi.

Cường giả thượng cổ Thần Vũ Tông, chết đã chết, trọng thương đã trọng thương, không còn bất cứ ai ngăn cản quyền cương của Cổ Thần.

Ầm ầm...

Tiếng bạo tạc rung trời chuyển đất, Chiến Thần Diệt Tinh quyền trực tiếp oanh kích vào quang tráo bên ngoài Vũ Thần Điện.

Vô số đạo quang mang màu đen từ bốn phương tám hướng hội tụ tới, dung nhập vào trong màng quang tráo bảo hộ ngoài Vũ Thần Điện, tuy rằng quang tráo rung động mãnh liệt, thế nhưng dưới vô số quang mang màu đen hội tụ, vẫn chưa bị nghiền nát.

Những quang mang màu đen này là do vô số pho tượng Vũ Thần khắp nơi trong địa giới Đại Ly phát ra.

Địa giới Đại Ly, cách một trăm dặm lại có một tòa Vũ Thần Miếu nhỏ, cách mỗi một nghìn dặm thì có một tòa Vũ Thần Miếu cỡ trung, cách mỗi một vạn dặm thì có một tòa Vũ Thần Miếu cỡ lớn, bên trong thờ phụng duy nhất một pho tượng Vũ Thần.

Toàn bộ Đại Ly cộng lại, số lượng Vũ Thần Miếu nhiều không đếm hết.

Chủ điện Vũ Thần bị công kích, vô số pho tượng Vũ Thần rải rác khắp nơi trong địa giới Đại Ly đều sẽ phát sinh ra một đạo quang mang màu đen, truyền tới chủ điện, bảo hộ chủ điện.

Bởi vì pho tượng Vũ Thần bên trong Vũ Thần điện mới chân chính là chủ thể kết nối Vũ Thần với tiên giới Cổ Hoàng, nếu như chủ thể này bị phá hủy, những pho tượng Vũ Thần khác có nhiều tín ngưỡng, tế bái hơn nữa thì lực lượng tín ngưỡng cũng không thể truyền tới Vũ Thần.

Quang mang màu đen từ bốn phương tám hướng kéo tới hầu như vô cùng vô tận, vô cùng rậm rạp.

Cổ Thần sử dụng mười thành lực đạo, một lần nữa oanh kích ra Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất.

Ầm...

Tiếng bạo tạc rung trời chuyển đất, đình tai nhức óc như trước, thế nhưng quang mang bên ngoài Vũ Thần Điện chỉ thoáng lay động một chút, dưới đạo quang mang màu đen dung nhập vào quang tráo khiến lực phòng ngự của đạo quang tráo này lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi, dĩ nhiên so với Hạo Nguyên Thiên Cương Trấn Ma đại trận của Thánh đình không hề thua kém hơn, thậm chí còn có phần hơn.

“Tín ngưỡng lực của Phật môn chỉ có thể chậm rãi ngưng tụ tích lũy từng ngày một, ánh sáng tín ngưỡng chỉ quang bên ngoài Thiên Thiên Tự cũng không thể thu được vô số tín ngưỡng từ những chùa miếu khác, mà Vũ Thần Điện lại có thể thu được tín ngưỡng lực từ trong vô số Vũ Thần Miếu rải rác khắp Đại Ly trong thời gian cực ngắn, Vũ Thần nghiên cứu đối với linh hồn đích xác có chỗ phi phạm.”

Trong lòng Cổ Thần thì thâm, công kích trong tay cũng càng lúc càng mãnh liệt hơn, nghiên cứu của Vũ Thần đối với linh hồn càng thêm khắc sâu, Cổ Thần càng thêm hưng phấn, có thể hẳn sẽ từ nghiên cứu của Vũ Thần biết được phương pháp cường hóa con thuyền linh hồn như thế nào.

Một quyền, một quyền, lại một quyền!

Cổ Thần liên tục không ngừng oanh kích ra Chiến Thần Diệt Tinh quyền, liên tiếp hơn mười quyền, đột nhiên thân thể Cổ Thần biến đổi, hóa thành bộ dáng ba đầu sáu tay, sáu cánh tay liên miên không ngừng

oanh kích Chiến Thần Diệt Tinh Quyền nghìn quyền hợp nhất, tốc độ ra quyền so với hai cánh tay nhanh hơn gấp ba lần.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất giống như hàng loạt đại pháo không ngừng oanh kích vào quang tráo bên ngoài Vu Thần Điện.

Cho dù quang tráo kia có tụ tập lực lượng tín ngưỡng từ vô số pho tượng Vu Thần khắp nơi trong địa giới Đại Ly, nhưng dưới công kích điên cuồng như mưa rền gió dữ của Cổ Thần cũng từ từ trở nên rung động mãnh liệt hơn.

Cổ Thần liên tục đánh ra hơn nghìn đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền nghìn quyền hợp nhất, quang tráo bên ngoài Vu Thần Điện đã run rẩy kịch liệt.

- Phá Thiên Chỉ!

Đột nhiên, Cổ Thần hóa quyền thành chỉ, điểm mạnh về phía trước, quang mang ánh sáng ngọc đột nhiên xuất hiện trên đầu ngón tay, một đạo chỉ cương vô cùng đẹp mắt trong sát na đã kích thẳng vào quang tráo đang run rẩy kịch liệt.

Phá Thiên Chỉ giống như mũi khoan cứng rắn không gì không phá nổi, mạnh mẽ đâm xuyên vào trong vòng quang tráo, năm cánh tay còn lại của Cổ Thần liên tục oanh kích năm đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất, oanh kích thẳng vào địa phương chỉ cương Phá Thiên Chỉ vừa mới đánh trúng.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Một tiếng bạo tạc vang trời, toàn bộ quang tráo bao phủ bên ngoài Vu Thần Điện trong nháy mắt tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, toàn bộ pho tượng Vu Thần từ khắp nơi trong địa giới Đại Ly đều rạn nứt, tan nát trong nháy mắt, bị lực lượng phản chấn vô cùng cường đại chấn tới tứ phân ngũ liệt.

Quang tráo phòng ngự bên ngoài Vu Thần Điện đã bị phá, Cổ Thần khẽ nhấc chân, tiến vào trong Vu Thần Điện.

Theo bước chân Cổ Thần tiến vào, màn hắc ám làm bạn với Vu Thần Điện trong vô số năm tháng lần đầu tiên nghênh đón quang minh chiếu rọi.

Vu Thần Điện rất rộng rãi, bề rộng ước chừng bốn năm mươi trượng, dài hơn một trăm trượng, cao hơn một trăm trượng.

Tại đầu cùng đại điện có một pho tượng rất lớn, pho tượng nửa trắng nửa đen, bán nam bán nữ, nửa âm nửa dương, chính là pho tượng Vu Thần.

Truyền thuyết, phân nửa nữ thân của Vu Thần chính là một vị Thần nữ cổ vu tộc, là nữ nhân hán yêu nhất, thế nhưng để học trộm bí thuật tuyệt học của cổ vu tộc, Vu Thần đã lừa dối nàng, cuối cùng được như ý nguyện, học tập được hai loại tuyệt học nhất đẳng có một không hai Thuần Dương Bí Điển và Thuần Âm Bí Điển.

Sau đó sự tình bại lộ, Thần nữ bị cổ vu tộc chế tài, Vu Thần mang theo thi thể của Thần nữ chạy trốn trở về trung thổ, cuối cùng dừng chân cực nam trung thổ, địa phương gần với cổ vu tộc nhất, thành lập ra Thần Vu Tông, đối lập với cổ vu tộc.

Thời đại thượng cổ, cường giả cổ vu tộc ồ ồ, mặc dù Vu Thần có thần thông quảng đại, giáo hoạt hay thay đổi, nhưng cũng không thể chiếm được chỗ tốt nào từ trong tay cổ vu tộc, không thể báo thù cho Thần nữ.

Truyền thuyết về Vu Thần lưu lại đến đây kết thúc, sau này phát triển như thế nào không ai hay biết.

Bất quá Cổ Thần nghe chuyện về Vu Thần, trong lòng có chút suy đoán.

885. Chương 10 : Hủy Diệt Pho Tượng

Vu Thần cũng chỉ là tu sĩ Hợp Đạo kỳ, đồng thời còn là tu sĩ nhân tộc, thọ nguyên không vượt qua 12960 năm, theo thời gian trôi qua, hắn phải đi tìm con đường trường sinh, tiên độ phạm gian, thế nhưng hận ý trong lòng hắn đối với cổ vu tộc lại khiến hắn không cam lòng vứt bỏ mọi thứ.

Thời điểm Vu Thần còn ở tiên giới Cổ Hoang, cổ vu tộc cũng có cường giả thực lực không thua kém gì hắn, hắn không thể báo thù, vì vậy Vu Thần vắt óc nghĩ ra một biện pháp, đó là chân thân tiên độ phạm gian, thông qua lực lượng tinh thần, chất lọc một phần nguyên thần di lưu lại tiên giới Cổ Hoang.

Theo thời gian trôi qua, vu tộc một ngày nào đó sẽ xuống dốc, đến lúc đó Vu Thần có thể tìm cổ vu tộc tính sổ rồi.

Thế nhưng khả năng lúc tiên độ thể gian, tu sĩ không thể tiếp tục trở về tiên giới Cổ Hoang, vì vậy nếu muốn thông qua lực lượng tinh thần, câu thông hai giới tiên phạm, đó là chuyện vô cùng khó khăn.

Tuy rằng Vu Thần tìm được phương pháp, nhưng cũng cần phải có tu sĩ triệu hoán mới có thể phóng xuất ra lực lượng nguyên thần của hắn, đồng thời thả ra lực lượng nguyên thần mạnh yếu ra sao có liên quan chặt chẽ với tu vi của tu sĩ, vì vậy lực lượng nguyên thần Vu Thần lưu lại trong tiên giới Cổ Hoang căn bản không thể phá hủy hiệu quả đối phó với cổ vu tộc, tự nhiên đến nay không thể thành công báo thù.

Trong Vu Thần Điện, ngoại trừ pho tượng Vu Thần ra, còn có hai vị cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ bị thương nặng cùng với một vị nữ tử nhìn qua tuổi tác ước chừng hai mươi.

Nữ tử này chính là thánh nữ Vu Nguyệt, Cổ Thần và Vu Nguyệt gần bốn trăm năm không gặp mặt, theo vận khí thiên địa trở về thời đại thượng cổ, Vu Nguyệt đã thành công lĩnh ngộ pháp tắc, trở thành một cường giả Độ Hư cảnh, đồng thời tu vi còn đạt tới Đẳng Vân trung kỳ, thế nhưng điểm tiến bộ này của nàng so với Cổ Thần quả thực nhỏ bé không đáng kể.

Hiện tại, trong ánh mắt Vu Nguyệt nhìn Cổ Thần chỉ có ngưỡng mộ thật sâu.

Vu Nguyệt và hai vị cường giả cái thể Thần Vu Tông đứng một bên, Cổ Thần đã phá hủy quang tráo bên ngoài Vu Thần Điện, với thực lực của bọn họ đã không thể ngăn cản được Cổ Thần. Vu Thần muốn bảo toàn pho tượng của bản thân chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Cổ Thần tiến vào Vu Thần Điện, vẫn không hề có chút vẻ coi thường đối với pho tượng Vu Thần.

Vu Thần từ mấy vạn năm trước đã là cường giả cấp độ chư tử đại tiên hợp đạo thành công, hiện tại không biết đã đạt tới loại cảnh giới gì, pho tượng di lưu lại cho dù là chư tử đại tiên cũng khó có thể phá hủy, Cổ Thần không phải người cuồng ngạo, đương nhiên sẽ không coi thường Vu Thần.

Tựa hồ cảm nhận được khí tức của Cổ Thần, pho tượng Vu Thần vốn tĩnh mạch đột nhiên như có thêm vài phần tức giận, sản sinh một cỗ khí tức vô cùng cường đại, bắt đầu lan tràn bốn phía, so với khí thể của Cổ Thần càng thêm kinh người.

Thanh âm của Vu Thần vang lên:

- Cổ Thần, bản thân thực sự không ngờ! Chỉ bốn trăm năm người dĩ nhiên đã trưởng thành tới mức độ này, thực sự ngoài dự liệu của ta!

Cổ Thần nói:

- Chuyện ngoài dự liệu của ngươi còn nhiều!

- Hắc hắc... Hắc hắc hắc hắc!

Vu Thần đột nhiên nở nụ cười, tựa hồ tâm tình vô cùng vui vẻ, nói:

- Những điều này đã không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng là ngươi đã chạy tới cung điện bản thân!

Cổ Thần âm thầm đề cao cảnh giác, hỏi:

- Vì sao?

- Ha ha ha ha...

Vu Thần cười to nói:

- Cổ Thần, ngươi không biết, lực lượng của bản thân trên thực tế có thể hoàn toàn phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, thế nhưng giới hạn trong cung điện của bản thân, không thể rời khỏi pho tượng bản thân quá nghìn trượng, ngươi đã tới cung điện của bản thân, ngươi đã bước vào con đường tử vong rồi, ha ha...

Tuy rằng trong lòng Cổ Thần cảnh giác, nhưng trên mặt không hề tiết lộ mấy may, nói:

- Ngươi cho rằng bằng vào lực lượng của ngươi có thể ngăn cản ta sao?

- Hừ! Có thể hay không, thử xem là biết!

Ngũ khí Vu Thần biến đổi, tiếng nói vừa dứt, một ảnh tử cực lớn đột nhiên xuất hiện, cao chừng trăm trượng, chân đạp trên mặt đất, đầu sắp chạm tới đỉnh Vu Thần Điện.

Bóng người nửa trắng nửa đen, so với pho tượng Vu Thần không khác nhau, chính là nguyên thần của Vu Thần.

Theo bóng ảnh này vừa ra, lực lượng dâng trào giống như sóng biển, một sóng lại một sóng kéo tới, vô số hắc khí từ trong cự ảnh tuôn trào, trong sát na hơn mười trượng xung quanh nguyên thần Vu Thần đều bị hắc khí bao phủ.

Cổ Thần tản mát ra quang hoa chói mắt, hoàn toàn xua tan đi hắc khí do nguyên thần Vu Thần phát tán tới gần.

Chỉ nghe tiếng bạo tạc rắc rắc, không gian giữa Cổ Thần và Vu Thần nghiền nát tầng tầng, một bàn tay vô cùng đen kịt đột nhiên xuất hiện, vỗ thẳng về phía Cổ Thần.

Bàn tay Cổ Thần khẽ nhấc, lòng bàn tay bùng phát quang mang màu xanh, một đạo chưởng ấn màu xanh nhất thời từ trong lòng bàn tay Cổ Thần kích phát bắn đi.

Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn — Bản Nguyên Mộc Ấn, theo linh ngộ của Cổ Thần đối với bản nguyên ngũ hành càng lúc càng khắc sâu, bản nguyên ngũ hành càng lúc càng dung hợp sâu sắc hơn, uy lực Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn của Cổ Thần cũng tăng lên, so với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền không hề thua kém.

Hai đạo chưởng ấn va chạm với nhau, một tiếng nổ vang, lực lượng cuồng bạo bạo phát về bốn phía, lại bị lực khống chế cực mạnh của hai người giữ lại trong phạm vi cực kỳ nhỏ bé.

Tuy rằng nghe thanh âm chấn động lòng người, thế nhưng không hề tạo thành bất cứ phá hủy nào đối với Vu Thần Điện ngay bên cạnh.

Cường giả chân chính, không chỉ có thể phát huy được lực công kích cường đại, còn có thể khống chế lực công kích trong lòng bàn tay, hủy diệt và phá hủy, tất cả chỉ trong ý niệm, trong lòng không có ý niệm hủy diệt, phá hủy, cho dù công kích có mãnh liệt như thế nào đi nữa cũng không hề tạo thành hủy diệt, phá hủy.

Thủ đoạn như thế này, chí ít cần phải là chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể thi triển.

Vu Thần là cường giả cấp bậc chư tử đại tiên, tuy rằng Cổ Thần chưa hợp đạo thành công, nhưng bằng vào bản nguyên ngũ hành, thực lực so với chư tử đại tiên không hề thua kém, tự nhiên cũng có thủ đoạn như vậy.

Cổ Thần và Vu Thần công kích lần đầu, cân sức ngang tài.

- Đây là lực lượng mộc chi bản nguyên ngươi có thể phát huy ra? Thực sự là lãng phí thiên vật!

Thanh âm Vu Thần vô cùng coi thường vang lên.

Lông mày Cổ Thần vừa nhíu, bàn tay khẽ lộn, một đạo chưởng ấn màu vàng nổ bắn ra, quát lên:

- Bản Nguyên Kim Ấn!

Cực chưởng màu vàng mang theo lực lượng bản nguyên sát lục, Vu Nguyệt và hai vị cường giả cái thể đứng cách không xa vừa nhìn liền lập tức cảm giác trong lòng sản sinh một cỗ ý niệm giết chóc mãnh liệt, muốn chém nát bất cứ thứ gì đó thành vô số mảnh mới cam tâm, lập tức nhắm lại hai mắt, không dám quan sát.

Thanh âm coi thường của Vu Thần quàng quạc dừng lại, trong hắc khí cuộn cuộn bỏ ra một đạo chưởng ấn màu trắng.

Chương 10: Hủy diệt pho tượng (hạ).

Nửa người màu trắng xuất thủ rồi.

Hai đạo chưởng ấn màu vàng một trắng lại va chạm với nhau.

Ầm...

Lại là một tiếng bạo tạc kinh thiên.

Thân thể Cổ Thần chưa động, thân ảnh Vu Thần cũng không hề có chút ảnh hưởng, lạnh lùng nói:

- Lực lượng kim chi bản nguyên cũng chỉ như vậy, Cổ Thần, nguyên lai ngươi chỉ có chút điểm bản lĩnh này, mang mệnh tới đây đi!

Theo một tiếng rống to hơn của Vu Thần, đột nhiên hai bàn tay một đen một trắng xuất hiện, vỗ mạnh về phía Cổ Thần.

Hai chưởng đánh tới đỉnh đầu Cổ Thần, đột nhiên biến đổi, hóa thành hai đại luân bàn một đen một trắng, một âm một dương, một sinh một diệt, hai đại luân bàn một đen một trắng mang theo lực lượng kinh khủng tới cực điểm, tiếp tục rơi xuống đầu Cổ Thần.

Muốn đẩy Cổ Thần vào trong luân bàn, nghiền nát thành phần mạt.

“Lực lượng thực khủng khiếp! Đây là lực lượng chỉ có chư tử đại tiên mới có thể thi triển được sao?”

Trong lòng Cổ Thần chấn động, đây là một kích cực mạnh hẳn từng đối mặt.

Trong nháy mắt này, khí thế Cổ Thần một lần nữa tăng lên, đề cao tới đỉnh, hai chưởng của hắn đều hiện, quát lên:

- Bản Nguyên Thổ Ấn.

Hai đạo chưởng ấn màu vàng đất nổ bắn đi, chưởng ấn cực mạnh trong Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn — Bản Nguyên Thổ Ấn, liên tục đánh ra hai chưởng về phía Vu Thần.

Rất nhanh, Bản Nguyên Thổ Ấn và đại luân bàn âm dương của Vu Thần va chạm với nhau.

Không hề có tiếng bạo tạc như dự tính, Bản Nguyên Thổ Ấn giống như đi qua không khí, trực tiếp vượt qua đại luân bàn âm dương, tiếp tục vỗ mạnh vào thân ảnh Vu Thần và pho tượng.

Ầm ầm...

Hai tiếng bạo tạc, thân ảnh nguyên thần và pho tượng trong sát na bị đánh tan thành phần mạt, hóa thành hư vô.

Đại luân bàn âm dương theo Vu Thần biến mất cũng lập tức biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

- Ha ha ha ha...

Tiếng cười to của Vu Thần từ trong hư không truyền ra, vui sướng vô cùng:

- Cổ Thần, bản thân muốn đa tạ ngươi, thân thể bản thần và nguyên thần chia lìa hai giới, mấy vạn năm trôi qua tu vi cũng không tiến thêm, ngươi đã triệt để hủy diệt ký thác của bản thần tại tiên giới cổ Hoang, rất nhanh nguyên thần của bản thần sẽ dung hợp với thân thể, lấy cảm ngộ của bản thần, tu vi sẽ tiếp tục đề cao, Cổ Thần, rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt, ha ha ha ha, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết! Ha ha ha ha ha...

Theo tiếng cười biến mất, Cổ Thần cảm giác khí tức của Vu Thần càng lúc càng yếu, cuối cùng trong tiên giới Cổ Hoang đã không còn một chút cảm giác về khí tức Vu Thần.

Tựa hồ, Vu Thần thực sự triệt để rời khỏi tiên giới Cổ Hoang.

- Hừ!

Cổ Thần hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Lần này ta có thể diệt người, lần sau cũng có thể diệt người, Vu Thần, người linh nhục hợp nhất, lần sau gặp mặt người sẽ không có bất cứ địa phương nào để chạy trốn, ai sống ai chết, đến lúc đó sẽ biết kết quả.

Vu Thần triệt để rời khỏi tiên giới Cổ Hoang, tất cả con bài chưa lật của Thần Vu Tông đều đã mất đi tác dụng, không thể ngăn cản Cổ Thần mấy may.

Cổ Thần quan sát một lượt toàn bộ ghi chép pháp quyết các loại của Vu Thần lưu lại, ngộ tính của hắn kinh người, bất luận là pháp quyết gì, vừa nhìn một lượt là có thể thấy được bản chất hạch tâm nhất, rất nhanh trên một quyển Khổ Hải Kinh tìm được nghiên cứu thâm ảo về linh hồn của Vu Thần.

Nhìn bản kinh văn này, Cổ Thần biết, Vu Thần đã biết tới sự tồn tại của thế giới tinh thần, đồng thời còn tiếp xúc tới khổ hải.

Vu Thần tại Khổ Hải Kinh ghi chép lại những cảm ngộ đối với thế giới tinh thần, tạo nghệ phi thường sâu đậm.

Thế nhưng, sau khi Vu Thần bước vào Hợp Đạo kỳ mới cảm ngộ tới thế giới tinh thần, khi đó đã hợp thành đạo của chính mình, viết vào đây chỉ là quan niệm chủ quan.

Bởi vì, đại đạo thế gian, vô luận là loại nào đều không thể vượt qua được khổ hải, vì vậy trong suy nghĩ của Vu Thần, lực lượng tinh thần trầm luân trong khổ hải là chuyện hiển nhiên, không thể thay đổi, có thể thay đổi chỉ tăng mạnh ý niệm, thích ứng khổ hải, để ý niệm có thể truyền từ trong khổ hải tới thế giới tinh thần và ngược lại.

Vô luận là tiên giới Cổ Hoang hay là vũ trụ phàm gian, vạn vật thiên địa tại các thế giới khác nhau, nhưng thế giới tinh thần lại chỉ có một, đó chính là khổ hải vô biên vô hạn, chỉ cần tìm được phương pháp truyền qua lại giữa thế giới tinh thần và khổ hải, cho dù nhục thân và nguyên thần ở hai giới khác nhau cũng có thể liên hệ chặt chẽ.

Vu Thần chính là bằng vào một bộ phương pháp truyền tải ý niệm qua lại này, chân thân ở trong vũ trụ phàm gian, ý niệm tại tiên giới Cổ Hoang vẫn có thể phủ xuống vũ trụ phàm gian.

Tuy rằng Vu Thần không có phương pháp, hướng đi vượt qua khổ hải, nhưng thành tựu trên lĩnh vực tinh thần đã tới trình độ rất cao, thân thể và nguyên thần có thể liên hệ với nhau và tách nhau qua hai thế giới vũ trụ phàm gian và tiên giới Cổ Hoang, đây hầu như là hành động vĩ đại chưa từng có người nào khác làm được.

Đương nhiên, Vu Thần không phải hoàn toàn bằng vào lực lượng của chính mình cầu thông âm dương, quán thông thiên địa, mà là dựa vào lực lượng tín ngưỡng, trong Khổ Hải Kinh có phương pháp mượn lực lượng tín ngưỡng truyền lại ý niệm trong khổ hải.

Tại Khổ Hải Kinh, Vu Thần có ghi chép một ý niệm khiến Cổ Thần phải chấn động kinh hãi.

Vu Thần cho rằng, ý niệm của con người trong khổ hải là tồn tại vĩnh hằng bất diệt, tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên sau khi tử vong, linh hồn đủ cường đại, sẽ xúc động tới pháp tắc thế giới, trực tiếp trở về âm giới, mà tu sĩ dưới Kim Đan kỳ, hoặc là phàm nhân, sau khi tử vong, ý niệm sẽ trầm luân tới khổ hải, tuy rằng không có sinh mệnh, nhưng vẫn tồn tại chân thực.

Vì vậy, Vu Thần dùng lực lượng tín ngưỡng thu thập ý niệm chúng sinh trong khổ hải, chỉ cần là phàm nhân tín ngưỡng hắn, hoặc là tu sĩ, sau khi tử vong, ý niệm bất diệt, bị Vu Thần lấy lực lượng tín ngưỡng thu thập, trong khổ hải hình thành một cỗ lực lượng cường đại, không bị trôi dạt khắp nơi trong khổ hải, có thể đưa ý niệm của hắn tự do truyền qua lại.

Vì vậy ý niệm của Vu Thần có thể quán thông giữa tiên giới Cổ Hoang và vũ trụ phàm gian.

- Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt vời!

Đọc tới chỗ tình diệu, Cổ Thần không nhịn được vỗ tay tán thưởng, tuy rằng hắn chưa hoàn toàn tìm được phương pháp cứu vớt chúng sinh, thế nhưng rốt cuộc cũng tìm được một con đường.

Tuy rằng Cổ Thần linh ngộ Bàn chi đại đạo, nhưng Bàn chi đại đạo chỉ là một khái niệm không rõ ràng, đến tột cùng phải Bàn như thế nào? Điều này là một vấn đề!

Bàn! Thuyền đi trên biển, nếu thủy là thiên địa, vậy con thuyền kia đi trên thiên địa, ý vị siêu thoát.

Bàn chi đại đạo cũng là siêu thoát chi đạo, vĩnh sinh bất diệt chi đạo.

Siêu thoát, vĩnh sinh bất diệt! Hiện tại mới chỉ là phương hướng Cổ Thần truy cầu, phương pháp cụ thể ra sao, còn phải nghiên cứu cẩn thận.

886. Chương 11: Một Khi Tĩnh Ngộ.

Phương pháp cụ thể kia chính là Cổ Thần hợp đạo, hắn đã tìm được phương hướng rồi, then chốt là hợp đạo như thế nào, làm sao trên con đường bị chia cắt này xây lên một con cầu, kết nối với con đường tu đạo phía trước.

Bước ra được bước này, hắn có thể theo con đường đã chọn, đi tới! Tiếp tục đi tới!

Hiện tại Cổ Thần chỉ sáng tạo ra lý niệm của bàn chi đại đạo, còn chưa hợp với bản thân làm một.

“Nếu ý niệm thực sự tồn tại vĩnh hằng bất diệt? Lúc ngũ hành thoát thai kiếp tới, ta có thể bảo toàn ý niệm của chúng sinh, đợi khi thiên kiếp qua đi, có thể để bọn họ sống lại hay không?”

“Số lượng sinh linh trong tiên giới Cổ Hoang hàng ức tỉ vạn, số lượng nhiều như sao trên bầu trời, để cho bọn họ tụ tập cùng một chỗ, một vạn thánh địa Ngũ Hành cũng không thể dung nạp được, thế nhưng ý niệm là một loại hư vô, nếu như ta có thể thu được được ý niệm chúng sinh, nhiều ý niệm hơn nữa cũng có thể bảo toàn trong tay.”

“Không chỉ có như vậy, nếu như ý niệm tồn tại vĩnh sinh bất diệt, vậy những con người tử vong trước đây, ý niệm của bọn họ còn tồn tại trong khổ hải hay không? Mẫu thân của ta, ngoại công của ta, tại thời điểm thành Nhạc Thủy bị hủy diệt, rất nhiều sinh mệnh bị vãn lạc, nếu như ta có thể tìm được ý niệm của bọn họ trong khổ hải, có thể một lần nữa phục sinh bọn họ hay không?”

“Còn có mấy vạn tu sĩ Tàng gia Đại Doanh, ta đã bị Cơ Nghiêu tính toán, lửa giận ngập trời, bị cừu hận che mờ tâm trí, rất nhiều người vì ta mà chết, nếu như bọn họ còn ý niệm tồn tại, ta chẳng phải có thể bù đắp sai lầm trước kia? Để bọn họ sống lại một lần nữa?”

Cổ Thần càng nghĩ càng vui vẻ.

Người chết như đèn tắt, lúc tử vong tất cả đều là không, nguyên nhân chính là vì như vậy, không thể trọng sinh trở lại, nếu như có thể bảo trì ý niệm bất diệt, vậy dùng đại thần thông giúp sống lại, điều này không phải là không thể.

Như Côn Ngô Tiên Đế, lấy đại pháp lực, trực tiếp xoay chuyển càn khôn, để thời gian quay ngược lại năm trăm năm, để Cổ Thần chết rồi phục sinh, ngay cả Thiên, Địa cũng không thể ngăn cản.

Đây là bởi vì ý niệm của Cổ Thần bất diệt, nếu như ý niệm tiêu tan, cái gì cũng không còn tồn tại, không thể sống lại được nữa.

“Đúng rồi đúng rồi! Kiếp trước ta và Tàng Thiên Cơ quyết đấu, ta đã tự bạo nguyên thần, ngay cả nguyên thần cũng đã bị diệt rồi,ta làm sao có thể sống lại? Nói rõ ý niệm của ta chưa diệt, nếu như nguyên thần có thể sống lại, sau khi ta sống lại có thể bảo trì lực lượng lúc trước mà không chỉ có ký ức, còn lại tất cả đều không có.”

“Thì ra là thế, ý niệm và linh hồn con người căn bản không phải là một chỉnh thể, ý thức, ý niệm là tồn tại bản chất nhất của sinh linh, vĩnh sinh bất diệt, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng xác thực có tồn tại, tựa như thế giới tinh thần, tựa như khổ hải, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng xác thực tồn tại.”

“Mà linh hồn, bất quá là lực lượng của tu sĩ sau khi cường đại, ý niệm dẫn sinh ra lực lượng, diễn hóa thành một loại hình thái, cũng không phải là bản thân ý niệm, vô luận là linh hồn tu luyện tới cảnh giới gì, trở thành linh anh, thành nguyên anh, thành nguyên thần, cho dù là Phật tổ Nguyên, nguyên thần đã tu luyện tới cực hạn, cao tới chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín trạng cũng không thể vượt qua được khổ hải.”

“Bởi vì, nguyên thần và ý niệm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nguyên thần cường đại hơn nữa cũng chỉ là lực lượng của ý niệm, một loại hình thái, ý niệm chân chính vĩnh viễn nhìn không thấy, sờ không được, chỉ tồn tại trong thế giới tinh thần, vẫn trầm luân trong khổ hải.”

“Vì vậy, vô luận là tu thể hay tu linh hồn cũng không phải là đại đạo vượt qua được khổ hải, mà chỉ là thu được lực lượng cường đại mà thôi.”

- Ha ha ha ha... Thì ra là thế! Thì ra là thế!

Cổ Thần tỉnh ngộ, vui vẻ cười lên ha ha.

Cổ Thần buông Khổ Hải Kinh, đi nhanh ra bên ngoài, mặc dù Khổ Hải Kinh của Vu Thần rất thần diệu, thế nhưng vẫn có nhiều chỗ thiếu hụt như trước, Cổ Thần chỉ hấp thu tinh hoa nhất, bỏ cặn bã, một thân bản lĩnh của Vu Thần đều là tu luyện Thuần Dương Bí Điển và Thuần Âm Bí Điển, âm dương tương hợp mới đạt thành đại đạo.

Lấy tu vi của Cổ Thần hôm nay, tùy thời đều có thể tiến vào trong Chiến Thần Sơn, quan sát bí điển tuyệt học của các bộ lạc, lấy năng lực của Cổ Thần, hẳn tự tin có thể cảm ngộ được phương pháp càng cao minh hơn so với Vu Thần.

- Cổ Thần!

Giữa lúc Cổ Thần rời khỏi Vu Thần Điện, Vu Nguyệt cố lấy dũng khí, hô lên một câu.

- Chuyện gì?

Cổ Thần dừng bước chân, xoay người.

Thời gian cách bốn trăm năm, thân ảnh Vu Nguyệt vẫn giống như trước đây, nàng bước vài bước về phía Cổ Thần, nói:

- Người còn nhớ Nguyệt Nhi hay không?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Vậy thì sao?

Vu Nguyệt nói:

- Nguyệt Nhi muốn theo người.

- Vì sao?

Cổ Thần hỏi.

Vu Nguyệt nói:

- Thiên địa biến đổi, chỉ có bên cạnh người mới có thể tránh được một kiếp, lấy thân phận bản thân ta là Thánh nữ Thần Vu Tông, thân bất do kỷ, hiện tại Vu Thần đã biến mất khỏi tiên giới Cổ Hoang, Thần Vu Tông đã tiêu tan thành mây khói, con đường của Nguyệt Nhi sau này muốn đi theo ý của mình.

Hai mắt Cổ Thần như đốm, nói:

- Người là âm mị chi thể?

Trên mặt Vu Nguyệt không có nửa phần dị tượng, gật đầu nói:

- Đúng, nhưng Nguyệt Nhi đến nay vẫn là tấm thân xử nữ, Nguyệt Nhi từ hồi tu đạo chỉ có một trái tim tu đạo chân thành, chưa bao giờ mượn sức bất cứ người nào, người khác cũng như vậy.

Cổ Thần thu hồi ánh mắt:

- Nàng đi theo ta! (Chấp nhận rồi, abc xyz thay đổi xưng hô thoải!)

Trên mặt Vu Nguyệt lộ ra một tia vui mừng, hiển nhiên Cổ Thần đáp ứng khiến nàng cảm thấy vui vẻ ngoài dự liệu, bước nhanh về phía Cổ Thần.

- Cổ Thánh chủ, chúng ta cũng nguyện đi theo người!

Hai cường giả cái thế Hợp đạo kỳ Thần Vu Tông thấy thế, cùng kêu lên nói.

Cổ Thần hỏi ngược lại:

- Nguyệt Nhi và ta có quen biết từ trước, đồng thời còn là tấm thân xử nữ, có thể âm dương tương hợp với ta, các ngươi dựa vào cái gì theo ta?

- Đây...

Hai vị cường giả cái thế á khẩu không trả lời được.

Cổ Thần nói:

- Ta cần tín ngưỡng, chúng sinh địa giới Đại Ly tín ngưỡng Vu Thần đã vô số năm tháng, nếu như các ngươi có thể trong vòng năm mươi năm để ta thu được tín ngưỡng của chúng sinh địa giới Đại Ly, đại kiếp nạn thiên địa tới, ta sẽ giúp các ngươi vượt qua một kiếp!

- Dạ, tạ ơn Cổ Thánh chủ!

Hai vị cường giả cái thế đại hỉ, nhất thời quỳ xuống tham bái.

Chờ khi bọn họ ngẩng đầu lên, thân ảnh của Cổ Thần và Vu Nguyệt đã sớm biến mất trong Thần Vu Điện.

Cổ Thần mang theo Vu Nguyệt, trực tiếp phi độn về Vu Cương Nam Hoang, rất nhanh đã tới Chiến Thần Sơn.

887. Chương 12: Âm Dương Đại Đạo

Hồi tưởng lại những chuyện trước đây, Vu Nguyệt lên vào cổ vu tộc, tìm kiếm truyền nhân Chiến thần, lúc đó còn biến thành vu sĩ nói chuyện nhiều với Cổ Thần, nhưng lúc đó Cổ Thần nhận ra Vu Nguyệt, Vu Nguyệt lại không nhận ra hắn, hiện tại nghĩ đến, khiến Vu Nguyệt có chút cảm giác đổ tận mang tai.

Cổ Thần nói:

- Trước kia, thời điểm ta tiến vào Chiến Thần Sơn, nàng còn đang trong cổ vu tộc, cùng nói chuyện với ta, sau đó vì sao không thấy nàng đâu?

Bị Cổ Thần nhắc tới chuyện xưa, Vu Nguyệt càng thêm xấu hổ, sắc mặt càng hồng, nói:

- Sau đó thiếp thấy Tàng Thiên Cơ cũng tiến vào trong Chiến Thần Sơn, vì vậy thiếp nghĩ chàng có thể cũng lên vào, sau lại thấy chàng từ trong Chiến Thần Sơn đi ra, thiếp chỉ liếc mắt nhìn từ xa, thấy quả nhiên càng thu được truyền thừa Chiến thần, liền trở về Thần Vu Tông, Vu Thần biết chàng đã thu được truyền thừa Chiến Thần, không tiếp tục đối phó với chàng nữa, lâm vào ngủ say!

Cổ Thần kinh ngạc nói:

- Lúc đó vì sao nàng không truyền tin tức ta có Chiến Thần Lệnh rải khắp thiên hạ, để ta trở thành cái đích mọi người nhắm tới?

Vu Nguyệt cười cười, không nói gì.

Tâm tình Cổ Thần khẽ động, nói:

- Là nàng?

Vu Nguyệt gật đầu, nói:

- Một khi Vu Thần rơi vào ngủ say, nếu như thiếp không triệu hoán, khả năng trăm năm cũng không tỉnh lại một lần, hần muốn thiếp rải tin tức Chiến Thần Lệnh khắp thiên hạ, lúc đó thiếp không nghe theo, chờ trăm năm sau hần tỉnh lại, tin tức chàng mang theo Chiến Thần Lệnh đã bại lộ rồi, Vu Thần vẫn tưởng là do thiếp làm.

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần và Vu Nguyệt liền hạ xuống Chiến Thần Điện.

Khí tức cường đại của Cổ Thần tản ra, chốc lát sau Chúc Hỏa Dung liền chạy tới nghênh đón, cung kính nói:

- Sư tôn giá lâm Chiến Thần Điện, có gì phải làm sao?

Chúc Hỏa Dung bước vào Độ Hư bí cảnh, trở thành Chiến thần cổ vu tộc, đã hơn hai trăm năm trôi qua, dưới sự hiệp trợ của Dương Châu đại vu và Kim Mãng đại vu, toàn bộ cổ vu tộc đã nằm trong lòng bàn tay Chúc Hỏa Dung.

Cổ Thần nói:

- Ta có chuyện quan trọng, muốn tiến vào Chiến Thần Sơn một chuyến.

- Sư tôn, mời!

Chúc Hỏa Dung liếc mắt nhìn Vu Nguyệt ngay bên cạnh, không hỏi nhiều, lui sang một bên.

Cổ Thần nói:

- Chúng ta đi!

Rất nhanh, Cổ Thần mang theo Vu Nguyệt vượt qua Chiến Thần Điện, đi tới trước Chiến Thần Sơn.

Hiện tại không phải thời gian Chiến Thần Sơn mở ra, toàn bộ Chiến Thần Sơn đều thiêu đốt pháp tắc chi hỏa hừng hực.

Đây là pháp tắc chi hỏa cực kỳ bản nguyên, coi như là chữ tử đại tiên hợp đạo thành công cũng phải sợ hãi, không dám xâm nhập vào quá sâu.

Nhưng Cổ Thần có hỏa chi bản nguyên, ngay cả Hỏa Chi Đại Trận cũng đã cảm ngộ hoàn toàn, luyện vào Phá Thiên Chỉ, pháp tắc chi hỏa trong Chiến Thần Sơn đối với hần đã không tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào, cho dù không phải thời điểm mở ra, Cổ Thần vẫn có thể tiến vào như thường.

Cổ Thần vung tay lên, một vòng quang tráo tiên lực lập tức sản sinh, đây là quang tráo màu đỏ do bản nguyên chi hỏa hình thành, thân thể Cổ Thần và Vu Nguyệt đều được bao phủ trong vòng quang tráo, tiến vào trong Chiến Thần Sơn.

Bước chân rất nhanh, chốc lát sau Cổ Thần đã đi tới khổ khắc Thuần Dương Bí Điển.

Lần trước tại Chiến Thần Sơn Cổ Thần thu được Chiến Thần Tinh Kinh, vì vậy đối với Thuần Dương Bí Điển không quá mức lưu ý, nhưng trong lòng cũng có ký ức không cạn, một lần nữa quan sát, có cảm ngộ khác biệt đột nhiên dâng lên trong lòng.

Cổ Thần nói:

- Đây là bí điển vô thượng của Dương vu bộ lạc, Thuần Dương Bí Điển, một trong hai bản bí điển vô thượng năm xưa Vu Thần thu được, Nguyệt Nhi, tinh tế thể hội Thuần Dương Bí Điển, ghi nhớ trong lòng, chúng ta sẽ dừng lại ở đây trong thời gian một năm, một năm sau ta sẽ dẫn nàng tới quan sát Thuần Âm Bí Điển của bộ lạc Âm vu, Vu Thần có thể từ hai bộ bí điển vô thượng này lĩnh ngộ được đại đạo vô thượng, có thể thấy được hai loại bí điển hợp nhất chắc chắn có chỗ bất phàm.

- Uhm!

Vu Nguyệt gật đầu.

Hai người đều có tu vi cao thâm, sớm đạt tới cảnh giới ích cốc, ngồi trước vách đá dựng đứng có khắc Thuần Âm Bí Điển, chậm rãi tìm hiểu, rất nhanh thời gian một năm trôi đi.

Cổ Thần có thuần dương chi thể, luyện thành Thuần Dương Bí Điển rất dễ dàng, nhưng Thuần Dương Bí Điển chỉ là bí điển giúp tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đột phá Độ Hư cảnh, đối với việc Cổ Thần đề cao thực lực không có tác dụng gì lớn, nhưng tu luyện Thuần Dương Bí Điển tới cảnh giới chí cao, Cổ Thần cũng có thể dễ dàng lĩnh ngộ được tất cả ảo diệu, huyền cơ của Thuần Dương Bí Điển, so với Vu Thần lĩnh ngộ Thuần Dương Bí Điển còn cao thâm hơn rất nhiều.

Thời gian một năm ngắn ngủi, Vu Nguyệt muốn tu luyện Thuần Dương Bí Điển thành công là chuyện không có khả năng, Vu Nguyệt không phải thuần dương chi thể, cũng không thể tu luyện Thuần Dương Bí Điển tới cảnh giới cao nhất, nàng đã có tu vi Độ Hư cảnh, ngộ tính kích phát trên diện rộng, phải qua thời gian một năm, lĩnh ngộ đối với Thuần Dương Bí Điển cũng đã tới cảnh giới nhất định.

Đương nhiên, so sánh với Cổ Thần lĩnh ngộ, chút ít lĩnh ngộ của Vu Nguyệt có thể nói hoàn toàn là con số không.

Đối với chuyện Cổ Thần muốn nàng lĩnh ngộ Thuần Dương Bí Điển, đồng thời chỉ trong thời gian một năm, đưa ra một yêu cầu cái hiểu cái không, tỉnh tỉnh mê mê, Vu Nguyệt không giải thích được, nhưng vẫn chưa hỏi nhiều, nếu Cổ Thần đã đưa nàng tới tìm hiểu Thuần Dương Bí Điển, tự nhiên có dụng ý.

Một năm sau, Cổ Thần dẫn theo Vu Nguyệt tới vách đá có khắc Thuần Âm Bí Điển.

Cổ Thần nói:

- Huyền ảo trong Thuần Âm Bí Điển cũng giống như Thuần Dương Bí Điển, nàng tỉ mỉ thể hội, cảm ngộ, cũng trong thời gian một năm.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã là một năm.

Trong một năm này, Cổ Thần cũng tìm hiểu Thuần Dương Bí Điển, bản nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đồng nguyên, âm dương là ngũ hành biến thành, cũng đồng nguyên giống nhau, Cổ Thần tìm hiểu Thuần Dương Bí Điển tới cảnh giới hoàn toàn thấu triệt, tuy rằng hắn không thể tu luyện Thuần Âm Bí Điển, nhưng cũng có thể lĩnh ngộ ảo diệu huyền cơ vô thượng trong đó.

- Thì ra là thế! Ngũ hành là đầu nguồn thế giới, âm dương là bản chất thế giới, ngũ hành hóa âm dương, âm dương tương hợp, đó là diễn hóa thiên địa, đại đạo cao nhất.

Cổ thần lĩnh ngộ Thuần Dương Bí Điển và Thuần Âm Bí Điển rồi, quan điểm cuối cùng của cả hai so với miêu tả trong Hỗn Độn Âm Dương Chân Quyết cơ bản tương đồng, đại đạo đồng quy.

Chỉ là Hỗn Độn Âm Dương Chân Quyết chỉ có lý niệm âm dương tương hợp, không có con đường âm dương tương hợp, mà Thuần Dương Bí Điển và Thuần Âm Bí Điển, hai đại bí điển hợp nhất lại ẩn ẩn để lộ ra một loại đại đạo vô thượng âm dương tương hợp.

Vu Thần chính là bằng vào hai bộ bí điển này lĩnh ngộ được âm dương đại đạo, nhất cử đột phá hợp đạo thành công, đột phá Hợp Đạo trung kỳ, thành tựu chư tử đại tiên.

Âm dương đại đạo là đại đạo vô thượng có thể diễn hóa thiên địa, trong các đại đạo vô thượng là tồn tại chí cao tương đương với vô tình đại đạo, đệ nhất đại đạo, hồng chi đại đạo...

“Âm dương đại đạo, chú ý chính là thuần dương thuần âm hợp nhất, Vu Thần không phải thuần dương chi thể, cũng không phải thuần âm chi thể, lại mạnh mẽ hòa hợp âm dương đại đạo... Hừ, cuối cùng chỉ rơi vào kết cục bán nam bán nữ, nửa âm nửa dương, ngay cả một phần vạn lực lượng của âm dương đại đạo cũng không thể dung hợp được.”

Cổ Thần lĩnh ngộ Thuần Dương Bí Điển và Thuần Âm Bí Điển, đối với con đường tu luyện của Vu Thần liếc mắt đã nhìn ra được then chốt.

“Âm dương đại đạo, âm dương đại đạo, cần thuần âm và thuần dương hợp nhất, nhưng ta và sư tỷ đã từng thử qua, thuần âm và thuần dương đều đã trở thành cá thể độc lập tinh khiết, căn bản không thể tương dung, đến tột cùng phải làm như thế nào mới có thể thuần dương thuần âm hợp nhất?”

Cổ Thần âm thầm nhíu mày.

“Ngũ hành là chất của âm dương, âm dương là khí của ngũ hành, khí không chất không lập, chất không khí không được, người hành khí, ngũ hành biến hóa thành chất, là âm dương chi khí, ngũ hành hóa âm dương, âm dương diễn thiên địa, đây là đại đạo chí cao.”

“Ta lấy bản nguyên ngũ hành hóa bản nguyên âm dương, diễn hóa bản nguyên thiên địa, trong đại đạo này có một phần bản chi đại đạo!”

Trong đôi mắt Cổ Thần lóe lên tinh quang, rất nhiều trở ngại trong tâm linh đột nhiên trở nên thông thuận vô cùng, hần cảm giác được, bản chi đại đạo lại gần hần hơn một bước.

“Ngũ hành hóa âm dương, âm dương diễn thiên địa, đây không phải là vũ trụ ba lần đại thiên kiếp hay sao? Ngũ hành thoát thai kiếp, âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp, tam đại thiên kiếp này, mỗi một kiếp mạnh hơn một kiếp, một một kiếp phủ xuống đều muốn hủy diệt tất cả, hai kiếp trước đó còn có phương pháp tránh né, nhất là thiên địa vô lượng kiếp, hủy thiên diệt địa, không người có thể tránh.”

“Như Ý Linh Lung thấp, Lăng Tiêu Cung Thiên đình, vô lượng thiên kiếp tới, đến cùng công dã tràng”. Vô lượng thiên kiếp hàng lâm khiến thời đại thái cổ kết thúc, tiên tôn tiên vương thái cổ, thậm chí ngay cả tồn tại giống như Thiên đế, Hồng cũng phải tiên độ phạm gian, để tránh thiên địa vô lượng kiếp, có thể thấy được kiếp nạn này cường đại và kinh khủng tới mức nào, hiện tại ngay cả Hợp Đạo trung kỳ ta cũng chưa đạt được, làm sao có thể để ngũ hành hóa âm dương, âm dương diễn thiên địa đây?”

Trong lòng Cổ Thần nghĩ lại, cản trở tâm linh vừa mới bài trừ lại có một nan đề to lớn hơn nữa chắn trước mặt.

Lấy ngộ tính của Cổ Thần, nếu như lĩnh ngộ bất luận một loại đại đạo nào đó, không cần trăm năm đã có thể biết được huyền cơ ảo diệu, hai trăm năm liền có thể hợp đạo thành công.

Thế nhưng, Cổ Thần muốn hợp đạo là bản chi đại đạo, một loại đại đạo từ trước tới nay chưa từng xuất hiện, bản chi đại đạo siêu việt thiên địa, siêu việt tất cả, giống như con thuyền đi trên biển, vĩnh viễn không bị diệt, vĩnh sinh bất tử.

Tự nghĩ ra một loại đại đạo, độ khó so với các tu sĩ hợp đạo cao hơn nghìn lần.

Từ xưa cho tới nay, tu sĩ tự nghĩ ra đại đạo không phải là không có, đệ nhất đại đạo của Côn Ngô Tiên Đế, hồng chi đại đạo của đạo tổ Hồng đều là tự nghĩ ra, thế nhưng đạo bọn họ sáng lập lại không thể vượt qua được Thiên Địa, nhiều lắm chỉ dừng lại ở mức cân sức ngang tài với đại đạo vô tình của Thiên, Địa.

Mà bản chi đại đạo Cổ Thần sáng lập ra là siêu việt Thiên, Địa, là đại đạo vĩnh tồn bất diệt, vĩnh sinh bất cử, độ khó to lớn có thể nghĩ, cho dù là Côn Ngô Tiên Đế sống lại chỉ sợ cũng kinh hãi vô cùng đối với bản chi đại đạo Cổ Thần sáng lập.

Trong lúc nhất thời, Cổ Thần lại đọc qua tất cả những tài liệu có liên quan tới Đại Hồn Kinh, Khổ Hải Kinh, Thuần Dương Bí Điển, Thuần Âm Bí Điển, trong đầu Cổ Thần không ngừng xoay quanh các vấn đề khác nhau.

Luyện hồn, tín ngưỡng, ý niệm, âm dương tương hợp...

Từng ý niệm chậm rãi hỗn độn hiện ra trong đầu Cổ Thần.

Thế nhưng, dưới sự suy tư của Cổ Thần, những ý niệm này chậm rãi đan xen vào nhau, cuối cùng gắn bó thành một chỉnh thể.

“Lấy tu vi hiện tại của ta, căn bản không thể để ý niệm sống lại, cũng không thể làm được âm dương hợp nhất, thế nhưng ta lại có thể bảo toàn ý niệm của sinh linh vạn vật, chỉ cần sinh linh vạn vật tín ngưỡng ta, sau khi bọn họ tử vong, ta có thể thông qua lực lượng tín ngưỡng, trong khổ hải tinh thần, đưa ý niệm của bọn họ thu thập vào một chỗ, để bọn họ không đánh mất ký ức, đợi sau này ta sẽ đúc thân thể mới cho bọn họ, cho bọn họ sống lại hậu thế.”

“Bất quá, thông qua lực lượng tín ngưỡng, thu thập ý niệm trong khổ hải tinh thần, cần lực lượng âm dương đại đạo, ta bây giờ không thể âm dương hợp nhất, hợp thể với sư tỷ, thuần dương thuần âm cũng không thể hòa hợp thành một thể, có lực lượng gì có thể thay thế cho thuần âm và thuần dương dung hợp đây?”

Cổ Thần rơi vào suy tư.

- Có rồi!

Trong lòng Cổ Thần sáng ngời.

“Nguyên âm xử nữ, nguyên âm xử nữ là khí tức vô hạn tiếp cận thuần âm, mỗi một thiếu nữ trước khi thất thân đều có khí tức xử nữ nguyên âm của chính mình, phải là nữ tu có tu vi rất cao thâm, khí tức xử nữ nguyên âm nặng nhất mới có thể so sánh được với thuần âm khí.”

“Một khi xử nữ hợp thể với nam, xử nữ nguyên âm sẽ dung hợp trăm phần trăm với nam thân, thuần dương khí của ta không thể tương dung với bất luận khí tức gì, không biết xử nữ nguyên âm có thể bao dung vạn vật, có thể dung hợp với thuần dương khí của ta hay không? Để ta lĩnh ngộ được lực lượng âm dương nhất thể, có thể trong tinh thần khổ hải thu thập ý niệm chúng sinh?”

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào người Vu Nguyệt, trước mắt đã có một xử nữ, đồng thời còn là cường giả Độ Hư bí cảnh, xử nữ nguyên âm khí nhất định vô cùng cường đại, tiên giới Cổ Hoang cũng không tìm được nữ tử có xử nữ nguyên âm khí cường đại hơn Vu Nguyệt.

...

Thời gian một năm trôi qua.

Vu Nguyệt dừng tìm hiểu Thuần Âm Bí Điển, phát hiện Cổ Thần đang chăm chú nhìn vào chính mình, ánh mắt chuyển hướng Cổ Thần.

Cổ Thần hỏi:

- Tìm hiểu thế nào rồi?

Vu Nguyệt trả lời:

- Cảm giác hai bản bí điển đều bác đại tinh thâm, tựa hồ ẩn chứa thế giới cực lớn, nhưng đến tột cùng như thế nào, Nguyệt Nhi vẫn rất mơ màng!

Cổ Thần nói:

- Ngần ngừ trong vòng hai năm có thể đến được bước này, ngộ tính của nàng đã vượt qua rất nhiều người, thuần âm thuần dương, loại bí điển nào nàng tìm hiểu sâu hơn một chút?

Vu Nguyệt không cần nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời:

- Thuần Âm Bí Điển!

Nàng là tám thân xử nữ, bản tính nguyên âm, khí chất và Thuần Âm Bí Điển tương xứng, lĩnh ngộ tự nhiên nhanh hơn một chút so với Thuần Dương Bí Điển.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Tốt, Nguyệt Nhi, chúng ta cần phải làm một chuyện.

888. Chương 13: Trước Đại Kiếp Nạn

- Chuyện gì?

Vu Nguyệt hỏi.

Cổ Thần trả lời:

- Chúng ta hợp thể âm dương, thuần dương khí trong cơ thể ta không thể tương dung với bất cứ vật thể gì, mà xử nữ nguyên âm lại trăm phần trăm tương dung với nam thân, ta muốn mượn xử nữ nguyên âm của nàng, nhìn xem có thể dung hợp thuần dương khí, để ta thu được lực lượng âm dương hợp nhất, hoàn thiện đại đạo của ta.

Con mắt Vu Nguyệt rõ ràng trừng lớn hơn rất nhiều, hơi kinh hãi, nói:

- Cổ Thần, chàng không phải cũng biết hay sao? Ta là âm mị chi thể...

- Không ngại!

Cổ Thần nói:

- Lực lượng của ta, nàng có thể hấp thu bao nhiêu vậy hấp thu bấy nhiêu, nếu như ta thu được lực lượng âm dương hợp nhất, thời điểm chúng ta âm dương tương giao, ta sẽ có âm dương hợp nhất, để chúng ta gắn bó thành một chỉnh thể, lực lượng pháp tắc ta lĩnh ngộ được nàng cũng có thể tìm hiểu đơn giản hơn nhiều, trong vòng trăm năm đạt tới Hư Không hậu kỳ không phải là việc khó, Nguyệt Nhi, nàng có bằng lòng hay không?

Vu Nguyệt gật đầu, nói:

- Thiếp sao lại không muốn? Thiên địa phân âm dương, người phân nam nữ, vạn linh phân thư hùng (sống, mái), âm dương tương hợp là thiên kinh địa nghĩa, làm nữ nhân ai cũng muốn tìm một nam tử đủ cường đại để âm dương tương giao, Cổ Thần, chàng là đệ nhất nam tử toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, ta chỉ sợ chàng không muốn thiếp!

Cổ Thần nói:

- Nàng không nên đánh giá thấp chính mình như vậy, nếu như xử nữ nguyên âm của nàng xác thực có thể dung hợp với thuần dương khí của ta, để ta thu được lực lượng âm dương hợp nhất, ta đại biểu cho toàn bộ chúng sinh tiên giới Cổ Hoang, sinh linh vạn tộc cảm tạ nàng, Nguyệt Nhi, trong Chiến Thần Sơn này không có người khác, nơi này lại ngay dưới vách đá khắc Thuần Âm Bí Điển, chúng ta ở chỗ này đi, thời điểm âm dương giao hợp, không nên bị dục vọng làm mờ phương hướng, trong lòng ghi nhớ ảo diệu Thuần Âm Bí Điển, ta tìm hiểu nàng cũng có thể cảm thụ, then chốt chính là nàng phải bảo trì một phần linh ngộ kia, linh ngộ khắc ghi trong lòng huyền cơ ảo diệu ta tìm hiểu được, thuần dương khí của ta bá đạo phi thường, nàng lần đầu âm dương tương hợp, chỉ sợ không chịu nổi, dao động tâm thần liền quan sát vách đá, bảo trì thanh minh.

Vu Nguyệt gật đầu, dù sao cũng là kinh lịch lần đầu, nghe Cổ Thần nói thuần dương khí của hần phi thường bá đạo, không khỏi nổi lên hai rặng mây hồng.

Lúc gật đầu, Vu Nguyệt đã đi tới cạnh Cổ Thần, ngã vào lòng hần.

Cổ Thần nhẹ nhàng cõng đai lưng của Vu Nguyệt, quần áo chậm rãi chảy xuống, toàn bộ thân thể vô cùng hoàn mỹ hiện ra trước mặt Cổ Thần, cặp phong nhũ trắng tấp, trắng nõn như bạch ngọc.

- Nguyệt Nhi đẹp sao?

Vu Nguyệt tràn đầy ẩn tình hỏi.

- Đẹp!

Cổ Thần gật đầu, một tay chậm rãi áp lên cặp phong nhũ ngọc ngà vươn cao, chậm rãi nắm lại.

Trong miệng Vu Nguyệt truyền tới tiếng rên rỉ mê hồng, hai người chậm rãi triển miên hòa hợp.

Mây mưa qua đi, hai người xích lõa toàn thân, ôm chặt lấy nhau, Vu Nguyệt vùi đầu trước ngực Cổ Thần, tóc hơi tán loạn, hô hấp có chút gấp gáp, cuối cùng nàng cũng hiểu ra rồi, thuần dương khí theo như lời Cổ Thần bá đạo phi thường đến tột cùng là bá đạo tới mức nào, thân thể trắng như bạch ngọc vẫn còn lưu lại nét hồng đậm hưng phấn chưa tan.

Lúc âm dương tương hợp, xử nữ nguyên âm khí của Vu Nguyệt biến mất, dung nhập vào trong cơ thể Cổ Thần, nhưng Vu Nguyệt cũng thu được chỗ tốt cực lớn, tu vi của nàng nhất cử đột phá từ Đẳng Vân trung kỳ đỉnh phong tới Đẳng Vân hậu kỳ.

Nàng là âm mị chi thể, có thể hấp thu lực lượng trên người nam tử, thực lực của Cổ Thần ngày hôm nay so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công còn kinh khủng hơn, chỉ cần Vu Nguyệt hấp thu được một tia nhỏ nhỏ cũng đủ khiến tu vi của nàng đề cao như ngồi hỏa tiễn.

Cổ Thần nhắm hai mắt, hần suy đoán quả nhiên không sai, xử nữ nguyên âm trăm phần trăm dung hợp với nam thân, thuần dương khí vạn vật không dung của hần cũng không ngoại lệ, cùng với xử nữ nguyên âm của Vu Nguyệt chậm rãi dung hợp với nhau.

Từ sau khi tu luyện thành thuần dương chi thể, Cổ Thần đã không còn cảm xúc đến lực lượng âm nhu, thuần dương chi thể theo bản năng tiêu diệt toàn bộ âm nhu.

Thế nhưng ngày hôm nay, hần một lần nữa cảm ngộ được rồi, xử nữ nguyên âm của Vu Nguyệt dung hợp với chân khí thuần dương của Cổ Thần, Cổ Thần cảm thụ được lực lượng âm dương hợp nhất, bàn chi đại đạo cũng bước được nửa bước vô cùng quan trọng.

Bằng vào cỗ lực lượng âm dương hợp nhất này, ý niệm của Cổ Thần càng trở nên cường đại hơn nhiều, hần có thể trở trong khổ hải tinh thần thu thập được tín ngưỡng, gom lại cùng nhau, hình thành một cỗ lực lượng phi thường cường đại.

Cỗ lực lượng này có thể bảo toàn được chúng sinh, sinh linh vạn vật tiên giới Cổ Hoang, sau khi bị thiên kiếp tiêu diệt, ý niệm không chìm vào đáy khổ hải, có thể bảo trì ký tức, một ngày nào đó Cổ Thần có thể vì bọn họ đúc một thân thể mới, trọng sinh một lần nữa.

Đủ trôi qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, Cổ Thần đã hoàn toàn lĩnh ngộ thấu triệt cỗ lực lượng âm dương hợp nhất này, khắc ghi trong lòng.

Tuy rằng đây không phải là âm dương hợp nhất chân chính, so với lực lượng thuần âm thuần dương hợp nhất ngay cả một phần vạn cũng không được, nhưng cuối cùng cũng thành công bước ra được một bước quan trọng nhất.

Có phần lực lượng âm dương hợp nhất này, Cổ Thần có thể đưa lực lượng pháp tắc hần lĩnh ngộ được, trong thời điểm âm dương giao hợp, chia xẻ cho một nửa bên kia tìm hiểu.

Nói cách khác, sau này tại thời điểm âm dương giao hợp với Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, tứ nữ có thể trực tiếp tìm hiểu lực lượng Cổ Thần lĩnh ngộ được, những kinh nghiệm ngộ đạo của Cổ Thần đều có thể thông qua âm dương giao hợp truyền cho các nàng, để các nàng có thể lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc một cách nhanh nhất, tu vi đề cao cực nhanh.

Sau bốn mươi chín ngày, Cổ Thần và Vu Nguyệt rời khỏi Chiến Thần Sơn, trở về thánh địa Ngũ Hành.

Trở lại thánh địa Ngũ Hành, Cổ Thần hạ lệnh, phóng xuất tất cả cường giả thượng cổ bị trấn áp, tiến hành tìm kiếm toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, tìm kiếm tài liệu luyện chế pháp bảo âm hồn, đồng thời để toàn bộ ba tộc nhân, vu, yêu khắp Cổ Hoang thành lập miếu thờ, để pho tượng của Cổ Thần được chúng sinh tế bái, tín ngưỡng.

Không ít cường giả thượng cổ đều biết đến tin tức đại kiếp nạn thiên địa, người không biết cũng đã mơ hồ nghe nói qua, sau khi nghe được Cổ Thần giảng giải toàn bộ, biết tiên giới Cổ Hoang sắp phải nghênh đón một trường hạo kiếp, nghênh đón ngày diệt vong hủy diệt thế giới.

Biết Cổ Thần có phương pháp tránh kiếp, trên dưới một lòng hiệp trợ Cổ Thần, cầu tránh được kiếp nạn này.

Trong miếu thờ, chúng sinh tế bái, tín ngưỡng cần phải biết rõ danh hào của thần linh, Cổ Thần lấy bàn chi đại đạo để đặt tên, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, tất cả pho tượng của hần trong vũ trụ đều gọi là Bàn.

Toàn bộ tiên giới Cổ Hoang trên thực tế đã thuộc về Cổ Thần nhất thống, cho dù là long tộc cũng không ngoại lệ, Ngô Tinh vì muốn để long tộc thoát được một mạng trong đại kiếp nạn thiên địa, để cả long tộc đều tín ngưỡng Cổ Thần.

Cổ Thần đã trở thành “hoàng” duy nhất, “đế” duy nhất, “chủ” duy nhất, “thần” duy nhất toàn bộ tiên giới Cổ Hoang.

Vì vậy, miếu thờ của hần bởi vì tại các địa vực khác nhau mà sinh ra tên gọi khác nhau: Bàn Hoàng Miếu, Bàn Đế Miếu, Bàn Chủ Miếu, Bàn Thần Miếu.

Tu sĩ trong các miếu thờ đều hoàn toàn tín ngưỡng Cổ Thần, là thành viên thánh địa Ngũ Hành, bọn họ nghĩ để miếu thờ có thêm khí thế, pho tượng Cổ Thần đều lấy bộ dáng ba đầu sáu tay của hần, trong tay cầm sáu thanh cự phủ.

Tu sĩ tiên giới Cổ Hoang trên cơ bản đều biết truyền thuyết về Cổ Thần, biết được Bàn Hoàng, Bàn Đế, Bàn Chủ, Bàn Thần trong miếu thờ chính là thánh chủ Cổ Thần thánh địa Ngũ Hành, mà chúng sinh, bọn họ lại không biết rất nhiều sự tích trong tu chân giới thực sự có một vị thần linh là Bàn, ba đầu sáu tay, cầm cự phủ trong tay, vũ dũng phi phàm.

Việc này đều do các tu sĩ tiên giới Cổ Hoang đi làm, Cổ Thần trong thánh địa Ngũ Hành chờ đợi, đợi những cường giả mang theo tài liệu luyện chế pháp bảo âm hồn trở về.

Đang trong lúc chờ đợi, Cổ Thần tụ thập ngũ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc và Vu Nguyệt cùng một chỗ, cùng bọn họ âm dương hợp thể, trong quá trình hợp thể, lợi dụng lực lượng âm dương hợp nhất, để ngũ nữ thu được lực lượng cường đại của hần.

Ngũ hành thiên kiếp hàng lâm, tuy rằng Cổ Thần có phương pháp tránh kiếp, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, trước khi ngũ hành thiên kiếp tới, giúp tu vi ngũ nữ đề thăng càng cao càng tốt.

Tại thời điểm âm dương giao hợp với ngũ nữ, lực lượng âm dương hợp nhất càng lúc càng cường đại.

Vạn sự khởi đầu nan, ban đầu Cổ Thần lĩnh ngộ được lực lượng âm dương hợp nhất, cần phải có xử nữ nguyên âm khí và thuần dương khí dung hợp, hiện tại đã có lực lượng âm dương hợp nhất, không nhất định cần phải có xử nữ nguyên âm khí nữa rồi, khi âm dương giao hợp với ngũ nữ đều có thể khiến lực lượng âm dương hợp nhất dần dần phát triển cường đại.

Mà lực lượng âm dương hợp nhất của Cổ Thần càng cường đại, lực lượng Cổ Thần truyền cho ngũ nữ cũng càng mạnh hơn.

Cổ Thần chuyên môn sáng tạo một bí thuật, gọi là Ngự Nữ Quyết, bằng vào Ngự Nữ Quyết, ba năm sau Vu Nguyệt vượt qua lôi kiếp đệ lục trọng, tu vi đột phá tiến vào Giá Vực kỳ.

Năm năm sau Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc, tu vi nhất tề đột phá Giá Vực trung kỳ.

Bảy năm sau, tu vi Vu Nguyệt đột phá đến Giá Vực trung kỳ.

Mười hai năm sau, tu vi ngũ nữ toàn bộ đột phá tới Giá Vực hậu kỳ.

Vu Nguyệt là âm mị chi thể, ngoại trừ Cổ Thần sử dụng Ngự Nữ Quyết có thể truyền cho nàng lực lượng ra, nàng còn có thể tự động hấp thu một phần lực lượng của Cổ Thần, âm dương song tu với Cổ Thần, tu vi tăng trưởng nhanh nhất.

Hai mươi năm sau, tu vi của ngũ nữ đề thăng một lần nữa, bước vào Hư Không kỳ, vượt qua lôi kiếp đệ thất trọng.

Lúc này, cách ngũ hành thoát thai kiếp chỉ còn thời gian ba mươi tám năm, tài liệu Cổ Thần cần rất cực cũng đã tập hợp đầy đủ rồi.

Lấy căn bản là Đại Hồn Kinh của Thi Hồn Tông, Cổ Thần muốn luyện chế một kiện pháp bảo siêu cấp kinh thiên địa, khắp quỷ thần.

Phương pháp luyện hồn của Thi Hồn Tông chính là lấy linh hồn của tu sĩ, ý niệm luyện hóa thành nô, Cổ Thần cũng muốn luyện chế một kiện tụ hồn phiến, thu thập ý niệm chúng sinh, bảo trì tính mệnh, không cho ý niệm chúng sinh bị chìm vào đáy khổ hải, mất đi ký ức.

Khổ hải vô biên vô hạn, sâu không thấy đáy, một khi trầm luân xuống đáy khổ hải, cho dù Cổ Thần có thần thông cái thể cũng không thể tìm nổi, người chết đi trước kia, tìm được ý niệm của bọn họ, giúp bọn họ trọng sinh, đây chỉ là lý luận, lấy tu vi của Cổ Thần hiện tại, thu thập ý niệm của chúng sinh vừa mới tử vong đã là cực hạn, tìm kiếm ý niệm đã tử vong từ lâu trong khổ hải là chuyện không thể.

Thoảng qua, ba mươi năm lại trôi đi.

Dòng thời gian trôi qua ba mươi năm, Cổ Thần lấy ý cảnh bàn chi đại đạo, thành công luyện chế một kiện pháp bảo siêu cấp — Tụ Hồn Phiên.

Tụ Hồn Phiên nửa trắng nửa đen, dài ba nghìn ba trăm ba mươi ba trượng, rộng ba nghìn ba trăm ba mươi ba trượng.

Chính giữa Tụ Hồn Phiên có một chữ bàn cực lớn, dài chín trăm chín mươi chín trượng, rộng chín trăm chín mươi chín trượng.

Cổ Thần gọi Tụ Hồn Phiên này là Bàn, nhưng tu sĩ tiên giới Cổ Hoang lúc đó vì kính trọng Cổ Thần, liền lấy họ của Cổ Thần thêm vào tên của Tụ Hồn Phiên, đều gọi là Bàn Cổ Phiên.

Trong thánh địa Ngũ Hành, Cổ Thần thành lập một đàn tế năm góc cực lớn, phân thành kim, mộc, thủy, hỏa thổ, mỗi góc đàn tế đều rộng chín trăm chín mươi chín trượng, cao chín trăm chín mươi chín trượng.

Trung ương đàn tế ngũ hành, Bàn Cổ Phiên được dựng thẳng lên trời cao.

Bàn Cổ Phiên đứng thẳng, mặt phiên (quạt) mở ra, lấy một loại vận động với quỹ tích vận hành vô cùng kỳ lạ, quỹ tích này ẩn chứa đại đạo vô thượng, lực lượng bên ngoài không thể thay đổi, cho dù mưa rền gió dữ cũng không thể thay đổi.

Bàn Cổ Phiên xuất thế, thiên địa dị biến, bầu trời đột nhiên biến thành nửa trắng nửa đen, không phải thái cực mà như âm dương, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, vô luận là phạm nhân hay tu sĩ, từ nay về sau đều cảm giác được linh đài thanh minh, tinh thần sung mãn, toàn bộ âm dương tạo hóa trong thiên địa, số phận nghịch thiên, vô số phạm phu tục tử đều thông suốt cơ thể, từ nay về sau hình thành tiên căn.

Từ nay về sau, tiên giới Cổ Hoang không người không thể tu tiên.

Bàn Cổ Phiên dựng thẳng giữa trung ương tế đàn, lấy một loại quỹ tích đại đạo vận hành, Cổ Thần đứng trên tế đàn, nhìn pháp bảo tiêu hao tâm huyết ba mươi năm của hắn để luyện thành.

Bàn Cổ Phiên có ẩn chứa đại đạo Bàn của hắn, âm dương đại đạo, có thể linh về khổ hải, tâm niệm hư không, trong khổ hải mang mang thu thập tất cả ý niệm tín ngưỡng Cổ Thần.

Bàn Cổ Phiên là pháp bảo hậu thiên do Cổ Thần luyện chế, thế nhưng công hiệu vô cùng to lớn, so với tiên bảo vô thượng còn mạnh hơn nhiều.

Bất luận một kiện tiên bảo vô thượng nào cũng chỉ dừng lại tại cấp độ tăng công kích, tăng phòng ngự, hoặc là thay đổi thời gian, không gian, mà Bàn Cổ Phiên thì ẩn chứa đại đạo, có thể tranh phong với thiên địa, có thể ở trong khổ hải mang mang bảo trì ý niệm không diệt, không vong!

Đương nhiên, Cổ Thần hiện tại còn chưa hoàn toàn có ý cảnh đại đạo, còn chưa hợp thành đại đạo chân chính của bản thân, Bàn Cổ Phiên còn chưa đạt tới trình độ cường đại nhất, cho dù có thể thu thập ý niệm chúng sinh trong khổ hải mang mang, nhưng không cách nào chân chính đạt tới mức độ thiên địa diệt kỳ bất diệt, thiên địa hủy kỳ bất diệt.

Vì vậy Bàn Cổ Phiên chỉ có thể tồn tại trong thánh địa Ngũ Hành, còn cần phải có thánh địa Ngũ Hành bảo hộ để đối kháng với Thiên Kiếp.

889. Chương 14: Bàn Cổ Phiên.

Nếu như Cổ Thần hợp đạo thành công, bàn chi đại đạo, âm dương đại đạo đại thành, Bàn Cổ Phiên mới là chân chính ẩn chứa đại đạo, tùy tiện thả ở nơi nào cũng có thể tồn tại bất diệt, thiên địa hủy diệt cũng vĩnh tồn bất diệt.

- Đây là một kiện pháp bảo cường đại nhất từ khi ta chào đời tới nay được chứng kiến, cho dù là tiên thiên linh bảo Chiến Thần Lệnh cũng không thể so sánh được với Bàn Cổ Phiên.

Ngô Tinh nhìn Bàn Cổ Phiên, thì thào nói, linh quang trong mắt chớp động, hình như có sở ngộ.

Từ lúc long tộc tín ngưỡng Cổ Thần, Ngô Tinh liền thường xuyên tới thánh địa Ngũ Hành, Cổ Thần luyện thành Bàn Cổ Phiên, chuyện trọng đại như vậy, tự nhiên Ngô Tinh không thể bỏ qua, lập tức chạy tới thánh địa Ngũ Hành.

Cổ Thần mở miệng, đại đạo theo âm mà ra, sinh linh phương viên trăm vạn dặm đều có thể nghe được thanh âm Cổ Thần:

- Bàn Cổ Phiên có ẩn chứa đại đạo vô thượng, pháp tắc thiên địa, không chỗ nào không có, không chỗ nào không ở, quan sát Bàn Cổ Phiên có thể giúp tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái, kích phát ngộ tính, bước vào hư không, kéo dài tu luyện, Bàn Cổ Phiên đặt tại đàn tế ngũ hành, vĩnh tồn bất diệt, tu sĩ thiên hạ đều có thể tùy ý quan sát, lĩnh ngộ ảo diệu huyền cơ trong đó.

- Âm dương, sinh tử, vĩnh tồn bất diệt? Sinh sinh bất tức?

Ngô Tinh nhìn Bàn Cổ Phiên, linh quang trong mắt lập lòe, thần tình hưng phấn:

- Sinh sinh bất tức, sinh sinh bất tức! Hơn bốn trăm năm rồi, ta bước vào Hợp Đạo hơn bốn trăm năm, rốt cuộc cũng tìm được đại đạo vô thượng thích hợp có thể hợp hai làm một với ta, sinh sinh bất tức, sinh chi đại đạo, ha ha ha ha...

Không chỉ Ngô Tinh tìm được đại đạo thích hợp với bản thân, không ít tu sĩ Minh Khiếu hậu kỳ, Minh Khiếu hậu kỳ đỉnh quan sát Bàn Cổ Phiên đều linh trí mở ra, ngộ tính tăng lên, lĩnh ngộ pháp tắc vô cùng, bước vào Độ Hư bí cảnh.

Toàn bộ tiên giới Cổ Hoang một mảnh vui sướng hưởng quan vinh, tựa hồ một thời đại tu chân đỉnh cao sẽ đến.

Nhưng mà, sự thực không phải như vậy, gần đến chính là ngũ hành thoát thai kiếp.

Tiên giới Cổ Hoang sắp phải nghênh đón ngày diệt phong, nghênh đón ngày hủy diệt.

Tất cả văn minh sẽ bị hủy diệt, tất cả sinh linh đều sẽ bị hủy diệt.

Thiên kiếp qua đi, vạn vật sống lại, tất cả bắt đầu từ con số không, cùng đợi thiên kiếp đại diệt thế tiếp theo phủ xuống.

Cách ngũ hành thoát thai kiếp phủ xuống chỉ còn thời gian tám năm.

Thiên muốn diệt thế, Cổ Thần muốn nghịch thiên phá đạo, cứu vớt chúng sinh, sinh linh vạn tộc Cổ Hoang.

Trận đánh cờ đầu tiên này, ai thắng ai thua? Rất nhanh sẽ thấy được kết quả.

Ngũ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, Vu Nguyệt trải qua Ngự Nữ quyết tẩm bổ, tu vi đều đã đột phá Hư Không hậu kỳ, nhất là Vu Nguyệt, với âm mị chi thể hấp thu lực lượng pháp tắc của Cổ Thần, tu vi tăng trưởng nhanh nhất, đạt tới Hư Không hậu kỳ đỉnh.

Trong tay ngũ nữ đều có tiên bảo vô thượng Cổ Thần lưu lại, đồng thời Cổ Thần còn truyền thụ một bộ ngũ hành ngũ phương trận, năm người liên thủ, cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ cũng phải nuốt hận.

Ngũ hành thoát thai kiếp hàng lâm, Cổ Thần muốn đi vào chỗ sâu trong Tây Hải, tiến vào hung trận thái cổ vô cùng lợi hại kia, chuyến đi này hung hiểm khó liệu, Cổ Thần sẽ không dẫn theo bất cứ người nào đi cùng.

Cho dù chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không có chút sức phản kháng nào, long hoàng dựa vào huyết mạch tổ long mới tránh thoát được một kiếp, có thể thấy được nơi này tuyệt đối là hiểm địa đệ nhất đẳng thiên hạ, so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận tại cấm địa Bắc Hoang còn hung hiểm hơn nhiều.

Ngũ nữ đã có thực lực so sánh với cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, đồng thời ở trong thánh địa Ngũ Hành, Cổ Thần đã giúp ngũ nữ hạ rất nhiều cấm pháp, các nàng có thể dựa vào tương hợp với Ngũ Hành Đại Trận, trong thánh địa Ngũ Hành, ngũ nữ chính là tồn tại vô địch, chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng không thể làm gì được.

Tiên giới Cổ Hoang còn có Ngô Tinh, muốn nói tới tiên giới Cổ Hoang hiện nay ai là người đầu tiên hợp đạo thành công, Cổ Thần có thể xác định, tuyệt đối là Ngô Tinh, như vậy cho dù Cổ Thần ở chỗ sâu trong Tây Hải gặp phải chuyện ngoài ý muốn, bị nhốt mấy nghìn năm, trên vạn năm, ngũ nữ tại tiên giới Cổ Hoang cũng không chịu bất cứ kẻ nào khi dễ.

Còn có thời gian tám năm, ngũ hành thoát thai kiếp phủ xuống, tại thời khắc cuối cùng này, Cổ Thần bế quan một lần nữa, tìm hiểu đại đạo, bằng vào tư thái cường uy, đối mặt với ngũ hành thoát thai kiếp tới.

Thời gian như nước!

Tám năm cuối cùng trôi qua.

Ngũ hành thoát thai kiếp đúng hạn phủ xuống.

Thiên địa trở về trạng thái nguyên thủy ban đầu, tất cả đều trở về đầu nguồn, biến thành ngũ hành.

Trong thiên địa kim quang ngang dọc, nơi đi qua, sơn băng địa liệt, vạn vật đều vong.

Kim quang đi qua, vô số cây cối trong nháy mắt thối rữa, hóa thành mộc khí bản nguyên nhất, sinh cơ tràn ngập trong mộc khí nhưng lại tản mát khí tử vong, mộc khí lướt qua, chúng sinh diệt sạch sinh cơ, tốc độ tử vong so với ôn dịch lan tràn còn nhanh hơn rất nhiều.

Một khí qua đi, bầu trời tầng tầng vỡ tan, đại hỏa vô cùng vô tận từ trên bầu trời giáng xuống, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang hóa thành một mảnh đại dương lửa mênh mông, đây là bản nguyên chi thủy, bản nguyên chi thủy vô cùng vô tận đè xuống, bất luận sinh linh nào cũng bị áp thành nát bấy, hư vô, tất cả hủy diệt.

Hồng thủy qua đi, liệt dương chiếu rọi, đại địa rạn nứt, địa tâm chi hỏa vô cùng vô tận từ chỗ sâu trong đại địa phun ra, toàn bộ thế giới biến thành một biển lửa, bản nguyên chi hỏa đốt hết mọi thứ.

Hỏa hải qua đi, bầu trời hàng thổ, đây là bản nguyên chi thổ, ngũ hành chi nguyên, toàn bộ thiên địa bị bao phủ, bản nguyên chi thổ hạ xuống, không còn bất cứ sinh cơ nào khác.

Ngũ hành thoát thai kiếp, mỗi một kiếp ba năm ba tháng ba ngày.

Thiên kiếp qua đi, trên bản nguyên chi thổ sẽ một lần nữa tỏa sáng sinh cơ, vạn vật sống lại, sinh linh tiến hóa, một thời đại mới sẽ bắt đầu.

Dựa theo tiến trình lịch sử, ngũ hành thoát thai kiếp tới, thiên địa đều bị hủy diệt, phải làm như vậy.

Nhưng lúc này lại xảy ra một điểm biến hóa nho nhỏ.

Tiến trình ngũ hành thoát thai kiếp chưa thay đổi.

Thế nhưng trước khi thiên kiếp phủ xuống đã có rất nhiều tu sĩ tiến vào trong Ngũ Hành bí cảnh, Sinh Tử Bí Cảnh, chỗ tị nạn cổ vu tộc, Nguyên Tổ Thánh Trường... Cùng với một số địa phương đặc biệt có thể tránh né thiên kiếp.

Hiện tại thời đại này, tiên giới Cổ Hoang đã không còn con người, chỉ có tu sĩ, thậm chí ngay cả trong quốc gia phạm nhân bắc hoang cũng không ngoại lệ, tất cả đều tín ngưỡng Cổ Thần, bước chân vào con đường tu chân.

Thế nhưng nơi tránh kiếp hữu hạn, tuyệt đại đa số tu sĩ không thể tránh kiếp, sẽ bị hủy diệt trong trận thiên kiếp ngũ hành này.

Vì vậy, thiên kiếp phủ xuống, Cổ Thần leo lên tế đàn ngũ hành, thi triển đại pháp lực, khởi động Bàn Cổ Phiến.

890. Chương 15: Giải Cứu Long Hoàng

Bàn Cổ Phiến có ẩn chứa bàn chi đại đạo, âm dương đại đạo, càng ẩn chứa huyền cơ ngũ hành đại đạo, một khi vận chuyển có thể tự động vận chuyển, sinh sôi không ngừng, tự động thu thập tất cả ý niệm sinh linh vạn vật bị hủy diệt sinh mạng trong thiên kiếp ngũ hành.

Trong Ngũ Hành bí cảnh, có Ngô Tinh và rất nhiều tu sĩ long tộc chờ đợi Cổ Thần cứu vớt Long hoàng, mở ra Tiềm Long Bí Cảnh, nhưng như vậy quá muộn, vạn nhất Cổ Thần trong hung trận thái cổ làm lỡ thời gian, vậy thì toàn bộ tu sĩ long tộc rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục rồi.

Vì vậy Cổ Thần để Ngô Tinh và một bộ phận tu sĩ long tộc đến Ngũ Hành Bí Cảnh tránh kiếp.

Bàn Cổ Phiên khởi động, đại đạo vận hành, Thiên cũng không thể ngăn cản, chung sinh tín ngưỡng Cổ Thần, ý niệm đều được Bàn Cổ Phiên thu thập, không bị chìm vào khổ hải.

Làm xong tất cả chuyện này, Cổ Thần cáo từ với ngũ nữ Hư Tử Uyên, phụ thân Cổ Thương Khung, Ngô Tinh cùng với những người thân quen khác, phi độn tới chỗ sâu trong Tây Hải, giải cứu Long hoàng.

Rời khỏi thánh địa Ngũ Hành, thiên địa trước mắt đều đã hoàn toàn biến thành kim quang, chính là thời điểm kim hành chi kiếp phủ xuống, trong thiên địa đều là bản nguyên chi kim, có bản nguyên chi kim, thậm chí còn diễn biến thành linh trí, có thể biến ảo nhân sinh, là một tôn cổ thần.

Những kim chi cổ thần này hủy diệt thế giới, trong mắt không có một chút thương hại, bọn họ giống như cỗ máy của thiên địa, thu gặt tất cả tính mệnh.

Cổ Thần có kim chi bản nguyên trong mệnh tuyền, toàn thân tỏa ra kim quang, giống như biến thành một kim nhân, thân thể Cổ Thần cũng giống như kim quang ngang dọc khắp thiên địa, hóa thành bản nguyên chi kim.

Đều là bản nguyên chi kim, Cổ Thần không bị ngũ hành kim kiếp công kích, thân thể xuyên toa qua kim quang vô cùng vô tận, tuy rằng thế giới đại biến, một mảnh kim quang, đã không còn phương hướng.

Thế nhưng trong lòng Cổ Thần rất rõ ràng đối với Tây Hải, chỗ Long hoàng bị nhốt, thuận di một lần vượt qua hơn mười vạn dặm, một lòng phi độn về phương tây.

Chỉ trong thời gian mấy chục lần hô hấp Cổ Thần đã xuất hiện bên ngoài Tây Hải.

Tây Hải trước kia tràn ngập pháp tắc hệ phong, vô số cát bụi phô thiên cái địa, thế nhưng dưới ngũ hành kim kiếp, tất cả pháp tắc hệ phong đều hóa thành hư vô, khắp thiên hạ chỉ còn một mình pháp tắc hệ kim, giết chóc, hủy diệt vô cùng vô tận, tiêu diệt tất cả.

Toàn bộ tiên giới Cổ Hoang một mảnh kim quang, giống như biến thành hải dương màu vàng, đối với chính thể thế giới, tiến hành đại phá hư, đại hủy diệt.

Cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công, đối mặt với toàn bộ thế giới đều là bản nguyên chi kim hủy diệt trong thời gian nhất định cũng phải bị hủy diệt.

Trong thân thể Cổ Thần có kim chi bản nguyên, thân thể có thể hóa thành khí tức giống hệt bản nguyên chi kim, như vậy mới không bị kim kiếp khắp thiên địa công kích, bằng không mà nói, lấy bản nguyên chi kim vô cùng vô tận công kích, sợ rằng Cổ Thần cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Tuy rằng kim chi bản nguyên là bản nguyên pháp tắc hệ kim, mạnh hơn bất luận một pháp tắc hệ kim nào, bất luận bản nguyên chi kim nào, nhưng hiện tại Cổ Thần chưa hoàn toàn dung hợp, sử dụng được lực lượng của kim chi bản nguyên, mượn vào kim chi bản nguyên chuyển hóa cơ thể thành bản nguyên chi kim, so với hoàn toàn không chế được lực lượng của kim chi bản nguyên là hai chuyện khác nhau.

Nếu như ngũ hành kim kiếp tiến hành công kích đối với hắn, bản nguyên chi kim vô cùng vô tận kia, chỉ cần một tôn kim chi cổ thần cũng đủ đánh Cổ Thần tan khỏi mối liên hệ với kim chi bản nguyên, thân tử đạo tiêu.

Nhưng ngũ hành thiên kiếp không phải đặc biệt nhằm vào Cổ Thần, mà là nhằm vào toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, vì vậy Cổ Thần chuyển hóa thân thể thành bản nguyên chi kim, vẫn chưa khiến kim chi cổ thần chú ý.

Rất nhanh Cổ Thần liền vượt qua Tây Hải, đi tới đầu cùng Tây Hải, chỗ Ngũ Hành đại trận.

Dưới ngũ hành kim kiếp hủy diệt, Ngũ Hành Đại Trận cũng bắt đầu bị phá hủy.

Ngũ Hành Đại Trận nơi này so với Ngũ Hành Đại Trận tại thánh địa Ngũ Hành không giống nhau, chỉ là Ngũ Hành Đại Trận đơn thuần nhất, không có người khống chế điều khiển, sau khi Ngũ Hành thiên kiếp qua đi, toàn bộ Ngũ Hành Đại Trận sẽ bị phá hủy.

Thế nhưng, Ngũ Hành Đại Trận trong thánh địa Ngũ Hành, Cổ Thần đã dung nhập ý cảnh bàn chi đại đạo, giống như con thuyền đi trên biển lớn, mặc cho cuồng phong thổi mạnh, mưa rơi xối xả, cũng không thể nhấn chìm trong biển rộng.

Vì vậy, mặc kệ ngũ hành kim kiếp mãnh liệt như thế nào, thánh địa Ngũ Hành cũng giống như con thuyền trong biển rộng, vĩnh viễn không chìm nghỉm, vĩnh viễn không phá hư, vĩnh viễn không hủy diệt, trừ phi là âm dương sinh tử kiếp càng cao cấp hơn ngũ hành thoát thai kiếp phủ xuống, lực lượng như vậy vượt qua sự chịu đựng của thánh địa Ngũ Hành.

Tựa như con thuyền lớn hơn nữa, nhưng bị gió mạnh đánh bại cũng sẽ bị chìm vào đáy biển, nếu như muốn tiếp tục bảo trì ý cảnh bàn chi đại đạo, cần phải có lực lượng càng cường đại hơn, tạm thời Cổ Thần còn chưa có khả năng chống lại âm dương sinh tử kiếp, thế nhưng đại kiếp nạn thiên địa cách mười hai vạn năm mới phủ xuống một lần, vì vậy, lúc này âm dương sinh tử kiếp sẽ không phủ xuống, chỉ dựa vào ngũ hành thoát thai kiếp, thánh địa Ngũ Hành sẽ vĩnh viễn bảo trì ý cảnh bàn chi đại đạo, vĩnh viễn không hủy diệt.

Rất nhanh, Cổ Thần đã vượt qua Ngũ Hành Đại Trận.

Phía trước đã là phạm vi hung trận thái cổ.

Ánh mắt Cổ Thần lộ ra vẻ ngạc nhiên, hiện tại toàn bộ tiên giới Cổ Hoang đều bị ngũ hành kim kiếp bao phủ, kim quang ngang dọc, thế nhưng phạm vi hung trận thái cổ này vẫn bình thường như trước, không thấy có bất cứ dấu hiệu chịu ảnh hưởng của ngũ hành kim kiếp!

Lực lượng của ngũ hành kim kiếp tới phạm vi hung trận thái cổ này tựa hồ bị mất đi ảnh hưởng, bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản lực lượng hủy diệt của thiên kiếp.

Cổ Thần vẫn đứng tại phạm vi bên ngoài hung trận thái cổ.

Lúc này tiến vào trong hung trận, Cổ Thần không thể tiếp tục dựa vào lôi kiếp chạy trốn như trước, không thể cứu ra Long hoàng bị nhốt trong trận, quý mới biết được sẽ bị vây khốn bao lâu, có giống như Long hoàng hay không, không thể ra ngoài?

Tuy rằng tu vi, thực lực của Cổ Thần hiện tại hơn xa lần trước tiến vào hung trận thái cổ, thế nhưng trình độ nguy hiểm lúc này cũng đề cao rất nhiều lần.

Lần trước Cổ Thần còn mượn lực lượng lôi kiếp để trốn khỏi hung trận, nhưng lần này không còn đường lui, hoặc là cứu được Long hoàng, hoặc là bị nhốt trong trận, không có kế sách vạn toàn.

Suy nghĩ hồi lâu, thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, liền nhảy vào trong hung trận thái cổ.

Tuy rằng kết quả khó có thể dự đoán được, nhưng Cổ Thần không có đường lui.

Cổ Thần lập đạo tâm nghịch thiên phá đạo, trong lòng chưa bao giờ có ý nghĩ lùi bước, chống đối lại Thiên, Địa hầu như không nhìn thấy hi vọng thắng lợi, chỉ cần có tâm lùi bước, trước mặt đại thể thiên địa, cá nhân nhất định bị tan vỡ.

Vì vậy, Cổ Thần không lùi bước, chỉ có đi tới.

Cho dù là thiên địa cũng dám nghịch, thiên đạo đều dám phá, còn có khó khăn gì, có nguy hiểm gì ngăn cản được bước chân của Cổ Thần.

Rất nhanh Cổ Thần liền dọc theo con đường trước đây, đi tới chỗ tổ long khải huyết, cho dù thực lực của Cổ Thần hiện tại mạnh hơn gấp vạn lần so với thời điểm tu vi Giá Vực hậu kỳ, nhưng vẫn như trước cảm thấy trong hồ máu truyền đến cảm giác nguy hiểm cực độ.

Cổ Thần sử dụng Chiến Thần Lệnh, thuần dương chi hỏa hình thành một tầng quang trảo hỏa diễm, bảo hộ bên ngoài cơ thể, thân thể chợt lóe liền vượt qua được bầu trời hồ máu, long tức trong hồ máu lập tức phun ra, thế nhưng đều bị hỏa diễm tinh khiết trung hòa, Cổ Thần hữu kinh vô hiểm lướt qua hồ máu.

- Ngũ hành thoát thai kiếp phủ xuống rồi, người thanh niên, rốt cuộc người cũng tới!

Vượt qua hồ máu, thanh âm của Long hoàng rất nhanh vang lên trong đầu Cổ Thần.

Bất quá Long hoàng vừa mới nói xong câu này, ngũ khí đột nhiên biến đổi, tựa hồ thất kinh:

- Tu vi của người? Sao có khả năng? Ngần ngừ trong vòng ba trăm năm mươi bốn năm, người dĩ nhiên từ Hư Không sơ kỳ bước vào Hợp Đạo sơ kỳ? Còn có, khí tức của người, so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công còn mạnh hơn nhiều? Điều này sao có thể? Điều này trái với lẽ thường, coi như thời đại thượng cổ cũng chưa từng xuất hiện qua tu sĩ có tốc độ tu luyện nhanh như vậy? Điều này không có khả năng a...

Thực lực của Cổ Thần hiện tại so với Long hoàng cũng không thua kém mấy may, nghe được truyền âm của Long hoàng, Cổ Thần không còn phải há miệng hét to như trước, sau khi nghe được truyền âm của Long hoàng, cảm giác linh mẫn của Cổ Thần lập tức tập trung được vị trí của Long hoàng.

Cổ Thần đồng dạng cũng Hư Không truyền âm, thanh âm vang lên bên tai Long hoàng:

- Long hoàng các hạ, tốc độ tu luyện của ta ra sao không phải là chuyện quan trọng, then chốt là bằng vào thực lực của ta, cộng thêm Chiến Thần Lệnh, giải thoát các hạ không thành vấn đề?

- Không có vấn đề! Không có vấn đề!

Thanh âm Long hoàng vẫn có chút kinh ngạc như trước, nhưng dù sao Long hoàng cũng là đại nhân vật từng trải nhiều sóng gió, thân phận địa vị không phải chuyện đùa, rất nhanh liền khôi phục bình thường, nói:

- Ngũ hành thiên kiếp phủ xuống, cấm chế trong hung trận thái cổ đã yếu đi rất nhiều, lấy thực lực của người có thể đơn giản phá vỡ được cấm chế, người chỉ cần tới gần ta, dùng Chiến Thần Lệnh phá vỡ phong ấn trên người ta, trong lúc thiên kiếp, lực lượng phong ấn tại hung trận thái cổ suy yếu rất nhiều, chúng ta có thể thoát được nơi này rồi.

- Được, Long hoàng các hạ, người tạm thời chờ ta chốc lát, ta tới ngay.

Cổ Thần hư không truyền âm xong, thân ảnh chợt lóe, lập tức chạy về phía trước.

Rất nhanh, Cổ Thần đã chạy tới trước mặt đầu rồng dãy núi Tổ Long, lần trước hắn tới được nơi này thì bị một cấm chế vô hình ngăn cản lối đi, nghe Long hoàng nói bên trong có trăm nghìn đạo phong ấn cấm chế như vậy.

Nhưng cấm chế này cường đại không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng lúc ngũ hành thiên kiếp phủ xuống, không biết vì sao lực lượng đại trận yếu bớt đi rất nhiều, cho dù Cổ Thần chỉ có tu vi Hư Không kỳ cũng có thể bằng vào uy lực tiên bảo vô thượng mạnh mẽ phá vỡ cấm chế.

Thực lực của Cổ Thần hiện tại so với thời điểm tại Hư Không kỳ cường đại hơn vô số lần, căn bản không cần phải mượn bất cứ pháp bảo gì, ngón tay chụm lại, chém mạnh, một đạo phủ xương chém ra, lập tức tạo thành một vết rách dài tới vạn trượng, rộng tới trăm trượng trên cấm chế.

Đồng thời lực lượng pháp tắc các loại ẩn chứa ý cảnh bàn chi đại đạo thật lâu không tiêu tán, trong đoạn thời gian rất dài, vết rách thật lớn này sẽ không hợp lại như ban đầu.

Cổ Thần tiếp tục đi về phía trước, vượt qua khoảng cách hơn nghìn trượng, phía trước lại có một đạo cấm chế chặn lối đi, Cổ Thần dùng phương pháp cũ, dễ dàng phá tan cấm chế, tiếp tục tiến về phía trước.

Một tầng lại một tầng cấm chế bị Cổ Thần phá vỡ.

Con đường đi tới của Cổ Thần không chút trở ngại.

Càng đi về phía trước, Cổ Thần cảm giác địa thế dưới chân càng cao hơn, sau khi liên tục chém tan hơn mười đạo cấm chế cản đường, Cổ Thần đã hoàn toàn leo lên trên đỉnh dãy núi Tổ Long, tới địa phương cao nhất.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn ra xa, đảo qua bốn phía, không khỏi cả kinh, một dãy núi Tổ Long dưới chân này so với dãy núi Tổ Long trong Tiểu Đới Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận dài hơn không chỉ mười lần, đây

núi Tổ Long trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận chính là do tổ long dài mấy trăm dặm biến thành.

Mà dãy núi Tổ Long dưới chân Cổ Thần hiện tại dài tới không thể tưởng tượng, mấy nghìn dặm cũng không thể nhìn thấy đầu cùng, hầu như dài tới vạn dặm.

Tổ long thái cổ dài vạn dặm? Cổ Thần hít một ngụm khí lạnh, đây rốt cuộc là loại tồn tại kinh khủng tới mức nào?

Đồng thời thi thể tổ long trong trận pháp này so với trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận nhiều hơn rất nhiều.

Thi thể tổ long thái cổ trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận tổng cộng có chín con, hóa thành chín dãy núi Tổ Long, mà trong trận pháp này, chỉ trong phạm vi tầm nhìn của Cổ Thần đã có hơn ba mươi dãy núi Tổ Long, mỗi một dãy đều dài mấy nghìn dặm, không nhìn thấy đầu cùng.

Nguyên bản thị lực của Cổ Thần có thể dễ dàng nhìn thấy mọi thứ cách mười vạn dặm, thế nhưng hiện tại đang trong hung trận thái cổ, hiển nhiên khác với địa phương bình thường, xa nhất Cổ Thần chỉ nhìn thấy bốn năm nghìn dặm.

“Trận này so với Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận cực kỳ giống nhau, thế nhưng cường đại hơn trăm lần, lẽ nào, quả thực đúng như lời Âm Tôn Lăng Phong đã nói, là Đại Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận?”

Trong lòng Cổ Thần thâm suy đoán, bước chân phía dưới tiếp tục, tiến về phía trước.

Một tầng lại một tầng cấm chế bị Cổ Thần phá hủy.

Cổ Thần đi về phía trước hơn chín nghìn dặm, đủ chém chín trăm chín mươi chín tầng cấm chế rốt cuộc mới đi tới đầu cùng dãy núi Tổ Long này.

Hơn chín nghìn dặm, tổ long thái cổ hầu như dài tới vạn dặm, Cổ Thần ngẫm lại vẫn thấy kinh khủng.

Vượt qua dãy núi Tổ Long, phía trước là một phiến đại địa hỏa diễm, đây là một phiến đại địa hỏa diễm Cổ Thần chưa bao giờ gặp qua, đang thiêu đốt hừng hực.

Cổ Thần dừng bước chân, hắn có thể cảm thụ được vị trí Long hoàng chỉ cách hắn không tới nghìn trượng, chính là bị nhốt trong phiến đại địa hỏa diễm này.

- Long hoàng các hạ!

Cổ Thần hư không truyền âm hô.

Long hoàng truyền âm lại nói:

- Người thanh niên, ở đây có đủ tám mươi một đạo long tức tổ long thái cổ, mỗi một đạo đều tương đương với uy lực thuần dương chi hỏa, ta bị nhốt trong hỏa diễm này, bởi vì có huyết mạch tổ long, vì vậy long tức không giết chết ta, bất quá người cần phải cẩn thận, người sử dụng Chiến Thần Lệnh hẳn là có thể vượt qua long tức, đi tới bên cạnh ta, phá hủy phong ấn trên người, sau đó chúng ta có thể rời khỏi nơi này rồi.

891. Chương 16: Thông Đạo Tiên Phàm

Chín chín tám mươi một đạo long tức tổ long thái cổ?

Cổ Thần nhìn về bốn phía, thâm nghĩ:

“Chẳng lẽ trận pháp này có chín chín tám mươi một dãy núi Tổ Long? Mỗi một dãy núi Tổ Long đều là do thi thể một tổ long thái cổ biến thái, chín chín tám mươi một đầu tổ long thái cổ chiều dài vạn dặm, người nào đủ sức làm danh tác bậc này? Có thể bày ra được đại trận như vậy?”

Trong lòng Cổ Thần chấn động, không thua gì so với thời điểm đến Phong Bạo Thâm Uyên, lấy chín chín tám mươi một đầu tổ long thái cổ để bày binh bố trận, lực lượng như vậy có thể nói kinh khủng, chỉ sợ không thua gì so với đại pháp lực của Côn Ngô Tiên Đế, nâng lên toàn bộ nước biển Phong Bạo Thâm Uyên.

Xích quang chợt lóe, Chiến Thần Lệnh xuất hiện trong tay Cổ Thần, quang mang bùng phát, thuần dương chi hỏa nóng bỏng bắn ra, dài tới nghìn trượng, hóa thành một thanh cự phủ hỏa diễm, mạnh mẽ chém thẳng về phía trước.

Long tức hùng hực thiêu đốt nhất thời phân chia sang hai bên, trong biển long tức xuất hiện một thông đạo.

Thông đạo này là do Cổ Thần lấy ý cảnh “bàn” phối hợp với thuần dương chi hỏa của Chiến Thần Lệnh chém ra, long tức hai bên bốc lên không ngừng nghỉ, nhưng không cách nào nhảy vào trong thông đạo này.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, liền bước vào trong thông đạo biển long tức, rất nhanh đã đi tới đầu cùng, thuần dương chi hỏa lại một lần nữa ngưng tụ thành cự phủ hỏa diễm, mang theo lực lượng ý cảnh “bàn”, một phủ cương hạ xuống, biển long tức nghìn trượng phía trước lại bị chém phân chia sang hai bên.

Cổ Thần đi về phía trước, liên tục chém ba lần như vậy, đi đủ ba nghìn trượng trong biển lửa long tức, rốt cuộc cũng nhìn thấy thân ảnh long hoàng.

Thứ đầu tiên nhìn thấy chính là một đầu rồng vô cùng to lớn, cao giống như cả một ngọn núi, nhìn qua ước chừng hơn năm trăm trượng, dài hơn tám trăm trượng.

Trong đầu Long hoàng có một cây xích sắt thô to lớn chừng mười trượng, xuyên ngang qua đầu, khiến đầu rồng bị kéo ép sát xuống dưới mặt đất, không thể nhúc nhích mấy may.

Sợi xích sắt này vô cùng quái dị, dưới biển lửa long tức dĩ nhiên là một mảnh sương trắng, lạnh lẽo vô cùng, trong người Long hoàng có huyết mạch tổ long, không sợ công kích biển lửa long tức, thế nhưng lại bị sợi xích sắt băng hàn này trói chặt dưới mặt đất, không hề có một chút sức phản kháng.

Long tức nơi này phai nhạt hơn rất nhiều, Cổ Thần có thể nhìn được khoảng cách mấy nghìn trượng, phát hiện mặt đất cách nghìn trượng lại có một sợi xích sắt hàn băng tỏa sương trắng xuyên thấu qua thân thể Long hoàng, khiến Long hoàng không thể nhúc nhích.

Chân thân của Long hoàng rất dài, mấy nghìn trượng cũng không nhìn thấy đầu cùng.

Thấy thân thể của Long hoàng bị xích sắt trói chặt dưới mặt đất, không thể nhúc nhích, có thể nghĩ, tuy rằng Long hoàng không bị mất mạng, thế nhưng vạn năm qua phải vượt qua như vậy, thực sự chịu đủ khổ nạn.

Thanh âm của Long hoàng lại vang lên bên tai Cổ Thần:

- Người thanh niên, đừng chỉ lo nhìn ra, cẩn thận chính ngươi!

Theo thanh âm của Long hoàng vang lên, một cỗ khí tức băng lãnh tới cực điểm đột nhiên nảy lên trong lòng Cổ Thần.

Xung quanh đều là hỏa diễm long tức hùng hực thiêu đốt, cư nhiên cảm giác được một cỗ khí tức băng lãnh tới cực điểm, quả thực quý dị nói không nên lời.

Nhưng cảm giác của Cổ Thần đích xác không sai, ngay trong lúc ngạc nhiên, một sợi xích sắt hàn băng từ dưới lòng đất nổ bắn ra, lao thẳng về phía Cổ Thần, nhìn xu thế kia rõ ràng muốn xuyên thấu qua thân thể Cổ Thần, sau đó cũng giống như Long hoàng, bị trói chặt dưới mặt đất.

Thân thể Cổ Thần đột nhiên bạo lui, ô quang chợt lóe, một thanh Vĩng Lượng Tiên Phủ xuất hiện trong lòng bàn tay Cổ Thần.

Một phủ chém xuống.

Ầm! Phủ cương đen kịt chém phá hủ không, cắt rách màn trời, chém thẳng vào sợi xích sắt băng hàn tới cực điểm.

Đinh!

Kim thiết va chạm, bạo tạc kinh thiên, rung trời chuyển đất, biển gầm núi lở.

Cánh tay Cổ Thần tê rần, Vồng Lượng Tiên Phủ trong tay thiếu chút nữa vượt tay bay đi, thân thể không tự chủ được bật lui về phía sau hơn mười bước.

Lấy tu vi của Cổ Thần, ngang dọc Cổ Hoàng, không người địch nổi, cho dù là chư tử đại tiên thời đại thượng cổ phục sinh Cổ Thần cũng tự tin giết chết, thế nhưng dĩ nhiên bị một sợi xích sắt đẩy lui về phía sau hơn mười bước, trong mắt hoảng sợ.

Sợi xích sắt hàn băng kia cũng bị ngăn cản dừng lại trong chốc lát, sau đó lại hóa thành một đạo lưu quang, phóng cực nhanh về phía Cổ Thần.

- Dừng Chiến Thần Lệnh!

Thanh âm của Long Hoàng vang lên trong đầu Cổ Thần.

Cổ Thần lĩnh hội, đẩy mạnh về phía trước một chuồng, Chiến Thần Lệnh nổ bắn đi, đánh thẳng về phía sợi xích sắt hàn băng công kích như thiểm điện.

Rắc rắc rắc rắc...

Thanh âm nghiền nát vang lên, Chiến Thần Lệnh và xích sắt băng hàn va chạm cùng một chỗ, sợi xích sắt băng hàn lập tức bị nghiền nát tầng tầng.

Chiến Thần Lệnh thuần dương thuần dương, có thể khắc chế tất cả mọi thứ âm nhu hàn lãnh, cũng có thể khắc chế được sợi xích sắt hàn băng.

Cổ Thần vui vẻ, Chiến Thần Lệnh dưới sự khống chế của hắn, lướt nhanh như thiểm điện, liên miên không dứt đánh thẳng về phía xích sắt băng hàn, rất nhanh sợi xích sắt băng hàn vụn trên mặt đất đều đã bị Chiến Thần Lệnh nghiền nát, lả tả rơi trên mặt đất, dung nhập vào trong đại địa.

Tuy rằng Long hoàng chỉ cách Cổ Thần vài thước, thế nhưng đầu bị xích sắt băng hàn trói chặt trên mặt đất, miệng không thể nói, chỉ có thể dùng hư không truyền âm:

- Tốt, ngươi dĩ nhiên có thể phát huy lực lượng của Chiến Thần Lệnh tới trình độ như vậy, Chiến thần cổ vu vận vạn năm trước cũng không hơn được, ngươi thanh niên, ngươi xưng hô như thế nào?

- Cổ Thần!

Long hoàng truyền âm nói:

- Tốt, Cổ Thần đạo hữu, chỉ cần ngươi dùng Chiến Thần Lệnh phá vỡ sợi xích sắt trên người ta, ta có thể thoát thân rồi, thực lực của ngươi hiện tại đã không hề thua kém so với ta, hung trận thái cổ này tuy rằng lợi hại nhưng lúc này đang thời điểm ngũ hành thiên kiếp phủ xuống, lực lượng cấm chế trong hung trận yếu đi nhiều, chúng ta rời khỏi trận pháp này không thành vấn đề.

Cổ Thần nói:

- Long hoàng các hạ, chờ chốc lát, Cổ mỗ sẽ phá những sợi xích sắt băng hàn, giúp các hạ thoát khổ.

Nói xong, Cổ Thần đánh mạnh một chuồng, Chiến Thần Lệnh hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ, kích vào hai đầu sợi xích sắt băng hàn xuyên qua đầu Long hoàng, xích sắt bị Chiến Thần Lệnh đánh trúng lập tức gãy nát tầng tầng, đầu Long hoàng gãy dựa mảnh liệt, bài trừ cấm chế xích sắt băng hàn, từ trên mặt đất nhô lên cao.

Cái đầu thật lớn giống như cả một ngọn núi, nhô lên cao trước mặt Cổ Thần, Long hoàng mở miệng nói:

- Ha ha ha ha, bản hoàng đã tròn một vạn năm chưa từng mở miệng nói chuyện rồi, Cổ Thần đạo hữu, ngươi trợ giúp Long mỗ thoát khổ, Long mỗ vô cùng cảm kích, nếu sau này có chỗ nào cần dùng tới Long mỗ, Long mỗ nhất định không từ chối.

Long hoàng tặng vọt hưng phấn, trong giọng nói hoàn toàn đã coi Cổ Thần là một tồn tại cùng một đẳng cấp so với hắn, đồng thời mang theo cảm tạ nồng đậm.

Cổ Thần nói:

- Long hoàng các hạ, ta tới cứu các hạ là bởi vì nguyên nhân đại ca Ngô Tinh của ta, nếu như các hạ muốn cảm ơn, vậy thì cảm tạ hân đi.

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần lại bước thêm nghìn trượng, sợi xích sắt trói buộc bộ phận cổ Long hoàng bị đánh tan, đầu Long hoàng càng ngẩng cao hơn.

- Ngô Tinh? Ha ha, xem ra tiểu tử kia thực sự ra hồn rồi, cuối cùng cũng không để ta thất vọng!

Long hoàng hài lòng cười ha hả.

Cổ Thần đi về phía trước rất nhanh, Chiến Thần Lệnh không ngừng đánh tan xích sắt bằng hàn trói buộc trên người Long hoàng.

Thân thể Long hoàng dài tới hơn một vạn trượng, chừng khoảng cách trăm dặm, mỗi cách nghìn trượng lại có một sợi xích sắt bằng hàn trói chặt xuống dưới mặt đất, đủ chặt đứt mười lăm sợi xích sắt mới đi tới bộ phận đuôi Long hoàng, nơi này đã là sợi xích sắt bằng hàn cuối cùng.

Xích sắt bằng hàn trói buộc trên người Long hoàng tổng cộng mười sáu sợi, nói cách khác, thân thể Long hoàng dài đủ một vạn sáu nghìn trượng.

Thân thể của Long hoàng đã tự do toàn bộ, đầu theo chân Cổ Thần quay ngược tới tận vị trí đuôi của mình.

- Tròn một vạn năm trôi qua, tính toán thời gian vừa vặn tới thời điểm thông đạo tiên phạm đã mở rộng rồi.

Long hoàng thở dài một câu.

- Long hoàng các hạ, năm đó sao các hạ không thể tiến vào trong thông đạo tiên phạm, đi vào vũ trụ phạm gian?

Cái đầu thật lớn của Long hoàng lắc lắc, nói:

- Ta đã tiến vào thông đạo tiên phạm rồi!

Trong lòng Cổ Thần khẽ động linh quang, nói:

- Cái gì? Lẽ nào đây chính là thông đạo tiên phạm?

Long hoàng gật đầu, nói:

- Ta cứu chúng tu sĩ long tộc, xúc động tới trận pháp thái cổ này, chạy tới thông đạo tiên phạm thì thông đạo đã đóng lại, ngược lại bởi vì xúc động trận pháp, bị những sợi xích kia trói buộc.

Rắc...

Một sợi xích sắc bằng hàn cuối cùng trên người Long hoàng đã bị Cổ Thần cắt đứt, triệt để khôi phục tự do.

Cổ Thần thu Chiến Thần Lệnh vào trong lòng, nói:

- Nơi này là thông đạo tiên phạm? Chúng ta rời đi như thế nào?

Thân thể Long hoàng biến đổi, hóa thành một trung niên nhân nhìn qua ước chừng bốn mươi tuổi, nói:

- Lão phu Long Đằng Hải, Cổ Thần đạo hữu, rời khỏi nơi này phi thường đơn giản, chỉ cần yên lặng chờ đợi, thông đạo tiên phạm mở ra là chúng ta có thể rời đi.

- Thông đạo tiên phạm mở ra?

Cổ Thần cả kinh nói:

- Chúng ta không phải đến vũ trụ phạm gian đấy chứ?

Long hoàng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, từ nay về sau bước vào trường sinh đại đạo, bản thân có thọ nguyên vô tận.

Cổ Thần nhú mày hỏi:

- Có biện pháp nào khác? Có thể trở về tiên giới Cổ Hoang?

Long hoàng lắc đầu, trả lời:

- Từ xưa tới nay, chỉ có tiên nhập phàm gian, chưa bao giờ có phàm nhập tiên giới, đây là quy tắc thiên địa, thông đạo tiên phàm chỉ có một đường từ tiên giới nối thông phàm gian, tiến vào vũ trụ phàm gian, chỉ có thể về phía trước, không thể lui lại phía sau.

- Ta kháo!

Cổ Thần nhin không được giậm chân chửi thề một câu, nói:

- Sao ngươi không nói sớm cho ta biết?

Về mặt Long hoàng kinh ngạc nhìn Cổ Thần nói:

- Tiên độ phàm gian, đây là cơ hội vạn năm mới có một lần, tu sĩ tiên giới tiến vào vũ trụ phàm gian, thọ nguyên tăng trường trăm lần, trở nên dài lâu vô cùng, từ nay về sau bước trên con đường trường sinh, chẳng lẽ ngươi không muốn đi?

Cổ Thần cả giận nói:

- Thê tử của ta, thân nhân của ta, bằng hữu của ta... Tất cả tâm huyết của ta đều trong tiên giới Cổ Hoang, ta sao lại muốn đi vũ trụ phàm gian?

- Ai!

Long hoàng thở dài một câu, nói:

- Xem ra ngươi vẫn còn quá trẻ tuổi, nếu như ngươi vẫn ở tiên giới Cổ Hoang, sinh hoạt mấy nghìn năm, trên vạn năm, nhìn thấy sinh mệnh tốt đẹp héo tàn, tất cả hạnh phúc đều hóa thành hư ảo, lúc đó ngươi sẽ biết, tới vũ trụ phàm gian là một chuyện may mắn cỡ nào, chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể thông qua được thông đạo tiên phàm, tiến vào vũ trụ phàm gian.

- Tu sĩ dưới chư tử đại tiên muốn đi cũng không đi được, ngươi rất may mắn, trên người có Chiến Thần Lệnh, có thể trợ giúp ngươi an toàn vượt qua thông đạo tiên phàm, ngươi quả thực là có đại vận tám người mới đụng được cơ hội này, tất cả tốt đẹp đối với ngươi hiện tại, một ngày nào đó sẽ theo thời gian trôi đi mà biến mất, Cổ Thần đạo hữu, có lẽ rất lâu sau này ngươi sẽ cảm ơn ta!

Cổ Thần giận dữ:

- Ta cảm tạ ngươi? Ta cảm tạ cái tám đời tổ tông nhà ngươi!

Theo câu mắng mỏ giận giữ của Cổ Thần, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện tinh không nhấp nháy, một cỗ lực lượng thôn phệ cường đại không gì sánh được xuất hiện, Cổ Thần và Long hoàng giống như hai hạt bụi bặm nhỏ bé nhất, trong sát na đã bị hút vào trong bầu trời tinh không.

- Phụ thân, sư tỷ, Tiểu Bạch...

- Trường sinh đại đạo, ta tới!

Cổ Thần mang theo hai loại tâm tình hoàn toàn trái ngược nhau, bị một cỗ lực lượng thôn phệ không thể chống cự, di động tới tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng trong thông đạo tiên phàm.

Bầu trời tinh không vô hạn không ngừng phóng đại.

Nguyên bản bầu trời tinh không vô biên vô hạn, trong nháy mắt Cổ Thần và Long hoàng đã bị quán vào một điểm sáng chói lòa trong bầu trời tinh không.

Cổ Thần thất kinh, tốc độ nhanh như vậy, trong sát na không biết đã vượt qua bao nhiêu ức dặm, cho dù điểm sáng phía trước là một hạt bụi bặm cũng có thể khiến dụng hần phải phân thân thân toái cốt.

Thế nhưng, ngoài dự liệu của Cổ Thần.

Đủ qua thời gian vài ngày, Cổ Thần trong thông đạo tiên phạm lấy tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng, di động không biết bao nhiêu ức vạn dặm, điểm sáng phía trước đột nhiên mở tung, lúc này Cổ Thần mới phát hiện ra, trước mắt kia không phải là một điểm sáng, mà là vô số ức ức tinh quang.

Bởi vì lúc đầu khoảng cách quá xa, vô số ức ức tinh quang tổng mắt hội tụ thành một chỉnh thể, thoát nhìn giống như một điểm sáng.

Tốc độ đi tới vẫn như trước, không một chút giảm bớt.

Lại tiếp tục trôi qua thời gian vài ngày, Cổ Thần phát hiện, thông đạo tiên phạm lại chuyển ngoặt sang một điểm tinh quang lập lờ, lần này Cổ Thần đã có kinh nghiệm, biết điểm tinh quang phía trước không phải là một ngôi sao, rất có thể là vô số ngôi sao cực xa hội tụ thành một điểm, không hề kinh hãi.

Không ngoài dự liệu, vài ngày qua đi, tinh quang rộng mở phía trước biến thành một biển sao, vô biên vô hạn, rộng mở không bờ bến.

Di động vượt qua tốc độ ánh sáng, lại giằng co thêm một ngày một đêm, một điểm sáng phía trước không còn nữa, mà là vô số điểm tinh quang, sau đó lại đột nhiên biến thành vô số tinh cầu vô cùng to lớn.

Đối với Cổ Thần đã quen với những địa phương trong tiên giới Cổ Hoang mà nói, đột nhiên xuất hiện một viên cầu khổng lồ trong hư không khiến hắn cảm thấy chấn động cực độ.

Hình cầu trong mắt Cổ Thần càng lúc càng trở nên to lớn, cuối cùng hoàn toàn che mất tầm nhìn của hắn, phía trước biến thành một mảnh đại địa vuông vắn, nhìn không thấy giới hạn, không biết rộng bao nhiêu dặm.

892. Chương 17: Vũ Trụ Phàm Gian

Trong lúc bất tri bất giác, tốc độ di động của Cổ Thần giảm đi, thân thể hắn rơi vào phiên đại địa mênh mang.

Hắn cảm giác thân thể vô cùng nhẹ nhàng, tựa như muốn bay lên, hoàn toàn không có cảm giác vững chắc như đạp trên đại địa tiên giới Cổ Hoang, loại cảm giác này giống như rất nhiều năm trước đây, khi tu vi chưa tới Độ Hư cảnh sử dụng pháp khí, pháp bảo phi hành giữa hư không, tuy rằng dưới chân có đạp một thứ gì đó, thế nhưng trong lòng rất trống rỗng, không hề vững chãi.

- Này, con mẹ nó, là địa phương quỷ quái gì?

Cổ Thần nhìn bốn phía, toàn bộ đại lục hoàn toàn lạnh lẽo, hoang vu.

- Uy!

Cổ Thần hô to một tiếng:

- Long hoàng các hạ! Long Đằng Hải... Long cái tám đời tổ tông nhà ngươi? Mẹ nó, đây là địa phương quỷ quái gì? Đây chính là vũ trụ phàm gian sao?

Rắc rắc rắc rắc...

Theo tiếng hô to của Cổ Thần, sóng âm lướt qua, không gian bốn phía tầng tầng nghiền nát, đủ truyền đi mấy trăm dặm, không gian nghiền nát đẩy mạnh xung quanh hình thành trận gió bạo, lập tức gây ra phản ứng dây chuyền, khiến cát đá phương viên vạn dặm đều bị cuồng phong thổi mạnh bốn phía.

Cổ Thần càng hoảng sợ, không gian nơi này cũng quá mức bạc nhược đi, so sánh với tiên giới cổ Hoang quả thực yếu ớt hơn gấp mười lần, tuy rằng với thực lực của Cổ Thần, trong tiên giới Cổ Hoang cũng có thể dùng thanh âm đánh nát không gian, khiến không gian bị nghiền nát tầng tầng, nhưng đó là dưới tình huống sử dụng lực lượng pháp tắc.

Hiện tại chỉ có sức rống to một tiếng, dĩ nhiên khiến không gian trăm dặm bị xung quang bị nghiền nát, nếu như dùng lực lượng pháp tắc rống to, vậy chẳng phải toàn bộ không gian phương viên vạn dặm đều bị một tiếng của Cổ Thần rống sụp đổ?

Ngoài trừ không gian yếu ớt vô cùng, Cổ Thần còn phát hiện một chuyện khiến hần càng thêm kinh ngạc, đó là trong không khí không hề có một tia linh khí nào.

Trong không khí không có một tia linh khí, đây là chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Tu sĩ có thể ích cốc, không cần ăn uống là bởi vì khi tu vi đạt tới cấp độ nhất định, lúc nào có thể hấp thu linh khí thiên địa từ trong không khí, lấy linh khí chuyển hóa thành năng lượng cơ thể cần.

Nếu như trong không khí không có một tia linh khí, như vậy tu sĩ mất đi nguồn cung ứng năng lượng, nói cách khác ích cốc tương đương với lời nói suông, tu sĩ phải giống như phạm nhân, cần phải ăn uống để duy trì tiêu hao.

Thế nhưng tu sĩ tiêu hao phi thường kinh người, so với phạm nhân nhiều hơn mấy nghìn, mấy vạn lần, nếu như con người ăn một ngày hai bát cơm, như vậy tu sĩ cũng ăn cơm giống như con người, như vậy rất có thể cần phải ăn mấy ức bát cơm.

Đồng thời, tu vi của tu sĩ càng cao, lượng linh khí cần phải tiêu hao lại càng nhiều hơn, linh khí cần bổ xung càng nhiều, thực vật phạm nhân ăn căn bản không thể thỏa mãn được nhu cầu của tu sĩ.

Cổ Thần phát hiện một chuyện vô cùng nghiêm trọng, phiền đại lục này là một mảnh hoang vu, hoàn toàn không có sinh mệnh, chỉ có khí tức tử vong, trống vắng, lạnh lẽo, nếu như để hần ở chỗ này trong thời gian dài, theo linh khí tiêu hao, một ngày nào đó hần sẽ bị chết đói.

- Sớm biết vũ trụ phạm gian là bộ dáng như thế này, ta hần là mang theo nhiều linh thạch trong người.

Cổ Thần vỗ vỗ tay, tự nói với mình.

Vô số tài nguyên tu chân của hần, trong đó có rất nhiều linh thạch, thế nhưng bởi vì linh thạch đối với hần không còn bao nhiêu tác dụng, vì vậy lúc thành lập thánh địa Ngũ Hành, tất cả tài nguyên tu chân đều lưu lại trong thánh địa, hiện tại trên người hần ngay cả một viên linh thạch cấp thấp nhất cũng không có.

- Nơi này chính là phạm gian vũ trụ, nơi được coi là có thọ nguyên vô tận?

Cổ Thần cảm thấy không giải thích được.

- Nhìn trên khối đại lục này có người nào khác hay không?

Tâm niệm Cổ Thần khẽ động, thân thể chợt lóe, liền biến mất không còn.

Không gian tại vũ trụ phạm gian vô cùng yếu ớt, khoảng cách thuần di của Cổ Thần so với tiên giới Cổ Hoang nhanh hơn không chỉ mười lần. Tại tiên giới Cổ Hoang, một lần thuần di của Cổ Thần tối đa có thể đạt tới một trăm vạn dặm.

Mà lúc này, chỉ khẽ vận dụng tiên lực, một lần thuần di đã vượt qua một nghìn vạn dặm.

Thân thể Cổ Thần từ trong hư không bước ra, cảnh tượng bốn phía so với vừa rồi giống nhau như đúc, bốn phía là một mảnh hoang vu, ánh mắt hần nhìn ra xa mấy vạn dặm, lập tức nhìn thấy đầu cùng, phía trước là một mảnh hư không.

- Quái lạ quái lạ! Không gian vũ trụ phạm gian so với tiên giới yếu ớt hơn rất nhiều, nhưng sao ta lại cảm giác khoảng cách cứ nhiên so với tiên giới Cổ Hoang còn gần hơn?

Cổ Thần nhìn bốn phía xung quanh, đều có thể nhìn thấy mấy vạn dặm, vượt khỏi đầu cùng, phía trước là một mảnh hư không.

Cổ Thần có chút mơ hồ, thân ảnh hần chợt lóe, lại biến mất không thấy, chỉ là lần này hần không dùng nhiều tiên lực thuần di, mà chỉ thuần di mấy vạn dặm, vừa vận tới phạm vi đường nhìn xa nhất vừa rồi.

Cổ Thần từ trong hư không bước đi, nhìn về bốn phương.

Chuyện kỳ lạ xảy ra, nơi này cũng không phải là đầu cùng, phía trước có thể nhìn thấy phạm vi mấy vạn dặm, bốn phía giống y hệt ban đầu.

Cổ Thần thuần di một lần nữa, kết quả giống hệt nhau.

Linh quang trong lòng Cổ Thần chợt lóe, đột nhiên nhớ tới trước khi rơi vào phiến đại lục này, phía trước là một viên cầu thật lớn, thầm nghĩ:

“Lẽ nào đại lục này không phải là bằng phẳng, mà là một viên cầu?”

Trong lòng nghĩ vậy, cảm giác linh mẫn của thân thể Cổ Thần nhất thời tản đi bốn phương.

Ba động không khí bốn phía giống như xúc tu của Cổ Thần, tất cả mọi thứ tiếp xúc với không khí, Cổ Thần đều có thể cảm ứng được rất rõ ràng.

Khoảng cách cảm ứng thân thể của Cổ Thần đủ vượt qua trăm vạn dặm, một chuyện thực khiến hắn phải kinh ngạc xuất hiện trong cảm ứng của hắn: Đại lục này quả nhiên là hình viên cầu.

Có thể, không nên gọi là khối đại lục, bởi vì nơi này hoàn toàn khác xa so với đại lục Cổ Hoang, đại lục Cổ Hoang là một phiến bằng phẳng, bốn phương đông tây nam bắc đều có cực điểm, mà đại lục chân chính dưới chân hình như cũng tròn, tựa như một viên cầu.

Cổ Thần nhớ lại lúc ở trong thông đạo tiên phạm, nhìn thấy vô số tinh quang, trong lòng kinh hãi vô hạn. Viên cầu dưới chân này lúc ban đầu thoát nhìn cũng là một điểm tinh quang, lẽ nào tinh quang vô cùng vô tận kia, tất cả đều là một viên, lại một viên cầu? Vậy nên gọi chúng là cái gì? Tinh cầu?

Nhớ tới tinh quang vô cùng vô tận trước kia, trong lòng Cổ Thần càng thêm kinh hãi.

Nhiều điểm tinh quang như vậy, từng mảnh từng mảnh giống như hải dương, mỗi một điểm tinh quang đều là một tinh cầu, vậy vũ trụ phạm gian có bao nhiêu điểm tinh quang? Rộng lớn cỡ nào?

“Đây mới chân chính là hạo hân không biên giới, rộng lớn vô biên a!”

Trong lòng Cổ Thần sợ hãi than.

Tuy rằng tiên giới Cổ Hoang rất lớn, thế nhưng chung quy vẫn có biên giới, mà vũ trụ phạm gian lại là vô biên vô hạn, vô số tinh cầu gần bó một chính thể, vô số biển sao hội tụ một chỗ, hình thành một phiến lại một phiến tinh không.

“Tinh cầu trong vũ trụ phạm gian vô cùng vô tận, không biết bao nhiêu ức ức khóa, trong đó khẳng định có tồn tại tinh cầu sinh mệnh, địa điểm truyền tống của thông đạo tiên phạm hẳn là không cố định, có thể xuất hiện trong bất kỳ một tinh cầu nào đó, xem ra vận khí của ta không tốt lắm, xuất hiện trên một tinh cầu hoang vu không có sinh mệnh.”

Nghĩ thông suốt một ít vấn đề, trong lòng Cổ Thần rất nhanh hiểu ra.

“Tại vũ trụ phạm gian, không hề tồn tại linh khí trong không khí, cho dù là tu sĩ cũng cần phải có thức ăn, bằng không sẽ bị chết đói, cho dù thọ nguyên tại vũ trụ phạm gian dài lâu vô cùng cũng không phải là vĩnh sinh bất diệt, có thể bị giết chết, mà cũng có thể bị chết đói, nếu như ta muốn sống sót, vậy trước tiên phải đi tìm kiếm một tinh cầu có sinh mệnh, chỉ tinh cầu có sinh mệnh mới tìm được thực vật.”

Cổ Thần nghĩ thông suốt tất cả, thân ảnh chợt lóe, nhất thời phi độn lên bầu trời, trong nháy mắt đã vượt qua được mấy nghìn vạn dặm, mấy lần hô hấp đã vượt ra khỏi tinh cầu, xoay người nhìn lại, khóa tinh cầu kia vẫn che tất cả tầm nhìn ánh mắt của Cổ Thần.

Thế nhưng, theo khoảng cách giữa Cổ Thần và khóa tinh cầu càng lúc càng xa, dần dần có thể thấy được toàn bộ hình dáng của viên tinh cầu, viên tinh cầu này có phương viên ước chừng mấy trăm vạn dặm, so với tiên giới Cổ Hoang chỉ là một khối nho nhỏ, nhưng huyền phù trong hư không như vậy khiến Cổ Thần cảm thấy khiếp sợ.

Điều này hoàn toàn phá vỡ nhận thức của Cổ Thần đối với thế giới, vũ trụ phạm gian và tiên giới Cổ Hoang là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Tuy rằng là hai thế giới khác nhau, thế nhưng bản nguyên pháp tắc tương đồng, chỉ là pháp tắc có mạnh yếu rất khác biệt, cùng là một cảnh giới, tu luyện tại tiên giới Cổ Hoang so với tu luyện lại vũ trụ phạm gian cường đại hơn nhiều.

Vũ trụ phạm gian rộng lớn vô hạn, Cổ Thần rời khỏi khóa tinh cầu không biết tên, đủ phi độ mấy canh giờ, khoảng cách vượt qua chừng hàng tỉ dặm, khóa tinh cầu không biết tên kia cách Cổ Thần càng lúc càng xa, trong mắt Cổ Thần càng lúc càng nhỏ.

Một ngày đêm sau, khóa tinh cầu không biết tên trong mắt Cổ Thần đã hóa thành một điểm tinh quang.

Cổ Thần huyền phù trong vũ trụ, ở đây không có trên dưới trái phải trước sau, không hề có phương hướng.

Lúc đầu cho rằng đỉnh đầu hẳn là trên, dưới chân là dưới, thế nhưng hẳn quay ngược thân thể lại, đứng chống ngược mà đi, hẳn phát hiện thể giới không hề có biến hóa, bốn phương tám hướng vẫn là tinh không như trước, căn bản không có gì khác nhau.

Cổ Thần bước chậm trong vũ trụ.

Thời gian liên tiếp hơn mười ngày trôi qua, Cổ Thần đã trải qua một ít tinh cầu hoang vu huyền phù trong hư không, nhưng tinh cầu có tồn tại sinh mệnh lại hoàn toàn không hề phát hiện ra.

Những khóa tinh cầu hoang vu tính mệnh này, thể tích có lớn có nhỏ, lớn thậm chí lên tới phương viên hàng tỉ dặm, so với toàn bộ tiên giới Cổ Hoang cũng không nhỏ hẳn, nhỏ thì phương viên mấy vạn dặm, mấy nghìn dặm.

Thậm chí có một số tinh cầu phương viên chỉ mấy nghìn trượng, mấy trăm trượng.

Cổ Thần coi những hình cầu phương viên mấy nghìn trượng, mấy trăm trượng không phân thành tinh cầu, bởi vì thể tích quá nhỏ, chỉ có thể coi như hòn đá khổng lồ lạnh lẽo huyền phù trong hư không mà thôi.

Hơn mười ngày trôi qua, Cổ Thần hoàn toàn không biết chính mình đang ở địa phương nào, trong vũ trụ hoàn toàn không có phương hướng, hiện tại hẳn ngay cả khóa tinh cầu không biết tên kia ở nơi nào cũng không còn phân định rõ, so sánh với tinh không vô hạn, một khóa tinh cầu chỉ là một hạt bụi nho nhỏ.

Mà Cổ Thần thì là bụi bặm trong bụi bặm.

Tuy rằng chỉ cần trong sát na Cổ Thần có thể thuận di vượt qua hơn nghìn vạn dặm, thế nhưng so sánh với vũ trụ mênh mông mà nói, hoàn toàn là khoảng cách nhỏ bé không đáng kể.

Đột nhiên biểu tình Cổ Thần ngẩn ra, mạnh mẽ đánh một quyền về phía trước.

Một quyền cương từ bàn tay Cổ Thần nổ mạnh đi, không gian phương viên nghìn dặm phía trước lập tức sụp đổ tan nát, quyền cương vẫn lao về phía trước, trong nháy mắt bành trướng, đạt tới kích cỡ mấy trăm dặm.

Một quyền của Cổ Thần vừa đánh ra, hư không vốn bình tĩnh phía trước đột nhiên vỡ tan, một viên cự thạch lớn chừng trăm dặm từ trong hư không xa xôi vô tận nổ bắn đến, chỉ trong một lần nháy mắt, còn đang cách mấy nghìn dặm, nháy mắt tiếp theo đã va chạm mạnh mẽ vào quyền cương của Cổ Thần.

Ầm...

Một tiếng nổ kinh thiên, tảng đá nổ bắn tới bị một quyền của Cổ Thần đánh tan, hóa thành vô số mảnh nhỏ, tiếp tục văng đi vô số phía.

Khí lưu bạo tạc giống như một hình cầu bành trướng, trong nháy mắt biến lớn, khuếch tán sáu mặt tám phương, chỉ sát na đã vượt qua khoảng cách mấy vạn dặm, không gian tầng tầng nghiền nát, nhất là phương viên nghìn dặm, hư không càng trực tiếp sụp đổ, hóa thành một mảnh đen kịt, hình thành một hắc động cực lớn.

Bên ngoài cơ thể Cổ Thần, tiên lực thuần dương hình thành một tầng quang tráo đẹp mắt, đối mặt với khí lưu kinh khủng trùng kích, không chút sứt mẻ, hắc động kia liên tục thôn phệ hư không xung quanh, nhưng không thể khê động Cổ Thần mảy may.

Hắc động phương viên nghìn dặm đối với toàn bộ vũ trụ mà nói, quả thực là bụi bặm trong bụi bặm, vô số hư không bị hắc động thôn phệ, rất nhanh hắc động đã bị hư không nhồi nhét, hóa thành bộ dáng bình thường, tựa hồ không hề phát sinh qua.

Sắc mặt Cổ Thần không đổi, thân ảnh chợt lóe, tiếp tục bay về phía trước, trong vũ trụ không thể phân rõ phương hướng, Cổ Thần chỉ có thể đi về phía trước mặt, không dám thay đổi phương hướng, bằng không, hư không vô cùng vô tận, rộng lớn không gì sánh được, nếu như đi chệch phương hướng, một mực du đãng trong hư không vô cùng vô tận, rất dễ mê thất.

Đây không phải là lần đầu tiên Cổ Thần bị công kích, mà là lần thứ mấy trăm, hành tẩu trong vũ trụ, mỗi một ngày Cổ Thần đều phải đối mặt với hàng trăm lần nguy cơ đột nhiên ập tới.

Tinh cầu trong hư không không phải là tĩnh, mà là di động cực nhanh, tinh cầu cỡ lớn cơ bản có quỹ tích vận hành riêng, tựa hồ chịu lực lượng nào đó ảnh hưởng, thế nhưng một ít tinh cầu nhỏ, nhất là những cự thạch lạnh lẽo phương viên mấy trăm dặm, hơn mười dặm, hoàn toàn là xông loạn khắp nơi, đồng thời tốc độ cực nhanh, so với tốc độ di động của tinh cầu lớn cao hơn vô số lần.

Viên cự thạch vừa mới nổ bắn đến trong sát na đã di động được nghìn vạn dặm, so với tốc độ thuận di của Cổ Thần không hề thua kém, tốc độ lao đi nhanh như vậy, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công bị va chạm trúng cũng không tránh khỏi tan xác, thân thể vẫn lạc. Cho dù là Cổ Thần, nếu bị va chạm trúng cũng phải phun máu tươi, bản thân bị trọng thương, về phần cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, nếu bị va chạm trúng nhất định trực tiếp bị đánh tan thành hư vô, thần hình câu diệt.

893. Chương 18: Tinh Cầu Sinh Mệnh.

Công kích trong vũ trụ, xa xa không chỉ là những viên cự thạch lao đi cực nhanh.

Có lúc, đột nhiên thổi qua một cơn phong bạo, một cơn phong bạo lan tràn mấy nghìn vạn dặm, nếu như không kịp thời né tránh, lực lượng trong một cơn phong bạo đủ sức đơn giản diệt sát một vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ.

Có đôi khi đột nhiên thổi qua một trận khí lưu, trong khí lưu có đủ loại quang mang, xạ tuyến, tất cả đều ẩn chứa lực lượng thần bí mà kinh khủng, đồng thời cũng có thể dễ dàng tiêu diệt một vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ.

Có đôi khi sẽ đột nhiên xuất hiện một biển lửa khắp không gian, thiêu đốt hỏa diễm so với bản nguyên chi hỏa không kém hơn, hoặc là kim quang khắp bầu trời, kim quang tung hoành đều là tồn tại không hề kém hơn so với bản nguyên chi kim... Những loại công kích gần giống như bản nguyên chi thủy, bản nguyên chi mộc, bản nguyên chi thổ trong vũ trụ rất thường xuyên gặp phải.

Cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ, gặp phải bất cứ loại công kích nào đều chỉ có một kết cục thần hình câu diệt, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công, nếu như liên tục gặp phải nhiều loại công kích cũng chín phần chết một phần sống.

Nếu không phải Cổ Thần có thực lực hơn xa so với chư tử đại tiên thông thường, phi hành trong vũ trụ hơn mười ngày vừa rồi, chỉ sợ đã sớm trọng thương chôn chết, thậm chí là đi đời nhà ma rồi.

Ầm...

Đôi lông mày Cổ Thần căng thẳng, một quyền lại một quyền đánh ra, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lại một khối cự thạch nổ bắn tới bị Cổ Thần đánh tan.

Vừa mới vượt qua mười mấy lần hô hấp lại gặp phải công kích cự thạch lưu động, điều này khiến Cổ Thần có chút ngoài dự liệu, bình thường cự thạch lưu động, khoảng cách giữa hai bên tương đối xa, nếu như khoảng cách quá gần, trong lúc di động với tốc độ cực cao, rất dễ phát sinh va chạm, đồng thời hủy diệt.

Tuy rằng hình ảnh cự thạch hoặc tinh cầu va chạm với nhau Cổ Thần đã từng chứng kiến vài lần, nhưng so sánh với tinh cầu, cự thạch vô cùng vô tận mà nói, xác suất va chạm với nhau vô cùng nhỏ bé.

Vì vậy, mặc kệ là tinh cầu hay là cự thạch băng lãnh, thời gian gặp phải quá gần cũng không thấy nhiều lắm.

Hai khối cự thạch vừa rồi dĩ nhiên chỉ cách nhau trong thời gian hơn mười lần hô hấp, đều di động tới vị trí Cổ Thần vừa vượt qua, Cổ Thần di động hơn mười ngày trong vũ trụ, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Cổ Thần đang cảm giác có chút không thích hợp, đột nhiên biến sắc, cảm giác được ba động trong không trung, lại có một khối cự thạch di động tới vị trí của hắn hiện tại.

Ầm...

Cổ Thần đánh ra một quyền, lần thứ hai đánh tan một khối cự thạch lao tới.

Qua mấy lần hô hấp tiếp theo, Cổ Thần nhướng mày, lại có một khối cự thạch di động cao tốc vọt tới.

Cự thạch di động cao tốc không lớn lắm, nhỏ ước chừng hơn mười dặm, lớn cũng chỉ hơn nghìn dặm, điều này rất bình thường, nhưng không bình thường chính là, số lượng cự thạch càng lúc càng tăng lên, đều di động theo cùng một phương hướng mà đến.

Bắt đầu, từng khối từng khối cự thạch di động đến, Cổ Thần còn có thể một quyền đánh tan, thế nhưng, theo thời gian trôi qua, khối cự thạch di động đến dần dần biến hóa, không phải là một mà là hai ba, thậm chí có hơn mười khối cự thạch theo sát nhau nổ bắn mà đến.

Cổ Thần cũng không thể tiếp tục ngăn cản, chỉ có thể di động vị trí, tiến hành tránh né.

Cổ Thần không dám rời khỏi quá xa lộ tuyến đã chọn ban đầu, để tránh không tìm được phương hướng, mê thất trong vũ trụ mênh mông, bởi vì bốn phương tám hướng trong vũ trụ đều giống nhau như đúc, lấp lánh vô số ngôi sao, nếu như khoảng cách rời khỏi quá xa, căn bản không thể tìm được vị trí ban đầu.

Số lượng những khối cự thạch nổ bắn tới càng lúc càng nhiều, cuối cùng là hàng vạn, hơn mười vạn, mấy trăm vạn... Cự thạch vô cùng vô tận giống như một biển đá.

Vô số khối cự thạch di động cao tốc mà tới, bị bám theo khí lưu cường liệt, theo số lượng cự thạch càng lúc càng nhiều, khí lưu càng lúc càng cường đại, dần dần, ngay cả thân thể Cổ Thần cũng khó có thể khống chế, theo khí lưu, bị biển đá di động cuốn đi không biết theo phương hướng nào.

Vô số quang mang, xạ tuyến trong khí lưu xuất hiện, mỗi một loại quang mang, xạ tuyến đều có thể dễ dàng giết chết cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ.

Cự thạch, khí lưu, quang mang, xạ tuyến, Cổ Thần chỉ gặp phải nguy cơ từng thứ một, lần này dĩ nhiên đồng thời kéo tới, dưới tình huống nhiều công kích như vậy, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng phải vẫn lạc.

Bên ngoài cơ thể Cổ Thần hình thành quang trảo tiên lực thuần dương, lung lay lắc lắc, chậm rãi lực lượng công kích vô cùng vô tận kéo tới, dần dần xuất hiện dấu hiệu bị nghiền nát.

Mi tâm chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bay ra, tầng thứ ba bảo tháp rộng mở, thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, tiến vào trong một hành chi tháp.

Tiên bảo trên người Cổ Thần hầu như đều đưa hết cho ngũ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch và phụ thân Cổ Thương Khung, hiện tại không có nhiều lắm, Như Ý Linh Lung bảo tháp vừa vặn là một kiện.

Cổ Thần tiến vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, bảo tháp lập tức hóa nhỏ, giống như một hạt bụi, theo khí lưu di động cao tốc, lúc này mới không bị những khối cự thạch vô tận đánh trúng, lực lượng kim quang và xạ tuyến đều bị Như Ý Linh Lung bảo tháp chắn bên ngoài, có một bộ phận nhỏ thẩm thấu vào trong tháp, bị Cổ Thần dễ dàng ngăn cản.

Cổ Thần khống chế Như Ý Linh Lung bảo tháp, trong khí lưu tả xung hữu đột, hiện tại hắn đã rời khỏi vị trí ban đầu hàng tỉ dặm, cũng không thể tìm được vị trí ban đầu, đã hoàn toàn mê thất phương hướng, vì vậy, đã không thể nói tới chuyện rời khỏi khí lưu với khoảng cách rất xa, then chốt trước mắt là phải rời khỏi khí lưu mang theo vô số cự thạch di động cao tốc.

Thế nhưng, Cổ Thần muốn lao đi lại hoàn toàn không dễ dàng, lực lượng cổ khí lưu to lớn vô cùng, theo phương hướng khí lưu di động dễ, muốn thoát khỏi sự khống chế của khí lưu quả thực khó càng thêm khó,

đồng thời phạm vi bao phủ của khí lưu cũng rộng lớn phi thường, trong khoảng thời gian ngắn Cổ Thần căn bản không thể lao ra.

Tốc độ khí lưu này so với tốc độ tuần di của Cổ Thần nhanh hơn không chỉ mười lần, trong sát na đã là hàng tỉ dặm.

Cổ Thần trong khí lưu đủ ba ngày mới thành công từ trung tâm khí lưu dần dần di động theo bên sườn, chạy ra khỏi biển cự thạch, Cổ Thần một hơi liên tục tuần di hơn hai mươi lần, đủ tách rời biển cự thạch đi động cao tốc hơn hai ức dặm mới bước ra khỏi Như Ý Linh Lung bảo tháp, nhìn về phía cổ khí lưu.

Cổ khí lưu này hầu như vô biên vô hạn, Cổ Thần nhìn không thấy đầu cùng, đủ qua hơn nửa canh giờ mới từ phía trước Cổ Thần chảy ra, không biết có bao nhiêu ức ức dặm, chực chờ đại tiên tiến vào trong khí lưu kia cũng phải thần hình câu diệt.

894. Chương 19: Tu Chân Tinh Tử Vân

Cổ Thần tuần di về phía một điểm tinh quang gần nhất, trong khí lưu ba ngày tương đương với hần liên tục phi độ trong vòng một tháng, hiện tại hần đã vượt xa vị trí trước kia, chỉ có thể một lần nữa tìm kiếm tinh cầu tinh mệnh từ đầu.

Cũng may, chuyến đi này Cổ Thần không có mục tiêu cụ thể, mặc kệ là ở nơi nào, chỉ cần tìm được tinh cầu sinh mệnh là được.

Điểm tinh quang phía trước so với những viên tinh cầu Cổ Thần đến có vẻ sáng chói hơn nhiều, Cổ Thần tuần di theo hướng điểm tinh quang đã định tròn một ngày, rốt cuộc tinh quang trong mắt Cổ Thần dần dần biến thành lớn, hóa thành một khối tinh cầu rực rỡ với màu xanh lá cây, màu lam cùng với rất nhiều loại màu sắc khác nhau kết hợp lại.

- Là một khối tinh cầu sinh mệnh!

Tinh thần Cổ Thần đại chấn, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Đi tới vũ trụ phạm gian đã hơn hai mươi ngày rồi, tiên lực thuần dương trong cơ thể Cổ Thần đã tiêu hao rất lớn, xuất hiện cảm giác đói khát.

Trong không khí không có linh khí để hấp thu, tiên lực thuần dương trong cơ thể đã mấy đi nguồn cung ứng, tiêu hao một điểm sẽ thiếu một điểm, cần phải bổ xung thực vật có linh khí mới có thể khôi phục.

Tại tiên giới Cổ Hoang, Cổ Thần đã ích cốc mấy trăm năm rồi, đây là lần đầu tiên trong mấy trăm năm có cảm giác đói khát.

Tu sĩ tại vũ trụ phạm gian, tuy rằng không thể ích cốc, thế nhưng tu vi càng cao, pháp lực hoặc tiên lực trong cơ thể càng sung túc, có thể bảo trì tiêu hao đáng kể cho tu sĩ, đồng thời tiêu hao càng nhiều thì lượng linh khí cần phải bổ xung càng nhiều hơn.

Tiên lực thuần dương trong cơ thể Cổ Thần vô cùng hùng hậu, nếu như không có chuyện gì khiến tiên lực tiêu hao số lượng lớn, đủ để Cổ Thần bảo trì mấy chục năm trăm năm cũng không cần ăn cơm.

Thế nhưng nếu như có chuyện khiến tiên lực tiêu hao số lượng lớn, thời gian cần phải ăn uống sẽ giảm xuống rất nhiều, ví dụ như Cổ Thần liên tục phi độ trong vũ trụ, đồng thời còn phải liên tục chống đỡ công kích đột nhiên kéo tới, tiên lực tiêu hao với tốc độ phi thường kinh khủng, không tới một tháng hần đã có cảm giác đói khát, cần phải ăn uống rồi.

Bình thường, pháp lực hoặc tiên lực trong cơ thể tiêu hao nhiều hơn phân nửa sẽ có cảm giác đói khát.

Nếu là chiến đấu với địch nhân, tiên lực tiêu hao nhanh nhất, vũ trụ phạm gian không có linh khí, không có khả năng phát sinh chiến đấu giống như tiên giới cổ Hoang, duy trì liên tục nhiều năm.

Trong vũ trụ phạm gian, sau khi tiên lực tiêu hao sạch sẽ, nếu như không có bổ xung, không chỉ có cảm giác vô cùng đói khát, còn có thể sản sinh suy yếu, thực lực hạ thấp trên diện rộng, vì vậy thức ăn chính là tiên đề quan trọng nhất để tiếp tục sinh tồn trong vũ trụ phạm gian.

Theo Cổ Thần liên tục thuận di, khoảng cách càng lúc càng gần, khóa tinh cầu sinh mệnh phía trước trong mắt Cổ Thần càng lúc càng lớn.

Hai ngày sau, viên tinh cầu sinh mệnh này đã hoàn toàn rơi vào đường nhìn trước mắt của Cổ Thần, trước mắt Cổ Thần tựa hồ là một khối đại lục vô biên vô hạn, Cổ Thần hầu như có thể nhìn thấy được bóng dáng núi non trên đại lục.

Một viên tinh cầu lớn nhất Cổ Thần gặp được so với đại lục Cổ Hoang còn rộng rãi hơn gấp đôi, khi tinh cầu hoàn toàn ngăn cản tầm nhìn của Cổ Thần, ba canh giờ sau, rốt cuộc Cổ Thần cũng đã hạ xuống khóa tinh cầu sinh mệnh này.

Thế nhưng khóa tinh cầu sinh mệnh trước mắt này tựa hồ rộng lớn vô biên vô hạn, hoàn toàn ngăn cản đường nhìn của Cổ Thần, Cổ Thần liên tục thuận di đủ ba canh giờ, cảm giác viên tinh cầu trước mắt vẫn xa xôi như cũ.

Lại thuận di hai canh giờ, Cổ Thần đột nhiên cảm giác được, một cỗ khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm đập thẳng vào mặt mà đến, hư không bốn phía xung quanh hắn và và hư không băng lãnh, trống vắng trong vũ trụ hoàn toàn khác nhau, tràn ngập khí tức sinh mệnh, nếu như không phải không gian vẫn yếu ớt mười phần như trước, nhất định sẽ khiến Cổ Thần có cảm giác đã về tới đại lục Cổ Hoang.

Không khí trong tinh cầu hoang vu so với vũ trụ bình tĩnh hơn rất nhiều, thiếu đi những dòng khí lưu kinh khung, quang mang và xạ tuyến, nhưng tinh cầu sinh mệnh lại nhiều hơn một tầng khí quyển, ẩn chứa khí tức sinh mệnh rất nồng đậm, trong không khí loáng thoáng cảm nhận được một điểm linh khí.

Thế nhưng cỗ linh khí này rất phai nhạt, ngay cả một phần ức tiên giới Cổ Hoang cũng không bằng được, hấp thu một điểm linh khí gây cộm này đối với Cổ Thần căn bản không thể bù đắp tiêu hao bản thân.

Đại địa phía trước hơn mười vạn dặm đều hiện lên rất rõ ràng trong mắt Cổ Thần, cuối cùng Cổ Thần lựa chọn một thành trì lớn nhất, thân ảnh chợt lóe, lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại một góc trong thành trì, không có bất cứ kẻ nào phát hiện được.

Khóa tinh cầu này rất lớn, bước trên đại địa có một loại cảm giác chân đạp trên mặt đất chân thực.

Cổ Thần nhìn lên bầu trời, lại có một điểm cảm giác trở về quê hương.

Tòa thành trì này dài đến hai trăm dặm, rộng hơn một trăm ba mươi dặm, là một tòa thành trì phi thường rộng lớn, trong thành người đến người đi như nước chảy.

Độn quang trên bầu trời liên miên không dứt, tu sĩ phạm giới hầu như đều điều khiển pháp bảo bay đi, người có tu vi cao thâm dĩ nhiên đạt tới Mệnh Tuyền cảnh.

Đồng thời để Cổ Thần có chút ngoài dự liệu chính là, trong thành còn có cường giả Độ Hư bí cảnh tồn tại.

Chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể an toàn vượt qua thông đạo tiên phạm, tới vũ trụ phạm gian.

Tu sĩ dưới Hợp Đạo trung kỳ, tại tiên giới Cổ Hoang căn bản không thể tới đây, hiển nhiên là người phạm tu luyện mà thành, trong khóa tinh cầu này mặc dù có chút điểm linh khí gây cộm, nhưng ngay cả một phần ức tiên giới Cổ Hoang còn có chút không bằng, căn bản không chế chống đỡ tu sĩ tu luyện.

Vì vậy Cổ Thần có chút ngoài dự liệu, rốt cuộc cường giả Độ Hư cảnh kia tu luyện như thế nào?

“Có thể, trên tinh cầu này có tồn tại linh thạch, trong không khí không đủ linh khí để hấp thu, vậy chỉ có thể thông qua linh thạch bổ xung linh khí tu luyện, bất quá, bằng vào tu vi của ta hiện tại, cho dù là linh thạch cực phẩm cũng khó có thể bổ xung đủ linh khí ta cần, không biết tu sĩ trong vũ trụ phạm gian ăn cái gì?”

Cổ Thần đi trên đường cái, toàn bộ thành trì đều trong cảm ứng của Cổ Thần, có một chỗ, ra vào đều là tu sĩ, đồng thời tu vi không thấp, có cao thủ Mệnh Tuyền cảnh tồn tại.

Rất nhanh Cổ Thần đã đi tới địa phương này, là một khách sạn, tên là khách sạn Linh Nguyên.

Vũ trụ phạm gian, trong không khí không có linh khí, vậy mà khách sạn này lại lấy tên là khách sạn Linh Nguyên, thực là khẩu khí rất lớn.

Tất cả mọi thứ trong khách sạn đều bị Cổ Thần cảm ứng rất rõ ràng, linh nguyên trong khách sạn này chính là chỉ máu thịt của yêu thú, hoang thú.

Yêu thú và hoang thú cũng giống như con người, dùng linh thạch để tu luyện, vì vậy trong cơ thể sẽ có linh khí, tu vi càng cao linh khí càng thêm sung túc, tu sĩ thông qua ăn máu thịt yêu thú, hoang thú để bổ xung linh khí, đích thực là một biện pháp.

Cổ Thần cảm ứng được, số lượng tu sĩ trong thành phi thường nhiều, tu sĩ số lượng lớn, linh khí cần bổ xung càng lớn, vì vậy sinh ý của khách sạn Linh Nguyên đặc biệt tốt.

Trong bụng có cảm giác đói, Cổ Thần cũng tiến vào trong khách sạn Linh Nguyên.

Cổ Thần nhìn qua rất trẻ tuổi, thể nhưng toàn thân giống như vực sâu vô tận, khiến người khác không thể nhìn ra sâu cạn, hơn nữa bề ngoài hoàn mỹ không gì sánh được, khiến mọi người vừa nhìn liền lập tức cảm giác khí độ phi phàm, không giống người thường.

Đại sảnh trong khách sạn còn có một ít bàn không người, nhưng tiểu nhị lại dẫn Cổ Thần lên phòng riêng lầu hai, tựa hồ nghĩ để Cổ Thần ăn trong đại sảnh sẽ bôi nhọ thân phận.

Trong phòng tương đối yên tĩnh, tuy rằng trên người Cổ Thần không có linh thạch, ăn thứ gì đó cũng không sợ không thấy ra được tiền trả có giá trị, tùy tiện lấy ra một chút ít thứ tại tiền giới đều đủ khiến tu sĩ phạm giới điên cuồng.

Đợi khi Cổ Thần ngồi vào ghế, tiểu nhị nói:

- Khách quan, bản điểm của đủ loại linh thú, đều là bắt được từ dãy núi Linh Hoang, các loại khẩu vị đều có, khách quan muốn ăn loại nào?

Linh thú trong miệng tiểu nhị tự nhiên chính là yêu thú và hoang thú, chỉ là cách xưng hô lại hai giới tiên phạm khác nhau mà thôi.

Cổ Thần nhập gia tùy tục, nói:

- Linh thú cao cấp nhất là cấp bậc gì?

Tiểu nhị nói:

- Minh Khiếu hậu kỳ, hai vạn linh thạch hạ phẩm một cân.

Tiểu nhị rất vui vẻ, linh khí Minh Khiếu hậu kỳ cực kỳ trân quý, người bình thường ăn không nổi, xem ra vị quan khách trước mắt đích thực là người rất có địa vị.

Cổ Thần nói:

- Cho ta mười cân, mặc kệ là linh thú gì, chỉ cần cấp bậc nhất.

Tiểu nhị vui vẻ nói:

- Khách quan, lập tức có ngay, mười cân linh thú Minh Khiếu hậu kỳ, tổng cộng hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm.

Cổ Thần xua tay, một đạo hỏa diễm tinh khiết màu trắng từ đầu ngón tay bay ra, tách tách nổ vang, tựa hồ ngay cả hư không cũng bị phá nát.

Cổ Thần nói:

- Trên người ta không có linh thạch, có thể dùng vật phẩm khác thay thế? Đây là một đoàn bản nguyên chi hỏa, có thể đổi được hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm?

Khách sạn Linh Nguyên là một khách sạn chuyên môn chiêu đãi tu sĩ, có thể bắt được linh thú Minh Khiếu hậu kỳ, tự nhiên bối cảnh không nhỏ, tiểu nhị này là một tu sĩ Thần Hải cảnh Bồi Nguyên kỳ, tự nhiên nhận rõ giá trị của bản nguyên chi hỏa.

Tiểu nhị cả kinh nói:

- Giá trị! Giá trị! Giá trị! Đâu chỉ là hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm? Hai trăm vạn đều giá trị!

Cổ Thần điểm một ngón tay, một vòng quang tráo xuất hiện bên ngoài hỏa diễm, phong ấn đoàn bản nguyên chi hỏa, nói:

- Người đại khái giới thiệu một lần về tình huống tinh cầu này, càng rõ ràng càng tốt, cộng thêm mười vạn linh thú Minh Khiếu hậu kỳ, một đoàn bản nguyên chi hỏa này là của ngươi, mặc kệ có bao nhiêu giá trị nó đều là của ngươi, về phần ngươi trực tiếp giao cho khách sạn hay là chính bản thân ngươi dùng linh thạch trả tiền thay ta, bản nguyên chi hỏa tùy ngươi xử lý, thế nào?

Tiểu nhị cảm thấy một cái bánh cực lớn từ trên trời rơi vào xuống, nện thẳng vào đầu chính mình, trong lòng đại tán ánh mắt chính mình cao minh, vấn đề vị khách quan này yêu cầu quá mức không khó khăn, rất có thể là tu sĩ tu chân tinh khác vừa mới tới đây.

Tiểu nhị hưng phấn nói:

- Nơi này là Tử Vân Tinh, là một viên tu chân tinh, Vân gia là gia tộc tu chân lớn nhất toàn bộ Tử Vân Tinh, gia chủ Vân Khoát Thiên là đệ nhất cường giả Tử Vân Tinh, là một chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ, phạm nhân, tu sĩ Tử Vân Tinh chúng ta, đại bộ phận đều tín ngưỡng hắn, tôn xưng là Vân Tử.

- Ngoại trừ Vân gia ra, còn có tam đại chư tử thế gia Lý, Triệu, Tề, gia chủ đều là chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ, phân biệt tại phía nam, phía tây, phía bắc dãy núi Linh Hoang, khoảng chừng chiếm một phần ba địa bàn Tử Vân Tinh, thổ địa phía đông dãy núi Linh Hoang rộng nhất, ước chừng chiếm hai phần ba toàn bộ lục địa Tử Vân Tinh, thuộc về sở hữu của Vân gia.

- Dãy núi Linh Hoang chính là dãy núi lớn nhất Tử Vân Tinh, bên trong linh thú hoành hành, cho dù linh thú Độ Hư bí cảnh cũng có, rất ít tu sĩ dám tiến vào sâu bên trong, đó là địa phương sản xuất linh thú lớn nhất Tử Vân Tinh.

- Vị trí chúng ta hiện tại là Thanh Uyên Thành, là đế đô của Thanh Uyên đế quốc, một trong mười vạn tám nghìn đế quốc thuộc lãnh địa Vân gia, nằm phía đông bắc dãy núi Linh Hoang, ước chừng rộng sáu trăm vạn dặm.

Tiểu nhị vô cùng cao hứng, rất nhanh liền lần lượt kể lại tình huống đại khái của Tử Vân Tinh.

Tử Vân Tinh, Vân gia, Lý gia, Triệu gia, Tề gia, dãy núi Linh Hoang... Rất nhanh, những tin tức đại khái về tinh cầu này tiến vào chỗ sâu trong đầu Cổ Thần.

Điều này khiến tâm tình Cổ Thần thoải mái không ít, chỉ ít trong đầu nhẹ nhàng thông thoáng, không còn mơ mơ hồ hồ.

Từ lúc tiến vào vũ trụ phạm gian cho tới bây giờ, Cổ Thần vẫn luôn một mực mơ mơ hồ hồ, chưa từng có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái.

Cổ Thần hỏi:

- Tu chân tinh, là có ý gì?

Về mặt tiểu nhị kỳ quái nhìn Cổ Thần, không biết vì sao Cổ Thần lại hỏi một vấn đề mang tính thường thức của tu chân giới này.

Cổ Thần xua xua tay, ý bảo bản nguyên chi hỏa trong tay, ánh mắt tiểu nhị phóng quang mang sáng rõ, thậm tự trách mình nhiều chuyện, người khác hỏi cái gì, chính mình trả lời đúng sự thực là được rồi, vạn nhất chọc khiến người ta mất hứng, không cho bảo bối thì hỏng rồi.

Tiểu nhị nói:

- Tu chân tinh là những tinh cầu sinh mệnh có tồn tại linh mạch, tu sĩ có khả năng tu luyện, tương đối so sánh chính là phạm nhân tinh, trên phạm nhân tinh không có linh mạch, không thể tu luyện, toàn bộ tinh cầu đều là con người.

Cổ Thần gật đầu, cầm bản nguyên chi hỏa trong tay, ném về phía tiểu nhị, nói:

- Được rồi, mang thức ăn cho ta!

Không quá lâu sau, tiểu nhị mang theo một mâm thức ăn, tròn năm món.

Tiểu nhị nhanh chóng mang bát lên, nói:

- Đây là hùng hùng hỏa diễm nổi danh gần xa của bản diễm, là do linh thú đại địa bạo hùng tu vi Minh Khiếu hậu kỳ tại dãy núi Linh Sơn cùng với linh thảo hỏa diễm hoa chế tạo thành, mời khách quan nếm thử, còn có chuyện gì thỉnh phân phó, nếu không còn chuyện gì khác, tiểu nhân xin cáo lui trước.

- Được rồi, lui đi!

Cổ Thần phát phát tay.

Tiểu nhị rời khỏi gian phòng, trong bụng Cổ Thần từ lâu đã đói khát khó nhịn, hùng hùng hỏa diễm trên bàn lúc này tựa hồ có ma lực hấp dẫn Cổ Thần vô hạn, lập tức bắt đầu ăn.

Người mấy trăm năm không biết mùi vị thức ăn là gì, đột nhiên có một ngày đói bụng, đồng thời còn là đói bụng liên tục vài ngày, có thể nghĩ được lực mê hoặc của thức ăn lúc này.

895. Chương 20: Lại Gặp Vân Tuyết

Mùi vị của hùng hùng hỏa diễm trên bàn tương đối không tồi, nhưng hai trăm vạn linh thạch hạ phẩm mười cân quả thực rất không rẻ, người bình thường căn bản không ăn nổi.

Một đầu đại địa bạo hùng tu vi Minh Khiếu hậu kỳ, thân thể tuyệt đối giống như cả một ngọn núi nhỏ, không dưới một vạn cân, thế nhưng một tảng rất dày bên ngoài linh thú thường thường vô cùng cứng rắn, không thể dùng để làm thức ăn, lại trừ đi da lông, móng vuốt, xương cốt, một đầu đại địa bạo hùng nặng vạn cân cuối cùng có thể tạo thành thịt để ăn chỉ sợ không đủ hai nghìn cân.

Một cân tương đương hai vạn linh thạch hạ phẩm, cho dù chỉ có hai nghìn cân thịt để ăn, cộng thêm một diễm linh thảo hỏa diễm hoa, vậy giá trị vào khoảng ba ức linh thạch hạ phẩm, xem ra nghề săn bắt linh thú tại phạm gian hẳn là một ngành nghiệp kiếm tiền tương đối nhanh.

Kỹ thuật nấu nướng tại khách sạn Linh Nguyên tương đối không tồi, phần hùng hùng hỏa diễm này quả thực ăn ngon vô cùng, Cổ Thần không thể nói là lang thôn hổ yết, nhưng tuyệt đối là từng ngụm thật lớn, không quá lâu sau, năm món hùng hùng hỏa diễm đều rơi hết vào trong bụng Cổ Thần.

Ăn quả thực rất ngon, nhưng Cổ Thần đã đánh giá thấp lượng linh khí bản thân cần để bổ xung.

Mười phần hùng hùng hỏa diễm giống như đá chìm đáy biển, ngay cả một diễm cảm giác no cũng không có, Cổ Thần có thể nhận thấy rõ ràng, cảm giác đói trong cơ thể so với trước khi ăn căn bản không khác biệt nhiều, linh khí từ thịt hùng hùng hỏa diễm bổ xung so với lượng cơ thể Cổ Thần cần bổ xung hoàn toàn giống như một dòng suối nhỏ so với một biển rộng.

Nếu như muốn đổ đầy biển rộng, dùng lượng chảy của dòng suối nhỏ, căn bản không có khả năng.

Tại tiên giới Cổ Hoang, lúc bước vào Thần Hải bí cảnh, chỉ cần ăn lượng thực vật tương đương một phần mười bình thường, sau khi đạt tới Kim Đan kỳ, tu sĩ hoàn toàn có thể thông qua hấp thu linh khí thiên địa duy trì cơ thể.

Cổ Thần tại tiên giới Cổ Hoang đã vài trăm năm trôi qua không cần dùng bất cứ thức ăn nào để duy trì linh khí tiêu hao, vì vậy lần đói bụng này hẳn còn chưa hiểu rõ ràng tình huống, không biết nên ăn loại thức ăn cấp bậc nào mới có thể cung ứng đủ nhu cầu của cơ thể.

Linh thú tu vi Minh Khiếu hậu kỳ hiển nhiên không thể đủ để bổ xung lượng linh khí cơ thể Cổ Thần cần, thậm chí ngay cả linh thú tu vi Độ Hư bí cảnh, Đằng Vân, Giá Vụ kỳ đều không thể bổ xung đủ, cần phải có máu thịt của linh thú tu vi Độ Hư bí cảnh cực cao mới được.

Cổ Thần gọi tiểu nhị tới, nói:

- Trong điểm còn có linh thú cấp bậc cao hơn?

“Lẽ nào linh thú tu vi Minh Khiếu hậu kỳ cũng không thể bổ xung được nhu cầu của vị khách quan này cần? Tu vi của vị khách quan này chỉ sợ là cảnh giới Độ Hư bí cảnh cực cao, tu sĩ có khả năng xuyên toa qua hư không quả nhiên đều là cường giả cực kỳ lợi hại.”

Trong lòng tiểu nhị thầm giật mình, nói:

- Khách quan, linh thú Minh Khiếu hậu kỳ đã là linh thú cao cấp nhất bản điểm có thể bán ra rồi, linh thú tu vi Độ Hư bí cảnh thỉnh thoảng bản điểm cũng bắt được, nhưng hoàn toàn không có thời gian xác định, có đôi khi liên tục nhiều tháng cũng không bắt được, hiện tại bản điểm đang lúc không có linh thú Độ Hư bí cảnh bán ra.

Cổ Thần nói:

- Nơi nào có thể bắt linh thú Độ Hư bí cảnh?

Tiểu nhị nói:

- Dãy núi Linh Hoang phía tây đại lục, cùng với biển rộng vô hạn bốn phía đại lục, đó là khu vực linh thú sinh hoạt nhiều nhất, có rất nhiều linh thú Độ Hư bí cảnh sinh tồn.

- Cảm tạ!

Cổ Thần lưu lại một câu, thân ảnh chợt lóe, liền biến mất không còn, trực tiếp thuận di hư không.

Về mặt tiểu nhị sùng bái nhìn vị trí Cổ Thần vừa mới ngồi, lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên là cường giả Độ Hư bí cảnh, ta đã tu luyện hơn hai nghìn năm rồi mới đạt tới tu vi Thần Hải bí cảnh Bồi Nguyên kỳ, không biết tới lúc nào mới có thể đạt tới tu vi Độ Hư bí cảnh...

Trong nháy mắt thân thể Cổ Thần đã xuyên toa qua hư không nghìn vạn dặm, chạy tới chỗ sâu trong dãy núi Linh Hoang.

Dãy núi Linh Hoang, phi thường rộng lớn, phương viên mấy nghìn vạn dặm, hầu như tương đương với tổng diện tích của yêu vực Đông Hoang hoặc Đông Hải vô biên tại tiên giới Cổ Hoang. Cho dù trình độ cảm ứng thân thể của Cổ Thần linh mãnh hơn tại tiên giới Cổ Hoang gấp mười lần cũng không thể hoàn toàn bao phủ toàn bộ dãy núi Linh Hoang.

Nhưng cảm ứng thân thể của Cổ Thần tản ra, đủ đạt tới phương viên nghìn vạn dặm, tất cả linh thú trong đó đều nằm trong cảm ứng của Cổ Thần, không chỉ có linh thú tu vi Độ Hư bí cảnh Đẳng Vân kỳ, Giá Vụ kỳ, thậm chí còn có một ít tồn tại Hợp Đạo kỳ.

Yêu thú tại phạm giới chỉ khi Hợp Đạo thành công mới có thể biến hóa thành hình người, cho dù là yêu thú Hợp Đạo sơ kỳ cũng chỉ có thể biến hóa lớn nhỏ, không thể thoát ly khỏi bản thể yêu thú, so với hoang thú tại tiên giới Cổ Hoang rất giống nhau, nguyên nhân chính là bởi vì như vậy, yêu thú, hoang thú tại phạm giới đều gọi chung là linh thú.

Linh thú lợi hại trên cơ bản đều ẩn nấp rất sâu, càng là yêu thú lợi hại thì càng ẩn nấp bí ẩn hơn, nếu như Cổ Thần không có thực lực vượt xa chư tử đại tiên hợp đạo thành công chỉ sợ rất khó có thể phát hiện được yêu thú cao cấp ẩn dấu vô cùng sâu.

Cách Cổ Thần chừng hơn ba mươi vạn dặm có một đầu linh thú Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, thân thể thu nhỏ lại chỉ dài giống như một cánh tay, đường kính tương đương ngón tay, ẩn nấp trong chỗ sâu đại địa, đây là một loại yêu thú thuộc họ yêu xà, Cổ Thần từ trên người nó cảm thụ được khí tức sinh mệnh cực kỳ nồng đậm, linh khí ẩn chứa trong huyết nhục tựa hồ so với linh thú Hợp Đạo sơ kỳ bình thường còn dày đặc hơn một chút.

“Đây là loại linh thú gì? Trước đây tại tiên giới Cổ Hoang chưa hề nhìn thấy qua loại yêu xà này? Khí tức sinh mệnh dĩ nhiên nồng hậu như vậy, xem ra ẩn một đầu yêu xà này là có thể đủ khôi phục lượng linh khí cơ thể ta cần bổ xung rồi.”

Tâm niệm Cổ Thần khẽ động, thân thể chợt lóe liền vượt qua hư không ba mươi vạn dặm, trong sát na đã xuất hiện trên một ngọn núi nhỏ ngay bên cạnh sơn cốc yêu xà ẩn nấp.

Lúc này, trong sơn cốc có khoảng chừng hơn hai mươi vị tu sĩ nhân loại, phân thành hai trận doanh chiến đấu với nhau.

Một phương hướng có mười người, trong đó đều là cường giả Độ Hư bí cảnh, đồng thời còn có ba người là tồn tại cấp bậc Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, phương tu sĩ này hiện đang rơi vào thế yếu, bị một phương tu sĩ khác gồm chín người vây công rất chặt.

Một phương tu sĩ gồm chín người, tám người trong đó đều là cường giả Độ Hư bí cảnh, trong đó tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong có hai người, thế nhưng đặc biệt có một người tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, chính là bởi vì có người này tồn tại nên mới khiến một phương có số người ít hơn này chiếm thượng phong.

Hư Không hậu kỳ đỉnh và Hợp Đạo sơ kỳ hoàn toàn là hai tồn tại cấp bậc khác nhau, dưới tình huống bình thường, một vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ hoàn toàn đủ sức một lượt giết chết hơn mười người tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh.

Thế nhưng tại trung tâm hơn mười người có một thiếu nữ mặc bạch y, trên mặt mang lụa mỏng, trong tay cầm một hạt châu bạch ngọc. Uy lực của hạt châu bạch ngọc này cực kỳ to lớn, hình thành một vòng quang tráo, giống như một phiến thiên không, trong phiến thiên không có mây trắng lưu động, cho dù là cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ cũng không thể công phá được.

Vị thiếu nữ mặc bạch y này chỉ có tu vi Đằng Vân sơ kỳ, pháp bảo hạt châu kia hiển nhiên không phải là lực lượng năng phát huy ra được, mà là có cường giả cái thể dồn tiên lực vào trong hạt châu, như vậy mới có thể chặn đứng được công kích của cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ.

Nhưng trong hạt châu chung quy là ngoại lực, lực lượng dự trữ trong đó không phải là vô cùng vô tận, sớm muộn gì cũng sẽ bị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ kia công phá.

Chín vị cường giả Độ Hư cảnh vô cùng hưng phấn, một mặt công kích không ngừng nghỉ, một mặt cười ha ha:

- Lão quỷ Vân gia đã không được rồi sao? Muốn lấy sinh mệnh chi tâm của đại địa nguyên xà, kéo dài chút hơi tàn? Ha ha, dám đối nghịch với Vu Thần đại nhân chỉ có một đường chết, chỉ chờ thương thể của Vu Thần đại nhân khôi phục, toàn bộ Vân gia đều diệt!

Vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ cười cười nói:

- Tiểu ny tử Vân gia, nghe nói ngươi là đệ nhất thiên tài Vân gia vạn năm qua, lớn lên như hoa như ngọc, đẹp như người tiên giới, đến nay chưa gả, vẫn là tấm thân xử nữ, chết đơn giản như vậy chẳng phải đáng tiếc hay sao? Không bằng theo đại gia, đại gia dạy ngươi lạc thú làm nữ nhân, ngươi hầu hạ đại gia vu vè rồi, đại gia lên tiếng cầu chút tình với Vu Thần đại nhân, cho ngươi làm tiểu tỷ của ta, tha cho ngươi một mạng, mau mau buông tha chống lại, phong ấn tu vi của ngươi, cho ngươi bị ngàn người cười, vạn người áp, ha ha ha...

Cổ Thần hạ xuống một ngọn núi ngay bên cạnh sơn cốc, cách đám người trong sơn cốc chỉ chừng hơn ba nghìn trượng, Cổ Thần không có hứng thú đi quan tranh đấu giữa các tu sĩ trong Tử Vân Tinh, mục đích lần này chỉ là yêu xà ẩn nấp tại chỗ sâu kia.

Thế nhưng nghe được mấy tiếng Vu Thần đại nhân, ánh mắt Cổ Thần nhất thời chuyển hướng nhìn sang cuộc tranh đấu.

Ánh mắt Cổ Thần như điện, đảo qua mỗi một người trong chiến trường, khi ánh mắt rơi vào người thiếu nữ mặc bạch y mang lụa mỏng trên mặt, thần tình chấn động.

Tấm lụa mỏng trên mặt thiếu nữ không thể ngăn cản ánh mắt của Cổ Thần, một khuôn mặt rất nhiều năm không thấy nhưng lại in trong chỗ sâu ký ức phủ đầy bụi của Cổ Thần, dần dần hiện lên.

Vân Tuyết! Nữ tử này đã từng sinh ra và lớn lên cùng với hắn tại thành Nhạc Thủy, tại thời điểm thiếu niên còn từng là vị hôn thê của hắn, cuối cùng trong di chỉ ma cung Tà Bằng Tông vì hắn mà chết.

Cổ Thần khẽ đưa tay chém nhẹ.

Hư không lập tức bị phân chia, một thanh cự phủ dài tới ba nghìn trượng đột ngột xuất hiện, mang theo khí thế mãnh liệt chém thẳng xuống dưới.

Xoẹt!

Một tiếng xé gió chói tai tới cực điểm từ trên bầu trời giáng xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, một thanh cự phủ này trong mắt bọn họ càng lúc càng biến lớn, tốc độ nhanh tới cực điểm, cấp tốc chém xuống.

Tất cả mọi người ở đây đều là cường giả Độ Hư bí cảnh, thế nhưng mỗi người đều trắng bệch mặt, phát ra tiếng kêu sợ hãi, bọn họ muốn chạy trốn, thế nhưng đột nhiên phát hiện, hư không bốn phía xung quanh đã trở nên cứng rắn giống như sắt thép, đông đặc vô cùng, bọn họ bị định lại trong hư không, không thể nhúc nhích.

Trói buộc không gian, thần thông của cường giả Độ Hư cảnh.

Thế nhưng, cho dù là vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ kia cũng không thể giãy dụa thoát khỏi trói buộc không gian, vị tu sĩ thi triển trói buộc không gian này rốt cuộc là tồn tại với tu vi như thế nào?

Mọi người chưa kịp tự hỏi, cự phủ đã chém xuống.

Không có tiếng nổ rung trời động đất, không có tiếng bạo tạc kinh thiên, chỉ vang lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết, vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ nhất thời bị chém thành hai nửa, mi tâm phá vỡ, ngay cả nguyên thần cũng bị giết chết tức khắc, thần hình tiêu diệt.

Phủ cương thật lớn biến mất, vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ bị hóa thành hai nửa thi thể, nằm thẳng trên mặt đất, một cự phủ kia ẩn chứa lực khổng lồ chế kinh khủng tới cực điểm, chỉ chém chết vị cường giả cái thế, ngay cả một chút hoa cỏ xung quanh cũng không hề bị tổn thương.

Mọi người không thể nhúc nhích, thế nhưng ánh mắt lại có thể nhìn về phía đầu nguồn đạo phủ cương kia, một vị thiếu niên tuổi chừng hai mươi, anh tuấn không gì sánh được, đang đạp trên hư không mà tới.

Cổ Thần giống như súc địa thành thốn, vài bước đã vượt qua mấy nghìn trượng, xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

- Nàng tên là gì?

Cổ Thần nhìn chăm chú vào thiếu nữ mặc bạch y mặt mang lụa mỏng.

Thiếu nữ cảm giác áp lực không gian bốn phía buông lỏng. nhất thời từ trong trói buộc hư không khôi phục lại tự do, tên của nàng cũng không phải là bí mật, không do dự nhiều, nhẹ giọng nói:

- Vân Tuyết!

- Vân Tuyết!

Cổ Thần niệm một lần cái tên quen thuộc kia, cánh tay khẽ nhấc, lập tức giật xuống tấm lụa mỏng mang trên mặt thiếu nữ mặc bạch y.

Mất đi tấm lụa mỏng ngăn cản, dung nhan của thiếu nữ mặc bạch y càng không chút ngăn cản hoàn toàn bại lộ trước mặt Cổ Thần, làn da trơn bóng như tuyết, giống như ngọc điêu, so với hình dáng Vân Tuyết trong đầu Cổ Thần hoàn toàn dung hợp, giống nhau như đúc.

- Người...

Vân Tuyết thét lên một tiếng kinh hãi, cánh tay Cổ Thần nhìn qua rất chậm, thế nhưng lại giống như áo trời không vết vá, không bàn mà hợp với quỹ tích thiên đạo vận hành, không hề bị Cổ Thần dùng pháp tắc không gian trói buộc, nhưng tấm lụa mỏng trên mặt rất dễ dàng bị Cổ Thần giật ra.

Vân Tuyết nhìn ánh mắt Cổ Thần có chút hồi tưởng, nói:

- Người nhận thức ta?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Có thể nhận nhức, năm nay có phải nàng bốn trăm tám mươi tư tuổi?

Thời gian Vân Tuyết tử vong là lần đầu tiên Cổ Thần rời khỏi Hư Thiên Tông, tiến vào trong ma cung dưới lòng đất của Tà Băng Tông, lúc đó nàng mười sáu tuổi.

Ngũ hành thiên kiếp phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, vừa vặn là thời điểm Cổ Thần năm trăm tuổi, tiên giới Cổ Hoang và vũ trụ phàm gia có tỉ lệ pháp tắc thời gian giống nhau, khác nhau chỉ là pháp tắc sinh mệnh.

Khi đó Vân Tuyết đã được Ngô Tinh dùng tiên lực vô biên chuyển hóa ý niệm thành linh hồn, giúp nàng tiến vào luân hồi, chuyển thế sống lại, tiên giới Cổ Hoang đã trôi qua bốn trăm tám mươi tư năm, như vậy nếu Vân Tuyết trước mặt đích thực là kiếp sau của Vân Tuyết, nàng rất có thể là bốn trăm tám mươi tư tuổi.

- Sao ngươi biết?

Vân Tuyết kinh hãi lớn tiếng hỏi.

896. Chương 21: Đại Địa Nguyên Xà

Người biết tên nàng không ít, thế nhưng biết được tuổi tác chính xác của nàng lại không có bao nhiêu người.

Cổ Thần nhìn Vân Tuyết, ánh mắt nhu hòa, mỉm cười nói:

- Chúng ta thực sự có nhận thức.

Vân Tuyết nghi hoặc hỏi:

- Nhưng tại sao ta không nhận ra ngươi?

- Đó là chuyện thật lâu trước đây rồi, nàng không nhớ rõ cũng là bình thường.

Cổ Thần nói, lại chỉ ngón tay về phía tám vị tu sĩ vừa vây công Vân Tuyết, hỏi:

- Những người này là ai?

Trên mặt Vân Tuyết tuôn ra vài tia hận ý, hiển nhiên đối với những người này phi thường phẫn nộ, nói:

- Bọn họ là người của Vu Dạ Tinh, trên Vu Dạ Tinh có một tu sĩ lợi hại tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, tên là Vu Thần, Vu Thần và gia gia của ta tranh đấu với nhau mấy vạn năm, nguyên bản thực lực hai người tương đương nhau.

- Thế nhưng sáu mươi năm trước, thực lực Vu Thần đột nhiên bắt đầu tăng lên, dần dần vượt qua gia gia ta một chút, mấy ngày hôm trước Vu Thần và gia gia ta đại chiến một trận, đánh gia gia ta trọng thương, chúng ta tiến vào trong dãy núi Linh Hoang là bởi vì tìm kiếm đại địa nguyên xà, đoạt lấy sinh mệnh chi tâm, chữa tốt cho thương thế của gia gia ta, bằng không chờ một ngày thương thế của Vu Thần khôi phục, nếu gia gia ta không chống được hắn, Vân gia chúng ta liền xong!

- Tu chân tinh Vu Dạ? Vu Thần?

Cổ Thần cười cười, nói:

- Ta đã tới thì sẽ không cho phép Vu Thần kiêu ngạo nữa rồi!

Bao gồm cả Vân Tuyết, tất cả mọi người đều hít một ngụm lương khí, Vu Thần chính là tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ nha, cho dù là Vân Khoát Thiên tu vi Hợp Đạo hậu kỳ cũng bị Vu Thần đánh thành trọng thương, trên mấy tu chân tinh xung quanh cũng không có nhân vật nào đủ sức chống lại Vu Thần, mà nghe ngữ khí của Cổ Thần, dĩ nhiên ngay cả Vu Thần cũng không thêm để vào mắt.

Tuy rằng thực lực Cổ Thần biểu hiện ra vô cùng lợi hại, nhưng những tu sĩ ở đây chỉ cho rằng hắn là chư tử đại tiên Hợp Đạo thành công, không nghĩ tới dĩ nhiên có thực lực cường đại như vậy, ngay cả Vu Thần Hợp Đạo hậu kỳ cũng không để vào mắt.

“Lẽ nào? Người trước mắt này chính là sư giả Thiên Kiếp bí cảnh đến từ Thiên Lan chủ tinh trong truyền thuyết?”

Trong lòng mọi người nhất tề suy nghĩ, lập tức hoảng sợ.

Cổ Thần thu hồi lại pháp tắc không gian, khiến tất cả mọi người từ trong trời buộc không gian thoát khỏi, nhất thời hai vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh phong phóng lên cao, trong sát na đã xuất hiện cách mấy nghìn trượng, bỏ chạy cực nhanh.

- Chết!

Cổ Thần quát nhẹ một tiếng.

Thanh âm tử vong từ trong miệng phát ra, mang theo pháp tắc tử vong nồng đậm, đột nhiên hóa thành hai thanh trường mâu dài nghìn trượng, nổ bắn đi, hai vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ vừa mới lao đi được nghìn trượng, trong sát na đã hai thanh trường mâu đóng đinh giữa hư không.

Sáu người còn lại đang chuẩn bị chạy trốn, nhất thời bị dọa giật nảy mình, chân mềm nhũn, quỳ xuống đất, dập đầu xin tha thứ, tu vi của sáu người này mới chỉ là Hư Không kỳ, Giá Vụ kỳ cũng có, ngay cả hai vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cũng bị vẫn lạc trong nháy mắt, bọn họ làm sao dám chạy trốn.

Cổ Thần hỏi:

- Các người đến từ Vu Dạ Tinh?

- Vâng, vâng...

Sáu người liên tục gật đầu.

Cổ Thần nói:

- Tình huống Vu Thần thế nào rồi?

- Không biết, chúng ta chỉ là người nghe lệnh hành sự, tất cả không quan hệ với chúng ta, đại nhân, đừng giết ta, tất cả không quan hệ với chúng ta a.

Sáu người liên tục bái lạy nói.

Cổ Thần vung tay lên, một cỗ lực lượng cực mạnh chấn ra, đẩy lui sáu người trăm trượng, nói:

- Ta lười giết các người, thế nhưng người khác có giết hay không, vậy nhìn tâm tình bọn họ.

Nghe Cổ Thần nói thế, biết hẳn không ra tay can thiệp, hơn mười vị cường giả Độ Hư cảnh bên cạnh Vân Tuyết đột nhiên xuất thủ, hơn mười đạo cương mang chém xuống, sáu vị tu sĩ Vu Dạ Tinh lập tức bị giết chết.

- Đa tạ đại nhân cứu giúp, Vân gia vô cùng cảm kích.

Một vị tu sĩ nhìn qua ước chừng bốn mươi đi tới trước mặt Cổ Thần, ôm quyền cúi người nói.

Cổ Thần xua tay, một cỗ lực lượng cực mạnh nhắc người này lên, nói:

- Không cần đa lễ, ta và Vân Tuyết có chút tiền duyên, nài gặp khó khăn, ta sẽ tận lực trợ giúp, các người tới đây tìm sinh mệnh chi tâm? Rốt cuộc là thứ gì?

Vân Tuyết nhìn Cổ Thần, trong ánh mắt xuất hiện một đạo nhãn thần phức tạp, tựa hồ đang dò xét trong ký ức, nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra được cùng người trước mắt này có gì liên hệ, một nam tử hoàn mỹ như vậy, nếu như trước đây thực sự có nhận thức, không nên một điểm ẩn tượng cũng không có như vậy.

Vân Tuyết nói:

- Sinh mệnh chi tâm là trái tim của linh thú đại địa nguyên xà, đại địa nguyên xà là một loại linh thú phi thường hiếm có, kỳ lạ mà trân quý, không phải là do che mẹ sinh ra, mà là nguyên khí đại địa dựng dựng ra, sinh mệnh chi nguyên và khí tức đại địa nguyên xà rất gần gũi, khí tức sinh mệnh phi thường nồng đậm, phẩm chất, số lượng linh khí trong cơ thể đại địa nguyên xà đều vượt xa linh thú cùng đẳng cấp khác.

- Đại địa nguyên xà bởi vì sinh ra tại địa phương khác nhau, ẩn chứa khí tức sinh mệnh có mạnh có yếu, đại địa nguyên xà có khí tức càng mãnh liệt thì lực lượng sinh mệnh ẩn chứa trong sinh mệnh chi tâm càng thêm cường đại, có hiệu quả khởi tử hồi sinh.

- Truyền thuyết đại địa nguyên xà có khí tức sinh mệnh tới cực hạn, khí tức và đại địa đã không khác nhau, trái tim không chỉ có sinh mệnh chi tâm, mà là sinh mệnh chi nguyên, có thể sáng tạo vạn vật, giúp tất cả sinh mệnh đã héo rũ một lần nữa tỏa sáng sinh cơ, bất quá đại địa nguyên xà đã phát triển tới mức sinh mệnh chi nguyên chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng thấy xuất hiện qua.

- Thiên hạ dĩ nhiên có linh thú kỳ lạ như vậy?

Ánh mắt Cổ Thần đảo qua, nhìn vào chỗ sâu trong đại địa, nói:

- Tại chỗ sâu dưới lòng đất sơn cốc này có ẩn giấu một đầu yêu xà khí tức sinh mệnh cực kỳ cường đại, xem ra chính là đại địa nguyên xà, tu vi của đại địa nguyên xà này không thấp, các người làm sao biết được?

- Thực sự có đại địa nguyên xà?

Vân Tuyết vui vẻ nói:

- Tin tức có liên quan tới đại địa nguyên xà là do Thiên Cơ lão nhân nói cho chúng ta biết, chúng ta tới nơi này cũng là do Thiên Cơ lão nhân chỉ thị, Thiên Cơ lão nhân quả nhiên không gì không biết, nơi này thực sự có một đầu đại địa nguyên xà!

- Thiên Cơ lão nhân?

Cổ Thần nghe được hai chữ Thiên Cơ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một đối thủ cường đại tại thời điểm thanh niên, hỏi nói:

- Thiên Cơ lão nhân là ai? Vì sao không gì không biết?

Vân Tuyết nói:

- Thiên Cơ lão nhân chính là Thiên Cơ lão nhân a, hắc thần long thấy đầu không thấy đuôi, ai cũng không biết hắc thần từ đâu, mục đích muốn tới đâu, hành tung của hắc thần vô cùng mờ ảo, hắc thần quá khứ, biết tương lai, không gì là không biết, không chỗ nào không hiểu, gia gia tại vạn năm trước từng gặp qua Thiên Cơ lão nhân một lần, cùng với Thiên Cơ lão nhân có chút giao tình.

- Lần này gia gia ta gặp nạn, Thiên Cơ lão nhân đột nhiên xuất hiện, giúp gia gia ta chỉ điểm một con đường sống, nói là sinh mệnh chi tâm của đại địa nguyên xà có thể cứu giúp gia gia ta một mạng, vì vậy ta dẫn theo bọn họ, căn cứ vào địa điểm theo như lời Thiên Cơ lão nhân, tìm được tới nơi này.

Cổ Thần nhíu mày nói:

- Vậy sao các người không phái vài người có thực lực mạnh hơn một chút tới? Đầu đại địa nguyên xà kia tuy chỉ có tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, thế nhưng thực lực so với tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ không hề yếu hơn, nếu như các người khiến nó giết mình tỉnh giấc, sợ rằng chỉ có một đường chết, Thiên Cơ lão nhân không gì không biết, lẽ nào hắc thần không tính ra được? Còn có, các người tới nơi này, chưa tìm được đại địa nguyên xà đã gặp phải nguy hiểm, Thiên Cơ lão nhân cũng không tính ra?

- Ách!

Khuôn mặt Vân Tuyết đỏ lên, nói:

- Thiên Cơ lão nhân nói, chuyến đi này rất hung hiểm, quá khứ không dễ tính, tương lai nhiều biết khó thành, Thiên Cơ lão nhân không gì không biết là do người ta nói khoa trương, bản thân Thiên Cơ lão nhân thường nói, tương lai biến hóa khó có thể phân biệt, có thể nắm chắc đại khái quỹ tích phát triển đã là vô cùng tài giỏi, chi tiết ngay cả hắc thần cũng không rõ ràng lắm.

Cổ Thần nói:

- Thiên Cơ lão nhân sống trên vạn năm, chẳng lẽ là một tu sĩ?

Cổ Thần không khỏi nhớ tới Thiên Toán Tử tại tiên giới Cổ Hoang, có thể tính được thiên cơ, thôi diễn tương lai chỉ có tướng sĩ phạm nhân, tu sĩ đã bước vào con đường tu đạo, liền không thể tiến vào con đường thôi diễn thiên cơ, nghe lời nói của Vân Tuyết, hôm nay Thiên Cơ lão nhân đã sống quá vạn năm, hẳn là một tu sĩ, điều này không phải trái với lẽ thường hay sao?

- Uhm!

Cổ Thần khẽ ừ một tiếng, đại địa nguyên xà dưới lòng đất tự hồ cảm ứng được cái gì đó, đột nhiên động rồi.

Cổ Thần khẽ chụp một chưởng, một đạo chưởng ẩn màu vàng đất từ trong lòng bàn tay bắn ra, phách về phía mặt đất.

Bản Nguyên Thổ Ấn.

Không có bất cứ ngăn cản nào, Bản Nguyên Thổ Ấn và đại địa hoàn toàn dung hợp, trực tiếp phách vào sâu trong lòng đất.

Đại địa nguyên xà dưới lòng đất đột nhiên bành trướng thân thể, thân thể đột nhiên biến thành năm sáu nghìn trượng, to lớn vô cùng, tựa hồ là cảm nhận được uy hiếp, liều mạng bỏ chạy hướng về một phương hướng.

Bản Nguyên Thổ Ấn của Cổ Thần tản ra, đủ đạt mức vạn trượng, một trảo đã nắm được đại địa nguyên xà bắt vào trong tay, giống như cầm một con cá trạch, từ dưới lòng đất sâu tới mấy vạn trượng, mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Rất nhanh đại địa nguyên xà đã bị Cổ Thần kéo ra khỏi đại địa, xuất hiện trong hư không, mặt đất lập tức xuất hiện một huyết động vô cùng to lớn, đường kính lên tới mấy trăm trượng.

Đại địa nguyên xà xuất hiện, một cỗ khí tức kinh khủng tới cực điểm bao phủ phương viên nghìn dặm, vô số linh thú bị dọa sợ chạy trốn bốn phía.

Đám người Vân Tuyết đều biến sắc, thực lực của đầu đại địa nguyên xà này vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ bình thường cũng không có khí tức cường đại tới như vậy, thế nhưng trong tay Cổ Thần lại không hề có một chút sức phản kháng.

Thực lực của đầu đại địa nguyên xà này tuy rất mạnh, thế nhưng vẫn chưa mở ra linh tí, trong miệng còn phát ra tiếng tê tê, thân thể liều mạng vận vẹo, gãy dựa, thế nhưng tiên lực thuần dương của Cổ Thần biến thành một cự chưởng, giống như cây kim sắt thép, tất cả gãy dựa vận vẹo của đại địa nguyên xà đều là phí công vô ích.

Đại địa nguyên xà này, dựa theo cách gọi tại tiên giới Cổ Hoang hẳn là hoang thú, nếu như là yêu thú, cho dù chưa thể hóa thành hình người, có tu vi Hư Không hậu kỳ đỉnh phong cũng có thể nghe hiểu được ngôn ngữ nhân loại.

Chỉ là cầm lấy thân thể của đại địa nguyên xà, Cổ Thần lập tức cảm giác được một cỗ khí tức sinh mệnh nồng đậm dọc theo cự chưởng do tiên lực thuần dương hóa thành truyền thẳng vào trong cơ thể hắn.

Khí tức sinh mệnh của đại địa nguyên xà này quả nhiên nồng đậm, không giống bình thường.

Vân Tuyết nhìn đại địa nguyên xà đan gãy dựa trong hư không, bước hai bước về phía Cổ thần, hít một hơi thật sâu, nói:

- Vị đại nhân này, bản thân gia gia ta bị trọng thương, tính mạng đe dọa, cần phải có sinh mệnh chi tâm mới cứu trị được, người có thể tặng sinh mệnh chi tâm cho chúng ta, trong tay Vân gia chúng ta có rất nhiều quảng mạch linh thạch, có thể lấy tinh phách linh thạch để trao đổi sinh mệnh chi tâm.

Tinh phách linh thạch? Trong lòng Cổ Thần hơi kinh hãi, đây là thứ chỉ xuất hiện trong những mạch khoáng linh thạch cực phẩm, linh khí tinh thuần vô cùng, so với linh thạch cực phẩm còn nồng đậm hơn không chỉ trăm lần.

Một mạch khoáng linh thạch hình thành cần phải có số mệnh thiên địa, cùng với rất nhiều thời gian. Tại tiên giới Cổ Hoang, từ thời đại thái cổ, thời đại thượng cổ, cường giả xuất hiện lớp lớp, mạch khoáng linh thạch cực phẩm trên cơ bản đều đã bị khai thác sạch sẽ.

Sau thời kỳ thượng cổ, số mệnh thiên địa bị phong ấn, vì vậy mạch khoáng linh thạch cực phẩm tại tiên giới Cổ Hoang hầu như tuyệt tích, vạn năm khó gặp.

Vì vậy, cho tới bây giờ Cổ Thần mới chỉ nghe nói tới tinh phách linh thạch, chưa từng gặp qua, cho dù là cường giả cái thế thời kỳ thượng cổ hậu kỳ, trong tay cũng không hề có tinh phách linh thạch.

Mà Tử Vân Tinh lại khác, diện tích Tử Vân Tinh so với tiên giới Cổ Hoang rộng lớn hơn rất nhiều, tuy rằng trong không khí tại phạm giới hầu như không có linh khí, thế nhưng dưới lòng đất vẫn có linh mạch lưu động, trên tu chân tinh, khu vực có linh mạch dưới lòng đất lưu động, theo thời gian rất dài tích lũy, dần dần sẽ hình thành nên mạch khoáng linh thạch.

Tiên giới Cổ Hoang, số lượng chư tử đại tiên thời đại thượng cổ tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cùng là một thời kỳ cũng có trên mười tới vài chục cường giả chư tử đại tiên, cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ càng nhiều hơn mười lần.

Mà chư tử đại tiên trên Tử Vân Tinh chỉ có bốn người, bốn thủ lĩnh tứ đại gia tộc Vân, Lý, Triệu, Tề. Số lượng cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ so với tiên giới Cổ Hoang càng kém xa, vì vậy tiêu hao linh thạch đẳng cấp cao theo đó không thể so sánh được với tiên giới Cổ Hoang.

Linh thạch tại Tử Vân Tinh không xuất hiện tình huống giống như một thời kỳ thịnh vượng tại tiên giới Cổ Hoang, bởi vì khai thác quá nhiều dẫn tới một đoạn thời gian rất dài sau này cũng khó có thể xuất hiện mạch khoáng linh thạch cực phẩm.

Mỗi một thời kỳ, Tử Vân Tinh đều có khá nhiều quặng mạch linh thạch cực phẩm tồn tại, vì vậy cho dù là tinh phách linh thạch cũng dự trữ được không ít.

Tu sĩ phạm giới tu luyện hầu như hoàn toàn thông qua hấp thu linh khí linh thạch, máu thịt linh thú, còn lại là bỏ thêm vào cơ đối, thỏa mãn cái miệng.

897. Chương 22: Sinh Mệnh Chi Tâm.

Mạch khoáng linh thạch là chỗ dựa lớn nhất của tu sĩ phạm gian, cung ứng đủ linh thạch là nguyên nhân lớn nhất khiến tốc độ tu luyện nhanh hay chậm, vì vậy mạch khoáng linh thạch cao cấp trên cơ bản đều bị khống chế trong tay các đại gia tộc tu chân, chỉ có một số mạch khoáng tinh thạch hạ phẩm hoặc trung phẩm mới lưu thông trong giới tu sĩ bình thường.

Vân gia là gia tộc tu chân đệ nhất Tử Vân Tinh, chiếm hai phần ba lãnh thổ đất bằng trên toàn bộ Tử Vân Tinh, tài nguyên sở hữu so với ba gia tộc Lý, Triệu, Tề cộng lại còn nhiều hơn, tuy rằng tinh phách linh thạch chỉ xuất hiện trong những mạch khoáng linh thạch cực phẩm, thế nhưng Vân gia có tích lũy số lượng lớn cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Cổ Thần trong khách sạn Linh Nguyên có ăn hùng hù hù hỏa diễm, chính là thức ăn do máu thịt của linh thú Minh Khiếu hậu kỳ làm thành, một đầu linh thú Minh Khiếu hậu kỳ có hàm lượng linh khí so với trên dưới mười viên linh thạch cực phẩm.

Kết quả ăn mười cân hùng hù hù hỏa diễm, Cổ Thần thu được linh khí bổ xung giống như muối bỏ đáy biển, bé nhỏ không đáng kể.

Nếu như muốn thông qua linh thạch đến bổ xung linh khí cần thiết để khôi phục, như vậy cần phải có vài chục viên tinh phách linh thạch có linh khí cực kỳ tinh thuần như vậy mới được.

Nghe xong lời nói của Vân Tuyết, hai ngón tay Cổ Thần chụm lại, tiên lực thuần dương từ đầu ngón tay mãnh liệt tuôn trào, hóa thành một đạo phủ cương vô cùng to lớn, ngón tay vừa bỏ, phủ cương chém xuống, nhất thời chém đại địa nguyên xà thành hai đoạn, cánh tay vừa lộn, trái tim sinh mệnh chi tâm của đại địa nguyên xà lập tức bị Cổ Thần hút vào trong bàn tay.

Trái tim này rất lớn, ước chừng bằng cả một gian phòng.

Cho dù đại địa nguyên xà đã tử vong, nhưng sinh mệnh chi tâm vẫn nhảy lên như trước, khí tức sinh mệnh dâng trào tới cực điểm xoay chuyển bên trong trái tim, theo sinh mệnh chi tâm nhảy lên mà cuộn trào mãnh liệt.

Bàn tay Cổ Thần khẽ nắm lại, bản nguyên khí ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ nhất thời tuôn ra, tiên khí ngũ hành năm màu trong sát na bao phủ sinh mệnh chi tâm, hình thành một không gian hoàn toàn phong bế.

Đây là một không gian do Cổ Thần làm chủ tể, không gian trong nháy mắt áp súc thu nhỏ lại, sinh mệnh chi tâm bị áp súc chỉ lớn bằng một nắm tay, rơi vào tay cổ Thần, Cổ Thần dùng pháp tắc không gian thu nhỏ sinh mệnh chi tâm, lại sử dụng pháp tắc ngũ hành phong ấn sinh mệnh chi tâm, không để khí tức sinh mệnh theo thời gian dần dần xói mòn.

Cầm sinh mệnh chi tâm trong tay, trực tiếp đưa tới trước mặt Vân Tuyết, nói:

- Ta so với nàng không lớn hơn bao nhiêu, nàng không cần phải khách khí với ta, trực tiếp gọi ta là Cổ Thần là được, cầm lấy sinh mệnh chi tâm!

Tuy rằng sinh mệnh chi tâm có thể khởi tử hồi sinh, trị liệu thương thế rất nặng, thế nhưng đối với Cổ Thần hoàn toàn không có tác dụng, trong cơ thể Cổ Thần có mộc chi bản nguyên, so với bất cứ sinh mệnh chi tâm nào cũng lợi hại hơn, chỉ cần không chết, thông qua mộc chi bản nguyên trị liệu hầu như có thể khôi phục như ban đầu.

Trừ phi là bản nguyên sinh mệnh so với mộc chi bản nguyên càng thêm hiệu quả, bản nguyên sinh mệnh bất tử bất diệt, cho dù đánh chết rồi bản nguyên sinh mệnh cũng có thể khiến người chết phục sinh như ban đầu.

Bất quá pháp tắc sinh mệnh vô cùng huyền ảo, bản nguyên ngũ hành, bản nguyên âm dương còn từng nghe nói qua, cho tới bây giờ Cổ Thần chưa từng nghe nói có người sở hữu bản nguyên sinh mệnh.

Bản nguyên sinh mệnh chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Đối với Cổ Thần mà nói, sinh mệnh chi tâm của đại địa nguyên xà chỉ dừng lại ở mức làm thức ăn no bụng mà thôi, thân thể đại địa nguyên xà dài tới hơn năm nghìn trượng, khí tức sinh mệnh và linh khí ẩn chứa trong máu thịt nồng đậm phi thường, cũng đủ cho Cổ Thần ăn trong một đoạn thời gian rất dài rồi.

Sinh mệnh chi tâm vô cùng trân quý, Vân Tuyết thực không ngờ Cổ Thần dĩ nhiên không hề yêu cầu bất cứ cái gì đã trực tiếp đưa sinh mệnh chi tâm cho nàng, trong lúc nhất thời có chút ngẩn người run run.

Cổ Thần trực tiếp đặt sinh mệnh chi tâm vào lòng bàn tay Vân Tuyết.

Lúc này Vân Tuyết mới từ trong ngẩn người phản ứng lại, cuống quýt nói:

- Đa tạ đại... Nhân!

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Gọi Cổ Thần là được rồi.

Vân Tuyết cắn cắn môi, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ người, Cổ Thần!

- Không cần cảm tạ ta, đây là điều ta phải làm!

Cổ Thần cười cười, vung tay lên, thu thập toàn bộ thi thể của đại địa nguyên xà vào trong Âm Dương Tiên Giới.

Sau đó, Cổ Thần khẽ nắm tay lại, một gốc đại thụ lớn chừng bắp chân người xa xa rắc rắc gãy vụn, bay về phía Cổ Thần, Cổ Thần dùng ngón tay như phủ, chỉ vài đường lướt qua đã lột bỏ vỏ cây, đỉnh đầu tước nhọn, hình thành một cây gậy dài ước chừng trượng rưỡi.

Từ trong Âm Dương Tiên Giới lấy ra một khối thịt rắn rộng chừng một thước, cao một thước, dài hai thước, dùng cây gậy đâm xuyên qua.

Cổ Thần nhẹ giọng nói:

- Củi tới.

Vô số cành tây gậy khô lâu ngày từ bốn phía rơi xuống trước mặt Cổ Thần, xếp thành một đống.

- Lửa cháy!

Cổ Thần ngón xuất pháp tùy, nhất thời củi gỗ nổi lửa, bắt đầu bốc cháy.

Cổ Thần cầm thịt rắn trong tay, chuyển qua đống lửa, bắt đầu nướng lên, thuần dương chi hỏa, bản nguyên chi hỏa đều là hỏa diễm dùng để diệt địch, nếu dùng để nướng thịt, một khi thịt hơi chút chạm vào, trong nháy mắt sẽ bị hóa thành tro tàn.

Thịt nướng cần củi lửa, thứ nhất hỏa hậu thích hợp, thứ hai vị đạo vừa vặn.

Trong bụng Cổ Thần rất đói, trực tiếp bắt đầu nướng thịt đại địa nguyên xà, chuẩn bị ăn no nê một bữa, đói bụng, loại tư vị này luôn luôn khó chịu.

Làm những chuyện này, trong đầu Cổ Thần không tự chủ nhớ tới tiểu hòa thượng, nhiều năm trước kia, Cổ Thần tại yêu vực Đông Hoang tiên giới Cổ Hoang, một mặt nướng thịt, một mặt uống rượu ngon, loại khoái ý này nảy lên trong lòng.

Hôm nay Cổ Thần đang ở trong vũ trụ phạm gian, không biết có thể trở lại tiên giới Cổ Hoang một lần nữa hay không, chậm rãi từ tiểu hòa thượng, nghĩ tới phụ thân, năm vị thê tử, cùng với đám bằng hữu tốt Ngô Tinh, Ngao Liệt... Trong lúc nhất thời dâng lên cảm xúc thổn thức.

Sinh mệnh chi tâm đã tới tay, một vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh phong đi tới trước mặt Vân Tuyết, nói:

- Tiểu thư, thương thế lão tổ tông rất khẩn cấp, đã lấy được sinh mệnh chi tâm, chúng ta nên trở về nhanh một chút!

Vân Tuyết liếc mắt nhìn Cổ Thần, gật đầu với người nọ, sau đó bước tới gần Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần, người giúp chúng ta đoạt được sinh mệnh chi tâm, Vân gia cảm ơn sâu sắc, ta mời tới Vân phủ làm khách, người có đi hay không?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Đi! Nhưng hiện tại bụng ta có chút đói, trước tiên nướng ít thịt làm dịu cái bụng đã, các người trở về trước đi, ăn xong ta sẽ tới Vân phủ một chuyến.

Thấy Cổ Thần đáp ứng, trên mặt Vân Tuyết lộ ra vài phần vui mừng, nói:

- Ta tại Vân phủ xin đợi đại giá, chúng ta cáo từ trước rồi!

898. Chương 23: Ngụy Cơ Của Vân Gia

- Sau này còn gặp lại, Cổ Thần đại nhân!

Ba vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh ôm quyền nói.

Cổ Thần muốn Vân gia không cần khách khí, bọn họ lại không dám không khách khí đối với Cổ Thần, những tu sĩ còn lại rõ ràng có địa vị thấp hơn một bậc so với ba vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, không có quyền lên tiếng, đi theo phía sau ba vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh phong và Vân Tuyết, hóa thành mấy đạo độn quang, rời khỏi nơi này.

Chúng tu sĩ Vân gia đi rồi, Cổ Thần trực tiếp ngồi trên mặt đất, tiếp tục nướng thịt trong tay, ánh mắt quay sang nhìn về hư không vô cùng vô tận.

“Phụ thân, sư tỷ, Tiểu Bạch, Tiên Âm, Tụ Ngọc, Nguyệt Nhi... Hiện tại mọi người đang làm gì? Khẳng định mọi người cũng đang tưởng niệm ta giống như ta tưởng niệm mọi người đúng không?”

“Xem ra, ta tại vũ trụ phạm gian cũng cần phải thu thập tín ngưỡng lực, nhìn xem có thể giống như Vu Thần hay không, bằng vào lực lượng tín ngưỡng của chúng sinh, có thể khiến ý thức từ trong khổ hải tình thần truyền lại, phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, trong thánh địa Ngũ Hành có pho tượng của ta, nói vậy ta có thể giao lưu với mấy người phụ thân, với sư tỷ rồi, cho dù không gặp mặt được thì cũng có thể trò chuyện, đối với ta tại vũ trụ phạm gian này, coi như là lạc thú lớn nhất rồi.”

“Chư tử đại tiên, cường giả Thiên Kiếp thượng cổ, thái cổ đều thông qua thông đại tiên phạm đi tới vũ trụ phạm gian, Hồng, Kim Ô và những người khác khẳng định cũng ở, ta đã đáp ứng Côn Ngô Tiên Bối, nhất định sẽ giết chết hai người này, cho dù đi tới vũ trụ phạm gian cũng không muốn không công một chuyến, nhất định phải tìm được hạ lạc của Hồng và Kim Ô.”

Đang lúc tưởng niệm, một mùi hương nồng đậm xông vào mũi, đại địa nguyên xà đã nướng chín.

Mùi hương xông vào mũi khiến Cổ Thần từ trong xuất thần tỉnh táo lại.

Cổ Thần vô cùng đói bụng, nhất thời cảm giác muốn ăn bùng lên, lập tức gấp lấy gặm để.

Thịt đại địa nguyên xà vừa mới vào bụng, Cổ Thần lập tức cảm giác có một cỗ linh khí nồng đậm chảy vào trong đan điền, chuyển hóa thành tiên lực thuần dương, khiến tiên lực của Cổ Thần khôi phục không ít.

Một miếng thịt của đại địa nguyên xà so với mười phân hùng hũn hỏa diễm có thể bổ xung số lượng linh khí nồng đậm hơn gấp trăm nghìn lần.

Thịt đại địa nguyên xà phi thường tươi ngon, rất dễ hòa tan, hấp thu.

Một khối thịt nước này nặng ước chừng hơn mười cân.

Cổ Thần ăn tương đối nhanh, không tới một khắc chung, một miếng thịt nướng đại địa nguyên xà nặng hơn mười cân đều đã rơi vào bụng Cổ Thần.

Lúc bước vào Độ Hư, tu sĩ lĩnh ngộ pháp tắc không gian, thân thể giống như một không gian riêng biệt, lĩnh ngộ pháp tắc không gian càng thêm sâu đậm, thể tích không gian trong cơ thể càng thêm to lớn.

Lấy lĩnh ngộ đối với pháp tắc không gian của Cổ Thần, cho dù là con sông dài nghìn dặm Cổ Thần cũng có thể một ngụm nuốt vào toàn bộ.

Vì vậy, ăn hơn mười cân thịt đại địa nguyên xà cũng không hề tạo thành một chút cảm giác đầy bụng.

Máu thịt linh thú và linh thạch đều cung cấp linh khí trợ giúp tu sĩ khôi phục, thể nhưng tinh khí trong linh thạch càng thêm tinh thuần hơn nhiều, hấp thu lại nhanh, lợi cho tu luyện.

Mà máu thịt linh thú, ngoại trừ linh khí còn có rất nhiều tạp chất, cần phải chậm rãi tiêu hóa, hấp thu, chỉ lợi cho việc đầy bụng, thỏa mãn cảm giác thèm ăn.

Cổ Thần cảm giác tiên lực tiêu hao trong cơ thể hầu như đã khôi phục được vượt qua một nửa, cảm giác đói đã dần dần biến mất.

Bất quá trong cơ thể vẫn có một tia cảm giác trống rỗng như trước, cách tiên lực khôi phục mười phần còn kém không ít.

Cổ Thần lại tiếp tục lấy ra một khối thịt đại địa nguyên xà khá lớn từ trong Âm Dương Tiên Giới, dùng gậy gỗ đâm xuyên qua, tiếp tục nướng lên.

Thành Đại Vân thuộc phương hướng chính đông dãy núi Linh Hoang, cách một nghìn hai trăm vạn dặm, là một tòa thành trì lớn nhất Tử Vân Tinh, dài rộng lên tới hơn nghìn dặm.

Chủ mạch gia tộc tu chân lớn nhất Tử Vân Tinh tọa lạc trong thành Đại Vân, các chi nhánh nhỏ hơn trải rộng toàn bộ mười vạn tám nghìn đế quốc khắp lãnh địa Vân gia.

Vân gia, tại Tử Vân Tinh là bá chủ tuyệt đối, tam đại chư tử thế gia Lý, Triệu, Tề cộng lại cũng không bằng phân nửa so với Vân gia, bằng vào lãnh địa Vân gia, chiếm toàn bộ hai phần ba đại lục Tử Vân là có thể nhìn ra được.

Tại vũ trụ phạm gian, kích cỡ địa bàn chính là biểu hiện trực tiếp nhất của thực lực lớn nhỏ.

Chỗ dựa vào lớn nhất của tu sĩ chính là linh thạch, mà mạch khoáng linh thạch chỉ tồn tại trong đại địa, địa bàn càng lớn, mạch khoáng linh thạch dưới lòng đất càng nhiều, tài nguyên tu chân càng thêm phong phú.

Lão tổ tông Vân gia Vân Khoát Thiên chính là một vị tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ duy nhất toàn bộ Tử Vân Tinh, là chư tử đại tiên cực mạnh trên Tử Vân Tinh, chỉ dựa vào một mình một người hẳn cũng vững vàng ngăn cản tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ ba gia tộc Lý, Triệu, Tề.

Vân Khoát Thiên được tu sĩ trên Tử Vân Tinh tôn xưng là Vân Tử. Đây là xưng hào ba chư tử đại tiên ba gia tộc Lý, Triệu, Tề không thể nào theo kịp, bởi vì trên một tu chân tinh, chỉ có một tồn tại được phép có xưng hào “Tử”.

Xưng hào Vân Tử cũng không phải là bởi vì Vân Khoát Thiên họ Vân, sở dĩ gọi là Vân Tử là bởi vì khóa tu chân tinh này gọi là Tử Vân Tinh, cho nên mới gọi là “Vân” Tử, ý là đệ nhất nhất trên Tử Vân Tinh.

Tại Tử Vân Tinh, họ Vân là một dòng họ vô cùng tôn quý, tại hàng vạn năm trước kia, Vân Khoát Thiên căn bản không phải họ Vân, mà từ khi hắn trở thành đệ nhất nhân trên Tử Vân Tinh, thu được xưng hào Vân Tử mới sửa thành họ Vân, khai sáng một thế gia tu chân khổng lồ, trở thành bá chủ duy nhất toàn bộ Tử Vân Tinh.

Nếu như có người khác thay thế Vân Khoát Thiên, trở thành đệ nhất nhân Tử Vân Tinh, như vậy Vân gia bị diệt trừ, có thể sẽ phải thay tên đổi họ, bởi vì bá chủ mới sẽ kế thừa xưng hào Vân Tử, gia tộc của bọn họ cũng sẽ đổi thành dòng họ Vân tôn quý nhất Tử Vân Tinh.

Trung tâm Đại Vân Thành có một tòa cung điện chín tầng rất lớn, trải rộng phương viên vạn trượng, đây là tòa Vân Tử Điện tiếng tăm lẫy lừng trong thành Đại Vân, là đại phương đệ nhất nhân Tử Vân Tinh, Vân Khoát Thiên sinh hoạt thường ngày.

Ba phương hướng trái, phải, trước của Vân Tử Điện đều có kiến tạo rất nhiều phụ viện khác nhau, trải rộng phương viên mấy vạn trượng, hơn năm nghìn trượng phía trước Vân Tử Điện là tiền viện của Vân gia, trong viện có một quảng trường rộng lớn diện tích ước chừng nghìn trượng vuông.

Tại phía trước quảng trường bị một dãy tường thành cao chừng trăm trượng bao vây lại, chạy dọc theo hai phía trái phải, bao phủ toàn bộ phủ viện Vân gia và Vân Tử Điện bên trong.

Chính giữa phía trước quảng trường có một cánh cửa lớn rộng cao ước chừng hơn trăm trượng, phía trên kiến tạo một đình lâu, ngay bên dưới đình lâu là một khối hoành phi, trên hoành phi viết hai chữ sơn son thiếp vàng: Vân Phủ!

Thành Đại Vân và rất nhiều địa phương trong dãy núi Linh Hoang đều có truyền tống trận kết nối.

Vì vậy, không quá lâu sau, Vân Tuyết dẫn theo chúng tu sĩ Vân gia về tới thành Đại Vân.

Truyền tống trận vừa vận kiến tạo tại một góc quảng trường, Vân Tuyết cùng với chúng tu sĩ Vân gia vừa mới từ trong truyền tống trận đi ra, ánh mắt liếc cả kinh, chỉ thấy trên quảng trường có ba phương nhân viên đang đứng, mỗi phương nhân viên ước chừng gần trăm người, đang đối diện với tu sĩ Vân gia.

Một phương nhân viên bên phải, dẫn đầu chính là một tu sĩ nhìn qua tuổi tác ước chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, trên người mặc bạch sam, trơn bóng như tuyết, cầm trong tay một chiếc quạt bạch ngọc, lúc này hắn đang phe phẩy chiếc quạt, nói:

- Ta phụng mệnh gia phụ tới đây bái phỏng Vân Khoát Thiên lão tiên bối, Vân lão tiên bối không gặp không trả lời, Vân gia chủ cũng không nhìn thấy hình bóng, lại ngăn cản chúng ta tại nơi này, không cho chúng ta tiến vào, đây là đạo đãi khách của Vân gia hay sao?

Bên phía Vân gia lúc này có hơn trăm tu sĩ, đứng phía trước ba phương nhân viên, dẫn đầu là một tu sĩ nhìn qua ước chừng bốn mươi tuổi, tu vi đạt tới Hợp Đạo sơ kỳ.

Người này nói:

- Tề công tử, lão tổ tông là hạng nhân vật gì? Sao có thể ai muốn gặp đều có thể gặp được? Gia chủ Vân gia chúng ta đang bế quan tu luyện, không tiện gặp khách, ba gia tộc Tề, Triệu, Lý các người lúc này tìm tới cửa, lại không chịu rời đi, là khi dễ Vân gia chúng ta không người hay sao? Lão tổ tông giận dữ, cho dù ba gia tộc Tề, Triệu, Lý các người cũng không chịu nổi.

- Hắc hắc hắc hắc...

Mọi người nở nụ cười, đầu lĩnh phương nhân viên phía bên trái, ước chừng năm mươi tuổi, vóc người lực lưỡng, khí thế bất phàm, toàn thân giống như một tòa cô phong đứng trong thiên địa, khiến người khác có cảm giác phải ngửa đầu nhìn, hắn liên tiếp nở nụ cười vài tiếng, nói tiếp:

- Gia chủ bế quan, lẽ nào nhị gia chủ cũng bế quan? Tam gia chủ cũng bế quan? Mãi cho tới cửu gia chủ, thập vị thái thượng trưởng lão, có chín vị đều phải bế quan? Vân Phi Ứng, người thế nào không đi bế quan? Chẳng lẽ toàn bộ Vân gia các người đều bế quan hay sao? Thành Đại Vân này cũng đến phiên Lý gia chúng ta ở rồi!

Tên tu sĩ Vân gia tên gọi Vân Phi Ứng có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ cả giận nói:

- Lý Nguyên Phong, người làm càn, Lý gia các người ăn gan báo hay sao? Cho dù phụ thân Lý Cương của người ở đây cũng không dám nói lời kiêu ngạo như vậy, chờ lão tổ tông trở về, ta nhất định sẽ băm báo lão tổ tông, cho Lý gia các người vì chuyện này mà trả giá lớn.

Khí thế của Lý Nguyên Phong không một chút suy giảm, nói:

- Dù thế nào đi nữa phụ thân Lý Cương của ta cũng chiếm được truyền thừa của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, cho dù là Vân Khoát Thiên cũng không làm gì được, các người luôn miệng nói lão tổ tông đã trở về làm sao làm sao? Nhưng lão tổ tông Vân gia các người ở đâu? Sao hắn vẫn chưa trở về? Ha ha ha ha... Xem ra lời đồn đãi là thực, Vân Khoát Thiên đã ăn thiệt thòi dưới tay Vu Thần của Vu Dạ tinh, thực sự thụ thương rất nặng, cách cái chết không xa rồi.

Nói ra lời này, toàn bộ quảng trường nhất thời yên tĩnh vài phần, Lý Nguyên Phong cũng có chút bất an nhìn bầu trời bốn phía, đợi qua mấy lần hô hấp cũng không hề có nửa điểm biến hóa, sắc mặt nhất thời càng trở nên kiêu ngạo, nói:

- Xem ra bản gia chủ nói không sai, Vân Khoát Thiên thực sự cách cái chết không xa rồi, chín vị gia chủ các người cùng với chín vị thái thượng trưởng lão sợ là không phải đi bế quan, mà là chữa thương tặc mệnh cho Vân Khoát Thiên, vì vậy hiện tại căn bản không thể bắt ra. Triệu gia chủ, Tề Thiên Hạo, ba nhà chúng ta có lẽ nên bàn bạc tương lai sớm một chút!

Đầu lĩnh của một phương nhân viên chính giữa là gia chủ Triệu gia Triệu Chính Đình, tuổi tác nhìn qua ước chừng lớn nhất, khoảng chừng trên dưới năm mươi tuổi, hắn sờ sờ râu mép, nói:

- Tám chín phần mười là như vậy rồi, Vân Phi Ứng, nhanh nhanh gọi Vân Hóa Long ra đối thoại với ta, người chính là đệ thập trưởng lão Vân gia, không có tư cách tiếp đãi bản gia chủ.

Sắc mặt Vân Phi Ứng thay đổi, Lý Nguyên Phong nói không sai, lão tổ Vân gia đích thực bị thương dưới tay Vu Thần, mà thụ thương phi thường nặng, thọ mệnh khó bảo toàn, chín vị gia chủ cùng chín vị thái thượng trưởng lão Vân gia, tròn mười tám vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ liên thủ trị liệu cho Vân Khoát Thiên, nhưng cũng chỉ áp chế được thương thế, kéo dài tính mệnh, căn bản không thể thoát thân.

Vân Phi Ứng chính là một vị tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ cuối cùng được tự do, trấn thủ trong phủ Vân gia, vì vậy Thiên Cơ lão nhân nói vào trong dãy núi Linh Hoang tìm kiếm sinh mệnh chi tâm có thể xuất hiện nguy hiểm, Vân gia không có cường giả cái thể Hợp Đạo kỳ tiền vào, mà là một đám tu sĩ Độ Hư bí cảnh do Vân Tuyết dẫn đầu.

Hiện tại Vân gia bị nguy trong sớm tối, lão tổ tông bị trọng thương, mười tám vị cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ không thể phân thân, nếu như ba nhà Lý, Triệu, Tề làm khó dễ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Hiện tại điều duy nhất khiến ba nhà kiêng kỵ chính là uy danh bao năm của Vân Khoát Thiên, hắn hùng bá Tử Vân Tinh đã hơn mười vạn năm, tuy đám người Lý Nguyên Phong có vẻ hùng hùng hổ hổ, nhưng

từ trong đáy lòng vẫn mười phần sợ hãi đối với Vân Khoát Thiên. Nhưng hiện tại sự tình đã tới mức này, nếu Vân Khoát Thiên vẫn chưa xuất hiện, gia chủ, thái thượng trưởng lão Vân gia chỉ có một mình Vân Phi Ứng đi ra, thực sự quá mức quỷ dị, trong lòng ba người Lý Nguyên Phong, Triệu Chính Đình, Tề Thiên Hạo đã tin tưởng chín thành chín là Vân Khoát Thiên không được, cho nên mới làm càn tới mức này.

- Thập trưởng lão, chúng ta đã trở về.

Giữa lúc Vân Phi Ứng còn đang khó xử, không biết nên làm như thế nào để ngăn cản tu sĩ ba nhà Lý, Triệu, Tề, một thanh âm từ phía quảng trường bên kia vang lên, Vân Tuyết dẫn theo chúng tu sĩ Vân gia chạy tới.

Vân Phi Ứng và Vân Tuyết nhìn qua, thấy thần sắc trong mắt Vân Tuyết hưng phấn, biết chuyện đi này của Vân Tuyết khẳng định viên mãn quay về, mang theo sinh mệnh chi tâm, lão tổ tông nhất định được cứu rồi.

Nhất thời trong lòng Vân Phi Ứng trở nên thư sướng hơn rất nhiều, thân thể không tự chủ đứng thẳng tắp, lớn tiếng nói:

- Lão tổ tông nhà ta và Vu Thần đã đấu với nhau mấy vạn năm, hai người có thực lực tương đương, mấy vạn năm qua có thắng có bại, hai người ai cũng không làm gì được nhau, lúc này đây cho dù lão tổ tông bị thua dưới tay Vu Thần, tinh thần cũng bị thương không nhẹ, hai người cũng vẫn tương đương với nhau, tuy rằng lão tổ tông bị thương, nhưng đối phó với ba nhà Lý, Tề, Triệu các người hoàn toàn dư dả, các người không cần phải phí tâm sức, đừng chôn vùi cơ nghiệp gia tộc mấy vạn năm qua.

899. Chương 24: Cha Người Là Ai

Tề Thiên Hạo mỉm cười, nói:

- Phi Ứng trưởng lão nói có lý, Vân lão tiên bối công tham tạo hóa, thương thế làm sao chúng ta tự nhiên không biết rõ ràng lắm, bất quá, ta xưa nay vẫn luôn ái mộ Vân Tuyết, hôm nay ta chính thức cầu hôn với Vân gia, nạp Vân Tuyết làm thiếp, nói vậy Vân lão tiên bối hẳn là sẽ không tới mức không đồng ý.

Đang khi nói chuyện, bàn tay Tề Thiên Hạo nhấc lên nắm lại, liền bắt về phía Vân Tuyết.

Tề Thiên Hạo là cao thủ Tề gia đời thứ ba, trong toàn bộ cao thủ đời thứ ba bốn nhà Vân, Tề, Triệu, Lý trên Tử Vân Tinh, hẳn là cường giả duy nhất bước vào Hợp Đạo kỳ.

Thời gian tu luyện cho tới nay không đủ một vạn năm, là thiên tài tiếng tăm lừng lẫy khắp Tử Vân Tinh, có người nói hẳn là nhân vật tương lai có hi vọng Hợp Đạo thành công nhất, trở thành chư tử đại tiên.

Phụ thân Tề Cô Phong của hắn là đệ nhất gia chủ Tề gia, gia gia Tề Thiên Hành, là chư tử đại tiên hợp đạo thành công vượt qua ba vạn năm qua.

Phụ thân của Vân Tuyết là Vân Hóa Long, cũng là gia chủ đệ nhất Vân gia, gia gia Vân Khoát Thiên, là đệ tử trực hệ đời thứ ba, gần năm trăm năm đã thành công bước vào Độ Hư bí cảnh, tốc độ tu luyện so với Tề Thiên Hạo trước kia còn nhanh hơn rất nhiều, cũng là thiên tài tuyệt thế trăm phần trăm.

Hiện tại thời gian ngắn ngủi, nếu như tiếp qua mấy nghìn năm, Vân Tuyết rất có thể vượt qua Tề Thiên Hạo, trong thời gian càng thêm ngắn bước vào Hợp Đạo kỳ, xưng hào đệ nhất thiên tài hậu bối của Tề Thiên Hạo phải đổi chủ.

Tuy trong lời nói của Tề Thiên Hạo đối với Vân Khoát Thiên có vẻ rất cung kính, nhưng trực tiếp tìm một cơ bắt Vân Tuyết.

Tuy rằng hơn kém tuổi tác giữa hắn và Vân Tuyết rất xa, thế nhưng bối phận tương đồng, phụ thân đều là đệ nhất gia chủ chư tử thế gia, gia gia đều là chư tử đại tiên của chư tử thế gia, nếu như Vân Khoát Thiên thực sự thụ thương không nặng, còn có thể trấn áp được tràng điện, hẳn có thể thoát thác nói là cầu hôn.

Ba người Tề Thiên Hạo, Lý Nguyên Phong, Triệu Chính Đình dám nháo sự tại Vân gia, phía sau khẳng định có chư tử đại tiên gia tộc tự mình chỉ thị, bằng không cho dù bọn hắn có gan to bằng trời bọn họ cũng không dám.

Chư tử đại tiên tự trọng thân phận, đồng thời không xác định Vân Khoát Thiên thực sự không xong, cũng không nguyện triệt để xé rách da mặt, nếu như Vân Khoát Thiên thực sự xuất hiện, ba người Tề Thiên Hạo đều có pháp bảo do chính tay chư tử đại tiên luyện chế, có thể bảo đảm được bọn họ giữa tính mệnh trong thời gian ngắn.

Sau đó chư tử đại tiên của ba gia tộc xuất hiện, tùy tiện tìm cớ, nói là hậu bối vô lễ, cúi người bồi tội. Trên thực tế, ba vị chư tử đại tiên ba gia tộc Triệu, Tề, Lý đều có thực lực rất mạnh, nhất là Lý Cương của Lý gia, người này từng chiếm được truyền thừa của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Tuy rằng tuổi trẻ nhất, trở thành chư tử đại tiên mới chỉ trên dưới hai vạn năm, nhưng hẳn là người có hi vọng đuổi kịp Vân Khoát Thiên nhất trong ba nhà Triệu, Tề, Lý.

Lý gia, thực lực gần tương đương với Vân gia, vì vậy trong ba người chỉ duy nhất một mình Lý gia kiêu ngạo nhất, Lý Nguyên Phong ý vào phụ thân là Lý Cương, Vân Khoát Thiên không hiện ra, căn bản không để Vân Phi Ứng vào mắt.

Trở lại chuyện chính.

Tề Thiên Hạo là một vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, một trảo chụp về phía Vân Tuyết, toàn bộ hư không đều bị cầm cố, hơn mười vị cường giả Độ Hư bí cảnh phía sau lập tức cảm giác hư không bốn phía xung quanh biến thành tường đồng vách sắt, không thể nhúc nhích, giống như thời gian tĩnh lặng, tất cả mọi người không hề nhúc nhích.

- Tiểu tử ngươi dám!

Vân Phi Ứng gầm lên giận dữ, thân ảnh khê động, song chưởng mở ra, phóng lên cao, giống như một đầu thiên ưng bay lên trời, hóa thủ thành trảo, chụp về phía Tề Thiên Hạo.

- Hắc hắc, Vân Phi Ứng, chuyện hậu bối thu thê nạp thiếp, ngươi quản làm gì, lão tử đến cùng người chơi đùa!

Vân Phi Ứng khê động, Lý Nguyên Phong cũng động rồi, hắn đánh mạnh một chưởng, chưởng ấn hóa thành một chữ “cương” thật lớn, giống như thiên sơn vạn nhạc bị sụp đổ trong nháy mắt, đánh thẳng về phía Vân Phi Ứng.

Cường giả cái thế Hợp Đạo kỳ của Vân gia chỉ còn lại một mình một người Vân Phi Ứng, Vân Phi Ứng bị Lý Nguyên Phong ngăn cản, không người nào có thể chặn được Tề Thiên Hạo. Gia chủ Triệu gia Triệu Chính Đình đứng một bên quan sát, tình thế lúc này đã đủ bức các cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ khác của Vân gia hoặc chính Vân Khoát Thiên phải xuất thủ.

Nếu như Vân gia không có ai xuất thủ, điều này chứng minh Vân Khoát Thiên thực sự không được, như vậy, tiếp tục quấy rối không phải là những cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ bọn họ nữa rồi, chư tử đại tiên phía sau có khả năng sẽ xuất động, tiến hành gây khó dễ đối với Vân gia.

Năm ngón tay trên cự chưởng của Tề Thiên Hạo mở rộng, hơn mười vị cường giả Độ Hư cảnh và Vân Tuyết phía sau đều bị bao phủ trong đó, tốc độ như thiểm điện bắt tới.

Mắt thấy cự chưởng của Tề Thiên Hạo hầu như bắt được Vân Tuyết, đột nhiên trên bầu trời vang lên một đạo thanh âm uy nghiêm:

- Cút ngay!

Một bàn tay che trời đột nhiên xuất hiện, bàn tay che trời che đất này lớn tới vạn trượng, trấn áp ngay toàn bộ bầu trời quảng trường Vân gia, ngay cả bầu trời cũng trở nên tối sầm.

Ngón tay cự chưởng che trời gấp lại, bắn đi, một đạo chỉ cương dài lớn tới mấy trăm trượng, dài tới mấy trăm trượng đánh tới.

Một đạo chỉ cương nho nhỏ này khiến cảm giác có chút không nhanh, tựa hồ so với cự chưởng của Tề Thiên Hạo còn chậm hơn.

Thế nhưng quỹ tích chỉ cương này lại ngầm hợp với đại đạo vô thượng, đại thể thiên địa rõ ràng thoát nhìn không nhanh, nhưng bàn tay Tề Thiên Hạo hầu như đã bắt vào Vân Tuyết lại đột nhiên dừng lại, chỉ cương đã bắn tới chỗ cổ tay Tề Thiên Hạo.

Một cự chưởng kia chỉ là cương khí tiên lực của Tề Thiên Hạo biến thành, bắn trúng cổ tay căn bản không hề ảnh hưởng tới hắn.

Phụt...

Nhưng sự tình nằm ngoài dự liệu của Tề Thiên Hạo, lực lượng của cự chưởng che trời che đất này to lớn vô cùng, một đạo chỉ cương bắn trúng chỗ cổ tay cương khí tiên lực của hắn, một tiếng nổ vang vọng, cương khí tiên lực ngưng tụ thành cự chưởng hoàn toàn bị đánh tan thành hư vô.

- Người nào?

Tề Thiên Hạo thất kinh, rống to hơn một tiếng.

Đang khi nói chuyện, Tề Thiên Hạo một lần nữa chụp mạnh một chưởng về phía Vân Tuyết.

Một chưởng vừa rồi bất quá là túy ý một kích, lần này thấy Vân gia còn có cường giả xuất thủ, Tề Thiên Hạo rút cuộc cũng sử dụng thực lực chân chính, một chưởng chụp tới cũng là che trời che đất, giống như một ngọn núi khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Còn đang giữa không trung, nhưng khí thế của một chưởng này đã khiến cuồng phong trên mặt đất thổi mạnh, nếu không phải trong phủ viện Vân gia có bố trí rất nhiều loại cấm chế lực lượng, chỉ cần khí thế một chưởng này ép xuống, chỉ sợ mặt đất bị nghiền nát, nứt thành vô số đường mạng nhện.

Bàn tay che trời trên cao khép năm ngón tay lại, chém nhẹ xuống dưới, trong sát na ngưng tụ thành một đạo phủ cương thật lớn, vô cùng mãnh liệt chém xuống.

P phủ cương giống như cắt nát đậu hủ, đạo cự chưởng của Tề Thiên Hạo đánh ra lập tức bị phá hủy không còn bóng dáng tăm hơi, thế nhưng lực lượng lại được khống chế hoàn mỹ tới cực điểm, mặc dù phá tan cự chưởng của Tề Thiên Hạo, nhưng không hề thương tổn tới đám người Vân Tuyết mấy may.

Khống chế lực lượng đạt tới mức này hầu như chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể thi triển được.

Vân Phi Ứng và Lý Nguyên Phong đã ngừng tranh đấu, trong ánh mắt đều là ý kinh hãi, nhìn về phía đại thủ che trời đột nhiên xuất hiện.

Trong lòng Lý Nguyên Phong vô cùng kinh hãi, còn cho rằng Vân Khoát Thiên xuất thủ.

Trong lòng Vân Phi Ứng cũng kinh hãi, sớm biết Vân Khoát Thiên bị thương nặng, căn bản không có khả năng xuất thủ, vậy chư tử đại tiên tại sao trợ giúp Vân gia là người phương nào?

Trong lúc tâm niệm hai người chuyển động, bàn tay che trời sau khi phá tan cự chưởng của Tề Thiên Hạo, chưởng ấn lại biến, thuận thể đảo qua, liền vỗ về phía Tề Thiên Hạo.

Nhìn qua tốc độ bàn tay này không nhanh, thế nhưng trong mắt Tề Thiên Hạo vô cùng hoảng hốt, hắn đột nhiên phát hiện tựa hồ tư duy, động tác của hắn tựa hồ như biến chậm, chờ khi hắn phản ứng lại thì đại thủ che trời kia đã vỗ trúng vào người hắn.

Một vòng quang tráo thật lớn xuất hiện bên ngoài cơ thể Tề Thiên Hạo, hoàn toàn bảo hộ thân thể Tề Thiên Hạo bên trong.

Ầm...

Thế nhưng, sau một tiếng nổ, vòng quang tráo trong nháy mắt bị đánh tan tành, Tề Thiên Hạo hét thảm một tiếng, phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể văng ngược về phía sau, đủ bay đi mấy nghìn trượng mới nặng nề rơi xuống mặt đất, đã bị thụ thương.

Công kích thật cường đại! Mặc kệ là Vân gia hay là tu sĩ ba nhà Triệu, Lý, Tề đều chấn động mãnh liệt.

Tề Thiên Hạo là cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ, đồng thời trên người còn có pháp bảo chính tay chư tử đại tiên luyện chế ra trợ giúp hấn chống đỡ một cơn công kích vừa rồi, kết quả bị đại thủ che trời một phương đánh phun máu, thụ thương không nhẹ.

Chính vào lúc này, trong hư không cách mấy vạn trượng xuất hiện một bóng người, là một người thanh niên nhìn qua tuổi tác ước chừng hai mươi, thân cao một mét tám, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, làn da giống như mỹ ngọc lưu ly, không một chút khuyết điểm, chính là Cổ Thần.

Cổ Thần vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt tất cả chúng tu sĩ, nhất tề chuyển qua nhìn về phía hấn.

Trong sát na, trong mắt chúng tu sĩ đều sản sinh vẻ nghi ngờ hoặc là chấn động thật sâu.

Bọn họ nhìn về phía Cổ Thần đột nhiên sản sinh một loại ảo giác, cảm giác Cổ Thần xa xa mấy vạn trượng, nhưng lại cảm giác Cổ Thần tựa hồ ngay trước mắt, ngay trong quảng trường, loại cảm giác này vô cùng kỳ quái, lúc gần lúc xa, khiến mọi người không biết được vị trí cụ thể của hấn.

Thế nhưng, chờ khi chúng tu sĩ dụi dụi mắt, hoặc là lắc đầu, lúc này mới phát hiện nguyên lai Cổ Thần đã hạ xuống quảng trường Vân gia, đứng bên cạnh Vân Tuyết.

Thủ đoạn bậc này, so với thuận di càng đáng sợ hơn, thuận di mặc dù rất nhanh, thế nhưng còn có thể nhìn thấy rõ ràng, còn có thể phòng bị, thế nhưng loại cảm giác lúc gần lúc xa, công kích tới trước mắt thậm chí còn chưa phản ứng được.

Đây chính là khí tức của đạo, chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể thể hội, tu sĩ dưới chư tử đại tiên gặp phải loại tình huống này hoàn toàn là nhìn không rõ.

Giống như vừa rồi, đại thủ che trời của Cổ Thần thoát nhìn giống như rất chậm, thế nhưng có thể hoàn toàn đánh tan cự chưởng nhanh chóng vô cùng của Tề Thiên Hạo.

Chúng tu sĩ thoát nhìn Cổ Thần lúc gần lúc xa, trên thực tế Cổ Thần đã tới trước mặt chúng tu sĩ, đại thủ che trời thoát nhìn rất chậm, trên thực tế đại thủ che trời đã chặt được công kích vô cùng nhanh chóng của Tề Thiên Hạo.

Thực thực giả giả, một ý niệm, hoảng hoảng hốt hốt, trong một cái chớp mắt, nếu như không có chư tử đại tiên hợp đạo thành công, ai có thể ngăn cản một công kích như vậy.

- Cổ Thần, người đã tới rồi?

Vân Tuyết hoan hô vui vẻ, Cổ Thần xuất hiện ngay trước mặt nàng, nàng mới phản ứng lại.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn lướt qua chúng tu sĩ ba nhà Triệu, Lý, Tề, nói:

- Xem ra ta tới không muộn, rất đúng lúc!

Vân Phi Ứng bước nhanh tới, nói:

- Đa tạ đạo hữu viện trợ, Tiểu Tuyết, người nhận thức vị đạo hữu này sao?

Vân Tuyết nói:

- Tại đây núi Linh Hoang chúng ta đã bị tu sĩ Vu Dạ Tinh tập kích, may mà gặp Cổ Thần, hấn đã cứu giúp chúng ta, đồng thời còn giúp chúng ta bắt được đại địa nguyên xà, thu được sinh mệnh chi tâm.

- Tốt...

Tâm tình Vân Phi Ứng kích động, nhẹn không được hét lớn một tiếng, nói:

- Ân tình của Cổ đạo hữu đối với Vân gia, Vân gia suốt đời khó quên.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Ta và Vân Tuyết hữu duyên, chuyện của nàng chính là chuyện của ta, nếu như ta đã tới, Vân gia sẽ không có chuyện gì.

Vân gia hiện tại phải đối mặt với ba chư tử thế gia Triệu, Lý, Tề, phía sau ba gia tộc này chính là ba chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

Cổ Thần nói ra những lời này, ngữ khí không hề nhỏ, thế nhưng hắn có đại đạo tùy thân, lúc nào cũng tiết lộ khí trường chỉ có chư tử đại tiên mới có, tất cả mọi người đều đã coi hắn là chư tử đại tiên, tu sĩ Vân gia nghe xong lời này tức thì vui vẻ, đều nói lời cảm tạ.

- Hừ! Khẩu khí thật lớn!

Thanh âm Lý Nguyên Phong đột nhiên vang lên:

- Người là người tu chân tinh nào? Chỉ bằng người cũng dám bảo Vân gia vô sự? Người có biết Vân gia phải đối mặt chính là tam đại chư tử thế gia Tử Vân Tinh, người có biết cha ta là ai?

Lý Nguyên Phong ngẩng đầu ưỡn ngực, ngữ khí kiêu ngạo, cho dù Cổ Thần có là chư tử đại tiên, hắn cũng không hề sợ hãi dù chỉ một chút.

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, rơi vào người Lý Nguyên Phong, hỏi:

- A... Cha người là ai?

Lý Nguyên Phong lớn tiếng nói:

- Cha ta là Lý Cương, không muốn chết thì nhanh nhanh rút khỏi Tử Vân Tinh cho lão tử!

Ánh mắt Cổ Thần đảo qua chúng tu sĩ ba nhà Triệu, Lý, Tề, mọi người sợ hãi, duy nhất chỉ có Lý Nguyên Phong không đổi sắc mặt, khí thế kích thích, tại Tử Vân Tinh, ngoại trừ Vân Khoát Thiên, chính là Lý Cương mạnh nhất, chỉ cần Vân Khoát Thiên không xong, Lý Cương có tám phần mười cơ hội trở thành Vân Tử mới.

Chỉ cần không phải Vân Khoát Thiên, trên Tử Vân tinh không có bất cứ người nào ngăn chặn được Lý Cương. Lý Nguyên Phong là nhi tử Lý Cương, căn bản không để chư tử đại tiên từ bên ngoài đến như Cổ Thần vào mắt.

Ánh mắt Cổ Thần một lần nữa rơi xuống người Lý Nguyên Phong, nói:

- Người rất kiêu ngạo!

Lý Nguyên Phong ha ha cười, nói:

- Cha ta là Lý Cương, ta chính là kiêu ngạo! Thế nào, người sợ sao? Tu sĩ ngoại tinh, từ khóa tu chân tinh nào tới, chạy trở về khóa tu chân tinh cũ đi.

900. Chương 25: Chư Tử Đại Tiên

- Có một nhi tử như người, nói vậy phụ thân người từ nhỏ đã thiếu giáo dục cẩn thận, Lý gia xem ra không cần phải tồn tại nữa rồi.

Thanh âm Cổ Thần lạnh lùng.

Lý Nguyên Phong ngẩn ra, lập tức cười to một tiếng, phì phì nói:

- Tu sĩ ngoại tinh, chỉ bằng người cũng dám đến Tử Vân Tinh giương oai?

Ầm!

Cổ Thần xuất thủ rồi, oanh ra một quyền.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền kích bắn đi, một đạo quyền ấn trong sát na biến thành lớn, đánh thẳng về phía Lý Nguyên Phong.

Trong sát na, tất cả tu sĩ ở đây đều sản sinh một loại cảm giác, không gian trong phương viên vạn trượng xung quanh đều thu nhỏ lại, cuối cùng ngưng tụ vào trong một đạo quyền cương Cổ Thần đánh ra kia, khiến mọi người có cảm giác sai lầm không gian bị hủy diệt.

Còn đang trong lúc hoảng hốt, chỉ nghe thấy một tiếng bạo nổ, một quyền của Cổ Thần đã oanh kích lên người Lý Nguyên Phong.

- Chính Nguyên Thiên Cương!

Lý Nguyên Phong hét lớn một tiếng.

Trong sát na, trận gió nổi lên bốn phía, một đạo khí trường sản sinh bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong, hình thành một vòng cương trảo, bao phủ Lý Nguyên Phong bên trong.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền của Cổ Thần kích bắn vào cương trảo phòng ngự bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong, tiếng bạo tạc kịch liệt khiến không gian bị nghiền nát tầng tầng, thế nhưng cương trảo bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong lại không hề lay động dù chỉ một chút.

Trong sát na, quyền thế đánh tan, khí lưu cuồng bạo dần dần bình tĩnh, Lý Nguyên Phong không chút thương tổn.

Thấy Cổ Thần không thể làm gì được chính mình, thần thái Lý Nguyên Phong càng thêm kiêu ngạo, cười nói:

- Đây là Chính Nguyên Thiên Cương chính phụ thân luyện chế cho ta, cho dù là Vân Khoát Thiên, không có nhất thời nửa khắc cũng đừng mong công phá được phòng ngự của Chính Nguyên Thiên Cương, tu sĩ ngoại tinh, người dám công kích ta, xúc động Chính Nguyên Thiên Cương, cha ta đã biết được, người cách cái chết không xa rồi, ha ha ha ha...

Lý Cương đã từng thu được truyền thừa của một vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh này chính là tu sĩ Nho môn thời đại thái cổ, từ tiên giới Cổ Hoang tiên độ phạm gian tới đây, thế nhưng bởi vì ngoài ý muốn rơi vào tình cảnh vẫn lạc trên Tử Vân Tinh.

Lý Cương thu được một tia thiên cương chính khí của cường giả cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, thực lực bạo tăng, đặc biệt là lực phòng ngự cực kỳ cường đại, cho dù là Vân Khoát Thiên tu vi Hợp Đạo hậu kỳ cũng có thể chống lại được.

Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong chính là do Lý Cương dùng tiên lực đã dung hợp với một tia thiên cương chính khí của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh luyện chế mà thành, tuy rằng lực phòng ngự thua xa so với chính bản thân hắn, thế nhưng cho dù là công kích của cường giả Hợp Đạo hậu kỳ cũng có thể chống lại được trong một đoạn thời gian ngắn.

Triệu Chính Đình và Tề Thiên Hạo đều có chút ước ao nhìn Lý Nguyên Phong, trên người bọn họ cũng có pháp bảo bảo mệnh do chính tay chư tử đại tiên luyện chế thành, thế nhưng lực phòng ngự kém xa so với Lý Nguyên Phong.

Đối mặt với vẻ kiêu ngạo của Lý Nguyên Phong, sắc mặt Cổ Thần lạnh lùng, lạnh giọng nói:

- Người không đợi được phụ thân người tới.

Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn!

Đột nhiên, Cổ Thần kết thành chưởng ấn, trong sát na biến hóa năm lần, vũ mạnh lên trời, năm đạo chưởng ấn một trắng, một xanh, một ngân, một bạc, một đỏ, một vàng từ lòng bàn tay Cổ Thần liên tục oanh kích ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Trên bầu trời đột nhiên truyền tới năm tiếng nổ, trong sát na năm đạo chưởng ấn biến lớn, Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn theo trình tự kim mộc thủy hỏa thổ từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ vũ về phía Lý Nguyên Phong.

Tốc độ chụp xuống của Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn nhanh tới cực điểm, trong sát na đã oanh kích vào Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong, phát sinh năm tiếng bạo tạc.

Không khí bạo tạc, khí lưu giống như đao phong kích bắn về bốn phía, hơn trăm tên tu sĩ Lý gia ngay cách Lý Nguyên Phong không xa đang trong lúc tán thán gia chủ lợi hại, trực tiếp bị khí lưu cán xé tan thành bột phấn.

Một tiếng bạo tạc qua đi, khí lưu dần dần bình tĩnh, Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong vẫn không bị nghiền nát, phòng ngự dung hợp với một tia thiên cương chính khí của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh quả nhiên không bình thường.

Thế nhưng lúc này trong mắt Lý Nguyên Phong lại tràn đầy kinh khủng, tuy rằng Chính Nguyên Thiên Cương chặn được công kích của Cổ Thần, thế nhưng hắn chính diện cảm thụ được lực lượng kinh khủng từ Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn chụp xuống, hắn có thể cảm thụ lực lượng ẩn chứa trong Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn.

Đại địa bên dưới Vân gia, nguyên bản được trận pháp phòng ngự trói buộc, cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ cũng cần có thời gian mới phá hủy được, thế nhưng lúc này lấy dưới chân Lý Nguyên Phong làm nguyên điểm, xung quanh hình thành vô số vết nứt nẻ, tản đi hơn trăm trượng.

Thân thể Lý Nguyên Phong liên quan tới Chính Nguyên Thiên Cương bị Cổ Thần oanh kích chìm xuống dưới lòng đất chừng một thước, hầu như đã khiến Lý Nguyên Phong chìm xuống tận đầu gối.

Bất quá, Chính Nguyên Thiên Cương vẫn vững chắc như trước, sự kinh hãi của Lý Nguyên Phong qua đi, quát lên:

- Tu sĩ ngoại tinh, cho dù ngươi có oanh ta xuống lòng đất cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của ta, cha ta Lý Cương lập tức sẽ tới, ngươi nhất định chết không chỗ chôn, ha ha ha ha...

Cổ Thần bất động thanh sắc, trong mi tâm chợt lóe kim quang, một tòa bảo tháp chín tầng lấp lánh kim quang bay ra ngoài, chính là Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Như Ý Linh Lung bảo tháp bay lên trời cao, trong sát na biến thành lớn, đủ cao chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng, hầu như tương đương với Nguyên Tổ Thánh Tháp trong Thiên Thiên Tự.

Tu vi của Cổ Thần hôm nay đã hoàn toàn có thể phát huy được lực lượng của tiên bảo vô thượng Như Ý Linh Lung bảo tháp, so với trước đây sử dụng Như Ý Linh Lung bảo tháp, uy lực đâu chỉ lớn hơn gấp trăm lần, đồng thời hiện tại Như Ý Linh Lung bảo tháp không có người nào khác, Cổ Thần có thể tùy ý công kích, không cần quan tâm lực phản chấn.

Khi Như Ý Linh Lung bảo tháp bay lên trời, chân phải Cổ Thần mạnh mẽ đập xuống đại địa, lực lượng bản nguyên chi thổ trong sát na dọc theo đùi phải Cổ Thần cuộn trào mãnh liệt, dững mãnh truyền vào đại địa, trong nháy mắt đại địa phương viên mấy nghìn trượng đều hóa thành bản nguyên chi thổ, so với cấm pháp nguyên bản Vân gia bố trí còn kiên cố hơn gấp trăm lần.

Cánh tay Cổ Thần vỗ lên trời, một đại thủ che trời xuất hiện, lớn đủ vạn trượng, chụp Như Ý Linh Lung bảo tháp vào trong tay, mạnh mẽ ấn xuống dưới mặt đất.

Xẹt xẹt...

Toàn bộ trời xanh bị sụp đổ, Như Ý Linh Lung bảo tháp cao tới chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng từ trên trời hạ xuống, mạnh mẽ đập về phía Lý Nguyên Phong dưới mặt đất.

Sắc mặt Lý Nguyên Phong khê biến, nhưng vẫn giả vờ kiên cường như trước, ha ha cười nói:

- Cho dù ngươi có đập nát đại địa cũng không thể công phá được phòng ngự Chính Nguyên Thiên Cương của ta!

Vừa dứt lời, Như Ý Linh Lung bảo tháp đã rơi xuống đất, oanh kích vào Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong.

Rắc rắc rắc rắc...

Trong tiếng bạo tạc kinh thiên hỗn loạn vài tiếng nổ rầm rắc.

Mặt đất đã biến thành bản nguyên chi thổ, cứng rắn không gì sánh được, Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong căn bản không thể phá vỡ được mặt đất, chỉ có thể mạnh mẽ chịu đựng lực lượng trấn áp kinh khủng từ Như Ý Linh Lung bảo tháp, lập tức phát ra từng vết rạn nứt giống như mai rùa.

Lý Nguyên Phong kêu lên một tiếng sợ hãi, trong mắt hoảng loạn.

Cánh tay Cổ Thần vừa nhấc, đại thủ che trời trên không trung lại một lần nữa cầm theo Như Ý Linh Lung bảo tháp bay lên trên hư không mấy vạn trượng, lần thứ hai đập mạnh xuống, Như Ý Linh Lung bảo tháp giống như một đạo thiểm điện, từ trên trời giáng mạnh, lần thứ hai trấn áp về phía Lý Nguyên Phong.

Rắc rắc rắc rắc rắc...

Trong tiếng bạo tạc rung trời, Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Nguyên Phong vang lên tiếng nứt vỡ liên tiếp, vết nứt giống như mai rùa, dần dần biến thành mạng nhện, rậm rạp toàn bộ cương tráo, nhìn qua rất nhanh sẽ bị nghiền nát hoàn toàn.

- A...

Lý Nguyên Phong đã không thể bảo trì vẻ bình tĩnh kiêu ngạo ban đầu, kinh khủng kêu to:

- Cha ta là Lý Cương! Cha ta là Lý Cương! Người dám giết ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho người, phụ thân, nhanh tới cứu ta!

Đang khi nói chuyện Như Ý Linh Lung bảo tháp lại bị đại thủ che trời nhấc lên, mạnh mẽ hạ xuống.

Ầm ầm...

Tiếng tiếng nổ bạo tạc, Chính Nguyên Thiên Cương vỡ nát tầng tầng, hóa thành hư vô.

Lý Nguyên Phong chấn động toàn thân, lực lượng thật lớn khiến thân thể hắn sản sinh vô số vết rách, máu tươi phun trào điên cuồng.

Như Ý Linh Lung bảo tháp hóa thành một đạo kim quang, trong sát na tiến vào mi tâm Cổ Thần.

Đồng thời, thân thể Cổ Thần chợt lóe, liền tới bên cạnh Lý Nguyên Phong, khẽ nhấc tay lập tức bắt được chân Lý Nguyên Phong.

Trong không gian xẹt qua một đường vòng cung tuyệt đẹp, Lý Nguyên Phong bị Cổ Thần nhấc lên, lại mạnh mẽ nện xuống dưới mặt đất.

- Cha ngươi là Lý Cương?

- Ngươi chính là kiêu ngạo?

- Ta cho ngươi kiêu ngạo!

Cổ Thần cầm cổ chân Lý Nguyên Cương, giống như con chó chết, trên bầu trời liên tiếp xuất hiện đường vòng cung, trong nháy mắt, không biết đã đập xuống bao nhiêu lần, thân thể Lý Nguyên Phong trực tiếp bị đập xuống, toàn bộ thân thể bị đập thành một tầng hơi mỏng, càng giống như tập giấy viết.

Nếu không phải thân thể tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ vô cùng kiên cố, chỉ sợ đã sớm bị Cổ Thần đập thành một bãi thịt nát.

Thân thể Lý Nguyên Phong đã triệt để bị phế đi!

- Buông hài nhi ta!

Chính vào lúc này, một đạo thanh âm to rõ vang lên trong thiên địa.

Hư không phía tây bắc đột nhiên bị nghiền nát, chia ra theo hai phía trái phải, một hắc động đen kịt sản sinh trong nháy mắt, một cỗ kiếm thế sắc bén không gì sánh được từ trong hắc động cuộn trào mãnh liệt tuôn ra, mạnh mẽ kéo về phía Cổ Thần.

Kiểm thế thực cường đại!

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, người tới tuyệt đối là chư tử đại tiên hợp đạo thành công, còn chưa nhìn thấy kiếm quang, mới chỉ là kiếm thế đã bao phủ toàn bộ hư không bốn phương tám hướng, tập trung vào thân ảnh Cổ Thần, khiến Cổ Thần không có chỗ nào tránh né.

Kiểm thể này tới cực nhanh, ngoại trừ Cổ Thần đối với kiếm thể còn có chút cảm xúc, những tu sĩ còn lại mới chỉ cảm nhận được một cổ đại thể đột ngột xuất hiện, theo hướng tây bắc ập tới, lại đột nhiên quang mang đại thịnh, một đạo kiếm quang vô cùng đẹp mắt dài tới nghìn dặm xuất hiện, đâm thẳng về phía Cổ Thần.

Cổ Thần ngay cả quay đầu cũng không, trong tay đột nhiên nhiều hơn một thanh tiên phủ màu xanh — Thanh Đế Tiên Phủ, xoay người chém xuống một phủ.

Xoẹt...

Phủ cương tung hoành vạn trượng, hư không xa nhau, chém thành hai nửa.

Trong sát na phủ cương đã chém vào kiếm quang.

Tiếng bạo tạc kinh thiên động địa, phủ cương và kiếm quang nghiền nát tầng tầng, trong thiên địa vang lên một tiếng kinh nghi, kiếm quang nghìn dặm đột nhiên biến mất không còn.

Vèo!

Lại một tiếng âm vang, hư không ngay đỉnh đầu Cổ Thần sát na chia lìa, một đạo kiếm quang dài tới nghìn dặm từ trên trời giáng thẳng xuống, đâm vào đỉnh đầu Cổ Thần.

Cổ Thần khí định thần nhàn, Thanh Đế Tiên Phủ trong tay quay lên bầu trời chém một phủ, nơi phủ cương vạn trượng lướt qua, tất cả đều bị chém thành hư vô, kiếm quang cũng không ngoại lệ.

Một kiếm này lại bị Cổ Thần chém nát!

Trong hư không lần thứ hai truyền tới tiếng kinh nghi.

Hiển nhiên, hai kiếm đều bị Cổ Thần phá giải một cách đơn giản hoàn toàn nằm ngoài dự liệu người tấn công.

Kiểm quang nghìn dặm trên đỉnh đầu Cổ Thần đột nhiên biến mất không thấy, thực lực người mới xuất hiện vô cùng cường đại, trong lúc điện quang đá lửa đã thay đổi vị trí.

Lúc này Cổ Thần đột nhiên xoay người, Thanh Đế Tiên Phủ trong tay chém về một vị trí phía sau.

Thanh quang phủ cương đại thịnh, một phủ chém ra, phủ cương lập tức chia hư không thành hai nửa, liên tục chém về phía trước, ngang dọc nghìn dặm.

Đình...

Bên ngoài nghìn dặm, kiếm quang sáng lạn chợt lóe, phát sinh một tiếng bạo tạc kinh thiên.

Người tới thay hình đổi vị, nhưng cảm giác thân thể của Cổ Thần linh mãnh dị thường, trong không khí truyền tới một tia ba động yếu ớt nhất cũng có thể cảm nhận được, trong nháy mắt đã bắt được vị trí của người nọ, trước khi hấn kịp xuất kiếm đã tiên hạ thủ vi cường, chém ra một phủ đoạt tiên cơ.

Một tiếng thét kinh hãi xuất hiện cách nghìn dặm, tầng tầng hư không bị phủ cương của Cổ Thần bổ ra, một trung niên nhân nhìn qua ước chừng bốn mươi từ trong hư không dần dần bại lộ thân hình.

Vóc người của hắn hơi gầy, thân cao chừng một mét chín, toàn thân toát lên một tia bất khuất, thân thể đứng thẳng, giống như một thanh lợi kiếm, thẳng tắp, phong mang.

Trong tay hắn cầm theo một thanh kiếm, kiếm quang giống như ánh trăng, thân kiếm lóe sáng, dài chừng ba thước, bề rộng chừng ba ngón tay.

Ánh mắt của hắn cũng giống như một thanh kiếm, nhìn về phía Cổ Thần, trong hư không giống như có một thanh cự kiếm dài tới vạn trượng, đâm về phía Cổ Thần.

Ánh mắt Cổ Thần chợt lóe, như cự phủ tung hoành, trong hư không, một thanh cự phủ vạn trượng chém xuống, tất cả mọi thứ cản đường đều bị chém nát tan thành hư vô.

Người đến là chư tử đại tiên, khí trường bên cạnh hần lưu động, phương viên trăm dặm đều hình thành một lĩnh vực tuyệt đối, đó là thế giới thuộc về hần chủ thể, bất luận kẻ nào tiến vào trong lĩnh vực của hần đều sẽ suy yếu lực lượng.

Hợp thành đạo của chính mình, hợp thành vực của chính mình, đây chính là thần thông chỉ có chư tử đại tiên mới nắm giữ được.

Tu sĩ sau khi bước vào Độ Hư, bên cạnh cũng có sự tồn tại của lĩnh vực, bất quá đó chỉ là thần thông bị động do lĩnh ngộ đối với pháp tắc không gian mà sản sinh ra, so với lĩnh vực tuyệt đối của chư tử đại tiên hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau, trong vực, chủ nhân của vực chính là chủ thể.

901. Chương 26: Bạo Đánh Lý Cương

Cổ Thần còn chưa hợp đạo thành công, tuy rằng hần thông qua bản nguyên ngũ hành, có thể tạo thành bản lĩnh ngôn xuất pháp tùy đại diện cho chư tử đại tiên, nhưng không thể hình thành được vực của chính mình, bởi vì hình thành được vực của chính mình cần phải mượn vào ngoại lực của đạo, không có không được.

Cho dù Cổ Thần có lực lượng tương đương với chư tử đại tiên hợp đạo thành công, nhưng dù sao chưa hợp đạo thành công, chưa hình thành vực của bản thân, tu vi mới chỉ là Hợp Đạo sơ kỳ mà không phải là Hợp Đạo trung kỳ, không phải là chư tử đại tiên.

Khí trường bên cạnh Cổ Thần chỉ là một cỗ ý cảnh, ý cảnh của đạo, không phải là lĩnh vực tuyệt đối do chính bản thân làm chủ thể.

Tu sĩ dưới chư tử đại tiên không nhìn ra được đáy của Cổ Thần, thấy khí trường lưu động bên ngoài cơ thể hần cho rằng đó là vực đặc thù của chư tử đại tiên, thế nhưng chư tử đại tiên vừa nhìn liền lập tức biết được, Cổ Thần còn chưa hợp đạo thành công, mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ.

Hai người đứng cách xa hơn nghìn dặm, đối mặt nhìn nhau, ánh mắt giống như phủ cương kiếm quang đối chọi.

Người tới nói:

- Còn chưa hợp đạo thành công, mới chỉ là tu vi Hợp Đạo sơ kỳ đã có lực lượng không thua gì chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ, xem ra ngươi cũng là người từng gặp kỳ ngộ đặc biệt, tu sĩ ngoại tinh, ngươi đến từ khóa tu chân tinh nào?

Cổ Thần nhìn người tới, hỏi:

- Người chính là Lý Cương?

Người tới chính là Lý Cương, một trong bốn vị chư tử đại tiên trên Tử Vân Tinh, bài danh thứ hai, Lý Cương nói:

- Chính là lão phu, tu sĩ ngoại tinh, nói lai lịch của ngươi một chút, vì sao phải trợ giúp Vân gia?

Cổ Thần nói:

- Ta đến từ đâu ngươi không cần phải hỏi đến, ta trợ giúp Vân gia ngươi cũng không cần xen vào, chỉ là nhi tử của ngươi có điểm kiêu ngạo, không có gia giáo, ta thay ngươi thu thập hần rồi, giết thân thể của hần làm nghiêm phạt!

Trong mắt Lý Cương chợt lóe sáng, hai đạo kiếm quang từ ánh mắt ngưng tụ thành thực chất, nói:

- Tu sĩ ngoại tinh, ngươi đây là muốn chết!

Cổ Thần không chút lay động, nói:

- Sớm biết hôm nay ngươi nên dạy dỗ nhi tử cho tốt, đừng nên kiêu ngạo như vậy, nguyên thần của hần còn đang trong tay ta, ngươi còn có cơ hội dạy hần!

- Ha ha ha ha...

Lý Cương cười lớn một tiếng, nói:

- Nhi tử chết thì chết rồi, không có gì đáng nói, lão tử còn nhiều tinh lực, lúc nào cũng có thể sinh tiếp một đứa, thế nhưng, tu sĩ ngoại tinh, người đã thành công khơi mào lửa giận của ta, bản tiên muốn trừu hồn luyện tủy người, nhìn xem đến tột cùng người đạt được kỳ ngộ gì, để tiết lửa giận của ta!

Cổ Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Chỉ sợ người không có bản sự này!

- Dám cả gan coi thường bản tiên, người làm càn, tu sĩ ngoại tinh, người cho là thu được một chút kỳ ngộ, bản thân có lực lượng tương đương chư tử đại tiên là có thể chân chính so sánh với chư tử đại tiên? Bản tiên sẽ cho người kiến thức một chút, lực lượng chân chính của chư tử đại tiên là như thế nào!

Lý Cương hô to một tiếng:

- Pháp tắc thiên địa, ngưng tụ thân ta, Thiên Nguyên Phân Kiếm Quang!

Theo thanh âm của Lý Cương, hư không vạn trượng xung quanh bắt đầu vặn vẹo, vô số lực lượng pháp tắc thiên địa dừng mảnh hội tụ vào cơ thể Lý Cương, trên bầu trời phong vân biến sắc, cuộn cuộn không ngừng nghỉ, sấm sét ù ùng.

Tiên kiếm vô thượng trong tay Lý Cương bùng phát quang mang, một kiếm chém thẳng về phía Cổ Thần, kiếm quang ngang dọc vạn dặm, chặt đứt hư không, phân đoạn âm dương, ẩn chứa quỹ tích đại đạo, hợp nhất với thiên địa.

Một kiếm này kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, kiếm chưa đến, một cỗ đại thể thiên địa đã hình thành, phô thiên cái địa mà tới, kiếm quang nhìn như từ một phương hướng ập tới, nhưng trên thực tế lại cảm giác kiếm quang không chỗ nào không có, lên trời xuống đất, lục diện bát phương đều là phương hướng kiếm quang công kích tới.

Đây là sự vận dụng của đạo, tu sĩ dưới chư tử đại tiên đối mặt với công kích như vậy, thường thường còn đang hoảng hốt cũng đã đánh mất tính mệnh, bị kiếm quang chém thành mảnh nhỏ, tan biến hư vô, đến chết cũng không hiểu rõ chính mình chết như thế nào.

Bất quá hiển nhiên Cổ Thần khác xa so với tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ bình thường, năm loại tiên lực hoàn toàn khác nhau đột nhiên từ trong cơ thể hần tuôn trào, hình thành một tầng khí trường ngũ hành, tuy rằng không phải là vực của Cổ Thần, thế nhưng khí trường ngũ hành này lại có hiệu quả không khác biệt nhiều so với vực của chư tử đại tiên Hợp đạo thành công.

Trong khí trường ngũ hành, Cổ Thần không bị đạo của các chư tử đại tiên khác gây ảnh hưởng.

Trong sát na, cảm giác hoảng hốt ban đầu đều biến mất, trong thiên địa chỉ còn lại một kiếm, nhanh hơn thiểm điện, nhanh hơn quang mang, nhanh hơn ánh sáng, mạnh mẽ chém về phía Cổ Thần, nếu như Cổ Thần tiếp tục chậm trễ dù chỉ chốc lát, trong lúc hoảng hốt sẽ bị kiếm quang kinh thiên này chém thành hai nửa.

Thanh Đế Tiên Phủ trong tay Cổ Thần bùng phát quang mang, Cổ Thần nắm tiên phủ bằng hai tay, tiên lực thuần dương dâng trào, một phủ chém xuống, Thanh Đế Tiên Phủ hóa thành một thanh tiên phủ vạn trượng, chém vào tiên kiếm vô thượng do Lý Cương bố tới.

Từ lúc Cổ Thần bước vào Hợp Đạo kỳ tại tiên giới Cổ Hoang đã lấy sáu thanh tiên bảo thượng phẩm trong tay luyện chế một lần nữa, trở thành tiên bảo vô thượng. Thanh Đế Tiên Phủ của Cổ Thần tuyệt đối không thua kém so với tiên kiếm vô thượng trong tay Lý Cương, đều là tồn tại cấp bậc tiên bảo vô thượng.

Cổ Thần dĩ nhiên chặn đứng một kiếm ẩn chứa đạo khiến Lý Cương hơi kinh hãi, thế nhưng lập tức Lý Cương lại nở nụ cười, quát lên:

- Thiên Nguyên Phân Quang.

Phủ cương của Cổ Thần vừa mới chém vào kiếm quang của Lý Cương, kiếm quang đột nhiên bạo tạc, tựa hồ bị phủ cương chém thành vô số mảnh nhỏ, văng đi bốn phía.

Thế nhưng kiếm quang của Lý Cương tựa hồ không hề mất đi lực lượng, bạo tạc vừa rồi tựa hồ là cố ý, theo vô số mảnh nhỏ bay về bốn phía, kiếm quang dài tới vạn trượng hóa thành ức tỷ tiểu kiếm, bao phủ toàn bộ hư không xung quanh Cổ Thần.

- Vạn Kiếm Quy Nguyên!

Lý Cương lại hét lên, thanh âm vang vọng thiên địa, ẩn chứa pháp tắc vô thượng.

Hàng ức tỷ thanh tiểu kiếm kia trong sát na lấy Cổ Thần làm trung tâm, làm đầu nguồn, toàn bộ bắn mạnh, đâm thẳng vào Cổ Thần.

Quý tích mỗi một thanh kiếm đâm về phía Cổ Thần cũng không phải là thẳng tắp, mà là khúc khúc chiết chiết, trong đó ẩn chứa quý tích đại đạo, khiến người khác muốn ngăn cản cũng không thể ngăn được.

Xung quanh, trên trời dưới đất, lục diện bát phương, hàng ức tỷ thanh tiểu kiếm dựa theo quý tích đại đạo chém tới, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công bình thường dưới công kích của một chiêu Vạn Kiếm Quy Nguyên này cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Đối mặt với công kích kiếm quang vô cùng vô tận, Cổ Thần không đổi sắc mặt, năm ngón tay phải chia tay, trào lên trời cao.

Bản nguyên chi kim, bản nguyên chi mộc, bản nguyên chi thủy, bản nguyên chi hỏa, bản nguyên chi thổ!

Năm loại bản nguyên ngũ hành từ đầu ngón tay cuộn cuộn mãnh liệt tuôn trào, trong sát na một cự chưởng năm màu xuất hiện, năm ngón tay dài tới mấy vạn trượng, đâm thẳng vào vòm trời, mỗi một ngón tay đều là một loại màu sắc, một trắng, một xanh, một bạc, một đỏ, một vàng, đại biểu cho bản nguyên ngũ hành.

Một không gian tuyệt đối xuất hiện.

Không gian do bản nguyên ngũ hành hình thành tuy rằng không phải là vực của Cổ Thần, nhưng cũng là một thế giới do Cổ Thần làm chủ tể, hàng ức tỷ thanh tiểu kiếm phóng về phía Cổ Thần, vừa mới tiến vào trong không do năm ngón tay kia hình thành, tất cả quý tích đại đạo đều hoàn toàn biến mất.

- Thời gian tĩnh chỉ!

Cổ Thần ngón xuất pháp tùy, hàng ức tỷ kiếm quang vừa mới tiến vào trong không gian ngũ hành lập tức hóa thành yên tĩnh, định trong hư không bốn phía Cổ Thần.

- Chết!

Lý Cương hét lớn một tiếng, công kích càng lợi hại hơn còn ở phía sau, tiên kiếm vô thượng còn đang trong tay hắn, quang mang sáng lạn trượng lên, toàn thân nắm kiếm, vọt về phía Cổ Thần.

Kiếm quang bất quá trăm trượng, đã không còn loại khí thể tung hoành nghìn dặm, chỉ còn lại duy nhất khí tức tử vong, chém giết tất cả.

Lý Cương vừa mới tới gần Cổ Thần trăm dặm, không gian ngũ hành lập tức chấn động mãnh liệt, vực của Lý Cương và không gian ngũ hành đánh vào cùng một chỗ, hai người đều là chủ tể thế giới xung quanh bản thân, va chạm vào một chỗ, đều tự hủy diệt lẫn nhau.

Tuy vực của Lý Cương không thể hoàn toàn hủy diệt được không gian ngũ hành của Cổ Thần, thế nhưng một đạo kiếm cương kia cũng mang theo khí tức tử vong, cấp bách đâm tới.

- Nghìn quyền hợp nhất, Chiến Thần Diệt Tinh quyền!

Cổ Thần kết quyền ấn tay trái, một quyền đánh ra, một đạo quyền cương kích mạnh, chỉ hóa thành trăm trượng nhưng cũng vẫn ẩn chứa năm loại màu trắng trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng.

Quyền cương này không chỉ đơn giản là Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, Cổ Thần dung hợp vào trong quyền cương này lực lượng của bản nguyên ngũ hành, uy lực nhân lên nhiều lần.

Ầm ầm...

Một tiếng bạo tạc kinh thiên, quyền cương và kiếm cương oanh kích một chỗ, kiếm cương giống như thủy tinh, trong sát na tan vỡ, quyền cương của Cổ Thần thẳng tắp oanh kích về phía trước, kích vào lĩnh vực của Lý Cương.

Kiếm cương diệt, hàng ức tỷ thanh tiểu kiếm xung quanh Cổ Thần đều tan biến, Lý Cương chấn động mãnh liệt, lĩnh vực tuyệt đối của hắn rung mạnh, toàn thân giống như bị một cỗ lực lượng cường đại vô cùng đánh trúng, văng ngược về phía sau, trong sát na đã bị đánh bay đi trăm dặm.

Oanh...

Cổ Thần như bóng với hình, hai quyền đều hiện, hai đạo nghìn quyền hợp nhất Chiến Thần Diệt Tinh Quyền dung hợp với bản nguyên ngũ hành đồng thời oanh kích vào lĩnh vực của Lý Cương.

Phụt...

Lý Cương phun ra một ngụm máu tươi, lĩnh vực của hắn lập tức sản sinh vết rách giống như mai rùa, thân thể trong sát na bị đánh bay đi nghìn dặm.

Quyền cương của Cổ Thần ẩn chứa lực công kích kinh khủng tới cực điểm, khiến tất cả mọi người khiếp sợ vô hạn.

Ngay cả lĩnh vực tuyệt đối của Lý Cương cũng bị đánh tới vỡ tan tầng tầng, giống như mai rùa.

Phải biết rằng, chư tử đại tiên hợp đạo thành công thì triển lĩnh vực tuyệt đối giống như một phương thể giới riêng biệt, vô cùng kiên cố, cường giả cái thể Hợp Đạo sơ kỳ trừ phi mượn tiên bảo vô thượng, bằng không ngay cả phòng ngự của chư tử đại tiên cũng không thể phá được.

Mà Cổ Thần không hề dùng tới bất cứ tiên bảo nào, chỉ dựa vào nắm tay đã đánh lĩnh vực tuyệt đối của Lý Cương nứt vỡ, miệng phun máu tươi.

Lý Cương bị một quyền của Cổ Thần đẩy lui trăm dặm, ngay sau đó lại bị hai quyền đánh trúng, đẩy lui nghìn dặm, nghìn vực gần như đã bị nghiền nát, trong lòng Lý Cương lần đầu tiên xuất hiện kinh hãi.

Tuy rằng Cổ Thần chưa hợp đạo, thể nhưng thực lực mạnh tới không thể tưởng tượng nổi, so với chư tử đại tiên hợp đạo thành công như Lý Cương còn mạnh hơn một bậc.

Bị Cổ Thần đẩy lui ngay trước mặt mọi người, đồng thời miệng phun máu tươi khiến Lý Cương vô cùng giận dữ, hắn rống to hơn:

- Ta chính là chư tử đại tiên, một tên tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ sao có khả năng thắng ta? Không có khả năng, tu sĩ ngoại tinh, ta phải bầm thây ngươi vạn đoạn.

Đang khi nói chuyện, vô số cương khí tiên lực từ trong cơ thể Lý Cương tuôn ra, dung nhập vào trong vực của hắn, lĩnh vực của hắn rất nhanh được chữa trị, chỉ trong sát na đã hoàn hảo sáu bảy thành.

Vèo!

Ầm ầm...

Lúc Lý Cương rống to hơn, thân thể Cổ Thần lại giống như thiểm điện xuất hiện ngay bên cạnh lĩnh vực tuyệt đối của Lý Cương, lại là hai quyền oanh kích đi.

Quyền cương năm màu trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng là dung nhập lực lượng bản nguyên ngũ hành vào nghìn quyền hợp nhất Chiến Thần Diệt Tinh quyền.

Hai tiếng vang rung trời chuyển đất, thân thể Lý Cương một lần nữa bật lui nghìn dặm, phụt một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

Vực của Lý Cương vừa mới được chữa trị sáu bảy thành lại bị hai quyền của Cổ Thần đánh rách nát nhiều hơn, trên lĩnh vực, vết rách dày đặc giống như mạng nhện, gần như đã bị hủy diệt hoàn toàn.

- Chư tử đại tiên yếu đuối!

Thanh âm lạnh lẽo của Cổ Thần vang lên, thân thể càng giống như giò bám vào xương, bám sát chặt ché, lại là hai quyền oanh kích về phía Lý Cương.

- A, tu sĩ ngoại tinh, người khi dễ ta quá mức!

Liên tục bị Cổ Thần đánh phun ra hai ngụm máu tươi, Lý Cương giận dữ rồi, trong đôi mắt tuôn trào lửa giận như kiếm, rống to:

- Chính Nguyên Thiên Cương, phòng ngự tuyệt đối!

Đột nhiên, một trận quang mang đẹp mắt từ trong cơ thể Lý Cương nổ bắn ra, khuếch tán bốn phía, hóa thành một chương trảo, bao phủ Lý Cương bên trong.

Cương trảo này có phương viên nghìn trượng, trong cương trảo chảy xuôi khí tức chính trực, chân cương đặc thù của Nho môn, như phong mang lợi kiếm vạn trượng, như chính thống vĩnh viễn lưu truyền.

Nhìn qua cương trảo này so với Chính Nguyên Thiên Cương Lý Nguyên Phong sử dụng trước đó có chút tương tự nhau, thế nhưng phạm vi phòng ngự của Chính Nguyên Thiên Cương lý Cương sử dụng so với Lý Nguyên Phong rộng hơn gấp mười lần, lực phòng ngự càng cường đại hơn không chỉ gấp trăm lần.

Ầm ầm!

Hai đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền oanh kích vào Chính Nguyên Thiên Cương do Lý Cương phát ra, rung trời chuyển đất, đất rung núi chuyển, trời long đất lở...

Khí lưu bạo tạc trực tiếp cuộn lên trời cao vạn dặm, hình thành một cơn lốc kinh thiên khủng khiếp tới cực điểm, tựa hồ ngay cả toàn bộ vòm trời cũng bị một kích kinh thiên này phá tan nát.

Lúc này đây, Lý Cương vẫn như trước bị quyền cương của Cổ Thần đẩy lùi, thế nhưng khoảng cách lui về phía sau không tới nghìn trượng đã dừng lại thân thể.

Đồng thời, Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Cương không hề lay động, không chút tổn thương, Lý Cương càng thêm an toàn.

- Tu sĩ ngoại tinh, người có thể bức ra sử dụng Chính Nguyên Thiên Cương do cường giả Thiên Kiếp bí cảnh lưu lại, với tu vi Hợp Đạo sơ kỳ của người đã đủ kiêu ngạo rồi, bất quá hiện tại người tìm chết cho bản tiên, bản tiên phải thâm thâm người vạn đoạn.

902. Chương 27: Ba Vị Chư Tử Đại Tiên.

Khóe môi Lý Cương nhếch lên, trong đôi mắt chột lóe hồng mang, toàn thân giống như một đầu cuồng sư giận dữ, lại rống to điên cuồng, thân thể vừa mới lui về phía sau hơn nghìn dặm, lúc này không lui mà tiến tới, vọt thẳng về phía Cổ Thần, triển khai phản kích mãnh liệt.

- Hạo Nhiên Chính Khí Kiếm!

Tiên kiếm vô thượng trong tay Lý Cương một lần nữa bùng phát quang mang vạn trượng, hóa thành một thanh cự kiếm, kiếm mang thẳng tắp, dài tới nghìn dặm, bề rộng chừng nghìn trượng, giống như nhân gian hạo nhiên chính khí, chính trực vô cùng, sắc bén vô cùng, trùng thẳng trời cao, trùng thẳng khung thương.

Một kiếp ẩn này ẩn chứa chính trực đặc thù Nho môn, cương dũng chi đại đạo, mạnh mẽ chém xuống, cự kiếm dài nghìn dặm hoàn toàn chém bầu trời thành hai nửa, trong hư không xuất hiện một vết rách thật lớn, dài tới mấy nghìn trượng, một mảnh đen kịt, thôn phệ tất cả.

Kiểm cương mang theo chính trực, mang theo cương dũng, mang theo sắc bén, chém về phía Cổ Thần.

Kiểm chưa đến, đại thế thiên địa đã bao phủ phương viên mấy nghìn dặm, quang minh kiếm cương cùng với hắc ám của hư không bị chém nát kết hợp cùng một chỗ, ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận, muốn chém diệt tất cả mọi thứ.

Cổ Thần nhìn đạo kiếm cương dài tới nghìn dặm này chém tới, sắc mặt không sợ không vội, thần tình đạm nhiên, cười khê một tiếng, quát lên:

- Không có một trái tim chính trực lại si tâm vọng tưởng muốn luyện kiếm chính trực, tâm chính thì kiếm chính, kiếm chính tâm bất chính, tất cả đều bằng không, Lý Cương, chỉ bằng người cũng muốn luyện đại

đạo chính trực? Người và kiếm bất hòa, niệm và đạo không hợp nhau, đại đạo của người thực sự quá nhiều lỗ thủng!

Theo tiếng nói vừa dứt, Cổ Thần không lùi mà tiến tới, đón kiếm cương, một quyền đánh ra, kích thẳng vào một vị trí trên kiếm cương nghìn dặm.

Kiểm thể kiếm cương nhìn qua hồn nhiên thiên tài, chính trực cương dũng trong sát na tan vỡ hoàn toàn, Cổ Thần liếc mắt liền lập tức nhìn ra được rất nhiều chỗ không hòa hợp trong kiếm đạo của Lý Cương, một quyền đánh ra, trúng vào nhược điểm, kiếm cương nghìn dặm bị hủy diệt trong nháy mắt.

Hạo Nhiên Chính Khí kiếm này cũng giống như Chính Nguyên Thiên Cương đều là do Lý Cương thu được truyền thừa của vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh Nho môn, không phải là đạo của bản thân hắc linh ngộ ra, tuy rằng hắn là chư tử đại tiên, lợi dụng đạo của bản thân tu luyện thành Hạo Nhiên Chính Khí kiếm, thể nhưng đúng như lời nói của Cổ Thần, tâm và kiếm của hắn không hòa hợp, niệm và đạo không hòa hợp, căn bản không thể phát huy được uy lực chân chính của bộ kiếm thuật này.

Trong mắt Lý Cương kinh hãi, cả kinh nói:

- Sao có khả năng?

Hạo Nhiên Chính Khí kiếm cho dù là Vân Khoát Thiên tu vi Hợp Đạo thành công cũng khó có thể phá giải, dĩ nhiên bị một quyền của Cổ Thần đánh trúng tan vỡ hoàn toàn, biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Trong cơ thể Cổ Thần có bản nguyên ngũ hành, bản nguyên ngũ hành là vạn vật chi nguyên, từ lúc bản nguyên ngũ hành hợp nhất, trong mệnh tuyến của Cổ Thần giống như sản sinh một thế giới hoàn toàn độc lập, một thế giới do bản nguyên ngũ hành cấu thành, tự nhiên, hài hòa vô cùng, không có một tia xung đột và hỗn loạn.

Chính bởi vì Cổ Thần đã quen thuộc với thế giới do bản nguyên ngũ hành cấu thành, một mảnh hài hòa, tự nhiên, vì vậy có bất cứ hỗn loạn, xung đột nào, Cổ Thần chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra được.

Vì vậy, chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ như Vân Khoát Thiên cũng không thể nhìn thấy được kẻ hở, lỗ thủng, xung đột, hỗn loạn trong kiếm của Lý Cương, nhưng lại bị Cổ Thần thấy được, một quyền phá tan kiếm thể.

Kiểm cương trương lên, tung hoành nghìn dặm, Lý Cương không tin, hắn thu được truyền thừa của cường giả Thiên Kiếp, cho dù bị Cổ Thần phá vỡ, hắn lại tiếp tục chém hai kiếm về phía Cổ Thần.

Cổ Thần nhìn kiếm cương tung hoành ngang dọc, khí thế kinh khủng tới cực điểm, khóe miệng mỉm cười, hai quyền oanh kích ra.

Ầm...

Hai đạo kiếm cương lập tức tan vỡ trong nháy mắt, hóa thành hư vô.

Cổ Thần đón kiếm quang chém xuống của Lý Cương, thân thể không ngừng tiến lên, một quyền kích vào kiếm cương, quyền thứ hai lại kích vào Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Cương.

Ầm một tiếng bạo tạc, lực phòng ngự của Chính Nguyên Thiên Cương vô cùng cường đại, chỉ bị đánh chấn động.

Cổ Thần khê động quyền thể, quyền thứ ba theo sát oanh kích không ngừng.

Lý Cương kinh hãi, hét lớn:

- Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, hai người các người còn không ra tay, lão phu phải đi rồi.

Thanh âm ẩn chứa pháp tắc vô cùng, vang vọng thiên địa.

Lúc trước Lý Cương xuất hiện khiến chúng tu sĩ Vân gia kinh hãi không ngớt, Vân Khoát Thiên thụ thương, toàn bộ Vân gia không có người ngăn cản được Lý Cương, sau đó lại nhìn thấy Lý Cương bị Cổ Thần ngăn chặn, tu sĩ Vân gia chuyển biến tâm tình thư sướng.

Thế nhưng, lúc này nghe được lời hét lớn của Lý Cương, tất cả đều thất kinh, ngay cả chư tử đại tiên của Triệu gia, Tề gia cũng đã tới.

Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, ba vị chư tử đại tiên liên thủ, cho dù là Vân Khoát Thiên lúc toàn thịnh cũng khó đánh bại.

Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ đã so sánh được với chư tử đại tiên, ngăn cản được một chư tử đại tiên đã khiến chúng tu sĩ rất khó lường rồi, ngăn cản ba chư tử đại tiên, điều này hoàn toàn phá vỡ nhận thức của chúng tu sĩ, thế nào lúc không thể tin được.

Mọi người suy nghĩ, tất cả chỉ phát sinh trong chớp mắt.

Tiếng nói của Lý Cương vừa dứt, đột nhiên trên bầu trời bùng lên kim quang, toàn bộ vòm trời giống như biến thành một phiến hải dương màu vàng.

Một đạo kim giản dài tới nghìn dặm từ trên trời cao giáng xuống, đập thẳng vào đỉnh đầu Cổ Thần.

Kim giản này vuông vắn bốn cạnh, trên mặt khác rất nhiều đồ họa bàn long ngọa hổ, thao thiết giải trĩ, tràn ngập khí tức cổ xưa tang thương.

Cùng lúc đó, cách nghìn dặm phía sau Cổ Thần đột nhiên hỏa diễm đằng đằng, không gian hóa thành một biển lửa khổng lồ, một đạo kim thương liệt diễm từ trong biển lửa đâm mạnh ra ngoài, kim thương liệt diễm này dài tới nghìn dặm, đâm thẳng vào lưng Cổ Thần.

Kim giản vuông góc bốn cạnh và kim thương liệt diễm tại Tử Vân Tinh có danh tiếng cực lớn, chính là chí bảo vô thượng của hai đại chư tử thế gia Triệu, Tề, tên gọi Tứ Lăng Phách Thiên Giản và Liệt Không Kinh Diễm thương.

Tu sĩ có mặt trong phủ Vân gia đều phát sinh tiếng kinh hô, chư tử đại tiên hai nhà Triệu, Tề đều đã xuất thủ rồi, một mình một người Cổ Thần đối mặt với ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, tình huống nghiêm trọng tới cực điểm, chúng tu sĩ căn bản không thể tưởng tượng, Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, làm sao là đối thủ của ba vị chư tử đại tiên.

Về phần chúng tu sĩ ba nhà Lý, Triệu, Tề, vẻ mặt tràn đầy tiêu ý.

Hiện tại Vân Khoát Thiên vẫn chưa hiện thân, đã trăm phần trăm xác thực, khẳng định là không được rồi, chỉ chờ ba vị chư tử đại tiên tiêu diệt được Cổ Thần, bọn họ có thể diệt trừ Vân gia, chia cắt tài nguyên của Vân gia, phát triển gia tộc của chính mình.

903. Chương 28: Đánh Chết Toàn Bộ

Tài nguyên của Vân gia lớn nhất, vì vậy cường giả cũng nhiều nhất, cường giả Hợp Đạo sơ kỳ ngoài chín vị gia chủ còn có mười vị thái thượng trưởng lão, tổng cộng mười chín người, mà cường giả cái thế ba nhà Lý, Triệu, Tề không có nhà nào vượt qua mười người.

Chỉ cần Vân Khoát Thiên không được, như vậy thời cơ xâu xé Vân gia sẽ tới rồi.

Cổ Thần cảm nhận được công kích kinh khủng từ Tứ Lăng Kim giản và Liệt Diễm Kim Thương, đều là tiên bảo vô thượng cực kỳ lợi hại, nếu như bị bắn trúng, cho dù thân thể của hắn kiên cố giống như tiên bảo vô thượng thì cũng không thể tránh khỏi thụ thương.

Cổ Thần oanh kích một quyền vào chỗ trống, tất cả phong ấn không gian đều bị hóa thành hư vô, thân thể Cổ Thần trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện đã cách vị trí cũ mấy nghìn trượng, Từ Lăng Kim Giản và Liệt Diễm Kim Thương đều công kích thất bại.

- Chư tử đại tiên hai nhà Triệu, Tề, các ngươi dám to gan đánh lên ta!

Thanh âm của Cổ Thần lạnh lùng vang lên.

- Ít nói nhảm!

Lý Cương hét lớn, kiếm cương tung hoành nghìn dặm, lại bổ về phía Cổ Thần.

- Ba Đầu Sáu Tay!

Thân thể Cổ Thần đột nhiên biến đổi, biến thành bộ dáng ba đầu sáu tay, sáu đạo quang mang ba xanh ba đen bùng lên, trong tay nhiều hơn sáu thanh tiên phủ vô thượng.

Hai cánh tay Cổ Thần chém xuống, hai đạo phủ cương phá âm phân dương, chém

Một phủ trực tiếp chém tan Hạo Nhiên Chính Khí kiếm của Lý Cương.

Một phủ khác tiến quân thần tốc, thẳng tắp chém vào thân thể Lý Cương.

Phủ cương Trảm Sát Chi Phủ cũng ẩn chứa lực lượng bản nguyên ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, theo Cổ Thần đối với việc dung hợp bản nguyên ngũ hành ngày càng nhiều, mỗi một cử động nhỏ nhất, mỗi một tiếng nói đều là pháp tắc tương tùy, mặc kệ là Chiến Thần Diệt Tinh quyền hay Trảm Sát Chi Phủ, Cổ Thần sử dụng bất cứ loại bí thuật công thủ nào cũng đều ẩn chứa lực lượng bản nguyên ngũ hành, khiến lực công kích lẫn lực phòng ngự tăng lên rất nhiều lần.

Ầm ầm...

Một tiếng nổ vang vọng, phủ cương tung hoành nghìn dặm, chém thẳng vào Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Cương, tuy rằng tiếng vang rung trời chuyển đất, cương trảo bên ngoài cơ thể Lý Cương cũng bị chấn động mãnh liệt, thế nhưng lực công kích hoàn toàn không thể đột phá được tầng phòng ngự Chính Nguyên Thiên Cương.

Lý Cương đang ở trong Chính Nguyên Thiên Cương, lớn tiếng cười cuồng ngạo, quát lên:

- Tu sĩ ngoại tinh, chỉ bằng lực công kích của ngươi mơ tưởng phá vỡ phòng ngự tuyệt đối của ta, bản tiên đã đứng trên vị thế bất bại, dám tới Tử Vân Tinh dương oai, hôm nay ngươi chết chắc rồi, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, đồng loạt ra tay giết hẳn.

Theo tiếng nói của Lý Cương vừa dứt, kim quang khắp bầu trời và biển lửa lại xuất hiện trong nháy mắt, bao phủ toàn bộ hư không.

Triệu Giang Hà cầm Tứ Lăng Phách Thiên giản trong tay, một giản hạ xuống, kim quang bạo phát, dài tới nghìn dặm, giống như nghìn nghìn vạn tòa kim sơn, hóa thành một ngọn núi khổng lồ không gì sánh được từ trên trời giáng xuống, đập thẳng vào đỉnh đầu Cổ Thần.

Tề Thiên Hành cầm Liệt Không Kinh Diễm Thương, thương cương lướt qua, liệt diễm đàng đàng biến toàn bộ hư không xung quanh thành biển lửa, thương theo thế lửa, lửa trợ thương uy, một thương đâm ra, thời gian không gian trong thiên địa đều biến mất, tựa hồ chỉ còn lại một thương sắc bén đầy bá đạo!

- Tu sĩ ngoại tinh, ngươi dám nhúng tay vào tranh đấu giữa chư tử đại tiên trong Tử Vân Tinh, là ăn tim gấu gan báo hay sao? Ngươi tới tử khỏa tu chân tinh nào, hôm nay không chỉ phải chết, chúng ta còn đang báo cho Hằng Hà tinh hệ chi chủ, chế tài tu chân tinh của ngươi.

Một giản đánh ra, Triệu Giang Hà còn hét lên ầm ầm.

Đối mặt với công kích của Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành, thần hình của Cổ Thần vẫn như thường, hẳn thi triển Ba Đầu Sáu Tay, thực lực tăng lên mấy lần, dưới hình thái bình thường đã có thể ngăn chặn Lý Cương, hiện tại thi triển Ba Đầu Sáu Tay, đối với ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành cũng không thành vấn đề.

Cổ Thần bỏ một phủ lên trời, những vị trí phủ cương lướt qua, tất cả không gian đều bị chém thành hư vô, nghìn nghìn vạn vạn tòa kim sơn đều bị chém thành mảnh nhỏ, cương mang Tứ Lăng Phách Thiên giản dài tới nghìn trượng bạo liệt bốn phía, hóa thành hư vô.

Cổ Thần chém một búa xuống dưới đất, phủ cương nghìn dặm phân định âm dương, toàn bộ hư không đều bị chém thành hai nửa, sản sinh một lỗ thủng không gian đen kịt dài mấy nghìn trượng, một tiếng bạo tạc kinh thiên, phủ cương và thương cương va chạm với nhau.

Tiếng bạo tạc kinh thiên khiến hư không phương viên nghìn dặm đều bị mai một, thanh âm phá vỡ trời cao, phong bạo vô tận xoáy lên vòm trời, cơn lốc to lớn không gì sánh được hầu như rõ ràng tới tận vũ trụ.

Thân thể Cổ Thần không lui mà tiến tới, quát lớn:

- Bản tọa tới từ tiên giới Cổ Hoang, tu sĩ thể gian, cảm thụ một chút lực lượng đến từ tiên giới!

Hai phủ còn lại đều chém xuống, tất cả đều chém một chiêu Nhất Thiết Hư Không, phủ cương vô cùng khổng lồ nghiền nát tầng tầng bầu trời, mạnh mẽ nghiền ép hướng về phía hai người Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành.

Một đạo kiếm cương nghìn dặm từ bên cạnh đâm ra, tiên kiếm vô thượng trong tay Lý Cương lấp lánh quang mang vô hạn, khí thể trầm thiên phá địa.

Kim giản nghìn dặm và hỏa diễm thương nghìn dặm một lần nữa xuất hiện, tam đại chư tử đại tiên liên thủ, trực tiếp chém tan nát một đạo phủ cương của Cổ Thần.

Lý Cương cười nhạo một tiếng, nói:

- Hét lớn không biết thẹn, cường giả tiên giới Cổ Hoang tiên độ phạm gian thấp nhất cũng phải có tu vi chư tử đại tiên Hợp Đạo thành công, tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ cũng phi thường nhiều, cho dù là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh cũng không phải số ít, chưa từng xuất hiện qua bất cứ tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ nào, tu sĩ ngoại tinh, người dám khinh nhờn tiên giới, người sẽ chết không có chỗ chôn.

Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành cũng cười cười, nói:

- Nếu là cường giả tiên giới hạ phạm, ta chính là cổ thần thiên địa chuyển thể rồi, giả thần giả quỷ, khinh nhờn tiên giới, rốt cuộc là ma đầu tới từ khóa tu chân tinh nào? Chẳng lẽ người tới từ Vạn Giới?

Thân thể Lý Cương chợt lóe, trực tiếp xuất hiện phía trước hai người Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành, quát:

- Đánh chết ma đầu tới từ Vạn Giới, đăng báo cho Hằng Hà tinh hệ chi chủ, tinh chủ nhất định sẽ thưởng lớn cho chúng ta, ta dùng phòng ngự tuyệt đối Chính Nguyên Thiên Cương ngăn cản hấn, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, các người buông tay công kích, hấn không thể phá được phòng ngự của ta, lúc này hấn đã chết chắc rồi, hấn mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ mà đã có thực lực lợi hại tới như vậy, khẳng định thu được kỳ ngộ cực kỳ to lớn nào đó, trên người không chỉ có sáu thanh tiên phủ vô thượng, thậm chí còn có bảo bối càng mạnh hơn, chúng ta giết hấn sẽ thu được chỗ tốt vô cùng to lớn.

Đang khi nói chuyện, cương tráo bên ngoài cơ thể Lý Cương lập tức mở rộng, trong sát na từ phương viên nghìn trượng mở rộng tới phương viên vạn trượng.

Tiên bảo vô thượng trong tay Lý Cương càng thêm bùng phát quang mang, hấn chém một kiếm về phía Cổ Thần, kiếm thể càng thêm to lớn, kiếm cương càng cường đại, kiếm ý vô thượng tràn ngập hư không mấy nghìn trượng, muốn chém tan tất cả.

Hai vị chư tử đại tiên Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành ngay phía sau Lý Cương đồng thời xuất thủ, Tứ Lăng Phách Thiên giản và Liệt Không Kinh Diễm thương một lần nữa đánh ra, công kích về phía Cổ Thần.

Kim quang khắp bầu trời thoáng hiện, Tứ Lăng Phách Thiên Giản giống như một ngọn núi liên miên nghìn trượng từ trên trời giáng xuống, biển lửa vô biên vô hạn nổi lên, Liệt Không Kinh Diễm thương từ trong hỏa diễm đâm tới, không gian đều nứt nẻ, Kinh Diễm Thương mang theo liệt diễm đằng đằng, xuyên toa hư không.

Nắm cánh tay của Cổ Thần khê động, năm đạo Trảm Sát Chi Phù chém ra, phủ cương khai thiên phách địa, trảm sát bốn phương tám hướng, vô luận là kiếm ý vô thượng hay là kim quang khắp bầu trời, hoặc là biển lửa vô biên, tất cả đều bị năm phủ của Cổ Thần chém tan, công kích của ba người trong nháy mắt tan vỡ.

Còn có một tay, tiên phủ vô thượng trong tay biến mất không thấy, hai mắt Cổ Thần như phủ, mang theo lực lượng trảm sát tất cả, tập trung vào người Lý Cương, lạnh lùng nói:

- Lý Cương, người cho rằng có chỗ dựa Chính Nguyên Thiên Cương là có thể vô pháp vô thiên hay sao? Là có thể kiêu ngạo ương ngạnh hay sao? Là có thể không coi ai ra gì hay sao? Có ta ở đây, người không cần rõ được, hôm nay ta sẽ đích thân đánh vỡ Chính Nguyên Thiên Cương của người, cho người không chút che

chấn, ở trước mặt ta người bắt quá cũng chỉ là kẻ yếu đuối như bao kẻ khác trong thiên hạ, Phá Thiên Chỉ, phá diệt tất cả!

Theo tiếng nói của Cổ Thần vừa dứt, cánh tay thứ sáu giờ lên cao, chỉ một ngón tay về phía Lý Cương, một đạo quang mang ánh sáng ngọc trong sát na từ đầu ngón tay bắn mạnh đi.

Xoẹt...

Một tiếng xé gió chói tai tới cực điểm đột nhiên vang lên, một đạo chỉ cương cực kỳ to lớn đột nhiên xuất hiện, nổ bắn mạnh vào Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Cương.

- Người không phá được phòng ngự của ta, Chính Nguyên Thiên Cương của bản tiên là không thể....

Thanh âm rống to hơn của Lý Cương đột nhiên dừng lại, chỉ nghe thấy một tiếng xoẹt, Chính Nguyên Thiên Cương đột nhiên tan vỡ, khuếch tán sang hai bên, bị chỉ cương đánh ra một lỗ thủng thật lớn.

- A! Phòng ngự tuyệt đối Chính Nguyên Thiên Cương của ta, không có khả năng, không có khả năng bị nghiền nát a....

Hai con mắt Lý Cương ro rút, trong sát na sắc mặt biến đổi lớn, kinh khủng kêu to.

Cổ Thần đã luyện Phá Thiên Chỉ tới cảnh giới đệ nhị trọng đã mấy trăm năm, hiện tại Phá Thiên Chỉ đệ nhị trọng hầu như đã có dấu hiệu đột phá tới cảnh giới đại thành, uy lực so với lúc mới luyện thành công cường đại hơn không chỉ mười lần, đừng nói là chưa tử đại tiên hợp đạo thành công, cho dù là cường giả cái thể Hợp Đạo hậu kỳ bị Phá Thiên Chỉ bắn trúng sợ rằng lập tức bị mất mạng tại chỗ, khó có thể phục sinh. Thế đi hủy diệt tất cả của Phá Thiên Chỉ không thể đón đỡ, trong nháy mắt Chính Nguyên Thiên Cương bên ngoài cơ thể Lý Cương đã bị Phá Thiên chỉ đánh bại, quang tráo vạn tượng giống như bọt biển, hóa thành nát bấy.

Phá Thiên Chỉ liên tục nổ bắn về phía trước, lĩnh vực tuyệt đối của Lý Cương dưới uy lực khủng khiếp của Phá Thiên Chỉ cũng lập tức vỡ tan tầng tầng, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Mặc dù uy lực của Phá Thiên Chỉ sau khi xuyên thủng Chính Nguyên Thiên Cương đã yếu đi nhiều, nhưng vẫn không thể coi thường như trước, xoẹt một tiếng liền bắn trúng vào thân thể Lý Cương, giữa ngực Lý Cương xuất hiện một lỗ thủng chừng nắm tay người lớn. Phá Thiên Chỉ xuyên qua Chính Nguyên Thiên Cương, uy lực đã giảm đi nhiều, không thể một kích miểu sát đối với Lý Cương, thế nhưng vết thương tạo thành lại không ngừng mở rộng khuếch tán ra, pháp tắc thiên địa vô cùng vô tận đang tàn phá thân thể Lý Cương một cách mãnh liệt.

- A...

Lý Cương che vết thương, gào thét thê lương thảm thiết, nhưng hoàn toàn không thể ngăn cản được xu thế mở rộng của vết thương, không quá lâu sau sinh cơ của hắn sẽ bị Phá Thiên Chỉ hủy diệt toàn bộ, cho dù hắn có là chưa tử đại tiên hợp đạo thành công thì cũng phải vẫn lạc.

Một chỉ, Cổ Thần đã phá được phòng ngự tuyệt đối của Lý Cương, phá tan vực của Lý Cương, đồng thời tạo thành vết thương trí mạng.

Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành thấy thế, trong sát na cả kinh hồn phi phách tán, tâm liệt胆 nát.

Lý Cương chính là chưa tử đại tiên gần với Vân Khoát Thiên nhất trên Tử Vân Tinh, thực sự so với Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành mạnh hơn nửa bậc, dĩ nhiên bị một ngón tay của Cổ Thần đánh trọng thương, hai người Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành làm sao không khiếp sợ, làm sao không hoảng hốt?

Hai người nhìn nhau, trong sát na giao lưu ánh mắt đã có kết quả: Trốn!

Thân thể hai người chợt lóe, trong sát na đã biến mất không thấy, thuận di chạy trốn cực nhanh.

- Nếu đã dám đánh lén ta, hà tất cả chạy trốn nhanh như vậy, lăn ra ngoài cho ta!

Cổ Thần hét lớn, hai cánh tay bắn ra, trong sát na bản nguyên ngũ hành ngưng tụ thành một cự chưởng giờ lên trời, hai lần bắt vào hư không, mỗi một ngón tay lớn tới nghìn trượng, dài tới mấy vạn trượng, đồng lại thời gian và không gian, sản sinh một thế giới ngũ hành hoàn toàn độc lập.

Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành vừa mới bước vào hư không đã phát hiện ra hư không bốn phía căng cứng, trong sát na trở nên kiên cố vô cùng, hai người bị một cỗ lực lượng cực lớn bức phải ra ngoài.

Hai người đều là chư tử đại tiên, nhưng lúc này trong mắt hiện rõ vẻ kinh khủng vô hạn, chỉ nhìn thấy cự chướng lơ lửng trên trời kia, bàn tay còn đang ở trong vòm trời mây vụn dậm, ngón tay quay xuống dưới đất nắm mạnh, trực tiếp chạm tới tận mặt đất.

Đây là bàn tay to lớn cỡ nào?

Hai người Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành đang trong lúc cả kinh hoảng hốt, ầm ầm ầm ầm, bốn tiếng bạo tạc vang lên.

Hai cánh tay Cổ Thần phong tỏa hai phiên thời không, bốn cánh tay còn lại, hoặc là Chiến Thần Diệt Tinh quyền, hoặc là Bản Nguyên Thổ Ấn, Bản Nguyên Kim Ấn, oanh kích mãnh liệt về phía hai người.

Cổ Thần phát động công kích, tiến vào trong hai thế giới ngũ hành, không một chút ngăn cản liền oanh kích vào lĩnh vực tuyệt đối bên ngoài cơ thể Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành, khiến vực của hai người xuất hiện vết nứt, rất nhanh vỡ tan tầng tầng.

Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành trong hai bàn tay của Cổ Thần tả xung hữu đột, nhưng không thể xông ra được phong tỏa của thế giới ngũ hành, bốn cánh tay còn lại của Cổ Thần oanh kích liên miên không ngừng nghỉ.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm... Quyền cương, chưởng ấn liên miên không dứt, lĩnh vực tuyệt đối bên ngoài cơ thể hai người Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành rất nhanh liền bị oanh kích nát bấy.

Hai vị chư tử đại tiên bị quyền cương và chưởng ấn không ngừng nghỉ bao phủ, chốc lát sau chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết vang vọng, đều bị mạnh mẽ đánh chết.

904. Chương 29: Thiên Lan Tinh Hải

Theo Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành vẫn lạc, thân thể Lý Cương cũng bị Phá Thiên Chỉ hủy diệt, trong hư không truyền tới tiếng hét thảm cuối cùng, thân thể của Lý Cương trực tiếp bị Phá Thiên Chỉ vĩnh hằng bất diệt phá hư, toàn bộ đều bị hủy diệt tan biến thành hư vô.

Nhanh!

Quá nhanh rồi!

Từ lúc hai người Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành xuất hiện mới chỉ qua thời gian non nửa khắc, tròn ba vị chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ đều chết trong tay Cổ Thần.

Ba vị chư tử đại tiên, vực của bọn họ bị hủy diệt, theo sinh mệnh của bọn họ vẫn lạc, đạo lĩnh ngộ được cũng theo đó tiêu tan, thần hình tiêu diệt.

So với tử vong bình thường giống hệt nhau, không hề lưu lại bất cứ vết tích nào trên thế gian này, chỉ có trong khổ hải vô biên vô hạn tại thế giới tinh thần mới bảo lưu lại một chút dấu vết tinh thần của bọn họ.

Chấn kinh rồi!

Chúng tu sĩ dưới mặt đất triệt để chấn kinh rồi!

Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, dĩ nhiên thành công chém giết ba vị chư tử đại tiên hợp đạo thành công, điều này đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức thông thường nhất của toàn bộ tu sĩ Tử Vân Tinh từ trước tới nay.

Dựa theo tình huống thực lực bình thường, chư tử đại tiên hợp đạo thành công bởi vì đã hình thành đạo, hình thành vực của chính mình, so với tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ mạnh hơn không chỉ gấp trăm lần.

Khác biệt thực lực gấp trăm lần không chỉ riêng một trăm vị tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ liên thủ với nhau là có thể san bằng được, giữa hai cảnh giới này hoàn toàn là một vực sâu không đáy, một lạch trời, một ở trên trời cao, một ở dưới mặt đất.

Dưới tình huống bình thường, cho dù có nhiều tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ hơn nữa thì cũng sẽ không phải là đối thủ của chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ.

Thế nhưng Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ cũng đã chém giết được ba vị chư tử đại tiên hợp đạo thành công.

Chém giết và chống lại, đây hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, cho dù là Vân Khoát Thiên tu vi Hợp Đạo hậu kỳ cũng không có thực lực giết chết ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà và Tề Thiên Hành liên thủ với nhau.

Tu sĩ Vân gia sau khi khiếp sợ chính là kinh hãi, là mừng rỡ như điên.

Tu sĩ ba nhà Lý, Triệu, Tề kinh hãi vô hạn, sợ hãi thật sâu!

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo... Vô số đạo độn quang từ trong Vân phủ bắn ra, chúng tu sĩ ba nhà Lý, Triệu, Tề đều bỏ chạy về phía gia tộc của mình, bỏ chạy điên cuồng.

Chư tử đại tiên ba nhà Lý, Triệu, Tề đều vẫn lạc toàn bộ, sau này đã không còn một chút thực lực chống lại Vân gia nữa rồi, từ nay về sau, Vân gia không chỉ là bá chủ toàn bộ Tử Vân Tinh, mà còn là một chư tử thế gia duy nhất toàn bộ Tử Vân Tinh.

Đối với Cổ Thần mà nói, chúng tu sĩ ba nhà Lý, Triệu, Tề chạy trốn chỉ là những con tôm nhỏ, hấn căn bản mặc kệ. Ba nhà Lý, Triệu, Tề đã quyết định triệt để xé rách mặt với Vân gia, chư tử đại tiên ba nhà lại vẫn lạc, số phận cả ba nhà đã định, Vân gia sẽ tự biết thu dọn tàn cục.

Cánh tay che trời thu lại, thân thể cũng biến đổi trở thành trạng thái bình thường, càn tay khổng lồ trên bầu trời, cương khí tiên lực, pháp tắc ngũ hành... Tất cả đều biến mất không còn, đã khôi phục lại bình thường, nếu không phải đã từng chứng kiến, ai cũng không nghĩ ra được phiến hư không này vừa mới có ba vị chư tử đại tiên hợp đạo thành công vẫn lạc.

Thân ảnh phiêu phù trên trời hạ xuống, trực tiếp xuất hiện bên trong quảng trường Vân phủ.

Chúng tu sĩ ba nhà Lý, Triệu, Tề đã sớm chạy trốn không còn một mảnh.

Tu sĩ Vân gia thì nhìn Cổ Thần, cả đám trợn mắt há mồm, Cổ Thần giết chết Lý Cương, giết chết Triệu Giang Hà, giết chết Tề Thiên Hành, thực sự khiến chúng tu sĩ Vân gia bị hù dọa khiếp sợ không nhẹ.

Trong mắt nhìn Cổ Thần lúc này thiếu đi phần túy ý trước đó, hơn một phần sợ hãi, khi nhược giả (kẻ yếu) nhìn thấy cường giả, tự nhiên sẽ có loại sợ hãi như vậy.

Vân Tuyết là người thứ nhất khôi phục lại tinh thần, nhìn Cổ Thần, trong thanh âm vẫn tiết lộ một chút khiếp sợ:

- Cổ Thần, người thực sự là tu vi Hợp Đạo sơ kỳ?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Cảnh giới tu vi của ta rốt cuộc là gì không quan trọng, nàng mau mau đưa sinh mệnh chỉ tâm cho gia gia mình, ta có thể cảm nhận được, khí tức của hấn đã yếu đi rất nhiều rồi, nếu như không có sinh mệnh chỉ tâm, tối đa mười ngày nữa tháng sẽ vẫn lạc !

Vân Khoát Thiên đang ở trong Vân Tử Điện, được mười tám vị cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ liên thủ chữa thương, Cổ Thần tự nhiên cảm nhận rõ ràng, Vân Khoát Thiên thụ thương rất nặng, tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ căn bản không thể ngăn cản được thương thể của hấn dần dần lan tràn.

Một lời thức tỉnh người trong mộng.

Nhắc tới Vân Khoát Thiên, chúng tu sĩ Vân gia nhất thời từ trong khiếp sợ khôi phục lại tinh thần.

Trên mặt Vân Tuyết xuất hiện vẻ lo lắng, nói:

- Ta lập tức đi, thập trưởng lão, mời dẫn Cổ Thần đi phòng khách tốt nhất nghỉ ngơi.

Nói xong, vội vã chạy vào trong Vân Tử Điện.

Vân Phi Ứng bước tới trước mặt Cổ Thần, cúi người hành lễ với Cổ Thần, nói:

- Lão hủ Vân Phi Ứng, là đệ thập thái thượng trưởng lão, thực lực của Cổ Thần đạo hữu thông thiên, lão tổ nhà ta so sánh cũng có chút thua kém, vốn nên gọi đạo hữu là tiên bối, đại nhân, nhưng đạo hữu lại là bằng hữu của Vân Tuyết, lão phủ trực tiếp gọi đạo hữu tương xứng, thỉnh trách tội.

Cổ Thần nói:

- Chỉ là một lời xưng hô mà thôi, đạo hữu không cần phải khách khí, đã là tu đạo chi sĩ, đạo hữu tương xứng là được.

Cổ Thần không có cái giá lớn gì đó, khiến Vân Phi Ứng thả lỏng rất nhiều, nói:

- Cổ Thần đạo hữu cứu Vân gia trong nguy nan, Vân gia mang ơn, cảm tạ ân tình của đạo hữu, đêm nay mời đạo hữu nghỉ tạm trong Vân phủ, lão tổ tông nhà ta dùng xong sinh mệnh chi tâm, sau khi thương thể chuyển biến tốt đẹp, nhất định sẽ tới tạ ân tình của đạo hữu, Cổ Thần đạo hữu, xin theo ta!

Cổ Thần theo Vân Phi Ứng đi tới tòa phủ viện thứ nhất tại phía đông Vân phủ, trên hoành phi có viết Đệ Nhất Khách Phủ, đông tay nam bắc, đông mới là lớn, tòa phủ viện thứ nhất phía đông Vân phủ gọi là Đệ Nhất Khách Phủ, hiển nhiên là Vân gia chuyên dùng để chiêu đãi khách quan trọng nhất.

Vân Phi Ứng nói:

- Mời đạo hữu tạm thời ở lại nơi này, nếu có gì cần, cứ phân phó là được!

Trong phủ viện bố trí phi thường tinh tế, cao sơn lưu thủy, hoa cỏ cây cối mọc san sát thành rừng, tạo thành cảm giác giống như đang sinh hoạt trong thiên nhiên, hoàn toàn không có một chút khí tức thế tục trong thành lớn.

Cổ Thần nói:

- Nếu đạo hữu không bận, Cổ thần có một chút nghi vấn cần đạo hữu giải thích nghi hoặc.

Vân Phi Ứng hơi cả kinh nói:

- Đạo hữu mời nói, tại hạ nhất định biết gì nói vậy.

Cổ Thần nói:

- Mời vào trong phòng nói chuyện!

- Mời Cổ Thần đạo hữu đi trước!

Vân Phi Ứng tự lùi hai bước, để Cổ Thần đi đầu.

Cổ Thần không khách khí, dẫn đầu tiến vào trong phòng, gian phòng đầu tiên là một phòng khách, hai người bước tới cạnh bàn, Vân Phi Ứng nói:

- Mời ngồi!

- Mời!

Cổ Thần một mặt ngồi xuống, một mặt nói.

Vân Phi Ứng ngồi xuống ghế đối diện.

Cổ Thần hỏi:

- Thời điểm chiến đấu, đạo hữu hẳn là nghe thấy lời ta nói, ta từ tiên giới Cổ Hoang tới?

Sắc mặt Vân Phi Ứng trong nháy mắt biến đổi, nói:

- Đạo hữu thực sự là tiên nhân tiên giới? Không phải chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể từ tiên giới hạ phàm hay sao?

Cổ Thần nhàn nhạt cười, nói:

- Ta tự nhiên có phương pháp của chính mình, đạo hữu không cần phải kinh ngạc, đồng thời người tiên giới cũng không phải là tiên nhân gì đó, những điều này đều là đối người không hiểu, không cần phải nói nhiều nữa, ta từ tiên giới tới, tiên giới là một khối đại lục, mà vũ trụ phạm gian thì là một phiến hư không, một phiến hư không có vô số tinh cầu phiêu phù trôi nổi.

- Tử Vân Tinh là tinh cầu sinh mệnh đầu tiên ta tới, đối với vũ trụ phạm gia, Cổ mộ có thể nói là hoàn toàn không hiểu gì hết, thỉnh đạo hữu giới thiệu một chút, ví dụ như bố cục vũ trụ phạm gian, hoặc là có phân bố thể lực gì đó, ta nghe nói cái gì là Hằng Hà tinh hệ chi chủ, đây là chuyện gì?

Cổ Thần tâm bình khí hòa nhìn Vân Phi Ứng, khiến thần sắc của Vân Phi Ứng dần dần bình tĩnh lại.

Vân Phi Ứng nói:

- Vũ trụ phạm gian, số lượng tinh cầu nhiều không đếm nổi, vô cùng vô tận, mỗi một khối tinh cầu đối với vũ trụ phạm gian mà nói chỉ là một hạt bụi nhỏ nhất, đại bộ phận tinh cầu đều không có sinh mệnh, trong hơn mười vạn khối tinh cầu cũng khó xuất hiện một khối tinh cầu có sinh mệnh.

Trong tinh cầu sinh mệnh chia thành phạm nhân tinh và tu chân tinh, tu chân tinh tất nhiên là tinh cầu có mạch khoáng linh thạch, người có tiên căn có thể bước vào con đường tu chân, trở thành tu sĩ, mà phạm nhân tinh thì không thể tu luyện, toàn bộ nhân loại trong tinh cầu đều là người bình thường.

Nói như vậy, phạm nhân tinh đều tương đối nhỏ, chỉ có những tinh cầu sinh mệnh cỡ lớn mới có linh mạch dưới lòng đất, tinh cầu càng lớn, phẩm chất linh mạch dưới lòng đất lại càng cao, thể tích càng lớn. Tử Vân Tinh chúng ta coi như một khối tinh cầu thuộc tầng cấp tương đối giữa, có thể sinh ra được cường giả Hợp Đạo hậu kỳ, những tu chân tinh hạ đẳng đối đa chỉ có thể sinh ra được chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ mà thôi.

Khoảng cách giữa các tinh cầu phi thường xa xôi, chỉ có chư tử đại tiên hợp đạo thành công mới có thể tiến vào trong vũ trụ, cũng chỉ có thể du lịch một số những tinh cầu xung quanh, trong vũ trụ tràn ngập các loại lực lượng vô cùng kinh khủng, đối với chư tử đại tiên cũng nguy hiểm mười phần.

Nếu muốn chân chính ngao du tại vũ trụ, xuyên toa qua các tu chân tinh, chỉ có cường giả cấp bậc Thiên Kiếp bí cảnh mới được, số lượng tinh cầu sinh mệnh tương đối ít ỏi, trên mười vạn khối tinh cầu cũng khó có thể xuất hiện một tinh cầu sinh mệnh, số lượng tu chân tinh càng ít ỏi hơn, mười tinh cầu sinh mệnh cũng khó xuất hiện một người tu chân tinh.

Tuy rằng khoảng cách giữa các tinh cầu phi thường xa xôi, nhưng cũng có phân chia khoảng cách, khoảng cách giữa tinh cầu thuộc hạng bình thường, chư tử đại tiên có thể du hành trong mấy ngày là tới, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh có thể tới trong nháy mắt, mà có một số tinh cầu, khoảng cách giữa chúng xa xôi phi thường, cho dù là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh cũng cần phải có mười ngày nửa tháng, thậm chí là một tháng mới có thể tới được.

Vì vậy, chỉ có những tu chân tinh khoảng cách tương đối gần mới có sự qua lại tương đối nhiều, dần dần hình thành một chỉnh thể, xưng là tinh hệ, tinh hệ của Tử Vân Tinh chính là Hằng Hà tinh hệ.

Địa phương xa xôi nhất ta từng đi qua chính là chủ tinh Hằng Hà tinh của Hằng Hà tinh hệ, đây là một khối tu chân tinh lớn nhất trong Hằng Hà tinh hệ, so với Tử Vân Tinh còn lớn hơn mười lần, trong Hằng Hà tinh không chỉ có cường giả cái thể Hợp Đạo hậu kỳ, thậm chí ngay cả cường giả Thiên Kiếp từng vượt qua ngũ hành thoát thai kiếp cũng có, Hằng Hà tinh hệ chi chủ chính là chủ nhân toàn bộ Hằng Hà tinh hệ, cũng là một vị cường giả ngũ hành một kiếp.

Phụ cận tinh cầu xa xôi không gì sánh được cũng có một số tinh cầu có khoảng cách tương đối gần, tựa như Hằng Hà tinh hệ hình thành một chỉnh thể, cũng gọi là tinh hệ nào đó, ví dụ như Ngộ Hà tinh hệ, cũng có Ngân Hà tinh hệ, Thiên Hà tinh hệ, Lưu Vân tinh hệ, Lạc Vân tinh hệ và rất nhiều tinh hệ khác nhau.

Có người nói, bên ngoài vô số tinh hệ còn có một phiến tinh không vô cùng xa xôi, vô cùng vô tận, cho dù là cường giả Thiên Kiếp ngũ hành một kiếp cũng khó có thể vượt qua tinh không, trong vòng một mảnh tinh không này có trăm triệu tinh hệ giống như Hằng Hà tinh hệ tụ tập cùng một chỗ, giống như một mảnh hải dương trong tinh không, tên gọi Thiên Lan tinh hải.

Tử Vân Tinh chính là Thiên Lan tinh hải, Hằng Hà tinh hệ chỉ là một tu chân tinh trong đó, nghe nói tinh không bên kia Thiên Lan tinh hải còn có những tinh hải khác, cũng không biết có phải thực hay không.

Vô số tinh cầu hình thành một mảnh tinh hệ, vô số phiên tinh hệ hình thành một phiên tinh hải, tinh không xa xôi bên ngoài tinh hải vẫn như trước vô biên vô hạn, còn có những tinh hải khác tồn tại.

Vũ trụ phạm gian vô cùng rộng lớn, trong lòng Cổ Thần đã có suy đoán từ trước, thế nhưng nghe được lời nói của Vân Phi Ứng, hẳn vẫn cảm thấy khiếp sợ không ngớt.

Hằng Hà tinh hệ chỉ chủ đã là cường giả Thiên Kiếp ngũ hành một kiếp, như vậy Thiên Lan tinh hải chỉ chủ rốt cuộc có tu vi đạt tới loại cảnh giới như thế nào?

Không biết Hồng, Thiên đế tại địa phương nào trong vũ trụ phạm gian, có ở trong phiên tinh hải Thiên Lan hay không! Trong lòng Cổ Thần thầm suy nghĩ

Cổ Thần hỏi:

- Đạo hữu ta từng nghe nói qua Hồng và Thiên đế?

Vân Phi Ứng lắc đầu, đáp:

- Chưa bao giờ nghe nói qua, hai người này cũng là tiên nhân tới từ tiên giới hay sao?

Cổ Thần gật đầu, trong mắt không hề thất vọng, Tử Vân Tinh so sánh với toàn bộ Thiên Lan tinh hải giống như một hạt bụi nhỏ, càng đừng nói là toàn bộ vũ trụ phạm gian.

Hồng chính là đại năng thái cổ cùng cấp bậc với Côn Ngô Tiên Đế, siêu việt rất nhiều cổ thần, cùng một cấp bậc tồn tại so với Thiên và Địa.

Thiên đế có thể làm tọa kỵ của Côn Ngô Tiên Đế, đồng thời có thể ám toán Côn Ngô Tiên Đế thụ thương, tu vi, thực lực chỉ sợ cũng là tồn tại nhất đẳng trong yêu tộc thái cổ, so với Hồng và Côn Ngô Tiên Đế không kém quá nhiều.

Lấy thân phận của Hồng và Thiên đế, trong vũ trụ phạm gian khẳng định là tồn tại nhất đẳng, Vân Phi Ứng chỉ là một phạm tu sinh trưởng tại địa phương trong hỏa tu chân tinh Tử Vân Tinh này mà thôi, địa phương xa nhất từng đi bất quá chỉ là Hằng Hà tinh, chưa từng nghe nói qua về Hồng và Thiên đế cũng là chuyện rất bình thường.

905. Chương 30: Tin Tức Thiên Đế

Đối với vũ trụ phạm gian hạo hãn vô biên vô hạn, Tử Vân Tinh chỉ là một hạt bụi nhỏ nhất, Hằng Hà tinh hệ ngay cả cái rắm cũng không phải.

Thấy Cổ Thần trầm mặc không nói, Vân Phi Ứng lại mở miệng:

- Lão tổ tông nhà ta đã vượt qua hơn mười vạn tuế nguyệt, địa phương từng đi qua so với ta không chỉ nhiều hơn gấp trăm lần, không chỉ có Hằng Hà tinh hệ, những tinh hệ phụ cận như Ngân Hà tinh hệ, Lạc Vân tinh hệ đều đã từng du lịch qua, đồng thời lần xa nhất còn đến Thiên Lan chủ tinh.

Thiên Lan chủ tinh chính là một khóa tinh cầu sinh mệnh so với Hằng Hà Tinh còn lớn hơn gấp mười lần, trong Thiên Lan chủ tinh có không ít cường giả ngũ hành thoát thai kiếp, Thiên Lan tinh hai chúng ta bởi vì khóa tinh cầu này mà có cái tên Thiên Lan.

Kiến thức của lão tổ tông so với ta mạnh hơn gấp trăm lần, nếu như đạo hữu muốn biết tin tức về Hồng và Thiên đế, có thể chờ thương thế của lão tổ tông ta tốt một chút, sau đó hỏi lại, có thể người sẽ biết.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Được rồi, đa tạ đạo hữu đã cho biết, mời trở về đi!

Vân Phi Ứng đứng dậy, nói:

- Tại hạ cáo từ, Cổ Thần đạo hữu có phân phó gì, cứ việc mở miệng, bên ngoài có người luôn luôn túc trực nghe theo đạo hữu sai phái.

Vân Phi Ứng cáo từ rời đi, Cổ Thần bắt đầu ngồi trong phòng tĩnh tu, phát hiện ngoài dự liệu chính mình dĩ nhiên thu được không ít tín ngưỡng lực, đây không phải là tín ngưỡng lực của tiên giới Cổ Hoang, lúc Cổ Thần tới vũ trụ phạm gia, bởi vì cách xa hai giới, tín ngưỡng lực tại tiên giới Cổ Hoang đã sớm bị cắt đứt kết nối.

Cổ Thần tỉ mỉ xem xét lượng tín ngưỡng lực này, trước khi đánh chết Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành còn chưa có, hiện tại đột nhiên xuất hiện, lẽ nào đánh chết ba vị chư tử đại tiên lại hấp thu tín ngưỡng lực của bọn họ?

Cổ Thần tỉ mỉ giảng giải tình huống chiến đấu với ba người một lượt, trong lòng càng thêm khẳng định chắc chắn.

Tu sĩ sau khi hợp đạo thành công sẽ bắt đầu truyền bá đạo của mình, tín đồ tín ngưỡng đạo càng nhiều, đạo của chư tử đại tiên càng thêm cường đại.

Trên Tử Vân Tinh, tuy rằng hai phần ba tu sĩ, phạm nhân thổ địa đều tín ngưỡng Vân Tử Vân Khoát Thiên, thế nhưng chư tử đại tiên ba nhà Triệu, Tề, Lý đều có địa bàn riêng của chính mình, tu sĩ, phạm nhân trong lãnh địa tín ngưỡng khẳng định đều là chư tử đại tiên ba nhà.

Vì vậy, trên người ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành có tín ngưỡng lực tuyệt không kỳ quái.

Chỉ là Cổ Thần đánh chết ba người, dĩ nhiên chiếm được tín ngưỡng lực, như vậy khiến Cổ Thần có chút điểm mới mẻ, tại tiên giới Cổ Hoang chưa từng có chuyện như thế này, giết chết đối phương còn có thể cướp đoạt được tín ngưỡng lực của đối phương, điều này cơ hồ không có khả năng.

Nhớ lại tình huống chiến đấu với ba người, Cổ Thần lại nhớ ba người đều đã nói hắn là ma đầu tới từ Vạn Giới, không biết Vạn Giới là địa phương nào?

Vân Phi Ứng mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, đối với vũ trụ phạm gian có rất ít hiểu biết, Vân Khoát Thiên lại là lão quái vật Hợp Đạo hậu kỳ, sống hơn mười vạn năm, những địa phương đi qua khẳng định rất nhiều, ngay cả Thiên Lan chủ tinh cũng đã từng tới, hiểu biết so với Vân Phi Ứng không phải cùng một đẳng cấp, dù sao đi nữa cũng phải nói chuyện với Vân Khoát Thiên một lần, vấn đề Vạn Giới gì đó, Cổ Thần không quá mức nóng lòng nhất thời, tất cả chờ Vân Khoát Thiên hồi phục rồi nói.

Chiến đấu với ba vị chư tử đại tiên, Cổ Thần đã tiêu hao không ít tiên lực, nướng một ít thịt đại địa nguyên xà, khôi phục tiên lực, Cổ Thần lại bắt đầu cảm ngộ bàn chi đại đạo, tranh thủ sớm ngày hiểu được bàn chi đại đạo, cùng với bản thân hợp hai làm một, đạt tới cảnh giới Hợp Đạo trung kỳ, trở thành chư tử đại tiên chân chính.

Không bước vào Hợp Đạo trung kỳ, bản nguyên ngũ hành trong cơ thể dung hợp với trình độ nhất định tựa hồ đã đạt tới điểm giới hạn, không thể tiếp tục luyện hóa, dung hợp thêm nữa.

Vì vậy, mặc kệ là thực lực hay tu vi, nếu muốn tiến thêm một bước, nhất định phải hợp đạo trước mới được. Một đêm yên tĩnh.

Ngày hôm sau, Vân Khoát Thiên tới cửa bái phỏng, dẫn theo chín vị gia chủ, mười vị thái thượng trưởng lão, nói lời cảm tạ đối với Cổ Thần.

Xem ra hiệu quả trị liệu thương thể của sinh mệnh chi tâm phi thường tốt, chỉ trong một đêm đã giúp Vân Khoát Thiên hồi phục bảy tám phần, tuy rằng cách thương thể hoàn toàn khôi phục còn một chút khoảng cách, thế nhưng cuối cùng đã coi như hành động như thường, cũng có thể đại chiến một hồi.

Vân Khoát Thiên là một lão giả tuổi chừng lục tuần, chào hỏi cảm ơn xong, hắn để chín vị gia chủ, mười vị thái thượng trưởng lão lui ra ngoài, phân phó bọn họ thu thập tàn cục ba nhà Lý, Triệu, Tề, bản thân thì ở lại, tiếp tục nói chuyện với Cổ Thần.

Đợi khi mọi người đều đã lui ra, Vân Khoát Thiên nói:

- Nghe Phi Ứng nói, Cổ Thần đạo hữu tới từ tiên giới, muốn biết tình huống tại vũ trụ phàm gian?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Thỉnh đạo hữu chỉ điểm.

Trên mặt Vân Khoát Thiên hơi lộ thần sắc kinh ngạc, nói:

- Chỉ điểm không dám nhận, đạo hữu là tiên sĩ tới từ tiên giới, có thể nghe ta nói, cảm giác vinh hạnh sâu sắc, Hồng như lời đạo hữu ta chưa từng nghe nói qua, chỉ là Thiên đế, thời điểm ta tới Thiên Lan Tinh từng có nghe nói một chút dấu vết mơ hồ, không biết đối với đạo hữu có tác dụng hay không?

Nhân thần Cổ Thần sáng ngời, vừa mới tới vũ trụ phàm gia đã có thể biết được tin tức về Thiên đế, điều này khiến hắn thỏa mãn rất nhiều, nói:

- Đạo hữu mời nói.

Vân Khoát Thiên nói:

- Thời kỳ ta còn thiếu niên tại Tử Vân Tinh nghĩ Tử Vân Tinh rất lớn, sau lại biết về Hằng Hà tinh hệ, đi ra ngoài lịch lãm một phen, biết Tử Vân Tinh bất quá là một hạt bụi, Hằng Hà tinh hệ mới là lớn, chờ sau đó có một ngày tới Thiên Lan chủ tinh mới biết được, Hằng Hà tinh hệ cũng chỉ là hạt bụi, Thiên Lan tinh hải mới là rộng lớn chân chính.

Bất quá, ta ở trên Thiên Lan Tinh từng nghe nói qua, Thiên Lan tinh hải trong vũ trụ cũng chỉ là hạt bụi, trong vũ trụ tinh không, tinh hải giống như Thiên Lan tinh hải tựa như Hằng Hà tinh hệ trong Thiên Lan tinh hải, nhiều không đếm nổi, có một cỗ thế lực xưng là Thiên Cung, là bá chủ toàn bộ tinh không.

Chủ nhân của Thiên Cung mệnh danh Thiên đế, quản lý toàn bộ vũ trụ phàm gian, vô số tinh hải, Thiên Lan tinh hải bất quá là một địa phương nhỏ nhỏ dưới Thiên Cung, đệ nhất thế lực Thiên Lan tinh hải mệnh danh Thiên Lan Thánh điện chính là một phân điện của Thiên Cung, trong vô số tinh hải toàn bộ vũ trụ tinh không đều có một phân điện của Thiên Cung, trong mỗi một phân điện đều có cường giả Thiên Kiếm bí cảnh tồn tại, đối với Hằng Hà tinh hệ mà nói, cường giả ngũ hành một kiếp đã là tinh hệ chi chủ, thế nhưng đối với Thiên Cung mà nói, cường giả ngũ hành một kiếp chỉ là điều kiện thấp nhất để được phép tiến vào Thiên Cung.

Đệ nhất thế lực Thiên Lan tinh hải Thiên Lan Thánh điện, cường giả ngũ hành thoát thai kiếp nhiều như mây, thế nhưng Thiên Lan Thánh điện chỉ là một phân điện của Thiên Cung tại vô số tinh hải khác nhau, những phân điện giống như Thiên Lan Thánh điện, dưới Thiên Cung hầu như không thể đếm hết.

Mà Thiên Cung càng tụ tập chí cường giả tại vô số tinh hải khác nhau, Thiên đế thân là Thiên Cung chi chủ, hầu như chủ nhân toàn bộ vũ trụ phàm gian, thực lực cực mạnh, thế lực khổng lồ, bằng vào lực lượng của Cổ Thần hiện tại căn bản không thể chống lại được.

Tuy rằng trong lòng Cổ Thần đã sớm biết, đánh chết Kim Ô là một chuyện vô cùng khó khăn, thế nhưng sau khi nghe lời Vân Khoát Thiên nói, khó khăn trong lòng Cổ Thần lại tăng gấp bội.

Thiên đế còn như vậy huống chi là Hồng so với Thiên đế càng cường đại hơn, càng thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ sợ là nhân vật đứng sau màn, Thiên đế là theo Hồng cùng nhau phản bội Côn Ngô Tiên Đế, quan hệ giữa hai người hẳn là rất mật thiết.

Trong lòng Cổ Thần nghĩ lại, chẳng lẽ Hồng mới là chủ nhân chân chính phía sau Thiên Cung?

Suy đoán chung quy là suy đoán, nhưng Hồng và Thiên đế khẳng định có liên hệ, nếu như đã biết được hạ lạc của Thiên đế, như vậy chỉ cần tìm được Thiên đế thì coi như cách Hồng không còn xa.

Tìm được hai người không khó, vấn đề lớn nhất là thực lực để đánh chết hai người.

Mấy trăm năm qua, Cổ Thần tại tiên giới Cổ Hoang vẫn luôn duy trì tư thái thiên hạ vô địch, giờ này khác này, trong lòng Cổ Thần đã xuất hiện tâm niệm cấp bách đề cao thực lực, tu vi.

Cổ Thần nói:

- Hiện tại Thiên Lan tinh hải đối với ta mà nói đã là địa phương rộng lớn vô cùng, Thiên đế cách ta quá mức xa xôi, tạm thời bỏ sang một bên, Vân đạo hữu, Lý Cường nói ta là ma đầu tới từ Vạn Giới, cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trên mặt Vân Khoát Thiên lộ ra một mảnh kinh khủng, nói:

- Đây là thế lực mà chỉ có cường giả Thiên Kiếp bí cảnh mới có thể tiếp xúc tới được, sau khi tu sĩ đạt tới cấp độ Thiên Kiếp bí cảnh, có thể dựa vào đạo của bản thân để sáng tạo ra một thế giới hoàn chỉnh.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh chia thành hai trận doanh, một ít cường giả Thiên Kiếp bí cảnh thuận theo cổ thần Thiên Địa, sáng tạo thế giới gọi là “Thiên”, cũng là Chư Thiên, một ít cường giả Thiên Kiếp bí cảnh không bái Thiên Địa, tự lập một thế giới, sáng tạo một thế giới, gọi là Giới, cũng là Vạn Giới.

Chư Thiên thần phục Thiên Địa, Vạn Giới lấy ta độc tôn, hai đại trận doanh nước lửa không dung, thế lực Chư Thiên lấy Thiên Cung dẫn đầu, thuận theo cổ thần Thiên Địa, chiếm vị trí chủ đạo khắp vũ trụ phạm gian, là chính thống, mà thế lực Vạn Giới thì bị Thiên Địa áp chế, bị vây trong thế yếu, Thiên Địa muốn tiêu diệt Vạn Giới, bình thường tại những địa phương bí mật không thể thấy ánh sáng, bị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh Chư Thiên xưng là ma đầu.

Chư tử đại tiên hợp đạo thành công có thể hình thành vực của chính bản thân mình, là một thế giới thu nhỏ chính bản thân làm chủ tể.

Mà cường giả Thiên Kiếp bí cảnh càng có thể chuyển hóa vực thành một thế giới hoàn chỉnh chân chính, bằng với việc sáng tạo ra một thế giới hoàn toàn mới.

Có thể sáng tạo ra một thế giới hoàn toàn mới, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh đối với thế giới mà bọn họ sáng tạo ra, bọn họ chính là thần sáng thế, bọn họ chính là thiên địa, bọn họ chính là chủ tể duy nhất.

Thế nhưng, lúc này bắt đầu xuất hiện vấn đề.

Trong vũ trụ mênh mông, hàng tỉ sinh linh, lấy thiên địa vi tôn.

Cho dù là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh có thể sáng tạo được một thế giới hoàn toàn mới, thế nhưng vẫn không thể thoát khỏi phạm vi thiên địa vũ trụ.

Vì vậy mới có cái gọi là người thuận lòng người thì hưng, nghịch lòng trời ắt vong!

Mặc kệ tu vi của tu sĩ đạt tới loại cảnh giới nào cũng không có khả năng vượt qua được thiên địa.

Tiên giới Cổ Hoang, vũ trụ phạm gian, đây mới là vũ trụ bản nguyên, thế giới bản nguyên.

Thế giới cường giả Thiên Kiếp bí cảnh sáng tạo ra theo tu vi bản thân càng cao diện tích thế giới càng lớn, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với vũ trụ bản nguyên, thế giới bản nguyên, chỉ bất quá là một cái khe nhỏ, hoặc có lẽ chỉ là một cái khe hơi lớn một chút trong vũ trụ bản nguyên, trong thế giới bản nguyên.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh đã đạt tới cảnh giới sáng thế chỉ chủ, thế nhưng thế giới bọn họ sáng tạo ra vẫn phải phụ thuộc vào vũ trụ bản nguyên, thế giới bản nguyên, không thể tồn tại một cách độc lập, vẫn phải chịu thiên đạo ước thúc.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh sáng tạo ra thế giới, bên trong cũng có sinh linh vạn vật, cũng có thể tu luyện, tu vi đạt tới trình độ nhất định cũng có thể tìm hiểu pháp tắc, đạt tới Độ Hư cảnh, thậm chí càng cao hơn.

Chỉ bất quá pháp tắc bọn họ tìm hiểu được chỉ là pháp tắc thế giới đang ở, cũng chính là pháp tắc mà cường giả Thiên Kiếp bí cảnh lĩnh ngộ được, mà pháp tắc cường giả Thiên Kiếp bí cảnh lĩnh ngộ được lại đến từ pháp tắc thiên địa khi tìm hiểu bản nguyên.

Vì vậy, xét đến cùng, cho dù cường giả Thiên Kiếp bí cảnh sáng tạo thế giới mới cũng không thể vượt qua được thế giới bản nguyên, vũ trụ bản nguyên, trừ phi tự bản thân cường giả Thiên Kiếp bí cảnh siêu thoát thiên địa.

Điều này hiển nhiên không có khả năng, cho dù cường đại như Hồng, Côn Ngô Tiên Đế cũng chỉ có thể chống lại được Thiên Địa, căn bản chưa nói tới siêu việt, siêu thoát.

Cũng giống như lòng người biến đổi, đạo tâm của tu sĩ theo tu vi tăng trưởng cũng chậm rãi biến hóa.

Ngoại trừ Cổ Thần, từ lúc bước vào Độ Hư bí cảnh đã xác định đạo tâm “phá đạo” rất rõ ràng, tất cả các tu sĩ khác, tại lúc linh ngộ pháp tắc, bước vào Độ Hư bí cảnh đều thành tâm thành lý bái phục thiên địa, cầu tương hợp với thiên địa, linh ngộ pháp tắc thiên địa.

Thế nhưng, theo tu vi của tu sĩ càng ngày càng cao, trở thành chư tử đại tiên hợp đạo thành công, đã có đạo của riêng bản thân, tuy rằng đạo của bản thân vẫn xuất phát từ đại đạo thiên địa, thế nhưng chung quy đã là phương diện chủ thể một thế giới mới.

Từ giờ khắc này trở đi, quan hệ giữa tu sĩ và thiên địa bắt đầu xảy ra biến hóa.

Trước đây tu sĩ bái nhập thiên địa, tín ngưỡng thiên địa mới có thể thu được lực lượng pháp tắc thiên địa.

Thế nhưng từ sau khi trở thành chư tử đại tiên, chư tử đại tiên lại bắt đầu truyền bá đạo của bản thân, giúp các tu sĩ khác, con người cùng tín ngưỡng hần, bái nhập hần, khi đó đạo của chư tử đại tiên mới càng trở nên cường đại hơn.

Từ một góc độ nào đó mà nói, chư tử đại tiên, tại khu vực “đạo” của bản thân, hần chính là thiên địa, chính là chúa tể.

Kể từ đó, tu sĩ tới cảnh giới chư tử đại tiên, quan hệ giữa bản thân và thiên địa đã không còn là tín ngưỡng, là pháp nhập, mà dần dần biến thành quan hệ cạnh tranh lợi ích.

906. Chương 31: Hằng Hà Tinh Đồi.

Chỉ là, chư tử đại tiên hình thành “vực” so với toàn bộ thiên địa mà nói, bất quá là một khu vực nhỏ bé như hạt bụi mà thôi, lực lượng so sánh với thiên địa thực sự quá mức nhỏ yếu.

Vì vậy, tại loại cảnh giới này vẫn phải bái nhập thiên địa, bảo trì tín ngưỡng, bằng không thiên địa giận dữ, thiên kiếp phủ xuống, diệt sát chư tử đại tiên cũng dễ dàng đơn giản như diệt sát một con kiến nhỏ nhỏ.

Thế nhưng, tu sĩ đạt tới tu vi Thiên Kiếp bí cảnh thì hoàn toàn khác nhau rồi, đã bắt đầu có lực lượng đối kháng với thiên địa, cho dù là thiên kiếp cũng không nhất định có thể hủy diệt được cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Tu sĩ Thần Hải cảnh khống chế pháp bảo, tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh đoạt thọ nguyên, tu sĩ Độ Hư cảnh ngộ pháp tắc, tu sĩ Thiên Kiếp cảnh nghịch thiên mệnh.

Chỉ có cường giả Thiên Kiếp cảnh mới có thể nghịch thiên mệnh.

Thế nhưng, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh đối với lực lượng đại đạo thiên địa mà nói, lực lượng bản thân luôn bị vây trong thế yếu.

Nghịch thiên mà đi, tuy rằng có thể tự bảo vệ chính mình, thế nhưng muốn chân chính vượt qua được đại đạo, tan biến thiên địa quả thực mơ tưởng, ngược lại còn bị cổ thần Thiên Địa uy hiếp, sinh mệnh khó bảo toàn.

Vì vậy, tu sĩ sau khi bước vào Thiên Kiếp bí cảnh sẽ phải đối mặt với hai lựa chọn.

Một, thuận theo thiên đạo, tiếp tục thuần phục cổ thần thiên địa, tín ngưỡng thiên địa, tế bái thiên địa, những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh này sẽ thu được tín ngưỡng của những phạm nhân, tu sĩ khác, nhưng lại kính dâng phần lớn lực lượng tín ngưỡng cho cổ thần Thiên Địa, thế giới bọn họ thống nhất xưng là Thiên, ví dụ như: Hồng Mông Thiên, Kim Ô Thiên, Thái Thượng Thiên... Gọi chung là Chư Thiên.

Hai, nghịch kháng thiên mệnh, duy ngã độc tôn, những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh thu được lực lượng tín ngưỡng của phạm nhân, tu sĩ khác, bọn họ không tế bái thiên địa, không tín ngưỡng cổ thần, thế giới bọn họ sáng tạo ra thống nhất gọi chung là Giới, ví dụ như Côn Ngô Giới, Nguyên Thần Giới... Gọi chung là Vạn Giới, ý là tự lập một giới, khác với thế giới bản nguyên.

Một bên thuận theo thiên đạo, một bên nghịch kháng thiên mệnh, có thể tưởng tượng được giữa Chư Thiên và Vạn Giới, bởi vì tín niệm khác nhau dần dần chuyển biến thành quan hệ thủy hỏa không dung.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh vạn giới, nghịch kháng thiên mệnh, thiên địa tự nhiên muốn tiêu diệt, nhưng sau khi đã trải qua thời đại thái cổ, trải qua trận đại chiến đồ thần với Côn Ngô Tiên Đế, cổ thần Thiên Địa không ngốc nghếch giao phong chính diện với tu sĩ nữa, mà bắt đầu chuyển hướng lấy tu sĩ kiềm chế tu sĩ.

Vì vậy, Thiên đế thuận theo thiên đạo, trên cơ sở Thiên đình tại tiên giới đã thành lập Thiên Cung, được thiên địa thụ phong, trở thành chính thống thiên địa, ngược lại cường giả trận doanh Vạn Giới thì bị cho là ma đầu, bị Thiên Cung thống nhất diệt sát.

Chư Thiên có cổ thần Thiên Địa đứng sau trợ giúp, thế giới cường đại vượt qua Vạn Giới, vì vậy vũ trụ phạm gian hiện tại lấy Thiên Cung dẫn đầu, trận doanh Thiên Cung có danh chính thống, cường giả Vạn Giới thì bị coi là ma đầu, sinh hoạt trong những địa phương không ánh sáng, không dám bại lộ hành tung, bằng không sẽ bị cường giả Chư Thiên diệt sát.

Địa phương Vân Khoát Thiên đã đi qua không ít, ngay cả chủ tinh Thiên Lan Tinh trong Thiên Lan tinh hải cũng đã từng đi qua, tuy rằng hẳn chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh hoành hành vũ trụ phạm gian mà nói quả thực không coi là cái gì, thế nhưng nhận thức không tầm thường.

Mà buổi nói chuyện với Vân Khoát Thiên khiến Cổ Thần thu lợi ích rất nhiều, đối với vũ trụ phạm gian đã có lý giải đại khái bước đầu, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nếu như không có Vân Khoát Thiên giải thích, Cổ Thần trăm triệu lần không nghĩ tới cường giả Thiên Kiếp trong vũ trụ phạm gian còn chia thành hai đại trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới.

Cổ Thần nói:

- Nếu cường giả Thiên Kiếp cảnh trong trận doanh Vạn Giới không thể nhìn thấy ánh sáng, như vậy cường giả ngũ hành một kiếp như Hằng Hà tinh hệ chỉ chủ khẳng định là cường giả thuộc về trận doanh Chư Thiên rồi!

Vân Khoát Thiên gật đầu, nói:

- Đúng vậy, Cổ Thần đạo hữu, đạo hữu đã giết chết ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, thu được lực lượng tín ngưỡng của ba người bọn họ, sợ rằng có thể có nguy hiểm.

- Vì sao?

Cổ Thần hỏi.

Vân Khoát Thiên nói:

- Chư tử đại tiên hợp đạo thành công có thể thông qua truyền đạo thu được lực lượng tín ngưỡng của phạm nhân, tu sĩ khác, thế nhưng toàn bộ sinh mệnh trong Hằng Hà tinh hệ, tất cả chư tử đại tiên đều phải tín ngưỡng Hằng Hà tinh hệ chỉ chủ, lực lượng tín ngưỡng thu được phải dâng lên chín thành cho Hằng Hà tinh hệ chỉ chủ, bản thân chỉ được lưu lại một phần, toàn bộ tinh hệ chỉ chủ trong Thiên Lan tinh hải đều phải tín ngưỡng Thiên Lan thánh điện, cũng phải dâng lên chín thành lực lượng tín ngưỡng, Thiên Lan thánh địa lại dâng lên chín thành lực lượng tín ngưỡng lên Thiên Cung, sau đó Thiên Cung lại kính dâng chín thành lực lượng tín ngưỡng lên cổ thần Thiên, Địa.

- Cổ Thần đạo hữu, đạo hữu thu được lực lượng tín ngưỡng của ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, thế nhưng đạo hữu từ tiên giới tới, không phải là tín đồ của Hằng Hà tinh hệ chỉ chủ, bằng với việc chặt đứt một bộ phận tín ngưỡng của hắn, nếu như đạo hữu không tín ngưỡng hắn, dâng lên chín thành lực lượng tín ngưỡng cho hắn, nhất định sẽ bị phân thành tu sĩ trận doanh Vạn Giới, Hằng Hà tinh hệ chỉ chủ sẽ danh chính ngôn thuận giết chết.

Thấy trong lời nói của Vân Khoát Thiên có chuyện, hỏi:

- Vì sao?

Vân Khoát Thiên nói:

- Cổ Thần đạo hữu, cho dù đạo hữu tới từ tiên giới, phẩm chất lực lượng vượt xa chúng tu sĩ phạm gian chúng ta, ta biết cho dù là ta so với Cổ Thần đạo hữu sợ là cũng phải thua kém nhiều, thế nhưng Hằng

Hà tinh hệ chi chủ chính là cường giả ngũ hành một kiếp, tuy rằng chỉ là ngũ hành một kiếp nhưng dù sao cũng là tồn tại Thiên Kiếp bí cảnh, đảo ngược thiên mệnh, tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ vẫn thuộc về Độ Hư bí cảnh, sự khác biệt giữa hai cảnh giới này giống như thiên và địa, đạo hữu đánh chết mấy người Lý Cương, Hằng Hà tinh hệ chi chủ khẳng định muốn đạo hữu lực chọn trận doanh Chư Thiên, thuận theo thiên đạo, tín ngưỡng hần, đạo hữu nghìn vạn lần không nên coi thường tu sĩ thế gian, tuy nói tu sĩ hần là duy ngã độc tôn, tiêu diêu tự tại, thế nhưng trận doanh Chư Thiên có danh chính thống, người đồng thế mạnh, đạo hữu nên lấy tính mệnh làm trọng, gia nhập Chư Thiên!

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Điều này ta hiểu rõ trong lòng, Vân đạo hữu, người đối với Vu Thần Vu Dạ Tinh có lý giải rất sâu, Vu Thần cũng đến từ tiên giới, có chút ân oán với ta, thỉnh nói cho ta biết làm cách nào tới Vu Dạ Tinh?

Vân Khoát Thiên lấy một ngọc giản từ trong nhẫn trữ vật, đưa tới trước mặt Cổ Thần, nói:

- Đây là tinh đồ của Hằng Hà tinh hệ, bên trong có đánh dấu toàn bộ một trăm lẻ tám khóa tu chân tinh trong tinh hệ cùng với những địa điểm thiết lập truyền tống trận, mang theo tinh đồ này trong người, mặc kệ thân ở nơi nào, vị trí của đạo hữu cũng sẽ hiện lên trong tinh độ, chỉ cần ở trong phạm vi Hằng Hà tinh hệ nhất định không bị mê thất phương hướng.

907. Chương 32: Vu Thần Hiện Thân

Cổ Thần nhận lấy ngọc giản, tiên lực dò xét, trong đầu của hần lập tức xuất hiện một mảnh tinh không, vô số khóa tinh cầu, giống như tinh quang, chùng trên ức điểm tinh quang, trong đó có một trăm linh tám điểm tinh quang chói sáng nhất, ngay bên cạnh có chữ viết đánh dấu, như mấy điểm sáng có chữ viết Vu Dạ Tinh, Hằng Hà Tinh đánh dấu.

Rất nhanh Cổ Thần đã tìm được Tử Vân Tinh, là một khóa tu chân tinh cách Vu Dạ Tinh gần nhất, nơi này có một quang điểm liên tục lập lòe sáng rực, khẳng định là vị trí đại biểu của Vu Dạ Tinh.

Cổ Thần thu tinh đồ vào trong Âm Dương tiên giới, nói:

- Hai khóa tu chân tinh cách nhau hơn trăm vạn khóa tinh cầu khác, khoảng cách vô cùng xa xôi, nếu như phi độn trong vũ trụ sợ rằng phải tốn thời gian hơn trăm năm, xem ra muốn xuyên toa giữa các tu chân giới chỉ có thể sử dụng truyền tống trận rồi, khoảng cách xa xôi tới như vậy, cần phải có truyền tống trận lớn cỡ nào mới có thể thành công?

Vân Khoát Thiên nói:

- Thật lâu trước đây, giữa các tu chân giới không có trận pháp qua lại, thế nhưng khoảng chừng mười vạn năm trước có một vị cao thủ trận đạo tới từ tiên giới, từng ở lại Thiên Lan tinh hải một đoạn thời gian, truyền bá trận pháp, danh chấn một thời, những tu chân tinh trong Thiên Lan tinh hải đều có trận pháp truyền tống do vị cao thủ trận đạo kia lưu lại, thế nhưng đáng tiếc...

Cổ Thần hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Vân Khoát Thiên nói:

- Mười vạn năm trước ta vừa mới hợp đạo thành công, trở thành chư tử đại tiên, trước đây chưa bao giờ rời khỏi Tử Vân Tinh, thế nhưng vị cao thủ trận đạo kia bố trí trận pháp trên Tử Vân Tinh, mặc dù không nhìn thấy tận mắt, nhưng có may mắn nghe được, nghe tên là Hư Thiên, khi đó Hư Thiên mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, có cường giả Thiên Kiếp bí cảnh của Thiên Lan thánh điện cùng đi, chỉ là mới trôi qua đại khái một vạn năm, khoảng chín vạn năm trước, tu vi của Hư Thiên đột phá bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, đạt tới ngũ hành một kiếp, lúc đó Thiên Lan thánh điện rất coi trọng hần, nhưng Hư Thiên lại chọn trận doanh Vạn Giới, trở thành ma đầu, bị Thiên Lan thánh địa truy sát, tạo nghệ trận pháp của Hư Thiên quả thực rất cao, cho dù là cường giả Thiên Kiếp ngũ hành nhị kiếp, tam kiếp đều bị trận pháp của hần gây khó khăn, sau đó thánh chủ Thiên Lan thánh điện tự mình xuất thủ, từ đó về sau không còn tin tức gì về Hư Thiên, không ai nghe được bất cứ tin tức gì về hần!

Cổ Thần nghe được đột nhiên cả kinh.

Hư Thiên, đây không phải là tên của tổ sư Hư Tử sáng lập ra Hư Thiên Tông hay sao?

Hư Thiên Tông lấy tên của hắn để đặt tên, Hư Thiên Kinh cũng lấy tên của hắn để đặt tên, hơn nữa Thiên Tinh Hóa Hư đại trận là trận pháp ngay cả Cổ Thần cũng không thể phá giải được, so với rất nhiều trận pháp thái cổ còn huyền diệu khó lường hơn nhiều, vì vậy Hư Tử có thể nói là đệ nhất nhân phương diện trận đạo tại thời kỳ thượng cổ.

Vân Khoát Thiên nói tiếp:

- Trận pháp Hư Thiên lưu lại vô cùng huyền diệu, khởi động trận pháp không cần tiên lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần cung ứng đủ tinh phách linh thạch là được, thuận tiện mười phần.

Nói xong Vân Khoát Thiên lấy ra một túi trữ vật nho nhỏ, đưa tới trước mặt Cổ Thần, nói:

- Đạo hữu chém giết ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, ba nhà bọn họ sáng lập ra lập tức sẽ bị suy sụp, tất cả địa bàn đều bị Vân gia chúng ta chiếm giữ, tất cả mạch khoáng linh thạch sẽ rơi vào tay Vân gia chúng ta. Vân gia thu được rất nhiều linh thạch, đây là một trăm vạn linh thạch tinh phách, đạo hữu muốn xuyên toa qua các tu chân tinh, linh thạch tinh phách ắt không thể thiếu, mời đạo hữu thu nhận!

Cổ Thần không khách khí, nhận một trăm vạn tinh phách linh thạch, hắn chém giết chư tử đại tiên ba nhà Lý, Triệu, Tề, từ nay về sau toàn bộ Tử Vân Tinh đều sẽ nằm trong tay Vân gia, thu hoạch từ ba nhà Lý, Triệu, Tề khẳng định không phải là một trăm vạn tinh phách linh thạch.

Cổ Thần cũng lấy một ngọc giản từ trong Âm Dương Tiên Giới, tiên lực truyền mạnh, rất nhanh đã khắc họa một bộ bí thuật ngũ hành, đây là bí quyết tu luyện tốt nhất cho tu sĩ tại giai đoạn Độ Hư bí cảnh.

Cổ Thần giao ngọc giản cho Vân Khoát Thiên, nói:

- Trong ngọc giản này là một loại bí pháp tu luyện, cho dù là tại tiên giới cũng được xếp vào hàng nhất đẳng. Vân Tuyết kiếp trước và ta có duyên, kiếp này gặp lại, ta tặng nàng một bộ bí thuật ngũ hành, thỉnh Vân đạo hữu chuyển giao.

- Cái này!

Vân Khoát Thiên tiếp nhận ngọc giản, nói:

- Cổ Thần đạo hữu, đạo hữu nhanh như vậy đã muốn đi rồi sao? Hài tử Vân Tuyết này đối với đạo hữu...

Cổ Thần cắt đứt lời Vân Khoát Thiên, nói:

- Ta tại vũ trụ phạm gian còn có chuyện rất quan trọng phải làm, con đường ta phải đi rất dài rất dài, so với Thiên Lan tinh hải còn dài hơn rất nhiều lần, Tử Vân Tinh chỉ là khởi điểm của ta mà thôi, ta có thể gặp lại Vân Tuyết cũng coi như một loại duyên phận, hiện tại duyên phận đã hết, ngày sau có khả năng ta sẽ không trở về Tử Vân Tinh nữa rồi, cáo từ!

Tiếng nói vừa dứt, thân thể Cổ Thần chợt lóe, trong nháy mắt đã biến mất không còn.

Vân Khoát Thiên nhìn địa phương Cổ Thần biến mất, lẩm bẩm nói:

- Ai... Nhân vật như vậy, nếu như có thể cùng một chỗ với Tiểu Tuyết, ở lại Tử Vân Tinh thì tốt rồi, đáng tiếc a, thiên tài tới từ tiên giới quả nhiên không bình thường, ngay cả Thiên Lan tinh hải cũng không thể dung nạp hắn.

...

Rất nhanh Cổ Thần đã đi tới truyền tông trận tinh cầu tại Tử Vân Tinh.

Đây là một tòa trận pháp to lớn không gì sánh được, diện tích ước chừng vạn dặm, tại trung ương trận pháp có rất nhiều phù ấn phức tạp, ngay bên cạnh có khắc giá cả tiêu tốn khi truyền tông tới các tu chân tinh lớn.

Vu Dạ Tinh, 100 tinh phách linh thạch, Mai Đóa Tinh, 200 tinh phách linh thạch, Cổ Lam Tinh, 300 linh phách tinh thạch.

Tổng cộng một trăm lẻ tám khóa tu chân tinh, trong đó xa nhất cần phải có 1800 tinh phách linh thạch.

Một khối tinh phách linh thạch tương đương với 100 khối linh thạch cực phẩm, 100 khối tinh phách linh thạch tương đương với một vạn khối tinh thạch cực phẩm, truyền tống giữa các tu chân tinh đối với tiêu hao linh thạch không phải to lớn bình thường, xem ra giữa các tu chân tinh mặc dù có truyền tống trận nhưng qua lại sẽ không phải quá nhiều lần.

Cổ Thần lấy ra một trăm viên tinh phách linh thạch, đặt tại trung âm lỗ hồng trận pháp, lực chọn mục tiêu truyền tống — Vu Dạ tinh.

Không quá lâu sau, trận pháp liền mở ra, quang mang đẹp mắt bao phủ toàn bộ khu vực trận pháp, quang mang phóng lên cao, trong sát na nhằm vào vũ trụ, bắn về một phương xa không thể nhìn không thể chạm.

Cổ Thần lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại kéo mạnh thân thể hắn, thân thể hắn lấy tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng rất nhiều lần, theo quang mang bốn phía rời khỏi Tử Vân Tinh.

Quang mang trong vũ trụ hình thành một thông đạo, thế nhưng thông đạo này không phải kết nối hoàn chỉnh, mà là gián đoạn, mỗi một đoạn quang mang cách nhau vô số ức dặm.

Cổ Thần cảm giác rất rõ ràng, hắn đang trong tốc độ nhanh chóng vô cùng, trong hư không liên tục thuận di, tốc độ cực nhanh, so với hắn thuận di trong vũ trụ nhanh hơn nghìn lần, vạn lần.

Cho dù là tốc độ nhanh như vậy, Cổ Thần trong truyền tống trận vẫn như trước phải duy trì khoảng một canh giờ.

Tốc độ tiến tới đột nhiên giảm mạnh, rất nhanh Cổ Thần đã bước trên mặt đất, quang mang chói mắt bốn phía đã tan đi, hắn phát hiện bản thân đang đứng tại trung ương trận pháp, so với trận pháp truyền tống tại Tử Vân Tinh giống nhau như đúc, thế nhưng khóa tinh cầu này đã không phải là Tử Vân Tinh, mà là Vu Dạ Tinh.

Cổ thần chuyển hướng nhìn về bốn phía, năng lực cảm xúc cường đại tản đi bốn phía, đủ đạt tới nghìn vạn dặm.

Tình huống của Tử Vân Tinh so với địa giới Đại Ly tiên giới Cổ Hoang tương đối giống nhau, tuy là ban ngày nhưng bầu trời không hề có ánh dương quang, chỉ có một chút ánh sáng le lói từ trên cao truyền xuống, tựa hồ có một tầng lực lượng hắc ám bao phủ toàn bộ tinh cầu.

Trong không khí, Cổ Thần cảm nhận được lực lượng quen thuộc của Vu Thần.

“Vu Thần, người nói không sai, chúng ta quả nhiên gặp mặt rất nhanh, sáu mươi năm qua, thân thể và nguyên thân của người dung hợp, thực lực tăng lên, ngay cả Vân Khoát Thiên tu vi Hợp Đạo hậu kỳ cũng bị người đánh trọng thương tới chết, không biết người đã mạnh tới loại trình độ nào?”

“Thế nhưng, thời gian sáu mươi năm người có thể tăng trưởng bao nhiêu? Nếu Vân Khoát Thiên có thể chạy trốn từ trong tay người, đồng thời còn khiến người trọng thương, nói rõ người không có khả năng đạt tới cảnh giới Thiên Kiếp bí cảnh, ân oán giữa chúng ta ngày hôm nay nên triệt để kết thúc rồi.”

Tâm niệm Cổ Thần vừa chuyển, thân thể phá không bay lên, trong sát na đã xuyên toa nghìn vạn dặm.

Lực cảm xúc của thân thể tăng tăng tản ra, tìm tòi thân ảnh của Vu Thần.

Thể tích của Vu Dạ Tinh so với Tử Vân Tinh chỉ lớn hơn chứ không nhỏ, diện tích toàn bộ tinh cầu ước chừng vài lần diện tích tiên giới Cổ Hoang.

Cho dù lực cảm xúc của thân thể Cổ Thần có thể khuếch tán nghìn vạn dặm, nhưng muốn tìm kiếm một người cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Thế nhưng, may mà mục tiêu tìm kiếm không phải là một người đơn giản, mà là Vu Thần, là chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ, khí tức vô cùng cường đại, vượt xa so với các tu sĩ khác.

Đồng thời, Cổ Thần và Vu Thần đã từng giao đấu với nhau nhiều lần, đối với khí tức của Vu Thần vô cùng quen thuộc, càng tới gần Vu Thần, Cổ Thần đối với cảm giác quen thuộc của Vu Thần càng thêm mãnh liệt, vì vậy không quá lâu sau, Cổ Thần đã tìm được vị trí của Vu Thần.

Trong đại lục rộng lớn vô biên vô hạn có một tòa thành trì so với Đại Vân thành trong Tử Vân Tinh còn to lớn hơn nhiều, trong thành có một tòa điện miếu cỡ lớn, bộ dáng kiến trúc của tòa điện miếu cỡ lớn này so với Vu Thần Điện tại tiên giới Cổ Hoang giống nhau như đúc.

Thế nhưng tòa Vu Thần Điện này càng khí phái, càng to lớn.

Chủ nhân Vu Thần điện Vu Tử đang ngồi bên trong tòa thần điện to lớn không gì sánh được, thân thể hần cao hơn hai trăm trượng, nửa trắng nửa đen, bán nam bán nữ, nửa âm nửa dương, hai khuôn mặt khác nhau, bốn cánh tay, hai cái đầu, bộ dáng bên ngoài chính là Vu Thần.

Bốn con mắt Vu Thần đều nhắm, tuy rằng đang đứng thân thể, nhưng tựa hồ tĩnh tu.

Đồng thời Vu Thần hiện tại chính là chân thân Vu Thần chân chính, hoàn toàn không phải là nguyên thần xuất hiện trong tiên giới Cổ Hoang.

Từ điểm Cổ Thần tới Vu Thần Điện chừng nghìn vạn dặm, Vu Thần vô cùng to lớn trong Vu Thần Điện đột nhiên mở to bốn con mắt, quay đầu nhìn về phía Cổ Thần xuất hiện, trong ánh mắt để lộ một tia kinh ngạc vô cùng.

Khí tức quen thuộc kia giúp Vu Thần lập tức nhận ra được, người tới chính là Cổ Thần, chấn động nghĩ thầm:

“Dĩ nhiên là Cổ Thần, hần thực sự đã tiến vào vũ trụ phạm gian? Xem ra Thiên Cơ lão nhân nói không sai, ta quả nhiên gặp mặt hần rất nhanh.”

Trong lòng đang suy nghĩ, chỉ trong một lần chớp mắt, Cổ Thần đã xuyên qua hư không nghìn vạn dặm, xuất hiện trong bầu trời ngay trên đỉnh Vu Thần điện.

Tuy rằng hai người chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng cả hai đều cảm nhận được, đối phương đã phát hiện ra chính mình.

Cổ Thần hét lớn một tiếng:

- Vu Thần, lão bằng hữu tới rồi, thế nào không ra gặp mặt? Lẽ nào phải để ta phá hủy điện thờ ngươi mới bằng lòng hiện thân hay sao?

Thanh âm ẩn chứa pháp tắc từ trong hư không nghìn dặm oanh kích xuống, hư không đều bị sóng âm chấn động xuất hiện dao động như sóng nước.

Thanh âm từ xa xa truyền đi, phương viên vạn dặm đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Tu sĩ, phạm nhân phương viên vạn dặm đều nghe được thanh âm của Cổ Thần, tất cả đều thất kinh không ngớt, Vu Thần tại Vu Dạ Tinh được xưng là Vu Tử, xét về địa vị cũng giống như Vân Khoát Thiên tại Tử Vân Tinh được xưng là Vân Tử, thực lực càng mạnh hơn nữa bậc, dĩ nhiên có người đánh tới cửa, thực sự khiến kẻ khác nghĩ mà khiếp sợ.

Cổ Thần vừa dứt lời, hư không phía trước đột nhiên chia rộng sang hai bên, một người to lớn thân cao ước chừng hơn trăm trượng, nửa trắng nửa đen, nửa âm nửa dương, bán nam bán nữ xuất hiện trước mắt Cổ Thần.

Vu Thần hiện thân rồi!

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Vu Thần vừa xuất hiện, lập tức tiếng cười cuồng ngạo phát ra, thân thể hần cao tới trăm trượng, đầu lớn như cự tháp, thanh âm như hồng chung:

- Cổ Thần a Cổ Thần, ngươi tại tiên giới Cổ Hoang bản thân còn không làm gì được người, thế nhưng ngươi dĩ nhiên chạy tới vũ trụ phạm gian, ha ha ha ha, quả thực thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào! Ha ha ha ha... Thiên Cơ lão nhân quả nhiên biết được quá khứ vị lai, nói không tới trăm năm

chúng ta sẽ gặp mặt nhau, vốn ban đầu ta còn chưa tin, chúng ta ngăn cách hai giới, thực sự không nghĩ tới người dĩ nhiên chạy tới vũ trụ phạm gian, tự tìm đường chết rồi, ha ha ha ha!

Thanh âm của Vu Thần bán nam bán nữ, nửa cương nửa nhu, khi lớn tiếng nói chuyện, thanh âm đột nhiên chuyển biến, cực kỳ chói tai.

“Thiên Cơ lão nhân không phải có giao tình với Vân Khoát Thiên hay sao? Thế nào cũng có nhận thức với Vu Thần?”

Trong lòng Cổ Thần chuyển niệm, đối với tiếng cười cuồng ngạo của Vu Thần chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng, nói:

- Vu Thần, lẽ nào Thiên Cơ lão nhân không nói cho người biết, ngày người gặp phải ta chính là ngày người chết hay sao?

- Chỉ bằng người? Hắc hắc hắc hắc...

Vu Thần âm trầm nở nụ cười, nói:

- Tại tiên giới Cổ Hoang, bản thân chỉ dựa vào lực lượng nguyên thần, đích xác không thể làm gì được người, thế nhưng trong vũ trụ phạm gian, hắc hắc hắc hắc! Cho dù người eso thực lực chư tử đại tiên hợp đạo thành công, trước mặt bản thân cũng chỉ có một đường chết.

908. Chương 33: Giết Chết Vu Thần

Cổ Thần xa xa lắc đầu, khẽ cười nói:

- Vu Thần, người thực sự nên hỏi rõ kết quả đối với Thiên Cơ lão nhân, thế nhưng mọi chuyện đã tới bước này, người đã không còn cơ hội nữa rồi, ngày diệt vong của người tới rồi!

Đang khi nói chuyện, khí thế của Cổ Thần bùng phát, cương khí tiên lực trào dâng, hư không bốn phía đột nhiên rung động mãnh liệt, giống như cuộn sóng xô bờ, từng tầng từng tầng cuộn trào đẩy mạnh về bốn phương tám hướng.

Kích cỡ thân thể Cổ Thần chưa biến đổi, thế nhưng khí thế toàn thân lại tăng lên không chỉ trăm lần, đối mặt với Vu Thần thân cao trăm trượng ngược lại có cảm giác Vu Thần rất nhỏ bé, Cổ Thần vô cùng to lớn.

Biến hóa đột nhiên này khiến Vu Thần cả kinh, lập tức sau đó là giận dữ, quát lên:

- Chết đến nơi còn dám xuất khẩu cuồng ngôn, Cổ Thần, nhìn bản thân ngày hôm nay thu thập người như thế nào.

Đang khi nói chuyện, bốn cánh tay khổng lồ trắng kiện vô cùng của Vu Thần song song kết đạo ấn, trong sát na gió nổi mây phun, mây đen rậm rạp, hóa thành hắc khí bao quanh, bao phủ bốn phía Vu Thần trong mây vạn dặm.

Theo đạo ấn của Cổ Thần khẽ động, tầng tầng mây đen tản ra, hai nửa thân thể một đen một trắng của Vu Thần, trong tay nâng một đại luân bàn vô cùng khổng lồ.

Đại luân bàn này ước chừng mười trượng, một đen một trắng, một âm một dương, liên tục xoay tròn trong tay Cổ Thần, âm dương tương hợp, có một loại lực lượng to lớn vô hạn, ý cảnh sung mãn diễn hóa thiên địa, mạnh mẽ tản đi bốn phía, một vực phương viên nghìn trượng xuất hiện rồi.

Thể tích vực của Vu Thần so với Lý Cương lớn hơn không chỉ mười lần, lực lượng càng mạnh mẽ hơn gấp trăm lần.

- Đại Âm Dương Luân!

Bàn tay Vu Thần vừa lộn, âm dương song luân vô cùng to lớn nhất thời từ trong lòng bàn tay nổ bắn ra, trong sát na bành trướng che phủ phương viên vạn trượng, hai đại luân tử một đen một trắng, một âm một dương từ trên trời giáng xuống, chém thẳng về phía Cổ Thần.

Âm dương song luân này bay tới đâu, tất cả không gian đều bị nghiền nát, mọi thứ cản đường đều bị cắt xé nát bấy, hóa thành hư vô.

Không gian trong hư không sụp đổ, đại địa nứt nẻ, tất cả không gian đều hóa thành hỗn độn, âm dương song luân ẩn chứa đại đạo âm dương muốn xé nát Cổ Thần, toàn bộ đều bị phá hủy, nghiền thành vô số mảnh nhỏ, tiêu tan hư vô.

Vu Thần vừa ra tay, thực lực cực mạnh, so với ba chư tử đại tiên Lý Cương, Tề Thiên Hành, Triệu Giang Hà chỉ mạnh hơn chứ không kém, chỉ xét lực công kích của âm dương song luân này đã vô cùng kinh khủng, ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành căn bản không thể so sánh được.

Mắt thấy âm dương song luân chụp thẳng vào đầu, thế đi khiến toàn bộ mọi thứ trong phương viên vạn trượng đều bị hóa thành nát bấy, thân thể Cổ Thần đột nhiên biến đổi, trong sát na hóa thành bộ dáng ba đầu sáu tay.

Sáu tay Cổ Thần hóa thành quyền, Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất oanh kích mãnh liệt.

Quyền cương từ trong quyền phong của Cổ Thần oanh kích ra, trong sát na biến lớn, hóa thành kích cỡ phương viên vạn trượng, mỗi một đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất đều có lực công kích vô cùng kinh khủng, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công bị một quyền này đánh trúng cũng phải hóa thành tro tàn trong nháy mắt, thần hình câu diệt,

Nơi quyền cương lướt qua, cũng là không gian sụp đổ, tất cả mọi thứ đều hóa thành hư vô.

Nếu nói âm dương song luân của Vu Thần là chuyển hóa tất cả thành âm dương hỗn độn, vậy Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần là lực lượng tuyệt đối, hủy diệt tất cả, phá hủy tất cả, mặc kệ phía trước có bất cứ thứ gì đều bị quyền phá nát thành hư vô.

Cổ Thần và Vu Thần cách nhau mấy nghìn trượng, thế nhưng không gian giữa hai người lại sụp đổ tầng tầng, khoảng cách giữa hai người tựa hồ như không tồn tại, đồng thời đưa tay là có thể chạm vào nhau.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Tiếng bạo tạc rung trời động đất vang lên liên tục, Chiến Thần Diệt Tinh quyền do Cổ Thần oanh kích ra và đại âm dương luân của Vu Thần va chạm cùng một chỗ.

Hư không sụp đổ khiến Chiến Thần Diệt Tinh quyền và đại âm dương luân không còn bất cứ thứ gì ngăn cản, bằng hình thức kịch liệt nhất triển khai bạo tạc nổ vang, phạm bi bạo tạc xông lên tới vạn dặm xung quanh.

Toàn bộ bầu trời đột nhiên biến thành một mảnh đen kịt, tất cả không gian đều bị hóa thành hư vô, giống như một tầng hắc động vô cùng to lớn, hư không vô cùng vô tận đều bị hắc động này thôn phệ toàn bộ, rất nhanh không gian bổ xung, lại phục hồi hình dáng ban đầu.

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc...

Tiếng vang kịch liệt, đại âm dương luân bị Chiến Thần Diệt Tinh quyền oanh kích một lỗ thủng cực lớn, sản sinh vết rách chẳng chịt như mạng nhện.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần cũng bị lực phản chất bạo tạc, nổ tan thành hư vô.

Lấy tu vi của Cổ Thần hiện tại, Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất hầu như có thể oanh kích vô hạn, trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, lại là sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất đồng thời đánh về phía Vu Thần.

Lực công kích của Vu Thần vô cùng cường đại, ngay cả đại âm dương luân do Vu Thần sử dụng âm dương đại đạo ngưng tụ thành cũng xuất hiện xu thế sắp bị đánh tan thành mảnh nhỏ.

Trong mắt Vu Thần chuyển thành kinh hãi, hét lớn một tiếng:

- Âm dương quy hư, bảo nguyên hợp thần, âm dương thần luân, hỗn độn đại thành.

Chỉ thấy đạo ấn trong tay Vu thần biến hóa, đại âm dương luân thi triển cực nhanh, âm dương song luân đan xen vào một chỗ, hình thành một luân bàn vô cùng khổng lồ, nửa trắng nửa đen, huyền phù nơi chân trời, luân bàn xoay tròn, lực lượng vô biên vô hạn từ trong luân bàn tuôn ra, hư không bốn phía đều bị hủy diệt, hóa thành hỗn độn, tầng tầng lớp lớp, vô biên vô hạn, bao phủ lên đỉnh đầu Cổ Thần.

- Phá Thiên Chỉ!

Cánh tay Cổ Thần dựng thẳng, một ngón tay giơ lên, trong sát na vận chuyển Phá Thiên Chỉ, một ngón tay điểm về phía Vu Thần.

Cương mang ánh sáng ngọc trong sát na lập lòe bắn ra khỏi đầu ngón tay.

Xoẹt...

Khí hỗn độn vô biên chia hư không thành hai nửa, một tiếng nổ bạo tạc, âm dương thần luân xoay tròn phía chân trời trong sát na bị tan vỡ, giống như thủy tinh bị búa sắt đập mạnh, hóa thành vô số mảnh nhỏ tiêu tán trong không gian.

Quang mang chói mắt trong sát na xuất hiện ngay bên ngoài vực của Vu Thần, giống như một mũi khoan kim cương không gì không phá nổi, trực tiếp tạo thành một lỗ thủng cực lớn trên vực của Vu Thần, chớp mắt đã xuyên thấu qua ngực Vu Thần.

Máu tươi đen kịt tung tóe trời cao.

Máu tươi giống như mưa xối xả từ trên trời giáng xuống, đan xen rậm rạp.

Vu Thần đột ngột cảm giác đau đớn kịch liệt từ chính giữa ngực truyền đến, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, đại chưởng của hắn vỗ mạnh vào lồng ngực của chính bản thân mình.

Bàn tay lớn hơn mười trượng đặt tại vị trí vết thương, ý đồ ngừng thương thể tiếp tục lan tràn.

Thế nhưng, tất cả đều là tổn công vô ích.

Lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận liên tục tàn phá thân thể Vu Thần, chỗ vết thương tựa hồ có trăm nghìn đạo trận pháp huyền diệu hợp làm một, liên tục tàn phá tiêu tán tất cả sinh cơ của Vu Thần.

- Không có khả năng! Đây là loại công pháp gì? Sao có khả năng gây thương tổn vĩnh hằng tới ta? Không có khả năng!

Ánh mắt Vu Thần lộ rõ vẻ kinh khủng, thê lương rống to.

Trong tay Cổ Thần đột nhiên lóe lên sáu đạo quang mang ba xanh ba đen, sáu thanh tiên phủ vô thượng lập tức xuất hiện trong tay.

Sáu tay của hắn vung lên, sáu thanh tiên phủ trong sát na chém ra sáu đạo Trảm Sát Chi Phủ, phủ cương tung hoành nghìn dặm, chém nát tầng tầng hư không, trong nháy mắt đã chém mạnh vào vực bên ngoài cơ thể Vu Thần.

Vực của Vu Thần đã bị Phá Thiên Chỉ phá thành một lỗ thủng rất lớn, lực lượng giảm đi nhiều, Vu Thần vũng bị lực lượng Phá Thiên Chỉ gây thương tổn vĩnh hằng, tuy rằng Phá Thiên Chỉ phá vỡ đại âm dương luân và vực, uy lực đã yếu đi rất nhiều, thế nhưng thương tổn vĩnh hằng không thể chữa trị vẫn còn tồn tại, khiến thực lực Vu Thần giảm mạnh, lực lượng vực cũng theo đó yếu bớt.

Khi sáu đạo Trảm Sát Chi Phủ chém vào vực của Vu Thần, trong hư không truyền tới tiếng xé gió chói tai tới cực điểm, vực của Vu Thần tầng tầng vỡ tan, phân tách sang hai bên, sáu đạo phủ cương này hầu như đã hoàn toàn chém nát vực của Vu Thần.

- Trảm Sát Chi Phủ!

Thân thể Cổ Thần đột nhiên khê xoay chuyển, nhắm thẳng về phía trước, sáu thanh tiên phủ vô thượng trong tay một lần nữa chém mạnh về phía Vu Thần.

Rắc rắc rắc rắc...

Vực của Vu Thần trong sát na bị tan vỡ.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Sáu tiếng vang kinh thiên động địa, trong sát na Cổ Thần lại oanh kích ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền nghìn quyền hợp nhất.

Nơi quyền cương lướt qua, hủy diệt tất cả hư không, trong phong ấn phương viên mấy vạn trượng phía trước, Vu Thần đang toàn lực chống đối lại hủy diệt mãnh liệt từ thương tổn vĩnh hằng của Phá Thiên Chỉ, thấy sáu đạo phủ cương lướt qua, trong mắt hoảng hốt, mi tâm đột nhiên lóe ra một đạo âm dương chi khí nửa trắng nửa đen.

Âm dương chi khí này vô cùng ngưng luyện, hầu như đã hoàn toàn biến thành thể rắn, che chắn phía trước Vu Thần.

Sáu tiếng nổ bạo tạc vang lên, sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền oanh kích vào âm dương chi khí, dĩ nhiên không thể phá hủy được phòng ngự do đoàn âm dương chi khí này hình thành.

Thế nhưng, lại là một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, chính là một thanh tiên phủ vô thượng từ một phương hướng không thể ngờ tới, chém mạnh về phía Vu Thần.

Đồng thời lúc Cổ Thần oanh kích ra sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền lại tiếp tục khống chế một thanh Thanh Đế Tiên Phủ, từ phía sườn phải bay ra, tập kích Vu Thần, quả nhiên một kích này vô cùng hiệu quả.

Thanh Đế Tiên Phủ chém vào thân thể Vu Thần, một vết thương thật lớn dài tới trăm trượng từ đỉnh đầu Vu Thần bắt đầu, kéo dài tới tận chân nhỏ, hầu như đã chém Vu Thần thành hai nửa hoàn toàn tách biệt.

Âm dương chi khí run lên mãnh liệt, theo tiếng kêu thảm thiết của Vu Thần, trong sát na thu hồi vào trong mi tâm.

Sáu đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền theo đó đánh tới, trong sát na oanh kích trên người Vu Thần, thân thể to lớn trăm trượng bị oanh kích thành vô số mảnh nhỏ, hóa thành một đồng máu thịt, văng đi bốn phương tám hướng.

Oanh!

Ngay trong nháy mắt khi Vu Thần thần hình tiêu diệt, một đoàn âm dương chi khí phô thiên cái địa đột nhiên dừng mãnh dũng nhập vào mi tâm Cổ Thần, tiến vào trong não hải.

Trong sát na Cổ Thần lập tức cảm giác được chính mình thu được một đoàn tín ngưỡng lực cực kỳ cường đại.

Cổ tín ngưỡng lực này so với lực lượng tín ngưỡng khi đánh chết ba vị chư tử đại tiên Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành còn mạnh hơn không chỉ mười lần.

Ba vị chư tử đại tiên Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành thu được lực lượng tín ngưỡng tại Tử Vân Tinh còn chưa bằng được một phần ba so với một mình Văn Khoát Thiên.

Mà Vu Dạ Tinh so với Tử Vân Tinh còn lớn hơn không ít, vô luận là phạm nhân hay tu sĩ, số lượng càng nhiều hơn, Vu Thần là chúa tể duy nhất toàn bộ Vu Dạ Tinh, thu được lực lượng tín ngưỡng so với Văn Khoát Thiên tự nhiên cường đại hơn nhiều.

Cuối cùng Vu Thần bị Cổ Thần đánh chết, lực lượng tín ngưỡng mất đi ký thác, trong nháy mắt dừng mãnh truyền vào cơ thể Cổ Thần.

Cổ Thần vui vẻ, cỗ lực lượng tín ngưỡng cường đại này hầu như có thể giúp hắn cô động ý niệm tinh thần, có thể du lịch qua lại trong khổ hải, không còn tình cảnh bèo theo nước chảy.

Thậm chí, hắn còn có thể lợi dụng cỗ lực lượng tín ngưỡng này mô phỏng Vu Thần, câu thông giữa vũ trụ phạm gian và tiên giới Cổ Hoàng, để ý niệm phủ xuống tiên giới Cổ Hoàng, theo đó hắn có thể liên hệ được với đám người Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, Vu Nguyệt, phụ thân tại tiên giới Cổ Hoàng rồi.

Cổ Thần lập tức luyện hóa đoàn tín ngưỡng cường đại ngay trong hư không vô tận, dung nhập lực lượng tín ngưỡng của Vu Thần, chuyển hóa thành lực lượng bản thân.

Giờ khắc này, toàn bộ Vu Dạ Tinh đều bị chấn động mãnh liệt!

Vu Thần vừa chết, toàn bộ pho tượng Vu Thần khắp Vu Dạ Tinh được chúng sinh tế bài đều tự nổ tan thành vô số mảnh nhỏ trong nháy mắt, linh khí mất đi bình chứa đều biến thành một đồng rác rưởi cặn bã.

Vu Thần là chủ thể duy nhất Vu Dạ Tinh, là thủ lĩnh duy nhất, là tín ngưỡng chung của toàn bộ phạm nhân lần tu sĩ trên Vu Dạ Tinh, Vu Thần chết đối với Vu Dạ Tinh mà nói, không khác gì trời nắng bị sét đánh.

Bất quá, rung động trên Vu Dạ Tinh không hề khiến Cổ Thần quan tâm dù chỉ một chút, Vu Dạ Tinh đối với Cổ Thần mà nói không khác biệt nhiều so với Tử Vân Tinh, đều chỉ là một trạm dừng chân ngắn ngủi trong hành trình của hắn, con đường hắn phải đi rất dài rất dài.

Cổ Thần muốn tranh phong với Thiên đế đứng đầu Thiên Cung, đó chính là tồn tại cao cấp nhất toàn bộ vũ trụ phạm gian, cho dù là Thiên Lan tinh hải vô cùng vô tận trước mặt Thiên Cung cũng chỉ là một hạt bụi nhỏ bé trong vô số hạt bụi khác.

Ngay cả Thiên Lan tinh hải cũng chỉ là một trạm dừng chân của Cổ Thần tại vũ trụ phạm gian, hướng chỉ là Tử Vân Tinh? Là Vu Dạ Tinh?

Cổ Thần phiêu phù trong hư không vô cùng vô tận, vật ngã lưỡng vong, cổ lực lượng tín ngưỡng kia mất đi mục tiêu, không quá lâu sau đã bị Cổ Thần luyện hóa hấp thu hoàn toàn, biến thành lực lượng của chính bản thân hắn.

Hấp thu lực lượng tín ngưỡng, Cổ Thần cảm giác được, dung nhập vào trong ý niệm tinh thần khiến ý niệm tinh thần của hắn cường đại hơn rất nhiều, hắn lại cảm giác được sự tồn tại của khổ hải, ý niệm của hắn có thể tùy ý ba động trong khổ hải vô biên vô hạn.

Thế nhưng, ý niệm Cổ Thần khẽ động, liền thoát ly khỏi khổ hải chảy về một phía, hắn có thể cảm giác được trong khổ hải mang mang, tại một địa phương xa xa có một bộ phận tín ngưỡng thuộc về bản thân hắn, một đám ý niệm tín ngưỡng này được thành lập thông qua pho tượng Bàn Thần trong tiên giới Cổ Hoang.

909. Chương 34: Cường Giả Thiên Kiếp

Ý niệm của Cổ Thần tại khổ hải du động cực nhanh, hắn không dám sử dụng lực lượng tín ngưỡng ngưng tụ thành con thuyền linh hồn, trực tiếp để ý niệm lao ra khỏi khổ hải, như vậy sẽ bị thế giới khổ hải tinh thần phát hiện công kích, khổ hải sẽ sản sinh gió to cuồng phong, trong nháy mắt xé nát con thuyền linh hồn, cuốn ý niệm vào chỗ sâu trong khổ hải, chỉ ít vài ngày ý niệm cũng không thể xoay người trong khổ hải vô biên vô hạn.

Thời gian tại thế giới tinh thần và thế giới chân thực là hoàn toàn khác nhau, tốc độ của ý niệm so với thế giới chân thực nhanh hơn vô số lần, tốc độ thời gian lưu động cũng như vậy.

Ý niệm của Cổ Thần liên tục du động cực nhanh trong thế giới tinh thần, so với hắn thuận di trong vũ trụ phạm gian còn nhanh hơn rất nhiều, khoảng cách đủ thuận di mấy ngày mấy đêm trong thế giới thực cũng chỉ là thời gian một lần nháy mắt trong thế giới tinh thần.

Rốt cuộc, trong thế giới tinh thần, ý niệm của Cổ Thần dùng thời gian hơn một tháng, rốt cuộc cũng tìm được lực lượng tín ngưỡng thuộc về hắn, ý niệm thuộc về hắn.

Cổ Thần lập tức lao tới.

Thế nhưng, ngoài ý muốn xuất hiện rồi, tinh thần vốn là hư thể, giới hạn giữa tồn tại và không tồn tại, ý niệm của Cổ Thần trực tiếp nhảy vào lực lượng tín ngưỡng thuộc về hắn, một bộ phận ý niệm thuộc về hắn, dĩ nhiên không thể dung hợp với nhau.

Nếu như có thể dung hợp với nhau, hắn có thể lợi dụng phần ý niệm tại tiên giới Cổ Hoang kia, câu thông giữa vũ trụ phạm gian và tiên giới Cổ Hoang. Tuy rằng thân thể đang ở trong vũ trụ phạm gian, nhưng có thể thông qua ý niệm, cũng chính là pho tượng Bàn thần giao lưu với đám người Hư Tử Uyên.

Ý niệm của Cổ Thần hơi lùi lại một chút, lại lao mạnh vào lực lượng tín ngưỡng, một bộ phận ý niệm thuộc về hần tại tiên giới Cổ Hoang, kết quả vẫn giống như cũ, hoàn toàn bắt vào khoảng không trống rỗng.

Cổ Thần liên tục thử nghiệm hơn mười lần, mỗi lần đều so sánh đúc rút kinh nghiệm, hai bên đều là vật hư huyền giới hạn giữa tồn tại và không tồn tại, tồn tại trong thế giới tinh thần hư vô mờ ảo, cả hai căn bản không có khả năng dung hợp với nhau.

Cổ Thần đột nhiên hiểu ra rồi, vì sao mỗi lần Vu Thần phủ xuống cần phải triệu hoán, bằng vào chính bản thân Vu Thần căn bản không thể chủ động hàng lâm, hần cần ngoại lực triệu hoán mới có thể truyền đạt lực lượng vào trong tiên giới Cổ Hoang.

Trừ phi tiên giới Cổ Hoang có người triệu hoán ý niệm của hần, bằng không Cổ Thần căn bản không thể thông qua lực lượng tín ngưỡng chủ động kết nối với tiên giới Cổ Hoang.

“Đáng tiếc rồi! Mấy người sư tỷ không biết ta đã tới vũ trụ phạm gian, tuy rằng Vu Nguyệt hiểu được cách triệu hoán Vu Thần, thế nhưng cũng không nhất định hiểu được triệu hoán ta, nếu như ta muốn liên hệ với tiên giới Cổ Hoang, căn bản không thể dựa vào ngoại lực, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.”

“Dựa vào chính bản thân mình! Nên làm cách nào mới được? Lực lượng tín ngưỡng của người khác đối với ta mà nói chẳng phải không thể xây dựng nên cây cầu nối thông giữa tiên giới Cổ Hoang và vũ trụ phạm gian?”

“Nếu không dựa vào lực lượng tín ngưỡng của người khác, vậy thì chỉ có thể dựa vào đạo của bản thân, ta muốn mượn bàn chi đại đạo chế tạo một con thuyền linh hồn kiên cố, để ý niệm của ta tạm thời vượt qua khổ hải, sau đó dung hợp cùng một chỗ, như vậy ta có thể chủ động để ý niệm phủ xuống tiên giới Cổ Hoang rồi, có thể nói cho mấy người sư tỷ, phụ thân tình huống của ta hiện tại, để bọn họ không cần phải lo lắng cho ta.”

Hai mắt Cổ Thần lập lòe đạo đạo tinh quang, hợp đạo! Vô luận là tăng trưởng thực lực hay đề cao tu vi, hoặc là liên hệ được với tiên giới Cổ Hoang đều có một phương pháp vô cùng tương đồng, đó chính là hợp đạo.

“Thực lực của ta hiện tại còn thiếu, cho dù đối mặt với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh yếu nhất cũng khó có thể chống lại, cho dù tìm được Thiên Cung cũng không làm gì được Thiên đế, không bằng trước tiên tĩnh tâm lại, triệt để lĩnh ngộ bàn chi đại đạo, chỉ chờ khi hợp đạo thành công, bản nguyên ngũ hành có thể tiếp tục dung hợp, thực lực sẽ tăng trưởng một bước rất dài.”

“Bàn chi đại đạo, vượt qua khổ hải, vượt qua thiên địa, thế nhưng đến tột cùng phải làm như thế nào mới chế tạo được con thuyền đi trên nước đây?”

“Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể phá thuyền, mà trong một chữ bàn này, không chỉ là con thuyền vĩnh viễn đi trên mặt nước, vĩnh viễn không bị diệt, vĩnh viễn không hủ mục, vĩnh viễn không vãn lạc, mặc cho ngoại lực như thế nào ta cũng có thể bảo đảm bản thân bất biến, bên ngoài long trời lở đất ta cũng không biến, thế nhưng bất biến như thế nào?”

“Thương hải tang điền, nhật nguyệt tinh không, thiên địa vạn vật, mỗi thời mỗi khắc đều biến hóa vô cùng, đến tột cùng là bất biến như thế nào? Làm sao mới có thể vĩnh hằng không phúc diệt! Vĩnh hằng không hủ mục? Vĩnh hằng không vãn lạc? Vĩnh sinh bất diệt? Bàn!”

Cổ Thần đau khổ suy tư, nhân sinh mấy trăm lần lần lượt hiện lên trong đầu, những địa phương hần đi qua, những người từng quen biết, cho dù chỉ là gặp mặt một lần, nhưng giờ khắc này đều bị hần nhớ lại vô cùng rõ ràng, trong nháy mắt đã là hơn nửa canh giờ trôi qua.

- Phù...

Trong hư không truyền đến một tiếng thở dài của Cổ Thần.

Hần bước vào Hợp Đạo kỳ hơn hai trăm năm, đối với tu sĩ Hợp Đạo kỳ mà nói, hơn hai trăm năm bất quá chỉ là trong một lần nháy mắt mà thôi.

Tu sĩ có thể hợp đạo thành công, trở thành chư tử đại tiên, không người nào không phải là thiên tài trong thiên tài, nhưng cần phải trải qua hơn nghìn năm linh ngộ mới có hi vọng linh ngộ được đại đạo, cùng với

bản thân hợp hai làm một.

Đây vẫn còn là tốc độ hợp đạo của chư tử đại tiên tiên giới Cổ Hoang, nếu như chư tử đại tiên tại vũ trụ phạm gian, hợp đạo thành công, trên cơ bản đều cần có vạn năm làm cơ sở.

Hơn hai trăm năm, đối với tu sĩ Hợp Đạo kỳ thực sự quá mức ngắn ngủi, nếu như Cổ Thần muốn trong thời gian hơn hai trăm năm đã Hợp Đạo thành công, độ khó so với lên trời còn cao hơn.

Huống chi, Cổ Thần muốn hợp thành đại đạo vô thượng trong thiên địa chưa bao giờ xuất hiện, muốn sáng tạo một loại đại đạo hoàn toàn mới quả thực khó càng thêm khó.

“Trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể lĩnh ngộ được áo nghĩa hạch tâm của bản chi đại đạo, hợp thành đạo của bản thân, việc này cấp bách không được, ta chậm rãi du lịch trong vũ trụ phạm gian, chậm rãi tăng trưởng kiến thức, chờ đợi một ngày kia có thể lĩnh ngộ được chân lý của bản chi đại đạo.”

“Không biết ngày này phải đợi bao lâu? Một nghìn năm? Hai nghìn năm? Hay là mấy nghìn năm? Có lẽ... Càng lâu hơn nhiều?”

Cổ Thần từ trong hư không vô tận hạ xuống, xuất hiện bên trong Vu Thần Điện.

Nếu như Vu Thần là chủ thể duy nhất toàn bộ Vu Dạ Tinh, như vậy toàn bộ tài nguyên linh mạch trong Vu Dạ Tinh hẳn là đều trong vòng nắm giữ của hắn.

Cổ Thần hành tẩu trong vũ trụ phạm gian, thứ nhất cần tinh phách linh thạch làm phí dụng truyền tống, thứ hai cần tinh phách linh thạch hỗ trợ khôi phục tiên lực.

Chiến đấu là quá trình tiêu hao tiên lực nhanh nhất, vừa mới đại chiến với Vu Thần không lâu, chỉ ít Cổ Thần phải hấp thu mấy trăm khối tinh phách linh thạch mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Tiên lực của Cổ Thần đảo qua, toàn bộ mọi thứ trong Vu Thần điện đều bị hắn nhận biết rõ ràng.

Vu Thần bỏ mình, trong Vu Thần Điện căn bản không có ai ngăn cản được hắn, hắn cảm giác được nghìn vạn tinh phách linh thạch đang ở bên dưới lòng đất Vu Thần Điện, đây tuyệt đối là một bút thu hoạch vô cùng to lớn.

Cổ Thần dùng một quyền đánh tan mọi thứ ngăn cản giữa hắn và địa phương cất giữ tinh phách linh thạch, khẽ nắm tay lại, nghìn vạn tinh phách linh thạch đều bị hắn thu nhập vào trong Âm Dương Tiên Giới.

Giữa lúc Cổ Thần đang thu hoạch tinh phách linh thạch trong Vu Thần điện, trận pháp truyền tống trong Vu Dạ tinh đột nhiên bùng phát quang mang, một thân ảnh xuất hiện ngay trong truyền tống trận.

Người này vừa xuất hiện, một cổ thần thức vô cùng cường đại đột nhiên phủ xuống Vu Dạ Tinh, toàn bộ Vu Dạ Tinh, thậm chí ứ ứ dậm bên ngoài Vu Dạ Tinh đều bị thần thức của người này bao phủ bên trong.

Cổ Thần lập tức cảm giác được cổ thần thức cường đại này ẩn chứa lực lượng khiến hắn phải run rẩy, tim đập nhanh hơn, trong sát na Cổ Thần biết, đoàn tín ngưỡng lực trong đầu hắn bị người kia tập trung dò xét, lực lượng thần thức cường đại giống như sấm sét giữa trời quang, ầm ầm lao về phía Cổ Thần.

“Không tốt, lực lượng của người này mạnh hơn Vu Thần trăm lần, chỉ sợ là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.”

Cổ Thần thất kinh.

Cường giả Thiên Kiếp phủ xuống Vu Dạ Tinh không phải ai khác, chính là Hằng Hà tinh hệ chi chủ, một vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp.

Thiên Kiếp bí cảnh chia thành ngũ hành thoát thai kiếp, âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp.

Trải qua ngũ hành thoát thai kiếp, thân thể triệt để siêu thoát phạm thai, trở thành tiên thể, so với thân thể chư tử đại tiên còn cường đại hơn trăm nghìn lần, tiên bảo vô thượng cũng khó tạo thành thương tổn đối với tiên thể siêu thoát phạm thai của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Ngũ hành thoát thai kiếp chia thành năm kiếp kim, mộc, thủy, hỏa thổ, mỗi lần qua một kiếp thực lực đều tăng trưởng bội số lần, nhất là cường giả hoàn toàn trải qua ngũ hành thoát thai kiếp, thân thể triệt để

siêu thoát phàm thai, vượt ra khỏi ngũ hành, lực lượng ngũ hành đã không thể tạo thành thương tổn đối với bọn họ.

Hằng Hà tinh hệ chi chủ, chỉ là một vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp, thế nhưng thực lực cực mạnh, so với chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ còn mạnh mẽ hơn trăm nghìn lần. Thiên Kiếp bí cảnh so với Độ Hư bí cảnh là hai giai đoạn tu chân hoàn toàn khác nhau, về mặt lực lượng có sự nhảy vọt về chất.

Cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ, thần thức tản ra tối đa cũng chỉ nghìn vạn dặm, ngay cả một phần năm diện tích Vu Dạ Tinh cũng không thể bao trùm hết được.

Mà thần thức của Hằng Hà tinh chủ tản ra có thể hoàn toàn bao phủ toàn bộ Vu Dạ Tinh bên trong, đồng thời tản ra trong hư không không biết bao nhiêu ức ức dặm, sợ rằng trăm trăm nghìn nghìn Vu Dạ Tinh tụ tập vào một chỗ, Hằng Hà tinh chủ cũng có thể dùng thần thức trong nháy mắt bao trùm toàn bộ.

Thủ đoạn như vậy cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ cũng cao hơn không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn không phải là một tầng cấp.

Chư tử đại tiên cũng chỉ là cường giả Độ Hư bí cảnh, tuy rằng có thể hình thành được vực của chính bản thân, tương đương với chủ thể của một thế giới thu nhỏ, thế nhưng cường giả Thiên Kiếp bí cảnh lại có thể trực tiếp sáng tạo ra một thế giới mới, là tồn tại sáng thế chi chủ.

Khi thần thức của Hằng Hà tinh hệ chi chủ tập trung vào một đoàn lực lượng tín ngưỡng trong đầu, Cổ Thần hầu như trong sát na liền phản ứng lại, người này chỉ sợ chính là Hằng Hà tinh hệ chi chủ.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh là tồn tại Cổ Thần khó có thể chống lại, Cổ Thần không cần nghi ngại, thân thể theo bản năng tiến hành thuấn di, trong sát na biến mất không còn. Xuyên toa qua hư không nghìn vạn dặm, trực tiếp rời khỏi Vu Dạ Tinh, nhằm vào trong hư không vô cùng vô tận.

Cổ Thần có Hằng Hà tinh đồ trong tay, mặc kệ Hằng Hà tinh hệ ở địa phương nào cũng sẽ không mê thất phương hướng, biết chính mình ở vị trí nào, vì vậy hoàn toàn không sợ bị lạc đường trong vũ trụ mênh mông.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, Cổ Thần đã rời khỏi Vu Dạ Tinh mấy nghìn vạn dặm.

Thế nhưng lực lượng thần thức kia thực sự quá mức cường đại, cho dù là tốc độ thuấn di của Cổ Thần cực kỳ nhanh chóng, một hơi thở nghìn vạn dặm, dĩ nhiên trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể bay ra khỏi phạm vi thần thức Hằng Hà chi chủ tản ra.

Thần thức của Hằng Hà tinh chủ giống như một mảnh đại dương vô biên vô hạn, không thấy đầu cùng.

Cổ Thần có thể cảm giác được, Hằng Hà tinh chủ có thể tùy thời đuổi theo hắn, thế nhưng Hằng Hà tinh chủ lại không hề đuổi theo, điều này khiến Cổ Thần có chút ngoài dự liệu.

Nhưng thân thể của Cổ Thần không hề dừng lại, liên tục phi động vào trong vũ trụ, ngay lập tức thuấn di nghìn vạn dặm, rất nhanh rời khỏi Vu Dạ Tinh.

Cũng không biết rời khỏi Vu Dạ Tinh đã bao nhiêu ức dặm, Cổ Thần hoàn toàn vượt khỏi tầng khí quyển Vu Dạ Tinh, tiến vào trong vũ trụ, từng đám vẫn thạch thật lớn phập phình trong vũ trụ, giống như những tinh cầu nho nhỏ.

Chính ở nơi này, hư không phía trước đột nhiên căng cứng, giống như hóa thành một phiến tường đồng vách sắt, thân thể thuấn di về phía trước của Cổ Thần đánh mạnh vào hư không, phát sinh một tiếng bạo tạc kinh thiên, rắc rắc, đủ va chạm trăm nghìn trượng mới ngừng lại được.

Thế nhưng hư không phía trước còn không biết bao nhiêu tí tí dặm, Cổ Thần căn bản không thể đột phá, đồng thời Cổ Thần cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được phủ xuống ngay phía sau hắn.

Cổ Thần xoay người, chỉ thấy bên ngoài mấy vạn dặm có một trung niên nhân thân cao một mét bảy, mặc cẩm y tú bào, chân đạp hư không, nhìn như rất chậm rãi đi về phía hắn.

Người này hành tẩu trong vũ trụ giống như sự vận động của một viên tinh cầu, vẫn trạch cách người này trăm triệu dặm giống như vô số viên tinh cầu, lờ lờ phát quang, lấy hần làm trung tâm chậm rãi xoay tròn.

Hần giống như chủ nhân của vô số tinh cầu, tinh quang ánh sáng ngọc quay xung quanh hần bốn phía, để hần tản mát ra một loại quang huy thần thánh, trước mặt hần, chư tử đại tiên cũng trở nên vô cùng nhỏ bé.

Cổ Thần đánh chết ba vị chư tử đại tiên Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, Hằng Hà tinh chủ đã lập tức phát hiện ra, bởi vì lực lượng tín ngưỡng của ba vị chư tử đại tiên này phải phân ra chín thành chín dâng lên Hằng Hà tinh chủ.

Vì vậy ba vị chư tử đại tiên vừa chết, lực lượng tín ngưỡng của Hằng Hà tinh chủ liền bị chặt đứt.

910. Chương 35: Hằng Hà Tinh Chủ.

Nếu như giết chết ba vị chư tử đại tiên, cũng là ba vị chư tử đại tiên tín ngưỡng Hằng Hà tinh hệ chỉ chủ, như vậy người thu được lực lượng tín ngưỡng phải dâng lên chín thành chín lực lượng tín ngưỡng cho Hằng Hà tinh chủ, chém chém giết giết như vậy căn bản không hề ảnh hưởng tới tín ngưỡng của Hằng Hà tinh chủ.

Toàn bộ Hằng Hà tinh hệ có một trăm linh tám khóa tu chân tinh, trên những khóa tu chân tinh này không biết có bao nhiêu chư tử đại tiên tồn tại, ân ân oán oán giữa bọn họ căn bản không tạo thành hứng thú cho Hằng Hà tinh chủ đi quản, chỉ cần hần có thể thu được lực lượng tín ngưỡng là được.

Thế nhưng, nếu như chư tử đại tiên chết đi bị người không tín ngưỡng Hằng Hà tinh chủ đánh chết, như vậy Hằng Hà tinh chủ sẽ đánh mất một bộ phận lực lượng tín ngưỡng, điều này có liên quan tới lợi ích của hần, hần đương nhiên phải quan tâm rồi.

Ba vị chư tử đại tiên Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành có lực lượng tín ngưỡng không quá nhiều, đối với Hằng Hà tinh chủ mà nói chỉ là một bộ phận tín ngưỡng lực nhỏ nhất, mất đi cũng không đáng để hần phải hưng sư động chúng, tùy tiện phái một vị chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ nào đó tới điều tra là được.

Thế nhưng Vu Thần vẫn lạc đã khiến Hằng Hà tinh chủ phải coi trọng, một mình Vu Thần vẫn lạc khiến Hằng Hà tinh chủ mất đi lực lượng tín ngưỡng còn nhiều hơn gấp mười lần so với ba vị chư tử đại tiên Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành cộng lại.

Vì vậy, Hằng Hà tinh chủ ngồi không yên, tự mình xuất phát chạy tới Vu Dạ Tinh.

Tử Vân Tinh, Vu Dạ Tinh đều là chỗ biên giới trong Hằng Hà tinh hệ, cách Hằng Hà tinh vô cùng xa xôi, Hằng Hà tinh chủ phải dùng hơn một canh giờ mới chạy tới Vu Dạ Tinh.

- Phàm nhân, là người đánh chết chư tử đại tiên trong tinh hệ của bản tọa, cướp đoạt lực lượng tín ngưỡng của bản tọa? Người là người tinh hệ nào tới? Người thực to gan!

Hai mắt Hằng Hà tinh chủ giống như có tinh quang lóe ra, tập trung vào Cổ Thần, Cổ Thần lập tức sản sinh một loại cảm giác hầu như toàn thân bị nhìn thấu.

Đối với tu sĩ Độ Hư bí cảnh, tu sĩ dưới Độ Hư đều là phàm nhân, trong con mắt cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, dưới Thiên Kiếp đều là người phàm, cho dù là chư tử đại tiên cũng không ngoại lệ.

Cổ Thần từ trên người Hằng Hà tinh chủ có một cỗ lực lượng dâng trào tới cực điểm, để hần cảm thấy trái tim như thất lại, cường giả cấp độ này tốt nhất không nên gây xung đột.

Trong mi tâm Cổ Thần tuôn ra một đạo âm dương khí, đen trắng giao nhau, đây chính là lực lượng tín ngưỡng Cổ Thần thu được từ Vu Thần, lực lượng tín ngưỡng của ba người Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành đều dung nhập vào trong đó.

Cổ Thần nói:

- Cổ mẫu chém giết mấy cừu địch, cũng không có ý tứ đoạt lấy tín ngưỡng của các hạ, đây là tất cả tín ngưỡng lấy được từ trên người bọn họ, trả lại cho các hạ!

Đang khi nói chuyện, khí âm dương bay thẳng về phía Hằng Hà tinh chủ.

Cổ Thần không thể dùng lực lượng tín ngưỡng này để chủ động phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, đoàn lực lượng tín ngưỡng này có tác dụng không lớn, tự nhiên không bởi vì một chút lực lượng tín ngưỡng mà phát sinh tranh đấu đối với với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh như Hằng Hà tinh chủ.

Hằng Hà tinh chủ phát tay, tất cả lực lượng tín ngưỡng đều bị hấp dung nhập vào trong cơ thể, hân mĩm cười, nói:

- Tính ngươi thức thời!

Chưa hợp đạo thành công, thực lực của Cổ Thần chưa thể giao phong được với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, trước mặt Hằng Hà tinh chủ, Cổ Thần luôn luôn có một loại cảm giác sinh tử không nằm trong tay mình.

Loại cảm giác này vô cùng không thoải mái, đã có rất nhiều năm Cổ Thần không trải nghiệm qua, loại cảm giác sinh tử nằm trong tay người khác này và Hằng Hà tinh chủ hợp vào cùng một chỗ, bình thường giống như một quả bom không có chốt an toàn, lúc nào cũng có thể phát sinh nguy hiểm phát nổ.

Cổ Thần nói:

- Lực lượng tín ngưỡng đã trả lại cho các hạ, Cổ mẫu đi trước một bước!

Nói xong, Cổ Thần liền nhanh chóng rời đi,

- Chậm đã!

Hằng Hà tinh chủ mở miệng rồi.

Cổ Thần cảm giác không gian bốn phía đều bị đọng lại, tuy rằng hoạt động không bị hạn chế, thế nhưng hư không lại giống như tường đồng vách sắt, căn bản không thể thuận di.

Cổ Thần âm thầm nhíu mày, nói:

- Các hạ có chuyện gì?

Hằng Hà tinh chủ chỉ chỉ vào trước ngực Cổ Thần, nói:

- Lưu lại kiện tiên thiên linh bảo hỏa hệ kia, ngươi có thể lẫn!

Hằng Hà tinh chủ chủ yếu tìm hiểu pháp tắc chính là pháp tắc hệ hỏa trong pháp tắc ngũ hành, tu vi ngũ hành một kiếp của hắn chính là trải qua ngũ hành hỏa kiếp, vì vậy đối với tiên thiên linh bảo hỏa hệ có lực nhận biết vô cùng nhạy cảm.

Chiến Thần Lệnh của Cổ Thần lại là tiên thiên linh bảo hỏa hệ, so với tiên thiên linh bảo hỏa bình thường càng cao cấp hơn nhiều, thế nhưng lại có khí tức cùng loại hệ hỏa, đồng thời so với tiên thiên linh bảo hỏa bình thường càng có khí tức mãnh liệt hơn, bị Hằng Hà tinh chủ liếc mắt liền nhìn ra được.

Về phần Càn Khôn Ngọc Bích đã sớm dung hợp hoàn mỹ với Cổ Thần, cho dù Hằng Hà tinh chủ có mở mắt to như ngọn đuốc cũng không thể phát hiện ra.

Chiến Thần Lệnh cùng Cổ Thần ở chung bao nhiêu ngày? Đã cứu tính mệnh của Cổ Thần bao nhiêu lần? Từng trợ giúp Cổ Thần chống lại bao nhiêu cường địch?

Cổ Thần dựa vào Chiến Thần Lệnh mới vượt qua thông đạo tiên phạm, đi tới vũ trụ phạm gian, trong lòng còn huyền tưởng một ngày nào đó có thể sử dụng Chiến Thần Lệnh trở về tiên giới Cổ Hoang.

Âm Tôn Lăng Phong bị vây trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, cũng cần tới Chiến Thần Lệnh mới có thể phá vỡ được phong ấn của Dương, cứu Âm Tôn Lăng Phong thoát khổ.

Trong lòng Cổ Thần, Chiến Thần Lệnh có ý nghĩa không tầm thường.

Huống hồ bản thân Chiến Thần Lệnh là một kiện tiên thiên linh bảo, đồng thời trong số các tiên thiên linh bảo là một tồn tại cực kỳ lợi hại, là một kiện bảo bối lai lịch không nhỏ.

Vô luận là nguyên nhân nào Cổ Thần cũng không có khả năng hai tay dâng lên Chiến Thần Lệnh cho Hằng Hà tinh chủ.

Càng quan trọng hơn, ngữ khí của Hằng Hà tinh chủ khiến Cổ Thần rất tức giận, một chữ “lăn” vừa rồi không biết đã bao nhiêu năm không có bất cứ người nào dám nói với hắn?

Chỉ là thực lực cường giả Thiên Kiếp bí cảnh phi thường kinh khủng, đến tột cùng kinh khủng tới mức độ nào, trong lòng Cổ Thần không rõ ràng lắm, thế nhưng thực lực bản nguyên ngũ hành trong cơ thể hắn cũng là vô cùng vô tận, tiềm lực hắn có thể đào móc ra mới chỉ vô cùng hữu hạn.

Hơn nữa Chiến Thần Lệnh là tiên thiên linh bảo, vị tất không có thực lực đánh một trận với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp!

Ngữ khí Cổ Thần lạnh lùng, nói:

- Muốn lăn như thế nào? Người thử lăn trước cho lão tử nhìn một chút!

911. Chương 36: Thiên Cơ Lão Nhân

Hằng Hà tinh chủ nổi giận!

Giận dữ ngập trời.

Hằng Hà tinh chủ là ai?

Là chủ nhân Hằng Hà tinh hệ, chủ nhân hằng tỉ vạn khóa tinh cầu.

Toàn bộ một trăm linh tám khóa tu chân tinh, tất cả chư tử đại tiên trong đó, tu sĩ vô cùng vô tận đều phải nghe theo hiệu lệnh của hắn.

Tại Hằng Hà tinh hệ, Hằng Hà chi chủ chính là chủ tể, chính là tồn tại giống như thần linh.

Hằng Hà tinh chủ nói một, sẽ không có người nào dám nói hai.

Hằng Hà tinh chủ đã nói người nào đó lăn đi, sẽ không có người dám cãi lời.

Nắm trong tay Hằng Hà tinh hệ đã hơn mười vạn năm, Hằng Hà tinh chủ lần đầu tiên gặp phải một tu sĩ dám trong phạm vi Hằng Hà tinh hệ phản kháng lại hắn.

Đồng thời, kẻ phản kháng lại chỉ là một tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ nho nhỏ.

Cho dù là chư tử đại tiên trong mắt Hằng Hà tinh chủ cũng chỉ là tồn tại giống như con kiến hôi, tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ trong suy nghĩ của hắn càng nhỏ bé giống như hạt cát bụi, dám phản kháng lại hắn quả thực chính là đại nghịch bất đạo, là trò cười vô lý hết sức.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Hằng Hà tinh chủ giận dữ mà cười, hét lớn ba tiếng “tốt, tốt, tốt”, nói:

- Chỉ dựa vào những lời nói này của ngươi, bản tọa nhất định lột da ngươi, rút xương ngươi, uống máu ngươi, ăn thịt ngươi, mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể còn thiếu một chút, không thể bỏ xong lượng bản tọa cần, nhưng làm một bữa ăn ngon, nhét đầy cái bụng cũng tốt!

Hằng Hà tinh chủ chính là bá chủ Hằng Hà tinh hệ, là một thành viên trong trận doanh Chư Thiên, phía sau lại có Thiên Lan thánh điện làm chỗ dựa, mặc kệ Cổ Thần đến từ tinh hệ nào đi nữa, có bối cảnh như thế nào cũng không lọt vào mắt Hằng Hà tinh chủ.

Nghe Hằng Hà tinh chủ nói rất hời hợt, sẽ ăn máu thịt của hắn, điều này quả thực giống như cổ thần thời đại thái cổ, lấy nhân loại làm thực vật, mà Hằng Hà tinh chủ tuy là nhân loại, thế nhưng không những thần phục cổ thần Thiên Địa, cũng học được một ít thói quen của cổ thần, ăn thịt uống máu đồng loại tựa hồ là chuyện đương nhiên, là chuyện ứng với thiên mệnh.

Thuần dương chi hỏa bốc cháy lên, ngay cả hư không cũng bị đốt cháy thành tro tàn, tất cả đại thể gì đó đều bị hóa tan thành hư vô trước thuần dương chi hỏa, thậm chí ngay cả đại chương tinh thần kia, vừa mới tiếp xúc với thuần dương chi hỏa cũng bị thiêu cháy.

- A!

Hằng Hà tinh chủ truyền ra tiếng thốt kinh nghi, quát lên:

- Đây là loại hỏa diễm gì? Lẽ nào, là thuần dương chi hỏa trong truyền thuyết? Điều này sao có thể? Một phạm nhân nho nhỏ, một con kiến hôi làm sao có thể có hỏa diễm lợi hại tới như vậy? A, bản tọa thu được thuần dương chi hỏa, thực lực khẳng định sẽ tăng lên, cho dù là cường giả ngũ hành nhị kiếp, tam kiếp cũng không làm khó dễ được ta, con kiến hôi, lực lượng của ngươi quá mức yếu ớt, không thể phát huy được bảo vật lợi hại như vậy, ta cho ngươi kiến thức cái gì gọi là sự khác nhau về bản chất lực lượng!

- Liệt diễm chi khu, kiếm hỏa ngũ hành!

Theo tiếng hét lớn của Hằng Hà tinh chủ, thân thể của hắn đột nhiên tuôn ra lửa cháy mạnh, đồng thời trong nháy mắt biến thành lớn, hầu như biến thành một người khổng lồ cao tới nghìn trượng.

Hỏa diễm vô cùng vô tận từ trong cơ thể Hằng Hà tinh chủ phun ra ngoài, đây chính là kiếm hỏa ngũ hành, một trong ngũ hành thoát thai kiếp, hỏa diễm hủy diệt, cường giả đã trải qua ngũ hành hỏa kiếp sẽ bị ngũ hành hỏa kiếp thiêu đốt, nếu như thành công vượt qua hỏa kiếp sẽ thu được năng lượng thao túng kiếm hỏa ngũ hành.

Trong sát na, kiếm hỏa ngũ hành liền lan tràn mấy vạn dặm, phô thiên cái địa, hoàn toàn bao phủ bốn phía xung quanh Cổ Thần, rất nhanh bản thân Cổ Thần liền bị vây hãm trong biển lửa.

Trong kiếm hỏa ngũ hành, Hằng Hà tinh chủ cao chừng nghìn trượng, bàn tay cực lớn vung lên, cự chương thiêu đốt hỏa diễm hùng lực trực tiếp đánh xuyên qua thuần dương chi hỏa, mạnh mẽ bắt về phía Cổ Thần.

Tách tách tách tách...

Cự chương hỏa diễm hùng lực cũng bị thuần dương chi hỏa thiêu đốt cháy nổ.

Thuần dương chi hỏa chính là hỏa diễm cực kỳ cường đại, so với ngũ hành chi hỏa càng thêm bá đạo, cho dù là kiếp hỏa ngũ hành dưới thuần dương chi hỏa cũng sẽ bị đốt cháy thành tro tàn.

Thế nhưng, kiếp hỏa ngũ hành của Hằng Hà tinh chủ thực sự quá nhiều, hầu như vô cùng vô tận, bao phủ trong vũ trụ trăm triệu dặm, bị thuần dương chi hỏa thiêu đốt một điểm, lập tức có nhiều kiếp hỏa ngũ hành hơn ập tới, để cự chương hỏa diễm luôn bảo trì hoàn hảo.

Tuy rằng thuần dương chi hỏa rất lợi hại, thế nhưng cũng không thể chống đối lại cự chương của Hằng Hà chi chủ chớp tới.

Trong sát na cự chương đã tới trước mặt Cổ Thần.

Cổ Thần thất kinh, thực lực cường giả trải qua thiên kiếp quả nhiên không phải chư tử đại tiên có thể so sánh được, cho dù là chư tử đại tiên cường đại nhất trước mặt thuần dương chi hỏa cũng chỉ có nước nhượng bộ lui binh, thế nhưng Hằng Hà tinh chủ trước mặt thuần dương chi hỏa có thể trực tiếp cường công.

Tuy rằng thuần dương chi hỏa vô cùng lợi hại, cho dù là cường giả ngũ hành thoát thai kiếp cũng có thể bị đốt cháy tới chết, nhưng Hằng Hà tinh chủ cũng có đủ thời gian đánh chết Cổ Thần trước, cướp đoạt Chiến Thần Lệnh trong thời gian cực ngắn, tổn thương đối với Hằng Hà tinh chủ trong khoảng thời gian này hoàn toàn có thể không cần để ý tới.

Cự chương hỏa diễm vượt qua thuần dương chi hỏa chớp tới, Cổ Thần đối mặt với nguy cấp vạn phần, thế nhưng tâm linh bình tĩnh chưa từng có, không hề hoảng loạn.

Trong lúc nhất thời thuần dương chi hỏa không thể ngăn cản được Hằng Hà tinh chủ, như vậy bản nguyên chi hỏa càng thêm không có khả năng.

Bản nguyên chi kim và bản nguyên chi thổ tuy rằng rất lợi hại, thế nhưng không thể vượt qua được thuần dương chi hỏa, cự chương hỏa diễm đã xuất hiện ngay trước mặt, thực lực của Cổ Thần hiện tại không có

khả năng bằng vào Bản Nguyên Kim Ẩn hoặc là Bản Nguyên Thổ Ẩn ngăn cản công kích của Hằng Hà tinh chủ.

Trong ngũ hành, thủy khắc hỏa.

Trong sát na tâm linh Cổ Thần khẽ động, nếu muốn hỏa giải nguy cấp chỉ có thể phá hủy cự chưởng hỏa diễm ngay trước mắt.

- Bản Nguyên Thủy Ẩn!

Trong sát na thân thể Cổ Thần biến thành ba đầu sáu tay, một tay cầm Chiến Thần Lệnh, năm cánh tay còn lại đồng thời bỏ ra một chưởng, năm đạo chưởng màu bạc từ lòng bàn tay nổ bắn ra, trong sát na biến thành chưởng ẩn to lớn vạn trượng.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Năm đạo chưởng ẩn bản nguyên oanh kích vào cự chưởng liệt diễm, năm đạo lực lượng to lớn không gì sánh được phản chấn ngược trở về, cơ thể Cổ Thần bị đẩy lui mấy nghìn trượng, hư không giống như tường đồng vách sắt kia cũng bị hấn đục trúng vỡ tan tầng tầng.

Lực lượng của Hằng Hà tinh chủ ngũ hành một kiếp thực sự quá mức kinh khủng, so với Cổ Thần cao hơn không chỉ trăm lần, cho dù Cổ Thần có thuần dương chi thể, trong mệnh tuyến có bản nguyên ngũ hành nhưng cũng bị chấn tới mức cơ thể cuộn trào mãnh liệt, thiếu chút nữa là phun máu tươi, nội thương trầm trọng.

Bản Nguyên Thủy Ẩn bị đánh nát bảy, thể nhưng không bị hóa thành hư vô, mà hóa thành bản nguyên chi thủy, văng đi bốn phía.

Năm đạo Bản Nguyên Thủy Ẩn lớn vạn trượng hóa thành bản nguyên chi thủy, hầu như là một hồ nước phương viên mấy vạn trượng cùng nhau lưu động, giống như một dòng sông lớn chạy trôi, nơi đi qua, kiếp hỏa ngũ hành đều bị dập tắt toàn bộ.

Tuy rằng bị chấn lui về phía sau, thế nhưng Cổ Thần đã hoàn toàn hóa giải được uy thế một chưởng của Hằng Hà tinh chủ.

- Đây là cái gì? Bản nguyên chi thủy?

Hằng Hà tinh chủ thất kinh, quả thực muốn điên rồi, trong lòng đổ kị tới tột đỉnh, quát lên:

- Con kiến hôi người, dĩ nhiên có bản nguyên chi thủy, bản tọa thu được bản nguyên chi thủy, có hi vọng vượt qua ngũ hành thủy kiếp, , hừ... Bản tọa đánh chết người, thu được tiên thiên linh bảo, thuần dương chi hỏa, bản nguyên chi thủy, khả năng sẽ vượt qua được ngũ hành mộc kiếp và thủy kiếp, trở thành chí cường giả ngũ hành tam kiếp, nhìn người có thể ngăn cản được ta bao lâu, tìm cái chết cho ta!

Hằng Hà tinh chủ điên cuồng rống to hơn, kiếp hỏa ngũ hành vô cùng vô tận cuộn trào mãnh liệt, bản nguyên chi thủy phương viên mấy vạn trượng trong kiếp hỏa ngũ hành vô cùng vô tận giống như làn sóng một điểm tinh quang lóe lên, rất nhanh đã bị hỏa diễm hoàn toàn bao phủ bên trong.

Hai chưởng đánh ta, Hằng Hà tinh chủ đồng thời đánh ra hai đạo cự chưởng hỏa diễm, cự chưởng lướt qua, vô số văn thạch tùy theo mà động, hóa thành vô số tinh quang, so với một chưởng lúc trước cường đại hơn mấy lần.

Cổ Thần vừa ngăn lại một chưởng của Hằng Hà tinh chủ đã bị đẩy lui mấy nghìn trượng, nếu như bị hai chưởng cùng đánh tới, không chết sợ rằng cũng phải trọng thương.

Nhưng vào lúc này, trong vũ trụ đột nhiên xuất hiện một thiên hà.

Thiên hà đổi chiều, hồng thủ vô cùng vô tận cuộn trào mãnh liệt hóa thành một phiến đại dương mênh mông, không biết có bao nhiêu trăm triệu dặm, trực tiếp cắt kiếp hỏa ngũ hành của Hằng Hà tinh chủ thành hai nửa khác nhau.

Một lão nhân tóc bạc trong sát na xuất hiện ngay phía trước Cổ Thần, một chưởng chụp xuống, tinh thần nứt vỡ, cự chưởng hỏa diễm của Hằng Hà tinh chủ trong nháy mắt bị đánh tan thành mây khói.

Hằng Hà tinh chủ gầm lên giận dữ:

- Thiên Cơ lão nhân, người dám ngăn cản ta? Người dám đối địch với Chư Thiên, muốn tự tìm đường chết sao?

Kiếp hỏa ngũ hành thiêu đốt hừng hực, bao phủ hư không mấy vạn vạn dặm, hình thành một phiên biển lửa mênh mông, trong vũ trụ giống như một viên hỏa cầu khổng lồ tựa như tinh cầu.

Nhiều hỏa diễm như vậy đủ có thể đốt cháy mọi thứ, đốt cháy hư không.

Thế nhưng kiếp thủy ngũ hành vô cùng vô tận có số lượng tuyệt đối không ít hơn so với kiếp hỏa ngũ hành, giống như một thiên hà, chạy chồm trong vũ trụ, không biết vượt qua mấy vạn vạn dặm, nơi nào đi qua, tất cả kiếp hỏa ngũ hành đều bị dập tắt.

Cổ Thần nhìn lão nhân tóc bạc trước mắt, ánh mắt lộ ra vài tia kinh hãi.

Nghe Hằng Hà tinh chủ nói, lão nhân tóc bạc này chính là Thiên Cơ lão nhân.

Cổ Thần vừa mới tới vũ trụ phạm gian đã từng nghe qua tin tức về Thiên Cơ lão nhân hai lần liên tiếp.

Một lần là từ trong miệng Vân Tuyết, Vân Khoát Thiên bị thương làm theo chỉ thị của Thiên Cơ lão nhân, cử Vân Tuyết tới dãy núi Linh Hoang tìm kiếm đại địa nguyên xà, cướp đoạt sinh mệnh chi tâm.

Lần thứ hai là ở trong miệng Vu Thần, sáu mươi năm trước, Thiên Cơ lão nhân từng nói cho Vu Thần, hai người Cổ Thần và Vu Thần không quá trăm năm sẽ gặp lại.

Nghe hai tin này, Thiên Cơ lão nhân tựa hồ có giao tiếp với Vu Thần, đồng thời có giao tiếp với Vân Khoát Thiên.

Thế nhưng Cổ Thần từ trong hai tin tức này tìm được một đặc điểm chung, đó chính là, mặc kệ Vân Tuyết tới dãy núi Linh Hoang, tìm kiếm sinh mệnh chi tâm hay là Vu Thần và Cổ Thần sẽ gặp nhau trong vòng một trăm năm, cả hai đều có liên quan tới Cổ Thần.

912. Chương 37: Mãi Mãi Bất Biến

Vân Tuyết tới dãy núi Linh Hoang, tìm kiếm đại địa nguyên xà, nếu như không có Cổ Thần xuất hiện, ngay cả cái bóng của đại địa nguyên xà cũng không thấy, thậm chí còn bị cường giả Vu Dạ Tinh giết chết.

Trải qua hai tin tức này, trực giác của Cổ Thần phá đoán Thiên Cơ lão nhân được xưng không gì không biết kia tựa hồ có hứng thú gì đó đối với chính mình.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khi đối mặt với công kích của Hằng Hà tinh chủ, Cổ Thần gặp nguy hiểm, Thiên Cơ lão nhân quả nhiên hiện thân rồi.

Hằng Hà tinh chủ giận dữ ngập trời, hiển nhiên hắn và Thiên Cơ lão nhân sớm có quen biết, trong hai mắt tràn đầy lửa giận.

Đối mặt với quát hỏi của Hằng Hà tinh chủ, Thiên Cơ lão nhân bất động thanh sắc, thanh âm mười phần bằng phẳng, tựa hồ là một lão nhân gần đất xa trời, không sống được bao nhiêu ngày:

- Hằng Hà tinh chủ, trong trận doanh Chư Thiên đều là loại mặt hàng chỉ biết đối phó với tiểu bối Hợp Đạo kỳ hay sao?

Hằng Hà tinh chủ cười cười, nói:

- Cái gì chó má tiểu bối, bản tọa là chủ tể của phiên tinh hệ này, tất cả mọi thứ đều thuộc về ta, một con kiến hôi Hợp Đạo sơ kỳ có tư cách gì sở hữu Tiên Thiên linh bảo, sở hữu thuần dương chi hỏa, sở hữu bản nguyên chi thủy? Không cần bảo bối hai tay kính dâng lên bản tọa chính là tội đáng chết vạn lần, bản tọa muốn lột da hắn, uống máu hắn, rút xương hắn, ăn thịt hắn, ai cũng không thể ngăn cản!

Đang khi nói chuyện, Hằng Hà tinh chủ xuất thủ một lần nữa, kiếp hỏa ngũ hành vô cùng vô tận cuộn trào mãnh liệt, bao phủ hư không mấy vạn vạn dặm, tất cả mọi thứ đều bị biển lửa đốt cháy thành hư vô.

Kiếp hỏa ngũ hành vô cùng vô tận phô thiên cái địa áp bách về phía Thiên Cơ lão nhân và Cổ Thần.

Thân thể Thiên Cơ lão nhân đột nhiên chấn động, toàn thân đứng thẳng, nào còn có bộ dáng như lão nhân hấp hối ban đầu, trong giọng nói tràn ngập khinh thường:

- Hằng Hà tinh chủ, ngươi không có tư cách, người lão phu muốn cứu người sao có thể ngăn cản!

Đang khi nói chuyện, hai bàn tay Thiên Cơ lão nhân chia sang hai bên, vũ trụ trăm triệu triệu dặm đều bị hấn xé thành hai nửa, một vết rách không gian to lớn không gì sánh được vừa xuất hiện, vô luận là kiếp hỏa ngũ hành hay là kiếp thủy ngũ hành đều bị thôn phệ trong nháy mắt, biến mất không còn bóng dáng.

Đồng thời Thiên Cơ lão nhân nắm mạnh về phía Cổ Thần, một cỗ lực lượng cường đại liền bao phủ toàn thân Cổ Thần.

Cổ Thần không phản kháng, tùy ý để Thiên Cơ lão nhân bắt được thân thể hấn, lập tức Thiên Cơ lão nhân bước đi một bước, tiến vào trong vết rách không gian khổng lồ kéo dài vô tận hư không.

Cổ Thần cảm giác trời đất xoay chuyển, trong sát na đã xuyên toa tầng tầng hư không, vượt qua khoảng cách ực ực dặm không gian.

Thiên Cơ lão nhân không hề dừng lại dù chỉ một chút, đủ thuận di hơn trăm lần, số lượng tinh cầu vượt qua trên đường lên tới vạn vạn khóa, cuối cùng ngừng lại trên một tinh cầu hoang vu.

Buông Cổ Thần ra, Thiên Cơ lão nhân khom lưng như cũ, trở lại hình dáng một lão nhân mưa gió cuối đời, lúc nào cũng có thể nhắm mắt xuôi tay.

Thiên Cơ lão nhân vẫn đứng phía trước Cổ Thần, Cổ Thần chỉ nhìn thấy bóng lưng của hấn.

Cổ Thần nói:

- Tiền bối, vì sao cứu ta?

Hằng Hà tinh chủ đối với Chiến Thần Lệnh, thuần dương chi hỏa và bản nguyên chi thủy của hấn đều vô cùng hứng thú, có thể thấy được mấy thứ này đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành thoát thai kiếp có tác dụng phi thường to lớn.

Tuy rằng Thiên Cơ lão nhân cứu hấn, nhưng Cổ Thần nhìn Thiên Cơ lão nhân luôn luôn bảo trì cảnh giác, đối phương chưa hấn đã không có tâm tư cướp đoạt bảo vật trên người hấn.

Thanh âm già nua của Thiên Cơ lão nhân vang lên:

- Ta tại Thiên Lan tinh hải chờ ngươi đã hơn mười vạn năm rồi!

- Chờ ta? Hơn mười vạn năm?

Cho dù tâm tính Cổ Thần vững chắc như sắt thép, nghe được thanh âm của Thiên Cơ lão nhân cũng không tránh khỏi thất kinh.

- Không sai, chuẩn xác mà nói, là mười hai vạn năm!

Thanh âm Thiên Cơ lão nhân vô cùng ồm ồm đau bệnh tật, tựa hồ hấp hối:

- Côn Ngô Tiên Đế lưu lại tiên đoán, tại luân hồi thứ nhất sau thiên địa vô lượng kiếp, truyền nhân của hấn sẽ tới vũ trụ phạm gian, từ mười hai vạn năm trước thiên địa vô lượng kiếp tại tiên giới Cổ Hoang đã qua đi, ta cũng chờ ngươi tại Thiên Lan tinh hải mười hai vạn năm rồi. Trên người ngươi có Càn Khôn Ngọc Bích, đây chính là tín vật của Côn Ngô Tiên Đế, ngươi là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế không giả!

Nghe Thiên Cơ lão nhân nói tới Càn Khôn Ngọc Bích, đề phòng trong lòng Cổ Thần thả lỏng rất nhiều, nói:

- Tiền bối là tu sĩ thời đại thái cổ tại tiên giới Cổ Hoang, quen biết Côn Ngô Tiên Đế?

Thiên Cơ lão nhân gật đầu, nói:

- Ngô theo Côn Ngô Tiên Đế chiến phạt cổ thần, đối địch Thiên Địa, mỗi lần đánh một trận đều tính toán biến hóa thiên địa, giúp Côn Ngô Tiên Đế sớm có chuẩn bị, mỗi một trận chiến với cổ thần Thiên Địa đều thắng, Côn Ngô Tiên Đế xưng ngô là Thiên Cơ tiên sinh, sau đó Kim Ô và Hồng phản bội, Côn Ngô Tiên

Để bị thua, cổ thần Thiên Địa chặt đứt thiên cơ, để tất cả tu sĩ khắp thiên hạ không thể tu luyện thiên cơ thần toán, đáng tiếc cho thiên toán chi thuật của ta chỉ có thể lưu lạc trong giới phàm nhân.

Nghe xong Thiên Cơ lão nhân nói, hiển nhiên hẳn đối với Côn Ngô Tiên Đế lúc còn sống rất quen thuộc, hiển nhiên là một nhân vật thời đại thái cổ, đồng thời thiên cơ toán thuật truyền lưu trong giới phàm nhân kia dĩ nhiên xuất phát từ tay Thiên Cơ lão nhân, điều này không khỏi khiến Cổ Thần thổn thức.

Đồng thời Cổ Thần cũng biết, vì sao Côn Ngô Tiên Đế tại kiếp trước của hắn lựa chọn Tàng Thiên Cơ, nguyên lai Tàng Thiên Cơ không chỉ có tiên căn siêu phẩm, tên của hắn cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Cổ Thần nói:

- Tại hạ Cổ Thần, phụng di mệnh của Côn Ngô Tiên Đế chém giết Hồng và Kim Ô, Thiên Cơ tiền bối, ta mới tới vũ trụ phàm gian, chỉ biết Kim Ô là Thiên Cung chi chủ, nhưng chưa biết hạ lạc của Hồng nơi nào, thỉnh cho ta biết!

Thân thể gầy còm của Thiên Cơ lão nhân bước về phía trước vài bước, nói:

- Hồng luôn ở trong vũ trụ chi tâm, tìm kiếm bí mật vĩnh sinh bất tử, a...

Nói tới đây, Thiên Cơ lão nhân đột nhiên phát ra tiếng kinh nghi, bấm ngón tay tính toán, nói:

- Hồng dĩ nhiên muốn tới Thiên Lan tinh hải? Lẽ nào hắn cũng có thể tính toán thiên cơ, trong minh minh biết người đã đến?

- Vũ trụ chi tâm là địa phương nào?

Cổ Thần hỏi, thanh âm kinh hãi:

- Hồng chẳng lẽ là tìm đến ta?

Thiên Cơ lão nhân nói:

- Vũ trụ chi tâm là trung tâm vũ trụ, nơi này là một mảnh đen tối và hỗn độn, là nơi bản nguyên vũ trụ, trong thiên hạ ngoại trừ Hồng ra, ai cũng không thể tiến vào trong vũ trụ chi tâm, người yên tâm, Hồng không phải là tìm người, mà là tìm ta!

- Ta không thể dừng lại Thiên Lan tinh hải nữa rồi, mặc dù ta có thể tính toán thiên cơ, nhưng biến hóa vận mệnh của người lại khó có thể tính toán được, theo ta là điềm đại hung, vận mệnh của người phải do chính người nắm giữ, con đường sau này cần người đơn độc vượt qua, Hằng Hà tinh chủ khẳng định đang điên cuồng tìm kiếm người.

- Tốt nhất người không nên lộ diện tại bất cứ khóa tu chân tinh nào, cơ hội Hằng Hà tinh chủ tìm được người rất nhỏ, lão hủ phải đi rồi, Hồng đã cảm ứng được sự tồn tại của ta mới chạy tới đây, nếu như người gặp phải Hồng, Càn Khôn Ngọc Bích sẽ khiến thân phận của người bại lộ, người sẽ chết không có chỗ chôn, trước khi người có đủ thực lực, tuyệt đối không thể gặp Hồng, ta đi trước một bước!

Thiên Cơ lão nhân quả đoán dị thường, tiếng nói vừa dứt lập tức thuận di.

- Tiền bối chậm đã!

Cổ Thần cấp bách hô.

Thiên Cơ lão nhân nói:

- Còn có chuyện gì sao?

Cổ Thần nói:

- Cổ mộ có một chỗ mê hoặc, hi vọng tiền bối chỉ điểm sai lầm, xin hỏi, thiên hạ có thể có cái gì bất biến?

Một chuyện nếu như quá mức hăm sâu vào, tranh luận cũng không nhìn ra biến hóa chính thể, người trong cuộc mê muội, người ngoài cuộc lại tỉnh táo.

Cổ Thần luôn luôn suy tư thế nào là bất biến? Suy nghĩ hầu như đã chạy tới điểm cực, khó có thể lui suy nghĩ về phía sau, một lần nữa tự hỏi vấn đề này.

Lúc này hỏi người khác xem có thể thu được kết quả mình mong muốn hay không.

Hướng chi Thiên Cơ lão nhân chính là nhân vật sống quá mười hai vạn dặm, kiến thức cực rộng, so với Cổ Thần mạnh hơn nhiều, có thể từ trên người Thiên Cơ lão nhân tìm được đáp án.

Thiên Cơ lão nhân trầm mặc một chút, nói:

- Tương lai thay đổi liên tục, hiện tại lúc nào cũng có thể biến đổi, thứ bất biến, duy nhất chỉ có quá khứ bất biến, chuyện đã phát sinh không thể thay đổi, mãi mãi bất biến!

- Chỉ có quá khứ bất biến! Mãi mãi bất biến!

Cổ Thần niệm hai câu, trong sát na hiểu ra, linh quang hư không, hắc rớt cuộc đã lĩnh ngộ được phương hướng đột phá bàn chi đại đạo, vui vẻ nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

Vào!

Bóng người Thiên Cơ lão nhân chợt lóe, biến mất không thấy.

Thiên Cơ lão nhân rời đi, Cổ Thần dừng lại ngay trên khỏa tinh cầu này, hắn đã tìm được điểm đột phá bàn chi đại đạo, cần thiết nhất hiện tại chính là thời gian nghiên cứu lĩnh ngộ.

Bàn chi đại đạo chính là vĩnh sinh bất biến chi đạo, là phá tan sinh tử chi đạo, là vượt qua thiên địa chi đạo, là vượt qua khổ hải chi đạo.

Trong một chữ bàn, thuyền đi trên mặt nước, vĩnh viễn không bị diệt, bằng với thế gian thiên biến vạn hóa, nước lên nước xuống, ngộ một mình một thuyền đi trên nước, nước lên thì thuyền lên, nước xuống thì thuyền xuống, vĩnh viễn không thay đổi, duy nhất, vĩnh hằng, mãi mãi bất biến, là bàn chi đại đạo.

Nếu muốn hợp thành bàn chi đại đạo, trước tiên lĩnh ngộ cổ chi đại đạo.

Tương lai biến hóa, hiện tại biến hóa, duy nhất quá khứ không đổi, mãi mãi bất biến!

Một đạo kim quang từ mi tâm Cổ Thần bay ra ngoài, Như Ý Linh Lung bảo tháp xuất hiện, cửa bảo tháp tầng thứ chín mở ra, Cổ Thần chợt lóe, lập tức tiến vào trong thời gian chi tháp tầng thứ tám, bắt đầu tìm hiểu pháp tắc thời gian.

Tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp chính là thời gian chi tháp, thời gian gia tốc, giảm tốc gấp 100 lần.

Bên ngoài một năm, khu vực thời gian gia tốc bên trong là 100 năm.

Bên ngoài 100 năm, khu vực thời gian giảm tốc bên trong là 1 năm.

Biến hóa thời gian 100 năm, thời gian chi tháp tầng thứ tám và thời gian chi tháp tầng thứ hai biến hóa thời gian hai lần, thời gian chi tháp tầng thứ bốn biến hóa thời gian gấp 10 lần, tạo nghệ thời gian cách biệt nhau giống như trên trời dưới đất.

Đầu tiên Cổ Thần tại khu vực thời gian gia tốc bắt đầu bế quan tìm hiểu.

Lỗ chân lông toàn thân hắn giống như vô cùng vô tận mở ra, thân thể linh mẫn tới cực điểm, cảm xúc tất cả biến hóa bên trong, thời gian lưu động, so sánh với pháp tắc không gian, pháp tắc thời gian càng thêm huyền ảo, khó lường.

Tu sĩ bước vào Độ Hư bí cảnh, tiếp xúc đó chính là pháp tắc không gian và pháp tắc ngũ hành.

Ngũ hành là bản chất thế giới, vạn vật thiên địa đều do ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ diễn hóa thành.

Thời không là kết cấu thế giới, trong vũ trụ mang mang, đều có không gian và thời gian đan xen mà thành.

Ngũ hành là tất cả mọi thứ có thể cảm giác được, mặc kệ là thể rắn, thể dịch, thể khí, đều là vật chất có thể dùng con mắt, thân thể cảm giác được.

Thời gian là thứ không thể cảm giác được, mặc kệ là quá khứ, hiện tại, tương lai đều không thể nhìn thấy, không thể cảm giác, thể nhưng vẫn tồn tại vô cùng chân thực.

Tìm hiểu pháp tắc ngũ hành, có thể lĩnh ngộ biến hóa bản chất thể giới, tìm hiểu pháp tắc thời gian, có thể lĩnh ngộ biến hóa vũ trụ áo nghĩa.

Bản chất thể giới chính là thể hiện lực lượng chân thật, là lực lượng có thể cảm nhận trực tiếp.

Mà áo nghĩa vũ trụ là ý cảnh là đại đạo, mặc dù hư vô mờ ảo, nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó so với lực lượng bản chất càng thêm cường đại hơn.

Vì vậy!

Tu sĩ bước vào Độ Hư bí cảnh, chỉ cần tìm hiểu pháp tắc ngũ hành là được, pháp tắc thời không chỉ cần nắm giữ một điểm da lông bên ngoài pháp tắc không gian.

Mà tu sĩ hợp thành đạo của bản thân cần phải lĩnh ngộ vũ trụ áo nghĩa, không chỉ có lĩnh ngộ pháp tắc ngũ hành tới cảnh giới cực kỳ thấu triệt, còn cần phải lĩnh ngộ thời không, chỉ có lĩnh ngộ được vũ trụ áo nghĩa mới có thể hình thành được vực của chính mình, hình thành vũ trụ hình thức ban đầu. Lĩnh ngộ vũ trụ áo nghĩa, lĩnh ngộ kết cấu thời không mới có thể sáng tạo một phiên thể giới mới, một phiên thiên địa mới.

Chờ khi chân chính sáng tạo ra một thể giới mới, tu vi của tu sĩ chỉ ít cũng đạt tới cấp độ ngũ hành thoát thai kiếp.

Hợp đạo thành công chỉ là một bắt đầu, một khởi điểm mới, vực của chư tử đại tiên chỉ là một vũ trụ mới hình thức ban đầu.

Tuy rằng chỉ là một khởi đầu, thế nhưng tu sĩ muốn hợp đạo khó hơn lên trời, trong thiên hạ, cường giả cái thế Hợp Đạo sơ kỳ không biết có bao nhiêu, thế nhưng lĩnh ngộ được biến hóa thời không, thành tựu chư tử đại tiên, mười người chỉ có một.

Thời gian như nước chảy.

Cổ Thần trong thời gian chi tháp tầng thứ tám, không ngừng lĩnh ngộ pháp tắc thời gian, trong chớp mắt đã trôi qua trăm năm.

Trải qua một trăm năm tìm hiểu, Cổ Thần đối với pháp tắc thời không đã có lĩnh ngộ ban đầu, đồng thời có tạo ngộ không nhỏ, thế nhưng cách hợp thành bàn chi đại đạo vẫn rất xa xôi.

Cổ Thần chung quy cảm giác pháp tắc thời gian chính mình lĩnh ngộ được chỉ là một phần mười, trên thực tế pháp tắc thời gian là thay đổi khôn lường.

Có lúc thời gian tĩnh chỉ, thời gian đảo lưu, có tương lai, hiện tại, quá khứ... chỉ cần một điểm pháp tắc thời gian cũng đã ẩn chứa đại đạo thiên địa vô cùng vô tận.

913. Chương 38: Hợp Đạo Thành Công

“Ta một mực tìm hiểu tại khu vực thời gian gia tốc, trên thực tế thời gian là biến đổi, chỉ tìm hiểu thời gian gia tốc căn bản không thể lĩnh ngộ được pháp tắc thời gian hoàn chỉnh, xem ra ta cũng phải qua tìm hiểu tại khu vực thời gian giảm tốc độ một chút.”

Tâm niệm Cổ Thần khẽ động, đứng dậy.

Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tám chia làm hai khu vực, một nửa là thời gian gia tốc 100 lần, phân nửa là thời gian giảm tốc 100 lần, chính giữa có một vách ngăn.

Thân thể Cổ Thần chợt lóe, liền chạy tới vách ngăn, từ khu vực thời gian gia tốc 100 lần, tiến vào trong khu vực thời gian giảm tốc độ 100 lần.

Ông...

Trong đầu Cổ Thần sản sinh thanh âm ong ong trầm muộn, thanh âm này vô cùng ngân dài, liên miên không dứt, tựa hồ từ chỗ xa xôi minh minh truyền tới, khiến hắn không cảm giác được điểm xuất phát của thanh âm.

Tiếng vang này tuy xuất hiện trong đầu, tuy rằng cực kỳ nhỏ bé, thế nhưng lại để Cổ Thần cực kỳ khó chịu, tựa hồ toàn bộ thân thể đều bị tiếng ong ong này chấn thành vô số mảnh nhỏ.

Nếu không phải thân thể Cổ Thần là thuần dương chi thể, khác hẳn so với người thường, thậm chí chư tử đại tiên bình thường còn mạnh mẽ hơn nhiều, chỉ cần tiếng ong ong kia cũng đủ chấn động khiến hắn phải thần hình câu diệt, cho dù là chư tử đại tiên chân chính, có vực tồn tại, chỉ sợ cũng khó chịu được chấn động từ thanh âm kia.

“Thời gian chi âm thực đáng sợ, không nguyên không căn, lại không chỗ nào không ở, một hơi thở là sát na, lại là vĩnh hằng!”

Trong lòng Cổ Thần thất kinh, thanh âm kia trên thực tế chỉ lóe lên là dừng, tiếng ong ong liên miên không dứt chỉ là huyền âm trong đầu hắn.

Vừa rồi Cổ Thần trực tiếp từ khu vực thời gian gia tốc gấp trăm lần, đột nhiên xuất hiện tại khu vực thời gian giảm tốc độ gấp trăm lần, trên thực tế biến hóa thời gian là một vạn lần.

Thế giới bên ngoài biến hóa một trăm năm, khu vực thời gian gia tốc trong tầng thứ tám là một vạn dặm, khu vực thời gian giảm tốc độ là một năm.

So sánh giữa hai khu vực thời gian gia tốc và giảm tốc, thời gian gia tốc cách thời gian giảm tốc một vạn lần.

Cổ Thần đột nhiên xuyên qua hai khu vực chênh lệch thời gian này, đột nhiên từ khu vực thời gian gia tốc 100 lần đến khu vực thời gian giảm tốc 100 lần, tốc độ chảy thời gian giữa hai khu vực cao tới một vạn lần. Cũng giống như đang lái xe, đột nhiên từ 100km/h, tăng lên 10000km/h, tốc độ đột nhiên giảm xuống còn 1km/h, xe nhất định chấn động cực lớn.

Thay đổi tốc độ chảy của thời gian sản sinh rung động càng thêm cường đại hơn vô số lần, thời gian chi âm sản sinh ra hầu như lập tức khiến Cổ Thần bị chấn thương mà chết.

Bất quá chấn động từ thời gian chi âm không khiến Cổ Thần khó chịu, ngược lại càng thêm vui mừng, thời gian chi âm là tinh hoa trong tinh hoa của pháp tắc thời gian, thời gian chi âm như vậy, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng có thể bị giết chết, chỉ có cường giả Thiên Kiếp bí cảnh mới có thể chịu đựng được sự chuyển biến đột ngột của tốc độ chảy thời gian chênh lệch một vạn lần, có thể khiến thời gian phát ra âm thanh.

Cổ Thần nghe được thời gian chi âm, đối với lĩnh ngộ pháp tắc thời gian hầu như nhanh hơn rất nhiều so với lĩnh ngộ tại khu vực thời gian gia tốc bé quan một trăm năm.

Thời gian chi âm là pháp tắc chi âm khi xuất hiện khi dòng chảy thời gian đột ngột biến đổi một vạn lần trở lên, trong đó ẩn hàm pháp tắc thời gian gia tốc, pháp tắc thời gian giảm tốc, thời gian chấn động... Cùng với pháp tắc các phương diện khác nhau.

Nghe một tiếng thời gian chi âm, Cổ Thần đối với lĩnh ngộ pháp tắc thời gian đề cao cực nhanh.

Cổ Thần vui vẻ, xuyên toa qua thời gian chi thấp tầng thứ tám, chuyển hoá qua lại giữa hai khu vực thời gian gia tốc và thời gian giảm tốc, hắn sẽ cảm nhận được sự sai biệt thời gian chênh lệch một vạn lần, liên tục nghe được thời gian chi âm, liên tục tìm hiểu tinh hoa pháp tắc thời gian.

“Nguyên lai bảo tháp tầng thứ tám còn có loại diệu dụng như thế này, chỉ cần xuyên toa giữa hai khu vực liền có thể lĩnh ngộ được ảo nghĩa tinh hoa nhất, toàn diện nhất của pháp tắc thời gian.”

Cổ Thần nhất thời xoay người, lại xuyên toa qua khu vực thời gian gia tốc 100 lần.

Ầm...

Cổ Thần xuất hiện tại khu vực thời gian gia tốc 100 lần, toàn bộ thân thể đột nhiên vặn vẹo, bành trướng, toàn bộ thân thể giống như quả khí cầu bị kéo dài, bị nhét đầy tới căng tròn.

Thời gian chi âm trong đầu giống như lời âm cực lớn, thiếu chút nữa khiến thân thể của hắn bị nổ nát bấy, tan thành hư vô.

Phụt...

Một ngụm máu tươi phun ra, Cổ Thần chỉ còn da bọc xương, tuy rằng thân thể tương đối hoàn chỉnh, nhưng máu thịt trong cơ thể đã bị nổ tan tành, khiến bản thân hắn bị thương rất nặng.

Một tiếng thời gian chi âm này có uy lực lớn tới cực điểm, cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo hậu kỳ cũng không chịu nổi, trong nháy mắt miếu sát, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh thậm chí phải thụ thương không nhẹ.

Thời gian đột nhiên giảm tốc độ, tuy rằng sản sinh thời gian chi tâm, nhưng uy lực tương đối nhỏ, thế nhưng đột nhiên gia tốc, rung động sản sinh ra so với giảm tốc độ lớn hơn không chỉ trăm lần.

May mà Cổ Thần có thể chất vô cùng cường hãn, bằng không, coi như là cường giả mới bước vào Thiên Kiếp bí cảnh cũng không dám xuyên toa qua hai khu vực chênh lệch thời gian một vạn lần, tìm hiểu pháp tắc thời gian như vậy.

Trong mệnh tuyến, một cỗ sinh cơ mặc chi bản nguyên vô tận trào lên, tinh nguyên sinh mệnh trong sát na giúp máu thịt trong cơ thể Cổ Thần sống lại, không tới thời gian non nửa khắc, thân thể Cổ Thần lại hoàn hảo như ban đầu.

Nghe được tiếng thời gian chi âm giống như sấm nổ, Cổ Thần lĩnh ngộ áo nghĩa thời gian so với một tiếng đầu tiên sâu hơn gấp một trăm lần.

Thương thế khôi phục, thân thể Cổ Thần chợt lóe, phóng về phía khu vực thời gian giảm tốc gấp trăm lần.

Ong...

Thời gian chi âm rất nhỏ vang lên, thời gian chi tâm đối với chư tử đại tiên có thể miếu sát, Cổ Thần nghe xong lại có vẻ hưởng thụ vô cùng, lĩnh ngộ tinh hoa pháp tắc thời gian trong đó.

Chỉ chốc lát sau, thân thể Cổ Thần lại lóe lên, chạy trở về khu vực thời gian gia tốc gấp trăm lần.

Ầm...

Thời gian chi âm giống như tiếng sấm nổ, toàn thân Cổ Thần bị chấn động tới mức vạn vẹo, thiếu chút nữa bị nổ tung, lại là một ngụm máu tươi phun ra.

Thế nhưng mặc chi bản nguyên tuôn ra rất nhiều sinh cơ, tinh nguyên sinh mệnh nhanh chóng chữa trị toàn bộ thương thế trên người Cổ Thần, sau một hồi lĩnh ngộ, Cổ Thần lại xuyên toa tiến vào khu vực thời gian giảm tốc.

Cổ Thần một lần lại một lần xuyên toa qua hai khu vực thời gian gia tốc và giảm tốc gấp 100 lần tại bảo tháp tầng thứ tám, lĩnh ngộ đối với pháp tắc thời gian khắc sâu với tốc độ tăng trưởng kinh người.

Ngày qua ngày! Tháng qua tháng!

Cổ Thần đã hoàn toàn quên đi chính mình liên tục xuyên toa qua hai khu vực tổng cộng bao nhiêu lần.

Rốt cuộc có một lần, Cổ Thần lĩnh ngộ đối với pháp tắc thời gian đã tới điểm giới hạn, lượng biến sản sinh biến hóa về chất.

Một cỗ ý cảnh mãi mãi bất biến rốt cuộc cũng bị Cổ Thần lĩnh ngộ, Cổ Thần cảm giác chính mình có thể tùy ý xuyên toa qua dòng sông dài thời gian, hắn tựa hồ đứng tại quá khứ, tất cả công kích hiện tại đều không thể xúc phạm với hắn.

Hắn giống như một con thuyền đi lại trong sóng biển chập chùng, con thuyền trong cơn mưa rền gió dữ, mặc cho sóng biển bên dưới cuộn trào mãnh liệt như thế nào, hắn cũng theo mặt nước, hoặc lên hoặc xuống, vĩnh viễn bất diệt.

Vũ trụ, giống như một phiến biển rộng!

Cổ Thần, giống như một con thuyền.

Toàn thân Cổ Thần đều để lộ một loại ý cảnh bàn, có một loại cảm giác, mặc cho vũ trụ hủy diệt, Cổ Thần có thể như con thuyền trên sóng nước, vĩnh viễn bất diệt.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, trực tiếp xuất hiện bên ngoài bảo tháp.

Bàn chi đại đạo rốt cuộc đã hợp hai làm một với Cổ Thần, tu vi tiến thêm một bước, bước vào Hợp Đạo trung kỳ, trở thành chư tử đại tiên.

Không chỉ có như vậy, Cổ Thần còn lĩnh ngộ ra cổ chi đại đạo, thân thể hần giống như “bàn”, vượt lên trên vạn vật, vĩnh hằng bất diệt, giống như “cổ”, vĩnh hằng bất biến, tồn tại vĩnh hằng!

Thân thể Cổ Thần xuất hiện trên tinh cầu hoang vu.

Kim quang chợt lóe, Như Ý Linh Lung bảo tháp hóa thành kim quang bay vào trong mi tâm Cổ Thần.

Thân ảnh Cổ Thần chưa động, thế nhưng trong sát na bóng người ngay bên cạnh chợt lóe, lại xuất hiện một Cổ Thần hoàn toàn mới, sau đó, bóng người xung quanh chớp động, lại xuất hiện thêm một Cổ Thần khác.

Một Cổ Thần lại một Cổ Thần xuất hiện trên tinh cầu hoang vu.

Từ ba người biến thành mười người, sau đó mấy chục người, mấy trăm người, cuối cùng nghìn nghìn vạn vạn người.

Thân thể Cổ Thần tựa hồ siêu thoát khỏi thế giới, đứng trong thời gian và không gian khác nhau.

Quá khứ, hiện tại và tương lai, không gian khác nhau, mặc dù có nghìn nghìn vạn vạn thân ảnh Cổ Thần, thế nhưng, trên thực tế Cổ Thần chỉ có một duy nhất.

Cổ Thần nhìn về bốn phương, thời gian khác nhau, không gian khác nhau, Cổ Thần từ nghìn nghìn vạn vạn góc độ khác nhau quan sát thế giới này. Mỗi một thế giới đều lấy bản thân làm trung tâm, vì vậy trong mắt Cổ Thần chỉ có một thế giới, cho dù có thể hoán đổi vị trí suy nghĩ, tự hỏi, nhưng cũng chỉ là thay đổi góc độ suy nghĩ trong ảo tưởng mà thôi, căn bản không có khả năng thông qua một góc độ thực tế để quan sát.

Mà Cổ Thần thì không, hần đứng tại thời gian khác nhau, không gian khác nhau, mỗi một vị trí khác nhau trong mắt hần hầu như có nghìn nghìn vạn vạn thế giới, tất cả bản nguyên bản chất thế giới đều là giống nhau, đều là một góc độ quan sát khác nhau, thoát nhìn tầm mắt không giống nhau có ý cảnh khác nhau.

Nhìn nghìn vạn vạn ý cảnh bị Cổ Thần thu giữ, cuối cùng hòa hợp thành một ý cảnh.

Cổ Thần cảm giác được, bàn chi đại đạo và cổ chi đại đạo càng lúc càng cường đại, càng lúc càng dung hợp, hầu như đã hợp hai thành một, trở thành một chỉnh thể, thành Bàn cổ đại đạo, vĩnh hằng bất biến, vĩnh hằng bất diệt,

Nhìn nghìn vạn vạn Cổ Thần dung hợp với nhau, trong sát na biến thành một người duy nhất.

Ý cảnh đại đạo của Cổ Thần tản ra, hình thành một khu vực tuyệt đối, đủ đạt tới phương viên mấy vạn dặm.

Cảm giác linh mãnh tỏa ra, bao trùm hàng tỉ dặm, không chỉ bao phủ toàn bộ tinh cầu dưới chân, thậm chí hơn mười khóa tinh cầu gần nhất cũng xuất hiện trong cảm ứng của Cổ Thần.

Những tinh thạch phiêu phù trong vũ trụ hư không càng nhiều trăm vạn khóa, không thể tính toán.

Cổ Thần đã hợp đạo thành công, lực lượng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, ngũ hành bản nguyên trong cơ thể hần lại bắt đầu dung hợp sâu hơn.

Thời điểm Cổ Thần chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, khoảng cách thuận di một lần chỉ là trên dưới nghìn vạn dặm, khoảng cách cảm ứng cũng chỉ nghìn vạn dặm.

Mà hiện tại, cảm ứng của hần tản ra, vô số ức ức dặm, không chỉ bao phủ một tinh cầu, ngay cả hơn mười tinh cầu phụ cận tinh cầu dưới chân cũng nằm trong vòng cảm ứng của hần.

Hợp Đạo sơ kỳ, Cổ Thần từ một tinh cầu tới một tinh cầu khác cần phải có trên dưới một canh giờ, xa một chút thì cần tới vài ngày, mà hiện tại vô luận khoảng cách bao xa, Cổ Thần thuận di một lần là có thể vượt qua vũ trụ, lập tức tới tinh cầu khác.

Thậm chí trong sát na vượt qua được khoảng cách hơn mười tinh cầu, xuyên toa không gian như vậy, cho dù là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp cũng không thể so sánh được.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp tối đa chỉ có thể vượt qua khoảng cách một hai tinh cầu.

Tuy rằng Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, thế nhưng không chỉ lĩnh ngộ ảo nghĩa pháp tắc thời gian, mà còn là tinh hoa trong tinh hoa, ngay cả cường giả mới bước vào Thiên Kiếp bí cảnh cũng không thể hơn được.

Hắn xuyên toa qua tương lai, các thời không, thủ đoạn như thế này, cho dù là Hằng Hà tinh chủ thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Đồng thời bản nguyên ngũ hành trong cơ thể Cổ Thần sau khi Cổ Thần hợp đạo thành công lại dung hợp nhiều hơn không ít, đồng thời còn đang trong quá trình dung hợp cực nhanh, Cổ Thần rất tự tin, lần thứ hai đối mặt với Hằng Hà tinh chủ, có thể đơn giản phá giải kiếp hỏa ngũ hành, lấy đi tính mệnh của hắn.

Thân thể Cổ Thần đột nhiên biến mất không thấy, lần thứ hai xuất hiện đã vượt qua vũ trụ hàng tỉ dặm, xuất hiện trên một khảo tinh cầu hoàn toàn khác.

Loại cảm giác vượt qua vũ trụ, thuần di giữa các tinh cầu khác nhau để Cổ Thần vui sướng vô hạn.

Liên tục thuần di vài lần, trong vài lần nháy mắt Cổ Thần đã vượt qua hơn trăm khảo tinh cầu, với tốc độ của hắn hiện tại, không quá bao lâu là có thể vượt qua hơn mười vạn khảo tinh cầu, từ một khảo tu chân tinh đến một khảo tu chân tinh khác.

Thời gian cần sử dụng sợ là ngay cả nửa canh giờ cũng không tới, tốc độ cực nhanh, so với truyền tống trận còn nhanh hơn rất nhiều.

Cổ Thần đứng trên một tinh cầu hoang vu vô cùng to lớn, nhẹ nhàng ngồi xuống xếp bằng, trong sát na vật ngã lưỡng vong, lực chú ý đều tập trung vào trong thế giới tinh thần.

Hợp đạo thành công, ý niệm của Cổ Thần có một cỡ ý cảnh bàn cổ đại đạo, vĩnh hằng bất diệt, vĩnh hằng bất biến, lực lượng ý niệm đã cường đại hơn rất nhiều

Thậm chí lực lượng đại đạo có thể hóa thành con thuyền linh hồn, để ý niệm vượt qua khổ hải, đồng thời không giống như lần trước, con thuyền linh hồn gặp phải cơn sóng nhỏ nhất trong khổ hải cũng bị xé nát, khẳng định sẽ duy trì được một đoạn thời gian.

Đương nhiên, cũng chỉ là duy trì một đoạn thời gian liên tục mà thôi, bàn cổ đại đạo của Cổ Thần vừa mới hình thành, còn chưa đủ hoàn chỉnh, cần phải có thời gian từ từ hoàn thiện.

Tuy nói quá khứ bất biến, nhưng Côn Ngô Tiên Đế không phải bằng vào thủ đoạn nghịch thiên khiến thời gian đảo ngược lại năm trăm năm?

914. Chương 39: Bàn Cổ Đại Đạo.

Hiện tại Cổ Thần có ý cảnh mãi mãi bất biến, nhưng cũng không phải là thiên hạ không có bất cứ lực lượng nào hủy diệt được hắn.

Bàn cổ đại đạo chỉ là ý cảnh, không phải tu vi, tuy rằng Cổ Thần bằng vào bàn cổ đại đạo và bản nguyên ngũ hành, tu vi mới đạt tới Hợp Đạo trung kỳ đã có thực lực không thua gì cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp, hai kiếp, nhưng gặp phải ngũ hành thoát thai kiếp ngũ kiếp viên mãn, thậm chí là cường giả âm dương sinh tử kiếm hiển nhiên không thể chống đỡ được.

Một con thuyền có thể đi trong mưa rền gió dữ, thế nhưng lực lượng chịu đựng được chỉ có hạn mức nhất định, khi lực lượng sóng gió cường đại tới trình độ nào đó, đủ đạt tới trình độ có thể phá hủy con thuyền, như vậy con thuyền không tránh khỏi kết cục tan vỡ, bị sóng gió bao phủ nhấn chìm.

Bàn cổ đại đạo của Cổ Thần giống như con thuyền, công kích bên ngoài giống như sóng gió, cường giả có cảnh giới tu vi cao hơn Cổ Thần một hai cấp bậc nhỏ sản sinh ra sóng gió vẫn nằm trong vòng chịu đựng

được của Cổ Thần, thế nhưng tu vi cao hơn quá nhiều, lực công kích hiển nhiên không thể chịu đựng, cho dù là ý cảnh bàn cổ đại đạo cũng sẽ bị hủy diệt.

Nếu muốn chịu đựng được sóng gió càng mạnh mẽ hơn, công kích càng mạnh mẽ hơn, chỉ có một cách duy nhất không ngừng tăng thêm trình độ kiên cố của con thuyền, chỉ có con đường duy nhất, không ngừng cường hóa bàn cổ đại đạo, cũng là trên con đường tu chân, tiếp tục đi tới, đạt được cảnh giới tu vi càng cao hơn.

Chỉ cần là bàn cổ đại đạo của Cổ Thần hoàn thiện đại thành, cho dù là Côn Ngô Tiên Đế sống lại cũng không thể lại dùng thủ đoạn thời gian đảo lưu một lần nữa thay đổi bất cứ thứ gì đã trôi qua.

Bàn cổ đại đạo đại thành, đó là vĩnh hằng bất biến, vĩnh hằng bất diệt chân chính, ai cũng không thể thay đổi.

Hiện tại, Cổ Thần vừa mới dung hợp bàn cổ đại đạo, tối đa chỉ tính là cảnh giới vừa mới có chút thành tựu.

Theo Cổ Thần hợp đạo thành công, linh ngộ đối với pháp tắc càng đột nhiên tăng mạnh, mỗi một tiếng nói cử động chân chính, nhất tử nhất động đều có pháp tắc tương tùy, không cần phải mượn bất cứ ngoại lực nào khác.

Theo linh ngộ pháp tắc càng lúc càng sâu, thành tựu một đường trận đạo của Cổ Thần cũng giống như nước lên thuyền lên, một số địa phương trước kia không giải thích được, hiện tại đều trở nên rộng mở thông suốt vô cùng.

Linh ngộ pháp tắc càng lúc càng khắc sâu, để Cổ Thần đối với dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền một lần nữa đề cao trên diện rộng, đạt tới trình độ hai nghìn quyền hợp nhất, đồng thời đây mới chỉ là bắt đầu, theo Cổ Thần đối với dung hợp bản nguyên ngũ hành càng tăng thêm, linh ngộ đối với lực lượng ngũ hành càng cao, số lượng dung hợp trong một quyền Chiến Thần Diệt Tinh quyền sẽ càng ngày càng nhiều, lực lượng sẽ càng ngày càng thêm cường đại.

Linh ngộ đối với lực lượng bản nguyên ngũ hành càng nhiều, lực lượng Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn cũng một lần nữa đề cao thêm một cấp bậc, đồng thời theo lực lượng bản nguyên ngũ hành bị Cổ Thần vận dụng càng nhiều, lực lượng Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn tăng trưởng so với lực lượng Chiến Thần Diệt Tinh quyền dung hợp tuyệt đối không kém hơn.

Đồng thời, theo thành tựu trận đạo đề cao, Cổ Thần đối với tìm hiểu Phá Thiên Chỉ cũng đề cao một bước nhỏ nhỏ, từ cảnh giới đệ nhị trọng có chút thành tựu đạt tới cảnh giới đệ nhị trọng đại thành.

Uy lực của Phá Thiên chỉ càng tới hậu kỳ càng thêm kinh khủng, Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ nhị trọng đại thành cho dù là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp, hai kiếp bị bắn trúng cũng chỉ có một đường chết.

Hợp đạo thành công là một bước then chốt trên con đường tu đạo của Cổ Thần, tuy rằng tu vi chỉ tăng trưởng một cấp độ nhỏ, nhưng thực lực tổng hợp lại tăng trưởng tới hơn trăm lần.

Ý niệm của Cổ Thần du lịch trong khổ hải, lại một lần nữa di về phía tiên giới Cổ Hoang.

Cổ Thần trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, xuyên toa qua hai khu vực thời gian gia tốc và thời gian giảm tốc, hầu như khó có thể tính toán được thời gian rốt cuộc đã trôi qua bao lâu.

Thế nhưng Cổ Thần vừa mới ra khỏi tháp lập tức cảm ứng được độ dài dòng chảy thời gian, hiện tại đã trôi qua hơn bốn mươi năm.

Pháp tắc thời gian tại tiên giới Cổ Hoang và vũ trụ phạm gian giống nhau như đúc, hai giới đều đã trôi qua hơn bốn mươi năm.

Tiên giới Cổ Hoang!

Ngũ hành thoát thai kiếp kim mộc thủy hỏa thổ liên tục duy trì mỗi lượt ba năm ba tháng ba ngày đã qua đi.

Toàn bộ đại lục hoàn toàn biến thành phế tích, đại lục Cổ Hoang đã sụp đổ, không ít đại phương đã biến thành đại dương mênh mông, cũng có không ít địa phương, thổ địa dưới đáy biển mọc lên, biến thành lục địa.

Thánh địa Ngũ Hành bởi vì có trận pháp bảo vệ, trong trận đại kiếp nạn thiên địa này may mắn bảo toàn trọn vẹn, Bàn Cổ Phiên cao tới ba nghìn ba trăm ba mươi trượng vẫn như lúc đầu, chậm rãi xoay tròn tại trung ương tế đàn ngũ hành.

So với lúc vừa mới lập ra, trên Bàn Cổ Phiên nhiều hơn một cổ lực lượng ý niệm cường đại, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, rất nhiều phàm nhân, tu sĩ, sinh linh vạn vật, chúng tình chết đi trong đại kiếp nạn thiên địa, chỉ cần khi còn sống tín ngưỡng Cổ Thần, sau khi tử vong, lực lượng tín ngưỡng theo ý niệm đều được thu thập tại Bàn Cổ Phiên, cùng đợi một ngày đúc lại thân thể, trở về hậu thế.

Những tu sĩ may mắn sống sót trong các bí cảnh thái cổ bắt đầu triển khai công tác trùng kiến sau kiếp nạn, tuy rằng đại lục Cổ Hoang đã rách nát vô cùng, nhưng vẫn có một loại dấu hiệu vui sướng hướng về ánh sáng, giống như ánh mặt trời mới mọc, xu thế bay lên không thể ngăn cản.

Đại địa phương viên mấy trăm vạn dặm xung quanh thánh địa Ngũ Hành vẫn chưa bị chìm xuống, là khu vực khôi phục trọng điểm của các tu sĩ trong thánh địa Ngũ Hành.

Ngày hôm nay, bầu trời vạn dặm không mây, ánh mặt trời chiếu đại địa, không khí nóng bỏng.

Đột nhiên, một cơn gió to thổi mạnh, mang theo toàn bộ hư không hơn mười vạn dặm tựa hồ trở nên vạn vạo, xuất hiện đóa đóa mây trắng, nhanh chóng hội tụ về phía thánh địa Ngũ Hành.

Cùng lúc đó, pho tượng Bàn Thần vô cùng khổng lồ tại thánh địa Ngũ Hành đột nhiên phát ra quang mang rực rỡ, vô số đám mây, ráng màu, thiên hồng đều tụ tập về phía bầu trời ngay trên pho tượng, ngũ quang thập sắc, thất thải vân hà.

Trong sát na, pho tượng tựa hồ sống dậy, tản mát một trận linh khí sống động!

Pho tượng Bàn Thần phát sinh dị biến, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ tu sĩ trong thánh địa Ngũ Hành.

Từ lúc ngũ hành thoát thai kiếp bắt đầu, Cổ Thần đã thất tung khỏi tiên giới Cổ Hoang rồi, từ đó về sau không hề xuất hiện nữa điểm tin tức.

Trong ngũ hành thoát thai kiếp, những tu sĩ may mắn sống sót không người nào không mang ơn Cổ Thần, đối với an nguy của Cổ Thần vô cùng tưởng niệm.

Hơn bốn mươi năm, đối với tu sĩ mà nói không phải là thời gian quá dài.

Thế nhưng, hơn bốn mươi năm qua, đối với mỗi một vị tu sĩ Cổ Hoang mà nói đều phi thường lâu dài.

915. Chương 40: Vũ Trụ Anh Nhi.

Hơn mười sáu năm đầu tiên, tiên giới Cổ Hoang chịu đựng ngũ hành thoát thai kiếp tàn phá và hủy diệt, tuy rằng những tu sĩ may mắn sống sót đều lánh nạn trong các bí cảnh, nhưng người người đều cảm nhận được một loại khí tức diệt thế kinh khủng.

Trong những ngày tháng ngũ hành thoát thai kiếp tàn phá, những tu sĩ tiên giới Cổ Hoang may mắn sống sót quả thực giống một ngày giống như một năm.

Thật vất vả mới chờ đợi ngũ hành thoát thai kiếp qua đi, những tu sĩ may mắn sống sót từ trong các bí cảnh đi ra, nhìn lục địa rách nát bất khâm còn sót lại, hầu như đã hoàn toàn biến thành phế tích, thậm chí hoàn toàn hủy diệt, trong lòng đều kích thích mạnh mẽ.

Thiên kiếp qua đi, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang một mảnh bừa bãi, những tu sĩ may mắn sống sót tuy rằng không phải số ít, thế nhưng muốn trùng kiến văn minh sau đại kiếp nạn thiên địa nhất định cần phải có người lãnh đạo, mà người lãnh đạo những tu sĩ may mắn sống sót này không cần nghi ngờ chính là Cổ Thần.

Thế nhưng Cổ Thần chưa xuất hiện, chẳng cho tới ngày hôm nay, những tu sĩ may mắn sống sót mới biết được, nguyên tai từ lúc ngũ hành thoát thai kiếp bắt đầu Cổ Thần đã tiến vào chỗ sâu trong Tây Hải giải cứu Long hoàng, từ đó về sau không còn tin tức, cũng không hề xuất hiện qua.

Cổ Thần biến mất đối với tu sĩ tiên giới Cổ Hoang may mắn sống sót mà nói chính là đả kích cực lớn, là một vấn đề phi thường lớn, khiến bọn họ giống như rắn mất đầu, khiến bọn họ đối với tương lai cảm thấy mờ mịt.

Lúc này Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, Vu Nguyệt tạm thời xuất đầu, các nàng là thể tử của Cổ Thần, trong lòng chúng tu sĩ sống sót cũng có danh vọng rất cao.

Ngũ nữ Hư Tử Uyên tổ chức những tu sĩ sống sót, bắt đầu tiến hành trùng kiến văn minh khắp đại lục Cổ Hoang, những tu sĩ may mắn sống sót tôn xưng là năm vị thánh mẫu.

Đối với Cổ Thần, trong lòng ngũ nữ Hư Tử Uyên vô cùng tin tưởng, Cổ Thần nhất định chưa vắng lạc.

Bình thường Cổ Thần bế quan một lần trong thời gian mười năm, trên trăm năm, mới hơn bốn mươi năm chưa lộ diện, rất có thể là tu vi mới có đột phá, tạm thời ẩn thân tại nơi nào đó bế quan tu luyện.

Thế nhưng, ngũ nữ đối với Cổ Thần cũng vô cùng lo lắng, tiên giới Cổ Hoang trải qua đại kiếp nạn thiên địa, tại thời điểm cần có hấn, nhưng Cổ Thần vẫn chưa xuất hiện, vô cùng có khả năng không phải là Cổ Thần đang bế quan, mà là bị vây khốn tại địa phương nào đó.

Mặc kệ như thế nào, ngũ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, Vu Nguyệt đều luôn luôn tin tưởng, nhất định có một ngày Cổ Thần sẽ trở về.

Các nàng một mực chờ đợi, một ngày nào đó Cổ Thần sẽ trở về.

- Thánh chủ hiển linh rồi!

- Bàn Thần hiển linh rồi!

- Bàn Hoàng hiển linh rồi!

Tu sĩ trong thánh địa Ngũ Hành trải qua một đoạn thời gian kinh ngạc ngẩn ngui, tiếp ngay sau đó chính là tiếng kinh hô vang dội.

- Phụ thân, sư tỷ, Tiểu Bạch, Tiên Âm, Tự Ngọc, Nguyệt Nhi... Ta rốt cuộc đã trở về!

Một thanh âm giống như thiên âm vang lên, tuy rằng không vang dội, thế nhưng vẫn truyền khắp phương viên mấy trăm vạn dặm, vào trong tai mỗi một tu sĩ xung quanh.

- Thần nhi...

- Cổ Thần...

Sáu đạo thân ảnh, trong sát na phi độn tới trước mặt pho tượng Bàn thần.

Chỉ thấy phía trên pho tượng Bàn thần, vô số mây trắng phiêu động, trong loáng thoáng, một bóng người hư huyền từ trong đám mây đột nhiên xuất hiện, hạ xuống ngay trước mặt sáu người.

Bóng người hư huyền này chính là Cổ Thần!

Thân ảnh hư huyền của Cổ Thần gần như trong suốt, nếu như không phải là người có tu vi cực cao, có thể nhìn thấy một tầng hư ảnh nhàn nhạt, tu sĩ dưới Độ Hư cảnh căn bản không thể nhìn thấy.

- Thần nhi, con đây là?

Cổ Thương Khung đưa tay sờ về phía Cổ Thần, chỉ thấy bàn tay trực tiếp xuyên qua hư ảnh Cổ Thần, tựa hồ phía trước không hề có bất cứ thứ gì tồn tại, điều này không khỏi khiến Cổ Thương Khung thất kinh, thanh âm run lên.

Khuôn mặt ngũ nữ Hư Tử Uyên biến đổi, cùng kinh hô:

- Cổ Thần, làm sao vậy?

- Mọi người không cần kinh hoảng!

Tuy rằng thân ảnh Cổ Thần hư huyền, thế nhưng thanh âm vô cùng chân thực:

- Đây không phải là cơ thể của ta, cũng không phải nguyên thần, chỉ là ý niệm của ta mà thôi!

Cổ Thần mượn lực lượng bàn cổ đại đạo, ý niệm dung hợp một chỗ với bộ phận ý niệm di lưu lại tiên giới Cổ Hoang cùng với lực lượng tín ngưỡng, để hấn và tiên giới Cổ Hoang sản sinh kết nối trong thời gian ngắn, rồi cuộc tìm được vị trí tiên giới Cổ Hoang, chủ động chạy ra khỏi khổ hải, ý niệm phủ xuống tiên giới Cổ Hoang.

- Ý niệm?

Đám người Cổ Thương Khung cả kinh, nói:

- Cái gì là ý niệm? Ý niệm biến thành linh hồn, cuối cùng phát triển thành nguyên thần sao?

Cổ Thần nói:

- Linh hồn là linh hồn, ý niệm là ý niệm, là bản chất nhất của sinh linh vạn vật, tựa hồ không tồn tại, trên thực tế có tồn tại, tuy rằng mọi người không nhìn thấy ta, không sờ được ta, tựa hồ là không tồn tại, nhưng xác thực tồn tại.

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần nhẹ nhàng điểm ra một đạo chỉ cương, trong sát na kích vào mặt đất, tức thì mặt đất xuất hiện một lỗ thủng sâu không thấy đáy.

Cảm nhận tựa hồ Cổ Thần không tồn tại, thế nhưng công kích sắc bén này lại chứng minh hấn tồn tại vô cùng chân thực.

Vô luận là Cổ Thương Khung hay là ngũ nữ Hư Tử Uyên đều không thể lý giải được cái gì là linh hồn, cái gì là ý niệm, cái gì không tồn tại mà thực tế lại tồn tại, nhưng bọn họ luôn lo lắng cho an nguy của Cổ Thần, hi vọng Cổ Thần sớm ngày trở về, hôm nay thấy được Cổ Thần, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Mọi người cùng kêu lên hỏi:

- Người hiện đang ở địa phương nào? Có nguy hiểm hay không?

Cổ Thần nói:

- Mọi người không cần lo lắng cho ta, ta rất an toàn, chỉ là hiện tại ta đã tới vũ trụ phạm gian, chưa tìm được đường trở về tiên giới Cổ Hoang, một ngày nào đó ta sẽ trở về.

- Vũ trụ phạm gian?

Trước khi ngũ hành thoát thai kiếp phủ xuống, Cổ Thần đã nói cho Cổ Thương Khung và ngũ nữ về tin tức về đại kiếp nạn thiên địa và vũ trụ phạm gian, đối với mấy từ vũ trụ phạm gian này, sáu người không hề xa lạ.

Cổ Thần dĩ nhiên tới vũ trụ phạm gian, điều này khiến sáu người vô cùng khiếp sợ.

Cổ Thần nói:

- Ý niệm của ta phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, cũng không thể tồn tại lâu dài, ta trở về nói cho mọi người biết tình huống một chút, ta đã hợp đạo thành công, trong vũ trụ phạm gian có một số chuyện muốn làm, chờ khi ta làm xong mọi chuyện, nhất định sẽ tìm đường trở về tiên giới Cổ Hoang, trở về đoàn tụ với mọi người.

Ý niệm của Cổ Thần phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, bằng với vượt qua khổ hải, mạnh mẽ từ thế giới tinh thần tiến vào thế giới thực chất.

Khổ hải bao phủ tất cả ý niệm, vô biên vô hạn, hạo hấn vô cực, sẽ không để bất cứ ý niệm nào vượt qua, Cổ Thần mượn bàn chỉ đại đạo diễn hóa con thuyền linh hồn, tạm thời để ý niệm vượt qua khổ hải phủ xuống tiên giới Cổ Hoang.

Thế nhưng trong thế giới tinh thần lập tức sản sinh một con lốc kịch liệt, tàn phá tất cả, bàn cổ đại đạo của Cổ Thần còn chưa hoàn hiện, không thể kéo dài thời gian trong cơn lốc khổ hải, chỉ khi chờ bàn chi đại đạo hoàn toàn hoàn thiện, đạt tới cảnh giới đại thành, đại viên mãn thì mới có thể triệt để vượt qua khổ hải, giống như con thuyền, vĩnh viễn đi trên mặt nước.

Thời gian hữu hạn, Cổ Thần đơn giản giảng giải cho Cổ Thương Khung và ngũ nữ Hư Tử Uyên về tình trạng của hắn tại vũ trụ phạm gian, tự nhiên không nói ra chuyện tình đối địch với Hằng Hà tinh chủ, chỉ nói chính mình rất mạnh khỏe, không để bọn họ phải lo lắng.

Đồng thời, Cổ Thần cũng nghe bọn họ giải thuật một chút về tình huống của tiên giới Cổ Hoang lúc này.

Chỉ giảng co nửa thời thần, Cổ Thần cáo biệt với Cổ Thương Khung và ngũ nữ Hư Tử Uyên, hình bóng hư ảnh càng lúc càng mờ nhạt, dần dần hoàn toàn biến mất, mây trắng trên bầu trời tiêu tán, lại hóa thành không mây vạn dặm.

Vũ trụ phạm gian.

Cổ Thần ngồi trên một khóa tinh cầu hoang vu, mở mắt ra, trong hai mắt của hắn tiết lộ vẻ hưng phấn sau khi gặp lại phụ thân và thê tử, cùng với tiếc nuối không muốn biệt ly.

“Cuối cùng cũng có thể dùng ý niệm phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, truyền lại tin tức về ta cho mọi người, như vậy để bọn họ không cần phải lo lắng cho an nguy của ta nữa rồi, con đường đánh chết Hồng và Kim Ô phi thường xa xôi, ta tại vũ trụ phạm gian nhất định phải dừng lại trong thời gian không hề ngắn.”

“Cũng may là mọi người đều đã là cường giả Độ Hư bí cảnh, thọ nguyên mấy nghìn năm, thậm chí vạn năm, ta không cần vội vã chạy trở về tiên giới Cổ Hoang, sau này một mặt tìm kiếm đường trở về tiên giới Cổ Hoang, một mặt nỗ lực giết chết Hồng và Kim Ô!”

Trong lòng Cổ Thần suy nghĩ, chậm rãi đứng lên, trong mắt tràn ngập kiên định.

Hắn đã dung hợp bàn chi đại đạo, đây là một loại đại đạo cao nhất có thể vượt qua thiên địa, vượt qua khổ hải, tất cả đại đạo trước mặt bàn cổ đại đạo đều phải thua kém. Cổ Thần dung hợp bàn cổ đại đạo mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, nhưng bản thân lại có thực lực không hề thua kém so với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp, hai kiếp.

Hắn rất tự tin, chỉ cần tu vi đề cao tới cảnh giới bằng Hồng và Kim Ô, đánh chết hai người này không phải là chuyện gì khó khăn.

Cổ Thần lấy hằng hà tinh đồ ra, rót vào tiên lực, toàn bộ địa đồ hằng hà tinh hệ lập tức xuất hiện trong đầu Cổ Thần.

Rất nhanh Cổ Thần liền phát hiện ra vị trí của chính mình, tại mấy vị trí trong Hằng Hà tinh đồ liên lục lập lòe, cách vị trí hắn đang đứng đại khái hơn hai vạn khóa tinh cầu có một tu chân tinh lóe sáng, chính là Tử Vân Tinh.

“Dĩ nhiên chạy tới phụ cận Tử Vân Tinh, vừa lúc mượn truyền tống trận trong Tử Vân Tinh dừng một lát, tiến vào Hằng Hà tinh, giáo huấn Hằng Hà lão nhi.”

Cổ Thần thu hồi Hằng Hà tinh đồ vào trong âm dương tiên giới, thân thể chợt lóe, liền biến mất không thấy, trong sát na vượt qua hơn mười vạn khóa tinh cầu, thuận di về phía Tử Vân Tinh.

Thời gian non nửa khắc, Cổ Thần đã thuận di qua hơn vạn khóa tinh cầu.

Đột nhiên thân thể đang thuận di của Cổ Thần dừng lại, trực tiếp hiện ra thân thể trong vũ trụ mệnh mông, trong hai mắt hắn mang theo một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy trong vũ trụ mang mang đang có một anh nhi trôi nổi.

Anh nhi này chỉ dài một thước hai, tựa hồ vừa mới sinh ra, còn đang trong tã lót, lúc này đang ngủ say.

Một anh nhi đang ngủ say, đây vốn là một chuyện rất bình thường, thế nhưng trong vũ trụ mang mang xuất hiện một anh nhi, vậy thì quá mức không bình thường rồi, thậm chí còn là quý dị.

Đừng nói là một anh nhi, cho dù là tu sĩ Độ Hư dưới Hợp Đạo kỳ xuất hiện trong vũ trụ cũng sẽ bị khí lưu vô hình nghiền nát trong nháy mắt, tan biến thành hư vô.

Mà xung quanh thân thể anh nhi này có một tầng quang mang nhàn nhạt, khiến tất cả quang mang, xạ tuyến, khí lưu trong vũ trụ bị chặn ngoài cơ thể, dĩ nhiên huyền phù trong vũ trụ mang mang, không chút nguy hiểm.

Bất luận là kẻ nào trong vũ trụ mang mang thấy một anh nhi đang ngủ say đều sẽ sản sinh lòng hiếu kỳ, đều sẽ bị hấp dẫn.

Tâm càng rộng, ham muốn tìm hiểu càng lớn.

Đạo tâm của Cổ Thần trước nay chưa từng có, tung cổ hoàng kim, là đạo tâm to lớn nhất thiên hạ, ham muốn tìm hiểu so với tu sĩ bình thường càng mạnh mẽ hơn gấp trăm lần.

Hắn đang đứng cách anh nhi khoảng chừng vạn trượng, từng bước từng bước đi về phía anh nhi đang ngủ say.

Tuy rằng anh nhi này vẫn không nhúc nhích, nhưng cũng không phải thi thể, bởi vì không hề tử vong, mà vẫn duy trì hô hấp bình ổn, đồng thời tràn ngập sinh cơ.

Cổ Thần càng tới gần anh nhi, vẻ kinh ngạc trong mắt càng thêm nồng đậm.

Hắn có thể cảm giác được từ trên người anh nhi phát tán ra sinh cơ dâng trào, so với đại địa nguyên xà Cổ Thần đánh chết trên Tử Vân Tinh còn mạnh hơn không ít, cho dù là tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ bình thường cũng không có sinh cơ dâng trào như vậy.

Đồng thời, Cổ Thần có thể cảm nhận được từ trên người anh nhi này có pháp tắc vô cùng vô tận đang diễn hóa, lưu động, các loại pháp tắc đều có, mà trình độ pháp tắc khắc sâu so với tu sĩ Hợp Đạo sơ kỳ bình thường còn vượt qua, hầu như đạt tới mức vạn pháp quy nhất, chỉ kém một bước là có thể hợp đạo thành công.

Một anh nhi dĩ nhiên có sinh cơ cường đại, pháp tắc khắc sâu tới như vậy, thực sự khiến Cổ Thần cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

Tinh quang hai mắt Cổ Thần chớp động, pháp tắc trong ánh mắt bắt đầu khởi động, rơi vào người anh nhi.

Ánh mắt Cổ Thần không chỉ tồn tại ở bề ngoài, còn thấy được bên trong cơ thể anh nhi, huyết nhục, cốt cách, kinh mạch, tất cả mọi thứ đều bị Cổ Thần nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Rất nhanh Cổ Thần đã lý giải được mọi thứ trên người anh nhi.

Anh nhi này đã sinh ra chỉ ít bốn mươi năm rồi, thế nhưng vừa mới ra đời đã bị người khác dùng tiên lực cái thể phong ấn lại, khiến thời gian đối với anh nhi này hoàn toàn dừng lại, sinh ra hơn bốn mươi năm vẫn giống như lúc mới sinh.

Bên ngoài cơ thể anh nhi có một tầng quang mang nhàn nhạt, chính là tầng phong ấn này đã ngăn chặn mọi thứ nguy hiểm đe dọa tới tính mệnh anh nhi như vô số quang mang, xạ tuyến, khí lưu, vẫn thạch...

Cổ Thần một lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc, một là bởi vì phong ấn bên ngoài cơ thể anh nhi quá mức huyền diệu, quá mức cường đại, chỉ dựa vào một tia lực lượng dĩ nhiên có thể khiến anh nhi này trôi nổi trong vũ trụ hơn bốn mươi năm không hề hư hao, đồng thời lực lượng phong ấn kia sinh sôi bất diệt, sợ rằng anh nhi này trôi nổi trong vũ trụ hơn nghìn năm cũng không xuất hiện bất cứ sự tình gì, lực lượng phong ấn này huyền diệu, cường đại tới như vậy, không biết tu sĩ bày ra tầng phong ấn này đến tột cùng là có thực lực thông thiên như thế nào?

916. Chương 41: Cổ Thần Thu Đồ Độ.

Nguyên nhân kinh ngạc thứ hai chính là thể chất của anh nhi này tốt quá mức tưởng tượng, trời sinh pháp tắc tương tùy, Cổ Thần chưa từng gặp qua loại thể chất thông huyền tới như vậy, chỉ cần anh nhi này lớn lên, sợ là không tới vài chục năm là có thể vạn pháp quy nhất, hợp đạo thành công.

Thể chất như vậy, có thể xưng là vạn pháp chi thể, thậm chí là đại đạo chi thể.

Thể chất như vậy, bất cứ tiên căn siêu phẩm, thiên tư thông huyền nào cũng không thể so sánh được.

Cổ Thần có thể khẳng định, thể chất chưa từng thấy qua, thậm chí là chưa từng nghe nói qua này, tuyệt đối là một trong những thể chất cường đại nhất trong tất cả các tu sĩ.

“Đến tột cùng ai phong ấn anh nhi này? Ném vào trong vũ trụ mang mang?”

Nhìn anh nhi huyền phù trong vũ trụ, trong lòng Cổ Thần kỳ quái vô cùng.

Giữa lúc Cổ Thần đang chần chờ, anh nhi đang ngủ say kia đột nhiên tỉnh lại, mở to hai con mắt.

Một đôi con mắt thiên chân vô tà nhìn về phía Cổ Thần.

Ánh mắt này thiên chân vô tà, vô cùng tinh thuần, hầu như có thể tinh lọc tất cả nóng giận, khiến tâm tình cảm thấy bình thản trở lại.

Thấy ánh mắt đầu tiên của anh nhi này, trong lòng Cổ Thần lập tức sản sinh một loại cảm giác thư sướng không nói nên lời, tinh thần cảm giác trong vắt, tỉnh táo vô cùng.

Anh kia nhi trừng mắt nhìn, hắc phiêu đang trong vũ trụ mang mang hơn bốn mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên hắc nhìn thấy một sinh linh.

Sinh linh đều có sinh khí, vừa nhìn thấy ánh mắt của Cổ Thần, anh kia này theo bản năng cảm giác được, “thứ” trước mắt chính mình cùng với bản thân hắc không giống nhau, rất tự nhiên ánh mắt rơi vào người Cổ Thần.

“Một hoa khai một quả, chuyện thế gian đều có nhân quả, nếu ta và ngươi đã có quả gặp nhau, nhất định đã có nhân gặp nhau từ trước, mặc kệ là nguyên nhân gì, chúng ta có thể tương phùng đó là duyên phận, tâm của ngươi trong suốt, thuần khiết ngây thơ, trời sinh tư chất vạn pháp tương tùy, có thể sau này học được một thân sở học của ta, làm thành chuyện sau này ta không nhất định có thể hoàn thành được, vậy ta thu ngươi làm đồ đệ, truyền thừa y bát của ta!”

Cổ Thần lẩm bẩm trong miệng, nhẹ nhàng đưa tay lên, lập tức hút anh nhi về phía mình.

Anh nhi này bị Cổ Thần ôm trong lòng bàn tay, trên mặt ngây thơ nở nụ cười, con mắt nháy đi nháy lại, tựa như đang vui vẻ, lại tựa hồ như cảm ứng được cái gì đó, có vẻ hài lòng.

Tâm tình của Cổ Thần cũng theo vui cười của anh nhi, mở rộng hơn không ít, nói:

- Ngươi vạn pháp tương tùy, vô luận là loại hình pháp thuật nào ngươi cũng có thể học thành một cách đơn giản, tinh thông cực nhanh, vì sư sẽ đặt cho ngươi một cái tên, gọi là Quân đi, hi vọng sau này ngươi cũng giống như cái tên này, linh ngộ tất cả pháp tắc, mọi thứ tinh thông, tất cả bình quân.

Đang khi nói chuyện, mi tâm Cổ Thần chợt lóe, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, cửa bảo tháp tầng thứ ba mở ra, Cổ Thần ôm Quân tiến vào trong một hành chi tháp.

Tại một hành chi tháp, Cổ Thần phá giải phong ấn bên ngoài cơ thể Quân, tuy rằng người bày ra phong ấn vô cùng lợi hại, phong ấn này vô cùng huyền diệu, thể nhưng đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh không quá khó để phá, thực lực của Cổ Thần không hề kém hơn so với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp, hai kiếp, rất nhanh liền phá giải phong ấn.

Cổ Thần để lại mấy nghìn tinh phách linh thạch trong một hành chi tháp, để một hành chi tháp tràn ngập khí tức linh thạch, đồng thời Quân vạn pháp tương tùy, trời sinh có thể chất đại đạo, thân thể hoàn toàn tự chủ động hấp thu linh khí linh thạch, hơn một nghìn tinh phách linh thạch trong một hành chi tháp đủ để Quân sinh tồn trong một đoạn thời gian thật lâu.

- Ngươi tạm thời ở lại trong một hành chi tháp, đợi khi vi sư tìm được một chỗ tốt, sau đó cẩn thận nuôi dạy ngươi thành người.

Cổ Thần sờ sờ đầu Quân, thân thể chợt lóe, liền rời khỏi một hành chi tháp.

Quân nha nha hô lên hai câu, tựa hồ có chút không muốn, thế nhưng theo Cổ Thần biến mất, thể chất có phản ứng bản năng hấp thu linh thạch xung quanh khiến lực chú ý của Quân lập tức chuyển dời vào linh thạch, nắm lấy một khối linh thạch, rất nhiều linh khí liền điên cuồng dung nhập vào trong cơ thể Quân.

Cổ Thần ra khỏi bảo tháp, thu hồi Như Ý Linh Lung bảo tháp vào trong mi tâm, thân thể chợt lóe, lập tức thuận di biến mất, trong sát na đã vượt qua hơn mười khóa tinh cầu, tiếp tục thuận di về phía Tử Vân Tinh.

Quân xuất hiện quả thực vô cùng kỳ quái.

Trong lòng Cổ Thần thậm chí hoài nghi, có người cố ý để Quân trên con đường bản thân nhất định đi qua, thế nhưng mục đích ra gì, Cổ Thần thế nào cũng không nghĩ ra.

Duy nhất biết Cổ Thần ở nơi nào chỉ có Thiên Cơ lão nhân, thế nhưng Cổ Thần hợp đạo thành công lập tức thuận di hơn vạn khóa tinh cầu, sau đó ý niệm phủ xuống tiên giới Cổ Hoang một lần, lúc này mới nhìn tinh đồ, phát hiện cách tu chân tinh Tử Vân Tinh gần nhất, lâm thời quyết định đi Tử Vân Tinh.

Theo đạo lý đến giải, hẳn là không ai biết được lộ truyền di chuyển của hắn mới đúng, nếu là địch nhân có cừu oán với hắn biết được lộ tuyến hắn nhất định đi qua, sao không tự mình chặn hắn lại, mà để một anh nhí thu hút sự chú ý của mình?

“Chẳng lẽ là Thiên Cơ lão nhân?”

Cổ Thần vừa thuận di, vừa suy đoán trong lòng:

“Nếu như là Thiên Cơ lão nhân, vậy vì sao hắn lại không trực tiếp giao cho ta?”

“Nếu không phải Thiên Cơ lão nhân, như vậy còn có người nào đủ bản lĩnh như Thiên Cơ lão nhân, có thể tính toán được biến hóa tương lai?”

“Mặc kệ là ai, để Quân trong hư không, cố ý cũng tốt, vô ý cũng được, ta đối với Quân phi thường thỏa mãn, từ nay về sau Quân sẽ là đệ tử của ta, ta nuôi dạy hắn lớn khôn, dạy hắn thị phi đen trắng, các loại pháp thuật lợi hại, đợi hắn lớn lên, tự biết phân biệt.”

Cổ Thần vừa suy nghĩ, vừa thuận di, không quá lâu sau đã tới Tử Vân Tinh.

Lần thứ hai tới Tử Vân Tinh, thực lực của Cổ Thần đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lần đầu tiên tới Tử Vân Tinh, Cổ Thần chỉ có thể cảm nhận được trong khoảng cách nghìn vạn dặm, mà lúc này đây lại có thể cảm ứng được ngoài tỉ dặm, không chỉ toàn bộ Tử Vân Tinh, hơn mười khóa tinh cầu phụ cận đều trong cảm ứng của Cổ Thần.

Cổ Thần phủ xuống Tử Vân Tinh, lực cảm ứng lập tức bao phủ toàn bộ tinh cầu.

- Hử?

Cổ Thần đột nhiên nướng mày, Tử Vân Tinh so với lần đầu tiên hắn tới có một ít biến hóa, tại phía nam Đại Vân Thành xuất hiện một vực sâu vô cùng, hạo hạo không gì sánh được, phương viên lên tới vạn dặm.

Nguyên bản phía nam Đại Vân Thành là một phiến lục địa hơn vạn dặm, thế nhưng khối lục địa này hầu như đã bị hủy diệt, nếu như người thường đứng bên cạnh vực sâu căn bản không thể nhìn ra được vực sâu này rốt cuộc có hình dạng như thế nào.

917. Chương 42: Cứu Vân Tuyệt

Mà lực cảm ứng của Cổ Thần bao phủ, hình dáng vực sâu kia lập tức xuất hiện vô cùng rõ ràng trong đầu Cổ Thần, đó là một chướng ải, hầu như đã hủy đi hơn nửa đại lục, khiến đại lục bị chìm xuống dưới lòng đất mấy vạn dặm.

“Một chướng kinh khủng như vậy, cho dù là chư tử đại tiên cũng không thể làm được, đánh ra một chướng này chỉ ít cũng là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, đến tột cùng là ai? Di nhiên đánh một chướng hủy đi hơn phân nửa đại lục, đồng thời hủy diệt vô số phạm nhân, tu sĩ trên khối đại lục này?”

Thân hình Cổ Thần khẽ động, trong nháy mắt liền thuấn di vào thánh Đại Vân.

Thành Đại Vân, Vân Tử Điện.

Vân Khoát Thiên đang ngồi trong điện, vẻ mặt của hắn vô thần, trong đôi mắt tiết lộ bi thương, đột nhiên trước mặt xuất hiện ba động không gian, trong sát na Cổ Thần xuất hiện ngay phía trước Vân Khoát Thiên.

Không gian khẽ động, tinh thần Vân Khoát Thiên nhất thời ngẩn ra, đợi khi nhìn thấy Cổ Thần, Vân Khoát Thiên kinh hãi nói:

- Cổ Thần đạo hữu, sao ngươi lại tới đây?

Cho dù cách hơn bốn mươi năm không thấy, Vân Khoát Thiên đối với Cổ Thần không hề quên nửa điểm.

Cổ Thần nói:

- Vân đạo hữu, gần đây khỏe? Ta đi ngang qua Tử Vân Tinh, thấy phía nam Đại Vân Thành bị người phá hủy, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

Vân Khoát Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Là Hằng Hà tinh chủ, nghe nói Hằng Hà tinh chủ muốn giết đạo hữu, thế nhưng đạo hữu lại chạy trốn được từ trong tay hắn, không biết vì sao Hằng Hà tinh chủ tra ra được đạo hữu từng xuất hiện trên Tử Vân Tinh, đồng thời có quen biết với Tiểu Tuyết, liền tới Tử Vân Tinh, ai! Hắn nghĩ đạo hữu và Vân gia có quan hệ, một chương hủy đi hơn phân nửa đại lục, đồng thời còn bắt Vân Tuyết đi, nói là...

Vân Khoát Thiên Còn chưa nói xong, Cổ Thần trước mắt đã biến mất không thấy, chỉ lưu lại một thanh âm:

- Vân đạo hữu, ta phải đi Hằng Hà tinh một chuyến, chém chết cẩu tặc Hằng Hà!

Thân thể Cổ Thần trong sát na xuất hiện tại vị trí truyền tống trận trên Tử Vân Tinh.

Tử Vân Tinh, Vu Dạ Tinh đều một trong những tinh cầu tương đối xa xôi so với Hằng Hà tinh hệ.

Hằng Hà tinh lại là chỗ trung tâm Hằng Hà tinh hệ, từ Tử Vân Tinh tới Vu Dạ Tinh có khoảng cách phi thường xa xôi, trung gian cần phải vượt qua hơn mười tu chân tinh.

Tuy rằng hiện tại Cổ Thần thuấn di một lần có thể vượt qua được hơn mười tinh cầu, thế nhưng muốn từ một tu chân tinh tới một tu chân tinh khác cần phải có trên dưới nửa canh giờ.

Nếu như thuấn di tới, từ Tử Vân Tinh tới Hằng Hà Tinh chỉ ít cũng phải có hai ba mươi canh giờ, tổng cộng gần ba ngày ba đêm, tự nhiên là thông qua truyền tống trận tinh cầu sẽ nhanh hơn, càng tiện lợi hơn.

Tử Vân Tinh tới Hằng Hà Tinh cần một vạn khối tinh phách linh thạch.

Nguyên bản Cổ Thần từ chỗ Vân Khoát Thiên lấy được hơn trăm vạn tinh phách linh thạch, sau đó tại Vu Thần Điện lấy được số tinh phách linh thạch càng nhiều hơn nghìn vạn lần, một vạn tinh phách linh thạch đối với hắn quả thực không là cái gì.

Lấy ra tinh phách linh thạch, để vào trong truyền tống trận, rất nhanh truyền tống trận bắt đầu khởi động, quang mang chói mắt bùng phát, bao phủ khu vực trận pháp phương viên vạn dặm, phóng lên cao, bắt vào trong vũ trụ xa xôi.

Thân thể Cổ Thần trong sát na theo quang mang nhảy về phía vũ trụ xa xa, tốc độ thuấn di cực nhanh, so với lần trước đi Vu Dạ Tinh nhanh hơn gấp mười lần.

Trận pháp tiêu hao tinh phách linh thạch càng nhiều, tốc độ di chuyển càng nhanh, cự ly truyền tống càng xa, thời gian truyền tống thực tế hơn kém nhau không lớn.

Đại khái trên dưới một canh giờ, so với thời gian truyền tống từ Tử Vân Tinh tới Vu Dạ Tinh không chênh lệch nhiều, tốc độ truyền tống chậm lại, rất nhanh Cổ Thần đã bước chân trên mặt đất, xuất hiện tại một tinh cầu vô cùng khổng lồ.

Đây chính là Hằng Hà tinh, thể tích Hằng Hà Tinh lớn hơn Vu Dạ Tinh và Tử Vân Tinh khoảng ba bốn lần, đường kính ước chừng tỉ dặm, là một tinh cầu cỡ lớn.

Bất quá Cổ Thần vừa mới hạ xuống Hằng Hà tinh, lực cảm ứng cường đại lập tức bao phủ toàn bộ Hằng Hà tinh, thậm chí phát tán toàn bộ có thể bao phủ hơn mười tinh cầu phụ cận, mọi thứ đều hiện rõ ràng trong vòng cảm ứng.

Trong sát na, Cổ Thần đã phát hiện ra chỗ ở của Hằng Hà tinh chủ, trên toàn bộ Hằng Hà tinh, toàn bộ chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ trở lên chừng hơn mười người, thế nhưng cường giả Thiên Kiếp bí cảnh lại chỉ có một mình một người Hằng Hà tinh chủ, rất dễ dàng tìm ra.

Hằng Hà tinh chủ là bá chủ toàn bộ Hằng Hà tinh hệ, là một cường giả Thiên Kiếp bí cảnh duy nhất. Hằng Hà tinh hệ là lãnh địa của hắn, Hằng Hà tinh là sào huyệt của hắn.

Cổ Thần vừa mới hạ xuống mặt đất không lâu liền cảm giác được một cỗ thần thức cường đại từ trên người hắn lướt qua. Hắn đối với cỗ thần thức này vô cùng quen thuộc, chính là thần thức của Hằng Hà tinh chủ. Hiện tại trong mi tâm của Cổ Thần đã không còn lực lượng tín ngưỡng của Vu Thần và ba chư tử đại tiên Lý Cương, thần thức của Hằng Hà tinh chủ căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của Cổ Thần.

Hằng Hà tinh chủ ở trên một ngọn núi cao nhất Hằng Hà tinh, ngọn núi này cao tới mấy vạn trượng, đỉnh núi trực tiếp bị cắt đứt, một tòa cung điện vô cùng khổng lồ phương viên ước chừng mấy vạn trượng được thành lập trên đỉnh núi.

Ngọn núi này vì Hằng Hà tinh chủ mà mệnh danh, xưng là Hằng Hà Phong, cung điện trên đỉnh núi là Hằng Hà Điện.

Thân ảnh Cổ Thần xuyên toa hư không, trong sát na đã xuất hiện ngay phía sau cửa vào Hằng Hà Điện.

P phía sau Hằng Hà Điện có một tòa lao tù thật lớn, Vân Tuyết hiện đang bị giam trong tòa lao tù này, Cổ Thần trực tiếp thuận di, bước ra từ trong hư không, xuất hiện ngay trước mặt Cổ Thần.

Trong coi lao tù chính là hai vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, hai người đang ở bên ngoài lao tù nói chuyện với nhau, ngay cả trong lao tù đã có người tiến vào cũng không biết.

- Cổ Thần?

Nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt, thanh âm của Vân Tuyết tràn đầy kinh ngạc.

Thậm chí nàng đã quên đi vui mừng, chỉ còn lại khiếp sợ.

Thân thể của Vân Tuyết bị xích sắt cột chặt vào một cột trụ, xích sắt này bị Hằng Hà tinh chủ thi triển phong ấn, cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ cũng không thể phá vỡ được.

Thế nhưng Cổ Thần khẽ điểm nhẹ, sợi xích sắt thô to lập tức giống như củi khô mục, trong nháy mắt tan vỡ, Vân Tuyết khôi phục tự do.

- Cổ Thần, thực là người?

Lúc này Vân Tuyết mới từ khiếp sợ hóa thành kinh hãi, hoan hô một tiếng.

Thấy khuôn mặt Vân Tuyết tiều tụy, Cổ Thần áy náy hỏi:

- Ta và nàng cũng chỉ gặp nhau một lần, thực không nghĩ rằng cấu tặc Hằng Hà không thể giết ta, ngược lại chuyển cơn tức giận lên người nàng, thực sự xin lỗi!

Vân Tuyết kinh hãi nói:

- Ở đây chính là Hằng Hà Tinh, là sào huyệt của Hằng Hà tinh chủ, Cổ Thần, lực lượng của Hằng Hà tinh chủ quá mức cường đại, chúng ta đi mau, bị hắn phát hiện thì nguy rồi.

Hợp Đạo hậu kỳ và ngũ hành một kiếp, tuy rằng chỉ kém một cấp bậc nhỏ, thế nhưng sự khác biệt giữa Độ Hư bí cảnh và Thiên Kiếp bí cảnh giống như giữa tiên và phàm.

Lúc này, hai tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh bên ngoài phát hiện trong lao tù có tiếng người nói chuyện, quay đầu lại, hai tu sĩ còn tưởng là Vân Tuyết đang lẩm bẩm một mình, thẳng cho tới khi nghe thấy thanh âm của Cổ Thần, lúc này mới phát hiện ra trong lao tù sĩ nhiên có một người khác, âm thầm thất kinh.

- Người nào?

Hai tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh vọt tới, quát lớn.

Thấy Vân Tuyết đã thoát khỏi, trong lao tù nhiều hơn một người lạ mặt, đồng thời quát lên, hai vị tu sĩ cùng nhau xuất thủ, đều phát ra một kiện tiên bảo thượng phẩm, một thanh trường thương, một thanh phi kiếm, phóng về phía Cổ Thần.

Hai kiện tiên bảo thượng phẩm vừa mới bắt tới phía sau Cổ Thần, trong sát na giống như thời gian tĩnh chỉ, đột nhiên hoàn toàn dừng lại.

Thân thể Cổ Thần vừa chuyển, đưa tay nắm nhẹ, lập tức chộp hai kiện tiên bảo thượng phẩm vào trong tay, tiên lực thuần dương dừng mãnh tràn vào, trong sát na đã xóa đi lạc ấn pháp lực trong hai kiện tiên bảo thượng phẩm, sau đó biến thành tiên bảo không hề có chủ nhân, thu nhập vào trong Âm Dương Tiên Giới.

Hai vị tu sĩ Hư Không hậu kỳ đỉnh đều hiện rõ nét hoảng sợ cùng cực trong mắt, tiên bảo thượng phẩm dĩ nhiên bị nam tử trước mắt chộp vào tay một cách đơn giản, đồng thời sát na đã xóa đi lạc ấn pháp lực của bọn họ, thủ đoạn bậc này cho dù là chư tử đại tiên hợp đạo thành công cũng khó có thể thực hiện được.

Hầu như trong nháy mắt, hai vị tu sĩ lập tức phi độn ra bên ngoài, trong miệng không ngừng la hét kinh hãi bèn nhận:

- Lao tù có địch! Lao tù có địch!

Đối với Cổ Thần mà nói, hai vị tu sĩ này cũng giống như hai con kiến nhỏ, hẳn không có tâm tình buồn chán đi giết hai con kiến, để hai người la hét, trực tiếp gọi Hằng Hà tinh chủ tới đây, dù sao đi nữa thì Hằng Hà tinh chủ không đến, hẳn cũng muốn chủ động tìm Hằng Hà tinh chủ tính sổ.

Thấy hai vị tu sĩ chạy thoát, Vân Tuyết lo lắng nói:

- Hằng Hà tinh chủ đã phát lệnh truy nã người trong toàn bộ Hằng Hà tinh hệ, nếu như hắn biết người đã tới đây rồi, người sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta đi mau.

- Không sao!

Mi tâm Cổ Thần chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, tầng bảo tháp thứ tư mở rộng, Cổ Thần nói:

- Ta tự có biện pháp đối phó Hằng Hà.

Lúc này Vân Tuyết mới chú ý khí tức của Cổ Thần so với trước đây đã cường đại hơn, thậm chí là cường đại hơn vô số lần, cả kinh hỏi:

- Người đã hợp đạo thành công rồi?

Cổ Thần gật đầu.

Vân Tuyết vẫn lo lắng, nói:

- Thế nhưng Hằng Hà tinh chủ là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh!

Cổ Thần nói:

- Không sao cả, nài vào đi thôi, ta tiện buông tay đánh một trận với Hằng Hà.

Thấy Cổ Thần tràn ngập tự tin, vẻ kinh ngạc trong mắt Vân Tuyết hóa thành trấn định, tràn ngập tín nhiệm đối với Cổ Thần, thân thể chợt lóe, liền tiến vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Bảo tháp hóa thành kim quang, bị Cổ Thần thu vào trong mi tâm, chậm rãi bắt bước, đi ra khỏi lao tù.

Trong Hằng Hà Điện, Hằng Hà tinh chủ ngồi trên ghế chủ tọa, phía dưới hắn còn có tám vị chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ, hậu kỳ ngồi thành hình quần tinh cũng nguyệt, tự nhiên để Hằng Hà tinh chủ hiện lên đầu.

- Chúc mừng tinh chủ, chúc mừng tinh chủ, dĩ nhiên bắt được một con rồng Hợp Đạo hậu kỳ, đây chính là thực vật mỹ thực ngay cả Thiên Lan Thánh điện cũng không có a!
- Tinh chủ hồng phúc tề thiên, chúng ta có thể theo tinh chủ, thưởng thức một ngụm thịt rồng trong truyền thuyết thực sự tam sinh hữu hạnh.
- Thần tiên tại Thiên Cung trong truyền thuyết mới có thịt rồng để ăn a!

Tám vị chư tử đại tiên phía dưới đều nhao nhao tỏ vẻ mang ơn đối với Hằng Hà tinh chủ, thần tình vô cùng hưng phấn.

Khuôn mặt Hằng Hà tinh chủ mỉm cười, thần tình vui vẻ, đang muốn nói cái gì đó, thế nhưng đột nhiên thần tình biến đổi khó coi.

Thần thức cường đại của hắn cách một đoạn thời gian nhất định sẽ quét qua một lần trên toàn bộ Hằng Hà tinh.

Lần quét thần thức trước đó, toàn bộ Hằng Hà tinh đều rất bình thường, thế nhưng vừa mới qua mấy lần nháy mắt dĩ nhiên đã xảy ra vấn đề, mà nơi xảy ra vấn đề chính là sào huyệt của hắn, ngay trong Hằng Hà Điện.

Phía sau điện, Vân Tuyết biến mất, hai vị tu sĩ trông coi lao tù thì bay ra ngoài lớn tiếng la hét, tất cả xuất hiện trong thức hải của Hằng Hà tinh chủ.

- Tinh chủ, xảy ra chuyện gì?

Tám vị chư tử đại tiên thấy thần tình Hằng Hà tinh chủ biến đổi, cùng kêu lên hỏi.

Sắc mặt Hằng Hà tinh chủ như sắt nguội, trầm giọng nói:

- Nhanh nhanh tới sau điện!

Đang khi nói chuyện, thân ảnh Hằng Hà tinh chủ chợt lóe, trong sát na đã biến mất không thấy, khi xuất hiện đã ở ngay phía trước hai tu sĩ đang la hét.

Hai người này bị Cổ Thần dọa không nhẹ, không thể dùng thần thức truyền âm, cũng không thể thuận di phi độn, thực lực của Cổ Thần khiến hai người sợ hãi thật sâu, theo bản năng chạy trốn điên cuồng.

- Xảy ra chuyện gì?

Hằng Hà tinh chủ xuất hiện, một chuồng bắt ra, lập tức nắm được hai tu sĩ Hư Không hậu kỳ, nhắc lên như nhắc hai con gà con.

Thấy Hằng Hà tinh chủ, cuối cùng hai vị tu sĩ cũng trấn định lại, chỉ về phương hướng lao tù, nói:

- Tinh chủ, có cường địch, cứu đi vị cô nương kia!
- Cút!

Hằng Hà tinh chủ ném mạnh, hai vị tu sĩ lập tức bay đi mấy vạn trượng, đang muốn thuận di vào trong lao tù, nhưng có một cỗ khí tức cường đại từ trong lao tù cuộn cuộn mãnh liệt tuôn ra, khiến hắn phải dừng bước chân.

Đây là một cỗ khí tức rất quen thuộc, trong mắt Hằng Hà tinh chủ tiết lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng là khí tức của Cổ Thần? Thế nhưng, khí tức dâng trào hiện tại so với trước đây đã cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Chỉ một giây tiếp theo, một bóng người quen thuộc xuất hiện phía trước Hằng Hà tinh chủ, chính là Cổ Thần.

- Thực là người?

Thần tình Hằng Hà tinh chủ từ kinh ngọc chuyển biến thành kinh hỉ, quát lên:

- Cổ Thần, thực sự thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, người đã dám tới Hằng Hà Điện của bản tọa, tốt! Thực can đảm!

Đang khi nói chuyện, trên mặt Hằng Hà tinh chủ tỏa ra quang mang hưng phấn, thấy Cổ Thần hẳn tựa hồ thấy được bản nguyên chi thủy, thấy được tiên thiên linh bảo, thấy được thuần dương chi hỏa... Thấy được vô số bảo bối đối với hắn có tác dụng phi thường to lớn.

Tám vị chư tử đại tiên đã xuất hiện phía sau Hằng Hà tinh chủ.

Thấy Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, mấy vị chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ đều chờ lệnh:

- Tinh chủ, đây là Cổ Thần người phát lệnh truy nã? Một chư tử đại tiên vừa mới hợp đạo thành công đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh mà nói, hắn chỉ là một con kiến hôi, căn bản không xứng tinh chủ xuất thủ, chúng ta bắt giữ hắn, hiến cho tinh chủ!

918. Chương 43: Tái Chiến Hằng Hà

Chư tử đại tiên bình thường có số lượng nhiều hơn nữa cũng không thể chống lại được một cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Trên người Cổ Thần có rất nhiều bảo vật, lần trước tại Vu Dạ Tinh từng tiếp được một chương của Hằng Hà tinh chủ, tuy rằng bị đẩy lui mấy nghìn trượng, thế nhưng vẫn chưa thụ thương.

Khi đó tu vi của Cổ Thần mới chỉ là Hợp Đạo sơ kỳ.

Hiện tại tu vi của Cổ Thần đã tiến thêm một bước, từ Hợp Đạo sơ kỳ bước vào Hợp Đạo trung kỳ, đây là một bước vô cùng quan trọng trong con đường tu chân, đại biểu cho tu sĩ hợp đạo thành công, toàn thân chính là một loại đại đạo, mỗi một tiếng nói, mỗi một cử động đều có pháp tắc thiên địa tương phù.

Hằng Hà tinh chủ biết, tám vị chư tử đại tiên thuộc hạ của hắn cộng lại sợ rằng không phải là đối thủ của Cổ Thần, thế nhưng Hằng Hà tinh chủ thế nào cũng không tin tưởng, thực lực của Cổ Thần sẽ vượt qua hắn.

Bởi vì trong mắt cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ cũng chỉ là con kiến hôi, mà Cổ Thần bất quá là con kiến hôi cường đại hơn một chút mà thôi.

Trong lòng Hằng Hà tinh chủ, vô luận thế nào Cổ Thần cũng không thể so sánh được với thực lực của hắn, vì vậy có thể cho mấy vị chư tử đại tiên tới thử một chút.

Hằng Hà tinh chủ gật đầu, nói:

- Thực lực người này vượt xa tu vi, từng tiếp được một chương của bản tọa mà không hề tổn tại một chút, các người không thể khinh địch.

Hằng Hà tinh chủ căn bản không nhắc tới tình huống chiến đấu giữa hắn và Cổ Thần trước đó cho tám vị chư tử đại tiên, chỉ nói Thiên Cơ lão nhân cứu Cổ Thần từ trong tay hắn rời đi.

Hiện tại nghe Hằng Hà tinh chủ nói Cổ Thần từng tiếp một chương của Hằng Hà tinh chủ mà không chút tổn hại, nhất thời trong lòng tám người lộ bộ, chấn động mạnh mẽ.

Trong sát na, sự coi thường trong lòng tám vị chư tử đại tiên đối với Cổ Thần tan hết, bởi vì nếu là Hằng Hà tinh chủ đánh ra một chương đối với bọn họ, tuyệt đối sẽ khiến tám người bọn họ bị đánh tan thành phần mạt, không có kết quả thứ hai. Cổ Thần dĩ nhiên có thể tiếp được một chương của Hằng Hà tinh chủ, thực lực cực mạnh đã không cần phải cường điệu.

Tám vị chư tử đại tiên tiến về phía trước, hình thành nửa vòng tròn, bao vây Cổ Thần chính giữa, chuẩn bị đồng thời xuất thủ vây công.

Nhìn tám vị chư tử đại tiên, thần tình Cổ Thần đạm nhiên, nhãn thần lạnh lùng, nói:

- Tám người các người không xứng để ta xuất thủ, cút!

Đang khi nói chuyện, hư không bốn phía trong sát na vặn vẹo, pháp tắc giống như long đằng hải khiêu từ trong cơ thể Cổ Thần trào ra, hình thành một khí trường ngũ hành.

Trong sát na khí trường mở rộng, chỉ thấy một quang cầu lập lòe quang mang ngũ hành, trong nháy mắt biến thành lớn, so với tốc độ không khí bạo tạc còn nhanh hơn, lực lượng to lớn hơn nhiều, đẩy mạnh về bốn phương tám hướng, trong sát na đã đánh trúng vào người tám vị chư tử đại tiên.

Tám vị chư tử đại tiên còn chưa kịp xuất thủ, một cỗ lực lượng thật lớn đã từ phía trước kích tới, mỗi một sóng chấn động giống như một búa tạ siêu cấp nặng hàng tỉ cân, vô số búa tạ siêu cấp hầu như cùng một lúc giã mạnh vào thân thể tám người.

- A...

Tám vị chư tử đại tiên đồng thời hét thảm một tiếng, thân thể giống như lưu tinh văng ngược lên trời, trong sát na bị lực lượng ngũ hành đẩy văng đi mấy vạn trượng, thân thể tám vị chư tử đại tiên hầu như đã bị vỡ tan thành thịt vụn.

Hằng Hà tinh chủ thất kinh, lực lượng của Cổ Thần dĩ nhiên không thể tưởng tượng như vậy, chỉ là khí trường bắt đầu khởi động, căn bản chưa hề xuất thủ, chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ cũng không hề có một chút lực lượng có thể chống đối, trong sát na đã bị đánh tan thành thịt vụn, băng ngược lại vạn dặm.

Lực lượng như vậy, cho dù là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp như Hằng Hà tinh chủ cũng khó làm được.

Nếu như tám vị chư tử đại tiên đã làm tốt công tác chuẩn bị, Hằng Hà tinh chủ không có khả năng bằng vào khí trường bắt đầu khởi động là có thể đánh văng tám vị chư tử đại tiên đi mấy vạn dặm, tối đa bay đi nghìn dặm, đồng thời không thể trong nháy mắt đánh vỡ thân thể thành thịt vụn.

Thân thể chư tử đại tiên hầu như đã kiên cố tương đương tiên bảo vô thượng, cho dù là lực lượng thân thể hơi kém một chút thì cũng không đến mức yếu đuối như vậy.

Trong sát na Cổ Thần đã khiến tám vị chư tử đại tiên thành thịt vụn, văng ngược lại mấy vạn dặm, lực lượng như vậy chẳng phải là tiên bảo vô thượng bình thường, chỉ dựa vào khí trường khởi động cũng có thể phá hủy được?

Thực lực của Cổ Thần đã đạt tới trình độ như thế nào? Ngay cả Hằng Hà tinh chủ cũng cảm giác được một tia kinh khủng.

Thế nhưng Hằng Hà tinh chủ dù sao cũng có tu vi Thiên Kiếp bí cảnh, Cổ Thần chỉ là Độ Hư bí cảnh, khoảng cách giữa hai người giống như tiên và phàm. Hằng Hà tinh chủ phi thường tự tin, bằng vào tu vi tuyệt đối áp chế, Cổ Thần không có khả năng là đối thủ của hắn.

- Hừ...

Hằng Hà tinh chủ hừ một tiếng tức giận, quát lên:

- Chỉ bốn mươi năm không thấy, thực lực của ngươi đã tăng trưởng nhanh như vậy, quả thực ngoài dự liệu của bản tọa, thế nhưng ngươi không trốn thoát được lòng bàn tay của bản tọa, thực lực của ngươi có cường thịnh hơn nữa cũng chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, là Độ Hư bí cảnh, mà ta là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, tồn tại sáng thế chi chủ, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta, Cổ Thần, nếu ngươi có can đảm, không chạy trốn đi, cùng ta tiến vào vũ trụ, quyết một trận tử chiến.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, khẽ động phủ một chút, uy lực vô cùng kinh khủng, cho dù là đánh tan toàn bộ tinh cầu cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Vì vậy hai cường giả Thiên Kiếp bí cảnh chiến đấu với nhau, trừ phi vạn phần bất đắc dĩ, bình thường sẽ không động thủ trên tinh cầu sinh mệnh, bằng không hơi chút không khống chế được lực lượng, cho dù tinh cầu không bị đánh tan, vạn vật sinh linh trên tinh cầu cũng sẽ bị diệt toàn bộ.

- Có gì không dám!

Khí thể của Cổ Thần mãnh liệt, giống như mặt trời nhô lên cao, soi sáng muôn đời, bước về phía trước một bước, xuyên toa hư không, thuận đi vào trong vũ trụ, thanh âm lưu lại:

- Đại đạo của ngô đã thành, hôm nay giết chết người, lấy máu tươi của người tể đạo.

Dĩ nhiên bị một phàm sĩ Độ hư bí cảnh nhìn thành thịt cá trên thớt, hô đánh hô giết, Hằng Hà tinh chủ giận dữ, thân thể chợt lóe liền thuấn di theo sau, quát lớn:

- Cổ Thần, người quá mức ngông cuồng, quả thực chính là không biết sống chết, hôm nay bản tọa không rút gân cốt người, ăn máu thịt người thì không bỏ qua, lúc này đây ta xem còn có kẻ nào tới cứu được người!

Khoảng cách thuấn di của hai người đều vô cùng xa xôi, trong sát na có thể vượt qua mấy tinh cầu, trên mười lần thuấn di là có thể rời khỏi Hằng Hà tinh rất xa, đi tới một viên tinh cầu hoang vu cực lớn cách Hằng Hà tinh mấy chục khóa tinh cầu, cả hai đều dừng lại.

Trên thực tế chỉ cần hai ba lần nháy mắt là Cổ Thần có thể thuấn di từ Hằng Hà tinh tới đây, thế nhưng vì miễn cho Hằng Hà tinh chủ sợ đến mức xoay người bỏ chạy, Cổ Thần không hoàn toàn bại lộ tốc độ thuấn di chân thực, mà chỉ duy trì tốc độ thuấn di tương đương với Hằng Hà.

Cổ Thần đứng trên khóa tinh cầu hoang vu, Hằng Hà tinh chủ phía sau chăm chú theo sát, khí tức cường đại không gì sánh được, nhắc lên trợn trợn khí lưu, vọt mạnh về phía Cổ Thần.

Thế nhưng, sóng khí này ập tới gần Cổ Thần chừng nghìn dặm lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản, không thể tiến thêm dù chỉ một chút.

Hằng Hà tinh chủ đang ở hàng tỉ dặm phía sau, thuấn di cực nhanh chạy tới, thần tình phấn nộ mà lại hưng phấn, người còn đang cách hàng tỉ dặm, liền hét lớn một tiếng:

- Cổ Thần, người trốn không thoát rồi, hôm nay người hẳn phải chết! Thiên Kiếp Hành Hỏa Chương!

Theo tiếng hét lớn của Hằng Hà tinh chủ, một chương của hắc chớp về phía Cổ Thần, trong sát na vô số không gian vũ trụ sụp đổ, vô số văn thạch bạo tạc, trong nháy mắt, một cự chương liệt diễm hùng hực lớn nghìn vạn dặm vượt qua khoảng cách hàng tỉ dặm, vỡ mạnh về phía Cổ Thần.

Không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản được một cự chương liệt diễm này, cho dù là tinh cầu nhỏ chần phía trước cũng bị tan vỡ trong nháy mắt, bị một chương này đánh nát bấy.

Một chương này phong ấn vô số vạn dặm vũ trụ, đánh vỡ thương khung vô tận, hủy diệt hư không vô cùng, rung trời chuyển đất, tinh thần nứt vỡ.

Bất cứ thứ gì bị một chương này bắn trúng đều sẽ bị hóa thành hư vô, trong sát na hủy diệt.

Lần đầu tiên Cổ Thần được Thiên Cơ lão nhân xuất thủ cứu đi, lúc này đây Hằng Hà tinh chủ vừa rat ay lập tức sử dụng tuyệt chiêu hại nhất của hắn, muốn hủy diệt Cổ Thần trong nháy mắt, để bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản.

Ba ba ba ba ba ba ba...

Liên tiếp vang lên tiếng bạo tạc, hư không bị phá vỡ, vô số văn thạch xung quanh Cổ Thần mấy nghìn vạn dặm bị nổ tung, khắp hư không, trong nháy mắt sụp đổ, tất cả hóa thành hư không hỗn độn, thế giới trở về nguyên thủy, hủy diệt tất cả.

Không!

Không hủy diệt hoàn toàn, trong hư không mấy nghìn vạn dặm bị hủy diệt này có một người bình yên vô sự đứng giữa khoảng chân không đen kịt, thôn phệ tất cả, cắn nát tất cả vết nứt hư không, không có bất cứ thứ gì có thể sinh ra ảnh hưởng đối với hắn.

Thân thể Cổ Thần tựa hồ đã siêu thoát phiến hư không này, đã không còn ở trong phiến hư không này, giờ khắc này, Cổ Thần vận dụng bản cổ đại đạo bản thân sáng tạo ra, thoát ly khỏi thế giới, giống như con con thuyền đi trên biển rộng, cho dù sóng biển ngập trời, ta vẫn luôn vững như núi thái.

Vĩnh hằng bất biến, vĩnh hằng bất diệt!

Con người Hằng Hà tinh chủ co rụt lại, trong mắt không thể tin tưởng:

- Điều này sao có thể?

Một chương này dĩ nhiên không thể thương tổn tới Cổ Thần may mắn, điều này khiến Hằng Hà tinh chưa không thể lý giải, không thể tin tưởng, hẳn dừng lại trong vũ trụ cách Cổ Thần mấy nghìn vạn dặm, nhìn Cổ Thần yên ổn đứng trong hư không bị sụp đổ, giờ khắc này chịu đả kích cực lớn.

Trong pháp tắc thời gian, tương đối thông thường chính là thời gian gia tốc, thời gian giảm tốc, khắc sâu hơn một chút chính là thời gian tĩnh chỉ, lại khắc sâu hơn nữa chính là thời gian chi tâm, khắc sâu nhất là thời gian đảo lưu.

Mà Cổ Thần từ pháp tắc thời gian lĩnh ngộ được quá khứ bất biến, đại đạo mãi mãi bất biến, cho dù là Côn Ngô Tiên Đế cũng chỉ lĩnh ngộ ở mức thời gian đảo lưu, mà không lĩnh ngộ tới mãi mãi bất biến, quá khứ bất biến.

Điều này có quan hệ rất lớn đối với việc Cổ Thần cảm xúc đến thế giới tinh thần, cảm xúc đến bàn chi đại đạo, muốn siêu thoát khổ hải, siêu thoát thiên địa.

Trong lòng to lớn, đường có thể xa hơn!

Chính là bởi vì Cổ Thần có thể sáng lập đạo tâm phá đạo mới lĩnh ngộ ra bàn chi đại đạo, theo đó lại lĩnh ngộ ra cổ chi đại đạo, tiến tới hợp hai làm một, hóa thành bàn cổ đại đạo, đi trên một con đường từ trước tới nay chưa có người nào từng đi qua.

- Người không có khả năng không bị thương tổn dưới công kích của bản tọa, tìm chết cho ta!

Hằng Hà tinh chủ một lần nữa rống to, trong tay kết đạo ấn, lại muốn xuất thủ.

- Ta không ở chỗ này, mà là ở chỗ kia!

Chính là lúc này, Cổ Thần đột nhiên mở miệng, hất chỉ ngón tay về phía bên phải Hằng Hà tinh chủ.

Hằng Hà tinh chủ nhìn theo phương hướng Cổ Thần chỉ, cách mấy nghìn vạn dặm quả nhiên có một Cổ Thần đang đứng.

- Nguyên thần xuất khiếu? Mặc kệ là nguyên thần hay thân thể, đều tìm chết cho ta!

Hằng Hà tinh chủ phần nộ rống to hơn, một lần nữa xuất thủ, hai chương đều xuất hiện.

Mấy đạo cự chương hỏa diễm mấy nghìn vạn dặm đồng thời vỗ mạnh về phía hai Cổ Thần.

- Hay là, ta chính ở chỗ này!

Đối mặt với công kích của Hằng Hà tinh chủ, Cổ Thần không né không tránh, lại chỉ một ngón tay về phía bên trái và đằng sau Hằng Hà tinh chủ.

Trong sát na lại có hai Cổ Thần xuất hiện rồi, phân thành bốn phương hướng, vây quanh Hằng Hà tinh chủ tại trung ương.

Hai cự chương hỏa diễm của Hằng Hà tinh chủ chấn tháp tinh vân, tan biến hư không, đánh tan thiên địa, hủy diệt tất cả.

Chỗ hành hỏa chương thiên kiếp hành hỏa vọt tới, phương viên mấy nghìn vạn dặm trong sát na tan vỡ, sụp đổ, tất cả hóa thành hỗn độn hư vô, không gian vô tận vỡ tan, hóa thành không gian liệt phùng đen kịt không gì sánh được, thôn phệ tất cả vật chất hữu hình, vô hình.

Hư không, vẫn thạch, khí lưu, xạ tuyết, quang mang...

Tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt!

Thế nhưng, thân thể Cổ Thần giống như tồn tại mãi mãi, vĩnh hằng bất biến, hẳn siêu thoát thế giới, tự do trong thời gian, không gian bốn phía đều bị hủy diệt rồi, thế nhưng không hề tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào đối với Cổ Thần.

Cự chương hỏa diễm của Hằng Hà tinh chủ tới cũng nhanh, tán đi càng nhanh, chốc lát sau đã biến mất không thấy, hắc động đen kịt từ phương viên mấy nghìn vạn dặm nứt ra thôn phệ tất cả vật chất, rất nhanh bổ xung, lại hóa thành nguyên trạng.

Thân thể Cổ Thần vĩnh hằng bất biến, vẫn đứng tại chỗ cũ như trước, tựa hồ chỉ là một con gió nhẹ thổi qua, không thể tạo thành một chút ảnh hưởng đối với hắn.

Nhân thần Hằng Hà tinh chủ thay đổi, kinh hãi không hiểu.

Cổ Thần có thể phân thân thành vài người, Hằng Hà tinh chủ không kỳ quái, bởi vì thân thể và nguyên thần của tu sĩ có thể chia lìa, từ một phân thân hai, nếu như muốn phân nhiều hơn nữa, có thể ngưng tụ thành thân ngoại hóa thân.

Đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh mà nói, tiên lực hồn hậu hầu như có thể tụ thành nghìn vạn thân ngoại hóa thân, thế nhưng nhiều hơn một phân thân ngoại hóa thân, lực lượng càng phải chia ra nhiều hơn một phần.

919. Chương 44: Chém Giết Hằng Hà

Như cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, ngưng tụ thành nghìn vạn thân ngoại hóa thân, như vậy lực lượng cũng sẽ bị phân chia thành nghìn vạn phần, như vậy lực lượng sẽ bị phân tán rất lớn, nhiều hơn một thân ngoại hóa thân, lực lượng đều hạ thấp rất lớn, thực lực có thể phát huy ra kém rất xa so với tất cả lực lượng hợp nhất làm một.

Trong lòng Hằng Hà tinh chủ hoảng sợ chính là, thân ảnh Cổ Thần phân làm bốn, nhưng lực lượng tựa hồ không yếu bớt.

Khi Cổ Thần chỉ có một thân thể duy nhất, Thiên Kiếp Hành Hỏa Chương đối với Hằng Hà tinh chủ không thể tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào đối với Cổ Thần.

Khi Cổ Thần phân chia thành bốn thân thể, Thiên Kiếp Hành Hỏa Chương của Hằng Hà tinh chủ vẫn không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với Cổ Thần.

Lực lượng như vậy hầu như đã vượt qua tầm hiểu biết của Hằng Hà tinh chủ, nhìn bốn Cổ Thần vây xung quanh hắn, trong lòng Hằng Hà tinh chủ làm sao không sợ hãi, làm sao không mờ mịt khó hiểu?

Hằng Hà tinh chủ kinh hãi lớn tiếng quát:

- Cổ Thần, đây là phân thân thuật gì? Sao có khả năng không nhìn công kích của ta? Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?

Bốn Cổ Thần đồng thời nói:

- Hằng Hà, đây là đại đạo ngô linh ngộ — bàn cổ đại đạo, ngươi là tu sĩ đầu tiên đối mặt với bàn cổ đại đạo, hôm nay lưu lại tính mệnh của ngươi, dùng máu tươi cường giả Thiên Kiếp bí cảnh của ngươi tế đạo cho ta!

Hằng Hà tinh chủ phần nộ bạo rống:

- Bàn cổ đại đạo cái gì? Chưa từng thấy qua, chưa từng nghe qua, bản tọa không làm gì được ngươi, ngươi cho là ngươi có thể áp chế được ta sao? Ngươi chỉ là một tu sĩ Hợp Đạo kỳ nho nhỏ, sao biết được thủ đoạn của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, mặc cho ngươi phân thân, phân thân của ngươi càng nhiều, lực lượng sẽ càng yếu, ta xem ngươi có thể phân thân bao nhiêu lần?

- Kiếp hỏa ngũ hành, hỏa chi đại đạo đốt sạch thiên địa, thiêu đốt tất cả, thiêu đốt đi, kiếp hỏa ngũ hành, để tất cả đều hóa thành tro tàn.

Hằng Hà tinh chủ rống to hơn, kiếp hỏa ngũ hành vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng xung quanh hắn bốc cháy lên, giống như linh hỏa liệu nguyên, trong sát na lan tràn bốn phía, hoàn toàn bao phủ phương viên mấy vạn dặm.

Bốn Cổ Thần bị kiếp hỏa ngũ hành vô cùng vô tận bao phủ, đồng thời đã bị kiếp hỏa ngũ hành đốt cháy.

Hằng Hà tinh chủ cười ha hả, quát lên:

- Cổ Thần, cho dù ngươi phân thân nhiều hơn nữa thì cũng phải thưởng thức tư vi kiếp hỏa ngũ hành của bản tọa, nhìn ngươi chống đối như thế nào!

Cổ Thần bị hãm trong kiếp hỏa ngũ hành vô cùng vô tận, thế nhưng thần tình vẫn đạm nhiên như trước, khí định thần nhàn nói:

- Hằng Hà, ta sẽ cho ngươi kiến thức, cái gì mới là đại đạo cao nhất chân chính, vĩnh hằng duy nhất, ngươi cho là kiếp hỏa ngũ hành có thể đốt cháy đến ta sao? Hay là ta ở chỗ này, ở nơi nào, ở nơi nào... mặc kệ ta ở nơi nào, bằng vào lực lượng của ngươi, ngươi cũng không thể xúc phạm được tới ta, ngươi ở trước mặt ta chỉ có một đường chết!

Theo tiếng nói của Cổ Thần vang lên, bốn Cổ Thần chỉ về bốn phương tám hướng xung quanh Hằng Hà tinh chủ, một Cổ Thần lại một Cổ Thần xuất hiện, mỗi một Cổ Thần đều giống nhau như đúc, hoàn toàn vây quanh bốn phương tám hướng Hằng Hà tinh chủ.

Nếu như Cổ Thần phân thân, lực lượng sẽ bình quân phân phối tới mỗi một phân thân, như vậy dưới kiếp hỏa ngũ hành của Hằng Hà tinh chủ thiêu đốt mãnh liệt, tất cả phân thân của hắn đều sẽ phải hóa thành tro tàn.

Thế nhưng tình huống hiển nhiên không giống, vô số Cổ Thần xuất hiện, nghìn vạn Cổ Thần vây quanh bốn phương tám hướng Hằng Hà tinh chủ, mỗi một Cổ Thần trong kiếp hỏa ngũ hành thiêu đốt không ngừng, thế nhưng không có một Cổ Thần nào bị kiếp hỏa ngũ hành gây thương tổn dù chỉ một chút.

Sắc mặt Hằng Hà tinh chủ đại biến, từ kinh hãi biến thành sợ hãi, Cổ Thần phân thân thành nghìn vạn, thế nhưng lực lượng mỗi một Cổ Thần không hề có dấu hiệu yếu bớt, công kích của hắn đối với bất cứ Cổ Thần nào cũng không hề sản sinh một chút hiệu quả.

- Điều này không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này! Cổ Thần, ngươi sử dụng tà thuật gì?

Hằng Hà tinh chủ một chớp mắt lại một chớp mắt sụp xuống, mỗi một chớp mắt tan biến hư không, đánh vỡ tinh vân, thế nhưng không cách nào xúc phạm tới Cổ Thần mấy may, kinh khủng rộng to hơn.

Cổ Thần hóa thân nghìn nghìn vạn vạn, mỗi một Cổ Thần đều đứng tại thời không giác nhau, và trong không gian khác nhau, hình thành một hình cầu vòng tròn, bao phủ Hằng Hà tinh chủ bên trong.

Cổ Thần đứng tại các thời không khác nhau, chỉ về phía Hằng Hà tinh chủ xa xa, quát lên:

- Ta không chỗ nào không ở, nhưng lại không chỗ nào ở, Hằng Hà ngươi lên trời không đường, xuống đất không cửa, đã không có đường chạy thoát, chịu chết cho ta!

Đang khi nói chuyện, nghìn nghìn vạn vạn Cổ Thần xuất thủ, đồng thời đánh ra một chớp mắt, trắng, xanh, đỏ, bạc, vàng, năm loại chớp mắt từ lòng bàn tay bắn ra, trong sát na hóa thành khổng lồ vô hạn, bao phủ hư không nghìn vạn dặm.

Bản Nguyên Kim Ấn, Bản Nguyên Mộc Ấn, Bản Nguyên Thủy Ấn, Bản Nguyên Hỏa Ấn, Bản Nguyên Thổ Ấn!

Nghìn nghìn vạn vạn Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn đồng thời vỡ mạnh về phía Hằng Hà tinh chủ.

Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn xuyên toa qua hư không, trong sát na đã oanh kích vào thời không chỗ vị trí Hằng Hà tinh chủ, lục diện bát phương, mỗi một phương hướng đều có vô số Bản Nguyên Ấn Ngũ Hành bổ ra.

Nghìn nghìn vạn vạn đạo Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn, rậm rạp, tầng tầng lớp lớp phách đến, toàn bộ phương viên mấy vạn dặm vũ trụ đều thổi lên cơn lốc không gian, mỗi một cơn lốc lướt qua, tất cả không gian đều bị hủy diệt, hóa thành nát bấy.

Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn còn chưa phách tới thân thể Hằng Hà tinh chủ, thân thể Hằng Hà tinh chủ đã bắt đầu vạn vạn dặm vũ trụ vô cùng khổng lồ, lúc nào cũng có thể nổ tung, lúc nào cũng có thể hủy diệt, hóa thành hư vô.

Sắc mặt Hằng Hà tinh chủ đại biến, nghìn nghìn vạn vạn đạo Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn lấy hắn làm trung tâm từ bốn phương tám hướng đánh tới, lực lượng hủy diệt đủ khiến hắn bị tan vỡ, hóa thành hư vô.

Trong lòng Hằng Hà tinh chủ hầu như đang suy đoán, cho dù là cường giả ngũ hành nhị kiếp, đối mặt với công kích Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn vô cùng vô tận của Cổ Thần, chỉ sợ cũng không thể chịu đựng được, không thể chống đối.

Nguy cơ trí mạng trong sát na bao phủ Hằng Hà tinh chủ, hắn đã cảm giác được khí tức tử vong quấn quanh hắn.

- A, Cổ Thần, thực lực của người dĩ nhiên đã đạt tới cấp độ như vậy!

Hằng Hà tinh chủ kinh khủng rống to:

- Thế nhưng, ta là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, người không có khả năng giết ta, sáng thế chi chủ, mở thiên địa, Hằng Hà Thiên!

Theo tiếng nói của Hằng Hà tinh chủ vừa dứt, trong sát na, hư không xuất hiện một cánh cửa cực kỳ khổng lồ, không gian phía sau cánh cửa là một thế giới hoàn toàn mới, thân ảnh Hằng Hà tinh chủ chợt lóe, liền vượt qua cánh cửa không gian, xuất hiện trong thế giới bên kia.

Sát na, Hằng Hà tinh chủ hoàn toàn biến mất khỏi vũ trụ bản nguyên, so với Cổ Thần xuyên toa qua thời không khác nhau, Hằng Hà tinh chủ trực tiếp xuyên toa tới một phiên thiên địa hoàn toàn khác, một phiên thiên địa thuộc về hắn sáng tạo ra — Một Hằng Hà Thiên!

Nghìn nghìn vạn vạn đạo bản nguyên ấn ngũ hành đều vỡ vào một chỗ khoảng không, hình thành đại bạo tạc kịch liệt không gì sánh được.

Ngũ hành là bản nguyên thế giới, bản nguyên ngũ hành đồng thời oanh kích vào chỗ, trong sát na sinh ra lực lượng hủy diệt, cũng giống như thời điểm vũ trụ đại hủy diệt, tràn ngập lực lượng diệt thế, khí tức dâng trào tới cực điểm khiến tất cả vạn thạch, tinh cầu trong vũ trụ mang mang mấy vạn vạn dặm đều bị cỗ lực lượng này oanh kích nát bấy.

Nếu không phải Hằng Hà tinh chủ chạy vào trong một thế giới hoàn toàn khác, cho dù hắn là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh cũng không thể đối kháng lại lực lượng ngũ hành đại hủy diệt, sẽ bị nổ tung thân hình câu diệt.

Cánh cửa không gian khổng lồ không gì sánh được kia đứng trong vũ trụ, là thông đạo kết nối giữa vũ trụ bản nguyên và Hằng Hà Thiên.

Nghìn nghìn vạn vạn Cổ Thần dung hợp vào một chỗ, hóa thành một thân ảnh, chợt lóe lên, chớp mắt đã nhảy vào trong cánh cửa không gian.

Sát na không gian chuyển hoá, Cổ Thần đã tới một phiên thiên địa mới, xuất hiện trong Hằng Hà Thiên.

Trong Hằng Hà Thiên có một khối đại lực rộng lớn vô biên vô hạn, Hằng Hà tinh chủ đang đứng tại một chỗ trên đại lực, thấy Cổ Thần đuổi đến, đột nhiên nở nụ cười.

- Ha ha ha ha...

Hằng Hà tinh chủ hài lòng nói:

- Cổ Thần, hoan nghênh tới Hằng Hà Thiên, nơi này là thế giới do ta sáng tạo ra, tất cả do ta làm chủ tể, cho dù là cường giả ngũ hành hai kiếp tới Hằng Hà Thiên ta cũng không ngại, Cổ Thần, người chịu chết đi!

- Cái gì chó má Hằng Hà Thiên, người cũng là tu sĩ vũ trụ bản nguyên, thiên địa người sáng tạo ra cũng là pháp tắc vũ trụ bản nguyên, người khác tiến vào trong thế giới của người, lực lượng pháp tắc có thể suy yếu rất nhiều, nhưng ta lĩnh ngộ chính là pháp tắc bản nguyên ngũ hành, là pháp tắc chi nguyên trong bản nguyên vũ trụ, pháp tắc ta lĩnh ngộ xuất phát từ bản nguyên ngũ hành, vô luận là phiên thiên đại nào cũng không có bất cứ thay đổi nào!

- Hằng hà, người chết là người!

Theo tiếng nói của Cổ Thần vừa dứt, trong sát na thân ảnh chia ra, biến thành nghìn nghìn vạn vạn thân ảnh vây xung quanh Hằng Hà tinh chủ, trong sát na nghìn nghìn vạn vạn đạo Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn đồng thời oanh kích, hướng về phía Hằng Hà tinh chủ.

Cổ Thần nói không sai, ngũ hành là vũ trụ chi nguyên, bản nguyên ngũ hành chính là bản nguyên vũ trụ, tất cả pháp tắc của hần đều là từ bản nguyên ngũ hành diễn hóa ra, đều là tồn tại bản nguyên trong vũ trụ, sẽ không chịu sự ảnh hưởng của bất cứ lực lượng bên ngoài nào.

Vô luận là tu sĩ Chư Thiên hay Vạn Giới, thế giới mới bọn họ mở ra đều là một chỗ không gian trong vũ trụ bản nguyên, không hề vượt qua thiên địa, vượt qua bản nguyên vũ trụ, pháp tắc bản nguyên đều giống nhau, Cổ Thần thông qua bản nguyên ngũ hành diễn hóa thành lực lượng pháp tắc căn bản không hề có bất cứ ảnh hưởng nào khác.

- A!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, con mắt Hằng Hà tinh chủ không thể tin tưởng, bị nghìn nghìn vạn vạn đạo Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn đánh trúng, bản nguyên ngũ hành đại bạo tạc, uy lực diệt thế trong sát na oanh kích Hằng Hà tinh chủ thành nát bấy, thần hình câu diệt.

Hằng Hà tinh chủ đến chết vẫn chưa thể hiểu rõ, vì sao trong Hằng Hà Thiên do hần sáng tạo, thực lực của Cổ Thần dĩ nhiên không hề bị suy yếu dù chỉ một chút.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, trong thiên địa mới bản thân sáng tạo ra đều là thần sáng thế là vô thượng chi chủ, toàn bộ thế giới đều lấy lực lượng pháp tắc của bọn họ mà vận chuyển.

Những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh khác tiến vào trong đó, tuy rằng bởi vì bản nguyên pháp tắc không tương đồng, pháp tắc tiên lực không đều không thể sử dụng, nhưng thực lực suy giảm không quá lớn.

Bình thường, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh có tu vi ngang nhau tiến vào trong thế giới mới của đối phương sáng tạo ra, bởi vì lực lượng pháp tắc suy yếu, thực lực nguyên bản hơn kém nhau không lớn lập tức trở thành hơn kém nhau rất nhiều, trong thế giới bản thân sáng tạo ra, sáng thế chi chủ có thể đơn giản giết chết bất cứ cường giả Thiên Kiếp bí cảnh nào tu vi ngang nhau.

Coi như là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh cao hơn sáng thế chi chủ một cấp bậc nhỏ, tiến vào trong thế giới mới do sáng thế chi chủ sáng tạo ra, bởi vì lực lượng pháp tắc suy yếu, thực lực cũng sẽ không bằng được sáng thế chi chủ, bình thường chỉ đủ sức bảo vệ chính mình và chạy trốn.

Chỉ có những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh cao hơn sáng thế chi chủ hai cấp bậc nhỏ, tiến vào trong thế giới mới do sáng thế chi chủ sáng tạo ra, cho dù lực lượng pháp tắc suy yếu, nhưng thực lực của bản thân vẫn vượt qua được sáng thế chi chủ, coi như miễn cưỡng thủ thắng.

Tu sĩ một khi đột phá tới Thiên Kiếp bí cảnh, tuy rằng thực lực giữa hai cấp bậc nhỏ cũng là chênh lệch vô cùng to lớn, nhưng bởi vì đều có thế giới thuộc về bọn họ tồn tại, gặp phải thời điểm nguy hiểm có thể chạy trốn, dù phải đối mặt với cường giả cao hơn một hai cấp bậc nhỏ cũng không đến mức bỏ mạng.

Vì vậy, giữa các cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, trừ phi thực lực hơn kém nhau quá xa, đủ cách nhau ba cấp độ nhỏ, thậm chí là hần một cảnh giới, trên cơ bản không có nguy hiểm gì quá lớn, không giống như trước Thiên Kiếp bí cảnh, chỉ hơn kém nhau một cấp bậc nhỏ nhưng thực lực lại hầu như không thể bù đắp được, tu vi thấp đụng phải tu vi cao hơn, đừng nói chống lại, ngay cả hi vọng chạy trốn cũng không lớn.

Vô luận là thời đại thái cổ trên tiên giới Cổ Hoang hay là vũ trụ phạm gian, một khi tu sĩ đột phá tiến vào Thiên Kiếp bí cảnh, địa vị sẽ có bước nhảy vọt về chất.

Giống như vũ trụ phạm gian, chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ đối ta chỉ là một phương bá chủ trong phạm vi tinh cầu, thậm chí còn phải chia sẻ trong một thanh cầu với các vị chư tử đại tiên khác, mà cường giả Thiên Kiếp bí cảnh thực lực yếu nhất cũng là tinh hệ chi chủ, nắm giữ trong tay hơn trăm thậm chí trên nghìn khỏa tinh cầu, địa vị giữa hai cảnh giới này giống như trời và đất.

Hằng Hà tinh chủ là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, tuy rằng chỉ có tu vi ngũ hành một kiếp, thế nhưng cho dù gặp phải cường giả ngũ hành nhị kiếp, chỉ cần tiến vào trong Hằng Hà Thiên, Hằng Hà tinh chủ cũng có thể lấy thân phận sáng thế chi chủ phản kích lại đối phương.

Cho dù gặp phải cường giả ngũ hành tam kiếp, trong Hằng Hà Thiên, thực lực của Hằng Hà tinh chủ tối đa chỉ kém hơn một chút, có thể thoải mái chạy trốn.

Trừ phi gặp phải cường giả ngũ hành tứ kiếp, thậm chí là cường giả Thiên Kiếm bí cảnh ngũ hành ngũ kiếp viên mãn, Hằng Hà tinh chủ mới có nguy hiểm mất tính mệnh.

920. Chương 45: Lại Thấy Mặt

Hằng Hà tinh chủ thân là một trong những thành viên trận doanh Chư Thiên, nắm trong tay Hằng Hà tinh hệ, cho dù là toàn bộ vũ trụ phạm gian cũng coi như một phương thổ hoàng đế, bá chủ một hạt bụi nhỏ bé so với vũ trụ như Hằng Hà tinh hệ.

Phía sau có Thiên Lan Thánh điện, có toàn bộ trận doanh Chư Thiên làm chỗ dựa vững chắc, cường giả Thiên Kiếp trận doanh Vạn Giới cũng không dám tới Hằng Hà tinh hệ dương oai, Hằng Hà tinh chủ vô cùng tự tin cho rằng, mạng của hắn nhất định có thể vững chắc nắm trong tay, có thể đi tới đầu cùng con đường trường sinh.

Hằng Hà tinh chủ nghĩ nghìn nghĩ vạn cũng chưa từng nghĩ đến hắn sẽ bị vãn lạc trong tay một chư tử đại tiên chưa tới Hợp Đạo hậu kỳ.

Thân thể Hằng Hà tinh chủ bị lực lượng bản nguyên ngũ hành đại hủy diệt nổ tung thành vô số mảnh nhỏ, lúc tử vong, một đôi nhãn cầu to lớn trũng ra, tựa hồ chết không nhắm mắt, thể nào cũng không thể lý giải được, dĩ nhiên trong thế giới bản thân hắn sáng tạo ra, bản thân làm chủ tể, bị Cổ Thần giết chết.

Cổ Thần hiển nhiên là một tu sĩ không giống bình thường.

Tiên giới Cổ Hoang, thời đại thượng cổ xuất hiện năm nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, có thiên tư chấn cổ thức kim, đó là Hiên Viên đại đế, Thanh Hoa đại đế, Xích Vụ đại đế, Bạch Đà đại đế, Hắc Thủy đại đế.

Năm vị đại đế đều đạt tới thành tựu cao nhất chưa từng ai có trên mỗi một lĩnh vực của riêng mình, phân biệt cảm ngộ ra bản nguyên ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, mỗi một vị đại đế đều chiếm được một loại bản nguyên ngũ hành.

Bản nguyên ngũ hành chính là lực lượng bản nguyên nhất, khởi điểm nhất trong vũ trụ bản nguyên, chính là lực lượng bản nguyên trong vũ trụ bản nguyên, tất cả vật chất sinh linh toàn bộ thể gian vũ trụ đều do ngũ hành diễn hóa thành, bản nguyên ngũ hành ẩn chứa tất cả ảo diệu vũ trụ bản nguyên.

Cổ Thần thu được vũ trụ bản nguyên, hoàn thành công tích vĩ đại trước nay chưa từng có người nào làm được, thu được lực lượng bản nguyên vũ trụ.

Lực lượng bản nguyên, vô luận là các không gian thời gian nào, vô luận là vũ trụ nào cũng sẽ không phát sinh biến hóa.

Có thể nói, Cổ Thần là tu sĩ duy nhất trong vũ trụ bản nguyên có thể xuyên toa qua Chư Thiên, Vạn Giới, lực lượng pháp tắc không hề bị ảnh hưởng.

Những tu sĩ khác, cho dù là cường đại như Hồng, cường đại như Thiên Đế, tiến vào trong thế giới tu sĩ khác sáng tạo ra đều sẽ bị một điểm suy yếu, bởi vì cho dù là Hồng, Thiên Đế cũng không hề có lực lượng bản nguyên vũ trụ.

Thiên Cơ lão nhân nói, Hồng một mực bế quan tìm hiểu trong vũ trụ chi tâm, vũ trụ chi tâm chính là nơi khởi nguyên của vũ trụ, nơi này là bản nguyên vũ trụ, Hồng quanh năm suốt tháng tìm hiểu tại vũ trụ chi tâm, cũng chỉ là vì muốn lĩnh ngộ bản nguyên vũ trụ, cầu đạt tới cảnh giới hợp nhất với vũ trụ, đồng thọ với thiên địa, trường sinh bất tử chân chính.

Mặc kệ Hằng Hà tinh chủ là hận hay oán, cam lòng hay không cam lòng, hắn đã tử vong, thân hình câu diệt, là thực sự không thể thay đổi.

Hằng Hà tinh chủ vừa chết, một cỗ lực lượng tín ngưỡng bạo hãn tới cực điểm trong sát na dừng mãnh tiến vào trong đầu Cổ Thần, so với trước kia giết chết Vu Thần, thu được một điểm lực lượng tín ngưỡng cường đại hơn không chỉ trăm lần, một cỗ lực lượng tín ngưỡng cường đại tới không thể tưởng tượng.

Tuy cổ lực lượng tín ngưỡng này cực lớn nhưng Cổ Thần không muốn, trước kia bởi vì thu lực lượng tín ngưỡng của bốn vị chư tử đại tiên Vu Thần, Lý Cương, Triệu Giang Hà, Tề Thiên Hành, kết quả bị Hằng Hà tinh chủ tập trung tìm được.

Nếu không phải có cổ lực lượng tín ngưỡng trong đầu, Hằng Hà tinh chủ muốn tìm kiếm Cổ Thần sợ rằng không hề dễ dàng, dù sao thân thể Cổ Thần đã tu luyện Chiến Thần Diệt Tinh thể tới cảnh giới đại thành, công có ba động pháp lực, tiên lực.

Mặc dù thần thức cường giả Thiên Kiếp bí cảnh vô cùng cường đại, ẩn chứa lực lượng tu sĩ Độ Hư bí cảnh khó có thể tưởng tượng nổi, nhưng bằng vào thần thức muốn phát hiện Cổ Thần không phải là chuyện dễ dàng.

Cổ Thần đã bằng vào lực lượng của chính mình đạt được liên hệ với tiên giới Cổ Hoang, lực lượng tín ngưỡng đối với hắn không có tác dụng nhiều, tuy rằng từ trên người Hằng Hà tinh chủ nhận được lực lượng tín ngưỡng vô cùng cường đại, nhưng cũng không cần phải vì vậy mà bị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh khác tìm được, cái được không bù nổi cái mất.

Vì vậy, lúc cổ lực lượng tín ngưỡng kia dừng mãnh tiến vào trong đầu, Cổ Thần lập tức phản kích, dồn cổ lực lượng tín ngưỡng kia từ trong đầu bức ra ngoài, lực lượng cường đại đẩy cổ lực lượng tín ngưỡng này đi vô số vạn dặm hư không.

Lực lượng tín ngưỡng mất đi ký thác, trôi nổi trong vũ trụ sẽ từ từ xói mòn, thế nhưng cổ lực lượng tín ngưỡng này tụ tập tín ngưỡng của toàn bộ Hằng Hà tinh hệ, lực lượng vô cùng cường đại, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng tiêu tán toàn bộ.

Không thể tiến vào trong đầu Cổ Thần ký thác, cổ lực lượng tín ngưỡng này trực tiếp bay về phía người nhận tín ngưỡng tầng cao hơn, lực lượng tín ngưỡng là lực lượng tinh thần, xuyên toa trong thể giới tinh thần, không bao lâu sau sẽ bị người nhận tín ngưỡng cao hơn một tầng nhận biết, thu hoạch.

Đến lúc đó, người Thiên Lan thánh điện hẳn là sẽ biết được Hằng Hà tinh chủ đã chết rồi.

Nghìn nghìn vạn Cổ Thần dung hợp làm một, đưa tay vô nhẹ, hài cốt Hằng Hà tinh chủ bị đánh tan thành hư vô, lập tức tiện tay nắm lại, trong hư không bắt được một chiếc nhẫn phát quang lờ lờ.

Đây chính là chiến nhẫn của Hằng Hà tinh chủ, bên trên có khắc hai chữ Hằng Hà, tổng cộng có một trăm linh tám bộ đồ án nhỏ hơn, chính là một trăm linh tám tu chân tinh trong Hằng Hà tinh hệ.

Cổ Thần vận chuyển tiên lực thuần dương vào trong tiên giới Hằng Hà, trong sát na liền tiêu trừ lạc ấn pháp lực của Hằng Hà tinh chủ lưu lại, tiên lực thuần dương dừng mãnh tiến sâu vào trong tiên giới Hằng Hà.

Chốc lát sau, một không gian vô cùng rộng lớn xuất hiện trong cảm ứng của Cổ Thần.

Đây là một không gian tiên bảo rộng lớn nhất Cổ Thần từng chứng kiến, phương viên mấy vạn trượng, dài rộng đều lên tới mấy trăm dặm, hầu như là một tiểu thể giới. Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh luyện chế giới chỉ không gian so với tu sĩ Độ Hư bí cảnh luyện chế giới chỉ không gian hiển nhiên không phải một tầng cấp.

Tiên lực thuần dương của Cổ Thần dừng mãnh tiến vào trong tiên giới Hằng Hà, rất nhanh liền kinh hãi, cũng không phải bởi vì không gian tiên giới Hằng Hà vô cùng to lớn, mà trong không gian này dĩ nhiên dùng xích sắt trói chặt một đầu kim long.

Đầu kim long này dài tới năm sáu nghìn trượng, dưới chân là ngũ trảo, chính là ngũ trảo kim long, vương giả trong long tộc/

Một cổ cảm giác quen thuộc xuất hiện trong lòng Cổ Thần, ngũ trảo kim long này dĩ nhiên chính là Long hoàng Long Đẳng Hải cùng với Cổ Thần từ tiên giới Cổ Hoang đi tới vũ trụ phạm gian.

Hầu như giống hệt so với thời điểm tại chỗ sâu Tây Hải trong tiên giới Cổ Hoang, Long hoàng bị một sợi xích sắt thô to buộc chặt trên mặt đất, hoàn toàn không thể động đậy.

Sợi xích sắt thô to này so với xích sắt buộc chặt Vân Tuyết này còn lớn hơn gấp mười lần, nhưng có một điểm giống nhau chính là bị Hằng Hà tinh chủ bày ra cùng một loại phong ấn, tu sĩ dưới Thiên Kiếp bí cảnh

căn bản không thể gãy dựa được sự không chế của xích sắt.

Thần tình Long hoàng vô cùng uể oải, hiển nhiên thực không ngờ tới hắn vừa mới từ tiên giới Cổ Hoang, bị xích sắt trói buộc một vạn năm, kết quả đi tới vũ trụ phạm gian, bước lên con đường đại đạo ước mơ tha thiết, dĩ nhiên lại gặp cảnh lao tù, bị Hằng Hà tinh chủ dùng xích sắt cột chặt vào trong tiên giới Hằng Hà.

Trong tiên giới Hằng Hà, ngoại trừ có Long hoàng ra, còn có tinh phách linh thạch chồng chất như núi, số lượng lên tới ức khối. Hằng hà tinh chủ là chủ nhân toàn bộ Hằng Hà tinh hệ, tài nguyên tu chân của bản thân xa xa không phải Vu Thần, Vân Khoát Thiên cùng với các bá chủ tinh cầu khác hay chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ bình thường có thể so sánh được.

Thấy nhiều tinh phách linh thạch như vậy, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, có số tinh phách linh thạch này, cho dù du đãng trong vũ trụ mấy nghìn năm, trên vạn năm, thường thường tranh đấu với cường giả một hồi cũng không sợ thiếu tinh phách linh thạch bổ xung linh khí.

Tiên lực thuần dương ngưng tụ thành một thân ngoại hóa thân, thân ảnh Cổ Thần xuất hiện trước mặt Long hoàng, nói:

- Long hoàng đạo hữu, chúng ta thực có duyên, lại thấy mặt!

Long hoàng đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ, không khí trầm lắng, đột nhiên nghe được thanh âm rất quen thuộc, nhất thời thần tình ngẩn ra, hai con mắt rộng thật lớn tròn tròn.

- Cổ Thần?

Long hoàng hét lên một tiếng kình hãi, bất quá biểu tình trên mặt lập tức hóa thành buồn bã, nói:

- Người cũng bị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh bắt được?

Cổ Thần không trả lời, chỉ là mỉm cười, ngón tay liên tục điểm về phía sợi xích sắt trói buộc trên người Long hoàng.

Hằng Hà tinh chủ bày ra xích sắt phong ấn trước mặt cổ Thần giống như làm bằng đậu hũ, trong sát na tan vỡ toàn bộ, tất cả xích sắt đều bị chỉ cương của Cổ Thần chấn tan thành vô số mảnh nhỏ.

Trong sát na Long hoàng khôi phục lại tự do.

Cảm giác xiềng xích trên người bị diệt hết, tu vi khôi phục, Long hoàng thất kinh, nhìn Cổ Thần, trong mắt không thể tưởng tượng, kinh hãi lớn tiếng nói:

- Người nhanh như vậy đã Hợp Đạo thành công rồi?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Mới hợp đạo thành công không lâu.

Sắc mặt Long hoàng không chút nào giảm sút nửa phần khiếp sợ vì nghe được câu trả lời của Cổ Thần, vẫn tròn mắt như cũ nói:

- Người... Mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, dĩ nhiên có thể phá vỡ được phong ấn của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, người sao có thể có lực lượng cường đại tới mức như vậy? Người, người, quả thực là tồn tại biến thái tới cực điểm!

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Long hoàng đạo hữu, ta vẫn không biết nguyên lai đạo hữu đã phủ xuống Hằng Hà tinh hệ, người thế nào lại chọc vào Hằng Hà tinh chủ?

Long hoàng hóa thành hình người, cái miệng lẫn chòm râu đều dựng thẳng lên, tựa hồ vô cùng phẫn nộ, nói:

- Quả thực là buồn cười, bọn chúng dám để long cao quý trở thành thực vật của bọn chúng, tất cả đám người muốn ăn ta, tất cả chư tử đại tiên đều bị ta đánh ngã, bất quá lại đụng phải Hằng Hà tinh chủ, con mẹ nó, hắn không nói hai lời liền nhảy tới động thủ, lão tử sao có thể là đối thủ của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh? Đương nhiên bị con mẹ nó bắt được, a...

Nói tới đây, Long hoàng đột nhiên chần chờ, ánh mắt nhìn về phía Cổ Thần đột nhiên cả kinh, nói:

- Cổ Thần đạo hữu, người... Người không bị phong ấn, người làm cách nào đi vào không gian trong tiên giới của Hằng Hà tinh chủ?

Cổ Thần nhún vai, học cách nói của Long hoàng, thoải mái nói:

- Con mẹ nó Hằng Hà tinh chủ bị ta chém, tiên giới này đã thuộc về ta rồi, đương nhiên là ta vào được.

- Cái gì?

Long hoàng kinh hãi hét rầm lên, lớn tiếng nói:

- Người vừa mới có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, dĩ nhiên đánh chết cường giả Thiên Kiếp bí cảnh? Người người người người... Người con mẹ nó không chỉ có biến thái, quả thực chính là biến thái.

Đối với ngữ khí của Long hoàng, Cổ Thần đã sớm thành thói quen, nói:

- Long đạo hữu, vũ trụ thể gian này rộng lớn vô biên, hạo hân không bờ, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh cũng giống như cát bụi, nhất là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh đến từ tiên giới Cổ Hoang, thực lực càng thêm kinh khủng, là tồn tại đỉnh cao nhất trong các cường giả Thiên Kiếp bí cảnh. Tuy rằng pháp tắc sinh mệnh tại vũ trụ phạm gian so với tiên giới Cổ Hoang còn nhiều hơn, thế nhưng hệ số nguy hiểm cũng lớn hơn nhiều so với tiên giới Cổ Hoang, sau này đạo hữu có dự định gì, chuẩn bị tới địa phương nào?

Long hoàng suy nghĩ một chút, nói:

- Tình huống vũ trụ phạm gian nằm ngoài sức tưởng tượng của ta, ta nghĩ trước tiên tìm kiếm long tộc thái cổ tiên độ thể gian, thế nhưng lại không biết bọn họ ở nơi nào, Cổ Thần đạo hữu, người chuẩn bị dự định gì?

Cổ Thần nói:

- Trước tiên tìm kiếm một chỗ, tu sinh dưỡng tức, đề cao thực lực, chờ khi thực lực tới rồi, ta muốn đi Thiên Lan thánh điện một chuyến, nơi này là trung tâm Thiên Lan tinh hải, hẳn là có thông đạo kết nối với các tinh hải khác, ta tại vũ trụ phạm gian có một số chuyện muốn làm, nhìn xem có cơ hội tiến vào Thiên Cung, ta muốn đi Thiên Cung tìm kiếm.

- Thiên Cung?

Ngữ khí Long hoàng sợ hãi hô lên, nói:

- Đó chính là thể lực cường đại nhất toàn bộ vũ trụ phạm gian, chủ nhân của Thiên Cung chính là Thiên đế của Thiên đình yêu tộc thời đại thái cổ tiên giới Cổ Hoang, chính là đại năng thiên địa vô lượng kiếp, nơi đó cường giả Thiên Kiếp bí cảnh giống như mây mưa, người muốn tới Thiên Cung làm cái gì?

- Muốn xem Thiên đế trong truyền thuyết thái cổ!

Cổ Thần nói:

- Long hoàng đạo hữu, chúng ta đều từ tiên giới Cổ Hoang mà đến, trong thể gian vũ trụ cũng coi là người cùng cổ hương, trước tiên chúng ta cùng một chỗ, sau này gặp được tu sĩ long tộc tại vũ trụ phạm gian, đạo hữu lại theo bọn họ rời đi, ta chờ đợi cơ hội tiến vào Thiên Cung.

Thiên Cung đã là thể lực đỉnh cấp nhất trong vũ trụ phạm gian, lại có trận doanh đối địch cường đại như Vạn Giới, nhất định sẽ tuyển nhận nhân tài mới có thể bảo trì thượng phong trong suốt quá trình đối địch với Vạn Giới.

Cổ Thần tin tưởng, chỉ cần hắn thể hiện ra đầy đủ thực lực, Thiên Cung không có khả năng không nhìn sự tồn tại của hắn, cũng sẽ không đẩy hắn về phía trận doanh Vạn Giới. Khả năng lớn nhất chính là thu nhận hắn, đưa hắn trở thành một phần tử của Thiên Cung.

Như vậy Cổ Thần có thể quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận tiến vào trong Thiên Cung, bằng không mà nói, lấy thực lực của hắn, cho dù đề cao thêm mấy cấp bậc cũng không dám âm thầm tiến vào Thiên Cung.

921. Chương 46: Thiên Lan Thánh Sư.

Có đại năng vô thượng như Thiên đế tọa trấn, còn có vô số cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, cho dù là đại năng vô thượng vượt qua thiên địa vô lượng kiếp trong trận doanh Vạn Giới cũng không dám tới Thiên Cung dương oai.

Long hoàng tự nhiên không nghĩ tới, Cổ Thần dĩ nhiên có hùng tâm đánh chết Thiên đế, đi Thiên Cung chỉ là điều tra địa hình trước, làm quen với tình huống của Thiên Cung, sau này chuẩn bị sẵn sàng cho kế hoạch đánh chết Thiên đế.

Bị Hằng Hà tinh chủ bắt giữ một lần, Long hoàng cũng không dám một mình một người lặn lội trong vũ trụ phạm gian nữa rồi. Thực lực của Cổ Thần hiện tại, ngay cả cường giả ngũ hành một kiếp như Hằng Hà tinh chủ cũng có thể đánh chết, đi theo bên cạnh hắn là một lựa chọn không tồi.

Long hoàng gật đầu, nói:

- Tốt! Chúng ta tạm thời cùng một chỗ, chờ sau này có nơi nào đó để đi lại làm dự định.

- Hằng Hà tinh chủ bị ta giết chết, không quá lâu Thiên Lan thánh điện sẽ biết, khẳng định sẽ phái cường giả Thiên Kiếp bí cảnh cường đại hơn tới đây điều tra, chúng ta trước tiên tìm một chỗ tránh né trước, không thể ẩn thân tại tu chân tinh, đi tìm một phạm nhân tinh vậy, mấy năm nay ta cũng có một số dự định muốn làm, tại phạm nhân tinh vừa vặn thích hợp.

Cổ Thần nói xong, thân ảnh chợt lóe, liền rời khỏi Hằng Hà tiên giới, thân ngoại hóa thân tiến vào trong bản thể.

Long hoàng lập tức theo đi ra, Cổ Thần lại thu tiên giới Hằng Hà lại.

Một bộ phận tiên lực thuần dương tiến vào trong mi tâm, hình thành một thân ngoại hóa thân trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, xuất hiện ngay trước mặt Vân Tuyết, Cổ Thần nói:

- Hằng Hà đã chết, ta tiễn nàng trở về Tử Vân Tinh.

Hằng Hà tinh chủ đã chết? Vân Tuyết mở to hai mắt, thất kinh, thế nhưng sau khi nghe được nửa câu dưới của Cổ Thần, nhất thời ngẩn đầu lên, nói:

- Cổ Thần, để ta theo bên cạnh người!

Nhìn nhân thần kiên định của Vân Tuyết, Cổ Thần trầm tư, tựa hồ như trở về năm trăm năm trước, thời điểm hắn rời khỏi thành Nhạc Thủy, cáo biệt với Vân Tuyết, tình huống vô cùng giống nhau.

Năm trăm năm trước, tuy rằng Cổ Thần sống lại, nhưng lúc mười hai mươi ba tuổi còn có chút tâm tình thiếu niên, đối với một số sự tình kiếp trước có chút canh cánh trong lòng, vì vậy không đáp ứng Vân Tuyết, khiến Vân Tuyết đuổi theo rời khỏi thành Nhạc Thủy, từ đó về sau bước lên con đường so với kiếp trước hoàn toàn khác nhau.

Lúc này đây, nếu như cự tuyệt, nàng có phải là muốn đuổi theo rời khỏi Tử Vân Tinh? Tương lai của nàng sẽ phát sinh biến hóa như thế nào?

Nếu như thời gian có thể quay ngược lại một lần nữa, trở lại năm trăm năm trước, Cổ Thần nhất định sẽ mang theo Vân Tuyết rời khỏi thành Nhạc Thủy, như vậy nàng sẽ không gặp phải Bạch Ngọc Tiên, sẽ không trở thành đệ tử Huyền Âm Tông.

Cổ Thần nói:

- Được rồi! Đi theo ta, sắp phải tiến vào hành hình dài đằng dặc, nàng phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, hiện tại ta muốn đi một chỗ, đợi tới nơi sẽ cho nàng ra!

Vân Tuyết thực không ngờ Cổ Thần đáp ứng nàng nhanh như vậy, khiến trong lòng nàng vui vẻ.

Cổ Thần vừa nói xong, thân ngoại hóa thân rời khỏi bảo tháp tầng thứ tư, tiến vào tầng thứ ba thăm Quân.

Khá thật, tốc độ hấp thu linh khí của Quân đặc biệt nhanh, thân thể lớn lên cũng cực nhanh, mới một thời gian ngắn không quan sát, tựa hồ đã lớn hơn hắn một vòng.

Thân ngoại hóa thân trở về cơ thể, kim quang trong mi tâm chợt lóe, phóng Như Ý Linh Lung bảo tháp ra ngoài, Cổ Thần mở cửa tháp tầng thứ tám, nói:

- Long hoàng đạo hữu, đạo hữu tiến vào trong, ta muốn thuận di khoảng cách xa, rời khỏi Hằng Hà Tinh.

Long hoàng gật đầu::

- Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh lợi hại đều có thuật truy tung vô cùng mạnh mẽ, tốt nhất người nên đi xa một chút, đồng thời bày một ít điểm đánh lạc hướng.

Nói xong, Cổ Thần tiến vào trong bảo tháp tầng thứ năm, bảo tháp hóa thành kim quang, thu hồi mi tâm Cổ Thần.

Lập tức thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, liền biến mất không còn, trong vũ trụ tiến hành thuận di khoảng cách lớn, một lần thuận di đã vượt qua hơn mười tinh cầu.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh tu vi cao có năng lực truy tung đối với khí tức tu sĩ tu vi cảnh giới thấp hơn, Cổ Thần liên tục thuận di trong vũ trụ, thời gian một ngày một đêm đủ bay qua hơn mười tu chân tinh, đồng thời trung gian còn vòng vo qua lại mấy lần tại một số tinh cầu nhằm đánh lạc hướng.

Cuối cùng Cổ Thần hạ xuống một phạm nhân tinh, bắt đầu ẩn cư.

Dù sao đi nữa cũng có đủ linh thạch, tại phạm nhân tinh hay tu chân tinh không có khác biệt gì quá lớn.

Một mực trong không gian Như Ý Linh Lung bảo tháp bị phong bế, đối với sự trưởng thành của Quân không có lợi, tới một phạm nhân tinh, Cổ Thần bế Quân ra ngoài.

Khi Vân Tuyết và Long hoàng từ trong Như Ý Linh Lung bảo tháp ra ngoài, thấy trong lòng Cổ Thần có bế một anh nhi, tất cả đều thất kinh.

Cổ Thần giới thiệu với hai người, nói:

- Đây là đồ đệ của ta, Quân là một anh nhi bị vứt bỏ, ta ngẫu nhiên gặp phải, Vân Tuyết, sau này sinh hoạt của Quân cần có nàng chăm sóc nhiều hơn rồi.

Vân Tuyết gật đầu, nói:

- Nó gọi là Quân? Lớn lên thực đáng yêu!

Nói xong, Vân Tuyết bước về phía Cổ Thần, bế Quân từ tay Cổ Thần. Xem ra nữ tính trời sinh đã có tình hương của người mẹ, đối với trẻ con cơ bản rất có thân thiết.

Long hoàng nhìn Quân, sắc mặt biến hóa, hẳn là chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ, tự nhiên có thể nhìn ra được dị tượng vạn pháp tùy thân của Quân, không nhìn được bất thối:

- Đây là loại thể chất gì? Trời sinh vạn pháp tương tùy? Ông trời của ta, Cổ Thần, ta rốt cuộc nhìn thấy một biến thái so với người còn biến thái hơn, sau này nó lớn lên, trên con đường tu chân đến tột cùng đạt tới trình trạng gì?

Cổ Thần rời khỏi Hằng Hà tinh ngày thứ chín.

Sứ giả Thiên Lan thánh điện tới Hằng Hà tinh, điều tra vì sao Hằng Hà tinh lại buông tha lực lượng tín ngưỡng.

- Thánh sứ đại nhân! Tinh chủ đã vắng lạc, hung thủ là một tu sĩ tên là Cổ Thần, người nhất định phải báo thù cho tinh chủ a!

Hằng Hà điện, tám vị chư tử đại tiên quỳ gối trước mặt Thiên Lan thánh sứ, lớn tiếng khóc tang nói.

Thiên Lan thánh sứ là một lão giả tuổi chừng năm mươi, tuy rằng đã sớm có dự liệu, thế nhưng chính tai nghe được Hằng Hà tinh chủ đã vắng lạc, trên mặt không khỏi kinh hãi, hỏi:

- Hằng Hà có tu vi ngũ hành một kiếp, Cổ Thần kia đến tột cùng là ai? Tu vi như thế nào, sao có thể đánh chết được Hằng Hà?

Một vị chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ nói:

- Thánh sứ đại nhân, Cổ Thần kia bất quá chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, thế nhưng tinh chủ nói thực lực của hắn cực cao, trước kia có thể tiếp được một chiêu của tinh chủ mà không chút tổn thương, sau đó tinh chủ và Cổ Thần rời khỏi Hằng Hà tinh, quyết chiến trong vũ trụ, chúng ta không biết Cổ Thần sử dụng thủ đoạn gì để đánh chết tinh chủ, nhưng có thể cảm giác được, ấn ký của tinh chủ để lại trong cơ thể chúng ta đã biến mất, tinh chủ đã triệt để vẫn lạc!

922. Chương 47: Quân Trưởng Thành

- Mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ?

Về mặt Thiên Lan thánh sứ hóa thành kinh ngạc, lại từ kinh ngạc biến thành khiếp sợ, nói:

- Coi như là tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ, nghìn nghìn vạn vạn người cũng không phải là đối thủ của Hằng Hà, Hằng Hà sao có thể chết trong tay một tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ? Chuyện tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ đánh chết cường giả Thiên Kiếp, thực lực tuyên cổ không thấy, xem ra trên người Cổ Thần khẳng định có bảo bối khó lường nào đó, các người ở chỗ này chờ đợi, ta đi điều tra hạ lạc của Cổ Thần.

Nói xong, thân ảnh Thiên Lan thánh sứ chợt lóe, liền biến mất không thấy, một giây tiếp theo đã rời khỏi Hằng Hà tinh, vượt qua hơn mười khóa tinh cầu, tiến vào trong một khóa tinh cầu hoang vu trong hư không vô cùng vô tận.

- Dĩ nhiên có thể khiến tu sĩ Độ Hư bí cảnh đánh chết cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, bảo bối trên người Cổ Thần nhất định không đơn giản, hắc hắc! Điện chủ phái bản sứ tới điều tra việc Hằng Hà, nguyên tưởng rằng là một lần khổ sai, không tưởng tượng dĩ nhiên là chuyện tốt, dám giết cường giả Thiên Kiếp bí cảnh dưới quyền Thiên Lan Thánh điện, Cổ Thần, bản sứ tới thu mạng của ngươi, bảo bối trên người ngươi đều thuộc về bản sứ.

Trong lòng Thiên Lan thánh sứ vô cùng vui vẻ, tỉ mỉ tìm kiếm khí tức và vết tích của Cổ Thần và Hằng Hà tinh chủ lưu lại.

Không quá lâu sau, Thiên Lan thánh sứ đã tìm được vị trí Cổ Thần và Hằng Hà tinh chủ đại chiến. Toàn bộ phương viên mấy nghìn vạn dặm đều đã bị hủy diệt, vẫn thạch, tinh cầu nhỏ các loại đều đã tan thành hư vô, biến thành một phiến hư không chân chính, không có bất cứ vật chất nào khác.

Tới nơi này, trên mặt Thiên Lan thánh sứ xuất hiện một tia kinh nghi, hắn đã cảm nhận được một tia khí tức của Cổ Thần và Hằng Hà tinh chủ lưu lại, đồng thời hắn cũng cảm nhận được khí tức Hằng Hà tinh chủ hoàn toàn tử tịch, hiển nhiên đã tử vong.

Thế nhưng khí tức của Cổ Thần tựa hồ đã tới điểm giới hạn, tới nơi này liền biến mất không còn, trong phạm vi hơn mười tinh cầu xung quanh đều không hề có bất cứ khi tức Cổ Thần xuất hiện một lần nữa.

Thiên Lan thánh sứ khước tán thần thức tới phạm vi lớn nhất, hầu như đã bao phủ hơn hai mươi khóa tinh cầu xung quanh, dùng thần thức tỉ mỉ cảm nhận từng vị trí nhỏ nhất trên toàn bộ tinh cầu, mỗi một điểm không gian, mỗi tấc đất đều không bỏ qua.

Đủ tìm thời gian nửa khắc chung, Thiên Lan thánh sứ vẫn không hề tìm thấy nửa điểm khí tức Cổ Thần xuất hiện một lần nữa, tựa hồ Cổ Thần trực tiếp biến mất tại địa phương đại chiến với Hằng Hà tinh chủ.

“Thực sự là kỳ quái, hắn không có khả năng hư không biến mất như vậy, lẽ nào khoảng cách thuận di của hắn đã vượt qua hơn hai mươi tinh cầu? Mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, phạm vi thuận di tối đa cũng chỉ là một nghìn vạn dặm, ngay cả phạm vi một tinh cầu cũng không thể thuận di qua được, hắn làm sao có khả năng thuận di qua khoảng cách hơn hai mươi tinh cầu? Chẳng lẽ cũng bằng vào một kiện bảo bối kia? Đó chắc hẳn là một kiện bảo bối cường đại nào đó?”

Trong lòng Thiên Lan thánh sứ tưởng niệm, hứng thú truy kích đối với Cổ Thần càng lúc càng tăng cao, thân thể chợt lóe liền liên tục thuận di về phía trước, trực tiếp thuận di qua hơn hai mươi tinh cầu, lại dùng thần thức tản ra, tỉ mỉ tìm kiếm.

Qua nhiều lần như vậy, đủ gần nửa canh giờ, Thiên Lan thánh sứ mới phát hiện trong một điểm hư không lại xuất hiện một tia khí tức của Cổ Thần lưu lại, đó là vị trí hư không trong nháy mắt Cổ Thần thuận di xuất hiện sau vị trí đại chiến với Hằng Hà tinh chủ.

Xuyên toa trong hư không không hề lưu lại nửa điểm vết tích, chỉ khi thuận di tới đầu cùng, tu sĩ lại xuất hiện trong không gian chân thực, mượn lực lượng không gian, lại xuất di một lần nữa, lúc này mới lưu lại một tia vết tích.

Tìm được một điểm vết tích cổ Thần lưu lại trong hư không, Thiên Lan thánh sứ không nhịn được hít một ngụm lương khí. Phạm vi thuận di lần này của Cổ Thần chính là ba mươi sáu khóa tinh cầu, gần như gấp hai so với Thiên Lan thánh sứ.

“Kia là loại bảo bối gì? Dĩ nhiên có thể khiến hần thuận di trong phạm vi xa như vậy? So với phạm vi thuận di của bản sứ còn dài hơn, bản sứ nhất định phải tìm được Cổ Thần, cướp đoạt bảo bối trên người hần.”

Thiên Lan thánh sứ vô cùng kinh ngạc, đồng thời càng thêm kiên định tín niệm tìm kiếm Cổ Thần, tiếp tục tìm tòi về phía trước.

Cổ Thần, Vân Tuyết, Long hoàng mang theo anh nhi Quân bắt đầu đoạn thời gian ẩn cư trong một khóa phạm nhân tinh.

Quân vô cùng thông minh, không gì không học được, hầu như dạy bất cứ động tác, hình ảnh nào là hần có thể mô phỏng theo động tác, hình ảnh y hệt.

Tốc độ trưởng thành của Quân cũng nhanh hơn rất nhiều so với trẻ con thông thường, chỉ sau ba tháng Quân đã lớn tương đương với đứa trẻ mười tháng, bắt đầu mở miệng nói được.

Có Vân Tuyết ở đây, cuộc sống sinh hoạt trong sơn cốc của Quân trên cơ bản là Vân Tuyết chăm sóc, Long hoàng đối với Quân cũng vô cùng yêu thích, bày ra vẻ quan tâm của trưởng giả, mỗi ngày dành ra hai canh giờ chơi đùa và dạy dỗ Quân.

Cứ như vậy khiến Cổ Thần rất dễ dàng, không cần bởi vì chăm sóc Quân mà tiêu hao quá nhiều thời gian.

Tiên giới Cổ Hoàng chia làm các thế lực phe phái ba tộc nhân, vu, yêu, trong đó lại chia thành Phật, Nho, Đạo, Yêu, Vu, Ma... Vô cùng rắc rối phức tạp, đồng thời duy trì tình trạng tương đối cân bằng.

Trong vũ trụ phạm gian, tình thế đơn giản hơn rất nhiều, hoàn lấy thế lực Thiên Cung, dẫn đầu trận doanh Chư Thiên chiếm địa vị chủ đạo, cho dù là một tinh hệ chi chủ nho nhỏ, phía sau cũng có thể chọc vào một thế lực không lồ xuất hiện ra mặt.

Chỉ là đánh chết một vị tinh hệ chi chủ tu vi ngũ hành một kiếp, việc nhỏ như vậy tự nhiên không có khả năng truyền tới Thiên Cung, vì vậy Cổ Thần có thể kết luận, lúc Thiên Lan Thánh điện biết Hằng Hà tinh chủ tử vong, khẳng định sẽ phát ra cường giả Thiên Kiếp bí cảnh càng lợi hại hơn so với Hằng Hà tinh chủ tới điều tra, đối với tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ như hần tuyệt đối ôm thái độ giết chết không tha.

Bởi vì không biết cường giả Thiên Kiếp bí cảnh do Thiên Lan thánh điện phát ra rốt cuộc là ngũ hành hai kiếp hay là ngũ hành ba kiếp, thậm chí càng cao hơn cũng nói không chừng, vì vậy Cổ Thần muốn rời khỏi Hằng Hà tinh thật xa, ẩn cư trên một khóa phạm nhân tinh.

Nếu như cường giả ngũ hành hai kiếp, Cổ Thần coi như không sợ hãi, thế nhưng cường giả tới là ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, thậm chí là tu vi cảnh giới càng cao hơn, vậy thì Cổ Thần nguy hiểm rồi.

Không cần tiêu tốn quá nhiều thời gian chăm sóc Quân, Cổ Thần liền dành thời gian đặt vào việc dung hợp bản nguyên ngũ hành.

Muốn đặt chân tại vũ trụ phạm gian, cuối cùng đánh chết Kim Ô, đánh chết Hồng, thực lực cường đại là bảo đảm duy nhất, hiện tại Cổ Thần hợp đạo thành công, có thể tiếp tục luyện hóa dung hợp bản nguyên ngũ hành, có thể khiến bản thân có thực lực càng thêm cường đại hơn.

Tháng thứ tư, Quân đã mở miệng nói chuyện, thời điểm Cổ Thần ôm Quân, đột nhiên Quân mở miệng nói:

- Ti... Ti... Ti... Phu!

Cổ Thần sững sốt, trong nháy mắt liền phản ứng lại, tiểu tử kia đang gọi “Sư... Sư... Sư... Phụ!”, trong lòng vui vẻ, nhắc nhở Quân lên, liên tục vui cười:

- Đồ nhi ngoan, đồ nhi ngoan!

Có thể là Quân đã phiêu dăng trong vũ trụ hơn bốn mươi năm, người đầu tiên nhìn thấy chính là Cổ Thần, vì vậy mặc dù mỗi ngày thời gian Cổ Thần và Quân gặp nhau không nhiều lắm, kém xa so với Long hoàng, càng không nói tới Vân Tuyết, thế nhưng mỗi lần Quân nhìn thấy Cổ Thần đều vô cùng thân thiết, hưng phấn.

Lại qua thời gian vài ngày, cuối cùng Quân cũng có thể nói ra hai chữ “sư phụ” hoàn chỉnh, mấy ngày tiếp theo, “Tuyết cô cô, Long gia gia” cũng đều đã gọi rất rõ ràng, khiến Vân Tuyết và Long hoàng vui vẻ tới cười toe toét.

Mặc dù Quân cũng rất thân thiết đối với Cổ Thần, thế nhưng Cổ Thần không có thời gian mỗi ngày đều chơi đùa dạy dỗ, hắn đã lĩnh ngộ đại đạo mãi mãi bất biến, đối với áo nghĩa biến hóa hiện tại tương lai đã có một chút cảm ngộ, trong minh minh hắn cảm giác được, tương lai không lâu sau hắn sẽ gặp phải rất nhiều cường địch, phát sinh chiến đấu kịch liệt, vì vậy thực lực chính là đảm bảo lớn nhất của hắn, cần phải dùng khả năng cao nhất để đề cao thực lực.

Cổ Thần tại thời gian chi tháp tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp, khu vực thời gian gia tốc gấp trăm lần, liên tục luyện hóa bản nguyên ngũ hành, bên ngoài một ngày, bên trong là năm ngày, bên ngoài một năm, bên trong là một trăm năm, tuy rằng thời gian tới vũ trụ phạm gian chưa bao lâu, thế nhưng thời gian Cổ Thần luyện hóa bản nguyên ngũ hành lại không ít, thực lực hầu như mỗi ngày đều bạo tăng.

Tháng thứ năm, Quân đã có thể bước được bước đầu tiên, tháng thứ bảy Quân không chỉ vững vàng đi lại, còn có thể bắt đầu chạy nhảy vui vẻ.

Tháng thứ mười, Quân đã khống chế được thân thể rất thành thạo, đồng thời thân thể tương đương với trẻ con ba bốn tuổi.

Quân vẫn hấp thu linh thạch bảo đảm năng lượng thân thể, căn bản không cần tu luyện, tu vi theo sự trưởng thành của Quân càng lúc càng cường đại, thân thể càng ngày càng cường đại hơn, vào tháng thứ mười, tu vi đã tự động tăng lên tới cảnh giới Hậu Thiên cảnh tầng thứ chín.

Tháng thứ mười hai, Quân mới chỉ một tuổi đã đột phá bình cảnh Hậu Thiên tầng thứ chín, bước vào tu vi Tiên Thiên cảnh, có thể ngự khí hành không, phi hành trên trời cao, Cổ Thần cũng bắt đầu dạy Quân các loại pháp quyết, Long hoàng không có việc gì, thường ngày trợ giúp chỉ điểm dạy dỗ.

Tư chất của Quân thông tuệ vô cùng, cũng giống như cái tên Cổ Thần đặt cho hắn, mặc kệ là loại pháp quyết gì, chỉ cần là tu vi Tiên Thiên cảnh có thể tu luyện, Quân học một lần sẽ thông suốt, vài lần tinh thông, mọi thứ đều nắm chắc.

Năm thứ hai, Quân đã tương đương với trẻ con bảy tám tuổi, tu vi đột phá Tiên Thiên cảnh tầng thứ chín, đạt tới Thần Hải bí cảnh.

Năm thứ ba, Quân đã tương đương với người bình thường mười hai mười ba tuổi, tu vi đột phá Kim Đan kỳ đỉnh phong, đạt tới Mệnh Tuyền bí cảnh.

Năm thứ năm, từ lúc Quân bước vào Mệnh Tuyền cảnh, hình dáng vẫn luôn bảo trì giống như người thường mười hai mười ba tuổi, tu vi đột phá cực hạn Minh Khiếu kỳ, bước vào Độ Hư bí cảnh.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt Cổ Thần, Vân Tuyết, Long hoàng và Quân đã ẩn cư bảy năm, tu vi của Quân đã đạt tới Độ Hư cảnh Hư Không kỳ, hình dáng bên ngoài vẫn bảo trì giống như mười hai mười ba tuổi.

Quân trời sinh vạn pháp tương tùy, tốc độ tu luyện cực nhanh, thậm chí không tới một năm, tu vi của Quân có thể đơn giản bước vào cảnh giới Hợp Đạo kỳ, thậm chí vạn pháp quy nhất, hợp đạo thành công, đơn giản thành tựu chư tử đại tiên.

Mà Cổ Thần luyện hóa bản nguyên ngũ hành tại tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp trong thời gian gấp trăm lần so với bên ngoài, cho dù một ngày Cổ Thần bỏ ra một đoạn thời gian ngắn chơi đùa với Quân

và dạy dỗ pháp thuật, nhưng sau bảy năm trôi qua, Cổ Thần đã tu luyện hơn sáu trăm năm trong bảo tháp tầng thứ tám.

Cổ Thần đối với dung hợp bản nguyên ngũ hành đủ đề cao vài cấp bậc, thực lực so với bảy năm trước, tại thời điểm chiến đấu với Hằng Hà tinh chủ hoàn toàn không thể so sánh, Cổ Thần hiện tại có thể dễ dàng giết chết Hằng Hà tinh chủ, giống như nghiền chết một con kiến.

Một ngày này, Cổ Thần tại tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp tu luyện hoàn tất, rời khỏi bảo tháp, dạy Quân tu luyện bí thuật ngũ hành.

Quân có bề ngoài giống như người thường mười hai mươi ba tuổi, cao một mét bốn mét năm, lớn lên mặt trắng như ngọc, thanh tú vô cùng, đứng cùng vị sư phụ tướng mạo hoàn mỹ như Cổ Thần, hầu như chính là hai nhân vật chỉ tồn tại trong bức tranh.

Quân rất thông tuệ, tất cả pháp thuật chỉ cần học một lần là thuộc, Cổ Thần dạy một Quân có thể suy ra ba, lĩnh ngộ được rất nhiều đạo lý khác nhau, trên con đường tu chân tiến bước đặc biệt nhanh.

Bản thân Quân vạn pháp tương tùy, không cần người dạy, chậm thì trăm năm, nhanh thì hơn mười năm, tu vi của Quân sẽ tự động đề cao tới cảnh giới Hợp Đạo kỳ, có Cổ Thần dạy dỗ, tốc độ tu luyện của hắn càng thêm nhanh hơn nhiều.

Cổ Thần dạy Quân pháp thuật, Vân Tuyết và Long hoàng thì ở bên cạnh tĩnh tu, trải qua một đoạn thời gian ẩn cư nơi sơn dã, coi như tâm tình vô cùng thoải mái bình yên.

Cổ Thần đang lúc truyền thụ bí thuật ngũ hành cho Quân, đột nhiên giật mình, thanh âm dừng lại, đầu khẽ lắc, ánh mắt nhìn về phía hư không vô cùng vô tận phương xa.

Quân thấy vậy, hỏi:

- Sư phụ, có ai đó đến sao?

Vân Tuyết và Long hoàng thấy Cổ Thần giật mình, trong nháy mắt đứng lên, bọn họ nhìn về phía hư không vô tận, căn bản không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Thần sắc Cổ Thần ngưng trọng, kim quang trong mi tâm chợt lóe, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, quát lên:

- Có cường địch, mọi người trước tiên tiến vào trong bảo tháp.

Đang khi nói chuyện, tầng thứ ba Như Ý Linh Lung bảo tháp mọc hành chi tháp mở ra.

Thấy ngũ khí Cổ Thần ngưng trọng, ba người Quân, Long hoàng, Vân Tuyết không một chút do dự, thân thể chợt lóe liền tiến vào trong mọc hành chi tháp, kim quang lóe lên, Như Ý Linh Lung bảo tháp lại hóa thành một mảnh kim quang, thu hồi vào trong mi tâm Cổ Thần.

Tất cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Như Ý Linh Lung bảo tháp vừa thu hồi vào trong mi tâm, Cổ Thần lập tức nhìn thấy trong vũ trụ xa xôi vô tận đột nhiên xuất hiện hai lôi cầu vô cùng khổng lồ, từng lôi cầu đều có đường kính mấy trăm vạn dặm, mang theo khí thể lôi đình, mạnh mẽ ập về phía phạm nhân tinh.

Phạm nhân tinh là tinh cầu sinh mệnh nhỏ nhất, đường kính chỉ hơn mười vạn dặm, Cổ Thần từng nghe một ít phạm nhân trong phạm nhân tinh này nói chuyện, biết khỏa tinh cầu này tên là Mã Nha Tinh, là một tinh cầu so với tu chân tinh hoàn toàn là hai loại tinh cầu khác nhau.

923. Chương 48: Chém Giết Hai Kiếp

Tuy rằng cũng có người bay được lên trời, bất quá đều trong một chiếc hộp sắt thép, có thể giống như loại hình cơ khí phi hành khô lồi, tốc độ phi hành hoàn toàn không thể so sánh với tu sĩ, một tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh cũng có thể đơn giản đuổi theo loại máy móc phi hành này, đồng thời một chương nhẹ nhàng cũng phá tan thành phần tối.

Từ trong vũ trụ vô cùng xa xôi có hai lôi cầu cực lớn, lực công kích vô cùng cường đại, so với tuyệt học Ngũ Hành Hỏa Kiếp Chương của Hằng Hà tinh chủ còn cường đại hơn gấp mười lần, chỉ ít cũng là cường giả ngũ hành một kiếp đỉnh phong, thậm chí còn có thể là cường giả ngũ hành nhị kiếp.

Một phạm nhân tinh căn bản không thể dẫn tới một tu sĩ cường đại tới như vậy, lôi cầu kia so với toàn bộ Mã Nha Tinh còn lớn hơn không chỉ mười lần, nhẹ nhàng chạm một cái cũng đủ khiến toàn bộ Mã Nha Tinh bị đập thành phần toái, triệt để tan thành hư vô trong vũ trụ.

Nếu không phải chính bản thân khóa phạm nhân tinh này đưa tới tu sĩ, như vậy đáp án hiển nhiên vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh chính là vì Cổ Thần mà tới.

Nhìn lôi cầu khổng lồ cách ức vạn dặm, Cổ Thần nhắc tay huy vũ, trong sát na một cương tráo vô cùng to lớn xuất hiện, phương viên ước chừng mười vạn dặm, bao phủ toàn bộ phạm nhân tinh bên trong, từ trong vũ trụ xa xa nhìn lại, giống như một quả bong bóng khí vô cùng khổng lồ.

Cương tráo này phân thành năm loại màu sắc trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng, chính là do năm loại pháp tắc bản nguyên ngưng tụ tạo thành, thoát nhìn tựa hồ rất bạc nhược, nhưng trên thực tế do bản nguyên ngũ hành ngưng tụ một chỗ, chính là hình thức ban đầu của bản nguyên vũ trụ, trình độ kiên cố so với thế giới do cường giả ngũ hành một kiếp, hai kiếp sáng tạo ra còn cao hơn rất nhiều.

Ầm ầm...

Hai lôi cầu to lớn phương viên mấy trăm vạn dặm nện mạnh vào cương tráo bao phủ bên ngoài Mã Nha Tinh phát ra hai tiếng bạo tạc rung trời chuyển đất, khí lưu bạo tạc cuốn vào trong vũ trụ vô số vạn dặm, hình thành phong bạo không gian, xé nát vô số hư không.

Vô số sấm sét thiểm điện nổ tung, bao phủ toàn bộ cương tráo ngũ hành, lôi quang đẹp mắt khiến bầu trời Mã Nha Tinh trở thành màu huyền bạch, cho dù là tu sĩ dưới Độ Hư cảnh, ánh mắt cũng không thể nhìn thẳng. Phạm nhân tại Mã Nha Tinh làm sao chịu đựng được ánh sáng mãnh liệt tới như vậy, trong sát na vô số tiếng kêu thảm thiết tại mỗi một góc nhỏ nhất trong Mã Nha Tinh cầu vang lên, vô số phạm nhân bị ánh sáng mãnh liệt xung kích, nhãn cầu trắng xóa, trở thành mù lòa.

- Mạt nhật tới rồi! Thế giới sắp bị hủy diệt rồi!

Vô số tiếng kêu kinh khủng của phạm nhân vang lên liên tiếp khắp nơi trên Mã Nha Tinh.

Cổ Thần đánh một chuông lên trời, khí trường ngũ hành bạo phát, toàn bộ cương tráo ngũ hành trong sát na mở rộng về phía vũ trụ, mang theo sấm sét vô cùng vô tận đẩy ra ngoài hư không vô số vạn dặm, trong sát na bầu trời Mã Nha Tinh lại khôi phục bình tĩnh ban đầu.

Thân thể Cổ Thần chợt lóe liền biến mất không thấy, một lần thuận di đã vượt qua hơn mười khóa tinh cầu, xuất hiện trên một tinh cầu hoang vu to lớn không gì sánh được.

- Kẻ tới là người phương nào?

Cổ Thần hét lớn.

Thanh âm có pháp tắc tương tùy, xuyên thấu qua vô số tầng không gian và thời gian, vang lên bốn phương tám hướng vô số thời không.

- Thiên Lan Thánh điện, Thánh sứ Lôi Cốt Hủ!

Một thanh âm thật lớn từ phía bên phải Cổ Thần vang lên, Cổ Thần xoay người nhìn lại, chỉ thấy một lão giả tuổi chừng năm mươi tuổi xuất hiện tại hư không mấy nghìn vạn dặm, trong tay hắn cầm hai cự chùy lập lòe lôi quang, uy phong凛凛, phương viên vạn dặm xung quanh đều có lôi đình thiểm thiểm, đẫm chìm trong sấm sét, giống như lôi thần hàng thế.

Thấy Lôi Cốt Hủ, từ khí tức đối phương tỏa ra, trong nháy mắt Cổ Thần phán đoán được đại khái thực lực của đối phương, cường đại hơn Hằng Hà tinh chủ mười lần, hẳn là cường giả ngũ hành nhị kiếp.

- Người chính là Cổ Thần?

Lôi Cốt Hủ hỏi.

Cổ Thần nói:

- Đúng vậy!

- Vậy ngươi đi chết đi, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!

Thiên Lan thánh sứ Lôi Cốt Hủ hét lớn:

- Lôi chi đại đạo, Lôi Đình Thần Chùy.

Trong lúc hét lớn, Lôi Đình Thần Chùy trong tay Lôi Cốt Hủ huy vũ, chớp mắt biến thành khổng lồ, đầu chùy dài tới nghìn vạn dặm, nắm trong tay Lôi Cốt Hủ, thân chùy dài mấy trăm vạn dặm, một chùy hạ xuống, đập thẳng vào Cổ Thần.

Sấm sét bùng lên, vô số lôi quang thiểm thiểm, theo Lôi Đình Thần Chùy hạ xuống, thế giới như nhập vào trong một mảnh hủy diệt, vô số khối vãn thạch dưới một chùy này đều bạo tạc nát bét, hóa thành hư vô.

Thế giới tựa hồ dưới một chùy này sụp đổ, một vết nứt không gian thật lớn xuất hiện, dài tới nghìn vạn dặm, đen kịt một mảnh, thôn phệ tất cả vật chất hữu hình.

Trong sát na, Lôi Đình Thần Chùy hủy thiên diệt địa rơi vào đỉnh đầu Cổ Thần.

Cho dù là lần trước đại chiến với Hằng Hà tinh chủ, Cổ Thần gặp phải Lôi Cốt Hủ cũng có lực đánh một trận, giờ này ngày này Cổ Thần đã lĩnh ngộ luyện hóa đối với bản nguyên ngũ hành tăng thêm vài cấp độ, thực lực tăng mạnh, trừ phi gặp phải cường giả ngũ hành ba kiếp chân chính mới có chút e ngại, ngũ hành nhị kiếp, trong mắt Cổ Thần không hơn gì rác rưởi.

Năm ngón tay của Cổ Thần hé ra, trào lên trời cao, năm ngón tay giờ lên trời, một bàn tay khổng lồ xuất hiện, năm ngón tay của bàn tay này dài tới mấy trăm vạn dặm, phân thành năm loại màu trắng trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng, đại biểu cho bản nguyên ngũ hành.

Toàn bộ tiếng lôi đình ầm vang đột nhiên tĩnh lại, toàn bộ tia sáng sấm sét lập lờ đột nhiên hoàn toàn tối sầm.

Lôi Đình Thần Chùy của Lôi Cốt Hủ va chạm với một chưởng của Cổ Thần, khiến Lôi Đình Thần Chùy phương viên lên tới mấy trăm vạn dặm bị chộp vào trong bàn tay, uy lực một chùy này đã hoàn toàn bị bàn tay khổng lồ tiêu diệt.

Lôi Cốt Hủ thất kinh, muốn thu hồi lại Lôi Đình Thần Chùy, nhưng lại phát hiện Lôi Đình Thần Chùy bị Cổ Thần nắm trong tay, giống như mọc rễ, không chút lay động.

- Cường giả ngũ hành nhị kiếp sao? Không hơn gì cái này!

Cổ Thần quát lạnh, một nắm tay hóa thành quyền đánh ra, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền ẩn chứa bản nguyên ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ đột nhiên oanh kích mãnh liệt, kích thẳng vào Lôi Đình Thần Chùy.

Ầm...

Một tiếng bạo tạc kinh thiên, toàn bộ Lôi Đình Thần Chùy bị một quyền của Cổ Thần đánh tan tác, Lôi Đình Thần Chùy lớn đủ mấy trăm vạn dặm, dài tới nghìn vạn dặm bị nghiền nát tầng tầng, cuối cùng hóa thành một thanh cự chùy sấm sét về tới tay Lôi Cốt Hủ, thế nhưng quang mang lôi đình đen sẫm, hiển nhiên bị một quyền này diệt đi không ít lực lượng lôi đình, hầu như đã phá tan hơn phân nửa uy lực của thanh tiên bảo vô thượng Lôi Đình Thần Chùy.

- Tiếp ta một quyền!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, một bước về phía trước, thân thể trong sát na xuất hiện cách nghìn vạn dặm, tay phải nắm quyền, một quyền đánh ra, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền ẩn chứa lực lượng bản nguyên ngũ hành trong sát na đồng thời bộc phát, phong ấn hư không vô tận, đồng thời đánh về phía Lôi Cốt Hủ.

Một quyền đánh ra, vô số tinh thần rơi rụng, vãn thạch, tinh cầu, phía trước đều bị hủy diệt, lực lượng bản nguyên ngũ hành bạo tạc, đây chính là uy lực hủy thiên diệt địa chân chính, đánh bạo tất cả, trấn áp chư thần, quét ngang muôn đời, cái thế thiên hạ.

Trong lòng Lôi Cốt Hủ hoảng hốt, Cổ Thần căn bản không lợi dụng bất cứ lực lượng bên ngoài nào khác, mà là thực lực chân chính thuộc về bản thân hắn, mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, dĩ nhiên bộc phát ra lực lượng cường đại tới như vậy, khiến Lôi Cốt Hủ cảm nhận được nguy hiểm sinh mệnh vô cùng to lớn.

Ầm ầm...

Hư không bốn phía đều bị phong ấn, một cỗ lực lượng cực lớn bao phủ, Lôi Cốt Hủ không thể tránh né, một thanh Lôi Đình Thần Chùy còn lại vung lên, hóa thành Lôi Đình Thần Chùy nghìn vạn dặm, oanh kích về phía Cổ Thần.

Quyền chùy va chạm, phát sinh tiếng bạo tạc rung trời chuyển đất, lực lượng bạo tạc truyền đi hư không vô cùng vô tận, thời cơ không gian vô cùng, lực lượng cuồng bạo xuyên thấu vô số thời không, chấn vỡ tất cả vật chất có hình có chất.

Thân thể Cổ Thần chưa động, toàn thân Lôi Cốt Hủ đại chấn, thân thể rung lên mãnh liệt, bạo lui về phía sau, bị một quyền của Cổ Thần đẩy lùi mấy vạn dặm, khiến hư không bị phong ấn phía sau vỡ tan tầng tầng lớp lớp.

Đúng lúc này, Cổ Thần điểm một ngón tay, một đạo quang mang ánh sáng ngọc từ đầu ngón tay nhấp nháy.

Tiếng xé gió sắc bén thổi lên, cách xa nghìn vạn dặm, một đạo chỉ cương vô cùng đẹp mắt đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Lôi Cốt Hủ, lực lượng lôi đình hình thành vực bảo hộ Lôi Cốt Hủ hầu như không thể ngăn chặn Phá Thiên Chỉ mảy may.

Trong sát na, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, Lôi Cốt Hủ bị chỉ cương Phá Thiên Chỉ xuyên thấu, quang mang toàn thân lập tức trở nên ảm đạm.

Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ nhị trọng có chút thành tựu đã có thể miễn sát chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ.

Tại thời điểm Cổ Thần đột phá Hợp Đạo trung kỳ, Phá Thiên Chỉ đã tu luyện tới cảnh giới đệ nhị trọng đại thành, cho dù là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp, hai kiếp cũng không thể chịu đựng nổi công kích của Phá Thiên Chỉ.

Một đạo Phá Thiên Chỉ này, phá hủy tất cả phòng ngự của Lôi Cốt Hủ, phá hủy tất cả tinh hoa sinh mệnh của Lôi Cốt Hủ.

Quang mang lôi đình xung quanh thân thể Lôi Cốt Hủ dần dần yếu bớt, dần dần tiêu tán trong hư không.

Một kích Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ nhị trọng đại thành của Cổ Thần trực tiếp đánh bại lôi chi đại đạo của Lôi Cốt Hủ.

Hai mắt Lôi Cốt Hủ không thể tin tưởng nhìn vết thương giữa ngực chính mình, thế nào cũng không thể tin tưởng, hắn là một cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành hai kiếp, dĩ nhiên trọng thương dưới tay một tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ, vết thương Phá Thiên Chỉ lưu lại hầu như không thể khôi phục, tồn tại vĩnh hằng, Lôi Cốt Hủ chỉ cảm thấy sinh cơ của hắn từ từ xói mòn, vết thương trong ngực không ngừng tàn phá nguyên thần và thân thể của hắn.

Trong lúc Lôi Cốt Hủ còn đang khiếp sợ, Cổ Thần đi nhanh một bước, thân thể trong sát na thuần di mấy nghìn vạn dặm, trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt Lôi Cốt Hủ, bàn tay nhấc lên, một đại chưởng xuất hiện, năm ngón tay thành năm màu ngũ hành, diễn hóa càn khôn, giống như một thế giới mới bao phủ.

Trong lúc hoảng hốt, cái cổ Lôi Cốt Hủ căng thẳng, đại chưởng đã nắm chặt cái cổ của hắn, nhấc Lôi Cốt Hủ giống như con gà con, lực lượng bản nguyên ngũ hành trói buộc toàn thân Lôi Cốt Hủ, cho dù Lôi Cốt Hủ là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, là sáng thế chi chủ, là chủ tể của thế giới bản thân sáng tạo ra, nhưng lúc này không thể thi triển được.

Lôi Cốt Hủ là cường giả ngũ hành nhị kiếp, Phá Thiên Chỉ đánh bại vực lôi đình của hắn, lại xuyên thấu qua thân thể của hắn, tuy rằng khiến hắn bị thương nặng, nhưng trong thời gian ngắn chưa thể trực tiếp lấy đi tính mệnh Lôi Cốt Hủ.

- Người dám giết chết sứ giả Thiên Lan Thánh điện? Người cũng biết điều này sẽ có hậu quả như thế nào?

Tuy rằng trong tay Cổ Thần, Lôi Cốt Hủ không hề có lực lượng phản kháng, thế nhưng ngũ khí vẫn vô cùng cường ngạnh như trước.

Cổ Thần nắm cổ Lôi Cốt Hủ, lạnh lùng nói:

- Thánh sứ Thiên Lan Thánh điện sao? Người cũng biết, tập kích ta sẽ có hậu quả như thế nào?

Biểu tình Lôi Cốt Hủ hung ác, quát lên:

- Người tính là vật gì? Dĩ nhiên dám sát hại Hằng Hà tinh chủ, tội ác tày trời, tội đáng chết vạn lần, bản sứ đánh chết người là thiên kinh địa nghĩa, là lẽ đương nhiên, bản sứ từ Thiên Lan Thánh điện tới, gánh vác thánh mệnh của điện chủ Thánh điện, chịu tải vinh quang của Thánh điện, người dám thương tổn ta chính là bất kính với Thánh điện, khinh nhờn đối với Thánh điện.

- Cổ Thần, trong Thiên Lan Thánh điện, ngay cả cường giả ngũ hành ba kiếp cũng có, bọn họ có thực lực thông thiên, tùy tiện một người cũng có thể đơn giản giết chết người, điện chủ càng là cường giả ngũ hành bốn kiếp, từng là Thánh hoàng tiên giới mười vạn năm trước đây tiên độ phạm gian.

- Người so với Thiên Lan thánh điện chỉ là tồn tại kiến hôi nhỏ bé nhất, nếu như người muốn giữ mạng sống, nhanh nhanh thả bản sứ ra, quỳ gối dập đầu trước mặt bản sứ, chuộc tội cho hành vi của người, bản sứ mang người trở về Thiên Lan Thánh điện, có thể cầu điện chủ khai ân, tha cho người một mạng.

Ba!

Lôi Cốt Hủ vừa mới nói xong, Cổ Thần lập tức vung tay tát mạnh, nặng nề tát vào khuôn mặt Lôi Cốt Hủ.

Một chưởng của Cổ Thần nặng tới mức nào, tuy rằng đã khống chế lực đạo, không một cái tát đã đánh nát đầu Lôi Cốt Hủ, nhưng vẫn lưu lại một vết chưởng ấn vô cùng đỏ tươi.

Theo tiếng tát vang lên là tiếng tru lên thê lương thảm thiết của Lôi Cốt Hủ.

Lôi Cốt Hủ đồng thời kêu lên thảm thiết, không quên lớn tiếng chửi rủa:

- Cổ Thần, người dám ngược đãi bản sứ, tên khốn kiếp tội đáng chết vạn lần!

Ba...

Cổ Thần lại tung ra một cái tát, quát lên:

- Lôi Cốt Hủ, ta cho người thanh tỉnh một chút, đến tốt cùng ai mới là con kiến hôi.

Nói xong, bàn tay của Cổ Thần liên tục lay động.

Ba ba ba ba ba ba ba...

Trong sát na, tiếng tát tai ba ba liên tục vang lên, Cổ Thần liên tục tát ra hơn trăm cái, trực tiếp khiến cái đầu của Lôi Cốt Hủ trở nên lồi lõm sưng phù, nhìn hoàn toàn giống như một đầu heo.

- A...A... Người tội đáng chết vạn lần, a... A, người tội... A... Tha mạng... A... Đừng đánh... A, đừng đánh ta nữa... A tha mạng a...

Tiếng khóc lóc rên rỉ giống như giết lợn vang lên, ngũ khí từ cứng biến thành mềm, liên tục cầu xin tha thứ.

924. Chương 49: Địa Đồ Hư Tử.

- Lôi Cốt Hủ, Hằng Hà tinh chủ vẫn lạc chỉ là một bắt đầu, ta muốn nhắc lên cơn sóng gió ngập trời tại Thiên Lan tinh hải, khiến ánh mắt của Thiên Cung chí cao vô thượng kia phải nhìn vào Thiên Lan tinh hải, mà người chính là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh thứ hai phải vẫn lạc.

Thanh âm của Cổ Thần lạnh lùng vang lên, đại chủ nắm cổ Lôi Cốt Hủ siết chặt, lực lượng bản nguyên ngũ hành cùng kích phát một chỗ, trong nháy mắt bạo tạc, lực lượng hủy diệt khiến Lôi Cốt Hủ bị nổ tung thành mảnh nhỏ, trong nháy mắt thần hình câu diệt.

Theo Lôi Cốt Hủ vẫn lạc, hai thanh Lôi Đình Thần Chùy trong tay hắn và một tiên giới không gian lập lòe ánh lôi điện lập tức rơi vào tay Cổ Thần.

Hai thanh Lôi Đình Thần Chùy này là tiên bảo vô thượng, uy lực cực lớn, cường giả ngũ hành hai kiếp bình thường cũng không dám cứng đối cứng với một chùy của Lôi Cốt Hủ.

Đáng tiếc Lôi Cốt Hủ lại đụng phải Cổ Thần, Cổ Thần đã hợp hai làm một với bàn cổ đại đạo, trong cơ thể lại luyện hóa bản nguyên ngũ hành, căn bản không cần bất cứ pháp bảo gì, lấy thực lực tuyệt đối, dễ dàng chặn đứng được Lôi Đình Thần Chùy, đồng thời lập tức triển khai phản kích, lấy được toàn thắng.

Thu Lôi Đình Thần Chùy vào trong Âm Dương Tiên Giới, Cổ Thần chuyển lực chú ý vào Lôi Đình Tiên Giới do Lôi Cốt Hủ lưu lại.

Tiên lực thuần dương dừng mãnh tiến vào trong Lôi Đình Tiên Giới, trong sát na đã hoàn toàn xóa đi lạc ấn tiên lực Lôi Cốt Hủ lưu lại, tiên lực thuần dương của Cổ Thần hóa thành một thân ngoại hóa thân, tiến vào trong tiên giới không gian.

Đây là một không gian so với Hằng Hà tiên giới còn lớn hơn nhiều, bên trong chất đồng tinh phách linh thạch, cùng với các loại khoáng thạch, linh dược, tài liệu luyện khí, còn có vô số bí kíp tu chân, quyền trục.

Lôi Cốt Hủ không hổ là thánh sứ Thiên Lan Thánh điện, tài nguyên tu chân của bản thân so với thổ hoàng đế như Hằng Hà tinh chủ còn nhiều hơn, càng đa dạng hơn.

Hiện tại Cổ Thần đã có quá nhiều tinh phách linh thạch rồi, nhiều nhiều ít ít căn bản không thèm để ý, thế nhưng có mấy khối linh thạch thật lớn hấp dẫn sự chú ý của Cổ Thần.

Tổng cộng có bảy khối linh thạch to lớn dị thường, phương viên hơn mười trượng, giống như cả một gian phòng, bốn phía vương vấn, linh khí trong linh thạch nồng nặc vô cùng, so với tinh phách linh thạch hầu như còn nồng đậm hơn gấp trăm lần.

Linh thạch như vậy hầu như sắp thành tinh rồi, Cổ Thần có thể nhìn thấy, trong linh thạch đã sản sinh vài đường mạch lạc, giống như kinh mạch trong cơ thể con người, linh khí trong linh thạch lưu động dọc theo các đường mạch lạc này, vòng đi vòng lại, tựa hồ như đang hô hấp.

Nếu là một ngày kia, những linh thạch này mở ra linh trí, hầu như có thể tự hành tu luyện, diễn hóa hình người, luyện thành một bị đại tu sĩ pháp lực vô biên vô hạn.

Linh thạch như vậy đã không thể gọi là “thạch” nữa rồi, hầu như đã có thể xưng là bản nguyên linh khí, có thể xưng là linh nguyên.

Ánh mắt Cổ Thần dừng lại một chút trên bảy khối linh nguyên, lập tức chuyển rời sang những bí kíp tu chân, quyền trục linh dược các loại.

Mở ra mấy bản bí kíp tu chân nhìn một chút, Cổ Thần lại ném sang một bên, đối với hắn mà nói, bất luận bí kíp trong thiên hạ cũng không thể hơn được bản nguyên ngũ hành và bàn cổ đại đạo của bản thân hắn.

Cuối cùng, ánh mắt Cổ Thần rơi vào một quyển trục tương đối khác biệt, tuy rằng thoát nhìn bề ngoài quyển trục này so với các quyển trục khác rất giống nhau, thế nhưng Cổ Thần từ quyển trục này cảm ứng được một loại khí tức quen thuộc, nhưng đến tận cùng là loại khí tức gì khiến hắn cảm giác rất quen thuộc thì nghĩ mãi không ra.

Cầm quyển trục vào trong tay, Cổ Thần mở ra vừa nhìn, một phiến tinh quang từ trong quyển trục phát tán ra, hư không xung quanh biến đổi, Cổ Thần tựa hồ như tiến vào trong một phiến tinh không thu nhỏ.

Cổ Thần thấy phiến tinh không này, sắc mặt cả kinh, trong nháy mắt liền nghĩ tới phiến tinh không này chính là bộ tinh đồ xuất hiện trên bầu trời khi thi triển bí pháp Lạc Tinh Thần Quyền của Hư Thiên Tông.

“Tinh đồ Lạc Tinh Thần Quyền, lẽ nào đây là quyển trục tổ sư Hư Tử lưu lại?”

Linh quang trong đầu Cổ Thần chợt lóe, trong lòng đại hỉ.

Ánh mắt Cổ Thần thu hồi từ trong tinh đồ giữa hư không, lại rơi vào quyển trục.

Trên quyển trục cũng vẽ một bộ tinh đồ, thế nhưng bộ tinh đồ này so với bộ tinh đồ Lạc Tinh Thần Quyền lưu lại trong hư không không quá giống nhau, bên trên đánh dấu rất nhiều địa danh.

Như Thiên Lan Tinh, Hằng Hà tinh hệ, Ngân Hà tinh hệ, Lưu Vân tinh hệ...

Thoạt nhìn, tựa hồ đây là địa đồ Thiên Lan tinh hải.

Thế nhưng, tựa hồ có chút đặc biệt, phụ cận Thiên Lan Tinh có đánh dấu đặc biệt tường tận, đồng thời còn có một lộ tuyến có thể từ Thiên Lan Tinh đi thông tới một phiến tinh cầu hoang vu tương đối gần, phạm vi bao phủ hầu như kích cỡ một phần ba tinh hệ.

Phạm vi phiến tinh cầu hoang vu kia có viết nhóm chữ:

“Người lấy được đồ của ngô, có cơ duyên với trận pháp của ngô, cách mỗi vạn năm, trận pháp mở ra, bản đồ lóe sáng là lúc trận pháp Hư tử xuất hiện trên thế gian, trên bốn kiếp, vào trận phải chết, dưới ba kiếp bằng vào cơ duyên.”

“Đây là địa điểm bí kíp trận pháp tổ sư Hư Tử lưu lại?”

Nhìn một phiến tinh cầu hoang vu đánh dấu đặc biệt tường tận tại phụ cận Thiên Lan Tinh, trong lòng Cổ Thần thầm nghĩ.

“Tổ sư Hư tử là đệ nhất nhân trận đạo, tạo nghệ trận pháp so với rất nhiều tôn sư trận pháp thái cổ chỉ có hơn chứ không kém, nếu như ta có thể thu được truyền thừa trận đạo của tổ sư Hư Tử lưu lại, trên con đường trận đạo tất nhiên sẽ tiến thêm một bước, mặc kệ là tu luyện Phá Thiên Chỉ hoặc là đề cao tu vi đều có lợi rất lớn.”

“Đáng tiếc, nhìn lời nói lưu lại trong tinh đồ, tựa hồ cách vạn năm trận pháp mới mở ra một lần, đến lúc đó tinh đồ sẽ chiếu sáng, truyền thừa trận pháp của tổ sư Hư Tử sẽ xuất hiện hậu thế, những tu sĩ có địa đồ có thể tiến vào trong khu vực trận pháp, bằng vào cơ duyên, thu được truyền thừa trận pháp.”

“Thế nhưng, chỉ có tu sĩ ngũ hành ba kiếp mới có thể đi vào, tu sĩ ngũ hành bốn kiếp trở lên vào trận thì diệt, không biết là trận diệt hay người diệt, tu sĩ ngũ hành bốn kiếp trở lên đều là hạng người thực lực thông thiên.”

“Tổ sư Hư Tử chín vạn năm trước mới bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, trận pháp di lưu lại khẳng định là mấy vạn năm trước, tại thời điểm điện chủ Thiên Lan thánh điện truy sát lưu lại, hẳn là không thể đối phó được với những tu sĩ ngũ hành bốn kiếp trở lên, vào trận hẳn là trận pháp sẽ tan vỡ mới đúng.”

“Không biết trận pháp mở ra lần trước là khi nào? Còn cần phải bao lâu mới mở ra một lần nữa? Điều này không thể biết được, chỉ có thể chờ đợi rồi, may mà khi trận pháp mở ra, tinh đồ sẽ chiếu sáng, đến lúc đó sẽ biết.”

Cổ Thần cầm địa đồ Hư Tử lưu lại trong tay, lấy Lôi Đình tiên giới, mang theo địa đồ Hư Tử tùy thân, chỉ cần tinh đồ chiếu sáng, Cổ Thần sẽ lập tức biết được.

925. Chương 50: Bí Giới Mở Ra

Tại phụ cận Mã Nha Tinh, đại chiến một lần với Lôi Cốt Hủ, Lôi Cốt Hủ có thể tìm tới nơi này, cường giả Thiên Lan thánh điện khẳng định cũng sẽ truy tìm tới đây xem xét.

Lôi Cốt Hủ đã là cường giả ngũ hành hai kiếp, nếu Thiên Lan Thánh điện phái ra sứ giả tới Hằng Hà tinh hệ, thực lực chỉ ít cũng là ngũ hành ba kiếp trở lên.

Cổ Thần đối mặt với cường giả ngũ hành ba kiếp còn có chút áp lực, tự nhiên có thể trốn được thì trốn.

Thân thể Cổ Thần chia ra, trong nháy mắt hóa thành nghìn nghìn vạn vạn, đứng tại các thời gian và không gian khác nhau, tán đi bốn phương tám hướng, để lại vô số giả tượng rồi đi theo vô số phương hướng khác nhau.

Theo khoảng cách tản ra càng lúc càng xa, thân thể Cổ Thần dần dần dung hợp cùng một chỗ, số lượng Cổ Thần càng lúc càng ít, sau nửa canh giờ lại kết hợp thành một người.

Thế nhưng lúc này Cổ Thần đã rời khỏi vị trí đánh chết Lôi Cốt Hủ chừng hơn trăm khóa tinh cầu, muốn tiếp tục truy tìm thân ảnh Cổ Thần hầu như khó hơn lên trời.

Để bảo hiểm, thân thể Cổ Thần lại một lần nữa tách nhau, lại hóa thành nghìn nghìn vạn vạn Cổ Thần, tại các thời gian và không gian khác nhau, tản đi bốn phương tám hướng, sau nửa canh giờ, một lần nữa hòa hợp thành một thể, hiện tại đã rời khỏi khoảng cách một tu chân tinh, cách tinh cầu trước đó ước chừng hơn mười vạn khóa, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đích thân tới cũng khó có thể tìm được tung tích của Cổ Thần.

Cổ Thần lại tìm kiếm một phạm nhân tinh, cùng với Long hoàng, Vân Tuyết và Quân ẩn cư.

Cái chết của Lôi Cốt Hủ khiến Thiên Lan Thánh điện chấn động, đầu tiên là Hằng Hà tinh chủ, tiếp đó là Lôi Cốt Hủ, liên tiếp vẫn lạc hai vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành thoát thai kiếp, đối với Thiên Lan Thánh điện mà nói, đây chính là sự kiện trọng đại vạn năm cũng chưa từng xảy ra.

Điện chủ Thánh điện giận dữ, phái ra một vị cường giả ngũ hành ba kiếp, hai vị cường giả ngũ hành hai kiếp, ba vị cường giả ngũ hành một kiếp chạy tới Hằng Hà tinh hệ, điều tra nguyên nhân cái chết của Hằng Hà và Lôi Cốt Hủ, cùng với xử phạt hung thủ Cổ Thần.

Vị cường giả ngũ hành ba kiếp kia là một trong những đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong Thiên Lan Thánh điện. Bảy vạn năm trước từ tiên giới Cổ Hoang tới thế gian, là hậu nhân của điện chủ Thiên Lan Thánh điện, cũng là một vị Thánh hoàng nhân tộc, tên là Cơ Vũ Thánh.

Trong bảy năm tìm kiếm tung tích Cổ Thần, Lôi Cốt Hủ đã sớm báo cáo lại chuyện tình Cổ Thần đánh chết Hằng Hà tinh chủ, vì vậy cái tên Cổ Thần đã sớm bị Thiên Lan Thánh điện biết được.

Đoàn sứ giả Thiên Lan Thánh điện tìm được tới phụ cận Mã Nhã Tinh, chỗ Cổ Thần đánh chết Lôi Cốt Hủ, khí tức tử vong của Lôi Cốt Hủ vẫn còn đang tràn ngập trong hư không, mà khí tức của Cổ Thần thì tản đi bốn phương tám hướng.

Bất luận phương hướng nào cũng đều có khí tức rời đi của Cổ Thần, căn bản không thể phán đoán được đến tột cùng là Cổ Thần rời khỏi từ phương hướng nào, đi nơi nào?

Thời gian trôi đi, chuyển mắt đã là hai năm.

Quân đã bước vào tuổi thứ chín, tu vi của hắn đã đạt tới Hư Không hậu kỳ đỉnh phong, dựa theo tốc độ tu luyện hiện tại, hắn là tại thời điểm mười tuổi Quân sẽ đạt tới cảnh giới Hợp Đạo kỳ.

Tới Hợp Đạo kỳ, hiệu quả thể chất vạn pháp tùy thân của Cổ Thần trên cơ bản đã hiển lộ hoàn tất, sau này muốn hợp đạo thành công, bước vào Hợp Đạo trung kỳ cần phải có một đoạn thời gian nhất định.

Cổ Thần bế quan tu luyện trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tám tổng cộng ước chừng hơn một trăm năm, đối với luyện hóa, dung hợp bản nguyên ngũ hành, lại sâu hơn không ít, thực lực so với lúc đánh chết Lôi Cốt Hủ đã tiến rất xa.

Đoàn sứ giả Thiên Lan Thánh điện tại Hằng Hà tinh hệ truy tìm Cổ Thần hai năm, cũng không tra ra được bất cứ điểm vết tích nào của Cổ Thần, mà Cổ Thần bỏ chạy theo rất nhiều thời gian và không gian khác nhau, trừ phi là cường giả có tu vi cao hơn hắn rất nhiều, thậm chí là cường giả sinh tử kiếp thông hiểu biến hóa âm dương, hoặc là có cường giả thứ hai khác dung hợp bản cổ đại đạo, bằng không không có bất cứ kẻ nào có thể truy tìm được vết tích của hắn.

Một ngày hôm nay, đoàn sứ giả Thiên Lan Thánh điện truy sát Cổ Thần đang trong vũ trụ mang mang truy tìm khí tức của Cổ Thần.

Đột nhiên, ổng tay áo Cơ Vũ Thánh bùng phát quang mang, chiếu rọi một góc hư không.

Sắc mặt Cơ Vũ Thánh chuyển thành vui vẻ, cánh tay sờ vào trong lòng, lấy ra một quyển trục phát sáng.

Một vị cường giả ngũ hành hai kiếp ngay bên cạnh vui vẻ nói:

- Vũ Thánh đại nhân, tinh đồ Hư Tử đã sáng, cho thấy Hư Thiên Bí Giới mở ra rồi.

- Uhm!

Cơ Vũ Thánh gật đầu, nói:

- Bên trong Hư Thiên Bí Giới có lưu lại bí kíp trận đạo của Hư Thiên, những bí kíp trận đạo này có ghi chép rất nhiều trận pháp cực kỳ lợi hại, nếu như có thể thu được vào tay, thực lực của Thiên Lan Thánh điện sẽ tăng trưởng rất nhiều, vượt qua các Thánh điện tinh hải khác, thu được sự coi trọng của Thiên Cung, sẽ có lợi rất lớn.

- Hư Thiên Bí Giới vạn năm mở ra một lần, phải tận dụng thời cơ, thời gian không chờ người, một Cổ Thần nho nhỏ căn bản không thể so sánh với tầm quan trọng của bí kíp trận đạo do Hư Thiên lưu lại. Các người không nên tách nhau, tiếp tục tìm kiếm hạ lạc Cổ Thần tại Hằng Hà tinh hệ, bản tọa trở lại Thiên Lan Tinh, đi Hư Thiên Bí Giới tìm kiếm bí kíp trận đạo Hư Thiên lưu lại.

Nhóm bọn họ tổng cộng có sáu người, cho dù Cơ Vũ Thánh rời đi cũng còn có hai vị cường giả ngũ hành hai kiếp, ba vị cường giả ngũ hành một kiếp, mà trong tin tức thu được, Cổ Thần chỉ là một chư tử đại tiên vừa mới hợp đạo thành công mà thôi.

Tuy rằng đánh chết Hằng Hà tinh chủ và Lôi Cốt Hủ, thế nhưng trong suy nghĩ của bọn họ, tuyệt đối là mượn vào lực lượng bên ngoài, hẳn là trên người hắn có tiên thiên linh bảo cực kỳ lợi hại nào đó, thậm chí số lượng không nhất định là một kiện.

Bằng không với tu vi Hợp Đạo trung kỳ căn bản không có khả năng đánh chết cường giả ngũ hành một, hai kiếp, muốn những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh như bọn họ tin tưởng Cổ Thần với tu vi Hợp Đạo trung kỳ đã có thực lực đánh chết cường giả ngũ hành hai kiếp, trừ phi tận mắt nhìn thấy, bằng không tuyệt đối là chuyện không thể.

Mượn lực lượng bên ngoài và lực lượng của bản thân mình là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ngoại lực có thể ngăn lại, có thể khắc chế, chỉ cần cắt đứt được sự trợ giúp của lực lượng bên ngoài, tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ căn bản không lọt vào trong mắt cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Vì vậy, Cơ Vũ Thánh phải rời đi, năm vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh còn lại không chút ý thức được, với thực lực của bọn họ, khả năng không thể so sánh được với Cổ Thần, nhất tề gật đầu, lớn tiếng nói:

- Vũ Thánh đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dẫn theo Cổ Thần trở về Thánh điện.

- Các người cẩn thận trên hết!

Cơ Vũ Thánh lưu lại một câu, thân thể chợt lóe liền biến mất không thấy, trực tiếp thuận di về phía tinh cầu phụ cận, chuẩn bị thông qua truyền tống trận, truyền tống trở lại Hằng Hà tinh, sau đó từ truyền tống trận tinh hệ trong Hằng Hà Tinh, trở lại Thiên Lan Tinh.

Cường giả ngũ hành thoát thai kiếp đã có năng lực thuận di trong vũ trụ, vô luận là khí lưu hay là xạ tuyến, hoặc là cơn lốc đều không thể tạo thành thương tổn đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Thế nhưng khoảng cách giữa các tinh hệ và tinh hệ lại vô cùng xa xôi, khoảng cách trung bình dài hơn tinh hệ bình thường gấp trăm lần, cường giả ngũ hành thoát thai kiếp muốn thuận di từ đầu tinh hệ tới cuối tinh hệ ít nhất cũng cần phải có thời gian vài ngày, mà từ một tinh hệ này tới tinh hệ khác cần phải có mấy tháng, thậm chí một năm.

Thiên Lan Tinh và Hằng Hà tinh hệ cách nhau rất nhiều tinh hệ, cho dù là cường giả ngũ hành thoát thai kiếp muốn thuận di qua hư không cũng cần phải có thời gian hơn mười năm thậm chí hơn trăm năm, cho nên để nhanh hơn chỉ có thể thông qua truyền tống trận qua lại.

Rất nhanh Cơ Vũ Thánh đã tới một tu chân tinh gần nhất, hồi lâu sau liền truyền tống về Hằng Hà Tinh, sau đó lại thông qua truyền tống trận tinh hệ, truyền tống về Thiên Lan Tinh.

Thời điểm tinh đồ Hư trận trên người Cơ Vũ Thánh chiếu sáng, tinh đồ Hư trận Cổ Thần thu được trong Lôi Đình tiên giới của Lôi Cốt Hủ cũng lóe lờ phát quang.

Cổ Thần lập tức mở ra địa đồ, trên bản đồ, phiến tinh cầu hoang vu phụ cận Thiên Lan tinh hải đang lóe sáng, tản mát quang mang chói mắt.

“Là trận pháp Hư tổ sư lưu lại mở ra rồi, bí kíp trận đạo của người sắp xuất hiện hậu thế, thu được những bí kíp trận đạo này, tu vi, thực lực của ta khẳng định sẽ có bước đề cao rất lớn.”

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, tuy rằng thời gian đã trôi qua chín năm, thế nhưng hắn ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, bế quan tu luyện hơn tám trăm năm, tu vi đã đạt tới Hợp Đạo trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn kém một cơ hội thúc đẩy là có thể tiến thêm một bước, tiến vào Hợp Đạo hậu kỳ.

Mà bí kíp trận đạo do Hư Thiên lưu lại chính là một cơ hội phi thường tốt, chỉ cần thu được bí kíp trận đạo, nhất định có thể khiến tạo nghệ của Cổ Thần trên phương diện trận đạo tăng lên một bước dài, đồng thời bình cảnh tu vi theo nước lên thì thuyền lên, cũng tiến thêm một bước.

Đơn giản nói một chút kế hoạch trong lòng với Vân Tuyết, Long hoàng và Quân, Cổ Thần để ba người ở trong Như Ý Linh Lung bảo tháp, rời khỏi phạm nhân tinh đã ẩn cư hai năm vừa qua, thuận di về phía Hằng Hà Tinh.

Nếu muốn tới khu vực Hư tổ sư bày ra trận pháp, nhất định phải tới Thiên Lan Tinh, mà muốn tới Thiên Lan Tinh, nhất định phải thông qua truyền tống trận tại Hằng Hà Tinh.

Cơ Vũ Thánh trực tiếp từ một tu chân tinh phụ cận truyền tống tới Hằng Hà Tinh, Cổ Thần so với Cơ Vũ Thánh chậm hơn một bước.

- Hử, cảm giác được khí tức của Cổ Thần.

Giữa lúc Cổ Thần rời khỏi phạm nhân tinh, thuận di trong vũ trụ, trong đoàn sứ giả Thiên Lan Thánh điện tiếp tục lưu lại Hằng Hà tinh hệ truy tìm Cổ Thần, một vị cường giả ngũ hành hai kiếp đột nhiên giật mình hô to.

Nguyên lai vị trí của bọn họ so với phạm nhân tinh nơi Cổ Thần ẩn cư không quá xa, chừng phân nửa khoảng cách hai tu chân tinh, Cổ Thần từ trong phạm nhân tinh thuận di ra, tiến thẳng về phía Hằng Hà Tinh, cũng là thuận di về phía đoàn sứ giả Thiên Lan Thánh điện, vì vậy không quá lâu sau có người phát hiện ra khí tức của hắn.

“Ngay phía trước, đang thuận di về phía chúng ta! Đi, chúng ta chặn hắn lại!”

Một vị cường giả ngũ hành hai kiếp la lớn.

Năm vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh thuận di phương hướng đón đầu Cổ Thần.

Cổ Thần tiếp tục thuận di về phía trước, rất nhanh liền cảm giác được năm vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, thế nhưng trong số khí tức của đối phương, hai người cường đại nhất không chênh lệch nhiều so với Lôi Cốt Hủ, Cổ Thần căn bản không quá mức lưu ý, tốc độ thuận di không giảm một chút, vẫn tiếp tục thuận di thẳng về phía trước.

- Cổ Thần, đứng lại, tử kỳ của ngươi tới rồi!

Rất nhanh, hai phương gặp nhau, một vị cường giả ngũ hành hai kiếp nhằm về phía trước, thuận di dẫn đầu chặn đường Cổ Thần.

- Cút!

Một đạo pháp tắc chi âm từ hư không vô cùng vô tận phía trước ập tới, tốc độ thuận di của Cổ Thần không chút giảm đi, một chương vỡ mạnh.

Tách tách...

Hư không bạo tạc, hư không phương viên mấy nghìn vạn dặm phía trước lập tức sụp đổ, tất cả vỡ vụn, tinh cầu đều hóa thành hư vô, tinh thần rơi rụng, phong bạo trùng thiên.

Vị cường giả ngũ hành hai kiếp dẫn đầu hoảng sợ lui nhanh, bị lực lượng cường đại ẩn chứa trong một chương của Cổ Thần đẩy lộn nhào, văng ngược phía sau mấy trăm vạn dặm, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

- Toàn bộ đều cút!

Tốc độ của Cổ Thần không giảm, hai chưởng đều xuất hiện, lại là hai đạo chưởng cương thật lớn, đánh mạnh về phía trước.

Một vị cường giả ngũ hành hai kiếp và ba vị cường giả ngũ hành một kiếp còn đang trong lúc kinh ngạc, đột nhiên bị hai chưởng cương này đánh tới mức đầu óc choáng váng, không biết bị đẩy lùi tròn trong vũ trụ bao nhiêu vạn dặm.

Chờ năm vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ổn định lại thân thể, Cổ Thần đã sớm rời đi thật xa, biến mất không còn bóng dáng, trong nháy mắt không biết thuấn di bao nhiêu tỉ dặm.

Năm vị cường giả Thiên Kiếp khiếp sợ trừng lớn hai mắt, nhìn phương hướng Cổ Thần biến mất, hoàn toàn yên lặng, trong mắt chỉ còn vẻ kinh hãi.

- Cổ Thần kia thực sự chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ?

Một vị cường giả ngũ hành hai kiếp thì thào nói.

Trong mắt một vị cường giả ngũ hành hai kiếp cũng lộ vẻ kinh hãi, nói:

- Ta có thể từ trên người Cổ Thần cảm thụ được lực lượng kinh khủng giống như Vũ Thánh đại nhân, cho dù kém cũng không kém hơn bao nhiêu, Vũ Thánh đại nhân chính là cường giả ngũ hành ba kiếp a, đồng thời còn là tiên sĩ tới từ tiên giới, so với những cường giả ngũ hành ba kiếp tại vũ trụ phạm gian chúng ta còn lợi hại hơn rất nhiều, Cổ Thần sao có khả năng sở hữu lực lượng kinh khủng tới như vậy?

- May mà Cổ Thần không coi chúng ta ra gì, bằng không chúng ta nguy hiểm rồi.

Một vị cường giả ngũ hành một kiếp nơm nớp lo sợ, thanh âm cũng đang run rẩy.

- Hẳn là không đến mức như vậy đi, đánh không lại hẳn, chúng ta còn có thể dựa vào thể giới bản thân sáng tạo để tránh né, muốn giết chúng ta cũng không dễ dàng như vậy.

Một vị cường giả ngũ hành một kiếp khác phản bác.

- Ta cũng từ trên người Cổ Thần cảm thụ được nguy hiểm trí mạng, ngay cả Lôi Cốt Hủ cũng không thể chạy trốn từ trong tay hắn, có thể thấy được thực lực của Cổ Thần đích xác đáng sợ, Cổ Thần căn bản không coi chúng ta là đối thủ, mà đang thuấn di về phía Hằng Hà Tinh, hẳn rồi cuộc muốn làm cái gì?

926. Chương 51: Tới Thiên Lan

- Trên người Lôi Cốt Hủ cũng có một bộ tinh đồ Hư trận, lẽ nào Cổ Thần cũng muốn đi Hư Thiên bí giới?

- Lần này đi Hư Thiên bí giới đều là những cường giả tới từ tiên giới, có hai vị cường giả ngũ hành ba kiếp như Cơ Vũ Thánh đại nhân và Liên Hoa đại nhân, nếu thực sự Cổ Thần muốn đi Hư Thiên bí giới, đó chính là tự chui đầu vào lưới, tự tìm đường chết.

- Chúng ta trở lại Hằng Hà Tinh nhìn, nếu như Cổ Thần thực sự truyền tống tới Thiên Lan Tinh, khẳng định sẽ đi Hư Thiên bí giới, chúng ta liền báo lại hành tung của Cổ Thần về Thánh điện, để những cường giả tiến vào Hư Thiên bí giới phụ trách giết chết hắn.

- Chúng ta đi...

Theo Cổ Thần đối với tìm hiểu bản nguyên ngũ hành càng lúc càng khắc sâu, dung hợp càng lúc càng nhiều, đối với cấu tạo bản chất thể giới càng lúc càng sâu đậm, xuyên toa trong thời không càng lúc càng giống như cá gặp nước, hiện tại khoảng cách thuấn di của Cổ Thần so với hai năm trước lại có bước tăng trưởng rất lớn, một lần thuấn di có thể vượt qua năm sáu mươi tinh cầu, cho dù là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành ba kiếp cũng không hơn được.

Ngũ hành thoát thai kiếp, ba kiếp là một ranh giới phân chia, có thể vượt qua ba kiếp, nói rõ đối với ngũ hành thoát thai kiếp đã trải qua hơn phân nửa, như vậy cường giả Thiên Kiếp sau này còn có hi vọng tiếp tục đột phá tu vi, trở thành bốn kiếp, thậm chí là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thực lực so với ngũ hành hai kiếp vượt qua gấp trăm lần.

Không tới một canh giờ, Cổ Thần đã vượt qua khoảng cách ba tu chân tinh, tiến vào Hằng Hà Tinh, trực tiếp xuất hiện tại truyền tống trận tinh hệ.

Hằng Hà Tinh truyền tống tới Thiên Lan Tinh vô cùng xa xôi, số lượng tinh phách linh thạch cần dùng so với truyền tống khoảng cách xa nhất giữa các tu chân tinh trong tinh hệ nhiều hơn gấp trăm lần. Truyền tống giữa hai tu chân tinh xa nhất trong Hằng Hà Tinh hệ cần đại khái hai nghìn tinh phách linh thạch, nhưng muốn truyền tống tới Thiên Lan tinh thì cần phải có hai mươi vạn khối tinh phách linh thạch.

Hai mươi vạn khối tinh phách linh thạch đối với Cổ Thần mà nói chỉ là con số nhỏ, hần khê vung tay lên, tinh phách linh thạch xếp đồng từ trong Âm Dương Tiên Giới bay ra ngoài, rơi vào điểm trung chuyển năng lượng trong truyền tống trận.

Trong sát na trận pháp khởi động, quang mang từ Hằng Hà Tinh bắn ra, trực tiếp xuyên qua Hằng Hà tinh hệ, tiến vào trong tinh không vô cùng vô tận.

Giữa tinh hệ và tinh hệ là hư không vô tận, trung gian hầu như không có bất cứ vật thể nào khác, nhìn không thấy bất luận tinh cầu, vẫn thạch tồn tại, chỉ có một phiến tinh không xa xôi vô tận, có từng điểm từng điểm lóe sáng, đó là vô số ức khối tinh cầu tinh hệ ngưng tụ thành quang mang.

Tốc độ truyền tống giữa tinh hệ vô cùng nhanh chóng, tương đương với tốc độ thuần di của cường giả năm kiếp đại viên mãn bình thường.

Cường giả năm kiếp đại viên mãn đã lĩnh ngộ tới bản chất kết cấu vũ trụ, thế giới sáng tạo ra không giống như cường giả ngũ hành một, hai, ba, bốn kiếp, chỉ là một thế giới hoang vu, không có sinh linh, thế giới của cường giả ngũ kiếp viên mãn có ngũ hành tuần hoàn không ngừng nghỉ, ngũ hành vận chuyển diễn biến thành một ít sinh vật đặc thù.

Nếu là cường giả âm dương sinh tử kiếp, lĩnh ngộ tới biến hóa âm dương ngũ hành thì có thể sáng tạo ra một thế giới tương đối hoàn chỉnh, bên trong có thể sản sinh ra sinh linh giống như nhân loại tại thế giới bản nguyên.

Về phần cường giả thiên địa vô lượng kiếp đã hoàn toàn lĩnh ngộ tạo hóa thiên địa, thế giới sáng tạo ra hầu như đã tương đương với vũ trụ, bên trong có vô số tinh cầu, đồng thời còn có thế giới khác biệt giữa tiên và phàm.

Quá trình truyền tống nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, chỉ trong thời gian hai ngày Cổ Thần đã từng Hằng Hà tinh hệ truyền tống tới Thiên Lan Tinh trung tâm Thiên Lan tinh hải.

Thiên Lan Tinh là một khối tinh cầu vô cùng khổng lồ, so với Hằng Hà Tinh còn lớn hơn gấp mười lần, mấy chục lần, thể tích không gian hầu như chiếm vớ số vạn dặm.

Thế nhưng Thiên Lan Tinh rộng lớn hơn nữa cũng không thể vượt qua được phạm vi cảm ứng của Cổ Thần, trong nháy mắt hần đã cảm nhận được rất nhiều cường giả Thiên Kiếp bí cảnh trong Thiên Lan Tinh, nhưng cường giả này đại bộ phận đều tập trung tại một chỗ, phía trước là một cung điện vô cùng khổng lồ, phương viên mấy vạn dặm, cao tới chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng.

Đó là quần thể kiến trúc đồ sộ nhất trong Thiên Lan Tinh, hần là thế lực mạnh nhất Thiên Lan Tinh — Thiên Lan Thánh điện.

Trong Thiên Lan Thánh điện, Cổ Thần còn cảm ứng được rất nhiều chư tử đại tiên, thế nhưng trong Thiên Lan Thánh điện, cơ bản đều là Thiên Kiếp bí cảnh là lực lượng nồng cốt, chư tử đại tiên chỉ là tồn tại giống như người hầu.

Cổ Thần không dừng lại Thiên Lan Tinh quá lâu, chỉ đơn giản cảm ứng tình huống cơ bản trong Thiên Lan Tinh, thân thể chợt lóe liền biến mất không còn, thuần di một lần hàng tỉ dặm, lại xuất hiện trong vũ trụ tinh không vô tận.

Phụ cận Thiên Lan Tinh có một đoạn khoảng cách phi thường xa xôi, tựa như vũ trụ giữa các tinh hệ, cái gì cũng không có, cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ cũng không thể từ trong Thiên Lan Tinh bay ra ngoài, bởi vì bằng vào tu vi chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ, ngay cả một khối tinh cầu gần Thiên Lan Tinh nhất cũng khó có thể thuần di tới, sẽ hao tổn tiên lực tới chết.

Một khoảnh khắc cầu gần Thiên Lan Tinh nhất cũng có khoảng cách xa xôi tương đương nửa Hằng Hà tinh hệ.

Cổ Thần thuần di liên tục ba ngày ba đêm trong vũ trụ hư vô, khoảng cách thuần di qua chỉ ít cũng tương đương với hai lần Hằng Hà tinh hệ, cuối cùng mới nhìn thấy phía trước xuất hiện một ít tinh cầu trôi nổi trong vũ trụ.

Cổ Thần lấy địa đồ tổ sư Hư Tử ra nhìn một chút, tới nơi này, cách khu vực phiến tinh cầu hoang vu trong tinh đồ không còn xa nữa rồi.

Hư Thiên đã từng bày ra rất nhiều trận pháp trên những tinh cầu phụ cận Thiên Lan Tinh, ở đây tìm hiểu trận đạo, sở học trận pháp suốt đời của hắn, hàng ức tỉ vạn, toàn bộ đều bố trí xuống, không gian của tất cả các trận pháp bao phủ hầu như tương đương với kích cỡ mấy tinh hệ.

Cường giả Thiên Kiếp tại Thiên Lan tinh hải đã gọi không gian trận pháp Hư Thiên lưu lại tại phụ cận Thiên Lan Tinh là Hư Thiên bí giới.

Bởi vì trong khu vực trận pháp này ẩn chứa pháp tắc không gian cực kỳ cường đại, tiến vào bên trong giống như tiến vào một thế giới khác, không gian bên trong trở nên rộng lớn không gì sánh được, cường giả ngũ hành ba kiếp liên tục thuần di bên trong mười ngày mười đêm cũng không thể đến đầu cùng.

Mà không gian trận pháp bao phủ, kích cỡ nguyên thủy tương đương với hai ba tinh hệ, cường giả ngũ hành ba kiếp tối đa dùng thời gian ba ngày là có thể vượt qua được rồi.

Lúc này, tại bên ngoài Hư Thiên bí giới có hơn mười người đang đứng, đều là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Trong Hằng Hà tinh hệ, cường giả ngũ hành ba kiếp Cơ Vũ Thánh dẫn đầu đoàn sứ giả truy tìm Cổ Thần cũng có mặt, đứng chung một chỗ với hắn là một vị tu sĩ nhìn qua tuổi ước chừng hơn bốn mươi, thân hình cao lớn, hai tai dài, hai mắt sáng như đuốc, tản ra khí tức cường đại vô cùng, cũng là một vị cường giả ngũ hành ba kiếp.

Người này cũng là một trong những vị chư tử đại tiên cực kỳ cường đại tại tiên giới Cổ Hoang thời kỳ thượng cổ hơn bảy vạn năm trước tiên độ phạm gian, người sáng lập ra Thương gia, một trong tứ đại chư tử thế gia — Thương Hóa Đạo.

Ngoại trừ Cơ Vũ Thánh và Thương Hóa Đạo còn có không ít người đều là chư tử đại tiên phụ thuộc Thánh đình của tiên giới Cổ Hoang thời kỳ thượng cổ trước kia, hiện tại đều đã là cường giả ngũ hành thoái thai kiếp.

Thiên Lan tinh hải là điểm cuối của thông đạo tiên phạm, tu sĩ từ tiên giới Cổ Hoang tới đều đặt chân tại Thiên Lan Tinh, từ hơn mười vạn năm trước, Thiên Lan Thánh điện trên cơ bản đều bị chư tử đại tiên từ tiên giới Cổ Hoang thời kỳ thượng cổ chiếm giữ.

Thánh hoàng Cơ Kiên Vũ, Thiên đế Bằng Cái Thiên, Chiến thần Tử Thiên Hiệu tiên độ phạm gian vạn năm trước, hôm nay đã bước vào ngũ hành một kiếp, trở thành cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, cũng đã gia nhập vào trận doanh Chư Thiên, là thành viên Thiên Lan Thánh điện.

Tại vũ trụ phạm gian đã không còn phân chia tộc đàn nhân, yêu, vu, chỉ có hai trận doanh, một bên là Chư Thiên, một bên là Vạn Giới. Chỉ cần là tu sĩ trận doanh Chư Thiên đều là chính thống, bất luận tu sĩ nào bên ngoài Chư Thiên, mặc kệ nhân cũng được, yêu cũng được, vu cũng vậy, đều là tà ma ngoại đạo, đều là yêu nghiệt tinh quái.

Phía trước là một tầng quang tráo nhàn nhạt, bao phủ vô số ức tỉ dặm, khiến không gian phía trước hoàn toàn bị tách ra, chính là sát biên giới Hư Thiên bí giới.

Nhìn Hư Thiên bí giới phía trước, Cơ Vũ Thánh đột nhiên nói:

- Điện chủ truyền tới thánh ý, Cổ Thần từ Hằng Hà tinh hệ tới Thiên Lan Tinh, mục tiêu là Hư Thiên bí giới, chúng ta đợi hắn tới gần Hư Thiên bí giới liền giết, hay là tiến vào trong Hư Thiên bí giới, chờ hắn tự chui đầu vào lưới?

Ánh mắt Thương Hóa Đạo lập lòe, nói:

- Hư Thiên bí giới rộng lớn vô biên, không phải chỉ có Thiên Lan Thánh điện chúng ta có Hư Thiên trận đồ, trong tay tà ma ngoại đạo trận doanh Vạn Giới cũng có, khẳng định sẽ phái người tiến vào trong Hư Thiên bí giới tìm kiếm bí kíp trận đạo Hư Thiên lưu lại, chúng ta không thể rơi chậm phía sau, nếu như bí kíp rơi vào tay yêu ma tà đạo Vạn Giới thì hối hận cũng đã muộn.

Một vị cường giả ngũ hành hai kiếp mặc hắc y nói:

- Nguyên nhân chính là vì Hư Thiên bí giới cực rộng, bên trong lại có rất nhiều trận pháp, nếu như Cổ Thần tiến vào trong, chạy trốn tới một ít trận pháp lợi hại, chúng ta khó có thể bắt giữ, không bằng các vị tiến vào Hư Thiên bí giới trước, ta ở đây chờ, Cổ Thần từ Thiên Lan Tinh tới, khẳng định sẽ phải đi qua đường này, ta trước tiên giết chết Cổ Thần, sau đó lại tiến vào bí giới, như vậy giết chết Cổ Thần, tìm kiếm bí kíp trận đạo, hai việc đều không lỡ.

Cơ Vũ Thánh nói:

- Nghe thánh ý của điện chủ, thực lực của Cổ Thần kia tựa hồ cực kỳ lợi hại, trong năm vị cường giả Thiên Kiếp ở lại Hằng Hà tinh hệ, ngũ hành hai kiếp có hai người nhưng cũng không thể ngăn cản lại một mình một người Cổ Thần, có thể có nguy hiểm hay không?

Vị cường giả ngũ hành hai kiếp mặc hắc y vỗ vỗ ngực, nói:

- Trịnh Tử Trịnh Khai Dương ta từ tiên giới mà đến, chỉ kém nửa bước sẽ vượt qua một kiếp ngũ hành, bước vào cảnh giới ngũ hành ba kiếp, phế vật sinh trưởng tại vũ trụ phạm gian này sao có thể so sánh được, tu sĩ phạm gian cùng cảnh giới, ta một mình một người có thể giết chết mười, việc giết Cổ Thần, một mình ta là đủ rồi!

Trịnh Khai Dương, người sáng lập Trịnh gia, một trong tứ đại chư tử thế gia tiên giới Cổ Hoang, là chư tử đại tiên tiếng tăm lừng lẫy thời đại thượng cổ, được xưng là Trịnh Tử.

Thời đại Trịnh Khai Dương sinh ra so với Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo đã muộn hơn một vạn năm, là nhân vật tiên độ phạm gian sáu vạn năm trước, tu vi chỉ kém hơn nửa bước so với Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, đã là cường giả ngũ hành hai kiếp đỉnh phong, chỉ kém nửa bước sẽ vượt qua ba kiếp.

Tu sĩ tiên giới cổ Hoang lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc so với tu sĩ tại vũ trụ phạm gian cường đại hơn nhiều, cũng là một cảnh giới, nhưng tu sĩ tiên giới Cổ Hoang, một người có thể địch lại ba tu sĩ vũ trụ phạm gian.

Đại đạo Trịnh Khai Dương dung hợp chính là lực chi đại đạo, lực lớn vô cùng, lấy lực phá pháp, thực lực càng cường đại, cũng là tu vi ngũ hành hai kiếp, có thể địch lại mười hai mươi tu sĩ vũ trụ phạm gian thông thường.

Vì vậy Trịnh Khai Dương mới nói một cách tự tin tràn đầy như vậy, chém giết mười tu sĩ ngũ hành hai kiếp vũ trụ phạm gian chỉ là gơi tay nhắc chân.

Cơ Vũ Thánh vừa nghĩ, Trịnh Khai Dương đích xác không phải Lôi Cốt Hủ có thể so sánh được, thực lực cực mạnh, chỉ ít cũng phải mười bảy mươi tám Lôi Cốt Hủ, giết chết Cổ Thần hẳn là không thành vấn đề.

Huống hồ nơi này cách Hư Thiên bí giới gần như vậy, cho dù Trịnh Khai Dương không địch lại cũng có thể trốn vào trong Hư Thiên bí giới cực nhanh, hội họp cùng người khác.

Như vậy có thể vây sát cổ Thần, có thể nhanh một chút tiến vào Hư Thiên bí giới, không bị ma đầu trận doanh Vạn Giới đoạt tiên cơ.

Cơ Vũ Thánh gật đầu nói:

- Tốt, chúng ta tiến vào trong Hư Thiên bí giới, Trịnh Khai Dương, người lấy cẩn thận trên hết, nếu như không địch lại, có thể tiến vào trong Hư Thiên bí giới, hội họp với chúng ta, lại bàn bạc kế hoạch.

Trịnh Khai Dương nói:

- Vũ Thánh đại nhân, Hóa Đạo đại nhân, hai người dẫn mấy người Tăng Liên Hoa, Cơ Kiên Vũ, Bằng Cái Thiên, Tử Thiên Hiệu vào trong Hư Thiên bí giới, đừng để yêu ma tà đạo trận doanh Vạn Giới đoạt mất tiên cơ.

Cơ Vũ Thánh và Thương Hóa Đạo nhìn thoáng qua, cùng kêu lên nói:

- Chúng ta tiến vào Hư Thiên bí giới.

Nói xong, hai người tiến về phía trước, trực tiếp nhảy vào trong cương trảo quang mang, đám người Tăng Liên Hoa, Cơ Kiên Vũ, Bằng Cái Thiên cũng theo sát tiến vào.

Trịnh Khai Dương thì khoanh chân, ngồi giữa hư không, hắc y theo khí lưu vũ trụ bay lượn, ánh mắt nhìn về phương hướng Thiên Lan Tinh, chờ đợi Cổ Thần xuất hiện.

Cổ Thần liên tục thuận di trong vũ trụ, dựa theo chỉ thị lộ truyền trên tinh đồ, không ngừng tới gần Hư Thiên bí giới.

Trịnh Khai Dương ngồi trong Hư Thiên bí giới đột nhiên giật mình, cánh tay nhấc lên, một khối thiết bản đen kịt bay ra ngoài, khối thiết bản này thiếu một góc, lúc này thiết bản đang rung động kịch liệt, phát sinh thanh âm ong ong, tựa hồ cảm ứng được cái gì đó, tự động kêu lên vang vọng.

927. Chương 52: Đánh Bạo Trịnh Tử

Trịnh Khai Dương nhìn thiết bản rung động, hung quang trong mắt chợt lóe, đột nhiên như nghĩ tới cái gì, quát lớn.

- Tu sĩ diệt hậu nhân Trịnh gia ta, lẽ nào chính là Cổ Thần? Tính thời gian hơn mười năm trước chính là ngày thông đạo tiên phạm mở ra, sao có khả năng? Cơ Kiên Vũ, Bằng Cái Thiên, Tử Thiên Hiệu không phải thuận theo mệnh lệnh thiên địa, phong ấn lại thông đạo tiên phạm rồi hay sao? Sao có khả năng xuất hiện tu sĩ tiên độ phạm gian?

Bất quá, kinh ngạc qua đi, thần tình Trịnh Khai Dương lập tức hóa thành vui mừng, tự nhủ nói:

- Tốt, tốt, tốt... Năm trăm năm trước tiểu tử này chỉ là một tu sĩ Mệnh Tuyền bí cảnh nho nhỏ, không nghĩ tới chưa tới năm trăm năm trôi qua, dĩ nhiên đã trưởng thành tới mức độ này, người đã tiến vào vũ trụ phạm gian, là địch với Thiên Lan Thánh điện, hôm nay bản tọa chắc chắn chém giết, khiến người phải bỏ mạng.

Đang khi nói chuyện, thân ảnh Trịnh Khai Dương chợt lóe, trong sát na biến mất không thấy, thuận di về phía Cổ Thần.

Hắn có chút vội vã giết chết Cổ Thần, khiến Cổ Thần phải thần hình câu diệt.

Cổ Thần đang thuận di về phía trước, đột nhiên Âm Dương Tiên Giới rung động, bên trong tựa hồ như có thứ gì đó đang run rẩy, muốn tìm chỗ yếu xông ra khỏi tiên giới.

Cổ Thần lộn tay, một khối thiết phiến đen kịt bay ra ngoài, bị Cổ Thần chộp vào trong lòng bàn tay.

Khối thiết phiến đen kịt này đang run lên kịch liệt, tựa hồ như bị một cỗ lực lượng cường đại nào đó hấp dẫn, muốn giãy ra khỏi bàn tay Cổ Thần, bay vọt về phía trước.

- Tiểu tử, ta tìm được người rồi!

- Tiểu tử, ta tìm được người rồi!

Từng đạo thanh âm từ trong thiết phiến đen kịt truyền ra ngoài, thanh âm này rất quen thuộc đối với Cổ Thần. Trước kia đánh chết Trịnh Mộng Nam, thu được khối thiết phiến đen kịt này, trên thiết phiến cũng có truyền ra một đạo thanh âm:

“Tiểu tử, ta nhớ kỹ người rồi!”

“Chẳng lẽ là Trịnh Tử, người sáng lập chư tử Trịnh gia thời đại thượng cổ? Không biết chư tử thời đại thượng cổ, tiên độ phạm gian đến hiện tại đã trôi qua mấy vạn năm, đến tột cùng đạt tới tu vi như thế nào?”

Cổ Thần không chút thay đổi phương hướng, tiếp tục thuận di về phía trước.

Nếu đối phương thông qua khối thiết phiến đen kịt tìm được Cổ Thần, như vậy khẳng định đã tập trung vào thân ảnh Cổ Thần, cho dù Cổ Thần có thay đổi phương hướng cũng khẳng định sẽ bị chặn lại.

Cổ Thần muốn tiến vào Hư Thiên bí giới, phải tiếp tục đi tới, hấn đối với độn thuật thời không của chính mình vô cùng tự tin, coi như là cường giả ngũ hành ba bốn kiếp cũng không nhất định ngăn cản được hấn, có thể xông qua thì xông qua, không xông qua thì chạy trốn.

Cổ Thần và Trịnh Khai Dương thuận di ngược hướng nhau, thuận di liên tục, khoảng cách giữa hai người thu nhỏ cực nhanh.

Chốc lát sau Cổ Thần đã cảm nhận được sự tồn tại của Trịnh Khai Dương.

“Khí tức thật cường đại, thực lực của người này chỉ ít cũng hơn mười lần so với Lôi Cốt Hủ, thậm chí khả năng là mười bảy mười tám lần, thế nhưng tu vi không cường đại hơn Lôi Cốt Hủ bao nhiêu, chỉ là phẩm chất tiên lực cường địa hơn nhiều, lực lượng pháp tắc cũng mạnh mẽ hơn, xem ra tổ sư Trịnh Tử sáng lập ra chư tử Trịnh gia từ tiên giới Cổ Hoang mà đến, phẩm chất lực lượng hơn xa so với tu sĩ sinh trưởng tại địa phương vũ trụ phàm gian.”

Cổ Thần cảm ứng được, khí tức của Trịnh Khai Dương, trong nháy mắt liền có lý giải đại khái đối với thực lực của hấn.

Nếu như là hai năm trước, thời điểm Cổ Thần gặp phải Lôi Cốt Hủ, thực lực đại khái mạnh hơn Lôi Cốt Hủ bảy tám lần, so với Trịnh Khai Dương rõ ràng yếu hơn, thế nhưng thực lực của Cổ Thần hiện tại hầu như đã mạnh hơn mấy chục lần so với Lôi Cốt Hủ, coi như là cường giả ngũ hành ba kiếp cũng có sức liều mạng đánh một trận, thực lực của Trịnh Khai Dương không còn đặt trong mắt Cổ Thần nữa rồi.

“Mới chỉ có tu vi ngũ hành hai kiếp cũng dám một mình đến ngăn cản ta, xem ra ta vẫn chưa nháo chuyện quá lớn, ngay cả Thiên Lan Thánh điện cũng không quá coi trọng ta, càng đừng nói là Thiên Cung rồi.”

Trong lòng Cổ Thần nghĩ lại.

Theo khoảng cách giữa Trịnh Khai Dương càng lúc càng gần, thiết phiến đen kịt trong tay Cổ Thần càng lúc càng rung động kịch liệt, không quá lâu sau, hai người đều tiến vào phạm vi thuận di của đối phương, tốc độ hai người không giảm, trực tiếp phóng thẳng về phía trước.

Oanh!

Hai người cách nhau hơn mười vạn dặm liền xảy ra một tiếng bạo tạc vang vọng, vực bên ngoài cơ thể hai người nặng nề va chạm với nhau, toàn bộ hư không đều bạo tạc, thổi lên phong bạo không gian vô cùng vô tận, tàn sát tất cả không gian.

Vực của Cổ Thần ẩn chứa bàn chi đại đạo, đồng thời còn ẩn chứa lực lượng bản nguyên ngũ hành, vực của Trịnh Khai Dương thì ẩn chứa lực chi đại đạo, bản thân sở hữu lực lượng không gì không phá nổi.

Lần giao tranh đầu tiên, lực lượng hai người ngang nhau, ai cũng không bị đánh lui lại.

- Người chính là Cổ Thần?

Tóc đen hắc y của Trịnh Khai Dương bay lượn, hét lớn.

Khí thế hai người giống như đao kiếm, nhưng đều khống chế hoàn mỹ trong một phạm vi nhất định.

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Đúng vậy, người chính là Trịnh Tử thượng cổ?

Ánh mắt Trịnh Khai Dương híp lại, quát:

- Không sai, Cổ Thần, người giết hậu nhân của ta, diệt sứ giả thánh điện, thù mới hận cũ, hôm nay nhất loạt thanh toán, lưu lại mạng đi!

Đang khi nói chuyện, Trịnh Khai Dương đánh ra một quyền, quyền cương thật lớn đánh vỡ thiên địa, toàn bộ hư không bị đánh ra một lỗ thủng thật lớn, lực lượng cường đại ngang dọc không gian, trùng kích mạnh mẽ về phía Cổ Thần.

Trong toàn bộ vũ trụ, vẫn thạch bạo tạc, tinh cầu tan biến, tinh thần rơi rụng, toàn bộ tinh quang đều trở nên âm đạm, trong thiên địa chỉ còn lại duy nhất một quyền kinh thiên động địa.

Lực lượng một quyền này vô cùng vô tận, tựa hồ không có bất cứ pháp tắc gì, thế nhưng lấy lực phá vạn pháp, đánh vỡ tất cả pháp tắc.

Áp lực cực lớn bao phủ về phía Cổ Thần, quyền cương chưa đến, vực bên ngoài cơ thể Cổ Thần đã rung động mãnh liệt, tựa hồ như có một cỗ đại thể thiên địa vô cùng đè ép tới.

Đối mặt với công kích cường đại của Trịnh Khai Dương, Cổ Thần ổn định như núi, trấn định như nhạc, thần tình bình tĩnh, bàn tay kết quyền ấn, quát:

- Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất phạm người, ta cứu vớt sinh linh, chúng sinh vạn vật, bàn cổ đại đạo, siêu việt thiên địa, bất cứ chướng ngại nào ngăn cản phía trước ta đều sẽ bị hủy diệt! Bất cứ quấy nhiễu nào trên con đường ta đi đều phải tan nát!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần đánh ra một quyền, Chiến Thần Diệt Tinh quyền ẩn chứa năm loại màu trắng đại biểu ngũ hành oanh kích vào một quyền cái thể của Trịnh Khai Dương.

Ầm ầm...

Trong tiếng vang bạo tạc, quyền thể của Trịnh Khai Dương giống như cành cây khô, bị Chiến Thần Diệt Tinh quyền bẻ gãy nghiền nát, khiến quyền cương của Trịnh Khai Dương bị đánh bạo, nổ tan thành hư vô.

- Bàn cổ đại đạo, chí cao vô thượng, bản nguyên ngũ hành, không gì không phá!

Cổ Thần đi nhanh về phía trước, liên tục tiếp cận Trịnh Khai Dương, quyền ấn trong tay biến hóa, một quyền Chiến Thần Diệt Tinh quyền năm loại màu sắc đánh ra, một quyền này kích thẳng vào bản thân Trịnh Khai Dương, khiến vạn vật thiên địa đều bị phá hủy, phá sau đó lập.

Trịnh Khai Dương thất kinh, thần sắc đại biến, một quyền này của Cổ Thần so với lực chi đại đạo đơn thuần của hắn, lực lượng còn cường đại hơn không chỉ mười lần.

Bàn tay to của Trịnh Khai Dương nắm lại, khối thiết bản đen kịt trong sát na biến thành khổng lồ, lớn nghìn vạn dặm, Trịnh Khai Dương nâng khối thiết bản đen kịt thật lớn, quay về phía Chiến Thần Diệt Tinh quyền giống như đánh ruồi, mạnh mẽ chụp lấy.

Toàn bộ thiên địa tối sầm, tựa hồ như toàn bộ không gian đều biến thành một màu đen kịt, tiếng ầm ầm vang lên, Chiến Thần Diệt Tinh quyền bị đánh nát, hóa thành hư vô.

Khối thiết bản đen kịt kia khổng lồ không gì sánh được, lực lượng vô cùng, mạnh mẽ chụp xuống, thiên địa đều tan biến, chỉ còn lại nghiền áp và hủy diệt.

Thiết bản sau khi đánh tan Chiến Thần Diệt Tinh quyền thể đi không giảm, tiếp tục đánh về phía Cổ Thần.

Giống như đánh ruồi, thế phải đánh Cổ Thần thành thịt nát, đánh tan thành hư vô.

- Bàn cổ đại đạo, xuyên toa thời không.

Cổ Thần không hề động đậy, tùy ý để khối thiết bản đen kịt chụp xuống, trong sát na bị đánh thành hư vô.

Thế nhưng ngay trong nháy mắt này, phía sau Trịnh Khai Dương vang lên mấy đạo thanh âm:

- Kỳ thực, ta ở chỗ này!

Đang khi nói, mấy đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền năm màu nhất tề oanh kích về phía Trịnh Khai Dương.

Ầm ầm ầm ầm...

Tiếng nổ mạnh liên tục vang lên, khí lưu cuồng bạo nghiền nát hư không phương viên mấy nghìn vạn dặm, lực lượng bản nguyên ngũ hành bạo tạc, hủy diệt tất cả, lực chi đại đạo do Trịnh Khai Dương ngưng tụ thành vực cũng không ngoại lệ.

Ngay cả thân thể của Trịnh Khai Dương cũng bị đánh tan trong nháy mắt, nổ thành vô số mảnh.

Trong hư không truyền tới một tiếng kêu thê lương thảm thiết của Trịnh Khai Dương.

Đồng thời cũng truyền tới một tiếng rít gào phẫn nộ.

Đường đường là cường giả ngũ hành hai kiếp đỉnh phong, đồng thời còn là tiên sĩ tới từ tiên giới Cổ Hoang, cho tới bây giờ Trịnh Khai Dương luôn luôn lấy trạng thái coi rẻ cùng cực để nhìn những cường giả cùng cấp bậc tu vi ngũ hành hai kiếp.

Cho dù là những cường giả ngũ hành ba kiếp sinh ra và lớn lên tại vũ trụ phàm gian, Trịnh Khai Dương cũng rất có tự tin đánh một trận.

Thế nhưng hôm nay lại phải ăn thiệt thòi dưới tay một chư tử đại tiên mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, cách Thiên Kiếp bí cảnh tròn hai cấp bậc nhỏ.

Nhục nhân bị đánh tan rồi, nổ thành vô số mảnh nhỏ, thậm chí ngay cả nguyên thần cũng bị tổn thương rất lớn.

Trịnh Khai Dương trước mặt đám người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, nói chắc như đinh đóng cột thể giết chết Cổ Thần tại bên ngoài Hư Thiên bí giới, kết quả mới chỉ giao thủ mấy hiệp, dĩ nhiên rơi vào kết cục như thế này, bao sao trong lòng hắn không giận dữ điên cuồng?

- Hư không chi môn, Khai Dương Thiên mở!

Trịnh Khai Dương hét lớn một tiếng, đột nhiên, trong vũ trụ mang mang xuất hiện một vết rách không gian rộng lớn không gì sánh được, một cánh cửa không gian xuất hiện, Trịnh Khai Dương bị đánh thành mảnh nhỏ trong sát na nhảy vào trong cánh cửa không gian giữa hư không.

Trong sát na, vô số mảnh nhỏ dung hợp cùng một chỗ, lại hình thành một cỗ nhục thể hoàn toàn mới.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần vừa rồi không hoàn toàn giết chết tận gốc Trịnh Khai Dương, coi như là chư tử đại tiên hợp đạo thành công, nhục thể bị chém thành mấy mảnh, nhục thân cũng sẽ không bị tử vong trong thời gian ngắn.

Huống hồ là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, chỉ cần không phải một lần duy nhất đánh tan thành hư vô, đã không còn bất luận vật chất gì tồn tại, nhục thân lại có thể sinh trưởng một lần nữa, khôi phục hình dạng ban đầu.

Chỉ là, nhục thân khôi phục trở lại chỉ có hình của nhục thân ban đầu, không có thần nguyên bản, nếu như muốn khôi phục hoàn toàn, cần phải có thời gian tu luyện nhất định.

Sắc mặt nhục thân của Trịnh Khai Dương sau khi khôi phục vô cùng tái nhợt, vừa rồi trúng phải công kích Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần khiến hắn thụ thương không nhẹ, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể khôi phục hoàn toàn.

Tiến vào trong Khai Dương Thiên, tâm thần Trịnh Khai Dương cuối cùng cũng thả lỏng hơn một chút, thở ra một hơi thật dài, trong lòng than thở không ngớt.

- Trách không được Hằng Hà tinh chủ và Lôi Cốt Hủ đều vẫn lạc trong tay Cổ Thần, lực lượng của hắn đích xác cường đại đáng sợ, ta cần phải tiến vào trong Hư Thiên bí giới, hội họp với Vũ Thánh đại nhân, Hóa Đạo đại nhân, sợ rằng chỉ có cường giả ngũ hành ba kiếp mới có thể giết chết được Cổ Thần!

Trong Khai Dương Thiên, Trịnh Khai Dương chính là chủ tử, là sáng thế chi chủ, thế giới hắn sáng tạo ra không giống như Hằng Hà tinh chủ, chỉ đơn thuần là đại lục hỏa diễm, Khai Dương Thiên đã có hai nguyên tố trong năm nguyên tố kim mộc thủy hỏa thổ.

Trịnh Khai Dương đã vượt qua được kim kiếp ngũ hành và hỏa kiếp ngũ hành, Khai Dương Thiên đã có hai loại nguyên tố ngũ hành này.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh mỗi lần vượt qua một kiếp, trong thế giới sáng tạo ra liền có thể nhiều hơn một loại nguyên tố ngũ hành, nếu như đã đạt tới cảnh giới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn thì năm đại nguyên tố hợp nhất, sẽ hình thành một thế giới ngũ hành tuần hoàn, sản sinh một ít vật chất sinh mệnh.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh trong thế giới bản thân sáng tạo ra, thực lực trở nên cực mạnh, những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh khác tiến vào trong lập tức sẽ bị lực lượng thế giới suy yếu, thực lực suy giảm trên diện rộng.

Vì vậy, sau khi Trịnh Khai Dương tiến vào trong Khai Dương Thiên, cho rằng đã tránh khỏi một kiếp này, trong Khai Dương Thiên Cổ Thần có lợi hại hơn nữa thì cũng không phải đối thủ của hắn, hắn trực tiếp mang theo Khai Dương Thiên xuyên toa hư không tiến vào trong Hư Thiên bí giới, Cổ Thần muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được.

Suy nghĩ của Trịnh Khai Dương rất tốt đẹp, thế nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Trịnh Khai Dương vừa mới thả lỏng tâm thần liền cảm giác được toàn bộ Khai Dương Thiên chấn động, một cỗ lực lượng cực mạnh từ trong thế giới bản nguyên cuộn trào tiến vào, cỗ lực lượng này bá đạo vô cùng, dĩ nhiên không hề bị lực lượng thế giới trong Khai Dương Thiên cưỡng chế suy yếu.

Trong lòng Trịnh Khai Dương cả kinh, xoay người lại nhìn, chỉ thấy Cổ Thần đã theo phía sau hắn, xông vào trong Khai Dương Thiên.

Về kinh ngạc của Trịnh Khai Dương trong sát na biến thành kinh hãi, cười lớn một tiếng, nói:

- Ha ha ha ha... Cổ Thần, người thực sự là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, người dám xông vào thế giới bản tọa sáng tạo, người đang tự tìm đường chết hay sao?

Cổ Thần lười nói lời vô ích với Trịnh Khai Dương, dưới chân đi nhanh một bước, thân thể rất nhanh phóng thẳng về phía trước, bàn tay kết quyền ấn, chính là một quyền đánh ra.

928. Chương 53: Thiên Kiếp Như Mây.

Một đạo quyền cương năm màu trong sát na từ truyền ấn kích bắn ra, lại là một quyền Chiến Thần Diệt Tinh quyền ẩn chứa lực lượng bản nguyên ngũ hành.

Một quyền này đánh vỡ tầng tầng không gian, kích thẳng vào Trịnh Khai Dương, trong sát na trời long đất lở, biển gầm núi sụp.

Trịnh Khai Dương thất kinh, Cổ Thần trong Khai Dương Thiên dĩ nhiên không hề suy giảm thực lực, lực lượng ẩn chứa trong một quyền này rõ ràng tiết lộ bản nguyên bản chất nhất của thế giới.

Trong lúc bất ngờ, Trịnh Khai Dương không thể né tránh kịp, huy quyền ngăn lại, hai quyền va chạm nhau, quyền thể của Trịnh Khai Dương tan rã tầng tầng, thân thể bắn mạnh về phía sau, bị một quyền của Cổ Thần đánh bay vô số vạn dặm, phun ra một ngụm máu tươi.

Cước bộ Cổ Thần xoay chuyển, giống như một chiếc xe lu, nghiền áp tất cả mọi thứ phía trước, quyền cương lướt qua, vạn vật đều diệt.

Trịnh Khai Dương lập tức phát ra thiết bản đen kịt một lần nữa, quay thẳng về phía Cổ Thần, vũ xuống dưới mãnh liệt.

- Bàn cổ đại đạo, mãi mãi bất biến.

Thân thể Cổ Thần trong nháy mắt trở nên hư huyền, tựa hồ đã hoàn toàn nằm ngoài thế giới.

Thiết bản đen kịt không gì sánh được phá nát không gian vạn vật, tất cả vật thể hữu hình, lại trực tiếp từ trong thân thể Cổ Thần xuyên thấu ra ngoài, thế nhưng không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào đối với Cổ Thần.

Cổ Thần không chút dừng lại, trực tiếp đánh ra một quyền, thân thể hư huyền đánh ra quyền cương lại chân thực vô cùng, tiết lộ khí tức bản nguyên bản chất ngũ hành, một quyền này đánh trúng thân thể Trịnh Khai Dương.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền đột nhiên bạo tạc, khuếch tán bốn phương tám hướng, lực lượng bản nguyên ngũ hành ẩn chứa trong quyền kích nổ lẫn nhau, giống như một thế giới bị hủy diệt, khí tức vô cùng kinh khủng bao phủ Trịnh Khai Dương, trực tiếp bị nổ thành vô số mảnh nhỏ.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, bản thân Trịnh Khai Dương lại trọng thương một lần nữa, nguyên thần của hắn hiển lộ ra ngoài.

Cổ Thần không ngừng kết quyền ấn, Chiến Thần Diệt Tinh quyền đánh ra không ngừng.

Vô số mảnh nhỏ nhục thân của Trịnh Khai Dương đã không thể đoàn tụ trở lại, trực tiếp bị oanh kích thành hư vô, nguyên thần trong lực lượng bạo tạc cường đại cũng hóa thành mây khói.

Không tới mười quyền, Trịnh Khai Dương thần hình câu diệt.

Cổ Thần khẽ nắm tay lại, thu hồi Khai Dương tiên giới và pháp bảo thiết bản đen kịt của Trịnh Khai Dương lưu lại vào trong tay.

- Hử!

Cổ Thần hơi kinh hãi, thiết bản đen kịt rơi vào tay cực kỳ nặng, không biết nặng bao nhiêu ức vạn cân, là một loại tài liệu đặc thù, so với tiên bảo vô thượng thượng đẳng nhất cang thêm kiên cố hơn nhiều, thế nhưng rõ ràng không phải là tiên thiên linh bảo.

- Một loại tài liệu luyện chế tiên bảo vô thượng tốt như vậy, trước thu hồi rồi tính.

Thu thiết bản đen kịt vào trong Âm Dương Tiên Giới, Cổ Thần lại dùng tiên lực thuần dương dò xét Khai Dương tiên giới một lượt, vật phẩm bên trong so với Lôi Cốt Hủ không nhiều hơn, thế nhưng phẩm chất lại cao hơn nhiều, điều này nói rõ địa vị của Trịnh Khai Dương tại Thiên Lan Thánh điện hẳn là cao hơn hẳn so với Lôi Cốt Hủ.

Lúc Cổ Thần và Trịnh Khai Dương đại chiến, trong Hư Thiên bí giới, những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh của Thiên Lan Thánh điện gặp gỡ một nhóm đối thủ, chính là những cường giả tới từ trận doanh Vạn Giới.

Cũng giống như trận doanh Chư Thiên, trong trận doanh Vạn Giới không hề có phân chia tộc đàn, mặc kệ là tu sĩ nhân, yêu, ma, vu, đạo, nho, chỉ cần là không tế bái cổ thần Thiên Địa, thờ phục tôn chỉ duy ngã độc tôn, đều là thành viên trong trận doanh Vạn Giới.

Thế giới trận doanh Chư Thiên có thể lực cấp bá chủ tuyệt đối như Thiên Cung, nhất thống toàn bộ trận doanh Chư Thiên, Thiên Cung cao nhất, là người phát ngôn của cổ thần Thiên Địa.

Mà trận doanh Vạn Giới, bởi vì lấy tôn chỉ duy ngã độc tôn, lại không có thể lực bá chủ tuyệt đối giống như Thiên Cung, những cường giả trong trận doanh Chư Thiên tuy có đặc điểm chung là không tế bái, không tín ngưỡng cổ thần Thiên Địa, trên thực tế nội bộ chia thành rất nhiều phe phái, làm việc theo ý mình.

Luận về thực lực, trận doanh Vạn Giới tuyệt đối không yếu hơn so với trận doanh Chư Thiên, thế nhưng trận doanh Chư Thiên lại chiếm địa vị chính thống khắp vũ trụ phàm gian, mặc dù có cổ thần Thiên Địa làm chỗ dựa đằng sau, thế nhưng có một thể lực mạnh mẽ thống nhất cũng là nguyên nhân rất quan trọng.

Lúc này đây, trận doanh Vạn Giới tiến vào Hư Thiên bí giới, cường giả cướp đoạt bí kíp trận đạo tổng cộng chia làm hai thể lực lớn, một phương là thể lực ma đạo lấy Huyết Luân Pháp Vương dẫn đầu, một phương khác chính là long tộc thượng cổ do Long Ngự Thiên dẫn đầu.

Bên phía Thiên Lan Thánh địa, cường giả ngũ hành ba kiếp tổng cộng có hai vị, phân biệt là Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo.

Bên phía trận doanh Vạn Giới cũng có hai vị cường giả ngũ hành ba kiếp, phân biệt là Huyết Luân Pháp Vương và Long Ngự Thiên.

Trong trận doanh Vạn Giới, thể lực ma đạo lấy Đại Tự Tại Thiên Ma dẫn đầu, trên cơ bản bị các thể lực khác khinh thường, bởi vì so sánh với tu sĩ tà ma ngoại đạo bên phía trận doanh Chư Thiên vẫn treo cửa miệng mà nói, những tu sĩ trong thể lực ma đạo là ma đầu, ma vương chân chính.

Huyết Luân Pháp Vương và Long Ngự Thiên tuy cùng là trận doanh Vạn Giới, thế nhưng cũng là đối thủ cướp đoạt bí kíp trận đạo của nhau.

Thế nhưng, so sánh với cường giả Thiên Lan Thánh điện trận doanh Chư Thiên, ma đạo và long tộc coi như là đồng minh Vạn Giới.

Giữa Chư Thiên và Vạn Giới giống như nước và lửa, không thể tương dung.

Vì vậy, hai phương vừa mới thấy mặt nhau trong Hư Thiên bí giới, một câu cũng chưa nói xong, trước hết đã xông vào đánh túi bụi.

Huyết Luân Pháp Vương đấu với Cơ Vũ Thánh, Long Ngự Thiên đấu với Thương Hóa Đạo, những cường giả khác hầu như ngũ hành hai kiếp đấu với ngũ hành hai kiếp, ngũ hành một kiếp đấu với ngũ hành một kiếp, chừng gần hai mươi vị cường giả ngũ hành một kiếp, hai kiếp, ba kiếp nhất tề động thủ.

Trận đánh có thể nói là trời long đất lở, không gian nứt vỡ, trong phương viên hàng tỉ dặm, vãn thạch hủy diệt, tinh thần rơi rụng, tinh cầu bạo tạc, tất cả đều hóa thành hư vô.

Lực lượng hai bên hơn kém nhau không lớn, một khi quần chiến chính là một trận đấu kéo dài, Cổ Thần giết chết Trịnh Khai Dương, kiểm kê di vật Trịnh Khai Dương lưu lại, sau đó từ trong Khai Dương Thiên ra ngoài, thuận di tiến vào Hư Thiên bí giới.

Cổ Thần vừa tiến vào Hư Thiên bí giới, lập tức cảm ứng được trận chiến kịch liệt của đám người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Pháp Vương, Long Ngự Thiên.

Hai bên tổng cộng có tám chín vị cường giả ngũ hành thoát thai kiếp, tổng cộng chừng mười bảy vị, đây là lần đầu tiên Cổ Thần đụng phải trận chiến của nhiều cường giả Thiên Kiếp bí cảnh như vậy, không khỏi thất kinh.

Trong những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh này, ngay cả cường giả ngũ hành ba kiếp cũng có, Cổ Thần cảm thụ khí tức của những cường giả ngũ hành ba kiếp này, trong nháy mắt phán đoán được thực lực so với hắn chỉ mạnh hơn chứ không kém, so với cường giả ngũ hành hai kiếp hầu như trên trời và dưới đất.

929. Chương 54: Ba Kiếp Liên Thủ

Nhiều cường giả Thiên Kiếp bí cảnh tranh đấu với nhau như vậy, Cổ Thần tự nhiên sẽ không góp một chân, thân thể chợt lóe, liền vượt qua chiến trường, thuận di vào chỗ sâu trong Hư Thiên bí cảnh.

Cho dù đang trong đại chiến, thế nhưng mỗi một vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh đều mắt nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng.

Cổ Thần vừa mới tiến vào trong Hư Thiên bí giới lập tức bị tất cả cường giả Thiên Kiếp bí cảnh phát hiện ra.

Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni mặc một bộ trường bào đỏ như máu, đầu trọc, trên cổ để lộ hình ảnh giống như chuỗi xương khô đầu lâu, xương khô đầu lâu không nhiều không ít, vừa vụn chín bộ, tựa hồ như vừa mới lấy từ trong biển máu ra, máu tanh, tiên diễm không gì sánh được.

Bốn phía Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni có một tầng biển máu lan tràn ra ngoài, có phương viên mười vạn dặm, đó chính là vực do đại đạo của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni ngưng tụ thành.

Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni đứng trong biển máu sóng gió ngập trời, hai tay kết ấn, mỗi một lần chụp xuống đều là một huyết luân vô cùng khổng lồ từ dưới biển máu nhô lên, hóa thành đạo đạo huyết quang nổ bắn về phía Cơ Vũ Thánh.

Huyết quang này vô cùng quỷ dị, tà ác tới cực điểm, máu tanh gay mũi, nơi nơi đi qua, ngay cả không gian cũng bị đồng hóa, hóa thành một màu máu tươi đỏ hồng.

Theo huyết luân của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni đánh ra càng nhiều, hư không vô cùng vô tận tựa hồ đều biến thành màu máu đỏ tươi, sóng máu trùng thẳng trời cao, nhấc lên vạn trượng, bài sơn đảo hải, muốn bao phủ tất cả.

Hư không bị bao phủ rồi, vãn thạch bị bao phủ rồi, tinh cầu bị bao phủ rồi, tất cả đều bị bao phủ, đều bị hòa tan trong nháy mắt, hóa thành huyết tương nồng đậm, dung nhập vào biển máu, khiến biển máu càng thêm huyết tinh, tà ác, quỷ dị.

Cơ Vũ Thánh đối mặt với công kích của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni không nóng không vội, biển máu khắp bầu trời ập tới, Cơ Vũ Thánh không hề đổi sắc, trong tay hắn cầm một hoàng kỳ màu vàng đất, trên mặt lá cờ có thêu một chữ Thánh rất lớn.

Đây chính là một kiện tiên bảo vô thượng tiếng tăm lừng lẫy, uy lực vô cùng cường đại, do Thánh hoàng Cơ lưu lại, tên là Thánh Hoàng Kỳ, là một kiện tiên bảo vô thượng thuộc tính thổ.

Thánh Hoàng Kỳ vũ động, cuồng phong nổi lên bốn phía, vô số cát vàng trống rỗng xuất hiện, khiến biển máu của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni cuộn trào mãnh liệt như thế nào cũng không thể vượt qua được, bình đến nước ngăn.

Bốn phía Cơ Vũ Thánh cũng có một vực phương viên mười vạn dặm, một mảnh màu vàng đất, giống như một khối thánh địa không thể xâm phạm, biển máu tà ác của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni không thể nhảy vào thánh địa dù chỉ một chút.

Hai người đánh khó phân thắng bại, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh còn lại trên cơ bản đều là chiến đấu cùng một tu vi cảnh giới, tình hình chiến đấu đang trong thế giằng co.

Cổ Thần đột nhiên xuất nhất thời khiến tất cả cường giả Thiên Kiếp bí cảnh có mặt đều cả kinh trong lòng.

Cường giả trận doanh Vạn Giới còn hoàn hảo, chỉ cho rằng Cổ Thần là viện trợ của trận doanh Chư Thiên, thấy tu vi của Cổ Thần mới chỉ là Hợp Đạo trung kỳ, căn bản không để trong lòng.

Về phần cường giả trận doanh Chư Thiên, trong lòng chấn động không nhẹ.

Trịnh Khai Dương phụ trách giết chết Cổ Thần bên ngoài Hư Thiên bí giới, kết quả Cổ Thần đã tiến vào Hư Thiên bí giới rồi, Trịnh Khai Dương lại không thấy đâu, kết quả rất rõ ràng, chỉ sợ Trịnh Khai Dương đã dữ nhiều lành ít.

Trịnh Khai Dương có thực lực vượt xa so với Lôi Cốt Hủ, hầu như tương đương với mười bảy mười tám Lôi Cốt Hủ, ngoại trừ cường giả ngũ hành ba kiếp trở lên, trên cơ bản Trịnh Khai Dương khó có đối thủ cảnh giới ngũ hành hai kiếp.

Mà Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, nếu như có thể giết chết Trịnh Khai Dương, điều này quá mức khó có thể tin tưởng được.

Hoàn toàn khác cường giả trận doanh Vạn Giới đều coi thường Cổ Thần, tất cả cường giả trận doanh Chư Thiên đều thầm hít một ngụm lương khí, coi Cổ Thần trở thành cường địch.

Cường giả ngũ hành ba kiếp như Cơ Vũ Thánh và Thương Hóa Đạo cũng không ngoại lệ.

Cường giả trận doanh Vạn Giới coi thường đối với Cổ Thần, cường giả trận doanh Chư Thiên lại quá mức coi trọng đối với Cổ Thần, cường địch phía trước, không tiện xuất thủ đối phó Cổ Thần.

Vì vậy cả hai bên đều đơn giản để Cổ Thần vòng qua chiến trường của gần hai mươi vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Hư Thiên bí giới là một không gian vô cùng kỳ quái, diện tích rất rộng lớn, thế nhưng cửa vào lại chỉ có mấy điểm, mặc kệ là từ chỗ nào tiến vào đều sẽ gặp phải dùng một địa phương, sau đó, càng tiến sâu vào bên trong, lực lượng trận pháp càng thêm cường đại.

Nghe nói bí kíp trận đạo do Hư Thiên lưu lại trong một trận pháp cường đại nhất tại chỗ sâu nhất Hư Thiên bí giới.

Thấy Cổ Thần dĩ nhiên vượt qua mọi người, trực tiếp tiến vào chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới, tất cả cường giả Thiên Kiếp đều nóng nảy.

Ai cũng thật không ngờ, tốc độ của Cổ Thần nhanh tới như vậy, đồng thời đối với tràng diện có thể quan sát vô cùng cẩn thận, gần hai mươi vị cường giả Thiên Kiếp giao thủ với nhau, lực lượng cuồng bạo bao phủ hàng tỉ dặm xung quanh, dĩ nhiên bị Cổ Thần luồn lách qua kẽ hở, đơn giản vượt qua.

Đại bộ phận cường giả Thiên Kiếp đều đang chiến đấu kịch liệt với nhau, nhất thời không thể rút chân ra được.

Chỉ có Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Cơ Vũ Thánh, hai người nhìn nhau, trong lòng đều là một tâm tư đồng nhất, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni cho rằng Cổ Thần là viện trợ của trận doanh Hư Thiên, dĩ nhiên muốn cướp tiên cơ tiến vào chỗ sâu nhất trong Hư Thiên bí giới, hẳn tuyệt đối không cho phép.

Cơ Vũ Thánh thì không có khả năng để Cổ Thần có cơ hội thu được bí kíp trận đạo, mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ đã có thể giết chết được cường giả Thiên Kiếp ngũ hành hai kiếp rồi, nếu như tiếp tục chiếm được bí kíp trận đạo của Hư Thiên lưu lại, như vậy thực lực sẽ tăng trưởng tới mức độ nào?

Vì vậy, trong sát na, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Cơ Vũ Thánh không hẹn mà cùng rút lại thể tiến công, tạm thời ngừng chiến, hai người đồng thời phát sinh công kích đánh về phía Cổ Thần

.

Hai tay Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni kết ấn, huyết luân xoay tròn, một huyết luân khổng lồ dần dần từ trong biển máu mọc lên, trong sát na đã tới đỉnh đầu Cổ Thần. Huyết luân này chừng phương viên nghìn vạn dặm, khiến cả hư không đều bị nhuộm hồng, chụp thẳng về phía Cổ Thần.

Huyết luân kia giống như một lao tù, thể muốn nhốt Cổ Thần vào bên trong.

Mà Cơ Vũ Thánh thì cầm Thánh Hoàng Kỳ chỉ thẳng về phía Cổ Thần, một cỗ gió nhẹ sản sinh, chốc lát hình thành một cơn phong bạo cực kỳ khổng lồ, mang theo cát vàng vô tận, xoắn về phía Cổ Thần.

Nơi con lốc đi qua, tất cả hư không đều bị cát vàng vùi lấp, trong sát na hư không vô cùng vô tận tựa hồ xuất hiện đại lục màu vàng đất phương viên nghìn vạn dặm, cho dù là Cổ Thần cũng có thể bị táng thân trong đại lục này.

Cường giả ngũ hành ba kiếp xuất thủ, thực lực cực mạnh, so với cường giả ngũ hành hai kiếp cao hơn không chỉ trăm lần.

Quyền cương ẩn chứa lực chi đại đạo của Trịnh Khai Dương so sánh với công kích của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Cơ Vũ Thánh thực giống như tiểu hài tử chơi đùa.

Một mặt đối đầu với công kích của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Cơ Vũ Thánh, Cổ Thần biết, lực lượng ngũ hành ba kiếp so với tướng tượng còn đáng sợ hơn nhiều, thực lực cường giả ngũ hành hai kiếp so sánh với ba kiếp hoàn toàn là trên trời và dưới đất.

Trong Thiên Lan Thánh địa, địa vị cường giả ngũ hành ba kiếp cao hơn rất nhiều so với cường giả Thiên Kiếp ngũ hành một kiếp, hai kiếp, ngay cả loại tồn tại đứng đầu trong cảnh giới tu vi ngũ hành hai kiếp giống như Trịnh Khai Dương cũng phải gọi Cơ Vũ Thánh và Thương Hóa Đạo là đại nhân, không phải là không có đạo lý.

Tuy rằng Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Cơ Vũ Thánh không phải cùng một trận doanh, thể nhưng cùng lúc xuất thủ lại cực kỳ ăn ý, một người công kích từ trên xuống, một người công kích từ dưới lên, huyết luân cực lớn tựa hồ trói buộc hư không mấy nghìn vạn dặm, Cổ Thần cảm giác được, vũ trụ trong sát na trở nên vô cùng kiên cố, giống như bị pháp tắc không gian trói buộc.

Thể nhưng cường giả Thiên Kiếp bí cảnh đối với pháp tắc không gian hầu như đã lĩnh ngộ tới mức độ cực kỳ thấu triệt, muốn bằng vào pháp tắc không gian trói buộc cơ bản không quá khả năng. Tuy rằng Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, thể nhưng thực lực so với cường giả ngũ hành hai kiếp bình thường còn mạnh hơn rất nhiều, vô hạn tiếp cận cường giả ngũ hành ba kiếp.

Vì vậy, trong huyết luân khổng lồ vô cùng trên đỉnh đầu Cổ Thần ẩn chứa không chỉ là lực lượng pháp tắc không gian, lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó vô cùng vô tận, cực kỳ tà ác, hủ mục, huyết tinh, ngay cả Cổ Thần cũng cảm thấy thân thể lạnh cóng.

Hoàng sa hậu thổ của Cơ Vũ Thánh trực tiếp từ bên dưới ập tới, giống như công kích từ mặt đất, vùi lấp tất cả, tại thời điểm Cổ Thần không thể né tránh, muốn mai táng Cổ Thần bên trong.

Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni công kích từ bên trên, Cơ Vũ Thánh công kích từ bên dưới.

Hai người liên thủ một kích khiến Cổ Thần muốn tránh cũng không tránh được.

Rắc rắc rắc rắc...

Hoàng sa hậu thổ bao phủ không gian và huyết luân cực lớn công kích tới, vực bên ngoài cơ thể Cổ Thần dĩ nhiên bắt đầu xuất hiện vết rách. Thực lực hơn kém quá xa, ngay cả vực do bàn cổ đại đạo hình thành,

còn ẩn chứa lực lượng bản nguyên ngũ hành cũng khó có thể ngăn cản được công kích của cường giả ngũ hành ba kiếp.

Bàn cổ đại đạo giống như con thuyền đi trên biển.

Hiện tại bàn cổ đại đạo của Cổ Thần còn chưa hoàn thiện, chưa tới cảnh giới đại thành, thân thuyền chưa kiên cố, gặp phải lực lượng quá mức khổng lồ thuyền nhất định bị phá hủy, nhưng điều này không có nghĩa là bàn cổ đại đạo yếu, mà là tu vi của Cổ Thần thiếu, đại đạo không được đầy đủ.

- Ta xuyên toa thời gian không gian, đi lại trong quá khứ vị lai!

Đại đạo chi âm của Cổ Thần vang lên, thân thể hần đột nhiên chia ra, trong sát na hóa thành nghìn nghìn vạn vạn xuất hiện tại vô số thời gian và không gian, hành tẩu trong quá khứ và vị lai.

Huyết luân của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni phong ấn không gian hiện tại, thế nhưng không thể phong ấn được quá khứ và vị lai, cho dù lực lượng của huyết luân có thể xuyên thấu qua các thời gian và không gian, thế nhưng lực lượng nhất định giảm đi, xa xa không cường đại bằng không gian hiện tại.

Nghìn nghìn vạn vạn Cổ Thần tán về bốn phương tám hướng, trong các thời gian và không gian đều có một cỗ khí tức máu tanh, đó chính là phong ấn huyết luân của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni.

Thế nhưng phong ấn huyết luân này quá mức yếu đuối, nghìn nghìn vạn vạn Cổ Thần tại các thời gian không gian quá khứ, vị lai oanh kích ra một quyền, tất cả phong ấn huyết luân đều bị nghiền nát, thân thể Cổ Thần trong sát na biến mất không còn, từ bốn phương tám hướng, rời đi hàng tỉ dặm, rất xa chạy khỏi phạm vi bao phủ phương viên thật lớn mấy nghìn vạn dặm của huyết luân.

Vèo!

Phong bạo cát vàng thổi qua, hoàng sa hậu thổ mai táng tất cả, khiến Cổ Thần trong không gian hiện tại bị vùi lấp bên trong.

Oanh!

Huyết luân từ trên cao áp xuống, khiến tất cả hoàng sa hậu thổ đều bị nhuộm thành màu máu, đại lục màu vàng nghìn nghìn vạn vạn dặm đều hóa thành biển máu vô biên.

Cổ Thần tại không gian hiện tại tựa hồ bị hủy diệt, thế nhưng nghìn nghìn vạn vạn Cổ Thần tại thời gian không gian khác nhau hội tụ cùng một chỗ, xuất hiện cách hàng tỉ dặm, thân ảnh chợt lóe, tiếp tục thuận di vào chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới.

Hai vị cường giả ngũ hành ba kiếp Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Cơ Vũ Thánh liên thủ một kích vẫn không thể ngăn cản được Cổ Thần, Cổ Thần không chút thương tổn chạy ra khỏi vòng công kích liên thủ của hai người.

- Đây là phân thân thuật gì? Dĩ nhiên lợi hại như vậy?

Tất cả cường giả Thiên Kiếp đều thất kinh, chấn động không gì sánh được, đình chỉ chiến đấu, tách sang hai bên, đứng cách nhau hàng tỉ dặm.

- Cơ Vũ Thánh, người kia là ai, chẳng lẽ không phải người trong trận doanh Chư Thiên các người sao?

Thấy Cơ Vũ Thánh xuất thủ, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni đứng rất xa trừng mắt nhìn Cơ Vũ Thánh, quát hỏi.

Khuôn mặt Cơ Vũ Thánh âm trầm, quát:

- Người họ tên là Cổ Thần, mới là chư tư đại tiên Hợp Đạo trung kỳ?

- Cái gì? Hần thực sự mới có tu vi Hợp Đạo trung kỳ? Chẳng lẽ không phải ẩn dấu tu vi?

Huyết Luân Pháp Vương kinh hãi rống lên, mấy vị ma đầu bên cạnh cũng liên tục kinh hô, cường giả long tộc thượng cổ giạt mình chấn động.

Tuy rằng bọn họ đã sớm nhìn ra được Cổ Thần có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, thế nhưng nhìn thủ đoạn Cổ Thần trốn thoát khỏi công kích của Huyết Luân Pháp Vương và Cơ Vũ Thánh thực sự khó có thể tin tưởng, một tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ lại có lực lượng như vậy.

Cơ Vũ Thánh nói:

- Huyết Luân, Cổ Thần không thuộc về Chư Thiên, cũng không thuộc về Vạn Giới, thế nhưng thực lực của hắn tương đối đáng sợ, nếu như bị hắn thu được bí kíp trận đạo của Hư Thiên lưu lại, lĩnh ngộ ảo diệu bên trong, học xong trận pháp, mọi người trong Hư Thiên bí giới nhất định sẽ đối mặt với uy hiếp trí mạng, chúng ta tạm thời ngưng chiến, trước tiên hợp lực giết chết Cổ Thần, sau đó mới tranh đoạt bí kíp trận đạo, thế nào?

Thấy thủ đoạn Cổ Thần vừa mới thi triển quá mức kỳ dị, cho dù Huyết Luân Pháp Vương là cự kinh trong ma đạo cũng cảm thụ được uy hiếp từ Cổ Thần.

Huyết Luân Pháp Vương không nói hai lời, quyết đoán gật đầu, nói:

- Được, trước giết Cổ Thần, sau tranh đoạt bí kíp.

Hai người đã đạt thành hợp nghị, trong sát na thân ảnh chợt lóe, không hề dừng lại, trực tiếp thuận di, đuổi sát phía sau Cổ Thần.

Đồng thời theo phía sau hai người còn có hai bóng người khác, cũng là cường giả ngũ hành ba kiếp, là Thương Hóa Đạo và Long Ngự Thiên.

930. Chương 55: Cửu Dương Quy Hư

Những cường giả Thiên Kiếp ngũ hành một kiếp, hai kiếp còn lại đều lập tức từ hàng tử dậm thuận di theo bốn cường giả ngũ hành ba kiếp, đuổi sâu vào trong Hư Thiên bí giới.

Tuy rằng cường giả hai trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới đã đạt thành hiệp nghị, thế nhưng song phương đều cách nhau hàng tử dậm, hiển nhiên tuy ngoài miệng thành hiệp nghị, nhưng không thể khiến hai bên tín nhiệm lẫn nhau.

Chỉ khi có địch nhân chung Cổ Thần phía trước mới liên hiệp một chỗ với tính chất tạm thời, sau khi đánh chết Cổ Thần, thậm chí phát sinh một điểm không thoải mái rất nhỏ cũng có thể khiến cường giả hai trận doanh lớn này một lần nữa huyết chiến liều mạng.

Hai người Huyết Luân Pháp Vương và Cơ Vũ Thánh cùng nhau thuận di, đuổi theo trước nhất chúng cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, sau vài lần thuận di, ngoại trừ hai người Long Ngự Thiên và Thương Hóa Đạo còn theo phía sau, tất cả cường giả Thiên Kiếp bí cảnh còn lại đều bị bỏ rơi không còn bóng dáng.

Thế nhưng, trong lòng hai người Huyết Luân Pháp Vương và Cơ Vũ Thánh đều chấn động kinh hãi, Cổ Thần không chỉ có độn thuật kỳ diệu, thậm chí ngay cả tốc độ thuận di cũng nhanh chóng vô cùng, đồng thời hầu như không lưu lại bất cứ vết tích gì trong hư không.

Nếu không phải tại địa phương Hư Thiên bí giới đặc thù này, Cổ Thần chỉ có thể tiến vào chỗ càng sâu trong Hư Thiên bí giới, Huyết Luân Pháp Vương và Cơ Vũ Thánh cũng không biết Cổ Thần đi phương nào, thời gian nói vài câu ngắn ngủi, Cổ Thần đã không còn tung tích.

Trong lòng hai người càng đuổi càng kinh hãi, tốc độ truy đuổi càng lúc càng nhanh hơn, lấy lực lượng lớn nhất thúc đẩy thuận di, cường giả ngũ hành ba kiếp thuận di một lần chính là khoảng cách sáu bảy mươi tinh cầu, nhất là loại cường giả tới từ tiên giới Cổ Hoang giống như Cơ Vũ Thánh và Huyết Luân Pháp Vương, một lần thuận di có thể vượt qua khoảng cách tám chín mươi tinh cầu.

Luận về độn thuật huyền diệu, Cơ Vũ Thánh và Huyết Luân Pháp Vương có thúc ngựa cũng không thể sánh được độn thuật thời không của Cổ Thần do bàn cổ đại đạo hình thành.

Thế nhưng luận về tốc độ thuận di, hai người Cơ Vũ Thánh và Huyết Luân Pháp Vương nhanh hơn, nhưng cũng không nhanh hơn nhiều lắm.

Cổ Thần liên tục thuận di trong Hư Thiên bí giới, càng tiến về phía trước Cổ Thần càng nhìn thấy nhiều trận pháp quen thuộc.

Những trận pháp này đều là đại trận phi thường lợi hại, đối với tu sĩ Mệnh Tuyền cảnh mà nói, hoàn toàn là một kích phải giết.

Thế nhưng những trận pháp này đối với những tu sĩ Độ Hư bí cảnh hầu như không có tác dụng gì, những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh càng không thèm nhìn những trận pháp này.

Bất quá càng tiến về phía trước, những trận pháp gặp phải càng thêm cường đại.

Sau khi thuận di mấy canh giờ, trận pháp phía trước lại đề cao hẳn một cấp bậc, cho dù là tu sĩ Độ Hư bí cảnh cũng có thể bị vẫn lạc trong trận.

Tuy những trận pháp này rất lợi hại, nhưng vẫn thiếu, căn bản không thể ngăn cản cước bộ của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh.

Bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp có tốc độ thuận di cực nhanh, Cổ Thần sớm đã cảm giác được, bốn người phía sau không ngừng đuổi theo, đồng thời khoảng cách càng lúc càng kéo gần hơn.

Trận pháp có khả năng đánh chết tu sĩ Độ Hư trong Hư Thiên bí giới có thể nói vô cùng nhiều, hầu như vô cùng vô tận.

Lại thuận di mấy canh giờ, đẳng cấp trận pháp dần dần từ có khả năng đánh chết Đằng Vân kỳ, đề cao tới đánh chết Giá Vụ kỳ.

Trận pháp vô cùng vô tận, ngay cả vị tông sư trận pháp như Cổ Thần cũng gặp phải rất nhiều trận pháp chưa từng nghe nói tới, nếu như tại tiên giới Cổ Hoang hẳn có thể lĩnh ngộ được nhiều trận pháp tới như vậy, trên cơ bản có thể quét ngang tu sĩ Độ Hư bí cảnh rồi.

Mấy canh giờ sau, rốt cuộc bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp đã nhìn thấy bóng dáng Cổ Thần.

Huyết Luân Pháp Vương và Cơ Vũ Thánh dẫn đầu Long Ngự Thiên và Thương Hóa Đạo mấy nghìn vạn dặm, hai người giành trước khởi xướng công kích đối với Cổ Thần.

Huyết luân nhiễm thiên khung, hậu thổ táng hư không!

Trên thương khung lại xuất hiện một vòng huyết luân, huyết nhiễm thiên khung, khiến vòm trời vô tận đều hóa thành một mảnh huyết sắc vô biên.

Một cơn lốc cấp tốc thổi tới, hoàng sa hậu thổ táng hư không, khiến hư không bị vùi lấp thành đại lục lớn không bờ bến.

Bàn cổ đại đạo, xuyên toa thời không.

Đối mặt với công kích của hai vị cường giả ba kiếp, thân thể Cổ Thần trong sát na hóa thành nghìn nghìn vạn vạn, từ các thời không, quá khứ, vị lai đánh tan phong ấn huyết luân của Huyết Luân Pháp Vương, trong sát na xuất hiện cách hàng tỉ dặm.

Lúc này đây, Cổ Thần không hề dung hợp những thân ảnh tan ra cùng một chỗ, mà tiếp tục tán đi bốn phương tám hướng, trong sát na không biết đã chạy trốn tới phương nào.

- Chết tiệt!

Huyết Luân Pháp Vương và Cơ Vũ Thánh lại công kích thất bại, Cổ Thần từ trong tay hai người bình yên vô sự chạy trốn.

Hai người không vì công kích không thành công mà bỏ cuộc, biết thực lực Cổ Thần không bằng chính mình, tiếp tục đuổi theo hướng vào chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới.

Tuy rằng không biết Cổ Thần chạy theo phương hướng nào, thế nhưng Hư Thiên bí giới là một không gian hình hộp chữ nhật, Cổ Thần muốn lấy được bí kíp trận pháp Hư Thiên lưu lại, chỉ có thể thuận di vào chỗ càng sâu hơn.

Hai người suy đoán không sai, sau nửa canh giờ, thân thể Cổ Thần hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, quả nhiên xuất hiện hàng tỉ dặm trong chỗ sâu Hư Thiên bí giới.

Cổ Thần liên tục thuận di về phía trước, hẳn có thể cảm giác được, bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp tiếp tục thuận di đuổi theo vào chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua, tốc độ thuận di của Cổ Thần không giảm.

Uy lực trận pháp phía trước lại một lần nữa đề cao đẳng cấp, cách mấy tinh cầu sẽ gặp phải một trận pháp, những trận pháp này, cho dù là tu sĩ Hư Không hậu kỳ tiến vào cũng phải vẫn lạc trong nháy mắt.

Bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp Huyết Luân Pháp Vương, Cơ Vũ Thánh, Long Ngự Thiên, Thương Hóa Đạo nhất tề đuổi theo, lúc này đây Cổ Thần lại thi triển độn thuật thời không, xa xa bỏ chạy, cho dù bốn cường giả đồng thời xuất thủ cũng không ngăn cản được Cổ Thần.

Tuy rằng lực lượng của bọn họ mạnh hơn Cổ Thần, nhưng đối với bàn cổ đại đạo của Cổ Thần căn bản không thể khắc chế.

Đuổi đuổi chạy như vậy, Cổ Thần liên tục dùng bàn cổ đại đạo tiến hành xuyên toa thời không, một lần lại một lần chạy ra khỏi phạm vi công kích của cường giả ngũ hành ba kiếp, thời gian một ngày một đêm trôi qua, mấy người đã xâm nhập vào chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới.

Dần dần, trận pháp xuất hiện phía trước càng lúc càng cao cấp, Thiên Tinh Hóa Hư đại trận, Ngũ Hành Đại Trận... Một đại trận lại một đại trận có thể giết chết chư tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ trong nháy mắt lần lượt xuất hiện trước mắt.

Ngày thứ năm, trận pháp phía trước lại một lần nữa đề cao, một cỗ khí tức tuyên cổ man hoang tiết lộ ra ngoài, phía trước đã xuất hiện một ít trận pháp thái cổ.

Cho dù là cường giả mới bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, tiến vào trong trận pháp thái cổ này đều có khả năng vẫn lạc.

Cổ Thần không tiến vào trong trận pháp, thứ nhất hẳn đối với những trận pháp này không quá quen thuộc, thứ hai những trận pháp này có thể ngăn cản được một ít cường giả ngũ hành một kiếp, nhưng nhất định không thể đỡ được cường giả ngũ hành hai kiếp.

Những trận pháp này đều là do tổ sư Hư Thiên Tông Hư Tử sáng lập ra, có một cỗ khí tức khiến Cổ Thần cảm giác rất tường hòa.

Cổ Thần vận chuyển Hư Thiên Kinh, đối với Hư Thiên bí giới càng khiến hẳn có một loại cảm giác thân thiết, hẳn có thể khẳng định, trận pháp Hư Thiên bí giới sẽ không tiến hành công kích đối với hẳn, nếu như gặp được trận pháp thích hợp, trận pháp này có hiệu quả khắc chế đối với cường giả ngũ hành ba kiếp, Cổ Thần thậm chí có thể ở trong trận pháp, mượn lực lượng trận pháp, tiến hành liều mạng một hồi với cường giả ngũ hành ba kiếp.

Lại là hai ngày trôi qua, bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp phía sau hầu như đã sắp điên mất rồi, mỗi một lần đuổi theo Cổ Thần đều mở mắt trừng trừng nhìn Cổ Thần hóa thân thành nghìn nghìn vạn vạn, chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhưng căn bản không thể ngăn cản.

- Đây rốt cuộc là loại độn thuật gì? Thiên hạ sao có khả năng có loại độn thuật biến thái tới như vậy?

Cơ Vũ thánh và Huyết Luân Pháp Luân hầu như muốn rít gào điên cuồng.

Ngày thứ tám, trận pháp xuất hiện phía trước đề cao một lần nữa.

Cổ Thần đột nhiên từ phía trước cảm nhận được một cỗ khí tức chí nhiệt cường đại, cỗ khí tức này khiến hàng tỉ lỗ chân lông toàn thân hẳn đều trở nên vô cùng thư sướng.

Tiếp tục thuận di về phía trước, trong sát na một hỏa cầu to lớn vô cùng vô tận xuất hiện ngay trước mắt Cổ Thần.

Hỏa cầu này kích cỡ phương viên hàng tỉ dặm, liệt diễm bốc cháy hùng hực.

Cổ Thần càng tiến tới gần tinh cầu này, dĩ nhiên tại từ trong khí tức cực nóng cảm thụ được một tia cảm giác mát mẻ.

Chỉ thấy trên tinh cầu hỏa diễm kia trôi nổi tám chữ lớn: Vật cực tất phản, cửu dương quy hư!

Cửu Dương Quy Hư Đại Trận! Một trận pháp cực kỳ lợi hại.

Vật cực tất phản, Cổ Thần nhìn thấy bốn chữ này, lực lượng tiên khí thuần dương trong cơ thể nhất thời trở nên vô cùng thông suốt, trong sát na, Cổ Thần có một loại cảm giác âm dương điều hòa, đây là cảm giác chưa bao giờ xuất hiện qua khi Cổ Thần tu luyện thành thuần dương chi thể.

Cổ Thần là thuần dương chi thể, trên người lại có tiên thiên linh bảo thuần dương Chiến Thần Lệnh, đối với dương khí, hỏa diễm và vân vân, cảm giác vô cùng thư sướng, đây chính là một trận pháp rất thích hợp đối với hắn.

Không chút do dự, Cổ Thần trực tiếp nhảy vào trong tinh cầu hỏa diễm thật lớn, tiến vào trong Cửu Dương Quy Hư đại trận.

Liệt diễm thiêu đốt hùng hực cuộn cuộn bốn phía Cổ Thần, vừa vào trong Cửu Dương Quy Hư đại trận, trong sát na Cổ Thần cảm giác toàn bộ đại trận và lực lượng bản thân hòa hợp thành một thể, có một loại cảm giác giống như không chế cánh tay.

Trong Cửu Dương Quy Hư đại trận, lực lượng của Cổ Thần tăng lên mấy lần.

- Thực sự là trời cũng giúp ta!

Cổ Thần tán thán một tiếng, đứng trong Cửu Dương Quy Hư đại trận, lẳng lặng chờ đợi bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp Huyết Luân Pháp Vương, Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo và Long Ngự Thiên.

Nguyên bản đám người Huyết Luân Pháp Vương, Cơ Vũ Thánh cách Cổ Thần không xa, Cổ Thần đột nhiên đình chỉ thuận di, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều tự lộ vẻ mừng thầm.

Chỉ trong thời gian hơn mười lần ho hấp, bốn người Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Long Ngự Thiên đã truy đuổi tới sát rìa ngoài Cửu Dương Quy Hư Đại Trận.

- Hử! là một trận pháp tuyệt thể chí dương chí cương?

Thấy hỏa cầu liệt diễm hùng hực phía trước, lông mày Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni nhíu sát lại.

Pháp môn tu luyện của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni là Huyết Hà Đại Pháp, là một loại công pháp tu luyện cực phẩm, thuộc về sát lục chi đạo, dương khí đối với hắn có tác dụng khắc chế.

Cơ Vũ Thánh đối với trận đạo có nghiên cứu nhất định, nhìn hỏa diễm thiêu đốt hùng hực trước mặt, nói:

- Đây là Cửu Dương Quy Hư đại trận, đối với cường giả ngũ hành ba kiếp có lực ảnh hưởng nhất định, nhưng ảnh hưởng không lớn, không phải là trận pháp lợi hại nhất trong Hư Thiên bí giới, thực lực của Cổ Thần yếu hơn chúng ta, bốn người chúng ta liên thủ, cho dù bị trận pháp suy yếu, nhưng đánh chết Cổ Thần chỉ là việc nhỏ.

Đang khi nói chuyện, bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp đã tiến tới rìa ngoài Cửu Dương Quy Hư đại trận, đứng thành bốn phương hướng, vây quanh Cổ Thần, thể nhưng vẫn chưa tiến vào trong trận.

Cổ Thần đứng trên tinh cầu hỏa diễm, trong hỏa diễm vô cùng vô tận, giống như một vị thần lửa, nhìn bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp đứng tại bốn phương bao vây chính mình tại trung tâm, thần tình bình tĩnh thong dong.

Ánh mắt đảo qua trên người bốn vị cường giả, Cổ Thần quát lớn:

- Ta cùng với các ngươi không có nhận thức, vì sao đuổi theo không bỏ đối tới ta?

Hoàng Phủ Kỳ trong tay Cơ Vũ Thánh đón gió phấp phới, khí thôn tinh nguyệt, hét lớn:

- Cổ Thần, ngươi giết Hằng Hà tinh chủ, giết sứ giả thánh điện, ngay cả Trịnh Khai Dương cũng chết trong tay ngươi, ngươi và Thiên Lan Thánh điện thù sâu như biển, há có thể tha cho ngươi sống hậu thế, bản tọa là phó điện chủ Thiên Lan Thánh điện Cơ Vũ Thánh, là Thánh hoàng tiên giới Cổ Hoàng bảy vạn năm

trước, vị này là phó điện chủ Thương Hóa Đạo, cũng là chư tử đại tiên thượng cổ, cùng bản tọa bản vạn năm trước tiên độ phạm gian, hôm nay người có thể chết trong tay chúng ta, đủ để tự hào.

Cơ Vũ Thánh chỉ về phía một vị cường giả ngũ hành ba kiếp tuổi chừng năm mươi tuổi bên phía Thiên Lan Thánh điện, nói.

- Cơ Vũ Thánh? Thương Hóa Đạo? Thánh hoàng Cơ gia Thánh đình và tổ sư sáng lập chư tử Thương gia?

Cổ Thần liếc mắt nhìn hai người, lạnh lùng nói:

- Vừa rồi tổ sư Trịnh Tử sáng lập chư tử Trịnh gia cũng đứng trước mặt ta hét lớn đồng dạng, thế nhưng không quá lâu sau đã bị ta chém giết, Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, hai người các ngươi đã không biết sống chết, không lâu sau sẽ cùng đi vào tử lộ như Trịnh Tử.

- Hừ! Chết đến nơi còn nói khoác không biết ngượng!

Thương Hóa Đạo hừ lạnh một tiếng.

Cổ Thần không hề phản ứng hai người, xoay chuyển ánh mắt, rơi vào người Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Long Ngự Thiên, nói:

- Hai vị lúc trước đại chiến với tu sĩ trận doanh Chư Thiên, hẳn là cường giả trận doanh Vạn Giới, ta từ tiên giới Cổ Hoàng mà tới, đến vũ trụ phạm gian không quá mười năm, cùng với các ngươi không thù không oán, vì sao muốn cùng Thiên Lan Thánh Điện truy sát ta?

931. Chương 56: Lấy Một Dịch Ba

Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni cười cười, biến máu vô biên theo tiếng cười của hắn xao động mãnh liệt, nói:

- Bản tọa là Huyết Luân Pháp Vương tọa hạ Huyết Hà Ma Vương, đệ tử đệ thập tổ sư Đại Tự Tại Thiên Ma, ngươi cùng với ta không thù không hận, nhưng nếu ngươi muốn nhúng chàm vào bí kíp trận đạo Hư Thiên bí giới mà nói, bản tọa nhất định phải giết chết ngươi, hắc hắc... Một thân tu vi của ngươi không tồi, không bằng theo bản tọa nhập ma đạo, trợ giúp bản tọa đoạt được bí kíp trận đạo, bản tọa đảm bảo tính mệnh của ngươi, không có bất cứ kẻ nào thương tổn được ngươi!

Cổ Thần quát lạnh:

- Chỉ bằng ngươi? Một tà ma ngoại đạo cũng dám sai sử ta? Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu ngươi phạm ta, ta tất chém chết, ta không muốn là địch với bất cứ kẻ nào, nhưng nếu ai dám ngăn cản ta ta tất chém không tha, ngươi truy sát ta mấy ngày, ta không truy cứu ngươi, nếu còn chấp mê không tỉnh, cường giả Thiên Kiếp ta chém giết không ngại nhiều hơn một tà ma ngoại đạo!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần mặc kệ Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni tức giận rít gào điên cuồng, ánh mắt rơi vào người Long Ngự Thiên, long tộc trời sinh có long khí, Cổ Thần tu luyện Nghịch Mệnh Hóa Long quyết, cũng có thể hóa thân làm kim long, đối với long khí có cảm giác nhạy cảm phi thường.

Cổ Thần nhìn Long Ngự Thiên, nói:

- Ngươi là tu sĩ Long tộc? Tổ long thái cổ hay là long tộc thượng cổ?

Long Ngự Thiên thấy hắn liếc mắt liền nhìn ra nội tình của chính mình, trong mắt hơi kinh hãi, nói:

- Long tộc Long Ngự Thiên, Long hoàng long tộc tiên giới Cổ Hoàng bảy vạn năm trước.

Cổ Thần nói:

- Ta và Long tộc có giao tình sâu đậm, cho dù đã tới vũ trụ phạm gian cũng không nguyện là địch với long tộc, Long Ngự Thiên, ngươi đi đi, mang theo một vị Long hoàng cuối cùng của long tộc thời đại thượng cổ!

Vừa nói xong, mi tâm Cổ Thần chợt lóe kim quang, Như Ý Linh Lung bảo tháp bay ra ngoài, Cổ Thần vung tay lên, một quang tráo thuần dương xuất hiện, Long hoàng Long Đằng Hải từ trong bảo tháp bay ra.

Nhìn hỏa diễm hừng hực xung quanh, mỗi một đoàn hỏa diễm đều có thể thiêu đốt Long Đằng Hải thành tro tàn, dọa hấn giật nảy mình, cả kinh nói:

- Sao lại thế này, Cổ Thần, đã tiến vào Hư Thiên bí cảnh rồi sao?

Vừa mới nói xong, Long hoàng Long Đằng Hải tựa hồ cảm nhận được một cỗ triệu hoán từ bản năng, ánh mắt liếc nhìn sang bên phía Long Ngự Thiên, bọn họ đều là hoàng giả trong long tộc thượng cổ, có khí tức đồng mạch tương thừa, đều không cần hỏi, chỉ dựa vào loại cảm giác này là biết được.

Long Ngự Thiên cũng nhìn thấy Long Đằng Hải, trong ánh mắt mang theo vài phần nhu hòa, đó là nhãn thần trưởng bối nhìn văn bối.

- Văn Bối Long Đằng Hải! Long hoàng đời thứ hai mươi một, tiền bối là?

Long Đằng Hải hỏi.

Long Ngự Thiên nói:

- Long Ngự Thiên, Long hoàng đời thứ chín, vũ trụ phạm gian hiểm ác đáng sợ, Long tộc nguy cơ trọng trọng, người theo ta về thánh địa long tộc! Lấy tu vi của người không thích hợp đi lại trong vũ trụ phạm gian.

- Vâng, tiền bối!

Long Đằng Hải gật đầu, quay về phía Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần đạo hữu, ta đã tìm được đồng bạn Long tộc, xin cáo từ trước! Chúc người sau này tâm nguyện như ý, mã đáo thành công.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Người đi đi! Để long tộc không nên là địch với ta, bằng không mặc kệ kẻ nào dám ngăn cản phía trước ta, ta nhất định giết chết không tha!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần vung tay lên, quang tráo thuần dương mang theo Long Đằng Hải và Long Ngự Thiên bay đi, giống như thuận di, xuyên toa qua thời không, trong sát na xuất hiện ngay vạn dặm phía trước Long Ngự Thiên.

Thủ đoạn của Cổ Thần khiến bốn vị cường giả ngũ hành ba kiếp khiếp sợ nhảy dựng.

Vực của Long Ngự Thiên cũng giống như Cơ Vũ Thánh, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, Thương Hóa Đạo, lan tràn phương viên mười vạn dặm, thế nhưng Cổ Thần có thể trực tiếp đưa Long Đằng Hải tới phía trước hấn vạn dặm.

Điều này nói rõ Cổ Thần có thể trực tiếp xuyên thấu qua vực của Long Ngự Thiên.

Mà đây còn là tiền Long Đằng Hải đi, nếu như Cổ Thần tự mình xuất thủ, khởi xướng công kích, thậm chí trong sát na đã công kích phía trước Long Ngự Thiên mấy nghìn dặm.

Đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh mà nói, khoảng cách mấy nghìn dặm chỉ là trong sát na, một phần mười sát na, công kích sẽ rơi vào người.

Trong lòng bốn vị cường giả đều rung mình, lập tức đề cao cảnh giác, sợ Cổ Thần đột nhiên khởi xướng công kích bất ngờ.

Long Ngự Thiên phát tay một cái, Long Đằng Hải trực tiếp xuất hiện bên cạnh hắn.

Long Đằng Hải nói vài câu với Long Ngự Thiên, Long Ngự Thiên lập tức lui về phía sau mấy nghìn vạn dặm, nói:

- Huyết Luân đạo hữu, Cổ Thần đối với Long tộc ta có ân, ta sẽ không xuất thủ đối với hắn, ta cũng không giúp hắn đối phó với người, các người muốn thế nào tự mình giải quyết!

Lông mày Cơ Vũ Thánh và Thương Hóa Đạo nhíu lại, Long Ngự Thiên nói không giúp đỡ Cổ Thần đối phó với Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, nhưng chưa nói không đối phó với bọn họ, nghe lời này, bên trong có chuyện.

Thấy Long Ngự Thiên bứt ra, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni rất không thích, nói:

- Long đạo hữu, chúng ta kết bạn mà tới Hư Thiên bí giới, theo lý nên cùng nhau tiến lui, người bỏ ta không để ý, ngày sau long tộc còn đặt chân thế nào trong Vạn Giới?

Long Ngự Thiên không chút lay động, nói:

- Huyết Luân đạo hữu, vì sao không cùng ta tiến lui?

Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni nói:

- Lui bước, không phải là tích cách của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni ta!

- Như vậy ta sẽ đưa toàn bộ các người bước vào tử lộ!

Thanh âm của Cổ Thần đột nhiên vang lên, khí thế của hắn bùng phát, tản đi bốn phương tám hướng, khiến vô số cơn lốc thổi mãnh liệt.

Gió trợ thế lửa bốc cháy hùng hực bốn phía, hỏa diễm cuộn trào mạnh liệt, tạo thành từng cột hỏa diễm cao mấy trăm vạn trượng, cùng lúc đó, một chưởng của Cổ Thần đánh ra, một đạo hỏa diễm từ lòng bàn tay Cổ Thần bạo phát.

Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn — Bản Nguyên Hỏa Ấn!

Hỏa chưởng liệt diễm thiêu đốt trong sát na biến thành lớn, dài tới hơn mười trượng, khiến toàn bộ hư không đều soi sáng thành hỏa hồng.

Trong Cửu Dương Quy Hư đại trận, thực lực của Cổ Thần tăng lên mấy lần, so với Lôi Cốt Hủ còn mạnh hơn không chỉ trăm lần, đã có thực lực không thua gì so với cường giả ngũ hành ba kiếp.

Đồng thời Cổ Thần bế quan tám trăm năm, tu vi đã tới điểm giới hạn, bản nguyên ngũ hành trong mệnh tuyến đã luyện hóa tới trình độ nhất định, chỉ còn kém một bước dung hợp cuối cùng, thực lực sẽ tăng trưởng gấp bội một lần nữa, tu vi đề cao, bước vào Hợp Đạo hậu kỳ.

Nguyên bản lực lượng của Cổ Thần so với cường giả ngũ hành ba kiếp bình thường còn yếu hơn một chút, những cường giả ngũ hành ba kiếp lợi hại càng không cần phải nói.

Thế nhưng hiện tại khác nhau, Cổ Thần mượn Cửu Dương Quy Hư đại trận, thực lực mạnh mẽ đã không thua kém gì so với bất cứ người nào trong ba người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, cho dù thêm Long Ngự Thiên xuất thủ, Cổ Thần cũng có thể bằng vào pháp lực bản thân hòa hợp với trận pháp chống lại bốn người.

Ngược lại, trong quá trình giao thủ, Cổ Thần mượn lực lượng của cường giả ngũ hành ba kiếp, chấn động bản nguyên ngũ hành trong mệnh tuyến, khiến tốc độ dung hợp bản nguyên tăng nhanh, sớm bước vào Hợp Đạo hậu kỳ.

Cổ Thần đánh ra cự chưởng hỏa diễm, không ngừng biến thành lớn, cuối cùng hóa thành hàng tỉ trượng, dựng đứng trong vũ trụ mênh mông, giống như một thiên chưởng tồn tại tuyên cổ, chấn động lòng người.

Cổ Thần vừa ra tay Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni lập tức triển khai đánh trả.

Thánh Hoàng kỳ trong tay Cơ Vũ Thánh xoay tròn, vô số hoàng sa hậu thổ bay về phía cự chưởng khổng lồ trong vũ trụ, tựa hồ muốn mai táng cự chưởng này.

Thế nhưng cự chưởng hỏa diễm thực sự quá lớn, năm ngón tay gấp lại, sờ về phía Cơ Vũ Thánh, hoàng sa hậu thổ hóa thành đại lục nghìn vạn dặm, trong nháy mắt bị bóp nát.

- Huyết hải vô cùng!

Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni hét lớn một tiếng, biển máu vô biên trong sát na sôi trào, toàn bộ một mảnh huyết hồng, giống như huyết thần, đại chưởng của hắn vô mạnh, một huyết luân thật lớn xuất hiện, hai tay liên tục đánh ra, huyết luân thật lớn không ngừng trùn tới cự chưởng hỏa diễm, tựa hồ muốn trói buộc tất cả, khiến toàn bộ cự chưởng hỏa diễm đều bị nhuộm thành màu huyết hồng, dung nhập biển máu, hóa thành một bộ phận biển máu, tăng cường lực lượng của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni.

Cổ Thần hóa trở thành chưởng, vô số hỏa diễm trong Cửu Dương Quy Hư đại trận, dương khí nhất tề tràn vào cơ thể Cổ Thần.

Trong sát na cự chưởng hỏa diễm trương lên, một chưởng chụp xuống, biển máu vô biên vô tận bị một chưởng của Cổ Thần đánh ra lỗ thủng hàng tỉ triệu, thân thể Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni rung động, bị đẩy lui vạn dặm.

Trong mắt Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni lộ vẻ kinh hãi, dương khí Cửu Dương Quy Hư đại trận đối với Huyết Hà Đại Pháp của hắn có hiệu quả khắc chế, dĩ nhiên bị một chưởng của Cổ Thần đẩy lùi vạn dặm.

Tuy rằng không thụ thương, thế nhưng Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni có thể cảm thụ được trên cự chưởng hỏa diễm truyền tới lực lượng không hề thua kém hắn.

Cổ Thần mượn lực lượng Cửu Dương Quy Hư đại trận, thực lực dĩ nhiên tăng trưởng tới mức này!

Trong mắt Long Ngự Thiên xa xa cũng xuất hiện một ít ý kinh hãi, hắn mang theo Long Đằng Hải một lần nữa rời về phía sau mấy nghìn vạn dặm, lẩm bẩm nói:

- Hắn đã có lực lượng chống lại cường giả ngũ hành ba kiếp, Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni cũng không làm gì được hắn, ta không cần nhúng tay.
- Nhân chi đạo, tổn hại không đủ mà bổ có thừa...

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên đại đạo chi âm, đại đạo chi âm phá vỡ trời cao, xuyên qua vô số thời không.

Thương Hóa Đạo vẫn đứng yên đột nhiên xuất thủ.

Thương Hóa Đạo vung tay lên, trong sát na không gian biến ảo, tinh thần lập lòe, một cỗ đại thế lớn vô cùng từ bốn phương tám hướng trong vũ trụ kéo về phía cự chưởng hỏa diễm hàng tỉ dặm.

Oanh!

Một tiếng bạo tạc, toàn bộ cự chưởng hỏa diễm bạo tạc, khí tức hủy diệt ngang dọc hàng tỉ dặm, cơn lốc cuồng bạo quét ngang qua các không gian.

Cổ Thần đứng trong hỏa diễm hùng lực, thân thể chấn động mãnh liệt, một cỗ lực lượng thật lớn từ cự chưởng hỏa diễm chấn động ngược lại, truyền vào thân thể hắn.

- Nhân chi đại đạo thật tốt, thực sự hiếm thấy, thương hóa đạo này dĩ nhiên đã lĩnh ngộ được đại đạo hầu như tiếp cận đại đạo vô thượng thiên đại đạo, thực lực so với Cơ Vũ Thánh, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni còn cường đại hơn rất nhiều.

Trong lòng Cổ Thần thoáng kinh ngạc, nhưng càng nhiều là kinh hãi.

“Đáng tiếc, thực lực ngũ hành ba kiếp còn không đủ để giết chết ta, mặc cho thực lực của người cường đại tới mức nào, lực công kích truyền lên người ta cũng không thể tạo thành thương tổn đối với ta, chỉ đẩy nhanh tốc độ bản nguyên ngũ hành dung hợp, giúp ta sớm ngày đạt tới cảnh giới Hợp Đạo hậu kỳ.”

“Nguyên bản cần đại chiến với ba người này mấy ngày mới có thể đột phá, hiện tại xem ra, lấy lực lượng công kích kinh khủng của Thương Hóa Đạo, chỉ cần vài canh giờ cũng đủ để đột phá Hợp Đạo hậu kỳ.”

Suy nghĩ tới đây, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, tuy rằng thân thể bị chấn tới run lên, nhưng ngược lại cười ha hả, trên tinh cầu hỏa diễm, dương khí hỏa diễm vô cùng vô tận dung mãnh tràn vào cơ thể hắn.

Bàn tay Cổ Thần vừa lộn, lại một đạo Bản Nguyên Hỏa Ấn đánh ra, một đạo chưởng cương hỏa diễm bắn nhanh đi, trong sát na hóa thành hàng hàng tỉ dặm, phô thiên cái địa, đánh thẳng về phía Thương Hóa Đạo.

Một chưởng này phá vỡ trời cao, đốt tận hư không.

Trong mắt Thương Hóa Đạo cả kinh, hấn vận chuyển lực lượng nhân chi đại đạo, dĩ nhiên không thể kích thương Cổ Thần, nhìn cự chưởng hỏa diễm trên bầu trời hạ xuống, Thương Hóa Đạo hét lớn:

- Nhân Đạo Đại Hưng!

Trong sát na, một cỗ khí thể vô hình từ bốn phía Thương Hóa Đạo sản sinh, đồng thời tạo thành một cỗ lực lượng vô hình.

Tuy rằng cỗ lực lượng này vô hình, thế nhưng vô cùng cường đại, tựa hồ bất cứ lực lượng nào cũng không thể chống đỡ được, Bản Nguyên Hỏa Ấn chụp xuống định lại trong hư không, không thể ép xuống mảy may.

Thần sắc Long Ngự Thiên xa xa ngẩn ra, cả kinh nói:

- Thương Hóa Đạo dĩ nhiên lợi hại tới như vậy, vừa rồi đánh nhau tới ta còn ần dẫu thực lực?

Thương Hóa Đạo ngăn cản Bản Nguyên Hỏa Ấn của Cổ Thần, Cơ Vũ Thánh và Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni nhân cơ hội xuất thủ.

Hoàng sa hậu thổ cuộn cuộn ập tới, biển máu ngập trời cuộn trào mãnh liệt.

- Hoàng sa hậu thổ, mai táng hư không!

- Huyết hải ngập trời, tận diệt thiên hạ!

Cùng lúc Cơ Vũ Thánh đều tự thi triển ra mười thành thực lực, công ra một kích cường đại nhất.

Rắc rắc rắc rắc...

Theo đại đạo chi âm của hai người vang lên, Bản Nguyên Hỏa Ấn của Cổ Thần lập tức bị nghiền ép, sản sinh vô số vết rách.

- Nhân đạo tức đại đạo, đạo của ta tức nhân đạo, đạo là ta, ta là đạo, đạo của ta vừa ra, vạn đạo đều vong!

Thương Hóa Đạo lớn tiếng hò hét, đại đạo chi âm chấn động vạn cổ, xỏ xuyên thời không, thân thể hấn trong sát na biến thành lớn, cao tới vạn trượng.

Toàn thân giống như một hỏa tiễn bắn về phía vũ trụ, Thương Hóa Đạo đánh hai quyền về phía trước, kích vào Bản Nguyên Hỏa Ấn của Cổ Thần.

Nguyên bản Bản Nguyên Hỏa Ấn đã bị nứt vỡ, trong sát na tan nát, bị chấn thành vô số mảnh nhỏ, hóa thành hỏa diễm vô tận, trở về Cửu Dương Quy Hư đại trận.

Thân thể Cổ Thần rung mạnh một lần nữa, thế nhưng sắc mặt càng thêm hưng phấn, công kích của đối phương càng cường đại, tốc độ dung hợp bản nguyên ngũ hành của hấn càng thêm tăng mạnh.

Trừ phi đối phương có thể trong một kích miểu sát Cổ Thần.

932. Chương 57: Hợp Đạo Hậu Kỳ.

Cổ Thần và Cửu Dương Quy Hư Đại trận dung hợp một chỗ, đại trận chính là Cổ Thần, Cổ Thần chính là đại trận, nếu như muốn trong nháy mắt đánh chết Cổ Thần, chí ít cũng phải có thực lực phá nát Cửu Dương Quy Hư đại trận.

Lực lượng như vậy, chỉ có cường giả ngũ hành bốn kiếp mới có, tuy rằng Thương Hóa Đạo vô cùng lợi hại, nhưng vẫn kém xa so với cường giả ngũ hành bốn kiếp, bằng không vị trí điện chủ Thiên Lan Thánh điện đã phải đổi chủ.

Bản Nguyên Hỏa Ấn vừa mới tán loạn, hai tay Cổ Thần kết pháp ấn, cửu dương chi hỏa vô cùng vô tận hội tụ về phía hấn, chưởng ấn của hấn vỡ xuống, một đạo Bản Nguyên Hỏa Ấn dài tới hàng dỉ dặm lại đánh ra, ập thẳng về phía ba người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni.

Cổ Thần chỉ dựa vào một đạo Bản Nguyên Hỏa Ẩn đã có thể địch lại ba vị cường giả ngũ hành ba kiếp, mặc cho công kích của ba người mãnh liệt tới mức nào, Cổ Thần cũng có thể dùng một chiêu ngăn cản, cho dù Bản Nguyên Hỏa Ẩn bị chấn thành mảnh nhỏ, nhưng không thể thương tổn Cổ Thần mảy may.

Trong cơ thể Cổ Thần có hỏa chi bản nguyên, hầu như có thể đánh ra Bản Nguyên Hỏa Ẩn vô cùng vô tận, đồng thời đang ở trong Cửu Dương Quy Hư đại trận, cửu dương chi hỏa trong trận đều để Cổ Thần vận dụng tự nhiên, lực lượng tổng hợp tăng mạnh.

Vừa có thực lực chống lại cường giả ngũ hành ba kiếp, có thể đánh ra bản nguyên hỏa ẩn vô cùng vô tận, từ lúc bắt đầu chiến đấu, Cổ Thần đã đứng ở thế bất bại.

Tác dụng duy nhất của ba người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni chính là trợ giúp Cổ Thần đề cao tu vi, sớm ngày bước vào Hợp Đạo hậu kỳ.

Nếu là Long Ngự Thiên cũng tham gia vào chiến trường cũng không thể thay đổi được tình huống, chỉ bất quá để Cổ Thần chịu công kích nặng hơn mà thôi, tốc độ dung hợp bản nguyên cũng nhanh hơn, càng sớm bước vào Hợp Đạo hậu kỳ.

- Hắn mới chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, tuy rằng thực lực cường đại nhưng tiên lực có hạn, không kháng được công kích của chúng ta bao lâu, chỉ chờ khi tiên lực của hắn cạn kiệt, chính là lúc hắn phải chết!

Huyết Luân Pháp Vương vận chuyển Huyết Hà Đại Pháp, máu tươi giống như sóng biển ngập trời, lớn tiếng rít gào.

Hợp Đạo trung kỳ so với cường giả Thiên Kiếp ngũ hành ba kiếp, tiên lực bản thân khác biệt tới nghìn lần vạn lần, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni không phải nói không có lý, cho dù Cổ Thần có lực lượng chống lại cường giả ngũ hành ba kiếp nhưng cũng không thể có tiên lực hùng hậu so sánh với cường giả ngũ hành ba kiếp.

Thế nhưng Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni hiển nhiên sai, chỉ cần bản nguyên ngũ hành trong cơ thể Cổ Thần vận chuyển không thôi, giống như một vũ trụ thu nhỏ, tuần hoàn không ngừng, sinh sôi không dứt, đồng thời cửu dương chi hỏa trong Cửu Dương Quy Hư đại trận vô cùng vô tận, Cổ Thần vẫn sử dụng Bản Nguyên Hỏa Ẩn, không chỉ là chiêu có uy lực mạnh nhất, càng là chiêu có thể thi triển vô hạn.

Vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện tình huống tiên lực khô kiệt.

- Ba người các ngươi lẽ nào chỉ có chút điểm thực lực này sao? Còn có bản lĩnh nào càng mạnh mẽ hơn, cứ việc thi triển ra đi!

Cổ Thần lớn tiếng hò hét, ngũ hành tràn ngập coi thường đối với ba người Cơ Vũ Thánh, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Thương Hóa Đạo.

- A... Cổ Thần, ngươi khinh người quá đáng, cũng dám xem thường ta, muốn chết!

...

...

Ba người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni giận dữ, mỗi lần đều thi triển lực lượng cường đại nhất, triển khai công kích về phía Cổ Thần.

Càng là công kích cường đại, tốc độ dung hợp bản nguyên ngũ hành của Cổ Thần càng nhanh.

Đối mặt với công kích của ba vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, tâm tình Cổ Thần vẫn hưng phấn, thư sướng.

Trong đối kháng người tới ta đi kịch liệt, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni công kích giống như phát điên, chỉ qua một canh giờ, Cổ Thần cảm giác trong cơ thể ong ong chấn động, trong sát na tựa hồ có một đạo huyền quan được đả thông.

Bản nguyên ngũ hành trong cơ thể đột nhiên sôi trào mãnh liệt, đan xen vào nhau, dung hợp.

Thân thể Cổ Thần trong sát na thư sướng vô cùng, lực lượng trong cơ thể liên tục kéo lên, tu vi đã bước một bước cao hơn, bước vào Hợp Đạo hậu kỳ.

Một cỗ khí thể kinh thiên từ trong cơ thể Cổ Thần lan tràn, sản sinh khí trường cường liệt không gì sánh được.

Hỏa diễm bốn phía Cổ Thần không gió tự động, trong sát na sản sinh một cơn lốc cường liệt, vô số cửu dương chi hỏa bay lượn.

Toàn bộ tinh cầu hỏa diễm tựa hồ đều sáng lên, hỏa diễm thiêu đốt hùng hực, đủ đạt nghìn vạn trọng.

- Ha ha ha ha ha...

Toàn thân Cổ Thần lan tràn hỏa diễm, từ trong tinh cầu hỏa diễm bước ra ngoài, giống như hỏa diễm chi thần, dục hỏa trùng sinh, phát ra tiếng cười thư sướng tới cực điểm.

- Sao có khả năng? Tu vi của hần đột phá? Đạt tới Hợp Đạo hậu kỳ?

- Thực lực của hần tăng lên rất nhiều, tựa hồ cường đại hơn so với chúng ta!

- Hợp Đạo trung kỳ đột phá đến hậu kỳ, thực lực tăng trưởng so với Thiên Kiếp bí cảnh đột phá cảnh giới tu vi hoàn toàn không đáng nhắc tới, tuy rằng hần bước vào Hợp Đạo hậu kỳ, thế nhưng từ trong Cửu Dương Quy Hư đại trận bước ra, không thể mượn lực lượng trận pháp, tuyệt đối không phải đối thủ của chúng ta.

- Giết, cùng nhau động thủ, đánh hần tan thành hư vô, đánh hần thần hình câu diệt.

...

...

Ba người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni thấy Cổ Thần đột phá tu vi, thế nhưng lập tức thấy Cổ Thần bước ra khỏi Cửu Dương Quy Hư đại trận, lại hóa thành hưng phấn.

Đều thi triển công kích cường đại nhất, muốn Cổ Thần một kích mất mạng.

- Ngăn trở phía trước ta đều phải hủy diệt...

Cổ Thần hét lớn một tiếng, thanh âm của hần như thiên âm, vang vọng các thời không, mạnh mẽ vung tay lên, một tát đánh về phía Thương Hóa Đạo.

Rắc rắc rắc rắc rắc...

Hư không bốn phía Thương Hóa Đạo trong sát na tan vỡ, nhân chi đại đạo ngưng tụ thành vực hô hình cũng bị Cổ Thần đánh nát.

Một ngụm máu tươi phun ra, Thương Hóa Đạo bị một tát của Cổ Thần đánh văng mấy trăm vạn dặm.

Cổ Thần đi nhanh về phía trước, khí trường ngũ hành lan tràn, ánh mắt đảo qua Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, một quyền đánh mạnh.

Oanh!

Chiến Thần Diệt Tinh quyền năm màu sắc nổ bắn ra, trong sát na hóa thành khổng lồ vô biên vô hạn, toàn bộ vũ trụ như chỉ còn một quyền này.

Một tiếng bạo tạc, biển máu vô biên xung quanh Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni bị đánh nổ lên sóng máu vạn trọng, văng đi bốn phía, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni hét thảm, phun ra máu tươi, ngã vào trong biển máu, bạo lui về phía sau.

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, cuối cùng tập trung vào người Cơ Vũ Thánh, hóa quyền thành trảo, cánh tay vung lên, một cự chưởng vô tận từ trên cao hạ xuống, bắt về phía Cơ Vũ Thánh.

933. Chương 58: Chém Giết Toàn Bộ

Năm ngón cự chưởng kia phân thành năm loại màu sắc trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng, đại biểu cho năm loại bản nguyên ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ.

Năm ngón tay không biết xỏ xuyên qua không gian bao nhiêu tỉ tỉ dặm, lòng bàn tay giống như vòm trời gấp xuống, năm ngón tay như trụ trời treo ngược, bàn tay thiên địa, một mảnh càn khôn, ngũ hành diễn hóa, bản nguyên vũ trụ.

Cơ Vũ Thánh thất kinh, một cỗ đại thể thiên địa cường đại không gì sánh được bao phủ hẳn, lực lượng pháp tắc hẳn lĩnh ngộ được trong một chưởng càn khôn này tựa hồ bị hạn chế vô cùng to lớn, cảm giác giống như có lực nhưng không thể sử dụng được.

Hư không bốn phía hóa thành tường đồng vách sắt, không thể phá vỡ, Cơ Vũ Thánh mở mắt trừng trừng nhìn cự chưởng càng lui càng nhỏ, chộp về phía hẳn.

Thánh Hoàng Kỳ trong tay Cơ Vũ Thánh trương lên, hóa thành nghìn vạn dặm, kỳ phong xoay chuyển, hoàng sa hậu thổ vạn dặm bay lượn, hậu thổ ức trượng ngưng hình, hóa thành một mảnh đại lục huyền hoàng khổng lồ vô hạn, muốn mai táng tất cả hư không, mai táng bàn tay càn khôn.

- Chút tài mọn cũng dám khoe khoang, diệt!

Bàn tay Cổ Thần chộp một trảo, quất lạnh, cự chưởng ngũ hành nổ bắn ra năm đạo khí ngũ hành, năm đạo quang mang đẹp mắt chiếu rọi, đánh thẳng vào đại lục huyền hoàng.

Ầm ầm ầm...

Trong sát na, đại lục huyền hoàng tỉ mỉ lập tức bị tiêu diệt.

Xoẹt một tiếng, theo đại lục huyền hoàng bị hủy diệt, Thánh Hoàng Kỳ cũng không được, vang lên một tiếng vang, đã xuất hiện vết rách dài tới vạn dặm.

- Không gian chi môn, Vũ Thánh Thiên mở!

Trong mắt Cơ Vũ Thánh cả kinh, ngay cả Thánh Hoàng Kỳ cũng bị phá hư, biết lực lượng của Cổ Thần đã vượt xa chính mình, nhất thời hét lớn.

Trong bàn tay càn khôn ngũ hành khổng lồ đột nhiên xuất hiện một cánh cửa không gian, cánh cửa không gian này vô cùng to lớn, có một loại đại thể không thể ngăn cản, cho dù đang trong càn khôn cũng sừng sững như ngọn núi, mãi mãi không thể lay động.

Cường giả ngũ hành thiên kiếp câu thông với thế giới tự sáng tạo của bản thân, đây là một loại đại thể không thể ngăn cản, giống như ánh sáng mặt trời mọc lên, tên rời khỏi dây cung, là tồn tại tất nhiên.

Bằng vào thực lực của Cổ Thần còn chưa thể ngăn cản được cường giả Thiên Kiếp bí cảnh câu thông với thế giới tự sáng tạo của bản thân.

- Cổ Thần! Đừng tưởng rằng ngươi có thể đánh bại ta là có thể giữ mạng, ta sẽ đăng báo lên điện chủ Thánh điện, điện chủ đại nhân sẽ tự mình tới lấy đi tính mệnh của ngươi.

Thanh âm của Cơ Vũ Thánh tàn bạo vang lên, thân thể hẳn giống như một đạo quang mang, tiến vào trong cánh cửa không gian, tiến vào Vũ Thánh Thiên.

- Cơ Vũ Thánh, ngươi không có cơ hội gặp lại điện chủ Thiên Lan, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Thanh âm cổ Thần như thiên âm vang vọng, xỏ xuyên qua các thời không.

Cùng lúc nói, thân ảnh Cổ Thần hóa thành một đạo quang mang, chạy theo phía sau Cơ Vũ Thánh, cũng nhảy vào trong Vũ Thánh Thiên.

Xa xa, Long Ngự Thiên, Thương Hóa Đạo và Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni thụ thương nặng đều khiếp sợ nhìn Cổ Thần đuổi vào trong Vũ Thánh Thiên, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng.

Cơ Vũ Thánh chính là cường giả ngũ hành ba kiếp, trong Vũ Thánh Thiên, Cơ Vũ Thánh chính là chủ tể, là sáng thế chi chủ, cho dù là cường giả ngũ hành ba kiếp, trong Vũ Thánh Thiên Cũng không phải là đối thủ của Cơ Vũ Thánh.

Cường giả ngũ hành thoát thai kiếp, từ khi bước vào ba kiếp, một kiếp cách một kiếp như trời và đất, thực lực hơn kém gấp trăm lần, như lạch trời khó vượt qua.

Thực lực của Cổ Thần tuy rất mạnh, nhưng vị tất đã hơn được cường giả ngũ hành bốn kiếp, nhiều lắm chỉ tương đương với nhau, thậm chí còn không bằng, dĩ nhiên đuối vào trong Vũ Thánh Thiên, đây không phải là muốn chết hay sao?

Nguyên bản Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni đã thụ thương không nhẹ, chuẩn bị chạy trốn, thế nhưng thấy Cổ Thần đuối vào trong Vũ Thánh Thiên, đều dừng lại.

Tuy rằng trong mắt có vẻ kinh hãi, thế nhưng càng nhiều là hưng phấn, nhìn Cổ Thần trong Vũ Thánh Thiên, bị Cơ Vũ Thánh đánh bại như thế nào, hoặc là bị giết chết.

Về phần Thương Hóa Đạo thì càng kích động, hét lớn một tiếng:

- Đồ không biết sống chết!

Nói xong, Thương Hóa Đạo giống như mũi tên rời dây cung, hóa thành một đạo quang mang, cũng chạy về phía Vũ Thánh Thiên, thầm nghĩ:

“Cổ Thần, ngươi đã muốn chết, tiến vào trong Vũ Thánh Thiên, vậy ngươi không cần ra ngoài nữa.”

Trong sát na, Thương Hóa Đạo liền nhảy vào trong Vũ Thánh Thiên.

Thương Hóa Đạo và Cơ Vũ Thánh là người cùng một phương, trong Vũ Thánh Thiên, Cơ Vũ Thánh chính là chủ tể, hắn có thể đơn giản điều khiển thế giới tự sáng tạo ra, có thể khiến lực lượng pháp tắc của địch nhân bị suy yếu, cũng có thể không sinh ảnh hưởng đối với tu sĩ cùng một phương.

Vì vậy Thương Hóa Đạo tiến vào trong Vũ Thánh Thiên sẽ không bị Cơ Vũ Thánh bài xích, thực lực luôn bảo trì tại mức đỉnh phong, chỉ là không giống như Cơ Vũ Thánh, được lực lượng thế giới bản thân sáng tạo hỗ trợ tăng mạnh.

Thế nhưng khiến Thương Hóa Đạo trăm triệu lần không ngờ chính là, hắn vừa mới tiến vào trong Vũ Thánh Thiên, một tiếng bạo tạc thật lớn đột nhiên sản sinh trong Vũ Thánh Thiên.

Khí tức hủy diệt ngang dọc vô số tỉ dặm, trong sát na Thương Hóa Đạo cảm nhận được trong khí tức hủy diệt có khí tức tử vong của Cơ Vũ Thánh.

Nháy mắt, Thương Hóa Đạo kinh hồn táng đảm!

“Sao có khả năng? Lúc này mới trôi qua bao lâu? Chỉ trong thời gian chốc lát như vậy Cơ Vũ Thánh đã vẫn lạc dưới tay Cổ Thần? Mà còn vẫn lạc trong Vũ Thánh Thiên? Điều này sao có thể?”

Trong lòng Thương Hóa Đạo chấn động mãnh liệt, trong mắt lộ vẻ không thể tin tưởng.

Cơ Vũ Thánh vừa chết, Vũ Thánh Thiên cũng mất đi lực lượng pháp tắc, không gian chỉ là không gian chết, không lâu sau sẽ chậm rãi tan vỡ, tiêu tán trong vũ trụ.

Vì vậy, không cần Cơ Vũ Thánh cố ý buông ra áp chế pháp tắc đối với Thương Hóa Đạo, thực lực của Thương Hóa Đạo trong Vũ Thánh Thiên đã không còn chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Thế nhưng, cho dù như vậy, Thương Hóa Đạo cũng lạnh lẽo tinh thần, một cỗ nguy cơ tử vong bao phủ.

Lui! Lúc này trong đầu Thương Hóa Đạo chỉ có một ý niệm duy nhất.

Thế nhưng, ý niệm này vừa mới sản sinh trong đầu, thân thể Thương Hóa Đạo còn chưa kịp phản ứng, một cỗ uy hiếp tử vong đã đập thẳng vào mặt mà đến.

Thanh âm Cổ Thần giống như tuyên cổ vang vọng, từ các thời không quá khứ, vị lai truyền tới:

- Ngươi cũng đã tiến vào, vậy nhất loạt tìm chết đi!

Theo thanh âm rơi vào trong tai Thương Hóa Đạo, một cỗ quyền cương năm màu vô cùng vô tận, khổng lồ không gì sánh được, trong sát na oanh kích tới trước mặt Thương Hóa Đạo.

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc...

Vực bên ngoài cơ thể Thương Hóa Đạo vỡ tan tầng tầng, toàn bộ thân thể càng giống như đạn pháp, nổ bắn mạnh ngược về phía sau, máu tươi nhuộm đỏ hư không.

Một quyền này đánh vỡ nhân chi đại đạo, đánh vỡ hư không vạn cổ, thân thể thương hóa đạo trực tiếp từ trong Vũ Thánh Thiên bị đánh văng vào trong vũ trụ bản nguyên.

Từ lúc Thương Hóa Đạo tiến vào trong Vũ Thánh Thiên tới lúc bị đánh bật ra ngoài, tổng cộng thời gian chỉ trong hai ba lần nháy mắt mà thôi.

Long Ngự Thiên và Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni tập trung tinh thần chờ đợi kết quả, lúc này mới chỉ trôi qua hai ba lần nháy mắt, chợt nghe một tiếng bạo tạc, Hư Không chấn động, một đạo thân ảnh không ngừng rơi máu tươi từ trong cánh cửa không gian nổ bắn ra ngoài.

Ngoài dự liệu của Long Ngự Thiên và Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, bóng người trong máu tươi này cũng không phải là Cổ Thần.

Dĩ nhiên là — Thương Hóa Đạo.

Con người Long Ngự Thiên và Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni co rụt lại, trong mắt hoảng sợ, run rẩy không thôi.

Trong nháy mắt, lại một bóng người từ trong cánh cửa không gian lao ra ngoài, theo người này xuất hiện là một đạo quyền cương năm màu đẹp mắt.

Thương Hóa Đạo đang trong lui nhanh, lại bị một đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền ẩn chứa bản nguyên ngũ hành đánh trúng, một tiếng bạo tạc kinh thiên, quyền cương tới, không gian hàng tỉ dặm bị hủy diệt, kể cả thân thể Thương Hóa Đạo cũng bị oanh thành hư vô.

Tu vi của Cổ Thần càng cao, số lượng dung hợp đối với Chiến Thần Diệt Tinh quyền càng nhiều, bước vào Hợp Đạo hậu kỳ, Cổ Thần đối với dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền đã đạt tới ba nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất.

Đồng thời, Chiến Thần Diệt Tinh quyền của Cổ Thần còn ẩn chứa bản nguyên ngũ hành, so với Chiến Thần Diệt Tinh quyền ba nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất bình thường càng có uy lực mạnh hơn mấy lần.

Một quyền đánh ra, hủy thiên diệt địa, chấn phá tuyên cổ, tung hoành thiên hạ, hùng bá hư không.

Tuy rằng thương hóa đạo lĩnh ngộ đại đạo vô thượng, thực lực mạnh hơn rất nhiều so với cường giả ngũ hành ba kiếp thông thường, thế nhưng dưới một quyền của Cổ Thần cũng chỉ có một kết quả thần hình câu diệt, ngay cả thể giới bản thân sáng tạo ra cũng chưa kịp sử dụng đã bị vãn lạc.

Thương Hóa Đạo từ trong Vũ Thánh Thiên bị Cổ Thần đánh văng ra ngoài, hiện tại đã vãn lạc, hạ tràng của Cơ Vũ Thánh có thể nghĩ.

“Huyết Ảnh Thần Thuấn, vô tung vô ảnh!”

Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni kinh hồn táng đảm, lúc này Cổ Thần trong mắt hấn quả thực chính là một sát tinh, nhất thời hét lớn một tiếng, biến máu vô biên cuộn cuộn, vô số máu tươi ngưng tụ về trung tâm, hình thành một huyết cầu.

Huyết cầu càng lui càng nhỏ, bao phủ Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni bên trong, trong sát na đi qua, huyết cầu mạnh mẽ bạo tạc, phụt một tiếng, huyết hoa vẩy đi bốn phía, trong sát na toàn bộ vũ trụ đều khôi phục bình thường, không còn nửa điểm huyết sắc, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, không biết đi về phương hướng nào.

- Muốn đuổi theo thì đuổi, muốn đánh nhau là đánh, còn muốn đi là đi? Huyết Luân, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, đại đạo chi âm vang lên:

- Bàn cổ đại đạo, xuyên toa thời không.

Trong sát na thân thể Cổ Thần hóa thân nghìn nghìn vạn vạn, giống như một đại pháp khổng lồ bóng đi, nghìn nghìn vạn vạn Cổ Thần tại các thời gian không gian khác nhau, quá khứ, tương lai, hóa thành quang mang tán đi sáu mặt tám phương.

Mặc kệ Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni chạy trốn theo phương hướng nào, Cổ Thần tại mỗi một thời không đều có thể đuổi theo cước bộ Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni.

Cổ Thần bước vào Hợp Đạo hậu kỳ, thực lực cực mạnh, hầu như có thể so sánh được với cường giả ngũ hành bốn kiếp, tốc độ phi độn cực nhanh, trong nháy mắt có thể thuận di qua hơn nghìn khóa tinh cầu, tương đương với mười lần tốc độ cường giả ngũ hành ba kiếp.

Mỗi một phương hướng Cổ Thần đều đuổi theo, gần trong nháy mắt Cổ Thần đã phát hiện ra bóng dáng Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni.

Trong sát na, Cổ Thần tại các thời không biết mất, chỉ còn lại một Cổ Thần đuổi theo Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni.

Cổ Thần đánh ra một chưởng, một bàn tay vô cùng khổng lồ từ trên cao giáng xuống, lòng bàn tay giống như vòm trời, năm ngón tay giống như cột trụ trời treo ngược, bàn tay thiên địa, một mảnh càn khôn, trong sát na trời đã trời buộc Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni trong càn khôn.

Ngay cả Huyết Ảnh Thần Thuần cũng không thể chạy trốn, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni kinh khủng hét âm lên:

- Đừng giết ta, Cổ Thần, sư phụ ta là Huyết Hà Ma Vương, hần là đệ tử đệ thập tọa hạ Đại Tự Tại Thiên Ma tổ sư, sư phụ ta Huyết Hà Ma Vương sẽ không bỏ qua cho ngươi, sư tổ ta Đại Tự Tại Thiên Ma càng không bỏ qua cho ngươi, sư tổ ta giận dữ, cho dù là thiên đế cũng phải tạm lánh ba phần, ngươi không thể giết ta...

- Ai cũng không cứu được ngươi!

Bàn tay Cổ Thần sờ nhẹ, trong sát na bàn tay khổng lồ vô hạn thu nhỏ lại, nắm thành quyền, càn khôn trong bàn tay hủy diệt, bạo tạc, tan vỡ, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni thần hình câu diệt.

Cổ Thần đột phá Hợp Đạo hậu kỳ, thực lực tăng trưởng bao nhiêu lần?

Bản nguyên ngũ hành trong cơ thể luyện hóa dung hợp càng ngày càng nhiều, Cổ Thần đối với vận dụng bản nguyên ngũ hành lại tăng thêm một bậc.

Đánh chết cường giả ngũ hành ba kiếp dễ dàng như trở bàn tay, hầu như thái rau bổ dưa, thực lực so với cường giả ngũ hành bốn kiếp hầu như không kém nhiều.

Đồng thời, cường giả ngũ hành bốn kiếp, trên cơ bản đều không có khả năng đánh chết cường giả ngũ hành ba kiếp, bởi vì cường giả ngũ hành ba kiếp đều trong thế giới bản thân sáng tạo, là chủ tể, là sáng thế chi chủ, cường giả ngũ hành bốn kiếp tiến vào trong cũng không là đối thủ.

Mà lực lượng của Cổ Thần tới từ bản nguyên ngũ hành, mặc kệ là thế giới của cường giả Chư Thiên hay Vạn Giới, lực lượng không hề suy yếu.

Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni đều là cường giả ngũ hành ba kiếp, tu vi của Cổ Thần đột phá Hợp Đạo hậu kỳ, lấy thế bẻ gãy nghiền nát, trực tiếp giết chết cả ba, một người cũng không lưu lại.

Chém giết Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, thuận di hư không vô tận, trong sát na liền xuất hiện ngay trước mặt Long Ngự Thiên và Long Đằng Hải.

- Ngươi... Ngươi giết chết toàn bộ ba người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni? Long Ngự Thiên trừng lớn hai mắt, chấn động nhìn Cổ Thần, thanh âm có chút run.

Hợp Đạo hậu kỳ, giết chết ba vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành ba kiếp, sự tình như vậy, quả thực nghe mà rợn của người.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Long Ngự Thiên vô luận như thế nào cũng không dám tin tưởng!

Về phần Long Đằng Hải từ sớm đã biết được Cổ Thần vô cùng biết thái, cũng biết hẩn tại thời điểm Hợp Đạo trung kỳ từng giết chết qua cường giả ngũ hành hai kiếp.

Vì vậy, hiện tại Cổ Thần đã bước vào Hợp Đạo hậu kỳ, giết chết cường giả ngũ hành ba kiếp, tuy rằng trong lòng rất kinh ngạc, nhưng coi như tiếp thu được.

Trong lòng Long Ngự Thiên tràn đầy khiếp sợ, càng nhiều chính là may mắn, may mắn hẩn không giống như Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, tiếp tục công kích đối với Cổ Thần, mà là hóa thù thành bạn.

934. Chương 59: Danh Chấn Thiên Lan

Cổ Thần nhìn Long Ngự Thiên, gật đầu nói:

- Long Ngự Thiên đạo hữu, ta là đệ tử Hư Thiên Tông tại tiên giới Cổ Hoang, tổ sư Hư Thiên chính là tổ sư sáng lập bản tông, bí kíp trận đạo trong Hư Thiên bí giới là do tổ sư Hư Thiên lưu lại, đối với ta có tác dụng rất lớn, vì vậy trận đạo bí kíp đối với ta là nhất định phải có, hi vọng người không nên tranh đoạt với ta!

Long Ngự Thiên lộ ra một tia cười khổ, nói:

- Thực lực Cổ Thần đạo hữu thông thiên, cho dù ta muốn tranh cũng không có thực lực này, không bằng sớm buông tay, chuyện này tuy không lấy được bí kíp trận đạo Hư Thiên lưu lại, thế nhưng tìm được một hậu nhân long tộc tiên giới Cổ Hoang, coi như có thu hoạch, ta thay Đằng Hải cảm tạ Cổ Thần đạo hữu chiếu cố trong đoạn thời gian vừa qua.

Cổ Thần xoa tay, nói:

- Tại tiên giới Cổ Hoang, long tộc có một vị tu sĩ là đại ca của ta, mấy lần cứu ta trong nguy nan, đối với ta ân trọng như núi, nếu long tộc có chuyện gì, ta trợ giúp một chút cũng là hiển nhiên!

Nói xong, ánh mắt Cổ Thần rơi vào người Long Đằng Hải, nói:

- Long hoàng đạo hữu, ta muốn tiến vào chỗ càng sâu trong Hư Thiên bí giới, tìm kiếm bí kíp trận đạo, nếu như ngày sau có duyên chúng ta gặp lại!

Long Đằng Hải gật đầu, nói:

- Chúc người sớm ngày tiến vào Thiên Cung!

Cổ Thần khẽ gật đầu, đang định rời đi, Long Ngự Thiên nói:

- Cổ Thần đạo hữu, sau này người phải cẩn thận, Huyết Luân Pháp Vương là một trong những hộ pháp của Huyết Hà Điện, do Huyết Hà Ma Vương quản hạt, Huyết Hà Ma Vương là đệ tử của một trong những đầu sỏ Vạn Giới tu vi thiên địa vô lượng kiếp, tên là Đại Tự Tại Thiên Ma, thực lực phía sau Huyết Luân Pháp Vương rất kinh khủng, Đại Tự Tại Thiên Ma càng là một tôn đại ma cái thể thời thái cổ, nổi danh tương đương với thủy tổ Phật môn Nguyên.

- Cho dù là Thiên đế gặp phải hẩn cũng phải nể ba phần, mười đệ tử dưới trướng hẩn có thực lực thông thiên, đệ tử đệ thập Huyết Hà Ma Vương có tu vi thấp nhất cũng là cường giả ngũ hành thoát thai kiếp năm kiếp đại viên mãn, mấy người xếp trước càng là tồn tại âm dương sinh tử kiếp, người giết chết Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, Huyết Hà Ma Vương nhất định sẽ biết, người nên chuẩn bị tâm lý bị trả thù!

- Đa tạ nhắc nhở! Hai vị đạo hữu long tộc, Cổ mạo đi trước!

Nghe xong lời nói của Long Ngự Thiên, Cổ Thần lưu lại một thanh âm, thân ảnh chợt lóe, liền tiến vào chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới.

Tuy rằng địa vị, bối cảnh của Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni rất lớn, nhưng trong lòng Cổ Thần không hề uy ky, nếu như Đại Tự Tại Thiên Ma là nhân vật nổi danh tương đương thủy tổ Phật môn Nguyên, ngay cả Thiên đế gặp phải cũng phải nể mặt ba phần, tự nhiên là đại nhân vật cao cao tại thượng, đối với bọn họ mà nói, Cổ Thần hiện tại chỉ là con tôm nho nhỏ.

Đại Tự Tại Thiên Ma chú ý tâm tình thư sướng, muốn làm cái gì thì làm cái đó, người như vậy thường thường rất rộng lượng, sẽ không bụng dạ hẹp hòi, Cổ Thần hôm nay khẳng định sẽ không lọt vào trong mắt Đại Tự Tại Thiên Ma.

Vì vậy, thực lực Đại Tự Tại Thiên Ma tuy mạnh, nhưng đối với Cổ Thần hiện tại không có bao nhiêu uy hiếp, về phần đệ tử đệ thập tọa hạ Đại Tự Tại Thiên Ma, có sư phụ Đại Tự Tại Thiên Ma như vậy, địa vị, thân phận khẳng định không kém, không có bao nhiêu xác suất đối phó với Cổ Thần.

Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni chỉ là một trong những hộ pháp Huyết Hà Điện, dù hắn đã vẫn lạc nhưng còn chưa có tư cách để Huyết Hà Ma Vương tự mình tới báo thù, tối đa là phái cường giả càng mạnh hơn so với Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni.

Thực lực của Cổ Thần hiện tại, cường giả ngũ hành bốn kiếp có tới cũng không sợ, độn thuật của hắn vô cùng huyền diệu, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng khó có thể đuổi theo, chỉ cần cẩn thận một chút thì không đáng lo.

Cổ Thần tiến vào chỗ càng sâu trong Hư Thiên bí giới, Long Ngự Thiên và Long Đằng Hải thì thuận di ra ngoài Hư Thiên bí giới, gặp phải nhưng cường giả ngũ hành một kiếp, hai kiếp đuổi theo phía sau, không nói hai lời, lập tức triển khai chém giết đối với cường giả Thiên Lan Thánh điện.

Cường giả ngũ hành một kiếp, hai kiếp không phải đối thủ của Long Ngự Thiên, nhưng bọn hắn đều tiến vào trong thế giới bản thân sáng tạo, Long Ngự Thiên cũng khó giết chết được, đám người Tăng Liên Hoa, Cơ Kiên Vũ, Bằng Cái Thiên, Tử Thiên Hiệu đều chạy trốn chết.

- Các người không cần tiến vào trong Hư Thiên bí giới thêm nữa, đều trở về đi!

Long Ngự Thiên ngăn cản cường giả long tộc và ma đạo còn lại.

- Vì sao?

Chúng cường giả không giải thích được hỏi.

- Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni đều đã vẫn lạc dưới tay Cổ Thần, hiện tại ở chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới chỉ có một mình một người Cổ Thần, ai tiến vào trong đó chỉ có một đường chết! Đi hay lưu lại, các người tự mình quyết định!

Long Ngự Thiên lưu lại một câu, sau đó dẫn theo cường giả long tộc rời đi.

Lưu lại mấy vị cường giả ma tộc với sắc mặt khiếp sợ vô cùng, tràn đầy không thể tin tưởng.

Thế nhưng Long Ngự Thiên không có khả năng lừa dối bọn họ, nếu là ba người Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni còn sống, Long Ngự Thiên không có khả năng dẫn đầu rời khỏi Hư Thiên bí giới.

- Cổ Thần dĩ nhiên giết chết Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, trở lại Huyết Hà Điện, bẩm báo lại Huyết Hà Ma Vương, để Huyết Hà Ma Vương cân nhắc quyết định đối với Cổ Thần!

Một vị cường giả ngũ hành hai kiếp vùng tay lên, lớn tiếng ra lệnh.

Tất cả các cường giả ma đạo rất nhanh rời khỏi Hư Thiên bí giới, toàn bộ Hư Thiên bí giới chỉ còn lại duy nhất một mình một người Cổ Thần.

Trong chỗ sâu Hư Thiên bí giới đều là những đại trận thượng cổ huyền ảo khó lường, Cổ Thần là tông sư trận pháp, nhưng nhìn thấy những trận pháp này vẫn khiến ánh mắt của hắn rộng mở không ít.

Nếu như hắn lấy được bí kíp trận đạo của Hư Thiên lưu lại, tìm hiểu một thời gian, nhất định giúp Cổ Thần trên con đường trận đạo lại tiến thêm một bước, đối với tu luyện Phá Thiên Chỉ càng tiến sâu một tầng, cảnh giới lại có đột phá.

Giữa lúc Cổ Thần đang ở trong Hư Thiên bí giới, tìm kiếm cảm ngộ trận pháp huyền diệu, tìm kiếm bí kíp trận đạo, toàn bộ Thiên Lan tinh hải đều rung chuyển.

Cổ Thần đánh chết Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, linh hồn chi bi ký thác một tia nguyên thần của hai người trong Thiên Lan Thánh điện lập tức bị hủy diệt, chứng minh hai người đã vẫn lạc.

Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo chính là phó điện chủ của Thiên Lan Thánh điện, quyền cao chức trọng, địa vị cao cả, gần với Thiên Lan điện chủ.

Vì vậy, tin tức hai người vẫn lạc vừa truyền ra, lập tức khiến vô số tu sĩ khiếp sợ, chốc lát đã truyền khắp giới cao tầng Thiên Lan tinh hải.

Cùng ngày, điện chủ Thiên Lan Thánh điện nghe được tin tức cũng không khỏi khiếp sợ, mồ hôi lạnh, không thể tin tưởng lắm lắm nói:

- Sao có khả năng? Vũ Thánh là cường giả kiệt xuất nhất trong hậu đại Cơ gia ta, nhất là Hóa Đạo, linh ngộ nhân chi đại đạo, là thiên tài đệ nhất Thiên Lan tinh hải ta, là nhân vật được Thiên Cung coi trọng, chỉ chờ khi hấn bước vào ngũ hành bốn kiếp sẽ tiến vào Thiên Cung, trở thành một thành viên của Thiên Cung, dĩ nhiên đã vẫn lạc... Cái này, ta làm sao bàn giao với Thiên Cung? Là ai? Vũ Thánh và Hóa Đạo tới tột cùng vẫn lạc trong tay người nào? Ta muốn hấn chịu đựng tất cả dằn vặt, bắt hấn lại, tự mình áp giải tới Thiên Cung, dĩ nhiên đánh chết thiên tài được Thiên Cung lựa chọn, phải bị Thiên Cung thẩm lý và phán quyết!

Không quá lâu sau, đám người Tăng Liên Hoa, Cơ Kiền Vũ, Bằng Cái Thiên, Tử Thiên Hiệu từ trong Hư Thiên bí giới trở về, mang theo tin tức mới nhất.

- Bốn vị cường giả Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, Long Ngự Thiên truy sát Cổ Thần, tiến vào chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới, thế nhưng chỉ có một mình một người Long Ngự Thiên từ trong Hư Thiên bí giới đi ra ngoài, không hề nhìn thấy thân ảnh Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Cổ Thần, bất quá căn cứ vào thời điểm Long Ngự Thiên xuất hiện, tựa hồ chưa tới chỗ sâu nhất trong Hư Thiên bí giới, vì vậy Long Ngự Thiên hẳn là chưa thu được bí kíp trận đạo, như vậy tại chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới khẳng định còn có người sống! Về phần người sống là Cổ Thần hay Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, hoàn toàn không biết!

- Tất cả mọi người không cần phải tới Hư Thiên bí giới, bản điện chủ chuẩn bị tự mình đi điều tra rõ việc này, mặc kệ là Cổ Thần hay Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, sát hại Cơ Vũ Thánh và Thương Hóa Đạo, bản điện chủ nhất định khiến bọn họ không chết tử tế được, lấy mạng đền mạng!

Điện chủ Thiên Lan Thánh điện trong Thiên Lan Thánh điện hạ đạt mệnh lệnh đối với tất cả cường giả Thiên Kiếp cảnh.

Trên một khối đại địa ngập trời huyết sắc ẩn dấu tại chỗ sâu thẳm không, một tòa thành màu máu thật lớn sừng sững tại trung ương đại lục, chính là một trong những thế lực quan trọng của ma đạo: Huyết Hà Điện.

Huyết Hà Điện là địa bàn của Huyết Hà Ma Vương, đệ tử đệ thập tọa hạ thủy tổ ma đạo Đại Tự Tại Thiên Ma, lúc này cường giả ma đạo từ Hư Thiên bí giới trở về đang ở trong Huyết Hà Điện, bắt đầu bẩm báo lại hành trình Hư Thiên bí giới lần này cho Huyết Hà Ma Vương và đồng đạo hộ pháp Huyết Hà Điện.

So sánh với Thiên Lan Thánh điện không biết kết quả, tin tức của cường giả ma đạo chuẩn xác hơn nhiều, biết người giết chết Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni chính là Cổ Thần.

Thế nhưng, lời nói xuất phát từ miệng Long Ngự Thiên, không thể tin tưởng hoàn toàn.

Huyết Hà Ma Vương ngồi trên vương tọa cao cao, sau khi nghe xong, nói:

- Tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ sao có thực lực giết chết cường giả ngũ hành ba kiếp? Ta muốn đích thân tới long tộc, hỏi Long Ngự Thiên một chút, nhìn xem lời nói của hấn có phải giả dối hay không, có phải từng trợ giúp Cổ Thần, nhưng Cổ Thần này không giết chết không được, Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, người có tu vi ngũ hành bốn kiếp, đối phó với Cổ Thần hẳn là dư dả, đi Hư Thiên bí giới một chuyến, điều tra hạ lạc của Cổ Thần, có thể bắt giữ thì bắt giữ, không thể thì giết tại chỗ!

Chỗ sâu trong Hư Thiên bí giới!

Trong một tòa đại trận uy lực cường đại, diện tích bao phủ mệnh mông vô hạn.

Cổ Thần cầm một quyển thư tịch dày ước chừng một bàn tay, đang hết sức chăm chú quan sát.

Quyển thư tịch này chính là bí kíp trận đạo trong Hư Thiên bí giới, bên trong ghi chép rất nhiều loại trận pháp học được của Hư Thiên từ trước tới nay, cùng với những trận pháp thái cổ chưa học được, đồng thời cũng ghi lại rất nhiều áo nghĩa trận pháp chính bản thân Hư Thiên lĩnh ngộ được.

Tạo nghệ của Cổ Thần đối với trận pháp tại tiên giới Cổ Hoang có thể nói là đệ nhất nhân sau Hư Thiên, tuy rằng đẳng cấp những trận pháp nơi này đều rất cao giai, thế nhưng không làm khó được Cổ Thần bao lâu, chỉ một thời gian ngắn đã bị Cổ Thần phá vỡ, thu được bí kíp trận đạo.

Trong quá trình phá giải trận pháp, Cổ Thần đối với lĩnh ngộ trận pháp thái cổ cũng tăng lên rất nhiều, đối với tu luyện Phá Thiên Chỉ mơ hồ có một loại cảm giác đột phá cảnh giới.

Hiện tại Cổ Thần tu luyện Phá Thiên Chỉ đạt tới cảnh giới đệ nhị trọng đại thành.

Chỉ thiếu một chút nữa là Cổ Thần sẽ tu luyện Phá Thiên Chỉ đột phá thêm một tầng, đạt tới cảnh giới đệ tam trọng.

Uy lực Phá Thiên Chỉ vô cùng kinh khủng, tung hoành cổ kim, quán tuyệt vũ trụ, mỗi lần đề cao cảnh giới, lực công kích đều tăng lên rất nhiều lần.

Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ nhị trọng đại thành chỉ thiếu một chút nữa là khiến cường giả ngũ hành đệ nhị kiếp Lôi Cốt Hủ mất mạng trong nháy mắt, nếu là đạt tới cảnh giới đệ tam trọng, cho dù là cường giả ngũ hành ba kiếp cũng bị miểu sát.

Thậm chí cường giả ngũ hành bốn kiếp cũng không thể chống đỡ được, bị bắn trúng tuy không bị miểu sát nháy mắt, nhưng hủy diệt vô cùng vô tận của Phá Thiên Chỉ đủ khiến cường giả ngũ hành bốn kiếp bị xói mòn sinh cơ, thực lực giảm mạnh.

Cổ Thần vật ngã lưỡng vong, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào Hư Tử Trận Kinh.

Một tờ lại một tờ.

Nhìn áo nghĩa trận pháp tổ sư Hư Tử lưu lại, trình độ lĩnh ngộ đối với trận pháp thái cổ của Cổ Thần hầu như bay lên thẳng tắp.

Một ngày đêm, hai ngày, ba ngày...

Chỉ trong thời gian ba ngày, Cổ Thần đã sinh ra một loại cảm ngộ cường liệt, tu luyện Phá Thiên Chỉ rốt cuộc đề cao tầng thứ một lần nữa, đạt tới cảnh giới đệ tam trọng.

Một cỗ cảm giác cực kỳ thư sướng từ trong kinh mạch tứ chi bách hài chảy ra.

Theo Phá Thiên Chỉ đạt tới cảnh giới đệ tam trọng, tạo nghệ trận pháp của Cổ Thần đề cao, lĩnh ngộ đối với pháp tắc thiên địa cũng đề cao trên diện rộng, bản nguyên ngũ hành trong mệnh tuyến sát na trở nên sinh động, trực tiếp dung hợp hơn không ít.

Tuy rằng tu vi vẫn chỉ là Hợp Đạo hậu kỳ, thế nhưng thực lực so với thời điểm vừa mới đột phá cảnh giới đề cao mấy lần.

Nếu như nói thực lực của Cổ Thần tại lúc vừa mới đột phá cảnh giới so với cường giả ngũ hành bốn kiếp thông thường có chút không bằng, thế nhưng hiện tại đã hoàn toàn đứng vững trong hàng ngũ cường giả ngũ hành bốn kiếp, thậm chí so với một ít cường giả ngũ hành bốn kiếp thông thường còn mạnh hơn nhiều, thực lực hầu như đã có thể so sánh được với một ít cường giả tương đối lợi hại trong ngũ hành bốn kiếp.

Số lượng trận pháp ghi trong Hư Tử Trận Kinh phi thường nhiều, có nhiều trận pháp hấn lĩnh ngộ rất nhanh, cũng có nhiều trận pháp hấn chưa lĩnh ngộ được, dù sao đây cũng là trận pháp từ thời thái cổ, lĩnh ngộ của Cổ Thần hiện tại bất quá là da lông của Hư Tử Trận Kinh.

935. Chương 60: Kim Sư Thích Ca Mâu Ni.

Trong đó còn có rất nhiều ảo nghĩa, đạo lý thiên đại của trận pháp tuyệt diệu huyền ảo đang đợi Cổ Thần khai quật, lĩnh ngộ.

Cổ Thần điều tức một lúc, đợi khi bản nguyên ngũ hành trong mệnh tuyền hóa thành bình tĩnh, Cổ Thần tiếp tục quan sát Hư Tử Trận Kinh, lĩnh ngộ ảo nghĩa trận pháp.

Thế nhưng tu luyện Phá Thiên Chỉ cực kỳ gian nan, lúc trước bởi vì Cổ Thần tu luyện tới cảnh giới đệ nhị trọng đại thành, vì vậy theo Cổ Thần đối với tạo nghệ trận đạo có đột phá, Phá Thiên Chỉ nước chảy thành sông đột phá ngay sau đó.

Bất quá nếu muốn để Phá Thiên Chỉ từ đệ tam trọng có chút thành tựu đạt tới cảnh giới đại thành cần phải có thời gian tích lũy, nghiên cứu lâu dài mới được.

Cổ Thần tỉ mỉ quan sát Hư Thiên Trận Kinh, hầu như đã quên đi thời gian trôi qua.

Trong nháy mắt, hai ngày trôi đi.

Sau khi tìm được Hư Tử Trận Kinh, Cổ Thần tại chỗ sâu nhất trong Hư Thiên bí giới đã nghiên cứu năm ngày.

Ngày hôm nay, đột nhiên Cổ Thần cảm giác được, Hư Thiên bí giới chấn động mãnh liệt

Một cỗ khí tức hủy diệt từ khắp bốn phía Hư Thiên bí giới lan tràn tới.

“Chuyện gì xảy ra? Hư Thiên bí giới bị tan vỡ? Đang hủy diệt?”

Cổ Thần nhướng mày.

Cổ Thần thu Hư Tử Trận Kinh vào trong Âm Dương tiên giới, trong sát na thân thể biến mất không thấy, thuận di cực nhanh hướng ra ngoài Hư Thiên Bí Cảnh.

Tốc độ thuận di của Cổ Thần hiện tại so với thời điểm vừa bước vào Hợp Đạo hậu kỳ đã nhanh hơn rất nhiều, chỉ một cái chớp mắt đã vượt qua khoảng cách ba trăm tinh cầu, so với tốc độ thuận di tại thời điểm mới bước vào Hợp Đạo hậu kỳ hầu như nhanh hơn năm sáu lần.

Càng tiến tới gần vòng ngoài Hư Thiên bí giới lại càng cảm thụ được một cỗ khí tức hủy diệt từ Hư Thiên bí giới tản mát ra.

Có cường giả Thiên Kiếp lợi hại đang tiến hành phá hư đối với Hư Thiên bí giới.

Bốn kiếp trở lên, vào trận tức diệt!

Cổ Thần hồi tưởng lại lời chỉ thị của tổ sư Hư Tử ghi lại trên tinh đồ, trong Hư Thiên bí giới, nếu như có cường giả ngũ hành bốn kiếp trở nên tiến vào, trận pháp sẽ tan vỡ.

Toàn bộ Hư Thiên bí giới chính là do lực lượng trận pháp sản sinh, trận pháp tan vỡ sẽ kéo theo toàn bộ Hư Thiên bí giới bị tiêu diệt.

- Chẳng lẽ có cường giả ngũ hành bốn kiếp tiến vào trong Hư Thiên bí giới, vì vậy Hư Thiên bí giới đang bắt đầu tự hủy diệt? Thế nhưng hủy diệt chỉ là cục diện, không thể trong nháy mắt hoàn toàn phá hủy được Hư Thiên bí giới, có thể thấy được cường giả tiến vào trong Hư Thiên bí giới có thực lực không quá cường đại, nhiều nhất chỉ là ngũ hành bốn kiếp tương đối bình thường.

Cổ Thần chuyển tâm niệm, trong sát na liền có phát đoán.

“Rốt cuộc vị cường giả ngũ hành bốn kiếp này đến từ ma đạo Vạn Giới hay là cường giả tới từ Thiên Lan Thánh điện trận doanh Chư Thiên?”

Trong lòng Cổ Thần âm thầm suy đoán, liên tục thuận di hướng về phía ngoài Hư Thiên bí giới.

Tiến vào Hư Thiên bí giới, từ chỗ cửa vào tới chỗ sâu nhất tìm được Hư Tử Trận Kinh, Cổ Thần dùng đủ thời gian mười ngày, hiện tại tốc độ hơn xa so với Hợp Đạo trung kỳ, rời khỏi Hư Thiên bí giới dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ trong thời gian một ngày một đêm đã thuận di được khoảng cách năm sáu ngàn ban đầu.

Rất nhanh một ngày một đêm trôi qua.

Cổ Thần vẫn tiếp tục thuấn di, không hề dừng lại chỉ chốc lát, phía trước có một cỗ khí tức hủy diệt không gì sánh được, cuộn trào mãnh liệt mà đến.

Cổ Thần có thể cảm ứng được, trong khí tức hủy diệt có một vị cường giả Thiên Kiếp, thực lực chỉ ít cũng mạnh hơn Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni gần trăm lần, tu vi đại khái là ngũ hành bốn kiếp.

Toàn bộ Hư Thiên bí giới đang trong tình cảnh tan vỡ rất nhanh, chỉ ít cũng có hơn phân nửa diện tích bị phá hủy.

Một đầu hùng sư màu vàng lớn hàng tỉ dặm hành tẩu trong vũ trụ, hân rống to một tiếng, thanh âm phá vỡ cửu tiêu, cự trảo vung lên, vô số trận pháp trong Hư Thiên bí giới bị phá hủy, trong sát na không gian Hư Thiên bí giới hàng tỉ dặm tan vỡ, hủy diệt.

Cổ Thần cảm ứng được sự tồn tại của đầu kim sư này, không quá lâu sau, đầu kim sư khổng lồ vô cùng cũng phát hiện ra Cổ Thần đang ở phía trước không xa.

Một đôi con mắt lớn như tu chân tinh lập tức phát ra quang mang hưng phấn, tập trung vào người Cổ Thần.

- Tu sĩ hợp đạo nhỏ bé, người chính là Cổ Thần?

Thấy Cổ Thần, đầu kim sư khổng lồ không gì sánh được mở miệng nói, thanh âm phá vỡ không gian.

Cổ Thần từ trong Hư Thiên bí giới đi ra, tuy rằng thân thể rất nhỏ, thể nhưng đứng trong vũ trụ lại vô cùng vững chãi, cảm giác giống như ngọn núi cao tồn tại tuyền cổ.

- Người là người phương nào?

Cổ Thần không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại, gián tiếp thừa nhận hẳn chính là Cổ Thần.

Đầu kim sư khổng lồ phát sinh tiếng cười rống rung trời chuyển đất, nói:

- Ha ha ha ha! Người dĩ nhiên không nhận ra bản tọa là ai? Bản tọa là đệ nhị hộ pháp Huyết Hà Điện tọa hạ Huyết Hà Ma Vương — Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, bản tọa hỏi người, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni vẫn lạc trong tay người?

Thần tình Cổ Thần đạm nhiên, nói:

- Ma đầu nhấc lên biển máu ngập trời? Xác thực bị ta chém chết, Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, người bài danh đệ nhị, không biết Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni trong hộ pháp Huyết Hà Điện có thể bài danh bao nhiêu?

Biểu tình Kim Sư Thích Ca Mâu Ni nhất thời hung ác, nhe răng trợn mắt, quát lớn:

- Trong mười tám tôn hộ pháp Huyết Hà Điện, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni bài danh đệ thập tam, mà bản tọa bài danh đệ nhị, chính là cường giả ngũ hành bốn kiếp, so với Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni, thực lực mạnh hơn gấp trăm lần, Cổ Thần, dám đánh chết hộ pháp Huyết Hà Điện ta, quả thực là vô pháp vô thiên, không biết sống chết, bản tọa hôm nay cho người biết kết cục dám chọc giận Huyết Hà Điện, cho người thần hình câu diệt, Sư Vương Hồng Thiên!

Tiếng nói vừa dứt, Kim Sư Thích Ca Mâu Ni đột nhiên dựng đứng lông mao, giống như cương châm chọc thẳng lên trời, đầu ngửa lên trời cao vô tận, rống to một tiếng.

Thanh âm vang vọng chân trời, không gian bị phá vỡ, vô số đạo sóng âm giống như sóng biển kinh thiên, tán đi bốn phía, nhất là phương hướng Cổ Thần càng thêm dày đặc.

Sóng âm như sóng biển chạy chồm, mây mù liên miên, ẩn chứa một cỗ đại thể thiên địa, âm sát thuật diệt sát tất cả.

- Thời không chuyển biến, thời gian chi âm!

Nhìn vô số đạo sóng âm cuộn cuộn hướng về phía chính mình, trong sóng âm ẩn chứa âm sát thuật kinh thiên, Cổ Thần hét lớn một tiếng, trong sát na thời không bốn phía vụn vỡ.

Thân thể Cổ Thần trùng trùng điệp điệp, hóa thành nghìn vạn, xuyên toa tại các thời không khác nhau, có lúc khoảng không thoát nhìn giống như tĩnh, thời gian giảm tốc độ tới cực điểm, có lúc bóng người khoảng không nhanh tới vô hạn, tựa hồ trong sát na đã trôi qua một năm.

Thời gian gia tốc trăm lần, thời gian giảm tốc trăm lần, thân thể Cổ Thần đồng thời xuyên toa qua thời không từ thời gian gia tốc tới thời gian giảm tốc và ngược lại.

Oanh!

Oanh!

...

...

Vô số đạo thời gian chỉ âm trong sát na bộc phát mãnh liệt.

936. Chương 61: Trồng Nhân Được Quả

Thời gian chỉ âm, vô tung vô ảnh, nhìn không thấy sóng âm, nghe không được thanh âm từ đâu tới, tựa hồ từ thời đại tuyên cổ cũng đã tồn tại.

Thời gian chỉ âm vang lên, tiếng rống rung động không gian của Kim Sư Thích Ca Mâu Ni trong sát na tĩnh lại, vô số sóng âm bị hủy diệt trong nháy mắt.

Thân thể Kim Sư Thích Ca Mâu Ni run lên mãnh liệt, thời gian chỉ âm vô cùng cường đại, cho dù là cường giả ngũ hành bốn kiếp cũng khó có thể chịu đựng.

Thấy Cổ Thần dĩ nhiên dùng âm sát thuật huyền diệu tới cực điểm phá tan Sư Vương Hồng Thiên thuật của hắn, nhất thời giận dữ, lớn tiếng rít gào:

- Sư vương thôn tính! Sư vương thổ nguyệt!

Theo thanh âm vừa rơi xuống, cái miệng lớn của Kim Sư Thích Ca Mâu Ni hé ra, giống như bồn máu, đủ lớn tới phòng viên hàng tỉ dặm, một ngụm cắn về phía Cổ Thần, trong sát na vô số tinh cầu loại nhỏ, vẫn thạch vũ trụ đều bị Kim Sư Thích Ca Mâu Ni nuốt vào trong miệng.

- Phá Thiên Chỉ!

Thanh âm của Cổ Thần lạnh lùng như tử thần tuyên án, chỉ một ngón tay về phía trước, đầu ngón tay lập tức phát ra một đạo quang mang ánh sáng ngọc.

Kim Sư Thích Ca Mâu Ni thôn tính thổ nguyệt, thanh thể chấn thiên hám địa.

Thế nhưng một đạo Phá Thiên Chỉ của Cổ Thần đánh ra, quang mang ánh sáng ngọc vừa thoáng hiện, một đạo chỉ cương đẹp mắt không gì sánh được trong sát na xuất hiện ngay trước miệng Kim Sư Thích Ca Mâu Ni.

Chỉ cương Phá Thiên Chỉ, kể cả rất nhiều tinh cầu loại nhỏ, vẫn thạch vũ trụ, nhất tịnh đều bị Kim Sư Thích Ca Mâu Ni một ngụm nuốt vào.

Chỉ chớp mắt sau, một tiếng thét thê lương thảm thiết, phá vỡ hư không hàng tỉ dặm đột nhiên vang lên.

Một đạo quang mang đẹp mắt từ đỉnh đầu Kim Sư Thích Ca Mâu Ni bắn ra, chính là đạo chỉ cương Phá Thiên Chỉ bắn xuyên qua miệng Kim Sư Thích Ca Mâu Ni.

Chỉ cương Phá Thiên Chỉ, phá thiên liệt địa, ẩn chứa áo nghĩa trận pháp vô cùng, pháp tắc thiên địa vô tận.

Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ tam trọng có uy lực cực mạnh, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng không thể coi thường.

Tuy rằng bản thể của Kim Sư Thích Ca Mâu Ni là một loại dị thú thái cổ, to lớn vô cùng, lực phòng ngự cũng vượt xa cường giả cùng cảnh giới, da lông ngay cả tiên bảo thượng phẩm cũng có thể kích thương, nhưng cũng không thể chịu đựng nổi công kích của Phá Thiên Chỉ đệ tam trọng.

Huống chi địa phương Phá Thiên Chỉ bắn trúng lại là trong miệng của Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, hầu như là chỗ yếu nhất toàn thân, Phá Thiên Chỉ dễ dàng đánh bại phòng ngự của Kim Sư Thích Ca Mâu Ni.

Bị Phá Thiên Chỉ bắn trúng, Kim Sư Thích Ca Mâu Ni nhất thời bị trọng thương trí mạng, thân thể cao lớn trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, trong nháy mắt thu nhỏ lại, hóa thân thành một trảng hán mặc kim bào.

Đỉnh đầu Kim Sư Thích Ca Mâu Ni chảy máu tươi như nước thủy triều, trong mắt tràn ngập lửa giận, phần nộ rít gào:

- A... Tu sĩ Hợp Đạo nhỏ bé, người dĩ nhiên kích thương Kim Sư Thích Ca Mâu Ni vĩ đại, tội người không thể tha thứ, tội đáng chết vạn lần. Huyết Hà Ma Vương nhất định sẽ đích thân tới giết chết người...

Đang khi nói chuyện, thân thể Kim Sư Thích Ca Mâu Ni hóa thành một đạo kim quang, trong sát na biến mất không thấy, thuần di vào trong vũ trụ xa xôi vô cùng vô tận.

Dung tình không hạ thủ, hạ thủ không dùng tình!

Cứu người thì cứu triệt để, giết người tất bị mất mạng!

Thân ảnh Cổ Thần đồng thời biến mất không còn, thuần di đuổi theo Kim Sư Thích Ca Mâu ni.

Trong lòng Kim Sư Thích Ca Mâu Ni tràn đầy kinh hãi, thương tổn trên đầu dĩ nhiên không thể ngăn lại, càng lúc càng thêm nghiêm trọng, tựa hồ muốn phá hủy toàn bộ sinh cơ của hắn, tiêu hao thọ nguyên của hắn, nếu không trị hết thương thế này, sợ rằng không tới thời gian mấy năm, thọ nguyên vô tận của hắn sẽ tiêu hao sạch sẽ, đi đời nhà ma.

“Đây đến tốt cùng là loại pháp thuật gì? Dĩ nhiên tạo thành thương tổn vô cùng vô tận đối với ta? Một tu sĩ Hợp Đạo kỳ nhỏ bé sao lại có lực lượng cường đại tới như vậy? Co dù là điện chủ đại nhân cũng không có lực lượng vĩ đại tới như vậy a?”

Kim Sư Thích Ca Mâu Ni một mặt bỏ chạy, một mặt sợ hãi than trong lòng.

Giữa thời điểm trong lòng Kim Sư Thích Ca Mâu Ni quá mức sợ hãi, thanh âm của Cổ Thần đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền tới:

- Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, nếu đã tới, hà tất phải vội đi, lưu lại cho ta đi!

Theo thanh âm của Cổ Thần vang lên, đột nhiên một bàn tay vô cùng khổng lồ xuất hiện trong vũ trụ vô cùng vô tận.

Bàn tay khổng lồ này lớn không biết bao nhiêu tỉ dặm, lòng bàn tay giống như một phiến thiên địa, cao cao đọng lại trong vũ trụ mệnh mệnh không bờ bến.

Năm ngón tay to lớn không gì sánh được, không biết bao nhiêu tỉ dặm, giống như năm cây cột trụ trời, treo ngược xuống dưới.

Năm ngón tay phân thành năm màu trắng, xanh, bạc, đỏ, vàng, đại biểu cho năm lại bản nguyên ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ.

Một chuông hạ xuống, ngũ hành tề tụ, trong chuông có thiên địa, tự thành càn khôn, hình thành một thể giới tách biệt thể giới bản nguyên, hoàn toàn bao phủ Kim Sư Thích Ca Mâu Ni bên trong.

Bàn tay khổng lồ vô cùng hạ xuống, Kim Sư Thích Ca Mâu Ni lập tức cảm giác hư không bốn phía biến đổi, đã không tồn tại trong vũ trụ bản nguyên, biến thành một không gian mới, thể giới mới.

Hư không bốn phía trở nên ngưng trọng không gì sánh được, giống như thủy ngân, hãm trong bùn, có lực lượng bám dính cực lớn, khiến hắn trong hư không khó có thể giây dụa, nhúc nhích, càng đừng nói tiếp tục thuần di phi độ.

Kim Sư Thích Ca Mâu Ni bị Phá Thiên Chỉ bắn trúng, bị trọng thương chí mạng, thống khổ bất kham, một thân thực lực giảm mạnh, ngay cả năm thành thực lực cũng không thể phá hủy, một chưởng của Cổ Thần hạ xuống, bản nguyên ngũ hành hình thành thế giới mới, nhất thời bao phủ hắc bên trong.

- Cổ Thần, tên tu sĩ Hợp Đạo nhỏ bé người, người dám to gan giết bản tọa? Người nhất định chết không chỗ chôn!

Kim Sư Thích Ca Mâu Ni kinh sợ rống lớn.

Thanh âm của Cổ Thần từ các thời không vang lên:

- Ngô sáng tạo đại đạo vô thượng, cứu vớt chúng sinh trong khổ hải, người tín ngưỡng ngô chắc chắn siêu thoát, người cản trở ngô chắc chắn hủy diệt!

Theo thanh âm vang lên, bàn tay to lớn vô cùng trong sát na thu nhỏ lại, năm ngón siết chặt, càn khôn trong chưởng bạo tạc, không gian hủy diệt, lực lượng bản nguyên ngũ hành đại bạo tạc, uy lực bản chất không kém gì bản nguyên vũ trụ đại hủy diệt, tuy rằng Kim Sư Thích Ca Mâu Ni là cường giả ngũ hành bốn kiếp, nhưng cũng bị nổ thành hư vô trong chớp mắt, thần hình tiêu diệt.

Thân ảnh Cổ Thần xuất hiện ngay tại địa phương Kim Sư Thích Ca Mâu Ni vừa đứng, bàn tay mở ra, bên trong ngoại trừ có một chiếc nhẫn khắc hai chữ Kim Sư, không còn bất cứ thứ gì khác.

Kim Sư Thích Ca Mâu Ni hủy diệt, chỉ để lại tiên giới không gian này.

Tiên lực thuần dương của Cổ Thần dẫm mạnh tràn vào Kim Sư tiên giới, đơn giản là một ít tinh phách linh thạch bổ xung linh khí, hoặc là một ít linh thú mà thôi, đây chính là tiêu hao phẩm tu sĩ trong vũ trụ phạm gian chuẩn bị trước.

Tài nguyên của Cổ Thần đã quá nhiều, tuy rằng trong Kim Sư tiên giới có rất nhiều tài nguyên, vượt xa tất cả các cường giả Thiên Kiếp bí cảnh nào Cổ Thần từng đánh chết, thế nhưng hiện tại không có bao nhiêu tác dụng, chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Thu hồi lại Kim Sư tiên giới, thân thể Cổ Thần trong nháy mắt biến mất không còn, thuần di về phía Thiên Lan Tinh.

Đánh chết Cơ Vũ Thánh, Thương Hóa Đạo, toàn bộ Thiên Lan Thánh điện hẳn là đã sớm sôi trào rồi, điện chủ Thiên Lan Thánh điện bất quá chỉ là cường giả ngũ hành bốn kiếp mà thôi, Cổ Thần đã có đủ thực lực chống lại, đi Thiên Lan Tinh nhìn xem điện chủ Thiên Lan Thánh điện có phản ứng như thế nào?

Muốn chiến thì chiến! Chỉ có đại chiến một lần với điện chủ Thiên Lan Thánh điện, điện chủ Thiên Lan Thánh điện không thể làm gì được Cổ Thần mới tới Thiên Cung tìm kiếm trợ giúp, như vậy cái tên Cổ Thần mới sớm ngày truyền vào tai Thiên Cung.

Về phần được Thiên Cung thu nhận sử dụng hay là bị Thiên Cung truy sát, vậy phải nhìn phản ứng của Thiên Cung rồi.

Cổ Thần có thể khẳng định, chỉ ít có tám phần mười nắm chắc Thiên Cung sẽ thu nhận sử dụng hắn.

Nếu tu sĩ vũ trụ phạm gian không thể trường sinh bất tử chân chính, có chiến đấu vẫn lạc, như vậy tranh đấu giữa Chư Thiên và Vạn Giới khẳng định có tử thương.

Đã có tử thương, như vậy cả hai trận doanh nhất định phải có máu mới bổ xung mới có thể bảo trì trường thịnh không suy, Thiên Cung là thế lực lớn nhất vũ trụ phạm gian, là chính thống thiên địa, khẳng định sẽ hấp thu nhân tài.

Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đã có thể giết chết được cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, sự tình càng nháo lớn càng chứng minh thực lực của Cổ Thần cường đại, mặc kệ là trận doanh Chư Thiên hay Vạn Giới đều sẽ có cự đầu muốn thu nhận hắn để sử dụng.

Đến lúc đó, Cổ Thần có thể danh chính ngôn thuận tiến vào trong Thiên Cung, hiện tại Cổ Thần chưa thể tiếp xúc tới Hồng, như vậy bắt đầu từ Thiên đế.

Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, chỉ có quen thuộc địch nhân mới có thể càng dễ dàng giết chết địch nhân, quen thuộc Thiên đế bắt đầu từ việc quen thuộc Thiên Cung.

Đương nhiên cũng không loại trừ trường hợp sau khi Thiên cung biết được tin tức, Thiên đế giận dữ phái ra cường giả giết chết Cổ Thần, đến lúc đó địch nhân tới, có thể đánh thì đánh, không thể đánh thì bỏ chạy, Cổ Thần đối với đòn thuật xuyên toa thời không của chính mình có tự tin tràn đầy.

Không tới một ngày, Cổ Thần đã trở về Thiên Lan Tinh, mua một phủ viện trong một tòa thành nhỏ biên giới Bạo Phong Hải lớn nhất Thiên Lan Tinh, cùng với Vân Tuyết, Quân tạm thời định cư.

Cổ Thần đã đạt tới tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, tu vi tiến thêm một bước sẽ là Thiên Kiếp bí cảnh, phải vượt qua ngũ hành thoát thai kiếp, trở thành cường giả Thiên Kiếp.

Ngũ hành thoát thai kiếp cũng không phải là cấp độ tu vi cố định, mà là nhìn linh ngộ đối với pháp tắc ngũ hành của tu sĩ, mỗi khi linh ngộ một loại pháp tắc đạt tới cảnh giới cao nhất, có thể chạm tới ảo diệu bản chất nhất vũ trụ sẽ phải trải qua một loại đại kiếp nạn ngũ hành.

Tu sĩ linh ngộ đối với pháp tắc ngũ hành sâu cạn không đồng nhất, cũng giống như Cổ Thần, bởi vì thu được bản nguyên ngũ hành trong thời gian dài ngắn không giống nhau, tạo nghệ đối với pháp tắc ngũ hành cũng có sâu cạn.

Hỏa chi bản nguyên là một loại bản nguyên ngũ hành Cổ Thần thu được sớm nhất, thứ nhì là thủy chi bản nguyên, tiếp nữa là mộc chi bản nguyên, sau đó là kim chi bản nguyên, cuối cùng là thổ chi bản nguyên.

Vì vậy Cổ Thần hẳn sẽ trải nghiệm năm kiếp trong ngũ hành thoát thai kiếp theo trình tự hỏa, thủy, mộc, kim, thổ.

Tu sĩ bước vào Thiên Kiếp bí cảnh là có thể sáng tạo ra một thế giới mới.

Tu vi của cường giả Thiên Kiếp bí cảnh càng cao, thế giới sáng tạo ra càng hoàn chỉnh.

Cường giả thiên địa vô lượng kiếp có thể sáng tạo ra đại thiên thế giới hầu như tương đồng với vũ trụ bản nguyên, không giống nhau duy nhất chính là vũ trụ chi tâm, vũ trụ chi tâm của bản nguyên vũ trụ chính là bản nguyên của thế giới, những đại thiên thế giới khác, vũ trụ chi tâm vẫn là bản nguyên vũ trụ tồn tại, đại thiên thế giới hủy diệt, vũ trụ bản nguyên sẽ không thay đổi, vũ trụ bản nguyên hủy diệt, mặc kệ là đại thiên thế giới nào cũng phải bị hủy diệt.

Cường giả âm dương sinh tử kiếp có thể sáng tạo ra trung thiên thế giới, trung thiên thế giới đã cso thể diễn hóa sinh linh vạn vật.

Cường giả ngũ hành thoát thai kiếp có thể sáng tạo ra tiểu thiên thế giới, tiểu thiên thế giới trên cơ bản là một mảnh hoang vu, chỉ có nguyên tố ngũ hành vô cùng đơn thuần, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn sáng tạo ra tiểu thiên thế giới mới xuất hiện một ít sinh linh đặc thù.

Cổ Thần sắp tiếp xúc tới Thiên Kiếp bí cảnh rồi, cần sáng tạo ra loại thế giới như thế nào chính là chuyện tình Cổ Thần quan tâm nhất trong giai đoạn hiện tại.

Tất cả đại thiên thế giới, trung thiên thế giới, tiểu thiên thế giới đều là phải phụ thuộc vào vũ trụ bản nguyên, cùng một pháp tắc thiên địa, cùng một quy tắc thiên địa, tất cả sinh linh đều phải chịu sự khống chế của “thiên đạo”, không thể vượt qua được số phận “thiên đạo” quy định.

Cổ Thần linh ngộ bàn chi đại đạo, lập chí muốn phá tan “thiên đạo”, thành lập một thế giới công bình chân chính, tự nhiên sẽ không giống như những tu sĩ khác, sáng tạo ra một thế giới phụ thuộc vào thế giới vũ trụ bản nguyên, như vậy căn bản không hề có tác dụng đối với việc siêu thoát thiên địa, siêu thoát khổ hải.

Cho dù muốn sáng tạo một thế giới mới, như vậy thế giới mới phải có quy tắc mới.

“Ta muốn sáng tạo thế giới phải có thiện có thiện báo, ác có ác báo, trồng thiện nhân sẽ xuất hiện thiện quả, trồng ác nhân sẽ xuất hiện ác quả, loại gì nhân, kết loại quả đó... Nhân quả...”

Cổ Thần không ngừng suy tư, cảm ngộ, đạo lý nhân quả dần dần bị Cổ Thần nghiên cứu, linh ngộ.

Cổ Thần tại khu vực thời gian gia tốc gấp 100 lần trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tám, suy tư về quy tắc thế giới mới.

Cổ Thần muốn sáng tạo chính là quy tắc, pháp tắc thiên địa khác với quy tắc, pháp tắc thiên địa của vũ trụ bản nguyên, vì vậy không cần linh ngộ trong vũ trụ bản nguyên, trong Như Ý Linh Lung bảo tháp cũng giống nhau.

Bên ngoài một ngày, bên trong bảo tháp là một trăm ngày.

Bên ngoài ba ngày, bên trong bảo tháp là gần một năm.

Cổ Thần không ngừng tìm hiểu, lĩnh ngộ pháp tắc nhân quả.

Trong pháp tắc, quy tắc thiên địa bản nguyên vũ trụ cũng có pháp tắc nhân quả tồn tại.

Thế nhưng pháp tắc nhân quả trong vũ trụ bản nguyên không hoàn hiện, thậm chí có thể nói là phi thường phi thường không hoàn thiện.

Thiện không có thiện báo, ác không có ác báo, còn nói gì nhân quả?

937. Chương 62: Thiên Lan Điện Chủ

Vì vậy tuy rằng vũ trụ bản nguyên có pháp tắc nhân quả, thế nhưng pháp tắc nhân quả của Cổ Thần muốn sáng tạo càng thêm hoàn hiện, xa xa so với pháp tắc nhân quả trong vũ trụ bản nguyên có thể so sánh được, đó là một loại quy tắc pháp tắc hoàn toàn mới.

Muốn sáng tạo ra một loại quy tắc mới, nói dễ vậy sao?

Tuy rằng Cổ Thần đã lĩnh ngộ được nhân quả, thế nhưng muốn hoàn toàn sáng tạo ra pháp tắc nhân quả, chỉ ít cũng cần phải có một thế giới mới hoàn toàn độc lập, nằm bên ngoài thế giới bản nguyên, không bị pháp tắc thiên đạo của vũ trụ bản nguyên ảnh hưởng mới được.

Hiện tại nhân quả Cổ Thần lĩnh ngộ ra chỉ là nhân quả mạnh mẽ hơn một chút so với vũ trụ bản nguyên, nếu như muốn làm được thiện có thiện báo, ác có ác báo, còn không có khả năng.

Chỉ ít cường giả thiên địa vô lượng kiếp, âm dương sinh tử kiếp, mặc kệ bọn họ làm ra ác sự như thế nào, pháp tắc nhân quả của Cổ Thần cũng không thể khiến bọn họ chịu đựng dù chỉ một chút hậu quả xấu.

Thậm chí cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, pháp tắc nhân quả Cổ Thần lĩnh ngộ cũng không thể ảnh hưởng tới bọn họ, dù sao trong vũ trụ bản nguyên, pháp tắc nhân quả của Cổ Thần có hiệu quả cực kỳ có hạn.

Thời gian một năm, Cổ Thần mới cô đọng pháp tắc nhân quả lĩnh ngộ, sáng tạo ra thành một đạo chương ẩn — Nhân Quả Ẩn!

Nhân Quả Ẩn và Ngũ Hành Bản Nguyên Ẩn khác nhau, Nhân Quả Ẩn không có lực công kích cường đại, thế nhưng uy lực chân chính lại không hề thấp hơn so với Ngũ Hành Bản Nguyên Ẩn.

Ngũ Hành Bản Nguyên Ẩn chính là lực lượng pháp tắc bản nguyên, từ phương diện thực chất, phá hủy thân thể mục tiêu.

Nhân Quả Ẩn lại lấy lực lượng pháp tắc nhân quả, từ phương diện hư huyền công kích tinh thần, linh hồn đối phương, để mục tiêu thừa nhận báo ứng nhân quả.

Lĩnh ngộ nhân quả ẩn là khi tu vi của Cổ Thần đạt tới Hợp Đạo hậu kỳ, gần đột phá tới cảnh giới Thiên Kiếp bí cảnh, sáng tạo thế giới mới, ngẫu nhiên xuất hiện linh quang trong lòng.

Nhân Quả Ẩn này không có đầu nguồn, căn bản không thể tu luyện, toàn bộ dựa vào lĩnh ngộ và sáng tạo của Cổ Thần, vì vậy thời gian dài ngắn, tạo nghệ đối với pháp tắc nhân quả căn bản không có bao nhiêu tác dụng.

Có thể, đau khổ tu luyện trăm nghìn năm cũng không hề tiến triển, có thể trong sát na linh quang khẽ động, sản sinh một loại tinh ngộ, tạo nghệ đối với pháp tắc nhân quả sẽ dễ dàng thật lớn, sản sinh biến hóa về chất.

Đã sơ bộ lĩnh ngộ nhân quả chi đạo, Cổ Thần từ trong Như Ý Linh Lung bảo tháp đi ra ngoài, mỗi ngày giảng đạo trong viện.

Đầu tiên Cổ Thần chỉ giảng nhân quả chi đạo đối với Quân, thế nhưng Cổ Thần có thể ngôn xuất pháp tùy, thanh âm vừa ra, hầu như tất cả tu sĩ phạm nhân toàn thành đều có thể nghe.

Thiện ác chi báo, nhân quả chi đạo của Cổ Thần vô cùng xuyên thấu nhân tâm, rất nhanh tu sĩ phạm nhân trong thành đều tìm được đầu nguồn thanh âm, đi tới phủ viện của Cổ Thần, nghe Cổ Thần giảng đạo.

Rất chậm rãi, những người tới nghe giảng đạo càng lúc càng nhiều, trong phủ viện không thể ngồi được nữa, số người đến nghe liền ngồi bên ngoài phủ viện.

Cho dù là bất cứ địa phương nào trong thành đều có thể nghe được thanh âm của Cổ Thần, thậm chí phương viên mấy trăm dặm đều có thể nghe, nhưng càng tới gần Cổ Thần, đại đạo chi âm kia càng nồng đậm, càng có lực xuyên thấu.

Cổ Thần giảng nhân quả chi đạo rất nhiều, cũng giảng thuật một ít đại đạo hắc lĩnh ngộ được, đây chính là đại đạo bản nguyên vũ trụ, tuy rằng Cổ Thần đã dung hợp với bản cổ đại đạo bản thân tự sáng tạo ra, thế nhưng lĩnh ngộ của hắc đối với đại đạo thiên địa lại không hề thua kém bất cứ tu sĩ nào khác.

Không ít tu sĩ nghe được đại đạo chi âm của Cổ Thần, trong lòng sinh ra cảm ngộ, bình cảnh cảnh giới cản bước tiến thật lâu không thể đột phá, đột nhiên hóa thành hư vô, tu vi đề cao như nước chảy thành sông.

Không ít phạm nhân nghe được đại đạo chi âm của Cổ Thần, kinh mạch toàn thân đột nhiên mở rộng, linh đài thông suốt, có thể cảm ngộ pháp tắc thiên địa, dựa vào lực lượng pháp tắc thiên địa cường hóa tiên căn của bản thân, bước vào con đường tu tiên.

Ngắn ngủi một ngày, danh tiếng của Cổ Thần đã truyền khắp thành nhỏ, đồng thời rất nhanh lan tràn bốn phương.

Đột nhiên một ngày trong thành nhỏ có một vị tiên sư tinh thông đạo pháp, tin tức này lập tức truyền vào trong tai chúng tu sĩ phương viên mấy vạn dặm.

Mỗi ngày trôi qua, Cổ Thần sẽ giảng đạo trong phủ hai canh giờ, mục tiêu chủ yếu của hắc chính là đệ tử Quân, về phần những người khác, nghe được đại đạo chi âm sẽ thu được chỗ tốt to lớn như thế nào, Cổ Thần không hề keo kiệt, ai nguyện ý nghe, vậy thì lắng yên nghe là được.

Rất nhanh, tin tức trong thành nhỏ có tiên sư giảng đạo càng truyền bá rộng rãi hơn.

Một truyền mười, mười truyền trăm...

Tin tức vô số phạm nhân hóa thành tu sĩ, tu sĩ đột phá cảnh giới khiến những người nghe được tin tức này đối với vị tiên sư giảng đạo vô cùng sùng bái, tín ngưỡng, càng lúc càng có nhiều người tới thành nhỏ nơi phủ viện của Cổ Thần tọa lạc để nghe giảng đạo.

Mặc dù Quân rất thông minh, vạn pháp tùy thân, là đại đạo chi thể, thế nhưng dù sao đại đạo chi thể này chỉ là đại đạo của vũ trụ bản nguyên, nhân quả đại đạo mà Cổ Thần giảng giải so với nhân quả đại đạo của vũ trụ bản nguyên có chút khác nhau, thậm chí là vượt trội hơn, tạo nghệ khắc sâu hơn nhiều.

Mặc dù trong lúc nhất thời Quân khó có thể lĩnh hội hoàn toàn, nhưng mỗi lần nghe được tin tức này cần lắng lắng tìm hiểu mấy canh giờ mới thô sơ giản lược lĩnh ngộ được một ít da lông.

Cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, vô số tu sĩ, phạm nhân nghe Cổ Thần giảng đạo, thu được rất nhiều chỗ tốt, trong đó thậm chí có tu sĩ Độ Hư bí cảnh, nguyên bản tu vi đạt tới bình cảnh, dừng lại mấy nghìn năm, trên vạn năm, cơ bản đã định hình, thế nhưng nghe được đại đạo chi âm của Cổ Thần, rất nhiều người đã đột phá tu vi, một lần nữa bước lên con đường tu chân càng xa hơn.

Những tu sĩ, phạm nhân này từ đáy lòng vô cùng cảm tạ, sùng bái, kính ngưỡng đối với Cổ Thần.

Những tình cảm cảm tạ, sùng bái, kính ngưỡng này cuối cùng hoàn toàn hóa thành tín ngưỡng.

Đây là tín ngưỡng tinh thuần nhất, không chút tạp chất, bởi vì đây không phải là do Cổ Thần cưỡng cầu bọn họ tín ngưỡng, mà là bản thân bọn họ tự chủ tín ngưỡng.

Loại tín ngưỡng này, so với Cổ Thần đánh chết những tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ trở nên thu được tín ngưỡng hoàn toàn khác nhau, có thể hoàn chỉnh dung hợp, hấp thu, luyện hóa vào trong cơ thể, biến thành một bộ phận thực lực của bản thân.

Thậm chí, có thể lợi dụng lực lượng tín ngưỡng đẩy nhanh tốc độ dung hợp bản nguyên ngũ hành trong mệnh tuyến, để thời gian Cổ Thần bước vào Thiên Kiếp bí cảnh càng thêm ngắn hơn.

Tuy rằng mỗi ngày giảng đạo cho Quân tiêu tốn hai canh giờ, so sánh với thời gian trong bảo tháp chính là hai trăm canh giờ, thế nhưng thu hoạch của Cổ Thần so với bế quan tu luyện trong bảo tháp tầng thứ tám hai trăm canh giờ còn to lớn hơn nhiều.

Thu được rất nhiều tín ngưỡng tinh thuần của vô số phạm nhân, tu sĩ, điều này coi như niềm vui ngoài dự tính, kể từ đó, cho dù Quân đối với nhân chi đại đạo đã có lĩnh ngộ nhất định, thế nhưng Cổ Thần vẫn kiên trì giảng đạo đều đặn mỗi ngày.

Đồng thời đại đạo chi âm của Cổ Thần càng lúc càng truyền bá rộng rãi, vừa mới bắt đầu chỉ bao trùm một tòa thành trì, dần dần bao phủ phương viên trăm dặm, nghìn dặm, vạn dặm...

Hấp thu tín ngưỡng lực tinh thuần khiến đại đạo chi âm của Cổ Thần có thể truyền bá càng lúc càng rộng rãi.

Loại đại đạo chi âm lúc giảng đạo này hoàn toàn khác so với đại đạo chi âm lúc phát động công kích, một loại là nhu hòa, có thể giúp lĩnh ngộ, một loại là công phạt, đả thương tính mệnh người khác.

Đại đạo chi âm khiến mọi người lĩnh ngộ so với đại đạo chi âm công phạt lấy tính mệnh người khác có độ khó cao hơn nhiều, bởi vì phải có đạo vận, đạo ý, người nghe mới có thể lĩnh ngộ được.

Mà công phạt chi âm thì chỉ cần chuyển hóa pháp tắc sống âm trở thành sát ý là được.

Thời gian một ngày lại một đêm trôi qua, chuyển mắt đã qua nửa tháng.

Một ngày này, trên bầu trời xẹt qua một đạo quang mang, một tu sĩ tuổi chừng hơn bốn mươi hạ xuống bên ngoài thành nhỏ nơi Cổ Thần tạm thời định cư.

Tu sĩ này thoát nhìn giống như một học giả, một văn sĩ, toàn thân tỏa ra khí tức một phái văn nhân.

Tu sĩ trung niên này hạ xuống, Cổ Thần chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, sau đó không hề để ý tới, tiếp tục công việc giảng đạo của chính mình.

Sau một lúc lâu, trong đầu Cổ Thần truyền tới một tiếng cười nhạo:

- Giảng cái gì bằng môn tả đạo? Cái gì thiện có thiện báo, ác có ác báo, thực sự là buồn cười!

Cổ Thần nhất tâm nhị dụng, chân thân vừa giảng đạo, tiên lực thuần dương ngưng tụ thành một thân ngoại hóa thân, trong sát na xuất hiện bên ngoài thành, nhìn văn sĩ trung niên phía trước, hỏi:

- Vì sao lại buồn cười?

Văn sĩ trung niên nói:

- Thiên địa có mệnh, cá lớn nuốt cá bé, chỉ có cường giả vi tôn, có quan hệ gì với thiện ác? Người thiện hơn nữa thì có làm sao? Bất quá chỉ là một đàn kiến hôi, một ý niệm của cường giả đã có thể khiến họ sinh ly tử biệt, làm sao báo?

Cổ Thần cười khê một tiếng:

- Uống cho người là một người đọc sách, cũng không quá một mẩu hán thô tục, ta có một lời, người có thể nghe, thế gian có nhân quả, thiện có thiện báo, ác có ác báo, không phải không báo, mà là thời gian chưa tới.

Văn sĩ trung niên nói:

- Tuyên cổ tới nay, thiện ác đều không báo, lúc nào mới có báo?

Cổ Thần nói:

- Có ta liền có nhân quả, có ta liền có báo ứng, từ xưa tới nay chưa hề có là bởi vì trước đó không có ta tồn tại, ta tồn tại rồi chính là thời gian tới rồi.

- Ha ha ha ha!

Văn sĩ trung niên cười to, nói:

- Không biết trời cao đất rộng, người cũng biết ta là ai?

Cổ Thần cũng không suy tư nửa phần, nói:

- Trên Thiên Lan Tinh, nghe đồn chỉ có cường giả ngũ hành bốn kiếp, đó chính là điện chủ Thiên Lan Thánh Điện, người là tu sĩ Nho môn, lại là cường giả ngũ hành bốn kiếp, tự nhiên chính là Thánh hoàng Thánh đình đời thứ hai tới từ tiên giới Cổ Hoang, điện chủ Thiên Lan Thánh điện!

- Không sai, bản tọa chính là Thiên Lan điện chủ!

Văn sĩ trung niên gật đầu, nói:

- Cổ Thần, người đánh chết sứ giả Thiên Lan Thánh điện ta, đánh chết thủy tổ chư tử Trịnh gia, càng đánh chết hai vị phó điện chủ bản điện, tội ác tày trời, muôn chết khó tha thứ, người đã nói có nhân quả, vậy loại nhân người đã trồng, hôm nay nên thừa nhận quả, nên chon cùng vì bọn họ rồi!

- Cũng không phải!

Cổ Thần nói:

- Bọn họ muốn giết ta là nhân, ta giết bọn họ mới là quả, nhân giữa chúng ta đã có quả, hôm nay người tới giết ta, nhân về cái chết của bọn họ bắt quả là người mượn có, ta với người không quen không biết, người hai lần ba lượt phái người tới giết ta, đây mới chính là nhân, ngày hôm nay người càng tự mình tới muốn đưa ta vào chỗ chết, nhân càng tăng thêm, vì vậy hôm nay người phải thừa nhận quả chính là người, Thiên Lan điện chủ!

- Chỉ toàn nói bậy!

Thiên Lan điện chủ nói:

- Bản tọa là điện chủ Thiên Lan Thánh điện, chưởng quản toàn bộ Thiên Lan tinh hay hải, tay cầm quyền to sinh sát chúng sinh, ta là quân, chúng sinh là thần, quân muốn thần chết thần phải chết, ta muốn người vong người phải vong, người dám không chết chính là đại nghịch bất đạo, trời tru đất diệt, chết cho ta...

Thiên Lan điện chủ hét lớn, một cỗ khí trường vô hình sản sinh, hình thành một cơn lốc nhỏ nhỏ, bao phủ chân thân Cổ Thần xoay tròn trong cơn lốc.

Cơn lốc đột nhiên gia tốc, khiến hư không biên trong nháy mắt bị xé rách thành một mảnh hư vô.

Bất quá, quỹ dị chính là cơn lốc kia còn chưa tới gần Cổ Thần, thân ảnh Cổ Thần đã biến mất không thấy, tựa hồ không hề chịu ảnh hưởng của cơn lốc Thiên Lan điện chủ thi triển ra, không biết từ phương hướng nào thoát ra khỏi cơn lốc.

Cùng thời khắc đó, chân thân của Cổ Thần trong sát na biến mất không thấy, khi xuất hiện đã là trong vũ trụ cách Thiên Lan Tinh hàng ức tỉ dặm, thân ngoại hóa thân đột nhiên xuất hiện, trực tiếp dung nhập vào trong chân thân.

Sau đó, liên tục thuấn di vài lần, rời khỏi Thiên Lan Tinh thật xa.

Một kích của Thiên Lan điện chủ thất bại, ngay cả một đạo thân ngoại hóa thân của Cổ Thần cũng không thể tiêu diệt được, trong mắt sản sinh một tia kinh ngạc.

Cổ Thần không cố ý ẩn giấu hành tung, Thiên Lan điện chủ trong nháy mắt đã tập trung được thân ảnh của Cổ Thần trong vũ trụ vô tận, thân ảnh chợt lóe, lập tức đuổi theo.

Tốc độ phi độn của Thiên Lan điện thủ so với Cổ Thần không hề chậm hơn, so với đệ nhị hộ pháp Huyết Hà Điện Kim Sư Thích Ca Mâu Ni còn nhanh hơn nhiều, hơn mười lần thuận di Thiên Lan điện chủ đã vượt qua phía trước Cổ Thần, ngăn cản hư không ngay phía trước.

Thực lực của tu sĩ thường thường có quan hệ trực tiếp tới tốc độ phi độn, tốc độ càng nhanh thực lực càng cao, tuy rằng không phải tuyệt đối, nhưng trên cơ bản là như vậy, thực lực và độn tốc của Cổ Thần chính là ví dụ.

Từ tốc độ phi độn thuận di là có thể phán đoán ra được thực lực của Thiên Lan điện thủ vượt xa so với Kim Sư Thích Ca Mâu Ni.

Ngũ hành thoát thai kiếp, cường giả từ ba kiếp trở lên, mỗi một kiếp hơn kém như trời và đất, thậm chí có thể vượt qua hơn trăm lần.

Hơn kém nhau trăm lần, có thể thấy được cường giả trong cùng một kiếp cũng có thực lực khác biệt không nhỏ, chỉ ít mười lần, thậm chí hai mươi lần.

Kim Sư Thích Ca Mâu Ni trong giới cường giả ngũ hành ba kiếp chỉ được coi như tương đối bình thường.

Mà Thiên Lan điện chủ, không cần nghi ngờ chính là tồn tại nhất lưu trong những cường giả ngũ hành bốn kiếp, thực lực mạnh hơn Kim Sư Thích Ca Mâu Ni không chỉ mười lần.

938. Chương 63: Thừa Nhận Nhân Quả

Nhất là bốn kiếp và năm kiếp đại viên mãn, chênh lệch thực lực càng khó có thể vượt qua được, chỉ có tu sĩ năm kiếp đại viên mãn mới được cho là cường giả ngũ hành thoát thai kiếp chân chính.

Tại tiên giới Cổ Hoang, thời đại thái cổ, chư tử đại tiên tu sĩ nhân tộc có thọ nguyên tối đa một vạn hai nghìn chín trăm sáu mươi năm, sau đó mỗi lần vượt qua ngũ hành thoát thai kiếp, thọ nguyên tăng trưởng một vạn hai nghìn chín trăm sáu mươi năm, mà cường giả ngũ hành bốn kiếp, thọ nguyên là sáu vạn bốn nghìn tám trăm năm.

Thế nhưng, một khi đạt tới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, từ đó về sau sẽ vượt ra ngoài ngũ hành, thân thể giống như vũ trụ do pháp tắc ngũ hành cấu tạo thành, loại thể chất như thế này mới chân chính là thoát thai hoán cốt, siêu phàm nhập thánh, có thể so sánh với cổ thần, cùng thiên địa đồng sinh, vì vậy kiếp nạn này được gọi là ngũ hành thoát thai kiếp.

Bốn kiếp phía trước cũng chỉ là trước thoát thai, khúc nhạc dạo chuẩn bị cho siêu phàm nhập thánh, năm kiếp đại viên mãn mới chân chính là thoát thai, siêu phàm nhập thánh.

Đồng thời thọ nguyên sắp xuất hiện một lần nhảy vọt cực kỳ to lớn, mặc kệ là chủng tộc gì, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thọ nguyên đều có thể đạt tới mười hai vạn năm, là cực hạn của một thiên kiếp luân hồi.

Thiên Lan điện chủ khí định thần nhàn, chậm rãi bước đi trong vũ trụ vô tận, giống như đi tản bộ trong sân nhà, thẳng về phía Cổ Thần, nói:

- Cổ Thần, trước mặt bản tọa, ngươi có thể chạy trốn tới phương nào?

Thần tình Cổ Thần đạm nhiên, khẽ cười nói:

- Thiên Lan điện chủ, nếu như ta muốn đi, ngươi làm sao ngăn được ta, ta dẫn ngươi tới vũ trụ bất quá là cho ngươi nhận nhân quả báo ứng nhưng không liên lụy tới chúng sinh mà thôi.

- Ha ha ha ha...

Thiên Lan điện chủ cười to một tiếng, nói:

- Một tên cuồng vọng, Cổ Thần, người thực sự là thiên tài, thực lực cường đại tới biến thái, bằng không Vũ Thánh và Hóa Đạo đã không vẫn lạc trong tay người, thế nhưng so sánh với bản tọa, người còn kém rất xa, người thực sự cho rằng vượt qua cảnh giới giết chết mấy cường giả Thiên Kiếp thì đã coi như vô địch thiên hạ rồi? Thực sự cuồng vọng tự đại, ngay hôm nay bản tọa để cho người biết, nhân quả chó má gì đó cũng không hề tồn tại, tồn tại chỉ là ý niệm của cường giả, quyết định sinh tử người khác, ta mạnh người yếu, người không có chỗ nào chạy trốn!

- Gió nổi — Tinh Quyển Tàn Vân!

Theo một tiếng hét lớn của Thiên Lan điện chủ, vô số cuồng phong xuất hiện trong vũ trụ, lan tràn vô số tỉ dặm, vô số vẫn thạch, tinh cầu đều bị cơn gió thổi qua hình thành một cơn lốc tinh không thật lớn, Thiên Lan điện chủ, Cổ Thần đều bị bao phủ trong cơn lốc tinh không này.

Thiên Lan điện chủ đối với vận dụng pháp tắc hệ phong đã đạt tới cực hạn.

Cổ Thần đã từng ở trong Xích Đế Mộ Trùng quan sát qua Chiến thần Xi và Thánh hoàng Cơ quyết đấu với nhau, khi đó không biết hai người thuộc cảnh giới như thế nào, thế nhưng hiện tại Cổ Thần đã biết, hai người đều có tu vi ngũ hành một kiếp.

Lúc đó, thực lực của Thánh hoàng Cơ không mạnh hơn Chiến thần Xi đã lĩnh ngộ được hỏa chi bản nguyên, thế nhưng Thánh hoàng Cơ lại bằng vào pháp tắc hệ Phong hoàn mỹ khắc chế bản nguyên chi hỏa của Chiến thần Xi.

Thiên Lan điện chủ là nhi tử Thánh hoàng Cơ, Thánh hoàng đời thứ hai Thánh đình tiên giới Cổ Hoàng, tu vi hiện nay đã sớm vượt qua Thánh hoàng Cơ trước kia, đạt tới cảnh giới ngũ hành bốn kiếp, thực lực so với Thánh hoàng Cơ không biết đã cường đại hơn gấp bao nhiêu lần.

Thiên Lan điện chủ dùng pháp tắc hệ phong so với Thánh hoàng Cơ mạnh mẽ hơn vô số lần, cơn lốc trùng điệp, quỷ khóc lang hào, thiên khóc địa tang, một cơn lốc xé nát toàn bộ không gian, đối với hư không vạn vật tiếng thành một lần hủy diệt lớn, một lần thất cổ lớn.

Cổ Thần đứng trong cơn gió bạo cấp chín, giống như ngọn núi sừng sững tuyên cổ, không chút lay động, mắt thấy cơn lốc cực mạnh sắp cuộn tới nơi, trong mắt không hề sợ hãi, lớn tiếng nói:

- Có nhân liền có quả, có vật liền có nguyên, bản nguyên vạn vật đều thành nhân quả, Thiên Lan điện chủ, người nhiều lần phái người tới giết ta, lần này càng tự mình tới muốn đẩy ta vào chỗ chết, đã trồng ác nhân, hiện tại ta cho người chịu đựng ác quả — Nhân Quả Ấn!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần đánh ra một chưởng, một đạo chưởng ấn từ lòng bàn tay đánh ra.

Đạo chưởng ấn này biến hóa vô cùng, giống như có hình, lại như vô hình, đen xen giữa hư và thực, đen xen giữa hư vô, lớn thì như che trời che đất, nhỏ thì giống như hạt cát bụi.

Nhân Quả Ấn không hề chịu chút ảnh hưởng từ cơn lốc không gian Tinh Quyển Tàn Vân, đánh thẳng về phía Thiên Lan điện chủ.

Trong mắt Thiên Lan điện chủ kinh hãi, Nhân Quả Ấn này nhìn như vô hình vô chất, lại như có hình có chất, lúc lớn lúc nhỏ, biến hóa vô cùng, không biết ngăn cản từ lúc nào.

Then chốt chính là, nhân quả ấn căn bản không bị cơn lốc tinh không ảnh hưởng, tựa hồ không hề tồn tại trên thế gian, chỉ là vật hư huyền, nhưng lúc có lúc không, thoát nhìn lại giống như chân thực.

Vực của Thiên Lan điện chủ đột nhiên lóe sáng, nếu như không thể ngăn cản được, như vậy bảo vệ sáu mặt tám hướng, mặc kệ Nhân Quả Ấn đến từ chỗ nào cũng có thể ngăn cản được.

- Nhân do chính người trồng, người tất phải nhận quả, chính người làm sao có thể ngăn cản chính mình.

Thanh âm của Cổ Thần giống như thiên âm vang dội khắp các thời không, Nhân Quả Ấn trực tiếp xuyên thấu qua vực của Thiên Lan điện chủ, kích thẳng vào người Thiên Lan điện chủ.

Cổ Thần hành tẩu trong cơn lốc tinh không, như tản bộ trong sân vắng, trò chuyện vui vẻ.

- Người đã trồng nhân, vậy nhất định phải thừa nhận quả, Thiên Lan điện chủ, sát ý của người đối với ta to lớn bao nhiêu, sát ý người phải thừa nhận sẽ to lớn bấy nhiêu!

- Phụt!

Thiên Lan điện chủ phun ra một ngụm máu tươi, chưởng ẩn thoát nhìn như thực như huyền, rơi vào thân thể lại trở nên thực tới như vậy, đồng thời lực lượng ẩn chứa bên trong lại lớn tới không thể tưởng tượng, hầu như là Thiên Lan điện chủ toàn lực oanh kích chính mình một chưởng, lấy thực lực của Cổ Thần, sợ rằng còn chưa có lực lượng cường đại như vậy.

Tuy rằng một chưởng này không trực tiếp đánh chết chính mình, thế nhưng bản thân Thiên Lan điện chủ đã trọng thương.

“Điều này sao có thể? Vì sao ta lại bị lực công kích của mình kích thương?”

Trong lòng Thiên Lan điện chủ hoảng hốt, vừa bị Nhân Quả Ẩn đánh trúng, Thiên Lan điện chủ lập tức lý giải công kích phải chịu, chính là lực lượng của bản thân.

“Nhân người trồng, kết quả tự nhiên là lực lượng của người, ác nhân của người nặng bao nhiêu, ác quả sẽ nặng bấy nhiêu, Thiên Lan điện chủ, thực lực của ta so với người đích xác kém hơn một chút, thế nhưng ta đã lĩnh ngộ nhân quả, mặc kệ sát ý của người đối với ta lớn tới mức nào, lực lượng công kích đối với ta to lớn bao nhiêu, ta đều có thể chuyển dời lên người người, cho người tự nhận hậu quả xấu.

Cổ Thần nhàn nhạt nói.

- Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng này, thiên hạ làm sao có tình huống như vậy?

Thiên Lan điện chủ chưa bao giờ gặp, cũng chưa bao giờ nghe nói qua, thiên hạ còn có chuyện như vậy, điên cuồng hô lớn, ngữ khí không thể tin tưởng.

Cổ Thần thản nhiên nói:

- Trước đây không có bởi vì ta không tồn tại, hiện tại ta đã lĩnh ngộ ra, thế gian liền có nhân quả, ác có ác báo, thiện có thiện báo, không phải không báo, thời gian chưa tới!

- Người thối lắm! Bản tọa không thể làm gì được người, nhưng Thiên Cung có vô số cường giả mạnh hơn xa ta, Nhân Quả Ẩn của người có thể đối phó được ta, nhưng sao có thể đối phó được cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn? Sao có thể đối phó được cường giả âm dương sinh tử kiếp? Cổ Thần, người chờ xem! Người đối địch với Thiên Lan Thánh điện, đó chính là đối nghịch với Thiên Cung, và địch với Chư Thiên, người chỉ có một đường chết, không có chỗ nào chạy trốn!

Tiếng nói của Thiên Lan điện chủ vừa dứt, thân ảnh liền biến mất trong cơn lốc khắp bầu trời, theo Thiên Lan điện chủ biến mất không thấy, cơn lốc khắp bầu trời trong sát na khôi phục bình tĩnh.

Thiên Lan điện chủ vừa đi, Cổ Thần há miệng phun nhẹ, phun ra một ngụm máu đen, vừa rồi tuy rằng Nhân Quả Ẩn đã chuyển dời lực công kích của Thiên Lan điện chủ lên chính bản thân đối phương, thế nhưng Nhân Quả Ẩn của Cổ Thần còn chưa hoàn thiện, tại lúc chuyển dời lực lượng, bản thân hắn cũng thừa nhận một bộ phận lực lượng chấn động rất lớn.

Thực lực của Thiên Lan điện chủ so với Kim Sư Thích Ca Mâu Ni mạnh hơn nhiều, thậm chí mạnh hơn mười hai lần, là tồn tại đỉnh cao nhất trong những cường giả ngũ hành bốn kiếp. Cổ Thần mới bước vào Hợp Đạo hậu kỳ không lâu, nếu như không thể dùng Phá Thiên Chỉ, luận thực lực chân chính kém hơn Thiên Lan điện chủ một chút.

Bất quá, thừa nhận một chưởng này, đối với Cổ Thần chỉ là vết thương nhẹ, Thiên Lan điện chủ thụ thương so với hắn nặng hơn rất nhiều, nếu không lùi đi, Cổ Thần lấy Nhân Quả Ẩn chống đối, có hại cuối cùng vẫn là Thiên Lan điện chủ.

Trải qua một trận đánh này, bản nguyên ngũ hành trong cơ thể Cổ Thần dưới công kích của Thiên Lan điện chủ chấn động lại dung hợp nhiều hơn không ít, thực lực của Cổ Thần đã có bước đề cao nho nhỏ, cách Thiên Kiếp bí cảnh lại gần hơn một bước.

Trong chỗ sâu hư không vô cùng vô tận, trong tinh không cách Thiên Lan tinh hải vô số tinh hải khác có một cây cổ thụ vô cùng khổng lồ, sinh trưởng trong vũ trụ không biết bao nhiêu ức năm.

Cây đại thụ này cắm rễ trong chỗ sâu hư không, rễ cây dài tới vô số ức tỉ dặm, xuyên thấu qua hơn vạn tinh hải, vô cùng vô tận, đạt tới địa phương dùng mắt thường của tu sĩ tuyệt đối không thể nào nhìn thấy.

Thân của đại thụ mười phần trắng kiện, kích cỡ không biết bao nhiêu ức tỉ dặm, nếu như nói thân cây đại thụ này tương đương kích cỡ một tu chân tinh, như vậy một tu chân tinh bình thường chỉ tương đương với một hạt bụi nhỏ.

Thân của đại thụ dài vô số ức tỉ dặm, giống như đâm xuyên qua thời không, tại đỉnh chóp đại thụ khai chi tán diệp, mọc ra vô số phiến lá cây, mỗi một phiến lá cây đều có kích cỡ tương đương một Hằng Hà tinh hệ.

Một vị cường giả ngũ hành một kiếp, hai kiếp, chí ít cũng cần phải thuận di một ngày một đêm mới có thể thuận di được từ đầu lá cây bên này tới đầu lá cây bên kia.

Tại đỉnh chóp đại thụ này có vô số phiến lá cây, rậm rạp đen xen vào một chỗ, hình thành một phiến lục địa vô cùng khổng lồ, so sánh với khối đại lục này, toàn bộ Thiên Lan tinh hải chỉ là một địa phương giống như bàn tay mà thôi.

Đại thụ này có lai lịch vô cùng to lớn, được gọi là thế giới chi thụ, từ lúc vũ trụ sơ khai đã tồn tại, cùng thiên địa cổ thần đồng sinh.

Trên tán cây của thế giới chi thụ có một phiến đại lục khổng lồ không gì sánh được, trung ương tòa đại lục này kiến tạo một tòa cung điện rộng lớn không tưởng tượng nổi.

Cung điện này cao với vô số ức tỉ dặm, rộng chừng vô số ức tỉ dặm, đừng nói là một khóa tinh cầu, cho dù là toàn bộ Hằng Hà tinh hệ đều có thể đơn giản nhét vào trong cung điện này.

Tại cửa chính cung điện có hai chữ cổ khổng lồ so với Thiên Lan Tinh còn lớn hơn — Thiên Cung.

Bên ngoài Thiên Cung vô số tỉ dặm, khoảng cách chừng hơn mười Hằng Hà tinh hệ, một tòa hư không chi môn thật lớn đứng sừng sững, bên trên cũng có khắc hai chữ lớn như hai tinh cầu — Thiên Môn, cao xuyên thấu cửu trọng vân tiêu, rộng chừng hơn trăm tỉ dặm. Một khóa tinh cầu cũng có thể đơn giản từ Thiên Môn đi qua.

Trên tán cây thế giới chi thụ, đó chính là đại bản doanh của trận doanh Chư Thiên, đệ nhất thế lực toàn bộ vũ trụ phạm gian — Thiên Cung.

Hai bên trái phải Thiên Môn có hai tu sĩ mặc khôi giáp, tu vi đều là ngũ hành bốn kiếp, trước ngực khôi giáp đều có một chữ “bình” thật lớn.

Xa xa một bên còn có một lương đình rất lớn, trong đình có một vị tu sĩ cũng mặc khôi giáp, nhưng trước ngực khôi giáp không phải chữ bình, mà là chữ tướng, khí tức trên người vô cùng kinh khủng, so với hai tu sĩ ngũ hành bốn kiếp đứng hai bên Thiên Môn mạnh hơn nghìn lần vạn lần, sợ rằng chí ít cũng có tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn.

Đây chính là thiên binh thiên tướng thủ hộ Thiên Môn trong Thiên Cung.

Đột nhiên, Thiên Môn vốn bình tĩnh sáng ngời u quang, hai vị thiên binh nhất thời đề cao tinh thần hơn không ít, ánh mắt nhìn về phía Thiên Môn.

Vị thiên tướng ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đứng lên, chợt lóe về phía thân ảnh, xuyên toa qua hư không vô số ức tỉ dặm, xuất hiện ngay phía trước Thiên Môn.

Trong nháy mắt hạ xuống, phía trước Thiên Môn xuất hiện một dòng xoáy, một vị tu sĩ tuổi tác ước chừng bốn mươi từ trong hư không xuất hiện.

- Là người phương nào?

Người này hét lớn, sóng âm khuếch tán.

Người xuất hiện phía trước Thiên Môn cung kính dị thường, nói:

- Thiên Lan điện chủ Thiên Lan Thánh điện bá kiến thần tướng Thiên Môn, có chuyện quan trọng hội báo Thiên Cung!

Người này đầu đội cao quan, nhìn qua giống như người đọc sách, nguyên lai chính là Thiên Lan điện chủ không lâu trước đó bị Cổ Thần dùng Nhân Quả Ấn kích thương.

Đang khi nói chuyện, Thiên Lan điện chủ cầm một khối ngọc bài đưa tới trước mặt vị thiên tướng Thiên Môn, đó chính là ngọc bài chứng minh thân phận do Thiên Cung phát ra.

Vị thiên tướng này kiểm tra, xác nhận thân phận không lầm, trả lại ngọc bài cho Thiên Lan điện chủ, nói:

- Vào đi!

Nói xong, thân ảnh thiên tướng chợt lóe, lại biến mất không thấy, xuyên toa qua hư không ỨC TỈ DẬM, xuất hiện trong lương đình, ngồi xuống.

Thiên Lan điện chủ cũng dùng thuận di, thẳng về phương hướng Thiên Cung trước mắt.

Từ Thiên Môn tới Thiên Cung có khoảng cách khoảng chừng mười Hằng Hà tinh hệ, Thiên Lan điện chủ dùng thời gian thuận di một ngày liên tục mới xuất hiện ngay trước Thiên Cung.

939. Chương 64: Thiên Đế Thiên Cung.

Dưới hai chữ Thiên Cung thật lớn chính là hai phiến cửa điện càng thêm khổng lồ, một bên có một cự cổ to lớn không gì sánh được, so với hai chữ Thiên Cung không hề nhỏ hơn, chừng kích cỡ hai tinh cầu, không biết là sản vật loại hoang thú khủng khiếp như thế nào mới có thể tạo thành da lông để chế tạo cự cổ này.

Thiên Lan điện chủ đánh ra một chưởng, một đạo chưởng cương đột nhiên xuất hiện, hóa thành kích cỡ nghìn vạn dặm, oanh kích vào cự cổ.

Thùng...

Thùng ...

Thùng...

Thiên Lan điện chủ liên tục đánh ba chưởng, ba tiếng rung trời chuyển đất, vang vọng trời cao hàng ỨC TỈ DẬM, phá vỡ vô số hư không, sóng âm tầng tầng tản ra, xuyên thấu qua vô số ỨC TỈ DẬM hư không, toàn bộ cường giả Thiên Cung đều có thể nghe được ba tiếng trống này.

Bên trong Thiên Cung là một không gian hạo hân vô cùng vô tận, nguyên bản hoàn toàn trống vắng.

Thế nhưng sau khi tiếng trống qua đi, trong nháy mắt bóng người chớp động, chỉ ít cũng có hơn trăm người, trực tiếp thuận di tiến vào trong Thiên Cung.

Mỗi một vị cường giả cách xa nhau hàng ỨC TỈ TRƯỢNG, phân thành hai hàng đứng tại các vị trí hai bên trái phải.

Mấy trăm người vừa xuất hiện, tu vi thấp nhất cũng là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, là tinh hoa toàn bộ Thiên Cung.

Nhất là phía trước nhất đại điện, trên một vương tọa cao cao hàng ỨC TỈ TRƯỢNG có một vị lão giả đầu đội kim quang, mặc kim bào, hai mắt giống như mặt trời chói chang, khí tức phi thường kinh khủng, hoàn toàn vượt qua bất luận một vị cường giả nào trong cung điện.

Không chỉ là vượt qua, mà là cách xa như trời và đất.

Lão giả mặc kim quan kim bào, tràn đầy uy nghiêm này không phải ai khác, chính là Thiên Cung chi chủ, là đệ nhất nhân toàn bộ mặt ngoài vũ trụ phạm gian — Thiên đế.

- Người phương nào đánh Thiên cổ?

Đôi môi Thiên đế khẽ động, một đạo pháp tắc chi âm truyền đi vô số không gian.

Thiên đế khẽ nhấc tay lên, một cỗ lực lượng cực lớn sản sinh, Thiên Lan điện chủ bên ngoài Thiên Cung trong sát na biến mất không thấy, xuất hiện bên trong đại điện Thiên Cung.

Bất luận vị cường giả nào trong đại điện Thiên Cung đều có thực lực mạnh hơn gấp nghìn lần, vạn lần so với Thiên Lan điện chủ, ở chỗ này Thiên Lan điện chủ chỉ là một con kiến hôi.

Thiên Lan điện chủ phủ phục xuống mặt đất, bái hạ Thiên đế, hầu như toàn thân dán sát dưới đất, lớn tiếng nói:

- Thiên Lan điện chủ Thiên Lan Thánh điện Cơ Trường Không, bái kiến đế thượng!

Lông mày Thiên đế khẽ nhíu, quát lên:

- Thiên Lan tinh hải nhỏ nhỏ có chuyện gì có thể khiến ngươi đường xa tới Thiên Cung, đánh Thiên cổ, nói?

Thiên Lan điện chủ nằm úp sấp dưới mặt lớn, lớn tiếng nói:

- Khởi bẩm đế thượng, lần thông đạo tiên phạm mở ra vừa rồi, tiên giới Cổ Hoang có một tu sĩ lợi hại tiên độ phạm gian, người này cuồng vọng không kiềm chế được, tự đại làm bậy, không phục giáo hóa, không tôn đế thượng, sát hại nhiều cường giả Thiên Kiếp trận doanh Chư Thiên, tội ác tày trời, cùng hung cực ác, đặc biệt dâng báo đế thượng, thỉnh đế thượng minh tra!

Thiên đế nói:

- Từ mười hai vạn năm trước, bản đế tiên độ phạm gian, số mệnh tiên giới Cổ Hoang đã từ từ xói mòn, không có khả năng xuất hiện cường giả Thiên Kiếp ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thông đạo tiên phạm mở ra lần này bất quá hơn mười năm, tu vi của tu sĩ kia nhất định không quá cao, người thân là một tinh hải chỉ chủ, tu vi ngũ hành bốn kiếp, điểm việc nhỏ như vậy lẽ nào còn không giải quyết được, phải tới Thiên Cung cầu viện?

Trong mơ hồ, ngữ khí Thiên đế có chút bất mãn.

Thiên Lan điện chủ phủ phục nói:

- Đế thượng có điều không biết, người này tên là Cổ Thần, tu vi không cao, mới chỉ là Hợp Đạo hậu kỳ, thể nhưng thực lực lại tương đối đáng sợ, hai vị sứ giả ngũ hành hai kiếp, hai vị phó điện chủ ngũ hành ba kiếp của Thiên Lan Thánh điện đều vẫn lạc trong tay Cổ Thần, ngay cả hai vị hộ pháp Huyết Hà Điện, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni ngũ hành ba kiếp, Kim Sư Thích Ca Mâu Ni ngũ hành bốn kiếp cũng bị Cổ Thần đánh chết, không lâu trước đó thuộc hạ đã từng giao thủ với Cổ Thần, kết quả thuộc hạ bại dưới tay hắn, lúc này mới tới Thiên cung dâng báo đế thượng, xin đế thượng thứ tội!

Lời nói của Thiên Lan điện chủ vừa ra, chư vị cường giả trong đại điện Thiên Cung đều không nhịn được thắm hít một ngụm khí lạnh.

Hiển nhiên, tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đã có thể đánh chết được cường giả ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, cho dù là những cường giả ngũ kiếp đại viên mãn, âm dương sinh tử kiếp này cũng đều cảm giác vô cùng khiếp sợ.

- Chê cười, kiến hôi Hợp Đạo hậu kỳ, sao có khả năng đánh chết cường giả Thiên Kiếp bí cảnh? Đồng thời còn là cường giả ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, Cơ Trường Không, ngươi nói bậy!

Đột nhiên, một đạo thanh âm giận dữ vang lên, một vị cường giả năm kiếp đại viên mãn nhìn Thiên Lan điện chủ cười nhạt, lộ vẻ không tin.

Cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn này cũng giống như Thiên đế, cũng mạnh kim quan kim bào, tóc là màu hoàng kim, toàn thân giống như mặt trời tỏa sáng chói chang, một đoàn hỏa diễm, quang mang vạn trượng.

Người này chính là nhi tử đệ thập của Thiên đế, Kim Ô thập thái tử Kim Thái Thập.

Tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn chỉ là tồn tại thấp nhất trong đại điện Thiên Cung, thể nhưng thân phận nhi tử Thiên đế lại không phải chuyện đùa, vì vậy mới có thể lên tiếng trước khi Thiên đế đặt câu hỏi.

Bên cạnh Kim Thái Thập còn có mấy vị cường giả tóc vàng cũng mặc kim quang, toàn thân giống như mặt trời chói chang, tỏa quang mang vạn trượng, đều là nhi tử Kim Ô, mỗi một người đều nắm chắc quyền cao, thực lực cường đại.

Thiên đế có rất nhiều nhi tử, trong đó có mười nhi tử đặc biệt xuất sắc, đều là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trở lên.

Trong đó lấy thực lực của Kim Thái Nhất và Kim Thái Tam mạnh nhất, đã đạt tới cảnh giới thiên địa vô lượng kiếp, thế nhưng mới chỉ trải qua nửa kiếp, so với Thiên đế có khoảng cách tương đối lớn, bất quá cường giả thiên địa vô lượng kiếp đã là chí cường giả, lão tổ tông, lão cổ đồng của toàn bộ vũ trụ phàm gian, cường giả cấp độ này hầu như có thể tự do tự tại, du lịch trong hư không vô cùng vô tận, thảnh thơi trở lại Thiên Cung một chuyến, bình thường không ở trong Thiên Cung.

Tiếp theo là Kim Thái Nhị, Kim Thái Tứ, Kim Thái Ngũ, Kim Thái Lục, bốn người này đều là cường giả âm dương sinh tử kiếp, tư chất Kim Thái Nhị hơi kém một chút, thời gian tu luyện của Kim Thái Lục hơi thiếu, hai người đều có tu vi âm dương nửa kiếp.

Về phần Kim Thái Thất, Kim Thái Bát, Kim Thái Cửu, Kim Thái Thập thì đều là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, tu vi tương đồng, nhưng thực lực cao thấp, bài danh càng về trước, thời gian tu luyện càng lâu, thực lực càng thêm cường đại.

Thiên đế trầm mặc không lên tiếng, hiển nhiên lời nói của Kim Thái Thập cũng là lời hấn muốn nói, căn bản không tin tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ có khả năng đánh chết cường giả ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp.

940. Chương 65: Thượng Nguyên Tiên Tôn.

Coi như là thời đại thái cổ, tu sĩ kiệt xuất nhất như Hồng, Côn Ngô Tiên Đế cũng chỉ có thể giết chết cường giả Thiên Kiếp cao hơn hai cấp độ nhỏ, như Thiên Đế càng chỉ có thể giết chết cường giả Thiên Kiếp cao hơn một cấp độ nhỏ, như vậy đã là thiên tài trong thiên tài rồi, cường giả bình thường có thể vô địch trong một cảnh giới đã là thiên tài tuyệt thế.

Hợp Đạo hậu kỳ có thể giết chết ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, đây chính là giết chết vượt qua ba bốn cấp độ nhỏ, khiến người khác không thể tin tưởng.

Không chỉ có Kim Ô thập thái tử không tin, mấy Kim Ô thái tử khác cùng với rất nhiều cường giả Thiên Cung đều có chút không đồng ý.

Một vị nam tử uy vũ mặc áo giáp vô thượng lớn tiếng nói:

- Cơ Trương Không, nếu như ngươi bị Cổ Thần tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đánh bại, cái này cũng không thể chứng minh hấn có bao nhiêu lợi hại, chỉ có thể nói rõ ngươi phế vật bấy nhiêu, cường giả ngũ hành năm kiếp thua trong tay tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ, Võ Đẩu Thiên Vương ta từ trước tới nay chưa từng nghe nói qua.

Người này nhìn qua tuổi chừng bốn mươi, vóc người lực lưỡng cao to, toàn thân phát ra ý đồ phạt vô cùng vô tận, ánh mắt rơi trên thân thể người này sẽ có một loại cảm giác, tựa hồ không lúc nào người này không thi triển pháp thuật lợi hại, tiến hành đại diệt sát đối với người.

Đây là một vị cường giả âm dương sinh tử kiếp, là một trong tứ đại thiên vương Thiên Cung, xưng là Võ Đẩu Thiên Vương, ngoại trừ những lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp du lịch trong hư không vô tận, chúng thần Thiên Cung lấy cường giả âm dương sinh tử kiếp có địa vị cao nhất, mà Võ Đẩu Thiên Vương chính là một vị trong đó.

Thiên Lan điện chủ bị Võ Đẩu Thương Vương quát, lại càng hoảng sợ, bọn họ không tận mắt nhìn thấy Cổ Thần, không biết thực lực của Cổ Thần, thế nào cũng không tin có tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ có thể giết chết cường giả ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, lật ngược thế cờ khiến Thiên Lan điện chủ biến thành phế vật, khiến Thiên Lan điện chủ vô cùng phiền muộn.

Đúng lúc này, một vị lão giả tuổi chừng thất tuần, bộ dáng tiên phong đạo cốt, đi về phía trước một bước, nhìn thiên đế, bái một cái nói:

- Đế thượng, nếu Thiên Lan điện chủ đã tới Thiên Cung đánh Thiên cổ, nhất định sẽ không nói dối, sự tình đã tới mức không thể ngăn cản được, Cổ Thần kia dĩ nhiên có thể lấy tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đánh chết cường giả ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, khẳng định có chỗ hơn người!

Cách Võ Đẩu Thương Vương không xa, một vị cường giả âm dương sinh tử kiếp, trong tay nâng một tòa tiểu tháp, ăn mặc so với Võ Đẩu Thiên Vương không khác biệt nhiều, cũng hướng về phía Thiên đế bái một cái, nói:

- Đế thượng, thần nghĩ thượng nguyên thiên tôn nói có lý!

Võ Đẩu Thiên Vương cười nhạo một tiếng, nói:

- Bảo Tháp Thiên Vương, uống cho ngươi nổi danh cùng ta, tầm mắt dĩ nhiên thấp như vậy!

- Được rồi! Không cần tranh chấp!

Thiên đế ngồi trên tọa ý cao cao hàng tử dậm, xua tay áp, nhất thời toàn bộ Thiên Cung đại viện vắng vẻ, Thiên đế nói:

- Cơ Trường Không, ngươi nói thực? Không phải là vì Cổ Thần kia ẩn nấp tu vi, ngươi nhìn không ra?

Thiên Lan điện chủ, nói:

- Đế thượng, lời nói của vi thần là thực, vi thần đã tự mình giao thủ với Cổ Thần, đích thực hẳn có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ. Hai vị phó điện chủ Thiên Lan Thánh điện Cơ Vũ Thánh và Thương Hóa Đạo đều vẫn lạc dưới tay Cổ Thần.

- Thương Hóa Đạo? Là thiên tài đã lĩnh ngộ nhân chi đại đạo kia?

Kim Ô thập thái tử tựa hồ là một người nói nhiều, trực tiếp hỏi.

Thương Hóa Đạo hầu như là tồn tại vô địch cùng một cảnh giới, là một thiên tài tuyệt thế, mặc dù là trong Thiên Cung cũng có không ít người từng nghe qua tên tuổi Thương Hóa Đạo.

Ngay cả Thương Hóa Đạo cũng vẫn lạc dưới tay Cổ Thần, đồng thời còn kém nhau ba cảnh giới, những vị cường giả lúc trước cho rằng Thiên Lan điện chủ là phế vật, thực lực Cổ Thần không có gì nổi trội, nhất thời thay đổi sắc mặt.

- Bẩm thái tử, đúng vậy!

Thiên Lan điện chủ lớn tiếng nói:

- Thương Hóa Đạo bị Cổ Thần đánh thần hình câu diệt, ngay cả một tia nguyên thần cũng không lưu lại!

Thương Hóa Đạo chính là thị vệ tốt sớm được Kim Ô thập thái tử điều động nội bộ, chỉ chờ khi tu vi đột phá tới ngũ hành bốn kiếp có thể tới Thiên Cung nhậm chức, Thiên Lan điện chủ cố ý nói Thương Hóa Đạo bị đánh chết, đồng thời còn nhấn mạnh, khiến Kim Ô thập thái tử sinh ra phần nộ lớn hơn nữa đối với Cổ Thần.

Trả lời đối với Kim Ô thập thái tử, Thiên Lan điện chủ lại bái Thiên đế, nói:

- Đế thượng, Cổ Thần từ tiên giới Cổ Hoàng tiên độ phạm gian mà tới, mang theo một thân bản lĩnh lợi hại, vô pháp vô thiên, nhiều lần đánh chết cường giả Thiên Kiếp trận doanh Chư Thiên ta, khiến Thiên Lan tinh hải bị nháo rối loạn, chướng khí mù mịt, vì vậy vi thần mới tới Thiên Cung bẩm báo đế thượng.

- Hừ!

Thiên đế tức giận hừ một tiếng, một chưởng đánh mạnh vào tay vịn tọa ý, quát lên:

- Một tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ nhỏ nhỏ cũng dám giết cường giả Thiên Kiếp trận doanh Chư Thiên, thực sự là cả gan làm loạn, tội không thể tha thứ!

Kim Ô thập thái tử cũng oán giận không ngớt, lớn tiếng nói:

- Tiểu tử không biết trời cao đất dày, đại nghịch bất đạo, tội đáng chết vạn lần, phụ đế, thỉnh cho phép hài nhi tới Thiên Lan tinh hải, chém cái đầu Cổ Thần, răn đe thiên hạ.

- Thập thái tử xin bình tĩnh!

Thượng Nguyên Tiên Tôn nhìn qua tuổi chừng thất tuần, bộ dáng tiên phong đạo cốt nói:

- Nếu Cổ Thần có thể tại tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đã có thực lực đánh chết cường giả ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, nói rõ Cổ Thần chính là một thiên tài tuyên cổ không thấy, trận doanh Chư Thiên ta thuận theo mệnh trời, là chính thống thiên địa, khí hoà vũ nội, ân độ muôn đời, thu hết người trong thiên hạ để sử dụng!

- Nếu Cổ Thần đã là thiên tài từ xưa tới nay chưa hề xuất hiện, hẳn là nên thu lấy để dùng, lấy thiên ân mệnh mông trải khắp, không nên mạnh mẽ chém giết, rét lạnh nhân tâm, nếu như bị cường giả trận doanh Vạn Giới cứu đi, trận doanh Chư Thiên chúng ta không phải đã bỏ lỡ một tuyệt đại thiên tài, đồng thời còn kết hạ thù hận, sản sinh nguy hại không thể dự đoán trước.

Kim Ô thập thái tử cười nhạt, nói:

- Chê cười, bản thái tử tự mình đi đánh chết Cổ Thần, cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng không thể chạy trốn khỏi bàn tay bản thái tử, tất cả nguy hại không thể dự đoán trước căn bản không hề tồn tại!

- Biến hóa vị lai, ai có thể khẳng định chắc chắn trăm phần trăm?

Thượng Nguyên Tiên Tôn phản bác, nhìn Thiên đế ứng tiếng nói:

- Đế thượng, người ý chí rộng, bao dung sinh linh vạn vật vũ trụ thế gian, có thể dung người trong thiên hạ, vì sao không thể dung một người Cổ Thần đây? Trận doanh Chư Thiên chúng ta và trận doanh Vạn Giới trải qua tranh đấu hơn mười vạn năm, chiến tranh không ngừng nghỉ, tuy rằng Chư Thiên chiếm địa vị chính thống, chiếm thượng phong, thế nhưng thực lực trận doanh Vạn Giới tuyệt không thể coi thường.

- Hiện tại xuất hiện một thiên tài tuyên cổ chưa hề có, theo lý Chư Thiên nên thu nhập vào trong trận doanh chứ không nên bức bách Cổ Thần gia nhập vào trận doanh Vạn Giới, Thiên Lan điện chủ nói Huyết Hà điện cũng có hộ pháp tu vi ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp vẫn lạc trong tay Cổ Thần, hiển nhiên Cổ Thần vừa mới tiên độ phạm gian không lâu, còn chưa biết phân chia Chư Thiên và Vạn Giới, không hề thiên hướng bất luận trận doanh gì, Huyết Hà Điện có hai vị hộ pháp vẫn lạc, khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, Cổ Thần sẽ rơi vào vòng truy sát của trận doanh Vạn Giới.

- Lúc này Chư Thiên chúng ta hẳn là vươn tay về phía Cổ Thần, hẳn và trận doanh Vạn Giới đã sinh cừu hận, lấy thực lực của Cổ Thần, sau này đột phá Thiên Kiếp bí cảnh chính là một viên dũng tướng chinh phạt Vạn Giới, đối với trận doanh Chư Thiên chúng ta chính là trăm lợi mà không có một hại.

- Đế thượng, nhân vật như vậy hẳn là nên thu nhập vào Thiên Cung, nếu như bị trận doanh Vạn Giới thu nhập, ngày sau cường giả trận doanh Chư Thiên chúng ta sợ rằng sẽ phải nghênh đón một hồi tai nạn!

- Thượng Nguyên Tiên Tôn nói có lý, thỉnh đế thượng minh giám.

Không ít cường giả cùng tiến lên nói, trong những cường giả âm dương sinh tử kiếp ủng hộ đối với lời nói của Thượng Nguyên Tiên Tôn có Bảo Tháp Thiên Vương.

- Trận doanh Chư Thiên ta uy chấn muôn đời, Thiên Cung hùng bá thế gian, dám đánh chết cường giả trận doanh Chư Thiên chỉ có một đường chết, một tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ nho nhỏ dám can đảm phạm vào uy nghiêm vô thượng của Thiên Cung, tội đáng chết vạn lần, không thể tha thứ, không đánh chết Cổ Thần, uy danh Thiên Cung tổn hao nhiều, đây mới là chỗ trọng yếu nhất, để phụ, xin cho ta đi vũ trụ phạm gian, chém giết Cổ Thần, quyết không thất thủ!

Kim Ô thập thái tử hướng Thiên đế bái một cái nói, quyết tâm đánh chết Cổ Thần không chút lui bước.

- Đế thượng, nếu người lo lắng, bản thiên vương có thể đồng hành cùng thập thái tử, đơn giản nghiền nát con kiến hôi nho nhỏ Cổ Thần kia!

Vô Đẩu Thiên Vương cúi đầu về phía Thiên đế, quát lớn, hẳn và Kim Ô thập thái tử thiên hướng công phạt giết chóc, một lòng muốn giết chết Cổ Thần.

Vô Đẩu Thiên Vương là cường giả âm dương sinh tử kiếp, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng có thể đơn giản nghiền nát giống như con kiến hôi, đi đánh chết một tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ nho nhỏ, trên cơ bản đã là vạn vô nhất thất rồi.

Thượng Nguyên Tiên Tôn nói:

- Đế thượng, mấy vạn năm gần đây, thể lực Vạn Giới không kém mà còn dần dần mạnh hơn, chiến đấu chinh phạt giữa Chư Thiên và Vạn Giới đều lấy tổn thất chiếm đa số, thu lợi ít hơn nhiều, Chư Thiên cần phải có nhiều máu mới và cường giả thiên tài hơn, tiến hành áp chế đối với Vạn Giới.
- Xuất hiện tu sĩ thiên tài, không đưa về sử dụng lại chèn ép đánh chết, cho dù Cổ Thần không thể chạy trốn, không bị buộc gia nhập vào Vạn Giới, như hành động như vậy cũng là tự hủy diệt, tuy Thương Hóa Đạo kia là một thiên tài, thể nhưng so với Cổ Thần hoàn toàn không đáng nhắc tới.
- Vì một thiên tài đã chết đi mà đánh chết một thiên tài càng thiên tài hơn vạn lần, đây quả thực là cái được không bù nổi cái mất? Nếu như có thể thu Cổ Thần vào trong Thiên Cung, so với thu một thiên tài mạnh hơn Thương Hóa Đạo vạn lần, đế thượng, hạ thủ hay thu dụng, thỉnh đế thượng minh giám!

Kim Ô thập thái tử cả giận nói:

- Cổ Thần hẳn tính là cái thứ gì?
- Được rồi!

Thiên đế hét lớn một tiếng, cắt đứt thanh âm của Kim Ô thập thái tử, nói:

- Bản đế đã có quyết định, thu nhập Cổ Thần vào Thiên Cung, Thượng Nguyên Tiên Tôn, việc này do người đi Thiên Lan tinh hải, toàn quyền hành động, tiến vào Thiên Cung, tất cả phải dựa vào quy củ, Cổ Thần đến tốt cùng có thực lực chân chính như lời nói hay không, để mọi người tận mắt nhìn thấy mới được.
- Tạ ơn đế thượng, đế thượng minh giám!

Thượng Nguyên Tiên Tôn bái một cái nói.

Thiên Lan điện chủ phủ phục trên mặt đất hoàn toàn mộng rồi. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hẳn tới Thiên Cung cáo trạng Cổ Thần trước mặt Thiên Đế, kết quả dĩ nhiên Thiên Cung không hề trách tội, ngược lại còn thu nhập Cổ Thần vào trong Thiên Cung?

Kết quả không khác so với dự liệu của Cổ Thần.

- Bảo Tháp Thiên Vương!

Thanh âm Thiên đế lại vang lên.

Bảo Tháp thiên Vương đi về phía trước, nói:

- Có thần!

Thiên Đế nói:

- Người theo Thượng Nguyên Tiên Tôn tới Thiên Lan tinh hải, ở chỗ tối giám thị tung tích ma đầu Vạn Giới, nếu như có ma đầu xuất hiện, giết chết không cần bàn!
- Dạ, đế thượng!

Thượng Nguyên Tiên Tôn, Bảo Tháp Thiên Vương đồng thời bái nói.

Lập tức, Thượng Nguyên Tiên Tôn và Bảo Tháp Thiên Vương song song lên đường, một sáng một tối, tiến về Thiên Lan tinh hải.

Từ Thiên Lan tinh hải tới Thiên Cung cần phải tiến hành nhiều lần truyền tống tinh hải, Thiên Lan điện chủ tốn thời gian hai ngày mới có thể truyền tống tới Thiên Cung.

Nhưng từ Thiên Cung trở về Thiên Lan tinh hải thì thuận tiện hơn nhiều, Thiên Môn hầu như là chạm trung chuyển quan trọng, chỉ cần có đủ linh thạch truyền tống, Thiên Môn có thể tùy ý truyền tống tới bất cứ một tinh hải nào trong vũ trụ phạm gian.

Thượng Nguyên Tiên Tôn và Bảo Tháp Thiên Vương cùng nhau tới, có thể trấn áp được đại đa số cường giả Thiên Kiếp trận doanh Vạn Giới.

Một ngày hôm nay, Cổ Thần đang ở trong phủ viện nhỏ cạnh Bạo Phong Hải Thiên Lan Tinh, có một vị khách không mời mà tới, là một vị lão giả tuổi chừng thất tuần, râu tóc bạc trắng, nhìn qua tiên phong đạo cốt.

Người tới từ Thiên Cung nằm trong dự liệu của Cổ Thần.

Đồng thời phái ra vì cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp Thượng Nguyên Tiên Tôn này tới, đủ để chứng tỏ Thiên Cung trọng thị đối với thiên tài tuyên cổ không thấy như Cổ Thần.

Vì vậy, sau khi Thượng Nguyên Tiên Tôn nói ra ý tới đây, Cổ Thần không nói hai lời, lập tức theo Thượng Nguyên Tiên Tôn trở lại Thiên Cung.

Cho dù Cổ Thần đã kích giết Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni của Huyết Hà Điện, chọc Huyết Hà Ma Vương giận dữ, sau khi biết được tin tức sẽ tự mình chạy tới giết chết Cổ Thần.

Thế nhưng Thiên Lan Tinh chính là trung tâm của toàn bộ tinh hải, đại bản doanh Chư Thiên đặt tại Thiên Lan Tinh, Huyết Hà Ma Vương thân là người của trận doanh Vạn Giới, nhất định không thuận tiện chạy tới Thiên Lan Tinh, điều này rất có khả năng dẫn tới trận doanh Chư Thiên tiến hành chiến tranh quy mô lớn đối với Huyết Hà Điện.

Vì vậy Huyết Hà Ma Vương đã mời một vị sư huynh Tu La Ma Tôn tu vi âm dương sinh tử kiếp, muốn Tu La Ma Tôn xuất thủ, tiến vào Thiên Lan Tinh hải giết chết Cổ Thần.

Tu La Ma Tôn chính là cường giả âm dương sinh tử kiếp, lai vô tung khứ vô hình, cường giả như vậy cho dù xuất hiện tại địa bàn trận doanh Chư Thiên, trận doanh Chư Thiên cũng không có cách nào, trừ phi là lão cổ đồng, cự vô phách thiên địa vô lượng kiếp tự mình xuất thủ mới có thể áp chế được, nhưng lão cổ đồng, cự vô phách như vậy toàn bộ vũ trụ phạm gian cũng hiếm thấy, hành tung bất định, cơ bản không có khả năng gặp gỡ.

941. Chương 66: Mới Tới Thiên Cung.

Không đợi Huyết Hà Ma Vương mời Tu La Ma Tôn tới, Thượng Nguyên Tiên Tôn và Bảo Tháp Thiên Vương đã tới Thiên Lan Tinh rồi.

Từ Thiên Lan Tinh tới Thiên Cung có khoảng cách vô cùng xa xôi, cho dù là sử dụng truyền tống trận tinh hải cũng cần phải có thời gian hai ngày mới có thể truyền tống tới Thiên Cung.

Đối với cường giả âm dương sinh tử kiếp mà nói, tiến hành thuận di trong hư không so với tốc độ truyền tống trận còn nhanh hơn.

Thượng Nguyên Tiên Tôn đánh ra một đạo cương mang tiên lực, bao phủ toàn thân Cổ Thần bên trong, sau đó toàn thân lóe lên như thiểm điện, Cổ Thần tại cương mang tiên lực tùy ý để Thượng Nguyên Tiên Tôn khống chế, tiến hành thuận di xuyên toa trong vũ trụ hư không.

Chỉ cường giả âm dương sinh tử kiếp thông hiểu âm dương, động tốc na di càn khôn cực nhanh, đã không thể gọi là thuận di, hoàn toàn là đại na di, một lần đại na di đã có thể vượt qua khoảng cách hơn mười tinh hải.

Thiên Lan tinh hải cách Thiên Cung hơn mười vạn tinh hải, cường giả Âm Dương Sinh Tử kiếp thi triển đại na di, cần phải có thời gian hai ba canh giờ mới tới nơi.

Đại khái ước chừng gần nửa canh giờ Cổ Thần đi theo Thượng Nguyên Tiên Tôn, rời khỏi Thiên Lan Tinh hải hơn một vạn tinh hải, đột nhiên Thượng Nguyên Tiên Tôn rung mình, thân thể đứng lại trong hư không vô tận.

Phía trước có một cỗ khí tức vô cùng cường đại đồng thời không ngừng tiếp cận, một tu sĩ thân cao ước chừng hai mét, toàn thân vô cùng cường tráng, mặc hắc bào, đầu trục lóc xuất hiện phía trước.

Con mắt của người này màu huyết hồng, trên trán có khắc hoa văn quỷ dị, hai cánh tay để trần cũng có khắc một ít đồ án vô cùng quỷ dị.

Hai con mắt huyết hồng rơi vào người Cổ Thần, tu sĩ đầu trọc chân đạp hư không, một bước vượt qua vô số ức vạn dặm, tiến thẳng về phía Thượng Nguyên Tiên Tôn và Cổ Thần.

Ánh mắt Thượng Nguyên Tiên Tôn mở rộng, hơi vào người tu sĩ đầu trọc có đôi con mắt huyết hồng, lớn tiếng nói:

- Tu La Ma Tôn, không yên thân ở trận doanh Vạn Giới, còn ngăn cản bước tiến của bản tiên tôn, không sợ táng mệnh trong tay cường giả Thiên Cung hay sao?

Cường giả đầu trọc mặc hắc bào này chính là đệ tử đệ tứ tọa hạ Đại Tự Tại Thiên Ma – Tu La Ma Tôn, là một vị cường giả tu vi âm dương sinh tử kiếp, so với Thượng Nguyên Tiên Tôn, tu vi càng cao hơn một cấp bậc.

Tu La Ma Tôn đạp bước trong hư không, khí trường khổng lồ cần nát hư không vô tận, sản sinh vô số ma vân, tùy theo thân thể hắc mà động, ma vân đen kịt phía sau biến ảo thành các loại đồ ác khác nhau, một mảnh thiên địa đen kịt trực tiếp đè ép về phía hai người.

Tu La Ma Tôn chỉ một ngón tay về phía Cổ Thần, nói:

- Thượng Nguyên lão đầu, ngươi mới chỉ có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, thực lực kém hơn ta rất nhiều, lưu lại người này, ngươi có thể đi!

Ngữ khí của Tu La Ma Tôn vô cùng bá đạo, không cho cự tuyệt, toàn thân chỉ thiên đạp địa, ma vân cuộn cuộn tương tùy.

Thượng Nguyên Tiên Tôn mỉm cười, nói:

- Trận doanh Vạn Giới các ngươi càng lúc càng trở nên làm càn rồi, Tu La Ma Tôn, người đang ở chỗ này, người dám tới đây đoạt?

- Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, Thượng Nguyên lão đầu, xem ra ngươi không thấy quan tài không đổ lệ.

Thanh âm Tu La Ma Tôn lạnh lùng, bước chân hạ xuống càng nhanh hơn, toàn thân dẫn phát đại thể mạnh mẽ, giống như một tòa bảo lũy chiến tranh không thể ngăn cản, đồng thời đưa tay trao mạnh, một bàn tay khổng lồ vượt qua vô số ức vạn dặm, kích thẳng về phía Cổ Thần.

- Vũ trụ sơ khai, thiên địa huyền hoàng!

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một đạo thanh âm uy nghiêm, vòm trời tối sầm lại, một tòa cung điện, bảo tháp thật lớn đột nhiên trấn áp xuống, hư không vô số ức vạn dặm trực tiếp bị vặn vẹo đứt gãy.

Cự chướng do Tu La Ma Tôn bắt ra trong sát na bị trấn thành hư vô, vô số ma vân phía sau chân thân dưới Thiên Địa Huyền Hoàng tháp trấn áp xuống cũng giống như gió thổi tiêu tán.

Chỉ chớp mắt, tất cả ma vân xung quanh Tu La Ma Tôn đều bị hủy diệt, Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp trực tiếp trấn áp về phía Tu La Ma Tôn.

Nhân thân Tu La Ma Tôn kinh hãi, quát lớn:

- Bảo Tháp Thiên Vương, dĩ nhiên là ngươi?

Trong lúc nói chuyện, song chướng của Tu La Ma Tôn đánh mạnh lên cao, hai đạo chướng ầm đột nhiên xuất hiện, một âm một dương, ầm ầm đại thể vô cùng, kích thẳng về phía Thiên Địa Huyền Hoàng tháp.

Oanh! Oanh!

Hai đạo chướng ầm bạo tạc, chướng ầm tan nát, hóa thành ma vân vô biên, phiêu tán bốn phương tám hướng, chờ khi ma tân tán đi, chân thân Tu La Ma Tôn từ lâu đã biến mất không còn. Cường giả âm dương sinh tử kiếp có thể đi lại tự do, trừ phi gặp phải lão cổ đồng, cự vô phách thiên địa vô lượng kiếp mới có thể bị lưu lại.

Một nam tử nhìn qua ước chừng bốn mươi tuổi, mặc khôi giáp hoàng kim, khe lạt tay, Thiên Địa Huyền Hoàng tháp trong sát na rơi vào trong tay hắn.

Cổ Thần từng nhìn qua pho tượng Bảo Tháp Thiên Vương tại Bảo Tháp Thiên Vương Phủ bí địa Lý gia, liếc mắt liền nhận ra được, người này chính là Bảo Tháp Thiên Vương, chỉ là không tay không có kiện tam xoa kích, đồng thời bảo tháp trong tay không phải là Như Ý Linh Lung bảo tháp, nhưng Cổ Thần có thể cảm thụ được, Thiên Địa Huyền Hoàng tháp trong tay Bảo tháp Thiên Vương còn lợi hại hơn Như Ý Linh Lung bảo tháp gấp trăm lần, rất có thể chính là một kiện tiên thiên linh bảo.

Nhìn thoáng qua Thượng Nguyên Tiên Tôn, thân ảnh Bảo Tháp Thiên Vương lập tức biến mất không còn, lại ẩn thân vào bóng tối.

Thượng Nguyên Tiên Tôn nhìn về phương hướng Bảo Tháp Thiên Vương biến mất, thở dài nói:

- Đa tạ Thiên Vương trợ giúp.

- Các người nhanh chóng lên đường! Ta sẽ âm thầm đi theo, có nguy hiểm gì đó đều giao cho ta hóa giải!

Thanh âm của Bảo Tháp Thiên Vương từ phương xa truyền tới.

- Đi!

Thượng Nguyên Tiên Tôn quát khẽ một tiếng, dẫn theo Cổ Thần, tiếp tục đại na di hướng về phía Thiên Cung.

Tiếp tục đại na di chừng một canh giờ, trong tình không vô cùng vô tận phía trước đột nhiên xuất hiện một đại thụ cực kỳ khổng lồ, đại thụ này xuyên đỉnh thương khung, thân đại thụ dài không biết bao nhiêu ức tỉ dặm, kéo dài vĩnh viễn, xuyên qua vô số tinh hải, đạt tới địa phương mất thường lẫn thần thức đều không thể thấy được.

Một đại thụ không biết lớn hơn bao nhiêu ức vạn lần so với tinh cầu, tinh hệ, tinh hải, Cổ Thần nhìn thấy, trong mắt nhất thời cả kinh.

Đại thụ khổng lồ tới như vậy, Cổ Thần thực sự chưa bao giờ nghe, chưa bao giờ thấy.

Thấy trong mắt Cổ Thần có vẻ kinh hãi, Thượng Nguyên Tiên Tôn giải thích nói:

- Đó chính là thể giới chi thụ, đồng sinh cùng thiên địa, tại lúc vũ trụ sơ khai đã tồn tại, một phiến lá cây tương đương với một tinh hệ, Thiên Cung tọa lạc tại chính giữa thể giới chi thụ, vô số phiến lá cây hình thành mảnh đại lục trung ương không bờ không bến.

Cổ Thần cảm thán một câu, nói:

- Thể giới chi thụ cùng thiên địa đồng sinh, dĩ nhiên lớn tới như vậy, nơi tọa lạc của Thiên Cung quả nhiên là vị trí tốt!

Thượng Nguyên Tiên Tôn cười cười nói:

- Đó là đương nhiên, Cổ Thần, vũ trụ phạm gian có vô số tinh hải, mỗi một phiến tinh hải đều có không ít cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, cũng giống như cá trên biển rộng, tất cả những cường giả Thiên Kiếp đều có cơ hội tiến vào Thiên Cung, thế nhưng Thiên Cung không phải ai ai cũng đều thu nhận, chí ít cần phải có tu vi ngũ hành bốn kiếp mới có tư cách tuyển chọn tiến vào Thiên Cung, người mới chỉ là Hợp Đạo hậu kỳ, coi như là ngoại lực cực lớn.

Cổ Thần nói:

- Như vậy ta tới chẳng phải có rất nhiều người bất mãn đối với ta?

Thượng Nguyên Tiên Tôn gật đầu nói:

- Đó là tự nhiên, số lượng người được phép tiến vào trong Thiên Cung chỉ có hạn, nhưng số lượng cường giả Thiên Kiếp lại phi thường nhiều, vì vậy cạnh nhau với nhau là không tránh được, Cổ Thần, Thiên Cung chỉ tạo cho người cơ hội được tiến vào Thiên Cung, đến tột cùng là có thể tiến vào hay không cần phải dựa vào chính người, một lần này, những cường giả thiên tài ngũ hành bốn kiếp từ các tinh hải khác nhau ước chừng hơn nghìn người, thế nhưng danh ngạch Thiên Cung tuyển chọn chỉ một trăm người, có hơn chín thành cường giả đều phải bị đào thải.

- Vậy trước khi tiến vào Thiên Cung cần phải tiến hành một cuộc chiến đấu?

Cổ Thần hỏi.

- Uhm!

Thượng Nguyên Tiên Tôn trả lời:

- Nếu là mở tiền lệ, để người mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đã có thể tiến vào Thiên Cung, nhưng người cũng phải chứng minh thực lực của mình mới được, lần lượt đánh bại đối thủ của người, tự nhiên không còn ai bất mãn đối với người nữa rồi.

Hai người một đường nói chuyện với nhau, đại khái qua nửa canh giờ liền tới đỉnh thế giới chi thụ.

Thượng Nguyên Tiên Tôn không trực tiếp dẫn Cổ Thần tiến vào đại điện Thiên Cung, mà là đi tới một phiến lá thế giới chi thụ khác, nơi này có một quảng trường vô cùng rộng lớn, trong quảng trường đã có hơn trăm vị cường giả đang ngồi, mỗi một vị đều có tu vi ngũ hành bốn kiếp.

Đây đều là những thiên tài được Thiên Cung lựa chọn từ khắp các tinh hải khác nhau, nguyên bản Thương Hóa Đạo bước vào bốn kiếp cũng giống như những người này, đều sẽ tới nơi này cạnh tranh tuyển chọn, đồng thời Thương Hóa Đạo đã sớm được Kim Ô thập thái tử lựa chọn, trên cơ bản nhất định có một chỉ tiêu trong trăm người được chọn.

Thượng Nguyên Tiên Tôn nói:

- Tất cả các cường giả ngũ hành bốn kiếp trong quảng trường đều là những cường giả thiên tài đột phá ngũ hành bốn kiếp khắp các tinh hải trong vạn năm trở lại đây, chỉ có một trăm người dẫn đầu mới có thể ở lại Thiên Cung, đây là trình tự tất nhiên phải trải qua. Thiên Cung chỉ lấy thiên tài, nếu như người không thể vượt ra khỏi chúng cường giả có mặt nơi đây, vậy thì chỉ có thể chờ lần tuyển chọn tiếp theo mà thôi. Cổ Thần, không nên ẩn giấu tiềm lực của người, nếu đoạt được đệ nhất sẽ thu được phần thưởng một quả thiên địa đồng sinh quả, có thể khiến tu vi của người hầu như 100 phần trăm xác suất đột phá tới Thiên Kiếp bí cảnh!

- Thiên địa đồng sinh quả? Đây là cái gì?

Cổ Thần hỏi.

Trên mặt Thượng Nguyên Tiên Tôn hơi lộ tiểu ý, tựa hồ lai lịch của thiên địa đồng sinh quả rất lớn, nói:

- Thiên địa đồng sinh quả chính là quả của thế giới chi thụ, ba vạn năm khai hoa, ba vạn năm kết quả, ba vạn năm chín mùi, tổng cộng cần có chín vạn năm mới có thể hoàn toàn thành thực, bởi vì thế giới chi thụ đồng sinh với thiên địa vì vậy nên gọi quả của nó là thiên địa đồng sinh quả, ẩn hàm lực lượng bản nguyên vũ trụ kim mộc thủy hỏa thổ đối với cường giả ngũ hành thoát thai kiếp có tác dụng phi thường to lớn, tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ sử dụng thiên địa đồng sinh quả, hầu như trăm phần trăm có thể đột phá bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, linh ngộ cấu tạo bản nguyên vũ trụ.

Trong mắt Cổ Thần sáng ngời, trong cơ thể của hắn có bản nguyên ngũ hành, nếu như có thể thu được thiên địa đồng sinh quả, khẳng định có thể rất nhanh bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, đồng thời tốc độ dung hợp bản nguyên ngũ hành trong cơ thể cũng sẽ tăng lên trên diện rộng.

- Vị trí đệ nhất này ta muốn định rồi!

Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng.

Chỉ cường giả ngũ hành bốn kiếp trên quảng trường có thực lực cường đại hơn một chút so với Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, ước chừng trên dưới hai ba lần, một số lợi hại hơn thì khoảng năm sáu lần, có một số rất ít mạnh hơn bảy tám lần, chỉ cường giả mạnh hơn Kim Sư Thích Ca Mâu Ni mười lần trở lên chỉ nhiều hơn mười đầu ngón tay một chút.

Thực lực mạnh nhất cũng không quá mười lăm mười sáu lần Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, so với cường giả đứng đầu ngũ hành bốn kiếp như Thiên Lan điện chủ còn kém hơn một ít, ngay cả Thiên Lan điện chủ cũng bại trong tay Cổ Thần, Cổ Thần hoàn toàn có tự tin đánh bại từng đối thủ một, đoạt vị trí đệ nhất.

Cổ Thần nói:

- Ta sẽ cố gắng hết sức đoạt vị trí đệ nhất, thu được thiên địa đồng sinh quả.

Thượng Nguyên Tiên Tôn gật đầu, nói:

- Cổ Thần, người cũng tới quảng trường chờ đợi đi, chờ khi mọi người đều tới đủ sẽ bắt đầu triển khai Thiên Cung thí luyện, một trăm người đứng đầu sẽ ở lại Thiên Cung, người đứng vị trí đệ nhất sẽ được thưởng một thiên địa đồng sinh quả, những người còn lại đều loại toàn bộ, chỉ có thể trở về địa phương ban đầu.

Nói xong, thân ảnh Thượng Nguyên Tiên Tôn lóe lên, liền biến mất không thấy, Cổ Thần đi về phía trước, một bước ực vạn dặm, tiến vào trung ương quảng trường, tại một vị trí rộng rãi không người, ngồi xuống tĩnh tọa.

Cổ Thần vừa mới tiến vào trong quảng trường, tất cả ánh mắt của hắn trong sát na đều rơi vào người hắn.

Toàn bộ quảng trường hiện tại có hơn trăm người, đều là cường giả ngũ hành bốn kiếp, duy nhất một mình một người Cổ Thần không có tu vi ngũ hành bốn kiếp, ngay cả tu vi ngũ hành một kiếp, hai kiếp cũng không có, không phải là tu sĩ Thiên Kiếp bí cảnh, chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ.

So sánh với thuần một màu ngũ hành bốn kiếp trên quảng trường mà nói, Cổ Thần không cần nghi ngờ chính là ngoại lệ, giống như gà con lạc đàn, vô cùng chói mắt.

- Người nọ là ai? Mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, dĩ nhiên tham gia vào Thiên Cung thí luyện, mở trò đùa gì vậy?

- Có sai lầm gì hay không? Mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, ta thổi một hơi cũng đủ giết chết hắn, Thiên Cung làm sao có thể để con kiến hôi này tham gia Thiên Cung thí luyện?

- Ta thực ra đã nghe danh tiếng người này rồi, người này tên là Cổ Thần, tới từ tiên giới, tuy chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, thế nhưng thực lực vô cùng kinh khủng, Thiên Lan Thánh điện có hai vị phó điện chủ tu vi ngũ hành ba kiếp đều chết trong tay hắn, thế nhưng để thượng không hề trách tội hắn, ngược lại còn cho hắn cơ hội gia nhập vào Thiên Cung!

942. Chương 67: Thiên Cung Thí Luyện.

- Người mở trò đùa gì? Hợp Đạo hậu kỳ kích sát ngũ hành ba kiếp, điều này tuyệt đối không có khả năng! Đừng nói là thấy qua, ngay cả nghe nói cũng chưa từng.

- Hắc hắc, lừa ngươi làm gì, ta đã từng nghe chính miệng sứ giả Thiên Cung tiếp đón ta nói như vậy.

- Coi như là thực sự, hắn giết chết phó điện chủ của Thiên Lan Thánh điện, chính là cừu nhân của trận doanh Chư Thiên ta, để thượng sao lại cho hắn cơ hội gia nhập vào Thiên Cung? Vạn nhất là gian tế Vạn Giới thì sao?

- Bởi vì Vạn Giới cũng có cường giả vẫn lạc trong tay hắn, hai vị hộ pháp Huyết Hà Điện, Huyết Luân Thích Ca Mâu Ni và Kim Sư Thích Ca Mâu Ni, một người có tu vi ngũ hành ba kiếp, một người có tu vi ngũ hành bốn kiếp đây!

- Không phải chứ, Kim Sư Thích Ca Mâu Ni tu vi ngũ hành bốn kiếp cũng vẫn lạc trong tay hắn? Điều này sao có khả năng, cũng quá mức biến thái đi?

- Uhm, chính là một tên biến thái, biến thái chưa từng nghe nói qua.

- Kim Sư Thích Ca Mâu Ni đều vẫn lạc trong tay hắn, vậy thí luyện Thiên Cung lần này hắn có ưu thế rất lớn a, đại bộ phận cường giả đều không có thực lực như vậy.

- Tiến vào một trăm vị trí đầu hầu như đã là nhất định rồi a, không biết có thể đoạt được vị trí thứ nhất hay không? Ta nghe nói người đoạt được vị trí thứ nhất được ban thưởng một thiên địa đồng sinh quả, đây chính là thần quả, ăn một quả có xác suất rất lớn khiến tu vi tiếp tục đề cao một cấp độ? Nếu như đạt tới cảnh giới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn là có thể trở thành thiên tướng rồi, uy phong như thế nào à?

- Đệ nhất thì khó nói, lần này có không ít chí cường giả tham gia, là thiên tài trong thiên tài, vừa mới bước vào ngũ hành bốn kiếp không lâu sau đã có thực lực tương đương với cường giả ngũ hành bốn kiếp lâu năm, nhất là Bằng Thiên Chính, bản thể là kim sí đại bằng điều, nghe nói còn có một chút huyết mạch kim ô tộc của Thiên đế, cùng với Kim Ô thập đại thái tử có quan hệ anh em bà con họ, đã phát lời ngông cuồng muốn đoạt đệ nhất.

- Nhìn, Bằng Thiên Chính tựa hồ xem Cổ Thần là đối thủ lớn, ánh mắt rất bất thiện...

Cổ Thần vừa ngồi xuống liền cảm giác được hơn trăm ánh mắt tập trung lên người chính mình, đồng thời còn có hơn mười đạo ánh mắt vô cùng kịch liệt, ẩn hàm sát cơ mạnh mẽ, muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Cũng không cần quay đầu nhìn, Cổ Thần lập tức “nhìn” thấu trong lòng những người ẩn chứa sát cơ đối với hắn.

Nhất là một đạo mạnh nhất trong đó, chính là hán tử mặc kim bào nhìn qua tuổi chừng ba mươi, hai mắt vô cùng lợi hại, mũi cao nhô lên.

Đối với ánh mắt người này, Cổ Thần như không nhìn thấy, cương khí tiên lực ngưng tụ thành một thân ngoại hóa thân, ngồi ngay ngắn trên mặt đất, Như Ý Linh Lung bảo tháp huyền phù trong mi tâm, chân thân của Cổ Thần hóa thành một đạo lưu quang yếu ớt, tiến vào trong tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp.

Vô số tinh hải, cách Thiên Cung có xa có gần, những người đã tới hiện tại trên cơ bản đều là cường giả trong tinh hải tương đối gần Thiên Cung, chờ khi toàn bộ cường giả tham gia Thiên Cung thí luyện đến toàn bộ, chỉ ít cũng cần phải có thời gian vài ngày.

Những cường giả khác khi tu luyện cần phải trong vũ trụ bản nguyên, mà Cổ Thần thì không, trong cơ thể hắn có bản nguyên ngũ hành, bằng với lúc nào cũng mang theo bản nguyên vũ trụ, lúc nào cũng có thể tu luyện.

Đợi ba ngày, Cổ Thần có thể tu luyện một năm trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tám, thời gian gần như một năm, với tốc độ đề cao thực lực của Cổ Thần hiện tại, thiếu nhất chính là thời gian. Chỉ cần không ngừng luyện hóa bản nguyên ngũ hành, dung hợp bản nguyên ngũ hành, thực lực có thể đề cao không ngừng nghỉ, cuối cùng có thể lượng biến khiến chất biến, đạt tới Thiên Kiếp bí cảnh, đương nhiên quá trình này cần rất nhiều thời gian.

Đợi đủ năm ngày, toàn bộ thành viên tham gia Thiên Cung thí luyện đều đã tới đầy đủ, chân thân của Cổ Thần từ trong Như Ý Linh Lung bảo tháp đi ra ngoài, chỉ ngắn ngủi năm ngày bằng với tu luyện năm trăm ngày, thực lực của Cổ Thần lại có tinh tiến nho nhỏ.

Thành viên tham gia Thiên Cung thí luyện tổng cộng có hơn một nghìn ba trăm người, so sánh với tinh hải vô tận mà nói, số lượng này vô cùng ít ỏi, bởi vậy có thể thấy được cường giả Thiên Kiếp bí cảnh tuy rất nhiều, thế nhưng tu vi đạt tới ngũ hành bốn kiếp trở lên cũng không nhiều lắm, năm kiếp đại viên mãn lại càng ít ỏi hơn.

Hơn một nghìn ba trăm vị tu sĩ, toàn bộ đều là chí cường giả ngũ hành bốn kiếp, duy nhất chỉ có một mình một người Cổ Thần có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, khiến mỗi một cường giả tiến vào trong quảng trường đều chấn kinh không thể tưởng tượng, đồng thời trong ánh mắt ẩn hàm tức giận.

Trên quảng trường đều là cường giả ngũ hành bốn kiếp, hiển nhiên một vị tu sĩ Hợp Đạo kỳ đã có thực lực không kém hơn so với bọn họ, điều này khiến bọn họ rất không thoải mái.

Mọi người đều đã tới đầy đủ, một vị thiên tướng năm kiếp đại viên mãn đứng trong hư không hơn trăm vạn dặm phía trước, lớn tiếng nói:

- Các vị, các vị đều là thiên tài tới từ các tinh hải khác nhau, thế nhưng Thiên Cung chỉ cần thiên tài trong thiên tài, số lượng thành viên Thiên Cung tuyển nhận lần này chỉ có một trăm, số còn lại đều bị đầu loại, trở về địa phương ban đầu.

Dĩ nhiên chỉ có xác suất chưa tới một phần mười, điều này khiến đại đa số cường giả đều biến sắc mặt, thật vất vả mới có cơ hội tiến vào Thiên Cung, nhưng tình hình hiện tại không khả quan cho lắm.

Mà một ít cường giả thực lực tương đối mạnh một chút thì lộ tiểu ý, trước một trăm đối với bọn họ mà nói không tính là quá nặng.

Mục tiêu của Cổ Thần là đệ nhất, nghe nói như vậy biểu tình không có bất luận biến hóa gì, thần tình đạm nhiên.

Vị cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn kia tiếp tục lớn tiếng nói:

- Thiên Cung thí luyện lần này phi thường đơn giản, nhìn thấy khối đại lực ngay phía trước kia không? Đó chính là một phiến lá của thế giới chi thụ, mọi người đều tiến vào trong khối đại lực này, triển khai quyết đấu bên trong, người tử vong — đấu loại, người rời khỏi phạm vi đại lực — đấu loại, ai có thể trụ lâu nhất trong đại lực chính là người thắng lợi, một trăm người cuối cùng sẽ trở thành thành viên của Thiên Cung, từ nay về sau mang trên người vinh dự vô thượng, người giành vị trí đệ nhất sẽ được ban thưởng một thiên địa đồng sinh quả, hiện tại đều tiến vào trong khối đại lực kia đi!

Theo thanh âm vừa dứt, tất cả cường giả tham gia Thiên Cung thí luyện đều bước một bước về phía trước, trong sát na vượt qua vô số ức vạn dặm, trong hư không phía trước quả nhiên có một khối đại lực phiêu phù rộng lớn vô biên vô hạn, chính là một phiến lá của thế giới chi thụ, tất cả cường giả đều tiến vào trong đó.

- Thiên Cung thí luyện, hiện tại bắt đầu.

Chờ khi chúng cường giả đều tiến vào toàn bộ, thiên tướng năm kiếp đại viên mãn lại hét lớn, Thiên Cung thí luyện chính thức bắt đầu.

943. Chương 68: Cái Đích Cho Mọi Người Nhắm Vào

Khối đại lực này rộng lớn vô biên vô hạn, chừng kích cỡ một Hằng Hà tinh hệ, cho dù là cường giả ngũ hành bốn kiếp thuận di cũng cần phải vài canh giờ mới có thể từ đầu bên này tới đầu bên kia, hơn một nghìn tu sĩ tiến vào trong đó cũng giống như hạt cát rơi vào biển rộng.

Bên ngoài phiến đại lực này có vô số con mắt đang quan sát một trường Thiên Cung thí luyện, ánh mắt mọi người không cần bàn cãi hầu như đều rơi hết vào Cổ Thần, muốn tận mắt nhìn thấy một tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ này thực sự có thực lực tương đương với cường giả ngũ hành bốn kiếp hay không.

Quy tắc Thiên Cung thí luyện vô cùng đơn giản, thứ nhất, người tử vong, tính thua, thứ hai, người chạy thoát, tính thua.

Để hơn một nghìn ba trăm cường giả hỗn chiến trên phiến lá thế giới chi thụ, sinh tử do mệnh, gặp nguy hiểm cũng chỉ có thể chạy ra khỏi đại lực, cũng có thể tiến vào trong thế giới bản thân tự sáng tạo ra, vì vậy xác suất xuất hiện tử vong phi thường nhỏ.

Thế nhưng bất luận như thế nào, chỉ cần rời khỏi phiến thế giới chi thụ này đều tính là thua, đều sẽ bị đấu loại, tiến vào trong thế giới bản thân sáng tạo coi như là thua.

Cứ như vậy, khiến toàn bộ cường giả tham gia Thiên Cung thí luyện đều phải dốc hết toàn lực ra chiến đấu, nhưng cũng không khiến bọn họ phải mất mạng.

Theo Thiên Cung thí luyện bắt đầu, chiến đấu kịch liệt lập tức sinh ra, những cường giả cách nhau tương đối gần nhất thời triển khai công kích, đều muốn đánh văng người khác ra khỏi đại lực, chỉ cần trên đại lực ít đi một người, đại biểu xác suất gặp phải cường giả khác giảm đi một tầng.

Trong lúc nhất thời Cổ Thần không hề triển khai chiến đấu, mà trực tiếp thuận di vào chỗ càng sâu trong đại lực.

Vừa khai chiến, Cổ Thần lập tức cảm giác được hơn trăm đạo ánh mắt rơi vào người hắn, tất cả đều coi hắn là mục tiêu đầu tiên, muốn quét hắn ra khỏi quảng trường trong nháy mắt, nhưng Cổ Thần tự nhiên không hề cho bọn hắn cơ hội xuất thủ, cũng không muốn hỗn chiến cùng một chỗ với bọn họ, trước tiên kéo dài chút khoảng cách rồi nói.

Bất quá, Cổ Thần muốn rời đi, những cường giả ngũ hành bốn kiếp coi Cổ Thần là mục tiêu đầu tiên lại không muốn buông tha hắn.

Bởi vì Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, trong quảng trường thuần một màu cường giả ngũ hành bốn kiếp phá lệ nổi bật, vì vậy mấy ngày nay những cường giả ngũ hành bốn kiếp tham gia Thiên Cung thí luyện đều nghị luận một lượt đối với Cổ Thần.

Có thể nói, trong hơn một nghìn ba trăm cường giả ngũ hành bốn kiếp tham gia Thiên Cung thí luyện, tuyệt đối không có bất cứ kẻ nào không nhận ra Cổ Thần chính là tuyển thủ phá lệ đặc thù.

Phàm nhân cũng được, tu sĩ cũng vậy, tất cả đều có chung một đặc điểm, đó chính là bài trừ “dị”, Cổ Thần tham gia Thiên Cung thí luyện, trong những cường giả ngũ hành bốn kiếp, không cần nghi ngờ chính là một “dị”.

Đồng thời, Cổ Thần có lực lượng đánh chết cường giả ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp đã truyền bá rộng rãi, những cường giả ngũ hành bốn kiếp này vô luận như thế nào cũng không tin tưởng, một vị tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ lại có lực lượng cường đại tới như vậy.

Vì vậy, ngay từ đầu Thiên Cung thí luyện, những cường giả ngũ hành bốn kiếp đều hi vọng trực tiếp đánh văng Cổ Thần ra khỏi đại lục để chứng minh cái nhìn của chính mình là hoàn toàn chính xác.

Cổ Thần vừa mới thuận di một lần, một vị cường giả ngũ hành bốn kiếp nguyên bản cách hắn không xa cũng thuận di, ngăn cản ngay phía trước Cổ Thần.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp, vực bên ngoài cơ thể toàn lực tản ra, đủ đạt tới phương viên trăm vạn trượng, nói cách khác những tu sĩ khác trong phương viên trăm vạn trượng xung quanh hắn đều không thể dùng thuật thuận di, xuyên toa hư không.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp chắn phía trước Cổ Thần, trong ánh mắt nhìn Cổ Thần tràn đầy coi thường, nói:

- Con kiến hôi Hợp Đạo hậu kỳ cũng dám tới tham gia Thiên Cung thí luyện, thực sự không biết trời cao đất rộng, nghe nói người đã từng chém giết qua cường giả ngũ hành ba kiếp? Bản tọa cũng không tin người có thực lực này, cút cho bản tọa!

Bất quá, một một chữ cút này còn chưa hoàn toàn nói xong, Cổ Thần đã xuất thủ rồi, thân thể vẫn tiếp tục lao về phía trước như tốc độ ánh sáng, nhằm thẳng về phía vị cường giả ngũ hành bốn kiếp, đồng thời mạnh mẽ oanh kích ra một quyền.

Một đạo quyền cương từ quyền phong kích ra, trong sát na mở rộng, giống như thiên đấu, năm màu phân liệt.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền ẩn chứa tất cả lĩnh ngộ của Cổ Thần, dung hợp lực lượng bản nguyên ngũ hành, một quyền này có uy lực cực mạnh, đánh vỡ thiên thu vạn cổ, đánh vỡ thượng thiên hạ địa, đánh vỡ không gian ức vạn dặm.

P phía trước Cổ Thần bị người cản lại, lập tức có hơn trăm cường giả ngũ hành bốn kiếp đều chạy tới bao vây xung quanh Cổ Thần, muốn cho vị tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ Cổ Thần dẫn đầu đánh văng ra khỏi đại lục, có tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ như Cổ Thần tồn tại, những cường giả ngũ hành bốn kiếp như bọn họ tranh đoạt càng kịch liệt, bọn họ càng cảm thấy trên mặt không chút ánh sáng.

Vì vậy, Cổ Thần không có bất cứ do dự nào, vừa ra tay chính là chiến lực đỉnh phong nhất, chỉ cầu một quyền triệt để đánh văng vị cường giả ngũ hành bốn kiếp cản đường thật xa, sau đó lập tức tiến vào chỗ sâu trong đại lục, lúc đám người tập trung chính mình tách nhau ra sẽ bắt đầu nhất quyết cao thấp với rất nhiều cường giả tham gia thí luyện.

Hiện tại cường giả ngũ hành bốn kiếp người đông thế mạnh, Cổ Thần lại là cái đích cho mọi người nhắm vào, nơi này tuyệt đối không phải là địa phương tốt để dừng lại lâu dài.

Vì vậy một quyền này của Cổ Thần cực mãnh, cực nhanh, cực cường.

Oanh...

Một tiếng bạo tạc kinh thiên.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp chắn phía trước vừa mới nói xong tiếng cút, một quyền Chiến Thần Diệt Tinh quyền kinh thiên động địa, quỷ khóc thần hào của Cổ Thần đã oanh kích thẳng vào vực bên ngoài cơ thể hắn.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp ngăn cản Cổ Thần chính là cường giả có thực lực hoàn toàn bình thường nhất trong các cường giả ngũ hành bốn kiếp, tồn tại cấp thấp nhất, so với Cổ Thần thực sự kém hơn rất nhiều.

Chỉ nghe thấy một tiếng rắc bạo tạc, vực bên ngoài cơ thể vị cường giả ngũ hành bốn kiếp trong sát na tan vỡ, một cỗ lực lượng đại thể vô cùng cường đại đập thẳng vào mặt mà tới, khiến thân thể hắn trong sát na bị đẩy lui hơn một nghìn vạn dặm.

Trong nháy mắt, vị cường giả ngũ hành bốn kiếp không biết đã cuộn cuộn bỏ nhào bao nhiêu lần, thẳng rơi một đầu choáng váng não chướng, máu nóng trong cơ thể cuộn trào bốc lên, yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Rất nhiều cường giả tham gia Thiên Cung thí luyện nhất thời thất kinh, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, điều này — sao có khả năng?

Chỉ một quyền duy nhất, Cổ Thần tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đã đẩy lui cường giả ngũ hành bốn kiếp.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, cho dù có nghe nói, nhưng cũng không có bất cứ kẻ nào nguyện tin tưởng.

Chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp tham gia Thiên Cung thí luyện cảm thấy khiếp sợ vô cùng, rất nhiều cường giả Thiên Cung bên ngoài đại lực quan sát trận thí luyện này, trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên cực độ, đồng thời còn ẩn chứa vẻ khiếp sợ.

Thượng Nguyên Tiên Tôn cách vô số ức tỉ dặm, quan sát từ xa, trên mặt lộ vẻ vui mừng. Hắn từ đầu đã chủ trương thu nhận Cổ Thần vào Thiên Cung, hiện tại xem ra, Cổ Thần quả nhiên không để hắn phải mất mặt, nếu như Cổ Thần danh không đúng với thực, như vậy mặt mũi của Thượng Nguyên Tiên Tôn trước mặt các cường giả khác coi như mất sạch.

“Xem ra thực lực của Cổ Thần này quả nhiên kinh khủng, so với lời đồn đãi còn thêm biến thái, một trăm vị trí đầu coi như khảm định chắc chắn, nhưng không biết có thể đoạt được đệ nhất hay không? Mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đã có thực lực mạnh hơn đại bộ phận cường giả ngũ hành bốn kiếp, nếu như tu vi tiến vào ngũ hành một kiếp, vậy chẳng phải ngư được long môn, sinh ra sự nhảy vọt về chất, đủ sức tranh phong với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn? Nếu sản sinh chiến đấu với trận doanh Vạn Giới, Cổ Thần tuyệt đối là một tôn sát khí, một viên dũng tướng tuyệt thế.

Thượng Nguyên Tiên Tôn vuốt chòm râu trắng dưới cằm, trên mặt nở nụ cười vui vẻ, vì hành động sáng suốt đề cử Cổ Thần gia nhập vào Thiên Cung của chính mình cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Những cường giả Thiên Cung khác mặc dù có khiếp sợ, có cảm thán, thế nhưng không hề có vẻ mừng rỡ, cũng không hề có vẻ phiền não, đối với biểu hiện của Cổ Thần chỉ thuần túy là kinh ngạc.

Bất quá có một người, tâm tình trong lòng hoàn toàn ngược lại so với Thượng Nguyên Tiên Tôn, đó chính là nhi tử Thiên đế, Kim Ô thập thái tử Kim Thái Thập.

- Tu vi mới chỉ Hợp Đạo hậu kỳ đã có thực lực cường đại tới như vậy, nếu như sau này hắn bước vào ngũ hành thoát thai kiếp, thậm chí đạt tới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn thì sẽ đến mức độ nào? Chẳng phải sẽ lợi hại hơn so với bản tử? Hừ! Một con kiến hôi nhỏ bé dám giỏi hơn trên đầu bản thái tử? Bằng Thiên Chính, ngươi cần phải tranh điểm mặt mũi cho bản thái tử, chém chết con kiến hôi Cổ Thần này, đừng để hắn chạy trốn, trực tiếp giết chết tại nơi thí luyện.

Kim Ô thập thái tử đứng xa xa nhìn Cổ Thần, ánh mắt giống như lưỡi dao hư không sắc bén, cách vô số ức tỉ dặm, thiết cắt trên người Cổ Thần.

...

Cổ Thần dùng một quyền đẩy lui cường giả ngũ hành bốn kiếp, tuy rằng chỉ dừng lại trong thời gian hai lần tuần di, thế nhưng hai lần tuần di đối với cường giả ngũ hành bốn kiếp mà nói, có thể tuần di được vô số ức tỉ dặm, có thể làm ra rất nhiều chuyện rồi.

Tuy rằng trong lòng những cường giả ngũ hành bốn kiếp có mặt lộ vẻ vô cùng chấn động, thế nhưng tốc độ lao tới bao vây Cổ Thần không hề suy giảm dù chỉ một chút.

Không ít cường giả tốp năm tốp ba, bảy bảy tám tám, kết thành quần đội, trong sát na bao vây xung quanh Cổ Thần chặt như nêm cối.

Thực lực của Cổ Thần không được, chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp đều vui lòng là người thứ nhất đánh bay Cổ Thần ra khỏi đại lục, đây bất quá là công sức nhấc tay nhấc chân.

Lực lượng của Cổ Thần cường đại, chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp càng thêm vui vẻ đánh bay Cổ Thần ra khỏi đại lục đầu tiên, bởi vì Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, có thể duy trì thời gian càng lâu trên đại lục càng là sỉ nhục to lớn đối với chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp.

Nếu như để một gã tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ xông vào một trăm người xếp đầu, trở thành một thành viên của Thiên Cung, như vậy chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp chịu khổ đầu loại trở về tinh hải cố hương, sợ rằng không có chút mặt mũi nào nói với người khác, chính mình còn không bằng một tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ.

Cho dù là những cường giả ngũ hành bốn kiếp có thể tiến vào một trăm vị trí đầu, lưu lại Thiên Cung, thấy một tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ cũng được lưu lại đều sẽ cảm thấy trên mặt không ánh sáng.

Vì vậy Cổ Thần hầu như trở thành cái gai trong mắt chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp, trở thành cái đích cho mọi người nhắm vào.

Tất cả các cường giả ngũ hành bốn kiếp đều muốn đánh Cổ Thần ra khỏi đại lục thí luyện trước tiên.

Thậm chí không hề thiếu cường giả xuất hiện ý niệm muốn gạt bỏ Cổ Thần, muốn trực tiếp diệt sát Cổ Thần ngay trên đại lục thí luyện.

Dù sao trong Thiên Cung thí luyện cho phép các cường giả tham gia thí luyện chém giết lẫn nhau, chỉ là cơ bản không có khả năng xuất hiện tình huống tử vong mà thôi, bởi vì cường giả Thiên Kiếp bí cảnh tại thời điểm nguy hiểm ập tới, hầu như tất cả đều lựa chọn trốn vào trong thế giới bản thân sáng tạo ra.

Mà Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, còn chưa sáng tạo được thế giới mới của riêng hắn, gặp phải nguy hiểm có thể nói là lên trời không đường, xuống đất không lối, bốn phương tám hướng đều bị vây khốn, chỉ có một đường chết.

Không ít cường giả ngũ hành bốn kiếp không tự chủ được phát ra tiếng cười nhạt âm trầm, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện rõ sát ý, trong sát na đạt thành một hiệp nghị, trước liên liên thủ triệt để diệt sát tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ Cổ Thần này.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Trong sát na, mấy trăm vị cường giả ngũ hành bốn kiếp bao vây xung quanh Cổ Thần đồng thời xuất thủ, công kích kinh khủng hủy thiên diệt địa từ bốn phương tám hướng oanh kích về phía Cổ Thần, khiến Cổ Thần lên trời không đường, xuống đất không cửa, không chỗ để chạy.

Trong hư không các đại lục thí luyện vô cùng xa xôi, Thượng Nguyên Tiên Tôn nhíu lông mày, dĩ nhiên có nhiều cường giả lộ ra ý phải giết như vậy, muốn trực tiếp đưa Cổ Thần vào chỗ chết, tuyệt đối là có người sai sử đằng sau, bằng không không có khả năng đồng lòng hợp sức nhiều như vậy.

Thượng Nguyên Tiên Tôn nhìn thoáng qua vị trí Kim Ô thập thái tử xa xa, chỉ thấy Kim Ô thập thái tử lúc này đang nở nụ cười cao hứng đầy thỏa mãn, xung quanh Kim Ô thập thái tử, Kim Thái Thất, Kim Thái Bát, Kim Thái Cửu cùng với ba vị nhi tử Thiên đế tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đều đang vui cười.

Trong Thiên Cung thí luyện, trực tiếp giết chết Cổ Thần tựa hồ chính là kế hoạch của chúng nhi tử Thiên đế định sẵn.

Đây chính là thiết cục phải giết, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, đồng thời bị mấy trăm vị cường giả ngũ hành bốn kiếp công kích cũng coi như đỡ nhiều lành ít.

...

Tất cả cường giả ngũ hành năm kiếp công kích về phía Cổ Thần đều nhe răng cười, nhiều công kích oanh tới như vậy, đủ sức đánh Cổ Thần thành thịt vụn, đánh thành hư vô, diệt sát vô cùng sạch sẽ.

Nhưng mà Cổ Thần rơi vào trong cảnh vây công lại không hề có chút hoảng loạn nào, khí định thần nhàn, bình tĩnh thông dong.

- Bàn cổ đại đạo, xuyên toa thời không!

944. Chương 69: Bách Chiến Bách Thắng

Ngay tại lúc mấy trăm đạo công kích kinh khủng ập tới, thân ảnh Cổ Thần đột nhiên hóa thành nghìn nghìn vạn vạn, tiến vào trong các thời gian và không gian khác nhau, xuyên toa qua quá khứ, tương lai, tấn đi bốn phương tám hướng, trực tiếp vượt qua công kích của tất cả mọi người, không hề có chút thương tổn nào, bỏ chạy xa xa.

Mấy trăm vị cường giả ngũ hành bốn kiếp đồng thời xuất thủ, vây công đối với Cổ Thần, bốn phương tám hướng đều hoàn toàn phong tỏa.

Nguyên tưởng rằng đối với Cổ Thần là tình cảnh phải chết, thế nhưng kết quả lại khiến chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp cảm thấy kinh hãi vạn phần.

Cổ Thần dĩ nhiên trong sát na hóa thân nghìn nghìn vạn vạn, cũng không biết người nào mới là chân thân của Cổ Thần, dĩ nhiên trực tiếp xuyên thấu qua công kích của chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp, trong sát na đã vượt ra khỏi vòng vây.

Vừa rời khỏi vòng vây của chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp, thân thể hóa thân nghìn nghìn vạn vạn của Cổ Thần trong sát na biến mất không còn, chỉ còn lại một Cổ Thần duy nhất dung hợp từ nghìn nghìn vạn vạn thời không khác nhau, lần lượt thuấn di hàng tỉ dặm, bỏ chạy vào chỗ càng sâu trong đại lục thí luyện, khiến chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp bị bỏ lại thật xa.

Ầm ầm ầm ầm...

Vô số tiếng bạo tạc rung trời chuyển đất, mấy trăm vị cường giả ngũ hành bốn kiếp công kích oanh kích vào vị trí Cổ Thần bị cản lại vừa rồi.

Tuy rằng thanh thế vô cùng uy mãnh, thế nhưng đại địa không hề xuất hiện một chút tổn thương, đây không phải là đại địa bình thường, mà chính là lá cây của thế giới chi thụ, từ lúc vũ trụ sơ khai đã tồn tại, đồng sinh cùng thiên địa, tồn tại cùng vũ trụ, không thể hủy diệt.

Tiếng vang rung trời động đất cũng không chấn động tâm linh hơn hình ảnh Cổ Thần thông dong thoát khỏi vòng vây của mấy trăm cường giả ngũ hành bốn kiếp tham gia thí luyện.

Nhìn bóng lưng Cổ Thần đã thuấn di thật xa, chỉ có một số ít cường giả ngũ hành bốn kiếp phản ứng lại, chỉ hơi chần chờ một chút liền lập tức đuổi theo, đại đa số cường giả ngũ hành bốn kiếp còn lại đều trừng mắt há mồm, trong lúc nhất thời ngây người tại chỗ, còn chưa phản ứng lại.

Chúng cường giả Thiên Cung đứng khắp nơi trong vũ trụ hư không cách hàng ức tỉ dặm quan sát Thiên Cung thí luyện càng thêm kinh ngạc hơn nhiều so với chính bản thân chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp tham gia thí luyện.

Cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, âm dương sinh tử kiếp cũng chấn động không gì sánh được, Cổ Thần dĩ nhiên có thể tránh thoát được kích sát của mấy trăm cường giả ngũ hành bốn kiếp.

- Tốt!

Thượng Nguyên Tiên Tôn nhin không được lớn tiếng khen ngợi:

- Cổ Thần, người quả nhiên là thiên tài tuyên cổ chưa từng thấy, dưới tình huống như vậy, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng không thể thoát vây dễ dàng, người mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ đã có thể đơn giản thoát khỏi vòng vây của mấy trăm cường giả ngũ hành bốn kiếp, thực sự là, thực sự là... Tuệ nhãn của lão phu như đước, không nhìn lầm người, ha ha...

Trong lòng Thượng Nguyên Tiên Tôn thư sướng không ngớt, cười ha ha vui vẻ.

Thấy tiểu ý trên mặt Kim Ô thái tử đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó chính là một mảnh âm trầm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh Cổ Thần trốn vào chỗ càng sâu trong đại lục thí luyện, trong lòng đều vô cùng khó chịu.

Kim Ô thập thái tử càng vừa sợ vừa giận, rít gào nói:

- Đây đến tận cùng là loại độn thuật phân thân gì, bản thái tử dĩ nhiên chưa bao giờ từng gặp qua, thực sự là con kiến hôi Cổ Thần chết tiệt, dĩ nhiên đào thoát, đuổi đuổi đuổi... Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương... Đám người các người đều đuổi theo cho bản thái tử, đuổi theo Cổ Thần, tuyệt đối không thể để hắn chạy trốn, trực tiếp giết chết Cổ Thần trong đại lục thí luyện này.

Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cùng với một số cường giả ngũ hành bốn kiếp, hơn mười vị có thực lực cường đại nhất, tuy rằng trong mắt hiện rõ vẻ kinh hãi, thế nhưng tốc độ thuận di không hề giảm, đuổi sát phía sau Cổ Thần.

Bất quá tốc độ của thuận di của Cổ Thần nhanh dị thường, cho dù là Bằng Chính Nhật với bản thể là thần thú kim sí đại bằng điểu, lấy tốc độ thành danh cũng không thể đuổi kịp Cổ Thần.

Mục đích của Cổ Thần chính là đoạt vị trí đầu tiên trong Thiên Cung thí luyện lần này, đối phương người đông thế mạnh, căn bản không cần hắn phải đi liều mạng ngạnh kháng bao nhiêu thời gian, chúng cường giả tham gia thí luyện sẽ tự động tranh đấu với nhau, số lượng sẽ từ từ giảm bớt.

Chờ khi đấu loại tương đối nhiều, số lượng người trụ lại tương đối nhỏ, Cổ Thần lại ra tay, lần lượt đánh bại từng đối thủ còn lại là có thể vững vàng giành thắng lợi cuối cùng trong lần Thiên Cung thí luyện này.

Vì vậy Cổ Thần một mực thuận di đi, tuyệt đối không dừng lại, căn bản không hề động thủ đối với chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp đuổi theo hắn, chờ khi số lượng cường giả tham gia Thiên Cung thí luyện bị đấu loại tương đối rồi ra tay cũng không muộn.

Tuy Cổ Thần mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, thế nhưng trong cơ thể có bản nguyên ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, linh ngộ đối với cấu tạo vũ trụ vô cùng khắc sâu.

Cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đại diện cho linh ngộ đối với cấu tạo vũ trụ đã đạt tới cực hạn, trên thực tế linh ngộ đối với cấu tạo vũ trụ của Cổ Thần so sánh với chúng cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn chỉ kém hơn về cảnh giới, nhưng bản chất linh ngộ thì hơn nhiều, Cổ Thần trực tiếp linh ngộ bản nguyên ngũ hành, tự nhiên đi sâu về bản chất.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp trải nghiệm ngũ hành thoát thai kiếp không đầy đủ, linh ngộ cấu tạo vũ trụ cũng không toàn diện, so sánh với Cổ Thần hoàn toàn kém hơn mấy cấp bậc.

Cổ Thần dễ dàng ngạo du hư không, xuyên toa qua thời không, rất nhanh kéo dài khoảng cách đối với truy binh phía sau.

Kim Ô thập thái tử vừa nhìn, đôi lông mày nhíu sát lại, phiến lá cây của thế giới chi thụ này có diện tích phi thường khổng lồ, từ bên này thuận di tới bên kia cần phải có một hai canh giờ, thừa đủ không gian cho Cổ Thần triển khai tốc độ thuận di.

Cứ như vậy, cho dù Cổ Thần không đánh, trực tiếp bỏ chạy cũng đã coi như đứng tại vị thế bất bại, xác định là mấy người bị đấu loại cuối cùng.

- Hừ!

Kim Ô thập thái tử tức giận hừ một tiếng, sau đó im lặng không lên tiếng, chỉ là đôi môi khẽ nhúc nhích tựa hồ như muốn nói cái gì.

Vị thiên tướng chủ trì Thiên Cung thí luyện trong sát na vang lên thanh âm của Kim Ô thập thái tử bên tai, con mắt của hắn sáng ngời.

Chốc lát sau, thân ảnh thiên tướng chợt lóe, trực tiếp thuận di tới bầu trời đại lục thí luyện, lớn tiếng nói:

- Từ giờ trở đi, quy tắc Thiên Cung thí luyện lần này có thay đổi, đấu loại sửa thành phân loại điểm tích phân, người thoát đi thuộc về thất bại, vẫn như trước bị đấu loại, thế nhưng người thắng sẽ thu được một điểm tích phân, mỗi lần đấu loại một mục tiêu điểm tích phân sẽ tăng lên một điểm, duy trì thời gian một canh giờ, sau một canh giờ, dựa vào điểm tích phân cao nhất để bài danh một trăm người xếp đầu, phần thường không thay đổi.

Vị thiên tướng này nói ra pháp tắc chi âm, sóng âm lan tràn rộng khắp, truyền đi hàng tỉ dặm, tất cả cường giả tham gia Thiên Cung thí luyện trên toàn bộ đại lục thí luyện đều có thể nghe thấy thanh âm này vô cùng rõ ràng.

Đôi lông mày của Cổ Thần nhíu cao, nghe xong những lời này liền biết được có người nhằm vào chính mình mà thay đổi quy tắc.

Bởi vì từ đấu loại thay đổi thành điểm tích phân chính là thay đổi một điểm cực kỳ quan trọng, đó là nhất định phải chiến đấu.

Như Cổ Thần vẫn tiếp tục thuận di như vậy, không tham gia vào chiến đấu, nếu như dựa vào quy tắc đấu loại ban đầu, trăm phần trăm sẽ kiên trì tới vài người cuối cùng, thế nhưng nếu là quy tắc điểm tích phân, không chiến đấu với người khác thì tuyệt đối sẽ bị đấu loại.

Đấu loại thay đổi thành điểm tích phân, nếu như Cổ Thần muốn đoạt được thắng lợi, nhất định phải chiến đấu, đồng thời nếu như muốn đoạt được vị trí đầu tiên còn phải chiến đấu không ngừng nghỉ, mục tiêu bị đánh bại càng nhiều, điểm tích phân càng cao.

- Lão tử không phát uy, người coi lão tử là mèo bệnh a!

Cổ Thần tức giận hừ một tiếng, phương hướng thuận di thay đổi, trực tiếp thuận di thẳng về phía một vị cường giả ngũ hành bốn kiếp xa xa.

Hơn mười vị cường giả ngũ hành bốn kiếp lợi hại lấy Bằng Chích Nhật dẫn đầu, tiếp tục đuổi theo, thấy Cổ Thần không tiếp tục thuận di về phía trước mà đã chuyển biến phương hướng, bắt đầu thuận di sang phía bên phải.

Trong lúc Cổ Thần đang thuận di, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh tiên phủ thật lớn màu đen tuyền, chính là tiên bảo vô thượng Vồng Lượng Tiên Phủ, tài liệu luyện chế tiên phủ này được lấy từ đáy âm minh đàm, nơi tiếp giáp giữa âm giới và dương giới, tuy có thuộc tính cực âm, nhưng vẫn ẩn chứa một tia dương khí.

Tu vi của Cổ Thần càng cao, sử dụng Vồng Lượng Tiên Phủ càng thêm thuận thực, uy lực càng thêm mạnh mẽ, so với Thanh Đế Tiên Phủ còn hơn một bậc.

Quy tắc Thiên Cung thí luyện thay đổi, lập tức khiến chúng cường giả trên đại lục thí luyện bắt đầu triển khai chiến đấu kịch liệt, hiện tại mỗi một mục tiêu bị đấu loại, trên đỉnh đầu tu sĩ giành chiến thắng sẽ ngưng tụ một vài chữ, ghi chép trị số điểm tích phân của bọn họ, đại biểu cho tu sĩ này đấu loại bao nhiêu cường giả tham gia thí luyện.

Trên vòm trời đại lục trống không vô tận, hơn một nghìn ba trăm vị tu sĩ tham gia thí luyện huyền phù giữa hư không, bên cạnh mỗi một vị tu sĩ đều có một chữ số đại biểu cho điểm tích phân của bọn họ, theo thứ tự từng tầng từng tầng một, điểm tích phân càng gần vị trí số một, tên bài danh càng cao hơn, hiện tại cơ bản mọi người đều là 0 điểm tích phân, chỉ có mấy tu sĩ ít ỏi cao hơn một tầng.

Tu sĩ bị đấu loại, tên sẽ biến mất.

Phía trước Cổ Thần có hai vị cường giả đang chiến đấu kịch liệt với nhau, hai người chưa đấu loại qua bất cứ người nào, trên đỉnh đầu bọn họ đều huyền phù một chữ 0 thật lớn, chỉ cần đấu loại bọn họ là có thể thu được điểm tích phân.

Cổ Thần thuận di tới cạnh hai người hơn tỉ dặm, Vồng Lượng Tiên Phủ trong nháy mắt, trong sát na khí thế vô tận bạo phát, bốn phía gió nổi mây phun, quỷ khóc thần hào, thiên địa biến sắc, một khí trường cực lớn theo thân thể Cổ Thần bạo phát mãnh liệt, mang theo đại thế vô cùng, một phủ chém xuống.

Phủ cương cực lớn trảm phá trời cao, chém tận hư không, tung hoành mấy nghìn vạn dặm.

Nhắc phủ lên, Cổ Thần còn cách hai vị cường giả ngũ hành bốn kiếp phía trước hàng tỉ dặm.

Phủ hạ xuống, Cổ Thần cách hai vị cường giả ngũ hành bốn kiếp phía trước chỉ còn hai nghìn vạn dặm.

Phủ cương chém xuống, trong sát na liền chém vào đỉnh đầu một vị cường giả ngũ hành bốn kiếp.

Một chiêu Trảm Sát Chi Phủ này đã được Cổ Thần dung hợp tất cả đại thể thiên địa, bản cổ đại đạo, bản nguyên ngũ hành, cộng thêm âm dương chi khí trong Vồng Lượng Tiên Phủ, uy lực cực mạnh, so với Chiến Thần Diệt Tinh Quyền Cổ Thần oanh kích ra còn mạnh hơn nhiều.

Nơi phủ cương đi qua, tất cả mọi thứ đều bị chém thành hư vô.

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc...

Vực bên ngoài cơ thể vị cường giả ngũ hành bốn kiếp phía trước trong sát na tan vỡ toàn bộ, tốc độ phủ cương cực lớn chém xuống không hề giảm, thế muốn chém vị cường giả ngũ hành bốn kiếp này thành hai nửa.

Ngay trong nháy mắt này, một cánh cửa không gian đột nhiên xuất hiện, vị cường giả ngũ hành bốn kiếp kia hiện rõ vẻ kinh hãi không tưởng tượng nổi, sắc mặt trắng bệnh, thân ảnh chột lóe, liền trốn vào trong thế giới bản thân sáng tạo ra.

Trốn vào trong thế giới bản thân sáng tạo ra bằng với trốn khỏi đại lục thí luyện, tính đầu loại.

Trong nháy mắt, chữ 0 trên đỉnh đầu Cổ Thần biến thành chữ 1.

Chiến đấu giữa cường giả ngũ hành bốn kiếp, nếu không phải chênh lệch thực lực đặc biệt lớn, bằng không muốn phân ra thắng bại rất không dễ dàng, vì vậy những tu sĩ thu được điểm tích phân hiện tại phi thường ít ỏi, tổng cộng không tới mười người.

Trên vòm trời đại lục thí luyện, cái tên Cổ Thần đột nhiên tỏa quang mang vạn trượng, từ chìm bên dưới đột nhiên phóng lên trên cao, trong sát na xuất hiện tại cấp bậc cao nhất, cùng với sáu cái tên khác đặt song song cùng một chỗ.

Trong hai cường giả ngũ hành bốn kiếp chiến đấu với nhau, một người đã bị một phủ của Cổ Thần chém thẳng vào thế giới tự sáng tạo của bản thân, một người còn lại thì bị dọa giật nảy mình.

Bọn họ chiến đấu mấy hiệp cũng không phân ra thắng bại, kết quả một phủ của Cổ Thần đã khiến đối phương không thể đỡ được, những cường giả ngũ hành bốn kiếp khác làm sao là đối thủ của Cổ Thần?

Chạy!

Nhất thời trong đầu gã cường giả ngũ hành bốn kiếp chỉ còn lại một ý niệm trong đầu, nếu như bại trong tay Cổ Thần hẳn sẽ bị đầu loại trực tiếp, nếu là chạy trốn, sau đó chiến đấu cùng cường giả ngũ hành bốn kiếp khác còn có thể có hi vọng thu được thắng lợi, điểm tích phân nhảy vào một trăm thứ hạng đầu, được lưu lại trong Thiên Cung.

Thân ảnh chột lóe, gã cường giả ngũ hành bốn kiếp kia trong sát na biến mất không còn, thuận di chạy trốn.

Một mục tiêu chính là một điểm tích phân, Cổ Thần làm sao có thể để hắn chạy trốn?

Hầu như cùng một thời điểm, thân thể của Cổ Thần cũng biến mất trong hư không, lập tức thuận di đuổi theo, tốc độ thuận di của Cổ Thần nhanh hơn nhiều, khoảng cách cũng xa hơn.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp bình thường, một lần thuận di có thể vượt qua hàng tỉ dặm, tâm thần hơi thả lỏng một chút, cho rằng đã tránh được một kiếp.

Thế nhưng hắn vừa mới từ trong hư không xuyên toa ra ngoài, một bàn tay vô cùng khổng lồ đã từ trên trời giáng xuống, chụp mạnh vào hắn.

Lòng bàn tay này giống như vòm trời treo cao, năm ngón tay phân thành năm loại màu trắng, giống như cột trụ trời treo ngược, năm màu đại biểu cho kim mộc thủy hỏa thổ, bàn tay bắt xuống, lòng chưởng tự thành căn khôn, phong ấn một phiến thiên địa.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp này cả kinh, bên dưới cự chưởng khổng lồ hấn cảm giác được chính mình và vũ trụ bản nguyên đã hoàn toàn mất đi liên hệ, tựa hồ tiến vào trong một thế giới khác.

945. Chương 70: Cổ Thần Đệ Nhất

Bàn tay khổng lồ kia che trời che đất, lòng chưởng thành càn khôn, cường giả ngũ hành bốn kiếp cảm giác như hư không bốn kiếp bị hóa thành bùn đất vô cùng vô tận, khiến hấn bị hấn thân trong đó khó có thể thuận di chạy trốn ra ngoài, thậm chí ngay cả tốc độ phi độn cũng giảm đi rất nhiều.

Chính vào lúc này, một đạo phủ cương cực lớn đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ chém thẳng về phía vị cường giả ngũ hành bốn kiếp này.

Phủ cương xuyên thấu không gian, bàn tay khổng lồ trên cao không hề ngăn cản dù một chút, trực tiếp chém vào cường giả ngũ hành bốn kiếp trong càn khôn.

Một phủ này chính là một kích ngưng tụ công lực suốt đời của Cổ Thần, không ra tay thì thôi, vừa ra tay tất kinh thiên động địa.

Vị cường giả ngũ hành bốn kiếp này mắt thấy phủ cương chém xuống, lực lượng dâng trào khiến hấn kinh hồn táng đảm, biết chính mình không thể chống đỡ được một phủ này, chỉ có thể trốn vào thế giới của bản thân.

Một cánh cửa không gian đột nhiên xuất hiện, cường giả ngũ hành bốn kiếp kia vô cùng bất đắc dĩ trốn vào trong thế giới của bản thân, đã bị đầu loại.

Cổ Thần lại thu thêm một điểm tích phân, chữ số trên bầu trời từ 1 biến thành hai, cái tên Cổ Thần trên vòm trời đại lục thí luyện một lần nữa sáng lên, hoàn toàn vượt qua những cường giả khác, đạt tới vị trí cao nhất, chỉ có duy nhất cái tên của Cổ Thần giắt tại vị trí tối cao, tạm thời trở thành người đứng đầu.

Cổ Thần liên tục đánh bại hai gã cường giả ngũ hành bốn kiếp, tổng cộng thời gian chỉ trong mấy lần nháy mắt, những cường giả ngũ hành bốn kiếp khác cho dù có chênh lệch thực lực thật lớn cũng cần phải có mấy hiệp, thậm chí hơn mười hiệp mới có thể phân ra thắng bại, như Cổ Thần chém xuống một búa như vậy đã bức đối thủ vào tuyệt lộ tuyệt đối không hề có.

Thời gian Cổ Thần thu được hai điểm tích phân liên tiếp bất quá chỉ trong thời gian vài lần nháy mắt, nhưng đối với hơn mười vị cường giả ngũ hành bốn kiếp Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương đuổi theo phía sau mà nói, có thể tiến hành thuận di vượt qua khoảng cách hàng ức tỉ dặm, nhất thời đuổi theo Cổ Thần.

Trong sát na, hơn mười vị cường giả ngũ hành bốn kiếp đã bao vây xung quanh Cổ Thần, đồng thời xuất thủ, hơn mười đạo quyền cương, chưởng cương, hoặc là công kích pháp bảo oanh kích về phía Cổ Thần.

Khóe môi Cổ Thần vểnh lên, hơn mười vị cường giả ngũ hành bốn kiếp này chính là những tồn tại cao cấp nhất trong lần tham gia Thiên Cung thí luyện này, đánh bại bọn họ so với đánh bại cường giả ngũ hành bốn kiếp bình thường khác hiển nhiên khó khăn hơn rất nhiều.

Huống chi hơn mười người bọn họ liên thủ với nhau, Cổ Thần muốn ngăn cản công kích cũng tương đối khó khăn, càng đừng nói là đánh bại.

Mặc kệ là thực lực mạnh hay thực lực yếu, đánh bại một mục tiêu là thu được một điểm tích phân, nếu như điểm tích phân đã bằng nhau, Cổ Thần cần gì phải dây dưa không rõ, tiêu hao thời gian đối với những người có thực lực mạnh này?

Đã có lực lượng hơn người, không bằng tìm những kẻ có thực lực thấp, cùng là tiêu tốn công sức nhất định có thể đơn giản đánh bại đối phương, thu được càng nhiều điểm tích phân.

Mắt thấy hơn mười vị cường giả ngũ hành bốn kiếp công kích tới, thân ảnh Cổ Thần một lần nữa biến đổi, lại hóa thân thành nghìn nghìn vạn vạn, sử dụng bàn cổ đại đạo tiến hành xuyên toa thời không, rất dễ dàng đột phá vòng bao vây của bọn họ, khiến công kích của bọn họ đều rơi vào khoảng không.

Ánh mắt Cổ Thần đảo qua, tất cả tình huống trong không gian hàng tỉ dặm xung quanh đều nhìn vào trong mắt, chỗ nào có số lượng cường giả ngũ hành bốn kiếp ít nhất, thân ảnh chợt lóe liền trực tiếp thuận di đi.

Về phần những cái đuôi phía sau, nguyên ý theo thì cứ theo, dù sao đi nữa muốn đuổi kịp Cổ Thần vô cùng khó khăn, cho dù đuổi theo kịp rồi Cổ Thần cũng có thể sử dụng đòn thuật xuyên toa thời không rời khỏi một cách đơn giản.

Huống chi, bọn họ tiếp tục đuổi theo Cổ Thần, không hề đánh bại bất cứ mục tiêu nào, không thể thu được điểm tích phân, chờ khi một canh giờ trôi qua, dựa vào điểm tích phân để bài danh, với điểm tích phân là 0 tuyệt đối sẽ bị đấu loại.

Tốc độ thuần di của Cổ Thần vô cùng nhanh chóng, lực lượng cường đại, hơn nữa có tiên bảo vô thượng Vong Lượng Tiên Phủ ẩn hàm âm dương chi khí trợ giúp, cường giả ngũ hành bốn kiếp bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, một phủ chém xuống đã có thể đánh bại dễ dàng.

Trên đường Cổ Thần liên tục thuần di, liên tiếp đánh bại mấy vị cường giả ngũ hành bốn kiếp, điểm tích phân lần lượt tăng lên, thời gian chưa vượt qua một trăm lần hô hấp, điểm tích phân của Cổ Thần đã lên tới con số 8.

Mà lúc này, tuyển thủ bài danh thứ hai mới chỉ có 3 điểm tích phân mà thôi, ngay cả một nửa của Cổ Thần cũng kém hơn.

Hiện tại mới chỉ có gần một phần năm số lượng cường giả tham gia thí luyện bị người khác đánh bại, trực tiếp bị đấu loại, trên vòm trời đại lục thí luyện đã trực tiếp mất đi tên của bọn họ.

Đại bộ phận cường giả đều chỉ có điểm tích phân là 0, cuộc chiến đấu giữa cảnh giới giống nhau, những người có thể thu được thắng lợi, thu được điểm tích phân trên cơ bản đều là thiên tài, là người nổi bật.

Có thể thu được 2 điểm tích phân hầu như số lượng ít hơn ba bốn lần so với 1 điểm tích phân, trong thời gian ngắn ngủi tới như vậy liên tục đánh bại hai cường giả cùng cảnh giới có thể coi như thiên tài trong thiên tài rồi. Hiện tại đẳng cấp thứ ba thu được 2 điểm tích phân ngay cả ba mươi người cũng không tới.

Về phần thu được 3 điểm tích phân thì càng giống như phượng mao lân giác, chỉ có bốn người ít ỏi, thế nhưng vẫn như trước bị cái tên Cổ Thần đặt bên dưới.

Cái tên của Cổ Thần tỏa quang mang vạn trượng, soi sáng cửu thiên, hoàn toàn treo cao vượt qua tên của tất cả cường giả thâm gia Thiên Cung thí luyện khác, so với cái tên đẳng cấp thứ hai và đẳng cấp thứ ba giống như cả một ngọn núi lớn không thể vượt qua, đặt trên đỉnh đầu mọi người.

Hơn mười vị cường giả Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương truy đuổi phía sau Cổ Thần, tất cả cường giả ngũ hành bốn kiếp ven đường gặp phải trên cơ bản đều bị Cổ Thần đánh bại trong sát na, bọn họ đuổi theo phía sau không hề thu được cơ hội đánh bại những cường giả khác, điểm tích phân vẫn là 0.

Tuy mọi người đều có tên treo cao trên bầu trời đại lục thí luyện, nhưng toàn bộ đều ảm đạm không ánh sáng, bị tên của mọi người đè xuống dưới cùng.

- Ghê tởm!

Về mặt Bằng Chính Nhật giận dữ, hầu như đang rít gào:

- Cổ Thần không chỉ có thực lực mạnh tới đáng sợ ngay cả tốc độ thuần di cũng nhanh tới như vậy, so với bản tọa còn vượt qua, chúng ta tiếp tục truy đuổi phía sau hắn căn bản không thể thu được điểm tích phân, mà điểm tích phân của hắn tiếp tục tăng lên, thời gian trôi qua chúng ta chẳng phải sẽ bị đấu loại hay sao?

- Bằng huynh, ta nghĩ chúng ta không thể truy đuổi tiếp, bằng không Cổ Thần không chỉ lọt vào một trăm thứ hạng đầu, sợ rằng ngay cả vị trí đệ nhất cũng sẽ bị hắn chiếm đi!

Kim Diệu Dương ngay bên cạnh vội la lên.

Bằng Chính Nhật hơi suy nghĩ một chút, đúng vậy, bọn họ tiếp tục truy đuổi như vậy, điểm tích phân của bọn họ không tăng trưởng, mà Cổ Thần lại không ngừng tăng thêm, không ai có thể đuổi theo bước chân của Cổ Thần, bởi vì ngoại trừ Cổ Thần ra, cường giả ngũ hành bốn kiếp mạnh nhất chính là đám người Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương, nếu như bọn họ không có điểm tích phân, người khác căn bản không đuổi kịp Cổ Thần.

- Lần này tạm thời thả hần một con ngựa, chúng ta đều tự đi đánh bại mục tiêu trong thí luyện, tích lũy điểm tích phân, hừ... Cổ Thần gia nhập Thiên Cung cũng tốt, sau này chúng ta có thể chậm rãi tính sổ hần!

Bằng Chính Nhật tức giận hừ một tiếng, quát lớn.

- Đúng...

Chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp nhất tề gật đầu, bọn họ truy đuổi phía sau Cổ Thần, ngoại trừ nhìn mong người khác không thu được gì, đã sớm không muốn đuổi theo, vì vậy những tu sĩ thực lực cực mạnh trong tầng cấp ngũ hành bốn kiếp lập tức tách nhau, phân chia các phương hướng tìm kiếm mục tiêu đánh bại, tích lũy điểm tích phân.

Cổ Thần thấy thế, trong lòng mỉm cười:

“Trò hề, cho các người tiếp tục đuổi, ngoại trừ nhìn mong người khác, một sợi lông cũng không kiếm được!”

Những cái đuôi đuổi theo phía sau đã không còn, Cổ Thần càng thêm nhẹ nhàng, nơi đi qua, cường giả ngũ hành bốn kiếp đều bị đánh bại, lập tức đầu rơi, mà điểm tích phân của Cổ Thần thẳng tắp bay lên.

Từ 8 điểm, rất nhanh đã tới 18 điểm, 28 điểm...

Thực lực của hai người Bằng Chính Nhật và Kim Diệu Dương trong số các cường giả ngũ hành bốn kiếp đều là tồn tại đỉnh cao nhất, cường giả ngũ hành bốn kiếp bình thường căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, một khi tìm được đối thủ, rất nhanh đối thủ đã bị đánh bại, điểm tích phân của hai người rất nhanh bắt đầu tăng lên.

Từ 0 điểm đến 1 điểm, đến 10 điểm, đến 20 điểm... Cái tên Bằng Chính Nhật và Kim Diệu Dương tỏa quang mang vạn trượng, vượt qua được tên của bọn họ chỉ còn lại duy nhất một tên cuối cùng ngoại trừ điểm tích phân của Cổ Thần còn vượt qua được bọn họ, cái tên hai người đã tiến tới điểm cao nhất.

Nhất là Bằng Chính Nhật, điểm tích phân của hần tăng lên nhanh nhất, địa vị của Bằng Chính Nhật cực lớn, không ít cường giả tham gia thí luyện tựa hồ cực kỳ sợ hãi đối với Bằng Chính Nhật, nguyên bản có thể ngăn cản được càng lâu hơn, thế nhưng bị Bằng Chính Nhật chọn làm đối thủ, những cường giả này sẽ không tiếp tục phản kháng, trực tiếp trốn vào trong thế giới tự sáng tạo của bản thân, để Bằng Chính Nhật rất nhanh thu được điểm tích phân.

Mà những cường giả đối mặt Cổ Thần, mặc dù biết rõ không có khả năng thắng lợi cũng muốn làm thú bị bức đường cùng, liều mạng giãy dụa, vì vậy tốc độ thu hoạch điểm tích phân của Cổ Thần càng về sau càng chậm hơn so với Bằng Chính Nhật.

Mất thất điểm tích phân của Bằng Chính Nhật càng đuổi càng gần, mà cách thời gian một canh giờ không còn nhiều, Cổ Thần không khỏi nhíu mày lại, biết Bằng Chính Nhật có quan hệ huyết thống Thiên đế, là biểu đệ của Kim Ô thập thái tử, khiến tất cả các cường giả đều sợ hãi, nếu tiếp tục kéo dài như vậy, chờ khi Thiên Cung thí luyện kết thúc, vô cùng có khả năng vị trí đệ nhất sẽ bị Bằng Chính Nhật đoạt đi.

Cổ Thần xoay chuyển ánh mắt, trong sát na định mục tiêu thu hoạch điểm tích phân vào những cường giả đặc biệt mạnh, điểm tích phân theo quy tắc chuyển dời tích lũy, vì vậy Cổ Thần đánh chết cường giả có điểm tích phân càng cao, điểm tích phân tăng lên càng thêm nhanh chóng hơn.

Lúc này điểm tích phân của Cổ Thần đã là 57 điểm, bài danh đệ nhất, tên của hần động lại cao cao trên đỉnh vòm trời đại lục thí luyện, vượt qua tên của tất cả mọi người, quang mang vạn trượng.

Bài danh thứ hai chính là Bằng Chính Nhật, đã có 48 điểm tích phân, tuy rằng vừa mới bắt đầu điểm tích phân của hần bị Cổ Thần bỏ qua thật xa, thế nhưng hầu như tất cả đối thủ Bằng Chính Nhật đụng phải sau đó đều trực tiếp chịu thua, khiến điểm tích phân của hần tăng lên, so với Cổ Thần đánh bại đối thủ trong thời gian chớp mắt, thu được điểm tích phân còn nhanh hơn nhiều, chốc lát đã đuổi theo sát phía sau.

Hiện tại các Thiên Cung thí luyện kết thúc chỉ còn một phần năm thời gian, trên đại lục thí luyện, tất cả cường giả tham gia thí luyện đã từ hơn một nghìn ba trăm người đầu rơi chỉ còn hơn hai trăm người.

Cường giả bình thường cơ bản đều không có điểm tích phân, tới hiện tại, những cường giả chỉ có một điểm tích phân chiếm gần một nửa, thậm chí còn có khá nhiều người không có điểm tích phân nào. Tuy rằng bọn

họ không bị đấu loại, thế nhưng không đánh bại bất cứ người nào, tuy rằng trụ được tới khi Thiên Cung thí luyện kết thúc, nhưng cuối cùng bọn họ khẳng định sẽ bị đấu loại, nhưng coi như duy trì được trong Thiên Cung thí luyện nhiều hơn một phần thời gian, bài danh chung quy có thể cao hơn một chút.

Một số cường giả ngũ hành bốn kiếp tương đối lợi hại, điểm tích phân đều trong vòng mười điểm trở xuống.

Thế nhưng, ngoại trừ Cổ Thần và Bằng Chính Nhật ra, còn có một cái tên tỏa quang mang vạn trượng, tuy rằng nằm bên dưới tên của Cổ Thần và Bằng Chính Nhật, nhưng cũng không thể ngăn cản được quang mang của tên người này phát ra.

Kim Diệu Dương! Điểm tích phân 35, bài danh thứ ba!

Mục tiêu của Cổ Thần chính là Kim Diệu Dương, người này có 35 điểm tích phân, nếu đánh bại Kim Diệu Dương, Cổ Thần sẽ thu được 36 điểm tích phân, cộng thêm điểm tích phân của chính mình, điểm tích phân của hắn trong nháy mắt sẽ trở thành 93 điểm, bỏ qua Bằng Chính Nhật rất xa, khiến Bằng Chính Nhật có thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp.

Nguyên nhân lựa chọn Kim Diệu Dương mà không phải là Bằng Chính Nhật là bởi vì thực lực của Bằng Chính Nhật coi như cực mạnh trong số cường giả ngũ hành bốn kiếp, đồng thời từ biểu hiện của những cường giả ngũ hành bốn kiếp khác có thể biết được. Địa vị của Bằng Chính Nhật cực cao, có thể trên người có pháp bảo cực kỳ lợi hại nào đó, không bằng đánh bại Kim Diệu Dương càng chắc chắn hơn một chút.

Thiên Cung thí luyện đã diễn ra gần một canh giờ, những cường giả trong đại lục thí luyện không giống như lúc vừa mới bắt đầu, tụ tập cùng một chỗ, hiện tại khoảng cách giữa bọn họ đều tương đối xa xôi.

Cổ Thần liên tục thuấn di hơn trăm lần hô hấp mới tiếp cận tới gần Kim Diệu Dương.

- A?

Trong đại lục thí luyện, tất cả cường giả tham gia thí luyện đều thất kinh, tâm tư của Cổ Thần, người người đều biết rõ ràng.

Cường giả Thiên Cung bên ngoài đại lục thí luyện nhìn thấy Cổ Thần trực tiếp xông tới tấn công Kim Diệu Dương, nhất thời tinh thần đại chấn, toàn bộ quá trình Thiên Cung thí luyện đều là cường giả đấu loại người yếu hơn, giữa cường giả và cường giả hầu như không có giao phong chính thức.

946. Chương 71: Điểm Tích Phân Tăng Lên

Tuy rằng Cổ Thần chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, thế nhưng điểm tích phân xếp thứ nhất, không cần nghi ngờ chính là cường giả.

Bất quá Kim Diệu Dương nguyên bản là cường giả ngũ hành bốn kiếp, đồng thời điểm tích phân bài danh thứ ba, cũng được công nhận là cường giả cực mạnh.

Cuộc tranh đấu giữa Cổ Thần và Kim Diệu Dương, không cần bàn cãi chính là chiến đấu hai cường tranh phong.

Thực lực của Cổ Thần thông qua lần Thiên Cung thí luyện lần này đã được mọi người chấp nhận, tuy rằng Kim Diệu Dương trong cường giả ngũ hành bốn kiếp là tồn tại quan trọng, thế nhưng trong lòng cũng không có một điểm nắm chắc đánh bại được Cổ Thần.

Nhưng thấy Cổ Thần thuấn di về phía chính mình, trên mặt Kim Diệu Dương không khỏi nở nụ cười hưng phấn tới cực điểm.

Kim Diệu Dương biết một mình một người không thể đánh bại được Cổ Thần, thế nhưng bên phía Kim Diệu Dương lại không phải chỉ có một người, tổng cộng có hơn mười tu sĩ tương đối lợi hại trong ngũ hành bốn kiếp, còn có Bằng Chính Nhật cường đại nhất.

- Tới vừa lúc, dĩ nhiên muốn đánh bại ta, cướp đoạt điểm tích phân của ta? Thực sự là si tâm vọng tưởng, cho dù bản tọa không thể đánh bại người, nhưng cũng có thể liều mạng cuốn chân người, chờ khi đám người Bằng Chính Nhật chạy tới vây quanh người, nhìn xem người có vận khí chạy trốn tốt như vậy?

Tâm niệm Kim Diệu Dương khẽ động, thần tình hưng phấn không ngớt, thân thể trong sát na biến mất, trực tiếp thuần di về phía Cổ Thần, triển khai phản kích kịch liệt nhất.

Chém!

Cổ Thần còn đang cách hàng tỉ dặm, Vồng Lượng Tiên Phủ trong tay đã điên cuồng chém xuống, trong sát na, một đạo phủ cương đen bóng lóe sáng đột nhiên nổ bắn ra, ô quang hàng tỉ trượng, phủ cương khổng lồ vô hạn tung hoành hàng tỉ dặm, bổ ra hư không vô cùng vô tận, hướng về phía Kim Diệu Dương chém mạnh xuống.

- Kiều Dương Diệu Thế, Phổ Chiếu Vạn Phương!

Kim Diệu Dương hét lớn một tiếng, hai tay của hắn kết pháp ấn, một vòng mặt trời chói sáng từ đỉnh đầu hắn huyền phù nhô lên cao, trong sát na hóa thành tinh cầu hỏa diễm hàng tỉ dặm, liệt diễm đằng đằng, thiêu đốt kiếp hỏa ngũ hành vô cùng vô tận.

Tinh cầu hỏa diễm này tỏa quang mang vạn trượng, vô số đạo hỏa diễm bay lượn, kéo dài hàng tỉ dặm, cuộn cuộn ập về phía Cổ Thần.

Kim Diệu Dương vừa ra tay đã sử dụng thực lực mạnh nhất của chính mình, hoàn toàn thi triển uy lực cực mạnh của dương chi đại đạo bản thân linh ngộ được, cho dù không thể đánh bại Cổ Thần, nhưng cũng muốn để Cổ Thần chịu thiệt.

Nhưng là, thấy đại đạo Kim Diệu Dương sử dụng để công kích cư nhiên chính là dương chi đại đạo, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, cười to một tiếng:

- Ha ha ha ha... Nguyên lai người dung hợp dĩ nhiên là dương chi đại đạo? Nguyên tưởng rằng cần phải tốn chút tay chân để đánh bại người, hiện tại xem ra thực sự ông trời cũng giúp ta!

Cổ Thần cười to, bước chân bên dưới trải rộng, so với tốc độ ánh sáng còn nhanh hơn nhiều, trong sát na đã tiến về phía trước trăm vạn dặm, trực tiếp nhảy vào trong tinh cầu liệt diễm chiếu sáng hư không do Kim Diệu Dương thi triển ra.

Một màn kỳ quái xuất hiện rồi, tinh cầu hỏa diễm thiêu đốt hùng hực dĩ nhiên không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với Cổ Thần, vô số hỏa diễm quay xung quanh thân thể Cổ Thần, ngược lại khiến khí thể của hắn tăng lên nhiều, tựa hồ như tăng trưởng thực lực của hắn.

Cổ Thần là thuần dương chi thể, trên người lại có tiên thiên linh bảo Chiến Thần Lệnh, Chiến Thần Lệnh chính là bảo vật của cổ thần Dương lưu lại, Cổ Thần có Chiến Thần Lệnh, thứ không sợ hãi nhất chính là hỏa diễm dương khí.

Nếu muốn bàn về tất cả đại đạo, nếu có đại đạo nào Cổ Thần không sợ hãi nhất, không cần bàn cãi chính là dương chi đại đạo.

Không những không thể làm gì được hắn, ngược lại còn giúp hắn tăng thêm lực lượng.

Cổ Thần nhảy vào trong tinh cầu hỏa diễm, dương khí vô cùng vô tận đều bị thân thể của hắn và Chiến Thần Lệnh hấp thu, trong sát Cổ Thần trong tinh cầu hỏa diễm, thực lực hầu như tăng lên không chỉ hai lần.

Chưởng trái của Cổ Thần chém mạnh, trong sát na một bàn tay to xuất hiện, bao phủ Kim Diệu Dương trong càn khôn, đồng thời tay phải cầm theo Vồng Lượng Tiên Phủ, mạnh mẽ chém xuống một phủ.

Một đạo Trảm Sát Chi Phủ này có uy lực so với đạo trước đó có uy lực mạnh hơn gấp hai lần, trong sát na Kim Diệu Dương sợ hãi vỡ tim gan, trong mắt kinh hãi không hiểu, trong lòng càng sợ hãi.

“Sao có khả năng? Sao có khả năng? Lực lượng của ta dĩ nhiên không thể thương tổn tới hắn dù chỉ một chút, ngược lại còn để thực lực của hắn tăng mạnh, điều này sao có thể?”

Kim Diệu Dương rít gào trong lòng, thế nào cũng không thể lý giải được.

Thế nhưng Trảm Sát Chi Phủ chém xuống không một chút dừng lại, trong sát na đã chém tới trước mặt Kim Diệu Dương.

Lúc này Kim Diệu Dương mới giật mình một cái, tuy rằng hắn đã lĩnh ngộ dương chi đại đạo, không lúc nào không có pháp tắc hệ dương tùy thân, thế nhưng lúc này lại toát lên từng đợt hàn ý, thậm chí cảm thụ được sự uy hiếp của tử vong.

Một phủ của Cổ Thần dĩ nhiên có lực lượng đủ để giết chết hắn.

- Không gian chi môn, Diệu Dương Thiên, mở!

Kim Diệu Dương kinh hồn táng đảm, hét lớn một tiếng, một cánh cửa không gian sản sinh, thân thể của Kim Diệu Dương hóa thành một đạo kim quang, rất nhanh bỏ chạy vào trong cánh cửa không gian.

Bất quá, Trảm Sát Chi Phủ của Cổ Thần cũng giống như tốc độ ánh sáng chém xuống, trong sát na đã chém mạnh vào đoàn kim quang do Kim Diệu Dương biến thành.

- A...

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, vô số máu tươi văng tung tóe.

Trong sát na Kim Diệu Dương hóa thành huyết quang, trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhảy vào trong Diệu Dương Thiên, Kim Diệu Dương tránh được một kiếp, nhưng bản thân bị thương nặng.

Ngay trong nháy mắt đánh bại Kim Diệu Dương, điểm tích phân của Cổ Thần đột nhiên tăng lên, từ 57 điểm tăng vọt lên tới 93 điểm, so với điểm tích phân nguyên bản đuổi theo rất gần của Bằng Chính Nhật giật một đoạn khoảng cách rất xa.

Từ lúc Cổ Thần và Kim Diệu Dương bắt đầu chiến đấu tới lúc kết thúc chỉ trong thời gian vài lần hô hấp, tất cả đều nhanh tới không thể tưởng tượng, cho dù là ai cũng không thể nghĩ tới được, Cổ Thần dĩ nhiên vừa vận khắc chế dương chi đại đạo của Kim Diệu Dương, vừa ra tay đã đánh bại được Kim Diệu Dương.

Đồng thời Kim Diệu Dương còn không thể toàn thân thoát đi, bị một chiêu Trảm Sát Chi Phủ của Cổ Thần chém thành trọng thương.

Khiếp sợ! Tất cả mọi người khiếp sợ!

Bằng Chính Nhật nhìn vòm trời đại lục thí luyện, tên của Cổ Thần đột nhiên tỏa quang mang sáng rực, rất nhanh biến thành lớn, hầu như bao phủ hư không phương viên vô số tỉ tỉ dặm, tên của Bằng Chính Nhật so sánh với Cổ Thần giống như một con kiến nhỏ đứng trước mặt con voi, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Điểm tích phân của Cổ Thần tăng lên 93 điểm, cách Thiên Cung thí luyện kết thúc không đủ thời gian một phần năm, Bằng Chính Nhật hầu như đã không thể đuổi kịp được nữa.

Thượng Nguyên Tiên Tôn đứng bên ngoài đại lục thí luyện không nhìn được vô tay hoan nghênh tán thán, hành động này của Cổ Thần không cần nghi ngờ đã khẳng định được địa vị cao nhất, không người nào có thể dao động.

Mà mấy vị Kim Ô thái tử, cả đám vô cùng phẫn nộ.

- Một con kiến hôi Hợp Đạo hậu kỳ, có thể nhảy vào trước mặt trăm, ở lại trong Thiên Cung thí luyện, tuy rằng bản thái tử không muốn, ngược lại cũng có thể nhìn, dĩ nhiên muốn nhúng chàm đệ nhất, thực sự là cả gan làm loạn, không biết sống chết.

Kim Ô thập thái tử phẫn nộ rít gào.

Nói xong, đôi mắt nhỏ của Kim Ô Thập thái tử đảo qua, nhìn lướt qua chúng cường giả ngũ hành bốn kiếp trên đại lục thí luyện, trong sát na, ngoại trừ Cổ Thần ra, tất cả các cường giả tham gia Thiên Cung thí luyện đều vang lên thanh âm của Kim Ô thập thái tử trong đầu.

- Tự động chạy tới cạnh Bằng Chính Nhật, để Bằng Chính Nhật đánh bại các người, thực lực của các người mạnh yếu ra sao, bản thái tử nhìn thấy rõ ràng, cho dù bị đấu loại bản thái tử cũng có thể lưu lại các người trong Thiên Cung.

Nghe xong lời nói của Kim Ô thập thái tử, tất cả cường giả ngũ hành bốn kiếp tham gia thí luyện đều không dám cãi mệnh lệnh của Kim Ô thập thái tử, tất cả giống như ong vỡ tổ, trực tiếp thuận di về phía Bằng Chính Nhật.

Bằng Chính Nhật cũng nghe được thanh âm của Kim Thái Thập, trong lòng vui vẻ, người khác đưa lên tận cửa để hắn đánh bại, so với hắn chạy đông chạy tây đánh bại người khác hiển nhiên tốc độ nhanh hơn rất nhiều, bằng với điểm tích phân tự động chạy về phía hắn.

Tuy rằng điểm tích phân của Cổ Thần hiện tại vượt xa hắn, thế nhưng hắn có điểm tích phân đưa tới tận cửa, trong khoảng thời gian cực ngắn có thể đuổi theo, đồng thời vượt qua, dẫm nát Cổ Thần dưới chân.

Tâm tình phiền muộn trong lòng Bằng Chính Nhật tan hết, trong sát na hóa thành thư sướng, cười ha ha, rất nhanh có vài tên cường giả ngũ hành bốn kiếp chạy vào trong phạm vi công kích của Bằng Chính Nhật, Bằng Chính Nhật nhẹ nhàng đánh ra mấy cường.

Mấy tên cường giả ngũ hành bốn kiếp không tránh không né, chưởng cương vừa mới đánh vào vực bên ngoài cơ thể bọn họ, chứng minh Bằng Chính Nhật tiến hành công kích đối với bọn họ, bọn họ tự động trốn vào trong thể giới bản thân sáng tạo, thất bại đầu loạt.

Điểm tích phân của Bằng Chính Nhật trong sát na tăng lên thành 62 điểm!

- Hử?

Cổ Thần nhướng mày, gặp qua vô sỉ, chưa thấy qua vô sỉ như vậy.

Tất cả cường giả tham gia Thiên Cung thí luyện đều chạy về phía Bằng Chính Nhật, chỉ cần Bằng Chính Nhật vừa mới rat ay, bọn họ liền chủ động chịu thua, trực tiếp trốn vào trong thể giới tự sáng tạo của bản thân, điều này hoàn toàn bằng với việc tự đưa tích phân lên cho Bằng Chính Nhật.

Lúc ban đầu mục đích của Cổ Thần chính là ở lại Thiên Cung, làm quen vị trí địa lý, hoàn cảnh của Thiên Cung, cùng với nhận thức một chút về Thiên Đế, dò xét lực lượng của Thiên Cung như thế nào.

Thế nhưng Thượng Nguyên Tiên Tôn từng nói cho Cổ Thần tác dụng của thiên địa đồng sinh quả cùng với phần thưởng của bài danh đệ nhất trong Thiên Cung thí luyện là một thiên địa đồng sinh quả, mục đích của Cổ Thần liền xảy ra biến hóa.

Đó chính là đoạt được đệ nhất, thu được thiên địa đồng sinh quả, bằng vào thiên địa đồng sinh quả, Cổ Thần tuyệt đối có thể bước vào Thiên Kiếp bí cảnh cực nhanh.

Hậu Thiên, Tiên Thiên, Thần Hải, Mệnh Tuyền, Độ Hư, Thiên Kiếp...

Mỗi một giai đoạn lớn trên con đường tu chân đều có sự khác biệt và chênh lệch giống như trên trời và dưới đất, có một đoạn ngắn cách không thể vượt qua.

Tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ và cường giả ngũ hành một kiếp, thực lực hoàn toàn không thuộc một đẳng cấp.

Cũng giống như cường giả ngũ hành bốn kiếp và cường giả ngũ hành bốn kiếp đại viên mãn, sự khác biệt và chênh lệch giữa hai cấp độ này không phải số lượng có thể bù đắp.

Với tu vi Hợp Đạo hậu kỳ hiện tại của Cổ Thần đã có thực lực giết chết một bộ phận cường giả ngũ hành bốn kiếp, nếu như tu vi có thể tiếp tục tiến thêm một bước, bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, thực lực của Cổ Thần sẽ có sự nhảy vọt về chất.

Coi như vừa mới bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, với tu vi ngũ hành một kiếp, so với toàn bộ cường giả ngũ hành thoát thai kiếp, thậm chí là một bộ phận cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, Cổ Thần đều có thể đơn giản giết chết.

Vì vậy, tác dụng của thiên địa đồng sinh quả đối với Cổ Thần không thể nói là không lớn.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp trong Thiên Cung chỉ là thiên binh cấp thấp nhất, mà cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đã có địa vị cao cấp hơn nhiều, đã là thiên tướng, cường giả Thiên Cung có thể tiến vào trong đại điện Thiên Cung chỉ ít cũng cần phải có tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn.

Từ điều này có thể thấy được, ngũ hành bốn kiếp và ngũ hành năm kiếp đại viên mãn có thể nói một trên trời, một dưới đất.

Trong những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, lão cổ đồng, chỉ cường giả thiên địa vô lượng kiếp có thể đếm được trên đầu ngón tay, số lượng mười phần ít ỏi. Cho dù đại cự đầu đã trải qua nửa thiên địa vô lượng kiếp cũng giống như phượng mao lân giác.

Cường giả âm dương sinh tử kiếp đã là lực lượng trung kiên nhất của tất cả các thế lực, là cột trụ, số lượng so với lão cổ đồng, đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp tự nhiên nhiều hơn một ít, nhưng là thuận miệng có thể liệt kê được.

Số lượng nhiều nhất chính là cường giả ngũ hành thoát thai kiếp, mà cường giả ngũ hành thoát thai kiếp chỉ có cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn mới có tư cách tiến vào trong cao tầng trận doanh Chư Thiên, Vạn Giới. Cường giả dưới năm kiếp nhiều như bầu trời sao, tuy rằng địa vị vượt xa tu sĩ dưới Thiên Kiếp, nhưng cũng rất bình thường.

Nếu như muốn dừng chân vững vàng trong vũ trụ phàm gian, thực lực ngũ hành bốn kiếp còn thiếu rất nhiều. Cổ Thần cần phải mạnh mẽ hơn, chỉ ít cũng phải có thực lực tương đương với ngũ hành năm kiếp đại viên mãn mới có thể vượt qua được khái niệm “cường giả bình thường”.

Vì vậy, đối với thiên địa đồng sinh quả, Cổ Thần nhất định muốn, vô luận như thế nào cũng phải đoạt được đệ nhất, thu được thiên địa đồng sinh quả, bước vào Thiên Kiếp bí cảnh.

Điểm tích phân của Cổ Thần hiện tại là 93 điểm, xa xa vượt qua Bảng Chính Nhật, bất quá bài danh đệ nhất của Cổ Thần cũng không quá ổn định.

Lúc này cách Thiên Cung thí luyện kết thúc chỉ còn thời gian không sai biệt lắm một phần sáu, mà điểm tích phân của Bảng Chính Nhật tiếp tục tăng lên với tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Tất cả các cường giả ngũ hành bốn kiếp đều thuận di về phía Bảng Chính Nhật, chỉ cần Bảng Chính Nhật vừa mới rat ay liền chủ động chịu thua dưới tay Bảng Chính Nhật, khiến điểm tích phân của Bảng Chính Nhật tăng lên cực nhanh. Cứ tiếp tục như vậy, không đợi tới khi Thiên cung thí luyện kết thúc, điểm tích phân của Bảng Chính Nhật định trước sẽ vượt qua Cổ Thần.

947. Chương 72: Bại Bảng Chính Nhật.

- Ha ha ha ha... Người muốn đệ nhất? Si tâm vọng tưởng, ha ha ha ha!

Bảng Chính Nhật một mặt công kích về phía những cường giả ngũ hành bốn kiếp vọt về phía hắn, một mặt điên cuồng cười to.

- Đã như vậy, nhìn xem ai đánh bại nhiều nhất!

Trong lòng Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, thân ảnh chợt lóe, trong sát na hóa thành sáu người, trong tay sáu người đều nắm một thanh tiên phủ vô thượng, ba thanh màu xanh là Thanh Đế Tiên Phủ, ba thanh màu đen là Vong Lượng Tiên Phủ.

Sáu Cổ Thần lấy phương hướng không đồng nhất thuận di đi, nhằm về phía sáu vị cường giả ngũ hành bốn kiếp.

Thấy Cổ Thần thuận di tới, sáu vị cường giả ngũ hành bốn kiếp thất kinh, trực tiếp xoay người bỏ chạy.

Thế nhưng thời không độn thuật của Cổ Thần huyền diệu dị thường, thân thể Cổ Thần hư hư thực thực, xuyên qua toa vô số hư không, thời không, thân thể sáu mươi cá thể, sáu trăm cá thể bao vây mục tiêu.

Rất nhanh liền có một vị cường giả ngũ hành bốn kiếp rơi vào trong vòng vây của Cổ Thần. Sáu trăm Cổ Thần bao vây xung quanh tên cường giả kia trong sát na hợp lại thành một người, bàn tay to hóa thành trảo, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt tự thành càn khôn, khiến mục tiêu không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay.

Đồng thời, tiên phủ vô thượng trong tay trương lên, chém ra một đạo phủ cương cực lớn khai thiên phá địa, trảm sát tất cả, trong sát na một phủ đã khiến tên cường giả ngũ hành bốn kiếp bị bao vây phải trốn vào trong thế giới tự sáng tạo của bản thân, điểm tích phân của Cổ Thần lại tăng trưởng thêm.

Vừa mới đánh bại một vị cường giả ngũ hành bốn kiếp, Cổ Thần cầm tiên phủ vô thượng trong tay, lại đuổi theo một người khác, rất nhanh người thứ hai cũng thua trong tay Cổ Thần. Điểm tích phân của Cổ Thần tăng trưởng một lần nữa.

Cường giả Thiên Cung bên ngoài đại lục thí luyện, trong đó không hề thiếu tồn tại âm dương sinh tử kiếp, thấy độn thuật của Cổ Thần huyền diệu như vậy, trong mắt đều lộ ý khiếp sợ, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng không thể đuổi theo cường giả ngũ hành bốn kiếp bỏ chạy theo các phương hướng khác nhau nhanh tới như vậy.

Điểm tích phân của Cổ Thần từ 93 điểm, rất nhanh lại bắt đầu tăng trưởng, chốc lát sau đã đột phá 100, có đôi khi đánh bại một cường giả có điểm tích phân tương đối cao, điểm tích phân của Cổ Thần một lần tăng tới tám chín, thậm chí là hơn mười.

Thế nhưng điểm tích phân của Cổ Thần tuy tăng lên cực nhanh, thế nhưng cần phải truy đuổi theo các phương hướng khác nhau, mà Bằng Chính Nhật lại chỉ cần đứng tại một chỗ, tự động có rất nhiều điểm tích phân đưa tới tận cửa.

Vì vậy tốc độ tăng trưởng tích phân của hắn so với Bằng Chính Nhật nhanh hơn rất nhiều, chậm rãi đuổi theo.

Rất nhanh, điểm tích phân của Cổ Thần và Bằng Chính Nhật đồng thời đột phá 200 điểm.

Mắt thấy điểm tích phân của Bằng Chính Nhật ngược lại vượt qua chính mình, Cổ Thần đã không còn quản được nhiều chuyện, thân thể vừa chuyển, thuận di thẳng về phía Bằng Chính Nhật, nếu như Kim Ô thập thái tử để Bằng Chính Nhật công khai làm bữa, vậy thì Cổ Thần không thể bằng vào thủ đoạn trước đó để thu điểm tích phân nhanh hơn Bằng Chính Nhật, thu được đệ nhất.

Như vậy, Cổ Thần chỉ có thể dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi, trực tiếp đánh bại Bằng Chính Nhật, thu được điểm tích phân của Bằng Chính Nhật, cho dù có làm bữa hơn nữa cũng không thể đuổi theo được điểm tích phân của Cổ Thần.

Hơn mười lần hô hấp, Cổ Thần đã thuận di tới bên cạnh Bằng Chính Nhật, thế nhưng trong hơn mười lần hô hấp này, hơn mười vị cường giả ngũ hành bốn kiếp tương đối lợi hại đều đã thuận di tới gần Bằng Chính Nhật, cố ý bại dưới tay Bằng Chính Nhật.

Hơn mười vị cường giả này, điểm tích phân ít nhất cũng có năm điểm trở lên, nhiều nhất chừng hơn mười điểm. Trong sát na điểm tích phân của Bằng Chính Nhật đã tăng lên hơn một trăm, trực tiếp từ hơn 200 vọt tới gần 400, vượt qua Cổ Thần, thậm chí sắp vượt gấp đôi.

Hầu như trong nháy mắt, cái tên của Bằng Chính Nhật tỏa quang mang vạn trượng, phóng lên cao, đè tên của Cổ Thần bên dưới.

- Ha ha ha ha ha...

Bằng Chính Nhật lớn tiếng cười to, nói:

- Cổ Thần, điểm tích phân của ngươi vĩnh viễn không thể đuổi kịp ta, ha ha ha! Ngươi tức giận thuận di qua đây như vậy là muốn đánh bại ta sao? Chỉ bằng chút thực lực của ngươi, còn kém xa lắm, đệ nhất trong lần Thiên Cung thí luyện lần này chỉ có thể là bản tọa, thiên địa đồng sinh quả cũng chỉ có thể là bản tọa, ha ha ha ha...

Cách Thiên Cung Thí Luyện kết thúc đã không còn xa, điểm tích phân của Bằng Chính Nhật lúc này gần gấp hai Cổ Thần. Bằng Chính Nhật trăm phần trăm khẳng định hắn đoạt được đệ nhất trong lần Thiên Cung thí luyện này.

Cổ Thần lạnh lùng nhìn Bằng Chính Nhật, khóe môi hơi vẽnh, lộ ra một tia cười nhạt, ánh mắt lộ hàn ý um tùm.

- Thần thông cổ thần, Ba Đầu Sáu Tay!

Đúng lúc này, thân thể Cổ Thần đột nhiên biến đổi, hóa thành bộ dáng ba đầu sáu tay, thân thể Cổ Thần nhất thời cao hơn nửa đoạn, ba thanh Thanh Đế Tiên Phủ, ba thanh Vồng Lượng Tiên Phủ đồng thời nằm

trong sáu cánh tay trắng kiện.

Thực lực của Cổ Thần trong sát na tăng lên mấy lần, nguyên bản thực lực của hắn so với Bằng Chính Nhật chỉ hơi vượt qua một chút, thế nhưng lúc này đã vượt qua mấy lần, trong lúc giơ tay nhấc chân, để lộ một cổ khí tức khiến Bằng Chính Nhật cảm thấy tim đập nhanh.

Trong sát na, Bằng Chính Nhật biết được, thực lực của hắn kém xa Cổ Thần, Cổ Thần có thể đánh bại được hắn rất dễ dàng.

Nhưng mà, chờ khi Bằng Chính Nhật phản ứng lại thì đã muộn, rất đột nhiên, ba phương hướng trái phải, sau đồng thời xuất hiện Cổ Thần ba đầu sáu tay, so với phía trước có một điểm không giống nhau duy nhất, đó chính là ba Cổ Thần này không hề cầm bất cứ pháp bảo nào trong tay.

- Chiến Thần Diệt Tinh Quyền!

Trong sát na, Cổ Thần ba phương hướng trái, phải, sau đồng thời oanh ra một quyền, trong sát na không gian hoàn toàn bị phong tỏa.

- Trảm Sát Chi Phủ!

Cùng lúc đó, Cổ Thần cầm tiên phủ vô thượng trong tay, sáu tay trong sát na chém xuống.

Vù vù vù vù vù vù...

Sáu tiếng không gian bị nghiền nát vang lên, sáu đạo phủ cương khổng lồ không gì sánh được, khai thiên phá địa, quỹ khốc thần hào chém thẳng về phía Bằng Chính Nhật.

- Đây chính là thần thông cổ thần? Cổ Thần sao có khả năng biết thần thông cổ thần?

Chúng cường giả Thiên Cung bên ngoài đại lục thí luyện đều bộc phát ra tiếng kinh hô.

Thiên Cung Thí Luyện gần kết thúc, điểm tích phân của Bằng Chính Nhật vượt xa xa lên đầu, với thủ đoạn bình thường Cổ Thần đã không có lực xoay chuyển trời đất, để đoạt được đệ nhất, để thụ được thiên địa đồng sinh quả, Cổ Thần phải để lộ một ít con bài chưa lật.

Bằng Chính Nhật vô luận như thế nào cũng không ngờ được, thực lực của Cổ Thần dĩ nhiên cường hãn tới mức này, cường hãn tới mức hắn không có bất cứ năng lực phản kháng nào, hư không bốn phía đều bị trói buộc, ngay cả năng lực thuần di chạy trốn hắn cũng không có.

948. Chương 73: Trông Coi Vườn Quả

Ngoại trừ chạy trốn vào trong thế giới sáng tạo của bản thân, Bằng Chính Nhật không còn phương pháp nào khác.

Tốc độ phản ứng của Bằng Chính Nhật hiển nhiên nhanh hơn Kim Diệu Dương rất nhiều, trong sát na một tòa hư không chỉ môn xuất hiện, Bằng Chính Nhật hóa thân thành một kim sí bằng điện, trong sát na hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trong hư không.

Điểm tích phân của Cổ Thần trong sát na tăng lên, từ 237 trong nháy mắt tăng vọt lên tới 725 trên đại lục thí luyện, tất cả cường giả ngũ hành bốn kiếp còn lại không tới trăm người, điểm tích phân của tất cả bọn họ cộng lại cũng không thể so sánh được với Cổ Thần.

Đã không còn bất cứ người nào lay động được vị trí đệ nhất của Cổ Thần.

Tên của Cổ Thần trong sát na tiêu tán quang mang, mờ mờ không ánh sáng, lập tức biến mất trên vòm trời thí luyện.

Cùng lúc đó, tên của Cổ Thần bùng phát quang mang mãnh liệt, quang hoa vạn trượng, giống như nắng gắt giữa hè, hầu như bao phủ phân nửa bầu trời đại lục thí luyện, tất cả cái tên còn lại so sánh với Cổ Thần cũng giống như bụi bặm so sánh với thái dương, không còn bất cứ cường giả nào khác có thể vượt qua được Cổ Thần, Cổ Thần đã nắm chắc vị trí đệ nhất Thiên cung thí luyện.

Tất cả cường giả còn lại trong đại lục thí luyện đều tránh né hẩn như hổ, từ xa đã vội tách đường vòng, Cổ Thần đã nắm chắc đệ nhất, không gì lay chuyển được.

Rất nhanh một canh giờ hoàn toàn trôi qua, Thiên Cung thí luyện kết thúc, bài danh điểm tích phân đã được định ra.

Những cường giả ngũ hành bốn kiếp chạy trốn vào thế giới tự sáng tạo của bản thân, sau khi Thiên Cung thí luyện kết thúc, thông qua không gian chỉ môn, lại một lần nữa trở về đại lục thí luyện, nhìn trên bầu trời, cái tên của Cổ Thần giống như mặt trời chói chang, cả đám đều chuyển ánh mắt về phía Cổ Thần, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng.

Trợn mắt há mồm, điểm tích phân của Cổ Thần vượt qua bảy trăm, vượt rất xa bài danh thứ hai, xếp đệ nhất, cho dù rất nhiều người không muốn, thế nhưng sự thực không thể thay đổi.

Thiên tướng chủ trì Thiên Cung thí luyện lại một lần nữa thuận di vào trong hư không bên ngoài đại lục thí luyện, lúc này trong tay hắn đã nhiều hơn một chiếc hộp.

Chiếc hộp này dài rộng cao chừng nửa thước, giống như thủy tinh, toàn bộ hầu như trong suốt, có thể thấy được bên trong hộp đặt một loại quả lớn chừng hai nắm tay, trong suốt sáng bóng, hơi lộ vẻ màu hồng.

Vị thiên tướng này cầm hộp trong tay nâng lên, lớn tiếng nói:

- Thiên cung thí luyện kết thúc, giải thưởng cho người xếp vị trí thứ nhất chính là thiên địa đồng sinh quả trong tay ta, loại quả này ba vạn năm nở hoa, ba vạn năm kết quả, ba vạn năm chín muồi, tổng cộng chín vạn năm mới thành thực, dùng một quả sẽ có tác dụng cực lớn đối với linh ngộ cấu tạo bản nguyên thiên địa, người xếp đầu tiên lần Thiên cung thí luyện lần này thu được phần thưởng thiên địa đồng sinh quả, chính là... Thiên Lan tinh hải Cổ Thần!

-Ồ...

Nhất thời, hơn một nghìn ba trăm cường giả ngũ hành bốn kiếp trên đại lục thí luyện ồ lên, nhìn Cổ Thần, ánh mắt tràn đầy vẻ ước ao.

Cho dù là cường giả ngũ hành bốn kiếp, ăn vào thiên địa đồng sinh quả đều có tác dụng phi thường to lớn, rất có thể linh ngộ hoàn toàn được pháp tắc còn khuyết thiếu trong ngũ hành, thậm chí còn có thể trải qua đệ ngũ kiếp, đạt tới ngũ hành năm kiếp địa viên mãn, một bước lên trời.

Trải qua một phen khổ cực, rốt cuộc cũng tới thời điểm thu hoạch thành quả, nhìn thiên địa đồng sinh quả trong tay thiên tướng, trong lòng Cổ Thần vô cùng hưng phấn, kích động vô cùng, thu được thiên địa đồng sinh quả này, Cổ Thần bước vào Thiên Kiếp bí cảnh như lửa sém lông mày.

Thiên tướng hét lớn một tiếng:

- Cầm đi!

Nói xong, cầm chiếc hộp thủy tinh ném nhẹ về phía Cổ Thần, nhưng chiếc hộp thủy tinh giống như một đạo tinh quang, xẹt qua vô số ức tỉ dặm, trực tiếp bay thẳng về phía Cổ Thần.

Mắt thấy chiếc hộp thủy tinh có thiên địa đồng sinh quả rất nhanh sẽ rơi vào trong tay cổ Thần, đột nhiên một bóng người xuất hiện trong hư không, đưa tay nắm nhẹ, chớp mắt đã chớp được chiếc hộp thủy tinh vào trong tay.

Người này đầu đội kim quan, mặc kim bào, thắt lưng đeo yêu triển kim đai, toàn thân tản mát một cỗ khí tức nồng bỏng vô hạn, chính là Kim Ô thập thái tử Kim Thái Thập.

Cùng lúc đó, ba vị Kim Ô thái tử Kim Thái Thập, Kim Thái Bát, Kim Thái Cửu cũng xuất hiện cách đó không xa, nhìn đại lục thí luyện.

Bảo bối gần tới tay dĩ nhiên lại rơi vào trong tay người khác, trong lòng Cổ Thần nhất thời toát lên một cỗ lửa giận, quát lên:

- Người là người phương nào? Vì sao lại đoạt đồ vật của ta?

- Ha ha ha ha...

Kim Ô thập thái tử cười to một tiếng, nói:

- Dĩ nhiên hỏi bản thái tử là ai? Nghe rõ đây, bản thái tử chính là nhi tử của Thiên đế, Kim Ô Thập thái tử Kim Thái Thập, Cổ Thần, bản thái tử cho rằng người không có tư cách thu được thiên địa đồng sinh quả, vì vậy tước đoạt quyền lợi thu được thiên địa đồng sinh quả của người.

“Kim Thái Thập!”

Trong lòng Cổ Thần ghi nhớ khác sâu cái tên này, nhìn Kim Ô thập thái tử, quát lên:

- Thiên Cung thí luyện, người xếp đầu tiên được thưởng thiên địa đồng sinh quả, đây chính là quy định của Thiên Cung thí luyện, là quy củ của Thiên Cung...

- Quy củ cái gì?

Cổ Thần còn chưa nói, Kim Ô thập thái tử đã lớn tiếng quát:

- Bản thái tử nói chính là quy củ, bản thái tử nói người không có đủ tư cách chính là không đủ tư cách, nếu như người không phục, có thể tìm ta quyết đấu, ta đánh cho người phục!

Nói xong, Kim Ô thập thái tử không kềm mắt nhìn Cổ Thần, ánh mắt rơi vào người Bằng Chính Nhật, quát lên:

- Người qua đây!

Bằng Chính Nhật rất nhanh bước tới bên cạnh Kim Ô thập thái tử, Kim Ô thập thái tử trực tiếp giao thiên địa đồng sinh quả vào trong tay Bằng Chính Nhật, nói:

- Thiên địa đồng sinh quả này bản thái tử thưởng cho người!

Bằng Chính Nhật quỳ xuống bái tạ:

- Tạ ơn thập thái tử.

- Đứng lên đi:

Kim Ô thập thái tử nhàn nhạt nói.

Bằng Chính Nhật đứng dậy, ánh mắt nhìn quét qua Cổ Thần, trong mắt hiện rõ ý tứ khiêu khích, vô cùng kiêu ngạo.

Thiên địa đồng sinh quả vốn thuộc về chính mình dĩ nhiên bị Kim Ô thập thái tử ban cho Bằng Chính Nhật, trong lòng Cổ Thần vô cùng giận dữ, thế nhưng lúc này đang ở trong Thiên Cung, là địa bàn của Thiên đế, Kim Ô thập thái tử chính là nhi tử Thiên đế, không cần nghi ngờ chính là người có quyền thế, tuy rằng hắn mới chỉ có tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thế nhưng so với một ít cường giả âm dương sinh tử kiếp đều có địa vị cao hơn.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Cổ Thần giấu chặt lửa giận đáy nội tâm, thầm nghĩ trong lòng:

- Tốt! Dù sao đi nữa ta cũng không phải là bằng hữu của Thiên Cung các người, hôm nay các người đoạt thiên địa đồng sinh quả của ta, ngày khác ta sẽ nháo Thiên Cung long trời lở đất, đoạt đi một trăm, một nghìn thiên địa đồng sinh quả của các người, Kim Thái Thập, lúc ta đánh chết Thiên đế, chắc chắn sẽ chém người.

- Người, người, người... Còn có người, người, người...

Đôi con mắt nhỏ bé của Kim Ô thập thái tử đảo qua chúng cường giả trên đại lục thí luyện, từng người từng người chỉ chỉ, nói:

- Chín mươi chín người các người đều được bản thái tử nhìn vào trong mắt, Thiên Cung tuyển nhận chín mươi chín thiên binh, các người và Bằng Chính Nhật đều lưu lại, trở thành thành viên của Thiên Cung.

Chín mươi chín cường giả bị chỉ điểm nhất thời đại hỉ, gặp người bái sát mặt đất, lớn tiếng nói:

- Tạ ơn thập thái tử.

- Về phần ngươi, Cổ Thần!

Ánh mắt Kim Ô thập thái tử rơi vào người Cổ Thần, nói:

- Ngươi mới chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, thiên đình vốn không tuyển nhận tu sĩ dưới ngũ hành bốn kiếp trở lên, thế nhưng thực lực của ngươi đã đủ, Thiên Cung luôn giảng tình lý, có thể cho ngươi lưu lại Thiên Cung, từ nay về sau ngươi tới vườn thiên địa đồng sinh quả trông nom, không phải ngươi thích thiên địa đồng sinh quả hay sao, nơi này có rất nhiều thiên địa đồng sinh quả, có thể cho ngươi nhìn cho thật đủ!

- Trông coi vườn thiên địa đồng sinh quả?

Trong lòng Cổ Thần lộ ra vài phần vui mừng, thế nhưng lại nghi hoặc:

- Thiên địa đồng sinh quả trân quý như vậy, chẳng lẽ không sợ ta ăn vụng hay sao?

- Thập thái tử, việc này không thích hợp!

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên, Thượng Nguyên Tiên Tôn cách hàng ức tỉ dặm thuận di tới, nói:

- Trông coi vườn thiên địa đồng sinh quả chính là việc của nô lệ trần doanh Vạn Giới, Cổ Thần là một thành viên của trần doanh Chư Thiên ta, đồng thời thực lực cường đại, là thiên tài trước nay chưa từng có, ngày sau bước vào Thiên Kiếp bí cảnh chính là một viên dũng tướng tuyệt thế của Thiên Cung chúng ta, không thu nhận vào đội thiên binh, ngược lại còn đi trông vườn quả, sao có đạo lý như vậy?

Kim Ô thập thái tử liếc mắt nhìn Thượng Nguyên Tiên Tôn, ngữ khí không chút khách khí, nói:

- Đây chính là khẩu dụ của Thiên đế, Thượng Nguyên Tiên tôn, nếu như ngươi có bất mãn, cứ việc tìm phụ đế, hừ!

Thấy biểu tình lờ mờ phản ứng của Kim Ô thập thái tử, Thượng Nguyên Tiên Tôn nói:

- Được, hiện tại ta đi tìm Thiên đế hỏi rõ ràng!

Nhìn Thượng Nguyên Tiên Tôn biến mất không thấy, trong bụng Cổ Thần chửi rủa:

“Làm thiên binh phải chiến đấu với trần doanh Chư Thiên, trông coi vườn quả có thể tiếp xúc đến thiên địa đồng sinh quả! Thượng Nguyên Tiên Tôn người thật tốt, thiên địa đồng sinh quả của lão tử bị tên cầu thái tử này đoạt đi người không tới giúp ta đoạt trở lại, lão tử muốn tới trông coi thiên địa đồng sinh quả, người lại nhảy ra phản đối cái gì!”

Hiển nhiên Thượng Nguyên Tiên Tôn không biết lời nói trong lòng Cổ Thần, không quá lâu sau đã tới đại điện Thiên Cung, gặp được Thiên đế Kim Ô.

- Đế thượng!

Thượng Nguyên Tiên Tôn cung kính đứng cách Thiên đế hàng tỉ dặm, nói:

- Thiên tư Cổ Thần trách việt, từ xưa tới nay chưa hề có, nếu như có thể sử dụng thiên địa đồng sinh quả, rất nhanh sẽ bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, thực lực cực mạnh, tự nhiên có thể so sánh được với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn.

- Đối với trần doanh Chư Thiên chính là nhân vật tinh anh, cũng là một viên dũng tướng tuyệt thế công phạt trần doanh Vạn Giới, vì sao lại phải đối đãi hèn giống như nô lệ trần doanh Vạn Giới? Để hèn tới trông coi vườn quả?

- Thiên địa đồng sinh quả là cùng bản nguyên cấu tạo vũ trụ, không lúc nào không hấp thu linh khí thiên địa xung quanh, toàn bộ linh khí trong vườn quả đều bị thiên địa đồng sinh quả hấp thu, trừ phi là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn mới có thể tu luyện được trong vườn quả!

- Nếu như Cổ Thần tiến vào trong vườn quả, chẳng phải kiếp này không bao giờ có thể đề cao tu vi, có thiên tư thiên phú chưa hề xuất hiện thì có tác dụng gì? Thỉnh đế thượng suy xét, thiên tài như vậy, bỏ đi không dùng, thực sự đáng tiếc.

Thiên đế Kim Ô liếc mắt nhìn Thượng Nguyên Tiên Tôn, nhàn nhạt nói:

- Thượng Nguyên Tiên Tông, Cổ Thần tới từ tiên giới Cổ Hoang, các người phải biết rằng bởi vì tiên giới Cổ Hoang có người nọ tồn tại, sớm đã bị thiên địa vứt bỏ, số mệnh càng lúc càng tiêu tan, không có khả năng sản sinh ra tồn tại cường đại!

- Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại xuất hiện một Cổ Thần, chẳng phải kỳ lạ? Nếu như Thiên Địa đã muốn vứt bỏ tiên giới Cổ Hoang, như vậy Cổ Thần sinh ra từ tiên giới Cổ Hoang, tất nhiên sẽ bị Thiên Địa gạt bỏ, bản thân Cổ Thần lại có thực lực cường đại như vậy, chính là nghịch lại ý nguyện của Thiên Địa, là nghịch thiên mà đi, không hợp với trận doanh Chư Thiên ta.

- Để hấn bên ngoài Thiên Cung rất có thể sẽ bị trận doanh Vạn Giới thu đi, hiện tại hấn đã tiến vào Thiên Cung, đời này kiếp này không thể rời khỏi, để hấn vĩnh viễn ở trong vườn quả, vĩnh viễn không thể đề cao tu vi, về phần Cổ Thần ta sẽ tấu lên Thiên Địa, chờ Thiên Địa từ tiên giới Cổ Hoang trở về lại cân nhắc quyết định.

Thượng Nguyên Tiên Tôn không thể thay đổi được số phận của Cổ Thần, sau khi Thiên Cung thí luyện kết thúc, Cổ Thần liền bị đưa vào trong vườn thiên địa đồng sinh quả.

Thế giới chi thụ khổng lồ không gì sánh được, một phiến lá cây đã lớn tương đương một tinh hệ, thế nhưng chỉ có đỉnh cao nhất của trung tâm thế giới chi thụ mới có thể kết xuất thành thiên địa đồng sinh quả.

Vườn thiên địa đồng sinh quả chính là đỉnh cao nhất của trung tâm thế giới chi thụ.

Thế giới chi thụ to lớn không gì sánh được, một phiến lá cây đã tương đương với một tinh hệ, tồn tại tuyên cổ, không thể hủy diệt, cũng không thể tiếp tục sinh trưởng, chỉ có đỉnh cao nhất trung tâm cây mới có thể mọc ra một ít nhánh cây, những nhánh cây này giống như những cây cối bình thường, là địa phương sẽ kết xuất thành thiên địa đồng sinh quả.

Địa phương mọc nhánh của thế giới chi thụ chính là vườn thiên địa đồng sinh quả.

Đi tới vườn thiên địa đồng sinh quả, lúc này Cổ Thần mới biết được phiến vườn quả này xa xa không lớn như tưởng tượng của Cổ Thần.

Tuy rằng thế giới chi thụ khổng lồ vô hạn, hầu như không cách nào hình dung, thế nhưng đỉnh cao nhất, địa phương sinh ra nhánh cây lại vô cùng nhỏ bé, bất quá phương viên trên dưới nghìn dặm mà thôi, mỗi một nhánh cây đều cánh nhau chừng hơn mười dặm, toàn bộ vườn quả hiện tại mới chỉ có hơn nghìn quả.

Bên ngoài vườn quả có một trận pháp vô cùng cường đại bao phủ, so với những trận pháp Cổ Thần gặp được trong Hư Thiên bí giới đều cường đại hơn rất nhiều, sợ rằng cho dù cường giả âm dương sinh tử kiếp cũng khó có thể đột phá được trận pháp này.

Thế nhưng trong bí kíp trận đạo Hư Thiên lưu lại cũng có vài trận pháp có cấp bậc tương đương với trận pháp này. Cổ Thần đối với bí kíp trận đạo của Hư Thiên lưu lại đã nghiên cứu rất sâu, trình độ so với trước kia tăng lên rất nhiều, như vậy mới phát hiện được lực lượng kinh khủng của trận pháp này, nếu là người bình thường căn bản không thể nhận ra.

Đợi khi Cổ Thần tới vườn quả, chính là vị thiên tướng chủ trì Thiên Cung thí luyện dẫn Cổ Thần vào trong vườn quả, sau đó thiên tướng lập tức rời đi.

949. Chương 74: Thiên Địa Đồng Sinh Quả

Vừa vào trong vườn thiên địa đồng sinh quả, Cổ Thần lập tức cảm giác được tiên lực thuần dương trong cơ thể hầu như thoát thể ra ngoài, có một cỗ lực lượng cường đại hấp thu tất cả năng lượng trong hư không, hầu như khiến hấn không thể kháng cự.

Bất quá trong sát na bản nguyên ngũ hành trong cơ thể Cổ Thần lay động, giống như một bản nguyên vũ trụ vận chuyển, toàn bộ thân thể Cổ Thần giống như một phiến thiên địa hoàn toàn mới, không còn một chút liên quan nào với không gian nơi vườn quả, tất cả lực lượng hấp thu đều biến mất không còn.

Cổ lực hút cường đại kia chính là từ phía thể giới chi thụ, có thể hấp thu toàn bộ năng lượng thiên địa, hóa thành bản nguyên vũ trụ, ngưng tụ thành thiên địa đồng sinh quả, chỉ có cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trở lên mới có thể chống đối lại cổ lực lượng này.

Cường giả dưới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn tiến vào trong vườn quả, tiên lực trong cơ thể sẽ bị thể giới chi thụ chậm rãi hấp thu, biến thành chất dinh dưỡng của thể giới chi thụ, cuối cùng tinh lực khô kiệt mà chết.

Quá trình này, khả năng sẽ duy trì rất lâu, căn cứ vào năng lực chống lại của tu sĩ, nếu như tu sĩ dưới Thiên Kiếp bí cảnh, khả năng vài năm, vài chục năm sẽ bị hấp thu không còn một mảnh, nếu như cường giả ngũ hành thoát thai kiếp, cần phải trên vạn năm, thậm chí mấy vạn năm rồi.

Những nhánh cây có thiên địa đồng sinh quả đều bị hái hết, phải biết trải qua chín vạn năm mới có thể thành thực, vì vậy đại bộ phận đang nở hoa, hoặc là kết thành quả non, chỉ có một số nhỏ nhánh cây kết thành thiên địa đồng sinh quả thành thực, nhưng trong lòng Cổ Thần có thể đại khái tính ra một chút, thiên địa đồng sinh quả thành thực chỉ ít cũng có mấy nghìn quả.

Nhiều thiên địa đồng sinh quả như vậy ngay trước mặt Cổ Thần, trong lòng Cổ Thần vô cùng hưng phấn, thế nhưng lại không hành động thiếu suy nghĩ, nếu như Thiên Cung dám trực tiếp để Cổ Thần tiến vào trong vườn cây không ai trông coi, hiển nhiên đã có phương pháp phòng bị Cổ Thần trộm đạo thiên địa đồng sinh quả.

Nếu như thiên địa đồng sinh quả bị trộm dễ dàng như vậy hiển nhiên đã sớm bị hái hết, bởi vì ngoại trừ Cổ Thần ra, trong vườn quả phương viên nghìn dặm này còn có mấy trăm vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp tới bốn kiếp bị nhốt bên trong.

- Hử? Thiên Cung lại bắt tới một nô lệ?

- Trận doanh Vạn Giới và Thiên Cung triển khai chiến đấu sao? Lẽ nào thua?

- Kỳ quái, nô lệ này dĩ nhiên chỉ có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, ngay cả Thiên Kiếp bí cảnh cũng không tới!

- Trong phiến vườn quả này chưa từng xuất hiện nô lệ dưới Thiên Kiếp bí cảnh, tu sĩ Hợp Đạo kỳ tối đa vài chục năm sẽ bị thiên địa đồng sinh quả hút hết toàn bộ linh lực mà chết!

- Trận doanh Vạn Giới thế nào có khả năng phái ra tu sĩ Hợp Đạo kỳ chiến đấu với Thiên Cung? Lẽ nào người này không phải thành viên trận doanh Vạn Giới? Vậy hắn tới từ đâu? Vì sao lại bị Thiên Cung bắt đi trồng vườn thiên địa đồng sinh quả, trở thành chất dinh dưỡng nuôi cây?

Cổ Thần vừa mới tiến vào trong vườn quả, cường giả trong vườn quả nhất thời nghị luận sôi nổi, những cường giả bị nhốt trong vườn quả này ít cũng có mấy nghìn năm trở lên, lâu thậm chí là trên vạn năm, mấy vạn năm, sớm đã thành thói quen rồi, dùng thần thức truyền âm không có tác dụng, mà trực tiếp nói ra khỏi miệng, đều bị Cổ Thần nghe vào trong tai.

Hai mắt của Cổ Thần đảo qua, những cường giả này đều uể oải ngồi túm năm tụm ba khắp mọi góc vườn quả, bị nhốt trong vườn quả quá lâu, căn bản không có hi vọng rời khỏi, tựa hồ đều đang đợi chết.

- Các ngươi là người thuộc trận doanh Vạn Giới?

Ánh mắt Cổ Thần đảo qua chúng cường giả, hỏi.

Đại đa số cường giả nghe được thanh âm của Cổ Thần, ngay cả mí mắt cũng không thèm động một chút, chỉ có những cường giả vừa mới nghị luận mới chuyển mắt quan sát Cổ Thần vài lần.

Còn tâm tình nghị luận đều là những cường giả nhốt trong vòng mấy nghìn năm trở lại đây, những người bị nhốt trên vạn năm đã sớm mất đi hi vọng đối với tất cả, thậm chí đối ham muốn sống sót.

Trong hơn vạn năm vừa qua, bọn họ đã gặp qua rất nhiều cường giả bị thể giới chi thụ hấp thu linh lực cạn kiệt mà chết, sau khi tử vong ngay cả thi thể cũng không lưu lại, hóa thành chất dinh dưỡng bị thể giới chi thụ hấp thu không còn một mảnh.

Những người nhìn về phía Cổ Thần lại có tới chín phần mười không phản ứng gì khác.

Những cường giả bị nhốt trong vườn thiên địa đồng sinh quả đã sớm mất đi toàn bộ tình cảm và hứng thú đối với mọi thứ, còn chỉ là tĩnh mịch và buồn chán.

Cổ Thần đi tới một nhánh cây đã kết thành thiên địa đồng sinh quả thành thực, chỉ vào thiên địa đồng sinh quả, nói:

- Đây chính là thiên địa đồng sinh quả? Vì sao các ngươi không hái xuống?

- Hái? người hái xuống nổi sao?

Có mấy người cười nhạo nói.

Thấy trong mắt một số ít người còn có chút thần thái, cổ Thần đi tới bên cạnh một vị cường giả có thần thái trong mắt mãnh liệt nhất, nói:

- Thế nào? Vì sao không thể hái được?

Vị cường giả này có tu vi ngũ hành bốn kiếp, hiển nhiên thời gian tiến vào trong vườn quả này còn tương đối ngắn, bằng không linh lực bị thể giới chi thụ hấp thu càng nhiều, tu vi càng lúc càng giảm mạnh, vì vậy trong mấy trăm cường giả Thiên Kiếp bí cảnh có mặt tại nơi này, đại bộ phận chỉ có tu vi ngũ hành một kiếp, hai kiếp, chỉ có một số rất ít người tu vi ngũ hành ba kiếp, số cường giả ngũ hành bốn kiếp có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong mắt những cường giả ngũ hành một kiếp, hai kiếp này hoàn toàn vô thần, khả năng lúc bọn họ tiến vào nơi này cũng có tu vi ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, thế nhưng theo thời gian trôi đi, tu vi càng lúc càng giảm mạnh, nếu như tu vi giảm xuống dưới Thiên Kiếp bí cảnh, không kéo dài được vài chục năm, linh lực sẽ bị thể giới chi thụ hút hết, ngay cả thi thể cũng không sót lại.

Thấy Cổ Thần hỏi chính mình, vị cường giả ngũ hành bốn kiếp kia nói:

- Người vừa mới tiến vào, không biết tình huống, những nhánh cây này trên thực tế là chồi của thụ tâm thể giới chi thụ, là một chỉnh thể với thể giới chi thụ, không thể bị hủy diệt, cho dù dùng tiên bảo vô thượng cường đại nhất, tiên thiên linh bảo đều không thể tạo thành phá hư, thiên địa đồng sinh quả cũng giống như vậy, sinh trưởng trên cây giống như mọc rễ, chỉ có cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trở lên, đã hoàn toàn nắm giữ lực lượng cấu tạo bản nguyên vũ trụ, hoàn toàn nắm giữ lực lượng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ mới có thể hái được thiên địa đồng sinh quả, bằng không cho dù là người dùng tiên thiên linh bảo cũng không thể tạo thành một chút sứt mẻ.

Cổ Thần nghe vậy, thần tình trong sát na biến thành kinh hãi, nói:

- Cái gì? Hoàn toàn nắm giữ được lực lượng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ là có thể hái được thiên địa đồng sinh quả xuống?

Tuy rằng Cổ Thần không đạt tới cảnh giới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thế nhưng trong cơ thể có bản nguyên ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, đây chính là lực lượng bản nguyên nhất của vũ trụ, so với lực lượng ngũ hành do cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn nắm giữ có phẩm cấp cao hơn tới mấy lần, cùng với lực lượng bản nguyên ẩn chứa trong thể giới chi thụ hầu như tương đồng.

Nói như vậy, chẳng phải Cổ Thần có thể hái được thiên địa đồng sinh quả hay sao?

Trong vườn trái cây này tuy rằng chỉ có một số rất ít nhánh cây kết thành thiên địa trường sinh quả, thế nhưng cũng có trên trăm nhánh cây, mỗi một nhánh cây có hơn mười quả thiên địa đồng sinh quả thành thực, tổng số lượng ước chừng hơn nghìn quả.

Thiên Cung dĩ nhiên nhốt Cổ Thần bên trong vườn thiên địa đồng sinh quả, nguyên tưởng rằng Cổ Thần sẽ bị thể giới chi thụ hút hết linh khí mà chết, nhưng trăm triệu lần không ngờ tới, Cổ Thần dĩ nhiên có năng lực hái xuống thiên địa đồng sinh quả.

Kim Ô thập thái tử đoạt đi một thiên địa đồng sinh quả của Cổ Thần, nhưng lại để Cổ Thần hiện tại thu được mấy trăm, hơn nghìn thiên địa đồng sinh quả thành thực.

Trong lòng Cổ Thần đang cười to, hưng phấn không ngớt, kích động không gì sánh được, đối với Cổ Thần mà nói, hầu như đã tiến vào trong một bảo khố bảo bối đầy đất, một bảo khố cực kỳ to lớn.

Tuy rằng về mặt Cổ Thần tràn đầy vui mừng, nhưng thần tình của vị cường giả ngũ hành bốn kiếp này lại thất lạc vô cùng, nói:

- Chúng ta đều là cường giả Vạn Giới, tại thời điểm chiến đấu với Thiên Cung bị bắt tới đây, biến thành nô lệ, bị cường giả Thiên Cung nhốt vào trong vườn thiên địa đồng sinh quả, trở thành chất dinh dưỡng cho thế giới chi thụ, bắt nhốt tại đây chỉ có cường giả ngũ hành bốn kiếp trở xuống, mặc dù thiên địa đồng sinh quả trước mắt, nhưng lại không cách nào hái xuống, chỉ có thể chờ chết... Chờ chết... Chờ chết...

- Người có nghĩ sẽ ra ngoài?

Hai mắt Cổ Thần nhìn chăm chú vào cường giả ngũ hành bốn kiếp trước mắt hỏi.

Trong mắt cường giả ngũ hành bốn kiếp hơi sáng ngời, nhưng lập tức biến thành ảm đạm không ánh sáng, nói:

- Không có khả năng này, vườn quả đã bị trận pháp vây khốn, cho dù là tu sĩ ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng cần phải có trận phù mới có thể ra ngoài, huống chi cho dù chúng ta rời được khỏi vườn quả này, bên ngoài cũng là đại lục tán cây của thế giới chi thụ, xung quanh là hư không vô tận, phụ cận thế giới chi thụ cho dù là cường giả thiên địa vô lượng kiếp cũng không thể xuyên toa hư không, chỉ có thể sử dụng Thiên Môn truyền tống mới có thể rời đi, chúng ta căn bản không thể rời khỏi, cường giả thiên địa vô lượng kiếp cũng không xông vào được Thiên Cung cứu chúng ta, chúng ta chỉ có thể chờ chết mà thôi!

Cổ Thần đứng lên, ánh mắt nhìn lướt qua chúng cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, lớn tiếng nói:

- Ta có biện pháp mang các người rời khỏi vườn quả, rời khỏi Thiên Cung, các người có nguyện ý theo ta đi hay không?

Những cường giả này đều ở trong vườn quả, Cổ Thần muốn hái thiên địa đồng sinh quả căn bản không thể giấu diếm được bọn họ, vì vậy phải kéo theo bọn họ tiến vào cùng một chiến tuyến, để tránh tin tức bị tiết lộ quá sớm.

Huống chi nếu như Cổ Thần trộm thiên địa đồng sinh quả, rời khỏi Thiên Cung, sau này tuyệt đối trở thành truy nã phạm của Thiên Cung, mà những cường giả này lại thuộc trận doanh Vạn Giới, Cổ Thần và thế lực Chư Thiên tất thành thế nước lửa, tự nhiên phải giao tiếp với trận doanh Vạn Giới, bằng không cả hai bên đều xa lánh, thế gian vũ trụ quả thực không có chỗ cho Cổ Thần dung thân rồi.

Rời khỏi Thiên Cung?

Chúng cường giả trận doanh Vạn Giới bị nhốt trong vườn quả tựa hồ bị khơi dậy một điểm hứng thú, nhất tề đảo mắt nhìn thoáng qua Cổ Thần.

Thế nhưng những cường giả này lại không hề có biểu tình hưng phấn, cả đám đều giữ nguyên sắc mặt, trong ánh mắt vô thần chỉ nhiều hơn vài phần khinh bỉ, tựa hồ muốn nói:

- Người ngu ngốc sao, điên sao?

Những cường giả Thiên Kiếp bí cảnh này bị nhốt trong vườn quả chậm thì mấy nghìn năm, lâu thì mấy vạn năm, trong lòng đã sớm mất đi toàn bộ hi vọng đối với việc rời khỏi Thiên Cung.

Cổ Thần bất quá chỉ là một tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ, dĩ nhiên nói có thể dẫn bọn họ rời khỏi vườn quả? Rời khỏi Thiên Cung? Đối với chúng cường giả mà nói, quả thực chính là một truyện cười, đồng thời trong suy nghĩ của chúng cường giả, điểm buồn cười này một điểm buồn cười cũng không đáng, nhất trí cho rằng Cổ Thần bị điên.

Phản ứng của chúng cường giả trong dự liệu của Cổ Thần, thâm nghĩ:

“Xem ra những cường giả này bị nhốt trong vườn quả đã rất lâu rồi.”

Không để ý tới ánh mắt kinh bỉ của chúng cường giả, Cổ Thần mỉm cười nói:

- Đến tột cùng các người có nghĩ muốn rời khỏi địa phương này? Trở về địa bàn vốn thuộc về chính mình? Ta có thể rời khỏi nơi đây, rời khỏi Thiên Cung, không phải nói giỡn với các người!

Đại bộ phận cường giả vẫn giữ ánh mắt vô thần như trước, đều không dậy nổi nửa điểm hứng thú.

Bất quá mấy vị cường giả ngũ hành bốn kiếp, biểu hiện trong mắt hơi có chút giật mình, cường giả ngũ hành bốn kiếp vừa mới nói chuyện với Cổ Thần mở miệng:

- Đạo hữu, người xác định người không phát điên? Xác định có thể rời khỏi nơi đây?

Cổ Thần gật đầu, nói:

- Ta là một vị đại tông sư trận đạo, hẳn là các người đều đã nghe về Hư Thiên, chín vạn năm trước tiên độ phạm gian tới?

- Hư Thiên đại sư? Đệ nhất thiên tài trận đạo?

Nhất thời có mấy người kinh hô.

Ánh mắt chúng cường giả nhìn Cổ Thần đã nhiều hơn một phần hi vọng.

Cổ Thần nói:

- Không sai, ta thu được truyền thừa trận đạo của Hư Thiên đại sư, trận pháp bao phủ bên ngoài vườn quả tuy rằng rất lợi hại, nhưng chỉ cần cho ta thời gian ta có thể phá giải được, mang theo các người ra ngoài. Về phần rời khỏi Thiên Cung như thế nào. Ta tự có diệu pháp, chỉ là người của Thiên Cung còn bao lâu sẽ tới vườn quả một lần nữa, ta không biết có đủ thời gian để phá giải trận pháp bên ngoài hay không?

Nghe Cổ Thần nói có đầu có đuôi, tuy rằng vẫn có không ít người hoài nghi, khinh thường không nghe, nhưng càng nhiều cường giả sản sinh tâm cảm mãnh liệt trong mắt, không ít cường giả đã không tự chủ được nhích lại gần, đi tới phụ cận Cổ Thần.

- Điều này cần phải xem người cần bao nhiêu thời gian để phá giải trận pháp bên ngoài rồi! Người của Thiên Cung ngoại trừ hái thiên địa đồng sinh quả, bình thường căn bản không có ai tới nơi này, nếu như không tính người đưa người tới đây, lần hái thiên địa đồng sinh quả trước đã hơn trăm năm, người của Thiên Cung từ lúc đó tới bây giờ vẫn chưa hề tiến vào một lần.

Một vị cường giả ngũ hành bốn kiếp đi tới trước mặt Cổ Thần nói.

Cường giả ngũ hành bốn kiếp bị bắt vào trong vườn quả trong thời gian gần nhất, dự vọng muốn ra ngoài cực kỳ mãnh liệt, rất dễ dàng liền kích phát ra, mà những cường giả ngũ hành một kiếp, hai kiếp bị nhốt quá lâu, trên vạn năm, mấy vạn năm, không còn bao nhiêu hi vọng thoát khỏi, cuối cùng hóa thành tuyệt vọng, căn bản không tin Cổ Thần có thể rời khỏi vườn quả.

950. Chương 75: Thiên Kiếp Bí Cảnh

Mấy vạn năm qua từng có bao nhiêu ghi lại về những kẻ phát rồ? Đều si tâm vọng tưởng muốn rời khỏi nơi này, thế nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào thành công qua, cuối cùng bị thế giới chi thụ hấp thu không còn một mảnh, ngay cả thi hài cũng không lưu lại.

Chỉ cần có người tin tưởng chính mình, vậy thì dễ làm rồi, huống chi Cổ Thần còn có một lá bài sát thủ, đó chính là có thể hái được thiên địa đồng sinh quả, những cường giả tiến vào trong vườn quả đều là cường giả dưới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, muốn hái thiên địa đồng sinh quả tuyệt đối không có khả năng, nếu Cổ Thần có thể hái được, bọn họ còn có cái gì không tin?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Trên trăm năm cũng không đến một lần, thời gian như vậy là đủ rồi, trận pháp này tương đối lợi hại, nếu như muốn tìm hiểu thấu triệt hoàn toàn, khả năng cần hơn trăm năm, thế nhưng chỉ cần rời khỏi trận pháp, tới đa mười năm là đủ rồi.

Nói xong, Cổ Thần khẽ động, nhảy tới một nhánh cây kết thành thiên địa đồng sinh quả thành thực, nhìn trái cây đã chín ngay trước mặt, hỏi:

- Nếu như trong trái cây này ẩn chứa cấu tạo bản nguyên ngũ hành, lực lượng ngũ hành, hiệu quả phi thường, vì sao Thiên Cung không hái đi toàn bộ để bồi dưỡng những cường giả ngũ hành thoát thai kiếp? Nếu như có thể sinh ra mấy cường giả ngũ hành năm kiếp địa viên mãn, chẳng phải kiếm lời lớn?

Cường giả ngũ hành bốn kiếp kia nói:

- Tác dụng của thiên địa đồng sinh quả không chỉ như vậy.

Lông mày Cổ Thần nhếch cao, nói:

- A! Đạo hữu xưng hô như thế nào? Xin hỏi còn diệu dụng gì?

- Tại hạ Xích Hỏa Hoàng!

Tên cường giả Xích Hỏa Hoàng ngũ hành bốn kiếp nói:

- Tại vũ trụ phạm gian, tuy rằng thọ nguyên của tu sĩ vô cùng, một số gần như trường sinh, thế nhưng cách mười hai vạn năm sẽ có một đại kiếp nạn phủ xuống, những kiếp nạn này không lấy đi tính mệnh tu sĩ, thế nhưng lại mang tới thống khổ dằn vặt vô biên.

Mỗi một lần đại kiếp nạn phủ xuống đều sẽ duy trì liên tục một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm, ngoại trừ một số rất ít lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp, tất cả mọi người đều phải chịu thống khổ dằn vặt, thậm chí ngay cả cự vô phách đã trải qua nửa thiên địa vô lượng kiếp cũng không ngoại lệ.

Mà tác dụng của thiên địa đồng sinh quả chính là miễn đi thống khổ của kiếp số, khi đại kiếp nạn tới là, ăn vào một thiên địa đồng sinh quả có thể đảm bảo một nghìn hai trăm chín mươi sáu năm không bị thống khổ dằn vặt.

Vì vậy, thiên địa đồng sinh quả chỉ có một số cực kỳ ít ỏi, một phần ban thưởng cho những cường giả dưới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, đại đa số đều đợi tới khi đại kiếp nạn tới mới được đi hái, dành cho cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, âm dương sinh tử kiếp cùng với thiên địa vô lượng nửa kiếp ăn.

- Dĩ nhiên còn có diệu dụng như vậy! Xem ra thiên địa đồng sinh quả đích thực là chí bảo của Thiên Cung thật rồi!

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, ánh mắt nhìn thoáng qua Xích Hỏa Hoàng, nói:

- Nghe tên của đạo hữu tựa hồ đến từ bộ lạc Hỏa Vu cổ vu tộc tiên giới Cổ Hoang?

Xích Hỏa Hoàng gật đầu, trong mắt hiện lên một tia hoài niệm, nói:

- Ta là Chiến thần của cổ vu tộc năm vạn năm trước, năm vạn năm trước tiên độ thế gian, nguyên bản bước vào trường sinh, cũng không ngờ tới ba nghìn năm trước, trong một trận chiến với Thiên Cung bị bắt giữ, rơi vào kết cục như ngày hôm nay!

Cổ Thần ha ha cười, nói:

- Ha ha, ta cũng từ tiên giới Cổ Hoang tới, là Chiến thần cổ vu tộc đời trước!

- Người cũng là Chiến thần cổ vu tộc?

Xích Hỏa Hoàng thất kinh, nói:

- Thế nhưng người, thoát nghìn là tu sĩ nhân tộc!

Thân thể Xích Hỏa Hoàng cao ước chừng hai mét sáu, lịch đại Chiến thần cổ vu tộc đều là võ vu, thân thể Cổ Thần cao không tới một mét chín, nếu như là Chiến thần, đích xác khiến Xích Hỏa Hoàng kinh ngạc.

Cổ Thần nói:

- Không chỉ từng là Chiến thần cổ vu tộc, đồng thời còn thu được truyền thừa Ba Đầu Sáu Tay của Chiến thần Xi đời thứ nhất!

Đang khi nói chuyện, thân ảnh Cổ Thần biến đổi, trong sát na biến thành bộ dáng ba đầu sáu tay, sáu cánh tay khê động, đồng thời kết xuất quyền ấn Chiến Thần Diệt Tinh quyền, nhân thân Xích Hỏa Hoàng sáng ngời. Đã từng làm Chiến thần, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra được Cổ Thần nói một điểm cũng không giả.

Cổ Thần hóa thành nguyên hình, nói:

- Về phần ta là tu sĩ nhân tộc vì sao lại làm Chiến thần cổ vu tộc, chờ khi ra khỏi nơi này ta sẽ nói chuyện với nhau, Xích Hỏa Hoàng đạo hữu, ta đích xác có biện pháp rời khỏi Thiên Cung, thế nhưng đoạn thời gian này bất cứ kẻ nào cũng không thể tiết lộ tin tức này ra ngoài, vì vậy mời mọi người tiến vào trong pháp bảo của ta, chờ khi rời khỏi Thiên Cung ta sẽ thả các vị đạo hữu ra ngoài.

Đang khi nói chuyện, bàn tay Cổ Thần vừa lộn, một ngọc ấn vốn cạnh xuất hiện trong tay.

Ánh mắt Xích Hỏa Hoàng ngưng tụ, nói:

- Tiên bảo vô thượng của Thánh hoàng nhân tộc — Hoàng Thiên Tỳ?

Cổ Thần nói:

- Thánh hoàng nhân tộc, Yêu đế yêu tộc đều đã bị ta chém, hiện tại tiên giới Cổ Hoang chỉ có một thánh địa Ngũ Hành, nhất thống Cổ Hoang, ta chính là thánh chủ của thánh địa ngũ hành, hơn bốn mươi năm trước tiên độ thế gian tới.

Dĩ nhiên nhất thống Cổ Hoang? Ánh mắt Xích Hỏa Hoàng nhìn Cổ Thần đã nhiều hơn vài phần kính ý.

Xích Hỏa Hoàng là cường giả ngũ hành bốn kiếp, bị bắt vào trong vườn quả cùng với hắc trên cơ bản đều có tu vi ngũ hành bốn kiếp, so với những cường giả khác đều lợi hại hơn nhiều, dưới sự trợ giúp của Xích Hỏa Hoàng, mấy vị cường giả ngũ hành bốn kiếp liên thủ, mặc kệ những cường giả khác có nguyện ý hay không, tất cả đều bị “mời” vào trong Hoàng Thiên Tỳ.

Cổ Thần thu Hoàng Thiên Tỳ vào trong Âm Dương Tiên Giới, toàn bộ vườn quả chỉ còn một mình một người hắc.

Cổ Thần trực tiếp hái thiên địa đồng sinh quả, mặc kệ hắc cùng bao nhiêu lực lượng, thiên địa đồng sinh quả giống như mọc rễ, vô luận như thế nào cũng không thể lay động được mấy may.

Thế nhưng khi Cổ Thần dùng tới lực lượng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, dung nhập vào lòng bàn tay, thiên địa đồng sinh quả lập tức từ trên cành cây rơi xuống, bị Cổ Thần hái vào trong tay.

Thiên địa đồng sinh quả ẩn chứa lực lượng ngũ hành, cấu tạo bản nguyên vũ trụ, cùng với bản nguyên ngũ hành trong cơ thể Cổ Thần vô cùng tương tự. Cổ Thần ăn một thiên địa đồng sinh quả có hiệu quả so với những tu sĩ khác mạnh hơn không chỉ mười lần.

Thiên địa đồng sinh quả thành thực trong suốt sáng bóng, màu sắc hơi phớt hồng, nhìn qua cực kỳ đẹp mắt, Cổ Thần cắn một ngụm, một cổ hương vị thanh tân ngọt ngào liền sinh ra trong miệng, thật quá hóa thành dịch thể mềm mại ngon lành không gì sánh được, trực tiếp chảy vào trong bụng Cổ Thần.

Không nói tới hiệu quả của thiên địa đồng sinh quả, chỉ dựa vào vị đạo của thiên địa đồng sinh quả đã là bảo bối nhất đẳng thiên hạ. Từ lúc Cổ Thần chào đời tới nay chưa từng ăn qua loại thực vật mỹ vị như thế này.

Một ngụm nhỏ cắn bản chưa đã nghiền, trực tiếp cắn mấy ngụm lớn, cả một thiên địa đồng sinh quả lớn chừng hai nắm tay đã bị Cổ Thần cắn nuốt vào trong bụng, thiên địa đồng sinh quả không hề có hạt, toàn bộ đều là thịt quả, giống như một viên linh đan không hề có tạp chất.

Ăn xong một quả, Cổ Thần lập tức cảm giác được, bản nguyên ngũ hành trong cơ thể trong nháy mắt sôi trào, tốc độ luyện hóa dung hợp đề cao gấp mười lần.

Một quả chưa khiến Cổ Thần thỏa mãn, lại hái xuống hai quả, ăn như thôn lang hổ yết, bản nguyên ngũ hành trong cơ thể sôi trào hầu như muốn bạo tạc, tốc độ luyện hóa, dung hợp hầu như vượt qua bình thường gấp trăm lần, Cổ Thần không dám tiếp tục ăn, sợ không thể khống chế bạo thể mà chết.

Một đạo kim quang từ mi tâm của Cổ Thần bắn ra ngoài, Như Ý Linh Lung bảo tháp xuất hiện, tầng bảo tháp thứ tám mở ra, Cổ Thần liền tiến vào trong khu vực thời gian gia tốc gấp trăm lần.

Cổ Thần liên tục luyện hóa, dung hợp bản nguyên ngũ hành, thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt, thời gian ba năm trong bảo tháp tầng thứ tám đã trôi qua rồi, thế nhưng tốc độ luyện hóa, dung hợp bản nguyên ngũ hành so với ba trăm năm bình thường còn nhanh hơn.

Tu vi của Cổ Thần rốt cuộc phá kén thành điệp, xuất hiện biến hóa về chất, tu vi đột phá Thiên Kiếp bí cảnh, bước vào ngũ hành thoát thai kiếp một kiếp.

Trong nháy mắt Cổ Thần vừa bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, thân thể Cổ Thần ngồi ngay ngắn tại tầng tám Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, đột nhiên một biển lửa xuất hiện trong đó.

Bốn phía đều là hỏa diễm hùng hực, vô cùng vô tận!

Cổ Thần thu được loại bản nguyên ngũ hành đầu tiên, đó là hỏa chi bản nguyên, khi luyện hóa nó sẽ lĩnh ngộ sâu sắc nhất về hỏa, khi bước vào ngũ hành thoát thai kiếp lần thứ nhất, đó chính là ngũ hành hỏa kiếp.

Ngũ hành hỏa kiếp bốn phía đều là biển lửa, hỏa diễm nơi đây đều đã tới cực hạn của hỏa diễm, thêm một bước nữa là sẽ hình thành bản nguyên chi hỏa.

Cho nên, dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ nếu gặp phải ngũ hành hỏa kiếp, tùy tiện một chút đều sẽ hôi phi yện diệt.

Mà cường giả mới bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, tuy rằng có thể thừa nhận ngũ hành hỏa kiếp thiêu đốt nhưng cũng không thể chi trì lâu được.

Trong quá trình trải qua ngũ hành hỏa kiếp, cường giả bước vào thiên kiếp bí cảnh sẽ triệt để nắm giữ được lực lượng của ngũ hành chi hỏa, về sau áp chế được ngũ hành hỏa kiếp, thực lực càng thâm sâu hơn hoặc nếu không chịu được sẽ bị ngũ hành hỏa kiếp đốt cháy đến thi cốt vô tồn, hóa thành hư vô.

Cổ Thần hiển nhiên khác với tu sĩ bước vào Thiên Kiếp bí cảnh khác, hắn đứng ở trong ngũ hành hỏa kiếp, dường như đắm chìm vào trong hỏa kiếp, dùng lửa để gột rửa thân thể nhưng lông tóc lại không bị tổn hao sợi nào.

Cứ như vậy, thời gian Cổ Thần chìm trong hỏa kiếp đã tương đương với thời gian trong hỏa kiếp của tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ. Cổ Thần trải qua ngũ hành hỏa kiếp của Hằng Hà tinh chủ, đối với ngũ hành hỏa kiếp này hoàn toàn coi nhẹ. Tu vi của Cổ Thần cũng bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, luyện hóa Hỏa chi bản nguyên, thời gian lĩnh ngộ và dung hợp so với Hợp Đạo trung kỳ còn cao hơn rất nhiều.

Cổ Thần hấp một ngụm lớn, vô số ngũ hành hỏa kiếp đều bị hắn hút vào trong bụng, lực lượng hỏa diễm bị hắn dung hợp với nhau, ngũ hành kiếp hỏa tiến vào Mệnh Tuyền cùng Hỏa chi bản nguyên đan xen lẫn nhau, Cổ Thần đối với luyện hóa Hỏa chi bản nguyên gần như đã đạt đến cực hạn.

Trong mệnh tuyền, Hỏa chi bản nguyên đã hoàn toàn biến mất, lực lượng của hỏa diễm lưu chuyển toàn thân Cổ Thần, hắn dường như trở thành một người hỏa diễm, toàn thân bốc cháy hùng hực, toàn bộ bí mật về hỏa diễm đều đã sáng tỏ trong lòng.

Hô!

Đột nhiên trong không gian, một hỏa quyền từ trong hư vô phóng đến.

Trong biển lửa của ngũ hành hỏa kiếp, một tinh linh bất ngờ xuất hiện tấn công Cổ Thần.

Một quyền này là lực lượng hỏa diễm thuần túy đến cực hạn, gần như sắp hóa thành Hỏa chi bản nguyên, cho dù là cường giả đã trải qua ngũ hành hỏa kiếp đều khó có thể chống lại được.

Tu sĩ bình thường khi trải qua ngũ hành hỏa kiếp nếu không bị hỏa kiếp đốt thành tro tàn, gặp phải Hỏa Diễm Tinh Linh cũng sẽ là cử tử nhất sinh.

Chẳng qua Cổ Thần đối với Hỏa Diễm Tinh Linh này cũng đồng dạng đánh ra một quyền, một quyền cương phóng ra, đây là một đạo Bản nguyên chi hỏa ngưng tụ lại thành một quyền. Bản nguyên chi hỏa là hình thái tối cao của hỏa diễm, cho dù là sức mạnh hay phẩm chất đều vượt bậc so với một quyền của Hỏa Diễm Tinh Linh kia.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, ngũ hành kiếp hỏa biến thành quyền bị đánh tan nát, một đạo hỏa quyền của Cổ Thần tiếp tục bay đến đánh Hỏa Diễm Tinh Linh hóa thành hư vô

Hô! Hừ! Hô!

Trong sát na đó, vô số Hỏa Diễm Tinh Linh trong biển lửa vô tận phát ra ngàn vạn hỏa quyền đánh tới Cổ Thần.

Cường giả trải qua một kiếp của ngũ hành thoát thai khó có thể chống lại một Hỏa Diễm Tinh Linh. Ngàn vạn Hỏa Diễm Tinh Linh cùng tiến hành công kích, cho dù là cường giả ngũ hành nhị kiếp sợ rằng trong nháy mắt cũng hóa thành hư vô, không nói về hỏa diễm có mạnh hay không, chỉ bằng vào lực lượng khổng lồ kia cũng đủ phá hủy triệt để một gã cường giả ngũ hành nhị kiếp.

Tu sĩ bình thường khi trải qua ngũ hành thoát thai kiếp, qua được ngũ hành hỏa kiếp thiêu đốt chỉ có thể chống đỡ được tối đa công kích của ba Hỏa Diễm Tinh Linh. Mà Cổ Thần phải đối mặt với ngàn vạn Hỏa Diễm Tinh Linh cùng lúc, độ khó so với người khác gấp trăm ngàn lần.

Có thể thấy được thực lực của Cổ Thần đã đạt đến một trình độ khủng bố, hoàn toàn sản sinh sự biến hóa về chất, so với thời điểm còn tại cảnh giới Hợp Đạo hậu kỳ quả thực khác như trời và đất.

Đối mặt với công kích của ngàn vạn Hỏa Diễm Tinh Linh, Cổ Thần như cũ vẫn tiến lên trực tiếp hướng tới ngàn vạn Hỏa Diễm Tinh Linh phát ra Bản nguyên chi hỏa, tiếng nổ phát ra hàng loạt liên miên không dứt. Mỗi một Hỏa Diễm Tinh Linh bị hỏa quyền của Cổ Thần đánh trúng đều trong sát na hóa thành hư vô. Ngắn ngủi vài lần hô hấp, ngàn vạn Hỏa Diễm Tinh Linh đều bị Cổ Thần đánh tan hóa thành hỏa diễm dung nhập vào trong biển lửa. Cổ Thần lĩnh ngộ ngũ hành chi hỏa đã đạt tới cảnh giới tối cao, Bản nguyên chi hỏa tùy thời lưu chuyển khắp thân thể của hắn, hiện giờ vô luận bao nhiêu Hỏa Diễm Tinh Linh đi chăng nữa, dù là hỏa chi cổ thần cũng không thể làm Cổ Thần thương tổn.

Khi tất cả Hỏa Diễm Tinh Linh đều bị Cổ Thần đánh thành hư vô, Cổ Thần đã hoàn toàn trải qua ngũ hành hỏa kiếp, hoàn toàn thấu triệt hỏa diễm, thế gian không còn có hỏa diễm ngũ hành nào có thể thương tổn tới hắn. Thân thể Cổ Thần như cũ lại xuất hiện trong Như Ý Linh Lung Bảo Tháp.

Các tu sĩ khác khi trải qua ngũ hành hỏa kiếp cần ít nhất vài ngày, có lẽ mười ngày, thậm chí trên trăm ngày. Mà Cổ Thần trải qua ngũ hành hỏa kiếp so với người khác mạnh hơn trăm ngàn lần nhưng chỉ mất nửa canh giờ là xong.

951. Chương 76: Hái A Hái A Hái Trái Cây.

Cổ Thần đã nắm giữ triệt để lực lượng của hỏa diễm ngũ hành, bất quá ngoài hỏa diễm ngũ hành còn có âm dương chi hỏa, thiên địa chi hỏa,... những hỏa diễm này cũng chỉ có cường giả ngũ hành thoát thai kiếp có khả năng chịu được, chỉ cần tu luyện ngày càng mạnh, thực lực mới có thể chân siêu thoát khỏi thế gian.

Bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, Cổ Thần đã có khả năng sáng tạo một người thuộc về bản thân mình, mà trải qua ngũ hành hỏa kiếp thì với tu vi của Cổ Thần có thể sáng tạo ra một thế giới hỏa diễm

Chẳng qua, Cổ Thần cũng không có dự định sáng tạo ra một thế giới mới. Bàn Cổ Đại Đạo của hắn cũng chưa hoàn thiện, lúc này sáng tạo ra thế giới mới so với cường giả ngũ hành một kiếp kiên cố hơn rất nhiều lần nhưng vẫn bị trói buộc trong vũ trụ bản nguyên.

Nếu muốn siêu thoát thiên địa, siêu thoát vũ trụ, siêu thoát khổ hải thì thế giới mới không sáng tạo thì thôi, một khi sáng tạo nó sẽ tương tự như một thế giới mới hoàn chỉnh không hề bị bốn nguyên vũ trụ ảnh hưởng tới. Cổ Thần sẽ sáng tạo quy tắc mới, pháp tắc mới, để thế giới mới đều có quy luật nhân quả.

Chỉ cần Cổ Thần hoàn thiện Bàn Cổ Đại Đạo thì có thể sáng tạo thế giới mới thuộc về chính mình, hiện tại mà sáng tạo chẳng qua là phụ thuộc vào bốn nguyên vũ trụ, không nên sáng tạo, thực lực của Cổ Thần hiện nay cho dù là cường giả năm kiếp đại viên mãn cũng có thể chém giết một trận, cường giả âm dương sinh tử kiếp cũng chưa chắc bắt được hắn.

Trừ khi lão cổ đồng, cự vô phách thiên địa vô lượng kiếp xuất thủ, dù cho Cổ Thần tự sáng tạo thế giới mới thuộc về mình cũng không phải là đối thủ, bởi vậy sáng tạo một thế giới mới đối với Cổ Thần mà nói căn bản là vô dụng.

Cổ Thần ly khai Như Ý Linh Lung Bảo Tháp liền xuất hiện trong vườn cây của Thiên địa đồng sinh quả. Ngay người trong bảo tháp suốt ba năm, bốn nguyên vũ trụ cũng chỉ mới trải qua mười ngày mà thôi. Quả nhiên không có kẻ nào đến Thiên Cung được, hiển nhiên cực kì yên tâm về vườn quả này.

Nhìn Thiên địa đồng sinh quả trên cây, Cổ Thần cố nén tâm tình kích động lại, tiến nhập vào tầng tám bảo tháp trước tiên tìm hiểu trận pháp bên ngoài vườn cây. Một khi có khả năng ra vào vườn cây thì cho dù Thiên địa đồng sinh quả có thành thực hay không đều có thể hái được toàn bộ. Chờ mười hai vạn năm sau đại nạn tới để cho cường giả Thiên Cung thăm nạn đi thôi.

Cổ Thần lấy bí kíp trận pháp ban ngày lưu lại ra, đối với trận pháp chi đạo mà nói, hẳn đã tìm hiểu có tạo nghệ khá thâm hậu. Trận pháp bên ngoài vườn cây, phía trên chính là một loại trận pháp cực kỳ lợi hại từ thời thái cổ - Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử Đại trận.

Đây là một đại trận tuyệt thế có thể vây chết được cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp. Gần như khả năng trấn áp Âm Tôn Lăng Phong có thể so sánh với đại trăn Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, chỉ có cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn mới miễn cưỡng có thể thông qua nhưng cũng cực kỳ lao tâm khổ tứ.

Nếu như bị người khác trấn áp vào đây, coi như là cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng không thể nào thoát khỏi được.

Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử Đại trận thập phần lợi hại. Cổ Thần tìm hiểu gần ba tháng mới có thể phá giải một bộ phận trận pháp, tìm ra được phương pháp ly khai vườn cây.

Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử đại trận là một đại trận âm dương tương hợp tuyệt thế, Cổ Thần đối với bộ phận thuộc về cửu âm phá giải cực kỳ khó khăn nhưng với bộ phận thuộc về cửu dương, trên người Cổ Thần có Thuần Dương Lệnh nên không có vấn đề gì.

Đối với Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử đại trận, Cổ Thần chỉ cần có thể ly khai là được, không cần thiết phải phá giải hết. Ở lại trong Thiên Cung cũng không hẳn an toàn, không bằng sớm hái Thiên địa đồng sinh quả rồi sớm ly khai địa phương này là thượng sách.

Cổ Thần ra khỏi Như Ý Linh Lung Bảo Tháp, cất bảo tháp vào trong mi tâm, thân ảnh chợt lóe liền xuất hiện cạnh một gốc cây.

Thân thể biến đổi thành hình thái ba đầu sáu tay, sáu cánh tay đồng thời hái sáu Thiên địa đồng sinh quả.

Cổ Thần không quên được mỹ vị của Thiên địa đồng sinh quả, hái được sáu Thiên địa đồng sinh quả liền thu hồi ba quả vào trong Âm Dương Tiên Giới, còn ba quả liền cho thẳng vào ba cái miệng.

Hái a hái a hái trái cây!

Ăn a ăn a ăn trái cây!

Trong lòng Cổ Thần cực kỳ thoải mái, sáu cánh tay huy động, một bên hái một bên ăn, tâm tình sảng khoái vô cùng, thư sướng không gì sánh được, cơ hồ nhịn không được hừ hừ vài tiếng.

Ba cái miệng tuy rằng ăn vô cùng sung sướng, nhưng dù thế nào sáu cánh tay hái cũng nhanh hơn nhiều, khi Cổ Thần ăn xong ba quả Thiên địa đồng sinh thì chỉ ít đã có ba mươi quả bị thu vào trong Âm Dương Tiên Giới. Mỗi một Thiên địa đồng sinh quả đều là linh lực, đều là năng lượng bảo bối, đồng thời còn là mỹ vị không gì sánh được, bụng của Cổ Thần như là không đầy, so với Hợp Đạo hậu kỳ có khả năng thừa nhận năng lượng mạnh gấp trăm ngàn lần.

Hồi trước ăn ba quả Thiên địa đồng sinh Cổ Thần còn chịu không nổi, hiện giờ ăn liền ba mươi quả đều như không, cũng không cần quan tâm Thiên địa đồng sinh quả ẩn chứa năng lượng mạnh như thế nào, thân thể có thể tiêu hóa được hay không. Cổ Thần vừa hái vừa ăn hái hết Thiên địa đồng sinh quả thành thực, ít nhất Cổ Thần đã ăn ba trăm quả.

Thiên địa đồng sinh quả bị Cổ Thần hái đi tuy không cố ý đếm, nhưng ít nhất trong lòng cũng có số lượng đại khái ít nhất không dưới bốn ngàn quả.

Ăn ba trăm Thiên địa đồng sinh quả Cổ Thần cũng cảm giác được bụng bắt đầu no rồi, bốn nguyên ngũ hành trong Mệnh tuyến tựa hồ phiên giang đảo hải, như núi lửa phun trào sinh động không gì sánh được, luyện hóa và dung hợp với tốc độ cực nhanh, Cổ Thần đối với lực lượng của ngũ hành bốn nguyên càng thêm sâu sắc.

Tu vi của Cổ Thần tăng cao liên tục, tựa hồ có dấu hiệu sắp đạt đến ngũ hành thoát thai đệ nhị kiếp.

Hái xong Thiên địa đồng sinh quả, Cổ Thần cũng không buông tha quả non lẫn đóa hoa, toàn bộ đều hái hết, tuy rằng chúng chưa thành thực nhưng so với linh đan diệu dược đều quý giá hơn nhiều, tu sĩ Độ Hư bí cảnh ăn chút quả non hay đóa hoa này vào sợ rằng tu vi sẽ nhảy vọt lên vài cảnh giới.

Cổ Thần đã biết vị trí Thiên Cung, trong lòng cũng đã có một ít lý giải đại khái, sớm lý khai mới an toàn, thế nhưng trước khi rời đi Cổ Thần đi khắp vườn Thiên địa đồng sinh quả đều hái hết, tất cả quả non và đóa hoa đều hái sạch sẽ không chừa lại tí gì.

Hắn muốn làm cho Thiên Cung gặp tai họa lớn, muốn làm cho cường giả Thiên Cung tức nổ con mắt

Từ hư không cách vườn cây hàng tỉ dặm có hơn chục bóng người thuần di đến vườn trái cây Thiên Cung.

952. Chương 77 + 78: Trăm Kim Thái Thập.

Tuy rằng cùng tồn tại trên thế giới chỉ thụ nhưng mà Thiên Cung cách vườn cây xa xôi không gì sánh được, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng phải thuần di mấy ngày mới có thể đến.

Cường giả thuần di về phía vườn quả có mái tóc màu vàng, đầu đội kim quang, thân mặc kim bào, toàn thân có một cỗ ngạo khí trùng thiên, tản mát ra khí tức hỏa diễm nóng bỏng vô cùng, chính là Kim Ô thập thái tử Kim Thái Thập.

Kim Ô thập thái tử là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, từ Thiên Cung đến vườn cây chỉ cần thuần di một lần hô hấp là xong, nhưng mà hắn dẫn theo sau mười tên thiên binh ngũ hành bốn kiếp, bởi vì mang theo mười tên này mà thuần di nên tốc độ thoáng chậm lại một ít.

Mười tên thiên binh này nguyên bản đều là thị vệ của Kim Ô thập thái tử, Thương Hóa Đạo tại Thiên Lan tinh hải lúc mới bước vào ngũ hành bốn kiếp tiến nhập Thiên Cung trở thành thị vệ của Kim Ô thập thái tử. Khi Cổ Thần đánh chết Thương Hóa Đạo, trong lòng Kim Ô thập thái tử vẫn tức giận không nguôi.

Hai người Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương lúc này mặc thiên binh khôi giáp đang theo bên cạnh Kim Ô thập thái tử. Bọn họ đã trở thành thị vệ của Kim Ô thập thái tử.

Nguyên bản Cổ Thần bị thiên đế truyền vào vườn Thiên địa đồng sinh quả, Kim Ô thập thái tử coi Cổ Thần là con kiến hôi không thêm quan tâm Cổ Thần có động tâm tư gì không.

Thế nhưng hai người, Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương bởi vì trong Thiên Cung thí luyện bại dưới tay Cổ Thần, Kim Diệu Dương lại càng thụ thương không nhẹ, trong lòng hai người đối với Cổ Thần thập phần oán giận.

Cho nên Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương lúc trở thành thị vệ của Kim Ô thập thái tử liền khẩn cầu hắn vì bọn họ mà đi vườn cây hành hạ Cổ Thần

Trước đây Kim Ô thập thái tử không mấy khi quan tâm chẳng qua hôm nay tâm tình vui vẻ liền đáp ứng mang theo 2 người Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương thêm tám tên thị vệ nữa đi đến vườn quả.

Nếu Cổ Thần chỉ hái Thiên địa đồng sinh quả thành thực rồi lý khai có lẽ ra không gặp Kim Ô thập thái tử, chẳng qua hắn hái hết sạch quả non và hoa của Thiên địa đồng sinh quả, cuối cùng ra khỏi vườn cây là rất dễ gặp mặt Kim Ô thập thái tử

- Kim Ô thập thái tử, khi bắt được Cổ Thần có thể cho chúng tiểu nhân luyện tập quyền cước trên người hắn không, tiểu nhân muốn đích thân đánh hắn thành đầu heo, sau đó chém tay và đầu của hắn xuống, hắn không phải có ba đầu sáu tay sao, tiểu nhân muốn chém hết toàn bộ, sau đó là moi tim hắn...

Bằng Chính Nhật theo bên cạnh Kim Ô thập thái tử thập phần hưng phấn, ma chưởng xoa xoa vào nhau.

Kim Ô thập thái tử híп mắt liếc hần nói;

- Mοi ra trái tim hần rồi sao nữa?

- Ăn thôi!

Bằng Chính Nhật lời vừa thốt ra lập tức biến sắc, nịnh nọt cười nói:

- Tim của hần đương nhiên là để cho ngài ăn rồi.

Kim Ô thập thái tử gật đầu nói:

- Hần mới chỉ là Hợp Đạo hậu kỳ, căn bản không có bao nhiêu linh khí để thế giới chi thụ hấp thu, không bằng đem ăn, thịt ăn cũng ngon, vậy hôm nay thay đổi khẩu vị.

Nói xong, Kim Ô thập thái tử liếc mắt đảo qua trên người mười tên thị vệ, tiếp tục nói:

- Các người cũng đều là người của bản thái tử, tự nhiên cũng sẽ được phân một chén canh, bản thái tử ăn nội tạng huyết mạch cùng dầu, còn da thịt và tứ chi các người phân chia nhau mà ăn.

- Đa tạ Kim Ô thập thái tử

Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cùng mấy tên thị vệ khác nhất thời đều đại hỉ, đồng thanh tạ ơn.

Mang theo mười tên ngũ hành bốn kiếp, tuy rằng tốc độ có chậm chút nhưng không đáng bao lâu. Không lâu sau, Kim Ô thập thái tử đã tới bên ngoài vườn cây, bàn tay lật một cái, một đạo trận phù xuất hiện trong tay.

Trận phù trong tay Kim Ô thập thái tử không chế quang mang chói rọi về hướng Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử đại trận. Trong sát na hiện ra một cái thông đạo hình thành từ quang tráo, Kim Ô thập thái tử và mười tên thị vệ tiến vào trong.

Khi đoàn người Kim Ô thập thái tử đi vào, thông đạo trong nháy mắt khép lại, hình thành một quang tráo hoàn chỉnh không tì vết.

Kim Ô thập thái tử và mười tên thị vệ vừa đi vào vườn cây trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, toàn bộ cây trong vườn đều trụi hết, đầu tiên không thấy hoa đâu, thứ hai cũng không có quả non, thứ ba càng không có Thiên địa đồng sinh quả thành thực nào cả.

Đồng thời, toàn bộ nô lệ bị nhốt trong vườn cây của trận doanh Vạn Giới đều biến mất sạch, toàn bộ tất cả chỉ còn có một người đó là Cổ Thần.

Cổ Thần lúc này đang ngồi trên một gốc cây ăn quả, sáu cánh tay hái sáu đóa hoa Thiên địa đồng sinh quả. Đoàn người Kim Ô thập thái tử vừa tiến vào, Cổ Thần liền biết được, động tác trên tay ngừng lại, ánh mắt nhìn qua.

Ánh mắt Cổ Thần và Kim Ô thập thái tử cùng Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cùng các tên thị vệ khác giao tiếp với nhau.

- Aaaaaa! Toàn bộ Thiên địa đồng sinh quả đâu hết rồi, chuyện này chưa từng xảy ra! Nếu Thiên đế biết được khẳng định nổi giận lôi đình, nổi khùng lên a!

- Thiên địa đồng sinh quả còn gọi là thần quả, nó có thể giúp tránh khỏi nỗi khổ của đại kiếp nạn luân hồi a... Các đại nhân của Thiên Cung ngày nào cũng bảo nhau như thế, nếu toàn bộ đều không còn, các vị đại nhân khẳng định sẽ nổi bão, tuyệt đối sẽ nổi bão !!!

Trong mắt mấy thị vệ lộ vẻ hoảng sợ, nhất thời la hoảng lên.

Hai người Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cũng khiếp sợ toàn thân run rẩy chỉ vào Cổ Thần nói:

- Kim Ô thập thái tử, là Cổ Thần, trên tay hần là hoa của Thiên địa đồng sinh quả, khẳng định là hần hái được, hần phạm trọng tội, tội lớn ngập trời, muôn lần chết cũng không đủ để hết tội.

Ánh mắt Kim Ô thập thái tử thất kinh, chẳng qua không phải kinh khủng mà là kinh sợ nhìn Cổ Thần, sát khí trong mắt như sóng lớn song biển ngập trời, cuộn trào mãnh liệt dâng lên.

Ánh mắt Cổ Thần không chút nào lùi bước, nhìn Kim Ô thập thái tử, trong lòng cũng sản sinh ra sát ý, dù sao đi nữa cũng phải ly khai Thiên Cung, mà hiện giờ bị Kim Ô thập thái tử phát hiện, đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ, Cổ Thần sẽ không để hắn trở lại báo tin, đưa tới cường giả âm dương sinh tử kiếp của Thiên Cung tới vậy sát.

Sở dĩ, dứt khoát hết mọi chuyện ly khai Thiên Cung, từ lúc Thiên Cung thí luyện kết thúc thì trong đầu Cổ Thần cũng đã có ý niệm chém giết Kim Ô thập thái tử, nhưng khi đó thực lực yếu đồng thời cũng không có thời cơ.

Mà hiện tại, Cổ Thần đã bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, thực lực đã tăng vọt về chất, ngoài vườn cây có đại trận Âm dương sinh tử ngăn trở, trừ phi có người tiến nhập vào trong này, bằng không dù là cường giả cổ xưa thiên địa vô lượng kiếp cũng không biết chuyện gì xảy ra, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo để chém giết Kim Ô thập thái tử.

Trong lòng Cổ Thần cười lạnh, nhìn vào mắt Kim Ô thập thái tử nhiều hơn một tia ý tứ, tựa hồ nhìn vào con mồi, nếu đối phương đã đưa lên cửa, tội gì mình không thịt luôn.

Hô!

Trong vườn cây đột nhiên nổi lên một cơn lốc, khí tức Kim Ô thập thái tử đột nhiên bành trướng lên, hình thành một khí tràng cường đại không gì bằng, bao phủ toàn bộ không gian của vườn cây, trong tay kim quang chói lóe, một thanh kiếm dài ba trượng như phương thiên họa kích xuất hiện trong tay hắn.

Toàn thân Kim Ô thập thái tử tán mát ra kim quang chói lọi, trên người có một loại kim sắc hỏa diễm thiêu đốt, khí thế ngập trời lạnh lùng nhìn Cổ Thần nói:

- Cổ Thần, ngươi dĩ nhiên lại có ngũ hành chi thể trong truyền thuyết? Có thể hái xuống Thiên địa đồng sinh quả, bản thái tử không thấy, tất cả mọi người đều không thấy, lại để ngươi vào trong vườn quả, lại có hậu quả như vậy, ngươi dám hái sạch toàn bộ Thiên địa đồng sinh quả hái sạch, ngay cả quả non và hoa đều không buông tha, thật là gan to bằng trời, Cổ Thần! Ngươi thật can đảm! Hôm nay ngày chết của ngươi đã đến, trên trời dưới đất, Chư Thiên Vạn Giới không có bất luận kẻ nào có thể cứu được ngươi đâu!

Đối mặt với khí thế dâng cao của Kim Ô thập thái tử. Thần tình Cổ Thần bình tĩnh thong dong khẽ cười nói:

- Thật là xảo ngộ, Kim Ô thập thái tử, nguyên bản ta định lúc chém giết Thiên đế là thuận tiện giết ngươi luôn, không nghĩ tới, trong thời gian ta chuẩn bị ly khai Thiên Cung lại gặp được ngươi đi tới đây, ha ha ha ha... Ngươi đã đưa đầu lên cửa để ta giết, ta nếu không chém thì sẽ làm thất vọng số mệnh đã an bài!

Trong khi nói chuyện, Cổ Thần hướng Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cùng mấy tên thị vệ quát lạnh:

- Các ngươi nếu đều đã tới, vậy thì cùng nhau lưu lại đi, một tên Thiên đế chi tử cùng mười tên thiên binh, cuối cùng ta cũng dành được cho Thiên Cung một phần đại lễ.

Nói xong, Cổ Thần đứng lên, một cỗ khí tức kinh thiên sản sinh ra, quang mang năm màu từ thân thể Cổ Thần tỏa ra rọi sáng khắp nơi, dim khí thế của Kim Ô thập thái tử hoàn toàn xuống dưới

Trong mắt mọi người, thân thể Cổ Thần trong sát na phóng to thành một pho tượng chiến thần bất bại, tản ra uy nghiêm và khí thế vô địch.

Khi Cổ Thần bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, tu vi cũng có thể sánh được với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, sau đó lại còn ăn liên tục ba trăm trái Thiên địa đồng sinh quả, tuy rằng còn chưa kịp tiêu hóa hết nhưng mà tu vi ngũ hành nhất kiếp đã thập phần vững chắc, mơ hồ có dấu hiệu đột phá rảo bước tiến vào ngũ hành hai kiếp, thực lực tăng lên không chỉ vài lần.

So với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thực lực của Cổ Thần hiện giờ đã vượt xa, hướng chi, lúc Cổ Thần thi triển thân thông ba đầu sáu tay, thực lực lại càng tăng lên, Kim Ô thập thái tử mặc dù nổi bật trong những cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn nhưng lúc này so với Cổ Thần cũng cách nhau một trời một vực.

Gặp phải khí thế của Cổ Thần, sắc mặt Kim Ô thập thái tử cả kinh, quát lên :

- Thế nào lại vậy? Mới có mười ngày ngăn ngừa người làm sao có thể khiến tu vi đột phá đến Thiên Kiếp bí cảnh, cho dù là ăn Thiên địa đồng sinh quả cũng không có tốc độ điên cuồng như vậy, Cổ Thần người đến tột cùng đã ăn bao nhiêu Thiên địa đồng sinh quả?

- Không nhiều lắm, có vài trăm quả mà thôi!

Cổ Thần khê động chân, bước tới hướng Kim Ô thập thái tử, mỗi một lần dẫm xuống đều có quý tích đại đạo ngằm trong đó, không sơ hở tí nào, phát sinh chấn động vào thẳng trái tim đang đập liên hồi của Kim Ô thập thái tử.

Mà Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cùng mấy tên ngũ hành bốn kiếp đằng sau có cảm giác tức ngực, về mặt kinh hãi, trái tim bọn họ như muốn bật ra theo từng bước chân Cổ Thần.

Chỉ có vài bước đi mà đã có uy lực như vậy, vậy thì thực lực của Cổ Thần đến tột cùng đã tới trình độ khủng bố nào rồi? Bằng Chính Nhật, trong lòng Kim Diệu Dương khiếp sợ không gì sánh được, cảm giác được rằng lần này đến tìm Cổ Thần gây phiền phức quả thật chính là tự đi tìm đường chết.

Cổ Thần tản bộ nhẹ nhàng nói:

- Các người đã tự đi tìm đường chết, vậy thì ta liền thành toàn cho các người!

Khí thể Cổ Thần ngưng tụ tới đỉnh điểm, so với lúc này lại càng thêm cường đại, Kim Ô thập thái tử sắc mặt đại biến, ánh mắt lộ vẻ kinh khủng, hét lớn một tiếng :

- Đi!

Trong lúc hét lên, thân thể Kim Ô thập thái tử nhảy vào khoảng không hướng tới Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử đại trận ngoài kia phóng đến.

Tầm mắt của Kim Ô thập thái tử không thấp, tự mình hẳn có thể hiểu được, chỉ với khí thể như vậy, thực lực Cổ Thần bây giờ đã vượt xa hẳn, hẳn giờ chỉ có thể về Thiên Cung tìm kiếm giúp đỡ.

Ngay cả Kim Ô thập thái tử đều sợ chạy trốn chết, đám Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cùng mấy tên thị vệ trong lòng đã sớm táng đảm kinh hồn, hai chân đều nhũn ra khi nghe Kim Ô thập thái tử hét lớn, dồn hết khí lực còn sót lại chạy theo sau Kim Ô thập thái tử, hướng Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử đại trận mà phóng đến.

- Đã tới rồi, còn có thể đi được sao?

Cổ Thần hét lớn một tiếng:

- Hóa địa thành lao tù!

Vừa nói, sáu cánh tay Cổ Thần lóe lên sáu đạo quang mang, tiên phủ vô thượng xuất hiện trong tay Cổ Thần, trong sát na chém ra ngoài.

Sáu đạo phủ cương này chỉ có một đạo chém về phía Kim Ô thập thái tử, tốc độ chậm nhất, còn năm đạo khác trực tiếp chém về bốn phía vườn quả, năm đạo phủ cương hình thành năm cột trụ kiên cố, trên lá cây thể giới chi thụ không thể hủy diệt kia cũng hiện ra năm đạo dấu vết.

Năm đạo thanh , bạch, ngân, xích, hoàng đại biểu cho ngũ hành bốn nguyên kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Năm đạo vừa xuất hiện, quang mang nổ ra, một tòa lao tù trong suốt hư huyền đột nhiên xuất hiện đem Kim Ô thập thái tử cùng mười tên thị vệ đều vây vào trong đó.

Ngũ hành lao tù này là lúc Cổ Thần bước vào ngũ hành thoát thai kiếp đã hoàn toàn nắm giữ, đồng thời đối với bốn loại ngũ hành pháp tắc lĩnh ngộ sâu sắc vô cùng mới tìm hiểu ra được môn thần thông này.

Bằng vào ngũ hành lao tù đủ để vây cường giả ngũ hành bốn kiếp dưới Thiên Kiếp, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng có thể vây khốn một thời gian, có Cổ Thần ở đây, Kim Ô thập thái tử đừng mơ tưởng chạy trốn.

Kim Ô thập thái tử và mười tên thị vệ đánh vào lao tù ngũ hành hư huyền, dường như không thể phá hủy được mà thân thể còn bị chấn động mạnh mẽ, bị bắn ngược trở về

Mà lúc này Cổ Thần chém ra một đạo phủ cương tốc độ nhanh như thiểm điện chém tới Kim Ô thập thái tử.

Tuy rằng không gian vườn quả không lớn, xa xa không như trong vũ trụ một phủ ngang dọc tung hoành được, nhưng mà phủ cương của Cổ Thần trăm phá hư không lập tức tới, phủ cương cô đọng lại như thực chất, uy lực tuyệt không dưới phủ cương trăm phá hư không trong vũ trụ kia.

Một bữa này, cho dù là Kim Ô thập thái tử ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đều cảm thấy kinh hãi, phương thiên họa kích trong tay đảo qua, kim quang như mạc quét tới phủ cương của Cổ Thần.

Đang!

Một tiếng vang rung trời, Kim Ô thập thái tử chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng không thể kháng cự mạnh mẽ đến, thân thể không tự chủ được mà bạo lui về phía sau, đập vào thành của ngũ hành lao tù lại phản chấn trở về, yết hầu rung lên, một ngụm máu tươi phun ra.

- Kim Ô thập thái tử.

Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cùng mấy tên thị vệ hét lên một tiếng kinh hãi, trong mắt bị chấn động đến cực hạn

Kim Ô thập thái tử tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn dĩ nhiên bị Cổ Thần một bữa chém phun máu tươi? lực lượng của Cổ Thần đã lớn như vậy sao?

Trong lòng Kim Ô thập thái tử càng sợ hãi, lực lượng của Cổ Thần hiển thị ra còn đáng sợ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn

- Không gian chi môn, Thái Thập Thiên mở!

Kim Ô thập thái tử hét lớn một tiếng, một không gian chi môn liền sinh ra, hắn muốn chạy trốn vào thế giới hắn sáng tạo ra, sau đó thông qua Thái Thập Thiên và điểm nối giữa không gian của bốn nguyên vũ trụ để chạy khỏi đây

Nếu Kim Ô thập thái tử trốn được vào trong Thái Thập Thiên, vậy thì sẽ có khả năng trong sát na đó Kim Ô thập thái tử sẽ thoát khỏi hư không ra từ mặt khác của bốn nguyên vũ trụ, trở lại được Thiên Cung.

- Ngũ hành quy nguyên diệt – Diệt Không!

Cổ Thần chém ra lao tù ngũ hành từ năm cánh tay khe động, tiên phủ trong tay biến mất không thấy, hóa thành năm chuồng đồng thời đánh ra. Trong sát na năm đạo ngũ hành bốn nguyên ẩn một bạch, một thanh, một ngân, một đỏ, một vàng đồng thời hướng vào Kim Ô thập thái tử đang thi triển ra không gian chi môn.

Năm đạo chuồng ẩn vừa hiện lên trong sát na nháy mắt dung hợp thành một người chính thể, hình thành một đạo chuồng ẩn năm màu giao nhau – Ngũ Hành bốn nguyên ẩn, lúc Cổ Thần bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, ngũ hành hợp nhất đồng thời dung hợp một chút với không gian pháp tắc huyền ảo hình thành một đạo đại sát thuật: Ngũ hành quy nguyên – Diệt Không!

Chỉ thấy chuồng ẩn năm màu đánh vào không gian chi môn, một tiếng nổ mạnh vang lên, hầu như hủy diệt không gian chi môn, trong sát na đó, Kim Ô thập thái tử như một đạo lưu quang xẹt qua vị trí của không gian chi môn, mỗi tội lực này không gian chi môn đã bị hủy diệt. Kim Ô thập thái tử cũng không tiến nhập được vào Thái Thập Thiên mà trực tiếp đập vào thành của lao tù ngũ hành hư huyền trên không trung.

Kim Ô thập thái tử kinh hồn táng đảm, ngay cả không gian chi môn cũng bị hủy diệt? Điều này ngay cả cường giả thiên địa vô lượng kiếp và âm dương sinh tử kiếp đều không làm được a! Không gian chi môn thuộc về lực lượng của bốn nguyên vũ trụ, trừ khi cũng là lực lượng của bốn nguyên vũ trụ, nếu không cho dù công kích cường đại cỡ nào cũng không thể tạo thành thương tổn đối với không gian chi môn.

Thế giới chi thụ cũng là lực lượng của vũ trụ bốn nguyên không thể hủy diệt, nhưng mà Cổ Thần lại có thể chém ra một dấu vết trên lá, nếu như Cổ Thần có tu vi cao hơn nữa, thậm chí có thể phá hư thế giới chi thụ. Chỉ cần lực lượng của Cổ Thần có thể đủ mạnh, một ngày nào đó cũng có thể chặt đứt thế giới chi thụ.

- Chiến Thần Diệt Tinh Quyên – Hủy Tiêm!

Thân thể Cổ Thần ngã về phía trước, vừa mới bỏ ra ngũ chưởng, trong sát na hóa thành quyền ẩn, đồng thời oanh ra năm đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, cánh tay còn lại cầm Vòng Lượng Tiên Phủ chém ra một phủ, một đạo phủ cương bắn ra, trăm thắng về phía Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương mười tên thân vệ.

Cổ Thần đối với dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh Quyền theo tu vi đột phá tới Thiên Kiếp bí cảnh lại tinh tiến hơn rất nhiều, hôm nay đã đạt được cảnh giới bốn ngàn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất, đồng thời năm đạo bốn ngàn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất đánh ra có uy lực kinh khủng như thế nào? Cũng chỉ có bốn chữ hủy thiên diệt địa mới có thể hình dung về lực lượng của năm đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền này.

Chẳng qua, Cổ Thần cảm giác được chín ngàn chín trăm chín mươi chín quyền là một cánh cửa, tuy rằng Cổ Thần đánh ra được năm đạo bốn ngàn chín trăm chín mươi chín tương đương đồng thời đánh ra hơn hai vạn quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền nhưng chung quy lực lượng thủy chung không đạt được đến trình độ vạn quyền hợp nhất.

Xem ra, thời điểm chín ngàn chín trăm chín mươi chín quyền Chiến Thần Diệt Tinh quyền dung hợp lại cũng có chút khó khăn.

Chẳng qua, lực lượng của năm đạo bốn ngàn chín trăm chín mươi chín quyền hợp lại thành Chiến Thần Diệt Tinh quyền cũng đã đủ kinh khủng rồi.

Kim Ô thập thái tử ngăn trở hai đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền thì phương thiên họa kích cũng bị chấn động tuột khỏi tay bắn ra xa. Mặt khác hai đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền oanh tạc trên người Kim Ô thập thái tử, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc răng rắc vang lên, thân thể Kim Ô thập thái tử kiên cố không gì sánh được bắt đầu xuất hiện vết rách, miệng phun một ngụm lớn máu tươi ra.

Về phần Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương cùng mấy tên thị vệ đối mặt với một phủ của Cổ Thần căn bản không có nửa điểm năng lực phản kháng, cự ly tựa hồ rất xa nhưng mà thân thể mặc danh kỳ diệu bị chém thành hai nửa, ngay cả nguyên thần cũng thành hư vô, lập tức thần hình tiêu diệt.

- Ta là Thiên đế chi tử, người mà giết ta sẽ không thoát khỏi Thiên Cung đuổi giết đâu, toàn bộ thế gian cũng không có chỗ cho người dung thân!

Bản thân Kim Ô thập thái tử bị trọng thương, rống lên một tiếng đồng thời phun ra một ngụm tiên huyết.

- Cuối cùng sẽ có một ngày, Thiên Cung sẽ bị hủy diệt, chung quy sẽ có một ngày ta chém tan Thiên đế cùng thủ hạ, Kim Ô thập thái tử, Thiên Cung không dọa được ta đâu.

Thanh âm Cổ Thần lạnh lùng vang lên, thân thể vút tới như tốc độ ánh sáng xông tới trước mặt Kim Ô thập thái tử, đánh ra một quyền.

Quang mang long lánh xuất hiện trên quyền phong của Cổ Thần, nhưng không có quyền cương đánh ra, lực lượng đều ngưng tụ vào trong quyền mạnh mẽ oanh tạc trên người Kim Ô thập thái tử.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, thân thể của Kim Ô thập thái tử bị đánh tan nổ thành nhiều mảnh nhỏ, một kim quang ngưng tụ mà thành chim Kim Ô đột nhiên xuất hiện hướng bầu trời bay đi, hét lên tiếng hét sắc bén chói tai:

- Cổ Thần người dám giết ta, người chết chắc rồi, người chết chắc rồi!

Cổ Thần điểm một ngón tay ra, một đạo chỉ cương năm màu bắn ra ngưng tụ thành ngũ hành bốn nguyên lực, trong sát na tiêu diệt nguyên thần của Kim Ô thập thái tử sạch sẽ.

Cổ Thần lấy thể đánh sấm sét trong mười hô hấp giết chết sạch sẽ Kim Ô thập thái tử tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cùng với Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương mười tên thị vệ ngũ hành bốn kiếp.

953. Chương 79: Xông Ra Thiên Cung

Chém Kim Thái Thập, Cổ Thần biết lần này là gặp phải đại họa, một vị Thiên đế chi tử vẫn lạc, có thể tưởng tượng Thiên đế sẽ nổi giận như thế nào? Mà Thiên địa đồng sinh quả đều bị trộm hết, ngay cả quả non lẫn hoa đều không chừa tí gì, có thể tưởng tượng được mức độ phẫn nộ của cường giả Thiên Cung!

Cổ Thần một trảo đưa ra, trực tiếp đưa Kim Thái Thập rơi vào trong trận phù, nếu như không có ai phát hiện. Cổ Thần có thể chậm rãi xông qua Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử đại trận bằng Thuần Dương Lệnh.

Nhưng mà hiện tại Kim Thái Thập đã vẫn lạc, Thiên Cung sẽ thu được tin tức rất nhanh, phải nhanh chóng ly khai khỏi đây, ly khai Thiên Cung, bằng không cường giả Thiên Cung như mây, nếu bị vây lại thì sẽ rất phiền phức.

Quy tắc xung quanh thế giới chi thụ so với các địa phương khác không giống nhau, tu sĩ căn bản không có khả năng từ thế giới chi thụ thuận di đến địa phương khác, cũng không có khả năng từ địa phương khác thuận di đến chỗ này. Chỉ có truyền tông Thiên Môn mới được, Cổ Thần muốn thoát khỏi Thiên Cung bao vây thì phải thông qua Thiên Môn, thoát khỏi thế giới chi thụ, thoát khỏi Thiên Cung.

Chẳng qua, vừa rời đi khỏi vườn trái cây trong nháy mắt, linh quang trong đầu Cổ Thần chợt lóe, tựa hồ nghĩ đến điều gì, đột nhiên xoay người lại, Vô Lượng Tiên Phủ trong tay chém ra một phủ, trảm tại một gốc cây Thiên địa đồng sinh quả, một cành cây bị một phủ của Cổ Thần chặt đứt.

Cây này chính là chồi non của thế giới chi thụ, là một nhánh cây. Chính là một bộ phận của thế giới chi thụ, nếu Cổ Thần không vận dụng lực lượng ngũ hành bốn nguyên thì trong thiên hạ không ai có thể phá hư được thế giới chi thụ, đối với Cổ Thần hiện giờ, thế giới chi thụ tuy không phá hư được nhưng nếu chỉ là một cái chồi non thì vẫn có thể làm được.

Cổ Thần nắm cái chồi non của thế giới chi thụ, thân thể di chuyển như tốc độ ánh sáng hướng đại trận Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử bên ngoài phóng đi.

Tiên lực của Kim Ô thập thái tử trong trận phù sớm bị Cổ Thần xóa đi. Tiên lực thuần dương di chuyển, trận phù phát ra quang mang long lánh soi sáng phía trên quang tráo, quang tráo tỏa ra bốn phía lập tức xuất hiện một cái thông đạo. Thân thể Cổ Thần dường như bó buộc bởi quang mang ly khai khỏi vườn cây xuất hiện tại đại lục

Cổ Thần vừa ly khai, quang tráo cấp tốc thu lại, hình thành một quang tráo hoàn chỉnh bao phủ lại vườn cây.

Thông qua Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử đại trận, Cổ Thần không hề nghỉ ngơi trong tay cầm trận phù mạnh mẽ một đường, nhìn trận phù hóa thành một đạo lưu quang cắt vô số không gian ra ngoài mà thân thể Cổ Thần thì đi theo hướng ngược lại chính là phương vị Thiên Môn, chợt lóe lên rồi biến mất, xuyên qua hư không thuận di đi.

Cự li thuận di hiện nay của Cổ Thần so với Hợp Đạo hậu kỳ nhanh hơn vạn lần, hồi trước thuận di cùng cự ly mất mười ngày thì bây giờ chỉ một lần là xong. Tốc độ này so với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn còn nhanh hơn nhiều.

Qua mười mấy lần thời gian hô hấp, Cổ Thần đã đi tới phụ cận Thiên Môn mà lúc này Kim Ô thập thái tử vẫn lạc, một tia linh hồn trong thái tử điện bị vỡ nát, rốt cục bị cường giả trong điện phát hiện, hồn kinh táng đảm vội vã hướng Thiên đế trong Thiên Cung cấp báo.

Lúc này, thiên binh trấn thủ Thiên Môn có hai người, nhưng trong một tiểu đình xa xa hàng tỉ dặm có hai vị thiên tướng tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đang ngồi.

Hai người này thân cao quá hai mét, lực lượng lớn đến cực điểm, thập phần cường tráng, mặc áo giáp hắc thiết tỏa ra hàn quang yếu ớt.

Hai người này đều có một đặc điểm chung đó là đầu đều dài gấp đôi người bình thường, nhưng mà lại có đặc điểm rõ rệt đó là người bên trái mất mũi tai bình thường, miệng lại như heo, dài ngoằng, miệng dày cộp so với người thường gấp ba bốn lần.

Mà tên bên phải, mắt mờ tai bình thường, nhưng mũi lại cao đặc biệt, so ra cũng gấp ba bốn lần người thường, dường như hai cái lỗ mũi khổng lồ có thể tạc vào đó hai cái chuông.

Hai người này cho dù là tại Cổ Hoang tiên giới thời kì thái cổ trong thiên đình cũng cực kỳ nổi danh, nghe đâu đây là một đôi huynh, trời sinh có cảm nhận đối với thanh âm mà người thường khó có thể lý giải được, nhưng do một người mũi lớn, một người miệng rộng cho nên cho phát ra được một thanh âm phân biệt là : Hanh, Cáp!

Hai người đều có danh hiệu, người mũi lớn gọi là Hanh, còn người miệng rộng gọi là Cáp, hợp lại gọi là Hanh Cáp nhị tướng, là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thực lực cùng giai vị là đệ nhất đẳng, mỗi một người so với Kim Ô thập thái tử đều mạnh hơn không ít, nếu hai người liên thủ thì mạnh hơn Kim Ô thập thái tử gấp bội lần.

Hanh Cáp nhị tướng không bao giờ chia lìa, thực lực đơn độc đều là thượng đẳng mà hai người cùng ở một chỗ, ngoại trừ cường giả âm dương sinh tử kiếp ra, thiên hạ ít có cường giả ngũ hành thoát thai kiếp nào có khả năng so với bọn họ.

Lúc này đang là lúc Hanh Cáp nhị tướng trấn thủ Thiên Môn, Cổ Thần đang ở xa hàng tỉ dặm ở bên ngoài thì Hanh Cáp nhị tướng đã lập tức phát giác, ánh mắt đảo qua xuyên thấu vô tận hư không nhìn về phía Cổ Thần.

- Người nào?

Trong đầu Cổ Thần chợt vang lên hai đạo thanh âm lớn, chấn vang trong óc hấn một trận ong ong.

Hanh Cáp nhị tướng tuy rằng ngoài miệng chỉ có thể phát ra hai thanh âm hanh, cáp nhưng thần niệm lại không bị hạn chế, vẫn có thể thông qua thần thức truyền tống mà câu thông.

Chẳng qua Hanh Cáp nhị tướng đối với thanh âm thì lĩnh ngộ cực kỳ huyền ảo không gì sánh được, mặc dù là truyền âm bằng thần thức nhưng vẫn làm cho đầu óc Cổ Thần chấn động rối loạn.

Thấy Hanh Cáp nhị tướng đứng dậy định ngăn cản chính mình, Cổ Thần lập tức nói:

- Phụng mệnh thập thái tử, đi đến Thiên Lan tinh hải.

Nghe nói là mệnh lệnh của Kim Ô thập thái tử, Hanh Cáp nhị tướng lại ngồi xuống, tu sĩ tiến nhập vào Thiên Cung từ bên ngoài vào cần kiểm tra, bởi vì họ sợ là gian tế từ trận doanh Vạn Giới trà trộn vào, còn những người ly khai đều là cường giả Thiên Cung, tự nhiên không cần kiểm tra quá chặt chẽ.

Hanh Cáp nhị tướng hiển nhiên không ngờ sẽ có người từ trong Thiên Cung trốn ra bởi vì điều này không hợp với lý lẽ thường. Cường giả Thiên Cung như mây, cường giả âm dương sinh tử kiếp cũng không ít, còn có Thiên đế thiên địa vô lượng kiếp tọa trấn ở đó, ai có thể trốn được?

Vì vậy Hanh Cáp nhị tướng hoàn toàn không đặt Cổ Thần ở trong lòng, Cổ Thần dễ dàng lướt qua hai người xuất hiện bên cạnh Thiên Môn, hai tay vung lên, mấy nghìn khối linh thạch hướng trận pháp của Thiên Môn ào ào bay tới.

- Aaaa! Người là Cổ Thần !

Đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên từ bên cạnh Thiên Môn, nhìn lại kỹ thì là một tên thiên binh.

Tên thiên binh này đã từng cùng Cổ Thần tham gia Thiên Cung thí luyện mà vào lúc đó hấn cũng học theo Bằng Chính Nhật và Kim Diệu Dương trong lúc thí luyện đi truy sát Cổ Thần, sau khi Cổ Thần đạt được tích phân đệ nhất hấn lại càng ấn tượng sâu sắc với Cổ Thần hơn, liếc mắt một cái là có thể nhận thấy Cổ Thần.

Cổ Thần bị Thiên đế hạ lệnh đưa vào trong vườn Thiên địa đồng sinh quả, chuyện này mọi người đều biết, hiện giờ Cổ Thần lại bất ngờ xuất hiện tại phụ cận Thiên Môn làm sao không khiến tên thiên binh này kinh sợ?

Cường giả không nhận thức được Cổ Thần ở trong Thiên Cung không phải là số ít, mặc dù không ít cường giả Thiên Cung đều quan sát Thiên Cung thí luyện nhưng mà lại càng nhiều người không thấy.

Nhưng mà không nghe nói tới gã cường giả Thiên Cung hiếm có chỉ có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ khi tham gia Thiên Cung thí luyện lại đem tất cả các cường giả ngũ hành bốn kiếp đánh bại đoạt được tích phân đệ nhất. Chuyện này sớm đã truyền khắp Thiên Cung, mỗi một vị cường giả đều biết đến.

Ngay lúc tên thiên binh hét lên chói tai, Cổ Thần trong lòng chỉ biết nguy rồi, Hanh Cáp nhị tướng nghe được tiếng hét chói tai thân thể liền mạnh mẽ đứng dậy.

- Cái gì? Người là Cổ Thần?

Trong đầu Cổ Thần vang lên tiếng thần thức truyền âm của Hanh Cáp nhị tướng.

Thần thức truyền âm ban nãy chỉ là Hanh Cáp nhị tướng thăm dò mà thần thức truyền âm bây giờ của hai người chính là âm sát công, âm tiếng như đao to búa lớn, như tiếng cắt kim loại cửa mạnh trong óc Cổ Thần.

Chẳng qua Cổ Thần đối với âm chi pháp tắc có linh ngộ cũng không kém so với Hanh Cáp nhị tướng, tiếng Kinh Ca trong đầu vang lên, đại đạo chi âm tự nhiên phá giải âm sát thuật của Hanh Cáp nhị tướng không còn một mảnh.

Cổ Thần hôm nay đối với âm chi pháp tắc đã có linh ngộ, liền thi triển lại thần công vô thượng Kinh Ca của đạo gia – Vô Âm Bất Khả Phá.

Đồng thời, bàn tay Cổ Thần vung lên đánh ra một chưởng, tên thiên binh kiêu ngạo bị Cổ Thần một tát đập nát thành sương luôn, trong sát na hắc thần hình cầu diệt Cổ Thần nhớ lại thời gian ở Thiên Cung thí luyện. Người này và hai tên Bằng Chính Nhật, Kim Diệu Dương đã từng truy sát mình, đối với tao ngộ lần đó, hắc vẫn nổi giận đùng đùng.

Cổ Thần vừa mới tới Thiên Môn cũng đã phát hiện tên thiên binh này đã cùng mình tham gia Thiên Cung thí luyện. Nhưng mà lúc này phải khẩn cấp ly khai Thiên Cung, không thể sinh sự ở đây được, nếu như không bị phát hiện Cổ Thần an ổn đi qua Thiên Môn thì mọi chuyện sẽ qua. Người này phải hiểu được, làm lộ hành tung của Cổ Thần thì tính mạng của hắn sẽ không còn nữa.

Một chưởng chụp chết tên thiên binh, trận pháp Thiên Môn liền mở ra, nhìn lại thấy Hanh Cáp nhị tướng đang thuận di về phía Thiên Môn, Cổ Thần mỉm cười, thân thể chợt lóe lên rồi tiến nhập vào trong Thiên Môn.

- Mau gõ chuông báo lên trên, báo ngay cho Thiên đế.

Hanh Cáp nhị tướng dùng thần thức truyền âm cho một vị thiên binh khác, còn hai người đồng thời vào trong Thiên Môn đuổi theo Cổ Thần.

Đại diện Thiên Cung, Thiên đế đang cùng các quần thần Thiên Cung nghị sự bỗng nhiên có một cỗ xao động vang lên.

- Báooooooooo!

Một đạo thanh âm được truyền tới từ bên ngoài đại diện Thiên Cung, một vị thiên tướng không được Thiên đế triệu kiến nhảy bổ vào trong đại diện Thiên Cung

Thiên đế nhướng mày, Thiên Cung có quy củ, trừ phi Thiên đế triệu hoán, trong lúc nghị sự bất luận kẻ nào cũng không được xông vào đại diện Thiên Cung. Người này lại dám trực tiếp xông vào làm hắn rất khó chịu.

- Chuyện gì, làm sao mà hoang mang rối loạn như vậy?

Thiên đế quát lạnh một tiếng

Người đó tiến vào đại diện Thiên Cung, quỳ gối trực tiếp xuống, thân thể cúi thấp cả người run rẩy tựa hồ cực kỳ sợ hãi, thanh âm run rẩy nói:

- Khởi bẩm đế thượng, Thập Thái Tử Thập Thái Tử hắc....Thập Thái Tử hắc vẫn lạc rồi!

Kim Ô thập thái tử vẫn lạc!

Tin tức này đối với cường giả Thiên Cung mà nói không khác gì sấm giữa trời quang, cả đám tròng mắt không tin được

Trò đùa gì vậy?

Kim Ô thập thái tử là người của Thiên đế, toàn bộ đại lực ở thế giới chi thụ đều là địa bàn của Thiên Cung, người của trận doanh Vạn Giới căn bản là không vào được, Kim Ô thập thái tử làm sao vẫn lạc được ở Thiên Cung?

- Quả thực là hồ ngôn loạn ngữ, không nói đến tu vi Kim Ô thập thái tử đã đạt tới cảnh giới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thiên hạ người có thể giết được hắn đã không có bao nhiêu, chưa kể ở ngay trên đại lực thế giới chi thụ ai dám đánh chết thập đệ?

Một vị tóc vàng đầu đội kim quan mặc kim bào lạnh giọng quát lên, người này và Kim Ô thập thái tử có chút tương tự, ăn mặc lại giống nhau như đúc, chính là Kim Thái Nhị bài danh thứ hai trong thập đại Kim Ô thái tử, có tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, cho dù là vị thế hay thực lực đều là tồn tại đệ nhất trong Thiên Cung.

Về phần cự vô phách nửa kiếp thiên địa vô lượng, cường giả cổ xưa thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn thì thân phận cực kỳ siêu nhiên, cho dù là Thiên đế cũng không thể sai khiến bọn họ làm được việc gì, bình thường bọn họ không ở Thiên Cung mà đều ở ngoài hư không tiêu diêu tự tại.

Sắc mặt Thiên đế đột nhiên trầm xuống, quát lên:

- Hồn lảo, đám cả gan hí lộng bản đế, giả tạo lời đồn, bản đế phải ăn sạch máu của ngươi, trói buộc ngươi vào nguyên thần để cho ngươi không chết tử tế được!

Người đó phủ phục trên mặt đất, run giọng nói:

- Thuộc hạ không dám, mà là ... Thập Thái Tử hắn, linh hồn Thập Thái Tử bị nát, nguyên thần Thập Thái Tử bị diệt linh hồn mới có thể nghiền nát. Thuộc hạ kinh sợ vạn phần, mới liều xông vào đại điện Thiên Cung bẩm báo Thiên đế, thuộc hạ nếu có lời nói dối, cam nguyện chịu chết!

Cái gì?

Toàn bộ cường giả trong đại điện Thiên Cung đều biến sắc. Linh hồn Kim Ô thập thái tử bị nát tức là Kim Ô thập thái tử đã thần hình câu diệt, thực sự là đã chết, ngay cả một tia nguyên thần cũng không bảo lưu được.

Kim Ô thập thái tử chết tại Thiên Cung, chính xác là ở đại lực thế giới chi thụ... Vậy mà lại có chuyện xảy ra như vậy, coi như người kia thề độc chúng cường giả vẫn khó có thể tin nổi.

Chẳng qua, lời nói người đó tuyệt không giống bộ dáng đang lừa dối, dù cho hắn có một vạn lá gan cũng không dám xông vào đại điện Thiên Cung trêu đùa, trừ phi là hắn không muốn sống nữa.

- Cái gì? Linh hồn con ta bị vỡ sao?

Thiên đế đột nhiên đứng lên, hét lớn một tiếng, hắc vụ tay trái một trái ra, một cỗ lực lượng cường đại bao phủ người đó vào trong, thân thể hắn trực tiếp bay tới tay Thiên đế.

Thiên đế bóp cổ tên kia như bóp cổ con gà con, quát lên :

- Con ta ở đâu? Nói mau!

- Đế thượng bốt giận!

Thấy Thiên đế giận dữ, trong lòng tất cả các cường giả Thiên Cung đều run lên, nhất tề quỳ xuống đất bái lạy.

954. Chương 80: Thiên Cung Rung Động

Tên kia bị Thiên đế nắm trong tay thì càng kinh hãi, cả người run rẩy nói:

- Hôm nay Kim Ô thập thái tử mang theo mười tên thị vệ đi vào vườn Thiên địa đồng sinh quả, sau đó đột nhiên linh hồn bị chấn nát, thuộc hạ vội vàng báo cho Thiên đế, trên đường đi gặp được Thần Kiếm Thiên Vương, Thần Kiếm Thiên Vương đã đi vào vườn quả điều tra, thuộc hạ cũng không biết đến tột cùng có chuyện gì xảy ra, thuộc hạ không biết!

- Phế vật, vậy ngươi chôn cùng nhi tử ta đi!

Thiên đế gầm lên một tiếng, bàn tay siết bạo thân thể tên kia nổ tan thành một đoàn huyết nhục. Hắn hấp một cái nuốt hết vào bụng, lửa giận ngập trời thét lớn:

- Phong tỏa Thiên Môn, bất luận kẻ nào cũng không được ly khai Thiên Cung.

- Vâng, đế thượng!

Chúng cường giả Thiên Cung cùng kêu lên.

Chúng cường giả vừa định ly khai, đột nhiên tiếng trống cổ ở ngoài Thiên Cung vang lên thùng thùng.

Tên thiên binh đánh trong ngoài kia nhất thời xuyên qua hư không xuất hiện trong đại điện Thiên Cung, thấy Thiên đế vội vàng quỳ lạy, âm thanh kinh hãi nói:

- Khởi bẩm đế thượng, Cổ Thần đánh chết thủ vệ thiên binh, từ Thiên Môn chạy ra, hai vị thiên tướng đã đuổi bắt theo, thuộc hạ cấp tốc đến đây báo tin!

Ông!

Tất cả mọi người bao gồm cả Thiên đế khi nghe tin này đều như tạc đạn nổ trong óc.

Cổ Thần tu vi bất quá mới chỉ có Hợp Đạo hậu kỳ, bị đưa vào vườn Thiên địa đồng sinh quả lại có thể chạy ra, hắn thoát khỏi Thiên Cung được quả thực so với tin tức Kim Ô thập thái tử vẫn lạc còn làm người khác khó tin hơn.

Nhưng mà hai chuyện này đều không ai nghĩ tới, liên hệ lại với nhau, trong sát na tất cả mọi chuyện dường như sáng tỏ

Kim Ô thập thái tử mang theo mười tên thị vệ tiến nhập vườn cây, nhưng khi ở trong đó lại bị Cổ Thần đánh chết, sau đó Cổ Thần trốn ra khỏi vườn cây chạy đến Thiên Môn rồi thoát đi.

Chuyện này dĩ nhiên làm người ta không thể tin được mà lại xảy ra. Nhưng sự thực xảy ra trước mắt, mặc kệ có tin tưởng hay không thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.

- Cổ Thần!

Thiên đế quát lớn một tiếng kinh thiên động địa:

- Dĩ nhiên lại là ngươi? Bản đế nếu không bắt thấy ngươi thành vạn mảnh thì làm sao dám đối mặt với tu sĩ thiên hạ nữa! Vũ Đẩu Thiên Vương, Bảo Tháp Thiên Vương, Cự Phủ Thiên Vương, nghe lệnh!

- Có thuộc hạ!

Ba vị cường giả mặc áo giáp hoàng kim cùng tiến về phía trước kêu lên. Một người tay nâng bảo tháp, một người thân giắt cự phủ, người còn lại hai tay không nhưng cả người tản ra một loại khí thế đấu phạt vô chiến, ba người phân biệt là Bảo Tháp Thiên Vương, Cự Phủ Thiên Vương, Vũ Đẩu Thiên Vương

Thiên Cung tổng cộng có bốn vị cường giả âm dương sinh tử kiếp, trong đó Bảo Tháp Thiên Vương và Vũ Đẩu Thiên Vương là cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, mà Cự Phủ Thiên Vương và Thần Kiếm Thiên Vương còn lại là cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp.

Thiên đế tức giận ngập trời, hỏa diễm màu vàng trên người bốc lên tận trời quát lớn:

- Các ngươi mang theo năm vạn thiên binh đi bắt Cổ Thần về đây cho ta. Nhớ kỹ! Phải bắt sống hắn về! Ta không thể để hắn chết đơn giản được, không làm cho hắn bị dằn vặt suốt đời khó có thể tiêu trừ hận ý trong lòng bản đế!

- Vâng, đế thượng!

Ba vị thiên vương cùng kêu lên, tức thì ly khai đại điện Thiên Cung đi vào Thiên Doanh điểm binh để đi bắt Cổ Thần

- Phụ đế, lão thập vẫn lạc, ta cũng muốn động thủ, nguyện cầm tù Cổ Thần trở về, đưa cho phụ đế xử lý, thỉnh phụ đế ân chuẩn, ta cũng muốn đi bắt Cổ Thần!

Ba vị thiên vương vừa rời đi, bảy vị Kim Ô thái tử Kim Thái Nhị, Kim Thái Tứ, Kim Thái Ngũ, Kim Thái Lục, Kim Thái Thất, Kim Thái Bát, Kim Thái Cửu đồng thời quát lớn.

Thiên đế liếc mắt nhìn mấy người nói:

- Lão tứ, lão lục, lão thất, lão bát lưu lại, chỉ cho lão nhị và lão ngũ đi thôi!

- Vâng, phụ đế!

Kim Thái Nhị và Kim Thái Ngũ tạ ơn, hai người lóe lên trực tiếp tiến đến Thiên Môn.

Kim Thái Nhị là âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, Kim Thái Ngũ là âm dương sinh tử nửa kiếp, để hai người đuổi bắt Cổ Thần, vậy là đủ rồi, về phần Kim Thái Thất, Kim Thái Bát, Kim Thái Cửu, đều chỉ có tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, nếu Kim Thái Thập vẫn lạc trên tay Cổ Thần, thiên đế làm sao có thể nào để cho bọn họ đuổi theo được?

Đồng thời, Thiên Cung chính là đại bản doanh Chư Thiên, cần người trấn thủ, Tứ Đại Thiên Vương đã đi ba người, thiên đế cũng muốn lưu lại những người này trấn thủ, vì vậy phải lưu lại hai vị cường giả âm dương sinh tử kiếp Kim Thái Tứ, Kim Thái Lục.

Về phần bản thân Thiên đế là người đứng đầu Thiên Cung tự nhiên sẽ không tự mình đuổi bắt Cổ Thần.

Thiên Cung chính là một triều đình, Thiên đế chính là hoàng đế, hoàng tử bị giết, hung thủ trốn chết, hoàng đế không có khả năng ly khai hoàng cung, tự mình đi truy đuổi, mà là soái không rời doanh, để không rời cung, chỉ điều binh khiển tướng, chỉ huy thần tử đi theo đuổi bắt.

Kim Thái Nhị, Kim Thái Ngũ vừa mới vừa ly khai, liền nghe được một đạo thanh âm từ ngoài đại điện Thiên Cung vang lên:

- Thần Kiếm Thiên Vương đến!

- Cho vào!

Thiên đế hét lên một tiếng

Thanh âm Thiên đế với dứt, một trung niên chừng bốn mươi xuất hiện trong đại điện, thân thể người này gầy gò, thân cao mét chín, cả người tuy có vẻ gầy gò nhưng không có nửa phần gầy yếu, cảm giác giống như một ngọn cỏ phong trầm ổn, như một thanh tuyết thể bảo kiếm mới ra khỏi vỏ, tản mát ra kiếm khí vô cùng, chính là Thần Kiếm Thiên Vương.

- Vườn quả đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, nói!

Thấy Thần Kiếm Thiên Vương đến, Thiên đế vội vàng hỏi.

Thần Kiếm Thiên Vương mặc dù như ngọn tuyết phong, thẳng tắp như bảo kiếm trước mặt Thiên đế cũng phải thu lại ngạo khí, quỳ xuống mặt đất nói:

- Khởi bẩm đế thượng, vườn cây giam giữ nô lệ của Trần doanh Vạn Giới đều không còn một ai, Cổ Thần cũng biết mất không thấy tăm hơi, Thập Thái tử cùng thị vệ của hắn cũng không thấy hình bóng đâu hết!

Thần Kiếm Thiên Vương ngừng một lát, trong lòng lại càng trở nên phiền muộn không gì sánh được. Cường giả trong Thiên Cung nghe được tin tức này đều lạnh lùng, hắn thầm nghĩ lẽ nào còn có chuyện gì so với Kim Thái Thập vẫn lạc nghiêm trọng hơn?

Thiên đế quát lên:

- Đồng thời thể nào?

Thần Kiếm Thiên Vương nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Đế thượng, Cổ Thần kia có thể là ngũ hành chi thể trong truyền thuyết, dĩ nhiên có thể hái Thiên địa đồng sinh quả. Vườn quả hơn bốn nghìn Thiên địa đồng sinh quả thành thực chưa một người nào từng hái lại bị Cổ Thần một lần vét đi toàn bộ!

- Cái gì?

Cho dù Kim Ô thập thái tử vẫn lạc, Thiên đế cũng chỉ giận dữ mà lúc này thì sắc mặt đột biến, thét lên kinh hãi, trong nháy mắt thất sắc.

Thiên địa đồng sinh quả thành thực đều bị hái hết? Tại sao có thể như vậy? Chỉ còn thời gian khoảng ngàn năm, mười hai vạn năm luân hồi lại tới, đến lúc đó, chẳng phải là phải chịu đủ thống khổ của đại kiếp nạn luân hồi hay sao?

- Ghê tởm! Thực sự quá ghê tởm! Cổ Thần dĩ nhiên dám hái hết Thiên địa đồng sinh quả, bản tôn cùng người thề không đội trời chung, nhất định phải để người phải trả đại giới!

- Chết tiệt! Cổ Thần tội không thể tha, ngàn lần chết cũng không hết tội, chết tiệt, tội đáng chết vạn lần a!

Nghe được tin tức Thiên địa đồng sinh quả bị hái hết, nhất thời đại diện Thiên Cung sôi sục, vô số cường giả Thiên Cung sắc mặt đại biến kinh hô đứng lên.

- Aiii...!

Thượng Nguyên Tiên Tôn nhắm hai mắt lại thở dài.

- Cổ Thần không chỉ hái hết Thiên địa đồng sinh quả thành thực mà còn hái hết cả quả non lẫn hoa đi, hiện giờ cả vườn cây đều trụi hết, cho dù là hoa hay quả non hoặc trái thành thực toàn bộ không còn thứ gì!

Trong lúc mọi người còn đang sợ hãi, Thần Kiếm Thiên Vương mở miệng lần thứ hai, lại một tin tức mang tính bạo tạc nữa nói ra.

Cổ Thần tiến vào ‘Thiên Môn’, số lượng linh thạch tinh phách trong truyền tống trận không dưới vạn viên. Trận pháp mở ra, cự ly truyền tải không biết bao nhiêu tỉ dặm, xuyên thấu bao nhiêu không gian tinh hải, sau đó, xuất hiện một không gian lạ lẫm

Ra rồi! Cuối cùng có thể thoát ra khỏi ‘Thiên Cung’ rồi!

Cổ Thần đưa mắt nhìn bốn phía, đến cả bóng thế giới chi thụ cũng không còn nhìn thấy rồi, khoảng cách tới nó bây giờ không thể ngắn hơn từ Thiên Lan tinh hải đến thế giới chi thụ.

Trước khi chưa tiến vào ‘Thiên Môn’, trong lòng Cổ Thần vẫn luôn thắt chặt thành một chuỗi, dù sao thì ở trong ‘Thiên Cung’ đánh chết Kim Ô thập thái tử không khác nào nhảy múa trên ngọn đao, một khi vô ý chính là một trận tai kiếp lớn.

Thực lực hôm nay của Cổ Thần, tuy rằng mạnh hơn rất nhiều so với cường giả đã ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thế nhưng Thiên Kiếp bí cảnh, ngũ hành thoát thai kiếp chỉ là mới bắt đầu, sự khác biệt của mỗi một kiếp, cũng là một trời một vực.

Cổ Thần có thể đánh chết cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thế nhưng, so với cường giả âm dương sinh tử kiếp thì còn nhỏ bé hơn con kiến, càng không cần nói đến lão cổ đồng, cự vô phách thiên địa vô lượng kiếp

Thậm chí là cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, Cổ Thần gặp phải cũng đã là quá phiền phức, có thể thoát khỏi tay cường giả của âm dương sinh tử nửa kiếp hay không cũng còn là một ẩn số

Dù sao, cường giả của âm dương sinh tử kiếp, có thể tiến hành đại na di, không chỉ có thông hiểu quy luật ngũ hành, cấu tạo vũ trụ, còn biết biến hóa âm dương, có thể lấy toàn bộ sức lực lãng giá vu ngũ hành, xuyên thấu ra ngoài ngũ hành, tiến hành cú nhảy lớn, truy lùng dấu vết

Thoát ra Thiên Cung, tinh thần Cổ Thần thả lỏng, tâm tình sáng khoái vô cùng, nhưng mà, hân vui mừng chưa được bao lâu, đột nhiên không gian gần đó chấn động, như là có một sức mạnh cực lớn gì đó, muốn đến nghiền nát hư không

Cổ Thần nhướng mày, khẳng định là hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, truy đuổi trong Thiên Môn, cũng đã truyền tải đến đây

Chư Thiên trong vũ trụ thể gian chiếm địa vị chính tông, Thiên Cung lại là thể lực đệ nhất của Thiên Cung, thể lực rất rộng lớn, vô cùng vô tận, vô biên vô hạn.

Tuy rằng trốn ra “Thiên Cung”, thế nhưng, Cổ Thần biết, bản thân cũng không an toàn, trong Thiên Cung, cường giả như mây, cường giả luyện thành ngũ hành ngũ kiếp, quơ cái là được cả nắm, cường giả âm dương sinh tử kiếp, khi đang tham gia ‘Thiên Cung thí luyện’, Cổ Thần cũng thấy không ít.

Thiên Cung hiện tại khẳng định đã biết được Kim Ô thập thái tử đã chết, mà lúc này hắn lại thoát khỏi vườn quả thoát khỏi Thiên Cung, cho dù ai cũng biết, cái chết của Kim Ô thập thái tử có liên quan đến Cổ Thần, thiên địa đồng sinh quả trong vườn quả toàn bộ bị hái, ngay cả quả non và bông hoa cũng không còn, nhất định có liên quan đến Cổ Thần

Tuy rằng đuổi theo chỉ có hai vị thiên tướng Hanh, Cáp tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thế nhưng, Cổ Thần có thể kết luận, Thiên đế khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, điều khiển rất nhiều cường giả Thiên Cung, tiến hành đuổi bắt hắn

Cho nên, Cổ Thần hoàn toàn không có ý tranh đấu với hai vị thiên tướng Hanh, Cáp. Vừa cảm nhận được khí tức của hai người, toàn thân trong nháy mắt phân hoá thành nghìn nghìn vạn vạn, từ thời gian và không gian khác nhau, trong nháy mắt nhanh chóng tản ra khắp sáu phương tám hướng quá khứ vị lai.

- Hanh!

- Cáp!

Chính trong thời khắc Cổ Thần thi triển Bàn Cổ đại đạo thời không xuyên toa, đột nhiên vang rền một âm thanh rung trời chuyển đất, hư không yên bình bỗng chốc hé mở ra bốn phương, hai thiên tướng thân hình cao lớn mặc áo giáp sắt đen, xuất hiện trong hư không tại nơi Cổ Thần vừa đứng, chính là hai thiên tướng Hanh, Cáp.

Thanh âm vô hình vô tích không có dấu vết.

Thanh âm mà hai thiên tướng Hanh, Cáp phát ra, dĩ nhiên lộ ra một sức mạnh đặc thù, thanh âm không những xuyên thấu vô số tỉ dặm, thậm chí ngay cả các thời không quá khứ vị lai, đều có thể nghe được âm thanh ‘Hanh, Cáp’ vừa rồi.

Sự chấn động của thanh âm, xuyên thấu thời không vạn cổ, hàng tỉ không gian, thân thể Cổ Thần trong nháy mắt tách ra, bắt đầu dung hợp, vô số thân thể, đều hướng cùng phương hướng hội tụ, bị thanh âm của hai thiên tướng Hanh, Cáp tiếp xúc, liền thu được tin tức.

- Ở bên kia!

Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp liếc mắt nhìn nhau, trong tiềm thức đều tự vang lên truyền âm của đối phương, thân thể hai người đột nhiên biến mất không thấy, hướng thẳng đến chỗ thân thể Cổ Thần dung hợp mà đi chuyển.

Lần này Cổ Thần dịch chuyển, không biết đã xuyên qua bao nhiêu tỉ tỉ hư không, thân thể phân tán, mỗi một cơ thể đều là thực thể, nguyên nhân chính là như vậy, mỗi một Cổ Thần thật sự đều sẽ sản sinh ý niệm chân thực, cho nên, không thể chia cách quá lâu, phải nhanh chóng dung hợp thành nhất thể, bằng không thời gian chờ dung hợp, thân thể chỉ có một mà ý niệm thì vô số sẽ sản sinh tình thần thác loạn.

Nguyên tưởng rằng thi triển ‘thời không xuyên toa’ sẽ bỏ xa hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, thế nhưng, Cổ Thần ở trong không gian của vô số tỉ tỉ hư không, thân thể vừa mới dung hợp cùng một chỗ, thì hai âm thanh cực lớn, lại phá không mà đến.

- Hanh!

- Cáp!

Theo sau hai âm thanh thật lớn vang lên, không gian liền bị nghiền nát, hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, liền nghiền nát hư không mà tới, cự ly cách Cổ Thần, chỉ có hơn mười mấy tỉ dặm

- Hừm?

Cổ Thần nhướng mày, hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, không ngờ còn có loại thiên phú này, không phải cường giả của âm dương sinh tử kiếp, lại có thể truy ra tung tích của Cổ Thần?

Nghĩ cũng không nghĩ, thân thể Cổ Thần lần nữa hóa thân thành nghìn nghìn vạn vạn, lại thi triển độn thuật ‘thời không xuyên toa’ của Bàn Cổ đại đạo, phút chốc biến mất không thấy.

Thế nhưng, hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, lại một người hanh, một người cáp, sóng âm truyền ra vô số tỉ tỉ dặm, thời không vạn cổ, lại lần nữa cảm ứng được phương hướng, thân hình chợt lóe, lại đuổi theo Cổ Thần.

955. Chương 81: Cổ Thần Khủng Bố.

Tốc độ dịch chuyển trong nháy mắt của Cổ Thần, còn nhanh hơn gấp mấy lần so với Kim Ô thập thái tử, nhưng so với Hanh, Cáp hai vị cường giả nhất đẳng trong cường giả của ngũ hành ngũ kiếp đại viên mãn, lại không nhanh được bao nhiêu, thân thể vừa mới dung hợp với nhau, thì hai vị thiên tướng Hanh, Cáp đã kịp đuổi tới

- Cổ Thần, từ trước tới nay, chưa từng có người có thể thoát ra khỏi Thiên Cung, người thật to gan, nhanh mà thu tay chịu trời, nếu còn trốn, đừng trách hai huynh đệ chúng ta, lấy mạng chó của người!

- Từ trước tới nay, lần duy nhất thoát khỏi Thiên Cung, lại ngay lúc do hai huynh đệ chúng ta trấn thủ Thiên Môn, đây quả thực chính là một sự sỉ nhục, Cổ Thần, người mang đến sỉ nhục cho chúng ta, hai huynh đệ chúng ta sẽ không bỏ qua cho người. Độn thuật của người có tinh diệu hơn nữa, cũng không thể nào tránh được sóng âm cảm ứng của huynh đệ chúng ta, chúng ta đã để lại tin tức trên đường đi, cường giả Thiên Cung sẽ phong tỏa nghìn nghìn vạn vạn tinh hải phụ cận, không chừa chỗ để người thoát.

Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp vừa xuất hiện ở ngoài hơn mười mấy tỉ dặm, thần thức truyền âm liền rơi vào trong đầu Cổ Thần

Cổ Thần không để ý đến, tiếp tục dịch chuyển chạy trốn, tình thế hiện tại, có thể rời xa Thiên Cung một chút, thì càng an toàn được một chút

Thế nhưng, khiến Cổ Thần cảm tức chính là, liên tiếp tiến hành hơn mười lần thời không xuyên toa, hai cái đuôi phía sau, bất luận thế nào cũng không thể nào cắt bỏ!

Vẫn bị hai vị thiên tướng Hanh, Cáp đuổi theo sát phía sau, tuy rằng Cổ Thần có thể bảo đảm không bị hai người đuổi kịp, nhưng mà, nếu như cường giả âm dương sinh tử kiếp của Thiên Cung dựa theo tín hiệu mà hai người lưu đuổi theo, vậy chẳng phải nguy rồi sao?

- Ta cùng hai người các người không thù không oán, nhưng các người lại cứ bám sát ta không tha, đối với tính mạng của ta tạo thành uy hiếp cực kỳ lớn, đã như vậy, đừng trách ta thủ đoạn độc ác, diệt cả hai người các người, bằng không, nếu cường giả âm dương sinh tử kiếp đuổi theo, ta sẽ bị nguy hiểm.

Suy nghĩ Cổ Thần vừa chuyển, sát ý nổi lên.

Thời không xuyên toa lần thứ mười bảy qua đi, thân thể dung hợp cùng một chỗ, phía sau Cổ Thần, lại lần nữa truyền đến sóng âm Hanh, Cáp, sóng âm tầng tầng lớp lớp, vô cùng vô tận, xuyên thấu thời không vô cực, bất luận Cổ Thần dịch chuyển thế nào, cũng không thể thoát được sự đuổi bắt của hai người

Một tiếng hừ lạnh, thân thể của Cổ Thần, không tiếp tục thi triển dịch chuyển ‘thời không xuyên toa’ nữa, mà thẳng hướng sóng âm truyền đến, với tốc độ nhanh hơn hẳn tốc độ ánh sáng vô số lần, trong phút chốc vượt qua vô số tỉ dặm không gian, hai tay nắm thành quyền, hai đạo “Chiến Thần Diệt Tinh Quyền” của bốn trăm chín mươi chín quyền hợp nhất hai bên đột nhiên đánh ra.

Ầm

Ầm

Hai tiếng vang kinh thiên bùng nổ, hai đạo quyền dung hợp lực ngũ hành vốn có, tạo thành năm màu sắc, uy lực vô cùng kinh khủng, nắm đấm lướt qua, tầng tầng không gian nghiền nát, tất cả thiên thạch, tinh cầu phía trước đều bị đánh nát, nổ thành mảnh nhỏ, tốc độ cú đấm không giảm, hai thiên tướng Hanh, Cáp vừa mới từ trong hư không xuất hiện, hai đạo quyền, thì đã đánh tới trước mặt hai người

Cổ Thần không trốn nữa, đột nhiên tiến hành phản kích, hiển nhiên nắm ngoài dự liệu của, hai thiên tướng Hanh, Cáp, trong nháy mắt, hai người không chuẩn bị gì nhiều, đồng thời tung ra một quyền, chống lại cú đấm của Cổ Thần

Cú nổ cực lớn, trong thời khắc xuất hiện, khí lưu của vụ nổ bành trướng, nổ bắn ra khắp bốn phương, trong nháy mắt văng xa tới ngàn vạn tỉ dặm, nếu như đứng trong khoảng không xa xôi, có thể nhìn thấy, một đoàn khí lưu đột nhiên biến lớn, hầu như bao phủ hàng tỉ quả tinh cầu.

Hai thiên tướng Hanh, Cáp chấn động toàn thân, ‘Chiến Thần Diệt Tinh Quyền’ truyền đến sức lực cực lớn, khiến thân thể hai người cùng tốc độ ánh sáng lùi ra phía sau, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, thật sự nghĩ không ra, một vị cường giả của ngũ hành một kiếp, có thể bộc phát ra như sức mạnh lớn đến vậy!

Cổ Thần dùng hai quyền đánh lùi hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, cơ thể không lùi mà tiến, nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng, rồi thân thể đột nhiên biến hóa, hóa thành ba đầu sáu tay.

Lúc này là thời kì bất thường, việc chiến đấu, dĩ nhiên là kết thúc càng nhanh càng tốt, Cổ Thần không hề ngần ngại thi triển ra thực lực mạnh mẽ nhất

- Ngũ hành quy nguyên diệt không!

Cổ Thần từ cánh tay năm ngón, đồng thời đánh ra năm đường năm hàng ấn, năm ấn dung hợp thành một ấn, bộc phát ra sức lực khổng lồ hủy diệt hất thây, hướng thẳng thiên tướng Hanh Cáp đánh tới

- Thuần Dương Lệnh - phần tấn vạn cổ hư không!

Đồng thời, một cánh tay khác của Cổ Thần, ánh đỏ chột lóe trong tay, Thuần Dương Lệnh đột nhiên xuất hiện, hiện ra trong lòng bàn tay, hóa thành một dãy ánh sáng tinh khiết màu trắng, tốc độ nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng gấp mấy lần, bay thẳng về phía thiên tướng Cáp.

Sử dụng sát thuật lớn nhất mạnh nhất “ngũ hành quy nguyên diệt không”! Vận dụng ‘Thuần Dương Lệnh’ - Tiên Thiên linh bảo mạnh nhất, Cổ Thần phát ra sức lực kinh khủng, muốn một đòn tiêu diệt cả hai vị thiên tướng Hanh, Cáp.

Đối mặt với đạo công kích quyền cương thứ nhất của Cổ Thần, hai vị thiên tướng Hanh Cáp đã thất kinh, cảm thấy khiếp sợ vì lực lượng của Cổ Thần.

Vốn tưởng rằng đó là chiến lực cao nhất của Cổ Thần, quyền cương thứ nhất, dường như chỉ là Cổ Thần thuận tay một đòn, kế tiếp là ‘ngũ hành quy nguyên — Diệt Không!’ ‘Thuần Dương Lệnh – Phần Tấn Hư Không Vạn Cổ mới là chiến lực đỉnh cao chân chính, là đại sát thuật chân chính của Cổ Thần.

Cho dù hai vị thiên tướng Hanh, Cáp là cường giả thời đại thái cổ, cũng là cường giả ngũ hành thoát thai kiếp đại danh đỉnh đỉnh, nhưng lúc này đối mặt với sự công kích của vị cường giả ngũ hành một kiếp Cổ Thần, ngoài sự sợ hãi chấn động ra, còn có vài phần giật mình và sợ hãi.

- Hanh!

- Cáp

Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp đồng thời thi triển thần thông mạnh mẽ nhất của bản thân mình, âm sát chi thuật.

Hai đường sóng âm cực lớn không gì sánh được, từ trong mũi của nhị vị thiên tướng, bạo phát ra, không giống với sóng âm bình thường tản ra bốn phía, xuyên thấu vạn cổ thời không. Sóng âm lần này, dường như ngưng tụ thành đường thẳng tắp, tấn công ngũ hành quy nguyên —— Diệt Không và thần dương chi hỏa vô cùng đẹp mắt từ Thuần Dương Lệnh.

Hai đường sóng âm này không chỉ lớn vô cùng, mà trong đó còn có đạo ngân khổng lồ lưu động. Đây chính là đại đạo lực thuộc về bản thân mà Hanh, Cáp nhị tướng lĩnh ngộ, dung hợp với “âm chi đại đạo” (Đại đạo âm thanh).

Chính là bởi vì có đạo ngân lưu động làm cho hai đường sóng âm này tuy là hư ảo, nhưng lại có năng lượng có thể phá huỷ vạn vật thể gian, so với bất kỳ tiên bảo vô thượng nào còn lợi hại hơn.

Ẩn chứa sóng âm đại sát thuật và ngũ hành quy nguyên – Diệt Không, cùng với tiên thiên linh bảo Thuần Dương Lệnh tản mát thuần dương chi hỏa đốt cháy hư không vạn cổ.

956. Chương 82: Nhị Tướng Đại Bại

Một âm thanh nhói tai khổng lồ vang lên, lại giống như ngay bên tai, lại giống như từ nghìn vạn không gian xa xôi truyền đến, ba động của âm thanh này, uy lực vô cùng lợi hại, vượt xa âm thanh của tiếng nổ bình thường, cực kỳ kinh khủng.

Chư Tử đại tiên Hợp Đạo hậu kỳ, đừng nói là tiếp xúc đến được năng lượng bùng nổ, cho dù là nghe âm thanh chói tai xuyên thấu thời không vạn cổ này đều bị chấn động khiến thất khiếu chảy máu, trong nháy mắt tinh thần, linh hồn và thể xác đều bị hủy diệt. Cho dù là cường giả Thiên kiếp bí cảnh ngũ hành một, hai, ba, bốn kiếp cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu, đồng thời nếu trong phạm vi sóng xung động, chỉ cần dính vào một điểm dao động hủy diệt đó đều phải chết.

Hai bên đều là đại sát thuật tuyệt thế, nhưng Cổ Thần trong trạng thái ba đầu sáu tay thi triển Ngũ Hành Quy Nguyên – Diệt Không mạnh hơn một chút, còn về phần Tiên Thiên linh bảo Thuần Dương Lệnh thì càng khỏi cần phải nói.

Cổ Thần bước vào Thiên kiếp bí cảnh đã có thể phát huy năng lượng công kích tuyệt thế, tiên bảo vô thượng đối với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn không có mấy lực sát thương, nhưng tiên thiên linh bảo, đó là khắc tinh của cường giả Thiên Kiếp. Cho dù là lão cổ đồng hay cự vô phách thiên địa vô lượng kiếp cũng không dám không nhìn công kích của Tiên thiên linh bảo, bởi vì Tiên thiên linh bảo là pháp bảo được dựng dựng ra từ vũ trụ sơ khai, cùng vũ trụ đồng sinh, ẩn chứa năng lượng bản nguyên của vũ trụ.

Vì vậy, lần giao phong này, hai vị thiên tướng Hanh, Cáp đều thi triển sóng âm đại sát thuật mạnh nhất, nhưng chưa đủ để ngăn cản sự công kích của Cổ Thần.

Ẩn chứa đạo ngân to lớn, đại sát thuật sóng âm dường như có thể phá huỷ vạn vật, nhưng không thể phá huỷ chưởng ấn và Tiên thiên linh bảo Thuần Dương Lệnh của Cổ Thần, mà ngược lại bị chưởng ấn và Thuần Dương Lệnh của Cổ Thần phá huỷ.

Đạo ngân to lớn bùng nổ, sóng âm đại sát thuật từ từ bị phá vỡ, Ngũ Hành Quy Nguyên - Diệt Không và tiên thiên linh bảo Thuần Dương Lệnh gần như chỉ trong nháy mắt đã tiếp tục lao tới, đánh trúng Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp.

Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, bàn tay to lớn liên tục đánh ra, trong nháy mắt mỗi người đều đánh ra ngũ chưởng. Năm đạo chưởng ấn đều là màu sắc ngũ hành, lần lượt đại diện cho năng lượng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ. Cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đã tìm hiểu cấu tạo vũ trụ, thành thực vận dụng lực ngũ hành, mới nhìn có vẻ rất giống với bản nguyên ngũ hành ẩn của Cổ Thần, nhưng lực ngũ hành mà Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp sử dụng lần lượt là ngũ hành kiếp kim, ngũ hành kiếp mộc, ngũ hành kiếp hỏa, ngũ hành kiếp thủy, ngũ hành kiếp thổ, đẳng cấp so với bản nguyên ngũ hành của Cổ Thần còn kém một bậc xa, sức mạnh hoàn toàn không thể so sánh được với bản nguyên ngũ hành của Cổ Thần.

Chẳng qua, đối với bản nguyên ngũ hành, Cổ Thần chưa hoàn toàn luyện hoá, dung hợp. Hiện tại mới trải qua ngũ hành hoá kiếp, hoàn toàn nắm vững cũng chỉ có sức mạnh bản nguyên chi hoá. Vì vậy về sức mạnh thì Hanh, Cáp nhị tướng mạnh hơn nhiều, nhưng năng lượng trên thực tế thì bởi vì Cổ Thần còn chưa hoàn toàn nắm giữ nên cũng không mạnh hơn hai vị thiên tướng Hanh, Cáp bao nhiêu..

Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, vận dụng sức mạnh của ngũ hành đại kiếp, ngũ đạo chưởng ấn, đã hình thành một vòng tròn lớn chặn ngang trước mặt, ngăn cản chưởng ấn và Thuần Dương Lệnh của Cổ Thần.

Lại là những âm thanh bùng nổ vang lên, năm đạo ngũ hành đại kiếp chưởng ấn liên tục bạo phát, trong nháy mắt toàn bộ đều bị phá hủy.

Dung tình không hạ thủ, hạ thủ không dung tình.

Cổ Thần đã phản công lại, hạ quyết tâm phải giết được hai vị thiên tướng Hanh, Cáp. Nếu không hai người này có thuật truy tung bằng sóng âm, nếu lưu lại tính mạng của hai người thì chắc chắn sẽ dẫn dắt các cường giả khác của Thiên Cung tìm được Cổ Thần.

Chưởng ấn Ngũ Hành Quy Nguyên – Diệt Không cùng với Tiên thiên linh bảo Thuần Dương Lệnh đã phá hủy năm đạo ngũ hành chưởng ấn, trực tiếp nổ ở trên cơ thể hai vị thiên tướng Hanh, Cáp.

- Hanh!

- Cáp!

Hai âm thanh nặng trĩu vang lên. Lần này không phải là Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp triển khai sóng âm đại sát thuật công kích Cổ Thần mà là tiếng kêu thảm thiết.

Tuy đại sát thuật tuyệt thế của Cổ Thần bị hai vị thiên tướng ngăn chặn được, đã mất đi một lượng sức mạnh lớn. Nhưng sức mạnh đề lên người Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp vẫn gây nên sự công phá và thương tổn không hề nhỏ.

Tiếng kêu răng rắc vang vọng. Chiếc áo giáp sắt mặc bên ngoài của Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp bị nghiền nát trong phút chốc. Đây là hai bộ thiên khải vô thượng, nhưng hiện tại hoàn toàn tan nát. Hai bộ áo giáp bị chưởng ấn và Tiên Thiên linh bảo Thuần Dương Lệnh của Cổ Thần bị nổ thành hai lỗ lớn.

Cơ thể của Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp nổ như hai quả đạn pháo với tốc độ ánh sáng. Trong tích tắc bị nổ ra hàng trăm nghìn dặm. Miệng hai người phun trào máu tươi.

Bóng của Cổ Thần nhanh như ánh sáng, toàn thân hắt toát lên ánh hào quang đẹp mắt xa hàng tỉ trượng, ba đầu sáu tay, đập lên hư không vạn cổ, giống như một vị thần bất bại tồn tại vĩnh hằng nghiền đề lên hai vị thiên tướng Hanh, Cáp.

- Người này quá kinh khủng! Chúng ta mau đi thôi. Đợi đến khi liên hợp được với cường giả của Âm dương sinh tử kiếp thì lại quay trở lại bắt Cổ Thần, chém giết hắn mới được. Chúng ta đi thôi!

Trong lòng hai vị thiên tướng Hanh, Cáp sinh ý muốn rút lui thì trong đầu đồng thời vang lên thần thức truyền âm của đối phương.

Nhìn thấy Cổ Thần nghiền nén bọn họ với tốc độ thần tốc ánh sáng, trong lòng hai vị thiên tướng Hanh, Cáp run lên, lập tức triển khai đại thuấn di thuật, muốn thoát khỏi không gian này thật xa.

Thế nhưng ngay khi hai vị thiên tướng Hanh, Cáp muốn di chuyển trong tích tắc để đi, một sức mạnh ngũ hành khổng lồ rơi xuống khiến cho không gian hàng tỉ dặm cũng bị bao phủ ở bên trong.

Trong nháy mắt, không gian hàng tỉ dặm biến thành một không gian độc lập. Đường như một thế giới khác vậy, có mặt đất, có ao hồ, có sông suối, có núi non, có kim loại, có cây cối. Đó là một thế giới do ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ tạo thành.

- Thế giới mà cường giả Thiên Kiếp Bí Cảnh tạo ra tuy là có nguồn gốc từ trong vũ trụ nhưng không ở cùng một không gian mà là một vết rách trong không gian bản nguyên của vũ trụ. Chúng ta rõ ràng đang ở bản nguyên của vũ trụ, làm sao đột nhiên lại đi vào thế giới do Cổ Thần tạo ra? Lẽ nào đã chuyển vũ trụ vốn có thành thế giới của mình. Thủ đoạn này ta chưa từng nghe bao giờ a!

- Đây không phải là thế giới mà Cổ Thần sáng tạo ra. Đây là “vực”, là “vực” của Cổ Thần. Cổ Thần đáng chết, vực của hắn làm sao lại có thể lớn mạnh được như vậy? Phạm vi rộng như vậy, ít nhất cũng vượt quá hàng tỉ dặm. Hơn nữa bên trong “vực”, mà sức mạnh ngũ hành lại có chất lượng cao như thế, ngay cả tu vi ngũ hành ngũ kiếp đại viên mãn của chúng ta cũng bị khắc chế, không thể thuấn di. Làm sao có thể như vậy?

- Gan chó thật lớn! Cổ Thần không để cho chúng ta thuấn di. Xem ra là muốn giết huynh đệ chúng ta. Chúng ta phải liều mạng với hắn!

- Thiên Cung, chắc là đã biết tin Cổ Thần trốn đi, để thượng chắc chắn sẽ phái những cường giả tu vi Âm dương sinh tử kiếp đến để bắt hắn. Chúng ta để lại tín hiệu dọc đường, đợi những cường giả Âm dương sinh tử kiếp đuổi tới thì Cổ Thần chết chắc.

- Liều mạng với hắn!

Trong tích tắc, Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp thông qua Thần thức truyền âm, tiến hành mấy lần giao lưu. Tuy trong lòng hai người vô cùng kinh hãi thực lực của Cổ Thần nhưng đồng thời cũng có chút hăng hái. Chỉ cần có thể kéo chặt được Cổ Thần là bọn họ có thể thắng.

- Hanh...!

- Cáp...!

Hai người phát huy đại sát thuật sóng âm, bắt đầu triển khai phản công với Cổ Thần, đồng thời hai tay liên tục vẽ thành chưởng ấn ngũ hành, năm đạo chưởng ấn kết thành một vòng, vây thành một vòng giống như một vòng luân chuyển, xoay tròn bảo vệ cơ thể của hai người. Đồng thời, một cái cương tráo cực lớn sinh ra bao phủ hai người trong đó.

“Vực” của hai người càng khuếch tán ra ngoài, có độ lớn hàng ngàn dặm, giống như một thế giới nhỏ bên trong “vực” của Cổ Thần, không chịu sự ảnh hưởng của “vực” của Cổ Thần. Trong “vực” của mỗi người, hai người đó đều có thể thuận di. Nhưng cũng chỉ trong phạm vi nghìn dặm đó mà thôi. Bốn phương tám hướng đều là “vực” của Cổ Thần. Hai người đó căn bản không thể nào chạy thoát được.

Sau khi Cổ Thần bước vào Thiên Kiếp bí cảnh vẫn không sáng tạo tiểu thế giới của bản thân mà dồn lực lượng vào trong vực Vì thế nên vực của Cổ Thần mạnh hơn rất nhiều so với cường giả Ngũ hành thoát thai kiếp thông thường. Hầu như có thể sánh bằng những cường giả Âm dương sinh tử kiếp.

Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp không thể thoát khỏi “vực” bao vây của Cổ Thần. Trên mặt Cổ Thần nở nụ cười, trong nụ cười chứa đầy sát khí. Hai tuyệt thế đại sát thuật Ngũ hành quy nguyên-Diệt Không và Thuần Dương Lệnh – Phần Tấn Hư Không Vạn Cổ đánh tới, nổ tung Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp.

Rắc rắc rắc rắc!

Chỉ trong nháy mắt, “vực” của Hanh, Cáp hai vị thiên tướng liền bị Cổ Thần một đòn phá tan, từng tầng vỡ vụn. Hai người liền bị rơi ngay vào vực của Cổ Thần, bị sức mạnh ngũ hành trói buộc, không thể thuận di.

Hai đạo đại sát thuật tuyệt thế của Cổ Thần nhanh gấp mấy lần ánh sáng trong sát na liền đánh tan Vực của hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, trong nháy mắt liền phản công lại tới trước mặt hai người.

Oanh!

Oanh!

Hai tiếng nổ rung trời vang lên, tiên lực ngoài cương tráo hộ thân của hai vị thiên tướng Hanh, Cáp dưới chưởng ấn ngũ hành của Cổ Thần tất cả đều bị hủy diệt nổ tung. Thân thể hai người bị đẩy lùi về phía sau xa vạn dặm, miệng phun ra một ngụm máu tươi, cứ ngụm này nối tiếp ngụm kia liên tục phun ra.

Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp liếc mắt nhìn nhau, vẻ kinh hãi không hiểu được hiện ra trong mắt. Bọn họ đã cực kỳ sợ hãi lực lượng mà Cổ Thần vừa thi triển ra, một cường giả ngũ hành một kiếp mà dĩ nhiên lại có thể phát ra lực lượng cường đại như thế. Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nếu không phải là vừa mới tận mắt nhìn thấy thì bọn họ chắc không bao giờ tin được.

Hồi tưởng lại thời gian còn ở Thiên Cung, lúc nghe được Cổ Thần mới có tu vi Hợp Đạo hậu kỳ trong Thiên Cung thí luyện lại có thể đánh bại cường giả ngũ hành bốn kiếp, bọn họ nghe xong còn tưởng là người khác nói quá. Hiện giờ xem ra Cổ Thần quả thực là có cái lực lượng biến thái như vậy.

- Cổ Thần quá kinh khủng rồi, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, mau lui về trong thế giới của chính mình.

Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp truyền âm lẫn nhau trong nháy mắt.

Trong sát na hai đạo Không Gian Chi môn cực lớn được sinh ra, Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp không chút chần chừ quay lại vào thế giới họ sáng tạo ra.

- Hanh, Cáp! Ta không cho phép các ngươi đi, các ngươi có thể đi sao?

Cổ Thần tức giận hừ lạnh một tiếng, trong sát na năm chưởng tụ lại, bốn nguyên ấn ngũ hành trong sát na bắn ra, dung hợp thành một đạo chưởng ấn Ngũ Hành Quy Nguyên – Diệt Không! Hướng tới Không Gian Chi Môn của hai người đánh tới mãnh liệt.

Cùng lúc đó, cánh tay khác nhất thời cầm Thuần Dương Lệnh trong tay mạnh mẽ ném ra, không phải để công kích vào Không Gian Chi Môn mà trực tiếp tấn công vào thân thể của Cáp thiên tướng.

Cáp thiên tướng thấy vậy, bên ngoài cơ thể chợt lóe cương mang, một cương tráo cực lớn hình thành từ tiên lực ngũ hành đột nhiên sinh ra, trực diện ngăn kháng một kích của Cổ Thần, chỉ cần hấn trốn kịp vào trong thế giới của hắn, cho dù thụ thương thì cũng có thể ung dung trở ra.

Chẳng qua trong lúc Cổ Thần ném ra Thuần Dương Lệnh, trong sát na đó ngón tay điểm ra một cái, một đạo quang mang ngọc bích lóe lên đột nhiên lấp lánh trên đầu ngón tay hắn.

Đại Sát Thuật Vô Định – Phá Thiên Chỉ.

Quang mang lóng lánh vừa mới xuất hiện, một đạo chỉ cương cực lớn đẹp đẽ xuất hiện nghiền nát hư không rồi đột nhiên xuất hiện phía sau Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp.

Từ lúc Cổ Thần đi ra từ Hư Thiên bí giới, đối với bí kíp mà Hư Thiên lưu lại, đã tìm hiểu từ từ sâu sắc, lĩnh hội càng lúc càng sâu, đối với tu luyện Phá Thiên Chỉ như cá gặp nước, tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh.

Từ lúc Cổ Thần đột phá tới Thiên Kiếp bí cảnh, lĩnh ngộ dần dần thêm khắc sâu, Cổ Thần đối với tu luyện Phá Thiên Chỉ đã sớm đạt được cảnh giới đại thành của trọng thứ ba, chỉ còn một bước nữa thôi là có thể tiến thêm một bước nữa đạt được cảnh giới trọng thứ tư.

Cảnh giới đại thành của Phá Thiên Chỉ trọng thứ ba vừa mới đạt được so với hồi mới đạt được trọng thứ ba, công kích đã tăng lên gấp nhiều lần, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng không thể đỡ được một đạo công kích vô định đại sát thuật này.

Chỉ cương đẹp mắt của Phá Thiên Chỉ, đánh vào cương tráo được hình thành từ tiên lực ngũ hành của hai vị thiên tướng, như là mũi sắt cắm thẳng vào trong quả bong bóng, toàn bộ cương tráo được hình thành từ tiên lực ngũ hành đều chôn vùi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Mà chỉ cương đẹp mắt của Phá Thiên Chỉ thì thế đi vẫn không hề giảm, trong sát na xuyên qua thân thể của Cáp thiên tướng.

- Cápppp!

Một tiếng gầm thê lương ngập trời vang lên, Cáp thiên tướng đã bị Phá Thiên Chỉ đánh trúng, sinh cơ thọ nguyên vô tận của hắn trong nháy mắt rút xuống cực nhanh.

Lực lượng của Phá Thiên Chỉ công kích ra quá cường đại, dù cho là thân thể của Cáp thiên tướng hay nguyên thần của hắn đều bị phá hủy thật lớn và bị tổn thương nặng.

Trong sát na đó, Cáp thiên tướng vì bản thân bị trọng thương mà thân thể bị kiềm hãm lại. Thân thể đau đớn kịch liệt run lên một trận.

Mà lúc này Thuần Dương Lệnh mang theo thuần dương chi hỏa nhanh như lưu tinh oanh kích tiếp trên người Cáp thiên tướng.

957. Chương 83: Truy Đuổi.

Lúc này là lúc Cáp thiên tướng không còn chút lực phòng ngự nào Thuần Dương Lệnh trực tiếp đục thủng một lỗ trên người hắn, thuần dương chi hỏa hùng lực thiêu đốt, trong sát na lan tràn khắp thân thể Cáp thiên tướng, vừa kêu lên một tiếng thảm thiết đã bị thuần dương chi hỏa bao phủ, run rẩy kịch liệt một lúc rồi an tĩnh lại.

Không Gian Chi môn ở không xa phía trước, không tới ngàn thước nhưng mà ngàn thước này Cáp thiên tướng vĩnh viễn cũng không vượt qua được nữa, đầu tiên là bị Phá Thiên Chỉ công kích, sau đó lại bị Thuần Dương Lệnh công kích liên tục, cho dù công kích nào cũng đều là đại sát thuật trí mạng.

Cáp thiên tướng đã triệt để vẫn lạc

Cổ Thần không hề cảm thấy thỏ chết cáo thương tí nào, một tiếng bạo vang lên thật lớn triệt để hủy diệt huyền tướng đào sinh của Hanh thiên tướng.

Ngũ Hành Quy Nguyên – Diệt Không không hề công kích trên người Hanh thiên tướng mà là trực tiếp oanh kích bên trên Không Gian Chi Môn, trong sát cả cả Không Gian Chi Môn bị oanh bạo nổ thành vô vàn mảnh hư vô nhỏ.

Tàn ảnh của Hanh thiên tướng đi qua Không Gian Chi Môn hay ở trong Vực của Cổ Thần, cùng với thế giới hắc sáng tạo ra mất đi liên hệ không gian.

Bây giờ muốn triệu hoán thêm một Không Gian Chi Môn nữa đã không còn kịp rồi, Thuần Dương Lệnh mang theo quang mang bạch huyền bắn thẳng đến Hanh thiên tướng, Cổ Thần một lần nữa thi triển ra đại sát thuật tuyệt thế chương ấn Ngũ Hành Quy Nguyên – Diệt Không.

Thân thể Hanh thiên tướng ở trong Vực của Cổ Thần, muốn tránh cũng không thể tránh được, cho dù hắc thi triển là lực lượng phòng hộ cường đại nhất là Đại Sát Thuật Sóng Âm chống lại cũng không làm được chuyện gì

Hai đạo đại sát thuật tuyệt thế của Cổ Thần đồng thời công kích trên người Hanh thiên tướng, trong sát na liền phá hủy phòng ngự của hắc, Hanh thiên tướng đồng dạng bị Thuần Dương Lệnh đánh xuyên qua thân thể, bị thuần dương hỏa hình thành thành một lồng trảo bao vây lại, toàn bộ thân thể giây dựa rên lên một tiếng, sau đó trong nháy mắt liền mất đi động tĩnh, hắc triệt để chết hắc.

Sau khi đánh chết Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp, Cổ Thần không hề dừng lại, hắc thu hồi Thuần Dương Lệnh rồi thân thể trong sát na hóa thân bay đi, thuần di liên tục tới các phương thời không khác, trong sát na liền không thấy đâu cả.

Ở đây chỉ còn lại hai thi thể đầy đủ bị thuần dương chi hỏa thiêu cháy.

Thi thể của một số cường giả Thiên Kiếp bí cảnh đã gần như bất hủ, nhất là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn hoàn chỉnh bảo trì được một lần luân hồi mười hai vạn năm thì bất kể vô thượng tiên bảo nào cũng không thể hủy diệt được.

Nhưng mà ở dưới sự đốt cháy của thuần dương chi hỏa thì cho dù là thi thể bất hủ cũng muốn hóa thành tro tàn, gần qua khoảng thời gian hơn hai mươi cái hô hấp, thân thể của Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp đã bị đốt cháy không còn một mảnh, thuần dương chi hỏa không được Thuần Dương lệnh chi trì nữa cũng dần dần tắt đi.

Ngay lúc thân thể Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp hóa thành tro tàn thì hai cường giả tóc vàng mặc kim bào xuất hiện tại phiến hư không này, đây chính là hai vị thiên đế chi tử : Kim Ô nhị thái tử và Kim Ô Ngũ Thái Tử.

Hai người đều là cường giả âm dương sinh tử kiếp, một người là đại viên mãn còn người kia là nửa kiếp, thực lực so với cường giả ngũ hành thoát thai kiếp không chỉ mạnh hơn ngàn lần, thực sự là cách biệt giữa trời và đất.

- Hai vị thiên tướng Hanh, Cáp đều vẫn lạc? Ta cảm thụ được khí tức tử vong của hai người này!

Kim Thái Ngũ vừa xuất hiện đã hét lên một tiếng kinh hãi.

Kim Thái Nhị nhìn thoáng qua một ít Hỏa Tinh của thuần dương chi hỏa còn sót lại, cánh tay vung lên liền đem điểm Hỏa Tinh này bắt tới trong tay, nói:

- Không chỉ bị vẫn lạc mà còn bị thuần dương chi hỏa thiêu đốt thân thể thành tro tàn, thi cốt vô tồn, thân hình cầu diệt, trên người nghịch tặc Cổ Thần dĩ nhiên lại có hỏa điểm thuần dương chi hỏa bá đạo đến như thế này!

- Làm sao bây giờ? Nghịch tặc Cổ Thần bây giờ không biết đã đào thoát theo phương hướng nào!

Kim Thái Ngũ hỏi.

Kim Thái Nhị nhìn thoáng qua bốn phía hư không nói:

- Dù sao đi nữa không phải là phương hướng của chúng ta có thể tới, Vũ Đẩu Thiên Vương, Bảo Tháp Thiên Vương, Cự Phủ Thiên Vương mang hơn mười vạn thiên binh thiên tướng đã phong tỏa hết phụ cận của cả vạn tinh hải quanh đây, Cổ Thần kia từ Cổ Hoàng tiên giới đến vũ trụ phạm gian mới có hơn chục năm, đối với vũ trụ phạm gian khổng lồ còn thiếu kiến thức, hẳn có thể trốn ở đâu, chúng ta mỗi người một hướng truy đuổi!

Kim Thái Ngũ gật đầu. Thân ảnh hai người chợt lóe trong sát na liền biến mất không thấy đâu, phân ra hai phương hướng sử dụng đại na di đuổi theo rất nhanh, mặc dù Kim Thái Ngũ là cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, tốc độ thuận di so với Cổ Thần cũng phải nhanh hơn chục lần.

Tốc độ thuận di của Cổ Thần đã đạt tới cực hạn thuận di mà hẳn có thể đạt tới, so với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đều nhanh hơn nhưng gặp phải cường giả âm dương sinh tử kiếp dùng đại na di hoàn toàn không thể so sánh cùng.

Cổ Thần lợi dụng xuyên toa thời không, trong hư không không lưu lại quá nhiều vết tích, đồng thời còn chế tạo ra không ít dấu vết dày đặc để che mắt, thuận di liên tục.

Thế nhưng vấn đề lớn nhất đã xuất hiện trước mặt Cổ Thần, Kim Thái Nhị nói không sai, Cổ Thần đối với vũ trụ phạm gian không biết gì, hiện tại căn bản là thuận di bừa mà đi, còn không biết muốn chạy trốn đến đâu.

Cổ Thần đối với phiên tinh không này xa lạ thập phần, vừa mới đến cũng không biết nơi đâu là cường giả Thiên Cung phong tỏa trọng điểm, nói một cách chính xác, Cổ Thần tự mình đã lai vãng đến gần khu vực phong tỏa trọng điểm.

Cổ Thần thông qua truyền tống trận ly khai Thiên Cung. Cường giả Thiên Cung thông qua trận pháp mà Cổ Thần truyền tống xem số lượng linh thạch mà Cổ Thần cho vào cơ bản sẽ có thể tính ra cự ly Cổ Thần thuận di ở khoảng tầm nào thì sẽ đuổi bắt đến phiên tinh không đó.

Cho nên đó là lý do Vũ Đẩu Thiên Vương, Bảo Tháp Thiên Vương, Cự Phủ Thiên Vương, mang theo hơn mười vạn thiên binh thiên tướng trực tiếp bao vây trên vạn tinh hải xung quanh, toàn bộ đều phong tỏa, hiện giờ chỉ còn chờ Cổ Thần tự chui đầu vào lưới.

Kim Thái Nhị, Kim Thái Ngũ ở đằng sau đuổi theo, đồng thời còn có đại lượng cường giả Thiên Cung xuất động, trước mặt có Vũ Đẩu Thiên Vương, Bảo Tháp Thiên Vương, Cự Phủ Thiên Vương, mang theo hơn mười vạn thiên binh thiên tướng phong tỏa, Cổ Thần có thể nói là hai mặt đều giáp địch, trước sau đều bị công kích.

Đối với điều này, Cổ Thần hiển nhiên không hề biết gì.

Nhưng mà đối với tinh không mật mờ xa lạ như vậy, Cổ Thần cũng có một loại cảm giác là không biết đâu là tận cùng, cứ thuận di bừa liên tục như vậy cũng không biết là muốn đi đâu nữa, trong lòng có một loại khó chịu không nói nên lời.

Có thể là do loại cảm giác này ngăn trở khiến Cổ Thần không đi tiếp về phía phương hướng phong tỏa nữa mà trực tiếp dừng lại.

958. Chương 84: Chư Thiên Vạn Giới.

Bàn tay lật một cái, vô thượng tiên bảo Hoàng Thiên Tỳ xuất hiện trong tay Cổ Thần, một đạo nhân ảnh từ trong Hoàng Thiên Tỳ đi ra, đó chính là cường giả trận doanh Vạn Giới Xích Hỏa Hoàng được hấn cứu từ trong vườn cây đi ra.

Xích Hỏa Hoàng đi ra khỏi Hoàng Thiên Tỳ, nhìn vào tinh hải vô tận hư không, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hắn bị nhốt trong vườn trái cây mấy nghìn năm, tuy rằng Cổ Thần nói có thể đưa bọn họ ra ngoài, trong lòng Xích Hỏa Hoàng tin tưởng nhưng cũng không ngờ là sẽ nhanh như vậy.

Xích Hỏa Hoàng nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, tuy rằng trong vũ trụ đều là hư khí tịch mịch nhưng trên mặt Xích Hỏa Hoàng cũng đã lộ ra dáng vẻ thỏa mãn tươi cười.

Qua một lát, Xích Hỏa Hoàng mới chậm rãi mở mắt. nói:

- Cổ Thần đạo hữu, ta thực ngàn vạn lần không thể ngờ đạo hữu sẽ ly khai vườn quả nhanh như vậy, đạo hữu không phải nói cần một khoảng thời gian sao?

Cổ Thần đạm nhiên nói:

- Vừa lúc Kim Ô Thập Thái tử chạy đến vườn cây, ta tiện tay giết luôn hắn rồi lấy trận phù của hắn đơn giản đi qua Cửu Âm Cửu Dương Sinh Tử đại trận rồi trốn thoát thôi!

- Cái gì? Chém giết Kim Ô Thập thái tử?

Ánh mắt Xích Hỏa Hoàng trong sát na chấn động hô lên một tiếng kinh hãi

Đối với chấn động của Xích Hỏa Hoàng. Cổ Thần nhàn nhã định khí nói:

- Xích Hỏa Hoàng đạo hữu, ta đang bị cường giả Thiên Cung truy sát, phiền tình không này ta cũng chưa bao giờ đi qua, thập phần xa lạ, không biết là nên đi tới nơi nào, ta gọi Xích Hỏa Hoàng đạo hữu ra là muốn thỉnh giáo đạo hữu chỉ cho ta phương hướng có thể đi chỗ nào để thoát khỏi truy sát của cường giả Thiên Cung?

Xích Hỏa Hoàng nuốt nước miếng một cái, chớp động con mắt vài lần mới khôi phục lại được từ trong chấn động, hướng quá hư không nhìn lại lần hai nói:

- Ở đây ta biết, đây là Trình Vân tinh vực, trước ở đây có mười hai vạn bảy ngàn chín trăm tám mươi ba tinh hải, vực chủ ở đây là Trình Vân tiên tôn là một cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

- Cho dù là trong Thiên Cung, cũng là có địa vị hiển hách, chẳng quả ở Trình Vân tinh vực cũng có cứ điểm của trận doanh Vạn Giới của chúng ta, ta dẫn đạo hữu đi, tới địa bàn của trận doanh Vạn Giới rồi thì cho dù thế lực của Thiên Cung cường thịnh trở lại cũng không thể nào tiến nhập được.

- Tuy rằng trận doanh Vạn Giới của chúng ta nhân tâm không đồng nhất nhưng có mấy vị cường giả chí tôn toàn bộ đều là lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp, thực lực không hề nhỏ yếu hơn trận doanh Chư Thiên

Cổ Thần đại hỉ, hắn cứu nhiều cường giả của trận doanh Vạn Giới chính là vì muốn kéo quan hệ với trận doanh Vạn Giới lại, đặt chân tại trận doanh Vạn Giới hẳn là không có vấn đề gì.

Nếu không có nhiều mối quan hệ như vậy, thực sự Cổ Thần không dám tùy tiện tiến nhập vào trận doanh Vạn Giới, dù sao hắn đã chém giết qua hai gã cường giả Thiên Kiếp của Ma Môn là huyết luân Thích Ca Mâu Ni và kim sư Thích Ca Mâu Ni thuộc trận doanh Vạn Giới, đồng thời còn rước lấy một cường giả vô địch Tu La Ma tôn đi truy sát mình, nếu tiến vào trận doanh Vạn Giới thì Ma Môn khẳng định sẽ tìm hắn gây phiền phức.

Cổ Thần nói:

- Vậy thỉnh Xích Hỏa Hoàng đạo hữu dẫn đường!

Xích Hỏa Hoàng chỉ vào một cái phương hướng, nói:

- Đi hướng bên này!

Cổ Thần vung tay lên, một cương trảo lớn hình thành từ tiên lực xuất hiện, bao phủ cả hắn và Xích Hỏa Hoàng vào bên trong, mang theo Xích Hỏa Hoàng thuần di đến phương hướng mà hắn chỉ.

Nếu Cổ Thần tiếp tục tiến lên phía trước thì sẽ tiến nhập vào khu vực phong tỏa của Bảo Tháp Thiên Vương, đối mặt với một vị cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, hy vọng đào tẩu của Cổ Thần hầu như là con số không.

Có Xích Hỏa Hoàng chỉ đường, Cổ Thần cải biến phương hướng nhưng thật ra là thoát được một kiếp, nhưng mà phương hướng mà Xích Hỏa Hoàng chỉ và phương hướng Cổ Thần đang đi tới, cách không xa chính là phương hướng Kim Ô Ngũ Thái Tử đuổi tới, nếu Cổ Thần đi tiếp sẽ không tránh được kết quả hần và Kim Ô Ngũ Thái Tử gặp nhau.

Hiện giờ Cổ Thần đã lâm vào bên trong vòng vây, mặc kệ phương hướng nào, đều gặp được cường giả âm dương sinh tử kiếp. Mà Kim Ô Ngũ Thái Tử mới có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, và lại phương hướng này có cứ điểm của trận doanh Vạn Giới thì có điểm hy vọng đào sinh rất lớn.

- Xích Hỏa Hoàng đạo hữu, ta mới tới vũ trụ phạm gian không được bao lâu, đối với Chư Thiên và Vạn Giới đều không hiểu nhiều lắm, có thể nói cho ta nghe một chút, lão cổ đồng trong trận doanh Vạn Giới có những ai?

Vừa thuận di, Cổ Thần vừa hỏi:

Xích Hỏa Hoàng nói:

- Lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp toàn bộ vũ trụ phạm gian không có hơn mười người, trận doanh Vạn Giới của chúng ta hiện giờ có năm vị, một vị là Thủy tổ Phật môn – Nguyên, một vị là Thủy tổ Ma Môn – Đại Tự Thiên Ma.

- Hai người này là sinh tử đối đầu nhưng đều có tiên lực vô biên, lại không hề tín ngưỡng cổ tinh thần thiên địa, sở dĩ trở thành trận doanh Vạn Giới đều là do có cùng địch nhân cho nên mới cấu tạo thành trận doanh Vạn Giới chống lại trận doanh Chư Thiên.

- Trừ những người này ra, còn có Thủy tổ Nho môn – Khâu, Thủy tổ Long tộc – Long Tổ, bốn vị này đều là cường giả đỉnh cấp từ thời thái cổ, vị thứ năm là đại chiến thần đời thứ hai của Cổ Vu tộc chúng ta - Chiến thần Hình. Tuy rằng người sinh từ thời thái cổ đến giờ mới có hơn mười vạn năm tuổi nhưng là một vị thiên tài tuyệt thế.

- So với Chiến thần Hoàng đời thứ nhất hay một trong năm vị thượng cổ đại đế - Xích Vưu đại đế thì tư chất Chiến thần Hình càng mạnh hơn nhiều, lúc đi tới vũ trụ phạm gian, sau vài lần tiến nhập được vào bốn nguyên chi địa, tu vi đề thăng trở thành lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp.

Cổ Thần hơi kinh hãi nói:

- Tại Cổ Hoàng tiên giới ta đã sớm nghe được qua uy danh của Chiến thần Hình, đơn thân độc mã xông vào Thánh Đình, chém giết Thánh Hoàng Cơ đời thứ nhất, ngay cả hỏa chi bản nguyên của Chiến thần Hoàng đều không cần, quả thật là tuyệt đại kỳ tài!

Xích Hỏa Hoàng nói:

- Cổ Thần đạo hữu, một mạch Cổ Vu tộc chúng ta đi tới vũ trụ phạm gian không nhiều lắm nhưng Chiến thần Hình rất chiếu cố tới chúng ta, đạo hữu cũng là một trong những chiến thần của Cổ Vu tộc, đối với ta có ân cứu mạng, nếu tới trận doanh Vạn Giới thì Chiến thần Hình khẳng định sẽ chiếu cố đạo hữu, sẽ không để người bị các phe thế lực khác khi dễ đâu, trận doanh Vạn Giới không giống như trận doanh Chư Thiên, hay trận doanh Thiên Cung, năm vị lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp chia thành năm phái khác nhau, không giúp lẫn nhau, nếu không có bối cảnh thì sẽ bị năm đại phái này khi dễ và đàn áp!

Cổ Thần và long tộc có quan hệ thân mật, nếu như được một mạch Cổ Vu tộc chi trì, trong ngũ đại phái có hai phe phái làm chỗ dựa, vậy thì tới trận doanh Vạn Giới cũng không sợ bị Ma Môn truy sát.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một điểm để Cổ Thần yên tâm nhưng nếu muốn hần hoàn toàn thả lỏng không đề phòng thì không có khả năng, long tộc và Cổ vu tộc và Cổ Thần cho dù quan hệ thân mật nhưng sẽ không vì hần mà trở mặt cùng với Ma Môn, đây là điều luôn phải cân nhắc.

Thấy Cổ Thần trầm mặc, Xích Hỏa Hoàng nói tiếp:

- Đừng xem một mạch Cổ vu tộc chúng ta ít người, nhưng ở trong trận doanh Vạn Giới thì phân lượng rất nặng, ngoại trừ bên ngoài có Chiến thần Hình, thì Chiến thần Liệt đời thứ tư cũng là một đại thiên tài, cũng là một tồn tại gần bằng với Chiến thần Hình.

- Tới vũ trụ phạm gian rồi, tại nơi bốn nguyên đề thăng tu vi, hiện giờ đã có tu vi thiên địa vô lượng nửa kiếp, Chiến thần Hình và Chiến thần Liệt của chúng ta chính là hai thần thoại của vũ trụ phạm gian.

Đều là từ thời đại thái cổ, lão cổ đồng cự phách mới bước vào thiên địa vô lượng kiếp ngoại trừ Đạo gia Hư Thiên, sau thời đại thái cổ cũng không có kẻ nào có tư chất có thể so sánh được, đáng tiếc Hư Thiên không có vận khí tốt như vậy.

Nghe nói đến tin tức của Hư Thiên tổ sư, tinh thần Cổ Thần nhất thời rung lên, nói:

- Hư Thiên làm sao vậy?

Xích Hỏa Hoàng nói:

- Hư Thiên là một thiên tài xuất chúng, tốc độ tu luyện cực nhanh, so ra chỉ kém Chiến thần Hình nhưng ngang ngửa với Chiến thần Liệt, lúc hai người cùng tiên độ phạm gian, đồng thời cùng vào Thiên Kiếp bí cảnh.

- Đồng thời cùng bước vào ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, qua hơn ba vạn năm trước đã đạt tới cảnh giới âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, nhưng mà ba vạn năm trước Hư Thiên đã bị Thủy tổ Đạo gia – Thái bất được, từ đây về sau không còn tin tức nữa, khả năng rất lớn đã là vẫn lạc!

Cổ Thần là đệ tử Hư Thiên Tông, Hư Thiên Tông là tông môn đạo gia, Cổ Thần coi như cũng là đệ tử đạo gia nhưng mà Cổ Thần đối với tổ sư Hư Thiên Tông còn có một chút tâm tình kính ngưỡng, nhất là lúc thu được bí kíp của Hư Thiên, trong lòng đối với Hư Thiên càng thêm cảm tạ.

Còn đối với Đạo gia Thủy tổ - Thái thì đậm nhạt hơn rất nhiều, tuy rằng Cổ Thần tu luyện Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết thu được từ tiên bảo vô thượng Thái Hư Tiên Đỉnh, đều là pháp quyết và pháp bảo của Thái nhưng Thái Hư Tiên Đỉnh vốn dĩ là vật Tàng Thiên Cơ, làm Cổ Thần đánh chết Tàng Thiên Cơ cũng không đắc thủ được, may ra chỉ có Đỉnh Thiên Chiến Địa Quyết mới có thể để Cổ Thần đối với Thái sinh ra chút cảm kích từ trong lòng.

Chẳng qua, Hư Thiên và Thái đều là nhân vật trong truyền thuyết, Cổ Thần vẫn chưa gặp qua nhưng trong lòng hiển nhiên là Hư Thiên vẫn nặng hơn, dù sao Hư Thiên cũng là tổ sư sáng lập ra Hư Thiên Tông, cũng là tổ tiên của Hư Tử Uyên, Cổ Thần cưới Hư Tử Uyên làm vợ, phụ thân của Hư Tử Uyên cũng chính là phụ thân Cổ Thần, tổ tiên của Hư Tử Uyên cũng chính là tổ tiên của Cổ Thần.

Vì vậy nghe nói Hư Thiên có khả năng đã bị vẫn lạc trong tay Thái, trong lòng Cổ Thần không tự chủ được sinh ra một cỗ lửa giận, chút cảm kích trước đây đối với Thái trong sát na đã hóa thành hư vô.

Cổ Thần hỏi:

- Thái chẳng lẽ là lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp của trận doanh Chư Thiên? Vậy trận doanh Chư Thiên có mấy lão cổ đồng?

Xích Hỏa Hoàng nói:

- Trận doanh Chư Thiên cũng có năm vị lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp, phân biệt là chủ quản Thiên Cung – Thiên Đế cùng với Đạo môn Tam tổ - Thái, Thủy, Huyền là bốn vị tương đối thường thấy, còn có một vị lão cổ đồng yêu tộc nhưng lại bất hòa cùng Thiên đế, không bao giờ lộ diện, chẳng qua nghe nói đạo hạnh người này thâm hậu không gì sánh được, thực lực không hề ở dưới Thiên đế, nhiều năm trước đây từng đại chiến cùng mấy lão cổ đồng của trận doanh Vạn Giới mà chưa một lần bại!

Cổ Thần nói:

- Hồng không phải trong trận doanh Vạn Giới sao?

Xích Hỏa Hoàng nói:

- Hồng không hề tin ngưỡng thiên địa, chỉ độc tôn, cùng trận doanh Vạn Giới chúng ta tôn chỉ như nhau nhưng dường như Hồng và cổ thần Thiên Địa có hiệp nghị, tuy rằng như vậy cổ thần Thiên Địa cũng không trách hấn mà cường giả trận doanh Vạn Giới chúng ta lại bị cổ thần Thiên Địa muốn diệt, Hồng cũng không quan tâm chiến tranh giữa trận doanh Vạn Giới và trận doanh Chư Thiên, cũng không hề biểu thị mình là một phương thế lực nào!

Nhưng mà, thực lực của Hồng cực kỳ đáng sợ, tuy rằng lão cổ đồng Yêu đế Nhất có đạo hạnh cao thâm nhưng đối với Hồng cực kỳ kiêng kỵ, nguyên nhân là như thế này, Nhất mặc dù bất mãn với Thiên đế muốn đứng đầu Thiên Cung nhưng bởi vì có Hồng tồn tại nên chỉ có thể im lặng biệt tích không màng thế sự.

Trong lòng Cổ Thần suy nghĩ đối với cái nhìn về Hồng lại cao thêm một tầng, từ thời đại thái cổ, Hồng đã có thể sánh vai cùng Côn Ngô Tiên Đế, bao nhiêu năm trôi qua như vậy Hồng một mực tìm hiểu về bất tử tại tâm vũ trụ không biết thực lực đã tăng đến đường nào rồi.

Cổ Thần còn đang muốn hỏi thêm nhưng mà đột nhiên không gian biến sắc, một cỗ khí tức thập phần cường đại đột nhiên bao phủ, cho dù là Cổ Thần ở trong đó cũng cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn

- Không tốt

Xích Hỏa Hoàng thét lên một tiếng kinh hãi:

- Người tới là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp.

- Ha ha ha ha!

Một tiếng cuồng tiếu vang lên, hư không vô tận phía xa trong sát na hiện lên kim quang, sau đó hóa thành một mảnh quang hải chói mắt, một tu sĩ tóc vàng mặc kim bào lấp lánh kim quang trong hư không tốc độ phóng cực nhanh không gì sánh được từ trong hư không xa xôi thuận di tới chỗ Cổ Thần và Xích Hỏa Hoàng đang đứng.

Thoạt nhìn, người này cùng Kim Ô Thập thái lớn lên có chút tương mạo giống nhau, còn ăn mặc thì giống nhau y hệt, trong lòng Cổ Thần liền biết ngay đây là một Thiên đế chi tử.

Vị Thiên đế chi tử này vô luận về khí thế hay thực lực đều mạnh gấp trăm ngàn lần Kim Ô Thập thái tử, đây chính là một vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp.

Cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp không chỉ có nắm giữ hoàn toàn cấu tạo vũ trụ cũng lực ngũ hành, đồng thời còn thông hiểu âm dương, biết các loại biến hóa của vũ trụ, không phải là các cường giả thoát thai kiếp có thể so sánh cùng.

Nếu không có lão cổ đồng cự phách thiên địa vô lượng xuất thế thì cường giả âm dương sinh tử kiếp xứng danh với hai chữ Vô Địch. Vì vậy nên các tu sĩ đều giống nhau xưng hô cường giả âm dương sinh tử kiếp là cường giả vô địch.

Trong Đạo gia, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn được xưng là Tiên vương, còn cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp thì được xưng là Tiên tôn, còn về phần lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp thì được xưng là Tiên Tổ.

Cổ Thần có thể đánh chết được Kim Ô Thập thái tử và Hanh Cáp nhị tướng có tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn nhưng mà đối mặt với cường giả âm dương sinh tử kiếp thì cũng bị một cỗ khí tức trí mạng bao phủ toàn thân từ trong ra ngoài, làm cho tâm linh hấn sản sinh ra uy hiếp tử vong.

959. Chương 85: Ngũ Hành Nhị Kiếp

Cổ Thần biết người này đã đến thì không có ý tốt gì, tay lật một cái, Hoàng Thiên Tỳ xuất hiện trong lòng bàn tay, trong sát na hóa lớn, hấn hét lên một tiếng:

- Đạo hữu, vào trước đi!

Đây là tình huống khẩn cấp, Cổ Thần nói xong cũng không quản Xích Hỏa Hoàng có kịp phản ứng hay không trực tiếp tóm lấy rồi ném hấn vào trong.

Trong sát na, Hoàng Thiên Tỳ bị Cổ Thần thu vào trong Âm Dương Tiên Giới, cùng lúc đó, thân thể hóa nghìn nghìn thiên vạn thuận di đến các hướng không bị kim quang bao trùm.

Thiên đế chi tử đột nhiên xuất hiện chính là Kim Ô Ngũ Thái Tử! Một vị cường giả vô địch âm dương sinh tử nửa kiếp, tuy rằng không bằng được với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn nhưng mà đối với những cường giả dưới cấp mà nói thì cũng không có mấy cường giả có khả năng chống đối.

Cường giả ngũ hành thoát thai kiếp cùng cường giả âm dương sinh tử kiếp thực lực cách xa nhau một trời một vực, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cũng không thể nào từ trong tay cường giả vô địch âm dương sinh tử nửa kiếp có hy vọng chạy trốn được.

Thấy Cổ Thần có phản ứng rất linh mãnh, trong sát na hóa thành nghìn nghìn vạn vạn, tạo ra vô số dấu vết giả, thuận di mà chạy ra xa, Kim Ô Ngũ Thái Tử mỉm cười quát lên:

- Chút tài mọn cũng dám khoe khoang trước mặt bản thái tử!

- Thiên Địa Dương Khí, nghe hiệu lệnh của ta!

Kim Ô Ngũ Thái Tử hét lớn một tiếng, tung ra một chưởng, bàn tay tung hoành ngang dọc trong hàng tỉ hư không, bắt lấy vô số hư không từ xa, hư không vô hình trong lòng bàn tay hấn đường như trở thành hữu hình, bị Kim Ô Ngũ Thái Tử nắm một xấp dây trong tay, tựa hồ muốn đào được Cổ Thần từ sâu bên trong.

Bàn tay kim quang tản ra quang mang vô tận, soi sáng khắp mọi nơi, giống như là xúc tua nhạy bén, vô tận hư không trong vũ trụ phạm gian đường như bị bàn tay kim quang kia cảm giác được, trong nháy mắt khí tức của Cổ Thần đang chạy trốn liên bị Kim Ô Ngũ Thái Tử bắt được.

- Ta thông hiểu biến hóa của âm dương, sự sinh sôi nảy nở của vũ trụ, thấy rõ được thiên cơ, muốn biết được tung tích của ngươi dễ như trở bàn tay, Cổ Thần, xem ngươi làm sao chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta!

Kim Ô Ngũ Thái Tử vĩnh viễn cười mỉm, nhất thời thân thể thi triển đại na di, hướng tới nơi có khí tức của Cổ Thần đuổi theo.

Đồng thời, một chưởng tung ra, một bàn tay kim quang so với Kim Ô Ngũ Thái Tử còn nhanh hơn, đoạt trước một bước xuyên thấu qua vô tận hư không, cách xa hàng tỉ dặm xuất hiện trên đỉnh đầu Cổ Thần.

Cổ Thần liên tiếp thuận di mấy lần, mới tách ra được thiên vạn thân thể dung hợp lại cùng một chỗ, cách chỗ gặp Kim Ô Ngũ Thái Tử không biết đã qua bao nhiêu hàng tỉ ức dặm, ít nhất cũng phải vượt qua đường kính của một tinh hải.

Nguyên Cổ Thần tưởng rằng cho dù không phải là đối thủ của cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp thì bằng vào độn thuật xuyên toa không gian huyền diệu cũng có thực lực đào tẩu được.

Nhưng mà Cổ Thần không có tu vi âm dương sinh tử kiếp, hiển nhiên không biết được rằng cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp có bao nhiêu lợi hại.

Một bàn tay kim quang xuất hiện phía trên, lông mi Cổ Thần nhíu xuống, bàn tay kim quang này mặc dù đang ở trên vòm trời vô tận nhưng lại bao vây phương viên hàng tỉ dặm quanh đó.

P phía trên bàn tay kim quang này, từ gốc ngón tay đến đầu ngón giữa một đạo ngân cực nóng không gì sánh được, cực kỳ tráng kiện dài hàng tỉ dặm giống như là một đạo quang mang màu trắng thuần cực kỳ đẹp mắt nhưng lại tản ra lực lượng vô cùng vô tận.

Cổ Thần có thể cảm giác được lực lượng bao phủ và trói buộc hàng tỉ dặm trong hư không chính là được phát ra từ trên đạo ngân này.

Cổ Thần bị bàn tay kim quang bao phủ, chỉ cảm thấy vô tận hư không bốn phía đều biến thành đầm lầy, tuy rằng không đến mức không thể di động nhưng mà bị hãm sâu vào trong đó thì gần như không thể hành động được, coi như muốn cử động cánh tay một chút thì cũng phải hao hết sức lực.

Tốc độ Cổ Thần đột nhiên chậm lại rồi gần như là đứng im

Mà bàn tay kim quang của Kim Ô Ngũ Thái Tử cũng nhanh như thiểm điện hạ xuống vây Cổ Thần ở bên trong không thể nào thoát khỏi.

- Ngũ Hành Bốn Nguyên – Phòng Ngự Tuyệt Đối

Cổ Thần hét lớn một tiếng, trong sát na năm đạo quang mang bắn ra, hóa thành một cương trảo hình thành từ tiên lực ngũ hành, bao phủ hàng tỉ dặm phương viên trong đó, hình thành một Vực cứng rắn không gì phá vỡ được.

Bàn tay kim quang trào xuống, thân thể Kim Ô Ngũ Thái Tử cũng dịch chuyển một chút trong vô tận hư không xuất hiện cách Cổ Thần hàng tỉ dặm.

Thấy Cổ Thần thi triển cương tráo phòng ngự hình thành từ tiên lực ngũ hành, Kim Ô Ngũ Thái Tử cười khê một tiếng, nói:

- Con kiến hôi nhỏ bé làm gì đó! Nhìn xem bản thái tử bóp nát người như thế nào!

Trong khi nói chuyện, Kim Ô Ngũ Thái Tử sờ bàn tay mạnh mẽ, bàn tay kim quang trù trên trời hạ xuống trào lấy một trào, liền chụp Cổ Thần, toàn bộ phương viên hàng tỉ dặm trong vực của Cổ Thần đều thu vào bàn tay.

Rắc rắc rắc rắc rắc!

Trong sát na đó, vô số đạo thanh âm nghiền nát vang lên, bên ngoài cơ thể Cổ Thần, trong sát na Vực tầng tầng bị nghiền nát

Cổ Thần lần đầu tiên gặp nguy hiểm như vậy, lực lượng của đối phương cường đại quá mức đáng sợ

- Nhỏ lại! Thu nhỏ lại! Ngũ Hành Đại Cương Cầu!

Mắt thấy Vực sắp hoàn toàn tan vỡ, rồi đột nhiên mạnh mẽ thu nhỏ lại. Phương viên hàng tỉ dặm của Vực trong nháy mắt thu nhỏ lại thành phương viên mấy trượng hình cầu, viên cầu này do năm màu sắc của bốn nguyên lực ngũ hành bao phủ, hình thành một cái đại cương cầu ngũ hành

Bàn tay kim quang cũng biến nhỏ lại, càng nhỏ càng tinh luyện cô động, gần như là hóa thành thực thể chụp lấy đại cương cầu ngũ hành vào trong tay.

Vực của Cổ Thần thu nhỏ vô hạn, lực phòng ngự nhân lên nhiều lần, tuy rằng Kim Ô Ngũ Thái Tử có thực lực hơn Cổ Thần vạn lần nhưng mà lực phòng ngự của đại cương cầu ngũ hành kiên cố không gì sánh được. Trong nhất thời Kim Ô Ngũ Thái Tử cũng không làm gì được.

Kim Ô Ngũ Thái Tử giận giữ quát lên:

- Một con kiến hôi mà thôi! Bản thái tử không tin hôm nay không diệt được ngươi, Thiên Địa Dương Khí nghe ta hiệu lệnh! Luyện Hóa! Ha ha ha ha, Cổ Thần, nhìn ngươi xem có thể kháng cự trong bao lâu, bản thái tử dùng Thiên Địa Dương Khí trực tiếp luyện hóa, dương khí này so với bốn nguyên chi hỏa còn nóng hơn vô số lần, thiên địa dương hỏa sẽ đốt ngươi thành tro tàn.

Tiếng nói vừa dứt, hai tay Kim Ô Ngũ Thái Tử đánh ra liên tục hơn mười đạo pháp ấn, quang mang kim sắc bao phủ vô tận hư không, vô số Thiên Địa Dương Khí từ hàng triệu, hàng tỉ dặm trong hư không xa xôi cuộn cuộn không ngừng kéo đến, dừng mảnh chui vào trong bàn tay kim quang to lớn kia.

Trong bàn tay kim sắc, đạo ngân thuần sắc trắng trắng kien trong sát na quang mang hóa ra hàng tỉ trượng. Nguyên bản nó đã là cực nóng không gì sánh được, hiện giờ lại trực tiếp thiêu đốt ra hỏa diễm hùng hục, so với bốn nguyên chi hỏa còn mạnh hơn vô số lần, thiên địa dương hỏa dường như thành một hỏa long cực lớn chui vào trong đại cương cầu ngũ hành của Cổ Thần.

Đại cương cầu ngũ hành là lực lượng ngũ hành bốn nguyên, làm sao chống đỡ được sự xâm nhập cực kỳ bá đạo của thiên địa dương hỏa, trong sát na đó, vô số đạo thiên địa dương hỏa phủ kín trên người Cổ Thần, hỏa diễm bao phủ Cổ Thần hồng đốt Cổ Thần thành tro tàn.

Bị thiên địa dương hỏa đốt cháy, sắc mặt Cổ Thần không hề kinh sợ mà còn lấy làm vui mừng, nhất thời thư sướng một trận, trong miệng không nhịn được rên lên một tiếng.

Nguyên bản Cổ Thần và Kim Ô Ngũ Thái Tử thực lực kém nhau cả ngàn cả vạn lần. Tuy rằng đại cương cầu ngũ hành lực phòng ngự cực kỳ cường đại nhưng không có khả năng ngăn trở công kích liên tiếp của Kim Ô Ngũ Thái Tử, tối đa cũng chỉ có thể trụ lại thời gian nửa khắc mà thôi.

Nhưng mà Kim Ô Ngũ Thái Tử lại muốn đánh chết Cổ Thần cực nhanh, liền thi triển đại tiên lực, mang Thiên Địa Dương Khí trong vô tận hư không toàn bộ thu thập hóa thành thiên địa dương hỏa muốn đốt chết Cổ Thần.

Hắn quên mất một điều, Cổ Thần có Thuần Dương Lệnh trên người thì điều không sợ nhất chính là hỏa diễm, cho dù là thuần dương chi hỏa còn muốn mạnh hơn một chút so với thiên địa dương hỏa.

Thiên địa dương hỏa đốt cháy trên người Cổ Thần, đầu tiên nó sẽ bị Thuần Dương Lệnh hấp thu vào, sau đó sẽ hóa thành lực lượng dương tính mạnh mẽ không gì sánh được bị Cổ Thần hấp thu.

Cổ lực lượng này so với bản nguyên ngũ hành của Cổ Thần đều cường đại hơn rất nhiều, bản nguyên ngũ hành trong mệnh truyền bị lực lượng này trùng kích nhất thời sôi trào lên. Cổ Thần ăn hơn ba trăm Thiên địa đồng sinh quả còn chưa tiêu hóa hết nhưng mà bây giờ, theo ngũ hành bốn nguyên sôi trào, lực lượng của Thiên địa đồng sinh quả và ngũ hành bốn nguyên trong sát na điên cuồng dung hợp với nhau.

Cổ Thần nghĩ rằng luyện hóa, dung hợp ngũ hành bốn nguyên trong sát na sẽ dễ thắng lực lượng vô số lần, mười vạn lần cũng khó có thể hình dung.

Mới qua thời gian non nửa khắc, xung quanh Cổ Thần phát ra khí tức cực nóng rồi đột nhiên biến mất không thấy, thân thể Cổ Thần đột nhiên xuất hiện bên trong một thế giới băng tuyết, bão tuyết bay lượn xung quanh, cả mặt đất khắp nơi đều là băng trôi, gió lạnh gào rít.

Trong thời gian nửa khắc, lực lượng của hơn ba trăm Thiên địa đồng sinh quả đồng thời bạo phát, lại mượn thêm thiên địa dương hỏa của Kim Ô Ngũ Thái Tử để luyện hóa, Cổ Thần tự nhiên luyện hóa hoàn toàn đối với thủy chi bản nguyên, hoàn toàn nắm được lực lượng của thủy chi bản nguyên, tu vi bước vào ngũ hành hai kiếp, giờ đây bắt đầu phải trải qua ngũ hành thủy kiếp.

Thiên kiếp tới, ngay cả cường giả vô địch như Kim Ô Ngũ Thái Tử tu vi âm dương sinh tử kiếp cũng không thể nào ngăn cản được, mắt mở trừng trừng nhìn Cổ Thần bị Ngũ Hành Thủy Kiếp của Ngũ Hành Thai Kiếp bao phủ.

- Hừ hừ, cũng hay, đợi sau khi ngươi trải qua Ngũ Hành Thủy Kiếp, thân thể suy nhược, rồi sau đó sẽ giết chết ngươi, thì lúc đó chẳng phải dễ như trở bàn tay đó sao, Cổ Thần, ngươi không thể nào thoát ra khỏi bàn tay của bản thái tử đâu.

Kim Ô Ngũ Thái tử lẩm nhẩm rồi cười lạnh lùng, đứng một bên, lạnh lẽo quan sát Cổ Thần trải qua kiếp.

Gió lạnh gào thét, một khoảng trời đất băng giá.

Gió lớn thổi những bông tuyết bay lên, cảm giác lạnh lẽo tới cực điểm, ngay cả Cổ Thần cũng cảm thấy sự lạnh lẽo này.

Nhưng, Cổ Thần đã hoàn toàn nắm vững được lực của Thủy chi bản nguyên, thủy chi bản nguyên chảy khắp nơi trong nhục thân, những luồng khí lạnh lẽo kia định xâm nhập vào nhục thể của Cổ Thần, lập tức bị đẩy ra bên ngoài hết.

Vù vù vù.

Những bông tuyết bay phấp phới, rồi đột nhiên bay rất nhanh trong khoảng trời băng tuyết kia, rồi đột nhiên hình thành lên vô số những chiếc băng chùy, có những cái dài vạn trượng, có những cái dài ngàn trượng.

Cổ Thần nhìn lướt qua những làn tuyết bay và những chiếc băng chùy, dùng tay lướt qua, vô số bản nguyên chi thủy hình thành một dải bản nguyên thủy ấn, những làn tuyết bay và những chiếc băng chùy chạm vào đó đều bị tan biến hết.

Cổ Thần tung chân lên, đạp mạnh xuống đất, trong chốc lát đất rung núi chuyển, một dải bản nguyên chi thủy sóng gợn, khắp tứ phương đều tản ra, trong nháy mắt tất cả những chiếc băng chùy khắp nơi đều bị phá hủy.

Băng cũng là một loại hình thái của thủy (nước), pháp lực của băng cũng chính là một trong những pháp lực của nước, lúc ở Ngũ Hành Thủy Kiếp, băng chi đại kiếp chính là giai đoạn đầu tiên.

Cổ Thần tung chuồng, trong nháy mắt phong tuyết đều bị càn quét sạch, cú giậm chân đã làm tan biến tất cả những băng chùy, băng chi đại kiếp rất dễ dàng nhẹ nhàng băng qua.

Giai đoạn thứ hai, tiến thẳng vào Ngũ Hành Thủy Kiếp.

Trong lúc Cổ Thần dùng chân phá hủy băng chùy, cũng đã đập nứt đại địa, vô vàn nước trong Ngũ Hành Kiếp từ những khe nứt đó trong chốc lát liền nhấn chìm tất cả, toàn bộ thế giới chỉ còn lại mỗi Ngũ Hành Kiếp Thủy.

Những nơi bị nhấn chìm của Ngũ Hành Kiếp Thủy, toàn bộ đều bị hòa tan, biến thành một bộ phận của Ngũ Hành Kiếp Thủy, băng thiên tuyết địa bị bao phủ rồi, bị hòa tan rồi, vô vàn hư không đều bị bao phủ và đều bị hòa tan hết rồi.

Trong chốc lát, trong toàn bộ không gian của kiếp số, trên tới thiên khung, dưới tới cửu u, toàn bộ trên dưới tứ phương đều bị Ngũ Hành Kiếp Thủy bao phủ, nước là những thứ mềm mại nhất của thiên hạ, không thể nào ngăn cản được, không có nơi nào là không thể thấm thấu được.

Nhưng, còn một nơi, tuy bị nhấn chìm, nhưng không hề bị hòa tan ra, đó chính là Cổ Thần.

Cổ Thần nằm trong Ngũ Hành Kiếp Thủy, giống như trong một đại dương mênh mông vô tận, Ngũ Hành Thủy Kiếp bao vây hấn khắp sáu phương tám hướng, những kiếp lực vô cùng to lớn, như muốn hòa tan Cổ Thần ra vậy.

Nhưng, Cổ Thần trong Ngũ Hành Thủy Kiếp, không hề bị ảnh hưởng chút nào của Ngũ Hành Thủy Kiếp, trái lại Ngũ Hành Thủy Kiếp bị hấn liên tục hút vào trong cơ thể.

Trong cơ thể của Cổ Thần, giống như một không gian vô tận vậy, vô vàn những Ngũ Hành Thủy Kiếp đều bị hấn hút vào trong, nhưng không hề có cảm giác trướng thối, mà còn để Ngũ Hành Thủy Kiếp và Thủy chi bản nguyên hoàn toàn hòa tan, hoàn toàn nắm giữ được lực của “Thủy”.

Từ nay, không còn “Thủy chi bản nguyên”, mà Thủy chi bản nguyên chính là một phần của Cổ Thần rồi, Cổ Thần chính là Thủy chi bản nguyên và đã hoàn toàn luyện hóa dung hợp giống như Hỏa chi bản nguyên.

Ngũ Hành Thủy Kiếp nhấn chìm Cổ Thần, nhưng không thể nào hủy diệt được Cổ Thần, trong chốc lát trở nên cuồng bạo, tạo lên những cuộn sóng kinh hãi.

Một thủy chi tinh linh vọt ra từ trong những cuộn sóng lớn, hiện lên bàn tay như muốn vỗ tới, và phát ra hàng trăm tỉ những tia sáng, một cú vỗ về phía Cổ Thần.

960. Chương 86: Đỉnh Cát Tiên Tôn

Đồng thời, cùng với sự công kích của thủy chi tinh linh, một ngọn hỏa diễm tinh linh cũng đột nhiên từ trong hư không hiện ra, một quyền hỏa diễm lao về phía Cổ Thần.

Ngũ Hành Thoái Thai Kiếp, tổng cộng phải trải qua năm lần kiếp số, mỗi lần trải qua một kiếp thì phải đối diện với vô vàn kiếp số, và đều sẽ xuất hiện lần nữa, kiếp kiếp đều dung hợp, uy lực thì càng ngày càng tăng lên gấp bội.

Đây chính là nguyên nhân sau khi tu sĩ bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, tiến cảnh tu vi tăng lên đều vô cùng chậm chạp, nếu không tích lũy được những cực hạn thì để trải qua một kiếp thì đó là việc vô cùng nguy hiểm, cũng có thể nói là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, sẽ công cốc hết.

Nhưng, thủy chi tinh linh và hỏa diễm tinh linh cùng lúc công kích, đối với Cổ Thần nó chẳng có chút ảnh hưởng gì cả, Cổ Thần khua tay, hai phát vung tay lên, bản nguyên thủy ấn và bản nguyên hỏa ấn, từng chưởng tung chưởng về thủy chi tinh linh và hỏa diễm tinh linh, trong chốc lát khiến hai ngũ hành tinh linh tan biến vào hư không.

Cùng với sự tan biến của thủy chi tinh linh và hỏa diễm tinh linh, có càng nhiều thủy chi tinh linh và hỏa diễm tinh linh dũng mãnh lao về phía Cổ Thần, khiến Cổ Thần phải triển khai thủy hỏa đại sát thuật, nguyên bản thủy, hỏa, hai sức mạnh của hai loại ngũ hành không bị hòa tan, lúc này hoàn toàn dung hợp với nhau.

Nếu kinh qua hai kiếp thủy, hỏa, thì có thể hoàn toàn nắm giữ được sự tương hợp sức mạnh của thủy và hỏa, thực lực sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Không nằm ngoài dự đoán, Cổ Thần trải qua kiếp thứ hai của ngũ hành, mỗi lần trải qua một kiếp Cổ Thần đều có sự tu vi tăng lên, thực lực tăng, gấp bội lần so với những tu sĩ bình thường, có những sự trải nghiệm không giống nhau thì sẽ có những thu hoạch không giống nhau rồi.

Đối với thân thể mang trong người ngũ hành bản nguyên mà nói, có thêm nhiều thủy chi tinh linh, hỏa diễm tinh linh, đối với hắn đều không có chút tổn thương nào cả, mà Cổ Thần có thể tiêu diệt tất cả thủy chi tinh linh và hỏa diễm tinh linh chỉ trong vòng có nửa canh giờ.

Bốn phía vô tận của Ngũ hành kiếp thủy đều bị đẩy lui, bên ngoài thân thể Cổ Thần vẫn được bao phủ ngũ hành cương cầu, bị kim quang đại thủ của Kim Ô Ngũ Thái tử niết trong lòng bàn tay.

Điều duy nhất không giống đó chính là, sự tu vi của Cổ Thần đã thăng lên, đạt tới cảnh giới của Ngũ hành hai kiếp, thực lực so với lúc ở ngũ hành nhất kiếp tăng lên một cách không tưởng tượng nổi, tuy không thể nào so với sức mạnh vô địch Âm dương sinh tử nửa kiếp của Kim Thái Ngũ, nhưng khoảng cách cũng đã được rút ngắn lại chút rồi, cũng có thể coi như giữa gấp mười lần và gấp trăm lần.

Lúc này, cho dù là những cường giả mạnh nhất trong Ngũ hành kiếp đại viên mãn cũng có thể nói là tiến được nửa bước vào Âm dương sinh tử kiếp rồi, e rằng cũng không còn là đối thủ của Cổ Thần nữa, duy chỉ có cường giả vô địch Âm dương sinh tử kiếp mới có thể áp chế được thực lực của Cổ Thần.

Trong Ngũ hành thoái thai kiếp, Cổ Thần đã được coi là một vương giả hoàn toàn đích đáng rồi.

Kim Ô Ngũ Thái tử tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Cổ Thần nói:

- Cổ Thần, ngươi đã làm cho bản Thái tử cảm thấy kinh ngạc rồi đó, trải qua kiếp thứ hai của Ngũ hành, không ngờ lại không bị chút tổn thương nào, hơn nữa còn được tăng thêm thực lực, hê hê... nhưng, cái này cũng không đủ để thay đổi cái gì cả, cho dù ngươi có tu vi phá được kiếp thứ hai của Ngũ hành, thì khoảng cách giữa ta và ngươi thì vẫn như một trời một vực mà thôi, ngươi vẫn phải chịu thất bại và chết thôi, những người bị “Thiên Cung” ta truy sát, cho dù trên trời dưới đất, sáu phương tám hướng của vũ trụ, bất kể kẻ nào đều không thể cứu vớt được.

- Thiên Đế chi tử, truyền lời của ta với Thiên Đế “Kim Ô”, sẽ có một ngày, ta sẽ qua trở lại Thiên Cung chém Thiên Đế ngay trước đại điện Thiên Cung, ngươi nhớ cho kỹ, tới lúc đó, cũng chính là lúc ngươi phải chết!

Giọng nói của Cổ Thần vô cùng lạnh lùng và vang dội.

Giọng nói vừa dứt, thân thể của Cổ Thần đột nhiên biến hóa, thi triển thần thông của Cổ Thần đó là bà đầu sáu tay.

Chiến Thần diệt Tinh quyền hủy diệt.

Sáu tay của Cổ Thần cùng lúc kết thành quyền ấn, trong chớp lát tung ra sáu quyền.

Sáu đạo chiến thần diệt tinh cáo, sơ với lúc Cổ Thần ở Ngũ hành nhất kiếp thì thực lực đã có sự thay đổi lớn, đã tăng lên mấy chục lần, mấy trăm lần.

Cùng với sự tu vi của Cổ Thần đã đột phá tới Ngũ hành hai kiếp, Cổ Thần có khả năng dung hợp Chiến thần diệt tinh quyền, càng có thêm một sự đột phá, đạt tới trình độ năm ngàn chín trăm chín mươi quyền hợp nhất.

Đồng thời tung ra sáu quyền, quả thật có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, đánh tan mười phương vạn cổ của vũ trụ.

Tuy vẫn chưa thể nào đạt được tới mức vạn quyền hợp nhất, nhưng, lực công kích so với lúc ở Ngũ hành nhất kiếp, sáu đạo bốn ngàn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất của Chiến thần diệt tinh quyền thì đã tăng lên gấp bội rồi.

Bùng bùng bùng!

Thực lực của Cổ Thần đã tăng lên gấp bội, vung một chiêu “Chiến thần diệt tinh quyền hủy diệt” đã tóm được Kim quang đại thủ của hắn, và khiến nó nát vụn ra.

Trong chốc lát, thân thể của Cổ Thần bỗng chốc biến thành ngàn ngàn vạn vạn, giống như bắn pháo hoa vậy, trong chốc lát bắn nổ ra mười phương tám hướng, trong chốc lát biến mất không còn thấy gì nữa.

Thần sắc của Kim Ô Ngũ Thái tử vô cùng kinh ngạc, hẳn đường đường là vô địch cường giả của Âm dương sinh tử bán kiếp, Kim quang đại thủ ẩn là được tập hợp tiên lực của âm dương, không ngờ bị Cổ Thần phá nát rồi.

- Con kiến hôi chết tiệt!

Kim Ô Ngũ Thái tử gào rít lên một tiếng phẫn nộ, đại thủ hướng lên trước, lại một Kim quang đại thủ xuất hiện, nắm toàn bộ hư không vô tận vào lòng bàn tay.

Kim quang đại thủ cảm thụ dương khí vô cùng vô tận của trời đất, dường như bao trùm hai ba lần phạm vi của tinh hải, nhưng hơi thở của Cổ Thần như là đá chìm dưới đáy biển, biến mất không còn bóng dáng tăm tích đâu.

Cổ Thần đã có tu vi ngũ hành hai kiếp, khoảng cách thuận di so sánh giữa hắn và cường giả âm dương sinh tử kiếp vô địch không kém nhau bao nhiêu, một cái di chuyển, đã là cự ly của một hai lần Tinh hải rồi, Cổ Thần liên tục vài lần di chuyển, trực tiếp bỏ rơi Kim Ô Ngũ Thái tử ra xa mấy lần Tinh hải, dù sao sự tu vi của Kim Ô Ngũ Thái tử cũng có hạn, không có cách nào cảm nhận được hành tung của Cổ Thần.

Cổ Thần vừa mới di chuyển được năm sáu lần, đột nhiên một giọng nói từ trong đầu Cổ Thần vang lên:

- Cổ Thần đạo hữu xin dừng bước, ta là tu sĩ trận doanh Vạn Giới Đỉnh Cát Tiên Tôn đến cứu người.

Tu sĩ trận doanh Vạn Giới?

Cổ Thần rung mình, thân thể ngưng lại, được xưng là “ Tiên tôn ” chắc chắn cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, nếu đối phương đã phát hiện ra tung tích của bản thân thì cho dù Cổ Thần có bỏ chạy, cũng chưa chắc có thể chạy thoát được.

Hiện tại Cổ Thần đang muốn tìm kiếm cường giả trận doanh Vạn Giới, nếu người này quả thực là cường giả trận doanh Vạn Giới, vậy thì Cổ Thần càng phải dừng lại để gặp mặt rồi.

Chỉ vùn vùn hai lần thở, một đạo sáng trắng từ nơi rất xa phụt tới, một lão giả chừng lục tuần mặc một bộ áo bằng trắng, cầm trên tay cái phát trần, râu tóc bạc phơ, từ trong ánh sáng kia bước ra.

Người này rất có dáng dấp của tiên tôn, so với Thượng Nguyên tiên tôn của Thiên Cung, cho dù là cách ăn mặc, hay là thần tình khí chất, cũng có vài phần giống nhau, cũng có vài phần tiên khí.

Rất nhanh, vị này liền tiến tới trước mặt Cổ Thần, tay phải vung cây phát trần đặt lên cánh tay trái, tay trái dựng đứng lên, rất có phong cách lễ nghi của đạo gia, rồi nói:

- Bần đạo Đỉnh Cát Tiên Tôn, Cổ Thần đạo hữu, việc người đại náo Thiên Cung, trận doanh Vạn Giới đều đã biết, nên ta tới đây để cứu giúp bằng hữu.

Nếu như đối phương là cường giả của trận doanh Chư Thiên thì không cần thiết phải dông dài với Cổ Thần làm gì, trực tiếp bắt Cổ Thần là được.

Thấy Đỉnh Cát Tiên Tôn lễ nghi chu đáo, trong lòng Cổ Thần đã tin đến tám phần, liền hoàn lễ , nói:

- Đa tạ Đỉnh Cát đạo hữu!

Trong lúc nói chuyện, bàn tay Cổ Thần lật một cái, một tiên bảo vô thượng Hoàng Thiên Tỳ xuất hiện trong lòng bàn tay, quang mang chói lóa lên, Xích Hỏa Hoàng liền xuất hiện từ trong Hoàng Thiên Tỳ ra ngoài hư không.

Xích Hỏa Hoàng vừa xuất hiện thấy Cổ Thần đứng đối diện, trong sát na sắc mặt trở nên vui mừng, nói:

- Cổ Vu Điện Xích Hỏa Hoàng, ra mắt Đỉnh Cát Tiên Tôn!

Thấy Xích Hỏa Hoàng nhận ra được Đỉnh Cát Tiên Tôn, trong lòng Cổ Thần mới rốt cuộc hoàn toàn tin tưởng, để Xích Hỏa Hoàng đi ra ngoài đây chính là một khảo nghiệm xem Đỉnh Cát Tiên Tôn ở trước mắt này là thật hay là giả, dù sao Cổ Thần và Đỉnh Cát Tiên Tôn cũng không hề quen biết, e rằng nếu như đây

là cường giả của trận doanh Chư Thiên sẽ hãm hại hắn, căn bản không cần bắt hắn, trực tiếp đánh hắn tan nát là được rồi

Đỉnh Cát Tiên Tôn hơi chấp tay, nói:

- Thiên Cung ở Trình Vân tinh vực bày ra thế trận cực lớn, xuất động mười mấy cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, muốn bắt Cổ Thần đạo hữu trở lại Thiên Cung, đạo hữu làm náo loạn Thiên Cung một lần long trời lở đất, ngay cả Kim Ô Thập Thái tử đều bị đạo hữu giết chết, Thiên đế nếu không cầm tù lại đạo hữu về Thiên Cung xử trí được tuyệt sẽ không thể dừng tay, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta hãy trở lại địa bàn trận doanh Vạn Giới rồi nói chuyện dài hơn.

Cổ Thần gật đầu nói:

- Vừa rồi ta đã gặp một tên Thiên đế chi tử có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, chúng ta đi thôi!

Nói xong, Hoàng Thiên Tỳ chợt lóe quang mang lên, thu Xích Hỏa Hoàng vào bên trong.

Sắc mặt Đỉnh Cát Tiên Tôn cực kỳ kinh hãi, Cổ Thần dĩ nhiên lại có thể thoát được từ trong tay của Thiên đế chi tử có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, chuyện này khó có thể tin tưởng được, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, dù cho có quay lại được thế giới tự sáng tạo của chính mình thì đều khó có thể thoát thân được.

Cường giả âm dương sinh tử kiếp thông hiểu biến hóa âm dương, biết được biến hóa của vũ trụ, thấy rõ thiên cơ vô thượng, thấy được tạo hóa của số phận, họ bắt đầu đã tiếp xúc đến pháp tắc sinh mệnh, cùng với cường giả ngũ hành thoát thai kiếp không hề cùng một đẳng cấp.

Cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đối với cường giả ngũ hành thoát thai kiếp mà nói đều là tồn tại giống như là trời vậy.

Nếu Cổ Thần và Thiên đế chi tử đã chạm mặt nhau, vậy thì tên Thiên đế chi tử kia sẽ không ở cách quá xa Cổ Thần, Đỉnh Cát Tiên Tôn nhất thời vung tay lên, một đạo tiên lực âm dương cực lớn bao phủ Cổ Thần, xuyên toa hư không mà đi.

Chẳng qua, trong lúc Đỉnh Cát Tiên Tôn đang muốn chạy thì không gian đột nhiên biến sắc, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bàn tay kim quang cực lớn, tỏa rộng phương viên hàng tỉ dặm, trong sát na cũng xuyên qua hư không đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của Đỉnh Cát Tiên Tôn, xuống bắt hai người.

Ở giữa bàn tay kim quang to lớn, có một đạo ngân thô lớn màu trắng tỏa ra khí tức cực nóng.

Vừa nhìn thấy bàn tay kim quang to lớn này, Cổ Thần liền cảm giác được khí tức của tên Thiên đế chi tử kia, theo lý thuyết thì hắn đã thoát ly đi được cự ly là vài thiên tinh hải rồi, cho dù Thiên đế chi tử này có tu vi âm dương sinh tử kiếp cũng không thể có khả năng nhận biết được hành tung của hắn nhanh như vậy được.

Có điều, trong sát na Cổ Thần liền minh bạch, một cỗ khí tức cực mạnh đột nhiên bao phủ, cho dù là đang ở trong cương tráo hình thành từ tiên lực âm dương của Đỉnh Cát Tiên Tôn, Cổ Thần đều cảm giác được nguy cơ sinh tử của mình, địch nhân không chỉ là có mỗi Thiên đế chi tử mà còn có thêm một người còn cường đại hơn so với hắn.

Khả năng rất lớn đây là một cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

- Cẩn thận, không chỉ có Kim Ô Ngũ Thái tử thôi đâu, còn có cả Vũ Đẩu Thiên Vương nữa!

Vừa cảm thụ được khí tức, sắc mặt Đỉnh Cát Tiên Tôn liền đại biến, hiển nhiên rõ ràng hơn Cổ Thần rất nhiều lần, tiên lực âm dương bên ngoài quang tráo nhất thời to lên, lực lượng phòng ngự tăng mạnh, đồng thời bàn tay chỉ lên trời, tóm lấy bàn tay kim quang kia, điểm ra một ngón tay.

Một đạo chỉ cương đẹp mắt không gì sánh được đột nhiên bắn nổ ra, phía trên chỉ cương ngưng tụ một đạo ngân thô to tinh thuần không gì sánh được, như là một cây cột chống trời, đục thủng trên vòm trời cao kia một lỗ thủng, trong sát na kim quang đại thịnh trong lòng bàn tay, đánh thủng bàn tay kim quang kia một lỗ, nhất thời bàn tay kim quang bị tán loạn.

Trong nháy mắt Đỉnh Cát Tiên Tôn vừa xuất thủ, Cổ Thần lập tức cảm giác được khí tức cường đại tập trung trên người hắn còn mạnh hơn Kim Ô Ngũ Thái tử không chỉ gấp trăm lần, khẳng định là Vũ Đẩu Thiên Vương đang ẩn núp ở đâu đó trong bóng tối.

Lông tơ Cổ Thần đều dựng lên, một cỗ hơi thở chiến bùng lên, Cổ Thần biết, Vũ Đẩu Thiên Vương đã muốn xuất thủ với mình, đã có sát ý vô tận cùng với ý chí vô đạo tuôn về phía hắn.

- Ngũ Hành Bản nguyên, Ngũ Hành Đại Cương Cầu!!

Hiện giờ Cổ Thần mới chỉ bước vào tu vi ngũ hành hai kiếp, đối mặt với Kim Ô Ngũ Thái tử có tu vi âm dương sinh tử kiếp đều không có hy vọng đào sinh, không có thực lực để chiến đấu, gặp phải cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn Vũ Đẩu Thiên Vương càng thêm hung hiểm vạn phần..

Không chút do dự nào, cho dù đang ở trong cương tráo cực lớn của Đỉnh Cát Tiên Tôn hình thành từ tiên lực âm dương, trong nháy mắt Cổ Thần liền làm ra quyết định, lực lượng ngũ hành bản nguyên bạo phát ra hình thành một đại cương cầu ngũ hành phương viên một trượng.

Trong sát na đại cương cầu ngũ hành xuất hiện, một đạo quyền cương cũng xuất hiện theo.

961. Chương 87: Vũ Đẩu Thiên Vương.

Thân ảnh Vũ Đẩu Thiên Vương mặc áo giáp hoàng kim to lớn đột nhiên xuất hiện ở trong hư không, hắn tấn công một quyền long trời lở đất, quỷ khóc địa sầu, quyền cương mặc dù không quá lớn chỉ bao trùm hàng tỉ dặm quanh nơi đây, chỉ là một quyền bình thường nhưng lại tập trung vào một điểm, lực lượng quyền cương cực kỳ to lớn, so với năm nghìn chín trăm chín mươi chín quyền Chiến Thần Diệt Tinh Quyền của Cổ Thần còn mạnh mẽ hơn gấp vạn lần.

Quyền cương này không hề ẩn chứa một chút ý sát phạt hay là ý chí vô đạo nào cả, tuy rằng nó không lớn nhưng tất cả những gì ở trên đường đều bị phá hủy hoàn toàn.

Quyền cương đánh vào trong hư không, không gian lập tức bị vỡ nát.

Quyền cương đánh vào phía trên cương tráo hình thành từ tiên lực âm dương cực lớn của Đỉnh Cát Tiên Tôn, phòng ngự của cương tráo lập tức vỡ nát.

Thế đi của quyền cương tiếp tục không giảm, oanh ở bên ngoài đại cương cầu ngũ hành đang bao phủ thân thể Cổ Thần.

Oanh!

Một tiếng bạo tạc vang lên ngập trời, từ lúc Cổ Thần chào đời tới nay đây chính là công kích cường đại nhất mà hắn gặp phải, dù là bản nguyên ngũ hành ngưng tụ lại thành đại cương cầu ngũ hành trong nháy mắt đều bị đánh vỡ, y như bong bóng nổ tung, hóa thành hư vô

Cổ Thần phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị lực lượng cường đại công kích, trong sát na bị đánh bay đi giống như là đang thuận di, trong sát na bị Vũ Đẩu Thiên Vương một quyền đánh bay vào hư không vô tận, đi đến hàng tỉ hàng vạn dặm bên ngoài.

Trong cơ thể Cổ Thần, dường như đang có sóng lớn phun trào, tiên lực thuần dương như con ruồi không đầu đang bạo loạn xung đột ở bên trong mệnh tuyến, trong đó lại còn có ba loại bản nguyên ngũ hành khác, trong sát na đều sôi trào hết cả lên, gần như làm cho mệnh tuyến của Cổ Thần tan thành từng mảnh nhỏ.

Cường giả ngũ hành thoát thai kiếp bình thường, cho dù là tồn tại ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, nhận một quyền của Vũ Đẩu Thiên Vương này, cho dù phòng ngự có mạnh mẽ như thế nào đi chăng nữa đều bị một quyền này oanh diệt thành bột phấn, hình thần câu diệt, kể cả thế giới được sáng tạo của chính mình trong nháy mắt cũng bị tan biến hóa thành hư vô.

Nhưng mà thân thể Cổ Thần mạnh mẽ hơn xa cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, vượt qua được dự liệu của Vũ Đẩu Thiên Vương, phun ra một ngụm máu tươi, tuy rằng tiên lực trong cơ thể như bài sơn đảo hải nhưng vẫn không thể phá hủy thân thể Cổ Thần. Mệnh tuyến ở giữa ba loại ngũ hành bản nguyên chèn ép cực mạnh mẽ nhưng cũng không thể nào làm nó vỡ vụn được.

Cổ Thần tu luyện Chiến Thần Bất Diệt thể đã vượt qua được cảnh giới đại thành Nguyên Thần Dung Khiếu, đồng thời tu luyện thành thân thể thuần dương. Lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, so với một số tiên bảo vô thượng đẳng cấp cao đều mạnh hơn nhiều, thân thể hẳn bây giờ có thể tương đương với một kiện Tiên Thiên linh bảo, không thể phá hủy được.

Cho nên khi Vũ Đẩu Thiên Vương đánh ra một quyền cũng chỉ có thể làm cho Cổ Thần phun ra máu tươi, thụ thương không nhẹ nhưng không hề trí mạng. Đối với một chi bản nguyên của Cổ Thần mà nói, thương thể như vậy không tính là cái gì cả.

Một quyền không thể giết chết được Cổ Thần, mặt mày Vũ Đẩu Thiên Vương lộ vẻ kinh nghi, hừ lạnh một tiếng rồi quát lên:

- Con kiến hôi này, dĩ nhiên lại luyện được thân thể cường hãn như vậy, nhưng con kiến hôi chung quy vẫn chỉ là con kiến hôi, xem ngươi chịu được mấy quyền của bản vương!

Tiếng nói vừa dứt, Vũ Đẩu Thiên Vương lại đánh một quyền tới Cổ Thần.

Một đạo quyền cương này tuy rằng vẫn y như cũ không thay đổi mấy thế nhưng lại mang theo sát khí vô cùng, ý chí vô đạo, chấn nhiếp tinh thần, quyền cương còn chưa tới thì Cổ Thần đã cảm giác được tử chi của mình như muốn phân liệt.

Nhưng mà chính lại một quyền trông bình thường như vậy lại ẩn chứa được lực lượng long trời lở đất, đồng thời như vô thượng đại đạo, ẩn chứa quỹ tích của thiên cơ, trong một quyền này, Cổ Thần lại cảm thấy vô luận mình làm gì đều không thể nào tránh né được.

Thân thể Cổ Thần còn đang bạo lui về phía sau nhưng mà quyền cương của Vũ Đẩu Thiên Vương đã như lưu tinh hướng nguyệt cấp tốc bay đến.

Cổ Thần nghĩ thầm không ổn, lực công kích của Vũ Đẩu Thiên Vương kinh khủng tới cực điểm, nếu như ăn thêm một quyền của Vũ Đẩu Thiên Vương một lần nữa, cho dù thể chất của Cổ Thần có cường hãn thế nào đi chăng nữa cũng không thể chịu được mấy quyền mà tan thành mảnh nhỏ.

Đỉnh Cát Tiên Tôn chỉ có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, tuy rằng phá được bàn tay kim quang to lớn của Kim Ô Ngũ Thái tử nhưng mà bị Vũ Đẩu Thiên Vương oanh một quyền vào cương trảo hình thành từ tiên lực âm dương và trong khi chiến đấu với Kim Ô Ngũ Thái tử lại bị rơi vào thế hạ phong, trong nhất thời không thể cứu viện Cổ Thần, huống chi dưới công kích của Vũ Đẩu Thiên Vương thì Đỉnh Cát Tiên Tôn có muốn cứu cũng không cứu được.

Chính vào lúc này, một bàn tay to lớn đột nhiên xuất hiện từ trong hư không ngay phía sau lưng Cổ Thần, Cổ Thần ở trong lòng bàn tay đó chớp mắt đột nhiên vững chắc hẳn lên, trong lòng bình tĩnh lại.

Một đạo thanh âm vang lên từ phía sau Cổ Thần:

- Giao ngươi này cho bản đạo, đạo hữu trở về đi thôi!

Trong lúc nói chuyện, một chưởng như ngọc bàn màu trắng từ trên trời giáng xuống, tựa hồ mang cả trời xanh phủ xuống, đánh tới phía trên quyền cương của Vũ Đẩu Thiên Vương, sát phạt ý cứng rắn vô cùng, ý chí vô đạo trong nháy mắt đều bị một chưởng này đập tan vỡ.

Cổ Thần quay đầu lại nhìn, thấy một lão đạo râu tóc bạc trắng đang đứng ở bên cạnh hắn, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, xuất trần thoát tục, nhìn qua tuổi tác lớn hơn không ít so với Đỉnh Cát Tiên Tôn.

Có thể ngăn trở được công kích của Vũ Đẩu Thiên Vương, tu vi lão đạo này so với Đỉnh Cát Tiên Tôn còn mạnh hơn rất nhiều lần.

- Tiêu Dao sư huynh, huynh rốt cục cuối cùng cũng tới!

Lão đạo này vừa xuất hiện, Đỉnh Cát Tiên Tôn nhất thời vui mừng, lập tức triệt tiêu công kích, thân ảnh chợt lóe lên xuất hiện bên cạnh lão đạo tóc bạc.

Đỉnh Cát Tiên Tôn vừa nói xong, liền quay sang Cổ Thần nói:

- Cổ Thần đạo hữu, vị này chính là sư huynh của bản đạo, Tiêu Diêu Tiên Tôn, có Tiêu Dao sư huynh ở đây, Vũ Đẩu Thiên Vương mơ tưởng cũng không thể hại được đạo hữu đâu!

- Vô Lượng Thiên Tôn

Tiêu Diêu Tiên Tôn niệm một câu rồi nói:

- May mà bản đạo vừa đến kịp thời gian, nếu như Cổ Thần đạo hữu gặp phải chuyện gì bất trắc, vậy thì bản đạo không chỉ không còn mặt mũi nào nhìn Thiên Cơ lão nhân mà cũng trở thành tội nhân của cả trận doanh Vạn Giới.

Thần sắc Cổ Thần khê nhúc nhích, nói:

- Tiêu Dao đạo hữu nhận thức Thiên Cơ lão nhân?

Hồi tưởng thời gian mới đầu đến vũ trụ phàm gian, lúc đó Cổ Thần và Thiên Cơ lão nhân gặp mặt nhau, khi đó Cổ Thần đối với vũ trụ phàm gian còn rất mơ hồ, Thiên Cung hay là Thiên đế đều chỉ là lời đồn được nghe.

962. Chương 88: Khách Quý Của Long Tộc

Mà hiện giờ, Cổ Thần từ một nhân vật nhỏ tại Hằng Hà tinh hệ, đi đến Thiên Lan tinh hải, rồi đi đến Thiên Cung, ở Thiên Cung chém chết Thiên đế chi tử làm cho cả Thiên Cung náo động, rung động này lan tràn khắp cả vũ trụ phàm gian, trận doanh Chư Thiên, trận doanh Vạn Giới đều chú ý cả vào hắn – một tiểu tử đến từ Cổ Hoang tiên giới tới vũ trụ phàm gian chẳng qua mới chỉ có hơn mười năm mà thôi.

Trong nháy mắt quá khứ lại hiện ra, trải qua bao nhiêu sự việc bề bộn như vậy, Cổ Thần không khỏi thổn thức trong lòng

Tiêu Diêu Tiên Tôn khê cười nói:

- Thiên Cơ lão nhân hành tung xuất quỷ nhập thần, không ai biết hành tung của người, nhưng dù sao người vẫn là thành viên của trận doanh Vạn Giới, thỉnh thoảng sẽ trở về một lần, tình huống của đạo hữu, Thiên Cơ lão nhân đã thông báo cho huynh đệ chúng ta, đạo hữu đến từ Cổ Hoang tiên giới, xét cho cùng cũng là một thành viên của Đạo môn chúng ta, đạo hữu náo loạn Thiên Cung một trận long trời lở đất, lại còn chém giết một vị Thiên đế chi tử, tất cả tu sĩ trận doanh Vạn Giới đều hoan hô, đạo hữu đã giúp cho Đạo môn chúng ta vinh quang cực lớn, trận doanh Vạn Giới đã xuất động một lượng lớn cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp để đến đây tìm đạo hữu. Chúng ta đều là đồng môn với nhau, xem ra rất có duyên phận, ta lại là người đầu tiên tìm được đạo hữu!

Thiên Cơ lão nhân là hạ bộ cũ của Côn Ngô Tiên Đế, đối với Cổ Thần rất tín nhiệm, thấy Thiên Cơ lão nhân giãi bày lịch của mình cho Tiêu Diêu Tiên Tôn và Đỉnh Cát Tiên Tôn, xem ra hai người cũng đều là người một nhà, trong lòng Cổ Thần đối với hai người có hảo cảm thật sâu, bất tri bất giác lại tăng thêm vài phần.

- Đa tạ Tiêu Dao đạo hữu đã cứu giúp, bằng không hôm nay mệnh của ta tại đây đã chấm dứt!

Cổ Thần thi lễ với Tiêu Diêu Tiên Tôn xong, sau đó quay người nhìn về phía Vũ Đẩu Thiên Vương, lớn tiếng quát:

- Vũ Đẩu Thiên Vương, chung quy sẽ có một ngày, ta sẽ quay lại Thiên Cung diệt sát Thiên đế, một quyền này của người ta sẽ khắc cốt ghi tâm, ngày khác sẽ báo đáp lại gấp trăm ngàn lần, còn Kim Ô Ngũ Thái tử, lúc ta chém giết Thiên đế thì cũng là lúc mạng của người chấm dứt!

Tiêu Diêu Tiên Tôn và Đỉnh Cát Tiên Tôn liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có cùng một suy nghĩ: những lời nói kinh người vừa thốt ra này, ngoại trừ truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế sợ rằng cũng không có người thứ hai dám nói, cho dù là năm lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp của trận doanh Vạn Giới cũng không dám cuồng ngôn như vậy.

Vũ Đẩu Thiên Vương và Kim Ô Ngũ Thái tử nghe xong cực kỳ giận dữ. Vũ Đẩu Thiên Vương quát lên

- Con kiến hôi kia nói gì đó, chỉ biết mạnh mẽ cuồng ngôn, hôm nay trận doanh Chư Thiên chúng ta đã bày ra thiên la địa võng, sẽ diệt sát tất cả bọn tà ma ngoại đạo các người, toàn bộ chém tận giết tuyệt!

Tiêu Diêu Tiên Tôn mỉm cười nói:

- Vũ Đẩu Thiên Vương, nếu như thực sự bày ra thiên la địa võng thì chúng ta làm sao có khả năng xuất hiện ở chỗ này, người đã phát ra tín hiệu với cường giả trận doanh Chư Thiên rồi sao, hiện giờ bọn chúng đang tiến đến đây sao, bất quá chỉ là muốn kéo dài thêm thời gian mà thôi, chúng ta đi!

Trong khi nói chuyện, Tiêu Diêu Tiên Tôn vung tay lên, một đạo quang mang nhu hòa bao phủ quanh Cổ Thần, phá không mà đi.

- Yêu nghiệt, chết đi!

Vũ Đẩu Thiên Vương và Kim Ô Ngũ Thái tử đồng thời xuất thủ, miệng thét lên một tiếng.

Kim Ô Ngũ Thái tử tung ra một trảo, tiên lực màu vàng hóa thành cương khí, hình thành một ưng trảo cực lớn, lửa vàng cháy mạnh hầm hập, đây chính là vô thượng thần công của bộ tộc Kim Ô- Kim Ô biến, Kim Ô Ngũ Thái tử hóa thân thành bản thể công kích, một trảo phá tan hư không, đốt cháy không gian vạn dặm.

Vũ Đẩu Thiên Vương thì dung nhập tất cả ý chí võ đạo, chiến pháp đấu kỹ vào bên trong quyền cương, tung ra một quyền long trời lở đất, trời đất ảm đạm, âm dương bạo loạn, quỷ khóc thần sầu.

Mục tiêu công kích của hai người đều tập trung trên người Cổ Thần, trảo cương và quyền cương đều oanh tạc về phía Cổ Thần.

Tiêu Diêu Tiên Tôn lại vung tay lên nói:

- Vũ Đẩu Thiên Vương, bằng vào người còn chưa làm khó được bản đạo!

Bàn tay phát lên, chỉ thấy một chưởng như ngọc bàn quét ra, ngọc chưởng lướt tới đâu, tất cả hóa thành hư vô tới đó, dù là quyền cương của Vũ Đẩu Thiên Vương hay trảo cương của Kim Ô Ngũ Thái tử cũng không ngoại lệ.

Đồng thời quang mang đẹp mắt chợt lóe lên, Cổ Thần và Tiêu Diêu Tiên Tôn cùng Đỉnh Cát Tiên Tôn tất cả đều biến mất không thấy.

Bạo loạn trong hư không yên lặng trở lại, Vũ Đẩu Thiên Vương và Kim Ô Ngũ Thái tử xuất hiện tại địa phương ba người Cổ Thần vừa đứng, đã mất đi dấu vết của ba người.

- Đáng giận!

Vũ Đẩu Thiên Vương nổi giận giậm chân, hàng tỉ trượng dưới chân đều bạo liệt, có thể thấy được trong lòng hắn oán giận tới mức nào, cả giận nói:

- Tiêu Dao yêu nghiệt khá lắm, dĩ nhiên tu vi lại tinh tiến tới tận mức này, đã sắp đột phá đến thiên địa vô lượng kiếp rồi, sắp tới tiến vào bản nguyên chi địa, bản thiên vương nhất đỉnh phái vượt lên trước hắn, diệt sát uy phong của hắn đồng thời giết con kiến hôi Cổ Thần kia băm thành vạn đoạn!

...

Bị Tiêu Diêu Tiên Tôn mang theo bằng đại na di, so với thời gian trước Thượng Nguyên Tiên Tôn mang tới Thiên Cung còn nhanh hơn rất nhiều, một lần đại na di liền đi qua hơn mười phiên tinh hải.

Vừa vặn trăm lần hô hấp đã đi qua mấy nghìn phiên tinh hải, thân ảnh Tiêu Diêu Tiên Tôn ngừng lại, đi vào trong một tinh cầu hoang vu.

Cổ Thần nhìn về phía trước, một màu sắc đen kịt không gì sánh được, vô số tinh quang lóe ra tại tinh không xa xôi.

Tiêu Diêu Tiên Tôn nói:

- Nơi đây là điểm cuối cùng của Trình Vân tinh vực, tinh cầu này chẳng qua là một tinh cầu bình thường trong hàng triệu hàng tỉ tinh cầu ở đây, nhưng đối với trận doanh Vạn Giới mà nói lại không hề bình thường chút nào, nó được gọi là Giới Vương tinh, là một thông đạo đi đến trận doanh Vạn Giới.

Ánh mắt Cổ Thần nhìn thấu hư không, ở phụ cận có vô số tinh cầu hoang vu, trách không được cường giả trận doanh Chư Thiên đều không tìm thấy được, thật sự là rất không gây chú ý rồi.

Đỉnh Cát Tiên Tôn nói:

- Cổ Thần đạo hữu, đạo hữu đi theo sư huynh đi!

Cổ Thần gật đầu, Tiêu Diêu Tiên Tôn ở phía trước, Đỉnh Cát Tiên Tôn ở phía sau, hộ tống hần ở chính giữa, Tiêu Diêu Tiên Tôn đứng trên tinh cầu hoang vu, dưới chân bước thành một loại bộ pháp đại đạo không bàn mà rất hợp ý thiên cơ.

Cổ Thần đang muốn đi tiếp, trong sát na hai đạo quang mang xuất hiện trong hàng tỉ dặm hư không, trong sát na đo, hai đạo quang mang rơi vào tinh cầu hoang vu này, hai hòa thượng lập tức rơi vào tầm nhìn của Cổ Thần.

Hai hòa thượng này nhìn qua đều khoảng hơn năm mươi tuổi, mặc áo cà sa, tay cầm phật châu, một người ngồi trên đài sen bảy lá màu trắng, còn người kia thì ngồi trên một đầu hoang thú hung mãnh tựa như sư tử mà cũng tựa như hổ.

Phía sau lưng hai vị hòa thượng này có chín cái vòng kính, một vòng nối tiếp một vòng, làm cho có cảm giác nhìn từ từ xa như vân vụ vậy, cảm giác rất cao xa nhưng trên thực tế lại ở ngay trước mắt

- A di đà phật, không ngờ lần này lại bị hai vị đạo hữu Đạo môn đoạt được trước a, ha ha ha..!

Hòa thượng ngồi trên thất diệu đài sen cười ha ha, tuy rằng nói với Tiêu Diêu Tiên Tôn, Đỉnh Cát Tiên Tôn nhưng ánh mắt lại rơi vào trên người Cổ Thần.

Tiêu Diêu Tiên Tôn mỉm cười mà nói:

- Vận khí mà thôi!

Đỉnh Cát Tiên Tôn truyền âm với Cổ Thần nói:

- Đây là hai vị Bồ Tát đệ tử Phật môn, và Phật tổ Nguyên, người ngồi trên đài sen bảy lá gọi là Thất Bảo Bồ Tát, người ngồi trên Lưu Quang Dẫn Sư thú gọi là Văn Lai Bồ Tát, cả hai đều là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, Cổ Thần đạo hữu, tất cả các cường giả trận doanh Vạn Giới đều biết chuyện đạo hữu đã làm tại Thiên Cung, bao gồm cả Thiên địa đồng sinh quả, các cường giả trận doanh Vạn Giới và các phe phái đều mưu đồ với Thiên địa đồng sinh quả trên người đạo hữu, ta cùng với Tiêu Dao sư huynh đạo hữu có thể tín nhiệm, chúng ta là tu sĩ Đạo môn, đồng thời Thiên Cơ lão nhân đã thông báo cho ta và Tiêu Diêu sư huynh biết đạo hữu là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế

Cổ Thần truyền âm nói:

- Đa tạ Đỉnh Cát đạo hữu đã nhắc nhở, Cổ đồ đã hiểu.

Nếu Thiên Cơ lão nhân đã nói hần là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế cho hai vị Đỉnh Cát Tiên Tôn và Tiêu Diêu Tiên Tôn này thì có thể khẳng định hai người này và Cổ Thần là cùng một giới tuyến.

- Hắc hắc hắc hắc!

Văn Lai Bồ Tát cười nói:

- Vận khí gì cơ chứ, chỉ sợ là Thiên Cơ lão nhân đã chỉ thị các người đi thì có, hần tính toán thiên cơ tài tình, đi theo con đường nghịch thiên sớm muộn cũng bị thiên địa phản phệ.

Tiêu Diêu Tiên Tôn có tính tình tốt, bình tĩnh thông dong, ung dung mỉm cười nói:

- Đi theo con đường nghịch thiên? Làm sao mà lại bảo có mỗi Thiên Cơ lão nhân vậy? Văn Lai đạo hữu, trận doanh Vạn Giới chúng ta có người nào không phải là nghịch thiên mà đi? Nếu như là thuận theo thiên

địa, vậy sao đạo hữu không đưa tin đến trận doanh Chư Thiên? Đạo hữu không sợ bị thiên địa phản phệ sao?

Sắc mặt Văn Lai Bồ Tát cứng đờ lại, Tiêu Diêu Tiên Tôn nói một câu làm hấn á khẩu không trả lời được, im lặng không lên tiếng nữa.

Chẳng qua, Lưu Quang Duẫn Sư thú ở dưới mắt lộ vẻ hung quang, nhe cái răng nứt ra rít gào với Tiêu Diêu Tiên Tôn, phản ánh được tâm tình trong lòng Văn Lai Bồ Tát

Văn Lai Bồ Tát đưa tay sờ trên đầu Lưu Quang Duẫn Sư thú, Lưu Quang Duẫn Sư thú nhất thời dịu xuống rồi đứng lên, Văn Lai Bồ Tát nói:

- Súc sinh nghe không được lời nói bừa, xin đạo hữu thứ lỗi!

Ngụ ý của Văn Lai Bồ Tát thực ra chính là ám chỉ Tiêu Diêu Tiên Tôn đang nói bừa.

Trong lúc đang nói chuyện, lại có hai đạo quang mang xuất hiện ở hàng tỉ dặm bên ngoài hướng phía bên này cấp tốc mà đến, trong sát na, hai đạo quang mang rơi vào trên tinh cầu này, ánh sáng dịu xuống hiện ra hai người trung niên tuổi chừng bốn mươi.

Cường giả Long tộc.

Cổ Thần cảm nhận được long khí từ trên thân hai người này tản mát ra.

Hai người này vừa xuất hiện, Đỉnh Cát Tiên Tôn lập tức truyền âm cho Cổ Thần:

- Hai vị này là cường giả Long tộc, đều là tổ long từ thời thái cổ, bên trái là Long Vô Nhất, bên phải là Long Hư Nhất, phân biệt là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn và âm dương sinh tử nửa kiếp.

Có cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp tại đây, hiển nhiên cường giả vô địch nửa kiếp không có phân lượng nhiều nữa, mở miệng ra đều là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Hai vị cường giả Long tộc đến, Long Hư Nhất nói trước:

- Ra mắt các vị đạo hữu.

Nói xong liền không nói nữa.

Long Vô Nhất nhìn thoáng qua tất cả mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Cổ Thần, nói

-Vị này chính là Cổ Thần đạo hữu!

Cổ Thần gật đầu nói

- Chính là ta!

Long Vô Nhất cười ha ha nói:

- Long Ngự Thiên đã nói chuyện tình của Hư Thiên bí giới, đối với chúng ta mà nói, Cổ Thần đạo hữu có ân huệ lớn với tu sĩ Long tộc. Long tộc thập phần cảm tạ, Cổ Thần đạo hữu, lão tổ tông của Long tộc ta nói đạo hữu là khách quý của Long tộc chúng ta, nếu đã tới trận doanh Vạn Giới, cho dù người có khó khăn gì thì Long tộc chúng ta đều sẽ tận lực giúp đỡ!

Thời đại thái cổ, vì có Hồng tồn tại nên Đạo môn phi thường cường đại, nhưng mà ba vị tiên tổ Đạo môn lại đều ở trận doanh Chư Thiên.

Cho nên đó là lý do tại sao trong trận doanh Vạn Giới, Đạo môn là thế lực yếu kém bởi vì không có lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp tọa trấn.

Nhưng Ma Môn lại có lão cổ đồng Đại Tự Thiên Ma là một trong năm lão cổ đồng của trận doanh Vạn Giới. Nếu Ma Môn muốn gây bất lợi đối với Cổ Thần, chỉ bằng Đạo môn khó có thể tranh phong cùng Ma Môn

Chẳng qua, Long tộc chắc chắn sẽ không đồng ý, lão tổ tông Long tộc trong trận doanh Vạn Giới cũng là một trong năm lão cổ đồng, chỉ cần Long tộc và Cổ Thần có giao tình thân thiện, Cổ Thần không phải ngại cường giả Ma Môn khiêu khích nữa, cho dù là Đại Tự Tại Thiên Ma tự mình đến thì cũng đã có Long Tổ ra nghênh tiếp.

Cổ Thần khẽ gạt đầu cười với Long Vô Nhất và Long Hư Nhất, nói:

- Long tộc cũng là hảo bằng hữu của Cổ mỗ, lần này đến trận doanh Vạn Giới, sợ rằng sẽ có chút phiền phức, đến lúc đó phiền đạo hữu Long tộc trợ giúp

Cổ Thần vừa nói phiền phức xong, đã có phiền phức liền đến.

Hai đạo ô quang từ hàng tỉ dặm bên ngoài cấp tốc tới, trong sát na hạ xuống Giới Vương tinh, đây là hai tu sĩ mặc hắc bào, khí tức dâng trào.

Một người thân cao hai thước hai tay trống không, cực kỳ cường tráng, đầu trọc phản chiếu ánh sáng, một người dáng vóc nhỏ gầy, làn da trắng bệch, mái tóc dài phát phơ, ở phía trên mi tâm của hai người đều có một đồ văn quỷ dị.

Hiển nhiên đây chính là cường giả của trận doanh Vạn Giới.

Hai vị tu sĩ này vừa mới hiện thân, Đỉnh Cát Tiên Tôn lại thần thức truyền âm, giới thiệu cho Cổ Thần biết:

- Hai vị này là cường giả Ma Môn, người đầu trọc bóng lưng chính là Tu La Ma Tôn, có tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, còn người nhỏ gầy là Âm La Ma Tôn, tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp. Nghe nói đạo hữu và Huyết Hà điện của Ma Môn từng có ân oán, hai người này đều là sư huynh của Huyết Hà Ma Vương, là đệ tử thứ tư và thứ sáu của Đại Tự Tại Thiên Ma.

Cổ Thần khẽ gạt đầu, Tu La Ma Tôn hẳn đã sớm nhận ra rồi, Cổ Thần được Thượng Nguyên Tiên Tôn trên đường mang vào Thiên Cung đã gặp Tu La Ma Tôn chặn lại, nhưng mà cuối cùng lại bị Bảo Thập Thiên Vương âm thầm xuất thủ sợ quá mà chạy trốn mất.

963. Chương 89: Tiến Nhập Trận Doanh Vạn Giới

Lúc đó ma khí của Tu La Ma Tôn ngập trời, Cổ Thần vẫn ghi nhớ sâu trong lòng, mặc dù tu vi của Cổ Thần nay hơn xưa rất nhiều nhưng hiện tại đứng trước mặt Tu La Ma Tôn vẫn không có sức phản kháng

Tu La Ma Tôn và Âm La Ma Tôn vừa xuất hiện, ánh mắt hai người đều rơi vào trên người Cổ Thần, không hề thu lại bất cứ khí tức gì.

- Hắc hắc hắc hắc!

Tu La Ma Tôn cười lớn một tiếng rồi nói:

- Cổ Thần, xem ra duyên phận chúng ta không cạn, lại gặp nhau rồi, lần trước không cản ngươi lại đúng là chính xác, ngươi dĩ nhiên lại có thể gây ra sóng to gió lớn ở Thiên Cung như vậy. Bản tôn thực sự có chút bội phục ngươi, chẳng qua bội phục thì bội phục, hiện giờ ngươi đã tới trận doanh Vạn Giới rồi, vậy cũng nên cùng Ma Môn chúng ta giải quyết ân oán đi thôi!

Cổ Thần nói:

- Ta từ khi mới tới vũ trụ phạm gian đều vô oán vô thù với Ma Môn các ngươi, thế nhưng hộ pháp Huyết Hà điện Huyết luân Thích Ca Mâu Ni lại liên thủ với cường giả trận doanh Chư Thiên tới giết ta. Trong lúc đó, ai đúng ai sai, cường giả Long tộc Long Ngự Thiên đã tận mắt nhìn thấy, ta diệt sát Huyết luân Thích Ca Mâu Ni, vậy có thể hỏi mọi người xem có nên diệt hay không? Huyết Hà điện vô duyên vô cớ muốn đưa ta vào chỗ chết, đã có một Huyết luân Thích Ca Mâu Ni chưa đủ rồi lại còn thêm một Kim sư Thích Ca Mâu Ni nữa, nếu ta không có vài phần bản sự thì đã tuần táng dưới tay của Kim sư Thích Ca Mâu Ni rồi, ta còn muốn hỏi các cường giả Ma Môn các ngươi một chút, ân oán của ta và Ma Môn đến tột cùng là nên tính toán như thế nào?

- Hừ hừ!

Âm La Ma Tôn âm trầm cười nói:

- Tùy tâm sở dục, đó là tôn chỉ của Ma Môn chúng ta, cường giả Ma Môn muốn giết người hay không muốn giết người thì cần duyên cớ gì, ngươi dám giết hại cường giả Ma Môn chúng ta, chính là gây nên đại thù

oán với Ma Môn. Hắc hắc! Sư tôn ta nói, nếu đã tới trận doanh Vạn Giới thì phải giao ra một nghìn Thiên địa đồng sinh quả thì ân oán của ngươi cùng cường giả Ma Môn sẽ được xóa bỏ, ngươi cũng lưu lại được cái mạng nhỏ của mình.

- Một nghìn Thiên địa đồng sinh quả, thật là khẩu khí thực lớn.

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng.

Những cường giả còn lại, ánh mắt đều rơi vào trên người Âm La Ma Tôn, Phật môn Thất Bảo Bồ Tát và Văn Lai Bồ Tát đối với Thiên địa đồng sinh quả trên người Cổ Thần cũng có dục vọng như vậy nhưng mà cũng không có trực tiếp như Âm La Ma Tôn đòi như thế.

- Cổ Thần đạo hữu đại náo Thiên Cung, hạ bệ danh vọng của trận doanh Chư Thiên, là khách quý của trận doanh Vạn Giới chúng ta. Ma Môn nếu như muốn tìm Cổ Thần đạo hữu gây phiền phức thì Đạo môn chúng ta tuyệt sẽ không bàng quan đứng nhìn!

Thanh âm Tiêu Diêu Tiên Tôn vang lên, vẻ mặt của hắn vẫn đạm nhiên như trước.

Long Vô Nhất nói:

- Cổ Thần đạo hữu là hảo hữu của Long tộc, ai muốn gây phiền phức với Cổ Thần đạo hữu chính là muốn gây phiền phức với Long tộc chúng ta.

Nói xong, Long Vô Nhất và Long Hư Nhất hướng Cổ Thần đi tới, đứng bên cạnh hai người Tiêu Diêu Tiên Tôn và Đỉnh Cát Tiên Tôn.

Sắc mặt Âm La Ma Tôn càng thêm âm trầm. Hắn không nghĩ tới Cổ Thần còn đang trên đường, chưa đặt chân lên trận doanh Vạn Giới mà đã kéo được Đạo môn cùng Long tộc liên lụy cùng nhau, có Tiêu Diêu Tiên Tôn, Đỉnh Cát Tiên Tôn, Long Vô Nhất và Long Hư Nhất bốn vị cường giả vô địch tại đây, cho dù Ma Môn có thêm hai vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp cũng không nhất định có thể lưu lại Cổ Thần được.

Trong một khoảnh khắc, lại có thêm ba đạo quang hoa từ hàng tử dậm bên ngoài, trong sát na hạ xuống Giới Vương tinh, ba vị tu sĩ xuất hiện bên cạnh mọi người.

Ba vị tu sĩ này, hai người đều là lão giả, một người tuổi đã cận cổ lai hi, người còn là tuổi chừng sáu mươi, mặc trường sam, trên đầu quấn khăn, một cổ khí tức văn nhân phóng thẳng lên trời cao, chính trực không gì sánh được, người cuối cùng, thân cao chừng hai thước rưỡi, so với Tu La Ma Tôn còn cao hơn hai cái đầu, thân thể cơ nhục cuộn cuộn mang tính bạo tạc.

Đỉnh Cát Tiên Tôn lại thần thức truyền âm tiếp cho Cổ Thần, nói:

- Hai vị văn sĩ kia đều là cường giả của Nho môn, chính là đệ tử của Thánh tổ Khâu, người lớn tuổi hơn là Khổng Ly Thánh Tôn, còn người trẻ tuổi hơn là Mạnh Nguyên Thánh Tôn, hai người này đều là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, tu sĩ thân thể cường tráng cuối cùng bên cạnh là Sĩ Thiên Viêm, là một cường giả vô địch âm dương sinh tử nửa kiếp.

Cổ Thần nghe vậy không nhịn được nhìn thoáng qua Sĩ Thiên Viêm, Chiến thần Viêm là chiến thần đời thứ ba của Cổ Vu tộc, là đệ tử của chiến thần thứ hai Chiến thần Hỉnh, là sư phụ của Chiến thần Liệt, chẳng qua Chiến thần Liệt đời thứ tư lại là trò giỏi hơn thầy, đã đạt tới tu vi lão cổ đồng cự vô phách thiên địa vô lượng nửa kiếp.

Khổng Ly Thánh Tôn, Mạnh Nguyên Thánh Tôn, Chiến thần Viêm đi tới Giới Vương tinh, nhìn các vị cường giả đã đến Giới Vương tinh trước mình, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc

Chỉ thấy Cổ Thần, Tiêu Diêu Tiên Tôn, Đỉnh Cát Tiên Tôn, Long Vô Nhất, Long Hư Nhất, năm người ở một bên, mà bên kia thì có Tu La Ma Tôn, Âm La Ma Tôn đứng cách đó không xa, song phương có vẻ như đang giương cung bạt kiếm, khí trường có chút kịch liệt.

Mà hai vị cường giả vô địch Phật môn, Thất Bảo Bồ Tát, Văn Lai Bồ Tát thì đứng ở bên cạnh đó, nhìn qua thì có vẻ như đang xem hai bên đấu đá lẫn nhau nhưng loáng thoáng có mọi loại khí thế dung hòa với hai vị cường giả vô địch Ma Môn, tổng cộng có dấu hiệu đang áp chết năm người Cổ Thần.

Lại có thêm ba vị cường giả vô địch đến, nhất thời khí tràng đang kịch liệt lại thâm lắng đọng.

Khổng Ly Thánh Tôn nhìn thoáng qua mấy vị cường giả, nói:

- Các vị đạo hữu, chúng ta đến đây để nghĩ cách cứu Cổ Thần đạo hữu từ trong trận doanh Chư Thiên ra ngoài, các người vì sao lại khơi lên nội chiến như vậy? Nơi này là địa bàn của trận doanh Chư Thiên. Nếu như bị cường giả trận doanh Chư Thiên phát hiện thì cứ điểm bí mật ở Giới Vương tinh này sẽ hóa thành tro tàn hết.

Có cường giả đang muốn nói thì Chiến thần Viêm liền mở miệng nói trước:

- Có chuyện gì thì tiến vào địa bàn trận doanh Vạn Giới trước rồi nói.

Tuy rằng Chiến thần Viêm chỉ có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp nhưng mà trên đó còn có một vị sư phụ Chiến thần Hình tu vi thiên địa vô lượng kiếp, nhưng điều này cũng không tính là gì bởi vì tất cả các cường giả ở đây cơ bản ai cũng có một vị sư phụ là thiên địa vô lượng kiếp như vậy.

Nhưng mà, Chiến thần Viêm này lại còn có một vị đồ đệ Chiến thần Liệt có tu vi thiên địa vô lượng nửa kiếp, đây chính là tồn tại mà cường giả âm dương sinh tử kiếp không thể nào so sánh được, thân phận và địa vị cao như vậy, ở đây bất luận một vị cường giả nào cũng không thể sánh bằng.

Chiến thần Viêm vừa mở miệng, các cường giả khác cũng không hề phản bác, nhất tề gật đầu

Cổ Thần đi đằng sau Tiêu Diêu Tiên Tôn, dựa theo bộ pháp của hắn, không ngừng đi tiếp, rất nhanh, thiên địa ở phía trước đều biến đổi, Cổ Thần cảm giác như mình vừa bước qua một Không Gian Chi Môn, đi tới một thế giới khác.

Tất cả các cường giả đều qua đây đầy đủ.

Thấy vẻ hiếu kỳ trên mặt Cổ Thần, Đỉnh Cát Tiên Tôn nói:

- Cổ Thần đạo hữu, ở đây là thế giới của trận doanh Vạn Giới, nó cũng thuộc về vũ trụ phạm gian, nhưng mà, nó là do năm lão cổ đồng thiên địa vô lượng kiếp của trận doanh Vạn Giới cùng với mười vị cường giả vô địch liên thủ mở ra cái không gian cực kỳ bí mật này. Cho dù là lão cổ đồng cự vô phách thiên địa vô lượng kiếp của trận doanh Chư Thiên cũng không thể nào phát hiện được sự tồn tại của phiên không gian này.

Cổ Thần tỏa cảm ứng ra, đạt tới hàng tỉ dặm hư không bên ngoài thì phát hiện phiên không gian này rất lớn, vô số tinh cầu rậm rạp, cùng hằng hà tinh hải khắp nơi, cực kỳ rộng lớn.

Vừa mới tiến nhập vào trận doanh Vạn Giới. Tu La Ma Tôn và Âm La Ma Tôn đã lao ra chắn trước mặt Cổ Thần, nói:

- Được rồi, đã đến không gian Vạn Giới, cường giả trận doanh Chư Thiên không thể nào tìm tới đây được, Cổ Thần, chúng ta nên hảo hảo kết thúc ân oán ở đây thôi.

Tiếng nói của hai người vừa dứt, vô số đạo độn quang từ các phương phá không mà đến, chừng hơn mười người từ trong hư không xa xôi thuần di tới, đứng ở phía sau Tu La Ma Tôn và Âm La Ma Tôn.

Đều là cường giả Ma Môn, tu vi yếu nhất cũng là ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, trong đó còn có cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp.

Theo cường giả Ma Môn xuất hiện, càng nhiều độn quang phá không bay tới rất nhanh.

Cường giả Đạo môn, Phật môn, Cổ Vũ Điện, Nho môn, Long tộc đều phá không mà đến, tất cả các cường giả đều dồn về một phía, ánh mắt nhất tề rơi vào trên người Cổ Thần.

Ngoại trừ cường giả Cổ Vũ điện với số lượng cực nhỏ, những cường giả của thế lực khác đều hơn mười chỉ liên hợp lại một chỗ, đây chính là một cỗ lực lượng kinh khủng, cho dù là Thiên Cung cũng không thể chiếm được thượng phong.

- Giao ra Thiên địa đồng sinh quả.

- Giao ra Thiên địa đồng sinh quả.

Theo Âm La Ma Tôn đánh ra một thủ thế, nhất thời tất cả các cường giả Ma Môn đều hô to vang vọng.

- A di đà phật, thiện tai thiện tai, Cổ Thần đạo hữu, Thiên địa đồng sinh quả là chí bảo của thiên địa, độc chiếm không khiến người khác nhìn ra ngóc vào, để bảo đảm an toàn của mình, hãy nên phân tán cho mọi người thỏa đáng đi thôi!

- Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Cổ Thần đạo hữu, để lại Thiên địa đồng sinh qua phân ra thôi, Nho môn chúng ta cũng không tham lam, chỉ cần năm trăm quả là có thể đi được rồi.

Cường giả Ma Môn, Phật môn, Nho môn đều mở miệng đòi Thiên địa đồng sinh quả, ngay lập tức cường giả Đạo môn và Long tộc hiển lộ sự yếu nhược hơn.

Cổ Thần thấy thế, bàn tay vừa lật, Hoàng Thiên Tỳ xuất hiện trong tay, quang mang chợt lóe lên, phóng ra mấy trăm vị cường giả ngũ hành thoát thai kiếp được hần cứu ra từ vườn quả ở trong Thiên Cung.

Những vị cường giả này, có người là tu sĩ Ma Môn, có người là tu sĩ Phật môn, Nho môn, Đạo môn, Cổ Vũ điện,.. không thiếu một phe phái nào.

Chúng cường giả vừa thoát ra, nhìn xung quanh thấy toàn cường giả của trận doanh Vạn Giới. Tất cả toàn bộ đều lộ vẻ choáng váng

Không ít những cường giả lúc đầu còn không tin Cổ Thần có thể chạy thoát khỏi vườn quả trong Thiên Cung đều bị Xích Hỏa Hoàng mãnh mẽ ép buộc vào trong Hoàng Thiên Tỳ. Lúc này mới qua được bao nhiêu lâu, vừa đi ra cái đã thấy mình ở trong không gian của trận doanh Vạn Giới rồi.

Ngoại trừ Xích Hỏa Hoàng đã sớm biết từ lúc ở ngoài, những cường giả còn lại đều hoảng sợ chấn động.

- Sư phụ...!

- Sư thúc...!

- Sư tổ...!

- Sư thúc...!

Chúng cường giả nhìn những cường giả trận doanh Vạn Giới ở quanh bốn phía, đây toàn là trưởng bối của bọn họ.

Kinh hỉ và chấn động vừa qua, trong lòng chúng cường giả chỉ còn lại cảm kích vô cùng vô tận đối với Cổ Thần

Mấy trăm vị cường giả xoay người về phía Cổ Thần, đồng thời quỳ xuống bái lạy nói:

- Đa tạ đạo hữu đã cứu giúp.

Bọn họ vốn đã tuyệt vọng, thế nhưng hiện tại khi về tới trận doanh Vạn giới, không còn nguy hiểm nữa, cái loại tâm tính đảo ngược bất chợt này kịch liệt xoay vần trong tâm trí họ. Tại lúc chúng cường giả bái lạy, một vòng ánh sáng trắng thuần xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Cổ Thần, đó chính là tín ngưỡng lực tinh thuần không gì có thể sánh được. Tín ngưỡng lực được xuất ra từ lòng biết ơn chân thành của các cường giả được Cổ Thần cứu.

Bốn phía xung quanh nguyên bản còn đang muốn Cổ Thần mang ra Thiên địa đồng sinh quả đều im bật lại, giờ khắc này, Cổ Thần trở thành ân nhân của mỗi một thế lực tại đây. Nếu như còn mở miệng đòi Thiên địa đồng sinh quả từ trong tay Cổ Thần thì không khỏi có cảm giác vong ân bội nghĩa, làm cho họ khó có thể mở miệng.

Mấy trăm vị cường giả đều hướng tới Cổ Thần biểu thị cảm tạ, những cường giả xung quanh đều tìm tòi những người quen thuộc của mình trong đám người vừa được cứu kia. Những cường giả vừa thoát ra từ Thiên Cung đều kể lại quá trình bọn họ được cứu ra, quá trình rất đơn giản nhưng bọn họ đều nói được đại khái.

Rất nhiều ánh mắt đã thay đổi khi nhìn về phía Cổ Thần.

Nhất là Xích Hỏa Hoàng về tới bên cạnh Chiến thần Viêm, nói cho cùng thì Cổ Thần cũng là chiến thần của Cổ Vu tộc, Chiến thần Viêm mang theo cường giả của Cổ Vu điện cũng đi tới bên cạnh Cổ Thần.

Chiến thần Viêm nói:

- Cổ Thần, đạo hữu cũng là chiến thần của Cổ Vu tộc?

- Phải!

Cổ Thần gật đầu mạnh, thân thể đột nhiên hóa thành hình thái ba đầu sáu tay, sau đó lại hồi phục nguyên hình.

Chiến thần Viêm gật đầu nói:

- Nguyên lai đạo hữu được truyền thừa từ Chiến thần Hoàng, nếu đạo hữu đã là chiến thần của Cổ Vu tộc, vậy thì cũng chính là một thành viên của Cổ Vu điện, ở trong trận doanh Vạn Giới, Cổ Vu điện sẽ không để bất kỳ kẻ nào khi dễ người.

- Đa tạ.

Cổ Thần mỉm cười.

Có Cổ Vu điện gia nhập vào liên minh, cho dù Phật môn, Nho môn cùng Ma môn liên hợp lại cũng đều ngang hàng nhau, Cổ Thần hiện giờ cũng không bị xuống thế yếu nữa.

Đồng thời, Cổ Thần đã cứu đông đảo cường giả của trận doanh Vạn Giới, đối với trận doanh Vạn Giới có ân huệ thật lớn, chiếu theo đạo lý bình thường, ai còn muốn hấn giao ra Thiên địa đồng sinh quả thì ngay cả bản thân mình cũng tự cảm thấy hổ thẹn với lương tâm.

Chẳng qua, Thiên địa đồng sinh quả có hiệu lực đặc thù, có thể giúp chúng cường giả không bị đau khổ giày vò mỗi mười hai vạn năm một lần luân hồi. Đồng thời còn có tác dụng không nhỏ đối với việc linh ngộ bản nguyên.

964. Chương 90: Đánh Hộc Máu

Trước đây Thiên địa đồng sinh quả là đặc sản của trận doanh Chư Thiên, cường giả trận doanh Vạn Giới không thể chen chân vào được. Hiện giờ Thiên địa đồng sinh quả đều đã tới trận doanh Vạn Giới của bọn họ, bọn họ làm sao có thể buông tha cơ hội này.

Một vị cường giả tóc hồng mặc áo bào màu hồng đi ra nói:

- Cổ Thần, người giết hai vị hộ pháp của Huyết Hà điện chúng ta, bản vương thân làm Huyết Hà điện chủ cũng không thể làm ngơ mặc kệ, vẫn muốn thay Huyết Hà điện đòi lại công đạo. Nghe nói người chém giết Kim Ô Thập Thái tử khi tu vi mới chỉ có ngũ hành hai kiếp, bản vương không quá tin tưởng người có thực lực như vậy. Người có dám đại chiến cùng ta một hồi, nếu người thắng thì chuyện giết hai vị hộ pháp của Huyết Hà điện chúng ta coi như xóa bỏ, còn nếu như người thua thì phải xuất ra 400 Thiên địa đồng sinh quả làm bồi bồi thường, người nghĩ thế nào?

Người này chính là Huyết Hà điện chủ, hiển nhiên đây là đệ tử thứ mười của Đại Tự Tại Thiên Ma – Huyết Hà Ma Vương

Tuy rằng Huyết Hà Ma Vương bài danh thứ mười nhưng thực lực bản thân chỉ sau bốn vị cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trong hàng đệ tử mà thôi. Trong đó có một vị cường đại nhất đã chạm đến lần ranh của âm dương sinh tử kiếp rồi, chỉ còn nửa bước nữa là tiến vào âm dương sinh tử kiếp, không lâu trước đã đột phá đến âm dương sinh tử nửa kiếp, chính là một cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp.

Kim Ô Thập thái tử chỉ là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn bình thường nhất, hai vị thiên tướng Hanh Cáp là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn nhất lưu, mà Huyết Hà Ma Vương lại là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn vô địch cùng giai, ở trong ngũ hành thoát thai kiếp tuyệt đối là một tồn tại vô địch.

Cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn có cao có thấp, Huyết Hà Ma Vương không thể nghi ngờ là thuộc loại cường đại nhất trong số đó.

Thấy Cổ Thần chiếm vị thế đạo lý, vô duyên vô cớ muốn giữ lại Thiên địa đồng sinh quả cho riêng mình, Huyết Hà Ma Vương liền mang cái chết của Huyết luân Thích Ca Mâu Ni và Kim sư Thích Ca Mâu Ni để mình có cơ mà đi ra

Nếu phải đánh với Cổ Thần một trận, Huyết Hà Ma Vương thắng Cổ Thần, vậy thì sẽ có thể có được Thiên địa đồng sinh quả một cách danh chính ngôn thuận.

Tuy tin tức của thám tử thuộc trận doanh Vạn Giới do thám trong Thiên Cung truyền đến rằng Kim Ô Thập thái tử đã vẫn lạc trên tay Cổ Thần, nhưng mà đa số cường giả trận doanh Vạn Giới đều không thể nào tin được, Huyết Hà Ma Vương hẳn lại càng không tin.

Đồng thời, thực lực của Huyết Hà Ma Vương thì Kim Ô Thập thái tử còn lâu mới có thể sánh bằng, đối mặt với Cổ Thần có tu vi ngũ hành hai kiếp, hẳn có lòng tin mười phần

Ánh mắt của chúng cường giả đều hướng qua bên Cổ Thần, trong lòng bọn họ đều nghi hoặc, Cổ Thần đánh chết Kim Ô Thập thái tử, có phải hẳn có thực lực cường đại như vậy hay không?

- Như người mong muốn.

Cổ Thần không hề do dự, đáp ứng lời khiêu chiến của Huyết Hà Ma Vương.

Mọi người ở đây đều không hề hay biết, lúc Cổ Thần đánh chết Kim Ô Thập thái tử tu vi mới chỉ có ngũ hành một kiếp.

Hiện giờ tu vi Cổ Thần đã đạt tới ngũ hành hai kiếp, thực lực lại tăng lên rất nhiều lần, đồng dạng cũng là vô địch dưới âm dương sinh tử kiếp, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đã đạt được một chân vào âm dương sinh tử nửa kiếp, Cổ Thần cũng không hề ngần ngại.

Thấy Cổ Thần đáp ứng lời khiêu chiến của Huyết Hà Ma Vương, nhất thời ánh mắt của mọi người liền hiện lên thần sắc hứng thú.

- Ha ha ha ha!

Huyết Hà Ma Vương cười to một tiếng, quát lên:

-Vậy thì đến đây đi, ta muốn nhìn một tuyệt đại thiên tài được xưng là tự cổ chí kim chưa hề có, có phải chỉ có hư danh hay không.

Nói xong, thân ảnh Huyết Hà Ma Vương chợt lóe, xuất hiện ở mười tỉ dặm hư không bên ngoài.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe lên, cự ly thuận di so với Huyết Hà Ma Vương không ngắn hơn chút nào, đi tới trước mặt Huyết Hà Ma Vương, cách hẳn khoảng tỉ dặm.

Hai người đại chiến cực kỳ căng thẳng, toàn bộ cường giả trận doanh Vạn Giới đều quan sát từ phía xa

Hai người đối với nhau không trì hoãn lâu dài, khí thế Huyết Hà Ma Vương bạo phát, một cỗ khí thế bùng lên tận trời như một cơn lốc, một dòng xoáy biến máu rộng hàng tỉ dặm đột nhiên xuất hiện, xoay quanh nâng đỡ Huyết Hà Ma Vương bay lên.

Cơ thể Cổ Thần bạo phát quang mang năm màu, trong sát na một cương cầu rộng hàng nghìn hàng vạn lần bao phủ Cổ Thần, đây chính là Vực của Cổ Thần.

Nguyên bản cương tráo ngũ hành của Cổ Thần có thể đạt hàng tỉ dặm hư không nhưng mà Cổ Thần đã từng có kinh nghiệm, biết rằng phạm vi của Vực càng nhỏ thì lực phòng ngự càng cao, muốn tản ra thành phạm vi rộng lớn cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Huyết Hà Ma Vương là sư phụ của Huyết luân Thích Ca Mâu Ni, cũng tu luyện công pháp Huyết Hà đại pháp nhưng mà đã đến tầng bốn, so với Huyết luân Thích Ca Mâu Ni cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Hai tay Huyết Hà Ma Vương kết ấn, một chưởng bay lên, phía trong dòng xoáy biển máu đột nhiên bắn ra một đạo máu tập hợp hàng trăm hàng ngàn tia, hóa thành một con sông máu xuyên qua vòm trời giáng xuống chỗ của Cổ Thần.

Dòng sông máu biến ảo liên tục, hóa thành một chưởng máu cực lớn, ở trong trung tâm đại chưởng hiện lên một vòng xoáy lớn, phía trên đại chưởng máu còn có một đạo ngân huyết hồng, tuy rằng nhìn qua có chút thô thiển nhưng mà uy lực của đại chưởng này cực kì to lớn, uy lực kinh người.

Nói về đạo ngân, đó là sau khi tu sĩ vượt qua được ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, sau đó tập hợp sở học toàn thân hóa thành đại đạo, hoàn toàn dung nhập vào bên trong công kích, ngưng tụ đạo ngân, nó có ý nghĩa rằng tu vi đã tới đỉnh tối cao của ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, chỉ kém nửa bước nữa là sẽ bước vào âm dương sinh tử kiếp.

Bởi vì, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn bình thường không thể công kích ra đạo ngân được.

Huyết Hà Ma Vương công kích bằng chiêu thức ấy, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn nếu không ngưng tụ nổi đạo ngân đều không thể chống lại

Ánh mắt cường giả trận doanh Vạn Giới đều xoay chuyển sang người Cổ Thần. Xem Cổ Thần làm sao có thể hóa giải công kích này của Huyết Hà Ma Vương

Cổ Thần mỉm cười, chưởng máu to lớn này của Huyết Hà Ma Vương tuy rằng cực kỳ lợi hại nhưng mà còn chưa khiến Cổ Thần coi trọng được.

Cổ Thần bình tĩnh thông dong, đánh ra một quyền hướng về chưởng máu này, một quyền này cũng không có đẹp đẽ gì, chỉ có thuần túy là lực lượng

Năm nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất – Chiến Thần Diệt Tinh Quyền.

Cổ Thần bị Vũ Đẩu Thiên Vương công kích một quyền cực kỳ cường đại đủ để làm hấn cảm ngộ thêm sâu đậm, một quyền này, đã dung nhập tất cả các lĩnh ngộ về đấu kỹ võ đạo của hắn, so với công kích trước đây thì càng thêm kinh khủng.

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng vang lên, trong nháy mắt đại chưởng nổ tung, đạo ngân kia cũng đồng dạng bị đánh tán loạn

Một quyền chưa hết thì quyền thứ hai đã lại đánh ra, biển máu ngập trời đều bị đánh tan.

Cổ Thần đi nhanh về phía trước, mỗi một bước đi là hơn ngàn vạn dặm, thân thể đột nhiên biến đổi hóa thành hình thái ba đầu sáu tay.

Rầm rầm rầm rầm!

Năm đạo bản nguyên ấn ngũ hành trong nháy mắt đánh ra, dung hợp lại với nhau thành một đạo chưởng cương năm màu.

Ngũ Hành Quy Nguyên – Diệt Không!

Trận chiến đầu tiên tại trận doanh Vạn Giới này, Cổ Thần một mực muốn lập uy, không muốn dây dưa lâu với Huyết Hà Ma Vương, tốc chiến tốc thắng, sức chiến đấu cường đại được bộc phát ra hoàn toàn, thi triển đại sát thuật tuyệt thế.

Diệt Không Ấn trong sát na oanh tạc lên dòng xoáy biển máu ở bên ngoài Huyết Hà Ma Vương

Một tiếng bạo nổ vang lên ngập trời, phong ba xung quanh bạo tạc, truyền đến hàng tỉ dặm ở bên ngoài hư không, dòng xoáy biển máu bị đánh đình chỉ xoay tròn, rầm rầm rầm rầm, lập tức xuất hiện rất nhiều vết nứt

Thế công của Cổ Thần như nước thủy triều, tiến tới không ngừng, Diệt Không Ấn vừa mới thi triển ra, cánh tay thứ sáu tung ra một đạo Chiến Thần Diệt Tinh Quyền oanh tạc tới, phá tan không trung, nát vỡ không gian, phá hủy tất cả những gì ở trước mặt

Bạo!

Dòng xoáy biển máu trực tiếp bị đánh tan tành, Huyết Hà Ma Vương phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị bay ngược lại mấy nghìn dặm.

Tất cả các cường giả thuộc Trận doanh Vạn Giới đều rung động.

Huyết Hà Ma Vương ở trong Trận doanh Vạn Giới là một trong những cường giả ngũ kiếp đại viên mãn mạnh nhất, hầu như là một tồn tại vô địch

Tuy rằng cường giả Trận doanh Vạn Giới đều nghe được tin tức Cổ Thần trong Thiên Cung chém giết Kim Ô thập thái tử, bất quá, tai nghe không bằng mắt thấy, trong lòng đối với Cổ Thần không có ấn tượng quá mạnh, chỉ dựa vào một tin tức không thể làm các cường giả ghi nhớ sâu trong lòng

Huống chi, Kim Ô thập thái tử chỉ là cường giả ngũ kiếp đại viên mãn bình thường, mà Huyết Hà Ma Vương đã bắt đầu ngưng tụ đạo ngân, thực lực so với Kim Ô thập thái tử cường đại hơn rất nhiều lần

Trong lòng các cường giả tại Trận doanh Vạn Giới, tỉ lệ thắng của Huyết Hà Ma Vương thậm chí còn muốn hơn cả Cổ Thần

Cho dù là đạo môn, long tộc hay cường giả Cổ Vu Điện, trong lòng bọn họ đều xoay chuyển, không phải là bọn họ không hy vọng Cổ Thần chiến thắng, mà là đối với Huyết Hà Ma Vương, bọn họ đều nhận thức được thực lực, mà đối với Cổ Thần thì tất cả chỉ đều nghe nói đến.

Nếu nói cường giả Trận doanh Vạn Giới có ai tin tưởng Cổ Thần nhất thì chính là những cường giả được Cổ Thần cứu từ trong Thiên Cung ra, gây chấn động tâm linh triệt để trong lòng họ, để bọn họ trong tuyệt vọng mà sống lại. Đối với Cổ Thần, tự nhiên có 1 niềm tin mãnh liệt

Ngoại trừ những người này, Đỉnh Cát Tiên Tôn cũng tin tưởng vào Cổ Thần. Hắn biết Cổ Thần trốn thoát khỏi trong tay Kim Ô ngũ thái tử, đây là điều mà Huyết Hà Ma Vương cũng khó có thể làm được

Huyết Hà Ma Vương thất bại tháo chạy đều làm mọi người chấn kinh, cho dù là Đỉnh Cát Tiên Tôn cùng với những cường giả được Cổ Thần cứu ra. Cho dù bọn họ đối với Cổ Thần tin tưởng, nhưng với thất bại của Huyết Hà Ma Vương trước mắt, bọn họ cũng đều hết hồn.

Chỉ ít những cường giả xem trọng Huyết Hà Ma Vương đều trừng mắt chết lặng.

Huyết Hà Ma Vương không chỉ có bại trong tay Cổ Thần mà còn bại cực kì nhanh, cực kì dứt khoát, cho dù một ít cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp tại đây thấy kết quả trước mắt đều chấn động suy nghĩ trong lòng.

Quyền ấn Cổ Thần vừa thu lại, thân thể hóa thành hình thái bình thường, ánh mắt hướng ra vạn dặm bên ngoài, khóe môi nhếch lên nhìn Huyết Hà Ma Vương quát lớn:

- Huyết Hà Ma Vương, ngươi thất bại!

- Không có khả năng! Không có khả năng! Ta Huyết Hà Ma Vương cũng là tuyệt thế thiên tài, là một trong những cường giả trong Trận doanh Vạn Giới có hi vọng đột phá âm dương sinh tử kiếp nhất. Lúc này bốn nguyên chi địa mở ra, bản vương có hy vọng đột phá rất lớn, làm sao có thể thua trong tay một tên tu sĩ ngũ hành nhị kiếp được, không thể nào...!

Trong mắt Huyết Hà Ma Vương hiện lên vẻ không tin được, miệng thì trào nói, rồi đột nhiên ánh mắt chợt lóe hồng quang, nhìn vào Cổ Thần rống lớn:

- Ta không thua, ta không có khả năng bại, Cổ Thần, ngươi nhất định sử dụng ảo thuật che mắt mọi người. Chết tiệt, mau giao thiên địa đồng sinh quả ra đây cho bản vương.

Trong lúc nói, Huyết Hà Ma Vương lại vọt tới Cổ Thần, một dòng xoáy biển máu xuất hiện bốn phía, hắn đánh ra một quyền huyết sắc rồi đột ngột bắn nổ ra.

Quyền cương kinh khủng lớn vô cùng tựa như một tinh cầu che thiên tế nhện oanh thẳng vào Cổ Thần, phương viên ngàn vạn dặm xung quanh đều nhiễm đỏ

- Phá cho ta!

Thấy Huyết Hà Ma Vương tiếp tục động thủ, Cổ Thần hét lớn một tiếng, thân thể trong sát na hóa thành hình thái ba đầu sáu tay, sáu tay kết quyền ấn, đồng thời oanh ra một quyền.

Sáu đạo năm nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất thành Chiến Thần Diệt Tinh Quyền

Rầm rầm rầm rầm ——!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, quyền cương của Huyết Hà Ma Vương bị phá, vòng xoáy biến máu bị phá, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền trực tiếp oanh tạc trên người Huyết Hà Đại Ma Vương.

Thân thể Huyết Hà Ma Vương bị phá, trong sát na bạo tạc, bị ‘Chiến Thần Diệt Tinh Quyền đánh cho tứ phân ngũ liệt, lần thứ hai bị bạo lui về sau cực xa.

- Huyết hà sư đệ!

...

...

Tu La Ma tôn, Âm La Ma Tôn, cùng với mấy đệ tử ngũ kiếp đại viên mãn dưới trướng Đại Tự Tại Thiên Ma khác, nhất thời hô một tiếng cấp bách, đều muốn xuất thủ.

- Sao thế, Ma Môn muốn lấy nhiều khi ít, muốn quần ẩu đối với Cổ Thần ư?

...

...

Liên tiếp các tiếng quát lớn vang lên, Tiêu Diêu Tiên Tôn, Đỉnh Cát Tiên Tôn, Chiến thần Viêm, Long Vô Nhất, Long Hư Nhất đều chắn trước mặt các cường giả Ma Môn.

Trước mắt bao người, Huyết Hà Ma Vương ra tay với Cổ Thần, chúng cường giả Ma Môn tuy rằng phẫn nộ, nhưng bị ngăn cản cũng không biết làm thế nào được.

Thân thể Huyết Hà Ma Vương bị oanh vài tiếng, nhưng không trực tiếp chém giết sạch sẽ, đối với cường giả ngũ kiếp đại viên mãn đích mà nói, không tính là vết thương trí mạng, huyết nhục của Huyết Hà Ma Vương bị bạo văng hàng tỉ dặm lại lần nữa tổ hợp ở tại cùng nhau, thân thể khôi phục nguyên dạng, thể nhưng sắc mặt đã tái nhợt hơn rất nhiều, hiển nhiên là nguyên khí đại thương.

Bất quá, trên mặt Huyết Hà Ma Vương, cũng không thấy nửa phần thống khổ và phẫn nộ, ngược lại nhìn lên trời cười to, quát lên:

- Cổ Thần, đại sư huynh của ta tới, người chết chắc rồi!

Lời nói của Huyết Hà Ma Vương vừa nói ra, tất cả cường giả Ma Môn đều đại hỉ, mà sắc mặt cường giả đạo môn, long tộc, Cổ Vu Điện đều đại biến.

965. Chương 91: Đỉnh Cấp Quyết Đấu.

Đại sư huynh Huyết Hà Ma Vương là đại đệ tử Đại Tự Tại Thiên Ma, không người nào biết danh tự là gì, chỉ biết là là một hòa thượng, nguyên bản là người phật môn, thể nhưng sau đó, khí phật đầu ma, trở thành đệ tử Đại Tự Tại Thiên Ma, tu vi thông thiên, công tham tạo hóa, là cường giả thiên địa vô lượng nửa kiếp, cự vô phách đỉnh cao trên con đường tu đạo, tu sĩ trận doanh Vạn Giới đều gọi hắn là Ma Đà.

Ngay thanh âm Huyết Hà Ma Vương vừa vang lên, đột nhiên một đạo ô quang không gì sánh được ở phương hướng xa xôi bắn qua đây, trong sát na đó, ô quang cấp tốc phóng đại.

Không chỉ Cổ Thần, trong đầu mọi người, đều chấn động mạnh mẽ, đột nhiên thiên địa biến sắc, toàn bộ thể giới Hư Không, hóa thành một mảnh đen kịt, mặc dù là âm dương sinh tử kiếp đích vô địch cường giả, đều đưa tay lên không thấy ngón tay đầu cả

Tựa hồ trong nháy mắt, lại tựa hồ một vạn niên, trước mắt Cổ Thần tối sầm, thời gian pháp tắc bạo ra, căn bản không thể cảm nhận tốc độ chảy của thời gian, chờ phản ứng đi qua, khắp thiên địa tựa hồ đều tiêu thất, chỉ còn lại hắc ám vô tận vô biên.

Nghe không được bất luận thanh âm gì, nhìn không thấy bất luận màu sắc gì, cảm xúc không có tí dao động nào, Cổ Thần chỉ còn có một tia ý thức tồn tại trong đầu, những thứ khác tựa hồ đều mất hết.

Cổ Thần lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, hẳn biết là do đại đệ tử đại tự tại thiên ma - ‘ Ma Đà ’ vừa xuất thủ.

Cường giả thiên địa vô lượng kiếp, trong sát na cải biến thiên địa, ngân hà dịch chuyển, là đỉnh cao nhất toàn bộ con đường tu đạo, cường giả vô địch mặc dù là âm dương sinh tử kiếp, trước mặt bọn họ đều cảm giác mình như con kiến hôi.

Cường giả thiên địa vô lượng kiếp, bản thân có thần thông vô lượng, tiên lực vô lượng, vừa ra tay, mục tiêu không thấy cái gì, không cảm giác thấy cái gì, đã đánh mất sinh mệnh của chính mình.

Nguy cơ bao phủ thật lớn, tựa hồ vũ trụ nghênh đón ngày diệt vong, như muốn hủy diệt vạn vật vô tồn

Trong bóng tối nơi đây Cổ Thần cho dù trong nháy mắt đều cảm thấy như vạn năm đằng đẵng trôi qua

Không biết qua bao nhiêu lâu, đột nhiên hắc ám tựa hồ bị nứt ra một lỗ hồng, một đạo quang mang xuất hiện chói rọi.

Trong sát na biến hóa, một đạo phủ xuất hiện, mạnh mẽ đem hắc ám trăm thành hai nửa, trong nháy mắt, thiên địa khôi phục lại bình thường.

Trời sáng!

Cảm giác, khôi phục!

Mọi người từ choáng váng trong khoảnh khắc lại ngậy người ra.

Không ai biết thời gian trôi qua bao lâu, thế nhưng ở giữa sân, đã có thêm hai người.

Bên cạnh Cổ Thần, một vị xích y xích phát nam tử cao lớn, lưng giắt cự phủ, thân cao chừng hai thước lục, cự phủ thập phần quái dị, tuyệt không quy tắc, nhìn qua, tựa hồ thập phần thô ráp, thế nhưng, ánh mắt Cổ Thần rơi xuống cự phủ rồi đột nhiên cả kinh, dĩ nhiên lại là một kiện Tiên Thiên linh bảo, sở dĩ bất quy tắc, chính là Tiên Thiên hình thành.

Luận tướng mạo, thập phần quái dị, thô ráp bình thường. Luận lực lượng, so với bất luận tiên phủ được luyện chế đều cường đại hơn vạn lần, mặc dù trong tay Cổ Thần vô thượng tiên phủ, Vong Lượng Tiên Phủ và Thanh Đế Tiên Phủ, trước mặt Tiên Thiên linh bảo đều dường như trứng gà và tảng đá không khác nhau là mấy.

Một búa phá vỡ hắc ám vô biên, hiển nhiên chính là người này chém ra, có thể phá vỡ tiên thuật của Ma Đà, người này tất nhiên cũng là một vị thiên địa vô lượng kiếp đỉnh cấp cường giả.

Bên cạnh Huyết Hà Ma Vương cũng nhiều hơn một người.

Người này mặc ma bào màu đen, đầu trọc, cổ đeo một chuỗi hắc sắc phật châu, đứng trên một hắc ngọc bàn dài sen cửu diệp, nhìn qua tựa hồ là tu sĩ phật môn, thế nhưng ma khí ngập trời, hiển nhiên chính là đại đệ tử của đại tự tại thiên ma - Ma Đà.

- Đại sư huynh!

Thân ảnh Tu La Ma tôn, Âm La Ma Tôn chợt lóe liền xuất hiện phía sau Ma Đà, nhất tề nói, thanh âm tràn ngập sùng kính.

- Là Chiến thần Liệt của Cổ Vu Điện, ha ha, ngay cả hắn đều đi ra, nhìn xem, còn có ai dám động đến Cổ Thần đạo hữu.

Đỉnh Cát Tiên Tôn cười rộ lên.

Cường giả của Đạo môn, long tộc trong lòng cũng đều thở dài một hơi, thế giới vừa hóa thành một mảnh hắc ám, bọn họ đều biết là Ma Đà xuất thủ, trong lòng cực kì khẩn trương

Cường giả cổ vu tộc cũng đều đi tới phía sau Chiến thần Liệt, cung kính bất chuyển.

- Nguyên lai đây là truyền thuyết cổ vu tộc đời thứ tư Chiến thần Liệt, lịch sử cổ vu tộc tại Mệnh Tuyền bí cảnh Minh Khiếu Kỳ, là một trong ba vị chiến thần tu luyện ‘ Chiến Thần Bất Diệt Thể ’ đến cảnh giới đại thành?

Trong lòng Cổ Thần nghĩ vậy, quan sát nam tử cao lớn trước mắt, ôm quyền nói:

- Cổ Thần đa tạ Chiến thần Liệt tiền bối xuất thủ cứu giúp.

- Chỉ là một cái nhấc tay, không đáng nhắc đến!

Chiến thần Liệt phát tay, đạm nhiên nói.

- A di đà phật, Liệt thí chủ hảo thực lực, đơn giản liền phá Ám Vô Thiên Tương của lão nạp. Bội phục bội phục.

Một đạo thanh âm từ trong miệng Ma Đà vang lên.

Thanh âm tuy rằng không lớn, thế nhưng, lại có lực lượng thần kỳ, vô luận lúc này người nào lớn tiếng to nhỏ, gặp phải thanh âm Ma Đà, đều trong nháy mắt tán loạn, trong sát na biến thành hư vô, trong thiên địa, chỉ có thanh âm Ma Đà vang lên.

- Lực lượng của người này thật là khủng khiếp, thuận miệng nói một câu so với lấy sát thuật sóng âm của hai vị thiên tướng Hanh, Cáp còn mạnh hơn vô số lần!

Cổ Thần trầm nghĩ trong lòng.

Cổ Vu Điện, một trong năm thế lực lớn của trận doanh Vạn Giới, nằm ở tinh vực phía nam, trên một tinh cầu màu đỏ vô cùng to lớn.

Hiện giờ Cổ Thần đang ở trong Cổ Vu Điện.

Tuy Ma Đà xuất hiện nhưng có chiến thần Liệt tại đây, rõ ràng cường giả Ma Môn không làm gì được Cổ Thần.

Chiến thần Liệt biết Cổ Thần cũng là chiến thần Cổ Vu Tộc, hơn nữa còn chiếm được truyền thừa chiến thần Xi, vì vậy liền dẫn về Cổ Vu Điện.

Cơ phong ba Thiên Địa Đồng Sinh Quả chưa lắng lại, đã kinh động đến năm vị cự đầu Thiên Địa Vô Lượng Kiếp đại viên mãn.

Phía trước Cổ Thần, một nam tử thân cao khoảng hai thước năm, thân trên cưỡi trần, đeo một thanh búa lớn tiên thiên linh bảo, đó chính là một trong năm cự đầu của trận doanh Vạn Giới, thủ lĩnh của Cổ Vu Điện —— chiến thần Hình.

Cổ Thần từng ở trong huyền tượng tại mộ Xích Đế gặp qua chiến thần Hình một lần, chính là lần Cổ Thần lấy được truyền thừa thần thông Ba Đầu Sáu Tay của chiến thần Xi.

Tuy nhiên, lần thứ hai nhìn thấy chiến thần Hình, cảm giác hoàn toàn không giống nhau, ở trong huyền tượng nhìn thấy chiến thần Hình, mười vạn năm trước tu vi chiến thần Hình mới là ngũ hành một kiếp.

Mà bây giờ Chiến thần Hình lại là một trong năm cự đầu trong trận doanh Vạn Giới, cả vũ trụ phân gian lẫn trong thế giới tu chân đều là cường giả cấp bá chủ, so với Ma Đà, chiến thần Liệt càng thêm đáng sợ hơn.

Nhưng chiến thần Hình cũng không tạo ra nhiều áp lực cho Cổ Thần, còn xa mới có loại áp lực cao cao tại thượng giống như Ma Đà và Chiến thần Liệt.

966. Chương 92: Minh Văn Âm Giới.

Ngược lại, chiến thần Hình dường như chỉ là một người bình thường, không có một chút khí dao động, nhưng lại rất không giống người thường.

Người thường hết sức yếu ớt, giống như một hạt bụi trong đất trời vậy, đương nhiên không có ba động nào, nhưng chiến thần Hình dường như cùng với không gian hợp hai thành một, cùng vũ trụ dung hợp, hắc giống như ở trước mắt, nhưng cũng có thể ở tận trong không không gian xa xôi vô tận, hắc như là trời, như là đất, như là phòng ốc, đứng ở chỗ nào thì ở đó chính là tự nhiên.

Trong Cổ Vu Điện, ngoại trừ Chiến thần Hình, còn có Chiến thần Liệt, Chiến thần Viêm, cùng với lịch đại chiến thần như Xích Hỏa Hoàng, chừng hơn mười vị.

Chiến thần Hình nhìn Cổ Thần, chậm rãi nói:

- Cổ Thần, năm thế lực lớn, mỗi bên muốn 200 quả Thiên Địa Đồng Sinh Quả, tổng cộng 1000 quả, đây là kết quả bàn bạc của ta cùng với Nguyên, Khâu, Long Tổ, Ma Tổ, mỗi thế lực 200 quả, là ta cùng Long Tổ tranh thủ lợi ích lớn nhất cho người.
- Người cùng trận doanh Chư Thiên đã kết thành mối thù sinh tử, ở trận doanh Vạn Giới của ta tránh được sự đuổi giết của trận doanh Chư Thiên, lấy 1000 quả “Thiên Địa Đồng Sinh Quả” trao đổi, xem như là một lần mua bán.
- Nguyên, Khâu, Ma Tổ, những cự đầu này đều lên tiếng, ta với Long Tổ không thể vì người mà đối lập quá mạnh với bọn họ, xuất hiện nội chiến, khiến trận doanh Vạn Giới chia rẽ, cho dù người đưa tất cả “Thiên Địa Đồng Sinh Quả” cho ta cùng Long Tổ, chúng ta cũng sẽ không làm như vậy, như thế không đáng.
- Cổ Thần, nếu như người đáp ứng giao ra 1000 quả “Thiên Địa Đồng Sinh Quả”, thì sau này người chính là người của Cổ Vu Điện, có thể an toàn ở trận doanh Vạn Giới, nếu người không đáp ứng, ta cũng sẽ không ép buộc người.
- Nhưng người không thể ở lại Cổ Vu Điện, Cổ Vu Điện cũng sẽ không ra mặt cho người mà đối địch với Nguyên, Khâu, Ma Tổ, ta sẽ bí mật đưa người về địa bàn của trận doanh Chư Thiên, trả lại tự do cho người, sống chết sau này nằm trong tay của chính người, người lựa chọn thế nào?

Cổ Thần không suy nghĩ, nói:

- Ta đáp ứng!

Đến trận doanh Vạn Giới, Cổ Thần đã sớm chuẩn bị giao ra một phần “Thiên Địa Đồng Sinh Quả”, muốn lánh nạn tại trên doanh Vạn Giới lại không mất một sợi lông, điều này hiển nhiên là không thể được.

Giao ra một ít “Thiên Địa Đồng Sinh Quả”, coi như là trả thù lao cho trận doanh Vạn Giới, đổi lại hoàn cảnh an toàn, đây là một vụ mua bán.

Sở dĩ lúc trước không đáp ứng cường giả của Ma Môn và Nho Môn vì bọn hắn sử dụng công phu sư tử ngoạn, một bên muốn 1000 quả, một bên muốn 500 quả, Cổ Thần tổng cộng mới có 4000 quả, làm sao đưa đủ?

Hiện giờ năm phương thế lực đưa tổng cộng 1000 quả, mỗi bên chỉ cần Cổ Thần đưa ra 200 quả, hiển nhiên sẽ không từ chối.

Cổ Thần hiểu số lượng này là ít rồi, nếu không có chiến thần Hình và Long Tổ đứng bên hắn, mỗi một phương thế lực sao có thể dùng 200 quả “Thiên Địa Đồng Sinh Quả” đuổi đi được.

Thấy Cổ Thần một lời liền đáp ứng, chiến thần Hình thỏa mãn, gật đầu nói:

- Vậy sau này người chính là người của Cổ Vu Điện, thành tựu tương lai của người, không thể đo đếm, ta sẽ dành hoàn cảnh an toàn để người phát triển, người giao “Thiên Địa Đồng Sinh Quả” cho ta, ta sẽ đưa cho bọn họ.

Cổ Thần đưa ra 1100 quả “Thiên Địa Đồng Sinh Quả” về hướng chiến thần Hình, nói:

- Trong đây có tổng cộng 1100 quả, Đạo Môn tuy rằng yếu thế, nhưng quan hệ cùng ta không tồi, cũng chia cho bọn họ 100 quả a!

Cổ Thần không lo lắng chiến thần Hình sẽ nảy sinh lòng tham với “Thiên Địa Đồng Sinh Quả”, dùng thực lực của hắn, cho dù cướp hết của Cổ Thần, cũng không có đường phản kháng.

Chiến thần Hình đón lấy “Thiên Địa Đồng Sinh Quả”, trong ánh mắt lộ ra ý tán thưởng, nói:

- Trong tình huống này, người còn có thể quan tâm tới tu sĩ Đạo Môn, thật là hiếm thấy, ta sẽ giao lại cho họ.

Cổ Thần nói:

- Hình tiền bối, ta có một chuyện, mạo muội xin giúp đỡ.”

- A! còn chuyện gì, nói đi!

Chiến thần Hình nói:

- Sau này người có thể gọi ta là thủ lĩnh được rồi, không cần khách khí như vậy!

Chiến thần của Cổ Vu Điện, đều là một đời truyền một đời, nếu thật muốn gọi lên, phía trên đều là sư tổ, cho nên cường giả Cổ Vu Điện không dùng bối phận (vai vế) để hô, tới vũ trụ phạm trần rồi, đều là thân phận đạo hữu, nhưng quan hệ thầy trò trước giờ đều là tôn kính, làm đồ đệ ở trước mặt sư phụ đều phải kính trọng, ngay cả chiến thần Liệt cũng không ngoại lệ, trông thấy chiến thần Viêm đều hạ thấp tư thái.

Ngón tay Cổ Thần vẽ một cái, trong hư không xuất hiện một đồ án cổ quái, nhìn giống như là chữ viết, Cổ Thần nói:

- Thủ lĩnh có thể nhận ra đây văn tự gì không?

Chiến thần Hình nhìn một lát, có chút kinh ngạc nói:

- Ta không nhận ra, có thể văn tự thời kì thái cổ, tri thức của ta so với đại cự đầu thời kì thái cổ vẫn còn chưa đủ, Cổ Thần, người đi đi hỏi thử Long Tổ a, hắn ở thời kì thái cổ liền sống hai mươi mấy vạn năm, kiến thức rộng rãi, chắc hắn sẽ có đáp án.

Những văn tự đồ án kỳ lạ này là do Cổ Thần tại bờ hồ Âm Minh, đánh chết Độc Giác Quỷ Vương, sau đó trên người Độc Giác Quỷ Vương thu được một bộ địa đồ văn tự.

Ở Cổ Hoang tiên giới, Cổ Thần thỉnh giáo không ít người nhưng không ai biết, về sau cũng quên, hiện tại gặp được chiến thần Hình, một cự đầu thiên địa Vô Lượng Kiếp, Cổ Thần cho rằng hắn có thể tìm ra câu trả lời, không nghĩ lại thất vọng rồi.

Cổ Thần nghe theo ý kiến của chiến thần Hình, đi tới không gian phía đông trận doanh Vạn Giới nơi ở của Long Tổ, tìm một trong năm cự đầu Long Tổ.

Long Tổ là một lão già râu bạc tóc trắng, nhìn qua giống như người thường sống một trăm năm rồi.

Quả đúng như lời chiến thần Hình, Long Tổ hiểu biết sâu rộng đã nhận ra những đồ án văn tự cổ quái này.

Long Tổ nói:

- Đây là minh văn, minh văn của âm giới, tại thời kì thái cổ xa xôi, hai giới âm dương như nhau quỷ vật của âm giới xuất hiện bình thường tại dương giới, thế nhưng sau đó Côn Ngô Tiên Đế thành lập Thiên đình.

- Thông nhất hai giới âm dương, đẩy quỷ vật trở về bên trong âm giới, đồng thời ngăn cách thông đạo của hai giới âm dương, âm giới vào dương giới thì dễ, dương giới vào âm giới thì khó, ngoại trừ “Côn Ngô Tiên Đế” có thể xuyên qua hai giới âm dương.

Những tu sĩ của dương giới, đều không đi được âm giới, nhưng minh văn âm giới này, tại lúc “Côn Ngô Tiên Đế” ngăn cản âm dương hai giới thì dần dần biến mất tại thời kì thái cổ, minh văn như vậy ta từng thấy một lần nhưng cũng không nhận ra nó có nghĩa gì.

Nếu muốn hiểu minh văn, có lẽ phải bắt được một quỹ vật của âm giới, luyện hóa ý thức của nó, nhưng mà hiện giờ ở trong dương giới còn rất ít quỹ vật âm giới, muốn hiểu rõ những chữ này, gần như là không có khả năng.

Long Tổ nhận ra nguồn gốc của văn tự, nhưng cũng không hiểu nghĩa, Cổ Thần chỉ có thể áp chế sự hiểu kỳ trong lòng.

967. Chương 93: Ngũ Hành Ba Kiếp

Sau khi Chiến thần Hình phân chia thiên địa đồng sinh quả cho các thế lực lớn, cơn sóng gió do Cổ Thần tạo thành rốt cuộc đã bình tĩnh trở lại.

Trong trận doanh Vạn Giới, tất cả cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trở nên hầu như đều bế quan tu luyện.

Từ trong miệng một vị cường giả Cổ Vũ Điện biết được, qua mười năm tiếp theo là thời điểm bản nguyên chi địa mở ra rồi, bản nguyên chi địa chính là rìa ngoài vũ trụ chi tâm, ẩn chứa lực lượng bản nguyên vũ trụ, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh tiến vào trong đó có thể cảm ngộ bản nguyên vũ trụ, có xác suất nhất định có thể đề cao tu vi và thực lực.

Vũ trụ chi tâm là một phiến hỗn độn, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp cũng không thể tiến vào, chỉ có Hồng mới có thể tự do ra vào vũ trụ chi tâm, thực lực của Hồng cực kỳ khủng bố, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng phải kiêng kỵ, đồng thời có quan hệ cực kỳ lớn đối với việc hắn có thể tự do tiến vào vũ trụ chi tâm.

Cách ba vạn năm rìa ngoài vũ trụ chi tâm sẽ mở ra một cái khe, thời gian duy trì liên tục trên dưới một tháng, đây chính là thời cơ tốt nhất để tu sĩ tiến vào bản nguyên chi địa, như Chiến thần Hình, Chiến thần Liệt, mỗi lần bọn họ tiến vào bản nguyên chi địa, tu vi đều có đề cao nhất định.

Cho dù là mở ra một cái khe nhưng cũng chỉ có cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trở lên, đã hoàn toàn nắm giữ lực lượng ngũ hành mới có thể tiến vào bản nguyên chi địa, còn thời gian mười năm bản nguyên chi địa sẽ mở ra một lần nữa, trách không được cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trở lên đều bế quan tu luyện rồi, muốn điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất tiến vào bản nguyên chi địa, cầu thu được chỗ tốt lớn nhất.

Cổ Thần cũng tiến vào trong bế quan.

Hắn còn có trên dưới ba nghìn thiên địa đồng sinh quả, tại cảnh giới ngũ hành thoát thai kiếp, thiếu chỉ là thời gian, năng lượng các loại hắn hoàn toàn dư thừa.

Ngũ hành hai kiếp tới ba kiếp, đây là một vách ngăn, rất nhiều cường giả Thiên Kiếp đều dừng lại trước vách ngăn này, tuy rằng đối với Cổ Thần mà nói, vách ngăn này không tính là cái gì, thế nhưng độ khó tu luyện so với trước đây lớn hơn rất nhiều.

Cổ Thần tại Như Ý Linh Lung bảo tháp tầng thứ tám, khu vực thời gian gia tốc gấp 100 lần, một lần ăn hết một nghìn thiên địa đồng sinh quả, luyện hóa, hấp thu...

Thời gian một năm lại một năm trôi qua!

Tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp, khu vực thời gian gia tốc gấp một trăm lần.

Bên ngoài một ngày đêm, bên trong là một trăm ngày.

Bên ngoài một năm, bên trong là một trăm năm!

Trong nháy mắt, thời gian bên ngoài đã trôi qua năm năm, tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp đã trôi qua hơn 500 trăm năm.

Cổ Thần hấp thu lực lượng thiên địa đồng sinh quả, luyện hóa ba loại bản nguyên ngũ hành còn lại, liên tục thu được lực lượng mộc chi bản nguyên, kim chi bản nguyên, thổ chi bản nguyên.

Thời gian hơn năm trăm năm, Cổ Thần đã đạt tới ngũ hành hai kiếp cực hạn, đối với luyện hóa cảm ngộ mộc chi bản nguyên đã tới điểm cuối cùng, chỉ còn kém một bước là có thể hoàn toàn nắm giữ được mộc chi bản nguyên, dễ dàng trải nghiệm ngũ hành mộc kiếp, tu vi bước vào ngũ hành ba kiếp.

Tuy rằng chỉ kém một bước, thế nhưng đối với cường giả Thiên Kiếp mà nói, hơn kém một bước, tu luyện nghìn năm, vạn năm cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Tuy rằng Cổ Thần luyện hóa bản nguyên ngũ hành, hấp thu lực lượng thiên địa đồng sinh quả, tốc độ so với cường giả bình thường nhanh hơn rất nhiều, nhưng cũng cần phải có thời gian mấy trăm năm.

Tới một bước cuối cùng này, Cổ Thần dừng tu luyện, hẳn đã sớm có chuẩn bị.

Cánh tay Cổ Thần vừa lộn, một nhánh cây non nho nhỏ đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nhánh cây non của thế giới chi thụ, thời điểm Cổ Thần rời khỏi vườn thiên địa đồng sinh quả đã chém xuống một nhánh cây.

Cổ Thần há miệng, trực tiếp cắn nuốt nhánh non của thiên địa đồng sinh quả này.

Đã hoàn toàn nắm giữ thủy chi bản nguyên, hỏa chi bản nguyên cùng với mộc chi bản nguyên tới điểm cực hạn, kim chi bản nguyên, thổ chi bản nguyên chưa hoàn toàn nắm giữ, toàn bộ đều đồng thời bạo phát trong sát na.

Cổ Thần vận dụng lực lượng bản nguyên ngũ hành, luyện hóa nhánh cây non thế giới chi thụ.

Nhánh cây non của thế giới chi thụ không gì phá nổi, thế nhưng cũng không nằm ngoài lực lượng bản nguyên ngũ hành.

Dưới sự trùng kích của bản nguyên ngũ hành, nhánh cây non thế giới chi thụ vốn không thể phá hủy bị hòa tan cực nhanh, hóa thành một cỗ năng lượng cực kỳ tinh thuần, dần dần dung hợp với mộc chi bản nguyên.

Trong sát na, toàn bộ mộc chi bản nguyên bị luyện hóa hoàn toàn, cùng với Cổ Thần tuy hai mà một, Cổ Thần đã triệt để nắm giữ lực lượng mộc chi bản nguyên, bước cuối cùng bước vào ngũ hành ba kiếp được hoàn thành trong nháy mắt.

Lực lượng của thiên kiếp không thể nghịch chuyển, thân thể Cổ Thần đang ở trong tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp, đột nhiên xuất hiện trong một không gian do số vô ngũ hành kiếp mộc cấu tạo thành.

Vèo!

Một đạo đạo quang chợt hiện, ngũ hành kiếp mộc hóa thành trường đao dài hàng tỉ dặm, chém ra một đạo đạo quang hủy thiên diệt địa, trong ánh đao ẩn chứa lực lượng chung cực của ngũ hành kiếp mộc, muốn hủy diệt tất cả sinh cơ.

Oanh!

Cổ Thần nắm tay thành quyền, một đạo quyền cương thuần màu xanh đột nhiên xuất hiện, tất cả đều do bản nguyên chi mộc ngưng tụ tạo thành, so với công kích của mộc đạo do ngũ hành kiếp mộc hóa thành còn mạnh hơn nghìn lần, vạn lần.

Tiếng rắc rắc bạo tạc, đao cương mộc đao khổng lồ không gì sánh được dưới một quyền của Cổ Thần lập tức bị oanh kích nát bấy.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo...

Vô số ngũ hành kiếp mộc từ trên vòm trời rơi xuống, ập thẳng về phía Cổ Thần, vô cùng dày đặc, giống như vô số tinh thần vẫn lạc, muốn oanh kích Cổ Thần tan thành hư vô.

Đại chưởng của Cổ Thần vung lên, một cự chưởng thành mộc đột nhiên xuất hiện, khổng lồ không gì sánh được, che trời che đất, phong tỏa tinh không vô cùng vô tận, nơi cự chưởng thanh mộc đi qua, tất cả ngũ hành kiếp mộc đều bị hủy diệt, mấy chưởng đánh tới, ngũ hành kiếp mộc giống như tinh thần vô cùng vô tận đều bị hủy diệt tan vỡ.

Thực lực của Cổ Thần đối với kiếp số ngũ hành ba kiếp mà nói quả thực cường đại tới không thể tưởng tượng nổi, tuy rằng độ khó kiếp số ngũ hành ba kiếp Cổ Thần phải vượt qua so với cường giả bình thường mạnh hơn trăm lần, nghìn lần, thế nhưng Cổ Thần chỉ cần giơ tay nhấc chân, đơn giản đánh lùi được kiếp số.

Tựa hồ là thiên địa nổi giận, ngũ hành kiếp mộc giống như nước sôi ào ào dâng trào.

Rắc rắc rắc rắc rắc...

Vô số ngũ hành kiếp mộc ngưng tụ, một con rối hình người khổng lồ vô cùng đột ngột xuất hiện, cao tới hàng nghìn vạn dặm.

Đây chính là một chi tinh linh, mộc chi tinh linh đánh không chết.

Bất quá, đánh không chết chỉ là nói với những cường giả ngũ hành ba kiếp bình thường mà thôi.

Mộc chi tinh linh vừa mới hình thành, Cổ Thần vỗ mạnh một chưởng, một cự chưởng thanh mộc do mộc chi bản nguyên ngưng tụ hình thành trong sát na đã đánh tan mộc chi tinh linh cao tới nghìn vạn dặm, hóa thành tử mộc rách nát, sinh cơ diệt sạch, bị chết tới không thể chết lại.

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc rắc...

...

Vô số mộc chi tinh linh xuất hiện rồi, giống như vô số con ruồi rậm rạp, điên cuồng vọt về phía Cổ Thần.

Đồng thời, giữa vô số mộc chi tinh linh còn có rất nhiều thủy chi tinh linh và hỏa chi tinh linh đồng thời xuất hiện, thủy chi tinh linh cầm theo tam xoa kích, hỏa chi tinh linh oanh kích ra quyền cương hỏa diễm, toàn bộ công kích về phía Cổ Thần.

Thanh thế mệnh mông cuồn cuộn, kinh thiên động địa.

Ba ba ba ba ba ba ba!

...

Đại chưởng của Cổ Thần vỗ mạnh, cự chưởng thanh mộc giống như đánh vô số con ruồi đang bay loạn, một chưởng chụp xuống, mặc kệ là một chi tinh linh, thủy chi tinh linh hay hỏa chi tinh linh, tất cả đều hóa thành cận bã, liên tục mấy chưởng chụp xuống, toàn bộ mộc chi tinh linh đều bị đánh tan, không còn một mảnh.

Kiếp mộc bốn phía trong sát na biến mất không còn, thân thể Cổ Thần một lần nữa xuất hiện trong tầng thứ tám Như Ý Linh Lung bảo tháp, hắn đã trải qua ngũ hành mộc kiếp, vững vàng tiến vào cảnh giới ngũ hành ba kiếp.

- Bên ngoài đã trôi qua hơn năm năm rồi, cách bản nguyên chi địa mở ra còn hơn bốn năm, ta còn có thể bế qua tu luyện hơn bốn trăm năm, thiên địa đồng sinh quả trên người còn hơn hai nghìn, đồng thời trong cơ thể vẫn còn tàn dư không ít lực lượng của thiên địa đồng sinh quả, chưa thể luyện hóa hoàn toàn, bất quá ngũ hành thoát thai kiếp, một kiếp so với một kiếp càng thêm khó vượt qua, ta lại ăn thêm một nghìn quả, tranh thủ trong thời gian hơn bốn trăm năm này đạt tới ngũ hành ba kiếp cực hạn, sau đó tới bản nguyên chi địa một chuyến, nhìn xem có thể thu hoạch được cái gì hay không!

Đối với cường giả bình thường, mỗi một thiên địa đồng sinh quả đều là bảo bối, nhưng Cổ Thần lại giống như đồ ăn vặt nuốt vào bụng, liên tục một nghìn thiên địa đồng sinh quả, ăn tới mức cái bụng trương lên to tròn.

Đã có điều kiện này, Cổ Thần tự nhiên không thể keo kiệt, cho dù là lãng phí cũng không thèm quan tâm, chỉ cần có thể bằng vào tốc độ nhanh nhất đề cao tu vi, đề thăng thực lực là được.

Tuy rằng thực lực của Cổ Thần hiện tại trong các cường giả ngũ trụ phạm gian được coi như rất cao tăng, thế nhưng so sánh với cường giả chân chính còn vô cùng xa xôi.

Tu vi đột phá ngũ hành ba kiếp, thực lực của Cổ Thần tăng lên nhiều lần, cho dù gặp phải cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, dù đánh không lại cũng không cần phải bỏ chạy trốn chết, đương nhiên, nếu là cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, Cổ Thần có thể chạy bao xa thì chạy bấy nhiêu xa.

Hoàn toàn thông hiểu vũ trụ vận chuyển, âm dương biến hóa, thực lực như vậy không phải là lực lượng ngũ hành có thể so sánh được, cho dù lực lượng ngũ hành của Cổ Thần có là lực lượng bản nguyên, tại thời điểm chưa đạt tới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, Cổ Thần căn bản không thể chiến thắng được cường giả đã hoàn toàn thông hiểu biến hóa âm dương.

Về phần cường giả thiên địa vô lượng kiếp, vậy thì càng không cần phải nói, đó chính là tồn tại tu đạo đỉnh cao, trong lúc giơ tay nhắc chân, thay đổi thiên địa, đảo chuyển ngân hà, tiên lực vô lượng, ngay cả rất nhiều cổ thần cũng có chỗ thua kém.

Vì vậy nếu Cổ Thần muốn đối phó với Thiên Cung, muốn giết chết Thiên đế, thực lực hiện tại còn thiếu rất nhiều, cần phải mạnh hơn, mạnh hơn nữa, hướng chỉ trên Thiên đế còn có một tồn tại là Hồng, Cổ Thần phải mạnh hơn, đồng thời, càng mạnh nhanh chóng càng tốt.

Cổ Thần có dự cảm, theo danh tiếng của hắc truyền xa, tiếp xúc với không gian càng lớn, cường giả nhận thức được càng lúc càng nhiều, trong tương lai không lâu khẳng định sẽ gặp mặt Hồng.

Hồng khác với các cường giả, hẳn có thể phát hiện ra khí tức của Côn Ngô Tiên Đế trên người chính mình, nếu như không có thực lực tự bảo vệ bản thân, bị Hồng nhìn thấy, nhất định chỉ có đường chết.

Vì vậy, bản nguyên chi địa chính là nơi cao tầng cường giả khắp các thế lực khác nhau hướng tới, đồng thời cũng là nơi Cổ Thần hướng tới.

Tại bản nguyên chi địa, chỉ có những cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trở lên, đã hoàn toàn nắm giữ lực lượng ngũ hành mới có thể tiến vào, trong cơ thể Cổ Thần có bản nguyên ngũ hành, đồng thời đã hoàn toàn nắm giữ ba loại, hai loại còn lại đã nắm giữ gần như tới điểm cuối cùng, tiến vào bản nguyên chi địa hẳn là không thành vấn đề.

Tu luyện không năm tháng, chuyển mắt qua, trong tầng bảo tháp thứ tám, thời gian hơn bốn trăm năm trôi đi.

Thời gian bên ngoài mới chỉ hơn bốn năm, ngày bản nguyên chi địa mở ra sắp tới.

Lúc này, vũ trụ phạm gian, vô luận là trận doanh Chư Thiên hay trận doanh Vạn Giới, tất cả cường giả đều dừng bế quan, cả đám ma quyền sát chưởng, vô cùng sôi động.

Bản nguyên chi địa mở ra, cường giả hai đại trận doanh Chư Thiên, Vạn Giới đồng thời tiến vào trong đó, cũng là lúc đại chiến giữa hai đại trận doanh bắt đầu, là lần lớn nhất cách mỗi ba vạn năm, hai đại trận doanh sống mai nhau lớn.

Gặp nhau tại bản nguyên chi địa không chỉ có tranh đấu về mặt lập trường, còn có tranh đấu về lợi ích, cường giả giữa hai đại trận doanh gặp nhau chính là chiến đấu sinh tử.

Hơn bốn trăm năm qua, Cổ Thần đã ăn hết một nghìn thiên địa đồng sinh quả, cùng với lực lượng thiên địa đồng sinh quả còn lại trong cơ thể, dần dần hấp thu luyện hóa toàn bộ, đồng thời toàn lực luyện hóa kim chi bản nguyên, rốt cuộc tu vi đã đạt tới cực hạn ngũ hành ba kiếp.

Chỉ còn kém một bước là có thể vượt qua ngũ hành kim kiếp, đạt tới tu vi ngũ hành bốn kiếp, bất quá trên người cổ Thần không có nhánh non của thế giới chi thụ, loại bảo vật có chứa thuộc tính bản nguyên như thế này cực kỳ quý hiếm, nhánh non của thế giới chi thụ hầu như tương đương với một kiện tiên thiên linh bảo.

Nếu như Cổ Thần có thể thu được một kiện tiên thiên linh bảo thuộc tính kim chúc, bước vào ngũ hành bốn kiếp không cần phải chờ mấy trăm năm nữa rồi, cũng giống như luyện hóa nhánh non thế giới chi thụ, có thể rất nhanh bước vào ngũ hành bốn kiếp.

Trong Cổ Vũ Điện, số lượng cường giả đạt tới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trở lên không nhiều lắm, tổng cộng không tới hai mươi người, trong đó còn có hai cự đầu Chiến thần Hình, Chiến thần Liệt, cùng với vị cường giả vô địch Chiến thần Viêm.

Tuy rằng nhân số không nhiều lắm, thế nhưng mỗi lần bản nguyên chi địa mở ra, Cổ Vu Điện chính là thể lực chói mắt nhất, bởi vì cường giả cổ vu tộc trong bản nguyên chi địa có tốc độ đề cao nhanh nhất, trên cơ bản mỗi một lần bản nguyên chi địa mở ra, tu sĩ cổ vu tộc đều có thể thu được chỗ tốt, đề cao tu vi, khiến các thể lực khác ước ao không thôi.

Cổ Thần tự nhiên cũng là một trong những cường giả Cổ Vu Điện tiến vào trong bản nguyên chi địa.

968. Chương 94: Bản Nguyên Chi Địa

Tuy rằng Cổ Thần không đạt tới tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thế nhưng không ai hoài nghi Cổ Thần có thể tiến vào bản nguyên chi địa hay không.

- Cổ Thần đạo hữu, bản nguyên chi địa, cách mỗi ba vạn năm mở ra một lần, không gian bên trong vô cùng rộng lớn, so với bên ngoài kiên cố hơn rất nhiều, tu sĩ ở bên trong không thể thuận di, chỉ có thể phi hành bình thường.

- Bản nguyên chi địa nối thông với vũ trụ chi tâm, bên trong rộng lớn vô biên vô hạn, thế nhưng bản nguyên chi địa mở ra chỉ là một bộ phận nhỏ nhất bên ngoài vũ trụ chi tâm, tổng cộng chia làm ba tầng, cường giả ngũ hành thoát thai kiếp đại viên mãn chỉ có thể tiến vào tầng thứ nhất, cường giả âm dương sinh tử kiếp có thể tiến vào tầng thứ hai, cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp mới có thể tiến vào tầng thứ ba.

- Bản nguyên chi địa, bằng vào thực lực tu sĩ có thể tiến vào, năm đó Chiến thần Hình, Chiến thần Liệt đều tại thời điểm ngũ hành bốn kiếp đã có thể tiến vào bản nguyên chi địa, Cổ Thần đạo hữu, đạo hữu tiến vào tầng thứ nhất bản nguyên chi địa đó là khẳng định, về phần tầng thứ hai phải có thực lực âm dương sinh tử kiếp mới được.

- Bản nguyên chi địa mở ra, không chỉ là cường giả trận doanh Vạn Giới chúng ta muốn tiến vào, còn có cường giả trận doanh Chư Thiên, gặp nhau tại bản nguyên chi địa chỉ có một kết quả, đó chính là chiến đấu, nhất là có bảo vật gì đó xuất thế, hoặc là lực lượng bản nguyên, hai bên đều cướp giật lẫn nhau, sẽ phát sinh đại chiến sinh tử, mỗi một lần bản nguyên chi địa mở ra, cả hai bên đều sẽ vẫn lạc một ít cường giả, gặp phải cường giả trận doanh Chư Thiên, đạo hữu nghìn vạn lần không nên nung tay, nếu như hạ thủ lưu tình, người vẫn lạc rất có khả năng chính là đạo hữu!

- Mười năm trôi qua, Thiên Cung vẫn tiến hành đuổi bắt đối với đạo hữu như cũ, không hề đình chỉ, Thiên đế đối với đạo hữu có thể nói nhớ mãi không quên, lúc này Thiên Cung khẳng định biết rõ đạo hữu sẽ tiến vào trong bản nguyên chi địa, cường giả phía đối phương rất có khả năng sẽ nhắm vào đạo hữu, đạo hữu phải cẩn thận mới được!

- Bản nguyên chi địa phi thường rộng lớn, xác suất gặp nhau không lớn lắm, nhưng Thiên Cung có một đầu Khô Hủ Bi, đối phương rất có thể sẽ tìm được đạo hữu.

...

Trong Cổ Vu Điện, một vị cường giả Cổ Vu Điện giảng giải một số tin tức cơ bản nhất về bản nguyên chi địa cho Cổ Thần, người này cũng là một Chiến thần tại thời kỳ thượng cổ, tên là Luyện Dương Chính, tiên độ phạm gian tám vạn năm trước.

Cổ Thần vừa nghe, vừa gật đầu, hỏi:

- Khô Hủ Bi là cái gì?

Luyện Dương Chính nói:

- Một đầu hoang thần thú khuyển thái cổ!

Cổ Thần nhún vai, nói:

- Một con chó mà thôi!

Luyện Dương Chính nhắc nhở:

- Đạo hữu đừng xem thường con chó này, tu vi của nó cực cao, thực lực hầu như tương đương với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, đặc biệt cái mũi rất thông linh, đồng thời vô cùng hung ác, gặp người liền cắn, năm xưa nếu không phải Kim Thái Ngũ nghĩ được một chiêu tuyệt diệu, vị tất có thể hàng phục được Khô Hủ Bi.

Cổ Thần kinh ngạc nói:

- A, con chó này có nhược điểm gì?

Luyện Dương Chính mỉm cười nói:

- Súc sinh vẫn là súc sinh, chó không đổi được bản ăn phân, Kim Thái Ngũ dùng phân và nước tiểu để hàng phục súc sinh Khô Hủ Bi, Khô Hủ Bi chỉ nhận thức một mình Kim Thái Ngũ làm chủ nhân, lần trước truy sát đạo hữu, bởi vì hành tung của đạo hữu của hai vị thiên tướng Hanh, Cáp nắm được, vì vậy Kim Thái Ngũ không dẫn theo Khô Hủ Bi đi, lúc này tới bản nguyên chi địa, Kim Thái Ngũ khẳng định sẽ dẫn theo súc sinh Khô Hủ Bi, vì vậy nghìn vạn lần cần phải cẩn thận!

Cổ Thần gật đầu, trong lòng thầm nghĩ:

“Chỉ cần ta có thể thu được một lần tạo hóa tại bản nguyên chi địa, đột phá ngũ hành bốn kiếp, hừ hừ, Kim Ô ngũ thái tử, đến lúc đó ngay cả người lẫn con chó của người đều phải mất mạng.”

Thời gian đã trôi qua mấy ngày, thời khắc bản nguyên chi địa mở ra gần đến.

Cổ Thần để Quân và Vân Tuyết ở lại trong Cổ Vu Điện, cùng các cường giả Cổ Vu Điện tới bản nguyên chi địa.

Cổ Thần đã cho Quân và Vân Tuyết mỗi người một trăm thiên địa đồng sinh quả, Quân đã hợp đạo thành công, tu vi càng đề cao tới Hợp Đạo hầu kỳ, bước vào Thiên Kiếp bí cảnh không xa.

Cường giả Cổ Vu Điện có tổng cộng hơn hai mươi người, cường giả Đạo môn có hơn hai mươi người, Ma Môn, Phật môn, Nho Môn, Long tộc, mỗi phương đều có đại khái sáu bảy mươi người, cường giả trận doanh Vạn Giới tiến vào bản nguyên chi địa ước chừng ba bốn trăm.

Đoàn người hạo hạo dang dang rời khỏi không gian trận doanh Vạn Giới, thuận di về phía trung tâm vũ trụ phàm gian.

Cường giả đỉnh cao thiên địa vô lượng kiếp dẫn theo người khác thuận di, hầu như là vật đổi sao dời, một lần thuận di vượt qua hàng trăm hàng nghìn tinh hải, sau nửa canh giờ qua đi, phía trước đột nhiên xuất hiện một điểm đen trong tầm mắt của chúng cường giả.

Điểm đen trong mắt chúng cường giả càng lúc càng lớn, biến thành kích cỡ một khóa tinh cầu, lại chậm rãi biến thành kích cỡ một tinh hải, cuối cùng hầu như biến thành kích cỡ một tinh vực, đồng thời còn tiếp tục mở rộng vô hạn.

Phía trước hoàn toàn tối đen, chặn đứng phạm vi nhìn của tất cả mọi người, tuy rằng đường nhìn phía trước hoàn toàn tối đen, nhưng tựa hồ khoảng cách vô cùng xa xôi, càng tới gần phiền không gian hắc ám càng cảm giác được phiền không gian tối đen này rộng lớn, vô biên vô hạn, không thể dò xét.

Đủ qua một thời thần, không gian tối đen phía trước hầu như có thể đưa tay là tiếp xúc, giống như một khối đại địa vô biên vô hạn, không có đầu cùng.

Năm vị cự đầu dẫn theo các cường giả trận doanh Vạn Giới, tiến vào trong không gian tối đen, khí lưu giống như hỗn độn tựa hồ kiên cố không gì sánh được, mỗi một bước đi của chúng cường giả đều cảm giác như đi trên lục địa chân thực.

Tới nơi này rồi, năm vị cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn và nửa kiếp đều chợt lóe, biến mất không thấy.

Cường giả các thế lực khắp nơi đều tụ tập một chỗ, Cổ Thần thì đi trong chúng cường giả Cổ Vu Điện, Chiến thần Viêm tiên phong, dẫn theo chúng cường giả tiến về phía trước, dừng bước trước mặt một liệt cốc vô cùng rộng lớn.

Liệt cốc này dài chừng mấy trăm vạn dặm, bề rộng chừng hơn mười vạn dặm, bên trong có vô số khí lưu xuyên toa, các loại cương khí tiên lực tán loạn.

Chiến thần Viêm nói:

- Nơi này chính là một điểm rách của vũ trụ chi tâm, chỉ tồn tại trong thời gian một tháng, từ vết rách này tiến vào chính là nội bộ của vũ trụ chi tâm, chính là bản nguyên chi địa theo cách nói của chúng ta, khí lưu, cương khí tại vết rách đủ khiến tu sĩ dưới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn bị văng lạc trong nháy mắt.
- Các người đều phải chú ý bảo hộ chính mình, cho dù là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn nếu không dùng cương khí tiên lực mạnh mẽ phụ thể bảo hộ cũng sẽ bị khí lưu và cương khí cắt xé tới chết, khi tiến vào rất có khả năng sẽ gặp phải cường giả trận doanh Chư Thiên, tuy cơ duyên quan trọng, nhưng tính mệnh bản thân còn quan trọng hơn, các người đều phải cẩn thận trên hết, ta đi trước một bước!

Nói xong Chiến thần Viêm nhảy vào trong vết rách, trong nháy mắt bị các loại khí lưu và cương khí bao phủ, biến mất không thấy.

Cường giả Cổ Vu điện đều sử dụng cương khí tiên lực hộ thể, theo sau nhảy xuống, Cổ Thần dùng sử dụng đại cương cầu ngũ hành bao phủ toàn thân, nhảy vào trong vết rách của vũ trụ chi tâm, tiến vào bản nguyên chi địa.

Vô số khí lưu, cương khí trùng kích mãnh liệt xung quanh cổ Thần, đủ rơi xuống độ cao chừng mấy trăm vạn dặm, xuyên toa qua vô số thời gian đứt gãy, không gian vị diện, cuối cùng Cổ Thần hạ xuống một phiến đại địa tối xám mờ mờ ảo ảo.

Toàn bộ thiên địa đều một mảnh tối xám mờ ảo, giống như hỗn độn, Cổ Thần có thể cảm giác được, pháp tắc không gian tại nơi này cường đại không gì sánh được, không, không phải pháp tắc không gian, mà là quy tắc không gian.

Pháp tắc có thể thay đổi, điều chỉnh, thế nhưng quy tắc không thể thay đổi, tu sĩ có thể lĩnh ngộ pháp tắc, thế nhưng không thể lĩnh ngộ quy tắc, quy tắc cao nhất, chỉ thuộc về bản thân vũ trụ, thuộc về cổ thần Thiên, Địa.

...

Thiên Cung, ngũ thái tử phủ, Kim Ô ngũ thái tử trở về phủ của mình, trực tiếp tiến về một tiểu viện phía sau.

Diện tích nơi này ước chừng vạn dặm, chính giữa có một lồng sắt vô cùng khổng lồ, cao tới nghìn mét, dài rộng vượt qua một vạn mét, trong lồng sắt có giam giữ một con chó màu đen không đuôi vô cùng to lớn, thần hình hung ác.

Con chó màu đen không đuôi này cao tới năm sáu trăm mét, thấy Kim Ô ngũ thái tử nói, nhất thời lấy lòng lắc lắc cái mõng, phỏng chừng súc sinh này chính là muốn lắc lắc cái đuôi, đáng tiếc không có.

Ngón tay Kim Ô ngũ thái tử điểm về phía trước, một gói đồ cực kỳ to lớn xuất hiện trong không trung, rơi vào bên trong chiếc lồng sắt, đập xuống mặt đất, nhất thời nổ tung, tỏa ra mùi tanh tưởi, nguyên lai trong gói đồ chính là phân và nước tiểu.

Kim Ô ngũ thái tử cau mày liếc mắt nhìn hắc cầu không đuôi, quát lên:

- Khô Hủ Bi, con chó hoang người, vì tìm số phân và nước tiểu này cho người, bản thái tử đã lỡ thời gian cùng các cường giả Thiên Cung tiến vào trong bản nguyên chi địa, nhanh nhanh ăn hết, cùng bản thái tử tới bản nguyên chi địa, tìm ra nghịch tặc Cổ Thần cho bản thái tử, tìm được bản thái tử sẽ có thưởng lớn, phân thưởng càng nhiều phân cho người, tìm không được, nhốt người mười vạn năm cũng không cho ăn!

Hắc cầu không đuôi Khô Hủ Bi thấy phân và nước tiểu đầy đất giống như thấy được mỹ vị đẹp nhất thế gian, lập tức vươn đầu lưỡi, liếm láp khắp nơi, vẻ mặt bộ dáng vô cùng say sưa, đối với lời răn dạy của Kim Ô ngũ thái tử chỉ ồ ồ đáp ứng lại, phe phẩy cái mõng.

Gói phân và nước tiểu kia cực kỳ nhiều, rơi trên mặt đất xếp đống chừng mấy trăm thước, thế nhưng hắc cầu không đuôi Khô Hủ Bi ăn đặc biệt nhanh, chỉ trong thời gian non nửa khắc đã hoàn toàn ăn hết phân

và nước tiểu trên mặt đất, sạch sẽ không còn một mảnh, thỏa mãn liếm liếm đầu lưỡi, ý vị chưa hết.

- Chó hoang, cùng bản thái tử đi nhanh!

Kim Ô ngũ thái tử sớm chờ không nhận được, nhất thời mở cửa lồng giam, phá không thuận đi đi.

Hắc cầu không đuôi Khô Hủ Bi phe phẩy mông, thân thể nhảy mạnh, cũng tiến hành đại na di, theo sát phía sau Kim Ô ngũ thái tử.

Thiên Cung cách bản nguyên chi địa so với không gian Vạn Giới càng gần hơn rất nhiều, thế nhưng không có cự đầu thiên địa vô lượng kiếp dẫn theo thuận di, Kim Ô ngũ thái tử cần phải địa na di liên tục không ngừng suốt một ngày mới có thể chạy tới, hần tiến vào bản nguyên chi địa so với người khác chậm hơn hần một ngày một đêm.

...

Cổ Thần tại bản nguyên chi địa cảm thụ được khí tức bản nguyên vũ trụ vô cùng nồng đậm, các loại khí tức bản nguyên đều có, nếu như tu luyện lâu dài ở chỗ này, tu sĩ muốn lĩnh ngộ triệt để bản nguyên là chuyện không quá có khả năng, thế nhưng muốn thu được lực lượng bản nguyên đó là điều khẳng định, thực lực sẽ sản sinh sự bay vọt về chất.

Đáng tiếc bản nguyên chi địa cách ba vạn năm mới mở ra một lần, mỗi một lần mở ra chỉ trong thời gian một tháng, nếu như tu sĩ tiến vào trong đó, thời gian sưu tầm bảo vật cũng rất ít, làm sao có thời giờ tu luyện, hưởng chi đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, tu luyện một tháng căn bản không có bao nhiêu biến hóa.

Ngoại trừ Hồng có thể tự do tiến vào vũ trụ chi tâm, liên tục tìm hiểu lực lượng bản nguyên vũ trụ, các cường giả còn lại căn bản không có cơ hội này.

Bản nguyên chi địa không chỉ có sự hạn chế về quy tắc, không thể phá vỡ Hư Không tiến hành xuyên toa thuận di, chỉ có thể bằng vào lĩnh ngộ không gian, tiến hành phi độ bình thường.

Bất quá trong cơ thể Cổ Thần có bản nguyên ngũ hành, cùng với khí tức ngũ hành bản nguyên chi địa hầu như không khác nhau, Cổ thần thích ứng đối với không gian bản nguyên chi địa so với các cường giả khác mạnh hơn rất nhiều.

Cổ Thần đang phi độ trong không gian tối xám mờ ảo, đột nhiên phía trước xuất hiện một đạo độ quang màu vàng, nguyên lai là do tốc độ phi độ chậm hơn so với Cổ Thần, hiện tại bị Cổ Thần truy đuổi tới gần nhìn thấy.

Ánh mắt Cổ Thần ngưng tụ, trong độ quang màu vàng là một người tóc vàng mặc kim bào, đầu đội kim quan, là một vị Thiên đế chi tử!

Thấy thiên đế chi tử phía trước, ánh mắt Cổ Thần chợt lạnh lùng, thúc đẩy tốc độ phi độ tới cực hạn, đuổi theo không ngừng.

Càng đuổi gần hơn Cổ Thần càng nhìn thấy rõ ràng, tuy chỉ là bóng lưng nhưng Cổ Thần cũng có thể nhận ra được, tại thời điểm Thiên Cung thí luyện diễn ra, vị Thiên đế chi tử này đứng cùng một chỗ với Kim Ô thập thái tử.

Từ sau Kim Ô thất thái tử tới Kim Ô thập thái tử đều là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thực lực bài danh từ cao tới thấp, Kim Ô thập thái tử thấp nhất, Kim Ô thất thái tử cực mạnh, là một vị cường giả nửa bước vào âm dương sinh tử kiếp, tương đương với Huyết Hà Ma Vương.

Từ thời điểm tiến vào ngũ hành hai kiếp Cổ Thần đã có thể đơn giản đánh bại Huyết Hà Ma Vương, hiện tại tu vi đã sớm đột phá bước vào ngũ hành ba kiếp, đồng thời còn đạt tới ngũ hành ba kiếp cực hạn, thực lực rất mạnh, dù là cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp cũng không thể làm gì được hần, bất luận cường giả ngũ hành thoát thai kiếp nào trong mắt Cổ Thần đều chỉ là kiến hôi.

Trong Thiên Cung bị Thiên đế chi tử áp bách nặng nề, chạy ra ngoài Thiên Cung lại bị Thiên đế chi tử truy sát, lần này gặp phải một vị Thiên đế chi tử lạc đàn trong bản nguyên chi địa, Cổ Thần nào có đạo lý buông tha?

969. Chương 95: Bảo Quang Kinh Thiên

Vị Thiên đế chi tử phía trước có tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với các vị cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn thông thường, thực lực là một tồn tại đỉnh cao nhất trong ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, chính là Kim Ô thất thái tử cực mạnh trong mấy vị Thiên đế chi tử tu vi ngũ hành năm kiếp.

Bản nguyên chi địa tầng một chỉ gặp phải khí bản nguyên ngũ hành, đối với cường giả ngũ hành thoát thai kiếp có tác dụng không nhỏ, số bảo vật xuất hiện nơi đây cũng là tiên thiên linh bảo cấp thấp nhất, đối với cường giả ngũ hành thoát thai kiếp có lực sát thương vô cùng cường đại.

Vô luận là khí bản nguyên ngũ hành hay là thiên thiên linh bảo hạ đẳng đối với cường giả âm dương sinh tử kiếp đều không có tác dụng gì.

Vì vậy cường giả âm dương sinh tử kiếp tiến vào bản nguyên chi địa sẽ lập tức tiến sâu vào trong tầng thứ hai, cũng giống như vậy, cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp cũng sẽ lập tức tiến vào tầng thứ ba.

Tại bản nguyên chi địa tầng thứ nhất, cường giả nửa bước âm dương sinh tử là tồn tại vô địch, là tồn tại cấp bậc bá chủ.

Số lượng cường giả năm kiếp đại viên mãn không ít, thế nhưng số lượng cường giả đạt tới nửa bước âm dương sinh tử kiếp lại có thể đếm được trên đầu ngón tay, Kim Ô thất thái tử chính là một người trong đó.

Tại bản nguyên chi địa tầng thứ nhất, Kim Ô thất thái tử hoàn toàn có thể đi ngang, gặp phải cường giả trận doanh Vạn Giới chỉ có hấn đi giết người hấn, không ai có thể giết hấn, tối đa đụng phải một ít đối thủ thực lực bằng nhau, đánh một trận ngang bằng mà thôi.

Vì vậy Kim Ô thất thái tử tại bản nguyên chi địa tầng thứ nhất không hề thu liễm khí tức của chính mình.

Tốc độ phi độn của Kim Ô thất thái tử cực kỳ nhanh, nhưng so sánh với Cổ Thần lại chậm chạp hơn không chỉ gấp hai lần, khoảng cách giữa hai người đang rút ngắn kịch liệt, từ xa vạn dặm trong tầm nhìn dần dần biến thành tám nghìn dặm, năm nghìn dặm, ba nghìn dặm...

Thẳng cho tới khi Cổ Thần tới gần phía sau Kim Ô thất thái tử nghìn dặm, Kim Ô thất thái tử mới phát hiện có người đang đuổi theo phía sau.

Là Cổ Thần!

Ánh mắt Kim Ô thất thái tử ngưng tụ.

Chuyện tình Cổ Thần gây ra trong Thiên Cung, cường giả trận doanh Vạn Giới có thể biết được tin tức, Cổ Thần tại trận doanh Vạn Giới đánh bại Huyết Hà Ma Vương, cường giả Thiên Cung tự nhiên cũng biết được.

Tu vi và thực lực của Kim Ô thất thái tử và Huyết Hà Ma Vương tương đương với nhau, lúc này Kim Ô thất thái tử đơn độc một mình một người, thấy Cổ Thần hấn là chạy trốn chết mới đúng.

Thế nhưng Kim Ô thất thái tử lại cười cười quỷ dị, không những không chạy trốn mà còn dừng lại.

Tốc độ phi độn của Cổ Thần cực nhanh, chớp lát liền phi độn cách Kim Ô thất thái tử chỉ còn mấy trăm dặm.

Cánh tay Kim Ô thất thái tử vừa lộn, độn nhiên trên bàn tay xuất hiện một tòa cung điện chìm trong hỏa diễm bốc cháy hùng hực, mấy đạo quang hoa từ trong cung điện liệt hỏa nổ bắn ra, hóa thành chín đạo thân ảnh.

Kim Ô bát thái tử, Kim Ô cửu thái tử cùng với bảy vị thiên tướng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Kim Ô thất thái tử.

Kim Ô thất thái tử nhìn Cổ Thần, ha ha cười nói:

- Cổ Thần, lần này gọi là gây ông đập lưng ông, bắt cá trong rọ, ngươi còn tưởng rằng ta đơn độc đi một mình hay sao, ngươi đây là tự tìm đường chết!
- Cổ Thần, ngươi đây là tự tìm đường chết!

Kim Ô bát thái tử, cửu thái tử cùng với bảy vị thiên tướng đồng thời chế nhạo.

- Dĩ nhiên có tiên thiên linh bảo thuộc tính không gian?

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào cung điện hỏa diễm trong tay Kim Ô thất thái tử, đối với những người khác xuất hiện lập tức hiểu ra.

Trong bản nguyên chi địa không thể sử dụng tiên bảo vô thượng, chỉ có tiên thiên linh bảo đồng sinh với vũ trụ mới có thể phát huy hiệu quả, vì vậy Cổ Thần không dẫn theo Quân và Vân Tuyết tiến vào.

- Tốt, giết từng tên từng tên một ta còn ngại phiền phức, các ngươi tụ tập cùng một chỗ ngược lại giúp ta tiết kiệm rất nhiều thời gian, chỉ là mười cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, cho dù cộng thêm một kiện tiên thiên linh bảo hạ đẳng thì có thể làm gì được ta? Hiện tại đang ở trong bản nguyên chi địa, ta muốn giết cường giả Thiên Cung, giết sạch sẽ không còn, từ nay về sau cường giả Thiên Cung nghe được tên Cổ Thần ta phải kinh hồn táng đảm, hồn phi phách tán!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, căn bản không để mười người đối phương vào trong mắt.

Cổ Thần vung đại chưởng lên, trong sát na một đạo chưởng ấn một trắng một đỏ từ trong lòng bàn tay bắn nhanh ra, hóa thành hai cự chưởng che trời che đất, kích cỡ mấy trăm dặm.

Bản Nguyên Thủy Ấn!

Bản Nguyên Hỏa Ấn!

Tại bản nguyên chi địa, bởi vì có sự tồn tại của các loại pháp tắc thiên địa, pháp tắc của tu sĩ thi triển ra đều bị áp chế, các loại pháp thuật đều bị suy giảm uy lực không tới một thành so với bên ngoài, đồng thời bởi vì không gian vô cùng kiên cố, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trong vũ trụ phạm gian có thể đánh ra một đạo chưởng cương lớn tới hàng tỉ dặm, nhưng tại bản nguyên chi địa, lớn chừng mười dặm đã là cực hạn.

Mà bản Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn của Cổ Thần trong bản nguyên chi địa giống như cá gặp nước, chỉ chịu sự hạn chế của quy tắc không gian, uy lực mạnh mẽ, so với công kích của cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn mạnh hơn không chỉ trăm lần, nghìn lần.

Hai chưởng của Cổ Thần đánh xuống, sắc mặt mười vị cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đồng thời biến đổi, lập tức cảm giác được một cỗ nguy cơ trí mạng, dưới công kích của Cổ Thần, bọn họ cảm giác chính mình không bằng cả con kiến hôi.

Bản nguyên chi địa tầng thứ nhất là không gian lấy khí bản nguyên ngũ hành làm chủ yếu, Cổ Thần ở nơi này có thể phát huy được thực lực đỉnh cao nhất, mà cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn lại bị áp chế thực lực rất lớn, khoảng cách thực lực giữa hai bên hoàn toàn không thể so sánh.

Hai chưởng của Cổ Thần chụp xuống, hai đạo chưởng ấn lớn tới mấy trăm dặm hoàn toàn bao phủ mười vị cường giả Thiên Cung tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn bên trong.

Trong bản nguyên chi địa, khoảng cách mấy trăm dặm coi như tương đối xa xôi, dưới tình huống không thể thuấn di, muốn chạy trốn khỏi phạm vi công kích của chưởng ấn căn bản là chuyện không có khả năng.

Đã không thể thoát đi, vậy chỉ còn cách chống lại.

Mười vị cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đồng thời đánh ra một chưởng, một đạo chưởng cương nổ bắn ra, lớn lên tới mười dặm, ít nhất cũng có hai ba dặm, so sánh với Bản Nguyên Thủy Ấn và Bản Nguyên Hỏa Ấn lớn tới mấy trăm dặm của Cổ Thần giống như con kiến hôi đứng trước mặt con voi khổng lồ.

Oanh!

Oanh!

Hai tiếng bạo tạc vang lên, mười đạo chưởng cương trong sát na hóa thành tro tàn, mười vị cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn bị chưởng ấn của Cổ Thần vỗ vào trong mặt đất.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không hề phát sinh, ngoại trừ Kim Ô thất thái tử ra, tất cả cường giả Thiên Cung đều bị đánh thành hư vô trong nháy mắt, căn bản cũng không lưu lại, thần hình tiêu diệt.

Chỉ có Kim Ô thất thái tử bằng vào tiên thiên linh bảo Liệt Hỏa Thần Điện mới chặn được một kích, bảo vệ tính mệnh.

Đây hoàn toàn là tạm thời, Liệt Hỏa Thần Điện không thể cứu được tính mệnh của Kim Ô thất thái tử, Cổ Thần phóng ra Thuần Dương Lệnh, Thuần Dương Lệnh là tiên thiên linh bảo trung phẩm, vững vàng áp chế được Liệt Hỏa Thần Điện, Cổ Thần nắm chưởng thành trảo, Kim Ô thất thái tử bị Cổ Thần chộp vào trong lòng bàn tay, siết mạnh một cái, cũng là kết cục thần hình tiêu diệt.

Cổ Thần thu hồi Thuần Dương Lệnh trước ngực, cầm Liệt Hỏa Thần Điện vào trong lòng bàn tay, cảm thụ được lực lượng hỏa diễm trong Liệt Hỏa Thần Điện, có chứa một tia khí tức bản nguyên chi hỏa, đối với tu sĩ linh ngộ lực lượng bản nguyên chi hỏa có tác dụng rất lớn.

Thế nhưng đối với Cổ Thần đã hoàn toàn dung hợp hỏa chi bản nguyên mà nói, tác dụng của Liệt Hỏa Thần Điện đã có chút yếu ớt rồi, thế nhưng phương diện công kích vẫn có hiệu quả nhất định, Cổ Thần sử dụng lực lượng hỏa chi bản nguyên khống chế Liệt Hỏa Thần Điện, uy lực so với Kim Ô thất thái tử không chế còn mạnh hơn trăm lần nghìn lần, chỉ có Cổ Thần mới có thể phát huy được lực lượng của Liệt Hỏa Thần Điện tới mức tận cùng.

Đồng thời Liệt Hỏa Thần Điện chính là Tiên Thiên linh bảo, Tiên thiên linh bảo trên người Cổ Thần chỉ có Thuần Dương Lệnh và Càn Khôn Ngọc Bích, hai kiện tiên thiên linh bảo không thấy phương hướng chiến đấu công kích là chính này, trong bản nguyên chi địa, cùng với Liệt Hỏa Thần Điện đều có tác dụng không nhỏ đối với Cổ Thần.

Lúc này đây, Cổ Thần đã xác định vững chắc, muốn tặng Thiên Cung một món quà nho nhỏ, không vội vã tiến vào bản nguyên chi địa tầng thứ hai, thời gian suốt một ngày đều phi độ qua lại trong bản nguyên chi địa tầng thứ nhất, gặp phải cường giả Thiên Cung lập tức giết chết.

Thời gian nửa ngày, chừng gần trăm vị cường giả Thiên Cung đã rơi vào tay Cổ Thần, có thể nói vẫn lạc một phần ba, cường giả Thiên Cung đối với cái tên Cổ Thần quả thực rét lạnh từ trong xương!

Thời gian trong bản nguyên chi địa cực kỳ quý giá, Cổ Thần di chuyển suốt nửa ngày, đối với cường giả Thiên Cung đã coi như giết đủ, cuối cùng tìm một vết rách trong tầng thứ nhất, nhảy xuống, lại tiếp tục rơi chừng trăm vạn dặm, tiến vào trong bản nguyên chi địa tầng thứ hai.

Bản nguyên chi địa tầng thứ hai, nơi này lấy khí bản nguyên âm dương là chính, bản nguyên ngũ hành trong cơ thể Cổ Thần không tạo thành nhiều hiệu quả như tầng thứ nhất, thế nhưng đều là bản nguyên vũ trụ, vận chuyển lực lượng pháp tắc so với các cường giả âm dương sinh tử kiếp bình thường khác tương đối thuận lợi hơn.

Trong tầng thứ hai, toàn bộ đều là cường giả âm dương sinh tử kiếp, thực lực của Cổ Thần hiện tại, gặp phải âm dương sinh tử nửa kiếp cũng có thể chống lại được, bằng vào lực lượng bản nguyên, coi như chiếm chút ưu thế, nhưng so sánh với cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn vẫn không thể bằng được, ý niệm đánh chết cường giả Thiên Cung liền tan biến, nếu gặp, trốn còn không kịp.

Bản nguyên chi địa tầng thứ hai so với tầng thứ nhất còn rộng lớn hơn nhiều, số lượng cường giả âm dương sinh tử kiếp lại tương đối ít, Cổ Thần liên tục qua lại một ngày một đêm trong tầng thứ hai cũng không hề gặp được người nào, mặc kệ là cường giả trần doanh Chư Thiên hay Vạn Giới.

Không những không gặp được người nào, ngay cả khí bản nguyên ngũ hành cũng không, di động hơn một ngày một đêm, Cổ Thần đang trong trầm muộn khó chịu, đột nhiên tương lai vận khí vận chuyển, mấy nghìn vạn dặm phía trước bộc phát một đạo bảo quang kinh thiên, phóng lên cao, quang mang lấp lánh, chiếu rọi mười phương.

- Có bảo vật xuất thế!

Nhìn bảo quang kinh thiên bộc phát chiếu rọi mấy nghìn vạn dặm, tinh thần Cổ Thần chấn động!

Bản nguyên chi địa tầng thứ nhất chỉ có thể gặp được tiên thiên linh bảo hạ đẳng xuất thế, bản nguyên chi địa tầng thứ hai mới có thể xuất hiện tiên thiên linh bảo trung đẳng.

Tiên thiên linh bảo hạ đẳng đối với cường giả ngũ hành thoát thai kiếp có lực tổn thương trí mạng, đối với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp cũng có hiệu quả công kích nhất định.

Tiên thiên linh bảo trung đẳng đối với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp có lực tổn thương trí mạng, đối với cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp cũng có hiệu quả tổn thương nhất định.

Về phần tiên thiên linh bảo thượng đẳng đối với cường giả thiên địa vô lượng kiếp cũng có lực tổn thương trí mạng.

Một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng xuất thế là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Bởi vì trong tay Bảo Tháp Thiên Vương có một tiên thiên linh bảo trung đẳng Thiên Địa Huyền Hoàng tháp mới có thể đơn giản kinh sợ cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn như Tu La Ma Tôn, đây chính là lực uy hiếp của tiên thiên linh bảo trung đẳng.

Nhìn bảo quang kinh thiên phía trước, trong lòng Cổ Thần vui vẻ, thu sướng tới cực điểm.

Bản nguyên chi địa tầng thứ hai vô cùng rộng lớn, trong phương viên nghìn vạn dặm, dưới sự áp chế của quy tắc không gian, cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp cũng không thể phi độ từ đầu này tới đầu kia trong thời gian mười ngày mười đêm.

Vì vậy cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp trong bản nguyên chi địa tầng thứ hai vô cùng phân tán.

Bảo quang kinh thiên vừa mới xuất hiện chỉ cách phía trước Cổ Thần mấy nghìn vạn dặm mà thôi, trong lòng Cổ Thần làm sao không vui vẻ?

Hắn di chuyển qua lại suốt một ngày vừa rồi cũng không hề gặp phải bất cứ vị cường giả vô địch nào, mặc kệ là trận doanh Chư Thiên hay trận doanh Vạn Giới cũng không hề gặp.

Điều này nói rõ, xung quanh Cổ Thần không hề có các tu sĩ khác, mà bảo quang kinh thiên này tuy rằng vô cùng sáng rõ, phương viên mấy nghìn vạn dặm cũng có thể nhìn thấy, nhưng phụ cận chỉ có một mình Cổ Thần.

- Nếu quả thực như vậy, lần này ta có thể thu hoạch một bút lớn rồi!

Trong lòng Cổ Thần vui cười hơn hở, nhanh chóng chuyển hướng về phía bảo quang, phi độ cực nhanh.

Tuy rằng không thể thuấn di, thế nhưng tốc độ phi độ của Cổ Thần lại không hề chậm, chỉ trong một lần hô hấp đã xuất hiện cách hơn trăm vạn dặm, khoảng cách mấy nghìn vạn dặm chỉ mấy chục lần lần hô hấp.

Cổ Thần cho rằng chỉ có một mình nhìn thấy đạo bảo quang kinh thiên này, thế nhưng thực tế hoàn toàn sai, cách Cổ Thần không xa, ước chừng hơn hai nghìn vạn dặm có một vị Thiên đế chi tử tóc vàng, mặc kim bào, đầu đội kim quang, đứng trên lưng một con hắc cầu không đuôi vô cùng khổng lồ, đang không ngừng phi độ về phía Cổ Thần.

Vị Thiên đế chi tử này chính là Kim Ô ngũ thái tử tu vi âm dương sinh tử nửa kiếm, hắc cầu không đuôi tự nhiên chính là súc sinh Khô Hủ Bi đặc biệt thích ăn phân rồi.

Kim Ô ngũ thái tử dẫn theo hắc cầu không đuôi Khô Hủ Bi tới bản nguyên chi địa, lúc đó Cổ Thần đã tiến vào trong bản nguyên chi địa tầng thứ nhất gần nửa ngày rồi.

970. Chương 96: Kim Cung Ngọc Tiễn

Lúc tiến vào bản nguyên chi địa tầng thứ nhất, Kim Ô ngũ thái tử từ miệng một vị cường giả Thiên Cung may mắn sống sót biết được, cư nhiên có một phần ba cường giả Thiên Cung bị văng lạc dưới tay Cổ Thần, trong đó bao gồm mấy vị Thiên đế chi tử Kim Ô thất thái tử, bát thái tử, cửu thái tử, điều này khiến Kim Ô ngũ thái tử tức giận tới thiếu chút nữa phun máu tươi tại chỗ.

Thiên đế chi tử là vinh quang như thế nào, thân phận tôn quý như thế nào? Tuy rằng Thiên đế chi tử không ít, nhưng cũng chỉ có thập đại Thiên đế chi tử có tiền đồ.

Thập đại Thiên đế chi tử trong hơn mười vạn năm tháng, vô luận là gặp phải cường giả trận doanh Vạn Giới trong chiến trường hay gặp nhau tại bản nguyên chi địa, tiến hành tranh đấu sinh tử với cường giả trận doanh Vạn Giới đều từng từng không ngã, không hề vãn lạc một người.

Thế nhưng từ sau khi Cổ Thần xuất hiện, trước sau chỉ trong thời gian không quá mười năm, thập đại Thiên đế chi tử đã có tới bốn vị vãn lạc trong tay Cổ Thần.

Cũng là một trong thập đại Thiên đế chi tử, Kim Ô ngũ thái tử làm sao không giận?

Để xả cơn giận, Kim Ô ngũ thái tử đã ở trong bản nguyên chi địa tầng thứ nhất liên tục giết chết mấy vị cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn trận doanh Vạn Giới.

Bất quá, oán giận của Kim Ô ngũ thái tử chủ yếu trên người Cổ Thần, vì vậy sau khi giết chết mấy cường giả trận doanh Vạn giới, cuối cùng cũng tiến vào trong bản nguyên chi địa tầng thứ hai.

Cổ Thần đã từng tiến vào Thiên Cung, từng để lại khí tức, có Khô Hủ Bi ở đây, Kim Ô ngũ thái tử tin tưởng tìm được Cổ Thần không thành vấn đề.

Chỉ là bản nguyên chi địa vô cùng rộng lớn, tuy rằng có hắc cầu không đuôi Khô Hủ Bi chỉ dẫn phương hướng, nhưng cho tới tận bây giờ Kim Ô ngũ thái tử mới tới gần Cổ Thần trên dưới hai nghìn vạn dặm, còn chưa đuổi kịp, đột nhiên thấy được xa xa xuất hiện bảo quang kinh thiên.

Bảo vật xuất hiện trong bản nguyên chi địa tầng thứ hai vô cùng có khả năng chính là tiên thiên linh bảo trung đẳng, đặc biệt là tiên thiên linh bảo trung đẳng loại công kích, uy lực cường đại tới không thể tưởng tượng, hiển nhiên so với tính mệnh của Cổ Thần còn quan trọng hơn nhiều.

Kim Ô ngũ thái tử quyết định thật nhanh, trực tiếp phi độn về phía bảo quang kinh thiên, vừa phi độn vừa thâm nghĩ:

“Cổ Thần nhìn thấy quang hoa lấp lánh kia khẳng định cũng sẽ tới, vừa lúc diệt Cổ Thần, thu được bảo vật, nhất cử lưỡng tiện.”

Cổ Thần và Kim Ô ngũ thái tử đều phi độn về phía bảo quang kinh thiên, không quá lâu sau cả hai bên đều cảm nhận được đối phương.

“Là Kim Ô ngũ thái tử!”

Cổ Thần vừa mới nhìn thấy Kim Ô ngũ thái tử, ánh mắt lập tức chú ý tới đầu hắc cầu không đuôi to lớn ngay bên dưới:

“Đây chính là đầu súc sinh Khô Hủ Bi thích ăn phân của Kim Ô ngũ thái tử theo như lời nói của Luyện Dương Chính đạo hữu sao? Trách không được hắn có thể tìm tới nơi này, nguyên lai là bởi vì dẫn theo đầu súc sinh kia!”

Thấy Cổ Thần, trên mặt Kim Ô ngũ thái tử nở nụ cười mỉm, quả nhiên Cổ Thần cũng bị quang mang hấp dẫn.

Bảo quang kinh thiên sáng rõ không gì sánh được, cũng không biết là tiên thiên linh bảo gì, không gian bản nguyên chi địa vô cùng kiên cố, tu sĩ không thể tiến vào trong lòng đất, nếu như có bảo vật xuất thế, chỉ có thể chờ nó tự động nhô lên.

Hiện tại bảo vật còn chưa xuất thế, nhưng Cổ Thần và Kim Ô ngũ thái tử đã tới phụ cận, hai bên chỉ cách nhau mấy nghìn dặm, không hề nói nhiều, trực tiếp xuất thủ.

Kim Ô ngũ thái tử đánh ra một chuồng, kim quang bùng lên, một thủ ấn kim quang đột nhiên từ trong lòng bàn tay bắn nhanh, hóa thành một đạo kim trảo, lớn tới mấy trăm dặm, chụp về phía Cổ Thần.

Cường giả âm dương sinh tử kiếp vừa mới ra tay, uy lực cực mạnh, so với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn cường đại hơn gấp trăm lần, nghìn lần, so với công kích của Cổ Thần không hề thua kém.

Kim Ô ngũ thái tử vừa công kích, đồng thời hét lớn một tiếng:

- Cho hoang, lên, cắn chết hần!

Gâu!

Hắc cẩu không đuôi khổng lồ Khô Hủ Bi nhất thời sủa to một tiếng, bốn chân đạp mạnh, thân thể như mũi tên, cái miệng lớn há ra, cái miệng đầy răng nanh nhọn hoắt lao về phía Cổ Thần, cách xa mấy trăm dặm liền nhảy dựng lên, vồ lấy Cổ Thần, thanh thế kinh người.

- Súc sinh, cút đi cho ta!

Cổ Thần quát lạnh một tiếng, một tòa cung điện liệt diễm hùng hực xuất hiện trong lòng bàn tay, chính là tiên thiên linh bảo Liệt Hỏa Thần Điện.

Lấy lực lượng hỏa chi bản nguyên thúc đẩy Liệt Hỏa Thần Điện, Liệt Hỏa Thần Điện đột nhiên biến thành lớn, hóa thành rộng trăm trượng, cao nghìn trượng, liệt diễm bốc cháy đàng đàng, mạnh mẽ lao về phía hắc cẩu không đuôi Khô Hủ Bi.

Ầm...

Một tiếng vang vọng, Khô Hủ Bi bị lực lượng va chạm cực kỳ kinh khủng đánh văng đi mấy trăm dặm, toàn thân bị hỏa diễm hùng hực bao phủ.

Sử dụng Liệt Hỏa Thần Điện đẩy lùi Khô Hủ Bi, đồng thời song chưởng của Cổ Thần đánh ra hai đạo chưởng ấn.

Bản Nguyên Thủy Ấn!

Bản Nguyên Hỏa Ấn!

Vận dụng lực lượng hai đại bản nguyên, thủy hỏa tương dung, bộc phát lực lượng cực kỳ kinh khủng, hai đạo chưởng ấn lớn tới mấy trăm dặm, so với cương ấn kim trảo của Kim Ô ngũ thái tử lớn tương đương nhau, uy lực cũng không chênh lệch nhiều.

Một tiếng va chạm nổ tung, chưởng ấn và trảo ấn đều bị chấn tan nát, hai người giao phong lần đầu tiên, lực lượng ngang bằng nhau.

Ánh mắt Kim Ô ngũ thái tử chấn động, ngần ngừ mười năm không thấy, thực lực của Cổ Thần dĩ nhiên tăng trưởng tới mức này, ngay cả hần cũng không thể chiếm được thượng phong.

Phụ cận không hề có các cường giả khác, tuy rằng Kim Ô ngũ thái tử đã truyền tin tới các cường giả Thiên Cung tại tầng thứ hai, thế nhưng khoảng cách rất xa, cần phải có thời gian nhất định, tại phụ cận bảo quang chiếu rọi, chỉ có hai người Cổ Thần và Kim Ô ngũ thái tử, thực lực tương đương, định trước là một hồi chiến đấu kéo dài.

Tuy rằng Kim Ô ngũ thái tử có Khô Hủ Bi hỗ trợ, nhưng Cổ Thần đối với khả năng vận dụng Liệt Hỏa Thần Điện đã tới mức xuất thần nhập hóa, tuy rằng chỉ là tiên thiên linh bảo hạ phẩm, thế nhưng đối với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp cũng có lực sát thương không thể coi thường, tuy rằng Khô Hủ Bi không sợ bị lửa đốt, thế nhưng đối với lực lượng trùng kích của Liệt Hỏa Thần Điện lại không có biện pháp nào, một khi tới gần Cổ Thần liền bị Liệt Hỏa Thần Điện đánh văng đi mấy trăm dặm, thậm chí hơn nghìn dặm.

Về phần công kích của Kim Ô ngũ thái tử, Cổ Thần đã hoàn toàn nắm giữ ba loại lực lượng bản nguyên, Bản Nguyên Thủy Ấn, Bản Nguyên Hỏa Ấn, Bản Nguyên Mộc Ấn, chưởng ấn ừn ừn, mặc cho trảo thế của Kim Ô ngũ thái tử thiên biến vạn hóa, Cổ Thần cũng có thể hóa giải toàn bộ.

Bảo quang kinh thiên vẫn đang tồn tại, nhưng chưa hề có bảo vật gì xuất hiện, hai người người tới ta đi, chiến đấu trong thời gian hơn một nghìn lần hô hấp cũng không thể phân ra thắng bại, mặc dù Cổ Thần không thể chiến thắng, thế nhưng coi như vững vàng ngăn chặn được đòn tấn công của Kim Ô ngũ thái tử và hắc cẩu không đuôi Khô Hủ Bi, không hề rơi vào hạ phong.

Cứ tiếp tục như vậy, thời gian đã trôi qua hơn hai nghìn lần hô hấp, đột nhiên không gian chấn động, một đạo kim quang đẹp mắt từ trong màn bảo quang kinh thiên bắn ra.

Bảo vật xuất hiện rồi, nó nói đến là đến, không có một chút điềm báo, khiến Cổ Thần và Kim Ô ngũ thái tử trong lúc chiến đấu có điểm trở tay không kịp.

Kim quang từ trong bảo quang kinh thiên vọt ra ngoài, quang hoa càng tăng lên, kim quang ngập trời, hầu như soi sáng phương viên vạn dặm, ngay cả Hư Không cũng bị nhuộm thành màu vàng, trong kim quang có chín đạo bạch quang, như ẩn như hiện.

Cổ Thần và Kim Ô ngũ thái tử va chạm một cái, hai người đều bị đẩy lui mấy trăm dặm, không hèn mà cũng ngừng chiến đấu, ánh mắt nhìn về phía đầu nguồn kim quang phát ra.

Chỉ thấy một thanh cự cung màu vàng dài tới trăm trượng trôi nổi trên cao chừng mấy trăm trượng, bốn phía cự cung màu vàng là chín mũi tên bạch ngọc dài tới trăm trượng, chậm rãi xoay tròn.

Thấy cự cung màu vàng, trong mắt Cổ Thần và Kim Ô ngũ thái tử đều có chút ngẩn ngơ, lộ ra vẻ kinh hãi thật lớn.

Cự cung màu vàng, trường tiễn bạch ngọc tỏa ra một cỗ sát khí kinh thiên địa, khiến hư không phương viên mấy trăm dặm xung quanh đều bị nghiền ép tới rung động, tựa hồ không gian sẽ bị xé nát.

Một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng, đồng thời còn là tiên thiên linh bảo trung đẳng loại hình công kích, cho dù là Kim Ô ngũ thái tử nhìn thấy kim cung ngọc tiễn cũng có thể cảm nhận được uy hiếp trí mạng, đủ để chứng minh, kim cung ngọc tiễn này hoàn toàn có hiệu quả kinh khủng đánh chết cường giả âm dương sinh tử kiếp như chính mình.

Tiên thiên linh bảo trung đẳng bình thường đối với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp có thương tổn cực lớn, nhưng khó có thể đánh chết được cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Kim cung ngọc tiễn này, chỉ là sát khí tự động kích phát ra đã có thể khiến cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp như Kim Ô ngũ thái tử cảm thấy uy hiếp trí mạng, có thể thấy được kim cung ngọc tiễn không chỉ là tiên thiên linh bảo trung đẳng, đồng thời còn là tiên thiên linh bảo trung đẳng ưu tú, là tồn tại cao cấp nhất, uy lực cường đại nhất.

Cường giả âm dương sinh tử đại viên mãn thông hiểu biến hóa vũ trụ, thấy rõ thiên cơ, có thể đánh bại, nhưng cực kỳ khó khăn giết chết, hầu như là sở hữu bất tử chi thân, cho dù là cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp có thể đánh bại một cách đơn giản, nhưng muốn giết chết rất không dễ dàng.

Bất quá, nếu như có tiên thiên linh bảo trung đẳng, vậy thì không giống rồi, chỉ cần có thể phát uy hết uy lực của tiên thiên linh bảo trung đẳng, dù là cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn thì cũng phải vẫn lạc.

Một kiện trọng bảo như vậy, nếu như Kim Ô ngũ thái tử thu được, thực lực tăng hẳn một cấp bậc, hoàn toàn có thể đánh một trận với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, thậm chí nếu đối phương không có tiên thiên linh bảo tốt, rất có khả năng đánh chết được cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Nhìn kim cung ngọc tiễn, trong mắt Kim Ô ngũ thái tử tràn ngập quang mang sáng rõ, đối với kim cung ngọc tiễn có thể nói tình thế bắt buộc.

Cổ Thần đối với kim cung ngọc tiễn cũng là tình thế bắt buộc, không chỉ kim cung ngọc tiễn ẩn chứa uy lực cực kỳ to lớn, để tinh thần Cổ Thần chấn động, đồng thời Cổ Thần có thể cảm nhận được khí tức kim chi bản nguyên vô cùng cường liệt từ trên kim cung ngọc tiễn, đồng thời còn có một chút khí tức dương chi bản nguyên.

Tu vi của Cổ Thần hiện tại đã đạt tới ngũ hành ba kiếp cực hạn, nếu như có thể thu được kim cung ngọc tiễn, mượn vào khí tức kim chi bản nguyên, đánh vỡ một tầng vách chắn cuối cùng, có thể trong khoảng thời gian ngắn đột phá tới ngũ hành bốn kiếp.

Kim cung ngọc tiễn đối với Cổ Thần có tác dụng vô cùng to lớn.

- Chó hoang, lên cho ta!

Kim Ô ngũ thái tử đá một cước vào cái móng đen xỉ của Khô Hủ Bi, thân thể Khô Hủ Bi nhất thời nhảy mạnh, tiếp tục đánh về phía Cổ Thần.

Mà thân thể của Kim Ô ngũ thái tử biến đổi, hóa thành một đầu Kim Ô thần diệu cực lớn, kim quang bùng phát, liệt diễm đằng đằng, hai cánh mở rộng, dài tới nghìn dặm.

Trong bản nguyên chi địa, dưới sự hạn chế của quy tắc không gian, thân thể có thể hóa thành kích cỡ nghìn dặm, thực lực coi như vô cùng kinh khủng, Kim Ô ngũ thái tử đã hóa thành nguyên hình, thực lực tăng mạnh.

Để cướp giết tiên thiên linh bảo trung phẩm phía trước, Kim Ô ngũ thái tử đã sử dụng thực lực cường đại nhất, đồng thời còn thi triển còn bài chưa lật cuối cùng.

Kim Ô ngũ thái tử há miệng chim khổng lồ, một đạo kim quang phá không bắn ra, nổ mạnh về phía Cổ Thần, mà thân thể Kim Ô ngũ thái tử vỗ mạnh đôi cánh chim liệt diễm, vọt đi như lưu tinh, lao thẳng về phía kim cung ngọc tiền, cự trảo kim diễm lớn trăm dặm đưa về phía trước.

- Tiên thiên linh bảo hạ phẩm đỉnh cấp? Đồng thời còn là loại hình công kích? So với Liệt Hỏa Thần Điện còn cường đại hơn rất nhiều!

Kim quang phá không vọt tới, lông tơ toàn thân Cổ Thần dựng đứng, lập tức cảm nhận được một cỗ nguy cơ trí mạng.

Kim quang dài tới hơn mười trượng, là một cây trường mâu màu vàng, trên thân trường mâu khắc rất nhiều phù văn phức tạp, ẩn chứa lực lượng bản nguyên vũ trụ khổng lồ vô cùng vô tận.

Tiên thiên linh bảo hạ đẳng đỉnh cấp, đối với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp cũng có lực sát thương không hề nhỏ, huống chi là loại hình công kích, có thể khiến lực công kích phát huy tới mức tận cùng.

Bất quá, đối mặt với công kích của trường mâu kim quang, sắc mặt Cổ Thần không thay đổi, bàn tay to vừa nhắc, một khối lệnh bài màu đỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, lệnh bài có hai mặt, cả hai mặt đều khắc chín đóa đồ đằng hỏa diễm cổ lão tang thương, cũng là phù văn tiên thiên.

Thuần Dương Lệnh, tiên thiên linh bảo trung đẳng, tuy rằng kém hơn so với loại trung đẳng như kim cung ngọc tiền trước mắt, thế nhưng trong lớp tiên thiên linh bảo trung đẳng được coi như tồn tại tương đối lợi hại, muốn áp chế tiên thiên linh bảo hạ đẳng không quá khó khăn.

Từ khi Cổ Thần bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, tu vi càng ngày càng cao, uy lực của Thuần Dương Lệnh càng phát uy to lớn hơn.

Cổ Thần chụp mạnh một chưởng, quang mang Thuần Dương Lệnh đại thịnh, đột nhiên hóa thành lớn, biến thành khối lệnh bài dài tới trăm trượng, từ trên cao hạ xuống, cấp tốc phóng tới trường mâu kim quang, trong nháy mắt đã nện trường mâu kim quang xuống đất, không thể động đậy.

- Cút cho ta!

Ánh mắt Cổ Thần rơi vào người Kim Ô ngũ thái tử, hét lớn một tiếng.

971. Chương 97: Thu Hoạch Linh Bảo.

Đang khi nói chuyện, thân thể Cổ Thần đột nhiên biến hóa, hóa thành ba đầu sáu tay, năm cánh tay đồng thời đánh ra một chưởng, thi triển đại sát thần Ngũ Hành Quy Nguyên — Diệt Không!

Năm đạo chưởng ấn bản nguyên đột nhiên xuất hiện, hòa hợp thành một chưởng.

Một chưởng này lớn tới nghìn dặm, so với Ngũ Hành Bản Nguyên Ấn của Cổ Thần đánh ra lúc trạng thái bình thường có uy lực mạnh mẽ hơn không chỉ mười lần.

Đồng thời, cánh tay thứ sáu co lại, ngón tay thò ra, điểm về phía trước.

Quang mang chói mắt trong sát na bùng phát tại đầu ngón tay, một đạo chỉ cương lớn tới hơn mười dặm, dài tới hơn trăm dặm đột nhiên xuất hiện, nổ bắn mạnh mẽ về phía Kim Ô ngũ thái tử.

Tuyệt học cực mạnh – Phá Thiên Chỉ!

Theo tạo nghệ đối với trận đạo của Cổ Thần càng lúc càng thêm khắc sâu, đối với bí kíp trận đạo của Hư Thiên lưu lại càng thêm lĩnh hội sâu, tu luyện Phá Thiên Chỉ cũng tiến bộ không ngừng, đã đạt tới cảnh giới đệ tứ trọng có chút thành tựu.

Phá Thiên Chỉ cảnh giới đệ tứ trọng có chút thành tựu đối với bất cứ cường giả ngũ hành thoát thai kiếp nào đều có thể miếu sát trong nháy mắt, cho dù là cường giả âm dương sinh tử kiếp cũng phải nhượng bộ lui binh.

Kim cung ngọc tiền này không phải chuyện đùa, cho dù là sử dụng hết toàn bộ con bài chưa lật Cổ Thần cũng muốn cướp vào trong tay.

Phá Thiên Chỉ, trong bản nguyên chi địa có hạn chế không gian, không thể phá vỡ không gian, đạt tới hiệu quả thuần di, tốc độ so với thời điểm bình thường chậm hơn rất nhiều, thế nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó lại không hề suy giảm.

Kim Ô ngũ thái tử mắt thấy sẽ thu được kim cung ngọc tiền, nắm chắc trong kim chảo, đột nhiên xuất hiện một đạo chỉ cương khiến lông tơ toàn thân hắn dựng đứng, từng sợi từng sợi cương cứng, một cỗ nguy cơ trí mạng đột nhiên ập tới.

Phá phá phá phá phá phá!

Nơi Phá Thiên Chỉ đi qua, cương khí tiên lực hộ thể của Kim Ô ngũ thái tử đều tan biến toàn bộ.

- Đây là chỉ pháp gì? Vì sao lại kinh khủng như vậy? Ghê tởm!

Kim Ô ngũ thái tử không dám dùng thân thể ngạnh kháng, kim chảo thu lại, thân thể dựa theo lực chấn động giữa Phá Thiên chỉ và cương khí bật lui sang một bên, kim cung ngọc tiền gần như sắp tới tay hắn càng lúc càng xa, khiến Kim Ô ngũ thái tử tức giận tới oa oa kêu to.

Cổ Thần đã sớm dự đoán được Kim Ô ngũ thái tử nhất định phải rút lui, vừa vặn bị Diệt Không Ấn đánh trúng, cương khí tiên lực hộ thể của Kim Ô ngũ thái tử đã bị lực lượng kinh khủng của Phá Thiên Chỉ hủy đi năm sáu phần, lại bị Diệt Không Ấn bắn trúng, cương khí tiên lực toàn thân tán loạn, thân thể của Kim Ô ngũ thái tử bị đẩy bật đi mấy nghìn dặm.

Kim quang bay lượn khắp bầu trời, bộ lông của Kim Ô ngũ thái tử đã bị rụng ít nhất vạn chiếc.

Trong nháy mắt Kim Ô ngũ thái tử bị đẩy lùi, Cổ Thần đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh kim cung ngọc tiền, cánh tay nắm chắc, lập tức thu được kim cung dài trăm trượng và chín trường tiền bạch ngọc.

Kim cung ngọc tiền đang trong trạng thái nguyên thủy không chủ, Cổ Thần lập tức hạ ấn ký tiên lực, thế nhưng kim cung ngọc tiền này khác so với pháp bảo bình thường, bởi vì uy lực quá mức cường đại, cho dù hạ ấn ký tiên lực thì cũng không thể sử dụng ngay, tối đa có thể mang theo.

Nếu muốn phát huy lực lượng kinh khủng của kim cung ngọc tiền cần phải hoàn toàn luyện hóa mới có thể chân chính biến thành pháp bảo của Cổ Thần, để hắn sử dụng.

Kim cung ngọc tiền vừa mới vào tay, Cổ Thần lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức kim chi bản nguyên vô cùng khổng lồ bạo phát trong chớp mắt, sinh động không gì sánh được.

Một phần lực lượng cuối cùng của kim chi bản nguyên bắt đầu dung hợp với Cổ Thần rồi, chỉ cần dung hợp hoàn tất, tu vi của Cổ Thần sẽ có thể tiến thêm một bước, triệt để nắm giữ lực lượng kim chi bản nguyên, trải qua ngũ hành kim kiếp, tu vi bước vào ngũ hành bốn kiếp, thực lực sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Khô Hủ Bi bị Liệt Hỏa Điện trấn áp, trường mâu kim quang bị Thuần Dương Lệnh trấn áp, Kim Ô ngũ thái tử bị đánh văng mấy nghìn dặm, chặt vật tới cực điểm.

Kim cung ngọc tiền đã bị Cổ Thần đoạt được.

Cổ Thần đứng yên không nhúc nhích, liều mạng hấp thụ khí tức kim chi bản nguyên trên kim cung ngọc tiền, khiến kim chi bản nguyên trong cơ thể triệt để sôi trào, triệt để dung hợp với bản thân.

- Tiên thiên linh bảo trung đẳng của ta, đây là của ta! Cổ Thần, tên nghịch tặc người, trả tiên thiên linh bảo cho ta!

Kim Ô ngũ thái tử thấy kim cung ngọc tiền đã rơi vào trong tay Cổ Thần, tức giận không chịu nổi kêu to.

Đôi cánh kim diễm vô mạnh, Kim Ô ngũ thái tử lại vọt về phía Cổ Thần một lần nữa.

Bất quá, vừa mới bay được chưa tới nghìn dặm, phía trước đột nhiên bùng phát kim quang, biến thành một phiên thể giới màu vàng, một cỗ lực lượng vô hình sản sinh, cản trở bước tiến của Kim Ô ngũ thái tử.

Ngũ hành kim kiếp đã tới rồi.

Kiếp số thiên địa chính là một loại quy tắc, không thể thay đổi, trừ phi có thể đánh vỡ được quy tắc, bất quá từ tuyên cổ tới nay, chưa bao giờ xuất hiện đại năng này.

Vì vậy Cổ Thần trải nghiệm ngũ hành kim kiếp, Kim Ô ngũ thái tử chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, chờ khi kiếp số thiên địa hoàn tất mới có thể xuất thủ.

Mười năm trước, Cổ Thần đã trải qua ngũ hành mộc kiếp ngay trước mặt Kim Ô ngũ thái tử, thành công đạt tới ngũ hành hai kiếp.

Sau mười năm, Cổ Thần lại một lần nữa trải nghiệm ngũ hành kim kiếp ngay trước mặt Kim Ô ngũ thái tử, muốn từ ngũ hành ba kiếp đột phá tới ngũ hành bốn kiếp.

Chỉ trong thời gian mười năm, sự phát triển của Cổ Thần khiến Kim Ô ngũ thái tử cảm thấy kinh khủng.

Nếu là những tu sĩ khác phải trải qua thiên kiếp ngũ hành ngay trước mặt chính mình Kim Ô ngũ thái tử khẳng định thư sướng không gì sánh được, bởi vì sau khi trải nghiệm thiên kiếp ngũ hành là thời điểm suy yếu nhất, lúc này, tuy rằng tu vi đã đột phá, thế nhưng thực lực lại không bằng một phần mười so với lúc trước khi độ kiếp.

Nhưng thấy Cổ Thần độ thiên kiếp, trong lòng Kim Ô ngũ thái tử sát na băng lãnh vô cùng, Cổ Thần độ kiếp, Kim Ô ngũ thái tử đã từng chứng kiến qua, sau khi độ kiếp xong, căn bản không hề có nửa điểm suy yếu, có chỉ là thực lực tăng lên rất nhiều.

Hiện tại Cổ Thần và Kim Ô ngũ thái tử có thực lực tương đương với nhau, Kim Ô ngũ thái tử có thể khẳng định, sau khi Cổ Thần đột phá tu vi bước vào ngũ hành bốn kiếp, hẳn không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Thế nhưng, mắt thấy kim cung ngọc tiền đều nằm trong tay Cổ Thần, muốn Kim Ô ngũ thái tử rời khỏi quả thực hàng nghìn hàng vạn lần không muốn.

- Ta đã thông báo cho các cường giả Thiên Cung gần đây, bọn họ đã truyền bá cho các cường giả Thiên Cung khác, hiện tại thời gian đã trôi qua lâu như vậy, cường giả Thiên Cung gần đây hẳn là đã liên tiếp chạy tới rồi, chờ khi Cổ Thần độ kiếp xong, cho dù ta không địch lại, nhưng cũng phải bám trụ hẳn một đoạn thời gian.

972. Chương 98: Ngũ Hành Bốn Kiếp

- Muốn luyện hóa tiên thiên linh bảo trung đẳng cần phải có thời gian không ngắn, chỉ cần cường giả Thiên Cung tới rồi, đến lúc đó có cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, định trước Cổ Thần không thể sống sót!

Tâm niệm Kim Ô ngũ thái tử chuyển động, không hề rời đi, đứng xa xa nhìn Cổ Thần độ kiếp.

Khí tức kim chi bản nguyên trong kim cung cường đại tới không thể tưởng tượng, mới chỉ cầm kim cung trong tay không tới mười lần hô hấp, Cổ Thần đã triệt để kích phát lực lượng tàn dư của kim chi bản nguyên trong mệnh tuyến dung hợp với bản thân, tu vi đạt tới ngũ hành bốn kiếp, bắt đầu độ ngũ hành kim kiếp.

Khí tức kim chi bản nguyên chỉ là một loại khí tức trong cự cung này mà thôi, cộng thêm chín thanh ngọc tiền, khí tức bản nguyên ẩn chứa trong đó vượt quá mười loại.

Tiên thiên linh bảo, bởi vì đồng sinh với vũ trụ, vì vậy đều ẩn chứa khí tức bản nguyên vũ trụ, một tia khí tức bản nguyên đều có uy lực cực kỳ cường đại, hơn mười loại khí tức bản nguyên cường liệt có uy lực kinh khủng như thế nào, có thể nghĩ!

Cũng chỉ có cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp mới có thể xem thường công kích của kim cung ngọc tiễn.

Cổ Thần đứng thẳng trong một thế giới màu vàng, toàn bộ không gian đều là màu vàng, trời màu vàng, đất màu vàng, hư không bốn phía đều là màu vàng.

Những khí tức màu vàng này không phải là khí tức của kim chi bản nguyên, mà là tràn ngập tính phá hư, là ngũ hành kiếp kim hủy diệt.

Kim chúc chính là bản chất của binh khí thiên hạ, chủ sát phạt, giết chóc!

Cổ Thần đang ở trong ngũ hành kiếp kim, bốn phía tràn ngập khí sát lục, kim quang lấp lánh, ngũ hành kiếp kim hóa thành một thanh thần binh lợi khí, tấn công về phía Cổ Thần.

Vèo!

Một thanh cự phủ đột nhiên chém xuống, nhằm thẳng vào đỉnh đầu Cổ Thần.

Cự phủ này dài tới trăm nghìn vạn dặm, thế phải chém tất cả thành hai nửa.

Cổ Thần nhìn cự phủ kiếp kim, thần tình trấn định, tay phải nắm chắc, đón lưỡi phủ chính là một quyền bằng da thịt.

Bản nguyên chi kim ngưng tụ thành quyền cương màu vàng, dựng thẳng trời cao, kích vào lưỡi cự phủ kiếp kim.

Ầm...

Một tiếng bạo tạc thật lớn, lưỡi cự phủ khổng lồ không gì sánh được giống như quả bóng cao su, bị quyền cương của Cổ Thần đánh thành một vết thủng sâu tới vạn trượng, toàn bộ lưỡi phủ giống như lò xo bắt lên, trong sát na biến mất không còn.

Ầm...

Một thanh cự chùy mạnh mẽ oanh kích xuống, thương thiên, đại địa đều bị một chùy này đập thành lỗ thủng cực lớn, trong nháy mắt rơi vào đỉnh đầu Cổ Thần.

Thần chùy dài tới nghìn vạn dặm, tràn ngập lực lượng chấn động mãnh liệt, kim quang lấp lánh, cộng thêm sát khí vô cùng vô tận, thế muốn đập tan Cổ Thần thành hư vô.

Đối mặt với công kích của kim chùy khổng lồ, sắc mặt Cổ Thần không thể thay đổi, lập tức đánh mạnh một quyền.

Ầm...

Tiếng bạo tạc kinh thiên bùng phát, kim chùy khổng lồ bị một quyền của Cổ Thần đánh tan, hóa thành vô số ngũ hành kiếp kim, tiêu tán bốn phía.

Lập tức, càng nhiều thần binh lợi khí xuất hiện, có thần kiếp, có thần đao, có thần thương, có thần kích... Mười tám loại vũ khí, lưỡi vũ khí kỳ quái sắc bén, cái gì cũng có.

Bất quá, dưới đòn công kích ẩn chứa kim chi bản nguyên của Cổ Thần, tất cả thần binh lợi khí đều bị Cổ Thần đánh bay, hoặc là một quyền đánh tan.

Cuối cùng, ngũ hành kiếp kim hóa thành một tòa cung điện, bảo tháp, cao sơn... Từng đám kim chi tinh linh từ trong không gian đi ra, nắm tay của chúng có thể đánh vỡ thương thiên, đại địa, tất cả đều oanh kích về phía Cổ Thần.

Trừ kim chi tinh linh, còn có mộc chi tinh linh, thủy chi tinh linh, hỏa chi tinh linh!

Thanh thể mệnh môn cuộn cuộn, uy lực kiếp số cho dù là cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp như Kim Ô ngũ thái tử cũng cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Đối mặt với kim điện, kim tháp, kim sơn vô cùng vô tận cùng với các loại hình công kích của tinh linh ngũ hành, Cổ Thần vẫn khí định thần nhàn, thân thể của hắn đột nhiên bành trướng, hóa thành cao mấy nghìn trượng, cái miệng lớn há ra, một ngụm nuốt kim cung, ngọc tiền lớn tới trăm trượng vào trong bụng.

Sau đó, bản nguyên chi kim ngưng tụ thành nắm tay khổng lồ vô cùng, một quyền oanh kích mãnh liệt.

Kim điện bị đánh vỡ rồi, kim tháp bị tiêu diệt, kim sơn bị đánh nát, các loại tinh linh ngũ hành đều bị một quyền của Cổ Thần phá vỡ, tan biến thành hư vô.

Thực lực của Cổ thần, ngũ hành kim kiếp căn bản không thể làm gì được hắn, rất nhanh kiếp số trôi qua, Cổ Thần vô cùng vững vàng bước vào cảnh giới ngũ hành bốn kiếp.

Không gian kiếp số tự thành một giới, vì vậy tuy rằng Cổ Thần cảm giác được không gian kiếp số rộng lớn không gì sánh được, nhưng trên thực tế, tại bản nguyên chi địa không hề chiếm bao nhiêu diện tích, Kim Ô ngũ thái tử đang đứng cách nghìn dặm quan sát.

Thực lực cường hãn của Cổ Thần đã chấn động tâm linh của Kim Ô ngũ thái tử, nhìn Cổ Thần vô cùng hời hợt, giờ tay nhắc chân có thể đánh tan được các loại công kích của ngũ hành kim kiếp, há mồm trợn mắt kinh ngạc.

Nhất là khi Cổ Thần há miệng nuốt kim cung ngọc tiền vào trong bụng, trong mắt Kim Ô ngũ thái tử càng lộ ra thần sắc không thể tin tưởng được.

Trong tiên thiên linh bảo ẩn chứa đủ loại khí tức bản nguyên, chỉ tồn tại trong vũ trụ bản nguyên, ngay cả không gian giới chỉ cũng không thể cất giữ được, hiện tại Cổ Thần có thể nuốt tiên thiên linh bảo vào trong cơ thể, điều này nói rõ trong thân thể Cổ Thần có ẩn chứa lực lượng bản nguyên vũ trụ, bằng không sẽ bị khí tức bản nguyên kịp nổ tan xác.

Thể chất của Cổ Thần siêu nhiên, là thuần dương chi thể, trong thân thể cũng có bản nguyên ngũ hành tồn tại, bản nguyên ngũ hành chính là bản nguyên vũ trụ, tuy rằng uy lực không cường đại bằng bản nguyên âm dương, thế nhưng bản nguyên ngũ hành là nguyên điểm của tất cả, bao dung vạn vật, chỉ cần vận dụng tốt, hầu như không gì không làm được.

Bất quá trong kim cung ngọc tiền không phải chỉ có khí tức bản nguyên ngũ hành, các loại khí tức bản nguyên tổng cộng hơn mười loại, vừa mới vào trong cơ thể Cổ Thần lập tức khiến Cổ Thần cảm giác khó chịu muốn vận vẹo búng nổ.

Cổ Thần bất chấp nhiều như vậy, tiên thiên linh bảo trung đẳng, cho dù là cường giả âm dương sinh tử kiếp thu được cũng cần phải có mấy ngày mới dần dần có thể hoàn toàn luyện hóa được, kim cung ngọc tiền này chính là tồn tại đỉnh cấp nhất trong tiên thiên linh bảo trung đẳng, luyện hóa tự nhiên càng khó khăn hơn.

Cổ Thần không có nhiều thời gian, không bao lâu sau nhất định sẽ có rất nhiều cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp chạy tới, đừng nói là cường giả trận doanh Chư Thiên, cho dù là cường giả trận doanh Vạn Giới cũng không thể đảm bảo sẽ không sinh lòng tham.

Vì vậy Cổ Thần trực tiếp nuốt kim cung ngọc tiền, trực tiếp vận dụng lực lượng bản nguyên ngũ hành trong cơ thể mạnh mẽ luyện hóa, tuy khó chịu nhưng thời gian luyện hóa được rút ngắn rất nhiều.

Tuy rằng chấn động đối với thực lực của Cổ Thần, thế nhưng kiếp số vừa kết thúc, Kim Ô ngũ thái tử lập tức vỗ mạnh hai cánh, công kích về phía Cổ Thần, ngăn cản Cổ Thần luyện hóa.

Cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp hầu như có bất tử chi thân, rất khó giết chết, Kim Ô ngũ thái tử tuyệt đối không thể để Cổ Thần luyện hóa kim cung ngọc tiền.

Đối mặt với Kim Ô ngũ thái tử đang bay nhanh tới, Cổ Thần hừ nhẹ một tiếng, đánh ra một quyền.

Vèo!

Một đạo quyền cương năm màu đột nhiên từ trong quyền phong kích bắn ra, trong sát na biến thành lớn, hóa thành nghìn dặm.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền ẩn chứa lực lượng bản nguyên ngũ hành.

Theo Cổ Thần đối với lực lượng bản nguyên ngũ hành đã triệt để nắm giữ bốn loại, dung nhập vào trong Chiến Thần Diệt Tinh quyền, lực lượng bản nguyên ngũ hành trong quyền cương càng thêm cường đại rất nhiều.

Đồng thời, tu vi của Cổ Thần đã đột phá, đối với dung hợp số lượng Chiến Thần Diệt Tinh quyền trong một quyền cấp tốc tăng mạnh.

Bước vào ngũ hành bốn kiếp, Cổ Thần đối với dung hợp Chiến Thần Diệt Tinh quyền đã đạt tới trình độ chín nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất, chỉ còn kém một bước là có thể đạt tới cảnh giới cao nhất của Chiến Thần Diệt Tinh quyền, vạn quyền hợp nhất.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền chín nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất đánh thẳng vào thân thể Kim Ô ngũ thái tử, tất cả cương khí tiên lực hộ thể đều bị đánh tan, thân thể Kim Ô ngũ thái tử giống như đạn pháo, trực tiếp văng ngược về phía sau mấy nghìn dặm.

Lúc này đây không chỉ có rất nhiều lông chim màu vàng rơi rụng, thân thể của Kim Ô ngũ thái tử bị chấn thành vô số vết nứt rách, máu tươi tuôn trào, phát sinh một tiếng thét thống khổ chói tai.

Một quyền đánh lui Kim Ô ngũ thái tử, cánh tay Cổ Thần vừa nhấc, thu Thuần Dương Lệnh trở về, trường mâu màu vàng mất đi áp chế của Thuần Dương Lệnh, tiếp tục phá không bay về phía Cổ Thần.

Thực lực của Cổ Thần không phải thời điểm ngũ hành ba kiếp có thể sánh bằng, một quyền đánh ra, một tiếng bạo tạc rung trời, trường mâu màu vàng chưa kịp đâm vào thân thể Cổ Thần đã bị đánh văng đi, nổ bắn mấy nghìn dặm.

Thân thể Cổ Thần khẽ động, hạ xuống đỉnh Liệt Hỏa Thần Điện, hắc cầu không đuôi Khô Hủ Bi còn đang bị trấn áp bên trong Liệt Hỏa Thần Điện, Liệt Hỏa Thần Điện rung động kịch liệt, hiển nhiên cho dù là tiên thiên linh bảo hạ phẩm cũng khó có thể triệt tiêu được công kích của Khô Hủ Bi có thực lực tương đương với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp.

Thế nhưng Cổ Thần vừa đứng trên đỉnh chớp Liệt Hỏa Thần Điện, Liệt Hỏa Thần Điện không ngừng rung động lập tức trở nên yên tĩnh, không hề lay động.

Cổ Thần cầm Thuần Dương Lệnh trong tay, vồ xuống Liệt Hỏa Thần Điện, vô số thuần dương chi hỏa thuần màu trắng trào ra ngoài, hoàn toàn bao phủ Liệt Hỏa Thần Điện, đồng thời còn chui vào bên trong Liệt Hỏa Thần Điện.

Trong Liệt Hỏa Thần Điện có hỏa diễm ẩn chứa khí tức hỏa chi bản nguyên, không thể tạo thành thương tổn thực tế đối với Khô Hủ Bi, thế nhưng thuần dương chi hỏa không giống, trừ phi giống như Kim Ô ngũ thái tử, đã trải qua dương kiếp của âm dương sinh tử kiếp mới có thể hoàn toàn ngăn chặn được công kích của thuần dương chi hỏa.

- Gâu gâu gâu...

Bị thuần dương chi hỏa thiêu đốt, trong Liệt Hỏa Thần Điện lập tức truyền tới tiếng chó sủa thống khổ của Khô Hủ Bi.

Kim Ô ngũ thái tử thấy vậy, tuy rằng không thích thú gì đối với đầu chó hoang Khô Hủ Bi này, thế nhưng vẫn còn giá trị lợi dụng, tự nhiên không muốn nó chết trong tay Cổ Thần, đôi cánh mở rộng, lại lao mạnh về phía Cổ Thần.

Cổ Thần giơ tay đánh một quyền, lại là Chiến Thần Diệt Tinh quyền chín nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất, lập tức đánh văng Kim Ô ngũ thái tử mấy nghìn dặm, không biết xoay vòng quay cuồng bao nhiêu lần.

Một đạo kim quang bắn mạnh tới, chính là tiên thiên linh bảo hạ đẳng ưu tú lúc trước, đối với cường giả ngũ hành thoát thai kiếp hầu như có hiệu quả miếu sát, thế nhưng đối với Cổ Thần mà nói quả thực giống như kim thêu quần áo, bị Cổ Thần đánh bay.

Kim Ô ngũ thái tử liên tục công kích mấy lần về phía Cổ Thần, đồng thời còn không ngừng dùng trường mâu màu vàng tấn công, thế nhưng đều bị Cổ Thần đẩy lùi đơn giản.

Trong Liệt Hỏa Thần Điện, hắc cầu không đuôi Khô Hủ Bi kêu lên thảm thiết, càng lúc càng kịch liệt, dưới sự thiêu đốt của thuần dương chi hỏa, không chỗ chạy trốn.

Cổ Thần phân tâm tam dụng, một mặt khống chế thuần dương chi hỏa không ngừng đốt cháy Khô Hủ Bi, một mặt vận dụng Chiến Thần Diệt Tinh quyền đẩy lùi Kim Ô ngũ thái tử, một mặt vận dụng lực lượng bản nguyên ngũ hành luyện hóa kim cung, ngọc tiền.

Trong Liệt Hỏa Thần Điện, tiếng kêu thảm thiết của Khô Hủ Bi càng lúc càng nhỏ, đã cách cái chết không xa.

Kim Ô ngũ thái tử liều mạng muốn quấy rối Cổ Thần, thế nhưng đều vô công trở lại, không khỏi nòng lòng như lửa đốt, trầm nghĩ, qua lâu như vậy rồi, vì sao các cường giả Thiên Cung vẫn chưa tới đây?

Hết nhìn đông lại nhìn tây, thần sắc Kim Ô ngũ thái tử đột nhiên vui vẻ, tinh thần đột nhiên rung lên, chỉ thấy xa xa, một đạo kim quang đang phi độn về phía chính mình cực nhanh.

- Là nhị ca tới!

Kim Ô ngũ thái tử nhất thời hoan hô một tiếng:

- Cổ Thần, tên nghịch tặc người, lần này người triệt để xong, thần cung thuộc về Thiên Cung, thuộc về Thiên đế chi tử, người không có tư cách sở hữu!

Người tới chính là Kim Ô nhị thái tử, một vị cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn.

Kim Ô nhị thái tử không phải là cường giả Thiên Cung cách Kim Ô ngũ thái tử gần nhất, thế nhưng là cường giả Thiên Cung mạnh nhất tại tầng thứ hai, vừa thu được tin tức của Kim Ô ngũ thái tử, lập tức cấp tốc phi độn về phía bảo quang kinh thiên, bởi vì tốc độ phi độn của cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn vô cùng nhanh chóng, vì vậy là người đầu tiên chạy tới.

Cách mấy vạn dặm phía sau hắn còn có cường giả Thiên Cung khác, đều là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp.

Kim Ô ngũ thái tử vừa mới xuất hiện trong đường nhìn của Kim Ô nhị thái tử, lập tức dùng thần thức truyền âm nói:

- Nhị ca, mau tới, đây chính là một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng, đồng thời còn là loại hình công kích, đã bị nghịch tặc Cổ Thần này cướp giật đi, đang bị luyện hóa bên trong.

Thần sắc Kim Ô nhị thái tử cả kinh, truyền âm nói:

- Vì sao hắn có thể cướp được thần cung từ tay người?

Trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tin tưởng.

Kim Ô nhị thái tử không thể nào nghĩ ra được, Kim Ô ngũ thái tử dĩ nhiên bị đánh bại trong tay Cổ Thần.

Kim Ô ngũ thái tử truyền âm nói:

- Nhị ca, nghịch tặc Cổ Thần này thực sự là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, tốc độ đề thăng thực lực từ tuyên cổ cho tới nay chưa bao giờ xuất hiện, mười năm trước ta còn có thể thoải mái áp chế hắn, thế nhưng mười năm sau tu vi của hắn đã liên tục đề cao ba cấp độ nhỏ, thực lực đã vượt qua ta, chỉ có tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn của nhị ca mới có thể chiến thắng hắn!

973. Chương 99: Luyện Hóa Thần Cung

Kim Ô nhị thái tử nhìn không được nhượng mảy, mặc dù giữa âm dương sinh tử kiếp và âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn có khoảng cách thực lực không hề nhỏ, thế nhưng không hề chênh lệch quá lớn như từ ngũ hành năm kiếp đại viên mãn tới âm dương sinh tử nửa kiếp.

Cùng là một âm dương sinh tử kiếp, tuy rằng thực lực có mạnh có yếu, nhưng thực lực không sai biệt như trời và đất, cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn hiển nhiên mạnh hơn nhiều so với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, nhưng mạnh hơn rất có hạn, ngay cả Kim Ô ngũ thái tử cũng nói chính mình không phải là đối thủ của Cổ Thần, như vậy thực lực của Cổ Thần đã đạt tới mức có thể sánh ngang với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, cho dù không bằng thì cũng không kém xa.

Thời điểm tiến vào trong Thiên cung, Cổ Thần mới chỉ là một cường giả bình thường thực lực ngũ hành bốn kiếp, mới chỉ hơn mười năm, thực lực đã phát triển tới mức tranh phong được với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, điều này hầu như không thể tưởng tượng nổi.

Cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn được xưng là vô địch chính là vì nếu cự đầu đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp không xa, chính là tồn tại vô địch trong toàn bộ tu chân giới, bất luận là trận doanh Chư Thiên hay trận doanh Vạn Giới, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn có số lượng cực kỳ hữu hạn, cả hai bên tuyệt đối không vượt quá hai mươi người.

Đối với nghìn nghìn vạn vạn cường giả Thiên Kiếp bí cảnh toàn bộ vũ trụ phạm gian mà nói, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn hoàn toàn là tồn tại chỉ có thể ngẩng đầu nhìn.

Mới chỉ trôi qua hơn mười năm, Cổ Thần đã từng một cường giả Thiên Kiếp bình thường hoàn thành một lần lột xác vô cùng hoa lệ, thực lực đã đạt tới mức chống lại cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Tình huống như vậy, từ xưa tới nay chưa hề có.

Cho dù là Chiến thần Hình, từ tuyên cổ tới nay, lúc tới vũ trụ phạm gian, là người có tu vi đề cao cực nhanh, từ Thiên Kiếp bí cảnh đề cao thực lực tới mức chống lại được cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng phải mất thời gian ba vạn năm.

Mười năm và ba vạn năm, chênh lệch giữa hai bên to lớn cỡ nào?

Thực lực của Cổ Thần phát triển quá khủng khiếp, không thể không khiến Kim Ô nhị thái tử chấn động mãnh liệt.

Cổ Thần càng phát triển nhanh, uy hiếp đối với Thiên Cung càng lớn, có thể khẳng định, sau này nhất định lại nhiều hơn một Chiến thần Hình, thậm chí càng đáng sợ hơn so với Chiến thần Hình.

Đối với Cổ Thần, Kim Ô nhị thái tử sinh ra lòng phải giết.

Kim Ô nhị thái tử truyền âm nói:

- Coi chừng Cổ Thần, đừng cho hắn chạy thoát, ngoại trừ ta ra, phụ cận còn có năm vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, lão lục, Thần Kiếm Thiên Vương đều có mặt, tốc độ của bọn họ so với ta chậm hơn một chút, nhưng không quá lâu sau sẽ chạy tới, bảy người chúng ta liên thủ, cho dù hắn có ba đầu sáu tay, thiên tư yêu nghiệt thì hôm nay cũng muốn để hắn máu phun ba thước, hồn đoạn tại chỗ!

Tốc độ của Kim Ô nhị thái tử cực nhanh, vài lần truyền âm đã phi độn về phía trước được hơn ba nghìn dặm, hắn cũng nhìn thấy được Cổ Thần đứng trên Liệt Hỏa Thần Điện.

Liệt Hỏa Thần Điện chính là tiên thiên linh bảo của Kim Ô thất thái tử, tuy rằng đã sớm biết được rất nhiều cường giả Thiên Cung trong bản nguyên chi địa tầng thứ nhất bị Cổ Thần trắng trợn giết hại, thậm chí có ba vị Thiên đế chi tử vẫn lạc trong tay Cổ Thần, thế nhưng vừa nhìn thấy Liệt Hỏa Thần Điện, trong mắt Kim Ô nhị thái tử không nhịn được tuôn trào lửa giận.

Kim Ô nhị thái tử nhìn thấy Cổ Thần, Cổ Thần cũng nhìn thấy Kim Ô nhị thái tử đang cấp tốc bay tới, tốc độ phi độn cực nhanh, so với Cổ Thần còn nhanh hơn không ít, có thể đại khái phán đoán được, thực lực của Kim Ô ngũ thái tử mạnh hơn một chút so với Cổ Thần.

Đối với thực lực của chính mình, Cổ Thần tương đối hiểu rõ, tuy rằng có thể đơn giản đánh bại được cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, thế nhưng còn kém hơn nửa bậc so với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, thế nhưng khoảng cách nửa bậc này cũng không xa lắm, đã có thực lực chống lại được cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn muốn chiến thắng hắn hoàn toàn không dễ dàng.

Tuy rằng không sợ Kim Ô nhị thái tử, nhưng sắc mặt của Cổ Thần đã có chút nặng nề, một Kim Ô nhị thái tử không đáng sợ, sợ chính là bị cường giả Thiên Cung vây công.

Kim Ô nhị thái tử chạy tới đây, nói rõ cường giả Thiên Cung đang cấp tốc chạy tới nơi này, không lâu sau nhất định sẽ có càng nhiều cường giả Thiên Cung hơn xuất hiện.

Trốn?

Kim Ô nhị thái tử và ngũ thái tử đuổi theo phía sau, lại đang trong lúc dồn toàn lực phi độ, căn bản không thể luyện hóa kim cung ngọc tiền trong cơ thể, đồng thời tốc độ phi độ của Kim Ô nhị thái tử nhanh hơn Cổ Thần một chút, căn bản không trốn được bao lâu sẽ bị đuổi kịp.

Chiến?

Thực lực của Kim Ô nhị thái tử cực mạnh, mạnh hơn Cổ Thần, đánh một một còn bị rơi vào thế hạ phong, nào có thời gian thanh thần luyện hóa? Chờ những cường giả Thiên Cung khác tới, thân bị vây công, nếu không có người giải cứu thì tính mệnh lâm nguy.

Trong lúc điện quang đá lửa, trong lòng Cổ Thần vận chuyển vô số suy nghĩ.

Vô luận là chạy, hay chiến đều là đường chết, nếu như muốn hóa hiểm thành an chỉ có hai biện pháp.

Thứ nhất, ném kim cung ngọc tiền sang một bên, để Kim Ô nhị thái tử và ngũ thái tử đuổi theo lấy được, hai người vừa mới lấy được kim cung ngọc tiền, luyện hóa còn không kịp, nào còn thời gian tiếp tục truy sát Cổ Thần, để tránh gặp phải cường giả trận doanh Vạn Giới, sinh chuyện phức tạp, như vậy Cổ Thần có thể tránh thoát được một kiếp, phương pháp này có thể nói rất an toàn, thế nhưng Cổ Thần lại không tình nguyện vứt bỏ kim cung ngọc tiền trong tay, phương pháp này Cổ Thần không thể làm được.

Thứ hai, nắm chắc thời gian luyện hóa kim cung ngọc tiền, uy lực của tiên thiên linh bảo trung đẳng cấp có uy lực vô cùng kinh khủng, chỉ cần Cổ Thần nắm giữ được lực lượng của kim cung ngọc tiền, cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng không khiến Cổ Thần e ngại, thu được thực lực cường đại chính là phương pháp giải quyết nguy hiểm từ căn bản, thực lực cường đại rồi, nguy hiểm tự nhiên không có, chỉ có Cổ Thần tạo thành nguy hiểm đối với bọn họ.

Thế nhưng, luyện hóa kim cung ngọc tiền nói dễ như vậy sao? Không tới mười lần hô hấp tiếp theo Kim Ô nhị thái tử sẽ chạy tới đây, mà cho dù Cổ Thần lợi dụng lực lượng bản nguyên ngũ hành luyện hóa thì tốc độ luyện hóa so với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn bình thường nhanh hơn gấp trăm lần, nhưng không có thời gian nửa khắc căn bản không thể hoàn toàn luyện hóa.

Trong lúc suy nghĩ, khoảng cách đối với Kim Ô ngũ thái tử lại gần hơn, cách Cổ Thần không đủ năm nghìn dặm, tại cực hạn đường nhìn lại có một đạo kim quang khác xuất hiện trong mắt Cổ Thần.

Lại một vị thiên đế chi tử tới rồi!

- Tốt! Tốt! Tốt!

Cổ Thần hét lớn ba tiếng, nói:

- Tới càng nhiều càng tốt, hôm nay không phải là các ngươi chết chính là ta mất mạng, nhìn xem ai mới là người cười cuối cùng!

Đang lúc nói chuyện, thân thể Cổ Thần nhảy nhẹ, từ trên đỉnh Liệt Hỏa Thần Điện hạ xuống một bên.

Kim Ô ngũ thái tử thấy nhị thái tử chạy tới, kim sí liệt diễm mở rộng, lại đánh về phía Cổ Thần, xem ra Cổ Thần muốn xuất thủ công kích đối với Kim Ô nhị thái tử, Kim Ô ngũ thái tử tự nhiên ngăn cản.

Đồng thời Kim Ô ngũ thái tử chạy tới, một đạo kim quang đẹp mắt bắn đi, trường mâu tiên thiên linh bảo hạ đẳng cấp tính công kích lại một lần nữa đâm về phía Cổ Thần.

- Cút cho ta!

Cổ Thần gơ tay đánh mạnh hai quyền.

Hai đạo Chiến Thần Diệt Tinh quyền chín nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất oanh ra, lực công kích kinh khủng khiến hư không bị quy tắc không gian trói buộc cũng phải sinh ra vết rách ghê người.

Hai tiếng bạo tạc, Kim Ô ngũ thái tử và trường mâu màu vàng bật lui mấy nghìn trượng, trực tiếp xuất hiện ngay bên cạnh Kim Ô nhị thái tử.

Kim Ô nhị thái tử tiếp được Kim Ô ngũ thái tử bị đánh văng ngược phía sau, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, không tận mắt nhìn thấy thực lực của Cổ Thần thực sự không thể nghĩ ra được, mới chỉ có tu vi ngũ hành bốn kiếp mà thân thể ẩn chứa lực lượng kinh khủng tới như vậy!

Cổ Thần đẩy lùi Kim Ô ngũ thái tử và trường mâu màu vàng, cánh tay kết pháp ấn, mạnh mẽ vung lên, Liệt Hỏa Thần Điện nhất thời dựng thẳng lên trời, bay lên cao một trăm trượng, đột nhiên chuyển hướng, mạnh mẽ đập xuống dưới lòng đất.

Oanh!

Một tiếng bạo tạc, mặt đất bản nguyên chi địa đều rung động kịch liệt, mặt đất không thể phá hư bị Liệt Hỏa Thần Điện oanh kích tạo thành một hố to sâu tới mấy thước, Liệt Hỏa Thần Điện trực tiếp bao phủ Cổ Thần, chìm xuống dưới lòng đất.

Không có biện pháp, Cổ Thần chỉ có thể mượn Liệt Hỏa Thần Điện tạm thời chống đối công kích, mà Cổ Thần thì trốn bên trong Liệt Hỏa Thần Điện, liều mạng luyện hóa kim cung ngọc tiền.

Liệt Hỏa Thần Điện chính là tiên thiên linh bảo, ẩn chứa khí tức bản nguyên vũ trụ, kiên cố không gì sánh được, tuy rằng chỉ là tiên thiên linh bảo hạ phẩm, thể nhưng cũng khó có thể phá hư.

Cường giả ngũ hành thoát thai kiếp đối với tiên thiên linh bảo hoàn toàn không thể tạo thành phá hư đối với tiên thiên linh bảo hạ phẩm, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp có thể tạo thành một ít tổn thương, nhưng cũng cực kỳ có hạn, Liệt Hỏa Thần Điện có thể ngăn cản được công kích của cường giả Thiên Cung trong thời gian nhất định.

Đây chính là cuộc chiến giành giật từng phút từng giây, nếu như Liệt Hỏa Thần Điện bị cường giả Thiên Cung hủy diệt mà Cổ Thần vẫn chưa thể luyện hóa kim cung ngọc tiền, như vậy Cổ Thần bị hãm trong vòng vây công của cường giả Thiên Cung, cử tử nhất sinh.

Nếu Liệt Hỏa Thần Điện chưa bị cường giả Thiên Cung hoàn toàn hủy diệt mà Cổ Thần đã hoàn thành luyện hóa đối với kim cung ngọc tiền, như vậy chính mình đã có tiền vốn đánh một trận đối với cường giả Thiên Cung, đến lúc đó ai sống ai chết, rất có thể sẽ thay đổi một trăm tám mươi độ.

Cổ Thần bị Liệt Hỏa Thần Điện bao phủ, chỉ biết thời gian khẩn cấp, ngồi xuống mặt đất, mọi chuyện đều đặt kệ, toàn tâm toàn ý luyện hóa kim cung ngọc tiền.

- Nhanh! Ngăn cản hắn!

Thấy Cổ Thần tiến vào trong Liệt Hỏa Thần Điện, thần sắc Kim Ô nhị thái tử cả kinh, hét lớn một tiếng.

Bọn họ cũng biết được tâm tư của Cổ Thần, muốn dựa vào Liệt Hỏa Thần Điện ngăn cản công kích của bọn họ, Cổ Thần nhân cơ hội luyện hóa tiên thiên linh bảo, hai người sao có thể dễ dàng tha thứ?

Rất nhanh Kim Ô nhị thái tử và ngũ thái tử đã chạy tới gần Liệt Hỏa Thần Điện, hai người mạnh mẽ quát lên, đồng thời xuất thủ, công kích Liệt Hỏa Thần Điện mãnh liệt.

Kim Ô ngũ thái tử vẫn sử dụng trường mâu tiên thiên linh bảo hạ đẳng đỉnh cấp như trước, tiến hành công kích, kim quang nổ bắn ra, một thanh trường thương màu vàng dài tới trăm trượng bắn mạnh vào Liệt Hỏa Thần Điện.

Đinh một tiếng vang vọng, hỏa hoa văng khắp nơi, sản sinh một cơn lốc, thanh thể mệnh mông cuộn cuộn.

Thế nhưng Liệt Hỏa Thần Điện vẫn không hề động đậy, không lay không lắc, tựa hồ như mọc rễ dưới lòng đất, trường mâu màu vàng bắn ngược trở về, trên Liệt Hỏa Thần Điện không hề lưu lại một chút dấu vết.

Liệt Hỏa Thần Điện cũng là tiên thiên linh bảo hạ đẳng, bằng vào trường mâu màu vàng căn bản không thể tạo thành tổn thương đối với Liệt Hỏa Thần Điện.

Kim trảo của Kim Ô ngũ thái tử cũng kích vào Liệt Hỏa Thần Điện, đồng thời không sinh ra bất cứ hiệu quả gì, điều này khiến Kim Ô ngũ thái tử nhướng mày, Cổ Thần sử dụng Liệt Hỏa Thần Điện tử thủ, lực phòng ngự cực kỳ kinh người.

Trong Liệt Hỏa Thần Điện, Cổ Thần đang dốc sức luyện hóa thần cung.

Tuy rằng lực lượng công kích của Kim Ô ngũ thái tử không hề lay động Liệt Hỏa Thần Điện dù chỉ một chút, thế nhưng lực lượng cực lớn xuyên thấu qua phòng ngự của Liệt Hỏa Thần Điện, trực tiếp công kích vào không gian bên trong.

Chỉ là lực lượng bị tầng phòng ngự của Liệt Hỏa Thần Điện suy yếu rất nhiều, không tạo thành ảnh hưởng đối với Cổ Thần.

Ầm...

Một tiếng bạo tác vang vọng, Liệt Hỏa Thần Điện sừng sững bất động đột nhiên lung lay, một cỗ lực lượng cực kỳ khổng lồ dừng mãnh truyền vào trong nội bộ Liệt Hỏa Thần Điện, thân thể của Cổ Thần giống như bị rung mạnh, da thịt sau lưng đột nhiên rách toạc, phun ra một dòng máu tươi.

Lực công kích thực khủng khiếp!

Là Kim Ô nhị thái tử xuất thủ rồi!

Trong tay Kim Ô nhị thái tử có cầm hai thanh cự chùy màu đen kịt, không biết làm từ chất liệu gì, thế nhưng bên trên có vô số phù văn màu đen lưu động, là phù văn tiên thiên, đôi cự chùy đen nhánh này cũng là tiên thiên linh bảo.

Chấn Thiên Thần Chùy, là một kiện tiên thiên binh bảo trung đẳng bình thường, con bà chưa lật của Kim Ô ngũ thái tử.

Đôi cự chùy này cũng xuất phát từ bản nguyên chi địa, do Kim Ô đại thái tử thu được từ mười hai vạn năm trước, sau đó Kim Ô đại thái tử thu được tiên thiên linh bảo càng thêm lợi hại hơn, vì vậy đã đưa Chấn Thiên Thần Chùy cho Kim Ô nhị thái tử.

Chấn Thiên Thần Chùy nặng không gì sánh được, là tiên thiên linh bảo trung đẳng, lực công kích cực mạnh.

Kim Ô nhị thái tử, kim quan tóc vàng, kim bào kim ngoa, uy phong lẫm lẫm, thân thể từ trên cao vạn mét hạ xuống, cầm hai thanh Chấn Thiên Thần Chùy cực lớn trong tay, mạnh mẽ nện vào đỉnh Liệt Hỏa Thần Điện.

Ầm ầm...

Hai chùy đồng thời đánh trúng Liệt Hỏa Thần Điện, tức thì vang lên tiếng vang vọng kinh thiên, Liệt Hỏa Thần Điện lại bị lực cương cực lớn chấn tới run lên.

974. Chương 100: Thần Kiếm Thiên Vương

Trong Liệt Hỏa Thần Điện, thân thể của Cổ Thần một lần nữa gặp phải đòn nghiêm trọng, lực lượng cực lớn khiến thân thể hắn vỡ tan, trước ngực xuất hiện một vết thương sâu có thể nhìn thấy xương trắng.

Cổ Thần và mộc chi bản nguyên hoàn toàn dung hợp, thân thể vừa mới xuất hiện vết thương liền lập tức trị hết, vết thương khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ trong thời gian vài lần hô hấp ngắn ngủi, vết thương phía sau lưng đã khôi phục hơn phân nửa.

Thế nhưng tần suất công kích của Kim Ô ngũ thái tử hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ chữa thương, vết rách phía sau lưng vừa mới trị hết phân nửa, trước ngực lại xuất hiện một vách rách tan vỡ khác.

Nhìn công kích uy mãnh của Kim Ô nhị thái tử, Kim Ô ngũ thái tử vênh môi lên, thâm nghĩ:

“Cổ Thần, ngươi không ra thì trực tiếp đánh chết ngươi, lực công kích của nhị ca chính là lấy chấn động cường đại là chính, lần này ngươi chết chắc rồi!”

Đối với vết thương trên người, Cổ Thần không hề chú ý tới, trị liệu vết thương hoàn toàn là do mộc chi bản nguyên trong cơ thể tự động chữa trị theo bản năng, Cổ Thần hoàn toàn tập trung tinh thần vào việc luyện hóa thần cung.

Cục diện trước mắt chỉ có thể luyện hóa tiên thiên linh bảo trung đẳng này mới có thể hóa giải được.

Ầm ầm...

Một tiếng bạo tạc kinh thiên, Kim Ô nhị thái tử lại triển khai công kích uy mãnh.

Hai Chấn Thiên Thần Chùy nặng nề rơi vào Liệt Hỏa Thần Điện, Liệt Hỏa Thần Điện không chỉ có rung động mãnh liệt, thậm chí còn xuất hiện một vết nứt rất nhỏ.

Chấn Thiên Thần Chùy là tiên thiên linh bảo trung đẳng, Liệt Hỏa Thần Điện là tiên thiên linh bảo hạ đẳng, khí tức bản nguyên ẩn chứa trong hai tiên thiên linh bảo này hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Tuy rằng Liệt Hỏa Thần Điện vô cùng kiên cố, thế nhưng chỉ cần có đủ thời gian, Kim Ô nhị thái tử hoàn toàn có thể sử dụng Chấn Thiên Thần Chùy phá hủy hoàn toàn.

Mỗi một lần Kim Ô nhị thái tử hạ chùy xuống, Liệt Hỏa Thần Điện lại nhiều hơn một vết rách rất nhỏ, Cổ Thần bên trong điện lại xuất hiện thêm một vết thương rách nát không hề nhỏ trên cơ thể.

Kim Ô ngũ thái tử cũng không hề nhàn rỗi, đồng thời quan sát Kim Ô nhị thái tử dùng Chấn Thiên Thần Chùy phá hủy Liệt Hỏa Thần Điện, Kim Ô ngũ thái tử cũng phát sinh công kích mãnh liệt vào Liệt Hỏa Thần Điện, lực công kích chồng chất, đối với Liệt Hỏa Thần Điện tạo thành lực phá hư càng lớn hơn nữa, đối với Cổ Thần bên trong điện tạo thành thương tổn càng nặng hơn.

Phía sau lưng, vết thương vỡ tan trước ngực đều trị hết được rồi, thế nhưng toàn thân trên dưới lại có càng nhiều vết thương tan vỡ.

Kim Ô ngũ thái tử liên tục công kích hơn mười lần, toàn thân Cổ Thần đã trở thành đầy vết thương.

Nhìn qua Cổ Thần giống như một huyết nhân, thế nhưng Cổ Thần thủy chung giữ vững tinh thần, tập trung vào việc luyện hóa thần cung.

Không quá lâu sau, vị Thiên đế chi tử thứ hai đã chạy tới rồi, là Kim Ô lục thái tử, là một vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp.

Mấy nghìn dặm phía sau Kim Ô lục thái tử còn có một đạo Kiếm Quang, là Thần Kiếm Thiên Vương, cũng là một vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp.

Địa phương xa hơn còn có ba cường giả Thiên Cung đang phi độn chạy tới rất nhanh.

Trong tay Kim Ô lục thái tử cũng có một kiện tiên thiên linh bảo hạ đẳng đỉnh cấp loại hình công kích, là một thanh trường côn màu vàng, vừa mới tới phụ cận Liệt Hỏa Thần Điện liền lập tức gia nhập chiến đoàn, triển khai công kích đối với Liệt Hỏa Thần Điện.

Tu vi của Kim Ô lục thái tử và Kim Ô ngũ thái tử tương đương với nhau, trường côn màu vàng và trường mâu màu vàng là tiên thiên linh bảo cùng cấp bậc, lực công kích của hai người hoàn toàn tương đương.

Nguyên bản hai người đối với Cổ Thần ngồi bên trong Liệt Hỏa Thần Điện không thể tạo thành thương tổn thực chất nào, thế nhưng có Kim Ô nhị thái tử ở đây, hai người đồng thời xuất thủ ngay khi Kim Ô nhị thái tử đánh xuống, trường côn màu vàng, trường mâu màu vàng và Chấn Thiên Thần Chùy hầu như đồng thời oanh kích vào Liệt Hỏa Thần Điện, lực công kích chồng chất khiến Cổ Thần bên trong Liệt Hỏa Thần Điện bị chấn tới phun máu tươi khỏi miệng.

Liệt Hỏa Thần Điện lấy mất thường có thể nhìn thấy rõ không ngừng rung động, bên trên đã xuất hiện rất nhiều vết rách dài chừng ngón tay út.

Kim Ô lục thái tử vừa đến không lâu, Thần Kiếm Thiên Vương cũng tới rồi.

Cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn của Thiên Cung có số lượng không nhiều lắm, nhưng tổng cộng cũng gần hai mươi người.

Thần Kiếm Thiên Vương mới chỉ có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp đã có thể được nhận phong hào Thiên Vương, đồng thời còn liệt danh cùng tứ đại thiên vương của Thiên Cung, từ rất nhiều cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp khác để lộ tài năng nổi bật, nói rõ hẳn nhất định có chỗ hơn người, thực lực vượt xa cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp bình thường, thậm chí càng xuất sắc hơn so với một số cường giả âm dương sinh tử đại viên mãn bình thường, như vậy mới có thể liệt vào Thiên Vương!

Phong hào của Thần Kiếm Thiên Vương xuất phát từ thanh kiếm trong tay hắn, tên là Hỗn Độn Thần Kiếm, là một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng.

Cùng là tiên thiên linh bảo trung đẳng cũng có phân chia mạnh yếu, đại khái chia làm ba tầng cấp, một loại là cấp bình thường, loại tiên thiên linh bảo trung đẳng này kém cõi nhất, hầu như tất cả cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn đều sử dụng loại tiên thiên linh bảo này, ví dụ như Chấn Thiên Thần Chùy trong tay Kim Ô nhị thái tử.

Trên cấp bình thường còn có cấp ưu tú, loại tiên thiên linh bảo trung đẳng này có uy lực phi thường cường đại, so với cấp bình thường mạnh hơn không chỉ gấp hai lần, cực kỳ hiếm thấy, chỉ có một số rất ít cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn mới có tiên thiên linh bảo trung đẳng cấp ưu tú, ví dụ như Thiên Địa Huyền Hoàng tháp trong tay Bảo Tháp Thiên Vương, Cự Linh Thần Phủ trong tay Cự Phủ Thiên Vương cùng với Hỗn Độn Thần Kiếm trong tay Thần Kiếm Thiên Vương.

Địa vị của Thiên Vương không dưới Thiên đế chi tử, Thần Kiếm Thiên Vương vừa mới tới, Kim Ô nhị thái tử lập tức nở nụ cười nói:

- Có đại giá Thần Kiếm Thiên Vương, phá vỡ Liệt Hỏa Thần Điện dễ dàng, tru sát nghịch tặc Cổ Thần chỉ là chuyện đơn giản!

Tuy rằng tu vi của Kim Ô nhị thái tử mạnh hơn Thần Kiếm Thiên Vương, thế nhưng thực lực của hai người chỉ tương đương với nhau, đồng thời luận về lực phá hoại đối với Liệt Hỏa Thần Điện, hiển nhiên Chấn Thiên Thần Chùy không thể bằng được Hỗn Độn Thần Kiếm.

Chỗ lợi hại của Chấn Thiên Thần Chùy chủ yếu là ở lực chấn động, có thể xuyên thấu qua tầng phòng ngự của Liệt Hỏa Thần Điện, công kích vào Cổ Thần bên trong điện, mà Hỗn Độn Thần Kiếm là tiên thiên linh bảo công kích trực tiếp chân chính, có thể tạo thành phá hủy cực lớn đối với Liệt Hỏa Thần Điện.

Chỉ cần Liệt Hỏa Thần Điện bị phá, Cổ Thần không có Liệt Hỏa Thần Điện ngăn cản, bất luận cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn nào xuất thủ cũng có thể tạo thành thương tổn trí mạng đối với Cổ Thần.

Thần Kiếm Thiên Vương khẽ gật đầu đối với Kim Ô nhị thái tử, nói:

- Chấn Thiên Thần Chùy của nhị thái tử thuận đối địch, phá vỡ Liệt Hỏa Thần Điện thì Hỗn Độn Thần Kiếm của bản vương càng sắc bén hơn, cho dù là tiên thiên linh bảo cũng phải tan thành mảnh nhỏ dưới thần kiếm của bản vương!

Thần Kiếm Thiên Vương nói xong, hai tay cầm kiếm, một kiếm chém xuống, một đạo kiếm cương nổ bắn ra, trong sát na hóa thành âm dương nhị khí, âm dương nhị khí quấn lấy nhau, hóa thành một phiến hỗn độn.

Hỗn độn kiếm cương dài tới nghìn trượng, kiếm cương vừa ra, kiếm ý cường đại đã xuyên thấu qua phòng ngự của Liệt Hỏa Thần Điện, cho dù là ở trong Liệt Hỏa Thần Điện, Cổ Thần cũng cảm nhận được một cỗ sát ý um tùm, không khí bốn phía không gió tự động, xoay tròn mãnh liệt.

Đình...

Một tiếng vang kịch liệt, kiếm cương lướt qua, trên Liệt Hỏa Thần Điện đã chém rách một đường dài tới hơn mười trượng, sâu tới trượng rưỡi.

Một kiếm chém ra tạo thành tổn thương đối với Liệt Hỏa Thần Điện càng thêm kinh khủng so với cả ba người Kim Ô nhị thái tử, ngũ thái tử và lục thái tử cộng lại.

- Thần Kiếm Thiên Vương, hảo thủ đoạn!

Ba vị Thiên đế chi tử đồng thời khen.

Kim Ô nhị thái tử nhìn một đạo độn quang đang phi độn cực nhanh cách đó không xa, trên mặt nở nụ cười, nói:

- Chúng ta cũng đừng nhàn rỗi, bằng vào tốc nhanh nhất phá vỡ Liệt Hỏa Thần Điện, tru sát nghịch tặc Cổ Thần!

Công kích cường đại liên tục không ngừng nghỉ rơi vào Liệt Hỏa Thần Điện, phát ra tiếng ầm ầm rung trời.

Ba vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp cuối cùng của Thiên Cung cũng đã phi độn tới gần Liệt Hỏa Thần Điện, gia nhập vào trong chiến đoàn.

Nhóm cường giả Thiên Cung đầu tiên này nguyên bản chỉ cách nơi này trong vòng mười nghìn vạn dặm, những cường giả Thiên Cung khác cách tương đối xa, chỉ ít cũng là trăm nghìn vạn dặm, cho dù bọn họ thu được tin tức đi nữa, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể chạy tới.

Lấy công kích mạnh mẽ của Kim Ô nhị thái tử làm chủ, năm vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp đều lấy tiên thiên linh bảo hạ đẳng của bản thân, khởi động công kích mãnh liệt đối với Liệt Hỏa Thần Điện.

Sáu người đồng thời xuất thủ, sáu đạo công kích đồng thời rơi vào Liệt Hỏa Thần Điện, không chỉ tạo thành vết rách không nhỏ đối với Liệt Hỏa Thần Điện mà lực lượng vô cùng khổng lồ khiến Cổ Thần bên trong bị chấn động mãnh liệt, da thịt vỡ tan, ngay cả lực phủ ngũ tạng, xương cốt toàn thân cũng bị lực lượng cực lớn gây tổn thương nặng, có xu thế muốn nổ tan thành vô số mảnh nhỏ.

Trừ điều này ra, Thần Kiếm Thiên Vương sử dụng Hỗn Độn Thần Lôi Kiếm phát ra công kích mang tính hủy diệt đối với Liệt Hỏa Thần Điện, mỗi một đạo kiếm cương chém xuống, cho dù tạo thành thương tổn đối với Cổ Thần nhỏ hơn rất nhiều so với mấy vị cường giả khác, thế nhưng đối với Liệt Hỏa Thần Điện tạo thành lực phá hoại vô cùng khổng lồ, mỗi một đòn đều tạo thành vết rách dài hơn mười trượng, sâu tới hơn một trượng.

Một vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn — Kim Ô nhị thái tử.

Một vị thực lực tương đương với âm dương sinh tử đại viên mãn, nhưng tu vi mới chỉ có âm dương sinh tử nửa kiếp — Thần Kiếm Thiên Vương.

Hai vị âm dương sinh tử nửa kiếp — Thiên đế chi tử, Kim Ô ngũ thái tử và Kim Ô lục thái tử.

Ba vị âm dương sinh tử nửa kiếp, là cường giả có tư cách tiến vào trong đại điện Thiên Cung, tham dự vào hội nghị Thiên Cung thảo luận đại sự.

Bảy vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đồng thời triển khai công kích mãnh liệt đối với Liệt Hỏa Thần Điện, vây công Cổ Thần, khí thế kinh thiên động địa.

Cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn bị bảy người vây công, đồng thời có hai kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng loại hình công kích, rất có khả năng sẽ bị vẫn lạc.

Mà Cổ Thần mới chỉ là một cường giả ngũ hành bốn kiếp nho nhỏ, cho dù thực lực đủ sức chống lại cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn bình thường, thế nhưng lúc này đang trong tình thế luyện hóa tiên thiên linh bảo, bị bảy người công kích mãnh liệt như vậy, dù thế nào đi nữa cũng là hung nhiều cát ít.

Liệt Hỏa Thần Điện dưới công kích của Thần Kiếm Thiên Vương càng lúc càng nhiều vết rách, đồng thời công kích của đám người Kim Ô nhị thái tử cũng đẩy nhanh tốc độ tan vỡ của Liệt Hỏa Thần Điện, không bao lâu sau kiện tiên thiên linh bảo hạ đẳng Liệt Hỏa Thần Điện này sẽ bị bảy vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp liên thủ công kích, triệt để hủy diệt.

Bảy vị cường giả Thiên Cung đều lộ vẻ tươi cười.

Tiên thiên linh bảo trung đẳng rất khó luyện hóa, cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn không có thời gian vài ngày cũng đừng mơ luyện hóa hoàn toàn.

Mà bọn họ hủy diệt Liệt Hỏa Thần Điện nhất định không tới một thời thần, thậm chí nhất thời nửa khắc là đủ rồi.

Đồng thời Kim Ô nhị thái tử và năm vị cường giả âm dương sinh tử kiếp khác đang liên tục công kích Cổ Thần bên trong, nếu Cổ Thần luyện hóa kim cung ngọc tiền sẽ phải chịu đựng công kích vô cùng to lớn, mà nếu toàn lực phòng thủ thì không cách nào luyện hóa kim cung ngọc tiền.

Vì vậy, bảy vị cường giả Thiên Cung tuyệt đối không nghĩ tới khả năng kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng kia sẽ bị Cổ Thần hoàn toàn luyện hóa.

Trong thức hải của bọn họ liên tục hiện lên hình ảnh nháy mắt khi Liệt Hỏa Thần Điện bị phá hủy, Cổ Thần trọng thương toàn thân, nhân thần tuyệt vọng nhìn bọn họ.

Càng suy nghĩ như vậy, bảy vị cường giả Thiên Cung lại càng thêm hưng phấn, càng phát ra lực lượng cường đại nhất, muốn sớm hủy diệt Liệt Hỏa Thần Điện này một chút, thưởng thức nhân thần tuyệt vọng của Cổ Thần kia.

Bên trong Liệt Hỏa Thần Điện.

Cổ Thần toàn lực luyện hóa kim cung ngọc tiền, toàn bộ đều dựa vào Liệt Hỏa Thần Điện ngăn cản công kích, bản thân ngoại trừ lực phòng ngự của thể chất ra, không hề khống chế nửa điểm lực lượng bản nguyên ngũ hành phòng ngự.

Da thịt của Cổ Thần, từ đầu tới chân đã nứt vỡ tan nát.

Xương cốt của Cổ Thần cũng đã vỡ vụn tầng tầng.

Nội tạng của Cổ Thần đã tràn đầy vết thương.

Máu tươi của Cổ Thần chảy đầy mặt đất.

Thế nhưng tâm niệm của Cổ Thần vẫn không hề có bất cứ dao động nào, thống khổ từ thân thể truyền tới càng thêm cường hóa tín niệm của Cổ Thần, toàn lực luyện hóa kim cung ngọc tiền.

Dưới áo lực vô cùng cường đại, bản nguyên ngũ hành trong cơ thể Cổ Thần trở lên sinh động trước nay chưa từng có, một tia bản nguyên ngũ hành cuối cùng không bị nắm giữ — thổ chi bản nguyên, gần như đã hoàn toàn dung hợp với Cổ Thần.

975. Chương 1: Táng Tiên Thần Cung.

Tu vi của Cổ Thần đã đạt tới ngũ hành năm kiếp đỉnh phong, không có thể nói là đạt tới điểm giới hạn tiến vào ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, bởi vì lực lượng của thổ chi bản nguyên đã bị Cổ Thần nắm giữ hoàn toàn.

Thế nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Cổ Thần hoàn toàn không cảm thấy có bất cứ dấu hiệu phải vượt qua ngũ hành thổ kiếp, bước vào cảnh giới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn.

Lực lượng của bản nguyên ngũ hành thôi động toàn lực, dưới tín niệm kiên định của Cổ Thần, luyện hóa kim cung ngọc tiền so với tốc độ nguyên bản của Cổ Thần đột nhiên trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Thân thể tan nát, chỉ cần huyết nhục vẫn còn là có thể sống lại!

Thế nhưng Liệt Hỏa Thần Điện đã không thể chịu được bao lâu nữa rồi, nếu như muốn ngăn cản công kích của bảy vị cường giả thiên cung, không có bảy vị cường giả đánh giết thành tro bụi, thần hình cầu diệt, nhất định phải luyện hóa hoàn toàn kim cung ngọc tiền.

Luyện hóa!

Luyện hóa!

Luyện hóa!

Tất cả thống khổ đều bị Cổ Thần vứt ra khỏi đầu, giữa tâm niệm chỉ có hai chữ duy nhất: Luyện hóa!

Lực lượng bản nguyên ngũ hành dưới lực chấn kích vô cùng to lớn hoàn toàn kích phát, hoàn toàn dung hợp với thân thể Cổ Thần, Cổ Thần đã trở thành hóa thân của bản nguyên ngũ hành, lực lượng bản nguyên ngũ hành giống như cánh tay của bản thân hắn, cho hắn sử dụng, luyện hóa thần cung.

Tâm tạng của Cổ Thần nát!

Xương cốt của Cổ Thần nát!

Thịch thịch...

Thân thể của Cổ Thần bạo tạc, hóa thành một phiến sương máu.

Ngay một khắc này, tâm niệm của Cổ Thần chuyển động, sương máu xoay tròn, bao phủ kim cung ngọc tiền bên trong, hạ lạc lực lượng ý chí bản nguyên nhất của Cổ Thần vào trung tâm kim cung ngọc tiền.

Trong sát na, Cổ Thần và kim cung ngọc tiền đã hoàn toàn dung hợp với nhau, cảm thụ được lực lượng to lớn từ kim cung ngọc tiền truyền tới.

- Chiến Thần Bất Diệt Thể - Huyết Nhục Trọng Sinh!

Trong sát na, vô số huyết nhục lại ngưng tụ một lần nữa, thân thể của Cổ Thần trong nháy mắt khôi phục như ban đầu.

- Phòng ngực chung cực — Ngũ Nguyên Thần Cương!

Hoàn toàn luyện hóa dung hợp bản nguyên ngũ hành, trong sát na hình thành một cương tráo, bao phủ Cổ Thần bên trong.

Cương tráo thuần túy là do lực lượng bản nguyên ngũ hành ngưng tụ thành, kiên cố giống như tiên thiên linh bảo, so với ngũ hành đại cương đầu trước đây có lực phòng ngự mạnh hơn nghìn vạn lần.

Lực lượng cực kỳ khổng lồ oanh kích xuyên vào Liệt Hỏa Thần Điện, truyền vào bên trong, chấn động tới Ngũ Nguyên Thần Cương bên ngoài cơ thể Cổ Thần.

Ngũ Nguyên Thần Cương hơi chấn động, nhưng chỉ xuất hiện một vết rách nhỏ nhỏ chừng ngón tay, Cổ Thần bên trong Ngũ Nguyên Thần Cương không hề lay động dù chỉ một chút, không hề bị thương tổn.

Lực phòng ngự của Ngũ Nguyên Thần Cương so với Liệt Hỏa Thần Điện không hề thua kém, hiện tại Cổ Thần tương đương ở trong hai tòa Liệt Hỏa Thần Điện xếp chồng lên nhau, đám cường giả Thiên Cung bên ngoài liều mạng công kích Liệt Hỏa Thần Điện, cho dù công kích có truyền lực lượng cực lớn vào bên trong, thế nhưng lại bị Liệt Hỏa Thần Điện chặn lại phần lớn, căn bản không tạo thành thương tổn đối với Cổ Thần.

Một chi bản nguyên trong cơ thể Cổ Thần hơi động, nguyên khí vừa mới tiêu hao sau khi thân thể bị bạo tạc hấp thu linh khí xung quanh, khôi phục cực nhanh.

Rắc rắc rắc rắc...

Thanh âm nghiền nát vang lên liên tục không ngừng nghỉ, Liệt Hỏa Thần Điện sắp bị hủy diệt.

Khóe miệng Cổ Thần nhếch lên, hừ lạnh một tiếng, bàn tay xòe ra, một thanh thần cung xuất hiện trên tay hắn.

Trên cung thần có rất nhiều phù văn tiên thiên, hơi khom lưng, khẽ kéo dây cung, nhấc lên cao quan sát đồng thời tích tụ lực lượng kinh khủng nhất.

Cổ Thần nhìn phù văn tiên thiên trên thân cung, so với hình dạng cổ văn có chút tương tự nhau, hoặc chính là văn tự từ thời đại thái cổ, chính là từ phù văn tiên thiên diễn hóa thành.

- Táng? Tiên?

Cổ Thần nhận ra được hai phù văn tiên thiên gần giống với hai cổ văn thái cổ, lắm bầm nói:

- Vừa vặn đặt cho người cái tên Táng Tiên Thần Cung!

Trong lúc nói chuyện, chín mũi tên đều xuất hiện trong lòng bàn tay Cổ Thần.

Cổ Thần nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Thần Điện đã trở nên rách nát bất kham, sắp tới bờ hủy diệt, sắc mặt lập tức trở nên lãnh khốc, thầm nghĩ:

“Đám người Thiên Cung, ta sẽ tặng cho các ngươi một phần đại lễ, trong nháy mắt các ngươi hủy diệt Liệt Hỏa Thần Điện sẽ nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng nổi!”

Đùi phải của Cổ Thần lùi ra sau, đứng thành cung bộ!

Tay trái nhắc Táng Tiên Thần Cung lên.

Tay phải cầm chín mũi tên, đặt lên dây cung.

Cổ Thần dùng một chút lực, thân thể hơi trầm xuống, cánh tay phải trong nháy mắt kéo Táng Tiên Thần Cung trở thành hình trăng tròn.

Chín thanh ngọc tiễn chính tề xếp lần lượt, thuận theo ánh mắt của Cổ Thần nhìn về phía trước, bảo quang lưu động, lực lượng kinh khủng như muốn phá tên lao đi.

Táng Tiên Thần Cung nặng vô cùng, muốn kéo được dây cung cần phải có khí lực ực vạn cân, thế nhưng đối với Cổ Thần mà nói, việc này rất dễ dàng.

Bên ngoài Liệt Hỏa Thần Điện.

- Nhanh, Liệt Hỏa Thần Điện sắp bị hủy diệt, chỉ còn kém một lần công kích cuối cùng mà thôi, đánh nát nó, để nghịch tặc Cổ Thần này chìm trong tuyệt vọng, chìm trong kinh khủng!

Kim Ô nhị thái tử hưng phấn hô to.

Trong thức hải của tất cả cường giả Thiên Cung đều hiện ra thần tình kinh khủng mà tuyệt vọng của Cổ Thần, trong lòng vô cùng sáng khoái, cười ha ha.

Tâm tình của Thần Kiếm Thiên Vương cũng hưng phấn không thôi, chém giết Cổ Thần, hắn đã lập được công lao to lớn đối với Cổ Thần, danh tiếng cực cao, vượt qua Vũ Đẩu Thiên Vương và Bảo Tháp Thiên Vương tu vi âm dương sinh tử đại viên mãn cũng không phải là việc khó.

Nhớ tới chính mình có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, trong Thiên Cung có thể hỗn tới phong phong quang quang, đại bộ phận cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn đều không thể so sánh được, trong lòng Thần Kiếm Thiên Vương liền thư sướng vô cùng.

- Hủy diệt cho ta, Hỗn Độn Phá Diệt Trảm!

Thần Kiếm Thiên Vương hưng phấn hét lên một tiếng lớn, thi triển ra kiếm thuật tuyệt đại sát chiêu, uy lực kinh khủng vô cùng.

Kiểm cương hỗn độn cực lớn chém vào Liệt Hỏa Thần Điện, một tiếng nổ vang kinh thiên, Liệt Hỏa Thần Điện đã bị nghiền nát không chịu nổi rốt cuộc không thể ngăn cản được công kích của Thần Kiếm Thiên Vương, trong sát na bạo tạc, tan thành vô số mảnh.

Liệt Hỏa Thần Điện bị hủy diệt, Cổ Thần đã không còn vách chắn ngăn cản bản thân với cường giả Thiên Cung.

- Nghịch tặc Cổ Thần, tử kỳ của ngươi tới rồi, ha ha ha...

Cường giả Thiên Cung mở miệng cười to.

Tiếng cười của cường giả Thiên Cung đột nhiên im bất, sau khi Liệt Hỏa Thần Điện bị hủy diệt, hiện ra trước mặt bọn họ không phải là thần tình tuyệt vọng kinh khủng của Cổ Thần.

Con mắt của cường giả Thiên Cung mạnh mẽ co rút, thần tình sợ hãi, tựa hồ như nhìn thấy chuyện không thể tưởng tượng nhất trên đời này.

976. Chương 2: Tên Bản Kim Ô

Cổ Thần kéo Táng Tiên Thần Cung thành hình trăng tròn, chín mũi tên đã lên cung.

Bản tên chỉ trong một ý niệm.

Cường giả Thiên Cung tuyệt đối không nghĩ tới, ngay trong thời gian một khắc bọn họ công kích hủy diệt Liệt Hỏa Thần Điện, Cổ Thần dĩ nhiên đã hoàn toàn luyện hóa một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp.

Nói thì dài, nhưng bảy vị cường giả Thiên Cung hoàn toàn thất kinh bất quá chỉ trong một lần chớp mắt.

- Thần Cung Phá Thiên Địa, Ngọc Tiên Táng Tiên Ma!

Ngay trong lúc bảy vị cường giả Thiên Cung ngây người sợ hãi, thanh âm lạnh lùng của Cổ Thần vang lên.

Cùng lúc đó, chín mũi tên mang oánh ngọc đột nhiên bắn ra.

Quang mang xé rách không gian, hư không vạn vạo, chín đạo thần mang oánh ngọc kia chính là chín mũi ngọc tiễn rời khỏi dây cung.

Tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp, một kích toàn lực của Cổ Thần.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo!

Chín đạo thanh âm phá không rời đi, chín mũi ngọc tiễn vừa mới rời khỏi dây cung, bảy vị cường giả Thiên Cung lập tức dựng đứng lông tơ, khí tức lạnh lẽo giống như thần binh lợi khí lướt qua trên người bọn họ, khiến tim gan của bọn họ phát lạnh.

Cho dù là cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn như Kim Ô nhị thái tử cũng cảm nhận được uy hiếp trí mạng.

- Nguy hiểm — Chạy!

Kim Ô nhị thái tử hét lớn, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, lao vút về phía sau.

Những cường giả Thiên Cung khác đã sớm cảm nhận được khí tức trí mạng, không đợi Kim Ô nhị thái tử lên tiếng nhắc nhở đã kinh hãi chạy trốn.

- Thoát được sao?

Cổ Thần hét lớn một tiếng, tay cầm Táng Tiên Thần Cung, kéo dây cung thành hình trăng tròn, trong nháy mắt bắt ra.

Chín mũi ngọc tiễn tại thời điểm rời khỏi Táng Tiên Thần Cung có tồn tại mối liên hệ vô cùng mật thiết, Cổ Thần kéo dây cung có thể dễ dàng cảm nhận được sự tồn tại của chín mũi ngọc tiễn, dễ dàng sai khiến.

Khi Cổ Thần buông dây cung, chín mũi ngọc tiễn giống như có một lực lượng cực mạnh đẩy phía sau, cũng giống như lúc vừa mới rời khỏi dây cung, tốc độ tăng mạnh, nhất thời truy đuổi đám cường giả Thiên Cung chạy trốn.

Chín thanh ngọc tiễn, bảy vị cường giả Thiên Cung.

Cổ Thần tặng cho tất cả mọi người mỗi người một mũi tên, hai mũi tên còn lại phân biệt bắn về phía Kim Ô ngũ thái tử và Kim Ô lục thái tử.

Hai vị Thiên đế chi tử mới là mục tiêu kích sát hàng đầu của Cổ Thần.

Kim Ô nhị thái tử tự nhiên cũng là mục tiêu kích sát của Cổ Thần, thế nhưng hắn có tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, giết hắn so với giết cường giả vô địch âm dương sinh tử nửa kiếp còn khó khăn hơn không chỉ mười lần, dù có toàn bộ chín mũi tên cũng không nhất định giết chết được hắn.

Trước tiên sử lý toàn bộ cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, số còn lại tính tiếp.

Chín mũi ngọc tiễn đột nhiên gia tốc, giống như lưu quang thiểm điện, trong sát na liền truy đuổi tới cạnh bảy vị cường giả Thiên Cung.

Sát khí kinh sợ lòng người, bắn phá hư không, thấu qua máu thịt thẳng kích tinh thần của bọn họ, khiến bảy vị cường giả Thiên Cung cảm giác giống như đứng trước lưỡi đao mũi kiếm.

Tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp, lực công kích vô cùng lăng lệ, cho dù là cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng phải nhượng bộ lui binh.

- Phân tán!

Bảy vị cường giả Thiên Cung đồng thời hét lớn một tiếng.

Bảy đạo độn quang đột nhiên chuyển sang bảy phương hướng khác nhau, chạy trốn cực nhanh.

- Đuổi!

Cổ Thần quát lạnh một tiếng, Táng Tiên Thần Cung trong tay liên tục kéo chín lần, bắn mạnh về phía bảy người đang trong không trung.

Chín mũi ngọc tiễn giống như cánh tay của Cổ Thần, thuận theo Táng Tiên Thần Cung, theo phương hướng không chế nổ bắn đi, tốc độ một lần nữa tăng mạnh, trong sát na đã đuổi tới phía sau bảy vị cường giả Thiên Cung.

Phong mang đỉnh mũi tên đã xé rách cương tráo tiên lực của bảy vị cường giả Thiên Cung, thế muốn bắn xuyên qua sau lưng bọn họ, khiến bọn họ giống như con cá bị xuyên thấu.

Chạy không thể chạy, tránh không thể tránh!

Cho dù là chuyển biến phương hướng cũng không thể trốn thoát được Táng Tiên Thần Cung truy sát.

Ngoại trừ ngăn cản, không còn bất cứ phương pháp nào khác.

Trong nháy mắt Kim Ô nhị thái tử xoay người, hai Chấn Thiên Thần Chùy rung động, một chùy che chắn trước người, một chùy ném mạnh về phía ngọc tiễn đang đuổi theo.

Đình...

Một tiếng bạo tạc cực lớn, một cỗ lực lượng khổng lồ từ mũi ngọc tiễn truyền tới khiến Kim Ô nhị thái tử cảm thấy Chấn Thiên Thần Chùy không chịu được sức khổng lồ của chính mình, trong nháy mắt đập lại về phía chính mình, oanh kích vào thanh Chấn Thiên Thần Chùy còn lại.

Lập tức, cả hai thanh Chấn Thiên Thần Chùy oanh kích vào thân thể Kim Ô nhị thái tử, thân thể Kim Ô nhị thái tử chấn động, sát na đẩy văng nghìn dặm.

Chấn Thiên Thần Chùy bị ngọc tiễn bắn trúng lưu lại một dấu mũi tên, tiên thiên linh bảo trung đẳng ngay cả cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng không thể phá hủy dĩ nhiên xuất hiện một điểm hư nát.

Lực lượng công kích của Táng Tiên Thần Cung này vượt qua tưởng tượng của Kim Ô nhị thái tử, gần như có thể so sánh được với Tiên Thiên Linh bảo thượng đẳng bình thường nhất.

Dù sao tu vi của Kim Ô nhị thái tử thông thiên, thực lực cường hãn, tuy bị một tên này đẩy văng đi nghìn dặm, nhưng chưa tính là thụ thương.

Kết cục của Thần Kiếm Thiên Vương so với Kim Ô ngũ thái tử không khác biệt nhiều, hai bàn tay nắm chặt Hỗn Độn Thần Kiếm, xoay người chém xuống, một đạo kiếm cương hỗn độn thô to chém vào mũi ngọc tiễn ẩn chứa lực lượng khổng lồ, kiếm cương hỗn độn bị kích tan trong nháy mắt, Thần Kiếm Thiên Vương chấn động toàn thân, bật lui nghìn dặm, trong mắt sợ hãi.

So sánh với Kim Ô nhị thái tử, Thần Kiếm Thiên Vương, năm vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếm còn lại ngăn cản ngọc tiễn của Cổ Thần hoàn toàn không có vận may lớn như vậy rồi.

Ba vị cường giả Thiên Cung, mỗi người cầm tiên thiên linh bảo phả phẩm trong tay, ngạnh kháng lại ngọc tiễn đang nổ bắn tới.

Ầm ầm ầm! Chỉ nghe ba tiếng vang trầm muộn, ba kiện tiên thiên linh bảo bị bắn thành ba lỗ thủng lớn, ba mũi ngọc tiễn xuyên qua thân thể của ba vị cường giả Thiên Cung, mang theo một chùm máu tươi, ba vị cường giả Thiên Cung giống như chim trên bầu trời bị gãy cánh, nhất thời từ trên bầu trời rơi xuống đất.

Về phần Kim Ô ngũ thái tử, Kim Ô lục thái tử, đối mặt với hai mũi ngọc tiễn bắn tới, trong mắt chỉ có kinh khủng, lập tức từ kinh khủng hóa thành tuyệt vọng.

Ngọc tiễn bắn về năm người kia chỉ có một, mà bắn về phía Kim Ô ngũ thái tử và lục thái tử lại có hai.

Hai mũi ngọc tiễn theo hai góc độ hoàn toàn khác nhau bắn tới, tiên thiên linh bảo trong tay hai người chỉ có một, muốn đỡ mũi tên này thì phải bỏ mũi tên kia, đỡ mũi tên kia thì phải bỏ mũi tên này.

Hà hướng chi, lấy tiên thiên linh bảo trong tay hai người, dù là một mũi tên cũng không thể chống đỡ được.

Ngay cả tiên thiên linh bảo hạ đẳng cũng không thể chống đỡ được, cương trảo tiên lực hộ thể của bọn họ càng không thể chống đỡ được.

Nhìn hai mũi ngọc tiễn nổ bắn tới, trái tim Kim Ô ngũ thái tử và lục thái tử như muốn chết, còn đang ngây người sợ hãi, hai mũi ngọc tiễn đồng thời xuyên thấu qua thân thể hai người.

Một tiễn bắn trúng ngực, một tiễn bắn trúng mi tâm.

Ngọc tiễn bắn trúng ngực mang theo lực lượng vô cùng kinh khủng, trong nháy mắt hủy diệt toàn bộ sinh cơ.

Ngọc tiễn bắn trúng mi tâm, lực lượng kinh khủng trong nháy mắt hủy diệt nguyên thần của hai người.

Đồng thời bị hai mũi ngọc tiễn xuyên thấu, Kim Ô ngũ thái tử và lục thái tử mới chỉ kịp phát ra một tiếng thê lương mà ngẩn ngui, trong chớp mắt đã bỏ mạng tại chỗ.

Cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, đã thông hiểu biến hóa của vũ trụ, thấy rõ huyền ảo thiên địa, gần như sở hữu bất tử chi thân cũng không thể chống đỡ được tiên thiên linh bảo trung đẳng loại hình công kích diệt sát.

Máu tươi màu vàng tràn ra, giống như thiên hà, từ trên cao rơi xuống đất.

Hai người Kim Ô ngũ thái tử và lục thái tử trong nháy mắt bị bắn chết, biến thành nguyên hình, hai đầu Kim Ô lớn tới nghìn dặm, kim điểm trên người vẫn bùng cháy hừng hực như trước, thế nhưng kim quang đã ảm đạm rất nhiều, sinh mệnh điều linh, từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống.

- Lão Ngũ, Lão Lục!

Vừa thấy hai vị thiên đế chi tử vẫn lạc, Kim Ô nhị thái tử vô cùng tức giận, hai mắt đỏ bừng, gần như phun máu, kêu lên hai tiếng thê lương thảm thiết.

Trên người Cổ Thần có bản nguyên ngũ hành tuần hoàn lưu động, sinh sôi không thôi, giống như một loại bản nguyên vũ trụ, trên người tỏa ra một loại khí tức đặc thù chỉ có cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn mới có, thậm chí so với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn thông thường còn mạnh mẽ hơn vô số lần, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Mấy cường giả Thiên Cung còn lại nhìn Cổ Thần, trong mắt là chấn động vô tận, tu vi của Cổ Thần rõ ràng là ngũ hành bốn kiếp, không thể trải qua ngũ hành thổ kiếp, thế nhưng nhìn qua hoàn toàn giống như cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, hoàn toàn nắm giữ lực lượng ngũ hành, hơn nữa thực lực kinh khủng dị thường, vô cùng đáng sợ.

Một lần công kích, bức lui hai vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, kích thương ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử nửa kiếp, trực tiếp giết chết hai vị cường giả vô địch âm dương sinh tử nửa kiếp.

Tay trái Cổ Thần cầm Táng Tiên Thần Cung, tay phải thu lại, chín mũi ngọc tiễn hóa thành lưu quang, bay trở về tay Cổ Thần.

- Đây chỉ là bắt đầu, bản nguyên chi địa chỉ là trạm thứ nhất, chung quy có một ngày ta sẽ giết tới Thiên Cung, không chỉ là Thiên đế chi tử, cho dù là Thiên đế chí cao vô thượng kia cũng phải trở thành vong hồn dưới tay ta, đưa mạng lại đây!

Cổ Thần hét lớn, một lần nữa kéo Táng Tiên Thần Cung, chín mũi ngọc tiễn trong nháy mắt đáp trên dây cung.

- Đừng để hấn bắn cung!

Thần Kiếm Thiên Vương hét lớn một tiếng, Hỗn Độn Thần Kiếm trong tay đột nhiên tỏa quang mang, một đạo kiếm cương hỗn độn trăm thiên phách địa, trong nháy mắt chém chính diện vào Cổ Thần.

Vừa ra tay chính là đại sát thuật chung cực – Hỗn Độn Phá Thiên Trảm!

Kim Ô nhị thái tử đồng thời xuất thủ, hai thanh Chấn Thiên Thần Chùy thoát tay bay ra, trong nháy mắt biến lớn, giống như ngọn núi cao, trong sát na vượt qua nghìn dặm, đập về phía Cổ Thần.

Ba vị cường giả Thiên Cung bị thụ thương cũng nhanh chóng lấy ra tiên thiên linh bảo, chuẩn bị đồng thời tiến công.

Đúng vào lúc này, thanh âm khinh thường của Cổ Thần đột nhiên vang lên:

- Cho các người biết cái gì gọi là phòng ngự chung cực!

Đang lúc nói chuyện, Ngũ Nguyên Thần Cương đột nhiên xuất hiện, bao phủ toàn thân Cổ Thần, Cổ Thần đối với Hỗn Độn Phá Thiên Trảm của Thần Kiếm Thiên Vương chém xuống cùng với Chấn Thiên Thần Chùy của Kim Ô nhị thái tử oanh kích điên cuồng như không thềm nhìn, mạnh mẽ kéo dây cung, lại một lần nữa kéo Táng Tiên Thần Cung thành hình trăng tròn.

Vèo!

Tốc độ kiếm cương cực nhanh, chém vào Ngũ Nguyên Thần Cương bên ngoài cơ thể Cổ thần, giống như chém vào Liệt Hỏa Thần Điện, chỉ có thể để lại một vết kiếm sâu chừng hơn trượng.

Ầm!

Ầm!

Hai thanh âm rung trời vang vọng, hai thanh Chấn Thiên Thần Chùy đồng thời oanh kích vào Ngũ Nguyên Thần Cương.

Ngũ Nguyên Thần Cương có hơi nhoáng lên, Cổ Thần ở bên trong giữ thần tình như thường, bình tĩnh thông dong, nhẹ cười một tiếng:

- Đến lượt ta rồi!

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo!

Chín âm thanh phá không lao đi, chín đạo thần mang ánh sáng ngọc thoát dây cung.

Uy hiem trí mạng lại một lần nữa bao phủ chúng cường giả Thiên Cung vào trong.

Lực phòng ngự của Cổ Thần đã cường hãn tới mức này, gần như tương đương với một kiện tiên thiên linh bảo, chỉ bằng vào tiên thiên linh bảo trung đẳng tuyệt đối không thể phá vỡ được trong thời gian ngắn, coi như đã đứng tại vị thế bất bại.

Thần cung vừa mở, ngọc tiễn bắn đi, lực lượng công kích vô cùng kinh khủng khiến bất cứ một vị cường giả âm dương sinh tử kiếp nào cũng cảm thấy trái tim băng giá!

Chín mũi ngọc tiễn lại một lần nữa lên dây cung, bắn mạnh đi!

Lần đầu lên dây cung, tổng cộng cường giả Thiên Cung có bảy vị, ngoại trừ một người một tiễn ra, còn thừa hai tiễn, Táng Tiên Thần Cung đã thu gặt tính mệnh của hai người Kim Ô ngũ thái tử và Kim Ô lục thái tử.

Lần thứ hai lên dây cung, số lượng cường giả Thiên Cung chỉ còn năm người, ngoại trừ một người một tiền ra, còn thừa bốn tiền.

Thừa bốn tiền hoàn toàn không hướng về phía ba vị cường giả Thiên Cung tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp. Mà là...

Toàn bộ đều hướng về phía Kim Ô nhị thái tử.

Thiên Kiếm Thiên Vương và ba vị cường giả Thiên Cung tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp chỉ bị một mũi ngọc tiền công kích.

Duy nhất chỉ có Kim Ô nhị thái tử, đồng thời có năm mũi ngọc tiền, theo các góc độ rất khác nhau, nổ bắn về phía hắn.

Thiên đế chi tử chính là mục tiêu kích sát hàng đầu của Cổ Thần, Kim Ô ngũ thái tử và Kim Ô lục thái tử đã bị vãn lạc, Cổ Thần đương nhiên chuyển trọng điểm công kích lên trên người Kim Ô nhị thái tử.

Ba vị cường giả Thiên Cung tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp dù là một mũi ngọc tiền cũng không thể chống đỡ được, một mũi ngọc tiền bắn về phía bọn hắn, bọn hắn không trốn thoát.

Thần Kiếm Thiên Vương có một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng ưu tú Hỗn Độn Thần Kiếm, kích sát Thần Kiếm Thiên Vương vô cùng khó khăn, hoàn toàn không kém hơn Kim Ô nhị thái tử.

Mục tiêu giết chết hàng đầu của Cổ Thần chính là Kim Ô nhị thái tử, bắn một tiền về phía Thần Kiếm Thiên Vương, chỉ cần kiếm chế Thần Kiếm Thiên vương là được rồi.

- Nhị thái tử cẩn thận!

Ba vị cường giả Thiên Cung kinh hô một tiếng, thế nhưng, đối mặt với ngọc tiền nổ bắn về phía chính mình, ngay bản thân bọn họ cũng khó bảo toàn được, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn năm mũi ngọc tiền bắn vào Kim Ô nhị thái tử.

977. Chương 3: Sát Phá Chư Thiên

Con người của Kim Ô nhị thái tử co rụt, đồng thời gặp phải công kích của năm mũi ngọc tiền, cho dù là cường giả tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn như Kim Ô nhị thái tử cũng phải kinh hồn táng đảm.

Uy lực của Táng Tiên Thần Cung lớn tới mức nào, lần đầu tiên rời khỏi dây cung, Kim Ô nhị thái tử đã dựng đứng lông tơ toàn thân, lần thứ hai đồng thời bị năm mũi ngọc tiền bắn tới, cho dù là hắn cũng không hề nắm chắc giữ được tính mạng.

Tên đã rời cung như vẫn hoàn toàn chịu sự khống chế từ Táng Tiên Thần Cung, tốc độ cực kỳ nhanh, vượt xa tốc độ phi độn của chúng cường giả âm dương sinh tử kiếp trong bản nguyên chi địa.

Muốn dựa vào tốc độ né tránh ngọc tiền công kích căn bản là chuyện không có khả năng.

Không cách nào né tránh, chỉ có thể ngăn cản!

- Thần Chùy Phong Bạo!

Kim Ô nhị thái tử hét lên một tiếng, đôi Chấn Thiên Thần Chùy trong tay sát na đánh ra không biết bao nhiêu chùy.

Chùy ảnh tầng tầng, nghìn nghìn vạn vạn, hoàn toàn bao phủ xung quanh Kim Ô nhị thái tử không lọt chút gió.

Đình đình đình đình...

Bốn tiếng vang rung trời chuyển đất, trong sát na Kim Ô nhị thái tử đồng thời bị bốn mũi ngọc tiền công kích.

Chùy ảnh khắp bầu trời lập tức hóa thành hư vô, đánh hạ bốn mũi ngọc tiền đã là cực hạn của Kim Ô nhị thái tử, so sánh với cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn bình thường khác, Kim Ô nhị thái tử chỉ

được coi như tồn tại tương đối thấp, so với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, thực lực mạnh hơn vài lần.

Vào!

Còn lại một mũi ngọc tiền giống như một đạo thần quang, dần dần khuếch đại trong mắt Kim Ô nhị thái tử, nổ bắn về phía bản thân hắn.

Ngọc tiền này thẳng chỉ mi tâm của Kim Ô nhị thái tử, mục tiêu vô cùng rõ ràng, muốn diệt sát nguyên thần của Kim Ô nhị thái tử.

Tránh, không tránh được!

Trốn, không trốn được!

Kim Ô nhị thái tử chỉ còn vẻ kinh khủng trong mắt, đồng thời dần dần chuyển thành tuyệt vọng.

Nếu như bị ngọc tiền này bắn trúng mi tâm, tất nhiên sẽ khiến nguyên thần bị trọng thương, Cổ Thần có Táng Tiên Thần Cung trong tay, sau khi Kim Ô nhị thái tử bị trọng thương, hi vọng giữ được mạng sống hầu như con số không!

Ba vị cường giả Thiên Cung tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp một lần nữa sử dụng tiên thiên linh bảo hạ đẳng trong tay ngăn cản công kích của ngọc tiền, một lần này, tiên thiên linh bảo hạ đẳng cũng bị phá thành một lỗ thủng như trước, nhưng chung quy vẫn giúp bọn họ tranh thủ được một đoạn thời gian, tuy rằng tránh thoát được ngọc tiền bắn trúng mi tâm, nhưng thân thể vẫn bị xuyên thủng.

Liên tục bị trúng hai mũi ngọc tiền, ba vị cường giả Thiên Cung càng thêm thương nặng, lại một lần nữa từ trên không trung rơi xuống, một lần này sợ rằng không cách nào chạy thoát.

Trong năm người, duy nhất một mình Thần Kiếm Thiên Vương tương đối dễ dàng, chỉ có một mũi ngọc tiền bắn về phía hắn.

Lấy thực lực của Thần Kiếm Thiên Vương, chỉ tiếp nhận một kiếm quả thực tương đối dễ dàng, hoàn toàn có thể an toàn đỡ được, sau đó nhanh chóng phi độn rời khỏi nơi đây.

Bất quá nhìn thấy Kim Ô nhị thái tử bị rơi vào vòng nguy hiểm, tâm tư của Thần Kiếm Thiên Vương bắt đầu chuyển động.

Trong trận doanh Chư Thiên, mặc dù địa vị của Thiên Vương không hề kém hơn Thiên đế chi tử, thế nhưng trận doanh Chư Thiên chung quy vẫn lấy Thiên đế làm chủ, trong lòng Thiên đế tự nhiên càng thân cận nhi tử của hắn hơn một chút.

Thần Kiếm Thiên Vương biết rõ, muốn hỗn tốt đẹp tại trận doanh Chư Thiên, có địa vị cao, có quyền thế, quan hệ với Thiên đế là yếu tố quan trọng nhất.

Nếu bất hòa với Thiên đế, cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, tồn tại thực lực đứng đầu, trong trận doanh Chư Thiên cũng đừng nghĩ tới chuyện thu được địa vị cao, thậm chí, ngay cả an bình ở trong trận doanh Chư Thiên cũng còn là vấn đề, nhất định sẽ bị phân phối tới tình vực cực kỳ xa xôi, chỉ được làm thổ hoàng để một phương, đã rời khỏi trung tâm quyền lực của trận doanh Chư Thiên, trong trận doanh Chư Thiên căn bản không có tiếng nói gì.

Ví dụ như hành trình bản nguyên chi địa lần này, cả trận doanh Chư Thiên lẫn Vạn Giới đều không có khả năng để tất cả các cường giả đủ thực lực tiến vào trong, bởi vì lúc tiến vào nơi này cần phải phòng ngừa có kẻ địch tập kích, phải lưu lại một bộ phận cường giả trấn thủ ở nhà.

Vì vậy, những người quan hệ không tốt đối với Thiên đế nhất định có một xuất canh nhà, chỉ có những người quan hệ mật thiết với Thiên đế mới được tới bản nguyên chi địa cầu cảm ngộ, cầu tạo hóa thu tiên thiên linh bảo.

“Ngũ thái tử và lục thái tử đều đã vắng mặt, để thượng nhất định sẽ giận dữ, nếu như nhị thái tử cũng vắng mặt trong tay Cổ Thần, cho dù ta có an toàn chạy trốn trở về thì chỉ sợ không thể trốn được để thượng trừng phạt, không bằng cứu nhị thái tử, như vậy ta đối với nhị thái tử có ơn cứu mạng, ngũ thái tử và lục thái tử

vẫn lạc chỉ có thể đổ cho Cổ Thần có thực lực quá mạnh, cho dù ta có mặt tại nơi này nhưng không đến mức bị đổ tội lên người, như vậy mới bảo đảm được vị trí Thiên Vương của ta!”

Trong lúc điện quang đá lửa, trong lòng Thần Kiếm Thiên Vương đã có quyết định.

Hỗn Độn Thần Kiếm trong tay chém ra, một kiếm mạnh mẽ bùng phát, Hỗn Độn Phá Không Trảm xé rách không gian, không hề ngăn cản một mũi ngọc tiễn bắn về phía hắn, mà là chém về phía mũi ngọc tiễn bắn vào mi tâm Kim Ô nhị thái tử.

Đinh...

Ngọc tiễn chỉ còn cách mi tâm Kim Ô nhị thái tử chừng ba bốn tấc đột nhiên vang lên một tiếng bạo tạc, bị Hỗn Độn Phá Thiên Trảm đánh trúng, chệch sang một bên, sát na mái tóc của Kim Ô nhị thái tử, kéo theo một chùm tóc vàng phát phơ.

Hoàn toàn chấn kinh, Kim Ô nhị thái tử hoàn toàn có cảm giác giống như từ cái chết hồi sinh, cảm kích nhìn về phía Thần Kiếm Thiên Vương.

Mũi ngọc tiễn bắn về phía Thần Kiếm Thiên Vương đã tới rất gần, Thần Kiếm Thiên Vương muốn quay kiếm trở về cũng không còn kịp, chỉ thấy Thần Kiếm Thiên Vương xòe ngón tay, tạo hình kiếm chỉ, bắt kiếm cương vào thân ngọc tiễn.

Ngọc tiễn là một bộ phận của Táng Tiên Thần Cung, cũng là tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp, không phải một đạo kiếm chỉ của Thần Kiếm Thiên Vương là có thể ngăn chặn được.

Ngọc tiễn phá kiếm chỉ, thế như chẻ tre, vô cùng dễ dàng.

Bất quá, tuy kiếm chỉ đã bị phá nhưng cũng giảm được tốc độ của ngọc tiễn một chút, tranh thủ chút thời gian.

Cho dù đang ở trong bản nguyên chi địa, có quy tắc không gian tồn tại, tốc độ của tu sĩ bị giảm xuống trên diện rộng, thế nhưng đối với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, nửa lần nháy mắt đã có thể làm ra vô số động tác.

Thân thể Thần Kiếm Thiên Vương hơi chệch sang một bên, ngọc tiễn không hề bắn trúng yếu hại trên cơ thể, chỉ là xuyên thủng một bên đầu Thần Kiếm Thiên Vương, tạo thành một đường máu tươi, theo mũi tên rời khỏi, máu tươi phun trào, Thần Kiếm Thiên Vương đã bị thương không nhẹ.

- Không có ba cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn trở lên không phải đối thủ của nghịch tặc này, chúng ta đi!

Thần Kiếm Thiên Vương hét lớn một tiếng, thi triển kiếm độn thần tốc, bỏ chạy cực nhanh.

Kim Ô nhị thái tử cũng không hề chậm, thân thể hóa thành một đầu kim ô cực kỳ khổng lồ, kim diễm hùng hực, đôi cánh vô mạnh, thân thể hóa thành một đạo kim quang, so với tốc độ của Thần Kiếm Thiên Vương còn nhanh hơn.

Cổ Thần nắm tay lại, chín đạo lưu quang bay trở về tay, là chín mũi ngọc tiễn.

Trong sát na, kéo cung, thả tiễn!

Chín mũi ngọc tiễn lại bắn đi, hóa thành chín đạo thần quang.

Ba mũi ngọc tiễn đồng thời bắn về phía ba vị cường giả Thiên Cung còn lại đang định chạy trốn.

Sáu mũi ngọc tiễn phân thành hai phần, phân biệt ba mũi ngọc tiễn bắn về phía Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương.

Ba vị cường giả Thiên Cung đã không thể chống đối được nữa, toàn bộ mất mạng trong nháy mắt.

Chỉ là, khoảng cách giữa Thần Kiếm Thiên Vương và Kim Ô nhị thái tử đã kéo rất xa, Cổ Thần liên tục kéo cung hai lần, sáu mũi ngọc tiễn vẫn không thể đuổi kịp.

Sau khi ngọc tiền rời khỏi dây cung, Táng Tiên Thần Cung không phải có thể vĩnh viễn khống chế ngọc tiền chuyển hướng công kích, chỉ có thể khống chế hai lần, qua hai lần đã không thể nào thông qua Táng Tiên Thần Cung tiếp tục khống chế đối với ngọc tiền, đồng thời lần sau uy lực nhỏ hơn lần trước.

Nếu không phải như vậy, vĩnh viễn có thể kéo dây cung gia tốc, Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương có tốc độ nhanh hơn nữa cũng không thể thoát được.

Mỗi một lần bản nguyên chi địa mở ra, trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới đều phải tiến hành một ít chiến đấu, định trước sẽ vẫn lạc một ít cường giả.

Thế nhưng, những cường giả vẫn lạc hầu như đều là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn tại bản nguyên chi địa tầng thứ nhất, tu vi đã tới âm dương sinh tử kiếp, có thể xoay chuyển sinh tử, cực kỳ khó vẫn lạc, mỗi một lần bản nguyên chi địa mở ra, số lượng cường giả âm dương sinh tử kiếp vẫn lạc, cả hai bên đều không vượt quá bốn năm người, thậm chí không hề có người nào.

Dù sao, một vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp sinh ra rất không dễ dàng, mà bản nguyên chi địa ba vạn năm mở ra một lần, nếu như mỗi một lần đều có người vẫn lạc, như vậy không quá bao lâu, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp chỉ sợ đều chết sạch sẽ rồi.

Dù sao, tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp như Táng Tiên Thần Cung so với tiên thiên linh bảo thượng đẳng còn hiếm có hơn nhiều, hầu như chỉ cường giả thiên địa vô lượng kiếp mới có, tiên thiên linh bảo tốt nhất trong tay cường giả âm dương sinh tử kiếp cũng chỉ là tiên thiên linh bảo trung đẳng cấp ưu tú mà thôi.

Vì vậy, chỉ cần cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp không ra tay, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp cực kỳ khó vẫn lạc.

Cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp đều ở trong bản nguyên chi địa tầng thứ ba, giữa trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới đều có một ước định không nói rõ ràng, nhưng có tồn tại vô dùng chân thực.

Đó chính là, cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp không thể tiến vào bản nguyên chi địa tầng thứ nhất và thứ hai tùy ý đồ sát cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp và ngũ hành thoát thai kiếp.

Cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp không thể tiến vào trong bản nguyên chi địa tầng thứ nhất tùy ý đồ sát cường giả ngũ hành năm kiếp địa viên mãn.

Nếu như cả hai bên đều lấy mạnh giết kẻ yếu, vậy thì chiến đấu nhất định nổ ra, ngoại trừ cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp ra, tất cả các cường giả âm dương sinh tử kiếp và ngũ hành thoát thai kiếp đều phải chết sạch sẽ.

Kim Ô ngũ thái tử từng giết chết một số cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn tại bản nguyên chi địa tầng thứ nhất, nhưng cũng chỉ là nhất thời tức giận gây nên, hơn nữa không dám giết quá nhiều.

Như một lần này, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp liên tục bị Cổ Thần giết chết năm người, đây quả thực là sự kiện cực lớn trước nay chưa từng có.

Năm vị cường giả vô địch âm dương sinh tử nửa kiếp trận doanh Chư Thiên bị vẫn lạc.

Trong đó có hai vị Thiên đế chi tử.

Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương đang chạy trốn, hai người nhớ tới sát uy của Cổ Thần vừa rồi, trái tim phát lạnh, thần hồn rời khỏi xác.

Nhất là Kim Ô nhị thái tử, cho dù người thụ thương là Thần Kiếm Thiên Vương, thế nhưng trong lòng hắn vẫn run rẩy vô cùng.

Nếu không có một kiếm của Thần Kiếm Thiên Vương chém lệch ngọc tiền bắn vào mi tâm của chính mình, nguyên thần của Kim Ô nhị thái tử khẳng định đã bị thương nặng, lấy lực lượng kinh khủng của Táng Tiên Thần Cung, Kim Ô nhị thái tử tuyệt đối không thể chạy trốn được một kiếp này.

Một đạo kim quang!

Một đạo kiếm quang!

Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương đều phi độn không cần mạng, không dám chậm trễ dù chỉ một chút.

Cổ Thần quá mức nguy hiểm, quá mức đáng sợ, trừ phi tụ tập từ ba cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn trở lên mới có hi vọng áp chế được Cổ Thần, nhưng nếu muốn giết chết Cổ Thần, ba người hoàn toàn không đủ, khả năng cần phải có bốn người, thậm chí năm người.

Hoàn toàn không có tu vi ngũ hành năm kiếp đã triệt để nắm giữ được lực lượng ngũ hành, cộng thêm có lực lượng bản nguyên ngũ hành, thực lực cực mạnh, hoàn toàn đủ sức chống lại cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, hiện tại trong tay có một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp, đã có thực lực giết chết cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Nhân vật như vậy, chỉ sợ phải dùng hai từ yêu nghiệt để hình dung.

Mặc dù Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương đã trốn thoát khỏi vòng vây của Cổ Thần, thế nhưng không hề thoát khỏi nguy hiểm.

Tốc độ phi độn của Kim Ô nhị thái tử nhanh hơn một chút so với Thần Kiếm Thiên Vương, kim quang dẫn đầu trước mặt Thần Kiếm Thiên Vương chừng năm sáu trăm dặm, khoảng cách càng lúc càng tăng cao.

Hơn hai nghìn dặm phía sau quang mang kiếm độn của Thần Kiếm Thiên Vương có một đạo quang năm màu đang đuổi theo cực nhanh.

Ngũ Hành Bản Nguyên Độn!

Nơi đây chính là bản nguyên chi địa tầng thứ hai, lấy khí tức bản nguyên âm dương làm chủ, nhưng Cổ Thần vận dụng bản nguyên ngũ hành vẫn có được tính phù hợp không gian nhất định, tốc độ phi độn cực kỳ nhanh, so với tốc độ của Kim Ô nhị thái tử không hề chậm hơn, nhưng so với tốc độ của Thần Kiếm Thiên Vương nhanh hơn một chút.

Khoảng cách giữa kim quang và kiếm quang càng lúc càng xa.

Khoảng cách giữa kiếm quang và quang mang năm màu càng lúc càng gần.

Khoảng cách hiện tại giữa Cổ Thần và Thần Kiếm Thiên Vương vẫn duy trì hơn hai nghìn dặm, chỉ cần khoảng cách giữa hai người nhỏ xuống chừng nghìn dặm là lúc Cổ Thần có thể sử dụng Táng Tiên Thần Cung, phát động công kích, đây chính là khoảng cách công kích của Táng Tiên Thần Cung trong bản nguyên chi địa tầng thứ hai.

978. Chương 4: Bản Thiên Vương Trước Mặt Mọi Người

Nhìn Kim Ô nhị thái tử phía trước càng lúc càng xa, Cổ Thần phía sau càng lúc càng gần.

Trong lòng Thần Kiếm Thiên Vương có chút buồn bực rồi.

Cho dù tốc độ phi độn của Cổ Thần không nhanh hơn hắn bao nhiêu, thế nhưng tối đa hai ba nghìn vạn dặm sẽ đuổi tới gần nghìn dặm phía sau Thần Kiếm Thiên Vương, đến lúc đó Thần Kiếm Thiên Vương sẽ gặp phải công kích của Cổ Thần.

Nghĩ lại công kích của chín mũi ngọc tiền, Thần Kiếm Thiên Vương biết chính mình tuyệt đối không ngăn cản được.

Ngăn không được chính là kết cục vẫn lạc!

Trừ phi trong khoảng thời gian ngắn có ít nhất một cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn của trận doanh Chư Thiên xuất hiện giải cứu.

Nhưng nhìn hư không nghìn vạn dặm hoàn toàn trống rỗng phía trước, trái tim của Thần Kiếm Thiên Vương đã có chút phát lạnh.

Thần Kiếm Thiên Vương không khỏi có chút hối hận.

Nếu như lúc đó không giải cứu Kim Ô nhị thái tử, trực tiếp chạy trốn, chờ khi Cổ Thần giết chết được Kim Ô nhị thái tử, hẳn đã sớm chạy trốn tới địa phương Cổ Thần không thể nhìn thấy được rồi.

Thế nhưng hiện tại, hẳn bị thương không nói, Cổ Thần còn đuổi theo không bỏ, hoàn toàn khiến hắn lâm vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm.

Nếu như cứu tính mệnh của Kim Ô nhị thái tử mà phải đền tính mệnh của chính mình, đó tuyệt đối không phải là điều Thần Kiếm Thiên Vương mong muốn, địa vị tại trận doanh Chư Thiên rất quan trọng, nhưng tuyệt đối không thể quan trọng bằng tính mệnh của bản thân.

Hiện tại suy nghĩ lại, cứu một mạng của Kim Ô nhị thái tử chỉ cần được quan hệ tốt với Thiên đế, Thần Kiếm Thiên Vương cảm thấy có chút không đáng rồi.

Vì vậy trong lòng không khỏi hối hận.

Ý niệm hối hận vừa mới hiện lên trong đầu, Thần Kiếm Thiên Vương càng nghĩ càng không cam lòng, có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Hơn trăm lần hô hấp trôi qua.

Cổ Thần, Thần Kiếm Thiên vương và Kim Ô nhị thái tử đều đã phi độ được hơn trăm vạn dặm.

Thế nhưng, tốc độ phi độ của ba người hơi có chút khác nhau.

Cổ Thần và Kim Ô nhị thái tử đã phi độ được hơn một trăm vạn năm nghìn dặm, mà Thần Kiếm Thiên Vương mới chỉ phi độ được gần một trăm vạn năm nghìn dặm.

Cứ như vậy, khoảng cách giữa Thần Kiếm Thiên Vương và Kim Ô nhị thái tử từ nguyên bản cách nhau trăm dặm tới gần nghìn dặm, khoảng cách với Cổ Thần từ hơn hai nghìn dặm chuyển biến thành hơn một nghìn dặm, Thần Kiếm Thiên Vương bị kẹp giữa hai người.

Mất thấy khoảng cách giữa Cổ Thần và bản thân càng lúc càng gần, Thần Kiếm Thiên Vương kinh hồn táng đảm, trong lòng cũng vội vàng xao động.

- Lấy huyết tể kiếm, Huyết Kiếm Thần Độ Thuật!

Thần Kiếm Thiên Vương tụ kiếm chỉ, cắt trên cánh tay một vết thương không nhỏ, máu tươi như suối chảy ra, rơi xuống Hồn Độ Thần Kiếm, lấy máu tươi tể điện, kiếm quang của Thần Kiếm Thiên Hoa nhất thời hóa thành huyết quang, tốc độ phi độ tăng mạnh, dĩ nhiên vượt qua tốc độ phi độ của Cổ Thần, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa hơn.

Đúng lúc này, chân trời xa xa đột nhiên xuất hiện một đạo độ quang, đồng thời đang phi độ về phía ba người.

Trong lòng Thần Kiếm Thiên Vương vui vẻ, tưởng là cường giả trận doanh Chư Thiên, bất quá rất nhanh liền nhìn thấy rõ thân phận của người trong độ quang, lập tức khiến Thần Kiếm Thiên Vương hoàn toàn thất vọng, dĩ nhiên là một vị cường giả của trận doanh Vạn Giới.

Đỉnh Cát Tiên Tôn tại bản nguyên chi địa tầng thứ hai thu được một tia bản bản nguyên lực âm dương, khiến tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp của hắn tiến bộ không ít, tâm tình vô cùng tốt, đang phi độ về phía trước.

Đột nhiên, phía bên sườn xuất hiện một đạo kim quang, ngay phía sau là một đạo huyết quang, cuối cùng là một đạo quang mang năm màu.

Khi nhìn thấy kim quang và huyết quang, ánh mắt Đỉnh Cát Tiên Tôn run sợ, đó chính là Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương, chính là cường giả đỉnh đỉnh đại danh trong trận doanh Chư Thiên, một người có tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, một người có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp nhưng thực lực tương đương âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Phản ứng đầu tiên của Đỉnh Cát Tiên Tôn chính là muốn lui lại, Đỉnh Cát Tiên Tôn vốn không phải là đối thủ của bất cứ người nào trong hai người này, huống chi là một lúc hai người, Đỉnh Cát Tiên Tôn tự nhiên muốn chạy trốn.

Thế nhưng, khi nhìn thấy đoàn quang mang năm màu cuối cùng, thân thể vốn đã xoay một nửa của Đỉnh Cát Tiên Tôn dừng lại, hai mắt trừng lớn, như muốn lòi ra ngoài.

- Kia kia kia... Là Cổ Thần? Đang truy sát Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương?

Đỉnh Cát Tiên Tôn dựng thẳng hai mắt, lấp bắp kinh hô.

Cổ Thần tiến vào trong bản nguyên chi địa mới chỉ có tu vi ngũ hành ba kiếp, cho dù chiến lực vô cùng biến thái thế nhưng cũng chỉ chống lại được cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp mà thôi.

Thế nhưng tiên vào bản nguyên chi địa mới bao lâu? Dĩ nhiên lại truy sát Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương.

Đây không phải là đồng thời truy sát hai vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn hay sao?

Đại não của Đỉnh Cát Tiên Tôn trong nháy mắt dừng lại, ánh mắt si ngốc, dần dần chuyển từ kinh ngạc thành chấn động, lại hóa thành nghi hoặc, tiếp tục từ nghi hoặc thành tê dại.

Qua thời gian mấy lần hô hấp, Đỉnh Cát Tiên Tôn mới phản ứng lại, nhin không được dụi dụi mắt, kháo, thực sự là Cổ Thần đang truy sát Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương.

Đỉnh Cát Tiên Tôn lập tức sử dụng bí thuật, thông báo tin tức này cho tất cả các cường giả trận doanh Vạn Giới tại bản nguyên chi địa tầng thứ hai, để bọn họ chạy tới nơi này vây công Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương.

Cường giả trận doanh Vạn Giới xung quanh nơi này hơn nghìn vạn dặm cũng có bảy tám người, lúc đầu nhận được tin biểu thị rõ thái độ hoài nghi, nhận định Đỉnh Cát Tiên Tôn đang khuếch đại mọi chuyện, nhưng cho dù đang ôm thái độ hoài nghi, nhưng vẫn phi động về phương hướng Đỉnh Cát Tiên Tôn thông báo.

Đỉnh Cát Tiên Tôn truyền tin xong, từ bên sườn đuổi theo ba đạo độn quang.

Cường giả trận doanh Vạn Giới cũng có bí thuật riêng, có thể giao lưu với tất cả các cường giả đồng minh xung quanh nghìn vạn dặm, trận doanh Chư Thiên tự nhiên cũng có, lúc này có bảy tám vị cường giả trận doanh Chư Thiên chạy tới cứu giúp, trong đó có hai người là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Một vị là Thiên đế chi tử Kim Ô tứ thái tử, một người là Trình Vân tinh vực chi chủ, Trình Vân Tiên Tôn.

Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương lập tức chuyển hướng chạy về phương hướng xuất hiện cường giả trận doanh Chư Thiên đầu tiên trong phạm vi bí pháp truyền tin.

Tốc độ phi động của Thần Kiếm Thiên Vương đã chậm hơn rồi.

Hắc tức giận gần như muốn phun máu.

Hắn quá coi thường lực phá hoại của Táng Tiên Thần Cung rồi, nguyên bản tưởng rằng vết thương do ngọc tiễn bắn xuyên qua chỉ là một vết thương bình thường, hắn có thể khôi phục rất nhanh, nhưng thực tế không phải.

Miệng vết thương kia vẫn không ngừng chảy máu, không hề có một chút dấu hiệu khôi phục nào.

Khi không sử dụng huyết độn, Thần Kiếm Thiên Vương có thể miễn cưỡng giữ được miệng vết thương không phun máu tươi, thế nhưng sau khi sử dụng máu tươi huyết tể kiếm, miệng vết thương tựa hồ bị xúc động, bắt đầu trở nên đau đớn kịch liệt, bên trong miệng vết thương tựa hồ có một cỗ lực lượng phá hoại cực kỳ to lớn, đang điên cuồng thôn phệ huyết nhục của hắn, phá hủy sinh cơ của hắn.

Tựa hồ Táng Tiên Thần Cung có hiệu quả thương tổn vĩnh viễn, nếu như trong tình huống bình thường, cường giả âm dương sinh tử kiếp có thể xoay chuyển âm dương sinh tử, cho dù là thương tổn vĩnh hằng cũng có thể hóa giải được, thế nhưng hiện tại đang chạy trốn không kịp, nào còn thời gia đi xử lý thương thế.

Miệng vết thương đau đớn kịch liệt, khiến tiên lực trong cơ thể Thần Kiếm Thiên Vương không ngừng chạy loạn, phi động cũng không thể nhanh được, co dù là sử dụng Huyết Kiếm Thần Độn, nhưng cũng càng lúc càng chậm hơn.

Tốc độ phi động của Cổ Thần vẫn bảo trì trạng thái nhanh nhất, Thần Kiếm Thiên Vương càng lúc càng chậm, khoảng cách giữa hai người không ngừng rút ngắn.

Một nghìn năm trăm dặm...

Một nghìn bốn trăm dặm...

Một nghìn ba trăm dặm...

Một nghìn hai trăm dặm...

Lúc này bên cạnh Đỉnh Cát Tiên Tôn có ba vị cường giả trận doanh Vạn Giới nhận được tin chạy tới, một người thuộc Phật môn, một người thuộc Cổ Vũ Điện, một người thuộc Nho môn, nhìn Cổ Thần truy sát Thần Kiếm Thiên Vương và Kim Ô nhị thái tử, trong mắt đều hiện rõ vẻ chấn kinh, không hề kém hơn so với Đỉnh Cát Tiên Tôn lúc ban đầu.

Phía trước đột nhiên xuất hiện bảy đạo động quang, là Kim Ô tứ thái tử, Trình Vân Tiên Tôn dẫn theo năm cường giả trận doanh Chư Thiên Khác, rốt cuộc cũng tới rồi.

Rốt cuộc đã tới rồi! Thần Kiếm Thiên Vương không khỏi thở ra một hơi.

Vừa buông lỏng một chút, Thần Kiếm Thiên Vương quay đầu nhìn.

Trong sát na quay đầu nhìn, Thần Kiếm Thiên Vương kinh hồn táng đảm, ba hồn bảy phách rời khỏi thân thể, phát sinh một tiếng kêu kinh khủng tới cực điểm:

- Không!

Cổ Thần đã tới gần Thần Kiếm Thiên Vương nghìn dặm, thân thể đang trong phi động, Táng Tiên Thần Cung đã vào tay, chín mũi ngọc tiền lên dây cung, kéo thành hình trăng tròn.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo!

Chín thanh âm phá không truyền đi!

Chín mũi ngọc tiền đồng thời xé rách hư không, hóa thành chín đạo thần quang ngọc hóa, đồng thời tập trung vào một mình một người Thần Kiếm Thiên Vương.

Cường giả trận doanh Chư Thiên ở ngay phía trước chừng bảy tám nghìn dặm, tất cả nhìn chăm chăm vào Thần Kiếm Thiên Vương và chín mũi ngọc tiền ẩn chứa khí tức công kích trí mạng.

Chín mũi ngọc tiền rời khỏi dây cung, quang hoa sáng lạn.

Trong vòng phương viên vạn dặm, tất cả cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp hai đại trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới đều bị chín đạo thần quang này hấp dẫn, mở to mắt nhìn chăm chăm.

- Lực lượng thực khủng khiếp, xác xà năm sáu nghìn dặm ta cũng có thể cảm nhận được uy hiếp trí mạng từ chín mũi ngọc tiền kia, kim cung trên tay Cổ Thần đạo hữu chí ít cũng là tiên thiên linh bảo trung đẳng cấp ưu tú!

Ánh mắt Đỉnh Cát Tiên Tôn vô cùng khiếp sợ nhìn chín mũi ngọc tiền của Cổ Thần, hoàn toàn kinh hãi:

- Không... Nếu như chỉ là tiên thiên linh bảo trung đẳng cấp ưu tú, Hồn Động Thần Kiếm trong tay Thần Kiếm Thiên Vương cũng tương đương, không cần phải kinh hoàng như vậy, lẽ nào? Kim cung là tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp? Trời của ta, kim cung này còn hiếm thấy hơn tiên thiên linh bảo thượng đẳng a, chỉ cường giả thiên địa vô lượng kiếp mới có, toàn bộ cộng lại cũng chỉ vài môn đếm trên đầu ngón tay, vận khí của Cổ Thần đạo hữu tốt như vậy? Mới lần đầu tiên vào bản nguyên chi đại đã có thu hoạch này?

Cường giả trận doanh Vạn Giới bên cạnh Đỉnh Cát Tiên Tôn đều lộ vẻ khiếp sợ, không thua gì Đỉnh Cát Tiên Tôn.

Vừa rồi bọn họ còn không biết vì sao Thần Kiếm Thiên Vương và Kim Ô nhị thái tử lại muốn chạy trốn đi, thế nhưng Cổ Thần bắn ra chín mũi ngọc tiền, bọn họ liền lập tức hiểu ra, chín đạo thần quang ánh sáng ngọc ẩn chứa lực lượng kinh khủng khiến cả ba vị cường giả trận doanh Vạn Giới đều khiếp sợ không thôi.

Bọn họ đều có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, ngay cả một mũi ngọc tiễn còn không thể ngăn cản được, huống chi là chín tiễn.

Cường giả trận doanh Chư Thiên cũng thất kinh, thần tình tức giận.

Vì Cổ Thần thu được một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp quý giá cảm thấy khiếp sợ, lại vì Cổ Thần triển khai công kích trí mạng đối với Thần Kiếm Thiên Vương cảm thấy khiếp sợ.

- Nghịch tặc Cổ Thần! Dám động Thần Kiếm Thiên Vương, nếu Thần Kiếm Thiên Vương vẫn lạc, người phải chết không cần nghi ngờ, thiên hạ không có bất cứ kẻ nào có thể cứu người, đừng tay cho bản thái tử!

Kim Ô tứ thái tử hét lớn.

Thanh âm mênh mông cuộn cuộn, cách xa mấy nghìn dặm cũng có thể truyền tới tai Cổ Thần trong sát na, nghe được thanh âm Cổ Thần biết được Kim Ô tứ thái tử có thực lực mạnh hơn Kim Ô nhị thái tử không chỉ hai ba lần.

Bất quá thực lực của Kim Ô tứ thái tử có mạnh hơn nữa thì Cổ Thần cũng không sợ hãi.

- Thiên Cung, toàn lời cũ rích, lão tử đã nghe tới nhàm tai rồi, Kim Thái Tử người nhìn thật kỹ cho ta, người Cổ Thần ta muốn giết là phải chết không cần nghi ngờ, thiên hạ không có bất cứ kẻ nào có thể cứu, Thần Kiếm Thiên Vương, chết!

Theo tiếng nói vừa dứt, Cổ Thần giật dây cung một lần nữa, trong sát na liên tục bắn mạnh chín lần.

Chín mũi ngọc tiễn đã bắt tới cách Thần Kiếm Thiên Vương chỉ còn hơn trăm trượng, bao vây bốn phương tám hướng xung quanh Thần Kiếm Thiên Vương, đột nhiên chín mũi ngọc tiễn giống như rời khỏi dây cung, trong nháy mắt gia tốc, giống như điện quang nổ bắn về phía Thần Kiếm Thiên Vương.

- Hỗn Độn Phong Bạo!

Thần Kiếm Thiên Vương hét lớn một tiếng, Hỗn Độn Thần Kiếm trong tay ném đi, đột nhiên hóa thành một cơn phong bạo, bao phủ Thần Kiếm Thiên Vương bên trong.

Trong cơn phong bạo, vô số kiếm cương hiện lên, bổ về bốn phương tám hướng.

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh...

Năm tiễn bạo tạc, Hỗn Độn Phong Bạo bị phá tan, hóa thành hư vô, Hỗn Độn Thần Kiếm lại xuất hiện một lần nữa, giống như một đạo lưu quang nổ bắn ra, trong sát na bay đi trăm dặm.

Thần Kiếm Thiên Vương cầm Hỗn Độn Thần Kiếm trong tay, thực lực so với Kim Ô nhị thái tử tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn mạnh hơn vài phần, chặn được năm mũi ngọc tiễn.

Thế nhưng, như vậy còn thiếu!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Phập phập phập phập...

Bốn dòng máu tươi bắn lên trời cao!

Trên người Thần Kiếm Thiên Vương xuất hiện bốn lỗ máu.

Bốn mũi ngọc tiễn còn lại xuyên thủng qua thân thể Thần Kiếm Thiên Vương.

Một tiễn bắn trúng mi tâm!

Một tiễn xuyên qua trái tim!

Một tiễn bắn thủng mệnh tuyền!

Một tiễn bắn trúng ngực!

Nếu như cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn có năng lực đảo loạn âm dương, thay đổi sinh tử, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là yếu hại, cho dù bắn trúng mi tâm cũng không thể miểu sát nguyên thần trong nháy mắt, tối đa chỉ bị thương nặng.

979. Chương 5: Thiên Vương Vấn Lạc.

Thế nhưng Thần Kiếm Thiên Vương mới chỉ có tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, chưa thể hoàn toàn xoay chuyển sinh tử, đồng thời bị bốn mũi ngọc tiễn bắn trúng, nào có thể giữ được mạng sống?

Thần Kiếm Thiên Vương bị bốn mũi ngọc tiễn xuyên quan thân thể, trong nháy mắt mất mạng.

Tay phải Cổ Thần vừa nhấc, chín mũi ngọc tiễn hóa thành chín đạo lưu quang, trở về tay Cổ Thần.

Chín mũi ngọc tiễn chỉ thẳng về phía cường giả trận doanh Chư Thiên, hai mắt Cổ Thần trợn trừng, bước về phía trước một bước, hét lớn:

- Người ta muốn giết, ai có thể cứu?

Theo thanh âm của Cổ Thần vang lên, không ít cường giả trận doanh Chư Thiên đều rung động tinh thần.

Thần Kiếm Thiên Vương vẫn lạc để trong lòng chúng cường giả trận doanh Chư Thiên sợ run, Cổ Thần hét lớn càng dọa nổ gan của bọn họ.

Thậm chí ngay cả cường giả trận doanh Vạn Giới cũng bị uy thế của Cổ Thần lúc này khiến tinh thần chấn động.

Kim Ô tứ thái tử nổi giận, Thiên đế chi tử trong Thiên Cung đã cao cao tại thượng thành thói quen, tại bản nguyên chi địa, Kim Ô tứ thái tử có tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, là tồn tại đi ngang, lúc nào đã phải chịu cơn tức này?

- Giết! Chém nghịch tặc Cổ Thần này thành thịt vụn cho bản thái tử!

Kim Ô tứ thái tử phần nộ rít gào điên cuồng, bên phía bọn họ có ba cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, còn có bốn vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, cần gì phải sợ Cổ Thần?

Cho dù bên phía trận doanh Vạn Giới cũng có bốn cường giả, nhưng đều chỉ là tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp mà thôi, Kim Ô tứ thái tử căn bản không đặt bọn họ vào trong mắt.

Tại bản nguyên chi địa, cường giả hai trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới không thể tránh khỏi chuyện gặp nhau, đại chiến thường hết sức căng thẳng.

Cổ Thần hiện tại đã có thực lực vô cùng cường đại, nào sợ đánh một trận, bản nguyên chi địa chính là trạm thứ nhất trong hành động phản kích của Cổ Thần đối với Thiên Cung, không chỉ muốn chiến mà còn muốn chiến thắng, muốn giết chết cường giả Thiên Cung, muốn đánh cường giả Thiên Cung phải sợ hãi, để bọn họ nghe tới cái tên Cổ Thần đã phải tim đập nhanh, hai chân mềm nhũn.

Cổ Thần nhấc Hồn Động Thần Kiếm của Thần Kiếm Thiên Vương lên, đây chính là một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng, tuy không bằng Táng Tiên Thần Cung, nhưng uy lực tuyệt đối không tầm thường.

Lập tức, Cổ Thần hóa thành quang mang năm màu, vọt về phía chúng cường giả trận doanh Chư Thiên.

Dương cung, cài tên, kéo căng!

Táng Tiên Thần Cung đã bị kéo thành hình trăng tròn, chín mũi ngọc tiễn đều đặt lên dây cung.

Công kích trong một niệm bùng phát.

- Chúng ta cùng lên, thực lực của Cổ Thần đạo hữu thông thiên, chúng ta rất có cơ hội hung hăng giáo huấn đám cường giả trận doanh Chư Thiên này!

Đỉnh Cát Tiên Tôn hưng phấn kêu to.

Chiến thần Viêm của Cổ Vu Điện lập tức bay tới bên cạnh Đỉnh Cát Tiên Tôn, chuẩn bị xuất chiến.

Cường giả Phật môn và Nho môn không khỏi chần chờ, nói:

- Trận doanh Chư Thiên người đông thế mạnh, đồng thời có ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, chúng ta có nên chờ cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn trận doanh Vạn Giới xuất hiện rồi hãy chiến?

- Thở để!

Đỉnh Cát Tiên Tôn và Chiến thần Viêm khinh bỉ liếc mắt nhìn hai người, lập tức phi độn về phía trước.

Phi độn ngược chiều nhau, tốc độ cực nhanh, chỉ qua vài lần hô hấp hai bên đã tiếp cận nghìn dặm.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo!

Chín mũi tên rời khỏi dây cung, hóa thành chín đạo thần quang, nổ bắn mạnh về phía cường giả trận doanh Chư Thiên.

Cổ Thần tiên hạ thủ vi cường, chín mũi ngọc tiên chia ba, mỗi một phần ba mũi, phân biệt bắn về phía ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, về phía bốn vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, Cổ Thần không thêm nhìn công kích của bọn họ.

Mỗi một mũi ngọc tiên đều ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng, đồng thời đối mặt với ba mũi ngọc tiên, cho dù là ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng phải toàn lực chống đỡ, không dám chậm trễ.

Về phần bốn vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, không hề bị Cổ Thần công kích, đều tự lấy ra tiên thiên linh bảo hạ đẳng của bản thân, oanh kích về phía Cổ Thần.

Một cương tráo năm màu xuất hiện, Ngũ Nguyên Thần Cương bao phủ Cổ Thần bên trong, đây chính là lực lượng phòng ngự chung cực của Cổ Thần, tương đương với một kiện tiên thiên linh bảo hạ đẳng, trình độ kiên cố có thể dùng hai từ biên thái để hình dung.

Ầm ầm ầm ầm...

Bốn kiện tiên thiên linh bảo oanh kích vào Ngũ Nguyên Thần Cương bên ngoài cơ thể Cổ Thần, trên Ngũ Nguyên Thần Cương không hề lay động dù chỉ một chút, bên trên cũng không hề lưu lại bất luận ấn ký gì, hoàn toàn chặn đứng bốn kiện tiên thiên linh bảo hạ đẳng.

- Sao có khả năng? Sao có lực phòng ngự cường đại như vậy?

Bốn vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp trận doanh Chư Thiên đều thất kinh.

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh...

Liên tiếp vang lên ba tiếng nổ, Kim Ô nhị thái tử, tứ thái tử, Trình Vân Tiên Tôn đều phân biệt ngăn cản năm mũi ngọc tiên.

Thực lực của ba người cao thấp ra sao lập tức hiện rõ ràng, Kim Ô nhị thái tử ngăn cản ba mũi ngọc tiên hầu như dùng hết toàn lực, mà Kim Ô nhị thái tử và Trình Vân Tiên Tôn đều có vẻ dễ dàng, thực lực của hai người so với Kim Ô nhị thái tử và Thần Kiếm Thiên Vương rõ ràng mạnh hơn nhiều.

Cổ Thần cầm Táng Tiên Thần Cung trong tay, kéo cung thành hình tròn, liên tục bắn cung chín lần, chín mũi ngọc tiên lại xẹt qua một đạo vòng cung tuyệt đẹp, nổ bắn về phía ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn.

- Cổ Thần đạo hữu, chúng ta tới hỗ trợ!

Lúc này, Đỉnh Cát Tiên Tôn và Chiến thần Viêm đã chạy tới phạm vi chiến đấu, phân biệt khởi xướng công kích về phía cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp trận doanh Chư Thiên.

- Đa tạ hai vị!

Cổ Thần chiến với ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn có thể rất thoải mái, thấy Đỉnh Cát Tiên Tôn và Chiến thần Viêm chạy tới, lên tiếng bắt chuyện.

Lại chín tiếng nổ vang vọng, Kim Ô nhị thái tử, tứ thái tử và Trình Vân Tiên Tôn chặn đứng đợt công kích thứ hai của chín mũi ngọc tiên.

Táng Tiên Thần Cung chỉ có thể khống chế ngọc tiên được hai lần, sau khi đợt công kích thứ hai trôi qua, chín ngọc tiên hóa thành chín đạo lưu quang bay về tay Cổ Thần.

Thừa dịp kẻ hở này, Kim Ô nhị thái tử, tứ thái tử và Trình Vân Tiên Tôn lập tức triển khai phản kích.

Kim Ô nhị thái tử tung mạnh hai Chấn Thiên Thần Chùy, hóa thành hai ngọn núi lớn, từ trên trời giáng xuống, đập vào Cổ Thần.

Trong tay Kim Ô tứ thái tử chính là một cây thương thương màu trắng bạc, tên là Liệt Nhật Thần Thương, một thương đâm tới, giống như một đoàn mặt trời chói chang chiếu rọi.

980. Chương 6: Thiên Địa Thần Lô

Trong tay Trình Vân Tiên Tôn lại là một cây quạt cực kỳ khổng lồ, một quạt nổi gió, hai quạt sinh sấm sét, tên là Phong Lôi Thần Phiến, quay về phía Cổ Thần quét ngang, vô số con lốc cuộn cuộn ập về phía Cổ Thần, trong cơn lốc còn ẩn chứa sấm sét ù ùng, đình tai nhức óc.

Cổ Thần không vội vã khai cung bắn tên, thân thể khẽ động, hóa thành độn quang năm màu.

Chờ Chấn Thiên Thần Chùy từ trên trời giáng xuống, mặt trời chói chang bao phủ, Cổ Thần đã rời khỏi mây trầm đậm, tránh được công kích của Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử, công kích của hai người không giống như ngọc tiễn bắn ra, có thể linh hoạt thay đổi phương hướng, bị Cổ Thần tránh né dễ dàng.

Chỉ có Phong Lôi Thần Phiến của Trình Vân Tiên Tôn có hiệu quả giống như Táng Tiên Thần Cung, sau khi cơn lốc hình thành, Phong Lôi Thần Phiến còn có thể khống chế phương hướng cơn lốc, sấm sét, tiếp tục đuổi theo Cổ Thần.

Công kích của một vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, Cổ Thần không hề sợ hãi.

Đối với tất cả phong bạo, sấm sét ập tới, Cổ Thần như không nhìn thấy, trong sát na cài tên, khai cung, kéo thành hình trăng tròn.

Trong sát na, chín mũi ngọc tiễn phá không bay đi, lại một đợt công kích kinh khủng bắt đầu rồi.

Vèo vèo vèo vèo vèo...

Một lần này chỉ có năm mũi ngọc tiễn bắn về phía năm vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, trong đó Kim Ô tứ thái tử và Trình Vân Tiên Tôn vọt tới hai mũi, Kim Ô nhị thái tử chỉ vọt tới một mũi tiễn.

Nếu ba vị cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn này tụ tập với nhau, Cổ Thần đã không cách nào giết chết được, vì vậy mục tiêu kích sát của Cổ Thần lại chuyển sang người chứng cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp trận doanh Chư Thiên.

Năm mũi ngọc tiễn chỉ là kiểm chế ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn mà thôi.

Bốn mũi ngọc tiễn còn lại phân biệt bắn về phía bốn vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp trận doanh Chư Thiên.

Vèo vèo vèo vèo...

Tốc độ bốn mũi ngọc tiễn cực kỳ nhanh chóng, giống như thần quang thiểm điện, rất nhanh đã xuất hiện trước mặt bốn người.

Bốn vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp trận doanh Chư Thiên vô cùng kinh ngạc, trong lòng sợ hãi, một cổ nguy cơ cực kỳ kinh khủng bao phủ bọn họ bên trong.

Vù vù vù vù!

Bốn người phân biệt sử dụng tiên thiên linh bảo hạ đẳng, ngạnh kháng bốn mũi ngọc tiễn.

Cổ Thần liên tục kéo cung bốn lần, tốc độ bốn mũi ngọc tiễn đột nhiên tăng mạnh, giống như lúc vừa mới rời khỏi dây cung, bốn tiếng vang bạo tạc bùng phát, bốn mũi ngọc tiễn phá hư không, bốn kiện tiên thiên linh bảo hạ đẳng đều bị phá thủng một lỗ chừng ngón tay cái.

Bốn dòng máu tươi bắn mạnh, bốn mũi ngọc tiễn xuyên thấu qua ngực bốn vị cường giả âm dương sinh tử kiếp trận doanh Chư thiên, khiến cả bốn người đều bị thương nặng.

Tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp có uy lực to lớn tới mức nào, mà Táng Tiên Thần Cung lại là tồn tại có uy lực cường đại nhất trong lớp trung đẳng cao cấp, tiên thiên linh bảo hạ đẳng căn bản không thể ngăn cản, nếu như không có tiên thiên linh bảo trung đẳng trở lên, cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp trở xuống, dưới công kích của Táng Tiên Thần Cung hoàn toàn không có lực hoàn thủ.

Bốn tiếng kêu thê lương vang vọng.

Hai vị cường giả trận doanh Chư Thiên bị ngọc tiễn xuyên thấu, đồng thời lại bị Đỉnh Cát Tiên Tôn và Chiến thần Viêm đánh trúng.

Tiên thiên linh bảo của Đỉnh Cát Tiên Tôn chính là một khối ngọc bi, nhìn giống như một khối ngọc bài, là một kiện tiên thiên linh bảo hạ đẳng đỉnh cấp, đối với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp có lực thương tổn không nhỏ, lại cộng thêm tiên lực âm dương của Đỉnh Cát Tiên Tôn gia trì, vị cường giả Chư Thiên kia đã bị ngọc tiễn làm thương nặng, tiếp tục bị ngọc bi của Đỉnh Cát Tiên Tôn đánh trúng, nhất thời trọng thương hấp hối.

Về phần cường giả trận doanh Chư Thiên bị Chiến thần Viêm đánh trúng lập tức mất mạng trong nháy mắt, cây cự phủ trong tay Chiến thần Viêm chính là một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng, thậm chí còn là cấp ưu tú, uy lực không hề kém hơn Hỗn Độn Thần Kiếm, trên mặt tràn đầy phù văn tiên thiên, được gọi là Tinh Thần Thần Phủ, đối với cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn cũng có lực sát thương trí mạng, hà huống là cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp bị trọng thương, một phủ chém thành hai nửa, trực tiếp vỡ lẹ.

Bốn vị cường giả âm dương sinh tử kiếp trận doanh Chư Thiên, hai người trọng thương, một người bị trọng thương trí mạng, một người vỡ lẹ.

Mà Cổ Thần đã bị lôi đình phong bạo của Trình Vân Tiên Tôn bao phủ, Ngũ Nguyên Thần Cương dưới lôi đình phong bạo xoay tròn tàn phá tạo thành vô số vết rách sâu tới tởng rười, thế nhưng không hề tạo thành một chút thương tổn đối với Cổ Thần bên trong Ngũ Nguyên Thần Cương.

Kim Ô nhị thái tử, tứ thái tử, Trình Vân Tiên Tôn đang định tiếp tục công kích Cổ Thần, thế nhưng năm mũi ngọc tiễn đã bắn về phía bọn họ.

Mặc dù bọn họ chính là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp có thể xoay chuyển âm dương sinh tử nhưng cũng không dám coi thường công kích của ngọc tiễn, đành phải phòng thủ, ngăn cản ngọc tiễn.

Cổ Thần kéo cung bắn mạnh, năm mũi ngọc tiễn lại tiếp tục gia tốc bắn mạnh về phía ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn, hai lần tiến công đều bị ba người bọn họ nhẹ nhàng đón đỡ.

Bàn tay Cổ Thần nắm lại, chín mũi ngọc tiễn lần lượt bay trở về.

Trình Vân Tiên Tôn quét ngang hai lần, phong lôi âm âm, đều ập về phía Cổ Thần, đồng thời hét lớn:

- Nhị thái tử, tứ thái tử, chiến cuộc bất lợi, bỏ mặc bọn họ, trước tiên lui!

Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử đều biết rõ, bằng vào ba người bọn họ tuyệt đối không thể làm gì được Cổ Thần, đối phương còn có một Chiến thần Viêm thực lực tương đương với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, nếu tiếp tục chiến đấu, ba vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp trận doanh Chư Thiên sợ là phải vỡ lẹ toàn bộ.

Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử đều hóa thành một đạo kim quang, kích lui Đỉnh Cát Tiên Tôn và Chiến thần Viêm, dẫn theo ba vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, hóa thành hai đầu kim ô, phá không bay đi.

Trong nháy mắt Trình Vân Tiên Tôn bật lui, thi triển phong lôi độn, giống như điện quang đá lửa, tốc độ so với hai đạo kim quang không hề chậm hơn.

- Đuổi theo!

Cổ Thần hóa thành một đạo quang mang năm màu, đuổi theo sát nút, một lần này Cổ Thần đã hạ quyết tâm muốn dành cho Thiên Cung đả kích nặng nề.

Đỉnh Cát Tiên Tôn và Chiến thần Viêm liếc mắt nhìn nhau, nhất tề hóa thành một đạo độn quang, đuổi theo ngay phía sau Cổ Thần.

Xa xa, cường giả Phật môn và Nho môn đều trừng mắt há mồm, ngay cả ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn liên thủ với nhau cũng không thể làm gì được Cổ Thần, thực lực của Cổ Thần lại một lần nữa khiến bọn họ chấn động mãnh liệt.

Lúc trước quá mức cẩn thận, không dám ra tay, hiện tại có vẻ như là sai lầm... Chỉ chốc lát sau, cường giả Phật môn và Nho môn đều hóa thành độn quang đuổi theo.

Cường giả trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới trong quá trình truy đuổi đều dùng bí thuật liên hệ với tất cả cường giả đồng minh phụ cận, cường giả cả hai bên chạy tới càng lúc càng nhiều hơn.

Thế nhưng trận doanh Chư Thiên không có cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn nào mới xuất hiện, không cách nào khống chế tình thế, không dám dừng lại, mà cường giả xuất hiện phía sau cũng vậy, cuối cùng hình thành thế cuộc trận doanh Chư Thiên chạy trốn, trận doanh Vạn Giới truy đuổi.

Tiếp qua một đoạn thời gian, trong trận doanh Chư Thiên có cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn xuất hiện, thế nhưng trận doanh Vạn Giới cũng có, vì vậy thế yếu kém của trận doanh Chư Thiên vẫn không thay đổi.

Một đuổi một chạy, đủ vượt qua thời gian một ngày một đêm.

Cả hai bên đã phi độn mấy trăm nghìn vạn dặm, cường giả cả hai bên đã tụ tập được hơn bốn mươi người.

Rốt cuộc, cường giả trận doanh Chư Thiên không thể chạy thoát, trận doanh Vạn Giới phía sau truy đuổi quá sát, cũng có biện pháp trốn tránh, một trận đại chiến khoáng thế bộc phát.

Nguyên bản thực lực của trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới không kém nhau nhiều, thế nhưng trong trận doanh Vạn Giới nhiều hơn một Cổ Thần, một người đã có thể kiềm chế được ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, vì vậy trận doanh Chư Thiên luôn luôn bị vây trong tình cảnh yếu thế, không bao lâu sau đã xuất hiện thêm một vị cường giả âm dương sinh tử kiếp trận doanh Chư Thiên vẫn lạc.

Tin tức đại chiến nhanh chóng truyền rộng, tất cả cường giả âm dương sinh tử kiếp trong bản nguyên chi địa tầng thứ hai đều ồ ạt chạy về nơi đại chiến, từ ban đầu chỉ hơn bốn mươi người, dần dần thành hơn trăm vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp tham gia chiến đấu.

Tình thế của trận doanh Chư Thiên không hề lạc quan, ngoại trừ trước khi đại chiến đã có bảy vị cường giả âm dương sinh tử kiếp vẫn lạc, ngay đầu tiên trận doanh Chư Thiên vẫn lạc một người, ngày thứ hai vẫn lạc hai người, ngày thứ ba tiếp tục vẫn lạc hai người.

Một lần bản nguyên chi địa mở ra, số lượng cường giả âm dương sinh tử kiếp trận doanh Chư Thiên bị vẫn lạc lần đầu tiên đột phá con số mười.

Ngày thứ tư, cường giả trận doanh Chư Thiên lại có hai người bị vẫn lạc.

Cường giả trong bản nguyên chi địa tầng thứ hai đã có tám phần mười gấp gấp tham gia trận đại chiến này.

Tin tức đại chiến không chỉ truyền tới tai mỗi một vị cường giả trong bản nguyên chi địa tầng thứ hai, thậm chí ngay cả cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp tầng thứ ba cũng đã bị kinh động.

Trận doanh Chư Thiên tổn thất thảm trọng, cường giả đỉnh phong trận doanh Chư Thiên không thể làm như không thấy, liền lập tức rời khỏi bản nguyên chi địa tầng thứ ba, chạy tới tầng thứ hai.

Cường giả đỉnh phong trận doanh Vạn Giới thấy được tình huống này, tự nhiên cũng chạy tới tầng thứ hai.

Cường giả đỉnh phong cả hai bên còn chưa chạy tới, bên phía trận doanh Vạn giới lại xuất hiện một nhân vật kinh khủng, chính là Tiêu Diêu Tiên Tôn, tại bản nguyên chi địa tầng thứ hai từng thu được một lần

đại tạo hóa, tu vi đột phá tiến vào thiên địa vô lượng nửa kiếp, nhất tử trở thành một cường giả đỉnh phong trên con đường tu đạo.

Tiêu Diêu Tiên Tôn vừa xuất hiện lập tức xoay chuyển thế cục hoàn toàn, trận doanh Chư Thiên đại bại, rất nhanh đã vãn lạc bảy tám vị cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, thậm chí một vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng bị vãn lạc dưới tay Tiêu Diêu Tiên Tôn.

Cường giả đỉnh phong tại bản nguyên chi địa tầng thứ ba rốt cuộc cũng chạy tới.

Kim Ô tam thái tử là người đầu tiên gấp gáp chạy tới ngăn cản Tiêu Diêu Tiên Tôn.

Lập tức, cường giả đỉnh phong cả hai bên nhất tề đuổi tới, một trận chiến đấu càng thêm kịch liệt bắt đầu rồi, đánh tới mức thiên địa trầm luân, nhật nguyệt vô quang.

Đại cự đầu hai bên phân biệt xuất thủ chiến đấu với nhau.

Chiến thần Hình đối chiến Thiên đế

Ma Tổ đối chiến Thái!

Khâu đối chiến Thủy!

Long Tổ đối chiến Huyền!

Nguyên đối chiến Nhất!

Lão cổ đồng, cự vô phách thiên địa vô lượng kiếp, hai bên khai chiến, cường giả âm dương sinh tử kiếp xung quanh lập tức rơi vào mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy thiên địa đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy, đồng loạt dừng tay, thối lui sang hai bên.

Cổ Thần đang trong lúc thối lui đột nhiên lông tơ toàn thân dựng đứng, một cỗ nguy cơ trí mạng ập tới, thiên địa đen kịt trước mắt đột nhiên biến đổi, hóa thành một phiến xích hồng, khí tức nóng bỏng vô cùng bao phủ hẳn.

Khí tức kinh khủng hơn nhiều so với thuần dương chi hỏa.

Trong sát na cuối cùng, hẳn nhìn thấy nụ cười quỷ dị của Đại Tự Tại Thiên Ma cùng với một vị lão đạo tóc trắng mặc đạo bào bát quái hư không nắm chặt đối với chính mình.

Trong sát na một dung lô cực lớn xuất hiện, chụp lấy hẳn, trong nháy mắt Cổ Thần đã bị nhốt bên trong dung lô.

Một hỏa lô màu đỏ hồng, liệt hỏa bốc cháy đằng đẵng, từ trong tay vị lão đạo tóc trắng bay đi.

- Ma Tổ, sao ngươi có thể dễ tiện như vậy? Dĩ nhiên ngừng tay lúc này, trọn mắt nhìn Thái bắt Cổ Thần vào trong Thiên Địa Thần Lô?

Một tiếng quát giận dữ vang lên.

Trong sát na một đạo phủ cương xé nát trời đất.

Mặc dù thanh âm giận dữ đang trách cứ Ma Tổ Đại Tự Tại Thiên Ma, thế nhưng phủ cương chém xuống lại là vị trí đứng của lão giả tóc trắng.

- Hử?

Thái không nghĩ đến, chiến lực của Chiến thần Hình kinh khủng tới như vậy, một lần tiến vào bản nguyên chi địa này, thực lực tựa hồ lại có tinh tiến, dĩ nhiên có thể bức lui Thiên đế.

Phụt!

Một dòng máu tươi bắn ra, dài tới trăm dặm!

Đạo bào bát quái của Thái xuất hiện vết rách, máu tươi nhiễm hồng trường bào, hẳn lập tức nắm lấy Thiên Địa Thần Lô trong tay, thân thể lóe lên, tốc độ giống như thuấn di, sát na đã xuất hiện cách mấy nghìn dặm, chuyển mắt đã biến mất không thấy.

Cự đầu trận doanh Chư Thiên liên tục lui lại, trong sát na thiên địa khôi phục lại bình thường, rốt cuộc cường giả trận doanh Vạn Giới nhìn thấy xung quanh, cường giả trận doanh Chư Thiên đã biến mất toàn bộ.

Lưỡi phủ của Chiến thần Hình vẫn lưu lại vết máu tươi, ánh mắt nhìn chăm chăm Ma Tổ, Long Tổ cũng giận dữ đờ đờ.

Khí thế nơi này có chút quái dị, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp trận doanh Vạn Giới đều mơ hồ hồ hồ, không biết ra sao!

- Cổ Thần đạo hữu đâu?

Đột nhiên, Đỉnh Cát Tiên Tôn phát hiện ra cái gì đó, cấp bách hô lên một tiếng.

Tùy theo tiếng kinh hô của Đỉnh Cát Tiên Tôn, cường giả trận doanh Vạn Giới mới phát hiện ra, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Cổ Thần nữa rồi.

Nhất thời cường giả trận doanh Vạn Giới đều hiện lên các loại biểu tình khác nhau.

Cường giả Cổ Vũ Điện, Đạo môn đều kinh hãi, cường giả long tộc không khỏi than thở.

Cường giả Phật môn, Nhu Môn có người than đáng tiếc, có người cười thầm.

Cường giả Ma Môn, đại đa số đều vui vẻ trước tai họa của người khác.

981. Chương 7: Luyện Hóa Cổ Thần

Sắc mặt Tiêu Diêu Tiên Tôn đại biến, trong lòng rung mạnh, cường giả trận doanh Chư Thiên đã biến mất không thấy, Cổ Thần cũng biến mất không thấy, hiển nhiên là đã bị bắt đi rồi.

“Cổ Thần chính là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế, chính là hi vọng cuối cùng của trận doanh Vạn Giới đối kháng lại cổ thần Thiên Địa, Thiên Cơ lão nhân đã yêu cầu bản thân chăm sóc hắn, kết quả hắn bị bắt đi ngay bên cạnh ta, ta phải đối mặt với Thiên Cơ lão nhân như thế nào?”

Tiêu Diêu Tiên Tôn cắn răng tự trách:

“Có nên nói thân phận của Cổ Thần cho bọn họ biết hay không? Không, nhân tâm trận doanh Vạn Giới hiện tại không ổn định, đến tốt cùng có bao nhiêu người nhớ tới di nguyện của Côn Ngô Tiên Đế, về thân phận của Cổ Thần, tốt nhất nên thương lượng với Thiên Cơ lão nhân rồi quyết định.”

Nhìn thấy trên mặt Chiến thần Hình tràn đầy lửa giận nhìn chăm chăm vào chính mình, biểu tình Đại Tự Tại Thiên Ma nghiền ngẫm, làm một đại cự đầu từ thời đại thái cổ, Đại Tự Tại Thiên Ma nào để một cự đầu mới quật khởi như Chiến thần Hình vào trong mắt.

Đại Tự Tại Thiên Ma nhún vai nói:

- Chiến thần Hình, đừng dùng khuôn mặt tức giận như vậy nhìn bản tổ sư, Cổ Thần bị Thái của trận doanh Chư Thiên bắt đi, bản tổ sư và Cổ Thần không thân không quen, vì cái gì phải đi ngăn cản Thái, người có bản lĩnh chạy tới Thiên Cung tìm Thái hỏi rõ, giải thoát Cổ Thần trở về, ít tổ cái bộ dạng này trước mặt bản tổ sư, Cổ Thần và ma môn chúng ta có thù oán, chỉ cần bản tổ sư chuyển niệm là có thể khiến hắn chết một vạn lần, không tự thân giết chết hắn đã cho hắn đủ mặt mũi rồi, bắt quá hiện tại hắn bị rơi vào trong tay Thái, bị Thiên Địa Thần Lô hút vào trong, chỉ sợ là không sống nổi, hắc hắc hắc hắc!

Chiến thần Hình giận dữ, quát lên:

- Cổ Thần là người của Cổ Vũ Điện chúng ta, là thành viên của trận doanh Vạn Giới, người thân là một trong đại cự đầu của trận doanh Vạn Giới, trong chiến đấu với trận doanh Chư Thiên, dĩ nhiên cố ý thu tay lại, khiến cường giả trận doanh Chư Thiên bắt thành viên của trận doanh Vạn Giới chúng ta, Ma Tổ, người rắp tâm gì?

- Bản tổ sư có rắp tâm gì? Bằng người cũng có thể quản được!

Đại Tự Tại Thiên Ma cười nhạo một tiếng.

- Lão tử bỏ người!

Chiến thần Hình từ đơn thân độc mã xông vào Thánh đình, chém Thánh hoàng, nào có thể là người dễ bị coi thường, nhất thời quát lớn, một phủ bổ về phía Đại Tự Tại Thiên Ma.

Đại Tự Tại Thiên Ma tự nhiên không tốt lành gì, trong sát na liền giận dữ đại chiến với Chiến thần Hình.

Hai đại cự đầu khai chiến, thiên địa nhật nguyệt không ánh sáng, chúng cường giả âm dương sinh tử kiếp liền hóa thành một phiến hỗn độn, nhìn không thấy bất cứ thứ gì.

Bất quá, chúng cường giả đứng chung một chỗ, nói chuyện không bị ảnh hưởng, Chiến thần Hình đại chiến với Đại Tự Tại Thiên Ma không khiến bao nhiêu người chú ý, đề tài nói chuyện của chúng cường giả đa phần tập trung lên người Cổ Thần.

- Cổ Thần dĩ nhiên bị Thái dùng Thiên Địa Thần Lô thu đi, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều rồi!

- Đúng vậy, năm ấy Hư Thiên cũng bị Thái dùng Thiên Địa Thần Lô thu đi, từ đó tới nay không hề có tin tức, chỉ sợ là đã sớm vẫn lạc rồi.

- Lại nói Cổ Thần thực sự là tuyệt đại thiên tài trước nay chưa từng có, tu vi còn chưa tới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đã có thực lực đối chiến với ba vị cường giả âm dương sinh tử đại viên mãn, cho dù dựa vào tiên thiên linh bảo trung đẳng đỉnh cấp, thế nhưng thực lực bản thân hẳn cũng vô cùng đáng sợ!

- Đáng tiếc a, một thiên tài thiên cổ không có chỉ sợ phải vẫn lạc, Cổ Thần là người của Chiến Thần Điện, trách không được Chiến thần Hình phát lửa giận như vậy, dĩ nhiên đánh với Ma Tổ, năm ấy Chiến thần Hình tại thời điểm ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đã có thực lực chiến thắng âm dương sinh tử nửa kiếp, nếu như qua mấy vạn năm, chờ khi Cổ Thần trưởng thành, rất có khả năng Cổ Vũ Điện sẽ xuất hiện một vị đại cự đầu, không, nếu Chiến thần Liệt tiến thêm một bước, chính là ba vị cự đầu.

- Quá đáng tiếc rồi...

...

...

Thiên Cung.

Một lần bản nguyên chi địa mở ra này còn xa mới tới thời điểm đóng lại, thế nhưng cường giả của trận doanh Chư Thiên đều đã trở về Thiên Cung.

Cường giả năm kiếp đại viên mãn vẫn lạc vượt quá trăm.

Cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp vẫn lạc lên tới gần hai mươi người.

Cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn vẫn lạc một vị.

Hành trình bản nguyên chi địa của trận doanh Chư Thiên lần này có thể dùng tổn thất thảm trọng để hình dung.

Cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp tiến vào trong bản nguyên chi địa đã vẫn lạc một phần tư, hầu như chiếm một phần sáu toàn bộ cường giả âm dương sinh tử kiếp trở lên của trận doanh Chư Thiên.

Đại cự đầu của trận doanh Chư Thiên từ rất lâu chưa từng tụ tập một chỗ trong đại điện Thiên Cung như ngày hôm nay.

Thiên đế ngồi trên bảo tọa cao cao, sắc mặt âm trầm đáng sợ, tổng cộng có năm vị Thiên đế chi tử vẫn lạc trong tay Cổ Thần, hơn nữa có Kim Ô thập thái tử từ mười năm trước, mười nhi tử Thiên đế hài lòng nhất đã vẫn lạc vượt quá một nửa.

Ngoại trừ các vị đại cự đầu khác, dưới uy áp của Thiên đế còn bảo trì bình thường, những cường giả trận doanh Chư Thiên khác, ngay cả thối mạng cũng không dám.

- Đáng giận, nghịch tặc Cổ Thần này, không lột da luyện xương của hắn bản đế không tiêu được mỗi hận trong lòng.

Thiên đế vỗ mạnh bàn tay, tức thì tiếng bạo tạc vang lên, đồng thời rít gào vang trời.

Thái mặc đạo bào bát quái đứng tại chỗ cuối cùng trong bốn vị đại cự đầu, đạo bào bát quái của hắn còn dấu vết máu tươi lưu lại, trong tay của hắn cầm một chiếc hỏa lô nhỏ nhỏ, hỏa lô màu đỏ hồng, lửa khói đàng đàng.

Thái bước về phía trước một bước, nói:

- Cổ Thần đang ở trong Thiên Địa Thần Lô, chỉ cần ba ngày ba đêm là có thể luyện hóa được thân thể của hắn, nguyên thần của Cổ Thần giao cho Đế thượng tùy ý xử trí.

Mặc dù Thiên đế vô cùng tức giận, nhưng bốn đại cự đầu có địa vị không thua gì hắn, trước mặt bọn họ hắn không thể phát cơn giận được:

- May mắn có Thái thượng bắt được tên nghịch tặc Cổ Thần này, người lại bị Chiến thần Hình chém trộm một phủ, có thụ thương nặng?

Một chữ “thượng” ngay phía sau tên chính là danh hiệu cực kỳ tôn kính, cũn giống như Thiên đế xưng hô Đế thượng.

Thái nói:

- Thương thể nhỏ nhỏ, nhiều thì hai tháng, ít thì một tháng có thể phục nguyên hoàn toàn!

Thiên đế nói:

- Thái thượng công tham tạo hóa, cho dù là Hình cũng không thể tạo thành thương thể nghiêm trọng, nhưng dù sao Chiến thần Hình là người dám làm mọi chuyện, mà nghịch tặc Cổ Thần này tựa hồ rất được hắn coi trọng, coi như đánh thẳng vào Thiên Cung, Chiến thần Hình vị tất đã không dám, Thủy thượng, Huyền thượng, Nhất thượng, ba người các người tạm thời ở trong Thiên Cung phòng bị trận doanh Vạn Giới chạy tới giải cứu Cổ Thần, Thái thượng, người bị thương nhẹ, khẩn trương đi trị liệu thương thể!

Bốn vị cự đầu nhất tề gật đầu, Thái nói:

- Tạm thời để Thiên Địa Thần Lô tại chỗ Đế thượng, sau ba ngày ba đêm Thiên Địa Thần Lô tự động mở ra, Cổ Thần chỉ còn nguyên thần, vô cùng yếu ớt, Đế thượng tùy tiện xử trí.

Nói tới đây, Thái ném Thiên Địa Thần Lô về phía Thiên đế, rơi vào một góc bàn ngọc ngay trước mặt Thiên đế.

- Đa tạ Thái thượng!

Thiên đế cảm tạ một tiếng, ánh mắt rơi vào Thiên Địa Thần Lô, bắn ra quang mang phản nộ cực điểm.

...

Trong Thiên Địa Thần Lô, thiên địa chân hỏa đang thiêu đốt mãnh liệt.

Cổ Thần đang ở trong Thiên Địa Thần Lô, sáu mặt tám phương đều có thiên địa chân hỏa bốc lên, nóng bỏng vô cùng, muốn luyện hóa hắn.

Thiên địa chân hỏa là hỏa điểm chỉ có cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp mới có thể chịu đựng được, so với âm dương chi hỏa còn bá đạo, kinh khủng hơn rất nhiều.

Kiên tiên thiên linh bảo trung đẳng Thuần Dương Lệnh đối với thiên địa chân hỏa căn bản không hề có tác dụng gì, lực lượng kinh khủng của thiên địa chân hỏa trực tiếp bốc cháy ngay trên người Cổ Thần.

Nếu không phải Cổ Thần là thuần dương chi thể, thể chất cường đại tới kinh người, so với cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn không hề thua kém, vừa vào trong Thiên Địa Thần Lô chỉ sợ đã bị thiên địa chân hỏa thiêu đốt, không chịu được nhất thời nửa khắc.

Thiên địa chân hỏa xác thực vô cùng bá đạo, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn có thể bị thiêu chết ngay tức khắc.

Cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp cho dù có thể xoay chuyển sinh tử cũng không thể chịu đựng được lâu lắm, tối đa ba ngày ba đêm là thân thể sẽ bị thiêu đốt, luyện hóa thành hư vô.

Ngũ Hành Thần Cương bên ngoài cơ thể Cổ Thần ngay cả cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn đều không thể phá hủy được, thế nhưng dưới thiên địa chân hỏa thiêu đốt, bắt đầu hòa tan dần dần.

Nguy cơ trí mạng bao phủ toàn thân Cổ Thần bên trong, Cổ Thần liều mạng vận chuyển lực lượng ngũ hành, thế nhưng ngưng tụ Ngũ Hành Thần Cương luôn luôn chậm hơn so với thiên địa chân hỏa thiêu đốt, Ngũ Hành Thần Cương đang không ngừng bị thu nhỏ.

Cổ Thần từ trên thiên địa chân hỏa cảm nhận được khí tức trí mạng, hắn biết, thuần dương chi hỏa không thể nào so sánh được với hỏa diễm này, thuần dương chi thể của hắn gặp phải thiên địa chân hỏa cũng phải hóa thành tro tàn.

Nếu muốn mạng sống, chỉ có thể chạy ra khỏi Thiên Địa Thần Lô, chạy ra khỏi phạm vi thiêu đốt của thiên địa chân hỏa.

Thế nhưng, trong Thiên Địa Thần Lô tựa hồ là một thế giới khác, lục diện bát phương đều là thiên địa chân hỏa, tìm không được điểm xông ra, nếu như muốn ra ngoài, sợ rằng chỉ có một biện pháp, đó chính là đánh vỡ hư không.

Ngũ Hành Quy Nguyên — Diệt Không!

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền chín nghìn chín trăm chín mươi chín quyền hợp nhất, sáu tay đánh sáu quyền.

Trảm Sát Chi Phủ, sáu phủ hợp nhất!

Phá Thiên Chỉ, phá diệt thiên địa!

Táng Tiên Thần Cung, chín tiền cùng bắn!

Cổ Thần lấy ra toàn bộ tuyệt chiêu lẫn con bài cất kỹ của hắn, oanh kích vào hư không bốn phía, thế nhưng không gian trong Thiên Địa Thần Lô cực kỳ kiên cố, không hề có một chút dấu hiệu phá hoại nào.

Thiên Địa Thần Lô là một kiện tiên thiên linh bảo thượng đẳng, thậm chí còn là tồn tại đứng đầu trong tiên thiên linh bảo thượng đẳng, tự nhiên vô cùng kiên cố.

Đột phá!

Chỉ có đột phá tới tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thực lực tăng một bước lớn mới có hi vọng đánh vỡ không gian, chạy khỏi nơi này.

Thế nhưng Cổ Thần hoang mang rồi, hắn đã luyện hóa triệt để đối với bản nguyên ngũ hành, triệt để nắm giữ, dựa theo lý thuyết hắn là phải có tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thế nhưng hắn vẫn không hề có một chút dấu hiệu phải vượt qua một kiếp cuối cùng trong ngũ hành thoát thai kiếp.

Một kiếp cuối cùng là đại kiếp nạn ngũ hành cùng tới, uy lực so với bốn kiếp trước mạnh hơn trăm lần.

Cho dù thực lực của Cổ Thần đã mạnh hơn so với bốn kiếp trước nghìn lần, hắn đã có thể dễ dàng vượt qua thiên kiếp, thế nhưng hắn không hiểu được vì sao chính mình, vì cái gì rõ ràng tu vi tới rồi, nhưng vẫn không hề độ kiếp, rốt cuộc còn kém một bước nào?

Ngũ Nguyên Thần Cương dưới thiên địa chân hỏa thiêu đốt, dần dần bị luyện hóa, Cổ Thần đối với một kiếp cuối cùng trong ngũ hành thoát thai kiếp lâm vào cảnh hoang mang mê hoặc.

Bản nguyên chi địa còn chưa hoàn toàn đóng lại, cường giả trận doanh Chư Thiên đã lập tức trở về Thiên Cung.

Cường giả trận doanh Vạn Giới bởi vì có Chiến thần Hình và Đại Tự Tại Thiên Ma đại chiến với nhau, cũng dừng lại hành trình tại bản nguyên chi đại lần này.

Dưới sự khuyên giải của ba vị cự đầu Nguyên, Thánh tổ Khâu, Long Tổ, Chiến thần Hình và Ma Tổ mới dừng tay lại, chỉ để lại một bộ phận nhỏ tiếp tục ở lại bản nguyên chi địa tìm kiếm tạo hóa, số cường giả còn lại đều trở về không gian Vạn Giới.

Tiêu Diêu Tiên Tôn vừa mới trở về đại bản doanh Đạo môn Đạo Hư Cung đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc — Thiên Cơ lão nhân.

Hiện tại tu vi của Tiêu Diêu Tiên Tôn đã đột phá bước vào thiên địa vô lượng nửa kiếp, là một cường giả đỉnh phong, dựa theo các gọi của Đạo gia, đã không còn là Tiên Tôn, có thể xưng là Tiên Tổ rồi.

Thực lực của Tiêu Diêu Tiên Tôn đã mạnh hơn Thiên Cơ lão nhân rất nhiều, thế nhưng nhìn thấy Thiên Cơ lão nhân, trên mặt vẫn lộ vẻ tôn kính.

Tại thời kỳ thái cổ, Thiên Cơ lão nhân đã sớm là cường giả đỉnh phong cấp bậc Tiên Tổ, chỉ là Côn Ngô Tiên Đế bị ám toán, Thiên Cơ lão nhân suy tính thiên cơ, bị Thiên Địa bản phạt, tu vi giảm mạnh, khi đó tam tổ của Đạo môn Thái, Thủy, Huyền đều mới chỉ là cường giả cấp bậc Tiên Tôn, cũng chính là âm dương sinh tử kiếp, ba người là đệ tử của Hồng.

Khi đó Tiêu Diêu Tiên Tôn mới chỉ có tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, là người của thánh địa Thái Hư Cung, đệ tử của Thái, sau này bởi vì đạo khác nhau, đến vũ trụ phạm gian, Tiêu Diêu Tiên Tôn trở thành một thành viên của trận doanh Vạn Giới, ba vị tổ sư Đạo môn Thái, Thủy, Huyền bởi vì nguyên nhân Hồng, đã trở thành cao tăng của trận doanh Chư Thiên.

Trong Đạo Hư Cung chỉ có hai người Tiêu Diêu Tiên Tổ và Đỉnh Cát Tiên Tôn, Cổ Thần đã bị thu vào trong Thiên Địa Thần Lô, khẳng định đã bị dẫn tới Thiên Cung, hai người Tiêu Diêu Tiên Tổ và Đỉnh Cát Tiên Tôn đang không biết làm thế nào cho phải, nhìn thấy Thiên Cơ Lão Nhân, giống như nhìn thấy cứu tinh.

- Thiên Cơ tiền bối!

Tiêu Diêu Tiên Tổ lập tức bước nhanh tới, nói:

- Một lần bản nguyên chi địa này phát sinh chuyện lớn, Cổ Thần đạo hữu đã bị sự phụ của ta bắt vào trong Thiên Địa Thần Lô, làm sao bây giờ?

Thiên Cơ lão nhân chuyển người lại, sắc mặt tang thương, so với lúc Cổ Thần gặp mặt không hề khác biệt, sắc mặt hơi động, nói:

- A, trách không được ta tính đến Cổ Thần gặp đại kiếp nạn, nguyên lai là bị Thái bắt đi?

982. Chương 8: Cự Đầu Tụ Nghị

Đỉnh Cát Tiên Tôn bước tới, nói:

- Thiên Cơ tiền bối, bản lĩnh của sự phụ ta hẳn là tiền bối đã biết, ba vạn năm trước Hư Thiên rơi vào tay hắn lập tức không còn tin tức, Cổ Thần đạo hữu chỉ sợ... Thiên Cơ tiền bối, có thể có biện pháp giải cứu Cổ Thần đạo hữu?

Thiên Cơ lão nhân xua xua tay nói:

- Đừng vội kinh hoàng, ta đã vận dụng thiên cơ toán thuật suy tính kiếp số của Cổ Thần, tuy rằng kiếp nạn này rất hung hiểm, nhưng không có dấu hiệu phải chết, phúc họa đan xen, sự tình không có kết thúc, là họa hay là phúc khó có thể kết luận được, Cổ Thần được Côn Ngô Tiên Đế nghịch thiên cải mệnh, vận khí to lớn, ngay cả thiên địa cũng khó có thể nghịch chuyển, lúc này tuy hung, nhưng vị tất không phải là khúc nhạc dạo của cát tường!

Nghe Thiên Cơ lão nhân nói như vậy, Tiêu Diêu Tiên Tổ và Đỉnh Cát Tiên Tôn đều vui vẻ trong lòng.

Tiêu Diêu Tiên Tổ nói:

- Vậy chúng ta phải làm sao?

Thiên Cơ lão nhân nói:

- Trận doanh Vạn Giới sắp gặp phải kiếp số lớn nhất từ trước tới nay, Chiến thần Hình và Ma Tổ đã trở thành thể nước lửa, ngũ đại phái hệ khó có thể đoàn kết nhất trí, trở thành minh hữu, hiện giờ còn có người

nào nhớ tới di nguyện của Côn Ngô Tiên Đế? Người đã bước tu vi thiên địa vô lượng kiếp, đã có thể để Đạo môn trở thành đại phái hệ thứ sáu, hãy mời năm vị cự đầu tề tụ, nói ra thân phận thực sự của Cổ Thần, xem lập trường của bọn hần như thế nào!

- Được!

Tiêu Diêu Tiên Tôn gật đầu nói:

- Thiên Cơ tiền bối, vậy còn tiền bối? Lời nói của ta kém sức nặng, nếu như tiền bối có thể đứng ra thì ba vị cự đầu kia mới có chỗ cổ kị!

Thiên Cơ lão nhân cười cười, nói:

- Bọn hần không cổ kị mới có thể biểu diễn ra lập trường chân chính, hà huống chi đối với ta, bọn hần nào có phần cổ kị nào, hơn nữa ta không thể ở lâu, thực lực của Hồng càn lúc càng kinh khủng, nếu không ngoài dự liệu, sợ rằng Hồng đã khám phá được bí mật vĩnh viễn bất tử, vũ trụ vận chuyển, thiên cơ tạo hóa, hần càng thêm lý giải, ta nên rời khỏi không gian Vạn Giới, nếu không sẽ mang tới nguy hại, chỗ ta có một khối Thiên Cơ lệnh, người nhận lấy, có lệnh bài này chứng có lời người nói chính là lời ta nói, bọn hần sẽ không hoài nghi!

- Dạ!

Tiêu Diêu Tiên Tổ nhân lấy Thiên Cơ Lệnh từ trong tay Thiên Cơ lão nhân.

- Đây có thể là lần cuối cùng ta trở về trận doanh Vạn Giới, tạo hóa sau này toàn bộ phụ thuộc vào nỗ lực của Cổ Thần sau này, ta đi đây!

Thân thể Thiên Cơ lão nhân lập tức biến mất không còn, chỉ để lại một đạo thanh âm, phiêu đảng trong không trung.

...

Thiên Cơ lão nhân đi rồi, Tiêu Diêu Tiên Tổ lấy thân phận của lãnh tụ Đạo môn, mời năm vị đại cự đầu, nói là có đại sự cần thương lượng, có liên quan tới tương lai của trận doanh Vạn Giới.

Nếu là ngày xưa, năm vị cự đầu đối với lời mời của Tiêu Diêu Tiên Tổ không coi vào đâu, với địa vị của Tiêu Diêu Tiên Tổ trước đây còn chưa đủ tư cách để mời năm người.

Hiện tại, Tiêu Diêu Tiên Tổ đã là cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp, cho dù là kém hơn một bước so với năm vị đại cự đầu, nhưng chung quy cũng là lãnh tụ Đạo môn, đã có tư cách nói chuyện với năm đại cự đầu.

Hơn nữa, Tiêu Diêu Tiên Tôn nói có chuyện liên quan tới tương lai của trận doanh Vạn Giới, nói vô cùng trọng đại, năm vị cự đầu không từ chối, đều tới Đạo Hư Cung.

Một lần tụ hội này chỉ có sáu người, chính là Tiêu Diêu Tiên Tổ và năm vị cự đầu.

- Tiêu Diêu tiểu tử, nếu hôm nay người không nói ra được vài chuyện có sức nặng, mời chúng ta tới chỗ này chỉ nói vài lời rầm thoỉ, đừng trách bản tổ sư hủy đi tòa cung điện rách nát này!

Đại Tự Tại Thiên Ma vừa đến, lập tức tùy tiện buông ra một câu.

Trong suy nghĩ của Đại Tự Tại Thiên Ma, hần chính là nhân vật cùng một bối phận với sư phụ Thái của Tiêu Diêu Tiên Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ có mạnh hơn nữa thì cũng là tiểu bối trước mặt hần, hần tuyệt đối không khách khí.

Đối với lời nói của Đại Tự Tại Thiên Ma, Tiêu Diêu Tiên Tổ cũng không phản bác, chờ đợi năm vị cự đầu tụ hội đầy đủ.

Tiêu Diêu Tiên Tổ nói:

- Hôm nay ta mời năm vị cự đầu của trận doanh Vạn Giới tới chính là có một chuyện cần phải nói rõ cho các vị biết, không biết các vị còn nhớ Côn Ngô Tiên Đế?

Ngoại trừ Chiến thần Hình ra, tất cả các cự đầu tại thời kỳ thái cổ mới chỉ có tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, so với cường giả đỉnh phong như Côn Ngô Tiên Đế, Hồng kém hơn hẳn một bậc, tại thời đại thái cổ, uy danh của Côn Ngô Tiên Đế không chỉ như mặt trời tại tiên giới Cổ Hoang, cho dù là vũ trụ phàm gian, âm giới cũng là chí cao vô thượng.

Trước mặt Côn Ngô Tiên Đế, cái gọi là cự đầu hiện nay, tại thời kỳ thái cổ đều chỉ là con tôm con tép nhỏ nhỏ mà thôi.

Nghe Tiêu Diêu Tiên Tôn nói tới Côn Ngô Tiên Đế, thần tình năm vị cự đầu đều khẽ động, hiển nhiên cho dù đã trôi qua mấy chục vạn năm, nhưng Côn Ngô Tiên Đế vẫn khắc thật sâu trong não hải của bọn họ.

Đại Tự Tại Thiên Ma nói:

- Côn Ngô Tiên Đế ai có thể quên được? Tự nhiên là nhớ kỹ, chỉ bất quá Côn Ngô Tiên Đế đã vãn lạc mấy chục vạn năm, ngoại trừ một số người, thời gian chúng ta ở cùng một chỗ với Côn Ngô Tiên Đế so với người dài hơn rất nhiều, nếu như người giảng về cổ sự của Côn Ngô Tiên Đế đối với chúng ta, Đạo Hư Cung này, ngày hôm nay bản tổ sư chắc chắn hủy diệt rồi!

Thần tình của Nguyên và Khâu như thường, giống như khách bàng quan.

Long Tổ và Chiến thần Hình liếc mắt nhìn nhau, Chiến thần Hình nói:

- Ta chưa từng nhìn thấy qua Côn Ngô Tiên Đế, nhưng bình sinh ta chỉ kính trọng hai người, một người là sư phụ Xích Vũ đại đế của ta, một người chính là Côn Ngô Tiên Đế, Tiêu Diêu đạo hữu, chuyện có liên quan tới Côn Ngô Tiên Đế, xem ra xác thực là chuyện lớn.

Đại Tự Tại Thiên Ma cười nhạo một tiếng, nói:

- Chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng tu vi ngũ hành một kiếp cũng không biết xấu hổ xưng là đế, thực sự buồn cười.

- Thiên Ma, người dám cười nhạo sư phụ của ta?

Chiến thần Hình giận dữ.

Đại Tự Tại Thiên Ma cười mà không nói.

Long Tổ khuyên nhủ:

- Hình đạo hữu, tạm thời nhẫn nại, nghe Tiêu Diêu đạo hữu nói xong lại giải quyết việc cá nhân!

Tiêu Diêu Tiên Tổ nói:

- Các vị còn tưởng mấy chục vạn năm trước Côn Ngô Tiên Đế đã vãn lạc, nhưng không biết rằng Côn Ngô Tiên Đế vẫn còn sống, hơn nữa còn bồi dưỡng một truyền nhân!

- Cái gì? Côn Ngô Tiên Đế còn sống?

- Côn Ngô Tiên Đế bồi dưỡng một truyền nhân?

Cho dù là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, lúc này không khỏi thở ra một hơi kinh hãi, cho dù là thần tình đạm nhiên, giống như quần chúng xem kịch, Nguyên và Khâu đều không ngoại lệ.

- Hoang đường!

Qua một lúc lâu, Đại Tự Tại Thiên Ma mới từ trong chấn kinh khôi phục lại, nói:

- Nếu như Côn Ngô Tiên Đế chưa vãn lạc, mấy chục vạn năm qua sao chưa từng hiện thân? Tiêu Diêu tiểu tử, người chỉ nói vậy!

Ánh mắt bốn vị cự đầu Nguyên, Khâu, Long Tổ, Chiến thần Hình đều rơi vào người Tiêu Diêu Tiên Tổ, chính bọn họ cũng không tin chuyện này.

Tiêu Diêu Tiên Tổ xòe tay ra, trong tay nhiều hơn một lệnh bài, chính là Thiên Cơ Lệnh.

Tiêu Diêu Tiên Tổ nói:

- Thiên Cơ lão nhân đã sớm biết các ngươi không tin, vì vậy đã đưa cho ta Thiên Cơ lệnh, tất cả mọi chuyện ta nói đều là Thiên Cơ lão nhân thông báo, Thiên Cơ lão nhân là phụ tá đắc lực của Côn Ngô Tiên Đế, các ngươi sẽ không hoài nghi người nói dối?

- Thực sự là Thiên Cơ lệnh?

- Thiên Cơ lão nhân, trở về từ lúc nào?

- Côn Ngô Tiên Đế thực sự còn sống?

...

Năm vị cự đầu chấn kinh một lần nữa.

Tiêu Diêu Tiên Tôn nói:

- Mấy chục vạn năm trước đây, Côn Ngô Tiên Đế đích xác không hề vắng, vẫn sinh hoạt tại tiên giới Cổ Hoang, thẳng cho tới hơn hai trăm năm trước mới vắng, thế nhưng đã bồi dưỡng một truyền nhân để đối kháng lại cổ thần Thiên Địa và Hồng, Thiên Cơ lão nhân nói Hồng rất có thể đã khám phá được bí mật của vĩnh sinh bất tử, hiểu được thiên cơ tạo hóa, vì vậy Thiên Cơ lão nhân không dám dừng lại tại trận doanh Vạn Giới, sợ sẽ dẫn Hồng tới nơi này, mấy năm qua Hồng luôn một mực truy tìm Thiên Cơ lão nhân.

Yên lặng!

Yên lặng tức mức có thể nghe được tiếng hít thở!

Tất cả tin tức này đều khiến năm vị cự đầu chấn động vô cùng.

Chiến thần Hình nói:

- Vậy truyền nhân mà Côn Ngô Tiên Đế bồi dưỡng là ai? Vẫn còn đang ở trong tiên giới Cổ Hoang hay là đã tiên độ phạm gian rồi?

Bốn vị cự đầu nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, đều giống tai lắng nghe.

Tiêu Diêu Tiên Tổ nói:

- Đã sớm tới vũ trụ phạm gian rồi, Cổ Thần chính là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế!

- Là Cổ Thần?

Năm vị cự đầu đều chấn động, nguyên lai truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế đã sớm xuất hiện trước mặt bọn họ mà bọn họ không biết.

Tiêu Diêu Tiên Tổ thu hết thần tình của năm vị cự đầu vào trong mắt, nói:

- Nếu không phải là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế, sao có thể có lực lượng đáng sợ như vậy? Chiến đấu vượt cấp đơn giản giống như uống nước ăn cơm, nếu như không phải là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế, làm sao có tốc độ tu luyện nhanh tới như vậy, chỉ mới tiên độ phạm gian hơn mười năm đã từ tu vi Hợp Đạo sơ kỳ bước vào ngũ hành bốn kiếp!

- Nguyên lai như vậy! Nguyên lai như vậy! Nguyên lai Cổ Thần chính là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế, hẳn chính là hi vọng lớn nhất của chúng ta đối kháng lại cổ thần Thiên Địa!

Chiến thần Hình kích động không ngớt, ánh mắt trợn trừng nhìn Đại Tự Tại Thiên Ma, quát lên:

- Thiên Ma, người để truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế bị Thái bắt đi, người đáng tội gì?

Sắc mặt Đại Tự Tại Thiên Ma khó coi, bắt quá lại nghĩ tới Côn Ngô Tiên Đế đã sớm vắng, hà huống chi, hẳn tự tin, với tu vi và thực lực của hắn ngày hôm nay, cho dù là thiên địa cũng không thể làm gì được hắn, cho dù Côn Ngô Tiên Đế có sống lại cũng không nhất định có thể làm gì được hắn.

- Hừ!

Đại Tự Tại Thiên Ma hừ lạnh một tiếng nói:

- Lúc đó ta không biết Cổ Thần là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế, hẳn lại có thù oán với ta, ta có tội gì? Người không biết không có tội, người đã nghe câu này hay chưa? Thực không có kiến thức!

Nhìn hai người lại muốn nổi chiến tranh, Long Tổ nói:

- Hiện tại Cổ Thần đã rơi vào tay trận doanh Chư Thiên, không phải là lúc để trách tội lẫn nhau, mà là nghĩ biện pháp, làm thế nào giải cứu được Cổ Thần ra ngoài, cho dù Hồng không hề để ý tới trận doanh Vạn Giới, thế nhưng đó là bởi vì hẳn một mực tham ngộ bí mật vĩnh sinh bất tử, nếu đúng như lời Thiên Cơ lão nhân nói, Hồng đã khám phá được bí mật vĩnh sinh bất tử, như vậy cơ nghiệp mấy chục vạn năm của trận doanh Vạn Giới sợ là sẽ bị hủy diệt!

Nguyên, Khâu không nói lời nào, Đại Tự Tại Thiên Ma mở miệng nói:

- Hừ, thực lực của Hồng có mạnh hơn nữa thì cũng có thể vượt qua thiên địa hử ? Ngay cả thiên địa cũng không thể làm gì được ta, ta cũng không tin Hồng có thể làm được gì!

- Hiện tại vấn đề của Hồng để sang một bên, nếu như Cổ Thần là truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế, bất luận như thế nào chúng ta cũng phải cứu Cổ Thần ra ngoài.

Chiến thần Hình đã không chịu được vẻ tự đại của Đại Tự Tại Thiên Ma, lập tức cắt đứt lời của hắn.

- Thế nhưng, lúc này Cổ Thần đã bị bắt tới Thiên Cung, sao có thể cứu được?

Nguyên vẫn trầm mặc không lên tiếng đột nhiên mở miệng nói.

Chiến thần Hình đáp lời:

- Vậy cường công Thiên Cung, hủy đi Thiên Cung cũng phải cứu Cổ Thần ra ngoài!

- Người tưởng rằng Thiên Cung dễ dàng bị phá như vậy?

Đại Tự Tại Thiên ma lại bắt đầu chống đối Chiến thần Hình.

Chiến thần Hình khinh thường liếc mắt nhìn Đại Tự Tại Thiên Ma, nói:

- Không phải người tự nhận mình lợi hại lắm sao? Mặc kệ Thiên Cung có mạnh hay không, cường công Thiên Cung, cứu ra Cổ Thần là chuyện phải làm, các người có đi hay không?

- Ta đi!

Long Tổ lập tức bày tỏ.

Ánh mắt Tiêu Diêu Tiên Tổ chuyển sang nhìn ba người còn lại trong năm cự đầu.

Ba vị cự đầu Nguyên, Khâu và Ma Tổ đều trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ.

Qua một lúc sau, Nguyên nói:

- Bản phạt từ bi, liệu mình bồi quân tử, đi!

Chiến thần Hình nhìn về phía Khâu, Ma Tổ, nói:

- Hai vị thì sao?

- Hừ! Tự làm bấy, bản tổ sư không đi!

Ma Tổ trực tiếp từ chối.

- Quân tử không chui vào nguy hiểm, ta là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, tự do tự tại, vô câu vô thúc, Thiên Cung là địa phương nguy hiểm ít có, hà tất phải tự tìm phiền phức? Không đi!

Khâu vẫn trầm mặc lên tiếng.

- Ha ha ha ha ha...

Đại Tự Tại Thiên Ma há miệng cười to, nhìn Khâu nói:

- Không nghĩ đến, chỉ có lão toan nhò này lựa chọn giống như ta, xem ra chúng ta hắc bạch lưỡng đạo, không có gì khác nhau, đạo của bản tổ sư cũng là chính đạo cuộn cuộn, ha ha ha ha...

...

Thiên Cung, trong Thiên Địa Thần Lô.

Ngũ Nguyên Thần Cương dưới thiên địa chân hỏa luyện hóa càng lúc càng ít hơn, Cổ Thần cảm giác được nhiệt độ bốn phía dần dần tăng lên.

Khí tức nóng bỏng muốn hòa tan hắn, luyện hóa hắn thành hư vô.

Mồ hôi giống như vô số hạt đậu xuất hiện, trong chốc lát liền bị khí tức nóng bỏng thiêu đốt thành hư vô.

Cho dù trong cơ thể có thủy chi bản nguyên, vô cùng vô tận, nhưng Cổ Thần vẫn có cảm giác như bị đun sạch nước.

Rốt cuộc, Ngũ Nguyên Thần Cương kiên trì được tới thời khắc cuối cùng, giống như bọt nước, hóa thành huyền ảnh.

Thiên địa chân hỏa trực tiếp thiêu đốt thân thể của Cổ Thần.

Một khắc này, Cổ Thần cảm giác tựa hồ như thiên địa đều biến mất, chỉ còn lại nóng bỏng.

Thân không có rồi, tay chân không có rồi, đầu cũng không có nữa rồi...

Chỉ kém một điểm, ý thức cũng phải yên diệt.

983. Chương 9: Lĩnh Ngộ.

Rất đột nhiên, một cổ cảm giác mát mẻ từ trong ngực xuất hiện, giống như dòng nước mát, sát na hóa giải nóng bỏng trong cơ thể Cổ Thần, cảm giác của Cổ Thần trong sát na khôi phục lại như ban đầu.

Là Càn Khôn Ngọc Bích!

Thiên Địa Thần Lô chỉ ít chính là Tiên Thiên Linh bảo, Cổ Thần vẫn không biết đẳng cấp của Càn Khôn Ngọc Bích, thế nhưng Càn Khôn Ngọc Bích có thể ngăn cản được thương hại từ Thiên Địa Thần Lô, hiển nhiên Càn Khôn Ngọc Bích cũng là một tiên thiên linh bảo, mà đẳng cấp không hề thấp hơn Thiên Địa Thần Lô.

Cũng đúng, tiên thiên linh bảo của Côn Ngô Tiên Đế truyền lại sao có khả năng là cấp thấp? Ngay cả Thiên Địa Thần Lô cũng không thể làm gì được Càn Khôn Ngọc Bích, hiển nhiên Càn Khôn Ngọc Bích chính là tồn tại cao nhất trong tiên thiên linh bảo.

Càn Khôn Ngọc Bích, vạn vật có thể dung, Cổ Thần không bị thiên địa chân hỏa thương hại, ngược lại từ trong thiên địa chân hỏa cảm thụ được lực lượng kinh khủng chí cực của thiên địa.

Đây là một cỗ lực lượng kinh khủng hoàn toàn khác so với ngũ hành lực, âm dương lực.

Ngũ hành lực là căn bản của vũ trụ, âm dương lực là vũ trụ biến hóa, âm dương lực so với ngũ hành lực càng mạnh hơn.

Thế nhưng, từ trong thiên địa chân hỏa, Cổ Thần cảm ngộ được lực lượng vô cùng dâng trào, cường đại, hạo hãn, hơn nữa thiên biến vạn hóa, muôn hình muôn vẻ, tựa hồ tất cả mọi thứ trong thiên địa đều bị dung nhập vào trong Thiên Địa Thần Lô.

Nguyên nhân chín là bởi vì trong thiên địa chân hỏa gần như bao dung toàn bộ mọi vật, ngay cả thiên địa vạn vật cũng có thể bị nó biến thành.

Thiên địa lực, hạo hãn vô cùng, thiên biến vạn hóa, dung nạp tất cả, chí cao vô thượng.

Cổ Thần tỉ mỉ cảm ngộ, trong thức hải của hắn tựa hồ xuất hiện một điểm linh quang, thế nhưng chỉ lóe lên rồi qua.

Trong mơ mơ hồ hồ, Cổ Thần có chút hiểu ra rồi, hẳn so với các tu sĩ bình thường khác tựa hồ không giống nhau.

Tu sĩ bình thường, sau khi cảm ngộ lực lượng ngũ hành có thể bước vào tu sĩ ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, thế nhưng Cổ Thần lại không được, hiện tại hẳn đã hoàn toàn nắm giữ lực lượng ngũ hành, thậm chí còn là lực lượng bản nguyên ngũ hành, ngược lại không cách nào đạt tới năm kiếp đại viên mãn, luôn luôn kém một bước.

Ngũ hành lực!

Âm dương lực!

Thiên địa lực!

Ngũ hành thoát thai, âm dương sinh tử, thiên địa vô lượng!

Những tu sĩ bình thường khác đều là từ ba quá trình này, chậm rãi đi tới đỉnh phong con đường tu đạo.

Thế nhưng cho dù đã đi tới đỉnh phong con đường tu đạo, đạt tới cảnh giới thiên địa vô lượng kiếp địa viên mãn cũng không thể nào vượt qua được thiên địa.

Đạo chi cực là Tiên, Tiên không gì không thể.

Đạo cực chi Tiên, không phải là Tiên Vương, Tiên Tôn, Tiên Tổ chi Tiên trong miệng tu sĩ.

Tiên trong miệng tu sĩ đều không cách nào vượt qua được Thiên địa, không làm được không gì không thể, vì vậy không phải là Tiên chân chính, chỉ có thể tính là Ngụy Tiên.

Đạo cực chi Tiên, không gì không thể, Tiên này mới là Chân Tiên.

Một khắc này, trong não hải của Cổ Thần vận chuyển cực kỳ cấp tốc, nghĩ tới năm vị đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, cho dù bọn họ đứng sừng sững trên đỉnh cao con đường tu đạo cũng không thể nào vượt qua được thiên địa, chung quy kém một bước.

Chỉ là kém một bước?

Trong não hải của Cổ Thần đột nhiên di động cái tên Hồng, Hồng cũng có tu vi thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, nhưng còn tiến vào trong vũ trụ chi tâm tu luyện, rốt cuộc là muốn tu luyện cái gì?

Cổ Thần nghĩ tới bản nguyên chi địa, nơi này tràn đầy các loại khí tức bản nguyên, chỉ là rìa ngoài của vũ trụ chi tâm, vậy trong vũ trụ chi tâm rốt cuộc có lực lượng bản nguyên như thế nào?

Hồng đang tham ngộ bản nguyên vũ trụ!

Não hải của Cổ Thần giống như xua tan mây mù, đột nhiên trở nên vô cùng sáng sủa, chỗ khác nhau lớn nhất giữa hắn và những tu sĩ bình thường khác chính là trong cơ thể có bản nguyên ngũ hành, ngũ hành chính là căn bản của vũ trụ, là sơ thủy của vũ trụ, bản nguyên ngũ hành chính là bản nguyên vũ trụ.

Đây chính là thứ mà Hồng đang cần!

Những tu sĩ khác, cho dù đạt tới đỉnh phong con đường tu đạo cũng không có bản nguyên vũ trụ, tối đa chỉ có thể thu được một ít khí tức bản nguyên vũ trụ mà thôi, thu được một ít lực lượng của bản nguyên vũ trụ, hoàn toàn không thể so sánh được với bản nguyên vũ trụ trong cơ thể Cổ thần.

“Những tu sĩ khác, cho dù tới Thiên Kiếp bí cảnh, đề cao tu vi là dựa vào quan sát biến hóa của bản nguyên vũ trụ, từ ngũ hành, biến âm dương, từ âm dương hóa thiên địa, thứ mà bọn họ lĩnh ngộ không phải là căn bản của vũ trụ, chỉ là biểu hiện bên ngoài.”

“Mà trong cơ thể của ta có bản nguyên vũ trụ, tu luyện của ta chính là biến hóa của bản nguyên vũ trụ, là biến hóa của chất, không phải biểu hiện bên ngoài từ ngũ hành hóa âm dương, mà ngũ hành tới âm dương chuyển biến như thế nào? Ta chính là vũ trụ, ta không thay đổi, tu vi làm sao có thể biến đổi?”

Đột nhiên, Cổ Thần hiểu rõ, hẳn chính là vũ trụ, vũ trụ tức là hắn, đây không phải là thế giới mà các tu sĩ bình thường khác sáng tạo ra từ trong vũ trụ bản nguyên, mà là chính hắn, chính là bản nguyên vũ trụ, một bản nguyên vũ trụ hoàn toàn mới.

Bất quá, Cổ Thần chỉ là mô hình của bản nguyên vũ trụ, hẳn hoàn toàn dừng lại tại trạng thái sơ thủy, hẳn muốn chuyển hóa âm dương, từ âm dương chuyển hóa thiên địa, đây không phải là tham ngộ, mà là biến hóa của chính bản thân, muốn hiểu được điều này chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Ta hóa âm dương, ta tức là âm dương, ta hóa tiên địa, ta chính là thiên địa.”

“Hóa âm dương, hóa âm dương, cho dù ta đã triệt để nắm giữ bản nguyên ngũ hành rồi, nhưng làm sao có thể hóa âm dương?”

“Đúng... Đạo của ta, bàn cổ đại đạo, ta một lòng chấp nhất bản nguyên ngũ hành đã quên đi căn bản của chính mình, đạo của ta mới chính là căn bản, nếu như chỉ đơn thuần chuyển hóa từ ngũ hành biến thành âm dương, chuyển hóa thiên địa, vậy bất quá chỉ là một thiên địa vô tình, không có ý thức, không có cảm tình, cái gì cũng không có.”

“Trách không được ta không cách nào đạt tới cảnh giới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, bởi vì bàn cổ đại đạo của ta hoàn toàn không thể dung hợp với bản nguyên ngũ hành, nếu như muốn tiếp tục tiến thêm một bước, hoặc là quên đi bàn cổ đại đạo, hóa thành một vũ trụ vô hình, hoặc là dung hợp với bàn cổ đại đạo, hóa thành một vũ trụ do ta chủ tế!”

Trong lòng Cổ Thần trở nên sáng sủa.

“Thiên địa là vạn vật thể gian, thiên biến vạn hóa, bao dung tất cả, vô cùng vô tận, vì vậy thiên địa vô lượng, tu sĩ chỉ là tìm hiểu thiên địa lực là có thể sở hữu tiên lực vô lượng, tu vi vô lượng, có thể sống lâu một lần luân hồi.”

984. Chương 10: Nhất Vĩnh Hằng

“Âm dương là biến hóa của vũ trụ, âm dương là sinh tử nhị giới, dương giới chính là địa phương sinh linh sinh sống, âm giới là địa phương quỷ hồn sinh sống, vì vậy âm dương là sống chết, tu sĩ tìm hiểu âm dương lực liền có thể xoay chuyển sinh tử, sống lâu một lần luân hồi.”

“Ngũ hành là bản nguyên vũ trụ, kim mộc thủy hỏa thổ là bản nguyên cấu tạo của vạn vật thiên địa, ngũ hành hóa thành chất của âm dương, âm dương hóa thành khí của ngũ hành, ngũ hành là đầu nguồn của vũ trụ, là phôi thai của vũ trụ, tu sĩ tìm hiểu lực lượng ngũ hành liền có thể vượt qua bản chất vũ trụ, chân chính thoát thai hoá cốt, có thể sống qua một lần luân hồi.

“Thiên địa là vô cùng vô tận, nghìn nghìn vạn vạn, mà âm dương chỉ là hai loại khí, âm dương hóa thiên địa, đây là từ ít hóa nhiều, là quá trình tăng trưởng của năng lượng vũ trụ, mà ngũ hành đã có năm loại, so với âm dương nhị khí còn nhiều hơn, ngũ hành hóa âm dương, cũng lấy ít hóa nhiều, đây là tại sao?”

“Lấy ít hóa nhiều mới là tăng trưởng của thiên địa, âm dương hóa thiên địa, là hai hóa vô cùng, đã có hai, vậy một là như thế nào?”

“Ta hiểu được rồi, tu sĩ khác, lĩnh ngộ lực lượng ngũ hành, đó chính là tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, trực tiếp tìm hiểu lực lượng âm dương.”

“Mà ta, bản thân chính là một vũ trụ, ta phải trải qua không phải là biến hóa bên ngoài, mà là biến hóa bản chất bên trong, không có một, làm sao có hai? Ngũ hành không coi là bản nguyên vũ trụ, chỉ có thể coi như là phôi thai của bản nguyên vũ trụ, bản nguyên vũ trụ chân chính hẳn là Nhất kia, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật.”

“Bản nguyên ngũ hành, bàn cổ đại đạo, hòa tan thành Nhất, đó là bản nguyên vũ trụ của ta!”

“Diễn hóa của bản nguyên vũ trụ là ngũ hành quy Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật.”

“Mà biến hóa vũ trụ của ta chính là đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật, bản nguyên vũ trụ không đạo, không có tình cảm, vũ trụ của ta từ đạo chuyển hóa, bản chất đã vượt qua vũ trụ bản nguyên.”

“Chúng quy có một ngày ta sẽ vượt qua được thiên địa, vượt qua được vũ trụ bản nguyên, trở thành đạo cực chi Tiên, Tiên chân chính!”

Ngũ nguyên quy nhất là một quá trình vô cùng khó khăn, nếu như Cổ Thần chậm rãi dung hợp không biết cần bao nhiêu năm, có thể là mấy nghìn năm, cũng có thể là mấy vạn năm.

Đặc biệt là dung hợp bàn cổ đại đạo và bản nguyên ngũ hành thành Nhất quả thực vô cùng khó khăn.

Một vũ trụ mới sinh ra cần phải có bao nhiêu năm tháng? Tuy rằng đã dung hợp thành Nhất, bất quá là sinh ra bản nguyên, thời gian cần thiết không tới một phần mười so với vũ trụ sinh ra, thế nhưng cũng cần phải có rất nhiều thời gian.

Bất quá, Cổ Thần trong Thiên Địa Thần Lô có thiên địa chân hỏa luyện hóa, tốc độ dung hợp bản nguyên ngũ hành với bàn cổ đại đạo so với bên ngoài chậm rãi dung hợp nhanh hơn rất nhiều, thậm chí nhanh hơn vạn lần, nghìn vạn lần.

Thiên địa chân hỏa là hỏa diễm cao nhất của vũ trụ, ngay cả cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng có thể luyện hóa một cách đơn giản.

Trên đời này ai có vận khí tốt như vậy, có thể được thiên địa chân hỏa rèn luyện bản thân?

Cho dù có cũng không phải là vận khí, mà là vận rủi, thiên địa chân hỏa vừa mới rơi xuống trên người, cái gì cũng luyện hóa xong rồi, chỉ còn một đường chết, còn nói cái gì là rèn luyện.

Mà Cổ Thần, trên người có Càn Khôn Ngọc Bích, đây chính là chí bảo vô thượng của Côn Ngô Tiên Đế truyền xuống, là tiên thiên linh bảo đỉnh cấp, có thể dung hợp vạn vật, cho dù là thiên địa chân hỏa cũng không thể tạo thành thương tổn đối với Cổ Thần, ngược lại bởi vì có Càn Khôn Ngọc Bích dung hợp mọi thứ trong thế gian, có thể chuyển hóa thiên địa chân hỏa cho bản thân dùng, rèn luyện bản thân.

Dưới thiên địa chân hỏa luyện hóa, bản nguyên ngũ hành lấy tốc độ nhanh gấp vạn lần, nghìn vạn lần so với tốc độ bình thường, mạnh mẽ dung hợp, đồng thời cũng in sâu dấu vết của bàn cổ đại đạo vào trong bản nguyên ngũ hành trong cơ thể, hòa thành một thể, muốn biến thành Nhất vĩnh hằng, hóa thành bản nguyên vũ trụ có thể diễn hóa vạn vật.

...

Thùng...

Thùng...

Thùng...

Tiếng vang của chung cổ truyền khắp đại lục tán cây, trong vô số ức tỉ dặm, đây không phải là tiếng trống cầu kiến, mà là tiếng trống trận, có người xâm lấn đại lục tán cây, xâm lấn Thiên Cung.

Từ tuyên cổ tới nay, đây chính là lần đầu tiên Thiên Cung bị xâm lấn.

Cường giả xâm lấn Thiên Cung lần này chỉ có bốn người, một người cầm trong tay một thanh cự phủ, thân thể cao to tráng kiện, một người cao tới chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng, là nguyên thần xuất khiếu, một vị lão giả râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt.

Còn có một người, đột nhiên biến đổi, hóa thành một hỗn độn cự long, nhìn thấy đầu không thấy đuôi, không biết kéo dài bao nhiêu tỉ dặm.

Bốn người này, không, ba người và một rồng, chính là bốn người trong sáu vị cự đầu trận doanh Vạn Giới, là Chiến thần Hình, Phật tổ Nguyên, Long tổ cùng với linh tụ đạo môn Tiêu Diêu Tiên Tổ.

Thiên Cung là đại bản doanh của trận doanh Chư Thiên, đánh tới Thiên Cung vô cùng hung hiểm, trận doanh Vạn Giới không thể tổ chức tấn công quy mô, mà là mấy vị cự đầu tấn công tới, dự định cứu Cổ Thần liền rút lui.

Đối với cuộc tiến công của trận doanh Vạn giới, Thiên đế đã sớm có dự liệu, cự đầu của trận doanh Chư Thiên, Thủy, Huyền, Nhất đều có mặt tại Thiên Cung.

Trống trận vừa vang lên, bốn vị cự đầu Thiên đế, Thủy, Huyền, nhất cùng với hai vị cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp Kim Ô đại thái tử, tam thái tử trong sát na xuất hiện ngay trước mặt bốn người Chiến thần Hình, Nguyên, Long Tổ và Tiêu diêu Tiên Tổ.

Về phần một vị cự đầu trận doanh Chư Thiên khác, Thái đang bế quan chữa thương, vẫn chưa xuất hiện.

- Tà ma yêu nghiệt, dám can đảm xông vào Thiên Cung, thực sự cả gan làm loạn, ngày hôm nay các người lưu lại toàn bộ cho bản đế!

Nhìn bốn người Chiến thần Hình, Thiên đế hét lớn một tiếng, thanh âm vang to, xuyên thấu hàng tỉ dặm Hư Không.

- Giao Cổ Thần ra đây, bằng không hôm nay hủy đi Thiên Cung!

Chiến thần Hình hét lớn một tiếng, giành trước tấn công tới, thiên địa đột nhiên tối sầm lại, một đạo phủ cương giống như quang mang thừa sơ khai thiên địa, khiến tất cả mọi thứ cản đường phải bị chém thành hai nửa.

- Dám tới trận doanh Chư Thiên giương oai, Đông đế tới giáo huấn người.

Cự đầu yêu tộc Nhất quát lạnh, đón nhận phủ cương chém xuống của Chiến thần Hình, sau đó vọt tới, một hỗn độn cổ chung cực lớn đột nhiên xuất hiện, bao phủ toàn thân Nhất, phủ cương chém xuống hỗn độn cổ chung, phát ra phong bạo sóng âm truyền đi hàng ức tỉ dặm, bất quá hỗn độn cổ chung không hề hư hao dù chỉ một chút, hỗn độn cổ chung này chỉ sợ chính là một kiện tiên thiên linh bảo đỉnh cấp.

Kim Ô làm Thiên đế, Nhất vốn không phục, cũng tự phong là đế, bởi vì ở trong tinh vực xa xôi phía đông Thiên Cung, vì vậy xưng là Đông Đế, ý là địa vị ngang bằng với Thiên đế, là một trong những lão đại của trận doanh Chư Thiên.

Đông đế Nhất cản lại Chiến thần Hình, một trong Đạo môn tam tổ Thủy lập tức xuất thủ, công kích về phía Phật tổ Nguyên.

Thủy và Nhất tìm hiểu đều là đại đạo vũ trụ sơ thủy, đạo này trọng ở bản chất vũ trụ, uy lực cực lớn, thực lực của hai người đều mạnh mẽ vô cùng, không phân cao thấp, đối với Thủy, Nguyên không dám coi thường, toàn lực xuất thủ, đánh một trận long trời lở đất.

- Hắc hắc, hai đối thủ lợi hại nhất đều bị người khác chọn mất rồi, đạo gia chỉ có thể chọn tiểu bò sát người rồi!

Huyền cười hắc hắc, khinh thường cười cười nhìn Long Tổ to lớn không thấy điểm cùng, một tay áo huy vũ.

Trong sát na, thiên toàn địa chuyển, nhật nguyệt biến hóa, đêm tối ban ngày cấp tốc thay thế nhau, chỉ trong một lần phất tay áo, ẩn chứa hàng nghìn hàng vạn biến hóa vũ trụ, cổ lão tang thương.

Huyền và Thủy, Nhất khác nhau, tìm hiểu chính là đại đạo biến hóa, huyền kỳ ảo diệu, thực lực không hề kém hơn Thủy và Nhất.

- Phụ đế, yêu nghiệt này giao cho hài nhi rồi!

Kim Ô đại thái tử hét lớn một tiếng, trực tiếp đánh về phía Tiêu Diêu Tiên Tổ.

- Đại ca, ta tới hỗ trợ!

Kim Ô tam thái tử cũng hướng về phía Tiêu Diêu Tiên Tổ, công kích điên cuồng.

Ba vị cự đầu và Tiêu Diêu Tiên Tổ đánh Thiên Cung đều gặp đối thủ, lực lượng ngang nhau, nhất là Tiêu Diêu Tiên Tổ, đối mặt với Kim Ô đại thái tử và tam thái tử, hai vị cường giả thiên địa vô lượng nửa kiếp, bị rơi vào thế hạ phong.

Thiên đế Kim Ô thì đứng thẳng xa xa, quan sát thế cục.

Thiên đế xuất thủ có thể đơn giản đánh bại được Tiêu Diêu Tiên Tổ chỉ có tu vi thiên địa vô lượng nửa kiếp, thế nhưng hắn vừa ra tay đối phó với Tiêu Diêu Tiên Tổ, Chiến thần Hình, Nguyên và Long Tổ khẳng định sẽ không thấy chết mà không cứu.

Hiện tại Thiên đế xuất thủ không thể bắt giữ được Tiêu Diêu Tiên Tổ trong thời gian ngắn, tu vi đạt tới cảnh giới thiên địa vô lượng kiếp đều là cường giả đỉnh cao trên con đường tu đạo, thực lực cường đại, cho

dù là đại cự đầu tu vi thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn có thể đánh bại đơn giản, nhưng bắt giữ tương đối khó khăn.

Vì vậy, Thiên đế không hề xuất thủ, chỉ đứng xa xa nhìn, bị người khác đánh tới tận Thiên Cung, đây chính là vẻ mặt thật lớn, đối phương hiện tại còn có thể tùy tiện bắt ra chạy trốn, không bằng để bọn họ đánh lâu một chút, chung quy sẽ gặp phải sai lầm, một khi có cơ hội, Thiên đế sẽ xuất thủ trong nháy mắt, lấy thể sấm sét bắt giữ một người trong đó.

Đối với cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp mà nói, tiên lực vô lượng, vô cùng vô tận, thực lực không thua kém bao nhiêu, không có thời gian tương đối dài, rất khó phân được cao thấp.

Thiên đế chấp hai tay sau lưng, khí định thần nhàn, ánh mắt cẩn thận quan sát chiến cuộc xa xa, chuẩn bị tùy thời đánh ra một kích sấm sét.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khoảng chừng mấy canh giờ, đột nhiên bên trong đại điện Thiên Cung truyền ra một tiếng bạo tạc, giống như một thế giới bị tan biến, mở ra một phương thiên địa.

Tiếng bạo tạc truyền tới hàng tỉ dặm, Thiên đế và mấy vị đại cự đầu đang chiến đấu đều nghe được thanh âm này, không khỏi ngẩn ra.

Trên bàn ngọc đại điện Thiên Cung, cạnh chỗ ngồi của Thiên đế, Thiên Địa Thần Lô đã biến mất không còn, hiện tại chỉ thấy một nam tử nhìn qua tuổi chừng hai mươi, hoàn mỹ vô cùng, chính là Cổ Thần.

Dưới sự rèn luyện của thiên địa chân hỏa, tốc độ Cổ Thần dung hợp bản nguyên ngũ hành và bản cổ đại đạo nhanh tới cực điểm.

Không tới một ngày một đêm, Cổ Thần đã triệt để dung hợp hóa thành bản nguyên vũ trụ của riêng hắn — Nhất.

Nhất này và sơ thủy bản nguyên của vũ trụ bản nguyên vô cùng không giống nhau, bởi vì ẩn chứa bản cổ đại đạo, Nhất cũng ẩn chứa lực lượng vĩnh hằng bất diệt, vĩnh hằng bất biến.

Đây chính là Nhất vĩnh hằng, Nhất vũ trụ của Cổ Thần, vì vậy Nhất này đã giúp Cổ Thần và vũ trụ bản nguyên triệt để đi theo hai phương hướng khác nhau, một bên có đạo, một bên không đạo, một bên có tình, một bên vô tình!

Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật.

Tu vi của Cổ Thần đã hoàn toàn không giống so với các tu sĩ bình thường khác.

Những tu sĩ bình thường khác đi chính là đạo diễn hóa bề ngoài vũ trụ, trải qua ngũ hành thoát thai kiếp, âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp, cho dù là Côn Ngô Tiên Đế và Hồng đều như vậy, không một ngoại lệ.

Mà Cổ Thần, đi chính là đạo tiến hóa bản chất của vũ trụ, không phải là ngũ hành thoát thai kiếp, âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp, mà là đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật.

Cổ Thần hiện tại đã hoàn thành Đạo sinh Nhất, rảo bước tiến lên theo hướng Nhất sinh Nhị, tu vi đang ở chính giữa Đạo sinh Nhất và Nhất sinh Nhị.

Nếu như miễn cưỡng so sánh với các tu sĩ bình thường khác, đó chính là điểm giữa của ngũ hành năm kiếp đại viên mãn và âm dương sinh tử nửa kiếp, bởi vì Cổ Thần có thuần dương chi thể, hầu như tương đương với tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp.

Thế nhưng tu vi của Cổ Thần tăng trưởng vượt qua sự quản hạt của quy tắc thiên địa, hóa thành Đạo sinh Nhất, tu vi tương đương với từ ngũ hành bốn kiếp đạt tới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, căn bản không hề phải độ kiếp số.

Những tu sĩ bình thường khác, mỗi lần đột phá tu vi phải trải qua các loại đại kiếp nạn thiên địa, mà Cổ Thần, tại lúc này đã hoàn toàn vượt ra ngoài thiên địa, không hề bị quy tắc thiên địa hạn chế.

Cổ Thần đạt được cảnh giới Đạo sinh Nhất, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền, vạn quyền hợp nhất hoàn thành một cách dễ dàng, bản nguyên ngũ hành đã dung hợp thành Nhất, thực lực xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, ngay cả Cổ Thần cũng không biết, hắn hiện tại đã đạt tới thực lực cấp bậc như thế nào.

Một quyền Đẳng Vân vong, mười quyền Giá Vụ diệt, trăm quyền Hư Không chết, nghìn quyền Hợp Đạo niết, vạn quyền cùng oanh kích, Chư Thiên Vạn Giới tan vỡ.

Chư Thiên Vạn giới chính là thế giới do cường giả Thiên Kiếp bí cảnh sáng tạo ra.

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vạn quyền hợp nhất, một quyền đánh ra đủ sức đánh vỡ một phương thế giới.

Cường giả Thiên Kiếp bí cảnh sáng tạo ra thế giới không chỉ dừng lại ở một khối đại lục, một tinh cầu, cường giả năm kiếp đại viên mãn có thể sáng tạo ra thế giới, ngũ hành sinh sôi tuần hoàn bất diệt, hầu như có thể tạo thành một tin hệ không lồ, bên trong có sinh linh, có thể để người sống tiến vào.

Về phần cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, thế giới sáng tạo ra càng thêm rộng lớn, sinh linh có thể tu luyện, thu được thần thông, đồng thời còn chia làm hai vị diện phạm, linh, tu sĩ đạt tới Độ Hư có thể phi thăng.

985. Chương 11: Cường Thế Xuất Kích

Cường giả thiên địa vô lượng kiếp càng thêm cường đại hơn nhiều, thế giới sáng tạo ra chính là đại thế giới, ba vị diện phạm, linh, tiên đầy đủ hết, sinh linh bên trong không chỉ có thể tu luyện thần thông, còn có thể tu luyện tới Hợp Đạo kỳ, phi thăng tiên giới, nếu như có thể đột phá bước vào Thiên Kiếp bí cảnh càng có thể vượt qua đại thế giới, tiến vào trong vũ trụ bản nguyên, đương nhiên, khả năng như vậy phi thường nhỏ bé, cũng giống như Cổ Thần, vượt qua vũ trụ bản nguyên, độ khó phi thường lớn.

Bất quá, Chiến Thần Diệt Tinh quyền tu luyện tới cảnh giới vạn quyền hợp nhất, trừ phi là cường giả thực lực mạnh hơn Cổ Thần rất nhiều lần, bằng không, dưới một quyền, không chỉ mục tiêu tử vong tại chỗ, ngay cả thế giới bản thân sáng tạo ra cũng phải tan nát, không chỗ chạy trốn.

Trong bản nguyên chi địa, thực lực của Cổ Thần đã có thể chống lại được cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, hiện tại ngũ hành quy nhất, tu vi đạt tới Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, ngoại trừ cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp có thể đánh bại được hắn, hắn đã có thể quét ngang bất cứ tu sĩ nào dưới cảnh giới thiên địa vô lượng kiếp rồi.

Lực lượng kinh khủng của Cổ thần ngay cả Thiên Địa Thần Lô cũng không làm gì được.

Một quyền đánh ra, Thiên Địa Thần Lô kín không kè hở bị đánh thành hai bộ phận, bay đi thật xa, chờ khi Cổ Thần từ trong Thiên Địa Thần Lô thoát ra ngoài, tiên thiên linh bảo thượng đẳng này đã hoàn toàn biến mất, chắc là xúc động cấm chế, bị Thái thu hồi trở về.

Lúc này, Chiến thần Hình, Nguyên, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ tiến đánh Thiên Cung, Thiên Cung đang ở trong tình thế chiến tranh quyết liệt, Thiên đế, Thủy, Huyền, nhất cùng với Kim Ô đại thái tử, tam thái tử đang nghênh chiến, tất cả các cường giả Thiên Cung còn lại đều đang ở trong đại diện Thiên Cung đợi mệnh.

Thiên Địa Thần Lô bạo tạc kinh thiên khiến toàn bộ Thiên Cung lật nhào, lập tức Cổ Thần từ trong Thiên Địa Thần Lô thoát ra ngoài, Thiên Địa Thần Lô tiến vào trong hư không, tất cả cường giả Thiên Cung trong đại diện Thiên Cung đều lọt vào mắt hắn, coi thường nhìn tất cả.

- Oa oa... Là Cổ Thần, hắn cứ nhiên thoát được từ trong Thiên Địa Thần Lô?

- Không tốt, nghịch tặc Cổ Thần này đã thoát rồi, nhanh nhanh bẩm báo Thiên đế!

Nhất thời, cường giả Thiên Cung kinh hô liên tục, cả đám chấn động không thôi.

Kim Ô nhị thái tử, Kim Ô tứ thái tử đang ở bên trong đại diện Thiên Cung, vừa nhìn thấy Cổ Thần liền bốc lửa trong mắt, thế nhưng bọn họ biết trên người Cổ Thần có Táng Tiên Thần Cung, uy lực phi phạm, Cổ Thần hiện tại đã từ trong Thiên Địa Thần Lô vọt ra ngoài, chỉ sợ thực lực càng mạnh mẽ.

Thế nhưng, mới chỉ qua thời gian một ngày một đêm, thực lực cường đại hơn nữa thì cũng có thể mạnh tới mức nào? Hiện tại trong đại điện Thiên Cung có tất cả các cường giả Thiên Cung, số lượng cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn lên tới gần hai mươi người, cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp gần trăm người, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn càng đạt tới hơn bốn trăm người.

Nhiều người như vậy chính là toàn bộ chiến lực ngoại trừ cường giả đỉnh phong của Thiên Cung, chẳng lẽ còn kém hơn một mình một người Cổ Thần?

Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử quyết không tin.

- Mọi người không cần kinh hoảng, nghịch tặc Cổ Thần này đã bị thiên địa chân hỏa trong Thiên Địa Thần Lô luyện hóa, khẳng định phi thường suy yếu, bằng vào bản lĩnh của hắn không thể chạy trốn ra ngoài, hắn là trên người của hắn có bảo bối nào đó, mọi người đồng loạt ra tay, đừng để tên nghịch tặc Cổ Thần này chạy thoát!

Kim Ô nhị thái tử rống lên một tiếng to hơn.

Khiếp sợ hoàn toàn là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn và một ít cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn vẫn rất trấn định.

Nghe Kim Ô nhị thái tử rống lớn một tiếng, cường giả Thiên Cung nhất thời yên tĩnh lại, Vũ Đẩu Thiên Vương hiểu chiến càng trực tiếp vọt ra, quát lớn:

- Để bản vương đến diệt nghịch tặc này.

Oanh!

Vũ Đẩu Thiên Vương đánh ra một quyền, ẩn chứa khí sát phạt vô cùng vô tận, chiến kỹ vô đạo có uy lực vô cùng kinh khủng, đánh vỡ thương thiên vạn cổ, lực lượng tuyệt đối, muốn phá hủy tất cả.

Cổ Thần từ trong Thiên Địa Thần Lô thoát ra ngoài, hô hấp bầu không khí bên ngoài, toàn thân thư sướng không thôi, lỗ chân lông mở rộng, hấp nạp cực nhanh, tâm tình hưng phấn không gì sánh được.

Rất đột nhiên, một đạo quyền cương ẩn chứa ý chí vô đạo của Vũ Đẩu Thiên Vương mạnh mẽ oanh kích về phía hắn, vô số núi cây biến máu bao phủ về phía Cổ Thần, đây chính là ý chí sát phạt giết chóc suốt đời của Vũ Đẩu Thiên Vương, có thể khiến tinh thần ý chí của đối thủ bị ảnh hưởng, khiến thực lực đối phương khó có thể phát huy toàn bộ, cuối cùng bị Vũ Đẩu Thiên Vương giết chết.

Ánh mắt Cổ Thần chợt lóe, bắn ra một đạo ánh sáng vĩnh hằng, trong sát na, tất cả ý chí vô đạo đều bị hóa thành hư vô, thần tình Vũ Đẩu Thiên Vương ngẩn ra, ngoại trừ cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp từng phá giải qua, ý chí vô đạo của hắn chưa từng bao giờ bị tu sĩ khác phá hủy.

- Nhất vĩnh hằng!

Cổ Thần đón quyền cương của Vũ Đẩu Thiên Vương, bàn tay co lại.

Tất cả các cường giả Thiên Cung đều cảm thấy trước mắt hoa lên, không hề nhìn thấy Cổ Thần xuất thủ như thế nào, tựa hồ là đánh ra một quyền, lại tựa hồ như đánh ra một ngón tay, còn thấy được vô số thần binh lợi khí, mười tám loại binh khí đều xuất hiện, ẩn chứa trong một kích của Cổ Thần.

Một kích này tựa hồ ẩn chứa biến hóa vô cùng của thiên địa.

Mà trên thực tế, cổ Thần chỉ đưa tay nắm nhẹ, Nhất là bản nguyên vũ trụ của Cổ Thần, có thể hóa sinh vô số, thiên biến vạn hóa, mê nhập tâm thần, hoặc nhập hồn phách.

Vũ Đẩu Thiên Vương thất kinh, phía trước truyền tới một cỗ lực lượng đáng sợ tới cực điểm, đây chính là lực lượng bản nguyên của tất cả các tu sĩ bình thường đều truy cầu.

Thế nhưng bình thường lực lượng của vũ trụ bản nguyên bình hòa vô cùng, tu sĩ đều có thể tìm hiểu, nhưng lực lượng bản nguyên vũ trụ đang vọt tới phía trước bá đạo, cường thế không gì sánh được, lấy hủy diệt, phá hư, công kích làm chủ đạo.

Một cánh tay của Cổ Thần đánh tới, Vũ Đẩu Thiên Vương còn không nhìn thấy rõ là công kích gì, nhưng đã có một loại cảm giác, tựa hồ như thiên địa muốn tiêu diệt hắn.

Lúc này, Vũ Đấu Thiên Vương tựa hồ như bị thiên tru địa diệt.

Phụt!

Quyền cương nghiền nát, hóa thành hư vô.

Lực lượng kinh khủng không gì sánh được, trực tiếp kích thẳng vào người Vũ Đấu Thiên Vương, Nhất vĩnh hằng, lực lượng vũ trụ bản nguyên vĩnh hằng bất diệt trong sát na đánh tan thân thể của Vũ Đấu Thiên Vương thành vô số mảnh nhỏ, tạo thành thương tổn vĩnh hằng, không thể khôi phục.

Vũ Đấu Thiên Vương kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, thân thể bị oanh kích thành trăm nghìn khối, văng ngược về phía sau nghìn vạn dặm, rất nhanh lực lượng xoay chuyển sinh tử lại một lần nữa ngưng tụ thân thể của Vũ Đấu Thiên Vương.

Thế nhưng, thân thể mới được trọng tổ có vô số vết thương ngang dọc, trên thân thể tràn đầy vết thương, máu tươi chảy ra ồ ồ, căn bản không thể ngăn lại, thương tổn vĩnh hằng liên tục tàn phá thân thể của Vũ Đấu Thiên Vương.

- Sao có thể?

Vũ Đấu Thiên Vương không thể tin tưởng thét lên một tiếng chói tai, sinh cơ của hắn đang bị xói mòn cực nhanh, cho dù là lực lượng xoay chuyển sinh tử cũng không thể cứu được hắn, tối đa có thể kéo dài một thời gian.

Cường giả trong đại diện Thiên Cung đều từng lớn hai mắt, không thể tin tưởng, Vũ Đấu Thiên Vương lừng lẫy đại danh cự nhiên bị trọng thương trí mạng trong một lần chớp mắt, cho dù là cường giả thiên địa vô lượng kiếp cũng không có lực lượng kinh khủng như thế này.

Cường giả thiên địa vô lượng kiếp đương nhiên không có lực lượng như vậy, đây chính là lực lượng bản nguyên của vũ trụ thuộc về Cổ Thần, so với lực lượng của cường giả thiên địa vô lượng kiếp sở hữu cường đại hơn rất nhiều, cường giả thiên địa vô lượng kiếp không thể giết chết cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn một cách dễ dàng, nhưng Cổ Thần có thể, có thể chạm tới bản chất của tu sĩ, xoay sinh tử, nhưng không thể xoay được sát chiêu của Cổ Thần.

- Mọi người đồng loạt ra tay, nhanh, lực lượng của hắn quá khủng bố, không để hắn có cơ hội xuất thủ!

Vũ Đấu Thiên Vương hô to một tiếng, thân thể lập tức phi độn sang một bên, nơi này đã xuất hiện một cánh cửa không gian.

Vũ Đấu Thiên Vương nguy mệnh trong sớm tối, chỉ có thể tiến vào trong thế giới bản thân sáng tạo ra, thực lực ở trong trạng thái mạnh nhất mới có thể có cơ hội cứu một mạng.

Bất quá, động tác của Vũ Đấu Thiên Vương đã bị Cổ Thần thu vào trong mắt, một quyền kích đến, quát lên:

- Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy!

Oanh!

Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vạn quyền hợp nhất kích tới, một tiếng bạo tạc vang lên, Vũ Đấu Thiên Vương và cánh cửa không gian đều bị đánh tan, hóa thành hư vô.

Ngay trong nháy mắt khi Vũ Đấu Thiên Vương bị đánh bạo, vô số công kích của cường giả Thiên Cung lập tức oanh kích về phía Cổ Thần.

Hơn mười vị cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, gần trăm vị cường giả vô địch âm dương sinh tử nửa kiếp, rất nhiều cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn đồng thời xuất thủ.

Chưởng cương, quyền ấn, thần kiếp, tiên đao, các loại tiên thiên linh bảo, tiên bảo vô thượng...

Vô số công kích đều đồng thời oanh kích vào Cổ Thần.

Công kích hầu như vô cùng vô tận giống như muốn biến Cổ Thần thành cái sàng.

Bất quá, vô luận là cương khí tiên lực hay là tiên thiên linh bảo, tiên bảo vô thượng, các loại công kích vừa mới tới gần Cổ Thần ngoài nghìn trượng đột nhiên dừng lại.

Một vòng khí trường vô hình chặn đứng tất cả công kích.

Nhất vĩnh hằng có thể hóa thành công kích sắc bén nhất, cũng có thể hóa thành phòng ngự kiên cố nhất.

Đồng thời, vô hình vô tướng, vô tung vô ảnh, bản nguyên ngũ hành và bàn cổ đại đạo ẩn chứa một chỗ, hình thành nhất vĩnh hằng, so với lực phòng ngự của Ngũ Nguyên Thần Cương không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần.

Mấy trăm vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh phát sinh công kích đều dừng lại cách thân thể Cổ Thần nghìn trượng, cho dù là một ít cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn dùng tiên thiên linh bảo trung đẳng oanh kích tới cũng không hề ngoại lệ.

Giống như Cự Linh Thần Phủ của Cự Phủ Thiên Vương, thân phủ dài tới hàng tỉ dặm, một phủ bỏ ra, chém nát trăm nghìn vị diện, hư không muôn đời, thế nhưng rơi vào Nhất vĩnh hằng bên ngoài cơ thể Cổ Thần lập tức giống như thời gian tĩnh lặng, lặng yên giữa hư không.

Tất cả cường giả Thiên Cung đều chấn kinh rồi, đây là thực lực như thế nào, dĩ nhiên không động một chút, chỉ dựa vào cương khí tiên lực sản sinh khí trường đã có thể ngăn cản được công kích của mấy trăm vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, trong đó còn có rất nhiều cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp.

Ngoại trừ cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp, người nào có lực lượng kinh khủng như thế này?

Không, cho dù là cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp cũng phải có một chút phản ứng, không thể không nhúc nhích, chỉ dựa vào khí trường vô hình đã có thể ngăn cản được nhiều công kích tới như vậy.

Từ một phương diện này xem xét, lực lượng mà Cổ Thần sở hữu đã vượt qua được cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp.

- Cút cho ta!

Cổ Thần vừa quát, mạnh mẽ vung tay lên, tất cả chưởng cương quyền ấn đều bị chấn tan nát, tất cả tiên bảo vô thượng đều bị hóa thành hư vô, tiên thiên linh bảo cũng phải rung lên mãnh liệt, trong sát na âm đạm không ánh sáng, bắn ngược trở về.

- Ngày hôm nay, bản tọa muốn hủy đi Thiên Cung, Chư Thiên lúc này bị diệt, thiên địa cùng vong!

Cổ Thần đột nhiên đánh một chưởng lên cao, một đạo chưởng ấn hư huyền đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, cách hàng tỉ dặm, mạnh mẽ bất lền, chưởng ấn to lớn che khuất cả đỉnh chóp tòa đại điện Thiên Cung, lớn hàng tỉ dặm, có thể hình dung!

Ầm!

Một tiếng bạo tạc, đại điện Thiên Cung từng từng mấy chục vạn năm chưa bao giờ bị phá hủy nhất thời bị đánh ra một lỗ thủng cực kỳ to lớn, hóa thành phế tích.

Đột nhiên, một đạo quang mang màu vàng đất nổ bắn tới, hóa thành một tòa cung điện bảo tháp, từ trên trời cao giáng xuống, thế muốn trấn áp Cổ Thần.

Thiên Địa Huyền Hoàng tháp.

Tiên thiên linh bảo trung đẳng cấp ưu tú, trong tay Bảo Tháp Thiên Vương tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn thi triển ra so với Cự Linh Thần Phủ trong tay Cự Phủ Thiên Vương có uy lực cực lớn, mạnh mẽ hơn không chỉ mười lần.

Thiên Địa Huyền Hoàng tháp vừa tới, vô số không gian vị diện sụp đổ, hóa thành bản nguyên vũ trụ, âm dương hỗn độn.

Một tháp tới, vạn vật đều diệt, trở về sơ thủy, thiên địa diệt, âm dương đảo ngược, hóa thành huyền hoàng.

- Là Bảo Tháp Thiên Vương.

Cường giả Thiên Cung lập tức hoan hô.

Bảo Tháp Thiên Vương chính là cường giả mạnh nhất ngoại trừ cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp, đánh bại toàn bộ cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, vừa ra tay, kinh thiên động địa.

Đối mặt với thiên địa huyền hoàng tháp, bàn tay của Cổ Thần nắm lại, hóa thành trảo, trong nháy mắt thiên toàn địa chuyển, đêm tối ban ngày, luân hồi thay thế, tựa hồ xuất hiện một thế giới hoàn toàn mới, khiến mọi người hoảng hốt, một bàn tay khổng lồ tỏa ý chí tang thương tuyên cổ xuất hiện trên bầu trời.

Bàn tay khổng lồ nắm chặt, khắp thiên địa đều bị xé rách, vô số không gian hàng tỉ dặm dưới một bàn tay này đều bị hủy diệt, một tay bắt lấy Thiên Địa Huyền Hoàng tháp vào trong tay.

Vạn vật đều diệt, diệt không được bàn tay khổng lồ tang thương tuyên cổ này, âm dương diễn hóa, hóa không được Nhất vĩnh hằng.

Thiên Địa Huyền Hoàng tháp trong bàn tay tang thương tuyên cổ kịch liệt thu nhỏ lại, sắc mặt Bảo Tháp Thiên Vương trắng bệnh, Thiên Địa Huyền Hoàng tháp dĩ nhiên không hề bị hấn không chế.

- Tiên độ thế gian, tâm niệm trần thế sinh, lưu lại Lung Linh tháp, tặng cho người hữu duyên!

986. Chương 12 - 15: Đại Chiến Thiên Đế

Cổ Thần bước một bước, một bước hàng tỉ dặm, đi về phía Bảo Tháp Thiên Vương, nói:

- Bảo Tháp Thiên Vương, nhận được ân tình Linh Lung tháp, ngô diệt Thiên Cung cũng không muốn thương người, thiên đạo vô tình, đạo của ngô hữu tình, muốn xem ngươi như tạo hóa, đừng tiếp tục xuất thủ đối với ngô!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần vung tay lên, thiên địa huyền hoàng tháp hóa thành một đạo quang mang, nổ bắn ra, rơi vào trong tay Bảo Tháp Thiên Vương.

Bảo Tháp Thiên Vương tiếp được Thiên Địa Huyền Hoàng tháp, nhìn Cổ Thần, sắc mặt biến đổi, cả kinh nói:

- Ngươi đã đi qua bí địa Lý gia, thu được thứ kia? Bằng không ngươi đã không chiếm được Linh Lung tháp!

Ngay cả công kích của Bảo Tháp Thiên Vương cũng bị Cổ Thần thoải mái hóa giải, cường giả Thiên Cung kinh hồn táng đảm, cũng không dám tiếp tục chống lại, trực tiếp bay vọt lên bầu trời qua nóc đại điện Thiên Cung.

- Kim Thái Nhị, Kim Thái Tứ, để mạng lại!

Cổ Thần hét lớn, tay trái nắm lại, Táng Tiên Thần Cung đột nhiên xuất hiện, cánh tay phải nhấc lên, chín mũi ngọc tiễn đặt trên dây cung, kéo mạnh.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo!

Chín đạo thần quang ánh sáng ngọc nổ bắn đi, phân biệt bắn về phía hai đạo kim quang, chính là Kim Ô nhị thái tử và Kim Ô tứ thái tử.

Chín đạo thần quang ánh sáng ngọc, ẩn chứa Nhất vĩnh hằng, uy lực to lớn, so với thời điểm Cổ Thần tại bản nguyên chi địa bắn ra chín tiễn cường đại hơn gấp trăm nghìn lần, tốc độ cũng nhanh hơn trăm nghìn lần.

Giống như thuần di, chín mũi ngọc tiễn trong sát na bay tới phía sau Kim Ô nhị thái tử và Kim Ô tứ thái tử, một bên năm mũi, một bên bốn mũi.

Hai tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, trong sát na hai người bị ngọc tiễn xuyên thủng thân thể, công kích của ngọc tiễn ban đầu đối với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp có lực sát thương trí mạng, hiện tại ẩn chứa Nhất vĩnh hằng, cho dù là cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp bị bắn trúng cũng sẽ bị tổn hại nhất định đối với thân thể, Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử làm sao chống đỡ được.

Độn quang màu vàng của Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử đột nhiên tan biến, sau đó hai bộ thi thể Kim Ô trong liệt diễm thiêu đốt từ trên cao rơi xuống.

Chín đạo quang mang thoáng hiện về tới tay Cổ Thần, đối với Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử, một kích tất sát.

Nói thì chậm, khi đó cực nhanh, Cổ Thần từ trong Thiên Địa Thần Lô thoát khốn ra ngoài, bất quá chỉ trong thời gian hơn mười lần hô hấp, một lần giết chết ba vị cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn.

Hai vị Thiên đế chi tử, một vị thiên vương, trong đại điện Thiên Cung bị Cổ Thần bắn chết.

Hung uy như vậy đủ khiến chúng cường giả Thiên Cung tan nát tim gan, thần hồn tiêu biến.

Trong chiến trường cách đại điện Thiên Cung hàng tỉ dặm, Thiên đế đang ứng phó với công kích của Chiến thần Hình.

Tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng bạo tạc vừa rồi rất rõ ràng, nếu như Thiên đế từ chỗ này trở về đại điện Thiên Cung chỉ tốn thời gian hai ba lần hô hấp.

Thế nhưng, khi tiếng bạo tạc kia vang lên, Thiên đế biến sắc, đồng thời Chiến thần Hình biết khẳng định là Thiên Cung xảy ra phiền phức gì đó, lập tức thiêu đốt tiên lực, phát sinh một kích mười hai thành công kích, tạm thời bức lui Nhất, trong sát na lại chém một phủ về phía Thiên đế, bám trụ Thiên đế, không thể đơn giản rút ra.

Nguyên bản Thiên đế nghĩ muốn quay trở lại xem xét, nhưng căn bản không hề nghĩ tới chuyện Cổ Thần có thể chủ động thoát khốn khỏi Thiên Địa Thần Lô, không quá mức coi trọng, bị Chiến thần Hình quán lên, Thiên đế cũng có vài phần tức giận, chuẩn bị liên thủ với Nhất giáo huấn Chiến thần Hình.

Mấy chiêu trôi qua, Chiến thần Hình tự nhiên không phải đối thủ của hai người, thế nhưng Thiên đế một mặt đánh nhau, một mặt di chuyển về phía đại điện Thiên Cung, đủ qua mười mấy lần hô hấp mới chạy tới gần đại điện Thiên Cung.

Thấy đại điện Thiên Cung vô cùng khổng lồ đã bị tan nát, đỉnh chóp bị phá hủy, những địa phương còn lại phần thì phá vỡ, phần thì lung lay, hầu như đã hóa thành phế tích, cường giả Thiên Cung thì chạy vội từ trong đại điện Thiên Cung ra ngoài, Thiên đế lập tức giận dữ run người.

Nhất là hai Kim Ô thần diệu đang từ trên cao rơi xuống, đó chính là Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử, mà tại địa phương đổ nát nhất còn có một người thanh niên tuổi chừng hai mươi, bề ngoài vô cùng anh tuấn hoàn mỹ, tay trái cầm kim cung, tay phải cầm ngọc tiễn, đạp trên hư không mà đến, chính là Cổ Thần.

- A...

Thiên đế phần nộ rít gào một tiếng, hai mắt đột nhiên biến thành màu vàng, lửa giận bùng phát mãnh liệt, khiến hàng tỉ dặm trên bầu trời hình thành lỗ đen hủy diệt hư không.

Cổ Thần đã giết chết hai vị Thiên đế chi tử ngay trong Thiên Cung, còn là hai vị Thiên đế chi tử tu vi âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, mà bản thân Thiên đế ở cách đó không xa, mới chỉ đến muộn mười mấy lần hô hấp mà thôi, điều này làm sao không khiến Thiên đế tức giận.

Đến tận lúc này, thập đại Thiên đế chi tử đã vẫn lạc tám người, chỉ còn có hai vị cường giả vô địch thiên địa vô lượng kiếp Kim Ô đại thái tử và tam thái tử.

Thân ảnh của Cổ Thần cũng đã rơi vào trong mắt của mấy người Chiến thần Hình, Nguyên, Long Tổ và Tiêu Diêu Tiên Tổ, mọi người chấn động không gì sánh được, không hề nghĩ tới Cổ Thần có thể bằng vào lực lượng bản thân trốn thoát khỏi Thiên Địa Thần Lô, đồng thời còn hủy đi Thiên Cung, đại sát bốn phương, không hề có người nào ngăn cản được, giết toàn bộ cường giả Thiên Cung phải lẩn trốn không ngừng.

Về phần Nhất, Thủy, Huyền cùng với Kim Ô đại thái tử, tam thái tử quả thực kinh hãi không gì sánh được, Cổ Thần bị phong ấn bên trong Thiên Địa Thần Lô, đó chính là phong ấn của Thái, dĩ nhiên có thể phá bỏ được phong ấn này, cần phải có loại yêu nghiệt như thế nào mới làm được?

Thái là linh tụ Đạo môn tam tổ, đại đệ tử của Hồng, thực lực thông thiên, nếu như không tận mắt nhìn thấy Cổ Thần thực sự khó tin tưởng Cổ Thần có thể thoát ra.

Mấy cự đầu khuếch tán thần thức, xác thực không hề phát hiện ra thân ảnh của hai người Ma Tổ và Khâu, lúc này mới dám xác định, Cổ Thần dùng năng lực bản thân thoát ra.

Dù sao, nếu như hai người Ma Tổ và Khâu cứu Cổ Thần ra, tự nhiên sẽ không ném Cổ Thần một mình một người ở nơi này rồi bỏ chạy trước.

Cổ Thần vừa nhìn thấy đám người Thiên đế, sắc mặt hơi cứng đờ, hắn từ trên người Thiên đế đang nổi giận dùng dùng cảm nhận được khí tức vô cùng nguy hiểm.

Xem ra, cho dù thực lực của hắn đã tăng mạnh, bản chất lực lượng vô cùng cường đại, thế nhưng tu vi so với Thiên đế vẫn kém xa, thực lực không thể so sánh được với đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn.

Nếu như tại địa phương khác, Cổ Thần lúc này tuyệt đối quay đầu bỏ chạy.

Thế nhưng tại đại lục tán cây, chỉ có từ Thiên môn mới có thể rời đi, tuy rằng tu sĩ có thể phi độn trên bầu trời đại lục tán cây, thế nhưng chỉ rời khỏi được đại lục tán cây mức độ nhất định.

Đại lục tán cây chính là thế giới chi trụ, thế giới chi trụ lại từ vũ trụ chi tâm sinh trưởng ra, kết nối với vũ trụ chi tâm, không lúc nào không hình thành một cỗ lực lượng cực kỳ to lớn, hút toàn bộ năng lượng trong vũ trụ về phía chính mình.

Rời khỏi thế giới chi trụ với khoảng cách càng lớn, cỗ lực hút kia lại càng to lớn, cho dù là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng có thể thoát thân khỏi cỗ lực hút khổng lồ kia, đó chính là lực lượng hấp thu toàn bộ vũ trụ.

Thiên môn ở ngay phía trước Thiên Cung, Cổ Thần muốn tới Thiên môn tự nhiên phải đi về phía trước, lui về phía sau hiển nhiên càng lúc càng tách xa Thiên môn.

Đồng thời, mấy đại cự đầu trận doanh Vạn Giới đều ở phía trước, hội họp với bọn họ mới có thể tăng hi vọng chạy ra khỏi đại lục tán cây lên mức cao nhất.

Lửa giận của Thiên đế bốc lên ngùn ngụt, trong mắt toát ra hỏa diễm màu vàng, nhìn Cổ Thần, sát khí thao thiên.

- Tiểu tử này rất tà môn, tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát, các người đều dốc chút lực, ngăn cản yêu nghiệt trận doanh Vạn Giới, bản đế tự mình tới thu thập nghịch tặc Cổ Thần này.

Thiên đế ra lệnh một tiếng, thân thể chợt lóe, đột nhiên biến mất không thấy, một đạo cự trảo kim quang đột nhiên xuất hiện ngay phía trước Cổ Thần.

Thiên đế đã xuất thủ đối với Cổ Thần rồi.

Ba vị cự đầu Nhất, Thủy, Huyền ngay từ đầu vẫn chưa dùng hết toàn lực, tất nhiên, tu vi tới trình độ như bọn họ hiện tại, không cần phải tranh chấp sinh tử, đánh tới đánh lui bất quá là tranh chút mặt mũi mà thôi, vì vậy không hề vận dụng mười thành công lực, càng đừng nói tới liều mạng bộc phát ra mười hai thành lực lượng.

Vì vậy Nhất mới có thể bị Chiến thần Hình bức lui, bởi vì Chiến thần Hình vừa rồi đã bộc phát ra mười hai thành lực lượng, như vậy dưới tình huống đại chiến với Nhất, lại bám trụ được Thiên đế hơn mười lần hô hấp.

Cổ Thần thoát được từ trong Thiên Địa Thần Lô, ba vị cự đầu Nhất, Thủy, Huyền đều khiếp sợ không ngớt, rất đồng ý với quan điểm của Thiên đế, đều cho rằng Cổ Thần vô cùng tà môn, quái dị, biết lưu lại hắn trên đời rất không có lợi, hiện tại đã lợi hại như vậy rồi, sau khi tu vi đột phá bước vào âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, vậy những đại cự đầu như bọn họ đã không thể làm gì được hắn nữa rồi.

Hướng chi, vạn nhất sau này Cổ Thần đột phá thiên địa vô lượng kiếp thì càng thêm phiền phức, sợ rằng chính là tồn tại Hồng mới, vượt qua các đại cự đầu, điều này không thể khiến mấy đại cự đầu dễ dàng tha thứ.

Vì vậy, Nhất, Thủy, Huyền liếc mắt nhìn nhau, nhất thời triển khai chiến đấu sinh tử đối với ba vị đại cự đầu Chiến thần Hình, Long Tổ và Nguyên của trận doanh Vạn Giới, đại sát thuật tung ra ùn ùn, ba người đột nhiên phản kích mãnh liệt, nhất thời đẩy lùi ba vị đại cự đầu Chiến thần Hình, Long Tổ và Nguyên về phía sau mấy trăm nghìn vạn dặm.

Về phần Tiêu Diêu Tiên Tổ, đối mặt với Kim Ô đại thái tử, tam thái tử, vốn bị vây trong tình thế hạ phong, hiện tại thấy hai vị Thiên đế chi tử vẫn lạc, hai người đều giận dữ, Tiêu Diêu Tiên Tổ càng bại lui.

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong sát na.

Cự thảo kim quang của Thiên đế chộp vào Nhất vĩnh hằng vô hình vô tướng bên ngoài cơ thể Cổ Thần.

Rắc rắc...

Không gian vô hình lập tức bị nghiền nát.

Nhất vĩnh hằng có thể ngăn cản công kích của hơn trăm vị cường giả âm dương sinh tử kiếp, thế nhưng không thể đỡ được một thảo của Thiên đế.

Cổ Thần phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trong sát na bật lui hàng tỉ dặm, toàn thân trên dưới xuất hiện hơn mười vết rách thật lớn.

Cự đầu thiên địa vô lượng kiếp có thực lực quá cường đại, hiển nhiên không giống bình thường, chỉ một thảo đánh ra, bản thân Cổ Thần đã bị trọng thương.

Tiên lực của đối phương vô cùng hao hãn, vô lượng, hậu kinh vô tận, thân thể Cổ Thần bị chấn nghiền nát liên tục, cứ nhiên không thể khôi phục trong thời gian ngắn, cho dù là mộc chi bản nguyên cũng không thể triệt để trị hết, một cỗ lực lượng vô cùng liên tục phá hủy thân thể Cổ Thần.

Có hiệu quả thương tổn vĩnh hằng rất giống so với Phá Thiên Chỉ.

Đương nhiên, thương tổn do Thiên đế gây ra không phải là thương tổn vĩnh hằng, mà là lực lượng quá mức cường đại, trong lúc nhất thời Cổ Thần không thể khôi phục mà thôi.

Thiên đế vừa mới ra tay Cổ Thần liền biết được, đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp có thực lực cường đại đáng sợ vượt qua tưởng tượng của hắn, thực lực của hắn hiện tại tối đa có thể chống lại cường giả thiên địa vô lượng nửa kiếp mà thôi, và cũng chỉ dừng lại ở mức có thể chống lại mà không bị giết chết.

Nếu là cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, một kích đã đánh hắn trọng thương.

Thấy Cổ Thần trọng thương, Chiến thần Hình, Nguyên, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ đều thất kinh, thế nhưng công kích của mấy vị cự đầu đối phương quá mức cường đại, thậm chí dùng tới phương pháp chiến đấu liều mạng, bọn họ căn bản không thể đột phá được mấy vị cự đầu Chư Thiên, từ trong tay Thiên đế cứu ra Cổ Thần.

Cường giả trận doanh Chư Thiên quyết tâm muốn tiêu diệt tính mệnh của Cổ Thần.

Một thảo cứ nhiên không miểu sát Cổ Thần, sắc mặt Thiên đế hơi kinh ngạc, quát lên:

- Nghịch tặc Cổ Thần, bản đế tự mình xuất thủ, nhìn ngươi có thể chống được bao lâu, diệt cho ta!

Đang khi nói chuyện, hai tay Thiên đế khẽ động pháp ấn, đột nhiên thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, trong không gian vô số tỉ dặm hoàn toàn tối sẫm lại, hóa thành một mảnh đen kịt.

- Kim Ô Sát!

Một thanh âm vang dội phát ra từ trong chỗ sâu hư không đen kịt, truyền đi bốn phương tám hướng.

Một thảo vừa rồi chỉ là một kích tiện tay của Thiên đế, là một chiêu rất bình thường, mà lúc này Thiên đế đã thi triển đại sát thuật kinh thiên, thế muốn triệt để diệt sát Cổ Thần.

Hư không bốn phía Cổ Thần theo hắc ám phủ xuống, đột nhiên không gian xuất hiện vô số cấm chế, Cổ Thần giống như bị rơi vào vùng bùn, tràn ngập lực lượng bám dính cực lớn, khiến hắn có lực lượng nhưng không thể sử dụng, khó có thể hành động.

Một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa đột nhiên phủ xuống!

Khủng bố! To lớn! Vô lượng!

Kim Ô Sát ẩn chứa một kích vô cùng vô tận!

- Vũ trụ khai hoang, Thiên Địa Huyền Hoàng!

Ngay tại giờ khắc này, một thanh âm vang dội đồng nhất vang lên, hư không đen kịt đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang, giống như thiên địa sơ khai, một tòa cung điện bảo tháp màu vàng đất từ trên cao hạ xuống, cung điện này to lớn không gì sánh được, rộng tới hàng tỉ tỉ dặm, cao vô số tầng.

Trong điện trần ngập khí tức thiên địa sơ thủy, truyền ra tiếng thiên ca thể lương tuyên cổ, vang vọng muôn đời, trần ngập một cỗ lực lượng cường đại tới cực điểm.

Là Thiên Địa Huyền Hoàng tháp!

Thiên Địa Huyền Hoàng tháp đè xuống, tất cả hư không đều hóa thành vũ trụ sơ thủy, âm dương hỗn độn, tất cả không gian phía trước Cổ Thần từ hắc ám biến thành quang minh, tất cả đều bị diệt, lực lượng quần chặt xung quanh Cổ Thần biến mất trong nháy mắt, thân thể lại hành động như bình thường.

Cư nhiên là Thiên Địa Huyền Hoàng tháp, chặn đứng đại sát thuật Kim Ô sát!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Vô số thanh âm bạo tạc giống như tràng pháp nổ vang lên, không gian vô số tỉ tỉ dặm tại lúc giao phong này bị hủy diệt, hình thành từng đoàn từng đoàn năm vân trùng thiên, cùng với phong bạo diệt thế.

Thế giới giống như nghênh đón ngày diệt vong.

Sóng gợn hủy diệt truyền đi vô số tỉ dặm, chỉ có không gian xung quanh Cổ Thần, phía sau Thiên Địa Huyền Hoàng tháp mới không bị sóng gợn hủy diệt này ảnh hưởng, tất cả phương hướng còn lại, co dù là cường giả Thiên Cung cách nơi này hàng tỉ dặm cũng bị sóng gợn hủy diệt trùng kích mãnh liệt.

Cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đều bật lui hàng tỉ dặm, thần sắc trắng bệnh, cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn càng trực tiếp phun máu tươi, bị chấn tới thân thể xuất hiện vô số vết thương, bản thân bị trọng thương.

Sóng hủy diệt dừng lại, thiên địa huyền hoàng tháp lại hóa nhỏ, xuất hiện trong Bảo Tháp Thiên Vương, Bảo Tháp Thiên Vương đứng trước mặt Cổ Thần và Thiên đế.

Bảo Tháp Thiên Vương lúc này có tu vi thông thiên, thần thông vô thượng, nào còn là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn trước đó, cư nhiên có tu vi thiên địa vô lượng nửa kiếp.

Khí tức của Thiên Địa Huyền Hoàng tháp trong tay cũng biến đổi, phát sinh lực lượng chấn động vũ trụ cực lớn, cư nhiên là tiên thiên linh bảo thượng đẳng.

Nhìn bóng lưng của Bảo Tháp Thiên Vương, trong lòng Cổ Thần đột nhiên hiện lên một đạo linh quang.

Côn Ngô Ấn xuất hiện trong bí địa Lý gia, là đồ vật Bảo Tháp Thiên Vương lưu lại, mà Côn Ngô Ấn lại là pháp bảo do Côn Ngô Tiên Đế chế tạo, dung hợp với không gian Côn Ngô Bí Cảnh, tương đương với chìa khóa tiến vào trong không gian Côn Ngô Bí Cảnh.

Côn Ngô Bí Cảnh tồn tại vô số năm tháng, tuy rằng cách mỗi năm trăm năm mới mở ra một lần, thế nhưng trước đó đã mở ra không biết bao nhiêu lần, mà từ thời đại thái cổ tới nay chưa từng có người nào thu được Như Ý Linh Lung bảo tháp, hết lần này tới lần khác là Cổ Thần thu được.

Lúc đó trên người Cổ Thần mang theo Côn Ngô Ấn, đã vượt qua được cấm chế của Như Ý Linh Lung bảo tháp, mà Tàng Thiên Cơ, Kim Bằng, hắc quan xà ba đầu muốn tiến vào cũng không tiến vào được.

Tất cả chuyện này đã chứng minh, Bảo Tháp Thiên Vương và Côn Ngô Tiên Đế có quan hệ không nhỏ, bằng không Côn Ngô Tiên Đế đã không giao Côn Ngô Ấn cho Bảo Tháp Thiên Vương bảo quản, nếu như không phải Côn Ngô Tiên Đế giao Côn Ngô Ấn cho Bảo Tháp Thiên Vương, với thực lực của Bảo Tháp Thiên Vương căn bản không thể cướp được đồ trong tay Côn Ngô Tiên Đế.

“Lẽ nào lúc Côn Ngô Tiên Đế thất bại, Bảo Tháp Thiên Vương chính là một con cờ bí mật lưu lại trong Thiên Cung? Nếu thực sự như vậy, Bảo Tháp Thiên Vương này ẩn giấu cũng đủ sâu, hơn mười vạn năm qua, ngay cả cự đầu trận doanh Vạn Giới cũng không biết, Thiên Cơ lão nhân cũng chưa từng nhắc qua.”

Cổ Thần không khỏi suy đoán trong lòng.

Bảo Tháp Thiên Vương đột nhiên bạo phát khiến tất cả các cường giả Chư Thiên lẫn Vạn Giới đều khiếp sợ, cho dù mấy đại cự đầu cũng có chút trừng mắt há mồm, trong lòng nhất thời khó có thể tiếp thu.

Thiên đế vừa khiếp sợ lại vừa nổi giận, lửa giận từ trong mắt phun ra, hóa thành hỏa diễm màu vàng, hầu như thiêu đốt thành một phiến biển lửa, đây chính là lửa giận thao thiên chân chính.

Thiên đế cả giận nói:

- Bảo Tháp Thiên Vương, ngươi cư nhiên là một phản đồ, cư nhiên dám phản loạn bản đế? Ngay cả tu vi cũng đã đột phá tới thiên địa vô lượng nửa kiếp, đồng thời không hiển lộ ra ngoài, ngươi có thể ẩn giấu sâu tới như vậy? Ngươi không có khả năng có công pháp ẩn giấu cao minh như thế này, nói, là ai dạy cho ngươi?

Thần tình Bảo Tháp Thiên Vương trấn định, nói:

- Kim Ô, ai mới là phản đồ, trong lòng chính mình đều rõ ràng, thượng thiên hạ địa, từ cổ chí kim, có thể giúp ta ẩn nấp tu vi sâu như vậy, ngay cả đám cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn các ngươi cũng không thể phát hiện, ngay cả Hồng cũng vậy? Ngươi nói còn có thể là ai?

Trong mắt Thiên đế hiện lên một tia kinh khủng, nhưng nghĩ tới người kia đã chết, rất nhanh hóa thành trấn định, quát lên:

- Tốt! Tốt! Tốt! Bảo Tháp Thiên Vương, ngươi đây là tự tìm đường chết, ngươi cho rằng với tu vi thiên địa vô lượng nửa kiếp của ngươi có thể ngăn cản được ta?

- Ha ha ha ha!

Bảo Tháp Thiên Vương cười to một tiếng, quát lên:

- Kim Ô, tìm đường chết chính là ngươi, ngươi cho là Côn Ngô Tiên Đế vẫn lạc rồi sao? Côn đế tạo hóa thông thiên, nghịch thiên tru thần, vô địch thế gian, đệ nhất tuyên cổ, tên phản đồ ngươi, ngươi cho rằng ngươi và Hồng đánh lén Côn đế, Côn đế sẽ vẫn lạc, ha ha ha ha, ngươi sai rồi, cho dù Côn đế có trọng thương Thiên Địa cũng không thể diệt được ngươi, Đại Địa đã bị Côn đế đánh tới mức tử khi âm trầm, hơn mười vạn năm trôi qua cũng không thể khôi phục lại nguyên khí, Thương Thiên tuy đã thắng, thế nhưng chưa tận mắt nhìn thấy Côn đế vẫn lạc, nhưng ta biết Côn đế không hề chết, người đã sớm chuẩn bị tốt tất cả, người đã lưu lại di mệnh cho ta, chung quy sẽ có một ngày thực hiện, hơn mười vạn năm rồi, ta đợi hơn mười vạn năm rồi, rốt cuộc ta cũng chờ đợi được truyền nhân của Côn đế, ha ha ha ha, Kim Ô, ngươi biết Côn đế đã nói với ta cái gì?

Sắc mặt Thiên đế khó coi, trầm giọng hỏi:

- Hắn nói cái gì?

- Côn Ngô Giới thành, nghịch thiên cải mệnh, truyền nhân xuất thế, Kim Ô lạc vẫn!

Bảo Tháp Thiên Vương niệm sắt một tiếng, hét lớn:

- Kim Ô, ngươi phản bội Côn đế, toàn tộc phải tru!

- Đánh rầm!

Thiên đế quát lớn một tiếng, lửa giận màu vàng giống như sóng khí khuếch tán bốn phương tám hướng, đủ đạt tới hàng tỉ dặm, soi sáng thập phương muôn đời, không gian phương viên hơn mười vạn dặm đều bị nhuộm thành màu vàng.

- Toàn bộ đều là đánh rầm!

Thiên đế lớn tiếng rít gào:

- Cho dù hắc chưa chết thì có thể làm gì bản đế? Bản đế đã có tu vi thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, thọ nguyên bất tận, bất tử bất diệt, cho dù là hắc tại thời điểm toàn thịnh cũng không thể làm gì được bản đế, cho dù hắc không chết thì bản thân cũng đã bị trọng thương, chỉ còn lại một hơi tàn? Còn đế? Côn đế cái rắm, hiện tại chỉ có một đế, đó chính là Thiên đế, là ta, ta mới chính là chủ nhân của thiên hạ, ha ha ha ha...

Đột nhiên, Thiên đế cười lên ha hả, chỉ lên vòm trời cao cao, quát lớn:

- Côn Ngô, ngươi có biết ngươi bại ở chỗ nào hay không?

- Bởi vì ngươi ngu ngốc, vì một đám kiến hôi ti tiện nhất dám ngỗ nghịch lại Thương Thiên, vì một đám nhân loại giống như hạt bụi bé nhỏ dám phản kháng lại cổ thần Thiên Địa, ngươi quả thực chính là kẻ ngu ngốc nhất trên đời này, ngươi là cổ thần chi tử, có huyết mạch cao quý nhất, vốn sinh ra đã định trước đứng trên tất cả, thế nhưng ngươi lại cam nguyện trở nên thấp hèn, làm bạn với đám nhân loại rác rưởi, mang theo một đám kiến hôi vọng tưởng nghịch thiên cải mệnh, ngươi đáng chết, tội ngươi đánh chết vạn lần!

- Ngươi làm càn!

Cổ Thần hét lớn, qua một đoạn thời gian, vết thương trên người cuối cùng cũng khôi phục lại, cho dù hắc là người có tích cách rất trầm ổn, nhưng nghe xong lời của Thiên đế vẫn không nhịn nổi giận dữ!

Côn Ngô Tiên Đế vì sinh linh trong thiên hạ, vì sinh linh vạn tộc mà phản kháng lại cổ thần Thiên Địa, là người kính nể nhất suốt đời của Cổ Thần.

Mà Thiên đế là cái gì? Một tên phản đồ, một tên khốn kiếp, một kẻ bội bạc, bại hoại cầm máu tươi tính mệnh của sinh linh thiên hạ kính dâng lên cổ thần Thiên Địa.

Nghe Thiên đế mắng to Côn Ngô Tiên Đế, Cổ Thần sao có thể không giận, quát lên:

- Kim Ô, ngươi cách cái chết không xa rồi, toàn bộ Kim Ô tộc đều phải bị hủy diệt, phản đồ bội tín bội nghĩa hãm hại chủ nhân, ngươi không có kết cục tốt!

- Chỉ bằng ngươi?

Thiên đế cười nhạt, nói:

- Truyền nhân Côn đế? Ngươi chính là truyền nhân Côn đế, ha ha ha ha... Quả nhiên không tồi, ngươi giết chết tám nhi tử của bản đế thì thế nào? Ngươi cho rằng thủ đoạn của ngươi rất ác độc? Nhi tử của bản đế nghìn nghìn vạn vạn, nếu như cổ thần Thiên Địa muốn ăn thịt của Kim Ô, bản đế một lần giết chết chục người, trăm người tự mình dâng lên cho cổ thần Thiên Địa dùng, ngươi cũng dám so thủ đoạn độc ác với bản đế? Ngươi tính là cái gì?

- Ngươi chính là một tên súc sinh, một tên súc sinh thấp hèn biến thái!

Cổ Thần lạnh giọng quát lên.

- Ngươi biết cái gì? Ngươi cũng giống như Côn đế, là một tên ngu ngốc, ngươi nói ta là súc sinh thì có thể thế nào? Ta mới là Thiên đế, là chủ nhân của vũ trụ phàm gian, toàn bộ vũ trụ phàm gian, vô số ức tỉ phàm nhân, tu sĩ, bọn họ đều kính ngưỡng bản đế, mà các ngươi, ta nói là yêu nghiệt thì là yêu nghiệt!

Tinh quang trong mắt Thiên đế chợt lóe, tựa hồ đang nói tới chuyện cực kỳ hài lòng, duỗi thẳng thắt lưng, toàn thân đều trở nên cao to, nói:

- Nhân loại vốn chính là sinh linh ti tiện nhất, trước mặt cổ thần Thiên địa, sinh linh vạn vật chỉ là kiến hôi, số phận của bọn chúng đã định trước, vận mệnh như vậy, nếu muốn thay đổi số phận ti tiện của chính mình, phản kháng cổ thần Thiên Địa là không được, Thiên Địa tồn tại vĩnh hằng, đồng sinh với vũ trụ, vĩnh sinh bất biến, bọn họ là chí cao vô thượng, vạn vật thiên địa, sinh linh nhân loại vốn chính là thực vật của bọn họ, bọn họ muốn ăn thì ăn, có cái gì sai?

- Nếu muốn thay đổi số phận chân chính của chính mình chỉ có một biện pháp, đó chính là thuận theo cổ thần Thiên Địa, cổ thần Thiên Địa muốn ăn ngươi vậy thì cho bọn họ ăn là được rồi, đưa đến bên mép bọn họ, bọn họ vui vẻ rồi tự nhiên sẽ cho ngươi địa vị, tựa như ta coi Thiên Địa chí tôn, như vậy không phải đã thay đổi số mệnh rồi sao? Ngươi nhìn xem đám phàm nhân kia, đám sinh linh vạn vật kia, bọn chúng hèn

mọn, thấp kém như vậy, bọn chúng ngu xuẩn như vậy, cổ thần Thiên địa uống máu của bọn chúng, ăn thịt của bọn chúng, nhưng bọn chúng vẫn muốn tế bái thương thiên, bái thiên địa vi tôn.

- Côn đế? Người tùy tiện đi hỏi một phạm nhân, tùy tiện hỏi bất cứ tu sĩ nào, hỏi đám yêu thú, đi hỏi xem, bọn chúng biết Côn đế là ai? Bọn chúng chỉ biết Thiên đế là ai, chỉ biết phải tế bái Thiên đế, đám sinh linh hèn mọn ngu xuẩn như vậy, cái gì nên biết, cái gì không nên biết, toàn bộ đều nắm giữ trong tay bản đế, không nên biết đến bản đế ra lệnh một tiếng, toàn bộ cảm đoán, cái gì nên biết bản đế ra lệnh một tiếng, toàn bộ thiên hạ đều phải truyền bá, các người vì sinh linh thiên địa mà phấn đấu, nhưng ta nói các người là yêu nghiệt, sinh linh trong thiên địa đều cho rằng các người là yêu nghiệt, đây chính là sinh linh vạn vật, đây chính là nhân loại được các người bảo hộ!

- Cho dù bọn chúng có hiểu ra đi nữa, bọn họ giác ngộ rồi, biết cổ thần Thiên địa muốn ăn thịt của bọn chúng, uống máu của bọn chúng, thì tính sao? Bọn chúng chỉ biết nghĩ sinh linh trong thiên hạ nhiều như vậy, sẽ không cần phải ăn ta, suy nghĩ của bọn chúng là không phải đối mặt, mà là trốn tránh, cho dù sinh linh kia biết cổ thần Thiên Địa muốn ăn bọn chúng, hẳn chỉ biết giết chết sinh linh khác, dâng lên để đổi lấy tính mệnh của chính mình, bởi vì cổ thần Thiên Địa là không thể kháng nghịch, kháng nghịch là chết, giết hại sinh linh khác mới là sinh!

- Đây là sinh linh vạn vật các người muốn cứu sống, bọn chúng ngu xuẩn như vậy, hèn mọn như vậy, thấp hèn như vậy, chính bọn chúng không biết tự cứu, các người muốn đi cứu đám ngu xuẩn như vậy làm cái gì? Bọn chúng cho rằng thương thiên là chí thượng, các người đều là yêu nghiệt, tà ma ngoại đạo, các người còn muốn đi cứu giúp bọn chúng, đây không phải là ngu xuẩn thì là cái gì?

- Bản đế là thấp hèn hay cao thượng, các người nói không được tính, sinh linh thiên hạ đều không một lời mang ơn đối với các người, đám ngu xuẩn các người có cái gì là quyền mưu, căn bản không hiểu, vì vậy các người vẫn ngu xuẩn như trước, tội đáng chết vạn lần, mà bản đế là cao cao tại thượng, nắm giữ quyền to thiên địa! Truyền nhân Côn đế? Vậy thì thế nào? Ngay cả tên ngu ngốc Côn đế kia ta cũng đã sớm không để vào mắt, ta còn không diệt được tên ngu ngốc nhỏ như người?

Tựa hồ Thiên đế đã bị xúc động tới mỗi một sợi thần kinh nhỏ nhất, mồm năm miệng mười nói liên tục để phụ trợ hình tượng cao to của hắn, để chứng minh hắn chính là chí tôn.

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu!

Bảo Tháp Thiên Vương nói:

- Cổ Thần, trước đây ta không biết người là truyền nhân của Côn đế, đã đắc tội nhiều, Côn đế để ta ẩn nấp trong trận doanh Chư Thiên nhiều năm như vậy chính là để phòng ngừa vạn nhất một ngày kia truyền nhân của người sẽ bị rơi vào trong tay trận doanh Chư Thiên, ta có thể cứu giúp, tình thế ngày hôm nay đối với chúng ta mà nói tương đối bất lợi, người theo sát phía sau ta, ta liều cái mạng gia này cũng phải hoàn thành ủy thác của Côn đế, cứu người ra ngoài!

Đang khi nói chuyện, cánh tay Bảo Tháp Thiên Vương nhắc lên, Thiên Địa Huyền Hoàng tháp nhất thời bay về phía Thiên đế.

Trong sát na Thiên Địa Huyền Hoàng tháp biến thành lớn, cao tới vô số tầng, một cỗ khí tức vũ trụ sơ khai tản mát ra, tiếng thiên ca tang thương vạn cổ vang lên, hủy diệt vô số không gian vị diện, đánh vào Thiên đế.

- Theo phía sau ta, chúng ta đi mau!

Thiên Địa Huyền Hoàng tháp vừa ra, Bảo Tháp Thiên Vương liền la lên đối với Cổ Thần.

- Ha ha ha ha ha...

Thiên đế lớn tiếng cười rộ lên, nói:

- Các người thực sự cho rằng thoát được rồi sao? Chỉ là Thiên Địa Huyền Hoàng tháp cũng có thể ngăn cản bản đế? Chỉ bảo thiên địa, Thương Khung Thần Ấn!

Theo thanh âm của Thiên đế vang lên, trong sát na, vòm trời vô số ức tỉ dặm đột nhiên tối sầm, sụp đổ, hoàn toàn bao phủ Cổ Thần, Bảo Tháp Thiên Vương và Thiên Địa Huyền Hoàng tháp vào trong đó.

Thương Khung sụp đổ này dĩ nhiên là một kiện tiên thiên linh bảo, khổng lồ không gì sánh được, vô biên vô hạn, tiên pháp vô lượng, cự lực vô cùng.

Thương thiên sụp đổ, giống như đại kiếp nạn phủ xuống, muốn hủy diệt hư không muôn đời, sinh linh vạn vật.

- Thương Khung Thần Ấn? Vì sao có khả năng? Hồng sao có khả năng giao chỉ bảo thiên địa này cho người?

Bảo Tháp Thiên Vương kinh hô, trong thanh âm tràn ngập khiếp sợ và sợ hãi.

- Thương Khung Thần Ấn?

Mấy đại cự đầu đang kích đầu xa xa, Kim Ô đại thái tử, tam thái tử và Tiêu Diêu Tiên Tôn đều thất kinh, trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi, đều ngừng tay lại, thối lui thật xa.

Thương Khung Thần Ấn, một kiện tiên thiên linh bảo chuyên dụng của Hồng, chỉ bảo cường đại nhất trong tiên thiên linh bảo thượng đẳng.

Tuy rằng Thiên Địa Huyền Hoàng tháp cũng là tiên thiên linh bảo thượng đẳng, thế nhưng dưới uy áp của Thương Khung Thần Ấn hạ xuống, lập tức thu nhỏ lại, hoàn toàn không đỡ được công kích của Thương Khung Thần Ấn.

Tiên lực trong cơ thể Bảo Tháp Thiên Vương bốc cháy lên, điên cuồng thôi động Thiên Địa Huyền Hoàng tháp, thế nhưng tiên lực vô lượng cũng không thể ngăn cản được xu thế ép xuống của Thương Khung Thần Ấn.

Phụt...

Bảo Tháp Thiên Vương phun ra một ngụm máu tươi, chỉ có thể ngăn cản được mấy lần hô hấp, Thiên Địa Huyền Hoàng tháp bị ép tới rung lên kịch liệt, trong sát na thu nhỏ lại, bay ngược vào lòng tay Bảo Tháp Thiên Vương.

Thương Khung Thần Ấn mất đi ngăn cản, giống như trời cao sụp đổ, áp xuống điên cuồng.

Thiên địa phía dưới tựa hồ đều bị hủy diệt, đã không có không gian, Cổ Thần và Bảo Tháp Thiên Vương căn bản không thể nhúc nhích.

Trong lòng Cổ Thần chấn động, đây chính là công kích kinh khủng nhất từ trước tới nay hắn gặp phải, nguy cơ trí mạng hoàn toàn bao phủ hắn, cho dù là trước đó bị nhốt trong Thiên Địa Thần Lô hắn cũng không cảm thấy nguy cơ tử vong cận kề tới như vậy.

Càn Khôn Ngọc Bích chỉ là một kiện tiên thiên linh bảo loại hình phụ trợ, có thể ngăn cản được công kích cầu chân khí thiên địa, nhưng lại không đỡ được đại thế hạ xuống vô biên của Thương Khung Thần Ấn.

Trong nháy mắt khi Thương Khung Thần Ấn hạ xuống người Cổ Thần, trước ngực Cổ Thần đột nhiên bạo phát một cỗ khí tức kinh khủng tới cực điểm.

Mầm móng linh hồn do Côn Ngô Tiên Đế biến thành đột nhiên bạo liệt, trong sát na, một hư ảnh thân người mặc hắc y đột nhiên xuất hiện, chính là Côn Ngô Tiên Đế, hắn đánh một chưởng lên cao.

Ầm...

Một tiếng bạo tạc, khắp vòm trời đều bị một chưởng của Côn Ngô Tiên Đế đánh văng đi, trong sát na thiên địa lại biến thành bình thường.

- Phản tặc, nhận lấy cái chết!

Côn Ngô Tiên Đế hét lớn một tiếng.

- Côn Ngô Tiên Đế?

Thiên đế, Nhất, Huyền, Thủy, Hình, Nguyên, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ, Bảo Tháp Thiên Vương... Những cường giả đỉnh phong, cự đầu thiên địa vô lượng kiếp, tất cả đều chấn động mãnh liệt, sắc mặt đại biến, hai mắt trừng lớn, không thể tin tưởng vào hai mắt của chính mình, nhất tề hét lên một tiếng kinh hãi.

Tên lịch sử tu chân giới đã từng xuất hiện một cường giả vô địch nghịch thiên tru thần, ngay cả cổ thần đồng sinh với thiên địa cũng vẫn lạc không ít dưới tay hắn, phải run rẩy trước mặt hắn.

Hơn mười vạn năm trôi qua, hắn đã sớm trở thành một truyền thuyết, một truyền thuyết vô cùng xa xưa, chỉ tồn tại trong truyền thuyết giữa các cường giả đỉnh cao trên con đường tu đạo.

Lúc này, dĩ nhiên lại xuất hiện hậu thế.

Côn Ngô Tiên Đế, lấy một hình tượng không thể tưởng tượng nổi, vô cùng chấn động bước lên sân khấu, ngay cả chí bảo thiên địa Thương Khung Thần Ấn cũng bị Côn Ngô Tiên Đế đánh một chưởng văng đi, hung uy cái thế, phách chấn muôn đời.

Cho dù là cường giả đỉnh phong trên con đường tu luyện, cự đầu vô thượng hai đại trận doanh Chư Thiên Vạn Giới, nhìn thấy Côn Ngô Tiên Đế, thần sắc biến đổi, chấn động dị thường.

- Côn Ngô tiên bối!

Cổ Thần nhìn nhân ảnh mặc hắc y kia, cũng không nhịn được kinh hô một tiếng.

Bất quá, Côn Ngô Tiên Đế đối với thanh âm của Cổ Thần hoàn toàn không để ý tới, mà là bước chân vừa nhấc, bật người về phía Thiên đế.

Đây chỉ là một bóng người, không phải thực thể, Cổ Thần kinh ngạc nhìn thân ảnh Côn Ngô Tiên Đế, trong nháy mắt liền sáng tỏ.

Côn Ngô Tiên Đế đích xác đã vẫn lạc, thế nhưng một tia ý niệm cuối cùng của hắn đã tụ tập lực lượng cử thể vô địch dung hợp một chỗ với linh hồn, hình thành một linh hồn mầm móng.

Nguyên lai, nếu có linh hồn mầm móng này bên người, ngày sau Cổ Thần có thể lĩnh ngộ tử vong, sinh mệnh... Các loại pháp tắc, có thể đánh vỡ quy tắc cũ, có thể cứu được Côn Ngô Tiên Đế, để Côn Ngô Tiên Đế một lần nữa khôi phục ý thức, thu được sống lại.

Bất quá, hiện tại linh hồn mầm móng của Côn Ngô Tiên Đế bạo phát, tất cả lực lượng của hắn đều phóng thích ra ngoài, linh hồn mầm móng không còn tồn tại. Sau khi đánh một trận với Thiên đế, mặc kệ là thắng hay không thắng đều sẽ biến mất vĩnh viễn, cho dù Cổ Thần có tu vi thông thiên tới mức nào đi nữa, Côn Ngô Tiên Đế cũng không thể tái sinh.

Đây chính là một tia lực lượng cuối cùng của Côn Ngô Tiên Đế, vì Cổ Thần cầu một đường sinh cơ.

Trước khi Côn Ngô Tiên Đế vẫn lạc đã sớm có dự tính, Cổ Thần và Thiên đế hoặc là Hồng gặp nhau, bại lộ thân phận quá sớm khả năng sẽ không thể nghịch chuyển được nguy cơ sinh tử, như vậy, lực lượng cuối cùng của hắn di lưu lại phong ấn trong linh hồn mầm móng có thể sẽ phát huy được công dụng.

Tình thế ngày hôm nay quả nhiên đúng như dự liệu của Côn Ngô Tiên Đế.

Năm đó, nguyên nhân thay Cổ Thần xoay chuyển sinh tử còn có một nguyên nhân quan trọng khác.

Đó chính là Côn Ngô Tiên Đế có thể tự thân đánh chết Thiên đế, lấy máu của phản đồ này, lực lượng cuối cùng di lưu lại chính là chuẩn bị cho cơ hội đánh chế Thiên đế.

Côn Ngô Tiên Đế đã sớm vẫn lạc, tuy rằng để lại lực lượng cường đại, thế nhưng không có ý thức, chỉ là từ rất sớm trước đây Côn Ngô Tiên Đế đã cố định ý chí, đạo nhân ảnh Côn Ngô Tiên Đế này sẽ không nghe bất cứ kẻ nào nói, chỉ biết dựa vào ý chí cố định từ trước để hành động, đạo ý chí này biến mất đại biểu lực lượng của Côn Ngô Tiên Đế triệt để biến mất.

Tuy rằng Côn Ngô Tiên Đế không có ý thức, thế nhưng ý chí di lưu lại cũng không hề lằm lằm tập trung vào Thiên đế, đối với kẻ đã từng làm tọa kỵ quả thực quá mức quen thuộc rồi.

Côn Ngô Tiên Đế bước từng bước một, tiếp cận gần Thiên đế, mỗi một bước hạ xuống đều khiến trời xanh sụp đổ, một bước vạn dặm, ngay cả tiên thiên linh bảo cũng không thể gây tổn hại tới đại lục tán cây, thế nhưng dưới bước chân của Côn Ngô Tiên Đế liên tục sinh ra vết rách.

Chỉ là bước vài bước đã sinh ra lực lượng kinh khủng không thể tưởng tượng nổi.

Chúng cự đầu thấy thế đều sợ hết hồn, cuối cùng bọn họ cũng hiểu rõ, cho dù bọn họ bước vào đỉnh cao tu đạo, nhưng trước mặt Côn Ngô Tiên Đế vẫn nhỏ bé như trước.

Chúng cự đầu đã nhìn ra được, Côn Ngô Tiên Đế hiện tại không phải chân thân, cũng không phải phân thân, không hề có khí tức sinh mệnh, chỉ là một ảnh tượng do Côn Ngô Tiên Đế lưu lại cùng với một tia ý chí mà thôi.

Bất quá, nguyên nhân chính là vì như vậy, mấy đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn mới càng thêm cảm thấy sợ hãi, mới chỉ là một ảnh tượng, một tia ý chia đã kinh khủng như vậy, nếu là Côn Ngô Tiên Đế tại thời điểm đỉnh phong, thực lực rốt cuộc đã đạt tới trình độ như thế nào?

Thần tình của Thiên đế có chút hoảng loạn, trong lòng kinh hãi, thế nhưng dù sao hắn cũng không phải là người thường, bề ngoài vẫn duy trì trấn định tự nhiên, nhìn Côn Ngô Tiên Đế quát lớn:

- Côn đế, chỉ dựa vào một ảnh tượng, một tia ý chia, ngươi cũng muốn tổn thương tới ta, quả thực là vọng tưởng, ngươi đã bị chết thiếu triệt để, vậy bản đế sẽ giúp ngươi xóa sạch toàn bộ, Thương Khung Thần Ấn, cái thể vô vong, phá diệt vạn cổ, tháp hãm thập vương, Diệt!

Theo tiếng hô to của Côn Ngô Tiên Đế, hai tay nắm mạnh lên cao, đột nhiên quang mang vạn trượng, thần quang màu vàng chói sáng mười phương vạn cổ, thần quang trong hai trảo thật lớn màu vàng tím lấp vòm trời, lôi mạnh xuống bên dưới.

Khắp vòm trời, giống như một khối màn sân khấu bị Thiên đế xé rách, trong sát na trời cao sụp đổ, mười phương vạn vẹo, muốn hủy diệt tất cả không gian, sản sinh đại kiếp nạn.

Hiện tại Thiên đế đã sử dụng mười thần lực lượng, thôi động Thương Khung Thần Ấn công kích, uy lực so với lúc trước lớn hơn gấp trăm lần.

- Thác Thiên!

Chưởng phải của Côn Ngô Tiên Đế chống lên cao, một bàn tay vô cùng khổng lồ đột nhiên xuất hiện, khiến toàn bộ thiên khung đều được chống đỡ trong lòng bàn tay, thiên khung vốn đang sụp đổ trong sát na dừng lại, giống như thời gian tĩnh lặng, bị định lại giữa không trung.

- Hủy Diệt!

Chưởng trái của Côn Ngô Tiên Đế dựng lại, ngón tay khép lại như kiếm, chém mạnh về phía trước, một đạo kiếm ảnh khổng lồ không gì sánh được đột nhiên chém xuống, dài tới vô số tỉ tỉ dặm, tràn ngập khí tức hủy diệt mãnh liệt tới cực điểm, hư không vô tận đều bị một kiếm này hủy diệt, phân liệt sang hai bên.

- Thôn phệ!

Không gian bị hủy diệt hóa thành một hắc động đen kịt vô cùng, thông hướng về các tinh không cực kỳ xa xôi, thôn phệ tất cả mọi thứ hàng tỉ dặm bốn phương tám hướng, tay phải của Côn Ngô Tiên Đế đẩy mạnh, nhất thời toàn bộ thiên khung đều bị nhét vào trong không gian hắc động cực lớn đang thôn phệ tất cả.

Thác Thiên, Hủy Diệt, Thôn Phệ!

Côn Ngô Tiên Đế sử dụng ba chiêu đại thần thông khủng bố tới cực điểm, trong sát na Thương Khung Thần Ấn đã bị Côn Ngô Tiên Đế nhét vào trong không gian bị hủy diệt thôn phệ, chợt lóe rồi biến mất, chỉ chớp mắt đã bị hắc động nối thông với vô cùng vô tận thời không, bị chuyển dời tới phiến tinh không hàng tỉ tỉ dặm.

Thiên đế hoảng hốt lo sợ, thần sắc đại biến, hắn liều mạng muốn kéo Thương Khung Thần Ấn, thế nhưng lực lượng thôn phệ kinh khủng kia to lớn vô cùng, không thể tưởng tượng, Thiên đế giống như lá cây giữa gió lớn, căn bản không thể ngăn cản được Thương Khung Thần Ấn bị thôn phệ biến mất.

- Thương Sinh!

Thương Khung Thần Ấn bị nhét vào chỗ sâu trong không gian thôn phệ, Côn Ngô Tiên Đế bước về phía trước một bước, đại địa trời cao đều bị sụp đổ, hắn đánh ra một chưởng.

Một chưởng này ẩn chứa vạn vật thiên địa, thương sinh vô cùng vô tận, số lượng không đếm nổi, hầu như so sánh với thiên địa, hạo hân, vô lượng, dâng trào, đại thế, tất cả các lực lượng đều ẩn chứa trong một chưởng này.

Trong mắt Thiên đế sợ hãi, hắc cảm giác vũ trụ bị áp súc, hắc sẽ bị vũ trụ thu nhỏ lại phong ấn vào bên trong, không thể nhúc nhích.

- Kim Ô chân thân ngao du!

Thiên đế rống lên to hơn, thân thể nguyên bản tỏa kim quang long lanh càng thêm bùng phát quang mang, toàn thân hóa thành một đoàn quang mang màu vàng gai mắt, trong sát na, vô số hỏa diễm từ trong quang mang màu vàng tuôn ra, một đầu Kim Ô hỏa diễm cực kỳ khổng lồ xuất hiện.

Đầu Kim Ô hỏa diễm này to lớn không gì sánh được, lớn tới hàng nghìn vạn dặm, thế nhưng thể tích của Kim Ô còn đang không ngừng mở rộng, trong sát na đã biến thành hàng tỉ dặm, hàng chục tỉ dặm.

Không gian đang thu nhỏ lại không thể trói buộc được thân thể Thiên đế bành trướng, Thiên đế đánh ra một trào, kim trào hỏa diễm đằng đằng giống như hàng nghìn viên tinh cầu, bất phá tất cả không gian phía trước.

Cự sí kim diễm rung lên, Thiên đế phóng lên cao, trong sát na đã bay lên hàng chục tỉ dặm trên thiên khung vô tận.

Xích...

Kim Ô thét lên một tiếng chói tai, vô số hỏa diễm màu vàng từ trong miệng Kim Ô phun ra, trong sát na trăm nghìn tỉ dặm bên dưới đều hóa thành biển lửa màu vàng, hai cánh của hắc rung lên, vô số cương mang màu vàng tràn ngập không gian ức vạn dặm, chém giết về phía Côn Ngô Tiên Đế.

- Bản đế cũng là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp, bất tử bất diệt, Côn đế, ngươi cho là ngươi thực sự tổn thương được ta? Ngươi bất quá là một ảnh tượng, một tia ý chia, nhìn bản đế diệt ngươi như thế nào!

Thanh âm của Thiên đế vang vọng bốn phương, tràn ngập hư không vô tận.

Lúc này, tất cả các cường giả đều dừng động tác lại, nhìn không chuyển mắt vào đạo ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế và chân thân của Thiên đế tranh đấu kịch liệt với nhau.

- Phá Thiên!

Tay phải của Côn Ngô Tiên Đế thu lại, một ngón tay đẩy mạnh lên cao, diễm về phía Thiên đế, quang mang chói sáng đột nhiên xuất hiện tại đầu ngón tay của Côn Ngô Tiên Đế.

Con ngươi của Cổ Thần co rút lại, là Phá Thiên Chỉ, Phá Thiên Chỉ đệ ngũ trọng đại viên mãn.

Oanh!

Không gian phía trước đột nhiên tan nát, cái gì cũng không còn, biển lửa vô cùng vô tận, cương nhận màu vàng, tất cả đều bị một cỗ lực lượng vô hình kinh khủng không thể tưởng tượng diệt thành hư vô.

Thương khung bị phá rồi, chia sang hai bên, chính giữa để lộ một lỗ thủng to lớn không gì sánh được, phương viên trăm nghìn vạn dặm.

Một đạo chỉ cương đẹp mắt tới cực điểm giống như xuyên phá thương thiên, lại đột nhiên xuất hiện ngay bên dưới thân thể hàng tỉ dặm của Thiên đế. Phá phá phá phá phá phá phá phá phá phá...

Tất cả tan biến, chỉ cương Phá Thiên Chỉ không thể đỡ, tan biến tất cả, vọt thẳng lên, trong sát na xuyên thấu thân thể khổng lồ của Thiên đế.

987. Chương 16: Hồng Chiến Côn Ngô

Một tiếng kêu vang thảm thiết, vang vọng hư không vô tận, trên thân thể Thiên đế đã nhiều hơn một lỗ lủng lớn tới hàng nghìn vạn dặm, một cỗ lực lượng phá hư liên tục tàn phá thân thể Kim Ô.

Lực lượng thật lớn nhất thời đánh Thiên đế văng ngược ra phía sau, trong sát na bật lui trăm nghìn ức dặm, tiếng kêu thảm thiết liên tục, máu tươi màu vàng phun mạnh, trên vòm trời hình thành một con sông màu vàng dài tới trăm nghìn ức dặm, Phá Thiên Chỉ ra, Thiên đế thương nặng.

Tất cả các cự đầu đều hít một ngụm lương khí. Thực lực của Thiên đế không hề kém hơn bọn họ, thế nhưng lại bị đạo ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế gây thương tích, lực lượng của Côn Ngô Tiên Đế thực quá đáng sợ.

Trời cao nghiêng nát, đại địa tan vỡ, Côn Ngô Tiên Đế bước từng bước một, tiến về phía Thiên đế.

- Hủy Diệt!

Côn Ngô Tiên Đế vận chỉ như kiếm, chém xuống Thiên đế, một đạo kiếm cương dài tới vô số tỉ dặm đột nhiên xuất hiện, bổ tới Thiên đế.

- Thiên Đạo!

Một thanh âm vang lên, đột nhiên một thanh niên tóc bạc xuất hiện ngay phía trước Thiên đế. Hủy diệt chỉ kiếm của Côn Ngô Tiên Đế chém xuống khi chém tới không gian trăm nghìn vạn dặm phía trước thanh niên dĩ nhiên bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản, không thể tiến thêm dù chỉ một chút.

Đây là?

Thần tình mấy đại cự đầu Thiên đế, Huyền, Thủy, Nhất, Hình, Nguyên... Chấn động mãnh liệt, lại một lần nữa sợ hãi, sắc mặt biến đổi.

Người thanh niên tóc bạc trước mắt không hề quen thuộc đối với chúng cự đầu, tướng mạo thoát nhìn cực kỳ xa lạ.

Thế nhưng trên người thanh niên tóc bạc này truyền tới khí tức vô cùng kinh khủng, cũng rất thành thực, chỉ xét về khí tức này quả thực quen thuộc với mức không thể quen thuộc hơn.

Hắn chính là một tu sĩ duy nhất có thể đánh đồng với Côn Ngô Tiên Đế trên toàn bộ lịch sử tu chân giới, khiến đại nghiệp phản kháng lại cổ thần Thiên Địa của Côn Ngô Tiên Đế bị hủy hoại trong chớp lát — Hồng.

Hắn là nhân loại, thế nhưng được xưng là Đạo Tổ, đạo ở đây không chỉ đơn giản là Đạo môn, mà là Đạo Tổ của tu chân chi đạo, tức là tu chân chi tổ!

Từ khi Côn Ngô Tiên Đế biến mất, Đạo Tổ Hồng chính là đệ nhất nhân của toàn bộ tu chân giới, không người nào có thể lay động được địa vị của hắn.

Bất quá, từ mười hai vạn năm trước, tu sĩ thái cổ tiên độ phạm gian, Hồng đã rất ít khi xuất hiện, mấy vạn năm gần nhất càng không thấy hình bóng, thần long thấy đầu không thấy đuôi, một mực tìm hiểu bí mật vĩnh sinh bất tử tại vũ trụ chi tâm.

Lúc này hiện thân một lần nữa, hình tượng đã biến đổi cực lớn, tuy rằng vẫn là tóc bạc như trước, thế nhưng tướng mạo đã phản lão hoàn đồng, trở thành một thanh niên, khiến chúng đầu sở cực kỳ xa lạ, nhưng khí tức quen thuộc này không có bất cứ người nào không nhận ra.

- Sư tôn!

Thần sắc hai người Thủy và Huyền đại hỉ, đột nhiên xuất hiện ngay phía sau Hồng.

Hai người vui vẻ nói:

- Sư tôn phản lão hoàn đồng, chẳng lẽ đã tìm hiểu được bí mật vĩnh sinh bất tử? Chúc mừng sư tôn, chúc mừng sư tôn!

Sắc mặt Hồng bình tĩnh, thần tình đạm nhiên, nói:

- Đại sư huynh các ngươi đâu?

Thủy mở miệng nói:

- Tại bản nguyên chi địa, đại sư huynh bị Chiến thần Hình đánh lén gây thương tích, hiện đang bế quan chữa thương.

- Vô dụng, bị thương trong tay một tiểu tử hậu bối, làm mất mặt mũi của ta!

Hồng trách mắng:

- Các người dẫn Kim Ô lui ra, miệng vết thương của hần có lực lượng thương tổn vĩnh hằng, dẫn hần tới tìm đại sư huynh các người, ba người các người đồng tâm hiệp lực, trước tiên áp chế cổ lực lượng này, chờ ta diệt đạo ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế sẽ trở lại giải quyết.

- Dạ, sư tôn!

Thủy và Huyền gật đầu đáp lời, tuy rằng hai người đều là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp, thế nhưng trước mặt Hồng vẫn cung kính như trước, không dám có bất cứ biểu hiện không tôn nào.

Rất nhanh, Thủy và Huyền dẫn theo Thiên đế đi tìm Thái, biến mất không thấy.

Cự đầu Yêu tộc Đông đế Nhất thối lui xa xa, có Hồng ở đây, hần không cần phải ra tay, thế nhưng vị trí đứng rất xảo diệu, vừa vặn cùng với Hồng chặn đứng lối đi của đám người Cổ Thần.

Kim Ô đại thái tử, tam thái tử thấy Thiên đế thụ thương thì lập tức chạy theo ba vị cự đầu Thiên đế, Thủy, Huyền.

Chiến thần Hình, Nguyên, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ đứng xa xa, bọn họ và Cổ Thần, Bảo Tháp Thiên Vương cách nhau tương đối gần, cách Hồng và Nhất rất xa, nhìn Hồng thần tình đạm nhiên, chỉ bằng vào lực lượng thiên đạo vô hình chặn đứng một chiêu đại thần thông vô thượng Hủy Diệt của Côn Ngô Tiên Đế, mấy đại cự đầu đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Nên làm cái gì bây giờ? Hồng dĩ nhiên đã thực sự tìm hiểu ra bí mật vĩnh sinh bất tử, hiện tại phản lão hoàn đồng, chỉ sợ thực lực so với trước kia càng thêm kinh khủng, nếu như chân thân của Côn Ngô Tiên Đế còn ở đây tất nhiên không sợ Hồng, thế nhưng Côn đế đã vẫn lạc, chỉ để lại một đạo ảnh tử và một tia ý chí, không thể chống đỡ được Hồng bao lâu!

Long Tổ dùng thần thức truyền âm nói với ba người Hình, Nguyên và Tiêu Diêu Tiên Tổ.

Nguyên không nói gì, Tiêu Diêu Tiên Tổ truyền âm nói:

- Vô luận như thế nào, Cổ Thần là hi vọng cuối cùng của chúng ta. Côn Ngô Tiên Đế đã vẫn lạc, chỉ có Cổ Thần mau chóng trưởng thành mới có thể đối phó được Hồng, chúng ta nhất định phải cứu hần ra, cho dù là hi sinh chính bản thân cũng không thể không cứu!

Chiến thần Hình truyền âm nói:

- Chờ Côn Ngô Tiên Đế và Hồng chân chính chiến đấu với nhau, chúng ta thừa cơ động thủ đẩy lùi Nhất, cứu Cổ Thần ra ngoài, có ảnh tử và ý chí của Côn Ngô Tiên Đế ở đây, bốn người chúng ta, còn có Bảo Tháp Thiên Vương liên thủ, lão tử không tin Hồng và Nhất có thể ngăn lại chúng ta.

Hủy diệt chi kiếm của Côn Ngô Tiên Đế đã bị Hồng dùng lực lượng thiên đạo chống đỡ, qua một lúc, hủy diệt chi kiếm vẫn còn huyền phù trong thiên khung hàng tỉ dặm, không thể chém xuống, công kích của Côn Ngô Tiên Đế bị chặn lại, khí tức trước mắt tựa hồ chính là đại địch lớn nhất trong đời hần, điều này khiến Côn Ngô Tiên Đế vô cùng tức giận.

- Thương Sinh!

Hủy Diệt đã không thể thi triển, đại thần thông vô thượng tiếp sau Thôn Phệ tự nhiên cũng không thể thi triển ra, Côn Ngô Tiên Đế vô cùng phẫn nộ, lập tức thi triển một chiêu đại thần thông vô thượng càng thêm lợi hại hơn — Thương Sinh!

Một chiêu này ẩn chứa lực lượng thương sinh, vô cùng vô tận, có một cảnh giới hạo hãn vô thượng, tập hợp lực lượng thương sinh, đủ có thể đối kháng với thiên địa, cũng có hiệu quả giống như vũ trụ thiên địa, giống như một tiểu vũ trụ, đột nhiên thu nhỏ lại, muốn phong ấn Hồng vào bên trong.

- Mệnh Vận!

Hồng nhẹ nhàng quát, tay phải kết ấn, trong hư không vẽ ra mấy đạo quỹ tích huyền ảo tới cực điểm, rồi đột nhiên không gian biến ảo, trong hư không xuất hiện một sợi xích sắt lớn tới hàng trăm vạn dặm, dài tới hàng tỉ vạn dặm, giống như gông xiềng của vận mệnh, khiến vạn vật thiên địa đều bị bao phủ trong đó, hình thành một lồng sắt vô cùng khổng lồ.

Gông xiềng mệnh vận, trói buộc toàn bộ thương sinh, vô luận là vạn vật thương sinh giãy dụa như thế nào, rít gào ra sau đều không thể khá được, trốn không thoát.

Quả nhiên là Đạo Tổ, trong lúc giờ tay nhắc chân đã phá được thần thông vô thượng Thương Sinh của Côn Ngô Tiên Đế.

Côn Ngô Tiên Đế lại thất bại, bị Hồng phản chế, thần tình tức giận, trong sát na, đại thần thông vô thượng của Hồng lại mạnh mẽ công kích đến.

- Điều Linh!

Hai tay của Côn Ngô Tiên Đế khê động, đánh ra một đạo phù ấn, trong sát na một đầu hủy diệt, khí tức tử tịch vô cùng kinh khủng sản sinh, khí tức kinh khủng lướt qua, tất cả mọi thứ cản đường trong sát na giống như bị mất đi toàn bộ sinh cơ, biến thành một mảnh tử khí thật sâu, tựa hồ vạn vật diệt sạch.

Cuộc chiến đấu giữa Côn Ngô Tiên Đế và Hồng, mỗi một chiêu đại thần thông vô thượng đều ẩn chứa áo nghĩa vũ trụ vận hành, thi triển ra hầu như có thể ảnh hưởng tới quy tắc thiên địa trong phạm vi nhất định, hoàn toàn vượt qua được phạm vi quy tắc chế định, nhìn qua so với cuộc chiến đấu của cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, thế nhưng lực phá hoại kinh khủng lại vượt xa.

Mấy đại cự đầu nhìn hai người chiến đấu hầu như trợn mắt há mồm, trong đó bọn họ không có người nào đạt tới cấp độ tìm hiểu áo nghĩa vũ trụ.

Hiển nhiên Côn Ngô Tiên Đế đang rơi vào hạ phong, vô luận là về thực lực hay tâm tình, đây là điều không thể tránh khỏi. Côn Ngô Tiên Đế hiện tại chỉ là một đạo ảnh tượng, thực lực so với Hồng kém hơn một chút là khẳng định, đồng thời nguyên nhân vì Côn Ngô Tiên Đế chỉ có một tia ý chí di lưu lại, vì vậy Côn Ngô Tiên Đế không tự chủ điều tiết được tâm tình của chính mình, thất cừu nhân trước kia, theo bản năng khơi dậy lửa giận, đã không có ý thức, làm sao có thể dập tắt được lửa giận.

Mà thần tình của Hồng vẫn như ban đầu, khí định thần nhàn, tựa hồ tất cả mọi thứ đều nằm trong bàn tay hần.

Ba vị đại cự đầu Hình, Nguyên, Long Tổ và Tiêu Diêu Tiên Tổ nhìn thấy Côn Ngô Tiên Đế bị vây trong tình thế hạ phong, Hồng nắm tất cả thế cục trong tay, trong lúc nhất thời bọn họ không có cơ hội động thủ.

Điều Linh do Côn Ngô Tiên Đế thi triển tạo thành khí tức kinh khủng không thể ngăn cản, thế nhưng tới không gian xung quanh Hồng, tuy sinh cơ đều bị diệt sát, nhưng đối mặt với công kích kinh khủng như vậy, thần tình của Hồng vẫn đạm nhiên như cũ, giống như thiên tử vọng khí, hai tay kết pháp ấn, đồng thời đánh ra rất nhiều phù ấn đại đạo.

- Trọng Sinh!

Trong sát na, một đầu sinh cơ từ trong không gian tử tịch vô biên vô hạn vọt ra, vạn vật thiên địa giống như khô mục phùng xuân, trong sát na sinh cơ đạt dào, hư không vô tận lại khôi phục sinh cơ, khu vực điều linh rất nhanh hóa thành hư vô, công kích của Côn Ngô Tiên Đế lại bị Hồng hóa giải rất đơn giản.

- Phá Diệt Thiên Địa!

Côn Ngô Tiên Đế quá giận, đột nhiên hai tay đồng thời chỉ về phía trước, kết thành pháp ấn, chớp mắt điểm hai ngón tay, hai đạo quang mang từ hai đầu ngón tay của Côn Ngô Tiên Đế bùng phát quang mang chói lòa.

Lại là Phá Thiên Chỉ, ánh mắt Cổ Thần sáng ngời, hần thi triển Phá Thiên Chỉ, trong vòng một ngày một đêm chỉ thi triển được một lần, mà Côn Ngô Tiên Đế là người sáng tạo ra lại tựa hồ không bị hạn chế, không những có thể thi triển Phá Thiên Chỉ lần thứ hai, đồng thời còn hai tay đồng thời thi triển.

Trong sát na, hư không phía trước đều bị phá hủy dưới một chỉ này, hư không chấn động sụp đổ, hình thành hắc động khắp thiên khung. Phá phá phá phá phá phá phá phá...

Phá Thiên Chỉ tan biến tất cả, không gì có thể kháng cự, tất cả không gian, vật chất đều bị hóa thành hư vô dưới Phá Thiên Chỉ.

Thương thiên bị kích phá, chia xa bốn phương tám hướng, hình thành lỗ thủng cực kỳ to lớn, hai đạo chỉ cương ánh sáng ngọc từ trong lỗ thủng không gian bắn ra ngoài, trong sát na đã công kích ngay trước mặt Hồng.

Cương trảo hộ thể của Hồng cũng bị Phá Thiên Chỉ đánh nát, hai đạo chỉ cương mất thấy sắp xuyên thấu qua thân thể của Hồng.

- Vĩnh sinh bất tử!

Hồng mở hai bàn tay, không hề có bất cứ hành động chống đối, trong sát na bị hai đạo chỉ cương Phá Thiên Chỉ xuyên thấu thân thể, trong thân thể hắc có một cỗ lực lượng thần kỳ không gì sánh được, chặn đứng lực lượng phá hủy vĩnh hằng của Phá Thiên Chỉ.

Đó là lực lượng vĩnh sinh bất tử, cho dù là lực phá hủy vĩnh hằng cũng không thể cắt đứt được sinh cơ vĩnh sinh bất tử.

Hồng không hề thương tổn.

- Lực lượng phá hủy vĩnh hằng, không tồi, Côn đế, người quả nhiên càng đáng sợ hơn so với trước đây, thế nhưng đáng tiếc, ta đã tìm hiểu được bí mật vĩnh sinh bất tử, cho dù là thiên địa vô lượng kiếp cũng không thể hủy diệt được ta, ta và vũ trụ đã đồng sinh, bất tử bất diệt, lực lượng phá hủy vĩnh hằng cũng không thể gây thương tổn tới ta, so sánh với ta, người còn kém hơn một chút, người đã chết vậy thì chết triệt để một chút, đừng lưu lại một ít đồ vô dụng lại hậu thế, triệt để hủy diệt cho ta!

- Thiên Địa Thương Ca!

Hai tay Hồng kết pháp ấn, khoe miệng khe động, trong sát na khắp thiên địa, toàn bộ đường nhìn đều biến thành một mảnh hoang vắng, miệng của hắc há ra, từng đoạn từng đoạn âm phù thể lương phun mạnh ra ngoài, trong sát na vang vọng khắp thiên địa, bất luận chỗ nào.

- Không tốt! Đây là công kích sóng âm toàn bộ phạm vi!

Chiến thần Hình thất kinh, quát lên:

- Không thể đợi được nữa, càng đợi tình huống càng không ổn, vì hi vọng cuối cùng, liều mạng!

Long Tổ và Tiêu Diêu Tiên Tổ nhất tề gật đầu, nói:

- Thừa lúc ảnh tượng ý chí của Côn Ngô Tiên Đế còn đang tranh đấu, mau chóng cứu ra Cổ Thần, thoát khỏi nơi này.

Ba người Chiến thần Hình, Long Tổ và Tiêu Diêu Tiên Tổ đồng thời phóng thẳng về phía trước.

Mà lúc này, một đạo kim quang đột nhiên bật lui về phía sau, chính là Phật tổ Nguyên, tốc độ của hắn cực nhanh, trong sát na đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ để lại một đạo thanh âm từ xa xa truyền tới:

- A di đà phật, người phải lượng sức mà đi, trước mặt Hồng, Cổ Thần đã không có khả năng được cứu ra, bản Phật từ bi, còn có vô số tín đồ căn bản Phật, tiếp thu tín ngưỡng lễ bái của bọn họ, chỉ dẫn nhân sinh bình thường của bọn họ, bản Phật đi trước một bước rồi!

Chiến thần Hình, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ biến sắc, thần tình cả kinh, hiển nhiên không ngờ tới, Nguyên dĩ nhiên e ngại Hồng tới mức này, đã đánh tới Thiên Cung lại đột nhiên đánh trống lui quân, bỏ chạy mất dạng.

988. Chương 17: Tiến Vào Âm Giới

Ánh mắt ba người liếc nhau, ánh mắt Chiến thần Hình và Tiêu Diêu Tiên Tổ kiên định, Long Tổ hơi có chút do dự, tuy rằng bọn họ là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp, thế nhưng, hiển nhiên đối mặt với Hồng có tính phiêu lưu nhất định.

Bất quá, chỉ chờ trong chốc lát, ánh mắt Long Tổ lập tức kiên định, Long tộc luôn thế nhược, bị người khác coi như thực vật, vô số long tử long tôn của hắn đều bị tu sĩ trận doanh Chư Thiên ăn thịt, thậm chí trong trận doanh Vạn Giới cũng có người âm thầm ăn thịt rồng.

Nếu như Cổ Thần chết, như vậy trận doanh Vạn Giới định trước không còn nữa rồi, hi vọng đối kháng với trận doanh Chư Thiên tan biến, Long tộc yếu thế càng trở nên yếu thế hơn, thậm chí còn mất đi hai minh hữu Cổ Vu Điện và Đạo Hư Cung, Long tộc rất dễ bị các thế lực khác triệt để cắn nuốt.

Hiện tại phải cùng tiến lui với Chiến thần Hình, Tiêu Diêu Tiên Tổ mới có thể thành công, như vậy Long tộc còn có cơ hội xoay người.

Lúc này, khắp thiên địa, trong lòng đường nhìn đều hóa thành một mảnh hoang vắng, trong thiên địa lóe lên quang mang tuyên cổ quỷ dị không gì sánh được, thần quang chớp lóe, thiên địa dường như đã trở về thời kỳ ban đầu, thanh âm thể lương kia vang lên, dĩ nhiên ẩn chứa lực lượng bản nguyên thiên địa, uy lực vô cùng kinh khủng.

Mọi người nghe vào trong tay đều giống như nhìn thấy đại kiếp nạn hủy diệt chân chính phủ xuống hậu thế, trước mắt không còn đường sống, sinh ra cảm giác tuyệt vọng, thanh âm kia tràn ngập trong đầu, tràn ngập sinh linh, khiến người khác phải hồn phi phách tán.

May mà mục tiêu công kích chủ yếu của Hồng chính là ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế, vì vậy công kích của Thiên Địa Thương Ca hầu như có tới chín thành tập trung vào Côn Ngô Tiên Đế, mọi người còn lại chỉ nghe trên dưới một thành của sóng âm tiếng ca này, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng vô cùng thể lương, đại não nặng như chì, khó có thể không chế.

Mọi người ở đây đều là cự đầu, cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp, đối với trên dưới một thành Thiên Địa Thương Ca dù cũng có ảnh hưởng nhất định, nhưng còn trong vòng chịu đựng được, đối thành tu sĩ khác, cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn nghe được Thiên Địa Thương Ca của Hồng thì triển ra sợ rằng phải tan vỡ, thực sự cho rằng thiên địa đều diệt, thần hồn theo đó tử vong tan biến.

Một người duy nhất có mặt ở đây không phải là tu sĩ đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp chính là Cổ Thần, bất quá thanh âm thể lương kia vừa mới rơi vào trong tai Cổ Thần, Càn Khôn Ngọc Bích liền lập tức tuôn ra khí tức mát mẻ, để Cổ Thần thần thanh khí sáng, không bị Thiên Địa Thương Ca ảnh hưởng.

Càn Khôn Ngọc Bích cũng là một kiện tiên thiên linh bảo cao cấp nhất, bất quá là loại hình phụ trợ, không hề chủ động công kích, thế nhưng lại có lực chống đối rất mạnh đối với những lực lượng hư huyền, ví dụ như hỏa diễm, thanh âm các loại.

Ba người Chiến thần Hình, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ đồng thời khởi xướng công kích về phía Nhất, cùng thời khắc đó, Bảo Tháp Thiên Vương cũng góp tay, biết Hồng vô cùng khó đối phó, từ phương hướng của Hồng hiển nhiên không có khả năng đột phá vòng vây, cũng chuyển hướng công kích về phía Nhất.

Đối mặt với công kích của hai vị cự đầu, hai vị cường giả đỉnh phong liên thủ, tuy rằng thực lực của Nhất đang thời kỳ cường thịnh, đồng thời tự đại vô cùng, thế nhưng cũng không dám coi thường công kích của bốn người, càng không dám đón đỡ, thân thể nhất thời lóe lên, tránh thoát công kích của mấy người.

Mấy người vui vẻ, Bảo Tháp Thiên Vương mang theo Cổ Thần, lập tức phóng về phía ba người Chiến thần Hình, Long Tổ và Tiêu Diêu Tiên Tổ.

Chính vào lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng bạo tạc.

Rung trời động đất.

Tất cả mọi người ở đây đều bị thanh âm này hấp dẫn, quay đầu nhìn lại, thất kinh, sắc mặt biến đổi lớn.

Ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế sau khi chống lại Thiên Địa Thương Ca của Hồng nhất thời nửa khắc, cuối cùng cũng không thể đỡ được, nhất thời thân thể bị đánh văng đi hàng tỉ dặm, ảnh tượng nguyên bản hư huyền lúc này sản sinh rất nhiều vết rách, càng trở nên hư huyền hơn rất nhiều, tựa hồ sẽ mai một.

- Không tốt!

Chiến thần Hình hô to một tiếng:

- Côn đế không đỡ được rồi, chúng ta đi mau!

Hai vị cự đầu Hình và Long Tổ trước tiên chạy tới bên cạnh Cổ Thần, kéo Cổ Thần thuận di bỏ chạy.

Chính vào lúc này, một chưởng của Hồng đánh đến, phía trước đột nhiên truyền tới cự chưởng che trời, lớn không biết bao nhiêu tỉ dặm, giống như một vách tường vô tận, phân chia không gian thành hai nửa, ngăn cản trước mặt mọi người.

Ánh mắt của Hồng rơi vào người Cổ Thần, nói:

- Truyền nhân của Côn đế? Tốc độ trưởng thành quả nhiên không phải chuyện đùa, so với ta và Côn đế năm đó còn nhanh hơn nhiều, năm đó ta dò xét thiên cơ, cảm thụ được một tia uy hiếp, xem ra chính là bởi vì người tiên độ phạm gian, từ tiên giới Cổ Hoang tiến vào vũ trụ phạm gian, bất quá ngày hôm nay chúng ta gặp gỡ rồi, tất cả mọi đối sách trước kia đều không cần phải sử dụng nữa, trực tiếp gạt bỏ người, mọi chuyện kết thúc, Càn Khôn Ngọc Bích đang ở trên người người đúng không? Ha ha ha ha... Đây là một kiện chí bảo thiên địa, có thể dung hợp với bản nguyên, hơn mười vạn năm qua ta vẫn không thể tìm thấy được, hiện tại người đưa tới cửa cho ta, ta còn phải cảm ơn người cẩn thận, cầm qua đây cho ta!

Theo tiếng nói của Hồng vừa dứt, cự chưởng che trời trong hư không kia đột nhiên thu nhỏ lại, bắt về phía Cổ Thần.

Bàn tay còn chưa tới, một cỗ lực lượng vô cùng vô tận liền trói buộc tất cả hư không, ngay cả Chiến thần Hình và hai vị cự đầu Long Tổ đều bị ảnh hưởng, cảm thấy không gian trầm trọng như núi, Cổ Thần tức thì bị ép như rơi vào vũng bùn, khó có thể nhúc nhích.

Thần tình của Hồng rất dễ dàng, đạm nhiên tự nhiên, tựa hồ là tiện tay nắm lên một thứ gì đó, mắt thấy sẽ rơi vào trong tay, rơi vào người Cổ Thần.

- Âm Dương Phá! Hỗn Độn Khai! Thiên Địa Biến! Lưỡng Giới Hành!

Đột nhiên, một thanh âm to rõ ràng lên, đạo ảnh tượng ý chí của Côn Ngô Tiên Đế trong sát na tới bên cạnh Cổ Thần.

Hư không bốn phía đột nhiên chia lìa sang hai bên, giống như bị một thanh cự phủ bở ra

Chém mở không gian, hóa thành một phiến hỗn độn, thiên địa biến ảo, trong sát na Cổ Thần cảm thấy đầu óc choáng váng, đây là cảm giác thật lâu trước đây cũng chưa từng xuất hiện qua.

Cổ Thần và ảnh tượng Côn Ngô Tiên Đế trong sát na biến mất không thấy, bàn tay của Hồng chụp vào trong khoảng không, bàn tay của hắn đột nhiên xuyên qua hư không, tựa hồ như tiến vào chỗ sâu trong hỗn độn, giống như bàn tay đâm vào cồn cát, theo bàn tay xoay chuyển, khí hỗn độn giống như hạt cát bị đào ra ngoài.

Hồng liên tục đào hơn mười lần, toàn bộ hư không đều bị hắn đào thành hắc động hỗn độn cực lớn dài tới trăm nghìn vạn dặm, nhưng cũng không thể đào được ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế và Cổ Thần.

Tựa hồ hai người đã triệt để biến mất, đã không còn ở trong thế giới này.

Cổ Thần có cảm giác trời đất xoay chuyển, nhưng không duy trì bao lâu, thiên địa xung quanh biến ảo, trong sát na lại biến thành bình tĩnh.

Hắn đứng trên đại địa đen kịt, bầu trời âm u, nhưng không hề có mây đen, tựa hồ như đây là màu sắc vốn có của nơi này.

Chiến thần Hình, Long Tổ, Bảo Tháp Thiên Vương ngay bên cạnh đã biến mất không thấy rồi, Tiêu Diêu Tiên Tổ, Nhất, Hồng cũng không còn ở trong tầm nhìn, càng không cảm giác được sự tồn tại của bọn họ, cho dù là bàn tay của Hồng lúc trước chụp tới chỉ cách một thước

Một cơn gió nhẹ thổi tới, băng hàn tới xương, âm khí bức người.

Cổ Thần đánh giá bốn phía, cả kinh nói:

- Đến tột cùng chúng ta tới địa phương nào?

- Nơi này là Âm giới!

Côn Ngô Tiên Đế đột nhiên mở miệng nói.

Cổ Thần còn tưởng rằng Côn Ngô Tiên Đế đã khôi phục ý thức, nhất thời vui vẻ, chuyển mắt nhìn lại, chỉ thấy Côn Ngô Tiên Đế và trước kia giống nhau, không hề có nửa điểm biểu tình, tuy rằng ánh mắt nhìn Cổ Thần, thế nhưng không hề có màu sắc tình cảm.

Đồng thời, toàn thân Côn Ngô Tiên Đế đều là vết thương, tựa hồ lúc nào cũng sẽ bị nghiền nát, hóa thành hư vô.

Côn Ngô Tiên Đế nói:

- Nguyên tưởng rằng còn có cơ hội, có thể tại lúc người hoàn thành nguyện vọng của ta, ta còn có cơ hội cuối cùng liếc nhìn, nhưng không ngờ tới thực lực của Hồng dĩ nhiên đã đạt tới trình độ như thế này, cho dù là chân thân của ta sống lại cũng không làm gì được hắn.

- Côn Ngô tiên bối!

Cổ Thần muốn nói lại phát hiện Côn Ngô Tiên Đế căn bản không hề nghe lời hắn nói, chỉ là lẩm bẩm, tựa hồ như Côn Ngô Tiên Đế đã sớm chuẩn bị sẵn lời mình muốn nói.

Côn Ngô Tiên Đế tiếp tục nói:

- Cổ Thần, nếu như thân phận của người triệt để bại lộ, cổ thần thiên địa tại vũ trụ phạm gian, tiên giới Cổ Hoang, toàn bộ vũ trụ đều sẽ phát lệnh truy nã người, vũ trụ phạm gian có Hồng, tiên giới Cổ Hoang có Thiên, đối với người mà nói đều là địa phương vô cùng nguy hiểm!

- Chỉ có Âm giới minh gian, bên trong không có cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, tương đối mà nói, là địa phương an toàn nhất đối với người, thế nhưng tại Âm giới, tu vi của người không thể đạt tới cảnh giới thiên địa vô lượng kiếp, nếu như tu vi của người đạt tới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn phải trở về tiên giới Cổ Hoang một chuyến, với đây Phong Bạo Thâm Uyên, lấy Côn Ngô Giới ta chuẩn bị cho người vào tay!

- Côn Ngô Giới chính là tâm huyết suốt đời của ta, sáng tạo ra một phương thế giới mới, tuy rằng nó không lớn, thế nhưng lại không hề bị vũ trụ bản nguyên ảnh hưởng, người thu được Côn Ngô Giới, cho dù là đối mặt với Hồng, Thiên, bọn họ cũng không có biện pháp tổn thương người, người đã có lực tự bảo vệ mình.

Âm giới có âm chi bản nguyên tồn tại, là địa phương tốt nhất để tu luyện âm chi pháp tắc, người phải nắm chặt cơ hội, đối với việc đột phá âm dương sinh tử kiếp của người có lợi ích thật lớn, trở về tiên giới Cổ Hoang tại Âm Nam hải phía nam Âm giới, phía tây đảo Quỷ Dạ Hoa, một nghìn dặm dưới đáy biển.

- Nơi này có một thông đạo, có thể trở về Âm Minh Đàm tại Côn Ngô Bí Cảnh, từ nay về sau ta sẽ biến mất triệt để, người phải một mình một người chống lại Hồng, Thiên, phải nỗ lực nhiều hơn, hi vọng người có thể hoàn thành được nguyện vọng của ta, chúc người thành công.

Côn Ngô Tiên Đế vừa nói xong, thân ảnh càng lúc càng trở nên hư huyền, càng lúc càng không rõ, chờ khi Côn Ngô Tiên Đế nói xong đã trở nên trong suốt, một trận âm phong thổi qua, nhất thời theo gió tan biến!

Côn Ngô Tiên Đế triệt để tan biến.

Cảm giác của Cổ Thần tựa hồ trở lại lúc tận mắt nhìn thấy Côn Ngô Tiên Đế vẫn lạc, trong lòng tràn ngập thương cảm.

Nhìn thân ảnh Côn Ngô Tiên Đế theo gió tiêu tán, thật lâu sau Cổ Thần mới hồi

Lúc Côn Ngô Tiên Đế vẫn lạc, hóa thành linh hồn mềm mỏng, vẫn luôn luôn làm bạn bên cạnh Cổ Thần, vì vậy trong lòng Cổ Thần còn một phần trông mong, cũng giống như Côn Ngô Tiên Đế vẫn còn tồn tại ngay bên cạnh chính mình.

Thế nhưng, từ lúc này trở đi, Cổ Thần chân chính một mình một người, đối mặt với cường giả Chư Thiên, cổ thần thiên địa, trước trên một con đường từ trước tới nay chưa từng có người nào đi hết, con đường cho dù là Côn Ngô Tiên Đế cũng thất bại.

“Hồng, cổ thần thiên địa! Ta sẽ cho các ngươi biết, các ngươi không phải là cao nhất, chung quy có một ngày ta sẽ đánh rơi hết thấy các ngươi khỏi đám mây, đạp các ngươi dưới chân, cho các ngươi cảm thụ một chút, những sinh linh phàm nhân bị các ngươi coi như kiến hôi phải chịu đựng những gì.”

Thân thể Cổ Thần tựa hồ càng lúc càng cao hơn, lưng của hắn càng lúc càng thẳng, càng cứng.

Côn Ngô Tiên Đế triệt để biến mất không những không đánh tan được tín niệm của Cổ Thần, ngược lại càng để hắn thêm kiên định.

Trong mắt Cổ Thần đã không còn vẻ uể oải, đã không có thương cảm, có, chỉ là hi vọng, chỉ là kiên định.

Nhìn bầu trời âm u khắp nơi, lực cảm ứng của Cổ Thần tản đi bốn phía.

Không gian Âm giới so với vũ trụ phàm gian vững chắc hơn rất nhiều lần, nhưng so với tiên giới Cổ Hoàng hơi kém hơn một chút, lực cảm ứng của Cổ Thần tản đi, đủ cảm thụ được tất cả không gian phương viên hàng tỉ dặm.

“Uhm, quả nhiên, Âm giới có rất nhiều quý vật, trong đó cũng có một ít kẻ khá cường đại.”

Cổ Thần cảm thụ được không ít quý vật Độ Hư bí cảnh, thậm chí còn có một số tồn tại Hợp Đạo sơ kỳ, Hợp Đạo trung kỳ cũng có ít ỏi mấy người.

“Không gian Âm giới thực rộng lớn vô cùng, ta cảm ứng được không gian phương viên hàng tỉ dặm, nhưng vẫn không thấy đầu cùng, ở chỗ này không có ban ngày, không có ánh dương quang, không biết phương hướng như thế nào, thông đạo trở về tiên giới Cổ Hoàng lại Âm Nam Hải phía nam Âm giới, phía tây đảo Quỷ Dạ Hoa, nghìn dặm dưới đáy biển, không biết Âm Nam hải ở phương hướng nào? Trước tiên tìm một ít quý vật hồi một chút.”

Trong lòng Cổ Thần suy nghĩ, trong nháy mắt liền tập trung vào một tu sĩ quỷ hồn tu vi Hợp Đạo trung kỳ, thân thể chợt lóe, liền thuận di biến mất.

Đây là quỷ vật sinh trưởng tại địa phương Âm giới này, thân cao hơn mười thước, trên mặt là hình dáng mặt ngựa, trên đầu còn có bộ lông màu hồng, phối hợp với khuôn mặt ngựa thật lớn kia, thực sự xấu tới mức người khác sợ hãi than.

Quỷ hồn mặt ngựa này đang ngồi trên chủ tọa đại điện đen thùi, bên trong đại điện có rất nhiều quỷ hồn tu vi Độ Hư bí cảnh đứng thẳng.

Một quỷ hồn tu vi Hư Không hậu kỳ đang vuốt mông quỷ hồn mặt ngựa, nói:

- Thần Mã Quỷ Vương, ngài thực sự là vũ dũng vô song, lúc này đây Ngưu Quỷ Đại Vương, Xà Thần Quỷ Vương đều thua dưới tay ngài, ngài chính là đệ nhất cường giả trong phương viên hơn trăm vạn dặm xung quanh, chúng ta được theo Thần Mã Quỷ Vương ngài thực sự là tam sinh hữu hạnh, tám đời tích phúc a!

989. Chương 18: Âm Hành Hương Địa.

Thần Mã Quỷ Vương mở cái miệng ngựa thật lớn, phát sinh tiếng cười so với vịt chết còn khó nghe hơn nhiều, nói:

- Ngưu Quỷ Xà Thần sao có thể là đối thủ của Thần Mã Quỷ Vương ta, luận thực lực, luận chỗ dựa vững chắc, trước mặt Thần Mã ta, Ngưu Quỷ Xà Thần, toàn bộ đều là phù vân.

Tên quỷ hồn Hư Không hậu kỳ kia cười hì hì nói:

- Đúng vậy, đại ca của Thần Mã Quỷ Vương chính là Thảo Nê Mã Quỷ Thánh đại nhân, Thảo Nê Mã Quỷ Thánh đại nhân chính là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, đánh nhau với Hà Giải Quỷ Thánh không phân biệt trên dưới, chúng ta thực sự ngưỡng vọng.

- Ha ha ha ha, phù vân, đối với bản vương mà nói, tất cả đều là phù vân!

Thần Mã Quỷ Vương cười ha ha.

Chính vào lúc này, một cỗ lực lượng vô cùng bạo hãn phủ xuống đại điện, áp lực cực lớn khiến mỗi một quỷ hồn trong đại điện đều chấn động toàn thân, kinh khủng không ngớt.

Một thanh niên anh tuấn mặc thanh y xuất hiện ngay bên cạnh Thần Mã Quỷ Vương, chính là Cổ Thần.

Tu vi của Thần Mã Quỷ Vương chính là Hợp Đạo trung kỳ, tương đương với chư tử đại tiên, thế nhưng dưới áp lực của Cổ Thần vẫn không thể thở nổi, người trước mặt chỉ sợ là vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh nào đó.

Nhìn Cổ Thần, trong hai tròng mắt ngựa thật lớn của Thần Mã Quỷ Vương lộ ra thần sắc kinh khủng không gì sánh được, trước mặt cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, tu sĩ Hợp Đạo kỳ chỉ là con kiến hôi.

Nhất là Âm giới, số lượng cường giả Thiên Kiếp bí cảnh không nhiều lắm, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đối với bọn họ mà nói, nghiền chết một tu sĩ Hợp Đạo kỳ cũng đơn giản giống như nghiền chết một con kiến hôi, trong lòng Thần Mã Quỷ Vương làm sao không sợ hãi kinh khủng.

Bàn tay Cổ Thần nắm lại, một cự chưởng cương khí lớn chừng mười trượng đột nhiên xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Thần Mã Quỷ Vương, cầm lấy sau cổ Thần Mã Quỷ Vương, giống như cầm một con mèo nhỏ, dễ dàng nhấc lên, trong nháy mắt tiếp theo, Cổ Thần và Thần Mã Quỷ Vương đều biến mất không thấy.

Thuần di tới một nơi hoang dã trống trải, Cổ Thần ném Thần Mã Quỷ Vương xuống.

Thần Mã Quỷ Vương nào còn có bộ dáng hò hét ban đầu, thân thể cao hơn mười thước lập tức xụi lơ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ:

- Đại nhân, người muốn hỏi cái gì, cứ việc hỏi, Thần Mã biết sẽ trả lời, cầu xin đại nhân khai ân, không cần giết ta!

Cổ Thần khoát tay áo nói:

- Ai muốn giết ngươi? Bản tọa mới tới Âm giới, ngươi nói cho ta biết một chút, nơi này là địa phương nào? Cùng với một ít tình huống cụ thể của Âm giới, phương hướng, tất cả đều nói rõ ra, rõ ràng một chút!

Nghe Cổ Thần nói không giết hần, Thần Mã Quỷ Vương vui vẻ, cái miệng lớn lại phát ra tiếng cười so với tiếng vịt chết còn khó nghe hơn, vui vẻ nói:

- Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân, đây là Đông Minh Châu...

Nghe Thần Mã Quỷ Vương giải thích một lần, Cổ Thần đối với Âm giới đã có lý giải đại khái.

Âm giới vô cùng rộng lớn, chia làm bốn châu Đông Minh, Tây Minh, Nam Minh, Bắc Minh, diện tích đều có mười ức tám nghìn vạn dặm, đây chính là phạm vi lục địa của Âm giới, bốn phía lục địa còn có Âm Hải vô tận, vô biên vô hạn.

Địa phương Cổ Thần đang đứng hiện tại chính là Quỷ Huyền Vực thuộc Đông Minh Châu, là một trong trăm vực của Đông Minh Châu, phương viên một ức tám nghìn vạn dặm, là một vực nhỏ thuộc Đông Minh Châu, trong đó lấy Thần Mã Quỷ Vương, Ngưu Quỷ đại Vương, Xà Thần Quỷ Vương là ba vị Quỷ Vương có thực lực mạnh nhất, hiện tại Thần Mã Quỷ Vương đã chiến thắng Ngưu Quỷ Đại Vương, Xà Thần Quỷ Vương, đã trở thành đệ nhất cao thủ tại Quỷ Huyền Vực, đã chạm tới bước đột phá Hợp Đạo hậu kỳ.

- Đại nhân, đại ca của ta là Thảo Nê Mã Quỷ Thánh, là cường giả Thiên Kiếp bí cảnh Đông Minh Châu đều biết, những yêu cầu của ngài ta đều đã nói, ngài nghìn vạn lần đừng đổi ý, đừng làm gì Thần Mã ta a!

Thần Mã Quỷ Vương khiếp khiếp sinh sinh nói.

Cổ Thần chỉ một ngón tay, bốn tự phù Âm giới xuất hiện ngay trước mặt Thần Mã Quý Vương, nói:

- Bốn chữ này là gì?

Thấy bốn chữ, sắc mặt Thần Mã Quý Vương đột nhiên biến đổi, trả lời:

- Đây là — Âm Hành Hương Địa!

Cổ Thần hỏi:

- Âm Hành Hương Địa là địa phương nào.

Thần Mã Quý Vương nói:

- Âm Triều là thế lực cường đại nhất toàn bộ Âm giới, chiếm toàn bộ vùng đất trung tâm nhất của Âm giới, bốn châu Đông Minh, Tây Minh, Nam Minh, Bắc Minh đều có phân nửa khu vực là địa bàn của Âm Triều, Âm Hành Hương Địa ở bên trong đô thành của Âm Triều, nghe nói nơi này là địa phương có âm khí xung túc nhất toàn bộ Âm giới, dưới nền đất thậm chí có khí bản nguyên, là thánh địa tu luyện tốt nhất của toàn bộ quý tu Âm giới, là địa phương tất cả đều tha thiết ước mơ muốn tới, đáng tiếc nơi này bị Âm Triều nắm giữ, thủ vệ Âm Hành Hương Địa đều là cường giả cường đại giống như Hà Giải Quý Vương, mỗi người đều có tu vi Thiên Kiếp bí cảnh, ngoại trừ rất ít mấy người thuộc Âm Triều được phép, những người khác đừng nghĩ tới chuyện tiến vào!

Dừng lại một chút, Thần Mã Quý Vương giờ giờ đầu lên, nói:

- Đại ca của ta là Thảo Nê Mã Quý Thánh, đã từng giao thủ ngang tay với Hà Giải Quý Thánh, rất lợi hại đó!

- Âm Hành Hương Địa, khí bản nguyên!

Cổ Thần thì thầm trong miệng.

Lập tức, Cổ Thần lại vẽ lên rất nhiều tự phù Âm giới, đều là những văn tự đánh dấu trên bản đồ lấy được từ Độc Giác Quý Vương, nói:

- Những chữ này là gì?

- Quý Vương Linh, Âm Sát Động, Thiên Hồn Cốc... Âm Thánh Thành, Huyền La Thành... Những địa danh này có một số ta không biết, nhưng ta có thể hiểu được đều là những thành trì phụ cận đô thành Âm Triều.

Thần Mã Quý Vương trả lời đúng sự thực nói.

Trong lòng Cổ Thần sáng tỏ, xem ra địa đồ lấy được trong tay Độc Giác Quý Vương chính là địa đồ phụ cận Âm Hành Hương Địa.

Tuy rằng con đường tu chân của Cổ Thần hiện tại khác với những tu sĩ bình thường, nhưng cũng rất gần, Đạo sinh Nhất, tương đương với ngũ nguyên quy nhất, bằng với cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, Nhất sinh Nhị, tương đương với ngũ hành hóa âm dương, bằng cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Vì vậy, tuy rằng Nhất sinh Nhị của Cổ Thần không đơn giản chỉ là khí âm dương, thế nhưng khí âm dương đối với cảnh giới Nhất sinh Nhị của Cổ Thần có tác dụng vô cùng to lớn.

Khí bản nguyên xuất hiện tại Âm giới vô cùng có khả năng chính là khí tức âm chi bản nguyên, chính là năng lượng hiện tại Cổ Thần đang cần.

Văn tự trên bản đồ Âm Hành Hương Địa, Cổ Thần đều thu được đáp án từ trong miệng Thần Mã Quý Vương, ngay sau đó lại từ trong miệng hắn biết được đô thành Âm Triều ở trong Thiên Nam Vực của Nam Minh Châu.

Nơi này có con sông lớn nhất, dài nhất toàn bộ Âm giới, Nam Âm Hà, phát nguyên từ Bắc Minh Châu, chảy hàng tỉ dặm qua Tây Minh Châu, cuối cùng lại chuyển hướng tiến vào trong Nam Minh châu, xuyên sâu vào trong Nam Minh Châu chừng mười ức tám nghìn vạn dặm, cuối cùng chảy vào Nam Âm hải.

990. Chương 19: Tiến Vào Thánh Địa

Các quỷ hồn bình thường đều chỉ biết Âm Hành Hương Địa ở trong đô thành Âm Triều, nhưng không biết đến tốt cùng là nơi nào, mà Âm Triều Thành rộng lớn không gì sánh được, chỉ là Nam Âm Hà chảy qua giữa thành đã có chiều rộng lên tới trăm vạn dặm.

Từ trên bản đồ, Cổ Thần biết được Âm Hành Hương Địa chính là đáy Nam Âm Hà chảy qua đô thành Âm Triều, nhưng cửa vào là Quỷ Vương Lĩnh cách đô thành Âm Triều chừng nghìn vạn dặm.

“Âm Giới không có cự đầu thiên địa vô lượng kiếp, không ai có thể làm gì được ta, Âm Hành Hương Địa này lại có âm chi bản nguyên tồn tại, vừa lúc thử đi tìm kiếm, chính như Côn Ngô Tiên Đế nói, cơ hội khó có được, có lẽ nên để tu vi càng tiến thêm một bước, sau đó trở về tiên giới Cổ Hoang cũng không trễ.”

Thu được tin tức chính mình cần, Cổ Thần dùng một chương đánh Thần Mã Quỷ Vương hôn mê, không có mấy ngày mấy đêm không thể tỉnh lại.

Sau đó Cổ Thần liền rời khỏi Quỷ Huyền Vương, thuận di về phía Thiên Nam Vực, Nam Minh Châu.

Tốc độ của Cổ Thần cực kỳ nhanh, cho dù không gian tại Âm giới kiên cố hơn rất nhiều so với vũ trụ phàm gian, nhưng trong nháy mắt Cổ Thần có thể thuận di được ỨC DẬM, rất nhanh đã vượt qua được khoảng cách hàng tỉ dặm, chạy tới Thiên Nam Vực, Nam Minh Châu.

Cổ Thần thu liễm khí tức, hạ xuống Quỷ Vương Lĩnh phía đông, cách Âm Hành Hương Địa nghìn vạn dặm.

Quỷ khí ở đây rất nặng, vụ khí màu đen bao phủ, bao phủ toàn bộ sơn mạch phương viên hơn mười vạn dặm, âm sát khí cực kỳ dày đặc.

Cổ Thần lấy địa đồ thu được từ trong tay Độc Giác Quỷ Vương ra ngoài.

Địa đồ này không phải là phàm vật, tuy rằng nhìn bề ngoài không lớn, thế nhưng lại bao hàm rất toàn diện, Cổ Thần phát cảm giác vào trong địa đồ, thấy một không gian ảo giác vô cùng rộng lớn, tất cả mọi thứ bên trong đều chỉ là hình vẽ trên địa đồ, chỉ là được mở rộng hơn trăm nghìn lần.

Rất nhanh Cổ Thần đã tìm được Quỷ Vương Lĩnh.

Quỷ Vương Lĩnh không phải là một ngọn núi, mà là gọi chung của tất cả các ngọn núi trong phạm vi nhất định, mà phạm vi này đông tây ước chừng hơn năm mươi vạn dặm, nam bắc ước chừng hơn tám mươi vạn dặm, vô cùng rộng lớn.

Toàn bộ Quỷ Vương Lĩnh đều bị sương mù màu đen bao phủ, hắc khí nặng nề, đường nhìn không rõ ràng, đồng thời sương mù này còn có thể ngăn cản thần thức và lực cảm ứng, tu sĩ tiến vào trong đó hầu như đều biến thành người mù, sẽ mê thất phương hướng, khó có thể trở ra, là một trong những hung địa nổi danh Âm giới.

Bất quá, Cổ Thần có địa đồ trong tay, trong Quỷ Vương lĩnh không có bất cứ vụ khí nào che được phương hướng, ánh mắt nhìn thấy mọi thứ rất rõ ràng.

Rất nhanh, Cổ Thần từ trong địa đồ tìm được một vị trí phát quang trong phạm vi Quỷ Vương Lĩnh, ở phương hướng bắc ngả về tây Quỷ Vương Lĩnh, cách sát biên giới hai phương hướng tây bắc khoảng chừng hai mươi vạn dặm.

Cổ Thần thu hồi địa đồ, lập tức phi độn vào trong Quỷ Vương Lĩnh.

Vừa mới tiến vào phạm vi bên ngoài của Quỷ Vương Lĩnh, Cổ Thần lập tức cảm giác được, tất cả lực lượng cảm nhận tựa hồ đều bị sương mù màu đen bên ngoài chặt đứt, ánh mắt ở nơi này cũng bị ngăn cản cực lớn, chỉ có thể nhìn được trong khoảng cách trên dưới mười trượng.

Càng kinh khủng chính là, Cổ Thần vừa tiến vào trong sương mù màu đen liền có vô số quỷ hồn ác linh cảm thụ được dương khí trên người hắn, bắt đầu điên cuồng tìm tới hắn.

Những quỷ hồn ác linh này nhe những chiếc răng ghê tởm, thần tình hung ác, giống như ruồi nhặng thấy được món ngon.

Âm giới hoàn toàn âm lãnh, ngoại trừ mấy địa phương đặc thù ít ỏi, tất cả các địa phương còn lại đều không hề có dương khí, chỉ có băng lãnh.

Nhất là Quỷ Vương Linh này âm khí càng thêm nặng, sương mù màu đen tràn ngập âm sát khí, những quỷ hồn ác linh này hẳn là do quỷ tu tiến vào trong Quỷ Vương Linh, thế nhưng lại bị lực lượng không tên vây khốn bên trong, không thể rời khỏi, mỗi ngày mỗi đêm chịu đau đớn bằng hàn thấu xương.

Dương khí, đối với những quỷ hồn ác linh này mà nói chính là thuốc tốt nhất trợ giúp bọn chúng thoát khỏi thống khổ, vì vậy Cổ Thần vừa mới tiến vào trong sương mù màu đen, những quỷ hồn ác linh này đều giống như không muốn sống, nhào mạnh về phía Cổ Thần, mở rộng cái miệng máu, cắn vào Cổ Thần.

Những quỷ hồn ác linh này đã sớm bị âm sát khí tại Quỷ Vương Linh xóa tan ý chí, trong ý thức chỉ còn lại thống khổ, so với các tu sĩ quỷ hồn có ý thức tự chủ khác tại Âm giới hoàn toàn khác nhau.

Trong thân thể Cổ Thần, tiên lực thuần dương đột nhiên bạo phát mãnh liệt, dừng mãnh truyền vào trong Thuần Dương Lệnh, nháy mắt thuần dương chi hỏa ẩn chứa trong Thuần Dương Lệnh tuôn ra cuộn trào mãnh liệt, bao phủ toàn thân Cổ Thần, quang mang chói mắt soi sáng không gian phương viên nghìn trượng.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết từ bốn phương tám hướng vang lên, những ác linh quỷ hồn này bị thuần dương chi hỏa chạm nhẹ, trong khoảng khắc liền hóa thành tro tàn, tuy rằng thuần dương chi hỏa cũng là một loại dương khí, nhưng không cần bàn cãi chính là một loại bá đạo nhất.

Tuy rằng quỷ hồn ác linh lấy dương khí làm bổ vật, nhưng cũng phải nằm trong vòng chịu đựng mới được, cho dù là Thiên Kiếp Quỷ Thánh ngũ hành thoát thai kiếp trước thuần dương chi hỏa đều phải nhượng bộ lui binh, huống chi là những quỷ binh quỷ tướng nho nhỏ này, thực lực mạnh nhất bất quá chỉ là Độ Hư cảnh Hư Không kỳ.

Thuần dương chi hỏa xua tan sương mù màu đen, đường nhìn của Cổ Thần lập tức trải dài khoảng cách nghìn trượng. Trong Quỷ Vương Linh có lực lượng không gian cường đại để tu sĩ không thể thuận di, Cổ Thần chỉ có thể phi độ về phía mục tiêu.

Dọc theo đường đi, quỷ hồn ác linh gặp phải đều bị thuần dương chi hỏa đốt cháy sạch sẽ.

Cho dù ở trong Quỷ Vương Linh, tốc độ phi độ của Cổ Thần cũng nhanh chóng không gì sánh được, chỉ trong thời gian non nửa khắc đã tới được chỗ phát quang trên địa đồ.

Trên thực tế, nơi này bình thường vô cùng, hoàn toàn không nhìn ra được vật gì đặc biệt, thế nhưng trên những tảng đá màu đen có rất nhiều vết rách, những vết rách này chính là chỗ phát quang trên địa đồ, hiển nhiên đây là cửa vào nối thông Âm Hành Hương Địa.

Nếu như không phải có địa đồ chỉ dẫn, cho dù Cổ Thần chạy tới ngay bên cạnh những vết rách này cũng không có hoài nghi gì, những vết rách này thực sự quá mức bình thường rồi, chỉ rộng chừng năm tay, dài một cánh tay, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ bỏ qua.

Tu vi tới cảnh giới của Cổ Thần hiện tại, thân thể muốn lớn thành lớn muốn nhỏ thành nhỏ, trong sát na liền hóa thành một đạo độn quang, liền tiến vào trong vết rách nho nhỏ kia, vừa mới vào liền biết được, vết rách này dĩ nhiên dài không lường được, hầu như không thấy đầu cùng.

Cổ Thần phi độ trong cái khe đủ nửa canh giờ, khoảng cách bay qua chừng mấy trăm vạn dặm, rốt cuộc không gian phía trước đột nhiên rộng mở, biến thành một sơn động vô cùng khổng lồ.

Cổ Thần phi độ ra từ trong vết rách, rơi vào trong sơn động, bốn phía sơn động này đều là nham thạch màu đen kịt, cũng không biết đây là trong lòng núi hay là dưới lòng đất.

Vừa rời khỏi vết rách, vách tường sơn động bên cạnh có ba minh văn thật lớn xuất hiện trong mắt Cổ Thần: Âm Sát Động.

Ba minh văn này Cổ Thần đã sớm nghe được từ trong miệng Thần Mã Quỷ Vương, vì vậy đã nhận ra.

Âm Sát Động vô cùng âm sâm, phía trước hoàn toàn đen kịt, âm sát khí nặng hơn trăm nghìn lần so với Quỷ Vương Linh.

Bất quá, Cổ Thần tại Âm Sát Động còn chưa đụng phải quỷ quái gì.

Cổ Thần trải rộng địa đồ ra, lực cảm ứng tiến vào trong đó, bắt đầu quan sát địa đồ âm sát động.

Âm sát động này quả nhiên ở dưới lòng đất, đồng thời cực kỳ sâu, cách mặt đất không biết bao nhiêu vạn dặm, giống như một cự long thái cổ ẩn nấp bên dưới lòng đất, quanh co khúc khuỷu, dài tới mấy trăm vạn dặm, trực tiếp nối thẳng tới dưới lòng đất đô thành Âm Triều.

Tin tức lộ tuyến có ghi lại rõ ràng trên bản đồ nhưng lại không có tin tức về quỷ quái, ví dụ như Quỷ Vương Linh, quỷ hồn ác linh này hoàn toàn không có ghi chép trên bản đồ.

Cổ Thần nhìn phía trước huyết động đen kịt, theo bản năng hấn cảm giác được, Âm Sát Động so với Quỷ Vương Linh càng thêm nguy hiểm.

Quỷ Vương Linh đều là quỷ hồn ác linh, thế nhưng thực lực không quá cường đại, tiến vào Âm Sát Động, cái gì cũng không nhìn thấy, vô cùng có khả năng số lượng quỷ quái trong Âm Sát Động rất ít, nhưng thực lực vô cùng cường đại.

Cổ Thần phi độn về phía trước cực nhanh, lấy thực lực của hắn, cho dù là toàn bộ quỷ tu âm dương sinh tử kiếp cường đại nhất Âm giới ở đây hắn cũng không lo ngại một chút, không ai có thể ngăn cản được hắn, âm sát động có thể nguy hiểm, nhưng đây là đối với những quỷ hồn bình thường khác mà nói.

Dọc theo Âm Sát Động, phi độn về phía trước hơn hai mươi vạn dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một cổ khí tức cường đại.

Cổ Thần suy đoán không lầm, trong Âm Sát Động xác thực có quỷ quái, đồng thời thực lực cường đại hơn rất nhiều so với quỷ quái tại Quỷ Vương Linh, khí tức từ phía trước truyền tới chỉ ít cũng là tu vi ngũ hành thoát thai kiếp.

Một quỷ quái thật lớn xuất hiện ngay phía trước Cổ Thần, thân cao chừng ba mươi mét, trên đầu mọc một chiếc sừng, trên gương mặt chữ điền thật lớn là cái miệng máu mở rộng, hai lỗ tai không cân xứng hai bên và làn da đều là màu xanh đậm, trong tay cầm một kiện vũ khí hình thể giống như liềm đao, dài tới mười trượng, thân đao dài ba trượng,

Ánh mắt Cổ Thần hơi kinh hãi, quỷ quái này so với Độc Giác Quỷ Vương vô cùng giống nhau, có thể đoán được quỷ quái này và Độc Giác Quỷ Vương là một loại quỷ tộc trong Âm giới.

Bất quá, có một điều có thể xác định chính là, quỷ quái độc giác trước mắt so với Độc Giác Quỷ Vương cường đại hơn không chỉ mười lần, là một cường Thiên Kiếp ngũ hành hai kiếp, Độc Giác Quỷ Vương trước mặt nó giống như một con kiến hôi.

Tại Âm giới, quỷ tu ngũ hành thoát thai kiếp được gọi là Quỷ Thánh.

Độc Giác Quỷ Thánh này tự nhiên không nhìn ra được sâu cạn của Cổ Thần, quang mang chợt lóe, liềm đao trong tay liền cắt về phía bụng của Cổ Thần, thế muốn cắt Cổ Thần làm đôi.

Cổ Thần bước về phía trước, đón đỡ liềm đao, một quyền đánh ra.

Rắc...

Liềm đao chỉ ít cũng là tiên bảo vô thượng trung đẳng dưới một quyền của Cổ Thần trong nháy mắt tan vỡ, giống như thủy tinh.

Thế đi của quyền cương không giảm, hủy diệt thân đao, hủy diệt chuỗi đao, trong sát na oanh kích vào thân thể Độc Giác Quỷ Thánh, một tiếng bạo tạc, thân thể Độc Giác Quỷ Thánh bạo tạc, hóa thành một đạo khói đen, dung nhập vào trong âm sát khí đen kịt bốn phía.

Không biết là đã chết hay làm sao, Độc Giác Quỷ Thánh biến mất không còn bóng dáng, không chút vết tích, giống như chưa từng xuất hiện.

Cổ Thần tiếp tục hóa thành độn quang bay về phía trước, Quỷ Thánh tu vi ngũ hành thoát thai kiếp trong mắt hắn chỉ giống như kiến hôi, đến bao nhiêu cũng không sợ.

Âm Sát Động dài tới mấy trăm vạn dặm, dọc theo đường đi, Cổ Thần đụng phải không ít Độc Giác Quỷ Thánh, thực lực từ Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành một kiếp tới năm kiếp.

Không hề ngoại lệ, tất cả Độc Giác Quỷ Thánh ngăn cản Cổ Thần, mặc kệ là tu vi gì đều có một kết quả, một quyền của Cổ Thần đã khiến binh khí lẫn thân thể của chúng bị đánh tan toàn bộ, hóa thành hắc khí, dung nhập vào trong âm sát khí.

Qua một canh giờ, rốt cuộc Cổ Thần cũng tới đầu cùng, phía trước càng lúc càng trở nên rộng rãi, đồng thời có một loại quang mang nhàn nhạt phát ra.

“Âm khí càng lúc càng trở nên đậm đặc, cách Âm Hành Hương Địa càng lúc càng gần rồi, ta cảm thụ được khí tức bản nguyên, nhất định là âm chi bản nguyên.”

Khỏe môi Cổ Thần vững lên, ngũ hành là bản chất vũ trụ, âm dương là căn bản, Cổ Thần đã dung hợp hoàn toàn bản nguyên ngũ hành, đối với bản nguyên vũ trụ khác có lực cảm ứng không bình thường.

Rất nhanh, Cổ Thần rời khỏi Âm Sát Động, phía trước dĩ nhiên là một sơn cốc thật lớn, chùng phương viên vạn dặm.

Tới nơi này rồi, bởi vì âm khí nồng nặc tới cực điểm, ngược lại không hề biểu hiện thành hình, vì vậy mắt thường không thể nhìn thấy được, tầm mắt không bị ảnh hưởng, tuy rằng trong không khí không nhìn thấy âm sát khí, thế nhưng âm sát khí ẩn chứa so với Âm Sát Động càng thêm nồng đậm, đã là khí tức âm chi bản nguyên.

Bốn phía sơn cốc này đều bị núi vây quanh, càng đi vào trung ương sơn đốc địa thế càng thấp, trung tâm nhất có một tế đàn, nơi đây có âm khí ngưng tụ thành một viên cầu màu đen.

Cổ Thần ngẩng đầu nhìn lên trời, trên trời cao vạn trượng pháp phenh một ít đám mây màu đen, toàn bộ vòm trời giống như một tấm màn, bao phủ không gian.

Nơi này không phải mặt đất, còn đang ở dưới lòng đất mấy vạn dặm, thế nhưng thoát nhìn lại giống như mặt đất.

“Ở đây chính là Thiên Hồn Cốc? Tế đàn trung ương Thiên Hồn Cốc chính là Âm Hành Hương Địa?”

Cổ Thần lấy ra địa đồ, đối chiếu cẩn thận, thì thào nói.

Âm Hành Hương Địa nằm dưới mặt đất đô thành Âm Triều mấy vạn dặm, trách không được quỷ hồn Âm giới cũng không biết vị trí cụ thể của Âm Hành Hương Địa, đối với địa phương to lớn như Thiên Hồn Cốc, Âm Sát Động cũng chưa từng nghe nói qua.

Cổ Thần vừa mới lấy ra địa đồ, đột nhiên, mười tám đạo khí tức cường đại từ bốn phía di chuyển về phía hắn.

Thu hồi địa đồ, Cổ Thần chuyển mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy đỉnh ngọn núi hình vòng cung bốn phía Thiên Hồn Cốc đã xuất hiện mười tám quái vật.

Cao ước chừng mười trượng, đầu người, tám chân, toàn thân bị lớp giáp xác cứng rắn hình vuông bao phủ, hai cánh tay dài chừng năm trượng, phía trước cánh tay là cái kim to lớn vô cùng, toàn thân màu đen, hàn quang lóng lánh.

Vừa nhìn sơ qua, so với con cua tại sông hồ vô cùng giống nhau, nếu như để cái đầu trên thân thể xóa đi, đích xác chính là một con cua khổng lồ vô cùng.

991. Chương 20: Âm Chi Cổ Thần

Mười tám con cua cực lớn này, toàn thân màu đen thui, mỗi một con đều tỏa ra khí tức cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn.

Cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, cho dù là tại vũ trụ phạm gian cũng đã được coi như cao tăng, tại âm giới, địa vị cao cao tại thượng, ngoại trừ quỷ đạo hoàng giả, tôn giả âm dương sinh tử kiếp, không ai có thể so sánh.

Trong đầu Cổ Thần nháy mắt nhớ tới Hà Giải Quỷ Thánh mà Thần Mã Quỷ Vương đã nói qua, rất có khả năng chính là chỉ những con cua cường đại tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn.

- ...

Hiện tại Cổ Thần có tu vi cảnh giới Đạo sinh Nhất, nhìn qua có chút giống nhau so với ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, Hà Giải Quỷ Thánh tự nhiên nhìn không ra đáy hòm của Cổ Thần, cho rằng Cổ Thần chỉ là một tu sĩ ngũ hành năm kiếp đại viên mãn bình thường.

Bởi vì con đường tu luyện của Cổ Thần khác nhau, vì vậy không thể đạt thành điểm chung đối với những tu sĩ bình thường, tuy rằng miễn cưỡng so sánh được tu vi cảnh giới, nhưng thực lực lại vượt rất xa, cho dù là cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp Cổ Thần cũng không cần phải sợ hãi.

- ...

Mười tám con Hà Giải Quy Thánh, ai cũng không nhường ai, tám cái chân lớn đạp nhẹ, trong sát na đồng thời đánh về phía Cổ Thần.

Hừ!

Đột nhiên, Cổ Thần xuất thủ rồi, đưa tay lên cao nắm nhẹ, một trảo này căn chứa vạn vật thiên địa, vô cùng vô tận.

[illegible]

Mười tám tiếng nổ rất nhỏ vang lên, mười tám đầu Hà Giải Quỷ Thánh đồng thời nổ tan trong nháy mắt, hóa thành vụ khí màu đen, trong sát na bị diệt sát hoàn toàn, không hề lưu lại nửa điểm vết tích, chỉ để lại mười tám tiếng kêu thê lương thảm thiết ngán ngùi.

Ngay tại thời điểm mười tám con Hà Giải Quỷ Thánh vỡ lạc, trên bầu trời Thiên Hồn Cốc đột nhiên giáng xuống bốn đạo hắc mang, bốn thanh âm đồng thời vang lên:

- Người nào, dám can đảm tiến vào thánh địa bản triều, giết Quỷ Thánh bản triều? Thực sự to gan lớn mật, tôi đáng chết vạn lần.

Bốn quỷ hồn mặc mình bào màu đen, đầu đội hoàng quan, xuất hiện ngay bên trong Thiên Hồn Cốc.

Bốn người này đều có tu vi âm dương sinh tử kiếp, trong đó hai người đại viên mãn, hai người nửa kiếp, là thiên tử của Âm Triều từ khi khai triều tới nay, là bốn đời Quỷ Hoàng.

Quỷ Hoàng là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, trên người không chỉ có âm khí, còn có dương khí, so với Hà Giải Quỷ Thánh tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần.

Cho dù có Dương khí, nhưng dù sao cũng là quỷ hồn, Cổ Thần thân là sinh linh Dương giới, đối với quỷ vật Âm giới tự nhiên không có lòng thương hại.

Tay phải Cổ Thần vừa nhấc, kim quang bùng lên, Táng Tiên Thần Cung liền xuất hiện trong tay, tay trái co lại, lập tức rút ra chín mũi ngọc tiễn.

Còn chưa đáp cung bắn tên, ánh mắt bốn vị Quỷ Hoàng ngẩn ra, sắc mặt trong sát na hóa thành kinh hãi.

- Tiên thiên linh bảo trung đẳng! Chạy mau!

Bốn vị Quỷ Hoàng hồn phi phách tán hô to, chạy còn nhanh hơn tới, trong sát na đã phóng lên cao, biến mất không còn bóng dáng.

Thiên Hồn Cốc này nằm ngay bên dưới đô thành Âm Triều, như vậy hẳn là có thông đạo nào đó trực tiếp nối thông lên bên trên.

Nếu như bốn vị Quỷ Hoàng động thủ, Táng Tiên Thần Cung trong tay Cổ Thần khẽ động, chín mũi ngọc tiễn xuất hiện, không ngại diệt sạch bốn vị Quỷ Hoàng, nhưng bọn họ coi như tương đối thức thời, nhìn thời cơ không ổn, trong sát na chạy trốn không còn bóng dáng tăm hơi, Cổ Thần cũng không cần phải đuổi theo.

Tìm hiểu âm chi bản nguyên mới là chính sự.

Cổ Thần lập tức chạy tới trung ương Thiên Hồn Cốc, nơi này âm chi bản nguyên nồng nặc như thực chất, hóa thành một viên cầu màu đen đường kính ước chừng trượng rưỡi.

“Khí tức âm chi bản nguyên thực nồng đậm, trong viên cầu màu đen này chỉ sợ có âm chi bản nguyên, cho dù không có cũng không kém xa, ta có thuần dương chi thể, Nhất sinh Nhị, hóa dương coi như tốt rồi, then chốt là hóa âm, vừa vận tu luyện ở nơi này, nếu như có thể hóa âm thành công, ta có thể luyện thành thuần dương thuần âm chi thể, có thể đạt tới cảnh giới cao nhất trong miêu tả của Hỗn Độn Âm Dương chân quyết, thuần dương thuần âm, tuyên cổ tới nay chưa từng có người nào đạt được, bất quá, đã có âm chi bản nguyên, ta vị tất không thể đạt được.”

Tâm niệm của Cổ Thần chuyển động, bước chân vừa nhấc, trực tiếp tiến vào trong viên cầu màu đen.

Khí tức âm chi bản nguyên vô cùng vô tận bao vây xung quanh Cổ Thần, so với bản nguyên chi địa tầng thứ hai, khí tức bản nguyên nồng đậm hơn không chỉ trăm lần, đồng thời còn là khí tức âm chi bản nguyên thuần túy, không hề có một chút khí tức dương chi bản nguyên, đối với Cổ Thần chỉ cần tu luyện hóa âm mà nói, tu luyện ở nơi này so với bản nguyên chi địa tầng thứ hai có hiệu quả tốt hơn trăm nghìn lần.

Cổ Thần đã hoàn toàn luyện hóa hoàn tất bản nguyên ngũ hành, tiếp tục tu luyện bước tiếp theo cần phải có khí tức bản nguyên âm dương. Hiện tại trong cơ thể Cổ Thần không có hai loại bản nguyên âm, dương, vì vậy tiến vào trong Như Ý Linh Lung bảo tháp tu luyện là không được rồi, không có khí tức bản nguyên âm dương, thời gian dài hơn nữa cũng không có tác dụng gì, cho dù tu luyện bên trong Như Ý Linh Lung bảo tháp mười vạn năm cũng chỉ là vô dụng.

Cổ Thần tiến vào bên trong viên cầu màu đen do âm chi bản nguyên ngưng tụ thành, khẽ ngồi một lúc, bắt đầu cảm ngộ khí tức âm chi bản nguyên xung quanh, tìm hiểu, luyện hóa, dung hợp, sinh sinh không ngừng cùng với thuần dương khí trong cơ thể.

Thông qua cảm ngộ, Cổ Thần cảm giác được, bốn phía viên cầu màu đen, cũng ở trong Âm Hành Hương Địa, địa phương có khí tức âm chi bản nguyên nồng đậm nhất chính là ở phía dưới viên cầu màu đen, càng tiến xuống dưới, khí tức âm chi bản nguyên càng thêm nồng đậm.

“Chẳng lẽ, chỗ sâu bên dưới chính là âm chi bản nguyên?”

Trong lòng Cổ Thần khẽ động, thân thể trực tiếp chui xuống dưới nền đất, càng tiến sâu xuống dưới nền đất, khí tức âm chi bản nguyên càng thêm dày đặc.

Đủ tiến xuống dưới lòng đất mấy vạn dặm, khí tức âm chi bản nguyên bốn phía Cổ Thần đã nồng đậm tới cực điểm.

Cổ Thần cảm ứng được rồi, cách đó không xa chính là đầu nguồn tỏa ra khí tức âm chi bản nguyên vô cùng vô tận xung quanh,

Tiếp tục tiến xuống phía dưới, rốt cuộc Cổ Thần đã tới đầu nguồn tỏa ra khí tức âm chi bản nguyên, trong lòng không khỏi hoan hô một tiếng:

“Là âm chi bản nguyên!”

Nơi này cách Thiên Hồn Cốc ước chừng trên dưới sáu vạn dặm, Thiên Hồn Cốc cách mặt đất Âm giới cũng chừng sáu vạn dặm.

Chiều sâu nơi này dĩ nhiên đạt tới mười hai vạn dặm hiếm thấy.

Mười hai vạn dặm trên mặt đất không coi là rất xa, thế nhưng nếu luận chiều sâu tuyệt đối là cự ly kinh khủng, ngằm dưới lòng đất một vạn dặm đã là sâu hơn mười vạn trượng, nếu như tại tiên giới Cổ Hoang, trời cao cũng chỉ mới mười hai vạn chín nghìn sáu trăm trượng, có thể tưởng tượng được, vị trí âm chi bản nguyên nơi này cách mặt đất Âm giới xa tới mức nào, là hơn mười lần so với trời cao của tiên giới Cổ Hoang.

Bất quá, Cổ Thần vừa mới hưng phấn, còn chưa kịp hành động đối với âm chi bản nguyên, đột nhiên phía sau lưng mát lạnh, một cỗ nguy hiểm thật lớn từ phía sau lưng truyền tới.

Đây là một thanh trường mâu khổng lồ, dài tới vạn trượng, từ phụ cận âm chi bản nguyên chừng vạn trượng, đột nhiên đâm tới.

“Hử? Lực lượng thực cường đại, dĩ nhiên có thể tạo thành nguy hiểm đối với ta, chẳng lẽ là cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp, không phải nói Âm giới không có tu sĩ thiên địa vô lượng kiếp tồn tại hay sao?”

Trong sát na, trong đầu Cổ Thần chuyển qua mấy ý niệm.

- Nhất vĩnh hằng!

Cổ Thần lập tức xoay người, đón trường mâu vạn trượng, một quyền đánh ra.

Phá!

Khí tức phía trước đột nhiên chia lìa giống như sóng triều, Chiến Thần Diệt Tinh quyền vạn quyền hợp nhất trực tiếp oanh kích vào thân trường mâu vạn trượng.

Liên tiếp vang lên tiếng nổ mạnh, trường mâu vạn trượng từng tắc từng tắc vỡ vụn, Chiến Thần Diệt Tinh quyền vạn quyền hợp nhất co dù Chư Thiên Vạn Giới cũng có thể hủy diệt, uy lực kinh khủng không gì sánh được, cho dù là cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng không thể đỡ được một quyền.

Xa xa truyền tới tiếng kinh nghi, lập tức, một thanh âm băng hàn lạnh thấu xương vang lên:

- Thực lực dĩ nhiên còn mạnh hơn so với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn? Về mặt quyền pháp, cho người kiến thức một chút, cái gì mới là quyền pháp chân chính — Đại Âm Quy Tắc Thần Quyền!

Theo thanh âm vang lên, đột nhiên phía trước xuất hiện một đạo quyền cương khổng lồ kéo tới, toàn thân đen kịt, cùng với hoàn cảnh bốn phía hoàn toàn dung hợp một chỗ.

Sắc mặt Cổ Thần đột nhiên biến đổi.

Trong quyền cương kéo tới ẩn chứa lực lượng dĩ nhiên không phải là âm chi pháp tắc, mà là âm chi quy tắc.

Pháp tắc có thể phá, quy tắc khó phá!

Tu sĩ tu luyện chỉ là tìm hiểu pháp tắc, mà quy tắc là lực lượng chỉ có những cổ thần thiên địa đồng sinh với thiên địa mới có thể nắm giữ.

“Lẽ nào, người xuất thủ là một vị cổ thần thiên địa? Cổ thần vận dụng âm chi quy tắc, chẳng lẽ lại là Âm chi cổ thần?”

Toàn thân Cổ Thần mát lạnh, tuy rằng là thuần dương chi thể, nhưng phía sau lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh, nếu như thực sự là Âm chi cổ thần, đây chính là vị cổ thần thiên địa đầu tiên Cổ Thần gặp mặt.

Thiên gặp phải tại thời điểm độ kiếp không thể tính, Cổ Thần căn bản không hề có một chút giao tế gần gũi đối với Thiên!

Cổ thần thiên địa chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ngoại trừ thời đại thái cổ, Côn Ngô Tiên Đế dẫn dắt hàng tỉ chi sĩ tu chân trong vũ trụ chiến đấu với cổ thần thiên địa, cổ thần thiên địa mới xuất hiện trước mặt tu sĩ, thậm chí xuất hiện tương đối nhiều lần, thời gian còn lại, cổ thần thiên địa đều là những tồn tại cao cao tại thượng, tu sĩ khó gặp. Từ trong cuộc đại chiến thời đại thái cổ, cổ thần thiên địa càng lúc càng ý thức được không nên chính diện tiếp xúc xung đột với tu sĩ, lợi dụng tu sĩ chế hành tu sĩ mới là cách cai trị tốt nhất, cho nên mới có trận doanh Chư Thiên đại biểu cho cổ thần thiên địa.

Mà cổ thần thiên địa thì chuyển vào chỗ tối, tiếp nhận thượng công của trận doanh Chư Thiên.

Vì vậy, từ thời đại thái cổ tới nay, cổ thần thiên địa giống như hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại trong truyền thuyết.

Dĩ nhiên gặp phải Âm chi cổ thần, Cổ Thần tự nhiên thất kinh.

Bất quá, suy nghĩ một chút, trong lòng Cổ Thần liền sáng ngời, nơi này chính là Âm giới, lại có âm chi bản nguyên, có thể nói chính là nguyên điểm của Âm giới, Âm chi cổ thần làm vương giả của Âm giới, là tồn tại cao nhất, xuất hiện tại nơi này cũng không có gì lạ.

- Nhất vĩnh hằng!

Cảm giác được Đại Âm Quy Tắc Thần Quyền của Âm chi cổ thần kích tới, lực lượng quy tắc ẩn chứa trong đó khó có thể chống lại được, Cổ Thần cũng đã sử dụng thần thông lợi hại nhất.

Nhất vĩnh hằng, tồn tại vĩnh hằng, không gì không thể phá, không gì không thể diệt.

Đây chính là Nhất cổ thần đã dung hợp bản nguyên ngũ hành với Bàn cổ đại đạo hình thành nên, trở thành nguyên vũ trụ của Cổ Thần.

Một tiếng bạo tạc, Đại Âm Quy Tắc Thần Quyền vừa mới kích tới trước Cổ Thần chừng trăm trượng liền bị một cỗ lực lượng vô hình oanh kích tan thành hư vô.

- Âm chi quy tắc của bản thân dĩ nhiên bị đánh vỡ rồi?

Xa xa, thanh âm băng lãnh thấu xương kia lại vang lên, trong thanh âm để lộ vẻ khiếp sợ không gì sánh được.

- Dĩ nhiên cũng là lực lượng quy tắc? Đây là quy tắc gì? Quy tắc ẩn chứa kim mộc thủy hỏa thổ, còn có một loại lực lượng cường đại khác, tuy rằng còn chưa đạt tới cảnh giới hình thành quy tắc, nhưng cũng kém không xa, sao có khả năng? Rõ ràng chỉ là một tú sĩ, vì sao có khả năng sở hữu lực lượng quy tắc chỉ có cổ thần mới sở hữu?

Âm chi cổ thần chấn kinh rồi!

Cổ Thần nghe được lời nói của Âm chi cổ thần, cũng giật mình không nhỏ, Nhất vĩnh hằng dĩ nhiên là lực lượng quy tắc?

“Chẳng lẽ, lực lượng bản nguyên chính là quy tắc? Trách không được, thời điểm ta mới chỉ có tu vi ngũ hành ba kiếp, bốn kiếp, ngay cả sát biên giới pháp tắc âm dương cũng chưa chạm tới, thế nhưng lại bằng vào lực lượng bản nguyên ngũ hành, có thể đánh một trận với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp!”

992. Chương 21: Trở Về Cổ Hoang

“Theo đạo lý, pháp tắc ngũ hành có cường thịnh hơn nữa cũng không thể so sánh được với pháp tắc âm dương, bởi vì pháp tắc âm dương cường đại hơn pháp tắc ngũ hành hẳn một đẳng cấp, mà lực lượng ngũ hành của ta lại có thể đánh bại được pháp tắc âm dương của cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, nguyên lai, lực lượng ngũ hành của ta không phải là pháp tắc ngũ hành, mà là quy tắc ngũ hành!”

Cổ Thần lặng yên hiểu ra.

Lực lượng bản nguyên chính là quy tắc vũ trụ.

Pháp tắc bất quá là lực lượng do quy tắc vũ trụ diễn biến sinh ra, pháp tắc có thể phá, quy tắc khó phá!

Đương nhiên, cũng không nhất định là quy tắc không thể phá được, cổ thần thiên địa đồng sinh với vũ trụ, trời sinh đã sở hữu lực lượng bản nguyên, sở hữu lực lượng quy tắc, nguyên nhân chính là như vậy nên không thể tiếp tục tu luyện, căn cứ vào lực lượng bản nguyên mạnh yếu ra sao, thực lực của cổ thần thiên địa cũng mạnh yếu bấy nhiêu, vì vậy mới có cổ thần thiên địa vẫn lạc dưới tay Côn Ngô Tiên Đế.

Nếu như tất cả cổ thần đều lợi hại giống như Thiên, Địa, như vậy tu sĩ căn bản không thể nào phản kháng được.

Trong quy tắc, quy tắc thiên địa chính là cường đại nhất, cũng là quy tắc khó phá nhất, cho dù là Côn Ngô Tiên Đế, Hồng cũng không thể nào đánh vỡ được quy tắc thiên địa, quy tắc âm dương chung quy chỉ là lực lượng trung cấp, quy tắc ngũ hành thấp nhất.

Thế nhưng quy tắc ngũ hành chính là đầu nguồn quy tắc vũ trụ, là đầu nguồn của bản nguyên vũ trụ, cực kỳ quan trọng.

Cổ Thần đã dung hợp bản nguyên ngũ hành thành Nhất, đồng thời còn dung hợp bản cổ đại đạo, hình thành một bản nguyên vũ trụ thuộc về riêng bản thân Cổ Thần, hình thành Nhất vĩnh hằng, lực lượng cực mạnh, đã vượt qua lực lượng quy tắc ngũ hành mấy lần, cho dù là quy tắc âm dương so sánh cũng có chút thua kém.

Cuối cùng Cổ Thần cũng hiểu ra rồi, khác biệt căn bản của chính mình so với những tu sĩ bình thường khác, tu sĩ bình thường tu luyện là lực lượng pháp tắc vũ trụ, mà Cổ Thần tu luyện chính là lực lượng quy tắc vũ trụ.

Đồng thời, quy tắc vũ trụ của Cổ Thần và quy tắc bản nguyên vũ trụ còn có chút khác nhau, dung nhập bản cổ đại đạo, so với quy tắc vũ trụ bản nguyên càng thêm lợi hại hơn, càng thêm kinh khủng.

- Đại Quy Tắc Thần Quyền!

Âm chi cổ thần khó có thể tiếp thu chuyện thực này, dĩ nhiên có tu sĩ nắm giữ lực lượng quy tắc vũ trụ, đây chính là lực lượng chuyên dụng của riêng cổ thần thiên địa, vì vậy cổ thần thiên địa cao nhất, hẳn không thể dễ dàng tha thứ cho một tu sĩ hèn mọn cũng có thể sở hữu quy tắc vũ trụ cao nhất như vậy.

Đối mặt với Đại Quy Tắc Thần Quyền, thần tình Cổ Thần đạm nhiên, cánh tay nhấc lên, Nhất vĩnh hằng thi triển ra, lập tức hủy diệt Đại Quy Tắc Thần Quyền, đồng thời thân thể Cổ Thần nổ bắn về phía trước, vọt thẳng về phía Âm chi cổ thần, bàn tay to nắm mạnh.

- Nhất vĩnh hằng!

Lực lượng dâng trào trực tiếp công kích vào bản thân Âm chi cổ thần.

Âm chi cổ thần và khí tức âm chi bản nguyên dung hợp cùng một chỗ, vô hình vô tướng, mắt thường không nhìn ra được, thế nhưng Cổ Thần lại có thể cảm ứng.

Trong hư không đen kịt truyền ra một tiếng kêu thảm, trong sát na, một cỗ âm phong cuồng bạo cuộn cuộn nổi lên, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Cổ Thần lẳng lặng cảm nhận một hồi, tất cả bốn phía đều không còn, tựa hồ Âm chi cổ thần đã chạy trốn.

Cổ Thần trở lại ngay bên cạnh âm chi bản nguyên, âm chi bản nguyên và bản nguyên ngũ hành không giống nhau, bản nguyên ngũ hành là thể rắn, là hạt châu lớn chừng nắm tay, mà âm chi bản nguyên lại là thể khí, ngưng tụ trong một phạm vi nhất định, Cổ Thần tiến vào trong phạm vi này là có thể cảm nhận được lực lượng của âm chi bản nguyên.

Cổ Thần tiến vào phạm vi bao phủ của âm chi bản nguyên, ngồi xuống, tỉ mỉ cảm ngộ khí tức, lực lượng của âm chi bản nguyên.

Âm chi bản nguyên, tự nhiên là thuần âm, không có một chút tạp chất, thuần dương chi thể của Cổ Thần vừa vận tương dung dung với thuần âm.

Trước đây muốn tu luyện thành thuần âm thuần dương chi thể hoàn toàn không có cách nào thành công, cuối cùng Cổ Thần song tu với Hư Tử Uyên, mượn huyền âm tuyệt mạch, cửu âm huyền thể của Hư Tử Uyên mới có thể tu luyện Hỗn Động Âm Dương chân quyết tới cảnh giới đại thành, luyện thành thuần dương chi thể.

Thế nhưng khí thuần âm đều chuyển dời toàn bộ lên người Hư Tử Uyên, Cổ Thần chỉ tu thành thuần dương, mà thuần âm là do Hư Tử Uyên tu luyện thành, nếu như một người một tu luyện thành thuần âm thuần dương chi thể, căn bản là không có khả năng.

Bất quá hiện tại, trong lòng Cổ Thần tràn đầy tự tin, một người tu luyện đơn độc, nếu như muốn từ thuần dương tu ra thuần âm, điều này tự nhiên là không có khả năng, thế nhưng nếu tu luyện bên trong âm chi bản nguyên, liên tục có khí thuần âm dung nhập vào trong cơ thể, tu luyện thành thuần âm thể tự nhiên nước chảy thành sông.

Bản thân tu luyện là từ không chuyển thành có, tu luyện trong âm chi bản nguyên là trực tiếp hấp thu, độ khó giữa hai bên chính là có khả năng và không có khả năng, rất rõ ràng.

Thuần dương chi thể đối với âm khí có bài xích, tất cả âm khí vừa mới vào trong cơ thể cổ thần đã bị thuần dương chi hỏa đốt cháy không còn một mảnh. Trước kia Cổ Thần muốn tu luyện thành thuần âm chi thể hiển nhiên là không thể được, căn bản không thể tích lũy được khí thuần âm.

Hiện tại vấn đề này có thể giải quyết được.

Cổ Thần đang ở trong âm chi bản nguyên, có khí tức âm chi bản nguyên hầu như vô cùng vô tận, hấp thu tiến vào trong cơ thể chính là khí thuần âm cùng cấp bậc với khí thuần dương, thuần dương chân thể muốn diệt sát cũng không thể diệt sát được.

Chỉ trong một lần hô hấp, Cổ Thần đã hấp thu một vạn tia khí thuần âm, thuần dương chi thể lập tức diệt sát chín nghìn chín trăm chín mươi chín tia, chỉ còn lại duy nhất một tia khí thuần âm còn tồn tại.

Hô hấp một lần nữa, Cổ Thần lại hấp thu một vạn tia khí thuần âm, thuần dương chi thể lại diệt sát chín nghìn chín trăm chín mươi chín tia, như vậy khí thuần âm trong cơ thể đã từ một tia biến thành hai tia.

Cổ Thần lẳng lặng ngồi trong âm chi bản nguyên, liên tục hấp thu khí tức âm chi bản nguyên, khí thuần âm dù vạn phần có tới chín nghìn chín trăm chín mươi chín phần bị thuần dương chi thể diệt sát, nhưng vẫn có thể chậm rãi tích lũy.

Một trăm lần hô hấp sau, Cổ Thần đã tích lũy được một trăm tia khí thuần âm.

Một vạn lần hô hấp sau, Cổ Thần đã tích lũy được một vạn tia khí thuần âm.

...

Ngày qua ngày, năm qua năm!

Mười năm trôi qua... Hai mươi năm trôi qua...

Thời gian thay đổi, một nghìn vạn lần hô hấp, hàng tỉ lần hô hấp, trong cơ thể Cổ Thần đã tích lũy được một nghìn vạn tia khí thuần âm, hàng tỉ tia khí thuần âm.

Theo khí thuần âm trong cơ thể càng lúc càng nhiều, dần dần thuần dương chi thể chống đỡ, tốc độ diệt sát khí thuần âm tiến vào cơ thể càng chậm lại, theo đó, tốc độ tích lũy khí thuần âm trong cơ thể Cổ Thần càng lúc càng tăng nhanh.

Cổ Thần không ngừng luyện hóa, dung hợp, lực lượng của âm chi bản nguyên dần dần bị Cổ Thần lĩnh ngộ, hấp thu, chuyển hóa thành lực lượng của riêng mình.

Nhất vĩnh hằng cũng theo khí thuần âm càng lúc càng nhiều, thuần dương và thuần âm trong cơ thể tương hòa, chậm rãi bắt đầu quá trình chuyển biến Nhất sinh Nhị.

...

Thời gian trôi nhanh, hơn mười năm trôi qua... Một trăm năm trôi qua!

Cổ Thần đã bế quan tu luyện tại âm chi bản nguyên dưới lòng đất đô thành Âm Triều tròn một trăm năm!

Trải qua một trăm năm tu luyện, khí thuần âm trong cơ thể Cổ Thần đã tới trình độ tương đương với khí thuần dương, thể chất của Cổ Thần đã không còn là thuần dương chi thể, mà là thuần âm thuần dương, khí âm dương đạt tới trạng thái cân bằng bình lặng, không can thiệp vào chuyện của nhau, lưu động trong cơ thể giống như ẩn ký âm dương, lại giống như thái cực, sinh sôi không ngừng.

Tu vi của Cổ Thần rốt cuộc đã từ Đạo sinh Nhất đột phá tiến vào cảnh giới Nhất sinh Nhị.

Thực lực của Cổ Thần xảy ra biến đổi về chất, lực lượng quy tắc cũng sản sinh đề cao về chất.

Nguyên bản là bản cổ đại đạo dung hợp với quy tắc ngũ hành hình thành nên Nhất vĩnh hằng.

Hiện tại bản cổ đại đạo và quy tắc âm dương chính hợp lẫn nhau, sinh sôi không thôi, vĩnh tồn bất diệt, hình thành Nhị bất diệt!

“Thiên đế, gặp ngươi một lần nữa, nhất định sẽ cho ngươi một kinh hỉ!”

Hai mắt Cổ Thần vừa mở, chậm rãi đứng lên.

Thuần dương thuần âm trong cơ thể đã đạt tới trạng thái hoàn toàn bình thản, tiếp tục ở lại trong địa phương âm chi bản nguyên này sẽ ảnh hưởng tới sự cân đối của âm dương, nếu như âm dương mất cân bằng sẽ trở thành nam nữ không phân biệt được, đối với Cổ Thần không có lợi.

“Tu vi đạt tới Nhất sinh Nhị, chờ khi âm dương hoàn toàn dung hợp, hóa thành hỗn độn, đó chính là Nhị sinh Tam, điều này cần có thời gian tích lũy và kỳ ngộ nhất định, tại Âm giới thời gian ngắn căn bản không có thời gian đề cao, là lúc trở lại tiên giới Cổ Hoang rồi.”

Dọc theo Âm Sát Động, không quá lâu sau, Cổ Thần liền trở về Quỷ Vương Lĩnh, rất nhanh rời khỏi màn sương mù màu đen tầng tầng tại Quỷ Vương Lĩnh, phi độn thẳng về phía Nam Âm Hải.

Cổ Thần vừa mới rời khỏi Quỷ Vương Lĩnh, trong màn sương mù màu đen tầng tầng tại Quỷ Vương Lĩnh kia truyền tới một thanh âm lạnh lẽo tới cực điểm:

- Ghê tởm, tu vi của Cổ Thần dĩ nhiên có bước tiến triển, ta đã cảm thụ được lực lượng quy tắc âm dương trên người hắn, thực lực như vậy, cho dù là tu sĩ thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng không chắc là đối thủ của hắn, trong các cổ thần chúng ta, ngoại trừ thiên chi cổ thần và địa chi cổ thần đã không còn bất cứ ai áp chế được hắn, nhìn hắn đi về phía nam, hắn là muốn từ thông đạo hai giới âm dương phụ cận đảo Quỷ Dạ Xoa, Nam Âm Hải trở về tiên giới Cổ Hoang, địa chi cổ thần ngủ say chưa tỉnh, thiên chi cổ thần tại tiên giới Cổ Hoang, ta đã thông báo cho thiên chi cổ thần, nhất định phải giết chết Cổ Thần, lực lượng quy tắc vũ trụ không nên bị tu sĩ hèn mọn nắm giữ, hừ!

Cổ Thần tiến về phía nam, không quá lâu sau liền vượt qua Nam Minh Châu, đi tới Nam Âm Hải vô biên vô hạn, trên đường tùy tiện hỏi một Quỷ Thánh tu vi ngũ hành thoát thai kiếp, biết được vị trí của đảo Quỷ Dạ Xoa.

Đảo Quỷ Dạ Xoa ở cách phía nam Nam Minh Châu ước chừng sáu ức bốn nghìn chín trăm chín trăm vạn dặm, đối với Cổ Thần một lần thuận di liền vượt qua khoảng cách gần ức dặm mà nói, từ Nam Minh Châu tới đảo Quỷ Dạ Xoa chỉ là hơn ba mươi lần hô hấp mà thôi.

Đảo Quỷ Dạ Xoa là một hải đảo phương viên mấy vạn dặm, bộ tộc quỷ dạ xoa sinh hoạt trên đảo có thực lực từ Đẳng Văn Kỳ tới Hợp Đạo kỳ, Cổ Thần không tới thăm thú đảo Quỷ Dạ Xoa, mà trực tiếp vượt qua Quỷ Dạ Xoa đảo chừng nghìn dặm phái tây, tiến vào Nam Âm Hải.

Nam Âm Hải cực sâu vô cùng, Cổ Thần đã lặn xuống hơn ba mươi vạn trượng, đủ ba vạn dặm mới tới đáy, quả nhiên nhìn thấy một tầng quang giới hơi mỏng, đó là chỗ phân cách hai giới âm dương.

Cổ Thần đi qua quang giới, cảnh sắc phía trước hoàn toàn biến đổi, tuy rằng vẫn là đáy nước, thế nhưng không gian bốn phía đã không còn là biển rộng vô biên vô hạn, mà biến thành một thủy đầm.

Chính là Âm Minh Đàm!

Võng Lượng Thạch!

Cổ Thần lập tức phát hiện ra không ít võng lượng thạch dưới đáy Âm Minh Đàm, lần trước Cổ Thần không hề lặn xuống dưới đáy Âm Minh Đàm cũng đã phát hiện ra một khối võng lượng thạch cực phẩm, nơi này là đáy sâu nhất của Âm Minh Đàm, mỗi một khối võng lượng thạch đều có thể tích lớn hơn khối Cổ Thần lấy lần trước, phẩm chất càng cao.

Võng lượng thạch đối với Quỷ Hồn có lực sát thương rất lớn, vì vậy quỷ vật Âm giới căn bản không dám đụng vào, mà nơi này lại không có tu sĩ Dương giới đi qua, vô số năm tích lũy đến nay mới hình thành võng lượng thạch với phẩm chất cao như vậy.

Thậm chí Cổ Thần từ những võng lượng thạch phát hiện ra một ít thạch tinh, kích cỡ chỉ chừng một ngón tay cái, đó chính là tinh ngọc võng lượng thạch, phẩm chất cao hơn võng lượng thạch cực phẩm vô số lần, tinh quang lấp lánh, giống như thủy tinh, nhưng màu thiên màu trắng, có điểm như bạch ngọc.

“Trần Minh Ngọc Bi chính là tài liệu như vậy!”

Cổ Thần thâm nghĩ trong lòng:

“Trách không được Trần Minh Ngọc Bi có sát thương cực lớn đối với quỷ hồn, nguyên lai lúc võng lượng thạch đạt tới phẩm chất đỉnh cao sẽ một lần nữa tiến hóa thành loại tài liệu khác, so với võng lượng thạch cực phẩm còn cao hơn vô số lần, trời sinh ẩn chứa lực lượng sát thương rất mạnh đối với quỷ hồn, là bảo bối cấp tiên thiên linh bảo.”

Thể tích của Trần Minh Ngọc Bi lớn hơn những khối võng lượng thạch ngọc Cổ Thần phát hiện ra không chỉ nghìn lần, nếu như nói những khối võng lượng thạch ngọc trước mắt Cổ Thần là tiên thiên linh bảo bình thường nhất, như vậy Trần Minh Ngọc Bi tuyệt đối là tiên thiên linh bảo đỉnh cấp.

“Thể tích của võng lượng thạch ngọc còn quá nhỏ, đang trong giai đoạn phát triển, nơi này tu sĩ Dương giới không đến, quỷ hồn Âm giới càng không đụng vào, để nó tiếp tục phát triển, sau này có thể trở thành một kiện tiên thiên linh bảo đỉnh cấp giống như Trần Minh Ngọc Bi.”

Cổ Thần không đào hết võng lượng thạch ngọc, thân thể tiếp tục hướng về phía trước, trong sát na liền chạy ra khỏi Âm Minh Đàm.

Trần Minh Ngọc Bi, vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh Âm Minh Đàm như cũ, trấn thủ thông đạo hai giới âm dương, ngăn cản quỷ hồn Âm giới tiến vào Dương giới.

Côn Ngô Bí Cảnh đã tan vỡ, Âm Minh Đàm đã từ Côn Ngô bí cảnh xuất hiện trong tiên giới Cổ Hoàng, tọa lạc chính giữa đỉnh Thiên Phong trong Liên Thiên sơn mạch.

993. Chương 22: Thiên Chi Cổ Thần!

Toàn bộ Âm Minh sâm lâm đều đã từ Côn Ngô bí cảnh xuất hiện rồi, từ Âm Minh Đàm bước ra, bốn phía một mảnh âm u, lực cảm ứng của Cổ Thần khuếch tán bốn phía, trong Âm Minh sâm lâm không có bất cứ

quỷ hồn gì, xem ra tiên giới Cổ Hoang đã trải qua ngũ hành thoát thai kiếp, khiến quỷ hồn trong Âm Minh sâm lâm đều bị giết chết.

Lực cảm ứng của Cổ Thần trong nháy mắt khuếch tán ra bên ngoài Âm Minh sâm lâm, trực tiếp chuyển về phía thánh địa Ngũ Hành phương tây.

Hơn một trăm năm mươi năm trước, Cổ Thần tiến vào chỗ sâu trong tây hải, cứu giúp Long hoàng, kết quả bởi vì thông đạo tiên phạm mở ra, trực tiếp từ tiên giới Cổ Hoang tiến vào trong vũ trụ phạm gian, đủ qua hơn một trăm năm mươi năm, nếu là thời gian trong Như Ý Linh Lung bảo tháp chính là hơn nghìn năm rồi.

Cổ Thần sinh tại tiên giới Cổ Hoang, lớn tại tiên giới Cổ Hoang, phụ thân, thê tử, tộc nhân, bằng hữu của hắn đều trong tiên giới Cổ Hoang.

Đối với tiên giới Cổ Hoang, Cổ Thần có một loại tình cảm khó có thể dứt bỏ được, trong những năm tháng tại vũ trụ phạm gian, không lúc nào không hoài niệm đối với tiên giới Cổ Hoang.

Thế nhưng, thông qua ý niệm phủ xuống, Cổ Thần dùng tín ngưỡng đối với chính mình, ý niệm xuyên qua khổ hải, tiến hành giao lưu đối với mấy người Hư Tử Uyên, nhưng như vậy tiêu hao vô cùng to lớn, một lần kiên trì không được bao lâu, đồng thời sau một lần câu thông cần phải chờ thời gian tương đối dài mới có thể phủ xuống lần thứ hai, đồng thời cần phải có đủ lực lượng tín ngưỡng, sau này Cổ Thần bế quan tu luyện, thực tế giao lưu rất ít đối với mấy người Hư Tử Uyên.

Nhất là hơn một trăm năm vừa qua, Cổ Thần vẫn ở trong vũ trụ phạm gian, thời điểm tới bản nguyên chi địa, ý niệm phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, giao lưu với mấy người Hư Tử Uyên một lần nữa, biết được tiên giới Cổ Hoang đang trong quá trình tái sinh sau đại kiếp nạn, đồng thời còn là thời kỳ phát triển rất nhanh, tất cả đều mạnh khỏe, Cổ Thần không phải lo lắng cái gì.

Sau khi tiến vào trong bản nguyên chi địa, Cổ Thần bị Thái sử dụng Thiên Địa Thần Lô bắt vào trong Thiên Cung, sau đó đại chiến một hồi với Thiên Cung, cự đầu Chư Thiên Vạn Giới đều lên sân khấu, cuối cùng ngay cả ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế, chân thân của Hồng cũng xuất hiện, đánh tới mức long trời lở đất.

Cổ Thần được Côn Ngô Tiên Đế sử dụng một tia lực lượng cuối cùng xuyên toa qua Âm giới, lại bế quan một lần trăm năm, lúc này mới trở về tiên giới Cổ Hoang, lúc này Cổ Thần tự nhiên không cần phải tiến hành phủ xuống bằng ý niệm, chân thân trực tiếp trở lại tiên giới Cổ Hoang, tốc độ nhanh hơn.

Thời gian đã trôi qua hơn một trăm năm mươi năm, rốt cuộc Cổ Thần cũng trở về tiên giới Cổ Hoang, chuyện thứ nhất chính là trở về thánh địa ngũ hành, gặp lại phụ thân Cổ Thương Khung và năm vị thê tử Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc và Vu Nguyệt.

Vì vậy, lực cảm ứng trực tiếp kéo dài về phía thánh địa ngũ hành, vị trí thân thể, thanh âm của Cổ Thần trong nháy mắt có thể truyền tới trong tai mấy người Hư Tử Uyên.

Thế nhưng, sự tình phát triển có điểm ngoài ý muốn.

Lực cảm ứng của Cổ Thần vừa mới phát đi được hơn vạn dặm đã bị chặn lại, trong hư không tự hồ có một tầng vách chắn vô hình để lực cảm ứng của Cổ Thần không thể xuyên thấu qua được.

- Hử?

Cổ Thần nhướng mày, tuy rằng nói không gian tại tiên giới Cổ Hoang so với vũ trụ phạm gian vững chắc hơn hàng nghìn vạn lần, Âm giới cũng không thể so sánh được, thế nhưng lực cảm ứng tuyệt đối không thể chỉ vượt qua được khoảng cách vạn dặm, trước kia tại Độ Hư bí cảnh Cổ Thần đã cảm ứng được mấy vạn dặm.

Hiện tại, cho dù Cổ Thần không giống ở trong Âm giới, có thể cảm ứng được gần ức dặm, khoảng cách thuần di cũng cách ức dặm, thế nhưng cảm ứng cách nghìn vạn dặm tuyệt đối không thành vấn đề, tuyệt đối không thể vạn dặm đã bị dừng lại.

Là có người cố ý ngăn cản.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, trong sát na rời khỏi Âm Minh sâm lâm, đi tới nghìn dặm phía tây Âm Minh sâm lâm.

Đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên có một tầng quang mạc giống như thiên trảo từ trên vòm trời cao chụp xuống dưới, bao phủ phạm vi phương viên vạn dặm xung quanh Âm Minh sâm lâm, lực cảm ứng của Cổ Thần vô luận tản ra từ phương hướng nào đều chỉ có thể truyền được khoảng cách vạn dặm sẽ bị chặn đứng.

Trên vòm trời cao cao, chính giữa quang mạc có một chữ “thiên” vô cùng khổng lồ, soi sáng thập phương vạn cổ, tất cả quang mạc đều là từ chữ “thiên” cực lớn này tản ra.

Cổ Thần từ chữ “thiên” cực lớn này cảm thụ được lực lượng vô cùng khổng lồ, đồng thời còn cảm ứng được phía sau chữ “thiên” còn có một lực lượng càng thêm kinh khủng tồn tại.

- Chẳng lẽ là — Thiên chi cổ thần?

Trong lòng Cổ Thần cả kinh.

Đúng lúc này, một đạo thiên âm từ trên trời giáng xuống:

- Trước kia bản thân nên sớm nghĩ tới, nghịch tặc người dẫn phát lôi kiếp hủy diệt, nhất định có quan hệ không nhỏ với phản tặc Côn Ngô kia, người quả nhiên là dư nghiệt phản tặc Côn Ngô lưu lại, bản thân thực sự sợ hãi, dĩ nhiên để người trưởng thành tới trình độ như vậy rồi, còn nắm giữ lực lượng quy tắc ngay cả phản tặc Côn Ngô cũng không thể nắm giữ, hừ, lực lượng quy tắc chỉ thuộc về chư thần, một dư nghiệt phản tặc hèn mọn như người sao xứng sở hữu?

Thanh âm đánh xuống, vô số sóng âm chồng chất từ trên trời cao bao phủ, hình thành vô tận vòng tròn sóng âm, chụp vào đỉnh đầu Cổ Thần, cùng với địa thần thông Thiên Địa Thương Ca của Hồng giống nhau, ẩn chứa lực lượng vô cùng to lớn.

Cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp dưới thiên âm của Thiên chi cổ thần, ngay cả lực phản kháng cũng không có, sẽ bị thanh âm trực tiếp chấn tới chết ngắt.

Bất quá thực lực của Cổ Thần sao có thể là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp có thể sánh bằng, thiên âm rơi vào trong tai của hắn, Cổ Thần không chút lay động, môi hé ra, thần thông vô thượng Đạo gia Kinh Ca, đại đạo chi âm lập tức phản kích, nói:

- Xứng hay không xứng không phải người có thể định đoạt được, người chính là vương của cổ thần — Thiên?

Thiên chi cổ thần nhẹ giọng cười, nói:

- Chính là bản thân, bản thân là vũ trụ chi chủ, vương của chư thần, thiên đạo tức là ta đạo, trong vũ trụ vô cùng vô tận, bản thân nói một chính là một, không ai dám nói hai, bản thân nói người xứng người sẽ xứng, bản tọa nói không xứng thì là không xứng, tất cả đều chỉ là một ý niệm của bản thân, toàn bộ vũ trụ đều nằm trong lòng bàn tay của bản thân, tên nghịch tặc người có lợi hại hơn nữa cũng nằm trong lòng bàn tay của bản thân, trốn không thoát, tránh không khỏi, trong tay bản thân, ngay cả sinh tử của người cũng không do người nắm giữ.

- Ha ha ha ha...

Cổ Thần cười lớn, nói:

- Thứ không biết xấu hổ như người, trước kia thua dưới sự liên thủ của hai người Côn Ngô Tiên Đế và Hồng sao không thấy người dát vàng trên mặt như vậy?

994. Chương 23: Vào Côn Ngô Giới

- Hồn trưởng, tên phản tặc hèn mọn người, dám coi khinh bản thân?

Thiên chi cổ thần giận dữ, quát lên:

- Tu sĩ giống như con kiến hôi, cho người kiến thức biết cái gì là lực lượng của chư thần — Thiên Hỏa Hàng Lâm!

Theo tiếng nói của Thiên chi Cổ Thần vừa dứt, đột nhiên vô số hỏa diễm màu trắng từ trong chữ “thiên” trên vòm trời bùng phát, cuộn cuộn ập xuống, hạ xuống một cơn mưa lửa màu trắng chói lòa.

Thiên tráo bao phủ không gian phương viên hai vạn dặm, tất cả đều nằm trong phạm vi hỏa vũ màu trắng bao phủ.

Đây không phải là hỏa diễm bình thường, mà là thiên hỏa, hỏa diễm cho Thiên chi cổ thần phóng ra, có ẩn chứa lực lượng quy tắc.

Thiên hỏa ẩn chứa lực lượng quy tắc hệ hỏa, so với dương hỏa thiên địa bình thường còn cường liệt hơn gấp trăm lần.

- Đại Hải Vô Lượng!

Cổ Thần nhẹ giọng niệm một câu, hai tay kết pháp ấn, chống mạnh lên trời.

Đột nhiên, hồng thủy vô tận xuất hiện bốn phía Cổ Thần, khiến không gian phương viên hai vạn dặm hoàn toàn bị bao phủ, hóa thành một biển rộng.

Trong biển rộng tràn đầy bản nguyên chi thủy, ẩn chứa lực lượng quy tắc hệ thủy, dựng lên khắp bầu trời, tạo thành những cơn sóng gió vạn trượng muốn nhấn chìm tất cả.

Thiên hỏa ẩn chứa quy tắc hệ hỏa gặp phải bản nguyên chi thủy ẩn chứa quy tắc hệ thủy, tất cả đều tắt ngấm.

- Lực lượng quy tắc hệ thủy?

Thanh âm Thiên chi cổ thần hơi kinh hãi, quát lên:

- Âm chi cổ thần nói quả nhiên không sai, tên phản tặc người dĩ nhiên thực sự nắm giữ lực lượng quy tắc, đây là lực lượng chỉ thuộc về chư thần, bất luận tu sĩ nào tiếp xúc hẳn phải chết, phản tặc, trên trời dưới đất đều không dung được người, người phải chết không cần nghi ngờ, thiên chi quy tắc — thiên đạo mệnh vận, diệt cho bản thân!

Tiếng nói của Thiên chi cổ thần vừa dứt, chữ “thiên” trên vòm trời đột nhiên từ trên cao hạ xuống, đập thẳng vào Cổ Thần dưới mặt đất.

Thiên tráo bốn phía kịch liệt thu nhỏ lại, giống như một vòng lao lung, tất cả mọi sinh vật trong thiên tráo vừa rồi còn bùng bùng sinh cơ, thể nhưng trong sát na đều điều linh, héo rũ, tử vong toàn bộ, tựa hồ như thọ nguyên đã tới điểm cuối cùng, trong nháy mắt mất mạng.

- Ngũ nguyên hợp nhất, bản cổ đại đạo, Nhất vĩnh hằng, Phá Thiên Nhất Chỉ!

Thanh âm đại đạo tự nhiên vang lên, trong hư không xuất hiện vô số đạo sóng âm phản chấn ngược về phía Thiên chi cổ thần, cùng một lúc, Cổ Thần đã thi triển hai loại thần thông vô thượng, Nhất vĩnh hằng và Phá Thiên Chỉ.

Cổ Thần bế quan tu luyện trăm năm, đối với vận dụng không chế Nhất vĩnh hằng càng thêm thuận buồm xuôi gió, lực lượng vô cùng kinh khủng, vũ trụ của Cổ Thần sản sinh lực lượng quy tắc âm dương, đạt tới cảnh giới Nhất sinh Nhị, để vũ trụ của Cổ Thần đánh vững cơ sở kiên cố nhất, Nhất vĩnh hằng chính là lực lượng bản nguyên nhất của vũ trụ Cổ Thần, là lực lượng sơ thủy, lực lượng cơ sở nhất, uy lực tự nhiên là nước lên thì thuyền lên, tăng mạnh theo cấp số nhân.

Về phần Phá Thiên Chỉ, theo Cổ Thần đối với lực lượng quy tắc của vũ trụ càng lúc càng thêm khắc sâu, tạo nghệ đối với trận pháp càng lúc càng khắc sâu, trận pháp vốn nguyên bản chính là mượn đại thể của thiên địa, lực lượng quy tắc vũ trụ mà diễn hóa thành một loại lực lượng gần với pháp tắc.

Lực lượng quy tắc là căn bản của lực lượng trận pháp và lực lượng pháp tắc, nắm giữ lực lượng quy tắc càng thêm khắc sâu, càng thêm triệt để, tự nhiên lực lượng pháp tắc và lực lượng trận pháp càng thêm có tạo nghệ.

Một số điểm nguyên bản không rõ ràng, không khắc sâu, cảm thấy có chút mê vông, từ khi thu được lực lượng quy tắc âm dương, trong đầu Cổ Thần dường như hiểu ra, trong nháy mắt thông suốt, đối với tu vi

Phá Thiên Chỉ trực tiếp đề cao, trực tiếp từ cảnh giới đệ tứ trọng đạt tới cảnh giới đệ ngũ trọng sơ thành, cách đại viên mãn chỉ còn một bước.

Cổ Thần hiện tại, cho dù là Côn Ngô Tiên Đế sống lại nhìn thấy cũng phải sợ hãi than thở, thực lực cường đại, so với thời điểm hắn còn sống đã không còn kém xa rồi.

Phá Thiên Chỉ chính là đại thần thông vô thượng do Côn Ngô Tiên Đế đặc biệt sáng tạo ra để đối phó với Thiên chi cổ thần, tuy rằng thời điểm đối phó với Hồng có hiệu quả kém hơn rất nhiều, nhưng đối với Thiên chi cổ thần lại có lực công kích cực kỳ cường đại, bởi vì Phá Thiên Chỉ, phá chính là thiên chi quy tắc.

Quang mang ánh sáng ngọc lấp lánh từ đầu ngón tay của Cổ Thần phát ra, chỉ cương đẹp mắt đột nhiên xuyên thấu qua không gian mấy vạn trượng, trực tiếp nổ bắn vào chữ “thiên”.

- Hử?

Trên vòm trời vô tận, Thiên chi cổ thần truyền tới một tiếng kinh nghi, nói:

- Phá thiên chi lực? Đây là lực lượng do tên phản tặc Côn Ngô kia lưu lại, dĩ nhiên để thiên chi quy tắc của bản thân bị một điểm thương tổn?

Tiếng nói vừa dứt, răng rắc một tiếng, chữ “thiên” trên vòm trời đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết rách, thể nhưng lại chưa hề bị Phá Thiên Chỉ Cường đánh bại.

- Ha ha ha ha!

Tiếng cười to của Thiên chi cổ thần chợt vang lên, nói:

- Thiên chi quy tắc chính là lực lượng quy tắc cường đại nhất vũ trụ, vạn vật có thể phá, thiên quy không thể phá, đây là đạo chí cao của vũ trụ, người thực sự nghĩ người có thể phá? Cái gì là lực lượng quy tắc ngũ hành, trước mặt lực lượng thiên quy đều như con kiến hôi, diệt toàn bộ cho ta!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Liên tục vang lên mấy tiếng nổ mạnh, phá vỡ hư không vô cùng vô tận, Nhất vĩn hằng vô hình vô tướng của Cổ Thần dĩ nhiên bị Thiên chi cổ thần đánh tan, trực tiếp bạo tạc, hóa tan thành hư vô.

Trong sát na, tựa hồ Cổ Thần đã mất đi toàn bộ ngăn cản, tốc độ chữ “thiên” càng nhanh hơn, trong chớp mắt từ trên cao vạn trượng hạ xuống Cổ Thần, thiên tráo cũng càng lui càng nhỏ, thể muốn nhốt, trấn áp, hủy diệt Cổ Thần.

- Đây là lực lượng của chư thần, hàng nghìn hàng vạn quy tắc tề tụ một thân của bản thân, hóa thành thiên chi quy tắc, thiên đạo chi lực, chiếu sáng thập phương vạn cổ, trăm nghìn vị diện, vô tận hư không, tất cả thể gian đều phải bị hủy diệt, chỉ có chư thần bất hủ, thiên đạo trường tồn, phản tặc, diệt vong cho bản thân, tất cả lực lượng của người đều sẽ bị thiên chi quy tắc của bản thân hấp thu, hóa thành thiên đạo chi lực càng thêm cường đại hơn! Ha ha ha ha...

Thiên chi cổ thần cười ha hả, tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt.

- Thuần âm thuần dương, hỗn độn vô thường, bàn cổ chân thân, vô địch thập phương, quá khứ bất diệt, tương lai bất vong, chỉ ta vĩnh hằng, thiên địa giai thương — Nhị bất diệt!

Lúc này đây, ngoại trừ bản thân Cổ Thần đã không còn bất cứ cái gì dựa vào, không có bất cứ người nào có thể cứu vớt hắn, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Dưới nguy cơ sinh tử, tiềm lực của Cổ Thần đã bạo phát tới cực điểm, trong sát na, vô số tồn tại, không tồn tại, quá khứ, tương lai, hữu hình, vô hình... Lực lượng vô cùng vô tận đột nhiên bạo phát hiện ra, thuần âm thuần dương trong cơ thể hầu như hoàn toàn hóa tan, hóa thành một phiến hỗn độn, giống như sản sinh một phiến thiên địa hoàn toàn mới.

Hai tay Cổ Thần chống mạnh lên trời, hai đạo quang mang sắc bén một đen một trắng đột nhiên đánh thẳng về phía chữ “thiên” trên bầu trời, hắc bạch nhị khí chính là thuần âm thuần dương, hai tia âm dương hòa tan thành một chỉnh thể, ẩn chứa lực lượng quy tắc âm dương cực hạn, giống như hỗn độn tân sinh,

lực lượng tân sinh, không thể ngăn cản, lợi hại vô cùng, trong đó còn ẩn chứa tính chất vĩnh hằng bất diệt của bàn cổ đại đạo, lực lượng vĩnh hằng bất biến.

- Trước mặt thiên chi quy tắc, quy tắc âm dương, vạn loại quy tắc vũ trụ đều là vô dụng, thiên quy vô cùng, cao nhất, phản tắc, người đỡ không được bản thân diệt sát, ha ha ha... Hử?

Tiếng cười to của Thiên chi cổ thần đột nhiên dừng lại, kinh nghi một tiếng, một tiếng nổ mạnh khủng bố vô hạn đột nhiên bạo phát.

Ầm...

Ấn kỹ chữ “thiên” cực lớn bị Nhị bất diệt trong sát na oanh kích tan nát, toàn bộ thiên trảo trong nháy mắt hóa thành hư vô, lao tù bốn phía, phá!

Thân ảnh Cổ Thần lập tức biến mất không còn, thuần di thẳng về phía đông, chớp mắt đã xuất hiện tại nơi cực đông Đông hải — Phong Bạo Thâm Uyên.

Một lần thuần di, khoảng cách đạt tới hơn bốn nghìn vạn dặm, ngao du ngũ hoang tứ hải khắp tiên giới Cổ Hoang đối với Cổ Thần hiện tại mà nói bất quá chỉ là thời gian vài lần hô hấp.

Cổ Thần không hề trở lại thánh địa Ngũ Hành, sợ hấp dẫn Thiên chi cổ thần tới, tạo thành tai nạn hủy diệt cho mọi người trong thánh địa Ngũ Hành, tuy rằng thánh địa Ngũ Hành có thể ngăn cản được ngũ thành thoát thai kiếp, thế nhưng tuyệt đối không đỡ được cơn giận dữ hủy diệt của Thiên chi cổ thần.

Tu vi của Cổ Thần mới chỉ đạt tới Nhị bất diệt, tuy rằng vừa rồi trong nguy cơ sinh tử đã kích ép tiềm năng, Nhất sinh Nhị càng tiến gần một bước tới Nhị sinh Tam, nhưng dù sao thuần âm thuần dương trong cơ thể còn chưa thực sự hóa thành hỗn độn, lực lượng vừa mới bạo phát có thể Nhất không thể Nhị, Nhị bất diệt chân chính nhiều nhất có thể sánh ngang cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, đối với những cường giả cấp bậc vương giả chư thần như Thiên chi cổ thần, Hồng và Côn Ngô Tiên Đế còn có chút nhỏ bé, cho dù Thiên chi cổ thần hiện tại vẫn đang bị thương chưa khỏi, lực công kích yếu hơn đỉnh cao vài phần.

Vì vậy, Cổ Thần nhất cử phá đi lực lượng của Thiên chi cổ thần, thừa dịp Thiên chi cổ thần kinh ngạc trong chớp mắt, liền trực tiếp chạy tới Phong Bạo Thâm Uyên, nơi này có con bài cuối cùng của Côn Ngô Tiên Đế lưu lại cho hắn để đối kháng lại Hồng và Thiên chi cổ thần — Côn Ngô Giới!

Trong nháy mắt kế tiếp, Cổ Thần trực tiếp nhảy vào trong đáy biển Phong Bạo Thâm Uyên, tới cấp độ thực lực như Cổ Thần hiện tại, cho dù là phong bạo hủy diệt tại trung tâm Phong Bạo Thâm Uyên cũng không thể tạo thành thương tổn mấy may đối với hắn, trong nháy mắt đã vượt qua phong bạo vô cùng vô tận, tiến vào trong di tích thái cổ, chính là phía dưới Phong Bạo Thâm Uyên.

Phía trước tựa hồ như có vật gì đó kêu gọi, thân thể vừa mới tới liền cảm nhận được Côn Ngô Giới tồn tại, trong Âm Dương tiên giới đột nhiên rung động, Cổ Thần khẽ nhấc tay lên, một kiện pháp bảo tỏa quang mang đẹp mắt xuất hiện trong lòng bàn tay, là Côn Ngô Ấn.

Côn Ngô Giới không ở trong tiên giới Cổ Hoang, mà là trong một không gian hoàn toàn độc lập, mắt thường không nhìn thấy, thần thức không tra xét được, ý niệm cũng không cảm ứng tới, thế nhưng Côn Ngô Ấn lại có thể cảm ứng được, giống như tiến vào trong Côn Ngô bí cảnh, Côn Ngô Ấn tản mát quang mang hưng phấn.

Cổ Thần cầm Côn Ngô Ấn, Côn Ngô Ấn tựa như biến thành cánh tay của hắn, rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại của Côn Ngô Giới, thân thể hóa thành một đạo độn quang, chợt lóe lên rồi biến mất, trong sát na tựa hồ trực tiếp biến mất hoàn toàn khỏi tiên giới Cổ Hoang.

Ngay trong nháy mắt Cổ Thần biến mất kia, một cự chưởng đột nhiên từ hư không xé nát không gian xuất hiện, nắm mạnh, trong lòng bàn tay có một chữ “thiên”, chữ “thiên” này không lớn không nhỏ, vuông vuông vắn vắn, ẩn chứa lực lượng cao nhất, bàn tay đi tới đâu, tất cả vạn vật thiên địa đều bị hạ thấp vài phần dưới uy áp của “thiên”.

Bàn tay của Thiên chi cổ thần xuất hiện, chộp vào hư không, lực lượng của hắn có cường thịnh hơn nữa cũng không thể cảm ứng được sự tồn tại của Cổ Thần.

- Ghê tởm! Trong tiên giới Cổ Hoang, còn có chỗ nào bản thân không tới được? Tên phản tặc Cổ Thần này dĩ nhiên giống như phản tặc Côn Ngô kia, trốn tới đây liền biến mất, ngay cả bản thân cũng không thể phát hiện ra được, điều này sao có thể? Sao có khả năng?

Thanh âm của Thiên chi cổ thần từ trong chỗ sâu hư không tầng tầng vang lên.

Lúc này Cổ Thần đã sớm không ở trong tiên giới Cổ Hoang, mà là tiến vào trong một không gian khác — Côn Ngô Giới!

“Ồ đây, chính là Côn Ngô Giới?”

Cổ Thần đánh giá “không gian” trước mặt.

So với nói là không gian không bằng nói là một gian phòng còn đúng hơn, chỉ là một gian phòng hơi lớn một chút mà thôi.

Bề rộng chừng sáu mét, dài chừng chín mét, có điểm ngoài dự liệu của Cổ Thần.

Côn Ngô Giới đã xưng là “giới”, tự nhiên là một không gian, một phương thể giới khác, một thể giới nhỏ như thế này, cuộc đời Cổ Thần hiếm thấy.

Hiện tại Cổ Thần muốn phá vỡ một mảnh thiên địa, tiền tay bố trí một chút đều có thể rộng lớn hơn không gian Côn Ngô Giới trăm nghìn lần.

- Cổ Thần, rốt cuộc ngươi đã tới, ngươi có thể đến Côn Ngô Giới nói rõ ngươi chỉ ít đã thành công phân nửa, có Côn Ngô Giới, cho dù là Thiên hay Hồng cũng không thể tìm được ngươi, không thể làm gì được ngươi.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một đạo ảnh tử nhàn nhạt, thanh âm của Côn Ngô Tiên Đế vang lên.

Côn Ngô Tiên Đế cũng để lại trong Côn Ngô Giới một đạo ý chí ảnh tượng, chỉ là so với đạo ý chí ảnh tượng dung nhập toàn bộ linh hồn nhạt hơn rất nhiều, hiển nhiên không hề ẩn chứa lực lượng gì, chỉ là lưu lại một đạo ảnh tử, giới thiệu một chút cơ bản về Côn Ngô Giới cho Cổ Thần mà thôi.

- Côn Ngô tiền bối!

Cổ Thần giật mình.

Hiển nhiên Côn Ngô Tiên Đế nghe được lời nói của Cổ Thần, chỉ bất quá là một đạo ảnh tử lưu lại trước khi tử vong mà thôi, nói:

- Côn Ngô Giới rộng sáu mét, dài chín mét, cao bốn mét, không gian không lớn, có thể nói cực nhỏ, thế nhưng chính là tâm huyết suốt đời của ta mới mở được một thể giới nho nhỏ như vậy, không nằm trong phạm vi quy tắc thiên địa, vô luận là Thiên hay Hồng đều không thể phát hiện ra sự tồn tại của Côn Ngô Giới.

Trong lòng Cổ Thần vui vẻ, ngay cả Thiên và Hồng đều không thể phát hiện ra, như vậy trong thiên hạ không còn bất cứ người nào có khả năng phát hiện Côn Ngô Giới, mang theo Côn Ngô Giới tùy thân, cho dù gặp phải Thiên hay Hồng đều không sợ hãi chút nào, trực tiếp tiến vào trong Côn Ngô Giới tương đương với trực tiếp biến mất khỏi vũ trụ bản nguyên.

995. Chương 24: Gặp Lại Thân Hữu

Côn Ngô Tiên Đế dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Có Côn Ngô Giới, ngươi có thể tùy ý đi lại trong tiên giới Cổ Hoang, vũ trụ phàm gian, ai cũng không thể làm gì được ngươi, có thể làm chuyện ngươi muốn, không có bất cứ người nào ngăn cản, trên người ngươi có Côn Ngô Ấn, đó là một kiện pháp bảo nho nhỏ ta luyện chế ra, tuy rằng phẩm cấp rất thấp, cũng không có uy lực gì, nhưng trong đó ẩn chứa khí tức của ta, trong thể giới ta sáng tạo ra, có thể băng vào Côn Ngô Giới dung hợp nhanh hơn, thông qua Côn Ngô Giới, ngươi có thể nhanh chóng luyện hóa Côn Ngô Giới thành của mình, tan biến thiên đạo, tru diệt cổ thần thiên địa, việc này ta không thể hoàn thành, hi vọng — ngươi có thể làm được!

Nói xong, ảnh tử của Côn Ngô Tiên Đế nhàn nhạt tiêu tán, tựa hồ như chưa từng xuất hiện qua.

Cổ Thần nhìn phương hướng Côn Ngô Tiên Đế biến mất, kiên định nói:

- Côn Ngô tiên bối, người yên tâm đi, chung quy có một ngày ta tuyệt đối sẽ làm được!

Trong Côn Ngô Giới chỉ có một chiếc bàn, mấy chiếc ghế, còn lại tất cả mọi thứ đều không có, Cổ Thần ngồi trên ghế, dùng Côn Ngô Ấn cảm ngộ Côn Ngô Giới, chậm rãi luyện hóa.

Lời nói của Côn Ngô Tiên Đế quả nhiên không sai, có Côn Ngô Ấn, Cổ Thần có thể rất nhanh dung hợp với thế giới Côn Ngô Tiên Đế sáng tạo ra, trong Côn Ngô Bí Cảnh như vậy, trong Côn Ngô Tiên Đế cũng là như vậy.

Có Côn Ngô Ấn làm môi giới, tốc độ luyện hóa Côn Ngô Giới nhanh hơn gấp trăm nghìn lần. Chỉ ba ngày ba đêm trôi qua, Cổ Thần đã triệt để nắm giữ Côn Ngô Giới, ý niệm khẽ động liền có thể cảm thụ được bất cứ ngõ ngách nhỏ nhất trong Côn Ngô Giới, Côn Ngô Giới theo ý niệm của Cổ Thần mà chuyển động, từ dưới đáy Phong Bạo Thâm Uyên trực tiếp phóng lên cao, xuyên qua vô số phong bạo hủy diệt, khẽ dừng lại trên bầu trời Phong Bạo Thâm Uyên.

Ba ngày ba đêm trôi qua, nhưng sát ý của Thiên chi cổ thần đối với Cổ Thần chưa tan, một chữ “thiên” cực lớn dần lắng đọng lại trên bầu trời Phong Bạo Thâm Uyên.

Thân thể Thiên chi cổ thần ẩn giấu trong chữ “thiên” cực lớn kia.

Cổ Thần ở bên trong Côn Ngô Giới, có thể nhìn thấy tất cả bên ngoài, nhưng Thiên chi cổ thần lại không thể cảm nhận được Cổ Thần.

- Tuy rằng Côn Ngô Giới này rất nhỏ, nhưng tác dụng quả nhiên vô cùng huyền diệu!

Cổ Thần nhìn chữ “thiên” thật lớn treo cao trên bầu trời, trong lòng vô cùng thư sướng, nói:

- Không biết có thể tới thần Thiên chi cổ thần, trực tiếp đánh lén hắn hay không?

Trong lòng Cổ Thần nghĩ như vậy, liền lập tức hành động, khống chế Côn Ngô Giới, xuyên toa qua hư không, rất nhanh đã tới gần chữ “thiên” trên bầu trời, chữ “thiên” này có kích cỡ chừng vạn dặm, trong nét chữ ẩn chứa lực lượng thiên chi quy tắc vô cùng cường đại, Cổ Thần càng tới gần chữ “thiên” càng có thể cảm nhận được uy áp thật lớn từ chữ “thiên” kia.

- Hử? Lực cảm ứng không thể xuyên thấu qua chữ “thiên”, không biết thân thể Thiên chi cổ thần ẩn giấu tại chỗ nào trong chữ “thiên”? Có lẽ chữ “thiên” thật lớn này lại chính là thân thể của Thiên chi cổ thần?

Cổ Thần một mặt suy đoán, một mặt tiến tới gần chữ “thiên”, lúc này mới phát hiện, muốn đánh lén Thiên chi cổ thần vô cùng không rõ ràng, căn bản không thể xác định chân thân của Thiên chi cổ thần ở chỗ nào, không giống như Âm chi cổ thần, tuy rằng ẩn giấu trong khí tức âm chi bản nguyên, nhưng Cổ Thần vẫn có thể phản ứng được.

Mà Thiên chi cổ thần thoát nhìn ở trong chữ “thiên” cực lớn kia, nhưng cụ thể ở nơi nào, Cổ Thần không thể phán đoán chính xác được.

Vừa mới tới gần chữ “thiên” vạn trượng, chữ “thiên” thật lớn kia đột nhiên khẽ động, khẽ chuyển động về phía Cổ Thần, tựa hồ như cảm ứng được cái gì đó.

Cổ Thần lập tức dừng đi tới, xem ra muốn đánh lén Thiên chi cổ thần căn bản là chuyện không có khả năng, ngược lại còn bại lộ hành tung của chính mình, Cổ Thần suy nghĩ một chút, khống chế Côn Ngô Giới thối lui về phía sau, rất nhanh rời khỏi mấy vạn dặm, sau đó, xuyên qua hư không, phi động về phía thánh địa Ngũ Hành, Thiên chi cổ thần không đuổi theo, hiển nhiên vừa rồi không phát hiện ra Cổ Thần, chỉ là có chút cảm ứng mà thôi.

Trung thổ, tuy rằng đã trải qua ngũ hành thoát thai kiếp, không ít địa phương đã xảy ra biến hóa cực lớn, có núi cao biến thành đất bằng, có hồ nước khô cạn, nhô lên thành núi cao, có núi non đứt gãy, hóa thành sông lớn, có đại địa trầm luân, hóa thành một phiến biển rộng.

Thế nhưng, chính thể diện tích đại lục Cổ Hoang cơ bản không xảy ra biến hóa gì lớn, lục địa vẫn là lục địa, biển rộng vẫn là biển rộng, chỉ bất quá sông núi hồ nước trên đất liền có chút biến động mà thôi, đồng thời một ít dãy núi chủ yếu vẫn sừng sững như tuyên cổ muôn đời vẫn vậy.

Thánh địa Ngũ Hành ở vào phương hướng đông bắc Trung thổ, vị trí Hư Thiên Tông trước kia.

Trung ương thánh địa Ngũ Hành có một tế đàn năm màu thật lớn, trên tế đàn có cắm một chiếc hắc phiến to lớn, cao tới ba trăm ba mươi trượng, chính là Bàn Cổ Phiến, mặt ngoài minh khí trập trập, tiếng u u không ngừng, đều là những sinh linh vạn vật chết trong kiếp số ngũ hành thoát thai kiếp được giữ lại ý niệm.

Những sinh linh vạn vật này vốn phải chết trong kiếp số, ý niệm trầm luân khổ hải, vĩnh viễn không có ngày xuất đầu, thế nhưng lại được Cổ Thần sử dụng Bàn Cổ Phiến nghịch thiên cải mệnh, thu lại ý niệm của bọn họ lúc tử vong, ngay sau tìm được phương pháp, có thể đúc lại thân thể cho bọn họ, trọng sinh hậu thế.

Trong ngũ hành thoát thai kiếp, tuy rằng số lượng sinh linh chết đi rất nhiều, nhưng những tu sĩ sống sót cũng không ít, trải qua hơn một trăm năm phát triển, sinh linh vạn vật đã khai chi tán diệp, tiên giới Cổ Hoang đã khôi phục sinh cơ, đồng thời bởi vì không còn phạm nhân tồn tại, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang đã trở thành thế giới tu sĩ chân chính.

Không chỉ có nhân loại đều là tu sĩ, ngay cả sinh linh vạn vật cũng bước lên con đường tu đạo, động vật đều là yêu thú, thực vật đều là sinh linh, không còn phạm vật.

Thánh địa Ngũ Thánh cách Phong Bạo Thâm Uyên chừng hơn bốn nghìn vạn dặm, đã sớm vượt qua khỏi đường nhìn của Thiên chi cổ thần, Cổ Thần phong ấn toàn bộ ba động tu vi, từ trong Côn Ngô Giới bước ra ngoài, xuất hiện ngay dưới pho tượng Bàn thần.

Cổ Thần trở về chốn cũ, nhìn pho tượng của chính mình, cùng với cảnh sắc quen thuộc bốn phía, cảnh sắc này, sau hơn một trăm năm mươi năm, lần lượt hiện lên trong đầu hắn. Một lần đi này hầu như đã vòng qua một lượt toàn bộ vũ trụ bản nguyên, từ tiên giới Cổ Hoang tới vũ trụ phạm gian, trong vũ trụ phạm gian, trập doanh Chư Thiên Vạn Giới đều đã tới, sau đó lại tới Âm giới, cuối cùng mới trở về tiên giới Cổ Hoang.

Tựa hồ nhớ lại nguyên điểm, thế nhưng Cổ Thần lúc này đã không còn là Cổ Thần của hơn một trăm năm mươi năm trước nữa rồi, kinh lịch hơn một trăm năm qua, tất cả mọi chuyện kiến thức so với hơn năm trăm năm tại tiên giới Cổ Hoang còn nhiều hơn, rộng hơn rất rất nhiều.

So sánh với hiện tại, một trăm năm mươi năm trước vừa mới rời khỏi tiên giới Cổ Hoang, mới tới vũ trụ phạm gian chỉ có thể coi như ếch ngồi đáy giếng.

- Người xem, người nọ là ai? Vừa rồi tựa hồ không có người, vì sao đột nhiên lại xuất hiện ngay bên dưới pho tượng Bàn Cổ đại thần?

- Nhìn bóng lưng của hắn, vì sao lại có chút quen thuộc cùng với Bàn Cổ đại thần?

- A, hắn quay đầu lại, cái gì? Lớn lên giống y như đúc so với Bàn Cổ đại thần?

- Chẳng lẽ lại là Bàn Cổ đại thần hiển linh?

- Đúng, chính là Bàn Cổ đại thần, là Bàn Cổ đại thần đã trở về...

...

...

Nhất thời, trên quảng trường thánh địa, không ít tu sĩ bắt đầu kinh hô.

Trước kia, pho tượng của Cổ Thần tại các nơi khác nhau có cách xưng hô khác nhau, Bàn Thần có, Bàn Hoàng có, Bàn Tiên cũng có, còn có Bàn Cổ, bởi vì tế đàn ngũ hành có dựng Bàn Cổ Phiến, tu sĩ tiên giới cổ Hoang thống nhất cách gọi đối với pho tượng của Cổ Thần là Bàn Cổ đại thần.

Tin tức Bàn Cổ đại thần trở về, trong sát na truyền đi bốn phương tám hướng.

Đột nhiên, một người thanh niên ngân y tóc bạc xuất hiện tại trung ương quảng trường thánh địa, trên đầu đội long quan, y phục thêu long văn, chính là Ngô Tinh, thấy Cổ Thần, Ngô Tinh hét lên một tiếng kinh hãi:

- Cổ Thần lão đệ, lão đệ thực sự đã trở về?

Cổ Thần mỉm cười, gật đầu, nói:

- Đã trở về!

Ba chữ này tràn ngập tang thương muôn đời, nhìn bị bằng hữu trước kia, trong lòng Cổ Thần đột nhiên có chút cảm giác xa lạ, một lần rời đi này, rời đi rất lâu, đã trải qua rất nhiều chuyện, tựa hồ như tất cả đều trở nên có chút mới lạ rồi.

Tu vi của Ngô Tinh đã đột phá tiến vào Hợp Đạo trung kỳ, trở thành chư tử đại tiên, hẳn đối với Cổ Thần thực ra không hề có nửa phần xa lạ, tràn đầy hưng phấn, nói:

- Ta chỉ biết, lão đệ khẳng định không có việc gì, nhất định sẽ trở về, ha ha ha...

Lúc Ngô Tinh cười to, sáu đạo độn quang đột nhiên bay tới, sáu người xuất hiện ngay phía trước Cổ Thần, chính là Cổ Thương Khung cùng với năm vị thê tử Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc, Vu Nguyệt.

- Phụ thân! Tử Uyên, Tiểu Bạch, Tiên Âm, Tụ Ngọc, Nguyệt Nhi...

Thanh âm của Cổ Thần hơi lộ vẻ kích động, mặc dù đã cách xa hơn một trăm năm mươi năm không gặp, mặc dù đã trải qua rất nhiều chuyện tang thương, thế nhưng có một số người chí thân vĩnh viễn ở lại trong lòng, vĩnh viễn không mới lạ, vĩnh viễn không xa lạ.

Bộ dáng của sáu người so với một trăm năm mươi năm trước cũng không hề có biến hóa, bất quá tu vi đều đã đề cao hẳn một cảnh giới.

Cổ Thương Khung, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tử Ngọc, Nguyệt Nhi đều đã đột phá tiến vào cảnh giới Hợp Đạo kỳ, năm người đều là cường giả đỉnh cao Hợp Đạo sơ kỳ, mà Hư Tử Uyên càng vượt lên trước mọi người, đã hợp đạo thành công, nàng có thuần âm chi thể, dung hợp với âm chi đại đạo nước chảy thành sông, đã trở thành chư tử đại tiên.

Ngắn ngủi một trăm năm mươi năm, đại lục Cổ Hoang đã trải qua ngũ hành thoát thai kiếp, ngược lại xuất hiện hai vị chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ, số mệnh của tiên giới Cổ Hoang càng lúc càng tăng cao.

- Thần nhi!

Cổ Thương Khung nhìn vào Cổ Thần, hỏi:

- Lần này tới đây có phải là chân thân của con?

Cổ Thần gật đầu, khẽ cười, nói:

- Đúng vậy, hài nhi đã từ vũ trụ phạm gian trở về, phụ thân, các lão bà, mấy năm nay có rất nhiều chuyện, từng chuyện nối tiếp một chuyện khiến ta có chút trở tay không kịp, vì vậy hơn một trăm năm qua ta không giao lưu với mọi người, lần này trở về nhất định phải tâm sự với mọi người thật lâu, sau đó dẫn mọi người bước vào con đường trường sinh!

- Con đã trở về là tốt rồi!

Cổ Thương Khung vui mừng nói.

Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tụ Ngọc, Vu Nguyệt trực tiếp vây quanh bên cạnh Cổ Thần, cùng kêu lên hỏi:

- Cổ Thần, chàng tại vũ trụ phạm gian có nhiều địch nhân cường đại như vậy, không thụ thương gì sao?

- Có chút thương nhỏ, thương lớn không có, hiện tại đã chuyển nguy thành an không có việc gì rồi.

Cổ Thần vỗ vỗ ngực biểu thị chính mình không có việc gì, nói:

- Chúng ta trở về phòng nói chuyện.

Ngô Tinh biết người một nhà Cổ Thần có rất nhiều chuyện muốn nói, tuy rằng hắn là bằng hữu tốt nhất của Cổ Thần, thế nhưng chung quy không người người nhà, không có khả năng giống như Cổ Thương Khung và năm người Hư Tử Uyên, chung quy ở bên cạnh Cổ Thần, liền cáo từ trước:

- Cổ Thần lão đệ, biết lão đệ trở về ta đã rất yên tâm rồi, không cùng với một nhà các người náo nhiệt nữa, cáo từ!

- Ngô Tinh đại ca chờ!

Cổ Thần gọi hắn lại, nói:

- Ta từ vũ trụ phạm gian trở về, không mang theo thứ gì tốt, chỉ có một ít thiên địa đồng sinh quả, đối với tu sĩ đột phá Thiên Kiếp bí cảnh có chút tác dụng, lớn chính là thiên địa đồng sinh quả đã thành thực, nhỏ chính là thiên địa đồng sinh quả chưa thành thực, lấy tu vi của đại ca trước mắt, có thể phục dụng ba thiên địa đồng sinh quả chưa thành thực trước, trong vòng trăm năm hắn là sẽ đột phá Thiên Kiếp bí cảnh, sau đó lại dùng thiên địa đồng sinh quả thành thực, có thể hấp thu được lực lượng hiệu quả lớn nhất, số thiên địa đồng sinh quả còn lại có thể phân phối cho những tu sĩ long tộc khác, để bọn họ đề cao tu vi của chính mình rất nhanh.

Cổ Thần nói, cánh tay vừa lộn, hóa thành một cự chưởng tiên lực thật lớn, lấy ra gần bốn mươi thiên địa đồng sinh quả, lớn có ba quả, nhỏ có hơn ba mươi quả, trên người Cổ Thần có tổng cộng gần nghìn thiên địa đồng sinh quả thành thực, về phần quả non và đóa hoa càng lên tới mấy nghìn, đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh không có tác dụng gì nhiều, nhưng đối với những tu sĩ dưới Thiên Kiếp bí cảnh, thiên địa đồng sinh quả chưa thành thực này so với bất cứ linh đan thiên địa nào cũng trân quý hơn nghìn vạn lần.

Trên đời này có linh đan thiên địa gì có thể giúp tu sĩ Hợp Đạo kỳ rất nhanh bước vào Thiên Kiếp bí cảnh? Đồng thời xác suất thành công hầu như là một trăm phần trăm.

Ngoại trừ thiên địa đồng sinh quả kết xuất trên thế giới chi thụ, không còn loại bảo bối như vậy.

Nhìn thiên địa đồng sinh quả trong tay Cổ Thần, mặc kệ là Ngô Tinh, hay mấy người Cổ Thương Khung, Hư Tử Uyên, trong mắt đều tràn đầy vẻ kinh hãi, bọn họ chưa từng nghe nói qua trên đời lại có bảo bối quý giá như vậy, có hiệu quả nghịch thiên tới mức này, giúp tu sĩ Hợp Đạo kỳ rất nhanh bước vào Thiên Kiếp bí cảnh.

Bảo bối như vậy đã không thể dùng hai từ trân quý để hình dung, hoàn toàn là chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Ngô Tinh nhìn thiên địa đồng sinh quả trong tay Cổ Thần, đích xác vô cùng động tâm, bất quá không cầm lấy, nói:

- Cổ Thần lão đệ, bảo bối trân quý như vậy, sao ta có thể không biết xấu hổ nhận lấy, hơn nữa, chính người nhà của lão đệ cũng không có, ta...

996. Chương 25: Bảo Bối Trái Cây.

Cổ Thần cắt đứt lời của Ngô Tinh, đáp lại:

- Ngô Tinh đại ca không cần phải khách khí, thiên địa đồng sinh quả đối với ta đã không còn tác dụng gì, có cũng như không, hơn nữa thiên địa đồng sinh quả trên người ta còn không ít, đây chỉ là chín trâu mất một sợi lông, trước đây tại tiên giới Cổ Hoang, toàn bộ nhờ vào Ngô Tinh đại ca chiếu cố ta, tới vũ trụ phạm gian rồi, long tộc đối với ta cũng rất thân mật, Long hoàng Long Đằng Hải đạo hữu tại long tộc sống rất khá, đại ca không cần phải lo lắng, những thiên địa đồng sinh quả này có thể giúp đại ca và toàn bộ long tộc đề cao thực lực không ít, không cần phải từ chối nữa.

Thấy Cổ Thần nói như vậy, Ngô Tinh tiếp tục từ chối thì có vẻ khách khí rồi, hơn nữa bảo bối tốt như vậy, Ngô Tinh sao có thể không thêm muốn, lúc trước nhìn Cổ Thần lấy ra nhiều như vậy, cho rằng toàn bộ đều

cho hần rồi, hiện tại nghe Cổ Thần nói còn có nhiều hơn, hiện tại không cần phải khách khí, thu nhận toàn bộ thiên địa đồng sinh quả trong tay Cổ Thần, cất giữ vào trong tiên giới không gian, nói:

- Cổ Thần lão đệ, Ngô Tinh vô cùng cảm tạ, ân tình như vậy long tộc ta cảm kích vô cùng, ngày sau có chuyện gì cần tới cứ việc mở miêng, lên núi đao xuống biển lửa, muôn chết không chối từ!

Cổ Thần đáp lại:

- Ngô Tinh đại ca nói quá lời, những thứ này đối với ta không có tác dụng, nếu đối với mọi người hữu dụng, tự nhiên sẽ đưa một chút cho mọi người, nào có cái gì là trọng ân tình!

Ngô Tinh nói:

- Mặc kệ Cổ Thần lão đệ nói như thế nào, phần ân tình này long tộc ta nhớ kỹ, cáo từ!

Nói xong, thân ảnh Ngô Tinh chợt lóe, phi độn về phía đông, trở về nơi cư trú của long tộc.

Cổ Thần và mấy người Cổ Thương Khung, Hư Tử Uyên trở về phòng, lại lấy ra rất nhiều thiên địa đồng sinh quả, nói:

- Phụ thân, các lão bà, những thứ này đều giao cho mọi người, tu vi Hợp Đạo sơ kỳ phục dụng một thiên địa đồng sinh quả chưa thành thực cũng đủ để hợp đạo thành công, không tới mười năm có thể trở thành chư tử đại tiên, tiếp tục phục dụng ba thiên địa đồng sinh quả chưa thành thực, không tới trăm năm là có thể bước vào Thiên Kiếp bí cảnh, đến lúc đó tiếp tục phục dụng thiên địa đồng sinh quả thành thực, mỗi người một trăm quả, không bao lâu sau, tu vi của mọi người đều sẽ tăng lên.

- Nhiều thiên địa đồng sinh quả như vậy?

Cổ Thương Khung và năm người Hư Tử Uyên nhất tề sợ hãi than.

Cổ Thương Khung nói:

- Thần nhi, con lấy đâu ra nhiều quả như vậy?

Cổ Thần cười cười, nói:

- Thiên đế của Thiên Cung nhốt ta vào trong vườn quả, mà loại quả này không phải người bình thường có thể hái được, nhưng hết lần này tới lần khác ta có thể hái, vì vậy ta đã quét sạch toàn bộ thiên địa đồng sinh quả đã thành thực lẫn chưa thành thực, thậm chí ngũ hoa cũng không bỏ qua, thiên địa đồng sinh quả thành thực mới có đối với cường giả Thiên Kiếp bí cảnh ngũ hành thoát thai kiếp, chưa thành thực thì có hiệu quả rất tốt đối với tu sĩ Hợp Đạo kỳ, mà những đóa hoa này đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc cường đại, chỉ cần tu sĩ bước vào Độ Hư bí cảnh đều có thể dùng, tu vi bạo tăng, nhìn hơn một trăm năm mươi năm trở lên, tu sĩ nào có công hiến lớn nhất đối với thánh địa ngũ hành thì phân phối cho một hần một chút, những ngũ hoa này cũng đủ để một tu sĩ Độ Hư cảnh Đẳng Văn kỳ, Giá Vụ kỳ, Hư Không kỳ, tu vi trong vòng trăm năm liên tục tăng mạnh tới cảnh giới Hợp Đạo kỳ.

Hư Tử Uyên vui vẻ nói:

- Tốt, đến lúc đó, cường giả Hợp Đạo kỳ ừn ừn, chư tử đại tiên kinh khủng cũng sẽ sinh ra không ít, không bao lâu sau tiên giới Cổ Hoang sẽ lại nghênh đón một hồi thịnh thế, thẳng đuối theo thời đại thượng cổ.

Cổ Thần nói:

- Mọi người phân phối thiên địa đồng sinh quả một chút, sau đó hãy tự phục dụng bế quan tu luyện, sớm ngày đột phá tu vi, làm xong ta sẽ mang theo mọi người tới vũ trụ phạm gian, ta có thể từ tiên giới Cổ Hoang tiến vào Âm giới, Âm giới có một thông đạo khác có thể nối thông với vũ trụ phạm gian, nơi này có pháp tắc sinh mệnh gấp ba trăm sáu mươi lần so với tiên giới Cổ Hoang, ở nơi này mọi người có thể sống tới mấy trăm vạn năm, ngày sau tu vi đột phá còn có thể sống càng lâu hơn.

- Cổ Thần, chàng vừa mới trở về, lại muốn đi làm gì?

Tiểu Bạch hiếu kỳ hỏi thăm.

Ánh mắt Cổ Thần chuyển về phía bắc, nói:

- Thời điểm ta mới chỉ có tu vi Đoạt Xá kỳ đã từng tiến vào cấm địa Bắc Hoang, tìm kiếm thuần dương đan dương, trong cấm địa Bắc hoang có một hung trận thái cổ Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, trận này bắt nhốt một vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh, người này đã dạy ra phương pháp phá giải trận pháp, cuối cùng ta mới trốn thoát, ta từng phát thệ qua, sau này nhất định sẽ cứu hắn ra ngoài, lúc đó ta không có thực lực này, hiện tại, ta đã có!

Tiểu Bạch hưng phấn nói:

- Oa, vậy tu vi của chàng hiện tại đã tới cảnh giới gì rồi?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Ta cũng không biết, đại khái là âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn hoặc là nửa bước thiên địa vô lượng kiếp!

Thời điểm Cổ Thần rời khỏi tiên giới Cổ Hoang mới chỉ có tu vi Hợp Đạo sơ kỳ, mà hiện tại là âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Hợp Đạo sơ kỳ, Hợp Đạo trung kỳ, Hợp Đạo hậu kỳ.

Ngũ hành một kiếp, ngũ hành hai kiếp, ngũ hành ba kiếp, ngũ hành bốn kiếp, ngũ hành năm kiếp đại viên mãn.

Âm dương sinh tử nửa kiếp, âm dương tử tử kiếp đại viên mãn!

Trong đầu Cổ Thương Khung cùng với năm người Hư Tử Uyên hiện lên một ít đẳng cấp tu chân, mới chỉ ngắn ngủi một trăm năm mươi năm, tu vi của Cổ Thần dĩ nhiên đã đề mười cảnh giới, đồng thời mỗi một cảnh giới đều có khác biệt thực lực mấy chục, thậm chí trăm lần, khác biệt như trời và đất.

Mấy người đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Đã bị Cổ Thần kích thích, Cổ Thương Khung và năm người Hư Tử Uyên hận không thể lập tức bế quan, rất nhanh liền tổng hợp với tu sĩ từng cống hiến đối với thánh địa Ngũ Hành những năm gần đây, dựa theo công lao cao thấp, bài trừ cẩn thận, đặt ra phần thưởng, sau đó phân phối thiên địa đồng sinh quả xuống dưới.

Về phần còn lại thì tạm cất giữ trong thánh địa, dùng làm phần thưởng cho những tu sĩ có công lao sau này.

Sau đó Cổ Thương Khung, năm người Hư Tử Uyên đều nuốt thiên địa đồng sinh quả chưa thành thực, bắt đầu bế quan tu luyện, Cổ Thần để bọn họ tiến vào trong Côn Ngô Giới, toàn bộ thiên địa chỉ có Côn Ngô Giới là địa phương an toàn nhất.

Cổ Thần dùng tiên lực thuần dương cường đại ngưng tụ một pho tượng pháp tướng tọa trấn thánh địa ngũ hành, có động tĩnh gì hắn có thể biết được trong nháy mắt.

Tổng cộng vài tháng thả lỏng tinh thần, chân thân của Cổ Thần thuần di một cái, liền xuất hiện tại cấm địa Bắc hoang.

997. Chương 26: Cứu Âm Tôn

Cấm địa Bắc hoang, vẫn một mảnh tuyết trắng, vạn dặm đóng băng như trước.

Bất quá, cấm địa trước kia đối với Cổ Thần hiện tại mà nói, so với các địa phương bình thường không khác biệt nhiều.

Trong cấm địa Bắc hoang, tràn ngập một loại lực lượng trói buộc cường đại, là lực lượng do cường giả Thiên Kiếp bí cảnh lưu lại.

Vì vậy, những tu sĩ dưới Thiên Kiếp bí cảnh, vừa mới tiến vào trong cấm địa Bắc hoang liền bị trói buộc tu vi, cho dù là chư tử đại tiên Hợp Đạo kỳ cũng không ngoại lệ.

Lực cảm ứng của Cổ Thần tản ra, tất cả các lực lượng trói buộc trong cấm địa Bắc hoang hoàn toàn không trói buộc được Cổ Thần, rất nhanh liền phát hiện ra đầu nguồn phát ra lực trói buộc.

- Uh, đầu nguồn của cỗ lực lượng này chính là trung tâm của Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung hỏa đại trận, lực lượng nơi này vô cùng cường đại, ngay cả ta cũng phải coi trọng vài phần!

Trong lòng Cổ Thần không khỏi cả kinh, lấy thực lực của hắn ngày hôm nay, cho dù gặp phải cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng có thể chiến một trận ngang tay, thậm chí chiến thắng, gần với nhân vật cấp bậc Hồng và Thiên, lực lượng ngay cả hắn cũng cảm giác được cường đại, khẳng định không phải chuyện đùa.

Lực lượng có thể khiến Cổ Thần hiện tại để mất, sợ rằng chỉ ít cũng có đẳng cấp thiên địa vô lượng nửa kiếp.

“Cũng đúng, Âm Tôn Lăng Phong đã tu luyện ra Âm chi bản nguyên, thực lực cực mạnh, hắn là tương xứng với Âm chi cổ thần, thậm chí còn vượt qua, lực lượng bản nguyên là lực lượng quy tắc, tuy rằng Âm Tôn Lăng Phong không nắm giữ bản nguyên ngũ hành, nhưng chỉ cần một loại bản nguyên này đã đủ khiến thực lực của hắn vượt xa các cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn bình thường, gần như có thể so sánh với cường giả thiên địa vô lượng nửa kiếp, đại trận có thể trấn áp Âm Tôn Lăng Phong, lực lượng trong đó làm sao có thể yếu?”

Trong lòng Cổ Thần nghĩ lại, thân thể thuần di một lượt, trực tiếp xuất hiện ngay bên ngoài Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung hỏa đại trận.

- Nhất vĩnh hằng, phá cho ta!

Bàn tay Cổ Thần hơi co lại, lập tức chộp mạnh về phía Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung hỏa đại trận.

Rắc rắc rắc rắc...

Vô số không gian bị nghiền nát, lực lượng trận pháp cường đại dưới công kích của Cổ Thần bị phá tan nát, hư không phía trước bị Cổ Thần trực tiếp bổ ra một thông đạo cực lớn, trực tiếp từ bên ngoài Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung hỏa đại trận phá hủy tới tận trận tâm bên trong — cực âm chi nhân.

Cổ Thần khê bước một bước, trực tiếp tới gần sát biên giới cực âm chi nhân.

Cực âm chi nhân là một vực sâu hàn băng, sâu không thấy đáy, phía trước hoàn toàn đen kịt.

Lực cảm ứng của Cổ Thần tiến vào trong, đủ vượt qua chín vạn trượng cũng không cảm nhận được dưới đáy, vực sâu hàn băng này tựa hồ nối thông với chỗ sâu cửu u, nhìn qua cực kỳ quỷ dị, khiến người khác phải dựng tóc gáy.

Xuống dưới lòng đất chín vạn trượng có một cỗ lực lượng cường đại ngăn cách lực cảm ứng của Cổ Thần, xem ra không tự mình tiến xuống dưới vực sâu hàn băng một chuyến sẽ không thể biết được tình huống trong đó rồi.

“Lần trước ta vừa mới tới Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, tại giải đất trung tâm đại trận Âm Tôn Lăng Phong đã biết được ta đến, đồng thời còn thông qua cực âm chi lực câu thông với ta, nói chuyện với ta, tựa hồ sắp giãy dụa thoát được khỏi trận pháp, vì sao lúc này ta đã gây ra động tĩnh lớn như vậy nhưng lại không hề thấy hắn có phản ứng?”

Trong lòng Cổ Thần khê động, trầm nghĩ: “Không phải là xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó?”

Nhận ân người khác, tất dốc hết toàn lực hồi báo.

Âm Tôn Lăng Phong đối với Cổ Thần có ân, không có hắn Cổ Thần bị nhốt trong Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận không thể thoát ra được, thấy Âm Tôn Lăng Phong tựa hồ trong những năm vừa qua gặp phải biến cố, trong lòng có chút cấp bách, thân thể nhảy xuống dưới vực sâu hàn băng, nhất thời rơi sâu xuống dưới nền đất.

Rất nhanh, Cổ Thần đã tiến vào trong lòng đất chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín trượng, không gian hoàn toàn đen kịt, so với Âm giới còn thêm âm u hơn, mắt thường không thể nhìn thấy dù chỉ một chút, thế nhưng chân thân của Cổ Thần đã tới đây, lực lượng kia không thể ngăn cản được lực cảm ứng của Cổ Thần, tất cả bốn phía đều bị Cổ Thần cảm nhận được.

Dưới chân Cổ Thần có một cỗ lực lượng vô hình hình thành cương trảo.

- Cổ Thần, là người, đã tới rồi?

Cổ Thần vừa mới hạ xuống cương tráo vô hình, đột nhiên thanh âm suy yếu của Âm Tôn Lăng Phong rơi vào trong tai Cổ Thần.

- Âm Tôn đạo hữu, đạo hữu thể nào? Vì sao lại suy yếu như vậy?

Nghe được thanh âm của Âm Tôn Lăng Phong, Cổ Thần gấp giọng hỏi.

Âm Tôn Lăng Phong truyền âm nói:

- Ta coi như tốt, chỉ là trước đó cổ thần Dương đã tới một lần, đi theo hắn còn có cổ thần Thiên, qua hơn mười vạn năm, hai kẻ này nghĩ muốn triệt để giết chết ta, hắc hắc, thể nhưng đáng tiếc, ta đã luyện thành Âm chi bản nguyên, bất tử bất diệt, bọn họ không thể như nguyện, giết chết ta, chỉ là công sức khôi phục hơn mười vạn năm qua bị hủy hoại trong chốc lát, bằng vào lực lượng của ta căn bản không thể rời khỏi Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung hỏa đại trận nữa rồi, chỉ có thể dựa vào ngoại lực...

Nói tới chỗ này, thanh âm của Âm Tôn Lăng Phong đột nhiên cả kinh, bật thốt:

- Cổ Thần, nơi này là trận tâm của Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung hỏa đại trận... Người, sao có thể tới đây?

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Âm Tôn đạo hữu, vận khí của đạo hữu không tồi, ta không cần mượn lực lượng của đạo hữu cũng có thể phá hủy được trận này rồi.

Âm Tôn Lăng Phong truyền âm nói:

- Cái gì? Lúc này mới qua bao nhiêu năm? Không tới một nghìn năm? Không! Tám trăm năm cũng chưa tới, thực lực của người đã đạt tới trình độ như vậy?

Cổ Thần đáp lại:

- Chỉ là phá vỡ điều kiện trận này không thành vấn đề gì, Âm Tôn đạo hữu, ta mạnh mẽ phá trận, đạo hữu bên trong trận hẳn là không bị ảnh hưởng chứ?

- Ha ha ha ha...

Âm Tôn Lăng Phong cười to vài tiếng, truyền âm nói:

- Tốc độ tu luyện của người vượt qua dự liệu của ta, người yên tâm phá trận đi, Dương và Thiên cũng không thể diệt sát được ta, người phá trận có thể đối với ta thể nào? Nếu như phá trận có thể diệt sát được ta, Dương đã mạnh mẽ oanh phá trận pháp này rồi.

Cổ Thần nói:

- Vậy thì tốt, ta bắt đầu phá trận!

Cánh tay Cổ Thần nhấc lên, Thuần Dương Lệnh nhất thời xuất hiện trong lòng bàn tay, quang mang màu đỏ đậm trường lên, hóa thành một thanh cự phủ màu đỏ khổng lồ vô cùng, soi sáng không gian bốn phía.

Nhất vĩnh hằng, lực lượng vô cùng đều bị Cổ Thần dung nhập vào trong một phủ này.

Vèo!

Cánh tay Cổ Thần vung lên, một phủ chém xuống, phủ cương màu đỏ trực tiếp chém vào hư không đen kịt, không nhìn thấy bất cứ cái gì dưới lòng bàn chân.

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc...

Thanh âm vỡ tan vang lên, cương tráo vô hình bị một phủ của Cổ Thần chém thành hai nửa, lực lượng cường đại khiến dưới nền đất bị chém thành một vết rách cực kỳ khổng lồ, kéo dài tới vạn dặm.

- Tốt, dĩ nhiên có thể phá được!

Thanh âm của Âm Tôn Lăng Phong trực tiếp từ bên dưới vang lên, tràn ngập hưng phấn.

- Cổ Thần đạo hữu, ta bị quy tắc thần liên khóa chặt, người giúp ta chặt đứt quy tắc thần liên là ta có thể thoát khỏi ra được.

- Tốt!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, thân ảnh chợt lóe, lại trực tiếp hạ xuống bên dưới mấy nghìn trượng, rốt cuộc cũng nhìn thấy nền đất tại vực sâu hàn băng, dĩ nhiên là một phiến biển lửa, nóng bức không gì sánh được, bao phủ phương viên nghìn dặm.

Tại trung tâm biển lửa có một tế đàn thuần màu trắng, một người tóc tai bù xù bị hai sợi xích cực lớn màu trắng xuyên qua thân thể, cột chắc vào tế đàn.

Toàn bộ nền đất chỉ có một người này, tự nhiên chính là Âm Tôn Lăng Phong.

Trong con mắt của Âm Tôn Lăng Phong tràn ngập hưng phấn, hơn mười vạn năm rồi, bị nhốt tại địa phương này hơn mười vạn năm, rốt cuộc cũng có hi vọng ra ngoài.

- Là ai? Dám can đảm phá hư trận pháp của bản thần bày ra?

Chính vào lúc này, một thanh âm hạo hân vô cùng đột nhiên từ trên bầu trời truyền đến.

Một mảnh quang mang màu đỏ đậm đẹp mắt đột nhiên từ trên trời giáng xuống, tức thì khí tức nóng bỏng tới cực điểm cuộn cuộn ập tới, bao phủ toàn bộ không gian.

Khí tức thật nóng!

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, ngay cả hần cũng cảm giác được nhiệt độ bốn phía tăng cao kịch liệt, tựa hồ muốn thiêu cháy vạn vật, toàn bộ đều bị hóa thành khí tức chí dương.

Quang mang tan đi, một nam tử trẻ tuổi, bạch y tóc bạc, da thịt trắng nõn như ngọc đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh Âm Tôn Lăng Phong.

Hoàn mỹ!

Cổ Thần chỉ có thể dùng một từ này để hình dung nam tử trẻ tuổi bạch y tóc bạc này.

Thân thể của Cổ Thần đã được Càn Khôn Ngọc Bích cải tạo qua, cũng trong suốt như ngọc, tướng mạo anh tuấn phi phàm, có thể nói gần như hoàn mỹ, thế nhưng so sánh với nam tử trẻ tuổi bạch y tóc bạc này vẫn khác biệt giống như đom đóm so sánh với mặt trăng.

Từ trên người nam tử trẻ tuổi bạch y tóc bạc này không tìm ra được nửa điểm thiếu hụt.

Chỉ là, ngược lại bởi vì quá mức hoàn mỹ, tựa hồ tất cả điểm tốt đều áp súc vào thân người này, vì vậy nhìn qua bộ dáng có vẻ như rất hư huyền, nếu nhìn thật kỹ, trong đầu dĩ nhiên thấy nghìn vạn tướng mạo trong một, quý vị vô cùng.

Ánh mắt của người này rơi vào Thuần Dương Lệnh trong tay Cổ Thần, nói:

- Thuần Dương Lệnh? Năm đó bản thần tặng tiên thiên linh bảo cho người hầu thần tộc, hiện tại dĩ nhiên lưu lạc vào tay tu sĩ hèn mọn người, dám can đảm phá vỡ Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận bản thần bày ra, thực sự to gan lớn mật, tội đáng chết vạn lần, người chính là truyền nhân Cổ thần của phản tặc Côn Ngô kia sao? Nghe nói người nắm giữ lực lượng quy tắc thuộc sở hữu của chư thần? Quy tắc thuộc về chư thần, tu sĩ hèn mọn dù là ai cũng không thể nắm giữ, người cũng đã có lực lượng quy tắc, vậy vừa vặn, lưu lại làm bạn với Âm Lăng Phong đi!

- Cổ Thần, hần chính là cổ thần Dương, người phải cẩn thận, hần nắm giữ dương chi quy tắc, trong chúng thần có thực lực rất mạnh, vượt xa Âm chi cổ thần, gần với Thiên, Địa nhất, cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp cũng không phải đối thủ của hần.

Âm Tôn Lăng Phong nhắc nhở nói.

- Dương chi cổ thần? Hừ hừ...

Cổ Thần hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Ngoài miệng người nói rất kiêu ngạo, nhưng không dám động thủ, xem ra người đã biết ta đánh bại Âm chi cổ thần, người đang kéo dài thời gian chờ đợi Thiên chi cổ thần đến đúng không? Người không đợi được hẳn nữa rồi.

- Cổ thần vũ trụ, quy tắc âm dương, Bàn cổ đại đạo, Nhị bát diệt.

Cổ Thần hét lớn một tiếng, đang khi nói đột nhiên xuất thủ, hai tay đồng thời đánh ra, một đen một trắng, hai đạo cương mãnh đột nhiên bùng phát, hai đạo cương mang một đen một trắng này ẩn chứa biến hóa thiên thu của vũ trụ bản nguyên, âm dương vận chuyển, uy lực so với Nhất vĩn hằng còn mạnh hơn gấp trăm nghìn lần.

Dương chi cổ thần còn muốn nói nhiều hơn mấy câu, nhưng hiển nhiên không ngờ tới, Cổ Thần căn bản không hề nói nhảm, trực tiếp động thủ, vừa ra tay đã là tuyệt chiêu cường đại nhất, quy tắc âm dương, tất cả lực lượng quy tắc cường đại nhất đều được Cổ Thần sử dụng trong một chiêu này.

Lực lượng như vậy, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng phải tạm thời nhượng bộ lui binh, tuy rằng Dương chi cổ thần nắm giữ dương chi quy tắc, nhưng so sánh với đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn vẫn còn kém hơn một bậc.

Dương chi cổ thần nhất thời bật lui thật nhanh!

Dương chi cổ thần lui cực nhanh, tốc độ công kích của Cổ Thần càng nhanh hơn.

Hai đạo quang mang một đen một trắng chính là quy tắc âm dương ẩn chứa bàn cổ đại đạo, đây là quy tắc thuộc về vũ trụ của Cổ Thần, từ trong vũ trụ bản nguyên thoát thai ra, thể nhưng, trò giỏi hơn thầy, đã vượt qua điểm cực hạn.

Trong quy tắc âm dương, Dương chi cổ thần chỉ nắm giữ cương chi quy tắc, so với dương chi quy tắc của Cổ Thần còn muốn kém hơn một phần, càng không phải là đối thủ của quy tắc âm dương đồng thời công kích.

- Đại đạo chi cực, Dương thần bát diệt, ngăn!

Thấy muốn tránh cũng không thể tránh được, Dương chi cổ thần hét lớn một tiếng, hai tay huy vũ, hét lớn một tiếng, dương chi quy tắc theo quỹ tích đại đạo tuôn ra, hình thành một đại luân cực nóng chắn ngay phía trước.

Ầm...

Một tiếng bạo tạc thật lớn tự nổ nát trong nháy mắt, thân thể của Dương chi cổ thần chấn động mãnh liệt, không tự chủ được bật lui về phía sau, để lại trên mặt đất một vết rách kéo dài tới hàng vạn dặm.

Đại thần thông vô thượng Nhị bát diệt của Cổ Thần thi triển ra trong nháy mắt đẩy lùi Dương chi cổ thần, thân thể đột nhiên xuất hiện tại vị trí Dương chi cổ thần vừa mới đứng, bên cạnh Âm Tôn Lăng Phong.

Ánh mắt nhìn lướt qua trên người Âm Tôn Lăng Phong, Cổ Thần hét lớn một tiếng:

- Dừng nhúc nhích!

Âm Tôn Lăng Phong gạt đầu, thân thể nhất thời yên tĩnh bất động, ngay cả mí mắt cũng không nháy một chút.

- Phá Thiên chỉ, phá diệt tất cả!

Cổ Thần quay về phía quy tắc tỏa liên trói buộc trên người Âm Tôn Lăng Phong, một ngón tay điểm ra, quang mang chói sáng đột nhiên thoáng hiện tại đầu ngón tay.

Toàn bộ thế giới tựa hồ đột nhiên áp súc, toàn bộ đều ngưng tụ tại đầu ngón tay của Cổ Thần, hóa thành một điểm.

Âm Tôn Lăng Phong còn đang trong ảo giác, một đạo chỉ cương vô cùng đẹp mắt đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh thân thể, bắn xuyên qua quy tắc tỏa liên trói buộc hẳn hơn mười vạn năm.

Quy tắc tỏa liên thuần màu trắng này chính là do Dương chi cổ thần sử dụng dương chi quy tắc ngưng tụ tạo thành, tỏa liên ẩn chứa lực lượng quy tắc.

998. Chương 27: Thiên Nộ Kiếp Sinh

Dương chi quy tắc, là một loại quy tắc vũ trụ cường đại gần với quy tắc thiên địa, cho dù là đại cự đầu thiên địa vô thượng kiếp đại viên mãn, một khi bị trói buộc cũng khó có thể thoát thân được, rất ít lực lượng gì đó có thể phá hủy được dương chi quy tắc.

Thế nhưng, chỉ cường Phá Thiên Chỉ bắn vào quy tắc tỏa liên, quy tắc tỏa liên kia cũng giống như đậu hũ, liên tiếp đứt đoạn, mà chỉ cường bắn trúng một chỗ, từng đoạn từng đoạn hóa thành nát bầy.

Phá Thiên Chỉ, đây chính là lực lượng ngay cả thiên chi quy tắc cũng có thể phá hủy, Cổ Thần đã tu luyện Phá Thiên Chỉ tới đệ ngũ trọng, tuy rằng còn chưa tới cảnh giới đại thành, so với Côn Ngô Tiên Đế thì triển ra rõ ràng không thể bằng, phá không được thiên chi quy tắc, thế nhưng muốn phá dương chi quy tắc lại rất dễ dàng.

Quy tắc tỏa liên vừa tan vỡ, Âm Tôn Lăng Phong huyết sáo dài một tiếng, thân thể lao thẳng về phía trước, quy tắc tỏa liên đâm xuyên qua người hắn nhất thời bị kéo mạnh ra sau lưng.

Tuy rằng sắc mặt vô cùng tím tái, thế nhưng đã thoát khỏi thành công, trên mặt Âm Tôn Lăng Phong tràn đầy hưng phấn và kích động.

Giải cứu Âm Tôn Lăng Phong ra ngoài, Cổ Thần thở dài một hơi, Thiên chi cổ thần ở ngay trong tiên giới Cổ Hoang, giữa các cổ thần khẳng định có phương pháp liên hệ nào đó, thậm chí ngay cả Âm chi cổ thần tại âm giới cũng có thể truyền tin tức cho Thiên chi cổ thần, Dương chi cổ thần tại tiên giới Cổ Hoang phát hiện ra tung tích của Cổ Thần khẳng định đã nói cho Thiên chi cổ thần.

Thiên chi cổ thần đi lại trong tiên giới Cổ Hoang bất quá chỉ là thời gian vài lần hô hấp, tùy thời đều có thể xuất hiện, vì vậy, ngay từ đầu Cổ Thần đã sử dụng đại thần thông cường đại nhất, đẩy lùi Dương chi cổ thần, rất nhanh cứu thoát Âm Tôn Lăng Phong, để tránh khỏi Thiên chi cổ thần tới, Cổ Thần có thể tự bảo vệ được mình, nhưng muốn cứu được Âm Tôn Lăng Phong trên tay Thiên chi cổ thần thì quả thực có chút hi vọng xa vời.

Quả nhiên, Âm Tôn Lăng Phong thoát khỏi, hai người vừa mới thở ra một hơi, một cỗ lực lượng vô cùng cường đại đột nhiên từ trên trời ập xuống, một cỗ thiên uy kinh khủng mạnh mẽ tiếp cận, áp bách.

- Không tốt, là Thiên chi cổ thần!

Âm Tôn Lăng Phong thét lên kinh hãi.

Từ trong thanh âm có thể nhìn ra được, Âm Tôn Lăng Phong đối với Thiên chi cổ thần vô cùng kiêng kỵ, đây là thần sắc chưa bao giờ có khi hắn đối mặt với Dương chi cổ thần.

Cổ Thần nói:

- Âm Tôn đạo hữu, không nên chống lại, ta mang đạo hữu đi!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, cánh tay chụp về phía Âm Tôn Lăng Phong.

Đối với Cổ Thần, Âm Tôn Lăng Phong vô cùng tín nhiệm, không hề có bất cứ hành động chống lại nào, bị cường khí tiên lực của Cổ Thần bao phủ, hư không bốn phía Âm Tôn Lăng Phong biến đổi, đột nhiên xuyên toa tới một không gian hoàn toàn khác.

Không gian này, bề rộng chừng sáu mét, dài chừng chín mét, cao chừng bốn mét, giống như một gian nhà hơi lớn một chút, bên trong còn có sáu người một nam năm nữ, tựa hồ như ăn một loại linh đan diệu dược cường đại nào đó, đang tu luyện, chính là Cổ Thương Khung và năm người Hư Tử Uyên.

- Nghịch tặc lưu lại đi!

Cổ Thần vừa mới đưa Âm Tôn Lăng Phong vào trong Côn Ngô Giới, thanh âm của Dương chi cổ thần đột nhiên vang lên bên tai.

Một đạo quyền cương thuần màu trắng cực nóng không gì sánh được từ dưới nền đất ngay bên cạnh oanh kích ra.

Cổ Thần lập tức cảm giác được không gian bốn phía tựa hồ như bị trói buộc thật chặt.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền! Chiến Thần Diệt Tinh quyền vạn quyền hợp nhất.

- Phá cho ta!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, cũng đánh ra một quyền, cũng là Chiến Thần Diệt Tinh quyền vạn quyền hợp nhất, hai quyền va chạm với nhau, một tiếng bạo tạc vang trời, không gian bị trói buộc trong sát na bạo tạc, thân thể của Cổ Thần đột nhiên biến mất không thấy, đã tiến vào trong Côn Ngô Giới.

Lập tức, Cổ Thần liền khổng chế Côn Ngô Giới, trực tiếp chui xuống dưới nền đất bên phải, thổ động chạy thật xa.

Trong nháy mắt khi Cổ Thần vừa mới biến mất, một bàn tay có ấn ký chữ “thiên” ngay chính giữa đột nhiên xuất hiện từ trong hư không, lại bắt tới từ trong hư không, thế nhưng hoàn toàn bắt vào không khí, thân thể của Cổ Thần và Âm Tôn Lăng Phong giường như đã biến mất khỏi tiên giới Cổ Hoang, cự chưởng kia không bắt được bất cứ thứ gì.

Trong Côn Ngô Giới, vẻ mặt Âm Tôn Lăng Phong khiếp sợ nhìn Cổ Thần, hiển nhiên, có thể đơn giản chạy trốn được từ dưới tay Thiên chi cổ thần đã khiến Âm Tôn Lăng Phong chấn động vô cùng.

- Cổ Thần đạo hữu, nơi này là địa phương nào? Dĩ nhiên có thể tránh thoát được cảm ứng của cổ thần thiên địa?

Âm Tôn Lăng Phong hỏi thăm.

- Côn Ngô Giới!

Cổ Thần trả lời.

Thần sắc của Âm Tôn Lăng Phong đột nhiên cả kinh, nói:

- Côn Ngô Giới, có quan hệ gì với Côn Ngô Tiên Đế?

Cổ Thần đáp:

- Côn Ngô Giới chính là một phương thể giới do Côn Ngô Tiên Đế mở ra, không bị quy tắc thiên địa khổng chế, Âm Tôn đạo hữu, đạo hữu nhận thức Côn Ngô Tiên Đế.

Côn Ngô Tiên Đế danh chấn thái cổ, Âm Tôn Lăng Phong cũng là nhân vật thời đại thái cổ, hẳn là có biết, đồng thời, Âm Tôn Lăng Phong tại thời đại thái cổ cũng là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, đồng thời đã ngưng tụ thành âm chi bản nguyên, nắm giữ lực lượng âm chi quy tắc, thực lực so với cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp không hề kém hơn, thậm chí còn mạnh hơn, so với những cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn hiện tại như Thái, Thủy, Huyền, Nguyên..., tại thời kỳ thái cổ còn cường đại hơn, hẳn không phải là hạng người vô danh.

Sắc mặt Âm Tôn Lăng Phong đột nhiên trở nên phiền muộn, nói:

- Đâu chỉ là nhận thức, ta cùng với Côn Ngô Tiên Đế giống nhau, đều là cổ thần chi tử, chúng ta cùng nhau đi lên con đường đối kháng lại cổ thần thiên địa, ta là thủ hạ của hắn, ngoại trừ Hồng là đệ nhất chiến tướng ra, ta coi như đệ nhị chiến tướng, thế nhưng trong một lần đại chiến, ta bị giam giữ, bởi vì trên người ta có lực lượng quy tắc, bất tử bất diệt, bọn họ không thể giết được ta, Dương chi cổ thần liền bày ra Tiểu Đô Thiên Cửu Viêm Hung Hỏa đại trận, trực tiếp trấn áp ra tại nơi này, nghe Dương chi cổ thần nói, con đường tru thần của Côn Ngô Tiên Đế đã thất bại, hẳn đã vẫn lạc?

- A!

Âm Tôn Lăng Phong đột nhiên kinh hãi bật thốt, nói:

- Sau khi ta bị trấn áp, không tới mấy vạn năm sau đã nghe Dương chi cổ thần nói Côn Ngô Tiên đế đã thất bại vẫn lạc, Cổ Thần đạo hữu, vì sao đạo hữu lại thu được Côn Ngô Giới của Côn Ngô Tiên Đế, hơn nửa năm đó ta cũng không biết trên tay hắn còn có bảo bối tốt như vậy a, nếu như hắn có Côn Ngô Giới, sao có khả năng bại dưới tay cổ thần thiên địa, sao có khả năng vẫn lạc?

- Tất cả chuyện này nói ra tương đối dài.

Cổ Thần lần lượt kể lại những tin tức hắn biết được về Côn Ngô Tiên Đế cho Âm Tôn Lăng Phong.

Hai người giao lưu với nhau cực nhanh, Cổ Thần cũng lần lượt kể lại mọi chuyện kinh lịch tại vũ trụ phạm gian vừa rồi, Âm Tôn Lăng Phong nghe được vừa kinh ngạc, vừa phẫn nộ.

Nếu như Âm Tôn Lăng Phong đã là một chiến tướng từng theo Côn Ngô Tiên Đế đối kháng lại cổ thần thiên địa, tựa nhiên là một trận doanh với Cổ Thần.

- Ghê tởm, dĩ nhiên là do Hồng và Kim Ô phản bội Côn Ngô Tiên Đế, đáng giận!

Nghe xong Cổ Thần kể lại, Âm Tôn tràn đầy phẫn nộ, oán giận nói.

Cổ Thần nói:

- Ta hiện tại còn chưa thể đối kháng lại được Hồng, thế nhưng Kim Ô đã không phải là đối thủ của ta, đợi khi tiến vào vũ trụ phạm gian chính là lúc Kim Ô phải chết.

Cổ Thần không chế Côn Ngô Giới phi độn dưới lòng đất, vượt qua khoảng cách mấy trăm vạn dặm mới chậm rãi nhô lên trên.

Vừa rời khỏi mặt đất, Cổ Thần liền thất kinh.

Chỉ thấy vô số thiên hỏa, ngũ hành kiếm thủy, kiếp thổ, kiếp mộc, âm dương kiếp khí... Tất cả các loại ngũ hành thoát thai kiếp, âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp đều xuất hiện, dĩ nhiên từ cấm địa Bắc Hoang, cuộn cuộn lan tỏa, không ngừng khuếch tán bốn phương tám hướng.

Nguyên lai, Thiên chi cổ thần hai lần để Cổ Thần chạy thoát ngay trước mặt, hiện tại triệt để giận dữ, dĩ nhiên xoay chuyển quy tắc thiên địa, lấy lực lượng quy tắc vô cùng sớm điều động âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp, toàn bộ phủ xuống tiên giới Cổ Hoang, tiến hành một lần đại thanh tẩy, muốn hủy diệt Cổ Thần.

Để giết chết Cổ Thần, Thiên chi cổ thần không tiếc hủy diệt toàn bộ tiên giới Cổ Hoang, có thể nghĩ được, sát ý đối với Cổ Thần đã đạt tới mức nào.

Không giết Cổ Thần, thế không bỏ qua!

Thấy sắc mặt của Cổ Thần biến đổi, Âm Tôn Lăng Phong đang ở trong Côn Ngô Giới, không nhìn thấy dấu hiệu bên ngoài, hỏi:

- Cổ Thần đạo hữu, vì sao lại biến sắc như vậy!

Cổ Thần kinh hãi nói:

- Việc lớn không tốt, Thiên chi cổ thần dĩ nhiên phát động âm dương sinh tử kiếp và thiên địa vô lượng kiếp, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang sẽ bị hủy diệt, tất cả sinh linh đều phải diệt sát, ngũ hành thoát thai kiếp vừa mới qua hơn một trăm năm mươi năm, dĩ nhiên không tiếc xoay chuyển quy tắc thiên địa, khiến âm dương sinh tử kiếp và thiên địa vô lượng kiếp đồng thời phủ xuống, cổ thần thiên địa đã hạ quyết tâm, không diệt ta thế không bỏ qua!

- Cái gì? Âm dương sinh tử kiếp và thiên địa vô lượng kiếp đồng thời phủ xuống? Ngoại trừ cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp, không ai có thể sống sót được trong trường hạo kiếp này!

Âm Tôn Lăng Phong cũng không tránh khỏi thất kinh.

Sáu người Cổ Thương Khung, Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên Âm, Tự Ngọc, Vu Nguyệt đang bế quan tu luyện trong Côn Ngô Giới, nghe được lời này đều cả kinh, nhất thời bỏ dỡ bế quan, mở to hai mắt, lộ rõ vẻ kinh hãi.

Bọn họ đều đã từng chứng kiến qua lực lượng của ngũ hành thoát thai kiếp, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang bị kiếp số ngũ hành bao phủ, ngoại trừ một số địa phương đặc thù, tất cả sinh linh đều bị băng diệt trong trận thiên kiếp này.

Mà hiện tại, dĩ nhiên chính là hai đại thiên kiếp âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp kinh khủng hơn nghìn lần, vạn lần so với ngũ hành thoát thai kiếp, đồng thời phủ xuống, trong thiên hạ không còn bất cứ địa phương nào khác có thể ngăn cản được trận đại kiếp nạn này, cho dù là thánh địa Ngũ Hành cũng phải bị hủy diệt, ngoại trừ cường giả thiên địa vô lượng kiếp đỉnh phong, ai cũng không có bản lĩnh sống sót được trong lần kiếp nạn phủ xuống này.

- Cổ Thần, nên làm cái gì bây giờ?

Hư Tử Uyên lộ rõ vẻ ưu tư, nói:

- Đại lục Cổ Hoang, sinh linh bách tộc có hơn một nghìn vạn, trăm triệu sinh mệnh, cũng đang trong thời điểm phát triển mạnh mẽ nhất, lẽ nào gặp phải trận họa kiếp này đều bị hóa thành hư vô? Có biện pháp nào cứu giúp được bọn họ?

Cổ Thần nhìn đại kiếp nạn từ Bắc hoang cuộn cuộn khuếch tán bốn phương tám hướng, tốc độ lan tràn cực nhanh, chỉ một lần hô hấp đã từ phía nam tràn đi mười vạn dặm, đại kiếp nạn thiên địa từ đông sang tây, hai bên đều không nhìn thấy đầu cùng, tựa hồ như từ chỗ sát biên giới tiên giới Cổ Hoang phát sinh, từ bắc tới nam, thời gian không tới mấy trăm lần hô hấp nhất định sẽ hủy diệt toàn bộ tiên giới Cổ Hoang.

Cổ Thần nói:

- Âm giới vào Dương giới dễ, Dương giới vào Âm giới khó, không phải là chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ trở lên không ai có thể vượt qua được vách ngăn hai giới âm dương, ta không thể cứu được sinh mệnh của bọn họ, chỉ có thể giống như lúc đối mặt với ngũ hành thoát thai kiếp, giữ lại ý niệm linh hồn của bọn họ, đợi sau này đúc lại thân thể mới, thu được trọng sinh, về phần mọi người, có thể ở trong Côn Ngô Giới, sẽ không bị quy tắc thiên địa ước thúc, ta có thể dẫn mọi người xuyên toa qua hai giới Âm Dương, từ Âm giới tới vũ trụ phạm gian.

Ngoại trừ Côn Ngô Giới không hề bị quy tắc thiên địa ước thúc, tất cả pháp bảo tiên bảo linh bảo đều không thể sử dụng trong quy tắc thiên địa, xuyên thấu qua vách ngăn hai giới Âm Dương, tiên giới Cổ Hoang, hiện tại đạt tới tu vi Hợp đạo trung kỳ, trở thành chư tử đại tiên mà Cổ Thần thấy được chỉ có hai người Hư Tử Uyên và Ngô Tinh, những người còn lại chỉ có thể dựa vào Côn Ngô Giới mới có thể đưa bọn họ đi.

Thế nhưng không gian trong Côn Ngô Giới có hạn, căn bản không thể chuyên chở được bao nhiêu người.

Đại đa số nhất định phải bỏ qua!

Tuy rằng những người tử vong, Cổ Thần sử dụng Bàn Cổ Phiến thu nạp ý niệm linh hồn của bọn họ, sau này có thể đúc lại thân thể hoàn toàn mới, thu được sống lại, thế nhưng đây còn là khả năng chưa biết, Cổ Thần tự nhiên sẽ chọn bảo trụ tính mệnh những người thân cận nhất của hắn, mà không để bọn họ sống lại sau này.

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần không chế Côn Ngô giới, đã trở về thánh địa Ngũ Hành, nói:

- Tử Uyên, trừ nàng và Ngô Tinh đại ca ra, tiên giới Cổ Hoang còn có chư tử đại tiên Hợp Đạo trung kỳ?

Hư Tử Uyên nói:

- Còn có Phạm Âm, hắn và phụ thân cùng với Nhị Nhi, Ngao Liệt ở tại Lam Không Sơn trước kia.

Cổ Thần nói:

- Tốt, Âm Tôn đạo hữu, phiên phúc đạo hữu dẫn ba người bọn họ tới Âm giới trước, mấy nghìn dặm trên đỉnh Thiên Phong nằm trong dãy Liên Thiên Sơn mạch có một khu rừng rậm, trong rừng rậm là Âm Minh Đàm, nơi này nối thông với Âm giới. Bên cạnh Âm Minh Đàm có Trần Minh Ngọc Bi do Côn Ngô Tiên Đế lưu lại trước kia, Âm Tôn đạo hữu, đạo hữu tạm thời thu nó, trong Âm giới gặp phải Âm chi cổ thần, hắn cũng không làm gì được các người, các người tạm thời ở Âm giới chờ ta.

- Phụ thân, Tiểu Bạch, Tiên Âm, Tự Ngọc, Nguyệt Nhi, mọi người tiếp tục ở trong Côn Ngô Giới, ta thu hết mấy người Nam Thiên tiên bối, tiểu long nữ cùng với Ngao Liệt và hậu bối Cổ gia, có thể cứu được bao nhiêu tốt bấy nhiêu, số người còn lại ta chỉ có thể sử dụng Bàn Cổ Phiến, thu nhận ý niệm linh hồn của bọn họ, sau này thay bọn họ chú tạo thân thể sống lại.

999. Chương 28: Cùng Vào Phàm Gian.

Tất cả mọi người đều biết thời gian khẩn cấp, dứt khoát gặt đầu.

- Cổ Thần đạo hữu, chúng ta đi trước một bước!

Âm Tôn Lăng Phong không chút kéo dài thời gian, biết ở lại bên cạnh Cổ Thần cũng không thể giúp được hắn, không bằng hộ tống bằng hữu thê tử của Cổ Thần, tiến vào trong Âm giới, để Côn Ngô Giới có thể thừa ra một ít vị trí.

Âm Tôn Lăng Phong và Hư Tử Uyên rời khỏi Côn Ngô Giới, đều thuận vi về phía Lam Không Sơn trước kia.

Cổ Thần cũng rời khỏi Côn Ngô Giới, bàn tay to nắm nhẹ, trực tiếp chụp lấy Bàn Cổ Phiên cao ba nghìn ba trăm ba mươi ba trượng vào trong tay.

Lực cảm ứng của Cổ Thần tản ra, tất cả mọi ngõ ngách trong thánh địa Ngũ Hành đều nằm trong vòng cảm ứng của hắn, Cổ gia từ Cổ Thần và Cổ Lam trở xuống đã phát triển mấy trăm năm, số lượng thành viên Cổ gia đã lên tới mấy nghìn người, thế nhưng trong Côn Ngô Giới căn bản không thể dung nạp nhiều người như vậy, Cổ Thần phải bỏ qua một ít, chọn một số đệ tử hậu bối có tư chất tốt, cùng với đạo lữ của hai người Cổ Thiên và Cổ Lam.

Những người này đều đang ở trong thánh địa Ngũ Hành, đột nhiên có một lực lượng vô cùng cường đại khiến bọn họ đang ở trong không gian tiên giới Cổ Hoang lòi ra ngoài, hút vào trong Côn Ngô Giới, Cổ Thần để thừa ba vị trí trong Côn Ngô Giới, thân thể chợt lóe liền thuận di về phía Lam Không Sơn.

Phạm Âm theo Âm Tôn Lăng Phong, Hư Tử Uyên chạy tới nơi ở của Long tộc, tìm kiếm Ngô Tinh, Cổ Thần và Hư Nam Thiên, tiểu long nữ Ngao Nhị Nhi, thất thái tử Đông Hải Ngao Liệt gặp mặt, không kịp nói chuyện với nhau bao nhiêu câu, liền đưa bọn họ thu vào trong Côn Ngô Giới.

Làm xong tất cả chuyện này, ngũ hành thoát thai kiếp, âm dương sinh tử kiếp, thiên địa vô lượng kiếp đã từ phương bắc cuộn cuộn ập tới, bao trùm Trung thổ, diệt sát tất cả sinh linh.

Cho dù là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn gặp phải thiên địa vô lượng kiếp cũng phải vẫn lạc, sinh linh tiên giới Cổ Hoang làm sao có thể ngăn cản được, kiếp số vừa chạm, trong nháy mắt liền mất đi tính mệnh.

- Bàn!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, thanh âm xuyên thấu qua khổ hải vô cùng vô tận, vang vọng tại chỗ sâu nhất bất cứ đầu cùng nào, hắn cầm Bàn Cổ Phiên trong tay, mạnh mẽ huy vũ, thu nạp toàn bộ ý niệm linh hồn của những sinh linh đã chết dưới kiếp số vào Bàn Cổ Phiên.

Xoay quy tắc thiên địa, cho dù là Thiên chi cổ thần cũng phải tập trung toàn lực, trong lúc đại kiếp nạn thiên địa phủ xuống, căn bản không thể nào chia lực lượng đối phó Cổ Thần.

Rất nhanh, đại kiếp nạn thiên địa liền bao phủ toàn bộ Trung thổ, sinh linh vạn vật đều bị diệt sạch trong trường hạo kiếp này, bất quá ý niệm linh hồn đều bị Cổ Thần thu vào trong Bàn Cổ Phiên, không để bọn họ trầm luân trong khổ hải, đợi sau này có thể thay bọn họ đúc lại thân thể.

Toàn bộ sinh cơ tại tiên giới Cổ Hoang diệt sạch, không có mấy vạn năm phát triển, căn bản không thể xuất hiện sinh linh mới, đã hóa thành một thế giới chết chóc. Cổ Thần thu lại Bàn Cổ Phiên, lên vào Âm Minh Đàm, đi qua vách ngăn hai giới Âm Dương, tới Nam Âm Hải.

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, trong sát na liền xuất hiện ngay trên bầu trời biển rộng.

Ba người Hư Tử Uyên, Ngô Tinh, Phạm Âm đứng chung một chỗ xa xa, Âm Tôn Lăng Phong đang đại chiến với một người mặc hắc y.

Người mặc hắc y kia bốc lên âm khí lạnh lẽo, đấu với Âm Tôn Lăng Phong không phân được thắng bại, hai người đều có thể khống chế Âm chi quy tắc, người mặc hắc y kia chính là Âm chi cổ thần.

Nguyên bản thực lực của Âm Tôn Lăng Phong mạnh hơn Âm chi cổ thần một chút, thế nhưng bị Dương chi cổ thần trấn áp hơn mười vạn năm, đồng thời cuối cùng còn bị Dương chi cổ thần và Thiên chi cổ thần công kích, bị hao tổn rất lớn, thực lực hiện tại không bằng Âm chi cổ thần.

Thế nhưng trong tay Âm Tôn Lăng Phong chính là Trần Minh Ngọc Bi, đối với Âm chi cổ thần có lực khắc chế nhất định, ngược lại hơi chút chiếm thượng phong.

Cổ Thần vừa tới, Âm chi cổ thần tựa như một trận âm phong, đột nhiên phiêu tán, trong sát na liền biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, sau khi ăn một một lần trên tay Cổ Thần, hiển nhiên đối với Cổ Thần rất e ngại.

- Cổ Thần, đã tới rồi!

Hư Tử Uyên chớp mắt một cái, nói:

- Sinh linh tiên giới Cổ Hoang...

Cổ Thần nói:

- Nam Thiên tiền bối, Ngao Liệt cùng với hậu bối Cổ gia, ta đều đã thu vào trong tiên giới Cổ Hoang, những người còn lại ta chỉ có thể thay bọn họ thu thập ý niệm linh hồn.

Hư Tử Uyên thở dài một hơi, biết đây là cố gắng lớn nhất Cổ Thần có thể làm, không nói thêm điều gì.

- Cổ Thần!

Phạm Âm và Ngô Tinh cũng đã đi tới.

- Tiểu hòa thượng, Ngô Tinh đại ca!

Ánh mắt Cổ Thần nhìn về phía hai người.

Phạm Âm và Cổ Thần mới gặp mặt lần đầu tiên từ khi Cổ Thần tới vũ trụ phàm gian đến nay, trong ánh mắt hai người đều có vẻ thốn thức bất tận.

Xác định Âm chi cổ thần đã chạy, Âm Tôn Lăng Phong cũng thuận di tới.

Cổ Thần nói:

- Thiên chi cổ thần kết thúc đại kiếp nạn thiên địa rất có khả năng sẽ đuổi tới Âm giới, nơi này không thích hợp ở lâu.

Âm Tôn Lăng Phong nói:

- Thiên chi cổ thần chỉ có ở tiên giới Cổ Hoang mới giữ được thực lực cường đại nhất của mình, Âm giới thứ hai, vũ trụ phàm gian thấp nhất, lực lượng của hắn tại không gian càng kiên cố, thực lực càng mạnh, hắn đã từng ăn thiệt thòi dưới tay Côn Ngô Tiên Đế tại vũ trụ phàm gian, khi chúng ta tới vũ trụ phàm gian, Thiên chi cổ thần trên cơ bản sẽ không đuổi theo.

- A, nguyên lai còn có việc này, trách không được Thiên chi cổ thần chung quy ở trong tiên giới Cổ Hoang mà không tới vũ trụ phàm gian, bất quá, tới vũ trụ phàm gian chúng ta vẫn phải cẩn thận, vũ trụ phàm gian có một tồn tại đáng sợ tương đương với Thiên chi cổ thần, là Hồng!

Căn cứ vào một ít tin tức Côn Ngô Tiên Đế lưu lại cho hắn, Cổ Thần biết, tại cực bắc Bắc Minh Châu Âm giới có một địa phương kết nối với không gian vũ trụ phàm gian, có thể thông qua lực lượng mạnh mẽ, lao ra khỏi Âm giới.

Rất nhanh, đám người Cổ Thần liền tới chỗ giao giới giữa vũ trụ phàm gian và Âm giới, Cổ Thần thi triển Nhị bát diệt, trực tiếp xé rách một đạo hư không dài tới hàng tỉ dặm.

Cổ Thần vung tay lên, cương trảo tiên lực thuận dương bao phủ bốn người Âm Tôn Lăng Phong, Hư Tử Uyên, Phạm Âm và Ngô Tinh, quang mang chợt lóe, liền biến mất trong vết rách hư không dài hàng tỉ dặm.

Liên tục thuẩn di mấy mươi lần, không gian phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi, không gian hạo hân vô cùng, mà không gian này giống như làm bằng giấy, tu sĩ Hợp Đạo kỳ trở lên đã có thể đơn giản phá vỡ không gian, so với tiên giới Cổ Hoang dễ dàng hơn trăm nghìn lần.

- Ở đây chính là vũ trụ phạm gian sao?

1000. Chương 29: Lần Thứ Ba Vào Thiên Cung

Ba người Hư Tử Uyên, Ngô Tinh, Phạm Âm nhìn tinh không vô cùng vô tận xa xa, trong ánh mắt đều hiện rõ vẻ hiếu kỳ.

Ánh mắt của Cổ Thần thì rơi vào đại địa dưới chân, đại địa này vô biên vô hạn, giống như hỗn độn, không gian xám xịt mờ ảo, lực cảm ứng của Cổ Thần không thể tra xét tới đâu cùng, Cổ Thần giậm chân một cái, mặt đất không chút sụt mẻ, cứng rắn không gì sánh được, tiết lộ khí tức bản nguyên.

Nơi này dĩ nhiên là bên ngoài vũ trụ chi tâm, thời điểm Cổ Thần tiến vào trong bản nguyên chi địa từng đến qua một lần, chỉ là, bên ngoài vũ trụ chi tâm rộng lớn không biết nơi nào là bờ bến, nơi này so với địa phương bản nguyên chi địa tiến vào lần trước không biết cách bao xa.

Thời gian cách trăm năm, lại một lần nữa tới vũ trụ phạm gian.

Lần trước, rời khỏi vũ trụ phạm gian là do nguy cơ sinh tử, Côn Ngô Tiên Đế thi triển lực lượng cuối cùng của mình xuyên toa qua hai giới Âm Dương, Cổ Thần chặt vật bỏ chạy.

Tựa hồ tu sĩ trong không gian Vạn Giới đều đã chuyển đi rồi.

Không gian Vạn Giới chính là đại bản doanh của trận doanh Vạn Giới, nếu không bức tới tuyệt lộ, bình thường tuyệt đối không bỏ sào huyệt chạy đi, mà hiện tại toàn thể chuyển dời, chỉ sợ trăm năm vừa qua, cuộc tranh đấu giữa trận doanh Vạn Giới và trận doanh Chư Thiên bị vây trong thế nghiêng hẳn một bên.

Trong lòng Cổ Thần rung mình, thầm nghĩ:

“Sợ rằng Chiến thần Hình, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ, Bảo Tháp Thiên Vương không thể chạy trốn được từ dưới tay Hồng, bằng không năm đại cự đầu của trận doanh Vạn Giới cho dù vây dưới tình huống hạ phong cũng không đến mức bị bức phải chạy trốn khỏi đại bản doanh không gian Vạn Giới này.”

Nghĩ lại như vậy, hành trình của Cổ Thần đối với Thiên Cung trong lòng càng thêm cấp thiết.

Trong không gian Vạn Giới đã không an toàn, Cổ Thần mang theo Âm Lăng Phong, Hư Tử Uyên, Ngô Tinh, Phạm Âm rời đi, rời khỏi không gian Vạn Giới, đại na di về phương hướng cách rất xa Thiên Cung.

Trước tiên phải dàn xếp mọi người, tự nhiên phải chọn địa phương càng xa Thiên Cung càng tốt, nơi thế lực trận doanh Chư Thiên càng nhỏ.

Đủ đại na di nửa canh giờ, xuyên qua vô số tinh hải, khoảng cách đối với Thiên Cung cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng phải thuẩn di một canh giờ mới có thể tới được, cuối cùng Cổ Thần ngừng lại trên một phạm nhân tinh thông thường.

Cổ Thần để mọi người từ trong Côn Ngô Giới ra ngoài, tại một địa phương sâu trong sơn mạch hoang vu không người, dựng không ít gian phòng, giống như một thôn trang nho nhỏ, mọi người tạm thời định cư nơi đây.

Trên tay bọn họ đều đã được phân phối nụ hoa thiên địa đồng sinh quả, hoặc là quả non, so với bất cứ linh dược thiên địa nào cũng tốt hơn, có thể đảm bảo bọn họ suốt mấy trăm năm không cần lo lắng ăn uống tích lũy năng lượng, đồng thời tu vi tăng lên rất nhanh.

Cổ Thần giao Như Ý Linh Lung bảo tháp cho Hư Tử Uyên, sau khi bọn họ phục dụng thiên địa đồng sinh quả có thể tiến vào khu vực thời gian gia tốc trong tháp để tu luyện, đối với bên ngoài mà nói, tu vi sẽ đề cao với tốc độ cực nhanh.

Sau khi dàn xếp mọi người xong, Cổ Thần từ biệt mọi người, chuẩn bị chạy tới Thiên cung.

Lần tới Thiên Cung này nhất định phải diệt Thiên đế!

Lần tới Thiên Cung này, nhất định phải hủy diệt toàn bộ Thiên Cung!

Lần tới Thiên Cung này, nhất định phải làm một hồi long trời lở đất!

Lần tới Thiên Cung này, muốn hủy đi Chư Thiên.

- Âm Tôn đạo hữu, tuy rằng ta nắm chắc phần thắng khi tới Thiên Cung, nhưng số lượng cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn trận doanh Chư Thiên có tới năm người, còn có Hồng, có thể không trở về trong thời gian ngắn, không thể dự liệu trước, đồng thời ta còn muốn điều tra xem trận doanh Vạn Giới còn có người sống sót hay không, vì vậy một lần đi này khả năng sẽ thật lâu không trở lại, ta phải nhờ đạo hữu đảm bảo thân hữu của ta an toàn rồi!

Trên đỉnh một ngọn núi, hai người đứng thẳng, Cổ Thần đang tiến hành một lần nhắc nhở cuối cùng trước khi rời đi.

Âm Tôn Lăng Phong nói:

- Cổ Thần đạo hữu yên tâm, có ta ở đây, thân hữu của đạo hữu nhất định không mất một sợi lông!

- Tốt! Trong lòng ta không còn lo lắng, lần đi này, ta chắc chắn hủy đi Chư Thiên, hủy diệt Thiên Cung, diệt Thiên đế, nháo một trận long trời lở đất!

Cổ Thần đang nói, thân thể chợt lóe biến mất không thấy, chỉ để lại một đạo thanh âm phiêu dang trong hư không.

Cổ Thần tiến hành đại na di, hướng thẳng về phía Thiên Cung chính giữa thế giới chi thụ.

Không dẫn theo những người khác, Cổ Thần một mình một người tiến hành đại na di, tốc độ nhanh hơn không chỉ gấp hai lần, chỉ nửa canh giờ, Cổ Thần đã tới cửa vào đại lục tán cây — Thiên Môn.

Cổ Thần trực tiếp xuyên qua Thiên Môn, xuất hiện trên đỉnh chớp đại lục tán cây thế giới chi thụ, bước vào trong phạm vi Thiên Cung.

Đây là lần thứ ba tới Thiên Cung, lần đầu tiên Cổ Thần được Thượng Nguyên Tiên Tôn mời tới, tham gia Thiên Cung thí luyện, cuối cùng bị Kim Ô ngũ thái tử đẩy vào trong vườn thiên địa đồng sinh quả, cuối cùng Cổ Thần đã hái đi toàn bộ thiên địa đồng sinh quả, giết chết Kim Ô ngũ thái tử, trốn khỏi Thiên Cung.

Lần thứ hai, Cổ Thần bị một trong năm đại cự đầu trận doanh Chư Thiên, Thái tử dụng Thiên Địa Thần Lô bắt tới Thiên Cung, cuối cùng Cổ Thần lợi dụng thiên địa chân hỏa, thúc đẩy Bàn Cổ đại đạo dung hợp với bản nguyên ngũ hành, tu thành Nhất vĩnh hằng, giết Kim Ô nhị thái tử và tứ thái tử, sau đó đại chiến một hồi với Thiên đế, đạo ý chí ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế bạo phát, đánh Thiên đế thương nặng, kết quả Hồng cũng hiện thân, Côn Ngô Tiên Đế xuyên toa qua hai giới Âm Dương, mang theo Cổ Thần tới Âm giới, trốn khỏi Thiên cung.

Lần thứ ba tới Thiên Cung là do Cổ Thần chủ động tới, muốn tới hủy diệt Thiên Cung, giết chết Thiên đế.

- Người nào?

Cổ Thần vừa mới đi qua Thiên Môn, hai tiếng quát hỏi đồng thời vang lên bên tai, hai thiên binh thủ vệ Thiên Môn đồng thời lên tiếng quát hỏi.

Hai thiên binh này, trên người thiêu đốt kim diễm, ánh mắt Cổ Thần ngưng tụ, dĩ nhiên là hai Kim Ô.

Ánh mắt Cổ Thần biến đổi, ánh mắt chuyển qua, không gian vặn vẹo, hỏa diễm đỏ đậm như ẩn như hiện, lực lượng quy tắc chi hỏa bạo phát, thần sắc hai thiên binh ngẩn ra, liền lập tức bị quang mang hỏa diễm nổ bắn tới chạm phải, tức thì vang lên hai tiếng bạo tạc, trong sát na bị diệt sát, bị quy tắc chi hỏa đốt cháy thành hư vô.

Cho dù Kim Ô là sủng nhi của lửa cũng phải bị quy tắc chi hỏa diệt sát.

Nói thì dài, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Lúc này, thiên tướng trong đình viện xa xa mới phản ứng kịp, thần sắc cả kinh, quát lên:

- Nghịch tặc từ nơi nào tới, dám can đảm xâm lấn Thiên Cung, tội đáng chết vạn lần!

Trong lúc người này nói, đồng thời dùng thần thức truyền âm, đưa tin tức truyền tới quân doanh Thiên binh gần Thiên Môn nhất.

Thiên tướng này vừa lời, chỉ thấy cước bộ của Cổ Thần vừa nhấc, một bước bước ra, trong sát na Cổ Thần xuyên qua hư không hàng tỉ dặm, xuất hiện ngay trước mặt thiên tướng, quyền phải khê động.

Thiên tướng này hoảng hốt, tu sĩ Hợp Đạo kỳ trở lên có lĩnh vực tuyệt đối, cường giả Thiên Kiếp bí cảnh càng có thể sáng tạo ra một phương thế giới, có lực lượng của một phương tiểu thế giới, quay xung quanh chủ nhân, so với lực lượng của vực càng cường đại hơn nhiều, vừa rồi Thiên tướng này đã phòng bị toàn lực, vận chuyển toàn bộ lực lượng của tiểu thế giới, cho dù là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng không thể trong nháy mắt tiếp cận được hắn, điều này hoàn toàn phá hủy quy tắc không gian...

Thế nhưng, Cổ Thần căn bản không nhìn lực lượng quy tắc không gian, trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt thiên tướng ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, một quyền kích thẳng vào ngực hắn.

Nếu như thời gian thả chậm một vạn lần có thể nhìn thấy rất rõ ràng, không gian trong ngực của thiên tướng đột nhiên lún sụt, sau đó bị một cỗ quyền lực cực kỳ cường đại đục lỗ thân thể, trước ngực xuất hiện một cỗ thủng lớn, lực lượng trong quyền cương này khủng bố không gì sánh được, lực lượng chấn kinh càng kinh khủng tuyệt luân, lỗ thủng kia càng lúc càng lớn, thân thể của thiên tướng cũng bị chấn thành bột phấn, từ từ khuếch tán bốn phía.

Nhưng nếu thời gian chỉ lưu động bình thường, chỉ trong nháy mắt, một quyền tiện tay của Cổ Thần đã đánh trúng ngực thiên tướng, vang lên một tiếng bạo tạc, trong sát na đã đánh bạo vị thiên tướng ngũ hành năm kiếp đại viên mãn này, hoàn toàn đánh bạo, thần hình tiêu diệt.

Ngay cả chạy trốn vào trong thế giới tự sáng tạo cũng không kịp.

Lúc này Cổ Thần vì giết chóc mà đến, vì hủy diệt mà đến, thần ngăn giết thần, phạt ngăn giết phạt, tất cả Thiên Cung đều phải bị hủy diệt.

Thiên tướng này đã chết, nhưng tin tức có người xâm lấn Thiên cung đã được truyền vào trong quân doanh thiên binh đóng gần Thiên Môn, tuy rằng chưa kịp trình trọng nói người xâm lấn là ai, nhưng các thiên tướng trong quân doanh này đều rất coi trọng.

Thiên binh đóng quân tại phụ cận Thiên Môn thay phiên lay động, lúc này là Kim Ô Quân đóng quân, phụ trách trông coi Thiên Môn.

Nguyên bản, Kim Ô Quân do hai vị cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn Kim Ô nhị thái tử và Kim Ô tứ thái tử thống lĩnh, sau đó hai người bị vãn lạc dưới tay Cổ Thần, sau đó thay đổi thống lĩnh mới, là Kim Ô đại thái tử và tam thái tử, hai vị cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp.

Cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp có thân phận không phải chuyện đùa, tự nhiên không đứng trong quân doanh, trong quân doanh hiện tại chỉ có một ít Thiên tướng ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, một vị Phó thống lĩnh tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp, lập tức phái người hội báo tình huống cho Kim Ô đại thái tử và nhị thái tử, sau đó tự mình suất lĩnh Kim Ô quân thuần di về phía Thiên Môn.

Phó thống lĩnh vừa mới được thiên tướng trông coi Thiên Môn dùng thần thức truyền âm, mới chỉ qua một lần hô hấp, thần thức truyền âm đột nhiên dừng hẳn, Phó thống lĩnh cũng không thể nào liên hệ được với thiên tướng trông coi Thiên môn.

Trạng thái như vậy chỉ có hai khả năng, thứ nhất chính là thiên tướng trông coi Thiên Môn đuổi ra khỏi Thiên Môn, rời xa Thiên Cung, thứ hai, thiên tướng trông coi Thiên Môn đã bị giết chết.

Đã có người xâm lấn Thiên Cung, khẳng định sẽ không thể không có người trông coi Thiên Môn, mà thiên tướng đều đánh không lại, vì vậy, khả năng thứ hai chiếm chín thành.

Thiên tướng trong Thiên Cung đều là cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, có thể miêu sát một vị thiên tướng trong nháy mắt, thực lực tự nhiên vô cùng kinh khủng, chỉ ít cũng phải đạt tới thực lực

cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn.

Phó thống lĩnh biết rõ tình thế nghiêm trọng.

Vì vậy, trước tiên phái người truyền tin tức tới về tổng bộ Kim Ô quân, báo cáo cho hai vị thủ lĩnh Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử.

Kim Ô Quân là do cường giả Thiên Kiếp bí cảnh thuộc bộ tộc thần diệu Kim Ô cấu thành nên, mỗi một đầu thần diệu Kim Ô đều có tu vi thấp nhất ngũ hành bốn kiếp, tổng số lượng lên tới hơn một nghìn, trong đó có hơn mười vị thiên tướng tu vi ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, cộng thêm một vị Phó thống lĩnh tu vi âm dương sinh tử nửa kiếp.

Thực lực như vậy, cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp tuyệt đối không dám coi thường, thế nhưng, đối mặt với cường giả vô địch âm dương sinh tử đại viên mãn còn chưa đủ nhìn.

Kim Ô quân tập kết phi thường nhanh chóng, các thiên binh Kim Ô nghe được triệu hoán đều thuận di tới, chỉ vài lần hô hấp đã tập hợp đầy đủ, Phó thống lĩnh vung tay lên, rất đều đặn nhện nhằng thuận di về phía Thiên Môn.

Trên đường thuận di, ấn ký trong tay Phó thống lĩnh biến đổi, hơn một nghìn thiên binh Kim Ô nhất thời biến ảo vị trí, hợp thành một đại trận — Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận!

Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận là một loại trận pháp cực kỳ lợi hại, cần có một nghìn hai trăm chín mươi sáu vị cường giả Thiên Kiếp mới có thể cấu thành.

Mỗi một vị cường giả Thiên Kiếp bí cảnh giống như hạt bụi vũ trụ sơ thủy, tổ hợp lại một chỗ, hóa thành một tầng hỗn độn cực lớn, đây chính là mô hình của vũ trụ, là một trong những loại trận pháp lợi hại nhất.

Người bày binh bố trận có tu vi càng cao, thực lực phát huy ra càng cường đại.

Nguyên bản chính thể thực lực của Kim Ô quân còn kém tương đối xa so với cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, thế nhưng khi tổ hợp thành Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận, cho dù là cường giả nửa bước thiên địa vô lượng kiếp cũng không dám coi thường, cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn bị nhốt trong trận hầu như không thể thoát thân.

Trận pháp vừa mới hình thành, một bóng người tựa như chùm tia sáng từ cực xa với tốc độ rất nhanh phi đến tới.

Cổ Thần không thuận di, trực tiếp trong hư không, thân thể giống như lưu tinh tỏa quang mang chói lòa, so với tốc độ thuận di của cường giả ngũ hành năm kiếp đại viên mãn bình thường không hề kém hơn, thân thể lướt qua, xẹt qua một đường sáng kéo dài hàng tỉ dặm.

Thời điểm nhìn thấy Cổ Thần còn đang ở địa phương cực kỳ xa xôi, thế nhưng chỉ chớp mắt một cái, Cổ Thần đã xuất hiện ngay trước mặt, thế nhưng chúng thiên binh thiên tướng nhìn thấy rất rõ ràng, Cổ Thần căn bản không thuận di, tốc độ như vậy đã hoàn toàn vượt qua phạm vi pháp tắc không gian, tất cả khiếp sợ không thôi.

Cổ Thần lấy quy tắc không gian hành tẩu, thân thể và không gian hòa hợp thành một thể, trừ phi tiến hành đại na di cự ly xa, bằng không thuận di hay không thuận di cũng không khác biệt nhiều.

- Dừng! Bày trận nghênh địch!

Phó thống lĩnh Kim Ô quân thất kinh, quân kỳ trong tay phát mạnh, hét lớn một tiếng.

1001. Chương 30: Kim Ô Chết Sạch.

Cũng may Kim Ô Quân đã cơ bản đứng vào vị trí cấu thành Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận, theo tiếng ra lệnh của Phó thống lĩnh, tiên lực của thiên binh thiên tướng đồng thời bạo phát, hình thành một đoàn hỗn độn cực lớn, bao phủ không gian phương viên nghìn vạn dặm, giống như mô hình vũ trụ thu nhỏ, bao phủ toàn bộ Kim Ô quân bên trong.

- Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận?

Cước bộ của Cổ Thần dừng lại, đứng cách mấy nghìn dặm, nhìn Kim Ô quân, khoe miệng nhếch lên, lộ một tia tiểu ý.

- Trận pháp thiên hạ nào có thể khốn được ta?

Cổ Thần khê cười một tiếng, nói:

- Hơn nghìn cường giả ngũ hành bốn kiếp, dĩ nhiên tất cả đều là Kim Ô, xem ra đây là Kim Ô quân của Thiên Cung rồi, có người nói ngoại trừ thập đại Thiên đế chi tử ra, hậu đại kiệt xuất nhất của Thiên đế chính là Kim Ô quân, Côn Ngô Tiên Đế nói muốn diệt sạch Kim Ô, hôm nay ta sẽ hủy diệt Kim Ô quân này!

- Quy tắc tù lao!

Cổ Thần không nhìn Kim Ô quân cấu thành Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận, trực tiếp tung ra công kích kinh khủng nhất, hai tay của hắn huy vũ, đột nhiên chém mạnh về hai bên trái phải.

Trong sát na, một cương tráo tỏa quang mang năm màu lấy Cổ Thần làm trung tâm xuất hiện, hai đạo cương mang một đen một trắng đánh thẳng vào trong cương tráo năm màu kia, trắng đen và năm màu dung hợp cùng một chỗ, ngũ hành và âm dương chuyển hóa, hóa thành một phiến hỗn độn, lại đột nhiên tản ra.

Cùng là một mảnh hỗn độn, thế nhưng hỗn độn Cổ Thần thi triển ra chính là do quy tắc âm dương và quy tắc ngũ hành hình thành, so với bản nguyên vũ trụ chân chính không có gì khác nhau, mở thành một thế giới mới, một vũ trụ hoàn toàn mới.

Quy tắc tù lao mở rộng, phương viên hàng tỉ dặm, khiến toàn bộ Kim Ô quân đều bị bao phủ bên trong.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Vô số đạo công kích oanh phát lên trên người Cổ Thần, công kích đủ khiến cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng phải bị thương nặng, nhưng không hề tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với Cổ Thần, Cổ Thần đứng một chỗ, giống như tại thế giới khác, đã thoát khỏi vũ trụ bản nguyên.

- A? Sao có khả năng?

- Dĩ nhiên không nhìn công kích của chúng ta?

- Cho dù là cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp cũng chỉ có thể chống đối, không thể không nhìn!

Nhất thời, trong Kim Ô quân truyền tới tiếng kinh hô liên tiếp, tất cả thiên binh thiên tướng giống như nhìn thấy một chuyện không thể tưởng tượng nhất.

Cổ Thần mỉm cười, nói:

- Đến phiên ta rồi — Nhất vĩnh hằng!

Đang khi nói chuyện, tay phải hơi co lại, chộp về phía Kim Ô quân.

Ầm...

Màn trời bị giật lại, không gian nghiền nát, khí lưu giống như sông lớn trút xuống, lại đột nhiên, thiên địa biến sắc, vũ trụ không ánh sáng, năm đạo thần quang thoáng hiện, là lực lượng quy tắc ngũ hành.

Trong sát na, tất cả công kích đều oanh vào Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận.

Cổ Thần đối với trận pháp hầu như đã đạt tới tạo nghệ cực hạn, chỗ nào của trận pháp mạnh, chỗ nào yếu, chỗ nào hoàn mỹ, chỗ nào sơ hở, vừa nhìn liền hiểu ngay.

Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận gặp công kích, nào có hiệu quả công phòng kiêm toàn trong truyền thuyết, giống như đậu hũ mềm nhũn, trong nháy mắt bị phá hủy.

Trận pháp bị phá, cánh tay kia của Cổ Thần vỗ mạnh tới, bàn tay giống như nghìn vạn dặm, ẩn chứa thời không vô tận, trong chưởng cương, nhật nguyệt thoáng hiện, tinh thần rậm rạp, sông ngòi núi cao, đại địa mệnh mông, giống như một khối đại lục, một phiến thiên địa vỗ tới.

Liên tiếp vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, tất cả Kim Ô quân bị cự chưởng quét trúng đều vẫn lạc tức khắc, toàn bộ miếu sát.

Trong nháy mắt, Kim Ô quân tử vong quá nửa.

Kim Ô quân còn lại kinh hồn táng đảm, tim và mật đều nứt ra, nào còn dám ngăn cản đối với Cổ Thần, tất cả đều sợ hãi quát to một tiếng, theo các phương hướng khác nhau bỏ chạy điên cuồng.

Thế nhưng, tất cả Kim Ô quân đụng phải lao tù do Cổ thần bày ra lập tức bị bắn ngược trở về, một tầng cương trảo nhìn như mỏng manh kia chính là vách ngăn kiên cố nhất, căn bản không thể đột phá.

Cổ Thần đánh nhẹ một chưởng, liên tiếp vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, Kim Ô quân còn lại hầu như đều bị diệt hết, chỉ còn lại ít ỏi hơn mười người.

Cổ Thần thu hồi bàn tay, ánh mắt đảo qua xung quanh, lực lượng quy tắc ngũ hành đột nhiên hiện bên cạnh hơn mười người, quy tắc chi hỏa, quy tắc chi mộc, quy tắc chi kim, quy tắc chi thủy, quy tắc chi thổ nhất tề xuất hiện, khiến hơn mười người còn lại đều bị thiêu thành tro tàn, diệt sạch tất cả sinh cơ, có chém thành vố số mảnh nhỏ, có bị đóng thẳng băng, có mai táng thành đồng bạch cốt.

Ngắn ngủi vài lần hô hấp, Nhất Nguyên Vi Trần Hỗn Độn đại trận bị phá, toàn bộ Kim Ô quân, bao gồm thiên tướng, phó thống lĩnh, toàn bộ vẫn lạc.

Hai đạo khí tức cường đại điên cuồng vọt tới, tựa hồ cảm ứng được Kim Ô quân vẫn lạc, hai đạo khí tức này phần nộ dị thường.

Trong ánh mắt Cổ Thần đột nhiên xuất hiện hai đạo quang mang, từ trong hai đạo khí tức này, Cổ Thần đã bắt được vị đạo quen thuộc:

- Là Kim Ô đại thái tử và tam thái tử, tốt, giết chết hai người này, thập đại Thiên đế chi tử, toàn bộ đều vẫn lạc, Kim Ô quân cũng bị diệt toàn quân, tất cả Kim Ô còn lại bất quá chỉ là mèo con cún con, không ra hồn, không cần phải quan tâm.

Hai đạo kim quang giống như thiểm điện bay tới, chỉ trong mấy lần hô hấp liền chạy tới đây, chính là Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử.

Cổ Thần cố ý mở quy tắc lao tù một lỗ thủng cực kỳ to lớn, hai vị Thiên đế chi tử hiển nhiên không suy nghĩ nhiều, trực tiếp vọt vào trong.

Ầm...

Giống như màn trời đóng lại, cái khe vừa rồi trong sát na kết hợp một chỗ, hình thành một không gian hoàn chỉnh, bao phủ Kim Ô đại thái tử và tam thái tử bên trong.

Lần trước Cổ Thần thoát khỏi Thiên Cung có thực lực tương đương với cường giả nửa bước thiên địa vô lượng kiếp mạnh nhất, hôm nay mới chỉ trôi qua hơn trăm năm, đối với cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp mà nói, trăm năm quá quá là một lần nháy mắt mà thôi, thực lực có thể xảy ra biến hóa gì?

Vì vậy, Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử ỷ vào hai người, về mặt số lượng áp đảo Cổ Thần, vì vậy tuy rằng hư không bốn phía đã hoàn toàn bị phong bế, cũng không cảm giác được bất cứ nguy hiểm gì, trong suy nghĩ của bọn họ, sau khi đánh bại Cổ Thần, không gian phong bế này tự nhiên sẽ bị phá hủy.

- Cổ Thần, nghịch tặc người, người dĩ nhiên có lá gan xông vào Thiên Cung, người đây là tự tìm đường chết. Người dám can đảm diệt cường giả tinh anh bộ tộc Kim Ô chúng ta, tội đáng chết vạn lần!

Kim Ô đại thái tử phần nộ lớn tiếng quát.

Cổ Thần mỉm cười nói:

- Tự tìm đường chết, dùng trên hai người các ngươi thích hợp hơn, hiện tại ta đóng cửa đánh chó, ha ha...

1002. Chương 31: Thiên Cung Hủy Diệt

Kim Ô tam thái tử nổi giận nói:

- Đại ca, hà tất phải đấu miệng lưỡi với nghịch tặc này, trực tiếp tiêu diệt hắn, báo thù cho cường giả tình anh bộ tộc Kim Ô chúng ta.

- Được, giết hắn!

Kim Ô đại thái tử cố sức gật đầu.

- Đại Kim Ô Thần Trảo!

- Kim Ô Kim Diễm Trảm!

Hai vị Thiên đế chi tử đồng thời hét lớn, một cự trảo kim quang dài tới hàng nghìn vạn dặm, một người chém ra cương mang kim diễm dài tới nghìn vạn dặm, cương mang diễm cương đồng thời công kích về phía Cổ Thần.

Thần tình của Cổ Thần đạm nhiên, cười khẽ một tiếng, quát lên:

- Nhị bất diệt!

Đột nhiên, hai tay đồng thời đánh ra, hai đạo cương mang đẹp mắt một đen một trắng mạnh mẽ nổ bắn đi.

Trong hai đạo cương mang đẹp mắt một đen một trắng ẩn chứa lực lượng quy tắc âm dương cường đại nhất.

Hai đạo quang mang này, quang huyễn rực rỡ, ẩn chứa vũ trụ thiên thu biến ảo, vạn tái hưng thương.

Cự trảo kim quang và cương mang kim diễm gặp phải hai đạo cương mang một đen một trắng do quy tắc âm dương ngưng tụ thành nhất thời giống như quả trứng đụng phải hòn đá.

Hai tiếng bạo tạc.

Cự trảo kim quang bạo liệt, hóa thành nát bấy, cương mang kim diễm bị phân thành hai, tiêu biến trong hư không.

Thế đi của Nhị bất diệt không giảm, trực tiếp oanh kích lên người Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử.

Hai người hét thảm một tiếng, thân thể giống như lưu quang, nổ bắn mạnh về phía sau.

Kim Ô đại thái tử bị dương chi quy tắc bắn trúng, toàn thân bị lâm vào trong một biển quy tắc chi hỏa màu đỏ đậm, kim diễm trên người hắn cũng không thể đỡ được quy tắc chi hỏa sau khi được quy tắc âm dương cường hóa, đầu đầy tóc vàng, bị cháy thành một mảnh đen kịt.

Kim Ô tam thái tử bị Âm chi quy tắc bắn trúng, toàn thân bị màn sương khói màu đen kịt bao phủ, vô số đạo hư ảnh màu đen xuyên toa qua lại tại mi tâm của hắn, âm chi quy tắc tạo thành phá hư vô cùng to lớn đối với nguyên thần của Kim Ô tam thái tử.

Hai người điên cuồng chạy trốn, trong lòng hoảng hốt, trăm triệu lần không ngờ tới, tu vi của Cổ Thần thoát nhìn chỉ là âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn, nhiều nhất là nửa bước thiên địa vô lượng kiếp, thế nhưng so với cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn còn đáng sợ hơn.

Đã là cường giả thiên địa vô lượng kiếp, hầu như đã luyện thành bất tử bất diệt chi thân, công kích của Cổ Thần đủ diệt sát cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn trong nháy mắt, Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử coi như toàn mạng rời đi.

Nhưng cho dù là như vậy, thân thể của hai người cũng đã bị thương nặng, dù sao, không tới thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, bất tử bất diệt chi thân sẽ không đạt tới cảnh giới đại thành, chỉ có cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn tại thời điểm đối mặt với thiên địa vô lượng kiếp mới có thể đảm bảo lông tóc không thương tổn, cường giả thiên địa vô lượng nửa kiếp tuy có thể đối kháng lại thiên địa vô lượng kiếp, nhưng chỉ ít cũng phải mất một tầng da.

Thiên địa vô lượng kiếp chính là lực lượng quy tắc thiên địa bình thường, quy tắc âm dương của Cổ Thần đã dung hợp Bản cổ đại đạo, lực lượng so với quy tắc âm dương của vũ trụ bản nguyên, mạnh hơn nhiều, so

với lực lượng thiên địa vô lượng kiếp bình thường thậm chí còn vượt qua một chút, hầu như đã chạm tới lực lượng quy tắc thiên địa chí cao, đối với cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp gây tổn thương không thể nhỏ hơn so với thiên địa vô lượng kiếp.

Cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp, thọ nguyên tại tiên giới Cổ Hoang dài tới ba mươi sáu vạn năm, tại vũ trụ phàm gian, thọ nguyên càng dài tới một tức hai nghìn chín trăm sáu mươi vạn năm, tương đương với một vòng kỷ nguyên, thời gian nghìn vạn năm đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Tại vũ trụ phàm gian, cường giả thiên địa vô lượng thường thường hơn mười vạn năm, mấy trăm vạn năm, thực lực cũng khó có thể tiến triển một chút.

Mà Cổ Thần mới biến mất hơn trăm năm, thực lực so với hơn trăm năm trước cường đại hơn vô số lần, tốc độ phát triển để Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử cảm thấy khiếp sợ.

Bình bình...

Hai tiếng nổ vang, Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử đánh thẳng vào cương trảo quy tắc lao tù do quy tắc âm dương và quy tắc ngũ hành ngưng tụ thành, cương trảo kia thoát nhìn vô cùng mỏng manh, nhưng kỳ thực kiên cố vô cùng, thân thể hai người chấn động, bắn ngược trở lại, nhưng cương trảo lại không hề động dù chỉ một chút.

Cổ Thần vung tay lên, nhất thời một cự chưởng lớn tới nghìn vạn dặm đột nhiên xuất hiện, mặt ngoài cự chưởng tràn đầy bí văn nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên hà nhạc, vạn cổ thương tang, thiên địa vũ trụ đều ẩn chứa trong một chưởng này, tụ thành căn cơ ngũ hành, ngưng tụ âm dương biến hóa.

Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử đồng thời bị cự chưởng của Cổ Thần đánh trúng, đều phun ra một ngụm máu lớn màu vàng, thân thể một lần nữa nổ bắn ra, máu màu vàng phun ra trong hư không hóa thành một con sông lớn.

- Không được, thực lực của nghịch tặc này quá mức kinh khủng rồi, sợ rằng phụ đề cũng không chắc là đối thủ của hắn, chúng ta đi mau, để ngũ đại cự đầu tới thu thập hắn!

Cho dù hai người có bắt tử bắt diệt chi thân, dưới công kích kinh khủng của Cổ Thần cũng phải bị thương nặng, tiếp tục đánh tiếp, bắt tử bắt diệt chi thân còn chưa đại thành của bọn họ nhất định sẽ bị Cổ Thần công phá, cuối cùng vẫn lạc dưới tay Cổ Thần.

Hai người thôi động tiên lực, khống chế thân thể của chính mình, đồng thời bật lui cực nhanh, đồng thời phát động công kích, bất quá không phải công kích về phía Cổ Thần, mà là công kích về phía cương trảo lao tù.

Hai tiếng nổ rung trời chuyển đất vang lên, cương trảo quy tắc tù lao chỉ hơi lay động một chút, không hề có dấu hiệu nghiền nát, nhìn tình huống này, hai người không có mấy chục lần công kích toàn lực, mơ tưởng công phá thành công.

- Sao có khả năng? Đây là cương trảo gì, dĩ nhiên kiên cố như vậy? Hai người chúng ta liên thủ sử dụng lực lượng pháp tắc thiên địa cũng không thể công phá được trong nháy mắt?

Sắc mặt Kim Ô tam thái tử trắng bệch.

- Nếu đã vào rồi, cần gì phải vội vã rời đi, giết hai người các ngươi, Thập đại Thiên đế chi tử rút cuộc vẫn lạc toàn bộ, cộng thêm Kim Ô quân, tinh anh Kim Ô tộc coi như đã thực hiện nguyện vọng của Côn Ngô Tiên Đế, Kim Ô tận diệt!

Hai người còn đang trong chấn động, thanh âm của Cổ Thần đột nhiên vang lên.

Một đạo lưu quang từ chỗ cực xa đột nhiên nổ bắn tới, không phải thuận di, thế nhưng tốc độ không hề thua kém hơn so với thuận di.

Thân thể của Cổ Thần giống như một chùm tia sáng, trong nháy mắt đã xẹt qua hàng tỉ dặm, xuất hiện ngay bên cạnh Kim Ô đại thái tử, một quyền đánh ra.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền, vạn quyền hợp nhất.

Một quyền này, ẩn chứa Bàn cổ đại đạo!
Một quyền này, ẩn chứa quy tắc ngũ hành!
Một quyền này, ẩn chứa quy tắc âm dương!
Một quyền này, lực lượng vô cùng, cử thế vô địch!

Oanh!

Quyền cương nổ bắn ra, trong nháy mắt đã oanh kích trên người Kim Ô đại thái tử.

- A...

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể của Kim Ô đại thái tử nhất thời bắt ra vô số đoàn máu tươi màu vàng. Một quyền này của Cổ Thần thiếu chút nữa đã hoàn toàn đánh nát thân thể Kim Ô đại thái tử, nhưng cũng tạo thành trăm nghìn vết rách máu tươi phun trào.

Máu màu vàng rơi, Kim Ô đại thái tử giống như một đạo lưu quang, bị một quyền của Cổ Thần đánh nổ bắn ra nghìn vạn dặm, nặng nề va vào vách cương trảo quy tắc tù lao.

- Nghịch tặc muốn chết!

Kim Ô tam thái tử bên cạnh thấy vậy, nhất thời hai tay kết ấn, một đạo cương mang kim diễm chém về phía Cổ Thần.

Cương mang kim diễm trong nháy mắt chém vào thân thể Cổ Thần, trong lòng Kim Ô tam thái tử vui vẻ, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng không dám ngạnh kháng một kích của hắn.

Thế nhưng, một giây tiếp theo, sắc mặt Kim Ô tam thái tử cứng đờ, đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy cương mang kim diễm kia trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của Cổ Thần, chém xuống phía trước, Cổ Thần đứng tại nơi đó, giống như không hề tồn tại, dĩ nhiên không bị một chút thương tổn nào.

Hiện tại, Bàn cổ đại đạo của Cổ Thần đã càng lúc càng thành thực, chỉ đứng nguyên một chỗ cũng đã phân tách không biết bao nhiêu thời không, ngoại trừ đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, còn có thể xuyên thấu qua vô số thời không công kích tới Cổ Thần, cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nữa kiếp ngay cả chân thân của Cổ Thần cũng không thể sờ tới.

Vèo...

Thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, giống như tạt quang nổ bắn ra, trong sát na liền xuất hiện ngay trước mặt Kim Ô tam thái tử.

Vạn quyền hợp nhất, Chiến Thần Diệt Tinh quyền trong nháy mắt đánh ra, lực lượng một quyền này không gì ngăn cản nổi.

Kim Ô tam thái tử không tốt hơn Kim Ô đại thái tử bao nhiêu, cũng bị một quyền của Cổ Thần đánh văng đi như lưu tinh, thân thể xuất hiện trăm nghìn vết rách, máu tươi màu vàng tưới đầm hư không.

Tốc độ của Cổ Thần nhanh tới cực điểm, khoảng cách hàng tỉ dặm trong nháy mắt bức tới, Chiến Thần Diệt Tinh quyền dung hợp Bàn cổ đại đạo, quy tắc ngũ hành, quy tắc âm dương, mỗi một quyền đánh ra đều có lực lượng đủ sức đánh vỡ không gian thập phương Chư Thiên Vạn Giới, hủy thiên diệt địa.

Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử liên tục bại lui, thân thể của hai người bị thương càng lúc càng nhiều, thương thế càng lúc càng nặng.

Thế nhưng, trong quyền pháp của Cổ Thần còn ẩn chứa lực lượng quy tắc không gian cực kỳ cường đại, mỗi một quyền kích tới, hư không vô tận bốn phía đều bị lực lượng quy tắc không gian trói buộc, hai người bị đánh tới mức cánh cửa không gian cũng không thể triệu hoán được, không thể trốn vào trong thế giới bản thân sáng tạo ra.

Huống chi, dù hai người có triệu hồi thành công cánh cửa không gian cũng không có tác dụng gì, một quyền của Cổ Thần có lực lượng quy tắc không gian, hủy diệt tất cả, cánh cửa không gian cũng không ngoại lệ.

Dưới quyền cương bạo kích liên tục không ngừng nghỉ của Cổ Thần, cho dù Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử có sở hữu bất tử bất diệt chi thân, nhưng chung quy hai người không phải là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, bất tử bất diệt chi thân không đạt tới cảnh giới đại thành.

Cổ Thần liên tục oanh kích hơn mười quyền đối với hai người, rốt cuộc bất tử bất diệt chi thân của hai người bị đánh vỡ rồi.

Ầm ầm...

Hai tiếng bạo tạc, thân thể của Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử bị quyền cương của Cổ Thần đánh bạo hoàn toàn, hóa thành vô số mảnh nhỏ, thiên phân vạn liệt, hóa thành vô số kim quang, phiêu tán bốn phía.

Nguyên thần của hai người muốn chạy trốn, bị hai tay Cổ Thần nắm nhẹ, chộp vào lòng bàn tay, lực lượng âm chi quy tắc nổ bắn ra, vô số hư ảnh màu đen tiến hành diệt sát đối với nguyên thần của hai người, dưới công kích của âm chi quy tắc, rất nhanh Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử đều thân tử đạo tiêu, nguyên thần tan biến.

Hai bị cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp sở hữu bất tử bất diệt chi thân vẫn lạc vào tay Cổ Thần.

Đến lúc này, mười vị Thiên đế chi tử, toàn bộ vẫn lạc.

Cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp, cho dù là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn sở hữu tiên thiên linh bảo thượng phẩm cũng không thể diệt sát, trừ phi là cổ thần Thiên Địa sở hữu lực lượng quy tắc mới có hi vọng giết chết, nhưng cũng khó khăn mười phần.

Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử trăm triệu lần không nghĩ tới, bọn họ sẽ bị người khác diệt sát trong Thiên Cung, thần hình câu diệt.

Bởi vì hai người tự nhận là thực lực cường đại, đồng thời đang trong Thiên Cung, cho dù đánh không lại thì cũng có thể chống đối một trận, vì vậy sau khi thu được tin tức có người xâm lấn Thiên Cung từ chỗ Kim Ô quân, hai người không hề báo lại cho Thiên đế, lập tức chạy tới, cuối cùng tạo thành kết quả như vậy.

Cổ Thần thi triển quy tắc tù lao, diệt sát Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử, bởi vì có lực lượng quy tắc ngăn cản khí tức tiết ra, bên trong đánh nhau kinh thiên động địa, bên ngoài cũng không hề cảm ứng được mảy may, toàn bộ cường giả Thiên Cung không hề biết, dĩ nhiên có người đánh vào Thiên Cung, đã giết chết thiên binh thiên tướng thủ vệ, giết chết Kim Ô quân, còn giết chết hai vị cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp.

Lúc này, tất cả các cường giả Thiên Cung đều đang trong đại diện Thiên Cung nghị sự.

Cổ Thần chạy tới bên ngoài đại diện Thiên cung, chỉ thấy đỉnh chớp đại diện Thiên Cung đã hoàn toàn khôi phục như ban đầu, hoàn toàn không còn vết tích phá hủy lúc trước.

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, cánh tay vươn ra, Nhất vĩn hằng thi triển, trong sát na, công kích vô cùng vô tận oanh kích vào đại diện Thiên Cung.

Oanh...

Một tiếng bạo tạc, lúc này không chỉ là đỉnh chớp, mà là toàn bộ đại diện Thiên Cung rộng lớn hàng tỉ dặm, trong sát na bị Cổ Thần oanh kích phá hủy.

Trong đại diện Thiên Cung.

Thiên đế Kim Ô đang ngồi trên đế tọa màu vàng cao chói vót, tóc vàng, kim quan, kim bào.

Trong ngực của hắn còn có một lỗ thủng lớn chừng ngón tay cái, máu màu vàng liên tục chảy ra từ trong cơ thể.

Đây chính là thương tổn do Côn Ngô Tiên Đế thi triển Phá Thiên Chỉ đệ ngũ trọng đại thành gây nên, tuy rằng Hồng tì hiểu lực lượng vĩnh sinh, nhưng đây chỉ là vĩnh sinh thuộc về hắn, Thiên đế Kim Ô đã bị Phá Thiên Chỉ thương tổn, Hồng cũng không thể hoàn toàn giúp đỡ Kim Ô trị liệu hết.

Bất quá, dù sao cũng là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, bất tử bất diệt chi thân đã đạt tới cảnh giới đại thành, trừ phi thọ nguyên hao hết, bằng không, trong thiên địa hầu như không có bất cứ cái gì có thể hủy diệt được hắn.

1003. Chương 32: Thiên Đế Đại Bại

Thương tổn do Phá Thiên Chỉ gây ra dù nặng, nhưng vết thương thông qua Hồng trị liệu cơ bản, vết thương đã thu nhỏ lại chừng ngón tay cái, tuy rằng vẫn liên tục chảy máu, thế nhưng lấy khí huyết tràn đầy của Thiên đế Kim Ô, vết thương như vậy tạo thành máu chảy ra còn xa mới bằng được tự bản thân khôi phục.

Vì vậy, thoát nhìn Thiên đế chảy máu không ngừng, nhưng trên thực tế không đáng lo ngại lắm, tiếp tục chảy như vậy một trăm vạn năm, một nghìn vạn năm, Thiên đế Kim Ô cũng không bị ảnh hưởng, chỉ là thương tích trên người khiến thực lực của hắn bị giảm xuống một hai thành.

Cường giả Thiên Cung đang ở trong đại diện Thiên Cung nghị sự, tuy rằng vết thương trên người Thiên đế Kim Ô không ngừng chảy máu, nhưng khí thể vẫn thương khung thần ngạc, hạo hân vô cùng như trước.

Bất quá, đột nhiên vang lên một tiếng bạo tạc, toàn bộ đại diện Thiên Cung bị hủy diệt, sụp đổ, tất cả điều này tới hoàn toàn không báo trước, tất cả cường giả Thiên cung đều không dự liệu, cho dù là Thiên đế Kim Ô cũng bị đại diện Thiên Cung đột nhiên hủy diệt dọa tới giật nảy mình.

Đại diện Thiên Cung, là tượng trưng của trận doanh Chư Thiên, lần trước đã bị Cổ Thần oanh phá đỉnh chớp, đánh nát mặt mũi trận doanh Chư Thiên, lúc này đây, dĩ nhiên toàn bộ đại diện Thiên Cung đều bị người khác hủy diệt trong nháy mắt, Thiên đế Kim Ô nhất thời giận dữ run người.

Thân thể hắn hơi chấn động, hàng tỉ đạo kim quang nổ bắn ra, hình thành một cương trảo kim quang thật lớn, khuếch tán bốn phương, tất cả phê tích bạo tạc đều bị cương trảo kim quang đánh văng đi hơn mười tỉ dặm, khắp thiên địa hoàn toàn trống không.

Tất cả các cường giả Thiên Cung đều có cảm giác, đều nhìn về phía Cổ Thần trên vòm trời, trong sát na thân thể của Cổ Thần hoàn toàn hiện rõ trong đường nhìn của chúng cường giả Thiên Cung.

Cổ Thần đạp giữa hư không, lăng không mà đứng, trong tay cầm theo hai đầu người chảy máu tươi đầm đìa, chính là đầu của Kim Ô đại thái tử và Kim Ô tam thái tử, thân thể hai người đều đã bị nổ tan thành vô số mảnh, hai cái đầu là thứ duy nhất còn sót lại.

- Cổ Thần, dĩ nhiên là tên nghịch tặc người!

Ánh mắt Thiên đế Kim Ô vừa mới rơi vào mặt Cổ Thần, nhất thời vạn vạo, lớn tiếng quát lên.

Vết thương trên người Thiên đế Kim Ô đều bắt nguồn từ Cổ Thần, Côn Ngô Tiên Đế đã vẫn lạc, toàn bộ oán hận tập trung hết lên trên người Cổ Thần, vì vậy vừa nhìn thấy Cổ Thần, Thiên đế Kim Ô giận dữ run người, không hề chú ý tới hai đầu người trong tay Cổ Thần.

- Đế thượng, ngài nhìn đầu người trong tay nghịch tặc Cổ Thần!

Cự Phủ Thiên Vương đột nhiên lên tiếng, thanh âm tràn ngập kinh khủng.

Chúng cường giả Thiên Cung nghe vậy, ánh mắt đều rơi vào hai đầu người trên tay Cổ Thần.

Tuy rằng máu tươi chảy đầm đìa, huyết nhục mơ hồ, thế nhưng máu màu vàng kia, đầu tóc màu vàng, liếc mắt liền có thể nhận ra được, đây chính là đầu của hai thần đế Kim Ô.

- A... Là đại thái tử và tam thái tử!

Cảm thụ được khí tức quen thuộc kia, chúng cường giả Thiên Cung nhất thời truyền ra tiếng kinh hô sợ hãi.

- A... Cổ Thần, tên nghịch tặc muôn chết không hết tội người...

Thiên đế Kim Ô vô cùng phẫn nộ, há miệng hét lớn, quát ầm ầm:

- Thập đại Thiên đế chi tử của bản đế dĩ nhiên vẫn lạc toàn bộ trong tay ngươi, ngươi phải chết, phải chết... Lần này, nhìn xem Côn Ngô Tiên Đế có thể cứu ngươi hay không!

Cổ Thần cười khê một tiếng, nói:

- Kim Ô chết sạch, đây chính là nguyện vọng cuối cùng của Côn Ngô Tiên Đế, ta không chỉ giết Thập đại Thiên đế chi tử, toàn bộ Kim Ô quân cũng không hề lưu lại một người, Kim Ô, còn có tên phản bội người, giết chết người mới chân chính là Kim Ô chết sạch!

- Tìm chết cho bản đế!

Thiên đế Kim Ô hoàn toàn cuồng bạo rồi, lửa giận ngập trời, cước bộ khê nhấc, liền thuận di hàng tỉ dặm, bàn tay to đưa về phía trước, một cự trảo kim quang quay về phía Cổ Thần bất mạnh.

Cự trảo kim quang này to lớn không gì sánh được, bao phủ hư không vô cùng vô tận, phương viên hàng tỉ tỉ dặm tựa hồ đều bị công kích của một trảo này phá nát, một trảo này đã đạt tới cảnh giới địa viên mãn của pháp tắc không gian, khiến hư không vô tận đều bị trói buộc hoàn toàn, tựa hồ trốn bất cứ nơi nào cũng không hề tránh khỏi công kích của cự trảo kim quang.

- Hừ!

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, bước chân vừa nhấc.

Trói buộc pháp tắc không gian đại viên mãn kia đối với Cổ Thần không thể tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào, thân thể của hắn và không gian hòa hợp thành một thể, sử dụng quy tắc không gian, tiến hành xuyên toa, thân thể giống như điện quang thiểm thiểm, đón đỡ cự trảo kim quang của Thiên đế Kim Ô, một chương đánh mạnh lên trời.

Một chương cương càng thêm khổng lồ đột nhiên xuất hiện, chương cương này chia thành hai nửa, giống như thái cực, chia thành âm dương, trong đó có quy tắc ngũ hành vận chuyển, tinh thần vô tận đan xen, sông dài núi cao, tất cả đều ở trong đó.

Một chương ra, trời xanh diệt, địa địa thương, thiên địa đều không.

Cự trảo kim quang khắp bầu trời dưới một chương của Cổ Thần, tầng tầng bạo liệt, hóa thành hư vô.

Con người của Thiên đế Kim Ô co rụt lại, Cổ Thần dĩ nhiên dễ dàng hóa giải được công kích của hắn, để hắn vô cùng khiếp sợ, trăm năm trước, cổ Thần dưới tay của Thiên đế Kim Ô còn không có sức đánh lại, ngăn ngủi trong vòng hơn trăm năm, thực lực dĩ nhiên đạt tới cấp độ này.

Trách không được Cổ Thần đơn thương độc mã giết vào Thiên Cung, nguyên lai là có thực lực cường đại làm hậu thuẫn.

Mà chúng cường giả Thiên Cung còn lại đều khiếp sợ trừng mắt há mồm, tốc độ phát triển của Cổ Thần hoàn toàn vượt qua tưởng thức của bọn họ, trong lúc nhất thời không thể lý giải được.

Thiên đế Kim Ô có thương thế trong người, tuy rằng thương tổn vĩnh hằng của Phá Thiên Chỉ không thể lấy được tính mệnh của hắn, nhưng cũng khiến thực lực bị giảm một hai thành, đối mặt với Cổ Thần dĩ nhiên sản sinh một loại cảm giác yếu thế.

Một chương của Cổ Thần phá vỡ cự trảo kim quang của Thiên đế Kim Ô, thế như lôi đình, toàn thân như tất quang thiểm điện, nổ bắn về phía Thiên đế Kim Ô, một quyền đánh ra.

Oanh...

Hư không đột nhiên sụp đổ, một quyền cương khổng lồ vô hạn đột nhiên xuất hiện, hư không vô tận dưới một quyền này âm âm tan vỡ, quyền ấn kia mang theo uy lực vô tận và lực lượng vô cùng, kích thẳng vào trước mặt Thiên đế Kim Ô.

- Kim Ô thần quang trầm!

Hai chương của Thiên đế Kim Ô hợp lại, toàn thân ngưng tụ thành một đạo kim quang, kim quang này thần thánh vô cùng, giống như một thanh thần khí khai thiên phá địa, mạnh mẽ chém xuống.

Oanh!

Chiến Thần Diệt Tinh quyền vạn chuyển hợp nhất bị thần quang của Thiên đế Kim Ô chém xuống chia thành hai nửa.

Cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn quả nhiên có thực lực không bình thường, so với cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp cường đại hơn hẳn một đẳng cấp.

Bất quá, phá được quyền cương của Cổ Thần cũng không thể xoay chuyển được hoàn cảnh xấu của Thiên đế Kim Ô.

Cổ Thần đi nhanh về phía trước, toàn thân giống như lưu quang bay nhanh, cường thế về phía trước, khí thế khổng lồ, cái thiên áp địa mà đến, không có gì có thể ngăn cản.

Oanh!

Lại một quyền, Chiến Thần Diệt Tinh Quyền vạn quyền hợp nhất, ẩn chứa lực lượng Bàn cổ đại đạo, quy tắc ngũ hành, quy tắc âm dương, hạo hân vô cùng, phách tuyệt thiên địa.

Cho dù Thiên đế Kim Ô đã tìm hiểu pháp tắc thiên địa tới cảnh giới đại viên mãn, nhưng đối mặt với công kích vô cùng bá đạo của Cổ Thần vẫn phải liên tục lui về phía sau, Kim Ô thần quan trăm không ngừng chém xuống cũng không đỡ được hung uy tuyệt thế của Cổ Thần.

Chiến Thần Diệt Tinh quyền!

Nhất vĩnh hằng!

Nhị bất diệt!

...

Cổ Thần liên tục bước về phía trước, đại thần thông tuyệt thế, đại sát chiêu vô thượng liên miên không ngừng nghỉ công kích về phía Thiên đế Kim Ô.

Thiên đế Kim Ô chống đối công kích của Cổ Thần, thế lui càng lúc càng nhanh, hai người đại chiến mấy chục hiệp. Thiên đế Kim Ô đã lui hàng tỉ dặm, thế nhưng vẫn như trước không thể chống đỡ được khí thế bá đạo của Cổ Thần, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Phụt...

Rất cuộc, Thiên đế Kim Ô đối mặt với công kích mãnh liệt như mưa rền gió dữ từ phía Cổ Thần, hoàn cảnh xấu chuyển thành bại thế, một chiêu không địch lại, thân thể bị đánh trúng văng ngược lại hàng tỉ dặm, hộc ra một ngụm máu tươi, chiếu vào vòm trời, giống như cả một con sông lớn màu vàng.

Chính yếu là vết thương do Phá Thiên Chỉ gây ra, nguyên bản đã được ngăn chặn, sẽ không tiếp tục khuếch tán, nhưng dưới công kích của Cổ Thần lại chịu thêm thương mới, thương mới thương cũ đồng thời bạo phát, vết thương do Phá Thiên Chỉ tạo thành dần dần khuếch tán.

Phá Thiên Chỉ!

Thiên đế Kim Ô đang bị chỉ cương Phá Thiên Chỉ bộc phát lan rộng thương tổn, vô cùng phát sầu, thân ảnh Cổ Thần đột nhiên bạo tiến một lần nữa, trong sát na đã tới ngay phía trước Thiên đế Kim Ô nghìn vạn dặm, một chỉ điểm ra.

Quang mang ánh sáng ngọc lấp lánh giữa đầu ngón tay của Cổ Thần.

Trong mắt thiên đế Kim Ô nhất thời lộ vẻ sợ hãi vô tận, hẳn chính là bị thương dưới đại thần thông vô thượng Phá Thiên Chỉ của Côn Ngô Tiên Đế, hầu như là một khi bị rắn cắn, mười năm sau cũng còn sợ cây cỏ, lúc này thấy Cổ Thần thi triển Phá Thiên Chỉ, trong lòng làm sao không sợ hãi.

Thế nhưng uy lực của Phá Thiên Chỉ kinh khủng tuyệt luân, đồng thời tốc độ nhanh tới cực điểm, căn bản không nhìn khoảng cách không gian. Đầu ngón tay của Cổ Thần vừa mới lấp lánh quang mang, một đạo chỉ cương vô cùng khổng lồ trong nháy mắt đã xuyên toa qua hư không, xuất hiện ngay trước mặt Thiên đế Kim Ô.

Thiên đế Kim Ô bị Cổ Thần dùng một quyền oanh kích bạo lui, bị quy tắc không gian bốn phía trói buộc hành động, trong lúc nhất thời không thể né tránh được, bị chỉ cương Phá Thiên Chỉ đập mắt đâm xuyên qua thân thể.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương tới cực điểm, chấn động cửu tiêu.

Vết thương bằng ngón tay cái trên người Thiên đế Kim Ô đột nhiên bành trướng mãnh liệt gấp trăm lần, chớp mắt đã biến thành cái bát, máu tươi phun trào.

Trong sát na, Thiên đế Kim Ô bị thương nặng, bản thân bị trọng thương.

- Hồng...

Thiên đế Kim Ô từ trên vòm trời rơi xuống, phát sinh một tiếng gầm rú triệu hoán xé rách trời cao.

- Trên trời dưới đất, không người có thể cứu người, Hồng cũng không được!

Trong ánh mắt Cổ Thần tràn ngập kiên nghị, nhìn Thiên đế Kim Ô, đã tồn tại tâm phải giết, thân thể giống như lưu quang tạt điện, nổ bắn mạnh về phía thân thể Thiên đế Kim Ô đang rơi xuống.

- Nhị bắt diệt!

Cổ Thần đã bạo phát thực lực tới trình độ cường đại nhất, phát ra một kích tuyệt thế.

- Làm càn!

Đột nhiên, một tiếng quát to vang lên, giống như sấm sét nổ giữa đất bằng, từ nơi xa vờn vô mờ mịt truyền tới, lại vang lên từ ngay bên tai.

Một thiếu niên tóc bạc đột nhiên xuất hiện chính giữa Thiên đế Kim Ô và Cổ Thần.

Là Hồng xuất hiện rồi, Hồng hiện tại có khí thế cực thịnh, so với trăm năm trước càng thêm hạo hân, càng thêm dăng trào!

Hắn mặc trường bào màu đen, tóc bạc phấp phới, cánh tay vung lên, tay áo phiêu đảng, một đạo quang mang từ trong tay áo lóe ra, hóa thành một đạo quang mạc.

Đạo quang mang này trên cặp cửu thiên, hạ cặp cửu u, nhìn trái nhìn phải, vô cùng vô tận, tựa hồ trong sát na Hồng đã phân chia vũ trụ phạm gian này thành hai nửa riêng biệt.

Công kích của Cổ Thần, Nhị bắt diệt oanh kích vào đạo quang mang, quang mạc kia giống như mặt nước, bị đập vào một tảng đá, xuất hiện vô số vòng rung động, một vòng lại một vòng đẩy đi bốn phía, truyền tới vô số tí tỉ dậm, tới địa phương ngay cả ánh mắt cũng không nhìn thấy.

Quang mạc kia ba động giống như sóng nước, nhưng không hề có một chút dấu hiệu bị nghiền nát, tựa hồ có khả năng thừa nhận công kích vô cùng vô tận.

Lực công kích của Nhị bắt diệt hiện tại so với cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn còn mạnh hơn một chút, so với công kích của đạo ý chí ảnh tượng Côn Ngô Tiên Đế lưu lại không kém hơn bao nhiêu, Hồng hơi hợt phân chia thiên địa thành hai nửa, cách trở công kích của Cổ Thần, thực lực cực mạnh, so với trăm năm trước tựa hồ lại có đột phá tăng cao.

Tỉ mỉ quan sát, có thể phát hiện được tuy rằng mái tóc của Hồng vẫn bay lượn như cũ, thế nhưng tại chỗ chân tóc đã có không ít điểm đen, quá trình phản lão hoàn đồng của hắn so với trăm năm trước tựa hồ đã tiến bộ hơn rồi, không chỉ thân thể đã chuyển biến thành thiếu niên, ngay mái tóc cũng chuyển biến theo màu đen.

Tuy rằng Hồng đã tìm hiểu ra bí mật lực lượng vĩnh sinh bất tử, thế nhưng còn chưa hoàn toàn nắm giữ, trăm năm trước mới chỉ là có chút thành tựu, trăm năm vừa qua, Hồng một mực hoàn thiện đại đạo vĩnh sinh bất tử trong vũ trụ chi tâm, ngắn ngủi trăm năm đã có chút tiến triển.

Nếu như không phải Thiên đế Kim Ô triệu hoán, Hồng cũng sẽ không rời khỏi vũ trụ chi tâm trở lại Thiên Cung.

Thế giới chi thụ, chính là do vũ trụ chi tâm sinh trưởng ra, có thể từ đại lực tán cây tùy thời tiến vào trong vũ trụ chi tâm, những người khác hoàn toàn không có lực lượng này.

- Con kiến hôi còn biết tham sống sợ chết, nghịch tặc, người tránh được một mạng, không chết sống tạm, lại còn muốn tìm tới cái chết, thực sự đã chán sống rồi sao?

Hồng mở miệng nhẹ giọng nói, thanh âm to rõ vô cùng, lại từ bốn phương tám hướng ập tới, vang vọng khắp các thời không, vị diện, không gian vô tận.

Cổ Thần có Côn Ngô Giới trong tay, có thể tùy thời thoát thân, đồng thời nắm giữ quy tắc không gian, không ai có thể ngăn cản hắn tiến vào trong Côn Ngô Giới, vì vậy, đối với Hồng, Cổ Thần không hề có nửa điểm sợ hãi, cũng không hề chút khản trương nào.

1004. Chương 33: Trận Chiến Mở Màn Với Hồng.

Cổ Thần nhìn chăm chú vào Hồng, thần thông vô thượng Đạo gia Kinh Ca ẩn chứa đại đạo tự nhiên bộc phát, cũng vang lên thanh âm to rõ không gì sánh được:

- Lúc này đây, ta vì hủy diệt mà đến, vì giết chóc mà đến, đánh chết Kim Ô, ai cũng không thể ngăn cản được, cổ thần Thiên Địa cũng không có khả năng ngăn cản, Hồng, ngươi cho là, chỉ bằng ngươi có thể ngăn cản được ta sao?

- Ha ha ha ha ha ha ha...

Hồng cười ha hả, sóng âm truyền đi, nhắc lên phong bạo không gian vô cùng vô tận, khắp thiên địa đều vang vọng tiếng cười của hắn, bạo loạn, run rẩy.

Cười to qua đi, trong ánh mắt của Hồng nhìn Cổ Thần nhiều hơn vài phần lẫm ý phải giết, nói:

- Cổ Thần, ngươi thực ra đã kế thừa vài phần cuồng ngạo của Côn Ngô, đáng tiếc, ta đã tìm hiểu được bí mật đại đạo vĩnh sinh bất tử, đã tới gần đại thành, giờ khắc này, cho dù là Côn Ngô trên đời cũng không thể so sánh được với ta, thực lực của ngươi tuy rằng mạnh hơn đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn một chút, thế nhưng so với Côn Ngô năm đó lại kém hơn nhiều, ta chưa tìm hiểu được đại đạo vĩnh sinh bất tử đã có thể hủy diệt được thân thể của Côn Ngô, cuối cùng vẫn lạc, hôm nay đã đạt thành vĩnh sinh bất tử, trở thành tồn tại siêu thoát kỷ nguyên từ trước tới nay, thiên địa vũ trụ đều nằm trong lòng bàn tay của ta, ngươi... Bất quá là truyền nhân do Côn Ngô bồi dưỡng ra, ta không thể ngăn cản? Ha ha ha... Ha ha ha ha... Thế giới này, chẳng lẽ còn có chuyện Hồng ta không thể làm được sao? Ha ha ha ha...

Vừa nói, Hồng vừa điên cuồng cười lên ha hả, như tự điên cuồng, giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế gian.

Thiên đế Kim Ô xa xa phía sau Hồng nhìn thấy bóng lưng cuồng tiếu của hồng, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, người này, cho dù là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn đều tràn ngập tính không biết đối với hắn, không thể phán đoán được thực lực của hắn, đến tột cùng đã cường đại tới trình độ như thế nào!

Dĩ nhiên cho rằng chính mình không gì không làm được, bắt đầu coi rẻ thiên địa, điều này cần phải tự tin cỡ nào?

Cổ Thần nhìn Hồng cuồng tiếu không ngừng, phòng bị trong lòng đối với hắn lại tăng thêm vài phần. Tuy rằng bộ dáng của Hồng giống như điên như cuồng, thế nhưng Cổ Thần biết, không có thực lực tuyệt đối, Hồng quyết không có tự tin tuyệt đối như vậy!

Lúc này, Thái, Thủy, Huyền, Nhất, mấy vị đại cự đầu trận doanh Chư Thiên đều đã tới Thiên Cung, cùng với các cường giả Thiên Cung khác đứng cách mấy trăm ức dặm xa xa, quan sát thật kỹ.

Khoảng cách như vậy, cũng chỉ có đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn mới có thể thấy rõ, các cường giả còn lại, cho dù là cường giả âm dương sinh tử kiếp đại viên mãn cũng chỉ có thể thấy một điểm bóng hình mờ nhạt không rõ ràng, càng không thể nhìn thấy thân ảnh, thế nhưng quang mạc kéo dài vô cùng vô tận cũng từ hàng tỉ dặm kéo tới tận đây, sau đó lại khuếch tán tới hư không vô cùng vô tận xa xôi.

Chỉ cần nghìn vào quang mạng hầu như chia vũ trụ phàm gian thành hai nửa này đã có thể tưởng tượng được thực lực của Hồng đã đạt tới mức kinh khủng như thế nào.

Có Hồng ở đây, các cường giả Thiên Cung tự nhiên không hề lo lắng cho Thiên đế Kim Ô, đồng thời lực lượng của Hồng quá mức cường đại, bọn họ không dám tới gần, để tránh khỏi Hồng và Cổ Thần đánh nhau, ảnh hưởng tới ruồi muỗi xung quanh. Thực lực của Cổ Thần bọn họ đã hoàn toàn nhìn rõ trong mắt, tuy rằng không bằng Hồng, nhưng tuyệt đối có lực đánh một trận.

Tiếng cười to của Hồng rốt cuộc cũng dừng lại, chiến ý cường đại phóng lên cao, ánh mắt của hắn giống như nhật nguyệt thiên địa, nhìn Cổ Thần, hết lớn một tiếng:

- Nghịch tặc, cho rằng có chút lực lượng đặc thù là ta không thể làm gì được ngươi sao? Tiếp đại thần thông vô thượng của ta — Trấn Cổ!

Theo tiếng nói của Hồng vừa dứt, pháp ấn hai tay hắn vừa kết, quang mang chia không gian thành hai nửa kia trong sát na ngưng tụ thu nhỏ vào trong lòng bàn tay của hắn.

Trong sát na, Hồng chống một chưởng lên trời, hai chân giậm mạnh, tạo thành tư thế chống trời.

Một chưởng khác cũng đồng thời giơ lên, bất quá, lòng chưởng lại quay xuống dưới, mạnh mẽ vỗ về phía Cổ Thần.

Hư không vô số tử tử dặm đột nhiên tối sầm lại, toàn bộ thương khung bị xé rách, một cự chưởng đảo qua thời không và vị diện vô cùng vô tận, bất thặng về phía Cổ Thần.

Cự chưởng kia do cương khí vô tận hao hân chí cực ngưng tụ thành, bên trong có vô số cung điện, bảo tháp, ngọc lâu, hắc nhục... Lực lượng kinh khủng, xuyên thấu qua thời không, đạt tới các vị diện khác nhau.

Mặc dù Cổ Thần đang ở trong vũ trụ bản nguyên, trên thực tế thân thể lại phân chia tại vô số thời không các xa nhau, đứng tại các vị diện khác nhau, thế nhưng, thế nhưng vẫn cảm thụ được khí tức kinh khủng của bàn tay khổng lồ từ bên bầu trời ập xuống kia.

Vừa ra tay, thời không vị diện vô tận đều bị bao phủ trong công kích.

Hồng tựa hồ nhìn ra được tất cả các thân ảnh của Cổ Thần, có mặt tại vô tận thời không vị diện, biết Cổ Thần sở hữu lực lượng không giống như người thường, vừa ra tay đã tiến hành phong tỏa lại vô số thời không vị diện, đối với Cổ Thần triển khai đả kích hủy diệt nhất.

Một chiêu đại thần thông vô thượng này tên là Trấn Cổ, cổ là quá khứ bất biến, ngay cả tồn tại đã từng đều vĩnh hằng bất biến, phải trấn áp, có thể nghĩ được, lực lượng của Trấn Cổ này kinh khủng tới mức nào.

Tựa hồ như Hồng đã nhìn ra được nội tình của Cổ Thần, chuyên môn nhằm vào sở trường của Cổ Thần triển khai đại diệt sát, vừa ra tay liền sử dụng thực lực chân chính, tuy rằng trong miệng nói khinh thường đối với Cổ Thần, trên thực tế càng thêm coi trọng hơn không chỉ mười lần so với đạo ý chí ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế.

Một chiêu Trấn Cổ này, nếu như Cổ Thần chỉ tìm hiểu được cổ chi đại đạo mà nói, rất có khả năng sẽ bị một chưởng trấn áp, không thể xoay người.

Thế nhưng, bàn cổ đại đạo của Cổ Thần xa xa không chỉ đơn giản như vậy, cổ là quá khứ bất biến, bàn là tương lai bất diệt, quá khứ và tương lai, vĩnh hằng bất biến, vĩnh hằng bất diệt, hai tầng kết hợp, là “Bàn cổ”.

Hướng chi, Cổ Thần còn nắm giữ quy tắc không gian, lúc nào cũng có thể trở lại Côn Ngô Giới.

Thời gian và sinh mệnh, trong các lực lượng vô cùng vô tận của vũ trụ là hai loại thần bí nhất, so với quy tắc thiên địa càng thêm huyền ảo, không ai có thể triệt để nắm giữ, Cổ Thần đối với thời gian cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới pháp tắc thời gian đại viên mãn, hoàn toàn không đạt được cảnh giới quy tắc thời gian.

Hồng tìm hiểu vĩnh sinh bất tử chi đạo, chính là thuộc về lực lượng quy tắc sinh mệnh, vì vậy vô cùng kinh khủng, đối với lực lượng thời gian, tạo nghệ của Hồng không hề dưới Cổ Thần, cũng là pháp tắc thời gian đại viên mãn, đồng thời còn có chút vượt qua.

1005. Chương 34: Tử Vong Chi Ca

Vì vậy, trong lĩnh vực thời gian, đại thần thông vô thượng Trấn Cổ của Hồng triệt để trấn áp được Cổ Thần. Nhìn Hồng thi triển ra đại thần thông vô thượng Trấn Cổ, mấy cự đầu đều lộ rõ quang mang hưng phấn lẫn sợ hãi trong mắt.

Sợ hãi là bởi vì vô cùng kiêng kỵ đối với lực lượng của Trấn Cổ, một chương này đủ trấn áp được cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, khó có thể xoay người, trăm năm trước, Hồng còn chưa tìm hiểu được một chiêu này, có thể một chương trấn áp được cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn.

Hưng phấn là bởi vì mục tiêu công kích của Cổ Thần, Cổ Thần chính là cái đinh trong lòng bọn họ, hiện tại rốt cuộc được nhổ đi, làm sao không hưng phấn?

Bất quá, thần sắc của Cổ Thần lại ngoài dự liệu của các cự đầu.

Hắn không nhanh không chậm, không nóng không vội, khí định thần nhàn.

Cổ Thần bước nhẹ một tiếng, giống như thiên tử tản bộ, tự tại tiêu dao, hắn lớn tiếng nói:

- Ta không chỉ tồn tại trong quá khứ, còn tồn tại trong tương lai, ta trong tương lai hành tẩu, xuyên qua trong thời không, không người có thể ngăn cản được thân ảnh của ta!

Cổ chi đại đạo dưới lực lượng của Trấn Cổ hầu như không thể vận chuyển, thế nhưng bàn cổ đại đạo cầu chính là tương lai bất diệt, vĩnh tồn bất hủ, giống như thuyền đi trên mặt biển, vĩnh viễn không vãn lạc.

Cự chương Trấn Cổ kia đánh vào người Cổ Thần, Cổ Thần giống như một con thuyền đi trên biển rộng, vô luận cự chương có đánh kịch liệt như thế nào, Cổ Thần vẫn có thể theo lực lượng kinh khủng qua lại mà biến hóa, không hề bị thương tổn dù chỉ một chút.

Cái gì? Dĩ nhiên hóa giải được lực lượng trong một chiêu đại thần thông vô thượng Trấn Cổ này của Hồng?

Các cự đầu đứng quan sát trận chiến xa xa đều ngẩn ra, thất kinh.

Một chương Trấn Cổ chính là đại thần thông vô thượng cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn đều sẽ bị trấn áp trong nháy mắt, Cổ Thần hiện tại dưới bàn tay khổng lồ do Trấn Cổ ngưng tụ thành có thể thoải mái hành tẩu, tuy rằng lực lượng bốn phía đủ sức hủy diệt vạn vật thiên địa, hình thành một cơn lốc sát lục khổng lồ.

Thế nhưng, bản thân Cổ Thần lại giống như con thuyền đi trên mặt biển vĩnh viễn không chìm nghỉm, giống như thuyền đi trên nước, bàn chi đại đạo phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, trong cơn lốc sát lục, giống như lững thững hành tẩu trong sân vắng, vững vàng xuyên toa.

Cho dù là Hồng, trong ánh mắt đều lóe lên một tia kinh ngạc.

Thực lực của Cổ Thần có chút ngoài dự liệu của hắn.

Hồng tại vũ trụ chỉ tâm tham ngộ quy tắc sinh mệnh hơn mười vạn năm, tìm hiểu đại đạo vĩnh sinh bất tử, tuy rằng còn xa mới đạt tới trình độ quy tắc sinh mệnh, thế nhưng tìm hiểu đối với pháp tắc sinh mệnh đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn cực chí.

Sinh mệnh! Thời gian!

Hai loại quy tắc huyền hảo nhất trong vũ trụ, so với quy tắc thiên địa còn quý dị, huyền ảo hơn, bởi vì, cho dù là cổ thần chi vương như Thiên và Địa cũng chỉ nắm giữ được quy tắc sinh mệnh và thời gian không trọn vẹn, chỉ lĩnh ngộ được chín trâu mất một sợi lông.

Mà Hồng đã tìm hiểu pháp tắc sinh mệnh tới cảnh giới đại viên mãn cực hạn, so với quy tắc sinh mệnh không trọn vẹn của Thiên và Địa nắm giữ còn cường đại hơn nhiều.

Sinh mệnh và thời gian, không thể phân chia, giữa hai loại quy tắc này mặc dù có sự khác biệt về bản chất, thế nhưng cũng có nhiều chỗ tương tự, sinh mệnh chính là thông qua thời gian dài ngắn để thể hiện, mà sinh mệnh vĩnh hằng lại cần tới thời gian vĩnh viễn.

Vì vậy, Hồng đã tìm hiểu pháp tắc sinh mệnh tới đại viên mãn cực hạn, tự nhiên tạo nghệ đối với phương diện pháp tắc thời gian cũng sẽ không kém quá mức.

Tuy rằng Cổ Thần đã dung hợp bàn cổ đại đạo, quá khứ, vị lai là pháp tắc thời gian, có thể nói tạo nghệ sâu sắc, một số gần như viên mãn, nhưng cổ chi đại đạo cũng bị Hồng ngăn chặn, nếu như không có tương lai bất diệt của bàn cổ đại đạo mà nói, cự chưởng Trấn Cổ của Hồng vừa rồi đã đủ để trấn áp Cổ Thần rồi.

Thế nhưng, pháp tắc sinh mệnh là pháp tắc, quy tắc là quy tắc, mặc dù Hồng đã lĩnh ngộ tới cảnh giới đại viên mãn cực hạn, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức pháp tắc sinh mệnh.

Pháp tắc thời gian cũng như vậy!

Mà lực lượng Cổ Thần nắm giữ không chỉ có là lực lượng quy tắc thời gian, còn có lực lượng quy tắc vũ trụ, quy tắc ngũ hành, quy tắc âm dương, quy tắc khôn gian, hầu như tất cả các loại quy tắc dưới quy tắc thiên địa, Cổ Thần đã nắm giữ được bộ phận rất lớn.

Bởi vì ngũ hành là bản nguyên vũ trụ, tuyên cổ tới nay chưa từng có người nào đồng thời nắm giữ quy tắc ngũ hành, duy nhất chỉ có một mình một người Cổ Thần, căn cứ vào quy tắc ngũ hành, Cổ Thần có thể tìm hiểu ra được rất nhiều loại quy tắc vũ trụ khác.

Huống chi, Cổ Thần còn nắm giữ lực lượng quy tắc âm dương, quy tắc ngũ hành, điều này hầu như đã là mô hình cơ bản của vũ trụ bản nguyên rồi, ngoại trừ quy tắc sinh mệnh, quy tắc thời gian và quy tắc thiên địa cao nhất ra, hầu như không có loại quy tắc nào không diễn hóa ra được.

Lực lượng quy tắc, bản chất nhất, vượt qua lực lượng pháp tắc.

Tuy rằng tạo nghệ của Cổ Thần đối với pháp tắc thời gian so với pháp tắc sinh mệnh của Hồng kém hơn rất nhiều, thế nhưng lực lượng của Cổ Thần lại là bản chất, có phần khắc chế Hồng, thực lực của Hồng so với Thiên tuyệt đối không kém hơn dù chỉ một chút, nhưng tính nguy hiểm đối với Cổ Thần lại không nguy hiểm bằng Thiên.

Bởi vì Thiên nắm giữ chính là lực lượng quy tắc thiên địa, đây là lực lượng quy tắc so với Cổ Thần càng thêm cường đại hơn, hoàn toàn khắc chế Cổ Thần, mà lực lượng pháp tắc thời gian và pháp tắc sinh mệnh Hồng nắm giữ, tuy rằng vô cùng kinh khủng, nhưng cũng không phải là Cổ Thần không thể chống đối.

Uy lực của một chưởng Trấn Cổ này kinh khủng tuyệt luân, mấy cự đầu trận doanh Chư Thiên nhìn đều sợ hãi trong lòng, nhưng Cổ Thần lại hóa giải được dễ dàng, giống như đi lại trong sân vắng, hành tẩu trong chưởng cương, sao không khiến mọi người khiếp sợ.

- Tạo nghệ đối với pháp tắc thời gian dĩ nhiên khắc sâu như vậy, phạm vi ảnh hưởng tới dĩ nhiên vượt qua quá khứ bất biến và tương lai bất diệt? Đây là lực lượng thuộc về quy tắc thời gian? Còn có một loại lực lượng tinh thần tồn tại mà không tồn tại?

Thanh âm của Hồng kinh ngạc vang lên, ánh mắt người này vô cùng tinh minh, liếc mắt liền nhìn ra được bản chất lực lượng của Cổ Thần, nguyên nhân chính là lực lượng bàn chi đại đạo của Cổ Thần ẩn chứa tương lai bất diệt và quá khứ bất biến, như vậy mới có thể hành tẩu dễ dàng vững chắc dưới một chưởng Trấn Cổ của Hồng.

Tuy rằng trong thanh âm của Hồng tiết lộ vẻ kinh ngạc, thế nhưng lại không hề uể oải, nói:

- Ta là Hồng, ta không gì không làm được, quy tắc thời gian ngươi tìm hiểu không quá khắc sâu, không bằng được pháp tắc thời gian đại viên mãn cực hạn của ta, lực lượng tương lai bất diệt là có thể ngăn cản được ta sao? Tiếp ta một chiêu đại thân thông vô thượng – Trảm Diệt Vị Lai (chém giết tương lai)!

Đang khi nói chuyện, pháp ấn hai tay Hồng biến đổi liên tục, hai tay hợp thành hình chữ thập, một thanh cự kiếm che trời đột nhiên từ lòng bàn tay của Hồng nổ bắn ra.

Kiểm này dài tới vô số tỉ dặm, thẳng trùng cửu trọng vân tiêu, khiến vòm trời bị đâm thủng thành một lỗ cực kỳ to lớn.

- Trảm Diệt Vị Lai!

Hồng hét lớn một tiếng, cương kiếm khổng lồ không gì sánh được đột nhiên chém xuống.

Toàn bộ thiên địa đều bị bổ ra, chia thành hai nửa.

Không gian bị chém qua toàn bộ hóa thành một mảnh tĩnh mịch, không còn bất cứ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Một kiếm chém tới, diệt sát tương lai!

Sắc mặt của Cổ Thần cả kinh, tương lai không thể nắm bắt, có thể xác định, thế nhưng một kiếm của Hồng dĩ nhiên có thể trảm diệt tương lai?

- Không, đây không phải là lực lượng của pháp tắc thời gian, đây là pháp tắc tử vong do pháp tắc sinh mệnh diễn hóa ra, lấy pháp tắc tử vong diệt sát sinh cơ tương lai!

Cổ Thần hít một ngụm khí lạnh, loại thủ đoạn như thế này, cho dù là cổ thần thiên địa cũng không thể làm được.

Pháp tắc tử vong thuộc về chi nhánh của pháp tắc sinh mệnh, có sinh tức có diệt, sinh mệnh là một trong hai loại lực lượng huyền ảo vô thượng, lực lượng ẩn chứa cực kỳ pháp tạp, tự nhiên vô cùng vô tận, sống hay chết đều ở trong đó.

- Thuần âm thuần dương, thiên địa vô thường, Bàn cổ đại đạo, bất biến bất diệt, quá khứ bất biến, ta là vĩnh hằng!

Hai tay Cổ Thần kết pháp ấn biến đổi, đại đạo chi âm từ bốn phương tám hướng vang lên, chỉ thấy quy tắc âm dương quay xung quanh hần mà vận chuyển, hóa thành hình thái cực vô cùng khổng lồ, ẩn chứa thiên cơ vận chuyển, vũ trụ diễn biến, quá khứ vĩnh hằng bất biến đều có mặt trong đó.

Cổ Thần đứng thẳng trong hư không, hai tay kết pháp ấn hợp thành chữ thập, lập trước ngực, giống như một pho tượng, tuyên cổ không nhúc nhích.

Xoẹt...

Kiểm cương cực lớn khiến thiên địa cũng bị chém thành hai nửa trong nháy mắt chém xuống, một kiếm này ẩn chứa lực lượng pháp tắc sinh mệnh và lực lượng pháp tắc thời gian cực kỳ cường đại, khiến tồn tại tương lai cũng bị giết chết trong nháy mắt, trong sát na liền chém vào đồ hình thái cực bên ngoài cơ thể Cổ Thần.

Kiểm cương thật lớn kia bị ngăn cản, nhưng kiếm ý kiếm thể cường đại không gì sánh được hoàn toàn trảm diệt hư không mười ức tám nghìn vạn dặm bốn phía hóa thành một mảnh đen kịt và tĩnh mịch.

Thái cực đồ chỉ tồn tại trong nháy mắt, lực lượng quy tắc âm dương bị kiếm cương thật lớn chém trúng, lập tức bị nát bấy, trong nháy mắt liền bị hóa thành hư vô, kiếm cương hơi chững lại rồi tiếp tục chém vào thân thể Cổ Thần.

Trong sát na xuyên thấu qua thân thể.

Tất cả bốn phía đều bị trảm diệt rồi, lần này, không chỉ có hư không mười ức tám nghìn vạn dặm, mà là kiếm cương chém tới, tất cả mọi thứ trong khoảng cách mấy trăm tỉ dặm đều hóa thành đen kịt và tĩnh mịch, từ nay về sau, phiến hư không này sẽ bị pháp tắc tử vong bao phủ, không thể sinh ra được bất cứ sinh mệnh gì khác, cho dù là không gian cũng không có,

Cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng không dám tiến đến, sẽ bị pháp tắc tử vong bị thương nặng.

Bất quá tại phiến hư không hắc ám và tĩnh mịch này, Cổ Thần vẫn như trước lặng yên không có việc gì đứng thẳng, hai tay hợp thành hình chữ thập, giống như một pho tượng, toàn thân giống như tuyên cổ tới nay đã tồn tại, vĩnh hằng bất diệt, vĩnh viễn đứng tại nơi đó, không có bất cứ lực lượng nào có thể thay đổi.

Nơi cực xa, hai mắt của mấy vị cự đầu trận doanh Chư Thiên trợn trừng, trông mắt hầu như lộn ra ngoài, một kiếm Trảm Diệt Vị Lai này có uy lực cực mạnh, so với một chương Trấn Cổ kia còn mạnh hơn rất nhiều, thế nhưng vẫn không thể gây thương tổn tới Cổ Thần.

Sắc mặt của Hồng thay đổi, từ kinh ngạc hóa thành phẫn nộ!

Trần Cổ và Trảm Sát Vị Lai chính là hai đại thần thông vô thượng trong trăm năm trở lại đây liên tục tìm hiểu đại đạo vĩnh sinh bất tử thành công, pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn cực hạn mới sáng tạo ra.

Cái trước có thể trong nháy mắt trấn áp được cự đầu thiên địa vô lượng kiếp địa viên mãn, cái sau càng có thể bị thương nặng, thậm chí — Diệt sát!

Đại thần thông sát thuật cường đại như vậy, cho dù là Côn Ngô Tiên Đế sống lại cũng phải tạm thời né tránh phong mang, thế nhưng hai đại thần thông sát thuật đều bị Cổ Thần hóa giải, dĩ nhiên ngay cả một cọng lông tóc cũng không hề bị tổn thương.

Hồng tự xưng là thiên hạ đệ nhất nhân, không gì không làm được, thế nhưng liên tục hai lần không thể làm gì được Cổ Thần, kẻ vốn bị hắn coi như nghịch tặc, như kiến hôi, trong lòng làm sao không giận?

- Tốt! Tốt! Tốt!

Hồng giận dữ thành cười, nói:

- Ha ha ha, người dĩ nhiên có thể hóa giải được hai đại thần thông vô thượng Trần Cổ và Trảm Sát Vị Lai, bất quá, nếu người cho rằng hai chiêu này chính là lực lượng cường đại nhất của ta, vậy thì người nghìn sai vạn sai rồi, cho người kiến thức lực lượng cuối cùng của ta, cường hóa thần thông Thiên Địa Thương Ca, tử vong chi ca — Chư Thần Hoàng Hôn!

Theo tiếng nói của Hồng vừa dứt, nhất thời hai tay hắn kết pháp ấn, vung lên bốn phía, trong sát na, không gian phương viên hàng tỉ dặm xuất hiện sóng gợn vô cùng vô tận, hình thành một vòng đại hồng chung cực kỳ khổng lồ.

Đôi môi của Hồng hé ra, bộc phát một âm phù quỷ dị tới cực điểm, lại chói tai khó nghe kinh khủng, âm phù này từ trong miệng hắn thoát ra, hình thù kỳ quái, tựa hồ như phù văn từ tiên thiên nào đó đã tồn tại.

Âm phù kia vừa mới ra khỏi miệng đã bị đại hồng chung hình thành từ gợn sóng vô cùng vô tận phương viên hàng tỉ dặm trong không gian khuếch tán, cuối cùng hình thành tự phù lớn hàng tỉ dặm, thanh âm cực kỳ khủng bố vang vọng mấy trăm tỉ dặm.

Trong đầu Cổ Thần bị đạo âm phù này trùng kích, toàn thân thiếu chút nữa từ trong hư không rơi xuống.

Tử vong chi ca — Chư Thần Hoàng Hôn!

Ngay cả các cổ thần thiên địa nghe được âm phù này đều trở thành hoàng hôn của chư thần, đến tột cùng kinh khủng tới mức nào?

Đại đạo chi âm.

Vô hình vô tướng, không chỗ nào không có!

Hồng sử dụng Tử Vong Chi Ca — Chư Thần Hoàng Hôn. Âm phù tiên thiên quỷ dị, hoàn toàn tràn ngập bất cứ không gian, vị diện, thời không nào.

Vô luận chân thân ở nơi nào, ở phiên thời không nào, bị Tử Vong Chi Ca tiếp xúc tới đều sẽ bị pháp tắc tử vong bao phủ, sinh sơ diệt sạch, thân tử đạo tiêu.

Ngay cả chư thần đều phải đối mặt với hoàng hôn, đối mặt với Tử vong chi ca tử vong, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn nghe được chỉ sợ cũng phải vẫn lạc.

Pháp tắc sinh mệnh đại viên mãn cực hạn, vô luận là bị vây trong đoạn thời gian nào, quá khứ, hiện tại, tương lai đều phải bị Tử vong chi ca hoàn toàn diệt sát.

Cổ Thần vận chuyển Bàn cổ đại đạo cũng không thể chống đỡ được Tử vong chi ca ăn mòn.

Tử vong chi ca xa xa không phải chỉ là một âm phù tiên thiên.

1006. Chương 35: Vũ Trụ Chi Tâm

Khóe môi của hồng khê động, một âm phù tiên thiên lại tiếp một âm phù từ trong miệng của hắc bản ra, đạo âm phù thứ nhất còn như lôi đình bạo tạc, đạo âm phù thứ hai càng lúc càng nhỏ dần, nhưng vẫn phi thường nặng nề, sau đó mỗi một âm phù nghe vào trong tai đều càng lúc càng nhỏ hơn, nhưng cảm giác lại theo đó càng thêm nặng nề.

Tới âm phù thứ mười, toàn bộ thiên địa đã không còn tiếng động, cũng không nghe được bất cứ âm hưởng nào.

Thế nhưng âm phù tiên thiên không ngừng từ trong miệng của Hồng phun ra ngoài.

Đại đạo chi âm chân chính!

Nghe không được bất cứ thanh âm nào, thế nhưng thân ở trong Tử vong chi ca bao phủ, bất cứ mảnh thời không nào cũng cảm thấy toàn thân nặng nề, thân thể tựa hồ không do chính mình khống chế, sinh cơ vẫn giống như nước chảy dần dần mất đi, chỉ trong nháy mắt, Cổ Thần trở thành tóc bạc, dĩ nhiên trở nên già nua.

Tử vong chi ca cùng với Thiên đế Kim Ô đã bị hồng truyền tới bên cạnh mấy vị đại cự đầu Thái, Huyền, Nhất cách mấy trăm tỉ dặm xa xa, nhưng khoảng cách này còn chưa đủ, năm vị đại cự đầu sử dụng tiên lực thao thiên mang theo tất cả các cường giả Thiên Cung khác, trong sát na lại tiếp tục lui nhanh về phía sau mấy trăm tỉ dặm.

Đủ tách khỏi Hồng và Cổ Thần hơn nghìn tỉ dặm mới dừng nghìn lại, tiếp tục chuyển mắt nhìn về phía hai người, có thể thấy được phạm vi bao phủ của Tử vong chi ca kia lớn như thế nào.

- Quy tắc không gian, thông suốt không trở lại!

Cổ Thần đột nhiên hét lớn một tiếng, cước bộ chuyển động trong thời không vô cùng vô tận, thân thể giống như một đạo lưu quang chợt lóe, trong sát na đã biến mất không còn.

Lập tức, Cổ Thần xuất hiện bên trong Côn Ngô Giới, nơi này, mái tóc của hắc trắng xóa, da mặt nhăn nheo, tựa hồ như biến trở lại lúc hơn trăm tuổi trước kia, trở thành lão ông chưa bước vào Mệnh Tuyền bí cảnh.

“Tử vong chi ca, thực là lực lượng khủng khiếp, cho dù là Thiên chi cổ thần tại tiên giới Cổ Hoang cũng không thể làm gì được Hồng nữa rồi, nếu như tới vũ trụ phạm gian, cổ thần Thiên Địa tuyệt đối không phải là đối thủ của Hồng, người này tiến vào trong vũ trụ chi tâm hơn mười vạn năm, quả nhiên đã tìm hiểu được một thân thần thông kinh thiên động địa, dĩ nhiên đã tìm hiểu được pháp tắc sinh mệnh tới trình độ như thế này, nếu như không có Côn Ngô Giới trong tay, hôm nay tính mệnh của ta sợ là phải chuyển sang tay của Hồng rồi!”

Cổ Thần thì thào tự nói, đối với lực lượng của Hồng, lúc này rốt cuộc cũng có nhận thức cực kỳ khắc sâu.

Cổ Thần nghe phải Tử vong chi ca không nhiều lắm, bị pháp tắc tử vong xâm nhập không sâu, trong cơ thể hắc có các loại lực lượng pháp tắc, còn có Bàn cổ đại đạo, các loại lực lượng dung hợp với nhau, tuy rằng pháp tắc tử vong phi thường lợi hại nhưng cũng bị tiêu trừ rất nhanh.

Chốc lát sau, tướng mạo của Cổ Thần đã khôi phục lại bình thường, trở lại bộ dáng tuổi chừng hai mươi trước kia.

Đột nhiên Cổ Thần biến mất không thấy, điều này khiến Hồng có chút ngoài dự liệu.

Thế nhưng Hồng phi tường tự tin, tử vong chi ca của hắc có thể xuyên thấu qua bất cứ thời không nào, Cổ Thần không có khả năng chạy ra khỏi phiến thiên địa này, mặc kệ chân thân của hắc ở nơi nào đều sẽ bị tử vong chi ca, bị pháp tắc tử vong an toàn, phải chết không cần nghi ngờ.

Vì vậy, Hồng vẫn không hề đình chỉ Tử vong chi ca, các loại âm phù tiên thiên quái dị từ trong miệng của hắc phun ra, trong thiên địa một mảnh vắng vẻ.

Thế nhưng, thời gian trôi đi, ánh mắt của Hồng càng lúc càng thanh đối, càng lúc càng kinh ngạc.

Cổ Thần bên trong Côn Ngô Giới thanh trừ pháp tắc tử vong ra khỏi cơ thể, thân thể khôi phục lại bộ dáng ban đầu, nhân thần của Hồng đã trở thành khiếp sợ.

Hồng vẫn liên tục duy trì tử vong chi ca, pháp tắc tử vong bao phủ mỗi một thời không nhỏ nhất, theo đạo lý mà nói, cho dù Cổ Thần trốn tại bất cứ góc nhỏ thời không nào, nghe phải tử vong chi ca lâu như vậy cũng phải chết, phải bại lộ hành tung mới đúng.

Thế nhưng, lúc Cổ Thần biến mất đã không còn xuất hiện qua, tựa hồ thực sự biến mất.

- Sao có khả năng? Lẽ nào nghịch tặc Cổ Thần có thể thực sự biến mất?

- Lâu như vậy rồi, dĩ nhiên còn không lộ ra hành tung?

- Cho dù là Côn Ngô còn sống cũng không thể chịu đựng được Tử vong chi ca của sư tôn, Thiên địa thương ca lần trước đã khiến đạo ý chí ảnh tượng của Côn Ngô bị diệt, Tử vong chi ca so với Thiên địa thương ca còn lợi hại hơn gấp trăm lần, vì sao nghịch tặc Cổ Thần kia kiên trì được?

- Nghịch tặc này thực đúng là quái dị!

Cách hơn nghìn tỉ dặm, mấy cự đầu nhìn chiến trường xa xa, âm thầm nói chuyện với nhau, trong thanh âm tràn đầy kinh hãi khiếp sợ đối với Cổ thần.

Lúc này, Cổ Thần đang ở bên trong Côn Ngô Giới, xuyên toa qua hư không, rất nhanh chuyển về phía mấy đại cự đầu cách xa xa.

Côn Ngô Giới là một phương tiểu thế giới, tuy rằng Cổ Thần còn thân thể, thế nhưng không giống như tại tiên giới Cổ Hoang, phóng to thu nhỏ như thường.

Côn Ngô Giới là một thế giới tồn tại độc lập, vô luận như thế nào Cổ Thần cũng không thể biến hóa được nó, nó là tồn tại xác thực, ngoại trừ Cổ Thần ra, tất cả những người còn lại đều không thể phát hiện được.

Cổ Thần ở trong Côn Ngô Giới, khống chế Côn Ngô Giới, xuyên toa hư không, so với chính mình thuận di chậm hơn rất nhiều, thế nhưng không gian vũ trụ phạm gian vô cùng yếu ớt, khống chế Côn Ngô Giới, Cổ Thần vẫn có thể tiến hành thuận di một lần nháy mắt vượt qua mười tỉ dặm, rất nhanh liền tới chỗ vị trí của năm vị cự đầu.

Cổ Thần tới vì Thiên đế Kim Ô, Côn Ngô Giới dừng lại ngay trên đỉnh đầu Thiên đế Kim Ô.

Thiên đế Kim Ô và bốn vị cự đầu khác đối mắt nhìn nhau, tất cả đều khẩn trương chuyển mắt tập trung vào vị trí cách hơn nghìn tỉ dặm, vị trí không gian nơi Hồng đang đứng, tìm kiếm thân ảnh của Cổ Thần, hiển nhiên không ngờ tới, Cổ Thần ngay gần hần không tới mười thước, ngay trên đỉnh đầu.

Lúc này đây, Cổ Thần đến vì muốn đánh chết Thiên đế Kim Ô, cho dù là Hồng tới cũng sẽ không thay đổi mục đích, phải giết Kim Ô, trước tiên giải quyết xong một trong hai kẻ phản đồ, phản bội lại Côn Ngô Tiên Đế rồi tính tiếp.

Về phần Hồng, lực lượng của hần vô cùng kinh khủng, khẳng định phải chậm rãi mưu tính.

Cổ Thần bên trong Côn Ngô Giới, chậm rãi vận chuyển tất cả các loại pháp tắc tới trình độ cường đại nhất, rồi đột nhiên từ bên trong Côn Ngô Giới nổ bắn ra.

Tất cả các lực lượng quy tắc đều dung nhập vào trong Chiến Thần Diệt Tinh quyền, quay xuống Thiên đế Kim Ô, đánh mạnh một quyền.

Lực lượng ẩn chứa trong một quyền này là mạnh nhất trong cuộc đời Cổ Thần.

Rất đột nhiên, hư không sụp đổ, hư không đỉnh đầu Thiên đế Kim Ô trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành hư vô, chỉ còn lại một đạo quyền cương khổng lồ vô hạn, lại đột nhiên hạ xuống, kích thẳng vào đỉnh đầu Thiên đế Kim Ô.

Đồng thời, một tiếng quát lớn vang lên:

- Kim Ô, ta muốn giết ngươi, ai cũng không cứu được ngươi, Hồng cũng không thể!

Thiên đế Kim Ô còn đang kinh hãi, đột nhiên bị một quyền của Cổ Thần đánh trúng đầu, chỉ trong sát na, cái đầu lùn cổ thiếu chút chút nữa bị đánh lún vào trong lồng ngực, thân thể của Thiên đế Kim Ô lập tức xuất hiện trăm nghìn vết thương rách nát, toàn thân tràn đầy máu tươi, vô số màu tươi màu vàng văng đi bốn phương tám hướng.

Bốn vị cự đầu khác đều triệt để chấn kinh rồi!

Bọn họ còn đang ở bên ngoài hàng nghìn tỉ dặm, xa xôi không gì sánh được, tìm kiếm thân ảnh của Cổ Thần, không nghĩ tới, đột nhiên Cổ Thần đã giết tới ngay trước mắt bọn họ, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp địa viên mãn cũng triệt để sợ hãi, trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Bất quá, chung quy là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp địa viên mãn, chỉ trong thời gian chớp mắt, tất cả liền phản ứng lại, nhất tề xuất thủ.

Thế nhưng, lúc này hai tay của Cổ Thần nắm mạnh về phía Thiên đế Kim Ô, quy tắc âm dương hình thành một quy tắc tù lao, trong sát na đã phong ấn Thiên đế Kim Ô, hất kéo theo Thiên đế Kim Ô, toàn thân giống như một đạo lưu quang, phóng lên cao, trong sát na đã trở về Côn Ngô Giới, hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa vũ trụ.

Công kích của tứ đại cự đầu đều thất bại.

Ngay trong nháy mắt Cổ Thần biến mất kia, một cự chưởng đột nhiên từ trong hư không xuất hiện, nắm giữa hoàn toàn không gian nơi Cổ Thần biến mất.

Là Hồng xuất thủ.

Cổ Thần vừa mới tiến vào trong Côn Ngô Giới liền cảm giác được, một bàn tay khổng lồ đã bắt giữa được Côn Ngô Giới.

Tuy rằng Hồng không thể cảm ứng được Côn Ngô Giới, nhưng Côn Ngô Giới là tồn tại xác định, tương đương với một kiện vật thể, chỉ là khác với bất cứ vật thể thực nào, là một phiến không gian, lại khác so với bất cứ không gia nào khác.

Côn Ngô Giới, không nằm trong quy tắc thiên địa, tuy rằng Hồng đã bắt được, thế nhưng chỉ là có cảm ứng, lại không hề biết được rốt cuộc bắt được cái gì.

Thân ảnh của Hồng trong sát na xuất hiện ngay bên cạnh bốn vị cự đầu Thái, Huyền, Thủy, Nhất, một vòng cương trảo cực kỳ to lớn bao phủ tất cả mọi người vào bên trong, đối với bản lĩnh Cổ Thần xuất quỷ nhập thần, cho dù là Hồng cũng cần phải cẩn thận ứng đối.

- Hừ! Côn Ngô Giới, ngươi bắt được sao?

Trong hư không đột nhiên vang lên thanh âm của Cổ Thần.

Cổ Thần khổng lồ chế Côn Ngô Giới, nhất thời xuyên toa qua hư không, cho dù là chưởng cương của Hồng chụp Côn Ngô Giới vào trong tay cũng không cản trở được Côn Ngô Giới di động, bởi vì là không gian hoàn toàn khác nhau, nếu như người khác, cho dù bắt được Côn Ngô Giới cũng không hề có một chút cảm giác nhỏ nhất.

Côn Ngô Giới khê động, cảm ứng của Hồng cực kỳ nhạy bén, lập tức phát hiện, cả kinh nói:

- Thực sự là cái gì? Ngay cả ta cũng không biết?

Hồng liều mạng muốn bắt bằng được, quang mang chưởng cương kia nổ bắn ra, lấp lánh hàng tỉ dặm, thế nhưng Côn Ngô Giới vẫn di động không hề bị ảnh hưởng như cũ, chỉ là không gian bốn phía trở nên kiên cố không gì sánh được, tốc độ di động chậm hơn bình thường không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ cần thoát khỏi lòng bàn tay Hồng là có thể thuận di rời đi.

Sắc mặt của Hồng triệt để thay đổi, dĩ nhiên có thứ gì đó ngay cả hắn cũng không biết, ngay cả hắn cũng không bắt được.

- Ta mặc kệ là vật gì, theo ta tiến vào trong vũ trụ chi tâm, đời đời kiếp kiếp đều bị vây khốn chết trong đó!

Hồng bạo nộ rồi, đột nhiên, hai tay của hắn kết pháp ấn, toàn thân vọt tới Côn Ngô Giới, vị trí chỗ vừa rồi, không gian bốn phía, lần lượt xoay tròn, một cỗ lực hút cực kỳ kinh khủng sản sinh, cho dù là Côn Ngô Giới cũng bị hút vào.

Không gian bốn phía biến hóa trong nháy mắt, Côn Ngô Giới đã rời khỏi đại lục tán cây, xuất hiện tại một góc kỳ lạ, bốn phía Côn Ngô Giới hoàn toàn là hỗn độn, ánh mắt không nhìn thấy bất cứ thứ gì, lực cảm ứng của Cổ Thần tản mát ra, dĩ nhiên hoàn toàn bị ngăn trở.

Ở nơi này, Cổ Thần giống như người mù, không biết trên dưới, không biết phương hướng.

“Lẽ nào... Nơi này là vũ trụ chi tâm?”

Nhớ tới lời nói cuối cùng của Hồng, Cổ Thần nhướng mày.

Tình huống của Cổ Thần hiện tại giống như một người nào đó đang trong bình thủy tinh chân không, lại giống như không gian hoàn toàn do nước biển tạo thành.

Tuy rằng Cổ Thần có thể từ trong bình thủy tinh nhìn thấy rõ tất cả mọi thứ bên ngoài, thế nhưng, vô luận là xung quanh bình thủy tinh hay trên dưới tám mặt, tất cả đều là nước biển đen kịt một mảnh, căn bản không thể nhìn thấy rõ cái gì, cũng không biết bản thân đang ở nơi nào.

Bất quá, tình huống của Cổ thần hiện tại so với ở trong bình thủy tinh tiến vào trong biển rộng mênh mông vô cùng vô tận còn không xong hơn nhiều.

Nếu như thực sự tiến vào trong nước biển, Cổ Thần còn có thể dựa vào trọng lực nhận ra được phương hướng trên dưới, sau đó theo phương hướng bên trên lao ra khỏi biển rộng.

Thế nhưng hiện tại, bên ngoài Côn Ngô Giới, bốn phương tám hướng đều là một phiến hỗn độn, một phiến không gian màu xám đen, thân thể của Cổ Thần đã hoàn toàn rời khỏi vũ trụ tinh cầu, không cảm nhận được nửa điểm trọng lực, vô luận là thân thể hắn xoay tròn như thế nào cũng không thể đứng thẳng được, cũng không hề cảm nhận được phương hướng.

Vị trí của Cổ Thần hiện tại đích thực là vũ trụ chi tâm!

Vũ trụ chi tâm, là nơi phát nguyên của toàn bộ vũ trụ, ở trung ương vũ trụ.

Lực lượng bản nguyên vũ trụ hầu như đều hội tụ bên trong vũ trụ chi tâm, thế giới chi thụ cũng từ bên trong vũ trụ chi tâm sinh ra, trưởng thành, không ngừng hấp thu năng lượng của toàn bộ vũ trụ.

Nếu như vũ trụ chi tâm coi như một giới, so sánh với tiên giới Cổ Hoang, Âm giới, vũ trụ phạm gian mà nói, như vậy không gian vũ trụ chi tâm kiên cố không gì sán được, so với không gian tại tiên giới Cổ Hoang còn kiên cố hơn hàng tỉ lần.

Cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn tiến vào trong đó cũng khó có thể hành động, bị trói buộc trong đó, không thể nhúc nhích.

Đương nhiên, cự đầu thiên địa vô lượng kiếp muốn tiến vào cũng không được, căn bản không có thực lực này.

Vương giả của cổ thần thiên địa, Thiên và Địa chính là sinh ra trong vũ trụ chi tâm, là cổ thần có thực lực cường đại nhất, Thiên và Địa và vua trong các cổ thần.

Ngoại trừ Thiên và Địa ra, ngay cả các cổ thần khác cũng không thể tiến vào trong vũ trụ chi tâm.

Tuy rằng vũ trụ chi tâm tràn ngập các loại lực lượng quy tắc vũ trụ, thế nhưng Thiên và Địa là cổ thần đồng sinh với vũ trụ, lực lượng là do trời sinh, căn bản không thể tìm hiểu loại lực lượng khác, vì vậy, đối với bọn họ mà nói, tiến vào vũ trụ chi tâm, ngoại trừ đi chuyển khó khăn ra, không có bất cứ tác dụng nào khác, rời khỏi vũ trụ chi tâm không lâu liền không hề tiến vào lần nữa.

1007. Chương 36: Gia Tốc Vạn Lần

Ngoại trừ Hồng ra, tất cả mọi người đều không biết rằng, hai vị cổ thần chi vương Thiên và Địa đều có thể tiến vào trong vũ trụ chi tâm.

Hồng có thể tiến vào trong vũ trụ chi tâm, cùng với hai vị cổ thần chi vương có quan hệ rất lớn.

Bất quá, trong vũ trụ chi tâm, Hồng cũng trở nên nửa bước khó đi, mặc dù tìm hiểu trong vũ trụ chi tâm hơn mười vạn năm, hành động so với trước đây thoải mái hơn nhiều, nhưng vẫn không thể giống như không gian vũ trụ phàm gian, tùy ý thuấn di, đại na dai, chỉ có thể phi độn một cách bình thường, tốc độ chậm hơn rất nhiều lần so với tiên giới Cổ Hoang.

Vũ trụ chi tâm rộng cuộc to lớn tới mức nào, Hồng cũng không thể làm rõ được, bởi vì vào trong vũ trụ chi tâm liền không thể phân biệt được phương hướng, chỉ có biện pháp rời đi.

Đồng thời, vũ trụ chi tâm vào dễ ra khó, Hồng có thể tự mình rời khỏi vũ trụ chi tâm, muốn dẫn người khác rời đi quả thực trăm triệu lần không thể, vì vậy, thấy Cổ Thần không bị lực lượng của hắn nắm giữ, Hồng liền thi triển đại thần thông xoay chuyển thiên địa, kéo theo Cổ Thần và Côn Ngô Giới cùng nhau tiến vào trong vũ trụ chi tâm.

Cho dù Cổ Thần không chết, nhưng cũng vĩnh viễn không ra khỏi vũ trụ chi tâm được.

Kết quả như vậy, so với Cổ Thần chết đi, triệt để biến mất không có gì khác biệt.

Dẫn người tiến vào vũ trụ chi tâm, Hồng đã bị lực lượng quy tắc vũ trụ của vũ trụ chi tâm phản phệ mạnh mẽ, đã bị thương nặng, sau khi tiến vào vũ trụ chi tâm liền lặng yên, lấy đại đạo vĩnh sinh bất tử trị liệu thương thể, căn bản không còn dư lực đối phó với Cổ Thần.

Hơn nữa, trong vũ trụ chi tâm, tu sĩ đều là người mù, cho dù Hồng ở trong vũ trụ chi tâm hơn mười vạn năm, đối với không gian vũ trụ chi tâm đã thích ứng rất nhiều, thần thức có thể thăm dò trong phạm vi không gian vài trăm dặm, nhưng đối với vũ trụ chi tâm rộng lớn mà nói, bất quá là chín trâu mất một sợi lông, nếu như muốn tìm kiếm Cổ Thần, một vạn năm, mấy vạn năm cũng không chắc tìm thấy được.

Cho dù tìm được Cổ Thần thì cũng không biết Cổ Thần đang ở trong không gian nào, Hồng không thể làm gì được, vì vậy dẫn Cổ Thần tiến vào trong vũ trụ chi tâm đã là mục đích cuối cùng của Hồng, còn lại để Cổ Thần tự sinh tự diệt.

Bốn phía một mảnh hỗn độn, không gian xám đen, ngăn cách ánh mắt, ngăn cách lực cảm ứng, ngăn cách thần thức, tạm thời Cổ thần không thể nhận ra được phương hướng, không biết nên đi đâu, liền để Côn Ngô Giới theo khí lưu không gian trong vũ trụ chi tâm chuyển động, mà lực chú ý của Cổ Thần lại đặt vào Thiên đế Kim Ô bị quy tắc tù lao trói buộc.

Thiên đế Kim Ô, Thiên Cung chi chủ, đường đường là cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn.

Thế nhưng, trăm năm trước bị thương bởi Phá Thiên Chỉ của đạo ý chí ảnh tượng Côn Ngô Tiên Đế, trăm năm sau lại bị Cổ Thần thi triển Phá Thiên Chỉ đả thương, thương mới cộng thương cũ, thương càng thêm thương, để vị cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn như hắn cũng bị hại tới bản nguyên, tu vi suy giảm, thực lực toàn thân chỉ ít cũng giảm xuống phân nửa.

Nguyên nhân chính là như vậy, Cổ Thần đánh lên mới nhất cử thành công, Thiên đế Kim Ô đến cả sức phản kháng cũng không có, thậm chí còn chưa kịp phản kháng đã bị một quyền của Cổ Thần đánh vào đầu gần như lún vào trong ngực, sau đó sử dụng quy tắc tù lao sát na kéo mạnh vào trong Côn Ngô Giới,

Tới Côn Ngô Giới rồi, không có Cổ Thần cho phép, Thiên đế Kim Ô muốn chạy cũng không chạy được.

Thiên đế Kim Ô bị trói buộc, một mực phản kháng, tu vi của hắn dù sao cũng là cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, không phải thiên địa vô lượng nửa kiếp có thể sánh bằng, quy tắc tù lao trấn áp hắn không được quá lâu, qua hơn mười lần hô hấp rồi cuộc cũng tạo thành mấy vết rách trên quy tắc tù lao, thế nhưng thân thể của hắn còn chưa nhúc nhích được thì đã bị Cổ Thần chộp vào lòng bàn tay.

Cổ Thần lạnh lùng nhìn Thiên đế Kim Ô, nói:

- Giấy dựa, giấy dựa có ích gì? Cho dù ngươi trốn ra khỏi lòng bàn tay của ta thì có thể trốn được Côn Ngô giới? Kim Ô, đây chính là thế giới do Côn Ngô Tiên Đế mở ra, không nằm trong quy tắc thiên địa, co dù là Hồng cũng không vào được, cũng không phát hiện ra, ngươi cho là phía sau có Hồng ta không giết được ngươi?

- Bản đế là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, bất tử chi thân đã tới cảnh giới đại viên mãn, chỉ cần thọ nguyên của bản đế không hết, thiên hạ không có bất cứ kẻ nào giết được ta, dù là Thiên cũng không được.

Hai mắt Thiên đế Kim Ô bắn ra quang mang phần nộ, rít gào nói.

Ba!

Cổ Thần vung mạnh một tát, nặng nề tát vào mặt Kim Ô, quát lên:

- Đừng xưng bản đế trước mặt lão tử, ngươi chỉ là một con chó, một súc sinh!

Ba ba ba ba ba ba...

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần liên tục đánh hơn mười cái tát vào mặt Kim Ô, tuy rằng công kích như vậy, thế nhưng không thể giết chết Kim Ô, chỉ có thể khiến Kim Ô choáng váng, đầu óc quay cuồng.

- Bất tử chi thân? Nếu thực sự có bất tử chi thân, vì sao Hồng còn phải đau khổ tìm kiếm vĩnh sinh bất tử chi đạo hơn mười vạn năm? Kim Ô, Thiên không làm gì được ngươi, ta đến diệt ngươi, cho dù ngươi có bất tử bất diệt chi thân thì đã làm sao? Ngươi không chống đỡ được thời gian trôi qua? Nơi này là vũ trụ chi tâm, không gian kiên cố hơn hàng tỉ lần so với tiên giới Cổ Hoàng, càng không cần nói tới vũ trụ phàm gian, thọ nguyên của ngươi không phải là một kỷ nguyên một ức hai nghìn chín trăm sáu mươi vạn năm, mà là ba mươi sáu vạn năm, không biết ngươi hiện tại còn bao nhiêu thọ nguyên?

Cổ Thần nhìn Kim Ô, lạnh lùng cười cười, nói:

- Quy tắc vũ trụ, sinh mệnh vi tôn, thời gian vi vương, cho dù là quy tắc thiên địa cũng phải thua kém, mà sở trường ta tìm hiểu chính là quy tắc thời gian, gia tốc thời gian cho ta!

Một đạo pháp ấn của Cổ Thần đánh ra, lại xuất hiện một quy tắc lao tù, một lần nữa bao phủ Kim Ô vào trong, hình thành một không gian độc lập.

Trong phiên không gian này, thời gian không ngừng gia tốc mãnh liệt.

Mười lần!

Trăm lần!

Ngàn lần!

Ba ngàn lần!

Năm ngàn lần!

Tám ngàn lần!

Một vạn lần!

Cổ Thần tìm hiểu chính là quy tắc thời gian, tuy rằng còn chưa hoàn toàn, về mặt lực lượng kém xa so với pháp tắc thời gian cảnh giới đại viên mãn cực hạn của Hồng, thế nhưng nắm giữ đối với thời gian lại có điểm trội hơn, dù sao quy tắc thời gian so với lực lượng pháp tắc thời gian cao hơn hẳn một đẳng cấp, giữa hai bên là khác biệt về chất.

Cho dù là Hồng, Thiên và Địa cũng không thể khiến thời gian gia tốc đạt tới mức một vạn lần.

Thời gian gia tốc vạn lần trôi qua, thọ nguyên xói mòn cực nhanh, Kim Ô sợ hãi rồi, hắn thi triển pháp tắc thời gian lĩnh ngộ được, vận dụng tới cực hạn, cố gắng giảm tốc độ thời gian gia tốc, thế nhưng tạo nghệ đối với thời gian của hắn so với Cổ Thần hoàn toàn không bằng, thời gian giảm tốc độ của hắn căn bản không thể chống đỡ được thời gian gia tốc của Cổ Thần, cuối cùng thời gian gia tốc vẫn cố định tại một vạn lần!

Nếu không có Kim Ô liều mạng thì triển thời gian giảm tốc độ tới chống đỡ, thời gian gia tốc còn nhanh hơn nhiều, rất có khả năng đạt tới một vạn năm nghìn lần, thậm chí là hai vạn lần.

Bất quá, cho dù là thời gian gia tốc vạn lần cũng đã vô cùng kinh khủng rồi.

Một ngày một đêm, chẳng khác nào qua một vạn ngày, một năm, chẳng khác nào qua một vạn năm.

Trôi qua chính là thời gian, xói mòn chính là sinh mệnh!

Thời gian và sinh mệnh, là hai loại lực lượng huyền ảo nhất trong quy tắc vũ trụ, từ trước tới nay đi song song với nhau không thể tách rời, chỉ có vũ trụ phạm gian mới là một địa phương đặc thù, thời gian bất biến, sinh mệnh gấp bội.

Kim Ô sợ hãi rồi, hắn sử dụng thời gian giảm tốc độ đến chống đỡ, thế nhưng thời gian gia tốc vẫn lên tới con số trên dưới vạn lần, thọ nguyên của hắn lấy tốc độ vạn lần trôi qua mãnh liệt.

Thời đại thái cổ, Kim Ô tại Cổ Hoang đã sinh sống tròn mười sáu vạn năm, sau đó tới vũ trụ phạm gian, lại qua mười hai vạn năm, trong mười hai vạn năm này, bởi vì sinh mệnh tại vũ trụ phạm gian tăng lên 365 lần, vì vậy sinh mệnh trôi đi chỉ có một phần 365 lần của mười hai vạn năm, tương đương với hơn ba trăm năm, hoàn toàn có thể quên đi không kể tới.

Kim Ô là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp địa viên mãn, thọ nguyên dài tới ba mươi sáu vạn năm, vì vậy thọ nguyên còn lại tổng cộng trên dưới hai mươi vạn năm.

Nếu như tiến hành thời gian gia tốc vạn lần, nhiều nhất chỉ cần hai mươi năm thọ nguyên của hắn sẽ tiêu hao hết mà chết.

Hai mươi năm, đối với cự đầu thiên địa vô lượng kiếp sở hữu thọ nguyên ba mươi sáu vạn năm mà nói, bất quá chỉ là trong nháy mắt, nhất là bên trong vũ trụ phạm gian, càng sở hữu thọ nguyên một ức hai nghìn chín trăm sáu mươi vạn năm, dài tới một kỷ nguyên, hai mươi năm, chỉ là một lần chớp mắt.

Đã tới vũ trụ chi tâm, căn bản không rõ ràng phương, phương pháp rời khỏi nơi này như thế nào cũng chưa có manh mối.

Như vậy!

Trước không còn đường, tạm thời dừng lại suy nghĩ.

Cổ Thần quyết định tập trung vào Kim Ô, trước tiên giải quyết dứt điểm mục tiêu phải giết này trước rồi tính tiếp.

Gần hai mươi năm, đối với Cổ Thần mà nói, cũng chỉ là trong nháy mắt.

Tiêu tốn thời gian gần hai mươi năm giết chết Kim Ô, sau đó tìm kiếm lối ra.

Trong không gian có thời gian gia tốc gấp một vạn lần, ánh mắt Kim Ô đã để lộ sợ hãi và kinh khủng cực điểm.

Vĩnh sinh bất tử!

Chính là truy cầu trong lòng mỗi một vị tu sĩ.

Kim Ô đã là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, tại vũ trụ phạm gian có thể sống hết một kỷ nguyên, một ức hai nghìn chín trăm sáu mươi vạn năm, tuy rằng không chính thức vĩnh sinh bất tử, thế nhưng cũng đã là trường sinh chân chính rồi.

Thọ nguyên càng dài lại càng sợ hãi đối với tử vong.

Kim Ô cũng không ngoại lệ, nguyên bản hắn còn có thể sống vô số tuổi tác năm tháng, hắn là Thiên Cung chi chủ, chương quản thiên hạ, chí ít có thể liên tục duy trì mấy nghìn nghìn vạn năm, hiện tại phải đối mặt với cái chết, hắn làm sao cam lòng?

Tiếp tục duy trì như vậy, không tới hai mươi năm sau, thọ nguyên của Kim Ô sẽ tiêu hao hết, đi đời nhà ma.

- Không được, bản đế không thể chết được! Bản đế còn có vô số tuổi tác năm tháng, phong cảnh tươi đẹp, bản đế không thể chết được!

Kim Ô lớn tiếng rít gào, không hề sử dụng pháp tắc thời gian tiếp tục chống đối, mà bắt đầu điên cuồng công kích vào quy tắc tù lao bao phủ xung quanh.

Kim Ô không sử dụng pháp tắc thời gian tiến hành chống đối, tốc độ thời gian gia tốc càng thêm nhanh hơn nhiều, chốc lát sau, từ một vạn lần liên bạo tăng tới một vạn ba nghìn lần, một vạn bốn nghìn lần, cuối cùng lên tới một vạn năm nghìn lần.

Thọ nguyên của Thiên đế Kim Ô càng xói mòn nhanh hơn, hần liệu mạng công kích.

Rắc rắc...

Rất nhanh, quy tắc tù lao được hình thành từ quy tắc âm dương đã bị Kim Ô oanh kích tạo thành vài vết rách.

- Hừ, Ba Đầu Sáu Tay!

Cổ Thần hừ lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên biến hóa, ba đầu, sáu cánh tay.

Cổ Thần hầu như đã biến thành ba người, cái đầu chính giữa tiếp tục thi triển thời gian gia tốc, để thời gian trong không gian quy tắc tù lao liên tục duy trì trên dưới một vạn năm nghìn lần.

Hai cái đầu trái phải thi triển âm chi quy tắc và dương chi quy tắc, liên tục bổ xung quy tắc lao tù, vô luận là Kim Ô công kích như thế nào, quy tắc lao tù vừa mới bị nghiền nát liền lập tức có quy tắc lao tù mới bao phủ.

Sáu cánh tay dưới sự khống chế của ba đầu, liên tục kết xuất các loại pháp ấn, gắt gao áp chế Kim Ô, vô luận Kim Ô công kích như thế nào cũng không thể thoát khỏi quy tắc lao tù, mà thọ nguyên của hần lại lấy tốc độ một vạn năm nghìn lần trôi qua cực nhanh.

Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua.

Công kích của Kim Ô mãnh liệt như thế nào cũng không thể công phá được quy tắc tù lao, ngược lại tốc độ lưu động của thọ nguyên càng nhanh hơn.

Cổ Thần đứng tại chỗ, sáu cánh tay liên tục kết pháp ấn, ba đầu thi triển lực lượng khác nhau, muốn triệt để giết chết Kim Ô.

Từ tuyên cổ tới nay chưa từng bao giờ có cường giả thiên địa vô lượng kiếp bị giết chết, tuy rằng Côn Ngô Tiên Đế bị thương nặng, thế nhưng thọ nguyên hơn mười vạn năm của hần là bởi vì tiêu hao toàn bộ mà chết.

Hiện tại, Kim Ô có khả năng trở thành đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn thứ nhất bị giết!

Trong nháy mắt thời gian vài ngày trôi qua, tình huống vẫn không hề có một chút biến hóa.

Côn Ngô Giới, trong vũ trụ chi tâm, theo khí lưu không gian phiêu đảng.

Cổ Thần ở trong Côn Ngô Giới toàn tâm toàn ý diệt sát Kim Ô.

Ba ngày... Sáu ngày... Chín ngày!

Rất nhanh, mười ngày trôi qua.

Một tháng trôi qua, ba tháng trôi qua...

Một năm trôi qua!

Trong không gian độc lập bao phủ Kim Ô, tốc độ thời gian trôi qua lên tới một vạn năm nghìn năm, thọ nguyên của hần cũng xói mòn một vạn năm nghìn lần.

Trong quá trình này, bất cứ công kích nào của Kim Ô đều bị Cổ Thần trấn áp, quy tắc tù lao kia liên tục có quy tắc âm dương bổ xung, vĩnh viễn không thể phá, đồng thời liên tục vận chuyển quy tắc âm dương,

để tạo nghệ của Cổ Thần đối với quy tắc âm dương càng thêm sâu khắc hơn, vận dụng càng thêm thành thạo, lực lượng càng tăng lên.

Kim Ô liên tục chống đối trong thời gian một năm, nhưng vẫn không hề có bất cứ hiệu quả nào, ngược lại tốc độ thọ nguyên trôi qua nhanh hơn, rốt cuộc tâm lý tan vỡ.

1008. Chương 37: Diệt Sát Thiên Đế.

Rốt cuộc hắn cũng đã biết, bằng vào chính mình, vô luận như thế nào cũng không tránh khỏi kết cục bị diệt sát, hắn sẽ trở thành đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đầu tiên từ tuyên cổ tới nay bị người khác giết chết.

- Không... Không... Hồng, cứu ta... Hồng, cứu ta...

- A... Thiên, cứu ta... Thiên, cứu ta a...

Kim Ô gần rú chói tai, trong thanh âm của hắn tràn ngập sợ hãi.

- Không ai có thể cứu được ngươi, từ thời khắc đầu tiên ngươi phản bội lại Côn Ngô Tiên Đế đã xác định ngươi không thể tồn tại, Kim Ô, trong tay ta, mặc kệ là Hồng hay Thiên đều không cứu được ngươi, đây là thể giới do Côn Ngô Tiên Đế mở ra, không nằm trong quy tắc thiên địa, cho dù bọn họ biết được cũng chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn ngươi bị diệt sát, đây chính là kết quả Côn Ngô Tiên Đế đã sớm chuẩn bị cho ngươi, cũng là hậu quả của việc ngươi dám phản bội lại Côn Ngô Tiên Đế, hậu quả xấu của ngươi, hôm nay nhất định phải chịu.

Cổ Thần nhìn chăm chú vào Kim Ô, lớn tiếng nói, nói xong lời cuối cùng, đột nhiên não hải khẽ động linh quang, linh ngộ đối với nhân và quả tựa hồ càng thêm sâu sắc hơn.

Đột nhiên, Cổ Thần đối với linh ngộ Nhân Quả Ấn đề cao một mảnh lớn, thần thông Nhân Quả Ấn xảy ra biến hóa, càng thêm cường đại hơn, tựa hồ đã tiến hóa rồi.

Lực lượng pháp tắc nhân quả dần dần hội tụ trong đan điền của Cổ Thần, giống như quy tắc âm dương hình thành thái cực, hình thành một vòng tròn cực lớn, tựa như một luân tử (hình tròn) liên tục xoay tròn, đầu đuôi kết nối, không hề có một chút khuyết thiếu.

Sáu con mắt của Cổ Thần đột nhiên tròng lớn, quát lên:

- Tiếp nhận đại thần thông vô thượng ta vừa mới lĩnh ngộ ra biến hóa — Nhân Quả Ấn.

Đang khi nói chuyện, hai cánh tay của Cổ Thần đang đánh ra quy tắc âm dương đột nhiên biến đổi pháp ấn, đồng thời phách mạnh về phái Kim Ô.

Tay trái nhân, tay phải quả, hai phù văn tiên thiên xuất hiện trong lòng bàn tay Cổ Thần.

Hai đạo cương mang bắn nhanh ra, hình thành một luân tử cực kỳ to lớn, cũng giống như pháp tắc nhân quả trong đan điền của Cổ Thần hình thành luân tử, đầu đuôi kết nối, hoàn mỹ không gì sánh được.

Nhân Quả Ấn không hề bị quy tắc âm dương ảnh hưởng tới, trực tiếp xuyên thấu qua không gian quy tắc tù lao, oanh kích thẳng vào người Kim Ô.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thân thể Kim Ô nhất thời bị Nhân Quả Luân đánh tới chia năm xẻ bảy, thân thể sản sinh vô số vết rách, thương thế hầu như thấy xương cốt, máu tươi tuôn trào.

Sắc mặt Kim Ô đột nhiên ảm đạm hơn rất nhiều, thọ nguyên của hắn tựa hồ bị một đạo nhân quả ấn này hủy diệt hơn mười, trên trăm năm.

Nhìn Nhân Quả Luân, trong đầu Cổ Thần lại có rất nhiều hiểu ra.

Hắn đột nhiên cảm giác được, hình tròn chính là hoàn mỹ nhất, không có bất cứ quanh co ngoắt ngoáy nào, mười phần lưu sướng, có thể phát huy được lực lượng cường đại nhất.

Quy tắc âm dương của Cổ Thần vẫn chưa dung hợp với nhau, chưa thể diễn hóa Nhị sinh Tam, trong tay Cổ Thần hoàn toàn là hai loại lực lượng khác nhau, hiện tại Cổ Thần đột nhiên có một loại cảm giác quy tắc âm dương có thể dung hợp.

Quy tắc âm dương hội tụ trong đan điền của hắn, lúc này đây, quy tắc âm dương không phải ngưng tụ thành hình thái cực, mà giống như Nhân Quả Luân, hình thành một viên luân cực lớn, viên luân này nửa trắng nửa đen, trung tâm trống rỗng, cùng với thái cực có khác biệt không nhỏ.

Hai tay vừa mới thi triển Nhân Quả Luân biến đổi pháp ấn, Cổ Thần quát lên:

- Tiếp một chiêu đại thần thông vô thượng của ta — Sinh Tử Luân!

Ba ba...

Hai chưởng của Cổ Thần oanh ra, trong lòng bàn tay xuất hiện hai ký hiệu tiên thiên, một sinh một tử, một đen một trắng, hai đạo cương mang nổ bắn ra, hình thành một viên luân đen trắng càng thêm kết nối, càng để lộ pháp tắc sinh mệnh và khí tức pháp tử vong cường liệt.

Quy tắc âm dương dĩ nhiên có quan hệ rất lớn đối với quy tắc sinh mệnh.

Sinh tử luân cũng xuyên thấu qua quy tắc từ lao, trong nháy mắt oanh kích lên người Kim Ô.

Trong miệng Kim Ô phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi sinh mệnh tuôn trào, toàn thân của hắn trong nháy mắt thủng lỗ chỗ, đã bị tổn thương, so với Nhân Quả Luân vừa rồi càng thêm to lớn, thọ nguyên trong nháy mắt hủy diệt mấy trăm năm.

- Pháp tắc sinh mệnh? Pháp tắc tử vong? Sao có khả năng? Đây là lực lượng của Hồng, tên nghịch tặc người, vì sao có khả năng sở hữu?

Kim Ô kinh hãi hét rầm lên.

- Hồng lĩnh ngộ được bất quá là từ vũ trụ bản nguyên, mà ta sử dụng là thuộc về vũ trụ của Cổ Thần ta, Kim Ô, không tới hai mươi năm, lâu thì ba năm, nhanh thì hai năm ta tất giết chết được người!

Thần tình của Cổ Thần vô cùng vui sướng, có thể từ quy tắc âm dương diễn hóa được pháp tắc tử vong và pháp tắc sinh mệnh cực hạn, một là có được cảm ngộ Nhân Quả Luân dẫn đường, hai là đánh một trận với Hồng, bị Tử Vong Chi Ca kinh khủng công kích, tuy rằng tạo thành tổn thương không nhỏ đối với Cổ Thần, nhưng cũng từ đó khiến Cổ Thần lĩnh ngộ được nhiều thứ.

Nhân Quả Luân và Sinh Tử Luân đối ứng với pháp tắc nhân quả, và lực lượng quy tắc âm dương, tiêu hao vô cùng to lớn, cũng giống như Phá Thiên Chỉ, bình thường chỉ sử dụng được một lần, cần phải qua một đoạn thời gian mới có thể tiếp tục thi triển, lực lượng mới khôi phục trở lại.

Bất quá, Nhân Quả Luân và Sinh Tử Luân là do Cổ Thần sáng tạo ra, sử dụng so với Phá Thiên Chỉ càng thêm dễ dàng hơn nhiều, không có hạn chế quá lớn, một ngày một đêm hoàn toàn có thể sử dụng bảy tám lần, chỉ là không thể sử dụng liên tục mà thôi.

Trong đoạn thời gian tiếp theo, sáu cánh tay của Cổ Thần, hai cánh tay liên tục đánh ra lực lượng quy tắc âm dương, hình thành quy tắc từ lao, trói buộc Kim Ô, hai cánh tay kết thành pháp ấn, vận dụng Bàn cổ đại đạo, để thời gian gia tốc đạt tới cực hạn.

Hai cánh tay khác, cách một đoạn thời gian đánh ra lực lượng quy tắc âm dương hình thành quy tắc từ lao, thể nhưng không quá nửa canh giờ sẽ biến đổi pháp ấn, thi triển một chiêu đại thần thông vô thượng Sinh Tử Luân, hoặc là Nhân Quả Luân.

Thời gian không ngừng trôi qua!

Một năm! Một năm! Lại một năm nữa!

Trong nháy mắt đã ba năm trôi qua.

Ba năm vừa qua, Kim Ô không biết đã trúng phải bao nhiêu Nhân Quả Luân và Sinh Tử Luân của Cổ Thần, thọ nguyên xói mòn so với trạng thái bình thường nhanh hơn vài lần, nguyên bản cần phải có thời

gian gần hai mươi năm mới có thể hoàn toàn tiêu hao hết thọ nguyên của Kim Ô, nhưng trên thực tế, chỉ một năm lẻ sáu tháng sau, Kim Ô đã đi đời nhà ma.

Tuyên cổ tới nay, vị cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đầu tiên bị giết chết.

Tròn ba năm lẻ sáu tháng, Cổ Thần liên tiếp thi pháp.

Thẳng cho tới khi Kim Ô vẫn lạc, Cổ Thần mới ngừng lại, thân thể ba đầu sáu tay hóa trở lại nguyên hình.

1009. Chương 38 + 39: Nhị Sinh Tam

Kim Ô bị diệt, lúc vẫn lạc so với tu sĩ bình thường không có gì khác nhau, cũng bị diệt sát hóa thành hư vô, không còn bóng dáng tăm hơi, không tung không tích, giống như chưa từng xuất hiện trong vũ trụ bản nguyên, không hề lưu lại nửa điểm ấn ký Kim Ô.

“Côn Ngô tiền bối, Kim Ô đã bị ta diệt sát, trong hai người tiền bối muốn giết, ta đã giúp tiền bối giết chết phân nửa rồi, ngày hôm nay ta có thể diệt sát Kim Ô, một ngày nào đó ta cũng có thể diệt sát Hồng, tiền bối yên tâm, chỉ cần ta còn sống, ai cũng đừng mong trốn thoát!”

Nhìn vách tường Côn Ngô Giới, trong lòng Cổ Thần thì thầm.

Kim Ô đã bị giết chết, tiếp theo nên tìm kiếm biện pháp rời khỏi vũ trụ chi tâm rồi.

Trong vũ trụ chi tâm đã liên tục trôi qua tròn một năm lẻ sáu tháng, lần trước rời khỏi Cổ Thần đã nhờ cậy Âm Tôn Lăng Phong chiếu cố thân hữu, lúc đó thực đúng là không nói sai, lần này đi khả năng thật lâu, hiện tại tới vũ trụ chi tâm, đến tột cùng là khi nào mới có thể trở về, trong lòng Cổ Thần hoàn toàn không biết.

Tuy rằng Côn Ngô Giới không ở trong quy tắc thiên địa, thế nhưng vẫn là tồn tại trong vũ trụ bản nguyên, không hoàn toàn siêu thoát, Cổ Thần sử dụng Côn Ngô Giới chỉ có thể tiến hành xuyên toa trong phạm vi gần trong nháy mắt, vì vậy căn bản không có khả năng trực tiếp từ vũ trụ chi tâm thoáng cái đã xuyên toa tới vũ trụ phạm gian, hoặc là tới tiền giới Cổ Hoang.

Nếu như muốn rời khỏi vũ trụ chi tâm, dựa vào Côn Ngô Giới hiển nhiên không được, cần phải tìm kiếm phương pháp khác.

Đáng tiếc chính là, bốn phía Côn Ngô Giới đều là một mảnh xám đen mông lung, tất cả đều là hỗn độn, mắt thường không thể nhìn thấu, thần thức không thể dò xét, lực cảm ứng cũng bị ngăn cản. Cổ Thần ở trong Côn Ngô Giới giống như một hạt cát nhỏ bé, căn bản không biết bên ngoài Côn Ngô Giới đến tột cùng là cái gì? Càng đừng nói tới toàn bộ vũ trụ chi tâm, hoàn toàn không biết gì.

“Tuy rằng trong Côn Ngô Giới rất an toàn, thế nhưng chỉ giống như con ruồi không đầu, chỉ sợ cả đời này cũng đừng mong tìm được biện pháp rời khỏi vũ trụ chi tâm? Nhất định sẽ tiêu hao hết thọ nguyên trong vũ trụ chi tâm? Có độc sống suốt quãng đời còn lại? Không... Ta nhất định phải tìm được biện pháp rời khỏi vũ trụ chi tâm, xem ra ta phải tự mình tiến vào trong màn hỗn độn vũ trụ chi tâm.”

Trong lòng Cổ Thần suy nghĩ, một khi đã quyết định, lập tức hành động, thân thể chợt lóe, trực tiếp rời khỏi Côn Ngô Giới, xuất hiện tại vũ trụ chi tâm bên ngoài Côn Ngô Giới, tiến vào trong màn hỗn độn.

- Hử?

Trong lòng Cổ Thần kinh ngạc, hắn vừa mới rời khỏi Côn Ngô Giới, bàn chân liền dẫm vào thứ gì đó vô cùng mềm mại.

Tựa hồ không phải Côn Ngô Giới phiêu đăng trong hư không, mà là rơi vào mặt trên của thứ gì đó.

Về phần không gian này có phải là không gian lúc vừa tới vũ trụ chi tâm hay không, Côn Ngô Giới rơi vào thứ gì đó mềm mại, trong ba năm lẻ sáu tháng Cổ Thần tiêu diệt Kim Ô, có phải Côn Ngô Giới mới rơi vào thứ mềm mại này hay không, Cổ Thần hoàn toàn không biết, chỉ là, đối với thứ mềm mại dưới chân, có chút kỳ quái.

Cổ Thần có một loại cảm giác giống như bước chân trên đại địa, thứ gì đó mềm mại dưới chân để hắn cảm thấy mười phần dày nặng.

Thế nhưng, đại địa dĩ nhiên là mềm mại? Điều này có chút khiến Cổ Thần giật mình, đáng tiếc, ánh mắt của Cổ Thần không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì ngay phía trước, trước mắt hoàn toàn là một mảnh hỗn độn, lực cảm ứng cũng không thể phát ra để điều tra.

Cổ Thần đạp mạnh hai cước trên mặt đất, tuy rằng không sử dụng bao nhiêu lực lượng, nhưng nếu ở vũ trụ phạm gian đủ khiến đại địa phương viên trăm nghìn dặm bị rạn nứt, thế nhưng, đại địa mềm mại dưới chân lại không hề có một chút phản ứng, vẫn mềm mại như trước, không hề có nửa điểm dấu hiệu bị nghiền nát.

- Thực kỳ quái!

Trong lòng Cổ Thần kinh nghi, hạ chân xuống, lấy tay vuốt ve đại địa dưới chân, trong lòng càng giật mình.

Đại địa dưới chân không chỉ là mềm mại, đồng thời còn vô cùng mềm mại, giống như bộ lông của loài chim hoặc loài động vật nào đó.

- Chẳng lẽ là một tòa kiến trúc được kiến tạo bằng da lông của yêu thú?

Trong lòng Cổ Thần không giải thích được, đi về phía trước, Côn Ngô Giới di chuyển ngay phía sau, nếu như có nguy hiểm, Cổ Thần có thể bằng vào tốc độ nhanh nhất trở lại Côn Ngô Giới.

Trong vũ trụ chi tâm hoàn toàn bị hỗn độn vô cùng vô tận bao phủ, nhưng hỗn độn này là do đủ loại lực lượng quy tắc vũ trụ cấu thành, là toàn bộ bản nguyên lực lượng vũ trụ, vô cùng to lớn, vì vậy không gian này rất kiên cố, bất luận loại quy tắc nào ở đây đều đạt tới cực hạn.

Tuy rằng Cổ Thần nắm giữ quy tắc không gian, thế nhưng không toàn diện, cũng không phải là nắm giữ trăm phần trăm, mặc dù là sử dụng quy tắc không gian, nhưng đi lại trong vũ trụ chi tâm, Cổ Thần cảm giác được lực cản trở vô cùng lớn, đương nhiên, so với các tu sĩ bình thường khác, tình huống tốt hơn trăm lần, nghìn lần.

Tiến vào vũ trụ chi tâm, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng khó có thể hành động, bước đi so với người bình thường không nhanh hơn bao nhiêu, tu sĩ dưới thiên địa vô lượng kiếp, tới vũ trụ chi tâm càng nửa bước khó đi, không thể nhúc nhích, nếu như tu sĩ dưới Thiên Kiếp bí cảnh, vừa vào vũ trụ chi tâm, sợ rằng sẽ bị lực lượng bài xích không gian nghiền nát bấy trong nháy mắt.

Mà Cổ Thần, tuy rằng cảm giác được lực lượng cản trở vô cùng to lớn, thế nhưng chậm rãi thích ứng, tốc độ của Cổ Thần càng lúc càng nhanh hơn, từ chậm rãi biến thành đi nhanh, biến thành chạy, từ chạy biến thành chạy nhanh, cuối cùng hầu như phi độ.

Cổ Thần không ngừng tiến về phía trước, đi lại hơn mười canh giờ, đại địa mềm mại dưới chân vẫn chưa thấy đầu cùng, mà tốc độ của Cổ Thần hầu như đã đạt tới mức một bước nghìn dặm.

Vô luận Cổ Thần đi tới đâu, đại địa dưới chân luôn luôn là mềm mại, sờ vào nhất mềm dẻo.

Tuy rằng không gian hỗn độn bốn phía đều tràn ngập các loại lực lượng quy tắc vũ trụ, để trong lòng Cổ Thần tâm động không thôi, thế nhưng, Cổ Thần đối với thứ gì đó dưới chân cũng rất hứng thú.

Vô luận là cảm thụ tình huống thực tế hay là cảm giác của Cổ Thần đều thấy được, đại địa dưới chân có điểm kỳ quái, giống như lông chim của phi cầm, đại địa mềm mại giống như da lông của yêu thú, quả thực nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy.

Cổ Thần hoài nghi, Côn Ngô Giới có phải đã rơi vào mặt trên của vật thể nào đó rồi chứ không phải là một phiến đại địa.

Thế nhưng, kết quả sự tình dò xét được lại khiến Cổ Thần rất thất vọng, bởi vì Cổ Thần tiếp tục tiến về phía trước, phi độ cực nhanh ba ngày ba đêm, khoảng cách vượt qua chỉ ít lên tới hàng tỉ dặm, nhưng hắn vẫn không hề chạy ra khỏi phiến đại địa mềm mại dưới chân.

Cổ Thần hơi cúi người, mạnh mẽ giậm chân một cái, một cước đạp xuống dưới này, cho dù là đại địa tiên giới Cổ Hoang cũng khiến phương viên vạn dặm sụp đổ, nếu như tại vũ trụ phạm gian, một cước của Cổ Thần hầu như đã đạp nát một tinh cầu.

Thế nhưng thứ gì đó dưới chân vẫn không hề có một chút phản ứng, tựa hồ là một mảnh đại địa mềm mại.

“Vũ trụ chi tâm này thực sự đủ quái dị, tu sĩ không nhìn thấy, lực cảm ứng cũng không tản ra được, thần thức càng không thể, giống như người mù, hết lần này tới lần khác đại địa dưới chân càng kỳ quái như vậy, dĩ nhiên dẻo dai, mềm mại, nếu như không dùng con mắt quan sát thật tỉ mỉ, căn bản không biết là vật chất gì?”

Cổ Thần trực tiếp đặt móng ngồi xuống, mặt đất mềm mại ngồi thực ra rất thoải mái, nhưng Cổ Thần không giải thích được, đôi lông mày nhú sát vẫn như cũ không thể tách ra được.

“Dù sao đi nữa, vũ trụ chi tâm này tràn ngập tất cả các loại lực lượng quy tắc vũ trụ, đối với ta mà nói quả thực là thiên đường tu luyện, hoàn toàn có thể ở chỗ này để quy tắc âm dương dung hợp hóa thành hỗn độn, khiến tu vi đột phá đạt tới cấp độ Nhị sinh Tam, như vậy ta mới có thể chân chính ngưng tụ thành một vũ trụ thuộc về bản thân mình, cho dù gặp phải Hồng và Thiên chi cổ thần cũng không cần phải sợ hãi, có thể đánh một trận phân cao thấp, so với việc giống như con ruồi không đầu dò xét trong vô địch, điên cuồng xông loạn, còn không bằng định tâm lại, ngay trong vũ trụ chi tâm bằng lực lượng quy tắc vô tận cấu thành, bế quan tu luyện, có thể, chờ khi tu vi của ta đề cao rồi, sẽ có chút cảm ngộ đối với vũ trụ chi tâm.”

Suy nghĩ tới đây, Cổ Thần không vội vã tiếp tục dò xét tìm hiểu thứ mềm mại dưới chân là cái gì, là chuyện gì xảy ra, trong lòng cũng không sốt ruột muốn ra ngoài.

Một không làm, hai đã làm là tập trung, Cổ Thần ngồi dưới mặt đất, trực tiếp tìm hiểu lực lượng quy tắc vũ trụ trong hỗn độn bốn phía, tiến hành tu luyện.

Cổ Thần dung hợp với bản nguyên ngũ hành, là lực lượng quy tắc bản nguyên nhân.

Quy tắc ngũ hành là bản nguyên quy tắc, là bản nguyên vũ trụ, chỉ khi nắm giữ quy tắc ngũ hành mới có thể hoàn toàn nắm giữ được toàn bộ quy tắc vũ trụ.

Cổ Thần đối với lực lượng quy tắc vũ trụ trong vũ trụ chi tâm quả thực làm ít công nhiều, tìm hiểu nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với Hồng.

Nhị sinh Tam là một quá trình vô cùng khó khăn, không chỉ cần phải có quy tắc âm dương dung hợp làm một phiên hỗn độn, cũng giống như hỗn độn trong vũ trụ chi tâm, tất cả các loại lực lượng quy tắc đều ngưng tụ một chỗ, tuy hai mà một, đồng thời còn phải hoàn thiện Bàn cổ đại đạo tới cấp độ càng cao hơn.

Quy tắc vũ trụ và Bàn cổ đại đạo của Cổ Thần cùng một nhịp thở, bất luận một lần tu vi đề cao đều phải dung hợp với Bàn cổ đại đạo, vì vậy độ khó vô cùng to lớn.

Thời gian dần dần trôi qua!

Cổ Thần ngồi bên trong hỗn độn, liên tục tìm hiểu, tu luyện, thời gian nhoáng lên, liền trôi qua hơn một trăm năm.

Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh vạn vật.

Nhị sinh Tam là cảnh giới cuối cùng trước Tam sinh vạn vật, đạt tới Nhị sinh Tam, tu vi hầu như đã đạt tới đỉnh, mười phần khó khăn, mà Tam vốn đại biểu cho vạn vật, ngược lại nước chảy thành sông, chỉ cần có thời gian diễn hóa là được, không cần phải tiêu tốn quá nhiều tâm tư.

Đủ qua hơn một trăm năm, Cổ Thần liên tục tìm hiểu lực lượng quy tắc vũ trụ trong hư không bốn phương tám hướng đều là hỗn độn, rốt cuộc trong lòng cũng bắt đầu có cảm ngộ.

Quy tắc âm dương, tương hỗ dung hợp thành một mảnh hỗn độn, trong vũ trụ chi tâm không quá khó khăn, bởi vì bốn phía đều là hỗn độn, bằng với một vật tham chiếu, tuy rằng vũ trụ của Cổ Thần và vũ trụ bản nguyên khác nhau, nhưng chung quy vẫn có xuất phát điểm từ bản nguyên ngũ hành, hoàn toàn có thể tìm hiểu hư không hỗn độn trong vũ trụ chi tâm dung hợp tạo thành hư không hỗn độn.

Về phần làm cách nào dung hợp Bàn cổ đại đạo, bước vào Nhị sinh Tam, độ khó lớn hơn rất nhiều, thời gian trăm năm, Cổ Thần mới dần dần nhận ra lực lượng khuyết thiếu của Bàn cổ đại đạo.

Bàn cổ đại đạo, tương lai bất diệt, quá khứ bất biến, hơn nữa kết nối với lực lượng tinh thần trong khổ hải hư huyền, duy nhất chỉ thiếu hiện tại.

Quá khứ vẫn là quá khứ, sẽ không thay đổi, tương lai còn chưa phát sinh, chưa tồn tại, lực lượng cường đại chân chính hẳn là lực lượng hiện tại.

Quá khứ, hiện tại, tương lai... Đây chính là Nhị sinh Tam, đó là vĩnh hằng, đó là vô tận...

Chỉ có lực lượng vĩnh hằng, lực lượng vô tận mới có thể khiến Tam sinh vạn vật, diễn hóa toàn bộ thế giới vũ trụ.

Hơn trăm năm mới lĩnh ngộ được phương hướng, nhưng Cổ Thần cũng vô cùng vui vẻ, con đường tu luyện, không sợ có bao nhiêu gian nan, chỉ sợ không có phương hướng, không có phương hướng sẽ không biết nên đi về phía nào.

Hiện tại có phương hướng, chỉ cần khắc phục được khó khăn trên đường, không ngừng đi về phía trước là được.

Trong lòng Cổ Thần hiểu ra, lĩnh ngộ cũng thư sướng hơn rất nhiều, chỉ cảm thấy, phía trước một mảnh quang minh, chỉ cần có đủ thời gian, hẳn nhất định có thể hoàn thành được con đường từ trước tới nay chưa có người đi qua.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, đó là thời gian, nếu như Cổ Thần tu luyện tới cảnh giới Nhị sinh Tam, có thể nắm giữ được lực lượng quá khứ, hiện tại, tương lai, như vậy Bàn cổ đại đạo coi như thực sự đại thành, Cổ Thần đã bước vào điện phủ của quy tắc thời gian rồi.

Thời gian, sinh mệnh, là hai loại lực lượng huyền ảo nhất trong quy tắc vũ trụ, thậm chí còn trên quy tắc thiên địa, có thể tưởng tượng, nếu như Cổ Thần có thể bước vào điện phủ của quy tắc thời gian, thực lực sẽ đạt tới mức khủng bố như thế nào, cái gì là pháp tắc sinh mệnh đại viên mãn cực hạn, cái gì là quy tắc thiên địa, tất cả đều trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Cho dù là Hồng và Thiên chi cổ thần, trước mặt quy tắc thời gian của Cổ Thần đều có chỗ thua kém.

Thời gian qua mau, ngày tháng thoi đưa.

Thoáng qua, lại hơn sáu mươi năm, đối với tu luyện Nhị sinh Tam, tìm hiểu quy tắc thời gian, hơn sáu mươi năm hầu như chỉ là trong nháy mắt, căn bản không có bao nhiêu tiên triển.

Thế nhưng, Cổ Thần một mực nhắm mắt tu luyện lại đột nhiên mở to hai mắt, bởi vì hắn cảm giác được, đại địa mềm mại dưới thân dĩ nhiên chuyển động rồi.

Đúng! Đích xác đang chuyển động!

Cổ Thần có thể thông qua tốc độ khí lưu trong hư không hỗn độn phán đoán ra, đại địa mềm mại dưới thân chuyển động rồi, đồng thời, tốc độ chuyển động càng lúc càng nhanh hơn, bởi vì khí lưu trong không gian hỗn độn càng lúc càng lưu chuyển nhanh hơn.

Vừa mới bắt đầu, một lần hô hấp, đại địa mềm mại dưới thân mới chỉ di động được hơn mười dặm, rất chậm rãi, biến thành hơn trăm năm, hơn nghìn dặm, mấy nghìn dặm, trên vạn dặm...

Đại địa mềm mại dưới thân không biết rộng lớn tới mức nào, thế nhưng trong hư không hỗn độn kiên cố không gì sánh được, di động lại cực kỳ dễ dàng, cuối cùng dĩ nhiên đạt tới tốc độ kinh khủng một lần hô hấp trên mười vạn dặm.

Khí lưu trong hư không trở nên vô cùng cấp tốc, cơn gió sản sinh ra hầu như có thể thổi chết một cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp.

Vũ trụ chi tâm, gió sản sinh trong hư không hỗn độn không phải là gió bình thường, mà là phong chi quy tắc, cho dù là đại cự đầu thiên địa vô lượng kiếp cũng khó có thể chống đối.

Bất quá, hiển nhiên Cổ Thần không phải là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp có thể so sánh được, hẳn đứng lên, mặc kệ đại địa mềm mại dưới chân di động với tốc độ bao nhiêu, Cổ Thần đều giống như dưới chân

mọc rễ, đứng tại chỗ cũ, thân thể không động không lung lay, mặc cho phong chi quy tắc thổi trúng có bao nhiêu mãnh liệt cũng không thể khiến hắn tổn thương mảy may.

Đại địa mềm mại dưới chân còn đang tăng tốc!

Cuối cùng, đạt tới tốc độ một lần hô hấp di động trăm vạn dặm, ngay cả hư không gian kiên cố như hư không hỗn độn cũng giống như sắp bị xé nát, lúc này mới bảo trì tốc độ, không tiếp tục tăng tốc.

Cổ Thần liên tục tìm hiểu trong hư không hỗn độn hơn một trăm sáu mươi năm, đối với các loại lực lượng quy tắc trong vũ trụ chi tâm đã lĩnh ngộ được không ít, cũng đã có thể dung hợp với hư không hỗn độn bốn phía với phạm vi tương đối nhỏ, lực cảm ứng có thể chỉnh hợp với lực lượng quy tắc vũ trụ, cuối cùng không tiếp tục giống như người mù.

Lực cảm ứng của Cổ Thần tản ra, tuy rằng không gian cảm ứng được rất không trọn vẹn, nhưng tốt hơn nhiều so với trên mặt luôn luôn có một lớp vải đen che mắt, so với lúc trước lực cảm ứng không thể kéo dài ra nửa điểm, tình huống khá hơn rất nhiều.

Tuy rằng không trọn vẹn, nhưng lực cảm ứng của Cổ Thần chỉ ít đã tản ra được chỉ ít mười vạn dặm, lúc này mới phát hiện ra, ngoại trừ đại địa mềm mại dưới chân, kỳ thực tất cả các địa phương khác đều là hư không hỗn độn do lực lượng quy tắc vũ trụ ngưng tụ hình thành.

Đại địa mềm mại dưới chân không biết là muốn tới nơi nào, dù sao Cổ Thần trong vũ trụ chi tâm không có nửa điểm cảm giác phương hướng.

Nếu như Cổ Thần muốn tự mình phi động trong vũ trụ chi tâm, một lần hô hấp là khoảng cách nghìn dặm, đây là cực hạn, theo đại địa mềm mại dưới chân, tốc độ di động hoàn toàn không thể so sánh được.

Mặc dù di động cực nhanh, phong chi quy tắc sản sinh ra công kích mãnh liệt đối với Cổ Thần, thế nhưng Cổ Thần trong hư không hỗn độn xuyên toa cực nhanh, đồng thời, tiếp xúc với lực lượng quy tắc càng lúc càng nhiều, tìm hiểu đối với lực lượng quy tắc và dung hợp quy tắc âm dương càng nhanh hơn rất nhiều.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua.

Đại địa mềm mại dưới chân Cổ Thần tròn mười ngày mười đêm không hề có chút dấu hiệu dừng lại.

Thấy hư không hỗn độn xuyên toa, tốc độ tu luyện nhanh hơn, Cổ Thần không tiếp tục quản đại địa mềm mại dưới chân vì sao lại di động, chậm rãi ngồi xuống, hai tay kết pháp ấn, đặt trước ngực, trên đan điền, tiếp tục tu luyện.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt...

Một năm trôi qua...

Mười năm trôi qua...

Trăm năm trôi qua...

Đại địa mềm mại dưới chân Cổ Thần đủ di động tròn một trăm năm vẫn không hề có một chút dấu hiệu dừng lại, trong thời gian một trăm năm này, không lúc nào không thấy tốc độ một lần hô hấp trăm vạn dặm tiến hành di động cực nhanh.

Mà Cổ Thần trong một trăm năm này, thành quả tu luyện thu được so với hơn sáu mươi năm trước nhiều hơn không chỉ mười lần, hầu như tương đương với tĩnh tu hơn sáu trăm năm, nói cách khác, tu luyện trên phiên đại địa mềm mại di động cực nhanh, so với tu luyện lúc bình tĩnh, đủ nhanh hơn không chỉ mười lần.

Trăm năm trôi qua, đại địa mềm mại vẫn không dừng lại, vẫn di động rất nhanh như trước.

Những năm gần đây, đến tốt cùng là di động với khoảng cách bao nhiêu, đến tốt cùng đã đi qua những địa phương nào của vũ trụ chi tâm, Cổ Thần một mực không biết, chỉ biết là, dung hợp đối với quy tắc âm dương cùng với tìm hiểu hiện tại có tiến triển trực kỳ nhanh.

Một trăm năm!

Hai trăm năm!

Ba trăm năm!

Theo Cổ Thần đối với quy tắc âm dương càng lúc càng dung hợp, dần dần, trong đan điền bắt đầu xuất hiện một tia khí tức hỗn độn, điều này khiến Cổ Thần và hư không hỗn độn bốn phía càng lúc càng hòa hợp hơn, lực cảm ứng có thể tản ra càng lúc càng xa.

Từ mười vạn dặm... Đến trăm vạn dặm... Cuối cùng đến nghìn vạn dặm... Hàng tỉ dặm...

Đại địa mềm mại dưới chân di động cực nhanh suốt năm trăm năm, khí tức hỗn độn trong cơ thể Cổ Thần càng lúc càng nhiều, lực cảm ứng của Cổ Thần truyền được càng lúc càng xa, rốt cuộc đã đột phá mấy tỉ dặm, đạt tới cấp bậc mấy chục tỉ dặm.

Thế nhưng, dưới lực cảm ứng của Cổ Thần, đại địa mềm mại dưới thân vẫn không tìm thấy đầu cùng, tựa hồ vô biên vô hạn, hàng chục tỉ dặm, cho dù là một khóa tu chân tinh cỡ lớn cũng không có diện tích như thế này.

Hướng chi, tu chân tinh cỡ lớn là hình cầu, mà đại địa dưới chân Cổ Thần lại không giống như hình cầu, tựa hồ thực sự là một khối bằng phẳng vuông vắn, là đại địa vô biên vô hạn.

Tốc độ di động của đại địa mềm mại dưới chân càng nhanh, Cổ Thần càng thêm vui vẻ, nắm chắc thời gian tu luyện, không lãng phí một chút thời gian.

Theo sự di động của đại địa mềm mại dưới chân, Cổ Thần có thể cảm giác được, lực lượng quy tắc bốn phía càng lúc càng cường đại, thậm chí, thỉnh thoảng có quy tắc thời gian hoặc là quy tắc thiên địa, quy tắc sinh mệnh thuần túy xuất hiện, tuy rằng phạm vi vô cùng nhỏ bé, nhưng đối với quá trình tu luyện của Cổ Thần, hiệu quả thúc đẩy mười phần to lớn.

Nhất là quy tắc thời gian, chỉ cần Cổ Thần bắt được một tia cũng có thể khiến tìm hiểu quy tắc thời gian của hắn càng thêm hoàn thiện.

Lực lượng thời gian quá khứ và tương lai, Cổ Thần đã nắm giữ không sai biệt lắm, duy nhất chỉ có lực lượng hiện tại, Cổ Thần tìm hiểu lần đầu, trước khi quy tắc âm dương dung hợp thành hỗn độn, muốn hoàn toàn nắm giữ được lực lượng hiện tại, đạt tới cảnh giới Nhị sinh Tam, hầu như không có khả năng hoàn thành.

Tám trăm năm...

Đại địa mềm mại dưới thân vẫn di động cực nhanh như cũ, không hề có mảy may dấu hiệu ngừng lại.

Trải qua tám trăm năm tu luyện, rốt cuộc Cổ Thần đã hoàn thành dung hợp quy tắc âm dương, trong đan điền, quy tắc âm dương đã hoàn toàn biến mất không thấy, chỉ còn lại một mô hình hỗn độn, mô hình hỗn độn này, vạn vật có thể dung nạp, tất cả lực lượng quy tắc Cổ Thần có thể nắm giữ, bao gồm lực lượng quy tắc ngũ hành, đều đã hoàn toàn dung nhập vào trong mô hình hỗn độn này.

1010. Chương 40: Quái Vật Lớn

Lực lượng quá khứ bất biến!

Lực lượng tương lai bất diệt!

Lực lượng hiện tại vô địch!

Lực lượng hiện tại là lực lượng vô địch chân chính!

Chỉ có dung nạp tất cả lực lượng quy tắc vũ trụ, không gì địch nổi!

Tiếp theo Cổ Thần muốn làm chính là muốn dung hợp mô hình hỗn độn có thể dung hợp với tất cả quy tắc vũ trụ, hoàn toàn kết hợp với Bàn cổ đại đạo, hình thành lực lượng hiện tại vô địch.

Quá khứ bất biến, hiện tại vô địch, tương lai bất diệt! Ba loại lực lượng hình thành, đó là Nhị sinh Tam đại thành.

Nắm giữ ba loại lực lượng quá khứ, hiện tại, tương lai, Cổ Thần đối với quy tắc thời gian rốt cuộc đã sơ bộ nắm giữ, bước vào điện phủ của quy tắc thời gian.

Mô hình hỗn độn của Cổ Thần đã ngưng tụ thành công, trong mô hình hỗn độn này ẩn chứa các loại lực lượng quy tắc vô cùng vô tận, không cần phải tìm hiểu lực lượng quy tắc trong vũ trụ chi tâm làm tham thiếu, trực tiếp dung hợp với Bàn cổ đại đạo là được.

Vì vậy, Cổ Thần không cần phải cảm ngộ trong hư không hỗn độn.

Lực cảm ứng của Cổ Thần tản ra, hình thành được mô hình hỗn độn hoàn chỉnh, lực cảm ứng của Cổ Thần trong vũ trụ chi tâm đã có bước đột phá về chất, đủ đạt tới mấy trăm tỉ dặm, thế nhưng, vẫn không cảm nhận được đầu cùng của đại địa mềm mại dưới chân.

“Rốt cuộc đại địa mềm mại dưới chân rộng lớn như thế nào?”

Cổ Thần âm thầm kinh hãi, ngoại trừ lá cây của thế giới chi thụ, Cổ Thần chưa từng gặp qua bất cứ tinh cầu nào có diện tích so sánh được với đại địa mềm mại dưới chân.

Thân thể của Cổ Thần chợt lóe, liền về tới Côn Ngô Giới, một bước cuối cùng không cần phải tìm hiểu lực lượng quy tắc, không cần phải tiếp tục đón phong chi quy tắc công kích.

Côn Ngô Giới, ngay bên trên đại địa mềm mại vô biên vô hạn, theo di động, Cổ Thần thì tiếp tục bế quan tu luyện trong Côn Ngô Giới.

Cổ Thần đã nắm giữ được lực lượng quá khứ bất biến, tương lai bất diệt, duy nhất thiếu hụt chính là, lực lượng hiện tại vô địch.

Lực lượng quy tắc vô cùng vô tận và Bàn cổ đại đạo dung hợp mới có thể đạt được hiện tại vô địch, chỉ chờ Cổ Thần nắm giữ lực lượng hiện tại vô địch, như vậy, cho dù là Hồng và Thiên xuất hiện ngay trước mặt cũng có vẻ thua kém.

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt, lại trôi qua hơn hai trăm năm.

Cổ Thần đã dung hợp hoàn mỹ mô hình hỗn độn và Bàn cổ đại đạo với nhau, cũng đã nắm giữ được lực lượng kinh khủng của hiện tại vô địch.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, ba loại lực lượng, toàn bộ đều nằm trong tay Cổ Thần. Tu vi của Cổ Thần rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới Nhị sinh Tam.

Tiến vào vũ trụ chi tâm đã hơn một nghìn hai trăm năm, trong đó, một trăm sáu mươi năm tĩnh tu trong hư không hỗn độn, hơn hai trăm năm tu luyện lực lượng hiện tại trong Côn Ngô Giới, còn có trên dưới tám trăm năm Cổ Thần động tu trên đại địa mềm mại di chuyển cực nhanh.

Hiệu quả động tu so với tĩnh tu cao hơn gấp mười lần, tám trăm năm hầu như tương đương với tu luyện tĩnh tu tám nghìn năm.

Mà ở vũ trụ chi tâm tìm hiểu lực lượng hỗn độn nguyên thủy do vô số quy tắc vũ trụ cấu thành, so với thế giới bên ngoài nhanh hơn không chỉ trăm nghìn lần, tám nghìn năm, tương đương với tám mươi vạn năm, thậm chí tám trăm vạn năm bên ngoài.

Tu luyện tại vũ trụ chi tâm hơn một nghìn năm, bỏ qua hơn hai trăm năm tu luyện tại Côn Ngô Giới, hiệu quả tu luyện của Cổ Thần hầu như đã tương đương với bế quan tu luyện tại vũ trụ phạm gian một nghìn vạn năm.

Nhị sinh tam, quy tắc thời gian, hỗn độn nguyên thủy, tìm hiểu trong năm tháng vô tận, dần dần lĩnh ngộ khắc sâu.

Thế nhưng, trong vũ trụ chi tâm, Cổ Thần chỉ dùng hơn một nghìn năm đã hoàn toàn thành thành quả của mấy trăm vạn năm tại thế giới bên ngoài cũng khó có thể làm được.

Tu vi đã đạt tới Nhị sinh Tam, lúc này mới chân chính đứng sừng sững tại đỉnh cao tu đạo, là tồn tại tuyệt đỉnh vô thượng, cho dù là Hồng, Thiên chi cổ thần so sánh với Cổ Thần cũng nhiều nhất chỉ sống vai, thậm chí còn muốn kém hơn một bậc.

“Hồng, ta phải cảm tạ người thật tốt, nếu như không tới vũ trụ chi tâm, ta muốn bước vào cảnh giới Nhị sinh Tam không biết tới ngày nào tháng nào, không biết cần phải có bao nhiêu thời gian mới có thể đạt được

bước này, mà người, lại để ta tiêu tốn hơn một nghìn năm đã đạt được đỉnh phong chí cao của tu đạo, là tuyệt đỉnh vô thượng, cảnh giới Chân Tiên không gì không làm được trong truyền thuyết kia, tựa hồ, thực sự đưa tay là có thể chạm được.

Cổ Thần trong Côn Ngô Giới, thì thầm nói.

Bảy cảnh giới tu chân.

Hầu Thiên, Tiên Thiên cảnh, Thần Hải bí cảnh, Mệnh Tuyền bí cảnh, Độ Hư bí cảnh, Thiên Kiếp bí cảnh, Thuần Dương Chân Tiên.

Chỉ có sáu cảnh giới sau mới là con đường tu đạo chân chính, đã từng có tu sĩ đặt chân qua, có ghi chép bằng văn tự nhất định.

Mà Thuần Dương Chân Tiên, chỉ là cảnh giới trong truyền thuyết, là tồn tại để ngược nhìn, để mơ tưởng.

Tiên là thế nào? Có thể ngao du vũ trụ, do thám tất cả cấm địa, không gì không biết. Biết được tất cả huyền bí vũ trụ, không gì không làm được, có thể làm được chuyện bất cứ người nào cũng không thể làm được.

Mà cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn. Cho dù là Hồng, Thiên chi cổ thần cũng không thể làm được như vậy, trừ phi hoàn toàn nắm giữ được tất cả quy tắc vũ trụ mới có thể.

Không gì không biết, không gì không làm được, Tiên chân chính, gọi là Chân Tiên.

Bằng không, vô luận là cảnh giới, tên gọi có vang dội như thế nào, cái gì là Tiên Vương, Tiên Tôn, Tiên Tổ, đều chỉ là giả Tiên.

Về phần vì sao lại gọi là Thuần Dương Chân Tiên, vậy không người nào biết được, bởi vì ai cũng không biết truyền thuyết từ đâu dựng lên. Cho dù là Côn Ngô Tiên Đế, Hồng cũng chỉ nghe được truyền thuyết này từ lúc còn trẻ thơ.

Quá khứ bất biến, hiện tại vô địch, tương lai bất diệt, ba loại lực lượng đã bị Cổ Thần nắm giữ, trong đó, lực lượng quá khứ bất biến và tương lai bất diệt đều là nhìn không thấy, là hư huyền, nhưng cũng là tồn tại xác thực.

Lực lượng quá khứ bất biến và tương lai bất diệt, Cổ Thần không thể thi triển ra để chủ động công kích, chỉ có thể bị động phòng ngự.

Nhưng lực lượng hiện tại vô địch lại không giống, là lực lượng chân thật, là lực lượng xưng bá hiện tại, là lực lượng có hình có chất.

Lực lượng hiện tại vô địch trong Mệnh tuyền của Cổ Thần giống như Nhân Quả Luân và Sinh Tử Luân, cũng ngưng tụ thành một hình viên luân.

Nhìn bề ngoài viên luân này ẩn chứa vạn đạo thần quang, tất cả quy tắc vũ trụ tựa hồ đều ở trong đó, các loại lực lượng hỗn hợp cùng một chỗ, lại ở chung một cách nhua hòa, hình thành một tình thế cân đối vi diệu, tiết lộ lực lượng vô cùng vô tận.

Cổ Thần khoát tay, một viên luân tỏa ra vạn đạo thần quang liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, liên tục xoay tròn, các loại lực lượng quy tắc bên trong tựa hồ như sống thực, luôn luôn vận chuyển, giống như vũ trụ diễn hóa.

Cổ Thần nhìn lực lượng hiện tại vô địch ngưng tụ thành viên luân, nói:

- Cho người một cái tên, tuy rằng ẩn chứa các loại lực lượng quy tắc vũ trụ, thế nhưng đã dung hợp với Bàn cổ đại đạo, chính là quy tắc của vũ trụ Cổ Thần ta, vậy gọi tên là Bàn Cổ Luân đi.

Bàn Cổ Luân, uy lực hơn xa Nhân Quả Luân và Sinh Tử Luân, là đòn sát thủ chân chính của Cổ Thần, ẩn chứa các loại lực lượng quy tắc, thậm chí ngay cả quy tắc sinh mệnh, quy tắc thiên địa, tuy rằng hư không hỗn độn trong vũ trụ chỉ tâm mười phần thừa thối, thế nhưng là tồn tại, vì vậy, cũng ẩn chứa trong Bàn Cổ Luân.

Nhưng địa phương lợi hại chân chính của Bàn Cổ Luân ở chỗ nó ẩn chứa quy tắc thời gian, tuy rằng hiện tại Cổ Thần đối với quy tắc thời gian còn chưa thể nắm giữ hoàn toàn viên mãn chân chính, thế nhưng lực lượng sở hữu hoàn toàn không phải là pháp tắc đại viên mãn cực hạn có thể so sánh được.

Thu hồi Bàn Cổ Luân vào trong cơ thể, thân thể Cổ Thần chợt lóe lên, liền rời khỏi Côn Ngô Giới, đi tới đại địa mềm mại kia.

Cổ Thần linh ngộ lực lượng quy tắc vũ trụ chi tâm, hiện tại hư không hỗn độn hầu như dung hợp làm một với Cổ Thần, ánh mắt của Cổ Thần không ngừng có thể nhìn được địa phương cực kỳ xa xôi trong hư không, lực cảm ứng không hề bị hư không hỗn độn ngăn cản, có thể kéo dài gần như vô cùng vô tận.

Ánh mắt của Cổ Thần nhìn lại, phương viên hàng trăm tỉ dặm đều trong phạm vi đường nhìn của Cổ Thần, tuy rằng so ra kém với vũ trụ phạm gian, nhưng khoảng cách này tuyệt đối không gần.

Đại địa mềm mại dưới chân một màu xám đen, so với không gian xám đen mông lung hỗn độn hơi có chút khác nhau, nhưng bởi vì tồn tại trong vũ trụ chi tâm, trong hư không hỗn độn này không biết bao lâu, đại địa mềm mại này cũng ẩn chứa khí tức hỗn độn nguyên bản, các loại lực lượng quy tắc đều ẩn chứa trong đó.

Dùng ánh mắt xem ra, phương viên hàng trăm tỉ dặm cũng không phải là hoàn toàn bằng phẳng, có một địa phương tựa hồ là dãy núi, thế nhưng không nhìn thấy đầu cùng, dài hàng trăm tỉ dặm, đồng thời thẳng tắp một đường.

Trong lòng Cổ Thần chấn động, loại địa hình này, hẳn chỉ nhìn thấy qua tại một địa phương, đó chính là đỉnh chóp của tán cây đại lực.

Bởi vì tán cây đại lực chính là do lá cây của thế giới chi tụ cấu thành, lá cây và cành cây kết hợp một chỗ, có một mặt trên, một mặt dưới, nhưng do có đường vân, vì vậy sẽ hình thành đường tuyết giống như dãy núi kéo dài vô tận, vô cùng thẳng tắp, dài tới hàng tỉ dặm.

Nhưng thế giới chi tụ không di động, là thực vật cố định, đại địa dưới chân hiện tại đã bình tĩnh rồi, thế nhưng, Cổ Thần vĩnh viễn không quên được, thời điểm động thủ giăng to hơn tám trăm năm, ngay cả thời gian Cổ Thần tiến vào trong Côn Ngô giới tu luyện, đại địa mềm mại này vẫn di động rất nhanh, trong hai trăm năm qua, không biết khi nào, đại địa mềm mại này mới ngừng di động.

Dùng ánh mắt để nhìn không thể phán đoán được đại địa mềm mại dưới chân rốt cuộc là cái gì, nhưng Cổ Thần có thể cảm giác được, đại địa dưới chân có khí tức sinh mệnh, tựa hồ là một vật con sống, đồng thời, có khí tức khác nhau so với thế giới chi tụ.

Nếu như ánh mắt không thể phán đoán, vậy chỉ có thể sử dụng lực cảm ứng để tìm tòi.

Lực cảm ứng của Cổ Thần tản ra, rất nhanh đã đạt được phương viên trăm tỉ dặm, hiện tại lực cảm ứng của hắn không bị hư không hỗn độn ảnh hưởng, hầu như có thể kéo dài vô hạn, trong vũ trụ phạm gian, lực cảm ứng của vũ trụ hầu như có thể bao trùm cả một tinh vực, trên vạn tinh hải.

Phương viên nghìn tỉ dặm ... Phương viên hai nghìn tỉ dặm... Phương viên ba nghìn tỉ dặm... Phương viên năm nghìn tỉ dặm... Phương viên một vạn tỉ dặm!

Theo lực cảm ứng của Cổ Thần kéo dài, càng lúc càng kéo dài xa hơn, trong lòng Cổ Thần càng lúc càng chấn động, dĩ nhiên phương viên một vạn tỉ dặm cũng không đạt tới sát biên giới của đại địa mềm mại dưới chân.

Phương viên một vạn tỉ dặm hầu như đã tương đương với một tinh hệ rồi, có thể tưởng tượng được phiên đại địa mềm mại dưới chân này rộng lớn tới mức nào.

Cho dù là lá cây của thế giới chi tụ cũng chỉ có phương viên trên dưới một vạn tỉ dặm mà thôi.

Ngoại trừ đại lúc tán cây, Cổ Thần chưa từng gặp phải đại địa rộng lớn hạo hãn tới như thế này, đồng thời khối đại địa này còn vô cùng mềm mại, tràn ngập lực lượng sinh mệnh, quý dị không gì sánh được.

Lực cảm ứng còn đang tiếp tục kéo dài, thế nhưng, căn cứ vào phạm vi cảm ứng phương viên vạn tỉ dặm của Cổ Thần có thể nhận ra được, vật phẩm tầng tầng đan xen với nhau, hình thành một phiên đại địa

hoàn chỉnh, đến tột cùng là cái gì.

Mỗi một khối đều có phương viên mấy trăm tỉ dặm, thoát nhìn giống như một phiến lá cây, thế nhưng chiều rộng lại kém xa so với chiều dài, trước sau cực kỳ dài, gấp năm sáu lần so với chiều rộng, đồng thời rìa ngoài còn có hình dạng giống như răng cưa, so với lá cây càng giống như lông chim, nếu như những răng cưa thủ nhỏ hàng trăm tỉ lần, giống như là điểm phân nhánh của lông chim.

“Lê nào, đại địa mềm mại dưới chân là một con chim? Ta đang đứng trên lưng chim?”

Nghĩ có thể là lông chim, trong lòng Cổ Thần khẽ động, lập tức phủ quyết:

“Không có khả năng, nếu như là chim, vậy thể tích cũng quá mức khổng lồ đi? So với một tinh hệ còn lớn hơn rất nhiều, vì sao có khả năng có động vật to lớn tới như vậy?”

“Cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn như Long Tổ, thời điểm hóa thành nguyên hình, thân thể cũng chỉ dài mấy nghìn tỉ dặm, mà phiến đại địa mềm mại dưới chân, phương viên lên tới một vạn tỉ dặm còn chưa chạm tới biên giới, so với chân thân của Long Tổ không biết lớn hơn bao nhiêu lần, điều này cũng quá mức kinh khủng rồi.

Phương viên năm vạn tỉ dặm — Phương viên mười vạn tỉ dặm — Phương viên năm mươi vạn tỉ dặm...

Lực cảm ứng của Cổ Thần vô tận kéo dài, thời gian mỗi khi trôi qua một giây, trong lòng càng thêm chấn động mãnh liệt.

Đủ đạt tới phương viên một trăm vạn tỉ dặm, Cổ Thần vẫn chưa thể cảm ứng được sát biên giới của đại địa mềm mại dưới chân.

“Cái này thực đúng là quái vật lớn, ngày hôm nay đã không tin, lực cảm ứng của ta kéo dài vô tận như vậy, vẫn không cảm ứng được kích cỡ của người!”

Cổ Thần thầm nghĩ trong lòng.

Lực cảm ứng của Cổ Thần kéo dài càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt liền khuếch tán trên trăm tỉ dặm, thậm chí hơn một nghìn tỉ dặm.

Thời gian liên tục trôi qua, một canh giờ! Hai canh giờ! Ba canh giờ!

Phạm vi cảm ứng của Cổ Thần đã khuếch tán tới phương viên một nghìn vạn tỉ dặm — Phương viên năm nghìn vạn tỉ dặm — Phương viên mười nghìn vạn tỉ dặm!

Phạm vi lực cảm ứng thật lớn, trong lòng Cổ Thần càng chấn động, cảm giác đại địa mềm mại dưới chân chỉ là một con chim siêu khổng lồ càng lúc càng thêm khẳng định.

1011. Chương 41: Trở Lại Phàm Gian

Rốt cuộc, thời gian trôi qua cả ngày, lực cảm ứng của Cổ Thần không biết đã khuếch tán bao nhiêu ức tỉ dặm, đại địa dưới chân rốt cuộc cũng tới đầu cùng.

Lại thêm một ngày một đêm, đại địa dưới chân cả trước lẫn sau đều tới đầu cùng.

Hình dạng của đại địa mềm mại dưới chân cuối cùng cũng xuất hiện trong cảm ứng của Cổ Thần.

Là một con chim!

Thực sự là một con chim!

Trong lòng Cổ Thần đột nhiên chấn động mãnh liệt, thể tích của con chim này cũng quá mức không tưởng đi!

Một chiếc lông chim đã lớn hơn gấp trăm lần so với cả một khóa tu chân tinh, trên vạn chiếc lông chim đan xen cùng một chỗ, hầu như tương đương với kích cỡ của cả một tinh hệ.

Mà thể tích của con chim này khổng lồ không gì sánh được, lông chim trên người không biết có bao nhiêu ức tỉ chiếc đan xen với nhau, tương đương với trên vạn, trên ức phiến tinh hệ, so với thể tích của cả một tinh hải cũng lớn hơn không ít.

Đồng thời, đây còn là trạng thái đóng hai cánh lại của con chim này, nếu như mở rộng ra, không biết tốt cùng lớn tới mức nào, sợ rằng hai phiến tinh hải cũng có thể bị đôi cánh của nó che phủ.

Hình dạng của con chim này rất giống kim sí đại bàng, thể nhưng màu sắc lại là màu xám đen mờ lung, so với màu trắng hư không hỗn độn xung quanh không khác biệt nhiều, nhưng cẩn thận dò xét có thể thấy được hơi đen hơn một chút so với hư không hỗn độn.

Cổ Thần có thể khẳng định được, con chim này không phải là kim sí đại bàng, coi như là thủy tổ của kim sí đại bàng cũng không lớn bằng một phần vạn của con chim này, căn bản không có khả năng tồn tại loại chim khổng lồ tới mức này.

Tất cả yêu thú Cổ Thần biết được, nghe nói qua, tận mắt nhìn thấy, không hề có một chút tin tức gì về loại chim khổng lồ gần như vô cùng vô hạn này.

Từ trên người nó, Cổ Thần cảm giác được lực lượng vô cùng khổng lồ, tựa hồ loại chim này trời sinh sống trong hư không hỗn độn, vô số năm tháng tới nay, dung hợp một chỗ với hư không hỗn độn, nắm giữ rất nhiều lực lượng quy tắc của vũ trụ, thể nhưng, tựa hồ không phải rất khắc sâu.

Lực lượng quy tắc xa xa không phải lực lượng pháp tắc có thể so sánh được, cho dù là không phải quá sâu khắc, lực lượng quy tắc thiên địa vô tận bị con chim này tìm hiểu được vài phần, thực lực bản thân cực kỳ kinh khủng, không hề dưới Hồng và Thiên chi cổ thần Cổ Thần đã từng chứng kiến.

Thời điểm Cổ Thần cảm ứng, con chim này tựa hồ đang trong ngủ say, hai con mắt lớn chừng trăm vạn tu chân tinh hợp lại một chỗ đóng kín, toàn bộ thân thể đều dừng lại trong hư không hỗn độn vô biên vô hạn.

Bất quá, lực cảm ứng của con chim này vô cùng linh mãnh, ngay tại thời điểm lực cảm ứng của Cổ Thần đảo qua, hai con mắt lớn chừng trăm vạn tu chân tinh đột nhiên rộng mở.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo!

Đối với thăm dò của Cổ Thần, tựa hồ con chim này rất không thích, theo hai mắt vừa mở, hư không hỗn độn bốn phía đột nhiên bạo động, sản sinh cơn lốc hỗn độn vô cùng vô tận, lực lượng quy tắc vũ trụ bạo hân vô biên oanh kích về phía Cổ Thần.

Trình độ linh ngộ của Cổ Thần đối với quy tắc vũ trụ trong hư không hỗn độn không hề dưới con chim này, hần vung tay lên, hóa thành hai đạo cổ chuông hỗn độn vô cùng khổng lồ, cổ chuông khê đảo qua, tất cả cơn lốc hỗn độn đều bị Cổ Thần đánh tan nát.

Hử!

Thấy Cổ Thần hóa giải công kích của bản thân dễ dàng như vậy, con chim khổng lồ hiển nhiên có chút cả kinh, bất quá theo đó là giận dữ, cái miệng khổng lồ không gì sánh được hé ra, một tiếng kêu sắc bén chói tai đột nhiên vang lên.

Thanh âm này so với Tử Vong Chi Ca không hề thua kém, đồng thời chói tai tới cực điểm, thậm chí ngay cả hư không hỗn độn cũng bị tiếng thét chói tai này xé thành mảnh nhỏ trong nháy mắt.

Cổ Thần lúc này hoàn toàn không phải thời điểm chiến đấu với Hồng có thể so sánh được, hần mạnh mẽ hít một hơi, hư không hỗn độn phương viên vô số tỉ dặm đều bị Cổ Thần hút vào trong lồng ngực, toàn bộ lồng ngực trương lớn căng phồng.

Lập tức, Cổ Thần há miệng rống to:

- Sát!

Hư không hỗn độn vô cùng vô tận trong nháy mắt bị Cổ Thần rống lên, phát sinh một tiếng bạo tạc kinh thiên, hư không phương viên vô số tỉ dặm trong nháy mắt bị đánh tan tác, đồng thời, lấy tốc độ kinh khủng vô cùng đón nhận tiếng thét chói tai của con chim khổng lồ kia.

Thanh âm của Cổ Thần, lần đầu tiên còn to lớn vô cùng vô tận, tiếng thứ hai trong nháy mắt đã lặng yên không tiếng động.

Đại âm hi thanh!

Thanh âm của Cổ Thần so với Tử Vong Chi Ca của Hồng biến mất con nhanh hơn, nói rõ, uy lực kinh khủng hơn rất nhiều, chỉ trong hai lần nháy mắt đã từ từ hóa thành không tiếng động, đạt tới trình độ đại âm hi thanh.

Tiếng thét chói tai của con chim khổng lồ bị thanh âm của Cổ Thần đánh tan tác, thậm chí ngay cả thân thể khổng lồ vô hạn của nó cũng bị tiếng “sát” giận dữ của Cổ Thần công kích, mạnh mẽ run lên từng đợt.

Một kích trấn vào con chim khổng lồ, khoe môi Cổ Thần khẽ động, rồi đột nhiên phát ra mấy phù văn tiên thiên hỗn độn:

- Ta và ngươi không oán không thù, vì sao công kích ta? Đạo hạnh của ngươi không tồi, không nên để hủy hoại trong chốc lát!

Cổ Thần đối với lực lượng quy tắc vũ trụ đã tìm hiểu tới trình độ nhất định, đối với một ít tự phù đồng sinh với thiên địa coi như nắm giữ tương đối nhiều, con chim khổng lồ này hẳn là được sinh ra trong hư không hỗn độn, chưa bao giờ rời khỏi, không có khả năng nghe hiểu được ngôn ngữ thế giới bên ngoài, vì vậy Cổ Thần mới nói chuyện bằng âm phù tiên thiên nguyên thủy.

Quả nhiên, con chim khổng lồ kia nghe vậy, lập tức cả kinh, trong sát na, một đạo thần thức truyền âm vang lên trong đầu Cổ Thần, cũng là âm phù tiên thiên:

- Ngươi là ai? Dĩ nhiên có thể nói ra được ngôn ngữ ta hiểu?

Cổ Thần hỏi:

- A, trước đó còn có người nói chuyện với ngươi?

Con chim khổng lồ kia truyền âm lại:

- Đúng vậy, là một lão đầu tóc bạc, hẳn nói hẳn tên là Hồng, thế nhưng, lời hắn nói, đại đa số ta nghe không hiểu, không có cách nào giao lưu với hắn.

Xem ra Hồng và con chim khổng lồ này đã từng gặp qua, đồng thời, thật lâu trước đây, khi đó Hồng tìm hiểu đối với lực lượng quy tắc trong vũ trụ chỉ tâm hẳn là chưa có bao nhiêu thành tựu, đối với âm phù tiên thiên không nắm giữ nhiều, vì vậy không thể giao lưu với con chim khổng lồ này.

Mà Cổ Thần đối với âm phù tiên thiên còn trên con chim khổng lồ này, nói:

- Nguyên lai là hắn, hắn cũng giống như ta, cũng tới từ thế giới bên ngoài, ta là Cổ Thần, ngươi tên gì?

Linh trí của con chim khổng lồ kia không cao, rất hưng phấn nói:

- Ta không biết ta là cái gì, ta không có tên, ngươi có thể mang ta tới thế giới bên ngoài hay không? Ta không biết đã ở nơi này bao lâu, buồn chán ta bay, mệt mỏi ta dừng lại, mặc kệ ta bay bao nhiêu xa, tất cả mọi thứ bốn phía đều không có biến hóa, thế giới bên ngoài có giống như thế này hay không?

Cổ Thần nói:

- Thế giới bên ngoài đích xác không giống nhau, muôn hình muôn vẻ, thế nhưng thân thể của ngươi quá lớn rồi, đối với thế giới bên ngoài chính là một tai nạn khủng khiếp, ta không thể mang theo ngươi ra ngoài, hơn nữa, ta hiện tại cũng bị vây tại nơi đây, không thể rời đi, còn phải chậm rãi tìm kiếm lối ra.

Cổ Thần trong vũ trụ chỉ tâm có phạm vi lực cảm ứng không kém hơn bao nhiêu so với vũ trụ phàm gian, hẳn tin tưởng, nếu như Hồng có thể rời khỏi vũ trụ chỉ tâm, khẳng định sẽ có địa phương có thể rời đi, đối với rời khỏi vũ trụ chỉ tâm, Cổ Thần không hề lo lắng một điểm.

- Không, không, không... Ta muốn đi ra ngoài, muốn nhìn thế giới bên ngoài.

Chim khổng lồ kia nhất thời sốt ruột kêu lên, truyền âm nói:

- Người lợi hại hơn so với ta, người có thể dạy ta, biến thân xác nhỏ hơn một chút, ta bái người làm sư phụ, người dạy ta, ta rất muốn tới thế giới bên ngoài nhìn một chút.

Chấn động do chim khổng lồ này tạo cho Cổ Thần không thua gì trước kia tại vũ trụ vô tận nhìn thấy Quân.

Quân là đại đạo chi thể, trời sinh có thể dung hợp với tất cả đại đạo, thành tựu sau này không thể đánh giá được, cự đầu thiên địa vô lượng kiếp, về bản chất cũng không bằng được hắn, chỉ cần đủ thời gian, chắc chắn giống như Hồng, Côn Ngô Tiên Đế, trở thành đại nhân vật.

Mà con chim khổng lồ này sinh ra và lớn lên trong vũ trụ chi tâm, từ bé đã hô hấp khí tức trong hư không hỗn độn, hấp thu lực lượng quy tắc vũ trụ, lực lượng bản thân vô cùng vô tận, không thua Hồng đã lĩnh ngộ Tử Vong Chi Ca, thành tựu hiện tại đã là đỉnh phong chân chính của tất cả tu sĩ khắp thiên hạ.

Cổ Thần hơi suy tư một chút, con đường sau này nói không chừng cần phải có người giúp đỡ, Quân là một, con chim khổng lồ này vị tất không phải, nói:

- Suốt đời ta chỉ thu nhận một đệ tử chân chính, nếu như người thực sự muốn rời khỏi nơi này, ta có thể thu người làm nhị đệ tử, dạy người thuật biến hóa, tới thế giới bên ngoài, không được làm xằng làm bậy, người có thể cam đoan?

Con chim khổng lồ kia nhất thời vui vẻ, truyền âm nói:

- Đa tạ sư phụ, chờ sư phụ dạy ra biến hóa hình người, ta sẽ hành lễ với sư phụ, sư phụ, ta không có tên, sư phụ giúp ta đặt một cái tên, tới thế giới bên ngoài rồi, ta nhất định sẽ nghe theo lời giáo huấn của sư phụ, tuyệt đối không làm xằng làm bậy.

Lực cảm ứng của Cổ Thần bao phủ con chim khổng lồ, nói:

- Thân thể của người có chút tương tự với chim đại bàng, vì sư ban cho người một chữ “bằng” đi, bất quá thân thể của người hạo hãn, nghiêm đại không gì sánh được, bất cứ chim bằng nào cũng kém hơn rất nhiều, so sánh trộn lẫn người với chim bằng thông thường thực sự vũ nhục người rồi.

Hạo hãn, nghiêm đại...

Trong lòng Cổ Thần đột nhiên nhớ tới một người — Côn Ngô Tiên Đế, chỉ có Côn Ngô Tiên Đế mới là hạo hãn, nghiêm đại, cao nhất, không thể thay thế trong lòng Cổ Thần.

Cổ Thần nói:

- Ta từng nhận biết một người, thần thông quảng đại, tiên lực hạo hãn, tên là Côn Ngô, vậy lấy một chữ Côn cho người, bất quá, vì tôn trọng đối với người này, chữ Côn chỉ có thể lấy làm ngoại âm, đặt cho người tên là Côn Bằng!

- Côn Bằng! Côn Bằng!

Chim khổng lồ Côn Bằng niệm hai câu, truyền âm cười ha ha, nói:

- Ha ha, Côn Bằng hay, niệm lên quả nhiên có khí thế vô biên hạo hãn, ha ha! Sư phụ, ta tên là Côn Bằng!

Cổ Thần nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta một mặt dạy người thuật biến hóa, một mặt tìm kiếm vị trí rời khỏi vũ trụ chi tâm.

Côn Bằng trời sinh đã có khí tức bản nguyên vũ trụ, nắm giữ một ít lực lượng quy tắc vũ trụ, là một loại hoang thú, hoang thú vốn không thể biến hóa thành hình người, bởi vì không ai có thể chuyển hoá được giữa quy tắc vũ trụ và pháp tắc, mà Cổ Thần lại là một ngoại lệ.

Cổ Thần đối với nắm giữ quy tắc vũ trụ mặc dù không thể nói là đại viên mãn, xuất thần nhập hóa, nhưng cũng có vài phần tạo nghệ, để một hoang thú biến hóa không quá mức khó khăn, chỉ là hoang thú bình thường nắm giữ lực lượng quy tắc chỉ là một tia, vì vậy so với yêu thú đồng cấp mạnh hơn không ít, nhưng cũng chỉ cường đại hữu hạn, mà Côn Bằng, nắm giữ lực lượng quy tắc, hiển nhiên không đơn giản là một tia, bất quá, đối với Cổ Thần mà nói, không phải là chuyện không thể thay đổi.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua.

Trong nháy mắt, trăm năm trôi qua.

Trải qua trăm năm dạy dỗ, rốt cuộc Côn Bằng có thể biến hóa thân thể trở thành thân người đầu chim, mà Cổ Thần đối với pháp tắc vũ trụ càng tiến thêm một bước nhỏ, đồng thời tìm được mấy chỗ bạc nhược trong vũ trụ chi tâm.

Sau hơn một nghìn ba trăm năm tiến vào vũ trụ chi tâm, Cổ Thần mang theo đệ tử thứ hai Côn Bằng, rời khỏi vũ trụ chi tâm, trở lại vũ trụ phạm gian.

Vũ trụ phạm gian.

Hư không vô tận.

Cổ Thần cùng với một cự nhân đầu chim cao chừng chín trượng chín đứng chung một chỗ.

Cự nhân đầu chim cao chín trượng chín kia chính là Côn Bằng, thân thể của hắn thực sự quá mức to lớn rồi, cho dù Cổ Thần đã dạy hắn thuật biến hóa, tu luyện hơn một trăm năm, đã biến hóa được thành nhân hình, nhưng vẫn cao tới chín trượng chín, ngay cả đầu gối của hắn Cổ Thần cũng không cao bằng.

Bất quá, mặc dù thân thể của Côn Bằng rất cao, đối với Cổ Thần cũng vô cùng tôn kính, mặc dù song song đứng thẳng với Cổ Thần, nhưng thân thể chung quy chênh về phía sau một chút, không hề đứng cùng một đường so với Cổ Thần, để Cổ Thần đi phía trước, Côn Bằng đi phía sau, tương đương với tùy tùng của Cổ Thần.

Vũ trụ chi tâm rộng lớn không gì sánh được, một trăm năm Cổ Thần cũng không thể thăm dò được toàn bộ, sau khi tìm được mấy điểm không gian tương đối yếu, cuối cùng, chọn một điểm không gian yếu nhất trong đó, Cổ Thần thi triển đại tiên lực nghịch thiên, rốt cuộc cũng đánh vỡ không gian trời buộc, từ vũ trụ chi tâm, mang theo Côn Bằng vọt ra ngoài.

Cổ Thần nắm giữ đối với quy tắc không gian đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh.

Côn Bằng trong không gian vũ trụ chi tâm kiên cố như vậy, chỉ một lần hô hấp đã có thể phi độ được trăm vạn dặm, tới vũ trụ phạm gian rồi, một lần đại na di không biết thuần di được khoảng cách bao nhiêu tỉ dặm, thế nhưng, so với Cổ Thần đã nắm giữ quy tắc không gian tới lô hỏa thuần thanh mà nói, khoảng cách như vậy không tính là cái gì, tốc độ trước mặt Cổ Thần không hề chiếm được ưu thế.

- Đây là thế giới bên ngoài sao? Năm quang mười màu, thần hà tràn đầy không gian, tinh thần lấp lánh, vô biên vô hạn... Ha ha ha, so với vũ trụ chi tâm chỉ có khí hỗn độn, thế giới bên ngoài thực sự quá mức mỹ diệu rồi.

Côn Bằng nhìn tinh không bốn phía, hưng phấn cười ha ha, nói:

- Sư phụ, người dẫn ta rời khỏi vũ trụ chi tâm, Côn Bằng vô cùng cảm kích, đa tạ sư phụ!

1012. Chương 42: Tung Tích Vạn Giới

Cổ Thần nói:

- Người thực sự muốn rời khỏi vũ trụ chi tâm? Bao nhiêu người bên ngoài muốn tiến vào vũ trụ chi tâm cũng không được, trước kia nếu không phải sư phụ bị Hồng kéo vào, cũng không có cách nào tiến nhập.

Côn Bằng hưng phấn nói:

- Hiện tại sư phụ đã biết tình huống của vũ trụ chi tâm, tìm được mấy điểm không gian bạc nhược không phải có thể tự do ra vào hay sao? Lúc nào muốn vào, tùy thời có thể tiến nhập, lão đầu tóc bạc kia dĩ nhiên là địch nhân của sư phụ, lần sau gặp mặt, ta nhất định đánh nát đầu hắn.

Cổ Thần nói:

- Thế giới bên ngoài, địch nhân của sư phụ rất nhiều, nhất định sẽ có phần chiến đấu của ngươi, bất quá thực lực của Hồng không hề dưới ngươi, đồng thời, hắn đã lĩnh ngộ được bí mật vĩnh sinh bất tử, mấy năm

nay thực lực trong kỳ tăng tiến cực nhanh, một nghìn ba trăm năm không thấy, có thể lại tiến bộ cũng nói không chừng...

- Hắc hắc, ta cũng có vĩnh sinh bất tử chi tâm, không sợ hắc!

Côn Bằng vỗ ngực cười nói.

Côn Bằng nói không sai, hắc đã lĩnh ngộ được không ít lực lượng quy tắc vũ trụ, cho dù là Cổ Thần hiện tại cũng không thể tiêu diệt được hắc, nhiều nhất là trấn áp.

Cổ Thần gật đầu, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, ánh mắt nhìn về phía hư không vô tận trước mặt, trong hai tròng mắt của hắc đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh.

Cách hai người Côn Bằng và Cổ Thần vô số ức tỉ dặm có một bóng người mặc đạo bào màu đen, lấy tốc độ nhanh chóng không gì sánh được liên tục thuấn di không ngừng nghỉ.

Thân thể của Côn Bằng có thể so sánh được mấy lần tinh hải, ánh mắt càng có thể nhìn xa mấy chục lần, theo ánh mắt của Cổ Thần tự nhiên nhìn thấy được bóng người mặc đạo bào màu đen kia.

Côn Bằng nói:

- Sư phụ, chẳng lẽ tu sĩ thiên địa vô lượng nửa kiếp này là địch nhân của người?

Cổ Thần đáp lại:

- Coi như vậy, bất quá hắc còn chưa đủ tư cách, ta và sư phụ của hắc có một bút sổ sách nên tính toán!

Côn Bằng nói:

- Sư phụ chờ, ta đi bắt hắc lại.

Nó xong, phía sau lưng Côn Bằng đột nhiên xuất hiện một đôi cánh lớn, thân thể trực tiếp biến mất không thấy, chớp mắt đã xuất hiện ngay phía trước bóng người mặc đạo bào màu đen cách vô số tỉ dặm, bàn tay nắm lại, một cự trảo liền chụp thẳng vào bóng người mặc đạo bào màu đen.

Bóng người màu đen kia hiển nhiên cả kinh, nhưng cũng không hoảng loạn, quát lên:

- Âm Vô Thiên Tướng!

Đột nhiên, toàn bộ thiên địa, phương viên hàng tỉ dặm trong nháy mắt biến thành một mảnh đen kịt.

Bóng người màu đen này chính là đệ tử của Ma Tổ Đại Tự Tại Thiên Ma — Ma Đà.

Bất quá, ánh mắt của Côn Bằng hiển nhiên không hề bị bóng đen kia ảnh hưởng, Côn Bằng có thể nhìn thấy rõ ràng thân ảnh của Ma Đà xuyên toa trong bóng đêm, phương hướng cự trảo biến đổi, trực tiếp bắt phá hư không vô tận, tất cả bóng đen, trong sát na chụp Ma Đà vào trong trảo.

Lực lượng quy tắc trời buộc trên người Ma Đà, để hắc không thể nhúc nhích.

Thực lực của Côn Bằng so với cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn còn mạnh hơn rất nhiều, bắt Ma Đà tu vi thiên địa vô lượng nửa kiếp chỉ là chuyện dễ dàng.

- Người là ai? Dám can đảm bắt ta? Sư tôn của ta là Đại Tự Tại Thiên Ma, cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn.

Ma Đà cả kinh, nhất thời rống to.

- Chuyện nhỏ, sư phụ ta đang muốn tìm sư tôn chó má của ngươi tính sổ, hắc hắc...

Côn Bằng cười hắc hắc, hai cánh phía sau vỗ mạnh, thân thể đột nhiên xuyên qua vô số ức tỉ dặm hư không, đi tới trước mặt Cổ Thần, nói:

- Sư phụ, đã bắt hắc tới rồi.

Thực lực của người này so với sư tôn Ma Tổ tựa hồ càng mạnh hơn một chút, dĩ nhiên còn có một sư phụ khác nữa? Trong lòng Ma Đà cả kinh, đợi khi ánh mắt rơi vào người Cổ Thần, trong sát na khiếp sợ tại chỗ, cả kinh nói:

- Người... Người... Dĩ nhiên là người?

- Không sai, chính là ta!

Thanh âm của Cổ Thần tiết lộ vài phần hàn ý, nói:

- Ma Đà, hơn một nghìn năm rồi, hiện tại Ma Tổ còn an ổn?

Tuy rằng khí tức của Cổ Thần đã khiến Ma Đà không thể nhìn thấu, thế nhưng, hơn nghìn năm trước, thực lực của Cổ Thần trong mắt Ma Đà tương đối dễ dàng, biết được đáy hòm của Cổ Thần, đối với Cổ Thần ngược lại không sợ hãi như đối với Côn Bằng, mạnh tiếng nói:

- Sư tôn của ta rất khá, Cổ Thần, đồ đệ này của ngươi là ai, dám can đảm bắt ta, sư tôn của ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

- Hừ hừ...

Cổ Thần nói:

- Cũng vừa lúc, sổ sách giữa ta và Ma Tổ nên tính toán cẩn thận rồi, ngươi dẫn đường cho ta!

Lúc ban đầu Ma Tổ còn có chút mạnh miệng, thế nhưng dưới sự “giáo dục” của Côn Bằng, rất nhanh biến thành ngoan ngoãn.

Trong miệng Ma Đà, Cổ Thần biết, Hồng đích xác đã tới trận doanh Vạn Giới một lần, thế nhưng không đại khai sát giới, mặc dù tu sĩ trận doanh Vạn Giới bị hủy không gian sinh sống, nhưng cũng không bị thương tổn nhiều, chỉ là sau khi kiến thức thực lực của Hồng, tu sĩ trận doanh Vạn Giới đối với trận doanh Chư Thiên hầu như đã chịu thần phục, vì vậy toàn thể di chuyển tới địa phương cực kỳ xa xôi hẻo lánh cách xa Thiên Cung.

Lực lượng của Côn Bằng so với Ma Đà cường đại hơn rất nhiều, để Ma Đà bị thu phục không ngứa người lên được, dưới sự dẫn đường của Ma Đà, Cổ Thần và Côn Bằng đều thuận di về phía hư không trận doanh Vạn Giới hiện tại.

Vũ trụ phạm gian hầu như vô cùng vô tận, nhưng cũng có biên giới, bên ngoài biên giới chính là hư không hỗn độn không đầu cùng, đồng thời, hư không hỗn độn này không giống như vũ trụ chi tâm, cũng không có lực lượng quy tắc vũ trụ, không có sinh mệnh, không có tử vong, chân chính không có bất cứ thứ gì, đồng thời rộng lớn không biên giới, ai cũng không biết bên ngoài hư không hỗn độn rộng lớn tới mức nào, tu sĩ tiến vào trong đó rất dễ mê thất, vĩnh viễn không có cách nào trở về.

Hiện tại, địa phương trận doanh Vạn Giới đặt không gian chính là giải đất sát biên giới giữa vũ trụ phạm gian và hư không hỗn độn.

Cự đầu thiên địa vô lượng kiếp từ thế giới chi thụ tới không gian sát biên giới vũ trụ phạm gian cần phải có thời gian hơn mười ngày đại na di, đối với tu sĩ thiên địa vô lượng nửa kiếp thậm chí cần tới hơn một tháng.

Cổ Thần và Côn Bằng mới rời khỏi vũ trụ chi tâm, vừa vọt tới không gian sát biên giới vũ trụ phạm gian, đồng thời càng trùng hợp gặp phải Ma Đà.

Nơi này cách không gian trận doanh Vạn Giới hiện tại không còn xa, đồng thời tốc độ của Cổ Thần và Côn Bằng so với cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn còn nhanh hơn rất nhiều, không tới một canh giờ sau đã tới được mục tiêu.

Tu sĩ trận doanh Vạn Giới chiếm hơn mười tinh hải phụ cận, tất cả cao tầng của trận doanh Vạn Giới đều ở trong một tu chân tinh siêu cấp tên là Tu Di Tinh, tụ tập gặp mặt, thương nghị kế hoạch sinh tồn và phát triển của trận doanh Vạn Giới sau này.

Thủy tổ Phật môn Nguyên, Ma Tổ, thánh tổ Nho môn Khâu, ba vị cự đầu đều tới Tu Di Tinh.

Trừ ba người này ra, còn có một ít cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp, cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp.

Ví dụ như cường giả Long tộc, cường giả Đạo môn, cường giả Cổ Vu Điện, bất quá Long Tổ, Chiến thần Hình, Tiêu Điều Tiên Tổ không hề xuất hiện.

Đại hội đang cử hành, ba vị cự đầu Khâu, Ma tổ, Nguyên xếp hành hình chữ phẩm, cách biệt ngồi trong hư không cao cao tại thượng, ba người tựa hồ đã trở thành tồn tại đứng đầu của trận doanh Vạn Giới. Cường giả Đạo môn, Long tộc, Cổ Vu Điện đã hoàn toàn không có quyền nói chuyện.

Lúc này Chiến thần Liệt của Cổ Vu Điện đang phát biểu:

- Chiến thần Hình và Long Tổ đều là một trong những cự đầu của trận doanh Vạn Giới ta, bị trấn áp trong Ngọc Huyền Thiên đã hơn một nghìn năm, chúng ta đều là thành viên của trận doanh Vạn Giới, phải đồng tâm hiệp lực giải cứu bọn họ ra ngoài.

- Đúng, giải cứu Long Tổ, giải cứu Chiến thần Hình!

Cường giả Long tộc và Cổ Vu điện đều cùng nhau hô to.

- Yên tĩnh!

Ma Tổ khoát tay áo, nói:

- Chiến thần Hình và Long Tổ đều tự mình tấn công Thiên Cung, bị Hồng bắt giữ, lúc này mới bị trấn áp, thực lực của Hồng cường đại tới mức nào, không phải các ngươi không biết, hiện tại trận doanh Vạn Giới đã không còn thực lực tranh đấu với trận doanh Chư Thiên, chúng ta nên yên yên ổn ổn nghỉ ngơi lấy lại sức tại nơi này, đi Ngọc Huyền Thiên cứu người là tự tìm đường chết.

- Cùng một trận doanh, cùng một sinh mệnh, Ma Tổ, các ngươi còn nhớ rõ lời thề tại thời điểm trở thành trận doanh Vạn Giới, mọi người đồng thời ưng thuận? Đồng sinh cộng tử, cùng một sinh mệnh, hiện tại các ngươi lại muốn thấy chết mà không cứu?

Chiến thần Liệt cả giận nói.

Ma Tổ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ai nói bọn họ đã chết? Bọn họ chỉ là bị trấn áp mà thôi, còn chưa chết, chờ thời điểm muốn chết cứu ra cũng không trễ!

- Ngươi...

Chiến thần Liệt giận dữ.

Tu sĩ Cổ Vu Điện và Long Tộc cũng phẫn nộ vô cùng, thế nhưng trận doanh Vạn Giới hoàn toàn bị ba vị cự đầu nắm giữ, thanh âm của bọn họ căn bản không hề có bất cứ tác dụng gì.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên lao xuống một quả cầu màu đen, rơi xuống dưới mặt đất, mọi người nhìn kỹ lại, chính là một cái đầu đầm đìa máu tươi, không ai khác, chính là Ma Đà.

Côn Bằng thân cao chín trượng chín, đột nhiên xuất hiện bên cạnh mọi người, ánh mắt đảo qua mọi người, cuối cùng rơi vào Ma Tổ, nói:

- Phụng sự mệnh, đến đây thu gặt tính mệnh của ngươi.

Côn Bằng xuất hiện để mọi người trong trận doanh Vạn Giới đều khiếp sợ tại chỗ.

Ma Tổ thân là một trong những cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, tu vi bản thân thông thiên triệt địa, thực lực cường đại, vô biên vô hạn, dĩ nhiên trước mặt rất nhiều người bị người khác giết tới cửa, điểm danh muốn lấy tính mệnh của hắn, chưa bao giờ xuất hiện qua loại chuyện như thế này.

Cho dù là Hồng cũng không có hung uy như vậy.

Ánh mắt của mọi người đầu tiên bị thân thể thật lớn của Côn Bằng hấp dẫn, lập tức liền chuyển dời xuống đầu người đầm đìa máu tươi dưới đất.

- Là Ma Đà...

- Ma Đà là cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp, đã tu luyện được bất tử bất diệt chi thân, dĩ nhiên bị giết chết rồi?

- Ngoại trừ Hồng, còn có ai có thực lực đánh chết cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp?

- Người to lớn này là ai? Thực lực quá khủng khiếp, chẳng lẽ là đồ đệ của Hồng, nhưng đệ tử của Hồng chỉ nghe nói qua có Thái, Thủy, Huyền, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua có một đệ tử điều nhân như vậy.

...

Tất cả cường giả trận doanh Vạn Giới đều kinh hô, đứng bật dậy.

Nhất là tu sĩ Ma Môn, nhìn thấy đầu của Ma Đà, càng kích động run rẩy, mấy vị đệ tử tọa hạ Ma Tổ tức giận nhảy bật ra.

- A... Là Ma Đà sư huynh!

- Ma Đà sư huynh bị giết rồi? Điều nhân này là ai?

- Dám can đảm sát hại Ma Đà sư huynh, làm thịt điều nhân này, báo thù cho Ma Đà sư huynh!

...

...

Mà bản thân Ma Tổ thì hí hai mắt lại, trong nháy mắt đứng lên, một cỗ ma khí ngập trời tuôn trào, thế nhưng, trong ánh mắt của hắn nhìn Côn Bằng so với các tu sĩ khác nhiều hơn một tia kinh hãi.

Những tu sĩ khác nhìn thấy Côn Bằng chỉ biết là khí tức rất mạnh, về phần cường đại bao nhiêu thì hoàn toàn không nhìn ra được, trong suy nghĩ của bọn họ, dù cường thịnh hơn nữa thì cũng không thể vượt qua được cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn.

Thế nhưng, Ma Tổ từ trên người Côn Bằng cảm thụ được lực lượng so với chính mình càng thêm cường đại hơn nhiều, đó là một loại lực lượng vượt qua hắn, thấy Côn Bằng, so với thấy Hồng, áp lực càng thêm mạnh mẽ.

Có cảm giác giống như Ma Tổ chính là thủy tổ Phật môn Nguyên và thánh tổ Nho môn Khâu.

Linh trí của Côn Bằng không cao, đồng thời vẫn luôn sinh hoạt trong vũ trụ chi tâm, còn duy trì tính hoang dã nguyên thủy, mười phần hiếu chiến, Cổ Thần muốn tìm Ma Tổ phiền phức, Côn Bằng kiên quyết xin chiến, nói muốn quét sạch tất cả địch nhân cho Cổ Thần, mà Cổ Thần thân làm sư phụ, đứng một bên nhìn là được rồi.

Thấy lực chiến đấu của Côn Bằng cực mạnh, Cổ Thần liền đáp ứng hắn, để Côn Bằng tới đối phó với Ma Tổ, Cổ Thần ẩn thân trong hư không phụ vận. Hiện tại Cổ Thần nắm giữ đối phương quy tắc không gian hầu như đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng không thể phát giác ra được.

Ánh mắt của Cổ Thần đảo qua đám tu sĩ Ma Môn sục sôi tình cảm quần chúng, một cỗ cảm giác sợ hãi không tên đột nhiên sản sinh trong lòng chúng tu sĩ Ma Môn, nhất thời đóng chặt cái miệng ồn ào.

Côn Bằng cười hắc hắc, nói:

- Một đám người vô tri, bản tọa không phải là điều nhân gì đó, là đệ tử tọa hạ dưới trướng đệ nhất cường giả thiên hạ Cổ Thần sư phụ, Ma Tổ, sư phụ ta có chút sổ sách muốn tính toán với người, hắc hắc...

- Cổ Thần?

Cường giả trận doanh Vạn Giới nhất thời kinh hô.

Cường giả Cổ Vũ điện, Đạo môn, Long tộc đều lộ vài phần kinh hãi.

Lần trước Cổ Thần bị bắt tới Thiên cung, sau đó Chiến thần Hình, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ, Nguyên nghĩ cách cứu viện Cổ Thần, đánh Thiên Cung, kết quả Hồng hiện thân, Chiến thần Hình và Long tổ bị bắt giữ, Nguyên xem thời cơ có thể thoát thân chạy trốn, hạ lạc của Cổ Thần không rõ từ đây.

Tu sĩ trận doanh Vạn Giới đều cho rằng Cổ Thần đã chết, sau đó trận doanh Vạn Giới suy bại, Nguyên cũng truyền tin thân phận của Cổ Thần ra, để tu sĩ trận doanh Vạn Giới đều biết truyền nhân của Côn Ngô Tiên Đế đã chết, để chúng cường giả chặt đứt lòng tin tranh đấu với trận doanh Chư Thiên.

Nhưng không hề nghĩ tới, lúc này mới qua hơn một nghìn năm, Cổ Thần lại xuất hiện rồi.

1013. Chương 43: Giết Chết Ma Tổ.

Tuy rằng trong thời gian này Cổ Thần đã từng tới Thiên Cung một lần, bắt giữ Thiên đế Kim Ô, đánh một trận với Hồng, bị Hồng kéo vào vũ trụ chi tâm, nhưng lúc này trận doanh Vạn Giới đã sớm suy bại, trận doanh Vạn Giới đã không còn cơ sở tìm hiểu đối với trận doanh Chư Thiên, đối với tin tức của Cổ Thần, trận doanh Vạn Giới hoàn toàn không biết.

Lúc này đột nhiên nghe được cái tên Cổ Thần, cường giả trận doanh Vạn Giới so với Côn Bằng tuyên bố chặn giết Ma Tổ càng thêm khiếp sợ hơn nhiều.

Trong hai tròng mắt của Nguyên tràn ngập vẻ chấn động, lần Hồng xuất hiện kia, Nguyên đã sớm nhanh chân chạy trước, không hề biết được tình huống của Cổ Thần phía sau, trong suy nghĩ của hắn, ngay cả Chiến thần Hình, Long tổ đều bị Hồng trấn áp, Cổ Thần kiên quyết không có đạo lý còn sống.

Nào từng nghĩ rằng, hiện tại đột nhiên nghe được tin tức của Cổ Thần.

Đồng thời còn thua một đồ đệ cường đại tới như vậy, Nguyên từ trên người Côn Bằng cảm thụ được khí tức càng đáng sợ hơn so với Hồng.

Lực lượng của Hồng là lực lượng pháp tắc, lực lượng của Côn Bằng là lực quy tắc, tuy rằng thực lực hai người rất gần nhau, nhưng xét về mặt bản chất, Côn Bằng mạnh hơn, tạo thành cảm giác đáng sợ hơn nhiều.

- Hừ!

Ma Tổ tức giận hừ một tiếng, tuy rằng cảm thấy kinh hãi đối với lực lượng của Côn Bằng, nhưng dù sao hắn cũng là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, ngang dọc tu chân giới đã từng sợ ai? Cho dù là Hồng Ma Tổ cũng có thể tự nhận dù không địch lại, cũng có thể bảo đảm được tính mệnh, toàn thân trở ra, sao có thể hoàn toàn bị dọa sợ bởi Côn Bằng xa lạ này.

Ma Tổ nói:

- Vị đạo hữu này nói đùa, ta và Cổ Thần nước sông không phạm nước giếng, nào có sổ sách nào tính toán, bất quá, nếu người đã chọc trên đầu Ma Tổ ta, Ma Tổ ta cũng không sợ người, nơi này nhiều người hỗn độn, người có dám theo ta tới phiên tính hải kia đánh một trận!

Nói xong, Ma Tổ tiên chỉ một ngón tay về phía trước.

Côn Bằng nói:

- Có gì mà không dám!

Đang khi nói chuyện, thân ảnh của Côn Bằng chợt lóe, trong sát na xuyên toa qua vô hư hư không hàng tỉ dặm, thuận di về phía phiến tinh hải Ma Tổ chỉ.

Mà đúng lúc này, thân ảnh của Ma Tổ cũng đột nhiên nổ bắn ra, bất quá, không phải là phía trước hắn chỉ ngón tay, mà là phóng thẳng về phương hướng ngược lại.

Tựa hồ Ma Tổ biết được thực lực của bản thân không bằng Côn Bằng, lừa Côn Bằng thuận di về một phía, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng kế, chuồn nhanh.

Ma Tổ cũng thi triển đại na di xuyên toa hư không, chỉ trong một lần nháy mắt, đủ xuyên qua được vô số ức tỉ dặm.

Bất quá, thân ảnh của Ma Tổ vừa mới khẽ động trong nháy mắt, một cỗ lực lượng cực kỳ to lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, toàn bộ không gian phương viên vô số tỉ dặm đột nhiên bị trói buộc, giống như tường đồng vách sắt.

Thân thể của Ma Tổ xuyên toa hàng nghìn vạn dặm trong hư không, liền bị không gian kiên cố không gì sánh được chặn đứng, trói buộc, hầu như nửa bước khó đi.

Phía trước Ma tổ có một người thanh niên vô cùng anh tuấn đứng thẳng, chính là Cổ Thần.

- Nếu chúng ta nước sông không phạm nước giếng, vì sao ngươi lại sợ hãi? Muốn chạy trốn?

Thanh âm của Cổ Thần giống như thiên âm, vang vọng trong phương viên vô số tỉ dặm, nói xong, hai tay hần khe động, vỗ về phía trước.

Hai tự phù tiên thiên xuất hiện trong lòng bàn tay Cổ Thần, một tay là nhân, một tay là quả.

Nhân Quả Luân!

Một viên luân thật lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, vỗ thẳng vào người Ma Tổ.

Phụt...

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Ma Tổ phun ra, toàn thân Ma Tổ xuất hiện trăm nghìn đạo vết thương, vô số máu tươi phun trào.

Thực lực của Cổ Thần hiện tại đã là đỉnh cao nhất tu đạo, so với Thiên chi cổ thần chỉ mạnh hơn chứ không kém, đồng thời, nắm giữ đối với lực lượng quy tắc đã đạt tới tạo nghệ phi thường khắc sâu, vừa rat ay đã là công kích kinh khủng không gì sánh được.

Tuy rằng Ma Tổ là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, dưới công kích của Cổ Thần cũng bị thương nặng trong nháy mắt.

Cường giả trận doanh Vạn Giới, cả đám trừng mắt há mồm, trong lòng bọn họ, cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn đã là đỉnh phong con đường tu đạo, không có cảnh cường đại hơn nữa rồi, cho nên mới xưng là cự đầu.

Thế nhưng, một kích này của Cổ Thần hoàn toàn đánh vỡ nhận thức trong lòng bọn họ.

Ma Tổ có lực lượng cường đại, nhưng dưới lực lượng quy tắc không gian cực hạn trói buộc, ngay cả hành động cũng khó khăn phi thường, hoàn toàn không phá hủy được, đối mặt với Cổ Thần, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Đúng lúc này, thân ảnh cao to của Côn Bằng đột nhiên xuất hiện, cũng đã từng tỉnh hải xa xa trở về.

Côn Bằng đã lĩnh ngộ được không ít lực lượng quy tắc, quy tắc không gian càng là một loại khắc sâu trong đó, bằng không không có khả năng ở trong hư không hỗn độn vũ trụ chỉ tâm có thể di động được với tốc độ một lần hô hấp trăm vạn dặm, dưới trói buộc không gian của Cổ Thần, vẫn có thể thuận di được, vọt thẳng về phía Ma Tổ.

Dù sao Côn Bằng cũng không phải là nhân loại, ngay từ đầu bị Ma Tổ tính kế chạy trước, lúc này trong lòng đang bùng bùng lửa giận.

- Sư phụ, để ta tới giáo huấn hắn!

Côn Bằng một mặt hô to, một mặt thuận di cấp tốc tới.

- Sinh Tử Luân!

Cách xa Ma Tổ hơn trăm vạn dặm, Côn Bằng hét lớn một tiếng, hai tay vỗ về phía trước, quy tắc âm dương diễn hóa trở thành pháp tắc tử vong, pháp tắc sinh mệnh, hai tự phù tiên thiên sinh và tử đột nhiên lóe lên trong hai lòng chuông của hắn.

Theo hai chuông của Côn Bằng đánh ra, pháp tắc sinh mệnh và pháp tắc tử vong dung hợp hoàn mỹ, hình thành một viên luân thật lớn, công kích về phía Ma Tổ.

Phụt...

Bị Sinh Tử Luân bắn trúng, Ma Tổ diên cuồng phun máu tươi một lần nữa, thương tổn so với một kích Nhân Quả Luân của Cổ Thần càng thêm nặng.

Nhân Quả Luân, Sinh Tử Luân, Bàn Cổ Luân!

Trong ba đại sát thuật tuyệt thế của Cổ Thần, chỉ có Sinh Tử Luân là quy tắc vũ trụ bản nguyên đơn thuần, Nhân Quả Luân và Bàn Cổ Luân đều ẩn chứa quy tắc vũ trụ của Cổ Thần, vì vậy, ba đại sát thuật tuyệt thế, Côn Bằng chỉ học được một Sinh Tử Luân.

Vốn Côn Bằng nắm giữ đối với quy tắc âm dương rất không cạn, vì vậy học tập Sinh Tử Luân tương đối dễ dàng, uy lực thi triển ra so với Cổ Thần tự mình thi triển không kém hơn bao nhiêu.

Cho tới bây giờ Ma Tổ vẫn không hề ghen ghét như vậy, dĩ nhiên chỉ có giờ thân chịu đòn, ngay cả một cơ hội hoàn thủ cũng không có, bị trói buộc trong hư không, ngay cả di động cũng khó khăn, giống như phạm nhân bình thường nhất.

Không chờ Ma Tổ có bất cứ phòng bị nào, Cổ Thần lại một lần nữa thi triển đại sát thuật.

- Côn Bằng, vì sư thi triển Bàn Cổ Luân một lần, phải quan sát tìm hiểu cho kỹ!

1014. Chương 44: Chinh Chiến Chư Thiên

Cổ Thần hét lớn một tiếng, hai tay khẽ động, đại sát chiêu tuyệt thế cuối cùng Bàn Cổ Luân được thi triển trong nháy mắt, sát na oanh kích vào thân thể Ma Tổ.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết mà ngán ngùi chợt vang lên, thân thể Ma Tổ bị oanh kích tan thành vô số mảnh nhỏ trong nháy mắt, bất tử bất diệt chi thân đã bị đánh tan vỡ.

Bàn Cổ Luân, ẩn chứa tất cả lực lượng quy tắc Cổ Thần nắm giữ, thậm chí ngay cả quy tắc thiên địa, quy tắc sinh mệnh không trọn vẹn cũng được dung nhập trong đó, tạo thành lực lượng hiện tại vô địch.

Nhất là quy tắc thời gian, Cổ Thần ẩn chứa ba loại lực lượng lớn, tương lai, quá khứ, hiện tại, nắm giữ đối với quy tắc thời gian đã bước vào diện phủ quy tắc thời gian, Bàn Cổ Luân oanh kích vào người Ma tổ, không chỉ có lực lượng vô địch, còn có lực lượng quy tắc thời gian vô cùng vô tận.

Ma Tổ không chỉ có thân thể bị lực lượng hiện tại vô địch đánh vỡ bất tử bất diệt chi thân, oanh thành vô số mảnh nhỏ, thậm chí ngay cả nguyên thần cũng bị thương nặng. Trong nháy mắt, tựa hồ Ma Tổ đã sống qua hàng trăm vạn năm, trọn một kỷ nguyên, sinh mệnh hoàn toàn trôi qua, nguyên thần hấp hối, giống như đóm lửa tàn trong gió, phiêu phiêu dang dang, bị vây giữa sinh và tử, gần như vẫn lạc.

Hai vị cự đầu Nguyên và Khâu nhất thời kinh hãi dựng tóc gáy, bật người đứng lên, trong mắt để lộ vẻ sợ hãi thật sâu.

Cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn có bất tử bất diệt chi thân đại thành, trừ phi thọ nguyên hao hết, bằng không bất tử bất diệt.

Tuyên cổ tới nay, không có tu vi nào có thể đánh chết được cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, cho dù là Hồng cũng chỉ có thể trấn áp được Chiến thần Hình và Long tổ, không thể đánh chết.

Thế nhưng, hiện tại, định nghĩa cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn không thể chết đã bị đánh vỡ rồi, uy hiếp của tử vong đã bao phủ Nguyên và Khâu, trong lòng xuất hiện sợ hãi vô cùng sâu sắc suốt bao nhiêu năm qua chưa từng xuất hiện, tưởng chừng đã không còn, tựa hồ bọn họ biến trở lại thành tu sĩ ngày xưa, phải nơm nớp lo sợ trước mặt các cường giả mạnh hơn.

Về phần cường giả trận doanh Vạn Giới, toàn bộ hoàn toàn sợ ngây người.

Cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng bị đánh chết rồi, đồng thời còn là đánh chết trong nháy mắt, đây là khái niệm gì? Hoàn toàn vượt qua nhận thức của các tu sĩ.

Ma Tổ bị đánh chết trong nháy mắt, có chút không quá hợp, bởi vì nguyên thần của Ma Tổ vẫn còn lưu lại một tia tàn niệm cuối cùng, không hoàn toàn bị diệt sát sạch sẽ, tuy rằng giống như tàn lửa trong gió, nhưng chung quy vẫn để lại một tia sinh cơ lay lắt.

Một tia nguyên thần còn lưu lại của Ma Tổ thê lương tru lên, tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi:

- Không có khả năng! Không có khả năng! Không có khả năng! Cui như là Hồng cũng không thể giết ta, người sao có khả năng phá vỡ bất tử bất diệt chi thân của ta trong nháy mắt? Người sao có khả năng phá hủy được thọ nguyên dài tới một kỷ nguyên của ta? Điều này không có khả năng... Không có khả năng!

- Hừ hừ... Đám ếch ngồi đáy giếng các người, sao có thể hiểu được thủ đoạn của sư phụ ta, trước mặt sư phụ ta, không có cái gì là không có khả năng, Ma Tổ, vừa rồi người đùa giỡn ta, ta muốn tự tay giết chết người, quy tắc tử vong — Diệt cho ta!

Thân ảnh Côn Bằng chợt lóe, liền bay tới trước mặt nguyên thần tàn dư của Ma Tổ, một chưởng chụp xuống, trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện một tự phù tiên thiên “tử” thật lớn.

Ma Tổ bị chữ “tử” ẩn chứa quy tắc tử vong bắt trúng, trong sát na tia nguyên thần còn lưu lại cũng bị diệt sạch sẽ.

Một vị cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, chỉ trong vài lần hô hấp đã mất đi tính mệnh, thần hình tiêu diệt.

Định nghĩ bất tử bất diệt chi thân lại một lần nữa bị Cổ Thần đánh vỡ rồi.

Lần trước Cổ Thần diệt sát Thiên đế Kim Ô, tuy rằng ngộ ra Nhân Quả Luân, Sinh Tử Luân, nhưng cũng chỉ tìm hiểu trong thời gian ba năm.

Sau đó Cổ Thần ở bên trong vũ trụ chi tâm, tìm hiểu các loại lực lượng quy tắc, tu vi đột phá tới cảnh giới Nhị sinh Tam, dung hợp các loại lực lượng quy tắc, cùng với Bàn cổ đại đạo dung hợp luyện thành đại sát thuật chung cực Bàn Cổ Luân, thực lực xảy ra biến hóa về chất, chân chính đạt tới cảnh giới đỉnh cao nhất con đường tu đạo.

Lần này giết chết Ma Tổ, chỉ dựa vào Nhân Quả Luân và Sinh Tử Luân đã khiến Ma Tổ bị thương nặng, sinh cơ đại diệt, Bàn Cổ Luân vừa ra càn trong nháy mắt phá diệt bất tử bất diệt chi thân, để một vị cự đầu, trong mấy lần hô hấp, hoàn toàn thần hình tiêu diệt, triệt để vẫn lạc.

Từ hai lần giết chết cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn có thể nhìn ra được, thực lực của Cổ Thần đã đạt tới cấp độ vô cùng kinh khủng.

Nếu như thực lực của Hồng không có tiến bộ, vẫn chỉ giống như một nghìn năm trước lúc đánh một trận với Cổ Thần, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Cổ Thần.

Về phần Thiên chi cổ thần, thực lực so với Hồng một nghìn năm trước hơn kém không nhiều, Thiên chi cổ thần không thể tu luyện, chỉ có thể hấp thu tín ngưỡng sinh linh cường hóa bản thân, biên độ tiến bộ cực kỳ nhỏ bé, Cổ Thần có thể xác định, nếu gặp phải Thiên chi cổ thần một lần nữa, hoàn toàn có thể chiến thắng.

Ma Tổ bị diệt, tu sĩ Ma Môn cảm thấy ruột gan như vỡ ra, sợ hãi không ngớt.

Cự đầu Ma Môn cũng bị giết chết, sinh mệnh của bọn họ trong tay Cổ Thần giống như con kiến hôi, chỉ cần Cổ Thần nguyện ý, chỉ cần nhẹ nhàng sờ một cái là có thể giết chết toàn bộ, một người cũng không để lại.

Ma Môn không có tín nghĩa, Ma Tổ vừa chết, chúng tu sĩ Ma Môn là nhóm đầu tiên vỗ tay hoan hô:

- Giết hay lắm, giết hay lắm... Chúng ta đã sớm bị Ma Tổ áp bách quá lâu rồi, chúng ta là thân bất do kỷ, hiện tại chúng ta thoát ly khỏi Ma Môn, Cổ Thần cự đầu, người đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhặt với đám cặn bã nhỏ nhỏ chúng ta, chúng ta nguyện ý theo người, làm nô bộc của người, vì người sai phất, chúng ta và Ma Môn không có một chút quan hệ, tuyệt đối không có quan hệ gì.

Những tu sĩ trận doanh Vạn Giới khác đối với tu sĩ Ma Môn đều nhìn bằng ánh mắt phi thường khinh bỉ, thế nhưng, tu sĩ Ma Môn không chút phật lòng, có sinh mệnh dài lâu, đối với trường sinh càng thêm coi trọng, để có thể sống sót được một mạng, một chút tôn nghiêm thì có là cái gì.

Trên thực tế, Cổ Thần đối với bọn họ căn bản không nhìn, chỉ có Côn Bằng vô cùng hưng phấn bước tới phía trước chúng tu sĩ Ma Môn, nói:

- Các người tính là cái gì, nào có tư cách theo sư phụ ta? Bất quá, các người có thể theo Côn Bằng tổ sư ta, thế nào?

- Cảm tạ Côn Bằng tổ sư, chúng ta nguyện ý, chúng ta nguyện ý...

Chúng tu sĩ Ma Môn nhất thời gật đầu như gà mổ thóc, đồng thời tựa hồ cảm giác phi thường vinh hạnh.

Thực lực của Côn Bằng tổ sư càng cường đại, bọn họ theo một chủ nhân càng cường đại hơn, sao có thể không muốn?

Đối với Côn Bằng làm cái gì, Cổ Thần không hề ước thúc, thân ảnh của hắn chợt lóe, liền bước tới Tu Di Tinh, ánh mắt nhìn lướt qua hai vị cự đầu Nguyên và Khâu.

Cổ Thần nói:

- Từ nay về sau, trận doanh Vạn Giới lấy ta làm chủ, nghe ta hiệu lệnh!

Nguyên và Khâu nhìn nhau, biết Cổ Thần thế mạnh, hai người cùng kêu lên nói:

- Phật (Nho) môn nguyện ý lấy Cổ Thần cự đầu làm chủ.

Hai vị cự đầu Nguyên và Khâu đều đã cúi đầu rồi, Phật môn và Nho môn tự nhiên không có dị nghị, Long tộc, Đạo môn và Cổ Vu Điện hiện tại giống như rắn mất đầu, toàn bộ dựa vào Chiến thần Liệt chống đỡ, Cổ Thần vốn là người của Cổ Vu Điện, hiện tại muốn thống nhất Vạn Giới, sao có thể không đồng ý?

Còn lại Ma Môn, đã lấy Côn Bằng làm thống lĩnh, càng không có dị nghị.

Cổ Thần xuất mã, trong nháy mắt trận doanh Vạn Giới năm bè bảy mảng rốt cuộc cũng ngưng tụ thành một chỉnh thể, từ hơn mười vạn năm trước, trận doanh Vạn Giới rốt cuộc cũng có một bước thống nhất sự nghiệp chân chính.

Từ trong miệng hai vị cự đầu Nguyên và Khâu, rốt cuộc Cổ Thần cũng biết, sau ngày tấn công Thiên cung, hạ lạc của đám người Chiến thần Hình, Long tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ.

Nguyên nhìn thời cơ không thích hợp, thấy Hồng xuất hiện đã sớm bỏ trốn mất dạng, vì vậy trốn khỏi Thiên cung, những người khác chờ Hồng đánh tan đạo ý chí ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế, cuối cùng không thể thoát thân.

Chiến thần Hình và Long tổ là hai vị cự đầu thiên địa vô lượng kiếp địa viên mãn, Hồng cũng không thể giết chết, vì vậy đã trấn áp hai người trong Ngọc Huyền Thiên của tam đệ tử Huyền.

Về phần Tiêu Diêu Tiên Tổ cùng với Bảo Tháp Thiên Vương đã không còn tin tức, hai người là cường giả thiên địa vô lượng nửa kiếp, bất tử bất diệt chi thân vẫn chưa đại thành, lực lượng của Hồng đã đạt tới trình độ chư thân cũng phải đối mặt với hoàng hôn, nói không chừng đã có thực lực diệt sát được cường giả thiên địa vô lượng nửa kiếp. Kết cục của Tiêu Diêu Tiên Tổ và Bảo Tháp Thiên Vương hiện tại phi thường không ổn.

Sát ý trong lòng Cổ Thần đối với Hồng lại tăng thêm vài phần. Tiêu Diêu Tiên Tổ và Bảo Tháp Thiên Vương đều là người ủng hộ kiên định theo di chí của Côn Ngô Tiên Đế, hai người đối với Cổ Thần đều đã từng có ân huệ, nếu thực sự vẫn lạc trong tay Hồng, Cổ Thần tuyệt đối sẽ giết chết Hồng, báo thù thay hai người.

Ngoại trừ mấy tin tức này ra, Cổ Thần còn thu được một tin tức khác, có thể nói là tin tức rất kỳ quái.

Hồng từng đến trận doanh Vạn Giới, thế nhưng không hề triển khai giết chóc đối với cường giả trận doanh Vạn Giới, mà trực tiếp giam giữ một người, sau đó lập tức rời đi.

Người bị bắt đi chính là đại đệ tử của Cổ Thần, Quân.

Cổ Thần vẫn suy đoán lai lịch của Quân nhất định phi phạm, thời điểm còn là anh nhi đã xuất hiện trong vũ trụ một cách phi thường kỳ quái, chỉ sợ có liên quan gì đó đối với Hồng.

Hầu như mọi chuyện Cổ Thần đối mặt tựa hồ đều có liên quan tới Hồng, giữa hai người đã trở thành số mệnh của nhau, tuyệt đối muốn phân một trận sinh tử, bằng không không thể bỏ qua.

- Tu sĩ trận doanh Vạn Giới nghe ta hiệu lệnh, cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp trở lên theo ta chinh chiến Chư Thiên, trận chiến đầu tiên tấn công Ngọc Huyền Thiên, diệt sát cự đầu Huyền của trận doanh Chư Thiên, cứu ra Chiến thần Hình và Long Tổ! Những người còn lại thì ở đây chờ đợi tin lành.

Cổ Thần tụ tập tất cả tu sĩ trận doanh Vạn Giới lại một chỗ, hạ đạt mệnh lệnh triệu tập.

Cự đầu thiên địa vô lượng kiếp địa viên mãn trận doanh Vạn Giới có hai người Nguyên và Khâu, cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp thì Phật môn có hai người, Nho môn có hai người, Ma Môn có hai người, Long tộc có một người, Cổ Vu Điện có một người, cộng thêm Cổ Thần và Côn Bằng, tổng cộng có mười hai người, khởi hành tới Ngọc Huyền Thiên.

Dưới sự dẫn đầu của Cổ Thần, cường giả đỉnh phong trận doanh Vạn Giới bắt đầu cuộc chinh chiến Chư Thiên, trận chiến đầu tiên tấn công Ngọc Huyền Thiên của Huyền, một trong năm đại cự đầu trận doanh Chư Thiên.

Từ địa phương sát biên giới vũ trụ phạm gian của trận doanh Vạn Giới tới Ngọc Huyền Thiên cách Thiên Cung không xa, khoảng cách xa xôi không gì sánh được, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng phải đại na di trên dưới mười ngày.

Côn Bằng trực tiếp hóa thành một con chim khổng lồ, mọi người đều đứng trên lưng Côn Bằng, Côn Bằng chỉ khẽ vỗ cánh một cái, mang theo mọi người, xuyên toa qua hư không ực tử dậm, tốc độ cực nhanh, gấp mười lần tốc độ đại na di của cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn.

Sau một ngày một đêm, Cổ Thần, Côn Bằng, Nguyên, Khâu cùng cường giả trận doanh Vạn Giới đã tới phụ cận Ngọc Huyền Khung.

Ngọc Huyền Thiên tồn tại trong vũ trụ phạm gian, thế nhưng biết được điểm không gian kết nối lại không có bao nhiêu người.

Chỉ có chủ nhân Huyền của Ngọc Huyền Thiên mới có thể tùy thời mở ra cánh cửa không gian vào Ngọc Huyền Thiên, tự do ra vào, những tu sĩ khác cũng chỉ tại thời điểm đứng gần điểm kết nối giữa hai không gian mới có thể tiến vào trong Ngọc Huyền Thiên.

Bình thường, cánh cửa không gian luôn ẩn dấu, mặc dù cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn có tu vi tương đồng với Huyền cũng không thể phát hiện ra được sự tồn tại của cánh cửa không gian, không tiến vào trong Ngọc Huyền Thiên được.

Thế nhưng, hiển nhiên Cổ Thần không giống như cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn bình thường, ánh mắt của hắn đảo qua, lĩnh ngộ đối với quy tắc không gian để hắn nhìn thấu tất cả Hư Không.

Tầng tầng lớp lớp không gian, chỉ tồn tại một điểm kết nối trong không gian, thế nhưng lại có thể nối thông với ngàn vạn không gian hư không khác nhau.

Ánh mắt của Cổ Thần rất nhanh nhìn thấu được cánh cửa không gian ẩn dấu trong chỗ sâu hư không.

- Phá...

Ngón tay của Cổ Thần điểm ra, một đạo quang mang lấp lánh đột nhiên xuất hiện tại đầu ngón tay.

Một đạo chỉ cương đẹp mắt trong nháy mắt xuất hiện phương viên mấy nghìn dặm phía trước, phập một tiếng vang lên, tựa hồ có một thứ gì đó bị đánh tan thành hai nửa, trong sát na, một tòa cánh cửa không gian từ chỗ sâu trong hư không xuất hiện, lập tức hóa thành mảnh nhỏ.

Lúc cánh cửa không gian bị nát bấy, một thông đạo không gian đen kịt xuất hiện trong hư không, Cổ Thần vùng tay lên, nói:

- Đi!

Mọi người trực tiếp nhảy vào trong thông đạo hư không đen kịt, trong sát na liền vượt qua vô số tầng tầng không gian đan xen nhau, tiến vào trong Ngọc Huyền Thiên.

- Người nào, dám can đảm xông vào trong Ngọc Huyền Thiên của bản tọa?

Đám người Cổ Thần vừa mới tiến vào trong Ngọc Huyền Thiên liền nghe được một tiếng quát lớn, Huyền mang theo cơn giận lôi đình xuất hiện ngay phía trước mọi người.

Ngọc Huyền Thiên là do Huyền chế tạo, cánh cửa không gian bị hủy, tự nhiên trong nháy mắt liền có cảm ứng.

1015. Chương 45: Tấn Công Ngọc Huyền Thiên.

Huyền là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, trong Ngọc Huyền Thiên bản thân sáng tạo ra, càng là sáng thế chỉ chủ, thực lực cực mạnh, hơn xa trong vũ trụ phạm gian, Khâu và Nguyên cùng là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, đơn độc một người trong vũ trụ phạm gian có thể có thực lực tương đương với Huyền, thế nhưng nếu ở bên trong Ngọc Huyền Thiên, cho dù hai người cộng lại cũng không phải là đối thủ của Huyền.

Coi như là Hồng tiến vào trong Ngọc Huyền Thiên, lực lượng pháp tắc của hắn sẽ bị pháp tắc trong Ngọc Huyền Thiên ảnh hưởng, thực lực sẽ bị suy yếu nhất định, đương nhiên thực lực của Hồng vượt xa Huyền, cho dù suy yếu một chút, nhưng Huyền cũng không phải là đối thủ của Hồng.

Bất quá, đối với Cổ Thần và Côn Bằng nắm giữ lực lượng quy tắc vũ trụ mà nói, về bản chất lực lượng đã vượt qua lực lượng pháp tắc, căn bản không hề bị lực lượng pháp tắc trong Ngọc Huyền Thiên ảnh hưởng, thực lực của hai người, mặc kệ ở nơi nào cũng sẽ không phát sinh bất cứ thay đổi nào.

Huyền vừa mới xuất hiện, Côn Bằng hiểu chiến đã vọt lên, quát lớn:

- Là tổ sư gia Côn Bằng của người!

Trong Ngọc Huyền Thiên, lúc sáng lúc tối, thay đổi trong nháy mắt, Huyền ẩn trong một đoàn quang mang, màu sắc của quang mang cũng biến hóa liên tục, ẩn chứa vũ trụ diễn hóa chi đạo, có quy tích vận hành của đại đạo, cùng với toàn bộ hư không Ngọc Huyền Thiên kết hợp một chỗ vô cùng hoàn mỹ.

- Cái gì là Côn Bằng tổ sư gia? Hạng người vô danh tiểu tốt? Muốn chết!

Huyền quát lạnh một tiếng, trong tay của hắn cầm một chiếc lệnh kỳ màu đen, bên trên có khắc một tự phù Tiên Thiên — Huyền!

Tên của cây kỳ này là Huyền Diễn Kỳ, một kiện tiên thiên linh bảo thượng đẳng, hàng nghìn hàng vạn biến hóa của vũ trụ, vô tận diễn biến đều ở trong Huyền Diễn Kỳ này.

Huyền tu luyện chính là vũ trụ biến hóa chi đạo, vừa vặn có thể phát huy được trăm phần trăm lực lượng của Huyền Diễn Kỳ.

Huyền cầm trong tay Huyền Diễn Kỳ, chỉ về phía trước, trăm nghìn đạo thần quang đột nhiên xuất hiện, ngưng tụ thành một đạo cương hoa, nổ bắn mạnh về phía Côn Bằng.

Đạo cương hoa này ẩn chứa biến hóa vũ trụ nghìn năm, vạn cổ thương tang, một cổ đại thế biến hóa cuộn cuộn ập về phía Côn Bằng.

Côn Bằng cười nhạt một tiếng, nói:

- Chút tài mọn, nhìn Sinh Tử Luân của bản tọa!

Côn Bằng sinh ra trong vũ trụ chi tâm, tuyên cổ tới nay chưa từng tới vũ trụ phạm gian, tiên giới Cổ Hoang biến hóa như thế nào, vũ trụ chi tâm vẫn mãi mãi chỉ là một phiến hư không hỗn độn vô cùng vô tận, tuyên cổ bất biến, biến hóa đại đạo của Huyền đối với Côn Bằng căn bản không có tác dụng gì.

Tay trái Côn Bằng xuất hiện một tự phù tiên thiên “sinh”, tay phải một tự phù tiên thiên “tử”, đột nhiên đánh ra, hóa thành một viên luân sinh tử cực lớn, bạo kích thẳng về phía Huyền.

Từ chỗ Cổ Thần học được Sinh Tử Luân, Côn Bằng vừa mới ra tay lập tức thi triển ra đại sát thuật tuyệt thế này, vừa vặn có thể phát huy được tất cả các lực lượng quy tắc Côn Bằng nắm giữ.

Sinh Tử Luân kia nổ bắn ra, trắng đen giao nhau, nhìn qua so với cương hoa do vạn đạo thần quang của Huyền đánh ra ảm đạm hơn rất nhiều, thế nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó lại mãnh liệt hơn không chỉ mấy lần.

Cương hoa kia bị Sinh Tử Luân bổ trung, trong sát na nát bấy, Sinh Tử Luân trực tiếp oanh kích về phía Huyền, Huyền huy vũ Huyền Diễn Kỳ trong tay để ngăn cản lại.

Phập...

Pháp tắc sinh tử cực hạn trong sát na kích thẳng vào bất tử bất diệt chi thân của Huyền, để thân ảnh của hắn bắn ngược về phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Đồng thời trên người cũng xuất hiện không ít vết thương, máu tươi chảy ròng ròng.

Một hiệp, Huyền lập tức bị bại trong tay Côn Bằng, đồng thời còn đang trong Ngọc Huyền Thiên, nếu như tại vũ trụ phạm gian, thương thế của Huyền còn nặng hơn.

Biết Huyền không có khả năng là đối thủ của Côn bằng, Cổ Thần phát tay, quát lớn nói:

- Các ngươi ngăn cản lại các cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng kiếp khác trong Ngọc Huyền Thiên, ta đi cứu giúp Chiến thần Hình và Long tổ.

Nói xong, thân thể Cổ Thần chợt lóe, liền biến mất không thấy.

Ngọc Huyền Thiên vô cùng rộng lớn, đồng thời chia thành ba tầng không gian phạm giới, tiên giới, thần giới, cao thủ bên trong rất nhiều, thậm chí còn có cường giả đỉnh phong thiên địa vô lượng nửa kiếp.

Bất quá, Cổ Thần không nhìn những cường giả này, lực cảm ứng của hắn cấp tốc tỏa ra, hầu như đã bao phủ toàn bộ Ngọc Huyền Thiên, rất nhanh liền phát hiện ra được chỗ Chiến thần Hình và Long tổ bị trấn áp, là một khóa tinh cầu màu đen cực kỳ khổng lồ.

Khóa tinh cầu này do một loại đất đen đặc thù ngưng tụ thành, nặng nề không gì sánh được, sở hữu lực hấp thu vô cùng, cho dù cách xa hàng tỉ dặm, một số tinh cầu tiếp cận đều bị tinh cầu màu đen này hấp thu trong nháy mắt, sau đó đồng hóa, trở thành một bộ phận của tinh cầu màu đen kia.

Vì vậy, tinh cầu màu đen này to lớn không gì sánh được, phương viên không chỉ hàng trăm tỉ dặm.

Thân ảnh của Cổ Thần trực tiếp tiến tới khóa tinh cầu màu đen này, cho dù lực lượng kinh khủng có thể hấp thu tinh cầu cách hàng tỉ dặm cũng không thể nào tạo thành ảnh hưởng đối với Cổ Thần.

Cước bộ của Cổ Thần đạp nhẹ, tiếng bạo tạc rắc rắc rắc vang lên liên tiếp, toàn bộ tinh cầu màu đen bị xé tung thành hai nửa, lộ ra Chiến thần Hình và Long tổ bị trấn áp chính giữa trung tâm.

Trên người cả hai đều bị xích sắt do pháp tắc ngưng tụ tạo thành trói buộc, là do Hồng đích thân bố trí.

Trong những sợi xích sắt pháp tắc này ẩn chứa pháp tắc sinh mệnh và pháp tắc tử vong cực hạn, so với quy tắc thần liên của Dương chi cổ thần trấn áp Âm Tôn Lăng Phong còn kiên cố hơn rất nhiều, như vậy mới có khả năng trói buộc được hai vị cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn như Chiến thần Hình và Long tổ.

Cổ Thần nhìn pháp tắc chi liên, bàn tay hợp lại, chém xuống dưới, một thanh phủ cương đột nhiên nổ bắn ra, chém vào pháp tắc chi liên trói buộc bên ngoài cơ thể hai người, trong sát na pháp tắc chi liên do Hồng bố trí đều bị tan vỡ.

Trong nháy mắt Chiến thần Hình và Long tổ đều thu được tự do, hai người tràn đầy kinh ngạc nhìn Cổ Thần, thét lên một tiếng kinh hãi:

- Cổ Thầm, dĩ nhiên là ngươi!

Theo tiếng kinh hô của hai người, còn có một đạo thanh âm vang lên:

- Là ai phá cấm chế của ta? Quả thực muốn chết?

Một thanh niên tóc bạc đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Cổ Thần, bàn tay tụ lại đánh ra một chưởng, một tay kia chém ra một đạo kiếm ảnh.

Trần Cổ!

Trảm Sát Vị Lai!

Hai đại thần thông tuyệt thế.

Ý chí ảnh tượng của Hồng lưu lại triển khai đại diệt sát đối với Cổ Thần.

Bàn Cổ Luân!

Hai tay Cổ Thần khê động, hai chưởng chụp vào nhau, ngưng tụ thành một hình viên luân thật lớn, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Hồng, giống như một ma bàn khổng lồ, trong sát na dung nhập đạo ý chí ảnh tượng của Hồng và trong đó, tiêu diệt sạch sẽ trong nháy mắt.

1016. Chương 46: Hồng Cổ Luân Đạo

Hai đại thần thông tuyệt thế Trần Cổ và Trảm Sát Vị Lai nhất tề công kích vào người Cổ Thần, thế nhưng thân thể của Cổ Thần không ở quá khứ, cũng không ở tương lai, mà ở hiện tại, đồng thời là hiện tại vô địch, một lồng khí vô hình xuất hiện bên ngoài cơ thể Cổ Thần, vô cùng dễ dàng ngăn cản được hai đại thần thông tuyệt thế.

Không để ý Chiến thần Hình và Long tổ kinh ngạc, Cổ Thần chợt lóe, liền xuất hiện trước mặt hai người, nói:

- Hai vị đạo hữu, cuộc chiến chinh phạt Chư Thiên đã bắt đầu rồi, các người có nguyện ý theo ta đánh một trận?

Chiến thần Hình và Long tổ nhất tề gật đầu, tuy rằng trong mắt vô cùng kinh ngạc, nhưng không chút do dự, nói:

- Nguyện ý!

- Tốt, đi theo ta, trước tiên chúng ta diệt Ngọc Huyền Thiên, cự đầu trận doanh Chư Thiên, một người cũng không chạy được.

Cổ Thần cười ha ha, khí thế tận trời.

Nói xong, thân ảnh Cổ Thần chợt lóe, liền xuất hiện ngay tại chỗ Huyền đại chiến, Chiến thần Hình và Long tổ cũng lập tức theo tới.

Huyền dưới công kích không ngừng của Côn Bằng, liên tiếp bại lui, đã bị lực lượng quy tắc vũ trụ tạo thành vô số vết thương.

Thế nhưng, Côn Bằng nắm giữ quy tắc vũ trụ hiển nhiên không bằng được Cổ Thần, đánh bại Huyền dễ, giết chết Huyền rất khó khăn.

Diệt đạo ý chí ảnh tượng của Hồng, Cổ Thần biết Hồng sẽ chạy tới đây rất nhanh, trước khi hấn tới, giết chết Huyền là tốt nhất, tặng Hồng một phần đại lễ.

- Côn Bằng lui ra!

Cổ Thần hét lớn một tiếng:

- Bàn Cổ Luân!

Côn Bằng biết hấn không thể giết chết được Huyền, đánh tiếp thì cũng chỉ dễ thương thể của Huyền nặng hơn một chút mà thôi, lập tức lui về phía sau.

Huyền thấy công kích của Côn Bằng rút đi, nhất thời phi độn ra khỏi Ngọc Huyền Thiên, thế nhưng đột nhiên không gian bốn phía trở nên kiên cố không gì sánh được, một viên bàn cực lớn xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Huyền.

Là Bàn Cổ Luân.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, trong nháy mắt Huyền bị hút vào trong Bàn Cổ Luân, bắt tử bắt diệt chi thân bị hủy diệt tức khắc, phá tan thành vô số mảnh nhỏ, chỉ còn lại một đạo nguyên thần tàn dư tru lên cực kỳ thê thảm.

- A... Vì sao ta lại chết? Vì sao có khả năng chết?

Huyền liên tục rống to, thanh âm vô cùng the thé sắc bén:

- Cổ Thần, ngươi dám giết ta, sư tôn của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, sư tôn của ta tìm hiểu quy tắc sinh mệnh, rất nhanh sẽ thành công, cho dù ta chết rồi sư tôn cũng có thể cứu sống lại ta, mà ngươi, sư tôn sẽ cướp đoạt sinh mệnh của ngươi, tất cả đám người dám đối nghịch với sư tôn, toàn bộ đều bị cướp đoạt sinh mệnh.

- Sinh mệnh cũng cần phải có thời gian mới có thể chứng minh lâu dài!

Thanh âm của Cổ Thần lạnh lùng vang lên:

- Huyền, ngươi yên diệt trước trong dòng chảy thời gian đi!

Đang khi nói chuyện, Cổ Thần bắt nhẹ một trảo, quy tắc thời gian ẩn chứa Bàn cổ đại đạo chộp Huyền vào trong tay, khe hở một cái, trong sát na nguyên thần tàn dư của Huyền cấp tốc hao tổn toàn bộ thọ nguyên, bị nát thành vụn cám, hóa thành hư vô.

Mà linh ngộ của Huyền đối với đại đạo vũ trụ diễn biến, trong nháy mắt khi Huyền bị vãn lạc, bị Cổ Thần nắm giữ trong tay, rất nhanh liền linh ngộ hoàn toàn.

Huyền vãn lạc, lại một cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn vãn lạc.

Nguyên và Khâu đã nhìn thấy Cổ Thần diệt sát cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn lần thứ hai rồi, tuy rằng trong mắt cũng có ý kinh hãi, nhưng coi như bình tĩnh rất nhiều, mà Chiến thần Hình, Long tổ đều khiếp sợ vô cùng.

Chiến thần Hình và Long tổ bị Hồng bắt giữ, Hồng cũng chỉ có thể trấn áp hai người, chậm rãi hao tổn thọ nguyên, phải qua đáng kể năm tháng mới có thể hoàn toàn hao tổn hết thọ nguyên của hai người.

Mà Cổ Thần, dĩ nhiên trong nháy mắt giết chết được cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, lực lượng hai bên có sự chênh lệch về bản chất, không phải chỉ một điểm nửa điểm.

Nếu không phải là tu sĩ đã từng nhìn thấy qua Cổ Thần giết chết Ma Tổ, vô luận là ai cũng không thể tưởng tượng được, Cổ Thần tấn công Ngọc Huyền Thiên, chỉ trong thời gian nhanh chóng như vậy đã giết chết được chủ nhân của Ngọc Huyền Thiên.

Cho dù là Hồng cũng không thể dự đoán.

Vì vậy, Hồng đã tới chậm.

Khi Cổ Thần dẫn theo cường giả trận doanh Vạn Giới cùng với Chiến thần Hình và Long tổ vừa mới gia nhập rời khỏi Ngọc Huyền Thiên, trở lại vũ trụ phàm gian, rốt cuộc Hồng cũng xuất hiện rồi, ngăn cản ngay phía trước chúng cường giả trận doanh Vạn Giới.

Hồng đã càng trở nên trẻ tuổi hơn. Thoạt nhìn chỉ giống như một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, đồng thời, một nghìn ba trăm năm trước, lúc Cổ Thần và Hồng đánh một trận, đầu tóc của Hồng vẫn là bạc trắng, chỉ có chân tóc là xuất hiện một chút màu đen.

Mà hiện tại, mái tóc bạc trắng của Hồng đã hoàn toàn hóa thành màu đen.

Toàn thân phẳng phất như cải lão hoàn đồng chân chính.

Mặc kệ là thân thể, hay lông tóc, toàn bộ đều cải lão hoàn đồng, tình huống như vậy cho dù đã tinh thông pháp tắc sinh mệnh tới cực điểm cũng không thể làm được.

Sợ rằng, thực lực của Hồng trong một nghìn ba trăm năm vừa qua lại xảy ra sự biến hóa về chất, từ cực hạn pháp tắc sinh mệnh, bước vào diện phủ quy tắc sinh mệnh.

Hiện tại nhìn thấy Hồng, ánh mắt của Cổ Thần rõ ràng có chút ngẩn ra, nếu như không phải từ trên người Hồng cảm thụ được một cỗ khí tức cường đại quen thuộc, Cổ Thần nhất định sẽ cho rằng người thiếu niên đứng trước mặt là đại đệ tử Quân của hắn.

Bởi vì, lúc Hồng hoàn toàn cải lão hoàn đồng, tướng mạo do với Quân hầu như là giống nhau như đúc.

Thấy Hồng đến, cảm nhận được lực lượng kinh khủng tản mát ra trên người Hồng, Cổ Thần dừng lại, đứng giữa hư không.

Trong sát na Hồng xuất hiện phía trước đám người Cổ Thần chừng mấy tỉ dặm, cũng đình chỉ thân ảnh, ánh mắt của hắn đảo qua mọi người, lại đảo qua một chút trên người Côn Bằng, hơi lộ vẻ kinh ngạc, cuối cùng, ánh mắt rơi vào người Cổ Thần, vẻ kinh ngạc trong mắt lại tiếp tục nặng hơn vài phần.

- Cổ Thần, người dĩ nhiên có thể trốn được từ trong vũ trụ chi tâm, thực sự vượt quá dự liệu của ta.

Hồng nhìn Cổ Thần, chân thành nói.

Đám người Cổ Thần rời khỏi Ngọc Huyền Thiên, mà hiện tại không nhìn thấy hình bóng của Huyền đầu, tùy tiện suy đoán cũng có thể nghĩ ra được, chỉ sợ là đã bị Cổ Thần trấn áp, thế nhưng tựa hồ Hồng không quan tâm tới kết quả của Huyền.

Bất quá, nếu như Hồng biết Huyền đã bị Cổ Thần giết chết, sợ rằng không thể bình tĩnh được như vậy.

Thực lực của Hồng cũng đã xảy ra biến hóa về chất, từ trên người hắn có thể cảm giác được lực lượng quy tắc sinh mệnh, Cổ Thần cũng kinh ngạc vô cùng, nguyên tưởng rằng hắn đánh bại Hồng hẳn là không thành vấn đề, thế nhưng lúc này lại biến thành ẩn số chưa biết đáp án.

Tuy rằng Cổ Thần nắm giữ rất nhiều lực lượng quy tắc vũ trụ, nhưng lực lượng chân chính có thể so sánh được với quy tắc sinh mệnh chỉ có quy tắc thời gian mà thôi.

Cổ Thần nắm giữ đối với quy tắc thời gian khó khăn lắm mới bước vào diện phủ quy tắc thời gian, chỉ đạt được hiện tại vô địch, quá khứ bất biến, tương lai bất diệt, chưa chân chính đạt tới trình độ luôn luôn vô địch.

Nếu như Hồng cũng đã nắm giữ được lực lượng quy tắc sinh mệnh, cho dù không hoàn toàn, cũng chỉ bước vào diện phủ quy tắc sinh mệnh, như vậy Hồng hoàn toàn có thực lực chống lại được quy tắc thời gian của Cổ Thần.

Ngay cả quy tắc thời gian đều có thể chống lại, những quy tắc vũ trụ khác tự nhiên càng không thể làm gì được Hồng.

Thực lực của Hồng tăng mạnh, khiến Cổ Thần đối với hắn càng thêm đề cao cảnh giác, không vội vọng động, chỉ đứng ngay bên cạnh cường giả trận doanh Vạn Giới, bảo hộ an toàn của mọi người.

Nếu thực lực của Hồng quả thực không thua kém gì so với Cổ Thần, như vậy xuất thủ đối với người khác, chỉ sợ sẽ cấp tốc giống như Cổ Thần giết chết Ma Tổ và Huyền, dù sao quy tắc sinh mệnh và quy tắc thời gian hoàn toàn tương đương nhau, đều là một trong hai loại quy tắc vũ trụ cường đại nhất, huyền ảo nhất.

Đương nhiên, Cổ Thần chỉ dừng lại ở mức cảnh giác mà thôi, đối với Hồng không hề có nửa phần ý sợ hãi, mỉm cười nói:

- Điều này còn nhờ vào người ban tặng, nếu như không phải tiến vào vũ trụ chi tâm, thân ở trong hư không hỗn độn tràn ngập lực lượng quy tắc vũ trụ, cho dù là hơn trăm vạn năm, ta cũng không nhất định bước vào diện phủ của quy tắc thời gian.

Ngay xong lời Cổ Thần nói, tất cả cường giả đỉnh phong, các cự đầu khác đều chấn động mãnh liệt trong lòng, quy tắc thời gian a, một trong hai loại quy tắc cao nhất, so với quy tắc thiên địa còn huyền ảo hơn nhiều, Cổ Thần dĩ nhiên đã bước vào diện phủ quy tắc thời gian rồi, trách không được sở hữu thực lực cường đại tới như vậy, thậm chí ngay cả cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng có thể giết chết trong nháy mắt.

Hồng mỉm cười, thần tình rất đạm nhiên, nói:

- Ta cũng phải cảm tạ ngươi, nếu như không phải mạnh mẽ kéo ngươi vào trong vũ trụ chi tâm, để ta lần đầu tiên bị thương tổn nặng khi tiến vào vũ trụ chi tâm suốt mười vạn năm nay, ta cũng không có khả năng nguy cơ lâm đầu, càng tiến thêm một bước, nắm giữ lực lượng mới, từ pháp tắc sinh mệnh cực hạn tiến hóa thành quy tắc sinh mệnh.

Quy tắc sinh mệnh!

Quả nhiên Hồng đã nắm giữ được quy tắc sinh mệnh, nhưng mới chỉ hơn một nghìn năm, không có khả năng thu được tạo nghệ quá sâu, Cổ Thần cũng ở trong hư không hỗn độn hơn nghìn năm, nguyên bản đối với pháp tắc thời gian đạt tới trình độ đại viên mãn cực hạn, cũng khó khăn lắm mới bước vào được điện phủ quy tắc thời gian mà thôi, cách hoàn toàn nắm giữ còn kém rất nhiều.

Cổ Thần có kỳ ngộ, Hồng cũng có kỳ ngộ, sẽ không kém bao nhiêu.

Tuy rằng sớm có dự liệu, nhưng trong mắt Cổ Thần vẫn hiện lên một tia kinh ngạc và thất vọng.

Kinh ngạc là bởi vì Hồng đã khẳng định lực lượng, chứng minh Hồng đã có lực lượng nhất quyết cao thấp với Cổ Thần, thất vọng là bởi vì hi vọng đánh chết Hồng đã trở nên xa vời, nguyên tưởng rằng lần này có thể trực tiếp giết chết được Hồng, hoàn thành dứt điểm nguyện vọng của Côn Ngô Tiên Đế phân phó, kết quả không được như ý nguyện.

Những cường giả khác, lúc trước nghe được Cổ Thần nắm giữ quy tắc thời gian, hiện tại nghe được Hồng cũng đã nắm giữ quy tắc sinh mệnh, là hai loại lực lượng quy tắc cao nhất ngay cả cổ thần thiên địa cũng không thể nắm giữ, dĩ nhiên bị hai tu sĩ nhân loại lĩnh ngộ được rồi, cả đám khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

Chỉ có một mình một người Côn Bằng đối với lực lượng quy tắc không phải quá quan tâm, nhận ra được thiếu niên trước mắt chính là lão nhân tóc trắng xóa đã từng giao tiếp qua một lần với hắn trong vũ trụ chi tâm, đối với thực lực của Hồng tiến bộ tới trình độ như vậy quả thực có chút kinh ngạc.

Cổ Thần nói:

- Ngươi phản bội Côn Ngô Tiên Đế, cùng với việc tiến vào vũ trụ chi tâm, hẳn là có quan hệ nhân quả trong đó?

- Đương nhiên! Tiến vào vũ trụ chi tâm, ta có thể thu được vĩnh sinh, theo tên ngu ngốc Côn Ngô kia thì được cái gì? Vì một đám kiến hôi phản kháng lại cổ thần thiên địa, cho dù thu được thắng lợi, cuối cùng cũng chỉ có thể trấn áp được cổ thần thiên địa mà thôi? Một kỷ nguyên sau, vẫn tiêu hao hết thọ nguyên như trước, tiêu tán trong vũ trụ.

Hồng rất đạm nhiên gật đầu, nói:

- Cổ Thần, ta đã nắm giữ quy tắc sinh mệnh, vĩnh sinh bất tử, cho dù ngươi nắm giữ quy tắc thời gian thì đã sao? Vĩnh sinh đã không bị thời gian hạn chế, mà sinh mệnh của ngươi, ta lại có thể cướp đoạt, ta đã đứng ở thế bất bại, ngươi dựa vào cái gì đấu với ta?

Cổ Thần nói:

- Không bị thời gian hạn chế không nhất định là vĩnh sinh, cũng có thể là tử vong, tử vong và vĩnh sinh, cả hai đều là vĩnh hằng, kỳ thực không có khác biệt quá lớn, phản bội Côn Ngô, ta có thể xác định cho ngươi, ngươi đã sớm bước vào con đường đi tới tử vong.

Hồng tự tin tràn đầy, nói:

- Ngươi có thể thử xem, nhìn quy tắc thời gian của ngươi lợi hại hay là quy tắc sinh mệnh của ta lợi hại.

- Nhân Quả Luân!

Đại chiến là hiển nhiên, Cổ Thần không hề kéo dài, vừa ra tay chính là đại sát thuật tuyệt thế, hai tự phù tiên thiên nhân, quả thoáng hiện, hình thành một viên luân khổng lồ, tựa hồ muốn thôn phệ sơn hà, trói buộc thiên địa, oanh kích về phía Hồng.

- Vĩnh sinh chi ca — Thiên địa vạn vật, duy ngô vĩnh hằng, duy ngô vĩnh sinh!

Đôi môi của Hồng nhếch lên, từng đám bọt phù tiên thiên từ trong miệng hắn phun ra, nhưng không hề xuất hiện nửa điểm thanh âm.

Có tiếng, tức là thanh âm vô cùng, lực lượng vĩnh sinh tụ tập xung quanh Hồng, Nhân Quả Ấn oanh kích vào người Hồng không thể tạo thành nửa điểm thương tổn đối với hắn.

Vĩnh sinh bất tử, vĩnh hằng bất diệt, Hồng nắm giữ quy tắc sinh mệnh, thần thông diễn hóa thành cũng là lực lượng vô địch.

Quy tắc thời gian là công kích vô địch, quy tắc sinh mệnh là phòng thủ vô địch.

Quy tắc thời gian có thể khiến tất cả bị mai một trong dòng sông dài thời gian, là công kích cường đại nhất, vô địch nhất.

Quy tắc sinh mệnh, có thể khiến tất cả thương tổn đều hóa thành vô hình, là phòng thủ vô địch nhất.

Trừ phi Cổ Thần linh ngộ đối với quy tắc thời gian có thể vượt qua được Hồng, bằng không vĩnh sinh bất tử chỉ thân của Hồng hầu như không thể bị bất cứ thương tổn nào.

Bàn Cổ Luân!

Hồng đã nắm giữ lực lượng quy tắc sinh mệnh, Sinh Tử Luân đối với hắn căn bản không hề có tác dụng, Cổ Thần lập tức thi triển ra đại sát thuật chung cực.

Lực lượng hiện tại vô địch ngưng tụ thành một luân bàn cực kỳ khổng lồ, theo song chưởng của Cổ Thần bay ra, đột nhiên bành trướng, phủ xuống đỉnh đầu Hồng.

Đối mặt với công kích của Bàn Cổ Luân, thần sắc vẫn đạm nhiên của Hồng cũng xuất hiện một tia trịnh trọng.

Mặc dù nắm giữ lực lượng quy tắc sinh mệnh, thế nhưng từ luân bàn của Cổ Thần đánh ra, hắn vẫn cảm thụ được một điểm uy hiếp và áp lực.

1017. Chương 47: Trận Chiến Nghìn Năm

- Đại Sinh Mệnh Thuật!

Hồng hét lớn một tiếng, hai mắt trợn trừng, khí thế trong sát na tăng lên mãnh liệt, lực lượng đã phát huy tới trạng thái cực mạnh.

Theo thanh âm của Hồng vang lên, hai tay hắn kết xuất một đạo pháp ấn, đột nhiên, một đạo bạch quang đẹp mắt phóng lên cao.

Đạo quang mang này thần thánh mà khiết bạch, khiến người khác vừa nhìn liền sản sinh cảm giác cúng bái, không thể khinh nhờn, quang mang bao phủ để tất cả mọi người có một loại cảm giác thu được vĩnh sinh.

Đây chính là ánh sáng sinh mệnh, do quy tắc sinh mệnh diễn hóa ra, lực lượng cực mạnh, không hề kém hơn so với quy tắc thời gian của Cổ Thần.

Trong sát na, ánh sáng sinh mệnh do Đại Sinh Mệnh Thuật hình thành và luân bàn cực lớn do Bàn Cổ Luân hình thành va chạm cùng một chỗ.

Lực lượng bạo tạc thật lớn, thế nhưng bốn phía không một tiếng động, chỉ nhìn thấy khí lưu cuồng bạo, nhấc lên cơn lốc lực lượng vô cùng vô tận, trong sát na khuếch tán hàng tỉ dặm bốn phía, thế nhưng lại không nghe thấy nửa điểm thanh âm, tựa hồ hoàn toàn bình tĩnh.

Hình ảnh quỷ dị này, hiện tại xuất hiện một cách hài hòa không gì sánh được.

Ánh sáng sinh mệnh và đại luân bàn đan xen với nhau, ánh sáng sinh mệnh muốn yên diệt đại luân bàn, đại luân bàn muốn hủy diệt ánh sáng sinh mệnh, đang phá hủy kịch liệt lẫn nhau.

Một lần hô hấp! Hai lần hô hấp! Ba lần hô hấp!

Thời gian không một tiếng động, thời gian giằng co ba lần hô hấp, cơn lốc hủy diệt đã khuếch tán tới hàng trăm tỉ dặm xung quanh, giao phong giữa Bàn Cổ Luân và Đại Sinh Mệnh thuật rốt cuộc cũng có kết quả.

Bàn Cổ Luân có lực lượng hiện tại vô địch, tại giờ khắc này, không có công kích và phòng thủ nào có thể ngăn cản được công kích của Bàn Cổ Luân.

Luân bàn khổng lồ vô hạn kia hấp thu toàn bộ ánh sáng sinh mệnh vào bên trong, cắn nát toàn bộ, sau đó, thể đi của Bàn Cổ Luân không giảm, oanh kích trên người Hồng.

Oanh!

Một tiếng bạo tạc đột nhiên vang lên trong yên tĩnh cực độ, chấn động chúng cường giả đang quan sát trận chiến xung quanh run lên mạnh mẽ.

Thân thể của Hồng bị Bàn Cổ Luân đánh lui về phía sau, văng đi hàng tỉ dặm, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra ngoài.

Hiện tại vô địch, lực lượng của Bàn Cổ Luân cử thế vô địch, cho dù là Hồng cũng không thể đỡ được, đã bị một điểm thương thể nhỏ nhỏ.

Hồng đã đủ kinh khủng rồi, Cổ Thần dĩ nhiên có thể đẩy lùi được Hồng văng đi hàng tỉ dặm, đồng thời để hắn phun máu tươi khỏi miệng, chúng cường giả đỉnh phong, cự đầu trận doanh Vạn Giới quan sát trận chiến đều khiếp sợ tới tròng mắt há mồm.

Bất quá, Hồng nắm giữ chính là quy tắc sinh mệnh, chỉ điểm thương thể như vậy đối với hắn mà nói căn bản không tính là cái gì, thương tổn trên thân thể chỉ chốc lát đã khôi phục như ban đầu, thể nhưng đã kích trên tâm hồn để Hồng giận dữ ngập trời.

- Đây là lực lượng gì? Dĩ nhiên có thể đả thương được ta? Bất quá, ta nắm giữ quy tắc sinh mệnh, vĩnh sinh bất tử, tất cả thương tổn đối với ta mà nói đều không phải là thương tổn!

Thời điểm Hồng đang nói chuyện, thương thể trên người trong nháy mắt biến mất không thấy, hoàn toàn phục nguyên, khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, quát lên:

- Cổ Thần, có đi có lại, ngươi cũng kiến thức lực lượng chung cực của ta một chút, Đại Sinh Mệnh Tuyền!

Nói xong, tốc độ của Hồng bạo tăng, đột nhiên xông thẳng về phía trước, trong sát na xẹt qua vô số tỉ dặm, quay về phía Cổ Thần đánh thẳng một quyền.

Quyền cương do quy tắc sinh mệnh ngưng tụ thành đột nhiên nổ bắn ra, xuất hiện ngay trước mặt Cổ Thần.

Một quyền này, đánh vỡ vô tận sinh cơ, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn bị đánh trúng, thọ nguyên dài một kỷ nguyên cũng sẽ bị oanh diệt hoàn toàn, kết cục hấp hối, không thể sống được bao lâu.

Cổ Thần không có lực lượng vĩnh sinh, thọ nguyên của hắn cùng với cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn giống nhau như đúc, Đại Sinh Mệnh Tuyền của Hồng đối với Cổ Thần có tính uy hiếp không nhỏ.

- Bàn Cổ Luân!

Đối mặt với Đại Sinh Mệnh quyền của Hồng oanh kích tới, tuy rằng Cổ Thần rất trịnh trọng, thể nhưng không kinh không hoảng, thần tình đạm nhiên như trước, hai tay phách mạnh, đại sát thuật tuyệt thế Bàn Cổ Luân lại được thi triển ra.

Một luân bàn cực kỳ khổng lồ đột nhiên xuất hiện, chắn ngay phía trước Đại Sinh Mệnh quyền, Đại Sinh Mệnh quyền trực tiếp oanh kích vào Bàn Cổ Luân.

Luân bàn thật lớn đang xoay tròn, Đại Sinh Mệnh truyền giống như trâu đất xuống biển, trong sát na biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, bị Bàn Cổ Luân hút mạnh vào bên trong.

Ông!

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, Bàn Cổ Luân rắc rắc rắc, trong sát na bị va chạm tạo thành vô số vết rách, quang mang huyền bạch từ chỗ nghiền nát lóe ra, đó chính là lực lượng của Đại Sinh Mệnh Tuyền,

thể nhưng Đại Sinh Mệnh quyền chung quy không thể lao ra khỏi Bàn Cổ Luân, lực lượng hiện tại vô địch đã hoàn toàn trấn áp được Đại Sinh Mệnh quyền bên trong.

Đại Sinh Mệnh quyền tan mất, tuy rằng Bàn Cổ Luân còn tồn tại, thể nhưng xuất hiện vô số vết nứt, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị nghiền nát, hai người giao phong lần này, thực lực tương đương với nhau, hoặc là nói, Cổ Thần hơi chiếm một chút thượng phong.

Đại Sinh Mệnh quyền!

Đại Sinh Mệnh quyền!

...

Thân ảnh của Hồng di chuyển cực nhanh, Đại Sinh Mệnh quyền giống như pháo nổ, điên cuồng oanh tạc về phía Cổ Thần.

Bàn Cổ Luân!

Bàn Cổ Luân!

...

Thân thể của Cổ Thần đứng trong hư không, đối mặt với công kích mưa rền gió dữ của Hồng, không hề lay động, liên tục thi triển ra Bàn Cổ Luân, lần lượt hóa giải Đại Sinh Mệnh quyền của Hồng.

Nhìn bên ngoài, tựa hồ như Cổ Thần hơi chiếm một chút thượng phong, bởi vì lực lượng hiện tại vô địch của Bàn Cổ Luân có thể ngăn cản được Đại Sinh Mệnh quyền, tại thời điểm ngăn cản được Đại Sinh Mệnh quyền, Cổ Thần còn có thể nắm chắc cơ hội, oanh kích Bàn Cổ Luân vào thân thể Hồng.

Thế nhưng, đối với Hồng sở hữu thân thể vĩnh sinh bất tử mà nói, chỉ chút thương tổn này đều không thể tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào đối với hắn, vừa mới bị thương, nháy mắt đã khôi phục lại như lúc ban đầu, không hề có một chút dấu hiệu bị thụ thương.

Ngược lại Cổ Thần, tuy rằng chiếm thế thượng phong, thế nhưng đối mặt với công kích của Đại Sinh Mệnh quyền, hắn phải trịnh trọng và cẩn thận, Đại Sinh Mệnh Quyền đối với Cổ Thần có lực lượng thương tổn không nhỏ, nếu như bị bắn trúng một quyền, nhất định sẽ tạo thành thương tổn nhất định.

Vì vậy, thoát nhìn giữa hai người Cổ Thần hơi chiếm chút thượng phong, nhưng trên thực tế, nếu đánh lâu dài, Cổ Thần tiêu hao nhiều hơn so với Hồng.

Hồng có thân thể vĩnh sinh bất tử, đã đứng ở thế bất bại, trừ phi tạo nghệ về mặt quy tắc thời gian của Cổ Thần tiếp tục tiến thêm một bước, vượt qua được quy tắc sinh mệnh do Hồng nắm giữ, như vậy mới có thể tạo thành thương tổn hữu hiệu đối với hắn.

Thực tế, tạo nghệ quy tắc thời gian của Cổ Thần hơi kém hơn một chút so với tạo nghệ quy tắc sinh mệnh của Hồng, nhưng do Cổ Thần dung hợp Bàn chi đại đạo, ngược lại chiếm chút thượng phong.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Thời gian non nửa khắc!

Một canh giờ!

...

Cuộc chiến đấu giữa Hồng và Cổ Thần liên tục tiến hành không ngừng nghỉ, tựa hồ giống như thời điểm bắt đầu, không chút thay đổi, tuy rằng Đại Sinh Mệnh quyền của Hồng lợi hại, thế nhưng không cách nào đánh tới thân thể Cổ Thần.

Cổ Thần thi triển Bàn Cổ Luân, hoàn toàn ngăn cản được công kích Đại Sinh Mệnh quyền, đồng thời mỗi lần ngăn cản được vài quyền còn có thể thừa cơ phản kích một lần, luôn luôn duy trì được thế thượng phong.

Một ngày đêm sau!

Hai ngày sau!

Ba ngày sau!

...

Thời gian mấy ngày liên đã trôi qua rồi, Cổ Thần và Hồng vẫn tiếp tục chiến đấu kịch liệt như cũ, cường giả đỉnh phong, cự đầu trận doanh Vạn Giới đều chỉ có thể đứng từ xa quan sát, không thể nhúng tay vào.

Mấy cự đầu trận doanh Chư Thiên như Thái, Thủy, Nhất cùng với không ít cường giả âm dương sinh tử kiếp trở lên đều chạy tới đây, đứng đối diện với chúng cường giả trận doanh Vạn Giới, cả hai bên đều ngây người quan sát trận chiến kinh thiên này.

Trừ phi Cổ Thần và Hồng phân ra thắng bại, bằng không trận doanh Chư Thiên và trận doanh Vạn Giới có chiến đấu mãnh liệt hơn nữa cũng không chút ảnh hưởng tới thắng bại cuối cùng, vì vậy, hai bên đều không xuất thủ, chỉ đứng cách xa quan sát.

Mười ngày trôi qua!

Hai mươi ngày trôi qua!

Ba mươi ngày trôi qua!

Một trận chiến này của Hồng và Cổ Thần, đủ giằng co một tháng.

Tình huống của hai người vẫn giống như lúc ban đầu, Cổ Thần hơi chút chiếm thế thượng phong, luôn luôn có thể dễ dàng đánh tan được công kích của Hồng, mà công kích của Hồng nhìn vô cùng mãnh liệt, có vẻ mười phần dễ dàng, tựa hồ nắm chắc quyết thắng.

Hồng đứng thế bất bại lại bị vây trong hạ phong, Cổ Thần nhìn như thượng phong, trên thực thế luôn luôn phải bảo trì cẩn thận, phòng ngừa công kích của Đại Sinh Mệnh quyền.

Vì vậy, Hồng một mực tấn công không ngừng nghỉ, mấy tháng, mấy năm, đối với Hồng có sinh mệnh vô cùng vô tận mà nói, bất quá chỉ là trong nháy mắt mà thôi, hắn đứng tại thế bất bại, vĩnh sinh bất tử, vô luận như thế nào Cổ Thần cũng không thể giết được hắn, vì vậy, tuy rằng bị vây thế hạ phong, Hồng vẫn có vẻ vô cùng dễ dàng.

Hồng đang chờ đợi, chờ đợi trong nháy mắt Cổ Thần thư giãn, Cổ Thần luôn luôn duy trì cảnh giác, một ngày nào đó sẽ có một tia thư giãn.

Một tháng lại một tháng, trong nháy mắt một trăm trôi qua.

Một năm lại một năm, đảo mắt mười năm trôi qua.

Thời gian đi mau, quang âm như nước chảy.

Cuộc chiến của Cổ Thần và Hồng vẫn chưa kết thúc, vẫn duy trì tình thế ban đầu.

Tuy rằng Đại Sinh Mệnh quyền có uy hiếp đối với Cổ Thần, thế nhưng Cổ Thần vận chuyển Bàn Cổ Luân xuất thần nhập hóa, lúc nào cũng có thể đơn giản chống lại công kích của Đại Sinh Mệnh quyền.

Trận chiến này, đánh càng lúc càng lâu, cả trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới càng lúc càng có nhiều cường giả chạy tới ngoài Ngọc Huyền Thiên, quan sát trận chiến kỷ nguyên.

Rất nhanh, vài chục năm, trên trăm năm trôi qua, Cổ Thần và Hồng vẫn chưa hề dừng tay.

Một trăm năm...

Hai trăm năm...

Ba trăm năm...

...

...

Trận chiến đấu này giằng co tròn nghìn năm!

Hồng thất vọng rồi, thời gian đối với Cổ Thần mà nói, căn bản không hề có một chút ảnh hưởng nào, vô luận là trăm năm hay nghìn năm, công kích của Hồng có bao nhiêu mãnh liệt, Cổ Thần vẫn có thể giống như thời điểm ban đầu, hoàn toàn hóa giải được công kích Đại Sinh Mệnh quyền.

Rốt cuộc, một nghìn năm sau, Hồng ngừng tay rồi, đứng bên ngoài hư không hàng tỉ dặm, không tiếp tục công kích.

Cổ Thần cũng biết, hiện tại không thể làm gì được đối phương, đối phương cũng không làm gì được chính mình, trận chiến này giằng co tròn một nghìn năm, đối với Cổ Thần mà nói, so với thời gian một lần nháy mắt không khác biệt nhiều, hiện tại không muốn tiếp tục trận chiến định trước không có kết quả như vậy.

Hồng chấp hai tay sau lưng, đứng thẳng thắt lưng, nói:

- Cổ Thần, hai người chúng ta ai cũng không làm gì được ai, tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì, không bằng làm một ước định, thế nào?

Cổ Thần nói:

- Nói!

Hồng đáp:

- Chiến đấu vô tận sẽ không để chúng ta có bất cứ tiến bộ nào đối với lực lượng quy tắc, không bằng chúng ta ngưng chiến ba nghìn năm, trong ba nghìn năm này trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới cùng tồn tại, nước sông không phạm vào nước giếng, đợi ba nghìn năm sau ta lại cùng với ngươi quyết đấu thắng thua.

Cổ Thần nói:

- Trước khi ngưng chiến, trước tiên giao đại đệ tử của ta ra đây, còn có, hạ lạc sinh tử của hai người Bảo Tháp Thiên Vương và Tiêu Diêu Tiên Tổ.

- Ha ha ha ha...

Hồng cười to một tiếng, nói:

- Cổ Thần, không phải ta thỉnh cầu ngươi ngưng chiến, nếu như ngươi vẫn muốn biết đáp án, có thể động thủ đánh với ta một trận, một vạn năm? Mười vạn năm? Một trăm vạn năm? Hay là một nghìn vạn năm? Thậm chí là một kỷ nguyên? Ta đều có thể tiếp ngươi, vô luận ngươi muốn chiến bao lâu, đối với ta vĩnh sinh bất tử mà nói, chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Hồng có sinh mệnh vĩnh sinh, mà Cổ Thần lại chỉ có một kỷ nguyên, tiếp tục chiến đấu như vậy đối với Hồng không có bất cứ ảnh hưởng nào, mà Cổ Thần lại dần dần tổn hao thọ nguyên.

“Thời gian, ta hiện tại cần chính là thời gian, Hồng đã tu luyện hơn mười vạn năm mới có được tu vi thực lực như bây giờ, mà ta, tổng cộng thời gian tu luyện ngay cả ba nghìn năm cũng không đủ, trong ba nghìn năm này, Hồng khẳng định sẽ tiếp tục bế quan tu luyện, đề cao thực lực, nếu như ba nghìn năm trước ta có thể đuổi theo được cước bộ của hắn, tiếp tục để ba nghìn năm vị tất ta không thể vượt qua được hắn, ngưng chiến ba nghìn năm lợi ích lớn nhất chính là ta, được, dù sao đi nữa không có khả năng thu được tin tức gì từ trong miệng Hồng, không bằng chờ đợi ba nghìn năm sau, một lần nữa nhất quyết thắng bại, đến lúc đó chỉ cần thắng được Hồng, tất cả sẽ kết thúc.

Trong lòng Cổ Thần nghĩ lại, gật đầu nói:

- Được, ta và ngươi ngưng chiến, trong ba nghìn năm này, trận doanh Vạn Giới và trận doanh Chư Thiên sẽ không có bất cứ tranh đấu nào, sau ba nghìn năm, ta và ngươi nhất quyết thắng bại.

Hai người đạt thành hiệp định, nghỉ chiến ba nghìn năm, trận doanh Chư Thiên và Vạn Giới chung sống hòa bình ba nghìn năm.

- Đi!

Cổ Thần ra lệnh một tiếng, Côn Bằng hóa thành một đầu chim bằng thật lớn, tu sĩ trận doanh Vạn Giới đều đứng trên lưng, đôi cánh Côn Bằng chấn động, trong nháy mắt liền xuyên toa qua vô cùng vô tận hư không, hướng thẳng về phía trận doanh Vạn Giới tại giải đất sát biên giới vũ trụ phạm gian.

Một ngày đêm sau liền về tới Tu Di Tinh.

Một trận chiến này, giằng co suốt một nghìn năm, có điểm nằm ngoài dự liệu của mọi người, thế nhưng không phải là không có thành quả, giết chết được một trong năm đại cự đầu trận doanh Chư Thiên, còn cứu được Chiến thần Hình và Long tổ, để cường giả trận doanh Vạn Giới đều vui sướng vô cùng, nhất là tu sĩ Cổ Vu Điện và Long tộc, càng hưng phấn không gì sánh được.

1018. Chương 48: Ba Nghìn Đại Đạo

Từ nay tới ba nghìn năm sau, giữa Chư Thiên và Vạn Giới không có tranh đấu, về cơ bản yên bình cùng tồn tại, Cổ Thần trong trận doanh Vạn Giới đã không còn chuyện gì nữa rồi, ở lại Tu Di tinh ba ngày, sau đó dẫn Côn Bằng và Vân Tuyết về nơi chúng tu sĩ hậu bối Cổ gia ẩn cư.

Từ lần Cổ Thần rời đi lúc trước, ngây người hơn một nghìn ba trăm năm trong vũ trụ chi tâm, cùng với Hồng đại chiến một nghìn năm, tổng cộng trôi qua hơn hai nghìn năm.

Chúng tu sĩ ẩn cư phụng dưỡng quả non và nụ hoa Thiên địa đồng sinh quả, hoặc là quả đã thành thực, tu vi mỗi một người đều tăng lên cực nhanh.

Nhất là Cổ Thương Khung và năm vị thể tử của Cổ Thần được phân nhiều thiên địa đồng sinh quả nhất, tu vi càng tăng trưởng nhanh tới mức kinh khủng.

Tu vi của năm người Cổ Thương Khung, Mông Tiên Âm, Tiểu Bạch, Tự Ngọc, Vu Nguyệt đều đã đạt tới ngũ hành bốn kiếp đỉnh phong.

Hư Tử Uyên càng vượt qua mọi người, đạt tới cảnh giới ngũ hành năm kiếp đại viên mãn, hơn nữa nàng có thuần âm chi thể, hầu như có thể tương đương với cường giả âm dương sinh tử nửa kiếp.

Mặt khác, hai người Ngô Tinh và Phạm Âm đều đột phá tu vi bước vào ngũ hành ba kiếp.

Những người còn lại, có đột phá ngũ hành một kiếp, hai kiếp, kém cỏi nhất, tu vi cũng đạt tới cảnh giới Hợp Đạo hậu kỳ đỉnh phong.

Khó có được thời gian ba nghìn năm bình tĩnh, Cổ Thần trở về nơi định cư của chúng tu sĩ hậu bối Cổ gia, liền ở lại một thời gian, cùng với năm vị thể tử vui sống hạnh phúc.

Thời gian bay nhanh.

Những ngày yên ổn rất nhanh trôi qua một trăm năm, rốt cuộc Hư Tử Uyên cũng có tin vui, nàng mang thai.

Bất quá thời gian mang thai của Hư Tử Uyên so với người bình thường dài hơn rất nhiều.

Mười năm trôi đi, bụng của nàng không hề có biến hóa gì rõ ràng, trăm năm trôi qua, cũng chỉ hơi nhô lên một chút, ánh mắt không thể nhìn ra được, nếu như không có Hư Tử Uyên dùng thần thức nội thị cơ bản khó có thể phát hiện, trong cơ thể nàng xác thực nhiều hơn một sinh mệnh nho nhỏ.

Thoáng qua, Cổ Thần trở về đã trôi qua thời gian ba trăm năm, thời gian Hư Tử Uyên mang thai đã lên tới hai trăm năm, nhưng bụng nàng vẫn không có biến hóa rõ ràng.

Ngày sinh của Hư Tử Uyên còn xa xa không hẹn, so sánh với dấu hiệu phát hiện hiện tại, nghìn năm sau cũng không có hi vọng sinh ra, tuy rằng nói kỳ sinh nở của tu sĩ thường dài lâu hơn người bình thường rất nhiều, thế nhưng trăm năm là đủ để sinh ra rồi, như tình huống của Hư Tử Uyên, nghìn năm cũng không biến hóa, hoàn toàn là dị số.

Mất thấy thời gian ước định với Hồng đã trôi qua một phần mười, Cổ Thần linh ngộ đối với quy tắc thời gian vẫn chưa có nửa điểm tiến triển, Cổ Thần không khỏi buồn bực vì ước định chiến đấu ba nghìn năm sau.

Tuy nói ba nghìn năm này là thời kỳ hòa bình ngắn ngủi, thế nhưng Cổ Thần không có khả năng một mực sống ở đây, trải qua những ngày yên bình, hẳn cần phải tiếp tục mạnh hơn, cần phải đánh bại Hồng tại ba nghìn năm sau, diệt sát Hồng, như vậy mới có thể có những ngày yên ổn chân chính.

Bằng không nói, nếu như ba nghìn năm sau bị Hồng đánh bại, không chỉ chính bản thân hấn thân tử đạo tiêu, cường giả trận doanh Vạn Giới, bằng hữu của hấn, hậu bối Cổ gia đều phải đối mặt với tai nạn hủy diệt.

Để Côn Bằng và Âm Tôn Lăng Phong tiếp tục lưu lại thủ hộ hậu nhân Cổ gia, Cổ Thần lại một lần nữa từ biệt mọi người, một mình bước vào con đường trùng kích thực lực càng mạnh mẽ hơn.

Hôm nay, Cổ Thần đã có tu vi tu đạo đỉnh, cảnh giới tuyệt cao, đã đứng ở đầu cùng tu đạo, phía trước mắt đường đi, muốn tìm hiểu quy tắc thời gian, căn bản không biết đi theo phương hướng như thế nào.

- Con đường “phá đạo” ta từng đi từ trước tới nay không có người nào đi qua, nhưng ta vẫn tiếp tục đi tới, hiện tại ta đã là tu đạo đỉnh, nhìn như đã gần kề tuyệt đỉnh, thế nhưng còn có cảnh giới Thuần Dương Chân Tiên trong truyền thuyết hư vô mờ ảo, nói rõ tiếp tục đi xuống, thu được lực lượng càng cường đại hơn, cũng không phải là không có khả năng.

Tín niệm trong lòng Cổ Thần vô cùng kiên định, hấn tại vũ trụ phạm gian bước đi không mục đích, khi đi được mấy tháng dài, trong lòng rốt cuộc cũng xác định tiến vào vũ trụ chi tâm.

Chỉ có vũ trụ chi tâm mới sở hữu lực lượng quy tắc vũ trụ vô cùng vô tận, lần trước Cổ Thần tiến vào trong vũ trụ chi tâm, mặc dù ở lại hơn một nghìn ba trăm năm, thế nhưng Cổ Thần không hề thăm dò hoàn toàn vũ trụ chi tâm, có thể nói chỉ vừa mới tới một góc nhỏ nhất trong đó.

- Lần này đây, nhất định phải thăm dò minh bạch vũ trụ chi tâm, trong đó khẳng định có huyền bí cao nhất!

Cổ Thần về tới địa phương lần trước và Côn Bằng lao tới, nơi này có một điểm hư không nối thông với điểm yếu đuối của không gian vũ trụ chi tâm, lấy tu vi của Cổ Thần có thể mạnh mẽ tiến vào trong.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Cổ Thần, hấn vừa mới tiến vào vũ trụ chi tâm, bốn phía đều là hư không hỗn độn, tràn ngập các loại lực lượng quy tắc vũ trụ vô cùng vô tận.

Cổ Thần đối với đại bộ phận lực lượng quy tắc đều đã nắm giữ tới trình độ tám chín phần mười, duy nhất nắm giữ không trọn vẹn chỉ có lực lượng quy tắc cường đại nhất như quy tắc thiên địa, quy tắc thời gian và quy tắc sinh mệnh.

Lúc này đây, Cổ Thần không phải tìm kiếm điểm không gian yếu nhất, mà thăm dò toàn bộ vũ trụ chi tâm, nơi nào có không gian kiên cố, Cổ Thần liền di chuyển về phía đó.

Dần dần, Cổ Thần càng lúc càng tiến vào chỗ sâu trong vũ trụ chi tâm, không gian càng lúc càng kiên cố, lực lượng quy tắc vũ trụ ẩn chứa cũng càng lúc càng cường đại.

Lực lượng quy tắc Cổ Thần nắm giữ so với Hồng càng nhiều hơn, ngoại trừ quy tắc sinh mệnh, tạo nghệ đối với tất cả các loại quy tắc khác đều khắc sâu hơn Hồng rất nhiều, có thể tiến vào chỗ sâu trong vũ trụ chi tâm, nơi này ngay cả Hồng cũng không tới được.

Trong chỗ sâu vũ trụ chi tâm, tràn ngập các loại lực lượng nguyên thủy nhất, các loại bản nguyên lực lượng quy tắc, các loại đại đạo vận chuyển không ngừng.

Cuối cùng, Cổ Thần tại chỗ sâu trong vũ trụ chi tâm phát hiện ra một khối lục địa khổng lồ không gì sánh được, Cổ Thần cho rằng chính mình lại gặp gỡ một loại hoang thú sinh ra trong hỗn độn như Côn Bằng, dùng lực cảm ứng cẩn thận dò xét mới biết được, đây căn bản không phải là hoang thú gì đó, mà là một loại thực vật khổng lồ giống như thế giới chi thụ.

Đây là một cây thần liên, địa phương Cổ Thần đang đứng chính là một phiến lá của thần liên, rộng lớn vô biên, phương viên vô số tỉ dặm, mỗi một phiến lá đều có kích cỡ bằng với Côn Bằng khi mở rộng hai cánh.

Cây thần liên này tổng cộng sinh trưởng tròn ba nghìn phiến lá khổng lồ như vậy, mỗi một phiến đều trơn truột như ngọc, trắng noãn như tuyết, giống như một khối ngọc điệp khiết bạch.

Ngoại trừ ba nghìn phiến lá khổng lồ không gì sánh được ra, trung tâm còn có một tim sen hầu như không đo nổi diện tích, kiên cố vô cùng, vô luận là Cổ Thần dùng công kích mạnh mẽ như thế nào cũng không thể gây ra một chút tổn hao đối với tim sen.

Cổ Thần tại vũ trụ chi tâm cảm ngộ được đại đạo nhanh hơn nghìn vạn lần, có một số gần như vô cùng, thế nhưng, đại đạo bình thường không thể tu luyện được tới đỉnh phong con đường tu đạo, đại đạo có thể tu luyện tới đỉnh phong con đường tu đạo không nhiều lắm, chỉ có ba nghìn.

Ba nghìn đại đạo, ba nghìn lá sen!

Chờ khi tìm hiểu được ba nghìn đại đạo vô cùng trong vũ trụ chi tâm, trong đầu Cổ Thần khê động linh quang.

“Chẳng lẽ, ba nghìn lá sen và ba nghìn đại đạo có liên quang gì đó?”

Cổ Thần trầm nghĩ.

Ba nghìn lá sen kia đều cứng rắn vô cùng, không gì có thể tổn thương, thế nhưng so với tim sen tại trung tâm vẫn yếu đuối hơn không ít, Cổ Thần sử dụng Bàn Cổ Luân có thể lưu lại được một đạo vết thương sâu tới một trạng rười trên lá sen.

Cổ Thần có thể cảm giác được, ba nghìn lá sen này, mỗi một phiến đều ẩn chứa lực lượng vô cùng, so với tiên thiên linh bảo thượng đẳng nhất còn cường đại hơn.

Cổ Thần cảm ngộ ba nghìn đại đạo vô thượng trong vũ trụ chi tâm, dùng Bàn Cổ Luân khắc vào ba nghìn phiến lá sen.

Mỗi một phiến lá sen đều khắc một loại đại đạo vô thượng, mỗi một lần khắc xong một loại đại đạo, trong lòng Cổ Thần đối với ba nghìn đại đạo vô thượng kia càng thêm cảm ngộ sâu sắc hơn.

Năm tháng không tiếng động, dần dần trôi qua!

Ba nghìn đại đạo vô thượng, ba nghìn lá sen bạch ngọc.

Cổ Thần ngày qua ngày, năm qua năm, lần lượt khắc ba nghìn đại đạo vô thượng trong vũ trụ chi tâm lên trên ba nghìn phiến lá sen bạch ngọc.

Mỗi một giây trôi qua, trong lòng Cổ Thần lại thêm một phần linh ngộ, đợi khi hoàn toàn khắc hết toàn bộ ba nghìn đại đạo vô thượng, trong lòng Cổ Thần đột nhiên khê động linh quang, liền hoàn toàn nắm giữ được một loại lực lượng đại đạo vô thượng.

Thời gian trôi quanh, chỉ chớp mắt đã vượt qua nghìn năm.

Đại đạo vô thượng kia vô cùng huyền bí, ảo diệu, trong thời gian một năm Cổ Thần chỉ có thể khắc được ba loại đại đạo vô thượng.

Tròn nghìn năm Cổ Thần mới hoàn chỉnh khắc được hết ba nghìn đại đạo vô thượng vào ba nghìn lá sen bạch ngọc.

Nghìn năm trôi qua, Cổ Thần cũng đã hoàn chỉnh nắm giữ được lực lượng của ba nghìn đại đạo vô thượng.

Mỗi một loại đại đạo vô thượng đều sở hữu lực lượng vô cùng vô tận, ba nghìn đại đạo vô thượng tề tụ một thân, Cổ Thần cảm giác thân thể chính mình giống như một quả khí cầu, đã bị thổi đầy khí, thân thể của hắn hoàn toàn bị ba nghìn đại đạo vô thượng chiếm giữ, hầu như khiến hắn phải nổ tung.

Ba nghìn đại đạo vô thượng khắc ẩn xong, thân thể Cổ Thần đã tới bờ vực sụp đổ, thế nhưng Cổ Thần không có thời gian để cảm nhận lực lượng của ba nghìn đại đạo vô thượng trong cơ thể.

Hắn khắc ẩn ba nghìn đại đạo vô thượng vào ba nghìn phiến lá sen bạch ngọc, tựa hồ đã gây ra cấm chế nào đó, Cổ Thần nhìn hư không bốn phía, đột nhiên không gian bạo động xoay chuyển cực nhanh, hình thành một vòng xoáy vô cùng khổng lồ.

Vòng xoáy hỗn độn kia liên tục biến hóa, hình thành một đám tinh không, một phiến tinh hải, diễn hóa không gian, tầng tầng lớp lớp, vô cùng vô tận, cuối cùng dòng xoáy hỗn độn cực kỳ khổng lồ chậm rãi thu nhỏ lại, thu nhỏ lại, một lần nữa thu nhỏ lại, xuất hiện ngay trên bầu trời ba nghìn phiến lá sen bạch ngọc.

Đương nhiên, dù thu nhỏ lại hơn nữa, phương viên bao phủ của dòng xoáy hỗn độn kia vẫn lên tới hàng tỉ dặm, so với diện tích của một phiến tinh hải còn lớn hơn nhiều.

Cổ Thần đứng trên một phiến lá sen bạch ngọc, kinh ngạc nhìn dòng xoáy hỗn độn khổng lồ trên cao, tuy rằng ánh mắt của hắn không thể nhìn thấy toàn bộ, nhưng lực cảm ứng có thể hoàn toàn nhìn thấu được vận chuyển trong nội bộ dòng xoáy hỗn độn.

Từ bề ngoài nhìn vào đây chỉ là một dòng xoáy hỗn độn khổng lồ, thế nhưng khi lực cảm ứng của Cổ Thần xuyên thấu qua dòng xoáy hỗn độn mới phát hiện ra, bên trong dĩ nhiên có tầng tầng không gian vô cùng vô tận, hàng vạn hàng nghìn đại thế giới.

Thân thể Cổ Thần chấn động mãnh liệt, hắn từ bên trong hàng nghìn hàng vạn thế giới nội bộ dòng xoáy hỗn độn khổng lồ thấy được rất nhiều địa phương quen thuộc, tiên giới Cổ Hoang, vũ trụ chi tâm, thế giới chi thụ, vũ trụ phạm gian...

Tất cả các địa phương Cổ Thần từng đến, từng nhìn thấy qua đều có mặt trong dòng xoáy hỗn độn khổng lồ, trong đó còn có rất nhiều địa phương Cổ Thần chưa bao giờ nhìn thấy qua.

- Đây là? Mô hình của vũ trụ bản nguyên?

Cổ Thần thất kinh.

Đây là lần đầu tiên hắn quan sát vũ trụ bản nguyên một cách trực quan như vậy.

Trước đây Cổ Thần ở bên trong vũ trụ bản nguyên, chỉ biết là vũ trụ bản nguyên khổng lồ không gì sánh được, không gian hàng nghìn hàng vạn, nhưng cũng không biết được vũ trụ bản nguyên đến tột cùng là hình dạng gì, mà lúc này, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hắn nhìn được rồi, trong dòng xoáy hỗn độn khổng lồ có vũ trụ chi tâm, có một gốc xen ba nghìn lá bạch ngọc, trong đó có một mảnh là địa phương hắn từng ở.

Sau đó, khiến Cổ Thần khiếp sợ nhất chính là, trong mô hình vũ trụ bản nguyên kia, tại trung ương tim sen có một không gian vô cùng nhỏ bé so với tất cả vũ trụ bản nguyên, nơi này, dĩ nhiên chính là tiên giới Cổ Hoang.

Cổ Thần kinh ngạc nhìn tim sen thần liên khổng lồ vô hạn ngay phía trước kia, vô luận như thế nào cũng không ngờ được, tiên giới Cổ Hoang hắn sinh ra dĩ nhiên là không gian tim sen của gốc thần liên này, là toàn bộ trung ương của vũ trụ bản nguyên.

Trách không được, vòm trời của tiên giới Cổ Hoang lại kiên cố tới như vậy, nguyên lai là tim sen thần liên, ngay cả Cổ Thần hiện tại thi triển Bàn Cổ Luân cũng không thể lưu lại một chút ấn ký trên tim sen.

Trách không được, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn không thể vượt qua được vòm trời tiên giới Cổ Hoang, muốn tới vũ trụ phạm gian chỉ có thể thông qua thông đạo tiên phạm.

Tiên giới Cổ Hoang là một không gian tương đối nhỏ trong tim sen thần liên, dưới đáy tim sen là một phiến không gian đen kịt, tựa hồ đối lập với tiên giới Cổ Hoang, thế nhưng so với tiên giới Cổ Hoang lại rộng lớn hơn rất nhiều, tuy là lớn hơn, nhưng lại không kiên cố giống như không gian tại tiên giới Cổ Hoang, nơi này là Âm Giới.

Âm giới, trong đó có mấy chỗ không gian tương đối bạc nhược, kết nối với vũ trụ phạm gian.

Tiên giới Cổ Hoang và Âm giới là tim sen của thần liên, ngoài tim sen ra, còn có ba nghìn phiến lá sen, hình thành một gốc thần liên hoàn chỉnh, đây chính là trung ương của vũ trụ bản nguyên, trung tâm của dòng xoáy hỗn độn.

Bên ngoài thần liên là vũ trụ chi tâm, là một không gian cực kỳ to lớn giữa trung tâm vũ trụ bản nguyên, tại chỗ thần liên tràn ngập ba nghìn đại đạo vô thượng, toàn bộ vũ trụ chi tâm tràn ngập các loại lực lượng quy tắc vũ trụ bản nguyên.

1019. Chương 49: Bàn Cổ Vũ Trụ.

Vũ trụ chi tâm, bên ngoài là một tầng tinh bích kiên cố không gì sánh được, đó là bản nguyên chi địa, một gốc cây thật lớn từ bản nguyên chi địa sinh trưởng ra, khổng lồ vô cùng vô hạn, xuyên thấu qua hàng vạn

hàng nghìn không gian, trải dài vô số ức tỉ dặm.

Bên ngoài bản nguyên chi địa là vũ trụ phạm gian vô cùng vô tận, là không gian có thể tích lớn nhất toàn bộ vũ trụ bản nguyên, chiếm một phần chín toàn bộ vũ trụ bản nguyên.

Chính vào lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Trên dưới bốn phương là vũ, từ chỗ chí kim là trụ, thời gian vi tôn, không gian vi vương, thời không hợp nhất, cực mạnh vũ nội, thiên hạ là công, Chân Tiên Thuần Dương!

Thanh âm này tựa hồ vang lên từ tận đáy lòng Cổ Thần, lại tựa hồ như xa vời.

- Người nào?

Cổ Thần kinh hãi hét lên một tiếng.

Thanh âm của Cổ Thần như thiên âm mệnh mông cuộn cuộn, kéo dài ra đạt tới vô số ức tỉ dặm, đại âm hi thanh, kinh khủng tuyệt luân.

Thế nhưng, tại nơi này tựa hồ như tồn tại, lại tựa hồ như không tồn tại, tựa hồ không chỗ nào không có, tựa tựa hồ như nơi nơi đều có trong thanh âm, như trước có vẻ nhỏ bé.

Thanh âm kia đủ vang vọng trong thời gian ba lần hô hấp mới biến mất, dòng xoáy hỗn độn khổng lồ trên bầu trời tim sen thần liên cũng dần dần biến mất.

- Trên dưới bốn phương là vũ, từ chỗ chí kim là trụ, thời gian vi tôn, không gian vi vương, thời không hợp nhất, là vũ tối cường, thiên hạ là công, Chân Tiên Thuần Dương!

Cổ Thần hồi tưởng lời nói đột nhiên vang lên kia, nhìn dòng xoáy hỗn độn dần dần biến mất, đột nhiên trong lòng hiểu ra.

- Thời gian vi tôn, không gian vi vương, thời không hợp nhất, cực mạnh vũ nội, thời gian và không gian kết hợp chính là vũ trụ, thì ra là thế! Thì ra là thế! Ta trước đây vẫn cho rằng sinh mệnh và thời gian là hai loại quy tắc huyền ảo nhất, nắm giữ sinh mệnh và thời gian mới chân chính là đầu cùng, nguyên lai không phải, thời gian và không gian hợp nhất mới chân chính là cử thế vô địch. Bàn cổ đại đạo trước đây chỉ là dung hợp thời gian, tuy rằng có quá khứ bất biến, tương lai bất diệt, hiện tại vô địch, thế nhưng Bàn cổ đại đạo vẫn không đạt tới mức đại thành, nguyên lai là không có thời không hợp nhất.

- Ha ha, nguyên lai là ta đã tìm sai đường thời gian và sinh mệnh rồi, thời không hợp nhất mới chính là một vũ trụ mới chân chính, một vũ trụ thuộc về ta, thời không hợp nhất? Bàn cổ đại đạo? Trên dưới bốn phương là vũ, từ chỗ chí kim là trụ, ta hiểu được, lực lượng chân chính của thời gian kết hợp với không gian, không ngừng diễn hóa, không phải là thời gian gia tốc giảm tốc gì đó, lại càng không phải là thời gian đảo thời, thời không hợp nhất là đại thế vũ trụ, không gì ngăn cản, cho dù là quy tắc sinh mệnh tước mất vũ trụ thời không hợp nhất cũng không có hiệu quả, không có thời gian và không gian, sinh mệnh cũng không thể tồn tại.

Cổ Thần thì chào thì thăm, thần sắc đại hỉ.

Thanh âm thần bí đột nhiên vang lên kia đã chỉ ra điểm sai lầm trong con đường tu đạo của Cổ Thần, để Cổ Thần lại một lần nữa nhìn thấy được mục tiêu mới, thấy được con đường đi tiếp phía trước.

Bất quá, trong lòng Cổ Thần có chút giật mình, thâm nghĩ:

“Thiên hạ vi công, Chân Tiên Thuần Dương, điều này nói lên cái gì? Thanh âm này hẳn là rất lâu rất lâu trước đây đã tồn tại rồi, người lưu lại thanh âm này đến tột cùng là? Dĩ nhiên đạt tới cảnh giới thời không hợp nhất, lẽ nào là Thuần Dương Chân Tiên trong truyền thuyết? Nếu như chưa từng có Thuần Dương Chân Tiên xuất hiện qua, như vậy truyền thuyết từ thời đại thái cổ là từ đâu tới? Nếu như thực sự có Thuần Dương Chân Tiên, như vậy những người đạt được Thuần Dương Chân Tiên đến tột cùng đi nơi nào? Vì sao không hề lưu lại ghi chép?”

Trái lo phải nghĩ, Cổ Thần không thể không suy nghĩ cẩn thận.

“Quên đi, vấn đề nghĩ không rõ, tạm thời không cần nghĩ, nếu như ta đã biết được phương hướng chính xác của Bàn cổ đại đạo, như vậy trước tiên tìm hiểu Bàn cổ đại đạo tới cảnh giới đại thành, nhất cử sáng tạo một thế giới thuộc về bản thân ta, một vũ trụ của bản thân.”

“Ta đã lĩnh ngộ được ba nghìn đại đạo vô thượng, hàng nghìn hàng vạn đại đạo bình thường, thời gian và không gian, thời gian và không gian kết hợp, ba nghìn đại đạo vô thượng dung nhập vào trong đó, cộng thêm Bàn cổ đại đạo, vũ trụ của ta tuyệt đối kiên cố hơn so với vũ trụ bản nguyên.

Một khi Cổ Thần tỉnh ngộ, ý nghĩ liền trở nên thông suốt không trở ngại, trong đầu liên tục xuất hiện mô hình vũ trụ bản nguyên do dòng xoáy hỗn độn kia ngưng tụ thành hình, bắt đầu tìm hiểu Bàn cổ đại đạo, sáng lập ra vũ trụ chi nguyên mới.

Thời gian thoáng qua, một năm lại một năm nữa chậm rãi trôi qua!

Cổ Thần tìm hiểu quy tắc thời gian và quy tắc không gian, bắt đầu dung hợp hai loại quy tắc, trong mệnh tuyến tại đan điền của hắn, Nhân Quả Luân, Sinh Tử Luân, Bàn Cổ Luân đều bắt đầu tiêu tán, dung hợp, cùng với tất cả lực lượng đại đạo trong mệnh tuyến ngưng tụ cùng một chỗ, chậm rãi hóa thành một mảnh hỗn độn, hình thành một vũ trụ chi nguyên mới.

Quá trình này, phi thường chậm rãi, trải qua hơn trăm năm, rốt cuộc Cổ Thần đã đạt tới trình độ dung hợp hoàn mỹ đối với thời gian và không gian, để hai kết hợp thành một.

Ba nghìn đại đạo vô thượng, Nhân Quả Luân, Sinh Tử Luân, Bàn Cổ Luân, hàng nghìn hàng vạn đại đạo bình thường, tất cả lực lượng đều dung hợp vào trong mệnh tuyến, hình thành một dòng xoáy hỗn độn.

Bàn cổ đại đạo rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới đại thành, không chỉ có lĩnh vực thời gian, bao trùm quá khứ, hiện tại, tương lai, trên lĩnh vực không gian cũng bao trùm trên dưới bốn phương, không chỗ nào không có.

Dòng xoáy hỗn độn trong mệnh tuyến là thời gian và không gian hợp thành, là một vũ trụ mới, hiện tại chỉ có thể coi như vũ trụ chi nguyên, hay là mô hình vũ trụ ban đầu, Cổ Thần đặt tên cho nó là Bàn Cổ vũ trụ.

Trung tâm của Bàn Cổ vũ trụ không giống như trung tâm vũ trụ bản nguyên, trung tâm vũ trụ bản nguyên là một gốc thần liên, mà vũ trụ của Cổ Thần là một thanh cự phủ, Bàn Cổ vũ trụ Cổ Thần sáng tạo ra tuy rằng có tìm hiểu tham khảo mô hình vũ trụ bản nguyên, thế nhưng Bàn Cổ vũ trụ vừa mới sáng tạo ra hiển nhiên là một vũ trụ hoàn toàn mới, tuy rằng hiện tại chỉ mới là sơ thủy chi nguyên, thế nhưng bản chất lực lượng đã vượt qua được vũ trụ bản nguyên.

Rốt cuộc tìm hiểu Bàn cổ đại đạo tới cảnh giới đại thành rồi, là vũ trụ sáng tạo hoàn toàn mới, mà không phải là một không gian nằm lệ thuộc bên trong vũ trụ nguyên bản.

Khóe môi Cổ Thần nhếch lên để lộ tiểu ý, có một loại cảm giác công thành thân tự.

Hiện tại, Cổ Thần tràn ngập tự tin có thể chắc chắn diệt sát được một số cổ thần thiên địa, cho dù là Hồng đã triệt để nắm giữ toàn bộ quy tắc sinh mệnh, Cổ Thần cũng không hề lo ngại, trước mặt thời không hợp nhất, cho dù là sinh mệnh cũng chỉ là vô dụng.

1020. Chương 50: Người Tên Hồng Quân

Bàn tay Cổ Thần vừa nhấc, một dòng xoáy hỗn độn xuất hiện trong lòng bàn tay, chậm rãi du động, nhìn qua không lúc nào không biến hóa, nhưng nhìn kỹ lại tựa hồ không nhúc nhích, khiến kẻ khác kinh ngạc.

Dòng xoáy hỗn độn này chính là do Bàn Cổ vũ trụ biến hóa thành, lực lượng ẩn chứa bên trong kinh khủng tuyệt luân, không thể đo lường, ba nghìn đại đạo vô thượng, hàng nghìn hàng vạn đại đạo, Nhân Quả Luân, Sinh Tử Luân, Bàn Cổ đại đạo... Tất cả lực lượng đều dung hợp trong đó.

Tuy rằng dòng xoáy hỗn độn này chưa lớn, nhưng đã là một mô hình vũ trụ, là mô hình của vũ trụ định trước kiên cố hơn vũ trụ bản nguyên, lực lượng đã không chỉ dùng quy tắc vũ trụ để hình dung, mà là lực lượng của cả vũ trụ.

Ánh mắt Cổ Thần đảo qua, rơi vào tim sen chính giữa ba nghìn phiến lá sen, bàn tay vừa vỗ, một dòng xoáy hỗn độn đột nhiên thoáng hiện, oanh kích vào tim sen.

Công kích ẩn chứa lực lượng vũ trụ.

Oanh...

Cổ Thần cảm giác được, cho dù là thần liên khổng lồ dưới chân cũng rung động mãnh liệt, ba nghìn lá sen, toàn bộ run run, có thể thấy được lực lượng trong một kích này của Cổ Thần to lớn cỡ nào.

Tim sen hơi có chút giật mình, nhưng vẫn không hề xuất hiện ẩn ký, có thể thấy được tim sen kiên cố tới mức nào, đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá, thần liên này vô cùng có khả năng chính là hiện thân của thời không hợp nhất, thậm chí là do Chân Tiên đạt tới cảnh giới Thuần Dương Chân Tiên lưu lại, tuy rằng Cổ Thần hiện tại cũng đã bước chân vào cảnh giới thời không hợp nhất, thế nhưng còn kém một chút so với Thuần Dương Chân Tiên.

Cảnh giới tu vi của hắn vẫn chỉ là Nhị sinh Tam, mô hình Bàn Cổ vũ trụ còn chưa chân chính hóa thành thiên địa vạn vật, vì vậy tu vi còn chưa đạt tới cảnh giới tam sinh vạn vật.

Quy tắc thời gian chính là nhược điểm của Cổ Thần, tuy rằng hắn đã sở hữu lực lượng thời không hợp nhất, thế nhưng làm sao từ trong Bàn Cổ đại đạo chỉ có lực lượng quy tắc, không còn thứ gì khác, có thể sáng tạo ra thiên địa vạn vật, sinh linh ức tộc, đây là một nan đề.

Điều này cần sáng tạo sinh mệnh, hiển nhiên, vũ trụ mới do Cổ Thần sáng tạo ra mới chỉ là mô hình, hiện tại chưa thể sáng tạo ra sinh mệnh mới.

Làm cách nào mới có thể sáng tạo ra thiên địa vạn vật? Chuyển hóa một mô hình vũ trụ trở thành một vũ trụ chân chính?

Đây là con đường phải đi phía sau của Cổ Thần.

Cổ Thần bấm tay tính toán, hắn tinh thông quy tắc thời gian, tuy rằng ở trong vũ trụ chi tâm không có ban ngày đêm tối, thời thời khắc khắc đều chỉ là một thế giới hỗn độn xám trắng, thế nhưng thời gian đã trôi qua bao lâu, trong lòng Cổ Thần vừa tính là biết được.

Tính toán một chút, tiến vào vũ trụ chi tâm đã hơn hai nghìn năm, hơn nữa làm bạn với người thân hơn ba trăm năm, cách lần hẹn ước chiến đấu với Hồng đã trôi qua hai nghìn bảy tám trăm năm rồi.

Thời điểm ước hẹn đã tới rất gần, cũng là thời điểm nên rời khỏi vũ trụ chi tâm.

Cổ Thần lúc này khuếch tán lực lượng mạnh mẽ, đã không giới hạn trong phạm vi lực cảm ứng, hoặc là thần thực, Chiến Thần Bất Diệt Thể cảnh giới đại thành đã sớm trở thành hạn chế đối với Cổ Thần, nguyên thân của hắn tùy thời có thể phân tán tiến vào trong mười hai vạn chín nghìn sáu trăm khiêu huyết, cũng tùy thời có thể tụ tập lại một chỗ, xuất hiện tại bất cứ vị trí nào.

Cổ Thần nắm giữ hàng nghìn hàng vạn đại đạo, ba nghìn đại đạo vô thượng, hư không hỗn độn hầu như đã dung hợp hoàn toàn với hắn, các loại lực lượng quy tắc, bản nguyên chi khí, giống như xúc tu của hắn, trong hư không hỗn độn vô cùng vô tận tại vũ trụ chi tâm, chớp mắt tiến vào vòng cảm ứng của Cổ Thần.

- Hử?

Đột nhiên ánh mắt của Cổ Thần biến đổi, nhìn về một nơi cực kỳ xa xôi trong vũ trụ chi tâm.

- Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...

Tại một nơi nào đó trong hư không hỗn độn, một vị thiếu niên tóc đen nhìn qua chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi đang huyết sắc dài cười lớn.

- Ba nghìn năm, không tới ba nghìn năm, rốt cuộc Hồng ta đã hoàn toàn nắm giữ quy tắc sinh mệnh, ha ha ha ha, đây mới chân chính là vĩnh sinh, bất tử bất diệt, trường sinh bất lão, ta đã hoàn toàn dung hợp một chỗ với toàn bộ vũ trụ bản nguyên, trừ phi vũ trụ bản nguyên bị hủy diệt, bằng không trong thiên hạ không còn bất cứ kẻ nào có thể làm gì được ta, cho dù là vua cổ thần Thiên và Địa liên thủ hợp nhất ta cũng không hề để vào trong mắt, chỉ có Hồng ta mới chân chính là vua của chư thần, vũ trụ chi chủ, tuyên cổ tới nay, không người có thể so sánh, không người có thể so sánh!

Hồng một mặt huyết sáo dài, một mặt rống to hơn, hư không hỗn độn đã bị lực lượng của Hồng ảnh hưởng, thổi lên vô số cơn lốc hỗn độn mãnh liệt, đạt tới hàng ức tỉ dặm, khí tức cường đại đủ để hủy diệt tất cả sinh cơ, coi như là cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn ở trong cơn lốc hỗn độn này cũng bị giết chết trong nháy mắt, thọ nguyên tròn một kỷ nguyên đều phải tiêu tan.

Bên cạnh Hồng còn có một thiếu niên bạch y đang đứng, người này để mái tóc dài, hầu như có tướng mạo giống Hồng như đúc, cơn lốc hỗn độn đủ có thể hủy diệt cự đầu thiên địa vô lượng kiếp xoay xung quanh thiếu niên bạch y này, thế nhưng lại bị một cỗ khí trường vô hình che chắn bên ngoài cơ thể thiếu niên bạch y ngăn lại hoàn toàn, cơn lốc hỗn độn không thể nào gây tàn phá đối với khí trường bảo hộ của hắn.

- Quân nhi, phụ thân phải cảm tạ con, nếu như không có thân thể đại đạo của con, để ta đạt tới cảnh giới hàng vạn hàng nghìn đại đạo hợp nhất, ta không có khả năng nhanh như vậy đã nắm giữ được quy tắc sinh mệnh, sinh mệnh chính là giới hóa vạn vật thiên địa, không có sinh mệnh, cho dù có thời gian dài hơn nữa, có không gian lớn hơn nữa thì cũng chỉ là một phiến tử tịch.

Hồng nhìn thiếu niên bạch y ngay bên cạnh khẽ cười nói.

Thiếu niên bạch y đáp lời:

- Có thể giúp phụ thân nắm giữ quy tắc sinh mệnh, là vinh hạnh của Quân nhi.

Hồng nói:

- Hơn năm nghìn năm trước, ta vừa mới khám phá được sát biên giới của quy tắc sinh mệnh, bị quy tắc sinh mệnh phản phệ, phải trải nghiệm đại kiếp nạn sinh mệnh, mệnh nguy sớm tối, hầu như không thể hóa giải, vì vậy ta chỉ có thể sử dụng đại na di thuật sinh mệnh tinh nguyên, chuyển toàn bộ mệnh kiếp vào người con đặt trong hư không vũ trụ vô cùng vô tận, để con thay phụ thân thừa nhận một hồi mệnh kiếp, nhờ vào Quân chi ta mới có thể tránh được một kiếp, có thể lạc đường biết quay lại, đi lên con đường chính xác.

Cho tới ngày hôm nay, rốt cuộc ta cũng có thể hoàn toàn nắm giữ được quy tắc sinh mệnh, phụ thân cần phải cảm tạ con, bất quá bởi vì con mang theo mệnh kiếp, trời sinh dung hợp hàng nghìn hàng vạn đại đạo, hình thành đại đạo chi thể, đại nạn không chết hạnh phúc cuối đời cùng tới, gần năm nghìn năm cũng đã nắm giữ được hàng nghìn hàng vạn đại đạo, lực lượng quy tắc vũ trụ vô cùng, phụ thân tu luyện mười vạn năm mới có thể đạt được trình độ của con hiện tại.

Quân nói:

- Quân nhi có thể tránh được mệnh kiếp, đại nạn không chết toàn bộ dựa vào sư phụ ban tặng, bằng không Quân nhi đã sớm chết trong vũ trụ vô cùng vô tận.

Sắc mặt Hồng dừng lại, nói:

- Quân nhi, đã nói với con bao nhiêu lần? Cổ Thần cứu con không phải lòng tốt, hắn muốn lợi dụng con đối phó với ta, hắn là đại cừu nhân của ta, cũng là đại cừu nhân của con, sau này không được gọi hắn là sư phụ, ta đã nắm giữ quy tắc sinh mệnh, nắm giữ sinh tử vạn vật thế gian, ước định ba nghìn năm rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó ta sẽ hoàn toàn diệt sát hắn, thần hình câu diệt, ngay cả một điểm vết tích cũng không lưu lại.

Quân tranh biện nói:

- Phụ thân, lúc đó sư phụ không nhận ra hài nhi, làm sao có thể biết được hài nhi là nhi tử của phụ thân? Phụ thân khẳng định nghĩ oan cho hắn rồi.

Nguyên bản Quân định nói là sư phụ, nhưng bị Hồng trừng mắt nhìn, lại phải sửa.

Hồng âm trầm cười, nói:

- Con biết cái gì? Cổ Thần vừa mới tới vũ trụ phàm gian đã gặp được Thiên Cơ lão nhân có thể suy đoán thiên cơ, có thể dự đoán được tương lai, tuy rằng ta cũng có thể thấy rõ thiên cơ, thế nhưng không cùng phương diện, không giống như Thiên Cơ lão nhân, Thiên Cơ toán thuật của hắn sáng tạo rất độc đáo, là tổ sư gia của tướng sĩ Đạo môn, Cổ Thần không biết, Thiên Cơ lão nhân vị tất không biết, nếu như không có

Thiên Cơ lão nhân chỉ dẫn, trong vũ trụ vô cùng vô tận, sao có chuyện trùng hợp như vậy, hết lần này tới lần khác Cổ Thần đụng phải con?

Quân nói:

- Thế nhưng, nếu không phải hần, tại thời điểm hài nhi còn là anh nhi, liên tục du dương trong vũ trụ, sớm muộn cũng phải chết, vô luận như thế nào vẫn là hần cứu tính mạng của hài nhi, đối với hài nhi có đại ân huệ.

Hồng cả giận nói:

- Đại ân huệ cái gì, trong lòng hần mang quỷ kế, cố ý lợi dụng con tính toán ta, hần coi con như công cụ, chỉ có cừu hận, sao lại có ân huệ? Con nhớ kỹ cho ta, tuy rằng hần cho con cái tên là Quân, nhưng con là nhi tử của Hồng, con họ Hồng, gọi là Hồng Quân, họ phía trước, tên phía sau, họ là phụ thân cho con, tên là người nọ lấy, con nói, con nên nghe ta hay là nghe hần?

Quân trầm mặt không nói, thế nhưng tiếng nói của Hồng vẫn luôn vang vọng trong đầu “con họ Hồng, gọi là Hồng Quân, họ ở phía trước, tên ở phía sau, họ là phụ thân cho con, tên là người nọ lấy...”

Thấy Quân trầm mặt, Hồng nói:

- Phụ thân biết, từ nhỏ con đã sống bên cạnh hần, nghĩ cho hần, còn phải nghĩ cho phụ thân, hiện tại con đang do dự, ta không trách con, chờ ước hẹn ba nghìn năm vừa đến, ta sẽ diệt sát Cổ Thần, từ đó về sau trong thiên địa không còn Cổ Thần, con sẽ không còn do dự gì nữa rồi.

- Ha ha ha ha ha...

Tiếng nói của Hồng vừa dứt, một tiếng huyết sáo dài từ trong hư không vô cùng vô tận đột nhiên truyền đến, thân ảnh của Cổ Thần đột nhiên xuất hiện trong phạm vi nhìn của Cổ Thần, lớn tiếng nói.

- Hồng, nguyên lai người đã ở trong vũ trụ chi tâm, uhm, thực lực lại có tiến bộ về chất, dĩ nhiên nắm giữ quy tắc sinh mệnh, trách không được dám mạnh miệng như vậy, cũng không sợ hỗn độn chi phong thổi đứt đầu lưỡi, muốn diệt sát ta, chỉ bằng người sao? Năm nghìn năm trước ta không phải đối thủ của người, bốn nghìn năm trước ta và người chiến thành thế hoa, hôm nay lại trôi qua ba nghìn năm, người cho là, người còn có thể xứng làm đối thủ của ta sao?

Nói xong, ánh mắt của Cổ Thần chuyển lên người Quân, nói:

- Quân nhi, người đã ở đây, mấy năm nay khỏe không?

- Sư phụ, đồ nhi rất tốt, phụ thân đối với đồ nhi không tồi!

Thấy Cổ Thần, Quân hưng phấn nói.

- Hồng Quân! Con đã quên mình họ gì rồi sao?

Thấy trên mặt Quân để lộ vẻ vui mừng, sắc mặt Hồng trầm xuống, quát lớn một tiếng.

Có Cổ Thần ở đây, ngữ khí của Quân đã lớn hơn rất nhiều, nói:

- Hài nhi họ Hồng, tên Hồng Quân, hài nhi tự nhiên biết, nhưng điều này không đại biểu cái gì, sinh mệnh của hài nhi là do sư phụ cứu về, từ trước tới nay sư phụ chưa từng lấy hài nhi ra để đối phó phụ thân, ai coi hài nhi giống như công cụ, trong lòng hài nhi hiểu rất rõ ràng, hiện tại hài nhi đã hơn năm nghìn tuổi rồi, trong mắt của phụ thân hài nhi vẫn chỉ là một tiểu hài tử, nên nghe theo lời phụ thân nói, nhưng trong lòng hài nhi có suy nghĩ, có con mắt nhìn của chính mình, hài nhi có thể tự phán đoán mọi việc.

Hồng đối mặt với đại kiếp nạn sinh mệnh, mệnh kiếp trực tiếp hội tụ đoạt đi tính mệnh tu sĩ, để hóa giải mệnh kiếp, Hồng liền sử dụng đại thần thông vô thượng chuyển dời tinh nguyên sinh mệnh, cùng với người khác sinh hạ hài tử, chuyển mệnh kiếp lên người nhi tử, Hồng còn sợ mệnh kiếp của Quân sẽ ảnh hưởng tới hần, liền vứt bỏ Quân trong vũ trụ mang mang.

Nguyên bản Quân hần phải chết không cần nghi ngờ, nhưng đã được Cổ Thần cứu giúp, tìm đường sống trong chỗ chết, mệnh kiếp hóa giải, thân thể của hần bởi vì mệnh kiếp mà sinh, mà sinh mệnh là đại đạo sinh tồn của vạn vật thiên địa diễn hóa, hầu như bao dung hàng nghìn hàng vạn đại đạo, vì vậy thân thể

của Quân cũng theo đó bao dung hàng nghìn hàng vạn đại đạo, là đại đạo chi thể, sau khi mệnh kiếp tan đi, chỉ còn lại chỗ tốt.

Năm nghìn năm trước, Hồng rút cuộc chân chính khám phá được con đường nối thông với quy tắc sinh mệnh, linh ngộ đối với pháp tắc sinh mệnh coi như đạt tới điểm cực hạn, bởi vì đạo ý chí ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế xuất hiện, Thiên đế gặp nạn, trực tiếp từ vũ trụ chi tâm phá quan ra ngoài, đẩy lùi đạo ý chí ảnh tượng của Côn Ngô Tiên Đế, bắt giữ Chiến thần Hình và Long tổ, sau đó thông qua tính toán thiên cơ, biết được nhi tử của mình không chết, liền tiến vào không gian Vạn Giới, dẫn theo Quân trở về.

Đại đạo chi thể của Quân có thể dung hợp với hàng nghìn hàng vạn đại đạo trong vũ trụ chi tâm, tiến vào vũ trụ chi tâm tu luyện quả thực giống như cá gặp nước, tu vi tiến triển cực nhanh, chỉ trong thời gian mấy nghìn năm tu vi đã đề cao vượt bậc, ba nghìn năm trước càng đạt tới cảnh giới thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, có thể bắt đầu dung hợp với hàng nghìn hàng vạn đại đạo vô thượng trong vũ trụ chi tâm rồi.

Hồng muốn mượn đại đạo chi thể của Quân, tiến hành dung hợp với hàng nghìn hàng vạn đại đạo vũ trụ chi tâm, đồng thời nắm giữ hàng nghìn hàng vạn đại đạo, quy tắc vô cùng, nhất cử đột phá điện phủ quy tắc sinh mệnh, chân chính nắm giữ được quy tắc sinh mệnh, đồng thọ với thiên địa, vô luận sống bao nhiêu kỷ nguyên cũng không thành vấn đề.

1021. Chương 51: Tam Chiến Thắng Hồng

Thời điểm có kiếp nạn liền chuyển dời lên trên người Quân, vứt bỏ Quân, để Quân tự sinh tự diệt, thời điểm Quân có lợi đối với Hồng, Hồng liền biến thành một người cha hiền, tiếp nhận Quân trở về, đưa vào vũ trụ chi tâm, để hắn tu luyện trong vũ trụ chi tâm, rất nhanh đề cao tu vi cảnh giới, trong thời gian ngắn nhất đạt tới cảnh giới hàng nghìn hàng vạn đại đạo dung hợp một thể, trợ giúp ngược Hồng đột phá điện phủ quy tắc sinh mệnh, chân chính nắm giữ quy tắc sinh mệnh.

Chính như Quân nói, đến tột cùng là ai coi hắn như công cụ, trong lòng của hắn tự có nhận định chính xác.

Thời điểm đơn độc một người, tự nhiên Quân sẽ không tranh luận việc này với Hồng, rõ ràng là việc vô ích, hiện tại có Cổ Thần ở đây, tự nhiên không giống nhau.

Cho dù Quân chưa nói rõ, thế nhưng ngụ ý đã vô cùng sáng tỏ.

Hồng nhất thời giận dữ, quát lên:

- Nghịch tử, mấy năm nay lão tử đối đãi với ngươi như thế nào, ngươi dám nói ra những lời như vậy, cho dù ta coi ngươi như công cụ thì thế nào? Mạng của ngươi là ta ban cho, ngươi chính là nhi tử của Hồng ta, ngươi chính là công cụ của lão tử thì có cái gì không thích hợp?

Quân ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ tới Hồng nói trực tiếp như vậy, tuy rằng trong lòng đã sớm biết Hồng lãnh huyết vô tình, thế nhưng thời điểm chính tai nghe được phụ thân nói lời vô tình lạnh lùng như vậy, vẫn không tránh khỏi thương tâm.

Quân hít một hơi thật sâu, nói:

- Đây mới là tướng mạo nguyên bản của ngươi, tất cả biểu hiện mấy năm nay chỉ là giả!

- Hắc hắc...

Hồng lạnh lùng cười, nói:

- Ngươi nghe lời lão tử, tự nhiên lão tử sẽ tốt với ngươi, không nghe lão tử nói, nhi tử thì thế nào? Bất quá là một kiện công cụ của lão tử mà thôi, hiện tại lão tử đã nắm giữ được quy tắc sinh mệnh, chân chính đạt được vĩnh sinh, sẽ sống qua vô số kỷ nguyên, vũ trụ bất diệt, ta bất diệt, công cụ ngươi đã không còn tác dụng gì nữa rồi, thanh thần ổn định làm công cụ, lão tử còn coi ngươi là nhi tử ngoan ngoãn, không chịu làm công cụ, lão tử vĩnh sinh bất diệt, có nhi tử hay không cũng không thành vấn đề, ngươi cùng với nghịch tặc Cổ Thần kia đi lên cùng một con đường!

- Mệnh của ta ở đây, ai cũng không thể khống chế!

Quân kiên định nói.

Ánh mắt của Hồng hiện lên một tia kiên quyết, lửa giận phun trào, hét lớn một tiếng:

- Tốt, ta trước tiên diệt trừ nghịch tử người trước.

Đang khi nói chuyện, một cái tát của Hồng đánh thẳng về phía Quân, theo đường thẳng của Hồng khẽ động, một luân bàn cự lớn xuất hiện, thuần một màu trắng, tỏa ánh sáng như bạch ngọc, giống như quang mang thần thánh, đó là Sinh Mệnh Luân Bàn.

Sinh Mệnh Luân Bàn do quy tắc sinh mệnh thuần túy ngưng tụ thành, có thể diệt sát tất cả sinh cơ, cho dù là cường giả thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn bị Sinh Mệnh Luân Bàn bắn trúng cũng sẽ tiêu tán toàn bộ sinh cơ, bị mất mạng trong nháy mắt.

Sinh Mệnh Luân Bàn trong tay Hồng xẹt qua xẹt lại trong hư không, theo quỹ tích ẩn chứa đại đạo vô cùng vô tận, nhìn qua Sinh Mệnh Luân Bàn di chuyển không quá nhanh, thế nhưng huyền ảo vô cùng, vô luận chống đỡ như thế nào, tựa hồ Sinh Mệnh Luân Bàn đều có thể bắn trúng mục tiêu bất cứ lúc nào, một kích tất sát.

Quân thất kinh, hiển nhiên không ngờ tới, Hồng nói giết là giết, không một chút suy nghĩ đắn đo.

Quân bật lui.

Nhưng Sinh Mệnh Luân Bàn này giống như giò bám trong xương, Quân thối lui hàng tỉ dặm, trong nháy mắt Sinh Mệnh Luân Bàn kia cũng xẹt qua hàng tỉ dặm, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn một chút.

Vô luận Quân biến ảo phương hướng như thế nào, Sinh Mệnh Luân Bàn đều theo sát bên cạnh, chụp vào Quân.

Mắt thấy Quân sẽ bị Sinh Mệnh Luân Bàn bắn trúng, đột nhiên một đạo thân ảnh xuất hiện ngay bên cạnh Quân.

- Có sư phụ ở đây, không cần sợ.

Người đột nhiên xuất hiện chính là Cổ Thần, đang khi nói chuyện, đường phải của hắn vừa nhấc, một Hỗn Độn Luân Bàn đột nhiên xuất hiện, theo thế đường đánh ra.

Tuy rằng quỹ tích vận hành của Sinh Mệnh Luân Bàn vô cùng ảo diệu, không thể bắt, thế nhưng Hỗn Độn Luân Bàn vẫn vô cùng chuẩn xác kích vào Sinh Mệnh Luân Bàn.

Hỗn Độn Luân Bàn này chính là từ Bàn Cổ Luân tiến hóa thành, không chỉ ẩn chứa lực lượng của Bàn Cổ Luân, còn có hàng nghìn hàng vạn đại đạo vô thượng, Sinh Tử Luân, Nhân Quả Luân bên trong.

Uy lực mạnh, so với Bàn Cổ Luân cường đại hơn không chỉ mấy lần, quá khứ bất biến, tương lai bất diệt, hiện tại vô địch, tất cả đều ở trong Hỗn Độn Luân Bàn này.

Rắc rắc...

Liên tục vang lên hai tiếng vỡ tan, Sinh Mệnh Luân Bàn chỉ trong sát na bị đánh thành hai vết nứt thật lớn, vắng người trở lại.

Thần sắc của Hồng bỗng nhiên chấn động, cả kinh nói:

- Sao có khả năng? Người dĩ nhiên đã hoàn toàn nắm giữ được lực lượng quy tắc thời gian? Không, còn có rất nhiều lực lượng huyền diệu khác, dĩ nhiên là lực lượng quy tắc ta không nắm giữ, điều này sao có thể, quy tắc sinh mệnh của ta cao nhất, sao có khả năng phá hủy?

- Hồng, diệt vong của người tới rồi, trận chiến đầu tiên ta không phải là đối thủ của người, trận chiến thứ hai ta với người chiến thành thế hòa, trận chiến thứ ba, đó là con đường cuối cùng của người.

Cổ Thần đang nói chuyện, dưới chân bước đi, hư không vô tận, vô luận xa gần, đối với Cổ Thần đã hoàn toàn nắm giữ quy tắc không gian mà nói, đều chỉ là khoảng cách một bước, trong sát na đã xuất hiện ngay trước mặt Hồng.

Đại đường của Cổ Thần vừa vỗ, lại một đạo Hỗn Độn Luân Bàn đánh về phía Hồng.

Một cơn lốc thổi mạnh, khí lưu phun trào, hư không hỗn độn, phương viên vô số tỉ dặm, các loại quy tắc vũ trụ tụ tập bạo tạc, các loại khí hỗn độn cuồng phun.

Toàn bộ vũ trụ chỉ tâm theo một kích Hỗn Độn Luân Bàn của Cổ Thần đánh ra trở nên rung động.

Trong mắt Hồng hiện lên vẻ hoảng hốt, lực lượng ẩn chứa trong Hỗn Độn Luân Bàn thực sự kinh thể hãi tục, quỷ thần đều sợ hãi.

Cho dù Hồng cũng cảm nhận được uy hiếp cường liệt trong Hỗn Độn Luân Bàn.

Thân ảnh của Hồng khẽ động, bước chân ẩn chứa đại đạo vô cùng, đạp trên quỹ tích huyền diệu không gì sánh được, tựa hồ muốn tránh né một kích Hỗn Độn Luân Bàn của Cổ Thần oanh kích ra.

Bất quá Hỗn Độn Luân Bàn cũng giống như Sinh Mệnh Luân Bàn của Hồng vừa công kích, vô luận Hồng né tránh như thế nào cũng không thể trốn tránh được công kích của Hỗn Độn Luân Bàn.

- Người thực nghĩ người có thể làm gì được ta?

Hai hàng lông mày của Hồng dựng thẳng, gầm lên một tiếng, nói:

- Sinh Mệnh Luân Bàn, diệt tuyệt thiên địa.

Theo một tiếng hét của Hồng, Hồng không tiếp tục chạy trốn, đột nhiên hai bàn tay kết pháp ấn, nhất tề đánh ra, hai Sinh Mệnh Luân Bàn theo pháp ấn của Hồng xuất hiện, trong sát na pháp ấn của Hồng biến đổi, lần thứ hai đánh ra, lại có hai Sinh Mệnh Luân Bàn vỡ đi không ngừng nghỉ.

Tốc độ của Hồng nhanh quá lưu quang thiểm điện, trong nháy mắt đã đánh ra mấy nghìn lần, Sinh Mệnh Luân Bàn mấy trăm mấy nghìn lần tràn đầy mỗi một phương hư không, không chỉ oanh kích về phía Hỗn Độn Luân Bàn của Cổ Thần, đồng thời còn bao vây bốn phương tám hướng xung quanh Cổ Thần, đồng thời ập vào trung tâm.

- Chút tài mọn!

Cổ Thần quát lạnh một tiếng:

- Không gian vi tôn, thời gian vi vương, thời không hợp nhất, vũ trụ chí cường, tiếp một kích Bàn Cổ vũ trụ của ta.

Theo thanh âm của Cổ Thần phát ra, chương phải của Cổ Thần vừa nhắc, một dòng xoáy hỗn độn khổng lồ xuất hiện tại lòng bàn tay, đây là mộ hình của Bàn Cổ vũ trụ, ẩn chứa các loại lực lượng không thể tưởng tượng nổi, ba nghìn đại đạo vô thượng, hàng nghìn hàng vạn đại đạo, quy tắc thời gian, quy tắc không gian, tất cả đều bao dung trong đó.

Bàn Cổ vũ trụ vừa ra, trong sát na, thời không phương viên vô số tỉ dặm đều bị tập trung, nhất là trong vòng vạn trượng lấy Cổ Thần làm trung tâm, tất cả đều bị trói buộc không thể lay chuyển.

Sinh Mệnh Luân Bàn vô cùng vô tận Hồng đánh ra, trong sát na bị định cứng giữa hư không, không thể nhúc nhích.

Mặc cho Hồng thúc đẩy như thế nào, vạn chuyển lực lượng quy tắc sinh mệnh tới mức cao nhất, Sinh Mệnh Luân Bàn cũng bị trói buộc bốn phía xung quanh Cổ thần, không thể lay động.

Lực lượng thời không hợp nhất, lực lượng vũ trụ, không phải là một loại quy tắc có thể đánh đồng được.

Khóe miệng Cổ Thần vênh lên, mỉm cười nói:

- Đến ta xuất thủ rồi.

Đang khi nói chuyện, chương phải vừa đẩy, dòng xoáy hỗn độn Bàn Cổ vũ trụ trong sát na nổ bắn mạnh mẽ về phía trước.

Trong nháy mắt, một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng bạo phát.

Tất cả Sinh Mệnh Luân Bàn bốn phía xung quanh Cổ Thần trong nháy mắt này đều bị lực lượng phản chấn chấn nát bấy, tan thành hư vô.

Trong sát na, Bàn Cổ vũ trụ xuất hiện ngay trước mặt Hồng, oanh kích thẳng vào người Hồng.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, máu tươi vô tận tưới đỏ hư không hỗn độn, thân thể của Hồng chỉ ít bị một kích này oanh lui hàng nghìn tỉ dặm, máu tươi hóa thành sông lớn, trải dài vô tận trong hư không hỗn độn.

Hồng thất bại, đồng thời còn bị thương nặng.

Một người nắm giữ quy tắc sinh mệnh cũng bị thương, điều này hoàn toàn không phù hợp đạo lý, không phù hợp quy tắc.

Xác thực là không phù hợp quy tắc, bởi vì Cổ Thần đã đánh vỡ được giới hạn của quy tắc sinh mệnh.

Xa xa, Quân dùng hai tay che miệng, hầu như muốn kêu thành tiếng sợ hãi, lực lượng Cổ Thần vừa mới bạo phát đã hoàn toàn vượt qua thường thức của hắn, hầu như đã đạt tới độ cao chỉ có thể ngược nhìn.

Về phần Hồng rõ ràng bị thua, tuy rằng Quân có chút không đành lòng, nhưng cũng không có ba động gì quá lớn, dù sao trong lòng Quân, Cổ Thần so với vị phụ thân Hồng kia còn thân thiết hơn nhiều.

Nếu như Cổ Thần bị thua, Quân cũng không thể sống được, vì vậy Cổ Thần thắng lợi chính là mong đợi của Quân.

Hồng bị thương nặng, trong nháy mắt bị đẩy lui hàng nghìn tỉ dặm, phun máu tươi, kéo dài thành con sông vô cùng vô tận, thế nhưng ngoại trừ thời điểm trúng chiêu, Hồng kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết ngán ngùi, lập tức đình chỉ tiếng kêu, vết thương trên thân thể hắn lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, cấp tốc khép lại, chờ khi thân thể của Hồng bật lui mấy nghìn tỉ dặm, đã khôi phục lại như ban đầu.

- Cổ Thần, người dĩ nhiên có thể tổn thương được ta? Thực sự là ngoài ý muốn của ta, bất quá ta đã hoàn toàn nắm giữ được quy tắc sinh mệnh, đã không có khả năng chết đi, trừ phi vũ trụ hủy diệt, tất cả mọi người trong thiên hạ đều chết, bằng không người không giết chết được ta, ta là vĩnh sinh bất diệt, vĩnh hằng bất bại, cho dù người có lực lượng cường đại hơn nữa cũng không thể làm gì được ta, người không nắm giữ quy tắc sinh mệnh, sớm muộn cũng có một ngày người ngã xuống trong dòng chảy thời gian, hóa thành một đồng bạc cốt, mà ta vĩnh hằng bất hủ, ha ha ha ha...

Hồng điên cuồng cười ha hả, đang khi nói chuyện, thân thể chợt lóe, muốn chạy trốn.

- Đi được sao?

Cổ Thần hét lớn một tiếng, dưới chân vừa nhấc, mấy nghìn tỉ dặm chỉ trong một bước, vọt tới trước mặt Hồng, dòng xoáy hỗn độn Bàn Cổ vũ trụ lại đánh về phía Hồng.

Thân thể vừa mới định đào tẩu của Hồng nhất thời bị trói buộc giữa hư không, trói buộc thời không hợp nhất không có bất cứ kẻ nào có thể thoát được, cho dù là Hồng cũng không có khả năng.

Trong sát na, Bàn Cổ vũ trụ đã oanh kích trên người Hồng.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết lại vang lên, trên người Hồng xuất hiện vô số vết thương, máu tươi chảy ròng ròng, thân thể bật lui một lần nữa.

Cổ Thần bước một bước, thân thể theo sát ngay bên cạnh Hồng, Bàn Cổ vũ trụ liên tục oanh kích ra, tiến hành diệt sát đối với Hồng.

Tuy rằng Hồng đánh không chết, thế nhưng lại bị công kích không ngừng nghỉ của Cổ Thần tạo thành người máu, máu tươi chảy ròng ròng, trải dài hư không vô tận, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên không ngừng, bị thống khổ dần vật vô tận.

- A... Cổ Thần, người không thể đánh chết được ta, sinh mệnh của ta cùng với vũ trụ bản nguyên hoàn toàn dung hợp một chỗ, trừ phi người có thể hủy diệt toàn bộ vũ trụ, bằng không ta sẽ không chết được, người đang làm chuyện vô ích, a... Ta là vĩnh sinh bất tử, một kỷ nguyên sau, người sẽ mai táng hoàng thổ, mà ta vĩnh hằng bất hủ, ta mới là người thắng cuối cùng...

Hồng một mặt kêu thảm thiết, một mặt rộng to hơn.

Cổ Thần liên tục xuất kích đánh Hồng bạo lui liên tiếp, kêu thảm thiết không ngừng, thế nhưng đích xác đúng như lời Hồng đã nói, sinh mệnh của hắn đã hoàn toàn hợp nhất với vũ trụ bản nguyên, giống như một chỉnh thể, vô luận Cổ Thần công kích đối với Hồng như thế nào, bản mạng của Hồng cũng sẽ không bị tổn thương, thương thế bên ngoài cơ thể chỉ cần công kích của Cổ Thần dừng lại sẽ tùy thời khôi phục như ban đầu.

Quy tắc sinh mệnh không hổ là một trong hai loại quy tắc vũ trụ huyền ảo nhất, chí cao nhất, tuy rằng lực lượng không bằng thời không hợp nhất, thế nhưng cũng huyền diệu không gì sánh được, hoàn toàn là bất tử chi thân.

- Hừ! Hiện tại ta không giết được ngươi, ngươi cho rằng sau này ta không giết được ngươi hay sao? Hiện tại trước trấn áp ngươi, chờ khi ta phá hủy toàn bộ vũ trụ bản nguyên, sẽ tới thu thập ngươi, Bàn Cổ vũ trụ — Trấn Áp!

Cổ Thần hét lớn, bàn tay vừa lộ, một dòng xoáy hỗn độn trong sát na bành trướng khổng lồ, không còn là công kích, mà chính giữa xuất hiện một lồng giam không gian, trong sát na đã hoàn toàn giam cầm Hồng vào trong đó.

Không gian lao tù kia chính là do quy tắc không gian biến thành, đồng thời còn dung hợp với lực lượng quy tắc thời gian, ba nghìn đại đạo vô thượng, hàng nghìn hàng vạn đại đạo vô cùng, tất cả lực lượng quy tắc đều quay bên ngoài không gian lao tù, hình thành một dòng xoáy cực lớn, liên tục diễn hóa chuyển động, trấn áp Hồng bên trong Bàn Cổ vũ trụ.

1022. Chương 52: Trấn Áp Hồng.

- Đây là địa phương gì?

Hồng thất kinh, không khỏi thốt lên.

Bốn phía vẫn là một mảnh hỗn độn, xám xịt mờ ảo, thế nhưng hỗn độn bốn phía và hư không hỗn độn của vũ trụ bản nguyên hiển nhiên khác hẳn nhau, bởi vì Hồng có thể tản thần thức ra khoảng cách rất xa tại hư không hỗn độn vũ trụ chi tâm, mà ở chỗ này lại hoàn toàn bị trói buộc.

Một phần không gian nho nhỏ bốn phía lại giống như lao tù, hoàn toàn hạn chế hắn trong đó, phạm vi thần thức của hắn chỉ có thể kéo dài trong một phần không gian nho nhỏ hơn một triệu xung quanh.

Hồng cảm giác được, hắn đã thoát khỏi vũ trụ bản nguyên, hoàn toàn tiến vào thế giới khác, không phải Chư Thiên Vạn Giới, bởi vì không phụ thuộc vào trong thế giới bản nguyên, đây chính là một vũ trụ cùng một cấp bậc với vũ trụ bản nguyên, thậm chí bản chất lực lượng so với vũ trụ bản nguyên càng thêm đáng sợ hơn nhiều.

Cổ Thần thu Bàn Cổ vũ trụ lại, xoay tròn giữa mệnh tuyến trong đan điền của hắn, tuy rằng mệnh tuyến của Cổ Thần chỉ lớn chừng hai nắm tay, dòng xoáy hỗn độn kia cũng chỉ nằm trong vòng không gian hai nắm tay kia, thế nhưng Hồng đang ở trong Bàn Cổ vũ trụ lại cảm giác được hư không xám xịt xung quanh rộng lớn vô hạn, hầu như không có đầu cùng.

Dùng Bàn Cổ vũ trụ trấn áp Hồng, chỉ hủy diệt vũ trụ bản nguyên mới có thể giết chết được Hồng.

Trước đây ta lập đạo tâm phá đạo, đạo chính là thiên đạo, là đạo của vũ trụ bản nguyên, muốn phá đạo nhất định phải phá vũ trụ bản nguyên, chỉ cần hủy diệt vũ trụ bản nguyên, tất cả cổ thần thiên địa vĩnh hằng bất hủ cũng sẽ bị tiêu diệt, tiêu tán thành hư vô.

“Bất quá, trung tâm của bản nguyên vũ trụ chính là cây thần liên kia, lấy lực lượng của ta chỉ có thể phá hư được lá sen, không có cách nào gây tổn thương tới tim sen, tim sen rất có thể chính là một người nào đó đạt tới cảnh giới Thuần Dương Chân Tiên lưu lại, chính là đầu mối then chốt của toàn bộ vũ trụ bản nguyên, chỉ khi phá tim sen mới có thể phá hủy được toàn bộ vũ trụ bản nguyên, thế nhưng tim sen không gì sánh được, làm sao có thể phá?”

Trong lòng Cổ Thần nghĩ lại, đột nhiên trong đầu hiện lên mô hình của Bàn Cổ vũ trụ, thầm nghĩ:

“Trung tâm của vũ trụ bản nguyên là một gốc thần liên, mà trung tâm của Bàn Cổ vũ trụ là một thanh cự phủ, bản chất của Bàn Cổ vũ trụ còn cường đại hơn, ta có thể dựa theo cự phủ trung tâm Bàn Cổ vũ trụ, chế tạo một thanh thần binh khai thiên phá địa? Trảm phá trời cao, trảm phá tim sen, trảm phá vũ trụ bản nguyên?”

Lấy Bàn Cổ vũ trụ phá vũ trụ bản nguyên, Cổ Thần nghĩ tới biện pháp này.

“Như vậy cần phải có một thanh cự phủ như thế nào mới có thể khai thiên phá địa, bổ ra tim sen, bổ ra vũ trụ bản nguyên? Công kích Bàn Cổ vũ trụ của ta so với Tiên Thiên linh bảo đỉnh cao nhất còn cường đại hơn nhiều, cho dù tới cảnh giới như Hồng, tiên thiên linh bảo đối với hắn mà nói đã hoàn toàn mất đi tác dụng, thế gian còn có tiên thiên linh bảo nào có thể mạnh hơn được công kích Bàn Cổ vũ trụ của ta?”

“Tài liệu trải qua luyện khí, hình thành pháp bảo, uy lực mới có thể cường đại hơn, mà tiên thiên linh bảo là pháp bảo cùng sinh với thiên địa, không hề trải qua gia công rèn luyện, chỉ là tài liệu pháp bảo, không ai lấy tiên thiên linh bảo gia công, bởi vì trong tiên thiên linh bảo ẩn chứa lực lượng vũ trụ bản nguyên, đó chính là lực lượng quy tắc, tu sĩ tu luyện pháp tắc căn bản không cách nào luyện hóa được tiên thiên linh bảo.”

“Mà ta, nắm giữ lực lượng quy tắc vô cùng vô tận, ba nghìn đại đạo vô thượng đều tụ một thân, thời không hợp nhất, là lực lượng mạnh nhất của vũ trụ, hắn là có thể lấy tiên thiên linh bảo làm tài liệu, luyện chế một thanh thần binh vượt qua tiên thiên linh bảo vô số lần.”

“Tiên Thiên linh bảo, ta cần rất nhiều tiên thiên linh bảo, càng mạnh càng tốt!”

“Tiên thiên linh bảo trong tay ta chỉ có Càn Khôn Ngọc Bích, Thuần Dương Lệnh, Thương Khung Thần Ấn, Táng Tiên Thần cung, bất quá như vậy chưa đủ, càng cần có nhiều hơn, Hỗn Độn Chung trong tay Đông đế, Thiên Địa Thần Lô trong tay Thái, Nguyên Thủy Thần Chu trong tay Thủy, những tiên thiên linh bảo này ta đều cần.”

“Còn có, tinh phách vông lượng thạch trong chỗ sâu Âm Minh Đàm, hiện tại đã trôi qua mấy nghìn năm, hắn là đã trở nên càng nhiều hơn, cũng có thể mang tới, trở thành tài liệu luyện Khai Thiên Phủ, còn có thể giới chi thụ, trong thế giới chi thụ ẩn chứa lực lượng vũ trụ bản nguyên, so với tiên thiên linh bảo đều cường đại hơn rất nhiều, nếu như có thể chặt được một ít nhánh cây, cũng là tài liệu siêu cấp.”

...

Trong lòng Cổ Thần vừa nghĩ, tài liệu có thể luyện chế Khai Thiên Phủ không thiếu, chỉ cần có đủ tài liệu, luyện chế một thanh thần phủ khai thiên phá địa tuyệt đối không thành vấn đề.

Cổ Thần và Hồng đánh một trận, trong hư không hỗn độn tại vũ trụ chi tâm không biết đánh qua bao nhiêu tỉ dặm, tốc độ của hai người nhanh tới cực điểm, Quân cũng không thể theo kịp.

Toàn bộ vũ trụ chi tâm đều nằm trong cảm nhận của Cổ Thần, hắn bước một bước, trong sát na đã xuất hiện ngay trước mặt Quân.

- Sư phụ!

Thấy Cổ Thần, thần sắc Quân nhất thời hưng phấn hơn một chút, nói:

- Người thắng?

Cổ Thần gật đầu.

Quân hỏi:

- Hắn... Phụ thân đồ nhi sao vậy?

Cổ Thần nói:

- Sinh mệnh của hắn đã hợp nhất với vũ trụ bản nguyên, giết không được hắn, thế nhưng, Quân nhi, nhất định sẽ có một ngày ta phải giết hắn, ta nhất định sẽ hoàn thành di mệnh của Côn Ngô Tiên Đế.

Quân nhấp hể miệng, gật đầu nói:

- Đồ nhi họ Hồng, đồ nhi không thể thay đổi được, thế nhưng ta sống như thế nào do chính mình quyết định, hần không thể áp đặt tư tưởng cho ta, ta và hần rõ ràng khác lập trường nhau, sư phụ, ta sẽ không trách người.

Cổ Thần không tiếp tục nói tới đề này tài, chuyển giọng nói:

- Người trời sinh có đại đạo chi thể, đã nắm giữ hàng nghìn hàng vạn đại đạo vũ trụ chi tâm, nhưng những đại đạo này chỉ là đại đạo bình thường, đại đạo vô thượng chỉ có ba nghìn, vì sư đã khắc ba nghìn đại đạo trên một gốc thần liên trung tâm vũ trụ chi tâm, ta mang theo người đi, từ nay về sau người tìm hiểu ba nghìn đại đạo vô thượng trong vũ trụ chi tâm.

Cổ Thần dẫn Quân tới trung ương của vũ trụ chi tâm, chỗ cây thần liên sinh trưởng.

Nơi này có khí tức ba nghìn đại đạo vô thượng nồng đậm, Quân có đại đạo chi thể, đối với các loại đại đạo đều vô cùng dung hợp, trên lá sen còn có ba nghìn đại đạo vô thượng Cổ Thần khắc ra, Quân có thể trực tiếp quan sát tìm hiểu.

Tu luyện ở đây, Quân đối với ba nghìn đại đạo vô thượng sớm muộn cũng sẽ nắm giữ toàn bộ, thực lực tăng mạnh, vượt qua Côn Bằng vốn được sinh ra trong hư không hỗn độn không phải là chuyện quá khó khăn.

Sau khi dàn xếp Quân xong, thần thức Cổ Thần tan ra, dò xét mỗi một phần không gian nhỏ nhất trong vũ trụ chi tâm.

1023. Chương 53 - 55: Cử Thế Vô Địch

Vũ trụ chi tâm chính là chỗ sâu nhất bản nguyên chi địa, nơi này có khí tức quy tắc vũ trụ nồng đậm, có một số lực lượng quy tắc từ hư hóa thành thực, hoàn toàn đọng lại thành thể rắn, lâu ngày hình thành nên tiên thiên linh bảo.

Những tiên thiên linh bảo này, có binh khí, đao thương, kiếm, côn, chùy, phủ... Đủ loại binh khí, đủ loại hình dáng khác nhau.

Có một số vật thể hình dáng kỳ quái như tháp, lâu, chung, kỳ, thực, điện, sơn... Hầu như không thiếu loại nào.

Trừ hình dạng này ra, còn có các loại tiên thiên linh bảo khác nhau, thiên kỳ bách quái, không hề quy tắc.

Thần thức của Cổ Thần tản ra trong vũ trụ chi tâm, có rất nhiều tiên thiên linh bảo đều bị hần phát hiện một cách rõ ràng.

Bước chân của Cổ Thần khê động, mặc kệ khoảng cách dài hay ngắn, chỉ trong một bước hần vươn tay có thể chụp tới được, trong hư không hỗn độn không bờ bến lao ra một thanh cự đao dài tới trăm trượng, thân đao tản mát ra lực lượng vô cùng kinh khủng, so với Táng Tiên Thần Cung không hề thua kém, là một kiện tiên thiên linh bảo trung đẳng cấp ưu tú.

Cổ Thần thu thập tiên thiên linh bảo cự đao vào trong Âm Dương Tiên Giới, một bước bước ra, trong hư không hỗn độn tiên hành xuyên toa, vươn tay chụp tới, lại có một thanh trường thương trăm trượng rơi vào trong tay hần, thân thương này bốc cháy hỏa diễm hừng hực, thiêu đốt quy tắc chi hỏa, mũi thương đỏ đậm như máu, tản mát một cỗ lực lượng xuyên thấu kinh khủng.

Thu thập tiên thiên linh bảo kia vào trong Âm Dương Tiên Giới, Cổ Thần tiếp tục bước một bước.

Như vậy, một kiện lại một kiện tiên thiên linh bảo bị Cổ Thần rút được từ trong hư không hỗn độn vũ trụ chi tâm, đủ loại tiên thiên linh bảo, Cổ Thần đủ lấy được hơn một trăm kiện các loại.

Bất quá, trong những tiên thiên linh bảo này, chủ yếu đều là tiên thiên linh bảo hạ đẳng, chừng hơn trăm kiện, thứ nhì là tiên thiên linh bảo trung đẳng, có hơn ba mươi kiện.

Số lượng tiên thiên linh bảo thượng đẳng ít nhất, chỉ có chín kiện.

Cổ Thần muốn chế tạo ra một thanh thần phủ khai thiên phá địa, lấy tiên thiên linh bảo làm tài liệu, số lượng tiên thiên linh bảo càng nhiều càng tốt, phẩm chất càng cao càng tốt.

Từ hiện tại xem xét, số lượng tiên thiên linh bảo thượng đẳng hiển nhiên không quá nhiều.

Trình độ kiên cố của cây thần liên tại trung tâm vũ trụ bản nguyên kinh khủng tới mức nào, có thể nói Cổ Thần tràn ngập thể hooik, muốn tạo thành một thanh thần binh như thế nào mới có thể bổ được tim sen?

Cổ Thần nghĩ, cần phải có càng nhiều tiên thiên linh bảo hơn, đồng thời phẩm chất càng cao càng tốt, tiên thiên linh bảo hạ phẩm như vậy là đủ rồi, tiên thiên linh bảo trung đẳng cũng không ít, chỉ có tiên thiên linh bảo thượng đẳng, lực lượng cường đại nhất, số lượng lại ít nhất.

- Vũ trụ bản nguyên bị hủy diệt, tất cả tiên thiên linh bảo sẽ mất đi nguồn suối lực lượng, lực lượng sẽ từ từ xói mòn, cuối cùng sẽ hóa thành phế phẩm, chỉ có trải qua sự luyện hóa của ta, thu nạp khí tức bản nguyên của Bàn Cổ vũ trụ mới có thể tiếp tục tồn tại trong Bàn Cổ vũ trụ, tất cả tiên thiên linh bảo sẽ không bị lãng phí tiếp, toàn bộ đều thu thập vào trong tay của ta, tận một lần lực lượng cuối cùng cho ta luyện chế một thanh thần binh khai thiên phá địa!

...

Hoàn toàn thu hết tiên thiên linh bảo trong vũ trụ chi tâm, Cổ Thần bước một bước rời khỏi vũ trụ chi tâm, xuất hiện bên trong vũ trụ phạm gian vô cùng vô tận.

Trong vũ trụ bản nguyên, ngoại trừ quy tắc sinh mệnh, kỳ thực tất cả các quy tắc đều bị Cổ Thần nắm giữ, quá khứ, hiện tại, tương lai, trên dưới, trước sau, trái phải, toàn bộ thời gian và không gian đều nằm trong lòng bàn tay Cổ Thần.

Chỉ cần thần thức của Cổ Thần tản ra, toàn bộ mọi thứ trong vũ trụ bản nguyên đều bị Cổ Thần biết được.

Không gian trước mặt Cổ Thần, khoảng cách không thành vấn đề, bước chân của hắn khẽ nhấc, trong nháy mắt tiến vào trong Tu Di Tinh, đại bản doanh của tu sĩ trận doanh Vạn Giới tại giải đất sát biên giới vũ trụ phạm gian.

- Tất cả trận doanh Vạn Giới, tất cả cường giả Thiên Kiếp sở hữu tiên thiên linh bảo, toàn bộ tới Tu Di Tinh hội tụ.

Đôi môi Cổ Thần mở ra, nhẹ nhàng nói một câu nói, thế nhưng lời này trong sát na xuyên thấu qua thời không vô cùng vô tận, mặc kệ nơi nào cũng vang lên vô cùng rõ ràng trong tai mỗi một vị tu sĩ trận doanh Vạn Giới.

Tuy rằng Cổ Thần không nói chính mình là ai, thế nhưng mỗi một cường giả trận doanh Vạn Giới nghe được thanh âm này đều hiểu vô cùng rõ ràng, đây chính là thủ lĩnh tối cao của trận doanh Vạn Giới — Cổ Thần!

Vô luận là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn hay là cường giả vô địch âm dương sinh tử kiếp, hoặc là tu sĩ ngũ hành thoát thai kiếp đại viên mãn, chỉ cần là người mang theo tiên thiên linh bảo đều bị Cổ Thần triệu hoán, toàn bộ đều thuận di về phía Tu Di Tinh.

Từng đạo quang mang từ trên trời giáng xuống, rơi vào Tu Di Tinh.

- Cổ Thần thủ lĩnh, người triệu hoán toàn bộ tu sĩ mang tiên thiên linh bảo trên người tới đây là có chuyện gì?

Chiến thần Hình là người thứ nhất tới Tu Di Tinh, trực tiếp hỏi.

Cổ Thần phát tay, ý bảo chờ chốc lát.

Chờ khi toàn bộ tu sĩ trận doanh Vạn Giới đều tới toàn bộ, Cổ Thần mới nói:

- Triệu hoán mọi người tới đây chỉ có một mục đích, đó chính là hi vọng các người giao toàn bộ tiên thiên linh bảo cho ta, tên tâm, ta sẽ không thấy không tiên thiên linh bảo của các người.

- Ta muốn thu thập toàn bộ tiên thiên linh bảo trong vũ trụ bản nguyên, luyện chế thành một kiện thần binh cử thế vô địch, khai thiên phá địa, hủy diệt vũ trụ bản nguyên, mở một vũ trụ hoàn toàn mới – Bàn Cổ vũ trụ, để tất cả cổ thần thiên địa đều phải chết, tất cả sinh linh nguyên bản trong vũ trụ bản nguyên

sẽ theo vũ trụ bản nguyên cùng nhau hủy diệt, nhưng ta sẽ thu thập ý niệm của bọn họ, để bọn họ có thể sống lại trong Bàn Cổ vũ trụ.

- Vũ trụ bản nguyên hủy diệt, lực lượng của các người cũng theo đó tiêu tán toàn bộ, nhưng ta sẽ bảo trụ tính mệnh của các người, căn cứ vào công lao của các người đối với Bàn Cổ vũ trụ, luận công ban thưởng, ưu tiên thu được lực lượng của Bàn Cổ vũ trụ, giao tiên thiên linh bảo cho ta, đây chính là công lao, phẩm chất của tiên thiên linh bảo càng cao, công lao càng lớn, thu được lực lượng Bàn Cổ vũ trụ càng mạnh mẽ.

- Các người có quyền lựa chọn không giao tiên thiên linh bảo cho ta, nhưng tiến trình hủy diệt vũ trụ bản nguyên của ta sẽ không thay đổi, tất cả tiên thiên linh bảo, lực lượng của các người đều sẽ biến mất toàn bộ, tất cả bắt đầu một lần nữa, trong vũ trụ hoàn toàn mới, ta sẽ thành lập tam giới luân hồi, nhân quả báo ứng, hiện tại các người lập công đối với ta, là nhân, chờ khi Bàn Cổ vũ trụ thay thế vũ trụ bản nguyên, sẽ được nhận quả!

- Liệt Nhật Thần Phủ của ta giao cho Cổ Thần thủ lĩnh!

Cổ Thần nói xong, Chiến thần Hình là người thứ nhất hô, trong sát na, một thanh cự phủ dài tới nghìn trượng ném về phía Cổ Thần.

Đây chính là Liệt Nhật Thần Phủ, một kiện tiên thiên linh bảo thượng đẳng đỉnh cấp.

Cổ Thần thu Liệt Nhật Thần Phủ vào trong tay, nói:

- Chiến thần Hình giao ra tiên thiên linh bảo thượng phẩm Liệt Nhật Thần Phủ, lập một đại công, trước kia ta gặp kiếp nạn, Chiến thần Hình vì cứu ta đã đánh vào Thiên Cung, bởi vậy bị Hồng bắt được, đối với ta có đại ân, chờ khi vũ trụ bản nguyên hủy diệt, Bàn Cổ vũ trụ bắt đầu, Chiến thần Hình tại vũ trụ bản nguyên có bao nhiêu lực lượng, trong Bàn Cổ vũ trụ không có bất cứ hạ thấp nào, đồng thời, ta hứa hẹn, vu tộc sẽ trở thành một trong những chủng tộc khởi nguyên của Bàn Cổ vũ trụ.

Trở thành một trong những chủng tộc khởi nguyên của Bàn Cổ vũ trụ.

Mất vị cự đầu nghe xong đều sáng ngời trong lòng.

Long Tổ lập tức tung ra một cây kim côn lớn nghìn trượng, nói:

- Kinh Thiên Thần Bổng của ta cũng giao cho Cổ Thần thủ lĩnh.

Kinh Thiên Thần Bổng, cũng là một kiện tiên thiên linh bảo thượng đẳng, Cổ Thần tiếp nhận, nói:

- Long tổ giao ra tiên thiên linh bảo thượng đẳng Kinh Thiên Thần Bổng, lập một đại công, trước kia ta gặp nạn, Long tổ cũng bởi vì cứu ta đã bị Hồng bắt giữ, đối với ta có đại ân, ta hứa hẹn, Long tổ tại vũ trụ bản nguyên có bao nhiêu lực lượng, trong Bàn Cổ vũ trụ sẽ không có bất cứ hạ thấp nào, đồng thời long tộc sẽ trở thành một trong những chủng tộc khởi nguyên của Bàn Cổ vũ trụ.

- Phật Liên Thần Đẳng của ta giao cho Cổ Thần thủ lĩnh!

- Thánh Tổ Thần Bút của ta giao cho Cổ Thần thủ lĩnh!

Nguyên và Khâu đều thấy Vu tộc và Long tộc thu được chỗ tốt, đồng thời giao tiên thiên linh bảo thượng đẳng của chính mình ra.

Cổ Thần tiếp nhận Phật Liên Thần Đẳng và Thánh Tổ Thần Bút vào trong tay, nói:

- Phật tổ Nguyên và Thánh tổ Khâu, các người giao ra tiên thiên linh bảo thượng đẳng một kiện, lập đại công, trước kia ta gặp nạn, Phật tổ Nguyên vì cứu ta tới đánh Thiên Cung, thế nhưng lại bởi vì Hồng xuất hiện mà sớm chạy trốn, Bàn Cổ vũ trụ bắt đầu, thực lực của Nguyên bảo trì không đổi, nhưng Phật môn không thể trở thành một trong những thế lực khởi nguyên của Bàn Cổ vũ trụ, niệm người cứu ta có công, cho phép người truyền bá giáo lý Phật môn, sau này có thể bình khởi bình tọa tới Vu tộc và Long tộc hay không, toàn bộ nhìn vào nỗ lực của chính người. Thánh tổ Khâu và Ma Tổ tại thời điểm ta gặp khó khăn, thấy chết mà không cứu, trong Bàn Cổ vũ trụ, thực lực giảm xuống một cấp bậc, Nho môn và Ma môn đều không thể trở thành một trong những thế lực khởi nguyên của Bàn Cổ vũ trụ, trừ phi Nguyên có thể truyền bá giáo lý Phật môn khắp thiên hạ, để Phật môn trở thành một trong những thế lực bình khởi bình tọa với Vu tộc và Long tộc, bằng không, Thánh tổ Khâu, cấm người truyền bá giáo lý Nho môn tại Bàn Cổ vũ trụ,

về phần Ma môn, trước kia bỏ đá xuống giếng đối với ta, trong Bàn Cổ vũ trụ, tu sĩ Ma môn, người người đều có thể tru diệt.

Trước kia Cổ Thần bị Thái dùng Thiên Địa Thần Lô bắt vào trong Thiên cung, là do Chiến thần Hình, Nguyên, Long Tổ, Tiêu Diêu Tiên Tổ chạy tới cứu hấn, mà Khâu và Ma tổ đều không tới cứu, đó là nhân, hôm nay Cổ Thần thể mạnh, hơi chút trừng phạt, đó là quả.

Chờ khi vũ trụ bản nguyên bị hủy diệt, thực lực của Khâu giảm xuống một cấp bậc, biến thành thiên địa vô lượng nửa kiếp, đồng thời cảm truyền bá giáo lý Nho môn, ánh mắt của Khâu nhìn thoáng qua Nguyên, trong lòng lại hy vọng: “Lão huynh, người cần phải nỗ lực một chút, nếu như Phật môn không khá khẩm, Nho môn của ta cũng vĩnh viễn không thể khá hơn được.”

Mấy cự đầu đã giao ra tiên thiên linh bảo, những tu sĩ còn lại tự nhiên biết đại thể không thể ngăn cản, đều cầm tiên thiên linh bảo giao ra ngoài.

Cổ Thần thu tiên thiên linh bảo của mọi người, nói:

- Tất cả tu sĩ giao tiên thiên linh bảo ra, tại thời điểm vũ trụ bản nguyên bị hủy diệt, ta sẽ đảm bảo các người không chết, cho các người trở thành nhóm sinh linh đầu tiên của Bàn Cổ vũ trụ, lực lượng của các người đều đảm bảo không thay đổi, đồng thời, tu sĩ giao ra tiên thiên linh bảo hạ đẳng, có cơ hội một lần nghe đại đệ tử Hồng Quân của ta giảng đạo, tu sĩ giao ra tiên thiên linh bảo trung đẳng, có cơ hội hai lần được nghe đại đệ tử Hồng Quân của ta giảng đạo hai lần, tu sĩ giao ra tiên thiên linh bảo thượng đẳng, có cơ hội ba lần được nghe đại đệ tử Hồng Quân của ta giảng đạo ba lần, những tu sĩ giao ra nhiều tiên thiên linh bảo, số lần được nghe đại đệ tử Hồng Quân của ta giảng đạo tiến hành cộng dồn.

Dừng lại một chút, Cổ Thần lại nói:

- Tiêu Diêu Tiên Tổ Đạo môn từng tại thời điểm ta thoát khỏi Thiên cung, dưới bàn tay Vũ Đẩu Thiên Vương cứu ta một mạng, sau đó bởi vì cứu ta mà không còn tung tích dưới tay Hồng, công lao của Đạo môn rất lớn, ta cũng là một thành viên của Đạo môn, đại đệ tử Hồng quả ta kế thừa đạo thống Đạo môn, trở thành Đạo môn chi chủ, Bàn Cổ vũ trụ bắt đầu, Đạo môn sẽ trở thành đệ nhất thế lực khởi nguyên của Bàn Cổ vũ trụ...

...

...

Sau khi phân phối xong tất cả, Cổ Thần rời khỏi khu vực trận doanh Vạn Giới, trở lại tinh cầu thân hữu hậu bối ẩn cư, biết được Cổ Thần muốn phá hủy vũ trụ bản nguyên, khai thiên phách địa, Côn Bằng đại hỉ, đủ giao ra hơn bốn mươi kiện tiên thiên linh bảo.

Thậm chí ngay cả tiên thiên linh bảo thượng đẳng cũng có bốn kiện.

Còn lại, tiên thiên linh bảo trung đẳng có chín kiện, tiên thiên linh bảo hạ đẳng có hơn ba mươi kiện.

Côn Bằng được sinh ra trong hư không hỗn độn vũ trụ chỉ tâm, không biết bao nhiêu năm tới nay vẫn du đãng trong hư không hỗn độn, trên người có nhiều tiên thiên linh bảo như vậy cũng là chuyện bình thường.

Cổ Thần đáp ứng Côn Bằng, khi Bàn Cổ vũ trụ bắt đầu, yêu tộc cũng sẽ trở thành một trong những chủng tộc khởi nguyên của Bàn Cổ vũ trụ, để Côn Bằng làm tổ sư yêu tộc.

Lúc này luyện chế khai thiên phách địa thần phủ là công trình vô cùng to lớn, Cổ Thần và người nhà tụ tập ba ngày, sau đó nhanh chóng rời đi.

Luyện chế Khai Thiên Thần Phủ, tiên thiên linh bảo tự nhiên càng nhiều càng tốt, số lượng càng nhiều, lực lượng thần phủ luyện chế ra càng thêm cường đại, xác suất phá được tim sen thần liên tại trung tâm vũ trụ bản nguyên càng lớn.

Mỗi một kiện tiên thiên linh bảo, Cổ Thần đều không buông tha.

Đông đế Nhất ở trong một tinh vực vô cùng xa xôi phía đông Thiên Cung.

Hắn đã mở ra một thế giới, thuộc về thế giới Chư Thiên, tên là Nhất Nguyên Thiên.

Nhất nguyên sơ thủy, nguyên vũ trụ chi sơ.

Nhất, đó là nhất từ Đạo sinh Nhất, Nhất vĩnh hằng.

Đông đế Nhất tìm hiểu chính là đại đạo vũ trụ sơ thủy, tuy rằng không giống như Cổ Thần thu được bản nguyên ngũ hành, không hề ngưng tụ thành Nhất vĩnh hằng, thế nhưng linh ngộ đối với đại đạo vũ trụ sơ thủy cũng đã tới cảnh giới đỉnh phong.

Một vị cự đầu khác, Thủy cũng tìm hiểu đại đạo vũ trụ sơ thủy, hẳn từng thừa nhận, đối với linh ngộ đại đạo vũ trụ sơ thủy, hẳn phải tôn Đông đế Nhất cao hơn một bậc.

Đồng thời trong tay Đông đế Nhất còn có một kiện tiên thiên linh bảo thượng đẳng cực kỳ lợi hại – Hỗn Độn Thần Chung.

Hỗn Độn Thần Chung là một kiện tiên thiên linh bảo thượng đẳng cấp ưu tú nhất trong vài kiện, cùng một đẳng cấp với Thương Khung Thần Ấn và Càn Khôn Ngọc Bích.

Thương Khung Thần Ấn và Càn Khôn Ngọc Bích đều nằm trong tay Cổ Thần, vì vậy trạm thứ nhất Cổ Thần muốn tới tìm Nhất, thu lấy Hỗn Độn Thần Chung.

Bất luận khoảng cách không gian nào trong mắt Cổ Thần đều hoàn toàn giống nhau, Cổ Thần bước ra một bước, trực tiếp tới bên ngoài Nhất Nguyên Thiên, cánh cửa không gian ẩn chứa trong hư không, cho dù Cổ Thần không mở mắt nhìn cũng có thể cảm giác được vô cùng rõ ràng.

Bước tiếp theo, Cổ Thần bước vào cánh cửa không gian, tiến vào Nhất Nguyên Thiên.

Vừa mới tiến vào trong Nhất Nguyên Thiên, chủ nhân Đông đế Nhất lập tức cảm thụ được có khách từ bên ngoài tới.

Thế nhưng hiển nhiên Cổ Thần nhanh hơn rất nhiều so với phản ứng của Đông đế Nhất, thần thức của hắn tản ra, toàn bộ phạm vi, tiên, thần trong Nhất Nguyên Thiên đều nằm trong nhận biết của Cổ Thần, sau đó Cổ Thần bước ra một bước, xuất hiện ngay trước mặt Nhất.

Đông đế Nhất thông qua cảm giác biết được có một vị cường giả vô cùng kinh khủng tới, thế nhưng ở trong Nhất Nguyên Thiên, Đông đế nào có sợ ai? Cho dù là Hồng tới Nhất Nguyên Thiên, Đông đế cũng có tự nhiên nhất quyết cao thấp với Hồng.

Bất quá, còn không chờ Đông đế ra ngoài gặp mặt vị cường giả tiến vào Nhất Nguyên Thiên, hư không phía trước hắn đột nhiên chia sang hai bên, Cổ Thần xuất hiện khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Thấy tướng mạo của Cổ Thần, sắc mặt Đông đế càng khiếp sợ, nói:

- Cổ Thần, dĩ nhiên là người?

- Không sai, là ta!

Cổ Thần nhàn nhạt cười nói:

- Nhất, đưa Hỗn Độn Thần Chung của người cho ta mượn dùng một chút.

Hỗn Độn Thần Chung chính là bảo bối của Nhất, sao có thể đơn giản đưa cho người khác mượn dùng, thế nhưng cái chết của Huyền đế Nhất biết được, thực lực của Cổ Thần đáng sợ tới cực điểm, huống chi, Nhất trong ba nghìn năm qua đã từng quan sát trận chiến nghìn năm giữa Hồng và Cổ Thần, biết được sự đáng sợ của Cổ Thần.

Nhất nói:

- Không cho mượn, Cổ Thần, người và Hồng có ước hẹn ba nghìn năm, còn thời gian hơn hai trăm năm mới tới, người không nên khơi mào chiến sự, bằng không lửa giận của Hồng bốc lên, tu sĩ trận doanh Vạn Giới sẽ không có kết cục tốt.

Cổ Thần cười lạnh một tiếng, nói:

- Hồng đã sớm bị ta trấn áp, ước hẹn ba nghìn năm của chúng ta đã hạ màn che, trận doanh Chư Thiên muốn xong, cổ thần thiên địa đều phải chết toàn bộ, người đã không cho mượn, ta đây chỉ có cách cướp đoạt!

Đối với tu sĩ trận doanh Vạn Giới, giao tiên thiên linh bảo hay không, Cổ Thần để bọn họ tự nguyện lựa chọn, thế nhưng Cổ Thần tự nhiên không cho tu sĩ trận doanh Chư Thiên cơ hội lựa chọn, đã không cho mượn, vậy thì cướp đoạt.

Bàn tay của Cổ Thần vừa lộn, một hỗn độn luân bàn cực lớn đột nhiên xuất hiện, oanh kích về phía Đông đế.

Hiện tại Cổ Thần dùng Bàn Cổ vũ trụ trấn áp Hồng, khó có thể vận dụng Bàn Cổ vũ trụ tiến hành công kích, thế nhưng chỉ cần bằng vào hỗn độn luân bàn cũng không phải là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn có thể ngăn cản được.

Thiên đế cũng là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, thế nhưng lại bị Cổ Thần dùng Sinh Tử Luân, Nhân Quả Luân, trong thời gian ba năm, trực tiếp giết chết, sau đó Cổ Thần tìm hiểu ra Bàn Cổ Luân, lực lượng cực mạnh, so với Nhân Quả Luân và Sinh Tử Luân cường đại hơn không chỉ mười lần.

Mà Hỗn Độn luân bàn tại thời điểm Cổ Thần sáng tạo ra Bàn Cổ vũ trụ, dung hợp hàng nghìn hàng vạn đại đạo, Nhân Quả Luân, Sinh Tử Luân, Bàn Cổ Luân, tạo thành đại sát thuật cái thế, lực lượng cường đại, so với Bàn Cổ Luân còn mạnh mẽ hơn gấp trăm lần.

Hỗn Độn luân bàn chính là đại sát thuật ngay cả Sinh Mệnh Luân Bàn của Hồng cũng có thể đánh tan, đối với cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn có lực lượng tổn thương trí mạng.

Hỗn Độn Luân Bàn vừa ra, Đông đế Nhất lập tức cảm giác được uy hiếp trí mạng, dĩ nhiên ở bên trong Nhất Nguyên Thiên hắc sáng tạo ra cảm nhận được nguy cơ trí mạng, đây là điều Đông đế Nhất trăm triệu lần không ngờ tới.

- Hỗn Độn Thần Chung!

Đông đế Nhất hét lớn một tiếng, trước tiên sử dụng tiên thiên linh bảo cường đại nhất, một hỗn độn chung cực lớn xuất hiện rồi, bao phủ Đông đế Nhất vào bên trong.

Hỗn Độn luân bàn, chống lại Hỗn Độn Thần Chung, bên nào hơn bên nào kém?

Kết quả hiển nhiên có thể thấy được dễ dàng, Hỗn Độn Thần Chung bất quá chỉ là tiên thiên linh bảo, cho dù là tiên thiên linh bảo thượng đẳng cấp ưu tú thì cũng chỉ là tiên thiên linh bảo, mà Cổ Thần nắm giữ đối với quy tắc vũ trụ không phải chỉ là một vài kiện tiên thiên linh bảo đơn độc có thể so sánh được.

Ngoại trừ quy tắc sinh mệnh, tất cả các quy tắc khác đều đã nằm trong vòng nắm giữ của Cổ Thần, trong Hỗn Độn luân bàn ngoại trừ ba nghìn đại đạo vô thượng, Bàn Cổ đại đạo, tất cả lực lượng quy tắc đều dung hợp trong đó, so với Hỗn Độn Thần Chung không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

Rắc rắc!

Thanh âm nứt vỡ vang lên, Hỗn Độn Thần Chung bị Hỗn Độn Luân Bàn của Cổ Thần đánh thành vết rách thật lớn, phát sinh một tiếng chung âm vô cùng khổng lồ, giống như một đạo lưu quang, bị đánh bay vô số tỉ dặm.

Thế đi của Hỗn Độn Thần Chung không giảm, trong sát na đánh mạnh vào thân thể của Đông đế Nhất, Đông đế Nhất hét lên một tiếng thê thảm, toàn bộ thân thể trong sát na bị đánh phân thành bốn năm mảnh, vô luận là thân thể hay nguyên thần, trong sát na bị thương nặng, sinh mệnh hấp hối.

- Ta đưa... Ta đưa...

Hiển nhiên Đông đế Nhất không ngờ tới, lực lượng của Cổ Thần dĩ nhiên kinh khủng như vậy, khiếp sợ kêu lên thật to.

- Đã cho người cơ hội, hiện tại đã muộn!

Thanh âm của Cổ Thần vô cùng lạnh lùng vang lên, vân tay khẽ động, lại một Hỗn Độn luân bàn xuất hiện, đánh vào thân thể và nguyên thần không trọn vẹn của Đông đế Nhất, một tiếng kêu thê lương thảm thiết mà ngẩn ngui vang lên, nguyên thần và thân thể không trọn vẹn của Đông đế Nhất đều bị Hỗn Độn luân bàn hút vào, ngay cả căn bản cũng không lưu lại, Hỗn Độn luân bàn đã hấp thu tất cả lực lượng của Đông đế Nhất, lực lượng lại cường đại hơn một chút.

Bước chân của Cổ Thần khẽ chuyển, Hỗn Độn Thần Chung bay qua hư không hàng tỉ dặm, trong sát na bị hấn chộp vào trong lòng bàn tay.

Lập tức, Cổ Thần bước thêm một bước, liền từ Nhất Nguyên Thiên trở về vũ trụ phàm gian.

Tiến vào trong Nhất Nguyên Thiên, diệt sát Đông đế Nhất, cướp đoạt Hỗn Độn Thần Chung, bất quá chỉ trong thời gian vài lần nháy mắt, trong đó, có hơn phân nửa thời gian tiêu tốn tại nói chuyện với nhau, quá trình giao chiến chân chính chỉ trong hai lần nháy mắt, diệt sát Đông đế đối với Cổ Thần mà nói, quả thực giống như hái hoa trên cây, vô cùng dễ dàng.

Thần thức của Cổ Thần đảo qua, toàn bộ vũ trụ phàm gian, vô số hư không, không gian chồng chất đều nằm trong phạm vi cảm ứng của hắn.

1024. Chương 56 - 58: Bên Ngoài Vũ Trụ

Lúc này Thủy không có ở trong Nguyên Thủy Thiên, mà đang ở trong Thái Thượng Thiên, ở cùng với Thái, vừa lúc nhất loại giải quyết hai người Thái và Thủy, thu hai kiện tiên thiên linh bảo thượng đẳng Thiên Địa Thần Lô và Nguyên Thủy Thần Chu vào trong tay, ngoài ra đã không còn tiên thiên linh bảo thượng đẳng khác nữa rồi.

Thái Thượng Thiên, danh đúng với thực, đều được bố trí ở trên thiên khung cực cao.

Nhất Nguyên Thiên tại tinh vực vô cùng xa xôi, cực đông Thiên Cung, mà Thái Thượng Thiên lại ở bên trên Thiên Cung, trong hư không vô cùng vô tận, vượt qua phạm vi không gian hạn chế của thế giới chi thụ.

Từ Nhất Nguyên Thiên tới Thái Thượng Thiên, xa xôi không gì sánh được, dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng cần phải phi độ liên tục mười ngày mười đêm.

Cổ Thần khẽ bước một bước, trong nháy mắt liền từ bên ngoài Nhất Nguyên Thiên xuất hiện bên ngoài Thái Thượng Thiên.

Thái Thượng Thiên hầu như đã đạt tới cực hạn thiên khung, tiếp tục tiến lên trên chính là bên ngoài vũ trụ phàm gian, là hư không hỗn độn vô cùng vô tận.

So với vị trí của tu sĩ trần doanh Vạn Giới hiện tại không khác biệt nhiều, cũng là sát biên giới của vũ trụ phàm gian.

Bên ngoài vũ trụ phàm gian, hư không vô cùng vô tận, từ cổ chí kim, tất cả tu sĩ tiến vào trong đó, mặc kệ là tu vi như thế nào, cho dù là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn cũng chỉ có đi mà không có về.

Căn cứ vào một ít đồn đãi của các tu sĩ đã từng tiến vào sát biên giới hư không hỗn độn, tu sĩ vừa mới tiến vào trong hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ phàm gian, tất cả cảm ứng thần thức lẫn thân thể đều không có hiệu quả, giống như rời khỏi vũ trụ bản nguyên, mất đi nguồn suối lực lượng, không thể nhận định phương hướng.

Tu sĩ vừa mới tiến vào sát biên giới hư không hỗn độn, từ phương hướng cũ trở về còn có cơ hội nhất định quay lại được vũ trụ phàm gian, nếu như tiến vào sâu bên trong, hư không hỗn độn vô cùng vô tận tựa hồ phát sinh biến hóa, phương hướng cũng thay đổi hoàn toàn, vĩnh viễn mê thất phương hướng.

Vì vậy, ngoại trừ thời đại cực kỳ xa xôi trước kia có tu sĩ từng thăm dò qua hư không hỗn độn vô cùng vô tận, để lại truyền thuyết, tuyên cổ tới nay không còn bất cứ tu sĩ nào dám tiến vào trong đó.

Đừng nói là cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn, cho dù là Hồng, cổ thần thiên địa cũng không dám tiến vào.

Lòng ham muốn do thám tìm hiểu của tu sĩ vô cùng to lớn, Cổ Thần nhìn hư không mang mang vô tận, ý niệm muốn tìm tòi tới tận cùng trong đầu vô cùng cường liệt.

Đứng bên ngoài Thái Thượng Thiên, nhìn vào hư không hỗn độn vô tận, dừng lại một lát.

- Đối với tu sĩ bình thường mà nói, vũ trụ vô cùng vô tận, hạo hãn không bờ bến, nhưng trên thực tế, vũ trụ vẫn có sát biên giới, giống như một lao tù, nhốt toàn bộ sinh linh khắp vũ trụ ở bên trong, ai cũng không biết, lao ra khỏi nhà tù đến tận cùng là cái gì?

- Hư không hỗn độn vô cùng vô tận đến tận cùng là tình huống như thế nào? Có tồn tại không gian vũ trụ khác hay không? Hay đều là hư không hỗn độn vô cùng vô tận?

- Ngay cả cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn tiến vào trong đó cũng sẽ mê thất phương hướng, đúng thực là huyền ảo thần kỳ, không biết ta hiện tại đã đạt tới trình độ thời không hợp nhất, có thể tiến vào trong hư không hỗn độn vô tận tìm tòi tận cùng hay không?

Nhìn hư không hỗn độn mang mang vô tận, trong lòng Cổ Thần rục rịch.

- Hiện tại ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm, bằng không thực sự muốn tiến sâu vào trong hư không hỗn độn vô tận, đi tìm tòi đến tận cùng.

- Bất quá, ta thực ra có thể thử tiến vào một chút, thử xem rốt cuộc có cảm giác gì, chỉ cần không tiến vào quá sâu bên trong hư không hỗn độn, hẳn là không sợ không về được, hướng chi tu vi của ta không phải cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn có thể sánh bằng, ngay cả cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn bên trong hư không hỗn độn vũ trụ chi tâm cũng rất khó di chuyển, mà ta có thể thông suốt không trở ngại, hay là, hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ không làm khó được ta?

Ý niệm trong đầu hiện lên, Cổ Thần bước một bước về phía trước, trực tiếp vượt qua ranh giới vũ trụ phạm gian.

Phía trước chính là một phiến hư không màu xám xịt, vô cùng vô tận.

Vũ trụ phạm gian, hình như là một quả trứng khổng lồ, mà hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ giống như không khí, bao phủ bên ngoài quả trứng.

Cổ Thần bước một bước ra ngoài, trong sát na từ vũ trụ bản nguyên tiến vào trong hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ.

Trong sát na, Cổ Thần giống như con người bình thường chưa bao giờ xuống nước, đột nhiên rơi vào trong biển rộng hạo hãn vô biên.

Một cỗ ý niệm vừa xa lạ lại vừa sợ hãi đột nhiên sản sinh trong lòng Cổ Thần, vừa mới tiến vào trong hư không hỗn độn, tất cả cảm ứng của hắn đều triệt để mất đi tác dụng.

Trước mắt hắn, bốn phương tám hướng đều là một mảnh xám xịt, toàn thân nhẹ nhàng phiêu động trong hư không, không hề phân biệt trên dưới. Thần thức của Cổ Thần bên trong vũ trụ bản nguyên có thể bao trùm tất cả mọi chỗ, nhưng tại hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ lại không hề cảm nhận được mây may, ngoại trừ cảm giác được thân thể của chính mình tồn tại, tất cả mọi thứ bốn phía đều không hề có cảm giác.

So với truyền thuyết giống nhau, cho dù Cổ Thần đã đạt tới cảnh giới thời không hợp nhất, tiến vào trong hư không hỗn độn cũng giống như trở thành một người mù.

Đồng thời, hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ cùng với hư không hỗn độn tại vũ trụ chi tâm hoàn toàn không giống nhau.

Hư không hỗn độn tại vũ trụ chi tâm đều tràn ngập lực lượng quy tắc vũ trụ, chỉ cần cảm ngộ được lực lượng quy tắc vũ trụ này là có thể tự do hành tẩu được bên trong vũ trụ chi tâm.

Mà hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ không hề có bất cứ thứ gì, không có quy tắc, không có sinh mệnh, không có phương hướng, không có cảm giác... Hình như cái gì cũng không có, loại cảm giác này, hầu như khiến Cổ Thần hít thở không thông.

Cái gì cũng không có, căn bản không tìm hiểu được bất cứ thứ gì, vì vậy, cho dù tu sĩ có dừng lại trong thời gian lớn hơn nữa bên ngoài hư không hỗn độn cũng không có bất cứ cảm ứng nào, so với người mù không khác nhau.

Đồng thời, Cổ Thần có thể cảm giác được, tiến vào trong hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ, sinh cơ của hắn trôi qua cực nhanh, chiếu theo tốc độ chảy như hiện tại, sinh mệnh của hắn nhiều nhất chỉ có thể duy trì được bảy tám mươi năm, cũng giống như người bình thường.

Mà sinh mệnh của hắn trong vũ trụ bản nguyên dài tới một kỷ nguyên, là một ức hai nghìn chín trăm sáu mươi vạn năm.

- Quả nhiên là địa phương quý dị, ngay cả ta đạt tới cảnh giới thời không hợp nhất cũng không thể ở lâu trong hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ, trách không được có truyền thuyết, ngay cả cự đầu thiên địa vô lượng kiếp đại viên mãn xâm nhập vào trong đó cũng triệt để mê thất, từ nay về sau hạ lạc bất minh.

- Lẽ nào, tu sĩ thực sự chỉ có thể sinh hoạt bên trong vũ trụ bản nguyên hay sao? Ngay cả ta cũng không thể tiến vào quá lâu trong hư không hỗn độn, không biết Chân Tiên đạt tới cảnh giới Thuần Dương Chân Tiên trong truyền thuyết, không gì không làm được kia, có thể tiến sâu vào trong đó, tìm tòi tới tột cùng?

- Sinh thời, nếu như có thể trở thành Thuần Dương Chân Tiên, ta chắc chắn sẽ tiến vào hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ tìm tòi, lúc này không thể ở lâu, ngay sau có cơ hội sẽ trở lại.

Tâm niệm của Cổ Thần khẽ động, thân thể bất động, thối lui về phía sau.

Tuy rằng Cổ Thần ở bên trong hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ, không thể cảm nhận được phương hướng, thế nhưng vừa rồi hắn tiến vào trong hư không hỗn độn, không hề chuyển động dù chỉ một chút, càng không thay đổi phương hướng, hắn bước một bước về phía sau, bằng với dọc theo đường cũ phản hồi.

Vừa rồi mới chỉ bước một bước, hiện tại chỉ cần lui về phía sau một bước là có thể trở lại vũ trụ bản nguyên.

- Hử?

Trong lòng Cổ Thần cả kinh, một bước lui về phía sau, cảnh tượng bốn phía xung quanh hắn vẫn không hề có bất cứ biến hóa nào, vẫn là hư không hỗn độn như trước.

Hắn lần thứ hai lui về phía sau một bước, bốn phía vẫn là không gian xám xịt, nhìn không thấy đầu cùng.

- Không xong! Ta tiến vào trong đó, rõ ràng không hề chuyển động một chút, lẽ nào, phương hướng tự động biến hóa rồi?

Cổ Thần thầm nghĩ không ổn trong lòng, liên tiếp lui về phía sau vài bước, vẫn còn đang trong hư không, bốn phía một màu xám xịt, không hề có bất cứ biến hóa nào.

Hiện tại rốt cuộc Cổ Thần đã biết được, vì sao trong truyền thuyết có rất nhiều tu sĩ bị mê thất phương hướng bên trong hư không hỗn độn, bởi vì vừa tiến vào, cho dù theo đường cũ cũng không thể trở về.

Bất quá Cổ Thần chưa tiến vào quá sâu bên trong hư không hỗn độn ngoài vũ trụ, nơi này cách vũ trụ bản nguyên rất gần, trong truyền thuyết, tu sĩ vừa mới tiến vào trong hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ, cũng có không ít người trở về được vũ trụ bản nguyên, vì vậy Cổ Thần vẫn chưa kinh hãi.

- Xem ra một mực thối lui trở lại hắn là không thể trở lại vũ trụ bản nguyên rồi, lẽ nào cần phải đi về phía trước? Hoặc là bên trái, hoặc là bên phải? Chỉ có một phương hướng chính xác, nếu như đi ngược phương hướng, chỉ sợ sẽ càng lúc càng tiến vào sâu hơn bên trong hư không hỗn độn, mê thất ở trong đó, vĩnh viễn không có cách nào đi ra, cho dù bất luận phương hướng nào cũng không thể đi, ta chỉ cần đi theo vòng tròn, chỉ cần không gian vũ trụ bản nguyên ở ngay phụ cận, ta đi theo vòng tròn, chung quy sẽ tới được.

Cổ Thần dọc theo đường vòng cung tiến về phía trước, quả nhiên một vòng tròn còn chưa đi hết, hư không bốn phía đột nhiên biến đổi, trong sát na không gian vũ trụ phàm gian xuất hiện ngay trước mặt Cổ Thần, Cổ Thần trở về vũ trụ bản nguyên, xem ra, vừa rồi xác thực hắn cách không gian vũ trụ bản nguyên không xa lắm.

Cổ Thần cảm giác được một cỗ thư sướng cường liệt, giống như người vừa mới rơi xuống nước, rốt cuộc cũng lên được bờ, nhìn thoáng qua hư không xám xịt phía sau, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Bất quá, nguyên nhân chính là như vậy, Cổ Thần đối với hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ càng thêm quyết tâm thăm dò tới cùng, thăm nghĩ:

“Chờ ta trở thành Thuần Dương Chân Tiên, nhất định phải tìm hiểu rõ ràng, dò xét tới tận cùng.”

Nghĩ lại một chút, Cổ Thần bước một bước, hư không vô số tử dậm bị thu gọn chỉ trong khoảng cách một bước của hắn, trong nháy mắt đã xuất hiện ngay bên cạnh cánh cửa không gian Thái Thượng Thiên ẩn nấp trong tầng tầng hư không.

Cổ Thần không hề dừng lại, trực tiếp tiến vào trong Thái Thượng Thiên.

Thái Thượng Thiên, trên cung điện tam thập tam trọng thiên, Thái và Thủy ngồi đối diện với nhau.

- Sư huynh, gần đây ta luôn luôn có dự cảm không tốt, nhưng chung quy không thể nói rõ vì sao?

Thủy cau mày, nhìn về Thái râu tóc bạc trắng, đạo bào màu trắng nói.

Thái nói:

- Sư tôn và Cổ Thần có hẹn ước đại chiến ba nghìn năm, không tới hai trăm năm nữa là tới, đến lúc đó nhất định sẽ có một trận đại chiến kinh thiên, có thể là liên quan tới đại chiến giữa Cổ Thần và sư tôn, bất quá sư đệ yên tâm, sư tôn đã ở thế bất bại, Cổ Thần không có khả năng mạnh hơn sư tôn.

Thủy nói:

- Ba nghìn năm trước, tam sư đệ cũng đã chết dưới tay Cổ Thần, hi vọng trận đại chiến ước hẹn ba nghìn năm, sư tôn có thể triệt để xóa bỏ tâm phúc họa lớn Cổ Thần này, bằng không thực sự là đêm dài lắm mộng, cuộc sống hàng ngày khó an.

Thái mỉm cười, nói:

- Nếu sư tôn đã dám ước định chiến một trận sau ba nghìn năm, như vậy trong ba nghìn năm này thực lực của sư tôn khẳng định sẽ tiến rất xa, nói không chừng sẽ triệt để nắm giữ được quy tắc sinh mệnh, Cổ Thần lúc này hẳn là dư nhiều lành ít, cử tử nhất sinh... Hử?

Ngữ khí của Thái đột nhiên biến đổi, nói:

- Dĩ nhiên có người trực tiếp tiến vào trong Thái Thượng Thiên, lực lượng thực đáng sợ, chẳng lẽ là sư tôn đã trở về?

Thanh âm của Thái vừa rơi xuống, hư không ngay bên cạnh chia ra, thân ảnh của Cổ Thần liền xuất hiện ngay trước mặt Thái và Thủy, nói:

- Không sai, là sư tôn các người đã trở về, bất quá sư tôn các người bị ta trấn áp trở về, Thái, trước kia người dám dùng Thiên Địa Thần Lô đánh lén ta, hôm nay sư huynh đệ các người giao toàn bộ tính mệnh ra đây!

...

Thực lực của Thái và Thủy không khác biệt nhiều so với Nhất, đối với Cổ Thần mà nói, cho dù cả hai người liên thủ cũng không thể chống lại được, cho dù Thủy đã sử dụng Nguyên Thủy Thần Chu bỏ chạy, nhưng vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay Cổ Thần.

Chốc lát sau, Cổ Thần liền từ trong Thái Thượng Thiên đi ra, trong tay đã nhiều hơn ba kiện tiên thiên linh bảo.

Một kiện là Thiên Địa Thần Lô, một kiện là Nguyên Thủy Thần Chu, hai kiện này là tiên thiên linh bảo thượng đẳng, đều là tồn tại đại danh鼎鼎 toàn bộ tu chân giới, là tiên thiên linh bảo thường dùng của hai vị cự đầu Thái và Thủy.

Còn có một kiện tiên thiên linh bảo là một tấm bảo đồ, bảo đồ nửa trắng nửa đen, tự thái cực, ôm âm dương, tráo cần khôn, ẩn thiên cơ, dĩ nhiên là một kiện tiên thiên linh bảo thượng đẳng cấp ưu tú. Là một đòn sát thủ rất lớn trong tay Thái.

Thế nhưng đòn sát thủ này đối với Cổ Thần mà nói hoàn toàn không có bất cứ tác dụng nào, chỉ để sinh mệnh của Thái được kéo dài trong thời gian vài hơi thở mà thôi.

Thu hoạch được nhiều hơn một kiện Càn Khôn Thiên Cơ Đồ, tiên thiên linh bảo thượng đẳng này có thể coi như niềm vui ngoài ý muốn, tâm tình của Cổ Thần rất tốt, rời khỏi Thái Thượng Thiên, một bước bước ra, hư không vô tận chỉ nằm trong một bước của hắn, thân ảnh của Cổ Thần trong chớp mắt xuất hiện bên trên đại lục tán cây thế giới chi thụ.

Cường giả trong Thiên Cung vẫn sinh hoạt trên đại lục tán cây như trước, hạn chế không gian do thế giới chi thụ tạo thành không thể hạn chế được tự do của Cổ Thần, Cổ Thần có thể không cần thông qua Thiên Môn, tùy ý ra vào.

Trong Thiên Cung đã không còn cự đầu thiên địa vô lượng kiếp, Cổ Thần vừa xuất hiện, một chương trực tiếp bắt giữ toàn bộ cường giả Thiên Cung, tiên thiên linh bảo trong tay bọn họ, một kiện cũng không thừa đều thu thập hết vào tay.

Thu tiên thiên linh bảo của cường giả Thiên Cung, thân thể Cổ Thần chợt lóe, đột nhiên xuất hiện trong chỗ sâu hư không, bước ra một bước, một bước này không chỉ vượt qua hư không vô cùng vô tận, còn vượt qua giới hạn không gian, từ vũ trụ phạm gian, trực tiếp tiến vào trong tiên giới Cổ Hoang.

Tuy rằng tiên giới Cổ Hoang ở trong tim sen thần liên trung tâm vũ trụ chi tâm, lấy thực lực của Cổ Thần căn bản không thể đi qua tim sen, thế nhưng tiên giới Cổ Hoang có một thông đạo nối thông với vũ trụ phạm gian, là thông đạo tiên phạm.

Cho dù là Hồng cũng không thể đi ngược chiều trong thông đạo tiên phạm, trở lại tiên giới Cổ Hoang, mà đối với Cổ Thần thời không hợp nhất mà nói, một bước vượt qua thông đạo tiên phạm có thể nói rất dễ dàng.

Nguyên nhân Cổ Thần tới tiên giới Cổ Hoang là bởi vì tiên giới Cổ Hoang tại thời đại thái cổ chính là trung tâm của toàn bộ vũ trụ bản nguyên, hầu như tất cả các tu sĩ cường đại đều tồn tại trong tiên giới Cổ Hoang.

Có thể, trong tiên giới Cổ Hoang cũng có tiên thiên linh bảo tồn tại, bởi vì các đầu cùng bốn phương tám hướng tiên giới Cổ Hoang đều là cấm địa, chưa có người nào đến được đầu cùng.

Tuy rằng Cổ Thần biết, đầu cùng của tiên giới Cổ Hoang chính là tim sen thần liên vũ trụ chi tâm, thế nhưng ngay cả vũ trụ chi tâm cũng có rất nhiều tiên thiên linh bảo, tiên giới Cổ Hoang tại tim sen thần liên vị tất sẽ không có.

Thần thức của Cổ Thần tản ra, toàn bộ tiên giới Cổ Hoang đều nằm trong vòng bao phủ của thần thức, trên chạm vòm trời, dưới tới nền đất, bốn bề giáp giới tứ cực, quả nhiên Cổ Thần phát hiện ra hơn trăm kiện tiên thiên linh bảo.

Không gian tiên giới Cổ Hoang trên thực tế vô cùng rộng lớn, phương viên ước chừng mấy trăm tỉ dặm, so với Âm giới không nhỏ hơn bao nhiêu. Đại lục Cổ Hoang bất quá chỉ là một địa phương rất nhỏ trong đó mà thôi, những địa phương khác đều bị lực lượng vô cùng cường đại bao phủ, không ít địa phương, ngay cả cường giả Thiên Kiếp bí cảnh cũng không thể tới được. Đại bộ phận địa phương đối với tu sĩ Thiên Kiếp bí cảnh càng là cấm địa.

Sau đó, khiến Cổ Thần rung động nhất chính là, dưới mặt đất cơ hồ hàng tỉ dặm, Cổ Thần dĩ nhiên cảm giác được một cỗ khí tức sinh mệnh dâng trào tới cực điểm.

“Đó là — sinh mệnh chi tâm?”

Trong lòng Cổ Thần rung động.

Thời điểm đã từng mới tới vũ trụ phạm gian, Cổ Thần từng giúp Vân Tuyết bắt một đầu đại địa nguyên xà, lúc đó nghe nói thủy tổ của đại địa nguyên xà sẽ ngưng tụ ra sinh mệnh chi tâm.

“Lẽ nào, tại chỗ sâu vô cùng bên dưới lòng đất tiên giới Cổ Hoang dĩ nhiên có một đầu thủy tổ đại địa nguyên xà?”

“Nếu như nói ở nơi nào có thủy tổ của đại địa nguyên xà, vậy khẳng định là tiên giới Cổ Hoang, chỉ có tiên giới Cổ Hoang, vị trí địa lý giữa trung tâm vũ trụ, không gian rộng lớn không gì sánh được dưới nền đất mới có thể dẫn sinh ra được thủy tổ đại địa nguyên xà.”

Thần thức của Cổ Thần tản ra, trọng điểm bao phủ trên mặt đất, rất nhanh một đại yêu xà thân thể to lớn quần tròn không biết bao nhiêu vòng bị thần thức của Cổ Thần phát hiện.

Đầu yêu cà cực lớn này, thân thể vô cùng khổng lồ, một vòng lại một vòng quần chặt một chỗ, đủ chiếm phương viên không gian hàng tỉ dặm, mà đây chỉ không gian quần vòng tròn, nếu như duỗi thẳng ra, không biết dài hơn bao nhiêu lần, so với Long Tổ thiên địa vô lượng kiếp còn dài hơn vô số lần.

Sợ rằng chỉ có thân thể khổng lồ của Côn Bằng mới có thể so sánh được thủy tổ đại địa nguyên xà.

Thủy tổ nguyên xà, hoàn toàn nắm giữ quy tắc sinh mệnh, tuy rằng nắm giữ số lượng quy tắc vũ trụ không bằng được Côn Bằng, thế nhưng lực lượng lại cường đại hơn không chỉ một bậc.

Thủy tổ nguyên xà khổng lồ không gì sánh được kia một mực ngủ say, tựa hồ đã ngủ say không biết bao nhiêu năm tháng, thế nhưng đối với thủy tổ nguyên xà đã nắm giữ quy tắc sinh mệnh, có sinh mệnh vĩnh hằng mà nói, cho dù ngủ say trăm vạn năm, nghìn vạn năm cũng chỉ là một lần chớp mắt.

Cổ Thần cảm giác được, bên trên thủy tổ nguyên xà còn có cổ thần thiên địa cường đại, bọn họ ẩn nấp một bên, tựa hồ mượn khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm của thủy tổ nguyên xà để trị liệu thương thế.

Nhất là khí tức thủy tổ nguyên xà phun ra, càng ẩn chứa pháp tắc sinh mệnh cực hạn, hai vị cổ thần thiên địa vô cùng lợi hại đang ở vị trí lỗ mũi của thủy tổ nguyên xà.

Một vị là Thiên chi cổ thần, Cổ Thần đã đại chiến qua, còn có một vị, khí tức cường đại không hề kém hơn so với Thiên chi cổ thần, cổ thần thiên địa cường đại như vậy, ngoại trừ Địa chi cổ thần, chắc hẳn không còn người thứ hai.

Trách không được không hề thấy hình bóng cổ thần thiên địa, nguyên lai cổ thần thiên địa bị thương dĩ nhiên đều ẩn nấp bên cạnh thủy tổ nguyên xà để trị liệu thương thế, nhìn khí tức của Địa chi cổ thần, hiện tại chỉ sợ thương thế đã hoàn toàn khôi phục, thực lực đã đạt tới trạng thái đỉnh phong nhất trước kia. Thiên chi cổ thần nghịch chuyển quy tắc thiên địa, để thiên địa vô lượng kiếp, âm dương sinh tử kiếp sớm phủ xuống, đã bị phản phệ, lúc này cũng hoàn toàn khôi phục rồi.

“Nếu như có sinh mệnh chi tâm, thủy tổ nguyên xà này đối với sau này ta để vô số ý niệm sống lại có trợ giúp tương đối to lớn. Lúc Bàn Cổ vũ trụ bắt đầu, đại đệ tử Hồng Quân thay ta nắm giữ Đạo môn, lấy ba nghìn đại đạo vận chuyển nhân quả luân hồi, nhị đệ tử Côn Bằng làm tổ sư yêu tộc, trấn phục thiên hạ, thủy tổ nguyên xà này có thể thay ta để ý niệm trong Bàn Cổ Phiến sống lại.”

Cổ Thần mỉm cười, trong lòng đã có ý niệm.

Rất nhanh, Cổ Thần thu thập toàn bộ tiên thiên linh bảo trong tiên giới Cổ Hoang vào trong túi, cùng với tinh phách vông lượng thạch dưới đáy Âm Minh Đàm cũng bị đào ra.

Sau đó, thân thể Cổ Thần hạ xuống, lập tức xuất hiện bên dưới mặt đất hàng tỉ dặm, mạnh mẽ quá lớn:

- Sát!

Sóng khí dâng trào trong sát na khuếch tán vô số tỉ dặm, toàn bộ dưới nền đất rung động kịch liệt, một ít cổ thần thiên địa nhỏ yếu trực tiếp bị một tiếng rồng to của Cổ Thần chấn tới hai mắt trắng dã, thân thể bật lui vô số dặm.

1025. Chương 59 - 63: Thuần Dương - Đại Kết Cục

Ti...

Thủy tổ nguyên xà nhất thời bị tiếng hô của Cổ Thần đánh thức, nhất thời giận dữ, cái miệng lớn há ra, chiếc lưỡi đỏ hồng vượt qua không gian hàng tỉ dặm, đánh mạnh về phía Cổ Thần.

Một khí trường vô hình xuất hiện bốn phía xung quanh Cổ Thần, cái lưới màu hồng cách Cổ Thần mấy trượng liền không thể tiến thêm, ngay cả thân thể của Cổ Thần cũng không thể chạm tới.

- Là Cổ Thần!

Thiên chi cổ thần hét to một tiếng.

- Cái gì? Đây là nghịch tặc kia?

- Vì sao lại có lực lượng kinh khủng như vậy?

- Đại bộ phận cổ thần thiên địa đều ở nơi này, nghịch tặc dám xuất hiện, lấy mạng chó của hắn.

...

Trong sát na, hơn mười thiên địa cổ thần đều lớn tiếng gào thét, đồng thời xuất thủ đối với Cổ Thần.

Cổ Thần kết pháp ấn, hai chưởng ẩn khổng lồ phát ra, chớp mắt sau, Hỗn Độn luân bàn xuất hiện, khổng lồ vô hạn, Hỗn Độn luân bàn đảo qua, tất cả công kích của cổ thần thiên địa đều bị hóa thành hư ảo, hơn mười thiên địa cổ thần bị Hỗn Độn luân bàn quét trúng, trực tiếp bị hút vào trong, xé nát phân thân toái cốt, thần hình tiêu diệt.

Cổ thần thiên địa không chết, dưới công kích của Cổ Thần, lần lượt vẫn lạc.

Cổ Thần vừa xuất hiện, vừa dùng tự phù tiên thiên nói:

- Thủy tổ nguyên xà, ngươi có muốn học thuật biến hóa, có thể tùy ý biến lớn hóa nhỏ, đồng thời hóa thành hình người?

Thâm của thủy tổ nguyên xà nhất thời kích động, một giọng nữ thanh thúy vang lên:

- Muốn.

Cổ Thần nghe xong thanh âm của thủy tổ nguyên xà, thầm nghĩ chẳng lẽ là một đầu mẫu xà? Nói:

- Ta nắm giữ hàng nghìn hàng vạn quy tắc vũ trụ, lực lượng vô cùng, có thể dạy ngươi thuật biến hóa, dạy ngươi các loại đạo pháp, ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy?

Ngay cả Côn Bằng đều muốn biến hóa thân người, huống chi là thủy tổ nguyên xà, thậm chí còn là mẫu xà, nhất thời gật đầu nói:

- Nguyện ý nguyện ý, sư phụ tại thượng, đệ tử Nữ Oa bái kiến.

- Nữ Oa?

Cổ Thần nói:

- Nếu ngươi đã có tên, sư phụ sẽ không đặt tên khác cho ngươi, ngươi là đệ tử thứ ba của ta.

Lúc này Thiên chi cổ thần và Địa chi cổ thần liên thủ công kích tới, Cổ Thần đánh ra hai Hỗn Độn luân bàn, trực tiếp đánh vỡ Thiên chi cổ thần và Địa chi cổ thần hàng tỉ dặm, dưới mặt đất bị hai người văng đi tạo thành thông đạo kéo dài vô tận.

Những cổ thần thiên địa còn lại thấy thế, Thiên và Địa cường đại nhất đều không phải là đối thủ của Cổ Thần, sao dám chống lại, lập tức bỏ chạy.

Đối với các cổ thần thiên địa chạy trốn, Cổ Thần không để ý tới, chờ khi hắn luyện chế thành thần phủ khai thiên phá địa, phá vỡ vũ trụ bản nguyên, tất cả cổ thần thiên địa đều sẽ bị hủy diệt.

Thấy Cổ Thần chỉ giơ tay nhấc chân đã đánh tất cả cổ thần thiên địa chạy tứ tán, Nữ Oa đối với thực lực của vị sư phụ này hoàn toàn phục sát đất.

Phải biết rằng, tuy rằng thực lực của nàng rất mạnh, thế nhưng so với Thiên và Địa liên thủ với nhau không mạnh hơn bao nhiêu, thế nhưng Cổ Thần chỉ giơ tay nhấc chân đã có thể đánh Thiên và Địa liên thủ văng đi không biết bao nhiêu tỉ dặm.

Nữ Oa hưng phấn nói:

- Ta còn có hai sư huynh, bọn họ là ai?

Cổ Thần nói:

- Đại sư huynh của ngươi tên là Hồng Quân, là tu sĩ nhân loại, nhị sư huynh gọi là Côn Bằng, cũng giống như ngươi, là hoang thú sinh ra cùng với vũ trụ, hiện tại nhị sư huynh của ngươi đã có thể hóa hình người rồi.

- Cơ thể của ta quá lớn, một điểm tiện lợi cũng không có, sư phụ, ta muốn nhỏ đi, ta cũng muốn biến hóa hình người, sư phụ dạy ta...

...

Ngộ tính của Nữ Oa hiển nhiên cao hơn rất nhiều so với Côn Bằng.

Chỉ trong vòng hơn ba trăm năm đã tìm hiểu được rất nhiều lực lượng quy tắc, học xong thuật biến hóa.

Điều này có quan hệ rất lớn đối với việc trong cơ thể Nữ Oa có sinh mệnh chi tâm, triệt để nắm giữ quy tắc sinh mệnh, dù sao, sinh mệnh bao dung hàng nghìn hàng vạn quy tắc vũ trụ ngoài không gian và thời gian.

Đồng thời, Nữ Oa càng biến triệt để hơn so với Côn Bằng.

Tuy rằng Côn Bằng hóa thành hình người, thế nhưng chỉ là thân người đầu chim, thân cao chừng chín trượng chín.

Mà Nữ Oa hóa thành hình người chỉ có đuôi là rắn, thân hình cũng càng nhỏ hơn so với Côn Bằng, chỉ dài chừng ba trượng ba.

Một yêu cầu khổng lồ dài tới hàng tỉ dặm biến hóa thành thân thể chỉ dài ba trượng ba, đích thực là phi thường khó có được rồi.

Đồng thời, đuôi rắn phía sau Nữ Oa chiếm ít nhất phân nửa chiều dài, thoát nhìn, thân chỉ cao hơn một trượng chút ít.

Mái tóc màu đen, giống như nước suối chảy mềm mại, hai lông mi như liễu, hai mắt như ánh trăng, mũi như bạch ngọc, môi như anh đào, làn da nõn nà.

Từ vị trí bụng lên trên đã hoàn toàn biến thành hình người, da thịt giống như bạch ngọc, tuyết trắng long lanh.

Lúc Nữ Oa biến hóa, xinh đẹp động lòng người, không thua bất cứ nữ tử nào Cổ Thần đã từng nhìn thấy qua.

Thấy Nữ Oa vừa biến thành hình người, để trần thân trên, cánh tay Cổ Thần vừa nhấc, hư không tạo vật, một kiện y sam cấp bậc tiên bảo có thể phóng to thu nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Cổ Thần nói:

- Từ nay trở đi, ngươi đã không còn là yêu thú hoang xà nữa rồi, mà là tam đệ tử của ta, lúc ngươi biến hóa hình người, cần phải học tập lễ nghi, trước tiên mặc y phục vào!

Chờ khi Nữ Oa mặc xong quần áo, Cổ thần giảng giải cho nàng biết một ít lễ nghi cơ bản của nhân loại, sau đó dẫn theo nàng từ tiên giới Cổ Hoang tới vũ trụ phạm gian.

Toàn bộ vũ trụ bản nguyên, tất cả Tiên Thiên linh bảo hầu như đã bị Cổ Thần thu hoạch vào trong tay, công cuộc luyện chế thần binh khai thiên phá địa có thể bắt đầu rồi.

Giới thiệu Nữ Oa với đám người Côn Bằng, Cổ Thần liền tiến vào bế quan.

Cổ Thần tiến vào một nơi vô cùng trống trải trong vũ trụ phạm gian, nơi này chính là giao giới giữa hai tinh vực, cách xa nhau vô số ức tỉ dặm, đều không có bất cứ sinh mệnh thể nào, hoàn toàn trống không.

Cổ Thần tĩnh tọa giữa hư không, pháp ấn vừa kết, hàng nghìn hàng vạn quy tắc tuôn ra ngoài cơ thể, hình thành một lò luyện hỏa diễm, thiêu đốt hừng hực.

Hỏa diễm này không phải là quy tắc chi hỏa, cũng không phải là thiên địa chân hỏa, mà là hàng nghìn hàng vạn quy tắc hỗn hợp cùng một chỗ, hình thành hỗn độn hỏa diễm.

Hỗn độn hỏa diễm này, có thể đốt cháy mọi thứ, bất luận tiên thiên linh bảo nào, cho dù ẩn chứa lực lượng quy tắc cường đại hơn nữa cũng phải hoàn toàn hòa tan trong hỏa diễm hỗn độn.

Hỏa diễm hỗn độn hóa thành lò luyện, tản đi bốn phương tám hướng, hoàn toàn bao phủ Cổ Thần, phương viên chừng hàng tỉ dặm.

Thân thể Cổ Thần ngồi ngay ngắn giữa trung ương Hỗn Độn Dong Lô, hỏa diễm hỗn độn này là do Cổ Thần thi triển ra, tự nhiên không để Cổ Thần bị thương tổn.

Hỗn Độn Dong Lô hình thành, Cổ Thần lấy ra toàn bộ tiên thiên linh bảo thu được.

Càn Khôn Ngọc Bích, Hỗn Độn Thần Chung, Thương Khung Thần Ấn, Càn Khôn Thiên Cơ Đồ, Liệt Thiên Thần Phủ...

Một kiện lại một kiện tiên thiên linh bảo bị Cổ Thần đưa vào trong Hỗn Độn Dong Lô đang thiêu đốt hỏa diễm hùng hực.

Tại trung ương Bàn Cổ vũ trụ tại mệnh tuyến của Cổ Thần, hư ảnh cự phủ hư huyền từ trong Bàn Cổ vũ trụ thoát ly ra ngoài, bàn tay Cổ Thần vừa nhấc, một thanh cự phủ xuất hiện trong lòng bàn tay Cổ Thần.

Bàn tay Cổ Thần vừa vỗ, trong sát na, thanh cự phủ bay ra phía trước, càng dần dần lớn, toàn bộ thân phủ hầu như đã chiếm không gian phương viên nghìn vạn dặm, hoàn toàn bao phủ Tiên Thiên linh bảo.

Cổ Thần không ngừng sử dụng hỏa diễm hỗn độn, luyện hóa tiên thiên linh bảo, sau đó, căn cứ vào mô hình của thanh cự phủ Bàn Cổ vũ trụ, rèn thành một thanh thần phủ đủ sức khai thiên phá cách địa.

Tiên thiên linh bảo đồng sinh với vũ trụ, ẩn chứa lực lượng quy tắc, mỗi một kiện tiên thiên linh bảo tương đương với một cổ thần thiên địa.

Đối với Cổ Thần mà nói, giết chết một cổ thần thiên địa bình thường mà nói coi như rất dễ dàng, đồng thời, hủy diệt một kiện tiên thiên linh bảo hạ đẳng cũng rất dễ, chỉ trong lúc giơ tay nhấc chân là hoàn thành, cũng có thể khiến bảy tám kiện tiên thiên linh bảo hủy diệt thành hư vô.

Nhưng luyện khí không phải chỉ là hủy diệt tài liệu, mà là luyện hóa, dung hợp, vì vậy quá trình sẽ chậm hơn rất nhiều.

Bất quá, dưới hỏa diễm hỗn độn không ngừng đốt cháy, tiên thiên linh bảo căn bản không thể chịu đựng được, tốc độ hòa tan cũng không chậm, tốc độ hòa tan của tiên thiên linh bảo hầu như dùng mắt thường có thể nhìn thấy được.

Tiên thiên linh bảo trung đẳng cũng có thể thấy, dưới hỏa diễm hỗn độn thiêu đốt, càng lúc càng biến sắc, thể tích lấy tốc độ tương đối chậm rãi dần dần nhỏ đi, một ít dịch thể hòa tan màu vàng chậm rãi chảy xuôi.

Then chốt là tiên thiên linh bảo thượng đẳng, kiên cố mười phần, muốn hoàn toàn luyện hóa chúng cần phải có thời gian dài một chút mới được, có thể cần mười năm tám năm, thời gian này đối với Cổ Thần mà nói hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Thời gian như nước chảy, chớp mắt qua tháng năm.

Cổ Thần chuyên tâm luyện khí, căn bản không cảm giác được thời gian lưu động, tốc độ luyện hóa của tiên thiên linh bảo thượng đẳng, theo như Cổ Thần phỏng chừng sợ rằng chậm hơn rất nhiều, tròn hơn ba mươi năm tất cả tiên thiên linh bảo mới luyện hóa được hoàn toàn, hóa thành dịch thể màu vàng.

Toàn bộ tiên thiên linh bảo biến thành dịch thể, thể tích so với thể rắn còn lớn hơn rất nhiều, đồng thời trong tiên thiên linh bảo ẩn chứa các loại lực lượng quy tắc, có một số quy tắc sau khi dung hợp lại sẽ hóa sinh diễn hóa, trở nên càng cường đại hơn, thể tích cũng trở nên càng khổng lồ hơn.

Toàn bộ mô hình cự phủ phương viên nghìn vạn dặm đều bị dịch thể do tiên thiên linh bảo hóa thành đổ đầy.

Cổ Thần tiếp tục sử dụng hỏa diễm hỗn độn luyện hóa, hoàn toàn thanh trừ tất cả tạp chất không tất yếu, chỉ để lại lực lượng tinh thuần nhất, đồng thời Cổ Thần lần lượt đánh từng Hỗn Độn luân bàn vào trong mô hình cự phủ, khiến dịch thể do tiên thiên linh bảo biến thành dung hợp với lực lượng Bàn cổ đại đạo.

Thời gian liên tục trôi qua vài chục năm, rốt cuộc tất cả các tạp chất đều bị thanh trừ, chỉ còn lại dịch thể, thể tích lại giảm hơn phân nửa, thể nhưng lực lượng thuần khiến vô cùng, vô cùng kinh khủng, Cổ Thần chậm rãi giảm độ mạnh của hỏa diễm hỗn độn thiêu cháy, bắt đầu một bước luyện khí cuối cùng.

Mô hình cự phủ cũng theo kích cỡ của tài liệu không ngừng mở rộng, thu nhỏ lại, thủy chung vẫn duy trì dịch thể giống nhau như đúc, hoàn toàn bao phủ dịch thể màu vàng vào trong đó.

Chờ khi hỏa diễm hỗn độn từ từ yếu bớt, dịch thể chậm rãi bắt đầu cô đọng.

Hỏa diễm hỗn độn từ từ tắt ngấm, qua hơn mười năm, rốt cuộc toàn bộ cự phủ đã hoàn toàn thành hình rồi, Cổ Thần lại thi triển băng thủy hỗn độn, dùng hình dạng búa lớn tiến hành rèn luyện, sử dụng Hỗn Độn luân bàn đập mạnh.

Trải qua một trăm lẻ tám năm, cuối cùng cũng luyện chế cự phủ thành công, Cổ Thần có thể từ trong thanh cự phủ này cảm thụ được một cỗ lực lượng trăm diệt thiên địa.

Tất cả tiên thiên linh bảo đều dung hợp với Bàn cổ đại đạo, không có bất cứ lực lượng nào có thể so sánh được với thanh cự phủ này.

Bất quá, thanh cự phủ này chỉ dừng lại ở mức thân phủ, không hề có cán phủ, chỉ là thân phủ đã khổng lồ vô cùng, chừng phương viên trăm vạn dặm, toàn bộ lưỡi phủ u lóng lánh, dài tới một trăm tám mươi vạn dặm.

Nhìn lưỡi phủ này, chỉ ít cần phải có cán phủ dài tới nghìn vạn dặm mới có thể xứng đôi.

- Thế giới chi thụ, chỉ có cành của thế giới chi thụ mới có thể trở thành cán phủ của thanh thần phủ khai thiên phá địa này.

Cổ Thần đứng trước mặt lưỡi phủ vô cùng khổng lồ, một bước bước ra, liền xuất hiện ngay bên cạnh thế giới chi thụ.

- Mở!

Cổ Thần hét lớn một tiếng, cánh tay kết pháp ấn, chỉ một ngón tay thẳng về phía thế giới chi thụ khổng lồ không gì sánh được.

Xoẹt!

Lưỡi thần phủ phương viên trăm vạn năm trong sát na chém xuống phía trước, cương mang trương lên, chém một phủ, phủ cương lớn hàng ức tỉ dặm xuất hiện, phủ cương này dường như đã ngưng tụ thành thực chất, hầu như đã chém tới tận cùng đường nhìn.

Trong sát na kia, phủ cương vô cùng vô tận chém xuống thân của thế giới chi thụ khổng lồ không gì sánh được.

Rắc rắc...

Tuyên cổ tới nay, không người có thể đi động được thế giới chi thụ, hiện tại bị phủ cương khổng lồ vô tận chém thành hai đoạn, thế giới chi thụ xuyên toa qua vô số tinh hải, âm âm sụp đổ.

Pháp ấn của Cổ Thần khẽ động, cương mang phủ cương bùng lên, trong sát na lại chém ra vô số đạo phủ cương, tại lúc phủ cương bạo chém xuống, cành lá của thế giới chi thụ đều bị chặt đứt, chỉ còn chủ thân cây, bộ phận tập trung tinh hoa nhất của thế giới chi thụ, cũng là bộ phận cứng rắn nhất.

Vù vù...

Hỏa diễm vô cùng vô tận đột nhiên sản sinh bốn phía Cổ Thần, lại hình thành một Hỗn Độn Dong Lô cực kỳ khổng lồ, thế giới chi thụ dài không biết bao nhiêu tỉ dặm bị phủ cương chém đứt một đoạn lại một đoạn, rơi vào trong Hỗn Độn Dong Lô.

Thế giới chi thụ bên trong hỏa diễm hỗn độn cũng bắt đầu hỏa tan, gỗ bị lửa thiêu, tốc độ hòa tan cực nhanh, chỉ vài năm sau, thế giới chi thụ vô cùng vô tận đều bị rơi vào trong Hỗn Độn Dong Lô, tạp chất bị luyện hóa hoàn toàn, thế giới chi thụ hòa tan lại một lần nữa ngưng tụ một chỗ, hình thành cán phủ dài tới nghìn vạn dặm.

Cổ Thần chỉ tay lên cao, thân phủ từ bên trên rơi xuống, trong sát na rơi vào cán phủ.

Thân phủ và cán phủ kết nối cùng một chỗ, thân phủ rốt cuộc đã luyện chế hoàn thành.

Trong sát na, toàn bộ vũ trụ đều bắt đầu rung động, nơi nơi gió cuốn mây bay, thiên địa biến sắc.

Tựa hồ, toàn bộ vũ trụ đều run rẩy, tựa hồ là biết được có một vật phẩm đủ sức hủy diệt được nó xuất thế rồi.

Bộ rễ của thế giới chi thụ, nơi có hơn một nghìn cổ thần thiên địa cư trú, tất cả đều sợ hãi hô to:

- Thế giới chi thụ sao có khả năng bị người khác chém đứt? Không có khả năng? Điều này không có khả năng?

- Thế giới chi thụ gãy, cổ thần thiên địa diệt, vũ trụ bản nguyên sắp sửa nghênh đón một hồi tai nạn, sắp bị hủy diệt, đây là tiên đoán từ xưa, tuyên cổ tới nay, chúng ta chưa từng coi tiên đoán này là sự thực, vì sao, vì sao thực sự tồn tại?

- Cổ thần thiên địa chúng ta vĩnh sinh bất tử a, chỉ cần vũ trụ bản nguyên còn tồn tại, chúng ta sẽ vĩnh viễn không vắng lạc, chúng ta là một phần tử của vũ trụ bản nguyên, thọ nguyên vô cùng vô tận, là ai, dám chém thế giới chi thụ? Lại dám đối địch với cổ thần thiên địa chúng ta?

- Chỉ có cổ thần thiên địa chúng ta phát động kiếp số đối với con kiến hôi thiên hạ, vì sao có khả năng xuất hiện người nào đó khiến vũ trụ bản nguyên phát sinh kiếp nạn? Để cổ thần thiên địa chúng ta lọt vào kiếp nạn?

- Giết... Ai chém thế giới chi thụ, nhất định phải giết hẳn.

- Tất cả cổ thần thiên địa liên thủ, phát động diệt thế thần kiếp, diệt sát toàn bộ con kiến hôi, để tất cả, ngoại trừ cổ thần thiên địa, toàn bộ hủy diệt, để vũ trụ bản nguyên bắt đầu lại từ đầu, nghênh đón một kỷ nguyên mới.

...

...

Cánh tay Cổ Thần vừa nhấc, thân phủ thật lớn kia thu nhỏ bằng bàn tay, rơi vào trong lòng bàn tay Cổ Thần, Cổ Thần nói:

- Ngươi là thần binh đệ nhất thiên hạ, có uy lực khai thiên phách địa, vậy gọi ngươi là Khai Thiên Phủ đi.

Ông...

Khai Thiên Phủ kia hơi chấn động, tựa hồ như sản sinh linh trí, hoan hô vang dội.

- Hôm nay Khai Thiên Phủ đã thành, là thời gian hủy diệt vũ trụ bản nguyên, thành lập Bàn Cổ vũ trụ, ta muốn mở ra một thời đại mới, giảng nhân quả tạo hóa, thiết lập tam giới luân hồi, để người trong thiên hạ, thiện có thiên báo, ác có ác báo.

Một bước của Cổ Thần liền quay về phía tinh cầu nơi thân hữu đồ đệ đang cư trú, vung tay lên, thu thập mọi người vào trong không gian Bàn Cổ vũ trụ.

Lập tức, một bước bước ra, Cổ Thần lại tới khu vực trận doanh Vạn Giới, thu thập toàn bộ tu sĩ trận doanh Vạn Giới đã giao ra tiên thiên linh bảo thu vào trong Bàn Cổ vũ trụ.

Về phần người khác, không phải Cổ Thần không muốn thu, mà là Bàn Cổ vũ trụ mới chỉ là một mô hình, không thực sự đại thành, thời điểm Cổ Thần hủy diệt vũ trụ bản nguyên, Bàn Cổ vũ trụ sẽ bị chấn động cực kỳ lớn, cần Cổ Thần phân tâm bảo vệ, người ở bên trong càng nhiều, tu vi càng thấp, Cổ Thần càng khó bảo vệ, phân tâm càng lớn.

Những tu sĩ đã giao nộp tiên thiên linh bảo này, Cổ Thần đã ứng thuận hứa hẹn, đảm bảo bọn họ không chết, tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa, những người khác chỉ có thể thu thập ý niệm của bọn họ, chờ khi Bàn Cổ vũ trụ hoàn toàn hình thành, một lần nữa thay bọn họ đúc thân thể sống lại.

Chỉ cần có một phần ý niệm sống lại, sau khi sống lại, bọn họ có thể tiếp tục theo sư môn học nghệ, có thể bước nhanh trên con đường tu chân hơn người khác rất nhiều.

Rời khỏi khu vực trận doanh Vạn Giới, Cổ Thần bước ra một bước, trực tiếp tới vũ trụ chi tâm, Hồng Quân còn đang tìm hiểu ba nghìn đại đạo vô thượng.

Cổ Thần hỏi:

- Quân nhi, ba nghìn đại đạo vô thượng, tìm hiểu tới đâu rồi?

Hồng Quân nói:

- Ba nghìn đại đạo vô thượng bác đại tinh thâm, ẩn chứa tất cả vũ trụ chi lý, số phận tạo hóa, thiên địa diễn biến, đệ tử tìm hiểu nhiều năm cũng chỉ có thể tìm hiểu được hai nghìn ba trăm chín mươi sáu đạo, còn kém sáu trăm linh bốn đạo không thể tìm hiểu.

Cổ Thần nói:

- Ta đã khắc toàn bộ ba nghìn đại đạo vào ba nghìn lá sen, sau này ngươi có thể ở bên trên ba nghìn lá sen này tìm hiểu tiếp!

Nói xong, Cổ Thần cầm Khai Thiên Phủ trong tay, trong sát na chém liên tục ba nghìn phủ, ba nghìn lá sen bị Cổ Thần chém xuống, Cổ Thần nhấc tay, ba nghìn lá sen trong nháy mắt thu nhỏ lại, thu nhỏ chừng bàn tay, rơi vào lòng bàn tay Cổ Thần, giống như ngọc điệp.

Cổ Thần nói:

- Ba nghìn lá sen này, so với bất cứ tiên thiên linh bảo nào cũng cường đại hơn rất nhiều, có thể hoàn toàn tìm hiểu hay không phải nhìn vào tạo hóa của ngươi, ba nghìn ngọc điệp này gọi là “Tạo Hóa Ngọc Điệp” đi, cho ngươi bảo quản.

Hồng Quân tiếp nhận ba nghìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Cổ Thần, nói:

- Đa tạ sư phụ.

Cổ Thần cũng thu Hồng Quân vào bên trong không gian Bàn Cổ vũ trụ, sau đó thân thể trong sát na biến thành khổng lồ, cao không biết bao nhiêu tỉ dặm.

Khai Thiên Phủ trong tay Cổ Thần cũng biến thành lớn, khí thế của Cổ Thần càng lúc càng thêm cường đại, toàn bộ vũ trụ chi tâm đều rung động mãnh liệt, cơn lốc hỗn độn kịch liệt xoay tròn, đồng thời, toàn bộ vũ trụ phạm gian, Âm giới, tiên giới Cổ Hoang, thiên địa biến sắc, tựa hồ có người trên vòm trời khóc than, khiến lòng người sợ hãi.

Trong tiên giới Cổ Hoang, tất cả cổ thần thiên địa đều hợp thành một trận pháp cổ lão.

Mỗi chín người cấu thành một trận, là Cửu Sát Đô Thiên đại trận, sau đó chín Cửu Sát Đô Thiên đại trận lại cấu thành một Cửu Cửu Bát Thập Nhất đại Cửu Sát Đô Thiên đại trận, chín Đại Cửu Sát Đô Thiên đại trận lại cấu thành một siêu cấp Cửu Sát Đô Thiên đại trận bao gồm bảy trăm hai mươi chín người.

Thiên chi cổ thần và Địa chi cổ thần ở trung ương đại trận, hai người tụ tập lực lượng của tất cả cổ thần thiên địa, có lực lượng Đô Thiên Cửu Sát cường đại không gì sánh được phụ thể, khiến lực lượng của hai người liên tiếp tăng lên, đạt tới trình độ vô cùng kinh khủng.

- Diệt thể thần kiếp, hủy diệt tất cả, vũ trụ sơ khai, kỷ nguyên chi thủy.

Thiên chi cổ thần và Địa chi cổ thần đồng thời rống lớn.

Theo tiếng hô của hai người vang lên, một cơn lốc vô hình trong sát na lấy cổ thần thiên địa làm trung tâm, bắt đầu triển khai mãnh liệt.

Không gian bốn phía bắt đầu hủy diệt, đại địa hủy diệt.

Thiên địa vô lượng kiếp trước khai tuy rằng hủy diệt tất cả sinh linh, thế nhưng không gian, đại địa đều còn bảo lưu, mà hiện tại, tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt tan biến thành hư vô, chân chính bắt đầu lại từ đầu.

Đây là kỷ nguyên chi kiếp, mỗi một kỷ nguyên, một ức hai nghìn chín trăm sáu mươi vạn năm trôi qua mới có thể phủ xuống một lần, xưng là diệt thể thần kiếp, dưới diệt thể thần kiếp, không gian vô cùng vô tận, đại địa vũ trụ, tinh thần sinh mệnh đều hoàn toàn tan biến thành hư vô, sau đó, trải qua thời gian dần dần tích lũy mới có thể chậm rãi sinh ra một ít vật thể, chậm rãi diễn hóa, trong thời gian dài đằng đặc tới mấy nghìn vạn năm mới có thể một lần nữa sản sinh sinh mệnh.

Bất quá, trong nháy mắt khi diệt thể thần kiếp xuất hiện, trong vũ trụ chi tâm, Cổ Thần xuất thủ rồi.

Cổ Thần tích súc lực lượng tới trạng thái đỉnh phong nhất, Khai Thiên Phủ mạnh mẽ chém xuống, đánh một kích toàn lực.

Phủ cương chói mắt trăm phá hỗn độn, trăm tất cả hắc ảnh, trong sát na, toàn bộ vũ trụ chi tâm đều bị soi sáng thành một mảnh huyền bạch.

Đình...

Một tiếng nổ, Khai Thiên Phủ đã chém vào tim sen thần liên không thể phá vỡ.

Tim sen thần liên vĩnh viễn không thể phá vỡ cuộc cũng bị phá rồi, một đạo quang mang ánh sáng ngọc từ trong tim sen nổ bắn ra, giống như ánh sáng vĩnh hằng, trong sát na soi sáng toàn bộ thời không, hóa thành một phiến hỗn độn.

Tất cả cổ thần thiên địa ngay tại thời điểm diệt thể thần kiếp xuất hiện, vòm trời tiên giới Cổ Hoang đột nhiên nứt sang hai bên, một đạo cương mang ánh sáng ngọc từ trên trời giáng xuống, trong sát na, tất cả cổ thần thiên địa trong nháy mắt tại cương mang chói sáng này lướt qua, tất cả đều tan biến thành hư vô, thần hình câu diệt, cái gì là diệt thể thần kiếp, tất cả đều bị một đạo cương mang này chém thành hư vô.

Trong nháy mắt đại địa tan vỡ, chia làm hai nửa, đồng thời cũng hóa thành hư vô.

Toàn bộ vũ trụ phạm gian, âm giới, trong nháy mắt này, đồng thời bị xé rách, lập tức hóa thành hư vô.

Toàn bộ vũ trụ bản nguyên, trong nháy mắt, toàn bộ hủy diệt.

Ngay trong nháy mắt này, Cổ Thần cầm thần phủ bằng một tay, Bàn Cổ Phiên đột nhiên lao ra ngoài, theo gió xoay tròn, hóa thành kích cỡ vô số ức tỉ dặm, cuốn vào hư không vô tận, các thời gian và không gian, lúc này đều xuất hiện một tiếng “bàn” cực lớn!

Trong nháy mắt khi vũ trụ bản nguyên bị hủy diệt, tất cả sinh linh nghe được một tiếng bàn này, ý niệm bị một mặt hắc kỳ thu vào trong.

Vũ trụ bản nguyên, hủy diệt rồi.

Tiên giới Cổ Hoang, Âm giới, vũ trụ phạm gian, tất cả đều bị tan biến thành hư vô.

Hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ, trong sát na ập vào bao phủ vị trí vốn là vũ trụ bản nguyên trước kia, Cổ Thần trong hư không vô cùng vô tận giống như một con người bình thường bị rơi vào trong biển rộng.

Bốn phía là một mảnh xám đen, vô cùng vô tận, tất cả cảm giác đều bị mất đi, đã không có vũ trụ bản nguyên, địa phương mục tiêu để Cổ Thần trở về cũng không có, mất đi phương hướng.

Trong hư không hỗn độn, không biết đi con đường nào.

Cổ thần pháp phệ bên trong hư không, cảm giác được tử khí hỗn độn bốn phía mạnh mẽ áp bách tới, vô cùng trầm trọng, hần phát tay muốn xua đi, thế nhưng tử khí hỗn độn bốn phía vô cùng vô tận, xua đi như thế nào cũng không hết được.

Cổ Thần nổi giận.

Hần nắm Khai Thiên Phủ lên, tựa như một phủ vừa trăm diệt vũ trụ bản nguyên vũ rồi, phát ra một kích đỉnh phong chí cường.

Một đạo phủ cương chém ra.

Hư không hỗn độn phía trước chia sang hai bên, hóa thành hai nửa.

Phủ cương vẫn trầm tới địa phương ngay cả Cổ Thần cũng không nhìn thấy.

Cổ Thần khó có được ở bên trong hư không hỗn độn hô hấp được một ngụm không khí mới mẻ, cảm giác nặng nề nhất thời hề quét là sạch.

Hư không hỗn độn này tựa hồ còn kiên cố hơn rất nhiều so với vũ trụ bản nguyên.

Một phủ Khai Thiên Phủ chém hư không hỗn độn thành một đường hư không không nhìn thấy đầu cùng, tiếng rắc rắc vang lên liên tục, thanh thần phủ khai thiên phá địa này tựa hồ đã bị lực lượng phản chấn lại, dĩ nhiên từng tắc từng tắc đứt gãy.

Mất thấy hư không hỗn độn bị Khai Thiên Thần Phủ chém ra tạo thành lại chậm rãi hợp lại, tựa hồ muốn khôi phục như trước kia, Cổ Thần khẩn trương, bước lên một bước.

Hai cước đạp trên hai mặt, hai tay chia hai bên, Cổ Thần lấy cực lực kinh khủng, dĩ nhiên chống đỡ được hư không hỗn độn hợp lại.

Trong Bàn Cổ vũ trụ, nháy mắt khi vũ trụ bản nguyên bị hủy diệt, Hồng cũng theo đó vẫn lạc, Cổ Thần không cần phải phân một lần lực lượng áp chế Hồng.

Bất quá, toàn bộ những tu sĩ được Cổ Thần thu vào trong Bàn Cổ vũ trụ đều sống sót, lúc này bọn họ đang ở trong Bàn Cổ vũ trụ, có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài rất rõ ràng, vừa thấy Cổ Thần bị nhốt trong hư không hỗn độn, cả đám khẩn trương, sau đó lại thấy Cổ Thần bỏ ra hỗn độn, có chút đại hỉ.

Lúc này thấy Khai Thiên Phủ bị hủy diệt, hỗn độn lại muốn hợp lại, Cổ Thần lấy thân thể bản thân chống lại lực lượng khôi phục của hư không hỗn độn, cả đám đều khiếp sợ, đồng thời cũng bởi vì lực lượng kinh khủng của Cổ Thần mà than thở sợ hãi.

Mà chân thân của Cổ Thần lại nóng lòng như lửa đốt, lo lắng không thôi.

Thế nhưng, bọn họ chỉ có thể cấp bách lo lắng, hư không hỗn độn kia có bao nhiêu kinh khủng, vừa rồi bọn họ đều đã nhìn thấy rồi, Khai Thiên Phủ chém một phủ liền hủy diệt được vũ trụ bản nguyên, không chút tổn hao gì, thế nhưng cũng là một phủ bỏ vào hư không hỗn độn, ngay cả Khai Thiên Phủ cũng bị lực lượng phản chấn đứt gãy từng khúc từng khúc.

Ngoại trừ Cổ Thần, cho dù là ba đệ tử của hắn là Hồng Quân, Côn Bằng và Nữ Oa đều không thể giúp đỡ được gì, lấy thực lực của bọn họ, vừa tiến vào trong hư không hỗn độn, bị hư không hỗn độn áp bách, tuyệt đối là kết cục chết trong nháy mắt.

Lực lượng trong hư không hỗn độn đích xác kinh khủng vô cùng, Cổ Thần chống lại hư không hỗn độn hai bên hợp lại, xương cốt toàn thân đều rung động lách cách, tựa hồ muốn bạo liệt, máu tươi toàn thân đều đang chạy chồm, tựa hồ muốn phá thể chui ra.

Một loại cảm giác vô lực chưa bao giờ từng có áp bách Cổ Thần, thế muốn nghiền hắn nát bấy.

- Thuần Dương Chân Tiên, rốt cuộc phải như thế nào mới đạt được cảnh giới Thuần Dương Chân Tiên, không gì không làm được? Lê nào Cổ Thần ta ngang dọc một đời, hủy diệt được vũ trụ bản nguyên, mở ra Bàn Cổ vũ trụ, dĩ nhiên sẽ tự làm tự chịu, vẫn lạc trong hư không hỗn độn vô cùng vô tận này sao?

- Không, tuyệt đối không thể! Ta muốn sống sót, ta không phải chỉ vì một người, ta còn có thân hữu, còn có hậu nhân Cổ gia, Tử Uyên còn đang mang thai, ta nhất định phải chống đỡ được.

...

Tín niệm trong lòng Cổ Thần kiên định không gì sánh được, thân thể của hắn giống như một tòa núi cao sừng sững không ngã, vô luận hư không hỗn độn đè ép như thế nào cũng không thể đè bẹp được Cổ Thần mấy may.

Không chỉ có như vậy, Cổ Thần đẩy mạnh hư không hỗn độn hai bên, tựa hồ càng lúc càng lớn hơn chút ít,

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, mỗi lần qua một ngày, Cổ Thần lại đẩy được hư không hỗn độn ra thêm một phần.

Trong chớp mắt, một tháng trôi qua, theo thời gian càng lúc càng lâu hơn, tốc độ đẩy hư không hỗn độn của Cổ Thần càng lúc càng nhanh, hư không hỗn độn hai bên càng lúc càng xa.

Thế nhưng, lực lượng đè ép của hư không hỗn độn hai bên lại càng lúc càng cường đại, Cổ Thần có thể xác định, chỉ cần hắn có một chút chậm trễ, hư không hỗn độn hai bên sẽ đè ép xuống trong nháy mắt, khiến tất cả mọi thứ trở thành hư không, tất cả mọi người sẽ mê thất trong hư không hỗn độn, thẳng cho tới khi chết đi.

Cổ Thần cắn chặt răng, một hơi thở trong lòng vẫn không tiêu tan, đẩy hư không hỗn độn hai bên càng lúc càng xa hơn.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Dương thanh lên trên, từ từ hóa thành một phiến thanh thiên, Âm trọc trầm xuống, dưới chân Cổ Thần hình thành một phiến đại địa.

Phiến đại địa này, vô biên vô hạn, tới địa phương ngay cả Cổ Thần cũng không nhìn thấy đầu cùng, một mảnh hồng hoang.

Hai bên thiên địa hình thành một mảnh thiên địa, thế nhưng lực lượng đè ép càng lúc càng thêm cường đại, dần dần, lực lượng đè ép đã đạt tới mức Cổ Thần không thể chịu đựng được.

Rốt cuộc có một ngày, vô luận Cổ Thần cố sức đẩy như thế nào, hư không hỗn độn hai bên đều không thể di động hơn nữa, tựa hồ đã tới điểm cực hạn.

Thân thể Cổ Thần biến thành khổng lồ không biết bao nhiêu tỉ dặm, khổng lồ không gì sánh được, chân hắn đạp đại địa, bàn tay chống trời xanh.

Lui, không lui được, chống đỡ tiếp tục, chỉ một kết cục chết!

- Tiếp tục chống đỡ như vậy, một ngày nào đó, tất cả mọi người chỉ có một đường chết, đã như vậy, ta liền hiệu phong vũ trụ bản nguyên, thành lập Bàn Cổ vũ trụ, vĩnh viễn tạo ra hư không hỗn độn, thân hữu của ta sẽ trở thành nhóm sinh linh đầu tiên của Bàn Cổ vũ trụ, cùng vũ trụ đồng sinh, vĩnh sinh bất tử.

- Sau khi ta chết, đại đệ tử Hồng có thể thống lĩnh Đạo môn, chưởng quản ba nghìn đại đạo vô thượng, nhị đệ tử Côn Bằng có thể thống lĩnh yêu tộc thiên hạ, chưởng quản nhật nguyệt trời xanh, tam đệ tử Nữ Oa có thể vì sinh linh thiên hạ, đúc lại thân thể, đệ tử ký danh Chúc Hỏa Dung, có thể xưng là Hỏa Thần, thống lĩnh Vu tộc, chưởng quản đại địa hồng hoang.

Theo thanh âm của Cổ Thần vang lên, mô hình Bàn Cổ vũ trụ từ trong mệnh truyền của hắn thoát ra ngoài, trong sát na khuếch tán mãnh liệt, càng lúc càng lớn, dần dần dung nhập vào thiên địa Cổ Thần tạo ra.

Mọi người đều từ trong Bàn Cổ vũ trụ rơi ra, rơi vào đại địa hồng hoang.

Trước mắt bọn họ, Cổ Thần khổng lồ không gì sánh được, đỉnh thiên lập địa.

- Hậu nhân Cổ gia ta, dung hợp huyết mạch của ta, Bàn Cổ vũ trụ bất diệt, các ngươi vĩnh sinh bất tử, là thủ hộ giả của Bàn Cổ vũ trụ, gọi là Bàn Cổ tộc, nếu không có đại nạn Bàn Cổ vũ trụ, vĩnh viễn không xuất thế.

Đang khi nói chuyện, thân thể Cổ Thần nứt ra, một tảng máu tươi thật lớn xuất hiện, tất cả người của Cổ gia đều bị máu tươi của Cổ Thần bao phủ, sinh mệnh của bọn họ hoàn toàn dính hợp với Bàn Cổ vũ trụ, trong Bàn Cổ vũ trụ, vĩnh sinh bất tử.

- Tử Uyên, ngày sau sinh nở, mặc kệ nam nữ đều gọi là Cổ Áp, hi vọng nó có thể ngăn chặn được phân tranh náo động của Bàn Cổ vũ trụ, ta lưu lại một thiên Bàn Cổ đạo pháp cho nó có thể tìm hiểu, ngày sau nó không thể tham dự vào phân tranh hậu thế, hành tẩu trong thế gian không được phép để lộ dòng họ Bàn Cổ tộc.

Nói xong, một thiên đạo pháp trống rỗng xuất hiện, bay vào trong bụng đã nở cao của Hư Tử Uyên.

- Thân ta hóa thành Bàn Cổ vũ trụ, vĩnh viễn tạo thành hư không hỗn độn, mắt trái của ta hóa thành thái dương, mắt phải hóa thành ánh trăng, tóc là tinh thần, thân thể làm đại địa tứ cực, tam sơn ngũ nhạc, máu

làm sông lớn, xương cốt làm tài nguyên khoáng sản, da làm cây cỏ, mồ hôi làm mưa móc, nguyên thần làm càn khôn, ánh sáng vĩnh hằng.

Theo thanh âm của Cổ Thần vừa rơi xuống, thân thể khổng lồ vô cùng vô hạn của hắn trong sát na tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn tan vỡ. Linh hồn thiêu đốt, góp một phần sức mạnh cuối cùng thúc đẩy Bàn Cổ vũ trụ phát triển hoàn chỉnh.

Như lời hắn nói, mắt trái biến thành thái dương, mắt phải biến thành mặt trăng, tóc biến thành hàng tỉ tinh thần, thân thể biến thành đại địa, chia thành bốn cực đông nam tây bắc, núi cao vô cùng, máu biến thành sông ngòi hồ nước, da biến thành hoa cỏ cây cối, mồ hôi biến thành xuân phong vũ vũ, nguyên thần biến thành càn khôn, ánh sáng vĩnh hằng, trong thiên địa một mảnh quang minh.

Mà thân thể của Cổ Thần triệt để biến mất.

Nguyên bản đại địa hồng hoang không có sinh mệnh, tại giờ khắc này, trong sát na sinh cơ tỏa sáng, hình thành một vũ trụ mới.

Bàn cổ vũ trụ so với vũ trụ bản nguyên chia làm tiên giới Cổ Hoang, Âm giới, vũ trụ phàm gian khác nhau, chỉ có thiên địa, thiên có vô cùng cao, địa có vô cùng dày, tứ cực vô cùng xa.

Nhìn Cổ Thần vẫn lạc, tất cả các sinh linh có mặt đều vô cùng thương tâm, nhất là ngũ nữ Hư Tử Uyên, Tiểu Bạch, Mông Tiên âm, Tự Ngọc, Vu Nguyệt, càn nước mắt như mưa.

Cổ Thương Khung nhìn thân ảnh biến mất của Cổ Thần, sắc mặt trắng bệnh, giống như mất đi linh hồn.

Cổ Thương Khung cùng với ngũ nữ Hư Tử Uyên mang theo hậu nhân Cổ gia, trong đại đại hồng hoang của Bàn Cổ vũ trụ, tất cả đều ẩn cư, tuân theo di mệnh của Cổ Thần, để Bàn Cổ tộc vĩnh viễn không tham dự vào phân tranh thế gian.

Những tu sĩ khác, cảm động và nhớ ân của Cổ Thần, tại chỗ Cổ Thần chống thiên đạp địa, hình thành một pho tượng cực kỳ khổng lồ, trong đó viết: Sáng Thế Nguyên Linh — Bàn Cổ Đại Thần.

Đại đệ tử Hồng Quân thống lĩnh đạo môn, trở thành Đạo tổ mới, hắn cầm trong tay ba nghìn phiến Tạo Hóa Ngọc Diệp, nắm giữ đại đạo vô thượng, khai đàn giảng đạo, ngay cả Côn Bằng và Nữ Oa đều đến đây lắng nghe.

Nhị đệ tử Côn Bằng, mở thiên giới trên chín tầng trời, chưởng quả nhật nguyệt trời xanh, vô tận tinh thần.

Tam đệ tử Nữ Oa, nắm đất tạo người, trọng tổ thân thể cho những ý niệm trong Bàn Cổ Phiến, đồng thời không quên phân phó của sư phụ, tìm kiếm người thích hợp, mở địa phủ, chưởng quản luân hồi.

Đệ tử ký danh Chúc Hỏa Dung, thống lĩnh Vu tộc, hắn cùng với mười hai vị vu sĩ, ngoài ý muốn thu được một ít máu tươi của Cổ Thần lưu lại, thu được thần thông quảng đại, dẫn đầu Vu tộc, chưởng quản hồng hoang đại địa.

Bàn Cổ vũ trụ tại giờ khắc Cổ Thần chết đã thu được hoàn chỉnh, đại địa hồng hoang không bao nhiêu năm sau, hoàn toàn đi theo hướng quang vinh, một thời đại vũ trụ mới đã bắt đầu.

Đạo môn dưới sự thống lĩnh của Hồng Quân, phát dương quang đại, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, hắn thu ba vị đệ tử môn hạ, lấy Đạo môn tu hành, tên là Đạo Đức Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn.

...

Không nói Bàn Cổ vũ trụ diễn hóa như thế nào lại nói với Bàn Cổ, khai thiên phách địa, thân hóa vũ trụ, mọi người trong thiên hạ đều cho rằng đã chết.

Kỳ thực không phải.

Cổ Thần vì cứu mọi người, lấy thân tuấn đạo, thân thể, nguyên thần đều diệt.

Thần hình câu diệt, trong thế giới tu chân, đó là hoàn toàn vẫn lạc, triệt để biến mất.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi Cổ Thần thần hình câu diệt, ý niệm của Cổ Thần đột nhiên thăng hoa, từ trong khổ hải vô cùng vô tận nhảy ra ngoài.

Lực lượng cường đại, lực lượng cường đại hoàn toàn là chỉ về cảm giác, là ý tứ hàm xúc, mà không thể chạm vào ý niệm.

Ý niệm của Cổ Thần, trong nháy mắt siêu thoát khổ hải, trực tiếp từ trong thế giới tinh thần hư huyền, đi tới Bàn Cổ vũ trụ.

Nhưng lúc này, đột nhiên xuất hiện một bóng người hư huyền ngay trước mặt Cổ Thần, nói:

- Rốt cuộc ngươi cũng đã trở thành Thuần Dương Chân Tiên rồi, đã có thể thấy ta!

Cổ Thần nao nao, thầm nghĩ, ta đã trở thành Thuần Dương Chân Tiên rồi sao?

Nhìn thoáng qua bóng người hư huyền phía trước, hỏi:

- Ngươi là ai?

Bóng người hư huyền nói:

- Thời không hợp nhất, vũ trụ cực mạnh, thiên hạ vi công, Chân Tiên Thuần Dương.

Cổ Thần cả kinh nói:

- Ngươi là người sáng tạo ra vũ trụ bản nguyên?

Bóng người hư huyền kia gật đầu đáp:

- Không sai.

Cổ Thần hỏi:

- Ngươi thực sự là Thuần Dương Chân Tiên? Ngươi đi đâu rồi?

Bóng người hư huyền kia chỉ về phía hư không vô cùng vô tận bên ngoài, nói:

- Ở ngoài vũ trụ, đây bất quá là một đạo huyền ảnh ta lưu lại mà thôi, ta vẫn tin tưởng, bên ngoài vũ trụ hẳn là còn có rất nhiều không gian vũ trụ khác, quả nhiên, thế giới bên ngoài vượt quá sức tưởng tượng của người.

Cổ Thần nhất thời hưng thú, hỏi:

- Thế giới bên ngoài có bộ dáng gì?

Bóng người hư huyền nói:

- Bộ dáng gì, cần chính ngươi tới xem, sáng tạo vũ trụ, đặt tới cảnh giới Thuần Dương Chân Tiên, ngươi tiến vào trong hư không hỗn độn bên ngoài vũ trụ vẫn còn cảm ứng đối với vũ trụ chính mình sáng tạo ra, vĩnh viễn không mê thất phương hướng tại hư không vô cùng vô tận.

Cổ Thần hưng phấn nói:

- Được, ta nhất định phải tới thế giới bên ngoài nhìn.

- Ta chờ đợi ngươi!

Bóng người hư huyền nói xong, hóa thành một cơn gió thoảng, biến mất không còn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-tien>